


3 1761 04569014 6



PA  
441  
K6  
1901  
v. 2  
c. 1  
ROBA

UNIVERSITY  
OF  
TORONTO  
LIBRARY















ΜΕΤΑ

# ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

## ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

**ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Anestes

Konstantinides

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ



63603  
6/2/05.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1902



ΜΕΤΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ



ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΝΕΜΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1903



# E

## E—εαρ.

**Ε** ε, ε ψιλόν, πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικόν ε' = πέντε καὶ πέμπτος, ἀλλ' ε = 5000. Οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὸ γράμμα τοῦτο εἴ, Πλάτ. Κρατ. 426C, 437B, Dawes Misc. Crit. σ. 12 (ὡς ἐκάλουν καὶ τὸ ο, οὐ) ἵνα ὡς πάντα τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα τῶν γραμμάτων, μῦ, πῦ, ῥῶ, κτλ., ὡς καὶ ταῦτα μακρά. Ὅτε ἐπὶ ἀρχόντο: Εὐκλείδου (403 π. Χ.) οἱ Ἀθηναῖοι παρέλαβον ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ ἀλφαβήτου τὸ μακρὸν ε (δηλ. Η, η), οἱ γραμματικοὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βραχὺ ε τὸ ὄνομα ε ψιλόν, ὃ ἐστὶν ε ἀνευ τοῦ δασέος καθότι ἕως τότε τὸ γράμμα τοῦτο ἦτο ἐν ἐκ τῶν σημείων πρὸς παράστασιν τῆς δασείας.

Ἰδιόφουσαι χρήσεις τοῦ ε, 1) ἐκ τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν διπλῶν τύπων ἑανός, εἰανός, εαρ, εἰαρ, Ἀλφειός, Ἀλφειός, μέζων μεζών, κρέσσων κρεσσών, οἱ διὰ τοῦ ε εἶναι οἱ ἀρχαιότεροι, πρὸλ. Κούρτιον σ. 669 ἐν σημειώσσει. 2) τὸ ε ἦτο ἐν χρήσει ὡς συλλαβικὴ αὔξησις τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ὡς καὶ νῦν.

3) ἐν πολλοῖς ἀρχαίοις τύποις, ὡς εἰκοσε, ἔεδνα, ἔελδωρ, ἔέλδεται, ἔέλπεται, ἔερση, ἔνθα φαίνεται ὡς προθετικόν, πράγματι ἐμφαίνει τὴν ὑπαρξιν τοῦ F, ἴδε Κούρτ. σ. 565 κέ. — Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἔχει πάντοτε ψιλὸν πνεῦμα καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀνευ τοῦ διπλοῦ ε λέξις ἀσύνηται, ὡς ἔδνα, ἔεδνα, ἔε- ἀίρεσει τοῦ εἰ ἀντὶ τοῦ ε. 4) ἐνίοτε παρεντίθεται μεταξὺ δύο συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν ἄφενος, πέμενος, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει ἄφενος 2.

5) ἐνίοτε προτίθεται ὡς εὐφωνικόν, ὡς π. χ. ἑρωδιδὲς βωδιδὲς, ἑρωδὶ βώμοι. 6) ἐνίοτε φαίνεται κατέχον τὴν θέσιν τοῦ ἀπολεσθέντος γράμματος γ (Γερμ. j) Κούρτ. σ. 592.

7) Ἰων. ἀντὶ τοῦ α, βέρεθρον, ἔερση, τέσσαρες ἀντὶ βάραθρον, ἄρσην, τέσσαρες καὶ ἐν τοῖς συνηρ. ῥήμασιν εἰς -άω, ὡς ὀρέω, φοιτέω ἀντὶ ὀράω, φοιτάω. — ἐν ἀντὶ α εὐρηται καὶ ἐν τῷ θέματι κρατ τῶν ἐξῆς κυρίων ὀνομάτων ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς Τεγέας, L. et F. 338, b, c: Ἀυτοκρέτης, Εὐθυκρέτης. Σωκράτης, Τιμοκρέτης, τὸ δὲ Ἀριστοκρέτης ἐν ἐπιγρ. Κυπρία ἐν Bezenberg. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 152.

ὁμοία ἐναλλαγή καὶ ἐν τῷ θέματι ἀρετ ἐν ἐπιγρ. Δηλῆς, Ἀθην. τ. Δ, σ. 463: ἔρετης ἔνεκεν, ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἐκδ. Κομμανοῦδη, ἡρ. 3037, σῆς δ' ἔρετης μνήμην ἔλιπες, αὐτὸς 1648 Κληνρήτης Ἑρεσία, ἐν τῷ ἀγεθός (= ἀναθός) Ἐπιγρ. Ἰδαίου Κύπρου ἐν Κούρτ. Μελετ. κλπ. τ. 7, σ. 239.

Ἐ ε, ἡ ἐπαναλαμβανόμενον ε ε ε, ἐπιρῶνυμα πόνου ἢ θλίψεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1114, κτλ. Τὸ ἐπὶ ἀπαντὰ πάντοτε διπλοῦν, εἴτε ἀπατ, εἴτε δις, εἶναι ἀποδείξεις ὅτι ὁ ὀρθὸς τρόπος τῆς γραφῆς αὐτοῦ εἶναι εε (ὡς ἐν τοῖς παλαιότεροις χειρογρ., οἷον τῷ Μεδικεῖω τοῦ Αἰσχύλ. καὶ τοῦ Σοφ.), ἢ (ἐνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται ἰαμβον) εη, ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., ἴδε Δινδ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 966. Παρομοίως τὸ αἶ αἶ ἢ αἶ αἶ διωρθώθη ἤδη εἰς αἰαῖ, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἡρώδιανου π. μον. λέξ. σ. 27.13.

ε (= εχ) πρὸ συμφώνων ἐν Ἐπιγρ. Λοκρικῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ Ἰω. Οἰκονομ., οἷον ε τὰς Χαλείδος, ε τὰς Οἰανθίδος, ε Ναυπάκτο, ε δάμο, ε θαλάσας, ε κοινάνον, ἐλμένος, οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Φιγαλείας παρὰ τῷ L. et F. 328a, ε Φιγαλείας. — Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Δωδώνης: τάν ε πόλι οἰκίαν, ἀντὶ ἐν πόλι.

ε, Λατ. se, ἴδε ἐν λ. οὐ, sui.

εα, ἐπιρῶνυμα θαύμασμου ἢ δυσαρρεσείας (κυρίως προσακτ. τοῦ εἰώ), Λατ. vahi! ἰδίως πρὸ ἐρωτήσεως, εἰ, τί χρῆμα; Αἰσχύλ. Πρ. 298, εα, τίς οὕτος...; Εὐρ. Ἐκ. 501; πρὸλ. 733, Ὀρ. 1573, κ. ἄλλ. — εα, τίς ἐστίν; Ἀριστοφ. Πλ. 824, ἐνίοτε ἐκτός τοῦ στίχου, Εὐρ. Ἐκ. 1116; Μῆδ. 1003, κ. ἄλλ. — ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, εα, εα, ἀπεχε Αἰσχύλ. Πρ. 688, εα, εα, ἰδοὺ Σοφ. Ο. Κ. 1477, συχν. παρ' Εὐρ.: — σπάνιον παρὰ πεζοῖς, εα, εφη, σοφισαί τινες Πλάτ. Πρωτ. 314D.

εα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦν, παρατατ. τοῦ εἰμί, παρ' Ἰωσι πεζογράφοις ὡσαύτως: εας, εατε.

εαγα, εάγη (ἄ), ἴδε ἀγνυμι.

εαδα, μετοχ. εἰδώς, ἴδε ἀνδάνω.

εἰαλη ἢ εἰαλη, ἴδε εἴλω. — εἰαλωκεῖν, ἴδε εἰλωσμαι [ε].

εἰάν, μόριον σύνθετον ἐκ τοῦ εἰ καὶ ἄν, καὶ συνηρμένον ἦν καὶ ἄν, ἴδε ἦν, ἄν (ἄ), ὅπερ διὰ κράσεως μετὰ τοῦ κατ' γίνεται κἄν: — συντάσσεται δὲ κανονικῶς μεθ' ὑποτακτικῆς: — περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ παραδείγματα ἴδε τὸ μόριον εἰ II, καὶ τὸ ἄν A. I. 1.

II, ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς μεταγεν. τὸ εἰάν εὐρηται ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ ἐπιρρηματικὴν ἔχον δύναμιν ἀριστολογικὸν ἄν; μετὰ ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας καὶ συνδέσμου, ὡς δὲ εἰάν, ὅστις ὅποτε, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 19, ε', 9, κ. ἄλλ. — ὅσα εἰάν αὐτὸς τῆς 18, ὃ τι εἰάν Ἐπιστ. π. Κολ. γ', 23, ὅπου εἰάν Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 19, κτλ. — [Ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ εἰάν εἶναι πάντοτε μακρά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1407, καὶ ἐκ κοινῶν παραδείγματων. συλλεγόντων ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 228]. — εἰάνδανε, Ἰων. ἀντὶ ἦνδανε, ἴδε ἀνδάνω.

εἰανφόρος, ον, (εἰανός, ὃ) ὁ φορῶν εἰανόν. τοῦτ' ἐστὶ λαμπρὸν ἢ λεπτὸν πέπλον, Ἡώς Ἀντιμαχ. 85, πρὸλ. Ἡούχ. ἐν ἡ: εἰανός.

εἰανός, ἡ, ὢν, παλαιὸν Ἐπικὸν ἐπιθ., οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὀδ. — ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται εἰς πᾶν πρῶμα κατὰλληλον πρὸς ἐνδυσιν, εἰάνω λιτὶ, λεπτὸν ὑράματι, Σ. 352, Ψ. 254: πέπλος εἰανός E. 734, Θ. 385: εἰανὸς κάσσιτέροιο, «εὐδιαχτοῦ» (Ἡούχ.), Σ. 612: πρὸλ. εἰανφόρος.

III, ὡς οὐσιαστ. εἰανός, ὃ, λεπτὸς πέπλος κατὰλληλος ὅπως φορῶσιν αὐτὸν θεαὶ καὶ γυναῖκες εὐγενεῖς, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιοις εἰανός, τρέμε Φ. 507 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ) νεκταρέου εἰανού Γ. 385: εἰανὸς γῆτι φαίνειν αὐτὸς 419: ἀμβρόσιον εἰανόν (καίτις) E. 178: εἰανὸν πύχμα ἡμεροέντων Γυν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 176: ὡσαύτως μετὰ τῆς α' συλλαβῆς μακράς (πρὸλ. E. ε, I), εἰανού ἀπτομένη Ἰλ. Π. 9: ὃ δὲ Ἡσύχιος μνημονεύει καὶ τύπον εἰανον, «εἰμάνιον», ὡς οὐδ. οὐσιαστ. καὶ προπαροξύτ. [Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει πάντοτε εἰ ἐν τῷ ἐπιθετ. καὶ αἶ ἐν τῷ οὐσιαστ. ἀλλὰ μεταγεν. ποιητὰ μεταχειρίζονται αἶ ἢ αἶ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 875, 1221]. — [Ἡ αὕτη διαφορά ποσότητος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Σα. σκρ.] ἐπὶ θ. vasānas (φορούμενον) καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. vasānam (ἐνδύμα). ὥστε ὀλίγη ἀμειβομένη δύναται νὰ ὑπάρῃ ὅτι ἀμφοτέρω παραγόμεναι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐννυμι: [δ ἴδε], ἄν καὶ εἰνᾷς ἔξω παρὰ τὴν ῥήσιν ὅτι τὸ οὐσιαστ. ἔχει τὸ διαγράμμα Ἰλ. E. 178, Φ. 507: ἐνὸς τὸ ἐπὶ θ. ὁ δὲ ἔχει, ἴδε Ἰλ. Σ. 352, 612, Ψ. 254].

εἰατα, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦσα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀγνυμι. — εἰατωσάν (= εἰαυτῶν), Ἐπιγρ. Σάμου, Κούρτ. Urk. z. Gesch. v. Samos, (Wesely 1873).

εἰρ, εἰρος, τὸ, Ὀμ., Ἡρόδ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ παρ' Ἀλκμ. 13 καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπ. ποιηταῖς, οἷον Θεοκρ. καὶ Νικίρ. εἰαρ, εἰάρος (ἀλλ' ὁ Ὀμηρ. ἔχει εἰαρινός) συνήρ. ἦρ, ἦρος (πρὸλ. κῆρ, κῆρος), πρῶτον παρ' Ἀλκμῆνι 64, Ἀλκαίῳ 45, κτλ., καὶ ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (δ Ἡσιόδ. ἔχει τὸ εαρ ὡς μονοσύλλ. καὶ εἰαρ ὡς τροχαῖον, Ἐργ. κ. Ἡμ. 490; 460) ὁ Ὀμηρ. ἔχει μόνον τὴν γεν. εἰρος (πρὸλ. ἦρτ ἐπὶ ῥρ.). — (Παλαιότερον εἶχε τὸ δίγραμμα εἰαρ, πρὸλ. Λατ. vern, Παλαιό-Σκανδιν. yar, φεαρινός, Λατ. vernus ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο εἰσ-αρ, πρὸλ. Σανσκρ. vas-antas (ὅπερ ὅμως δὲν φαίνεται ἀρχαῖος τύπος), Σλαβ. ves-na (ver, εαρ), Λιθ. vas-ara (θέρς.)

— Εαρ, ἀνοίξις, εἰρος δ' ἐπιγίγνεται ὠρῇ Ἰλ. Σ. 148: εἰρος νέον ἰσταμένοιο, ἀρχαμένοιο τὸ εἰρος, Ὀδ. Τ. 519: εἰαρ πολεῖν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 460: ἅμα τῷ εἰαρ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως: Ἡρόδ. 5. 31, πρὸλ. Θουκ. 4. 117, 6. 8: πρὸς εαρ δ' αὐτὴ 5. 56, κτλ.: πρὸς τὸ εαρ αὐτὸς 17: περὶ τὸ εαρ δ' αὐτὴ 3. 116: ἔξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον Σοφ. Ο. Τ. 1137: παρομοίᾳ χελιδὼν εαρ οὐ ποιεῖ Κρατίν. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. Meineke 5: σ. 16: παρομοίᾳ ὡσαύτως ἐπὶ παντός ἀνθρώπου ἡ ἀκμάζοντις: Εφροβ. — Εαρ τοῦ δήμου Δημάδ. παρ' Ἀθην. 99D, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 162: Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 34: εαρ θ' ὁρώσασ Νύχεια, καὶ ἡ φαῖδρα ὡς τὸ εαρ Νύχεια, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἡ ἰλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, Θεοκρ. 13. 45: γε-







δ' αὐτ. 'Επιδημ. τὸ α', 961'—μετὰ βήματος, ἑβδομαῖοι διεφθέρουντο Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, κτλ.

ἑβδομάκις, ἐπίρρ. ἐπτάκις, Καλλ. εἰς Δῶλ. 251.

ἑβδομάκις, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἐπτά, Φίλων 1. 21, κτλ.

II. ἄριστος ἐξ ἐπτά, 'Ανθ. Πλαν. 131. 2) χρόνος ἐπτά ἡμερῶν, ἑβδομάς, Ἰππ. 'Αφ. 1245, 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 17, 2. 6) περίοδος ἐπτά ἐτῶν, αὐτόν 7. 16, 17, Πλούτ. 2. 909E.

III. ἡ ἐβδόμη ἡμέρα, 'Εκκλ. ἑβδομάτος, ὄν, = ἑβδομος, Ἰλ. II. 248, κ. ὅλλ. ἑβδομεύομαι, παθ. ἐπὶ τῶν νηπίων, λαμβάνω ὄνομα κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς ἦτο συνήθεια, Δυσ. παρ' 'Αρπ.

ἑβδομηκονο-εβδομάδος, ὄν, ἐξ ἐβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀποτελούμενος, χρόνος Τζέτκ. Χιλ. 8. 54.

ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄλλ., 'Πρόδ. 1. 32, κτλ. Βοιωτ. ἑβδομείκοντα Συλλ. 'Επιγρ. 1571. 19.—Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον πολλαπλάσιον τοῦ 10 μέχρι τοῦ 100 ὅπερ ἀποκλείεται, ἀναμφιδόλως ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ. καταλόγου.

ἑβδομήκοντα-ετηρίς, ἰδος, ἡ, περίοδος ἐξ ἐβδομήκοντα ἐτῶν, Εὐστ. Εὐαγγ. 'Απόδ. 396A.

ἑβδομήκοντα-ετής, ἑς, ὁ ἔχων ἑλικίαν ἐβδομήκοντα ἐτῶν, Κλήμ. 'Αλ. 403.—ἑβδομήκονταετής, ἡ, περίοδος ἐβδομήκοντα ἐτῶν, 'Αρρ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. 'Αποδ. 389D.

ἑβδομήκοντάκις, ἐπίρρ. ἐβδομήκοντα φορές, 'Εδδ. (Γέν. Δ', 24).

ἑβδομήκοντούτης, ὄν, ὁ, = ἑβδομήκονταετής: ὁπλ. -οῦ-τις, -ιδος Δουκ. 'Αλέξ. 34.

ἑβδομηκοστό-δους, ὄν, ἐβδομηκοστὸς δεύτερος, Πλούτ. 2. 933A.

ἑβδομηκοστό-μονος, ὄν, ἐβδομηκοστὸς πρῶτος, τὸ ἐβδομηκοστόμονον, τὸ ἐν ἐβδομηκοστὸν πρῶτον μέρος, -ῆ 'Αρχιμήδ. σ. 206.

ἑβδομηκοστός, ἡ, ὄν, 'Ἰππ. 1211E.

ἑβδομος, ἡ, ὄν, (ἐπτά) Ὁμ., κλ.: ἡ ἐβδόμη (ἐνν. ἡμέρα), 'Πρόδ. 6. 57, 'Αριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 12. 2) ἐν Δίσχῳ, Θέβ. 125 (εἰ τὸ καίμενον ἔχει ὀρθῶς) ἐβδόμαις πύλαις, πρέπει νὰ εἶναι = ἐπτά, ὡς ἀναφέρει τὸ χωρίον Ὁμή. ὁ Μάγιστρος. 3) 'Εβδο-

μος, ὁ, ὄνομα μηνὸς Φακίων καὶ 'Αχαιῶν, ἀντιστοιχοῦντος τῶ τῶν Δελφῶν 'Ενδὺς Ποιτροπίῳ καὶ τῶ τῶν Θεσσαλῶν Θύῳ, 'Επιγρ. Δελφῶν, W. et F. 55. 109. 128.

ἑβένιος, ἡ, ὄν, ἐξ ἐβένου, Συλλ. 'Επιγρ. 3071, ἔδε Berkel. εἰς Στέρ. B. 248B.

ἑβένος, ἡ, τὸ δένδρον τῆς ἐβένου· τὸ ξύλον αὐτῆς, 'Ηρόδ. 5. 97, 'Θούρρ. 15. 143· ὑπῆρχον δὲ δύο εἴδη, ἡ μέλαινα Αἰθιοπική καὶ ἡ πολυχρόμος Ἰνδική (ποικίλη), 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 7. 16, π. Φυτ. 2. 9, 6.—ἡ δευτέρα καλεῖται παρὰ Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 4, 6, ἐβένη, ἡ. (Πθ. Φοινικὴ λέξις, πρβλ. τὸ 'Εβραϊκ. habnim, 'Ιερζκ. KZ', 15 ἐν τῇ 'Ελλ. μεταφρ. τῆς Ββλ. 'Εταιρείας).

ἑβην, ἐβησάμην, ἐβήσατο, ἴδε τὸ ῥῆμα βαίνω.

ἐβίαιος, ἡ, = ἐβίαιος, Γαλλν.

ἐβλήτο, ἴδε τὸ ῥῆμα βάλλω.

'Εβραῖος, ὁ, ὄνομα ἔθνικ. ὡς καὶ νῦν, 'Εδδ., K. Δ., Πaus. 1. 5, 5, κτλ.—κυρίως Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν 'Εβραϊκὴν ('Αραμικὴν) γλῶσσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν 'Ελληνιστῆς Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν 'Ελληνικὴν—ἐπιθετικόν, ἑβραῖος, α, ὄν, ἑβραῖος χαρακτηρὸς κεῖται τὸ ὄνομα Ὁριγ. τ. XI. σ. 396, ἐκδ. Λεξίφας.—ἐπιθ. ἑβραϊκός, ἡ, ὄν, γράμματα K. Δ.—καὶ θηλ. 'Εβραῖς. ἰδος, διάλεκτος αὐτοῦ.—ῤῆμα, ἑβραῖζω, λαλῶ τὴν 'Εβραϊκὴν, Ἰωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 6. 2, 1.—ῤῆμα, ἑβραῖζω, 'Εκκλ.—'Επίρρ. 'Εβραῖστέ. ἐν τῇ 'Εβραϊκῇ γλώσσῃ, K. Δ.—'Εβραεστίν Συλλ. 'Επιγρ. 9060.

ἑβραχε, ἴδε \*βράχω.

ἐγ, ἀντί ἐκ, ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων γ, κ, χ, ξ, καὶ ἐν 'Επιγρ. πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων ἀπὸ τῶν αὐτῶν γράμμάτων.

ἐγδάτης (= ἐκδάτης), ὁ, 'Επιγρ. 'Αθην., 'Αθην. τ. H', σ. 400.—πρβλ. Δεξ. 'Αθην. λ. Κουμαν.

ἐγγαίος, α, ὄν, συνηθέστερον ἐγγεῖος, ὄν (γαῖα, γῆ):—ἐν τῇ χώρῃ ἡ ἐκ τῆς χώρας, ἐγγώριος, ἐντόπιος, Λατ. indigena, Αἰσχύλ. Πέρσ. 922· τίς.. ὠλωνοπόλων ἐγγάιος; (οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ) ὁ αὐτ. Ἰκ. 57. 2) ἐντὸς τῆς χώρας, ἀντίθετον τῷ ὑπερ-όρειος· κτήματα Ξεν. Συναπ. 4. 31.

III. ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐγγεῖος οὐσία Δυσ. 'Αποσπ. 59, Δημ. 945. 25· κτήρεις ἐγγεῖοι καὶ οἰκίαι Συλλ. 'Επιγρ. 1770, πρβλ. 2056, κ. ἄλλ.—τὰ ἐγγεῖα, τὰ ἐντὸς κτήματος ἀκίνητα πράγματα, Δημ. 872. 12· συμβόλαιον ἐγγεῖον (ἴδε συμβόλαιον II) ὁ αὐτ. 893. 15· στατήρας δανεισάμενος ἐγγεῖων τόκων, ἐπὶ ἐκδοτικῇ ἐγγεῖων κτημάτων, ὁ αὐτ. 914. 10 (ὁ παλαιότερος καὶ ὀρθότερος τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι ἐγγυὸς τόκος, ἐκ τοῦ γῆς, ἴδε Δυσ. 902. 3 Reisk· οὕτω καὶ ἐπί-γυος ἀντὶ ἐπίγειος, 'Επιγρ. παρ. καὶ χειρῶν. ἐν Βασιλίων Urkunden über d. Seewesen, σ. 162).

III. ἐν τῇ γῇ ἡ τῆς γῆς, ἐγγεῖα φυτὰ κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ ζῶα, Πλάτ. Πολ. 491D· φυτὸν ἐγγεῖον οὐκ οὐράνιον ὁ αὐτ. Τίμ. 90A· λίθων τὰ ἐγγαία

μέρη Πλούτ. 2. 701C. IV. ὁ ἐν τῇ γῇ ἡ ὑπ' αὐτῇ, οἱ ἐγγεῖοι = χθόνιοι, 'Ανθ. Π. 7. 480, πρβλ. Πλούτ. 2. 953A.

ἐγγάληνίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι γαλήνιος, διάγω ἡσυχῶς, Διογ. Λ. 10. 37.

ἐγγάλος, ὄν, (γάλα) ἔχων γάλα, παρέχων γάλα, ἐγγαλόν· πρῶτον γάλα ἔχον· 'Ησυχ.

ἐγγάμειος, ὁ διὰ γάμου εἰσερχόμενος εἰς τινα οἰκίαν ἡ οἰογέ-νειαν, γίνεσθαι ἐσώγαμβρος, 'Ησυχ., Φαῶρ.

ἐγγάμειος, μέλλ. -ίσω, νυμφεύω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 758, 54.

ἐγγάμιος, ὄν, (γάμος) ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, Πρὸκλ. Ἰγν. 4. 9.

ἐγγάμιος, ὄν, νενυμφευμένος, ὡπανδρευμένος, Ἰω. Χρυσ. πρὸς Κορινθ. τ. 3. σ. 408.

ἐγγαστρί-μαντες, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς γαστροῦ μαντευόμενος, Πολύδ. B', 168, Σουῖδ. πρβλ. ἐγγαστρίμυθος.

ἐγγαστρί-μάχαιρα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα λαμπάργου ἀνθρώπου, ὅς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον· Ἰππῶνας παρ' Ἀθηναίων 698C.

ἐγγαστρί-μυθος, ὄν, ὁ λαλῶν ἐκ τῆς γαστροῦ, τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, αἵτινες διὰ τοῦτου τοῦ μέσου ἔδιδον χρησμούς, ἐπρμένως = ἐγγαστρίμυτοι, Ἰππ. 1156G, Φιλόχορ. 'Αποσπ. 192, 'Εδδ.: πρβλ. Δουκ. Λεξίφ. 20, Πλούτ. 2. 414E.—ποιητ. ἐγγαστρίμυθος Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 226.

ἐγγάστριος, ὄν, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ, ἐν τῇ μήτρᾳ, Μανέθων 1. 189.

ἐγγέγας, 'Επ. πρkm. τοῦ ἐγγίγνομαι.

ἐγγεῖνωνται, ὑποτακ. γ' πληθ. ἀορ. α' μετὰ σημασ. μεταβάτ. (ἐνέστως ἐγ-γεῖνομαι δὲν ὑπάρχει), μὴ μυταί, καδδῶσαι κατὰ χαλκοτύπου ὡτειλάς, εὐλάς ἐγγεῖνωνται, μήπως αἱ μυταί εἰσελθούσαι εἰς τὰ τραύματα γεννήσωσι σκώληκας, Ἰλ. T. 26.

ἐγγεῖος, ὄν, (γέα, γῆ) ἴδε ἐν λ. ἐγγεῖος.

ἐγγεῖο-τοκος, ἡ ἐγγεῖο-, ὄν, ὁ γινόμενος ἢ αὐξανόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, ἡ τῶν ἐγγεῖοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις οἶον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φουμένου περὶ Κυρήνην δ' καλοῦσι μίτυ· 'Αθην. 62A· καὶ παροξυτ. ἐγγεῖοτόκα Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 6, 9.

ἐγγεῖο-φυλλος, ὄν, ἔχων φύλλα παρὰ τὴν γῆν, πλησίον εἰς τὸ ἔδαφος, Θεοφρ. 'Αποσπ. 167.

ἐγγεῖσωμα, τό, κάταμα τοῦ κρανίου, καὶ δ' τεμάχιον τοῦ καταεστός οὗτου ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸ κρανίον, Γαλλν.

ἐγγελαστής, οὗ, ὁ, ὁ περιγελῶν, ὁ ἐμπαίζων, ὁ χλευάζων, Εὐρ. Ἰππ. 1000.

ἐγγελάω: μέλλ. -άσομαι (ᾱ), γελῶ κατὰ πρόσωπον, περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, Λατ. irridere, τινι Σοφ. Ἠλ. 277, Εὐρ. Μῆδ. 1355· εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Heath ἦν παρεδῆξατο καὶ ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ εἰ γελῶτ' τοῦ Δ. χειρογρ.) Σοφ. Ἀντ. 551· κατὰ τινος ὁ αὐτ. O. K. 1339 (πρβλ. ἐπεγ-γελάω)· ἄλλ' ἡ δοτ. συχνάκις παραλείπεται, ὁ αὐτ. Ἠλ. 807, Εὐρ. Μῆδ. 1362.

II. γελῶ ἐντὸς ἡ μεταξὺ, αὖρα κύμασιν ἐγγε-λάωσα Σωσιπράτης ἐν Φιλαδέλφοις 1.

ἐγγενέτης, οὗ, ὁ, ὁ ἐντὸς γεννηθεὶς, ἐγγώριος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1549.

ἐγγενής, ἑς, ὁ ἐντὸς γεννηθεὶς, ἐγγώριος, αὐτόχθων, Λατ. indigena, 'Ηρόδ. 2. 47· ἀντίθετον τῷ μέτοικος, ἐγγενὴς Θηβαῖος Σαρ. O. T. 452· θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, τοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς ἡ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Θέβ. 582, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 199, Ἠλ. 428.

2) τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, Σοφ. O. T. 1168, κτλ. (ἐν 1506, ὁ Δινδ. προτείνει ἐκγενεῖς)· ἐγγενὴς κηδεῖα, σχέσις πρὸς συγγενῇ, Εὐρ. Ἰκ. 134:—'Επίρρ. -νῶς = γνησίως, ἡ συγγενικῶς, Σοφ. O. T. 1225.

II. ἐπὶ ιδιότητι, ὁ φύσει ἐνῶν, ἐμπειρικός, σύμφορος, νοῦς Σοφ. Ἠλ. 1328· σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀγαθοῖς, εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν νὰ εἶναι ἀγαθοί, Πινδ. N. 10. 95· οὕτω, πόνος ἐγγ., οἰκογενειακός, Αἰσχύλ. Χο. 466· τάγγενῃ κακὰ Σοφ. O. T. 1430.

ἐγγεννάω, γεννῶ ἢ παράγω, προξενῶ, τῷ σώματι τὴν ἀσί-τιαν ὀριμύτητος ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητος Πλούτ. 2. 132E, κτλ.

ἐγγεννήεις ἡ ἐγγενήεις, εως, ἡ, τόπος γεννήσεως, ἐνθα γεν-νᾶται τις, Πλάτ. Νόμ. 776A· ἴδε Ast Δεξ. Πλάτ. ἐν λέξει.

ἐγγενῶς = γνησίως, εἴπερ ἐγγενῶς ἐπὶ τῶν Λαδδακείων ἐντρέπσθε ὁμιμάτων, ὅτλ. ὡς ἐγγενεῖς ὄντες κτλ., Σοφ. O. T. 1225.

ἐγγεῖοτοκος, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἐγγεῖοτοκος.

ἐγγεῖομαι, μέσ., γεύομαι, αἰσματος Πολύδ. 7. 13, 7.

ἐγγεωργέω, κατασκευάζω τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἔτοιμος ἄριστος ταῖς χειρὶ τῶν διακονούντων ἐγγεωργούμενος Γρηγ. Νύσ Κατηχητ. 2 γ', σ. 44, ἐκδ. Krabinger.

ἐγγηράμα, τό, ἐνσπρόσλησις τοῦ γράματος, Πλούτ. Κάτων 24, Κικ. π. Ἀττ. 12. 25, 2.

ἐγγηράσχω: μέλλ. -άσομαι (ᾱ), ἴδε κατωτ.—γράφω ἐν τινι, τινι Ἰππ. 'Αφ. 1247· ἐγγηράσσειν βασιλείαις Πολύδ. 6. 7, 4, κτλ.

2) ἀπολ., γρησχω, μαραινόμεναι, ἐκλείπω, τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσσειναι Θουκ. 6. 18.

ἐγγηροτροφέω, = γηροτροφέω, Πολύδ. B', 13.

ἐγγήνοικαι, Ἰων. καὶ μεταν. ἐγγέννοικαι (ῖ): μέλλ. ἐγγενῇ-



σομαι: γ' πληθ. 'Επ. πρkm. ἐγγεγάσσι (ὁ μόνος ἐν χρόσει παρ' Ὁμ. χρόνος): 'Αποθετ. Γενώμαι ἐν, τοι 'Ιλῶ ἐγγεγάσιν 'Ιλ. Ζ. 493, πρβλ. 'Οδ. Ν. 233· ἐπὶ παρασίτον σκώληκος, ἀπαύστου αὐτὸς τοῦ δερμάτος, 'Ηρόδ. 2. 37· ἐπὶ καρπού, ἐν τῇ κάλυκι ἐγγ. αὐτόθι 92. κατ' 2) ἐπὶ ἰδιότητων, ὑπάρχω ἐκ φύσεως, εἶμαι ἐκφυτός, ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσει.. ἐγγ. 'Ηρόδ. 8. 83· αἰσθητά τι κὰν νηπίος γε... ἐγγ. Εὐρ. Ι. Α. 1244, κτλ. 3) ἐπὶ γεγονότων κ.τ.τ. γίνονται ἐν, τίσι 'Ηρόδ. 5. 3, πρβλ. 3. 1· οὕτω, χεῖμα σφοδρὸν ἐγγ. Πλάτ. 'Αφ. 371D, καί, II. παρορμήτω, ἐπὶ συνουσίας, ὡς δὲ λόγους τε πλείους ἐγγίνεσθαι, κτλ., 'Ηρόδ. 2. 121, 4· ἄλλ' ἐπὶ χρόνου, χρόνου ἐγγινόμενου, ἐγγενομένου ὁ αὐτ. 1. 190, Θουκ. 1. 113, κτλ.· ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει Πλάτ. Πρωτ. 339E, πρβλ. Συμπ. 184A.

III. ἐγγίνεσθαι, ἄπροσ, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, ὅπως τὸ ἔξεσται, μετ' ἀπαρ. 'Ηρόδ. 1. 132, 6. 38, 'Ανδοκ. 18. 26· ὥστε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι 'Αντιφών 131. 25· ἐγγενομένον ἡμῖν, ὡς τὸ ἔξω, ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, 'Ισαῖος 52. 31.

IV. περὶ τοῦ ἀορ. ἐγγεμένασθαι, ἴδε ἐγγείνωται.

ἐγγινώσκω, 'Ιων. ἐγγένωσκω, ἀναγνωρίζω, 'Αρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἐγγίζω: μέλλ. -ίζω, ἀορ. ἤγγισα (ἐγγύς): — φέρω πλησίον, πλησιάζω· τὸ εἰς τι, τινί τι. Πολύδ. 8. 6, 7. II. τὸ πλείστον ἀμεταβ., ἔρχομαι πλησίον, 'Αριστ. π. Θουκ. 144, κτλ.· τινί Πολύδ. 17. 4, 1· καί (ὡς τὸ ἐγγύς) τινός ὁ αὐτ. 4. 62, 5, κτλ.· εἰς καὶ πρὸς 'Εβδ. 1. 12.

ἐγγίον, ὄν, ἐγγιστός, ἡ, ὄν, Συλλογ. 'Επιγρ. 2166. 34· συγκρ. καὶ ὑπερβ. ἐπὶ θ. ὀχνηταίσι μόνον ἐκ τοῦ ἐπὶ. ἐγγύς: οὐδέτ. ἐγγιον, ἐγγιστά, ὡς ἐπὶ. 'Ιππ. 356. 32, 352. 36, κτλ.· ἔξ ἐγγίονος 'Αππ. 'Εμφυλ. 4. 108· τοὺς ἐγγιστά της 'Αττικῆς τοποῦς Δημ. 282. 28· οἱ ἐγγιστά, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, 'Αντιφών 129. 14.

ἐγγυλακός, ὄν, ὁ γλυκὴν· ἔχων τὴν πρόσφυιν, ἀγαλίζω, Διόδ. 1. 12.

ἐγγυλαίνω, γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, μαλακύνω, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 5. 1.

ἐγγυλός, ὄς, κάπως γλυκός, Διόσκ. 5. 10.

ἐγγυλίω, τὸ, γεγλυμμένον, ἔργον, γλυτή, Θεμιστ. 62B.

ἐγγυλίω, ἔχω γλυκὴν γεύσιν, 'Ηρόδ. 2. 92.

ἐγγυλίω {μ}: μέλλ. -ψω, γάρκτω, ἐγχαράττω, ἐσκαλίζω, ζῶα ἐν λίθισι 'Ηρόδ. 2. 4· ζῶα ἐγγεγλυμμένα αὐτόθι 124· αἰμασίη ἐγγεγλυμμένη τυπούσι αὐτόθι 138.

ἐγγυλωτο-γάρκτω, ὀρος, ὁ ἡ, = γλωσσόγαστρω, 'Αριστοτ. 'Ορν. 1695.

ἐγγυλωτο-τυπέω, κομπορρηνόω, ἔχω τι ἀεὶ ἐπὶ γλώσσῃ, ἀπαντῶ, ἀνηγομαι, τὰ ἐμὰ κατορθώματα, 'Αριστοτ. 'Ιππ. 782.

ἐγ-γνάμπτω: μέλλ. -ψω, ἐγκάμπτω τι, ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, ἐνέκαμψεν δὲ τὸ γόνυ (μετάφρ. Θ. Γαζή), 'Ιλ. Ψ. 730.

ἐγγοητέω, ἐπιφέρω τι διαγοητείας, ὕπνον ἐγγοητεύσαντες τοῖς γράμμασι Φιλότηρ. 100.

ἐγγομφώ, καρφώνω, στερεώνω ἢ προσωρμόζω τι εἰς τι, Γαλην.

ἐγγομφώσις, εὖς, ἡ, τὸ κάρφωμα, «ἐμψηγμα» ἢ προσωρμιογὴ τῶν ὀδόντων ἐντός τῶν φαντῶν, Γαλην.

ἐγγονος, ὁ, κυρίως υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρός, Διον. 'Αλ. 6. 37, κτλ.· ἐγγόνῃ, ἡ, θυγατρί υἱοῦ ἢ θυγατρός, Συλλογ. 'Επιγρ. 3953C, 4207, 4346, 'Αρεμίδ. 4. 69· ὡσαύτως ἐγγονος, ἡ, Πλουτ. Περικλ. 3.

2) ἀπλῶς = ἐκγονος, ἀπόγονος, Πλάτ. Πολ. 364E, κτλ.· ἂν καὶ ἐν πλείστοις κυρίως διωρθῶθῃ ἡδὴ ἐκ χειρογράφου εἰς ἐκγονος ὡς ἐν Δημ. 73. 13., 356. 8· ἐν 'Αριστ. Πολ. 716. 6, παραβολὴ πρὸς τὴν § 16 ἐκκεῖνη ὅτι ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι ἐκγονα.

ἐγγουνοί (= ἐγγονοί) 'Επιγρ. 'Ερετρίας, 'Εφ. 'Αρχ. 6' περ. 418.

ἐγγονος (= ἐγγυος, ἐγγυητής), ὁ, 'Επιγρ. 'Ορχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. III, σ. 464. 465.

ἐγγράφματος, ὄν, γραπτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προφορικός, Πλάτ. 'Ορα 114D· φωνὴ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 100.

γρίμματα περιέχονσα, περιγράφονσα γράμματα, ῥήσις 'Αθην. 454D.

ἐγγραπτός, ὄν, = ἐγγραφός, Πολύδ. 3. 24, 6, κτλ.

ἐγγραυλός, ἴδος, ἡ, μικρὸς ἰχθύς, καλούμενος ὡσαύτως ἐγκρα-συχολός Αλ. π. Ζ. 8. 18· ὑπάρχει καὶ πληθ., ἐγγραυλούς ἐν 'Οππ. 'Αλ. 4. 470.

ἐγγραυλοπαστοφάγος, ὁ, πρῶτων παστὰς ἐγγραυλός, Θ. Πτωχοπρόδ. κ. ἡγομ. Β'. 97.

ἐγγράφῃ, ἡ, ἡ εἰς τὰ δημόσια ἀρχεῖα ἐγγράφῃ τοῦ πολίτου, συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ της τελευταῖς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγράφας γενέσθαι Δημ. 996. 2· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀτίμων ἐγγράφῃ, ὁ αὐτ. 778. 18., 968. 9, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 5, 5.

ἐγγράφος, ὄν, γραπτός, γεγραμμένος, 'Αριστ. 'Αποσπ. 415, Πολύδ. 3. 21, 4, κτλ.· 'Επὶ. ἐγγράφως Κλέμ. 'Αλ. 564.

II. καταγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγεγραμμένος, Συλλογ. 'Επιγρ. 171. II. 23.

ἐγγράφω {α}: μέλλ. -ψω, ἐντέμνω, σκώληκος ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι τὸ στέλεχος Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 5. 1, 2. 2) γράφω, ζωγράφω, ζῶα εἰς τὴν ἐσθία τῇ ἐγγρ. 'Ηρόδ. 1. 203· ἀντίθετον τῷ ἐξαλείφω, Πλάτ. Πολ. 501B.

3) ἐγγράττω, ἐπιγράφω, γράμματι στήλῃ ἢ ἐν στήλῃ 'Ηρόδ. 4. 91., 2. 102· ἐγγρ. νόμους Λυσ. 183. 16· — Μέσ., ἢν ἐγγράφου οὐ μνήμοισιν δολοῖς φρενῶν Δισχύλ. Πρ. 789. — Παθ. ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ [τῇ ἐπιστολῇ], ἥσαν γεγραμμένα, Θουκ. 1. 128· καὶ αὐτὸν ἡῦρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν, εὔρε γεγραμμένον ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ αὐτὸν νὰ φονεύσῃ (ὁ 'Αρτάβατος), αὐτόθι 132· λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην συνθήματα (οὕτως ὁ Οὐεργ. Πλοῖες inscripti nomina), Σοφ. Τρ. 157.

4) μεταφ., εἰ μέλλουσι τοιαῦτα διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52.

II. καταγράφω, εἰς τὸ δημόσιον μητρώον, ἰδίως τοῦ δήμου ἢ τῆς φρατρίας, ἐς τὰ κοινὰ γραμματεῖα 'Ισαῖος 63. 4· οὕτως, ἐγγράφειν τὸν υἱὸν εἰς ἀνδρας Δημ. 412. 25· εἰς τοὺς φράτορας ὁ αὐτ. 995. 28· εἰς τοὺς ἐξήθους Πλάτ. 'Αφ. 366A· ἐγγρ. εἰς τοὺς ἀτίμους, Λατ. in aerarios referre, Πλουτ. Θεμ. 6· ὡσαύτως, ἱερὰν ἐγγρ. τὴν οὐσίαν 'Αλεξ. ἐν 'Αδῇ. 6· — Παθ., εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφῆναι Δημ. 314. 4 (πρβλ. ληξιαρχικός)· Μαντίθεος ἐνεγεγραμμένην, μετ' ὅνομα Μαντ., ὁ αὐτ. 995. 29, πρβλ. 996. 2· τοὺς μήπω διὰ τὴν ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5· πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον 'Αντίδοτος ἐν 'Πρωτοκόρῳ 1· (τὸ χωρίον ἐν Δισχύλ. Νο. 699 παρούσαν ἐγγράφει, διαμένει ἐπὶ ἀνεμνήνευτον· ὁ Σχολ. φαίνεται δεῖ ἀνέγνωσε ἀποῦσαν ἀντὶ παρούσαν· — προδοῦσαν ἐγγράφει H. L. Ahrens).

2) ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν δικαστῶν, καταγγέλλω, καταμηνύω, 'Αριστοτ. Εἰρ. 1180, Δημ. 973. 25· ἐγγράφεσθαι λιποταξίου, καταγγέλλεσθαι ἐπὶ λιποταξίᾳ, Δισχύλ. 48. 1.

3) ἐπὶ ὀφειλετῶν τὸν δημοσίῳ, ἐγγράφω τὰ ὀνόματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 784D· ἐγγρ. τοῖς πράκτορσιν Δημ. 1074, ἐν τέλει ἐγγεγραμμένους ἐν ἀκροπόλει, καταγεγραμμένους μεταῦ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Δημ. 771. 6· ἴδε τὸ ῥῆμα προσωφεύλω.

ἐγγυάλιζω, μέλλ. -ξω (γυάλων): — θέτω εἰς τὴν παλάμην, ἐγχειρίζω, ἔξω, ὅσα οἱ ἐγγυάλιξα, «ἔδωκα, παρέσχον» (Σχλ.)

'Οδ. Θ. 319· ἐγὼ δὲ τοι ἐγγυάλιξω, ἐν γυῖσι· ὅ ἐστι χειρὶ θῆσω, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγειρίω» (Εὐστ.) II. 66· ὁ δ' αὐτ' ἐμὲ ἐγγυάλιξεν (ἐνν. τοὺς ἵππους) 'Ιλ. Ψ. 278· — συχνάκις ἐπὶ τῶν θεῶν, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε, σκηπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας I. 98· τιμὴν δ' ὀφελλεν 'Ολύμπιους ἐγγυάλιξαι Α. 353· τότε οἱ κράτος ἐγγυάλιξω Α. 192· ὅτε οἱσιν κύδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν Ο. 491, κτλ.· — 'Επικ. λέγει, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. I. 8 (7).

92, 'Ηγήμων παρ' 'Αθην. 698D.

ἐγγυάω, παρατ. ἡγγύων (παρ-) Σοφ. Ο. Κ. 94, Εὐρ. 'Ικ. 700, Ξεν., κλ.· ἀορ. ἡγγύησα Εὐρ. Ι. Α. 703, Δημ. 858. 21, κτλ.· πρkm. ἡγγύησα Δίων Κ.· ὑπερσυντ. ἡγγύηκει 'Ισαῖος 43. 41· — Μέσ., μέλλ. -ήσομαι, Δημ. 715. 13· ἀορ. ἡγγυήσῃμην 'Ανδοκ. 7. 5, 10. 16, 'Αθην., κλ.· — Παθ., ἀορ. ἡγγυήθη (ἐξ-, κατ-) Λυσ. 167. 30, Δημ. 1361 ἐν τέλει πρkm. ἡγγύημαι (δε-) Θουκ. 3. 70· — 'Αλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. τὸ ῥῆμα συχνάκις λαμβάνεται ὡς σύνθετον καὶ εὐρίσκομεν παρατ. ἐνεγύων 'Ισαῖος 42. 24, Δημ. 1032. 25· ἐνεγύησα 'Ισαῖος 41. 30., 43. 11· πρkm. ἐνεγυήθη αὐτόθι 42. 6, Δημ. 1363. 13· — Παθ., παρατ. ἐνεγυάτο αὐτόθι 45. 6· πρkm. ἐνεγυήθη Δημ. 900. 15· ὑπερσ. ἐνεγυήτο 'Ισαῖος 43. 26· γεωτέρως ἐκδοτά ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπορρίπτουσι τοὺς ἐσφαλμένους τοὺς τύπους· πρβλ. δε-, ἐξ-, κατ-ἐγγυάω (ἐγγυή): Δίδω ἡ ἐγγειρίζω τί ὡς ἐνέχουρον, πλίστιν δίδωμι, Λατ. spondere· καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, δεῖλαι τοι δεῖλυν γε καὶ ἐγγυαί ἐγγυάσθαι 'Οδ. Θ. 351 (οὐδαμῶς ἀλλοχού παρ' 'Ομήρῳ)· ἐγγυαί παρὰ δ' ἄτα, δὲς ἐγγύησιν, καὶ ἡ βλάβη εἶναι πλησίον δηλ. φυλάττου ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃσαι ἐγγυητής, Ὁαλῆς παρὰ Πλάτ. ἐν Χαρμ. 165A, 'Αριστ. 'Αποσπ. 6, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 6059b· πρβλ. ἐγγύη.

2) ἰδίως ἐπὶ πατέρα ἐκδιδόντος τὴν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω, θυγατρί ἐγγυῶν τινι 'Ιλ. 6δ. 6. 57 (ἴδε κατωτ.)· Ζεὺς ἡγγύησε καὶ δίδωσ' Εὐρ. Ι. Α. 703· — Μέσ., ἀρραβωνίζομαι, λαμβάνω ἢ δέχομαι γυναῖκα ὡς σύζυγον, μνηστεύομαι, Δημ. 1311. 20· ἔχομεν δὲ τὸ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀντιτινόμενα ἀλλήλους ἐν 'Ηρόδ. 6. 130, ἐνθα ὁ πατὴρ λέγει, ἐγγυῶ σοι τὴν ἐμὴν παῖδα, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀποκρίνεται, ἐγγυῶμαι: — Παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, θυγατρί τινας Πλάτ. Νόμ. 923D.

III. Μέσ., ὡσαύτως, δίδω ἐγγύησιν, ἀσφάλεια, πρὸς τὸ δημόσιον 'Ανδοκ. 10. 16· ἐπὶ τίσι Λυσ. 167. 20· ἐγγ. τινι, ὅτι Πλάτ. Εὐθύδ. 274B· ὡσαύτως, ἐγγύην ἐγγυάσθαι, παρέχω ἐγγύησιν 'Ανδοκ. 10. 16, Πλάτ. Νόμ. 953E.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ὑπισχνόμαι ἢ διαβεβαίω δεῖ, Πινδ. Ο. 11. 16, 'Αριστοτ. Π. 1202, Ξεν. 'Αν. 7. 4, 13, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυάσθαι (αὐ-τοὺς) παρέξειν Λυσ. 132. 2· ἐγγυωμένη δώσειν Βαθρ. 58. 10.

3) μετ' αἰτ. πρῆμ., εἶμαι ὑπέυθυνος διὰ τι, ἐγγυάσθαι τὰ μέλλοντα Δημ. 292. 6, πρβλ. 713. 3· οὕτω μετ' αἰτ. προσ., Πλάτ. Νόμ. 855B· ἐγγυάσθαι τινά τινι, δίδω ἐγγύησιν ὑπὲρ τινος



εἰς ἑτερον, Δημ. 901. 14· οὕτως, ἐγγυήν ἐγγυασθαί τινα πρὸς τινα Heind. Πλάτ. Φαίδων 115D.

**ἐγγυσυώ** = ἐγγυάω, τὸν [ἐ]ρανὸν τὸν Βρομίου οὐ· ἐγγυ-  
εῦει Ἰατάδας κτλ. Ἐπιγρ. Δελφῶν 1804.

**ἐγγυή** (οὐχὶ ἐγγυά), ἡ, (ἐν, γυάλον, πρβλ. ἐγγυαλιζώ) —  
ἐνέχυρον τιθέμενον εἰς τὴν χεῖρά τινος· καθύλου, ἀσφάλεια, βεβαίω-  
σις, ἐγγυήσις, εἴτε λαμβανομένη, εἴτε διδομένη, Λατ. vadimonium,  
Ὁδ. Θ. 351 (ἴδε ἐγγυάω I)· ἐγγυήν τιθέναι τινὶ Δισχύλ. Εὐμ.  
898· ἐγγυάσ ἀποτίνειν ὑπὲρ τινός Ἀντιφῶν 117. 34· ἐγγυήν  
ἐγγυασθαί (ἴδε ἐγγυάω II)· ἀποδίδοναι Δημ. 1255. 2· τῆς ἐγ-  
γυῆς τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν Δημ. 895. 16· ἐγγυάσ ἄτα ὅτι  
θυγάτηρ, ἐγγυά δὲ ἑμῆς 150 Αἰγ.· πρβλ. ἐγγυάω I.  
1. 2) ἀρραβών, μνηστέρια, Πλάτ. Νόμ. 774E, Ἰσαίος 40. 39.  
[ὅ ἐν Ἀθ. Π. 9. 366.]

**ἐγγυήσις**, εὐς, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2953b. 38, διὰρ.  
γρ., Δημ. 724. 6.

**ἐγγυήτης**, οὐ, ὁ, ὁ ἐγγυώμενος, ἐγγυήτην καθιστάναί· Ἠρόδ.  
1. 196, Ἀντιφῶν 131. 23, Λυσ. 132. 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 82, κ. ἄλλ.  
παρέχειν Πλάτ. Νόμ. 871E· λαμβάνειν Δημ. 894. 17· εἰσφέρειν  
Σουλ. Ἐπιγρ. 2737b· διδόναι Πολύδ. 12. 16, 3, κτλ.· ἐκμισθοῦν  
ἐπ' ἐγγυητῶν, με ἐγγυητάς, Ξεν. Πόροι 3. 14· ἐγγυητῆς τοῦ  
ἀργυρίου ἀξιοχρεώσις Πλάτ. Ἀπολ. 38B· οἱ ἐγγ. τῆς τραπέ-  
ζης, οἱ δόντες ἐγγυήσιν διὰ τὴν τράπεζαν (καὶ ἐπομένως ὑπεύθυνοι  
ἐὰν πτωχέωσι), Δημ. 895. 18· ὁ νόμος... ἐγγ. ἀλλήλοισι τῶν  
δικαίων Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 8· τὸ νόμισμα οἷον ἐγγ. ὑπὲρ τῆς  
ἀλλοτρίας ὁ αὐτ. 110. N. 5, 14.

**ἐγγυητός**, ἡ, ὅν, τὸ θηλ. ἀείποτε ἐπὶ γυναικός, μνηστῆ, νόμι-  
μος σύζυγος, ἐγγυητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπαίρα, Ἰ-  
σαίος 45. 40 κέτ., Δημ. 1365. 18.

**ἐγγυθέν** [ῶ], ἐπύρρ. (ἐγγύς), ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν ἐλθὼν,  
πλησιάζας, Ἰλ. E. 72· ἐγγ. σκοπεῖν Σοφ. Φ. 467· οὕτω παρὰ  
Πλάτ. κτλ. 2) μετὰ ῥημάτων στάσεως, πλησίον, ἐγγύς, ἐγγ.  
ἴστασθαι Ἰλ. K. 508, κτλ.· εἶναι ἐπὶ παρ' Ὀδ. Z. 279, Αἰ-  
σχύλ. Χο. 852, κτλ. 3) μετὰ δοτ., ἐγγύθεν τινί, πλησίον  
τινός, Ἰλ. P. 554, κτλ.· ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ Σ. 133, πρβλ.  
T. 409· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐγγ. Ἀρήνης A. 723, πρβλ. Αἰσχύλ.  
ἐ. θ. ἄνωτ.

**ἐγγυ-θήκη**, ἡ, καὶ παρὰ Λουκ. ἐγγυοθήκη, κιβώτιον ἢ θήκη  
πρὸς φύλαξιν πραγμάτων, Λουκ. Λεῖψ. 2. II. ὑπόθεμα δι' ἀγ-  
γεῖα, τρίποδας, κτλ., Λατ. incitega, Ἀθ. 210B· πρβλ. Λυσ. Ἀποστ. 18,  
Μυλλέρων Arch. d. Kunst § 299. 9· ὁρθότ. ἀγγοθήκη.

**ἐγγυθε** [ῶ], ἐπύρρ. πολὺ πλησίον, πλησίον, ὡς τὸ ἐγγύς, παρ'  
Ὀμ. τὸ πλείστον μετὰ γεν., ὡς ἐν Ἰλ. Z. 317· σπανίως μετὰ δοτ.,  
X. 300· ἐνίοτε ἀπολ., Ἠ. 341, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 286. II.  
ἐπὶ χρόνῳ, ἐγγυθὶ δ' ἤως Ἰλ. K. 251.

**ἐγγυώω**, ἐκτείνω τὰ μέλη μου ἐπὶ τινος, ἐνεγυώωσεν, διὰρ.  
γρ. ἀντὶ συνέκαμψεν, Ἐδδ. (Βασ. Δ'. δ', 35).

**ἐγγυμνάζω**· μέλλ. -άζω, ἐξασκῶ εἰς τι, τὴν ψυχὴν θαλάμα-  
σιν ἐγγ. Λουκ. π. Ὀρχ. 6: — συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐν  
οἷς ὡς ἐγγυμνασόμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· ἀσχοῦμαι ἐν ...,  
πολέμοις Πλουτ. Κάστ. 28.

**ἐγγυμναστέων**, ῥήματα. ἐπὶθ., πρέπει τις νὰ γυμνάσῃ ἑαυτὸν εἰς  
τι, Θεμιστ. 51B.

**ἐγγυος**, ον, (ἐγγυή, ἄλλ' ἴδε ἐν λ. ἀμφέγγος)· ἐξησφαλι-  
σμένος, ἡγχιώμενος, ὑπὸ ἐγγυήσιν ἀξιοχρεώσιν, μινδ.· ἐγγυόσας  
ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένους Λυσ. 902. 3. II. ὡς οὐσίατος. =  
**ἐγγυητής**, Ξεν. Πόροι 4. 20, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23· ἐγγυον παρέ-  
χειν τινός Θεογν. 286· ἐγγ. τῆς προξενίας, ἐγγυήσιν διὰ ...  
Σουλ. Ἐπιγρ. 1771-3: — ὡσαύτως θηλ. ἐγγυος ἐν Αἰσχίν. Ἐπιστ.  
11. πρβλ. ταλανταεῖος.

**ἐγγυος**, ον, (γύης), ἴδε ἐν λ. ἐγγαίος.

**ἐγγύς** [ῶ], ἐπύρρ.· σύγκρ. ἐγγυτέρω, ὑπερθ. ἐγγυτάτω ἢ  
-ύστατα, (πρῶτον παρ' Ἰππ., καὶ Ἀττ.)· ὡσαύτως ἐγγύον, ἐγ-  
γυστα (ἴδε ἐγγύων), — τὸ τελευταῖον παρ' Ἀντιφῶντι 129. 14.  
(Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἀγχι, ἀγχω). I. ἐπὶ τόπου, πλησίον,  
λίαν συχνὸν παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ ὅτε μὲν ἀπολ.,  
ὅτε δὲ μετὰ γεν., οὕτω· λύπας ἐγγυτέρω, πλησιέστερον πρὸς τὴν  
λύπην, Σοφ. O. K. 1216· μεταγ. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Εὐρ. Πρακτ.  
37 (περὶ τῆς συντάξεως ταύτης ἐνίοτε γίνεται παραπομπὴ εἰς Ἰλ. A.  
340): τὸ πλείστον συντάσσεται μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν,  
ἐγγύς ἐστάναι, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 686, Εὐμ. 65· ἀλλὰ καὶ  
ἐγγύς χωρεῖν ὁ αὐτ. Θέβ. 59: — πρβλ. ἐγγύθεν, ἐγγυθε.

II. ἐπὶ χρόνῳ, ἐγγύς δὴ τὶ κακὸν Πριάμοιο τέκεσιν Ἰλ. X.  
453, Ὁδ. K. 86, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 2. III. ἐπὶ ἀριθμῶν κτλ.,  
σχεδόν, ἔτεσιν ἐγγύς εἰκοσι Θουκ. 6. 5· ἐγγύς ἐνιαυτοῦ Ξεν.  
Ἑλλ. 3. 1, 28· ὅτι αὐτὸς οὐχ οἶός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγγύς τοῦ-  
των οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, δὲν θὰ δυνήσῃ νὰ εἰπῶ κανέν καλὸν  
οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ αὐτά, Πλάτ. Συμπ. 198B· ἔχει δὲ οὐχ οὕτω  
ταῦτα οὐδ' ἐγγύς Δημ. 524. 2· οὐκ εἶναι δίκην μεταλλικῇν  
προσθεγκτέον, οὐδ' ἐγγύς ὁ αὐτ. 977. 26· (οὕτως, οὐδὲ πολ-  
λοῦ δεῖ ὁ αὐτ. 463. 7, ἐνθα ἴδε τὸν Οὐδῶφ).

των ἢ ἰδιότητων, ὁμοιάζων, ἐγγύς τι ἢ παραπλήσιον Πλάτ. Γοργ.  
520A· ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου Θουκ. 1. 23· ὅτι ἐγγύτατα  
τούτων ὁ αὐτ. 7. 86· κοινῇ δὲ πᾶσιν οὐδεὶς ἐγγυτέρω Δημ.  
321. 29· μετὰ μετοχ., ἐγγύς τυφλῶν, σχεδὸν τυφλός, Πλάτ. Πολ.  
508C: — ἐγγύς εἶναι μετ' ἀπαρ., ὡς ἐγγύς τοῦ τεθνάναι, σχε-  
δὸν νεκρός, Πλάτ. Φαίδων 65A· τοῦ παθεῖν ἐγγύτατα Δημ. 555.  
10. V. ἐπὶ συγγενείας, οἱ Ζηγὸς ἐγγύς Αἰσχύλ. Ἀποστ.  
155· ἐγγυτέρω γένει ἢ γένους Πλάτ. Ἀπολ. 30A, Ἰσαίος 45.  
15· ἐγγύτατα γένους Αἰσχύλ. Ἰκ. 338, Λυσ. Ἀποστ. 25, Πλάτ.,  
κτλ.· ἐγγυτάτω γένους Ἀριστοτ. Ὀρν. 1666.

**ἐγγυτάτος**, ἡ, ον, ὑπερθ. ἐπὶθ., δι' ἐγγυτάτου = ἐγγυτάτω,  
Θουκ. 8. 96.

**ἐγγύτης** [ῶ], ἡτος, ἡ, ἑστέων στάσεις, ἀποστάσεις, ἐγγύτη-  
τες Πολυδ. Δ', 155.

**ἐγγυωιάζω**, κάθημαι εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἡσυχάζω, ἀποσύρομαι  
ἀπὸ τῆς τύρης τοῦ βίου, Εὐστ. Πονημάτ. 250. 24.

**ἐγγώνιος**, ον (γῶνος) σχηματικῶν γωνίαν, κυρίως ὀρθὴν γωνίαν,  
σχήμα Ἰππ. π. Ἀρβ. 795· λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, κεκομμένοι  
τετραγώνιοι, Θουκ. 1. 93. II. τετραγώνιος εἰς γωνίας, γωνι-  
δης, περὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 15, 4.

**ἐγγωνο-ειδής**, ἔς, = τῷ προηγ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 12, 5.

**ἐγγωνον**, τό, γωνιώδες μέρος γῆς, ῥέκτα μέρος τὸ ἐγγωνον  
τὸ παρ' τὰς ἀμπελῶς Πίναν. Ἡρακλεωτ. II. 107.

**ἐγδάκτυλος**, ον, (= ἐξαδάκτυλος) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν (τῶν  
νεωρίων), Ἐρημ. Ἀρχ. Ἀθην. 3144, τετρακίς οὕτως.

**ἐγδοτήρ**, ὁ, ἐπιστάτης ἢ ἐργολάβος οἰκοδομῶν, Ἐπιγρ. Ἐπιδ. K.  
242 κτλ.

**ἐγδοῦσθησαν**, ἴδε τὸ ῥῆμα γδοῦσθαι.

**ἐγειρόφρων**, ον, γεν. ονος (φρήν), ὁ διεγείρων τὰς φρένας,  
ἀερισφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας Ἐτιμ. M. 20. 47.

**ἐγείρω**, Ἐπ. παρατ. ἐγειρον Ἰλ. O. 594· Ἀττ. ἤγειρον  
Ἀριστοτ. Πλ. 740: — μέλλ. ἐγερῶ Πλάτ. Ἐλεγ. 25 Bgk. (πρβλ.  
ἐξ-, ἐπ-): ἄορ. ἤγειρα, Ἐπ. ἤγειρα, Ὀδ. O. 45, κτλ.· πρῆμ.  
ἐγήγερα Φιλοστρ. Ἐπιστ. 16, Ἰωσήφ. ὑπερσυντ. ἐγήγερακεν  
Δίον K. 42. 48. — Παθ., Πλάτ., κλ.· μέλλ. ἐγερθῆσομαι Βαθρ.  
49. 3· (ὡσαύτως μέσ. μέλλ. ἐγεροῦμαι Πολύων. 1. 30, 4): ἄορ.  
ἤγερθην Πλάτ. κλ., Ἐπ. γ' πληθ. ἐγερθεν Ἰλ. Ψ. 287: (ὡσαύ-  
τως ποιητ. μέσ. ἄορ. ἐγειράτο Χρησμ. Σειβύλλ. 3. 159): — πρῆμ.  
ἐγήγερακε Θουκ. 7. 51· ὑπερσυντ. ἐγήγερο Λουκ. Ἀλέξ. 19·  
ἤγερτο Ἰωσήφ. — Πλὴν τούτων ἔχομεν ἐπὶ παθ. σημασ. ποιητ.  
συγκεκριμ. ἄορ. ἤγρομην (ἐξ-) Ἀριστοτ. Βάτρ. 51 γ' ἐνίκ. ἐγρετο,  
προστακτ. ἔγρεο, Ὀμ. δ' ἐνίκ. ὑποστ. ἔγρη Ἀριστοτ. Σφ. 774·  
εὐκτ. ἔγροτο Ὀδ. Z. 113· ἄπαρ. ἐγρίεσθαι (συνγινώσκ. γράρεται  
ἔγρεσθαι, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστώτος ἔγρομαι, πρβλ. ἔγρω), Ὀδ. N.  
124· μετοχ. ἐγρόμενος Ὀδ.· — ὡσαύτως ἀμετάβ. πρῆμ. ἐγρή-  
γορα (ὡς ἐνεστ.) Ἀριστ., Πλάτ., κλ.· ὑπερσυντ. ἐγρήγορη ἢ  
-ειν (ὡς παρατ.) Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 32, Πλ. 744 γ' ἐνίκ. ἐγρηγό-  
ρει Ξεν. Κύρ. 14. 20· Ἐπ. γ' πληθ. ἐγρηγόρθασι (τόπος ἀνωμα-  
λίας, ἀνθ' οὗ ὁ Donaldson προτείνει τὴν γραφ. ἐγρηγόρθαι τε) Ἰλ.  
K. 419· προστακτ. ἐγρήγορθε (ἴδε κατωτ. II)· ἀπαρ. ἐγρήγο-  
ρθαι Ἰλ. K. 67 (οὐχὶ ἐγρηγόρθαι Spitzn ἐν τόπῳ)· πρβλ. ἐγρη-  
γορόων, γρηγορέω. (Ἐκ τῆς √ ΕΓΕΙΡ ἢ ΕΓΕΡ, ἐπειδὴ  
τὸ Σανσκρ. εἶναι gar, gā-gar-mi (ἐγρήγορα)· πρβλ. ἔγερσις,  
ἤ-γερ-έθομαι, κτλ.) I. ἐνεργ., ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, σπῆλαινω,  
ἐγ. τινὰ ἐξ ὕπνου Ἰλ. E. 413, κτλ.· τοὺς δ' ὑπνώοντας  
ἐγείρει O. 344· ἐγ. τινὰ εὐνῆς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1030· καὶ ἀπλῶς  
ἐγ. τινὰ Αἰσχύλ. Εὐμ. 140, κτλ. 2) διεγείρω, Ἰλ. E. 208·  
ἐπεὶ μιν ἐγείρε Διδὸς νόος O. 242· ὄφρα καὶ θάσσον ἐγείρω-  
μεν Ἀρηα, ὅπως ταχύτερον ἀνάψωμεν τὸν πόλεμον, B. 440, κτλ.·  
ἐγείρειν μάχην, φύλοπον, κτλ. (πρβλ. ἀγείρω), N. 778, E.  
496, κτλ.· Τρωσὶν θυμὸν ἐγείρει (διὰρ. γρῆρ. ἀγείρει) E. 510·  
ἐγ. τινὰ ἐπὶ ἔργον Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 20· ἐκδοχὴν πομπῆς  
πυρός ἐγ., τοῦ πυροῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299· λαμπάδα ἐγ. Ἀριστοτ.  
Βάτρ. 340· καὶ συχνάκις μεταφ., ἐγείρειν αἰσίδαν, λύραν, μέ-  
λος, ὀρθρὸν Πίνδ. Π. 9. 18, N. 10. 39, Κρατίδης ἐν Τρόφωνίῳ  
10, Σοφ. O. K. 1770. 3) ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, συγγινώσκ. ἐν τῇ  
K. Δ., ἢ ἐξ ἀσθενείας, Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε'. 15· 4) ἐγείρω, οἰ-  
κοδομῶ, Καλλ. εἰς Ἀπόλ. 63, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Z', 125,  
Καιν. Δαδλ.

II. Παθ., μετὰ τοῦ ἐνεργ. πρῆμ. ἐγρήγορα Ὀδ.  
γ. 100, Ἠρόδ. 4. 9, κτλ.· ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου Ἰλ. B. 41· κατ'  
ἄορ. ὡσαύτως, φυλάττω φυλακὴν, ἀγρυπνῶ, ἀμφὶ πυρὴν· ἔγρετο  
λαβὸς H. 434· — ἐν τῷ παθ.· εἶμαι ἐξυπνός, ἐγρηγόρθασι K. 419·  
ἐγρήγορθε, ἀγρυπνεῖτε, H. 371, Σ. 299 (ἐν τῷ ἔγρεο· σημαί-  
νει ἐγερθεῖν, σπῆλαινω, ἐξυπνάω, Ὀδ. O. 46)· ἐγρήγορας ἡ καθεύ-  
δει· Πλάτ. Πρωτ. 310B· ὥσα καὶ ἐγρηγορούα ὁ αὐτ. Νόμ.  
809D· καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.·  
οὕτω καὶ ἐπὶ μὴ προσώπων, ἐγειρομένου χειμῶνος, Ἠρόδ. 7. 49, 1,  
πρβλ. 148· ἐγρηγόρος φρόνημα Αἰσχύλ. Εὐμ. 706· ἐγρ. τὸ πῆμα  
ὁ αὐτ. Ἀγ. 346, κτλ. 2) ἐξάπτομαι, ἐξεγείρωμαι, τοὶ δ' ἐπὶ  
μᾶλλον ἐγειρέσθην· κότεόντες μάχεσθαι Ἡσ. Ἀστ. 176, Δημ.  
439. 1· μετ' ἀπαρ., ἐγρηγεμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ Ἀθη-



ναίων, ἥσαν ἀπεραιομένοι (« εἰς τὸ πόδι ») νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 7. 51.

III. ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγιείας Δίω. Μ59. 16, Halm.

ἐγέντο, ἴδε τὸ ῥῆμα γίγνομαι.

ἐγερεμα (= ἐγερεσις), τό, Πόλεμ. τ. Τρωάδ. στ. 457, ἔκδ. Μαυρ.

ἐγερεσι-βόης, ου, ὁ, ὁ τὴν βοήν ἐγείρων, μεγάλου βουνοῦ, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 928. 4.

ἐγερεσι-βόητος, ου, ὁ διὰ τῆς βοῆς ἐγείρων, ἐξυπνίζων, ἐγερεσιβόητος ἀλέκτωρ Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ'. 160.

ἐγερεσι-βροτος, ου, ὁ τοὺς βροτοὺς ἐγείρων, Πρόκλ. Ὑμν. 18.

ἐγερεσι-γέλως, ωτος, ὁ, ὁ διεγείρων γέλωτα, Ἀνθ. Π. 11. 60.

ἐγερεσι-θεάτρος, ου, ὁ ἐξεγείρων τὸ θεάτρον, Ἀνθ. Πλάν. 361.

ἐγερεσι-μάχας, ου, ὁ, ὁ τὴν μάχην διεγείρων, Ἀνθ. Π. 7. 424. ἑλ. -χη 6. 122.

ἐγερεσι-μοθος, ου, = τῷ προηγ., Ὀππ. Κ. 1. 207, Νόνν. Δ. 3. 39.

ἐγερεσι-μος, ου, ἐξ οὗ τις ἐγείρεται, ὕπνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Θεόκρ. 24. 7. οὕτω καὶ ἐγερετός, ἐγερετός πᾶς ὕπνος Ἀριστ. π. Ὑπν. 1. 12.

ἐγερεσι-νους, ου, συνυπν. -νους, ουν, ὁ τὴν διάνοιαν διεγείρων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ'. 184.

ἐγερεσις, εως, ἡ, τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἰππ. Κωκκ. Προγν. 129. οὕτως, ἡ τοῦ θυμοῦ ἐγ. Πλάτ. Τιμ. 70C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8. 10.—τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ νεκρῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ'. 53.

2) ἀνέγερεσις, οἰκοδόμησις, τειχίων Ἡρόδ. 8. 5, πρβλ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 3.

ἐγερεσι-φαής, ἐς, ὁ τὸ φῶς διεγείρων, φῶς ἐκβάλλων, ἐγ. λήθες, ὁ πυρίτης, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἐγερεσι-χορος, ου, ὁ χοροὺς διεγείρων, Ὀππ. Κυν. 4. 236.

ἐγερεσι-ῥημα, ἐπίθ., πρὲς τις νὰ ἐγείρῃ, Εὐρ. Ρῆσ. 690.

ἐγερεσι-ῥητον, τό, μέσον διεγέρσεως, Αἰλ. Π. Ἰστ. Σ. 44.

ἐγερεσι [ι], ἐπίρρ. προθύμως, Σοφ. Ἀντ. 413. ἀγρύπνως, Εὐρ. Ρῆσ. 524.

ἐγερεσι-κός, ἡ, ὅν, ὁ διεγείρων, συντελῶν πρὸς διεγέρσιν, τινος Πλάτ. Πολ. 523E, 524D.

II. παρὰ Γραμμ. ἐγερετικά καλοῦνται τὰ ἐγκλιτικά, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τὴν βαρεῖαν τῆς προηγούμενης λέξεως εἰς ὀξεῖαν, Δ. Β. 1147.

ἐγερετός, ἡ, ὅν, ἴδε ἐγέρσιμος.

ἐγFηληθῶντι (= ἐξεληθῶσιν, ἐκλήθωσιν), Ἐπιγρ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι, CIG. 5774-5.

ἐγῆγερεμα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγείρω.

ἐγῆρα, ἴδε γηράσκω.

ἐγκαθαρμόζω: μέλλ. -όσω, καθαρμόζω τι ἐντός ἄλλου πράγματος, Ἀριστοφ. Λυσ. 682.

ἐγκαθεύζομαι: μέλλ. -εδοῦμαι. Ἀποθ.: — καθίζω, τοποθετῶ ἑμαυτὸν εἰς τι, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 23. εἰς θάκον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1523: — στρατοπεδεύω εἰς τι μέρος, Θουκ. 3. 1., 4. 2. ἴδε τὸ ῥῆμα καθίζομαι.

ἐγκαθεύρω, καὶ -γνῶμι: μέλλ. -ξω, ἐγκλείω, περιορίζω, κατακλείω, Πλούτ. 2. 951B.

ἐγκάθετος, ου, (ἐγκαθήμι) κυρίως τοποθετηθεὶς ὅπως ἐνεδρεῖται, ἐπίβουλος, δόλιος, κατάσκοπος, προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες Πλάτ. Ἀδ. 368B. τὸν Ἡρακλεῖδην ὑπώπτευσεν ἐγκαθέτον εἶναι Πολύδ. 13. 5. 1: — Ἐπίρρ. -τως, πανούργως, ἀπατηλῶς, Διόδ. 16. 68. II. ἐπὶ τέκνου, = θετός, εἰσποιητός, Ὑπερείδ. παρὰ Φρυγ. 333.

ἐγκαθεύδω: μέλλ. -ευδῶ, κοιμῶμαι μετὰ, ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότερον, οἷος αἰγῶν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 3, 3. 0 (Schneid. σύγκ.). 2) ἐν γένει κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 614.

ἐγκαθεύω, βράζω τι ἐν τινι, Ἰππ. 651. 48.

ἐγκαθεύδω: μέλλ. -ήσω, διέρχομαι πρὸς τὴν νεότητά μου, Εὐρ. Ἰππ. 1096.

ἐγκαθηδύνω, γλυκαίνω, Νικ. Εὐγεν. Α. 347.

ἐγκαθήμι, κάθημι ἐντός ἢ ἐπὶ τινος, Ξεν. Ἰππ. 1. 11. ἐνεδρεῖται, Ἀριστοφ. Ἀχ. 343, Θεομ. 600, Δίσχιν., κλ. ἐπὶ φρουρῶν, κάθημαι ἐν τινι τόπῳ, Πολύδ. 17. 11, 6. κάθημαι ἐγκλεισμένος ὡς οἱ ἐν τῷ Δουρεῖω ἵππῳ, Πλάτ. Θεαίτ. 184D. ἐγκ. μετὰ, ὅ, αὐτ. Παρμ. 156D.

ἐγκαθεδρῶ: μέλλ. -ύσω (ῶ), ἐγείρω ἢ στήνω, ἰδρῶν, ἀνδρῶν, τοποθετῶ, ἀγαλμα ἐγκ. χθονί Εὐρ. Ι. Τ. 978: — Παθ., Φιλῶς ἐν Κωμ. Ἑλλ. 3. σ. 636, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 5.

ἐγκαθίζω, Ἰων. -κατέζω: μέλλ. -ῖω, καθίζω τινὰ ἐν τινι τόπῳ ἢ ἐπάνω εἰς τι, εἰς θρόνον Πλάτ. Πολ. 553C. 2)

ἐγκ. στρατιάν ἐν χωρίῳ τινί, τοποθετῶ δύναμιν στρατιωτικὴν ἐν τινι τόπῳ, Πολύδ. 16. 37. 4: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α'. ναδὸν ἐγκαθεῖσαστο (κοινῶς ἐγκαθίσαστο, ὡς ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 5. 1, 2, ἐγκαθισάμενοι τὰ ὄπλα), ἰδρῶσεν ἐκεῖ ναδόν, Εὐρ. Ἰππ. 31.

II. ἀμετάβ. κάθημαι ἐντός ἢ ἐπὶ τινος, θρόνον Πινδ. II.

4. 272. ἀλλ' (ἐν τῷ μέσ.), ἐγκατίζεσθαι εἰς θρόνον, καθίζομαι εἰς θρόνον, Ἡρόδ. 5. 26.

ἐγκαθήμε, καταβιβάζω, εἰς τόπον Ἀριστοφ. Λυσ. 308. ἀποστελλῶ ἐντός ὡς φρουράν, εἰς τὴν πόλιν Πλούτ. Πύρρ. 11.

II. ἐμπιστευῶ, παραδίδωμι τινί τι, Ζεὺς ἐγκαθίει (ἀντί-ἱστοί) Λοξία θεοσπίσματα Δισχίλ. Ἀποσπ. 82.

ἐγκαθίσαις, εως, ἡ, οὐς. τοῦ ἐγκαθίζω, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94. fol. 241 v°.

ἐγκαθίσμα, τό, λουτρὸν ἐξ ἀτμοῦ διὰ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος κυρίως διὰ γυναῖκας πρὸς ἀγωγὴν τῶν ἐμμήνων, Διοσκ. 3. 127.

II. ἀνακοπὴ ἐν τῇ προφορᾷ συλλαβῆς λέξεως τινος, Διον. Ἀλ. π. Σινθ. 20, 22, ἐν τέλ.

ἐγκαθισμός, ὁ, ἐνέδρα, Ἑκκλ. II. = τῷ προηγ. II, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 43.

ἐγκαθιστέον, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ ἐγκαθίζω, Ὀρείδ. ἔκδ. Dar. τ. 1, σ. 575.

ἐγκαθίστημι: μέλλ. -στήσω, καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω ὡς βασιλέα ἢ ἀρχηγόν, σὲ.. Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν Εὐρ. Ι. Τ. 982. ἐγκ. τινὰ ἡγεμόνα Θουκ. 1, 4, Δημ. 214. 20. ὡσαύτως, τοποθετῶ ὡς φρουράν ἐν τινι τόπῳ, Δημ. 114. 19, κτλ. ἐπὶ πολитеύματος, ἐγκ. δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀνάδ. 1. 18, 3. II. Παθ. μετ' ἀορ. δ', πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., καθίσταμαι τύραννος ἐν τινι τόπῳ, Λυσ. 196. 9, πρβλ. Θουκ. 1. 122. οὕτως, αὐλητῶν νόμιμ' ἐγκαθεστῶτων ὁ αὐτ. 5. 70.

ἐγκαθορῶ, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον εἰς τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, τινος τῷ προσώπῳ Πλούτ. Δημήτρ. 38. ἀπολλ., Πλάτ. Ἐπινομ. 990E. II. παρατηρῶ τι ἐν τινι ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλούτ. Βροῦτ. 16.

ἐγκαθορμίζομαι, μέσ., εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβολῶ, αὐτῶς Θουκ. 4. 1, πρβλ. Δίωνα Κ. 48. 49. οὕτως ἀορ. παθ., Ἀρρ. Ἀνάδ. 2. 20, 8.

ἐγκαθορμίσαις, εως, ἡ, ἡ καθορμίσαις πλοίων εἰς ὄρμον, Ἀρρ. Ἀνάδ. 1. 18, 9.

ἐγκαθουδρίζω, ἀκολασταίνω ἐν τινι, τρυφαῖς Εὐρ. Τρω. 957.

ἐγκαίνια, τά, (καίνος) ἐορτὴ ἀνανεώσεως ἢ καθιέρωσης, Ἑβδ. (Δαν. Γ', 2) ἰδίως ἢ ὁρισθεῖσα ὑπὸ Ἰουδα τοῦ Μακκαβαίου κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 10. 22, πρβλ. ἐγκαίνισμός.

II. ὀνομασία τοῦ Πάσχα, Ἑκκλ. ἐγκαίνιζω, ἀνανεῶνω, Εὐστ. Πονημάτ. 277. 84. II. ἀπτε-ρώνω, καθιερώνω, Ἑβδ. (Βασίλ. Α, ια', 14, κ. ἄλλ.). — Παθ., Ἐπιστ. π. Ἑβρ. θ', 18. προσέτι ἐγκαίνιζομαι Σουλ. Ἐπιγρ. 8660.

ἐγκαίνισμός, ὁ, καθιέρωσις, Ἑβδ. (1 Μακκ. δ', 56, πρβλ. ἐγκαίνια). ὡσαύτως, ἐγκαίνισις, ἡ, καὶ ἐγκαίνισμα, τό, Ἑβδ.

II. πνευματικὴ ἀναγέννησις, Βασίλ. ἐγκαίρεια, ἡ, ἀρμόδιος καιρὸς, ἀντίθετον τῷ ἀκαιρία, Πλάτ. Πολιτ. 305D.

ἐγκαίριος = ἐγκαιρος, Πλάτ. Τιμ. 51D.

ἐγκαιρος, ου, ὁ εἰς κατάλληλον καιρὸν, ἀρμόδιος, Πλάτ. Πολιτ. 282E, Νέμ. 928A.

ἐγκαίω: μέλλ. -καύσω, καίω, θερμαίνω, ἐνδύω ἐγκεκαυ-μένοιο πυρὶ Εὐρ. Κύν. 393. 2) ζωγραφῶ δι' ἐγκαυματος, δηλ. διὰ χρωμάτων ἀναμικτῶν κηρῶ, Λατ. encausta pingere, Ἑβδ. (2 Μακκ. δ', 29), πρβλ. Πλίν. 35. 39 κέξ., ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιολογ.

II. ἀνάπτω, καίω, πῦρ Πλούτ. Ἀλέξ. 24. οἷοι ἐγκαϊόμενοι, θερμαινόμενα ζωμάτια, Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 11.

ἐγκαίω, κακῶς φέρομαι εἰς τι πρᾶγμα, ἐνεκάκησαν τὸ πέμπειν, κακῶς ποιούντες παρέλειψαν νὰ πέμψωσι, Πολύδ. 4. 19, 10. συχνάκις ἐν τῇ Καιν. Διαθ. πρβλ. ἐγκαίω.

ἐγκάλλω: μέλλ. ἐγκαλέσω, Ἀττ. ἐγκαλῶ, ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεστώς πρkm. ἐγκέκληκα: — ἀπαιτῶ, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, εἰ δόξαίμι μὴδὲν προσήκον τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλέσαι Ἰσοκρ. 358A, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 33, Δημ. 877. 21., 949. 1: — καθόλου, ἀπαιτῶ τι ὡς ὀφειλόμενον εἰς ἐμέ, Λυσ. 98. 37.

2) φέρω κατηγορίαν, εἰσάγω καταγγέλλων ἐναντίον τινός, ἐγκαλῶ: — Σύνταξ. μετὰ δοτικ. προσ. καὶ αἰτιατ. πρᾶγμ., εἰσάγω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω τινὰ διὰ τι, φόνον ἐγκ. τινι Σοφ. Ἠλ. 778, Πλάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ. ἐγκ. ἐγκλημά τινι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκ. 14, ὑπὲρ Εὐγέν. 35. ὡσαύτως, χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκ. Σοφ. Φ. 328: — ἐπομένως ἐξηρητημένης προτάσεως, ἐγκ. τινι ὅτι.. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 7. μετ' ἀπαρ., ἐνεκάλεϊ τοῖς Ἀθηναίοις παραδιδόνειν Θουκ. 4. 123. μετὰ μετοχῆς, ἐγκ. αὐτοῖς ἀμελοῦσιν Πλάτ. Πρωτ. 346A. συχνάκις ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ. μόνον, κατηγορῶ, Ἀντιφῶν 126. 8, Πλάτ. Κρίτων 50C, κτλ. μετ' αἰτιατ. πρᾶγμ. μόνον, εἰσάγω ὡς καταγγέλλων ἢ κατηγορίαν, εἰ δὲ τι ἄλλο ἐνεκάλουν Θουκ. 5. 46, πρβλ. 6. 53. τὸ νεῖκος ἐγκαλεῖν, ἐπιρρίπτειν τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος εἰς ἕτερον, Σοφ. Ο. Τ. 702. ἀπολλ., οἱ ἐγκαλέσαντες Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 30, 11: — σπανίως μετὰ γεν. πρᾶγμ., τῆς βραδύτητος αὐτοῖς ἐνεκάλεϊ Πλούτ. Ἀριστείδ. 10: — Παθ., ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ.., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 21. πρβλ. ἐγκλημα.

3) ὡς δικανικός ὅρος, ἐνάγω εἰς δικαστή-



ρίον, ἐγκαλῶ, διώκω, Δημ. 907. 6· ἐγκ. δίκην τινὶ ὁ αὐτ. 1014. 8· ἐγκ. τινὶ περὶ τινος Ἰσοκρ. 48C.

4) ἐν τῷ μέσ. τύπω ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. κατηγορεῖται, τινὶ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 2· φέρω κατηγορίαν, πρὸς τινα Εὐρ. Μελέαντ. 9, (ἐν τοῖς Ἀποσπάσμασι).

II. ἐπικαλοῦμαι, οὗτοι δ' εἰσι καὶ ἐγκαλοῦντες (ἐπικαλοῦντες Meineke) τὴν τῶν θεῶν λατρίαν Στράβων 649.

ἐγκαλημῆναι (= ἐγκαλοῦμαι), μετοχ., Ἐπιγρ. Ἐρεσού, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 36, στ. 40.

ἐγκαλινδύομαι, παθ. περικυλινδύομαι εἰς τι, τῇ ψάμμῳ Ἀρεταῖος Ὁξέων Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ἀσχολῶμαι ἐν, ταῖς λιχνείαις Ἀθην. 262A.

ἐγκαλλωπιζομαι, παθ. ὑπερφηανεύομαι, καυχῶμαι ἐπὶ τινι, τοῖς ἀισχροῖς Πλούτ. Ἀντ. 36, πρὸλ. Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 35:—περὶ τῆς μετοχ. ἐγκαλλωπιζομένης παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δημ. 4, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγκολπιζομαι.

ἐγκαλλώπιμα, τὸ, κόσμημα, στολίδιον, Θουκ. 2. 62.

ἐγ-καλο-σκέλης, ὁ, οὐ οἱ πόδες εἶναι δεδουλευμένοι ἐντὸς ἐύλων ἕνεκα χρέους, «οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρεῖα ἐν κήλοις δεδουλευμένοιο τοῦς πόδας» Ἰσχύχ.

ἐγκαλυμμός, ὁ, περικάλυψις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1496.

ἐγκαλυπτῆρια, τὰ, ἑορτὴ περικαλύψεως, ἀντίθετον τῷ ἀνακαλυπτῆρια, Φιλίστρ. 611.

ἐγκαλύπτω: μέλλ. -ψω, καλύπτω, σκεπάζω τι καλῶς, Τραχ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 911:—Παθ. περικαλύπτομαι, Ἀριστοφ. Πλ. 714, Πλάτ. Φαίδρ. 243B· σκεπάζομαι (οἷον δι' ὕπνου), Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19· ἐγκεκαλυμμένος λόγος, περιήρητον σόφισμα ἐν Διογ. Α. 7. 82.

II. Μέσ., σκεπάζομαι, κρύπτομαι ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, carpi obnolvene, Ἀριστοφ. Πλ. 707, κτλ.: ἐγκαλυπτόμενος καθυψοῦται Ἀνδοκ. 3. 26· ἐπὶ ἀποθήσκοντες, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26, Πλάτ. Φαίδων 118A, κτλ. 2) ὡς σημειῖον αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης, αὐτόθι 117C. Δημ. 1485. 9· ἐγκαλύψασθαι ἐπὶ τινι, Αἰσχίν. 42. 10:—ἐντεῦθεν μετ' αὐτ. προσκ. αἰσθάνομαι ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, θεοῦ ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἐμελλε δράσειν Ἀππ. Ἐμυλ. 1. 16.

ἐγκάλυψις, εὖς, ἡ, ἡ ἐξ αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης ἀπόκρυψις τοῦ προσώπου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

ἐγκάμνω, μέλλ. -καμοῦμαι, κουράζομαι, βαρύνομαι τι, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15· τινὶ Ἰουσή. 1. Π. 3. 10, 2.

ἐγκάμπτω, μέλλ. -ψω, κήμπω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω, Ξεν. Ἰππ. 1. 8.

ἐγκάνασσω, ἐγγίω, φέρο' ἐγκάνασον ὡς ἀναμνησθῶ πῶν Εὐρ. Κύκλ. 152, ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολλὴν Ἀριστοφ. Ἰππ. 105.

ἐγκάνασσομαι, ἀποθ., παιῶ καναχὴν, φόρον, θόρυβον, ἐγκ. κόχλῳ, ἢ ὡς φωνῶν κόχλον (μέγα κογχύλιον), Θεόκρ. 9. 27.

ἐγκανθίς, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀρθαλμοῦ, ἡ οἰδήμα τοῦ κανθοῦ, Γαλην.

ἐγκάπτω, μέλλ. -ψω, πικρ. ἐγκέκῃφα:—«χάρτω», καταβροχθίζω λαϊμάργως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Στράτις ἐν Ὀδημονεῖδῃ 2· ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι δικαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα των τὸ μικρὸν νόμισμα, δι' οὗ ὁ μισθὸς αὐτῶν ἐπληρώνετο, Ἀριστοφ. Σφ. 791, Ἐκκλ. 815, πρὸλ. Ἐρμιπ. ἐν «Θεοῖς» 2, Ἀλεξ. ἐν Δέδητι 1. 7· σιγῶμεν ἐγκάπνεντες αἰθέρα γνάθοις, κρατούντες τὴν ἀναπνοὴν ἡμῶν ἐντὸς τῶν γνάθων, Εὐρ. Κύκλ. 629:—πρὸλ. Ἐγκαρφοί.

ἐγκαρδιατός, α., ον, = τῷ ἐπομ., Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 7.

ἐγκάρδιος, ον, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκάρδιος ἐστί (ἡ γίγνεται) τί μοι, εἰσδύεται εἰς τὴν καρδίαν μου, Δημόκρ. παρὰ Στοδ. 310. 40, πρὸλ. Διδ. 1. 45.

II. ἐγκάρδιον, τὸ, τὸ ἐσωτερικώτατον μέρος τοῦ ζύλου, «ἡ καρδίᾳ» ἢ «ψυχᾷ», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 8, 5.

III. ἐγκάρδια, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίν. Η. Ν. XXXVII 58, ἐνθα τρία εἶδη αὐτῆς καταλέγονται, ἔχοντα πάντα ἄλλο ἄλλου χρώματος εἰκόνα καρδίας.

ἐγκάρσις, ὁ, (κάρ, κάρα) ὁ ἐντὸς τῆς κάρσις, κεφαλῆς, μυελός, ὡς τὸ ἐγκέφαλος, Ἀλκαῖος ἐν Ἀνθ. Π. 9. 519, 3, Λυκόφρ. 1104.

ἐγκαρπίζω, καθιστῶ καρποφόρον, πληρῶ, τοὺς δὲ ὑπνώοντας ἐξ ἑνεκάρπισεν ἀλκήης Συνέσ. 135B.

ἐγκάρπιος, ον, ἐπὶ καρποῦ, ὁ περιέχων σπόρους ἐντός, Ἰππ. 360. 11.

ἐγκαρπος, ον, ὁ περιέχων καρπὸν, κάλυξιν ἐγκάρποις ὀνομαζομένης Σφ. Ο. Τ. 25· καρποφόρος, σπερματικὸν Πλάτ. Φαίδρ. 276B· τὸ τέλει ἐγκαρπα ἐν Σφ. Τρ. 238, πῶς σημαίνει πολλοστὸν τι μέρος ἢ δέκατον τῆς παραγωγῆς ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ τρέμενου πληρωτέον εἰς τὸν Δία, πρὸλ. στήλ. 754 καὶ ἴδε σημειώσιν Jebb ἐν τόπῳ.

2) καρποφόρος, χρίσιμος, Πλούτ. 776B.

II. ἐγκαρπα, τὰ, συμπλέγματα ἢ στέφανοι ἐκ καρπῶν, ἐπὶ τῶν ζωοφόρων ἢ τῶν κιονοκράνων, Λατ. encarpa, Βιτρούδ. 4. 1.

ἐγκαρσιος, α., ον, πλάγιος, λοξός, Λατ. transversus, Θουκ. 2. 76., 6. 99· ἐπὶ τῆς ἐλλειπτικῆς, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7.—Ἐπιρρ. -ως, Ἐκκλ. ἴδε τὴν λέξιν ἐπικάρσιος ἐν τέλ.

ἐγκαρτερεῖν, μέλλ. -ήσω, ἐπιμένειν ἢ ἐμμένειν ἐν τινι πράγματι, τινι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· ἐγκαρτερεῖν [τούτοις] & ἐγνωτε

Θουκ. 2. 61· πρὸς τι Πλούτ. 2. 987E.

2) μετ' αὐτ., ἀναμνῆναι εὐσταθῶς, θάνατον Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 1351, Ἀνδρ. 262, 3) ἀπολ., ὑπομένω, διαμένω ἀτάραχος ἐν τοῖς παθήμασι, Πλούτ. Ἀγρσ. 11, κτλ.

ἐγκαρτερία, ἡ, καρτερία, Ἄννα Κομν. 3. σ. 72A.

ἐγκαρτετικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐγκαρτερῶν, ἐγκαρτερικώτατος ἀσκητῆς Βίος Ἀγ. Ποσειδωνίου Κώδ. Παρισ. 1532, φύλλ. 285.

ἐγκάς, ἐπίρρ., ἐν βάθει, πῶς γρ. ἐν Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 899, πρὸλ. Γαλην. Δεξ. σ. 466.

ἐγκαῖα, τὰ, (ἐν) τὰ ἐσωτερικά, τὰ ἐσωτικὰ, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἄλλα ἐντερα. Λατ. intestina, Ὀμ., ἀεῖποτε κατ' αὐτ. πλὴν τῆς δοτ. Ἐγκασσι ἐν Ἰλ. Α. 438.—ἐν ὀνομ. Ἐγκατον ἐν Λουκ. Δεξ. 3.

ἐγκαταβαίνω, καταβαίνειν κάτω εἰς, ἐντιθεμαι, μετ' αὐτ., κροκωτῶν σπέρανον ἐγκατέβα, «εἰς κροκοβαρὲς ὕψασμα ἐνετέθη σπέρανωνθεῖς» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 58· μετὰ δοτ., Διδ. 14. 28.

ἐγκαταβάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, δίνῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1239, πρὸλ. Ἰλ. Μ. 206.

ἐγκαταβίω, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου ἐν τινι, Πλούτ. 2. 783D, Λογγίνος 44. 11.

ἐγκαταβρέχω, ἐγκαταβρέχω τὸ ἐσωτερικὸν κοιλώματος ἢ βόθρου, Γεωπ. 13. 1. 7.

ἐγκαταβυόσσομαι, παθ., εἰσδύομαι, ἐγκαταβυσοῦσθαι τὰ εἰδῶλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα Δημόκρ. παρὰ Πλούτ. 2. 735A.

ἐγκαταγνῆσσω, μέλλ. -άσομαι, ἐγγηγάσσω, γηγάσσω ἐν τινι, ἐν πενία Πλούτ. Φωκ. 30· παλαιῶμαι, Δεῖναρχ. 105. 20.

ἐγκαταγράφω, καταγράφω μετὰ, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. II. σημειῶ ἐν ἡ ἐπὶ, Νεῖλος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. σ. 514.

ἐγκατὰγομαι, παθ., καταλύω, ἀναυλίζομαι, Πολυδ. Α'. 73.

ἐγκαταδαμάζω, καταδαμάζω, καταστρέφω, παθ., σκελῶν τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κινώπων ἐγκαταδαμασθῆν Ἰππ. 1229E.

ἐγκαταδαρθάνω, κοιμῶμαι ἐν τινι, Πλούτ. 2. 677F. II. ἀπαλλάσσομαι τινος διὰ τοῦ ὕπνου, αὐτόθι 688E.

ἐγκαταδίδω, μέλλ. -δῶσω, δένω στερεῶς εἰς τι, τινι Πλάτ. Φαίδων 84A.

ἐγκαταδύω. ἀόρ. -κατέδυν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω πρὸς τι μέρος (ὅπερ, ὡς εἰκός, εἶναι δυσμικόν), Ἰππ. π. Ἀέρ. 283· εἰσέρχομαι λάθρα εἰς τι, ὕδασιν Ἀνθ. Π. 7. 532· μυχόν Ὀππ. Ἀλ. 1. 153.

ἐγκαταζέγγυμι, συνενθῶ, συνδέω, συναρμίζω, νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σφ. Αἴ. 736.

ἐγκαταζήσκω: μέλλ. -θᾶνοῦμαι, ἀποθνήσκω ἐν τινι, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 834.

ἐγκατακαίω: μέλλ. -καύσω, ἐγκαίω, ποιῶ σημειῖον ἐπὶ τοῦ σώματος δι' ἐγκαύματος, Λουκ. Ἀλκιος 52.

ἐγκατακεῖμαι, παθ., κεῖμαι ἐν τινι, μετὰ δοτ., οὐκ ἔραμαι κλισίῳ βασιλῆϊ ἐγκατακεῖσθαι Θέογον. 1191. 2) κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλινῆς, κοιμῶμαι, παρὰ τινι Ἀριστοφ. Πλ. 742.

ἐγκατακεράννυμι: μέλλ. -κεράσω, μιγνύω τι μετ' ἄλλου, τῷ οἶνῳ ὕδωρ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου.

ἐγκατακλειστέον, ῥῆμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκατακλείσῃ, κύνας νοσοῦσας ἐγκατακλειστέον Γεωπ. 19. 3. 1.

ἐγκατάκλειστος, ον, κεκλεισμένος ἐν τινι, Ἐπιγρ. Ἀν.

ἐγκατακλείω, κατακλείω ἐντός, ἐγκλείω, τινὰ τῷ νεφ' Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 606A, Ἀριστ. Πρὸλ. Γ. 26.—Παθ., Ἰππ. π. διαίτ. Ὁξ. 385, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 10, κ. ἄλλ.

ἐγκατακλίνω [τ], κατακλίνω τινὰ ἐν τινι τόπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 621:—Παθ., κατακλίνομαι ἐν τινι τόπῳ, ὁ αὐτ. Ὀρν. 122· ἐγκατακλιθῆναι εἰς τὸ ἱερὸν Ἐγπερίδ. ὑπὲρ Εὐξέν. 27.

ἐγκατακοιμᾶμαι, = ἐγκοιμᾶμαι, Ἡρόδ. 8. 134.

ἐγκατακρούω, καρρῶνω, ἤλους Κλήμ. Ἀλ. 240. 2) ἐγκ. χορεύειν τοῖς μύσταις, κτυπῶ τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ (διὰ τοῦ ποδὸς ἢ ἄλλως) ἐν τοῖς μύσταις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 330.

ἐγκατακρύπτω, κρύπτω ἐν τινι, ἐγκατακρύπτεις ζῶν Λυκόφρ. 1231· τινὰ βυθοῖς Ἐπιγρ. Ἐλλ. 863.

ἐγκαταλαμβάνω: μέλλ. -λήφομαι, καταλαμβάνω ἐν τινι τόπῳ, Θουκ. 4. 116, πρὸλ. 3. 33· ἐγκ. τινὰ ὄρκιος, περιορίζω, ἐξαγαγῶς δι' ὄρκων, ἂν λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ αὐτὸν Αἰσχίν. 62. 17:—Παθ., Ἀριστ. Πρὸλ. 20. 34.

ἐγκαταλέγω, μέλλ. -έξω, συνοικοδομῶ ἐν, πολλαὶ στήλαι ἐγκατελέγησαν, ὠκοδομήθησαν ἐντός τοῦ τείλους, Θουκ. 1. 93 (πρὸλ. λέγω II, λογᾶς, λογάδην). 2) ὑπολογίζω, συγκαταλέγω, Λουκ. Παρὰ. 3· στρατολογῶ, Ἀνθ. Π. 11. 265. II. Παθ.; κεῖμαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, Ἐπ. ἀόρ. ἐγκατέλεκτο Ἀριστοφ. Βάτρ. 4. 431.

ἐγκατάλειμμα, τὸ, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 2., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 50.

ἐγκαταλείπω, μέλλ. -ψω, καταλείπω, ἀφίνω, παῖδα Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 376· ἐγκ. φρουρὰν ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 2. 51· ἐγκ. τὸ κέντρον, ἐπὶ μελίσης, Πλάτ. Φαίδων 91C· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἱερικλῶντος, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις Εὐπολ.



ἐν Ἀθήμοις 6· ἐγκ. τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ Ἀντιφῶν 137. 28.  
 2) ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινά ἐν δυσκολίαις, «ἐς τὴν λάσπην», Λατ. derelinquere, Θουκ. 4. 44, Πλάτ. Συμπ. 159Α, Λυκούργ. 148. 7, κτλ.  
 3) ἀφίνω, παραλείπω, Ἠρόδ. 3. 119. II. Παθ. ἀφίνομαι ὅπως, μένω ὅπως, ὑπολείπομαι ἐν ἀγῶνι δρόμου, ὁ αὐτ. 8. 59.  
 2) δὲν κατορθῶν, ἀποτυγχάνω, Ἰππ. 1469C.  
 ἐγκατ-αλείφω: μέλλ. -ψω, ἐναλείφω πανταχόθεν, Ἄλπος Ἰππ. 402. 28.  
 ἐγκατάλειψις, εὖς, ἡ, τὸ ἐγκαταλείπειν, Ἐκκλ. II. τὸ νὰ ἔχη ἐγκαταλείφῃ τι, ἴδε ἐπομ.  
 ἐγκατάληπτος, ον, κατελήφθης, ἐγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον Ἰω. Γενέσ. σ. 70. 5, ἔκδ. B.  
 ἐγκατάληψις, εὖς, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἐν τινὶ τόπῳ, αἰχμαλωτίαις, Θουκ. 5. 72· ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὐρανῶν, Ἰππ. 1169E (ἐνθα ὅμως ἡ ἐννοία ἀπαιτεῖ τὴν λέξιν ἐγκατάλειψις).  
 ἐγκαταλιμπάνω, = ἐγκαταλείπω, Ἰππ. Ἀρ. 1244, Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 4.  
 ἐγκαταλογίζομαι, ἀποθ. συγκαταλογίζω, Ἰσαῖος 88. 36.  
 ἐγκαταμένω, μένω ἐντός, Θεοφ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 4, κτλ.  
 ἐγκαταμιγνύμαι, παθ., μιγνύμαι μετὰ τινος, ἐγκαταμιγνύμενος ὕδατι Ἰππ. Ἀρ. 283· ἐγκαταμιγνύμενά τοις λεγομένοις Ἰσοκρ. 312B.  
 ἐγκατάμιξις, εὖς, ἡ, (ἐγκαταμιγνύμι) ἡ μετὰ τινος ἀνάμιξις, Ἀνών. εἰς Ἀριστοτέλην, Cod. Coisl. 384, fol. 60 v<sup>o</sup>.  
 ἐγκαταναίω, ἀορ. α' -ένασσα, κάμνω τινά νὰ κατοική ἐντός τινος, οὐρανῶν τινα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 116, Μοῖρῶν παρ' Ἀθην. 491B.  
 ἐγκαταντλέω, ἐπιθρέχω, εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ Ἰππιατρ. σ. 87.  
 ἐγκατάντλησις, εὖς, ἡ, ἐπιχύσις ὕδατος, Ἰππ. π. Εὐσχρη. 24.  
 ἐγκαταπαίζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τινί Εὐσ. Ε. Ἰστ. 2. 13 ἐν τέλ., Κύριλλ.  
 ἐγκαταπάλλομαι, Ἐπ. ἀορ. 6· ἐγκατέπαλτο, παθ., πηδῶ κάτω εἰς, Ὀππ. Ἀλ. 4. 661.  
 ἐγκαταπήννω, μέλλ. -πήξω, ἐντίθημι, εἰς φος, κουλεῶ ἐγκατέπηξ' Ὀδ. Α. 98· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν, ἐνέπηξεν, ἵστερίωσεν αὐτοὺς, Ἰλ. 1. 350· τὴν κεφαλὴν δόρατι ἐγκαταπήξας, ἐμνήξας αὐτὴν ἐπὶ δόρατος, Ἠρωδιαν. 1. 13.  
 ἐγκαταπληρῶμι: μέλλ. -πρήσω, πυρπολῶ, καίω, Φαλάρ. Ἐπιστ. 5. σ. 28.  
 ἐγκαταπίνωμαι, παθ. καταπίνωμαι ἐν κατακλυσμῷ, Φίλων 2. 300, κτλ.  
 ἐγκαταπίπτω, ποιητ. ἀορ. ἐνικάππεσον, πίπτω ἐπάνω, ἡ ῥίπτω ἑμαυτὸν ἐπάνω εἰς τι, λέκτροισιν πρηγῆς ἐνικάππεσεν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 655, Ἀνθ. II. 9. 82.  
 ἐγκαταπλέκω: μέλλ. -πλέξω, ἐνυραίνω, συμπλέκω, περιπλέκω, Ξεν. Κυν. 9. 12.  
 ἐγκατάποισις, τὸ καταπίνειν, κατάποισις, Φίλων 1. 116.  
 ἐγκατ-αριθμεύομαι, παθ. συγκαταριθμεύομαι, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 5. 11, Κλήμ. Ἀλ. 263.  
 ἐγκαταρράπτω, μέλλ. -ψω, καταρράπτω ἐντός, Ξεν. Κυν. 6. 1.  
 ἐγκαταρρίπτω, καταρρίπτω εἰς, πηθ. γραφή ἐν Ἠλίοδ. 9. 5.  
 ἐγκατασθέννυμι, ἡ -νω, σθέννυμι ἐντός τινος, Πλούτ. 2. 975B.  
 ἐγκατασκήνω, ἐμβάλλω ἐντός σκηοῦ, Μ. Ἀτταλ. σ. 37, ἔκδ. B.  
 ἐγκατασκήνομαι, παθ., σήπομαι ἐντός τινος, Στωδ. 237. 58.  
 ἐγκατασκευάζω, παρασκευάζω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐν ταῖς πόλεσι προδότης Διδό. 16. 54· ἄλλ' ἡ πρόθ. ἐν πολλὰς δόλῃν ἔχει δύναμιν, ὁ αὐτ. 2. 24, 14. 91.  
 ἐγκατάσκευος, ον, τεχνήντως ἐξεργασμένος, ἐπὶ ὕρους, ἀντιθ. τῷ ἀπλοῦς, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 118.—Ἐπίρρ. -ως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 56.  
 ἐγκατασκήπτω: μέλλ. -ψω, ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, ἐπὶ κεραυνοῦ, εἰς τινα Δίων Κ. 49. 15· ἐπὶ ἐπιδημιῶν, ἐνσκήπτω, Θουκ. 2. 47.  
 II. μεταβ., ἐξακοντίζω ἐπὶ τι ἡ ἐναντίον τινος ἢ μετὰ, ἐγκατάσκηψον βέλος Σοφ. Τρ. 1087· κακῶν, ὁ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 514.  
 ἐγκατάσκηψις, εὖς, ἡ, αἰνίδια προσβολή, Διοσκ. 7. 4.  
 ἐγκατασκήρρομαι, παθ., ῥιζοῦμαι, ῥιζοβολῶ, ἀποσκηρρύνομαι ἐντός τινος, Ἰππαρχ. Πυθαγόρ. παρὰ Στωδ. 575. 1.  
 ἐγκατασπείρω, διασπείρω ἐντός τινος, ἦν ὁ θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἄφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε Πλούτ. Ἠθ. 1061B.  
 ἐγκατασπορά, ἡ, τὸ ἐγκατασπείρειν, Κλήμ. Ἀλ. 902.  
 ἐγκαταστηρίζω: μέλλ. -ξω, στερεῶς, καταστηρίζω, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 6, ἐν τῷ παθ.  
 ἐγκαταστοιχεύω: μέλλ. -ώσω, ἐμφυτεύω ὡς στοιχεῖον, ὡς πρώτην ἀρχὴν (πρὸς ἐμφυσίω), τινί τι Πλούτ. Λυκ. 13, 2. 353E.  
 ἐγκαταστρέφομαι, παθ. στρέφομαι καὶ πρέχω ὀπίσω, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 7, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke.  
 ἐγκατασυρβάξω, ἐνυβρίζω, Ηούχ.

ἐγκατασφάττω, σφάζω ἐντός, ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱὸν Πλούτ. Δημ. 31.  
 ἐγκατασφάζω, ἐγκράττω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.  
 ἐγκατασφάσσω, κατασφάσσω μετὰ ἄλλων, ἐγκατατεταραγμένῃν καὶ ἀνώμαλον Πλούτ. 2. 592B.  
 ἐγκατατάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -ξω, κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς, Δογγίνος 10. 7, κτλ. II. ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, κυρῶ, Κλήμ. Ἀλ. 227.  
 ἐγκατατέμνω, κατακόπτω τὸ ἐμβρυον ἐντός τῆς μήτρας, Ἰππ. 914C.  
 II. κατατέμνω μετὰ ἄλλων, Πλάτ. Πολ. 565I).  
 ἐγκατατίθημι: μέλλ. -θήσω, τοποθετῶ ἐν τινι, ἐντίθημι, τινί τι Ὀρρ. Ἰμν. 24. 6· Ἐριχθόνιον.. νηῶ ἐγκατέθηκε Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1046. 90.  
 II. παρ' Ὀμήρ. μόνον κατὰ μέσον τύπον, ἱμάντα τεφ' ἐγκάτθεο κόλπῳ, ἐγκατάθου, ἐκατάκρυφον τῷ ἰδίῳ κόλπῳ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 219, πρὸς 223· τὴν δ' αὖτις οὐ πρόσθεν ἐφ' ἐγκάτθεο θυμῷ, οὐ πρὸ τοῦ παθεῖν ἔγνω τὴν φρενοβλάβειαν» (Σχόλ.), δὲν ὑπελόγησεν, Ὀδ. Ψ. 223· δὲς κείνον τελαμῶνα ἐφ' ἐγκάτθεο τέχνῃ, ὅστις ἔκεινον τὸν τελαμῶνα ἐπεξεργάσθη διὰ τῆς ἰδίας τέχνης, ἐτεχνήσατο, Ὀδ. Δ. 614· οὐ δὲ ταῦτα τεφ' ἐνικάτθεο θυμῷ, ἐναπόθετες αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 27· στέρνοις ἐγκατέθεντο Σικων. 85· ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθειτο βουλὰν Θεόκρ. 17. 14· γλυκίδα ἐνικατέθετο νευρῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 282. Πρὸς εἰσακατατίθημι.  
 ἐγκατατομή, ἡ, κατατομή τοῦ ἐμβρύου ἐντός τῆς κοιλίας, Ἰππ. 914 κ. ἔξ.  
 ἐγκατατρίβομαι [τ], ἐξασκοῦμαι, ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασιν Ξυνοσ. Ἐπιστ. 121.  
 ἐγκαταφλέγω, μέλλ. -ξω, καταφλέγω, κατακαίω ἐντός τινος, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροισι Γεωπ. 9. 6, 2.  
 ἐγκαταφυσάω, ἐμφυσῶ, Ἰππιατρ. σ. 87.  
 ἐγκαταφύτευω, ἐνσπείρω, ἐμφυτεύω, τινί τι Κλήμ. Ἀλ. 13.  
 ἐγκαταχέω: μέλλ. -χέω, ἐχέω, Ἀνθ. II. πᾶράρτ. 285.  
 ἐγκαταχρίω, ἐχρίω, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 124.  
 ἐγκαταχώννυμι, κατασκεπάζω, παράχωνω, καταβάλλω, ἐγκατέχωνσαν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν Διον. Ἀλ. 9. 21, κτλ.  
 ἐγκαταχωρίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, καταχωρίζω ἐν τινι, Ὀριγέν. Φιλοκ. 25, σ. 92.  
 ἐγκατείλομαι, παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἐν τινι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 29.  
 ἐγκατεφάλλομαι: μέλλ. -αλοῦμαι, ἀποθ., εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, Ὀππ. Κ. 3. 120.  
 ἐγκατέχω, περιέχω ἐντός, περικλείω, σῶμα κόρης.. τύμβος ὅδ' ἐγκ. Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 324. 2.—Παθ., ἐμπεριέχομαι, περικλείομαι, Πλούτ. 2. 691F.  
 ἐγκατίλλω, = ἐγκατείλω, Ἰππ. 672. 6.  
 ἐγκατελλώπτω: μέλλ. -ψω, ἐμπαίζω, σκώπτω, ὤψιν ἐγκατελλώψας μέγα Αἰσχύλ. Εὐμ. 113, πρὸς Ἀποσπ. 225.  
 ἐγκατέδεις, εἰσα, ἐν, (ἐγκατα) περιέχων ἢ περικλείων ἐγκατα, ἐντόσθια, κεκρύφαλος Νικ. Θερ. 580.  
 ἐγκατοικέω, κατοικῶ ἐντός, Ἠρόδ. 4. 204· δόμοις Εὐρ. Ἀποσπ. 188.  
 ἐγκατοικίζω: μέλλ. -ίσω, τοποθετῶ, κάμνω τινά νὰ κατοικήσῃ ἐν τινι, Λουκ. Ὀνος 25· —μεταρ. ἐμφυτεύω, Πλούτ. 2. 779F.  
 ἐγκατοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐν τινὶ τόπῳ, Θουκ. 3. 18.  
 II. περικλείω, ἐγκλείω, εἰς ἔρημον οἰκίαν Αἰσχίν. 26. 8: —μεταρ. ἐν τῷ παθ., ὁ ἀὴρ ἐν τοῖς ὤσιν ἐγκατωκοδομῆται Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 9.  
 ἐγκατοικος, ον, κατοικῶν, ἐν τινι, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 125.  
 ἑκατον, ἴδε ἑκατα.  
 ἐκατοπτρίζομαι, μέσ., κατοπτρίζομαι ἐν τινι, λεκάνῃ ἐκατοπτρίζεσθαι Ἀρτεμίδ. 3. 30.  
 ἐκατορύσσω, Ἀττ. -ττω, βάπτω ἐν τινὶ τόπῳ, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 6. 5.  
 ἐκατοχέω, (κάτοχος) κατέχομαι, Θεῶ, ὑπὸ τινος Θεοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 3163.  
 ἐκαττύω, ἐνράπτω κάτυμα, ἥτοι πέλμα (σόλαν) εἰς τὸ ὑπόδημα, Ἀλεξ. ἐν Ἰσοστασίῳ 1. 8.  
 ἐκατωδῆς, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς ἐντόσθια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1176.  
 ἐκαυλίω, καθίσταμαι καυλῶδες, σκληρὸς, ξηρὸς, Ἀριστ. Πρὸς 20. 30· τότε ἐκαυλοῦσιν (ἐκκαυλοῦσιν, Wimmer) Θεοφ. Ἰστ. Φ. 1. 2, 2.  
 ἐκαύμα, τό, (ἐγκαίω) σημεῖον γινόμενον δι' ἐκαύματος, στίγμα, Πλάτ. Τίμ. 26C· ἔλκος ἐκ καύματος, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 2.  
 II. εἰκὼν κατεσκευασμένη δι' ἐκαύσεως (πρὸς ἐγκαίω), Δικαίταρχ. ἐν Creuzer Mel. 3. σ. 186, Πλούτ. 2. 759C.  
 ἑκαύμα, προσάνημα, εἴλα πρὸς καύσιν, Σοφ. Ἀποσπ. 218.  
 ἐκαυσις, εὖς, ἡ, δι' ἐγκαύσεως ζωγραφία ἢ χρωματισμός, καὶ ἑκαυσίς Δεύκωνι C. I. A. IV, 834b, II, κτλ. II. φλόγως, Διοσκ. 5. 21, Πλούτ. 2. 127B.



ἐγκαυστής, οὗ, ὁ, ὁ δὲ ἐγκαύσεως ζωγραφῶν (πρὸς ἐγκαίω), Πλούτ. 2. 348E· ἀγαλματοποιὸς ἐγκ. Συλλ. Ἐπιγρ. 635A· — ὡσαύτως, ἐγκαυτής, αὐτὸς (προσθῆκαι) 4958c. Ἄλλ. ὁ Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 431 κέ.). διορθῶ ἐγκαύστης, ἐγκαύτης, πρὸς καὶ Κομμ. Συναγ. Ἀθῆν. Δέξ. ἐν λέξει.

ἐγκαυστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐγκαυσιν ἢ ἐγκαυστικὴν (ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ζωγραφεῖν δι' ἐγκαύσεως (πρὸς ἐγκαίω), Πλίν. Η' Ν. 35. 39.

ἐγκαυστος, ὄν, (ἐγκαίω) ἐγκαυθεὶς, ὁ δὲ ἐγκαύσεως ζωγραφηθεὶς, Μαρτιάδ. 4. 47· τὸ ἐγκαυστον, εἰκὼν δι' ἐγκαύσεως, Πλίν. Η' Ν. 35. 40.

II. ἐγκαυστον, τό, πορφυρὰ μελάνη, δι' ἧς οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες ὑπέγραφον τὰ διατάγματα αὐτῶν, Λατ. encustum, Κῶδ. Ἰουστ.

ἐγκαυστήρ, ὁ, = ἐγκαυστής, Ἐπιγρ. Νεμ. 3318, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ γίνεται ἡ ἐγκαυσίς· ἀπαντᾷ δὲ ἡ λέξις μόνη.

ἐγκαυσάομαι, ἀποθ. κάλυψαι ἐν τινι, ὑπερφανεύομαι, ἐν τινι Ἐδδ. (Ψαλμ. σγ', 4), Αἴσωπ.

ἐγκαΐφος, ὄν, (ἐγκαίω) ἔνθεσις, ψωμός, «βουκίαν», Εὐπολ. ἐν Ἀδελ. 53.

ἐγκαψιδάλος, ὄν, (κιδάλον) ὁ νόμιμα κατατρώγων, «κρημνοδάρτης», Δουκ. Λεξίφ. 10· ἀλλὰ πθ. ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ ἐγκαψιπήδαλος, ἴδε καψιπήδαλος.

ἐγκειμαι· μέλλ. -κείσομαι· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἐντίθημι.

I. κείμαι· ἐν τινι, περιβάλλομαι, καλύπτομαι, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς [τοῖς εἰμασι] Ἰλ. X. 513· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2. 73 (δι. γρ. ἐκείμενοι)· ἀπλῶς κείμαι ἐν τινι, ὀφθαλμοδᾶ· εἰς ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ. Ο. 145. 2) ἐγκείσθαι τινι, ἐμπεριέχομαι, ἐνυπάρχειν Λατ. versari in... πόθω Ἀρχιλ. 77· βλάβαις Σοφ. Φ. 1318· μόχθοις Εὐρ. Ἰων 181· πολλὰς ἐμφορὰς ὁ αὐτ. Ἐλ. 269· — μετ' αἰτ., μελεδῶνας ἐγκειμαι, ἔχω φροντίδας ἐπάνω μου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 627.

3) ἀπολ. παρεμβάλλομαι, ἐντίθεμαι, Πλάτ. Κρατ. 402E, Πολ. 616D. II. ἐπικείμαι, δίδωμι ἐπιμόνως, πείζω, ἰδίως ἐπὶ στρατευμάτων στενάζουμένων τὸν ἔχθρὸν, ἡττηθέντα ἢ ὑποχωροῦντα. Λατ. urgere, instigare, Θουκ. 1. 49, κτλ.· ἀκολούθως ἐπὶ ἀντιπάλων πολιτικῶν ἢ ἐν συζητήσει, ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ ὁ αὐτ. 2. 59, πρὸς 5. 43, κτλ.· — συγχ. μετ' ἐπίθ. ἢ ἐπιπρ., πολλὰς ἐνέκειτο λέγων, πολὺ ἐπέμενε, Ἡρόδ. 7. 158, πρὸς Θουκ. 4. 22· πολλὰς τοῖς συμβεβηκόσι ἐγκείται, ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰ ..., Δημ. 294. 23· ἄγαν ἐγκ. τινι, εἰμαι σφόδρα ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ. Ἀγ. 309· ἰσχυρῶς ἐγκ. Θουκ. 1. 69· βαρὺς ἐγκείσθαι Διον. Ἀλ. 6. 62· ὁλος ἐγκείσθαι τινι, ὁλος ἀφοσιουθῆναι τινι, ἐρωτικῶς ἔχειν τινός, Θεόκρ. 3. 33. III. ἐπικείμαι, ὁ δὲ ὁ περὶ ποσὶ ..., ἐνέκειτο, ἐπὶ σκευαλίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1046. 26.

ἐγκείρω, μόνον ἀπαξ ἐν τῇ μετοχ. παθ. πρkm., ἐγκεκαρμένω κάρσ, με κεκαρμένην κεφαλὴν, Εὐρ. Ἡλ. 108· ἴδε Schaf. Mel. σ. 78. ἐγκέλαδος, ὄν, βομδών, θέρυθον ποιῶν, ὡς ὁ βομδολός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 159, κτλ.

ἐγκέλευμα ἢ -ευομα, τό, παραθάρρυνσις, παρακλήσεις, προτρέπη, παρ' κινήσεις, Ξεν. Κύν. 6, 24, Κικ. π. Ἀττ. 6. 1, 8.

ἐγκέλευσις, εὖς, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 232B· ἔξ ἐγκ., διὰ κελύουστος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5892.

ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀρρ. Ἀνάδ. 2. 21, 14.

ἐγκελευστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐγκελεύων, ὁ παρορμῶν, Μαξιμου

Τυρ. Λόγοι 23.

ἐγκέλευστος, ὄν, ἐγκελευθεὶς, διαταχθεὶς, «βαλμένος», Ξεν. Ἀν. 1. 3, 13.

ἐγκελεύω, παραθάρρυνω, παρακλεύομαι, παρ' κινῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 72· ἐγκ. κυσὶ, Ξεν. Κύν. 9. 7. — Οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τίμ. Δοκρ. 104A, Διον. Ἀλ. 3. 20, κτλ.· τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύεσθαι, σάλπιξιν ἔφοδον, Πλούτ. Ἀριστ. 21, πρὸς Πομπ. 70.

2) ὡσαύτως μέσ., διατάττω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 23.

ἐγκέλλω, ἐνερεῖδω, ἐνστηρίζομαι, «ἀκχομεδῶ», Ἰππ. π. Ἀγρ. 771.

ἐγκέντρια, τά, (κέντρον) περρινιστῆρες, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται· Πούχ.

ἐγκεντρίζω, κεντρίζω, παρ' κινῶ, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. 16. 11) ἐν τῷ παθ. II. ἐπὶ φυτῶν, ἐνορθακίζω, «ἐμβολιάζω», Θεοφρ. ἱστ. Φ. 2. 2, 5, κτλ.· ὡσαύτως ἐγκεντέω, Εὐστ. 1308. 62.

ἐγκεντρίς, ἴδος, ἡ, (κέντρον) «κεντρί», οἶον τὸ τῶν σφηκῶν καὶ μελισσῶν, σκορπίων, κτλ., Ἀριστοφ. Σφ. 427. 2) κέντρον πρὸς ἐξαναγκασίαν εἰς ἐργασίαν, οἶον τὸ βούκεντρον (κοινὴς σφικτήρ) Ξεν. Κύν. 6. 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Γορταῖς» 14· ὡσαύτως περρινιστῆρ, ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἵππευόντες περιεδοῦντο Φερρεκ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 10.

3) εἶδος γρ. φίδος λιγύσης εἰς δεξιὰ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδέκτου.

4) εἶδος λογοποιῶν· σιδηρίου ἐφαρμοσμένου εἰς τὸν πόδα ὥπως βοηθῇ εἰς ἀνάσιν τοίχων, περιβέμενον.. ἐγκεντρίδας ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους Ἀριστοφ. Ἀποστ. 73, πρὸς Ἀριστ. Ἐπιστ. 1. 20.

ἐγκεντρίσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, ἐμβολίασμα

τῶν δένδρων, Ἰουλιαν. σ. 34· οὕτω, ἐγκεντρίσις, ὁ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 2, Γεωπ. 4. 12.

ἐγκεντρός, ὄν, μετὰ κέντρον, ἀντὶθ. τῷ ἀκεντρος, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 41, 11.

ἐγκεντρώω, ἐμβάλλω κέντρον, στερεώνω, ἀσφαλίζω, «ἐγκεντρώθει» ἀσφαλίσθεις· Ἡσύχ.

ἐγκεράννυμι, ἡ -ύω· μέλλ. -άσω [ᾱ]· — ἀναμινύω, ἰδίως ἐπὶ οἴνου, οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν Ἰλ. Θ. 189· τρεῖς μόνους κράτῃρας ἐγκεράννυμι Εὐδουλ. ἐν «Σεμέλῃ» 1. 1 (πρὸς ἐγκέρνυμι)· ἐγκ. τι εἰς τι Πλάτ. Κρατ. 427C· — Μέσ., ἀναμινύω δι' ἐμάτων, καὶ μεταρ., παρασκευάζω, πρήγματα μεγάλα Ἡρόδ. 5. 124· ἐγκεράσασθαι παιδιάν, ἀναμῖται παιδιάν, Πλάτ. Πολιτικ. 268D.

ἐγκεράστος, ὄν, μεμιγμένος, ἐγκεκραμένος, Πλούτ. 2. 660C.

ἐγκερτομέω, ἐμαίζω, περιεγλῶ, ὑβρίζω, τινὶ Εὐρ. I. A. 1006.

ἐγκέρχων, καθιστῶ βραγχόν, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 393.

ἐγκεφαλῖς, ἴδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, Γαλην. πρὸς παρ-εγκεφαλῖς.

ἐγκεφαλῖτης, ὄν, ὁ, ὁ τοῦ ἐγκέφαλου, ὁ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀνήκων, μυελὸς Γαλην. 4. σ. 486.

ἐγκέφαλος, ὄν, (κεφαλὴ) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς οὐσιασ., ἐγκέφαλος (ἐξυπακουμένου μυελός), ὁ. I. ὁ ἐγκέφαλος, «κεφαλή», Ἰλ. Γ. 300· Ὀδ. I. 458, κτλ.· τὸν ἐγκέφαλον οὐσεῖσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1276· ὁ ἐγκ. ἔστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παραγών τοῦ ἀκούειν κτλ. Πλάτ. Φαίδων 96B, πρὸς Ἀριστ. π. Δισθ. 2. 20, κ. ἄλλ., πρὸς Ἐγκρατος. II. ἡ ἐδωδὸς ἐντερικῶν, «κεράδι» ἢ ἡ «ψίχα» νεαρῶν φονίων, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 16. III. διὸς ἐγκέφαλος, παροιμ. ἐπὶ σπανίας καὶ πολυδαπάνου ἐτροφῆς, Ἐπιπ. ἐν «Κύδωνι» 2, πρὸς Ἀθῆν. 529D.

ἐγκέχοδα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγγέζω.

ἐγκεχερημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγγράω.

ἐγκηδεύω, κηδεύω, θάπτω ἐν τινι τόπῳ, Ἐδδ. (Μακκ. Δ. IZ, 9)

Ἰωσήφ. I. A. 9. 5, 3.

ἐγκηρόω, ἐπιθέτω κηρόν, «κερώνω», τρίβω διὰ κηροῦ, Λατ. incerare, Γεωπ. 10. 21, 5.

ἐγκηθρίζω, μέλλ. -ίω, παίζω τὴν κιθάραν ἐν μέσῳ ἄλλων, τισὶ Γγυν. Οἰμ. εἰς Ἀπόλλ. 201· μέσῳ ἡματι, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁ αὐτ. εἰς Ἑρμ. 17.

ἐγκίρηναι, = ἐγκεράννυμι, κατὰ Δωρ. προστακτ. ἐγκίρηναι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σώφρονος ἐν τῷ Μεγ. Ἑτυμολ. 423· — ἐγκίρηναι, ἐγκίρηναι· Ἡσύχ.

ἐγκιλιεῖω, (Κίλιε) φέρομαι πρὸς τινα ὡς Κίλιε, δηλ. ἀπατῶ, «ἐγκιλιεῖν, τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλικίων πονηρίας· Κιλικίαι γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον» Φερρεκράτης ἐν Μεγ. Ἑτυμ. 310, 55. — Ἀποθ., ἐγκιλιεῖσθαι, Σουδ. ἐν λ. Κιλικίος τράγος.

ἐγκινέομαι, μέσ., διαταράττω, ἐνοχλῶ, τινι Ἀριστοφ. Ἀποσπασμ. 56.

ἐγκινύομαι, παθ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, Κόντ. Σμ. 13. 245.

ἐγκίρηναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐγκεράννυμι, μινύω ἐγγέων, κρητῆρα Πίνδ. Ν. 9. 120· ἐν δὲ κίρνασι οἶνον (Αἰολ. ἀντὶ ἐγκίρνας) Ἀλκαῖος 34· — Παθ., ἐν δ' ἐκίρνατο οἶνος Κωμ. ἐν Meineke 4. σ. 676.

ἐγκίρρος, ὄν, ὠχρός, Διοσκ. 1. 12.

ἐγκισσάω, ἔχω ἐπιθυμίαν ὡς ἡ ἔγκυος γυνή, «ἐγκισσώσων» ἐπιθυμώτων· Ἡσύχ.· «ἐγκισσῶναι, ἐπιθυμῶσι· συλλαμβάνειν» Ζωναρ. σ. 608, Ἐδδ. (Γεν. Α. 39). 2) μετ' αἰτ. συλλαμβάνω, κυφορῶ, ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάδοχος... τὸ δεινὸν φρόνημα Ἐπιφάν. κ. Αἰρ. τ. 1. 619B· φθόνον ἐγκισσῆς καθ' ἡμῶν Μεθόδ. παρὰ Φωτ.

ἐγκισσάομαι, παθ., ἐλίσσασθαι δίκην κισσοῦ, τινὶ Ἰππ. 278. 26.

ἐγκίσσημα, τό, ἐμβρυον, γέννημα, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1065.

ἐγκίσσησις, εὖς, ἡ, ἐγκυμοσύνη, σύλληψις, Ζωναρ. 602· κοιν.

ἐγκίσσωσις, «ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχνησις» Ζωναρ.

ἐγκλαστρίδια, ὄν, τά, ἐνώτια, Πολυδ. Ε' 97.

ἐγκλῶω, ἴδε ἐνκλῶω.

ἐγκλείεις, εὖς, ἡ, τὸ ἐγκλείειν, Γ. Παχυμ. τ. Β' σ. 442. 16, ἔκδ. Β.

ἐγκλείσμός, ὁ, τὸ ἐγκλείειν, Εὐστ. 1391. 63.

ἐγκλείστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐγκλείσῃ, Γεωπ. 14. 7, 18.

ἐγκλειστικὴ ζωή, Θ. Στουδ. σ. 836, ἔκδ. ΜΙ.

ἐγκλείω, Ἰων. ἐγκληῖω, Ἀττ. κληῖω, Ἐπ. ἐνκλείω Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1029· κλείω, ὅπως τὰς πύλας ἐγκληῖσθαι Ἡρόδ. 4. 78· θύρα ἐγκληκλήμενη Πλάτ. Πρωτ. 314D. II. κατακλείω,

κλείω ἐντὸς, περιερίζω, ἐρκέων ἐγκεκλημένους (ἀντὶ ἐντὸς ἐρκέων κεκλημένους) Σοφ. ΔΥ. 1274· ὁμοίως ἐγκεκλημένος ὁ αὐτ. Τρ. 579· — καθόλου, κατακλείω, περιερίζω, ἐρκέων ἐγκληκλήσθαι ἔχει ὁ αὐτ. Ἀντ. 180· εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκληῖο φόβος· αὐτὸς 505· στόμα ἐγκλ. Εὐρ. Ἐκ. 1284.

III. Μέσ., κλείω ἐμάντων



ἐντός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 9.

Ἄλξ. 41.

ἔγκλημα, τό, (ἐγκάλεω) κατηγορία, αἰτίασις, ἀφορμή μέμφεως, ἢ γάρ τι καὶ οὐ τοῖς πανωλέθοις ἔχεις ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών; Σοφ. Φ. 323, Τρ. 361, Ἀντιφών 122. 11, κτλ. ἐγκλήματα ἔχειν τινός = ἐγκαλεῖν τινι. Σοκρ. 1. 26. ἔγκλ. ποιεῖν τι, ποιεῖν τι ἀφορμὴν μομφῆς, ὁ αὐτ. 3. 43. ἐγκλήματα ποιεῖσθαι, φέρειν κατηγορίας, ὁ αὐτ. 1. 126. τὰ ἐγκλ. τὰ ἐς τίνα, παράπονα, αἰτιάσεις ἐναντίον τινός, αὐτόθι 79. ἐν ἐγκλήματι γίνεσθαι Διημ. 311. 2. γίνεσθαι ἢ ἔστιν ἐγκλημά μοι πρὸς τίνα, ἔχω αἰτίας παραπόνου ἐναντίον τινός, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, Δυσ. 118. 10. λύειν ἐγκλημα, ἀναιρεῖν κατηγορίαν, Πολύδ. 2. 52, 4. ἐγκλήματα διαλύεσθαι Σοκρ. 1. 140. II. ἔγγραφον παράπονον ἢ κατηγορίαν εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ εἰς δικαστήν· ἐν γένει ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀναγομένην εἰς ἰδιωτικὰς δίκας οὐχὶ δὲ εἰς δημοσίας δίκας (καλούμενας γραφάς)· συχν. παρ' ἅπασιν τοῖς ῥήτορσιν· ἐγκλημα λαγχάνειν τινί, εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός, Διημ. 912. 2, πρὸλ. 950. 21., 973. 1., 1006. 16.

ἐγκληματεύω = ἐγκαλῶ, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν ὑπόσχη.

ἐγκληματίζω, = ἐγκαλέω, Γενέσιος 18, 13, καὶ παρ' ἄλλοις Βυζ.

ἐγκλητικός, ἢ, ὄν, ἐκδότης εἰς κατηγορίας, πρόθυμος νὰ κατηγορή, φιλόδικος, φιλόδικος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 4, Πολιτικ. 7. 16, 3.—Ἐπίρρ.—κῶς ἔγκλ.

ἐγκληματοδομαί, κληματοδομαί, πληροῦμαι κλημάτων, ἐπὶ ἀμπελίου, ἴδε ἐκκληματοδομαί.

ἐγκλημῶν, ὄν, ἐνοχοποιῶν, ἀμρ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 188.

ἐγκληρόδομαι, παθ., διὰ κλήρου ἀπονομήματα, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 8. 1. (συγκληρόδομαι, Hercher).

ἐγκληρος, ὄν, ἔχων κλήρον ἢ μερίδιον εἰς τι· μετὰ γεν., οὐθ' ὑμεναίων ἐγκλ. Σοφ. Ἀντ. 814. λαχεῖν ἐγκληρὰ τινι, «τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοια» (Σχόλ.), αὐτόθι 837. 2) ἔχων μερίδιον εἰς τινὰ κληρονομίαν, κληρονόμος, = ἐπίκληρος, Εὐρ. 1. Τ. 682. ἐγκληρος εὐνή, γάμος φέρων πλοῦτον, ὁ αὐτ. Ἰππ. 1011. ἐγκλ. πεδία, χωράφια ἃ κέκτηται τις ὡς κληρονομίαν, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 468.

ἐγκλησις, εἰς, ἢ, κατηγορία, Κλήμ. Ἀλ. 145, Μανέθων 1. 221. ἐγκλητέος, α, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ἀξιοκατάκριτος, ἐπιψογός, Πλούτ. 2. 1051C.

ἐγκλητός, ὄν, ὃν ἐνεκάλεσέ τις, ἐνοχοποιηθείς, Πλούτ. 2. 1051C. κτλ. πρὸλ. ἔκκλητος 2.

ἐγκλήτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐγκλείω.

ἐγκλῖδον, ἐπίρρ., κατὰ κεκλιμένον τρόπον, Ὑμν. Ὀμ. 22. ἐγκλῖδον ὅσος βαλοῦσα, ῥίψασα πλάγιον βλέμμα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1008. πρὸλ. Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἐγκλίμα, τό, κλίσις, «κατήφορος», κατωφέρεια, Πολύδ. 9. 21, 8. 2) ἢ στροφή ἢ ἡ ἥτα στρατεύματος, ὁ αὐτὸς 1. 19, 11, Διόδ. 20. 92 (συνθ. ἔκκλημα). III. παρὰ γραμμ., ἐγκλιτικόν, ἐγκλιτικὴ λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 115.

ἐγκλίνω [εἰ]: μέλλ. -κλίνω: παθ. πρkm. ἐγκλινύμαι: — κλίνω πρὸς τὰ ἐντός, τὴν κνήμην Ἀριστ. Μηχ. 30, 3: — Παθ.: σκέλη μικρὸν ἐγκεκλιμένα Ξεν. Κυν. 5, 30. τὰ ἐγκλιθέντα, ἀντίστροτον τῷ τὸ ἐκκεκλιμένον, Ἰππ. π. Ἀρρ. 803. 2) κλίνω τι νὰ κλίνη, τὴν εἰς δεξιὰ Πλάτ. Πολ. 436E.—Παθ., ἐγκλ. εἰς τὰ δεξιὰ Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 47.

3) Παθ., κλίνω ἐπὶ τινος, «ἀκκοῦμβῶ», στηρίζομαι, Ξεν. Συμπ. 3. 13. μεταφ., πόνος ὕμμι ἐγκέκλειται, ὁ κόπος, ἢ φροντίς πίπτει ἐπ' ὑμᾶς, Ἰλ. Ζ. 78. 4) ἐγκλίνειν νῶτόν τινι, στρέφειν τὰ νῶτα πρὸς τίνα, Εὐρ. Ἑκ. 739.

5) τρέπω εἰς φυγὴν, Λατ. inclinare in fugam, Πολύδ. 1. 57, 8., 14. 8, 8, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 62 (διὰφ. γραφ. ἀγκλίνειν). — Παθ., ὑποχωρῶ, ὑπέκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Σοφ. Ἀποσπ. 607.

6) παρὰ γραμμ., μεταβιβάζω τὸν τόνον εἰς τὴν προηγούμενην λέξιν, Λατ. inclinare, καὶ ἐν τῷ παθ., εἰμαι ἐγκλιτικὴ λέξις. — Ὡσαύτως, κλίνομαι, Διον. Ἀλ. π. Σύνθ. 5. II. κλίνω, εἰμαι κεκλιμένος πρὸς, ἢ καρδία μικρὸν ἐγκλ. εἰς τὸν ἀριστερόν μαστόν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 17, 3. ἢ πολιτεία ἐγκλ. πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 6, 18, πρὸλ. 5. 7, 7. 2) ἀπολ. ὑποχωρῶ, φεύγω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14, κτλ. ἀπαύτως, ἐγκλ. τινί, ὑποχωρῶ τινι, Διον. Ἀλ. 5. 54. καὶ ἡ ἔννοια ἀπαυτεῖ, ταῦτοισι ἀντὶ τούτους ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 65. 3) ἐκτρέπομαι, χειρότερος γίνομαι, Πλούτ. Σύλλ. 1, κτλ.

ἐγκλίσαις, εἰς, ἢ, κλίσις, ἐγκλ. λαβεῖν, περὶ τῆς γῆς, Ἀναξ. παρὰ Διογ. Α. 2. 9. περὶ τῆς ἐκλειπτικῆς (ὁ λοξὸς κύκλος), Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθωρ. 2. 10, 6. ἐπὶ ἐδάφους ἔχοντος κλίνειν, ἐγκλίσιν ἔχειν πρὸς ἑν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 7. 11, 2. ἐγκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτ. Φυσιογ. 3. 9. 2) ἢ κλίσις ἢ κατωφέρεια, οἷον ἐπὶ κύματος, κατὰ τὴν ἐγκλ. σκισσθῆναι ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 2, 4. 3) ἐπὶ ταρκτικῆς ἐννοίας, ἐξάρθρωσις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 776. II. παρὰ γραμμ., 1) ἢ ἐγκλίσις ῥήματος, Διον. Ἀλ. π. Σύνθ. 6, κτλ. 2) ἢ ἐγκλίσις τοῦ τόνου, Λατ. inclinatio, Εὐστ. 1351. 47,

ἐγκλῖτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐγκλίνω, πρέπει τις νὰ ἐγκλίνη, οὕτως· ἐγκλῖτέον τὴν ἀντωνυμίαν Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Μ. 204. ἐγκλῖτικός, ἢ, ὄν, ἐπὶ λέξεως μεταβιβάζουσας τὸν ἑαυτῆς τόνον εἰς τὴν προηγούμενην λέξιν, ἐγκλιτικὴ Εὐστ. 1407. 54. — Ἐπίρρ. —κῶς Ἑνμ. Μ. 124. 9.

ἐγκλιτοί, οἱ, οἱ ἐν δειπνῷ ἀνακεκλιμένοι (;), Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἰστορ. V. 5, σ. 215, 3, ἐκδ. Β.

ἐγκλονέομαι, παθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, εἰσορμῶ, τοῦ αἵματος ἐγκλονομένου Ἰππ. 590. 1.

ἐγκλυδάζομαι, παθ., ἐγείρομαι ἐντός ὡς κύμα, πλημμυρῶ, Ἰππ. 451. 49.

ἐγκλυδαξίς, εἰς, ἢ, τὸ ἐγκλυδάζεσθαι, κυμαίνεσθαι, Δημόκρ. παρὰ Ἀλγην. 7. σ. 441.

ἐγκλυδαστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ πλημμυρῇ ἐντός, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁξ. 394.

ἐγκλύζω, μέλλ. -ύσω, πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τινος, ἕτερος δὲ καθαίρει τὴν ἐγκοιλίαν ἕκαστον ἐγκλύζων οἶνῳ φοινικεῖῳ καὶ θυμιάματι, περὶ τῶν ταριχευτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 91.

2) θεραπεύω διὰ κλύματων, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχυδιακοὺς Διοσκ. 4. 158. — Παθ., τίθεμαι ὡς κλύσμα, ὁ αὐτ. 1. 101, κτλ.

ἐγκλυσμα, τό, πλῆσις ἐσωτερικῆς, κλύσμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκλυστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐγκλύζω, δεῖ ἐγκλύζειν, μεταγεν.

ἐγκλυστρίς, ἴδος, ἢ, ἀδράχνη, ἥτοι ἀντράχλα, Δουκάγγ.

ἐγκλύθω, προσδένω εἰς τι, ἐμπλέκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1264.

ἐγκνήθω, μέλλ. -σω, ἐντρίθω, Νικ. Θ. 911, Ἀλεξίφ. 368.

ἐγκνισμα, τό, τεμάχιον κρέατος ἐξ ἱεροῦ, λέξις λεγομένη παρ'

Ἀργείois, Πλούτ. 2. 296F.

ἐγκνώσω, ἐγκοιμῶμαι, ποιητ. τύπος ἐνικνώσω, ἐνικνώσ-

σουσα δόμοισιν Μόσχ. 2. 6.

ἐγκοακίσαι· ἐγχείαι λάθρα· Ἡσύχ.

ἐγκοιλάνω, ποιῶ τι κοῖλον, Ἡρόδ. 2. 73, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 2, 4.

ἐγκοιλίος, ὄν, (κοιλία) ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὢν· — ὡς οὐσιαστ.,

ἐγκοιλία, τὰ, 1) τὰ ἐντόσθια, Διόδ. 1. 35, 91, Σουλ. Ἐπιγρ. 2360. 13. 2) αἱ πλευραὶ τοῦ κύτους πλοίου, Λατ. interamenta navium, Θεοφρ. Ἰστ. 4. 2, 8, Ἀθην. 206F.

ἐγκοίλος, ὄν, κοῖλος, βαθουλός, ὀφθαλμοὶ Ἰππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 24, 2. τὰ ἐγκοίλα τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111C.

ἐγκοιμάομαι, μετὰ μέσ. μέλλ.: κοιμῶμαι ἐν τινι τόπῳ, ἐν σπηλαίῳ Ἀριστ. π. Θωμ. 101. κυρίως κοιμῶμαι ἐντός ναοῦ, Λατ. incubare, ἐπιζητῶν προφητικὰ ὄνειρα ἢ θεραπεῖαν ἐξ ἀσθενείας, Στράβων 508, 761, Πλούτ. 2. 109C. πρὸλ. ἐγκατακοιμάομαι, ἐγκατακλίνω Valck. Ἡρόδ. 8. 134. 2) κοιμῶμαι κατὰ τὸ φαγητόν ἢ μετ' αὐτό, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁξ. 388.

ἐγκοιμηθρον, τό, = ἐγκοιμητρον, Γλωσσ.

ἐγκοιμησις, εἰς, ἢ, τὸ κοιμάσθαι ἐντός ναοῦ (ἴδε ἐγκοιμῶμαι) Διόδ. 1. 53.

ἐγκοιμητήριος, α, ὄν, ἐπ' οὐ κοιμᾶται τις, «τὰς δὲ ἐγκοιμητρίας φιάδους χαμενίνας ἐκάλουν» Πολύδ. ζ', 11.

ἐγκοιμητρον, τό, σκέπασμα κλίνης, σ. 146.

ἐγκοιμίζω: μέλλ. -ίσω, κοιμίζω ἐν, πολλάκις παιδὰς ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις Ἀνθ. Π. 7. 260.

ἐγκοιμισμα, τό, σκέπασμα, Βαρβ. Μον. ἐν Ἑλέγγῳ Ἀγαρην. σ. 363.

ἐγκοισυρόδομαι, παθ. ἐνδομοῖα πλουσίας καὶ πολυτελεῶς ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ (δῶμα γυναικὸς περισσῶς καλλωπισομένης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλκμεωνιδῶν), ἐγκεκοισυρωμένην, «περίσσως κεκοσμημένην» (Σχόλ.), Ἀριστ. Νεφ. 48.

ἐγκοιτάζομαι, κατακλίνομαι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 26. 1.

ἐγκοιτάς, ἄδω, ἢ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη, Ἀνθ. Π. 7. 626.

ἐγκοιτέω, κοιμῶμαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, τινί Δίων Κ. 65. 8.

ἐγκοιτέιος, α, ὄν, πρὸς κοίτην χρήσιμος, «ἐγκοιτεία στρώματα Ζωναρ.

ἐγκοιτος, ὄν, κλινήρης, Ἡσύχ.

ἐγκόλαμα, τό, πᾶν ἐγκολαπτόν· — ἐνκολάμματα Ἐπιγρ. Πρηνίης, I. et W. 206· — δι. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἑξδ. ΛΘ', 5) ἀντὶ ἐνκόλαμματα.

ἐγκολαπτός, ὄν, ἐγκεχαραγμένος, γλυπτός, Ἀθην. 781E, Σουλ. Ἐπιγρ. 2905D. 11.

ἐγκολάπτω: μέλλ. -ψω, κολλάπτω, σκαλίζω ἐπὶ λίθου (κυρίως οὐχὶ ἐπὶ λεπτῆς ἐργασίας οἷα ἦν ἡ τῶν ἐγγλύφων), ἐγκ. γράμματα ἐς τὸν τάφον Ἡρόδ. 1. 187. γράμματα ἐν πέτρῳ, ἐν λίθῳ ἐγκεκολλημένα ὁ αὐτ. 2. 106, 136, κ. ἄλλ. ἐπὶ τρίποσι ὁ αὐτ. 5. 59. ἐπὶ πίνακος Ἀνθ. Π. παράρτ. 311 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.)· εἰς τὸ μέτωπον Πλούτ. Περικλ. 21. κατὰ τινος Διόδ.

ἐγκοληβάζω, ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 264, πιδαν. πίπτω βαρέως ἐπὶ τινος, ἴδε σημείωσιν Donaldson ἐν Πινδ. Π. 8. 81 (115)· ἂν καὶ συνθῆς ἐρμηνεύεται καταπίνω, «ἐνκολοδόσας, καταπέπωκας» Σχόλ. εἰς Ἰππ. Ἀριστ. ἐνθ. ἀν. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἱκαναὶ δι. γρ.



ἐγκόλαυσις, ἡ, ἐγκάραις. ἐγκόλαυσις γραμμάτων Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 370, 5. 11.

ἐγκολάδω, κολῶ ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, συνάπτω μετὰ ..., Ἐβδ. (Ζαχ. ΙΔ', 5), Ἦρων ἐν Math. Vett. σ. 265.

ἐγκόλλω, ὄν, (κόλλα) προσκεκολλημένος, ἡμεροσμένος, Φίλων 1. 610.

ἐγκολπίας ἄνεμος, ἐπιτόπιος ἄνεμος, ἐν κόλπῳ τινὶ γεννώμενος καὶ πνέων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 10.

ἐγκολπίδιος, α, ὄν, τοῦ κόλπου, ἐγκολπίδιον κρύπτων Εἰ- φος Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

ἐγκολπίζω: μέλλ. -ίσω, σχηματίζω κόλπον ἡϊών ἐγκολπί- ζουσα Στράβων 243. 2) εἰσέρχομαι εἰς τὸν κόλπον, καὶ παρα- πλέω αὐτὸν μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς ἡμέρας, αὐτόθι 443. II. Μέσ. μετὰ παθ. περμ. λαμβάνω τινά εἰς τὸν κόλπον μου, Πλούτ. 2. 508D· ἐναγκαλιζομαι, Φίλων 1. 425· περίσδος πολλοὺς ἀγκώ- νας ἐγκολπιζομένη, περίσδος περιλαμβανούσα πολλὰς στροφὰς ἐκπράσεως, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4 (κοιν. ἐγκαλλιπιζομένη)· ἰχθύων οὓς ἐγκολπιζεται τῇ σαγήνῃ Ἀλκιφρων 1. 18.

ἐγκόλπει, ὄν, ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἐκκλ.· ἐγκόλ- πειον, τό, περίαμα ἡ κόσμημα κρεμάνμενον ἐκ τοῦ λαμοῦ πρό τοῦ κόλπου, Γ. Παχυμ. Μχ. Παλαιολ. 4. 6, σ. 179C.

ἐγκολπιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐγκολπίζω, δεῖ ἐγκολπίζειν, Γερμ. Κ/πόλει, Cod. Coisl. 278, φύλλ. 215 νθ.

ἐγκολπίσω: μέλλ. -ώσω, φουσκάνω τι ὡς ὁ ἄνεμος τὰ ἱστία, ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε Ὀρρ. Ἀργ. 1181:—Παθ., καμπτόμενος σχη- ματίζω κόλπον ἢ κόλπου, Λατ. sinuati, ἐγκεκολιπῶσθαι... εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 9:—Μέσ. βάλλω ἐντός τῆς πυγῆς τοῦ ἱματίου μου, Διον Κ. 48. 52· ἄλλ' ὥσαυτως, περιβάλλομαι, χιτῶνα παμποικίλον ἐνεκεκόλπωτο ὁ αὐτ. 62. 2.

ἐγκομάω, ἀνθώ, ἀκμάζω, Γενέσιος.

ἐγκομβόμαι, Μέσ. (κόμβος) δένω τι ἐπάνω μου, φορῶ τι διαρκῶς, Ἀπολλ. Καρύστ. παρὰ Σουίδ., Ἐπιστ. Πέτρ. Α. ε', 5, πρὸλ. ἐπὶ πᾶσι Φωτ. Ἐπιστ. 156. II. Παθ., = δέομαι, ἐνε- λοῦμαι (Ἠσυχ.), Ἐπίχ. 4 Ahr.

ἐγκομβώμα, τό, εἶδος ἐπενδύτου ὃν ἐφόρουσι οἱ δοῦλοι, ὅπως τηρεῖται καθαρὰ ἢ ἐξωμιά, Δογγ. 2. 33, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 57.

ἐγκομμά, τό, πρόσκομμα, Ἠσυχ., Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. σ. 511B.

ἐγκονέω, σπένδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, κυρίως ἐπὶ θερα- πονῶν, Ὀμ.· ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετοχ. ἐνεστε μεθ' ἐτέρου ῥήματος (πρὸλ. ποιπνύω), ἐπεὶ στόρεσαν λόγος ἐγκο- νέουσαι, ἐν σπουδῇ, σπένδουσαι, Ὀδ. Η. 340., Ψ. 291, Ἰλ. Ω. 648:—βραδύτερον, τό πλείστον κατὰ προστ., ἐγκόνει, σπένδε, «κάμε γρήγορα», Σοφ. Αἴ. 988, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· χωρῶμεν, ἐγκονώμεν Σοφ. Αἴ. 811· ἐγκονεῖτε Τραχ. 1255, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 521· οὕτως, οὐ θάπτον ἐγκονήσεις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1324:—μετὰ συστολῇ· αἰτίατ., κέλευσθον ἡνπερ ἡλθες ἐγκόνει πά- λιν, σπένδουσιν ὅπως δι' ἧς ἡλθες ὁδοῦ, Δισχύλ. Πρ. 962:—μετ' ἀπαρ., Ὀπκ. Ἀλ. 4. 103.—Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Λουκ. Ἀνάχ. ἡ π. Γυναικ. 4.

ἐγκοννέ, ἐπίρρ., συντόνως, μετὰ πόνου, κατέμαρψεν ἐγκο- ννέτι Πινδ. 3. 61.

ἐγκονόμαι, μέσ. (κονίω) κυλιόμαι εἰς τὴν κόνιν μετὰ τὸ ἄλειμ- μα, δηλ. πρό τῆς πάλης, Ξεν. Συμπ. 3. 8, Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐγκονίς, ἰδός, ἡ, ὑπέρτερρα, Σουίδ.· πρὸλ. διάκονος.

ἐγκόνως: «ταχέως, ἐσπευσμένως» Ἠσυχ.

ἐγκοπεύς, εὖως, ὁ, λιθοειδὴν ἐργαλεῖον πρὸς κοπήν λίθων, κο- πεύς, Λουκ. Ἐνύαν. 3.

ἐγκοπή, ἡ, ἐντομή, Εὐστ. 1404. 56, Γαλην. II. ἐμπό- διον, κώλυμα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. θ', 12· διακοπή, τῆς ἀριό- νιας Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22· κατ' ἐγκοπάς, συγκεχυμένως, Λογγίν. 41.

ἐγκοπιᾶω, κοπιᾶω διηνεκῶς, Σουλ. Ἐπιγρ. 2059. 21.

ἐγκοπος, ὄν, κοπώδης, δυσχερής, κατάκοπος, Ἀνθ. Π. 6. 33, Ἐβδ. (Ἰωδ ΙΘ', 2, Ἠσαΐ. 43. 23). II. «δυσχερής» (Ἠσυχ.), Ἐβδ. (Ἐκκλ. Α', 8).

ἐγκοπος, ὄν· «ἡ μὲν δομένη κόπου χώρα» Ἠσυχ.

ἐγκοπιτικός, ἡ, ὄν, ἐμποδίζων, διακόπων, Εὐστ. 1216. 52.

ἐγκοπτος, ὄν, ἐμπειρημένος, Γεώργ. Κεδ.

ἐγκόπτω: μέλλ. -ψω, ἐμπήγω, πάτταλον Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 2. 7. 6. II. ἐντέμνω, ποῶ ἐντομήν εἰς τι, Ἰππ. 28. 35.

III. ἐμποδίζω, παρακώλυω, ἐγείρω προσκόμματα, τινὶ Πολύδ. 24. 1, 12:—Παθ., Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 22.

ἐγκορδύλλω, περιβάλλω, περιτυλίσσω, ἐν πέντε σισύραις ἐγκορδύλλημένος, τετυλιγμένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 10· καὶ κατ' ἐσφ. γραφ. ἐγκορδύλλω (Συνέσ. σ. 16Α).

ἐγκορύπτω, «κουτρίζω», ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κριῶν οἵτινες μαχό- μενοι πλήττουσιν ἀλλήλους τοῖς κέρασιν, ἔγκ. τινὶ πληγὴν Λυκόφρ. 558.

ἐγκοσμέω, βάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ τι ἐν τινι, ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε'.. νηί, «ἐν τάξει τίθετε» (Ἠσυχ.), Ὀδ. Ο. 218.

ἐγκοσμίος, ὄν, ἃ ἐν τῷ κόσμῳ, κοσμικός, Ἐκκλ. II. κόσμος:—Ἐπίρρ. ἐγκοσμίως, μετὰ κόσμου, Βασίλ.

ἐγκοτός, εἶμαι ἡγανακτεμένος ἐναντίον τινός, τινὶ Δισχύλ. Χο. 41, Σοφ. Ἀποσπ. 871.

ἐγκόττημα, ατος, τό, «ὀργή, μανία» Ἠσυχ.

ἐγκόττης, εὖως, ἡ, ὀργὴ κατὰ τινος, μίσος, Ἐβδ.

ἐγκότος, ὄν, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ κότον, ὀργήν, ἔλθρον, κακός, στύγος Δισχύλ. Χο. 392· ἐπὶ τῶν Ἑρινύων, αὐτόθι 924, 1054.

—Ἐπίρρ., ἐγκότως, ἐγκότως ἔχειν Φίλων 2. 520. II. ὁ Ἠρόδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐγκότος, ὁ, ὡς τὸ κότος, δηλ. ὡς οὐ- σιαστ., μνησικακία, ὀργή, μίσος, ἔγκοτον ἔχειν τινί, ἔχειν μίσος κατὰ τινος, 3. 59., 9. 110· τινός 8. 29· διὰ τι 6. 73, πρὸλ. 133:

—οὕτως, ἔγκοτον, τό, Διον. Ἀλ. 9. 7.

ἐγκοτύλη, ἡ, παιδιὰ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν ὁ νικημένος διαπλῆ- ξας ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐδέχετο ἐπ' αὐτῶν τὸν νικῆ- σαντα, δὲ ἐνθεῖς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιβάδων τοῦ αἵροντος τὴν κεφαλὴν ἣ τὸν τράχηλον ἐδαστάζετο· Πaus. παρ' Εὐστ. 1282. 55, Ἀθην. 479A.

Ἡ παιδιὰ αὕτη ὠνομάζετο καὶ ἐγκρι:κάδεα (ἐπίρρ.), ἴδε Ἠσυχ. ἐν λέξει, Θεογν. Καν. σ. 164, 27.

ἐγκουράς, ἄδος, ἡ, «ἐγκουράδες» τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στήμα-α, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ [προσώπων] πίνακες, ἐστὶ γὰρ κου- ρὰς ἡ ὀροφή καὶ ὁ γραπτός πίναξ, ἐγκουράς δὲ καὶ ὁ κεκαρμένος.

Δισχύλος Μυρμιδόνει· Ἠσυχ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 139), πρὸλ. Μυλ- λέρος Ἀρχαιολ. § 320. 4.

ἐγκράζω: μέλλ. -κράζομαι:—ἀερ. ἐνέκραγον:—κράζω με- γαλοφώνως πρὸς τινά, ἰδίως μετὰ θυμοῦ, τινὶ Ἀριστ. Πλ. 428· ἐπὶ τινὶ ὅσων. 8. 84· φωνεῖν δὲ καὶ ἐγκραγός Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 51.

ἐγκραιπᾶλῶ, διάγω ἐν κρατῖνι μετὰ δοτ., ἡπερ ἐκείνοι ἐγκραιπαλῶντες Ἠρωδιαν. 2. 10.

ἐγκρανίον, τό, καὶ ἐγκρανίς, ἰδός, ἡ, ἡ παρεγκεφαλὴς, Γαλην. τ. 4. σ. 498.

ἐγκράσις, εὖως, ἡ, ἀνάμειξις, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 9.

ἐγκρασι-χολος, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰγθύος, συνώνυμ. τῷ ἐγγραυ- λῖς (ἢ ἐγγραυλῖς) κοινῶς χαψί, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 9, ἴδε Κοραή σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 168.

ἐγκράτεια, ἡ, (ἐγκρατής) τὸ νὰ εἶναι τις ἐγκρατής, ἔγκρ. ἑαυ- τοῦ Πλάτ. Πολ. 390B· ἔγκρ. ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτόθι 430E· ὥσαυτως, ἔγκρ. πρὸς τι Ἰσοκρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· περὶ τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 6.

II. ἀπολ., ἐγκράτεια, Λατ. continentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1, κτλ., πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5.

ἐγκράτευμα, τό, τὸ ἐγκρατεῦσθαι εἰς τι, χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτα τὸ γλῶσσης κρατεῖν Ἰκμζλ. Βίος Πυθαγ. 17 (72), σ. 59-152.

ἐγκρατεύομαι, ἀποθ., ἀσπῶ ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκράτειά, εἶμαι κύριος τινος, ἐξουσιάζω, Μέτωπος Μεταποντί- νος παρὰ Στοβ. 7. 38.

ἐγκρατεύομαι, ἡμέραι, καθ' ἃς ὀρεῖται τις νὰ ἐγκρατεῖται, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 115. 13, ἐκδ. Α.

ἐγκρατής, ἐς, (κράτος) ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν, οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυδος ἐγκρατής ἐτι; Σοφ. Ο. Τ. 941.

II. στερεῶς κρατῶν, χεὶρ ἐγκρατεστάτη, χεὶρ σταθερώτατα κρατοῦσα, Ξεν. Ἰππ. 7. 8.

2) ἰσχυρός, στιβαρός, ἐγκρατεῖ σθένει Δισχύλ. Πρ. 55· τὸν ἐγκρατεστάτον οἰδηρον Σοφ. Ἀντ. 474· ἔγκρ. σῶμα Ξεν. Ῥηλ. 7. 1, 23.

III. μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πράγμα τι, κύριος τινος, Λατ. compos rei, Ἠρόδ. 8. 49., 9. 106, Σοφ. Φ. 75, κτλ., ναὸς ἐγκρατὴ πόδα, τὸ σκονίζον τοῦ μεγάλου ἱστίου, δηλ. τοῦ κυριωτέρου ἱστίου τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 475· ἔγκρ. ἑαυτοῦ, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 256B, κ. ἄλλ.· ἔγκρ. ἀφροδισίων, γαστρός, οἶνου, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Οἰκ. 12, 16.

2) ἀπολ., ἐγκρατής, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Ὀροι 415D· παιδεύων, συγκατῶν ἑαυτόν, Λατ. continens, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 4, κτλ.

IV. Ἐπίρρ. -τῶς, στιβαρῶς χεὶρὶ ἰσχυρῶς, βίβλ., ἀρχειν 1. 76· ἔγκρ. ἔχειν τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 9.

2) μετ' ἐγκρατείας, Πλάτ. Νομ. 710A.

Ἐγκρατῆται ἢ Ἐγκρατεῖται, οἱ, αἰρετικοὶ ἀκμάσαντες περὶ τὴν Β' ἑκάτοντ. μ. Χρ., θεωροῦντες τὸν γάμον καὶ τὴν κρεοφαγίαν ἀμάρτημα, Κλήμ. Ἀλ. 359, Ἐπιφάν. π. Αἰρ. 47.

ἐγκρατήσις, εὖως, ἡ, ἡ κράτης τῆς ἀναπνοῆς, Διογ. Λ. β. 77.

ἐγκρεμάννυμαι, κρεμῶμαι ἐντός τινος, ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἐριον μέχρη ἡμίσεος τοῦ ἀγγείου Γεωπ. 2. 4, 2.

II. ἐκκρεμᾶναι ἐκ τινος, τινός Ἀττικ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προκ. 809C.

ἐγκρίδο-πώλης, οὐ, ὁ, πωλητὴς ἐγκρίδων, δηλ. πλακουντίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252, Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφου» 1.

ἐγκρικάδεα, ἴδε ἐν λ. ἐγκοτύλη.

ἐγκρικῶς, ἐγκλείω ὡς ἐν κρικῶ, δένω ὡς ἐν βρόχῳ, Ἰππ. 279. 54.

ἐγκρίνω [τ]: μέλλ. -κρίνω:—λογίζω ἐν, κρίνω ἢ θεωρῶ ὡς, τιν' ἀνδρ' ἀρίστον ἐγκρίναμεν ἄν· Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 183:—

παραδέχομαι, ἐγκρίνω ὡς ἐκλεχθέντα ἢ ὡς ἐκλεκτόν, εἰς τὴν αἵρε- σιν Πλάτ. Νομ. 755D· εἰς τὴν γερούσιαν Δημ. 489. 19· εἰς τὸ στάδιον Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 40.

2) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι.



ἐγκρίνω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀποκρίνω, Πλάτ. Νόμ. 936Α· ἐν τοῖς φιλοσόφοις ὁ αὐτ. Πολ. 486D, πρὸλ. Νόμ. 952Α, κ. ἄλλ., καὶ ἴδε ἐγκριτέον· —θεωρῶ ὡς γνήσιον, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, π. χ. συγγραφεὶς ὡς δόκιμον, Σουῖδ.

ἐγκρίς, ἡ, πλακοῦς παρσκευασμένος μετ' ἐλαίου καὶ μέλιτος, καλούμενος καὶ ταγηνίας, «τηγανίτα», Στησίχ. 2, Νικοφών ἐν «Χειρογράφοις» 2, κτλ.

ἐγκρίσις, εὖς, ἡ, (ἐγκρίνω) ἐπιδοκιμασία, ἀποδοχή, ἐγκρίσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 17.

2) ἐξέτασις ἀθλητῶν πρὶν γένωσι παραδεκτοῖς εἰς τὸν ἀγῶνα, Λουκ. περὶ Εἰκόν. 11.

II. προσαρμολογῇ, συνένωσις, τὴν ἐπὶ τοὺς μηρούς ἐγκρίσιν (δ. γρ. ἐγκρίσιν) Ἀλκίφρων 1. 39.

ἐγκρίτειον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδεχθῇ, εἰς ἀριθμὸν τινα, ἀντίθετον τῇ ἀποκριτέῳ, Πλάτ. Πολ. 537Α, πρὸλ. 413D.

ἐγκριτήριος, α, ον, ὁ πρὸς ἐγκρίσιν, ἀποδοχὴν, ἐγκρ. οἶκοι, δωμῆται, ἐν οἷς οἱ ἀθληταὶ ἐδοκιμαζόντο ἢ ἐξητάζοντο πρὶν ἢ γένωσι δεκτοὶ ὡς ὑποθήριον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 12.

ἐγκριτος, ον, ὁ ἐγκριθείς, ὁ γενόμενος δεκτός, Πλάτ. Νόμ. 966D.

ἐγκροτέω, κτυπῶ εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς ἕν μέλος ἐγκροτέουσιν ποσσίν, κτυποῦσιν ἐν ῥυθμῷ τοὺς πόδας τῶν πρὸς ἐν μέλῳ, πρὸς μίαν μελῶν, Λατ. plaudere pedibus, Θεόκρ. 18. 7 (Bkg. ἀγκροτέουσιν): — Μῆς., πυγμαῖ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι, πυγμαῖ δὲ κατεφέροτο κατὰ τῶν σωματῶν ἀλλήλων, Εὐρ. Ι. Τ. 1368.

II. Παθ., προσηλθῆναι, καρῶνται δι' ἄλλων, Φιλόστρ. 71.

ἐγκροῦω, μέλλ. -σω, κτυπῶ μέσα, ἐμπήγω, καρῶνω, παττάλους εἰς τὸν τοίχον Ἀριστοφ. Σπ. 130· πλήττω, κτυπῶ, ἐγκροῦσαι ποσὶ πτέρυγας, περὶ τῆς ἀκρίδος, Ἀνθ. Π. 7. 195. 4.

II. ὀρχοῦμαι, ὡς τὸ ἐγκροτέω καὶ ἐγκατακροῦω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 374.

ἐγκρύδιω, μεταγ. τύπος τοῦ ἐγκρύπτω, Διόδ. 1. 80, Ἡσυχ.

ἐγκρυμμα, τό, πᾶν ἐγκρυπτόμενον, λόχος, ἐνέδρα, Εὐστ. Ἰλ. 932. 17.

ἐγκρυμματώδεις τόποι· οἱ ἔχοντες ἐγκρύμματα, τόπους δηλ. εἰς ἐνέδρας προσφύοντες, Ν. Χων. (ἐν παραρρ.) σ. 813, ἐκδ. Β.

ἐγκρυπτάζω = ἐγκρύπτω, Νεῖλου Ἐπιστ. 334. 12.

ἐγκρυπτος, ον, κεκρυμμένος, ἐγκρυπτος δικαιοσύνη Θεοδώρητ.

2) οὐσιαστ., «πέμματος εἶδος» Ἡσυχ.

ἐγκρύπτω, μέλλ. -ψω, ὁδ. α' ἐνέκρυψα, ὁδ. β' μετοχ. θηλ.

ἐγκρύπτουσα Ἀπολλύδ. 3. 13, 6: — κρύπτω, κρύπτω ἐντός, θαλόν σποδὴν ἐνέκρυψε μελαίνην Ὀδ. Ε. 488· τὸ ὦδον ἐν δερματι λαγωῦ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 33· τι εἰς τι Ἀπολλύδ. 1. 5, 1, κτλ.

2) πῦρ ἐγκρ., φυλάττειν κεκρυμμένον, «παραχωμένον», Ἀριστοφ. Ὀρν. 841.

ἐγκρυπτιάζω, ἀμετάβ. ἐγκρύπτω ἑμαυτὸν, ἐγκρύπτω τι, ἐνεργῶ κρυφίως, Ἀριστοφ. Ἰππ. 822, μετὰ λογοπαίγνιου ἐπὶ τῆς λέξεως ἐγκρυφίας.

ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ, ἄρτος ὁπτόμενος ἐν σποδῷ, ἐπ' ἀνθρώπων, «σταχτοπῆτα», Ἰππ. 356. 14, Νικόστρ. ἐν «Ἱεροφάντῃ» 1, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, κτλ. πρὸλ. σποδίτης.

ἐγκρυφίος, ον, = τῷ ἐπὶ. Ἀνθ. Π. 5. 124.

ἐγκρυφίος, ον, (κρύπτω) κρυπτός, κεκρυμμένος, Νόνν. Δ. 28. 295.

ἐγκρυφίς, εὖς, ἡ, τὸ ἐγκρύπτειν, τὸ παράχωμα, ἡ δ' ἔγκρυψις σφίζει τὸ πῦρ Ἀριστ. π. Ζωῆς καὶ Θαν. 5.

ἐγκτάσμαι, ἀποθ. κτῶμαι κτήσεις ἐν ξενῇ χώρᾳ, πόλιν ἐν Θρησίᾳ Πρὸδ. 5. 23· οἱ ἐγκτεκίμενοι, ξένοι κατέχοντες κτήματα ἐν τινὶ χώρᾳ, ἀντίθ. τῷ δημόταται, Δημ. 1208. 27.

ἐγκτερεῖσθαι, τελῶ ἐπικηδείους τελετάς, ὅω, τύμῳ ἐνεκτερεῖσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1060.

ἐγκτεμα, τό, κτῆμα ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ: «ἐγκτεμάτα κτημάτων διαφύρει· κτήματα μὲν ἔστιν ἄλλοις τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτεμάτα δὲ εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινὶ ὑπάρχει» Α. Β. 260. 4, Ἀνδοκ. 25. 20, Δημ. 87. 7.

ἐγκτεσις, Δωρ. ἐγκτῆσις, εὖς, ἡ, τὸ κατέχειν, ἐξουσιάζειν ἐν δῆμῳ ἢ περιοχῇ ξενὴ κτήματα, Σεν. Ἑλλ. 5. 2, 19: — τὸ δικαίωμα τοῦ εἶναι τοιαῦτα κτήματα ἐν ξενῇ χώρᾳ πολλάκις ἀπενέμετο εἰς ξένους ὡς προνόμιον ἢ ἀμοιβή, ἐγκτασίν δοῦναι Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 7, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1334, 1335, κ. ἄλλ.· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἐγκτησιν Συλλ. Ἐπιγρ. 90. 92· πρὸλ. ἐπεργασία: — ἐγκτεσικόν, τό, φέρος γῆς ἀποτινόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τοιαῦτα κτήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 27.

ἐγκτετος, ον, ὁ προσκτεκίμενος, Ἑδδ. (Λευ. ΙΔ', 34, κ. ἄλλ.).

ἐγκτίζω, κτίζω, ἰδρύω, οἰκοδομῶ ἐν τινὶ, Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἐδδομήκοντα πόλεις βαρβάρους ἐθνεσιν ἐγκτίσας Πλούτ. 2. 328Ε.

ἐγκυδερνάω, κυβερνῶ, Διογ. Α. 9. 1.

ἐγκυδίσταω, κυβίσταω, πηδῶ κατὰ κεφαλὴν ἐντός τίνος, «ἐγκυδιστῶν τοῖς πράγμασι, τὴν ῥηφοκινδύνους τι πράττειν» Σουῖδ· ἐν λέξει κύδος.

ἐγκυδιστος, προπετής, ὀρηκτικός, Βυζ.

ἐγκυδον· ἐνδοθον· Ἡσυχ.

ἐγκύησις, εὖς, ἡ, κύησις, κυοφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

ἐγκυάω, ἀναμινύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 939, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

ἐγκυκλῆομαι, παθ. περιστρέφωμαι, στρέφωμαι, «γυρίζω» ἐντός τῶν κοτυλῶν, περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, Ἰππ. 6. 37.

II. ἐπὶ κυρ. ἐννοίας, «φέρομαι γύρω», ἐξαπατῶμαι, «οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκυκλήσῃ» Ἀριστοφ. Σπ. 699. — Πρὸλ. ἐγκυκλῆω.

III. Μῆς., περιβάλλω, περικυκλῶ, Πλούτ. Τ. Γράγχ. 5.

ἐγκυκλεύω, κυκλῶ, περικυκλῶ, περιβάλλω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 58Α.

ἐγκυκλήθρον, τό, ἐν Εὐστ. 976. 15, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῇ εἰς ἐκκυκλήθρον, = ἐκκυκλήμα.

ἐγκυκλήμα, τό, (ἴδε ἐν λ. ἐκκυκλήμα)· ἄλλὰ.

II. τὰ ἐγκυκλήματα ἐν Ἀριστ. Οἶκον. 2. 1, 8, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσωπικὴν περιουσίαν.

ἐγκυκλῖος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Ὀρφ. Ἀργ. 984· (κύκλος): — κυκλικός, χοροὶ Εὐρ. Ι. Τ. 429, Αἰσχίν. 2. 23· τὸ ἐγκ. σῶμα Ἀριστ. Οὐρ. 2. 3, 2· ἐγκ. κίνησις, φορὰ, κυκλικὴ κίνησις, κυκλικὴ φορὰ, αὐτοῖ 2. 12, 15, 14, 3.

II. ἐν κύκλῳ περιστρέφόμενος, περιοδικός, ἐν Ἀθῆναις, λειτουργίαι ἐγκ., δημόσιαι ὑπηρεσίαι τακτικῶς κατ' ἔτος ἀπαιτούμεναι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀπαιτούμενας εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις (οἷαι αἱ τριηρορχίαι), Δημ. 463. 13, ἴδε Οὐδῶρ. προλεγ. εἰς Λεπτ. Ἰκκxvi κέξ· ἐγκ. δίκαια, δικαιώματα κοινὰ πᾶσι τοῖς πολίταις, Δημ. 792. 16.

III. συνήθης, τακτικός, καθ' ἐκάστην, Λατ. quotidianus, ἐν τοῖς ἐγκυκλῖοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις

Ἰσοκρ. 176C, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 9· ἐγκ. διακονίαι, καθημερινὰ καθήκοντα, αὐτοῖ 2. 5, 4, πρὸλ. 1. 7, 2· ἡ ἐγκ. διακρίσις Συλλ. Ἐπιγρ. 2347C. 56.

2) παρ' Ἀριστ. ὡσαύτως, τὰ ἐγκ. φιλοσοφήματα ἢ τὰ ἐγκύκλια μόνον φαίνεται ὅτι δὲν διέφερον τῶν ἐξωτερικῶν λεγομένων, Οὐραν. 1. 9, 16, Ἡ9. Ν. 1. 5, 6· πρὸλ. ἐξωτερικός: καὶ

3) ἐγκύκλιος παιδεία, ἡ ὁ κύκλος τῆς ἐπιστημονικῆς παιδείας, ἣν πᾶς ἐξ ἐλευθέρων γεννηθείς νέος ἐν Ἑλλάδι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρως σπουδὰς, Πλούτ. 2. 135Ε· οἱ περὶ τὰ ἐγκ. παιδεύοντο αὐτ. Ἀλέξ. 7· τὰ ἐγκ. παιδεύματα ὁ αὐτ. 2. 7C· πρὸλ.

Ἀθῆν. 184B, Λουκ. Ἐρώτ. 45, Βιτρούβ. 1. 6, Κυντίλ. Inst. 1. 10, 1· ὡσαύτως, ἐγκ. ἀγωγή, παιδεύσεις εἰς γενικὰς γνώσεις, Στράβων 13· ἴδε Σχόλ. μνημονευόμενα ἐν Γαισφόρῳ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐγκυκλοποιεῖσθαι, ἔσρ. γραφ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδείας Spahl. Κυντίλ. 1. 10, 1, πρὸλ. Πλν. Η. Ν. προοίμ.: ἐντεθεν ἢ νῦν ἐν ταῖς Εὐρώπ. γλώσσαις ἐγκυκλοποιεῖσθαι, — ἀπλούστατα βαρβαρισμοί.

ἐγκυκλος, ον, κυκλικός, στρογγύλος, μέγαν ἐγκυκλον ... πλακοῦντα Μάτρων παρ' Ἀθῆν. 137B, Ἀριστ. περὶ Ξενοφάν. 2. 14.

II. ἐγκυκλον, τό, γυναικῶν ἱμάτιον, «ἵστέον δὲ ὅτι, καθάπερ ὁ ἄνδρς οὕτω καὶ τὸ ἐγκυκλόν ἢ ἐγκυκλον, οὐ καὶ ὁ κυρικὸς μέμνηται, γυναικῶν ἦν ποτε φόρημα, φησὶ γοῦν Παισανίας ὅτι ἐγκυκλον περιπύργυρον ἱμάτιον καὶ χιτῶν γυναικεῖος, ὃν ἐνδοθεν ἐνδύνονται γυναῖκες, εἴτα τὸ ἐνδυμα» (Εὐστ. Ἰλ. 976. 13), Ἀριστοφ. Θεσμ. 261, Λυσ. 113, Συλλ. Ἐπιγρ. 115. 50.

ἐγκυκλώω, μέλλ. -ώσω, στρέφω πανταχοῦ, ἀλλ' ἐγκυκλῶσιν ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεῖων Εὐρ. Ι. Τ. 76: — Παθ., ἀποτελῶ, σχηματίζω κύκλον, κάθημαι ὀλόγυρα, τοὺς ἀμφὶ πλοῦσιν τραπέζαν ἐγκυκλομένους Πλούτ. 2. 50D.

II. Παθ., περιβάλλω κύκλῳ, γρόν· αἰθέρος ἐγκυκλομένους Ψευδο-Εὐρ. Βάχχ. 292· φωνὴ μετὰ τις ἐγκεκυκλῶται, φωνὴ ἤχησε περὶ μου, Ἀριστοφ. Σπ. 395· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, περιπλατῶμαι, περιφέρομαι, ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν Διόδ. 4. 23, κτλ.· οὕτως ἐν μέσ. τύπ. ἐγκυκλώσασθαι Πλούτ. Μάρκελλ. 6, κτλ.

2) ἐν αὐστηρῶς παθ. σημασίᾳ, περικυκλῶμαι, Κ. 56. 12.

ἐγκυκλώσις, εὖς, ἡ, περικυκλώσις, Στράβων 88.

ἐγκυκλῖδωτος, ον, κατὰ τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἰππ. 623. 3· ἄλλ' ὁ Γαλν. ὁρθῶς ἀνέγνω ἀγκυκλῖδωτός· ἴδε τὴν λέξιν.

ἐγκυκλινδῶσις, εὖς, ἡ, τὸ κυκλινδεῖσθαι, κυκλεῖσθαι ἐν, τὰς ἀνοσίους ἐν γυναιξὶ πόρνας καὶ ἀκαθάρτους ἐγκυκλινδῶσεις Πλούτ. 2.

ἐγκυκλινῶω, μέλλ. -κυκλῶ [τ]: — περιτυλίσσω, ἐντυλίσσω, περιβάλλω, πολλοῖς ἑμαυτὸν ἐγκυκλῶσαι πράγμασιν Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 7· Παθ. ἐγκυκλῶμαι Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 31.

II. μεταρ. ἐν τῷ παθ., περιπλέκομαι εἰς τι, εἰς ἔρωτας ἐγκυκλῶσθαι Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις Διον. Ἀλ. 11. 36· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. ἄορ., ἐγκυκλῶσθαι Λουκ. Ἰππ. ἢ Βαλαν. 6.

ἐγκυκλῶμαι, παθ., συναρτάτομαι καθάπερ τὰ κύματα, Κλήμ. Ἀλ. 179· — τὸ ἐνεργ. ἐγκυκλῶναι, συνταράσσω, παρὰ Μεγ. Βασίλ.

ἐγκυματίζω, ταράσσω ἐν τοῖς κύμασι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 283D.

ἐγκυματός, ον, ὁ ἐντός τῶν κυμάτων, μεταγ.

ἐγκυμονέω = ἐγκυματίζω, Γρηγ. Νύσσ.

ἐγκυμονέω, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, γίνομαι ἐγκυος, κυοφορῶ, Γεωπ. 14. 26, 2· ἔχω ἐν γαστρὶ, δημηνικά τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα



ἐτύγχανε Ἀπολλόδ. 1. 2, 6· τὸ ἐγκυμονοῦμενον, τὸ ἐμδρυν, Διον. Ἀλ. 1. 70.

ἐγκυμονήσεις, εὖως, ἡ, σύλληψις ἐν γαστρὶ, «ἐγγαστρίωμα», Ψευδο-Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 2, 11. 2) ἡ κατὰστασις τῆς ἐγκύου γυναικός, «ἐγγαστρίδα», Ἐπιφάν., κτλ.

ἐγκυμονήσις, ἡ, ὄν, ἐγκύμων, Ἐπιφάν.  
ἐγκύμων, ἐγκύμων, γεν. -ονος, (κύμα Β) ἐπὶ θηλ. ἐγκυμονούσα, ἵνα θάττον ἐγκύμονες γίνωνται, ὅπως ταχύτερον ἐγγαστρίωνται, Ξεν. Κυν. 7. 2, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 27· ἐγκ. γενέσθαι ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 66· ἵππος ἐγκ. τευχέων, ἐγκυμονῶν ὅπλα, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Εὐρ. Τρω. 11· ἐγκ. ἀμυλός Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 8:—μετὰ ἐπὶ τῆς διανοίας, Πλάτ. Συμπ. 209B, Θεαιτ. 148E.

ἐγκύσις, ὄν, (κύσι) = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 1. 5, 6. 131, Ἰππ. Ἀρ. 125A· πῶλος ἡσυχίης ἐγκύσις, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 156· γαστρός ἀπώσαμένην μόνον ἐγκυον, ἐπὶ γυναικός ἀπονησκούσης κατὰ τὸν τοκετόν, Ἐπιφάν. Βλ. 238. 2) ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 8, 1.

ἐγκυοφορέομαι, κυοφοροῦμαι, ἐγκυοφορούμενος ἐστὶ ὁ Πρόδρομος Θ. Στουδ. σ. 749, ἐκδ. ΜΙ.

ἐγκυπτάζω, κυπτάζω, βλέπω μετὰ προσοχῆς, Ν. Χων. σ. 297. 15, ἐκδ. Β., Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 10. 1, ἐκδ. Α.

ἐγκύπτω [ῶ]: μέλλ. -ψω, κύπτω ἐντὸς καὶ βλέπω, καὶ ἰδεῖν... ἵππον χαλκούον κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντες ἰδεῖν ἐνόντα κερκὸν Πλάτ. Πολ. 369D· ἐγκ. εἰς τι, παρατηρεῖν τι ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 7. 152:—ἀπολ., ἐγκεκυφότες, «σχυμμένοι εἰς τὴν γῆν», Ἀριστοφ. Νεφ. 191, Θουκ. 4. 4:—περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 236, χωρίου ἴδε ἀνακύπτω:—πρόβ. ὡσαύτως ἐκκύπτω.

ἐγκυρέω, ἴδε ἐγκύρω.

ἐγκύρησις [ῶ], εὖως, ἡ, συγκυρία, σύμπτωσης, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 37.

ἐγκυροσεύω, = ἐγκυρέω, Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 432.  
ἐγκύρτια, τά, ὅτι ἐν τοῖς κύροις ἐνυράσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ (78B-D) ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει Σουδ., ἴδε Stallb. ἐν Τιμ. Πλάτ.

ἐγκυρτός, ὄν, κυρτός, κεκυρτωμένος, ἀφιδωτός, Ἰππ. Μοχλ. 841, Ἀριστ. Φυσιογ. 3. 5.

ἐγκύρω: παρατ. ἐνεκύρω: μέλλ. ἐγκύρω: ἄορ. ἐνεκύρωσα: Παθ. ἐγκύρωμαι:—οἱ τύποι ἐγκυρέω, ἄορ. ἀ' ἐνεκύρωσα, εἶναι ἔπτον συνήθει, ἴδε κατωτ. Ἐντυγγάνω, συνανατ, μετὰ δοτ., Λατ. incidere, ἐνεκύρωσε φάλαγγι Ἰλ. Ν. 145· ἐγκύρωσα ἀτηρσιν Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 214· ὁκοίσις ἐγκυρέωσιν ἐργασίαι Ἀρχιλ. 65· ἐγκύρωσις (Δωρ. ἄορ. ἀ' μετοχ.) ἑκατονταετεί βιοτῇ Πινδ. Π. 4. 502, πρόβ. 1 ἐν τέλει· στρατῷ ἐνεκύρωσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι πλοῖσι Ἡρόδ. 4. 125· ἐνεκύρωσαν στρατῷ ὁ αὐτ. 7. 218:—ἐν Ἡρόδ. 7. 208 μετὰ γεν., ἀλογίης ἐνεκύρωσε πολλῆς, (ἐνταῦθα ὁ Valck. πρότεινεν ἐκύρωσε, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ Βεκκίηρου κλ.· ἄλλοι προτείνουσιν ἀλογίησι):—μετ' αἰτ.· Αἰδαν ἐγκύρωσαντες ἀλάμπετον Ἐπιφάν. Βλ. 241. — Ἰων. λέξις, σπανίως ἀπαντῶσα παρ' Ἀττ., ἐγκύρωσι Σοφ. Πλ. 863, ἐγκύρωσι [ῶ] Βαχυλίδου Ἀποσπ. 25[3] ἐκδ. Blass, ἐγκυρήσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατῖν ἐν «Δηλιάσει» 12.

ἐγκυσις = ἐγκυήσις.

ἐγκύσια, τά, Λακων. ἀντὶ τοῦ ἐγκάτια, Ἦσυχ.

ἐγκύτι [ῖ], Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ ἐκμάτος, ἐγκυτὶ κεκαρμένος, μέχρι δέρματος κουρευμένος, ὡς τὸ ἐν χρῶ κεκαρμένος, Ἀρχιλ. 34.

ἐγκυμιάζω: παρατ. ἐνεκωμιάζω Ἀίσχιν. 66. 7: μέλλ. -άσω Πλάτ. Γοργ. 618D, 519A, Ἰσοκρ. 255D, ἄλλ' ἐγκωμιάσσομαι Πλάτ. Συμπ. 198C, D, Αἰσχίν. 18. 4: πρkm. ἐγκεκωμιάσσομαι Πλάτ. Νόμ. 629C, Ἰσοκρ. 154C:—Παθ., ἄορ. ἐγκωμιάσθεις Ἡρόδ. 5. 5: πρkm. ἐγκεκωμιάσσομαι Πλάτ. Συμπ. 177C (οἱ χρόνοι σχηματίζονται ὡς εἰ τὸ ῥῆμα ἦν σύνθετον ἐκ τῆς προσθ. ἐν καὶ κώμη, καὶ οὐχὶ παράγωγον κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ ἐγκώμιος· πρόβ. ἐκκλησιάζω). Αἰνῶ, ἐξάιρω, ἐγκωμιάζω, τινά τι—ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην Πλάτ. Πολ. 363D· τινά ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Εὐθύφρων 9B· κατὰ τοῦτο ὁ αὐτ. Ἀλγ. 191B· ἀγαθὸν ἄνδρα ἐγκ. τινά, ἐγκωμιάζειν τινά ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 142B, τὸ αὐτ. Γοργ. 448E:—Παθ. ἐγκωμιάζομαι, Ἡρόδ. 5. 5, Πλάτ. Συμπ. 181A, κτλ.

ἐγκωμιαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐγκωμιάζων, Ἐκκλ.

ἐγκωμιαστικός, ἡ, ὄν, πανηγυρικός, ἐπαινετικός, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 4. 1, Πολύβ. 8. 13, 2.

ἐγκωμιαστός, ἡ, ὄν, ἀξιος ἐπαίνου, ἐπαινετός, Φίλων. 1. 453.

ἐγκωμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἐγκώμια, Ἀρτεμίδ. 1. 56, Σουλ.

Ἐπιφ. 1585, κ. ἄλλ.

ἐγκωμιο-λογικόν, (ἐνν. ποίημα), τό, ὅδ' ἐγκωμιαστικὴ, Σουλ.

Ἐπιφ. 1587.

ἐγκώμιον, τό, ἴδε τὸ ἐπῶμ. Π. 2.

ἐγκώμιος, ὄν, (κώμη), ὁ ἐν τῇ κώμῃ, ὅθεν ἐντέπιος, συνήθης,

πολύ ὅμοιον τῷ ἐγκώριος, Ἦσ. Ἐργ. καὶ Ἦμ. 342: πρόβ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 84.

II. (κῶμος) ἀνίκων εἰς Βακχικὸν θιάσον ἢ Βακχικὴν πομπήν ἢ εἰς κῶμον ἐπινίκιον, καθ' ὃν ὁ γενικῶς ἐν ἀγῶνι προεβίπετο οἶκαδ' ὑπὸ κομαζόντων φίλων μετὰ χορῶν καὶ ἄσματων:—Ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὰ ἐπὶ θ. ἐγκώμιος καὶ ἐπικώμιος περὶ παντός ἀνίκοντος εἰς ἐξύμνησιν ἢ ἀμοιβὴν νικητοῦ, ἐγκώμ. μέλη, ὕμνοι, κτλ., Ο. 2. 85, Π. 10. 82· ἐγκ. ἀμφὶ τρόπον ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 93· στεφάνων ἐγκώμιος τεθμός, ὁ θεσμός τοῦ ἐπαίνου (ὁ δίκαιος ἐπαινος) διὰ τοὺς λαφθέντας στεφάνους, αὐτόθι 13. 39.

2) ἐγκώμιον (ἐνν. ἔπος), τό, ἡτο ἐπαινετικὴ ὥδ' εἰς νικητὴν, οἳ ἦσαν πολλοὶ τῶν τοῦ Πινδάρου, ἴδε Ἀποσπάσμ. 83—86, Βοικχ. Σουλ. Ἐπιφ. 1585:—ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἐπαινος, ἐγκώμιον εἰς ζῶντα ἄνθρωπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ., Δημ. 297. 5, κτλ.· τοὺς Μεσοσηνίους... εὐ ποιεῖ, ὁ καὶ μνηστὴρ ἐστὶ καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον Δημ. 68. 3:—ἀντιτίθεσθαί μιν πρὸς τὸ ἐπαινος (τὸ ἐγκ. τῶν ἔργων, ὁ ἐπαινος τῆς ἀρετῆς), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ρητ. 1. 9, 33, ἴδε Σουδ. ἐν λέξει.

ἐγκώπαια· «τὰ περιδέραια» (γραπτέον περιδέραια) Σουδ.

ἐγκωπή· «ἐμπόδιον» Ἦσυχ.

ἐγκων, τό, τὸ διάστημα ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ὅπου ἦσαν αἱ κῶπαι, Ἀθην. 204B.

ἐγλαδῆ (= ἐκλαδῆ): τιμὴ ἀργυρίου, ἀνθ' ἧς τις ἐκλαμβάνει ἥτοι ἐργολαβεῖ τι, Ἐπιφ. Κεας, Ραχκαθ. Ant. hel. 821. — Ὅμοια εὐρήματα ἐν Αἰγυπτιακοῖς παπύροις τὰ ἐγλαβεῖν, ἐγλαφῆς, ἐγλημφῆς.

ἐκλογιστεύω, γίνομαι ἐκλογιστής, ἐκλογιστεύσαντα· ἐκλογιστὴν γενόμενον, Ἐπιφ. Φρυγίας, CIG. 3886.

ἐγμα· «ὀξύρωμα, στύλος» Ἦσυχ.

ἐγμεν· «ἔχειν» Ἦσυχ.

Ἐγνάτιος [ᾱ], α, ὄν, ὁ ἀνίκων εἰς τὴν Ἐγνατίαν (ἐν Ἀπουλίᾳ), Ἐγνατία ὁδός, ἡ συνέχεια τῆς Ἀπίας ὁδοῦ διὰ τῆς Ἀπουλίας καὶ ὡσαύτως πέραν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ἀπολλωνίας πρὸς ἑω: «ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἢ Ἐγνατία ἐστὶν ὁδός πρὸς ἑω, βεβηρωτισμένη κατὰ μίλιον καὶ κατεστηλωμένη μέχρι Κυψέλων καὶ Ἐβρου ποταμοῦ» Στράβων 322.

ἐγνων, ἴδε τὸ ῥῆμα γινώσκω· ὁ Πινδ. ἔχει ἐγνον, πρόβ. ἔδον. ἐγξέω: μέλλ. -ξέσω, ἐγξώ, Εὐρ. Ἀποσπ. 300 (κοινῶς ἐγξύσαι).

ἐγξηραίνω, ξηραίνω καλῶς, Ἰππ. 636. 11.

ἐγξέω [ῶ], = ἐγξέω, Ἰππ. 555. 40, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 13, 3.

ἐγρε-κύδομιος, ὄν, ὁ διεγείρων κυδοιμόν, ὁρμῶν τῆς μάχης, ἐπὶ θ. τῆς Παλλάδος, Ἦσ. Θ. 925, Λαμπροκλ. 1.

ἐγρε-μάχης, οὗ, ὁ, ὁ διεγείρων μάχην, Σοφ. Ο. Κ. 1054:—

θηλ. ἐγρεμάχη, ἐπὶ θ. τῆς Παλλάδος, Ἰππ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 424.

ἐγρε-μθος, ὄν, ὁ διεγείρων μῆλον, μάχην, Νόνν. Δ. 20. 291, κτλ.

ἐγρεο, ἐγρετο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγείρω.

ἐγρεσι-κωμος, ὄν, διεγείρων τοὺς ἀνθρώπους εἰς πομπὰς βακχικὰς καὶ κῶμους, ἐπὶ θ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 6.

ἐγρήγορα, ἐγρήγορθε, -θαί, -θασι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐγείρω.

ἐγρηγόρως, τύπος εἰσαχθεῖς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν καὶ εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφῆς, ὡς π. χ. εἰς Ξεν. Κυνηγ. 5. 11, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κτλ., ἄλλ' ἤδη ἐν πλείστοις διαρθῶν ἐκ καλῶν χειρογρ., ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφάνου.

ἐγρηγόρησις, ἡ, = ἐγρήγορησις, Ἀννα Κομν. 14. σ. 421B.

ἐγρηγόρητικός, ἡ, ὄν, ἐγρηγόρως, ἔξυπνος ἢ ὁ ἐν ἐγρηγόρησι γινόμενος, πράξεις, κινήσεις Ἀριστ. π. Ἰπν. καὶ Ἐγρηγόρ. 2. 19, κτλ.

ἐγρηγόρως, ἐπίρρ. μετ. τοῦ ἐγρήγορα, Πλούτ. 2. 32A.

ἐγρηγόρων, Ἐπ. μετοχ. ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. ἐγρηγόρῳ (ἴδε ἐγείρω), ἀγρυπνῶν, ἀγρυπνος, Ὀδ. Υ. 6.

ἐγρηγόρσιος, ὄν, «ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγόρειν εἶτε βῶμα εἶτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, ταυτέστι παυσινύσταλον» Ἐτυμ. Μ. 312. 18 (Φερεκρ. ἐν Ἀδελφ. 9).

ἐγρήγορησις, εὖως, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις ἀγρυπνος, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶται, Ἰππ. 49. 23, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κ. ἄλλ.· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

ἐγρηγόρτι [ῖ], ἐπίρρ. ἐγρηγόρως, ἀγρυπνῶν, Ἰλ. Κ. 182.

ἐγρηγόρως, ἀγρυπνῶν, Λουκ. Ἐρμ. 1, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 182 κτλ.

ἐγρήσσω, (ἐγείρω) ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ, πάννυχτοι ἐγρήσονται Ἰλ. Α. 551, Ὀδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 308, κτλ.

ἐγρήττα· «παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως» Ἦσυχ.

ἐγρυπνεῖ (Διολ.) «ἀγρυπνεῖ» Ἦσυχ.

ἐγρω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐγείρω, προστακτ. ἐγρίτω, Σώπαρ. παρ' Ἀθην. 175C· ἐγρετε Εὐρ. Ρῆσ. 532:—Παθ. ἐγρεται Ὀππ. Ἀλ. 5. 241· ἐγρονται Εὐρ. Φαίθ. 2. 29, ἐγρετο Ὀππ. Κ. 3. 421.

ἐγχαλῆς· <ἐγγαλῆς> «νέον ἀκρατον» Ἦσυχ.

\* ἐγγαίνω, ἴδε ἐγγάσω.

ἐγγαλάω: μέλλ. -άσω, χαλαρώνω, Πλούτ. 2. 690A.

ἐγγαλῆς, ἐγγαλῆς, ἀντὶ τοῦ παρ' Ἦσυχ. ἐγγαδῆς κατὰ διόρθ.

ἐγγαλινῶν: μέλλ. -ώσω, χαλινὸν ἐμβάλλω, χαλινῶ, ἵππον Βαδρ. 76. 14:—Παθ., τὰ στόματα ἐγκεχαλινωμένους, ἐχογ-



τας τὸν χαλινὸν εἰς τὰ στόματα αὐτῶν, Ἠρόδ. 3. 14, πρὸς. Ξεν. Ἀν. 7. 2. 21. 2) μεταφ., τὸν δῆμον ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ, ἀναγκαιζόμενον, συγκατατούμενον διὰ τῆς ὀλιγαρχίας, Πλουτ. Δύσ. 21.

ἐγκαλῖς, τόπος, καθ' ἑαυτὴν. ἐγκαλῖδες διαπεπαρημένοι ἤλοι. ἐγκαλῖς, ἐγκαλῖς ἐπὶ χαλκοῦ, Σχολ. Ξεν. εἰς Ἠλ. Σ. 408. ἐγκαλῖς, ὅν, ὁ ἔχων χαλκόν, ἔχων χρήματα, πλούσιος, πᾶσα ἐγκαλῖς γρατὰ πλοῦσι εἰσι σοφοί, Ἀνθ. Π. 11. 425.

II. διὰ χρημάτων ὠντότος, ὠντος, Ἀθην. 584E.

ἐγγανδής, ἴδε εὐγανδής.

ἐγγαράγη, ἡ, ἐντομή, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 43. 20.

ἐγγαράγμα, τό, πᾶν ἐγγαράττον ἐπὶ ἐδάφους, κοίλωμα, χαράρα, Πολύδ. 12. 20, 4. διαφ. γρ. ἔκρηγμα.

ἐγγαράκτεον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐγγαράκτεον, τι Θεοφάνη. Νόν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. Τέχν. τ. 1. σ. 372.

ἐγγαράξεις, εὖς, ἡ, τὸ ἐγγαράκτεον τι ἐπὶ μετάλλου, Συλλ. Ἐπιτρ. 2155. ἐγγαράξεις ἔλκος δι' ἐντομῆς, Γαλην. II. ἐντομή, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 413.

ἐγγαράσσω, ἄττ. -τω, μέλλ. -ξω: — ἐγγαράττω, ἐγκο- λάπτω, τινί Διον. Ἀλ. 2. 55. εἰς τὸ ἱερὸν Συλλ. Ἐπιτρ. 1710B, πρὸς. Πλουτ. Περιχλ. 21, κτλ. — κατὰ τινος ὁ αὐτ. Θεμ. 9. — ποιῶ ἐντομήν, ἐντέμνω, Γεωπ. 5. 38, 2.

ἐγγαρίζομαι, ἀποθ. = χαρίζομαι, Ἀνθ. Π. 9. 114. ἄλλ' ὁ

Δ. Διόδωρ. προτείνει ἐν καχάριστο ἀντὶ ἐγκεχ-

ἐγγάσσω: μέλλ. ἐγγανούμαι: ἀφ. ἐγγανεῖν (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἐγγαίνω, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ): — κατὰ λέξιν, χάσκω, πρὸς τὴν σεληνὴν Δουκ. Ἰκαρομ. 13. ἐγγ. τινί, χάσκω διὰ τι, Ἀλκίφρων 1. 22.

II. σαρκῶς, χλευάζω, ἐμπαίζω τινά, ἐγγάσκειν σοί Ἀριστοφ. Σρ. 721. κατ' ἐγγάσιον ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν ὁ αὐτ. Ἀχ. 1197. ἐγγανεῖται τῇ πόλει Ἰππ. 1313. μετὰ μετοχῆς, μὴ γὰρ ἐγγάνη ποτὶ ἐκφυγόν Ἀχ. 221.

ἐγγέζω: μέλλ. -ξέσω ἢ -χεσοῦμαι: πρkm. ἐγγέχομαι: — Δατ. inchoare, χέω ἐν ..., ἀποπατὼ διὰ φόβου, οὗτος, τί δέδρακας, ἐγγέχομαι. Βάτρ. 479. μετ' αὐτ., φοβοῦμαι τινά, κάγκε- χόσασιν μ' οἱ πλοῦτοῦντες, μὲ τρέμουν οἱ πλοῦσι, «τὰ κάμουν ἐπάνω τους ἀπὸ τοῦ πρὸς ἐμὲ φόβου», ὁ αὐτ. Σοφ. 627.

ἐγγει-θρόμος, ὄν, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους βροντὴν ποιοῦσα, Πινδ. Ο. 7. 78.

ἐγγείη, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ ἔγχους, δόρυ, λόγχη, Ὀμ. ἰδίως ἐν τῇ Ἠλ., γεν. πληθ. ἐγγείων Ε. 167. ἐγγείη ἐκέκαστο, ὑπερεῖχε πάντας κατὰ τὸ ἔγχος, Β. 530.

ἐγγείη, Ἐπ. γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ ἐγγέω, Ὀδ. I. 10.

ἐγγει-χέραυος, ὄν, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Πινδ. Π. 4. 345, κτλ.

ἐγγειμάζω: μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 53, Πολύδ. Α. 62.

ἐγγει-μαργος, ὄν, = ἐγγεσῖμαργος, Ἐτυμολ. Μ. 313. 14.

ἐγγειρέω: μέλλ. -ήσω, (χεῖρ) βάλω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, ἐπιχειρῶ, πειρῶμαι, μετὰ -δοτ: πράγμα, Εὐρ. Μῆδ. 377, Θουκ., κτλ. — μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 12, κτλ. — τὸν ἐγγειρήσαντα συκοφαντεῖν Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐδέν. 44. ἐπιχειρῶ ἢ ἀρχίζω τι, Σοφ. Ἠλ. 1026, Θουκ. 4. 4, κτλ.

2) ἐπιβάλλω χεῖρα εἰς τινα, προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι, τινί Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἠλ. 4. 5, 16. πρὸς τινα Πολύδ. 2. 22, 11.

3) ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν νοσήματος, μετὰ -δοτ. Ἰππ. 3. 27, 8. 9.

4) δοκιμάζω τὰς δυνάμεις μου εἰς συζήτησιν, εἰς ἐκάτερον Πλουτ. Κικ. 21. — Παθ., συζητοῦμαι, ὁ αὐτ. 2. 687E.

II. παρὰ μεταγεν., ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι μετ' αὐτ., ἔργον Ἐπιτρ. 1038: 36. — Τὸ ἐπιχειρῶ εἶναι συνηθέστερον — πρὸς. ἐγγράω ἐν τέλει.

ἐγγειρήμα, τό, ἐπιχειρήσεις, προσπάθειαι, Σοφ. Ο. Τ. 540, Πλάτ. Πολιτικ. 290D, κτλ. — καθ' ἑαυτὴν Ἡσύχ. «ἐγγειρήμα» τὸ μῆμα ἐπιτή- δευμα.

ἐγγειρηματικός, ἡ, ὄν, ἐπιχειρηματικός, Γλωσσ.

ἐγγειρήσεις, εὖς, ἡ, ἐπιχειρήσεις, Θουκ. 6. 83, Πλουτ. Καῖσ. 66.

II. = ἐγγειρία, Γαλην.

ἐγγειρητέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Ξεν. Ἀγιστ. 1. 1, Πλάτ. Πολιτικ. 304A.

ἐγγειρητής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιχειρῶν τι, ὁ ἐπιλαμβάνόμενος τινος, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 257.

ἐγγειρητικός, ἡ, ὄν, ἔχων τάσιν εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπιχειρηματικός, ῥιψοκίνδυνος, Ξεν. Ἠλ. 4. 8, 22. — Ἐπίφρ. «ὡς, ῥιψοκίνδυνος, τολμηρῶς, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. 589. 6.

ἐγγειρία, ἡ, χειρισμός, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 802. — Καθ' ἑαυτὴν «ἐγ- χειρίδας, ἐπιχειρήματα».

ἐγγειριδός, ὄν, (χεῖρ) ὁ ἐν τῇ χειρὶ, ἱκετῶν ἐγγειριδός. κλάδοισιν, Δισχυλ. Ἰκ. 22.

II. ὡς οὐσιαστ., ἐγγειρίδιον, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μαχαίριον, «μαχαίρι τοῦ ζωναρίου», «λάτος», «στίλετος», Ἠρόδ. 1. 12, 214, κατ., Θουκ. 3. 70. ἐγγειριδίω πλῆτ- τεῖν Δυσ. 101. 13, κτλ. — Καθ' ἑαυτὴν «ἐγγειρίδια» σκέλη καὶ ὄρ- γανα σκευῶν, ἡγουν δόρατα καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρια).

2)

λαβή, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 3, 3, Ἀθην. 204A. 3) σύντομον βι- βλίον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν προσέτι, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἐπικτή- του [-ἰδιον, Meineke Μέγανδ. σ. 160.]

ἐγγειρί-δοτος, διαφ. γρ. ἀντὶ ἐγγειρίθετος.

ἐγγειρίζω, μέλλ. ἄττ. -ῶ, πρkm. ἐγγειρίκα Πλουτ. Φωκ. 34. — ὥς εἰς τὰς χεῖρας τινος, παραδίω, ἐγγειρίζω, ἐμπιστεύομαι,

τί τινι ἢ τινά τινι Παῖδ. 1. 111., 5. 92, 3, Θουκ. 2. 67. τὰς ἀρχὰς ἐγγ. τινί Ἠρόδ. 5. 71, πρὸς. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8. οὕτως ἐγγ. τινί μόνον (παρα)ειπομένου τοῦ ἀρχῆν) αὐτῶν 5. 6, 12. ἐγγ. ἐμαυτὸν τῇ ἀτυχίᾳ Ἀντιφῶν 119. 20. καὶ συγν. παρ' Ἀττ. — Παθ., ἐγγειρίζομαι, παραδίδομαι, τινί Πολύδ. 5. 44, 1.

ἀλλὰ, ἐγγειρίζεσθαι τι, μοι ἐμπιστεύεται τίς τι, Δουκ. Πρωμ. 3, Ἐρωτ. 39, κτλ. οὕτω μετ' ἀπαρ., διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἐγκε- χειρίσμεθα, ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς, Ἡρω- διαν. 8. 7, 12. — Μέσ., ἀναλαμβάνω, ἀνατίθεμαι, ἐπιχειρῶ, κινδύ- νους. ἐγγειρίσασθαι Θουκ. 5. 108, Δίων Κ., κτλ.

ἐγγειρί-θετος, ὄν, ὁ εἰς τὰς χεῖρας τινος διδόμενος, ἐγγειρίδο- τος, ἐγγ. τινά παραδιδόναι Ἠρόδ. 5. 106.

ἐγγειρίον, τό, ἀπόμακτρον, χειρόμακτρον, Ἐκκλ.

ἐγγειρίσεις, ἡ, καὶ ἐγγειρισμός, ὁ, τὸ ἐγγειρίζειν, Παλ. Δεξ. ἐγγειριστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐγγειρίζω, δεῖ ἐγγειρίζειν, Cod. Par. 1195, fol. 102 v.

ἐγγειριστής, ὁ, διαφ. γρ. ἀντὶ ἐγγειρητής παρ' Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27.

ἐγγειρο-γαστρω, ὀρος, ὁ, = γαστροχέιρ, Ἀθην. 4D.

ἐγγειροτονώ, χειροτονώ, ἐκλέγω, εἰς ὑπατείαν Δίων Κ. 41. 39. πρὸς. Πολύδ. Β'. 150.

ἐγγειρουργέω, ἐργάζομαι τι διὰ τῆς χειρὸς ἐν τινι, ἐγγειρουρ- γήσας τῇ ὕλῃ, χειρουργήσας ἐν τῇ ὕλῃ, Γρηγ. Ναζ. 1. σ. 137.

ἐγγείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγέω, Ὀμ.

ἐγγέλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐγγέλους, καθ' ἐνίκ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 7. Ἀντιφῶν. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 4. ἀλλὰ τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἐγγέλεια Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 12, Καλλίας ἐν «Ἰκνύλῳ» 1. 2, Ποσειδίππ. ἐν «Δοκρίσει» 1. ὅπτατε τάγγελλεα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1043. — ἐν πᾶσι τοῖσι τοῖς χωρίοις ἐγγέλεια δυ- νατὸν νὰ εἶναι αὐτὸ πληθ. τοῦ ἐγγέλειος (ἐξυπακουμένου τοῦ κρέα ἢ τεμάχῃ) μάλιστα παρὰ Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1 εὐρίσκο- μεν τέμαχος ἐγγέλειον, πρὸς. Εὐστ. 1231. 36.

ἐγγελέων, ἡ-ῶν, ὄνος, ὁ, ἐγγελοιτροφεῖον ἢ κόρινος πλῆ- ρης ἐγγελέων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 4, 34, 37.

ἐγγελύδιον [ῶ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐγγέλους, Ἀμφι ἐν «Φιλε- ταίρῳ» 1. ἐγγελύδια Ὁθήθηεν Ἐπιππος ἐν «Ὁδελιφόροις» 1. 6.

ἐγγελυο-τρός, ὄν, τρέφων, διατηρῶν ἐγγέλει, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2, 34.

ἐγγέλως ἡ ἐγγέλης (ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.), ἡ, μεταγεν. καὶ ὁ, (Δουκ. Ἀνάχ. 1. κτλ.) γεν. -εως ἢ υός. πλ. ἐγγέλεις, -εες ἢ -υς, γεν. -έων ἢ -ύων, δοτ. -εσι ἢ -υσι, ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.

ἀλλ' ἐγγέλειος, -εις, εἶναι οἱ δόκιμοι Ἀττ. τύποι, Πίνακ. Ἐλλ. Κωμ. ἐν λέξει (ἴδε ἔγχος): — τὸ κοινὸς «χέλι», ἐγγέλειος τε καὶ ἰχθύος Ἠλ. Φ. 203, 353. συγνάμει παρασκευαζόμενον μετὰ τεύ- τλων περιφρημοῖ ἦσαν αἱ τῆς Ἰκατοῦδος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Εἰρ. 1005. ἐγγ. βοιωτῖται Ἀντιφῶν. ἐν Ἀθήλ. 11. — παροιμ., ἐγγέ- λεις θηρυμνίονος, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδους ἰδιον ταρχάς ποιοῦντων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 864, πρὸς. Νερ. 559.

ἐγγελυών, ἴδε ἐγγελέων.

ἐγγελυο-πός, ὄν, ἔχων ὄφιν ἐγγέλους, Δουκ. π. Ἀλκθ. Ἰστ. 1. 35.

ἐγγεσῖ-μαργος, ὄν, «τοῖς ἔγχοςι μακρόμενος» Ἐτυμολ. Μ. 313. 6, Ἡσύχ.

ἐγγεσῖ-μωρος, ὄν, ὁ διὰ τοῦ ἔγχους μακρόμενος, Ἠλ. Β. 692, κτλ., Ὀδ. Γ. 188. — Περὶ τῆς συνθέσεως ἴδε τὴν λέξ. ἰόμωρος.

ἐγγεσῖ-χεῖρ, ὁ, ὁ ζῶν διὰ τοῦ πολέμου (πρὸς. γαστροχέιρ), Ὀρρ. π. Σεισμ. 18.

ἐγγέσπαλος, (πάλλω) ὁ πάλλων τὸ ἔγχος, μαχητής, Ἠλ. Β. 131, κτλ.

ἐγγεσ-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ἔγχος, Πινδ. Ν. 3. 107.

ἐγγέω: μέλλ. -ξέω (ἢ χέω), μεταγ. ἐγγύσω Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 186. 12. ἀφ. ἐνέχεα, Ἐπ. ἐνέχεα, ἀλλὰ γ' πληθ. ἐνέ- χεαν ἐν τῇσει, Ὀδ. Θ. 436. ὑποτακτ. ἐγγέη, Ἐπ. ἐγγείη (ἴδε κατωτ.): παθ. πρkm. ἐγγέχουμαι. Χέω τι ἐντός τινος, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν χρυσίῳ δέπαϊ Ὀδ. Γ. 40. ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἀσφὺ ἐν αἰγίῳ Ζ. 77. μέθυ.. ἐγγείη δέπαεσι 1. 10. οἶνον ἐς κύλικα Ἠρόδ. 4. 70. δέος τ' ἐγγέας τ' ἐγγέας ταυτῷ σκύφει Δισχυλ. Ἀγ. 322. κἂν οἶνόν μοι μὴ γ' ἔχῃς σὺ πιεῖν Ἀριστοφ. Σρ. 616. καὶ ἐγγεῖν μόνον, πρῶτὸν τὸ ποτῖναι, τοῖς νεανίσκοις ἐγγεῖν ἐκέλευε Ξεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρὸς. Πλάτ. Συμπ. 214A, καὶ συγν. παρὰ Κωμ. — ὡσαύτως, ἐγγεῖν σπον- δὴν, ἐγγεῖν οἶνον πρὸς σπονδὴν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, πρὸς. Ἀντι- φῶνα 113. 25. — Μέσ., ὕδωρ δ' ἐνεγεύατο ποὺλὺ (ἀνευ μέσ. σημασι.) Ὀδ. Τ. 387. ἀλλ' ἐν αὐστηρῶς μέση σημασι., ἐγγέω οἶ- νον δι' ἐμαυτὸν, «γεμίζω τὸ ποτήρι μου», Ἀριστοφ. Σρ. 617.



ἐγγεῖσθαι εἰς τὴν χεῖρα πιεῖν, χύμα [οὐκ] ἐντὸς τῆς ἰδίας μου χειρὸς πρὸς πόσιν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· ποτὸν ἐγγεῖσθαι ὁ αὐτ. Συμπ. 2. 26. 2) ἐπὶ ἐκτὸς πραγμάτων, χέω τι ἐν τινι, ἐν δὲ μοι ἄλφια χεῖον ἐύρραφέεσι δοροῖσιν Ὀδ. Β. 354. II. ἐνίσπε μετ' αἰτ. δηλοῦντες τὸ ἀγγεῖον, πληρῶ, γεμίζω, ἐγγεῖν κρητῆρα, φιάλην Σώφρων ἐν Ἀποσπ. 149, Ξεν. Συμπ. 2. 23· ἀλλ' ἐγγχεον αὐτῷ Διὸς γε τήνδε σωτήρως Ἀλεξ. ἐν Ὁμοισίῃ 3· ἐγγχεῖσα .. ἀγαθὸν θαῖμονος (ἐνν. κύλικα) Νικόστρ. ἐν Πανδρόφω 3. III. ἐγγχεῖν ὕδωρ τινι (ἴδε κλεψύδρα), Δημ. 407. 17, πρὸλ. 1053. 21:—Παθ., ἐγγχεῖται τὸ πρῶτον ὕδωρ Δισχίν. 82. 13 κέξ.

ἐγγήλος, «ἐπίδεσμος ἱατρικὸς» Ἦσυχ.  
ἐγγημῶμενοι· «ἐγγάσκοντες».  
ἐγγήρει, ες, οὗς, καὶ δόρατι ἐγγήρει Νικήτ. Ἰσ. Ἀγγ. 1. 6, σ. 242C.

ἐγγθόνιος, ον, ἐν τῇ γῇ, γήινος, σποδὴν κειμένη ἐγγθ. Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 298. II. ἐγγώριος, κύλιξ Ἀπολλ. Πλαν. 235. ἐγγλαίνομαι, παθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, ἐσθῆτα Λυκόφρ. 974, πρὸλ. 1347.

ἐγγλίω [τ], φέρομαι ὑδριστικῶς πρὸς τινά, ὑδρίζω, προσβάλλω, Ἐλληνιστ. Δισχὺλ. Ἰκ. 914, πρὸλ. Χο. 137. Καθ' Ἦσυχ. «ἐγγλίει ἐντροπία».

ἐγγλοῶ, ἔχω χρῶμα πρασινωπόν, Νικ. Θ. 154. Καθ' Ἦσυχ. «ἐγγλοῦσθαι» ἐμφύνα·.

ἐγγλοος, ον, = τὸ ἐπομ., Νικ. Θ. 536· ἐν. αἰτ. κατὰ μεταπλ. ἐγγλοα φλοῖον αὐτῷ: 676, ἐγγλοα ρίζαν 885.

ἐγγλωρος, ον, ἔχων χρῶμα χλωρὸν ἢ ὠχροπράσινον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 12, 5, κτλ.

ἐγγνοος, ον, συνηρ. ἐγγνοος, -οον, πλήρης χνοῦ, γεμῆτος ἀπὸ χνοῦ, Νικ. Θ. 762.

ἐγχοδαῖα ἢ ἐγχοδαῖα· «ἀθρόα» (Κύριοι) Ἦσυχ.  
ἐγχοδρίζω, χόνδρον ἐπιπάσσω ἢ καταπλάσσω, ἢ τὸν χόνδρον ἐναρμόζω, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. κατὰ τόπους 1. 3.

ἐγχοδρός, ον, ἐν μικροῖς χόνδροις, Λατ. grumosus, Δισχ. 1. 83. ἐγχορδος, ον, (χορδῇ) ἔχων χορδῆς, «ὄργανα ἐνστατά, ἐγχορδα» Πολυδ. Δ. 58.

ἐγχορεύω, χορεύω ἐν τινι τόπῳ, βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδία νικῶντας Ἑλλήνας ἐγχορεύσαι Πλούτ. 2. 332B.

ἔγχος, τό, δόρυ, λόγχη, συγνόν παρ' Ὀμ., ἀποελοῦμενον ἐκ δύο μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο αἰχμή, τὸ δὲ ἕτερον δόρυ, ἥτοι ἡ λόγχη ἡ μεταλλίνη καὶ τὸ φέρον αὐτὴν ξύλον ἢ «κοντάριον», Ἰλ. Ζ. 319· ἐνθα τὸ μήκος αὐτοῦ εἶναι ἐνδεκάπηγυ· τὸ δόρυ εἶναι συνήθως ἐκ ξύλου μελίας, κοινῶς «μελέγου», μελίλον ἐγχος, συγνόν ἐν τῇ Ἰλ., πρὸλ. αὐτάς τε σταδαῖς, ὁπισθοδριθῆς. — Τὸ ἐγχος ἐγχορτίζειται ὅπως τύπη· τις τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐξακοντίζει αὐτὸ κατ' αὐτοῦ μακρόθεν, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ μεγάλου βάρους αὐτοῦ μόνον οἱ ῥωμαλεῖοι αὐτὸν τῶν ἀδυνάτων ἤδυναντο νὰ μεταχειρίζωνται αὐτό, καὶ μόνον ὅτε ἦσαν πλησίον τοῦ ἐχθροῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐθεωρεῖτο τὸ ἐντιμότερον ὄπλον. II. ἐν γένει, πᾶν ὄπλον, ἔφορος, συγνόν ἐν Σοφ., ὡς ἐν Αἰ. 287, 658, 907, κτλ.· πτερωτὰ ἐγχη, βέλη, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1098· ἔτι καὶ ἐπὶ σφαίρας, ὡς ἡ τῆς Ναυσικάας, τὸ δ' ἐγχος ἐν ποσὶν καλῶνεται Σοφ. Ἀποσπ. 872:—μεταγ., φροντίδος ἐγχος Σοφ. Ο. Τ. 170. (Κατὰ τὸν Κούρτ., συγγενὲς τῷ ἀκῇ, ἀκων, αἰχμή).

ἔγχουσα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ἀγχουσα, φυτὸν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ὁποῖου ἐξάγεται ἐρυθρὰ βαφά, Ἀριστοφ. Δυσ. 48, Ξεν. Οἰκ. 10, 2· ἀγχουσα ἐν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 8, 3, διὰ γρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 3. Καθ' Ἦσυχ. «ἀγχουσα» ρίζα τις (ἡ) παρειὰς ἐρυθραίνουσαν αἱ γυναῖκες·.

ἐγχουσίζω, = ἀγχουσίζω, «ἐγχουσίζεται, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίσθαι τὸ πρόσωπον» Ἐτυμολ. Μ. 313. 31.  
ἐγχράω, καὶ ἐγχραύω, ὡς τὸ ἐγγρίμπω, ὡθῶ εἰς ..., Λατ. imprimere, ἐνέχραυνον ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκηπτρον Valck. Ἦρὸδ. 6. 75. II. παθ. τις τυπὸς ὑπάρχει παρ' Ἦρὸδ. 7. 145, ἦσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (ἐνν. πόλεμοι), ἐπικεχειρημένοι· ἀλλὰ πιθανὸς εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐγκεχειρημένοι (ἐκ τοῦ ἐγγχειρέω).

ἐγγρεμετίζω, μέλλ. -ίσω, χρεμετίζω ἐντὸς τινος, ἐπὶ ἱππων χρεμετίζοντων ἐντὸς αὐλῶντων φημών καὶ ἀποτελούντων ἦχον προσόμοιον αὐλῷ, Πολυδ. Γ. 56.

ἐγγρεμμα, τό, τὸ ἐγγρεμπτόμενον, «ῥόχαλον», Πλούτ. 2. 82B.  
ἐγγρέμπτομαι, ἀποθ., ἐκβάλλω φλέγματα, υπέβητε καὶ ἐγγρέμπτο μυχίον τι καὶ δυσπρόσοδον Λουκ. Ὀνειρ. ἢ Ἀλεξτρ. 10.

ἐγγρηζῶ, ἔχω χρεῖαν, χρειάζομαι, τοῖς ἐτι καθάρσεως καὶ περιρραντηρίῳ τῶν διὰ ὕδατος.. ἐγγρηζοῖσιν Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ. 10. 2, σ. 231, Γεωπ. 20. 19· — τὰ ἐγγρηζόντα, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα, Λουκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 22.

ἐγγρίμπω (Wessel. Ἦρὸδ. 2. 60), ἀόρ. ἐνέχριμψα Ἰλ., Ἦρὸδ. — Παθ., Ἰλ., κτλ.· μέσ. μέλλ. ἐγγρίμφομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 939· ἀόρ. παθ. ἐνεχρίμφθην Ἰλ. (ἴδε

χρίμπω). Φέρω πλησίον εἰς, μετὰ τῆς παρεπομένης ἐννοίας τῆς βίας, προσωθῶ, προστρίβω διὰ τῆς βίας, προσεγγίζω, πλησιάζω τι εἰς τι, τῷ [τέρματι] σὺ μάλ' ἐγγρίμψας ἑλάαν σγεδὸν ἄρμα, «τοῦτω σὺ πᾶν πλησιάζας, ἔλαυνε ἐγγυθεν τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἄρμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 334· οὕτως, ἐν νόσῳ τὸν ἵππος ἀριστερὸς ἐγγριμφθῆτω, «πρὸς τὸν καμπτήρα δέ σοι ὁ ἀριστερὸς ἵππος πλησιάζω» (Θ. Γαζῆς), αὐτῷ 338· ἐγγρ. τὴν βᾶριν τῇ γῇ, φέρω τὸ πλοῖον πλησιέστατα πρὸς τὴν ἑρᾶν, Ἦρὸδ. 2. 60· ἐγγρ. (ἐνν. τὴν ναῦν) τῷ αἰγιαλῷ ὁ αὐτ. 9. 98· ἐγγρ. τὸν ἵππον τῇ θηλήῃ ὁ αὐτ. 3. 85. II. ἀμετάβ., πλησιάζω, τινι Σοφ. Ἰλ. 898:—ἀλλὰ τὸ παθ. εἶναι συνηθέστερον μετὰ τῆς σημασίας ταύτης, ἐγγριμφθεῖς, πλησιάζας ὅπως προσδύη τινά, Ἰλ. Ν. 146:—ἐγγριμφθέντα πύλησιν Ρ. 405· αἰχμὴ δασύῃ ἐγγριμφθεῖσα, ἡ αἰχμὴ ὡςθεῖσα μέχρι τοῦ ὁστού, Ε. 662· ἀσπίδ' (δηλ. ἀσπίδι) ἐγγριμφθεῖς, «προσπελασθεῖς, ἐγγίσας» (Σχολ. 1), Ἰλ. 272· νωλεμὲς ἐγγριμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάρκισον, «ἀδιαιρέτως συνέβαλλον καὶ ἀλλήλους ἀπέκτενον» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 413· οὕτω βραδύτερον, προσεγγίζω, ὑπάγω πολὺ πλησίον, ἐγγριπτέμενοι (ἐνν. τῇ γῇ), ἐπὶ ἰχθύων, Ἦρὸδ. 2. 93· ἐγγρ. γυναῖκι = πλησιάζω Ἰλ. 3, ὁ αὐτ. 4. 113, ἴδε ἀνωτ.· ἐλάροις ἐγγριμπτομένοια, κατακλιώκουσα, Εὐρ. Ἰππ. 218· ἐπὶ ὄρεον, προσβάλλω, τινι Νικ. Θ. 336, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1512· ἐπὶ ἐλεφάντων, Ὀπκ. Κ. 2. 535· οὕτω καὶ ἐπὶ νόσῳ, προσβάλλω ἰδιαίτερον τι μέρος, Ἰππ. 654. 25. — Ἡ λέξις ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς Ἑπ. ποιητάς, τοὺς Ἰωνὰς πεζογράφους καὶ τοὺς μεταγενεστ. πεζοῦς, ὡς ἐν Ἀππ. καὶ Φιλοστρ. — ἴδε Rulink. Τίμ. ἐν λ.

ἐγγρίσις, εως, ἡ, (ἐγγρίω) τὸ ἐγγρίειν, περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγγρίσιος Ἰππ. 24. 13. II. ἐλαφρὸν τραῦμα, ἀμυχή, δῆγμα, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22.

ἐγγρισμα, τό, χρίσμα, μύρον, Ἰππ. 48. 25, Γλωσσ.

ἐγγριστεῖν, δεῖ ἐγγρίειν, Γεωπ. 16. 6.

ἐγγριστος, ον, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγγριόμενον, φάρμακον ... οὐτ' ἐγγριστον ... οὐτ' ἐπίπαστον Θεοφρ. 11. 2· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· πρὸλ. Blomf. Δισχὺλ. Πρ. 488.

ἐγγρίω [τ], τρίβω, χρίω, τινι Ἀθίν. 542D, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 11. 107· μεταγ., ψευδηγόροις φήμαις ἐγγρίειν ἔπη Λυκόφρ. 1455· Μέσ. αλεῖσθαι, ἐπᾶν δὲ τὸ θηρίον ἐγγρίσεται τοῦ ἱεσοῦ, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξωγροῦντο οἱ πίθηκοι, Στράβων. 699, κτλ.:—Παθ., ἴος ἐγγριθεῖς, δηλητηρίον εἰσαχθὲν διὰ τοῦ κέντρου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 51. II. ἐμπήγω, τὸ κέντρον αὐτῷ 6. 20. III. κεντῶ, ἐγκεντρίζω, τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἴδε χρίω III·—ἐγγρίει· τύπτει, ἐγκεντρίζει, Ἦσυχ.

ἐγγρονίζω· μέλλ. Ἀττ. -ίζω:—χρονίζω, χρονοτριβῶ, ἀγοροπῶ, βραδύνω, Θουκ. 3. 27· περὶ τόπον Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 392· ἐγγρονίσας, χρονοτριβήσας, Ἐπιγράμμ. Ἐλλ. 815. 7· ἐγγρ. πρὸς τὸν γάμον Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· τινι, ἐν τινι, Πολυδ. 15. 36, 6, ἐν τόπῳ Δίων Κ. 44. 46:—οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ.· Πλάτ. Ἐπιστ. 362A. II. καθίσταμαι χρόνιος, ἐγγρονίζω τὸ ἐμπύμπω Ἰππ. Πραγμ. 42. 35: οὕτως ἐν τῷ παθ. ἐγγρονισθὲν τὸ νόσημα Πλάτ. Γοργ. 480A, πρὸλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 7, 1.

ἐγγρονισμός, ὁ, βραδύτης, ἀγοροπία, Ὁρειβάς., Ἀέτ.

ἐγγρονιστέος, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐγγρονίζω, δεῖ ἐγγρονίζειν, Διδ. Ἀλεξ. σ. 356, ἐκδ. Μί.

ἐγγρονος, ον, ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γενόμενος: «ἐγγρόνω, οὗ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου» Ζωναρ. σ. 720, Σουῖδ. — Ἐπίρρ. -νωσ Ἰουστ. Μάρτ. σ. 182A.

ἐγγρύσεος = ἐγγρυσος, Ἐπιγρ. Σελινουόντος, Benndorf et Metop. v. Sel. σ. 34.

ἐγγρύσος, ον, χρυσοῦς, ὄπλον Σουλ. Ἐπιγρ. 3524, 35· στολή Φιλόστρ. 796· πρόσσοψις Διδόδ. 3. 39.

ἐγγρώζομαι, παθ. μετὰ πρkm. ἐγκίχρωσμαι, ἐγχρωματίζομαι ἀνετίτληως, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 4. 6:—μεταγ. συνενθῶμαι, συγχινώμαι, συγχωνεύομαι, πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ ὁ αὐτ. Ἦθ. Ν. 2. 3, 8· νόμιον τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγγρώζεσθαι δεῖ Ἀρχύτ. παρὰ Στοδ. σ. 269. 56.

ἐγγυλίζω, μεταβάλλω εἰς χυλὸν (διὰ τῆς πίστεως), Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 14.

ἐγγυλίσιμα, τό, ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκθλιδόμενος χυλός, Δισχ. 1. 133, μετὰ διαγρ. γραφ. χυλίσιμα.

ἐγγύλος, ον, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ χυλόν, τὰ δσπρία θερίζουσι ἐγγύλοτερα καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν, ἑρᾶνθέντα γὰρ διαρρεῖ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 3:—«ζουμερὸς» γεωτικὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεξηραμμένος, τὰ κρεᾶδι' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἐγγυλὰ δ' ἀτρεμεῖ καὶ δροσώδῃ Ἀλεξ. ἐν Ἀλέθτῃ 5. 12.—Ἐπίρρ. -λως Ἀρχγ. παρὰ Γαλην. 8. σ. 156.

ἐγγύλωσις, ἡ, προχέτευσις τοῦ χυλοῦ, Ἀρετ. π. Χρ. Παθ. 2. 12. σ. 135.

ἐγγύμα, τό, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγγεόμενον που, π. χ. εἰς τὰ ὦτα, τὴν ῥίνα κτλ.:—ἐγγύματα = ἐγγυτα φάρμακα, Γαλην. Καθ' Ἦσυχ.: «ἐγγύματα» πλάκωντων εἶδος.



ἐγχυματίζω, μέλλ. -ίσω, χέω ἐντός, ἐγγέω, ὅπῃ Κυρηναϊκὸν ἀνέντες ὕδατι ... ἐγχυματίζουσι Γεωπ. 4. 7, 3· μνημονεύεται τὸ ὅμα καὶ ἐκ τοῦ Διοσκ.—Ρηματ. ἐπίθ. -τιστέον, πρέπει τις τὰ ἐγγύσθῃ, γὰρ ποιήσῃ ἐγγύσθῃ, Γεωπ. 18. 17, 1.

II. ἐγγ. τινά, θεραπεύω δι' ἐγγύσεων, Ἱππιατρ.

ἐγγυματισμός, ὁ, ἐγγύσις, Ἱεροκλ. ἐν Ἱππιατρ. σ. 6.

ἐγγύμος, ον, ὕψος, ἐγγυμα χυμῷ Ἱππ. περὶ Ἱππ. 744C· ὁ περιέχων χυμὸν, σάρκα ἐγγυμὸν καὶ μαλακὴν· Πλάτ. Τίμ. 74D, πρὸλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 1.

ἐγγύμωσις [5], ἡ, διανομή τῶν χυμῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ἱππ. Ἐπιδήμ. τὸ Β', 1037.—ἴδε ἐκχυμωσις.

ἐγγύμων, μεταγ. τύπος τοῦ ἐγγέω, Δουκ. Εἰκ. 29, κτλ., Λοδ. Φρύν. 726.

ἐγγύσις, εως, ἡ, (ἐγγέω) τὸ ἐγγεῖν, χύνειν ἐντός, Πλούτ. 2. 38E. ἐγγύσις, ον, ὁ ἐντός χεόμενος, ἐγγύσιον χηνὸς ἀλειψα ἔξιν ἐλαίῳ Ἱππ. 603. 25, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

II. ἐγγύσιος (ἐνν. πλακοῦς), ὁ, πλακοῦς χυθεὶς εἰς σχῆμα τι, Λατ. enchylus, Ἱππῶν. ἐν Ἀποσπ. 21, Μένανδ. ἐν «Ψευδορακλεῖ» 1. 9, πρὸλ. Ἀθην. 644C, κέξ. 2) ἐγγύσιον, τό, = ἐγγυμα, Ἱππ. 726, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 10.

ἐγγυτρίζω, ὡς τὸ καταχυτρίζω, χυτρίζω, ἐκθέτω βρέφος ἐν χύτρῃ. ἐν πηλίνῳ ἀγγεῖῳ.—«ἐγγυτρίζειν» ἐκτιθέναί βρέφος ἐν χύτρῃ· Ἡσυχ., ἴδε σημείως, Pierson ἐν Μοίρ. σ. 138· ἐντέθειν, ἀποτελειώων, «ἐκκαίνων», ἀποκτείνων, καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων τάπῃ Θράκης· ὃν ὅπως ἐγγυτρίζει· ἀποκτενεῖς μετενέμεται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παιδίων» (Ἡσυχ.), Ἀριστοφ. Σπ. 289.

ἐγγυτρίστρια ἡ ἐγγύτριά, ἡ, γυνὴ συναθροίζουσα ἐν χύτρῃ τὰ ὅσα τῶν καέντων νεκρῶν, Πλάτ. Μένων 315D, ἴδε Βοίχχιον ἐν τόπῳ· ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Σπ. 288) «ἐγγύτριά, αἱ τὰς χύτρας ταῖς τετελειωμένους ἐπιτρέπουσαι, Μένων ἡ περὶ Νόμου ... ἐγγυτριάς δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν αἷμα ἐπιχέουσιν ἱερῶν καὶ τὰς θρηνητρίδας».

II. γυνὴ ἐκθέτουσα βρέφη, «ἐπὶ γῆ μὴν καὶ τὰς μαῖας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη» (πρὸλ. ἐγγυτρίζω) Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ.

ἐγγύωμα, τό, ἡ ἰλύς, τὸ χῶμα ὅπερ καταλείπει ποταμός, Πολύδ. 4. 39, 9.

ἐγγώνωνμι ἡ ὕω, μέλλ. -χῶσω· — πληρῶ διὰ χῶματος, ἐπὶ ποταμῶν. Πολύδ. 4. 40, 4.—ἐγγ. τάφρον Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 36.

II. ἐγγέω, ἐπιρρίπτω χῶμα, εἰς τάφρον αὐτόθι 2. 75, πρὸλ. Διόδ. 17. 42.

ἐγγωρέω, παρέχω χῶρον, ἐπιτρέπω, ὁ χρόνος οὐκ ἐγγωρεῖ, μετ' ἀπαρ., Λυσ. 175. 33, Ἐνν. Ἱππ. 12. 13· ἀπολ., ὅσον ἡ δεκάτη ἐνεχώρεε, ὅσον ἐπέτρεπον αὐτὴ τὰ χρήματα τῆς δεκάτης, Ἡρόδ. 2. 135· ἐάν ἐγγωρῇ τὸ ὕδωρ (δηλ. τὸ ἐν τῇ κλειψύδρῃ) Δημ. 1094. 3.

2) ἐγγωρεῖ, ἀπροσώπως, ἐπιτρέπεται, μετὰ δοτ. προσ. ἀπ. ἀπαρ., ἐγγ. αὐτῷ εἰδέναι Ἀντιφῶν 112. 18, πρὸλ. 140. 12, Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ἐνν. Ἑλλ. 2. 3, 16, κτλ.· οἷς ἐγγ. ὕδρισταις εἶναι Λυσ. 169. 35.—ὡσαύτως ἀπολ., ἐπὶ ἐγγωρεῖ, ὑπάρχει ἐπὶ καιρὸς, Πλάτ. Φαίδων 116E· οὐκέτι ἐγγωρεῖ Δημ. 52. 7· συγχὼν παρ' Ἀριστ. = ἐνδέχεται·—οὕτως, ἐγγωροῦν ἐστὶ Πaus. 3. 24, 11.

ἐγγώριος, ον, ὡσαύτως ἡ ἡ α, ον, Ἡρόδ. 6. 35, Πινδ. Ο. 5. 25 (χώρα)·—ὁ ἐν τῇ χώρῃ, ὁ ἐκ τῆς χώρας, ἐγγώριος, ἐντόπιος, ἐσθλὴς ἐγγωρήν Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ.· ἐγγωρία λίμνα Πινδ. ἔθ. ἀνωτ.· ἐγγ. θεοί, δαίμονες, ἥρωες Αἰσχύλ. Θέβ. 14, Ἀγ. 810, Σοφ. Τρ. 183, Θουκ. 2. 74· κάρτα δ' ἐστ' ἐγγ., ἀληθὺς, γνήσιος Θεόδοτος Αἰσχύλ. Θέβ. 413· ἐγγ. πυροί, ἀντίθετον τῷ ἐπιεσκατοί, Ἀριστ. π. Θaum. 82· ἐπὶ ἀνέμων, ἐπιχωριάζων, ἐπικρατῶν ἐν τῷ τόπῳ, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 12, 11.

2) ὡς οὐσιαστ., κατοίκος, ἐνοίκος, ἐγγ. τῆσδε γῆς Σοφ. Ο. Κ. 871, πρὸλ. Εὐρ. Ἰωνά 1167· οἱ ἐγγ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 10.

3) τὸ ἐγγώριον ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, Θουκ. 4. 78.

II. ἀνῆκον εἰς τὴν χώραν ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἀγροτικό, δι. γρ. ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 342.

ἐγγωρός, ον, (χώρα) = τῷ προηγ., Σοφ. Φ. 692, Ο. Κ. 125.

ἐγγωρούντως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐγγωρέω, Διδ. Ἀλεξ. σ. 1014, ἔκδ. ΜΙ.

ἐγγώσις, εως, ἡ, πλήρωσις διὰ καθιζημάτων ἰλύος ἡ χῶματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 22, Πολύδ. 4. 39, 10, κτλ.

ἐγγωστήριος, ον, χρήσιμος πρὸς πλήρωσιν, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 36.

ἐγῶ, προσωπ. ἀντων. τοῦ α' προσ.—Ἐπὶ ἐγῶν πρὸ φωνηέντων (παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ πρὸ συμφώνων, Ἐπίχ. 64 Αhr., Σώφρων 39, Ἀριστοφ. Ἀχ. 748, 754, ἀλλ' ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ προσηυτόντος ἔγῳν Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. σ. 64), σπανιώτατα παρ' Ἀττ. ἡ παρ' Ὀμῖρ. 65· ἐγῶν, οἱσὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 931· μετ' ἐπιτάσεως ἐγῶγε, Λατ. equidem· ἐγῶ βεβαίως, ἐγῶ τούλαχιστον, ὅσον δι' ἐμέ, βεβαίως, τῷ ὄντι· ἀλλὰ πολλῶς συνηθέστερον τοῦτο παρ' Ἀττ. ἡ παρ' Ὀμῖρ. Δωρ. ἐγῶγα, ἐγῶνγα, Ἀλκμάν 65, Ἀριστοφ. Ἀχ. 736, Λυσ. 986· Βοιωτ. ἰῶνγα, ἰῶγα Ἀριστοφ. Ἀχ. 898· Λακων. καὶ Ταρὰντ. ἐγῶνῃ Ἡσυχ., Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 524.

II. διάφορος ῥίζα ME

ἀναφαίνεται ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσει, δηλ. γεν. ἐμοῦ καὶ ἐγκλιτ. μου· Ἰων. καὶ Ἐπ. ἐμέω, ἐμεῦ, ὡσαύτως ἐμέθεν Ἰλ. Α. 525, Εὐρ. Ἑλ. 177 (λυρικ.)· ἐμεῖτο Ἐπιτμόβ. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 956, 1027, κ. ἀλλ.· μέθεν Σώφρων 46 Αhr.· Δωρ. ἐμέος, ἐμεῖς Ἐπίχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 365· Βοιωτ. ἐμοῦς Κόρινθ. 33· ὡσαύτως ἐμέτω, ἐμέως, ἐμῶς Ἀπολλ. ἐνθ' ἀνωτ.·—δοτ. ἐμοὶ καὶ ἐγκλιτ. μοι· Δωρ. ἐμῖν Ἐπίχ. 94. 9 Αhr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 733, Θεόκρ. 4. 30· ἐμῖνῃ, «συνήθης Ταρὰντινοῖς· ἡ δὲ χρήσις παρὰ Ρίθυον» Ἀπολλ. π. Ἀντων. 104B.—αἰτ. ἐμέ καὶ ἐγκλιτ. με.

III. Δυῖκ. ὄνομ. καὶ αἰτ. νῶϊ (πρὸλ. τὸ Λατ. nos), ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο, Ὀμ. καὶ Ἰων. Ἀττ. νῶ, ὅπερ ὅμως εὐρεται καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 475., Π. 306· νῶε Ἀντίμαχ.· γεν. καὶ δοτ. νῶϊν, Ἀττ. νῶν· νῶϊν = ἡμῖν Κέντ. Σμ. 1. 213, κτλ.

IV. Πλ. ὄνομ. ἡμεῖς (τὸν Ἰων. τύπον ἡμέας, ὡς εὐρεται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἡρόδ. ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. de Dial. Hdt. σ. 20)· Αἰολ. ἄμμες Ὀδ. Ι. 303, Ἀλκαῖος 18, Πινδ. Π. 4. 256· Δωρ. ἄμεις Ἐπίχ. 94. 6, Ἀριστοφ. Λυσ. 168.—Γεν. ἡμῶν, Ἰων. ἡμέων, ἡμεῖων (Ὀδ. Ω. 170)· Αἰολ. ἄμμεων Ἀλκαῖος 93· Δωρ. ἄμμεων Ἀλκμάν 50, ἄμῶν Ἐπίχ. 147, Ἀριστοφ. Λυσ. 168, Θεόκρ. 2. 158.—Δοτ. ἡμῖν, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως ἡμῖν (ἢ) χάριν τοῦ μέτρου, τοῦτο γ' ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 25 (ἢ, ὡς τινες γραμματικοὶ ἔγραψαν αὐτὴν, ἡμῖν), οὐδαμοῦ παρ' Εὐριπ., συγχ. παρὰ Σοφ., ἀλλὰ σπανίως παρὰ Κωμ., Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 386· Αἰολ. καὶ ἄμμῖν, ἄμμῖ. Ἰλ. Α. 384, Ἀλκαῖος 12, 19, 76, Πινδ. Π. 4. 275, Αἰσχύλ. Θέβ. 156· Δωρ. ἄμῖν Ἀλκμάν 66, Αἰσχύλ. Εὐμ. 347, Ἀριστοφ. Λυσ. 1081· μετὰ ἑ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 821, Θεόκρ., ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γράφηται ἄμῖν, Αhr. π. Δωρ. σ. 260.—Αἰτ. ἡμᾶς (καὶ ἡμᾶς Ὀδ. Π. 372)· Ἰων. ἡμέας· Αἰολ. ἄμμε Ἰλ. Α. 59, Σαπφώ 115, Θεόκρ. 8. 25· Δωρ. ἄμῃ Ἐπίχ. 97 Αhr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 759, Λυσ. 95, 1099.—Περὶ τῶν διαλεκτικῶν τούτων ποικιλίῳν ἴδε Ἀπολλωνίου περὶ Ἀντων. σ. 324—387, Αhr. π. Αἰολ. σ. 123 κέξ., π. Δωρ. 247 κέξ. (Πρὸλ. Σανασκρ. aham (ἐγῶν), Λατ. ego, Γοτθ. ik, Παλαιο-Σκανδιν. ek, Ἀγγλο-Σαξον. ic, κτλ.) καὶ πρὸς τὰ ἐ-μέ, με, πρὸλ. Σανασκρ. mām, mā, Γοτθ. καὶ Παλαιο-Σκανδιν. mik, Ἀγγλο-Σαξον. me, κτλ.)

Χρήσις· συγχ. ἐν ἀποκρίσειν ὡς βεβαιωτ. μάλιστα ἐν τῷ τύπῳ ἐγῶγε, Σοφ. Τρ. 1248, Πλάτ., κλ.· οὕτως ἐγῶ, Λατ. ille ego, ἰδοὺ ἐγῶ, Πινδ. Ο. 4. 37· ὅδ' ἐκεῖνος ἐγῶ Σοφ. Ο. Κ. 138· σπανίως μετ' ἄρθρου, τὸν ἐμέ, ἐμαυτὸν, ἐμέ αὐτόν, Πλάτ. Θεαιτ. 166A, Σοφ. 239A, Φίληρ. 20B· τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγῶ τυγχάνω; Πλούτ. 2. 1119A· τί τοῦτ' ἐμοί; ἡμῖν τί τοῦτ' ἐστ'; Λατ. quid mea hoc refert? Ἀριστοφ. Θεσμ. 498, κτλ.· πρὸλ. σύ.

ἐγῶδα, ἐγῶμαι, Ἀττ. κρῖσις ἀντὶ ἐγῶ οἶδα, ἐγῶ οἶμαι. ἐγῶν, ἐγῶνγα, ἐγῶνῃ, διαλεκτικοὶ τύποι τοῦ ἐγῶ, ἐγῶγε, 8 ἴδε.

ἐδάην, ἡς, ἡ, ἄορ. 6' τοῦ \*δάω, Ὀμ.

ἐδάμην, ἡς, ἡ, Ἐπ. παθ. ἄορ. 6' τοῦ δαμάω, Ἰλ.

ἐδᾶνός, ἡ, ὄν, ἐδᾶνός, ἐδεστός, βρώσιμος.—ἐδανόν, τό, τροφή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1407.

ἐδᾶνός, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, Ἰλ. Ξ. 172, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 63, ἐνθα οἱ ἄριστοι τῶν γραμματικῶν σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ ἡδὺς, ἡδωμαι, ἀνδάνω (δ' ἴδε), γλυκύς, ἴδε Heyne 6. σ. 557, Κούρτ. 252· ἀλλ' ὁ Βουττμ. (λεξίλ. ἐν λ. ἐανός) πρὸς τὸ εἶς, ἔσχοτος, λαμπρός.

ἐδαφαῖος, α', ὄν, ὁ μέχρι ἐδάφους, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 211.

ἐδαφίζω, μέλλ. Ἀττ. -ίω, ἐξομαλύνω, ἰσοπεδῶ, κτυπῶ καὶ καθιστῶ στερεὸν τὸ ἔδαφος ὡς ἀλόνων, Θεοφρ. Ἰστ. 9. 3, 1.—

II. καταδαφίζω, καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ' / 44, πρὸλ. Ἐδδ. (Ψ. ρλς' / 9).

ἐδαφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος, χωρίον συγγραφῆς ἐν βιβλίῳ, Εὐστ. 1532. 63.

ἐδαφός, εως, τό· (ἴδε ἐν λ. ὁδός, ὁδός, οὐδός)·—ὁ πυθμῆν, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις παντὸς πράγματος, Θουκ. 1. 10· ἔδαφος νηός, τὸ ἐντὸς κοίλον τῆς νεῶς, τὸ κατώτατον κύτος αὐτῆς, Ὀδ. Ε. 249· ἔδαφος πλοίου Δημ. 883. 22, πρὸλ. Φερεικρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6· ἔδ. ποταμοῦ, θαλάττης Ἐνν. Κύρ. 7. 5, 18, Ἀριστ. Ἰστ. 2. 4, 8, 18· ποτηρίου Φερεικρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 2.

2) τὸ κατάγειον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ δάπεδον, οἴκου Ἡρόδ. 8. 137· καθαιρεῖν εἰς τὸ ἔδαφος, καταδαφίζειν, Θουκ. 3. 68.

3) τόπος, γῆ, περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους ἀγωνίζεσθαι Αἰσχίν. 72. 41, πρὸλ. Δημ. 809· ἐν τέλει· ἐχθρὸς τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει Δημ. 99. 19., 134. 14·—ὡσαύτως γῆ ὑπὸ ἐποψίν ποιότητος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 8, κτλ.· πλ., ἐδάφη, γαῖαι, χωράρια (ὡς κτήματα), Ἰσαῖος 88. 22, πρὸλ. Δημ. 803· ἐν τέλει, Σούλ. Ἐπιγρ. 162. 17.

4) μεταφ. τὸ ἀρχικὸν κείμενον συγγράμματος, τὸ πρωτότυπον, Γαλν. τ. 17. 1, σ. 909K.

ἐδδικαστέριο (= ἐκ δικαστηρίου, ἡ ἐν δικαστηρίῳ), Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης ἐν Rev. arch. 1863, VIII, σ. 441· ἴδε Λεξ.

Ἀθην. λ. Κουμανούδη ἐν λέξει.

ἐδέατρος, ὁ, ἐν Πέρσαις, ὁ προσβίῳ τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας



ἐνεκα, προγεύσσης, ἐπιμελητῆς δεῖπνου, = θαλιάρχος, Ἀθην. 171B, πρβλ. Ἑτυμολ. Μ. 315. 37, Σουίδ. ἐν λέξει:—πρβλ. δαιτρός.

ἐδέγγυν, ἴδε τὸ ῥῆμα δέχομαι.

ἐδεδέατο, ἴδε δέω, δένω.

ἐδεδημάτο, ἴδε δέμω.

ἐδεθλίων, τό, = ἐδεθλον, Καλλ. Ἀπ. 62, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 630.

ἐδεθλον, τό, = ἐδαφος, Ἀντιμ. Ἀποσκ. 87, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 331· τόδε νάσω ἔδ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 4923. 9· τὰ χρυσόπαστα δ' ἐδεθλα, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Αὐράτιον (Auratus) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 776 ἀντὶ ἐσθλά.

ἐδεδύμεν, -δύσαν, ἴδε δεῖδω.

ἐδεκτο, ἴδε δέχομαι.

ἐδεσμα, τό, (ἔδω), φαγητόν, τροφή, Πλάτ. Τιμ. 73A, Ἀντιφ. ἐν Ἀλκινομένη· 1. 10· πληθ., ἐδώδιμα, «φαγώσιμα», Βατραχομ. 31, Πλάτ. Πολ. 559B.—ὑποκορ. ἐδεσματίον, τό, Πρὸκλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. 1· Ἡμ. 41.

ἐδεσματο-θήκη, ἡ, ὀφουλάκιον, «κελλᾶρι», Πολυδ. Γ' 93, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 76.

ἐδεσματο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐδέσματα, ἐδεσματοφόρος πήρα Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως Cod. Coisl. 278, φολ. 215 v°.

ἐδεστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ φάγῃ, Πλάτ. Κρίτων 47B, Πρωτ. 314A.

ἐδεστής, οὗ, ὁ, τρώγων, Ἡρόδ. 3. 99, Ἀντιφάν. ἐν Ἀλκινομένη· 1. 15.

ἐδεστός, ἡ, ὁν, ἐδώδιμος, φαγώσιμος, ζῶων Ἀριστ. Πολ. 7. 2. 15· τὰ ἐδεστώ, τὰ ἐδώδιμα, τὰ φαγώσιμα, Εὐρ. Ἀποσκ. 475. 19, Πλάτ. Τιμ. 72E. II. φαγωθείς, Σοφ. Ἀντ. 206· καταναλωθείς, ὁ αὐτ. Τρ. 677.

ἐδηδῶκα, ἐδηδεσμαι, ἐδηδοται, ἐδηδώς, ἴδε τὰ ῥήματα ἔδω, ἐσθίω.

ἐδηδῶν, ὄνος, ἡ, = φαγέδαινα, Ἡσυχ.

ἐδητύς, ὄνος, ἡ, τροφή, φαγητόν, παρ' Ὁμήρῳ ἀείπεται ἐν τῇ φράσει: πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, ἐκορέσθησαν ἐσθίωντες καὶ πίνοντες. Ἰλ. Α. 469, κτλ.· πληθ. ἐν Ὀδ. Ζ. 250, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.

ἐδμεναι, ἴδε ἔδω.

ἐδνάσμαι, ἴδε ἐδνώω.

ἐδνιος, α, ον, γαμήλιος, «ἐδνιος χιτών» ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν· Ἡσυχ.

ἐδνον, τό, Πινδ. Ο. 9. 16, Καλλ. Ἀποσκ. 193, Ἀνθ. Π. παρέρτ. 298, Ὀρφ. Ἀργ. 876· ἀλαχοῦ μόνον κατὰ πληθ. ἐδνα, ἐδνα:—Λέξις Ἐπ. σημαίνουσα τὰ γαμήλια δῶρα, ἃ ὁ μνηστὴρ προσέφερεν εἰς τὴν νύμφην ἢ τοὺς γονεῖς αὐτῆς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων· ἡ δὲ τῆς νύμφης προῖξ ἐλέγετο φερνὴ (πρβλ. τὸ παλαιὸν ἐν Σκανδιναυίᾳ ἔθιμον, Dasent Burn Njal, xxvii) ὅπου, πορῶν, ἀπερείσια ἐδνα Ἰλ. Π. 178· ἡγάγετο... ἐπεὶ πόρε μύρτα ἐδνα αὐτόθι 190, πρβλ. Χ. 472· μνάσθω ἐδνοισιν διζήμενος Ὀδ. Π. 391., Φ. 161· εἰσόκε μοι.. πατὴρ ἀποδῶσιν ἐδνα Θ. 318· ἴδε τὴν λέξιν ἀνάεδνος· σπάν. παρ' Ἀττ., ἐδνοῖς ἀγαθ. Ἡσιόναγ πείθων δάμναρτα Αἰσχύλ. Πρ. 560. II. ἐν Ὀδ. Α. 277., Β. 196, ἐδνα, φαίνεται ὅτι εἶναι δῶρα προσφερόμενα εἰς τὴν νύμφην ὑπὸ τῶν περὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, διότι τὸ οἶ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δηλοῖ τοὺς μνηστῆρας, ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 2, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 16· ἄλλὰ, III. ἐν Πινδ. Π. 3. 167., Ὀρφ. ἔνθ' ἄνωτ., κτλ. σημαίνει γαμήλια δῶρα διδόμενα εἰς τὸ νεόγαμον ζεύγος ὑπὸ τῶν κεκλημένων εἰς τὸν γάμον φίλων αὐτῶν. (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις αὕτη εἶχε τὸ διχαίμα ἐφεδνα, φεδνα, ἀνάφεδνος· ὥστε ἡ ρίζα πιθανῶς ἦν ἡ αὕτη τῇ τοῦ ἡδύς, ἀνδάνω· πρβλ. μελίνα εἰς τοῦ μέλι· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 252).

ἐδνο-φορέω, φέρω γαμήλια δῶρα, Εὐστ. 1414. 49.

ἐδνώω μέλλ. -ώσω. (ἐδνον), προκίζω, ἀμῖν ἐδνώσε θυγάτρας Θεόκρ. 22. 147· οὕτω τὸ μέσ. παρ' Ὀμ., ἐπὶ πατρὸς προκίζοντας τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ὡς κ' αὐτὸς ἐδνώσαιο θυγάτρα Ὀδ. Β. 53· ἐδνώσομαι τε θυγατέρ' (οὕτως ὁ Ἑρμάννος ἀντὶ ἐδνάσομαι) Εὐρ. Ἑλ. 933. II. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, νυμφεύομαι, ἐδνώσαιο γυναῖκα Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐδνωτή, ἡ, μνηστή, «ἐδνωτήν» ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ· Ἡσυχ.

ἐδνωτής, Ἐπ. ἐδνωτής, οὗ, προκοδότης, ἐπεὶ οὐ τοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν Ἰλ. Ν. 382.

ἐδομαι, μέλλ. τοῦ ἐσθίω, Ὀμ.

ἐδον, Ἐπ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ὀριστ. ἀορ. β' τοῦ δίδωμι.

II. παρὰ τοῦ ἔδω.

ἐδος, εος, τό, Ἐπ. δοτ. πληθ. ἐδέεσαι Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 1046. 78 (ἐζομαι):—τόπος ἐνθα δύναται νὰ καθίσῃ τις: 1) ἔδρα, θρόνος, καθίσμα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν ἐξ ἐδέων Ἰλ. Α. 534, 581, 1. 194, κτλ. 2) οἰκητήριον, ἔδρασμα, μάλιστα τῶν θεῶν, ἐς. Ὀλυμπιον., Ἰν' ἀθανάτων ἔδος ἐστὶ Ἰλ. Ε. 360· ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπιον αὐτόθι 361· ὡσαύτως περιφρ., ἔδος Ὀλύμπιοιο ἀντὶ Ὀλύμπου Ἰλ. Ω. 144, Πινδ. Ο. 2. 24· ἀλλὰ συγνάξῃ καὶ ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, Ὁμήρος

ἔδος Ἰλ. Δ. 406· Ἰθάκης ἔδος Ὀδ. Ν. 344· ἔδος Μάκαρος, ἡ κατοικία αὐτοῦ, ἐνθα διαμένει, Ἰλ. Ω. 544· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.:—μεταγεν. ἔδρη, κυρίως ἐπὶ ναῶν, Πλάτ. Φαίδων 111B· ὡσαύτως, ἔποικον ἔδος, περιφρασ. ἀντὶ ἐποικία, Αἰσχύλ. Πρ. 411, ἐνθα ὁ ποιητὴς ὑποδηλοῖ τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλ. ἀποικίας. 3) ἀγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἱδρύται, πατρῷα.. ἔδρη θεῶν Σοφ. Ἰλ. 1374· δαυμόνων ἔδρη σέδων Ο. Τ. 886, ἐνθα ἴδε τὴν ἐκτενὴ σημείωσιν τοῦ Jebb, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 25 (ἐνθα ἴδε Βοικιχ.), 491, Διον. Ἀλ. 1. 47, Ruhnke. Τιμ.· δύνατον νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν Ἰσοκρ. 310B, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 5, Παισ. 8. 46, 2, ἀν καὶ πιθανώτερον νὰ σημαίνῃ ναόν. Ἡ σημασία ναοῦ ἡ ἀγάλματος εἶναι ἡ μόνη ἀπαντῶσα παρὰ περὶογράφους, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ καθίσματος συνήθως κεῖται ἡ λέξις ἔδρα.

4) θεμέλιον, βῆσις, βάθρον, Ἡσ. Θ. 117, Ἀνθ. Π. παρέρτ. 373. 6. II. ἡ πρᾶξις τοῦ καθίσθαι, οὐχ ἔδος ἐστὶ, διὸ εἶναι καιρὸς νὰ καθίσῃ τις, Ἰλ. Δ. 647, Ψ. 205· πρβλ. ἔδρα II. ἔδουκε (= ἔδωκε) Ἐπιγρ. Φαρσάλων, Heuz. et Daum. Exped. arch. en Macédoine, ἀρ. 200.

ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ ἔζομαι.

ἔδρα, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἔδρη, ἡ, (ἐδος): I. μέρος ἐνθα κάθηται τις: 1) θρόνος, καθίσμα, Ἰλ. Τ. 77, Ὀδ. Γ. 7· ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι (ἀλλ' ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει ἐνταῦθα «ἐκκλησία: καὶ συνέδρια») Ὀδ. Θ. 16, πρβλ. Γ. 31· καθίσμα τιμῆς, πρωτοκαθεδρία, περὶ μὲν σε τίον.. ἔδρη τε κρέσιν τε Ἰλ. Θ. 162., Μ. 311· οὕτως, ἔδραι γεραίρειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 59· τιμᾶν ἔδραν ἔχειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 854· ἀρχή, ἐξουσία, θρόνος, ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον ὁ αὐτ. Πρ. 201· θακτεῖν παγκράτεις ἔδρας, καθῆσθαι ἐπὶ παντοδυναμοῦ θρόνου, αὐτόθι 389, πρβλ. Πέρσ. 466.

2) οἰκητήριον, συγχὸν κατὰ πληθ., Πινδ. Ο. 7. 140, Π. 11. 95, κτλ.· μάλιστα ὡς οἰκητήριον θεῶν, ἱερὸν, ναός, Πινδ. Ι. 7 (6). 61, Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, κτλ.· πρβλ. ἔδος·—νεοικὸν ἔδραν, νεωστὶ συνοικισθεῖσαν πόλιν, λέγει δὲ τὴν Καμαρίναν ἡ Καμαρίναν πόλιν τῆς Σικελίας, Πινδ. Ο. 5. 19· ναυόλοχοι ἔδραι, τὸ μέρος ἐνθα ναυόλοχοι νῆες, Σοφ. Δῖ. 460· περιφρ., Παρήνησού ἔδραι, ἀντὶ Παρήνησος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 11, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 557· βλεφάρων ἔδρα, ὁ ὀφθαλμός, Εὐρ. Ρῆσ. 8· ἔμματος ἔ. 554. 3) τὸ μέρος ἢ ὁ τόπος πράγματος τινος, ἐξ ἔδρας, ἐξ τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ. 928· τὴν τοῦ ἡπατος ἔδραν, τοῦ σπλάγγχου, κτλ., Πλάτ. Τιμ. 67B, 72C, κτλ.· ἐκ τῆς ἔδρας ὥσπερ αὐτοῖς 79B· ἔχειν ἔδραν, τηρεῖν τὴν θέσιν αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ἔδραν στρέφειν, λυγίζεσθαι ὥσπερ οἱ παλαισταί, Θεοφρ. Χαρ. 27· ἴδε ἐδρροστροφός·—πυλὴν, θεμέλιον, βῆσις, Πλούτ. Δημήτρ. 21.

4) ἡ ἔδρα τοῦ ἵππου, ἡ βῆσις, ὅλη, τὸ μέρος ἐφ' οὗ κάθηται ὁ ἵππευς, Ξεν. Ἰππ. 5. 5., 12. 9, Ἰππαρχ. 4. 1· πρβλ. ἔδρατος 1. 2. 5) ἔδραι, τὰ μέρη τοῦ ὀρίζοντος, ἐν οἷς ἀναφαίνονται αἰῶνοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 117 (ἐνθα ἴδε Ἑρμάνν.), Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 596· πρβλ. Ἡρόδ. 7. 37, ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἔδρην.

6) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐνθα ἐδράζεται πάθος τι, Ἰατρ. II. τὸ καθῆσθαι, τὸ νὰ κάθηται τις, ἔδραν ἔχειν, καθῆσθαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 41· ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. Ο. Τ. 13 (πρβλ. θαζέω), Ο. Κ. 112. 2) ἔδραν ἔχειν = καθῆσθαι, Ἰππ. π. Ἀέρ. 292· ἐντεῦθεν, ἀπραξία, ἀδράνεια, βραδύτης, χρονοτριβή, ὡς τὸ ἔδος II, περιημῆκτες τῇ ἔδρῃ Ἡρόδ. 9. 41· ἀχθόμενων τῇ ἔδρᾳ Θουκ. 5. 7· οὐχ ἔδρας ἐκμῇ Σοφ. Ἀγ. 811· οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς Βακχыл. Ἀποσκ. 15 [23]· οὐκ ἔργον ἔδρας Εὐρ. Ὀρ. 1291. 3) ἐπὶ στάσεως, γονυπετεῖς ἔδραι, γονάτισμα, Εὐρ. Φοῖν. 293· βέλεος ἔδρη, τὸ μέρος ἐνθα τὸ βέλος ἐμπήγνυται εἰς τὸ ὅσπου ἀποτελοῦν ὀμαλὴν ὀπὴν ἀνερῶν ῥημάτων, Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 900. 4) ἡ συνεδρία συμβουλευτικὴ τινὸς ἢ σωματοῦς, κτλ., εὐθύς ἐξ ἔδρας, εὐθύς ἐγερούθεις ἐς τῆς συνεδρίας, Σοφ. Δῖ. 780, πρβλ. 749, (ἀλλὰ τί μ' αὐ... ἐξ ἔδρας ἀνίστατε; πρὸς τί πάλιν... ταράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου; αὐτόθι 788): ἔδραν ποιεῖν, ποιεῖν συνεδρίαν, Ἀνδοκ. 15. 9.

III. τὰ ὀπίσθια, ἡ πυγὴ, Ἡρόδ. 2. 87, Ἰππ. Ἀρ. 1253, κτλ.·—ἐπὶ πτηνῶν, ὁ πρωκτός, τὸ ὀρροπύγιον, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 49B, ἐν τέλ. ἔδραζω: μέλλ. -άσω· ἀορ. ἔδρασε Χερσμ. Σιδυλλ. 1. 9·—καθίζω τὴν τοπιθετῶ τι, ἐπὶ πλεωρᾶς Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 6· ἀλ-λυθῖς Ἀνθ. Π. 15. 24·—Μέσ. ἡ καθ., ἐπερείδομαι, ἐραπιδύομαι, ἡ ρίζα ἐν τοῖς μέρεσιν ἐδράζεται τῆς γῆς Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2· ἐδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν... φαλάγγων, καθεστῆναι, στριχθῆναι, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204D.

ἐδράθων, ες, ε, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ δαρθάνω. ἔδραιδομαι, παθ. γίνομαι ἡ καθίσταμαι ἐδραῖος, στερεοῦμαι, στριχίζομαι, Ἀρχαῖ. σ. 163. 18, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 16, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέρους συγγραψ.

ἐδραῖος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, «καθιστικὸς», ἐπὶ προσώπων ἢ τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἐδραῖον ἔργον, «καθιστικὴ δουλεία», Ἰππ. π. Ἀρρ. 820· οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἔχόντων ἐδραῖοί εἰσι Ξεν. Λακ. 1. 3· καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἐδραῖους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος Πλάτ. Πολ. 407B· ἐδρ. βίος Ἀνθ. Π. 11. 42. 2) ἐδραῖα βῆσις, τοῦ ἵππου ἡ βῆσις ἐφ' ἧς ὁ ἀναβάτης κάθηται, Εὐρ. Ρῆσ. 783· πρβλ.



**ἔδρα** 1. 4. **II.** ἀσάλευτος, ἀκίνητος, σταθερός, κάθησ' ἔδρατα Εὐρ. Ἀνδρ. 266· ἔδρ. βάσεις Πλάτ. Τιμ. 59D· ἔδρ. ὕπνου, βαθὺς ὕπνος, Ἰππ. 1180B· ἐπὶ σκευόν, Ἀδῆν. 496A.

**ἐδραιότης**, ἡ, στερεότης, σταθερότης, μονιμότης, ἀκίνησις, Κλήμ. Ἀλ. 859· τὸ καθίσει τῆς ἐδραιότητος σύμβολον Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 1. σ. 352D.

**ἐδραιόω**, καθιστῶ ἔδραϊον, θεμελιῶ, στερεώνω, Ψευδ. Λουκ. Φιλόπατρ. 16.

**ἐδραιώμα**, τό, θεμελίον, βᾶσις, Ἐπιστ. Α', π. Τιμ. γ', 15.

**ἐδραιώω**, ἐπιρρ. στερεώω, ἰσχυρῶς, ἐπιμόνω, Ἡρωδιαν. 3. 14, 10 κλ.

**ἐδραιώσις**, ἡ, στερεώσις, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 120. 11.

**ἐδράκον**, ἄορ. 6' τοῦ δερκομαι.

**ἐδραμα** = ἔδρασμα, ἐπὶ ἐδράματός τινος καθίζε Εὐγερ. Ἐπιθ. 3339<sub>11</sub>.

**ἐδράμον**, ἄορ. 6' τοῦ τρέχω.

**ἐδράν**, α' ἐν. τῆς ὀρίστ. τοῦ ἄορ. 6' τοῦ διδράσκω· **ἐδράν** (ἀπέδραν) δὲ (ποιητ.) τὸ γ' πληθ.: ἴδε διδράσκω.

**ἐδράνον**, τό, ποιητ. τύπος τοῦ ἔδρα, θρόνος, κάθισμα, οἰκητήριον, Ἡσ. Ἀποσπ. 18, Ὀρρ. Ὑμν. 17. 7· — τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Λίσχλ. Πέρσ. 4, Ἰκ. 102· Σοφ. Ο. Κ. 176, 223· ἄλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων, ἀνάστηθι ἐκ τῆς ἀκινήσιας ἡ ἀργίας σου, Σοφ. Αἴ. 194.

**II.** στήριγμα, ἔρεισμα, ἐπὶ ἀγκύρας, καθ' ἐν. ἀριθμ., νηῶν θ' ἔδρανον ἀσταθῆν ἀγκυραν Ἀ·θ. Π. 6. 28.

**ἐδρασμα**, τό, = ἔδρα, Εὐρ. Ἀποσπ. 307, Φίλιον 1. 336.

**ἐδραστῆον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐδράζω, δεῖ ἐδράζειν, Γεωπ. 6. 2, 2.

**II.** τοῦ ἐδράζωμαι, δεῖ ἐδράζεσθαι, πρέπει τις νὰ καθίσει, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 205.

**ἐδρη**, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔδρα, Ὀμ., Ἡρόδ.

**ἐδρήεις**, εἰσα, ἐν, = ἐδρατός, Ἡσύχ.

**ἐδρησα**, Ἰων. ἄορ. α' τοῦ δράω.

**ἐδριάω**, παθ., καθέζομαι, μόνον ἐν Ἐπ. τύπος ἐδριώνωται Ἡσ. Θ. 388· ἐδριώνωτον Ἰλ. Κ. 198, Ὀδ. Η. 98· ἐδριάσασθαι Ὀδ. Γ. 35.

**II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κάθημαι, Θεόκρ. 17. 19, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 170.

**ἐδρικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἔδραν, τὴν πυγὴν, ἔλκη ἐδρικά Αἰγιν. ἔδρ. ἐμπλαστρος Ἀέτ. 14. 2.

**ἐδριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔδρα, «ἐδρία» συνέδρια» Ἡσύχ. — «ἐδῶλια ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἔδρια» ὁ αὐτ.

**ἐδρίτης** [τ], ὁ, ἱκέτης, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἐστίαν, Σουίδ., Στ. Βυζ., Ζωναρ., Κύριλλ., πρὸς ἱκέτης.

**ἐδρο-διαστολεύς**, ὥς, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς διαστολὴν ἢ εὐρύσιν τῆς ἔδρας ἥτοι τοῦ πρωκτοῦ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 205.

**ἐδρο-στροφος**, ὁ, παλαιστῆς καταρρίπτων τὸν ἀντίπαλον κατὰ τὸν Ἀργεῖον τρόπον, δηλ. δι' ὑποσκελισματος, κοινῶς «ποδοκλήρας», Θεόκρ. 24. 109.

**ἐδύν**, α' ἐνικ., ἄλλ' ἐδύν (Ἰλ. Δ. 222), Ἐπ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ἄορ. 6' τοῦ δύνω.

**ἐδύνη**, Αἰολ. = ὀδύνη· «τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας» Γρηγ. Κορινθίου σ. 597 ἐκδ. Schaefer.

**ἔδω**, ἀρχαῖος Ἐπ. ἐνεστώς, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἐσθίω, Ἐπ. ἀπαρ. ἔδμεναι: παρ. ἔδον, Ἰων. γ' ἐνικ. ἔδεσκε Ἰλ. Χ. 501: μέλλ. ἔδομαι Σ. 271, Ὀδ. Ι. 369· μετοχ. πρμ. ἐδηδώς: — Παθ. πρμ. ἐδήδοται Ὀδ.: — Περὶ τῶν Ἀττ. τύπων ἴδε ἐσθίω: πρὸς ὡσαύτως τὸ ἐσθω. (Ἐκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς: ἐδ-ωδῆ, ἐδ-ητός, ἐδ-εσμα, ἐδ-αρ, ἐδ-ω, ἐδ-ω· πρβλ. Σανσκρ. ad, ad-mi (ἐσθίω), ad-akas (ἀδηςάκος), Λατ. ed-o, es-l, ess-e, es-us, es-urio, es-ca· Γοτθ. it-an, Ἀγγλο-Σαξον. et-an· Παλαιο-Γερμαν. iz-an, Γερ. essen).

**ἔσθω**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πίνω, Ὀμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κτηνῶν, τρώγω, Ὀμ., μάλιστα ἐν Ἰλ.· εἰωθότες (οἱ ἱπποὶ) ἔδμεναι ἀδ-δην Ἰλ. Β. 203· καταδιβρώσκω, κατατρώγω, ἔσσα μὲν ἐκπέ-ποται καὶ ἐδήδοται Ὀδ. Χ. 56· ἐπὶ σκωλήκων, νῦν δὲ σὲ ... αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται Ἰλ. Χ. 509, Ὀδ. Φ. 395: — σπάν. παρ' Ἀττ., Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 1, Εὐβουλ. ἐν Ἀδωνισίῳ 4.

**II.** κατατρώγω, σπαταλῶ, ἀναλίσκω, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι βίοντον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι Ὀδ.· ἡμέτερον κάματον.. ἔδουσι Ὀδ. Σ. 417.

**III.** μεταφ., καμᾶω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75, πρὸς Κ. 379, Ἰλ. Ω. 129, Σμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 24.

**ἐδωδῆ**, ἡ, τροφή, φαγητόν, ἐδωδίμα, Ἰλ. Τ. 167, Ὀδ. Γ. 70, κτλ. ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 392· ἔδ. καὶ πόσις Πλάτ. Πολ. 350A, Νόμ. 782E, κ. ἄλλ.· πληθ., τῶν περὶ ἐδωδῆς ληθόντων ὁ αὐτ. Πολ. 389E, πρὸς 519B.

**2)** τροφή, χόρτος διὰ τὴν κτήνην, Ἰλ. Θ. 504.

**3)** δέλεαρ, δόλωμα πρὸς ἀνείκην, Ἀεθρ. 21. 43.

**II.** τὸ ἐσθίειν, ἀχθόμενος τῇ ἐδωδῇ Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 6. 1· ὀδόντας ἔχει... ἐδωδῆς χάριν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. Α. 4. 10· τῇ ἐδ. τοῦ βοός [χαίρει] ὁ λέων ὁ αὐτ.

**III.** Ν. 3. 10, 13.

**2)** φαγητόν, γεῖμα, ἐπὶ μᾶς ἐδ. ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 9, 1.

**ἐδωδίμος**, ὄν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 10., 6. 12, 12, η, ὄν, Ἡρόδ. 2. 92: — ἐδωδίμος, φαγώσιμος, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Θουκ. 3. 108, κτλ.· τὰ ἐδωδίμα, ζωοτροφία, τροφαί, ὁ αὐτ. 7. 39, κτλ.

**ἐδωδός**, ὄν, παραέδορμος: εἰς τὸ ἐσθίειν, λαίμαργος, Ἰππ. π. Αἰρ. 283. 52.

**ἐδωλιάζω**, μέλλ. -άσω, παρέχω εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐδῶλια, κατασκευάζω καθίσματα εἰς τι μέρος, Α. Β. 259. 32, Σουίδ. ἐν λέ-ξε: συγκαθίζω, Λυκοῦργ. παρ' Ἀρπ., Πολυδ. Δ', 121· πρὸς Ἐπιγρ. τοῦ Βρετ. Μουσ. σ. 23.

**ἐδῶλιον**, τό, (ἔδος) κάθισμα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ ἔδρανα, ἐνδαιτήματα, οἰκητήρια, Αἰσχύλ. Θῆβ. 455, Χο. 71, Σοφ. Ἰλ. 1393· Κωμ. φράσις, κριβάνων ἐδ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 199.

**II.** ἐν πλοίῳ, ἐδῶλια ἐρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα τὰ τῶν κωπηλατῶν καθίσματα, Λατ. transtra, ἐδῶλια, ἐδράσματα, Σουίδ., Εὐστ. κλ., ἄλλ' ἐν Ἡρόδ. 1. 24, ἐνθα ὁ Ἀρίων ἄδει ἱστάμενος, ἐν τοῖσι ἐδῶλοισι, πρέπει νὰ σημαίνῃ εἶδος ὑψηλοτέρου καταστρώ-ματος κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· καὶ ἡ φράσις ἀκρα ἐδῶλια ἐμφαίνει τοιοῦτόν τι, Σοφ. Αἴ. 1277, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb· ὡσαύτως καὶ τὸ: Ἐλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἐδῶλοις Εὐρ. Ἐλ. 1571· καὶ ἄνθρωπος δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας ἐμβάλλεται, εἰς θάδῶλια τῆς νηὸς ὁ αὐτ. Κῦκλ. 238.

**2)** ἐν τῷ ἐνίκῳ, ἱστοδόκη, ἱστοδόκη, Ἀριστ. Μηναν. 6.

**III.** ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθισμάτων, Λατ. fori, Πολυδ. Δ', 132.

**ἐδῶλιος**, ἡ, κάλλιον ἐδῶλιός (Λοδ. Παθολ. σ. 135), ὁ, εἶδος ὀρνέου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 884, Ἡσύχ.· ἴσως εἶνε ἀπλῶς διὰφ. γρ. ἀντὶ ἐρρωδιός.

**ἐδῶλον**, τό, = ἐδῶλιον, Λυκοῦργ. 1320.

**ἐδῶλός**: «λόγος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ., Ἀρι-στοτέλους Ἀποσπ. 498.

**ἔε**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἔ, αὐτόν, αἶτ. τοῦ οὗ.

**ἔεδνα**, ἐδδνῶ, ἐδδνωτής, Ἐπ. ἀντὶ ἔδνα, ἐδδνῶ, ἐδδνωτής.

**ἔεκοσάδοις**, ἔεκοσι, ἔεκοσόρορος, ἔεκοστός, Ἐπ. ἀντὶ ἔεκοσάδοις, εἴκοσι, κτλ.

**ἔελεον**, ἴδε τὸ ῥῆμα εἴλω.

**ἔετο**, Ἐπ. ἀντὶ εἴο, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1032.

**ἔεπα**, ἔεπον, Ἐπ. ἀντὶ εἴπα, εἴπον.

**ἔεις**, Ἐπ. ἀντὶ εἴς, Ἡσ. Θ. 145, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 4935b.

**ἔεσάμην**, ἔεισαο, μετοχ. ἔεσάμενος, Ἐπ. ἄορ. τοῦ εἴδο-μαι· ἴδε εἴδω.

**ἔεσατο**, γ' ἐν. πρόσ. Ἐπ. ἄορ. τοῦ εἴμι (ibo), Ἰλ. Ο. 415· ἔεσάσθην 6' δυτικ. αὐτόθι 544.

**ἔέλδομαι**, ἔέλδωρ, Ἐπ. ἀντὶ ἔλδομαι, ἔλδωρ.

**ἔέλμεθα**, ἔελμένως, ἴδε εἴλω.

**ἔελπομαι**, Ἐπ. ἀντὶ ἔλπομαι.

**ἔέλσαι**, ἴδε εἴλω.

**ἐεργάθω**, ἔεργε, ἐεργμένος, ἐεργνυμι, ἐεργω, Ἐπ. ἀντὶ εἰργάθω, κτλ.

**ἐερίμενος**, ἔεργο, ἴδε τὸ ῥῆμα εἴρω.

**ἐέρση**, ἐεράσεις, Ἐπ. ἀντὶ ἐέρση, ἐεράσεις.

**ἐέρχατο**, ἴδε τὸ ῥῆμα εἴργω.

**ἔεσατο**, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ εἴω· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐφίζω Ι.

**ἔεσατο**, Ἐπ. γ' ἐνικ. μέσ. ἄορ. τοῦ ἐννυμι.

**ἔεστο**, Ἐπ. γ' ἐνν. παθ. ὑπερ. τοῦ ἐννυμι.

**ἔζομαι**: παρ. καὶ ἄορ. 6' ἔζόμεν: ὁ παθ. ἄορ. ἔσθην (ἀνα-γνωσκόμενος ἐν Σοφ. Ο. Κ. 195) δὲν εἶναι Ἀττικ., ἴδε Λουκ. Σο-λοικ. 11, Φρύν. 269, καὶ σημ. Jebb ἐν τόπω, προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα καθέζομαι.

(Ἐκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως ἔζ-ω, εἴζ-ω, ἔζ-ος, ἔζ-ρα, ἔζ-ρῶ, πρὸς (ἔζας = καθέδρας Ἡσύχ.)· πρὸς Σανσκρ. sad, sid-āmi (sido, sedeo), sād-ayāmi (colloco), sud-as (sedes), Λατ. sed-eo, sed-o, sol-ium· Γοτθ. sit-a, Παλ. Ὑψλ. Γερμ. sitz-u (sitzen), sat-al, (sedile, settle, saddle): πρὸς ἡμαι).

Καθίζω ἑαυτόν, καθέζομαι, Ὀμ., ὅστις ὁμῶς μεταχει-ρίζεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προθέσεως ἐν, ὡς ἔζεσθαι ἐν λέκτρῳ, κτλ.· ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Ζ. 354· κατὰ κλισίους Ὀδ. Γ. 389· ποτὶ βωμὸν Χ. 335, 379· ἐπὶ βάθρον Σοφ. Ο. Κ. 100, πρὸς Ἀριστοφ. Βατρ. 682· σπανίως ἔζ. εἰς τό-πον Μίμνερμ. 9· ἀμφὶ τινὶ Εὐρ. Φοῖν. 1516· — ὡσαύτως μετ' αἶτ. μόνον, τὸδ' ἔζετο μαντεῖον Αἰσχύλ. Εὐμ. 3· εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενος Σοφ. Αἴ. 249 (ἴδε καθίζω II): — ἐπὶ χθονί... ἐζέσθην, κατέβησαν πρὸς τὴν γῆν, ἐκάθισαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀερόθεν ἤρθσαν, ἐπὶ πλαστίγγων, Ἰλ. Θ. 74: — ἀπαξ παρ' Ἡρόδ. 8. 22 (ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθε), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζολογοῖς ἄλλ' ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ τὸ καθέζομαι ἢν ἀεὶ ἐν χρήσει.

**II.** Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐνεργητικὸς τύπος ἔζω, καθίζω, τοποθετῶ, θέτω, ἄν καὶ ὡς εἰ ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν τοὺς μεταβατ. τύπους: εἴσα, μέσ. εἰσάμην, μέσ. μέλλ. εἰσομαι, παθ. πρμ. εἴμαι, (ἴδε εἴσα): — τὸ μεταβατικὸν ῥῆμα εἶναι εἴω ἢ ἐδῶν.

**ἔή**, ὁθλ. τοῦ ἐός, αὐτοῦ, ἰδική του.

**ἔή**, ἐπιφών., ἴδε. ἔ.



ἐνν, γ' ἐν. 'Επ. παρατ. τοῦ εἶμι (sum), 'Ομ. ὡς πρῶτον πρόσωπ. μόνον ἐν 'Ιλ. Α 762 (ἴδε Βουττμ. Ausf. Gr. § 108 Anm. 16). ἐνθα ὁ Spitzn. ἔον.

ἐννῶν, 'Επ. γ' ἐν. ἐνεργ. παρατ. τοῦ ἀνδάνω. ἐννῶς, γεν. ἄρσ. τοῦ ἐννῶ (ὁ ἴδε) οὐκ ἐννῶς, ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐννῶς. 'Επ. γεν. τοῦ ἐννῶ, ὁ ὁποῖος 'Ιλ. Π. 208: ἀλλὰ τὸ ἐννῶς γεν. τοῦ ὅς. ἐννῶ, ἰδιόκτος τυ.

ἐννῶα, θ' ἐννῶ. 'Επ. παρατ. τοῦ εἶμι (sum). ἐννῶσι, γ' ἐννῶ. 'Επ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι (sum).

ἐννῶς, ἄδος, ὁ, ἡ, (ἐννῶς) συνεισιστάμενος, 'Ιππ. 597.2: ἐθ. γενέσθαι τινός Θουκ. 2. 44, προβλ. Πλουτ. 'Οθωνα 5: ὡσαύτως μετὰ δοτ., 'Ιππ. περὶ 'Ιερῆς Νόσου 307. 46, 'Οππ. 'Αλ. 5. 499.

II. συνήθης, 'Ιππ. 645. 32. III. ἡμέρος, Θεμίστ. 273 Δ. ἑθαιρα, ἡ, θρήξ, ποιητ. ὄνομα, ἐν χρήσει παρ. 'Ομ. μόνον ἐν 'Ιλ. καὶ πάντοτε ἐν τῷ πληθ., ἡ ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, Θ. 42: ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἱππέων τριγῶν λόφου τῆς περικεφαλαιᾶς. Π. 795., Τ. 382: —καθ' ἐννικόν, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς, Πινδ. I. 5 (4). 11, Δίσχυλ. Πέρσ. 1062, Εὐρ., κτλ. (ἀλλ' ὡσαύτως κατὰ πληθ., Δίσχυλ. Χο. 175, Εὐρ. 'Ελ. 632, Συλλογ. 'Επιγρ. 1012): ἀκολουθῶς ἐπὶ τῆς χαίτης λέοντος, Θεόκρ. 25. 244: ἐπὶ τῆς μέριγγος (τῶν τριγῶν τῆς ῥάχης) ἀργυροῦρου, 'Οππ. Κ. 3. 395. ἐπὶ τῶν πτελίων πεττιοῦ, αὐτόθι: 123: ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων κρωβύλου σχῆμα ἔχόντων, οἷα εἶναι τὰ τοῦ κρόκου, Μόσχ. 2. 68.

ἐθειράζω, μέλλ. ἄσω, τρέφω κόμην, κομῶ, Θεόκρ. 1. 34.

ἐθειράς, ἄδος, ἡ, = ἑθειρα, παλαιὰ γραφ. ἐν 'Οδ. Π. 176, ἀντὶ γενεαῖδες, ἴδε Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 34.

ἐθειρα, ἄπαξ παρ. 'Ομ., 'Ιλ. Φ. 347, χαίρει δέ μιν (ἐνν. ἀλωήν) ὅστις ἐθειρή, χαίρει ἐκείνιος ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ, περιποιεῖται τὸν ἀγρόν· ἐν 'Ορφ. 'Αργ. 932 ἔχομεν τὸ παθ., χρυσείας φολίδεσσιν ἐθειρεται, εἶναι κατακεκοσμημένος διὰ χρυσῶν φολίδων.

ἐθελαιχρίδεια, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ καὶ κατὰ προσποιήσιν ἀκρίβεια, Κύριλλ. Σύμφ. Νικ. σ. 191.

ἐθελαιχρεῖς, ἐς, ὁ θέλων νὰ εἶναι ἡ ὁ προσποιούμενος ὅτι εἶναι λίαν ἀκριβής, Σχόλ. εἰς Λουκ. Βί. Πρῶσ. 2.

ἐθελ-ἀστεῖος, ὄν, ὁ θέλων νὰ εἶναι λεπτός, εὐγενής, κομψός, ἀλαζονικός, 'Ηλιόδ. 7. 10.

ἐθελεχθρέω, θέλω νὰ ἔχω ἔθραν κατὰ τινος, φιλαπεχθημόνως θέλω νὰ εἶμαι ἐχθρός τινος, Χαρωνδ. ἐν Στοθ. 'Αθ. 44-40.

ἐθελ-εχθρός, ὄν, ἔχω ἔθραν ἐναντίον τινός, Κρατίν. ἐν 'Αδῆλ. 103, Φίλων 2. 269: —'Επίρρ., ἐθελ-ἐχθρῶς ἔχειν πρὸς τινά, φιλαπεχθημόνως... Δημ. 1005.15: τινὶ Πανσ. 4. 4, 4.

ἐθελήμος, ὄν, ἐκούσιος, ἐθελόντης, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 118, Καλλ. εἰς 'Αρτ. 31.

ἐθελήμων, ὄν, γεν. ὄνος, = τῷ προηγ., Πλάτ. Κρατ. 406Α.

ἐθελητός, ἡ, ὄν, θεληματικός, ἐκούσιος, εἰκασία τοῦ 'Ερμάνου ἐν Σοφ. Ο. Κ. 523, ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετου, ὡς παραβιάζοντος τὸ μέτρον, ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτὴ, ἴδε σημ. Jebb.

ἐθελοδοουλεία, (-ία διὰ τοῦ ε μόνον παρὰ Σουῖδ.), ἡ, ἐκούσιος δουλεία, Πλάτ. Συμπ. 184C: — ἐθελοδοουλεύω, εἶμαι ἡ γίνομαι δούλος ἐκούσιως, Δίων Κ. 45. 35.

ἐθελόδουλος, ὄν, ἐκούσιος δούλος, δουλεύων θεληματικῶς, Πλάτ. Πολ. 362 Δ: —'Επίρρ., ἐθελοδοουλῶς ἔχειν Πλουτ. 'Αρατ. 25. ἐθελουεulάδεια, ἡ προσποιημένη εὐλάβεια, Βασίλ. τ. 2. σ. 575D.

ἐθελο-ορησκειά, ἡ, αὐθαίρετος, κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν λατρεία, 'Επιστ. πρὸς Κολ. θ', 23, (ἐθελοορησκειά, κείμενον Tischendorf.)

ἐθελο-ορησκέω, ἡ ἐθελοορησκέω λατρεύω κατ' ἰδίαν τρόπον, = ἐθελοορησκεῖ, ἴδωθ' θεληματικῶς σέβει τὸ δοκοῦν Σουῖδ.

ἐθελοακκέω, εἶμαι ἐθελόακκος, κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν δεικνύοντων θείλαν ἐν πολέμῳ ἐξ ἐθελοακκίας, 'Ηρόδ. 1. 127., 5. 78., 9. 67, Πολύβ. 4. 38, 6 κλ.

ἐθελοακκήσις, εἰς, ἡ, ἐκούσιος ἀμείλεια τοῦ καθήκοντος, Πολύβ. 3. 68, 10: εἰς ἐθ. ἀγειν, ἀναφέρειν τι εἰς κακὴν προαίρεσιν, κακοβουλία, ὁ αὐτ. 27. 13, 13: — ὡσαύτως παρὰ Σουῖδ., ἐθελοακκία, ἡ.

ἐθελδ-ακκος, ὄν, ὁ ἐκ προαίρεσως κακός, δειλός, ἐπὶ στρατιωτῶν: —'Επίρρ. ἐθελοακκίως 'Αππ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐθελο-κινδύνος, ὄν, ὁ ἐκούσιως ἐπιδιώκων τὸν κίνδυνον, θρασύς, ῥιψοκίνδυνος, Πολύβ. Γ' 134: —'Επίρρ. -νωσ 'Αππ. Καρχ. 120.

ἐθελοκομφέω, προσποιεῖμαι τὸν κωφόν, κάμνω ὅτι δὲν ἀκούω, Σ. ετ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 202, Στράβων 36.

ἐθελδ-κωφός, ὄν, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει, = ἐθελοκώφω μὴ βουλομένην ἀκούειν, θελήσει παρακούσθαι Σουῖδ.

ἐθελοντεῖ, ἐθελουσίως, Δίων Κ. 52. 29.

ἐθελοντηδόν, ἐπίρρ., ἐκούσιως, Θουκ. 8. 9, Πολύβ. 6. 31, 2.

ἐθελοντήν, ἐπίρρ., ἐθελοντεῖ, 'Ηρόδ. 1. 5.

ἐθελοντήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἐκούσιως προσφερόμενος νὰ πράξῃ τι, 'Οδ. Β. 292: πρὸλ. τὸ ἐπόμεν.

ἐθελοντής, οὗ, ὁ, πεζὸς τύπος τοῦ προηγ. (μεταχειρίζεται ὁμοίως αὐτὸν ὁ Σοφ. ἐν Αἴ. 24), 'Ηρόδ. 5. 104, 110, Θουκ. 1. 60, 'Ανδοκ.

1. 14: ἐθ. φίλος Ξεν. 'Αν. 1. 6, 9: τῶν ἐθελοντῶν τριαρχῶν Δαμ. 259. 12: — πρὸλ. Λοβ. Φρύν. 4.

ἐθελοντεῖ, ἐπίρρ., = ἐθελοντηδόν, ἐθελοντεῖ, Θουκ. 8. 2, Διόδ. 18. 53.

ἐθελοντής, ἴδος, ἡ, ὁθλ. τοῦ ἐθελοντή. Συνέσ. 141C.

ἐθελο-περισσο-ορησκειά, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ ἐθελοορησκειά, ορησκειανία, 'Επιφάν. κατὰ τῶν Αἰρ. τ. 1. σ. 34C.

ἐθελοπονία, ἡ, τὸ ἐθελουσίως πονεῖν, πιθανὴ γραφ. ἀντὶ φιλοπονία ἐν Ξεν. Οἰκ. 21. 6.

ἐθελδ-πονός, ὄν, ὁ ἐθελουσίως πονῶν, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 22, Αἰλ. π. Ζ. 4. 43.

ἐθελδ-πορός, ὄν, ἐπὶ γυναικός, ἐκούσιως εἰς πορνείαν δεδομένην, ἀρτοπώλησιν κήθελοπόρνοιον ὁμιλέων ὁ πονηρὸς 'Αρτέμιων 'Ανακρ. παρ' 'Αθην. 533F.

ἐθελο-πρόξενος, ὄν, ὁ ὅς' ἐαυτοῦ γενόμενος (πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθείς ἐκ τῆς πόλεως: οἱ γὰρ πρόξενοι κελευσθέντες ἐκ τῆς ἐαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο Σουῖδ., — ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν 'Αθηναίων κτλ. Θουκ. 3. 70.

ἐθελο-σέβεια, ἡ, = ἐθελοορησκειά, 'Ησυχ.

ἐθελοδοφία, ἡ, προσποιητὴ σοφία, 'Επιφάν. 1. σ. 30, 958.

ἐθελδ-σοφός, ὄν, ὁ ἀξίων ὅτι εἶναι σοφός, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 517B.

ἐθελδ-συχνός, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ συχναίῃ εἰς τι, ἀνιάρως, ὀχληρός, Κράτ. ἐν 'Αδῆλ. 8.

ἐθελοδοφαίεσθαι, ἐθελουσίως ὑπομένω νὰ με σφάξῃ τις, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 88D.

ἐθελο-ταπεινοφροσύνη, ἡ, ἐθελουσία ταπεινοφροσύνη, Βασίλ. 'Ομιλ. π. Συνεῖς. σ. 89 Boiss.

ἐθελδ-τρεπτός, ὄν, παραδεδομένος ἐκούσιως εἰς μεταβολάς, 'Εκκλ.

ἐθελουργέω, ἐκούσιως, προθύμως ἐργάζομαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 13.

ἐθελουργία, ἡ, προθυμία πρὸς ἐργασίαν, Κύριλλ. κ. 'Ιουλ. 3. σ. 79.

ἐθελουργός, ὄν, (\* ἐργω) πρᾶθυμος πρὸς ἐργασίαν, ἀκούραστος, Ξεν. 'Ιππ. 10. 17, περὶ Ζ. 4. 43., 7. 13: —'Επίρρ. -γῶς Πολυδ. Γ. 121.

ἐθελουσίος, α, ὄν, ἐκούσιος, θεληματικός, Ξεν. Κύρ. 4. 2. 11. Συμπ. 8. 13. II. ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἐρᾶν ἐθελουσίῳ ἐστι, αὐτοπροαίρετον, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 1, 19: —'Επίρρ. -ίως ὁ αὐτ. 'Ιερ. 11. 12.

ἐθελο-φίλδοσος, ὄν, ὁ ἀξίων ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι σοφιστής, 'Ετυμολ. Μ. 722. 17.

ἐθέλω, ἡ θέλω, 'Επ. ὑποτακτ. ἐθέλωμι 'Ιλ. Α. 549., I. 397: — παρατ. ἡθέλον 'Ιλ. Ε. 120, κ. ἄλλ., 'Ηρόδ., 'Αττ.: 'Επ. ὡσαύτως ἡθέλον 'Ιλ. Ζ. 336: 'Ιων. ἐθέλεσκον Ν. 106, 'Ηρόδ. 6. 12: — μέλλ. ἐθέλῃσω 'Ιομ., 'Ηρόδ., 'Αττ.: θελήσω 'Αττ.: — ἄορ. α' ἡθέλησα 'Ηρόδ., 'Αττ., 'Επ. ἐθέλησα 'Ιλ. Σ. 396: — παρατ. θέλησον Δίσχυλ. Πρ. 783: ὑποτακτ. θελήσῃ αὐτόθι 1028, Ξεν. κλ.: εὐκτ. θελήσαιμι Σοφ. Ο. Κ. 1133: ἄπαρ θελήσαι (δι. γραφ. ἐθ-) Θουκ. 5. 72, κτλ.: — μετοχ. θελήσας Σοφ. Ο. Τ. 649, 'Ισαῖος 69. 42: — πρην. ἡθέληκα 'Ξεν., κλ.: τεθέληκα Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 2. 37, Μοσχίων, 'Εβδ.: — 'Η χρεῖς τῶν δύο τύπων παρὰ ποιηταῖς ἑκαστάται κατὰ μέγα μέρος ἐκ μετρίων λόγων: ὁ τύπος δμως τοῦ ἐνεστ. θέλω οὐδέποτε ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ (ἐκτός ἂν, ἐπόμενον τῷ La Roche, ἐκἀνέθωμεν εἰς τὴν γραφὴν ὅτι θελοῖεν ἐν 'Οδ. Ο. 317 ἀντὶ ἄσος' ἐθέλοῖεν), οὐτε παρ' 'Πισ., εἶναι δὲ σπάνιος καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς 'Επ. καὶ 'Ελεγ. ποιηταῖς (θέλωι ἀπαντᾷ ἐν 'Ομ. 'Υμν. εἰς Ἀπόλλ. 46, θέλει ἐν Σόλωνι 27. 12): ἴδε ἐρμηνευτ. ἐν 'Ιλ. Α. 277: — τανάπαλόν τὸ ἐθέλω οὐδαμῶς εὐρηται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Τραγ., εἰμὴ μόνον ἐν τοῖς μετ' αὐτῆς τύποις ἡθέλον, ἡθέλησα: ἐν Πίνδ. ἀκολουθεῖ τὴν 'Ομήρ. χρήσιν Πυθ. 1. 621, 10. 5 κτλ., οἱ λοιποὶ λυρικοὶ ἐχούσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλὰ τὸ ἐθέλω φυσικῶς εἶναι συνηθέστατον ἐν ἀναπαιστικῇ στίχοις τοῦ 'Ηρόδοτου τὰ χειρόγρ. ποικίλλουσιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι προετίμα τὸν τύπον ἐθέλω ἐν τῇ 'Αττικῇ πεζογραφίᾳ ὑπερισχύνει ὁ τύπος ἐθέλω ἑξαφρονμένων τῶν φράσεων: εἰ θέλει, ἂν θεὸς θέλῃ καὶ τῶν ὁμοίων, Λοβ. Φρύν. 7: ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς 'Αττικ. πεζογράφοις ὁ μόνος παρατ. καὶ ἄορ. ὀριστ. εἶναι ἡθέλον, ἡθέλησα, κανονικῶς σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ ἐθέλω.

Θέλω, θέλω ἐπιμῶνως, ἐπιθυμῶ, περιεχομένης καὶ τῆς ἐννοίας σκοποῦ ἡ σχεδίου, ἐνῶ τὸ βούλομαι δηλοῖ ἀπλῶς βούλησιν ἡ ἐπιθυμίαν (λέξει θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἂ βούλομαι Εὐρ. 'Αλκ. 281): ἀλλ' ἐν 'Οδ. Γ. 324, ἔχει σημασ. παραπλησίαν τῷ βούλομαι, εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, εἰ δὲ βούλει πεζός: — Σύνταξι: — ἀπολ. μάλιστ' κατὰ μετοχ., ἐθέλων, ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν 'Οδ. Γ. 272: εἰ σὺ γε σὺ θυμῷ ἐθέλεις 'Ιλ. Ψ. 894: ἐθέλει μοι θυμὸς 'Ιλ. Ρ. 702, 'Οδ. Α. 566: — συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἡ ἄορ., πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἐτ' οἴκοθεν ἀλλ' ἐπιθεῖναι 'Ιλ. Η. 364, καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς ἤβελ' 'Αχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσ' γενέσθαι 'Ιλ. Γ.



274, 'Ηρόδ. 1. 3· σπηνίως ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ ὥστε, Εὐρ. 'Ιππ. 1327· — ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐχρηστος ἢ μετὰ μόνῃς αἰτιατ. σύνταξις, εἰ μὴ ὥστας ἀπαρέμφατον τι εὐκόλως ἐννοεῖται ἐκ τῶν συμπαρομένων, ἀλλὰ μάλ' εὐκήλος τὰ φράζεσθαι, ὅσοι ἐθέλησθαι (ἐνν. φράζεσθαι) 'Π. Δ. 554, πρβλ. 1. 397., Π. 182, 'Οδ. Ε. 172· σιτέον· ται δὲ οὐκ ὅσοι ἐθέλουσιν (ἐνν. σιτέεσθαι) 'Ηρόδ. 1. 71, πρβλ. Θουκ. 5. 50· τί θ' ἔθλων (ἐνν. πρᾶξαι) Δίσχυλ. Πρ. 118, κτλ.

2) μετ' ἀντήσεως σχεδὸν = δύνανμαι, ὡς μὴ μιν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, δὲν ἤθελον νὰ σταθῶσιν ἐναντίον· δηλ. «οὐκ ἔδυνάμην» (Σχολ.), 'Π. Ν. 106· οὐδ' ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἐταίροις ἀμυνέμεν Ρ. 703· καὶ κατὰ τινα ποιητικὴν εἰκόνα, ἢ μεταφορὰν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου, οὐδ' ἔθελε προσεῖν, ἀλλ' ἴσχετο, δὲν ἔδυνάτο νὰ ῥῆξ, ἀλλ' ἐκρατεῖτο Φ. 366, πρβλ. 'Οδ. Θ. 223, 316, 'Γυν. εἰς Δῆμ. 45· οὐτω, τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν Πλάτ. Φαῖδρ. 230D.

3) μετοχ. ἐθέλων ἢ θέλων ὡς ἐπίρρ. ὅμοιον τῷ ἐκῶν, ἐκουσίως εὐχαρίστως, 'Οδ. Γ. 272, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 649· οὐκ ἐθέλων, = ἀέκων, 'Π. Δ. 300· — ἀλλ' ὁ ἐθέλων ἢ θέλων, ὡς τὸ ὁ βουλούμενος, ὅστις καὶ ἂν θέλῃ, δηλ. πᾶς τις, Λατ. quivis, Σοφ. Φ. 619, Αἴ. 1146, Πλάτ. Γοργ. 508C.

4) μὴ ἔθελε, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ λατ. non, μὴ θέλε, μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, θέλ' ἐρί· ζέμεναι βασιλῆϊ 'Π. Δ. 277., Β. 247.

5) εἰ θέλεις· ὅν ἀγαπᾷς, Σοφ. Ο. Τ. 343.

6) ἐπομένῃς ὑποτακτικῇ, τῇ σοὶ θεῇ· λεις ὅτ' εἰκάθω· εἰς τὴν θέλεις νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς σέ· αὐτὸς δὲ, 650, πρβλ. 'Ηλ. 80.

Π ἐπὶ ἀφύχων, 1) κατὰ πολλὴν ὁμοίαν τῷ μέλλω, ἀπλῶς πρὸς δῶλῳσιν τοῦ μέλλοντος· καὶ γεννητομένου ὡς ἡ δὴ τοῦ «θέλω» περιφράσις τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ· εἰ θελήσῃ, τοῦτο τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναδῆναι ἢ τυραννίς 'Ηρόδ. 1. 109· εἰ [ὁ ποταμὸς] ἐθέλῃς ἐκτερεῖσθαι τὸ ῥέεθρον οὐ αὐτ. 2. 11· εἰ ἐθέλεις τοι μηδὲν ἀντίτερον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 40· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 370B, 423B, 436B, 503C, κτλ. — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανίως ἐπὶ προσώπων, οὐ δούναί θελεῖ = οὐκ ἂν δοίῃ, Δίσχυλ. Εὐμ. 429· εἴπερ· οὐτός σ' ἐθέλει κρατῆσαι 'Αριστοφ. Σρ. 536· πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 132, Πλάτ. Πολ. 375A.

2) ὡς τὸ πέφυκα, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιούτος ὥστε συνήζω, μετ' ἀπαρ., συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσιν συμμένειν 'Ηρόδ. 1. 74· μεγάλα πρήγματα μεγάλοις κινδύνοισι ἐθέλουσιν κατατρέσθαι ὁ αὐτ. 7. 50, 2· οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γυνῶμαι· ὁμοίαι εἶναι Θουκ. 2. 89· τοῦτ' ἐνδελεχὲς ἐθέλει γίγνεσθαι 'Αριστ. Μεταφρ. 1. 9, 5, πρβλ. Μεταφρ. 4, 2, 8, κ. ἄλλ.· οὐ θέλει ζῆν, ἐπὶ προώρως τεχθέντος βρέφους, ὁ αὐτ. 'Ιστ. 6. 21, 3.

3) παρ' 'Ηρόδ. καὶ Ἀττ. πεζογράφοις, συνάγει ἐν ταῖς φράσεσιν, τί ἐθέλει τὸ τέρας, τὸ ἔπος· Λατ. quid sibi vult? Γαλλιστὶ que veut-il dire? τί σημαίνει τοῦτο; τί θέλει νὰ εἴπῃ; 'Ηρόδ. 1. 78., 6. 37· πλήρες· τί ἐθέλει λέγειν; ὁ αὐτ. 2. 13, πρβλ. 4. 131.

4) τοῦ θέλοντος = τοῦ θελημάτος, Σοφ. Ο. Κ. 1219· ἀλλ' ἴδε σημειώσιν Jebb, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Reiske· τοῦ θέοντος, ὑποδείχθεισαν ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἐρμηνεύσαντος· «τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ». — πρβλ. ποθέω.

ἔθιν, 'Ἐπ. καὶ Ἀττ. ποιητ. γεν. ἀντὶ ἔο, οὖ, ἄρσ. καὶ θηλ. αὐτοῦ, αὐτῆς, 'Ομ., κλ. : Ἀολ. γέθεν, ἴδε ἐν λέξει διγάμμα.

ἔθηετο, ἔθηεμέθα, ἔθηευντο, ἔθηήσαντο, 'Ιων. τύποι· ἴδε τὸ ῥῆμα θεάομαι.

ἔθημο-λόγῳ, κατὰ συνήθειαν συλλέγω, ψαμμίτην δόρπον ἐθιμολόγῳ 'Ανθ. Π. 9. 551.

ἔθημοσύνη, ἢ «συνήθεια» 'Ψούχ., Σουίδ.

ἔθῃμων, ὄν, γεν. ὄνος· «ἐμπειρος, συνήθης» 'Ψούχ., συνειθισμένος, ἔθῃμονος ἐλπίδι νύμφης Μουσαῖος 312.

ἔθην, ἄορ. α' παθ. τοῦ ἔημι· ἀλλ' ἔθην, (ἄχρηστος) ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ τίθημι.

ἐθέζω, ποιητ. εἰθίζω Πυθ. Χρυσῶ 'Ἐπη 35· μέλλ. Ἀττ. ἐθεῶ Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53· ἄορ. ἐθέσσα Δημ. 477. 21· πρkm. ἐθέσσα Πλάτ. Μένων 70B, Ξεν. 'Ελλ. 6. 1, 15· — Παθ. : μέλλ. ἐθισθῆσομαι Διον. 'Αλ. 4. 41· ἄορ. ἐθίσθην 'Αριστοφ. Σοφ. 512, Πλάτ. : πρkm. ἐθίσσμαι Πύρ., κλ.· ἡθισμαι Συλλογ. 'Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347k. 14· ὑπερσυντ. ἐθίσσω Ξεν. 'Αγασ. 11. 2· (ἔθος).

Συνήζω, καμῶν τινὰ νὰ συνήθισθῃ, ἔθ. τινὰ ποιεῖν τὴν Πλάτ. Γοργ. 510D, κτλ.· ἐνίστη, ἐθίζειν τινὰ τὸ ποιεῖν Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 2, κτλ. — μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἔθῃ ἔθ. τινὰ Πλάτ. Νόμ. 706B· ἔθ. τινὰ ταῦτα Ξεν. 'Ελλ. 6. 1, 15· ἔθ. τινὰ πρὸς τὴν Δουκ. 'Ανῶ. 20· — Παθ., εἶμαι συνεθισμένος ἢ συνήζω, μετ' ἄπαρ. 'Ιππ. π. 'Αρβρ. 807, Θουκ. 1. 77, κτλ.· ἐθισμένους ἀναίσχυοντες 'Ανδοκ. 20. 16· μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἐθίσεσθαι ἔθος Πλάτ. Νόμ. 681B· ἐθίσεσθαι σὺν ἔθει τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33· ἐθίσεσθαι πρὸς τὴν 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 12, 2, κ. ἄλλ.· τὴν αὐτὴν 4. 1, 31, κ. ἄλλ.· τινὶ Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ. 5. 9, 11· — 'Εν Πλούτ. Λυκούργῳ 12 ὁ Βεκκῆρος τίθησιν ἐθίζοντο ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. ἐνεργ. ἐθίζον.

ἐθικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐξ ἔθους προερχόμενος, καὶ τὰς ἐθικάς

ἀρετάς ἐθικάς ἂν τις λέγῃ, οὐκ ἂν τι πλημμελεῖν δόξειεν Πλούτ. 2. 3A.

ἔθιμος, ὄν, ἔθας, συνήθης, καθὼς ἐστὶ Ρωμαίοις ἔθιμον, σύνθηες, Διοδ. 'Ἐκλογ. 577. 43· τὰ ἔθιμα, ἔθῃ, συνήθειαι, 'Αθήν. 151E· — 'Ἐπίρρ. — μως, συνήθως, 'Απολλ. περὶ Ἀντανυμ. 101A.

2) ἔθιμα, τὰ καταμνήματα τῶν γυναικῶν, κοινὰς «τὰ συνήθεια», Νικηφ. Πάτρ. Κωνσταντῆς ἐν June Graeco-Rom. σ. 70.

ἔθισμα, τό, (ἐθίζω) συνήθεια, ἔξις, Πλάτ. Νόμ. 793A.

ἔθισμός, ὁ, συνηθισμός, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 7, 21, κ. ἄλλ.· πληθ., ἔθιμα, συνήθειαι, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 13, 12· — ἐθισμός, ἀντὶ τοῦ ἔθος, Ποσειδίππος Φιλοπάτορι Α. Β. 93, 19, Πολύβ. 1. 17, 11.

ἔθιστόν, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐθίζειν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστόν τὸ σῶμα Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 28, Πλάτ. Πολ. 396A, κτλ.

ἔθιστός, ἢ, ὄν, ὃν δύναται νὰ κτήσῃται τις (ν' ἀποκτήσῃ) διὰ τῆς ἐξέως, ἀρετῇ 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 9, 1, κ. ἄλλ. 2) ὁ διὰ τῆς ἐξέως κτηθεὶς, ὁ αὐτ. 'Ρητ. 1. 10, 18.

ἔθιστος, οὐ, ὁ, ὁ ἄρχων ἔθους ἡ λαοῦ, Δουκ. Μακρόβ. 17. 2· νομάρχης 'Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 32. II. ἄρχων 'Ρωμαίων μισοθρόνων Σκυλιτζ. σ. 787.

ἐθναρχία, ἢ, ἡ ἐπὶ ἔθνους ἢ λαοῦ κυριαρχία, Βυζ.

ἐθνηδόν, ἐπίρρ., ἐξ ὁλοκλήρου ὅλον τὸ ἔθνος, τοὺς Σικιμίτας ἐθνηδόν ἀποσφάξαντες 'Ιωσήφ. Μακκ. 3. 4.

ἐθνικός, ἢ, ὄν, ὁ τοῦ ἔθνους ἢ εἰς τὸ ἔθνος ἀνήκων, Πολύβ. 30. 10, 6, Διόδ. 18. 13.

2) ἐν τῇ γραμμῇ, 'Εθνικὸν ὄνομα, ὡς Λυδός, Φρύξ, Κάρ. II. ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ἔθνος τῆς ἀληθοῦς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἰδωλολάτρης, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 17· ἐν τῇ πληρ., Ματθ. Γ', 7 κτλ. : — ἐθνικῇ. ἐν σοφίᾳ 'Ἐπιγρμ. 'Ελλ. 130. 6· — 'Ἐπίρρ. — μως 'Ἐπιστ. π. Γαλάτ. ε', 14.

ἐθνίτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, Εὐστ. 901. 9, Σουίδ. : παρ' 'Ψούχ. τὸ ἐθνήτης πρέπει νὰ διορθωθῇ ἐθνίτης.

ἔθνος, εὐς, τό, (ἐκ τῆς √FEΘ· ἴδε ἐν 'Π. Β. 87., Π. 115, κ. ἄλλ.) : ἀριθμὸς τις ἀνθρώπων ζώντων ὁμοῦ, ἀθροισμα ἀνθρώπων ἀποτελούντων ἐν σύνολον, ὁμάς, ἐτάρων ἔθνος, ἔθνος ἐταίρων, ὁμάς συστέρων, 'Π. Γ. 32., Η. 115, κτλ.· ἔθνος λαῶν, πλήρης ἀνθρώπων μεγάλῃ, 'Π. Ν. 495· καὶ ἐπὶ φυλῶν, Λυκίων μέγα ἔθ. Μ. 330· Ἀγαιῶν ἔ. Ρ. 552· ἐν τῷ πληθ., ἔθνεα πεζῶν Α. 724, πρβλ. Β. 91· ἔθνεα νεκρῶν 'Οδ. Κ. 526· καὶ ἐπὶ ζῶων, ἔθνεα μυιάων, μελισσῶν, ὀρνίθων, σμήνη, πλήθη, κτλ., 'Π. Β. 87, 459, 460· οὕτω καὶ ἔθνη θηρῶν Σοφ. Φ. 1147, 'Αντ. 344· ὁ Πινδ. ἔχει ὡσαύτως ἔθνος μερόπων, ἀνέρον, γυναικῶν, γένος, οἰκιστῶν, φυλῇ, Ο. 1. 106, Π. 4. 448· ἔθνος τόδε, ἐπὶ τῶν 'Ερμύων, Δίσχυλ. Εὐμ. 366.

2) μετ' 'Ομηρον, ἔθνος, λαός, τὸ Μηδικὸν ἔθνος 'Ηρόδ. 1. 101, πρβλ. Δίσχυλ. Πέρσ. 43. 56, κτλ.· τὸ δὲ γένος εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ ἔθνους, 'Ηρόδ. 1. 56, πρβλ. γένος Π. 1. γ.

6) ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ τοῖς 'Εκκλ. τὰ ἔθνη, οἱ ἐθνικοί, ἥτοι πάντες πλητὴ τῶν 'Ιουδαίων καὶ τῶν Χριστιανῶν· πρβλ. βάρβαρος.

3) ἰδιαιτέρως τάξις ἀνθρώπων, φυλῇ, τὸ Θετταλῶν.. πενεστικὸν ἔθνος Πλάτ. Νόμ. 776D· ἔθνος κηρυκτικόν, ῥαψωδῶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 290C, Ξεν. Συμπ. 3. 6, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455B, 'Αριστ. 'Αποσπ. 347· — ὡσαύτως, τάξις ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὸν βασιλῆα ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὐ πρὸς τοῦτο βλέποντες.., ὅπως.. ἐν τῷ ἔθνος ἐστὶ διαφερόντως εὐδαίμων Πλάτ. Πολ. 420D, πρβλ. 421C, 519E.

4) φυλὸν, τὸ θῆλυ ἔθνος Ξεν. Οἰκ. 7. 26.

5) μέρος, ἀριθμός· τις, 'Ιππ. 408. 33· πρβλ. ὁμοεθνία. II. ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου προσώπου, γένος, ἀγάλλει κελύου ὁμόμορον ἔθνος, Πυθέα, Πινδ. Ν. 5. 80· πρβλ. γένος II.

ἔθορον, ἄορ. β' τοῦ θρώσκω, 'Ομ.

ἔθος, εὐς, τό (ἔθω) συνήθεια, ἔθιμον, ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων (ἔθνα εἶναι σχεδὸν ταυτόσημον τῇ λέξει ἥθος), Δίσχυλ. 'Αγ. 728· τὸ σύνθηες Ε. Σοφ. Φ. 894· ἀκολούθως συνήθεστατον παρὰ Πλάτ., 'Αριστ., κλ. ἐν τῷ ἐνίκῳ καὶ τῷ πληθ.· ἐν ἔθει εἶναι, ἔχειν τὴν συνήθειαν, Θουκ. 2. 64· ἔθος ἐστίν τι, μετ' ἀπαρ., Κρατίν. ὁ Νεώτερος ἐν «Ταραντινοῖς» 1, 'Αλεξ. ἐν «Φιλοῦσῃ» 1· ἔθος ἔχειν μετ' ἀπαρ., Πλούτ. Θεμ. 4· ἔθεε, κατ' ἔθος, κατὰ συνήθειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 10. 9, 6· δι' ἔθος 7. 14, 4· ἐξ ἔθους 2. 1, 1· ἐν ἔθει ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 119.

ἔθρᾶεν, ἴδε τὸ ῥῆμα θερίζω.

ἔθω, (ἴδε ἐν τέλει) : εἶμαι συνεθισμένος, συνήζω· ὁ ἐνεστ. ἐν

χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ὅπως αἱ μετοχαὶ λαθῶν καὶ τυχῶν, ὅς κακὰ πόλλ' ἔθροσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώην, «ὅς πολλὰ κακὰ εἰργάζετο ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν εἰς τὰ σύμφута χωρία τοῦ Οἰνέως» (Θ. Γαζής), 'Π. Ι. 540 οὗς παῖδες ἐριδμαίνωνσιν ἔθοντες, οὗ· ἂν παῖδες ἐξ ἔθους ἐρεθίζωνσιν, Π. 260· — ὁ πρkm.

ἔωθα, 'Ιων. ἔωθα (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' 'Ομ.) κείται ἀντὶ ἐναστώτος καὶ ὁ ὑπερσ. εἰώθεν, 'Ιων. εἰώθεα ἀντὶ παρατατ. : — συνήθως, ἔχω τὴν συνήθειαν, τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., ὡς ἐν 'Π. Ε. 766, 'Πρόδ. 3. 36, Θουκ. 1. 99, κλ. : ἄπροσ. ὥσπερ εἰώθει (ἐνν. γενέσθαι) Πλούτ. Σύλλ. 9, κλ. : — ἡ μετοχὴ κείται ἀπολ. ἐπὶ

προσώπων, εἰθισμένος, συ· θῆς, ἡ· νί· ὁ· εἰώθε· 'Π. Ε. 231· ὑμῖν...



τοῖς εἰωθέσιν, οἱ οὗτοι συνήριζετε [νὰ με ἀκούετε], Σοφ. Φ. 939· οὐκ ἐωθώς, practer morem, παρὰ τὸ ἔθος, Ἰρδ. 1. 111· καὶ ἐπὶ πραγματικῶν, τὰ ἐωθότα νοήματα δ' αὐτ. 3. 80· ἐν τῷ εἰωθέτῳ τρόπῳ Πλάτ. Ἀπολ. 27B. κλ.· συγνάκις κατ' οὐδέτ., κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ τὴν συνήθειαν, Θουκ. 4. 17· παρὰ τὸ εἰωθός αὐτοῦ 55· τὰ εἰωθότα, συνήθη πράγματα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1, Θουκ. 2. 51, κλ.· — ἐν Ἀρχίππ. Ἀδῆλ. 10, Ἀραρ. Ἀδῆλ. 2, ὑπάρχει ἐωθώς· — Ἐπίρρ. εἰωθότως, ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἰπας οὐκ εἰωθότως Σοφ. Πλ. 1456. (Εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνήκουσι καὶ τὰ ἑξῆς· ἔθος, ἡθεός, ἐθίζω· — Ἡ ῥίζα αὕτη εἶναι ΣΦΕΘ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. svadh-ā (voluntas, vis), Λατ. sue-sco, sue-tus· πρβλ. Γοτθ. sid-us (ἥθος), Παλ. Ὑψ. Γερμ. sit-u (sittē).)

εἰ, Δωρ. ἀντὶ ζῆ, ὅπου, Σουλ. Ἐπιγρ. 5594. 11, 39, πρβλ. πεῖ. εἰ. Ἐπ. δὲ καὶ Δωρ. αἰ, Λατ. εἰ, ὑποθετικῶν ὁρίων ἐν χρήσει ἐπὶ ὑποθέσεων καὶ ἐπὶ πλαγίῳ ἐρωτήσεων. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ κανονικὸν αὐτοῦ ἀρνητικὸν εἶναι· τὸ μὴ, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ τὸ οὐ.

**Α. ΕΠΙ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ.** **1)** μεθ' ὀριστικῆς, **4)** μετὰ ἐνεστώτος, παρκαίμενον καὶ ἀόριστον, ὅταν ἀπλῶς ἐκπέρη παροῦσαν ἢ παρελθούσαν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἢ μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν ὑπονοεῖται, ἐλ' δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμὸι μέλλει φίλον εἶναι Πλ. Α. 564· πᾶς τύπος τοῦ ῥήματος δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῇ ἀπόδοσι, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ κατ' ἔννοιαν πρὸς τὸν ἐν προτάσει χρόνον, εἰ θεοὶ τὸ ὄρωσιν αἰσχροῖν, οὐκ εἰσὶν θεοὶ Βύρ. Ἀποσπ. 294. 7· εἰ δοκεῖ, πλέωμιεν Σοφ. Φ. 526· εἰ Φαίδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α· κάκιον ἀπολοῖμην (γινῆσαι εὐκτική). Ξανθὸν εἰ μὴ φίλῳ Ἀριστοφ. Βάτρ. 579, πρβλ. Ὁδ. Ρ. 475· εἰ θεοὶ ἦν, οὐκ ἦν αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοὶ Πλάτ. Πολ. 408C· εἰ τοῦτα λέγων διαφθείρω τοὺς νέους, ταῦτ' ἂν εἴη βλαβερὰ, ταῦτα θὰ ἦσαν βλαβερά, ἀντὶ ταῦτα εἶναι, ὅπερ θὰ ἦτο ἀποτόμην. Πλάτ. Ἀπολ. 30B. πρβλ. 25B· εἰ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεῶν ἀρχοίτε, ἂν οὗτοι εἶχον δίκαιον νὰ ἀποστατήσωσι, (ὅθ' ἂν ἐπόμενον ἐκ τούτου ὅτι) ὑμεῖς παρὰ τὸ εἰκόσι ἀρχετε, Θουκ. 3. 40· — περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκπράττοντες ὑπόθεσιν ἐνεστώσαν, ἴδε κατωτ. 3. 6.

**2)** μετὰ ἱστορικῶν χρόνων, ὅταν δηλώται ὅτι ἂν τι εἶχεν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὅθ' ἦτο τοιοῦτον, καὶ τότε ἐν τῇ ἀπόδοσι ὑπάρχει ἱστορ. χρόνος μετὰ τοῦ ἂν (ἴδε ἂν, Β. 1. 1. α):

**α)** ὁ παρὰ. μετὰ τοῦ εἰ σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρὸν ἢ πρὸς συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην ἐνέργειαν ἐν τῷ παρελθόντι (παρ' Ὁμ. ἀείποτε τὸ δευτέρου)· ταῦτα οὐκ ἂν ἐδύναντο ποιεῖν, εἰ μὴ διατρήσει μετρία ἐχρώντων, δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ κατορθώσωσι ταῦτα (ὡς τὰ κατορθώνουσιν), ἂν δὲν διήγον βίον ἐγκρατῆ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 489B· οὐκ ἂν νήσω ἐκράτει, εἰ μὴ τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, δὲν θὰ ἤδυνάτο (ὁ Ἀγαμέμνων) νὰ ἐξουσιάζῃ νήσους, ἂν δὲν εἶχε καὶ ναυτικὴν δύναμιν, Θουκ. 1. 9· εἰ ἦσαν ἀνδρες ἀγαθοί..., οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἐπασχον Πλάτ. Γοργ. 516E, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 5· εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε... οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε, ἂν ἐγὼ ᾔμην ἐν γνώσει τούτων..., Πλ. Θ. 366.

**β)** ὁ ἀόρ. μετὰ τοῦ εἰ σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρελθόν, εἰ μὴ ὑμεῖς ἤλθετε. ἐπορευόμεθα ἂν ἐπὶ βασιλείᾳ, ἂν ὑμεῖς δὲν εἴχετε ἔλθον, ἡμεῖς τώρα θὰ ἐπορευόμεθα κατὰ τοῦ βασιλείας, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4· καὶ ἴσως ἂν ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη, ἂν δὲν εἶχε κατελύθῃ, Πλάτ. Ἀπ. 321, πρβλ. Πλ. Ε. 679, Ὁδ. Δ. 363, Δημ. 41.18., 833.12.

**γ)** ὁ ὑπερσυντ. (ὁ ὁποῖος εἶναι σπάνιος) μετὰ τοῦ εἰ σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς πρᾶξιν τετελεσμένην ἐν τῷ παρελθόντι ἢ ἐν τῷ παρόντι, λοιπὸν δ' ἂν ἦν ἡμῖν ἐτι περὶ τῆς πόλεως διαλεγέσθων, εἰ μὴ προτέρα τῶν ἄλλων εὐ φρονήσασα τὴν εἰρήνην ἐπεποίητο, ἂν δὲν εἶχε κάμη (ὡς ἔχει κάμη) τὴν εἰρήνην πρὸ τῶν λοιπῶν, Ἰσοκρ. 93C· ἀλλὰ συνήθως τοῦ ἀόριστου γίνεται γρήσις πρὸς ἑκκρᾶσιν τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερσυντ.

**δ)** μετὰ ὅπως δηλώσῃ μέλλουσιν ὑπόθεσιν ὡς οἶν τε ἐμφανιστάτα, ὅτε καὶ ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρεται εἰς μέλλοντα χρόνον, εἰ ρθάσμεον τοὺς πολεμικούς κατακαίνοντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται Ξεν. Κύρ. 7.1.19· εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐκ περιέσται τάκει Θουκ. 6. 91. Ἐπὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένων τούτων ὑποθέσεων πολλῶν συνηθέτερον εἶναι τὸ ἂν μεθ' ὑποτακτ. (ἴδε κατωτ. II. 1)· ἀλλὰ τὸ εἰ μετὰ μέλλ. εἶναι συχνὸν παρὰ Τραχ., καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ ἐξενεχθῇ ἀπειλὴ ἢ νουθέτησις ἢ ἰσχυρὰ ἐπὶ κλήσις εἰς τὰ αἰσθητάτα τοῦ ἀκούοντος, εἰ μὴ καθέξεισι γλῶσσας, ἔσται σοὶ κακὰ Εὐρ. Ἀποσπ. 5, πρβλ. Δημ. 842. 15.

**ε)** ὁ μέλλων μετὰ τοῦ εἰ ἐνίοτε ἐμφαίνει βούλησιν, προσδοκίαν ἢ ἀνάγκην ἐν τῷ παρόντι, ἔνθα κοινότερον εἶναι τὸ μέλλω μετ' ἀπαρ.· ὡς αἶρε πληκτρον, εἰ μαγεῖ, ἂν ἔχῃς σκοπὸν νὰ πολεμήσῃς, νὰ διαγωνισθῇς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 761· ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνῆρ..., εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῆδε κείσεται κράτη, δηλ. ἂν ταῦτα μείνωσιν ἀτιμώρητα, Σοφ. Ἀντ. 484, πρβλ. Πλ. Α. 61, Εὐρ. Ἐκ. 863· — τοιαῦτα ὑποθέσεις ἀνήκουσι κυρίως εἰς I. 1, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἐν τῇ ἀπόδοσι δύναται νὰ εἶναι χρόνου ἐνεστώτος, δὲν δύναται δὲ ἐνταῦθα ἡ ὑποτακτικὴ

νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος (ὡς ἐν α).

νέμενον ἀντὶ αἰτιολογικοῦ μορίου μετὰ τὸ θαυμάζω, κτλ., ἴδε κατωτ. V.

**II.** μεθ' ὀριστικῆς, τὸ εἰ κανονικῶς ἐννοεῖται μετὰ τοῦ ἂν (Ἐπ. κε. κεν), καὶ σχηματίζει τὴν σύνθετον λέξιν ἂν, συνηρ. ἦν, ἂν [ἂ]· ἀλλ' ὁ Ὁμ. οὐκ σπανίως παραλείπει τὸ ἂν (κε, κεν), π. χ. ἐν Ὁδ. Ε. 221., Ξ. 372, — τὴν ἐλευθερίαν ταύτην λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ Ἀττ. πεζογράφοι· ἀπαντᾷ δ' ὅμως τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ μεταγεν. πεζῷ λόγῳ· ἴδε ἂν Δ. 1.

**1)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ μέλλοντα, τὸ ἂν μεθ' ὑποτακτ. ἐμφαίνει ὑπόθεσιν ἐν τῷ μέλλοντι, ζωηροτέρην μὲν τῆς τοῦ εἰ μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' ἦτον ζωηρὰν τῆς τοῦ εἰ μεθ' ὀριστικῆς μέλλοντος (ἴδε ἂνωτ. I. 3, α)· εἰ δὲ κεν ὡς ἐρέξῃ καίτοι πειθόμεθα Ἀχαιοί, γνώσῃ ἔπειθ'... Πλ. Β. 364, πρβλ. Α. 128., Γ. 281, Ὁδ. Ρ. 549· ἂν δὲ τις ἀνθιστῇται, σὺν ὧσιν πειρασόμεθα χειροῦσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 11· ἂν μὴ νῦν ἐθέλωμεν ἐκεῖ πολεμεῖν αὐτῷ, ἐνθάδ' ἴσως ἀναγκαζήσομεθα τοῦτο ποιεῖν Δημ. 54. 20 (εἰ μὴ νῦν ἐθέλωμεν, ὅθ' ἐσόμενεν· ἂν τώρα δὲν θέλωμεν)· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 13., 5. 3, 27., 5. 4, 30., 5. 5, 13, Πλάτ. Πολ. 473D.

**2)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἐκφράττει κατ' ἐνεστώτα καὶ δηλοῖ συνήθη ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν, ἡ ὑποτακτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐμφαίνει γενικὴν ὑπόθεσιν, ἂν ποτε συμβῇ τοῦτο ἢ ἐκείνου (ὅπερ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις, ὡς συνήθως καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ, ἐκφράζεται κατ' ἐνεστ. ὀριστ.), ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον (ἐνν. ἐστὶ), ἐάν ποτε γένη διανομή, τὸ ἰδικόν σου μερίδιον εἶναι (πάντοτε) μεγαλύτερον, Πλ. Α. 166· προσεῖτε παραλείπομένου τοῦ ἂν, εἴπερ γὰρ τε χέλον· καταπέλῃ, ἀλλὰ... ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ Α. 81· ἦν ἐγγύς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν Εὐρ. Ἀλκ. 671· — ἐνίοτε, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς, ἡ γενικὴ αὕτη ὑπόθεσις ἐκφράζεται διὰ τῆς ὀριστ. τοῦ ἐνεστ. (οὐδέποτε διὰ τοῦ μέλλοντος), εἰ τις δύο ἡ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν Σοφ. Τρ. 944.

**III.** μετ' ἑγκτικῆς τὸ εἰ οὐδέποτε λαμβάνει τὸ ἂν, καὶ εἶναι ἐν χρήσει,

**1)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ τὴν εὐκτικήν μετὰ τοῦ ἂν (ἴδε ἂν Β. III. α) τὸ εἰ μετ' εὐκτ. ἐν τῇ προτάσει καθόλου ἐμφαίνει μέλλουσιν ὑπόθεσιν ἦτον ὠρισμένως καὶ ζωηρῶς τοῦ ἂν μεθ' ὑποτακτ., καὶ διαφέρει τῆς συντάξεως ἐκείνης ὡς διαφέρει τὸ ἂν ἥβελ ἐν ὑπάρχει τοῦ ἂν ὑπάρχει ἡ κεν γηθήσαι Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες..., εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθόλιό μαρμαμένον, βεβαίως θὰ ἔχαιρον ἂν ἦθελον ἀκούσθαι..., Πλ. Α. 255, πρβλ. Η. 28, Ὁδ. Γ. 223· εἴης φορητὸς οὐκ ἂν, εἰ πρόσσοις καλῶς Δίσχυλ. Προμ. 979· οὐδὲ γὰρ ἂν με ἐπαινοίῃ, εἰ ἐξελαύνουσιν τοὺς εὐεργέτας Ξεν. Ἀν. 7. 7, 11· οἶκος δ' αὐτότος, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν, ἂν ἦτο κατορθωτὸν νὰ λάβῃ φωνήν, Δίσχυλ. Ἀγ. 37· οὕτω, κανονικῶς, ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἡ εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἐνίοτε κείται ἐν τῇ προτάσει, ὡς ἡ ὀριστ. τοῦ παρατακτ. παρ' Ἀττ. πρὸς διήλωσιν μὴ ἐκτελούμενης ὑποθέσεως ἐν τῷ ἐνεστώτι (ἴδε ἂν Β. III. α), εἰ νῦν ἐπ' ἄλλῳ ἀθλεύοιμεν, ἦ τ' ἂν ἐγὼ... φεροίμην, ἂν τώρα ἡμιλῶμεθα... κτλ., Πλ. Ψ. 274· καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί ἐνίοτε ἀκολουθοῦσι τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ χρήσει, εἰ μὴ κυρίως (εἰ μὴ ἐκνίξῃ) Εὐρ. Μῆδ. 568 (ἴδε ἂν Β. III. α).

**2)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἀναφύεται εἰς τὸ παρελθόν δηλοῦσα συνήθη ἢ ἐπαναληπτικήν ἐνέργειαν, ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐκφράζει ὑπόθεσιν ἀόριστον ἐν τῷ παρελθόντι· ἂν τοῦτο συνέβαινε ποτε..., ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ (ἴδε ἂνωτ. II. 2), εἰ δὲ τις ἀπορροῦσιν αἰσθητοῖς..., καταδουρύνουσι τὴν ταραχὴν ἐπείρωτο, ἂν συνέβαινε νὰ ἴδῃ (ἂν ποτε ἔβλεπε) στρατιώτας ἐν ἀταξίᾳ (δηλ. ὁσάκις ἔβλεπε...), (ἀείποτε) προσεπάει, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55, πρβλ. Ἀν. 4. 5, 13, Ἀπομν. 4. 2, 40· εἰ τίς ἀντιπείσι, ἐυθύς τεθήνηκε, ἂν τις ἤμερον ἀντίρησιν, ἀμείως ἐρονεύετο, Θουκ. 8. 66· ἀλλ' εἰ τι μὴ φέροιμεν, ὠτρυνεν φέρειν Εὐρ. Ἀλκ. 755. Ἡ εὐκτ. αὕτη εἶναι σπαν. παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἴδε Πλ. Γ. 453., Ω. 768. Ἐνταῦθα (ὡς ἂνωτ. II. 2) ἡ ὑπόθεσις ἐνίοτε ἐκφράζεται διὰ τῆς ὀριστ., εἰ τίς τὰ ἐτηρώτα, ἀπεκρίνοντο Θουκ. 7. 10.

**3)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρωχημένου χρόνου ἡγομένου, τὸ εἰ μετ' εὐκτ. συγνάκις παριστᾷ ὅτι ἐκφράζεται ἐν εὐθείᾳ λόγῳ διὰ τοῦ ἂν μεθ' ὑποτακτ. ἡ διὰ τοῦ εἰ μετ' ἀρχικοῦ (οὐδέποτε ἱστορικοῦ) χρόνου ὀριστικῆς· ἐλογίζοντο ὡς, εἰ μὴ μάχοιντο, ἀποστήσονται αἱ πόλεις (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθείᾳ λόγῳ θὰ ἦτο· ἐάν μὴ μαχώμεθα, ἀποστήσονται) Ξεν. Ἐλλ. 6. 4, 6, πρβλ. Δημ. 548. 20, Ξεν. Ἐλλ. 5. 2, 2· ἔλεγεν ὅτι, εἰ βλαβερά πεπραγῶς εἴη, δίκαιος εἴη ἔφημοσθαι (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθείᾳ λόγῳ θὰ ἦτο, εἰ βλαβερά πέπραγε, δίκαιός ἐστί ἔφημοσθαι) αὐτῷ 5. 2, 32, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 25· εἰ δὲ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολέμιῳ χρήσοιτο (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθείᾳ λόγῳ θὰ ἦτο, εἰ τινα λήψεται, χρήσεται) ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 3· — ὅτε ἡ ἀπόδοσις δὲν ἐκφράζεται κατ' οὐδεμίαν μορφήν πλαγίου λόγου, ἀλλὰ περιέχεται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, οὐκ ἦν τοῦ πολέμου πέρας Φιλίππῳ, εἰ μὴ Θηβαίους... ἐχθροὺς ποιήσεις τῇ πόλει, δηλ. ὁ Φίλιππος ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐπὶ πόλιν τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἐκτὸς ἂν ἤβηλε κάμη τοὺς Θηβ. κτλ. (ἡ σχέσις αὐτοῦ ἦτο,



ἐάν μὴ ποιήσω), Δημ. 276. 1· ἐβούλοντο γὰρ σφίσι, εἴ τινα λάβοιεν, ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἔνδον, ἣν ἄρα τύχασί τινες ἐξωγορημένοι (ἣν τύχασιν ἡδύνατο νὰ εἶναι εἰ τύχοιεν, καὶ τὸ εἰ λάβοιεν, ἣν λάδωσι) Θουκ. 2. 5. 4) ὁπότεν τὸ εἰ συντάσσεται εὐκτιχῇ μετὰ τοῦ ἀν. τὸ κῶλον χρησιμεύει ὡς ἀπόδοσις ἀπ' αὐτῆς καὶ πρότασις· πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 329B, Δημ. 44. 30, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3 (ἴδε ἀν Β. III δ). Δ.

IV. εἰς ὀλίγας περιστάσεις δ' Ἡρόδ. μεταγράφεται τὸ εἰ πλάγιον λόγῳ μετ' ἀπαρ. (ἀντὶ τοῦ εἰ δεῖ ἢ εἰ θέοι), εἰ γὰρ δὴ δεῖν πάντως περιθεῖναι ἄλλῳ τῶν τὴν βασιλίην ..., [ἐφη] δικαιότερον εἶναι, κτλ., Ἡρόδ. 1. 129· εἰ εἶναι τοῦτο μὴ φίλον· 2. 64, πρὸς Πλάτ. 172., 3. 105, 108. V. μετὰ ῥημάτων δηλοῦντων ἡγουμένον, χαρὰν, ἀγαπᾶν, αἰσθάνεσθαι, ἐκπλήσσειν καὶ ὅμοια· αἰσθάνεσθαι, ὁαυμάζω.

ἀγαπᾶν, αἰσθύνεσθαι, βαρύνεσθαι φέρω. δεῖν δὲ ἐστὶ, ὁαυμάζω, ἀντὶ ἐστὶ, λυπεῖ με, μέμφομαι, παρὰδοξάν ἐστι, σχετλιάζω, φθονῶ, κτλ., εἶναι ἐν χρήσει τὸ εἰ μεθ' ὁρίστ., ὅπου ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ ὅτι, ὅπως δηλωθῇ τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ τὸν τρόπον ἡτοῦ ἐμφαντικόν, ὁαυμάζω εἰ μὴδεὶς ὑμῶν μὴτ' ἐνθυμεῖται μὴτ' ὀργίζεται ὁρῶν... Δημ. 52. 17· οὐκ ἀγαπᾶ εἰ μὴ οἰκνὰ δεδωκέν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσὸν στεφάνῳ στεφανώσεται ἀγαπᾶν Διόν. 71. 28· ἡγουμένον παρωχημένου χρόνου ἢ φύσεως τοῦ πλάγιου λόγου ἐπιτρέπει τὴν τροπὴν τῆς ὁρίστ. εἰς εὐκτιχὴν, ἐθαυμάζει δ' εἰ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττει... Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7 (πρὸς Πλάτ. ἐθαυμάσει δ' εἰ μὴ φανερόν· ἐστὶν αὐτῶν 1. 1, 13)· ἔχαιρον ἀγαπῶν εἰ τις ἔασοι Πλάτ. Πολ. 450A· δεινὸν εἰσῆει, εἰ... δεῖσι Δημ. 351. 18.

Ἐνίοτε καὶ μηδὲν τοιοῦτον ῥήματος ἡγουμένου, πρότασις τις διὰ τοῦ εἰ λαμβάνει τὴν θέσιν αἰτιολογικῆς πρότασις, ὡς, πολλοὺς γὰρ οἴκε εἶναι· εὐπετέστερον διαδάλειν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένης μὲν... μούδον οὐκ οἶός τε ἐγένετο διαδάλειν, τρεῖς δὲ ἡμετέρας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο· Ἡρόδ. 5. 97, πρὸς Πλάτ. 1. 60, 129, 212., 7. 10., 9. 68. VI. ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΑΙ.

1) ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ὑποοίεται ἐκ τῶν συμφοραζομένων, χωρὶς νὰ τίθεται τότε δὲ τὸ εἰ ἐάν· ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ: ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δὲ... ἐν περιπτώσει καθ' ἣν... πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιδοθῶσιν, ἐχώρουν, περιχώρουν πρὸς τὴν πόλιν (ὅπως συναντήσωσι τοὺς πολίτας) ἐν ἣ περιπτώσει ἤβελον ἐξορμήσει, Θουκ. 6. 100· ὠκτιρον εἰ ἀλάσοιντο, τοὺς ἐλπιούμην [σχεπτόμενοι] ὅποιον θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτῶν, ἀν ἤβελον σὺληρῆν, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· οὐκουν, ἣν δ' ἐγώ, ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἣν πεισώμεν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφίεναι; δὲν ὑπολείπεται λοιπὸν ἐν... πρᾶγμα ἀκόμη, δηλ. τὸ [νὰ μᾶς ἀφίεντε νὰ ὑπάγωμεν], ἐν ἣ περιπτώσει οἱ καταπείσωμεν οἱ πρέπει νὰ μᾶς ἀφίεντε, Πλάτ. Πολ. 327C· ἰκέται πρὸς σὲ δευρο ἀφίγεμα, εἰ τινα πόλιν φράσειςας ἡμῖν εὐερον, ἤθεον πρὸς σὲ μετὰ τὴν ἐλπίδα μήπως εἴπης· εἰς ἡμᾶς περὶ τίνος μαλ' ὁδοῦ (ἄβελον· ἐχούσης μαλ' ὁδόν)· πόλεως (δηλ. διὰ νὰ μάθωμεν περὶ αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὀρν. 120· παρέζεο καὶ λαβὲ γούρυν, αἰ κέν πως ἐθέλῃσιν. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, κάθισε πλησίον αὐτοῦ καὶ βάλε τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ [ῥως τὸν καταπείσῃ νὰ βοηθήσῃ πρὸς Τρώας], ἀν τυχὸν θέλῃ νὰ τὸ πρῆξῃ, Ἠλ. Α. 408, Πλάτ. Α. 66, Ὀδ. Α. 94, Γ. 92· ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταῦτα δοκῇ, ἄκουσον καὶ ἐμὲ [ἵνα συνανέσῃς], ἐν ἣ περιπτώσει ἡ αὐτὴ γνώμη εἶναι καὶ εἰς σὲ ἀρεστὴ, Πλάτ. Πολ. 358B· ἰδὲ δὴ, ἐάν σοι ὅπερ ἐμοὶ εὐνοδοκῇ, ἰδὲ λοιπὸν ἀν τυχὸν ἔχηεν αὐτὴν γνώμην με ἐμὲ, αὐτοὶ 434A. Πολλὰ τῶν παραδείγματων τούτων ἦσαν ὁρθῶς ἡμηνευθῆσαν ὡς πλάγια ἐρωτήσεις (ἴδε κατωτ. Β. 2).

2) ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς διὰ ῥητορικῶν λόγων, ὅτε ἡ ἑλλειψὶς αὐτῆς εἶναι ἐμφαντικώτερα τῆς ὑπέρβους αὐτῆς, εἰ περ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος... συφελίξαι, ἀν θέλῃ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ [τὰ τὸ κάμη], Ἠλ. Α. 580· ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας, εἰ δὲ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κε μὲν αὐτὸς ἔλωμαι, ἀλλ' εἰ μὲν παρέξωσι γέρας (καλῶς ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα)· ἐάν δὲ μὴ δώσω, ἐγὼ δ' ἂν αὐτὸς παραγενόμενος ἀρῶμαι (Θ. Γαζῆς), Δ. 135, πρὸς Πλάτ. Ζ. 150, Ἀριστοφ. Πλ. 469· καὶ ἣν μὲν ἐυμβῇ ἡ πέτρα, — εἰ δὲ μὴ, καὶ ἂν μὲν ἡ ἀπόπειρα ἐπιτύχῃ, [καλῶς] — εἰ δὲ μὴ..., Θουκ. 3. 3, πρὸς Πλάτ. Πρωτ. 325D.

3) κατὰ παρομοίαν ἑλλειψιν τῆς ἀποδόσεως εἰ γὰρ ('Επ. αἰ γὰρ) καὶ εἴθε ('Επ. αἰθε), μετ' εὐκτιχῆς ἡ ιστορικῶν χρόνων τῆς ὁρίστ. ἐκφράζει εὐχὴν (ὅτε ἡ εὐκτ. καὶ ἡ ὁρίστ. ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ καὶ ἐν ἀπολύτῳ προτάσει), αἰ γὰρ ἐμοὶ τὸσσηνδε θεοὶ δύναμιν παραθελεν, εἴθε οἱ θεοὶ νὰ μοι δώσωσι τὸσσην δύναμιν, Ὀδ. Γ. 205, πρὸς Πλάτ. Ζ. 440· εἰ γὰρ γενόμην ἀντὶ σοῦ νεκρὸς Εὐρ. Ἰππ. 1410· εἴθ' εἴχας, ὡ τεκούσα, βελτίους φρένας, εἴθε νὰ εἴχας κτλ., ὁ αὐτ. Ἠλ. 1061, πρὸς Πλάτ. 1072· εἴθ' ἐμ' ἐδέξω, εἴθε νὰ εἴχες δευρὴ ἐμὲ, Αἰσχλ. Ἀγ. 1537· εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, εἴθε νὰ σε εἶχον συναντήσῃ τότε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46.

Παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ εἰ μόνον εὐρήται οὕτω μετ' εὐκτιχῆς, ἀλλ' εἰ τις... καλέσειεν Ἠλ. Κ. 111· εἰ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίσιον Εὐρ. Ἐκ. 836. Ἐνίοτε, εἰ γὰρ ἡ εἴθε προηγείται τοῦ ὠφελον ἢ ὠφελλον μετ' ἀπαρ. ἐπὶ εὐχῆς ἴδε ὠφελῶ. Ἐνίοτε τὰ μόρια ταῦτα συντάσσονται καὶ μετὰ μόνου

ἀπαρεμφ. ἐπὶ εὐχῆς, αἰ γὰρ... τοῖος ἔων, οἶός ἐσοι... παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέσθαι Ὀδ. II. 313· καὶ συνυθεστέρον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. II. 9. 284, 288.

4) ἐνίοτε τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως εἰς ἣν τὸ εἰ ἀνήκει παραλείπεται, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἀκολουθοῦντας ἐκφράσεις: α) εἰ μὴ, Λατ. nisi, οὐδὲν ἄλλο σιτέονται, εἰ μὴ ἰχθὺς μοῦνον Ἡρόδ. 1. 200· εἰ μὴ κρεμάσας Ἀριστοφ. Νεφ. 229· μὰ τῷ θεῷ, εἰ μὴ Κριτύλλα γ' [εἰμὶ] ὁ αὐτ. Ἄεσμ. 898· εἰ μὴ ὅσοι, εἰ μὴ μόνον, πλὴν μόνον, ἐγὼ μὲν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ Ἡρόδ. 2. 73, πρὸς Πλάτ. 1. 45., 2. 20· ὡσαύτως, εἰ μὴ εἰ, Λατ. nisi si, Θουκ. 1. 17, Πλάτ. Ἰοργ. 480B, κτλ.· εἰ μὴ τι οὖν, ἀλλὰ..., ἂν τίποτε ὅλλο, ἀλλὰ..., ὁ αὐτ. Μένων 86E. 6) εἰ δὲ μὴ, Λατ. sin minus, προηγούμενοι τοῖσι Λαμψακηνοῖσι μετιέναι Μιλτιάδεα, εἰ δὲ μὴ, σφέας πίτουν τρόπον ἡπειλὴς ἐκτρίψειν Ἡρόδ. 6. 37, πρὸς Πλάτ. 36· οὕτω μετὰ τὸ μάλιστα μὲν, Θουκ. 1. 32, 35, κτλ.· δυνατόν δὲ νὰ ἔχη σθένος πρὸς προηγούμενον ἄρνησιν καὶ δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ὅπου κανονικῶτερον θὰ ἦτο τὸ ἐάν δὲ, ἐάν συνεπληρῶτο ἡ ἑλλειψὶς, μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν ποτ' αἰτιάσει, μὴ με τύπτει, ἄλλως: τὸν ἑαυτὸν σου θὰ κατακρίνης ποτ', Ἀριστοφ. Νεφ. 1433· ἐάν μὲν πείσῃτε..., εἰ δὲ μὴ... Δημ. 129. 14· ὦ Κύρε, μὴ οὕτω λέγε, εἰ δὲ μὴ, οὐ θαρροῦντά με ἔξεις Ξεν. Κύρ. 3. 1, 35, πρὸς Πλάτ. Α. 4. 3. 6, Θουκ. 1. 28, 131, Πλάτ. Φαῖδρ. 91C.

γ) τὸ εἰ δὲ, ὅπερ κυρίως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ εἰ μὲν, κεῖται πολλάκις· ἐλλειπτικῶς, εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, φευγόντων, «προσληπτέον τὸ, βούλονται, ἢ» ἢ, ἐάν δὲ καὶ αὐτοὶ βούλονται, φευγέτωσαν» (Σχολ.), Ἠλ. 1. 46· οὕτως, εἰ δὲ, οὐ μὲν μεν ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω, «εἰ δ' ἀμπεβάλλεις, σὺ μὲν ἄκουσόν μου, ἐγὼ δὲ σοι πάντα διηκριβούμενος ἔρω» (Θ. Γαζῆς), αὐτοὶ 262· οὕτω καί, εἰ δ' ἄγε, ἐπὶ παρρηλεύσεως, προτροπῆς, ἐμπρός, ἔλα, (πλήρης δὲ ἡ φράσις εἶναι· εἰ δὲ βούλει, ἀγε), Ὀδ. Α. 271, κτλ.· οὕτως, εἰ δ' ἄγε δή, εἰ δ' ἄγε μὴν, εἰ δ' ἄγε μοι, εἰ δ' ἄγε νῦν Ὀμ.· ὡσαύτως, εἰ δ' ἄγετε Ἠλ. Χ. 381· — ἐνίοτε ὁμοῦ εἰ δὲ καίται ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μὴ, ὡς, εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω· εἰ δ', ὅ, τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω Πλάτ. Εὐθύδ. 285C, πρὸς Πλάτ. 212C· οὕτω καί, εἰ δ' οὖν Σοφ. Ἀντ. 722.

δ) εἰ τις, Λατ. siquis, ὅτλον [ἔκνον] χειρὸς] ἀλγιστον ἔσχον, εἰ τις Αἰτωλὶς γυνή, ὑπέστην βαρυτέρην θλίψιν πάσης ἄλλης Αἰτωλίδος γυναικός, ὁ αὐτ. Τρ. 8, πρὸς Πλάτ. Ο. Κ. 734· οὕτως, εἰ τις ἄλλος, siquis alius, Εὐρ. Ἀνθ. 6, κτλ.· εἰ τις καὶ ἄλλος Ἡρόδ. 3. 2, κτλ.· εἰπερ τις ἄλλος Πλάτ. Πολ. 501D.

ε) εἰ ποτε καὶ εἰπερ ποτέ, ἐάν ποτε, περισσότερον πάσης ἄλλης περιστάσεως, ἡμῖν δὲ καλῶς, εἰπερ ποτέ, ἔχει... ἡ ἐυναλλαγή, Θουκ. 4. 20, πρὸς Πλάτ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 594· εἰ ποτε καὶ ἄλλοτε ἔσται Ἄν. 6. 4, 12, κτλ. ζ) εἰ ποθεν (ἐνν. προτέμψαι ἔχετε), «ἐάν ἀπὸ κανὲν μέρος», Λατ. alicunde, εἴφορ, εἰ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελῶν τι προτέμψατε, Σοφ. Φ. 1204· οὕτω, εἰ ποθι... λεύσωμεν = εἰ ποῦ (λευσέοι) ὁ αὐτ. Αἴ. 886.

VII. μετ' ἄλλων ΜΟΡΙΩΝ: 1) περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ καὶ εἰ (ἢ καὶ ἐάν ἢ καὶ ἂν) καὶ τοῦ εἰ καὶ (ἢ ἐάν καί), ἴδε καί: — τὸ ἐναντίον τοῦ καὶ εἰ εἶναι οὐδ' εἰ, τὸ δὲ τοῦ εἰ καὶ εἶναι εἰ μὴδὲ. 2) περὶ τοῦ ὡς εἰ, ὡς εἰ, ὡς περ εἰ, κτλ., ἴδε ὡς καὶ ὡς περ. 3) περὶ τοῦ εἰ δὴ καὶ εἰπερ ἴδε εἰ δὴ καὶ εἰπερ. 4) εἰ γε, ἂν τῷ ὄντι, ἢ ἂν τοῦλάχιστον, ἂν πράγματι, ἐνίοτε σχεδὸν ἀφού, Λατ. si quidem· ἴδε ἐν λέξ. γε.

5) περὶ τοῦ εἰ γὰρ καὶ εἴθε, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε ἀνωτ. VI. 3.

VIII. ὑπάρχει ἰδιαίτερα χρήσις ἐν τῇ Κ. Δ. τοῦ εἰ (= τῷ Ἐδρ. im) ἐπὶ ἀρνητικῶν ὅρκων, π. χ. «εἰ γὰρ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιτήτῃ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον», οὐ δοθήσεται, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ἡ', 12· «ὡς ὥμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς...», οὐκ εἰσελεύσονται εἰς... Ἐπιστ. πρὸς Ἐβρ. γ', 11., δ', 3· ἴδε Γραμμ. Καν. διαθ. Viner § 59. 9.

Β. ΕΠΙ ΠΛΑΓΙΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ. Λατ. an, ἐπομένως ὁρίστ., ὑποτακτ. ἡ εὐκτιχῆς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως τῶν πλάγιων λόγων (ὡν ἰδιαίτερον εἶδος ἀποτελοῦσιν αἱ πλάγια ἐρωτήσεις):

1) μεθ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ὑπάρχει ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἢ ἀπολύτῳ ἐρωτῇ χρόνος, σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, εἰ εἶναι θεός, Ἠλ. Ε. 183· εἰ συμπονήσεις..., σκόπει Σοφ. Ἀντ. 41.

2) μεθ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἡ ὑποτακτικὴ εἶναι ἐνδοιαστικὴ ὡς ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτῇ, τὰ ἐκπώματα... οὐκ οἶδ' εἰ' Χρυσάντα τοῦτω δῶ Ξεν. Κύρ. 8. 4, 16· τὸ εἰ οὐδέποτε γίνεται ἐάν ἐνανταῖα, ὡς τὸ ἂν δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ τελεῖ ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀπολύτου ἐρωτήσεως. Περὶ ἑλλειπτικῶν συντάξεων μετὰ τοῦ ἐάν καὶ ὑποτακτ., αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε ἡμηνεύονται ὡς πλάγια ἐρωτήσεις, ἴδε ἀνωτ. VI. 1.

3) μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἥτις παρὶσσότερον τινὰ τῶν δύο προηγούμενων συντάξεων ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτῇ, ἤρετο εἰ τις ἐμοῦ εἰη σοφώτερος, ἤρωτησεν ἂν ἡτό τις σοφώτερος ἐμοῦ (ὅτε ἡ εὐθεία ἐρωτῇ θὰ ἦτο, ἔστι τις σοφώτερος ἐμοῦ;) Πλάτ. Ἀπολ. 21A· ἡ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀντὶ τῆς ὁρίστ. εἶναι σπανία, ἡρώτων αὐτὸν εἰ ἀναπλεύσειεν, τὸν ἡρώτων ἂν ἀνέπλευσεν (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτῇ, ἀνέπλευσας;), Δημ. 1223. 20· ἀλλ' ἡ εὐκτ. τοῦ



ἀορ. ἐν γένει παριστά τὴν ὑποτακτ. ἀορ., τὸν θεὸν ἐπὶ ἤρουντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίους τὴν πόλιν... καὶ τιμωρήσαν ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν εἰς τοὺς Κορινθίους καὶ νὰ δοκιμάσωσι νὰ... Θουκ. 1. 25. 'Εν ἀμφοτέραις ταῖς συντάξεσι ταύταις ἡ ἀρχικὴ ὁριστικὴ ἢ ὑποτακτικὴ δύναται νὰ τηρηθῇ, ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολιεῖν Θουκ. 1. 119· ἐβούλευοντο, εἴτε κατακαύσωσιν... εἴτε τι ἄλλο χρῆσονται, ἂν ἔπρεπε νὰ κατακαύσωσιν αὐτούς ἢ νὰ τοὺς μεταχειρισθῶσιν ἄλλως· πῶς, ὁ αὐτ. 2. 4· οὕτως, ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν αὐτῷ εἰ δὴ ἐπιψηφίσαι τοῖς προέδροις, εἶπεν ὅτι αὐτοὶ (ὁ Δημοσθ.) ἐξήγησε τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ δώσῃ, Λισγύλ. 37.1.

4) μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ καὶ τοῦ ἂν μόνον ὅταν οὕτως ἐκφέρηται καὶ ἡ εὐθεία ἐρώτησις, ἡρώτων εἰδοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά, ἡρώτων ἂν θὰ εἰδῶν (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσε, δολήθη ἂν·), 'Εν. 'Αν 4. 8, 7.

5) ὡς ΔΡΝΗΤΙΚΟΝ ΜΟΡΙΟΝ ἐν χρήσει μετὰ τοῦ εἰ ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως εἶναι τὸ οὐ, ἰσχύει τούτου (τοῦ οὐ) θὰ ἐγίνετο χρήσις ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀνεξαρτήτου ἐρωτήσεως, ὡς ἐνετέλλετο... ἐρωτᾶν, εἰ οὐ τι ἐπαισχύνεται, ἂν δὲν ἐντρέπεται, 'Πρόδ. 1. 90, κτλ.—ἀλλ' ἐὰν ἐν τῇ ἀνεξαρτήτῳ ἐρωτήσεθι θὰ ἀπρηχέτο (παρακαλούμενης οὕτως ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως), διατρέπεται καὶ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσε, ὡς οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξίσι πλέον ἔχειν μῆδ' ἐβούλεται ὁ δικαίος, τοῦ δὲ ἀδίκου (ἐνθα ἡ ἀνεξαρτήτος ἐρώτησις θὰ ἦτο μὴ ἀξίσι μῆδ' ἐβούλεται;) Πλάτ. Πολ. 349B 'Επὶ διπλῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, εἴτε... εἴτε...; εἴ... εἴτε...; εἴτε... ἢ...; δυνατὸν νὰ τεθῇ ἐν τῇ δευτέρῳ ἁπλῶς εἴτε οὐ εἴτε μὴ, πολλὰ ἂν περισκεψώ, εἴτε ἐπιτρεπτόν εἴτε οὐ... οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ, εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαυτὸν αὐτῷ εἴτε μὴ ὁ αὐτ. Πρωτ. 313A, B (ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιόδου)· ἀνάγκη τὴν ἐμὴν ὑπέρτα, εἴτε θυγατὴρ ἢν Κίρωνος εἴτε μὴ, καὶ εἰ παρ' ἐκείνῳ διητάτο ἢ οὐ, καὶ γάμους εἰ διπτούς ὑπὲρ ταύτης ἐστίασεν ἢ μὴ... πάντα ταῦτα εἰδέναι τοὺς οἰκέτας 'Ισαῖος 69. 35.

εἶ = ἦ, ἢ ἐπὶ ῥημα ὁρκεῖν, ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (Πλάτ. Διαθ. Γεν. KB', 17), ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καὶ ἔστιν ἐπὶ ῥημα βεβαιώσεως· 'Ετυμ. Μ. 416. 50. εἶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ὅπου, Α. Β. 625. 9.

εἶα, ποιητ. τρισύλλ. εἶα, Λατ. εἶα, ἐπιφώνημα παρακλεισματοῦ, ἔα δὴ, ἄγε δὴ, ἔλα λοιπόν, ἐμπρός, (πρὸς) τὸ παρακλίσμα τῶν νῦν ναυτῶν· ἔγεια μὲν, ἔγεια λέσας·)· τίθηται δὲ μετὰ προστακτ. ἐν. ἢ πληθ., ἀλλ' εἶα χώρει καὶ κόμει· 'Ιάσονα, ἐμπρός, προχώρει καὶ... Εὐρ. Μῆδ. 820· ἀλλ' εἶ' ἐμχορτεῖται, ὡς τέκν', ἐς δόμου πατρὶ 'Πρ. Μαίν. 622, κτλ.—εἶα δὴ, ἐμπρός λοιπόν, ἔλα λοιπόν! Λισγύλ. 'Αγ. 1650, 'Αριστοφ. Θεσμ. 659· εἶα νῦν ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· ἄγ' εἶα ὁ αὐτ. Βάτρ. 394· ἀλλ' εἶα Εὐρ. 'Πρ. Μαίν. 622, 'Αριστοφ. Πλ. 760· ὡς εἶα ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· εἶα ὡς αὐτόθι 468· ἀλλ' εἶα δὴ... ὁρεψώμεθα Πλάτ. Σοφ. 239B· μετ' ἐρωτ. οὐ, ἐνθα ἡ ἐρώτησις εἶναι ἰσοδύναμος προσταγῇ, οὐκ εἶα δραμεῖσθε; Εὐρ. 1. Τ. 1423, πρὸς 'Ελ. 1597.

εἰάξω, ἐπικελεύω εἶα, 'εἰάξω'· εἶα ἐπικελεύω. Εὐριπίδης Χρυσίπῳ· 'Ἠσυχ., πρὸς αἰάξω, εὐάξω.

εἰάμεν, ἢ εἰαμένη, ἢ, τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος· ἢ ἑλὸς παραποτάμιον καθύπερον, ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα· ('Ἠσυχ.)· ἐν εἰαμένη ἑλὸς 'Πλ. Δ. 483· λειμῶνες ὑπόδροσοι εἰαμεναὶ τε Θεοκρ. 25. 16, πρὸς Καλλ. εἰς 'Αρτ. 193, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1202. (Κοινὸς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἡμαί ('Επ. γ' πληθ. εἰαται), γῆ χαμηλὴ· ἂν ἔχῃ οὕτω, προτιμητέος ὁ παροῦν. τύπος εἰαμένη).

εἰ ἂν = ἐάν, πρὸς εἰ Α. VI. 2. α.

εἰάν ( = ἐάν ), 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, CIA. II. 115 6' (δὲς οὕτω). Αὐτόθι 14 6.—Πειραῖως 573 6 (δὲς πάλιν).—'Αμοργῷ, κλ.

εἰανός, ἢ, ὄν, 'Επ. ἀντὶ ἐανός, 'Πλ. II. 9.

εἰαρ, εἰαρινός, ἢ, ἐν λ. ἔαρ, ἐαρινός.

εἰαρίεις, εἰσα, ἐν. 'Επ. τύπος = ἐαρινός, Μανέθων 4. 275.

εἰαρό-μασθος, ὄν, ἐπὶ γυναικός, ἢ ἔχουσα νεαροὺς μαστοὺς, αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος 'Ανθ. Παλ. 5. 76.

εἰαρο-πότης, ὄν, ὁ, αἰμοπότης· ψυχοπότης· 'Ἠσυχ.

εἰαρο-τερπής, εἰς, ὁ, τερπόμενος κατὰ τὸ ἔαρ, 'Ορρ. 'Υμν. 50. 14.

εἰασκον, 'Ιων. καὶ 'Επ. παρατ. τοῦ εἰάω.

εἰατα, εἰατό, 'Επ. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ ἡμαί· — ἐν 'Οδ. Υ. 106 ὁ 'Αριστάρχ. ἀνεγίνωσκεν εἰατο (ἡατο Monro), μέσ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἡσαν (παρατ. τοῦ εἰμί).

εἰατο, ἀντὶ τοῦ εἶντο, γ' πληθ. τοῦ μέσ. ὑπερσ. τοῦ ἐννυμι, ἡσαν περιβεβλημένοι.

εἰαυτόν ( = εἰαυτόν ), 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, CIA. II. 115 6.

εἰβάτας, ὁ, ( = ἡδονή, νεανίας ), 'Επιγρ. Φαρσαλίων, Heux. et Daum. Exp. arch. en Macédoine 200.

εἰβίμος, ὄν, στάζων, Εὐστ. 1471. 30· ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ αὐτ. 1336. 28.

εἰδοῦσθαι, οἱ, βασιλεῖς τοῦ πτηνοῦ ἔβου, 'Επιγρ. Αἰγύπτου, Philologus 25, II. σ. 341.

εἶδω, 'Επ. (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ λείδω, σιάζω, ἀφίνω νὰ στάξῃ, 'Ομ., ὁ ὅποιος τακτικῶς μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐν τῇ φράσει, δάκρυον εἶδεν 'Οδ. II. 332, κτλ.. ὡσαύτως, κατὰ δάκρυον εἶδεν, πρὸς τὸ ῥῆμα κατεῖδω· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπ' ἐσ-σων... ὁ εἰδομένα ῥέος (καθ' 'Ερμάννον ἀντὶ τοῦ λειδομένα) Λισγύλ. Πρ. 400· δάκρυ· εἰδομένη (κατὰ Τρικλιν. ἀντὶ δάκρυα λειδο-) Σοφ. 'Αντ. 527, ἐνθα ἰδε σημ. Jebb:—Παθ.. στάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, 'Πσ. Θ. 910, πρὸς 'Απολλ. Ρόδ. Β. 622.

εἰ γάρ, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε σύνθεσμον εἰ Α. VI. 3.

εἴγε, ἴδε ἐν εἰ Α. VII. 4.

εἰ δ' ἄγε, ἴδε εἰ Α. VI. 4 c.

εἰδάνομαι, = εἶδομαι, ἀδρ. α' εἰδῆναιτο (ῥηθ. εἰδῆναιτο) ὁμοιωθῇ, μοιούδω εἰδῆναιτο χροῖν Νικ. 'Ἀλεξ. 613.

εἰδάλμιος, ἢ, ὄν, (εἶδος) εὐμορφος, εὐεῖδης, εὐπρεπής, «εἰδάλμιος· ἢ τὰς εὐεῖδεις λέγει, ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμονας, παρὰ τὸ εἰδέναι, ἵνα εἴη ταῦτον τῷ (γραπτ. τδ) ἔργῳ εἰδυίας καὶ τὸ εἰδάλμιος» (Εὐστ.), 'Οδ. Ω. 2. 279. II. ὁμοιος, ὁμοιάζων, 'Ανθ. II. 7. 491.

εἰδάλλομαι, = εἰδάνομαι, ἐνδάλλομαι, 'Ἠσυχ.

εἶδαρ, ατος, τό, (εἶδω, ὡς εἰ ἦν ἐκτεταμένος τύπος τοῦ εἶδαρ): — 'Επ. λέξ., τροφή, παρὰ δ' ἀμύρσοιον βάλεν εἶδαρ, ἐπὶ τῶν ἱππων τῶν θεῶν, 'Πλ. Ε. 369., Ν. 35· εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, ἐπὶ τῆς τραπέζης, 'Οδ. Α. 140., Δ. 56, κτλ.. ἀνθινον εἶδαρ, τῶν λωτοφάγων, 'Οδ. I. 84· μελίσσης ἀνθινον εἶδαρ, μελίττηρον, «κηρήθρα», 'Ορρ. Α. 729, πρὸς Θεοκρ. 15. 115.

εἶδεα, ἀντὶ ἰδέα, ἐνίοτε ἐν χειρογρ. ὡς ἐν 'Ἰππ., 'Αριστοφ. Θεσμ. 438.

εἰδεῖν, εἰδέναι, ἴδε τὸ ῥῆμα εἶδω Β.

εἰ δὲ μὴ, ἴδε εἰ Α. VI. 4. 6.

εἰδέχθαι, ἢ, εἰδέχθης ὄψις, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. Γς', 3).

εἰδ-εχθής, ἐς, ἀσχημόμορφος, ἀσχημος, Κωμ. 'Ανών. παρὰ Meineke 4. σ. 699, Πολύδ. 37. 2, 1, Διόδ. 29.

εἰδ-εχθής, ἐς, ἀσχημόμορφος, ἀσχημος, Κωμ. 'Ανών. παρὰ Meineke 4. σ. 699, Πολύδ. 37. 2, 1, Διόδ. 29. II. σαπρός, κατασσεσπῶς, δυσώδης, 'Ἰππ. 640. 21., 645. 28.—'Επίρρ. εἰδέχθης Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 410A.

εἰ δὴ, ἐὰν τῷ ὄντι, Πλάτ. Συμπ. 218E· εἰ δὴ... γὰρ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166B.

εἰδημα, ατος, τό, γῶσις, Οἰνόμε. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. II. 212D.

εἰδημονικῶς, ἐπίρρ. μετὰ γνώσεως, «ἐμπελῶς», Σουῖδ.

εἰδημόνως, «ἐπιστημόνως» 'Ἠσυχ.

εἰδημόν, ὄν, γεν. ὄνος, γνωρίζων ἢ ἐμπειρὸς γνώστης, τινός Διογ. Α. 6. 14, 'Ανθ. II. 9. 505, παρὰρ. 354.

εἰδησέμεν, 'Επ. ἀπαρέμφ. μέλλ., ἴδε \*εἶδω Β.

εἰδησας, ἐως, ἢ, γνῶσις, τῶν καλῶν 'Αριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 1, πρὸς Σέξτ. 'Επ. π. Μ. 1. 44.

εἰδητικὸς ἢ, ὄν, ἐπιστημονικός, Σχόλ. εἰς 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 305. 336, Brandis.—'Επίρρ. εἰδητικῶς Πρὸς κλ. εἰς Παρμεν. Πλάτ. σ. 625. 649, ἐκδ. Stallb.

εἰδικός, ἢ, ὄν, (εἶδος) μερικός, ὁ κατὰ μέρος, ἀντὶ τῷ γενικῷ, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ. Φυσ. τ. 1. σ. 822· εἶδ. αἰτιον Πλούτ. 2. 876E. II. ἰδιαίτερος:—'Επίρρ. -κῶς, ἰδιαίτερος, Σουλ. 'Επιγρ. 2222. 15.

εἰδοί, ὦν, αἰ, Λατ. idus, «εἰδοί, παρὰ Ῥωμαῖοις αἰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι. εἰς τρία γὰρ οὗτοι τοὺς μήνας διήρουν, καὶ τὰς μὲν αὐτὰν ὀνόμαζον καλὰνδρας, ἡγουν τὰς νομηνίας, τὰς δὲ νύνας, τὰς δὲ λοιπὰς εἰδούς» Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 144—«καλὰνδραι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνός, νόνναι αἱ δευτεραί, καὶ εἰδοί αἱ τρίται» Βαλσαμῶν Καν. 64, Διον. 'Αλ. 6. 89, Πλουτ. Ρωμ. 23.

εἶδομαι, εἶδον, ἴδε ἐν λ. \*εἶδω Α.

εἰδομαλίδης, ὁ, ὁ τὰς ὄψεις κοσμοῦμενος, ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, Εὐστάθ. 1412. 31, κτλ.

εἰδοποιέω, δίδω εἰς τὴ μορφήν, ἀπεικονίζω, παριστῶ ὡς ἐν εἰ-κόνη, εἰδοποιεῖν τὸν ἐκάστου βίον Πλουτ. 'Αλέξ. 1, 'Ἠλιόδ. 3. 13, κτλ.. παρομοιάζω, εἰδ. τινα πρὸς τινα Κύριλλ. — αἰ εἰδοποιεῖσαι διαφοραὶ = αἰ εἰδοποιεῖ, Κλήμ. 'Αλ. 925.

εἰδοποιία, ἢ, ἡ ἰδιαίτερα φύσις πράγματός τινος, περίστασις, ἀπεικόνισις, ὁμοιωσις, Στράβων 11—οὕτως, εἰδοποίημα, τό, καὶ εἰδοποίησις, ἢ, Θεολ. 'Αριθμ. σελ. 9. 34, κτλ.

εἰδο-ποιός, ὄν, ἀποτελὼν εἶδος, χαρακτηριστικός, διαφορὰ 'Αριστ. Τομ. 6. 6, 2, 'Ἠθ. Ν. 10. 4, 3.

εἶδος, εὖς, τό, (\*εἶδω Α) δ, τι φαίνεται, μορφή, σχῆμα, κάλος, Λατ. species, forma· συχν. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς παρ' 'Ομ., ὅστις καὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀπολύτως κατ' αἰ. ὡς προσδιορισμὸν τοῦ κατὰ τὴ μετ' ἐπιθέτου, εἶδος ἀριστος, ἀγνήτος, κακός, ἀλίγκιος, ὁμοιος, κτλ.. ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ἐρίνας, ὡς πόποι, οὐκ ἄρα σολύ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένας ἦσαν, ἄλλοτε πρὸς τὴν σωματικὴν ῥώμην, ἴδε 'Οδ. Ρ. 454· οὕτε βίην χραιομησμένον οὕτε τὴ εἶδος 'Πλ. Φ. 316· εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε



θεῖν ἐπὶ εἶδει τῷδε, ἐὰν κατὰ τὴν μορφήν του ταύτην εἶχε καὶ ταχύτητα ἀνάλογον, περὶ τοῦ κυνός Ἄργου, Ὀδ. Ρ. 308, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 107· ἴδε ἐν λ. δέμας.

2) ὥρατα μορφή, κάλλος, ὡς τὸ Λατ. forma, Ὀδ. Ρ. 454, Ἡρόδ. 1. 199., 8. 105, κτλ.· πῃ τοῦ προσώπου, χρώμα, εἶδεα εὐχρόα τε καὶ ἀνθηρά Ἰππ. π. Ἀέρ. 283.

3) Περιφρ. τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ δέμας, ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τότε; Σοφ. Ἰλ. 1177.

II. εἶδος, ἰδιαίτερον εἶδος ἢ ἰδιαίτερας φύσεως, τῶν ἄλλων παιγνίων τὰ εἶδεα Ἡρόδ. 1. 94· τὸ εἶδος τῆς νόσου Θουκ. 2. 50, κτλ.· ἐν εἶδει τινὸς εἶναι ἢ γενέσθαι:—ἐν ἀρμονίᾳ εἶδει οὖσα, οὖσα ὅμοια πρὸς ἀρμονίαν, δηλ. ἡ ψυχὴ, Πλάτ. Φαίδων 91D, Κρατ. 394D· ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει, ὡς φάρμακον, ἐν εἶδει φαρμ., Πολ. 389B· νόμων ἔχει εἶδος, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν νόμων, Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 2.

2) ἰδιαίτερα κατὰστασα πράγματων, σκέψασθε ἐν οἷς εἶδει.. τοῦτο ἐπράξαν Θουκ. 3. 62.

3) ἰδιαίτερον σχέδιον ἢ τρόπος ἐνεργείας, ἐπὶ εἶδος τὴν τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 5. 77., 8. 56.

III. τάξις, διαίρεσις, εἴτε γένους εἴτε εἶδους, περὶ παντός τοῦ εἶδους.. ἐν ψ., Πλάτ. Θεαίτ. 178A· ἐνὶ εἶδει περιλαμβανόμεναι αὐτῇ 148D· εἰς ταῦτ' ἐμπλήρει εἶδος αὐτοῦ 205D, κτλ.· λογικὸν σχῆμα ἢ εἶδος, Πλάτ. Σοφ. 246C, Πολιτ. 262E, 285B, κτλ.· ἴδε Γεωργ. Γροτίου (G. Grote) Πλάτων 2. σ. 467 κέξ.—παρέλαβε δὲ τὴν λέξιν μετὰ ταύτης σημασίας ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἀκριβέστερον ὥρῃσεν αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λογικῇ, ἴδε Κατηγ. 45.

2) παρὰ Πλάτωνι ὁ πληρ. τὰ εἶδη πολλαχθὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ εἶδει (ἴδε εἶδα II. 2), Φαίδων 103E, Πολ. 597A, Παρμ. 132D, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3 κέξ., κ. ἄλλ.· τὸ ἐπ' εἶδει καλόν, τὸ ἰδεώδες καλόν, ἢ ἰδεώδης καλλονή, Πλάτ. Συμπ. 210B.

3) παρ' Ἀριστ. ἡ ἐξωτερικὴ ὑπόστασις, ἡ μορφή τὸ σῶμα τῆς οὐχ ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τὴν κυρίως ὕλην, Φυσ. 1. 4, 1., 7, 10., 2. 1, 9., 4. 1, 3, κ. ἄλλ.:—ἐντεῦθεν, ἡ εἰδικὴ αἰτία, ἡ οὐσία, ἡ φύσις = τὸ τί ἦν εἶναι, Μετὰ τὰ Φυσ. 6, 3, 7., 6, 7, 4., 6, 8, 2, κ. ἄλλ. πρβλ. εἰρ. 5', 2.

IV. τὰ εἶδη, ἀρώματα (πρβλ. τὴν παλαιὰν Γαλλ. λέξ. esprits, ἐκ τῆς Λατ. species), λεπτά καὶ πολυτίμη πράγματα, παρ' Ἰππ. 645. 16 καὶ παρὰ μεταγεν.

V. μαθηματικὸν σχῆμα, Εὐκλείδ. εἰδότης, ἐπίρρ. τοῦ εἰδώς, ἐν γῶσει, ἐκ προναίος, Αἰσχίν. 15. 40, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 12.

εἰ δ' οὖν ἴδε σύνδεσμον εἰ Α. VI. 4. c.

εἰδο-φορέω, παριστῶ γενικός κατ' εἶδος, Διον. Ἀλ. 7. 72.

εἰδο-φόρος, ὁ, τὸ μέρος τοῦ τύμβου, ὅπερ εἶχε τὴν εἰκόνα ἢ ὁμοίωμα τοῦ θανόντος (πρβλ. ζωοφόρος), Συλλ. Ἐπιγρ. 2840, 2849-50 ἴδε Βοίχ. σ. 534.

εἰδύλλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ εἶδος, βραχύ, ἐξόχως ἐπεξεργασμένον, περιγραφικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ βουκολικῶν ὑποθέσεων τοιαῦτα εἰδύλλια ἔγραψαν ὁ Θεόκρ., ὁ Βίων καὶ ὁ Μόσχ., πρβλ. Πλιν. Ἐπιστ. 4. 14.

εἰδύλλομαι, = εἰδάλλομαι, εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐκθρόος Πέμπλος Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 461, 9, ἐνθα ὅμως ὁ Δ. ἀνθ. ἀναγινώσκει εἰδύλλετω ἐκ τοῦ εἰδύλλετο τοῦ Παρισ. χειρογρ.

εἰδύλος, ὄν, = εἰδήμων, Ἐτυμολ. Μ. 295. 30· θηλ. εἰδυλὺς, ἴδος, Καλλ. Ἀποσπ. 451· ὁ Ἡούχ. ὡσαύτως ἔχει εἶδημα (ὃ εἰ. εἰδημα) = μάθημα.

εἰδυῶν (= iduūm), γεν. πληθ. τῆς Λατίν. λέξ. idus, Ἐπιγρ. Θέσης τοῦ 170 π. Χ. ἔτους. Archives des missions scientif. et littér. τ. VII, 2e série σ. 11.—Ἡ συνήθης μεταγραφὴ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι συγγραφεῦσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εἶναι εἰδῶν. Εὐρηται δ' ὅμως καὶ εἰδυῶν ἐν ἐπιγρ. Πριήνης, CIG 2905F.

\* εἶδω (ἀελοῦται μετὰ τὸ διγαμμα παρ' Ὀμ.), Λατ. video, βλέπω. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ τοῦ τύπου τούτου εὐχρηστος ἐνεργ. ἐνεστώς, δι' ὃ ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ ὄρω, ἀλλ' ἐνεστώς μέσος ἀπαντᾷ ἴδε κατωτ.

Α. II. Ὁ ἀόρ. 6' εἶδον ἀελοῦται διατηρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ὄρω (καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεστώ. καὶ μέσ. ἀορ. α', ὀρᾶσθαι, ἥτοι φαίνεσθαι)· ἐγὼ ὁ πρkm. οἶδα ἀελοῦται σημαίνει γνωρίζω, εἰςεύρω, καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος.—Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ εἰδέναι καὶ ἐγνωσκέναι ἴδε γινώσκω ἐν τέλει.

(Ἐκ τῆς √F1Δ παρήχονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς: εἶδ-ον (Ἐπ. ἔφιδόν), εἶδ-ομαι, οἶδ-α, εἶδ-ος, διδ-ης, ἱστ-ωρ, ἱδ-ρίς, βιδ-ιατοί· πρβλ. Σανσκρ. vid, véd-mi, πρkm. véd-a (οἶδα), vind-āmi (εὐρίσκω), Véd-as· Λατ. vid-eo, vis-us· Γοτθ. vait (οἶδα), vit-an (τηρεῖν), Παλαιό-Σκανδιν. vit-a, Ἀγγλο-Σαξον. wit-an (Ἀγγλ. to wit, wot)· Παλ. Γαλλ. Γερμ. viz-an (Γερμ. wissen), κτλ.)

Α. ἀορ. 6' εἶδον (δοτικὴ χρησιμεύει ὡς ἀόρ. τοῦ ὄρω), Ἐπ. ἄνευ αὐτῆς εἶδον, Ἰων. ἔδεσκε Ἰλ. Γ. 217· προστακτ. ἴδε (συγχ. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. ἰδέ, ecce), ἔδετε· ὑποτακτ. ἔδω, Ἐπ. ὡσαύτως ἰδωμί Ἰλ. Σ. 63· εὐκτ. ἰδοίμι· ἀπαρ. ἰδεῖν καὶ Ἐπ. ἰδέειν· μετοχ. ἰδών:—Ἐντεῦθεν σχηματίζεται μέλλον ἰδῶσθαι Θεόκρ. Γ. 37.—Παρὰ ποιηταῖς ὡς καὶ παρ' Ἰωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ὁ 6' μέσος ἀόριστος κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (οὕτως ἐν συνθετοῖς, ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, ἴδε

ἐπ-, προ-, ὑπ-εἰδόμεν), Ἐπ. ἰδόμεν· προστακτ. ἰδοῦ (συγχ. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. ἰδοῦ, ecce)· ὑποτακτ. ἰδωμαι· εὐκτ. ἰδοίμην· ἀπαρ. ἰδέσθαι· μετοχ. ἰδόμενος Ἡρόδ.

1) ὄρω, βλέπω, διακρίνω, θεωρῶ, μὴ σε.. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι θεινόμενῃν, μήπως σὲ ἴδω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τυπτομένην, Ἰλ. Α. 587, κτλ.· οὕτως, ἰδεῖν ἐν ὁμίᾳσιν Εὐρ. Ὀρ. 1020· ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἥδ' ἰδωμαι, ἀλλ' ἄς δοκιμάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ἄς ἴδω, Ὀδ. Ζ. 126, πρβλ. Φ. 159· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ περ-ἀόμαι, ὁ δὲ προμολῶν ἴδετο κρέϊων Ἐτεωνεύς Δ. 22· ἀλλ' ἄγε θάσσοι ἰδώμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστὶν Κ. 44· συγχάσις ἡγουμένου οὐσιαστικοῦ τινος ἢ ἐπιθέτου, χάλκε' ἐπίσωστρο.. θαῦμα ἰδέσθαι, νὰ τὰ βλέπῃ τις καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ, Ἰλ. Ε. 725· οἰκτρός ἰδεῖν Αἰσχύν. Πρ. 238· ἔλεεινός, λαμπρός ἰδεῖν Πλάτ. Πολ. 620A, κτλ.· ἐνίοτε τὸ ἰδεῖν καὶ τὸ ἰδέσθαι συντάσσονται αἰτιατικῇ, ἡ ἔπεται ἀναφορικῇ πρότασις, ὅτε τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ὅτε, ὥστε ἡ αἰτ. δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀναφορῇ πρότασις ῥῆμα, οἶον, εἶδον.. νῆσον. τὴν περὶ πόντος ἐστεφάνωνται, δηλ. εἶδον ὅτι περὶ τὴν νῆσον πόντος ἐστεφάνωνται Ὀδ. Κ. 195.

6) μετ' ἐπιτάσεως, βλέπω, παρατηρῶ, μῆλα ἰδέσθαι, ἰδεῖν τὰ πρόβατα, Ἰλ. Δ. 476, Ὀδ. Δ. 412, κτλ.· ἰδωμί, ὅτιν' ἔργα τέ-τυκται Ἰλ. Χ. 450, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455A.

7) ἐντυγχάνω, συναντῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμίαν, πρὶν τὸν Βρασιῖαν ἰδεῖν Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5, κτλ.

8) βλέπω, ὃ εἰ. λαμβάνω πείραν, δοκιμάζω, ἀπολαύω τινός, Ἰλ. Ε. 221, κτλ.· νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι Ὀδ. Γ. 233, κτλ.· δούλειον ἡμᾶρ ἰδεῖν Εὐρ. Ἐκ. 56· ἀέλιον ἕτερον ἰδεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 835· τὴν δίκην ἰδεῖν Σοφ. Ἀντ. 1270· ἀλόχου κουριδῆς, ἥς οὐ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν, ἥς οὐδεμίαν ἀντίχριναι εἶδε, πολλὰ δὲ παρέσχετο (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 243.

2) βλέπω, κυττάζω, ἰδεῖν ἐς.., βλέπω πρὸς, ἢ εἰς, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον Β. 271, κτλ.· ἰδεῖν ἐπὶ.. Φ. 143· πρὸς.. Ὀδ. Μ. 244· εἰς ὧπα ἰδέσθαι, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ἰλ. Ι. 373, κτλ.· κατ' ἐνώπιον ἰδεῖν Ο. 320· ἄντα, ἐσάντα ἢ ἀντην ἰδεῖν Ν. 184, Ρ. 334, Ὀδ. Ε. 78, κτλ.

6) βλέπω κατὰ τινα τρόπον, ὑπόδρα ἰδὼν, κάτωθεν ἢ πλάγως ἰδὼν, ῥίψας βλέμμα βλοσυρόν, ὀργίλον, ἀγριοκυττάξας (ἴδε ὑπόδρα), Ἰλ. Α. 148, ἀγρεῖον ἰδὼν, ῥίψας ἡλίθιον ἢ δειλὸν βλέμμα, Β. 269· κέρδος ἰδὼν, ἀποβλέψας εἰς κέρδος, Αἰσχύν. Εὐρ. 539· πρβλ. βλέπω II.

3) ἰδέσθαι ἐν φρεσίν, ἰδεῖν κατὰ διάνοιαν, Ἰλ. Φ. 61, πρβλ. Δ. 249, Ὀδ. Φ. 112· ἰδεῖν τὴν διανοίαν Πλάτ. Πολ. 510E.

6) ἐξετάζω, ἐξεγινώσκω, Πλάτ. Φαίδων 70D, Θεαίτ. 192E.

II. Μέσ., ἐνεστ. εἰδομαι, Ἐπ. εἰδέ-ται Θεόκρ. 25. 58, μετοχ. εἰδόμενος Πινδ. Ν. 10. 27· ἀορ. εἰσάμην (παρ' Ὀμ. ὡσαύτως εἰσαο, -ατο):—μόνον παρ' Ἐπ. καὶ λυρ. ποιηταῖς, ὡς τὸ Λατ. video, φαίνομαι, ὁρῶμαι, εἶμαι ὁρατός, πάντα δὲ π' εἰδεταί ἀστρα, εἶναι ὁρατά, φαίνονται, Ἰλ. Θ. 559· νῦν δὲ εἰδεταί ἡμᾶρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι Ν. 98· εἰσατο δὲ σφιν δεξιὸς αἵτας δι' ἀστεος (ὁ αἰετός) Ω. 319· ὅπῃ τὸ Ταρτάρειον εἰδεταί βάθρον Ἐπιγρᾶμι. Ἑλλ. 1034. 19, πρβλ. Ὀδ. Ε. 283.

2) μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ φαίνομαι ὅτι εἶμαι, τὸ δὲ τοι κήρ εἰδεταί εἶναι, «τοῦτο δὲ σοι θάνατος φαίνεται ὑπάρχειν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 228· τοῦτο τί μοι.. κάλλιστόν εἰδεταί εἶναι Ὀδ. Ι. 11, κτλ.· ὡσαύτως παραλειπόμενον τοῦ ἀπαρεμ-φάτου, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἶσατο θυμῷ Τ. 283, κτλ.· οὐ μὲν μοι κακὸς εἰδεταί Ἰλ. Ε. 472· πρβλ. Θεόκρ. 25. 58:—ἐντεῦθεν ὡσαύτως, προσποιούμεναι, εἶσατ' Ἰμεν εἰς Ἀἴμον, (ὁ Ἡρακλεὺς) προσποιήσασθαι ὅτι ἀπῆρχετο εἰς Ἀἴμον, Ὀδ. Ε. 283· εἶσατο, ὡς ὅτε ρινόν, ἐφαίνετο ὡς ἀσπίς, εἶχε τὸ σχῆμα ἀσπίδος, Ε. 281, ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ὑποπτόν.

3) ἐπὶ καθάρῃ, μέσης σημα. μετὰ δοτ., εἶσατο δὲ φθογῶν ὑπὲρ Πριάμοιο Πολίτην, ὡμοίωσε δὲ ἑαυτὴν κατὰ τὴν φωνὴν τῇ τοῦ Πριάμου υἱῷ Πολίτῃ, Ἰλ. Β. 791, πρβλ. Υ. 81· καὶ οἱ δὲ φωνὴν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς Πινδ. Ν. 10. 28· πρβλ. Αἰσχύν. Ἀγ. 771, Ἡρόδ. 6. 69· τῇ μὴ εἰσαμένην προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτην, «αὕτη ὁμοιοῦται ἢ ἐνδοξος Ἀφροδίτῃ εἶπε πρὸς αὐτήν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Γ. 389, κ. ἄλλ.

Β. πρkm. οἶδα, ἔχω ἴδῃ ἢ ἔχω παρατηρήσῃ, δηλ. γνωρίζω, μετὰ σημασίας ἐνεστώτος· ὁ ὑπερσ. ἥδεον, ἥδεα, Ἀττ. ἥδη, μετὰ σημα. παρατ. Οἱ τύποι εἶναι τόσοι ἀνώμαλοι ἐν τῷ πρkm. καὶ ὑπερσυντ., ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρατεθῶσιν ἐνταῦθα ἀπαντες ἴδε Ἑλληνικὰ Ρήματα Veitch 188 κέξ.—Πρkm. οἶδα, Αἰολ. εἶδα Ἀλκαῖος 141· 6' ἐνικ. οἶσθα, ὡς ἀελοῦται παρ' Ὀμ., πλὴν ἐν Ὀδ. Α. 337 (ἐνθα οἶδας· ὅπερ εἶναι σπάνιος τύπος ἀπαντῶν ἐν Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 456, 467, Εὐρ. Ἀλκ. 780), παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐνίοτε οἶσθας Κρατίν. ἐν Μαλθακοῖς 10, Εὐρ. Ἰων 999, Ἀλκ. 780· πλὴν ἔσμεν, Ἐπ. καὶ Δωρ. ἔδμεν, ἔσμε, ἔσας [ε-α Ὀδ. Β. 211 κ. ἄλλ., ἐσ- αὐτοῖς 283 κ. ἄλλ.]· Δωρ. ἔσμε Συλλ. Ἐπιγρ. 5773. 4, πληθ. ἔσαντι Πινδ.· οἶδαμεν, -ατε, -ᾶσι Ἡρόδ. 2. 17, 43., 4. 46, κ. ἄλλ., καὶ μεταγεν.· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 294, Ξεν. Οἰκ. 20. 14·—προτακτ. ἔσθε, ἔστω, Βοιωτ. ἔστω—ὑποτακτ. εἰδῶ, Ἐπ. ἰδέω Ἰλ. Ε. 235,



εἰδομεν Ἐπ. ἀντὶ εἰδωμένων Δ. 363, εἰδετε ἀντὶ εἰδῆτε Ὀδ. Ι. 17.—εὐκτ. εἰδείην, α' πληθ. εἰδείμεν Πλάτ. Λάχ. 190B, Πολ. 582A ἀπαρ. εἰδέναι, Ἐπ. εἰδμεναι, εἰδμεν, ὡσαύτως εἰδμεν Πινδ. Ν. 7. 36.—μετοχ. εἰδώς, εἰδύτα, Ἐπ. ὡσαύτως εἰδύτα Ὑπερσυντ. ἡδῆ, ἡδῆσθα (ἡδῆς (ἡδῆσθα Κόδης); Σορ. Ἄντ. 447), ἡδῆσθ' Ὀμ., Ἄττ. ὡσαύτως ἡδεις Ἀριστοφ. Θεσμ. 554, Ἄντιφών, γ' ἐνικ. ἡδεῖν (πρὸ φωνήεντος) Εὐρ. Ἰων 1187, Ἀριστοφ. Σρ. 558 Ἰων. ἡδεα, ἡδεε Ἰλ. Ε. 71., Ρ. 402, Ἠρόδ. Ἐπ. ὡσαύτως ἡείδης, ἡείδῃ Ἰλ. Χ. 280, Ὀδ. Ι. 206.—πληθ. ἡδεῖμεν Αἰσχίν. 65. 24, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Ι. 31. 4, ἡδεῖμεν Σορ. Ο. Τ. 1232 ἡδεῖτε Δημ., κλ., Ἰων. ἡδέεσσι Ἠρόδ. ἡδεῖσαν πρῶτον παρὰ Στράβωνι, ἡδεσαν Ἠρόδ., Ἄττ. πεζογρ. καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοίς ἡδεῖν, ἡείδεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 65., Δ. 1700 ὁ γνῶσις Ἄττ. πληθ. φαίνεται ὅτι ἦτο ἡσιμεν, ἡσιτε, ἡσαν Αἰσχύν. Αἰ. 1098, Σορ. Ἀποσπ. 317, Εὐρ. Κύκλ. 321, κτλ., ἴδε Κόδηςον V. LL. 380 Ἐπ. γ' πληθ. ἴσαν Ἰλ. Χ. 405, Ὀδ. Δ. 772.—Ὁ μέλλ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι εἰσομαι Ἰλ. Α. 548, Ἄττ. ἡ εἰδῆσθ' Ὀδ. Η. 327, Ἠρόδ. 7. 234, Ἰσοκρ. 11Ε, Ἀριστ. ἀπαρ. εἰδησέμεν Ὀδ. Ε. 257 [ἐνθα σχεδὸν μεταπίπτει εἰς τὴν σημασ. Δ, βλέπω].—Ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ γινώσκω, ἃν καὶ εὐρίσκεται ἀόρ. α' εἰδῆσαι παρ' Ἰππ. καὶ Ἀριστ. (Ἠθ. Ν. 8. 3, 8), κ. ἄλλ. Παρ' Ὀμήρ. πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται ἐνίοτε διὰ τοῦ γινώσκω, ἔχω γινώσι τινος, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ γινώσκω, κατανοῶ, προσέτι διὰ τοῦ ἔχω μάθῃ ἐκ μακρῆς πείρας καὶ γινώσκω (ὡς δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἐν Ὀδ. Β. 16).—Παρ' Ἀριστ. κεῖται παραπλησίως τῷ ἐπιστάσθαι, γινώσκοντι ἐπισταμένως ἢ ἐπιστημόνως, Μετὰ τὰ Φυσ. Ι. 2, 3, Φυσ. Ι. 1, 1, κ. ἄλλ.—συχνάκις λαμβάνει μείζονα ἔμφρασι διὰ τοῦ εἶδ' ἰσάφα, ὡς εὐ οἶδα, γινώσκω, καλῶς, εἶ ἰσθι, γίνωσκε ἢ μάθε καλῶς, βεβαιωθῇ. Συχνάκις δὲ συντάσσεται μετ' αἰτ. πράγματος, ἰδίως παρ' Ὀμ., νοήματα οἶδε, μῆδεα οἶδε Ὀδ. Β. 122, Ἰλ. Σ. 363, κτλ. καὶ ἐστὶ συχνότερον μετὰ οὐδετέρων ἐπιθέτων, ὡς, πεπνυμένα, κεχαρισμένα, φίλα, ἄρτια, ἡπια, κεδνά, ἀδεμίστια εἰδώς, κτλ., πρὸς περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος ἀνθρώπου ὁ Ὀμ. ὡσαύτως συντάσσει αὐτὸ μετὰ γιν., ὅς σάφα θυμῷ εἰδείῃ τεράων Ἰλ. Μ. 229 ὅς πάσης εὐ εἰδῇ σοφίης Ο. 421—τόδων εὐ εἰδώς, ὡς τὴν τοξικὴν καλῶς ἐπιστάμενος (Θ. Γαζής), Β. 718 οἷωνων σάφα εἰδώς Ὀδ. Α. 202 εὐ εἰδώς τεκτοσυνάων Ε. 250 μάχης εὐ εἰδότε πάσης Ἰλ. Β. 823 πυγμαχίης, θούριδος ἀλκήης, θήρης, θεοπροπίων εἰδώς ἢ εὐ εἰδώς, κτλ.:—χάριν εἰδέναι τινί, ὁμολογεῖν χάριν, ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἡματα πάντα Ἰλ. Ε. 235, Ἠρόδ. 3. 21, καὶ συγν. παρ' Ἄττ. (ἴδε ἐν λ. χάρης)—ἡ προστακτ. εἶναι κοινὴ ἐν ἐπικλήσεσιν εἰς μαρτυρίαν, ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, γινώσκέτω, μάρτυς ἔστω αὐτός ὁ Ζεὺς (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 329 ἴστω νῦν τόδε Γαῖα Ο. 36, κτλ.—ἴστω ἴστω, ἴτω Ἡρακλῆς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 860, κτλ.:—εἰδώς, ἀπολ., ὁ γινώσκων, ὁ γνωρίζων τὸ πρᾶγμα, ἰδυίη πάντ' ἀγορεύω Ἰλ. Α. 365 μετ' εἰδόναν ἀγορεύειν Κ. 250 μακρηγορεῖν ἐν εἰδόνε Θουκ. 2. 36, πρβλ. 3. 53 μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδόντος Πλάτ. Πολ. 337D, κτλ. παρ' Ὀμ. ἰδυίησι πραπίδεσσι, ἐπιστῆμῃσι, ἐμπείροις φρεσὶ, διανοαῖς (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 608. κ. ἄλλ. 2) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νυμφῆσαι βῶν Ἰλ. Η. 238, πρβλ. Σορ. Φ. 1010, Ἀριστοφ. Σρ. 376 ὡσαύτως εἶμαι εἰς κατάστασιν, εἶμαι ἰκανός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ .., Εὐρ. Μῆδ. 664, Ἰππ. 729, Δημ. 51. 28. 3) μετὰ μετοχ., γνωρίζω πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα: κεῖται δὲ ἡ μετοχὴ κατ' ὄνομαστ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, ὡς ἰσθι μὲν δῶσαν ἀποινα τῆσδε γνωρίας χάριν Αἰσχύν. Ἀγ. 1670 ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφροῦ ἀποθανόντων Ἠρόδ. 4. 76 οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτῆμενος Εὐρ. Ἐκ. 401 κατ' αἰτ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ αντικειμένου, τοὺς φιλάτους γὰρ οἶδα νῶν δντας πικρούς Αἰσχύν. Χο. 234 τὸν Μῆδον ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς ἐλθόντα Θουκ. 1. 69:—τὸ ἀπαρέμφ. εἶναι λίαν σπάνιον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύν. Πέρσ. 431, Εὐρ. Ι. Α. 1005. 4) τὸ γινώσκόμενον πρᾶγμα πολλάκις προστίθεται ὡς ἰδιαίτερα πρότασις μετὰ τοῦ ὡς, ὅτε, κτλ., οἶδα κάμναιτῃν ὅτι ἀλγῶ Σορ. Ἠλ. 332 ἐάν τινα εἰδόντων οἶδα ἀδίκος ἐστί Πλάτ. Πρωτ. 323B, κτλ. 5) οὐκ οἶδ' εἰ .., δὲν γνωρίζω ἂν .., ἐμφανίζει ἁλλοτρίαν πίστην ἢ ἀμφιβολίαν, ὡς τὸ Λατ. nescio an non .., τὸ ἂν ἐνίοτε μετατίθεται, ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πελαίμην Εὐρ. Ἀλκ. 48, ἐνθα ἴδε Monk:—ἐνίοτε τὸ ῥῆμα παραλείπεται μετὰ τὸ εἰ, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ τις ἄλλος, ἴσως οὐδεὶς ἄλλος, Ἰσοκρ. 116Α, 234Ε. 6) ὁμοίαι ἐλλείψεις εἶναι συχναὶ μετ' ἄλλων συνδέσμων, ὡς οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ δπη, δὲν γνωρίζω πῶς, Πλάτ. Πολ. 400B, κτλ. οὐκ οἶδ' ὁπόθεν ὁ αὐτ. Κρατ. 396C. 7) οἶδα ἢ ἰσθι κεῖνται συχνάκις παρενθετικῶς, ὡς οἶδ' ἐγὼ Εὐρ. Μῆδ. 948 σάφ' οἶδα, εὐ οἶδα αὐτόθι 94, 963, κτλ.:—ὡσαύτως, οἶδ' ὅτε, οἶσθ' ὅτι, ἴσθ' ὅτε, ἐλλειπτικαὶ φράσεις χρησιμεύουσιν πρὸς ἐνίσχυσιν διαβεβαιώσεως, πᾶρειμι δ' ἄκων οὐχ ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι [ἐνν. πᾶρειμι], γινώσκω τοῦτο καλῶς, Σορ. Ἄντ. 276 οὕτως, εὐ οἶδ'

ὅτι, συχνὴν παρὰ Δημ., ὡς ἐν 110. 5 σάφ' ἴσθ' ὅτι Ἀριστοφ. Πλ. 889.—προσέτι, οἶσθ' ὅ, οἶσθ' ὡς, μετὰ προτακτ., εἶναι συνηθὴ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, γραφόμενα ὡς ἐρωτήσεις, οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον; ὅπερ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Bentley (Emend. Menand. σ. 107) ὡς ἰσοδύναμον τῷ δρᾶσον—οἶσθ' ὅ; κάμε—εἰδέμεν τί; δηλ. σπεύσον καὶ κάμε ὡς τὸ Λατ. tange, sed scin' quomodo? Πλάτωνος Rud. 3. 5, 18, —ὅπερ πράγματι εἶναι συγχώνευσις δύο συντάξεων, οἶσθ' ὡς ποιήσον; ἀντὶ τοῦ: οἶσθ' ὡς δεῖ σε ποιῆσαι; ἢ οἶσθ' ὡς σε κελεύω ποιῆσαι; Σορ. Ο. Τ. 543, ἐνθα ἴδε ἐκτενὴ σημείωσιν Jebb' οἶσθ' .. ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 75 οἶσθα νῦν ἂ μοι γενέσθω; Εὐρ. Ι. Τ. 1203 ὅσπανιότατα μετὰ τοῦ μέλλ., οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσεις (ἂν μὴ ἀναγνώστ. δρᾶσον) ὁ αὐτ. Κύκλ. 131 ἴδε, Ἐλμολ. ἐν Μῆδ. 587. 8) ὑπερθετικὸν συγνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς φράσεως ὡς ἴσμεν, πρῶτος ὡς ἡμέτις ἴσμεν, ὁ πρῶτος ἐστὶ ὅσον γινώριζομεν, Ἠρόδ. 1. 6, κτλ. παλαιτάτος ὡς ἀκοῇ ἴσμεν Θουκ. 1. 4. εἰδωλεῖον, τό, ναὸς εἰδῶλων, Ἐδδ. (Μακκ. Α. α', 47), 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. η', 10. εἰδωλικός, ἡ, ὄν., μυθολογικός, ποιητὴς Κλήμ. Ἀλ. 14. εἰδωλογραφία, ἡ, τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν εἰδῶλα, Κλήμ. Ρώμ. Cod. Par. 436 fol. 99v. εἰδωλό-θύτον, τό, τὸ θυόμενον εἰς τὰ εἰδῶλα—εἰδωλόθυτα, τὰ ἀπομύοντα ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα, ἅπερ ἡ κατεβιβρώσκοντο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς θυσίας ἢ ἐπωλοῦντο (ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἢ φιλαργύρων) ἐν τῇ ἀγορᾷ, Πράξ. Ἀποστ. ε', 29, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. η', 1, κλ. εἰδωλολατρεία, ἡ, ἡ τῶν εἰδῶλων λατρεία, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. ε', 20, πρὸς Κορινθ. Α. ι', 14—εἰδωλολατρεία διὰ τοῦ ε' κατὰ τὸ νέον κείμενον τῆς Κ. Δ. ὑπὸ Westcott καὶ Hort, πρβλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει: Ἡ διὰ τοῦ ε' γραφὴ εἶναι ὁρσιότερα. εἰδωλολατρεῶ, λατρεύω, προσκυνῶ εἰδῶλα, Βασίλ. τ. 2. σ. 144B. εἰδωλο-λάτρης, οὗ, ὁ, ἡ, ὁ λατρεύων, προσκυνῶν εἰδῶλα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. ε', 10, κτλ. εἰδωλολατρικῶς, ἐπίερ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν, Θ. Στουδ. σ. 444, ἔκδ. ΜΙ. εἰδωλό-μορφος, ὄν., ὁ ἔχων μορφήν εἰδῶλου, «εἰδωλόμορφον τὸν προειρημένον καρπὸν ποιήσεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου κατὰ τὸνδε τὸν τρόπον» Γεωπ. 10. 9. εἰδῶλον, τό, (εἶδος) ὁμοίωμα, εἰκὼν, φάντασμα, αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξῃ. αὐτῷ τ' Αἰνεῖα ἱκελὸν Ἰλ. Ε. 451, Ὀδ. Δ. 796, Ἠρόδ. 5. 92, 32, Πλάτ. Νόμ. 959B βροτῶν εἰδῶλα καμίντων, σκιά τῶν νεκρῶν, Ὀδ. Α. 476, κτλ. 2) πᾶσα αἰὼλος μορφή, σκιάς εἰδῶλων Αἰσχύν. Ἀγ. 839 οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἰδῶλα .., ἡ καπνοῦ σκιάν Σορ. Δι. 126, Ἀποσπ. 588 εἰδῶλον ἄλλων, ἀπλὴν σκιάν, ἀπλῶς μίαν σκιά, ἐν φάντασμα, ὁ αὐτ. Φ. 947 αἰῶνος εἰδ. Πινδ. Ἀποστ. 96. 3. 3) εἰκὼν ἀντανakλωμένη εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ εἰς κάτοπτρον, Ἀριστ. π. Μαντικῇ ἐν Ὑπνοῖς 2. 12, πρβλ. Πλάτ. Σορ. 266D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν εἰδωλοποιεῖα. II. εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἰδέα, ἐννοία, Ξεν. Συμπ. 4. 21 ἰδίως παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Κικ. Fam. 15. 16 ὡσαύτως, φάντασμα τοῦ νοῦ, φαντασία, Πλάτ. Φαίδων 66C ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθές, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 150C ἐντεῦθεν τὰ τοῦ Βάκωνος idola specus, κλ. III. εἰκὼν, ὁμοιότης, γυναικὸς εἰδῶλον χρῦσεν Ἠρόδ. 1. 51, πρβλ. 6. 58 λόγος εἰδ. ψυχῆς Ἰσοκρ. 28Α. IV. μεταγεν., ἡ εἰκὼν ἢ ὁμοίωμα θεοῦ, ἀγάλμα, εἰδῶλον, Ἐδδ. (Βασίλ. Δ. ΙΖ', 12), Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. ιβ', 2, κτλ. πρβλ. χειροποιήτος. V. εἰδῶλα οὐράνια, οἱ ἀστερισμοί, Λατ. signa, Ἀπολλ. Ρόδ. Ρ. 1004. εἰδωλοπλαστεῖω, σχηματίζω, δίδω μορφήν εἰς τι, τὴν εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοϊαν Ἡρακλεῖδ. Ἀλληγορ. Ὀμ. 66. εἰδωλό-πλαστος, ὄν., φαντασιώδης, Λυκόφρ. 173. εἰδωλο-ποιεῖω, πλάττω εἰδῶλον, σχηματίζω εἰκὼνα, κυρίως ἐν τῷ νῷ, εἰδῶλα εἰδωλοποιούντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφαστῶτι Πλάτ. Πολ. 605C, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3. 4. II. παριστάνω δι' ὁμοιώματος ἢ εἰκόνος, τινὰ Διοδ. Ἐκλογ. 519. 22 παριστάνω, περιγράφω, Λογγίν. 15. εἰδωλο-ποιεῖα, ἡ, σχηματισμός εἰκόνων ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιῖαν Πλάτ. Τιμ. 46Α ἢ ὑπὸ ζωγράφου, τὴν τῶν γραφῶν εἰδωλοποιῖαν ὁ αὐτ. Κριτ. 107B. 2) εἰκὼν σχηματισθεῖσα ἐν τῇ διανοίᾳ, φαντασία, Διόδ. 1. 96:—οὕτω καὶ εἰδωλοποιήσεις, τὸ ἀναπλάσσειν εἰδῶλα ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐπὶ τῶν Πλάτωνικῶν ἰδεῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 222. 3) «τὸ ἐπιφέρειν νεκρὸν φθγγόμενον ἅττα δῆποτε τῷ εἰδωλοποιούντι δοκεῖ» Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 70, 15. εἰδωλοποιεῖκός, ἡ, ὄν., ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εἰδωλοποιῖαν, ἢ εἰδ. τέχνη Πλάτ. Σορ. 235B ἢ ἀνευ τοῦ τέχνη, αὐτόθι 236C, κ. ἄλλ. εἰδωλο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων εἰδῶλα, Πλάτ. Σορ. 239D. εἰδωλογοργικός, ἡ, ὄν., = εἰδωλοποιεῖκός, Πλάτ. Σορ. 266D. εἰδωλο-φάνης, ἐς, ὁμοίος πρὸς εἰδῶλον, Πλούτ. 2. 908Ε. εἰδωλο-χάρης, ἐς, ευφραϊνόμενος εἰς εἰδῶλα, Συναε. Ὑμν. 3. 92.







**εικονο-γράφος**, ὁ, ὁ ζωγραφῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11, Θεμιστ. 309B.  
**εικονο-θραύστης** καὶ **εικονο-κλάστης**, ὁ θραύων, καταστρέφων εἰκόνας, Ἰω. Ἱεροσ. Βίβλ. Ἰω. Διμασκ. σ. 252, 2.  
**εικονο-καύστης**, οὗ, ὁ, καίων τὰς εἰκόνας. Οἱ μετὰ Θεοφάν. (1. 23) σ. 37 κλ., Μιχ. Μον. βίβλ. Θ. Στουδ. σ. 296, Στέφ. Διάκ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τ. 100, σ. 1069, 1160.—ἀλλὰ καὶ **εικονοκαῦται** Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 581.  
**εικονο-λάτρης**, οὗ, ὁ, λατρεύων εἰκόνας, Νικηφ. Κων/πόλεως τ. 1, σ. 500.  
**εικονο-λογία**, ἡ, ἡ δι' εἰκόνων μεταφορικὴ ὁμιλία, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, 269A.  
**εικονομάχια**, ἡ, πόλεμος ἐναντίον τῶν εἰκόνων, Κ. Μαγασσ. Χρον. σ. 90A.  
**εικονο-μάχος**, οὗ, πολέμιος τῶν ἀγίων εἰκόνων, Διμασκ. II. 328B.  
**εικονο-ποιός**, ὁ, ὁ ποιῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 2.—ἐντεῦθεν **εικονοποιεῖν** Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 19.  
**εικονο-τύπος**, ὁ, τυπῶν, ποιῶν εἰκόνας. Οἱ μ. Θεοφάν. (Γεωργ. μοναχ.) σ. 775, ἐκδ. B.  
**εικονο-φόρος**, ὁ, φέρων εἰκόνας, Λατ. imaginiferi, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολιτ. Α', 46.  
**εἰκός**, Ἰων. οἶκος, ὅτος, τό, οὗ, μετοχ. τοῦ εἶκα, **εἶκα**, ὁμοιον τῇ ἀληθείᾳ, δηλ. πιθανόν, εὐλογον, λογικόν, **εἰκός** (μετὰ τοῦ εἶπε ἢ ἄνευ αὐτοῦ), μετ' ἀπαρ.. Αἰσχύλ. Ἀγ. 575· εἰκός γάρ Σοφ. Ἰλλ. 1026, κτλ.· οὐ γὰρ εἰκός μετ' ἀπαρ., Σοφ. Φ. 230· οὐδ' εἰκός αὐτοῖς 586· οἱ εἰκός (ἐνν. δοῦναι) αὐτοῖς 973· ὥστε εἰκός ἦν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 519, κτλ. 2) ὡς οὐδ. οὗτ., **εἰκός**, τό, τό πιθανόν, τό εὐλογον, τὰ οἰκίατα, τὰ εὐλογα, τὰ ὀρθά, Ἡρόδ. I. 155, κτλ.· τό οὐκ εἰκός Θουκ. 2. 89· κατὰ τὸ εἰκός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ αὐτ. I. 121· ἐκ τοῦ εἰκότος ὁ αὐτ. 4. 17· τῷ εἰκότι ὁ αὐτ. 6. 18· παντὶ τῷ οἰκότι Ἡρόδ. 3. 103· τοῦ εἰκότος πέρα Σοφ. Ο. Τ. 74· τῷ εἰκότι χρῆσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόδειξιν λέγειν, Πλάτ. Θεαίτ. 162E· παρὰ ποιηταῖς ἄνευ τοῦ ἄρθρου, λέγειν μὲν εἰκότα ὁ αὐτ. Φ. 1373· εἰκός πέπονθα Εὐρ. I. Δ. 501· ἦν γ' ἔρωτ' εἰκός, εἰκότα κλύεις αὐτοῖς 1134.  
3) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., πρότασις πιθανή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θετικὸν γεγονός, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, Ρητ. 1. 2, 15, κ. ἄλλ.  
II. λογικόν, δίκαιον, «σωστόν», Θουκ. 2. 74, κτλ.· τὰ εἰκότα καὶ δίκαια ὁ αὐτὸς 5. 90· παρὰ τὸ εἰκός, παραλόγως, 2. 62· πρὸς ἐπεικίαν·—Συγκριτικόν, εἰκότερον, ὑπάρχει ἐν Ἀντιφῶντι 127. 21.  
**εἰκοσά-δοιος**, ποιητ. **εἰκοσάδοιος**, οὗ, ἔχων ἀξίαν εἰκοσι βῶν, Ὀδ. Α. 431.  
**εἰκοσά-εδρος**, οὗ, ἔχων εἰκοσιν ἑδρας, ἐπιφανείας· **εἰκοσάεδρον**, τό, σῶμα στερεὸν ἔχον εἰκοσιν ἑδρας, ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 719D, κτλ.  
**εἰκοσα-ετής**, ἐς, -ετής, ἐς, εἰκοσιν ἐτῶν, πᾶς Ἡρόδ. 1. 136· χρόνος Πλούτ. 2. 113D· ἄλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **εἰκοσιετής**, θηλ. -ετής, ἢ **εἰκοσιετής**, ὡς νῦν ἀναγινώσκουσιν ἐν Πλάτ. Πολ. 460E, Δίωνι Κ. 55. 9· **Ῥεκατεῖς** ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1575. 2.  
**εἰκοσαετία**, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἰκοσιν ἐτῶν, Φίλων 2. 224, Ἰωσήφ. Ἀρχ. I. 8. 5, 3.  
**εἰκοσάκις**, εἰκοσι φοράς, Ἰλ. I. 379, κτλ.  
**εἰκοσά-κλινος**, οὗ, = **εἰκοσάκλινος**, Διόδ. 1. 49, Ἀθην. 518A.  
**εἰκοσά-κωλος**, οὗ, ἔχων εἰκοσι κῶλα, δηλ. στήχους διαφέροντας· ἀλλήλων κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1153.  
**εἰκοσά-κωπος**, οὗ, ἔχων εἰκοσι κῶπας, Πισύχ.  
**εἰκοσά-μηνος**, οὗ, ἔχων εἰκοσι μηνῶν ἡλικίαν, Ἀνθ. II. 7. 662.  
**εἰκοσά-πηχυς**, υ, = **εἰκοσάπηχυς**, Χάρης παρ' Ἀθην. 538D, Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 27. 4.  
**εἰκοσα-πλάσιος**, α, οὗ, = **εἰκοσαπλοῦς**, Θεολ. Ἀριθμ. 40.  
**εἰκοσα-πλάσιον**, οὗ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 925C.  
**εἰκοσάς**, ἄδος, ἡ, = **εἰκάς**, Λουκ. Ἀλέξ. 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 4. 32.  
**εἰκοσα-σταδίου**, οὗ, ἔχων ἑκτασιν εἰκοσι σταδίων, Στράβων 426.  
**εἰκοσα-ετηρίς**, ἰδος, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἰκοσιν ἐτῶν, Δίων Κ. 58. 24.  
**εἰκοσ-ετής**, ὁ, = **εἰκοσαετής**, Ἀνθ. II. 8. 123· θηλ. -ετής, ἰδος, αὐτοῖς 7. 166.  
**εἰκοσά-ἡρης**, ἐς, ναὺς ἔχουσα εἰκοσι σειράς ἐδωλίων ἐφ' ὧν ἐκάβητο οἱ ἐρίται, Ἀθην. 203D.  
**εἰκοσι**, ἄλλ., Ἰλ. B. 510, 748, κτλ.· ἀλλὰ συγχρότερον ἐν τῇ Ἑπ. τύπῳ **εἰκοσις**, πρὸ δὲ φωνήεντος **εἰκοσιν**, I. 123, 265, κτλ.· εἰσῆχθη δὲ ὁ Ἑπ. τύπος ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν καὶ εἰς τινα χωρία τοῦ Ἡρόδ. (2. 121, ἐν ἀρχ., 122, κτλ.)· Δωρ. **Ῥεκατε** Πίνακ. Ἡρακλεωτ. 18, 5775. 55· **Ῥεκατε**· εἰκοσι. Δάκωνες Ἡσυχ.· **εἰκάτι** Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1840, Θεόφρ. 4. 10., 5.

86· γράφεται **Ῥεκατε** (**Ῥεκατε**) ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1511 (2) 8., 1569. 39., 5774. 81, κ. ἄλλ. (Ὁ ἀρχαῖος τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Ῥεκατε**, πρὸς. Σανσκρ. vīṣati, δηλ. dvi-sati (ἐκ τοῦ dvi ὄδο, daśan δέκα). Λατ. viginti, δηλ. dui-ginti, vicies = εἰκοσάκις, Γοτθ. tvaigtis, Παλαιὸν Σκανδιν. tuttugu, Ἀγγλο-Σαξον. twentig, Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. zueinzug, Γερμ. zwanzig.—πρὸς. M. Müller Sc. of. Lang 1. 44.)  
**εἰκοσι-δύο** ἢ **-δύο** Εὐστ. 726. 13· **Ῥεκατε-δεῖος**, οὗ, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5775. 18, 23 κ. ἄλλ.  
**εἰκοσί-εδρος**, οὗ, = **εἰκοσάεδρος**, Τιμ. Ἀοκρ. 98D.  
**εἰκοσι-εννέα**, Ἀθην. 608A· **εἰκοσι-εξ** Βίος Εὐρ.· καὶ **εἰκοσι-επτὰ** Ἰππ. 274. 1, θεωροῦνται ὡς ὑποπτα ὑπὸ τοῦ Δινδ., ὁ δὲ οἶδος προτιμᾷ **εἰκοσιν-εννέα**, -εξ, -επτὰ, ἅπερ ὁμοῦς κάκιστα ἡχοῦσιν εἰς ὧτα Ἑλληνικά.  
**εἰκοσι-ετής**, ἐς, ἴδε **εἰκοσαετής**.  
**εἰκοσί-κλινος**, οὗ, ἔχων εἰκοσι κλῖνας ἐφ' ὧν κατεκλίνοντο παρὰ τὴν τράπεζαν οἱ ἐστειόμενοι, Ἀντίφ. ὁ Καρύστ. παρ' Ἀθην. 548A, Διόδ. 1. 46.  
**εἰκοσί-μνεως**, ὧν, εἰκοσι μῶν, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Θ' 57 (ὁ Κῶδ. ἔχει -μνος, ἴδε Λοδ. Φρύν. 554).  
**εἰκοσι-νήριτος**, οὗ, μόνον ἐν Ἰλ. X. 349, **εἰκοσινήριτ'** ἀποινα, εἰκοσαπλασίονα λύτρα, (ἐκ τοῦ νήριτος = νήριετος, δηλ. ἄνευ ἐρίδος, ἀδιαφιλονεικίως εἰκοσαπλάσια, ἔτεροι ἐκ τοῦ **εἰκοσιν ἐρίζοντα**, δηλ. ἐξισοῦμένα· κατὰ τὸν Σχολ. «εἰκοσάκις ἐξισοῦμένα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ, τὸ γὰρ ἐρίζειν ἐξισοῦσθαί ἐστιν».)  
**εἰκοστοί**, εἰκοσι, Ἀνθ. II. παράρτ. 262, πιθανῶς ἔσφ. γραφ. ἀντὶ **εἰκοστοίς**, ἐν χρήσει ἀντὶ **εἰκοσι**, ὡς τὸ **δυδούς**, **ἐνατος**, **δέκατος** ἀντὶ **δεκά**, **ἐννέα**, **δέκα**.  
**εἰκοσι-οκτώ**, ὁ ἀριθμ. 28, Διόδ. 14. 102.  
**εἰκοσί-πεδος**, οὗ, ἔχων εὖρος ἢ μήκος εἰκοσι ποδῶν, Δωρ. **Ῥεκατεπέδος**, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5574. 62, κ. ἄλλ.  
**εἰκοσι-πεντα-ετής**, ἰδος, ἡ, ἔχουσα ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, Ἀνθ. II. παράρτ. 209.  
**εἰκοσι-πέντε**, ὁ ἀριθμ. 25, παρὰ Δημ. 926. 4.  
**εἰκοσί-πηχυς**, υ, εἰκοσι πήχεων, Ἡρόδ. 3. 60· πρὸς. **εἰκοσάπηχυς**.  
**εἰκοσι-τέσσαρες**, οὐδ. -ρα, ὁ ἀριθμ. 24, Διόδ. 14. 92.  
**εἰκοσι-τρεῖς**, οὐδ. -τρία, ὁ ἀριθμ. 23, Ἀθην. 585B.  
**εἰκοσί-φυλλος**, οὗ, εἰκοσι φύλλα ἔχων, ῥόδον Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 6, 4.  
**εἰκός-ορος**, καὶ ποιητ. **εἰκ-**, οὗ, (εἰκοσι ✓ EP, ἐρέσσω), εἰκοσάκωπος, νηὶς **εἰκοσόροιο** Ὀδ. I. 322, Σίμων. 182, Νόμ. παρὰ Δημ. 926. 8· πρὸς. **πεντηκόντορος**.  
**εἰκοστά-γωνος**, οὗ, ἔπρεπε νὰ εἶναι **εἰκοσά-γωνος**, εἰκοσι γωνίας ἔχων, Ἰάμβλ. ἐν Βίβλ. Πιθ. 34.  
**εἰκοσταίος**, α, οὗ, ὁ τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ συμβαίων, Ἰππ. Προγν. 42, Ἀντιφῶν 113. 32.  
**εἰκοστή**, ἡ, ἴδε **εἰκοστός** II.  
**εἰκοστο-λόγος**, ὁ, ἡ, ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστόν, εἰσπράκτωρ φόρου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 363, Σουλ. Ἐπιγρ. 89. 22.  
**εἰκοστός**, ἡ, ὁ, ἀριθ. τάκτ. τοῦ **εἰκοσιν**, ἡματὶ κ' **εἰκοστῷ** Σχηρίην ἐρίδωλον ἴκοιτο Ὀδ. E. 34, κ. ἄλλ. Ἐπ. ὡσαύτως **εἰκοστός**, **εἰκοστόν** ἔτος ἐστὶν Ἰλ. Ω. 765. II. **εἰκοστή**, ἡ, φόρος τοῦ εἰκοστοῦ, Λατ. vicesima, ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ πώσης τῆς εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς τῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τῶν ὑποτελῶν συμμάχων ἀντὶ ἄλλου φόρου, **εἰκοστή** τῶν γιγνόμενων, τῶν κατὰ θάλασσαν Θουκ. 6. 54., 7. 28. 2) ἡ παρὰ Ῥωμαίους vicesima, ἥτοι φόρος κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλων, Σουλ. Ἐπιγρ. 963.  
**εἰκοστο-τέταρτος**, η, οὗ, ὁ εἰκοστός τέταρτος, Πλούτ. 2. 935D· οὗ καὶ **εἰκοστοτεταρτάτος**, α, οὗ, Γαλν. 7. 501.  
**εἰκοστο-ωνης**, οὗ, ὁ, ὁ ἐνοικιαστής τῆς **εἰκοστῆς**, ὡς **εἰκοστολόγος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 33.  
**εἰκοσά-ωρυγος**, οὗ, εἰκοσιν ὀρυγίων, Ξεν. Κυν. 2, 5· πρὸς. **δεκάωρυγος**, **πεντῶρυγος**.  
**εἰκοτο-λόγιον**, λέγω ἐκ. συμπερασμῷ, συμπεραίῳ, πιθανολογῶ, Στράβων 620.  
**εἰκοτολογία**, ἡ, πιθανολογία, πιθανὴ εἰκασία, Ἀρχύτ. ἐν Σοφ. Ἐκλογ. 1. 724, Στράβων 620.  
**εἰκάτως**, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ἀττ. μετοχ. τοῦ πρῆμ. **εἶκα**, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρεπόντως· μετὰ δοτ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 915· εἰκάτως· πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως (Ἡσυχ.), Αἰσχύλ. Ἰκ. 403, Σοφ. Ο. Κ. 432, 977, καὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις· **εἰκότως** ἔχει, εἶναι λογικόν, εὐλογον, ὀρθόν, Εὐρ. I. Τ. 911, πρὸς Ὀρ. 737· **εἰκ.** δοκεῖ Ἀνδοκ. 18. 21, πρὸς 31 ἐν τέλ.· οὐκ **εἰκότως**, ἀλόγως, Θουκ. 1. 37· συγχάνεις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ γὰρ αὐτοῖς 77, Ἰσοκρ. 253D ὁ Δημ. συγχάνεις θέτει αὐτὸ ἐν τέλει προτάσεων, ὡς τὸ Λατ. nec mirum.  
**εἰκτέον**, ῥῆμ. ἐπὶ τοῦ **εἶκα**, δεῖ εἰκεῖν, ὑποχωρεῖν, Φίλων 2. 68.



**εἰκτικός**, ἡ, ὄν. (εἰκω) ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός, Ὁριγίν.  
**εἰκτός**, ἡ, ὄν. «ὁ ὑπείκων καὶ ὑποτασσόμενος» Ἑτυμ. Μ. 297. 8.

**εἰκτον**, **εἰκτην**, **εἰκτο**, ἴδε τὸ ῥήμα **εἰκα**.

\* **εἰκω**, ὁμοιάζω, ἴδε τὸ ῥήμα **εἰκα**.

**εἰκω**, Ἰλ.: Ἀττ.: παρατ. εἰκὼν Ἡρόδ., Ἀττ.: μέλλ. **εἰξω** Θουκ., κτλ.: ἄρ. α' **εἰξα** Ἰλ., Ἀττ.: ποιητ. **εἰεξα** ἢ **εἰεξα** Ἀλκιμάν 40, Ἰων.: **εἰξασαι** Ὀδ.: **εἰκαθεῖν**. (Πρὸς τὴν √FIK **εἰκα**. Σανσκρ. vik, vinak-mi (χωρίζω), καὶ ἴσως Λατ. vi-to (δὲ vic-ito) Ἀγγλο Σαξον. wic-an, Γερμ. weich-en, Ἀγγλ. weak.) Ὑπείκω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ὁπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὁπίσσω εἰκετε Ἰλ. Ε. 606, κτλ.

2) μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γεν. τόπου, **μῆδ'** εἰκετε χάρις Ἀργείοις, «μῆδ' ἐπιτιμῶντες μάχης τοῖς Ἑλλησιν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 509: **εἰκει** τινὶ τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸ τίνος, Λατ. concedere alicui de via, οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖσι πρεσβυτέροις συντυγχάνοντες εἰκούσι, τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται Ἡρόδ. 2. 80: **ἀνευ** τῆς δοτ., εἰκεῖν πολέμιου καὶ δηϊότητος, ἀπεσύρ-σθαι ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης, Ἰλ. Ε. 348: **εἰκε**, γέρον, προθύρου, ἀποσύρῃν ἀπὸ τῶν προθύρων, Ὀδ. Σ. 10.

3) μετὰ δοτ. προσώπου μόνου, ἐνδίδω, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, εἴτε ἐν μάχῃ Ἰλ. Μ. 48, κτλ.: εἴτε πρὸς ἐνδείκνυται, Ἰλ. Ω. 100, Ὀδ. Β. 14—ἀκολούθως, παραδίδομαι, ἐνδίδω, εἰς οἰονδήποτε πάθος ἢ ψυχικὴν ἡρμην, ὡς θυμὸς εἰξας Ἰλ. Ι. 598: **ἔκνω** καὶ ἀφραδίῃσι Κ. 122: ἀδοῖ Ὀδ. Ε. 262: **βίη** καὶ **κάρτε** εἰκῶν, «νικώμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ ἰσχύος, ὥστε διὰ τοῦτο ἐξυβρίζω» (Σχόλ.), Ν. 143: ὁργή δ' **εἰξα** μάλλον ἢ μ' ἐχρην, Εὐρ. Ἑλ. 80: τῇ ἡλικίᾳ εἰκεῖν Ἡρόδ. 7. 18—ὡσαύτως ἐπὶ περιστάσεων, πενήνῃ εἰκῶν Ὀδ. Ε. 157: **κακοῖς** Αἰσχύλ. Πρ. 320: **ἀνάγκη** ὁ αὐτ. Ἀγ. 1071: τοῖς **εὐμφοραῖς** Θουκ. Ι. 84: **ζημίαις**, εἰς τὴν βίαν τῆς τιμωρίας, Ξεν. Κύρ. Ι. 6, 21.—Ἐν Σορ. Ἀντ. 718: ἴσως ὁ στίχος ἐμπρεπε νὰ ἀναγνώσθῃ (κατὰ τὸν Gaisf.) οὕτως: ἀλλ' **εἰκε**, θυμῷ καὶ μετὰστασιν δίδου, διότι ἂν συνάψωμεν τὸ **εἰκε** τῷ **θυμῷ**. **εἰκε** θυμῷ, ἡ ἔννοια θὰ εἶναι ἐναντία τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῷ χωρίῳ: ἀλλ' ὁ Jebb κατὰ τὰ πλείστα χειρόγραφ. ἔχει: ἀλλ' **εἰκε** θυμοῦ..., ἴδε σημ. Jebb καὶ παράρτημα ἐν σελίδι 254.

4) εἴκειν τινὶ τι, ὑποχωρεῖν εἰς τινα ἐν τινι, ἐνθα ἢ αἰτ. κεῖται ὡς προσδιορισμὸς τοῦ κατὰ, τὸ δὲ νῦν οὐδενὶ εἰκῶν, οὐδενὸς κατώτερος κατὰ..., Ἰλ Χ. 459, Ὀδ. Α. 515: ὡσαύτως, **εἰκεῖν** τινὶ τινι, ὡς ἔλεσκον ἀνδρῶν..., δὲ τέ μοι εἴξειε πόδεσσιν, πάντα ὅστις ἦτο ὑποδεέστερος ἐμοῦ κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, Ε. 221: οὕτω, μετὰ ἀντιστοίχου αἰτ., **εἰκοντας** ἂ δει, ὑπείκοντας εἰς ὅσα πρέπει, Σορ. Ο. Κ. 172, **εἰκῶν** Αἰ. 1243.

II. μεταβ., παρθεῖν, ἀφῆναι, εἰλαί τε οἱ ἡλίαι, «ἐπιδοῦναι, χαλᾶσαι, εἰλαί, ἀντὶ τοῦ εἰλῶν» (Σχόλ.), «χαλᾶσαν δὲ αὐτῶν τὰς ἡλιαῖς ταῖς χερσὶ» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 337: **ἀλλοτε** δ' αὐτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἰξασκε διώκειν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ Εὐρος παρέδιδεν αὐτὸ (τὸ πλοῖον) εἰς τὸν Ζέφ. διὰ τὰ τὸ διώκει, Ὀδ. Ε. 332.

2) παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Λατ. concedere, ὡς ἐπιτηνικ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡλὶν εἰκῶν Σορ. Φ. 465.

III. ἀπροσώπως ὡς τὸ **παρεῖκει**, ἐπιτρέπεται ἢ εἶναι δυνατόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, «ὅπου μάλιστα ἐνδοία καὶ τρωθείη» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Χ. 321: **μετ'** ἀπαρ., 801 σφίον εἰκε λοχῆσαι, «ἐνεχῶρε, ὥστε ἐνεδρεῦσαι» (Σχόλ.), Σ. 520.

**εἰκῶν**, ἡ, γεν. -όνος, αἰτ. -όνα, κτλ.—Παιητικῆς καὶ Ἰων. ὀνομασ. **εἰκῶ** ὑπονοεῖται (ἂν καὶ δὲν εὐρίσκεται) ἐκ τῆς γεν. **εἰκοῦς**, αἰτ. **εἰκῶ** Εὐρ. Μῆδ. 1162, Ἡρόδ. 7. 69 (ἀλλ' **εἰκόνα** 2. 143), αἰτ. πληθ. **εἰκούς** Εὐρ. Τρω. 1178, Ἀριστοφ. Νεφ. 559: (\***εἰκω**, **εἰκοῖα**): ὁμοίωμα, εἰκὼν (ἐξωγραφημένη), ἢ ἀγαλμα, κτλ. Ἡρόδ. 2. 130, 143, Αἰσχύλ. Θῆβ. 559, ἀνδρ. εἰκὼν γεγραμμένη Πλούτ. 2. 1117C: ἐπὶ κεντήματος, Εὐρ. Ι. Τ. 223.—Περὶ τῆς ἀρχαίου τοῦ ἀνδριάντων πρὸς ἀπεικόνισιν ἀνθρώπων, ἴδε Newton Halc. (Ἀλκαρνασσὸν) σ. 785.

2) τὸ ἐν κατόπῳ ὁμοίωμα, ἀψυχον εἰκῶ προσγεγῶσα σώματος Εὐρ. Μῆδ. 1162, Πλάτ. Πολ. 402B.

II. φάσμα, φάντασμα, Εὐρ. Ἡ. Μαιν. 1002, Πλάτ., κτλ.: εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, πατρός Εὐρ. Τρω. 1178: νοητοῦ θεοῦ Πλάτ. Τιμ. 92C: δοξῶν καὶ λόγων Πλάτ. Φίληβ. 39C: κτλ.: εἰκόνας σῆς ἀρετῆς, ἐπὶ τέχνῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 435.4.

2) **εἰκόνα**, ὡς ἐπῖρρ., ἐν εἴδει, δίκην τινός, Λατ. instar, δεσμιωτήριον εἰκόνα, δίκην δεσμιωτήριου, Πλάτ. Κρατ. 400C: οὕτω καὶ ἐν εἰκόνι βασιλείας Ἡρωδ. 7. 9, 21.

III. παρομοίωσις, τὰς εἰκούς τῶν ἐγγέλων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι Ἀριστοφ. Νεφ. 559, Πλάτ. Φαίδων 87B, κ': ἀλλ' δι' εἰκόνων λέγειν ὁ αὐτ. Πολ. 487E: περὶ τῆς ῥητορικῆς χρήσεως τῆς παρομοιώσεως ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 3. 4.

**εἰκῶς**, **εἰκότως**, ἴδε **εἰκός** καὶ **εἰκός**.

**εἰλαδών**, Ἐπῖρρ. (εἰλῶν) = **εἰληδών**, **εἰλαδών**, Ἡρόδ. 1. 172, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 63: «καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ **εἰλαδών** διὰ τῆς ἐπιδοφύγου εἶχε τὴν ὄρχουσαν... ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῆς ἡ γραφή» Εὐστ. Ἰλ. σ. 179, 23—παρὰ τῷ Ἡσυχ. ἡ λήγουσα διὰ τοῦ ω, «εἰλαδών» ἀρῶς».

**εἰλαπινάξω**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., εὐνοχοῦμαι,

μαί, συμπροσάξω μετὰ πολλῶν, εἰλαπινάξουσιν, «ἐν ἀθροίσματι εὐνοχοῦνται» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 57, Ρ. 536: οὕτω Πινδ. Π. 10. 61: ἐν τῷ παρατ., Κόιντ. Σμ. 6. 179.

**εἰλαπινάσσης**, οὐ, ὁ, ὁ μετέχων εἰλαπίνης, σύνδειπνος, «ὁμοτρόπος», συνευωχητής» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 577.—ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ, Ἀθῆν. 174A.

**εἰλαπίνη** [ι], λαμπρὸν καὶ πολυτελὲς συμπόσιον, «τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρὰς παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνης» Ἀθῆν. 362E: γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε Ἰλ. Σ. 491: εἰλαπίνη ἡ γάμος, ἐνθα ἀμφοτέρω ἀντιτίθενται πρὸς τὸ ἔρανος (δ' ἴδε), Ὀδ. Α. 226: οὕτως Εὐρ. ἐν Μῆδ. 193, Ἑλ. 1337, Πλούτ. 2. 169D, κτλ.

**εἰλαπινουργός**, ὁ, (\* **ἐργω**) ὁ παρασκευάζων εἰλαπίναν, συμπόσιον, Μανέθων 4. 300.

**εἰλαρ**, τὸ, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα, καὶ αἰτ. τοῦ ἐνίκου: (**εἰλω**):—ἐρκος, φραγμός, σκέπη, φυλακή, ἀσφάλεια, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν Ἰλ. Π. 338, κτλ.: κύματος εἰλαρ ἔμεν, «πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κύμα λυόμενον ἐκείσε εἰς ἀπρόν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 257.

**εἰλαρχέω**, ἄρχω ἱλῆς ἱππικοῦ, εἰμαι ἰλάρχης, Βοιωτικὴ λέξις ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1576, Δίωνι Κ. 55. 10: ἴδε Müller Ὀρχομ. 470 κέ.

**εἰλαρχης**, ου, (εἰλη) ἀρχηγός ἱλῆς ἱππικοῦ, κυριὸς ἐν Θήβαις, Πολύβ. 6. 25. 1, Πλούτ. Τιμολ. 31.—ἀλλὰ συνήθως γράσσεται διὰ τοῦ ι, **εἰλάρχης**, παρὰ δὲ Ταρκεντοῖς, **βεἰλάρχης**, ἴδε Ἡσυχ. ἐν λέξει **βεἰλαρμωστάς**.

**εἰλάτινος**, Ἐπ. ἀντὶ **εἰλάτινος**.

**Εἰλεθούα**, ἡ, ἡ θεά, ἥτις, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐθεόθη τὰς γυναῖκες ἐν τῷ τοκετῷ ὁ Ὁμ. μνημονεύει πλείονας Εἰλεθούας καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλ. Α. 270., Τ. 119. Ὁ Ἰλ. (Θ. 922) ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς μόνου ὡς θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας: ὡσαύτως **Εἰλεθούα** Πινδ. Π. 3. 15, Ν. 7. 1: καὶ **Εἰλεθούα** Βοιωκ. Πινδ. Ο. 6. 72, **εἰλῶν** Ἀνθ. Π. 7. 604: **Εἰληθούα** Θεοφρ. 17. 60: παρ' Ἀργείοις **Εἰλιονία** Πλούτ. 2. 277B: παρὰ Ρωμαίοις Lucina, μετὰ ταῦτα ταυτισθεῖσα τῇ Ἀρτέμιδι, ἴδε Röttiger Ilithyia, Weim. 1799: (τύπος ὡσεὶ μετοχικός, ὡς εἴ ἦν **εἰληλυθούα** **εἰλῶν**, ἀγυα, ἀρπυια, αἰθουα). Καθ' Ἡσυχ. γράσσεται Εἰλῶθουα, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς τοῦ ε' αἰῶνος εὐρήται **Ἰλεθούα** μετὰ δασέος πνεύματος.

**Εἰλεθουῖον**, τό, ναὸς τῆς Εἰλεθούας, Ρητορικὸν Λεξικὸν μνημονεύμενον ὑπὸ Εὐστ. 1053. 61.

**εἰλεός**, ἡ **ιλεός**, ὁ, (εἰλῶ) νόσος δεινὴ τῶν ἐντέρων, προερχομένη ἐκ περιπλοκῆς αὐτῶν, Λατ. ileus volvulus, ἱππ. Ἀρ. 1248, κτλ. **εἰλεός**, **εἰλεός**, II. φωλεός-θηρίου, «τρῦπαν», **εἰλεόν**, οὐκ οἴκησιν Θεοφρ. 15. 9: ἴδε **εἰλουός**.

III. = **εἰλεός**, μαγερικὴ τράπεζα, Εὐστ. 749. 7.

IV. εἶδος οἴνου, Ἀθῆν. 31B.

**εἰλετίας**, ου, ὁ, εἶδος καλῶν, ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρην (κάλαιος) στερεός, καλεῖται δὲ ὑπὸ τινῶν εἰλετίας Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 11. 13.

**εἰλῶ**, Ἀττ. **εἰλῶ**, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **εἰλω**, δ' ἴδε.

**εἰλῶ**, ἀποκλῖνω, κωλύω, αἱ δὲ κα μὴ ἀποτίνῃ δ... **εἰλῶ** [θω τ] τοῦ ἱεροῦ Ἀμφικτυονικὸν ψήφισμα, ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. Causser 2049.

**εἰλῶ**, (εἰλη) ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Εὐστ. 1573. 45.

**εἰλεώδης**, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὰ χαρακτηριστικὰ εἰλεῶ, προερχόμενος ἐξ εἰλεῶ, ἢ τὰ εἰλεώδη δυσφόρως ὥρμησεν, ἐμετοι πολλοί... πόνοι περὶ τὰ υποχονδρία ἱππ. Ἐπιθόμ. τὸ γ', 1077: ὁ προεξὼν τὴν νόσον ταύτην, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6.—Ἐπῖρρ., **εἰλεωδῶς** στροφουμένης τῆς μήτρας Σορ. Ἐφ. ἐκδ. Επμ. σ. 233.

**εἰλη**, ἡ, = **εἰλη**, Ἡρόδ. 1. 73, κ. ἄλλ. κατ' ἐφλας αὐτοῦ 202.

**εἰλη**, ἡ, τὸ θάλασπος τοῦ ἡλίου, ἡ ζέστη, Ἀριστοφ. Σφ. 772: Ἀποστ. 524, Λουκ. Λεῖψ. 2: ἴδε **εἰλη**, **ἀλῆα**, **σεῖριος**.

**εἰληδόν**, **εἰληδῶ**, ἐπῖρρ. (**εἰλη**) = **εἰληδόν**, **εἰληδῶ** φέρονται Ἀρατ. 917.

II. (**εἰλῶ**) περιπλέγδην, περιπλοκάδην, **εἰληδόν** ταχινού πτωκὸς ἐξῆρε πόδας Ἀνθ. Π. 9. 14.

**εἰληθερέω**, ἐν ἡλίῳ θερμαίνωμαι, «εἰ[ε]ληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι: εἰλην γὰρ φασὶ τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν (καὶ θερμασίαν)» Ἡσυχ. ἱππ. 485. 22., 486. 10, Ξεναρχος ἐν Πεντάθλῳ 1. 5:—**Μέσ.**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 17, Γαλην.

**εἰληθερής**, ἐς, (εἰλη, **θερῶ**) θερμαίνόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θερμός, ἱππ. 471. 18, Γαλην.

**Εἰληθούα**, ἴδε **Εἰλεθούα**.

**εἰληθουθα**, **εἰληλουθῶν**, **εἰληλουθῶμεν**, ἴδε τὸ ῥήμα **ἐρ-χομαι**.

**Εἰλημα**, τὸ (εἰλῶ) κάλυμμα, σκέπασμα, Λατ. involucrium, Ἀνώνυμ. παρὰ Στοδ. 197. 55.

II. = **εἰλεός** 1, ἱππ. 298. 40: σπείραμα, «κουλλούρα», ἐν ἀλαμπεὶ οἰκήματι εἰλημα σχοινίου θεασάμενός τις, παραυτικά μὲν ὄφιν υπολαβὼν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 187: ἐν δὲ τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2782. 30, φαίνεται νὰ σημαίνῃ σπείραν κλόνος.

III. θόλος, «καμάρα», Μαχλά.

**εἰληματικός**, ἡ, ὄν, θολωτός, ἀφιδωτός, Κωνστ. Πορφυρ. πρὸς τὸν ἴδιον ἰδὸν Ρωμανόν 29. 92, τὸμ. 3. σ. 137, 22 ἐκδ. Βόνν



εἰλῶσις, Ἄττ. εἰλ-, εως, ἡ, (εἰλέω) περιστροφή, συστρόφη, σπέρδιλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 438, Πολυδ. Δ. 156, Ζωναρ. σ. 629.

εἰλῶσις, εως, ἡ, (εἰλέω) ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, θάλασσα, καύμα, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιοῦτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἦκιστα ἀλλοιοῦται; Πλάτ. Πολ. 380E, 404B, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 7.

εἰλῶσις, ἡ, ὄν, περικυλινδούμενος, περιδινόμενος, συστρεφόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 20.

εἰλῶσις, ἡ, ὄν, Ἄττ. εἰλ-, (εἰλέω) συσσετραμμένος, τυλιγμένος, Γραμμ. II. θολωτός, ἀψιδωτός. Βυζ.

εἰλιγγεῖα, = εἰλιγγεῖα, σκοτοδινία, Κλήμ. Ἄλ. 183 καὶ εἰλιγγος, = εἰλιγγος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 189.

εἰλιγμα, Ἔτυμ. Μ. 723. 35. εἰλιγμός Ὀρφ. Ὑμν. 37. 12. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰλιγμοῦ.

εἰλικσιεδής, ἐς, = εἰλικσιεδής, Ζωναρ.

εἰλικό-μορφος, ὄν, (εἰλεῖ) εἰλικόμορφος, εἰλικσιεδής, Ὀππ. Κ. 2. 98.

εἰλικρινεῖα, ἡ, καθαρότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μῆξις, πολλές γὰρ καὶ τὸ ἀλουργές ἔχει διαφορὰ καὶ τὸ φοινικιοῦν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἔκαστον ... κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλα μῆξιν καὶ εἰλικρινεῖαν αὐτῶν Ἀριστ. π. χρωμ. 3. 2, πρὸλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.

εἰλικρινέω, καθαρῶς, γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τὰ τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 12.

II. διαχωρίζω, διακρίνω, ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον Βούθρος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 16.

εἰλικρινής, ἐς, ἄμικτος, ἀνευ συμμειξεως, καθάρως, Λατ. sincerus, ἐκ πυρός τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος Ἰππ. 351. 4, πρὸλ. π. Ἀρχ. Ἰντρ. 16. διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι (ἐν τῇ φύλει), οὐχὶ ἀναμειγμένα, ἀλλ' ἄμικτα καὶ κεχωρισμένα, Ἐνν. Κύρ. 8. 5, 14. εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρὸν, ἄμικτον Πλάτ. Συμπ. 211E. τὸ ἦττον εἰλικρινές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρότερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 20. τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρώμεν εἰλικρινές οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἐν ἑτέροις ὁ αὐτ. π. Χρωματ. 3. 10. τὸ λευκὸν μέλι οὐκ ἐκ θύμου εἰλικρινούς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 48. εἰλ. καὶ ἀμύγη π. Ψυχ. 3. 2, 13. τὸ δὲ ἐν εἰλ. καὶ καθαρὸν Πλούτ. 2. 393C.

2) καθάρως, ἅπλως, ἀπόλυτος, ἀσχετός θεωρούμενος, αὕτη καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος Πλάτ. Φαίδων 66A. ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι αὐτόθι 81C. γινώσμεθα .. πᾶν τὸ εἰλ., τὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον, αὐτόθι 67B. τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλ. ὁ αὐτ. Φίληβ. 52D. τὰς τέρψεις εἰλ. ἀποδιδόναι Ἰσοκρ. 12B. ἡ δόνη εἰλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4. — ὡσαύτως ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, οὐκ οὐκ, εἴγε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἢ ἀχαριστία; Ἐνν. Ἀπομν. 2. 3.

II. Ἐπίρ. νῶς, καθαρῶς, ἀπόλυτως, διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἐλληνες καὶ ἀμύγεις βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245D. τὸ εἰλ. ὄν, τὸ ἀπόλυτως ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Πολ. 477A, πρὸλ. Συμπ. 181C. εἰλ. δλον λευκὸν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 5. — Ἡ λέξις εὐρηται μόνον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερά ἐν τῶν ἀνωτέρω παραδειγματικῶν ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἀρχῆς ἢ παραγωγῆς τοῦ πρώτου συνθετικῷ μέρους, εἰλ-. Κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις εἰλη, κρίνω, ὡς εἰ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαιναν ἐξετασθεῖς διὰ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ λέξις εἰλη σημαίνει θάλασσα, οὐχὶ ῥῶς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐνδείξεις τοιαύτης σημασίας παρ' οὐδενὶ συγγραφεῖ. Ἄλλοι θέλουσιν εἶναι τὸ εἰλη- παράγεται ἐκ τῶν √ΕΛ, εἰλίσσω, ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ εἰλη-κρίνω θά ἦτο, κεχωρισμένος ἢ κοκκινισμένος διὰ περιδινήσεως, ἄμικτος, καθαρὸς. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ παραγωγή δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐν χειρογρ. τοῦ Πλάτ. γράφεται εἰλ-, ὅπερ ἔχει ὁρθὸς δι' ἐκατέραν τῶν παραγωγῶν).

εἰλικτήρ, ἥρος, ὁ, (= εἰλικτήρ), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 6546, 611d.

εἰλικτός, ἡ, ὄν, (εἰλίσσω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰλικτός, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἰωνι 40.

εἰλιξ, υκος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εἰλιξ.

Εἰλιονία, ἡ, ἔδεν ἐν λέξ. Εἰλεῖθουα.

εἰλιπόδης, ου, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Νόνν. Δ. 1. 60.

εἰλιπὸς [τ], ὁ, ἡ, -πουν, τό, γεν. -ποδος (εἰλω, πούς) — ὁ εἰλίστων τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, παρ' Ὀμ. (μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. πληθ.) ὡς ἐπὶ θ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς ὀπισθίους πόδας εἰλικσιεδῶς πως, ἴδε Ἰππ. π. Ἀθρο. 785. εἰλίποδες ἄπολ., ἐπὶ βοῶν ἢ ἀγελᾶδων, Θεόκρ. 25. 131. ὁ Εὐπολ. ἐν Κόλαξι 5 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Καθ' Ἡσύχ. οἰνωτικές εἰλιπόδες διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Πρὸλ. σαρράπων.

εἰλι-σκότωσις, ἡ, σκοτοδινία, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἡσύχ. ἀντὶ εἰλιγῆς σκότωσις παρὰ τῷ αὐτῷ.

εἰλίσσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰλίσσω, Ἰλ. Μ. 49, Εὐρ., κλ.

εἰλιτενής, ἐς, ἐπὶ θ. τῆς ἀγρώσεως, καὶ θάλλοντα σέλινα

καὶ εἰλιτενής ἀγρώσις, ἐν ταῖς θλασί γινόμενη· ριζοβόλος γάρ, ἐπὶ πολὺ δεικνυμένη· πλεονασμὸς τοῦ ε- Ἔτυμ. Μ. 299, 17.

εἰλίσχαι, ἴδε ἐπὶ ἡμα εἰλίσσω.

εἰλλω, ἴδε εἰλω.

εἰλόπεδον, τό, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ θειλόπεδον, εἰλόπεδον γὰρ πέδον εἰλη βαλλόμενον, τούτῳ ἐν ἡλίου θερμασία, καὶ πλεονασμὸς τοῦ θ θειλόπεδον· Εὐστ. 43. 38.

εἰλός, πᾶν τὸ ἐπιπίπτον βῆρος, «τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπίπτον ξύλον» Ἡσύχ.

εἰλυθμός, ὁ, (εἰλῶ) «κατάδουσις, φωλεός» (Ἔτυμ. Μ. 299, 45), Νικ. Θ. 283.

εἰλύμα, τό, κάλυμμα, περικάλυμμα, εἰλ. σπείρων, περιθήκη ἢ κάλυμμα ἱματίων, Ὀδ. Ζ. 179, πρὸλ. Ἀνακρ. 19, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1129.

εἰλύός, ὁ, = εἰλυθμός, Ξεν. Κυν. 5. 16, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1144.

εἰλός, υός, ἡ, = ἰλός, «τὸ πληῶδες τοῦ ποταμοῦ» Ἡσύχ. κοινῶς ἱλαμός (ἢ Βαλκναῖρος εἰς Ἀδωνιαζούσας Θεοκρ. σ. 248).

εἰλυσίς, τὸ ἐρέπειν, πορεῖα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φ. 291.

εἰλυσπάομαι, συχνὴ διαφ. γραφ. ἀντὶ ἰλυσπάομαι.

εἰλύσπωμα, τό, σκωληκοειδὴς κίνησις, Εὐστ. 1413. 34.

εἰλύτας, πλακοῦς, «κοιλιοῦρα», δέκα δραχμῶν εἰλύτας δέκα Ἐπιγρ. Βουιτ. 413. 6, ἴδε ἐλλύτης.

εἰλυφάω, = εἰλῶ, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., συστρέφω, ἀνεμος φλόγα Ἰλ. Υ. 492.

II. ἀμετάβ., εἰλῶμαι, συστρέφομαι, περιδινόμεμαι, ἐπὶ τῆς φλογὸς πυρσού, Ἠσ. Ἀσπ. 275.

εἰλυφάω, = τῷ προηγ., Ἐπ. μετοχ. -ῶν, Ἰλ. Α. 156, Ἠσ. Θ. 692.

εἰλῶ, Ἀρατ. 432. μέλλ. εἰλῶω [ῶ] Ἰλ.: — Μέσ., μετοχ. εἰλῶμενος, παρατ. εἰλῶμεν Σοφ.— Παθ., πρkm. εἰλῶμαι, Ἐπ. γ' πληθ. εἰλῶται, ὑπερσυντέλ. εἰλῶτο, ἅπαντα παρ' Ὀμ.

[ῶ] αἰέποτε παρ' Ὀμ., κλην ἐν τῷ εἰλῶται, ὡσαύτως δὲ παρὰ Σοφ. ὁ παρὰ Μεταγέ. ἐνθα κατωτ. καὶ μεταγεν. Ἐπ., Ἀρατ. ἐνθ' ἄνωτ., Νικ.] (Περὶ τῆς ρίζης ἴδε εἰλω ἐν τῷ.) Τυλίσσω, περιτυλίσσω, περιβάλλω, περικαλύπτω, κατακρύπτω, ἐνέργ. μόνον ἀπακ παρ' Ὀμήρῳ, καὶ δὲ μιν αὐτὸν εἰλῶω ψαμάθοισι (καὶ τοῦτο δυνατόν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ σύνθετον κατεἰλῶω) Ἰλ. Φ. 319.

ὁληγ δὲ μιν εἰλῶι ἀχλὺς Ἀρατ. 432.— Παθ., περιβάλλομαι, περικαλύπτομαι, τῷ δ' ἰθὺς βήτην βοῆς εἰλῶμεν ὄμους Ἰλ. Ρ. 492. εἰλυμένοι αἰθερι χαλκῷ Σ. 522. νεφέλη εἰλυμένος ὄμους Ε. 186. αἵματι καὶ κούλαις εἰλῶτο Ἠ. 640. εἰλῶτο δὲ πάνθ' ἄλδος ἄχνη Ε. 403. νυκτὶ μὲν ὕμῳν εἰλῶται κεφαλάι Υ. 352, πρὸλ. Ἰλ. Μ. 286.

II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως μεθ' Ὀμήρῳ, = ἰλυσπάομαι, λυγίζομαι, κινῶμαι ἢ περιπατῶ λυγίζόμενος ὡς σκόληξ, ἐπὶ χλωῷ ἄνθρωπον, εἰλῶμεν διύστηνος ἐξέλλων πόδα Σοφ. Φ. 291. εἰλῶμενος, παῖς ἄτερ ὡς ..

τιθήνας αὐτόθι 702. ἐπὶ ἀγέλης ἰχθύων, Μεταγένης ἐν Ὀθουριόπερσαις. 1. 4.

2) ἐν Θεοκρ. 25. 246 τὸ εἰλυσθεῖς (εἰληθεῖς Ziegl.) κεῖται ὡς τὸ εἰλυσθεῖς παρ' Ὀμ., συσταλῆς, «συμμάζευσθε».

— Ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλόγῳ ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως τοῦ εἰλῶω καὶ τοῦ ἐλῶω, ὅπερ αὐτὸς ἐρμηνεύει ὡθῶ. Παρὰ μεταφ. ὅμως ποιηταῖς οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις παρατηρεῖται.

εἰλω, (ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν τῷ παθ.) ὡς ἐνεργητικοὶ δὲ τύποι ἐν χρήσει εἶναι: εἰλῶω, ἐλλῶω, ἢ ἐλλῶω (ἂν ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος εἶναι γνήσιος ἴδε Κοθήνου V. LL. 361).

Ἐκ τοῦ εἰλω ἔχοντες τοὺς Ἐπ. τύπους, ἄορ. ἔλσα Ὀμ., Ἐπ. ἀπαρ. ὡσαύτως ἐέλσαι Ἰλ. Φ. 295, καὶ Δωρ. μετοχ. ἔλσαις Πινδ. Ο. 10 (11). 51. ὁμοίως ἄορ. ἐέλαι ἀποκατασταθεῖς ὑπὸ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 579 ἀντὶ τοῦ εἶναι ὅπερ ὅμως διατηροῦσιν αἱ ὅριστα ἐκδόσεις, πρὸλ. περιεἰλέω, ὑπέλλω (ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν μετοχὴν συνεἰλῶς = συνειλήσας):—Μέσ., ἄορ. ἡλῶμαι (ἢ -όμην), ἴδε ἐν λέξει:—Παθ., ἄορ. ἐέλῃν [ᾶ] Ἰλ., ἀπαρ. ἀέλῃναι, ἀέλῃμεναι Ἰλ., μετοχ. ἀέλεις, ἔλσαι, ἐν Ὀμ.: πρkm. ἐέλμαι, μετοχ. -μένος Ὀμ.: περὶ τοῦ γ' ἐν. τοῦ παρατ. ἐέλει καὶ τοῦ ὑπερσυντέλ. ἐόλητο, ἴδε τὰς λέξεις.—Ἐκ τοῦ εἰλῶω παρατ. ἐέλεον καὶ ἐέλεον Ὀμ.: συνηρ. ἐέλει Ἰλ. Θ. 215, Ὀδ. Μ. 210. ἐέλειε Ἰλ. Σ. 447: μέλλ. εἰλῶω Ἀνθ. Π. 12. 208: ἄορ. (ἐν τῇ μετοχῇ) εἰλῶσα Διοσκ. 5. 102:—Μέσ., παρατ. ἐέλευντο Ἰλ. Φ. 8. μετοχ. ἐέλεῖσθαι Ἠρόδ. 2. 76:—Παθ. ἄορ. ἐέλῃθην Ἰππ. 557. 3. πρkm. ἐέλῃμαι Δουκ.: πρὸλ. ἀπ-, συν-εἰλῶω (ἴδε ἐν τέλει).

Ἡ ριζικὴ σημασία τοῦ ἐνεργητ. εἶναι, συνεἰλῶ, συνελῶν ἐν τῷ μικρᾷ περιερείεας. Λατ. conglobare, κατὰ τείχεα λαθὺν ἐέλσαι, συνελῶσαι, Ἰλ. Φ. 295. κατὰ πρύμνας .. ἔλσαι Ἀχαιοὺς 1. 409. Ἀχαιοὺς .. ἐπὶ πρύμνησιν ἐέλεον Σ. 447. ἐνὶ σπηλ. ἐν στεινέι Ὀδ. Μ. 210, Χ. 460. μετὰ δοτ. μόνον, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς Ἰλ. Σ. 294. ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, «συνήλασαν δὲ καὶ περιεκύκλωσαν ἐν τῷ μέσῳ» (Θ. Γαζής), Δ. 413. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, συνειλοῦντα, συνελῶντα, Ὀδ. Α. 573. ἐπὶ καταγίγδους, εἰλεῖ γὰρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ



εἶα ἴστασθαι T. 200, πρβλ. Π. B. 294.—Παθ., συνωθῆναι, συνελάνομαι, συγκλεισθαι, οἱ δὲ τοι εἰς ἄστυ ἄλιν (ἀντὶ ἄλῃσαν) X. 12· κατὰ ἄστυ ἐέλεμεθα Ω. 662· ἐελεμένοι ἐνδοθι πύργων Σ. 287· νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελεμένοι M. 38·—συνελάνομαι, συγκλεισθαι εἰς στενὸν τόπον ὑπὸ κατάδωκοντος ἐχθροῦ, πληθύν.. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.. εἰλομένων· εἰλεῖ δὲ.. Ἐκτωρ Θ. 215· ἀλλήμενοι ἐνθάδε, «ἀλλοισθῆναι, συστραφῆναι» (Σχόλ.), E. 823· ἀμφὶ βίην Διομήδεος.. εἰλόμενοι, συναθροίζομενοι περὶ αὐτόν, E. 782· ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, συνωθῶντο, Φ. 8· εἰλεσθαι ἐπὶ τῷ ὑγίει, ἐπὶ χαλῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. Μοχλ. 852·—μεταρ., διὸς βουλήσιν ἐελεμένους, «συγκλεισμένους» (Σχόλ.), Π. N. 524, πρβλ. Δισχὺλ. Ἀποσπ. 21·—οὕτω παρὰ μεταγεν., εἰλεσθαι τοῦ ἱεροῦ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἰργεσθαι τοῦ ἱεροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 20 καὶ 48, πρβλ. Πισχ. καὶ ἴδε τὰ ῥήματα ἐξ Εἰλωρ· ἐντὸς εἰλλόμενον, ἐντὸς συμπεριεζόμενον, Πλάτ. Τιμ. 76B, πρβλ. 86E, Ἀριστ. π. Θαν. 108· [λέων] ἐλλόμενος περ ὀμίλῳ Ἀπολλ. Ρόδ. B. 27· δεσποῖς ἐλλόμενος· στερεῶς δεδεμένος, ὁ αὐτ. 129, πρβλ. B. 1250· ὡσαύτως ἐλλόμενος ἐπὶ λαίφρεσι, συστελλόμενος, ὁ αὐτ. 1. 329· 2) νῆα.. κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας, «τὸ νῆα ἔλσας ἀντὶ τοῦ ἐλάσας, κρούσας, πλήξας» (Εὐστ.), Ὀδ. E. 132, II. 250· ἄλλ' ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν ἐλάσας.

III. ἀπλῶς, συλλέγω, ἀθροίζω, στρατὸν ἐλίσσει Πινδ. O. 10 (11). 51·—ἐντεῦθεν κατὰ παθ. ὁρ., ἀλὲν ὕδωρ· συναχθέν, Π. Φ. 420. III. Παθ., ὡσαύτως, συστελλομαι, «ζαρωῖν»· «μαζεύομαι», ἀλλήλων ὑπ' ἀσπίδι Π. N. 408, γ. 278· (πρβλ. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἔλσας Καλλίνος I. 10)· ἦστο ἄλεις Π. II. 403· Ἀχιλλῆα ἄλεις μένεν, «συστραφεῖς» (Σχόλ.), Φ. 571· οὕτως, ἐπὶ λέοντος συστρεφόμενον ὅπως ἐφορήσῃ, ἔαλιν γὰρ χανών γ. 168, πρβλ. X. 308· οὕτω καὶ εἰμῆσεν ἄλεις, ὥρμησε συστραφεῖς, Ὀδ. Ω. 538.

IV. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, περιφέρωμαι, ὡς τὸ Λατ. *versari*, τὸν δ' ἐν ποσὶ μάλλον εἰλεῖται (εἰλεῖται) τοῖσι τῶν ἀνθρώπων, τὸν περιφερόμενον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. τὸν συνήθων τοῖς ἀνθρώποις, Πρὸδ. 2. 76· οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλοῦμενοι Μάξ. Τύρ. 28. 58.

V. στρέφω, παρακλίνω, ἄτραπὸν ἱλῶν Νικ. Θ. 478· καὶ ἀμετάβη, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περὶ τὴν γῆν ἀεὶ εἰλεῖν ἱὼν Πλάτ. Κράτ. 409A·—Παθ. (ἀλλά μόνον· μεθ' Ὀμηρον), περιστρέφωμαι, ὡς τὸ εἰλίσσομαι. ἱλλομένων ἀρότρων ἐτὸς εἰς ἐτὸς Σοφ. Ἀντ. 340· περὶ τὸ μέσον εἰλεῖσθαι Ἀριστ. Μετέωρ. 2. 2, 20· οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ εἰλέονται Δουκ. Ἀστρολ. 29· κατ' αὐτόν (ἐνν. τὸν κισσόν) ἔλιε· εἰλεῖται, περιτυλίσσεται, Θεόκρ. I. 31· περὶ δ' αὐτόν εἰλεῖται φλόξ Μόσχ. A. 104·—Περὶ τοῦ ἐν Πλάτ. Τιμ. 40B χωρίου· γῆ ἐλλομένη (ἢ ἱλλ-) περὶ τὸν διὰ παντός πόλον, ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης ἐκλαμβάνει ὡς σημαῖον, περιστρεφόμενη περὶ τὸν ἐαυτῆς ἄξονα (π. Οὐραν. 2. 13, 8, 2. 14, 1), ὁ δὲ Πρόκλος ἐρμηνεύει ὅτι περὶ τὸν δῆονα συνέχεται καὶ σύσφιγγεται Πρὸκλ. εἰς Τιμ. 281C), ἴδε Βοηζίου de Plat. Syst. globorum, σ. VI, Lewis Astron. of Ancients, σ. 202. (Ὁ Βουττ. ισχυρίζεται ὅτι τὰ ῥήματα εἰλωρ, εἰλῶ, ἐντελὼς διαφέρουσι τοῦ εἰλίσσω καὶ ἐλίσσω, κτλ.· ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ εἰλωρ καὶ εἰλίσσω καὶ εἰλῶ ἔχουσιν ἅπαντα τὸ διγαμα κατὰ Ὀμ., καὶ παραβάλλομεν τὸ Λατ. *volvo*, καὶ τὸ Γερμ. *wälzen*, εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς μίαν ρίζαν, Sir. E. Head ἐν τῷ Philol. Mus. 1. 405 κέξ., ὁ Κούρτιος ὁμοῖως (ἀρ. 527, 660) ἀκολουθεῖ τῷ Βουττ. τρῶν διακρίνον δύο ρίζας.

I. √ΕΛ συνθλίβω, συμπίεζω τὸ πολὺ εἰς μικρὸν μέρος, ἐξ ἧς εἰλ-εω, εἰλ-εω, εἰλ-αρ, οὐλ-αμός, εἰλ-η, δμ-εἰλ-ος, ἀπ-εἰλ-ω, ἐξ-οὐλ-ης, ἐγ-φρ-ηθῶντι (= ἐνελεῖθῶσι) Πίνακ. Ἡρακλειτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 152· καί.

II. √FEE ἢ √FAL, μετ' ἐννοίας περιστροφικῆς κινήσεως, ἐντεῦθεν αἱ λέξεις ἐλῶ, εἰλῶ, εἰλῶμα, εἰλῶφω καὶ -ἄζω, ἐλῦτρον, ἐλῖξ, ἐλίσσω, εἰλίσσω· ἔλλω, ἐλλᾶς, ἐλλᾶδης, ἐλλᾶων· ἐλεῖγξ, ἐλεγγος, ἐλεγγισά· ὀλο-οἰτρόχος ὄλος· οὐλαί, οὐλοχῦται· ἀλέω, ἀλείατα, ἄλευρον, ἀλεῦρος, ἀλετρίβανος, ἀλοσώ, ἀλωή, ἄλωος· πρβλ. τὰ Σανσκριτ. (val) valmāyas (κύκλος), varutram (ἔλυτρον)· Λατ. *volvo*, *voluto*, (val.) *valvō*, *valvō* (ἀπο-κυλινδεῖν), *at-valvjan* (προσ-κ-) Παλαιο-Σκανδιν. *velta*, Ἀγγλο-Σαξον. *wæltan* (ὡσαύτως *wæltian*, Ἀγγλ. *to wallow*, κυλίσσεται)· Παλαιο-Γερμ. *wellan* (wälzen), κτλ.)

Εἰλωρ, ὥτος καὶ Εἰλῶτης, ου, ὅ, πρβλ. Ἡροδότου G. 81., 9. 10 πρὸς G. 58, 75, 80)·—ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δούλων, οἵτινες ὄντες πρότερον οἱ κύριοι τῆς χώρας καὶ υποδουλοῦντες ἐκαλλιεργοῦν τὴν γῆν διὰ τοὺς νέους κυρίους καὶ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς ὠρισμένον μέρος τῆς συγκομιδῆς. Ἐν καιρῷ πολέμου παρηκολούθουν τοῖς ἐαυτῶν κυρίοις, καὶ ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου κατετάσσοντο εἰς τὸν στρατόν, ἴδε Θουκ. 4. 80, κτλ. Ἡδύναντο ὡσαύτως νὰ μετασχωσῇ καὶ πολιτικῶν δικαιομάτων, ἀλλὰ μετὰ τινῶν περιορισμῶν, ἴδε Μιλλέρην Δωριεῖς 3. 3. (Λέγεται ὅτι παρήγαται ἐκ τοῦ Ἑλως, πόλεως τῆς Λακωνικῆς (Π. B. 584), ἧς οἱ κάτοικοι ὑποδουλώθησαν· ἀλλὰ πιθανώτερον ἐκ τοῦ παθ. τοῦ \*ἔλω=αἰρέω, ἴδε Μύλλερν ἐν θ' ἀνωτ.)

εἰλωτεια, ἡ, ἡ κατάσταση Εἰλωτος ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. Νόμ. 776C.

II. τὸ σύνολον τῶν Εἰλωτῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 22· πρβλ. δουλεῖα II.

εἰλωτεῦσαι, εἶμαι Εἰλῶς ἢ δοῦλος, Ἰσοκρ. 67E.

εἰλωτίζομαι, παθ., γίνομαι Εἰλωρ, καθίσταμαι τοιοῦτος, ἴδε Meineke Ἑλλ. Κομ. I. 98., 5. 3· ὁ Σουδ. ἀναφέρει κατελιωτισμένους, δεδουλωμένους.

εἰλωτικός, ἡ, ὧν, ὁ τῶν Εἰλωτῶν, εἰλωτικός πόλεμος Πλούτ. Σόλ. 22· τὸ εἰλωτικόν, οἱ Εἰλωτες ἐν συνόλῳ, Παις. 4. 23, 1· εἰλωτικὸν πλῆθος Πλούτ. Σόλ. 21.

εἶμα, τό, (ἐννυμι) ἐνδύμα, ἱμάτιον· παρ' Ὀμῶν ἡ λέξις εἶναι συνηθ., ὅτε μὲν μὴν μετὰ τῆς γενικῆς σημασίας τοῦ ἐνδύματος, ὅτε δὲ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτῶν, ὡς· παρ' ὁδ' ἀρα οἱ φᾶρος τε· χιτῶνά τε εἶματ' ἔθνηκα Ὀδ. Z. 214· ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἶματα ἔσσαν K. 542· παρ' Ἡρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπανωφόριον, ὡς τὸ ἱμάτιον, I. 155., 2. 81, Δισχὺλ. Χο. 81, Σοφ. O. T. 1268.

III. βραδύτερον, ἀνέπαυτος, τάπηρ, στρώμα, περιστρώμα, ὡς τὸ φᾶρος, μὴδ' εἶμασι στρώσας· ἐπὶ βαθὺν πόρον τίθει Αἰσχὺλ. Ἀγ. 921· 963· ὕψ' εἶματος κρυφεῖς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Σοφ. Αἰ. 1145.

εἰμάδες, «ποιμένων οἰκία» Ἡσυχ.

εἶμαι, παθ. πρkm. τοῦ ἐννυμι. II. παθ. πρkm. τοῦ ἐννυμι.

III. παθ. πρkm. τοῦ ἐξω, σπανιώτερος τύπος τοῦ ἔμαι.

εἶμαρτε, εἶμαρτε, εἶμαρτε, ἴδε τὸ ῥήμα μεῖρωμαι.

εἶματ-ἄνω-περίβαλλος, ὁ, ὁ τὸ ἱμάτιον τοῦ ὑψηλὰ περιβαλλόμενος· λέξις κομικὴ περὶ φιλοσόφου ἐν ἐπιγράμματι Πηγασιάνου παρ' Ἀθην. 162A.

εἶμεν (= εἶναι) Ἐπιγρ. Ροδίων CIG 2525, Πρίνης 2905 κ. ἄλλ., Ἀκραγαντίνων 5491.

εἶμεν (= εἶναι) ἐφ' ὧ αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν ποιεῖν ὁ κα θέλῃ, εἶμεν εἰ κα θέλῃ Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 336.

εἶμεν, Ἐπ. καὶ Ἰων. α' πληθ. τοῦ εἰμῆ, Δωρ. εἶμές·—ἀλλ' εἶμεν, Δωρ. ἀπαρέμφ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, Θουκ. 5. 77· Μεγαρικῶς· εἶμενα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 775.

εἶμενος, μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐννυμι.

εἰ μῆ, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. εἰ A. VI. 4. α.

εἰμῆ (ὑπάρχω), Αἰολ. εἰμῆ, Σαπφώ 2. 15, Θεόκρ. 20. 32· ε' πρὸς. εἴ, Ἐπ. καὶ Ἰων. εἴς, Π. II. 515 κ. ἄλλ., ὡσαύτως Ἐπ. καὶ Δωρ. εἴσαι γ' πρὸς· εἴτω, Δωρ. ἐντὶ Θεόκρ. 1. 17, κτλ. γ' δυνὸν ἐστών Θουκ. 3. 112· πληθ. α' εἰμέν, Ἐπ. καὶ Ἰων. εἰμέν (καὶ παρὰ Πινδ. II. 3. 108), Δωρ. εἰμές Θεόκρ. γ' πληθ. εἴαι (-ιν), Ἐπ. εἴαι (-ιν), Δωρ. ἐντὶ Πινδ., Θεόκρ.:—Προστακτ. εἴθι, Ἐπ. καὶ Δωρ. ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ εἴσο, Ὀμ., Σαπφώ 1. 28· γ' ἐνικ. εἴτω (ἦτω ἐν τῇ Κατ. Διαθ. καὶ μεταγεν. Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2664, κ. ἄλλ.· ἄλλ' ἐν Πλάτ. Πολ. 361C ἀναγνωστέον εἴτω), Δωρ. εἴτω, Ἡρακλειδ. παρ' Εὐστ. 1411. 21· γ' πληθ. εἴτωσαν, ἀλλ' εἴτωσαν Ὀμ. καὶ Ἀττ., ὄντων Πλάτ. Νόμ. 879B, Δωρ. ὄντων Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 31·—Υποτακτ. ὦ, ἦς, ἦ, Ἐπ. εἴω, ἦς, ἦ (ὡσαύτως ἔχει καὶ ἐν Ἰλ. T. 202, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 292 ἦσι), πληθ. τούτων ὕμνηται παρ' Ὀμῆρος καὶ εἴω, Ὀδ. κ. ἄλλ., συγχάκεις συγχέομαι πρὸς τὴν εὐκτ., ἴδε Ἰλ. I. 245, Ὀδ. O. 448· Δωρ. γ' πληθ. ὦντι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840. 3, κ. ἄλλ.· ὦντι 2556. 14· ὦντι 1569. 46·—Εὐκτ. εἴην, -ης, (εἴσθαι Θεόγν. 715), -η, ὡσαύτως εἴεις, οἱ, Ὀμ., πρβλ. Ἡρόδ. 7. 6· ε' δυνὸν εἴτην ἀντὶ εἴτην Πλάτ. Παρμ. 149E, κτλ. α' πληθ. εἴμεν Εὐρ. Ἀλκ. 921, Πλάτ. ε' πληθ. εἴτε Ὀδ. Φ. 195, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 55 (Δινδ.) γ' πληθ. εἴησαν, εἴεν Ὀμ., καὶ Ἀττ.· εἴα, σύν-εαν = εἴην, συν-εἴεν Ἐπιγρ. Ἄρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11·—Ἀπαρ. εἴναι, Ἐπ. εἴμεναί, εἴμεν (ὡσαύτως παρὰ Πινδ., Σοφ. Ἀντ. 623), εἴμεναί, εἴμεν Δωρ. εἴμεν παρὰ Θουκ. 5. 77, 79· ἦμεν Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. V. 17, 5774. 75· Μεγαρ. εἴμεναί παρ' Ἀριστοφ. Ἀγ. 775· εἴηναι ἐν ἐμμέτρῳ τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3709·—Μετοχ. ὦν, Ἐπ. εἴων, εἴουσα, εἴον Δωρ. θηλ. εἴσα Σαπφώ καὶ Ἡρίνα, ἔασσα, Τιμ. Λόκρ. Δωρ. οὐδ. πληθ. εἴντα Θεόκρ. 2. 3, Δωρ. ἐν. ὄνομ. εἴς Ἡρακλειδῆος παρ' Εὐστ. 1756. 13. πληθ. ἔντες Πίνακες Ἡρακλειτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 104·—Παρατ. ἦν, εἴον, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Ἀττ. καὶ ἦ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Ἰων. εἴα, παρ' Ὀμῆρ. ἔκτετακτον ἦα (γ' ἐνικ. ἦεν, ἀείποτε μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν)· ἦν ὡς α' ἐνικ. μόνον ἐν Ἰλ. A. 762 (ἦνθα ἔπειρα εἶον), ἀλλὰ συγχάκεις ὡς γ. ἐνικ., ἐνίοτε δὲ καὶ ἦν· ε' ἐνικ. ἦσθα (ἦς μόνον παρὰ μεταγεν.), Ἐπ. ἔησθα γ' ἐνικ. ἦν, Ἐπ. ἦν, ἦν, ἦν, ἦν (ἴδε ἀνωτ.), Δωρ. ἦς Θεόκρ. γ' δυν. ἦτην Ἡσ. Ἀσπ. 50, Εὐρ. Ἰππ. 387, Ἀριστοφ. Ἰππ. 982, Πλάτ., κτλ. ἢ ἦστην Πλάτ., κτλ. γ' πληθ. ἦσαν, Ἰων. καὶ ποίη. ἔσαν ἐν Ἡσ. Θ. 321, 825, ἦν δὲν εἶναι πληθ. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον σχῆμα συντάξεως, ἴδε κατωτ. V)· μέσος τις τύπος ἦμεν ἀπαντὰ παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν τῇ K. Δ., ὅπου δὲ ἀπαντὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., πιθανῶς εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ὡς παρὰ Δυσ. 11. 17, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 1656, κ. ἄλλ.· ε' πρὸς. ἦσο 38471 (Προσθήκη)· Ἐπ. γ' πληθ.



εἶατο ἀντί ἦντο Ὀδ. γ. 106· ἕτερος Ἴων· καὶ Ἑπ. τύπος εἶναι ἔσκειν παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 656 (ἐν λυρ. χωρίοις): — Μῆλλ. ἔσομαι. ἔσται, Ἑπ. ὡσαύτως ἔσσομαι, ἔσται, ἔσσειται· Δωρ. εἶ καὶ γ' ἔνικ. ἔσσειται (ὡς εἰ ἐκ τύπου ἔσσομαι). Ἰλ. Β. 393., Ν. 317, Θέοκρ. γ' πληθ. ἔσσοῦνται παρ' Θουκ. 5. 77· ῥημ. ἐπὶ θ. ἔστιον (ἴδε συνεστέον): — ἅπαντες οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ γίννομαι. Ὁρα Ἑλλ. Ρημ. Veilich ἐν λ. — Ὀλόκληρος ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίνεται (πληθ. τοῦ εἶ ἔνικ. εἶ), ὁπότε τὸ εἶμαι εἶναι ἀπλῶς συνδετικόν· ἀλλὰ τὸ γ' ἔνικ. γράφεται ἔσσει ἐν τισιν ἐμφαντικαῖς φράσεσιν, οἷον, ἔσσει μοι (ἔχω), ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, καὶ ἐν ἄλλαις ὁμοίαις, ὡς καὶ ὁπόταν εὐρίσκηται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐν ἐρωτήσεσιν ἢ ὅπου ἐπιτάσσεται ταῖς λέξεσιν οὐκ, μή, καί, εἰ, μὲν, ὅτε, ὡς, ἀλλὰ, ἢ τοῦτ'.

Ὡς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα διατηρεῖ τὸν τόνον ἀπαταχού. (Ἐκ √ΕΣ: πρὸς τοὺς τύπους εἶμαι (εἰμαι), εἶς ἢ ἔσσι, ἔσσι, πλ. ἔσμεν, ἔσσι, Δωρ. ἐντέ, πρβλ. τοὺς Σανσκρ. τύπους asmi, asi, asti, πληθ. smas, stha, santi· τοὺς Λατ. sum (esum), es, est, sumus, estis, sunt· τοὺς Γοθ. im, ist· τοὺς Λιβ. esmi, esti· τοὺς Σλαβ. jesmi, jesti, κλ.: πρβλ. M. Müller ἐν Oxf. Essays 1856 σ. 12). Σημασία, εἶμαι.

Α. εἶμαι, ὑπάρχω, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. 1) ἐπὶ προσώπων, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσεται Ὀδ. Π. 437· ἔτ' εἰσι, εἰσέτι ὑπάρχουσιν Ο. 432, πρβλ. Σοφ. Φ. 445, κτλ.· τεθνηῶτος., μὴδ' ἔτ' ἐόντος Ὀδ. Α. 287· οὐκέτ' ἔστι, δὲν ὑπάρχει πλέον, Valck. ἐν Εὐρ. Ἰπκ. 1162· οὐ δὴν ἦν, δὲν ἔζηρε πολὺ, Ἰλ. Ζ. 131· δ' οὐκ ὦν, οἱ οὐκ ὄντες, ἐπὶ τῶν μὴ ὑπαρχόντων πλέον, Θουκ. 2. 44, 45· θεοὶ αἰὲν ἐόντες Ἰλ. Α. 290· ἔσσομενοι, οἱ μεταγενέστεροι, Β. 119· κάγω γάρ ἢν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἶμ' ἐτι Εὐρ. Ἐκ. 284· ὡς ἂν εἰέν ἀνθρωποι, ὅπως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, Πλάτ. Συμπ. 190C· ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων Δημ. 248. 25, πρβλ. 953. 16: — οὕτω καὶ ἐπὶ πόλεων, κλ. ὀλῶλεν, οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία (πρβλ. Troja fuit), Εὐρ. Τρω. 1292, πρβλ. Ἡρακλ. 491· ἂν ἢ τὸ στράτευμα, ἂν ὑπάρχη, Δημ. 93· ἐν τέλ. 2) εἶμαι ἐν τινὶ τόπῳ, ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 47, κτλ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι, ὑπάρχω, εἰ ἔστιν ἀληθὲς ὥς [ἢ τράπεζα] Ἡρόδ. 3. 17, κτλ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γίννομαι (ῖσι), Πλάτ. Θεαίτ. 152D, κτλ. 2) ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων κτλ., τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσομένα, πρό τ' ἐόντα Ἰλ. Α. 70· ἐσβολὴ ἔσται, θὰ γένην εἰσβολή, Θουκ. 2. 13, κτλ.· τῆς προδοσίας οὐσης, ὑπαρχούσης τῆς προδοσίας καὶ ἐνεργούσης, Δ. 103· ἔως ἂν δὲ πόλεμος ἦ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ 1. 58· αἱ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται Δ. 118· τί ἔστιν, τί εἶναι; τί συμβαίνει; Ἀριστοτ. Θεσμ. 193· τί οὖν ἦν τοῦτο; πῶς συνέβη λοιπὸν τοῦτο; Πλάτ. Φαίδων 58A· συχνάκις ἐπαυλαμβάνεται μετ' ἀναφορικῶς πρὸς ἀποφυγὴν θετικῆς διαβεβαιώσεως, ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι, τὰ πράγματα ἔχουσιν ὡς ἔχουσιν, κακῶς δηλονότι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 67, Blomf.

III. εἶμαι, ἀντιθ. τῷ φαίνομαι· ὅτι εἶμαι, ὡς τὸ esse πρὸς τὸ videri, διπλάσιος., ἢ ἔσσι, δις τόσος ὅσος πρᾶγματι εἶναι, Θουκ. 1. 10· αὐτὸ δ' ἔσσι, τὸ πρᾶγματι ὑπάρχον, Πλάτ. Συμπ. 211C, πρβλ. Φαίδωνα 75B· συχνάκις κατὰ μετοχ., τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, τὸν ἀληθῆ λόγον, τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 1. 95, 116· τὰ ὄντι χρησασθαι, λέγειν τὸ ἀληθές, αὐτοῖς 30· τὰ ὄντα ἀπαγγέλλειν Θουκ. 7. 8, κτλ.· (ἀλλὰ τὰ ὄντα ὡσαύτως· ἢ οὐσία, δηλ. τὰ ὑπάρχοντα, Πλάτ. Γοργ. 511A, κτλ.)· τὸ δὲν, τὸ πρᾶγματι ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Φαίδων 65C, κτλ.· ἐν τῷ ὄντι, Λατ. in rerum natura, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 176B· τῷ ὄντι, Λατ. reuera, πρᾶγματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 328D, κτλ.· (ὡσαύτως χρησιμεῖν ὅπως ἐφαρμοσθῇ εἰς τινὰ περίστασιν· ῥητὸν ἀλλὰ ὀθεν εἰλημμένον, τὸ δὲν τι κλαυσιγέλωτος, πρᾶγματι κλαυσύν. (ἐκ τῆς Ἰλ. Ζ. 484), Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9, πρβλ. Stallb. Φαίδωνα 60D)· κατὰ τὸ ἐόν, συμφώνως πρὸς τὸ πραγματικόν, ὀρθῶς, Ἡρόδ. 1. 97.

IV. ἐπομένῳ ἀναφορικῶς, οὐκ ἔστιν ὅς ἢ ὅστις, οὐδεὶς, οὐκ ἔσθ' ὅς., ἀπαλάλκοι Ἰλ. Χ. 348· οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅς Εὐρ. Ἡλ. 903· — οὐκ ἔστιν ὅτι· οὐδέν, Αἰσχύλ. Πρ. 291, πρβλ. 989· — συχνάκις κατὰ πληθ., εἰσὶν οἱ, Λατ. sunt qui, κείμενον ἀκριβῶς ὡς τὸ ἔννοει, Θουκ. 6. 88., 7. 44, Πλάτ., κτλ.· (εἰσὶν τινες οἱ., Θουκ. 3. 24)· ἔστιν ἄ Θουκ. 1. 12, 65., 2. 67, κτλ.· οὕτω καὶ τὸ ἔνικ. ῥῆμα εἶναι ἐν χρήσει ἐτι καὶ μετ' ἄρσεν. ἢ θηλ. πληθ., ἔστιν οἱ, ἀντί εἰσὶν οἱ, Ἡρόδ. 7. 187, Θουκ. 1. 23., 5. 25: — ἐπὶ ἐρωτήσεων, εἶναι ἐν χρήσει ἢ ἀντωνυμία ὅστις· ἔστιν ἦν τινα δόξαν., ἀπεκρίνατο; Πλάτ. Μένων 85B: — οὕτω καὶ μετ' ἀναφορικῶν μορίων, ἔστιν ἐνθα, Λατ. est ubi, alicubi, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, κτλ.· ἔστιν ὅπου, ἔσθ' ὅπου, χάπου ἢ κάπου, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Αἰσχύλ. Εὐμ. 516, Σοφ. Ο. Τ. 488, κτλ.· ἔστιν ὁπόθεν, ἐκ τίνος μέρους, Πλάτ. Φίλ. 35A· ἔστιν ὅπως, κατὰ τινὰ τρόπον, Πινδ. Ἀποσπ. 33, Πλάτ., κτλ.· οὐ τοι μὰ τὴν γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθάνει, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσῃς τὸν θάνατον, Ἀριστοτ. Εἰρ. 188· ἔστιν ὡς Πλάτ. Θεαίτ. 208D, κτλ.· ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε, Πινδ. Ἀποσπ. 172. 2, Σοφ., κτλ.

V. τὸ ἦν εἰρηται ἐνίοτε μετὰ πληθ.

ἀρσ. καὶ θηλ., ἀλλὰ σχεδὸν μόνον ἐν ἀρχῇ περὶ οὗ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ Ἡσ. Θ. 321· ἦν δ' ἐρωδιόι τε πολλοί Ἐπιγ. 49 Ahr., πρβλ. 30, 31, 38· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Σοφ. Τρ. 520· ἐν ἦν., ὕφαί Εὐρ. Ἰων. 1146· τὸ ἔσσι σπανιώτερον· εὐρηται ἐπὶ τοιαύτης συντάξεως· ἔστι δὲ μεταξὺ... ἐπτά στάδιοι Ἡρόδ. 1. 26, πρβλ. 7. 34, Πλάτ. Πολ. 463A· οὕτω καὶ μετὰ ὀνομάτων δυτικῶ ἀριθμοῦ, Ἀριστοτ. Σφ. 58; Πλάτ. Γοργ. 500D) πρβλ. γίννομαι II. 4. VI. ἔσσει, ἀπρὸς μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ πάρεστι, εἶναι δυνατόν, ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδεᾶ μυθήσασθαι Ἰλ. γ. 246· ἔστι μὲν εὐδεῖν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν Ὀδ. Ν. 392· εἰ τί που ἔστι (ἐνν. πιθέσθαι) Δ. 193· τοιάδε... ἔστιν ἀκούσαι Αἰσχύλ. Πρ. 1055· ἔστι τεκμήρια δρᾶν Ξεν. Ἀν. 3. 2, 13· ἀλλὰ συνηθέστερον οὕτως ἐν ἀρηνηταῖς προτάσεσι, Ἰλ. Ζ. 267., Ν. 786., Τ. 225, κτλ.· σπανίως εὐρίσκεται μετὰ τοῦ ὥστε πρὸ ἀπαρεμ., ἀρ' ἔστιν ὥστε κάγγυθεν θεῶν λαβεῖν...; Σοφ. Φ. 656: — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν Πινδ. Π. 2. 173· ἔστιν ἔκπεσεῖν ἀρχῆς Δία Αἰσχύλ. Πρ. 727: — ἐνίοτε δὲ οὐχ ἀπρωσώπως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ὁ αὐτ. Πέρσ. 419.

Β. εἶμαι, ὡς συνδετικόν, συνδέον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀμφοτέρων τιθεμένων ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει: — αὕτη εἶναι ἡ κοινοτάτη τοῦ ῥήματος χρήσις: — ἐνίοτε ἢ ἀπλουστερά σημασία τοῦ εἶναι μεταπίπτει εἰς τὴν τοῦ σημαίνετον, ἰσοδυναμεῖν, οἷον τὸ γὰρ εἰρεῖν λέγειν ἔστιν Πλάτ. Κρατ. 398D, πρβλ. Θεαίτ. 163A, κτλ.· ἰδίως ἐν τῇ φράσει, τοῦτ' ἔστι, hoc est· ὅπερ ἔστι Πλουτ. Ποπλ. 17, κτλ.· οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, τὰ δις πέντε δέκα ἔστιν κτλ.: — ὡσαύτως εἶναι τί, ἔχειν αἰτίαν τινά, ἔχειν σημασίαν τινά ἢ σπουδαίοντα, ἴδε ἐν λ. δοκέω II. 5· ὁδὸν εἶναι Πλάτ. Πολ. 556D, κτλ.

2) ἐνίοτε τὸ εἶναι μετὰ τῆς μετοχῆς ὑπέχει τὴν χώραν τοῦ παρεμφατικῶ ῥήματος· ἐξ οὗ ἡ μετοχή (τὸ καλούμενον σχῆμα Χαλκιδικόν), ὡς ἀπαξ παρ' Ὁμήρῳ μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ πρkm., τετληότες εἰμέν, ἀντί τετλήκαμεν, Ἰλ. Ε. 873· οὕτως, ἦν τεθνηκός, ἀντί ἐτεθνήκει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 869· ἔσται δεδορκός αὐτοῖς 1179· εἰμὶ γεγάς Σοφ. Αἰ. 1299· πεφυκός ἔστι Ἀριστοτ. Ὁρν. 1473· δεδορκότες εἰσὶν Θουκ. 3. 68, κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἀορ., ἀπαξ παρ' Ὁμήρῳ, βλῆμενος ἦν Ἰλ. Δ. 211· οὕτω, προδείξας εἰμὶ, σιωπήσας ἔσει Σοφ. Ο. Τ. 90, 1146, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 460· κατακαυόμενος ἔσεσθε Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36· (ἀλλὰ μετὰ μετοχ. ἀορ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ἔχω): — μετὰ μετοχ. ἐνεστ., ἦν προκείμενον Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· τί δ' ἔσσι· κείνης ὑμῖν ἐς φόδον φέρον; Σοφ. Ο. Τ. 991, πρβλ. 274, 708· λέγων ἔσσι τις Εὐρ. Ἐκ. 1179· ἦν τις σ' ὕβριζων ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαν. 313· προσέτι, εἰσὶ ἐόντες Ἡρόδ. 3. 49· ἔσσι ἐοῦσα αὐτοῖς 108: — ἂν δι-προστέθῃ τὸ ἀρῶν εἰς τὴν μετοχὴν, αὕτη καθίσταται ἐμφατική, Κἄρες εἰσιν οἱ καταδέξαντες, οἱ καταδείξαντες αὐτὴν ἦσαν Κἄρες, Ἡρόδ. 1. 171· αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 798· δόλος ἦν ὁ φράσας Σοφ. Ἡλ. 197.

3) ἡ μετοχ. ὦν συνάπτεται πολλάκις μετ' ὀνόματος πρὸς ἔκφρασιν ποιότητος ἢ καταστάσεως, τροποποιήσεως τοῦ ῥήματος, τοιοῦτος ὦν, Ἀθηναῖοι ὄντες, κτλ.

Γ. Τὸ εἶναι συχνάκις τροποποιεῖται κατὰ τὴν σημασίαν τῇ προσ-

βλήχῃ ἐπιρρημάτων ἢ πτώσεων, ὀνομάτων μετὰ προθέσεων ἢ ἄνευ τούτων. 1) τὸ εἶναι μετ' ἐπιρρημάτων, ἐνθα τὸ ἐπίρρ., πολλάκις παριστᾷ ἀπλῶς ὄνομα καὶ κεῖται ὡς κατηγορούμενον, ἄλλως δὲ οἱ ἦσαν ἄρουροι Ἰλ. Ξ. 122, κτλ.· ἀκέων, ἀκὴν εἶναι Δ. 22· Ὀδ. Β. 82· σῖγα πᾶς ἔστω λεώς Εὐρ. Ἐκ. 532· διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἀνδρᾶ ἔκαστον Ἰλ. Η. 424· ἀσφαλῶς ἡ κομιδὴ ἔσται Ἡρόδ. 4. 134· ἐγγύς, πόρρω γίγνεται Περσ. 6. 88, κτλ.· διαφερόντως εἶναι Πλάτ. Νόμ. 192C (ἂν καὶ μετὰ τοιούτων ἐπίρρ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ῥῆμα ἔχω): — συχνάκις ἀπρὸς μετὰ λέξεων δηλονότι ὡς καλὴν ἢ κακὴν τύχην, Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Ἰλ. Ι. 551, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 89, Ἀριστοτ. Πλ. 1188, κτλ.· ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴη Δημ. 1354. 23.

II. μετὰ πτώσεων ὀνομάτων: α) μετὰ γενικῆς πρὸς δῆλωσην καταγωγῆς, πατρός δ' εἶμ' ἀγαθοῦ Ἰλ. Φ. 109· αἱματος εἰς ἀγαθοῦ Ὀδ. Δ. 611, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 71, Θουκ. 2. 71, κτλ.· — οὐδεμὶ ἀνάγκη νὰ ὑπονοηθῇ ἡ λέξις παῖς (ὡς ἐν Ὀδ. Ι. 519, τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἶμ), διότι ἐχομεν παρεμνοίας χρήσεις μετὰ προθ., ἀπὸ ἢ ἐκ τίνος, ἴδε κατωτ. IV. β) πρὸς δῆλωσην τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἐγένετό τι, ἡ κρημνίς ἔστι μεγάλων λίθων, ἐκ μεγάλων λίθων, Ἡρόδ. 1. 93· τῆς πόλεως ἐοῦσης δύο φαρσάνων αὐτοῖς 186· τοιοῦτων ἔργων ἔσσι ἡ τυραννίς, ἐκ τοιούτων ἔργων., αὐτοῖς 5. 92, κτλ.

γ) πρὸς δῆλωσην τῆς τάξεως ἢ τοῦ εἶδους, εἰς δὲ πρόσωπον τι ἢ πρᾶγμα ἀνήκει (γεν. διαίρετική), εἰ γὰρ τῶν φίλων, εἰσας εἰς ἐκ τῶν φίλων, Ἀριστοτ. Πλ. 345· ἐτύγγανε βουλῆς ὦν Θουκ. 3. 70· ὅσοι ἦσαν τῶν προτέρων στρατιωτῶν ὁ αὐτ. 7. 48· ἔστι τῶν αἰσχροῦν, ἀνέκει εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰσχροῦν πραγμάτων, δηλ. εἶναι αἰσχρόν, Δημ. 18. 13.

δ) πρὸς δῆλωσην ὅτι πρᾶγμα τι εἶναι, κτημά τινος, Τρόλαν Ἀχαιῶν οὐσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 269· τὸ πεδῖον ἦν μέν ποτε Χορασμίων Ἡρόδ. 3. 117, κτλ.· — ἐντέθεν· δηλοῖ τὸ ἀνήκειν εἰς τὴν



μερίδα τινός, ἦσαν... τινές μὲν Φιλίππου, τινές δὲ τοῦ βελ-  
τιστοῦ Δημ. 125. 8, πρὸλ. 982. 3· ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, Σοφ. Ἀντ.  
737, κτλ.· τὸ ἐξαρτῶσθαι ἐκ τῆς θελήσεως τινος, ὑποκείσθαι εἰς τὴν  
ἐξουσίαν καὶ αὐθαριεῖσθαι τινός, ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢ φέβους  
λέγει ὁ αὐτ. Ο. Τ. 917... ε) πρὸς δὴλωσιν τοῦ καθήκοντος τι-  
νος, τοῦ ἔργου, τῆς φύσεως, τῆς ἔξεως καὶ τῶν ὁμοίων, οὗτοι γυ-  
ναϊκός ἐστι, δὲν εἶναι ἴδιον γυναικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 940· ἀρχον-  
τός ἐστι τῶν ἀρχομένων ἐπιμελεῖσθαι, εἶναι καθήκον τοῦ ἀρ-  
χόντος ἀντ. Σεν. Κύρ. 2.1.11· τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν,  
ἀπαιτεῖ τέχνην, Θουκ. 1.142, κτλ.· ἐνίοτε τοῦτο ἐκφράζεται τῇ  
προσθήκῃ τῆς προθέσεως πρὸς, ἴδε κατωτ. IV.

III. μετὰ  
δοτ., ἐστὶ μοι, Δατ. est mihi, ἔχω, συγχὸν παρ' Ὀμ. κλ.  
2) μετὰ δύο δοτικῶν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν  
πρήγμα, οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσιν ἀναμεταξύ των τί-  
ποτε, Ἡρόδ. 5. 84· μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα Δημ.  
320. 7· συντομώτερον, σοὶ τε καὶ τούτοις πρήγμασι τί ἐστι;  
Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; Δημ. 855. 6· τί ἐμοὶ  
καὶ σοὶ; Δατ. quid tecum est mihi? κτλ.· οὕτω προσέτι, ἐμοὶ  
οὐδὲν ἐστὶ παρὰ τοὺς τοιούτους Ἰσοκρ. 43B.

3) μετὰ  
τοῦ ἁσμενος, βουλούμενος, κλπ. κατὰ δοτικὴν, ἐμοὶ δὲ κεν  
ἀσμένω εἴη, ἐμοὶ δ' ἂν διὰ χαρίτων γένοιτο· (Θ. Γαζής), Ἰλ. 5.  
108· οὕτω παρ' Ἀττ., οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι... τὸν  
στρατὸν εἶναι Θουκ. 7. 35, κτλ.· καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχο-  
μένῳ ἦν τὰ παρὰ τῶν Ἑγεσταινῶν αὐτ. 6. 46· θέλοντι κάμω  
τοῦτ' ἂν ἦν Σοφ. Ο. Τ. 1356· ἡδομένῳ Πλάτ. Λάχ. 187C·  
καὶ κατὰ μίμησιν ἐν τῇ Λατινικῇ, quibus bellum volentibus erit,  
Τάκτ. Αἰγ. 18, πρὸλ. Σαλλούστ. Jug. 4.

IV. μετὰ προθ.,  
εἶναι ἀπὸ τινος = εἶναι τινος (ἀνωτ. II. 1. α), Σεν. Ἀπομν. 1.  
6, 9, Πλάτ., κλ.· προσέτι, εἶναι ἐκ τινος Ἰλ. Φ. 154, Ο. 397,  
κτλ.· ἄλλ' εἶναι ἀπ' οἴκου, εἶναι μακρὰν τῆς πατρίδος... Θουκ.  
4. 99. 2) εἶναι ἐκ τινος, ἴδε ἀνωτ. IV. 1· ἐξ ἀνάγκης  
ἐστὶ Πλάτ. Σοφ. 256. 3) εἶναι ἐν... εὐρίσκεισθαι ἐν τινι  
καταστάσει, ἐν εὐπαθείᾳ Ἡρόδ. 1. 22· ἐν ἀθυμίᾳ, ἐν ἐλπίδι,  
ἐν ἡδονῇ, ἐν θείοντι, κτλ., Θουκ. 6. 46, κτλ.· εἶναι ἐν ἀξιώ-  
ματι ὁ αὐτ. 1.130· οἱ ἐν τέλει ἔδοντες, οἱ ἀρχοντες, Ἡρόδ. 3. 18,  
κτλ.· ἄλλ' εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἀσχολεῖσθαι εἰς...  
Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ.

6) ἐν σοὶ ἐστὶ, ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται,  
εἶναι ὅς τὸ χερί σου, Ἡρόδ. 6. 109, Σοφ. Φ. 963· ἐν σοὶ γὰρ  
ἐστιν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314· οὕτω καὶ, ἐπὶ τινὶ αὐτ. Φ. 1003, Σεν.  
Κύρ. 1. 6, 2, κτλ.

4) εἶναι διὰ... παραπλήσιον τῷ εἶναι  
ἐν... εἶναι διὰ φόβου = φοβεῖσθαι, Θουκ. 6. 34· εἶναι δι' ὄχλου  
= ὄχληρόν εἶναι, ὁ αὐτ. 1. 73· εἶναι διὰ μόχθων Σεν. Κύρ. 1.  
6. 25· εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιασθαι, Διον. Ἀλ. 1.70. 5) εἶναι  
ἐφ' ἑαυτοῦ, εἶναι μόνον, Δημ. 776. 21· εἶναι ἐπὶ ὀνόματος,  
ἔχειν ὄνομα, ὁ αὐτ. 1000. 21· εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὁ αὐτ.  
2. 19· ἴδε ἀνωτ. IV. 3· εἶναι ἐπὶ τινά, εἶναι ἐναντίον τινός, ὁ  
αὐτ. 73. 27· εἶναι πλέον ἢ ἐφ' ἐξήκοντα στάδια Σεν. Ἀν. 4.  
6. 11· εἶναι ἐπὶ τινι, ἴδε ἀνωτ. 3. 6. 6) εἶναι πρὸς τινος,  
ὑπὲρ τινος, Θουκ. 4. 10; 29, κτλ.· ἴδιόν τινος, οὐ γὰρ ἦν πρὸς  
τοῦ Κύρου τρόπον ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι Σεν. Ἀν. 1. 2, 11,  
κτλ.· οὕτως, εἶναι μετὰ τινος, σὺν τινι Θουκ., κλ.· εἶναι πρὸς τι-  
νι, ἀσχολεῖσθαι ἐξ τι, Φιλστρ. 213· οὕτως, εἶναι πρὸς τι Πω-  
λύδ. 1. 26, 3, πρὸλ. Τέλητα παρὰ Στοβ. 10· εἶναι περὶ τι Σεν.  
Ἀν. 3. 5, 7, κτλ.

7) εἶναι παρὰ τινι ἢ τινα = παρῖναι,  
Σεν. Κύρ. 6. 2, 15, Ἡρόδ. 8. 140. 8) εἶναι ὑπὸ τινι ἢ τινι,  
ὑποκείσθαι τινι, Σεν. Ἰλλ. 5. 2, 17, 6, 2, 4.

Δ. Τὸ ἐστὶ συγνάκις παραλείπεται, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστώτι  
ὄριον. πρὶν τινον κατηγορουμένον, οἶον, ἀνάγκη, ἄξιον, δυνατόν,  
εἰκός, ἔτοιμον, οἷόν τε, ῥάδιον, χρεῶν, κτλ., καὶ μετὰ τὰ  
οὐδέτερα ῥηματικά εἰς -τέος, ὡς καὶ ἐν τισὶ φράσεσιν, ὡς θαυμα-  
στὸν ὄσον. Ἡ παράλειψις αὐτοῦ ἐν ἄλλοις προσώποις καὶ ἑτέροις  
ἐγκλίσει· δὲν εἶναι συνήθης· τὸ εἶμὶ παραλείπεται ἐν Σοφ. Ο. Τ.  
92, Αἴ. 813· τὸ ἐσμεν ἐν Ἀντ. 634· τὸ εἰσὶ ἐν Ο. Τ. 499· ἢ  
ὑποτακτ. ἢ ἐν Ἰλ. Ε. 376, ἐν Εὐρ. Ἰππ. 659, ἐν Ἀντιφῶντι 133.14.

Ε. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε φαίνεται ὡσεὶ πλεονάζον. 1) ἐν  
φράσει ἐνθα ὑπονοεῖται ἡ θέλησις ἢ ἡ δύναμις τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι,  
ἐκὼν εἶναι (ἴδε ἐν λ. ἐκὼν)· τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ὅσον ἐξαρ-  
τᾶται ἐξ ἐκείνων, quantum in illis esset, Θουκ. 8. 48· τὸ ἐπὶ  
σφᾶς εἶναι ὁ αὐτ. 4. 28· τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι Σεν. Ἀν. 1. 6,  
9· τὸ σύμπαν εἶναι Ἡρόδ. 7. 143· τὸ τήμερον, τὸ νῦν εἶναι  
Πλάτ. Κρατ. 396D, κτλ.

II. κατόπιν ῥημάτων ἐχόντων τὴν  
ἐννοίαν τοῦ καλεῖν, ὀνομάζειν, ἐκλέγειν, ἴδε κατωτ. II. 3. 6,  
ὀνομάζω II. 2· σύμπαχόν μιν ἵλονται εἶναι Ἡρόδ. 8. 134.

Ζ. ὁ παρατατ. ἦν εὐρηται ἐνίοτε ἐκεῖ ἐνθα ἄλλαι γλώσσαι ἔχουσι  
τὸν ἐνεστώτα. 1) μετὰ τὸ ἀρα πρὸς δὴλωσιν πράγματος ὑπάρ-  
χοντος νῦν καὶ διατελέσαντος αἰὶ ἀμεταβλήτου, δέρμα δὲ ἀνθρώ-  
που... ἦν ἀρα σχεδὸν δερμάτων λαμπρότατον, φαίνεται ἀρα  
ὅτι εἶναι... Ἡρόδ. 4. 64· Κύπρις οὐκ ἀρ' ἦν θεός Εὐρ. Ἰππ.  
359· ὡς ἀρ' ἦσθ' ἐμός πατήρ ὁρθὸς αὐτοῦ 1169· ἡ πολυμο-  
χον ἀρ' ἦν γένος... ἀμερίων ὁ αὐτ. I. Α. 1330· ἡ στωμύλος  
ἦσθα Θεοκρ. 5. 79· ὡσαύτως ὅταν ἀναφέρηται τι εἰς σκέψιν πα-

ρελθούσαν, τοῦτο τί ἦν; τί εἶναι τοῦτο; Ἀριστοφ. Ἀχ. 157, πρὸλ.  
Πλάτ. Κρατ. 387C· οὕτω. 2) Περὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς φρά-  
σεως, τὸ τί ἦν εἶναι, τῇ κειμένη πρὸς δὴλωσιν τῆς οὐσίαντος φύ-  
σεως πράγματος τινος (κατὰ λέξιν, ἢ ἐρώτησις τί ἐστὶν εἶναι, Δατ.  
quid sit esse), ἐνθα τὸ ἦν φαίνεται ὅτι συνήθως ἔχειε τόπον τοῦ  
ἐστί, ἴδε Trendelenb. εἰς Ἀριστ. π. ψυχ. 1. 1, 2, Bonitz Μετὰ  
τὰ Φυσ. 6. 4. σ. 302 κέ. Waitz Ὀργ. 2. σ. 399.

Εἶμι (πορεύομαι)· εἶ εἶναι. εἶ Σοφ. Τρ. 83· Ἀριστοφ. Ὀρν. 990,  
'Ἐπ. καὶ Ἰων. εἶς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 208· εἶσθα Ἰλ. Κ. 450,  
'Οδ. Μ. 69, γ' ἐνίκ. εἶσι· πλ. ἔμεν, ἔτε, ἔσαι, ἔσι ἢ εἶσι  
Θέογν. 716· — προστακτ. εἶδε (ὡσαύτως εἶ ἐν τῷ συνθέτῳ ἔξει  
'Ἀριστοφ. Νεφ. 633), γ' πληθ. ἔπωσαν Εὐρ., κλ. σπανίως ἔτων  
Αἰσχύλ. Εὐμ. 32, ἰόντων Θουκ. 4. 118, κτλ.· — ὕποτακτ. ἔω  
(εἶω παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ Μεγ. Ἐπομ. 121. 30)· εἶ εἶναι. Ἐπ.  
ἔσθα Ἰλ. Κ. 67· γ' ἔτ. ἔσαι I. 701 (697)· πλ. ἔπ. ἔομεν  
(ἀντι-ωμεν) Β. 440· — Εὐκτ. εἶομαι Ἰλ., Ἀττ. ἰοίην Σεν.  
Συμπ. 4. 16, πρὸλ. Ἰσοκρ. 102Α· Ἐπ. εἰεῖν Ἰλ. Τ. 209, ἢ εἰεῖ  
Ο. 139, Ὀδ. Ε. 496· — ἀπαρ. ἔναιαι, Ἐπ. ἔμεναι ἢ ἔμεν,  
ὡσαύτως ἔμμεναι Ἰλ. Υ. 365, καὶ ἔναι [εἶ] Χρυσμ. παρὰ Στράβ.  
408, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C, πρὸλ. Μέγ. Ἐτυμ. 467. 19 (τὸ  
εἶναι ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 351 δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁρ-  
βόν)· — μετοχ. ἰών, ἰούσα, ἰόν· — Παρατ. ἤειν, ἤεις (ἤεσθα  
Πλάτ. Εὐθύφρ. 4Α, Τίμ. 26C), ἤει ἢ ἤειν (αὐτοῖσι 38C, Κριτί.  
117E)· Ἐπ. καὶ Ἰων. ἤεα, γ' ἐνίκ. ἤεε (-εν), συνηρ. ἤε Ἰλ.  
δοικ. ἤτην Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· πληθ. α' καὶ ε' ἤμεν, ἤτε,  
(οὐχὶ ἤμεην, ἤεϊτε)· γ' πληθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἤεσαν, Ἐπ.  
ὡσαύτως ἔσαν, Ἀττ. ἤσαν Ἀριστοφ. Ἰππ. 605. Ἀποστ. 216,  
πρὸλ. Ὀδ. Τ. 445 (ὁ τύπος ἤεσαν εἶναι πιθανῶς μεταγενέστερος,  
πλείστοι δὲ ἐκδοταὶ ἀπαρρίπτουσιν αὐτόν, ἀλλ' ἴδε Veitch)· — εὐρί-  
σκομεν ὡσαύτως γ' ἐνίκ. ἔεν, ἔε Ὀμ. ὡσαύτως Ἐπ. α' πληθ.  
ἤομεν, γ' δυϊκ. ἔτην· γ' πληθ. ἤον· — Ρημ. ἐπίθ. ἰτέος, ἰτέος,  
καὶ ἰτητέος, ἰτητέος. Περὶ τοῦ βίου σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος  
ἴδε τὰς γραμματικάς. — Μνημονεύονται ὡσαύτως μέσος τις ἐνεστ. καὶ  
παρατατ. ἔεμαι, ἔεμην, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἀπλῶς ἡμερησίαι  
γραφαὶ ἀντὶ ἔεμαι, ἔεμην (ἐκ τοῦ ἐμμαι), καὶ ὁ Wolf αἰετοτε  
γράφει παρ' Ὀμ. ἔεμεναι, πρὸλ. Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1242,  
L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 699· — Ἐν τέλει ὁ Ὀμηρος ἔχει Ἑλικόν τινα  
μέλλοντα εἰσομαι, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σπεύδειν, Ἰλ. Ο. 462,  
'Οδ. Ο. 213· καὶ ἐκ τινος μέσ. ἀορ. εἰσάμην, τὸ γ' ἐνίκ. εἰσάτο,  
εἰσάτο, γ' δυϊκ. εἰσάσασθην Ἰλ. Ο. 415, 544. — Περὶ τοῦ  
ἐνεστώτος εἶμι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ὀμ. τὸ πλεῖστον μετα-  
χειρίζεται αὐτὸν μετὰ σημασίας ἐνεστώτος, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἰωσι  
ποιογράφοις καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ ἐρ-  
χομαι· τὸ δὲ ἐλεύσομαι σχεδὸν δὲν εὐρίσκειται παρὰ τοῖς δοκί-  
μοις Ἀττ., ἴδε τὸ ῥήμα ἐρχομαι· (ἴδε ἐξαίρεσις τινὰς ἀναφερο-  
μένης ἐν Ἑρμάννου Ὀρυσκ. 2. 326)· καὶ ὅτι μόνον παρὰ μεταγεν.  
οἶον Πaus. καὶ Πλουτάρχῳ ἐπανέρχεται εἰς τὴν τοῦ ἐνεστώτος ση-  
μασίαν.

[Ἔ πανταχού, πληθ. ἐν τῇ Ἐπ. ὑποτακτ. ἔομεν ἀντὶ  
ἔωμεν ἐν ἀρχῇ στίχου· — ὁ μέσος τύπος ἔμενους ἔχει ἔ, ὅθεν ἢ  
ἐπρεπε νὰ γράφηται ἔμενους (ἐκ τοῦ ἐμμαι), ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσο-  
δύναμος πρὸς ἐκείνον τύπος φιλούμενος Ἰωνικῶς]. (Ἐκ τῆς √I  
(πρὸλ. πληθ. ἔ-μεν), ἐξ ἧς καὶ ἔτης, ἱμαμός, οἶμος, οἰμή,  
οἶτος· πρὸλ. Σανσκρ. i, emi, πληθ. imas (eo πληθ. imus),  
itis (iter πορεία), emas (δόδος) Δατ. i-re Γοτθ. iddja).

Ἐρχομαι ἢ ὑπάγω (ἴδε ἐρχομαι)· — αἱ σημασίαι ἐρχομαι ἢ  
ὑπάγω ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν μορίων ἢ τῶν λέξεων μὲν συντάσσου-  
νται, οἶον, εἶναι δεῦρο, εἰσώ, θύραζε, κεῖσε, οἰκαδε κτλ.· πά-  
λιν εἶναι, ὑποστρέφειν, κτλ.· συγνάκις μετὰ συνυπαρχούσης ἐννοίας  
ἐχρόντητος ἢ ἐπιθέσεως, συγνάκις μετὰ τῶν μορίων ἄνσα, πρὸς,  
ἐπὶ, Ὀμ. ὡσαύτως, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, Ὀδ. Β. 89, 367.

II. μετ' αἰτίας.  
1) μετ' αἰτίας. τόπου, εἰσέρχομαι, ὑπάγω εἰς...  
ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἄνδρες ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Α. 176· εὐτ' ἂν  
ἴη Χαρίτων χορὸν ἡμερόνεντα Σ. 194, Σοφ. Ο. Τ. 637. 2)  
μετὰ συστοίχου αἰτίας, ὁδὸν εἶναι Ὀδ. Κ. 103· μεταφ., ἀδικον  
ὁδὸν εἶναι Θουκ. 3. 64.

3) διέρχομαι, τὸ μέσον τοῦ οὐ-  
ρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 25, πρὸλ. 26· τὴν ὁρεῖναι Σεν.  
Κύρ. 2. 4, 22· — τοῦτο παρ' Ὀμ. ἐκφέρεται διὰ τῆς γενικῆς, ἰὼν  
πεδίῳ, πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος (πρὸλ. ἀπύχομαι) Ἰλ. Ε.  
597· χροδὸς εἴσατο, «διὰ τοῦ χρωτὸς διήλθεν» (Σχόλ.). Ν. 191.

III. μετ' ἀπαρεμ. μέλλ., εἰσάσασθην... συλλήσειν, ὠρμη-  
σαν... ὅπως συλλήσωσιν, Ο. 544· οὕτω μετ' ἀπαρεμ. ἀορ., ἀλλὰ τις  
εἴη εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, ἀλλὰ τις πορεύοιτο, κτλ., Ὀδ. Ε. 496· —  
Περὶ τοῦ Ὀμῆρ. βῆ δ' ἔμην, κτλ., ἴδε ἐν λ. βάνω.

2) μετὰ  
μετοχ. μέλλ., Ἐλένην καλέουσ' ἔε, ἐπορεύθη ὅπως καλέσῃ τὴν  
Ἐλένην, Ἰλ. Γ. 383, πρὸλ. Ε. 200, Ὀδ. Ο. 213· ἦτα λέξων,  
ἔμελλον νὰ εἴπω, Ἡρόδ. 4. 82· ἴτω θύσω Πλάτ. Νόμ. 909D· ὡς  
τὸ Γαλλ. aller μετ' ἀπαρεμ.

IV. ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων κινή-  
σεων, πληθ. τῆς τοῦ βαδίζειν ἢ τρέχειν, οἶον πορεύεσθαι ἐπὶ νεώς,  
ἐπὶ νηὸς εἶναι, συγχὸν ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν πτηνῶν,  
'Οδ. Χ. 304· ἐπὶ μυῖων, Ἰλ. Β. 87.

2) ἐπὶ τῆς κινήσεως  
πράγματος τινος, οἶον πέλεκυς εἶσι διὰ δουρός, ὁ πέλεκυς διέρ-



χεται διὰ .., 'Ιλ. Γ. 61· ἐπὶ νήφους, φαίνεται ἰὼν κατὰ πόντον Δ. 278· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅλος δ' ἄσθηρ εἰσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ ἔσπερος Χ. 317· ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἔτος εἰσι, ὅα παρέλθῃ, 'Οδ. Β. 89, πρβλ. 106 κέε· φάτις εἰσι, φήμη διαδοθήσεται, Ψ. 362· χρόνος.. ἰὼν πόρω Πίνδ. Ο. 10 (11). 68· ἴτω κλαγγά, βοά Σοφ. Τρ. 208, 'Αριστοφ. 'Ορν. 857· ἡ μοῖρ', ὅποι- περ εἰσ', ἴτω Σοφ. Ο. Τ. 1458, κτλ.

V. μεταφορικά· χρήσεις, ἰέναι ἐς λόγους τινί, κοινολογεῖσθαι τινι, Θουκ. 3. 80, κτλ.· ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, ἐς τὴν ἐπιμαχίαν ὁ αὐτ. 1. 78., 5. 30· ἰέναι ἐς χεῖρας, ἐρχεσθαι εἰς χεῖρας, συγκρούεσθαι, ὁ αὐτ. 2. 3, 81· ἰέναι ἐς τὰ παραγγελόμενα, ὑπακούειν εἰς τὰ κελευόμενα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἰέναι διὰ δίκης πατρί Σοφ. 'Αντ. 742· ἰέναι διὰ μάχης, διὰ φιλίας, κτλ.· ἴδε διὰ Δ. IV.

VI. ἡ προστακτικὴ εἶν (μετὰ τοῦ δὴ ἢ ἄνευ αὐτοῦ) κεῖται ὡς τὸ ἀγε, Λατ. age, ἐμπρός λοιπόν, τὸ πλείστον παρακολουθεῖται διὰ τοῦ β' ἐνικ. προστακτικῆς, ἴθι ἔξήγεο 'Ηρόδ. 3. 72· ἴθ' ἐγκόνοι, ἴθ' ἐκκάλυψον, Σοφ. Αἴ. 988, 1003· ἴθι πέριναί, ἴθι δὴ λέξον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1170, Ξεν., κτλ.· πλῆρες, ἴθι καὶ πειρῶ, ὕπαγε καὶ δοκίμασον, 'Ηρόδ. 8. 57.— ὡσαύτως μετὰ α' πληθ., ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Ξεν. 'Απομν. 1. 6, 4, κτλ.· μετὰ β' δυτικ., ἴθι νῦν παρίστασθον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1378.— οὕτω τὸ β' πληθ., ἴτε νεύσατε Σοφ. Ο. Κ. 248, πρβλ. Ο. Τ. 1413· ἴτε δὴ.. ἀκούσωμεν Πλάτ. Νόμ. 797D.

2) ἴτω, «πᾶσι καλὰ, ἄς γείνη, τι θέλη», Σοφ. Φ. 120, Εὐρ. Μῆδ. 798. VII. παρὰ τραγικοῖς προστίθεται ἡ μετοχή τοῦ ῥήματος τούτου εἰς ἄλλα ῥήματα, φρονεῖται μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών, ἄς ὑπάγῃ νᾶ φρονῇ.., Σοφ. 'Αντ. 768, πρβλ. Ο. Κ. 1393, Αἴ. 304.

εἶν, 'Επ. καὶ λυρ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν, 'Ομ. Οἱ τραγικοὶ ἐχρῶντο αὐτῇ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Erf. ἐν Σοφ. Αἴ. 608· ἐπὶ δ' ἂν τὸ εἶν 'Αἰδοῦ (ἴσως ὡς ἀνάμνησις τις τοῦ 'Ομηρ. εἶν 'Αἰδᾶς) διατηρηθῇ ἐν Σοφ. 'Αντ. 1241 (ιαμβικ. τρίμετρ.), ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. ἐνί·— εἶν· εὐρηται ὡσαύτως ἐν συνθέτοις εἰνάλιος, εἰνόδιος. Πρβλ. ἐς, εἰς.

εἰνᾶ-ετῆς, ἐς, ἡ -ετῆς, ἐς, ἐννέα ἐτῶν (τὴν ἡλικίαν) 'Ορρ. Λιθ. 342· οὐδ. εἰνάετες, ἐς ἐπὶρρ., ἐπὶ ἐννέα ἐτῇ, ἐνθα μὲν εἰνάετες πολυεπίχρονες ὡς 'Αχαιοὶ 'Οδ. Ε. 240.— θηλ. εἰνάε- τις, εἶδος, 'Ανθ. Π. 7. 643· πρβλ. ἐνναετῆς.

εἰναετίζομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐνναετίζομαι, Καλλ. εἰς 'Αρτ. 179. εἶναι, ἀπαρ. τοῦ εἶμι (ὑπάρχω). II. ἐν 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 808. 351 τῷ προσιόντι προσεῖναι (ἐνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ προσεῖναι, ἀπαρ. τοῦ πρόσσεμι, πλησιάζω) πιθανῶς εἶναι ἐφαρμένον.

εἶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' ἐνεργ. τοῦ ἐημι, πέμπω. εἰνάκις, εἰνάκιο-χίλιος, εἰνάδοσιος, αἰ, α, ἴδε ἐνάκις. εἰναλί-δινος, η, ον, = ἐν ἄλῃ δινεύων.— εἰναλιδίναι αἰ- θυαί 'Αρατ. 918.

εἰνάλιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. εἰναλί-φοιτος, ον, ὁ ἐν ἄλῃ φοιτῶν, εἰναλίφοιτα λίνα, ἐπὶ δικτύων, 'Ανθ. Π. 6. 16.

εἰνά-νύχες [ᾱ], ὡς ἐπὶρρ., ἐπὶ ἐννέα νύκτας, 'Ιλ. I. 470· πρβλ. εἰνάετες.

εἰνά-πηγυς, υ, ποιητ. ἀντὶ ἐνναεπηγυς, Λυκόφρ. 860. εἰνάς, ἄδως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς II, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 808. εἰνάτερης (οὐχ εἰνατέρες, 'Ηρωδ. π. μον. λέξ. 16), καὶ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, οἷον 'Ελένη πρὸς 'Ανδρομάχην (Σχδλ.), 'Ιλ. Ζ. 378, κ. ἄλλ. (οὐδαμῶς ἐν 'Οδ.). Τὸ ἀντίστοιχον ἄρσεν. εἶναι ἀέλιος· ἄλλ' ἔν τι· 'Επιτυμῆδ. Orelli 'Επιγρ. Λατ. 2. σ. 421, enater εἶναι ὁ ἀνὴρ τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς (Λατ. janitices· πρβλ. Σανσφρ. yátaras)— ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 562.

εἰνατος, η, ον, 'Επ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ ἐνατος, 'Ιλ., 'Ηρόδ.

εἰνα-φώσων, ον, γεν. ὠνος, ἔχων ἐννέα ἱστία, εἰναφώσ- σωνα στόλον, ἐννεαήμερον (Σχδλ.), Λυκόφρ. 101.

εἰνεκα, εἰνεκεν, ἴδε ἐνεκα.

εἰνί, 'Επ. ἀντὶ ἐν, 'Ομ., καὶ ἐν τισι λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικῶν, ὡς ἐν Εὐρ. 'Ιππ. 734· πρβλ. Δινδ. ἐν Εὐρ. 'Αλκ. 232.

εἰνόδιος, 'Επ. καὶ λυρ. ἀντὶ ἐνόδιος, 'Ιλ. Π. 260, Εὐρ. 'Ιων 1048, κτλ.

εἰνοσίγαιος, = ἐννοσίγαιος, δ ἴδε.

εἰνοσίφυλλος, ον, (ἐνοσις) ὁ μετὰ σπειόμενου φυλλώματος, «εἰνοσίφυλλον» σύνδεστρον, κινησίφυλλον· ἐνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθεῖν σύνδεστρος· ('Ησύχ.), 'Ιλ. Β. 632, κτλ.

εἰνυμι ἡ—ὤω, ἴδε καταεἰνυμι.

εἰξαι, ἴδε δοικαι.— εἰξαισκα, ἴδε εἰχω.

εἰξας, εἰς, ἡ, τὸ ὑπεῖκναι, τὸ ἐνδιδόναι, Πλούτ. 2. 1122C, Διογ. Α. 10. 43.

εἶο, ἴδε ἐν λ. οὐ.

εἶος, πάλ. 'Επ. ὁ πῶς τοῦ ἔως, μέχρι· ἴδε ἔως ἐν τέλει.

εἶ οὐ, ἴδε εἶ μὴ.

εἶπασαν (= εἶπαν) 'Επιγρ. Θίσσης τοῦ 170 π. Χ. Mitth. d. arch. Inst. IV. σ. 244.

εἶπερ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εἶ τὴν αὐτὴν ἔχον χρήσιν, δύνα-

ται δὲ νὰ μεταφρασθῇ, τῷ ὄντι, ἂν ἄλλως, εἶπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ 'Ιλ. Α. 81· ὡσαύτως ὡς τὸ καὶ εἶ, καὶ ἂν ἀκόμη, ἂν καί, 'Πλ. Η. 117, 'Οδ. Α. 167, κτλ.· οὕτως εἶπερ καὶ I. 35· εἶπερ τε 'Ιλ. Κ. 225· εἶπερ γε Αἰσχύλ. Χο. 198, Σοφ. Αἴ. 746, Πλάτ., κτλ.· εἶπερ γε δὴ Πλάτ. Θεαιτ. 182C· ὡσαύτως ἐάν περ Σοφ. Ο. Κ. 1210, κτλ.· παρ' 'Ομήρῳ συχνάκις μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, 'Οδ. I. 35, κτλ.· οὕτω καί, εἶπερ ἔσται γε Αἰσχύλ. 'Αγ. 1249, πρβλ. 29.

II. παρὰ τὸ πλείστον ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐάν δηλαδὴ· μετὰ δὲ παρατατ. ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐναντία εἰς τὴν πραγματικότητα, εἶπερ ἦν πέλας, ἐάν ἦτο (ἀλλὰ δὲν ἦτο), Σοφ. 'Ηλ. 312, πρβλ. 604.

III. Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ εἶπερ, ἴδε ἐν λ. εἶ Α. VI 4. ε.

εἶ ποθεν, οὐχὶ εἶποθεν, ἐπὶ ἐλλείψεως· ἴδε ἐν λ. εἶ Α. VI 4. ζ.

εἶπον, ἀόρ. β' τοῦ \*εἶπω (ἐνεστώτος εὐρισκομένου παρὰ Νικλ. ἐν 'Αλεξίφ. 429, 490, κτλ. Καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐνέπω, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἐνεστώτος χρησιμεύουσι τὰ ῥήματα φημί, λέγω, ἀγορεύω (ἴδε κατωτ. IV), ὡς μέλλων δὲ τὸ ἐρέω, ἐρῶ, καὶ ὡς πρὶν, τὸ εἶρη- κα), 'Επ. εἶπιον· προστακτ. β' πληθ. 'Επ. ἔσπετε 'Ιλ. Β. 484, κτλ., ὑποτακτ. εἶπω ('Επ. εἶπωμε 'Οδ. Χ. 392, -ῆσθα Α. 224, -ῆσεν 'Ιλ. Η. 87)· Εὐκτ. εἶποιμαι· ἀπαρ. εἶπειν, 'Επ. -ἐμεναι, -ἐμεν· Η. 375., I. 688 (684)· Αἰολ. εἶπῃν (ἴδε κατωτ.), μετοχ. εἰπών.— Εὐρίσκομεν ὡσαύτως ἀόρ. α' εἶπα, τὸ πλείστον παρ' 'Ιωσι πεζογράφοις, καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ τύπου τούτου προ- τιμῶσιν οἱ 'Αττ., δηλ. β' ἐνικ. εἶπας 'Ιλ. Α. 106, 108, πῶς εἶπας; Αἰσχύλ. Πρ. 772, Πέρσ. 798, Σοφ. Φ. 27, Αἴ. 1127, 'Ηλ. 407, Εὐρ. Φοῖν. 915, 'Αριστοφ. Εἰρ. 131 κτλ.· προστακτ. εἶπον (οὐχὶ εἰπὼν, Stallb. ἐν Πλάτ. Μένων 71D, Meineke ἐν Θεοκρ. 14. 11), εἰπάτω, -ατον, ατε· μετοχ. εἶπας Φιλίμων ἐν 'Με- τιόντι 2, Δωρ. Πινδ. Ο. 8. 61· ἐν συνθέσ. εὐρηται μέσος τις τύπος ἀπειπάσθαι 'Ηρόδ., Πλούτ., κτλ.· διεῖπασθαι 'Αριστ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ 'Αττ. λόγῳ. (Περὶ τῆς √FEΠ· ἴδε ἔπος) τὸ δίγαμμα τούτου φαίνεται ἐν τῷ Φεῖπῃν, παρ' 'Αλκαίῳ 54).

1) φημί, λέγω, ἀπολ., 'Ομ., κλ.· τινι 'Ομ., κλ.· εἰς τινα Εὐρ. 'Εκ. 303· εἰπεῖν ἐν τισιν ἢ μετὰ τισιν, ἐνώπιόν τινων, 'Ομ., κλ.· μετὰ συστοχου αἵταια, ἔπος, μῦθος, θεοπρόσ- πιον, ὄνομα εἰπεῖν, κτλ., 'Ομ.· τινί τι 'Ομ.· τι ἐς ἡ πρό- τινα Σοφ. Τρ. 457, Αἴ. 292· εἰπεῖν περὶ τινος, ἀμφὶ τινι 'Οδ. Ο. 347., Ε. 364· ὡσαύτως μετὰ γεν., πατρός τε καὶ υἱός, περὶ .., Α. 174.— εἰπεῖν ὅτι ἡ ὥς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ., 'Ηρόδ. 2. 30, Θουκ. 7. 35, Πλάτ. Γοργ. 473A, κτλ.

2) πολλάκις εὐρηται παρὰ τοῖς πεζογράφοις παρενθετικῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ita dicam, Θουκ., κλ., ἄλλ' ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 714· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυντῶς, Πλάτ. Νόμ. 656E, πρβλ. Πολ. 541B· οὕτως, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν Θουκ. 3. 38, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλ.· ἡ (ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν) ἀπόδειξις 'Αριστ. 'Αναλυτ. 'Υστ. 1. 8, 1· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ ὡς, οὐ πολλῶ λόγῳ εἰπεῖν 'Ηρόδ. 1. 61· ἐς τὸ ἀκριβῆς εἰπεῖν Θουκ. 6. 82· σχεδὸν εἰπεῖν, Λατ. propemodum dixerim, Πλάτ. Σοφ. 237C.

II. μετ' αἰτ. προσ., ἀποτελεῖ τὸν λόγον πρὸς τινα, δὴ τότε Πουλυδά- μας θρασὺν 'Εκτορα εἶπε παραστάς 'Ιλ. Μ. 210, κτλ.

2) ἀναφέρω, οὐδ' ἦν 'Αγαμέμνονα εἶπῃς 'Ιλ. Α. 90, κτλ.

3) ἀποκαλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως, πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν εἶπῃαν 'Οδ. Τ. 334· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 43, Εὐρ. Μῆδ. 465, κτλ.

4) μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., λέγω τι περὶ τινος, καὶ ποτὲ τις εἶποι 'πατρός γ' ἔδε πολλὸν ἀμείνων' ἐκ πολέμου ἀνιόντα 'Ιλ. Ζ. 479 (ἐνθα τὸ ἀνιόντα ἐφαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶποι) Πινδ. Ο. Ε. 32· ἀτάσθαλόν τι εἰπεῖν τινα 'Οδ. Χ. 314· κακὰ εἰπεῖν τινα 'Αριστοφ. 'Αχ. 649· μῆδ' ἐν εἰπῃς φλαυρόν ἀνδρᾶς δεξιόυς ὁ αὐτ. Νερ. 834· οὕτως, εὐ εἰπεῖν τινα 'Οδ. Α. 302· τεθνήσκ' 'Ορέστην εἰπέ, εἰπέ περὶ αὐτοῦ ὡς ἀποθανόντος, Αἰσχύλ. Χο. 682.

III. μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινα νᾶ .., εἶπω δὲ γυναῖδι δεῖπνον.. τετυκεῖν 'Οδ. Ο. 76, Χ. 262, κτλ.· ὡσαύ- τως, εἰπεῖν πρὸς τινα, μετ' ἀπαρ., II. 151· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶπον τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 933, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 59E.

IV. ἐν 'Αθήναις, προτελεῖν τι ἐν τῇ ἐκ- κλήσῃ, εἰπὼν τὰ βέλτιστα Δημ. 31. 22· εἰπεῖν τὰ δέοντα ὁ αὐτ. 32. 21· εἶπε ψήρισμα ὁ αὐτ. 703. 11· συχνάκις δ' εὐρηται ὡς συνήθης τύπος ἐν ἀρχῇ ψηφισμάτων καὶ νόμων, εἶπε Λάχης Θουκ. 4. 118, καὶ συχνὸν ἐν 'Αττ. 'Επιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. ('Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ ἀγορεύω χρησιμεύει ὡς ἐνεστ. τοῦ εἶπον, π. χ. τίς ἀγορεύειν βούλεται; 'Αριστοφ. 'Αχ. 45, κτλ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἴδε Πλάτ. Πολ. 580B, C, καὶ πρβλ. συν- τελεῖν, συνήγορος.

V. ἡ προστακτ. εἰπέ εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς τὸ ἀγε, ὅταν ὁ λόγος ἀποτελεῖται πρὸς πολλοὺς, εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται 'Αριστοφ. 'Αχ. 328, 'Ορν. 366, Δημ. 43. 7, κτλ.

εἶπος, ὁ, = ἔπος, Καλλ. 'Αποσπ. 233· εἶπος· πᾶν, πᾶν καὶ πᾶν βάρος· 'Ησύχ.

εἶποτε ἡ εἶ ποτε, ἐάν ποτε, ἐάν χαμναίαν φορὰν, Λατ. si- quando, εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα 'Ιλ. Α. 39· μετὰ



τοῦ δὴ χάριν πλείονος ἐμάρσεως. Ζεῦ πάτερ, εἶποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα κύβητι 503· εἶναι δὲ ἐν χρήσει ὅταν τις ζητῇ χάριν παρὰ τινος· καὶ ἀπομνηστικὴ αὐτὸν περὶ τινος· ἡ δὲ Ὀμηρικὴ φράσις εἰ ποτ' ἔην γε ἐκπράξει ἀλγέων ἀνάμνησιν ἀγαθῶν ὑπάρχοντων ποτε, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντων πλείον. δαήρ αὐτ' ἐμός ἐσκε κυνώπιδος, εἶποτ' ἔην γε, «καὶ ἀνδράδελλος δὴ ἐμός ὑπάρχει τῆς κυνοπροσώπου, εἶπερ ποτὲ ἦν» (Θ. Γαζής), ἡ εἰς ἐπρεπεῖα τὸν ὀνομάσω ποτὲ τοιοῦτον, Π. 1. 180. ὁ παλαιὸς διέφερον ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης. Πρβλ. Wolf ἐν τόπῳ, Έρμαννον Vig. Append. XI, καὶ ἴδε Π. Α. 762., Ω. 426, Ὁδ. Ο. 268, Κ. 315, Ω. 289. Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ εἶποτε ἴδε ἐν λ. εἰ Α. VI. 4. ε. — II. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, κήρυκες βοδώντες ἐρήτουν, εἶποτ' αὐτῆς σχοιάτ', «ὅπως ἂν τῆς βοῆς ἐπισηχοῖεν ἑαυτούς» (Θ. Γαζής), Π. Β. 97, κτλ.

εἶπου ἢ εἶπου, ἐάν που, ἂν ἴσως, Λατ. si-cubi, Ὀμ., κτλ. ὡσαύτως, εἰ τί που, εἰ ποῦ γε, εἰ μή που τι, εἰ δὴ που, εἰ τί πού ἐστι, ἐάν κατὰ τινὰ τρόπον εἶναι δυνατόν, Ὁδ. Δ. 193. II. ἐπὶ πλαγίῳ λόγῳ, εἶ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώνοντα ἴδοιτο, μήπως ἴδωσιν αὐτὸν ποθεν ἀόκητ ζῶντα, Π. Ρ. 681.

εἶραις (= ἐράς) αἶτ. πληθ. θηλ., ἴδε Κουμ. Συναγ. Δέξ. Ἀθῆσ. Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, Ὑμν. Ὀμ. 26. 2, Ἀλκαῖος 87, Διον. Π. 576· πρβλ. Welcker Nachtr. z. Trilogie, II. 187, 195. Καθ' Ἡσυχ. «Εἰραφιώτης» ὁ Διονύσιος, παρὰ τὸ ἐρράφειαι ἐν τῷ μῦθῳ τοῦ Διὸς· καὶ ἔριφος παρὰ Λάκωσιν» πρβλ. Μέγ. Έρμ. 302, 53.

εἰργαθεῖν, ἴδε ἐν λ. ἐργαθεῖν.

εἰργμός, μεταγεν. εἰργμός, ὁ, (εἰργῶ) δεσμός, εἰρκτή, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες Πλάτ. Πολ. 495D, Φαίδων 82E. II. καθέριξις, φυλάκισις, μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἰργμὸν Ἀναξαγόρου, μήτε πέναν Σωκράτους Πλούτ. 2. 84F.

εἰργμο-φύλαξ [ῦ], ἄκος, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Ξεν. Έλλ. 5. 4, 8. εἰργνύμι ἢ -ύω, = εἰργῶ, ἐγκαταλείπειν, κατὰ συρροὴν εἰργνύω Ὁδ. Κ. 238· ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοκτήριον, καθείργω, τοὺς μὲν ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ εἰργνύων Ἀνδοκ. 32. 36.

εἰργῶ ἢ εἰργω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ προγενεστέρου τύπου ἔργω.

εἰρέα, ἡ, ἴδε εἰρή.

εἰρέαται, ἴων. γ πληθ. καθ. πρkm. τοῦ ἐρῶ.

εἰρέαδα· εἰς ἔρεος· Ἡσυχ.

εἰρεθύρη· ὁρσοθύρα, ὁ στροφεύς· Ἡσυχ.

εἰρερός, ὁ, δουλεῖα, αἰμαλωσία, εἰρερον εἰσανάγουσι, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὁδ. Θ. 529· (ἴδε ἐν λ. εἰρω) τῶν ἀπαξ εἰρημένων λέξεων, Ἀπολλωνίου Λεξικ.

εἰρεσία, ἴων. -ιη, ἡ, (εἰρέσω) κωπηλασία, πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος Ὁδ. Α. 640· εἰρεσίη χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 203., 4. 110· εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Δι. 249· εἰρ. τῶν τριήρων Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8· μεταφ., εἰρ. πτερωτῶν Δουκ. Τίμ. 40· ἀκολούθος ἐπὶ πάσης ὀρμητικῆς καὶ ἐπαναληπτικῆς κινήσεως, παρὰ δ' εἰρεσία· μαστῶν ἔπεται Ἀστυάναξ, πλησίον τοῦ πάλιντος αὐτῆς στήθους, Εὐρ. Τρω. 570· εἰρεσίη γλώσσης Διονύσιος, ὁ Χαλκοῦς καλούμενος παρ' Ἀθην. 669A. II. ἐν περιληπτικῇ ἐννοίᾳ, οἱ κωπηλάται, Λατ. remigium, Εὐρ. Έλ. 1453, Ἀνθ. Π. 7. 187· εὐνάγειν τὴν εἰρ., ποιεῖν τοὺς ἐρέτας κωπηλάτας ἐν ρυθμῷ, ὅπερ ἡ ἔργον τοῦ κελουτοῦ, Θουκ. 7. 14.

2) ἄσμα ναυτικόν, πρὸς ὃ οἱ ἐρέται ἐκωπηλάτουσιν ἐν ρυθμῷ, Πλούτ. Ἀλκ. 32, Δουκ. π. Ἀλκ. 1. 40. III. ἐν τῷ πληθ. τῶν κωπηλατῶν τὰ θράνια. Πολύδ. 1. 21, 2.

εἰρεσιώτης, ἡ, (εἰρός) κλέδος ἐλαίας ἡ δάφνης ἐρίους πεπλεγμένοι καὶ ἔχων προσκρεμαμένους παντοειδεῖς καρπούς, φερόμενος δὲ ὑπὸ παίδων ἀδόντων κατὰ τὰ Πυανέφια καὶ τὰ Θαρρήλια, ἐνῷ ἐγίνοντο προσφοραὶ τῷ Ἠλίῳ καὶ ταῖς Ὁραῖς ἀκολουθίας ἐκρεμάτο ὑπὲρ τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐνθα ἔμενε μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅτε ἤλλασσεν αὐτήν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 729, Σφ. 399, Πλ. 1054· Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἀδόκμον ἄσμα εἰρεσιώτης, ἥτις κατήντησεν ἔπειτα τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν ὑπὸ τῶν ἐπατῶν ἀδομένων ἀσμάτων, ὡς τὸ ἐν τοῖς Ὀμ. Ὑμν. 15· ἴδε Ilgen Opusc. Philol. 1. σ. 129 κέξ. Πλούτ. Ὁρσ. 21, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ. II. στέφανος κρεμάμενος πρὸς τιμὴν νεκροῦ, Σουλ. Έπιγρ. 956, Ἀλκίφρων 3. 37.

εἰρέω, ἴων. ἀντὶ ἐρέω, λέγω· εὐρισχόμενον μόνον ἐν τῇ θηλ. Έπ. μετοχ. εἰρεῦσαι Ἡσ. Θ. 38. Περὶ τῶν εἰρήσομαι, εἰρη-ται, ἴδε ἐν λ. ἐρῶ.

εἰρῶ, ἡ, (εἰρω, λέγω) ἴων. ἀρχαία λέξις, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν κοινὴν λέξιν ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, τόπος συναθροίσεως, εἰράων προπάροιθε καθήμενοι Πλ. Σ. 531 (ἴδε Σχόλ. καὶ Μ. Έτυμολ. 483, 3)· ἐν Ἡσ. Θ. 804, ἐπιμύσεται· εἰρέας ἀθανάτων, ἐξ ὀνομαστ. εἰρέα· ἀλλ' ὁ Ruhnck. διώρῃσεν εἰραις ἔχων ὑπ' ὀφει τὸν Ὀμηρον καὶ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως.

εἰρην, -ενος, ἡ ἱρην, -ενος, ὁ, Λακεδαιμόνιος νεανίας συμ-πληρώσας τὸ εἰκοστὸν αὐτοῦ ἔτος καὶ ἀναλαβὴν ἐξουσίαν ἐπιβλέψας κτλ., ἐπὶ τῶν γεωτέρων, εἰρενας δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἡδῆ

δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας. οὗτος οὖν ὁ εἰρην, εἰκο-σιν ἔτη γεγονώς ἀρχεῖ τε τῶν τεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις, καὶ κατ' οἶκον ὑπηρετίας χρητὰ πρὸς τὸ δεῖπνον, κτλ., Πλούτ. Ἀν. 17· πρὸ τούτου ὀνομάζεται μελλεῖρην, μελλεῖρενας δὲ (καλοῦσι) τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους αὐτοῦ. — Έν Ἡρόδ. 9. 85 (ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐρέας, ἐρέες) οἱ ἐρένες εἶναι φανερώς ἀξιωματικοὶ πάσης τάξεως· πρβλ. Ἡσυχ. (ὡς διωρ-θῶθη) ἐρένης (ἡ ἔρανες)· οἱ ἀρχοντες ἡλικιωτῶν, καὶ εἰρενά-ζει· κρατεῖ.

εἰρην-ναγωγέω, ἄγω, ὁδηγῶ πρὸς τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω, Κλήμ. Ἀλ. 137.

εἰρηνάτος, α, ον, εἰρηνικός, εἰρηνάτων εἶναι τι Ἡρόδ. 2. 68, Θουκ. 1. 29· τὰ εἰρηνάτα, τὰ δικαιώματα ὧν ἀπέλαυσον οἱ Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐμπο-λέμια, Ἡρόδ. 6. 56, 57. — Έπίρρ. -ως ὁ αὐτ. 3. 145.

εἰρην-άρχης, ου, ὁ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, διατητῆς εἰρήνης, εἰ-δος εἰρηνοδίκου κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζαντ. Αυτοκρατ. Locella Ξεν. Έφ. σ. 207. — Έπίθ. εἰρηναρχικός, ἡ, ὧν, ὁ τοῦ εἰρη-νάρχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1103. — Οὐσ. εἰρηναρχία = ἡ πάντων εἰρήνης ἀρχὴ ἡ αἰτία, Ψευδο-Διονυσ. 949A. — Ρῆμα εἰρην-ναρχέω, εἶμαι εἰρηνάρχης, Έπιγρ. ἐν Amer. Inst. I. σ. 90, 108.

εἰρηνεύσεις, εως, ἡ, εἰρηνοποιήσεις, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 69.

εἰρηνεύω, φέρω εἰς εἰρήνην, διαλλάττω, Δίων Κ. 77. 12· στά-σιν Βατρ. 39. 4. II. ἀμετάβ. τηρῶ εἰρήνην, διαγῶ εἰρηνικός, Πλάτ. Θεαίτ. 180B· πρὸς τινα Διοδ. Ἀποστ. 491. 6· μετὰ τινος Έπιστ. π. Ρωμ. 18, 18· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς τοὺς κρείττους εἰρηνεύεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 9, Σουλ. Έπιγρ. 5127E.

εἰρηνέω, = εἰρηνεύω II, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1. 10, Διογ. Α. 2. 5, Δίων Κ. 37. 52.

εἰρήνη, ἡ, ἡ εἰρήνη, καιρὸς εἰρήνης, Ὀμ., κλ. (Περὶ τῆς δια-φορᾶς αὐτῆς ἀπὸ τῶν σπονδῶν ἴδε Ἀνδοκ. 24. 40)· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Π. Β. 797· ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις Διογύλ. Πέρσ. 769· εἰρήνην δὲ τάκειθεν τέκνοις, τὰ ἐξ ἐκείνου τὸ μέρος ἔχουσιν εἰρηνικός τοῖς τέκνοις, ὥστε οὐδὲν πρέπει νὰ φοβῶνται, Εὐρ. Μῆδ. 1004· φράσεις ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ· εἰρήνη γί-νεται Ἡρόδ. 1. 74· εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίους καὶ Χαλ-δαίους, μεταξὺ Ἀρμ. καὶ Χαλδ., Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· εἰρήνην ποιεῖσθαι Διογίν. 38. 12· εἰρ. κατεργάεσθαι, πράττειν Ἀνδοκ. 24. 26., 25. 30· διαπράττεσθαι Ξεν. Έλλ. 6. 3, 4· εἰρήνην δεῖσθαι αὐτοῦ 2. 2, 13· εἰρήνην δέχεσθαι, συχνὰ παρὰ Ξεν.· λαβεῖν Ἀνδοκ. 24. 18· εἰρ. ἀγειν, εἶναι, διαγίγει ἐν εἰ-ρήνῃ τινὶ πρὸς τινα, μετὰ τινος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 386· πρὸς τινα Πλάτ. Πολ. 465B· εἰρ. ἔχειν, ἀπολαβεῖν εἰρήνης, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 6· λυεῖν, διαλύειν, Διμ. 248. 21· πολλὴ εἰρήνη, μεγάλη, Πλάτ. Πολ. 329C· ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικός, ὁ αὐτ. Συμπ. 189B, Πολ. 372D· πόλεμον εἰρήνης χάριν [αἰρεῖσθαι] Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 13.

II. ἡ θεὰ Εἰρήνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσ. Θ. 902· λατρευομένη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 449 π. Χρ., Πλούτ. Κίμ. 13. (Εἶναι ἀμφίβολον ἂν παράγεται ἐκ τοῦ εἰρω (sepo), συν-δέω, συνάπτω, ἡ τοῦ εἰρω, λέγω).

εἰρηνικός, ἡ, ὧν, ὁ συντελὴς πρὸς εἰρηνεύειν, ὧν δ' ὑπε-λάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι, περὶ οὗτον διέτριβον Ἰσοκρ. 82C· ὁ ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικὴν χρεῖα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πολεμικὴν, Ἀριστ. Πολιτ. Βιβλ. Α', κ. 6', 14, ἐκδ. Κροῦζ.

2) ἀνήγων εἰς εἰρήνην, ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικός, βίος, πράξεις, ἔργα κτλ., Πλάτ. Νόμ. 829A, κ. ἀλλ. 3) ὡς οὐσ. (α') ἡ εἰρηνικὴ (ἐνν. ἐπιστολή), τὸ εἰρηνικόν (ἐνν. γράμμα) ἐπιστολὰ ἀποστελλόμενα κατὰ σπουδαίας τινὰς περιστάσεις ὑπὸ Πατριαρχῶν ἢ Ἀρχιερέων (β') τὰ εἰρηνικά, ἅτινα λέγονται καὶ διακονικά ἢ ἡ συναπτὴ ἀπαγγέλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ διακόνου, ἀρχαῖα οὕτως· «Έν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» — εἰρηνικά τὰ δεύτερα ἀρχόμενα· «Έτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶ-μεν» I. Χρυσ. I. 614C, Ψευδο-Χρυσ. XII, 782D. — Έπίρρ. -κῶς, ἀντίθετον τῷ πολεμικῶς, Ἰσοκρ. 91C, Ξεν. Οἰκ. 1. 17, κτλ.

εἰρηνο-δίκαι [ε], ὧν, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμαῖοις Feliales, Διον. Ἀλ. 2. 72.

εἰρηνοδότης, ου, ὁ, ὁ δίδων, παρέχων, εἰρήνην, Ἀνών. εἰς τοὺς ψαλμ., Κῶδ. 371A.

εἰρηνοποιέω, ποιῶ εἰρήνην, εἰρηνεύω, Έδδ. Μέσ. εἰρηνο-ποιεῖται Έρμῆς ἐν Στοβ. Έκλογ. 1. 984.

εἰρηνοποιήσεις, εως, ἡ, τὸ εἰρηνοποιεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 581.

εἰρηνο-ποιός, ὁ, ὁ εἰρηνοποιῶν, ὁ εἰρηνεύων, Ξεν. Έλλ. 6. 3, 4, Πλούτ. Νικ. 11. II. κατὰ πληθ. εἰρηνοποιοί = οἱ παρὰ Ρωμαῖοις Feliales, εἰρηνοδίκαι, Πλούτ. 2. 279B.

εἰρηνοφύλαξις, εἶμαι φύλαξ τῆς εἰρήνης, Φίλων 2. 209.

εἰρηνο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, Ξεν. Πόροι 5. 1.

II. κατὰ πληθ., ὡς τὸ παρὰ Ρωμαῖοις Feliales, εἰρηνοδι-και, Πλούτ. 2. 72.

εἰρηνώνυμος, ὧν, ὁ ἔχων τὸ τῆς εἰρήνης ὄνομα, Θ. Λάσκ. σ.

770, ἐκδ. Μί.



εἰρίνεος, εἰρινον, ἴδε ἐν λ. εἰρίνεος, ἔρινον.

εἰρίς, εἶδος, ἡ, ἀδόκιμος τύπος τοῦ ἔρις.

εἰρκετόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ εἰργω, πρίπει τις νὰ κωλύσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. Αἷ. 1250.

εἰρκτη, ἰων. ἐρκτη, ἡ, (εἰργω) μέρος περιεκλεισμένον, δεσμο-  
τήριον, φυλακή, Πρὸδ. 4.146, 148, Θουκ. 1.131, Ξεν. Κύρ. 3.1, 19,  
κτλ. — κατὰ πληθ., Εὐρ. Βαχχ. 497. — ὡσαύτως, τὸ ἐσωτερικόν  
μέρος τῆς οἰκίας, τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προσωρισμένον, γυναικωνίτις,  
Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 5.

εἰρκοφυλάκιον, εἶμαι δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 290.

εἰρκο-φυλάξ, ἄκος, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 289., 2. 53.

εἰρμός ἢ εἰρμός, ὁ, σείρα, συναφή, συναψίς, Ἀριστ. Περὶ  
17. 3, Φίλων 1. 6, 14, 31, κτλ. (Ἐκ τοῦ εἰρω, συνδέω, συνά-  
πτω, ὡς τὸ Λατ. series ἐκ τοῦ sero.) 2) Ἐκκλ. τὸ πρῶτον  
τροπῆριον ἐκαστῆς φθῆς· εἰρμός δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθίαν τινὰ καὶ  
τάξιν μέλους καὶ ἀρμονίας διδούς τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις· πρὶς  
γὰρ τὸ τῶν εἰρμῶν μέλος κάκεινα ρυθμίζονται κτλ.· Ζωναρ. παρὰ  
Δουκαγγ.

εἰρμόλογιον, τὸ, βιβλίον «περιέχον πάντας τοὺς εἰρμούς τῆς  
᾽Οκτωήχου τῶν τε δεσποτικῶν καὶ τῶν θεομητορικῶν καὶ ὅλου τοῦ  
ἐνιαυτοῦ» Εἰρμόλογ. Ἐκδ. Βεν. 1643. ἴδε Δουκαγγ.

εἰρο-κόμος, ὄν, ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, εἰρουργός, Ἰλ. Γ. 387,  
Ἀνθ. Π. 6. 160.

εἰρομαί, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔρομαι, ἐρωτῶ, ἴδε τὴν λ. εἰρω, λέγω.

εἰρο-πόκος, ὄν, ὁ ἔχων πόκους ἔριον, πυκνόμαλλος, εἰροπό-  
κος ἔδιστος Ἰλ. Ε. 137· εἰροπόκων ὄντων Ὀδ. Ι. 443.

εἰρο-πόκος, ὄν, «ὁ περὶ τὰ ἔρια πόνων» Σουῖδ.

εἰρος, ὁ, «οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σιρρωδούς  
ὀγκώσεως εἶναι φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκυσιν» οὐ κα-  
λῶς ἀμφότεροι. «Ἔστι γὰρ ὁ εἰρος πυρετοῦ εἶδος» Ἐρωτιαν. Δεξ.  
Ἰπποκρ. σ. 140.

εἰρος, τὸ, ἔριον, μαλλίον, Ὀδ. Δ. 135., Ι. 426· πρὸλ. ἔριον,  
εἰρινον, εὐέρος.

εἰρο-χάρης, ἔς, ὁ τοῖς ἔριοις χαίρων, τάλαρος Ἀνθ. Π. 6. 39.

εἰροψ, ὀπος, ὁ, Βοιωτ. λέξις ἀντὶ μέροψ.

εἰρούαται, εἰρούμεναι [ῶ], ἴδε ἐν λ. ἐρύω.

εἰρούσιμον [ῶ], τὸ, Ἐπ. ἀντὶ ἐρύσιμον, Νικ. Θηρ. 894.

εἰρουσίωνη (=εἰρεσιώνη) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de Cor.

II. 11.

εἰρύω, εἰρύομαι. ποιητ. ἀντὶ ἐρύω, ἐρύομαι.

εἰρω, (Δ): ἀφ' εἰρα (ἴδε κατωτ.), ὡσαύτως ἔραα (ἴδε διε-  
ρω):—Παθ., μετοχ. πρkm ἐρμένους (ἐν-) Ἡρόδ. 4. 190· Ἐπ.  
ἐερμένους, ἴδε κατωτ., εἰρμένους Βαχυλ. 16. 116 (ἐκδ. Blass)  
—τὸ ἀπλὸν ῥημα εἶναι σπάνιον, πρὸλ. ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, συν-  
εἰρω (περὶ τῆς ῥίξεως, ἴδε ἀ-εἰρω)· συνέρω, συνάπτω, πλέκω,  
ὁραθίζω, κωνῶς «ὁραθίζω», παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπ. παθ.  
πρkm., ὅρμον... ἡλέκτροισιν ἐερμένον, «ὁραθισμένον», Ὀδ.  
Σ. 296· καὶ παθ. ὑπερσύν., μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο Ὀδ. Ο.  
460· οὕτω, περὶ στήθεσιν ἔερτο [μίτρη] Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 868.

II. μεθ' Ὀμῆρ. ἐν τῷ ἐρμένω, στεφάνους εἰρειν, Λατ.  
coronas nectere, Πινδ. Ν. 7. 113· εἰρ. τὰ θεῖα Πλούτ. 2. 1029C·  
δένω, περιδένω, ἐς βρόχον εἰρας τὸν τράχηλον Ζάλευκος  
παρὰ Στob. 280. 39:—Παθ., εἰρομένη λέξις, συνεχῆς καὶ χαλα-  
ρὸν ὕφος, δηλ. οὐχὶ μετ' ἀντιθέσεων, ἦτοι μετὰ περιόδων καὶ κώλων  
ἀντιστοιχούντων καὶ οὕτως εἰπεῖν ἰσορροπούντων, ἀντιτίθεται τῇ  
κατεστραμμένῃ λέξει, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2· πρὸλ. συνεἰρω II.

εἰρω, (Β) λέγω, ὁμιλῶ, φράζω, τὸ ἐνεργ. παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ  
Ὀδ., καὶ κατὰ πρῶτον πρός., μνηστήροισιν δέ.. τάδε εἰρω Β.  
162, πρὸλ. Ν. 7· τάδε τοι νημερτέα εἰρω Δ. 137· ὁ ἐνεργ. παρα-  
εὑρηται παρὰ Βαχυλιδῆ (XVII 20 καὶ 74 ἐκδ. Kenyon) εἰρὲν τε:  
— ὁ Ὀμηρος ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν μέσ. παρατατ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ση-  
μασίας, καὶ εἴρετο δευτέρον αὐθις Ἰλ. Α. 513· εἰροντο δὲ  
κῆδε ἔκατος Ὀδ. Α. 542· ἀλλαγὴ δὲ παρ' Ὀμ. (ἴδε ἐν λ.  
ἐρομαι, ἐπεῖρομαι), ὡς παρὰ τοῖς Ἰωσι πεζογράφοις τὸ μέσ. ση-  
μαίνει ἐνεργῶς ὥστε νὰ λεγῇ τι δι' ἐμέ, δηλ. ἐρωτῶ ὡς τὸ ἐρομαι·  
Παθ. γ' ἐνικ. εἴρεται, λέγεται, Ἀρατ. 172, 261. (Ἐν  
καὶ ὁ ἐνεστώς εἶναι σπάνιος, ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος εἶναι ἀρκοῦντος  
συνήθης ἐν τῷ μέλλοντι ἐρίω, ἐρῶ, καὶ τῷ πρkm. εἰρηκα, ἢ ἴδε—  
παρ' ὅσα λέγει ὁ Πλάτων (ἐν Κρατ. 398Ι), ὅτι τὸ εἰρεῖν λέγειν  
ἐστίν, καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ Λατ. sermo πρὸς τὸ serium, ἐκ  
τοῦ sero), ἡ ῥίζα τοῦτου τοῦ εἰρω (✓FEP) εἶναι διάφορος τῆς τοῦ  
εἰρω sero (σερ-) ἴδε ἀεῖρω καὶ ἐρῶ).

εἰρων, ὄνος, ὁ, ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων, κρυφίνους,  
Λατ. dissimulator, ἀντιθετὸν τῷ ἀληθῆς κατ' Ἀριστ. ἐν Ἡθ. Ν.  
4. 7, 3· καὶ τῷ ἀλαζῶνι αὐτόθι 2. 7, 12· ἀλῶπηξ εἰρων τῇ  
φύσει Φιλῆμ. ἐν Ἀζήλ. 3. 6· εἰρων ἐν τοῖς λόγοις Λουκ. Ἀνάχ.  
18· πρὸλ. Κικ. Off. 1. 30.

εἰρωνεῖα, ἡ, προσποιήσις, προσποιημένη ἄγνοια πρὸς ἐξερ-  
θῆσιν ἢ σύγκυβιν ἀντιπάδων· τρόπος συζητήσεως, ὃν μετεχειρίζετο ὁ  
Σωκράτης ἐναντίον τῶν σοφιστῶν, Πλάτ. Πολ. 337Α, πρὸλ. Ἀριστ.  
Ἡθ. Ν. 4. 7, Κικ. de Or. 2. 67· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀλαζο-

νεῖαν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2. 7, 12· πρὸλ. προσποιήσις ἐν τέλει.

II. πᾶν προσποιητόν, ὑπόκρισις, προσποιήσις, ὅταν τις κατὰ  
πρῶτον φαίνεται ὅτι εἶναι πρὸς ἄλλους ἀποφύγειται. Δημ.  
42. 7· τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ εἰρωνεῖαν (κοινῶς βραδυ-  
μῖαν) ὁ αὐτ. 50. 27.

εἰρωνεύομαι, ἀποθ. ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν γνωρίζω, προσποιῶ-  
μαι ἄγνοια ἢ ἀπερίπληξ τινὰ, Πλάτ. Ἀπολ. 38Α, Ἀριστ. Ρητ.  
2. 2, 24, Πολ. 3. 2, 2· πρὸς τινα Πλάτ. Κρατ. 384Δ· καθύλου  
προσποιῶμαι, προπαίζομαι, ἴκουσας αὐτῆς ὅσον εἰρωνεύεται;  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 1211, Δημ. 1394. 13· πρὸλ. εἰρωνεῖα.

εἰρωνευτής, οὗ, ὁ, = εἰρων, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 2. 19.  
εἰρωνευτικός, ἡ, ὄν, = εἰρωνικός, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ.  
Δ. 186.

εἰρωνικός, = εἰρωνεύομαι, Φιλόστρ. 487 (διὰ γρ. εἰρων-  
νικός).

εἰρωνικός, ἡ, ὄν, προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος, Πλάτ. Σοφ.  
268Α· τὸ εἰρωνικόν = εἰρωνεῖα ὁ αὐτ. Νομ. 908Ε. — Ἐπίερ.  
— κῶς Ἀριστοφ. Σρ. 174, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

εἰρωτάω, Ἐπ., καὶ εἰρωτέω, ἰων., ἀντὶ ἐρωτάω.

εἰς ἢ ἐς, ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ. Παρ' ὅλην τὴν  
ἀνακολουθίαν τῶν χειρογρ. εἶναι εὐθὺς ὅτι οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δω-  
ριεῖς συγγράφει (καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐκ τῶν Ἀττικῶν) αἰτίτου προ-  
τιμῶσι τὸν τύπον ἐς ἐκτός μόνον ὅτι οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸν  
τύπον εἰς πρὸ φωνηέντων, ὅπῃ τὸ μέτρον ἀπαιτῇ μακρὰν συλλα-  
βήν. Οἱ δὲ Τραγ. καὶ Κομ. ποιηταὶ φαίνεται δι' ἐχθροῦν ὡς κανὼνα  
νὰ μεταχειρίζονται πρὸ μὲν συμφώνων τὸν τύπον ἐς πρὸ φωνηέν-  
των τὸν εἰς, ἀλλ' οἱ Τραγ. δέχονται καὶ τὸν τύπον ἐς πρὸ φωνηέντος  
ὁσάκις ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ βραχεῖαν συλλαβήν, ἐνῷ οἱ Κωμικοὶ αὐτό-  
ποτε ἐγκρίνουν τῇ ἐλευθερίᾳ ταύτῃ ἐντός δι' ἐμμελῶν τραγικῶν ὕφους  
δρα Πύρρωνος Προλεγόμενα εἰς Εὐριπ. Ἐκάστην σ. IIII· Παρὰ τοῖς  
Ἀττ. πεζογράφοις (ἐξαρρέσει τοῦ Θουκυδ.) ἐπικρατεῖ ὁ τύπος εἰς πρὸ  
συμφώνων τε καὶ φωνηέντων. Ἀλλ' ἐν ταῖς φράσεσιν ἐς κόρακας  
(ὅθεν τὸ ῥῆμα σκορακίζω), ἐς μακαρίαν, διέμενεν ὁ βραχὺς τύ-  
πος. Πρὸλ. Γραμμ. ἐν τοῖς Ὀδ. Ἀνεκδ. 1. 172, Ἐλλῆδ. ἐν Φωτ.  
Βιβλ. 533. 20. (Οἱ Αἰολεῖς ἐχόντων τὴν πρόθεσιν ἐν, ὡς οἱ Λατῖνοι  
τὸ in, ἐπὶ στάσεως τε καὶ ἐπὶ κινήσεως: (ἀντὶ τῆς εἰς), ἴδε Πινδ.  
Ο. 7. 9., 10 (11) 90, Π. 2. 21, Ν. 7. 46, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν τῇ  
Συλλογ. Ἐπιγρ. 1569 c; 1571, κ. ἄλλ., ἴδε Ahrens π. Αἰολ. Διαιλ.  
σ. 213· οὕτω καὶ παρὰ Δωριεῦσιν, Ahrens Δορ. Διαιλ. σ. 359.  
Ὁ ἀρχικός τύπος πιθανῶς ἦτο ἔνς, Λατ. in, (διγερθήσαν δὲ βραδυτέ-  
ρον αἱ δύο ἐννύμιοι εἰς ἐς (εἰς) καὶ ἐν), πρὸλ. ἐσμί, εἰμί, τιθέντι  
τιθεῖσι, κτλ.) Ριζικὴ σημασία, ἐντός εἰς, καὶ χαλαρώτερον εἰς,  
πρὸς: I. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ: αὐτῇ εἶναι ἡ παλαιότητα καὶ συνηθε-  
στάτη χρῆσις, εἰς ὅλα, εἰς πόντον, εἰς θάλασσαν, μέσα, ἐντός  
εἰς, ἡ ἀπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀμ. ὡσαύτως, εἰς ἀλαδὲ Ὀδ. Κ.  
351· πολλάκις ἐπὶ χωρῶν, εἰς Εὐδοίαν Ὀδ. Π. 174; ἐς Αἰγυ-  
πτον, ἐς Σάρδεας, ἐς Πέρσας, κτλ., Ἡρόδ., κτλ.· εἰς ἀριστα  
βαίνειν, ἀναβαίνειν, εἰσέρχεσθαι, Ἰλ. Θ. 115· εἰς ἑλάττην  
ἀναβῆναι Ξ. 287· κυρίως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐκ. ἐντεῦθεν δὲ  
φράσεις οἷαι αἱ ἐξῆς: ἐκ νεότητος εἰς γῆρας Ξ. 86· ἐς πόδας  
ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρων, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν,  
ἀπὸ πτέρων μέχρι σφυρῶν, Χ. 337, Ψ. 169· ἐκ πᾶτος ἐς σκο-  
πὴν Γ. 137· ἐκ μυθῶν ἐξ οὐδοῦ Ὀδ. Π. 87· εἰς ἔτος ἐξ  
ἔτεος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Θεοκρ. 18. 45: — ἀκολουθῶς μετὰ πάν-  
των τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον εἰς διέβησιν, ὡς  
τὰ ὁράσεις σημαντικὰ, ἴδε ἐν εἰς οὐρανὸν Π. Γ. 364· εἰς ὦπα  
ἰδέσθαι, βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον, Ι. 373, κτλ.· εἰς ὦπα εἰσικεν,  
ὁμαίει· εἰς τὸ πρόσωπον, ἔνθα δύναται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ ἰδόντι, Γ.  
158, κτλ.· εἰς ὀφθαλμοῦς ἔλθεσθαι τινι, ἐλθεῖν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν  
τινος, Ω. 204· ἐς ὄψιν ἀπικέσθαι τινος Ἡρόδ. Ι. 136· καλέσαι  
τινὰ ἐς ὄψιν ὁ αὐτ. 5. 106 κτλ.· ἐς ταῦτ' ὃν ἤκειν, ἔρχεσθαι εἰς  
τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνεῖν, Εὐρ. Ἰππ. 273: — σπανιώτερον κατὸ  
πιν οὐσιαστικοῦ, ὁδὸς ἐς λαύρην Ὀδ. Χ. 128· τὸ ἐς Παλλήνην  
τεῖχος, τὸ ἀπέναντι τῆς Παλλήνης, Θουκ. 1. 56. 6) παρ' Ἐπ.

καὶ Ἰωσιν, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. ὅπου οἱ Ἀττ. ἐχούσιν ὡς,  
πρὸς, παρὰ, Ἰλ. Η. 312., Ο. 402, Ὀδ. Ξ. 127, Ἡρόδ. 4. 147·  
ἴδε Spitzn. Excurs XXXV καὶ Ἰλ.· ἀλλὰ μετὰ πλ. ὀνομάτων καὶ  
οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν εἰς. 2) μετὰ ῥημάτων σημα-  
νόντων στάσιν ἐν τόπῳ, ὅταν ὑπονοητὰ προηγηθῇ κίνησις εἰς ἢ  
πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὡς ἐς μέγαρον, κατέθηκε, ἐκόμεναι  
τὸ μέγαρον καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Υ. 96· ἐς θρόνου ἐξόντο,  
ᾤθησαν αὐτοὺς ἐς τοὺς θρόνους καὶ τοὺς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῶν,  
Δ. 51, πρὸλ. Α. 130· ἐφάνη λι... εἰς ὅδον Ἰλ. Ο. 275· οὕτω  
καὶ παρ' Ἀττ. καὶ ἐν πεζολογικαῖς φράσεσιν, εἶναι ἡ γίγνεσθαι  
ἐς τόπον Ἡρόδ. Ι. 21., 5. 38· παραγίγνεσθαι ἢ παρῆναι ἐς  
τόπον ὁ αὐτ. 1. 185., 6. 1· ἐς δόμου μένειν Σοφ. Αἷ. 80·  
κατακλείειν ἐς τὴν νῆσον Θουκ. 1. 109, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 13·  
ἀποβαίνειν ἢ ἀπόδασιν ποιεῖσθαι ἐς., Θουκ., κτλ.: ἴδε τὰ  
ῥήματα ἐστῆμι, καθίστημι, ἔζω, καθίζω, κρύπτω, κτλ.: —  
Παρά μεταγεν. συγγραφ. ἡ εἰς πρόθεσις κατήντησε νὰ λαμβάνῃ ὅλας  
διόδους τὴν θέσιν τῆς ἐν· οἰκεῖν εἰς τὰ Ὑπατα Δυνάμ. Ὀνος Ι.

καὶ Ἰωσιν, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. ὅπου οἱ Ἀττ. ἐχούσιν ὡς,  
πρὸς, παρὰ, Ἰλ. Η. 312., Ο. 402, Ὀδ. Ξ. 127, Ἡρόδ. 4. 147·  
ἴδε Spitzn. Excurs XXXV καὶ Ἰλ.· ἀλλὰ μετὰ πλ. ὀνομάτων καὶ  
οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν εἰς. 2) μετὰ ῥημάτων σημα-  
νόντων στάσιν ἐν τόπῳ, ὅταν ὑπονοητὰ προηγηθῇ κίνησις εἰς ἢ  
πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὡς ἐς μέγαρον, κατέθηκε, ἐκόμεναι  
τὸ μέγαρον καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Υ. 96· ἐς θρόνου ἐξόντο,  
ᾤθησαν αὐτοὺς ἐς τοὺς θρόνους καὶ τοὺς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῶν,  
Δ. 51, πρὸλ. Α. 130· ἐφάνη λι... εἰς ὅδον Ἰλ. Ο. 275· οὕτω  
καὶ παρ' Ἀττ. καὶ ἐν πεζολογικαῖς φράσεσιν, εἶναι ἡ γίγνεσθαι  
ἐς τόπον Ἡρόδ. Ι. 21., 5. 38· παραγίγνεσθαι ἢ παρῆναι ἐς  
τόπον ὁ αὐτ. 1. 185., 6. 1· ἐς δόμου μένειν Σοφ. Αἷ. 80·  
κατακλείειν ἐς τὴν νῆσον Θουκ. 1. 109, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 13·  
ἀποβαίνειν ἢ ἀπόδασιν ποιεῖσθαι ἐς., Θουκ., κτλ.: ἴδε τὰ  
ῥήματα ἐστῆμι, καθίστημι, ἔζω, καθίζω, κρύπτω, κτλ.: —  
Παρά μεταγεν. συγγραφ. ἡ εἰς πρόθεσις κατήντησε νὰ λαμβάνῃ ὅλας  
διόδους τὴν θέσιν τῆς ἐν· οἰκεῖν εἰς τὰ Ὑπατα Δυνάμ. Ὀνος Ι.



εἰς Ἐκδοτάνα ἀποθανεῖν Ἀλ. Π. Ἰστ. 7. 8· τεχνεῖται εἰς τὸ μέταλλον ἐργαζόμενοι Ἐπιγρ. Ἐλατείας Diocletiani edict de pretiis C, 38 (BCH. 9, 1885) εἰς ἔργον καθαρὸν 44.—Περὶ δὲ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς ἐν μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἴδε ἐν 1. 8.

3) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν ἢ εἰς ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἢ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ τις· οἶον, εἰπεῖν, αὐδᾶν, λέγειν, λόγους ποιῆσθαι ἐς τὸ πλῆθος, κτλ., οὔτε ἡνέσχετο σιγῶν εἰπεῖ τε ἐς πάντας τάδε, ἐνώπιον πάντων, Ἠρόδ. 8. 26, Σοφ. Ο. Τ. 93, Θουκ., κλ.· λέγειν εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιάρχων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· αἱ ἐς τὸ φανερόν λεγόμεναι αἰτίαι Θουκ. 1. 23· οὕτω μετ' ἄλλων ῥημάτων, εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων Πλάτ. Πρωτ. 312A, πρὸς 7. 56· ἐπαχθὲ εἶναι ἐς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 6. 54· διαβεβλήσθαι εἰς τινὰ Πλάτ. Πολ. 539C.

4) ἐλλειπτικά χρήσις τῆς εἰς: α) κατόπιν ῥημάτων μὴ δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον, τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν, κατέλιπον τὴν πόλιν καὶ κατέφυγον εἰς τόπον ὀχυρόν, Ξεν. Ἄν. 1. 2, 24· γραμμίαται, ἑάλω εἰς Ἀθήνας, ἐπιστολαὶ ἐάλωσαν [καὶ ἐπέμψθησαν] εἰς Ἀθήνας, ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 1. 1, 23· πρὸς Εὐρ. Ἠρακλ. 59, Πλάτ. Φαίδων 116A.

6) μετοχαὶ δηλοῦσαι κίνησιν καὶ συντασσόμεναι μετὰ τῆς προθέσ. εἰς, συχνάκις παραλείπονται, οἷον, τοῖς στρατηγοῖς τοῖς εἰς Σικελίαν (ἐνν. ἀποδειχθεῖσιν) Ἄνδοκ. 2. 30, πρὸς Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 29.

γ) μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κυρίων ὀνομάτων, ὡς εἰς Ἀἴδαο, Ἄττε, εἰς Ἀΐδου [δόμους], Ἰλ. Φ. 48· εἰς Ἀθηναίης [τερῶν], εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ζ. 379· εἰς Πριάμοιο [οἶκον] Ω. 160, πρὸς 309· εἰς Αἰγύπτιοιο [ῥόνον] Ὀδ. Δ. 581· οὕτω παρ' Ἄττε, εἰς Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἀπόλλωνος, ἐς Διμήτηρος, ἐς Διονύσου, ὡς ἐν τῇ Λατ. ad Apollinis, ad Castoris, ad Opis, Ἄριστοφ. Πλ. 411, κλ.—ὡσαύτως μετὰ προσγορ., ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ (ἐνν. οἶκον) Ἰλ. Ω. 482· ἐς πατρός Ὀδ. Β. 195· εἰς φιλοσόφου, εἰς διδασκάλων φοιτᾶν, Ἄττε· εἰς ἑαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ (ἐννοεῖται οἶκον) Ἠρόδ. 1. 108., 9. 108, καὶ Ἄττε· παρ' Ὀμηρ., ἐς ἡμέτερον Ὀδ. Β. 55, κτλ.

## II. Εἰς ΧΡΟΝΟΥ,

1) πρὸς δηλῶσιν σημειῶν τινὸς χρονικοῦ, ἕως, μέχρι, ἐς ἡῶ (παρ' Ἄττε, εἰς τὴν ἑῶ) Ὀδ. Α. 375· ἐς ἡλίον καταδύοντα, μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, Ἰ. 161 (ἀλλ' ὡσαύτως, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Γ. 138)· ἐς γῆρας Ἰλ. Ξ. 86· ἐς ἐμέ, μέχρι τῆς τῶν ἡμερῶν μου, Ἠρόδ. 1. 92· οὕτω μετ' ἐπιρρ., εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὁλοή καθέλῃσι· ταυνηγέως θανάτοιο (πρὸς 7. 56) Ὀδ. Β. 99· οὕτως, εἰς πότε; ἕως πότε; Σοφ. Αἴ. 1185 (πρὸς 7. 56) εἰς ὅποτε Διόγην. 67. 40· ἐς τί; ὡς πό, εἰς πότε; Ἰλ. Ε. 465· ἐς δ', ἕως οὗ, Ἠρόδ. 1. 93, κτλ.—οὕτως, ἐς οὗ 1. 67., 3. 31, κτλ.—ἐς τότε 7. 29, κτλ.

2) πρὸς καθορισμὸν χρονικῆς περιόδου, εἰς ἐνιαυτὸν, ἐπὶ ἐν ἔτος, Ἰλ. Τ. 32, Ὀδ. Δ. 495· ἐνδὸς τοῦ ἔτους, ἐνδὸς ἐνὸς ἔτους, τρίς γὰρ πλῆκει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν Δ. 86· ὡσαύτως, εἰς ὥρας 1. 135, ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὁπώραν, ἢ κατὰ τὸ θέρος ἢ κατὰ τὸ μετόπωρον, Ξ. 384· ἢ εἰς ἐνιαυτὸν δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, τὰ δι' ὁλόκληρον ἔτος ἔξοδα δαπανῶνται ἐντὸς μηνός, Ξεν. Οἶκ. 7. 36· εἰς ἐσπέραν ἦκειν, πρὸς ἐσπέραν, Ἄριστοφ. Πλ. 998· εἰς τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τρίτην ἡμέραν, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 268B, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 27· ἦκειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ὁ αὐτ. Ἄν. 2. 3, 25· ἐς τέλος, ἐπὶ τέλος, Ἠρόδ. 3. 40· ἐς καιρὸν, ἐγκαίρως, εἰς καταλλήλου καιρὸν, ὁ αὐτ. 4. 139· οὐκ ἐς ἀναβολὰς, ἀνευ ἀναβολῆς, ὁ αὐτ. 8. 21, Εὐρ., κλ.—ἐς τότε, «κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 317· ἐς ὕστερον ἢ εἰς τὸ ὕστερον Μ. 126, Θουκ. 2. 20· οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς αὐρίον Ἰλ. Ο. 538, Πλάτ. Νόμ. 858B· ἐς περ ὀπίω Ὀδ. Γ. 199· ἐς αὐθιῇ ἢ ἐσαυθιῇ Θουκ. 4. 63· ἐς αὐτίκα Ἄριστοφ. Εἰρ. 367· εἰς ἔπειτα Σοφ. Αἴ. 35, Θουκ., ἐς ὅψε ὁ αὐτ. 8. 23· εἰς ἅπαξ, ἴδε εἰσάπαξ· εἰς ἔτι, εἰσέτι, εἰς ὅτε, ἴδε εἰσότε, κτλ.

III. πρὸς δηλῶσιν ΜΕΤΡΟΥ ἢ ΟΡΙΟΥ καθόλου, χωρὶς ἀναφορᾶς τινος εἰς χρόνον. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο, «καίτοι πρότερον δίσκου βολῆς διάστημα ἀπολελειμμένος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 523· ἐς δραχμὴν Ἀττικὴν ἐκάστῃ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε, ἀνὰ μίαν δραχμὴν ἐκάστῃ, κτλ., Θουκ. 8. 29· οὕτως, ἐς τὰ μάλιστα, εἰς μέγιστον βαθμὸν, Ἠρόδ. 1. 20, κτλ.—ἐς τοσοῦτο ἀφικέσθαι, ἦκειν, κτλ., Θουκ., κλ.—ἐς δ' ἐμμένηντο, ὅσον ἐδύναντο νῆ· ἐνθμηθῶσιν, ὁ αὐτὸς 5. 66· ἐς τὸ ἔσχατον Ἠρόδ. 7. 229, κτλ.

2) οὕτω συχνάκις μετ' ἀριθμητ., ἐς τριακάδας δεκά ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 339· ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας, διακοσίας, μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 400, κτλ., Θουκ. 1. 74, 100, κτλ.—ἐπὶ στρατιωτικῆς τάξεως, εἰς ἑνα, εἰς δύο, εἰς τέσσαρας, εἰς δύο κατὰ βάθος, εἰς τέσσαρας κατὰ βάθος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21, κτλ.—οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς τρίς, ἢ ἑστρίς, τρίς, τρεῖς φορές, Πινδ. Ο. 2. 124 Ἠρόδ. 1. 86—ἀκολούθως, ἐπὶ προηγύλων ἀριθμῶν, περίπτου, Βιομήν. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 345, Ξεν. Ἄν. 1. 10.

## IV. πρὸς δηλῶσιν ΣΧΕΣΕΩΣ ἢ ΑΝΑΦΟΡΑΣ πρὸς τινὰ, ἀμαρτάνειν ἢ ἐξ-

αμαρτάνειν εἰς τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 945, κτλ.—ἀμαρτήματα εἰς τινὰ, αἰτία εἰς τινὰ Ἰσοκρ. 178D, Θουκ. 1. 66· ὄνειδος ὄνειδίζειν ἐς τινὰ Σοφ. Φ. 522· ἔχθρα, φιλία ἐς τινὰ Ἠρόδ. 6. 65, Θουκ. 2. 9· λέγειν, γνώμην ἀποδεικνύειν ἐς ..., Ἠρόδ. 1. 86., 4. 98.

2) κατὰ τι, ὡς πρὸς τι, διὰ τι, πρῶτος εἰς εὐφυλίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 326· σκώπτειν εἰς τὰ ῥάκια Ἄριστοφ. Εἰρ. 740, πρὸς Ἰππ. 90· διαδᾶλλειν τινὰ εἰς τι Θουκ. 8. 88· αἰτία ἐπιφερομένη ἐς μιλακίαν ὁ αὐτ. 5. 75· μέμψεσθαι εἰς φιλίαν Ξεν. Ἄν. 2. 6, 30, πρὸς Ἑλλ. 7. 4, 30—συχνάκις ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. quod attinet ad..., εὐτυχεῖν ἐς τέκνα Εὐρ. Ὀρ. 542, πρὸς Πλάτ. Ἀπολ. 29D, 35A, κτλ.—ἐς τὰ ἄλλα Θουκ. 1. 1· εἰς ἅπαντα Σοφ. Τρ. 489· ἐς τὰ πάνθ' Αἰσχύλ. Πρ. 736· εἰς μὲν ταῦτα Πλάτ. Λύσ. 210A· τὸ γ' εἰς ἑαυτόν, τὸ εἰς ἐμέ Σοφ. Ο. Τ. 706, Εὐρ. 1. Τ. 691—ὡσαύτως, ἐς ὀλίγους τὰς ἀρχὰς ποιεῖν Θουκ. 8. 53· ἐς πλέονας οἰκεῖν ὁ αὐτ. 2. 37—ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τελεῖν ἐς Ἑλληνας; Βιωτοῦς, ἀνδρας, κτλ., ἴδε τελέω.

3) ἐπὶ τρόπου, εἰς τὸν αὐτὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 353D· εἰς χρώματα ζημιούσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 774B, πρὸς Δημ. 610. 7· εἰς ἐν μέλος Θεόκρ. 18. 7—συχνάκις περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιρρ., ἐς κοινὸν = κοινῶς, Αἰσχύλ. Πρ. 844, Εὐρ. 408· ἐς τὸ πᾶν = πάντως, ὁ αὐτ. Ἀγ. 682· εἰς τάχος = ταχέως, Ἄριστοφ. Ἀγ. 686· εἰς εὐτέλειαν = εὐτελῶς, ὁ αὐτ. Ὀρν. 805· ἐς τάρχατον ὁ αὐτ. Νερ. 593· εἰς καλὸν Σοφ. Ἠλ. 403, Πλάτ. Φαίδων 76A.

V. ἐπὶ ΤΕΛΟΥΣ, ἐρχεσθαι, ἀποσκοπεῖν, τελευτᾶν ἐς ..., ἀπολῆγειν εἰς ..., Ἠρόδ. 1. 120., 3. 125, κτλ.—τί φειδόμεσθα τῶν λίθων μὴ οὐ καταλείναι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; πρὸς τί λυπούμεθα τοὺς λίθους καὶ δὲν κάμνομεν τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου ἐρρυθρὸν ὡς φοινικοῦ ἱμάτιον; Ἄριστοφ. Ἀγ. 320· εἰς ἄνδρα τελευτᾶν, γενεαῖαν Πλάτ. Θεαίτ. 173B, Θεόκρ. 14. 28· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ἀγειν εἰς γυναῖκα, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, κτλ.

2) χρεῖν σκοποῦ τινας, εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, «ἀγαθὴν εἰσενέγκασθαι γνώμην» (Σχόλ.), Ἰλ. 1. 102· πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ, «ὑπακούσεται σοὶ πρὸς γε χρηστόν τι καὶ λυσitelές» (Θ. Γαζής), Ἀ. 789· εἰς ἀγαθὰ μυθεῖσθαι Γ. 305· εἰς πόλεμον θωρήξομαι Θ. 376, πρὸς Ἠρόδ. 7. 29, κτλ.—ἐς φόβον, πρὸς φόβον, ὅπως προεἰρήνηση τὸν φόβον, Ἰλ. Ο. 310· ἐς ὑποδήματα, ἐς ζώνην δεδόςθαι Ἠρόδ. 2. 98· κόσμος ὁ εἰς ἑορτάς Ξεν. Οἶκ. 9. 6· ἐπιτήδεοις, εὐπρεπῆς, σύμφορος ἐς τι Ἠρόδ. 1. 115., 2. 116., 3. 60· εἰς κάλλος ζῆν, ζῆν πρὸς ἐπίδειξιν, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 33, πρὸς Ἀγ. 9, 1.

B. ΘΕΣΙΣ. Ἡ πρόθεσις εἰς ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς αὐτῆς δι' ἄλλων λέξεων, εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην Ἰλ. Θ. 115· τὸ περιεργότατον παράδειγμα εἶναι τὸ ἐν τοῖς Σόλωνος Ἀποσπ. 18· σπανίως δὲ (μόνον παρὰ ποιηταῖς) τίθεται μετὰ τὴν εἰς αὐτῆς ἐξαρωμένην πτώσιν, Ἐκτορα δὲ ὀτρύνει μάχην εἰς Φοῖβος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 59 Ὀδ. Γ. 137, Ο. 541, Σοφ. Ο. Κ. 127 (Λυρ.)—προηγούμενου ἐπιρρ., αὐρίον ἐς· τῆμος δὲ.. (κοινῶς αὐρίον, ἐς τῆμος δὲ..) Ὀδ. Η. 318.

εἰς, μία, ἕν, (μὴ μόνον παρὰ μεταγεν. Ἰωσι πεζοῖς)· γεν. ἐνός, μιᾶς, ἐνός: Ἐπ. ἐκταμέναι. ἕως Ἡσ. Θ. 145, Ἀνθ. Π. 7. 341:—Δωρ. ῥῆς, Ρίθων ἐν Ὀδ. Ἄν. 1. 171, 41, Συλλ. Ἐπιγρ. 577A. 88:—Ἐπ. θηλ. ἑᾶ Ἰλ. Ν. 354, γεν. ἑῆς Ἰλ. Π. 173, Ο. 496· δοτ. ἑῆ Ἰ. 319., Α. 174, κτλ.—δοτ. οὐδέτερον (ἰὼ κίον ἡματι) ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐν Ζ. 422. [Παρὰ κωμ. οὐδὲ (μῆδὲ) εἰς, οὐδὲ (μῆδὲ) ἐν τὸ πλείστον ἐν τέλει ἐξαποῖας; ἀνευ ἐκλήψεως, Κράτιος ἐν Ἀδῆλ. 23, Ἄριστοφ. Βάτρ. 927, Πλ. 37. 138, x. ἀλ.] (Ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦτο πᾶντως εἰς (ὡς ἐντεῖ ἀντὶ εἰσῆς, κτλ.), πρὸς Λατ. unus, Παλαιὸν Λατ. oinos, Γοτθ. ains, Παλαιο-Σκανδι. einn, Ἀγγλο-Σαξον. ān. Τὸ θηλ. μία ὑποδηλοῖ ῥίξαν, πρὸς οἶος, μόνος). 1) δὲ ἀριθμητικόν, Ὀμ., κλ.—ἐπιτεταμ., εἰς, οἶος, μία οἷη, εἰς μόνος, μία μόνη, Ὀμηρ. μία μούνη Ὀδ. Ψ. 227· εἰς μόνος Ἠρόδ. 1. 119, Ἄριστοφ. Πλ. 1053, κτλ.—βραδύτερον, εἰς καὶ μόνος, μόνον εἰς Διον. Ἀλ. 1. 74., 3. 64· εἰς ὦν Σοφ. Ο. Τ. 247, Εὐρ., κλ.—ἀντιτίθεται τῷ πολὺς, μία τὰς πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1456, πρὸς 1465, Χο. 299, κτλ.

6) ἐμφραστικῶς μετὰ ὑπερβ., εἰς οὐλόως ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πατρίδος Ἰλ. Μ. 243, κτλ.—ἴδιος ἐν Ἄττε. φράσσειν, ὡς ἡ Λατ. unus omnium maxime, εἰς ἀνὴρ πλείστον.. πόνον παρασχὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 327· πλείστος ἀνὴρ εἰς.. ἔγχιε Σοφ. Τρ. 460· κάλλιστος ἀνὴρ εἰς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1380· ἕνα κριθέντ' ἀριστον ὁ αὐτ. Φ. 1344· οὕτω παρὰ πεζογράφοις ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπικέτο Ἠρόδ. 6. 127, πρὸς Ὀμ. 8. 68· Μυτιληναῖος μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ὁ αὐτ. 3. 40· πάντων εἰς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἰτίας κακῶν Δημ. 275. 15:—ὡσαύτως ἀνευ ὑπερβ., Ἐτεοκλέης ἀν εἰς... ὕμνοιθ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 6· ἢ παραλειπομένου τοῦ εἰς, πλείστον ἀνὴρ ἐπὶ ἑλληνῇ ἠθλήσας Σοφ. Ο. Κ. 563· θανάτων.. κάλλιστος ἀνὴρ Εὐρ. Ἐκ. 310· ἴδε Ἑλισσ. ἐν Εὐρ. Ἠρακλ. 8.

γ) ἐν ἀντιθέσει γίνεται ἐμφραστικὸν διὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ εἰς, πλείστον Ἰλ. Γ. 272, Ὀδ. Γ. 110, Πλάτ. Κρίτων 48A, Ἄριστοφ. Πολιτικ. 3. 16, 9, Θεόκρ. 6. 22.

δ) μετ' ἀρνήσεως, εἰς οὐ-



δελε, nullus unus, 'Ηρόδ. 1. 32, Θουκ. οὐκ ἐν ἄλλῳ ἐνί γε χωρίῳ ὁ αὐτ. 1. 80. οὐχ εἰς. «ὄχι ἕνας», ὁπλ. πλείονες, Δίσιγλ. Θῆβ. 103, Εὐρ. εἰς οὐ..., εἰς μὴ..., ἐμπαικτικῶς ἀντί οὐδεὶς, μηδεὶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549, Ψευδ. Ἀν. 5. 6, 12· καὶ ἐπὶ ἐμπαικτικώτερον. οὐδὲ εἰς, μηδὲ εἰς, ἴδε τὰς ἐλ. οὐδεὶς, μηδεὶς.

ε) εἰς ἕκαστος, ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν, ἕκαστος χωριστῶς, Λατ. unus quisque, 'Ηρόδ. 1. 123, Πλάτ. Πρωτ. 332C. κτλ.· αἰσθησις μία ἐνός (ἐνν. γένους) Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 2, 5. ζ) συγγάμις μετὰ τῆς προθ. κατὰ, καθ' ἐν ἕκαστον, ἕκαστον χωριστῶς, ἐν πρὸς ἐν, 'Ηρόδ. 1. 9, κτλ.· οὕτω, καθ' ἕνα, καθ' ἐν Πλάτ. Σοφ. 217A, κτλ.· καθ' ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἀποστεινέειν Δημ. 560· ἐν ἐπὶ. μίαν μίαν = κατὰ μίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 201·— ἀλλὰ καθ' ἐν εἶναι, νὰ εἶναι τις ἡνωμένος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 16. η) μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλὰ γε ἐν ἀνθ' ἐνός, ὅταν βάλῃ, ὅταν συγκρίνῃ τις τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, (ὁ Stallb. ἀκολουθεῖ τῷ Στοβαῖῳ γράφει ἄλλ' ἐν γε) Πλάτ. Πολ. 331B, Φίλ. 63C:— ἐπὶ μίαν ἕκαστην ῥάδδον τιθέντες θεοπίστους, ἐπὶ μίαν ἕκαστην χωριστῶς, 'Ηρόδ. 4. 67· ἐπὶ ἐνός Πλάτ. Θεαίτ. 157A· ἐν ἐφ' ἐνί ὁ αὐτ. Σοφ. 229B, Νόμ. 758B:— ἐν πρὸς ἐν, ἐπὶ συγκρίσεων, 'Ηρόδ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 647B· εἰς πρὸς ἕνα Δημ. 557. 27·— παρ' ἕνα ἐναλλάξ, Λουκ. π. Ὀρχ. 12·— εἰς ἐν συναγεῖν, κτλ., Λατ. in unum, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγεῖν, συγχροῦν, Εὐρ. Ὀρ. 1640· εἰς ἐν μοίρας ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1172· ἐς μίαν βουλευεῖν Ἰλ. B. 379· πληρεῖς, ἐς μίαν βουλὴν Θουκ. 5. 111· εἰς μίαν νοεῖν Διλ. π. Z. 5. 6· ὡσαύτως, μίαν (ἐνν. δικήν) δικάζειν Ἀριστοφ. Σφ. 595.

6) εἰς καὶ ὁ αὐτός, Λατ. unus et idem, ὑπὸ μίαν· καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν Περικυδὸν Πυθαγορεῖα παρὰ Στοβ. 7. 3· ὁ αὐτός καὶ εἰς Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 9· οὕτως, εἰς καὶ ὁμοῖος Πλάτ. Φαῖδρ. 271A: μετὰ δοτ. ποῦ δ' ἐς ἐμοὶ μιάς ἐγένετο· ἐκ μητρὸς πολυπόνη μοῖρα Εὐρ. Φοῖν. 156, Πλούτ. 2. 1089A. 3) ἐν ἀντιθέσει, εἰς μὲν, εἰς δὲ..., Ἀριστ. Ἠθ. N. 6. 1, 5, Πολιτικ. 3. 15, 2, κτλ.· προσέτι, ὁ μὲν..., εἰς δὲ..., εἰς δ' αὖ..., Ὀδ. E. 421 κέξ., πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 369D· εἰς μὲν..., ἕτερος δὲ..., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 23.

4) ἀριστεῖς, εἰς τις, κάποιους, Λατ. unus aliquis, Σοφ. O. T. 118, Πλάτ., κτλ.· σπανίως τις εἰς, ὡς: λέγει τις εἰς Σοφ. Ἀντ. 269· εἰς γὰρ τις ἕκαστος οὐδεῖρα φασμῆνος, εἰς ἕκαστος ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν συντρόφων του ὡς ἐκτελέσας τὸ ἔργον, αὐτοῖς 262· εἰς ὁστισοῦν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, ἐν τέλει· εἰς ὁ πρῶτος, Γερμ. der erste der beste, Ἰσαῖος 72. 28· ἐνί τῷ πρώτῳ Δημ. 11. 20, πρὸλ. Λουκ. Ἑρμῶτ. 61·— ἀκολουθῶς, μόνον (πρὸλ. unus paterfamilias Κικ., faber unus Ὀράτ.), πρέπει εἰς Κάδμου θυγατέραν μορφήν μιᾷ Εὐρ. Βάχχ. 917, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1292, πρὸλ. Θουκ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 855D, καὶ συγγόν παρὰ τοῖς Ἑβδ., καὶ τῷ Πλουτάρχῳ.

5) οὐδ' εἰς οὐδὲ δύο, οὐχὶ μόνον εἰς ἡ δύο, Δημ. 848. 11· πρὸλ. τις ἀρίστ. I. 15· παροιμ., εἰς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ, «ἕνας κανέναν», Παροιμιογρ.

6) πληθ. ἕνα, μονάδες, οὕτως γὰρ λέγομεν ἐν ἡ πολλὰ, ὥσπερ εἰ τις εἰπὼν ἐν καὶ ἕνα ἢ λευκὸν καὶ λευκὰ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 9. 6, 4, 12. 8, 5, Φυσ. 3. 7, 2. ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 51, 119, 144, 146, 150 κ. ἄλλ.

είσα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἔζω I.

είσαγαν, ἐπέρρ. ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἄγαν, Βυζ., ἀλλὰ καὶ διηρμένως εἰς ἄγαν. ἴδε Κόντον Γλωσσ. Παρὰτ. σ. 140.

είσαγγελλω, ἔως, ὁ, ὁ εἰσαγγέλλων, θεράπων ἐν τῇ Περσικῇ αὐτῇ εἰσαγγέλλων ἐν τὸν βασιλεῖα καὶ εἰσάγων τοὺς προσερχομένους, 'Ηρόδ. 3. 84, Διόδ. 16. 47, Πλούτ. Ἀλέξ. 46, κτλ.· πρὸλ. Philol. Mus. 1. 373 κέξ.

II. ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μνηστῆς Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. σ. 626.

είσαγγελλία, ἡ, ἀγγελία, ἄγγελμα, Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν μὲν Σπάρτην ἔσωσαν Πολύδ. 9. 9, 7.

II. ἐν Ἀθῆναις, δημοσία κατηγορία ἡ καταγγελία εἰσαγομένη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν βουλὴν τῶν πεντακυσίων, ἡ (ἐνίοτε) εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἂν ἡ καταγγελία ἐγίνετο δεκτὴ (ἐδέξαντο τὴν εἰσ.), συνήθως παρέπεμπον αὐτὴν εἰς Ἱλιαστικὸν τι δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους, ὀρίζοντες ἐνίοτε καὶ συνηγόρους ὅπως διεξαγάγῃ αὐτήν. Ἐνίοτε ἡ ἐκκλησία ἀπετέλει αὐτὴ τὸ δικαστήριον ὅπως ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν, ὡς ἐν τῇ δίκῃ τῶν στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσας ναυμαχίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7.— ὁ Ὑπερίδ., ὑπὲρ Εὐξεν. 22 κέξ., ἀναφέρει νόμιον εἰσαγγελτικόν, ἐπιτρέποντα εἰσαγγέλλαν (α) «ἐάν τις τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καταλύῃ... ἢ συνή ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου», (β) «ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προδῷ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν», (γ) «ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ λέγῃ τὰ ἀρίστα τῶν δῆμων τῶν Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων».— ὁ Ἀρπ. (ἐν λέξει) λέγει ὅτι ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ εἰσαγγελία ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἀρχοῦσι καθ' οὓς εἰσάγουσιν.— ὅρα Ἀνδοκ. 6. 40, Λυσ. 185. 22, Ἰσοκρ. 185C· εἰσαγγέλλαν δέδωκας ὑπὲρ τινος Ὑπερίδ., ὑπὲρ Λυκόφρ. 10· εἰσαγγελία ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ Ἀριστάρχου Δημ. 554. 11· εἰς. εἰσαγγέλλειν Ἀριστ. Ἀποσπ. 378. 394.

2) «ἐτέρᾳ δὲ εἰσαγγελίᾳ λέγεται ἐπὶ ταῖς

κακώσεσιν. αὐταὶ δὲ εἰσι πρὸς τὸν ἀρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζημίαι καὶ μὴ μεταλάβῃ τὸ ε' μέρος τῶν ψήφων» Ἀρποκρ. ἐν λέξει.— «Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Μίδοντος καὶ κατὰ τῶν μὴ προσηκόντων τῇ ἐπικλήρῳ συνοικούντων, γίνεσθαι τὰς εἰσαγγελίας λέγει» Πολύδ. II. 53, Δημ. 980. 4, Ἰσαί. 42. 27.— ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γὰρ τις ὑπὸ διαιτητοῦ ἀδικηθῇ, ἐξὴν τοῦτον εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστάς, καὶ ἀλοὺς ἡμιούτο· Ἀρποκρ. ἐν λέξει, παρὰ τὸ τέλος. ἴδε Φωτισδου Συμβολ. εἰς τὸ Ἀττ. Δίκαιον ἐν Ἀθηνᾶς τ. 11, σ. 89.

είσαγγέλλω, μέλλ. -εἰλῶ, εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω τινά τινα (πρὸλ. εἰσαγγελεύς), τοῦτο ἔργο τοῦ πυλῆρου ἢ θυρωροῦ, 'Ηρόδ. 3. 118, Εὐρ. Βάχχ. 173, Λυσ. 93. 32, κτλ.· πρὸς τινα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 20· εἰσαγγελεῖς εἰς τὸν ἀρχοντα Ἰσαῖος 44. 16· ὁ εἰσαγγελλας Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5.

2) ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ τι, τὰ εἰσαγγελλόμενα Θουκ. 6. 41· ἐπὶ τῶν αἰθίσεων, εἰς. πολλάς διαφοράς Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 8, πρὸλ. π. Ἐνυπν. 3. 7:—Παθ., εἰσαγγελέντων ὅτι..., Θουκ. 1. 116, πρὸλ. 3. 3, 6. 52.

II. ἐν τῇ τεχνικῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. εἰσαγγελία, καταγγέλλω τινὰ περί τινος, κατηγοροῦσιν ἑμελλον Ἀριστοφάνος περὶ ὧν εἰσαγγεῖλα εἰς τὴν βουλὴν Ἀντιφῶν 14. 5. 27, πρὸλ. Ἀνδοκ. 6. 6, Δημ. 229. 21., 481. 4· τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 22. 25· τινὰ ἐν τῷ δήμῳ περὶ τινος παρὰ τῷ αὐτῷ 3. 7· τινὰ πρὸς τοὺς ἀρχοντας Πλάτ. Νόμ. 763E· τινὰ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτία Διον. Ἀλ. 8. 77· μετ' ἀπαρ., εἰς. τινὰ δειμηγορεῖν Λυσ. 116. 17:—Παθ., καταγγέλλομαι, ἐνάγομαι, Δημ. 310. 17, Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 18.

είσαγγελεῖς, εὖς, ἡ, τὸ εἰσαγγέλλειν, ἀγγελία, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσαγγελεῖς Πλάτ. Ὀροι 414C.

είσαγγελτικός, ἡ, ὄν, ὁ περὶ εἰσαγγελίας, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον Δημ. 720. 18· τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 20, 49 (III, 3, κτλ.).

είσαγεῖρω, συναγώ, συναθροῖζω εἰς τι μέρος, ἐς δ' ἐρέτας.. ἀγεῖρομεν (ἐνν. ἐς τὴν ναῦν) Ἰλ. A. 142, Ὀδ. II. 349.— Μῆσ., νέον δ' ἐσαγεῖρετο θυμόν, «νεωστὶ δὲ συνῆξε καὶ ἀνεκίτατο τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), ἢ κατ' ἄλλους, νέον συνήροσε θάρρος, Ἰλ. O. 240, πρὸλ. Φ. 417· ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, θούς δ' ἐσαγεῖρετο λαός [εἰς τὰς ναῦς], «συνηροίσθη» (Σχόλ.), Ὀδ. E. 248.

είσαγω [ᾶ], μέλλ. -ἔω· πρkm. -αγγόχα Φίλιπ. παρὰ Δημ. 238. 28:— ὁδηγῶ εἰς, ἢ ἐντὸς εἰς τὴν κατοικίαν τινός, εἰσάγω, ὁδηγῶ, μετὰ διπλῆς αἰτίας, αὐτοὺς εἰσῆγον θεῖον δόμον Ὀδ. Δ. 43· πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους, ἤγαγεν εἰς τὴν Κρήτην, Γ. 191· ὡσαύτως, ἀγεῖν τινὰ εἰς, ἐς ἐν χεῖρον ἐσάγεσκον ἄλλας (τὰς παρθένους), ἦγον ἄρσας τὰς παρθένους, εἰς μέρος τι, 'Ηρόδ. 1. 196, κτλ.· καὶ μετὰ δοτ., τινὰ δόμοις Εὐρ. Ἀλκ. 1112· εἰσάγειν ψυχὰς χάριν ὁ αὐτ. Ἰππ. 526· ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ = ὅταν καιρὸς ἢ σε εἰσιέναι, Σοφ. Ἠλ. 39· νύξ εἰς. φόβον ὁ αὐτ. Τρ. 29:— Μῆσ., εἰσδέχομαι στρατὸν εἰς τινα πόλιν, τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τῆροι τὸν πρώτον οὐκ ἐσδέχομενοι, ὡς ἐφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο Θουκ. 8. 16, 108· ὡσαύτως παραλαμβάνω τινὰ μετ' ἑαυτοῦ, εἰσάγω αὐτὸν εἰς σύνδεσμον ἢ συνουσίαν. Ὅταν ἡ ἐσάγεται Ἰνταφέρνεα 'Ηρόδ. 3. 70.

2) ἐσάγειν εἰς ἐσάγεσθαι γυναῖκα, εἰσάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, λαμβάνω γυναῖκα ὡς σύζυγόν μου, Λατ. ducere uxorem, 'Ηρόδ. 5. 39, 40., 6. 63.

3) κομίζω εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς ἐμπορεύματα, ὁ αὐτ. 3. 6· σίτον Θουκ. 4. 26· οἶνον Ἀθήναζε Δημ. 935. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σῖτα ἐσάγεσθαι 'Ηρόδ. 5. 34· εἰσάγεσθαι καὶ ἐξάγεσθαι Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2, 3, Δημ. 276. 5:—Παθ., εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, δηλ. ἐμπορεύματα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 7.

4) εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτερας, εἰς τοὺς δημότας, ἐγγράφειν, συγκαταλέγειν, συγκαταρθεῖν μετὰ τῶν συμφυλετῶν, τῶν συνδημοτῶν, Λυσ. 183. 10, Ἰσαῖος 45. 22, Δημ. 1315. 20· εἰς. τινὰς εἰς τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 5·— ἱατρὸν εἰσάγειν τινί, καλεῖν ἱατρὸν ὅπως ἴδῃ τινά, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 3, Δημ. 1159. 20· ἀλλὰ κατὰ μέσ. τύπον, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἱατροῦ ἀσθενούντος, εἰσάγεσθαι ἀλλοῦς ἱατροῦς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 8.

5) εἰσάγω νέα ῥῆγ' ἡ ἔθιμα, 'Ηρόδ. 2. 49· τελετάς πονηράς Εὐρ. Βάχχ. 260· σφίσιμα ὁ αὐτ. Φοῖν. 1408· τὴν πολεμικὴν ἔξιν Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 1· εἰσαγαγεῖν τὰ εἰδῆ, τὴν περὶ ἰδεῶν διδασκαλίαν, ὁ αὐτ. Ἠθ. N. 1. 6, 1· αὐλὸν εἰς τὸν πόλεμον Πολύδ. 4. 20, 6.

6) δούλιον εἰσάγον αἶσαν, ἀντί δ. ἄγον εἰς αἶσαν, Δίσιγλ. Χο. 77.

II. εἰσάγω, παρουσιάζω, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ δ' ἀνείπεν, εἰσαγ', ὡς Θεόγνι, τὸν χορὸν Ἀριστοφ. Ἀχ. 11, Πλάτ. Πολ. 381D, κ. ἄλλ.· οὕτως ἐπὶ ῥήτορος, εἰς. σεαυτὸν πόσιν τινα Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10.

2) ὡς πολιτ. ὅρος, εἰσάγειν τι εἰς τὴν βουλὴν, φέρειν τι ἐνώπιον τῆς βουλῆς, Ξεν. Ἑλλ. 7. 3, 5, κτλ.

3) ὡς δικανικὸς ὅρος, εἰσάγειν δικήν ἢ γραφὴν, εἰσάγειν ὑπόθεσιν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, — ὅπερ κατὰ μίαν ἐννοίαν ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ διώκοντος, litem intendere, (Δίσιγλ.) Εὐρ. 580. 582 πρὸλ. Δημ. 703. 61· κατ' ἄλλην δὲ ὑπὸ τοῦ εἰσαγωγέως



(ἴδε εἰσαγωγεύς II), dare iudicium, ('Αντιφών 146. 16, κτλ.: οἱ δὲ θεοιοθεῖται εἰσαγέτωσαν εἰς τὴν Ἥλιασαν Νόμος παρὰ Δημ. 529. 19· ἴδε ἐπὶ πᾶσιν 910. 10 κέξ.). 6) εἰσάγειν τινά, ἐπὶ τῶν λογιστών· οἱ τὰς εὐθύ·ας τῶν δικημένων ἐκλογίζονται., δταν τὰς ὁρχὰς ἀποθώσται οἱ ἄρχοντες· 'Αριστοκρ., εἰτα παρών., ὅτε με εἰσήγον οἱ λογισταί, οὐ κατηγόρεις; Δημ. 266, 8, ἴδε τὴν λέξιν εὐθυνα II:—ὡσαύτως, ἀπλῶς, ἄγω τινά εἰς τοὺς δικαστάς. ἐμὲ εἰσάγεις τουτοιοῖ· καὶ κατηγορεῖς Πλάτ. 'Απολ. 24D: οὐδὲν σοι μεμέλκη περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις 25C, κ. ἄλλ.· πλῆρες, εἰς: εἰς δικαστήριον αὐτόθι 29A, Γοργ. 521C: εἰς τὸ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 910D, κ. ἄλλ. III. παρ' Ἑκκλ., οἱ εἰσαγό·μενοι εἶναι οἱ κατηγούμενοι.

εἰσαγωγεύς, ἑως, ὁ, ὁ εἰσάγων, Πλάτ. Νόμ. 765A. II. ἐν 'Αθήναις, εἰσαγωγεῖς ἐκαλοῦντο κατώτεροί τινες ἄρχοντες ἀκούοντες παράπονα ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν των καὶ εἰσάγοντες τὰς ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 976. 15 κέξ., 'Αριστ. 'Αποσπ. 414. Κατὰ Πολυδ. (II', 93) «εἰσαγωγεῖς ὁρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσέχον πρὸς τοὺς δικαστάς»,—κατὰ δὲ τὰ Δ. Β. (σ. 246, 14) «εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἐκαστοῦ δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἱ εἰσέχον αὐτοὺς τὰς δίκας».

εἰσαγωγή, ἡ, ἡ ἐγγραφή τῶν εἰσποιητῶν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν, 'Ισαῖος 80. 11. 2) εἰσαγωγή ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντι·θέσει πρὸς τὸ ἐξαγωγή, Πλάτ. Νόμ. 847D, 'Αριστ. Ρητ. 1. 4, 11.

II. ὡς δικανικὸς ὅρος, τὸ εἰσάγειν ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, «ὁρχῇ 'Αθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων» 'Πισχ., (ἴδε εἰσάγω II. 3), Πλάτ. Νόμ. 855D, πρβλ. 'Ισαῖον 47. 32. III. ἐν τῇ ῥητορικῇ, στοιχειώδης πραγματεία, εἰσαγωγή, Πλούτ. 3. 43F; ἐνθα ἴδε Wyttenb.

εἰσαγωγικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων ἢ ὠρισμένος διὰ τὴν εἰσαγωγήν, εἰσαγωγικά τέλη, οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων φόροι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐξαγωγικά, Στράβων 798. II. εἰσαγωγικός, στοι·χειώδης, 'Εκκλ.

εἰσαγωγίμος, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ εἰσαγάγῃ, ἡ οὗ ἡ εἰσαγωγή ἐπιτρέπεται, ἀντίθετον τῷ ἐξαγωγίμος, 'Αριστ. Ρητ. 1. 4, 11· τὰ εἰσαγωγίμια ὁ αὐτ. Πολ. 3. 9, 7· τέχνην εἰσαγωγίμιον, ἡν πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ τις, ζήτην, Πλάτ. Νόμ. 847D· σωτηρίαν.. εἰς λα·βεῖν, εἰσαγομένην, μὴ ἐνυπάρχουσαν, Εὐρ. 'Αποσπ. 974· εἰσαγ. πόλεις, ἐπὶ ἀποικίω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς αὐτόχθονας τῶν 'Αθηνῶν, αὐτόθι 362. 10.

II. ὡς δικανικὸς ὅρος ἐπὶ ἀγωγῆς, δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ εἰς δικαστήριον, μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι τὴν δίκην Δημ. 893. 16., 934. 12, πρβλ. Δυσ. 167. 1, Δείναρχ. 96. 7· ἀ (γρήματα) μὴ καταπλεῖν δῶκε οὗτος δεῦρ' ἐπράττε, ταῦτ' εἰσαγωγίμια (δηλ. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγωγί·μον) τούτῳ ψηφίσαισθε; Δημ. 888. 19· ἴδε διαμαρτυρία, παραγραφή.

εἰσαγωγίον, τό, προσφορά ἢ θυσία ἐπὶ εἰσαγωγῇ, 'Επιγρ. Κῶ, 366. 13.

εἰσαγωγός, ὁ, = εἰσαγωγεύς, Συλλογ. 'Επιγρ. 2932.

εἰσαεῖ, ἀντί εἰς αἶε, εἰς τὸν ἄπαντα χρόνον, εἰς αἰῶνα, Αἰσχύλ. Πρ. 732, Σοφ. Αἴ. 570 [μετὰ ᾧ]· ἐσαεῖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 836.

εἰσαεῖρομαι, μέσ., εἰσδέχομαι, Θέογν. 976.

εἰσαθρέω, βλέπω, θεῶμαι, παρατηρῶ, διακρίνω, εἴ που ἐσα·θρήσειεν 'Αλέξανδρον, «εἴ που θεάσαιοτο 'Αλέξανδρον» (Θ. Γαζής), Πλ. Γ. 450, πρβλ. Θεόκρ. 25. 215· εἰκόνα τὴνδ' ἐσα·θρεῖ Συλλ. 'Επιγρ. 2592· ἀστέρας εἰσαθρεῖς Πλάτ. 'Ελεγ. 14 (Bkg.):—μεταρ., ἰστορῆν ἐσαθρήσας 'Επιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 380.—Ποιητ. ῥήμα.

εἰσαέρω, φέρω, κομίζω ἐντός, χή τράπεζα εἰσήρετο 'Αριστοφ. Βάτρ. 518.

εἰσαῖσω, συνηρ. -ᾠσω, 'Αττ. -ᾠττω, εἰσορῶ, εἰσπηδῶ, 'Αριστοφ. Νεφ. 543.

εἰσαιτο, εὐκτ. μέσ. ᾠρ. τοῦ \*εἶδω, 'Πλ. Β. 215.

εἰσαιω, ποιητ. ἀντί τοῦ εἰσακούω, ἀκούω, ἀκροῶμαι, μετὰ γεν., Θεόκρ. 7. 88, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 764· μετ' αἰτ., 'Ανθ. Π. 9. 180, Καλλ. εἰς Δία 54.

εἰσακοῇ, ἡ, τὸ εἰσακοῦεν, ἀκροᾶσθαι, Συμείων ὄνομα μαθη·σεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοῇ γάρ ἐρμηνεύεται Φι·λων 1. 593.

εἰσακοντίζω: μέλλ. 'Αττ. -ιῶ, ῥίπτω ἀκόντια ἐναντίον τινός, περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον 'Ηρόδ. 1. 43., 9. 49· εἰς τὰ γυμνά Θουκ. 3. 23· μετ' αἰτ., τὴν πύρπνονον χιμαι·ραν εἰσηκοντικῶς 'Επίνικος ἐν «Υποβαλλομέναις» 1. 10.

2) ἀπολ. ἐξορῶ, ἀναπηδῶ, ἐπὶ αἵματος, Εὐρ. 'Ελ. 1588.

εἰσακούω, μέλλ. -σομαι, ἀκούω, δίδω προσοχήν εἰς τινα, ὡς ἐφατ'.. οὐδ' ἐσάκουε.. 'Οδυσσεύς 'Πλ. Θ. 97· μετ' αἰτ., φω·νην ἐσάκουσαν 'Γυν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 284, οὕτω καὶ παρ' 'Αττ.: ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Σοφ. Αἴ. 789, Εὐρ. Ι. Α. 1368, κτλ.

2) παρὰ ποιητῆς, ἀπλῶς ἀκούω, τούτου λέγοντος εἰσά·κουσ' ἐγώ, ὡς... Σοφ. Τρ. 351· καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσας ὥδε πιστεύεις ἄγαν; ὁ αὐτ. 'Πλ. 884, πρβλ. Αἴ. 318· ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα Εὐρ. 'Πλ. 416.

II. μετὰ δοτ. προσ., ἀκούω, δίδω προσοχήν εἰς τοὺς λόγους τινός, Τόμυρις δέ, ὡς ὁ Κύρος οὐκ ἐσάκουσε, συλλέξασα, κτλ., 'Ηρόδ. 1. 214, κτλ.· ἐσάκ. τινί τι, εἰς τι πᾶγμα, ὁ αὐτ. 9. 60· ἀπολ., ὁ αὐτ. 4. 133, κ. ἄλλ. III. τὸ παθ. ἐπὶ αὐστηρῶς παθ. σημασία, ἐξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἐσωθεν ἐξω 'Αριστ. Περδλ. 37.

εἰσακτεῖν, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικα·στήριον (ἴδε εἰσάγω II. 3), 'Αριστοφ. Σφ. 840, Ξεν. Ἰππαρχ. 1. 10. πρβλ. 'Αχαιοὶν 'Πλ. Μ. 438· πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλλτο Ν. 679, πρβλ. Μ. 466, Πινδ. Ο. 8. 50· βραδύτερον, ἐσάλλ. ἐς τὸ πῦρ 'Ηρόδ. 2. 66· εἰσέλατο εἰς τὰ τεῖχη δι. γρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4, πρβλ. Σοφ. 'Αποσπ. 695· ἀσκόν εἰς μέσον καταθέντες ἐσάλλ·λεσθαι Εὐδούλος ἐν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Πλούτων 1130· ἐπὶ κρατῖ μοι πότιμος εἰσέλατο Σοφ. 'Αντ. 1345· πρβλ. ἐνάλλομαι.

εἰσαλλομαι: μέλλ. εἰσαλλοῦμαι ᾠρ. 6' (μετὰ τύπου παθ. ὑπερσυντ.) ἐσάλλτο· ἀποθ.:—εἰσπηδῶ, εἰσορῶ, ἐσέλατο τεῖ·χος 'Αχαιοὶν 'Πλ. Μ. 438· πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλλτο Ν. 679, πρβλ. Μ. 466, Πινδ. Ο. 8. 50· βραδύτερον, ἐσάλλ. ἐς τὸ πῦρ 'Ηρόδ. 2. 66· εἰσέλατο εἰς τὰ τεῖχη δι. γρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4, πρβλ. Σοφ. 'Αποσπ. 695· ἀσκόν εἰς μέσον καταθέντες ἐσάλλ·λεσθαι Εὐδούλος ἐν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Πλούτων 1130· ἐπὶ κρατῖ μοι πότιμος εἰσέλατο Σοφ. 'Αντ. 1345· πρβλ. ἐνάλλομαι.

εἰσαῖμεθω, ἐμβαίνειν, εἰσέρχομαι, Αἰσχύλ. Θῆβ. 558.

εἰσάμην, 'Επ. ᾠρ. τοῦ εἶμαι (πορεύομαι), ὁ ἴδε, 'Πλ. II. II. μέσ. ᾠρ. τοῦ \*εἶδω (ἴδε σημασ. II).

μετὰ δατῆος πνεύματος, μέσ. ᾠρ. τοῦ εἶχω, ἴδε εἶχω I.

εἰσαναβαίνειν, μέλλ. -θήσομαι, ἀνέρχομαι εἰς, ἀναβαίνειν εἰς, ἡ εἰσέρχομαι εἰς, 'Ἰλιον εἰσανεβήσαν 'Πλ. Ζ. 74· εἰσαναβᾶσ' ὑπερῶα 'Οδ. II. 449· ἐς δ' ὑπερῶα ἀναβᾶσα Τ. 602· οὕτω, λέχος, ἀκτὴν εἰσαναδαινειν 'Πλ. Θ. 291., Ω. 97· ἀκρότατον εἰσαναδᾶσ' αἶπος (τὸ δὲ αἶπος προσέθηκεν ὁ Arndt, παραβᾶλ·λων τὸ αἶπυν ὀλεθρον) Σοφ. Ο. Τ. 876· ἀλλ' ἴδε ἐκδ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν διόρθ. τοῦ Wolff: ἀκρότατα 'γείσ' ἀνα·βᾶσ'.

εἰσαῖναγκάζω: μέλλ. -ᾠσω, ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἑτε·ρον, 'Ἰππ. π. 'Αθρρ. 814. 2) = τῷ ἀπῶ ἀναγκάζω, τινά Αἰσχύλ. Πρ. 290· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 49A.

εἰσανάγω: μέλλ. -ξω, ἄγω εἰς, εἰρερον εἰσανάγουσιν, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, 'Οδ. Θ. 529· ψυχὴν οὐρανὸν εἰς. 'Ανθ. Πλιν. 201· τινά πρὸς τινα Πολύδ. 1. 82, 2. εἰσαναλίσκω, ἀπαύω εἰς τι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ 'Αντιφάνης ἐν «Στρα·τιώτῃ» 1. 10.

εἰσανδρόω, γεμίζω με ἄνδρας, εἰσέκο Λῆμνον παισὶν ἐσαν·δρόω, «ἄνδρων πληρώω» (Σχολ.), 'Απολλ. Ρόδ. Α. 874.

εἰσανεῖδον, εἶδον πρὸς, οὐρανὸν εἰσανεῖδόν 'Πλ. II. 232, πρβλ. Ω. 307.

εἰσανεῖμαι, ἀναβαίνειν ἐπάνω εἰς, ἡ ἔλιος.. οὐρανὸν εἰσανιών 'Πλ. Η. 423, 'Πσ. Θ. 761.

εἰσανέχω, μέλλ. -έξω, ἀμετάβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, μετὰ γεν., χυθὸν εἰσανέχουσιν ἀκτὴν, «εἰσέχουσιν καὶ ἐπηρεμένην... ἡ ἀνατεταμένην πλαγίαν ἰδόντες» (Σχολ.), 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1360, πρβλ. 4. 291· μετ' αἰτ., πέλγας εἰσανέχειν γαῖαν αὐτόθι 1578, 'Ηώς.

εἰσανορύω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, οὐρανὸν εἰσανόρουσεν Κύντ. Σμ. 2. 658.

εἰσάντα ἢ εἴσαντα, ἐπίρρ. κατὰ πρόσωπον, ἔγνων ἐσάντα ἰδών 'Πλ. Ρ. 334· οὐδ' ἔδον υἱὸν ἔτλην ἐσάντα ἰδεῖν 'Οδ. Α. 143· εἰσάντα ἰδέσθαι Ε. 217· εἴσαντ' ἂν μόλοι Βακχῶν. V. 110 (ἐκδ. Kenyon), κατὰ Βλάσιον εἰσάνταν (εἴσαντ' ἂν) μόλοι.

εἰσανετλέω, ἀντὶ τὸ εἰς τι, γεμίζω τι, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 416B.

εἰσάπαν, πιθανῶς ἀναγνωστέον διηρημένως, εἰς ἅπαν.

εἰσάπαξ, ἀντί τοῦ εἰς ἅπαξ, ἅπαξ διὰ παντός, ἐράπαξ, 'Ηρόδ. 6. 125, Αἰσχύλ. Πρ. 750, Θουκ. 5. 85, κτλ.

εἰσαποδάλινω, ἀποβαίνω ἀπὸ τινος μέρους εἰς ἄλλο, μετ' αἰτ., ἐκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθὺν ῥέον εἰσαπέδωσαν 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 625..

εἰσαποκλείω, ἀποκλείω εἰς, 'Σεθῆρος Σοφιστ. ἐν Rhett. Select. Galei σ. 229.

εἰσαποστέλλω: μέλλ. -ελῶ, ἀποστέλλω εἰς.. 'Αντων. Λιθερ. 41.

εἰσαπράττω: 'Αττ. -ττω: μέλλ. -ξω:—ἀναγκάζω τι νὰ συγ·κροσθῇ, οἱ δὲ Σκύθαι ἐσαπράξαντες τὴν ἵππον, τρέφαντες τὸ ἵππικόν τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ περικοῦ αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 4. 128· ἐσαπράξαντες σφέας ἐς τὰς νέας, διώξαντες αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς, ὁ αὐτ. 5. 116· τοὺς λοιποὺς εἰς τὰς ναῦς ἐσῆραξαν Δίων Κασ. 42. 40· τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσῆραξε ὁ αὐτ. 51. 26.

εἰσαρπάζω, ἄρπάζω τινά ἐξωθεν καὶ φέρω αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἐντός, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ Δυσ. 94. 16., 97. 25.

εἰσαρτίζω: μέλλ. -ίσω, ἐναρμύζομαι, εἶναι δὲ μέγεθος ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα 'Ἰππ. π. νούσων τὸ Β', 471. 48.

εἰσάττω, 'Αττ. ἀντί εἰσατίσσω, ὁ ἴδε.

εἰσαυγάξω, εἰσέλπω, προσβλέπω, θεωρῶ, 'Ανθ. Π. 5. 106.

εἰσαυθίς, ἀντί εἰς αὐθίς, μετὰ ταῦτα, ἄλλην φορὰν, Πλάτ. Πρωτ. 357B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ αὐτίκα, ὁ δ' αὐτίκ' ἡδύς.. εἰσαυθίς ἐβλαψ' Εὐρ. 'Ικ. 415· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' εἰσαυθίς, οἱ δ' ἡδὲ βροτῶν αὐτῶν 551· εἰς ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλ·



λεσθαι, ἀναβάλλεσθαι εἰς ἄλλην περίστασιν, Πλάτ. Συμπ. 174E, Παῖδρ. 254D.

εἰσαύριον, ἀντί τοῦ εἰς αὐριον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 661.  
εἰσαυτικά, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ αὐτικά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· ἐν Θουκ. 5. 16, ἐς τὸ αὐτικά.

εἰσαυτίες, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντί εἰσαυθίς.  
εἰσαφάμακ, τό, ἀφῆ, πιάσμον, «εἰσαφάσματα» εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσφέναι. ἡ σπαράγματα. Δίσχυλος Προμηθεὺς Λυομένειο· Ἰσχύ. (Δίσχυλ.) Ἀποσπ. 199).

εἰσαφάσσω, ψηλαρῶ ἐντός, ἐσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, ψηλαρῶν θέων τὸν δάκτυλον ἐντός, Ἰππ. 566. 50., 577. 24· ἀλλὰ καὶ ἐς τῷ δακτύλῳ ὁ αὐτ. 577. 32., 578. 11· πρβλ. παραφάσσω.

εἰσαφίημι, μέλλ. -ήσω, ἀφίω νὰ εἰσέλθῃ, προσδέχομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14, Στράβων 707.

εἰσαφικάνω [ᾱ] = τῷ ἔπομ., μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ'· εἰσαφικανεν Ὁδ. Χ. 99· δόμον Ἦσ. Ἀσπ. 45.

εἰσαφικνέομαι, Ἰων. ἐσαφικνέομαι: μέλλ. -ίξομαι, ἀποθ., φθάνω εἰς, μετ' αἰτ., Ἰλιον εἰσαφικέσθαι Ἰλ. Χ. 17· σὺδῶτην εἰσαφικέσθαι, νὰ υπάγῃς εἰς τὸν χοιροδόσκον, Ὁδ. Ν. 404, Ο. 38· οὕτω παρ' Ἀττ., Σειρήνας εἰσαφικόνει Σοφ. Ἀποσπ. 407· Ἑλλάδα Εὐρ. Ἀνδρ. 13· καταγῶγια Ξεν. Πύρι 3. 12· ὡσαύτως, ὡς τινα εἰσαφ. Ἰσοκρ. 49E· ἐσαπ. ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 2· καὶ μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. 1. 1., 9. 100· ἀπολ., ἀφικνούμαι, φθάνω, ὁ αὐτ. 9. 101, καὶ Ἀττ.

εἰσαφύσσω, ἀντλῶ, λαμβάνω, ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο, ὕδρευ-σαντο, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1692.

εἰσβαίνω: μέλλ. -θήσομαι, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι: εἰς πλοῖον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ., οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον Ὁδ. Ι. 103, κτλ. ὡσαύτως, ἐσβ. ἐς ναῦν Ἡρόδ. 3. 41· καὶ μετ' αἰτ., εἰσβ. σκάφος Εὐρ. Τρω. 681 (πρβλ. ἐμβαίνω).

2) καθόλου, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, πρὸς λιθόστρωτον κό-ρης νυμφεῖον Ἀἰδοῦ κοῖλον εἰσβ. Σοφ. Ἀντ. 1205· δόμους Εὐρ. Μῆδ. 41, 380, κ. ἄλλ.· τοιαῦτα μέντοι καὶ τὸς εἰσέδην κακά, εἰς τοιαῦτα καὶ ἐγὼ ὑπέπεσον κακά, Σοφ. Ο. Κ. 997· ἄτης ἀδυσσον πέλαγος Αἰσχύλ. Ἰκ. 470· καὶ τανάταλιν, ἐμοὶ γὰρ οἶκος .. εἰσέδῃ Σοφ. Τρ. 298.

3) ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσ-ἀγομαι ἔξωθεν, εἰσβαίνον ἱσάδες Ἀλκιβ. ἐν «Κυβερνήτῃ».

II. Μεταβατ. ἐν τῷ ἄορ. α' -έθησα, ἐνεβίθασα, ἐς δ' ἔκα-τόμβην βῆσε θεῶ (ἐνν. ἐς νῆα) Ἰλ. Α. 310· πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 1055, Βάχχ. 466.

εἰσβάλλω: μέλλ. -θῶλω, ῥίπτω εἰς, ἀνδρα εἰς ἔρκη Σοφ. Αἶ. 60· εἰς πῆμα Αἰσχύλ. Πρ. 1075· φάρμακα εἰς φρέατα Θουκ. 2. 48· ἐσβ. στρατιάν ἐς Μίλητον, ῥίπτω στρατὸν εἰς τὴν χώραν τῶν Μιλησίων, Ἡρόδ. 1. 14· ἐσβ. ὕας ἐς τὰς ἀρούρας ὁ αὐτ. 2. 14, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 79· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτίας., βους πόν-τον εἰσβάλλομεν, ἐδιώκομεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 261:—Μέσ., βῆλλω εἰς τὸ πλοῖόν μου, εἰς τὴν ναῦν Ἡρόδ. 1. 1., 6. 95· ἀπολ., Θουκ. 8. 31.

II. εἰσβ. στρατιάν εἰς .., περὶ εἰσβολῆς, Ἡρόδ. 1. 17· ἀλλὰ συνήθως ἀνευ τοῦ στρατιάν, κά-μνω εἰσβολὴν εἰς, εἰς χώραν Ἡρόδ. 1. 15, 16, Ἀριστοφ. Ἐχ. 762, Θουκ. 2. 47, κτλ.· εἰσβάλλειν εἰς τοὺς ὀπλίτας, ἐπιπίπτειν κατ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 6. 70· πρὸς πόλιν εἰσβάλλειν ὁ αὐτ. 4. 25· ἐπὶ πυρετοῦ, προσβάλλω τινά, Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευεν. 1. 1:—ὡσαύτως ἀπλῶς, εἰσέρχομαι πον, εἰς τόπον Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 7, 1:—ποιετ. μετ' αἰτίας., χώρον εἰς Εὐρ. Ἰππ. 1198: ἔλπεσ ὁ αὐτ. Βάχχ. 1045· εἰσέρχομαι κατὰ τύχην, Βρομίου πό-λιν εἰσιγμέν εἰσβαλεῖν ὁ αὐτ. Κύκλ. 99:—ἀπολ., ὁμοῦ γάρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριον, εἰσέβαλλον ἱππικὰ πῖναί Σοφ. Ἠλ. 719.

2) ἐπὶ ποταμῶν, κενούμαι, χύνωμαι ἐντός, Ἡρόδ. 1. 75., 4. 48, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 41. ἐνεργ., ἐσβάλλει δὲ οὗτος (ὁ ποταμὸς Ἰσ) ἐς τὸν Εὐφρῆτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 179· πρβλ. εἰσδιδῶμι, ἐκδιδ-ῶμι.

3) ἀπολ. ἀρχίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 7. 1· κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον Γαλῆν.

εἰσβάσεις, εως, ἡ, τὸ εἰσβαίνειν, εἰσβάσεις μηχανώμενοι, ἐπινοοῦντες τρέπους εἰσόδου, Εὐρ. Ι. Τ. 101· ἐπιβίσεις, Θουκ. 7. 30, Δίων Κ. 41. 42.

εἰσβάτος, ἡ, ῥν, προσιτός, τῇ τόλμῃ Θουκ. 2. 41.

εἰσβάλλω, ἀπομυζῶ, ἀπορροῶ, ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὡσ-περ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβάλλειν χυμὸν Γαλῆν. 4. σ. 374.

εἰσβάζομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι διὰ τῆς βίας, εἰς οἶκον Πλουτ. Νουμ. 1· πρὸς τινα Διόδ. 14. 9· ἐπὶ τὸν Βόσπορον Δίων Κ. 42. 47· ὁ μὲν γὰρ ὦν οὐκ ἀστος εἰσδιάζεται Ἀριστοφ. Ὀρν. 32· τὸν αὐτοὺς εἰσδιαιζομένων .. ποιεῖσθαι, οἵτινες βιάζονται [ἄλλους] νὰ παραδεχθῶσιν αὐτοὺς εἰς οἰκογένειάν τινα, Δημ. 1004. 18· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2685, κ. ἄλλ.

εἰσβιβάζω, Ἀττ. μέλλ. -θήσω· μεταβατ. τοῦ εἰσβαίνω. ἐπι-βιβάζω εἰς πλοῖον, τὸν στρατὸν εἰς τὰς νέας Ἡρόδ. 6. 95, πρβλ. Θουκ. 7. 60, κτλ.· τοὺς ξένους., ναύτας εἰσβ. Ἰσοκρ.

169A. 2) καθόλου, κάμνω τινά νὰ υπάγῃ εἰς, ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 60· ἐς ἄρμα ὁ αὐτ. 1. 60.

εἰσβλέπω, βλέπω εἰς, ἐμβλέπω, τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς, Ἡρόδ. 7. 147., 8. 77, Ξεν. Κυν. 10. 12· ἀλλὰ μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 105· ἀπολ., Ξεν. Συμπ. 4. 3.

εἰσβόα, ἀναβῶ, πρὸς τὴν τῶν δημίων ἀπειλὴν ἔλεει-νῶς εἰσβόωντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 782D.

εἰσβολή, ἡ, (εἰσβάλλω II) τὸ εἰσβάλλειν, εἰσβολή, εἰσδρομη-σις, Ἡρόδ. 6. 92, Εὐρ., κλ.· διὰ τὴν ἐς Σάρδεεις ἐσβολὴν: Ἡρόδ. 7. 1· ἐσβ. ποιεῖσθαι τῇ πόλει Θουκ. 8. 31· ἐπὶ ἀσθε-νείας, προσβολή, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Ὁξ. Νούσ. Θεραπευεν. 1. 1.

2) εἰσόδος, διάβασις, πέρασμα, ἐσβ. ἐξ οὐ-ρέων στείνων ἐς τὸ πεδῖον Ἡρόδ. 2. 75· ἡ ἐσβ. ἡ Ὀλυμπική, ἡ διάβασις τοῦ Ὀλύμπου, ἡ διόδος, ὁ αὐτ. 7. 173, ἔδε Αἰνολὶ Θουκ. 3. 112· Συμπληγάδων εἰσβολή Εὐρ. Μῆδ. 1264:—οὕτως ἐν τῷ πληθ., περὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδ. 1. 176, πρβλ. 1. 185., 2. 141.

6) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 7. 182, Πολύβ. 4. 40, 9· πρβλ. ἐκβολή.

3) εἰσόδος εἰς τι πρῆμα οἰονόηποτε, ἀρχή, καινὰς ἐσβολὰς ὀρῶ λόγων Εὐρ. Ἰκ. 92· ἐσβ. στεναγμάτων ὁ αὐτ. Ἰων 677· σοφισμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1104· προῖμιον, πρόλογος δράματος, Ἀντιφάνης ἐν «Ποιήσει» 1. 20, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Λυσ.

εἰσγράφῃ, ἡ, ἐγγραφή ἡ καταγραφή εἰς, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσγραφῇ Δίων Κ. 59. 2.

εἰσγράφω: μέλλ. -ψω, ἐγγράφω, καταγράφω, τινὰ εἰς τοὺς φίλους Δίων Κ. 36. 36:—Μέσ., ἐς τὰς σπονδάς ἐσγράψουσαι, ἐγγραφήναι εἰς τὰς σπονδάς, εἰς τὴν συμμαχίαν, Θουκ. 1. 31, ἔθα ἴδε Πόππον: ὡσαύτως ἀπλῶς καταγράφω, μαντεῖα .. εἰσεγραψά-μην πρὸς τῆς πατρῴας .. δρυὸς Σοφ. Τρ. 1167 (ὁ Ἑλμολ. ἐεγραψάμην, κατὰ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 982).

εἰσδανείζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοι-ούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροι ... γίγνωνται Πλάτ. Πολ. 555C.

εἰσδέρκομαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργητ. ἄορ. εἰσέδρακον· πρkm. εἰσδεδόρα:—εἰσδρῶ, βλέπω, θεωρῶ, οὐ τις τὴν νῆσον ἐσέ-δρακεν ὀφθαλμοῖσιν, «ἐθεάσατο» (Σχόλ.), Ὁδ. Ι. 146· ἐσέδρα-κον ἀντήν, φανερώς εἶδον, Ἰλ. Ω. 223· τί μ' εἰσδεδόρκεν; Εὐρ. Ἠλ. 558, πρβλ. Ἀνδρ. 615.

εἰσδέχομαι, Ἰων. εἰσδέκομαι: μέλλ. -δέξομαι: ἀποθ.:—δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἰσόδον, ἐς τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 1. 144, πρβλ. 206· μετ' αἰτ., οὐκ εἰσδέξατ' οἶκον Εὐρ. Ἰκ. 876· μετὰ δοτ., ἀντιροῖς εἰσδέεσθαι τινά ὁ αὐτ. Κύκλ. 35· σπαγίως μετὰ γεν., τόνδ' εἰσδέξω τεχνίην = τεχνίην εἰσῶ ἐδέξω (κατὰ τὸν Σχολιαστήν), Εὐρ. Φοίν. 451· ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 233:—μετὰ διπλῆς αἰτίας., εἰσδέξει τινά συνοικιστήρα Πινδ. Ἀποσπ. 185· εἰσδ. τινὰ ὑπόστεγον Σοφ. Τρ. 376, πρβλ. Ἠλ. 1128.

2) μετ' αἰτ. πραγμ., εἰσδ. εὐνομίαν Πλάτ. Πολ. 425A· εἰσδέχε-σθαι προφάσεις, παραδέχεσθαι προφάσεις, ὁ αὐτ. Κρατ. 421D.

3) ἐπὶ τινων ζῶων εἰσδεχομένων τὰ νεογὰ αὐτῶν μετὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 12, 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 3, 2· ἄορ. α' εἰσδεχθῆναι ἐπὶ παθ. σημασ., Λουκ. Τόξαρ. 30, π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σύνοντ. 10.

εἰσδίδωμι, ἀμεταβάτως ὡς τὸ εἰσβάλλω II. 2, διαφ. γρ. ἀντί τοῦ ἐκδιδῶμι, ἐπὶ ποταμοῦ εἰσρέοντος ἐντός ἄλλου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 49, ἐπὶ ποταμοῦ, κρήνης ἡ τηχομένης χιόνος, αὐτῇ 50· ἐπὶ ποταμοῦ ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον (σ. 279), εἶναι ἀδόκιμον.

II. Παθ., παραδίδωμαι, ἐγχειρίζομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

εἰσδοχεῖον, τό, μέρος πρὸς ὑποδοχήν, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 157.

εἰσδοχή, ἡ, τὸ εἰσδέχεσθαι, εἰσδοχαὶ δόμων, φιλόξενοι ὑπο-δοχαί, Εὐρ. Ἠλ. 396.

εἰσδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐπιβείσις, Εὐρ. Πῆσ. 604· ἔφοδος, ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐπιδρομῇ ἀπολέσας τῶν μεθ' ἑαυτοῦ Θουκ. 2. 25.

εἰσδύνω, καὶ ὡς ἀποθ. εἰσδύομαι (ἴδε δύνω): μέλλ. -δύσο-μαι· μετ' ἄορ. 6' -εδύν, πρkm. -δέδωκα, εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω, ἐμβαίνω, χώννομαι εἰς .., τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε (ἐν τῇσει = εἰσδύνετε), ἐνεδύσαντο, Ὁδ. Χ. 201· ἐς τὸν θησαυρὸν Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἐς ἄλλο ζῶον ἐσδύεται ὁ αὐτ. 2. 123· εἰσδύνοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, τὰ λωρία εἰσεγύρουν εἰς τοὺς πόδας τῶν, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14· εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυνῶς, κατορθώσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀμφικτ. συνέδριον, Δημ. 153. 14.

2) μετ' αἰτ., κατέρχομαι εἰς, Λατ. subire, οὐδὲ τ' ἀκον-τιστὺν ἐσδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 622· εἰσέρχομαι εἰς, δὲ ψῆν τὴν βάλανον ἐσδύνων Ἡρόδ. 1. 193· οἱ κόλακες εἰσι τὸν ἐχόντων οὐσίας σκώλη-κες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδύς ἑκάστος ἐσθίει καθήμενος Ἀναξίλ. ἐν Ἀδελφ. 1.

3) ἐπομένῳ ἀνα-φωρ., οὐκ εἶδεν οὐ γῆς εἰσδύδ, δὲν εἶδεν εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς εἰσῆλθε, Εὐρ. Ι. Α. 1583.

II. ἐπὶ αἰσθημάτων, δεινόν τι ἐσέδυνε σφίσι, μέγας φόβος κατελάμβανε αὐτοὺς, Λατ. subilē



animus, Ἡρόδ. 6.138· εἰσέδου με... ὁστρημα καὶ μνήμη κα-  
κῶν Σοφ. Ο. Τ. 1317· οὕτως, [ἡ ἀλήθεια] εἰς τὰς ψυχὰς εἰσ-  
δύεται Πλούτ. 12. 5, 5.

**εἰσδύσις**, εως, ἡ, τὸ εἰσδύεσθαι, εἰσδοός, Σμων. 49 Bgk.,  
'Αριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 115A.

**εἰσδυτικός**, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς εἰσδυσιν, Στέφ. π. Χρυ-  
σοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 244—συγρ. **εἰσδυτικώτερος**.  
**εἰσεῶα**: μέλλ. -ᾶω [ᾶ], ἀπίνω νὰ εἰσέλθῃ, τρίτη δὲ ἐβδο-  
μάδι χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεῶσαι φῶς τε καὶ ἄερα  
καθαρόν Γεωπ. 15. 2, 27.

**εἰσεγγίζω**: μέλλ. -ίσω, πλησιάζω, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πλουτ. 12.  
9, 6, ἐνθα πιθανῶς διορθωτέον **ἐγγιζόντα** ἢ (κατὰ Reiske) συν-  
**εγγιζόντα**.

**εἰσέδον**, Ἐπ. εἰσέδον καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ εἰσιδόμεν, ἴδε  
ἐν λ. εἰσοράω.

**εἰσείμι**, ἀπαρ. -εἶναι, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ εἰσέρχομαι·  
παρὰτ. εἰσῆειν:—ἐλθεῖν εἰς, οὐκ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοῦς εἰσ-  
εἰμι, δὲν θὰ ἔλθω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω. 463·  
—συχνότερον μετὰ προθ., οὐκ εἰσείμι μετ' ἀνέρας Ὀδ. Σ. 184·  
παρὰ βασιλέα Ἡρόδ. 1. 99· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς,  
αὐτοὶ 65, κτλ.· πρὸς τινα Σοφ. Φ. 651, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 5·  
εἰσίναι ἐς σπονδάς, εἰσέρχεσθαι εἰς συμμαχίαν, Θουκ. 5. 30·  
ἀπολ., τὸν εἰσιόντα μῆνα, τὸν ἐργόμενον, Ἀνδοκ. 6. 39.

II, ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρου-  
σιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C· τὸ τοὺς τυράννους.. εἰσίναι,  
λαμβάνειν τὸ μέρος τοῦ τυράννου, Δημ. 418. 13. III, ὡς Ἀττ.  
δ κανικός ὁρος ἐπὶ δημοσίων ἀγορῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ  
εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς ἀγορὰν Δημ. 719. 25, πρὸλ. Θουκ. 4. 118·  
οὕτως ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 298. 8.

2) ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμφανίζο-  
μαι, Ἀντιφῶν 138. 41, κτλ.· εἰσ. περὶ τίνος Δημ. 407. 2.

3) οὕτως ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν ἢ καταγγελιῶν, αἱ δίκαι εἰσίσαι  
Ἰσαῖος 52. 22· δίκην εἰσιέναι, ἔρχομαι εἰς δίκην, Δημ. 840. 26.

4) ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C·  
εἰσέρχομαι εἰς τὴν ὑπόβρυχον ἢ ἀέλιωκα, εἰς ἀρχὴν Δημ. 1369. 19·  
ἀπολ., ὁ αὐτ. 1267. 6· ὁ ἐσιών, ὁ ἐνός βασιλεύς, Ἡρόδ. 6. 59.

IV, μεταφ., ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τίνος, ταῦτα λέγοντος  
τοῦ παιδὸς, τὸν Ἀστυάγεα ἐσῆει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἡ ἀνα-  
γνώρισις αὐτοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἀστυάγην, δηλ. ὁ Ἀστυάγης ἀνε-  
γνώρισεν αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 116· καίτοι μ' ἐσῆει δεῖμα Εὐρ. Ὀρ.  
1668· ἔλεος εἰσῆει με Πλάτ. Φαίδων 58E· ὡσαύτως μετὰ δοτ.,  
ἄλλος εἰσῆει φρενὶ Εὐρ. I. A. 1580, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 1199, Πλάτ.  
Φαίδων 59A· δέος εἰσῆει περὶ τίνος ὁ αὐτ. Πολ. 330D.

2) ἀπροσ., εἰσῆει αὐτοὺς ὅπως.., ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν  
ὅπως.., Ξεν. Ἀν. 5. 9, 17· μετ' ἀπαρ., εἰσῆει μοι φθονεῖν  
Δημ. 683. 18· πρὸλ. εἰσέρχομαι V. V, σπανίως ἐπὶ πραγ-  
μάτων, τὰ εἰσιόντα, ὅσα εἰσέρχονται εἰς τινα, τροφή, Ξεν. Κύρ.  
1. 6, 17.

**εἰσελάσις**, εως, ἡ, τὸ εἰσελαύνειν, εἰσβολή, Πλουτ. Ἀρτοξ. 7.  
**εἰσελαστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς εἰσέλασιν, ἀγῶνες εἰσ-  
ελαστικοί, Λατ. ludi iselastici, ἀγῶνες τελοῦμενοι κατὰ θριαμ-  
βευτικὴν εἰσόδον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2932, 3426, πρὸλ. Πλινίου Ἐπιστ.  
10. 119.

**εἰσελαύνω**, Ἐπ. -ελάω: μέλλ. -ελάω [ᾶ], Ἀττ. -ελάω.  
ελαύνω ἐντός, ποιμὴν εἰσελάων [τὴν ποιμνὴν] Ὀδ. Κ. 83·  
Ἰππους δ' εἰσελάσαντες Ἰλ. Ο. 385· ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς  
ἵπποδρομίαις, εἰς τὸν τοῦ πράγματος αὐτοῦ δρόμον εἰσ-  
ελαύνετε, ἀναγκάζετε αὐτὸν νὰ μὲν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου  
αὐτοῦ, χωρὶς δηλ. νὰ κάμνῃ παρεκβάσεις, Αἰσχίν. 25. 11, 83. 26.

II, ὡσεὶ ἀμετάβ., ἐνθ' οἷγ' εἰσελάσαν [τὴν ναῦν], κατ'  
ἐκεῖνο τὸ μέρος εἰσῆλθον κωπηλατοῦντες, Ὀδ. Ν. 113· ἐπεὶ εἰσῆ-  
λασεν εἰς τὴν πόλιν [τὸν ἵππον], ὅτε εἰσῆλθεν ἔριππος εἰς τὴν  
πόλιν.., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 26, κτλ.· αὐτῶ μετ' αἰτ. τόπου, νήσου  
λιμένα εἰσελάσαντες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 672, πρὸλ. 1267—εἰσ-  
έρχομαι ἐν θριαμβευτικῇ πομπῇ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8· οὕτω μετὰ  
συστοίχ. αἰτ., εἰσελαύνειν θριαμβόν ὁ αὐτ. Μάρ. 12, Κάτων  
Νεώτ. 31.

**εἰσελευσις**, ἡ, εἰσόδος, Θωμ. Μ. 712, Παναρ. Χρον. Τραπεζ.  
σ. 367. 15.

**εἰσελκύνω**, ἐλκύνω, σύρω ἐντός, Ξενάρχος ἐν «Πεντάβλῳ» 1. 13·  
ἀφρ. -εἰλκύνω Ἡρόδ. 2. 175, Ἀριστοφ. Ἀχ. 379.

**εἰσεμβάινω**, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς, ἀλλ' οὐδ' ὥς ναυτήν  
ἐλπίον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς ἄλλην πὰρ φθιμένοισιν εἰσε-  
νέβην ἀκατόν Ἀνθ. Π. 7. 374, εἰ μὴ ἀναγνωστέον εἰσανέβην.

**εἰσεμπορεύομαι**, εἰσάγω ἐμπορεύματα, CIA. I. 40, 20· κατὰ  
δὲ Ἡσῷ. «εἰσεμπορεύεσθαι» τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπεινίας.  
**εἰσενεκεῖν**, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ εἰσφέρειν, δεῖ εἰσφέρειν, Θ. Σπουδ.  
σ. 1092, ἐκδ. Μί.

**εἰσενέθημι**, ἐνέθημι εἰς, θέτω μέσα, εἰσενέθηκε Ἐπιγρ.  
Ἑλλ. 517. 8.

**εἰσέπειτα**, ἐπὶρρ. μετὰ ταῦτα, κατόπιν, πάντα γὰρ τὰ τ'  
οὖν πάρος τὰ τ' εἰσέπειτα σῆ κυβερνώμαι χερὶ Σοφ. Αἴ.  
35, κτλ.

**εἰσεπιδημῶ**, ἔρχομαι ὡς ξένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκδη-  
μῶ, Πλάτ. Νόμ. 952D.

**εἰσέργνυμι**, ἐγκλείω (ἐντός φυλίνου τύπου ἀνθρωποειδοῦς) ἐσερ-  
γνύσι τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 86.

**εἰσέρπω**: ἀφρ. εἰσεῖρπύσας, ἔρπω ἐντός, Ἰππ. 343, κτλ.,  
Πλουτ. Κλεομ. 8.

**εἰσέρρω**, ὑπάγω ἐντός, εἰσέρχομαι· πρὶμ. εἰσῆρρηκα Ἀριστοφ.  
Θεσμ. 1075· ἀφρ. εἰσῆρρησεν ὁ αὐτ. Ἰππ. 4.

**εἰσερσις**, εως, ἡ, (εἶρω, δένω) ἔνερσις, πλοκή, Σχόλ. εἰς  
Θουκ. 1. 6.

**εἰσερύω**, εἰσελκύνω, σύρω μέσα εἰς, Λατ. subducere, [νῆα]  
κόλινον σπῆος εἰσερύσαντες Ὀδ. Μ. 317.

**εἰσέρχομαι**: μέλλ. -ελεῦσομαι· ἀφρ. -ῆλθον, -ῆλθον·  
ἀλλὰ τὸν Ἀττ. μέλλ. ἀναπληροῖ τὸ εἰσείμι, τὸν δὲ παρὰτ. τὸ  
εἰσῆειν: Ἀποθ., εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς λοιποῖς  
ποιηταῖς τὸ πλεῖστον μετ' αἰτίας, Φρυγίην εἰσῆλθον Ἰλ. Γ.  
184· ἀλλ' εἰσέρχειο τεῖχος Χ. 56· ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα  
θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας, ὡς οὖν φοβερά σημεῖα ἐπῆλθον εἰς τὰς  
τῶν θεῶν θυσίας, Β. 321:—ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον,  
εἰς. εἰς οἰκῆμα ἢ οἰκάδε Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28· ἐσ. ἐς τὰς  
σπονδάς Θουκ. 5. 36· εἰς τὸν πόλεμον Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27· εἰς.  
εἰς τοὺς ἐφήβους, εἰς τὴν τάξιν ἢ ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, ὁ αὐτ.  
Κύρ. 1. 5, 1· ὡσαύτως, εἰς. πρὸς τινα 3. 13· εἰς. ἐπὶ δεῖ-  
πνον ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 21· ἀπολ., ἐπὶ χρημάτων, κτλ., ἔρχομαι,  
πρόσδοοι εἰσῆλθον ὁ αὐτ. Πέρι 5, 12. II, ἐπὶ τοῦ χοροῦ  
ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ.  
Πιλ. 580B, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 9, κτλ.:—εἰσέρχομαι ὡς ἀγωνιστής,  
εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μετὰ Σοφ. Ἡλ. 700, πρὸλ. Δημ.  
331. 5, καὶ ἴδε ἐν λ. εἰσόδος II.

III, ὡς Ἀττ. δικανικός  
ὁρος ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν, παρουσιάζομαι, εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτ.  
Γοργ. 522B, Δημ. 571. 25· εἰς τοὺς δικαστάς ὁ αὐτ. 1345. 2·  
ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ὁ αὐτ. 318. 21.

2) ἐπὶ τῶν διαδίκων,  
μετ' αἰτίας., εἰς. τὴν γραφὴν ὁ αὐτ. 261. 8· εἰς. τὸν ἀγῶνα  
ὁ αὐτ. 260. 20· εἰς. δίκην ὁ αὐτ. 841. 9· οὕτω καί, εἰς. τὴν  
καταχειροτονίαν ὁ αὐτ. 516. 8.

3) ἐπὶ τοῦ κατηγορουμέ-  
νου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, Δημ. 260.  
19· οὕτω πιθανῶς διορθωτέον ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 8, εἰσελθόντες  
δ' εἰς ὕμας.

4) ἐπὶ τῆς δίκης, εἰσάγομαι, ποῦ οὖν δεῖ  
ταύτην εἰσελθεῖν τὴν δίκην; Δημ. 940. 21. IV, εἰσέρ-  
χομαι εἰς ἀρχὴν τινα, Ἀντιφῶν 146. 25· εἰς. εἰς τὴν ὑπατείαν  
Δίων Κ. 41. 39.

V, μεταφ., [μένος] ἀνδρὰς εἰσέρχεται,  
θάρρος ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνδράς, Ἰλ. Ρ. 157· πεῖνη δ' οὐποτε  
δημόν ἐσέρχεται, πεῖνα δὲ οὐδέποτε ἐπέρχεται εἰς τὸν τόπον, Ὀδ.  
Ο. 407· οὕτως, ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλωσ εἰσῆλθε, κατέ-  
λαβε γέλωσ, Ἡρόδ. 6. 125· ὡς με πόλλ' εἰσέρχεται.. ἀληγ  
Αἰσχίν. Πέρος. 845· πόθος μ' εἰσέρχεται Εὐρ. I. A. 1411· εἰσ-  
ῆλθέ νιν τάδε αὐτόν 57:—ὡσαύτως μετὰ δοτ., εἰσῆλθε τοῖν  
τρισσάθλοισιν ἔρις Σοφ. Ο. Κ. 372· ἔρωσ εἰσέρχεται μὲν  
ἰχθύων.. γένει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 678. 9· δέος εἰς. τινι περὶ  
τίνος Πλάτ. Πολ. 330D· ὑποψία εἰς. τινι ὁ αὐτ. Δύσ. 218C:—  
ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τίνος, Κροίσω ἐσῆλθε τὸ τοῦ  
Σόλωνος Ἡρόδ. 1. 86, πρὸλ. 1. 24., 3. 14, Πλάτ. Θεαιτ. 147C.

2) ἀπροσ. μετ' ἀπαρεμ., τὸν δὲ ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὴν  
πρῆγμα, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν ὅτι.., Ἡρόδ. 3. 42· ἐσῆλθέ με  
κατοικτεῖν Ἰβραὶ ὁ αὐτ. 7. 46· εἰσῆλθε δὴ με.. φοδηθῆναι Πλάτ.  
Νόμ. 835D· ὡσαύτως, τὸν δὲ ἐσῆλθε ὡς εἴη τέρας Ἡρόδ. 8.  
137· εἰσελθέτω σε μήποθ, ὡς.. Αἰσχίν. Πρ. 1002:—Πρὸλ.

**εἰσείμι** IV, ἐπέρχομαι I. 2.

**εἰσεῖτι**, ἐπὶρρ. ἔτι, ἀκόμη, Θεόκρ. 27. 18, κτλ.

**εἰσευπορέω**, χορηγῶ ἐν ἀφθονίᾳ, χρήματα τῇ πόλει Διόδ.  
16. 40.

**εἰσέχω**, μέλλ. -ξω, ἐν χρήσει ἀμεταβ. παρ' Ἡρόδ., ἐκτεινόμεαι  
πρὸς, κόλπος ἐκ τῆς βορείης θαλάσσης ἐσέχων ἐπὶ Αἰθιο-  
πίης, κόλπος εἰσχωρῶν ἐκ τῆς βορείου θαλάσσης πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν,  
Ἡρόδ. 2. 11· ἡ διώρυξ ἐσέχει ἐς ποταμὸν ὁ αὐτ. 1. 193· ἦν  
θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα, θάλαμος ἔχων ἔξοδον εἰς  
τὸν ἀνδρῶνα, ὁ αὐτ. 3. 78· ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἡλίας,  
εἰσέρχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν, λάμπων εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. 8. 137—  
ἀπολ., ἐκ τοῦ Νεῖλου διώρυχες ἐσέχουσι (ἐνν. εἰς τὴν γῆν)  
ὁ αὐτ. 2. 138.

II, ἐπὶ εἰκόνων, τὸ ἐσέχων εἶναι τὸ ἐν τῇ σκιά  
μέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐξέχων, τὸ ἐν τῷ φωτὶ, Φιλόστρ. 72.

**εἰσηγέομαι**, Δωρ. -εἰσαγ-: μέλλ. -ῆσομαι: Ἀποθ., εἰσάγω,  
ἀσιδᾶς Σιμωνίδ. 127· τὴν θυσιὴν Ἡρόδ. 2. 49.

2) εἰσάγω,  
συμβουλεύω, δίδω γνώμην, προτείνω, ἐσηγησάμενον τὴν πεῖραν  
αὐτοῖς, προτείναντος αὐτοῖς τὴν ἀπόπειραν, Θουκ. 3. 20· γῆς  
ἀναδασμόν Πλάτ. Νόμ. 684D· νόμον Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ε. Αἰγί-  
ζουσι» 1:—ὡσαύτως, εἰσηγ. περὶ τίνος, ποιεῖσθαι πρότασιν περὶ  
τίνος, Ἰσοκρ. 76C· μετ' ἀπαρ., προτείνω νὰ, εἰς. τὴν αὐλητρίδα



χαλρειν ἔαν, νὰ τὴν ἀφῆσωμεν νὰ ἀπέλθῃ, Πλάτ. Συμπ. 176E, πρὸλ. Κρίτων 48A· τοῦτο τὸ μάθημα, ὅτι καλὸν εἶναι ὁ αὐτ. Δάχ. 179D· εἰς. ὅπως. Πλουτ. Θεμ. 20·—συχνὸν ἐν τύποις οἷος ὁ ἀκόλουθος, εἰσηγοούμενον τινός, κατὰ πρότασιν τινος, Θουκ. 4. 76, Σουλ. Ἐπιγρ. 1318, κ. ἄλλ. 3) εἰσηγοῦμαι τινι, παριστῶ εἰς τινὰ θεῖν. ἐσηγεῖται. τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, ὡς οὐ χρεῶν. Θουκ. 7. 73· ἐντεῦθεν, συμβουλευῶ, διδάσκω, ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται Ἰσοκρ. 2D· εἰς. τοῖς πολεμίοις ἂ χρῆ ποιεῖν Δυσ. 143. 5. 4) διηγοῦμαι, ἀφηγῶμαι, ἐκθέτω, ἐξηγοῦμαι, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 189D· λόγον τινί ὁ αὐτ. Τίμ. 20D.

εἰστήγνυμαι, τὸ, πρότασις, Δίσχλιν. 12. 3.

εἰστήγησις, εὖς, ἡ, τὸ εἰσηγεῖσθαι, εἰσάγειν τι, πρότασις, Θουκ. 5. 30.

II. εἰστήγησις νόμου, Δατ. rogatio, μεταρρυθμισαὶ πη τὴν εἰσηγήσιν αὐτοῦ Δίων Κ. 36. 21.

εἰσηγητέον, ῥηματ. ἐπὶ, δεῖ εἰσηγεῖσθαι, Θουκ. 6. 90.

εἰσηγητής, οὗ, ὁ, ὁ εἰσηγούμενος, προτεινών, αἰτίας, κακῶν τινι Θουκ. 8. 48· πρὸλ. Δίσχλιν. 24. 29, κτλ.

εἰσηγητικός, ἀρμόδιος εἰς εἰστήγησιν, τινός Κλήμ. Ἄλ. 22.

εἰσηθέω, χύνω τι ἐντός διὰ κλυστήρος, κατὰ δὲ τὴν ἔδρην ἐσηθήσαντες Ἡρόδ. 2. 87.

εἰσῆκω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσελθῶ, κατ' εἰσῆκονθ' ἅμα πάντες ἀσπαζόμεθα, εἰσεληλυθότα, Ἀριστ. Σπ. 606·—κατὰ μέλλ., μέλλω νὰ εἰσελθῶ, ἔοικεν. ἐσῆξειν (ἐσάξειν Bothe) Δίσχλιν. Ἄλ. 1181· εἰς τὴν οἰκίαν Δίων Κ. 37. 32.

εἰσηλεῖν, <εἰσῆλιν> εἰσάγειν, εἰσελαύνειν Ἡσυχ.

εἰσηλύδες, οἱ, = ἐπηλύδες, Μ. Ψελλ. ἐν Σάβ. Μέσ. Βιβλ. τ. Ε' σ. 88.

εἰσηλυσία, ἡ, εἴσοδος, Ἀνθ. Π. 9. 625.

εἰσηλύσια, (ἐνν. ἐσά), τά, = εἰσστήρια, Σουλ. Ἐπιγρ. 3173 (ἐνθα ἐσ-).

εἰσηλύσις, εὖς, ἡ, εἰσέλευσις, εἴσοδος, τίμημα εἰσόδου, Σουλ. Ἐπιγρ. 3278, — Κατὰ τὸν Ἡσυχ. «εἰσηλούσιον» τίμημα εἰσόδου ἢ τέλους.

εἴσθα, Διολ. καὶ Ἐπ. 6' ἐνικ. τοῦ εἶμι (πορεύομαι), εἴσθα θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, ἐλεύσθη εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων (Θ. Γαζης), Π. Κ. 450, Ὁδ. Τ. 69.

εἴσθαι, ἀπαρ. παθ. πρkm. τοῦ εἶμαι.

εἰσθεάομαι, ἀποθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Τραγ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Π. 440C.

εἰσθεσις, εὖς, ἡ, τὸ τίθεσθαι ἐντός τινος, Φίλων 1. 278.

II. εἰσαγωγή, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Ἀχ. 565.

εἰσθέω, μέλλ., —θεύσομαι, τρέχω ἐντός, εἰς ἢ πρὸς τι, Δίων Κ. 62. 16, κτλ., εἰσθέειν πρὸς τινὰ, τρέχειν πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1169.

εἰσθλάσις, εἰσθλάω, ἴδε εἰσφλασις εἰσφλάω.

εἰσθλίω [τ], θλίω, πιέζω ἐντός, εὐρισκόμενον ἐν δυσὶ χωρίοις, (Πλουτ. 2. 688B, Θμιστ. Λόγ. 15. σ. 197A), ἐν οἷς τὸ ἐκθλίω φαίνεται κάλλιον ἀρμόδιον εἰς τὴν ἐννοιαν· οὕτω καὶ ἡ λέξις ἐκθλίωσις φαίνεται δεῖ εἶναι ἡ ὀρθή γραφή ἐν Matthaiei Med. σ. 58.

εἰσθρώσκω, ἄρ., —εθορον·—πῆδω μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ Π. Μ. 462, πρὸλ. Φ. 18· διὰ τινος Δίλ. π. Ζ. 14. 24· μετ' αἰτιατ., πρὶν ἐμὸν ἔσθορετῖν δόμον Δίσχλιν. Θήβ. 454.

εἶσι, εἶσιν, γ' ἐν. τοῦ εἶμι (ὑπάρχω).

εἶσι, εἶσιν, γ' ἐν. τοῦ εἶμι (πορεύομαι).

εἰσιδέειν, Ἐπ. εἰσιδέειν, ἀπαρ. τοῦ ἄορ. εἰσεῖδον· ἴδε εἰσοράω.

εἰσιδρῶ, ἰδρῶ ἐντός, εἰσιδρυταὶ σφί Ἀρης ἱδὼν Ἡρόδ. 4. 62.

εἰσιζομαι, μέσ., κἄνθαι εἰς, ἐπειδὴν πρῶτον εἰσίζηται λόγον ἀνδρῶν, ἐπὶν ἀπαξ καθέσθῃ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τῶν ἀνδρῶν (Θ. Γαζης), Πλ. Ν. 285.

εἰσῆμι, μέλλ., —ῆσω, πέμπω εἰς, Δατ. intromittere, ἐς τὴν [λίμνην] ποταμὸν δύο εἰσιεῖται τὸ ὕδωρ, ἐγχείουσι, Ἡρόδ. 2. 109· ἔσθηκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ εἰσελθῶσιν, ὁ αὐτ. 3. 158· ἐξείσθαι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆ-κον πρότερον, ἢν εἰσῆγαγον πρότερον, ὁ αὐτ. 2. 87·—Μέσ., τοὺς πολέμιους ἐφη εἰσεσθῆαι, εἶπεν δὲ τοὺς ἀφῆκε νὰ εἰσελθῶσι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 19.

II. ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν ἀπαξ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐλὴν ἐσῆμεναι, σπεύδουσαι νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν κοίτην τῶν Ὁδ. Χ. 470.

εἰσῆμν, ἡ, (εἴσεμι), δίοδος, λεπτή δ' εἰσῆμν, στενὴ δίοδος, Ὁδ. Ζ. 264, Ὀππ. Ἀλ. 1. 738.

εἰσινέομαι, μέλλ., —ἔξομαι· Ἀποθ.—ἐρχομαι, φθάνω εἰς, μετ' αἰτ. πόπου, Ἑρμησιάν. παρ' Ἀθην. 597D.

II. εἰσδύομαι, Ἡρόδ. 3. 108· εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πετρῶντος, «τοῦ ὀστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπάντος» (Σχόλ.), Δίσχλιν. Ἰκ. 557.

εἰσιππεύω, εἰσέρχομαι ἐπιππος εἰς τὴν μέσῳ, τεταγμένως εἰσιππεύον εἰς τὴν πόλιν Διόδ. 17. 12, Δίων Κ. 44. 10.

εἰσιπταμαι, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ εἰσιπτομαι, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσστήριος, ον, (εἴσειμι) ὁ τῆς εἰσόδου, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν εἴσοδον·—εἰσστήρια (ἐνν. ἐσά), τά, θυσία κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔτους ἡ κατὰ τὴν εἰσέλευσιν εἰς ἀξίωμα, Δημ. 400. 24· εἰσστήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι ὁ αὐτ. 552. 3, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1245· οὕτως, εἰσστήριοι θυσία Ἡλιόδ. 7. 2· πρὸλ. εἰσηλύσια.

εἰσστήτεον, ῥηματ. ἐπὶ, δεῖ εἰσεῖναι, δεῖ εἰσέναι, Δουκ. Ἑρμ. 73.

εἰσστήτήρια, τά, = εἰσστήρια, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, CIA. II. 325. 470 (δεῖς). 482. 622.—Πρὸλ. ἐξιστήτήρια.

εἰσστήτός, ἡ, ὅν, (εἴσειμι) προσιτός, πορευτός, εἰς δὲ δύναται τις νὰ εἰσελθῇ, Γρηγ. Ναξ. περὶ τῶν Μωρῶν Παρθένων, II, 425C.

εἰσακθίω, βάλλω νὰ καθίσθῃ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 570.

εἰσακαθῶ, καθορῶ τι ἐκ τῶν ἄνω, πόλιν ἑσκατορῶς (Ἰων. τύπος), κατὰ διόρθ. Bgk. ἐν Ἀνακρ. 1. 6 ἀντὶ ἐγκατορῶς.

εἰσακλῆσθαι, (κἄλαμος I. 2) ἀποθ. ἀντὶ ἐκκαλασθαι, ἐπὶ τῶν διὰ κἄλαμου τοὺς ἰχθύς ἀγρευόντων, ἀνασπῶ, ἀνέλκω, Ἀριστοφ. Σπ. 381.

εἰσακλῶ, μέλλ. ὡς ὁ ἐνεστώς, καλῶ ἐντός, προσκαλῶ, τοὺς μάρτυρας Ἀριστοφ. Σπ. 936· εἰσακλῆσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας Περσῶν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1· οὕτω παρὰ Δημ., κλ.· μέσ., προσκαλῶ τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, ἢ διὰ μέσου ἄλλου καλῶ τινὰ ἐντός, εἰσεκαλέσαντο τοὺς Συμυρναίους Πολύδ. 22. 5, 2· Ἰητρον Ἰππ. Προγν. 36.

εἰσακαθαίνω, καταβαίνω, εἰς, μετ' αἰτιατ., ὄρχατον ἐσκαταβαίνων Ὁδ. Ω. 222· δόμον Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92.

εἰσακατῶ, = τῷ προγ., Τίμων παρὰ Διογ. Α. 4. 42.

εἰσακατάρχη, ὁραὸν εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω·—Παθ., ἑσκαταρρήγνυσθαι ῥωγμῇσι Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 910.

εἰσακατῆθαι, κατατῆθαι ἐντός·—Μέσ., ἔην ἑσκάτθετο νηδύν, Ἡσ. Θ. 487, 890 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Wolf ἐκ τινος χειρογρ. ἀντὶ ἐγκατθετο).

εἰσκαίμαι, ὡς παθ. τοῦ εἰστίθαι, εἶμαι τιθειμένος ἐντός, ἔγκειμαι, ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἔσκετο πάντα ἥδη ὅσα ἔχοντες ἐμελλον ἀνάεσθαι Θουκ. 6. 32· πρὸλ. ἔγκειμαι I. 1, καὶ ἴδε τὴν πρόθεσιν εἰς I. 2.

εἰσκέλλω, μέλλ., —κέλλω, ἀμετάβ., προσορμίζομαι, ποῖαν δὲ χώραν εἰσεκέλασμεν σκάφει; Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

εἰσκηρύσσω, Ἀττ. —ττω, μέλλ., —ῶ, προσκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 135· προσκαλῶ εἰς ἀγῶνα, Σοφ. Ἡλ. 690, πρὸλ. Δίωνα Κ. 61. 20.

εἰσκλῶ, κλῶ πρὸς τὰ ἐντός, ἀνακολλημένα δὲ πρὸς τὰς εἰσκαλόμενας ... τρίχας ἐν τοῖς βλεφάροις Διοσκ. π. Εὐπορ. 53.

εἰσκλέπτω, ὑποκλέπτω; Κλήμ. Ρώμ. Ὀμ. τ. 1. σ. 550D.

εἰσκλησις εὖς, ἡ, πρόσκλησις ἐντός, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt, Catal. Codd. gr. Monacens. τ. 5, σ. 306.

εἰσκλύω, ἐσφάμ., γραφ. ἀντὶ ἐκκλύω, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσκλύω, ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος Σουλ. Ἐπιγρ. 4738, πρὸλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 107.

εἰσκολυμβῶ, κολυμβῶ εἰς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 26.

εἰσκομιδῇ, ἡ, τὸ εἰσκομίζειν, εἰσαγωγή, ἢ ἑσκομιδῇ τῶν ἐπιτηδεύων Θουκ. 7. 4· οὕτως, αἱ ἑσκομιδαὶ αὐτῶν 24.

εἰσκομίζω, μέλλ. Ἀττ. —ῶ, κομίζω ἐντός, κομίζω εἰς τὴν οἰκίαν, χόρτον δ' ἑσκομίσαι Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 604, Δίσχλιν. Ἀγ. 951, κτλ.:—Μέσ., κομίζω ἐντός δι' ἑμαυτὸν, τὰ ἐξ ἀγρῶν ἑσκομίζεσθαι Θουκ. 2. 13· εἰσάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων κτλ., ὁ αὐτ. 1. 117·—Παθ., εἰσκομίζεσθαι εἰς τόπον τινὰ, καταφεύγειν εἰς τινὰ τόπον ἀσφαλείας χάριν, ὁ αὐτ. 2. 200.

εἰσκρίνομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Διογ. Α. 1. 7, Φίλων 2. 604· «εἰσεκκριμένον» ἐπισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον Ἡσυχ., «εἰσκριθείς, εἰσελθὼν» Σουῖδ.—Ἐνεργ. «εἰσκρίνει» εἰσχωρίεις, μερίζει Ἡσυχ.

εἰσκρίσις, εὖς, ἡ, τὸ εἰσκρίνεσθαι, εἰσέρχεσθαι, εἴσοδος εἰς, Πλουτ. 2. 901A, κτλ.

εἰσκρούω, κρούω ἐντός, κτυπῶ μέσα, Φερεκρ. ἐν Ἀλφροῖς 7 (Πολυδ. I', 79).

εἰσκρύπτω, κρύπτω ἐντός, ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἢ τοῦ Θεοῦ χάρις Βασ. τ. 2. σ. 366D.

εἰσκατάομαι, ἀποθ., κτῶμαι, εὐκλείαν Εὐρ. Ἀποσπ. 240.

εἰσκαυλῶ, κυρίως ἐν θεάτρῳ, στρέφω τι πρὸς τὰ ἔσω διὰ μη-χανήματος καὶ οὕτως ἀποκρύπτω αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεα-τῶν (ἴδε ἐκκαυλῶ), Ἀριστοφ. Θεσμ. 265, πρὸλ. Δουκ. Δεξιφάν. 8.—μεταφ. δαίμων πρᾶγματα εἰσεκύκλινεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσηνεγκεν, Ἀριστοφ. Σπ. 1475, πρὸλ. Ἀθην. 270E.

εἰσκαυλήμα, τό, τὸ μηχανήμα ἐφ' οὗ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα Πολυδ. Δ', 128.

εἰσκυλίνδω, μέλλ., —κυλίσω [τ], κυλίνω εἰς, [νήσους] ὥχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσην Καλλ. εἰς Δῆλ. 33· ἐν κυμ. φράσει, εἰς οἱ ἑμαυτὸν εἰσεκύλισα πρᾶγματα, εἰς ποίας δυσκολίας ἐκύλισε ἑμαυτὸν! Ἀριστοφ. Θεσμ. 651.

εἰσκύπτω, κύπτω ἐντός, στυμμαζέομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν



κοχλίου, ζῶν ἀπου... ὁματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεια κεκοκύπτοντα Τεύκρος παρ' Ἀθην. 455E.

**εἰσχω**, ἔπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ \*εἶκω, εἰσκα, πρβλ. δικ-εἶν, δίσκ-ος): — καθιστῶ ὅμοιον, (πρβλ. ἔσκω), αὐτὸν.. ἤσκειν δέκτη, κατέστησεν ὅμοιον πρὸς ἐπαίτην, Ὁδ. Δ. 247, πρβλ. Ν. 313: — Παθ., δέμας ἰσὺν ἐσκοπεῖο τινι, κατέστη ὅμοιος, Νόνν. Δ. 4. 72, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8749.

**II.** θεωρῶ τι ὅμοιον πρὸς, παρομοιάζω, τάδε νυκτὶ ἔσκει, «τὰ γὰρ κατ' οἶκον νυκτὶ εἰκάζει» (Σχόλ.), Ὁδ. Γ. 362, πρβλ. Ἰλ. Ε. 181. Ἀρτέμιδι σε.. ἔσκει, σὲ παρομοιάζω πρὸς τὴν Ἀρτεμιν, Ὁδ. Ζ. 152, πρβλ. Ἰλ. Γ. 197. οὐ σε δαήμονι φωτὶ ἔσκει δθλων, δέν σε νομίζω ὡς ἄνθρωπον ἐμπειροῦν τῆς ἀλλήλικης, «τὸ δάκμων ἄθλων, περιφρασὶς ἐστὶ τοῦ ἀλλήτηρ» (Εὐστ.), Ὁδ. Ε. 159. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ, θεωρῶ, υποβέτω, οὐ σε εἰσκομέν.. ἡπεροπῆα ἔμεν Δ. 363, πρβλ. Ἰλ. Ν. 446. ἄντα σθένει γὰρ ἔανθον.. ἤσκειν ἐν εἶναι Φ. 332, πρβλ. Θεόφρ. 25. 199.

**3)** ἀπολ., ὡς σὺ ἔσκεις, καθὼς σὺ νομίζεις, Ὁδ. Δ. 148. πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.

**εἰσχωμάζω**, μέλλ. -άσω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσορμῶ ὁρμηθῶντος ὡς θίασος κωμαζόντων (ἴδε κῶμος)· καθόλου, εἰσορμῶ εἰσέρχων, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι Λουκ. Λεξίφ. 9. εἰς τόπον Ἀριστείδ. 1. 353. μετ' αἰτ. τόπον, Λυκόφρ. 1355. μεταρ., εἰσεκώμασεν δ' ἀργυρος, εἰσῆλθον χρήματα ἐν ἀφθονίᾳ, Ἀθην. 231E.

**εἰσλάμπω**, λάμπω ἐντός, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 7, 4, Πλούτ. 2. 929B.

**εἰσλεύσσω**, εἰσορῶ, παρατηρῶ, τὸ γὰρ εἰσλεύσειν οἰκεία πάθη Σοφ. Αἴ. 260.

**εἰσμαιόμαι**, ἀποθ., ἐνχρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' Ἐπ. ἀόρ. α', ἐνγίζω, συκινῶ, καθάπτομαι, μάλα γάρ με θανάων ἐσεμιάσατο θυμὸν, «πάνυ γὰρ ἀποθάνων ἐπλήξε μου τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ρ. 564. δς ἐμόν γε μάλιςτ' ἐσεμιάσατο θυμὸν Γ. 425.

**II.** ἐμβάλλω (τὴν χεῖρα), εἰ μὴ τις διαταμῶν τὸν ἄνθρωπον ἐπειτα ἐπισπασμένος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἰσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντὶ τοῦ Ἰππ. π. Ἀρθρ. 811H, πρβλ. 618. 35. πλήρες, τὴν χεῖρα ἔσω ἐσμιάσασθαι Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9. κατὰ Διαικὸν τύπον, ἐς κόλπον.. ἐσεμιάσατο χεῖρας Θεόφρ. 17. 37. — Ὁ ἐνεστώς **εἰσμαιόμαι** υποτίθεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐπιμαίνομαι (πρβλ. μαίνομαι), ὅπερ ἅπαντα παρ' Ὀμ., μετὰ τοῦ ἀορ. α' ἐπεμασάμην, Ἐπ. ἐπεμασάμην. — ὑπάρχει ἐνεστώς τις ἐσματτεύσθαι ἐν Ἰππ. π. Ἀρθρ. 799B, μνημονεύμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Γαλην. 12. 343C. ἀλλὰ τὰ τε εἶναι ἀπαράδεκτα ἐν τῇ ἰων. διαικῶ καὶ πιθανὸς ὁ Ἰππ. ἔγραψεν ἐσματεύσθαι, ὅπερ ἀλλοχού μεταχειρίζεται, τῷ δακτύλῳ ἐσματεύμενον 618, 41, πρβλ. 803D. ἡ ὁμοιότης τοῦ ἐσεμιάζω (ἴδε ἄνω.) πρὸς τὸ προσεμαζέω (ἐκ τοῦ προσμάσσω) εἶναι τυχαία.

**εἰσμαρτυρέω**, εἰσάγω μαρτυρίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 812 (σ. 212), ἔκδ. Δινδ.

**εἰσνέομαι**, εἰσέρχομαι, Ἀνθ. Π. 9. 59.

**εἰσνέω**, μέλλ. -νεύσομαι, εἰσκολυμβῶ, Θουκ. 4. 26, Αἰλ. π. Ζ. 13. 6.

**εἰσνήχομαι**, ἀποθ., εἰσνέω, εἰσκολυμβῶ, εἰς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμοὺς Αἰλ. π. Ζ. 14. 24.

**εἰσνοίω**, παρατηρῶ, διακρίνω, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν Ἰλ. Q. 700. Ὁδ. Α. 572, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1053.

**εἰσοδδῶν**, ἴδε δδδῶ.

**εἰσοδεύω**, εἰσέρχομαι, Ἀνθρ. Κρήτης 1004A, ἐν δὲ τῇ λειτουργικῇ, τελῶ τὴν εἰσοδον, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κ. Πορρ. Ἐσθ. Βασ. Τάξ. 192, 19, κ. ἄλλ. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

**εἰσοδιάζω**, ἐσοδιάζω, εἰσπράττω, Εὐστ. κλ. — Παθ., συνάγομαι, πᾶν τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιάζομενον ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἐβδ. (Δ', Βασίλ. ΙΒ', 4), Ψευδ. Ἀθαν. IV, 765D, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 659. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

**εἰσοδικός**, ἡ, ὡν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἰσοδον, — τὸ εἰσοδικόν (ἐνν. τροπάριον), τροπάριον ψαλλόμενον κατὰ τὴν μικρὰν εἰσοδον, Πεντηχοστάριον.

**εἰσόδιος**, ὡν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἰσοδον, Διον. Ἀλ. IV. 2231, 10. ὁ ἔχων δικαίωμα εἰσόδου, Γρηγ. Ναζ. I. 1128B. — ὡς οὗς. τὰ εἰσόδια (α') ἔσοδα, εἰσοδήματα, «εἰσόδια» πρόσδοσι, ἀνάλωματα. Ἡσυχ., Θεοδωτ. Δαν. α', 13. (β') τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἐορτὴ Ἐκκλησιαστικὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὸν ναὸν εἰσόδου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀγορεύει τῇ 21 Νοεμβρίου, Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, Κουρπ. 80, 15. — εἰσόδιοι, οἱ, ἐπισκέπται, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβαίου 428. 14.

**εἰσοδοπορέω**, ὁδοπορῶ ἐντός εἰς.., εἰσοδοπορεῖν ἐς τὸ τέμενος Ἐπιγρ. Ρόδ. Cauer 177. 11.

**εἰσοδος**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ ἔσοδος, ὁδὸς δι' ἧς εἰσέρχεται τις· ὁ δὲ: **1)** τόπος δι' οὗ εἰσέρχεται τις, εἰσόδος, Ὁδ. Κ. 90, Ἡρόδ. 1. 9, κλ. — ἐσόδους Φοῖβου, τὴν εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εἰσοδον, Εὐρ. Ἰων 104. ἡ εἰσόδος εἰς ὁρεῖν ὁδοῦν, Ἡρόδ. 7. 1. — ἐν θεάτρῳ, τὸ μέρος δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ χορὸς, Ἀριστοφ.

Νερ. 326, Ὀρν. 296, ἴδε Σχόλ. ἡ αὐλαία πύλη δικαστηρίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 420, κτλ. — μεταρ., καλῶν ἔσοδοι, ὁδοὶ πρὸς δόξαν ἄγουσαι, Πινδ. Π. 5. 156.

**II.** τὸ εἰσέρχεσθαι, ἡ εἰσοδος, εἰσ. παρέχων Ἐν. Ἑλλ. 4. 4, 7, κτλ. καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 30. **2)** εἰσόδος ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων νὰ ἀγωνισθῶσιν εἰς τοὺς διαφοροὺς ἀγῶνας, Ἰππεία Ἐσ. (πρβλ. εἰσέρχομαι II), Πινδ. Π. 6. 50: — ὡσαύτως, ἡ εἰσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ εἰσαγωγή αὐτῆς εἰς τὸ δ., Πλάτ. Κρίτων 45E. **3)** δικαίωμα ἡ προνόμιον εἰσόδου, ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλεῖα ἀνευ ἀγγέλου Ἡρόδ. 3. 118.

**4)** ἐπίσκεψις, κακῶν γυναικῶν εἰσοδοὶ Εὐρ. Ἀνθρ. 930, πρβλ. 952, Λυσίας 93. 33.

**III.** εἰσοδος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔξοδος, εἰσόδῃμα, ἐσοδον, Πολύδ. 6. 13, 1. — Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ ἡ εἰσοδος εἶναι (α') ἡ τοῦ ἐπισκόπου εἰσέλευσις εἰς τὸν ναὸν μικρὸν πρὸ τῆς ἐνάρεως τῆς λειτουργίας, εἰσοδος τοῦ ἀρχιερέως Μάξ. Ὀμ. II. 688C. D, Κων. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 15, 31. (β') ἡ τοῦ ιερέως εἰσέλευσις εἰς τὸ ἅγιον βῆμα: **1)** μικρὰ εἰσοδος, ὅταν ἐξέλθῃ ὁ ἱερεὺς ἐκ τῆς βορείου πύλης τοῦ ἱεροῦ κρατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἐκφωνήσῃ: «σοφία» ὁρθοί, καὶ ἔπειτα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν διὰ τῆς ὡραίας πύλης. **2)** μεγάλη εἰσοδος, ὅταν ψαλλομένου τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν κρατῶν τὰ ἄχραντα μυστήρια, Μάξ. Ὀμ. II. 693C. Ἐν τῇ λειτουργίᾳ γίνονται ἀμφότερα αἱ εἰσοδοί, ἡ τε μικρὰ καὶ ἡ μεγάλη, ἀλλ' ἐν τῷ ὑπερνω μόνον ἡ μικρὰ **3)** ἡ εἰσοδος τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν = τὰ εἰσόδια, Στοῦδ. 1696C.

**εἰσοδαίνω**, κάμνω τι νὰ πρῆσθῃ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπειν. 1. 2.

**εἰσοικεῖω**, καθιστῶ οἰκεῖον, εἰσοικεῖω τινα γάμοις Πλουτ. Ἀλέξ. 10: — Παθ., γίνονται οἰκεῖος πρὸς τινα, Ἐν. Ἑλλ. 5. 2, 25.

**εἰσοικέω**, ἐνοικῶ, Ἀνθ. Π. 7. 320.

**εἰσοικησις**, εἰς, ἡ, τόπος πρὸς οἰκῆσιν, κατοικία, οἰκος εἰσοικησις, ἀκατοίκητος κατοικία, Σοφ. Φ. 534.

**εἰσοικίζω**, μέλλ. Ἀττ. -ῖω, εἰσάγω ὡς κάτοικον, βάλλω τινα νὰ κατοικήσῃ, γενόμενος δὲ κύριος τῶν ὀρθῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίζω, Μακεδόνες δὲ εἰσοικίσας, Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ ὀρθῶν κατωνόμασεν Πολύδ. 5. 100, 8: — Μέσ. καὶ παθ., τοῦτων δὲ εἰσοικισθέντων εἰς τοὺς Αἰθίопας, τοῦτων δὲ κατοικησάντων μεταξὺ τῶν Αἰθίопων, Ἡρόδ. 2. 30. ἐς τὴν Κρήτην ὁ αὐτ. 7. 171. εἰς τὸ ἐργαστήριον Αἰσχίν. 17. 31. ὡσαύτως ἀνευ προθ. μετ' αἰτ., εἰσ. χώραν Πλουτ. Σόλων 7: — μεταρ. γίνονται οἰκεῖος, ἐγκαθιδρύομαι, ἡ παρανομία κατὰ σμικρὸν εἰσοικισμένη Πλάτ. Πολ. 424D. λιμὸς εἰσοικίζεται Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 290.

**εἰσοικισμός**, ὁ, ἡ ἐγκατάστασις, Ἡλιδ. 8. 1.

**εἰσοικοδομέω**, ἐνοικοδομῶ, πλίνθους εἰς τεῖχος Θουκ. 2. 75.

**εἰσοιστέος**, α., ὡν, δὲ πρέπει τις νὰ εἰσαχθῇ, εἰσακτέος, πότρε εἰσοιστέος νόμος ἐστὶ καινός, ἡ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι Δημ. 707. 25.

**εἰσοιχνέω**, Ἐπ. ῥῆμα, εἰσέρχομαι εἰς, μετ' αἰτιατ., χορὸν εἰσοιχνεύσαν Ὁδ. Ζ. 157. οὐδέ μιν (ἐνν. πάτον) εἰσοιχνεύσι κυνηγέται I. 120. ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλῳ (Πρ. 122) ἐν τῷ αὐτῷ Ἐπ. τύπῳ, ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεύουσιν.

**εἰσόκα**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Βίων 2. 14.

**εἰσόκε**, καὶ πρὸ φωνήεντος -κεν (εἰς δ' κε) ἕως οὗ, ἕως ἄν, τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτακτ., εἰς ὃ κεν ἀστυμέγα Πριάμοιο ἔλωμεν Ἰλ. Β. 332., Κ. 62, κ. ἄλλ. (ἐν Γ. 409, ποιήσεται εἶναι Ἐπ. ἀντὶ ποιήσῃται) σπᾶν. μετ' εὐκτ., Ο. 70. παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μετὰ παραφκῃ. χρόνων, ὅριστ., εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβριον ἐμβαλε θάροςος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 820, κλ.

**II.** ἐρ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, εἰς δ' κ' αὐτῇ ἐν στήθεσσι μένη Ἰλ. I. 609., Κ. 89.

**εἰσομαι**, μέλλ. τοῦ οἶδα (\*εἶδω).

**II.** Ἐπ. μέλλ. εἰμί (πορεύομαι).

**εἰσομόργνυμι**, ἐν μέσῳ τύπῳ ἐναποτυπῶμαι, εἰς ὑφάσματα πέπλων σκιάς εἰδῶλον ἐσωμόργνυτο Χαίρημων παρ' Ἀθην. 608C.

**εἶσαν**, προστακτ. τοῦ εἶσα (εἶω).

**εἰσόπιν** (ὅπιν), ἐπίρρ., κατόπιν, μετὰ γεν., εἰσόπιν χρόνου, ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 617.

**εἰσοπίσω** [I], ἐπίρρ., εἰς τὸ ἐξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀρρ. 104, Σοφ. Φ. 1105. καὶ διηρημένως εἰς ὁπίσω, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

**εἰσοπτος**, ὡν, ὁρατός, Σμινωίδ. 26, Ἡρόδ. 2. 138.

**εἰσοπτρίζω**, μέλλ. -ίσω, ἀντανακλῶ ὡς κάτοπρον, τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ εἰσοπτρίζει Πλουτ. 2. 696A. — Παθ., κατοπτρίζομαι, κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, αὐτοῖς 141D. (ἴδε ἐν λ. εἰσοπτρον.)

**εἰσοπτρικός**, ἡ, ὡν, ὁ ἐν κατόπτρῳ ὁρώμενος, εἰκόνας ἐσοπτρικός Πλουτ. 9. 921A.

**εἰσοπτρίς**, ἰδος, ἡ = εἰσοπτρον, Ἀνθ. Π. 6. 307.

**εἰσοπτριςμός**, ὁ, ἡ ἀντανάκλασις ἐν κατόπτρῳ, Πλούτ. 2. 936E.



εἰσοπτροειδής, ἔς, ὁμοῖος ἐσόπτρῳ, ἢ ἀντανακλάσει ἐσόπτρου, Πλούτ. 2. 890B.

εἰσοπτρον, αἰέποτε ἐν τῷ τύπῳ ἔσοπτρον, τό, (ᾧ)μοι (ὡς) τὸ κατόπτρον, «καθρέπτης», Πινδ. N. 7. 20, Πλούτ. 2. 85A, 139F, Ἀνακρέωντ. 6. 3.

εἰσοράω, Ἐπ. μετοχ. εἰσορόων, μέσ. ἀπαρ. εἰσοράσθαι: μέλλ. εἰσόψομαι: ἀορ. εἰσεῖδον, Ἐπ. ἀπαρέμφ. -ιδέειν, Ὀμ.

Βλέπω ἐντός, θεώμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κοινὸν παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζογράφοις (ὡς Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15, Πλάτ. Γοργ. 526C): ἐσορᾶν καλὸς Πινδ. O. 8. 24· ἐλαινὸς εἰσορᾶν Δίσχυλ. Πρ. 246· ἐς τὴν νῆα Ἡρόδ. 8. 92.—Ὁ Ὀμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, εἰσοράσθε ἵππους Ἰλ. Ψ. 495· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀπαρέμφ., οὐ τε καὶ δεύτατον πέλεται φάος εἰσορᾶσθαι, οὐ δ' ὀρθαλμοῖς εἶναι δευτερευόντος εἰς τὸ νῦν διακρίνῃ, Ἰλ. Ε. 345· ὡς τε μοι ἀθάνατος Ἰνδᾷλλεται εἰσοράσθαι, φαίνεται μοι ὡς ἀθάνατος ὅταν τὸν βλέπω, Ὀδ. Γ. 246· μελίζοντες εἰσοράσθαι Κ. 396, πρβλ. Ω. 252· οὕτως ἀορ. εἰσειδόμεν Δίσχυλ. Πρ. 141, 428.

6) μετὰ μετοχ., εἰσορῶ τινα στείχοντα Εὐρ. Ἰππ. 51, κτλ. ἐν Σοφ. Τρ. 394 πρέπει νὰ εἶναι παρενετικόν, ὡς ἔποντος, εἰσορᾶς, ἐμοῦ, διότι ἐγώ, βλέπει, πηγαῖνον, — ἔνθα δ' Wunder ἀναγινώσκει ὡς ὄρας, ἴδε σημ. Jebb, δὲ παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν ταύτην.

2) βλέπω πρὸς τινα μετὰ θαυμασμοῦ, θεώμαι θαυμάζω, Λατ. suspicere, πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν Ἰλ. Μ. 312· οἱ μὲν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωσιν Ὀδ. Η. 71· καὶ ἀπλῶς, ξεῖν' ἢ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, «προσηλὺς ὄρωσιν» (Σχόλ.), Υ. 166· ἐντεῦθεν, ἀπὸ νέμου σεβασμὸν, εἰδομαι, ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμψὴν πονηράν, μῶρός ἐστι Εὐρ. Ἠλ. 1097· μετὰ προθ., ἐς τὴν μαντικὴν ἐσορέοντες Ἡρόδ. 4. 681· εἰσορ. πρὸς τι, προσδέλω, θεώμαι τι μετ' ἐπιθυμίας, ὡς ὡς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς (κατὰ τὸν Jebb δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ εἰσορᾶν ἐνταῦθα ἐκφράζει τὸ μετ' ἐπιθυμίας ὄραν) Σοφ. Ἀντ. 30·—καθόλου, προσδέλω ἀτενῶς, ἀσκαρδαμυκτῇ, ἔμαθον δ'... ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος Δίσχυλ. Πέρσ. 109, Εὐρ. Μῆδ. 264.

3) βλέπω διὰ τῆς διανοίας, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐκ εἰσορᾶς: Σοφ. Ἠλ. 997, Φ. 501, κτλ. 4) ἐπὶ ὠργισμένων θυμῶν, τιμωρῶ, θεοὶ γὰρ εὐ μὲν ὅψ' εἰσορόωσι, ἀντὶ ὧς μὲν εὐ δέ, βραδέως μὲν. ἀλλ' αὐστηρῶς τιμωροῦσι, Σοφ. O. K. 1536, πρβλ. 1370.

5) ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ μή, ὡς τὰ ἀπλά ῥήματα ὄρω, βλέπω, ἀλλ' εἰσορά μὴ σκηψῖν οὐκ οὖσαν τίθης, ἀλλὰ κύτταξε μήπως ἢ πρόφασί σου εἶναι ἀνυπαρκτος, ὁ αὐτ. Ἠλ. 584.

εἰσορμάω, εἰσάγω μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενά Δωριεῖ Μοῦσῃ ῥυθμὸν Ἀνθ. Π. 7. 707:—Ἰλαθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς εἰς..., μετ' αἰτ., θάλαμον εἰσορμωμένην Σοφ. Τρ. 913· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἰσορμᾶν εἰς τόπον Πλούτ. 2. 774F.

εἰσορμίζω, ὁρμίζω εἰς λιμένα.—Παθ., εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, ἐπὶ ναυτιλομένων, εἰσορμίσθοντας Ξεν. Πόροι. 3.1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., εἰς τὸν ποταμὸν εἰσώρμισαντο Πλούτ. Κίρ. 12.

εἰσορούω, εἰσορμῶ, εἰς δ' ἐσόρουσε βοάσαις, «ἔσω ὠρμήσει» (Σχόλ.), Πινδ. O. 8. 52.

ἔσος, ἦ, ὄν [Γ], Ἐπ. τύπος ὡς τὸ ἔσος, = ἴσος, ὁμοῖος, Ὀμ., ὅστις ὁμοῖος μεταχειρίζεται τοῦ ἐπιθ. τοῦτου μόνον τὸ θηλ. ἐνικ. καὶ πληθ., καὶ μόνον εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις: 1) ἐπὶ εὐνοχίας, οὐδὲ τί θυμὸς δευτέρου δαιτὸς εἴσης, οὐκέτι δὲ ἡ ψυχὴ τίνος ἐνδεῆς ἦν τροφῆς «πᾶσιν ὁμοίως, ἢ ἰσομοίρῳ ἢ μεριστῇ» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 468, 602, κτλ. ἢ λέξις ἥτο κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐν θυαῖσι γινόμενων εὐνοχῶν καὶ ἐν ἐστίασει ξένου (διότι ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες ἐλάμβανον τὰ ἐκλεκτότατα μέρη) αὕτη εἶναι ἡ συνηθεστάτη τῆς λέξεως χρῆσις.

2) ἐπὶ νεῶν, ἰσόρροπος, ἰσοκλινής, νηὸς εἴσης Ἰλ. O. 729, Ὀδ. Γ. 10· νῆες εἴσαι Ε. 175, Ζ. 271· νῆας εἴσας Ἰλ. Α. 306, Β. 671, κτλ.· νηυσὶν εἴσης Ὀδ. Δ. 578, πρβλ. ἀμφεῖλίσσα.

3) ἐπὶ ἀσπίδος, ἴση πανταχόθεν, δηλ. ἐντελῶς στρογγύλη, ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν Ἰλ. Μ. 294, Ν. 157, 160, κτλ. 4) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἰσόρροπος, ὁρθός, φρόνιμος, δίκαιος, Λατ. mens aequa, φρένας ἐνδον εἴσας Ὀδ. Δ. 337, Ξ. 178, Σ. 248.

εἰσόττε, ἀντὶ εἰς ὅτε, καθ' ὃν χρόνον, ὅταν, Ὀδ. Β. 99· ἴδε πρὸθ. εἰς Π. 1.

εἰσοχετεύω, ὀχετεύω ἐντός, Ἠλιδ. 9. 3, «εἰσώχετεύσαν, ἔνδον μετέφερον» Σουῖδ., Ξωπάρ. σ. 649.

εἰσοχῆ, ἦ, (εἰσέχω) κοιλότης, κοίλωμα, ἀντίθ. τῷ ἐξοχῇ, Στράβων 125. 536. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70, κτλ.

εἰσοφίς, εὐς, ἢ, τὸ εἰσορᾶν καὶ ἐξετάζειν, τὰ γὰρ κακὰ παραδείγματα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἰσοψῖν τ' ἔχει, διότι τὰ κακὰ παραδείγματα παρέχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ ἐξετάσῃ τις καὶ νὰ τὰ παραβάλῃ πρὸς τὰ καλὰ, Εὐρ. Ἠλ. 1085.

εἰσόψομαι, μέλλ. τοῦ εἰσοράω, Ἰλ. Ε. 212, Ω. 206.

εἰσπαίω, ἀορ. εἰσάπαισα, εἰσορμῶ, βῶν γὰρ εἰσάπαισεν

Οἰδίπους Σοφ. O. T. 1252, Ξέναρχος παρ' Ἀθην. 63F· μετ' αἰτ. τόπου, κρυπτόν λόγον εἰσπάσας Εὐρ. Ρῆσ. 560.

εἰσπαράδωμαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, Φίλων 2. 432.

εἰσπέμω, πέμπω εἰς..., ἀνὴρ δδ' οὐκ ἀσχημος... οὐ γέ μ' εἰσπέμεις δόμους, εἰς οὐ τοὺς δόμους πέμπεις με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 850· ἐσπέμπει (ὁ Θεμιστοκλῆς) γράμματα ὡς τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην Θουκ. 1. 137· πέμπω τινὰ παρ' ἐμοῦ, παρουσιάζω τινὰ, μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας Σοφ. O. T. 705, Ἀνδοκ. 20. 16· ῥήτορας εἰσπ., στέλλω αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον, δίδω εἰς αὐτοὺς ὁδηγίαν, Πλάτ. Εὐθύδ. 305B, πρβλ. Νόμ. 671D.

εἰσπεράω: μέλλ. -άσω (ᾶ), Ἰων. -ῆσω, διαπερῶ ἀπέναντι εἰς, Χαλκίδα τ' εἰσπερήσα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653.

εἰσπέτομαι: μέλλ. πηθήσομαι: ἀορ. εἰσπετάμην (ὥσπερ ἐκ ῥήματος εἰσέπταμαι), ἀλλ' ὡσαύτως ἐν ἐνεργ. τύπῳ -έπτην Ἀθην. 395A, Πλούτ., κτλ.: παθ. τὸς ἀρίστους -πετασθῆναι εὐρῆται παρ' Ἀριστ. ἐν Ἰστ. Ζ. 9. 40, 15:—πέτομαι εἰς ἢ ἐντός..., μετ' αἰτ., κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην Ἰλ. Φ. 494· εἰς τὸν ἀέρα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1173· μεταφ. ἐπὶ φημῇ, Ἡρόδ. 9. 100, 101.

εἰσπηδάω: μέλλ. πηδήσομαι, πηδῶ ἐντός, ἐς τὰς ἑλμυνας Ἡρόδ. 4. 132· εἰς τὸν πηλὸν Ξεν. Ἀν. 1. 5. 8. 2) εἰσορμῶ, ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης, εἰσπηδήσας πρὸς με νύκτωρ Μειδίας, Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 5· εἰς τὴν οἰκίαν ὁ αὐτ. 539. 27.

εἰσπίπτω: μέλλ. -πεσοῦμαι: ἀορ. -έπεσον:—πίπτω ἐντός, πίπτω μέσα εἰς..., ἀλλὰ συνήθως μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, εἰσορμῶ, ἐπιφανομαι ἐξαίφνης, ἐς πόλιν Ἡρόδ. 5. 15· ἐς τὰς νέας ὁ αὐτ. 8. 56· ἐς οἰκήματα Θουκ. 2. 4, κτλ.: ἀπολ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. 4. 24:—ποιητ. μετὰ ὁστ. ἐσπίπτει ὁμοῖος Εὐρ. Ἰων. 1196: ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 35. 2) ἀπλῶς πίπτω ἐντός εἰς, οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν· καὶ τι αὐτῶν μέρος.. προσδισσθέν.. ἐσέπεσαν ἐς τοῦ χωρίου ἰδιώτου Θουκ. 1. 106· ἐς χαράδρας ὁ αὐτ. 3. 98, κτλ.: ἐσπ. ἐς ἐρκτήν, πίπτομαι εἰς φυλακὴν, ὁ αὐτ. 1. 131· οὕτω, παρὰ ποιηταῖς, μετ' αἰτ. ἐπεσοῦσα δικτύων βρόχους Εὐρ. Ὀρ. 1315· ὄχλον γὰρ ἐσπεσεῖν ἡσυχνοῦμεν, νὰ υπάγω εἰς τὸ πλῆθος ἡσυχνοῦμεν, ὁ αὐτ. Ἐλ. 415· εἰσπ. πέπλους, ζητεῖν καταφυγίον ὑπὸ τοὺς πέπλους, ὁ αὐτ. Τρω. 1181· κτύπου κέλευθον ἐσπεσόντος, ἐλθόντος, γενομένου θορύβου ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ αὐτ. Ὀρ. 1312.

3) περιέρχομαι εἰς τινα κατὰστασιν, εἰσπ. δούλειον ἡμαρ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 99· ἐμφορᾶν αὐτῶν 983· γῆρας ὁ αὐτ. Ἰων 700· παρὰ Θουκ. 4. 4 ἥδη διορθῶται ἐπέπεσε. II. ἐπιπίπτω, προσδύλω, τινὰ Ἡρόδ. 1. 63, Σοφ. Αἴ. 55· ὡσαύτως, ἐσπ. ἐς τὸν πεζὸν Ἡρόδ. 4. 128· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 4. 25.

εἰσπίττω, ποιητ. τύπος τοῦ εἰσπίπτω, (ἴδε πίττω), πτέρυγας εἰσπίττων ἑμάς Εὐρ. Τρω. 751.

εἰσπύρρημι, ἀπαρ. -πυρράναι, = εἰσφρέω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 6, 3.

εἰσπλέω: μέλλ. -πλεύσομαι, εἰσέρχομαι πλέων, εἰς τόπον Θουκ. 2. 86, 89, κτλ.: ποιητ. μετ' αἰτίας, Σοφ. O. T. 423 (ἴδε ἐν λ. ἀνορμος), Εὐρ. Ι. T. 1389· οὕτω καὶ Θουκ. 1. 24. 2) ἀπολ., πλέω μέσα εἰς, ἐπ' ἀριστερὰ εἰσπλέοντι, εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ εἰσπλέοντος, Ἡρόδ. 6. 33· ναυοὶ ταῖς μεγίσταις ἰκανὸν εἰσπλεῖν Πλάτ. Κριτί. 115D· τοῦ τ' ἐκπλέοντος εἰσπλέοντας τ' ὁψεται Πλάτων Κωμικός ἐν Πλούτ. Θεμιστ. 32· οὐδὲν εἰσπλεῖ τισι, οὐδὲν εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα αὐτῶν, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 29· ἐπὶ σῖτου, εἰσάγομαι, Δηγ. 466. 24.

εἰσπληρῶ, ἐντελῶς πλήρω, Διογ. Α. 10. 142.

εἰσπλοια, ἢ, θαλάσσια εἰσόδος εἰς λιμένα, Ἐτυμ. Μ. 89, 35.

εἰσπλοος, συνήρ. -πλοος, ὁ, τὸ εἰσπλέειν, ἢ εἰσελθεῖν πλοῖον εἰς λιμένα, Θουκ. 7. 22, Ξεν. Ἐλλ. 2. 2. 9.

II. ἢ εἰσόδος λιμένος, οἱ ἔσπλοι τοῦ λιμένος Θουκ. 4. 8· οἱ ἔσπλοι ὁ αὐτ. 7. 24· λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἰσπλουν Πλάτ. Τίμ. 25A.

εἰσπνευσίς, εὐς, ἢ, ἡ εἰσπνοή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκπνευσίς, παρὰφρ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5.

εἰσπνευστός, ἢ, ὄν, δὲ δύναται τις νὰ εἰσπνεύσῃ, Νικητ. Δαβ. σ. 688, ἐκδ. Μί.

εἰσπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, εἰσάγω πνοήν, «τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου», ἀντίθετον τῷ ἐκπνέω, ὁ δὲ καθυδῶν ἐκπνεῖ μάλλον ἢ εἰσπνεῖ Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7.

II. φυσὸς ἐπ' αὐτὴν εἰς τινα, δαδῶν γ' ἐμὲ αὐτὰ τις εἰσπνευσε μυστικῶτάτῃ Ἀριστοφ. Βάτρ. 314 (οὕτω παθ., ἀνέμῳ εἰσπνεῖσθαι Φιλόστρ. 57)· τινι Αἰλ. Π. Ἰστ. 3. 12.—ἐπειδὴ δὲ παρὰ Λακεδαιμονίους ἐσημεινεν, ἐμπνέω ἔρωτα εἰς τινα:—ἐντεῦθεν, ὁ ἐραστὴς ἐκαλεῖται παρ' αὐτοὺς εἰσπνήλας ἢ εἰσπνήλος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, ἴδε σχόλ. εἰς Θεοκρ. 12. 13, Benti. Καλλ. Ἀποσπ. 169· πρβλ. αἰτίας.

εἰσπνοή, ἢ, τὸ εἰσπνεῖν, εἰσπνευσίς, ἀναπνοή.. ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστὶ τὸ δὲ εἰσπνοή Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7.

εἰσπνοός, ὄν, εἰσάγων πνοήν, εἰσπνέων, Ἰππ. 1190A.

εἰσποιέω: μέλλ. -ῆσω, δίδω εἰς υἱοθεσίαν, Λατ. dare adoptivum alicui, εἰσποιεῖν, υἱὸν τινι Πλάτ. Νόμ. 878A· εἰσπ. τὸν



παῖδα εἰς τὸν οἶκόν τινος Δημ. 1054. 20· τοὺς σφετέρους παῖδας εἰς ἑτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν Ἰσαῖος 81. 25· (ἀλλὰ ἡ αὐτὴ φράσις κεῖται καὶ ἐπὶ πατρὸς κτωμένου τέκνον, ὁ αὐτ. 58. 53)· προσέτι, εἰσπ. τινα εἰς τὰ χρήματά τινος, καθιστάν αὐτὸν κληρονόμον, ὁ αὐτ. 81. 2· εἰς τοῦτον τὸν κλῆρον αὐτὸς 24· εἰς οὐσίαν αὐτοῦ 27, κτλ.· εἰσπ. αὐτὸν Ἀμμωνί, διακρησσειν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἀμμωνίου, Πλουτ. Ἀλέξ. 50·—Μέσ. υἱοθεῶ, Λατ. adoptivum facere, Δημ. 1091. 3, κτλ.·—Παθ., εἰσποιοῦσθαι πρὸς τινα, υἱοθετεῖσθαι ὑπὸ τινος, ὁ αὐτ. 1088. 28· ἐπὶ τῷ ὀνομά τινος ὁ αὐτ. 1091. 14·—Πρβλ. ἐκποιεῶ. 2)

καθόλου, εἰσπ. τινας εἰς λειτουργίαν, εἰσάγω νέους χορηγούς εἰς δημοσίαν λειτουργίαν, ὁ αὐτ. 462. 20, 28· τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνῶν αὐτόν, εἰσεδίδασκε αὐτὸν ὡς συμμετοχόν, Δεινάρχ. 94. 23·—ὡσαύτως, εἰσπ. ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰσάγων ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, Λουκ. πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 9· εἰσποίων αὐτὸν εἰς τὴν ἐκείνου (τοῦ Σύλλα) δύναμιν, εἰσορμῆσας, εἰσπηδήσας εἰς τὴν ἐκείνου δύναμιν, ὡς τελευτήσαντος, Πλουτ. Πομπ. 16· ἢ τὸν Ἡσιόδω Θεογονίαν εἰσποιήσαντα, ἢ τὸν ἀποδόντα τὴν Θεογονίαν εἰς τὸν Ἡσιόδον, Πaus. 9. 27, 2.

εἰσποίνης, εἰς, ἡ, υἱοθεσία, Ἰσαῖος 81. 10, Πλουτ. Ὁθων 16, κ.τ.λ.

εἰσποιοῦν, βῆμ. ἐπιθ.; δεῖ εἰσποιεῖν, Θεόδ. Πρὸδρ. σ. 465. εἰσποιοῦν, ἡ, ὄν, υἱοθετεῖ, Λυσ. Ἀποσπ. 33, Δημ. 1088. 4, 1390. 8.

εἰσπομπή, ἡ, τὸ εἰσπέμπειν, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἰστ. 2. 6·—«εἰσπομπή, εἰσβολή» Σουῖδ.

εἰσπορεύω, ὁδηγῶ εἰς, οἰκαδ' εἰσπορευέτω Εὐρ. Ἠλ. 1285. —Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., πορεύομαι εἰς, εἰσέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.

εἰσπράκτης, ου, ὁ, ἀπαιτητής, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἀντὶ τῶν λέξεων ἐργοδιώκτης ('Εξοδ. Ε', 6 καὶ 13) καὶ φορολόγος ('Ἰωβ ΛΘ', 8).

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, «ἐπαίτης» (ὅπερ διορθωτέον ἐπαυτητής) Ἡσυχ.

εἰσπραξις, εἰς, ἡ, ἡ συλλογή, παραλαβὴ τῶν φόρων ἢ ὀφειλῶν, παρεσκευάζοντο... διὰ τοῦ θυμάτος τὴν ἐσπραξίν ἐσβαλοῦντες, νὰ εἰσβάλλωσιν ἐπὶ προσφάσει τοῦ θυμάτος, Θουκ. 5. 53· τῶν εἰσφορῶν Δημ. 702. 13· βαρύνεσθαι... ἀδίκους εἰσπράξεσι, ἀδίκους ἀπαιτήσεσι χρημάτων κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 4957. 5.

εἰσπράσσω, Ἀττ. -πτω· μέλλ. -ξω·—εἰσπράττω, «συναῶ» ὀφειλάς ἢ φόρους, κτλ., Σουλ. Ἐπιγρ. 82. 18, Πλάτ. Νόμ. 949D, Δημ. 518, κτλ.· τινὰ, ἔκ τινος (προσώπου), ὅτι τοσοῦτον πληῖθος χρημάτων εἰσπράξατο τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκεν Ἰσοκρ. 111E, Δημ. 704. 7, 1227. 9· κτλ.· ἔκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον, δὲν τὰ ἐξήτησε παρὰ τοῦ δημοσίου, ψήρισι· παρὰ Δημ. 265. 15·—Μέσ., εἰσπράττω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω, ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσπράξατο, κακὴν δίκην, Εὐρ. Ι. Τ. 559· ἀλλὰ τὸ μέσ. (μετὰ παθ. προκμ.) συχνάκις ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ἐνεργ., Δημ. 564, ἐν τέλει οὐτως, Εὐρ. Ι. Τ. 260, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκρέω, ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσερεῖν πάντα τὰ ρεύματα Πλάτ. Φαίδων 112A, κτλ.· μεταρ. πλούτους εἰσρεῖ εἰς τὴν πόλιν Ἰσοκρ. ἐνθ' ἀνωτ., τὸ νόμισμα εἰσερρῶ εἰς τὴν Σπάρτην Πλουτ. Λυκούρη. 30· τὸ πάθος εἰσερρῶ, εἰσερρευσε, Πλάτ. Φαῖδρ. 262B· ἐπιστήμη εἰσερεύει ὁ αὐτ. Φιλῆ. 62C· ἀμάρτημα εἰσερεῖ Διον. Ἀλ. π. Ρηθ. 10. 17· πόθος εἰσερρῶ πάντας Πλουτ. Νουμ. 20.

εἰσπρήμα, τό, τὸ εἰσπρέσθαι, Ἡσυχ.

εἰσπύω, πτύω ἐντός, γενομένων δὲ τῶν νεοτῶν τῆς ἀλιυριζούσης μάλιστα γῆς διαμασησάμενος εἰσπύει τοῖς νεοττοῖς διοικῶν τὸ στόμα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 7, 5· πρβλ. ἐμπύω.

εἰσρέω· μέλλ. -ρεύσομαι (σπανιώτατ. παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως παθ. μέλλ. -ρυθήσομαι Ἰσοκρ. 187A· ἄρ. -ερρύν·—χύνωμαι ἐντός, Εὐρ. Ι. Τ. 260, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκρέω, ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσερεῖν πάντα τὰ ρεύματα Πλάτ. Φαίδων 112A, κτλ.· μεταρ. πλούτους εἰσρεῖ εἰς τὴν πόλιν Ἰσοκρ. ἐνθ' ἀνωτ., τὸ νόμισμα εἰσερρῶ εἰς τὴν Σπάρτην Πλουτ. Λυκούρη. 30· τὸ πάθος εἰσερρῶ, εἰσερρευσε, Πλάτ. Φαῖδρ. 262B· ἐπιστήμη εἰσερεύει ὁ αὐτ. Φιλῆ. 62C· ἀμάρτημα εἰσερεῖ Διον. Ἀλ. π. Ρηθ. 10. 17· πόθος εἰσερρῶ πάντας Πλουτ. Νουμ. 20.

εἰσροή, ἡ, = τὸ εἰσερεῖν, εἰσρυσίς, Αἰλ. π. Ζ. 1. 53, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. 570, 37.

εἰσροός, συνηρ. εἰσρυσίς, εἰσροή, τὸ εἰσερεῖν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8.

εἰσπράσσομαι, μέσ., ἔλκω, σύρω πρὸς ἑμαυτὸν, ἐκτείναντες δὲ οἱ ἄνδρες τὰς χεῖρας εἰσπράσσαντο τὸν Λῶτ πρὸς αὐτοὺς εἰς οἶκον καὶ τὴν θύραν τοῦ οἴκου ἐκλείσαν Ἐσθ. (Γεν. 10<sup>ο</sup>, 10), Ἰων. Χρυσ. τ. 1. 355, 12.

εἰσπελίσσομαι, παθ., μυοῦμαι, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰσπελίσσεται αὐτὸν τὸ γένος Πλάτ. Πολιτ. 290E.

εἰσπύω· μέλλ. -θῶσω, θέτω εἰς, θέτω ἐν τινι τόπῳ, ἐντέλλωμι, φύσας μεγάλας ἐσθέντας Θουκ. 4. 100, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 123·

οἱ δὲ Φωκαῖες ἐν τούτῳ κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρας, ἐσθήμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἐπιπλά πάντα κτλ. ὁ αὐτ. 1. 164, 208, Θουκ., κλ.· τινὰ ἐς ἄμαξαν Ἡρόδ. 9. 25.

2) προσέτι, ἐπιθεῖναι, Ἰήσονα, ἐπὶ τε οἱ ἐξεργάσθη ὑπὸ τῷ Πηλῳ ἢ Ἀργῳ· ἐσθήμενον ἐς αὐτὴν ἑλλην τε ἐκατόμβην κτλ. ὁ αὐτ. 4. 179, Εὐρ. Ἐλ. 1566, Ξεν. Ἀλλ. 1. 6, 20· παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 4. 19.

εἰσπύωμαι, μέσ., ἀρίνω νὰ ἐκτιμήσωσι τι, εἰστιμήσασθαι, τοὺς βίους ἀναγκασθῶσιν, ὑποπτον, παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 11.

εἰσπύωμαι, ἴδε = ἐσπύωμαι.

εἰσπύω, ῥίπτω βέλη ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 9. 49. II.

ἐστ. βίβλα ἐς τὸ στρατοπέδον, ῥίπτω ἔσω δελτία προσηρημένα εἰς τὰ βέλη, εἰς., Δίων Κ. 48. 25.

εἰσπύωμαι, μέσ., τρέπω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ ἐντός, ὅταν καταπλή (ἡ σκολοπενδρα) τὸ ἀγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐν-τός ἐκτός, ἔως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἀγκιστρον, εἰθ' οὕτως εἰσ-τρέπεται πάλιν ἐντός Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37. 8.

εἰσπύωμαι, ἐντρέφω, τῇ θεῇ ἐλπίδι εἰσπυρόμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 1032D.

εἰσπύω· μέλλ. -δράωμαι, ὁρ. 6' -ἐδράωμαι·—τρέχω ἐντός εἰς, Πλαταιῆς τε καὶ περιπόλοι ἐσέδραμον Θουκ. 4. 67· βαθύν δ' εἰσέδραμε Φάσιν, ἐπὶ πλοίου, Θεοκρ. 13. 23.

εἰσπύωμαι, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι, «τρυνώνω», Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰσπύων καὶ ἐκτρυνῶν φησι τὸ παρεισελεθῆναι καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεθῆναι Εὐστ. 1532. 5, Σουῖδ.· πρβλ. ἐκτρυνῶ II.

εἰσφαίνω· μέλλ. -φᾶνῶ, πληροφορῶ, φανερώω, τοὺς ταῦτα.. εἰσφαίνοντας ἐκάλουν.. συκοφάντας Φιλόδημος παρ' Ἀθην 75A.

εἰσφέρω· μέλλ. εἰσφίσω· ὁρ. α' εἰσφηνεγκα· προκμ. εἰσενή-νοχα Ἀρχιλ. 64· ὑπερσυν. -ὄχειν Δημ. 825. 3., 705. 26.

Φέρω ἐντός, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἰσω Ὀδ. Η. 6' ἔσφ. ἀγ-γέλλας Ἡρόδ. 1. 114· ἐς τὴν πόλιν ἔσφ. ὁ αὐτ. 9. 70.

2) συνεισφέρω, τίμον εἰσενεγκῶν Ἀρχιλ. 78. [1], χρήματα Ξεν. Ἰέρ. 9. 7, Ρήτορες· εἰσφ. τινί τι, κυρίως ἐπὶ ἐράνων, Πλάτ. Συμπ. 177C, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12, Δημ., κτλ.·—Ἐν Ἀθήναις, ἀποτίω τὴν εἰσφοράν, (ἴδε τὴν λέξιν εἰσφορά II), ἔσφ. εἰσφοράν Θουκ. 3. 19, κτλ.· εἰσφοράς Ἀντιφων 117. 33, Λυσ. 150. 1· καὶ ἀπολ., εἰσφ. εἰς τὴν πόλιν Δημ. 825. 3· εἰσφ. ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 565. 15· οὕτως, ἀγαθὰ ἀλλήλοισι εἰσφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12.

3) ἐπιφέρω, προσενῶ, (παθήματα) εἰς τινα, πένθος εἰσφ. δόμοις Εὐρ. Βάχχ. 367· νόσον γυναῖδι αὐτοῦ 353· πόλεμόν τι ὁ αὐτ. Ἐλ. 38· δειλίαν ἐσφέρει τοῖς ἀλκίμοις, προσενεῖ δειλίαν εἰς τοὺς θαρραλέους, τοὺς γενναίους, ὁ αὐτ. Ἰκ. 540.

4) εἰσάγω, προτείνω, γνώμην Ἡρόδ. 3. 80· γνώμην ἔσφ. ἐς τὸν δῆμον Θουκ. 8. 67· εἰσφ. νόμον, Λατ. legem rogare, Δημ. 692. 26., 705. 26·—ἀπολ. ὡς τὸ Λατ. referre ad senatum, εἰσφ. εἰς τὴν βουλὴν περὶ τινος Θουκ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772C, 961B· τὴν δὲ βουλὴν εἰσενεγκεῖν, ὅτω τρόπῳ.. Ξεν. Ἐλλ. 1. 7, 7·—Παθ. τὰ εἰσφερόμενα [ψηφίσματα] Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15.

II. Μέσ., μετὰ παθ. προκμ., εἰσενή-νεγμα (ἴδε κατωτ.)·—φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, παρασύρω, παραφέρω, Ἰλ. Α. 495.

2) εἰσφέρω δι' ἑμαυτοῦ, εἰσκομίζω, Ἡρόδ. 5. 34, Θουκ. 5. 115, κτλ.

3) εἰσάγω, ἐς τὴν πόλιν Ἡρόδ. 2. 23· πᾶμ' εὖρε κλεινὴν ἐγκατο Εὐρ. Βάχχ. 279· λόγον ἐσφέ-ρεσθαι, προσφέρειν, κοινολογεῖν, λέγειν, ὁ αὐτ. Ἐλ. 664· ν' μινὰς εἰς τὸν οἶκον εἰσενεγγεμένη, εἰσκομίσματα μεθ' αὐτῆς 50 μνᾶς ὡς προῖκα εἰς τὴν οἰκονομίαν, Δημ. 884. 12, πρβλ. 1029. 9· προῖκα εἰσενεγκαμένη Θεοφρ. Χαρ. 22· πρβλ. ἐπιφέρω II. 1.

4) συνεισφέρω, εἰσενήνεκται.. οὐκ ἔλαττον μ' μινὼν καταβάλλω, πᾶσαν εἰσέφερετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν Πολυδ. 22. 12, 12· προσενῶ, πολλὴν ἐσέφερετο φιλονικίαν Αἰλ. II. Ἰστ. 12. 64.

5) ὡς τὸ προσφέρωμαι, ἐσθίω, τρώω, Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 19, κτλ.

III. παθ., εἰσάγομαι, Ἡρόδ. 9. 37, 41. 2) εἰσ-ορμῶ, ὡς τὸ εἰσπίπτω, Θουκ. 3. 98.

εἰσφείρομαι, εἰσχωμίζω, εἰσδιόχομαι, βῆμα δηλοῦν κατάραν, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσφείρομαι, εἰσχωμάσας, ἀλλ' εἴθε νὰ ἐρβείροτο εἰσχωμάζων, Πολυδ. Θ', 158, Γρηγ. Ναζ., κλ.

εἰσφάσας, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐσθλ., ἡ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις, Ἰπκ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 899.

εἰσφάω, Ἰων. ἀντὶ ἐσθλῶ, ἐντός συντρέβω, ἐσφάται τὸ δαστέον ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐσωτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥωγμῇσι Ἰπκ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 899.

εἰσφοιτάω, μέλλ. -ήσω, υπάγω συχνά, εἰσέρχομαι συχνά, συ-χνάω εἰς τι μέρος, ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοῦπτανίον κτλ. Ἀριστοτ. Ἰπκ. 1033· πρὸς τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 945·—ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσά-γομαι, ἐργασια τοῦτο τὸ ὕψωμα.. παρ' ἑκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν Δίων Κ. 43. 24.

εἰσφορά, ἡ, (εἰσφέρω) τὸ εἰσφερόμενον, ἡ συνηγοριή, γέλοια δ' αὐτ. ἡ ἐμὴ εἰσφορά φαίνονται ἄν, εἰ μὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσ-νεχθέντα ὥφζοι Ξεν. Οἰκ. 7. 40. II. ἐν Ἀθήναις κατ' ἀντι-



θεσίν πρὸς τοὺς συνήθεις φόρους, φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς μετοίκους καὶ εἰσπραττόμενος δι' ἰδιαιτέρων νομικῆς πράξεως πρὸς κάλυψιν ἐλλειμματος ἐν ταῖς προσόδοις, μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν, εἰσφορὰν εἰσφέρειν Ἀντιφῶν 117. 33, Θουκ. 3. 19, κτλ.· πρὸλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2. 227, Ἑρμάν. Πολ. Ἀρχ. § 162, 8. 2) καθόλου, συνεισφορά, χρημάτων Πλάτ. Νόμ. 955D· ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν φαίνεται ὅτι εἶναι πληρωμὴ εἰς λογαριασμόν τῶν τακτικῶν φόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 10. III. πρότασις, νόμου Δίων Κ. 37. 51, κτλ.

IV. εἰσαγωγή λέξεως τινος, Διογ. Λ. 7. 67.

εἰσφορέω, = εἰσφέρω, Ὁδ. Ζ. 91., Τ. 32, Θουκ. 2. 75, κτλ. 6) μέλλ. -φρήσω Ἀριστοφ. Σπ. 892, -φρήσομαι (ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ) Δημ. 93. 17· ἄορ. α' -φρήσα Πολύβ. 22. 10, 7· μέσ. παρτε. εἰσεφροῦμαι Εὐρ. Τρω. 647. Ἀφίνω τι νὰ εἰσέλθῃ, παραδέχομαι, Λατ. admittere, Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἐνθ' ἄνωτ. — Μέσ., εἰσάγω μετ' ἐμοῦ, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ. 2) ἐμφοροῦμαι, κατεσθίω, περὶ τῶν πελεκάνων, Ἀριστ. Θαυμ. 14. II. ἀμεταβ., παρτε. εἰσέρχομαι, Πολύβ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀλκίφρ. 3. 53. (Τὸ φρέω, πῖθαι. συγγενὲς τῷ φέρω, εὐρήσκει μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῶν προθέσεων δια-, εἰς-, ἐπει-, ἐκ-).

εἰσφορία = εἰσφορὰ, Ἐπιγρ. Τράλλων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 56

εἰσφύρω [ῶ], συμφύρω, ἀναμειγνύω, Μάξ. Τύρ. 28. 6. εἰσφύσεις, εἰς, διαφ. γρ. ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 10, 5, ἀντὶ εἰ φύσεις.

εἰσχειρίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, = ἰσχειρίζω, βάλλω τι εἰς τὰς χεῖρας τινος, ἐμπιστεύομαι, εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις.. ὠρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχειρίσειεν Σοφ. Ο. Τ. 384, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb.

εἰσχω, μέλλ. -χω, ἐγχέω, «χύνω μέσα», ἐπεὶ δὲ ἀμείλῃσω τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ζύλινα ἀγγεῖα κοῖλα κτλ. Ἡρόδ. 4. 2· λευκὸν εἰσχεῖς γάλα Εὐρ. Κῦκλ. 389. — Παθ. μετὰ Ἐπ. συγκεκομμένου ἁόρ. ἐσχεύματι [ῶ], χύνομαι μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ἐσομηνῶς ἐσέχοντο ἐς πόλιν, ἐν σπουδῇ ἐχύθησαν εἰς τὴν πόλιν, Ἰλ. Φ. 610.

εἰσχηκαν (= ἐσχηκαν, ἐσχήκασι), Ἐπιγρ. Γυθείου L. et F. 242a. — Πρὸλ. καὶ Συναγ. Δεξ. Ἀθην. Κουμανούδη.

εἰσχυσις, ἡ, ἀνάχυσις, λιμνοθάλασσα, Πτολ. 2. 3.

εἶσω, εἶω, ἐν χρήσει παρ' Ἐπ., Ἀνρ. καὶ Τραγ. ποιηταῖς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐὰν ἀπαιτῆται σπονδεῖος ἢ ἱαμβός· τὸ δὲ εἶω (ἵδως) ἢ ἐς πρὸθ. ἀντὶ τῆς εἰς) ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἰωσι καὶ πάλ. Ἀττ. πεζογράφοις· ἀλλὰ παρὰ τοῖς λοιποῖς πεζοῖς καὶ παρὰ τοῖς κομ. ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος ἦτο τὸ εἶσω, ἐνῶ τὸ ἐπέρρ. εἶωθεν καὶ τὰ συγκρ. καὶ υπερβ. εἰώτερος, εἰώτατος, εἰωτέρω, εἰωτάτω φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ μόνον ἐν χρήσει τύποι: — Ἐπέρρ. ἐκ τῆς πρὸθ. εἰς ἢ ἐς, μέσα εἰς, εἰς τὰ ἐντός, Λατ. intus, ἡ, μὴ τοῖς ἀπαγγελίῃσι καὶ εἶσω, μήπως τις φέρῃ τὰ νέα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, Ὁδ. Δ. 775· οὕτω, εἶπατε δ' εἶσω Γ. 427· ὡσαύτως, εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξεν βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, «ἐντός δὲ τῇ ἀσπίδι κατέαξε πλῆξας πέτρα μυλοειδέϊ» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Η. 270· οὕτως, δασέα δ' εἶσω ἐθλάσεν Ὁδ. Σ. 96· εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρῶα Ἰλ. Ν. 553· — οὕτω βραδύτερον, ἐσομένοιο δ' εἶσω κατέσταν Πίνδ. Π. 4. 240· εἶσω κομίζω Αἰσχύλ. Ἀγ. 1035· πέπληγμαι.. εἶσω αὐτόθι 1343· εἶσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἶσιθ' Ἀριστοφ. Πλ. 231· ἡγεῖσθαι εἶσω, φεύγειν εἶσω Σεν. Κύρ. 2. 3, 21., 7. 5, 26· παρακαλεῖν εἶσω ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 6, 5. 6) ὅταν ἀκολουθῇ πτώσις, ὁ Ὀμηρὸς προτιμᾷ τὴν αἰτία., δύναι δόμον Ἀἴδος εἶσω Ἰλ. Γ. 322· πέρησε δὲ δόστον εἶσω αἰχμὴ Ζ. 10, Δ. 460, κτλ. ἡγήσατο.. Ἰλίου εἶσω Δ. 71· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι.. δόμον Πηληϊόν εἶσω Σ. 441· ἐπὶν ἀγάγησιν εἶσω κλισίῃν Ω. 155· ἐπὶ νῆας εἶσω στρατὸν αὐτόθι 198· σπανιότερον μετὰ γεν., κατελθόντ' Ἀἴδος εἶσω Ζ. 284, πρὸλ. Χ. 425· ἐβήστω δώματος εἶσω Ὁδ. Η. 135, πρὸλ. Θ. 290 (ἀεῖποτε· ἐκεῖται τῇ ἑαυτοῦ πτώσει, πλὴν ἐν Ἰλ. Φ. 125, εἶσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον) — ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ἡ παρακολουθοῦσα τὸ εἶσω πτώσις εἶναι ἡ γεν., οἶον, Κῦκλωπος εἶσω βλεφάρων ὥσας Εὐρ. Κῦκλ. 485.

2) τὸ εἶσω πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει μετὰ ῥημάτων στάσεις σημαντικῶν (ὡς ἡ πρὸθ. εἰς I. 2), ἐνθα ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ ἐνδον, Λατ. intus, εἶσω δόρπον ἐκόσμιε Ὁδ. Η. 13· ἄντρον εἶσω ναῖουσα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 6· εἶσω καθῆσθαι Αἰσχύλ. Χο. 919· θακεῖν Σοφ. Αἴ. 105· τὸ εἶσω μέτωπον, τὸ ἐσωτερικόν, Θουκ. 3. 21· εἶσω τὴν χεῖρα ἔχειν ἀναδεξιμένην Δημ. 420. 10. 6) μετὰ γεν., μένειν εἶσω δόμων Αἰσχύλ. Θῆβ. 232· εἶσω πυλῶν αὐτόθι 557· εἶσω στέγης Σοφ. Τρ. 202· εἶσω εἰφόρος, ἐντός ἀποστάσεως εἰφόρος, Εὐρ. Ὀρ. 1531· εἶσω τῶν δπλων, ἐντός τῶν βαρέως ὀπλισμένων στρατιωτῶν, Σεν. Ἀν. 3. 3, 7., 3. 4, 26· εἶσω τῶν ὁρέων, ἐντός τῶν ὁρέων, αὐτόθι I. 2, 21· εἶσω δὲ τούτων ἐς τὴν Ἰοττιαίαν καὶ Πιερίαν οὐκ ἀφίκοντο Θουκ. 2. 190· εἶσω βέλους, ἐντός τοξεύματος, Ἀρρ. Ἀν. 1. 6· — ὡσαύτως ἐνίοτε ὅπου ἦτο δυνατόν νὰ τεθῇ ἔξω, ὡς, τὰ δένδρα τῆς

δδοῦ ποιεῖν εἶσω, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, ὅλ. παρὰ τὴν δδόν, Δημ. 1278. 4· εἶσω τῆς εἰρωνείας ὁ αὐτ. 1428. 4.

εἶω, ἐπὶ χρόνου, ἐντός, Ἑρμογέν., Ἰππόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ.

III. περὶ συγκρ. καὶ υπερβ. ἴδε ἐν λ. εἶω.

εἰσωθέω: μέλλ. -ωθήσω καὶ -ώσω, ὥθω εἶσω, τι εἰς τι Ἰππ. π. Ἀρρ. 800, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 1, σ. 49: — Μέσ., ὥθω ἑμαυτὸν εἶσω, εἰσορμῶ, Σεν. Ἀν. 5. 2, 18· ἐν Ἀππ. Ἑμφυλ. 4. 78 εὐρίσκομεν τὸν τύπον εἰσωθίζομαι.

εἰσωπός, ὢν, (ὥψ) θεωρῶν, βλέπων, κατὰ πρόσωπον, εἰσωποῖ δ' ἐγένοντο νεῶν [οἱ Ἀχαιοί], «ἐν ὧσι τὰς ναῦς ἐβλεπον... τοῦτέστιν, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 653·

παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἀρατ. 79. 2) ἀπολ. τῇ ῥ' οἴγ' αὐτικά νηὶ διέξ' Ἀχερουσίδος ἀκρῆς εἰσωποῖ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν, «εἰσωποῖ, ἐναντίοι, ἐσώτεροι γεγόμενοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 751.

εἰσώτηρ, ἡ, (ὁστέον) ὁστέομητις, ὁστέοδεξιόν, Λατ. ossuarius, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824. 13-2850· ἴδε Βοικχ. σ. 535 καὶ πρὸλ. ὑπόστασις. — Πρὸλ. καὶ Συναγ. Δεξ. Ἀθην. Κουμανούδη ἐν λέξει.

εἶτα, Ἰων. εἶτεν (πρὸλ. εἵπειτα, -εν), Ἐπέρρ. δηλοῦν τὴν ἀκολουθίαν πράξεως ἢ καταστάσεως: 1) ἐπὶ ἀπλῆς χρονικῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογίας τινός, ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα, εἵπειτα, Λατ. deinde, πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς .., εἶτα δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῇ Σοφ. Πλ. 260, Πλάτ., κτλ.· μετ' ὀλίγον, εἶτα δ' ἐγγενῆς φανήσεται Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 452· εἶτα τί τοῦτο; εἵπειτα, τί με τοῦτο; Ἀριστοφ. Νερ. 347, Πλάτ. Πρωτ. 309A· ὦ τάν, ἀκούσον, εἶτα διάκρινον τότε Ἀριστοφ. Ἰππ. 1036· — συγνάκις ἐπαναλαμβάνεται, ἐνίοτε μάλιστα, ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ εἵπειτα, ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, εἵπειθ' ὁ δευτέρος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενῆς Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπρασχομένη» 1, ἐν Ἀδύλ. 17, κτλ.

2) τὸ εἶτα, συγνάκις εὐρηταί μετὰ παρεμφατικῶν ῥημάτων προηγουμένης μετοχῆ. ἐνθα ἡ μετοχὴ δύναται νὰ τραπῇ εἰς παρεμφατικὸν ῥῆμα καὶ τὸ εἶτα νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ εἵπειτα .., δηλουμένης οὕτω δυσπιστίας τινός, μὴ μοι προτείνων κέρδος εἴτ' ἀποστέρει Αἰσχύλ. Πρ. 777· ἄρα κλύουσα, μήτηρ, εἴτ' ἔρξεις κακῶς; Εὐρ. Ἥλ. 1058· πρὸλ. Σοφ. Ἥλ. 52, Αἴ. 460, 1092, 1094, Σεν. Ἀν. 1. 2, 5, κτλ.· πρὸλ. εἵπειτα 1. 3. II. ἐπὶ ἐρωτήσεων ἢ ἀναρτημάτων πρὸς ἀγλῶσιν ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, περιφρονήσεως, σαρκασμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ λοιπὸν ..; καὶ τότε ..; καὶ ..; καὶ ..; καὶ ..; εἶτα, ὁ αὐτ. 1019, πρὸλ. Ὀ. Κ. 418· εἴτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ; Εὐρ. Ἀνδρ. 666· κατὰ πούστιν ἡ δίκη; ὁ αὐτ. Φοῖν. 548· εἴτ' ἐσίγας, Πλούτος ὦν Ἀριστοφ. Πλ. 79· εἴτ' ἀνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προΐναι ὁ αὐτ. Νερ. 1214· εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε; Δημ. 16. 11· οὐ γὰρ οἴεσθε δεῖν χρήματα εἰσφέρειν, εἶτα θαυμάζετε ..; ὁ αὐτ. 579. 27· εἴτ' οὐκ ἐπωδούε φασιν ἰσχύειν τινέας; Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 15· εἴτ' οὐ περιεργὸν ἔστιν ἀνθρωπος φυτὸν; Ἀλκιεῖς ἐν «Μανδραγοριζομένη» 1, κτλ.

εἵται, γ' ἐν παθ. πρkm. τοῦ ἐννυμ, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἵται Ὁδ. Α. 191.

εἵτε, Δωρ. αἵτε, συνήθως δις τιθέμενον, εἵτε .., εἵτε .., Λατ. sive .., sive =, θεωρουμένων τῶν δύο μερῶν ὡς ἰσοδυναμούν· ἐν Σοφ. Ἥλ. 606 ἐπαναλαμβάνεται τρίς, κήρυξέ μ' εἰς ἀπαντας, εἵτε γρῆς κακῆν εἵτε στόμαρον εἴτ' ἀναιδεῖας πλέαν: — παρ' Ὀμ. μετὰ τὸ πρῶτον εἵτε ἐνίοτε τίθεται ἡ καί, (ὅπερ ὅμως γράφεται νῦν εἴ τε καί) Ἰλ. Β. 394, κτλ.· εἴτ' οὖν .., εἵτε .., Σοφ. Ο. Τ. 1049· εἴτ' οὖν .., εἵτε καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 843· εἴτ' οὖν .., εἴτ' οὖν .., ὁ αὐτ. Χο. 683· εἵτε .., εἴτ' ἄρ' οὖν .., Σοφ. Φ. 345· εἵτε .., εἴτ' αὐτὸ Πλάτ. Φίλ. 34B· εἵτε καί .., εἵτε καί .., ὁ αὐτ. Πολ. 471D: τὸ πρῶτον εἵτε ἐνίοτε παραλείπεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἔστινος, αἴτ' οὖν ἀστέος Πίνδ. Π. 4. 138· αἰνεῖν, εἵτε με ψέγειν θέλεις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1403· μύρινα γ', εἴτ' ἐχιδν' ἔφθ ὁ αὐτ. Χο. 994· λόχοισιν, εἴτ' ἔργοισιν Σοφ. Ο. Τ. 517, πρὸλ. Τρ. 136· ἐτι δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, πόλις, εἵτε ἰδιώται Πλάτ. Νόμ. 864A, πρὸλ. 907D, Σοφ. 224E· τὸ πρῶτον εἵτε ἐνίοτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ εἰ, ὡς εἰ .., εἵτε .., ultimum.. an .., Ἡρόδ. 3. 35, Αἰσχύλ. Χο. 768, Εὐρ. 468, κτλ.· εἰ μὲν .., εἵτε .., Σεν. Κύρ. 2. 1, 7· ἐνίοτε τίθεται ἡ ἀντὶ τοῦ δευτέρου εἵτε, Εὐρ. Πλ. 895, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D· ἡ ἀντὶ τοῦ πρῶτου, Σοφ. Αἴ. 178, Εὐρ. Ἀλκ. 114.

III. ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς τὸ εἰ ἐπὶ πλαχίας ἐρωτήσεως, Ὁδ. Γ. 90, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ., πρὸλ. εἰ Β. 5.

εἵτε ἀντὶ εἵητε ὁ πλ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἵμαι (ὑπάρχω), ποῖοι κ' εἵτετ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν Ὁδ. Φ. 195.

εἵτεν, Ἰων. ἀντὶ εἵτα, ὡς τὸ εἵτεν ἀντὶ εἵπειτα, Σκύμωνος Χίου Περιήγησις 501.

εἴ τις. εἴ τε, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. εἰ Α. VI. 4 δ.

εἴω, ἔπ. ἀντὶ εἶω, ὦ, ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ εἵμαι (ὑπάρχω).

εἴωθα, ὁ πρkm. (μετὰ σημ. ἐνεστ.) τοῦ εἶω, ὁ ἴδε.

εἰωθότως ἐπέρρ. τοῦ εἴωθα, κατὰ τὴν συνήθη τῶν Σοφ. Ἥλ. 1456· αὐτῷ εἰωθότως, κατὰ τὴν συνήθη αὐτῷ τρόπον, Πλάτ. Συμπ. 218D.



εἶως, Ἐπ. ἀντί εἶως· ἀλλ' ἴδε εἶως ἐν τέλει.

ἐκ=πρὸ συμφωνῶν καὶ πρὸ φωνήεντος ἐξ (ἴδε ἐξ), καὶ ἐγ πρὸ τῶν γραμμάτων **εγδλμ**· — Πρὸς τις μόνον μετὰ Γενικῆς συνταγμένη· (Λατ. e, ex): — Ριζικὴ σημασία αὐτῆς, «ἐξω ἀπὸ τῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εἰς, ἀλλὰ συγνάμεις καὶ ἀπλῶς, ἀπὸ. **I. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ**, ἡ συγκατάθεσις ὁποῦν, ἀλλὰ ποικίλως τροποποιούμενη.

**1)** ἐπὶ κινήσεως ἐκ τινος (τόπου ἢ πράγματος), ἐκ Πύλου ἐλθὼν Ἰλ. Α. 269· ἐκ μάχης, δυσμενέων, ἐξ ὀλέων, ἔδρης, κτλ., Ὀμ.· ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο Ἰλ. Ι. 344, κτλ.· (ἀλλ' ἐκ χειρὸς βάλλω τὴν παῖω, πλήττω ἔχων τὸ δόρυ ἐν χειρὶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκοντίζω ἔν. Ἰλ. Α. 3. 3, 15, Κύρ. 4. 3, 16· προσέτι, ἐκ χειρὸς· μάχην ποιεῖσθαι αὐτόν· 6. 2, 16, πρὸλ. 6. 3, 24, κτλ.)· ἐκ φιαλῶν πίνειν ἔν. Κύρ. 5. 3, 3.

**2)** ἐκ θυμοῦ φίλεον, ἡγάπων αὐτὴν ἐξ ὁλης καρδίας, Ἰλ. Ι. 343· προσέτι, ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπάζεσθαι ἔν. Οἶκ. 10, 4· ἐκ θυμοῦ κλάζειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· δακρυχεῖν ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. Ὀθ. 919· ἐκ σαυτῆς λέγειν Σοφ. Ἰλ. 344· ἀκολουθῶς, ἐξ εὐμενὸν στέρνων δέχεσθαι, δέχεσθαι μετὰ εὐμενούς καρδίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 486· ἐξ ὁμιλῶν ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 528· ὀρθῶν ἐκ διφρῶν ὁ αὐτ. Ἰλ. 742· ἐξ ἀκινήτων ποδῶς ὁ αὐτ. Τρ. 875· ἐξ ἐνὸς ποδὸς ὁ αὐτ. Φ. 91· τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἑῖας ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας, οὐ ποτε ἐξ ὑπαίτιου ἀνάτιος φανοῦμαι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1318.

**3)** πρὸς δῆλωσιν μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως ἢ θέσεως εἰς ἄλλην, πολλὰκις μετ' ἀντιθετικῆς ἀναπαλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως, δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ἐν κακῶν ἔρχεται ἐκ τοῦ ἐτέρου (ἴτοι μετὰ τὸ ἐτερον), Ἰλ. Τ. 290· ἐκ φόβου φέβων τρέφω Σοφ. Τρ. 28· πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, ἀλλάττειν Πλάτ. Σοφ. 224Β, Πολιτ. 289Ε· λόγον ἐκ λόγου λέγειν Δημ. 329. 18· ἀπαλλάττειν ἐκ γόνυ Σοφ. Ἰλ. 291· ἐκ κακῶν πεφευγένοι ὁ αὐτ. Ἀντ. 437· — Ἐντεῦθεν ἡ ἐκ κατακτᾶν νὰ σημαίνει σχεδὸν τὸ αὐτὸ τῇ ἀντί, ὡς τυφλὸς ἐκ δεδουρκότος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 451· λευκὴν .. ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα ὁ αὐτ. Ἀντ. 1093· ἐλευθερὸς ἐκ δούλου καὶ πλοῦσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονώς Δημ. 270· ἐν τέλει, πρὸλ. ἔν. Ἀν. 7. 7, 28, κτλ.

**4)** πρὸς δῆλωσιν χωρισμοῦ ἢ διακρίσεως ἀπὸ ἀριθμοῦ τινος ἢ ποσοῦ, ἐκ πολλῶν πούρες, τέσσαρες ἐκ πολλῶν, Ἰλ. Ο. 680· εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων, εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων, Πλάτ. Γοργ. 525Ε· ἐμοὶ ἐκ πασέων Ζεύς ἄλγε' ἔδωκεν, εἰς ἐμὲ ἐξ ὅλων (δηλ. ὑπὲρ πάντας), Ἰλ. Σ. 431, πρὸλ. 432· ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Δ. 96, Σοφ. Ἀντ. 1137, κτλ.· πρὸλ. ἔξοχα.

**5)** ἐπὶ θέσεως, ὡς τὸ ἔξω, ἐκτός, πέραν, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαιότεροις συγγραφ., ἐκ βελῶν, ἔξω βελῶν, Ἰλ. Ε. 130, κτλ.· ἐκ καπνοῦ, ἔξω τοῦ καπνοῦ, Ὀδ. Τ. 7· ἐκ πατρίδος, ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πατρίδος, Ἰλ. Ο. 272· ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἐκάθιστο χωριστᾶ, Ἡρόδ. 3. 83· ἐξ ἠθέων, μακρὰν τῶν συνήθων μερῶν, ὁ αὐτ. 2. 142· ἐξ ὁδοῦ, ἔξω τῆς ὁδοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 113· — κατὰ ταύτην τὴν περιπτώσιν τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι τὴν πρόθ., ὡς, ἄστος ἐκ σφετέρου Ἰλ. Σ. 210· πρὸλ. Ἐρμάνου Πονηάτα 2. 55.

**6)** μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ὅπου ὑπονοεῖται προηγουμένη κίνησις καὶ ὅπου ἡδύνατο νὰ τεθῇ ἡ ἐπὶ ἢ ἐν, ὅλον, διὰ τὸ οἱ ἐκ κόρουτος .. πῦρ, ἔκαιεν ἐπὶ τῆς περιχευαίας καὶ ἔλαμπεν ἐξ αὐτῆς, Ἰλ. Ε. 4· ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο, ἐλούετο ἐν τῷ ποταμῷ (δηλ. δι' ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ), Ὀδ. Ζ. 224· — συγνάμεις μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων κρεμῶ ἢ δένω, στερεῶν, σειρῶν .. ἐξ οὐρανῶν στεφαναστέας, κρεμᾶσαντες· ἄλυσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἰλ. Θ. 19· ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα, ἐκρέμασε τὴν λύραν ἐκ τοῦ πασσαλόφου, Ὀδ. Θ. 67· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, «ἀντὶ τοῦ, τὰ πείρατα τῶν σχολίων ἐνεδεδέσθαι ἢ τοῦ ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστορίαν» (Εὔστ.), Μ. 51, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 1030, κτλ.· ἐπ' ὕδωρ ἐπιέπον [τὴν ἀδελφεὴν] ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν, ἐφέλκουσαν ἵππον (διὰ τῶν ἡνίων ἐξητημένους) ἐκ τοῦ βραχίονος, Ἡρόδ. 5. 12· — ἀκολουθῶς μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων ἔχω, κατέχω, ὡδηγῶ, ἐξ ἐκείνων ἔχων τὰς ἐλπίδας, ἔχειν τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας [ἐξητημένους] ἐξ ἐκείνων, Θουκ. 1. 84· ἐκ χειρὸς ἀγειν, ὡδηγεῖν διὰ τῆς χειρὸς, Βίων 3. 2· ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι Λουκ. Ὀνος 23· ἴδε τὰ ῥήματα δένω, πειραίνω, πέλω, πρίω III· — προσέτι τίθεται ἡ ἐκ ὅπου ὁ ἔλλην ἐθώρει τὸ μέρος ἐξ οὗ γίνεται ἡ κίνησις, ἐνθ' εἰς ἄλλας γλώσσας θεωρεῖται τὸ μέρος ἐν ᾧ τὸ πρῶμα εἶναι, οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι, οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακοῦργοι, Θουκ. 1. 8, πρὸλ. 2. 5, 13· τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας, τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, Πλάτ. Ἀπολ. 32Β· τοὺς ἐκ τῶν σκηναίων, τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς, Δημ. 284. 23· — προσέτι καὶ μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων κάθημαι ἢ ἵσταμαι, στᾶς· ἐξ Οὐλύμποιο, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἐνθα ἵστατο, Ἰλ. Ε. 154· ἐκ ἱέρροιο καθήμενος, ἐκ τοῦ ἱέρρου ἐπ' οὐ ἐκάθητο, Ὀδ. Φ. 420· καθῆσθαι ἐκ πάγων, καθῆσθαι ἐπὶ πάγων καὶ ἐπιτηρεῖν ἐξ αὐτῶν, Σοφ. Ἀντ. 411, ἴδε σημ. Jehb· ἐκ βυθοῦ, ἐν τῷ βυθῷ, Θεόκρ. 22. 40.

**7)** νικᾶν ἐκ τινος, ἔρχεσθαι νικητῆς ἐκ τινος· καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς νικῶντας καὶ ἀπαλλάσσοντας ἑαυτοὺς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ θηρίου, Ἀποκλ. Ἰωάν. ιε'. 3.

**II. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ**, ἔλλειπτ., μετ' ἀναφ. καὶ δεικτ.

ἀντωνύμ., ἐξ οὗ ἢ ἐξ οὗ τε [χρόνου], Λατ. ex quo, since, Ἰλ. Α. 6, Ὀδ. Β. 27, καὶ Ἀττ.· καὶ ἐν ἀποδ., ἐκ τοῦ ἢ ἐκ τοῦτο, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἰλ. Θ. 296, Α. 493· οὕτως, ἐκ τούτου παρ' Ἀττ. (ἀλλ' ἐκ τούτου, ἐκ τούτων ἢ ἐκ τῶνδε συγνόερον σημαίνουσι μετὰ τούτου, μετὰ ταῦτα, ἔν. Ἀπομ. 2. 9, 4, Σοφ. Ο. Τ. 235)· ἐξ ἐκείνου Θουκ. 2. 15· ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου) ὁ αὐτ. 1. 68, κτλ.· ἐκ πλείονος χρόνου ὁ αὐτ. 8. 45· ἐκ πλείστου αὐτόν· 68· ἐξ ὀλίγου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς μικρᾶς προθεσμίας, ὁ αὐτ. 2. 11 (ἀλλ' ὡσαύτως, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, Πλουτ. Καῖς. 28)· ἐκ παλαιού ἔν. Ἀπομ. 3. 5, 8· ἐκ παλαιάτου Θουκ. 1. 18.

**2)** ἐπὶ ἰδιαίτερον χρονικῶν σημείων, ἐκ νεότητος .. ἐς γῆρας Ἰλ. Ε. 86· ἐκ γενετῆς Ω. 535· ἐκ νέου ἢ ἐκ παιδός, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, συγνόον παρ' Ἀττ.· ἐκ μικροῦ παιδαρίου Δημ. 1252, ἐν τέλει· ἐξ ἀρχῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 284, κτλ.· ἐξ αἰθέρος, μετὰ τὴν αἰθρίαν, Ἰλ. Π. 365, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 87· οὕτως (ὡς ἡ πρόθ. ἀπὸ Π), ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίας ἐγένετο, εὐθύς δ' ὅτε ἐτελείετο τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. 1. 50· ἐκ τοῦ ἀρίστου, μετὰ τὸ ἀρίστον, ἔν. Ἀν. 4. 6, 21· ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν Θουκ. 1. 120· ἐκ δακρύων γελαῖν ἔν. Κύρ. 1. 4, 28, πρὸλ. Valck. ἐν Ἰπρόδ. 3. 82· ἰδίως μετὰ μετοχ., πρὸς δῆλωσιν χρονικοῦ σημείου, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἐστὶ ἐν τῷ αὐτῷ μένον συνεαττάτο ἐκ τῶν ἐπὶ προσπίπτειν, ἐκ τῶν ἐπὶ προσερχομένων, ἔν. Ἀν. 1. 8, 14.

**3)** ὡσαύτως, ὅπου ἡμεῖς λέγομεν «ἐν καιρῷ ..», «κατὰ ..», ἐκ νυκτῶν δὲ ἀνεμοι χαλεποὶ .. γίγνονται, «ἐν νυκτὶ» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 286· ἐκ νυκτός ἔν. Κύρ. 1. 4, 2, κτλ.· ἐξ ἡμέρας Σοφ. Ἰλ. 780· ἐκ μέσῳ ἁματός Θεόκρ. 10. 5· ἐκ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐκ τῶν λοιπῶν. ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ μέλλον, ἔν. Συμμ. 4, 56, Πλάτ. Νόμ. 709Ε.

**III. πρὸς δῆλωσιν.** **1)** τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἐγένετο ἡ κατασκευασθῆναι, ποιεῖσθαι ἐκ ὕλων τὰ πλοῖα Ἡρόδ. 1. 194· πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 953· εἶναι ἐξ ἀδάμαντος Πλάτ. Πολ. 616C· στρατεύματι ἐξ ἐραστῶν ἔν. Σμκτ. 8. 32.

**2)** τοῦ γεννήτορος, ἐκ τινος εἶναι, γενέσθαι, φῦναι κτλ., Ἰλ. Ζ. 206, Υ. 106, κτλ.· ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσοι (ἐνθα τὸ γένος εἶναι αἶψ. ἀπὸλ. ἢ προσδιορισμός τοῦ κατὰ τι) Ε. 896· σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης Τ. 111· ὡ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως Σοφ. Φ. 260· Πύρῳμις ἐκ Πύρῳμις Ἡρόδ. 2. 143· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 246Α· ὁ ἐκ τινος, ὁ υἱὸς τινος, Σοφ. Ἀντ. 466, κτλ.· — ὡσαύτως πρὸς δῆλωσιν πατρὸς, ἐκ Σιδῶντος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι Ὀδ. Ο. 425, πρὸλ. Θουκ. 1. 25, κτλ.· οὕτως, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ Περιπατικοί, Λουκ. Ἀλ. 43· ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, ὁ Ἀκαδημαῖος, Ἀθην. 34Α· ὡσαύτως ἐν τῇ Κ. Διαθ., ὁ ἐκ πίστεως, ὁ πιστεύων (Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 26), ὁ ἐξ ἐρίβειας, οἱ ἐρίβευμένοι, οἱ ῥαδιουργοῦντες (Ἐπιστ. π. Ρωμ. β', 8).

**3)** ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πηγῆς ἢ αἰτίας ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ γίνεσθαι τι, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν Ἰλ. Α. 63· τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ Β. 197· ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἐμμεναι Ὀδ. Α. 33, κτλ.· γίγνεται τι ἐκ τινος Ἡρόδ. 1. 1, κτλ.· θάνατος ἐκ μνηστῆρων, θάνατος διὰ χειρὸς τῶν μνηστῆρων, Ὀδ. Π. 447· τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, τείχη οἰκοδομηθέντα ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 148· — ἐντεῦθεν συγνάμεις ἀπλῶς ἀντὶ ἀπροσβέτου γενεῆς, ὕμνος ἐξ Ἐρινύων Αἰσχύλ. Εὐμ. 344· ἡ ἐξ ἐμοῦ δυσβολία Σοφ. Ἀντ. 95· ὁ ἐξ ἐμοῦ πόθος ὁ αὐτ. Τρ. 631.

**4)** πρὸς δῆλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου μετὰ παθ. ῥημάτων, ἐνθα συνηθεστέρα εἶναι ἡ πρόθ. ὑπόθ., ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, δηλ. ὑπὸ Διὸς, Ἰλ. Β. 669· κήδε' ἐφῆ-πται ἐκ Διὸς αὐτόν· 69· προδεδέσθαι ἐκ Πηλεΐδαπος Ἡρόδ. 3. 62, καὶ συγνάμεις παρ' Ἰωσι πεζογράφοις, πρὸλ. ἐν Valck. Ἡρόδ. 7. 175, Wessel. 2. 148· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Ἰλ. 124, 254, 1412, Ἀντ. 93, ἐν Θουκ. 3. 69, κτλ.· — οὕτω καὶ μετ' οὐδέτε· ῥημάτων, ἐκ τ. πατρός κακὰ πείσομαι Ὀδ. Β. 134· τλῆναι τι ἐκ τινος Ἰλ. Ε. 384· θνήσκειν ἐκ τινος Σοφ. Ἰλ. 256, Ο. Τ. 854, κτλ.

**5)** ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ τοῦ μέσου οὗ ἕνεκα γίνεται τι, ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἕνεκα τῆς φιλίας τῶν πατέρων ἡμῶν, Ὀδ. Ο. 197· μῆνιος ἐξ ὁλοῆς Γ. 135· ἐξ ἐρίδος Ἰλ. Η. 111· τελευτᾶν ἐκ τοῦ τρώματος Ἡρόδ. 3. 29· ἐκ τίνος λόγου, Εὐρ. Ἀνδρ. 548· οὕτως, ἐκ τίνος; ἐκ τοῦ; διατί; ὁ αὐτ. Ἐλ. 93, ἔν. Ἀν. 5. 8, 4· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μαιμωνᾶ τῆς ἀδικίας, κάμετε ἐξ ἑαυτοῦ φίλους ἐκ τοῦ (δηλ. διὰ τοῦ) .. Εὐαγγ. κ. Λουκ. ζ', 9.

**6)** ἐκ .., δηλ. συμφωνῶν πρὸς, ἐκ τῶν λογίων, κατὰ τοὺς χρησμούς, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκ νόμων Αἰσχύλ. Εὐμ. 92, Δημ. 709. 2· ἐκ κελυψάματος Αἰσχύλ. Πέρσ. 397· ἐκ τῶν εὐκαιριῶν Θουκ. 5. 25· ἐκ τῶν παρόντων αὐτόν· 40, κτλ.

**7)** συγνάμεις καὶ γεν. ὡς περιφράξις ἀντὶ ἐπιγρ. (ὡς ἐν τῇ Λατ. ex consulto, ex composito, ex improviso, κτλ.), ἐκ βίας=βίαιως Σοφ. Φ. 563· ἐκ δόλου ὁ αὐτ. Ἰλ. 279· κυρίως μετὰ οὐδέτε· ἐπιβέτου, ἐξ ἀγχιμόλοιο=ἀγχιμόλον, ἐκ τοῦ συνέγγυς, Ἰλ. Ω. 352· ἐκ τοῦ ἐμφανέος Ἡρόδ. 3. 150· ἐκ τοῦ φανερού, ἐκ τοῦ προφανούς Θουκ. 4. 106, 6. 73· ἐκ προδηλοῦ Σοφ. Ἰλ. 1429· ἐξ ἰσοῦ ἢ ἐκ τοῦ ἰσου Σοφ. Τρ. 485, Θουκ. 2. 3· ἐξ ἀέλιπτου Ἡρόδ. 1. 111, κτλ., κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ θηλ. ἐπιθ., ἐκ τῆς ἰθείρας ὁ αὐτ. 3. 127· ἐκ νέης ὁ αὐτ. 5. 116· ἐξ ὑστέρης ὁ αὐτ. 6. 85· ἐκ τῆς ἀντίης ὁ αὐτ. 8. 6· ἐκ καινῆς



Θουκ. 3. 92· ἐξ ἐκουσίας Σοφ. Τρ. 727· ἐκ τάχειας αὐτοῦ 395.

8) μετ' ἀριθμ., ἐκ τρίτου, τρίτον, Εὐρ. Ὀρ. 1178· ἐκ τρίτων Πλάτ. Γοργ. 500Α, Συμπ. 213Β· διανεμητικῶς, ἐξ εἰκοσίν, ἀνὰ εἰκοσίν, Ἀδῆν. 671Β.

Β. Ἡ πρόθεσις ἐκ συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, ἐκ δ' ἐβάλ' ἵππων Ἰλ. Α. 109.—Ἐμπρατικὴ δὲ οὕσα τονίζεται, ἐξ ἀνέμιοιο δυοσέος Ε. 865· ἢ ἂν εὐρίσκηται ἐν τέλει στίχου, οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται οὐδὲ κακῶν ἐξ Ε. 472, ὅς τε θεῶν ἐξ Ὀδ. Ρ. 518.—Οἱ Ἐπικοί μεταχειρίζονται αὐτὴν μετ' ἐπιρρημάτων εἰς -θεν, ἅπερ εἶναι πράγματι ἀρχαῖαι γενικαί, ἐξ οὐρανόθεν, ἐξ ἀλόθεν, ἐξ Αἰσούμηνθεν, κτλ. Ἰλ.· ἐκ Διδόθεν Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 763.—Συνδυάζεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἔννοιαν ἔτι μᾶλλον ὠρισμένην, ὡς π. γ. **διέκ, παρέκ, ὑπέκ.**

Γ. Ἐν συνθέσει ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς μετακινήσεως ἢ μεταβάσεως, ἔξω ἀπὸ, μακράν· μάλιστα παρ' Ὀμήρῳ κεῖται οὕτως ὡς ἄπλοῦν ἐπίρρημα.

2) ἐκφράζει τὸ· ἐντελῶς, παντελῶς, ὅλως, ὅπως διόλου, ὅρθην, ὡς, **ἐκπέρθω, ἐξαλαπάξω, ἐκθαρβαρώ, ἐκδιψάω, ἐκδωριόω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἐξομματώω, ἐκλευκος, ἐκπικρος.**

**ἐκαβόλος, ον, Δωρ.** τύπος ἀντὶ τοῦ ἐκηβόλος.

Ἐκαβόλμεια (οὐχί -ία), ἢ παλαιὸς τύπος ἀντὶ Ἀκαβόλμεια, ἐκ παλαιού τινος ἥρωος Ἐκαδῆμου, Διογ. Α. 3. 7, 8.

**Ἐκάεργος, ὁ, (ἐκάς ἔργω)** ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν παρ' Ὀμήρῳ εὐρηται ὅτε μὲν ὡς οὐσιαστικὸν ὅτε δὲ ὡς ἐπίθ., ἀλλ' αἰέποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ τοξεύων μακρὰν, ὁ ἀκοντίζων μακρὰν, ὡς τὸ ἐκηβόλος (ὁ ἴδε) — οὕτω, θηλ. Ἐκάεργη, Δωρ. -έργα, ἐπὶ τῆς Ἀρτεμιδος, Spanh. ἐν Καλλ. εἰς Δ7λ. 292.

Ἐκαῶν, ἐπίρρ. (ἐκάς) μακρόθεν Ἰλ. Β. 456, Πινδ. Ο. 10(11), 9, Αἰσχύλ. Ἰκ. 421· μετὰ γεν., ἔκαθεν πόλιος Ἰλ. Ν. 107.

II. ὡσαύτως, = ἐκάς, μακρὰν ἀπὸ, μακράν, Ὀδ. Ρ. 25.

**Ἐκάλειος Ζεὺς, [ᾱ],** ἐκ τοῦ Ἐκάλη ἢ Ἐκαλήνη, ὄνομα γρῆαις, ἧς περιποιήθη τὸν Θησέα καὶ τοῦτο ἐνεκεν ἐτιμᾶτο ἐν Ἀθήναις κατ' ἑτος διὰ τῶν Ἐκαλησίων [τερῶν]· ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. τοῦτο ἀπεδίδετο εἰς τὸν Δία ὡς λατρευόμενον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Πλουτ. Θησ. 14 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, τ. Α', σ. 358 κέξ.)· ἴδε καὶ Bentley ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 40· — καθ' Ἡσύχ.· Ἐκάλειος Ζεὺς· δὴ Ἐκάλη ἰδρύσατο.

**Ἐκαλήσια,** ἴδε τὸ προηγούμενον.

**ἐκᾶλος, Δωρ.** ἀντὶ ἐκῆλος, Πινδ. Ο. 9. 87, I. 6. 57.

**ἐκάς, ἄντ.** ἐκάς κατὰ τὸν Ἀπόλλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 570, 26· (ἴδε ἐκαστος ἐν τέλ.)· Ἐπίρρ., μακράν, μακρὰν ἀπὸ, Λατ. procul, Ὀμ., Πινδ., καὶ Τραγ.· οὐχ ἐκάς που Σοφ. Φ. 41· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πεφοβήσας, ὡς οὐχ ἐκάς Θουκ. 1. 69, 80· μετὰ γεν., μακρὰν ἀπὸ τινος, ἐκάς Ἀργεος Ἰλ. I. 246, κτλ.· ἀλλὰ πολλάκις ἐπιτετα μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτοῦ πτώσιν, ὡς, ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκάς ἰσάμενος πολεμίζειν Ἰλ. Ν. 263· λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν Ὀδ. Ε. 496, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 8. 30, Εὐρ. Φοίν. 907· ὡσαύτως, ἐκάς ἀπὸ τοῦ τεύχεος Ἰλ. Σ. 256· ἀπὸ τῆς νήσου ἑ. Ἡρόδ. 3. 41.

2) Συγκρ., ἐκααστέρω, «πορρωτέρω» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 321, Ἡρόδ. 6. 108, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1017, κτλ.—μετὰ γεν., Ἡρόδ. 2. 169, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ἐκααστέρω Θεόφρ. 15. 7:—ὑπερβ., ἐκααστάτω, «πορρωτάτω» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 113, Ἡρόδ. 4. 33· ἐκααστάτω τινός, πορρωτάτω τινός, ὁ αὐτ. 1. 134· τῆς Λιδῆς ἐκααστάτω, εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον τῆς Λιδῆς, ὁ αὐτ. 4. 204, πρβλ. 9. 14.

II. ἐπὶ χρόνου, ἐκάς ἔων, καίπερ ὦν πολὺ μεταγενέστερος, Πινδ. Π. 2. 98· οὐχ ἐκάς χρόνου, οὐχ ἐν μακρῷ χρόνῳ, Ἡρόδ. 8. 144· οὐχ ἐκάς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1650· [ᾱ] μακρὸν δὲ μόνον ἐν Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 2, ἐν ἄρσει.

**ἐκααστικός, ἐπίρρ.** (ἐκαστος) ἐκάστοτε· ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 8· οἱ ἐκαστικός = οἱ ἀεί, αὐτοῖς 1839. 11., 1845. 22.

**ἐκααστάτω, ὑπερβ.** τοῦ ἐκάς, ὁ ἴδε.

**ἐκαασταχῆ, ἐπίρρ., πανταχόθεν, Σουίδ.** (ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐκαστα ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 2, 5).

**ἐκαασταχόθεν, ἐπίρρ.,** ἐξ ἐκάστου μέρους, Θουκ. 7. 20, 21, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 3.

**ἐκαασταχόθι, ἐπίρρ., = ἐκάστοθι,** Πλουτ. Λύσανδ. 19, κτλ.

**ἐκαασταχού, ἐπίρρ., πανταχόσε** πρὸς ἐκαστον μέρος, Πλουτ. Μάρ. 20.

**ἐκαασταχόσε, ἐπίρρ.** πρὸς ἐκαστον μέρος, Θουκ. 4. 55., 8. 5, Πλάτ. Κριτ. 116Α.

**ἐκαασταχοῦ, ἐπίρρ., πανταχοῦ,** Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε. κ. ἄλλ.

**ἐκααστέρω, συγκρ.** τοῦ ἐκάς, ὁ ἴδε.

**ἐκάστοθεν, ἐπίρρ. = ἐκαασταχόθεν,** Διογ. Α. 1. 93.

**ἐκάστοθι, ἐπίρρ.** ἐν ἐκαστῷ· ἔδραϊ ἔσαν... καὶ προύχοντο ἐκάστοθι ἐννέα ταύρους, δι' ἐκάστην, Ὀδ. Γ. 8 (Σχόλ. Harl. ἐκάστοθεν), ἐν ἐκάστῳ, Αἰν. Ταχτ. 11.

**ἐκάστος, η, ον, καθέας, καθένας, Λατ. quisque, κατ' ἀντίθε-**

σιν πρὸς τὴν ὁλότητα, Ὀμ., κλ.· ὁ ἐνικός συχνάκις συνάπτεται μετὰ πληθ. ὀνόματος, ἔβαν οἰκόνδε ἔκαστος Ἰλ. Α. 606· δεδμημένον ἔκαστος Ε. 878· καὶ παρ' Ἀττ., ἔκαστος ἐπίστασθε Ξεν. Συμπ. 3, 3, Ἡρόδ. 3. 158, Ἀριστοφ. Πλ. 785, Πλάτ. Γοργ. 503Β, Πρωτ. 321Ε, κτλ.· τὸ ἐνικὸν τίθεται ὡσαύτως ἐκ παραλλήλου μετὰ πληθ. ὀνόματος ἢ ἄντων. (ἅπερ ἐκφράζουσι τὸ ὅλον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ εἴναι θεμιμένα κατὰ γενικὴν, τοῦτο δ' ὀνομάζεται ἐν τῇ γραμματικῇ «σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος»), ὡς, Τρώας ἔκαστον ὑπήλυθε τρόμιος (ἀντὶ Τρώων ἔκαστον), τόδους κατέλαβεν ἔκαστον τῶν Τρώων, Ἰλ. Η. 215, πρβλ. 175. 185· ὅμιι... ἐκάστοι Ο. 109· αἱ δὲ γυναῖκες... θαύμαζον... ἐκάστη Σ. 496, κτλ. Περσίδες δ'... ἐκάστα... λείπεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 136· αἱ ἄλλαι πᾶσαι [τέχναι] τὸ αὐτῆς ἐκάστην ἔργον ἐργάζεται Πλάτ. Πολ. 346Ε, πρβλ. Γοργ. ἐνθ' ἄνωτ.:—ὅστις ἐκάστος, πᾶς ὅστις... Ἡσ. Θ. 459.

2) τὸ ἄρθρον ἐνίοτε προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὸ ἐκάστος, ὅτε συνήθως τὸ ἐκάστος· προτάσσεται, καθ' ἐκ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, Ἰσοκρ. 277Α· περὶ ἐκ. τῆς τέχνης Πλάτ. Φαῖδρ. 274Ε· ὅταν δὲ ἐπιτάσσεται τὸ ἐκάστος εἶναι ἥττον ἐμφατικόν, κατὰ τὸν ὀπλιτην ἔκαστον Θουκ. 5. 49· κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην ὁ αὐτ. 6. 63, κ. ἄλλ.

II. κατὰ πληθ., εἰς ἐκάστος πάντων, πολλῶν γάρ [οἶνον] ἐν ἀμφιφορεσίῳ ἔκαστοι ἠρύσαμεν Ὀδ. I. 164, Ἰλ. Α. 550, κ. ἄλλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 1. 169, Αἰσχύλ. Πρ. 491, Ἰκ. 932, Πλάτ. Πρωτ. 315C, κ. ἄλλ.· οἵστισι ἐκάστοις ὁ αὐτ. Νόμ. 799Α.

III. ἡ ἰδέα τοῦ ἐπιμερισμοῦ ἢ τῆς ἀτομικότητος ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐκφέρεται ὀριστικώτερον τῇ προσθήκῃ ἑτέρων ἀντωνυμ., οἷον, εἰς ἐκάστος, Λατ. unusquisque, (ἴδε ἐν λ. εἰς)· εἰς γὰρ τις ἦν ἐκάστος οὐδεὶς γασμέρος Σοφ. Ἀντ. 262· ἐκάστος τις Πινδ. Ν. 4. 150, Θουκ. 3. 45, κλ.· αὐτὸς ἐκ. Ἡρόδ. 5. 13, κτλ.· αὐθ' ἔκαστα, ἅπαντα ἐν λεπτομερείᾳ ἀκριβεῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 950· πρβλ. αὐθὲν ἐκάστος.

2) μετὰ προθέσεων, ἰδίως μετὰ τῆς κατὰ, καθ' ἔκαστον, ἰδιαίτερος, χωριστά, μόνον, Λατ. singulalim, Πλάτ., κλ.· καθ' ἐκ. καὶ ζυμπαντα ὁ αὐτ. Σοφ. 259Β· τὰ καθ' ἔκαστον Ἀριστ. Πολ. 2, 8, 22, κ. ἄλλ.· παρ' ἔκαστον, παρ' ἔκαστα, ἐν ἐκάστη περιπτώσει, Πολύβ. 4. 82, 5., 3. 57, 4, κτλ.

3) ὡς ἐκάστοι, ἐκάστος καθ' ἑαυτοῖν, Πινδ. Π. 9. 174, Ἡρόδ. 6. 79, Θουκ. 1. 15, κτλ.· καὶ καθ' ἐνικ., τῶν δὲ ὡς ἐκάστω θύειν θέλει Ἡρόδ. 1. 132· οὐχ ὡς ἐκάστος, ἀλλὰ πάντες Ἀριστ. Πολ. 4. 4, 26.

IV. παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ ἐκάτερος, Διον. Ἀλ. 3. 2, κτλ. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐ- ἐν ταῖς λέξεσιν ἐ-κάτερος, ἐ-κάστος παριστάνει τὸ εἰς, ἐν, ὡς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Σανσκρ. ὁ-kateras, ὁ-katamas παριστάνει τὸ ὁ-ka (εἰς) τὰ δευτέρα μέρη τῶν λέξεων τούτων -κάτερος, -κάστος, δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ πότερος, πόστος (Ἰων. κότερος, κόστος), καὶ πρὸς τὰ Σανσκρ. kataras (uter ? πότερος;), katamas (τίς ἐκ τῶν πολλῶν;) ἴδε ἐν λ. πος—φέρουσι δὲ ταῦτα τὸν τύπον συγκρ. καὶ ὑπερβ., πρβλ. πρὸ, πρότερος, πρώτος. Ἐν Κρητικῇ Ἐπιγρ. (Hell. J. 13. σ. 66) ἅπαντα γεγραμμένον **Ἐ-κάστος**).

**ἐκάστοτε, ἐπίρρ., καθ' ἐκάστην φοράν,** εἰς ἐκάστην περίληψιν, Ἡρόδ. 1. 90., 5. 105, Ἀντιφῶν 143. 1, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10, κτλ.· ἐκάστοτ' ἀεί Ἀριστοφ. Νερ. 1279· ἵνα ἐκάστοτε, ὅποτε δῆποτε ἐν ἐκάστη περιπτώσει, Ἡρόδ. 2. 42., 8. 115.

**ἐκααστέρω, ἐπίρρ.,** ὡς τὸ ἐκααστέρω, ἴδε ἐν λ. ἐκάς.

**ἐκατὰβόλος, ον, Δωρ.** ἀντὶ ἐκατηβόλος, Πινδ.

**Ἐκάτατος, α, ον,** ὁ τῆς Ἐκάτης, Σοφ. Ἀποσπ. 651.

II. **Ἐκάτειον ἢ Ἐκάτειον** (Δινδ. Ἀριστοφ. Σφ. 804), τὸ, ἱερὸν ἢ ἀγαλμα Ἐκάτης ἱδρυμένον ἐν τοῖς προθύροις οἰκίας ἢ ἐν τριόδῳ, Ἀριστοφ. Ἀσπ. 804, Βάτρ. 366, Λυσ. 64· ἴδε Ἡσύχ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 594.

2) **Ἐκαταῖα, τά, ἴδε ἐν λ. Ἐκάτη Π.**

**ἐκατερᾶκις, ἐπίρρ.** (ἐκάτερος), καὶ τὰς δύο φορές· καταβέβληκα θῆρα ἐκατερᾶκις Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4.

**ἐκατέρω, ἐπὶ ὀρχήσεως, πηδῶ κτυπῶν τὰ ἰσχία δι' ἐκατέρων τῶν περὶων, «ἐκατερεῖν» τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδῶν ἐκατερᾶκις ταῖς πτέραις Ἡσύχ.**—ἐντεῦθεν ἐκατερῆς, ἰδὸς, ἢ τοιούτου εἰδὸς χορός, «ἐκατερῆδες δὲ καὶ θερμαστῆδες ἔντονα πηδήματα» Πολυδ. Δ', 102· πρβλ. Ἀδῆν. 630Α.

**ἐκατέρθῃ [ᾱ] πρὸ συμφώνου, πρὸ δὲ φωνήεντος -θεν, ἐπίρρ.** ἀντὶ τοῦ ἐκατέρωθεν, ἐξ ἐκατέρου μέρους, Λατ. utrinque, ἀμφίπολος.. ἐκατέρθε παρῆσθι Ὀδ. Α. 335· τρεῖς ἐκ. Ἰλ. Α. 37, κτλ.

2) μετὰ γεν., ἐκατέρθεν ὁμίλῳ Γ. 340, πρβλ. Ψ. 329, 813· ἐκατέρθε πόλιος Ὀδ. Ζ. 263.

**ἐκατερῆς, ἴδε ἐν λ. ἐκατερῆω.**

**ἐκάτερος [ᾱ], α, ον** (ἴδε ἐκάστος ἐν τέλει), ἐκάστος ἐκ τῶν δύο, ἐκάστος ἐκ τῶν δύο καθ' ἑαυτοῦ χωριστά (καὶ ἐπομένως ἀντίθετον τῷ ἀμφοτέρω, — ἀμφοτέροι καὶ ἐκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφοτέροι μὲν γὰρ ἐρούμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφοτέροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. Ἐκάτεροι δὲ, ἐπειδὴν χωρὶς ἐκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττει, οἷον ἐκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει, ἥτοι ὅταν ἐκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν· Ἀμμόνιος σ. 14.—Ἡρόδ. 9. 26, Λυσ. 193, ἐν τέλ.· παρὰ Δημ. 927.1), πρῶτον παρὰ Πινδ.



1. 8 (7). 63, Θουκ., κλ.· τιθεμένου δὲ μετὰ οὐσιαστικοῦ, τοῦτο σχεδὸν πάντοτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὡς, ἐφ' ἐκατέρω τῶ κέρα Θουκ. 5. 67· ἐπὶ τῶ κέρα ἐκατέρω δ' αὐτ. 4. 93· ἐν ἐκατέρᾳ τῇ πόλει ὁ αὐτ. 5. 16·—ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἐνίοτε κατὰ γενικήν, ἐκότερος ἡμῶν ὁ αὐτ. 6. 17· ἐκατέρᾳ τῶν χειρῶν Διόδ. 4. 10·—ὡς ὑποκείμενον πληθ. ῥήματος τίθεται ἐνίοτε κατὰ πληθ. μάλιστα ὅταν ἐκάτερον τῶν μερῶν εἶναι πληθ., ἐδικαίουν γὰρ αὐτοὶ ἐκάτεροι ἔχειν τὸ ἔτερον κέρας Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Πολ. 348Α, κτλ.· ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. uterque, καθ' ἑνικ. μετὰ πληθ. ῥήματος. ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἐκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 22, πρβλ. 6. 1, 19·—ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, ἐὰν ἐκάτεροι ἐκάτερον τέμνωσιν ἀγροῦς Πλάτ. Πολ. 470D, πρβλ. 348Α·—μετὰ προθ. καὶ ἄλλων μορίων, ὡς ἐκάτεροι Θουκ. 3. 74· ἐφ' ἐκάτερα δ' αὐτ. 5. 73· καθ' ἐκάτερα Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· ἐξ ἐκατέρων Λουκ. Ἐρωτ. 14.

**ἐκατέρωθεν**, ἐπίρρ., ἐξ ἐκατέρου μέρους, ὡς τὸ ποιητ. ἐκατέρωθεν, Ἡρόδ. 3. 102, Θουκ. 2. 75· μετὰ γεν., ἐκ. τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 3. 6· τὸ ἐκ. μέρος Πλάτ. Φαίδων 112Ε. 2) ἐξ ἐκατέρου μέρους, ὅπλ. καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, Ἀριστ. Ἀποsp. 374.

**ἐκατέρωθεν**, ἐπίρρ., καθ' ἐκάτερον μέρος, Πινδ. Ο. 2. 124, Ἡρόδ. 2. 19, 106, Ἀριστ.

**ἐκατέρως**, ἐπίρρ., καθ' ἐκάτερον τρόπον, Πλάτ. Νόμ. 805Ε.

**ἐκατέρωσε**, ἐπίρρ., πρὸς ἐκάτερον τῶν δύο μερῶν, πρὸς ἐκάτερα τὰ μέρη, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14, Πλάτ. Γοργ. 523C. 2) καθ' ἐκάτερον μέρος, ὁ αὐτ. Φαίδων 112Ε, Πολ. 619Α.

**Ἐκάτη**, ἡ, (ἐκάτος) ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγόνη δὲ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἔχουσα ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Διὸς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ· αὐτὴ προϊστάτο τῶν ἀντιστικτῶν τελετῶν, ἥτο χορηγὸς πλούτου, τιμῶν, νίκης καὶ εὐπλοίας, ἥτο δὲ καὶ προστάτις τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν, Ἡσ. Θ. 411 κέξ., Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 25. 52, ἐνθα παρίσταται αὐς; φέρονται ἐν χειρὶ λαμπάδα, σέλας ἐν χεῖρεσσιν ἔχουσα, δι' ὃ ἐκαλεῖτο καὶ φωσφόρος, Ἀριστοφ. Ἀποsp. 535· Ἐκάτα δαΐδοφόρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλου θυγάτηρ Βακχουλ', Ἀποsp. 31(40) ἐκὸ. Blass· βραδύτερον ἐκτανύετο τῇ Ἀρτέμιδι (πρβλ. Ἐκάτος), ἐνίοτε δὲ τῇ Διμήτρει καὶ τῇ Ρέα, ἄλλοτε δὲ πόλει τῇ Περσετῶν, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. II. Ἐκάτης δειπνῶν ἥτο τὸ πεμπόμενον κατὰ νομηνίαν ὑπὸ τῶν πλουσίων τὴν νύκτα ὡς θυσία τῇ Ἐκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις, αἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες καὶ ἥσθιον τὰ παρατιθέμενα, Ἀριστοφ. Πλ. 594 καὶ Σχόλ. ἐν τῷ τῷ φαίνεται δὲ τὸ δειπνῶν τοῦτο εἶχε σχέσιν πρὸς ἐξαγιστικὰς τελετάς, Πλούτ. 2. 280B, 290D, 708F, Α. Β. 247, 21 ἐν λέξει Ἐκαταῖα, Ἐτυμ. Μ. 626. 24· καὶ ἐπειδὴ ἀπετελεῖτο συνήθως ἐξ ἀπορριμμάτων καὶ περισσευμάτων τῆς τραπέζης καὶ ἐξ ἄλλης ὀφίλλας τροφῆς, ἡ φράσις Ἐκαταῖα κατεσθίειν κατήντησε νὰ σημαίνει πᾶν ὅτι αἰσχροὶ καὶ ἀνάθαρτοι, τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίειν καὶ τοὺς ὄρχους τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἱς καθαίρουσιν... συλλέγοντες ἐκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοισι Διμ. 1269. 10· πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 1.

**ἐκαττηβελήτης**, οὐ, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἰλ. Α. 75, Ἡσ. Ἀsp. 100, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157.

**ἐκαττηβόλος**, οὐ, (ἐκάς, βάλλω) ὁ μακρὰν βάλλων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀμ. καὶ Ἡσ. ὡς οὐσιαστ., Ἰλ. Ο. 231. — Πρβλ. **ἐκηβόλος**.

**Ἐκατῆσιον**, τό, = Ἐκαταῖον, Πλούτ. 2. 193Ε.

**Ἐκατήσια**, τά, τῆς Ἐκάτης ἑορτῆς, Πολυδ. Α' 37.

**ἐκατί**, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἐκῆτι**, Πόρσαν εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26.

**ἐκατόγ-γυιος**, οὐ, ὁ ἐξ ἐκατὸν μελῶν ἢ σωματῶν συνιστάμενος, κορὰν ἐκατόγγυιος ἀγέλα, ὁμὰς ἐκατὸν κορασίων, Πινδ. Ἀποsp. 87. 12.

**ἐκατογ-κάρανος**, οὐ, = τῷ ἐπομ., Αἰσχύλ. Πρ. 353.

**ἐκατογ-κεφάλας**, γεν. α, ὁ, ἐκατὸν ἔχων κεφαλὰς, Πινδ. Ο. 4. 11· προσέτι **ἐκατογκέφαλος**, οὐ, ὁ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 882, Ἀριστοφ. Βάτρ. 473.

**ἐκατογκράνος**, οὐ, = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 8. 20.

**ἐκατογ-κρήπης**, ἰδος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐκατόνταπλὴν βάσιν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

**ἐκατόγ-χειρος**, οὐ, ἔχων ἐκατὸν χεῖρας· ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Ἰλ. Α. 402·—**ἐκατόγχειρ**, ὁ, ἡ, Πλούτ. Μάρκελλ. 17, κτλ.

**Ἐκατόν-ἑκρας** ἦσαν ὁ Βριάρεως, ὁ Γύγης ἢ Γύας καὶ ὁ Κόττος, τέκνα Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἀπολλοδ. 1. 1, 1.

**ἐκατό-ζυγος**, οὐ, ἔχων ἐκατὸν θρανία κωπηλατῶν, οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἀχθος ἀροίτο, ὑπὸ ἐκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη· ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι (Σχόλ.), Ἰλ. Υ' 247.

**ἐκατομβάιος** ἢ **ἐκατομβάιος**, α, οὐ, «ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίους καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνι καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησίῃ» Ἡσύχ. προσέτι, **ἐκατόμβιος**, **ἐκατόμβιος** Ἀπόλλων Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθῆν. τ. Β' σ. 237·—**ἐκατόμβαια**, τά, «ἑορτὴ ἐν Ἀργεὶ καὶ ἀγῶν τελοῦμενος» Ἡσύχ. = **ἐκατόμβοια**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1715· προσέτι, **ἐκατόμβια**, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀμοργῷ Mitth. d. d. arch. Inst. I. σ. 337.

II. ἐκα-

**τομβάιων**, ὄνος, ὁ, ὁ μὴν καθ' ὃν τὰ ἐκατόμβαια προσεφέροντο, ὁ πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ ἡμετέρου Ἰουλίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Αὐγούστου, Ἀντιφῶν 146. 25, κτλ., πρβλ. Πλούτ. Θησ. 12· ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο **ἐκατομβεύς** «μὴν παρὰ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾧ τὰ Γακίνου» Ἡσύχ.

**ἐκατόμβη**, ἡ, (ἐκατόν, βούς) κυρίως θυσία συγκειμένη ἐξ ἐκατὸν βοῶν, — ἀλλ' ἤρῃ ἐπὶ Ὀμ. ἡ λέξις ἀπώλεσε τὴν ἐτυμολ. σημασίαν αὐτῆς καὶ κατήντησε νὰ σημαίνει μεγάλην δημοσίαν θυσίαν: — οὕτως ἐν Ἰλ. Ζ. 93, 115 εὐρίσκομεν ἐκατόμβην ἐκ δώδεκα βοῶν, ἐν Ὀδ. Γ. 9. 59 ἐξ ἐνός καὶ ὀγδοήκοντα ταύρων, ἀλλ' ἡ κυριολεξία δὲν φυλάσσεται οὐδὲ πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων παρ' Ὀμ., ἐπειδὴ εὐρίσκομεν ἐκατόμβας ταύρων καὶ αἰγῶν ἐν Ἰλ. Α. 315, ταύρων καὶ ἀρνείων ἐν Ὀδ. Α. 25· εὐρίσκομεν μάλιστα ἐκατόμβην ἐκ πεντήκοντα κριῶν ἄνευ βοῶν, ῥέξιν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην, πεντήκοντα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἡ θυσία τῶν ἐνόρχων μῆλων εἶναι ἰδιαίτερα, δηλ. ἄλλη παρὰ τὴν ἐκατόμβην), Ἰλ. Ψ. 147, πρβλ. 864· ὁ Ἡρόδ. (4. 179) συγκαταριθμεῖ καὶ τριπλοδα χαλκοῦν μετὰ τῆς ἐκατόμβης· ἀλλ' ἐν 6. 129, λέγει περὶ τοῦ Κλεισθένους, — θύσας βούς ἐκατόν, ὅπερ δεικνύει δτε τοῦ Ὀμήρου αἱ τελέεσσαι ἐκατόμβαι πραγματικῶς προσεφέροντο,

**ἐκατομβοῖδιον**, «ἐκατὸν βοῶν τιμὴ» Ἡσύχ.

**ἐκατόμβοιος**, οὐ, (βούς) «ἐκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 449, Ζ. 236., Φ. 79·—ἐκατόμβοιος δὲ ὁ ἐκατὸν ἥτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος, τοὔτεστι ζῶων· ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἐνός, πάντα ὀλοῖ τὰ τετράποδα, δι' ὧν αἱ συναλλαγὰς τοῖς παλαιαῖς τιμῆς δὲ ἐκείνοις ὁ βούς..., ἀπὸ δὲ τοῦ τοιοῦτου ζώου ἐλέχθησάν ποτε βόες καὶ τὰ νομίσματα, διότι καὶ βοῦν ἐξετύπων ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸ ζῶον· Εὐστ. 252. 18, πρβλ. Πλούτ. Θησ. 25· ὁ ἐκατὸν χρυσῶν νομισμάτων ἄξιος, Ἐτυμολ. Μ. 320. 47.

II. **ἐκατόμβοια** (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτῆ, καθ' ἣν ἐκατόμβαι προσεφέροντο, Συλλ. Ἐπιγρ. 1515α. 23, Στράβων 362· πρβλ. **ἐκατομβάιος**.

**ἐκατόμπεδος**, οὐ, (πούς) ἔχων μῆκος ἐκατὸν ποδῶν, ποιήσαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἐνθα καὶ ἐνθα, «τετράγωνον ὥστε ἐκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 164, ἐνθα ὅμως ὁ Spitzn. διορθώνει ἐκατόμπεδος, ὡς ἐν Θουκ. 3. 68· ἐκατόμπεδος βεβαίως ἥτο ὁ Δωρ. τύπος, πρβλ. Πινδ. I. 6. 15), 32, Ἡρακλειτ. Πινάκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 24, 31, 38· καὶ ὁ Παρθενὸν ἐν Ἀθῆναις καλεῖται αἰετῶς τὸ **ἐκατόμπεδον**, ἴδε τὴν λέξιν **Παρθενῶν**, καὶ Ἀθηνᾶς τόμ. Β' σ. 627-662.

**ἐκατόμ-πολις**, ι, ἐπὶ χώρας, ἡ ἔχουσα ἐκατὸν πόλεις, οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφεγμένοντο Ἰλ. Β. 649, πρβλ. Στράβων 362.

**ἐκατόμ-πους**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐκατὸν πόδας· τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 718, ἐκατόμπεδος Νηρηίδες, τινὲς ἐρμηνεύουσι κατὰ λέξιν, αἱ 50 Νηρηίδες (ὁ ἀριθμὸς ὁ ὀριζόμενος ἐν Ἡσ. Θ. 264, Εὐρ. I. Τ. 427), ἑτέροι, αἱ 100 Νηρηίδες (Πλάτ. Κριτί. 116Ε), καὶ ἄλλοι παραδέχονται ἀπλῶς τὴν ἐννοίαν τῆς πληθύος, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. **ἐκατόγγυιος**, **ὀκτάπους**.

**ἐκατόμ-πτολίεθρος**, οὐ, = **ἐκατόμπολις**, Εὐρ. Ἀποsp. 475. 3.

**ἐκατόμ-πύλος**, οὐ, ὁ ἔχων ἐκατὸν πύλας, Οἰβδα Ἰλ. I. 383, Διον. Π. 249.

**ἐκατόμ-φόνια** (ἐνν. ἱερά), τά, θυσία ἣν ἔθνε Διὶ τῷ Ἰθωμάτῳ ὁ φονεύσας ἐκατὸν πολεμίους ἄνδρας· ἥτο δὲ παλαιοτάτη συνήθεια τῶν Μεσσηνίων, Πανσ. 4. 19, 3, Πλούτ. 2. 159Ε, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

**ἐκατόν**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἰλ., κτλ.· ἐν συνθέσει συχναῖς συνεδοχικῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πολλοῦ. II. ἡ τῶν ἐκατὸν καὶ τεττάρων ἀρχὴ παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις, Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 3, πρβλ. 7. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐ- φαίνεται δτε εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ ἐ- ἐν ταῖς λέξεσιν εἷς, ἐν, πρβλ. **ἐ-καστος**· πρὸς δὲ τὸ δευτέρον μέρος **-κατον** πρβλ. Σανσκρ. gatan, Λατ. centum, Γοτθ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. hund, Παλαιο-Σκανδιν. hundrad, Παλ.-Γ'ψηλ.-Γερμ. hunt, κτλ.).

**ἐκατόνσεμνον**, «πολὺ μέγα» Ἡσύχ.

**ἐκατοντα-δόχος**, οὐ, ὁ χωρὼν ἐκατὸν ἢ πολλοὺς ἄνδρας, ἐκατονταδόχους ἀνδράνας Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

**ἐκατοντα-δραχμος**, οὐ, ὁ ἔχων ἄξιαν ἐκατὸν δραχμῶν, Γαλην. 2. 2, σ. 661D.

**ἐκατοντα-ετηρίς**, -ἰδος, ἡ, περίοδος ἐκατὸν ἐτῶν, τοῦτο δὲ εἶναι κατὰ ἐκατονταετηρίδα ἐκάστην Πλάτ. Πολ. 615Α.

**ἐκατοντα-ετής**, οὐ, ὁ ἐξ ἐκατὸν ἐτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 1105. **ἐκατοντα-ετής**, ἐς [ἡ ἐκατονταετής], ὁ ἔχων ἐκατὸν ἐτῶν ἡλικίαν, Πινδ. Π. 4. 502, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 333.

**ἐκατονταετία**, ἡ, περίοδος ἐκατὸν ἐτῶν, Schweigh. Ἀππ. τ. 3. σ. 613· **ἐκατονταετιζῶ**, ἐκατονταετὴς γίνομαι, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 371B.

**ἐκατοντα-κάρηνος**, Δωρ. -ἄνος, οὐ, ἔχων ἐκατὸν κεφαλὰς, Πινδ. Π. 1. 31, Ἀποsp. 93· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 353 γράφεται νῦν



εκατοντάρχων, ἴδε φιλολογικὰ Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 82.

εκατοντά-κέφαλος, ον, = εκατογχεφαλος, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24. εκατοντάκις, ἐπὶ ῥρ., εκατὸν φορὰς, Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 142. εκατοντά-κλίνας, ον, ἔχων 100 ἀνάκλιτρα, ἔχων θέσιν δι' εκατὸν ἀνάκλιτρα, ἦν δὲ ὁ οἶκος εκατοντάκλινος, Χάρης παρ' Ἀθην. 538C, Διόδ. 17: 16.

εκατον-τάλαντος, ἡ, ποσότης εκατὸν τάλαντων, Πολυδ. Δ' 52. εκατον-τάλαντος, ον, ἀξίας εκατὸν τάλαντων, γραφή ἑκ., ἀγωγή δι' εκατὸν τάλαντα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 442.

εκατοντά-λίθος, ον, συνιστάμενος ἐκ παντοειδῶν λίθων, Βυζ. εκατοντά-μάχος, ον, ἱκανὸς νὰ πολέμησῃ πρὸς 100 ἄνδρας, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 13. 12. 5.

εκατόντ-ανδρός, ον, ἀποτελούμενος ἐξ εκατὸν ἀνδρῶν, εκατόντανδρον λοχαγίαν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

εκατοντά-όργυιος, ἴδε εκατοντόργυιος.

εκατοντά-πήχυς, υ, ἀποτελούμενος ἐξ εκατὸν πήχεων, Ἰωσήφ. Ἰ. Π. 2. 10. 2.

εκατονταπλασιάζω.

εκατονταπλασίως, ἐπὶ ῥρ. εκατοντάκις περισσότερον, Ἐβδ. (Δ'. Παραλ. ΚΑ', 3).

εκατονταπλασίον, ον, γεν. ονος, εκατονταπλάσιος, μετὰ γεν., Ξεν. Οἶκ. 2. 3.

εκατοντά-πλεθρος, ον, ἐξ εκατὸν πλέθρων, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

εκατοντά-πύλος, ον, = εκατόμπυλος, Ἀνθ. Π. 7. 7.—εκατοντόπυλος ἐν Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 50. 3.

εκατονταρχέω, εἶμαι εκατόνταρχος, Δίων Κ. 52. 25.

εκατοντ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς εκατὸν ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 7. 81, Δισχύλ. Ἀποσπ. 181:—τὸ Λατ. centurio, Πλουτ. Πομπ. 78, κτλ.

εκατονταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ εκατοντάρχου, Δίων Κ. 78. 5.

II. εκατοντάς στρατιωτῶν, λόχος ἐξ εκατὸν ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. 48. 42.

εκατόντ-αρχος, ὁ, = εκατοντάρχης, Ξεν. Κύρ. 5. 3. 41.

εκατόντας, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς εκατόν, ἡ ποσότης τοῦ ἀριθ. 100, Ἡρόδ. 7. 184, 185.

εκατοντά-φυλλος, ον, ἔχων εκατὸν πέταλα, ῥόδα εκατοντάφυλλα Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 6. 6. 4.

εκατοντά-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, = εκατόγχειρ, Πλουτ. 2. 478F, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ.

εκατοντάχους, ον, συνηρ. -χους, -ουν, εκατὸν χῶν, φέρον καρπὸν εκατονταπλάσιον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 7. 4.

εκατοντό-πύλος, ον, = εκατοντόμπυλος, ἴδε τὴν λέξιν.

εκατοντο-όργυιος, ον, εκατὸν ὀργυίων, Πινδ. Ἀποσπ. 110.—περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1131, εκατοντοόργυιος, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

εκατόντ-ορος, ον, (ἐρέσσω) ναὺς εκατὸν κωπῶν, κέλευσέ θ' ἑκατόντορον σχέν εὐδαίδαλον νᾶα Βαχχυλ. 16. 87 (ἐκδ. Blass), Πολυδ. Δ' 82.

εκατοντούτης, ου, συνηρ. ἀντὶ εκατονταετῆς, Λουκ. Μακρβ. 14. ἡλ. εκατοντούτης, -ιδος, Ἀθην. 697F.

εκάτος, ὁ, (ἐκάς) ὁ τοξεύων μακράν, ὡς τὸ ἐκητόλος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Η. 83, Υ. 295. ὡς οὐσιαστ., ἐκατος, ὁ, Ἰλ. Α. 385, Υ. 71.—ἡλ. ἐκάτη, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Δισχύλ. Ἰκ. 676. πρβλ. Ἐκάτη.

εκατοστηρίη, ἡ, γῇ ὑποκειμένη εἰς φόρον ἐν τοῖς εκατόν, ἐδ[ι]-μασαν ἐκατοστηρίην εἶναι BCH. 1879, 244ff.

ἐκατοστιαῖος, α, ον, = εκατοστός.—εκατοστιαῖοι τόκοι, τόκοι πρὸς 1/100 κατὰ μῆνα, δηλ. 12 τοῖς εκατόν τὸ ἔτος, Λατ. centesimae usurae, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 354. 4.

ἐκατοστο-εικοσι-όγδοον, τό, τὸ ἐν 128<sup>ον</sup> μέρος Νικομ. Ἀριθμ. σ. 11.

ἐκατόστομος, ον, ἔχων εκατὸν στόματα, πολύστομος, Εὐρ. Βάχχ. 404.

ἐκατοστός, ἡ, ὄν, ἀριθμ. τακτ. τοῦ εκατόν, ὁ μετὰ 99 ἄλλους ὀριζομένης, Λατ. centesimus, ἀπὸ ταύτης... εκατοστῇ ἡμέρῃ Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.—ἐπ' ἐκατοστῇ, εκατονταπλάσιον, Ἡρόδ. 4. 198.

II. εκατοστή, ἡ, τὸ εκατοστὸν μέρος, φόρος, τέλος, κᾶξω τοῦτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς εκατοστάς, «πραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγούμενας ἀπὸ τῶν πόλεων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 658, Ξεν. Ἀθ. 1. 17.—ὡσαύτως = τόκοι εκατοστιαῖοι, Πλουτ. Λούκυλλ. 20.

ἐκατοστός, υός, ἡ, = εκατοντάς, Ξεν. Κύρ. 6. 3. 34, Πλουτ. Ρωμ. 8.

II. διαίρεσις χώρας, Ἐπιγρ. Ὀλβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 30, (προσθῆκαι) 3641 6.

ἐκβάλλω, λέξις ἀμφίβολος μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Σοφ., «ἐκβάλλει» ἐκασταῖς. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις Ἰσχύ. ἐκβάλλω: μέλλ. -ξω, ἀποφθγγομαι, ἀποφαίνομαι, διακηρύττω, Δισχύλ. Ἀγ. 498.

ἐκβαίνω: μέλλ. -θήσομαι: ἀόρ. ἐξέρχομαι.—ἐξέρχομαι, «βγαίνω», μετὰ γεν. πέτρης ἐκβαίνοντα Ἰλ. Δ. 107. ἐκβαίν' ἀπηνῆς Δισχύλ. Ἀγ. 906. ἐκδ. ἐκ νέως Θουκ. Δ. 137 (οὕτως ἐν τμη-

σει, ἐκ δὲ Χρυσήϊς νηὸς βῆ Ἰλ. Α. 439):—ἀπολ., ἀποδιβάσμαι ἐκ πλοίου ἢ καταβαίνω ἐξ ἁματός, «πεζεῖν», ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ Γ. 113, πρβλ. 1. 437, Ἡρόδ. 4. 196, κτλ.—ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θαλάσσης, μὴ πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λιθαὶ ποτὶ πέτρῃ κύμα μέγ' ἀρπάξαν Ὀδ. Ε. 415, Η. 278. καὶ παρ' Ἱστορικοῖς, ἐξέρχομαι ἐκ χαράδρας, Ξεν. Ἀν. 4. 2. 3. ἀναβαίνω πρὸς τὰ ἄνω, κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκδάντες αὐτόθι 6. 3, 20. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, σπινίως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, βοή... ἐξέβη Σοφ. Αἴ. 892.

2) ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, Λατ. egredi, ἐκβαίνουσιν [τὴν ψυχὴν] ἐκ τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 77D. ἐκ τῆς νομοθεσίας ὁ αὐτ. Νόμ. 744A. ἐκ τοῦ πολέμου Πολύδ.:—μετὰ γεν., μὴ ἐκδάντας τύχης Εὐρ. Ι. Τ. 907.—ἐκδ. τῆς εἰαυτοῦ ἰδέας Πλάτ. Πολ. 380D. ἐνθεν ἐκδ. ὁ αὐτ. Τίμ. 44E.

3) μετ' αὐτ., ἐξέρχομαι, υπερβαίνω, παραβαίνω, γαίλας ὄρια Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 82. τὴν ἡλικίαν τοῦ γεννᾶν Πλάτ. Πολ. 461B, πρβλ. 537D. τὸν ὄρκον ὁ αὐτ. Συμπ. 183B. τὸ μέσον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 16.

4) παρὰ ποιητῶν τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως προστίθεται κατ' αἰτία, ἐκβάς.. ἀρμάτων πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 802. πρβλ. βαίνω Π. 4.

II. μεταρ., 1) ἀποβαίνω, Λατ. evadere, Ἡρόδ. 7. 209, 221, Θουκ., κτλ.:—ἐκπληροῦμαι, ἐπὶ προφητείῳ, κτλ. Δημ. 349. 17.—ὡσαύτως, τοιοῦτον ἐκδέδῃκεν Σοφ. Τρ. 672. κἀκιστος ἀνδρῶν ἐκδέδῃκε οὐμὸς πόσις, ἀπεδειχθὴ κἀκιστος; κτλ., Εὐρ. Μῆδ. 229. κατὰ νοῦν ἐκδ. τίνα Πλάτ. Μενέξ. 247D. πρβλ. Δημ. 14. 3.—τὰ ἐκδῃσόμενα, τὰ μέλ-λοντα ἐκβαίνειν, Ἡρόδ. 7. 209, 221, κτλ.—τὸ ἐκδᾶν, τὰ ἐκ-βαίνοντα Δημ. 12. 6, κτλ.

2) ἐξέρχομαι τοῦ προτήκοντος μέτρου, υπερβαίνω τὸ ὄριον, ἐς τοῦτ' ἐκδέδῃκε ἀλγῆδόνος Εὐρ. Μῆδ. 56. ποῖ ποτ' ἐξέδῃς λόγῳ; Σοφ. Φ. 896. ἐξέδῃν γὰρ ἄλλως, ἐπλανήθη ἀλλοχού κατὰ δianoian, Εὐρ. Ι. Τ. 781. ἐπὶ συγγραφῇ, κἀμυν παρέκβασιν, ἐπ'ἀνείμι ἐνθεν ἐξέδῃν Ξεν. Ἐλλ. 6. 5, 1, πρβλ. 7. 4, 1, Δημ. 298. 12.

3) λίγω, λαμβάνω τέλος, πρὶν ἐκδῃναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν Ἀππ. Σ. ρ. 23.

B. Μεταβαλ. ἐν τῷ α' ἀορ. -έθησα, ἐκδιβάω, ἀποδιβάω ἐκ πλοίου, ἐκ δ' ἐκατόμῳ βῆσαν Ἰλ. Α. 438. οἱ δ' ἐκδῃσαντες (σε δηλ.) ἐθσαν (ἐνθα τὸ ἐθσαν εἶναι ἀορ. 6'), ἀποδιβάσαντες σε ἐκ τοῦ πλοίου ἀπῆλθον, Ὀδ. Ω. 301. ἐς γαίαν ἐξέδῃσε [αὐτὸν] Εὐρ. Ἐλ. 1616.

ἐκβακχεύω, ἐξεγείρω εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ μανιωδῆ, «ἐκταράσσω» (Ἰσχύ.), εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευεν φρένας Εὐρ. Τρω. 408. ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα Πλάτ. Φαίδρ. 245A.—Παθ., κινεῖσθαι εἰς μανίαν, γίνεσθαι μανιωδῆς, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις Εὐρ. Βάχχ. 1296, Πλάτ. Πολ. 561A, κτλ.—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, Εὐρ. Ἰκ. 1001. οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀλεξίς ἐν «Μανδραγοριζομένῳ» 1. 13.

ἐκβάλλω, μέλλ. -βάλλω, ῥίπτω ἔξω ἐκ, μετὰ γεν. «Ὀδίων μέ-γαν ἐκβαλε δῖφρου Ἰλ. Ε. 39. κτλ.—ἡ ἀπολ.—ἐκρίπτω, ἐκ δ' ἐνύνας ἐβάλον Α. 436, κτλ.—καὶ τὴν μέν... Ἰχθύσι κύρμα γε-νέσθαι ἐκβάλον, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Ο. 481, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 24 (ἴδε ἐν λ. ἐκβολή). ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις ὡς παθῆν. δὲ αὐτοῦ συχνάκις εὐρῆται τὸ ἐκκρίπτω.

1) ὡς τὸ Λατ. ejicere, ῥίπτω εἰς τὴν θηράν, «ρίχνω ἔξω», τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ πρόπιοις νεδὸς ἐκβαλε κύμ' ἐπὶ χέρσου Ὀδ. Τ. 278. ἀνεμος.. τρηχέως περιέσπε.. πολλὰς τῶν νεῶν ἐκβάλλων πρὸς τὸν Ἀθῶν Ἡρόδ. 6. 44. ἐκδ. ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτ. 7. 170 (ἀλλ' ἐν 2. 113, ἀνεμοὶ.. ἐκβάλλουσι ἐς τὸ πέλαγος, φέρουσι, παρασύ-ρουσιν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος· καὶ, ἀπηλιώτης ἀνεμος... ἐξέβαλεν ἡμᾶς τὴνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, ἐξέβαλεν ἡμᾶς ἐκ τῆς δεοῦ ἡμῶν καὶ ἡγαγεν εἰς, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 20). πρβλ. ἐκπίπτω 3.—ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκβάλλω εἰς τὴν θηράν, ἵππους τε ἐξεβάλλοντο κτλ.

Ἡρόδ. 6. 101, Δημ. 926. 17.

2) ἐκδιώκω, ἐκδ. ἐκ τῆς χώ-ρας Λυκούργ. 160. 19, πρβλ. Δημ. 1391. 3. μάλιστα ἐπὶ ἐξορίας, πόλεως ἐκδ. Πλάτ. Γοργ. 468D. ἔξω τῆς πόλεως, τῶν ὀρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 873B, 909C. ἐκ τῆς χώρας Ἀριστοφ. Πλ. 430, κτλ.—ἀπολ., ἀποδιώκω, ἐξορίζω, Ἡρόδ. 1. 103, Σοφ. Ο. Κ. 646, 770, κτλ.—ἐκβάλλειν θεοῦς, ἐξορίζειν, ἀποδιώκειν πάντας τοὺς θεοὺς, Ἀρι-στοφ. Νεφ. 1477. πρβλ. ἐκπίπτω 2.

3) ἐκβάλλω τινὰ εἰς τὴν θηράν καὶ καταλείπω αὐτὸν ἐκεῖ, ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνο-σίως ἐμὲ γελῶσι Σοφ. Φ. 257, πρβλ. 1034, 1390. ῥίπτω ἔξω, ἡθε-λήρατην.. αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ ὁ αὐτ. Αἴ. 1388. ἐκ-βαλεῖν τέκνα, ἐκτιθεῖναι, Εὐρ. Ἰων. 964. πρβλ. σήμας. VI.

4) ἐκβάλλειν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας, ἀποπέμπειν αὐτήν, διαλύει τὸν γάμον, Δημ. 1373. 10. ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀνδοκ. 16. 29, Δημ. 1366. 11.

5) ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, ἐκδ. ἔδρας Κρό-νον Δισχύλ. Ἰπρ. 201. ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ὁ αὐτ. 910. ἐκ τῆς ἀρχῆς Ἰσοκρ. 54E. ἐκ τῆς τιμῆς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9. καὶ ἀνευ τῆς ἐκ, ἐκδ. τινὰ πλοῦτου Σοφ. Ἠλ. 649. χάριτος ὁ αὐτ. Αἴ. 808.—Παθ., ἐκβάλλεσθαι ἐκ τῆς φιλίας Ξεν. Ἀν. 7. 5, 6.

6) καταρρίπτω, καταβάλλω ἐν τῇ πάλῃ, τιν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς ἐκδ.; Σοφ. Ἀποσπ. 678. 13.

7) ἐκβάλλειν φρέατα, ὀρύσσειν φρέατα, Πλουτ. Πομπ. 32.

II. ἐκκρύνω, Λατ. excu-tere, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα Ὀδ. Β. 396. πρβλ. Θεόκρ.



22. 210· ἐκβάλλεθ'· τευχέων πάλους, ἐκτινάξατε τοὺς κλήρους ἔξω τῶν σκευῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 742· ἀπολ., δοῦρα ἐκβάλλειν, κόπτειν δένδρα (κυρίως ἐκκόπτειν αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους), Ὀδ. Ε. 244· πρβλ. ἐκκόπτω 2.

2) ἀνοίγω, βιαίως ἀνοίγω, ἐκβ. θύρετρα, πύλας Εὐρ. Ὀρ. 1474, Εὐκ. 1044, πρβλ. Αὐσ. 98. 24.

III. ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος Ἰλ. Σ. 419· εἰς Εὐρ. Ἀνθρ. 629, πρβλ. Ἀριστοφ. Αὐσ. 156.— Μεταφ., ἢ ῥ' ἄλλιον ἔπος ἐκβαλον, ἐξεσθόμενα μάταιον λόγον, Ἰλ. Σ. 324· εἰ μὴ ὑπερφίλον ἔπος ἐκβαλε Ὀδ. Δ. 503, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 69, Αἰσχύλ. Αγ. 1662, κτλ.· ἐκβ. ῥήμα Πλάτ. Πολ. 473E.— ἀπολ., ἐκτιθῆμι, ἐκτρέχω, Διογ. Α. 9. 7:— προσέτι, χέω, χύνω, δάκρυα δ' ἐκβαλε θερμιά Ὀδ. Τ. 362· ἐκβάλλω, παῖς μὲν ἀνθρώπος ἐὼν ἐπὶ νήπιος ἔρκος δόδοντα φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἔτεσι Σόλων 14. 2· καὶ τοὺς δόδοντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι Εὐρ. Κύν. 644, κτλ.· ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, καὶ φυσῶν δέσταιν ἐκβάλλει πνοήν (ῥόην LVL<sup>3</sup> V<sup>4</sup>) λευκῇ παρειᾷ φοινίλου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1238.

IV. ἀπορίπτω, Σοφ. Ο. Κ. 631, 636, Εὐρ. Ἀποσπ. 362, 45, Ἀριστοφ. Νέφ. 1477, Ἀντιφῶν 127. 13, κτλ.· ἐκβ. λόγους Πλάτ. Κρίτων 46B.— ἀρ. οὔμαι, δὲν παραδέχομαι, ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦτος ὧδ' ἐπίστασο, κοῦκ ἐστὶν αὐτῷ τοῦτο γ', ἐκβαλεῖν πάλιν Σοφ. Ο. Τ. 849.— ἐκβάλλειν διαιτηγῆν, Δημ. 542. 21., 1264. 22.— ἀποδιώκω ἡγοποῖν ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, ὁ αὐτ. 449. 19· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 225· πρβλ. ἐκπίπτω 9.

V. χάνω ἐξ ἰσίου σφάλματος, μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὔνεκ' ἐκβάλλης Σοφ. Ἀντ. 649, Αἴ. 965, Ἀριστοφ. Ἰππ. 404, κτλ.

VI. παράγω, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰππ. 113H, Πλουτ. Ποπλκ. 21· ἄλλα κυρίως ἐπὶ ἐκτρέψεως, Ἰππ. 611. 43, κτλ.· ἐκβάλλει τοὺς νεοτούς, «βγάξει τὰ πουλιά», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 252.— ἐπὶ φυτῶν, ἐκβ. καρπὸν Ἰππ. 212. 32· ἐκβ. στάχυν Εὐρ. Βάχχ. 749.

VII. ἐξαρθρώνω μέλος τι, Ἰππ. κ. Ἀγμ. 773.

VIII. ἀποκροῦν, ἀντικροῦν, Λατ. rejicere, λόγους μακροῦς καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων δεόντως εἰρῆσθαι, δι' ὀλίγων ῥημάτων.. ὁλοσχερῶς ἐξέβαλε Πολύδ. 11. 10, 6, κτλ.

IX. ἐν τοῖς Μαθηματ., προεκβάλλω γραμμὴν, Ἀριστ. Οὐρ. 1. 5, 6, Μηχαν. 2. 2, κ. ἀλλ. X. ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, Ἰν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπ' αἶαν Εὐρ. Ἠλ. 96· ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένης τῆς κοίτης αὐτῆς, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 25· ἐπὶ ποταμοῦ, κενὸν ἑμαυτὸν, χύνομαι, Πλάτ. Φαίδων 113A· πρβλ. ἐκδίδωμι II, ἐξίημι I. 2.

ἐκβαρβαρόω, καθιστὼ ἐντελῶς βάρβαρον, τὴν πόλιν ἐξεβαρβαρώσω Ἰσοκρ. 192E.— Παθ., ἐκβαρβαροῦμαι, καθίσταμαι βάρβαρος, κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελία τῇ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ἔλγῃ ἐκβαρβαρωθεῖσαν γένεσθαι Πλάτ. Ἐπιστ. 353A, Ἀριστοτέλους παρ' Ἀθην. 632A.

ἐκβαρβαρώσεις, εὖς, ἡ, ἡ ὅλος εἰς βάρβαρον κατάστασιν μεταβολή, Πλουτ. Τιμολ. 17.

ἐκβάσάνιζω, ἀνακρίνω, ὑπὸβάλλω εἰς ἐλεγχον, ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, Ἰωσήφ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 8, 4, Φιλόστρ. 83.

ἐκβάσιος [ᾱ], ὄν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, = ἐκβατήριος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 966.

ἐκβάσεις, εὖς, ἡ, (ἐκβαίνω) μέρος εἰς δ νὰ ἐξέλθῃ τις, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐκβάσεις οὐ πη φαίνεθ' ἄλδος πολιοῖο θύραζε (ἴδε τὴν λέξιν θύραζε) Ὀδ. Ε. 410· ἔξοδος, κατὰ τὴν ἐκβάσιν τὴν εἰς τὰ .. ὄρη Σεν. Ἀν. 4. 3, 20, πρβλ. 4. 1, 20· περὶ τὰς ἐκβάσεις, περὶ τὰ μέρη τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀπόβασιν, Πολύδ. 3. 14. 6.

2) ἀποβάσεις, μάλιστα ἐκ πλοίου, ἐκβ. στρατοῦ Αἰσχύλ. Ἰκ. 771· ἀτης ἐκβ., διαφυγὴ ἐκ τινος, Εὐρ. Μῆδ. 279.

II. ἡ ἐκβάσις πράγματι, τὸ ἀποτέλεσμα, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 147, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 7, 9.

ἐκβασμίδωσεις, εὖς, ἡ, αἱ βαθμίδες αἱ πρὸς κατάβασιν ἀπὸ βωμοῦ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 229, ἔνθα, ἐκβασμειδώσεις.

ἐκβάσμιωσεις, εὖς, ἡ, (= ἐκβάθμιωσεις)· ἡ δεῖνα κατεσκεύασεν ἐαυτῇ τὴν ἐκβάσμιωσιν Ἐπιγρ. ἐλάσσονος Ἀσίας, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 381, ἴσως ταρεῖον μετὰ βαθμίδων καθόλου, Συναγ. Ἀθην. Λέξ. Κουμανοῦδης.

ἐκβάτῃριος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐκβάσιν ἢ τὴν κατ' εὐχὴν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεις, θύσας ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερὰ) τῆς νόσου, θύσας διὰ τὴν εὐτυχὴ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς νόσου, Φιλόστρ. 562.

ἐκβάτης, οὐ, ὁ, ἴδε ἐγβάτης.

ἐκβάω, Δωρ. ἀντὶ ἐκβαίνω, ἐκδώντας Foed Δωρ. ἐν Θουκ. 5. 77· πρβλ. προβάω.

ἐκβεδαίω, ἐπιβεδαίω, Πλουτ. 2. 283A· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, ὁ αὐτ. Ἀγρ. 19, Πομπ. 19, 41, κτλ.· πρβλ. ἐμβεδαίω.

ἐκβεδαίωσεις, εὖς, ἡ, ἐπιβεδαίωσεις, Πλουτ. 2. 85C.

ἐκβήσω, ἐκβάλλω τι βήγων, Ἰππ. Προορ. 91, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 16, 15.

ἐκδιάζω, διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, ἀποδιώκω, Πλουτ. 2. 243, κτλ.· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπον, Πολύδ. 18. 6, 4, Πλουτ. 2. 584E, κτλ.—Παθ., τὸξον χειρῶν ἐκβεδιασμένον, τὶξον διὰ τῆς βίας ἀφαίρεθ' ἐκ τῶν χειρῶν μου, Σοφ. Φ. 1129· ἐκδιασθέν-

τες, διὰ τῆς βίας διωχθέντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν θέσεως, Πολύδ. 1. 28, 6, πρβλ. Πλουτ. Θηρ. 27, κτλ.· σπανιώτερον κατ' ἐνεστ., τοὺς ἐκδιαζομένους ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 60. II. Μέσ., ῥίπτω πόρρω, κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ μακρὰν, ἐκδιάζεσθαι δὲ οὐ δύναται πόρρω τὸ πληγὴν Ἀριστ. π. Ἀκουστικῶν 9.

III. Παθ., γίνομαι ἢ παρίσταμαι κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀρετῇ καὶ φυσικόν, ἐπὶ ἔργων τέχνης, τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων, ἰσχυρὴ ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκδοεδιασμένοι καὶ καταπρόνοις ἔοικε, Πλουτ. Τιμολ. 36· ἴδε Μυλλέρου Ἀρχαιολ. τῆς τέχνης § 135.— Ὁ τύπος ἐκδιάζομαι εὐρήται ἐν Ἰππ. περὶ Τέχνης 7, ἐν τέλει.

ἐκδιβάζω: μέλλ. Ἀττ. -βιζῶ, ενεργ. μεταβατ. τοῦ ἐκβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ ἢ ἐξέλθῃ, ἐκδιβάσων ἐκ τοῦ βουτοῦμοι τοῦρ-νίθιον Ἀριστοφ. Ὀρν. 662· ἐκδιβάζω ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶ-νος, παρατρέπω ποταμὸν ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ, Ἡρόδ. 7. 130· ἐκβ. τινὰ ὁδοῦ Σεν. Ἰπαρχ. 1. 18· ἐκδιβάζω τινὰ δικαίω λόγων, κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις αὐτοῦ, Θουκ. 5. 98.

2) κυρίως, ἀποδιβάζω τινὰ ἐκ πλοίου, ὁ αὐτ. 7. 39. Πλάτ. Γοργ. 511E.

3) εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρῆν ἢ φόρους, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 3. 2, 4, 12. 61, 7.

ἐκδιβάσμος, ὁ, ἐκτέλεσις, ἐκδιβάσμος τῆς ἀποφάσεως Βασιλικ. 1. 517.

ἐκδιβάσσης, οὐ, ὁ, ὑπέρτης προσεδρεύων τῷ δικαστῇ, ὅστις μετὰ τὴν ἀπόρασιν ἐξεδίβαζε τὰ ἀποφανθέντα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐκδιβάστικος, ἡ, ὄν, ὁ εἰς τὸ ἐκδιβάζειν ἀνήκων, Πρόκλ. παράτρ. Πτολ. σ. 219.

ἐκδιδρώσκω, κατατρέγω, ἐκ μὲν ἐσχάτας βέδρωκε σάρκας Σοφ. Τρ. 1053.

ἐκδῖος, ὄν, ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου, ἐγὼ σε ἐκδῖον ποιήσω.. ἔξω τοῦ βίου ποιήσω, τοῦτ' ἐστὶν ἀποκτενῶ, Ἀρτεμίδ. 4. 32, Ἐτυμ. Μ. σ. 323, 44.

ἐκδιούζω, (Βοιωτ.;), «ἐκδιούζει» θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς· Ἡσυχ. ἐκδιόω, συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου, ἐξηκοστὸν ἔτος Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 610· ἀποβῶ, παρὰ βραχὺ τις ἐκδιόους Εὐστ. Πονημάτ. 225, 11.

ἐκδιώσεις, εὖς, ἡ, ἀποδιώσεις, Ν. Χων. σ. 632. 17., 792. 5, ἐκδ. Β.

ἐκδιωσάνων, φυτῶνων, ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ρίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκδιωσάνει Πλάτ. Πολ. 565D.

II. μεταβ. κάμνω νὰ βλαστήσῃ, νὰ αὐτῇ τὴν, παράγω τι, Ἰππ. 380, 51.

ἐκδιωστήμα, ατος, τό, νέον βλάστημα, βλαστὸς, Φίλων 1. 48.

ἐκδιωστήτης, εὖς, ἡ, βλαστήτης, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ., πρβλ. Γεωπ. 5. 25, 1.

ἐκδιέπω, βλέπω, μνημονεύεται: ἐκ τοῦ Φιλοστράτου.

II. ἀρχίζω νὰ βλέπω, βραδέως δὲ ἐκδιέπει τὰ ταῦτης (τῆς χει-δόνος) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια Διλ. π. Ζ. 3. 25.

ἐκδιητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐκβάλλω, πρέπει τις νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἀπορίψῃ, Πλάτ. Πολ. 377C, Κλήμ. Ἀλ. 244.

ἐκδιητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα νὰ ἐκβάλλῃ τι, μετὰ γεν., Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 6, 2.

ἐκδιητός, ὄν, ἐρριμμένος ἔξω, ἐκδιητόν, ἡ πέσημα φοι-νίου δορός; «ἐκδιηλόμενον ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ πτώμα ὑπὸ δο-ρός φονικῆς;» (Σχόλ.), Εὐρ. Εὐκ. 700.

II. ἀπόβλητος, ἀπορ-ρίψιμος, νέκυες κοπρίων ἐκδιητότεροι Ἡράκλ. παρὰ Σπράδ. 784, Πλουτ. 2. 669A· βρέφος ἐκδιητόν, ἐκτεθον, Εὐστ. 384, 25.

ἐκδιζίω, ἐκθλίβω, «ἐκθλίβω», ἐκθλίψαι, ἐκπιέσαι· βλίζειν γὰρ τὰ < τὸ; > κρηία ἐκθλίβειν· Ἡσυχ.

ἐκθλιετός· «ἐκθλιετός»· Ἡσυχ.

ἐκθλύζω, ἐκρίω, Ὀρρ. Διθ. 484, Πλουτ. Τ. Γράχ. 13.

II. ἐκχέω, ὁπόσον ἱδρώτα.. ἐκθλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεω-πονῶν Εὐστ. Πονημ. 150. 8., 222. 41.

ἐκθλυσίς, εὖς, ἡ, ἐκροή, Εὐστ. Πονημάτ. 11, 42 καὶ 166, 87.

ἐκθλυσμα, -ατος, τό, = τῷ προηγ., Ἰερὸθ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 338.

ἐκθλύω, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1417 [ἐνθα ἐκθλύοντα].

ἐκδοάω, ἀναδοάω, «ἐξεφωάω», ἐκπέμπω ἰσχυρὰ φωνήν, Σεν. Κυν. 6, 10, Πλάτ. Πολ. 492B· αἱ δὲ γυναῖκες ἐκδοήσασαι (κατὰ Κορχὴν γραπτέον ἐμιοθήσασαι) Πολύβιον. 48, σ. 247, ἐκδ. Κοραῆ.

ἐκδοθήθεια, ἡ, ἔξοδος πρὸς βοήθειαν, ἔξοδος πολιορκουμένων, ἐκδοθηθείας τινὸς γενομένης... ἀπέθανον πολλοὶ Θουκ. 3. 18, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 7. 5, 4.

ἐκδοσθῆω, ἐξερῶ ὅπως βοηθήσω τινὰ, ἐξεδοθήθων πανδημεῖ Ἡρόδ. 6. 16· ἐς τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 9. 26· κάμνω ἔξοδον, Θουκ. 1. 105.

ἐκδοθήνης, ἡ, ἐπιδοθήθεια, Ἀθήναιος· περὶ Μηχανημ. σ. 4, 30.

ἐκδοθῆς, εὖς, ἡ, τὸ ἐκδοῦν, κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Φίλων 2. 159, Ἠλιδ. 10. 17.

ἐκβολὰς, ἀδους, ἡ, τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ῥιπτόμενον ἔξω· ἰδίως, 1) = σκωρία, Σπράδων 399.

2) ἐκβολὰς μήτρας, Λατ. vulva ejctilia, Ρωμαϊκόν τι ἔδεσμα, Ἰπαρχ. παρ' Ἀθην. 101A.

ἐκβολιζώ: μέλλ. Ἀττ. -ιζῶ, ἐκλπιζῶ, «ἐκφλυδιζῶ», ὡς ἐπὶ



βολθοῦ, οὐ ἀφαιρεῖ τις τὸν γλοῖον, μεταφ., ξεγυμνῶν, τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκδόλιον Ἀριστ. Εἰρήν. 1123.

**ἐκδόλιον σύαχρον**, τό, πύαν. = ἐκβολὰς μήτρα, Διονύς. Τραγ. παρ' Ἀθην. 401F.

**ἐκβολή**, ἡ, (ἐκβάλλω) ἐκβολαὶ ψήφων, αἱ ἐκβολαὶ τῶν ψήφων ἐκ τῶν καθίσκων (πρὸς ἐκβάλλω II. 1), Δισχύλ. Εὐμ. 748.

2) ἡ ἐκρίψις τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὁ αὐτ. Θῆβ. 769, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 1, 5· μεταφ., ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν, ἀπορρίψαι, ἀποβολὴν αὐτῆς, Πλάτ. Σοφ. 230B, Πολ. 412E· πρὸς. κατωτ. VIII. 2.

**III.** ἐκβολή, δακρύων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 743· ἐκβολὴ δέοντων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 9.

**IV.** ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Ἰππ. 627. 21· ἐκβ. οἴτου, ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐν τοῖς ἀγροῖς σχηματίζεται ὁ στάχυς τοῦ αἴτου, Θουκ. 4. 1.

**V.** ἐξέρθρωσις μέλων, ἐκτίθεται ὁ στήθος τοῦ αἵτου, Θουκ. 4. 1. **VI.** ἐξέρθρωσις μέλων, ἐκτίθεται ὁ στήθος τοῦ αἵτου, Θουκ. 4. 1.

**VII.** (ἐκ τῆς ἀμεταβ. σημασίας τοῦ ἐκβάλλω) ἐξόδος, ἐκβολή, Δατ. exilus, ἐκβ. ποταμοῦ, ἡ ἐξόδος ποταμοῦ διὰ ὀρέων, Ἡρόδ. 7. 128· τὸ στόμα ποταμοῦ, ἐν τῷ πληθ., τοῦ Ἀχελψοῦ τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι Θουκ. 2. 102· ἐν τῷ ἐνίκῳ, ὁ αὐτ. 7. 35, Πλάτ. Φαίδων 113A: — διόδος ἡ στενὸν δι' οὗ ἐξέρχεται τις ἐκ σειρᾶς ὀρέων, αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Κιθαιρώνα Ἡρόδ. 9. 38· ἐκβολαὶ εἰς χώραν, πέρασμα, διάβασις εἰς τινα χώραν, Πλουτ. Δημήτρ. 48· ἀραπάς, ὁδὸς χωρίτου ἐν ἡ τῆς εὐθείας καὶ κυρίας ὁδοῦ, τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκβολὴ κατὰ τὰ δεξιὰ ἐς τὰς Καραῖας ἔχει Πανσ. 3. 10, 7.

2) ἐκβ. λόγου, παρέκβασις, Θουκ. 1. 97, Φιλόστρ. 740.

**VIII.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἀπορριπτόμενον, οὐ δικέλλητος ἐκβολή, οὐχὶ χῶμα ἐκβλήν διὰ δικέλλης, Σοφ. 250, πρὸς. Στράβωνα 680· οὐρεῖα ἐκβολή, βρέφη ῥιφθέντα ἢ ἐκτεθέντα εἰς τὰ ὄρη, Εὐρ. Ἐκ. 1078.

2) φορτίον ῥιφθέν ἐκ τῆς θάλασσαν, πλήν ἐκβολῆς ἢς αὐτ. ἐκβάλλονται παρὰ Δημ. 926. 16· προσέτι, ἐκβολαὶ νεῶς, αὐταὶ παθόντες ναυάγιον, ναυαγοί, Εὐρ. Ι. Τ. 1424.

**ἐκδόλιμος**, ον, ἐκρίθεις, ἐκβλήθεις—ἐκδόλιμον, τό, τὸ προῶν γεννηθέν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 4, 2· ἐν τοῖς ἐκδόλιμοις τῶν μικρῶν ψῶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· πρὸς. ἐκβολὰς 2, ἐκδόλιμος 2) μεταφ. ταπεινός, ραῦλος, πρῶτος, Πλουτ. 2. 44E.

**ἐκδόλιον**, (ἐνν. φάρμακον), τό, φάρμακον ἐπιφέρειν ἐξάμβλωσιν, Ἰππ. 627. 19, Πλουτ. 2. 134F.

**ἐκδόλος**, ον, (ἐκβάλλω) ἐκβλήθεις, ἐκρίθεις, ἔκθετος, ἐκδόλον οἶκου βρέφον Εὐρ. Φοῖν. 104· ἐντεῦθεν, II. ὡς οὐσιαστ., ἐκδόλον, τό, ἀπερριμμένον, ἐκβ. κόρης ὁ αὐτ. Ἰων 555· νηδύος ἐκβ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 91· — ἀλλά, ναὸς ἐκδόλα, σημαίνει ῥάχη ἐκ τῶν ἱστίων ναυαγῆσαντος πλοίου ἀποθρασθέντα εἰς τὴν ἑρᾶν, ὁ αὐτ. Ἐλ. 422· ἀλλά, 2) ἐν Εὐρ. 1. Τ. 1042, πόντου ἐκδόλον, φαίνεται ὅτι σημαίνει μέρος ἐνθα ἡ θάλασσα ὑπερβᾶσα τὰ αὐτῆς ὅρια εἰσώρμησεν εἰς τὴν γῆν· πρὸς. ἐκβάλλω X.

**ἐκδομδία**, περιηγῶ, ἐκδοῶ, Ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ. 126, Πολυδ. Α', 118.

**ἐκδομδης**, εως, ἡ, ἀναδότης ὡς σημειὸν ἐπιδοκιμασίας, Θεμιστ. 282D.

**ἐκδοσκομαι**, διεσθίω, ἐκδοσκόω, λεπυρὸν στάχυν ἐκδοσκοῦνται Νικ. Θ. 803· ἐκμυζῶ, ἐπεὶ τόγ' ἐκδοσκόεσθαι τὴν ὑγρότητα τὴν ἐνυπάρχουσαν Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 11· μεταφ., ἀνοήτους ἐκδοσκοντας τρυφὰς Κλήμ. Ἀλ. 75, κλ.

**ἐκδοτανίζω**, «ἐκδοτανίζω» Γλωσσ.

**ἐκδορᾶω** ἢ -δορᾶσω· μέλλ. -δορᾶω—ἐκρίπτω, ἐκδορᾶω εἰς τὴν ἑρᾶν, ἐκδορ. ποταμός περὶ τὰ χεῖλη χρυσοῖον Ἀριστ. Ἀποσπ. 248· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 14. 68, Πλουτ., κτλ.· ἐαυτὸν ἐκδορᾶσαι, ἐπὶ δελφίνος, Δίλ. π. Ζ. 6. 15:—Παθ., ἐπὶ πλοίων, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ἑρᾶν, Δατ. ejici, ἐς Κασθαλαίην ἐξεδορᾶσονται Ἡρόδ. 7. 188, πρὸς. 190.

II. ἐπὶ κακοχημίας, ἀλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκδορᾶσαι Ἰππ. 639. 16:—Παθ., ἀναβλύζω, ἐκβλύζω, ὁ αὐτ. 271. 11, πρὸς. 531. 21 (ἐνθα ὁ Δινδ. ὁρῶντος ἀντὶ -θους): — τὸ ἐνεργ. ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, Ἀπολλοδ. 1. 6, 3.

**ἐκδορᾶσις**, εως, ἡ, ὅταν καχλάζον ἐκρίπτηται τὸ ὕδωρ, ἡ τὸ μέρος ἐνθα ἐκρίπτεται, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει καχλάζω, σ. 494, 14, Ἡούχ. ἐν λέξει ἐρυγῆ, κλ.

**ἐκδορᾶμα**, τό, ἔκζεσις, ἔκζεμα, Διοσκ. 5. 107. II. ἐξανθήματα τοῦ δέρματος, Γαλην.

**ἐκδορᾶσις**, ὁ, = ἐκδορᾶσις, ἐκδορᾶσις, ἔκζεσις, παραχῆ, θόρυβος, παραχμός· Ἰσούχ., πρὸς. Σουῖδ. ἐν λέξει ποιμῶδου.

**ἐκδορᾶσω**, «ἐκδορᾶσω» Γλωσσ. σ. 462.

**ἐκδορᾶσις**, εως, ἡ, = ἐπιτέμνις, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. λ', 4. ἐκδορᾶται, διὰ τῆς βροντῆς (ἡ τοῦ κεραυνοῦ) ἀφαιρῶ, ἐξεδρον-

τῆθ σθένος, ἀφαιρεῖται τὴν δύναμιν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Δισχύλ. Πρ. 362.

II. ἀμετάβ., ἰσχυρῶς βροντᾶ, Πολυδ. Α', 118.

**ἐκδρόντης**, ον, ἐκδρόντης, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 347. 11, ἐκδ. Α.

**ἐκδρῶμαι**, ἀποθ. βρυχῶμαι ἰσχυρῶς, Εὐρ. Ἐκ. 1557· ἐκπέμνω, στεναγμὸν ἠδὺν ἐκδρ. ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1390.

**ἐκδρῶμα**, τό, τὸ καταβιβρωσκόμενον, πρίνος ἐκδρῶματ', «πρινόνια», Σοφ. Τρ. 700· ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 40, 23, φαίνεται ὅτι σημαίνει πρᾶγμα ἐξ οὗ βιβρώσκει τις.

**ἐκδρῶμαι**, παθ., ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ βυθοῦ, προκύπτω ἐκείθεν, Καλλίστρ. 907.

**ἐκδρῶσις**, ον, προκύπτω ἐκ τοῦ βυθοῦ, Σοφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 546.

**ἐκδρῶσω**, κάμνω ὥστε νὰ προκύπτῃ, ἐξέχῃ ἐκ τοῦ δέρματος, Γλωσσ.

**ἐκδρῶσις**, τό, καὶ ἐκδρῶσις, ἡ, τὸ ἐξέχον ἄθρον τοῦ ὅσπου ἐκ τοῦ δέρματος, Γαλην. Ἰδε Foës Oec. Hipp.

**ἐκγᾶλακτώ**, μεταβάλλω εἰς γάλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 1:—Παθ., μεταβάλλομαι εἰς γάλα, ἐπὶ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν, ὁ αὐτ. Ἰστ. Φ. 8. 6, 1.

**ἐκγᾶλακτωσις**, εως, ἡ, ἡ εἰς γάλα μεταβολή, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 4, 7.

**ἐκγαμέομαι**, «ἐκγαμῆσθαι» ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοῖται παρθένος, οἰοῖται τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμῆσθαι λέγεται· Σουῖδ., Ζωναρ. σ. 663, Α. Β. 259, 30.

**ἐκγαμίζω**, δίδω εἰς γάμον, Ἐπιστ. π. Κορ. Α', ζ', 38 (μετὰ δι. γρ. γαμίζω), Πανδέκτ., Βυζ.:—Παθ., δίδομαι εἰς γάμον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 30, κτλ.: οὕτω καὶ ἐκγαμίζομαι Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 34 (δι. γρ. γαμίζονται): καὶ ἐκγαμέομαι, ἴδε τὴν λέξιν.

**ἐκγαυρόομαι**, μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ἐκγωμιάζω, τὸ τ' ἀξίωμα τάνορος ἐκγαυρούμενος Εὐρ. Ι. Α. 101.

**ἐκγέγασ**, ποιητ. πρkm. τοῦ ἐκγίγνομαι, ὁ ἴδε.

**ἐκγεῖνασθαι**, ἀπαρ. μέσ. ἀπαρ. ἀνευ ἐνεστ., τεκεῖν, γεννᾶσαι, ἦν (τὴν ποδάγραν) .. Μέγαίρ' Ἐρινύς γαστρὸς ἐξεγείνατο Λουκ. Τραγῶδοποι. 4.

**ἐκγελάω**, μέλλ. -άσομαι, γελῶ ἡχηρῶς, γελῶ μεγάλως, ἠδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἐτάροισι, «τὸ ἐκγελάσας ἴσως μὲν τὸ χανδὸν γελάσαι δηλοῖ, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐξ ἐπιπολῆς» κτλ. (Εὐστ.), Ὅδ. II. 354., Σ. 35, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 9, κτλ.: γέλωτι τε .. ὥσπερ κύμα ἐκγελῶν Πλάτ. Πολ. 473C· ἐάν τις κνήσῃ, ἐκγ. Ἀριστ. Προβλ. 35. 8:—μεταφ., ἐπὶ ὑγροῦ ἐξορμῶντος ἢ ἀναβλύζοντος μετὰ θορύβου, ἐκγελᾶ φόνος Εὐρ. Τρω. 1176.

**ἐκγελως**, ὡτος, ὁ, ἰσχυρὸς γέλως, Πολυδ. ζ', 199.

**ἐκγενέτης**, ον, ὁ, = ἐκγονος, δεσπότης .. Λακεδαίμονος ἐκγενέταισι Εὐρ. Ἀνδρ. 128, πρὸς. Βάκχ. 1155.

**ἐκγενῆς**, ἔς, ἀποβελτημένος ἐκ τῆς οἰκογενείας, κατ' εἰκασίαν Δινδορρίου ἀντὶ τῆς λέξεως τῶν χειρογρ. ἐγγενῆς ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1506.

**ἐκγεννᾶω**, γεννῶ, φύω, Εὐπολὶς ἐν «Δημοῖς» 10.

**ἐκγιγαρτίζω**, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, «κουκούτσια», ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκοριδίου.

**ἐκγίγνομαι**, μεταγεν. καὶ Ἰων. ἐκγίνομαι [εἰ]· μέλλ. ἐκγενήσομαι· Ἐπ. πρkm. ἐκγέγασ, γ' δοῖκ. ἐκγεγάτην, μετοχ. ἐκγεγάως, ἴδε κατωτ.: Ἀποθ., γεννῶμαι ἐκ πατρός, μετὰ γεν., οἱ Διὸς ἐξεγένοντο· Ἰλ. Ε. 637, πρὸς. Υ. 231, κτλ.: ἐκγεγάτην .. Ἡελίοιο Ὅδ. Κ. 138· Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαυτᾶ Ἰλ. Γ. 199, 418· τοῖων πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε Ἐπιγράμμ. Ὀμ. 16. 3, πρὸς. Βατραχομ. 143, (ὁ Ἑρμάννος ἐκ τοῦ Σουῖδα ἀναγινώσκεις ἐκγεγάαθε, πρὸς. ἐκγεγάονται ἐν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἀπρ. 198).

2) μετὰ δοτ., γεννώμαι τινι, Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες .. ἐξεγένοντο Ἰ. Ε. 115, πρὸς. Ἡρόδ. 1. 30., 4. 155.

III. ἀπροσώπως, ἐκγίγνεται, ὡς τὸ ἔξεστι, ἐπιτρέπεται, παραχωρεῖται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἐξεγίγνεται τινι ποιεῖν, δὲν ἐπιτρέπῃ εἰς τινα νὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 1. 78., 5. 51, Ἀριστοφ. Ἰππ. 851, Δυσ. 111. 27, κτλ., καὶ ἀνευ ἀπαρεμφ., οὐκ ἐξεγίγνεται, δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Ἡρόδ. 3. 142:—ἀνευ ἀρνήσεως, [δὲς] ἐκγενέσθαι μοι τίσασθαι, [δὲς, κάμε ὥστε] νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἐμὲ νὰ ..., ὁ αὐτ. 5. 105· εἰ.. τότε' ἐξεγίγνεται Δημ. 836. 12: σπανίως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., εἰ γὰρ ἐκγίγναιτο Ἰδεῖν ταύτην με.. ἡμέραν Ἀριστοφ. Εἰρ. 346.

**ἐκγλευκίζομαι**, παθ., παύομαι ζυμούμενος, ἐκ[γε]γλευκισμένος μέλας (οἶνος), «ἐπιπαυμένος τοῦ γλεύκος εἶναι» (Γαληνῷ Δεξ. σ. 460), ἐκγεγλευκισμένος μέλας Ἰππ. 1227D· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 132.

**ἐκγλισχραίνω**, καθιστῶ τι γλισχρον, γλοιώδες, ἰξώδες, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

**ἐκγλυφί**, ἡ, ἐκδόλας, οἱ πέρδικες ἐν τοῖς φύοις ... οὐκ



ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφὴν Αἰλ. π. Ζ. 4. 12.

**ἐκγλύφω** [ῡ], διακοιλῶ, κοῖλον ποιῶ· ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ πρkm. **ἐκγέγλυμμαι**, εὐρίσκομεν τὸν ἀνωμαλὸν **ἐξέγλυμμαι** ἐν Πλάτ. Πολ. 616D· πρβλ. **κατεγλύψαται**. **II**. ἐκχολῶ, «ἐκ-  
πυλῶ», τὰ νεόττια Αἰλ. π. Ζ. 2. 33· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φά  
ἐξεγλύψαντο Πλουτ. Τ. Γράχ. 17· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 133.  
**ἐκγοητεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γοητεύω, Γοργ. Ἐλ. Ἐγκώμ.  
σ. 683 Bekk., Ἰωσήφ. Ἰ. Π. 1. 11, 3.

**ἐκγονος**, ον, γεγεννημένος ἐκ τινος, φρεῖς ἐκ τινος, μετὰ γεν., Ὁμ.  
**II**. ὡς οὐσιαστ. τέκνον, εἴτε υἱὸς εἴτε θυγάτηρ, Τυδέος ἐκ-  
γονὸς ἔσσι Πλ. Ε. 813· ἢ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγο-  
νος εἶναι Ὁδ. Α. 236, Ἠρόδ. 1. 35, Τραγ., κτλ. καὶ κατὰ πληθ.  
**ἐκγονοί**, ἀπόγονοι, Ἠρόδ. 2. 167., 4. 179, Τραγ.· ἐκγονοὶ ἐκ-  
γόνων, τέκνα τέκνων, Πλάτ. Κριτ. 112C· μεταφ., τῆς χώρας  
ἐκγονοὶ ὁ αὐτ. Μενέξ. 239D· ὕδρευας ἐκγονος ἀδικία Πλάτ.  
Νόμ. 691C· δειλίαις ἐκγονος ἀργία ὁ αὐτ. 901E· ὡσαύτως ἐπὶ  
τόκῳ θεωρούμενον ὡς τέκνον τοῦ κεφαλαίου, ὁ αὐτ. Πολ. 555E,  
πρβλ. 507A. **2)** ὡσαύτως κατ' οὐδ., ἐκγονά τινος, τὰ τέκνα  
τινός, Αἰσχ. Πρ. 137, Σοφ., κλ.· ἐκγονα χθονὸς Σοφ. Ο. Τ.  
171· ἐκγονα ποιητῶν Πλάτ. Συμπ. 209D· τὰ ζωγραφίας ἐκ-  
γονα ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 275D. — πρβλ. **ἐγγονος**.

**ἐκγραφή**, ἡ, ἀπλείψεις ἐκ καταλόγου (πρβλ. **ἐκγράφω** II),  
Ἐπιγραφή παρὰ τῷ Hicks 205. 3.

**ἐκγράφω** [ᾱ], γράφω ἐκ τινος, ἀντιγράφω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1842:  
— Μέσ., γράφω ἐκ τινος, ἢ ἀντιγράφω δι' ἑμαυτὸν, πρὸς ἴδιαν μου  
χρῆται, χρησιμὸν παρὰ τὰ πόλιν ἐκγράψασθαι Ἀριστοφ.  
Ὀρν. 982· Μορσιμου ρῆσιν ἐκγράψασθαι ὁ αὐτ. Βάτρ. 151·  
πρβλ. Δημ. 1180. 23, κτλ. **II**. ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, ἀνα-  
γράφω ἀπὸ τοῦ καταλόγου παρ' Ἀνδοκ. 10. 37, Διον. Ἀλ. 18. 22.

**ἐκγυρεύω** (γρύτη), ἀναζητῶ παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα,  
«ἐκγυρεύω», ἐξερευνῶ Ἡσυχ.

**ἐκγυμνάζω**, ἐξασκῶ, γυμνάζω, Γλωσσ.

**ἐκγυμνός**, γυμνώνων, τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰ-  
δοῦς ἐξεγύμνωσα Εὐμβ. 4. 114. — Παθ., μεταφ., ἀναλίσκομαι,  
ἀφανίζομαι, Βαστ. 22. 16.

**ἐκγυναικός**, ἀπογυναικίων, Γερμ. Κων/πόλ. σ. 255.

**ἐκδαβή**· «ἐκκαυθῆ, Λάκωνες» Ἡσυχ.

**ἐκδαδύομαι**, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, γίνομαι δάς, Θεοφρ. Αἰτ.  
Φυτ. 6. 11, 9.

**ἐκδακρύω**, χύνω πικρὰ δάκρυα, ποτ' ἐκδακρύσαι (ἐνν. δά-  
κρυα) Σοφ. Φ. 278, Εὐρ. Φοίν. 1344: — ἐπὶ δένδρων, δακρύω,  
στάζω ῥητίνην κτλ., Πλούτ. 2. 384B.

**ἐκδαμάζω**, καταδαμάζω, Κ. Μακασσ. Χρον. σ. 40 (;)

**ἐκδανείζω**, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, χρήματα Ἄριστ. Οἰκ. 2. 11,  
Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 8, 44, κ. ἄλλ.: — Παθ.,  
αὐτοῦ 13 κξ.

**ἐκδανείσεις**, εως, ἡ, τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ.  
1843. 10.

**ἐκδανειστής**, οὔ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ.  
2448. VI. 30.

**ἐκδανειστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκδανείζειν, ἐκδανι-  
στικὰ ἔγγραφα Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood Discov. etc. Append.  
6 No 5.

**ἐκδαπνᾶω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δαπανᾶω, Πολύδ. 21. 8,  
9, κτλ.

**ἐκδαρσις**, ἡ, «ἐξδαρμα», Νεκταρ. Οὐιλ. σ. 6. ἔκδ. Παρισ. 1554.

**ἐκδαρτικός**, ἡ, ὄν, ὁ συντελὼν πρὸς ἐκδαρσιν, Τζέτζ. Σχόλ.  
εἰς Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 502.

**ἐκδασύνω**, καθιστῶ τι δασύ, «ἐκδεδασύνθαι» (τὸ) σῶμα δασύ  
γεγονέναι Ἡσυχ.

**ἐκδεδιητημένος**, θρυπτικῶς, Πολυδ. ζ', 185.

**ἐκδεδαρμένος**, ἴδε ἐκδέρω.

**ἐκδεής**, ἐς, (δέω, ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλείπης) ἐλλείπης, ἀτελής,  
Σουῖδ., Ζωναρ. σ. 659.

**ἐκδεήσεις**, ἡ, δέσεις, Εὐαγγ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1. 9.

**ἐκδεῖα**, ἡ, ἐλλείψεις, καθυστέρησεις, φόρων καὶ νεῶν Θουκ. 1.  
99· διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 890. 14.

**ἐκδεῖννυμι**, ἐπιδεῖννυμι, φανερώων, Σοφ. Πλ. 348, Εὐρ. Ἰππ.  
1298: — Μέσ., ἔθος τόδ' εἰς Ἐλλάδας ἐξεδειξάμην Εὐρ. Ἰκ.  
341.

**II**. δεῖννυμι, Σοφ. Ο. Κ. 1021.

**ἐκδεμαίνω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ δευμαίνω, Ἠλιόδ. 9. 8.

**ἐκδεματόω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δευματόω, Πλάτ. Πολ.  
381E: — Παθ., Διον. Ἀλ. περὶ Δημοσθ. 54.

**ἐκδεινώω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δεινώω, Ἰωσήφ. Ἰ. Α. 17. 5, 5.

**ἐκδεῖννέω**, τελειώνω τὸ δεῖννεν, Πολυδ. ζ', 112.

**ἐκδέρω**, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ἐκδεῖται» ἐκδερματοῦται Ἡσυχ.,  
ἴδε ἐκδέρω.

**ἐκδεκατεύω**, δίδω τὸ δέκατον, εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν

Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν Διόδ. 4. 21.

**ἐκδέχομαι**, ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι, Ἠρόδ.

**ἐκδεκτέον**, ῥηματ. ἐπιθ. παραδεκτέον, Ἀθην. 189D.

**ἐκδέκτω**, -ορος, ὁ, ὁ δεχόμενος παρ' ἄλλου, ἐκδ. πόνων  
(ὡς τὸ διάδοχος), ὁ διαδεχόμενος ἕτερον εἰς τι ἔργον, Αἰσχ. Ἰλ.  
(Ἀποσπ. 194) παρὰ Πλουτ. 98C, Πορφ. π. Ἀποχῆς Ἐμφύχ. 3.  
18· ἄλλ' ὁ Πλούτ. 2. 964F ἔχει ἀνδέκτωρ.

**ἐκδέξις**, εως, ἡ, διαδοχή, τῆς βασιλείης Ἠρόδ. 7. 3.

**ἐκδέρκομαι**, ἀποθ., βλέπω ἐκ τινος, Ἰλ. Ψ. 477 (ἐνθα νῦν γρά-  
φεται ἐκ δέρκεται, οὔτε τοι δέζυτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται  
δοσε)· λεπτόν ἐκδέδορκε Ἀδαμαντ. Φυσιον. 1. 2.

**ἐκδερματίζω**, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σουῖδ.  
**ἐκδερματοῦ** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 758.

**ἐκδέρω**, ἰων. -δεῖρω, μέλλ. -δερώ: — ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἀπὸ  
τινος, τινὰ Ἠρόδ. 2. 42., 7. 26· ἐκδέρας ἀσκὸν βοῶς Ὁδ. Κ.  
19· βύρσαν ἐκδ. Εὐρ. Ἐλ. 824· ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων  
ἐκδεῖται Μαρσύαν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 8· — λεπίζω, «τὸ δόρυ, τουτέ-  
στι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 726, 14. **II**. δέρω

(δέρνω) διὰ ῥάβδου, εὐρών τοὺς βότρους κλέπτοντά σε προσ-  
αγαγὼν πρὸς τὴν ἑλάν ἐξέδειρ' εὐ κἀνδρικῶς Ἀριστοφ.  
Σφ. 450, Πλάτ. Πολ. 616A, πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580B.

**ἐκδεσμεύω**, συνδέω, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέραν πίστιν εἰς  
ἀλλήλους Πολύδ. 3. 33, 8.

**ἐκδεσμέω**, = τῷ προηγ.

**ἐκδέσσω**, ον, (ἐκδέω) ἐκδεδεμένος, ἐκδετον ἐξ ἵππων Ἐκ-  
τορα συράμενον Ἀνθ. Π. 9. 97, 4.

**ἐκδέχομαι**, ἰων. ἐκδέχομαι, μέλλ. -δέξομαι, ἀποθ. **I**.  
τὸ πλείστον ἐπὶ προσώπων, **1)** λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου,  
οἱ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο Πλ. Ν. 710· Ὀρέστην ἐξεδέξαίην  
πατρὶ Αἰσχ. Χο. 762· ἐπὶ πυρσοῦ, μέγαν δὲ πανθὸν ἐκ νήσου  
τρίτον Ἀθων αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο ὁ αὐτ. Ἀγ. 285· ἐκδ.  
τὴν αἰτίαν, ἀναλαμβάνω, «παίρων ἐπάνω μου» τὴν κατηγορίαν,  
Δημ. 352. 26. **2)** ἐπὶ διαδόχῳ, ἐκδ. τὴν ἀρχὴν, τὴν βα-  
σιλείην παρὰ τινος Ἠρόδ. 1. 7, 26, κτλ.· συγκαίς ὡσαύτως  
παραλειπομένης τῆς αἰτίας, ἐξεδέξατο Σαδουάτης (ἐνν. τὴν  
βασιλείην) αὐτοῦ 16, πρβλ. 103, κ. ἄλλ.· παῖς παρὰ πατρός  
ἐκδεκόμενος (τὴν τέχνην) ὁ αὐτ. 2. 166· οὕτως, ἐκδεξάμενοι  
(ἐνν. τὴν μάχην) ὁ αὐτ. 7. 211. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον,  
καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥστερ σφαιραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον  
Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ἐκδεξάμενος (ἐνν. τὸν λόγον) εἰπεῖν ὁ  
αὐτ. Συμπ. 189A· ὁ μὲν πρῶτος εἰπὼν ..., ὁ δ' ἐκδεξάμενος  
Δημ. 232. 10. **4)** περιμένω, προσδοκῶ, Λατ. exspectare,  
κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Σοφ. Φ. 123· ἐκδ. ἔως .. Διον. Ἀλ. 6.  
67. **5)** ὡς τὸ Λατ. accipere, ἀποδέχομαι, ἐκδέχομαι, ἐκ-  
λαμβάνω, ἐξηγουμαι, οὕτω δὴ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα Ἀρι-  
στ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 5· τοὺς λόγους Πολύδ. 10. 18, 12· πρβλ. ἐκλαμ-  
βάνω IV.

**II**. ἐπὶ γεγονότων, περιμένω, ἀναμένω, Λατ. ex-  
spectare, τοὺς Σκύθας .. ἐξεδέξατο οὐκ ἐλάσσων πόνος Ἠρόδ.  
4. 1· ἐκδ. [αὐτοὺς] περίοδος τῆς λίμνης μακρῇ ὁ αὐτ. 1. 185.

**2)** ἐπὶ γεινιαιουσῶν χωρῶν, συνορεύω, ἀπὸ ταύτης (ἐνν.  
τῆς Περιοικῆς) ἐκδεκόμενη Ἀσσυρίη ὁ αὐτ. 4. 39, πρβλ. 99.

**ἐκδέω**: μέλλ. -δέσω, δένω τι ἐκ τινος, προσδένω εἰς τι, ἐξαρτῶ,  
μετὰ γεν., πέτρης ἐκ πείσματα δήσας Ὁδ. Κ. 96· [δρῦς] ἐκ-  
δεον ἡμιόνων, ἔδειο τὰς δρῦς εἰς τὰς ἡμιόνους ὅπως ἔλκωσιν αὐ-  
τάς, Ψ. 121· ἀπολ., σανίδας ἐκδέσαι ὀπισθεν, κλείσαι, στερεώ-  
σαι, ὅσαι τὴν θύραν ὀπισθεν διὰ τοῦ ἱμάντος, ἡ κατὰ τὸν Μερὶ γ  
νὰ δέσσωσι σανίδας εἰς τὴν ῥάχιν αὐτοῦ πρὸς τιμωρίαν [πρβλ. Ἀρι-  
στοφ. Θεσμ. 931, 940], Ὁδ. X. 174· χέρας βρόχοισιν ἐκδέσαν-  
τες Εὐρ. Ἀνθρ. 556: — Μέσ., δένω τι «ἐπάνω μου», κρεμῶ τι περὶ  
ἑμαυτὸν, ἐκδέσασθαι ἀγάλματα, προστηρίδια ἡ τύποις τινάς,  
Ἠρόδ. 4. 76· ὡσαύτως, δένω ἡ στερεώνω δι' ἑμαυτὸν, ἀκταῖσιν...  
πεισμάτων ἀρχάς, τὰς ἄκρας τῶν σχοινίων, Εὐρ. Ἰππ. 761· τὸν  
νεκρὸν ἐκ τοῦ δίφρου Συλλ. Ἐπιγρ. 6125. 96.

**ἐκδηθύνω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δηθύνω, ἦν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ  
(ἡ νόσος) χρόνῳ καρτερὰ ἔσται, ἐάν δὲ διαρκῇ ἡ βραδύνη νὰ  
ἰαθῇ, Ἀρετ. Χρον. Νούστ. Θεραπευτ. 1. 1.

**ἐκδηλος**, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δῆλος, φανερός, ἐπιφανής,  
ἴν' ἐκδ. μετὰ πᾶσιν Ἀργεῖοις γένοιτο Πλ. Ε. 2. 10. **II**.

**ἐκδηλός**, φανερώων, σαφῶς δεκνύων, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

**ἐκδημᾶγωγέω**, κτῶμαι τὴν εὐνοίαν τοῦ πληθους διὰ δημαγωγι-  
κῶν τεχνασμάτων, Διον. Ἀλ. 7. 4.

**ἐκδημᾶω**, ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, ἐκδημήσας ὁ Σόλων .. ἐς  
Αἴγυπτον ἀπύκετο Ἠρόδ. 1. 30, Σοφ. Ο. Τ. 114, Πλάτ. Νόμ.  
864E· ἀπέρχομαι τοῦ βίου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ὁρθο-  
δόξῳ πίστει Θεοφ. 4. 19.

**ἐκδημητικός**, ἡ, ὄν, ἀποδημητικός, Varro Menip. sat. 92  
ἐν Petronii ed. Buecheler, 169.

**ἐκδημία**, ἡ, ἀποδημία, Εὐρ. Ἀποσπ. 768· κατὰ πληθ., ταξεί-  
δια Πλάτ. Νόμ. 950E. **2)** ἐξορία, αὐτοῦ 869E. **3)** μεταφ.,  
ἀποθλίσις, Ἀνθ. Π. 3. 5 (λήμμα).

**ἐκδημοκοπέομαι**, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ δημοκοπέω, Χίων  
Ἐπιστ. 15.



**ἐκδημος**, ον, ὁ, ὁ ἐκδημῶν, ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὢν, ὅταν δὲ οὗτος ἐκδημος ᾖ, ἐκδημῇ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 26· **πρὸς ἐκδημους**: μετὰ γεν., ἐκδ. τῆσδε χθονὸς Εὐρ. Ἰππ. 281· ἐκδ. στρατεῖται, στρατεῖται ἐν ξέναις χώραις, Θουκ. 1. 15· παρασκευάζεσθαι.. τὰ ἐπιτήδεια, ὅλα εἰκόσ ἐπὶ ἔξοδον ἐκδημιον ἔχειν, ἐπὶ ἐκστρατείας εἰς ξένην χώραν, ὁ αὐτ. 2. 10· ἐκδημιον φυγὴν Εὐρ. Ἰππ. 37· ἔρῳσ' ἔρωτ' ἐκδημιον (ἐκδημιον Kirchhoff καὶ Nauck) αὐτ. 32· **ἐκδημοσιεύω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ δημοσιεύω, Δίων Κ. 61. 12.

**ἐκδιαβαίνω**, διαβαίνω, μετ' αἰτ., τάφρον δ' ἐκδιαδάντες, «διὰ τῶν προβέσεων δηλοῖ τὸ δύσβατον τοῦ ὀρύγματος» (Σχόλ.), Π. Κ. 198.

**ἐκδικαίνομαι**, μέσ., ἐξέρχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ βίου μου, μεταβάλλω συνήθειαν, ἔξει, Ἰππ. 378. 27· ἐκδ. ἐκ τῶν καθεστῶτων νομιμῶν Θουκ. 1. 132, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 74, Ἀθην. 556C·— **παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ.**, Φίλων 2. 128· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., ἐξεδήγησε τὴν πατρίον ἀγνείαν Ἰωσήφ. Ἰ. Π. 7. 8, 1 Bekk.

**ἐκδικαίτημα**, τὸ, ἐνδικαίτημα, οἰκητήριον, ἐκδικαίτημα κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανὸς Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρὸλ. Μί. τ. 132, σ. 792.

**ἐκδικαίτης**, εως, ἡ, μεταβολὴ ἔξεων, Πλουτ. Ἀλέξ. 45, κτλ. **ἐκδικαίπρεπις**, πρέπις, ἀρμόζω, ἐκδικαίπρεπων τῷ προέδρου ἀξιώματι Δέων. διακ. σ. 94. 4, ἐκδ. Β.

**ἐκδικαίπριζω**, ἀποτεμνῶ ὡς διὰ πρίονος, ὁ δὲ Λαῖνας... ἐκ τοῦ φορεῖον τὴν κεφαλὴν ἐπισπάσας (τοῦ Κικέρωνος) ἀπέτεμνεν, ἐς τρις ἐπιπλήσων καὶ ἐκδικαίπριζων ὑπὸ ἀπειρίας Ἀππ. Ἐμφ. Α. 20, — ἀλλὰ πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ διαπρίζων, ἡ δὲ ἐκ τῶσδε προήλθεν ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ.

**ἐκδικαστρία**, ἡ, «κλῶσις, ὁ στήμιον» Ἡσύχ.

**ἐκδιδάσκα**, τὸ, δοκιμὸν μαθητοῦ· ὑπόδειγμα, Εὐρ. Ἰων 1419. **ἐκδιδάσκω**: μέλλ. -ἔω, ποιητ. -διδασκῆσω, Πινδ. Π. 4. 386·— διδάσκα ἀκριδῶς, Λατ. edocere, ἐκδ. πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος Δισχύλ. Πρ. 981, πρβλ. 698, κτλ.· ἐκδ. τινα τι Πίνδ. ἐνθ' ἄνωτ., Σοφ. Ο. Κ. 1539, Ἀντιφῶν 131. 8:— Μέσ. βάλλω τινα νὰ διδάξῃ, Πρὸδ. 2. 154, Εὐρ. Μῆδ. 296:— Παθ., μετ' ἀπαρ., Σοφ. Τρ. 1110, κτλ.· αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ ἐκδιδάσκειται ὁ αὐτ. Ἠλ. 621· ὅψ' ἐκδιδάχθεις τῶν κατ' οἶκον... ἀργὰ ἐκμαθὼν, πυθόμενος ἐκ τῶν κατ' οἶκον ὑψηλῶν, ὁ αὐτ. Τρ. 934. 2) μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διδάσχω τινα νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, εἶναι κακὴν ὁ αὐτ. Ἠλ. 395, πρβλ. Ἀντ. 298: ὡσαύτως παραλείπομένου τοῦ ἀπαρεμφάτου, γενναῖον τινα ἐκδ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1019· μετὰ μόνον ἀπαρεμφ., ἐπιθυμῶν ἐξεδιδάσκα αὐτόν: 1026· ἐκδ. ὡς.. Ἡρόδ. 4. 118, Σοφ. Ο. Τ. 1370.— Πρβλ. διδάσκα.

**ἐκδιδράσκω**, Ἰων. -διδρῆσκω: μέλλ. -δράσομαι [α]: ἀφρ. ἐξεδραν Εὐρ. Ἡρακλ. 18 (σὺδαμοῦ ἄλλοι: παρὰ Τραγ.), μετοχ. ἐκδράς Ἡρόδ. 4. 148, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 55. Ἀποδιδράσκω, φεύγω ἐκ τινος μέρους, ἐκδιδρῆσκει πλοῖον ἐξ Αἰγύπτου Ἡρόδ. 3. 4, 9. 88, Θουκ. κλ.: ἀπολ., Ἀριστοφ. Σρ. 126, Ἐκκλ. 55, Θουκ. 1. 126.

**ἐκδιδύσκω**, = ἐκδύω, ἀπολυμνώνω, λαφυραγωγῶ, πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε Ἰωσήφ. Ἰ. Π. 2. 14, 2.

**ἐκδιδῶμι**, ὕ ἐν. ἐκδιδόϋ (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος -διδῶμι) Ἡρόδ. 1. 80, κ. ἄλλ.: μέλλ. -δῶσω. Παραδίδω, κυρίως τὸ παρανόμως ἀρπαγὴν καὶ κατακρατορῶμενον, Λατ. reddere, Ἑλένην καὶ κτῆμα ἄμ' αὐτῇ Ἠλ. Γ. 459, πρβλ. Πρὸδ. 1. 3· ὡσαύτως, παραχωρῶ, παραδίδω ἀνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρανόμου κατοχῆς ἢ κατακρατήσεως, Λατ. dedere, ἰδίως ἐπὶ τῆς παραδόσεως προσρῦγων, ὁ αὐτ. 1. 74, 158 κέξ· τινα τοῖς ἐχθροῖς Σοφ. Φ. 1386, πρβλ. Ο. Τ. 1040, κτλ.· ἐκδ. τινα τοῖς κατηγοροῖς Δημ. 524. 4, κέξ· πρβλ. 855. 24· ἐκδ. δοῦλον, παραδίδω δοῦλον ὅπως ἐξετάσῃ διὰ βασάνων (πρβλ. ἐξαιτέω), Ἀντιφῶν 144. 29, Δημ. 848. 27· ἐξέδωκεν αὐτὸν μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 20.— Μέσ., θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἡδάν, «τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσιον» (Σχόλ.), Πίνδ. Π. 4. 525. 2) ἐξάγω ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ δίδω, α) ἐκδ. θυγατέρα, δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Λατ. nuptum dare, τινὶ Ἡρόδ. 1. 196, Εὐρ. Ἰ. Α. 132· εἰς τινὰ Πλάτ. Πολιτικ. 362B, πρβλ. Θουκ. 8. 21· θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες, προνοήσαντες περὶ τοῦ γάμου αὐτῶν ἰδίᾳ δαπάνῃ, Δημ. 835. 19, πρβλ. 834. 18· πλήρες, Ἀλκίνοιο ἐκδ. πρὸς γάμον Διόδ. 4. 53· προσεῖτε συγγάμους ἀνευ αἰτ., δίδω εἰς γάμον, ἐκδ. εἰς οὓς ἀν ἐθέλωσι Πλάτ. Πολ. 613D, πρβλ. 362B, κτλ.· οὕτω καὶ (ἀλλὰ σπανιότερον) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκδίδοσθαι θυγατέρα Ἡρόδ. 2. 47· ἐξέδου κόρην ἔτω σε θυμὸς ἦγεν Εὐρ. Μῆδ. 309· συνοικίζειν καὶ ἐκδ. Πλάτ. Σοφ. 242D. 6) ἐκδ. υἱόν, παραχωρῶ τὸν υἱόν μου ὅπως υιοθετηθῇ: ἐκδ. υἱὸν εἰς ἑτέραν οἰκίαν Πολύβ. 32. 14, 2· ὡσαύτως, ἐκδ. τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνῃν, ὡς μαθητευόμενον, Ξεν. Ἰππ. 2. 2. 3) δίδω ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἀπομισθῶ τινὶ τι, τὴν αὐλήν Ἡρόδ. 1. 68· ἐκδιδόναι ἀνδράποδα, δίδοναι

αὐτὰ ἐπὶ μεθοπορῶν, Ξεν. Πόροι 4. 15·— μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Λατίν. locare aliquid faciendum, χαλινὸν χαλκεῖ ἐκδ. σκευάσαι Πλάτ. Παρμ. 127A· ἐκδόντος μοι Δημόσθενους.. στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι Δημ. 522. 1· ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδοκῶς κατὰ συγγραφὴν, καίως τις ἐλθὼν εἰς συμφωνίαν: διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος, ὁ αὐτ. 268. 10.

4) δίδω, ἐμπιστευομαι εἰς τὴν φροντίδα ἑτέρου, οὓς ἐξέδωκα Προδίκῳ Πλάτ. Θεαιτ. 151B· ἐκδιδούς Διόνυσον Ἡρας νεκρῶν, ἀπομακρύνας τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν ζηλοτυπιῶν τῆς Ἡρας, Εὐρ. Βάχρ. 293· οὕτω μετ' ἀπαρ., Δι τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδῶσομεν πράσσειν, «ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διὶ καὶ τῷ Ἀρει» (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 13. 149. 5) φέρω ἔξω, ἀλλ' ἐκδότης τις.. ἔδωκα Ἀριστοφ. Πλ. 1194· ἐκδότης δὲ τις.. δίδω δὲ οὗτος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 127.

6) δανείζω χρήματα ἐπὶ ὑπόθεσιν, ὡς π. χ. τοῦ φορτίου πλοίου, κτλ. (πρβλ. ἐκδοσις 4), παρὰ Δημ. 941. 8, κτλ. 7) ἐκδίδω, δημοσιεύω, ἐπὶ συγγράμματι, ἢ λόγῳ, Λατ. edere, Ἰσοκρ. 84D, Πολύβ. 2. 37, 6· τοῖς ἐκδεδομένοις λόγοις Ἀριστ. Ποιητ. 15, 12·— ὡσαύτως, θέτω εἰς κυκλοφορίαν νόμισμα, ἐπικόψας χαρὰ κτῆρα ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυνάμενην δραχμὰς ὁ αὐτ. Οἰκ. 2. 20, 9. 8) ἐπὶ χώρας, παράγω, φέρω, Στράβων 222, Λουκ. π. Ἠλέκτρ. 2 (ἀλλ' ἐν ἐνίοις τῶν χειρογρ. παραλείπεται τὸ ῥημα). II. ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κεννύω, χύνομαι εἰς, ἐς θάλασσαν, ἐς τὴν Σύρτιν, ἐς τὸν Μαίανδρον, κτλ.: Πρὸδ. 1. 80., 2. 150., 7. 26, κτλ.· οὕτω, τῶν ἄλλων ζῶων τὰ μὲν εἰς ὁδόντας ἐκδίδωσι.., τὰ δὲ εἰς κέρατα, τὰ δὲ εἰς τρίγας, ἐκπέμπουσαι θρεπτικὴν οὐσίαν ἄλλα μὲν πρὸς ἐκρυσιν ὁδόντων, ἄλλα δὲ κτλ., Ἀριστ. Προβλ. 10. 62.— Πρβλ. ἐκβάλλω IX. 2, ἐξήχημι I. 2.

**ἐκδιηγέομαι**, ἀποθ., διηγομαι λεπτομερῶς, Ἰππ. Προγν. 36, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 23. 3· καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος ἐκδιηγείσθαι τὰς συμφοράς; Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 7. **ἐκδιεθυραμβόομαι**, παθ., καταντῶ εἰς διθυραμβικὸν κόμπον, Φωτ.

**ἐκδιτάσμαι**, διτάσμαι ἐκ τινος, Ν. Χων. σ. 800, 19, ἐκδ. Β. **ἐκδικάζω**, μέλλ. -άσω, δίδω πέρας εἰς δίκην, ἐπὶ δικαστοῦ, δίκην, δίκας Ἀριστοφ. Ἰππ. 50, Λυσ. 148. 35, Ξεν. Ἀν. 3. 2· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς δίκης, λαμβάνω πέρας, Πλάτ. Νόμ. 958A.— Μέσ., ἐπιζητῶ δικαστικῶς τὸ δικαίον μου ἐναντίον ἑτέρου, Ἰσαῖος παρ' Ἀρπ.· περὶ τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 4259, πρβλ. 5774. 129. II. ἐκδικῶ, λαμβάνω δίκην ἢ τιμωρίαν, δηλ. ἐκδίκησιν, ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον ἰούτω κατὰ τὸν Ἑρμαννον ἀντὶ τοῦ ταῦτι διδάξων ἢ δικάζων Εὐρ. Ἰκ. 154· πατέρων.. ἐκδικάζοντες φόρον αὐτοῦ 12-15.

**ἐκδικαίξις**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐκδίκησις, Ἐπιγρ. Αἰτωλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3046.

**ἐκδικαστής**, οὔ, ὁ, τιμωρός, ἐκδικητής, πατὴρ ἐκδ. Εὐρ. Ἰκ. 1153.

**ἐκδικεῖον**, τὸ, δικαστήριον, ἐκδικεῖον ἱερόν, δικαστήριον ἱερόν, ἐκκλησιαστικόν, Θ. Βαλσαμ. σ. 118, ἐκδ. Μί.

**ἐκδικέω**, ἐκδικῶ, τιμῶ, τι Ἀθην. 560E, Ἐπιστ. Β' π. Κορινθ. γ'. δ·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαιτῶ ποινὴν, ἐκδίκησιν, διὰ τὴν ἐγκλημᾶν, Ἐβδ. (Β. Βασίλ. Δ', 7), Καίν. Διαθ. II. λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ ἄλλου, Ἀπολλόδ. 2. 5, 11· αὐτοῦς Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ'. 19, κτλ.· ἐκδικῶ τινα ἀπὸ τινος, ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη'. 3. 2) ἐνεργῶ, πράττω ὡς ἐκδικος (II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2824-50, κ. ἄλλ., ἴδε Συναγ. Αλέξ. Ἀθην. Κουμανοῦδης ἐν λῆξει ἐκδικήσαντα. III. ἐκδ. τινὶ, ἀνταποδίδω, ἀντιποιῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 627.

**ἐκδίκημα**, τὸ, ἐκδίκησις, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀδικ-, Διον. Ἀλ. 5. 50.

**ἐκδίκησις**, εως, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐκδ. ποιεῖσθαι, παρέχειν ἱκανοποίησιν, Πολύβ. 3. 8, 10· ἐκδ. ποιεῖσθαι τινας, λαμβάνειν παρὰ τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826· ἐκδ. ποιεῖν τινι, ποιεῖν ἐκδίκησιν ὑπὲρ τινος, «καὶ ἰδὼν τινα ἀδικοῦμενον, ἡμῶντος καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονομένῳ» Πράξ. Ἀποστ. ζ', 24· ὁ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ..; Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη'. 7 καὶ 8.

**ἐκδίκητης**, οὔ, ὁ, ἐκδικῶν, λαμβάνων ἐκδίκησιν, Ἐβδ. (Ψαλμ. II', 3).

2) φύλαξ, προστάτης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 6. **ἐκδικητικός**, ἡ, ὁν, ὁ ἐκδικῶν, ὁ τιμωρῶν, ὁ ἔχων διαθέσιν ἢ ῥοπήν πρὸς ἐκδίκησιν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 406.

**ἐκδικεῖα**, ἡ, = ἐκδίκησις, Ἐρμῆς ἐν Σοφ. Ἐκλογ. 1. 972· ἡ προσήκουσα ἐκδ. γενέσθω Συλλ. Ἐπιγρ. 356.

2) τὸ ἔργον τοῦ ἐκδικέου II. 2, αὐτοῦ 2719, 2771.

III. ἄφρεσις, ἀπαλαγή ἀπὸ συμφωνίας, Δίων Κ. 38. 7.

**ἐκδικος**, ον, (δίκη) ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, παράνομος, ἄθεσμος, ἄδικος, Λατ. exlex, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 1093, Σοφ. ἐν Ο. Κ. 620:— Ἐπιγρ. -κως Αἰσχύλ. Πρ. 979, κτλ. II. ἐπιδιῶκων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δικαίου, ἐκδικητικός, τιμωρός, χρόνος Ἀνθ. Π. 12. 35.

2) ὡς οὐσιαστ., ἐκδικητής, Ἡρωδιαν. 7. 4, 10. 3) = σύνδικος, Λατ. cognitor civitatis, δημόσιος συνήγο-



ρος, ἐπίτροπος πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732, Κικ. Fam. 13. 56, Πλινίου Ἐπιστ. 10. 111.

ἐκδιόρυσσω, ἐκκαίπω, διόρυσσω, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 978.

ἐκδισκεύω, ῥίπτω μακρὰν ὡς δίσκον, ἐσφενδονίζω, Φώτιος ἐν Ἑλλ. Ἀνεκδ. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

ἐκδιφρεύω, ἐκρίπτω ἐκ τοῦ διφρού, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 3, π. Ἡλέκτρ. 2.

ἐκδιφρίζω = τῷ προηγ., μεταφ., ἐκδιφρίζειν τινὰ τῆς ἀρχῆς Κων. Μανασσ. Χρον. σ. 113C.

ἐκδιψάω, διψῶ καθ' ὑπερβολήν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3, Πλουτ. Κλεομ. 29.

ἐκδιψος, ον, (διψα) σφόδρα διψῶν, Διόδ. 19. 109.

ἐκδιωγμός, οὔ, ὁ, διωγμός, Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 53, ἐκδ. Μί. ἐκδιωκτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐκδιώκειν, Πλούτ. 2. 13C. —

ἐκδιώκω: μέλλ. -διώξομαι (μεταγεν. -ξω), ἀποδιώκω, ἐξελκύω, ἐξορίζω, ὁ δῆμος.. ἐξεδίωξε τοὺς δυνατοὺς Θουκ. 1. 24· ἐκδιώκουσι τοὺς αὐτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 31, 1· τῆς οἰκίας Λουκ. Τίμ. 10.

ἐκδονέω, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράττω, διασαλεύω, Ἀνθ. Π. 11. 64.

ἐκδορά, ἡ, τὸ ἐκδέρειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, «γδάρισμον», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκδόριος, ον, ὁ ἀφαιρῶν τὴν δοράν, τὰ ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), σκευασία δι' ὧν ἀφαιρεῖται ἡ ἐπιδερμὶς, κοιν. «βεζικατόρια», «βεζικάντια», Διοσκ. 3. 10.

ἐκδόσιμος, ον, μισθώσιμος, Πολυδ. Ζ, 200· πρὸς πώλησιν Ἀθῶν. 680C.

ἐκδοσις, εως, ἡ, (ἐκδίδωμι) παράδοσις, τῶν ἱκετέων Ἡρόδ. 1. 159· ἐμνηρεῖαν εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτικ. 310E.

2) τὸ δίδοναι εἰς γάμον, νύμφευσις, ἐκδοσιν ποιεῖσθαι Οὐγατέρων ὁ αὐτ. Νόμ. 924C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 8· τὰς ἐκδ. τῶν γυναικῶν Δημ. 1100. 7, κτλ.

3) μίσθωσις, ἐνοικίασις, Πολυδ. 6. 17, 4· τὰς ἐγγόσεις ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1570A, 27.

4) τὸ ἐπὶ ναυαῖ καὶ φορτίοις διδόμενον δάνεισμα, «ναυτοδάνειον», Δημ. 816. 27., 354. 16, κτλ.· πρβλ. Βοικχίου Πολιτ. Οἰκ. Ἀθῶν. 1. 176.

5) ἐκδοσις, δημοσιεύσις βιβλίου, Γραμμ.

ἐκδοτέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ παραδῶσιν, Πλουτ. Καῖς. 22.

2) πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1635, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐκδοτος, ον, ὁ ἐκδιδόμενος, παραδιδόμενος, κυρίως ὁ προδιδόμενος, ἐκδοτὸν μιν ἐποίει ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 66B, Αἰσχίν. 73. 42· ἐκδ. τινὰ δίδοναι Δημ. 648.

25· παραδιδόναι Λυκούργ. 85. 8· ἐκδοτος ἀγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85· γίνεσθαι αὐτόν, Εὐρ. Ἴων 1251· μεταφ., παρέχειν αὐτὴν ἐκδοτὸν τινι, παραδιδόναι αὐτὴν ὁλοκλήρως εἰς τινά, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13.

ἐκδοχεῖον, τό, δοχεῖον, δεξαμενὴ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 3454· κατὰ Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. «ἐκδοχεῖον, τὸ ταμεῖον» προσέτι, ἐκδοχεῖον, εἰμὶ δὲ Μουσαῶν μυστικὸν ἐκδοχεῖον Ἀνθ. Παλατ. 14. 60· πρβλ. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 293, ἐκδ. Βασιλείας.

ἐκδοχή, ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, λαμβάνειν τι παρ' ἑτέρου, διαδοχή, Αἰσχύν. Ἀγ. 299, Εὐρ. Ἴπκ. 866· ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι πολέμου, διαδέχεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον, Αἰσχίν. 32. 18.

ἐκδοχία, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, καθάπερ ἡμῖν (τὴν συνήχην) οἱ Κ., Πολυδ. 3. 29, 4· ἐξ ὧν ἡν λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι.. ὁ αὐτ. 23. 7, 6. III. = προσδοκία, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 1., 27.

ἐκδοχίον, τό, = ἐκδοχεῖον, Ἀνθ. Π. 14. 60.

ἐκδρακοντόμοι, εἰς ἀληθῆ δράκοντα μεταβάλλομαι, Αἰσχύν. Χο. 549.

ἐκδράμειν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτρέχω.

ἐκ-δραχμός, ον, ἀξία ἐξ δραχμῶν, «ἐκδραχμον» ἐξάδραχμον Ἡσύχ.

ἐκδρέπομαι, κόπτω ἐκ τίνος, καὶ τούτων (τῶν δένδρων) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις Ἀρισταίν. 1. 13.

ἐκδρομάς, ἄδος, ὁ, ὁ ἐκδρομῶν, ὑπερβὰς τὴν ὥραν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, Εὐθουλ. ἐν «Ἀντίοπη» 3, πρβλ. Εὐστ. 1915. 19.

ἐκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἔφοδος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2. 4, Ἀρρ., κλ.

2) τὸ ἀφρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁμᾶς ἀκροβολιστῶν, = ἐκδρομοί, Θουκ. 4. 127. II. βλαστησις, ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3. III. παρέκβασις ἐν ὁμίλᾳ, Ἀριστείδ. 1. 92.

ἐκδρομος, ὁ, ὁ ἐκθῶν, ἐκέρχόμενος δρομαίως, ἐκδρομοί, στρατιῶται ἐκπεύοντες, ἐξορμῶντες ἐκ τῶν τάξεων, ἀκροβολισταί, Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 16.

ἐκδύμα, τό, τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἀποβαλλόμενον, Ἀνθ. Π. 5. 199.

ἐκδύω, ἴδε ἐν λ. ἐκδύω.

ἐκδύσια (ἐνν. ἱερὰ), τά, ἐορτὴ ἐν Φαιστῷ (ἢ Φαιστῷ) τῆς Κρήτης τελομένη διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: «ἡ Λητώ συνεχῶς οὐδυνομένη καὶ ἱκετεύουσαν ὤκτιρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παι-

δος εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηται τῆς μεταβολῆς Φαιστίοι καὶ θύουσι Φυτῇ Λητῷ... καὶ τὴν ἐορτὴν ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἔξεδυ» Ἀντων. Λίβερ. 17.

ἐκδύσις, εως, ἡ, ἔξοδος, διαφυγὴ, ἀντίθετον τῷ ἔσοδος, τὸ δὲ οἰκίμα ἀσινές οὔτε ἔσοδον οὔτε ἐκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον Ἡρόδ. 2. 121, 3· διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς οὕτω τὴν ἐκδυσιν ποιεῖται, περὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ὑποπτερόν θρευν., ὁ αὐτ. 3. 109· οὐκ ἔστιν Ἑλλήσιν οὐδεμία ἐκδ. μὴ οὐκ εἶναι δούλους ὁ αὐτ. 8. 100, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 426C.

ἐκδυσωπέω, θερμῶς ἱκετεύω, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν Βασίλ. σ. 217B.

ἐκδύω καὶ ἐκδύνω: 1) μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. ἐκδύω, παρატ. ἐξεδύον, μέλλ. ἐκδύσω, ἀφρ. α' ἐξέδυσά· — ἀφαιρῶ, γυμνῶν, «γδύνω», Λατ. exuere, μετὰ διπλῆς αἰτίας. προσ. καὶ πράγμ., ἐκ μὲν με χλαῖναν ἐδυσαν, ἀπέδυσαν, Ὀδ. Ξ. 341· ἐκδύων ἐμὲ.. ἐσθῆτα Αἰσχύν. Ἀγ. 1269· ἐκδύσας αὐτὸν [τὸν χιτῶνα] Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17· μετ' αὐτ. μόνον, πάντας ἐκδύειν Δημ. 763. 26· ἐξέδυσαν [ἐκείνον] ὁ αὐτ. 1259. 11.

2) Παθ., ἐκδύομαι, ἀφρ. α' ἐξεδύσθην [ῶ], πρkm. ἐκδέδύμαι· — ἀπογυμνοῦμαι ἐκ τίνος, τὸν χιτῶνα ἐκδέδυσθαι Λυσ. 117. 7· Μαρσύας τὸ δέσμα ἐκδύεται Παλαίφατ. 48. 3· ἀπολ., ἐκδυθῆναι Ἀντιφον 117. 2, πρβλ. Πολυδ. 15. 27, 9.

3) Μεσ., ἐκδύομαι, ἀφρ. α' ἐξεδυσάμην· — ἀποδύομαι, τεύχεα τ' ἐκδύομαι Ἰλ. Γ. 114· ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα Ἡρόδ. 5. 106· θοῖμάτιον ἐκδέδυσθαι Δημ. 1268. 1· τὸ γῆρας, τὸ κέλυσος, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 17, 11· ἀπολ., ἀποδύομαι, «βγῆλω» τὰ ἐνδύματά μου, θάπτον ἐκδύόμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 688, πρβλ. 920, 925, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 19.

II. οἱ τύποι ἐκδύνω, παρκατ. ἐξεδύνον, ἀφρ. β' ἐξέδυν, πρkm. ἐκδέδυνκα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς τὸ μέσ. ἐκδύομαι, μαλακὸν δ' ἐκδυνε χιτῶνα Ὀδ. Δ. 437· ἐκδύς χλαῖναν Ξ. 460· τῶν ἱματίων κατὰ ἐν ἑαυτὸν ἐκδύνουσα Ἡρόδ. 1. 9· μεταφ., τὸ γῆρας ἐκδύς Ἀριστοφ. Εἰρ. 336. — Παθ., ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἀποβάλλομαι, ἀφαιρούμαι, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένην Ἡρόδ. 1. 8· πρβλ. ἀποδύω, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρκατ. σ. 89.

2) ἀλλ' ἀφρ. β' ἐξέδυν, πρkm. ἐκδέδυνκα, ἐξῆλθον ἀπὸ τίνος, μετὰ γεν., ἐκδύς μεγάρου Ὀδ. Χ. 334· τῆς θαλάσσης Πλάτ. Φαίδρον 109D· μεταφ., ἐξέδυν δι-κῆς Εὐρ. Ἰκ. 416· ἐκδύναι κακῶν ὁ αὐτ. I. T. 602.

3) ὁ ἀφρ. β' κεῖται ὡσαύτως μετ' αὐτ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὄλεθρον, «ἡμῖν τὸν ὄλεθρον ἐκδύναι γένοιστο» (Σχολ.), διαφυγεῖν, Ἰλ. Π. 99 ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ· ἐκδεδυνέσθαι τὰς λειτουργίας Δημ. 457. 9.

4) ἀπολ., διαφεύγω, Θεογν. 358· διαφεύγω τὴν μνήμην τίνος, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 174E. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα δύνω].

ἐκδωριεύομαι, παθ. γίνομαι τέλειος Δωριεύς, Ἡρόδ. 8. 73, ἐν τῷ πρkm. ἐκδεδωριεύονται: συμφορὴν πρὸς τὴν ἀναλογία, ὅτι τὸς οἱ τύπος ἐκδεδωριεύονται (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωρίομαι), ὃ ἐκδεδωριζάται (ἐκ τοῦ ῥήμ. -δωρίζω).

ἐκδωριεύω, ἐφετιχόν τοῦ ἐκδίδωμι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω, Γ Παχυμ. τ. Α', σ. 238. 11, ἐκδ. Β.

ἐκεῖ, Δωρ. τῆνεί Θεόφρ.: ἐπιπρ. ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illic, συγν. παρ' Ἀττ., ἀντιτίθεται τῷ ἐνθάδε: — οἱ ἐκεῖ Σοφ. Ἰλ. 685, κτλ.: τάκετ, τὰ ἐκεῖ ὄντα ἢ συμβαίνοντα, Εὐρ. Ἀποσπ. 582, Θουκ. 1. 90.

2) παρὰ Τραγ. ὡς εὐφημισμός ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀΐδου, ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, τάκετ δικάζει τὰμπλακήματα Ζεὺς ἄλλος Αἰσχύν. Ἰκ. 230· πρβλ. Χο. 358, Σοφ. Ἀντ. 76· εὐδαιμονοῖται, ἀλλ' ἐκεῖ Εὐρ. Μῆδ. 1073· συγν. ἐν Πλάτ. Φαίδρον πλῆρες ἐκεῖ δ' ἐν Ἀΐδου Εὐρ. Ἰκ. 418· προσέτι, οἱ ἐκεῖ, κατ' εὐφημ. οἱ τεθνεώτες, οἱ νεκροί, Αἰσχύν. Χο. 355, Σοφ. Ο. T. 776, Πλάτ. Πολ. 427B, Ἰσοκρ. 308B, κτλ.· πρβλ. ἐκεῖται.

III. μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ἐκεῖ πλείν Ἡρόδ. 7. 147· ἐκεῖ ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 9. 108· πρβλ. Σοφ. Ο. K. 1019, Θουκ. 3. 71, κτλ.

III. ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως ἐπὶ χρόνου = τότε, Σοφ. Φ. 395, Δημ. 605. 10.

ἐκεῖθεν, ποιητ. κεῖθεν (ὅστις εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὅπου ἀν' ἀπαιτῇ αὐτὸ τὸ μέτρον): Διολ. κηρύθον Ἀλκαῖος 83 (94): Δωρ. τῆνῶθεν Ἀριστοφ. Ἀγ. 754, Θεόφρ. 3. 10: — Ἐπιπρ., ἐξ ἐκεῖνου τοῦ τόπου, ἀπὸ ἐκεῖ, Λατ. illinc, ἀντίθετον τῷ ἐκεῖσε, Σοφ. Φ. 490, κτλ.· ἐπὶ προσώπου, τάκεθιν, τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 632· ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος Πλάτ. Πολ. 619B, κτλ.

2) = ἐκεῖ, ὁ ἐκεῖθεν Θουκ. 1. 62· τάκεθιν Αἰσχύν. Θῆβ. 40· — μετὰ γεν., τοῦκεῖθεν ἄλλους, ἐπὶ ἐκεῖνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλλο, Σοφ. Ο. K. 505· ἔζοντο τὸ κεῖθεν Εὐρ. Ὀρ. 1411.

3) ἀλλ' ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει Σοφ. Ο. K. 1227. II. ἐξ ἐκεῖνου τοῦ γεγονότος, ἐξ ἐκεῖνης τῆς αἰτίας, Ἰσοκρ. 279C, Δημ. 1116. 13, κτλ.

III. ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, Ἰλ. Ο. 234, Δίον Κ. 54. 25.

ἐκεῖθι καὶ κεῖθι (ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὀμ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἀν' ἀπαιτῇ αὐτοῦ): Δωρ.



τηνὸν Θωδρ. 8. 44, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, 'Π. Γ. 402, 'Οδ. Ρ. 10' ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πελοποννησίους. II. = ἐκεῖνος, 'Πο.

'Αποσπ. 39, Διογ. 810.

ἐκεῖνη, ἴδε ἐκεῖνος III.

ἐκεῖνος, η, ον, (ἐκεῖνος) ἐξ ἐκεῖνης τῆς ὕλης κατασκευασμένος (πρὸς λ. ὁν), 'Αριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7. 10.

ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο, ἢ κείνος (ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρ' Ἑπ. καὶ Ἰωσιν, ἀν. καὶ ὁ Ἡρόδ. προτιμᾷ τὸν τύπον ἐκεῖνος, Δινδ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡρόδ. κκxvi· ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν τύπον κείνος· οἱ Τραγ. κείνος μόνον ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τούτο, ἴδε Διογ. Πέρσ. 230, 792, Σοφ. Αἴ. 220, 'Ελμολ. ἐν Μηδ. 88, Δοβ. Φρύν. 7' ἄλλ' ὁ τύπος κείνος εἶναι ἀγνωστός ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ, (ὥστε ἀντὶ τῶν ἢ κείνος, μὴ κείνος, ἀναγνωστέον κατὰ κράσιν ἢ κείνος, μὴ κείνος), παρ' Ἀριστοφ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ἐν χηρίσιν ἐν οἷς ἐμπαικτικῶς ἀποιμνύεται τοὺς Τραγικούς): Διογ. κείνος Σαπφ. 2' Δωρ. τῆνος Θεοκρ. 1. 4, κτλ.: — ἐν τῇ Ἀττ. κωμῶδι καὶ τῷ περὶ λόγῳ εὐρίθαι καὶ ἐπιτεταμένον, ἐκεῖνοσ', Ἀριστοφ. Ἰππ. 1196, κτλ. 'Αντωνυμία δευτερεύουσα: (ἐκεῖ)· ὁ ἄνθρωπος· ἐκεῖ πέραν τοῦ ἐκεῖ (εὐρισκόμενον) πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Λατ. ille, 'Ομ., κτλ. ἐν γένει ἀναφέρεται εἰς ὅτι ἀμείνων προσηγῆται, ἀπολομένην δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκεῖνον Πλάτ. Φαίδρ. 106B, Σεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.: ἄλλ' ἐπὶ τὸν τὸ οὐτος καὶ ἐκεῖνος ἀναφέρονται εἰς δύο προσηγόμενους μνημονευθέντα πράγματα, τὸ ἐκεῖνος, Λατ. ille, κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, δηλ. τὸ πρῶτον· τὸ δὲ οὐτος, Λατ. hic, εἰς τὸ πλησιέστερον, δηλ. τὸ δεύτερον· ἄλλ' ὁ καὶ οὗτος ἐνίοτε ἀνατρέφεται, ὡς ἐν τῇ Λατ., Πλάτ. Φαίδρ. 232D, Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 13, Διμ. 107' ἐν τέλει, κτλ.: — τὸ ἐκεῖνος κείται πολλὰκις ὡς κατηγορούμενον τοῦ οὐτος ἢ τοῦ οὗτος, οὗτος ἐκεῖνος δν οὐ ζητεῖται Ἡρόδ. 1. 32' τοῦτ' ἐστ' ἐκεῖνο Εὐρ. Ἐλ. 622' ἀρ' οὗτος ἐστ' ἐκεῖνος Ἀριστοφ. Εἰρ. 240, κτλ.: ἄλλ' καὶ συνδυάζονται τὰ δύο ὡς μία ἀντωνυμία, τοῦτ' ἐκεῖνο δέσκειται Σοφ. Ἰλ. 1115, κτλ. κατ' ἐκεῖνον καιροῦ, κατ' ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν σημεῖον, Πλούτ., κτλ. ἄλλ' ἐκεῖνο, ὡς τὸ Γαλλικὸν à propos, Δουκ. Νιγρ. 8.

2) ὡς τὸ ille, πρὸς διήλυσιν πασιγνώστου προσώπου, κτλ., κείνος μέγας θεός 'Π. Ω. 90' ἐκεῖνος Θεουκιδίδης Ἀριστοφ. Ἀχ. 708' καίτοι φασὶν Ἰφικράτην ποτ' ἐκεῖνον. Διμ. 534. 23.

3) ὡς τὸ δεινὰ, ἐπὶ πραγματίαι, τὰ ὅποια δὲν δύναται τις νὰ ἐνθυμῆται, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὀνομασίαν, Ἀριστοφ. Νεφ. 195.

4) ἀπλῶς ὡς δευτερικόν, ὡς νῦν Ἰρος ἐκεῖνος... ἦσται νευστάζων κεφαλῇ 'Οδ. Σ. 239, ἴδε Θουκ. 1. 51' πρὸς οὗτος Γ. 1. 5.

5) ἐν πλατῶν λόγῳ ἐνθα κυρίως ἐπρεπε νὰ τεθῇ ἡ ἀποσπῆξις ἀντωνυμίας αὐτοῦ, εἰς τὸ ἐκεῖνον Σεν. Ἐλλ. 1. 6, 14, Ἰσαῖος 71. 15, κτλ.

6) ἡρηγομένη ἀναφορικῶς τίθεται ἀντὶ τὰ ἀποδοῖσι σχεδὸν πλεοναστικῶς, Σεν. Κύρ. 1. 4, 19.

7) παρ' Ἀττ. τὸ οὐσιαστικὸν μετὰ τοῦ ἐκεῖνος κυρίως λαμβάνει τὸ ἄρνον, ἢ δὲ ἀντων. ἐκεῖνος δύναται νὰ προσηγῆται τοῦ οὗτος ἢ νὰ ἀκολουθῇ αὐτῷ, ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ Θουκ. 1. 20' τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη, κτλ. παρὰ ποιητὰς τὸ ἄρνον συνηθίως παραλείπεται, ἄλλ' ὅταν τούτο συμβαίη παρὰ τοῖς περὶ τοῦ ἀντωνυμ. ἐκεῖνος τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, νῆες ἐκεῖναι Θουκ. 1. 51' ἡμέρας ἐκεῖνης ὁ αὐτ. 3. 59.

8) Ἐπίρρ. ἐκεῖνος, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ὁ αὐτ. 1. 77, 3. 46, Πλάτ. Πολ. 516D, κτλ. Ἰων. κείνος Ἡρόδ. 1. 420.

III. ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ἐκεῖνη κείται ἐπιρρηματικῶς, 4) ἐπὶ τόπου (ἐξυπακούον· τῆς λέξ. ὁδῶν), ἐκεῖ, ἐν ἐκεῖνῳ τῷ τόπῳ, ἐπ' ἐκεῖνης τῆς οὐδοῦ, ἢν κομισάμενος τοὺς οἰκέτας οἰκῆν ἐκεῖνη Ἡρόδ. 8. 106, Θουκ. 4. 77, κτλ.: οὐδέ τι κείνη ἄνδρες ἐσέρχονται, «τὸ ἐκεῖνη ἐπιρρημὰ ἐστὶ ἴσον τῷ ἐκεῖσε» (Εὐστ.), 'Οδ. Ν. 111'.

2) ἐπὶ τρόπῳ, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Πλάτ. Πολ. 556A, κτλ.

IV. μετὰ προθέσεων, ἐξ ἐκεῖνου, δηλ. τοῦ χρόνου, Σεν. Ἀγασ. 1. 17' οὕτω καὶ ἀπ' ἐκεῖνου Δουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2' κατ' ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐκεῖ, Σεν. Ἐλλ. 3. 5, 17, κτλ. μετ' ἐκεῖνα, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Θουκ. 5. 81' πρὸς ἐπέκεινα, ὑπερέκεινα.

ἐκεῖσε, ποιητ. κείσε (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ τύπος, ἀπαντῶν καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἀν' ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον): — Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illuc, ἀντίθετον τῷ ἐκεῖθεν ἢ ἐνθενδε, Ἡρόδ. 2. 29, Διογ. Πέρσ. 717, Πλάτ. Νόμ. 864C, κτλ. ἐκεῖσε κἀκεῖσε, hic et illic, δεῦρο κἀκεῖσε, εἰδῶ καὶ κεί, Εὐρ. Ἀνδρ. 1131, 'Ελ. 533' δεῦρο καὶ αὐθις ἐκεῖσε αὐτόθι 1141' κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο ὁ αὐτ. Φοῖν. 266' τῆδε ἐκεῖσε ὁ αὐτ. Τρω. 333' τὸ κείσε δεῦρὸ τε Σοφ. Τρ. 929' τὸ τῆδε καὶ τὸ κείσε καὶ τὸ δεῦρο Ἀριστοφ. Ὀρν. 424.

2) εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Εὐρ. Ἀλκ. 363' ἐνθενδε ἐκεῖσε, ἐκ τούτου τοῦ κόσμου εἰς τὸν ἄλλον, Πλάτ. Φαίδρ. 117C' ἴδε ἐν λ. ἐκεῖσε.

3) μετὰ γεν., ἀνέμειν δ' ἐκεῖσε τοῦ λόγου Ἡρόδ. 7. 239. II. = ἐκεῖ, Ἰππ. 354. 25, Πολύδ. 5. 51, 3, κτλ. πρὸς Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 57A.

ἐκέκαστο, ἴδε τὸ ῥῆμα κείνυμαι.

ἐκέκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα κέλεσθαι.

ἐκεχειρία, ἢ, «παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, ἐκεχειρία τις οὐσα»

(Σουῖδ.), διακοπή ἐχθροπραξιῶν, ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολή (Σουῖδ.), ἀνοκηχί, ἢ. ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 117' ἀγειν, ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 26, Σεν. Ἐλλ. 4. 2. 16' ἢ. γίγνεται τισι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 58' ἢ. ἀπειπεῖν, κηρύττειν λήσαν τὴν ἀνοκηχί, ὁ αὐτ. 5. 32' ἢ Ὀλυμπιακή ἢ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 499' Δωρ. ἐκεχειρία, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1688. 49. 2) καθόλου, ἀνεσις, ἀνάπαυλα, ἀργία, διακοπή οἷον ἐργασίᾳ, Δουκ. Ἐρμοτ. 11, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ. 1. 1. 1. 3) τὸ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 908 χηρίαν, ἄλλ' εὐρον ἀν' σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν εἶναι λογοπαίγνιον παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ὑπέχοντα τὴν χεῖρα. ἔκζεμα, πῶ, ὡς καὶ νῦν, εἶδος ἐξανθήματος περὶ τὸ σῶμα, Δουκ. Γαλιν.

ἐκζεσεις, εως, ἢ, «ἐκθρασμός» (Σουῖδ.), ἐκζέσεις ἐλκῶν Ἀριστ. Πρὸβλ. 30. 1. 17. II. μεταρ., ἀκολασία, Κλήμ. Ἀλ. 178.

ἐκζεστος, ὄν, βρασμένος ἐντελῶς, βραστός, τευτλλον ἢ σευτλλον Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371A.

ἐκζέω, μέλλ. -ζέσω. ἐκζάω, ἐμφανίζομαι, ἐπὶ λόγῳ, Ἀριστ. Πρὸβλ. 1. 19' μεταρ., ἐξέλεσε γὰρ Οἰδίπου κατεύχματα Διογ. 810. 709.

2) μετὰ γεν., ζῶσα εὐλῶν ἐξέλεσε, ἐπὶ πρῶτῃ σκυλῆκων, «ἐθρασεν ἀπὸ σκυλῆκας» καὶ καταργώθη ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 205' οὕτω μετὰ δοτ., ἐκζέτω φθειροῖ Διογ. Α. 4. 4' μετ' αἰτ., σκώληκας Ἐδδ. (Ἐλ. 15', 20) πρὸς ζῶν 1. 2, ἐκζαναζέω.

II. Παθ., βράζομαι μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ ἀρεφῆματος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5.

ἐκζητέω, ἀναζητῶ, Ἀριστοφ. 1. 488' περὶ τίνος Ἐπιστολ. Πέρρ. Α', α', 10. II. ἀπαιτῶ λόγον παρὰ τίνος διὰ τι, καὶ νῦν ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ὁμῶν Ἐδδ. (Βασίλ. Β', δ', 11), Εὐαγγ. κ. Δουκ. α', 50.

ἐκζητετής, οὗ, ὁ, ἀναζητῶν, Ἐδδ. (Βαρούχ Γ', 23): ἐκζοφῶ, καθιστῶ τι διὰ σκοτεινόν, Νικήτ. Χρον. 158A.

ἐκζωόομαι, πληροῦμαι σκυλῆκων, «σκουληκιάω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8. 4.

ἐκζωπύρεω, ἀναζωπυρῶ, ἀνάπτω, πόλεμον Ἀριστοφ. Εἰρ. 310' ἀνθρακας Πλούτ. Μάρ. 44' τὴν παλαιάν οἰκειότητα καὶ συγγένειαν ἐκζωπυρῆσαι, ἀναζωπυρῆσαι, ἀναεῶσαι, ὁ αὐτ. Ρωμ. 29.

ἐκζωπύρησις, εως, ἢ, ἀνάκαυσις, Πλούτ. 2. 156B, καὶ καὶ ἐκζωπύρησις, ε, ἴδε τὸ ῥῆμα καίω.

ἐκζηβέλης, οὗ, ὁ, = ἐκζηβόλος, Ὀρρ. Ἀποσπ. 28. 11.

ἐκζηβόλιω, βάλλω, πλήττω μακρόθεν: Μάξ. Τύρ. 7. 3. 3.

ἐκζηβόλια, ἢ, τὸ ἐκζηβόλιον, οὐδὲ ἐκζηβόλιαι Ἰλ. Ε. 54, Ἀνθ. Π. 5. 26' ἐκζηβόλια· προέσις τῶν βελῶν, μακροβόλια· Ἠσυχ.

ἐκζηβόλος, Δωρ. ἐκζβόλος, ον, «παρὰ τὸ ἐκάς βάλλειν» Εὐστ., ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων, κτυπῶν, «ἐκζηβόλος· τοῖσδε μακροβόλος, εὐστοχος» Ἠσυχ., ὡς τὸ ἐκατηβόλος, ἐκάεργος, ἐκαστος ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, (πιθανῶς οὕτω καλουμένου ὡς ἀρχαίου ἔντος ἐν τῷ οὐρανῷ, Nietzsche Ὀδ. Γ. 279) ὡσαύτως Ἐκζηβόλος μόνον, Ἰλ. Α. 96' ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος (πρὸς Ἐκάτην), Σοφ. Ἀποσπ. 357' ἐκζηβόλος Διὸς χεῖρες Εὐρ. Ἰων. 213' τόξα Διογ. Πέρρ. 711, Εὐμ. 628' σφενδονὰ Εὐρ. Φοῖν. 1142' ἔθνος διστῶν Ὀππ. Ἀλ. 4. 205' — ὡσαύτως παρὰ μεταγ. πελοποννησίους ἐκ. ἄνδρες Πλούτ. Δούλου. 28. — Ἐπίρρ. -λως Ἀθην. 25D.

Ἐπὶ ἐκζηβόλιστατα, Ἀρχαῖος, λαμβ. Πραγμ. 4' ἄλλ' τὸ ὁμαλὸν ἐκζηβόλιστατα, Σουῖδ. 269D.

ἐκκληία, ἢ, = εὐκκληία· «ἐκκλησία· φιλοτησία, εἰρήνη» Ἠσυχ.

ἐκκληῖα, Δωρ. ἐκκῆλας, ον, (ἴδε περὶ τὸ τέλος) ἡσυχος, Λατ. securus, παρ' Ὀμ. κυρίως ἐπὶ εὐχαρμμένων, οἱ δὲ ἐκκληῖοι τέρπονται, ἥσυχος, ἐν ἀναπαύσει, ἐν ἀνείσει, Ἰλ. Ε. 759' ἐκκληῖος πῖνε Ὀδ. Φ. 309' ἐκκληῖοι νεκροὺς ἀμ' πεδίον σπύλῃσθε Ἰλ. Ζ. 70' ἀλλὰ ἐκκληῖος ἐρρέτω, ἄλλ' ἥσυχος καὶ χωρὶς ἐμοῦ φθειρέσθω (Θ. Γαζῆς), Ἰ. 376' — ἀπλῶς ἐπὶ ἀπραξίας, ἡσυχος, μόνον δις παρ' Ὀμ., ἔσθι' ἐκκληῖος Ὀδ. Ρ. 478' ἐκκληῖοι κάτθετε Φ. 259, πρὸς Θεοκρ. 25. 100' οὕτως, ἐκκαλος ἐπειμὶ γῆρας Πίνδ. Ἰ. 7 (6), 57' ἢ. ἴσθι Διογ. 810. 709. 238' ἢ. εὐδεν Σοφ. Φ. 769' ἔαν ἐκκληῖον τίνα αὐτόθι 825' οὐδ' ὡς ἐπίρρ., ἐκκῆλα ἡμερεῖται ὁ αὐτ. Ἰλ. 786' — μεταρ., ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀγροῦ ἡτοῦ χέρσου, Ἰων. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 451. (Ἐκ τῆς √FEK παράγεται ὡσαύτως τὰ ἐκῶν, ἀέκων, διότι ἀέκων, ἐκκῆτι, εὐκκληῖος, δὲ ἐστὶν ἐκκληῖος πρὸς Σακχρον. νας, ναςmi (βούλομαι), α-ναςας (ἐκῶν) Λατ. in-vitus, δηλ. in-vic-ivus.)

ἐκκῆτι, Δωρ. ἐκκῆτι, (οὗτος ὁ τύπος ἦτο ἀσπίς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς τραγικοῖς, Πόρσων ἐν Εὐρ. Ὀρ. 26): ἴδε ἐκκῆλος, = πῆδαν.

ἀρχαία δοτικὴ ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει ἄλλ' ἀσπίς μετὰ γενικῆς ἢ τις συνήθως προσηγῆται, σημαίνει δὲ: ἐνεκα, χάριτι, τῇ θελήσει, τῇ ἀρωγῇ, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. (ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἰλιάδ. μεταχειρίζεται ἀσπίς ἐν ἰσοδύναμον ἐκκῆτι), καὶ πάντοτε ἐπὶ θεῶν Διὸς... ἐκκῆτι Ὀδ. Υ'. 42' Ἐρμεῖας ἐκκῆτι Ὀ. 319' Ἀπόλλωνος γε ἐκκῆτι 86' Παλλάδος καὶ Λοῖου ἐκκῆτι Διογ. 810. 709.

II. ὁ Πίνδ. ἐνίοτε προτάσσει αὐτὸ τοῦ περικλυτοῦ, καὶ ὡς αὐτὸν αὐτὸν ποιητὰς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγματίαι, ἀπὸ τοῦ ὡς τὸ ἐνεκα.

1) ἐξ αἰτίας, ἐνεκα, χάριτι, ἐκκῆτι ποδῶν



Πινδ. Ν. 8. 81· κεδνὼν ἑκατὶ πραγμάτων Αἰσχύλ. Χο. 701, πρὸλ. 214, 436, κτλ. ἀρετῆς ἔκ. Σοφ. Φ. 669, πρὸλ. Τρ. 274, 353· γάμων ἔκ. Εὐρ. Μήδ. 1235. 2) παρὰ Τραγ. σημαίνει προσέτι· ὡς πρὸς, Λατ. quod attinet ad, πλήθους ἔκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 337· κελευμάτων δ' ἔκ. Εὐρ. Κύκλ. 655.

ἐκθάλαττόμαι, γίνομαι ἐντελὴς θάλασσα, Στράβων 52. ἐκθάλλω, θερμαίνω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 14· «ἐκθάλλεσθαι ἔρωτι» οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος· Α. Β. 40, 20· πρὸλ. ἐνθάλλω. ἐκθαμβέω, γίνομαι ἐκθαμβός, ἐκπλήττομαι, ἐν τμήσει, Ὀρφ. Ἀργ. 1217. II. μεταβ., προξενῶ ἐκπλήξιν, (Σειράχ., Α', 9)· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 15, κτλ.

ἐκθαμβητής, ὁ ἐκθαμβῶν, ὁ προξενῶν θάμβος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1009.

ἐκθαμβητικός, ἡ, ὄν, ὁ θάμβος ἢ ἐκπλήξιν ἐμβάλλον, Εὐστ. Ὁδ. 1420. 5.

ἐκθαμβός, ὄν, ἐκπληκτός, Πολύβ. 20. 10, 9, Πράξι. Ἀποστ. γ', 11· — Ἐπίρρ. ἐκθάμβος, μετὰ θάμβους, Θεόδ. Ὑρτ. κ. Ἄνεκδ. Boisson. τ. 2. σ. 422F.

ἐκθαμνίζω, ἐκτριβώνω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 72, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 780, 3. 313 κτλ.

ἐκθαμνίζομαι, παθ., γίνομαι θαμνώδης, δασύς, ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακαθαίρομενος ἐκθαμνίζεται Θεοφ. Ἰστ. Φ. 1. 3, 3.

ἐκθάπτω, «ἐξάπτω», «ἐξώνω», τὸ τεθαμμένον ἀνασκάπτω, ἀπὸ τῆς ἐνθάπτω, Σουλ. Ἐπιγρ. 2826. 5, 2829. 10, 2839. 40.

ἐκθαρρέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θαρρέω, ἔχω πλήρη πεποιθῆσιν, μετὰ δοτ., ἐκτεθαρρηκώς τοῖς πράγμασι Πλουτ. Ρωμ. 26· παραθαρρύνομαι ὑπὸ τινος, ὁ αὐτ. Γάλλ. 7.

ἐκθάρρῃς, εὖ, ἡ, πλήρης, τέλει πεποιθήσεις, Πορφύριος π. Ἀποχ. Ἐμφύχ. 1. 50.

ἐκθάρασμα, τὸ, λόγος, αἰτία πεποιθήσεως, λόγος δι' ὃν ἔχει τις πεποιθήσιν, Πλουτ. 2. 1103A.

ἐκθαυμάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θαυμάζω, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 34.

ἐκθεαύομαι, ἀποθ., θεῶμαι, παρατηρῶ τι μέχρι τέλους, Σοφ. Ο. Τ. 1253.

ἐκθεατρίζω, φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Ἀθην. 506F· — δημοσία ἐπιδεικνύω τι, Πολύβ. 11. 8, 7· ἐκθέτω εἰς δημοσίαν κατασχύνῃ, θεατρίζω, ὁ αὐτ. 3. 91. 10, κτλ.

ἐκθειάζω, θεοποιῶ, Λουκ. Τόμαρ. 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 35. λατρεύω ὡς θεόν, Πλουτ. Ρωμ. 28. II. ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω

τι ἀντικείμενον ὁρησκέας, Λατ. in religionem vertere, ὁ αὐτ. Σερτύρ. 11· ἐν γένει, ἐπαινῶ, ἐγκοιμιάζω, «ἐκθειάζω», ἐπαινεῖσαι· Ἰσὺχ., «ἐκθειάζει, θαυμάζει» Ζωναρ. σ. 666.

ἐκθειασμός, ὁ, θεῖος ἐνθουσιασμός, θεοληψία, θεοφύρεσις, θεομανία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 8.

ἐκθειάζω, θεοποιῶ τι, λατρεύω τι ὡς θεόν, Πλουτ. 2. 856D· — παθ., θεοποιούμαι, Διον. Ἀλ. 2. 75.

ἐκθεμαίω, τὸ, πρόσταγμα γεγραμμένον ἐπὶ πίνακος καὶ ἐκτεθειμένον εἰς διάφορα μέρη τῶν πόλεων, πρόγραμμα, Πολύβ. 31. 10, 1· ἀπ' ἐκθέματος = ex edicto, Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 7 καὶ 54.

ἐκθεμέναι ἢ ἐκθέμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτίθημι.

ἐκθεολογέω, θεολογῶ, Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. Ὀμηρ. ἔκδ. Mehler, σ. 83· τούτοις θεοὶ ἔπαινον ἢ τοῦ παντὸς ἐκτεθεολογῆται γένεσις.

ἐκθεσώ = ἐκθεσώ, Δίλ. π. Ζ. 10. 13; Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230B.

II. ἐπὶ ναῶν ἢ τόπων, καθιερῶ, βωμόν· Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 3.

ἐκθεραπέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θεραπέω: 1) ἐντελὴς θεραπέω; Πολύβ. 3. 88, 1· — Μέσ. ἐντελὴς θεραπέουμαι, λαμβάνω θεραπέαν, Ἰππ. 374. 55. 2) διὰ θεραπειῶν καθιστῶ τινα φίλον μου, Αἰσχίν. 24. 15, Πλουτ. Σόλων 31.

ἐκθερίζω: μέλλ. Ἀττ. -εῖω, θερίζω ἐντελῶς, ἐπὶ σπαρτῶν, θέρος ἐκθ. Δημ. 1253. 15· — μεταρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν τῷ παθ., Εὐρ. (Ἀποστ. 419) παρὰ Πλουτ. 2. 104B.

ἐκθερμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ θερμαίνω, τελείως, ἐντελῶς, θερμαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 34, Προβλ. 4. 14, κ. ἄλλ.: — Παθ. γίνομαι θερμός, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14· Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, κ. ἄλλ. ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης· Τίμαιος παρ' Ἀθην. 37B.

II. κάμνω νὰ ἐξατμισθῇ τι διὰ τῆς θερμότητος, Ἀριστ. Προβλ. 2. 35· ἐξαλείφω, διαγράφω, Πλουτ. 2. 48D.

ἐκθερσις, ὄν, ἡ, (ἐκτίθημι) τὸ ἐκτείνειν, ἢ ἐκθεσις βρέφους, Ἡρόδ. 1. 116, Εὐρ. Ἰων 956· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης (Ὁδ. Ν. 116 κέ.), Ἀριστ. Ποιητ. 24. 22.

2) ἀποπομπή, ἀποδίδωμι, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 7, 4. 3) ἐκθεσις πρὸς ἐπιδείξειν, Διοδ. Ἐκλογ. 600. 37.

II. ἐξήγησις, διασάφεισι, καθορισμός, τῶν ὄρων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 5· κυρίως διὰ λογικῆς ἀφαρίσεως, ἀποδείξει τῇ ἐκθέσει αὐτοὶ 1. 6, 8· κατὰ τὴν ἐκθ. ἐκάστου ὁ αὐτ. Μεταρ. 13. 3, 1, πρὸλ. 1. 9, 29· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτίθημι III.

III. τὸ κατατι-

θεῖον χρηματικὸν ποσὸν ἐν τῷ κυθεῖν, κατάθεσις, κατάθεμα, Ἀλκίφρων 3. 54. IV. δημοσία γνωστοποιήσις, ἐκθ. ποιέσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2561 ε. 36. V. ἡ ἀποτελείωσις ἢ ἐπίλογος δράματος ἢ μετρικοῦ τινος συστήματος, συγχὸν παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς, «ἐκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Βατρ. 1496.

ἐκθεσμός, ὄν, ὁ ἐκτὸς τοῦ νόμου, ἄνομος, παράνομος, Λατ. exlex, Φιντ. παρὰ Στράβ. 444. 37· φρικτός, «δεινός, ὄναρ Πλουτ. Καῖς. 32· — Ἐπίρρ. -μῶς, Συνέσ. 210A.

ἐκθεσπίζω, δίδω προφορικὴν διαταγὴν, Ἰωσ. Γενέσιος 33E.

ἐκθετέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐκτίθημι, πρέπει τις νὰ ἐκθέσῃ, νὰ ἐκφράσῃ, Πλουτ. 2. 1027D.

ἐκθετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐκτείνει τι, διηγηματικός, ἐξηγητικός, Εὐστ. Πονημ. 30. 1.

ἐκθετός, ὄν, ὁ ἐκτεθείς, ὁ τεθείς ἔξω, ὁ ἐκρῆθείς, ἐπὶ ἐκτεθειμένον βρεφῶν ἢ παιδῶν, ἐκθετός γόνος Εὐρ. Ἀνδρ. 70· «ἐκθετα» ἐκρῆπτόμενα· Ἡσὺχ. Ἐκθετον βρέφος Μανέθ. 6. 52, ἐκθετα τέκνα 97, ἐκθετοὶ ἐκ πατρὸς οἰκῶν 63.

ἐκθέω: μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω ἔξω, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 7, 1· ἐξορμῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 456· ἐκ τοῦ τείχους Σεν. Ἑλλ. 3. 1. 7· ἐπὶ βελῶν, βελῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπὸντας Πλουτ. Μάρκελ. 16.

ἐκθεωρέω, παρατηρῶ, θεωρῶ μετὰ προσοχῆς, Γρηγ. Νύσο. τ. 1. σ. 181B.

ἐκθέωσις, εὖ, ἡ, ἀποθέωσις, Φίλων 2. 600.

ἐκθεωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποθεώνων, Διον. Ἀρεστ. 645A.

ἐκθολάζομαι, παθ. βυζαίνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 11, 1· — τὸ ἐνεργ. ἐκθολάζω, μαστὸν ἐξεθήλασας Νικίτη. Εὐγεν. 2. 91, Σχόλ. εἰς Θεοφ. 2. 96.

ἐκθολύνωσις, εὖ, ἡ, χαύνωσις, χαλάρωσις, σαρκῶν Ἰππ. Ἀρ. 1253, κτλ.

ἐκθολύνω, μαλακύνω, ἐξασθενῶ, χαλαρώνω, χαυνώνω, ἐκνευρίζω, τὸ σκέλος Ἰππ. Ἀρθρ. 819· κάμνω τινὰ ἀνανδρὸν; δεῖλόν, Πολύβ. 37. 2, 2.

II. μετατρέπω εἰς γένος θηλυκόν, «ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθολύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἱπποῦς καὶ τὰς θνούς καὶ τὰς βοῦς λέγοντες» Εὐρυμ. Μ. σ. 473, 35.

ἐκθολύρομαι, ἀποθ., θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, Σεν. Κυν. 5. 25, Πλουτ. Πομπ. 26.

ἐκθορεύω, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 6. 31, Ἀριστ. π. Θαυμ. 27.

ἐκθροίζομαι, παθ., γίνομαι δίκως θρωιδής, εξαγροῦμαι, Λατ. efferari, Εὐρ. Βάχχ. 1332, Φίλων 1. 430· — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζη (Ἰστ. 3. 948: «μῆψας ἐκθροίσασιν ἐκείνους τῇ βαδίσει»).

ἐκθροισαυρίζω, θησαυρίζω, ἐναποταμίω, διατίθημι, «ἐκτεθε» σαρξίκαμεν τοῦ πλούτου... οὐκ ἐν τοῖς κύλοις· τῆς γῆς, ἀλλ'... Φαλαρ. Ἐπ. 12, 23.

ἐκθλίβω, ἡ, κατάθλιψις, Ἐδδ. (Μιχ. Ζ', 2).

ἐκθλίβω [ι], διὰ τῆς θλίψεως ἐξάγω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 28, 3., 9. 40, 39· — Παθ., αὐτόθι 3. 20, 11, ἐπὶ στρατοῦ, ἐκθλίβωμαι ὠδυμένος ἔξω τῆς θέσεώς μου, Πλουτ. Σύλλας 19. 2) μεταρ., προξενῶ θλίψιν, καταθλίβω, Σεν. Ἀν. 3. 4, 19.

ἐκθλίμμα, τὸ, ἔλκωμα ἐξ ἐκθλίψεως, «ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἐλκώσεις τοῦ δέρματος» Γαλην. τ. 12. σ. 221.

ἐκθλίψις, εὖ, ἡ, τὸ διὰ πίεσεως ἐξάγειν, Ἰππ. Ἀρ. 1261, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἄλλ. II. κατάθλιψις, Ἐδδ. Μιχ. Ζ', 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκθλίβω.

III. «ἐκθλίψις» δὲ ἐστὶν αὐτὴς ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου συμφώνου, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ συνηπτοῦτος συνηπτοῦτος κτλ. Δράκων σ. 160, Γρηγόρ. Κορινθίου 681 γ' XXIII, ἀλλ' ἐν σελίδι 678 γ' XI «ἐκθλίψις μὲν ἐστὶν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτονται ἐκθλιβόμενον φωνήεντος ἢ φωνήεντων, ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀσπαστῶν τινεμένων».

ἐκθνήσκω: μέλλ. -θνήσκειν: ἀορ. ἐξεθνήσκον· — γίνομαι ὡς ἀποθνήσκων, σχεδὸν ἀποθνήσκω, γέλω (ἀντὶ γέλωτι) ἔκθανον «ἀπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια», Ὁδ. Σ. 100 (ὡς παρὰ Τερεντίου, risu mori)· γέλωτι.. ἐκθανοῦμενος Μένανδ. ἐν «Κόλῳ» 2· ὀδρῶντες ἐξεθνήσκον ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀντιφάνης ἐν «Πλουτοῖς».

1. 7· ὑπὸ γέλωτος ἐκθ. Πλουτ. 2. 54C· μικροῦ ἐξεθνήσκον ὑπὲρ τοῦ δέους, παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνω ἐκ τοῦ φόβου, Λουκ. Ἰακωβ. 23. κτλ.

2) πίπτω εἰς λιποθυμίαν ὁμοίαν θανάτῳ, λιποθυμῶ, ἐξεθνήσκον, ὥστε τεθνάναι δοκεῖν Ἰππ. 1153E· ἀντίθετον τῷ ὄντως τεθνήσκειν· Πλάτ. Νόμ. 959A· καὶ τῷ ἀποθνήσκειν.

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8· πρὸλ. Προβλ. 33. 9· — οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 568 (ἂν καὶ ὁ Νέσος ἀληθῶς ἀπέθνηκε) τὸ ἐκθνήσκω δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη τὴν σήμασιν, λιποθυμῶν θανάσιμος, πλησιάζω νὰ ἀποθάνῃ.

3) νεκρούμαι, καὶ φλεγμαῖνον ἐκτέθηκεν Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. τρωμ. 911.

II. μεταγίν. = ἀποθνήσκω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Δίων Κ. 48. 37.

ἐκθονίζομαι: μέλλ. -θσομαι, ἀποθ. καταθιθῶσκω, μετ' αἰτ. ἦπαρ ἐκθονίζεται Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

ἐκθόρνυμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐκθρῶσκω, Μ. Ἀντων. 8. 51.



ἐκθορυβέω, ταραττω, ἀνησυχῶ, τρομάζω, ἀστραπὴ .. ἐξέπληξε τὰς ψυχὰς, ἐξεθορύθησε .. Πολυδ. Α. 117: — Παθ., ἐκ τῶν ὑπνῶν ἐκθορυβοῦμενοι Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἐκθρεψίς, εὖ, ἡ, τὸ ἐκτρέφειν, ἀνατρέφειν, Διτ. π. Ζ. 3. 8, Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 6. σ. 779.

ἐκθρηνέω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, ὅποια κήρυξ ἐξεθρήνει τὸν πόδα Λουκ. Ὠκύπους 113.

ἐκθροίω, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ἐκθῶ, ἐκθρυλῶ, Πολυδ. Γ', 207. II. ἐκθροῶ, ἐκπτοῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 325. 74.

ἐκθρομβόομαι, παθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ θρομβόομαι, Παῦλ Ἀγ. 6. 60.

ἐκθρομβώσεις, εὖ, ἡ, ἡ εἰς θρόμβους πῆξις, αἷματος Διοσχ. 1. 186.

ἐκθρύλιω, ἐκθῶ, κοινολογῶ, διαθρυλῶ, Πολυδ. Γ', 206, 207.

ἐκθρύσκω, μέλλ. -θορῶμαι: ἀθρ. -εθοροῖν — τινάσσομαι ἢ πρῶτον ἐξω, ἐκπρῶ, μετὰ γεν., ἐκθορεῖ δίσφρου Δι. Π. 427. ἐκ θ' ἐθορε κληρός κυνέης Η. 182, πρβλ. Ψ. 353. ἐκθρ. νῶν Δίσχυλ. Πέρσ. 457. κραδίη δέ μοι ἐξω στηθῶν ἐκθρύσκει, ἐπὶ τῶν βιαίων καὶ σφοδρῶν τῆς καρδίας παλμῶν, Δι. Κ. 95. ἀπολ., ἐθορμῶ, Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε Φ. 539. σπανίως μετ' αὐτ., δίκτυον ἐκθρύσκοντα .. λαγῶν Δι. Π. 9. 371: — ἐκθρ. ἀπὸ ὑπνου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3. ἐξέρχομαι ἐκ τῆς μήτρας, γεν- νῶμαι, Γμ. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 119.

ἐκθύμα, τὸ, (ἐκθύω) ἐξάνθημα, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθύμαίνω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ θυμαίνω, ἐθοργίζομαι, Ἀντών. Λιβεράλ. 7.

ἐκθύμα, ἡ, προθυμία, Πολυδ. 3. 115, 6.

ἐκθύμαίνω, μέλλ. -άσω, καὶ ὡς θυμάμαι, Εὐρ. Ἰων 1174. — Παθ., διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 34, Διοσχ. 1. 129.

ἐκθύμιος, ὁν, ἐκτός ἐαυτοῦ, μανιώδης, ἄφρων, Διτ. demens, κάρθ' ὑπ' ἐκθύμιου φρενὸς ὡς παρ. Ὀμ., ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Δίσχυλ. Πέρσ. 372 (ὡς ὁ Ἄλδος ἀντὶ εὐθύμιου ἐν τῷ Μεδ. χειρογρ.) — ἐνθέρμος, πρῶθυμος, πρῶτρων, Πλούτ. Διμήλ. 12. — Ἐπίρρ. ἐκθύμιος, προθύμιος, μετὰ ζήλου, γενναίος, Διον. Ἀλ. 2. 54, κλ. ὑπερφυῶς, ἄγαν, Διτ. improbe, Πολυδ. 2. 67, 7.

ἐκθύσις, ἡ, = ἐκθυσις I, Ζώσιμ. 2. 1, 6.

ἐκθύσιάζω, θυσιάζω, Χρυσμ. Σιβυλλ. 5. 354.

ἐκθύσιμος, ὁν, χρήσιμος ἐξίστασθαι, Διτ. piacularis, Πλούτ. 2. 518B.

ἐκθύσις, εὖ, ἡ, (ἐκθύω) ἐξιλείναι, ἐξίλαστικὴ τελετὴ, Διτ. expiatio, Πλούτ. Μάρκ. 28. — ἀλλά, II. ἐκθύσις, εὖ, ἡ, (ἐκθύω II) ἐξόρμησις, ἐξάνθησις (ἐξανθημάτων ἐμφάνισις), Ἰππ. Κωικ. Προγν. 145, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθύω, μέλλ. -ύσω [ῶ], προσφέρω θυσιαν, θυσιάζω, σφάζω, Σοφ. Ἠλ. 572, Εὐρ. Κύκλ. 371. καταστρέφω ὅλοσχερῶς, Εὐρ. Ὀρ. 191.

2) Μείσ., ἐξιλεῖσθαι, ἐξίλασθαι, ἐξαγνίζω, Διτ. iustare, expiare, μετ' αὐτ. πράγμ., ἄγος Ἡρόδ. 6. 91. ἀλλὰ μετ' αἰτίας προσ., καταπρῶν, εὐμενίῳ, τινὰ μακάριον Εὐρ. Ἀποσπ. 904. 12. ἀπολ., προσφέρω ἱλασμόν, ὑπὲρ τίνος Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5. 9, 8, Πλούτ. Ἀλέξ. 50. τοῖς θεοῖς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβωνος.

II. ἐθορμῶ, ἀναφαίνωμαι, ἐπὶ ἐξανθημάτων ἐνεκα θερμῆς ἢ κακο- χυμίας, Ἰππ. 426. 51., 427. 6.

ἐκθωπεύω, = τῷ ἐπομ., Δίων Κ. 49. 31.

ἐκθώπτω, μέλλ. -ψω, διὰ θωπείας κτῶμαι τὴν εὐνοίαν τίνος, Σοφ. Ἀποσπ. 736.

ἐκκαγχάζω, ἐκρήννυμι εἰς ἡχρὸν γέλωτα, Ξεν. Συμπ. 1, 16. καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν περὶόμενοι τὸν γέλωτα ἀθρόον ἐκ- καγχάζουσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 6.

ἐκκαθαίρω, καθαρίζω ἐντελῶς, 1) μετ' αὐτ. τοῦ καθαριζο- μένου πράγματος, ἐκκαθαίρω, οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, ἐξεσκα- πονο (Σχόλ.), Δι. Β. 153. τὴν κοιλίην Ἡρόδ. 2. 86, πρβλ. 4. 46. χθόνα ἐκκαθαίρει κνωδάλων, ἐκκαθαρίζει (ἀπαλλάττει) τὴν χώραν ταύτην τῶν τεράτων, Δίσχυλ. Ἰκ. 264. ἐκκ. τινὰ, ὡς ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν, καθιστάν τινὰ ἐντελῶς καθαρόν, ἀπαλ- λάττει πάσης τραυτήτος· μεταφ., ἐκ τῆς ἐπεργασίας γλύπτου τε- λειοποιούντος ἀνδριάντα, Πλάτ. Πολ. 361D. ἐκκ. λογισμόν, ἐκκα- θαρίζει λογαριασμόν, Πλούτ. 2. 64F, ἔνθα ἴδε Wytienb. — Παθ., ἐντελῶς καθαρίζομαι, ἀσπίδες ἐκκαθαριζέμεναι, διὰ γρ. ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16. γίνομαι καθαρὸς, ἐξαγνίζομαι, τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. Συμπ. 1, 4, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 527D. 2) μετ' αὐτ. δηλούσης τὸ ἐκ- καθαριζόμενον, διὰ τὸ ἐκβαλλόμενον ἐκ τοῦ μέσου πρόσπων ἢ πρᾶγ- μα, καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει, «ἐκκαθαρίζει», Πλάτ. Εὐθύρρ. 3A, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, μέσ. τὸ τοιοῦτον ἐκκ. γένος Διόφρος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 17.

ἐκκαθαίρω, = τῷ προηγ., Ἐβδ. (Δευτ. ἈΒ', 43).

ἐκκαθάρις, εὖ, ἡ, ἐντελής καθαρὸς, ἀφαγισμός, μνημονεύε- ται ἐκ τοῦ Μουσωνίου παρὰ Στράβ. 2) ἀποκαθαρίς, ἀφαίρεσις, Ἰεροκλ. σ. 124 Needham. — προσέτι καθαρισμός, ἔστις, στίλβωσις, θυρᾶν ἐκκαθάριος Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325<sub>111</sub> = K. 241.

ἐκκαθεύδω, μέλλ. -εὐδῆσω, κοιμῶμαι ἐξω τῆς συνήθους διαμο- νῆς μου, ἐξω τῆς κατοικίας μου, ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὄδῳ Ξεν. Ἐπλ. 2. 4, 24.

ἐκ-κατ-δεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλ. = δεκαεξί, Διτ. sedecim, Ἡρόδ. 2. 13, κτλ.

ἐκκαίδεκα-δάκτυλος, ὁν, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δεκαεξί δα- κτύλων, κτλ., Ἀθην. π. Μηχαν. 10. 12.

ἐκκαίδεκά-θωρος, ὁν, ἔχων μῆκος δεκαεξί παλαμῶν, «ἐκκαί- δεκα παλαιστών» δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή, ἡ ἐστὶν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων (Σχόλ.), Δι. Α. 109.

ἐκκαίδεκαετηρίς, ἰδος, ἡ, ἡ περίοδος δεκαεξί ἐτῶν, μεταγεν., ἐκκαίδεκαετης, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξί ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754E. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαεξί ἐτῶν, χρόνος Δίων Κ. 69. 8.

ἐκκαίδεκάκις, ἐπίρρ., δεκαεξάκις, Διόφαντ. π. πολυγών. σ. 178, ἐκ. Bachel.

ἐκκαίδεκά-κωλος, ὁν, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαεξί κώλων ἢ στί- χων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 382.

ἐκκαίδεκά-λῆνος, ὁν, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαεξί κλωστῶν, Δι- κτυον Ξεν. Κυν. 2. 5.

ἐκκαίδεκά-πάλαιστος, ὁν, ἐκ δεκαεξί παλαιστών, παλαμῶν, Πολυδ. Β', 157.

ἐκκαίδεκά-πήχυς, Διτ. ἐκκαίδεκά-πᾶχυς, ὁ, γεν. εὖ, οὖς, συνηρ. -οὖς, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος δεκαεξί πήχεων, Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 11, Πολυδ. 5. 89, 6.

ἐκκαίδεκα-στάδιος, ὁν, ἔχων μῆκος δεκαεξί σταδίων, Στρά- βων 565.

ἐκκαίδεκα-συλλαδικός, ἡ, ὁν, ὁ συνιστάμενος ἐκ δεκαεξί συλ- λαβῶν, Κλήμ. Ἐπιγρ. Ἀποσπ. 114.

ἐκκαίδεκα-σύλλαβος, ὁν, ὁ ἐκ δεκαεξί συλλαβῶν συνιστάμενος στίχος, Ἡρακλ. Ἐγγ. σ. 34 = 60.

ἐκκαίδεκατάτος, α, ὁν, κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην ἡμέραν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 80.

ἐκκαίδεκα-τάλαντος, ὁν, ἔχων ἄξιον δεκαεξί ταλάντων, γύ- ναιον ἐκκ., φέρον προῖκα 16 ταλάντων, Μένανδ. ἐν Πλοκίῳ 1. 11.

ἐκκαίδεκατος, ἡ, ὁν, δέκατος ἐκτός, Ἡρόδ. 2. 143, κτλ.

ἐκκαίδεκα-έτης, οὐ, ὁ, = ἐκκαίδεκαέτης, δεκαεξί ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754E. θηλ. -έτις, ἰδος, Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἐκκαίδεκήρης, οὖς, ἡ, πλοῖον ἔχων δεκαεξί θραῖα ἐρέτων, Πολυδ. 18. 27, 6.

ἐκκαίεσάεδρα, τὰ, Πάππος ἐν τῇ Ἀρχιμῆδ. ἐκδ. τῇ ὑπὸ Heiberg, τ. 2, σ. 458, 460, 463.

ἐκκαίρω, ὁν, ἐκ καιροῦ, ἀπρηγαιμένος, Ἀνθ. Π. 11. 417.

ἐκκαίω, Ἀπτ. ἐκκαίω: μέλλ. καύσω ἀθρ. α' μετοχ. ἐκκαί- ντες Εὐρ. Ρῆσ. 97. — καὶ ἐντελῶς, κατακαίω, τοὺς ὀφθαλμούς τίνος Ἡρόδ. 7. 18. τὸ φῶς Κύκλωπος Εὐρ. Κύκλ. 633, πρβλ. 657: — Παθ., ἐκκαέσθαι τοὺς ὀφθαλμούς Πλάτ. Γοργ. 473C.

II. ἀνάπτω, τὰ πυρὰ Ἡρόδ. 4. 134. τὰ ξύλα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133. μεταφ., ἐκκ. πόλεμον, ἐλπιδᾶ Πολυδ. 3. 3. 3., 5. 108, 5. τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν Πλούτ. Φάβ. 7, κτλ.: — Παθ., ἀνάπτομαι, καίομαι, Διτ. flagrare, τὸ πῦρ ἐκκαίεται Εὐπολ. ἐν Ἀδῶλ. 55. ἐκκ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556A. ἐκκαίεται τις Πλούτ. Τ. Γράχχ. 13, κτλ. III. κατακαίω, ἐκκαίω ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 2. 9, κ. ἄλλ.

ἐκκαίω, εἶμαι λιπόφυχος, ἀποδειλῶ, χάνω τὸ θάρρος, ἀπο- κάμνω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 1, 2. Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 1 καὶ 16 κ. ἄλλ. ἄλλ' ἀπανταχοῦ τῆς Κ. Δ. ᾗ δι' οἰοῦνται ἐγκκαίω.

ἐκκαλύμμαι, ἀποθί, ἀπὸ τῶν διὰ καλῶν τοὺς ἰχθῦς ἀγρευόντων, ἀλείψω, ψαρεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 609.

ἐκκαίλω, μέλλ. -έσω καὶ ἐκκαλῶ, καλῶ ἐξω, προσκαλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ, Ὀμ., Ἡρόδ., κτλ. τινὰ δόμιον Εὐρ. Βάχχ. 170. ἐν- δοθεν Δυσ. 97. 8.

II. Μείσ., καλῶ ἐξω πρὸς ἐμαυτόν, Ὀδ. Ω. 1, Ἡρόδ. 8. 79, Σοφ. Φ. 1264. 2) προκαλῶ, Διτ. πρὸς, δάκρυον ἐκκαλεῖσθαι Δίσχυλ. Ἀγ. 270. ὀργὴν Δίσχυλ. 28. 11. ἴσως ἂν ἐκκαλέσθαι ὑμᾶς Διτ. 52. 16, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύρρ. 288D. λιμὸν ἐκκ. Ἀντιφάν. ἐν Φιλοθηβαίῳ 1. 23.

3) μετ' ἀπαρ., προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Τρ. 1207, πρβλ. Πολυδ. 3. 51, 11. ἐκκ. τινὰ πρὸς τὴν Τίμ. Λοκρ. 104B.

ἐκκαλύπνω, ἀσυγυρίζω, «παστρέω», καθαρίζω καλῶς, Ἡσυχ. ἐκκαλύμμαι, τὸ, σημείον, τεκμήριον, μαρτύριον, Πλούτ. 2. 463B.

ἐκκαλυπτεῖν, ὁμ. ἐπιθ., δεῖ ἐκκαλύπτειν, Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. ἐκκαλυπτικός, ἡ, ὁν, κατάλληλος, ἀρμόδιος πρὸς ἐκκαλύψιν, μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 101. — Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 141.

ἐκκαλύπτω, ἀποκαλύπτω, ἐξεσκεπάζω, τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 112. ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν Εὐν. 4. Βεγκ. πάντ' ἐκκαλύψον Δίσχυλ. Πρ. 193, πρβλ. Σοφ. Δι. 1003.

ἐκκαλύπτειν ἐκκ. ὁ χρόνος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 657. λέγ' ἐκκαλύψας κράτα Εὐρ. Ἰκ. 111. — Μείσ., ἀποσκεπάζω ἐμαυτόν, ἀποσκεπάζο- μαι, ἐγείρομαι, ἐκ δὲ καλυψάμενοι .. θηήσαντ' Ἐλαφον, ἀπο- σκεπασθέντες (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 179, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1503. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐγκαλύπτομαι, Πλάτ. Φαίδων 118A.

ἐκκαλύψις, εὖ, ἡ, ἀποκάλυψις, φανέρωσις, Κλήμ. Ἀλ. 327.



**ἐκκάμνω**: μέλλ. - κάμωμαι, ἀποκάμνω, ἐξέκαμνον τὰς δολοφύρσεις, ἀπέκαμνον δολοφύρομενοι, Θουκ. 2. 51· οὕτω μετὰ μετοχ., ἐξέκαμον πολεμοῦντες Πλουτ. Σόλων 8, πρβλ. Πουπ. 32· ἐξέκαμιν ὑπὸ γήρως πρὸς τι, ἔγεινεν ἔνεκα τοῦ γήρατος ἀκατάλληλος πρὸς τι, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 24· καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγὰς, παροιμ., καὶ ὁ σίδηρος δαμάζεται διὰ τῶν κτυπημάτων, ὁ αὐτ. Κάτω. 37.

**ἐκκάνασσω**, ἐκπίνω, τήνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει. (ἐνν. κύλικα) Εὐπολ. ἐν· Φίλοις· 8· πρβλ. Πολυδ. Γ', 85.

**ἐκκαπῆλεύω**, νοθεύω τι ὡς κἀπῆλος, ἀεκκαπῆλεύειν· δολοῦν· Ἡσύχ., Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 197C.

**ἐκκαρδία**, ἡ, ἀνοία, ἀφροσύνη, Ἐπιφάν. Ι. 325Δ.

**ἐκκαρδίω**, ἀφαιρῶ· ἐξάγω τὴν καρδίαν ἀπὸ τινος, ἐκκαρδίωσας τὴν ἑλαφον (ὥσαν Θεοφ. Νόν. τ. 1. σ. 160· Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 30).

**ἐκκαρπέω**, αὐξάνομαι μέχρι καρποφορίας, καρποφορῶ, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 785.

**ἐκκαρπίζομαι**, μέσ., παράγω καρπὸν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 601 (πρὸ νόθος στίχος, ἴδε Πόρωνα καὶ Ἑρμάνον). II. ἐπὶ καλλιερ- γουμένης γῆς, ἐξαντεῦμαι, καθίσταμαι ἄγονος, τάχιστα ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

**ἐκκαρπόομαι**, συνάγω τοὺς καρποὺς ἢ ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, ἄλλης γυναίκα παῖδας ἐκκαρπούμενος, ποιητ. ἀντὶ ἐκτεκνυόμενος, Εὐρ. Ἰων 815, πρβλ. καὶ 438· ἐκκ. φίλιαν Διών Κ. 37. 56. II. ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, μετὰ γεν., ἐν- σπονδοὶ δυντες ἐκκαρπούσασθαι Θουκ. 5. 28· ἐκκ. τινα, ἐξαν- τλεῖν τινα, ἀποξηραίνειν, Δημ. 700. 19.

**ἐκκατεῖδον**, ἀόρ., ἀνεῖ ευχρήστου ἐνεστώτος· ἐκκαθοράω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἐκ τινος μέρους, Περγᾶμου ἐκκατιδῶν (βέλ- τιον ἐκ κατ-) Ἰλ. Δ. 508.

**ἐκκατέπαλτο**, Ἰλ. Τ. 351, ἔνθα ὁ Spitzn. ἐκ κατέπαλτο· ἴδε καταπάλλω.

**ἐκκατηγορία**, ἡ, ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφῶντος, ἀνά- κλησις κατηγορίας· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει διηρημένως ἐκ κατηγο- ρίας· πρβλ. ἐξαπολογία.

**ἐκκαρτερέω**, ὑπομένω, ἀνέχομαι, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 250.

**ἐκκαρυκεύω**, ὀψοποιῶ, «ἐξεκαρυκεύθῃ» ὠψοποιήθη καὶ συνεκόπη· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκεκμημένων· Ἡσύχ.

**ἐκκαυλέω**, φύω καυλόν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 17, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 2, 2· καὶ Ἡσύχ. «ἐκκαυλῶσαι» ἐπιδοῦναι.

**ἐκκαυλήμα**, τό, ὁ φυόμενος καυλὸς, Γαλήν.

**ἐκκαυλήσις**, εὖως, ἡ, ἡ μεταβολὴ εἰς καυλόν, τελειώσεις γάρ τις ἢ ἐκκαυλήσις, εἰπερ ὁ καρπὸς τέλος Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 5.

**ἐκκαυλιζῶ**, ἀνασπῶ τὸν καυλόν· μεταφ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλιζῶν, ἀνασπῶν καὶ ἀναίρων (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 824.

**ἐκκαυμα**, τό, (ἐκκαίω) ξύλα δι' ὧν ἀνάπτει τις πῦρ, φρύγανα, προσάναμμα, Σοφ. Ἀποσπ. 218, Διόδ. 2. 49. II. ἐκκαυσις, Εὐρ. Ἀδελφ. 7.

**ἐκκαυσις**, εὖως, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἀνακαίειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 8.

**ἐκκαυστικός**, ἡ, ὅν, ὁ ἀνάπτων φλόγα, φλογιστικός, Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 11. 12.

**ἐκκαυχάομαι**, ἐπιτεταρ. ἀντὶ τοῦ καυχάομαι, Εὐρ. Βάκχ. 31, καὶ οὐσιαστ. ἐκκαύχημα, τό, Θ. Στουδ. σ. 1341, ἔκδ. ΜΙ.

**ἐκκάω**, Ἀττ. ἀντὶ ἐκκαίω.

**ἐκκειμαι**, χρησιμεῖν ὡς παθ. τοῦ ἐκτίθηναι, ῥίπτομαι ἔξω ἢ ἐκτίθεμαι, ἐπορᾶν ἐκκείμενον (ἐνν. τὸν παῖδα) Ἡρόδ. 1. 110, πρβλ. 122.

2) ἐπὶ δημασίῳ γνωστοποιήσεων, ψηφισμάτων, κτλ., δημοσιεύομαι, ἀνασπῶμαι, Ἰν· ἐκκείτο προ τῶν ἐπω- νύμων Δημ. 548. 3, πρβλ. 1324. 10· ἐκτίθεμαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐκ- κειμένων οὖν τῶν βίων Πλουτ. Ἀγῆρ. καὶ Πουπ. Σύγκρ. 1· πρόκειμαι, προτείνομαι, ὁ σκοπὸς ἐκκ. καλῶς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 13, 2· μισθοὶ παρὰ βασιλείῳς ἐκκείνται Στράβων 707.

3) μετὰ δοτ. προσ., ἐκτίθεμαι εἰς τι, ἀφίεμαι εἰς τὸ ἑλθεῖς τινος, Στράβων 223, Ἀλκιφρόν 3. 29.

4) ὡς παθ. τοῦ ἐκτίθηναι (III)· ἐκτίθεμαι, ἐρμηνεύομαι, διασαφηνίζομαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 19, 2· οὕτως ἐπὶ λογικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 9, 2, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 1. II. μετὰ γεν., κείμαι ἔξω, μένω γυμνός, μηροὶ καλυπτοὶ ἐξέκειντο πημελῆς Σοφ. Ἀντ. 1011.

**ἐκκειμένως**, ἐπίρρ. φανέρως, ἐκκειμένως... ἔχειν, παρρησια- χροῦσθαι, Φιλостρ. 597.

**ἐκκεινῶ**, ποιητ. ἀντὶ ἐκκένω.

**ἐκκείρω**, ἐντελῶς κείρω, Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένως, κουρευμέ- νος ἐντελῶς, ἐευρημένος κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 420· πρβλ. σκυθίζω. II. ἀποτέμνω, τινὰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1034.

**ἐκκέλευθος**, ὄν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, λαθραῖα κἀκκέλευθα πα- πταλῶμεναι, «κατακρύψους ὁδοὺς περιβλέπουσαι» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1162· ἀλλ' ὁ Ἀνδρ. γράφει κἀκκέλευθα δηλ. κατὰ κέλευθα.

**ἐκκένω**, ποιητ. ἐκκεινῶ, κένων, ἀδείδω, ἀφνω ἐρμηον, ἄστου Σούσων ἐκκεκένωσαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 761, πρβλ. Πλάτ.

Πρωτ. 315D· ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς.. σχεδίαν στρυγνοῦ Ἀχέροντος (κατ' ἄλλους στρυγνοῦ γέροντος), ἀρὸς ἐξεκένωσαν, δηλ. παρέδωκαν τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πορθεῖν τοῦ Χάρω- νος, Θεοφρ. 16. 40· χολήν.. ἐκκενοῦν τῶν ἐγκάτων Ἀνθ. Π. παρὰτ. 304· τοὺς γὰρ πλήθοντας αἰ... ἐξεκένωσ' ἑλάφους Ἀνθ. Π. 6. 326·— Παθ., ἐρμηοῦμαι, ἐγκαταλείπομαι, στένει γάρ, Ἀσίας ἐκκενομένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, πρβλ. Θῆβ. 330· Μοί- ρων.. μίτος ἐξεκένωθη, ἐξηγλήθη, ἐτελείωσεν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 646α.

**ἐκκεντέω**, κεντῶ, τρυπῶ ἢ ἐκβάλλω διὰ κέντρου, ὄμματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 5, 2. II. διατρυπῶ, πληττῶ, Πολυδ. 5. 56, 12, Ἑβδ. (Ζαχ. ΙΒ', 10, κτλ.).

**ἐκκεντρος**, ὄν, ἐκτὸς τοῦ κέντρου, μακρὰν αὐτοῦ, Πτολ. ἀντί- θετον τῷ σύγκεντρος.

**ἐκκεντρότης**, ἡ, ἡ τὰς πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου, τὸ εἶναι ἔξω τοῦ κέντρου, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 31.

**ἐκκένωσις**, εὖως, ἡ, ἐντελής κένωσις, ἡδαιασμα, Εὐσέβ. IV. 356B.

**ἐκκερατίζω**, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, Καλλ. εἰς Δῆμ. 50· κόπτω πρόρριζα, καταστρέφω, Ἀνθ. Π. 9. 312.

**ἐκκεραννύμι** καὶ **ἐκκεραννύω**, ἀναμιννύω οἶνον μετὰ ὕδατος, εἰς οὗς τὸν οἶνον ἐκκεραννύον· Ἀθην. 38A.

**ἐκκερδαίνω**, κερδαίνω ἐκ τινος, Ἰουστίν. Νεαρὰ PB' προοίμιον.

**ἐκκεχυμένως**, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρμ. τοῦ ἐκχεῖν, ἀφρόνως, δαφνίως, πολυτελῶς, ἐκκεχε. ζῆν, Λατ. effuse vivere, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 22 (207)· ἐκκεχε· λέγειν, ἀμέτρως, ἀφειδῶς, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· ἀγαπᾶν Ἀρισταίν. 2. 16.

**ἐκκηλέω**, θέλω, «ἐκκήλησεν» θέλησεν· Ἡσύχ.

**ἐκκηραίνω**, ἐκασθενῶ, ἐξαντλῶ, Αἰσχύλ. Εὐρ. 128, Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκκηραίνεν» ἐξέφθειρεν.

**ἐκκηρυγμός**, ὁ, ἐξορία διὰ προκηρύξεως, Σχόλ. Ἐνερ. Ἰλ. Φ. 575.

**ἐκκηρυκτος**, ὄν, ὁ ἐκκηρυχθεὶς, ἀποκεκηρυγμένος, ἀποβεβλη- μένος, Εὐστ. Ἑκκλ. Ἰστ. 6. 43, κτλ.

**ἐκκήρυξις**, εὖως, ἡ, προκήρυξις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2374. 31.

**ἐκκηρύσσω**, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω:—προκηρύσσω διὰ κήρυ- κος, παθ., νέκυν ἀστοίσι φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Σοφ. Ἀντ. 27, πρβλ. 203.

II. ἐξορίζω διὰ προκη- ρύξεως, Ἡρόδ. 3. 148· τῆς πόλεως, ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. 19. 26, Λυσ. 123. 23· ἐκ τοῦ γένους Πλάτ. Νόμ. 929B.—Παθ., ἐκκεκηρύχθη φυγὰς Σοφ. Ο. Κ. 430. 2) ἀποκλείω τῆς κοι- νωνίας, ἀφορίζω, Ἑκκλ.

**ἐκκιναιδιζομαι**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ κιναιδιζομαι, Δίων Κ. 50. 27.

**ἐκκινέω**, ἐξεγείρω (ἐκ τῆς φωνῆς), «ἐκπάξω», ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἑλαφον Σοφ. Ἠλ. 567· μεταφ., διε- γείρω, ἐρεθίζω, ἐκκ. τὴν νόσον Σοφ. Τρ. 979· βγάξω εἰς τὸ μέσον, οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας πόδε τὸ ῥῆμα; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 354· οὕτω, σὺ γὰρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ ὁ αὐτ. Τρ. 1242:—Παθ., λοιδορίας ἐκκινεῖσθαι Πλουτ. 2. 631C:—Ἐν Ἐν. Κυν. 3. 10 διαρρήδην ἐκκινουσαί.

**ἐκκῶ**, ἐξέρχομαι, Ὀδ. Ω. 492, ἐν τῇσι.

**ἐκκλάζω**, ἐκδοῶ, ἐκ δ' ἐκλαγχε Εὐρ. Ἰων 1204.

**ἐκκλάω**, μέλλ. -άσω, ἐκθραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», Πλάτ. Πολ. 611D. II. ἐν τῷ παθ., καταβάλλομαι, «τσακίζομαι», ἐκασθενεῖμαι, Πλουτ. 2. 671A.

**ἐκκλείω**, Ἰων. ἐκκλήω, Ἀττ. ἐκκλήω: μέλλ. Ἀττ. -κλήσω Εὐρ. Ὀρ. 1127, Δωρ. -κλάξω Ἑλλ. Κωμ. Meineke 4 σ. 676.

**Κλείω**, μετὰ γεν. ἐκκλήσομεν ἄλλον ἄλλοσε στέγης Εὐρ. ἔνθ' ἄνωτ.—Παθ., κλείομαι ἔξω, νῦν γὰρ ἐκκεκλήμεθα, εἴμεθα κεκλεισμένοι ἔξω, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 330.

2) μεταφ., ἀπο- κλείω, ἥτοι δὲν ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ ἔχη μέρος ἐν τινι πράγματι, τῆς μετοχῆς Ἡρόδ. 1. 144· τῆς συμμαχίας, τῶν ὄρκων Αἰσχίν. 39. 23, 64. 19· μετ' αὐτ. καὶ ἅπαρ., ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους Δημ. 349. 5.

3) ἐμποδίζω, κω- λῶ, τὴν κατηγορίαν Πολυδ. 17. 8, 2· τὴν θήραν Διόδ. 3. 16:—Παθ., ἐκκλητίζομαι τῇ ὄρῃ, ἐμποδίζομαι, κωλύομαι ἔνεκα [ἐλλείψεως] χρόνου, Ἡρόδ. 1. 31· ἐκκλειοθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν Διόδ. 18. 3· μετ' ἅπαρ., ἐκκ. ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 4. 32.

**ἐκκλείπτω**, κλείπτω καὶ ἀπάγω κρυφίως, [Ἑρμῆς] ἐξέκλειψεν Ἀρῆα Ἰλ. Ε. 390· οὕτως Ἡρόδ. 2. 115, Αἰσχύλ. Ἐλ. 662, Εὐμ. 153, κτλ.· τοὺς διήμους ἐκκλ. ἐκ Λήμνου, δι. γραφ., Θουκ. 1. 115, πρβλ. Διόδ. 12. 27· ἐκ δόμων πόδα Εὐρ. Ὀρ. 1499· ὡσαύτως μετὰ γεν., τήνδε.. ἐκκλέψαι χθονὸς ὁ αὐτ. Ἑλ. 741· ἐκκλ. φόνου ὁ αὐτ. 286· ὡσαύτως, ἐκκλ. μὴ θανεῖν αὐτόθι 540· ἐκκλ. τι τοῦ λόγου, ἀφαιρῖν τι λαθραῖως ἐκ τῆς διηγήσεως, Πλάτ. Πολ. 449C.

II. ἐκκλ. τινὰ λόγους, ἐξαπατῶν, Σοφ. Φ. 55, πρβλ. 968· μὴ.. ἐκκλέψης λόγον, μὴ ψευδῶς παραστήσης τὸ πρᾶγμα, μὴ εἴπῃς ψεῦδος, ὁ αὐτ. Τρ. 437.

**ἐκκλήτω**, Ἰων. ἀντὶ ἐκκλείω.

**ἐκκληματόομαι**, παθ., ἀναδίδω, ἐκδαστάνω κλήμιστα, πλη- ροῦμαι κλημάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4 (καινὴς ἐγκλημ-).



**ἐκκλησία**, ἡ, (ἐκκλητός) συνέλευσις τῶν πολιτῶν τακτικῶς συγκαλουμένων, νομοθετικὴ συνέλευσις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀπλοὺν σύλλογον, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Γοργ. 456B, κτλ.: λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν συνελεύσεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 4· περὶ τῆς ἐν Σάμῳ ἐκκλησίας, Ἠρόδ. 3. 142· περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 1. 87 (ἐν καὶ ἐν 1. 67 ὀνομάζει αὐτὴν ἐύλλογον)· περὶ τῆς συνελεύσεως τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Δελφοῖς, Αἰσχίν. 71. 8. 2) ἐν Ἀθῆναις ἡ συνέλευσις πάντων τῶν πολιτῶν νομοθετοῦσα ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἥτις μετὰ τῆς βουλῆς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κἀνῃ ψήφισματα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νόμους (ἴδε ἐν λ. νόμος), καὶ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς μὴ διὰ κλήρου ἐκλεγόμενους ἄρχοντας: — αἱ συνῆθει συνελεύσεως ἐκαλοῦντο κύριαί, τέσσαρες ἐν ἐκάστῃ πρυτανείᾳ, αἱ δὲ ἐκτακτοὶ ἐκαλοῦντο σύγκλητοι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394. 6· ἐκκλησίαν συναγείρειν, συναγεῖν, συλλέγειν, ἀθροίζειν, συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, Ἠρόδ. 3. 142, Θουκ. 2. 60., 8. 97, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 8· ἐκκλ. ποιεῖν, ποιεῖν συνέλευσιν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 746, Θουκ. 1. 139, κ. ἄλλ., ἐκκλ. ποιεῖν τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 169· δοῦναι τινι Πολύδ. 4. 34, 6· ἐκκλ. γίγνεται, καθίσταται, γίνεται συνέλευσις, Θουκ. 6. 8., 1. 31· ἢν ἐκκλ. τοῖς στρατηγοῖς Ἀνδοκ. 2. 30: — ἀντίθετον τῷ ἐκκλ. διαλύειν, ἀναστῆσαι, Θουκ. 8. 69, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42· ἀφίεσθαι Πλουτ. Τ. Γράχ. 16· ἀναβάλλειν Θουκ. 5. 45· ἐκκλ. περὶ τινος Ἀριστοφ. Ὀρν. 1050, κτλ. II. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. συγγραφεῦσιν, ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτε μὲν τὰ ἄθροισμα τῶν πιστῶν, ὅτε δὲ ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως, ὁ εὐκτερίος οἶκος (ὁπόθεν τὸ Γαλλικὸν *eglise*, τὰ παρ' Οὐαλλοῦ *eglise*, κτλ.).

**ἐκκλησιασῶ**: μέλλ. -άσω, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 161, Ἰσοκρ. 159A· παρὰτ. ἡκκλησιασάων Δημ. 315, 10., 359, ἐν τέλ. ὡσαύτως ἐκκλησιασάων, καὶ ἡ ἀνωμαλὸς αὕτη αἰσῆσις, ὡς ἔαν τὸ ῥῆμα ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς ἐκ καὶ κλησιασῶ (= καλέω), καὶ οὐχὶ παράγωγον (ὡς πράγματι εἶναι) ἐκ τοῦ ἐκκλησία, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν ὡς ἐν τῷ ἐγκωμιάζω), ἐξεκκλησίαζε καὶ ἐσυκοφάντει Δυσ. 136. 34., 137. 5· ἄρ. ἐξεκκλησίασα Θουκ. 8. 93, Δημ. 577. 4· — Τὰ χειρόγρ. συγκαίως παρέχουσιν ὡς διαφόρους γραφὰς ἐξεκκλησιασάων, ἐξεκκλησίασα, πιθανῶς κατὰ λάθος τῶν ἀντιγραφῶν, οἷς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησεν. Συνέρχονται εἰς συνέλευσιν, συζητῶν ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 84, Ὀρν. 1027, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37· περὶ τινος Θουκ. 7. 2, Ἰσοκρ. 159A· ὑπὲρ τινος ὁ αὐτ. 161C· τοιαῦτα ἐκκλησιασάντες, ἀποῦ τοιαῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεσκέψαντο, Θουκ. 8. 77· ἐκκλ. τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας, ἐπὶ ἀγροτῶν συνερχομένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀγορῶν ἡ ἐμπορικῶν πανηγύρεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 3. 2) εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἐκκλ. ἀπὸ τιμῆματος οὐθένος αὐτόθι 4, 9, 3.

II. προσακλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν, συγκαλῶ τὴν ἐκκλησίαν, Διοδ. Ἑκλογ. 492. 55. 2) παρ' Ἑκκλησίᾳ, α') συγκαλῶ ἐκκλησιαστικὴν συνέλευσιν, Σύνοδ. Γαγγρ. 6, Βασίλ. IV. 473B, Σωζομ. 1, 2. 26, κτλ. 6) παθ. ἀναγινώσκωμαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπὶ τῶν κανονικῶν βιβλίων, τὰ ἐκκλησιαζόμενα βιβλία Σωζομ. 1629B· γ') εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, Ἐπιφάν. 1, 1024C· δ') μεταβαίνει εἰς τὴν Ἑκκλησίαν, κυρίως ἐπὶ βρέφους, ὅπερ πρῶτον φορὰν φέρει αὐτὸ ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τεσσαράχοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ, ὅλη. ὅταν «σαραντία», Εὐχολόγ.

**ἐκκλησιαστής**, εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἄρχοντος, Στουδ. 1709B κλ. — ἐκκλησιασθεῖον, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνθ. Παλαιολ. 2. 111A. **ἐκκλησιασμός**, ὁ, τὸ ἐκκλησιαστικὸν συνέλευσις, Πολύδ. 15. 26, 9. **ἐκκλησιαστήριον**, τό, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος. μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς ὅπου ἡκκλησίαζεν ἡ κουριατικὴ ἐκκλησία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 3, Διον. Ἀλ. 4. 38. II. χριστιανικὴ ἐκκλησία, κυριακόν, Ἰσιδωρ. Πηλοῦς. 257C.

**ἐκκλησιαστής**, οὗ, ὁ, μέλος τῆς ἐκκλησίας, Πλάτ. Γοργ. 452E, Ἀπολ. 25A, κτλ.

**ἐκκλησιαστικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Δημ. 1091. 6· αἱ ἐκκλ. ψῆφοι Πλουτ. Κοριόλ. 14· — τὸ ἐκκλησιαστικόν [ἀργύριον] ἢ μισθὸς ἐκκλησιαστικός, μισθὸς ἐκ τοῦ δημοσίου, ὃν ἐλάμβανεν ἕκαστος Ἀθηναῖος πολίτης, ὅστις ἐκάθητο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀποζημιῶσιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου κατ' ὅρχας ὁ μισθὸς οὗτος συνίστατο ἐξ ἐνὸς ὁβολοῦ, ἀλλ' ἀκολούθως (ἐν Ὀλυμπιάδι 96. 3) ἡξήθη εἰς τρεῖς ὁβολοὺς, Δουκ. Δημ. Ἰγκώμ. 25, κτλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 304 κέξ. II. ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ ἐκκλ., οἱ ἱερωμένοι, ὁ κληρὸς, Ἑκκλ.

**ἐκκλησιεύς**, εὖς, ἡ, ἔφεσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 74. 13· πρβλ. ἐκκλησιεύς 2. 2) πρόκλησις, Πολύδ. Ἀποσπ. 44. 3) ἐπὶ κλησις διὰ μαγείας, Πλουτ. 2. 278E.

**ἐκκλησιεύω**, = κλητεύω, «ἐκκλησιεύειν» τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἢ ἐπάναγκες τὴν μαρτυρῇ Ἀσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπροσθεσίας ἀπολογίᾳ Ἀρποκρ., Αἰσχίν. 37. 3, πρβλ. Att. Process. σ. 672· ποιῶ ἐκκλησίαν, ἔφεσιν, Εὐστ. Πόνημάς. 319. 32.

**ἐκκληστής**, οὗ, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, appellator. Γλωσσ.

**ἐκκλητικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ προκαλῶν, προκαλητικός, τινος Κλήμ. Ἀλ. 173. — Ἐπίρρ. -κῶς Σουῖδ.

**ἐκκλητός**, ὄν, (ἐκκαλέω) ἐκλεγμένος ὅπως δικάσῃ ἢ ἀπορασίῃ, περὶ τινος ζητήματος ὡς δικηγόρος, ἐκκλ. πόλις, κατέχουσα θέσιν δικαιοῦ, εἰς ἣν γίνεται ἐκκλησία πρὸς λύσιν ζητήματος τινος, Αἰσχίν. 12. 39, πρβλ. Πλουτ. 2. 215C, Ἑτυμ. Μ. σ. 322, 43· οἱ ἐκκλητικοί, ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν ἑτέροις πόλεσιν ὀλιγαρχοῦνται ἐπιτροπείᾳ ἀπολύτων ἐκλεγμένων ὅπως ἀπορασίῳσι περὶ τινος ζητήματος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 38· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρ., ἐν Ὀρ. 612, ἐκκλ. Ἀργεῖων δῆλος. 2) ὑποκείμενος, εἰς ἐκκλησίαν, τὰς ἐκκληστους [δικας], ἐφ' αὐτὸν ποιοῦμενος Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, πρβλ. Δίωνα Κ. 51. 19., 52. 22, κτλ.

**ἐκκλητῶ**: μέλλ. -ῆσω, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ ἐκκαλέω.

**ἐκκλημα**, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἐγκλημα, δὲ ἴδε.

**ἐκκλινής**, ἐς, κλινῶν πρὸς τὰ ἔξω, Ἀριστ. Φυσιογν. 15. 8.

**ἐκκλινῶ**: μέλλ. -ένω, κλινῶ ἔξω τῆς συνήθους γραμμῆς, κλινῶ πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν, ἀντίθετον τῷ ἐγκλινῶ, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 803· κλινῶ λέξιν τινά, Πλάτ. Κρατ. 404D. 2) ἐκκλινῶν, ἐν τῷ παθ., Ἰππ. π. Ἀρθρ. 783. 3) σφτερίζομαι, ἀπούσιος ἐν Ὀμωνόμοις 1. 10. II. ἀπομακρύνομαι, ἀπὸ τινος Θουκ. 5. 73· ἀπολύτως, ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· πίπτω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὁ αὐτ. Κυν. 6. 10. 2) ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτίας τοῦ ἀντικειμένου, ἀποκλινῶ, ἀποφεύγω, τι Πλάτ. Νόμ. 746C, Δημόδ. 180. 16, Πολύδ. 1. 34, 4. 3) μετὰ προσθέσεως, στρέφομαι πρὸς τι μέρος, ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φευγόντα ἄρματα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· ἐκκλ. εἰς ὀλιγαρχίαν, ἀποκλινῶ πρὸς ὀλιγαρχίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 5· εἰς μελανίαν ὁ αὐτ. π. Φυτ. 1. 5, 10.

**ἐκκλίσαις**, εὖς, ἡ, τὸ παρεκκλίνειν ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, λοξοδρομία, Πλουτ. 2. 929C. II. ἐξάρθρωσις, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 827. **ἐκκλῦτέον**, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκλίνειν, ἀποφεύγειν, Ἀθην. 120D. **ἐκκλιντής**, οὗ, ὁ, ὁ ἀποφεύγων ἐργασίαν, ἀμφίβ. λέξις ἐν Διογ. Λ. 2. 18, 5, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

**ἐκκλιτικός**, ἡ, ὄν, διατεθειμένος ὅπως ἀπορρίψῃ τι, ἀντιτίθεται τῷ ὀρεκτικός, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 12. — Ἐπίρρ. -κῶς, μετ' ἀποστρεφῆς, αὐτόθι 3. 12, 7.

**ἐκκλιτός**, ὄν, φευκτός, μόνον ἐν Φωτ. Λεξ. ἐν λ. πάλιναιρετα.

**ἐκκλύζω**: μέλλ. -ύσω, ἐκπλύω, διὰ πλύσεως ἀφαιρῶ, Λατ. eluo, τὴν βοήθην Πλάτ. Πολ. 430A· — ἐκκλ. τὰ λύματα εἰς τὸν Τίθεριν Στράβων. 235· — καὶ διορθῶν ἐν 213, ἀντὶ ἐλκαλ-: Παθ., Ἰππ. 414, κτλ. II. ἀμεταβ., ἐκρῶ ἀφθόνως, Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

**ἐκκλυσίς**, ἡ, κάθαρσις διὰ κλύσεως, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 216, κλ.

**ἐκκλυσμα**, τό, τὸ ἐκπλυνόμενον, ἀπόπλυμα, Πλουτ. 2. 1089B.

**ἐκκλύω**, ἐκβάλλω κλωμὴν, φωνὴν ἀγρίαν ἢ συρίμν, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Σουῖδ. καὶ Ἀρποκρ. ἐν λέξει.

**ἐκκναίω**, κατατρίβω, ἐξαντλῶ, μεταφ. ἐπὶ ἐνοχλητικῇ φλυαρίᾳ, ὡς τὸ Λατ. enecare, Θεόκρ. 15. 88, κατὰ Δορ. γ' πληθ. ἐκκναί-συντιν' ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσι Σχόλ. εἰς Θεόκριτ. ἐνθ' αὐ.

**ἐκκνάω**: μέλλ. -ῆσω, ἀποῖω, τὸν κηρὸν τοῦ δελτίου Ἠρόδ. 7. 239.

**ἐκκοβαλκεύομαι**, ἀποθ., ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων κτλ., δελιάζω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 271.

**ἐκκοιλινῶ**: μέλλ. -άνω, κάμνω τι κοῖλον, ἐνσκάπτω, Πολύδ. 10. 48, 7.

**ἐκκοιλίζω** ἢ κάλλιον ἐκκοιλιάζω, (κοιλία) ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸ ἐντόσθια «ἐκκοιλιάζω», ταίναν ἐκκοιλιάσας Μιθαικὸς παρ' Ἀθην. 325F, ἴδε Koen ἐν σημ. εἰς Γρηγόρ. Κορινθίου, σ. 328.

**ἐκκοιμάομαι**, ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Νόμ. 648A.

**ἐκκοιτέω**, διατελῶ ἐκτὸς τῆς κοίτης, τηρῶ φυλακὴν τῆς νυκτός, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 6.

**ἐκκοιτία**, ἡ, (κοίτη) νυκτοφυλακή, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 93.

**ἐκκοκκίζω**: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἀφαιρῶ τὸν πυρῆν, «κοκκοῦσι», μεταφ. οὐσίδιον.. ἐξεκόκκισα Νικόμ. ἐν Ἀδελ. 1· ἐκκ. σφυρόν, ἐξαρθρῶν τὸ σφυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179· ἐκκ. τὰς τρίχας, ἐκ-ρίζουν τὰς τρίχας, Ἀριστοφ. Λυσ. 448· ἐκκ. τὸ γῆρας, ἐκδιώκειν τὸ γῆρας, αὐτόθι 364· ἐκκ. τὰς πόλεις, ἐκπορθεῖν, διαρπαζειν, ὁ αὐτ. Εἰρ. 63. — πρβλ. ἐκγιγαρίζω.

**ἐκκολλάπτω**: μέλλ. -ψω, ἀποῖω, ἐξαλείφω, διαγράφω, τὸ ἐλεγεῖτον Θουκ. 1. 132· τὸ ψήφισμα Δημ. 1318. 30· τῆς ἐπιγραφῆς, μέρος τι τῆς ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 4224d. II. ἐπὶ πηνῶν, σπάνω διὰ τοῦ ῥάμψους τὸ ῥόν ὅπως ἐξέλθῃ ὁ νεοσσός, «ἐκκλωσῶ», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 16· πρβλ. ἐκγλύφω, ἐκλεπίζω.

**ἐκκόλαψις**, εὖς, ἡ, τὸ ἐκκολλάπτειν, ἐκλεπίζειν, «ἐκκλωσισμός», Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 3, 12.

**ἐκκολυμβάω**, κολυμβῶ ἔξω, εἰς τὴν ἑρὰν ἐκ πλοίου, ναὸς Εὐρ. Πλ. 1609, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 51· εἰς τὴν γῆν Διον. Ἀλ. 5. 24.



ἐκκομίδη, ἡ, τὸ ἐκκομίζειν εἰς μέρος ἀσφαλές, Ἡρόδ. 8. 44.

2) ἐπὶ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Λατ. elatio, Διον. Ἀλ. 4. 8. Ἀνθ. Π. 11. 92.

ἐκκομίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, κομίζω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 34, 3. 24, κτλ. κυρίως κομίζειν εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ὁ αὐτ. 1. 160., 3. 132. ἐκκομίσαι ἀνθρώπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γενέσθαι (αὐτῷ) πρήγματος, σῶσαι ἀνθρώπον κτλ., ὁ αὐτ. 3. 43. οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 8. 20, 32, Θουκ. 2. 78. ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀρτί ἀπαλλαγέντων ἐκ πολιτορχίας, Θουκ. 1. 117.

2) ποῶ ἐκφοράν νεκροῦ, θάπτω, Λατ. efferre, Πολύβ. 35. 6, 2, Πλουτ. Κικ. 42 (ἐν τῷ παθ.), κτλ. 3) ἐκκ. σίτον, ἐπὶ ἱπποῦ, ῥίπτω τὴν τροφήν ἔξω τῆς φάτνης, Ξεν. π. Ἱππ. 4, 2.

II. ὑπομένω τι μέχρι τέλους, τι Εὐρ. Ἀνδρ. 1269.

ἐκκομισμός, ὁ, ἐξαγωγή, Στράβων 142.

ἐκκομιστής, οὗ, ὁ, ὁ κομίζων ἔξω, Θ. Σουδ. σ. 705, ἐκδ. Μί.

ἐκκομπάζω, κομπορρήμον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν Σορ. Ἡλ. 569.

ἐκκομψεύομαι, μέσ., λέγω ἢ προτείνω τι μετὰ κομψότητος, Εὐρ. Ι. Α. 333, ἐνθα ὁ Ruhnck. προτείνει εὐ κεκόμψευσαι καὶ ἄλλοι ἄλλα, πρβλ. κομψεύω.

ἐκκονίλομαι, παθ., κατασκονίζομαι, Ἱππ. 372. 8.

ἐκκοπεύς, εὖως, ἡ, μάχιμα πρὸς ἀπόκοψιν, ἐκκοπήν, Γαλήν. τόμ. 4. σ. 148D: ἐκκοπεῖς ἰσχυροὶ τε ἄμα καὶ ὀξεῖς: καὶ ὁ Α. Δινδ. ἀναγινώσκει ἐκκοπεύσαι ἀντὶ ἐκκοπεύσαι ἐν Παύλῳ Αἰγίν. 6. 88.

ἐκκοπή, ἡ, ἡ διὰ τομῆς ἐκβολὴ ἀκίδος βέλους ἐκ τοῦ σώματος, Πλουτ. Ἀλέξ. 63.

II. ἐπὶ δέντρων, κόψιμον, τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς ἡσφαλιστο φυλακαὶς καὶ τάφοις καὶ δένδρων ἐκκοπὰς Πολύβ. 2. 65, 6. ἐκκοπαὶ λόφων, ἰσοπεδῶσις, Στράβων 235.

III. ἐντομή, ἐγκοπή, Ἀθην. περὶ Μηχανημάτων σ. 8. 21.

ἐκκοπος, ον, «κατάκοπος» Σουῖδ., Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 8. 66.

ἐκκοπρέω, κενῶ, καθαρίζω ἀπὸ τῆς κόπρου, κοιλήν Ἱππ. 407.

οὕτως ἐκκοπρίζω, ὁ αὐτ. Ἐπίδ. 3. 1100.

ἐκκοπρόομαι, παθ., ἀπαλλάττομαι, καθαρίζομαι ἐκ τῆς κόπρου, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐκκοπρωσις, εὖως, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἐκκαθάρισις ἀπὸ τῆς κόπρου, ἐκκόπρ. τῆς κοιλίας, διὰ καθαρσίου κένωσης τῆς κόπρου, Ἱππ. Προγν. 41.

ἐκκοπρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ καθαρίζων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς κόπρου, Δέτ. 53. 6, 32. ἄλλῃ, γαστρός ἐκκοπρωτικῇ Σουῖδ. ἐν λ. ἄλλῃ.

ἐκκοπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐκκόπτω, δεῖ ἐκκόπτειν, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 9. 281.

ἐκκόπτω: μέλλ. -ψω, ἀποκόπτω, ἐκκρούω, τοὺς γομφίους Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 4.—Παθ., ἐξεκόπη τῷφθαλμῷ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξεκρούσθησαν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 342. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον Δημ. 247. 11. ἐκκέκομαι τὴν φωνήν, ἐκόπη ἡ ρωνή μου, Δουκ. Ζεύς Τραγ. 16.

2) ἀποκόπτω [δένδρα] ἐκ τοῦ δάσους (πρβλ. ἐκβάλλω II. 1), δένδρεα Ἡρόδ. 6. 37., 9. 97. ἐκκεκόφασιν δένδρα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37. Κύρος δ' αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐξέκοψε ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 4, 10.—ἐντεῦθεν, 6)

κατακόπτω, ἐξολοθρεύω, Λατ. excindere, τοὺς ἄνδρας Ἡρόδ. 4. 110. ἐκκ. φενακισμὸν, ἱεροσυλίαν Δειναρχ. 105. 28, Ἰσαίος 73. 26. τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν Ἀριστ. π. Ζῶνιν Μορ. 2. 10, 11.—Παθ., ἡ θρασύτης ἐξεκκόπητο Πλάτ. Χαρμ. 155C.

3) ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τὰς ἀκροβολίσεις Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15. τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 4. 26:—νικῶ ἐν κύβοις, Ἀλέξ. ἐν «Δακτυλῷ» 2.

4) ἐκκ. θύρας, βιαίως ἀνοίγειν αὐτάς, Δυσ. 97. 1. οἰκίαν ἐκκ. Πολύβ. 4. 3, 10.

5) ἐκκολπῶ, ἐξαλείφω ἐπιγραφὴν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 25. οὐδὲν ἔξιστα γράμμα ἐκκόψαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028 - 9, - 44. ἐκκ. τὴν χεῖρα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε'. 30. ἀποκόπτω ὡς ὁ χειρουργός, Δουκ. Κατάπλ. 24.

6) κόπτω νομίσματα, Διόδ. 11. 26.

7) παρ' Ἑκκλ., ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀρορίζω.

ἐκκορακίζω, παρὰ Σουῖδ., Ζωναρ., ἴσως ἐσφαλ. γρ. ἀντὶ ἐσκορακίζω ἢ σκορακίζω.

II. ἐκβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλῶναι, τινὰ Θεοφύλ. Σιμοκ. 172. 9.

ἐκκορεύω: μέλλ. -ῶω, σαρώων, «σχομπίζω» καλῶς, τὴν οἰκίαν Θεοφρ. Χαρ. 22. μεταφ., μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐρήμην αὐτήν, Ἀριστοφ. Βίρ. 59. καὶ μετὰ λογοπαίγνιόν ἐπὶ τῆς λέξεως κόρη, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς σε ἐστέρησε τῆς κόρης σου; Ἀριστοφ. Θεσμ. 760.—καθόλου, ἀποβάλλω (σχομπίζω), τὸν τυφόν, τὴν κραιπάλην Ἀχιλλεύων 1. 37. ἐν τῷ παθ., ἐκκορηθείς σύ γε, «φύγε γρήγορα», νὰ «ἐκκομυθισθῇς», Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 328:—παροιμ. κόρε, ἐκκόρει κορώνην, παιδί ἀποδόκει τὴν κορώνην—ἐν ἀρχῇ γαμηλοῦ ἔμνου, —τῆς κορώνης βαρυνόμενης ὡς αἰωνοῦ χρεῖας, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν, πρβλ. Ἑρμάνου Πονημάτ. 2. 327 κέξ. καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, Βοιχχ. Ἑρμην. εἰς Πινδ. Π. 3. 16, Welcker Trilogie σ. 397 κέξ.

ἐκκορίζω, (κόρις) «ἐκκορίζω», φονεύω κοριοῦς, «οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσθαι μου, ἀλλ' ἐκρέσθην ἄχρι κόρου καὶ τοὺς κόρις ἐκκορίσας» Ἀνθ. Π. 9. 113.

II. ἐπὶ αἰσχροῦς σημασίας, Εὐπολ. ἐν «Πόλεσιν» 3.

ἐκκορῦφόω λόγον, διηγούμεναι τι συντόμως ἐκτιθεὶς μόνον τὰ οὐσιμώτατα, Περ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 106. ὡς τὸ ἀνακεφαλαιῶ.

ἐκκοσμέω, κοσμῶ ἐντελῶς, Ἀριστείδ. 1. 148.

ἐκκόσμησις, εὖως, ἡ, κόσμησις, στολισμός, Διοσκ. 5. 109.

ἐκκουφίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, ἐξυφώνω, μεγαλύνω, Πλουτ. Μάρ. 9.

II. ἀνακουφίζω, ὁ αὐτ. Κράσσ. 33.

III. αἶρω ἄγκυραν, ἐκπλέω, Ἀδ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει κοῦφῃ.

ἐκκραγῶν, μετὰ κραυγῆς λέγω, Σουῖδ., Ζωναρᾶς σ. 673.

ἐκκράζω, κρᾶζω μεγαλοφώνως, κυνήδων, ἐξέκραξαν Σοφ. Ἀποσπ. 646. ἐκκρ. μέγα Πλουτ. Μάρ. 44. ἐκκρ. πολλὰ Δίων. Κ. 66. 18.

ἐκκρανάζω = ἐκκράζω, Πλουτ. 2. 1098B.

ἐκκρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἀθρ. 836. μετὰ γεν., εἶμαι ἐξηρημένος ἔκ τινος, Πλάτ. Ἴων 536A.

II. ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, ἔξ ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ. Νόμ. 732E. τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας Πλουτ. Μάρ. 12. ἐλπίδος Ἀνθ. Π. 9. 411.

ἐκκρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω, κρεμῶ ἔκ τινος μέρους ἢ πράγματος, Ἱππ. π. Ἀθρ. 795. τίς ἔκ τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1363. λίθον τοῦ ποδὸς Ἀνθ. Π. 11. 100.

II. παθ., ὡς τὸ ἐκκρέμαμαι, προσκολλώμαι εἰς τινα καὶ δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ, μετὰ γεν., τῶν τε εὐσεβῶν ἡδὴ ἀπίοντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐς θοὸν δύνανται Θουκ. 7. 75, πρβλ. Δουκ. Τόξαρ. 6.

2) μεταφ., εἶμαι ἀφωτισμένος εἰς τι, τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἀρεος ἐκκρεμαννύται, εἶναι ἀφωτισμένα εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. 950.

ἐκκρέμασις, εὖως, ἡ, τὸ κρέμασθαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἀθρ. 836.

ἐκκρεμής, ἔς, ὁ κρεμᾶμενος ἔκ τινος, τινός Ἀνθ. Π. 5. 247. ἐπὶ τινὶ αὐτόθι 241.

ἐκκρηγνῶμαι, = ἐκκρέμαμαι, μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 520. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως ἐκκρηγνᾶμεσθα καὶ προσενεπῶ πύλας, νῦν δὲ καὶ τῶν ῥόπτρων ἡδέως ἀντέχομαι καὶ ἀποχαίρειν τὰς πύλας, ὁ αὐτ. Ἴων 1612.—ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. ἐκκρηγνᾶς, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 238.

ἐκκρίδων, ἐπίρρ., χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτὸν, πιθανὴ γραφή ἐν Τρυφιδ. 224, Schäff.

ἐκκριθῆσας, μετοχὴ ἔκ ῥήματος ἐκκρίθῃω, «ἀγοστήσας, ἐκκριθῆσας, οἷον ὑψαυγενίσας» Α. Β. 213, 5.

ἐκκρίμα, τό, ἐκκρίβην, τὸ ἀποχωρισθέν, Θεόφρ. π. Πυρρός 76.

ἐκκρίνω [Γ]: μέλλ. -ῖνω, ἀποχωρίζω, «ἐχωρίζω», ἐκλέγω ἰδίᾳ αὐτέρως, Θουκ. 6. 96, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 26, πρβλ. 6. 18, 17.

—Παθ., ἀρετῇ πρώτος ἐκκρίθεις Σοφ. Φ. 1425. πρβλ. Θουκ. 6. 31.

2) ἀποχωρίζω, πρὸς ἀτίμωτον, ἀποδίδωκω, ὡς τὸ Λατ. tribu movere, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14.

3) ἀποχωρίζω, ἐκρίπτω, ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ζωικοῦ οργανισμοῦ, ἀποχωρίζοντος καὶ ἀποβάλλοντος τὰ περιττά, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 27, κ. ἄλλ. καὶ συγν. ἐν τῷ παθ. μεταφ., ὅταν ἡ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκρίθῃ Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20.

4) ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐκκρίσειν, Ἱππ. Ἀφ. 1251, κλ.

ἐκκρίσις, εὖως, ἡ, ἀποχωρισμός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἄλλ.

II. ἐκκρίσις, ἐπὶ τῶν ἀποβαλλομένων ἐκ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ περιττῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 47, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10, κ. ἄλλ.

III. = ἐκκρίμα, Ἱππ. Ἀφ. 1244; Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 8, κτλ.

ἐκκρίτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκρίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 303B.

ἐκκρίτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκκρίνῃ, ὁ συντελὼν πρὸς ἐκκρίσιν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 3.

ἐκκρίτος, ον, ἐπίλεκτος, ἐξαιρετός, «διαλεκτός», ἔκκρ. δεκάς, ἐκλεκτὴ δεκάς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 340. πλῆθος ἔκκρ. στρατοῦ αὐτόθι 803, πρβλ. Θίβ. 57. ἔκκρ. δικάσται Πλάτ. Νόμ. 926D. ἔκκρ. δώρημα = ἐξαιρετόν Σοφ. Αἰ. 1302.—οὐδ. ἐκκριτόν, ὡς ἐπίρρ., ἐξόχως, ὑπερβαλλόντως, Εὐρ. Τρωφ. 1241.

2) δι' ἐκκρίσεως ἀποχωρισθείς, Ἀριστ. Προβλ. 1. 18.

ἐκκροτέω, ἐκκρούω, καὶ τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ δπλα (ὁ θεός) γυμνοῦς εἰς φυγὴν ἀπέτρεψεν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2.

II. μεταφωρ., διδάσκω, μαρτυρῶ, Α. Β. 39. 3.

ἐκκροτος, ον, τραχύς, συνθήκη τε αὐτῷ (τῷ Εὐνομίῳ) ἐκβεδισμένη... καὶ ἐκκροτος, ὡς ἀνάγκη εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκείνου τύπτειν σφοδρῶς τὸν ἀέρα τοῖς χεῖλεσι Φωκ. Βιβλ. σ. 97. 42: πρβλ. ὑπόκροτος.

ἐκκρουσις, εὖως, ἡ, τὸ ἐκκρούειν, ἀπώκρουσις, Ξεν. Κύρ. 10. 12.

ἐκκρουστικός, ἡ, ὄν, ἀποκρουστικός, κατάλληλος πρὸς ἀπώκρουσιν, ἀποδίδειν, τοῦ ἔλλου Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 12. τοῦ λόγου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 29.

ἐκκρουστος, ον, ἀποκρουσθείς: ἐν Αἰσχύλ. Θίβ. 542, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔκτυπος.

ἐκκρούω, κρούων ἐκβάλλω τι, παττάλους ἐκκρούειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372. φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ (τὸ πρόσβολιον) ἔκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας (ὁ ἄγιος ὁ) Ξεν. Κυν.



10, 12· περί τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263, ἵθε ἐν λέξει πύναξ· μεταφ., ἡ μελίων κίνησις ἐκκρ. τὴν ἐλάττω, ἀποδιώκει, Ἀριστ. π. Δισθ. 7, 3, κτλ. (ἡ ἑτέρα ἐνέργεια) ἐκκρ. τὴν ἐτέραν ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 10, 5, 4· ἐκκρ. τὸν λογισμόν, τὴν λύπην αὐτόθι· 3. 12, 7. 1. 14, 4. 2) ἀπὸ τοῦ ὅπου, ἀποκρούω, ὅπου. 4. 131, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 16· ἀπὸ τόπου ὅπου. 4. 128· μεταφ., ἐκκρ. τινὰ ἐλπίδος, ματαίωω τινός· τὴν ἐλπίδα, Πλάτ. Φαίδρ. 228E· τῆς προαιρέσεως Πλουτ. Σόλων 14· ἵνα μὴ· τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούω Δημ. 329. 20· τοσαύτας τέχνας· εὐρίσκων ἐκκρούει ὁ αὐτ. 540, 26. — Παθ., τὸν λογισμόν ἐκκρούσθεις Πλουτ. Πύρρ. 30.

3) δι' ἀποδοκιμασίας καὶ συριγμῶν ἀναγκάζω ἡθοιοῦν νὰ ἀποσυρῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. expulsiōne, ἐξῶν, ἐξέκρουον, λέγει ὁ Δημοσθένης 348. 14. — Μέσ., ἀπαλλάττομαι τινός, τι Πλουτ. 2. 515A. 4) ἀναβάλλω διὰ προφάσεων, εἰς ὑστεραίαν τὴν γνώμην Δημ. 385: 26· τὴν δίκην ὁ αὐτ. 944. 10. πρβλ. 1021. 14, 23· ἐκκρ. τοὺς λόγους, ματαίωσι δὲ ἀναβῶν ἢ ὑπεκφυγῶν, Πλάτ. Πρωτ. 336C. — Παθ., γραφῆς ἐκκρουομένης Δημ. 1102. 19, πρβλ. 1266. 11· πρβλ. διακρούω, παρακρούω.

5) ἐκρίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη ἐκ μηχανῶν Δίων Κ. 75. 11. II. ἀμεταβ., ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει Φιλόστρ. 23. ἐκκυπτός, ἐπὶ φροντῆς, περιγῶ, ἐκθρονῶ, ἐκθωμῶ, Πολυδ. Α', 118· πρβλ. κυπτός ἐν τέλει.

ἐκκυθεύω, παίζω εἰς τοὺς κύβους, μεταφ., διακινδυνεύω, ριψοκινδυνῶ, ἐκκυθεύειν τοῖς ὅλοις, ὑπὲρ τῶν ὅλων Φύλαρχ. 54, πρβλ. Πολυδ. 2. 63, 3., 1. 87, 8., 3. 94, 4.

II. Παθ. νικῶμαι εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὸ παγινίδιον, χιλίους ἐκκυθευθεῖσα Δαρεικοὺς Πλουτ. Ἀρτοί. 17. ἐκκυδιστάω· μέλλ. -ήσω, πῖπτω κατακέφαλα ἐκ τινος μέρους, διφρῶν ἐς κράτα πρὸς γῆν ἐκκυδιστόντων βία Εὐρ. Ίκ. 692· κάμνω «τοῦμπες» πρὸς τὰ ὀπίσω, μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσπνέχθη περιμέσσοις ξιφῶν ὁρθῶν· εἰς οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρίς ἐκκυδίστα τε καὶ ἐξεκυσίσα ὑπὲρ αὐτῶν Ξεν. Συμπ. 2. 11, πρβλ. καὶ Ἀν. 6. 1, 9.

ἐκκυεύω, γεννῶ, παράγω, Ἀνθ. II. 7. 385.

ἐκκυκλέω, ἐκπύρω, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνὴν ἐπὶ τροχλατοῦ μηχανήματος, ἐντέθειν ἐν τῷ παθ., ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, παρουσιάσῃσι λοιπὸν ἐμφάνισον αὐτόν! Ἀριστοφ. Ἀχ. 408· ἀπόκρισις, ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι 409· ποῖός ἐστιν οὗτος; ἀπόκρ., οὐκ κυκλοῦμαι ὁ αὐτ. Θεσμ. 96· ὅφ' ὑψηλῆς μηχανῆς ἐκκ. τινὰ Φιλόστρ. 245. 2) μεταφ. κοινολογῶ, διαδίδω, τί εἰς τὴν ἀγοράν Πλουτ. 2. 80A.

ἐκκυκλῆμα, τὸ, θεατρικὴ μηχανή, ἥτις ἐχρησίμευεν ὅπως ἀποσύρῃ τὰς προσβάς σκηνάς καὶ δέξῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ ἐσωτερικόν. Συνήθως δὲ ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἐπίδειξιν φόνων μετὰ τὴν ἐκτέλεισιν αὐτῶν, ὡς ἐν Δισχύλ. Ἀγ. 1372 ἡ Κλυταμνήστρα φαίνεται ἵσταμένη ὑπὲρ τῶν πτωμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κασσάνδρας, πρβλ. Σοφ. Πλ. 1466, Ἀντ. 1294· διὰ τοῦτου τοῦ μηχανήματος ὁ Ἀριστοφάνης δεικνύει εἰς τοὺς θεατὰς τὸν Εὐρίπιδην καὶ τὸν Ἀγάθωνα ἐν τοῖς σπουδαγεῖσι αὐτῶν, Ἀχ. 408, Θεσμ. 96· «Ὁ τρέπος καθ' ὃν ἐνήργει τὸ μηχανήμα τοῦτο εἶναι ἄγνωστος· τινὲς νομίζουσιν ὅτι ἦτα τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἐξώστρα, ἥτοι εἶδος πατώματος. ἐπὶ προχῶν κινούμενον, ὅπερ ἐφωθεῖτο διὰ μέσου τῶν μεγάλων θυρῶν τῆς ὀπίσθεν σκηνῆς· ἕτεροι δὲ φρονοῦσιν ὅτι ἦτο μηχανήμα δι' οὗ αὐτὴ ἡ ὀπίσθεν σκηνὴ ἐσύρετο κατὰ μέρος ἴδε Μύλλερν ἐν Δισχύλῳ Εὐμέν. § 28, καὶ Ἑρμαννον (Πονημάτ. 6. 2, σ. 128) ὅστις ἔχει τὴν ἐναντίαν γνώμην» — ἀμφότεροι δὲ ἐπιχειροῦνται τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδ. Α', 128.

ἐκκυκλήσις, εὖς, ἡ, δημοσίεσις, τὸ νὰ κάμῃ τις τὴν γνωστόν, τὸ νὰ ἐκθέσῃ τις αὐτὸ εἰς τὸ κοινόν, Κλήμ. Ἀλ. 523.

ἐκκυκλίνδω, (ἴδε κυκλίνδω) κυλῶ πρὸς τὰ ἔξω, ὡς ἐκκυλινδῶν Ἀριστοφ. Εἰρ. 134· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀφρ. α' ἐπὶ ἀνέμῳ, ἐξεκκυκλίσαν σε· γυμνὸν ἐπ' ἡϊόνι Ἀνθ. II. 7. 501, πρβλ. 582: — κατὰ κρημνίζω, πῖπνυ· γαίης ἐξεκύλισε Ἀνθ. II. 9. 131· ἐξεκύλισε βίην αὐτόθι 543: — Παθ., μόνον κατ' ἀφρ. α', ἐκ διφροῖο· ἐξεκκυλίσθη, ἐκυλίσθη κατακέφαλα ἐκ τοῦ ὅρουτος, Πλ. Ζ. 42, Σ. 394, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 812, Ἀνθ. II. 7. 399. 2) ἐξάγω τινὰ ἐκ τινος περιπλοκῆς, ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκκυλίσεν νιν Πινδ. Ἀποσπ. 2· πρβλ. Ἀνθ. II. 7. 176: — Παθ., ἐξέρχομαι περιπλοκῆς, ὅτω τρόπῳ τῆσδ' ἐκυκλοῖσθαι τυχῆς Δισχύλ. Πρ. 87· ἐκκυκλίσθηνα ἐκ δικτύων Ξεν. Κυν. 8. 8, πρβλ. Πλουτ. Γάβ. 27· εἰς ἔρωτας, κυλῶμαι μὲ τὰ μούτρα εἰς ἐρωτικὰς περιπλοκάς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2. 22, πρβλ. Ὅππ. Ἀλ. 4. 20, Πλουτ. 2. 507E.

ἐκκυλίωμας, ἐξελλίστομαι, κύκλοι ἄνισοι ἴσῳ ἐκκυλίσονται γραμμῇν Ἀριστ. Μηχαν. 24.

ἐκκυλίστος, οὐ, ἡ ἐκκυλίστος, α, ον, = κυλίστος, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων Ἀρχιππος ἐν Ρίνωνι παρ' Ἀθηναίῳ 678E, Εὐστ. 1538, 42, Πολυδ. Ζ', 199.

ἐκκυμα, ἐξάνθημα, ἡσυχ.

ἐκκυμα, μεταφ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἐπὶ στρατιωτικῆς φάλαγγος, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18. II. παθ., ὡς εἰ τοῦ ἐνεργ.

ἦτο μεταβατ., ἐκρίπτομαι ὑπὸ τῶν κύματων, Διόν. Ἀλ. 10. 53· ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Πλουτ. 2. 357A.

ἐκκύμανσις, ἡ, ὁ κυματισμός τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 31, 45.

ἐκκύματιζομαι, παθ., ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῶν κύματων, Στράβων 284.

ἐκκύματός, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κύματός, Γ. Τορν. Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 426. 13, ἐκδ. Α.

ἐκκυνέω, (ἐκκυνος) τεχνικός ὅρος ἐπὶ τῶν θηρευτικῶν ἐκείνων κυνῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦσιν εἰς ὠρισμένα τινὰ ἵχνη, ἀλλὰ περιπλανῶνται πολλὰ ἐρευνῶντες, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκυνηγέτω, κυνηγῶ, καταδιώκω, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγεῖτε πότιμος; Εὐρ. Ἴων 1422· καὶ ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 231, ὁ Erfurdt διώρῳσε κάκκυνηγέτω ἀντὶ κάκκυνηγέτης, ἐνῶ ὁ Well. προτείνει κακκυνηγέτης (δηλ. κατακ-).

ἐκκυνος, ον, (κύν) ἐπὶ θηρευτικῷ κυνὸς μὴ ἀκολουθοῦντος, εἰς ὠρισμένα ἵχνη, ἀλλ' ἐρευνῶντος ἄνω κάτω καὶ πανταχοῦ, Ξεν. Κυν. 7. 11, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκύπτω, κύπτω ἔξω τινός, κερδῶ πάγλειας ἐξέκυπτεν αἰγίρου Βαβρ. 50. 13· ἐκκύψασαν ἀλῶνας (πῖθ. γραφ. ἀντὶ ἐγκ-), Ἀριστοφ. Θεσμ. 790: — καθόλου, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1052· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου, ἐξέρχομαι ἔξω, Ἀθην. 455E.

II. μεταβατ., προσβάλλω, προτείνω, μόνην γάρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλὴν (ὅπερ νῦν διωρῳθή· μόνη γάρ ἐξέκυψεν ἡ κεφαλὴ), Διλ. π. Ζ. 15. 21.

ἐκκυρτός, κάμνω τι ὁλῶς κυρτόν, Φιλόστρ. Νεώτ. 883, εἰμὴ ἀναγνώστειν ἐγκ-.

ἐκκυδωνίζω, κοινολογῶ τι διὰ κώδωνος, διακωδωνίζω, διασαλπίζω, Ἀθην. 219B.

ἐκκυμαίνω, ἀντίθετον τῷ εἰσκυμαίνω, ἀπέρχομαι ὡς ἐν κόμῳ, φεύγω ἀναίσχυντος, εἰς ἄλλην χθόνα Εὐρ. Ἀνδρ. 603· «ἐξεκώμασεν, ἐξεπύρνευσεν» Σουίδ., Ἡσυχ., Ζωναρ.

ἐκκυπέω, ὀπλίζω διὰ κωπῶν, καταρτίζω, «ἐκκεκώπηται» ἐξήρτηται· Σοφοκλῆς Συλλόγῳ (Ἀποσπ. 157)· Ἡσυχ., ὅστις ὡσαύτως ἔχει «ἐκώπηται» ἡ ναῦς, καὶ «ἀκώπητος» ἀπαρασκευάστος.

ἐκκυφέω, = τῷ ἐπομ., τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, «ἐξεκώφηναι τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς φωνὰς σου», Ἀριστοφ. Ἰππ. 312: — Παθ., αἱ δὲ μεν φρένες ἐκκεκώφεται, παρελίσθησαν, Ἀνακρ. 81· ἐς τὸ κάλος ἐκκεκώφηται ἔφη, ἐνώπιον τοῦ κάλλους ἀμβλύονται τὰ ἔφη, Εὐρ. Ὀρ. 1288, ἐνθα οὗτος ὁ τύπος προτιμάται τοῦ ἐκκεκώφεται ὑπὸ τοῦ Πόρρωτος, ἴδε ἐν τόπῳ (1279).

ἐκκυφός, «ἐκκυφαίνω», ἡμῶν γούρ, ὡς Σώκρατες, (ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, κτλ., Πλάτ. Λύσ. 204C: — Παθ., γίνονται ὁλῶς κωφός, «ἐκκυφαίνονται», Λουκ., κτλ., πρὸς τὴν Κλήμ. Ἀλ. 652· ἀλλὰ, ἐκκυφούσθαι ἐς κάλλος (ἴδε προηγ.) Διλ. π. Ζ. 1. 38.

ἐκλάδῃ, τὸ ληρδὲν ποσόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 19· ἴδε Boeckh.

ἐκλαγχάνω· μέλλ. -λήξομαι, λαμβάνω διὰ λαχνοῦ ἡ ἐκ τῆς τύχης, ἀξιοῦμαι, ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχοι χυθόνος Σοφ. Πλ. 760· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληγότες ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1337· κακὸν μέρος ἐξέλαχον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1071.

ἐκλακτίζω, λακτίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ κομικοῦ χοροῦ, σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων Ἀριστοφ. Σπ. 1492· τὸ Φρονιχείον ἐκλακτίστω τις αὐτόθι 1525· ἀπολ., Εὐπόλ. ἐν Ἀθῆν. 66.

2) μεταφ., φεύγω, ἐκλελᾶκτικεν ὁ χρηστός ἡμῖν μοῖρος, «ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν» (Σουίδ.), «ἐκφε· λάσθη», Μένανδ. ἐν Ἀλκιφ. 10.

3) λακτίζω, «κλωσῶ», Ἰππ. Κωκκ. Προγν. 132G, κτλ.

4) ἀπολακτίζω, Θεοφίλ. Ἐπιστ. 13, σ. 37, ἐκδ. Boiss.

5) κατασπατάλω, Σουίδ. ἐν λέξει Ἰωνάνωνος ὁ ἐκ Καππαδοκίας.

ἐκλάκτισμα, τὸ, εἶδος ὀρχήσεως, αὐτὰ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἢ ὀρχήματα· ἔδει δὲ ὑπὲρ τῶν ὀμων ἐκλακτίσαι· Πολυδ. Α', 102.

ἐκλακτισμός, ὁ, «σχῆμα χορικὸν ὀρχήσεως» σύντονον· Ἡσυχ. ἐκλάττω, λέγω ἔξω, ἐκστομίζω, κοινολογῶ, ἂ μὴ χρή ποτε ἐκλαλέσθαι (ἐκκαλέσθαι Kühn) ἔξω, σιγῆσθαι, ἀρρητὰ ἡγεύμενος Ἰππ. Ὀρκ. 1. 29 (ἴδε Littre); Δημ. 16. 25· τὸ ἐκλαλοῦν, στωμυλᾶ, πολυλογεῖν, τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἀπτεται Εὐρ. Ἀποσπ. 218.

ἐκλάλησις [α], εὖς, ἡ, τὸ ἐκλαλεῖν, προφέρειν, Πολυδ. Ε', 147.

ἐκλαλητέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐκλαλέω, Νικολ. Κερκυράς, Cod. Par. 1277, fol. 227 v.

ἐκλάλητικός, ἡ, ὃν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐκλαλεῖν, εἰς τὸ ἐκφέρειν λόγῳ, Διογ. Λαέρτ. 7. 40.

ἐκλαμβάνω· μέλλ. -λήψομαι, λαμβάνω τι ἐκ τινος, ἀριστεῖ' ἐκλάβον στρατεύματος, ἐκ τοῦ στρατεύματος, Σοφ. Φ. 1429· ἐκλαβετὶ νόμους Πολυδ. 2. 39, 6· ἐκλ. μέρος τὴν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2. 24.

II. λαμβάνω καὶ ἀπάγω βλάβης, ἐξαργίζω, βλα τοὺς παῖδας Ἰσοκρ. 273E.

III. λαμβάνω τι πλήρες, ὁ αὐτ. 420D· ἐκλ. τὴν παρὰ τινος Εὐρ. Ἴων 1335, Ἰσοκρ. 102B, Πλάτ. Νόμ. 958D.

IV. ἐργα ἐκλαμβάνω = ἐργολαβέω, ἀναλαμβάνω ἐργα ὡς ἐργολάβος, Πρῶδ. 9. 95· μετ' ἀπαρ., ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης, conducere tabulam pingendam, Πλουτ. Πελοπίδας 25, πρβλ. 2. 396E.

V. λαμβάνω



κατά τινα ἔννοιαν, ἐννοῶ κατὰ τινα τρόπον, ἐκλαμπάνω, λατ. *ac-cipere*, Πλάτ. Νόμ. 807D· ἐκλ. τοὺς νόμους οὕτω Λυσ. 119· 25· ἐκλ. τί ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10· διχῶς δ' αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 13, 7· πρὸλ. ἐκδέχομαι II. VI. ἐκλέγω, τὰς προτάσεις αὐτοῖς 1. 27, 6, κ. ἀλλ. VII. μέσ., ἐκλαμ-  
βάνομαι = ὑπολογίζομαι, Διναρχ. παρ' Ἀρποκρ., Λογγύ. 10.

ἐκλαμπρος, ον, λίαν λαμπρός, Σχόλ. εἰς Ἄρατ., ἐκλαμπρον  
γελαῖν Ἀθην. 158D.

ἐκλαμπρόνως, καθιστῶ τι λαμπρόν, τὸ ἱερὸν Ἰωσήφ. Ἰουδ.  
Πόλ. 7. 3, 3.—Παθ. ἐκπέμψω λαμπρόν, Διον. Ἄλ. 2. 3. ἐκλάμ-  
πω, ἐκπέμψω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, Ἡρόδ. 6. 82; Αἰσχύλ.  
Πρ. 1083, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2, κτλ. ἐπὶ ἀστραπῆς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.  
304: — μεταφ., δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Σοφ. Ἀποσπ.  
11, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 435A, κτλ.: βιβαίως, μετὰ σφοδρότητος ἐφα-  
νίζομαι, ἐπὶ πυρετῷ, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15.—ἐπὶ ἥκῳ, λαμ-  
πρῶς, καθαρώς ἀκούομαι, [ἐκ τῆς κραυγῆς] ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν  
τὸν βασιλέα Πολύδ. 15. 31, 1.

II. μετὰ συστοίχ. αἰτ.,  
ἀστροπῶν, λάμψω, σέλας Εὐρ. Ἀποσπ. 332, πρὸλ. Βίαντα ἐν  
Βηκί. Λυρ. σ. 757· ἀνάπτω, πῦρ Ἀπ. Σοφ. 56, πρὸλ. Λυκόφρ.  
1091.

ἐκλαμψεις, εως, ἡ, τὸ ἐκλάμπειν, ὑπερβάλλουσα λαμπρότης,  
Σύμμ. (Δεούτικ. 16, 2).

ἐκλανθάνω, διατρέφω ἐντελῶς τὴν προσοχήν τινας: — Μέσ.,  
λησμονεῖς καθ' ὁλοκληρίαν τοῦτο, Σοφ. Ο. Κ. 1005· ἐκλ. ὅτι..  
Πλάτ. ἈΕ. 369E.

II. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστώτ. ἐκλανθάνω,  
μετ' ἀορ. α' ἐξέλησα, Δωρ. ἐξέλεσσα μετ' Ἐπ. ἀναδιπλασ. ἀορ.  
6' ἐκλεῖλθον:

1) ἐνεργ., κάμνω τινὰ διὰς ἐπιλήσμονα  
τινος, ἐκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσοι ἔπαθον ἐπιλανθάνε-  
σθαι ποιεῖ, Ὀδ. Η. 220· ἐκ μ' ἐλᾶσας ἀλγέων Ἀλκαῖος 92·  
μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἐκλεῖλθον κῆδιστον, καὶ ἐπιλαθέσθαι  
ἐποίησαν τὴν κῆδωρίαν (Σχόλ.). Ἰλ. Β. 600: ἀπολ.: τὰν γὰρ  
ἀοιδᾶν οὐτι πρὸς Αἴδαν γε πόν ἐκλεῖλθοντα φυλάξῃς,  
«τὸν λήθης ποιητικόν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 63. 2) μέσ. καὶ  
παθ.: λησμονῶ ἐντελῶς, δι' οὗτος ἐκλελαθέσθαι Ἰλ. Ζ. 285· ἀλκήεις  
ἐξελάθοντο II. 602: ὡς ἐκλελήσμαι γ' ὁ πάρος εἰπομεν  
Εὐρ. Βάκχ. 1273· μετ' ἀπαρ., ἐκλάθετο... καταδῆναι Ὀδ. Κ.  
558· λελάθοντο... οὐ μὲν ἐκλεῖλθοντο Σαπφώ 94.

ἐκλαπάζω, = ἐξαλαπάζω, ἐκδιώκω, ἐκρίπτω, ἐδωλίων Ἀί-  
σχύλ. Θῆβ. 456.

ἐκλάπτω: μέλλ. — λαφύομαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 885· — καταπίνω,  
ἀκρατον ἐγγέας ἀμυστιν ἐξέλαψα ὁ αὐτ. Ἀχ. 1229, κτλ.

ἐκλεπομῆς, σκαπτοὶ κόπτον τὸ περὶ ῥῶδες ἔδαφος, λατομῶ,  
ὠρυξαν αὐτὸ (τὸ φρέαρ) ἀρχοντες, ἐξελατόμησαν αὐτὸ βα-  
σιλεῖς ἐδῶν (Ἀριθμ. ΚΒ', 18).

ἐκλαχαίνω, ἀκάτω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 374, Τρυφίδ. 208.

ἐκλαχαίνομαι, ἀποθ., κόπτω σύριγχα βοτάνην τινὰ, Θεοφρ.  
Ἱστ. Φ. 7. 11, 3.

ἐκλεαίνω: μέλλ. — ἄνω, καθιστῶ τι λεῖον, ἐξομαλύνω, τὰς ρυ-  
τίδας Πλάτ. Συμπ. 191A: ἐκτρέβω, φέρω εἰς τὸ μηδὲν Ἰππ. Προερ.  
102.

2) λειαίνω, στείδω, λίσθω Διόδ. 3. 39· ἐκλ. πάθος,  
καταπραίνειν αὐτὸ, Πλούτ. 2. 83C.

ἐκλέγω: μέλλ. — ξω: παθ. πρkm. ἐξείλεγμα, Πλάτ. Ἀλκ. 1.  
121E, καὶ ἐν μέσῃ σημασ., Δημ. 496 ἐν τέλει, ἀλλ' ἐκείλεγμα  
Διφίλ. Ζωγράφ. 1, πρὸλ. Ποσειδίπ. ἐν Ἀδελφ. 9· ἐκλέγω, Θουκ. 4.  
59, κτλ.: μάστιχα ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐρετῶν κλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19,  
πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 535A· ἐκ πάντων ὁ αὐτ. Νόμ. 811A.—Παθ.,  
ὁ αὐτ. Ἀλκ. ἐνθ' ἄνωτ.—Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμάντων Ἡρόδ. 1. 199,  
3. 38, κ. ἀλλ., Πλάτ. Συμπ. 198D, κ. ἀλλ.

2) ἐν τῷ ἐνεργ.,  
ἐγὼ δὲ τὰς πολιὰς γέ. σου κλέγω νέον ποιήσω, ἐκλέγων καὶ  
ἀποσπῶν τὰς λευκάς σου τρίχας θά σε κάμω νέον, Ἀριστοφ. Ἰππ.  
908, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενεῖου τὰς πο-  
λιάς τοῦ Διὸς Ἀποσπ. 360.

II. φορολογῶ, εἰσπράττω, χρή-  
ματα παρὰ τινος Θουκ. 8. 44· τὰς ἐπικαρπίας Ἀνδοκ. 12. 29·  
ἐκ τινων Δημ. 1199. 5· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐκλ. τέλη τούς  
καταπλέοντας Αἰσχίν. 69. 29· — μετ' αἰτ. καὶ γεν., Ξεν. Ἑλλ.  
1. 1, 22.

ἐκλεικτόν, τὸ φάρμακον ὅπερ δύναται τις νὰ λείψῃ ἢ ὅπερ τι-  
θέμενον εἰς τὸ στόμα διαλύεται, «ματίζον», λατ. *echigma, electu-  
arium*, Ἰππ. 401. A5· Διοσκ. 2. 125· — ἐκλεικτικός, ἡ, ὅς, ὁ  
χρησιμοποιῶν ὡς ἐκλεικτόν, Ἰππ. 401. 41· — ὡσαύτως ἐκλεικμα, τὸ,  
Ἀρετ. Ὁέ. Νούα. Θεραπευτ. 1. 5, κτλ.

ἐκλειοτρεβέω: μέλλ. — ἥσω, τρέβω, κοπανίζω τι καλῶς, καθιστῶ  
αὐτὸ λεῖον, πράσσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα· ἐκλειοτρεβή-  
θεντα καταπλάσσειν Διοσκ. Ἱερ. 19, σ. 431E.

ἐκλειώω, κάμνω τι νὰ «λειώσῃ», «λειώνω», μίσγουσι καὶ ἐκ-  
λειώσαντες χρώνται Ἀλέξ. Τραχίλ. σ. 336, τὸν οἶνον μετὰ  
τῶν φοινίκων ἐκλειώσας τὰ ξηρὰ συνεκλείου αὐτοῖς.

ἐκλειπτέον, ῥημ. ἐπιθ., παραλείπτειν, Ἀριστείδ. 1. 2.

ἐκλειπτικός, ἡ, ὅν, ἀνίχνων εἰς ἐκλείψιν, οὐνόθεν ἐκλει-  
πτικὴ σελήνη πρὸς ἥλιον Πλούτ. Ρωμ. 12· τοῖς ἐκλειπτικοῖς

πάθεισιν Ἡθικ. 923A, 933E, κτλ. II. ὁ ἐκλειπτικός (ἐνν.  
κύκλος) = ὁ ἡλιακός, οὕτως ὀνομασθεῖς ἐπειδὴ εἶναι ὁ κύκλος, ἐν  
τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὁποῦν πρέπει νὰ συμπίσωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη,  
ὅπως γίνωσιν ἐκλείψεις, πρῶτον ἐν τῷ εἰς Ἄρατ. ὑπομνήματι, ἀπο-  
δοιδόμενῳ εἰς τὸν Ἰππαρχον, καὶ παρὰ Πτολ.: ἴδε Lewis Astr. of  
Ancients σ. 217.

ἐκλείπω, παραλείπω, ἀρίνω, πολλά δ' ἐκλείπω λέγων Δί-  
σχύλ. Πέρος. 513· ἐκλ. ὅχλον λόγων ὁ αὐτ. Πρ. 827, πρὸλ. Εὐρ.  
Ἰππ. 52, Δημ. 784. 17· ἐκλ. Ἄνδρον, παρέρχομαι τὴν Ἄνδρον,  
Ἡρόδ. 4. 33· ἐκλ. ὅτι οὖν τῆς παρασκευῆς Θουκ. 7. 48· τὴν  
στρατιάν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22· εἴτε ἐξέλιπον, ὅν ἔργον ἀνα-  
παύωσιν Πλάτ. Συμπ. 188E.—Παθ., δνειδὸς οὐκ ἐκλείπεται,  
δὲν λείπει τοῦ νὰ παρουσιασθῇ, Αἰσχύλ. Εὐρ. 27.

2) ἐγκατα-  
λείπω, ἀρίνω, τὴν πατρίδα, τὴν ἑυμαχίην, κτλ., Ἡρόδ. 1.  
169, 6. 13, κτλ.: τὸ εὐνώμοτον Θουκ. 2. 72· τὸν ὅρκον Εὐρ. I.  
Τ. 750· — καταλείπω καὶ φεύγω, τὴν τάξιν Ἡρόδ. 8. 24, κ. ἀλλ.:  
τὴν χώραν ὁ αὐτ. 4. 105, 118, κ. ἀλλ. ἔδρας Αἰσχύλ. Θῆβ. 218,  
πρὸλ. Πέρος. 128· ἀνὴρ ὅδ'... προδούς μ' εἵκοι κακλίπων τὸν  
πλοῦν στελεῖν Σοφ. Φ. 911, πρὸλ. 58· — παραιτοῦμαι, ἐξέλι-  
πον οἱ Πεισιστρατιδαὶ τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 123· τὰ ὑπάρ-  
χοντα Θουκ. 1. 144· θρήνον Εὐρ. Φοῖν. 1635· ἴδε κατωτ. II. 2.

3) συχν. ἐν ἐλλείπτ. φράσεσιν, ὡς, ἐκλείπειν τὴν πόλιν  
ἐς τὰ ἄκρα, ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν καὶ καταφεύγει εἰς τὰ ὄρεα  
μέρη, Ἡρόδ. 6. 100, πρὸλ. 8. 50; Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4· οὕτως, ἐκ δ'  
εἰς τὸν οἶκον πρὸς ἄλλον εὐνάτορα Εὐρ. Ἀνδρ. 1040.

4) εἰ τις ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν ἢ θανάτῳ βίηθεῖς ἢ νοῦσῳ (ἐπὶ  
τοῦ Περσικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τῶν ἀθανάτων), ἂν τις ἤθελεν  
ἀρτῆσι τὸν ὄρθμον τοῦτον ἐλλίπτῃ, κτλ., Ἡρόδ. 7. 83.

5) ἐξαν-  
τλοῦμαι, «τελειώνω», ἐκλελοιπασιν ὑμᾶς αἱ προφάσεις Λυσ.  
113. 391, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 657D.

II. ἀμεταβ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου  
καὶ τῆς σελήνης, ὑφίσταμαι ἐκλείψιν, Θουκ. 2. 28· — πλήρες, ὁ ἥλιος  
ἐκλείπων τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔξερην Ἡρόδ. 7. 37· ἐκλ. τὰς  
ὁδοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 584· πρὸλ. ἐκλείψεις.

3) ἀποθνήσκω,  
ὡς τὸ λατ. *decedere*, οἱ ἐκλελοιπότες, οἱ ἀποθνήσκοντες, Πλάτ.  
Νόμ. 856E, Ἰσαί. 84. 26· — ἀλλὰ συνηθέστερον πλήρες, ὡς ὤφελον  
πάραιεν ἐκλείπειν βίον Σοφ. Ἠλ. 1131· ὕφ' ὧν ἡκιστὰ ἐχρῆν  
τὸν βίον ἐκλείπων (= ἀποθάνων) Ἀντιφῶν 113. 38· οὕτως, ἐκλ.  
φάος Εὐρ. Ἰων 1186, κτλ.

3) λιποθυμῶ, Ἰππ. Προερ. 72.

4) καθόλου, τελειώνω, παύομαι, παρέρχομαι, «σταματῶ», τῇ  
μοι [δὲ λόγος] ἐξέλιπε Ἡρόδ. 7. 239· ἐκλείπει πυρετός Ἰππ.  
Ἀρ. 1251, πρὸλ. Θουκ. 3. 87· ἐκλελοιπεν εὐφρόνη, παρήλθεν,  
ὅ εἰ εἶναι ἡμέρα πλέον, Σοφ. Ἠλ. 19· ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος  
αὐτοῖς 985, πρὸλ. 1149· ἐνίοτε ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, παύομαι  
ποιῶν τι, Πλάτ. Μενέξ. 234B, πρὸλ. 249B· μετὰ γεν., θεραπείας  
Πλούτ. Μάρκελλ. 17.

5) δὲν ὑπάρχω, λείπω, ῥώμη γὰρ ἐκ-  
λέλοιπεν, ἦν πρὶν εἶχονεν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 230· τὰς δὲ διὰ  
τοῦ σώματος (ἡδονὰς) ἐκλείπειεν Πλάτ. Πολ. 485D· περὶ τι-  
νος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 9, κτλ.

ἐκλειτουργέω, ἀναλαμβάνω καὶ εἰς πέρας φέρω δημοσίαν τινὰ  
λειτουργίαν, (βάρος ἐπιβαλλόμενον τοῖς πλουσίοις ὑπὸ τῆς πόλεως),  
τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτουργήσεν Ἰσαίος 67. 29.

ἐκλεῖχω, λείχω ἔκ τινος, ἀπολείχω, ἐθέλω λείψαν τι, εἰ ὁκό-  
σων μέλι ἐκλείχοι Ἰππ. π. διατ. Ὁέ. 393· κατατρέφω, κατα-  
βρώσκω, «οὐν ἐκλείπει ἡ συναγωγὴ αὐτῇ πᾶντας τοὺς κύκλῳ ἡμῶν,  
ὥστε ἐκλείπει ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου» Ἐβδ. (Ἀριθμ.  
Δ', 4): — Παθ. λαμβάνομαι ὡς ἐκλείκτον, ἐκλειχομένη κυσθού  
πλήρω μετὰ μέλιτος Διοσκ. 1. 94; 3, 44.

ἐκλείψεις, εως, ἡ, (ἐκλείπω) ἐγκαταλείψεις, τῶν νεῶν Ἡρόδ.  
6. 25.

II. (ἐκ τοῦ ἀμεταβ.) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης,  
ἐκλείψεις, ἡλίου ἐκλείψεις Θουκ. 1. 23· αἱ ἐκλ. τῆς σελήνης  
Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 28· μετὰρ, ἐκλ. τῶν πολλῶν Ἡρόδ. 7.  
37· τοῦ βασιλέως Πολύδ. 29. 6, 8.

2) παῦσις, ἔλλειψις,  
τῶν δυνάμεων Πλούτ. 2. 433F, πρὸλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.  
1. 7· ὡς Ἀττ. δικανικός δρος, ἡ παράλειψις εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ  
τις εἰς τὸ δικαστήριον, «ὅταν ἐγκαληταί τις, ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ  
ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὢν ἀστός, καὶ μὴ ἀπαντᾶ ἐν ταῖς  
διαφησίαις τῶν δῆμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπει τὴν περὶ αὐ-  
τοῦ διαγνώσιν, ἐκλείψις καλεῖται» Δ. Β. 259, 21.

ἐκλεκτός, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ.  
Πολ. 456B, κ. ἀλλ.

II. ἐκλεκτέον, πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ,  
αὐτοῖς 412D, κ. ἀλλ.

ἐκλεκτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ ἐκλέγειν, ὁ ἐκλέγων,  
Δον. Ἀλ. περὶ Συμβ. 2, ἐν τέλει: — οἱ Ἐκλεκτικοί, φιλόσοφοι,  
οἵτινες εἰς ἐκάστης φιλοσοφικῆς αἰρέσεως ἐξέλεγον καὶ παρελάμβανον  
τὰς δόγματα ἐνόμιζον ὡς ὀρθά, ἴδε Διηγ. Α'· προοίμ. 21.

ἐκλεκτός, ἡ, ὅν, (ἐκλέγω), ὁ ἐκλεγμένος, «διαλεκτός»,  
Ἰουκ. 32, Θουκ. 6. 100· Πλάτ., κλ. II. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ  
παρὰ τοῖς Ἰουκλ., οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεγέντες.

ἐκλελᾶσθαι, — ὀέσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκλανθάνω.

ἐκλελυμένος, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ ἐκλύω, χαλαρῶς, ἀμε-



ἰῶς, Ἰσοκρ. 419B, Πλουτ. Λυκ. 18· ἐλευθέρως ἀκολάστως, Ἀθην. 519F.

**ἐκλεμια**, τό (ἐκλέπω) ὁ ἀφαιρεθεὶς φλοιός, λέπυρον, «φλοῦδα» Ἰππ. 465. 42.

**ἐκλεξίς**, εὖς, ἡ, ἐκλογή, Πλάτ. Φαῖδρ. 231D.

**ἐκλεπίδω** = **ἐκλεπίζω**, Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 188.

**ἐκλεπίζω**, = **ἐκλέπω**, Ἰππ. 246.1, Φίλων 1. 346 (μνημονεύων τὸ ἐν τῇ Γενέσει (Δ', 37) χωρίον, ἐνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσι λεπίζω) **ἐκλεπίσις**, εὖς, ἡ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ κελύφους· ἡ ἐκκόλαψις, Σουῖδ. ἐν λέξει νεοτεία.

**ἐκλεπτος**, ον, λίαν λεπτός, ἀραιός, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 214E. **ἐκλεπτουργέω**, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ λεπτοουργέω, κάμνω λεπτήν ἐργασίαν, Σινέσ. 1104D.

**ἐκλεπτύνω**, κάμνω τι λίαν λεπτόν, Γρηγ. Νύσσ. I. 249D, κ. ἄλλ.

**ἐκλεπυρώω**, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν· μεταφ., ἀπογυμνώνω, Λατ. emungere, Σώφρων (;) ἐν Α. Β. 581, πρὸς Βασίλ. ἐν Γρηγ. σ. 313 κξξ.

**ἐκλέπω**, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὴν «φλοῦδαν», «ξεφλουδίζω», Ἰππ. 630. 38., 631. 23, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκολλάπτω, «βγάζω» τοὺς νεοσσούς, Ἠρόδ. 2. 68, Κρατίνος ἐν «Νεμείσει» 2, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1108· ἐπὶ ὄρεων, Ἠρόδ. 3. 109· πρὸς ἐκχλύφωι — Παθ., μέλλ. **ἐκλάπτωμαι** Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν.: ἀφρ. **ἐκλάπηναι** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 211.

**ἐκλευκαίνω**, λάβεσθε κώπης ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε, πιάστε τὰ κουτιά καὶ κάμετε τὰ κύματα νὰ ἀσπρίουν, Εὐρ. I. T. 1387· (τὸ χωρίον τοῦτο πολλὰ πράγματα παρέσχε τοῖς κριτικοῖς· ἡ παλαιὰ γραφή ἦτο· λάβεσθε κώπαις ῥόθιά τε λευκαίνετε, ἢν κατὰ διαφόρους τρόπους διώρθωσαν. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ). **II**. Παθ., γίνωμαι κατάλευκος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 9.

**ἐκλευκος**, ον, ἐντελῶς λευκός, κατάλευκος, Ἰππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 19, 1. — Συγκρ. **ἐκλευκότερος**, κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἶδη, ὁ μὲν μικρότερος καὶ ἐκλευκότερος ὁ δὲ μεῖζων καὶ σποδοειδέστερος αὐτόθι 8. 3, 2· πρὸς **ἐκπίκρος**.

**ἐκλέω**, εὖς, ἡ, (ἐκλέπω) = **ἐκλεπίσις**, Φιλῆς ἐν τῷ περὶ Ζῶων Ἰδιότητος 65. 2.

**ἐκλήγω**: μέλλ. -ζω, παύομαι, δακρυρροοῦσα Σοφ. Ἠλ. 1312.

**ἐκληθάνω**, ἰδε τὸ ῥήμα **ἐκλανθάνω** II.

**ἐκληπτέον**, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐκλαμβάνειν, «οὐδ' ἐπὶ θέτον τῶν Νεφελῶν, τὸ ὀμβροφόρον νῦν ἐκληπτέον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

**ἐκλήπτωρ**, ορος, ὁ, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκληρέω**, ἐμπαίζω, περιπαίζω, «κοροιδεῖω», Πολύδ. 15. 26, 8, **ἐκλησις**, εὖς, ἡ, πλήρης· λήθη, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ λήσις, λήθη, Ὀδ. Ω. 485.

**ἐκλήψις**, εὖς, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἐκ τινος, συλλέγειν, πρὸς ἐκλήψιν τῆς λιγνύος, «διὰ τὸ μάζεμα τῆς καπνιάς» (τοῦ λιθάνου), Διοσκ. 1. 81.

**2)** ἐν τῇ μουσικῇ, «ἡ ἀπὸ τοῦ δευτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις» Βρυενν. Ἀρμον. σ. 579. **3)** εἰσπραξίς, ἐκλήψις δημοσίων φόρων (Ἰουστινιαν. Νεαρ. 123, 6. **4)** τὸ ἐκλαμβάνειν τι οὕτως ἢ ἄλλως, ἐννοία, σημασία, Ἰσίδ. Πηλουσιώτ. 388A. **II**. μόνωσις, Ὀριόας. (ἐκδ. Daremberg 4. σ. 53).

**ἐκλόβοι**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλεπτός**, ον, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. II. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

**ἐκλῆπαρσις**, εὖς, ἡ, θερμὴ παρὰ κλῆσις, Ἰωσήφ. Ὑπομνηστικ. σ. 283.

**ἐκλῆπῆς**, εὖς, (ἐκλέπω). ἐκλείπων, ἐκλήπῃς, ἡλίου ἐκλείπῃς τι ἐγένετο = ἐκλείψις Θουκ. 4. 52· μετὰ γεν., ἐκλήπῃς ἐν τινί, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 6. 10. **II**. παραλειφθεὶς, ἀμεληθεὶς, Θουκ. 1. 97.

**ἐκλιστράω**, ὀλισθαίνω, κοιν. «γλιστρώ», Εὐστ. Ἰλ. 1119, 59. **ἐκλιχάζω**, ἐξορᾶν ποῖα, ἐκσοδῶ, Ἰσοκρ.

**ἐκλιχάζομαι**, ἀπολείγω, Σουῖδ. ἐν λεξ. **μιαροί**, Φίλων τ. 1. σ. 124, 29.

**ἐκλογίζομαι**, ἀποθ. ὡς τὸ **ἐκλογίζομαι** II., προφασίζομαι, ἀπολογουμαι, ὑπὲρ τινος Ἀππ. Ἐμφ. 5. 77· ἐκλ. τὴν ἀνάγκην, προφασίζομαι, φέρω ὡς δικαιολόγημα τὴν ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 5. 13· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. ἐξελογεῖτο αὐτοὺς τὴν βουλήν οὐκ εὖνοισ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μάλλον ἢ Ἀντωνίου δεῖν ὁ αὐτ. 3. 48.

**ἐκλογεύς**, εὖς, ὁ, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Λυσ. Ἀποσπ. 5, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45, κτλ.· πρὸς Βουκχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 210, 238.

**ἐκλογή**, ἡ, τὸ ἐκλέγειν ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκλογὴ.. καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων Πλάτ. Πολ. 414A· ἐν.. τῇ προτέρῃ ἐκλογῇ 536C· ἐκλ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 802B· ἐκλ. τῶν ἀρίστων νόμων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 20· τῶν ἐναντιῶν ὁ αὐτ. μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 9· κατ' ἐκλογὴν Πολύδ. 6. 10, 9.

**2)** στρατολογία, τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν ὁ αὐτ. 5. 63, 11. **3)** φορολογία, δεκάτη, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν Νόμος Ἀετικ. παρ' Ἀθην. 235C, Δίων Κ., κτλ.· ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ οἴτου ἐκλογὴν Κράτης παρ' Ἀθην. 235B. **II**. τὸ ἐκλεγόμενον ἀποσπασμα ἐκ βεβλίου, Ἀθην. 663C. **2)** ἐκλεκτὴ συλλογὴ ἀποσπασμάτων, οἱ αἱ α' «Ἐκλογαί» τοῦ Στοβαίου.

**3)** τὸ ἐκλεγεῖν μέρος ἥτοι τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πολύδ. 1. 47, 9· ἴδε Βεντλεῦς Προσίμ. εἰς Ὀράτιον σ. 8.

**ἐκλόγησις**, εὖς, ἡ, ἔρευνα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 144. **ἐκλογίζομαι**, ἀποθ., ἐξελέγχω, «λογισαί... οἱ τὰς εὐθύνας τῶν διακρινέντων ἐκλογίζονται... ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἀρχοντες» Ἀρποκρ. ἐν λέξει **λογισαί** (Ἀριστ. Ἀποσπ. 406)· λογαριάζω, ἀριθμῶ, τὸ ἀργύριον Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 104. **2)** διαλογίζομαι, σκέπτομαι τι, ταῦτα δὲ ἐκλογιζόμενος, ἐποίησε τὰδε Ἠρόδ. 3. 1. Εὐρ. I. Α. 1410, Θουκ. 4. 10· περὶ τινος ὁ αὐτ. 2. 40, Ἀνδοκ. 8. 27· ἐκλ. πρὸς οὐόν.. ὁ ἀγών ἐσται Θουκ. 1. 70· ἐκλ. ὅτι.. Δημ. 555. 8· — ὁ ἀφρ. ἐκλογισθῆναι ἐπὶ παθ. ἐννοίας, Πλουτ. Ποπλικ. 15. **3)** λογαριάζω, σκέπτομαι περὶ τινος, ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψήφον πόλεως, οὐδεὶς ἐθ' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται Εὐρ. Ἰκ. 482.

**4)** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀπαριθμῶ, ἐκτίθημι, ἐκλογιζόμενος διὰ πλείονων τὴν ἐσομένην ὁρμήν καὶ μετὰ τῶν κτλ. Πολύδ. 3. 99, 3., 10. 9, 3. **II**. = **ἐκλογίζομαι**, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 43.

**ἐκλογισμός**, ὁ, ὑπολογισμός, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 36· διαλογισμός, σκέψις, Πολύδ. 1. 59, 2.

**ἐκλογιστής**, οὗ, ὁ, ὁ λογιστής, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 22). **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Φίλων 1. 338.

**ἐκλογιστεία**, ἡ, ὑπολογισμός, λογαριασμός, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 21)· — «ἐκλογιστὴν ἀριθμησάν» Ἡσυχ.

**ἐκλογιστικός**, ἡ, ὁν, ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἔχων τὸ προσὸν τὸ ὑπολογίζῃ τι, Μουσώνιος· ἐν Στοβ. Ἀνθ. (Παράρτ. σ. 63) ἐκδ' Gaisford ἐν τέλει τοῦ 4 τόμου.

**ἐκλογος**, ὁ, = **διήγησις**, Ἡσυχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 215).

**ἐκλογος**, ον, ἐκλεκτός, Φίλων 2. 479. **II**. ἀνευ λόγου, παράλογος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 7. 62.

**ἐκλουτήριος**, ον, πρὸς τὸ ἐκλαύειν χρήματος, χαλκίον ἐκλουτήριον Σουλ. Ἐπιγρ. 2139, ἐνθα γράφεται ἔγλουτήριον.

**ἐκλουτρον**, τό, ἀγγεῖον πρὸς λούσιν, Πολύδ. I', 46.

**ἐκλούω**, λούω ἐντελῶς, Ἰππ. 686. 15, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

**II**. πλύνω ἐντελῶς, Πολύδ. 3. 88, 1. — Μέσ. καὶ παθ., λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 28· πρὸς λούω I, ἐν τέλει **ἐκλοφίζω**, καθιστῶ λοφώδες, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. **ἐξελοφίζετο**.

**ἐκλόχευμα**, τό, ἀποκύημα, ἔκγονον, τέκνον, Σουῖδ. ἐν λέξει **Πολύτευτος**.

**ἐκλοχεύω**, τίκτω, γεννῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 43, Ἀνθ. Π. 9. 602· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 258· — Παθ., γεννώμαι, Εὐρ. Ἰων. 1458.

**ἐκλογίζω**, ἐκλέγω, «ἐξορίζω», ἀδελφιδός μου λευκός καὶ πυρρός, ἐκλελογισμένος ἀπὸ μυριάδων (Ἄσμα Ἀσμάτ. Ε', 10).

**ἐκλοχίζομαι**, εἰς λόχμην ἢ δάσος μεταβάλλομαι, καταντῶ, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 19, 1.

**ἐκλύγιζω**, λυγίζω ὑπερβολικῶς, ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμφύχ. 1. 33.

**ἐκλυμάνομαι**, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ **λυμάνομαι**· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λεβανίου.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.

**ἐκλύσις**, εὖς, ἡ, ἀπαλλαγὴ, ἡ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τινος, ἀφροσύνης Θεογν. 590· ἀθλῶν Αἰσχύλ. Πρ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόφρ. 24. 33, κτλ. **II**.



ἀδυναμία, λιποθυμία, παράλυσις, Ἰππ. Ἀρ. 1258, κτλ. τῆς πόλεως ἔκλ. καὶ μαλακία Δημ. 219. 28· ἐκλύσεις κοιλίης, διάρροιαι, Ἰππ. 221D. **III.** ἡ καταθέσεις τῆς φωνῆς κατὰ τρία τέταρτα τοῦ τόνου, (διέσεις) Μουσ. Συγγρ.

ἐκλυσσάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ λυσάω, Φίλων 1. 430, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16. 3.

ἐκλύτῃριος, ὄν, ὁ συντελῶν ἡ κατάλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν — ἐκλυτῃριον, τό, ἀπαλλαγὴ, σωτηρία, Σοφ. Ο. Τ. 392· Παστῃριος θυσία ἢ προσφορά, Εὐρ. Φοίν. 969.

ἐκλύτικός, ἤ, ὄν, ἐπιφέρων ἐκλυσιν, ἀδυναμίαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 5.

ἐκλύτος, ὄν, (ἐκλύω) εὐκολος πρὸς βίψιμον, ἐλαφρὸς, ἐπὶ ἀκοντίων Εὐρ. Ἀνδρ. 1133. **II.** ἀπολευμένος, ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἱμεροί Τίμ. Λοκρ. 102E. **III.** κεχαλαρωμένος, ἐκνευρισμένος, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11. — Ἐπίρρ. -τωσ, ἀμελῶς, νωθρῶς, ἀνειμένως, Πλούτ. Λυκ. 17.

ἐκλυτρόομαι, μέσ, ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις Ἐβδ. (Ἀριθμ. Γ, 49).

ἐκλύω· μέλλ. -ύσω, [ῶ, ἴδε τὸ ῥῆμα λύω]· λύω, ἀπόλυω, ἀφίνω ἐλευθερῶν, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, πόνων Αἰσχύλ. Πρ. 326, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 654: — Παθ., ἀπελευθεροῦμαι, ἐκ δεσμών Πλάτ. Φαίδρ. 67D: — Μέσ. ἐλευθερῶ, λυτρώω, προφυλάσσω τινὰ ἐκ κακοῦ τὸ ος, ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακὸν ἐκλύσομαι ἤδὲ σώσω Ὀδ. Κ. 286, πρὸλ. Θούγν. 1339, κτλ. τοῦ φόδου σ' ἐξελευσάμην Σοφ. Ο. Τ. 1003· θανάτου νιν ἐκλύσασθε Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐξελευσάμην βροτοῦς τὸ μὴ μολεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 235· μόνον μετ' αἰτιατ. προσ., ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργεῖους Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 25· ἀπολ. ἐξελευσάμην, ἀπελύτρωσα αὐτὸν ἐκ κινδύνου, Σοφ. Αἴ. 531.

**II.** λύω ἐντελῶς. ἐκλ. τόξα, λύω τὴν νευρὰν τόξου, Ἡρόδ. 2. 173· ἐκλ. ἀρμυὸς Εὐρ. Ἰππ. 809· σκαῖον ἐκλύσωιν στόμα Σοφ. Αἴ. 1225. **2)** φέρω τι εἰς πέρας, ἐξελύσας.. σκληρὰς ἀσπιδὸς τοῦ βασιλῆος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 35· μόχθον Εὐρ. Φοίν. 695· ἔριν καὶ φιλονικίαν Δημ. 114. 7: — καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐκλύσασθαι τὰς παρασκευὰς ὁ αὐτ. 234. 2. **3)** χαλαρῶν, ἐξασθενῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, ἐν τέλει: — Παθ., λιποθυῶ, χάνω τὸ θῆρος μου, παραλύομαι, Ἰππ. Ἀρ. 1246, Ἰσοκρ. 322A, Δημ. 411. 5, κτλ. **4)** ἱατρικ., ἐκλ. κοιλίαν, χαλαρῶν τὴν κοιλίαν, προεγνῶ διάρροιαν· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ. **5)** ἐκτίνω, πληρῶνω, Πλούτ. Καῖθ. 12. **III.** ἀμεταβ., διαλύομαι, ἀναχωρῶ, Ἐβδ. (Β. Μακκ. II, 16).

ἐκλωδῶμαι, παθ. ὑρίσταται βαρεῖας βλάβας, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωθήην Σοφ. Φ. 330.

ἐκλωπίζω, (λῶπος) ἐκχυμῶνω, ἐκδύω, ἀποκαλύπτω, ἐκ δ' ἐλῶπιεν πλευρὰν ἀσσαν ὠλένην τ' εὐνύμιον Σοφ. Τρ. 925.

ἐκλωτίζομαι, = ἐξανθίζομαι, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡσυχίω· οὕτως ὁ Σαλμας. ἀντὶ ἐκλωπ-.

ἐκμαγεῖον, τό, (ἐκμάσσω) ὡς τὸ χειρόμακτρον, «πετσέτα», Πλάτ. Τίμ. 72C. **II.** τὸ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ ἡ ἐν ᾧ ἐκτυποῦται τι, κήρινον ἐκμ. Πλάτ. Θεαιτ. 191C, πρὸλ. 196A· ἐπὶ τῆς ὕλης ὡς δεχομένης ἀποτυπώματα, ὁ αὐτ. Τίμ. 50C: — καθόλου, ὁ δεχομένος τι, τινος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13. **2)** τὸ ἀποτύπωμα, ὁμοίωμα, εἰκὼν, Πλάτ. Θεαιτ. 194D, E, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 7: — μεταφ., ἐκμαγεῖον πέτρης, πανομοιότυπον πέτρας, βράχου, ἐπὶ ἀλιέως ἀέλιποτε ἐπὶ τῶν βράχων περιπλανημένου, Ἀνθ. Π. 6. 193. **3)** ἐκμαγεῖον, πρόπλασμα, Πλάτ. Νόμ. 800B, 801D.

ἐκμαγεύς, ἔως, ὁ, (ἐκμάσσω), ὑπὲρτης ἐκμάσων, σφογιζών, καθαρίζων τὰ ἐπιπλά, ἐκμαγεῖς κύκλων Γρηγ. Ναύ. τ. 2; σ. 222B.

ἐκμαγμα, τό, ἀποτύπωμα ἐπὶ κηροῦ, κτλ., Πολυδ. 9. 131· πρὸλ. αὐτέκμαγμα.

ἐκμαῖνω· μέλλ. -ανῶ, εἰς μανίαν ἐμβάλλω, τρελλάινω, ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Πλάτ. Ἠλεγεῖακ. 7 Bgk., πρὸλ. Θεόκρ. 5. 90· ἐπὶ τίνι, ἐξ ἔρωτος πρὸς τινά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 965· φόβω τέτρωρον ἐκμαῖνων ὄχον Εὐρ. Ἰππ. 1229· σὸν ἐκμήναι, νὰ διεγερῇ μέχρι μανίας τὴν ἐπιθυμίαν σου, Σοφ. Τρ. 1142· καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμνηνα δομῶνται, τὰς ἔκαμα νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν οἰκιῶν ὡς μακρόμεναι, Εὐρ. Βάκχ. 36: — Παθ. μετὰ δ' ἐνεργ. πρkm. ἐκμέμνηνα· τοιαῦτα ἐκμαίνεσθαι εἰς τινά, ἔχειν τοιαύτην μανίαν ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 3. 33, 37· οὕτω μετ' αἰτ., χάνω τὸν νοῦν μου ἐξ ἔρωτος, τρελλάινωμαι, οἱ μὲν καλῶν Κυθήδων τὸν ἡμίθλην Ἀττιν ἐν οὐρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμαῖνῆναι Ἀνακρέοντ. 11. (12) 4, πρὸλ. Λουκ. Νιγγ. 5· τινι Ἀρισταίν. 1. 15, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ: ἐπὶ προσώπων πασχόντων ἐκ παραλήρηματος ἢ παροδικῆς παραφροσύνης, Ἰππ. 1112A, κτλ.

ἐκμακρύνομαι, ἀπομακρύνομαι, εἰ ἐπὶ πλεον ἐκμακρύν-θῆι Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 697. 20, ἐκδ. Β.

ἐκμακτός, ὄν, ἡ ἐκμακτός, ὄν, (ἐκμάσσω) ἀποτυπωθεὶς, εἰδῶσιν ἐκμακτοῖσι Ἐμπεδ. 267, Θεόκρ. περὶ Αἰσθ. 16.

ἐκμακτρον, τό, ἐκμαγμα, Εὐρ. Ἡλ. 535· πρὸλ. ἐκμαγεῖον Π. 2. ἐκμαλάσσω, Ἀττ. -ττω, μαλακύνω, μαλάσσω καλῶς, Πλούτ. παρὰ Στob. 81. 5.

ἐκμαλθᾶκῶ, καθιστῶ τι μαλθακόν, χανώνω, μαλάσσω καλῶς, Σουῖδ. (Μένανδρ. σ. 283 Nieb).

ἐκμανῆς, ἔς, ἐκδοτος εἰς τι μέχρι μανίας, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανῆς Ἀθην. 437E. — Ἐπίρρ. -νῶς, ὁ αὐτ. 603A.

ἐκμανθάνω· μέλλ. -μαθῆσομαι, μανθάνω ἐντελῶς, καὶ ἐν παρηχημένοις χρόνοις, ἔμαθον ἐντελῶς, γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἐκμ. τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Ἡρόδ. 2. 154· ἀνδρὸς ψυχὴν Σοφ. Ἀντ. 175· ἐκμ. τι ἀπὸ τινος Αἰσχύλ. Πρ. 254· ἐκ τινος Πλάτ. Ἀε. 371A· παρὰ τινος Σοφ. Ο. Τ. 286· τινος αὐτοῦ 1439, Ο. Κ. 114, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 244· ἐκμ. ὅτι..., Ἡρόδ. 3. 134.

**II.** ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Ἡρόδ. 7. 28, Εὐρ. Ι. Τ. 667, Σεν. Κύρ. 1. 6, 40. **III.** μανθάνω ἀπὸ στήθους, δλοῦσ ποιητὰς Πλάτ. Νόμ. 811A· Σαφροῦς τάρωτικὰ Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαοῖν» 3· Διονυσίου δράματα Ἐριππ. ἐν «Ὁμοίοις» 2· ἴνα πολλὰκις ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν Ἰσοκρ. 74B.

ἐκμαντεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ μαντεύομαι, Ἰώσηφ. Γενέσιος 33B.

ἐκμαξίς, ἔως, ἡ, σπόγγισμα, Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 2. 11.

ἐκμαραίνω, μέλλ. -ανῶ, κάμνω τι νὰ μαρανῇ, καταμαραίνω, Θεόκρ. π. Πυρὸς 11, Ἀνθ. Π. 12. 234. — Παθ., καταμαραίνομαι, Θεόκρ. 3. 30.

ἐκμαργόομαι, παραρρῶν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς μανίας, ἐξεμαργώθης φρένας Εὐρ. Τρω. 992.

ἐκμαρτύρῶ, δίδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, μετ' αἰτιατ., φόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 461· ἐκμαρτύρησον προνομῶς τὸ μὴ εἰδέναι ὁ αὐτ. Ἀγ. 1196· εἰς πολλούς, ἐνώπιον πολλῶν, Αἰσχίν. 15. 19. — Παθ., Στράβ. 573. **II.** κάμνω καταθέσεις ἔξω τοῦ δικαστηρίου, ἥτοι ἀπὼν, χωρὶς νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 8· πρὸλ. μαρτυρίαν παρὰ Δημ. 927. 24.

ἐκμαρτύρία, ἡ, ἡ καταθέσεις μάρτυρος γενομένη ἔξω τοῦ δικαστηρίου, χωρὶς δηλ. νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 5, Δημ. 1130, ἐν τέλει.

ἐκμαρτύριον, τό, μαρτυρικόν, Βυζ.

ἐκμασάομαι, ἀποθ., μασῶ ἐντελῶς, Φίλων 1. 334.

ἐκμάσσειν, γ' ἐν. ἀορ. α', ἐπενόησεν ἡ ἐφεῦρε, τέχνην Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 511· πρὸλ. τὴν λέξ. μάομαι.

ἐκμάσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω· πρkm. ἐκμέμαχα (κοινῶς -κα) Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4. Ἀποσπογγίζω, ἀσπογγίζω, κάπλι λουτροῖσιν κάρᾳ κηλίδας ἐξέμαζεν (ἴσως παρελθὼν ἐκ τῆς Ὀμ. φράσεως σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀναμάσσω) Σοφ. Ἡλ. 446· ἐκμάσσει [τὸ αἶμα] Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1400: — Μέσ., ἀποσπογγίζω τὰ δάκρυά μου, ἐκμαζαί, μὴ κλαῖτε, τέκνον, σφογιζόν, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 43. **2)** ἀποσπογγίζω τι καλῶς, κάμνω αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 395 (ἐν τῷ παθ.)· τοὺς ἐμπροσθεν πόδας ἐκμ. εἰς τοὺς μέσους, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14. **II.** πλάττω, σχηματίζω, παρομοιάζω, ὡς πράττει ὁ καλλιτέχνης διὰ τοῦ πηλοῦ, Λατ. exprimere, ἅμα δὲ καὶ ὁυσχεραίνων αὐτὸν ἐκματτεῖν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους Πλάτ. Πολ. 396D· οὕτως ἐπὶ τῶν μελισσῶν παρασκευαζουσὶν τὸ κηρίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14· ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καταποτίων, Ἰππ. 682. 55, πρὸλ. 587. 24. — Μέσ. μετὰ παθ. πρkm., τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη: ἐκμάσσειται ἴχνη, ἐκ νέου ἐντυπώνει τὰ ἐτι θερμὰ ἴχνη τοῦ αὐτοῦ πατρός, δηλ. περιπατεῖ εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Θεόκρ. 17. 122· μιμοῦμαι, ἵππου γενεὴν Νικ. Θ. 740· τὸν Λυσιακὸν χαρακτήρα ἐκμέμακται Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 13· ἐξεμάξατο τὸν διδασκαλόν, ἐγένεον εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, Ἀλκίφρων 3. 64. — Παθ., ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, Κρατίνος ἐν «Ὠραις» 5· βασιλέως.. εἰκόν' ἐκμεμ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4741· 8 δὲ ἐκμαγῇ, ὅτι διήποτε ἐντυπωθῇ, οἰαδήποτε ἐντύπωσης γέννη (πρὸλ. ἐκμαγεῖον), Πλάτ. Θεαιτ. 191D· τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι «εἰς τὴν αὐτοῦ φαντασίαν ἐκτυπῶσαι τὴν μορφήν τοῦ παιδὸς» (Κορραῖς) Πλούτ. Κικ. 44. — Πρὸλ. ἀποματτω.

ἐκμαστεύω, ἰχνεύω, ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Φίλων Βιδλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 31D. — Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 247 ὁ Ἀττ. τύπος: ἐκς κύων νεβρόν πρὸς αἶμα.. ἐκμαστεύομεν ἀποκατέστη ὑπὸ Δινδ., ὃν ἴδε ἐν τόπῳ.

ἐκμεθύσκω· μέλλ. -ύσω, κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς· μεταφ., ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνλίστε τῷ πληθεὶ διαφθεῖρει σῆπον τὰς ρίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον Θεόκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 3· λύχων ἐλαινήρης ἐκμεθύσασα δρόσου Ἀνθ. Π. 5. 4.

ἐκμείλισσομαι, ἀποθ., καταπραύνω, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 97, Πλούτ. 3. 380C.



**ἐκμείρομαι**, ἐν τῷ 6' πρkm., θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, μετέσχευ, ἤϊωθη, Ὁδ. Ε. 335.

**ἐκμελαίνομαι**, παθ., γίνομαι κατάμαυρος, Κλῆμ. Ἀλ. 45.  
**ἐκμέλεια**, ἡ, (ἐκμέλης) παραφρονία, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11' ἀντιτίθεται τῷ ἐμμέλεια.

**ἐκμελετάω**: μέλλ. -ήσω, ἀσκήσῃ διδάσκω τινά ἐπιμελῶς, μετὰ αὐτ., ἴνα ὁ τι μάλιστα με ἐκμελετήσῃ Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 287Α.

2) ἐντελὺς μανθάνω, ἐξασκούμεμαι, Λατ. meditari, Ἀντιφών 121. 41, Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 286D· τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμ. βλασφημίαν Μένανδ. ἐν Ἀδῶλ. 169.

**ἐκμέλης**, ἐς, (μέλος) ἔξω τοῦ μέλους, παράρwanος, κακὸς χοῖρος, ἀντιθέτον τῷ ἐμμελῆς (πρβλ. πλημμελῆς), Τίμ. Λοκρ. 101B, Πλούτ. Δημήτρ. 1' ἄτακτος, ἀνάγωγος, ἀχαλίνωτος, Πλούτ. Λυσ. 23· «ἐκμέλης, ἡμελημένον» Σουῖδ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐκμέλης» ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἀρρυθμὸς.—Ἐπίερ. -λῶς Πολυδ. Δ', 57.

**ἐκμελιζώ**, διαμελιζώ, Ἐβδ. (Δ. Μακκ. Γ', 5 καὶ 8).

**ἐκμεστών**, πληρῶς ἄνω, δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεσσωμένην ἔχοντες τὴν καρδίαν Κύριλλ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 638, 49, ἴδε Ἑρμᾶν ἐν Σοφ. Ἡλ. 703 (710).

**ἐκμεταωροῦνται**: «μετεωρίζονται» Ἡσύχ.

**ἐκμεταλλεύω**, ἐξαντλῶ μεταλλεῖον, πολίχνην ἐρήμην ἐκμεταλλευσμένα ἔχουσα τὰ χωρία Στράβων 680.

**ἐκμετρέω**, μετρῶ, καταμετρῶ, χρόνον Εὐρ. Ι. Α. 816· κύκλος τις ὡς τὸρνοισιν ἐκμετρούμενος ὁ αὐτ. παρ' Ἀθην. 454B· ἐκμ. τὸν βίον, τελειῶν τὸν βίον, ἀποθνήσκω, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 800:—τὸ πλείστον κατὰ μέσ. τύπ., μετρῶ πρὸς χρῆσιν μου, ἀστροίς. ἐκμετρούμενος χθόνα, κανονίζων τὴν ὁδὸν μου διὰ τῶν ἀστρων, Σοφ. Ο. Τ. 795· λαμβάνω τὸ μέτρον τινός, ἐκμετρησαμένην τὰ ἐκείνου δπλα Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2.

**ἐκμέτρῃσις**, εὖς, ἡ, καταμέτρῃσις, Πολυδ. 5. 98, 10.

**ἐκμετρος**, ὄν, ἀμέτρῃσις, ἄμετρος, ὁλβος Σοφ. Ἀποσπ. 324, πρβλ. ποῦς III.—ἀντιθέτον τῷ ἐμμετρος.

**ἐκμηκύνω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μηκύνω, Διον. Ἀλ. 6. 83.  
**ἐκμηνῶ**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μηνῶ, «ἐκμηνῶν» ὀργιζόμενος» Ἡσύχ.

**ἐκ-μηνος**, ὄν, ἐξάμηνος, ἐκμηνῶν χρόνους (κατὰ διῡρθ. Πόρσανος ἀντὶ ἐμμηνῶν τῶν χειρογράφ.) Σοφ. Ο. Τ. 1137· βίος Ἀρσ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 33, 4:—ὡς οὐσιαστ., ὁ πρῶτος ἐκμηνῶς ἐκμηνῶν, ἐντός ἐξάμηνου, Πλάτ. Νόμ. 911B, Δίων Κ. 59. 6· ἐκμ. (ἐνν. ἀρχή), ἡ, Πολυδ. 6. 34, 3. II. ὁ ἐξ μηνῶν ἡλικίαν ἔχων, ἐπὶ ζῶντι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 4, 6.

**ἐκμηνῶν**, διαγέλλω, καταμηνῶν, προεῖδω, Πλούτ. Πελοπ. 9, Πολυδ. Ε', 154.

**ἐκμηρύνω**, ἀποθ., ἐκτυλίσσω, ἐξάγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐπὶ στρατῷ, ἔως ἐν ὄλῃ τῇ νυκτὶ ταῦτα μόλις ἐξεμμερῶσται τῆς καρδιάς Πολυδ. 3. 53, 5· διὰ στενῆς θυρίδος.. ἐκμηρῶμενος αὐτὸν καὶ παῖδα καὶ γυναῖκα Πλούτ. Αἰμιλ. 26.

II. ἀμεταβ. ἐπὶ τοῦ στρατοῦ, ἐξελλίττωμαι, ἐπεκτείνωμαι, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 22, Πολυδ. 3. 51, 2.

**ἐκμῖαινω**, καταμῖαινω, καταμολύνω, Ὁππ. Ἀλ. 4. 663:—Παθ. effluui seminis pollui, ἀποσπερματίζω, χύνω τὸ σπέρμα μου, Ἰππ. 265. 14, Σοφ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Βάτρ. 753.

**ἐκμῖμέομαι**, ἀποθ., ἀπομιμῶμαι πιστῶς, παριστάνω ἀκριβῶς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1298, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1285, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1.

**ἐκμῖσῶ**, μισῶ σφόδρα, Πλούτ. Φίλοπ. 12.

**ἐκμισθος**, ὄν, = ἀπόμισθος, «ἐκμισθοι» οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξει ἀπόμισθος.

**ἐκμισθῶ** δίδω ἐπὶ μισθῷ, τίν τι ἐν. Πόροι 3. 14· τι Λυσ. 108. 35· μετ' ἀπαρ., ἐκμ. τινα ἀπαιρεῖν Δίσχιν. 2. 41:—Μέσ., μισθοῦμαι, μισθῶν δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ, Θερίστ. 53Α.

**ἐκμισθώσεις**, εὖς, ἡ, τὸ ἐκμισθῶν, μίσθωσις, Θεόφιλος τ. 1. σ. 20.

**ἐκμολεῖν**, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. 6' ἐξέμολον, Ἐπ. γ' ἐνικ. ἐκμολε, ἐκμολεν Ἰσος Ἀρηί, «ἐξέμολεν, ἐξῆλθεν» κτλ. (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 604' ἐξέμολε Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 845.—Περὶ τοῦ ἐνεστ., ἴδε βλῶσχω.

**ἐκμορφῶ**, δίδω εἰς τι μορφήν, παριστῶ, ἐκφράζω, Πλούτ. 2. 537D. II. συμπληρῶ, τελειῶν τὴν μορφήν πράγματός τινος, Αἰλ. π. Ζ. 2. 19.

**ἐκμουσῶ**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μουσῶ, διδάσκω ἐντελῶς τινά τι Εὐρ. Βάχχ. 825:—Παθ., ἐκμουσῶσθαι τι Αἰλ. II. Ἰστ. 14. 34.

**ἐκμοχθέω**, ἐκπονῶ, κατασκευάζω μετὰ μόχθου, Λατ. elaborare, αὐτῇ.. ἐκμοχθοῦσα κερκίσαν πέπλους Εὐρ. Ἰλ. 307.

2) ἀγωνίζομαι, ἐκπονῶ, πόνων τε σὺν οὐς ἐξεμῶχθεις ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1455, πρβλ. Δίσχλ. Πρ. 825. 3) κτώμαι τι διὰ μόχθου, οἵπερ γὰρ αὐτὴν (τὴν Ἑλένην) ἐξεμῶχθησαν ὁρὶ Εὐρ. Τρω. 873· ἐκμοχθῶν βίᾳ (βίου Dobree) ἐυκλείαν ὡμῶν ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1309.

4) διὰ μόχθου ἐκφύγω, τὰς τῶν θεῶν τύχας αὐτοῖσι 309.

**ἐκμοχλεύειν**, ἡ, τὸ ἐκμοχλεύειν, μεταφ. ἐκβάλλειν μετὰ τινος δυσκολίας, ἐκμοχλεύει φλέγματος Σωφ. Ἐρ. ἔκδ. Herm. σ. 77.  
**ἐκμοχλευτήριος**, ὄν, κατάλληλον ἢ χρήσιμος πρὸς τὸ ἐκμοχλεύειν, ἐκμοχλευτήρια ὄργανα Νικηρ. Γρηγορ. τ. Β', σ. 737, 4, ἔκδ. Β.

**ἐκμοχλεύω**, κινῶ τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἰδίως διὰ μοχλοῦ, ἐκτοπίζω, ἐξαρθρώνω, Ἰππ. περὶ Ἀθρ. 834.—καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 837· οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ'; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω Ἀριστοφ. Λυσ. 430: καθόλου, βιάζω, ἀναγκάζω, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 662C.

**ἐκμυελίζω**, ἐκμυζῶ, «πιπιλίζω» τὸν μυελὸν τινος, καὶ τὰ πᾶχη αὐτῶν ἐκμυελιέι Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΔ', 8), πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 202, 10.

**ἐκμυελισμός**, οὗ, ὁ, ἐκμυζήσις, «πιπιλίσμα» τοῦ μυελοῦ, Μ. Ἀχομ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

**ἐκμυζᾶω**, ἐκθλῆζω, βυζᾶνω, ῥοφῶ, ἐκπιέζω, ἐκθλῆω, αἶμ' ἐκμυζήσας Ἰλ. Δ. 218· εἰ δέ τις καὶ μυελὸς ἐντὴν ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον Λουκ. Τίμ. 8· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. π. Φυσ. Γ. 5, 4.—Εὐρηται καὶ τύπος ἐκμυζέω. τὸν οἶφωνα ἐκμυζοῦντες ἔλκομεν τὸν οἶνον Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2, ὁ δὲ τύπος ἐκμυζῶ ἀπαντᾷ παρ' Ἀντύλῳ ἐν Matth. Med. σ. 149.15, καὶ παρ' ἄλλοις.

**ἐκμυζήθιμος**, ὁ, = τῷ ἐπομ., Γαλην. τ. 13, σ. 408.

**ἐκμυζήσις**, εὖς, ἡ, τὸ ἐκμυζᾶν, «βύζαγμα», ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμυζήσις Διοσκ. Θερ. προοίμ.

**ἐκμυζῶ**, μεταβάλλω εἰς μῦθον, ἄλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμυζῶνται Φιλόστρ. 767.

**ἐκμυζάομαι**, ἐκπέμπω τι ὡς μυκηθῶν, «τὰς γὰρ ἐνδοθεν.. ὁλοφύρεσις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσσομένους.. ἐξεμυζᾶτο» Φάλαρ. σ. 26.

**ἐκμυκτηρίζω**: μέλλ. ἐκμυκτηριῶ, ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω ἐκπέμπων ἤδον τινα διὰ τῶν ῥωθῶνων, ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτοὺς Ἐβδ. (Ψαλμ. Β', 4)· ἐξεμυκτηρίζον αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 14.

**ἐκμυκτηρισμός** = μυκτηρισμός.

**ἐκμυσάττομαι**, ἀποθ., βδελύττομαι, Φίλων 3. 303.

**ἐκμύσσω**: μέλλ. -ξω, ἀποσπογγίζω' ἐν τῷ μέσ., ἀπομύττομαι, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 63.

**ἐκμυστίζω**, ἀμυστὶ ἐκπίνω, πίνω χωρὶς «ἂν πάρω τὴν ἀνάσαν μου», Εὐστ. 1282, 30.

**ἐκμωραίνω**, καθιστῶ μωρόν, «ξεμωραίνω», Γλωσσ.

**ἐκναρκάω**, ἀποναρκοῦμαι, τοῖς ἐκνεναρκεῖν κομιδῇ καὶ παραλελυμένοις ὤμασιν ὁμοίως δέκεται Πλούτ. Κορ. 31.

**ἐκναρκῶ**, ναρκῶν ἐντελῶς, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 61.

**ἐκναυσθλῶ**, ῥίπτω ἔξω εἰς τὴν θηράν, Λυκόφρ. 726, ἐν τῷ παθ.

**ἐκναυστολέω**, ἐκπλέω, Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 97.

**ἐκνεάζω**, φύομαι ἐκ νέου, γίνομαι πάλιν νέος, σπύρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον... κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα Λουκ. Ἐρωτες 33.

**ἐκνεασμός**, ὁ, ἀνανέωσις, Σιμπλῖχ. Προοίμ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. Ἀκρ. παρὰ Στοβ. 7. σ. 204.

**ἐκνεκρῶ**, ἐπιτεταμ. τοῦ νεκρῶ, καθιστῶ τι ἐντελῶς νεκρόν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 463, ἔκδ. Α.

**ἐκνεμῶμαι**, μέσ. μετ' ἀορ. ἐξενεμῆθην.—καταδόσχομαι, καταδιδρώσχω, Λατ. derascor, τι Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 16. 1' λύτης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης Λουκ. Ἐρωτες 25. II. μεταφ., ἀπομακρύνω, οὐκ ἀφορρον ἐκνεμεί ποδα; Σοφ. Αἶ. 369, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 27.

**ἐκνεοτετεύω**, ἐξάγω νεοσσούς, «ἐκλωσῶ», Ἀριστ. π. Θαιμ. 126  
**ἐκνευρίζω**. (νεῦρον) ἀφαίρῶ τὰ νεῦρα, χαυνώνω, χαλαρώνω, ἀδυνατίζω, Πλούτ. 2. 451D:—ἐκνευρισμένοι, ἐξησθημένοι, κεχαυνομένοι, Δημ. 37. 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 755C.

**ἐκνευρισμός**, οὗ, ὁ, χαυνώσις, χαλάρωσις, ἐξασθένησις, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

**ἐκ-νευρόκαυλος**, ὄν, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ νευρόκαυλος, δῖαφ. γραφ. ἀντὶ ἐννευρ-.

**ἐκνευσις**, εὖς, ἡ, τὸ ἐκνεύειν, = ἐκκλίνειν ἢ στρέφειν τὴν κεφαλὴν εἰς πλάγιον, ἐκκλίσαι πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος, Πλάτ. Νόμ. 815Α· ἐκνευσις πρὸς ἐκκρουσιν πράγματός τινος, Πολυδ. Ε', 24.  
2) ἐκτροπαί δὲ ἐκν. τῆς ὁδοῦ, «ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 113.

**ἐκνεύω**: μέλλ. -σω, ἀορ. ἐξένευσσα (πρβλ. ἐκνέω):—στρέφω τὴν κεφαλὴν ἔξω τῆς φυσικῆς αὐτῆς θέσεως, ἐπὶ ἵππου, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, ἐκ φύσεως ἀνατινάζουσι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ξεν. Ἰππ. 5. 4· τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσσει, ἐπὶ πλαγίως τινὸς κινήσεως τῆς κεφαλῆς τοῦ αἰριοχόρου, ὁ αὐτ. Κυν. 10. 12.  
2) μετ' αἰτ., ἐκκλίνειν, ἀποφεύγω, Ὀρρ. Ἀργ. 456· εἶφος παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18· πληγὴν Διόδ. 17. 100.

II. πίπτω κατακέφαλα, ἐς οὐδὰς Εὐρ. Φοῖν. 1151· εἰς θάνατον αὐτοῖσι 1268· ἐκν. πρὸς τι, στρέφεσθαι κατὰ μέρος, Φίλων 1. 297.



**III.** κάμνω νεύμα εἰς τινα, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω Εὐρ. I. T. 1330.

**ἐκνέφελος**, ον, ὁ ἐκ τῶν νεφῶν ἀναφαιρόμενος, διαπύλλισι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος ἀμφω καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθὴν Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 8. 10, 3.

**ἐκνεφίας**, (ἐνν. ἀνεμος), ὁ, θελλώδης ἀνεμος γεννώμενος ἐκ τῆς συναντήσεως καὶ ἐκρήξεως νεφελῶν, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6. 23., 3. 1, 8· οὕτω, νότος ἐκν. Διόδ. 20. 88. 2) ἐκν. θμβρός, «ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος», κοινῶς «ἥλιος καὶ βροχή», Γαλῆν. Ἰππ. Γλωσσ. 242· ἐκνεφίας πυρετός, «ὁ ὕγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης», αὐτόθι.

**ἐκνεφόμαι**, γίνομαι νέφος, ἀθροίζομενος (ὁ ἀήρ) ἐκνεφοῦται Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 7.

**ἐκνέω**: μέλλ. -νεύσομαι ἢ -νευσοῦμαι, ἀόρ. α' ἐξένευσαι—ἐκκοιμῶ, κοιμῶμεν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐγρᾶν, Εὐρ. Ἰππ. 823, πρβλ. Κύκλ. 577· ἐκφεύγω κοιμῶμεν, Θουκ. 2. 90· καθόλου, διαφεύγω, διασώζομαι, Πινδ. Ο. 13, 163, Εὐρ. Ἰππ. 470, ἴδε Valck., ἐν Εὐρ. I. T. 1186.

**ἐκνεωτερίζω**, νεωτερίζω, καινοτομῶ, Φωτ. βιβλ. σ. 165. 27. **ἐκνηπιόω**, ἀνατρέφω καὶ μεγαλύνω τινὰ ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας, δίδουμι κόραι ... ἄς ἐκνηπιώσας δὲ Ἡρώδης οἰνοχόου ἐαυτῷ ... ἐπεποίητο Φιλότηρ. 560· ἐν τῷ παθεῖ. ὁ αὐτ. 199.

**ἐκνηστεύω**, ἐξακολουθῶ νηστεύων, τὴν ἡμέραν ταύτην πιών ἀλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστεύτω Ἰππ. 481. 15, Πλούτ. 2. 686E.

**ἐκνήφω**: μέλλ. -φω, ἀνανήφω, «ἐμεθῶ», ἔρχομαι εἰς τὸν ἐαυτόν μου, συνέρχομαι, Λυγκεύς παρ' Ἀθην. 130B, Ἀνθ. Π. 5. 135· μεταφ. ἐπὶ διανοητικῆς μέθης, Πλουτ. Δημοσθ. 20.

**ἐκνήχομαι**: μέλλ. -ξομαι, ἀποθ. = ἐκνέω, ἐκκοιμῶ, εἰς τὴν ἐαυτοῦ δαίταν ἐκνήχεται Ἀριστ. π. Κόσμου 6, Λουκ. Εὐαγγ. Διάλ. 8. 1· πρὸς τινὰ Ἀπολλῶδ. 1. 9, 25.

**ἐκνηψις**, εὖως, ἡ, τὸ ἀνανήφειν, ἀνανήψις, ἐπάνοδος εἰς νηφαλιότητα ἢ ἡμερίαν, Ἐδδ.

**ἐκνίξω**: μέλλ. -νίψω, ἐκπλύνω, καθαρίζω, Λατ. eluere, diluere, φόνον φόνω, Εὐρ. Ἰ. T. 1224· ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ κακουρημάτων, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C:—Μέσ. ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὐδέποτε ἐκνίψῃ τὰ πεπραγμένα, Λατ. diluere crimina, Δημ. 274. 23· ἄγος φόνου Πaus. 3. 17, 7· τὸ θνητὸν Πλουτ. 2. 499C. II. ἐντελῶς ἐκπλύνω, καθαίρω, ἐξαγνίζω, Ἀνθ. Π. 14. 74:—Παθ., ἐκνεμιμένη, ἐπὶ κύλικος, Εὐθούλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 5.

**ἐκνικῶ**: μέλλ. -ήσω, κατορθώνω τι διὰ βίας ἢ πειθοῦς, Λατ. evincere, Εὐρ. Ἰων. 629· ὑπερισχύω ὥστε., μετ' ἀπαρ., οὐ μὴν ἄλλ' ἐξενίκησε Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κριθῆναι τὸν πόλεμον Πλουτ. Ἀντών. 63. 2) μετ' αἰτ. προσώπου, ὑπερνωκῶ, καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἰργόντα νόμον τῆς θεᾶς τὰς γυναῖκας Αἰλ. Π. Ἰστ. 10. 1. II. ἀμετάβ., κερδαίνει πλήρη νίκην, Πολύδ. 15. 3, 6. 2) μεταφ., γίνομαι ἀνώτερος, νικῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἅπασι, μεταξὺ πάντων, Θουκ. 1. 3· ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνεκνικηκότα αὐτόθι 21 (ὡς τὸ Λατ. evalescere in suspitionem, in crimen, in tumultum, Τάκιτ. Ἰστ. 1. 80)· οὕτω, κακὸν εἰς τοῦμφανές ἐξενίκησε Λουκ. Ἀποκρητυτ. 6, Σουΐδ. ἐν λ. Μάρας.

**ἐκνίκημα** [ι], τό, τὸ κατορθωθὲν, κατόρθωμα, Εὐστ. Πονημάτ. 189. 11, κτλ.

**ἐκνίκησις** [ι], εὖως, ἡ, κατόρθωσις, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

**ἐκνεπρώω**, καθαρίζω διὰ νήτρου, τάκπωματ' εἰς τὸ φανερόν ἐκνεπρωμένα θεῖναι Ἄλεξ. ἐν «Ἰππίσι» 2·—ἐκνέπρωσις, ἡ, Ὀρειβάς.

**ἐκνίψω**, εὖως, ἡ, (ἐκνίξω) «ἀπόσμηξις, κάθαρσις» Ἠσύχ.

**ἐκνίψω**: μέλλ. -νίψω, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κ.

**ἐκνοια**, ἡ, (ἐκνοος) ἀδυναμία τοῦ αἰσθητικοῦ, παράνοια, Ἰππ. περὶ Ἰππ. 2. 8., 3. 23.

**ἐκνομῆ**, ἡ, νομή, βοσκή, παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 39, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ νομῆ.

**ἐκνομος**, ον, ἀσυνήθης, θαυμαστός, Πινδ. Ν. 1. 86, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 29.—Ἐπίρρ. -ίως, «μεγάλω, υπερβαλλόντως» κυρίως δὲ ὑπὲρ τὸ νομομισμένον (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Πλ. 981· ὑπερβ. ἐκνομιώτατα αὐτόθι 992.

**ἐκνομος**, ον, ὁ ἔξω τοῦ νόμου, παράνομος, ἀποκεκρυγμένος, Λατ. exlex, Δίσχολ. Εὐμ. 92. II. = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 59· παράνομος, τερατώδης, ἀποτρόπαιος, Λατ. nefastus, τιμωρία Διόδ. 14. 112· ἀντίθετον τῷ νόμος. III. Ἐπίρρ. -μωος, ἐν Δίσχολ. Ἀγ. 1473, πιθανῶς σημαίνει, παραφώνως, παραχόρδως.

**ἐκνοος**, ον, συνηρ. -νοους, ουν, ἄνους, ἀνόητος, ἄφρων, Λατ. amens, Πλουτ. Γ. Γράχ. 19.

**ἐκνοσέω**: μέλλ. -ήσω, εἶμαι ὁλος νοσηρὸς, νοσῶν, δι. γραφ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 2.

**ἐκνοσηλεύω**, ἐντελῶς θεραπεύω, Φίλων 1. 631.

**ἐκνοσφίζομαι**, σφετερίζομαι, Ἀνθ. Π. 15. 24.

**ἐκξύλλομαι**, ἀποθ., γίνομαι ἐντελῶς ξύλον, Θεοφρ. I. Φ. 1. 2, 7.

**ἐκομεν**· «ἔδομεν» ἐωρῶμεν ἡσθόμεθα· Ἠσύχ.

**ἐκοντηδόν**, ἐπίρρ. = ἐκοντί, Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 697, 29 καὶ 611, 7.

**ἐκοντήν**, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεογν. Κανόνες ἐν Ὀξ. Ἀν. τ. 2. σ. 161. 24, Ἀρριαν. παρὰ Σουΐδ., Ἐπιγραφ. Βοσπ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2059. 20.—Ἡ παρατήρησις τοῦ Φρυν. σ. 4 (ἐκοντήν) οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθέλοντήν) ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τοῦτο τὸ ἐπίρρ., ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα ἐκοντήν, οὐ, ὁ, ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ Ἐπίκτητ. Ἀποσπ. 88, καὶ τινες μεταγεν. συγγραφεῖς.

**ἐκοντί**, ἐπίρρ., ἐκουσίως, Ψευδο-Φωκυλ. 14, Πλουτ. Εὐμένους καὶ Σεπτ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΙΣ, κτλ.· ἐνιαχοῦ εἰσῆχθη καὶ εἰς δοκίμιους Συγγραφεῖς ἀντὶ τοῦ ἐκόντι (δοκ.), Δοκ. Φρύν. 5.

**ἐκόντως**, ἐκουσίως, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 522.

**ἔκοτόνδοια**, τά, (= Ἐκατόμβοια), Ἐπιγρ. Τεγέας, CIG. 1515.

**ἐκουσιάζομαι**, ἀποθ., ἐκουσίως προσφέρω, Ἐδδ. (Α. Μακκ. Β', 42), Εὐστ., κτλ. 2) θέλω, προαιρούμαι, πᾶς ὁ ἐκουσιάζομενος ... πορευθῆναι εἰς Ἱερουσαλήμ Ἐδδ. (Ἐσδρ. Ζ', 13).

**ἐκουσιασμός**, ὁ, ἐλευθέρη προσφορά, ἐκουσία, Ἐδδ. (2 Ἐσδρ. Ζ', 16).

**ἐκουσιόδοτος**, ον, ὁ ἐκουσίως δοθεὶς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. ΜΙ.

**ἐκουσιόδοτος**, ον, ὁ ἐκουσίως τυθεὶς, θυσιασθεὶς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. ΜΙ.

**ἐκουσίως**, α, ον, Σοφ. Τρ. 727. 1123, κτλ.· ὡσαύτως -ος, ον, Σοφ. Φ. 1318, Εὐρ. Ἰκ. 151, Ἀντιφῶν 116. 37, Θουκ. 6. 44, κτλ.:

(ἐκόν)·—ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ πράξεων, ἐθελοῦσις, αὐτοκείμενος, βλάβη Σοφ. Φ. ἐνθ' ἄνωτ.· φυγὴ Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀμάρτημα Ἀντιφῶν 140. 20, κτλ.· ἐκουσίως ἐμβολαῖων Πλάτ. Πολ. 556A· ἐκουσίας πράξεις αὐτόθι 603C κ. ἄλλ.· ἀδικήματα ὁ αὐτ. Νόμ. 860E, κ. ἄλλ., κτλ.·—τὰ ἐκούσια, ἐκούσια πράξεις, θεληματικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀκούσια· τὶ δέ; ... οὐ δοκεῖσι τοῖς τῶν τοιοῦτων διαφέρειν τὰ ἐκούσια τῶν ἀκουσίων ...; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1·—ἐκούσιόν ἐστιν τι, μετ' ἀπαρ., Διον. Ἀλ. 10. 27. 2) σπανίως, ὡς τὸ ἐκόν ἐπὶ προσώπων, ἐνεργῶν ἐξ ἐλευθέρως βελήσεως, ἡμαρτεν οὐχ ἐκούσια Σοφ. Τρ. 1123· ἐκ. ἀποθανεῖν Θουκ. 1. 138.

II. ἐπίρρ. -ίως, Εὐρ. Τρ. 1037, κτλ.· οὕτω καὶ ἐκουσίω τρόπῳ Εὐρ. Μῆδ. 751· ἐξ ἐκουσίας (ἐνν. γνώμης) Σοφ. Τρ. 727· καθ' ἐκούσιαν Θουκ. 8. 27· ἀλλὰ τὸ ἐκούσιόν ἐστὶ ἀμείβ., Βουττμ. ἐν Δημ. κατὰ Μειδ. 527. 27.

**ἐκπαγέομαι**, παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως ἢ θάμβους, θαυμάζω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., καὶ μιν ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγέομενοι Ἡρόδ. 7. 181, πρβλ. 8. 92· ἐκπαγέομενος ὡς .. ὁ αὐτ. 9. 48. II. θαυμάζω πρὸς τι, θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, μετ' αἰτ., Δίσχολ. Χο. 217, Εὐρ. Ὀρ. 890, Τρω. 929· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Διον. Ἀλ. 1. 40.

**ἐκπαγλος**, ον, παλαιὰ Ἐπ. λέξις, πιθανῶς (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐστ.) κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγος (παρὰ τὸ ἐκπλήσσω), φοβερός, φρικτός, ἐκπληκτικός: I. ἐπὶ προσώπων, ὡδ' ἐκπαγλος ἔων καὶ θαρσαλέος πολεμιστὴς, περὶ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἰλ. Φ. 589· πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, περὶ τοῦ Ἀχιλλεύου Πάιν. Α. 146, Σ. 170· περὶ ἄλλων ἡρώων, Υ. 389, Φ. 452. 2) ἐνίοτε ἐπὶ πράγματων, ὡς χειμῶν ἐκπαγλος Ὀδ. Ε. 522· ἐκπαγλοῖς ἐπέεσις Ἰλ. Ο. 198, Ὀδ. Θ. 77· ἔδεδεισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν Κ. 448, πρβλ. Ρ. 216. 3) τὸ πλείστον ὡς ἐπίρρ., φοβερῶς, ἐκπληκτικῶς, ἐκπαγλῶς ἀπόλεσαν, «ἤγουν, ὡς ἀν' ἐκπλήξει τις» Εὐστ., Ἰλ. Α. 268· μεγάλως, υπερβολικῶς, ἐκπαγλῶς κοτέοντο Β. 223· εἰ δέ τις ἐκπαγλῶς ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι αὐτόθι 357· μάλιστα Ἰ. 238· ὠδύσας ἐκπαγλῶς Ὀδ. Ε. 340· ἐκπαγλῶς ἤχθηρε Α. 437· ἐκπαγλῶς .. ἐδύρεται Ο. 355·—ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἐκπαγλὸν ἐπεύρετο Ἰλ. Ν. 413, κτλ.· οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἐκπ. ἀεικίω Χ. 256· καὶ κατὰ πληθ., ἐκπαγλα φιλεῖν, ὑπερμέτρως ἀγαπᾶν, Ἰλ. Γ. 415, Ε. 423. II. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἡ λέξις σημαίνει ἀπλῶς: θαυμασίως, θαυμασίως, ἀνὴρ ἐκπ. Πινδ. Π. 4. 140· σθένει ἐκπαγλος Ι. 7 (6). 30· ἐν πόνοις ἐκπαγλος Ι. 6 (5). 80:—οὐχὶ συχν. παρ' Ἀττ. ποιητ., ἐκπ. κακόν, τέρας Δίσχολ. Ἀγ. 862, Χο. 548· δειπνῶν ἀρρήτων ἐκπαγλ' ἄχθη Σοφ. Ἠλ. 204·—Ἐπίρρ. ἐκπαγλα, θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς, Σοφ. Ο. Κ. 716, καὶ (κατὰ τὸν Δινδ.) Ἀντ. 1137· ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἅπασι, ὅπλα τὰ ἐκπαγλότατα Ξεν. Ἰέρ. 11, 3:—πρβλ. ἐκπαγλίομαι.

**ἐκπαθίνομαι**, παθ., σφοδρῶς παθαίνομαι ἢ διατίθεμαι, περὶ τι Κλήμ. Ἀλ. 231.

**ἐκπάθεια**, ἡ, σφοδρὸν πάθος, Λογγίν. 38. 3.

**ἐκπάθης**, ἐς. (πάθος) λίαν ἐμπαθής, μανιώδης ἐκ τοῦ πάθους, παράφορος ἐκ πάθους, Πολύδ. 16. 23, 5, κτλ.· ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. 1. 7, 8· ἐκπ. πρὸς τι, ἔχων πάθος πρὸς τι, ὁ αὐτ. 1. 1, 6, κτλ.:

—



Ἐπίρρ. -ὄως Ἀθην. 443D. II. «ἐκτὸς πάθους, ὕγιος» Σουῖδ. ἐκπαίδευμα, τό, τὸ ἐκπαίδευθῆναι ἢ ἀνατραφεῖν, τέκνον, σὺ δ', ὦ μελαίνης νυκτὸς ἐκπαίδευσί', Ὑπνε Εὐρ. Κύκλ. 601.

ἐκπαίδεω, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Εὐρ. Κύκλ. 276· δίδω ἐντελὴ ἐκπαίδευσιν, ἐκπαίδευσιν, Πλάτ. Κρίτων 45D· πρὸς ἐκπαιδύομαι. II. διδάσκω τινά τι, καὶ πάνθ' ὅσα προσήκει... ἀκριβῶς ἐξεκπαίδευσεν Δίων Κ. 45. 2· ἀλλά, III.

ἐκπ. τινί τι, ἐντυπώνω εἰς αὐτὸν διὰ τῆς διδασκαλίας, Λατ. ingenerare, Εὐρ. Ἀποσπ. 53. 5. ἐκπαιφάσσω, μετὰ μανίας· ἐξορμῶ πρὸς τὴν συμπλοκήν, ἐνθουσιῶ, Πλ. Ε. 803.

ἐκπαῖς· μέλλ. ἐκπαῖσω καὶ ποιητ. -παῖτῃσω· ἄορ. ἐξέπαῖσα· —ὡς τὸ ἐκβάλλω, ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἀπὸ τινος, δόξης μ' ἐξέπαῖσαν ἐλπιδες, μετέβαλλαν ἐκ τῆς προσδοκίας μου, Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 460, πρὸς 780. II. ἀμεταβ., ἐκπεργίω, Ἀναξίλας ἐν «Νεοτίδι» 1. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke·—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. Βρούτ. 51.—Πρὸς 1. ἐμπαῖω.

ἐκπαῖλαι, ἐπίρρ. ἀντὶ ἐκ παλαιοῦ, ἐκ παλαιού, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Πλούτ. 2. 548D, κτλ. ἐκπαλαιοστος, ὁ, «ἀνδρὸς» Ἡσύχ.

ἐκπαλαῖω, παραβαίνω τοὺς κανόνες τῆς πάλης, Φιλόστρ. 772. ἐκπαλῶ, ἐπὶ ἄρθρῳ ἢ μέλους σώματος, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ ἄρμου, ἐκαρθροῦμαι Ἰππ. π. Ἀγμ. 777, π. Ἀδρ. 822.—Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 543.

ἐκπαλῆς, ἔς. «ἐξάρθρος» Ἡσύχ. ἐκπαλῆεις [ᾱ], εὖως, ἡ, ἐξάρθρωσις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 777. ἐκπαλῶ, ἐκτινάσσω, ἐκείω.—Παθ., ἐκτινάσσομαι, ἐκπηδῶ, μυελὸς αὐτὸς σφονδυλίων ἐκπαλθ' (συγκεκριμ. μέσ. Ἐπ. ἄορ.) Πλ. Υ. 483.

ἐκπαῖνονργέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πανουργέω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 270. ἐκπαππούομαι, ἐπὶ καρπῶν τινῶν, γίνεσθαι θυσανώτος, κάμνω θυσανόν (πάππον), «παππουδιάζω», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 3. 16. 6.

ἐκπαρθεύω, (παρθένης) ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν, διακορεύω, Σχόλ. εἰς Δουκ. Ἐναλ. Διαλ. 7. 1. ἐκπατᾶν, σφοδρῶς παταγῶ, θορυβῶ, ἐκπαταγεῖ ἡμῶν τὰ ὦτα, «μῆς ξεκωφάνει», Θερμίστ. σ. 253C.

ἐκπατάσσω· μέλλ. -ξω, πατάσσω, καταβάλλω, τινά κακοῖσι Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 888· μεταρ., ὡς τὸ ἐκπλήσσω, γρη῏ν .. ἐξεπάταξε φόβος, ἐξέπληξεν, Ἀνθ. Π. 9. 309.—Παθ., φρένας ἐκπεπαταγμένος, «ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμδρόνητος» (Εὐστ.), «ἄφρων» (Σχόλ.), Ὁδ. Σ. 327.

ἐκπατέω, πατῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, διάγω μοῖρην βίον, Διογ. Λ. 1. 112. ἐκπάτιος [ᾱ], α, ον, (πότος) ἔξω τοῦ κοινοῦ δρόμου, ἀσυνήθης, ὑπερβολικῆς, ἐκπατίος ἀλγεῖσι παῖδων Αἰσχ. Ἀγ. 50, ἔνθα ἄλλοι ἄλλως ἐρμηνεύουσιν.—Ἐπίρρ. ἐκπατίως, «τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως, ἐκπατίως» Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 566, ἔκδ. Schaefer, πρὸς Ἐρωτιαν. σ. 170.

ἐκπαυμα, τό, παντελὴς ἀνάπαυσις, ἀνάπαυμα· Ἡσύχ. ἐκπαύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ παύω, καταπαύω, μόχθοις Εὐρ. Ἰων 144·—Μέσ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, Θουκ. 5. 75.

ἐκπαφλάζω, βράζω φουσκῶν καὶ χύνωμαι ἔξω, διὰ τί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει, τὸ δὲ ἔτνος καὶ ἡ φακῆ; Ἀριστ. Προβλ. 24. 9. 1.

ἐκπαφλάσσω, ὁ, τὸ ἐκπαφλάζειν, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9. 2. ἐκπαχύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ παχύνω, Θεόφρ. π. Φυτ. Διτ. Α. 1. 4.

ἐκ-πεδός, = ον (= ἐξάπους), Ἐπίρρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 371. ἐκπεῖθω, καταπεῖθω, ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Σοφ. Ο. Τ. 1024, Τρ. 1141, Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 469.

ἐκπεινός, ον, ὁ σφόδρα πεινῶν, Μακρόρ. Ὀμιλ. 10, σ. 129, 34. ἐκπειράζω· μέλλ. -άσω, πειράζω, δοκιμάζω, μετὰ αἰτ., π. Κορίνθ. Α. Ἐπιστ. ι', 9.

ἐκπειράομαι· μέλλ. -άσομαι [ᾱ]· ἄορ. ἐξεπειράσθην [ᾱ]·—περῶμαι, δοκιμάζω τι, πειράζω, μετὰ γεν. προσ., Ἡρόδ. 3. 135· μετ' ἀπαρ., ἡ κτειρὰ λέγειν; ἡ θέλει νά με κάμῃς νά εἰπῶ καὶ ἄλλα; Σοφ. Ο. Τ. 360· ἴδε σημ. Iehh, ὅστις λέγει· ἡ κτειρὰ λέγων·—ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ ἀναφορικῶν, κάεπειράσθην... οἷον στέρεσθαι γίγνεται Εὐρ. Ἰκ. 1089· ἐκπ. εἰ.. Πλάτ. Ἐπιστ. 362E.

2) ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περὶ τινος, τί τινος Ἀριστοτ. Ἰππ. 1234. ἐκπέλει, ἀπρόσ., = ἐξεστι, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, Σοφ. Ἀντ. 478.

ἐκπεκτέω, κτενίζω, «ἐκπεκτουμένη» κτενιζομένη, καὶ τίλλουσα· Ἡσύχ. ἐκπελεκάω, ἐκτέμνω διὰ τοῦ πελέκειος, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 2, 7.

ἐκπέμπω· μέλλ. -ψω· I. ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνω, ἀπάγω ἐκ τινος μέρους, μετὰ γεν. τόπου, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψει Πλ. Ω. 681· ἐκδιώκω, ὅστις σε .. σώματος

ἐκπέμψῃσι Ὁδ. Σ. 336, πρὸς Αἰσχ. Ἀγ. 281, Σοφ. Ἡλ. 1128· ὡσαύτως, ἐκπ. ἐκ.. Ἰσοκρ. 131B, Πλάτ. κλ.:—Μέσ., δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε Ὁδ. Υ. 361, πρὸς Σοφ. Ατ. 612, κτλ.

2) καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὐνκ' ἐξέπεμπον, δι' αὐτό σ' ἐρώναξα ἔξω, Σοφ. Ἀντ. 19· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ο. Τ. 951:—Παθ., ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ο. Κ. 1664.

3) ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, οἰκήτορας, πρέσβεις, στρατιὰν Θουκ. 6. 6, κτλ.· ἐκπ. συμπερσεύετας τοὺς ἐχθροὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 30· ἐκπ. ἀποικίας, οἷον σμήνη μελιτῶν Πλάτ. Πολιτ. 293D, πρὸς Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 15.

4) ἐξαποστέλλω, ἐς Μυτιλήνην αὐτὸν ἐκπέμπουσι Ἡρόδ. 1. 160· καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἱκόνην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Σοφ. Ο. Τ. 789· καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας Αἰσχ. Χο. 98· παρὰ πεζογράφου, διαεύγνυμαι, ἐκπ. γυναῖκα Ἡρόδ. 1. 59, Λυσ. 142.

9, Δημ. 1364. 3:—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γῆς φυγάδας ἐκπέμψασθαι Σοφ. Ο. Τ. 309, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 956D.

II. ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω ἔξω, στέλλω εἰς ἐξένη χώραν, εἰς ξένους ἀνθρώπους, ἡ πη ἐκπέμψεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ... ἵνα περ τάδε τοι σὸα μίμη; Πλ. Ω. 381· δῶρά τινα Ἡρόδ. 1. 136· σίτον τινα Θουκ. 4. 16.

2) ἐπὶ προϊόντων ἡ ἐμπορευμάτων κάμνω ἐξαγωγήν, ἐξάγω, ἐκπ. ὦν ἐπλεονάζον Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι αὐτῇ 7. 6, 4.

3) ἐκπέμπω, σέλας Αἰσχ. Ἀγ. 281· πνεῦμα, ὑδρὸν, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 1, κ. ἄλλ.· δυσσορίαν Ἀλκιφρων 3. 28.

ἐκπεμφίς, εὖως, ἡ, ἀποστολή, στρατιᾶς Θουκ. 4. 85. ἐκπεπαῖνω, ὠριμάζω τι ἐντελῶς, ἐκπεπᾶνω τὸν καρπὸν Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 5. 1, 1.

ἐκπεπληγμένως, ἐπίρρ., ἐκπ. διακεῖσθαι, διατελεῖν ἐν καταστάσει φόβου πανικοῦ, Δημ. 1447. 17. ἐκπέποτα, γ' ἐνικ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ἐκπίνω, ὅσα το ἐκπέποτα... ἐν μεγάρῳσι Ὁδ. Χ. 56.

ἐκπεπταμένως, ἐπίρρ., (ἐκπεπταίνωμι) δαφνίως, μεγάλως, εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως Ξεν. Κύρ. 8. 7. 7.

ἐκπέπτω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐκπέσσω. ἐκπεραίνω· μέλλ. -ᾶνῶ, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Αἰσχ. Ἀποσπ. 72· βίον Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 428:—Παθ. ἐπὶ χρησμάτων, ἐκπληροῦμαι, Εὐρ. Ἰων 785, Κύκλ. 696· ἐπὶ ἔργων, συντελοῦμαι, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13.

ἐκπεραιῶ, διαδιβάω εἰς τὸ πέραν, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 494. ἐκπεράω, τό, τὸ νὰ περάσῃ ἡ νὰ ἔλθῃ τις, τρίτον τὸδ' ἐκπεράω δωμάτων καλῶ, «τρίτον ἤδη ἐκπεράσαι τινα ἐκ τῶν δωμάτων καλῶ» (Σχόλ.), Αἰσχ. Χο. 655.

ἐκπεράτωσις, εὖως, ἡ, ἀποπεράτωσις, Ν. Χων. σ. 313. 15. ἐκδ. Β.

ἐκπεράω· μέλλ. -άσω [ᾱ], Ἰων. -ῆσω·—διέρχομαι, περνώ, λαῖτμα μέγ' ἐκπερώσιν Ὁδ. Η. 35· ἡτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα 1. 323· χθόνα Αἰσχ. Πρ. 713· αὐλῶνα αὐτῇ 731· χέρσον καὶ θάλασσαν ὁ αὐτ. Εὐμ. 240· ἐκπ. βίον, διέρχεσθαι τὸν βίον, Εὐρ. Ι. Α. 19, πρὸς ἐκπεραίνω· κύμα συμφορᾶς ὁ αὐτ. Ἰππ. 824.

2) ἀπολ. ἐπὶ βέλοισι, διαπερῶ, διερχομαι διὰ μέσου, διατρύγω, διστός ἀντικρῦ.. ὑπ' ὁστέον ἐξεπέρησεν Πλ. Ν. 652, πρὸς Π. 346, κτλ.· πρόειμι, προβαίνω, Ξεν. Κυν. 6, 18· Ἀθήνας ἐκπεράν, εἰς Ἀθήνας, Εὐβουλ. ἐν «Ἀντίοπῃ» 2.

3) μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἡ ἐξέρχομαι ἐκ τινος, μελαθέρων Εὐρ. Κύκλ. 512· ἔξω δόμων ὁ αὐτ. Ι. Α. 1533. II. φέρω ἔξω ἢ μακράν, Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 31).

ἐκπερδύκω, ἐκτεύγω ὡς πέρδιξ, Ἀριστοτ. Ὀρν. 768· πρὸς διαπερδύ· ἐκπερδύω· μέλλ. -πέρσω, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐκπορῶ, δρῶ, λεηλατῶ, ἀρπάζω, ἐπὶ πόλεων, κτλ. ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν Πλ. Α. 19, κτλ. (οὐδαμῶς ἐν Ὁδ.). Αἰσχ. Θῆ. 427, κτλ. ὡσαύτως, τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπ. βίῳ ὁ αὐτ. Πρ. 357· μεταφ., μὴ ἡμῖν.. τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρση Πλάτ. Πρωτ. 340A.—Πρὸς ἐκπορθεῖω.

ἐκπεριγῶ [ᾱ], περιάγω μακρόθεν, Πολύβ. 3. 83, 3. ἐκπεριεῖμι, ἐξέρχομαι καὶ περιέρχομαι ὀλόγυρ, ἐκπεριέρχομαι, κύκλῳ Ξεν. Κυν. 6. 10, κτλ.· ἐκπ. τὰ ὄρη Δουκ. Ρητ. Διδάσκ. 5.

ἐκπεριέρχομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Πολύβ. 10. 31, 3, Δουκ. Ὀνος 18. ἐκπεριέξις, εὖως, ἡ, διαδρομή, περιδρομή, Συνέσ. 39D.

ἐκπεριλαμβάνω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ περιλαμβάνω, Βασίλ. τ. 1. σ. 49B. ἐκπερινοστέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ περινοστέω, περιέρχομαι, Ἰουστ. Μάρτ. 1. 54, Συνέσ. 240C.

ἐκπεριοδεύω, περιοδεύω ἔξωθεν, περιέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 188, Πλούτ. 2. 705D.

ἐκπεριπλέω· μέλλ. -πλευσσομαι καὶ -πλευσοῦμαι, περιπλέω ἔξωθεν ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ πλαγίων ἢ κατὰ πρῶμναν, Πολύβ. 1. 23, 9· ταῖς ναυσὶ Πλούτ. Διμίλ. 15· πρὸς ἐμπεριπλέω:—Ἰων. -πλώω, Ἀρρ. Ἰνδ. 20. 1.



**ἐκπερισπασμός**, ὁ, στρατιωτικὴ τις ἐξέλιξις συνισταμένη εἰς τὴν ἐπάνοδοσιν τῶν στρατιωτῶν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀντιμετωπίζοντος πανταχόθεν τὸν ἐχθρὸν (περισπασμός) εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀντιμετωπίζοντος αὐτὸν κατὰ μίαν τινὰ διεύθυνσιν, Πολύβ. 10. 21, 3, πρβλ. 'Αρρ. Τακτ. 30.

**ἐκπερισσῶς**, ἐπίρρ. ἔτι μᾶλλον, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 31 Ἀαχμ., ἄλλ' ἢ συνήθ. γρ. εἶναι **ἐκ περισσοῦ**.

**ἐκπεριτρέχω**, περιτρέχω ἔξωθεν, 'Αρισταιν. 1. 27.

**ἐκπεριττεύω**, ἐπιτεταμ. τοῦ περιττεύω, Κωδ. 'Ιουστιν. 1. 3. 42, 7.

**ἐκπερονᾶω**, διὰ τῆς περόνης ἐκβάλλω, κεντῶν ἐκβάλλω, Νικήτ. 'Ανδρὸν. Κομν. 1, 6, σ. 189Α.

**ἐκπέρουσι**, ἐπίρρ. πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα, Λουκ. Σολοικιστ. 7.

**ἐκπέσσω**, 'Αττ. -ττω: μέλλ. -πέψω — μαγεύω ἐντελῶς: ἐντεῦθεν. 1) ἐπὶ κῶων, χωνεύω τὴν τροφήν ἐντελῶς, 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 18:— Παθ., ἐπὶ τῆς τροφῆς, 'Αριστ. 2) ἐπὶ φυτῶν, ὀριμάζω, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 2. 2, 4. 3) ἐπὶ φῶν, ἐκκολάπτω, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 28, 2.

**ἐκπέταλος**, ὄν, ἀναπεπταμένος, ἐπιπεδος, πλατύς, 'Αθην. 501Α, κτλ.

**ἐκπετάννυμι**: μέλλ. -πετάσω — ἀπλώνω, ἀνοίγω, ἐπὶ ἰστίου, Εὐρ. 1. Τ. 113Α· ἐπὶ πτερύγων, 'Ανθ. Π. 5. 179, 10· τὰ ὦτα, ὥσπερ σκιάδειον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1348· ἐπὶ δικτύου, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπτασται Χρησμ. παρ' 'Ηρόδ. 1. 62· στέφος ἐξεπέτασσε (κατὰ Meineke ἐξεπάτασσε, κατὰ δὲ Piers. ἐξεκέδασσε ἐκ τοῦ 'Ησυχ.), τὸ διασκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους, Βίων 1. 88.

2) μεταρ., ἐπὶ κῶων ἐκπετασθεὶς, ὅπως παραδοθεὶς εἰς τὴν εὐθυμίαν, Εὐρ. Κύκλ. 497· πρβλ. **ἐκπεπταμένως**.

**ἐκπέτασις**, εὐς, ἡ, ἐξάπλωσις, Πλούτ. 2. 564Β, Εὐστ. 'Οδ. σ. 1965, 19.

**ἐκπέτασμα**, τό, τὸ ἀναπεπταμένον, «ἐξεδιπλωμένον»: ἐπιγραφὴ βιβλίου τινὸς τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9, 48.

**ἐκπετασμός**, οὐ, ὁ, ἐκπέτασις, ἐξάπλωσις, Ν. Χων. σ. 157. 7, ἔκδ. Β.

**ἐκπετέω**, καταπίπτω, αἱ δὲ τινὰ κα γήρα ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτῳντι (ἐπὶ δένδρῳ) Πίνακ. 'Ηρακλειωτ. 1130-114.

**ἐκπετήσιμος**, ὄν, δυναμένος νὰ πετάξῃ ἐκ τῆς φωλεᾶς, ἐπὶ νεοσσῶ ἀπὸ περοφυλάσαντος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1355, Αἰλ. π. Ζ. 2. 43: μεταρ. ἐπὶ κόρης ἐπιγάμου, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 500.

**ἐκπέτομαι** ἢ -πέταμαι ('Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 6., 5. 22, 12): μέλλ. -πετήσομαι Εὐρ. 'Ηλ. 944, 'Αριστοφ. Σπ. 208· ὁρ. ἐξεπτόμην ἢ -ἄμην ὁ αὐτ. 'Ορν. 788, ἄλλ' ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ ἐξέπτειν, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 98, Βατραχμ. 211· περὶ τοῦ ὁρ. ἐξεπετάσθην ἴδε πέτομαι· «ἐπετώ», πέτω καὶ φεύγω.

**ἐκπεύδομαι**, = ἐκπυνδομαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 954· ἄλλ' ἴδε 'Ερμάνων.

**ἐκπεφύται**, παθ. μετοχ. τοῦ ἐκφύω.

**ἐκπέφας**, εὐς, ἡ, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐντελὲς ὀριμάζειν, 'Αριστ. π. Χρωμάτ. 5. 23.

**ἐκπήγνυμι**, ἢ -ῶω: μέλλ. -πήξω, κάμνω τι στερεόν, τραχύ ἢ ἀναίσθητον, ἀπονάρκω, Πλούτ. 2. 978C· κυρίως ἐπὶ πάγου, παγῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 2:— Παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχύς ἢ «πήξω», Στράβων 317· παγῶν, «ἐξαπαγιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 13, 2.

**ἐκπηδᾶω**: μέλλ. -πηδήσομαι Λουκ. Ζευξ. 8, καὶ -ῆσω 'Αππ. 'Ιδριχ. 20:— πηδῶ ἔξω εἰς, ἐφορμῶ, ἐς τὴν θάλασσαν 'Ηρόδ. 1. 24., 8. 118 (ἐνθα τὰ ἄριστα χειρόρ. ἔχουσιν ἐκπηδῆσαι ἀντὶ -πηδᾶν): ἐπὶ τινα Λυσ. 97. 27. 2) κάμνω ἔξωδον, ἐξορμῶ, Λατ. excurrere, Ξεν. 'Αν. 7. 4, 16· ἐκπ. ἐκ τῆς πόλεως, ἐκφεύγω ἐκ ..., Μένανδ. ἐν «Περὶ θίλα» 3· μεταρ., ἐκπ. ἐκ τῶν τεχνῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 495D. 3) ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι, εὐδουσαν ἐκπ. Σοφ. Τρ. 175· πάλλωμαι, 'Αρισταιν. 2. 5.

II. τινάσσομαι ἔξω, ἐξέρχομαι βιαίως τῆς θέσεώς μου, σπόνδυλος ἐκπ. 'Ιππ. π. 'Αθρ. 811· ἐκφεύγω, δραπέτευω, ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 1. 43, 1.

**ἐκπήδημα**, τό, τὸ ἐκπηδᾶν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, ὕψος, λίαν ὕψηλόν πρὸς ἐκπήδησιν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1376.

**ἐκπήδησις**, εὐς, ἡ, τὸ πηδᾶν ἐκ τινος μέρους, ἐν ὕψει Πλάτ. Νόμ. 815Α.

**ἐκπηνητικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐκπηγνύων, πηνητικός, ἄηρ Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 14, 7.

**ἐκπηνίζομαι**: μέλλ. -οῦμαι, κλώθω, ἐξάγω πῆνον, κλωστήν, οἱ ἀράχαι φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πολὺ ἐκπ. 'Αριστ. Προβλ. 26. 61· μεταρ., ἐπὶ συνηγόρου, αὐτοῦ ἐκπηνιέται ταῦτα, θὰ ἐξεκλίσθῃ (θὰ ἀραιρῆσθαι διὰ τεχνασμάτων) ταῦτα παρ' αὐτοῦ, 'Αριστοφ. Βάτρ. 578.

**ἐκπήξεις**, εὐς, ἡ, τὸ πηξίμον, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 14, 1, πρβλ. παγετός.

**ἐκ-πήχυς**, υ, ἐξάπηχυς, κατὰ Φρύν. (412) βέλτιον: ἐξπηχυ.

**ἐκπιάζω**, ἐκπίασμα, τό, μεταγεν. τύποι ἀντὶ ἐκπιέζω, ἐκπίεσμα 'Ησυχ.

**ἐκπιδύομαι** [ὑ], ἀποθ., ἐκρέω, ἐκβλύζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815, κατὰ Schütz ἀντὶ ἐκπαιδεύεται, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: «εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται τὰ κακά».

**ἐκπιέζω**: -ῶω, πιέζω τι ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὑγρὸν, σπόγγος ἐξ ὕδατος θερμοῦ ἐκπιεσιμένος 'Ιππ. π. Αἰαίτ. 'Οξ. 387· ἐξάγω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ, τοῦς προσβάλλοντας Πολύβ. 18. 15, 3· παθ. διὰ τῆς πίεσεως ἐξέρχομαι, 'Αριστ. π. Κόσμ. 5. 10· ἔλκος ἐκπιεσιμένον, προκύπτειν ἔξω τοῦ δέρματος, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 767. — Παρὰ μεταγεν. **ἐκπιέζω**. **ἐκπίεσις**, εὐς, ἡ, τὸ ἐκπιέζειν, ἐκθλίβειν, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 25.

**ἐκπίεσμα**, τό, τὸ διὰ τῆς πίεσεως ἐκρέον ὑγρὸν, δαφνίδιον ἐκπίεσμα Γαλην. π. Συνθ. Φαρμ. Β' τ. 13, σ. 371, 372, 375, ἔκδ. Charit., τὸ μένον μετὰ τὴν ἐκπίεσιν, Διοσκ. 4. 160, 'Αθην. 56D, πρβλ. 'Ετυμ. Μ. σ. 261, 20.

**ἐκπίεσμός**, ὁ, = ἐκπίεσις, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 6, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 101.

**ἐκπιεστήριον** (ἐνν. ὄργανον), τό, πιεστήριον, Πολυδ. Γ', 135.

**ἐκπιεστός**, ἡ, ὄν, ἐκπιεσιμένος· ἐκπ. ξύλα, ξύλα σχισθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας, 'Αριστ. Προβλ. 16. 8, 9.

**ἐκπικράζομαι**, παθ., = ἐκπικρῶμαι, 'Ιππ. 601. 3.

**ἐκπικραίνομαι**, πικραίνομαι, πρὸς τι Διον. 'Αλ. 'Εκλογ. 17. 8· ἐπὶ τινι 'Αθην. 351D, κτλ.

**ἐκπικρόδομαι**, παθ., γίνομαι πολὺ πικρὸς, 'Ιππ. 'Αφ. 1249, 'Αριστ. Προβλ. 4. 29, Θεοφρ.

**ἐκπικρός**, ὄν, λίαν πικρὸς, κατάπικρος, 'Αριστ. Προβλ. 4. 29.

**ἐκπικρῶναι**: μέλλ. -πλήσω, γεμίζω τι ἐντελῶς, κρατῆρος Εὐρ. Κύκλ. 388· ἐκπ. κρατῆρα δρόσου ὁ αὐτ. 'Ιων 1194.

2) κορέννυμι, ὀμματ' ἐξεπιπλάμην Εὐρ. 'Ανθρ. 1087· ἐκπλήσῃ τὴν φιλοκλίαν Θουκ. 3. 82 Bekk. (ἄλλ. ἐμπ-):— Παθ., ὥς ἐξεπλήσθη [ἡ νόσος], ἐχορτάσθη, Σοφ. Φ. 759.

III. ἐκπληρῶ, ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἐωυτοῦ, ἐξεπλήρωσε τὴν μοῖράν του, 'Πρόδ. 3. 142· ἐκπ. τὸν ὄνειρον τὴν φήμην ὁ αὐτ. 1. 43· ἐκπ. τὸν νόμον ὁ αὐτ. 1. 199, 4. 117· πέμπτον γονεὸς ἀμαρτάδα ἐξέπλησε, ἀπέτινε τὴν ποιήν τῆς ἀμαρτίας τοῦ Γύγου, ὁ αὐτ. 1. 91· ἀράς.. ἔοικεν ἐκπλήσῃ θεός, ἐκπληρώσαι, Εὐρ. Φοῖν. 1426.

IV. συμπληρῶ, τελειώνω, ἐνισταὶν ἐξέπληρῶν Σοφ. Τρ. 253· ἱερὰ τ' ἐξεπιπλάσαν Εὐρ. 'Ικ. 722· οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἡμέρας διηγούμενη σοι πάντα κατὰ σειρὰν δὲν θὰ ἤνυνάμην νὰ συμπληρώσω τὴν διήγησιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430· μοχθήματα, κίνδυνον, δρόμον, βίον, κτλ., Εὐρ. 'Ελ. 735. κτλ.

πανταχοῦ γὰρ ἄσπεως ζήτων νιν ἐξέπλησα, ἐτελείωσα τὴν ἀναζητήσιν αὐτῆς ἀπαν·αχοῦ, Εὐρ. 'Ιων 1108, πρβλ. Πόρσιωνα εἰς Εὐρ. 'Ορ. 54.

V. συμπληρῶ ποσὸν τι, ἐκπλ. τὸ ἔλλειπον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39· τὸ ἱππικὸν αὐτῶν 6. 1, 26.

**ἐκπλήρημι**, πυρπολῶ, Θεόδ. Πρόδ. σ. 2.

**ἐκπλήνω** [τ]: μέλλ. -πλώω (ἴδε τὸ ἄλλοιον ῥῆμα πίνω)·— πίνω ἐκ τινος, πίνω ὅλον τὸ προσφερόμενον ποτόν, ῥοφῶ, μόνον ἐν τῇ 'Οδ., κατ' 'Επ. ὁρ., ὁ δὲ δέκτο (τὸ πλήρες οἶνον κισσούθιον) καὶ ἐκπιον 1. 353· ἐκπιον [τὸν κυκῶνα] Κ. 237· καὶ ἐν τῷ παθ. πρην., ὅσσα τοι ἐκπέποτι Χ. 56· τὸ τελευταῖον καὶ παρ' 'Ηρόδ. 4. 199· ὡσαύτως ἐκπίνους' αἰεὶ ψυχῆς.. αἶμα Σοφ. 'Ηλ. 785, πρβλ. 'Αντ. 532· δι' αἶμα' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς Αἰσχύλ. Χο. 66· ἐκπίνειν ὑστάτην πόσιν 'Αντιφῶν 113. 30· ὡσαύτως ἐπὶ κόρεων, κροτῶνων («τσιμπουριῶν») καὶ τῶν ὁμοίων, τὴν ψυχὴν ἐκπ. 'Αριστοφ. Νερ. 712· τὸ αἶμα 'Αριστ. Ρητ. 2. 20, 6.

2) πίνω ἕως εἰς τὸν πάτον, πλήρες ἐκπ. κέρας Σοφ. 'Αποσπ. 420· μὴ 'κπιεῖν ἄλλ' ἢ μίαν (ἐνν. κύλικα) Φερεκρ. ἐν 'Ευραν. νίδι 1. 9· ὄλην μύσας ἐκπινε 'Αντιφῶν ἐν «'Αγροίκῳ» 4· καὶ συχρὸν παρὰ κωμ. ὡσαύτως, ὡς ἐχιδνά μ' ἐξέπινες Σοφ. 'Αντ. 532.

3) μεταρ. ἐκπ. ὀλβόν Εὐρ. 'Ιππ. 626· τὰ χρήματα Πλάτ. Κωμ. «Δι' ἀφ' ἱερ.» 1· ἐκπ. ἄγρὸν 'Αλκίφρ. 'Αποσπ. 6.

4) προπίνω, «ἐξέπινον» ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γὰρ ἔστι τοῦτο προπίνειν 'Αθην. 498C.

**ἐκπιπράσκω**, πωλῶ, ἐκποιῶ. Δημ. 121. 6, Πολυδ. Ζ. 9.

**ἐκπίπτω**: μέλλ. -πεσοῦμαι: ὁρ. ἐξέπεσον: πρην. ἐκπέπτοκα: πίπτω ἐκ τινος, δίφρου, ἵππων 'Ομ.· ἀντὶ γων ἀπο Εὐρ. Φοῖν. 1193, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τόσον δὲ οἱ ἐκπεσε χεῖρὸς 'Ιλ. Ο. 465· θαλερόν δὲ οἱ ἐκπεσε δάκρυ, ἔπεσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, Β. 266:— ἀπολ., πίπτω ἔξω, Ψ. 467· πίπτω κάτω, ἐπὶ ξένδρῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 2, 7. — Μεθ' 'Ομ. κατὰ διαφόρους σγέσεις, συχναίς χρησιμεύον ὡς παθ. τοῦ ἐκβάλλω:

1) ἐπὶ ναυτιλλομένῳ, ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι εἰς τὴν θηρᾶν, Λατ. ejici, ἀναχθέντες δὲ ἐκ τῆς Κρότωνος οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῇσι νηυσὶ ἐς 'Ιηπυγίην 'Ηρόδ. 3. 138, πρβλ. Θ. 13· ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδην Εὐρ. 'Ελ. 409, πρβλ. 539· ἐκπ. πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 866D· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, ναυαγῶ, πίπτω ἔξω, Ξεν. 'Αν. 7. 5, 12· ἐπὶ φορτίῳ πλοίου, ῥίπτομαι εἰς τὴν θηρᾶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, αὐτῶν 13· ἐπὶ ἰχθύων, καταπλήγνυνται καὶ ἐκπίπτουσιν, ἐκβάλλονται εἰς τὴν θηρᾶν, 'Αριστ. π.



τά Ζ. 'Ιστ. 8. 19, 5· πρβλ. ἐκβάλλω I. 1.

τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου, χάνω τὴν περιουσίαν μου, «ξεπέφτω», Λατ. excidere, ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων 'Ηρόδ. 3. 14, πρβλ. Λυσ. 'Αποσπ. 2. 2· ἐκ τῶν περὶ φῶν ἐκπεπτωκότα 'Ισοκρ. 184C· τυραννίδος ἀρχῆς, κράτους Δίσχυλ. Πρ. 756, 757, 948· ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Θουκ. 8. 81.

3) ἐκδιώκομαι, [ἐκ τῆς ἀκροπόλεως] 'Ηρόδ. 5. 72· ἰδίως ἐπὶ ἐξοριζομένων, ἐκπ. ἐκ τῆς πατρίδος, Λατ. excidere patria, ὁ αὐτ. 1. 150, πρβλ. 6. 121· ἐκπ. χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766, πρβλ. Αἴ. 1177· ἐκπ. πολέμῳ ἢ στάσει Θουκ. 1. 2· γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον 'Αριστοφ. Πλ. 244· ὑπὸ τινος, ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων 'Ηρόδ. 8. 141, πρβλ. Θουκ. 4. 66· πρὸς τινος Δίσχυλ. Πρ. 948, Σοφ. 'Αντ. 679· — ἐν Θουκ. 7. 50, ἢ πρὸθ. ἐς φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη πρβλ. ἐκβάλλω I. 2.

4) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 784, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκὸς, νεκροῦμαι καὶ ἐκπίπτω, ὁ αὐτ. π. 'Αγμ. 769· οὕτως, ἐκπ. ὀδόντες, πτερὰ 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 55, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 12, 5, κτλ.

5) ἐπεξέρχομαι, ἐκθοῦμαι, ἐξορμῶ, 'Ηρόδ. 9. 74· ἐκ τοῦ σταυρώματος Σεν. 'Ελλ. 4. 4, 11· ἀπολ., ὁ αὐτ. 'Αν. 5. 2, 17.

6) ἐξέρχομαι, πίπτω ἔξω, ἐπὶ ψήφων, ὁ αὐτ. Συμπ. 5. 10.

7) διαφεύγω, ἐκφεύγω, Θουκ. 6. 95.

8) ἐπὶ χρησμών ἐξερχομένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ, χρησμός ἐκπίπτει μοι, μεταδίδεται μοι, ἀνακοινοῦται μοι, Λουκ. Αἰξ. 43, κτλ.· κοινολογοῦμαι, δημοσιεύομαι, γνωστοποιεῖμαι, Πλάτ. 'Ἐπιστ. 314A, Πολύδ. 31. 8, 10.

9) παρεκκλίνω, ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ Σεν. 'Αν. 5. 2, 31· ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλάτ. Πολ. 495A· παρεκβαίνω, 'Ισοκρ. 250, ἐν τέλ.· ἐκπ. ἐκ τοῦ λόγου Δίσχιν. 32. 42.

10) ἐπὶ πραγμάτων, ἐκπέσσει με, με ἐξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 1, 17.

11) μεταπίπτω, εἰς ἄλλοτριον εἶδος Πλάτ. Πολ. 497B· εἰς τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· ἀπολ., κατανῶ εἰς τὸ μηδέν, 'Ἐπιστ. π. Ρωμ. Θ', 6.

12) ἐπὶ ἡθοποιῶν ἢ δραματικῶν ἔργων, ἐκσυρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. exprodi, Δημ. 315. 10, 'Αριστ. Ποιητ. 24. 7· οὕτω καὶ ἐπὶ ῥητόρων, Πλάτ. Γοργ. 517A, πρβλ. Φίληθ. 13D· πρβλ. ἐκβάλλω IV, συρίζω.

13) ἐπὶ δένδρων, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἐκσπᾶσαι κατέρρηνεν, ἐκ τῶν φονίκων ὁ ἴσαν ἐκπεπτωκότες Σενοφ. 'Αν. 2. 2, 10· πρβλ. ἐκβάλλω II. 2.

ἐκπίτνω, = ἐκπίπτω, θρόνων Δίσχυλ. Πρ. 912.

ἐκπλάγῃς, ἔς, (ἐκπλήσσω) ἐκπεπληγμένος, ἔντρομος, Πολύδ. 1. 76, 7, κτλ.

ἐκπλανῶ, ἐξαπατῶ· «ἐκπλανῶ» 'Ηούχ. ἐν λ. ἐξηπάτησεν.

ἐκπλάσσω, ἐντελῶς πλάσσω, 'Ιππιατρ. σ. 42, 21.

ἐκπλατύνω, πλατύνω πρὸς τὰ ἔξω, Σχόλ. εἰς 'Πλ. Ψ. 243· ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α'. σ. 378.

ἐκπλεθρίζω, «τὸ δὲ ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδὴν τις ἐν πλείω πρόσω τε ἅμα καὶ ὁπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐρ' ἐκτέρα χωρὶς καμπτῆς ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἐκάστοτε βραχύ, καὶ τελευτῶν εἰς ἐν καταστῇ βῆμα» Γαλην. 'Υγιεινῶν Λογ. Β', τ. 6, σ. 144, ἐκδ. Kühn. 414.

ἐκ-πλεθρος, ον, ἔχων μῆκος ἐξ πλείων, ἐκπλ. ἀγών = στάδιον, Εὐρ. 'Ηλ. 883· ἐκπλ. ὁρόμος ὁ αὐτ. Μήδ. 1181.—Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. 414.

ἐκπλεονάζω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ πλεονάζω, 'Αριστ. Προβλ. 5. 14, 3.

ἐκπλεος, ποιητ. ἐκπλεος, α, ον, 'Αττ. ἐκπλεως, ων.—ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, μετὰ γεν., δαιτός, βορᾶς Εὐρ. Κύκλ. 247, 416.

2) πλήρης, «σωστός», ἐπὶ ἀριθμοῦ στρατιωτῶν, ἱππεὶς ἐκπλεω.. εἰς τοὺς μυρίους Σεν. Κύρ. 6. 2, 7· ἄφθονος, πολὺς, αὐτόθι 1. 6, 7.

ἐκ-πλευρος, ον, ἔξ ἔχων πλευράς, Φρύν. 412.

ἐκπλέω: μέλλ. -πλεύσομαι: 'Ιων. ἐκπλώω: ἀόρ. -πλώωσα. 'Αποπλέω, ἀπαίρω, «κάμνω πανιὰ» 'Ηρόδ. 6. 5, κτλ., Τραγ., κλ.· τῆσδ' ἐκπλ. χθονὸς Σοφ. Φ. 1375· ἐκ τῆσδε γῆς αὐτόθι 577· ἐκπλ. εἰς.. 'Ηρόδ. 6. 22, κτλ.· κατὰ τι, εἰς ἀναζήτησιν τινος, ὁ αὐτ. 2. 44, 152· ἐπὶ τινα, ἐναντίον..., Θουκ. 1. 37.—ἐπὶ ἰχθύων τρεφόμενων ἐν λίμναις, ἐπεὶ ἀν σφας εἰσὶν οἱ στροφοκῆσθαι, ἀγελήδων ἐκπλώουσι ἐς θάλασσαν 'Ηρόδ. 2. 93.

2) μεταφ., ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, ἔξω φρενῶν γίνεσθαι, ὁ αὐτ. 3. 155.

II. σπανίως μετ' αὐτ. τόπου, πλέων παρέρχομαι, παραπλέω, τὸ ἔθνος τὸν 'Ιχθυοφάγωνα 'Αρρ. 'Ιδ. 29. 7· ἐκπεπλευκότες Λυκόφρ. 1084, ἐνθα διάφ. γρ. ἐκπεπτωκότες, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 645—ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐν 'Ηρόδ. (5. 103) ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν 'Ελλάσποντον, ἴδε ἔξω I. 1. 6.

2) μετὰ συστολοῦ αἰτιατ., ἐκπλ. τὸν ὕστερον πλοῦν Δημ. 1186. 12.

III. μεταβ., ἐκπλ. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς, «βουλόμενοι νὰ ἐκπλεύσωσιν εἰς τὴν εὐρυχωρίαν καὶ ἐντεθεν ν' ἀποφύγουν τὰς ναῦς τῶν Πελοποννησίων» (Δούκας), Θουκ. 8. 102. Πρβλ. ἐξορμᾶω, ἐκποτάσσομαι.

ἐκπλεως, ων, 'Αττ. ἀντὶ ἐκπλεος.

ἐκπλήγησιν, ἐπίρρ. «ἐκπληκτικῶς» Σουΐδ.· πῖθανός ἐσθ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐμπλήγησιν.

ἐκπλήγνυμι, = ἐκπλήσσω, Θουκ. 4. 125.

ἐκπληκτικὸς, ῆ, ὢν, ὁ προξενῶν ἐκπλήξιν, Θόρυβος Θουκ. 8. 92· ἐκπλ. τοῖς ἐχθροῖς Σεν. 'Ιππαρχ. 8. 18· ἐκπληκτικώτερον 'Αριστ. Ποιητ. 25, 8.—'Επίρρ. -κῶς, μετ' ἐκπλήξεως, Πολύδ. 10. 5, 2· φοδερῶς, Διόδ. 14. 25· ὑπερβ. -ώτατα, Αἰλ. π. Ζ. 11. 32.

ἐκπληκτος, ον, ὁ ἐν ἐκπλήξει διατελῶν, ἐκπεπληγμένος, Λατ. percussus, Λουκ. 'Ερμότ. 18.—'Επίρρ. -κτως, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22.

II. καταπληκτικός, 'Ορφ. 'Υμν. 38. 10.

ἐκπλημυρῶ, ἐκρέω θαφίλως, ἐν ἀφρονίᾳ, ἐπὶ ναμάτων πηγῆς, Φιλόστρ. 868.

ἐκπλήξεις, εως, ῆ, (ἐκπλήσσω), τὸ ἐκπλήττεσθαι, ὡς καὶ νῦν, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 290, Πλάτ., κτλ.· ἐκπλ. κακῶν, τῆμος προεργόμενος ἐκ δυστυχμάτων, Δίσχυλ. Πέρσ. 606 (ἴδε ἐν λέξει ἀφασία)· ἐκπλ. παρέχειν, εἰς ἐκπλ. καθιστάναί 'Αντιφῶν 130. 5, Θουκ. 4. 55, 6. 36· ἐκπλ. ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. 4. 34.

II. πᾶν ἰσχυρὸν πάθος, ἐπιθυμία, Πολύδ. 3. 81, 6.

ἐκπληρῶ, = ἐκπλήμπνημι, ἐντελῶς γεμίζω, τινι.., Εὐρ. Φοῖν. 1135.

2) συμπληρῶ ἀριθμὸν τινά, ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκείνησιν 'Ηρόδ. 7. 186· ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν ἐς τὰς.. τριηκοσίας ναῦς ὁ αὐτ. 8. 82· δέκατον ἐκπληρῶν ὅχον, ἀποτελῶν τὸ δέκατον ἄρμα, Σοφ. 'Ηλ. 708· ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς διαγίλλους Σεν. Κύρ. 5. 3, 24.

3) πληρῶ ναυτῶν, βάλλω πλήρωμα εἰς τὸ πλοῖον, πολλὰς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8.

4) ἐκπληρῶ, ὑπόσχεσιν, χάριν 'Ηρόδ. 5. 35.. 8. 114.

5) ἀποτίνω, πληρῶν ὁλόκληρον, τὸ χρέος Πλάτ. Νόμ. 958B.

II. λιμένα δὲ Ναυπηλεῖον ἐκπληρῶν πλάτη, κατέχων, Εὐρ. 'Ορ. 54, ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν ἄλλως· ὁ W. Dindorf. προτείνει τὴν ἐρμηνείαν: «πληρῶν τὸν λιμένα διὰ τοῦ στόλου του» (ἴδε Πόρσωνα ἐν τόπῳ).

ἐκπλήρωμα, τό, πλήρωμα, γέμισμα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιεῖν ὄντα 'Ιππ. π. 'Αέρ. 785: τυλεῖον, «μαξιλαράκι» ὅπερ ἔθετον ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὁ αὐτ. Μοχλ. 848.

ἐκπλήρωσις, πλήρωσις, γέμισμα ἕως ἄνω, συμπλήρωσις, 'Αρέσας (ἢ Αἰσάρας ἢ 'Ισάρας) παρὰ Στοβ. ἐν 'Ἐκλογ. τ. 1, σ. 850, κόρεσις, τῶν ἐπιθυμιῶν Διον. 'Αλ. 6. 86.

ἐκπληρωτέον, δεῖ ἐκπληροῦν, Πλανοῦδ. παράρρ.

ἐκπληρωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκπληρῶν, Δίων Κ. 88, 24.

ἐκπληρωτικός, ῆ, ὢν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁ συντελῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν, Φίλων τ. 1, σ. 685, 45.

ἐκπλήσσω, 'Αττ. ἐκπλήττω: μέλλ. -ξω, ἐκπρόω, ἐκδιώκω, ἐκ δ' ἐπληγέ μου τὴν αἰδῶ Δίσχυλ. Πρ. 134· ὅς (ἐνν. κεραυνός) αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν.. κομπασμάτων αὐτόθι 360, πρβλ. Εὐρ. 'Ιωνά 635· ἐκβάλλω, ἀποπέμπω, ἢ τέρψις ἐκπλήσσει τὸ λυπηρὸν Θουκ. 2. 38· φόδος μνήμην ἐκπλ. αὐτόθι 87.

II. φέρω τινά ἐς ἐκπλήξιν, ἐκπλήττω, τρομάζω, 'Οδ. Σ. 231 ἐν τμήσει· ὁ φόδος ἐκπλήσσει τῶν 'Αντιφῶν 115, 30· ὁ μ' ἐκπλήσσει λέγειν, με τρομάζει, Εὐρ. 'Ορ. 549:—ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ πλείστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ παθ. ἀόρ. ὁ', 'Ἐπ. ἐξεπλήγησιν (ἴδε κατωτ.), 'Αττ. ἐξεπλάγησιν [α]· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἀόρ. α' ἐξεπλήγησιν Σοφ. Τρ. 386, Εὐρ. Τρω. 183, μετὰ παθ. πρkm. ἐκπεπληγμένος Δίσχυλ. Πέρσ. 290, Σοφ., κλ.:—γίνομαι ἐντρομος, τρομάζω, ἐκπλήττομαι, κυρίως ἐκ φόβου, ἐκ γὰρ «πλήγη φρένας» 'Πλ. II. 403, πρβλ. Ν. 394· ἡνίοχοι δ' ἐκπλήγησιν Σ. 225· μετὸ μετοχ., ἐκπεπληγμένον κείνων βλεπόντες Σοφ. Ο. Τ. 922, πρβλ. 'Αντ. 433, κτλ.· ἐκπληγῆναι τινι 'Ηρόδ. 1. 116, κτλ.· ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. 3. 64· διὰ τι Θουκ. 7. 21· ἐπὶ τινι Σεν. Κύρ. 1. 4, 27· πρὸς τι Πλουτ. Θεμ. 19, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐκπληγῆναι τινα Σοφ. Φ. 226, 'Ηλ. 1045· ἡμᾶς δ' ἄν.. μάλιστα ἐκπεπληγμένοι εἰεν Θουκ. 6. 11, πρβλ. 3. 82.

2) ἐν γένει ἐπὶ ὑπερβολικοῦ πάθους, προξενῶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, 'Αριστοφ. Πλ. 673· κατατιτρώσκομαι κέντροις ἔρωτος Εὐρ. 'Ιππ. 38, Μήδ. 8· χαρὰ δὲ μὴ 'κπλαγῆς φρένας Δίσχυλ. Χο. 233, πρβλ. Σοφ. Τρ. 629· ἐπὶ θαυμασμοῦ, Δίσχιν. 19. 4, κτλ.· μετ' αὐτ. πράγματος, ἐκπληγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθὰ 'Ηρόδ. 9. 82, πρβλ. 3. 148.

3) εἴς τι ἐκπλήττειν Πολύδ. 24. 4, 11.

ἐκπλινθεύω, ἀφαιρῶ τὰς πλίνθους, «ἐκπλινθεύσας» ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους· 'Ισάσις παρ' 'Αρποκρ.

ἐκπλήσσομαι, παθ., ἀνοίγομαι, χαίνω, ἐπὶ τραύματος, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 767, π. 'Αέρ. 789.

ἐκπλοκή, ῆ, «εὐμπερδεύμα» μεταφ., ἐκφυγή, διαφυγή, 'Αρτεμίδ. 4. 59.

ἐκπλοος, συνκρ. -πλους, ὁ, τὸ ἐκπλεῖν, ὅταν ἐκπλήτῃ τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος, Δίσχυλ. Πέρσ. 385· ποιεῖσθαι ἐκπλ. = ἐκπλεῖν, Θουκ. 1. 65, κτλ.· πρβλ. ἐκπλέω I· βιάζεσθαι τὸν ἐκπλ., διὰ βίας ἐκπλεῖν, ὁ αὐτ. 7. 70· εἰσπλοος καὶ ἐκπλ., τὸ δικαιῶμα τοῦ εἰσπλεῖν καὶ ἐκπλεῖν, Σουλ. 'Επιγρ. 2675a.

II. τὸ σκάμα λιμένος πρὸς εἰσόδον καὶ ἐξόδον, Δίσχυλ. Πέρσ. 367, Σεν. 'Ελλ. 1. 6, 18.

ἐκπλύνω[ν], πλύνων ἀποβάλλω, ἰδίως πλύνων ἐκβάλλω χρώματα ἐξ ὑφασμάτων, ἵνα.. μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν Πλάτ.



Πολ. 430Α· ἐκπλύνασθαι τὴν οἰσπώτην, ἀποβαλόντες διὰ τῆς πλύσεως τὴν κόρον ἢ τὸν ῥύπον, Ἀριστοφ. Λυσ. 575.—Παθ., τὰ δὲ ζῶα οὐκ ἐκπλύνεσθαι, τὰ ζωγραφήματα δὲν ἐξαλείφονται διὰ τῆς πλύσεως, Ἡρόδ. 1.203. II. πλύνω καὶ καθαρῶς ἐντελῶς, θναίοι μὲν τῶν, εἴ τις ἐκπλύνει σε Ἀριστοφ. Πλ. 1062 τὸν σαπέρην οὗτο· Ἀποσπ. 546· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 4. 73.

**ἐκπλύνω**, εὖ, ἢ, διὰ τῆς πλύσεως ἀποκαθαρίζω, Πλῦν. ἐν λ. στρουθίων· ὡσαύτως, **ἐκπλύνω** παρὰ Γερμ. Κων/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 109 r<sup>o</sup>.

**ἐκπλῦτος**, ον, ὁ ἐκπλυνόμενος, ὁ ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρωμάτων, Πλάτ. Πολ. 429Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 23.—μεταφ., ἐκκαθαρμένος, μίσμα δ' ἐκπλ. πέλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 281· ἐκπλ. τὸ μιαν-θὲν Πλάτ. Νόμ. 872Ε.

**ἐκπλῶω**, ἴων. ἀντὶ ἐκπλέω.

**ἐκπνέω**, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκπνέω.

**ἐκπνευματώω**, μεταβάλλω εἰς πνεῦμα, ἀτμὴν ἢ ἀέριον, Ἀριστ. Προβλ. 1. 53, Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 292D.—Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀτμὴν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 54., 26. 33., 33. 15, κ. ἄλλ. II. κάμνω ἢ ἀρίνω νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀήρ, ὡς π. χ. ἐκ κύστεως ἢ ἀσκού, Πλουτ. 2. 39D. III. ἐν τῷ παθ., φουσκώνομαι διὰ τοῦ φυσήματος, Θεόφρ. π. Φυτ. Διτ. 4. 9, 3.

**ἐκπνευματώσις**, ἡ, ἐκπνευσίς, ἐκπνοή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 114.

**ἐκπνεύσις**, εὖ, ἢ, ἐκπνοή, ἀντίθ. τῷ εἰσπν-, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 9, 4, κ. ἄλλ.

**ἐκπνέω**, Ἐπ. -πνεύω, μέλλ. -πνεύσομαι ἢ -οῦμαι.—ἐξάγω πνοήν, ἐκπέμπω, πνεῦμα ἐκπν., ἀντίθετον τῷ ἀναπνέω καὶ ὡ-περ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνέει τε καὶ ἀναπνέει ῥέον τὸ πνεῦμα, οὕτω κτλ., Πλάτ. Φαίδων 112B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 6, κ. ἄλλ.· κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα Αἰσχύλ. Πρ. 359· ἐκπν. ἀράς τιτι Εὐρ. Φοίν. 876· ἐκπν. θυμὸν ὁ αὐτ. Βάκχ. 620, πρβλ. Ρήσ. 786. 2) βίον ἐκπν., πνεῖν τὸ ὕστατον, ἀπο-θνήσκειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1493, Εὐρ. Ἑλ. 142· ἐκπν. ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1163· καὶ μόνον; ὕψ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Σοφ. Αἴ. 1026· πρὸς τινα Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 885.—ὡσαύτως, κόπτεται ἢ ἀναπνοή μου, ἐπὶ σταδιοδρομούντος, Ἀριστ. Ρήτ. 3. 9, 2.

II. ἀπολ., παύομαι φυσῶν, γίνομαι γαλήνιος, [ὁ δῆμος] ἴσως ἂν ἐκπνεύσει Εὐρ. Ὀρ. 700· τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέ-πνευκε καὶ λελογήκεν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 942.

2) πνέω πρὸς τὰ ἔξω, ἐπὶ ἀνέμῳ, ἔσωθεν ἐκπν. Ἡρόδ. 7. 36· ἐκ τοῦ κόλπου Θουκ. 2. 84, πρβλ. 6. 104· ἐκρήγνυμαι, ἐξορῶ, ἐπέρομαι, σμικροῦ νέφους... ἐκπνεύσας μέγας χειμῶν Σοφ. Αἴ. 1148.

**ἐκπνοή**, ἡ, τὸ ἐκπνέειν, ἐκπνευσίς, ἀντίθετον τῷ ἀναπνοῇ, Πλάτ. Τίμ. 78Ε, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 3· τῷ εἰσπνοῇ Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3· θανάσιμοι ἐκπνοαί Εὐρ. Ἰππ. 1438. II. πνοή ἀέρος· ἐκ τινος μέρους, αὖρας δὲ τὰς ἐξ ὕγρου φερομένας ἐκπνοάς Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 10.

**ἐκπνοός**, ον, συνγρ. -πνοός, ουν, ἄνευ πνοῆς, ἄπνοος, Στρά-βων 650. II. ἐκπνέων, ἐκφυσῶν, Ἰππ. 1190Α· ἐκπν. τινός, ἐκπέμπων δαμῆν, ἢ τε μύρων ἐκπνοος ἀμπεχόνῃ Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 596C.

**ἐκποδών**, ἐπέρρ., (ἐκ ποδῶν) ἀντίθετον τῷ ἐμποδών, μακρὰν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, μακρὰν, ἐκπ. ἀπαλλάσσεσθαι, ἀπέρχεσθαι, Ἡρόδ. 8. 76· ἐκπ. σταθῆναι Αἰσχύλ. Χο. 20· ἀπο-στῆναι Εὐρ. Ἑλ. 1023, κτλ.: ἐκπ. εἶναι Ἡρόδ. 5. 35· γίγνεσθαι, ἀπείναι, οἰχεσθαι, κτλ.· Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 38, κτλ.· ἐκπ. ἔχειν, ἄγειν τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 344, Σοφ. Ἀντ. 1321· ἔαν Ἀριστοφ. Ἀγ. 305· ἀπαγε σεαυτὸν ἐκπ., «ἐξουμπίσου», ὁ αὐτ. Βάτρ. 853· ἀπολ., ἐκποδών, «ἔξω ἀπὸ τῆς μέσης», ὁ αὐτ. Ἀγ. 240, Σρ. 1341· μετὰ δοτ., γεραίᾳ δ' ἐκποδών χωρήσομαι, θ' ἀποσπρῶ ἀπ' ἐμ-πρὸς τῆς, Εὐρ. Ἑκ. 52, κτλ.· ἐκπ. στήναι τιτι Θουκ. 1. 40· ἐκ-ποδών εἶναι νείρις Εὐρ. Ἰκ. 1113· πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 37· ἐκποδών ποιεσθαι τινα ἢ τι, «βγάζω ἀπὸ τῆς μέσης», Σεν. Κύρ. 3. 1, 3, Ἰσοκρ. 76Ε, κτλ., ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδών λέγω, τοῦτο μὲν τοῦ μελῆματος λέγω ὅτι οὕτως ἀπηλλάγην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 453—μετὰ γεν., ἐκπ. χθονός, μακρὰν αὐτῆς, Εὐρ. Φοίν. 978· ἐκπ. εἶναι ἢ ἔχειν τινα, εἶναι ἢ διατελεῖν μακρὰν τινος, Σεν. Κύρ. 5. 4, 34, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1226· τὸ μὲν σὸν ἐκπ. ἔστω λόγου, μακρὰν ἀπὸ τοῦ λόγου μου, ὁ αὐτ. Μῆδ. 1222.

**ἐκποθεῖν**, ἐπέρρ., ἐκ τινος μέρους; μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ριδ. Γ. 262· ἐκποθε Κόιντ. Σμ. 9. 420., 14. 74.

**ἐκποιέω**, ποιῶ τι ὡς ἀποκαρῶν ἀπ' ἐμοῦ: 1) δίδω ἔξω τέκνον, δίδω αὐτὸ ὅπως υἱοθετηθῇ ὡς τέκνον, Λατ. dare adoptivum, ἀντίθετον τῷ εἰσποιέω, Δίων Κ. 60. 33.—Παθ., ἂν ἐκ-ποιήθῃ Ἰσαῖ. 66. 4, πρβλ. Δίων Κ. 38. 12· ἴδε ἐκποιήτος.

2) ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ, Φερεκρ. ἐν Ἰπνῶν. 3. 3) ἀποσπερ-μαίνω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 10. 5, 2.

4) ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ γένω, Ἀριστοφ. Ἀγ. 255, πρβλ. Εἰρ. 708. II. συμπληρῶ, τε-λειώνω, τελειώνω ἐντελῶς, ὡς τὸ ἀπεργάζομαι, Ἡρόδ. 2. 125, 175· τὰς ὁδοὺς παροικοδομήμασι καὶ γεφύραις.. ἐξεποίησε; ἐτε-

λοιοποίησε διὰ .., κτλ., Δίων Κ. 68. 15· μετὰ γεν. τῆς ὕλης, Πα-ρίου λίθου τὰ ἐμπροσθε ἐξεποίησαν, ἐποίησαν ὅλον τὸ πρόσω-πον ἐκ λίθου Παρίου, Ἡρόδ. 5. 62· πρβλ. ἐκπονήω I. III. ἀμεταβ., εἶμαι ἀρχετός, ἀρμόζω, Θεόφρ. π. τὰ Φ. Ἰστ. 1. 14, 2.—ἀπρως, ἐκποιεῖ, ἐπαρκεῖ, ἀρμόζει, Ἰππ. Προορ. 84, Λυσ. παρὰ Πολ-ύδ. Θ'. 154.

**ἐκποιήσις**, εὖ, ἢ, ἀποβολή, ἐκρῖσις, ἀποσπερματισμός, Ἡρόδ. 3. 109. II. ἐκδοσις τέκνου πρὸς υἱοθεσίαν, Πολυδ. Γ'. 178.

**ἐκποιήτος** παῖς, τέκνον δοθέν εἰς τινα πρὸς υἱοθεσίαν, ἐκπ. εἰς οἶκον τινος Ἰσαῖος 65. 41, πρβλ. Αἰσχίν. 56. 41.—Τὸ παι-δίον ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν σχέσει πρὸς τὸν φυσικὸν πατέρα αὐτοῦ, ἐσ-ποίητος δὲ ἐν σχέσει πρὸς τὸν θετὸν πατέρα. 2) ἀπεξενωμέ-νος, ἀπηλλοτριωμένος, τινός Ἰσαῖος 66. 3· κακῶς Πλουτ. 2. 563Ε.

**ἐκποιεῖν**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, Μάξ. Τύρ. 10. 2.

**ἐκποιέω**: μέλλ. Ἀττ. -ίω, ἀποσπῶ μαλλίον ἢ τρίχα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 567.

**ἐκπολεμέω**, ὡς τὸ ἐκπολεμῶ, ἐξάπτω, ἐρεθίζω τινα εἰς πό-λεμον κατὰ τινος, Ἰν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους Σεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· ἀνευ ἄλλης γραφ. καὶ ὁ Ἀρπ. ἀναφέρει τοῦτο τὸ χωρίον ὅπως εἴη ὅτι ὁ τύπος εἰς -έω ἔδωρετο προτιμότερος ὑπὸ τῶν γραμμ., ὅθεν ὁ Δινδ. διώρθωσεν ἐκπολεμήσαι ἀντὶ -ῶσαι ἐκ τινος χειρογρ. παρὰ Δημ., ἐνθα κατωτ. κινῶ εἰς πόλεμον, καθιστῶ πολέμιον, τινὰ πρὸς τινα Δημ. 11. 1., 30. 20: ταύτην τὴν σημασίαν δυνατόν ἐν ἔχῃ καὶ παρὰ Θουκ. 6. 91, καὶ τὰ ἐνθάδε χρήσιμα φανερώτερον ἐκπολε-μῆν, ἄλλ' ὁ Bloomfield ἐρμηνεύει: καὶ κατὰ τῶν ἐνταῦθα (δηλ. τῶν Ἀθηναίων) πρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν δραστηριώτερον τὸν πόλε-λεμον. II. ἔρχομαι εἰς πόλεμον πρὸς τινα, ἀλλήλους Πολυδ. 15. 6, 6.

**ἐκπολεμῶ**, καθιστῶ τινα πολέμιον πρὸς ἄλλον, περιπλέκω, ἐμ-θέλλω τινα εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 120· τινὰ πρὸς τινα Θουκ. 6. 77.—Μέσ., μέλλ. -ώσομαι (Ἰωσήφ. Πουδ. Πολ. 7. 10, 2), γίνο-μαι ἐχθρὸς τινος, ἐμβάλλομαι εἰς πόλεμον, τινὲς Ἡρόδ. 3. 66., 5. 73· ἀπολ., Θουκ. 8. 57. Πρβλ. ἐκπολεμῶ.

**ἐκπολεμώσις**, εὖ, ἢ, ἐχθροποίησις, Πλουτ. Αἰμίλ. 13.

**ἐκπολιέω**, συνδέω μετὰ τῆς πόλεως, ἐνώνω, Ἀριστείδ. 1. σ. 198.

**ἐκπολιόρκει**, ἐξαγαγῶς πολιορκουμένην πόλιν νὰ παραδοθῇ, ἀναγκάζω νὰ συνθηκολογήσῃ, Θουκ. 1. 94, 134, Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 3, κτλ.—Παθ., ἀναγκάζομαι νὰ παραδῶ, Θουκ. 1. 117· ἐκ Βυζαντίου ἐκπολιόρκεσθαι αὐτοῖσι 131.

**ἐκπολιτεύω**, μεταβάλλω τὸ πολίτευμα λαοῦ, διαθερίζω αὐτό, Ἑβδ. (Δ. Μακκ. Δ', 19).

**ἐκπομπεύω**, βαδίζω ὑπερηγάνως, βρενθίζω, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει Λουκ. π. Οἶκον 11, κ. ἄλλ. II. μεταδ., θεα-τρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω, παραδειγματίζω, τινὰ Δίων Κ. 77. 5.

**ἐκπομπή**, ἡ, τὸ ἐκπέμπειν, ἐξαποστέλλειν, ληστῶν Θουκ. 3. 51· ἀποικίων Πλάτ. Νόμ. 740Ε. II. διαζύγιον, διαζεύξις,

Ἀντιφῶν παρὰ Στωβ. 422. 2.

**ἐκπονήω**, ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω μετὰ κόπον, Λατ. elabo-rare, Σαπφώ 99, Πινδ. Π. 4. 421, Ἀριστοφ. Ὀρν. 379.—ὡσαύτως ἀνατρέφω, παιδεύω, ὡς ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλεῖα, Ψευδο-Εὐρ. Ἰ. Α. 209· κῆμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε (ἐξ ἐπόνησε Ahrens) σιδαρίῳ, μὲ κατεστήσε μαλακὸν ἐκ σιδηροῦ (ἐκ σκληροκαρπίου), Θεόφρ. 29. 24· ἐκπ. τινα πέπλοισιν, περικοσμεῖν, Εὐρ. Ἰππ. 632.—Παθ., κατασκευάζομαι, περατοῦμαι, τὸ ναυτικὸν μεγάλας δαπάναις ἐκπονηθὲν Θουκ. 6. 31· ἐκπεπονημένος οἶτος, οἶτος ἐντελὴς; ἐτοιμος πρὸς χρῆσιν, Σεν. Κύρ. 8. 2, 5· ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 7· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 529Ε.

2) ἀσκούμαι, γυμνάζομαι, τὰ πρὸς πόλεμον Σεν. Κύρ. 5. 1, 30· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 834D.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἐκπεπονησθαι τὰ σώματα Σεν. Κύρ. 3. 3, 57· ἐκπεπονημένοι, ὡς ἂν κράτιστοι εἴεν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 4, 28.

3) ἐκτελῶ, τάντεταλμένα Εὐρ. Ἰππ. 1648· ἐκπ. ἀέθλους Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Μῆδ. 241.—Παθ., ταῦτα δοῦν ἐν ἐτοῦν· μόλις ἐξεπονήθη Κρατῖνος ἐν ὁ Χείρωνισιν· 22.

4) πόνω κτώμαι τι, ἀκμὴ Αἰσχύλ. Ἰκ. 367· σωτηρίαν Εὐρ. Ἀποσπ. 729· βίον ὁ αὐτ. Ἰππ. 467, πρβλ. Ἰ. Α. 367· ἐκπ. ὅπως .., ὁ αὐτ. Ὀρ. 683.—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς θεοὺς ἐκπ. φράζειν, πείθειν, ἀναγκάζειν εἰπεῖν, ὁ αὐτ. Ἰων 375.

5) ἀπολ., υποβάλλω εἰς κόπον, τὸ σῶμ'. ἐκπονών ὁ αὐτ. Ὀρ. 653, Ἰκ. 318· ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας, πότεροι δὲ ἂν μάθωσιν ἱκανώτερον τῷ σωματι ἐκπονεῖν, οἱ παῖδες ἢ οἱ ἄνδρες; Σεν. Κύρ. 4. 3, 11.

6) ἀναζητῶ μετὰ κόπου, Εὐρ. Ἰων 1355, πρβλ. Ἀνδρ. 1052· ζητῶ τι ἐπιμελῶς, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 1514.

7) ἐπὶ τροφῇ, χωνεύω διὰ τοῦ κόπου ἢ τῆς ἐργασίας, Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Κύρ. 1. 2, 16· ἀπολ., ὁ αὐτ. Οἶκ. 11, 12.

8) προσπαθῶ νὰ προφυλάξω τι, τί τινος Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 581.

9) ἐργάζομαι τι, καλῶς ἐργάζομαι, νειοῖ δ' ἐκπονεοίντο ποτὶ σπόρον κτλ. Θεόφρ. 16. 94· ὕλην Πλουτ. Περικλ. 12.

10) ἐν τῷ παθ., φθειρομαι, Λατ. confici, Στράβ. 249· φροντίσιν ἐκπονεῖσθαι Πλουτ. Ὁδων 9.

**ἐκπονηρεύω**, διαθερίζω, Συνεσ. Ἐπιστ. 114.



ἐκπόρευμα, τό, τὸ ἐκ τίνος ἐκπορεύμενον, Ἀθαν. I. 208A, Διδ. Ἀλ. 753A.

ἐκπόρευσις, ἡ, τὸ ἐκπορεύεσθαι, ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, Κασάρ. 861, Γρηγ. Ναζ. II. 141B, Ἀμφιλ. 112C, Διδ. Ἀλ. 761A, 796B.

ἐκπορεύω, κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων Εὐρ. Φοίν. 1068, Ἦρ. Μαίν. 723.—μέσ., μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ., πορεύομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 8, κτλ.· εἰς τόπον ἐκπ. Πολύδ. 11. 9, 4· ὡσαύτως μετ' αὐτ. τόπου, ἐκπορεύομενοι τὸ βουλευτήριο ἀυτοῦ 8· προέρχονται, πηγάζω, περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιε'. 26.

ἐκπορθέω, = ἐκπέρθω, κυριεύω, λεηλατῶ, αἰχμαλωτεύω, σκυλεύω, Εὐρ. Τρω. 95, Λυσ. 127. 42, κτλ.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, καταστρέφομαι, γάνομαι, ὑπ' αὐτῆς ἐκπεπόρθηται τάλας Σοφ. Τρ. 1104, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 142. II. αποκομίζω ὡς λάφυρον, ὡς λείαν, τὰ ἐνόντα Θουκ. 4. 57.

ἐκπόρθησις, εὖς, ἡ, ἀλωσις, λαφυραγωγία, Στράβων 396.

ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, καταστρεφθεὶς, Εὐρ. Ίκ. 1223.

ἐκπορθμεύω, ἀπάγω διὰ θαλάσσης· ὁ Εὐριπίδης ἔχει τὸν παθ. πρkm. μετὰ παθητ. σημασίας, [Ἐλένη] ἐκπεπόρθηται χθονὸς Ἑλ. 1179· ἀλλ' ἐν μέσ. σημασία, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθημυται χθονὸς αὐτοῦ 1517.

ἐκπορίζω: μέλλ. Ἀττ. -ίω:—ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ἀδίκω Εὐρ. Βάκχ. 1042· φόνον εἰς τινα ὁ αὐτ. Ἰων 1114· καινὴν ἐκπ. μηχανὴν Ἀριστοφ. Σρ. 365· τὸ ἐυμίζερον ἐκστός Πλάτ. Πολ. 341D· ἐκπ. ὅπως... Ἀριστοφ. Λυσ. 421. II. προμηθεύω,

χορηγῶ, στέγγω πυρὸς μετὰ πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμὲ Σοφ. Φ. 299· ἀργύριον ὑμῖν Ἀνδοκ. 21. 42· ὅπλα τινὶ Θουκ. 6. 72· βίον Ἀριστοφ. Σρ. 1113· χρήματα, μισθὸν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30, Ἀν. 5. 6, 19, κτλ.—Μέσ., προμηθεύω δι' ἐμαυτὸν, λαμβάνω, τι Θουκ. 1. 82, 125, Πλάτ. Γοργ. 492A, κ. ἀλλ.—Πρβλ. καὶ Κόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 35.

ἐκπορνεύω, ἐπιτετατῶ, τοῦ πορνεύω, Ἑδδ. (Ἐξοδ. ΔΔ', 15), Ἐπισ. Ἰούδ. 7:—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολυδ. Γ', 126, Ἐκκλ.

ἐκποτάομαι, Ἰων. -έομαι, = ἐκπέτομαι, ἀποθ., ἐπὶ νιφάδων χιόνος, Διὸς ἐκποτέονται Ἰλ. Τ. 357· ἐπὶ φαντάσματος, φοιτᾶσι πεδ' ἀμαυρὸν νεκρὸν ἐκπεποταμένα Σαπφώ 68 [19]· μεταρ., πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; ποῦ ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου; Λατ. quae te dementia cepit? Θεόκρ. 11. 72, πρβλ. 2. 19. ἔκπουσι, ὁ, ἡ, = ἐξάπτω, Σουλ. Ἐπιγρ. 1606. 11 καὶ 54.

ἐκπραξις, εὖς, ἡ, εἰσπραξις, τὴν ἐκπραξιν τῶν δανείων Διδδ. 1. 79.

ἐκπράσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω, πράττω τι ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω. Λατ. efficere, τόδ' ἐκπράξασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 582, κτλ.· τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε... ὁ αὐτ. Πέρσ. 723· χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην Σοφ. Ἀντ. 303· δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ' Εὐρ. Ἑλ. 20· τὸν καλλίνικον... ἐξεπράξατε ἐς γόνον, ἐκάματε τὸ ἐπινίκιον ὕμνον νὰ λῆξῃ εἰς θῆρην, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1161.

II. εἶδω τέλος, «ἐξακάνω», φονεύω, καταστρέφω, Λατ. conficere, ὡς τὸ διεργάζομαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1275, Σοφ. Ο. Κ. 1659, Εὐρ. Ἑκ. 515.

III. ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, λαμβάνω, χρέος, Αἰσχύλ. Ίκ. 472· αἵματος δίκην Εὐρ. Ἦρ. Μαίν. 43· ζημίαν Πλάτ. Νόμ. 774E· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., χρήματα ἐκπρ. τινὰ Θουκ. 8. 108· τοὺς ταμίαις ἐκπρ. [τι] Πλάτ. Νόμ. 774E.—Παθ., ἔχω νὰ πληρώσω, μοι ἀπαιτοῦσι τι, Πανστ. 7. 12. 1.

2) τιμαρῶν, ἐκδικουίμαι, Σοφ. Ο. Τ. 377 (κατὰ τὸν Jebb ἐρμηνεύον, διαπράττω, ἀπεργάζομαι), Εὐρ. Μῆδ. 1305· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκπράσσεσθαι τὸν Δωριεὺς φόνον Ἡρόδ. 7. 158· ἐκπρ. τὸν φόνον πρὸς τινος αὐτοῦ.—Παθ., ἐκπραχθήσῃ δσ' ἐπραξας Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 128.

ἐκπράυνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πράυνω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 154, Πλούτ. 2. 74D.

ἐκπρεμνίζω, ἐκρίζνω, Δημ. 1073. 27, Φιλόστρ. Νεώτ. 869.

ἐκπρεπεία, ἡ, τὸ ἐκπρεπές, τὸ ἐξοχόν, λαμπρότης, Ταμβλ. Βίος Πυθ. 223.

ἐκπρεπής, ἐς, διαπρέπων, διαπρεπής, Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς... ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἥρωεσσιν Ἰλ. Β. 483· μία ἐκπρ. νίκη Πίνδ. Π. 7. 13· μεγέθει ἐκπρεπεστάτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 184· εὐνείειαν ἐκπρεπέα αὐτοῦ 442· εἰδος ἐκπρεπεστάτης Εὐρ. Ἀλκ. 333· ἐκπρ. φανεῖσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· ἐκπρεπέστερα ζῶα Ἀριστ. Φυσικῶν. 5. 12.—Ἐπίρρ. -πῶς, ἐξόχως, Πολύδ. 5. 59, 8, κτλ.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἔξω τοῦ πρέποντος Θουκ. 3. 55· οὕτως, ἐπίρρ. -πῶς, παραλόγως, ὁ αὐτ. 1. 38· ὑπερβ. -εστάτα Ξεν. Συμπ. 8. 31.

ἐκπρεπόντως, ἐπίρρ. = ἐκπρεπῶς, Δίων Κ. 74. 1.

ἐκπρέπω, ἐξέχω, διαπρέπω εἰς τι, τινὶ Εὐρ. Ἦρακλ. 597.

ἐκπρηξις, εὖς, ἡ, ἐκπύρωσις, Πλούτ. Λύσανδ. 12, Πλούχ.

ἐκπρησμός, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐκθρασμός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1243.

ἐκπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ ἐκπράσσω.

ἐκπρίασθαι, ἀορ. 6' (ἴδε \*πρίαιμαι), ἐξανοῦμαι, χρήμασι... κίνδυνον ἐκπρ. Ἀντιφῶν 136. 36, πρβλ. Λυσ. 178. 16· ἐκπρ. τοὺς κατηγόρους ὁ αὐτ. 159. 20· ἐκπρ. τὶ παρὰ τίνος Ἰσοκρ. 31B.

ἐκπρίζω, = ἐκπρίω, Γεωπ. 9. 11, 7.

ἐκπρίσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐκπρίειν, πρίονισμα, Παῦλ. Αἰγ. 6. 84.

ἐκπρισμα, τό, πριονίδι, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορᾶς 1. 2, 15.

ἐκπρίω, ἐντελῶς πριονίζω, κόπτω διὰ πρίονος, Θουκ. 7. 25· ἐπὶ ἐκπρίσεως ὁστού, Ἰππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐκπρόθεσμέω, εἶμαι ἐκπρόθεσμος, καθυστερῶ, Σχόλ. εἰς Δημ. 540. 21.

ἐκπρόθεσμος, ον, ὁ ἔξω τῆς προθεσμίας, τοῦ ὀφλήματος, τοῦ χρέους, Λουκ. Ἐρμῶτ. 80· ἐκπρ. τῶν ἐπτά ἡμερῶν, ἐπτά ἡμέρας ἀργότερα, ὁ αὐτ. Κρον. 2· ἐκπρ. τοῦ ἀγώνος, ὁ ὑπερβᾶς τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀρμοδίαν δι' ἀγῶνας, ὁ αὐτ. Ἀνάχαρ. 39· ἐκπρ. φιλοτιμήματα, τιμὰι προσφερόμεναι ὅτε πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, κατόπιν ἐορτῆς, ὁ αὐτ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 40· πένθος Φίλων 2. 169.

ἐκπροθρόσκω, ἐκπιδῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 344, Μανέθων 6. 33, ἐν τῇ μετοχ. ἀορ. ἐκπροθορῶν.

ἐκπροθυμέομαι, ἐπιτετ. ἀντὶ προθυμέομαι. Εὐρ. Φοίν. 1678.

ἐκπροθυμί, ἐκπέμπω, ἀέναον παγὰν ἐκπροτεῖσαι Εὐρ. Ἰων 119· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφαρμόζον, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐκπροικίζω, προικίζω, Φάλαρ. σ. 404.

ἐκπροκαλέομαι, μέσ., προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω πρὸς ἐμέ, ἐκπροκαλέσασθαι μεγάρων Ὀδ. Β. 400· ἐκ μεγάροιο Ὑμν.

Ὀρμ. εἰς Ἀπόλλ. 111· πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 354.

ἐκπροκρίνω, ἐκλέγω, προκρίνω, πόλεως ἐκπροκρίθεισα Εὐρ. Φοίν. 214.

ἐκπρολεῖπω, καταλείπω, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 515, πρβλ. Θέογν. 1136· αἰῶνα Σουλ. Ἐπιγρ. 3627. II.

ἀφίνω, φείδομαι, Ψευδο-Φωκ. 80.

ἐκπρομολεῖν, ἀορ. 6' (ἴδε βλώσχω), ἐξέρχομαι, λίμνης ἐκπρομολεῖν λεληγμένοι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1587.

ἐκπροπίπτω, καταπίπτω ἐκ τίνος μέρους, ὑψόθεν εἰς γαίαν Ὀρφ. Λθ. 319.

ἐκπρορέω, ἐκρέω ἐκ τίνος μέρους, Ἀνθ. Π. 9. 669, Ὀρφ. Λθ. 201.

ἐκπροσωπέω, ἀλλάσσω χαρακτῆρα, Εὐστ. Πονημάτ. 218. 24, ἀντιπροσωπεύω, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. σ. 282A.

ἐκπροτιμάω, τιμῶ ὑπὲρ πάντας, Σοφ. Ἀντ. 913.

ἐκπροφαίνω, ἐκδεικνύω, Ὀρφ. Ὑμν. 70. 7, ἐν τῷ ἀορ. 6' ἐκπροφανοῦσα.

ἐκπροφέρω, φέρω ἔξω εἰς τὸ φῶς, ἐφαρμόζον ἐν Μανέθωνι 6. 733.

ἐκπροφεύγω: μέλλ. -φεύξομαι, φεύγω μακρὰν ἀπὸ τίνος, τίνος Ἡλιδ. 8. 11· ἐκφεύγω, διαφεύγω, τι Ὀρφ. Λθ. 391, Ἀνθ. Π. 6. 218.

ἐκπροχέω: μέλλ. -χεῖω, ἐχέω πρὸς τὰ ἐμπρός, λοιβάς ἐκπροχέων Ὀρφ. Ἀργ. 573· ἐκπρ. ἱαχάν Ἀνθ. Π. 7. 201· ἀφίνω νὰ χυθῇ τι, νὰ πέσῃ, πλοκάμους αὐτοῦ 22· ὁσων δάκρυον Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 562. 6.

ἐκπτερόδομαι, κτῶμαι πτέρυγας, Ἰππ. 347. 19· δι. γραφ. ἐκπυροῦμενα, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ ἐννοία.

ἐκπτερύσσομαι, ἀποθ., κινῶ τὰς πτέρυγας, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται Λουκ. Μύας Ἐγκώμ. 1, διὰ γρ. πτερύσσηται.

ἐκπτήσω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, οἰκῶν με ἐξέπτασας (Δωρ.) Εὐρ. Ἑκ. 180.

ἐκπτοέω, = τῷ προηγ., Τζέτζ.:—Παθ. ἐκπλήττομαι, καταλαμβάνω ὑπὸ θαυμασμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 185, Πολύδ. 5. 36, 3· τὰς ψυχὰς ἐξέπτόνηντο, ἦσαν πολὺ τεθορυδημένοι, Ἡρωδιαν. 5. 4, 1.

ἐκπτύσμα, τό, τὸ ἐκπτυσθῆν, πτύαλον, πτύσμα, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 280 (ἴδε ἐν λ. ἐμπτύσματα).

ἐκπτύω: μέλλ. -ύσω, ὡσαύτως -ύσομαι [ῥ], Ἀνθ. Π. 5. 107· ἐκπτύω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην Ὀδ. Ε. 322, πρβλ.

Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἄνωτ.:—Ἐκστομίζω, διαδίδω ἀκρίτως, ἀπόρρητα Αἰλ. π. Ζ. 4. 44· ἐπὶ ἀποβολῇ ἡ ἐκτρώσεως, αὐτοῦ 12. 17.

II. πτύω εἰς δῆλωση ἀηδίας, Ἀριστοφ. Σρ. 792·—πτύω πρὸς τι, βδελύσσομαι τι, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. 8', 14.

ἐκπτύωμαι, τό, ἐξάρθρωσις, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 796.

ἐκπτύσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐκπίπτειν, ἡ διαφυγῇ, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 15, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 12, π. Ἀναπν. 20. 4· ἡ τῶν ὀψων ἐκπτ. ἀπὲς τοῦ ἡλίου ἐρχόμεναι ἀκτῖνες, ὁ αὐτ. Προβλ. 15. 6.

2) ἐξορία, Πολύδ. 4. 1, 8, Διδδ. 13. 65.

3) ἡ ἀπὸ τῶν ἐλπίδων ἐκπτώσις τίνος, ἀποτυχία, Κέβης 7· κατάπτωσις, πρὸς τὸ χεῖρον Στράβων 467. II. ἐξάρθρωσις μέλους, Ἰππ. π. Ἀγμ. 749· ἐκπτ. τῶν ὑστερέων, ἡ ἐξώθησις τοῦ «υστερίου» ὁ αὐτ. Ἀρ. 1255· μαρasmus, σῆψις ἡ νέκρωσις τῆς σαρκὸς τῶν ἰνῶν, κτλ., ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐρυσιπέλατος, ὁ αὐτὸς Ἐπιδημ. τὸ 1', 1082· τῶν ἐσχαρῶν ἐκπτ., ἀπόσπασις, ὁ αὐτ. π. Ἀθρρ. 788.

ἐκπύω, ἐμπνάζω, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 956, πρβλ. Προγν. 41. 40, 1002C·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. Ἀρ. 1257· Ἐντεῦθεν ἐκ-



πύημα, τὸ, ἑλκος σχηματίσαν πῦον, ὁ αὐτ. π. 'Αρχ. 'Ιηρ. 17, Προγν. 41. ἐκπύσεις, ἡ, «ἐμπυασμα», ὁ αὐτ. 'Αρ. 1259, κτλ. ἐκπυητικός, ἡ, ὅν, ὁ παράγων πῦον, ἐμπυον, αὐτοῦ 1253.

ἐκπύσσομαι, = ἐκπύω, 'Ιππ. Προγν. 41. 41., 44. 53. ἐκπυόζομαι: μέλλ. -πεύσομαι, ἀποθ., ἀναζητῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, 'Ιλ. Κ. 320. ἐκ τε πυθέσθαι, ἢ φυλάσσονται νῆες, κτλ. αὐτοῦ 308 (ἐν 'Ιλ. Υ. 129, ἀναγνωστέον θεῶν ἐκ πεύσεται θυμῆς). 'Ιν' ἐκπυθώμεθα, πόθεν. Εὐρ. Κύκλ. 94, κτλ. 2)

με: αἶς., μαθάνω, ἀκούω, θανάτω γὰρ ἴσον πάθος ἐκπύσει Σοφ. Αἷ. 215. ἐκπ. τί τινος, μαθάνω ἐκ τινος, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 529. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 752. ἐκπ. τινος, ἐρωτῶν περὶ τινος, 'Αριστοφ. 'Ιλ. 60. μετὰ μετοχ., ἐκπ. τινα ἀφιγμένον Εὐρ. 'Ελ. 817. — Πρὸλ. ἐκπύομαι.

ἐκπύω, ἐπιτέρω ἐκπύσιν, «ἐμπυασμα», κάμνω τι νὰ ἐμπύσῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκπύρηνίζω, (πυρῆν) διὰ τῆς πύσεως ἐξάγω τὸν πυρῆνα καὶ ῥίπτω αὐτόν, ἐν γένει, ἐκπύζω, ἐκθλίβω, ἐξακοντίζω, τὰ ἐνόντα 'Αριστ. Φυσ. 4. 7, 6. — Παθ., 'Αλέξ. 'Αφρ. Πρὸλ. 1. 119.

ἐκπύρηνις, εως, ἡ, ἐκθλίψις τῶν πυρῆνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων. 'Ολυμπιάδ. Σαρακηνικ. σ. 49. ἐξακοντίσις, ἀστραπῆς. ἐκπύρηνισιν Εὐστ. Πονημάτ. 203. 11.

ἐκπύρηνισμα, τὸ, ἐξακοντίσμα, ἀστραπῶν ἐκπύρηνισμάτα Νικήτ. Μαν. Κορν. 2. 6, σ. 60B.

ἐκπυρηνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Hemst. ἐν Θωμ. Μαγ. σ. 565. ἐκπύρῳ, θερμαίνω, 'Ιππ. 'Αρ. 1255, ἐν τῷ παθ.

ἐκπύρος, ον, (πῦρ) θερμότατος, καυστικός, καίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, Στράβων 697. φλογερός, Μάξ. Τύρ. τ. 2. σ. 2, 21. — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπύρ, τί μ' ἐκπύρα λούεις; 'Ανθ. Π. 5. 82.

ἐκπύρῳ, κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω, Εὐρ. 'Ι. Α. 1070, 'Ηρ. Μαιν. 421. — πυρπολῶ, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 3, 21. II. Παθ., ἀνάπτω, καίωμαι, αὐτοῦ 1. 5, 2. ὅς ἐν χρήσει ἐν τῇ τοῦ 'Ηρακλείτου φιλοσοφίᾳ πρὸς δήλωσιν τῆς τάσεως ἣν ἔχουσιν πάντα τὰ πράγματα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλωνται εἰς πῦρ (πρὸλ. ἀναθυμιάσις), Διογ. Λ. 9. 8, πρὸλ. Πλούτ. 2. 87D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν χρησιμοσύνη — ἀνακαίωμαι, λαμπράσιν κεραυνίοις Εὐρ. Βάκχ. 244. — ὑπερθερμαίνωμαι, 'Ιππ. 'Αρ. 1257, πρὸλ. ἐκπτερόομαι. — παρακατοῦμαι, ἐπὶ χαλκοῦ, Πολύδ. 12. 25, 2.

ἐκπυρσεύω, ἀνάπτω, φλέγω, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 11. 179, ἐν τῷ παθ. II. κάμνω σημειῶν διὰ πυρῶν, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 4. 10, 5.

ἐκπύρωσις [ῶ], εως, ἡ, ἐντελής καύσις, ἐμπρησμός, Στράβων 579, Διογ. Λ. 10. 101, 102, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14. II. τὸ ἀνάπτειν, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2. πρὸλ. ἐκπύρω II. — παρ' 'Αθην. 629E, εἰδὸς τῆς ὀρχήσεως.

ἐκπυστος, ον, γνωστός, κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, σπανίως δὲ ἐπὶ προσώπων, ἔμοι δοκεῖ πλεῖν ἡμῶς ἐπὶ Μυτιλήνῃ πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι, πρὶν γείνηται τῇ γνωστῶν περὶ ἡμῶν, Θουκ. 3. 30., 4. 70., 8. 42. μὴ ἐκπυστα ποιεῖν τὰ ἀξία κρύπτεσθαι Συνεσ. 'Επιστ. 143. σ. 279A, 'Πρωδιαν. 2. 7, 10. — «ἐκπύστων» φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστών. 'ΗΣχύ.

ἐκπύττω: μέλλ. -ίω, ἐκπύω, τὸν ὀξύον οἶνον ἐκπύττωμιεν 'Αλέξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 12. — «πυτταίω», 'Ηρων Πνευμ. σ. 181, Αὐτομ. 247.

ἐκπῶμα, τὸ, ποτήριον, 'Ηρόδ. 9. 41, 80, Σοφ. Φ. 35, κτλ. — 'Υποκορ. -άτιον, τὸ, Διάφλ. ἐν «Δαλιποῦσῃ» 3, Στράβων 758.

ἐκπῶματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐκπῶματα, ὄνομα καμφοδίας τοῦ 'Αλέξιδος.

ἐκπυτόομαι, ποιητ., ἀντὶ τοῦ ἐκποτάομαι, Βαθρ. 12. 1.

ἐκράανθεν, ἴδε τὸ ῥῆμα κραινω.

ἐκραβδίζω, διὰ ραβδισμῶν ἀποδιώκω, ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς 'Αριστοφ. 'Αυσ. 576.

ἐκράχῃ, ἡ, ὡς ἐρμηνεία τῆς λέξεως ἐκρήξις παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. — Πιθ. εσφ. γραφ. ἀντὶ κραιγγή ὡς ἐν Λεξικῷ Ζωνάρ σ. 657.

ἐκράθην [α], ἴδε τὸ ῥῆμα κεράννυμι.

ἐκράινω, κάμνω τι νὰ ἐκράινῃ, νὰ ῥαίνῃ, νὰ στάξῃ ἔξω, κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράινει Σοφ. Τρ. 781. ἐγκέφαλον ἐξέρρινε Εὐρ. Κύκλ. 402.

ἐκράϊω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, 'Ορφ. Λιθικ. 598, ἐν τῇσει.

ἐκρευαίς, εως, ἡ, ἐκροή, ἐκρευαίς ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρέμω, ἴδε τὸ ῥῆμα κρέμαμαι.

ἐκρέω: μέλλ. ἐκρῆσσομαι, καὶ σπαν. -ρεύσομαι, πρkm. -ερρῆσσομαι: ἀδρ. παθ. ἐξερρῆσθαι, Πλάτ. 'Ηολ. 452D. σπαν. ἐξερρευαί: ῥέω ἐκ τινος πράγματος, ἐκ δ' αἵμα μέλαν ῥέει 'Ιλ. Φ. 119. ἐκ τινος Πλάτ. Φαίδων 112A. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκρ. ἐς θάλασσαν 'Ηρόδ. 2. 20. ἐκρ. ἔξω αὐτοῦ 149. 2) ἐπὶ πτερῶν, ἐξερρῆσθαι τὰ πτερά 'Αριστοφ. 'Ορν. 104. ἐπὶ τῶν τριχῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 11, 9. 3) μεταφ., ἐκπίπτω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, Δατ. effluere, Πλάτ. Πολ. 452D, Θεαγ. 130E. ἐξερρῆσαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, ἐλσημονήθησαν, Πλούτ. Θεμ. 12.

II. μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἐχέω, ἐξαφανίζω, τὴν χάριν ἐξέρρευας δοῇν ἔχεις 'Ανθ. Π. 11. 374.

ἐκρηγμα, ατος, τὸ, ἀπόσπασμα ῥάκους, ἐκρήγματα τρυχίων

'Ιππ. π. 'Αρθρ. 837. 2) ἐκρήγματα, «τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλάματα» Σουΐδ. πρὸλ. Πολύδ. 12. 20, 4.

II. ὀρηκτικὴ ἐκροή, ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 2. φλύκταινα, ἐξάνθημα, 'Ιππ. 'Επιδήμ. τὸ Ζ', 1211E.

ἐκρήγνυμι: μέλλ. -ρήξω, διαρρηγνύω, διατέμνω, κάμνω νὰ σπάσῃ, νευρήν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον 'Ιλ. Ο. 469. μετὰ γεν., ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, τὸ ὕδωρ ἐξέκοψε μέρος τι ἐκ τῆς ὁδοῦ, 'Ιλ. Ψ. 421. — Παθ., ὁράομαι, διαρρηγνύμαι, ἐπὶ τόξων, εἰ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἶη, ἐκραγείη ἂν 'Ηρόδ. 2. 173. ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζομαι, βαγέντων χλαυιδίων ὑπὸ πτύχας Χαιρήμων παρ' 'Αθην. 608B.

II. μετὰ συστοίχου αἰτιατ., «ἐξοπάνω», κάμνω νὰ «ἐξοπάσῃ», νεφέλῃ διμδρον ἐκρήξει Πλούτ. Φάβ. 12. εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν Λουκ. περὶ Διαβολ. 23. — Παθ., ἐπὶ φύματι, σπῶ, ἀνοίγω, 'Ηρόδ. 3. 133, πρὸλ. 'Ιππ. 'Αρ. 1252. ἐξορῶ, ἐνθεν ἐκραγῆσονται ποταμοὶ πυρὸς Αἰσχύλ. Πρ. 367. ἐπὶ ἐριδος, ἐς μέσον ἐξερράγῃ, ἐξερράγῃ ἐν τῷ φανερῷ, 'Ηρόδ. 8. 74. ἐπὶ προσώπων, «ἐξοπῶ» ἐναντιον τινός, οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐκ αὐτὸν ὁ αὐτ. 6. 129. III. ἐνίοτε καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., οὐ ποτ' ἐκρήξει μάχῃ Σοφ. Αἷ. 775. ἐκρήξας .. ἀνεμος 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 8, 14.

ἐκρηγίς, εως, ἡ, διάρρηξις, 'Ιππ. 675. 49. ἐκρ. τῆς πηγῆς Σχόλ. Θεοφρ. 7. 5. πρὸλ. ἐκραγῇ. II. διάρρηξις εἰς δύο, τοῦ νέφους 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἐκρήσσω, = ἐκρήγνυμι, Θεανῶ ἐν 'Επιστ. 3.

ἐκρίζω, ἐκρίζων, Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιγ', 29, Achmes 'Ονειρ. 202. 206. — Παθ., Βαθρ. 36. 8, κτλ. ἐν εἶδει κατάρας, ἐκρίζωθῆσεται πανγενεὶ Σουλ. 'Επιγρ. 916. 8. II. παράγω ἐκ τῆς ῥίζης, Παλλὰδ. Λαυσ. σ. 7.

ἐκρίζωσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀπόσπασις, Θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις Εὐστ. Πονημάτ. 204. 86.

ἐκρίζωτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐκρίζοῦν, 'Αλ. 'Αριστ. ἐν Συντ. Καν. τ. 3, σ. 462.

ἐκρίζωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκρίζωνων, καταστροφεὺς, 'Ιωσήφ. Μακκ. 3, 5.

ἐκρῖν, ἔνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὕψηλὴν, ἐξέχουσιν ῥῖνα, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νουσ. 2. 13.

ἐκρῖνέω, ῥινίζω, μεταφ. καταναλίσκω, τρώγω, ἀχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρῖνῆσαι τὴν καρδίαν 'Αλκίφρων 3. 33.

ἐκρῖνέω: μέλλ. -ίω, ἐντελής καύσις, ἐμπρησμός, Στράβων 579, Διογ. Λ. 10. 101, 102, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14. II. τὸ ἀνάπτειν, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2. πρὸλ. ἐκπύρω II. — παρ' 'Αθην. 629E, εἰδὸς τῆς ὀρχήσεως.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.

ἐκρῖσις, εως, ἡ, ἐκρῖσις, ἐκρῖσις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἐκδ. Kink.



ἐκσάλλω, μετακινῶ, ἐκσείω, Ἄνθ. Π. 5. 235.  
ἐκσαλεύω, σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐκβάλλω, «ἐκσάλευ-  
σον αὐτό· ἐξένεγκον· Σουίδ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1028,  
διάφ. γρ. ἐκσαλεύω.  
ἐκσάω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκσάω, ἐξεσάωσεν διότι μόνον θα-  
νέσθαι Ἰλ. Δ. 12· ἐξεσάωσε θαλάσσης Ὀδ. Δ. 501· ψυχὴν  
δ' ἐξ. Ἀρχιλ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1301.  
ἐκσαρκίζω, ἀφαίρω τὴν σάρκα, μετοχ. παθ. πρkm. ἐκσεσαρκι-  
σμένος ἀπὸ τῶν ὀστέων Ἑδδ. (Ἰεζεκ. ΚΔ', 4).  
ἐκσαρκῶ, κάμνω νὰ σαρκώσῃ, νὰ σχηματίσῃ σάρκα, κρέας.—  
Παθ., πιάνω κρέας, σαρκώνω, μεταρ. ἐπὶ τῶν ἐλαίων, ἐκσαρκού-  
νται γὰρ καὶ ἀπολλύσασιν τὸ ἐλαίον διὰ τὴν πολυτροφίαν  
Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 5. II. ἀμεταβ. = τῷ παθ., Διοσκ.  
π. Εὐπορίστ. 1. 79.  
ἐκσάρκωμα, σαρκῶδες ἔκφυμα, ὑπερσάρκωμα, Διοσκ. 5. 84,  
σ. 740.  
ἐκσάρκωσις, ἡ, = τῷ προηγ., Διοσκ. π. Εὐπορ. 1. 143.  
ἐκσάρω, σαρώω ἐντελῶς, Εὐστ. 725. 35.  
ἐκσαφῶ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ, Θ. Προδρ. σ. 398.  
ἐκσθέννυμι = ἀποσθέννυμι, σθύνω ἐντελῶς, Βυζαντ.  
ἐκσείω, σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, περιταμῶν κύκλῳ περὶ  
τὰ ὦτα καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσεῖει [τὸ δέσμα]. Ἡρόδ. 4. 64· ἔκ. τὴν ἐσθλὴν, τινάσσω τὸ φρέμα μου, Πλουτ. Ἀντων.  
79: — Παθ., ἐκσέσειται (ἐνν. ὁ τριβῶν) Ἀριστοφ. Ἀχ. 343.  
II. ἐξίγω, ἀπομακρύνω, Λατ. excohere, τούτων ... τῶν  
λογισμῶν ἐξέσειεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα Πλουτ.  
Ἀντων. 14· ἔκ. τὴν ἀπολογία, ἀπορρίπτειν, Διόδ. 18. 66.  
ἐκσεμνύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ σεμνύνω, Ἀθην. 661E.  
ἐκσεύομαι: παθ. πρkm. ἐξέσεύμαι: ὑπερσ. ἐξέσευτο μετὰ  
σημασ. παρατακτ. (Ὀδ. 1. 373), ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος εἴη συνήθως  
ἀόρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. α' ἐξέσευθην [ῥ]. Ἐφορῶ, πυλῶν  
ἐξέσευτο Ἰλ. Η. 1· φάρυγος δ' ἐξέσευτο οἶνος Ὀδ. 1. 373·  
βλεφάρων ἐξέσευτο νῆδυμος ὕπνος, ἔφυγεν ἐκ τῶν βλεφάρων  
του, Μ. 366: — ἀπὸλ. ἐκσεύω, ἐφορῶ, ἔκ δ' ἐσευτο λαὸς Θ. 58·  
νομιμόνδ' ἐξέσευτο ἀρεσνα μῆλα Ὀδ. 1. 438· αἰχμὴ δ' ἐξ-  
εσέυθη, ἐξώρμησεν, Ἰλ. Ε. 293 [ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν:  
αἰχμὴ δ' ἐξελεύθη]· ἐξέσευται ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου Δημόκρ.  
παρὰ Στοβ. 82. 25.  
ἐκσημαίνω, ὑπαίνιττομαι, Σοφ. Ἥλ. 1191.  
ἐκσήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντελῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 2.  
ἐκσιγάζομαι, παθ., ἐξαναγκάζομαι εἰς ἐντελὴ σιγὴν, ἐκσιγάζ-  
ομαι Ἀνθ. Π. 7. 182.  
ἐκσιφωνίζω, ἐκκενῶ διὰ σίφωνος, ἐξαντλῶ, ἐκσιφωνισθεῖν αὐ-  
τῶν ἢ ἰσχύς Ἑδδ. (Ἰωβ Ε', 5), «ἐκσιφωνισθεῖν» διασκορπισθεῖν  
Ἡούχ., πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.  
ἐκσιωπάω, ἀναγκάζω εἰς σιωπὴν, Πολύδ. 28. 4. 13· ἐν τῷ παθ.  
II. ἀμεταβ., σιωπῶ ἐντελῶς, Ἄρρ. Ἀν. 6. 4, 9.  
ἐκσάλλω, σκαλίζω καὶ ἐκβάλλω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1028.  
ἐκσαλπῶ, ἐξορύττω, Γαλιν. 12. σ. 261.  
ἐκσεδάννυμι, διασκορπίζω εἰς τὸν ἄνεμον, Ἀρχεπτολέμου  
δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας Ἀριστοφ. Ἰππ. 795.  
ἐκσεκευάω, ἀπομυῖν τῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, ἡ γεωργία  
ἐξεσκευάθη Δημ. 872. 11.—Μέσ., μετακομίζω, πάντα δὲ τὰ  
ἐν Περιοίδῃ χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα Σκράβην 730.  
ἐκσεκευῶ, ον, ὁ ἄνευ σκευῆς, δηλ. ἄνευ θεατρικῆς ἐνδυμασίας,  
Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 95· τὰ ἐκσεκευα· «τὰ παρεπόμενα πρό-  
σωπα ἐπὶ σκηνῆς» Ἰπποκ., πρβλ. Πολύδ. Δ', 141.  
ἐκσεκηνῶ, ον, ἐκτός τῆς σκηνῆς, ἐκτός τῆς ἐπιδράσεως τινος,  
ἡλίου ἐκσεκηνος, φράσις ἀστρονομικῆ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.  
ἐκσεκορακίζω, πέμπω εἰς κόρακας, στέλλω εἰς τάνθεμα, Κ.  
Μανασ. Χρον. 9. 34.  
ἐκσεκορπισμός, οὗ, δ, διασκορπισμός, Πλούτ. 2. 383D.  
ἐκσεμάω, ἐκσεμῶ, σπογγίζω, ἐξέσμων ποτήρια Ἡρόδ. 3. 148·  
«ἐξέσμων» ἐσηχον· καὶ ἐσμων δὲ τὸ αὐτό» Ἡούχ.  
ἐκσεμῶ, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 804, 26.  
ἐκσεσθῶ, ἐκσεσθῶ, ἐκδιώκω, Μένανδ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 6, Ἀνθ.  
Π. 6. 167· νέον ἐκ στέρων αὐτόθι 5. 260.  
ἐκσεσσις, εως, ἡ, τὸ ἐκσπᾶν, Εὐστ. 1372, 14.  
ἐκσεστέον, ῥημ. ἐπθ., δεῖ ἐκσπᾶν, Γωπτ. 9. 11, 3.  
ἐκσεσθῶ: μέλλ. -άσω, ἐκσεσθῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς βίας, ἐξέλκω,  
Ἀτρεΐδης δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βάς ἐξέσπασε μελίνον ἔγχος  
Ἰλ. Ζ. 65· οὕτω δὲ καὶ μέσ. ἐκσεσασμένω δολιχ' ἔγχεα, συρ-  
αυτες ἔξω, ἐξεκλύσαντες τὰ μακρὰ αὐτῶν δόρατα, Ἰλ. Η. 255· ἦν ἐκ-  
σπασομαι ... βόλον Εὐρ. Ἥλ. 582: — Παθ., τρίζω ἐκσεσπῶνται  
Ἀριστ. Προβλ. 10. 22· ἐκβάλλω, οὕτ' ἐπιλαβόμενον ἐκσπᾶσαι  
ῥάδιον (τὸν χάρακα ἐκ τῆς γῆς), Πολύδ. 18. 1, 14.  
ἐκσεπνῶ: μέλλ. -σπεῖω, ἐκσπῶ εἰς τοὺς θεοὺς ὡς σπονδὴν,  
Εὐρ. Ἰων 1193· οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ Εὐδουλ. ἐν «Ὀδυσ-  
σεῖ» 1.  
ἐκσεπματιζῶ, ἐκβάλλω, χύνω τὸ σπέρμα μου, καὶ ἐκσεπμα-

τιεῖ σπέρμα, ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, Ἑδδ. (Ἀριθμ. Ε', 28)  
πρβλ. σεπματιζῶ.  
ἐκσεπματιζομαι, παθ., σπορίζω, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμη-  
μερίαισιν σπαρέντα θάττον ἐκκαυτεῖ καὶ ἐκσεπματιζοῦται  
καθάπερ ῥοφανίς κτλ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 7. 1, 7.  
ἐκσεπνῶ, σπεύδω νὰ ἐξέλθω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 277.  
ἐκσεπγγίζω ἀποσεπγγίζω, Εὐδουλός ἐν «Παμφίλῳ» 4.  
ἐκσεπονδῶ, ον, = ἔξω τῶν σπονδῶν, μὴ συμπερικλιβανό-  
μενος εἰς τὰς σπονδὰς, ἀποκεκλεισμένος ἐξ αὐτῶν. Θεοφρ. 3. 68, Ξεν.  
Ἑλλ. 5. 1, 32, Δημ. 355. 6· ἐκσεπ. τῶν συνθηκῶν. Πολύδ. 22.  
13, 5. II. ἐναντίος τῶν σπονδῶν, παραβαίνων τὰς συνθήκας,  
Διον. Ἀλ. 2. 72.  
ἐκσεπονδύλλω, ἡ ἐκσεφονδ-, = ἐκτραχηλίζω, Ἑδδ. (Δ. Μανκ.  
ΙΔ', 18).  
ἐκ-στάσιος, ον, ἔχων μῆκος ἐξ σταδίων, Λουκ. Πλοῦν ἡ Εὐχ. 39.  
ἐκστάσις, εως, ἡ, (ἐξίστημι) ἐκτοπισμός, μετατόπισις ἐκ τῆς  
οἰκείας θέσεως, ἀπομάκρυνσις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 13· αἱ δὲ  
ἐκστάσεις εἰσὶν (ἐνν. αἱ κακίαι) ὁ αὐτ. Φασκ. 7. 3, 6. II.  
(ἐκ τῷ παθ.) τὸ ἵστασθαι κατὰ μέρος, «παρεμίσματα», ὁ αὐτ. Ρητ.  
1. 5, 9· ἐκστ. τῆς φύσεως, ἐκπτώσις, κατὰπτώσις, Θεοφρ. π. τὰ  
Φυτ. Ἰστ. 3. 1, 6. 2) σύγχυσις νοῦ, παραπροσπῆ, κυρίως ἐκ  
πόθου ἡ καταπλήξεως, Ἰππ. Ἀρ. 1258, πρβλ. 93B, κτλ. ἔκστ.  
σιγῶσα αὐτόθι 126G, 195D· ἐκστ. μαρτυρῶν Ἀριστ. Κτην. 8, 17·  
ἐκστ. τῶν λογισμῶν Πλουτ. Σόλων 8· τὰ μὴδὲ προσδοκῶμεν  
ἐκστασιν φέρει Μένανδ. ἐν «Ἐγχειρίδι» 1. 3) θάμβος, ἐκ-  
πλήξις, ἐκστάσις ἔλαθεν ἅπαντας Εὐάγγ. κ. Λουκ. ε', 26·  
ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλη Μαρκ. ε', 42, Λογγίν. 1. 4.  
4) τὸ ἐξίστασθαι καὶ ὄραν ἡ ἀκούειν θεῖα καὶ ὑπεράνθρωπα πράγ-  
ματα, ἐπέσεν ἐπ' αὐτὸν ἐκστασις Ἡρόδ. Ι', 10· ἐβδεν ἐν  
ἐκστάσει δράμα αὐτόθι: α', 5· γενέσθαι ἐν ἐκστάσει κβ', 17,  
πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Β. ιβ', 3 κέξ.  
ἐκστατικός, ἡ, ον, ἔχων τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τινος,  
τοῦ λογισμοῦ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 6· καὶ ἀπολ., ἄστατος, ἀντί-  
θετον τῷ ἐμμενετικῷ τῇ δόξῃ αὐτόθι 7. 8, 5, πρβλ. 7. 2, 7.  
2) ὁ ἐκτός αὐτοῦ γενόμενος, ὁ ἔξω φρενῶν, ἐκστ. διὰ τὸν  
θυμὸν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5· ἐπὶ τοῦ Διάνους, ὁ αὐτ. Προβλ.  
30. 1, 3.—Ἐπίρρ.: κῶς, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικῶς Πλουτ.  
Δίων 55. II. ἐνεργ., ἱκανὸς πρὸς μετατόπισιν ἡ μετακίνησιν,  
τινος Πλούτ. 2. 951D: ὁ προξενῶν ἐκστασιν, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.  
Ἰστ. 9. 13, 4.  
ἐκστελλῶ, κουμπώνω, καρφώνω διὰ πόρτης τὸ ἐνδύμα πρὸς συνο-  
χὴν αὐτοῦ ἢ πρὸς κόσμον, περónας .., αἰσιν ἐξεστέλλετο Σοφ.  
Ο. Τ. 1269· ἴδε Ἀρχαιολ. λεξ. ἐν λέξει περόνη.  
ἐκστερέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ στερέομαι, στερεσκομαι,  
ἐξεστερηθῆσαν νίκης καλλίστης Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β',  
σ. 675. 13, ἐκδ. Β.  
ἐκστέφω: μέλλ. -ψω, ἀφαίρω τὸν στέφανον, ἐκκενῶ πλήρες μέ-  
χρι στεφάνης ποτήριον, ἀντίθετον τῷ ἐπιστέφω (ὁ ἴδε), Πασκ. παρ'  
Εὐστ. 1402. 61. II. περικουμῶ διὰ στεφάνου, Εὐρ. Ἀλκ.  
171· ἰδίως ἐπὶ ικετῶν, κράτας ἐξεστεμμένοι ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαίν.  
526· ἀλλ' ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι = ἰκτηρίους κλά-  
δους ἐξεστεμμένους ἔχοντες, Σοφ. Ο. Τ. 3, πρβλ. 19, ἴδε καὶ Ἰλ.  
Δ. 14, Λίσχλ. Εὐμ. 45· πρβλ. ὡσαύτως τὴν λέξ. στέμμα.  
III. ἐξέστεψε θάλασσαν, ἐξέχευε κύκλῳ ἐν εἴδει στεφάνου θάλασ-  
σαν, Ὀππ. Ἀλ. 2. 33.  
ἐκστηθίζω, = ἀποστηθίζω, Εὐστ. 974. 10.  
ἐκστίλβω, ον, λίαν στιλπνός, Ἠλιδ. Χρυσ. π. (ἐν Fabr. B.  
Gr. 8. 221) 103· καὶ ἐκστίλβω, ἐκλάμπω, αὐτόθι 130.  
ἐκστραγγίζω, ἐκπίεζω, «ἐστραγγίζω», δι. γραφ. ἐν Διοσκ. 4.  
155.  
ἐκστράτεια, ἡ, τὸ ἐκστρατεύειν, ἐκστράτευσις, Λουκ. Ἐνύπν.  
25, Δίων Κ., κλ.  
ἐκστράτευμα, τὸ, ἡ ἐκστρατεύουσα στρατιωτικὴ δύναμις, Μίμν.  
ἐν Φωτ. Βιβλ. 227. 6.  
ἐκστράτεύσιμος, ἡ, ον, ὁ δυνάμενος ἡ κατάλληλος νὰ ἐκστρα-  
τεύσῃ, Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 6. 30.  
ἐκστράτεύω, ἐξερχομαι εἰς ἐκστράτειαν, ἐς Λεῦκτρα Θεοφρ. 5.  
54, Ξεν. Ἀγρ. 7. 7· ἐκστρ. τινὰ, κάμνω τινὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ,  
Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 9. 5, 6. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέρχομαι  
εἰς ἐκστράτειαν, Ἡρόδ. 1. 190, 4. 159, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ καθ.  
πρkm. εἶμαι ἐν ἐκστρατείᾳ, Θεοφρ. 2. 12· ἐπὶ τοῖς ὄρεσις Ἀνδοκ.  
7. 11. 2) τελειώνω τὴν ἐκστράτειάν μου, Θεοφρ. 5. 55.  
ἐκστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., μετὰ παθ. πρkm., στρατοπεδεύω  
ἐξωθεν, Θεοφρ. 4. 129, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 1· τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ Ἰω-  
σῆφ· Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 5.  
ἐκστρέφω: μέλλ. -ψω, στρέφω. ἔξω, βόθρου τ' ἐξέστρεψε  
[δένδρον], ἐξερρίζω δένδρον ἐκ τοῦ βόθρου ἐνθα ἦν ἐρρίζωμενον,  
Ἰλ. Ρ. 58. II. στρέφω τὸ ἐντὸς ἔξω, γυρίζω «ἐκαστράτορα»,  
τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Πλ. 721· μεταρ., μεταβάλλω ἐντελῶς, τοὺς  
τρόπους Ἀριστοφ. Νεφ. 88· τοὺς Ἰππέας αὐτοῖς 554: — Παθ.,  
ποσὶν ἐκστραμμένοις Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 14.



**ἐκστροφὴ**, ἡ, στροφή πρὸς τὰ ἔξω, ἐξάρθρωσις, τῶν δακτύλων Ἀλκιφρων 3. 54· μεταφ., στρέβλωσις, λόγου Πλούτ. 2. 1072C.  
**ἐκστροφώω**, ἐκσπῶ θυραν τινὰ ἐκ τῶν στροφίγων αὐτῆς, Ἡσυχ. ἐν λέξει: ἐξαγκυρῶσαι.

**ἐκσυρίγγομαι**, καταντῶ εἰς, ἡ σχηματίζω συρίγγιον (φίστου-  
λαν) ἐπὶ ἀποστήματος μεταβαλλομένου εἰς συρίγγιον, Ἰππ. Κωακ.  
Προγν. 180.

**ἐκσυρίζω**, μέλλ. ἐκσυρίω, = τῷ ἐπομ., Ὀριγ. κ. Κέλσ. 6, σ.  
295 (304), Σειράχ KB' 1.

**ἐκσυρίσσω**, Ἀττ. -πτω, διὰ συρίγγων ἀποδοκιμάζων ἀναγκάζω  
τινὰ νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, τινὰ Δημ. 449.19·  
καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσεαι» 1. 21:—ἐκπέμπω σφοδρὸν  
συρίγγον, καὶ τις δράκων ὑπερμεγέθης.. ἀμύχανον ὅσον ἐξ-  
εσύρισε Δίων Κ. 51. 17.

**ἐκσύρω** [ῶ], σύρω ἔξω, Ἀνθ. Π. 9. 56, ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐξ-  
εσύρη [ῶ].

**ἐκσφαίριζω**, ἐκκυλῶ τι ἐν εἵδει σφαίρας, ἐκρίπτω, ἐν τῷ παθ.  
Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 111B.

**ἐκσφενδονάω**, ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκρίπτω, Εὐμάρ. 8. 4.  
**ἐκσφενδονίζω**, = τῷ προηγ., πλημμελὴς ἀνάγν. ἐν Ἡλιοδώρῳ  
Διὸ 9. 5, σ. 356 ἐκδ. Κυριαῇ, οὐ ἴδε καὶ τὴν σημ. ἐν τῷ Β' τόμ.  
σ. 285, προβλ. καὶ σ. 55.

**ἐκσφονδυλίζω**, ἴδε ἐκσπονδυλίζω.  
**ἐκσφραγίζομαι**, ἀποκλείομαι, κλείομαι ἔξω, ἐκ γὰρ ἐσφρα-  
γισμένοι δόμιον καθήμεθ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 53.

**ἐκσφραγισμα**, τό, ἐκσφραγισθῶν, ἐκτύπωμα, ἀντίτυπον, ταύτης  
τῆς ἐπιγραφῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 3276,—81,—82, κ. ἄλλ.

**ἐκσφίζω**, σφίζω εἰς δύο, χωρίζω, παθ. ἐπὶ ποταμοῦ, σφίζομαι,  
χωρίζομαι εἰς δύο, ὁ τοῦ πυρὸς ποταμὸς ἐξεσχίσθη, παρέτρεψέ  
τε τοῦ φλογμοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἔνθα Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.33.

**ἐκσφῶζω**, Ἐπ. ἐκσαῶω [ῶ ἴδε]: μέλλ. -σῶσω:—διασφῶζω, δια-  
φυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 9. 107, Σοφ. Αἴ.  
1128, κτλ. ἐκσ. τινὰ τινος, σφῶζω τινὰ ἐκ τινος, Εὐρ. Ἡλ. 28·  
ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πέρα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν.  
1222· τινὰ ἐκ κινδύνων Πλάτ. Γοργ. 486B:—Μέσ., σφῶζω ἑμαυ-  
τόν, Ἡρόδ. 2. 107· ἡ σφῶζ δι' ἑμαυτόν, ὡς.. βίσιον ἐκσωσολατο,  
Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· κλῶνας ὡς ἐκσφῶζεται [δένδρα] Σοφ. Ἀντ.  
713:—Παθ., ὅταν.. νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσω-  
ζοίαιτο, ὅταν νικηθέντες ἐν τῇ ναυμαχίᾳ οἱ ἐχθροὶ προσπαθῶσι νὰ  
εὕρωσι καταφυγίον ἐν τῇ νήσῳ κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 451· οὕτως,  
ἐξεσώθη Εὐρ. Ἰκ. 751.

**ἐκσωρεύω**, ἐπισωρεύω, Εὐρ. Φοίν. 1195.  
**ἐκτά**, ἐκτάμεν, ἐκτάν, ἴδε τὸ ῥῆμα κτείνω.  
**ἐκτάγη**, ἡ, (ἐκτάσσω) ἐπίδομα, μερίδιον, τό, Λατ. sportula,  
δουκαγγ. Γλωσσ.

**ἐκτάδην** [ᾱ], ἐπῖρρ. (ἐκτείνω) «ἐκτεταμένως»  
Σουίδ., τῶδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοισιν πέλας (τὰ πτώ-  
ματα τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκου) Εὐρ. Φοίν. 1698· ὁ μὲν  
ἐπινεν, ἐγὼ δὲ.. ἐκτάδην ἐκείμην Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2.

**ἐκτάδιος** [ᾱ], ἡ, ον, ὡσαύτως, ος, ον, μέγας, μακρός, στενὴ  
τ' ἐκτάδιος τε πέλει Ὀπκ. Κ. 3. 276· (ἐκτείνω), χλαῖναν...  
διπλὴν, ἐκταδίην, «μεγάλην, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι» (Ἡσυχ.), Ἰλ.  
Κ. 134· ἐκτ. ὀπλ. Ὀρφ. Ἀργ. 357· οὐρεα Διον. Π. 643.

**ἐκτάδων**, ἐπῖρρ. = ἐκτάδην, «οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκ-  
ταδόν, ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντοχικῷ» (τ. 1. σ. 343, 8), Θωμ. Μά-  
γιστρ. σ. 289, Ἀγαθ. Ἰστ. 5. 12.

**ἐκταθεν**, ἴδε τὸ ῥῆμα κτείνω.  
**ἐκταδῆσομαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκτείνω.

**ἐκτατος**, α, ον, (ἐξ) τῇ ἐκτῇ ἡμέρᾳ, Ἰππ. Ἀφ. 1250, Ξεν.  
Ἀν. 6. 6 38.

**Ἐκτατος**, ον, ὁρος στρατ. «ἐκτακτοί, τοὺς τὸ μὲν παλαιὸν  
ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοῦνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάρθριμοί ἦσαν.  
εἰσὶ δὲ πέντε» κτλ. Σουίδ., προβλ. Αἰλιαν. Ταχτ. 9.

**ἐκταλάντομαι**, παθ., ἀποστεροῦμαι χρημάτων, ἐκταλάντω-  
θεὶς Σώπατρος παρ' Ἀθην. 230E.

**ἐκταλος**· «ἀκάνθης· εἶδος» Ἡσυχ.  
**ἐκταμεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ταμεύω ἐν τῷ μέσῳ τύπ.  
Ἀγαθαρ. 189 21.

**ἐκτανθαρύ(ζ)ω**· «τρέμω» Ἡσυχ.  
**ἐκτάμα**, τό, ἐκτασίς, μῆκος, Σχδλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 2.

**ἐκτάμνω**, Ἰων. ἀντὶ ἐκτείνω.  
**ἐκτάνω**: μέλλ. -ύσω, = ἐκτείνω: ὁ «Ὀμ. ἔχει τοῦτον τὸν τύ-  
πον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκπλύνω, ἔρνος... ἐλαίης..  
βόθρου τ' ἐξέστρεψε (ὁ ἀνεμος) καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαλῇ Ἰλ.  
P. 58:—Παθ., ἐκπλύνωμαι, ὁ δ' ὑπὲρ ἐξετάνυσθη Π. 271·  
ἐξετάνυσθη ἀμπελος, ἐκπλύνθη καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις,  
Ἰγν. Ὀμ. εἰς Διόνυσον 38.

**ἐκτάνω**, ἐκτείνω, ἐξετάνυσσας ὁδὸν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ.  
1078. 4. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1562 ἐκτανύσαι τῶν χειρογρ.  
ὅπερ νῦν γράφεται ἐξανύσαι, ἴδε ἐξανύω:—Ποιητ. λέξις, ἐν χρή-  
σει παρ' Ἰπποκράτει (π. Ἀγμ. 778). [Ὡς συνήθως, ἀλλ' ὁ Ἀνα-  
κρέωντ. 8].

**ἐκταξίς**, εως, ἡ, παράταξις εἰς μάχην, ἔκτ. ποιεῖσθαι Πολύδ.  
2. 33, 7, Εὐστ. Ποιημάτων. 254, 79.

**ἐκταπεινῶω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ταπεινῶω, Πλούτ. 2.  
165B.

**ἐκτάρακτικός**, ἡ, ὅν, ὁ προζενῶν ἐκτάρειν, ἱκανὸς νὰ προ-  
ζενῶν ἐκτάρειν, Ἰππ. 404. 53.

**ἐκτάραις**, εως, ἡ, διατάραις, κίνησις, κοιλίης ἐκταράξεως  
Ἰππ. 54. 5.

**ἐκτάρασσω**, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω—φέρω εἰς ταραχὴν, συν-  
ταράσσω, τὸν δῆμον Πλουτ. Κορ. 19:—Παθ., ταραττομαι, περά-  
ζομαι, ἀνησυχῶ, μῆτε λίαν ὑπὸ τῶν τριούτων ἐκταρασσομέ-  
νους 311B· ὑπὸ τινος Ἀθην. 552F· πρὸς τι Λουκ. Ἐνὺκν. 16.

**II**, ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἐκταράξεως τῆς κοιλίας, κοιλίῃ  
ἐκταραχθεῖσα Ἰππ. Ἀφ. 1251, Ἐπιδημ. τὸ Α' 951,  
**ἐκταρβῶω**, πτοῶ, φοβῶ, «ἐκταραχθέν» ἐπτοημένον» Ἡσυχ.  
**ἐκταρῖχεύομαι**, παθ., μεταφ. γίνομαι κατῖσχος ἐξ αἰτίας,  
ἐκτεταριχευμένους ἀπαστία, «σὰν τῆρος ἡ σὰν μούμια ἀπὸ τῆν  
πεΐναν» Νικητ. Ἀνδρ. Κορν. 1, 9, σ. 196B.

**ἐκταρσόομαι**, ἴδε ταρσόομαι.

**ἐκτάς**, ἄδος, ἡ, = ἐξάς, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 205, ἐκδ.  
Βασίλ.

**ἐκτάσις**, εως, ἡ, (ἐκτείνω) τέντωμα, ἄπλωμα, συγκάμψαι ἐξ  
ἐκτάσιος ἐξάφνης Ἰππ. π. Ἀρθρ. 79A· σκέλους, κώλων Ἀριστ.  
π. Ζ. Πορ. 12, 4, κ. ἄλλ. ἔκτ. καὶ καμψὴ Πλάτ. Νόμ. 795E·  
ἐκτ. καὶ συναγωγὴ ὁ αὐτ. Πολ. 526D.

**II**, ἡ ἐκτασίς βρα-  
χείας συλλαβῆς εἰς μακράν, Γραμμ.

**ἐκτάσσω**, Ἀττ. -ττω, ἐπὶ στρατηγῷ, παρατάσσω εἰς γραμμὴν  
μάχης, τῇ δ' ἐξῆς παρὰ τὸν ποταμὸν ἐξέταττε τὰ στρατο-  
πέδα Πολύδ. 3. 112, 1, Διόδ. 17. 53.—Μέσ., ἐπὶ στρατιωτῶν,  
παρατάσσομαι, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12, κτλ. προσέτι ἐν τῷ παθ., τοῦτον  
δὲ τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων Πολύδ. 5. 83, 1.

**ἐκτατέω**, ῥημ. ἐπῖρρ., δαί' ἐκτείνω, Κλήμ. Ἀλ. σ. 447, γραμμ.,  
«ἐκτατέον τὸ ἐν Σχδλ. Βικτ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Α. 678· «ἐκτατέον τὸ  
α» Σχδλ. Βεν. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Φ. 262.

**ἐκτατός**, ἡ, ὅν, δὴν δύναται τις νὰ ἐκτείνῃ, Πλουτ. Τιμ. 44E.

**ἐκταφρεύω**, ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, ἀμφίβολον παρ'  
Ἰωσήφῳ ἐν Ἰουδ. Πολ. 5. 2, 2, προβλ. Ἡσυχ.

**ἐκτέατο**, Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσυντ. τοῦ κτάομαι.

**ἐκτείνω**: μέλλ. -τενώ:—ἀπλώνω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω, οὐδ'  
ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχύλ. Χο. 9· ἐκτείνοντα  
τὴν χεῖρ' ὑπὲρ τῆς Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 782· ἐπὶ τι Πολύδ. 1. 3, 6·  
πρὸς τινα, εἰς σημειὸν φιλίας, ὁ αὐτ. 2. 47, 2·—πρὸς κέντρα  
κώλον Αἰσχύλ. Πρ. 323· παῖδας ἐπὶ τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 2. 107·  
ἐκείσε κακέεισ' ἀσπίδ' ἐκτ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1131· ἐξέτεινε δὲ εἰς  
ἡπαρ ἔλφος ὁ αὐτ. Φοίν. 1421· τὰ γόνата ἐκτ. Ἀριστοφ. Σφ.  
1212· ἐκτ. τὰ σκέλη Ξεν. Ἀν. 5. 8, 14· ἐκτ. νέκυν (προβλ. ἐκ-  
τανύω) Εὐρ. Ἰππ. 786· ἔν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, θά σ' ἐξα-  
πλώσω, θά σ' καταβάλῃ, ὁ αὐτ. Μήδ. 585.—Παθ., ἐκπλύνωμαι,  
ἐπὶ κοιμωμένου, Σοφ. Φ. 858· καὶ ἐκταθεὶς ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς  
ἀφίκεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 5. 1, 2, κτλ. ὡσαύτως ἐπὶ  
τῶν νεκρῶν, Valck. ἐν Φαν. 1691· ἐπὶ τόπου, ἐκτείνωμαι μέχρι...  
Ξεν. Πόροι 4. 3, Διον. Π. 40.

**2**) ἀπλώνω δίκτυον, Αἰσχύλ. Χο.  
983· ἐκτείνω τὴν γραμμὴν φάλαγγος, Εὐρ. Ἡρακλ. 801· λαδὼν ἐκτεί-  
νοντ' ἄνω, δηλ. ἐκτείνοντα ἑαυτόν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 654, προβλ. Ξεν. Ἑλλ.  
6. 5, 19.—Παθ., ἐκτείνωμαι, γίνομαι λεῖος, ὡς ἄν.. μέτωπον  
ἐκταθῇ χωρᾷ, ἰκνῶθ', διακνῶθ', Σοφ. Ἀποπ. 768.

**II**, ἐπιμη-  
κύνω, ἐπεκτείνω, πλεῖνα λόγον Ἡρόδ. 7. 51· φροῖμον θεοῖς  
Αἰσχύλ. Ἀγ. 829, προβλ. 916· ἐκτ. μῆκος λόγου ὁ αὐτ. Εὐμ. 201·  
μείζονα λόγον Σοφ. Τρ. 679, κτλ. βίον Εὐρ. Ἰκ. 1109· τοὺς  
περιπάτους Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5.—Παθ., λόγος ἐκταθεὶς  
Πλάτ. Νόμ. 887A· ἐπὶ χρόνῳ, πολὺς ἐκτέταται χρόνος Σοφ.  
Αἴ. 1402.

**III**, ἐλάνω συντόνας, προθύμως ἐκτείνων τὸν  
ἵππον, προβλ. τὸ Γαλλ. ventre à terre, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5· ἐκτ.  
πάντα κάλων (ἴδε ἐν λ. κάλως)· πᾶσαν προθυμίην ἐκτ.,  
ποιεῖν ὅ, τι εἶναι δυνατόν, Ἡρόδ. 7. 10· θυμὸν Ἀνδοκ. 27. 25·—  
μεταφρ. ἐν τῷ παθ., ἐκπλήττομαι, ἐκτέταται φοβεράν φρένα  
Σοφ. Ο. Τ. 153.

**IV**, τρέπω βραχεῖαν συλλαβὴν εἰς μακράν,  
Γραμμ.—Προβλ. ἐκτανύω.

**ἐκτειχίζω**: μέλλ. Ἀττ. -ίω, τευχίζω ἐντελῶς, ὀχυρώνω, Θουκ.  
7. 26, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, κτλ.· τεῖχος ἐκτετελχισται, ἀνηγέρθη,  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 1165.

**ἐκτειχισμός**, ὁ, ἡ διὰ τευχῶν ὀχύρωσις, Ἀρρ. Ἀν. 6. 20, 2.

**ἐκτεκμαίρομαι**, παθ., συμπεραίνωμαι, εὐρίσκομαι διὰ εἰκα-  
σίας, Χρησμ.· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἐξεται Χρησμ.  
παρ' Εὐστ. 11. Ε. 215A.

**ἐκτεκνῶω**, γεννῶ, παράγω, πάθωαι Ἰππ. π. Διατ. ὈΕ. 391.—  
Μέσ., παῖδας ἐκτεκνουσθαι Εὐρ. Ἰων 438.

**ἐκτελέθω**, παράγομαι, ἡδὲ πάλιν διαφύντος ἐνός, πλέον·  
ἐκτελέθουσιν Ἑμπεδ. 70. 155.







κόμην ἐκτετιλμένον Ἀνακρ. 19.

τράμην Ἰππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 81· τὴν ῥοδωνίαν Δημ. 1251. 28.

2) ἀκριῶ τὰ φύλλα ἀπὸ τίνος, ὀρίγανον, κρόμμιον Ἀριστ. π. Θaum. 41, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 7.

ἐκτίματρον [τ], τό, προσφορά ἐξισατήριος, Δάματρι καὶ Κούρᾳ καὶ τοῖς θεοῖς τὸς παρὰ Δάματρι καὶ Κούρᾳ χαρίσταια καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε Πλαθαίνις Πλάτωνος γυνὴ Ἐπιγρ. Κνίδ. 3517.

ἐκτιμάω, μεγάλως τιμῶ, Σοφ. Ἠλ. 64, Πολύδ. 30. 17, 3, κτλ. ὑπερτιμῶ, ἐπὶ πωλουμένων πραγμάτων, ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5, Λογic. 44. 7.

II. ἐκτιμῶ, ὀρίζω τὴν τιμὴν, Πλάτ. Ἐπιστ. 347B.

ἐκτιμήσεις, εὖως, ἡ, τὸ ἐκτιμᾶν, ὡς καὶ νῦν: διατίμησις, Στράβων 641.

ἐκτιμος, ον, (τιμῇ) ἄνευ τιμῆς, γονέων ἐκτίμους ἰσχυοῦσα πτέρυγας δευτέρων γόνων, ἐμποδίζουσα οὕτω τὰς δευτέρους πτέρυγας τῶν γόνων ὥστε νὰ μὴ τιμῶσι δι' αὐτῶν τὸν πατέρα μου, Σοφ. Ἠλ., 242.

2) «ἐκτιμα» τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ Ἡούχ.

II. ὑποβελήμενος εἰς πληρωμὴν, ἐκτιμοί... μᾶν λ' Σελεύκῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1706. 13.

ἐκτιναγμός, ὁ, βίαιος τιναγμός, τίναγμα, Φίλων 1. 415.

ἐκτινακτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐκτινάσσω, δεῖ ἐκτινάσσειν ἢ ἐκτινάξειν, Γερμ. K/pόλεως Cod. Goisl. 278, fol. 245 v.

ἐκτινάξις, εὖως, ἡ, = τῷ προηγ. Ἐπιγρ. M. 281. 19.

ἐκτινάσσω: μέλλ. -ξω, τινάσσω ἔξω, ἐκβάλω, κάμνω νὰ ἐξέλθῃ τι, νὰ ἐκτιναγθῇ, Λατ. exculere, ἔλμινθος ἐκτινάσσει (τὰ ἔντομα συκαμίνια) Διφιλ. Σίφον. παρ' Ἀθην. 51F: — Παθ., ἐκ δ' ἐκτιναχθὲν ὁδόντες Ἠ. Π. 348, πρὸς Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 14.

2) τινάσσω ἀποβάλλω, ἐκτ. τὸν κονιορτὸν ἐκ τῶν ποδῶν Εὐαγγ. κ. Μαθ. ι', 14, κτλ. ὅτι: ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 51.

II. ἀμεταβ.· παρὰ τοιμαί μεγάλως, ἢ κοιλίῃ αὐτῷ ἐξετίναξεν Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Γ', 1170.

ἐκτινύμι, = ἐκτίνω, Διόδ. 16. 29, καὶ μεταγεν.

ἐκτίνω [τ]: μέλλ. -τίσω [τ. ἴδε τίνω]· πληρώνω, ζημίαν ἐκτ. χιλία τάλαντα Ἡρόδ. 6. 92· ἐκτ. εὐεργεσίην ὁ αὐτ. 3. 47· Ἀργεῖ δ' ἐκτινῶν καλὰς τροφάς, διότι τὸν ἀνέθρεψε καλῶς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 548· χάριν Εὐρ. Ὀρ. 453, κτλ.· τροφεῖα Πλάτ. Πολ. 520B· — δίκην ἐκτ. Εὐρ. Ἠλ. 260. Λυσ. 167. 42· τινός, ῥῆμα πρᾶγμα, Περὶ 9. 94· οὐ ἐκτίνει δίκην Εὐρ. Ἀνδρ. 53· οὕτω, τίσιν ἐκτ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 72· ἀποινα αὐτοῦ 79· ἐκτ. βλάδην, ἀποζημιῶ, Πλάτ. Νόμ. 936E, πρὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, 1582· τὸ βλάδω Δημ. 528. 2.

II. Μέσ., ἐκδικῶ, = ἀποτίσασθαι, ὕδριν Σοφ. Αἴ. 304, πρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 547· τινὰ ὁ αὐτ. Μῆδ. 267. — Πρὸς ἐκτίω.

ἐκτίω, εὖως, ἡ, ἀπότισις, πληρωμὴ, Πλάτ. Νόμ. 855A· ἡ ἐκτ. ἦν ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας Ἀνδοκ. 10. 17· τινος Δημ. 1025. 2· ἐκτ. ποιεῖσθαι = ἐκτίνειν, ὁ αὐτ. 834. 27.

ἐκτισμα, τό, τὸ ἐκτινόμενον ὡς ποινή, πρόστιμον, Πλάτ. Νόμ. 868B, Διον. Ἀλ. 10. 52.

ἐκτιστής, ἀποδοτής Ἡούχ., ἀλλὰ κατὰ Κόντον διορθωτέον ἐκτιστής, Γλωσσ. Παρακ. 132.

ἐκτισθεύω, = ἐκτιοθηνέω, ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 8.

ἐκτιπράω: μέλλ. -τρήσω, διατρυπῶ, παθ., τοῦ σπληνίου, ἐκτιπρωμένον Ὀρειβάς. σ. 105. 29 Cochli.· πρkm. ἐκτετριμμένος Πολύδ. B', 20.

ἐκτιπρώσκει: μέλλ. -τρώσω, γεννῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, βρέφος Διόδ. 3. 64, 4. 2.

2) ἀπολ., ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν, Ἡρόδ. 3. 32, Ἰππ. Ἀρ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 20.

ἐκτιμημα, τό, τμήμα, χώρισμα, τῆς γῆς ἐκτιμήματα, ἐπὶ τῶν ζωνῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12.

ἐκτιμησις, εὖως, ἡ, ἐκτομή, εὐνούχισμα, Ἀριστ. Προβλ. 10. 37.

ἐκτιμητέον, ῥηματ. ἐπὶ, δεῖ ἐκτέμνειν Μάξ. Τύρ. 13. 7.

ἐκτοθεν, ἐπίρρ. (ἐκτός) Ἐπ. ἀντὶ ἐξωθεν = ἐκτοσθεν, ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἐκτός, μετὰ γεν., ἐκτοθεν ἄλλων μνηστῆρων, ἐκτός τοῦ κύκλου τῶν μνηστῆρων, «χωρίς» (Σχόλ.). Ὀδ. Α. 132· λίμνη ἐκτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 871· πύργων δ' ἐκτ. βάλων, κτυπῆσας αὐτοὺς ἐκ τῶν πύργων, ὁ αὐτ. Θῆβ. 629· ἐκτ. ἔρωτος Ἀνθ. Π. 5. 302.

2) ἀπολ., ἐκτός, ἔξω, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἐκτ. Αἰσχύλ. Χο. 473· ἐκτ. βοᾶν Σοφ. Ἠλ. 802· ἐκτ. γαμεῖν, λαμβάνειν γυναῖκα ἐξ ἄλλοτρίας οἰκονομίας, Εὐρ. Ἀνδρ. 795· τὰ ἐκτ., τὰ ἔξω πράγματα, Θούρ. 10. 9.

Ἐν Ὀδ. I. 239, ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ νὰ ἀναγνώσκωμεν ἐκτοθεν αὐλῆς, ἔξω ἐν τῇ αὐλῇ (ἐκτός ἐάν τοι αὐλῆς δύναται νὰ ληφθῇ ὡς αὐλῇ), ἢ ἄλλως νὰ δεχθώμεν τοῦ Ruinart τὴν εἰκασίαν, ἐντοθεν αὐλῆς, ἐντός τῆς αὐλῆς. — Ἴδε τὴν λέξιν ἐκτοσθεν ἐν τῇ.

ἐκτοθε, Ἐπ. ἐπίρρ. (ἐκτός) ἔξω ἀπὸ, μακρὰν ἀπὸ, ὡς τὸ ἔξω μετὰ γεν., Ἠλ. O. 391, X. 439.

2) ἀπολ., ἔξω, Ἀπολλών. Ρόδ. I'. 255.

ἐκτοχεύω, εἰσέρχομαι βιαίως εἰς οἶκον καὶ γυνάμνω αὐ-

τὴν, καθόλου, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, τοὺς βίους Πολύδ. 4. 18, 8· ἐξετοιχωρῶχησε τὴν βασιλείαν ὁ αὐτ. 18. 38, 2.

ἐκτοκέω, τοκεύω, γεννῶ, ἐκτοκεύσας ὁ Μυρτιάων Δρόσιλ- λαν Νικ. Εὐγενειαν. Θ', 275. — Παθ., τοκεύομαι, γεννώμαι ἐκ τίνος, Διὸς ἐκτοκευθῆναι τὴν Παλλάδα Νικ. Εὐγενειαν. Δ', 185.

ἐκτοκίζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Ἐβδ. (Δευτερονόμ. ΚΓ', 19). Σύμμαχ. Ψάλμ. ΚΠ', 8, κλ.

ἐκτοκος, ον, (τίκτω) = ἐκγονος, Αἰλ. π. Ζ. 10. 14.

ἐκτολυπέω, τελειῶνω τολύπην μαλλίου, μεταρ., ἐκτελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέουσιν Ἡσ. Ἀσπ. 44· οὐδὲν .. καίριον ἐκτολυπέουσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1032.

ἐκτομάς, ἄδος, ἡ, πύλις, μικρὰ θύρα κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον μεγάλῃς πύλης, οἷας καὶ νῦν βλέπει τις ἐν τοῖς ἐργοστα- σίοις καὶ ἀλλαχοῦ, Αἰν. Τακτ. 24. 28· προσέτι καθ' Ἡούχ. «περι- κεφαλαια, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν».

ἐκτομεύς, εὖως, ὁ, (ἐκτέμνω) «τομεύς, τιμητής» Ἡούχ.

ἐκτομή, ἡ, (ἐκτέμνω) τὸ ἐκτέμνειν, ἐκκοπή, Πλουτ. Ἀλκ. 16.

2) εὐνούχισμός, Ἡρόδ. 3. 48, 49, Πλάτ. Συμπ. 195C, κτλ.

II. σχῆμα, κόψιμον, ἀλλ' ἐκτομήν ἔχει γραμμὴς ἐλι- κοειδοῦς Πλουτ. Νομ. 13· ἐκτ. γῆς, τεμάριον γῆς νεκομμένον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ χορίου, χοροτόπινθος, ὁ αὐτ. Πομπ. 41.

ἐκτομίας, ον, ὁ, οὐ ἀπεκόπησαν οἱ ὄρησις, «εὐνούχος, σπάδων» Ἡούχ., Ἡρόδ. 3. 92· ἐκτομίαν ποιεῖν τινα ὁ αὐτ. 6. 9· οἱ βόες οἱ ἐκτομίαι Ἀριστ. Προβλ. 10. 57· πρὸς ἐκτομήν.

ἐκτομῖς, ἴδος, ἡ, θῆλ. τοῦ ἐκτομεύς, ἡ ἐκτέμνουσα, ὄρε- πάνην καυλῶν .. ἐκτομίδα Ἀνθ. Π. 6. 21.

II. ἐκτ. μήτρα = ἐκβολὰς, Ἀθῆν. 101A.

ἐκτομον, τό, μέλας ἐλλέβορος, Ἰππ. 627. 22· διάφ. γραφὴ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 10, 4, ἴδε Ἐριτωαν. σ. 166· καθ' Ἡούχ. «ἐκτομον ἐλλέβορος. καὶ ἄμνητος λιθανωτός».

ἐκτονος, ον, παράτονος, παράρτωνος, ἐκτ. .. ἄδειν Κλήμ. Ἀλ. 193. — Ἐπίρρ. ἐκτόνως = ἐντόνως, σφόδρα, Γ'. Κεδρ. τ. Α', σ. 376. 16, ἐκδ. B.

ἐκτοξέω, ῥίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν παρέτραν, ὡς σφί τὰ βέλη ἐξετετόξευτο Ἡρόδ. 1. 214, κτλ.· μεταρ., τὸ σῶ- φρον ἐξετόξευσεν, ἐξήντησεν, Εὐρ. Ἀνδρ. 365· ἐν τῷ παθ., νομίζω ἐκτετοξέυσθαι βίον Ἀριστοφ. Πλ. 34.

2) ἀπολ., ῥίπτω ἐκ τίνος μέρους βέλη, τοξέω, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, κτλ.

ἐκτοπιζέω, μετατοπίζω, ἑαυτοῦς ... ἐκτοπιζουσιν Ἀριστ. Θaum. 126, Πολύδ. 1. 74, 7· ἔθνη ἐκτοπισμένα, ἀπομεμακρυ- σμένα, Στράβων 166.

2) μεταρ., ἐκτρέπειν εἰς μῦθον, μετατρέπειν εἰς μῦθον, ὁ αὐτ. 183.

II. ἀμεταβ., ἀναγκρῶς ἔκ τινος τόπου, ἀπομακρύνωμαι, ὡς τὸ ἀποδημιεῖν, οἱ ἐκτοπιζόντες τύραννοι ἀπὸ τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 20, κτλ., ἐπὶ ἀποδημητικῶν πηγῶν καὶ ἰχθύων, ἀποδημίω, μεταβαίνω εἰς ἄλ- λον τόπον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12, 4, κ. ἄλλ.

2) μεταρ. ἐπὶ ἀγορεύοντος, ἐξέρχομαι τοῦ θέματος, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 14, 1.

III. ἀπορεύω, τὸν πολιτισμὸν Διογ. Λ. 4. 39.

ἐκτόπιος, α. ον, = ἐκτοπος, ἀπάγεται ἐκτ. με Σοφ. O. T. 1340· ἐκτόπιος συθείς, ἀπὸ ξένου τόπου ὀρμήσας, ὁ αὐτ. O. K. 119· ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα = ἐξετόπισατε (κατὰ τὸν Σχολ.), ὁ αὐτ. O. T. 166.

II. ξένος, οὐχὶ ἐντόπιος, Ἀθῆν. 659A· ἐξωτικὸς, Ὀρφ. Ὑμν. 57. 10.

ἐκτοπισμός, ὁ, ἀποδημία εἰς ἄλλον τόπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13. 14.

II. ἀποστάσις, ἀπομακρύνσις, Στράβων 201.

ἐκτοπιστέον, ῥημ. ἐπὶ, δεῖ ἐκτοπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 225.

ἐκτοπιστικός, ἡ, ὄν, ἀποδημητικός, ἐκτ. ὥς ἀντιθετὸν τῷ ἐπιδημητικῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 26· βίος π. Ζ. Μορ 4. 12, 18.

ἐκτοπος, ον, ἔξω τόπου τινός, μετὰ γεν., τῶνδε ἑδράνων πάλιν ἐκτ. ἔκθορε Σοφ. O. K. 233· ἀπέχων, ἀπομακρυνόμενος, ἀρουρα ὁ αὐτ. Τρ. 32· ἐκτοπος ἔστω, ἄς φύγῃ, ἄς ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου, Εὐρ. Βάχχ. 70.

II. ξένος, [τέθνηκεν] αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου, οὐχὶ ὑπὸ ξένης χειρός, Σοφ. Τρ. 1132 (ὁ Meineke εἰκάζει: ἐντόπου ἐπιτοπίου).

2) ἔξω τοῦ συνήθους, παράδοτος, ἐκτακτός, δένδρον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1474· ὅτιον τῶν ἐκτ. Πλάτ. Νόμ. 799C· χερμῖον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 12· στοιχεῖα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 1. 8, 17· ἱστορία ἐκτ. Πλουτ. 2. 977E· ἐπὶ προσώπων, παράδοτος, παράξε- νος, ἰδιότροπος, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 20 πρὸς ἄποπος. — Ἐπίρρ.

-πος, ὑπερβαλλόντως, ὑπερβύς, ὁ αὐτ. π. Θaum. 37, Πολύδ., κτλ.

ἐκτοπουργέω, ἐκτοπα ἐργάζομαι, κάμνω τι ποῦ δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Θ. Στυδ. σ. 1480, ἐκδ. Μί.

ἐκτορεῖω, διατρυπῶ, φονεύω διατρυπῶν, ὦν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 42.

ἐκτορέω, (τόρμη) ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω, λοξο-δρομῶ, Πανσ. παρ' Εὐστ. 598. 26.

ἐκτορνεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ τορνεύω, Ἀκύλ. (Ἐξδ. ΚΕ', 33), Κασάρ. 1060.

ἐκτος, ἡ, ον, (ἔξ) Λατ. sexlus, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἠλ. σ. 451, 2, Σουκ. 2. 2· τὸ θῆλ. ὡς οὐς., νόμισμα, «ἐκτὴ, τρίτη, τετάρτη, νομί- σματα ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ» Ἡούχ. — «ἐκτος, ὁ, μὴν



Φωκίων ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Θεοξενίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 53.

**ἐκτός, ἡ, ὄν, ῥηματι.** ἐπὶ τοῦ **ἔξω**, ὅν δύναται τις νὰ ἔχη, τὰ μὲν οὖν ἐκτὰ ἔστιν, ὅσα ἐνδίδεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη κ-λ. Διογ. Λ. 3.105· ἡ ἐν Ἀθηναίῳ (420D) φράσις τὰ ἐκτὰ τρύπα, φαίνεται ἐμφατικῶς.

**ἐκτός, ἐπὶ ῥρ.** (ἐκ) ἔξω, ἀντίθ. τῷ ἐντός: 1) ὡς πρίσθεις μετὰ γεν., ἥτις προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται. ἐκτός κλισίης Ἰλ. Σ. 13· τείχεος ἐκτός Φ. 608· ἔξω ἀπὸ, μακρὰν ἀπὸ, καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτός Ὁδ. Μ. 219· μάλιστα ἐπὶ παροιμιῶν φράσεων, ἴδε **ἔξω** I. ἐν τέλ.· ἐκτός κλισιῶν ἔχειν πόδα Σοφ. Φ. 1260· ἐκτός ἔχειν πόδα (ἐνν. τῶν καλῶν) Πινδ. Π. 4. 514·—ὡσαύτως, ἀνευ, σὺν φρονῶν θυμὸν ἔχων ἐκτός ἀτασθαλίας, ἀνευ ἀτασθαλίας, Θούργ. 754, πρὸλ. 744· ἀπληλαγμένος, ἐκτός αἵτης Ἡρόδ. 4. 133, Αἰσχύλ. Πρ. 330, κτλ.· ἐκτός σωματίων Σοφ. Φ. 501· ἄτας ὁ αὐτ. Ἀντ. 675· τῶν κακῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 649, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 523B· ἐκτός στρατείας, ἐξηρημένος ἀπὸ ., ὁ αὐτ. Πολ. 498B· ἐκτός ἐαυτοῦ Ἰππ. 1234B, πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 640· ἐκτός ἐλπίδος, παρ' ἐλπίδα, Λατ. praeter spem, ὁ αὐτ. Ἀντ. 330· ἡ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά, ὁ ἐ. ἡ ἐκτός ἐλπίδων καὶ παρ' ἐλπίδας αὐτῶν 392· δοκημάτων ἐκτός Εὐρ. Πρ. Μαιν. 771, ἴδε ὁμιλίᾳ VIII.

2) οὕτως καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐπεὶ τε κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτός πέντε ἡμερῶν ἐγένετο, καὶ παρήλθον πέντε ἡμέραι, ὁ αὐτ. 3. 80.

3) ἐπὶ ἐξαίρεσως, ἐξαίρεσι, πλὴν, ἐκτός ὁλίγων Σεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· ἔχεις τι ἐκτός τούτων λέγειν περὶ σωματος κάλλους; Πλάτ. Γοργ. 474D· ὡσαύτως, ἐκτός εἰ μὴ Δουκ. Ἀλ. 6.

**II.** ἀπολ., τὰ ἐκτός, ἐξωτερικὰ πράγματα, Εὐρ. Ἰων 231:—οἱ ἐκτός, οἱ ἔξω, Πλάτ. Νόμ. 629D, Πολύβ. κλ.· ὡσαύτως, ὁ ἔχλος, οἱ πολλοί, καὶ παρ' Ἑκκλ., οἱ ἐθνικοί.

**III.** μετὰ ῥμ. x νήσεως, ῥίπτειν ἐκτός, ῥίπτειν ἔξω, Σοφ. Τρ. 269· ἀτίσσειν ὁ αὐτ. Ἰλ. 1402· ἐκπέμπειν ὁ αὐτ. Ἀντ. 18· ἔλκειν Πλάτ. Πολ. 616A· οὐκοῦν μ' ἐάσεις κάκτος εἶ; δὲν θά μ' ἀρήσῃ λοιπὸν καὶ νὰ ἀπέλθῃς; Σοφ. Ο. Τ. 676· γῶρει ἐκτός Εὐρ. I. A. 1117· εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις Σοφ. Τρ. 1189.

**ἔκτοσε, ἐπὶ ῥρ.** ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν., δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρὸς Ὁδ. Σ. 277.

**ἔκτοσθε, καὶ** πρὸ φωνήεντος -θεν, ἐπὶ ῥρ. = **ἐκτοθεν**, ἔξω τινός, μετὰ γεν., τείχεος ἐκτ. Ἰλ. I. 552· πυλῶν, αὐλῆς Ὁμ. θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων, ἔξω τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θεῶν, Ἰσθ. Θ. 813.

2) ἀπολ. ἔκτοσθεν .. πάγοι ἐξέες, ἔξωθεν εἶναι .., Ὁδ. E. 411· ἐκτ. γενέσθαι, λιποθυμῆσαι, Ἰππ. 1160B· Ἀντίθετον τῷ ἐντοσθεν. —Ἐπ. λέξεις, δι' ὃ καὶ διαρρώθῃ ἐν Σοφ. Ἰλ. 802 εἰς ἐκτοθεν κατὰ τὸ Δαυρ. χειρὸν· ἄλλ' ὁ τύπος ἔκτοσθεν εὐνοῦται νὰ μὲνῃ παρ' Ἰππ. καὶ Δουκ. ἐν τῷ π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σεν. 41.

**ἐκτότε, ἐπὶ ῥρ.** ἀντὶ ἐκ τότε, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἀθην. 148C.

**ἐκτότης, ἡτος, ἡ,** τὸ εἶναι ἐκτός, ἀπουσία, νόσου Γαλην. 10. 54.

**ἐκτραῖψω, περὶ** γράφω τι μετὰ τραγικοῦ ὕφους, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, Πολύβ. 6. 56, 8, Δουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Σεν. 41.

**ἐκτραπέζος, ὄν,** ὁ ἀποθεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ἡδίστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτραπέζον ἀποφαινὼν Δουκ. Ἀλεξτρ. 4.

**ἐκτραπέλο-γάστρον, ὁ, ἡ,** ὁ ἔχων ὑπερβολικῶς μεγάλην κοιλίαν, «κοιλιάς», Ἐπίχ. 42 Ahr.

**ἐκτραπέλος, ὄν,** ἐκτερόμενος ἐκ τοῦ συνήθους δρόμου, παρὰ-δοξος, ἀσυνήθης, Θούργ. 290, Meineke Φερειν. ἐν «Χείρωνι», 1. 23, πρὸλ. Αἰλ. π. Z. 14. 9· ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγάλων παιδίων, Πλίν. 7. 16.—Ἐπίρρ. -λως Ἀνθ. Π. 11. 402.

**ἐκτραῖπω, Ἰων.** ἀντὶ ἐκτρέπω.

**ἐκτραῖχλίζω, μέλλ.** Ἀττ. -ῖω, κυρίως ἐπὶ ἱπποῦ, ῥίπτω τὸν ἀναβάτην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, Σεν. Κύρ. 1. 4, 8, Πλούτ. 2. 58F· καθόλου, θραύω τινός τὸν τράχηλον, Ἀριστ. Λυσ. 705.—Παθ., θραύω τὸν ἰδίον μου τράχηλον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1501, Πλ. 70· μεταφ., Δημ. 124.7.

**II.** ὁμιλῶ μετὰ στόμου, Ἑρμογ. Περὶ Σεμνότητος.

**ἐκτραῖχυν [ῶ],** κάμνω τὴν τραχὺν, τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένος Δουκ. Ἀλ. 51.

**II.** μεταφ., ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, παροξύνω, Πλούτ. Ἀλκ. 14· παθ. ἐκτραχύνεσθαι πρὸς τινα ὁ αὐτ. Ἀρατ. 49.

**ἐκτρέπω, Ἰων.** -τραῖπω; μέλλ. -ψω, τρέπω τι ἔξω τοῦ δρόμου αὐτοῦ, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 186, πρὸλ. 2. 11, Θουκ. 5. 65· μὴδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1464, πρὸλ. Θῆβ. 628· τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει Εὐρ. Ἰκ. 483· ἐαυτοῦ μιανίαν εἰς τινα ἐκτρ. Ἀντιφῶν 119. 3· ἐκτρ. [χειρά] πρὸς ποῖνα Σοφ. Αἴ. 53:—Παθ. καὶ μέσ., τρέπομαι ἔξω τῆς πορείας μου, πρὸς ἄλλο μέρος, ἐκτραπέσθαι ὁδὸν Ἡρόδ. 1. 104· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 80, Σεν. Ἑλλ. 7. 4, 22, κτλ.· μετὰ γεν., παρεκκλίνω, τοῦ πρόσθεν λόγου Σοφ. Ο. Τ. 851· ὡσαύτως, ἐκτ. ἐκ .. Ἡρόδ. 1. 75· ἀπὸ .. ἐπὶ Πλάτ. Σοφ. 222A· πόθεν δεῦρο ἐξετραπέμεθα Πλάτ. Πολ. 543C.

2) διατάσσω τινὰ νὰ ἐβέλθῃ τῆς ὁδοῦ, προσπαθῶ νὰ τὸν ἐκβάλω διὰ τῆς βίας, κάγῳ τὸν ἐκτρέποντα, παῖω δι' ὅρ-

γῆς Σοφ. Ο. Τ. 806.—Παθ. καὶ μέσ., ἐκτρέπεσθαι τινα, ἀποφεύγειν τινα, Δημ. 411. 12 πρὸλ. Ἀριστ. Πλ. 837· ἐκτ. τι, ἀποφεύγειν ἢ βδελύσσεσθαι τι, Πολύβ. 35. 4, 14· μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, Ἀνθ. Π. 10. 56, 10.

3) τὴν δρῶσαν ἐκτρ., κωλύειν, Σοφ. Ἰλ. 350.

4) ἀσπίδας θύροισι βακυῶν ἐκτρέπειν, τρέπειν τὰς ἀσπίδας καὶ φεύγειν πρὸ τῶν θυρῶν τῶν βακυῶν, Εὐρ. Βάκχ. 799.

**II.** ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντός ἐκτός, νὰ γυρίσῃ τις τὰ μέσα ἔξω, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 9. 37, 8.

**III.** μετατρέπω, μεταβάλλω, εἰς τὴν Αἰλ. π. Z. 14. 28.—Παθ., εἰς τὴν ἐκτρέπεσθαι Πολύβ. 6. 4, 9.

**ἐκτρέφω, μέλλ.** -θρέψω, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνατρέφω, Ἡρόδ. 1. 122, Αἰσχύλ. Χο. 750, κτλ.· ἐξέφυσε κάζεθρεψέ με Σοφ. Ο. Τ. 827· ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι λείοντων, γηγασίς ὡς λέοντες ἀνατεθραμμένοι, Εὐρ. Ἰκ. 1222· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐκτρέφον τὴν ρίζαν Ἡρόδ. 1. 193· ἐκτρέφει ἡ γῆ τὸ σπέρμα Σεν. Οἰκ. 17. 10· μεταφ., φροντικὴ ἐκτρέφει πλοῦτον Σοφ. Ἀποσπ. 218:—Μέσ., ἀναλαμβάνω νὰ ἀναθρέψω, εἰ τὸν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἡδῆς μέτρον ἴκοιτο Ἰγν. Ὁμ. εἰς Δήμητρ. 166. 221· ἡνεγκα κάζεσσω κάζεθρεψάμην, λῆγει ὁ παιδαγωγός, Σοφ. Ἰλ. 13· ἀπλάττον, ἀεὺμβλητον ἐξεθρεψάμην ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350.

**II.** παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ζῶων ἐν ἐγκυμοσύνῃ, κυορῶν, γεννῶν, τὰ κυήματα π. τὰ Z. Ἰστ. 4. 5, 11, κ. ἄλλ.

**ἐκτρέχω, μέλλ.** -θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι:—τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων, τρέχω εἰς τὰ πρόσω, ἐκ δὲ θύραζε ἐδραμιον ἀμφ' Ἀχιλλῆα Ἰλ. Σ. 30· κάμω ἔξωδον, ἐξορμῶ, ἐκ πόλεως Θουκ. 4. 25, κτλ.· ἐπὶ τινα Ἀριστ. Ἀποσπ. 530.

2) ῥόμω σίχομαι, φεύγω τρέχων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 991.

3) ἐπὶ κεράων, αὐξάνομαι, τὴν φύσιν ἔχειν τῆς αὐξήσεως δηλαδὴν .. καὶ μὴ ταχέως ἐκδεδραμηνεῦται Ἀριστ. περὶ Ἀκουστών 31:—ἐπὶ φυτῶν, ἀναβλαστάνω, ἀνέρχομαι, «μεγαλύνω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· μετὰ γεν., ἐκτ. τῶν ἄλλων ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 8.1.

4) μετ' αἰτ., υπερβαίνω, τὸν καιρὸν Διογ. Λ. 5. 65· ἀπολ. ἐπὶ θυμοῦ, υπερβαίνω τὰ ὅρια, Σοφ. Ο. Κ. 438.

**ἔκτρισις, εως, ἡ,** τρύπημα, τρύπα, Ἰππ. 680. 21, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Πάθ. 2. 13.

**ἐκτριανόω, διασείω** διὰ τῆς τριαίνης, Ἑλλάδα Θεόπομπ. (;) παρὰ Δουκ. ἐν Ψευδολογ. 29.

**ἐκτρίβῃ, ἡ, =** ἐκτριψίς, Εὐστ. Πονημάτ. 318. 87.

**ἐκτρίβω [τ], μέλλ.** -ψω—μέλλ. παθ. 6'—τρίβῃσομαι Σοφ. Ο. Τ. 428· τρίβω ισχυρῶς, καὶ διὰ τῆς ισχυρᾶς τριβῆς ἐξάγω ἢ παράγω τι, πῦρ Σεν. Κύρ. 2. 2, 15· φλόγα Πλούτ. Θ. 155· (ἐν Σοφ. Φ. 296, ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων .. ἐφην' ἀφαντον φῶς, ἐκτρίβων ἐφηνά = τριβὼν ἐξέφηνά, ἀλλ' ἴδε κατωτ.): παθ., τὰ ψυχικὰ προτερήματα διὰ τὰ ἐπαθλὰ οἷον ἐκτρίβεται Λογγίν. 44. 3.

**II.** κατασυντρίβω, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, σφέας πίτους τρόπον ἠπέλλεε ἐκτρίψειν (ἴδε ἐν λ. πέτυς) Ἡρόδ. 6. 37· ἐκτρ. τινὰ πρόρριζον Εὐρ. Ἰππ. 684· τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν Ἡρόδ. 4. 120· ἐκτρ. τοῦ Κύκλωπος ὀθαλμὸν Εὐρ. Κύκλ. 475· κακῶς νιν ἀμορον ἐκτρίβει βίον, νὰ τελεωσῇ κακῶς τὸν ἀθλιον βίον του, Λατ. conterere vitam, Σοφ. Ο. Τ. 248, πρὸλ. 428:—Παθ., πρόρριζος ἐκτέτριπται Ἡρόδ. 6. 86· ὀπλάς ἐκτετριμμένος, ἔχων τὰς ὀπλάς τετριμμένας, ἐφθαρμένας, Δουκ. Ὀνος 19· πρὸλ. διατρίβω I.

**III.** προξένω διαρκῆ ἐκτριψὶν εἰς τι, τρίβω διαρκῶς, Ἀτλας, ὁ χαλκίοισι .. νώτοις οὐρανὸν .. ἐκτρίβων Εὐρ. Ἰων 1· οὕτως ἀτρεπτος ὁ χαλκιδόντος Ἀτλας, ὥστε μᾶλλον τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς ὤμους ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀνέχειν αὐτόν Barnes· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον ἴδε ἐν τούτοις σημειώσιν Paley ἐν τόπῳ.

**IV.** διὰ τῆς τριβῆς «ἐξελουδίζω» τι, χρίδρα μὲν ἐκτρίβειας Νικάνδρος παρ' Ἀθην. 126B.

**V.** διὰ τῆς τριβῆς ποιῶ τι λείον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 6· τρίβω, καθαρίζω, σπιλδύνω, ἐκτρίβειν .. τὰς πανοπλίας Πολύβ. 10. 20, 2.

**ἐκτριμμα, τό,** ἔλκωσις ὑπὸ τὸ δέρμα, προσερχομένη ἐκ τριβῆς, Ἰππ. π. Ἀγμ. 770.

**II.** χειρόμακτρον, Φιλόξενος παρ' Ἀθην. 409E.

**ἐκτριψίς, εως, ἡ,** βιαία τριβή, ἀστραπάς ἐκτριψὶν νεφῶν Διογ. Λ. 2. 9.

**ἐκτροπή, ἡ, (ἐκτρέπω)** ἡ εἰς τὸ πλάγιον τροπή, τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν, τὴν τροπήν αὐτοῦ εἰς τὸ πλάγιον ἔξω τῆς κοίτης αὐτοῦ, Θουκ. 5. 65· διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν, διὰ τὰς διαφόρους διεόδους τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν χώραν, Πολύβ. 9. 43. 5.

**II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) τὸ τρέπεσθαι κατὰ μέρος, ἀποφυγῇ, μόχθῳ ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 913· ἐκτρ. λόγου, παρέκβασις, Πλάτ. Πολιτικ. 267A, πρὸλ. Αἰσχύλ. 83. 26· ἡ ἐπὶ ταῦτας τὰς αἰτίας ἐκτρ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 5.

2) ἐκτρ. ὁδοῦ, οὐποὶς ἐκτραπήναι δύναται ἐκ τῆς ὁδοῦ, τόπος ἀναπαύσεως, καταφύγιον, Λατ. diverticulum, Ἀριστοφ. Βάτρ. 113, πρὸλ. Εὐρ. Ρῆσ. 881, Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 29.

3) τόπος ἐνθα ἐκτρέπεται τις, ἐνθα ποιεῖται τις παρέκβασιν, Πολύβ. 4. 21, 12· πάροδος, μονοπάτι, «παρήμερος» ὁρμός, Διόδ. 3. 14:—Μεταφ., τοῦ ὀνόματος



ἐκτροπή, παραλλαγή, ἀντικατάστασις δι' ἐτέρης ἰσοδυναμίου λέξεως, Ἀδῶν. 490E.

ἐκτροπίας οἶνος, φαῦλος οἶνος, «χαλασμένο κρασί», ἐκτροπίαν ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν Ἀλκίφρων 1. 20.

ἐκτροπείον, τό, ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή, νόσος καθ' ἣν τὸ βλέφαρον τρέπεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ φαίνεται τὸ ἐσωτερικόν, ὑπόφωσις σκληρὸν ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαρύνει ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον, ἀντίθ. τῷ τριχιάσις, Κέλσ. 7.7, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ἐκτροπος, ον, ἐκτρέπόμενος τῆς ὁδοῦ, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 264., 2. σ. 505.

ἐκτροφή, ἡ, ἀνατροφή, Εὐρ. Ἀποσπ. 319. 5· ἀνάπτεις ἐν τῇ καλῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 13, κ. ἄλλ.· ἐκτροφὴν καρπῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 21.

ἐκτροφος, ἡ, θηλάστρια, «παραμάννα», Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 872. 6· — ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπὶ β. ἐκτροφος, ον, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Πάτμου τῶν μ. Χ. ῥωμ. χρόνων, inscr. gr. ined. II. 190.

ἐκτροχάζω, ἐκτρέχω, ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἰπποκωντί-  
δαι καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν Ἀπολ-  
λίδ. 2. 7, 3· διέρχονται ἐπιτροχάζον, Διοσκ. Θηρ. 2.

ἐκτροχάω, τρυγῶ, «ξετρυγῶ», Ἑδδ. (Λευκ. ΚΕ', 5), Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 15, 19· ἐκτρογίζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν Γεωπ.

ἐκτροπᾶω, τρυπῶ, ἀνοίγω τρύπαν, ἐκτροπήσας τὸ πρέμνον Γεωπ. 10. 23, 5.

ἐκτροπῆμα, τό, ἡ ἐξέρχουσα λεληθότις, οὐ γὰρ ἔνδοθεν οὕσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετροπήκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 337· πρὸλ. εἰστροπᾶω, καὶ τὸ τῆς καθωμολιμ-  
νης «ξετροπῶν».

ἐκτροπήμα, τό, τὰ ἐκτροπήματα, τὰ ἐξέρχουmena ἐκ τοῦ ζύλου κατὰ τὴν διάρτησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ τρυπάνου, κοινῶς: «τρυπανίδια», Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 5.6, 3.

2) ἡ διὰ τρυπάνου γινομένη τρύπα, Φίλων Βελοπ. σ. 92, 16.

ἐκτροπήσις, εως, ἡ, διατροπήσις, Ἰππ. Ἐπιστ. 1288, 35.

ἐκτροπᾶω, εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρυφήλος, Ἀδῶν. 519F, 554B.

ἐκτροπύω, κατατροχῶ, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, Θουκ. 3. 93., 7. 48· ῥάκη ἐκτετροχυμένα, πεπαλαιωμένα, κατατετριμ-  
μένα, Λουκ. Τδβ. 30.

ἐκτροχῶ [ῶ], = τῷ προηγ., Δίων Κ. 77. 9.

ἐκτροῦω, καταπονῶ, κατατροχῶ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 66.

ἐκτροῦω: μέλλ. - τρώξομαι, καταδιώρωσκω, Ἀριστοφ. Σφ. 155.

ἐκτρωμα, τό, = «παίδιον νεκρὸν ἄωρον» Ἡσυχ.· βρέφος προ-  
ῶρος γεννόμενον, ἐξμβλῶμα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 4, Ἑδδ. (Ἰωδ 3. 16, κ. ἄλλ.)· μεταφ. ἐπὶ ταπεινωτικῆς ἐκφράσεως, πρὸς Κοριν. Α'. Ἐπιστ. ιε', 8, Φίλων 1. 59· ἐπὶ περιφρονήσεως, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 515, 7. 507.

ἐκτρωσις, εως, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἀριστ. Προδλ. 1. 9, 2· ἐκτρώσει ἐν τόκῳ (κοινῶς ἐκτρώση) Ἰππ. 644. 50, πρὸλ. Σωφρον. σ. 264 Dietz.

ἐκτρωσιμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 7.

ἐκτρωτικός, ἡ, ὅν, ὁ προξενῶν ἐκτρωσιν, (τὴν βοτάνην)

ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν Πλούτ. 2. 974D.

ἐκτρώλισσω, «ἐκτρώζω», τὰν ἑλίκαι ἐκτρώσει Τιμ. Λοκρ. 97C.

ἐκτυλῶ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ τυλῶ, τυλῶ ἐντελῶς, σκλη-  
ρύνω, Ὁρειβάς. 17 Mai.

ἐκτυλῶναι, ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σκληρύνῃ τι, νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς τύλην, Ὁρειβάς. 20 Mai.

ἐκτυμπάνωσις, εως, τὸ ἐξογκοῦσθαι καὶ γίνεσθαι ὡς τύμπανον, ριφέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίκην ἕως ἐκτυμπανώ-  
σεως τῆς γαστροῦ, «ὥς δτου νὰ γείνη ἡ κοιλία των τούμπανον», Στράβων. 773.

ἐκτύπε, γ' ἐνικ. τῆς ὁρ. ἀορ. β' τοῦ κτυπέω, Ὁμ., Ἰλ. Θ. 75, κτλ., Σοφ. Ο. Κ. 1456.

ἐκ-τυπέω, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἐκ-κτυπέω, ὅδε.

ἐκ-τύπος, ον, ἐξεργασμένος οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ ὡς ἀνάγλυ-  
φον, Διόδ. 18. 26· Ἐκτυπος, ὁ, εἰκὼν εἰργασμένη ὡς ἀνάγλυφον, gemma ectypa, Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 9· Λατ. ecty-  
pum, Πλίν. 35. 43· imago ectypa, Σενεκ. Benef. 3. 26· πρὸλ.

τύπος, πρόστυπος — Ἐπίρρ., ἐκτύπος, σαφῶς, φανερός, ἀντί-  
θετον τῷ συγκεχυμένῳ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 171., συγχρ. ἐκτυ-  
πώτερον· κυριώτερον, φανερώτερον· Ἡσυχ.

II. ἐσχηματι-  
σμένος ἐν περιλήψει, ἐν εἰδει σχεδίασματος· Ἐκτυπον, τό, πρόχει-  
ρον σχεδίασμα, Μαρκελλίνου Βίος Θουκ. σ. 7.

ἐκτύπω, ἐξεργάζομαι τι οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ τῆς ἐπιπέδου ἐπι-  
φανείας, ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν Ξεν. Ἰππ. 1. 1: — Παθ., ὅτι ἐν στήλαις ἐκτετυπωμέναι Πλάτ. Συμπ. 193A, πρὸλ. Τιμ. 50D· οἱ ἐκτυπωθέντες, οἱ κατὰ τοῦτον τὸν τύπον ἐσχηματισμένοι, Ἰσοκρ. 294E.

II. μεταφ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκτυποῦσθαι τι εἰς ὕδωρ, κτλ., σχηματίζειν εἰκόνα πράγ-  
ματός τινας ἐπάνω εἰς ..., Πλάτ. Θεαίτ. 206D, πρὸλ. Νόμ. 775D.

ἐκτύπωμα, τό, εἰκὼν ἐκτυπος, ἐν εἰδει ἀναγλύφου, Πλάτ. Τιμ. 50C, Φιλόστρ. 86 (κοινῶς ἐκ-τυ-)  
ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, πρό-  
σωπα ἐν ἀναγλύφῳ, Μένανδ. ἐν «Διέτῃ» 4 (Ἀδῶν. 484C).

ἐκτύπωσις, εως, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τι ἐκτυπον, Ἰσάρας (ἡ Ἀρέσας) παρὰ Στοβ. ἐν Ἑκλογ. 1. 850.

II. εἰκὼν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

2) μεταφ., ἀλληγορία, Φίλων 1. 163.

ἐκτύπωτος, ον, = ἐκτυπος, Ἐπιγρ. Αἰγίου, Bull. de cor. hell. II, σ. 325, στίχ. 26.

ἐκτυφλῶ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν, τινα Ἡρόδ. 4. 2. 9, 93, Ξεν., κτλ.· ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή (ἐνν. εἰμί) Ἀντιφ. «Προγόνοις» 1· ἀπολ., κονιορτὸς ἐκτυφλῶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 2: — Παθ., λαμπτήρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ (ἐρμηνευ-  
μενον διὰ τοῦ σθεσθέντες ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ) Αἰσχύλ. Χο. 536.

ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, ἀποτύφλωσις, Ἡρόδ. 9. 94.

ἐκτυφλώσσω, Ἀττ. -τω, = ἐκτυφλῶ, τοὺς βαρυνομένους ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν Ἰω. Χρ.

ἐκτυφδομαι, παθ., ἐξαπνίζομαι εἰς καπνὸν μεταβαλλόμενος, Διοσκ. 1. 81· μεταφ., εἶμαι ὁλος καπνός, δηλ. εἶμαι τετυρωμένος, κενόδοξος, Πολύδ. 16. 21, 12.

ἐκτύφος, ον, τετυρωμένος, κενός, Οἰνόμε. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 213A.

ἐκτύφω [ῶ]: μέλλ. -θύψω, καίω διὰ βραδείας καπνίζοντος πυ-  
ρός, ὑπεκκαίω, μεταφ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔρωτα ἐκτύφεσθαι, ὑπεκ-  
καλεῖν, Ἀλκίφρων 3. 50: — Παθ., ἀορ. β' ἐξετύφην [ῶ]· ἐξετύ-  
φην κλαίονσα, παρὰ μικρὸν ἐκτυφλώθην κλαίονσα, Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 10, Ζωναρ. σ. 677, Ἐτυμ. Μ. 324, 40.

ἐκτύφω, ορος, ὁ, ἡ, (ἔχω, ἔξω) ὁ σταθερῶς, ἰσχυρῶς κρατῶν, ἐπὶθ. τοῦ Διός, Σαπφώ 149· ὡσαύτως ἐπὶ ἐκτύφῳ, Δεωνίδης Ταραντ. παρ' Ἡσυχ.· ἐπὶ ἀγκυρῶν, Λουκ. Λεξίφ. 15, ἄς καλεῖ ὁ Λυκόφρ.

(στ. 100) ἐκτύφωσις πλημυρίδος, «καλωτάς των κυμάτων» Σχόλ., πρὸλ. ἔστωρ.

II. παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ Ἐκτωρ, τὸ ἑρμειοῦ τῆς Τροίας, οἷος γὰρ ἔρμειοι Ἰλιον Ἐκτωρ Ἰλ. Ζ. 403: — ἐντέθεν Ἐκτόρεος, α, ἡ ἡ, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ρῆσ. 1· τοῦ Ἐκτορος, Ὁμ., κτλ.· ὡσαύτως Ἐκτόρειος, α, ον, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδῶν. 6, Λυκόφρ. 1133.

ἐκϋρά, ἡ, πενθερά, Ἰλ. Χ. 451, Ω. 770· Ἐπ. λέξις ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις πενθερά· ἀλλὰ τὸ ἐκϋρά ἀπαντᾷ παρὰ Πλούτ. 2. 143A, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 3846 q. πρὸλ. ἐκϋρός.

ἐκϋρός, ὁ, πενθερός, Ἰλ. Ζ. 172., Ω. 770· Ἐπ. λέξ. ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις πενθερός· τὸ ἐκϋρός ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγραφαῖ ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 9136. [ῶ μόνον ἐν Ἀνθ. Π. 14. 9].

(Πρὸς τὰ ἐκϋρός, ἐκϋρά πρὸλ. τὰ Σανσκρ. svasuras, svasrūs, Λατ. socer, socrus, Γοθ. svaihra, svaihrō, Σλαβ. svekrū, svekry).

ἐκϋσα, ἀορ. α' τοῦ κυνέω· ἀλλ' ἐκϋσα, τοῦ κύω.

ἐκφᾶγειν, ἴδε ἐξεσθίω.

ἐκφαιδρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φαιδρύνω, καθαίρω, καθα-  
ρίζω, σπογγίζω, σταγόνα δ' ἐκ παρηλίδων γλώσση δράκοντες ἐκφαιδρύνον χροὸς Εὐρ. Βάκχ. 768.

ἐκφαίνω: μέλλ. -φάνω, Ἰων. -φανέω ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θ. 32:

I. ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς φῶς, κάμνω νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον, σήμερον ἀνδρα φώσδε· Εἰλεθια ἐκφανεῖ Ἰλ. Τ. 104· ἐκφ. τινὰ, φανερώω, παρουσιάζω. οἱ δὲ ἐκφάναντες αὐτὸν δῶρα λάμβανον· Ἡρόδ. 3. 36· εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα· ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς Σοφ. Ἀντ. 307, πρὸλ. Ὁ. Τ. 329· μετὰ μετοχ., καὶ ἐκφαίνειν οἰκας σεσωτῶν ὄντα τοῦ πατρός οὐδὲν εἶσσω, καὶ φαίνεσθαι ἀποδεικνύον σεαυτὸν ὄντα κατ' οὐδὲν κατώτερον τοῦ πατρός σου, Ἡρόδ. 3. 71· κακοὺς θνητῶν ἐξέφηνε· χρόνος Εὐρ. Ἰππ. 428: — Παθ., οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνθη, ἐπεφάνη, Ἰλ. Τ. 46, πρὸλ. Ὁδ. Κ. 260, κ. ἄλλ.· τὰ γέ δοῦρα Χαρυβδίδος ἐξεφάνθη, ἀνεφάνθησαν ἐκ τῆς Χαρυβδέως, Μ. 441· ὅ τε δεῖλδος ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάνθη, ἐφάνη, Ἰλ. Ν. 278· δίκαιοι δ' αὖθις [δόντες] ἐκφανοῦμεθα Σοφ. Φ. 82: οὐ μὲν· ἐκφανεῖ κακὴ ὁ αὐτ. Ὁ. Τ. 1063.

II. ἐπὶ πράγματων, ποῖω γνωστόν, φανερώω, ἀποκαλύπτω, τινί τι Ἡρόδ. 6. 135, κ. ἄλλ.· (οὕτως ἀπολ., ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν· ἐμοὶ Σοφ. Ὁ. Τ. 243)· ἐκφ. ἐσωτοῦ γνώμην Ἡρόδ. 5. 35· τὴν αἰτίαν ὁ αὐτ. 6. 3· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 1. 117· λόγον Εὐρ. Ἰππ. 881· ἐκφ. ἐς φάος κατὰ αὐτόθι 368: — Παθ. μετὰ μέλλ., ἐκλάμπω, ἐν δὲ οἱ ὅσοι δεῖνόν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάνθησαν Ἰλ. Τ. 17· πλευρά, τὰ οἱ κύφαντι παρ' ἀσιπιδος ἐξεφάνθη, ἐφάνθησαν ἐκτεθειμένα, Δ. 468· ἐκφανήσεται, φανερόν γενήσεται, Εὐρ. Ἰππ. 42, πρὸλ. Πλάτ. Ἰππ. Μετ. 295A.

2) δεικνύω, δειλίαν Πλάτ. Μενέξ. 246E· κακότητα ἐς τινα Ἡρόδ. 5. 92, 7.

3) ἐκφ. πόλεμον πρὸς τινα, κηρύττειν πόλεμον, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 16.

ἐκφάλαγγέω, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς φάλαγγος, Δημήτρ. Φαληρ. 84.

ἐκφάνωθι, ἐπίρρ., = ἐκφανῶς, φανερός, Φιλόστρ. 300.

ἐκφάνης, ἐς, φανερώων αὐτόν, κάρουν ἐκφάνες ἐκ λεπίδων Ἀνθ. Π. 6. 102: — σπανίως ἐπὶ προσώπων, ἐκφ. γιγνώμενος Πλάτ. Ἰων 535B· σαφής, κατάδηλος, ἀνδρὸς τέκμαρ ἐκφάνες Αἰσχύλ. Εὐμ. 244, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 528C, κ. ἄλλ.· ἐκφάνης ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 398, κτλ.: — Ἐπίρρ. -νῶς Πολύδ. 5. 1, 3.

II. ἐκφανῆ, τά, εἰκόνες ἐν ἐκγλύφῳ, Stalib. Πλάτ. Συμπ. 193A.



ἐκφάνιζω, = ἐκφαίνω, «ἐκφάνιζεται» μνησται· Ἰσούχ.  
ἐκφάνω, ἐξίστημι τινα, «ἐκπεφάνωται» ἀπόπληκτος γέγονεν»,  
Ἰσούχ. καὶ «ἐκπεφανόμενος» ἀπόπληκτος ὁ αὐτός.  
ἐκφανείς, εἰς, ἡ, τὸ ἐκφαίνειν, φανερώσεις, δῆλως, Ἀριστ.  
παρ' Εὐσεβ. III. 640B, Ἰππόλ. 840A. Πορφ. παρ' Εὐσεβ. III.  
256B κλ.  
ἐκφαντάζομαι, ἀποθ, σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, φαντά-  
ζομαι, τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι Ἀλκίφρων 1. 13.  
ἐκφαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐκφαίνων, δηλωτικός, Ἰαμβλ. Προτρ. 322  
Kiessl. — Ἐπίρρ. -κώς Πλούτ. 2. 104C.  
ἐκφαντορία, ἡ, φανερώσεις μυστικῶν πραγμάτων, Γαλην., Διονύς.  
Ἀρεοπ. 137C, 201A, κλ.: πρβλ. ἐκφανσεις, διασάφσεις.  
ἐκφαντορικός, ἡ, ὄν, = ἐξαγγελτικός, ἐρμηνευτικός,  
παραστατικός, Πρόκλ. Παρμεν. 530 (96), Διονύς. Ἀρεοπ. 137A,  
186A, κλ.: — Ἐπίρρ. ἐκφαντορικώς, Διονύς. Ἀρεοπ. 205C K.  
Πορφ. «Εὐθ. Βασίλ. Τάξ. 740, 18.  
ἐκφαντος, ὄν, «φανερὸς» Ἰσούχ., «ἐκπυστα, ἐκφραντα» Πολυδ.  
Ε' 147.  
ἐκφάντωρ, ὀρος, ὁ, ὁ ἐκφαίνων, ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ τῶν μυστη-  
ρίων τὰ ἄρρητα συμβολικῶς ἐκφαίνων, = ἱεροφάντης, Μάξ. Ὁμολ.  
Σχόλ. 193B.  
ἐκφάσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. ἐκφημι.  
ἐκφασίς, εἰς, Ἰων. ιος, ἡ, (ἐκφημι) φανερώσεις, διακήρυξεις,  
Ἡρόδ. 6. 129.  
ἐκφάνιζω, ῥίπτω ἔξω τῆς φάνης· καθόλου, ῥίπτω ἔξω, ἐκρί-  
πτω, ἐκφάνιζοιμένων σωρευμάτων Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην.  
540C· φάνωμα ἐδόντων ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφάνιζε-  
σθαι ἐκφάνιζοιμενοι Εὐστ. 178A. 45.  
ἐκφάνισμα, τό, τὸ ἐκ τῆς φάνης ἐκβαλλόμενον ὅταν καθαρί-  
ζωσιν αὐτήν (Ἡούχ.) τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., μεταφ. «ἀποράγια»,  
λεῖψανα, Φιλόστρ. 24, Ἀθην. 207D. II. σάνις τῆς φάνης ἀφαι-  
ρουμένη κατὰ τὸν καθαρισμόν αὐτῆς. Πολυδ. Ζ', 166.  
ἐκφάνωμα, τό, = φάνωμα, Πολυδ. Ζ', 122.  
ἐκφάτος, ὄν, ἄφατος, ἀνέκφρατος, Μάξιμ. π. καταφ. 451. —  
Ἐπίρρ. -τως, μετὰ φωνῆς μεγάλης (πρβλ. ἐκφημι), ἡ ἀρρήτως,  
ἀσεβῶς, Δισχύλ. Ἀγ. 705 ὅδε σημ. Paley ἐν τῷ πω.  
ἐκφαιλίζω, ὑποβιβάζω, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, θεωρῶ ἀνάξιον  
λόγου, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόν. 11· ἀπορίπτω τίς ὡς μὴ  
καλόν, Αἰλ. π. Ζ. 4. 37· μετ' ἀπαρεμ., ἀπαξίω νὰ πράξω τι, οὐδὲ  
ἐξεφάυλισε τὸν ἄλογον καὶ ἀφώνον (δηλ. ἵππον) ἰάσασθαι  
αὐτόν 11. 31.  
ἐκφαιλισμός, ὁ, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, Ἰωσήφ. Ἰουδ.  
Ἀρχ. 3. 8, 9.  
ἐκφαιλος, ὄν, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φαῦλος, Ἡλιόδ. Χρυσοπ.  
(Fabric. B. Gr. 8. 236). — Ἐπίρρ. -λως Φιλόστρ. 503.  
ἐκφερομυθεῖω, = μυθεῖν ἐκφέρω, ἀνακηρύσσω, κοινολογῶ,  
Κορνοῦτ. 30, Αἰν. Ταχτ. 22.  
ἐκφέρω: μέλλ. ἔξοισμα: μέσ. μέλλ. ἐξοίσσομαι μετὰ παθητ.  
σημασ., Ἡρόδ. 8. 49, 76. Φέρω ἔξω, ἐκχορίζω, ἐξάγω, τινὰ  
πολέμοιο Ἰλ. Ε. 664 κτλ. ὅπλα ἐκ μεγάρου Ἡρόδ. 8. 37·  
οὐτὶ καὶ παρ' Ἀττ., ἐκφ. πούκας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 494· τὴν  
λήθην ἐκφέρειν, ἀποδύκειν, ἐξορίζειν, Ἀνθ. Π. παράτρ. 304.  
2) ἐκχορίζω πρὸς ταρῆν. Λατ. effeire, ἐξέφερον θρασύν  
Ἔκτορα δακρυχέοντες Ἰλ. Ω. 786, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 117, Ἄντι-  
φῶντα 143. 40, κτλ., καὶ ὅδε τὰν λέγει ἐκφορά 1. 3) λαμβάνω  
τι καὶ ἀπερχομαι, ὑπεκχοίμην, τρὶ ἄλεια Ὀδ. Ο. 470· λαμβάνω  
ὡς βραβεῖον ἡ ἀμοιβήν, ἀεθλον Ἰλ. Ψ. 785· συχνότερον ἐν τῷ μέσ.  
τύπῳ, νίκην ἐκφ. Ἡρόδ. 6. 103, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 60, Δημ. 178.  
7, κτλ. 4) ἐξάγω ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀποβιβάζω εἰς τὴν θηράν,  
ἐπὶ Ταίναρον Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. ὡσαύτως ῥίπτω εἰς τὴν θηράν,  
πόντου νιν ἐξήνεγκε κλῦδων Εὐρ. Ἐκ. 701. — Παθ., μετὰ  
μέσ. μέλλ., ἐξέρχομαι, ἀποβιβάζομαι, φέρομαι, ἡ ῥίπτομαι εἰς τὴν  
θηράν, ἡν νικηθῆσιν τῇ ναυμαχίᾳ. ἐς τοὺς ἐσωτῶν ἐξοίσον-  
ται Ἡρόδ. 8. 49· ὡς ἐπεὶ ἀνδρῶν γέννηται ναυμαχίᾳ, ἐνταῦθα μά-  
λιστα ἐξοισομένων τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ναυηγίων αὐτόθι  
76., 2. 90. II. ἐκφέρω, κατὰ διαφορὰς ἐννοίας: 1) ἐπὶ  
γυναικῶν, = φέρειν μέχρι τέλους, μέχρι δηλ. τοῦ τοκετοῦ, Ἰππ.  
569. 17, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 18, πρβλ. 6. 22, 16,  
π. Ζ. Γεν. 2. 8, 23, κ. ἄλλ. ἐπὶ φυτῶν, φέρω σπῆρον, αὐτόθι 1.  
23, 5 ἐπὶ ἐδάφους γῆς, φέρω καρπὸν, καρποτορῶ, Ἡρόδ. 1. 193.,  
4. 198. 2) ἐπὶ διορίσας, κάμνω νὰ ἔλθῃ, ἄλλ' ὅτε δὴ μοιθοῖτο  
τέλος. ὦραι ἐξέφερον Ἰλ. Φ. 451· τὸ μόριον Πινδ. Ν. 4.  
100· κακίας, ἀρετὰς ἐκφ. Πλούτ. Δημ. 1. 3) φέρω τι ἔξω,  
Λατ. edere, ἄπτε, παῖ, λύχνον, κἄκφερε τὸ γραμμάτιον  
ἱν' ἀναγνῶ λαβὼν Ἀριστοφ. Νεφ. 19· ἐκφ. χρηστήριον, διδο-  
ναι χρηστέον, Ἡρόδ. 5. 79· ἐκφ. λόγον Σοφ. Τρ. 741· δειγμα  
Πλάτ. Νόμ. 788C, Δημ. 344. 20· ἐκφ. μῖσος εἰς τινὰς Πολυδ.  
15. 27, 3· ἐκφ. τὴν ἱατρικὴν διδῶ. 5. 74· ἐπὶ δημοσίων ἀπορά-  
σεων, ἐκφ. ἐς τὸν δῆμον Ἡρόδ. 9. 5· ἐκφ. προδοῦλευμα εἰς  
τὸν δῆμον, παρουσιάζει εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ νομοσχέδιόν  
τι, Δημ. 1346. 16· (οὐτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Δισχίν. 71. 21): — ἐπὶ

συγγραφέων, δημοσιεύω σύγγραμμα, Πλάτ. Παρμ. 138E, Πλούτ. 2.  
10C, κτλ. — καθόλου, ἀποκαλύπτω, δηλοῦμαι τι, τῷ μάγῳ Ἡρόδ.  
3. 71: — Μέσ., ἐκφέρεισθαι γνώμην, λέγειν γνώμην, ὁ αὐτός. 5.  
36: — Παθ., εἰς Ἑλλάδας ἐξοισθῆσεται Εὐρ. Ἰκ. 561.  
4) φανερώων, ἀποκαλύπτω, ἐμφανίζω, τὴν ἀπάτην Ἡρόδ. 3. 74·  
τὴν ἐπιχειρήσιν ὁ αὐτός. 8. 132. 5) ἔχω, ἀσπῶ, δύνασιν  
ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. Ἰων. 1012· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μέγα τι  
σθένος ἡ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας, ἐξασπῶ μέγα σθένος νίκης,  
Σοφ. Τρ. 497. 6) ἐκφέρειν πόλεμον, Λατ. inferre bel-  
lum, ἐπιχειρεῖν πόλεμον, Δημ. 15. 10· ἐπὶ τινὰ Ἡρόδ. 6. 56· πρὸς  
τινα ἔεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· τινὶ Πολυδ. 2. 36, 4, κτλ. 7) φέρω  
μετ' ἐμοῦ, ἔχω ἐν ἐμοί, ὡς τὸ Λατ. referre, ἐκφέρουσι γὰρ μη-  
τρῷ ὀνεῖδῃ Εὐρ. Ἀνδρ. 621. 8) ἐκφράζω, διὰ μέτρων  
Ἀριστ. Πολιτ. 1. 11· ὄρον ἐκφ., σχηματίζω ὁρίσμον, ὁ αὐτός. Μετὰ  
τὰ Φυσ. 6. 15, 10· — προσφέρω λέξεις κατὰ τοῦτον ἡ ἐκείνων τὸν τρό-  
πον, Ἀθην. 94F. 9) ἀποτίνω, πληρώνω ὡς φόρον, Δισχίλια  
τάλαντα Πολυδ. 3. 27, 5, κτλ. III. φέρομαι, πέραν τινός,  
ἔξω ὄρων ἐκφερόμενον ἀκόντιον Ἀντιφῶν 121. 29· τὸ πλεί-  
στον μεταφ., παραφέρωμαι ἕνεκα πάθους, ἀπαιδεύσας ὀργῆς Θουκ.  
3. 84· πρὸς ὀργὴν ἐκφέρεισθαι Σοφ. Ἠλ. 628· ἐκφ. πρὸς αἰδῶν,  
κλίνει πρὸς τὴν αἰδῶ, Εὐρ. Ἀλκ. 601· λέγων ἐξηγῶν Πλάτ.  
Κρατ. 425A· ἐξενεχθεῖς ὥστε κομωδιοποιὸς γενέσθαι ὁ αὐτός.  
Πολ. 606C, πρβλ. ἔεν. Κύρ. 1. 6, 34. IV. φέρω, ἄγω,  
εὐδ' ὅς ἐκφέρει.. βάσις Σοφ. Αἴ. 7· κινδυνεύει ὥστε  
ἀτραπὰς τις ἐκφέρειν ἡμᾶς ἐν τῇ σκέψει Πλάτ. Φαίδων 66B:  
— Παθ., ἐνταῦθα ἐξηγῶν εἰς ἀπερ Πρωταγόρας λέγει ὁ  
αὐτός. Κρατ. 386A. V. ἀμεταφ. (ἐξυπακούει· ἐαυτὸν), σπεύδω  
(πρὸ τῶν λοιπῶν), προσθάνω, εἰμαι πρῶτος, ὥκα δ' ἔπειτα αἱ  
Φηρητιάδαι.. ἐκφερον ἵπποι. τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομή-  
δεος.. ἵπποι Ἰλ. Ψ. 376, πρβλ. 759· ὡσαύτως, δραπετεύω, ἔεν.  
Ἰππ. 3. 4. 2) συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν, ὄρας τὰ τοῦδε..  
ὡς ἐς ὁρθὴν ἐκφέρει μαντεύματα Σοφ. Ο. Κ. 1424, ὅδε σημ.  
Jebb ἐν τῷ πω· φθάνω εἰς τέλος, ὁ αὐτός. Τρ. 824.  
ἐκφεύγω: μέλλ. -ξομαι καὶ -ξοίμαι: — φεύγω ἔξω ἡ μακράν,  
διαφύγω, ἀπόλ., ἐκφυγῆναι μεμαῶς Ὀδ. Τ. 231, πρβλ. Αἰσχύλ.  
Πέρσ. 510, κτλ. — ἰδίως ἐπὶ κατηγορουμένου, ἀφουμαι, Ἀριστοφ.  
Σφ. 157· φεύγων ἐκφεύγει Ἡρόδ. 5. 95. 2) μετὰ γεν.,  
διαφύγω ἐκ τινός, ἐξέφυγον πολλὴς ἀλδὸς ἡπειρόνδε Ὀδ. Ψ.  
236· Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε (τὸ) μὴ καταπε-  
τρωθῆναι ἔεν. Ἀν. 1. 3, 2· ὡσαύτως ἐπὶ βέλος, βέλος ἐκφυγε  
χειρὸς Ἰλ. Α. 380. 3) μετ' αἰτ., διαφύγω, «γλυτῶν» ὡς  
τὸ Λατ. fugio, ἐξ αὐτῶν ἐφυγε θάνατον Ἰλ. Α. 362· ἐκ-  
φυγε κῆρας Ὀδ. Δ. 512· ἐκφυγῆναι κακότητά Ε. 414· νοῦσον  
Ἡρόδ. 1. 25· Σκύθας 6. 40· τὴν πεπρωμένην Δισχύλ. Πρ.  
510· τὰν θεῶν νέμεσιν Σοφ. Φ. 517, κτλ. 6) ἀπλῶς ἔχω  
ἐκφύγει, εἰμαι πέραν (τῶν ὀρίων) τινός, οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παι-  
δίς ἐτι Πλάτ. Πολιτ. 268E. γ) ἐπὶ πραγματικῶν, ἐκφεύγει  
μέ τι, με διαφύγει τι, Σοφ. Ο. Τ. 111, Εὐρ. Ἑλ. 1622· ἐκφύ-  
γοι τὰ πράγματα αὐτὸν Δημ. 236. 22, πρβλ. 378. 29· ἐκφ. τὰς  
αἰσθήσεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 202, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 9.  
δ) ἐκφεύγοντες τὴν χιόνα τόποι, δηλ. ἐν οἷς χιών ἐν πίπτει,  
Πολυδ. 3. 55, 7. 4) μετ' ἀπαρεμ., οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ  
εἶναι.. Πλάτ. Φαίδρ. 277E, πρβλ. Παρμ. 147A, Σοφ. 235D· ἐκφ.  
τὸ ἀποθανεῖν ὁ αὐτός. Ἀπολ. 39A.  
ἐκφυεσκτεῖν, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἐκφεύγω, πρέπει νὰ ἐκφύγῃ,  
Cod. Par. 1193, fol. 223 r.  
ἐκφεύξις, ὄν, δὴ δύναται τις γὰ ἐκφύγει.  
ἐκφεύξις, εἰς, ἡ ἀποφυγή, «γλυτωμός», Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ.  
ἐν λέξει ἀλεωρή: ὁ τύπος ἐκφυξίς εὐρήται παρὰ Σύμμ. Ψαλμ.  
νδ', 9.  
ἐκφημι, προσφέρω, ἐκφώνω, ὁρῶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὐδὲ τι  
ἐκφάσθαι δυνατό ἔπος, «λέγει ἐκφάσθαι τὸ ἐξεῖπεν λόγῳ προφο-  
ρικῶ» Εὐστ., Ὀδ. Κ. 246., Ν. 308· νόον ἐκφάτο Ἀπολλ. Ροδ.  
Α. 439. — Ἄλλ' ὁ ἐνεργ. ἄρ. ἐξέφησε ἐν τῷ Μεγ. Ἑτμ. 687. 6.,  
ἐκφθέγωμαι, ἀποθ., φθέγωμαι, Σουλ. Ἐπιφ. 4723.  
ἐκφθεῖρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Σχύν. 343: — ἀλλὰ οὐ μόνον  
ὡς παθ. ἐκφθεῖρομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀπαις, ἀναν-  
δρος, ἀπολίας, ἐξεφθαρμένη Εὐρ. Ἐκ. 669· παρὰ κομ. ἀπλῶς  
ἀπέρχομαι, «ἐκκουμπίζομαι», «πηγαίνω ἑς τὰνάθεμα», ἐκφθαρεῖς  
οὐκ οἶδ' ὅποι Ἀριστοφ. Εἰρ. 72· ἐκφθεῖρῶ, «ἐκκουμπίζου ἀπ'  
ἐδῶ», Λατ. abi in malam rem! Λουκ. Ἑταρ. Διάλ. 15. 2· πρβλ.  
φθεῖρω II. 1.  
ἐκφθίνω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικῷ τοῦ παθ. ὑπερσ.  
ἐξέφθιτο, οὐ γὰρ πῶ νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυσθός, «ἐξεθα-  
πάητο, ἀνήλωτο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 163· νηὸς ἐξέφθιτο Ἡμ. Μ.  
329· ἐξέφθινται, ὅπως κατεστράφησαν, ἔχουσιν ἀφανισθῆ, Δισχύλ.  
Πέρσ. 679. 927.  
ἐκφθίλω, καταφθίλω, Ἀνθ. Π. 12. 250.  
ἐκφλαίνω, = ἐκφλύω, Εὐρ. ἐν Μεγ. Ἑτμ. 796, 12 ἐν λέξει  
φληγάφος.  
ἐκφλαυρίζω, Ἀττ. ἀντὶ ἐκφαιλίζω, Πλούτ. Πομπ. 57, κτλ.



ἐκφλαυρόω, = ἐκφλαυρίζω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 885.  
ἐκφλεγμάτων, παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, Ἰππ. π.  
Διατ. Ὁε. 394.

ἐκφλέγω, πυρπολῶ μεταφ., αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 608: — Παθ., ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2. 766A.

ἐκφλίβω [τ], Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκθλίβω, Ἰππ. 411. 49.  
ἐκφλογίζω, = ἐκφλέγω, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 372, ἐν τῷ παθ.

ἐκφλογόομαι, παθ., ἀναφλέγομαι, Ἀριστ. π. Θουμ. 36, Διοσκ. 1. 81.

ἐκφλόγους, εὖως, ἡ, ἐκπύρσις, φλόξ, κατὰ μὲν τὴν λαθὴν ... κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν Διόδ. 17. 115, Ἐπιφάν. 1. 1120C, κτλ.

ἐκφλουρίζω, -όω, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἐκφλαυρίζω, -όω, ἴδε Διόδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ι. σ. 270.

ἐκφλύζω ἢ ἐκφλύσσω: μέλλ. -ξω, ἐκθράζω, ἐκχέω, ἐκπέμπω, μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχει ἐκφλύζει τόσον γόνον, ὅσον ὀρεχθεῖ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 275.

ἐκφλυνδάνω, «ἀνοίγω», «σπάνω», ἐπὶ ἐλκῶν, Ἰππ. 539., 557. 17: — ἐξ οὗ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τῷ λεξικῷ Γαλην. (464) ἐκφλυνδάνει εἰς ἐκφλυνδάνει.

ἐκφλύω [ῶ], ἐξορύω, ἐκρίω, Γαλην.

ἐκφοβέω, προξενῶ φόβον, κάμνω νὰ φοβῇ τις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 606, Πλάτ. Γοργ. 483C, κτλ. — τὸ ἐκφοβῆσαι, οὕτως ὥστε νὰ προξενῇ φόβον, Θουκ. 2. 87: ἐκφ. τινα ἐξέμενιν Εὐρ. Ὀρ. 312: ἐκ. τινα τὸ Θουκ. 6. 11: — Παθ., εἰμαίλιαν πεφοβημένος, φοδοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Σοφ. Πλ. 276: ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὥς ..., αὐτῷ 1426: ὑπὲρ τίνος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 989.

ἐκφοβήσις, εὖως, ἡ, «φόβισμα, τρομαχμα», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 21.

ἐκφοβός, ον, πεφοβημένος, πλήρης φόβου, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41, Πλούτ. Φάβ. 6, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 6, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ιβ', 21 κτλ.

ἐκφοινίσσω, ἐρυθραίνω τι, καθαίμασσω, «καταματώνω», πῶλοι δὲ νῖν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν Εὐρ. Φοιν. 42. — Παθ., ἐκφ. τὸν δὲ ὀφθαλμούς Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 36.

ἐκφοιτάω, Ἰων. -έω, ἐξέρχομαι συνεχῶς, συνηθίζω, νὰ ἐξέρχωμαι, ἐπὶ θήρην Ἡρόδ. 4. 116: ἀπλῶς, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. 3. 68, Εὐρ. Ἠλ. 320.

2) ἐπὶ πραγμάτων, διδίδωμαι, κοινολογοῦμαι, παρὰ τῆς γυναίκος ἐξεφοίτων λόγῳ Πλούτ. Λυκ. 3: ὡσαύτως, ἐς τε ὄρθην μανίαν καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυράν ἐκφοιτᾷ, καταντᾷ, Αἰλ. π. 2. 11. 32.

ἐκφοιτήσις, εὖως, ἡ, διάδοσις, τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως Κλήμ. Ἀλ. 685.

ἐκφορά, ἡ, (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κομίζειν τι ἔξω, κυρίως ἐπὶ πτώματι πρὸς ταφὴν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1024, Χο. 9. 430: ἐπ' ἐκφορὰν βαδίζειν Ἀριστοφ. Πλ. 1008: ἐπ' ἐκφ. ἀκολουθεῖν τινι Λυσ. 92. 24: ἴδε Βεκκίρου Χαρικλ. 389.

II. ἐκκόμισις, τὸ λαμβάνειν τι καὶ ἀπερχεσθαι, οἷον κρέας ἐκ θυσίας, Θεόδοτ. Κομ. ἐν Ἀδελφ. 8: ὁ αὐτὸς ἐν «Κατηρίσιν» 4.

2) κοινολόγησις, φανερώσις, διάδοσις, αὐταὶ γὰρ ἔσμεν, κοῦδεμι' ἐκφορά (τὰ χειρόγρ. ἐκφορός) λόγου, διότι εἴμεθα μόναι καὶ οἱ λόγοι μας δὲν θὰ διαδοῦν ἔξω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 472: λόγων ἀπορρητῶν ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ Διογ. Α. 1. 98.

III. (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ ἱππῶν, φυγὴ, ἢ πρὸς οἶκον ἐκφορά Ξεν. Ἰππ. 3. 5.

2) ἡ πρὸς τὰ ἔξω φορά, ἐκπνοή, ἡ τοῦ πνεύματος ἐκφ. Διόδ. 2. 121.

IV. τὸ εἶχον μέρος ἐν οἰκοδομηματι, Βιτρούβ. 3. 3.

V. παράγωγος λέξις, Πλούτ. 2. 1112E.

ἐκφρέω, = ἐκφέρω, φέρω ἔξω, ὡς π. χ. πτώμα πρὸς ταφὴν, τὰ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη Ὁδ. Χ. 451: ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρεον καὶ θάπτον ἔκαστοι Ὁ. 417.

2) καθύλου, φέρω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 197., 9. 116. — Μέσ. ἐκκομίζω μετ' ἐμαυτοῦ, τοὺς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο Εὐρ. Κύκλ. 234, Ἰσαίος 60. 27, κτλ. — ἐκφέρομαι, κινούμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς τότε ταρφεαῖα κόρυθες. νηῶν ἐκφορέοντο Ἰλ. Τ. 360.

3) ἐξορύσσω, ἐτάγω, εἰρόμην... ἔκου εἴη ὁ χουὸς ὁ ἐξορυχθεὶς: οἱ δὲ ἐφφράσαν μοι, ἵνα ἐξεφορήθῃ Ἡρόδ. 2. 150., 7. 23: ἐπὶ ἐταγωγῆς μετ' ἄλλου, Ξεν. Πέροι 4. 2, πρβλ. 32: — ἐκφ. πόλιν, διαρπάζειν, λαφυραγογεῖν Διόδ. 17. 13.

4) ἐν τῷ παθ., ῥίπτομαι ἔξω, εἰς τὴν ἐπὶ ἡρὰν, Ἡρόδ. 8. 12.

5) διαδίδω ἀκρίτως, ἐκστομίζω ἀνοήτως, εὐασμόν κρυφίων ἐξεφορεῖ λόγιον Ἐρμησιάν. Ἀποσπ. 5. 18.

ἐκφόρημα, τὸ, καρπός, προϊόν, Πολυδ. Α. 237.

ἐκφόρησις, εὖως, ἡ, ἐκκόμισις, τῆς λείας Κλήμ. Ἀλ. 415.

ἐκφορικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν, τὸ ἐκφορικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων, Πλούτ. 2. 1113B.

— Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτῷ 1112D.

ἐκφόριον, τὸ, ὅτι ἡ γῆ παράγει, καρπός, προϊμ. Ἀριστ. π. Φυτ. 2, Πολυδ. Α. 237.

II. πληρωμὴ γινόμενη ἀναλόγως τῆς παραγωγῆς, τῶν προϊόντων, ἔγγειος φόρος, δεκάτη, ἐκφόρια τοῦ καρποῦ Ἡρόδ. 4. 198, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1. 6: πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4957. 30.

ἐκφορόομαι, παθ., γίνομαι ὡς ἡ κίσις μὲ τρύπας, ὁ δὲ λιπαράτος ἐκφοροῦται τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισ[σ]ηροειδὲς Θεόφρ. π. Αἰῶν 14 καὶ 15.

Ἐκφορός, ον. (φέρω) ὃν δύναται τις νὰ φέρῃ ἔξω, ἐταγωγός, Ἀριστοφ. Πλ. 1138.

2) ὃν δύναται τις νὰ κάμῃ γνωστὸν ἢ κοινολόγησιν, εἰ δ' ἐκφ. σοι ἐπιφερά πρὸς ἄρνας Εὐρ. Ἰππ. 295: οὐδεὶς γὰρ ἐκφ. λόγος Πλάτ. Δάχ. 201A: πρβλ. ἐκφορά Π. 2.

3) παραπερόμενος ὑπὸ πάθους ἢ ὀργῆς, βίαιος, παραφρορός, Πλούτ. 2. 424A: ἐκφ. ὑπὸ τοῦ πάθους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.: ἵππος ἐκφ., ἵππος ἀφηνιάσας, Γαλην.

II. ἐνεργ., ὁ ἐτάγων, ἀπελάνων, τῶν δυσσεδούντων δ' ἐκφορώτερά πέλοις, δηλ. τοὺς δὲ δυσσεδεῖς μᾶλλον ἀπελάσας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 910.

2) ἐκφοροὶ γυναῖκες, ἔγκυοι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 258.

III. ὡς ναυτικός ὄρος, ἐκφοροί, οἱ, τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς συσταλὴν ἢ διασταλὴν τῶν ἰστίων, ἄλλως τέθροισται Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 438, Φωτ. Λεξ.

ἐκφορτίζομαι, παθ., πωλοῦμαι πρὸς ἐξαγωγήν, μεταφ., ἀπάγομαι, προδίδωμαι, ἐξημπολόγημαι κάκπεφόρτισμαι πάλα Σοφ. Ἀντ. 1036: ἄλλ' ὁ Jebb προτιμᾷ τὴν γραφὴν καμπεφόρτισμαι, συμφώνως τῇ πρώτῃ γραφῇ τοῦ Λαυρ. Χειρογρ., ἴδε σημ. Jebb ἐν τότῳ.

ἐκφράζω, ἐκθέτω ἀκριβῶς, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, περιγράφω, Αἰσχύλ. Πρ. 950. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1119: ἐλῶ, ἐκφράνω, τινὰ δνόματι τινι Πλούτ. 2. 24A.

ἐκφρακτικός, ἡ, ὄν, (ἐκφράσσω) κατάλληλος πρὸς ἄρσιν καλυμμάτων, ἐκφρ. τῶν πόρων Γαλην.: τὰ ἐκφρ., φάρμακα δι' εὐκοιλιότητα, καθαρτικά, Ἰππιατρ.

ἐκφράσις, εὖως, ἡ, διὰ λόγου περιγραφή, Διον. Ἀλ. 10. 17, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγ. 20: «ἐκφρασις» λόγος ἐναργής Ἡσύχ. — ὄνομα πολλῶν μεταγενεστέρων ποιημάτων περιγράφοντων ἔργα τῆς τέχνης, οἷον τὸ τοῦ Χριστοδωροῦ ἐν Ἀνθ. Π. 2, τὸ τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου, κτλ.

ἐκφράσσω, Ἀττ. -ττω, αἶρω καλύματα, ἀποφράττω, ἀνοίγω, Διογ. Α. 18. 35.

ἐκφραστέον; ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐκφράζω, δεῖ ἐκφράζειν, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 136.

ἐκφραστικός, ἡ, ὄν, περιγραφικός: τὸ ἐκφρ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζειν, περιγράφειν, Διογ. Α. 5. 65.

ἐκφρέω, (ἴδε εἰσφρέω): ποιητ. παρὰ. ἐξεφφροῖμεν Ἀριστοφ. Σφ. 125: μέλλ. ἐκφρήσω αὐτόθι 156: ἄρ. ἐξέφφρησα: προστακτ. ἔκφρες (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιανῶ π. μον. λέξ. 24. 24) ἀποκατέστη αὐτόθι 162 ὑπὸ Βουττμ. ἀντὶ τοῦ ἔκφρες.

Ἐκφέρω, ἐτάγω, μὴ... οὐκ ἐκφρώσιν, ἀποκατέστη ἐν Εὐρ. Φοιν. 264 (ἀντὶ τοῦ οὐ μεθώσιν) ἐκ τῶν Σχολ. κατὰ τοῦ Λεξ. τοῦ Φωτ. 359, 8 (ἐνθα τὸ Σοφοκλῆς κεῖται ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ Εὐρεπίδης): τὸ ῥῆμα δὲν ἦτο ἀσύνηδες ἐν τῇ συνήθει οἰκιακῇ γλώσσῃ, πρβλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.: ἐξέφφρησα ἐμαυτὸν Λουκ. Λεξίφ. 9. — Παθ. ἐκβάλλομαι, ἐκφρησθέντων Αἰλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει. (Ἀποσπ. Αἰλ. 39 ἐν τέλει).

ἐκφρονέω, εἶμαι ἐκφρων, πράττω ὡς ἐκφρων, Αἰών Κ. 55. 13: — ἐκφρονήσιν γενικῇ, σημαίνει δὲ τὸ καταφρονῆσαι καὶ ἐναντία φρονῆσαι κτλ. Α. Β. 141, 21.

ἐκφροντίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, Λατ. excogitare, Εὐρ. Ι. Τ. 1323, Ἀριστοφ. Νεφ. 695, Θούκ. 3. 45. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκφροντίζων» βουλευόμενος.

ἐκφροσύνη, ἡ, (ἐκφρων) παραφροσύνη, ἀνοησία, Τίμ. Λοκρ. 102E.

ἐκφρύττω, φρυγανίζω ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, 636.

ἐκφρων, ον, γεν. ονος, (φρῶν) ἔξω φρενῶν, παράφρων, Ἰππ. 641. 37: ἀνόητος, μωρός, Δημ. 426. 23: ὡσαύτως, ἐκμανής, ἐνθουσιῶν, ἐπὶ τῶν ποιητῶν, Πλάτ. Ἰων 534B: ἐπὶ βακχιαζόντων, ἐκφρων μαινομένην δοῦς ἀνέμοισι τρίχα Ἀνθ. Π. 6. 220, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 790E.

ἐκφυσάς, ἄδοξ, ἡ, = ἀποφυσάς, Σχόλ. Διοσκ. ἐν Matthaei Medicis σ. 360.

ἐκφυγάνω, = ἐκφεύγω, Ἰππ. 470. 12, Αἰσχύλ. Πρ. 525, Αἰρίλος ἐν «Εὐνούχῳ» 3.

ἐκφύγε, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκφεύγω.

ἐκφύης, ἔς, ἐξέχων, Πρὸκλ. Ὑποτυπ. σ. 15. 19.

II. ὑπέρροχος, διαπρηγής. — Ἐπίρρ. -ῶς, ἐξόχος, Ἀππ. Ἰλλυρ. 25.

ἐκφύλλασσω, μετὰ προσοχής φυλάττω, προσέχω, Σοφ. Ο. Κ. 285, Εὐρ. Ὀρ. 1259: ἵχνος ἐκφύλλασσ' ὅπου τίθης ὁ αὐτ. Ἰων 741.

ἐκφυλλίζω, = ἐπιφυλλίζω, Νικήτ. Χρον. 208D.

ἐκφυλλοφορέω, ἐξερρίζω ἢ καταδικάζω διὰ φύλλον, ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ βουλή, ἐν ἡ αἱ ψῆφοι ἐδίδοντο γεγραμμένοι ἐπὶ φύλων ἐλαίας, Αἰσχίν. 15. 43, πρβλ. Α. Β. 248: ἐντεῦθεν, ἐκφυλλοφορία, ἡ, καταδικη γινόμενη διὰ φύλλον, Ἐτυμολ. Μ. 325: ἐκφυλλοφορήσις, εὖως, ἡ, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 41: — Πρβλ. πεταλιμός.

ἐκφύλος, ον, ἐκτὸς τῆς φυλῆς, ξένος, μὴ συγγενής, ἀλλόφυλος, Στράβων 197, Λουκ. Λεξίφ. 24: — μεταφ., ξένος, ἀλλόκοτος, παρξάει.



νος, Πλουτ. Βροῦτ. 36, πρβλ. Καίσι. 69.—'Αντιθετον τῷ ἐμφυλός.  
ἔκφυμα, τό, ἐξάνθημα, 'Ιππ. 377· ἐν τέλ· βλαστάριον ἀμπέλου,  
'Ετυμολ. Μ. 230, 28.

ἔκφυμαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκφύω.

ἔκφυξις, εως, ἡ, = ἐκφευξις, Σύμμ. Ψαλμ. ΝΔ', 9.

ἔκφυρω (ῶ), ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ ἀπλού φύρω, 'Εἰδ. ('Ιερ.  
I', 2).

ἔκφυσάω, φυτῶ ἔξω, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος, ἐκχέει  
τὸ ἑαυτοῦ μένος, Αἰσχύλ. Πρ. 721· ἐπὶ ἐλεφάντων ἐκφυσάντων ὕδωρ  
ἐκ τῶν προβοσκιδίων αὐτῶν, Πολύδ. 3. 46, 12, πρβλ. 1. 48, 8·  
μεταρ., ἐκφ. πόλεμον, ἀνάπτω πόλεμον, 'Αριστοφ. Εἰρ. 610·  
ἐκπεφυσημένος, ἐκπρημένος, ἀλαζών, «φανταγμένος», Πολύδ. 3.  
103, 7.

II. φυσάω ἰσχυρῶς, βαρύνω ὕπνον ἐκφ., ἐληλ. κοιμώ-  
μενος ἐκπέμψω ἰσχυρὸν ῥογχασμόν, Θεοκρ. 24. 47. III. ἀμεταβ.,  
ῥέγγω, «ροχαλίζω», Λυκόφρ. 743· ἐξορμῶ ὡς ἄνεμος, φλόγας ἐκφυ-  
σῆσαι 'Αριστ. π. Κῆρυ. 6.

ἔκφυσμα, τό, φλυκταίνα, «σπυρί», Πολύδ. Δ', 190· ὕψωμα ἢ  
λόφος σχηματισθεὶς ἐξ ἡραισιτείδους ἐνεργείας, Σχόλ. εἰς 'Απολλ.  
Ρόδ. Γ. 41. Καθ' 'Ησύχ·: «ἐκφυσήματα» πέτραι ὑπερέχουσιν τῆς γῆς·.

ἔκφυσσις, εως, ἀθρία τοῦ πνεύματος ἔξω φορά, Γαλην. 2. 675.  
—οἱ γὰρ κακοὶ τισι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες  
ἐκφυσήσεις ἀποτελοῦσιν· 'Ετυμ. Μ. σ. 98, 10, ἔνθα ἀναγινώσκεται  
ἔκφυσσις, ἀλλ' ὁ Συλβ. διώρθωσεν ἐκφυσήσεις.

ἔκφυσιάω, ποιητ. ἀντί ἐκφυσάω, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1389.

ἔκφυσος, εως, ἡ, (ἐκφύω) βλάστησις, «φύτρωμα», αἰζητής,  
'Αριστ. π. Ζ. Πορ. 2. 14, 6, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 8. 1, 5· ἐκφ. ἀρε-  
τής Πλάτ. Νόμ. 777Ε.

II. ἐξόγκωμα, ἔκφυσος, Αἰσχύλ.  
'Αποσκ. 248, Πλάτ. Φαίδρ. 251Β· ὁσπερὶ ἐξοχῆ, 'Ιππ. π. 'Αρθρ.  
810. 2) βλαστός, βλάστημα, κλάδος, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 7. 4, 3,  
Πολύδ. 18. 1, 6.

ἔκφυτεύω, μεταφρ. ἐπάνω εἰς δένδρον, διὰ τί πήγανον  
κάλλιστον καὶ πλεῖστον γίνεται ἔάν τις ἐκφυτεύῃ εἰς συ-  
κην· ἐκφυτεύεται δὲ περὶ τὸν φλοιὸν καὶ περιπλάττεται  
πληρῶν 'Αριστ. Προβλ. 20. 18· φυτεύω τόπον, πληρῶν φυτῶν, 'Ηρα-  
κλείδ. Ποντικ. 11, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 332, 26.

ἔκφυω: μέλλ. -ύσω, παράγω διὰ τῆς θηλείας γεννῶ, ἐπὶ τοῦ  
ἄρρενος, Σοφ. Ο. Τ. 437. 827, κτλ.· ὅς ἐξέφυσεν 'Αερρόνη  
λέκτρων ἀπο 'Αγαμέμνον' Εὐρ. 'Ελ. 391· πρβλ. ἐκτρέφω.

2) σπανίως ἐπὶ γυναικός, τρίκτω, Σοφ. Ο. Κ. 984, πρβλ. Πόρ-  
σωνα ἐν Φοιν. 34· παράγω, φύω, ἢ γῇ ἐκφύει πάντα 'Αριστ. π.  
Κόσμ. 5. 11· ἐκφ. κέρατα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 5, 7:—ἀπολ., ἐπὶ  
σπέρματος, παράγω, φυτὸν, Δημ. 748, 15.

II. παθ. μετὰ πρkm.,  
καὶ ἀορ. β' ἐνεργ., φυτρῶναι, φύομαι ἐκ τινος, κεφαλὰ δὲ οἱ ἦσαν  
τρεῖς.. ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖται ('Επ. μετοχ. πρkm.), «ὅς ἐνὸς  
αὐχένος βελόαστρυχταί» (Θ. Γαζή), Πλ. Δ. 40· πατρός, μητρός  
ἐκφύονται Σοφ. Δ'. 487, 1295, Εὐρ. 'Ιων 542· λάλημα, ἐκπεφυ-  
κός, λάλος· ἐκ γενετῆς ἢ ἐκ φύσεως, Σοφ. 'Αντ. 320 [Περὶ τῆς  
ποσότητος, ἴδε φύω].

ἐκφώνεω, ἐκβῶ, κραυγάζω ἰσχυρῶς, «ξεφωνίζω», Πλουτ. Καίσι. 66.

II. προφέρω, ὁ αὐτ. 2. 1010Α, Διον. Θραξ. ἐν Α. Β. 816, κτλ.  
ἐκφώνημα, τό, τὸ ἐκφωνηθέν, ὀμιλία, κήρυγμα, Γρηγ. Ναζ. ὁμ.  
23, σ. 146, Εὐσέβ. κλ.

ἐκφώνησις, εως, ἡ, τὸ ἐκφωνεῖν, τὸ προφέρειν, σύμφωνα,  
ἄπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥήτην τὴν ἐκφώνησιν  
'Απολλών. π. Στυντάξ. 14· ἐκφώνημα, ἀναφωνήσις, Πλουτ. 2. 111Δ.

II. ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ  
περισσῶν τινῶν ἢ εὐχῶν λεγομένων ἐκφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων,  
Τυπικόν.

ἐκφώνωσις, μεγάλη τῇ φωνῇ, ἀντιθετον τῷ μυστικῶς, Εὐχολόγ.  
ἐκφωτίζομαι, παθ., ἐντελῶς φωτίζομαι, καταλάμπομαι, Κλήμ.  
'Αλ. 662.

ἐκχάλαω: μέλλ. -άσω [ᾱ], καθήμι, καταβιβάζω, τί τινος  
'Ανθ. Π. 11. 354. II. ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, παραλύομαι,  
'Ιππ. 255. 12.

ἐκχαλινῶ, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, «εξαλινώνω», Πλουτ. Πελο-  
πίδ. 33.

ἐκχαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, ἐξεργάζομαι, 'Ιωσήφ. Α.  
I. 3. 7, 6.

ἐκχαράδρῶ, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ χαράδρῶ, Πολύδ. 4. 41, 9.

ἐκχαράσσω, 'Αντ. -τω, ἐξαλείφω, Πλουτ. 2. 873Δ.

ἐκχαρυσβεδίζω, καταπίνω ὡς Χάρυβδις. Φερεκράτ. ἐν «Κραπα-  
τάλλοις» 17.

ἐκχαυνῶ, μεταίρω, καθιστῶ τινα ἀλαζδνα, [πόλιν] ἐκχαυνῶν  
λόγοις Εὐρ. 'Ικ. 412· ἐκχ. τὸν πολὺν ὄχλον, ἀμύνει αὐτὸν νὰ  
χάσκη, 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 808.

ἐκχέζω, καταχέζω, Λατ. eacare, Κωμ. παρὰ Δημητρ. Φαλ. 126.

ἐκχεύω, = τῷ ἐπομ., Νικανδρ. παρ' 'Αθην. 683Ε.

ἐκχέω: μέλλ. -χεῶ (ἴδε χέω)· ἀορ. α' ἐξέχεα, 'Επ. ἐκχευα,  
μέσ. ἐκχευάμην, Χύνω ἔξω, ἰδίως ἐπὶ ὑγρῶν, οἶνον δ' ἐκ  
κρατῆρος.. ἐκχεον, «ἐξέχεον, ἐσπενδον» (Σχόλ.), 'Ιλ. Γ'. 296 (ἴδε  
κρατήρ)· αἴμ' ἐκχέας πέδοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 654· πηγὰς Εἰρ. 'Ικ.

Μαν. 941· δάκρυα Πλάτ. Συμπ. 215Ε· μεταρ., (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ)  
ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀστούς, ἔγυσε κάτω τὰ ταχέα βέλη, 'Οδ.  
X. 3., Ω. 178· σοί.. δαίμονες.. ἐλπίδας ἐξέχεαν Πλάτ. 'Ελεγ.  
7 Δορ. 'Ανθ. Bgk. 6) χύνω ἔξω, κενώνω, ἀδειάζω, ποδᾶ-  
νιπτρον 'Αριστοφ. 'Αποσκ. 290· τὸν χοᾶ (ἀνθ' οὗ γραπτόν τὸν  
χοᾶ) Μένανδρ. ἐν 'Αδύλ. 461.

2) ἐπὶ λέξεων, προσφθᾶ-  
σασα καρδίᾳ γλῶσσαν ἄν τὰδ' ἐξέχει Αἰσχύλ. 'Αγ. 1029,  
'Αριστοφ. Θεσμ. 554· μολπάς, Εὐρ. 'Ικ. 773· πολλὰν γλῶσ-  
σαν ἐκχέας Σοφ. 'Αποσκ. 668.

3) χύνω τι ἐς ὕδωρ,  
ἐκρίπτω, σπαταλῶ, ὀλβον Αἰσχύλ. Πέρσ. 826· τὰ πάντα ὁ αὐτ.  
Xo. 520, πρβλ. Σοφ. Φ. 13, 'Πλ. 1291· πλοῦτον ἐξέχεεν εἰς  
δαπάνας 'Ανθ. Π. 9. 367· ἐκχ. τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν  
Πλάτ. Πολ. 553Β.

4) ἀνοίγω, ἀπλώνω, λίνω, βδόντας  
'Απολλ. Ρόδ. Β. 902, Λουκ. 'Ερωτ. 6.

II. Παθ. ἐν χρή-  
σει παρ' 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐν τοῦ 'Επ. συνηκομ.  
ἀορ. ἐξέχυστο ἢ ἐκχύτο, μετοχ. ἐκχύμενος (ῶ):—αὐτὰρ ὁ  
βῆ... ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο 'Ιλ.  
Φ. 300, 'Οδ. Τ. 501, κτλ.· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χο-  
λάδες 'Ιλ. Δ. 525—μεταρ., ἐπὶ προσώπων, σφίκεσιν ἐσοκότες  
ἐξέχοντο 'Ιλ. Π. 259· ἰπποθῆεν ἐκχύμενοι, ἐσορῶντες ἐν τοῦ  
[δουραίου] ἵππου, 'Οδ. Θ. 515· ἐκχυθέντες ἐκ τοῦ τείχεος 'Ηλ. Δ.  
3. 13· καθόλου, κρέμαμαι, πολλὰ δὲ [δέσματα] καὶ καθύπερθε  
μελαθρόφιν ἐκέχυντο, πολλὰ δὲ δέσματα ἀνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς  
ἐξήρτηντο, ἀπεκρέμαντο, 'Οδ. Θ. 279· πρβλ. ἐκχώννυμι.

2) χύνομαι ὡς ὕδωρ, ἀπορρίπτομαι, λησμονοῦμαι, ἐκκέχυται φιλότης  
Θέογν. 110· αἱ ὁμολογαὶ ἐκκεχυμέναι εἰσὶν Πλάτ. Κρίτων  
49Α· πρβλ. Vnlck. ἐν 'Ιππ. 1062.

3) παραδίδομαι εἰς πάθος  
τί, ὡς τὸ Λατ. effundi in...· ὑπερβαλλόντως ἴδομαι, 'Αριστοφ. Σρ.  
1469· ἐκχ. εἰς τινα, εἰς τι, παραδίδομαι ὅλος εἰς τινα ἢ εἰς τι,  
Πολύδ. 5. 106, 7., 32, 11, 4· ἀδρά γελῶν δ' ὁμιῶσιν ἐκέχυν-  
σαι 'Ανθ. Π. 12. 156.

4) κεῖμαι νωχελῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55.  
ἐκχέλω, «χορταρίζω», γῇ ἐκκεχλωμένη, «ἐφυμένη», ἐξημε-  
λωμένη, κεραιωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλις ἐν χέρω φέεται· τοῦτο δὲ ἐστὶ  
χόρτος· Πανσ. παρ' Εὐστ. 773. 1, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐκχλευάζω, ἐπιτεταμένον ἀντί τοῦ χλευάζω, ἐκχλευάσας  
τὸν ταλαίπωρον ἀδελφὸν Λιθάν. 4. 699, Σύμμ. Παιρομ. 1Δ', 9.

ἐκχλοιδόομαι, παθ., χλωραίνομαι, γίνομαι ὡχρὸς, χλωμός, 'Ιππ.  
Κωικ. Πρην. 196.

ἐκχοιριλόομαι, παθ., ἐκκεχοιριλωμένη, ἥτις οὐδὲν ἔχει ἐκ  
τοῦ χοιρίου ἐν ἑαυτῇ, Κρατίν. ἐν 'Αδύλ. 66, καὶ αὐτοῦ Meineke.  
ἐκχολῶ, χολοῦμαι, ὀργίζομαι, κοινῶς, «χολιάζω», 'Εἰδ. (Μακ.  
Γ. γ', 1) κατὰ τὸν 'Αλεξ. Κώδ.

2) διάφ. γραφ. ἀντί τοῦ  
ἐκχολίζω, ὁ ἴδ.·

ἐκχολίζω, καθαιρῶ τὴν χολὴν διὰ φαρμάκων, Γεωπον. 14. 19, 3, 1

ἐκχολόομαι, μεταβάλλομαι εἰς χολήν, Γαλην. 6. 359 Β. Ε.

ἐκχονδρίζω, (χόνδρος) μεταβάλλω εἰς χόνδρον, Γαλην. 2. 397C.

ἐκχορδύομαι, παθ., ἐτέρχομαι, ἐκπέμπομαι ἐκ τῶν χορδῶν,  
Σώπατρ. παρ' 'Αθην. 175C.

ἐκχορεύω, ἐκρήγνυμαι, «εξεσπᾶνω», ἐς ἀτην 'Οππ. 'Αλ. 4.

215· ἀνάλλομαι, ἐκ χαρῆς ἀλαλῶ, 'Ηλίοδ. 10. 38. II. ἀπαθ.,  
ἀποδύω ἐκ τοῦ χοροῦ, ἂν τέ ποτ' 'Αρτεμις ἐξεχορεύσατο  
Εὐρ. 'Ελ. 381.

ἐκχράω, (ἴδε χράω γ), χρησιμοδοτῶ, θεσπίζω, τὰ πόλλ'.. ἔτ'  
ἐξέχρη κακά Σοφ. Ο. Κ. 87, πρβλ. Πίνδ. Ο. 7. 170. II. ἀπρσο.  
ὡς τὸ ἀποχρᾶ μετ' ἀπαρ., κῶς ταῦτα βασιλεῖ... ἐκχρήσει περι-  
υρίσθαι· ὁ αὐτ. 3. 137.

ἐκχρέμπτομαι, ἀποθ. = ἀποχρέμπτομαι, ἐκβάλλω διὰ τῆς  
ἀποχρέμψεως φλέγματα, 'Ιππ. 469. 36.

ἐκχρηματίζομαι, ἀποθ. πράττομαι ἀργύριον, λαμβάνω χρήματα,  
ἀργυρολόγῳ, τίνα Θουκ. 8. 87, Δίων Κ. 53. 10.

ἐκχρησις, εως, ἡ, δάνειον γενόμενον ὑπ' ὀρους τινός, 'Επιγρ.  
παρὰ Hicks 205.

ἐκχρησμοφείω = ἐκχράω, Σχόλ. εἰς Πινδ. 'Ολ. 7. 168.

ἐκχρυσῶ, με· ἀβάλλω εἰς χρυσόν, Τζέτζ. 'Ιστ. 1. 107.

ἐκχρώννυμι, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ χρώννυμι: μέλλ. -χρώσω,  
χρώζω, χρωματίζω βαθέως· σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύς  
εἰς σώματα ἄνδρῶν, ἐχρωμάτισε βαθέως τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν  
μετὰ ῥώμα αἰθάλης, Θεοδόκτης παρὰ Στράβ. 695.

ἐκχυλίζω, ἐκθλίβω τὸν χυλόν, 'Ιππ. 608. 25· ἐκχυλῶ, τι 'Αριστ.  
π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 11, 1.

ἐκχύλομαι, παθ., γίνομαι χυλός, Γαλην. 13. σ. 186.

ἐκχύμα, τό, αἷματος ἐκχ. αἵματοχυσις, Χρησμ. Σιβυλλ. 3.

320· καθ' ὃ πρέπει νὰ διαρῶθῃ τὸ ἐν 11. 106.

ἐκχύμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκχέω.

ἐκχύμιζω, -ἐκχυλίζω, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 4, 3.

ἐκχύμδομαι, παθ., ἐπὶ τῶν φλεβίων, πληροῦμαι αἵματος καὶ  
διαρρίγνυμαι, οὗτο δὲ ὑπὸ τὸ δέρμα διαχέεται τὸ αἷμα καὶ σήπεται  
σχηματίζοντες ἐκχυμώματα, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 759· Καθ' 'Ησύχ·: ἐκχυ-  
μῶνται· ἐκπυῖσθαι.

ἐκχύμωμα, τό, ἡ ἐκχύμωσις, ἢ, πάθος συμβαῖνον κατὰ τὸ



δέρμα, «ὅταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεῖσιν αἷμα διὰ τῶν λασιμῶν ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἓνα τόπον ἀθρόως θρομβούμενον αὐτίκα τὸ οὕτως ἐκκρίθῃ, ἀλλ' ἐπειδὴν, ὡς αὐτοὶ (οἱ ἱατροὶ) καλοῦσι, κατὰ διακρήσιν ἢ ἐκχυσις γένηται» συμβαίνει γὰρ μὴ ἐνίοτε ... πελιδνοῦσθαι τε καὶ μελαινοῦσθαι τῷ χρόνῳ» Γαλην. 13. σ. 457, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 760, π. 'Αρβρ. 840. Κατὰ τὸν 'Ησύχ.: «ἐκχυμώματα» αἱ πυώδεις συλλογαί.

**ἐκχύνω**, τυπος ἰσοδύναμος τῷ ἐκχέω, Δουκ. Ψευδολογ. 29.

**ἐκχυσίς**, ἡ τὸ ἐκχεῖν, «χύσιμον ἔξω», 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 1, 12, Θεοφρ. π. 'Ανέμ. 49.

**ἐκχύτης** [ῥ], ου, ὁ, ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οὐσίαν, χρηματοφοβικός, «ἐξοδευτής», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιεκτικός, Δουκ. Βίων Πράσις 24.

**ἐκχύτο**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐκχέω.

**ἐκχύτος**, ον, (ἐκχέω) χυτός, «χυμένος», ἐκχυτον εὐχαιτὴς κισσὸς ἐπλεξε κόμην 'Ανθ. Π. 9. 669· ἐξηπλωμένος, ἐκχυτος ὑπνῷ κεῖτο αὐτόθι 5. 275. 2) ἐπὶ γέλωτος, σφοδρὸς, ἀθρόος, Δατ. effusus, ἐκχυτος γέλωτος, «καγχασμός», Σουίδ. ἐν λέξει καγχάζω.

**II.** ὡς οὐσιασ. ἐκχυτον, τό, βευστόν τι ἔδισμα, ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἐκχυτον οὐκ ἔφαγεν 'Ανθ. Π. 9. 395· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστόν ἐκχυτον.

**ἐκχυτρίζω**, ἐκβάλλω, «ἐκχυτρίζε· ἐκβάλλε» 'Ησύχ.

**ἐκχυνεν**· «ἐκλινεν· Ἀλκωνες», 'Ησύχ.

**ἐκχυνεύω**, ἀναλύν ἐν χωνευτηρίῳ, κόπτω ἐκ νέου νόμισμα, τό τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξίτηλον ἐξεχύνευσεν Δίων Κ. 68. 15· — διαφ. γράφ. συνεχύνευσεν.

**ἐκχύννυμαι**, παθ., ὑψοῦμαι δι' ἐπισωρεύσεως χρώματος, τῆς πόλιν ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ 'Ηρόδ. 2. 138· μάλιστα ἢ ἐν Βουδαστὶ πόλιν ἐξεχώσθη, ἐκτίσθη ἐπὶ ὑψηλοῦ χρώματος, αὐτόθι 137.

**II.** ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, πληρούμενον διὰ τῆς ἰλῦς ποταμοῦ, αὐτόθι 11.

**ἐκχωρῶ**, ἀπέρχομαι, ἐκ τόπου 'Ηρόδ., κλ.· ἀφίνω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, ὁ αὐτ. 1. 56· Ἐκαταῖος 353· — μεταφ., ἐκχ. ἐκ τοῦ (ἢν Πολύδ. 2. 21, 2· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. 7. 2, 1. 2)

ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκποτίζομαι, ἐπὶ ἐξαρθρώσεως μέλους τοῦ σώματος, ὁ γὰρ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἀρθρῶν 'Ηρόδ. 3. 129.

**3)** ἀποχωρῶ, ἀποσυρομαι, Εὐρ. 1. Α. 367, Δημ. 1029. 17· ἐκχ. τινι, παραχωρεῖν, 'Ιππ. 'Ορχος 1· χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Σοφ. Α'. 676· — ἐκχ. τινί τινος, ὑποχωρεῖν εἰς τινα διὰ τι πράγμα, Πολύδ. 22. 3, 1, πρβλ. 32. 14, 3. **II.** μεταβ., παραβίβω, παραχωρῶ, τινί τι Συλλ. 'Επιγρ. 2454, 2664· — Παθ., αὐτόθι 4268.

**ἐκχώρησις**, εως, ἡ, ἔξοδος, ἀναχώρησις, Πλούτ. 2. 903D.

**II.** παραχώρησις, Συλλ. 'Επιγρ. 3394.

**ἐκχωρίζω**, ἀποχωρῶ, περιττώματα ἐκκεχωρισμένα, ἀποκεχωρημένα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19.

**ἐκψήγμα**, τό, (ψήγω) ἀπέψωμα, σύντριμμα, μόριον, τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα, «ἐκψήματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τιμίον» Σχόλ., Κλημ. 'Αλ 241.

**ἐκψύξις**, εως, ἡ, ἀπόψυξις, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 2. 14.

**ἐκψύχω** [ῥ]: μέλλ. -ῶ, ἐκπνέω, «ἐψυχῶ», 'Ιππ. 447. 51, Κ. Δ. — κατὰ τὸν 'Ησύχ.: «ἐκψύχουσι» λιποθυμοῦσι.

**ἐκω**, βαρβαρισμός ἀντὶ ἔχω, ἐν 'Αριστοφ. Θεσμ. 1197, 1220.

**ἐκῶν**, ἐκούσα, ἐκόν· (ἴδε ἐν λ. ἐκήλος): — ἐκούσιως, θεληματικῶς, προθύμως, 'Ομ. κλ., συγνάκις μετ' ἀντιθέσεως, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκῶν ἀέκοντι γὰρ θυμῷ, «ἐπεὶ καὶ γὰρ ἐθελοντὴς παρεχώρησα, μήπω θελησάσης μου τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Δ. 43· οὐ γὰρ τίς με βίη· γὰρ ἐκῶν ἀέκοντα δίνεται, «οὐδεὶς γὰρ με ἰσχύι ἐκῶν ἄκοντα δίδωσι» (Θ. Γαζής), Η. 197· ἐκόνθ' ἐκόντι συμπαρστατεῖν Δίσχυλ. Πρ. 218· πᾶρειμι δ' ἄκων οὐχ ἐκούσιν Σοφ. 'Αντ. 276· ἐκόντα μήτ' ἄκοντα ὁ αὐτ. Φ. 771· βίᾳ τε κούχ' ἐκῶν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 935· ἐκῶν παρ' ἐκόντος λαμβάνειν, δηλ. κατ' ἀμοιβάν συναίνεσιν, Δημ. 528. 15. 2) ἐπίτηδες, ἐξέπληδες, ἐκῶν δ' ἡμάρτανε φωτός, «ἐθελουσίως δὲ ἀπέτυχε τοῦ ἀνδρός» (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Κ. 372, καὶ 'Αττ. σφοδρ' ἐκῶν ἄγνοειν, προποιοῦμενος Δημ. 848. 15. 3) παρὰ πεσογρᾶτος, ἐκῶν εἶναι ἢ ἐκῶν, ὅσον ἐξαττάται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον ἐγὲν ἐμὲ, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητικῷ, ὡς ἐν 'Ηρόδ. 7. 104., 8. 116, Πλάτ. 'Απολ. 37Δ, κ. ἀλλ.· ἢ ἐν πρότασει ἐνσημαίνουσα ἀρνήσιν, ὡς, θαυμάζομεν ἂν, εἰ... τις ἐκῶν... ἀφικνεῖται ὁ αὐτ. Πολ. 646B. πολὺ σπανίως βεβαιωτ., ἐκῶν τε εἶναι... οἶχτο ἐς Σικελίην 'Ηρόδ. 7. 164.

**II.** σπανίως ὡς τὸ ἐκούσιος, ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε ἀέκων II.

**ἐλα**, προστακτ. τοῦ ἐλάω· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐλαύνω.

**ἐλάα**, 'Αττ. ἀντὶ ἐλαία.

**ἐλάαν**, 'Επ. ἀπαρ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, 'Ομ. ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος ἐν 'Ιλ. Ρ. 496, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 559.

**ἐλαδάς**, ἄ, ὁ, ὁ πωλὺν ἐλάδιον, κοινῶς «λαδάς», Κωνστ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 243, ὡς ἐπώνυμον.

**ἐλαδίον** [α], τό, ὑποκορ. τοῦ ἐλάα. μικρὸν φυτὸν ἐλαίας, ἐμβό-

θύνας βόθρια οἷος ἦν ἐλάδια ἐμφυτεύειν 'Αλκίφρων 3. 13.

**II.** ὑποκορ. τοῦ ἐλαίου, λαδάκι, λαδί, χλόη, κύμινον, ἄλας, ὕδωρ, ἐλάδιον Σωτῆδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 7· ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης 'Αρχαῖος ἐν «Θησαυρῷ» 1. 11.

**ἐλαία**, 'Αττ. ἐλάα (ἴδε ἐν τέλ.), ἢ, «ἐλήα», ἐλαϊοδένδρον, 'Ομ., μάλιστα ἐν 'Οδ., ὡς Α. 590· δένδρον καθιερωμένον τῇ 'Αθηνᾷ, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη αὐτὴ ἐφύτευσε αὐτὸ ἐν τῇ 'Αττικῇ, κατὰ τοὺς μὲν ἐν Κολωνῷ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν αὐτῇ τῇ 'Ακροπόλει 'Αθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 701 κέξ., πρβλ. 'Ηρόδ. 5. 82· ἴδε ἐν λ. μορία· ἐκαλεῖτο δὲ ἱερὴ ἐλαίη ἐτι καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ 'Ομήρου, 'Οδ. Ν. 372·

κατὰ τινα δὲ ἀρχαῖον μῦθον ἐκαμίσθη ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλέους ἐκ τῆς χώρας τῶν 'Υπερβορείων, Πινδ. Ο. 3. 24· κέξ. Πaus. 5. 7, 7· περὶ δὲ τοῦ 'Αττ. μύθου, καθ' ὃν ἡ ἐλαία παρήχθη ὑπὸ τῆς 'Αθηνᾶς κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἔριδα, ἴδε 'Ηρόδ. 8. 55.

'Απολλῶδ. 3. 14, κτλ.: — ἡμέρη ἐλαίη, Δατ. felix oliva, 'Ηρόδ. 5. 82 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγρία ἐλ. ἡ κότινος): ἐπίθετα αὐτῆς εἶναι, χρυσία, ξανθή Πινδ. Ο. 11 (10), 13, Δίσχυλ. Πέρσ. 617 (τὸ τοῦ Οὐεργίλιου flava oliva)· καὶ πρὸ πάντων γλαυκή, ἴδε ἐν λ. γλαυκός· τοὺς κλάδους αὐτῆς μετεχειρίζοντο οἱ ἱερεῖς, ἴδε πρὸ πάντων Δίσχυλ. Εὐμ. 43, Σοφ. Ο. Τ. 3, κτλ.· μόνον ὅπως μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαίων, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τοῦ προ-

κειμένου, «ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὐ ἐτελείτο ὁ δρόμος, ἐλαίαι στοιχῆδον ἴστανται, οὐσὰς κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει· ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἐπαττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαίων φέρεται» ἐπεκράτησε, δὲ εἰς παρομίαν» (Σχόλ.) 'Αριστοφ. Βάτρ. 995.

**II.** ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαϊοδένδρου, «ἐλήα», 'Αριστοφ. 'Αχ. 550. — Κατὰ τοὺς Γραμμ. ἐλάα ἦτο κυρίως ὁ καρπός, ἐλαία δὲ τὸ δένδρον, Σουίδ., Ζωναρ. 684, 886, ἀλλὰ τὸ ἐλάα εἶναι ἀπλῶς ὁ 'Αττικὸς τύπος, «ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρείττον ἢ ἐλαία» Θωμ. Μάγ. σ. 292· ἴδε Συλλ. 'Επιγρ. 93. 41 κέξ., 123. 21: — μεταφ. ἐλαία ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, κοινῶς ἐλήα, Μαλ. 138, 21 κλ.

[ἐν τῷ τύπῳ ἐλάα, ἡ παραλήγουσα εἰ. αἱ μακρά, Εὐρ. 'Αποσπ. 362. 46, 'Αριστοφ. 'Αχ. 550, Εἰσ. 578, 'Ορν. 617, κτλ., καὶ ὁ Δινδ. ἀποκαθιστᾷ τὸν τύπον τοῦτον παρὰ τῷ Δίσχυλ. καὶ Σοφ.· ἀλλὰ τὸ ἐλάων ἐν 'Αλέξ. 'Αδελ. 1 ἔχει τὸ α βαρχύ (ἐνθα ἴσως γραπτὸν ἐλῶν — ὅπερ εἶναι τύπος ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ Διλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1944. 8) — οὕτω καὶ τὸ ἐλάη, ἐν 'Ανθ. Π. 4. 2., 6. 102]. (Ἡ βίβλα φαίνεται ὑπάρχουσα ἐν τῇ Σανσκρ. √li (liquefacere), Κούρτ. ἀρ. 528: — ἐκ τοῦ ἐλαία ἢ ἐλαίων πιθανῶς παράγονται ἅπαντες οἱ σωζόμενοι τύποι, Δατ. olea, oliva, oleum, olivum· Γοτθ. alev, Ἰταλαιο-Σκανδιν. olea or olia, 'Αγγλο-Σάξον. ael (oil)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. olei (öl)· κτλ.)

**ἐλαί-αγνός**, ἡ ἐλῆ-αγνός, ὁ, ἐλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 4. 10, 2.

**ἐλαϊαίς** [α], 'Αττ. ἀντὶ ἐλαϊήεις.

**ἐλαϊάζω**, ἔχω τὸ χρώμα πρασίνου ἐλαίας, χλοερά τε ἄμα καὶ ἐλαϊάζωσα Γρηγ. Νύστα. 1. 680B.

**ἐλαι-ακόνη**, ἡ, ἀκόνη ἐν ἡ ἀκονῶσι δι' ἐλαίου, κοινῶς «λαδάκονον», Δατ. cos olearia, ἀντίθετον τῷ cos aquaria, «νεράκιονον» τῆς ἐλαϊακόνης τὸ ἀπότριμμα Παῦλ. Αἰγ. σ. 245. 52.

**ἐλαϊζω**, καλλιερῶ ἐλαίας, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 167.

**II.** «ἐλαϊζων· ἐλαϊχρὸς» 'Ησύχ.

**ἐλαϊήεις**, 'Αττ. -αίεις, εσσα, ἐν, ἐξ ἐλαίας (τοῦ δένδρου), Νικ. Φ. 676, κτλ.· κατὰφυτος ἐξ ἐλαϊοειδῶν, ἐλαϊήεντες ἀρουραὶ Μάρκελλ. ἐν 'Ανθ. Π. (παράρτ. 51, στ. 50).

**II.** ἐλαϊ-αεσσα νηδὺς, ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά, 'Ησύχ. (Σοφ. 'Αποσπ. 405)· πλήρης ἐλαίου, Νόνν. Δ. 5. 226.

**ἐλαϊηρός**, ἡ, ὄν, ἐλαϊοδόχος, ἀπὸ ἐλαϊηρῶν κεραμίων 'Ιππ. 640. 12· ἐλαϊώδης, ἐλαϊηρὸν εἶδος Πλάτ. Τιμ. 60Α· ἐλ. ἔρροσος, δηλ. ἐλαϊον, 'Ανθ. Π. 5. 4· ἐλαϊοφόρος, ἐλ. ἐν πεδίῳ 'Επιγρ. 'Ελλ. 641.

**2)** ἐν Πινδ. 'Αποσπ. 88, ἐπὶ μελισσῶν, πλήρεις μέλιτος πρβλ. 'Ανθ. Π. παράρτ. 323.

**ἐλαϊικός**, ἡ, ὄν, ὁμοῖος πρὸς ἐλαίαν (τὸ δένδρον), 'Επίρρ. -κῶς 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 20, 18.

**ἐλαϊένιος**, α, ον, = τῷ ἐπομ., ῥόσπον ... ἐλαϊένιον 'Οδ. I. 320· μοχλὸς αὐτόθι 394.

**ἐλαϊένος**, ἡ, ον, ἐκ ἐύλου ἐλαίας κατεσκευασμένος, ἐλαϊνῷ ἀμφὶ πελέκκῳ 'Ιλ. Ν. 612, στείλειδον ... ἐλαϊένον 'Οδ. Ε. 236.

**ἐλαίο-ῶφής**, ἐς, βεβαμμένος, βουτηγμένος εἰς ἐλαίον, «ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαρεῖ» 'Ησύχ.

**ἐλαίο-δράχης**, ἐς, Παῦλ. Αἰγ. 3. 39· ἐλ. -δρεχῆς, ἐς, Γαλην., = τῷ ἐπομ.

**ἐλαίο-δρόχος**, ον, ὁ ἐλαίῳ διάδροχος, «βουτηγμένος εἰς τὸ λάδι», 'Αθην. 393B.

**ἐλαίο-δευτος**, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ., Ζωναρ. 688.

**ἐλαίο-δόκος**, ἡ -δόχος, ον, ὁ δεχόμενος ἐλαίον, ἐλαϊοδόχον ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάττουσι τὸ ἐλαίον «λαδικόν», «ρόδι», 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. σ. 78, Σουίδ. ἐν λέξ.: λήκυθον τῇν τοῦ μύρου.

**ἐλαίο-ειδής**, ἐς, = ἐλαϊώδης, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 2. 6.



ἐλαιοθεσία, ἡ, τὸ ἐλαιοθετεῖν, Ἐπιγρ. ἐν Bull. de Corr. Hell. 11. σ. 399.  
 ἐλαιο-θέσιον, τὸ, τὸ δωμάτιον ἐν τοῖς βαλανεῖοις ἐν ᾧ ἐχρίοντο δι' ἐλαίου, Βιτρούβ. 5. 11, 2.  
 ἐλαιοθετεῖω, προμηθεύω ἐλαίον ἐν τοῖς βαλανεῖοις, Σουλ. Ἐπιγρ. 4025.  
 ἐλαϊό-θηλος, ον, τρέφων τὰς ἐλαίας, νῆμα Σουλ. Ἐπιγρ. 6856.  
 ἐλαϊό-θρεπτος, ον, ὁ δι' ἐλαίου τρεφόμενος, ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν Μέθδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 309 19.  
 ἐλαϊο-κάπηλος [ἀ], ὁ, ἐλαϊοπώλης, ἐμπορευόμενος ἐλαίον, λαδέμπορος, «λαδῶς», Διδάν. 4. 139.  
 ἐλαϊό-κλαδος, ὁ, κλάδος ἐλαίας, Ἰω. Μαλαλ. σ. 272.  
 ἐλαιοκομῖα, καλλιερῶ ἐλαίας, Πολυδ. Ζ'. 141, κτλ.  
 ἐλαιοκομία, ἡ, ἡ καλλιέργια ἐλαίων, Πολυδ. Ζ'. 140.  
 ἐλαιοκομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν, Πολυδ. Ζ', 140.  
 ἐλαιοκόμιον, τὸ, ἐλαίων, Σουλ. Ἐπιγρ. 5594. 71.  
 ἐλαϊο-κόμος, ον, καλλιερῶν τὰς ἐλαίας, «οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἐλαίων ἐλαιοκόμοι καλοῦνται» Α. Β. 248, 21· ἀλλά, II. ἐλαϊκόμος, ον, (κῆμη) κατὰφυτος ἐξ ἐλαίων, τέμενος βαθυδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος Νόνν. Δ. 13. 184.  
 ἐλαϊο-κονία, ἡ, εἶδος μίγματος ἐξ ἐλαίου καὶ τιτάνου χρησιμεύοντος πρὸς συγχόλλησιν σωλήνων, κοινῶς, «λουκιοῦν» Εὐστ. 382. 37· πρβλ. τὴν λέξιν μάλλα.  
 ἐλαϊολογῖω, συλλέγω ἐλαίας, Ἐβδ. (Δευτερ. ΚΔ', 20), Φίλων 2. 390.  
 ἐλαϊο-λόγος, Ἀττ. ἐλαολόγος, ον, (συλλέγω) ὁ συνάγων ἐλαίας, Ἀριστοφ. Σφ. 712.  
 ἐλαϊό-μελι, ετος, τὸ, γλυκύς ὁπὸς ἐκρέων ἐκ τοῦ στελέχους εἶδους ἐλαϊοδένδρου ἐν Παλμύρα, Διοσκ. 1. 38.  
 ἐλαϊο-μετρέω, μετρῶ ἐλαίον, Σουλ. Ἐπιγρ. 3616-17.  
 Ἐλαίον, τὸ, (ἐλαία) ἐλαιόλαδον, Λατ. oleum, olivum, παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαίον δι' οὗ ἐχρίοντο μετὰ τὸ λουτρὸν, λουσσαμένω καὶ ἀλειψάμενω λίπ' ἐλαίῳ (ἴδε τὴν λ. λίπα) Ἰλ. Κ. 577, πρβλ. Ξ. 171., Σ. 350, κτλ.· ἡ πρὸ τῆς πᾶλης καὶ ἄλλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων (ἴδε ἀλειπτής) ἔλ. θείναι (ἐν γυμνασίῳ καὶ βαλανεῖῳ) παρασχεῖν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1122. 1123· ἐλαίου ὀζειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν συγκαθόντων εἰς τὴν παλαιστραν οὐδέποτε παρ' Ὀμ. ὡς τρήφῃ—τὰ Ὀμηρ. ἐπιθετα εἶναι εὐώδεις Ὀδ. Β. 339· ῥόδοεν (ἔχων τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων) Ἰλ. Ψ. 186, πρβλ. Ἰκέσιον παρ' Ἀθην. 689B· ἔλ. ῥόδιον, ἀπαντὰ συγκαίς παρ' Ἰππ. 653. 42, κτλ.· ὡσαύτως ἔλ. λευκὸν αὐτῶς 55, κτλ.· τοῦ λευκοτάτου πάντων ἔλ. Σαμιακοῦ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδύλ. 19.  
 II. πᾶσα ἐλαιώδης οὐσία, ἔλ. χῆνιεν Ἰππ. 668. 30, κτλ.· ἔλ. ἀπὸ σελανῶν, ὡς τὸ νεώτερον ἐλαίον τοῦ ὀνίσκου, «μουρουνόλαδο», ἔλ. ἀπὸ γάλακτος, βοῦτυρον Ἐκαταῖος σ. 62.  
 III. ἐν Ἀθήναις, ἡ ἀγορὰ ἐνθα ἐγένετο ἡ πώλησις τοῦ ἐλαίου, «τὰ λαδάδικα», ἀναμενῶ σε., πρὸς τοῦτ' αἰὼν Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 339· πρβλ. μύρον, ἰχθύς.  
 ἐλαιοπάρχοχος, ον, ὁ παρέχων ἐλαίον, Ἐπιγρ. Τεγίας L. et F. 341a.  
 ἐλαιο-πῖνής, ἐς, διὰδροχος ἐλαίῳ, ἐλαιόδροχος, ποτισμένος εἰς τὸ λάδι, Ἰππ. 338. 15.  
 ἐλαιο-ποιεῖα, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐλαίου, Πολυδ. 7. 147.  
 ἐλαιοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ἐλαίον, Ἀρμενόπουλος 2. 4. 31.  
 ἐλαϊό-πρωρος, ον, ὁμοιάζων κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς ἐλαίαν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 12.  
 ἐλαϊο-πώλης, ον, ὁ, ὁ πωλὼν ἐλαίον, ἔμπορος ἐλαίου, λαδέμπορος, Δημ. 784. 18.  
 ἐλαϊο-πώλιον, τὸ, μέρος ἐνθα πωλεῖται ἐλαίον, προστέτ' ἐλαιο-πωλείον, Γλωσσ.  
 Ἐλαίος, ὁ, = κῆτινος, ἡ ἀγρία ἐλαία, «ἀγριοεληά», Λατ. oleaster, ἀγρίος ἔλ. Πινδ. Ἀποσπ. 21, Σοφ. Τρ. 1197· ἴδε τὴν λ. ἄρρην, καὶ πρβλ. Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 2. 2, 12.  
 II. ἐλαϊός (ἐλύτ.), ὁ, εἶδος αἰγίβαλλου, μελίσσοφάγου, Ἀλέξ. Μύνδιος παρ' Ἀθην. 65B (ἐνθα τὰ χειρῶν ἐχρυσίν ἐλαίον, πιθανῶς ἐσφραγ. ἀντὶ ἐλεῖς). 2) Ροδία λέξ. ἀντὶ φαρμακεύς, Ἰησὺχ.  
 ἐλαϊό-σπονδα, (ἐνν. ἱερά), τὰ, σπονδαὶ ἐξ ἐλαίου, Πορρ. π. Ἀποχ. Ἐμφυχ. 2. 20· πρβλ. οὐνόςσπονδα, ὑδρόςσπονδα.  
 ἐλαϊο-στάφυλος, ὁ, ὁ καρπὸς ἐλαίας ἐγκεκεντρισμένης εἰς ἄμπελον, Γεωπ. 9. 14.  
 ἐλαϊο-τριβεῖον, τὸ, «λγοτρίβει», «λαδόμυλος», Ἐπιφάν. III. 273A.  
 ἐλαϊο-τρίπτης, ον [τ], ὁ τρίβων τὰς ἐλαίας διὰ τοῦ ἐλαιοτριβείου, πιεστήρ, Ἐπιφάν. III. 273B.  
 ἐλαϊο-τροπικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον, κατάληλος πρὸς πλεον ἐλαίων, ἀρμενία Σουλ. Ἐπιγρ. 26916.  
 ἐλαϊο-τρόπιον, τὸ, = ἐλαιοτριβεῖον, Γεωπ. 6. 1. 6.  
 ἐλαϊο-τρύγητος, ὁ, τρυγητὸς ἐλαίων, Si lineid. ἀνευμαστρία.

ἐλαϊό-τρυγὼν, τὸ, ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου· ἀλλαχού ἀμόρη, amurca, Ἰησὺχ.  
 ἐλαιοτρυγέον (οὐχί -ιον), τὸ, (ἐργον) = ἐλαιοτριβεῖον, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 9, Διογ. Α. 1. 26.  
 ἐλαιο-φιλοφάγος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώῃ ἐλαίας, τὰς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 64F.  
 ἐλαϊο-φύρος, ον, φέρων, παράγων ἐλαίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1178· ἐπὶ ἐδάφους ἐνθα τὰ ἐλαϊόδενδρα παράγουσι πολὺν καρπὸν, π. Φυτ. Διτ. 2. 4, 4. 2) ἐλαιοφύρον ἀγγεῖον, «λαδικόν», ροί, Γλωσσ.  
 ἐλαϊο-φυής, ἐς, κατὰφυτος ἐξ ἐλαίων, πάγος Εὐρ. Ἰων 1470.  
 ἐλαϊό-φυλλον, τὸ, βρυωνία, Διοσκ. 3. 130.  
 ἐλαϊο-φύτεια, ἡ, τὸ φυτεῖν ἐλαίας, γῆν λιπαράν πρὸς ἐλαιοφυτεῖαν Στέφ. Β. ἐν λ. φελλεύς.  
 ἐλαϊό-φύτος, ον, κατὰφυτος ἐξ ἐλαίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 884, Στράβ. 570· ἔλ. δένδρεσι, κατὰφυτος ἐξ ἐλαϊοδένδρων, ὁ αὐτ. 809.  
 II. ἐλαϊόφυτον, τὸ, ἐλαίων, Λατ. olivetum, Πλουτ. 2. 524A.  
 ἐλαϊο-χρίστια, ἡ, ἡ δι' ἐλαίου χρίσις, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Βουδαίου ἐν Διογ. Α. 5. 71 (ἐνθα τὰ χειρῶν ἐχρυσίν ἐλαιοχρίστια, χρίσις ἐλαίου)—οὕτως ἐλαιοχριστήριον, τὸ, ἀγγεῖον χρίσιμον πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, Keil Ἐπιγρ. σ. 73.  
 ἐλαιοχρίστιον, τὸ, πανηγυρίαις τις ἐν Πάφῳ, Hell. J. 9. 2. 15, Ἐπιγρ. Ἐρετριῶν Rang. Ant. hel. 689.  
 ἐλαϊό-χρως, ον, συνηρ. -χρους, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας, Ἰησὺχ. ἐν λέξει ἐλαϊζών.  
 ἐλαϊο-χυτέω, περιβρέχω δι' ἐλαίου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 74, —οἷσασθ. ἐλαιοχύτησις, ἡ, Σοφ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 287.  
 ἐλαϊώω, χρίω δι' ἐλαίου, «λαδώνω», μόνον ἐν τῷ παθ., ἀλειφομαι μὲ ἐλαίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 27, 3· λαμπρύνομαι, Πινδ. Ἀποσπ. 274, Σοφ. Ἀποσπ. 556. II. δρέπομαι τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ'. 146.  
 ἐλαῖς, εἶδος, ἡ, ἐλαϊόδενδρον Ἀττ. πληθ. ἐλαῖδες Ἀριστοφ. Ἀχ. 998.  
 ἐλαῖσστήρ, ἄρως, -στής, οὔ, ὁ, ὁ δρεπόμενος τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ'. 146., I'. 130.  
 ἐλαῖστήριον, τὸ, ἐλαιοτριβεῖον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2694 6.  
 ἐλαϊώδης, ἐς, (εἶδος) καὶ Ἀττ. ἐλαϊώδης, ὁμοίος ἐλαίῳ, συνηρσεν ἐλαϊώδεις Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1093· ὁ περιέγων ἐλαίον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 1. 12, 1· ἐλαϊόχρους, Διοσκ. 1. 92.  
 ἐλαίων, ὠνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. olivetum, Ἐβδ. («Ἐξ. ΚΓ', 11, κ. ἄλλ.). II. τὸ ὄρος τῶν ἐλαίων, ἀπὸ δρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος Πράξ. Ἀποστ. α', 12, πρβλ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8, 6.  
 ἐλαιωνία, ἡ, ἐκ τοῦ ἐλαιῶνης, ἀγορὰ ἐλαίου, Διγίστ. XXVII, 1.  
 ἐλαιῶνης, ὁ, ὁ ὠνούμενος ἐλαίον, Ἐπιγρ. παρὰ Βοικχ. τ. 1, σ. 425. 67.  
 ἐλαῖωσις, ἐως, ἡ, χρίσις δι' ἐλαίου, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 212.  
 ἐλαϊωτός, ἡ, ὄν, (ἐλαϊώω) ἡλαιωμένος, «ἐλαιωτῶ» ἐλαιοθαλαρεῖν Ἰησὺχ.  
 ἐλ-ανδρος, ον, ἐπὶ θ. τῆς Ἑλένης, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 689.  
 ἐλάνη, ἡ Ἑλένη, ἡ, λαμπὰς ἐκ δέσμης καλάμων, Ἀθην. 699D, 701A· πρβλ. ἔλη.  
 ἐλαολόγος, ἐλαοφύρος, ἴδε ἐλαιολόγος, κτλ.  
 ἐλαπρός, ὄν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ἐλαφρός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.  
 ἐλάσα, ἐλάσασκε, ἐλασαῖατο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐλαύνω.  
 ἐλασῆς, ὁ, ἄγνωστόν τι πενήν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 886.  
 ἐλάσειω, (ἐλαύνω) ἐρετικόν, ἐφέμαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλάσω, καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδῶν ἔοικε, περὶ τοῦ Κύρου, Λουκ. Χάρων ἡ Ἐπιστ. 9.  
 ἐλάσια, ἡ, = ἐλασις, τὸ ἐλαύνειν, Ξεν. Ἰππαρχ. 4. 4· πορεία, διάσσις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 10, 2· Καθ' Ἰησὺχ. «ἐλάσια διώξεις».  
 ἐλάσι-δροντος, ον, ὁ ἐξακοντίζων βροντὰς, ἐλασιδροντε παῖ Ρέας Πινδ. Ἀποσπ. 108. II. ὁ ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενος, ἐλασιδροντ' ἀναρρηγνύς Ἀριστοφ. Ἰππ. 626.  
 ἐλάσιος, α, ον, ὁ ἀποτρέπων τὴν ἐπιληψίαν, τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας ἐλασίους ὀνομάζουσι Πλουτ. 2. 296F.  
 ἐλάσ-ιππος, ον, ἱππηλάτης, Πινδ. Π. 5. 114· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὀρρ. Ἰγμν. 8. 18· πρβλ. ἐππελάτης.  
 ἐλάσις, ἐως, ἡ, ἀπέλασις, ὑπερορισμός, ἐξορία, περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως Θουκ. 1. 139· βροκηλιάτων ἐλάσεως, ἀπαγωγῆς, ἀρπαγῆς, Πλουτ. Ρωμ. 7.  
 2) (ἐξυπακούω. στρατοῦ) πορεία, ἐκστρατεία, Πρὸδ. 4. 1, κ. ἄλλ.· ἔλασιν ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 37· ὡσαύτως, πομπή, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 34—(ἐξυπακ. ἱππου), ἱππασία, ὁ αὐτ. Ἰππ. 9, 6, Ἰππαρχ. 8, 12· ἐφοδος τοῦ ἱππικού, προσβολή, Διον. Ἀλ. 6. 12.  
 ἐλασί-χθων, ονος, ὁ, = ἐννοσίγαιος, ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον Εὐσταθ. Πονημάτ. 56. 19.



Έλασμα, τό, μέταλλον έσφυρηλατημένον, πλάτ μεταλλίνη, Διοσκ. 5. 96, Πaus. 10. 16, 1. II. = Έλασις, Γεωργ. Πισίδης

Έξαήμ. στ. 99, Εύστ. 1306. 55.

Έλασματίον, τό, ύποκορ. τοῦ προηγ., Διοσκ. περί Εὐπορίστ.

2. 164, Γαλην. Λεξικ. σ. 582 ἐν λέξει ὑπάλαπτον.

Έλασμός, ό, = Έλασμα II, Δίων Κ. 46. 36. II. = Έλασις,

Ίππιατρ. 5, 13.

Έλασσα, Έπ. άόρ. α' τοῦ έλαύνω, Όμ.

Έλασσόνως, έπίρρ. τοῦ Έλάσσω, Ίππ. 352. 23. Έλασσόνως

ή κατ' άξίαν Άντιφών 128. 38.

Έλασσώ, Άττ. -ττώω: άόρ. ήλάττωσα, Δυσ. 130. 31,

Πολύβ.: πρkm. ήλάττωκα, Διον. Άλ., κλ.: — Παθ., μέλλ.

-ωθήσομαι, Θουκ. 5. 34, Δημ. 536. 5, αλλά μέσ. μέλλ. επί τής

αυτής σημασίας, Ήρόδ. 6. 11; Θουκ. 5. 104, 105: άόρ. ήλασ-

σώθω, -ττώθην δ' αὐτ. 1. 77, Δημ. 140. 11: πρkm. ήλάττω-

μαι Πολύβ. Κάμω τι μικρότερον, έλαττώω, σμικρύνω, καταβι-

βάω, τήν πόλιν Δυσ. 130. 31, Ίσοκρ. 162C: μετά γεν., αφαιρώ

άπό τινος, μή προστιθέναι τιμήν, αλλά μή έλασσούν τής

υπαρχούσης Θουκ. 3. 42. II. Παθ. — 1) άπολ., γίνω-

μαι μικρότερος, έλαττώμαι, ζημιώνομαι, είμαι εις χειρότεραν κατά-

στασιν, υποβιβάζομαι, Θουκ. 2. 62., 4. 59., 5. 34, 43: ώσαύτως,

λαμβάνω όλιγώτερον παρ' όσον δικαιούμαι να λάβω, παραχρῆμα τα

δικαιώματά μου, ό αὐτ. 1. 77, Δημ. 1287. 16: δέν εκπληρώ τας ύπο-

σγέσεις μου, φέρομαι οὐχί ειλικρινῶς, Ίσοκρ. 12D: — έν κόσμῳ

ήλαττωμένω, έν άτελεί καταστάσει, Άριστ. π. Φυσ. 1. 2, 19.

2) μετά ότ. πράγμ., υπολείπομαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι

εις τι πράγμα, τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 115: άποδείκνυμαι κατώτερος,

τῇ ήμπερίᾳ δ' αὐτ. 5. 72: πολλάς ναυαί Ξεν. Έλλ. 1. 5, 15: πᾶσι

τούτοις αὐτίθι 6. 2, 28: ήλαττωμένους τοίς έμμοισι, επί

μονοφάλλμου ανθρώπου, Πολύβ. 17. 4, 3. 3) μετά γεν. προσώ-

που, εύρίσκωμαι εις χειρότεραν ή δυσκολώτεραν θέσιν παρὰ τινά άλ-

λον, πολλά μέν οὖν έγωγ' έλαττοῦμαι κατά τουτονί τόν

άγῶνα Αισχύλου Δημ. 226. 13: έλαττοῦσθαι τινός τιτι Πλάτ.

Άλκ. 1. 121B, πρβλ. Γοργ. 459C. "Ίδε ήσσάομαι.

Έλάσσω, Άττ. έλάττω, οὐδ. Έλασσον, Άττ. Έλαττον,

γεν., -ονος (ὑπερβ. έλάχιστος, δ' Ίδε): — μικρότερος, έσχηματί-

σθῆ έκ τοῦ έλαχῦς (δ' Ίδε), καί χρησιμεύει ώς συγκριτ. τοῦ μικρός,

άντιθετ. τῷ μειζών: — άλλ' ότε δή ρ' άπεσαν δουρηνηκές,

ή καί Έλασσον, άλλ' όηνίκα δή άπισαν όσον βολή δόρατος ή καί

Έλασσον (Θ. Γαζης), Ίλ. Κ. 357: Έλασσον έχειν, εύρίσκεσθαι έν

ήττονι μοίρα, πενήνη... πάντῃ γάρ τουλάσσον έχει Θεογ. 269

Bgk., Ήρόδ. 9. 102, Δημ. 575. 14: οὕτως, έλάττω γίγνεσθαι

Άριστοφ. Ίππ. 441, Δημ. 86. 23: οὐκ έλάσσονα πάσῃν Αισχύλ.

Πέρσ. 813: Έλάττω νομίσας τήν άρχήν ή κατά τήν αὐτοῦ

φύσιν εἶναι, παρὰ πολὺ μικράν διά... Ίσοκρ. 223D: πρβλ. έλασ-

σώνως. 2) μετά γεν. προσ., κατώτερός τινος, Θουκ. κλ.: αλλά

μετά γεν. πράγματος ώς τὸ ήσων, ό ὦν δούλος εις τι, χρημάτων,

οιτιών Ξεν. Δακ. 5. 8. 3) κατ' οὐδ. μετά προθ., περι έλάσ-

σόνος ποιεῖσθαι, θεωρεῖν τι μικρότερος σημασίας, Ήρόδ. 6. 6: έν

έλάττω τιθεσθαι Πολύβ. 4. 6, 12: παρ' Έλαττον ήγεῖσθαι

Πλάτ. Πολ. 546D: έπ' Έλαττον εἶναι ό αὐτ. Φαίδων 93B: δι'

Έλάττονος, διήλ. διαστήματος, διά μικροτέρας άποστάσεως, Θουκ.

7. 4. II. επί αριθμοῦ, όλιγώτερος, οί έλάσσονες, οί όλιγώ-

τεροι, Ήρόδ. 3. 121: Έλάσσονες αριθμόν δ' αὐτ. 8. 66: Έλ.

πλήθος Θουκ. 1. 49. III. επί χρόνου, έλάττω χρόνον, όλι-

γώτερον, Πλάτ. Πολ. 295C, κτλ. IV. επί άξίας ή τάξεως, οί

έλάσσονες, οί κατώτεροι, Ίσοκρ. 17C, "Αλεξίς έν «Κυβερνήτῃ»

1. 12. V. οὐδέτ. Έλασσον, ώς έπίρρ., Έλ. ή μηδέν Αισχύλ.

Πρ. 938, πρβλ. Ίσοφ. Ήλ. 598, Πλάτ. Πολ. 564D, κτλ.: Έλ. άπο-

θεν, όλιγώτερον μακράν, Θουκ. 4. 67 (Ίδε κατωτ. 3): οὐδ. πληθ.

ώς έπίρρ., = έλαττονάκις, Πλάτ. Κρίτων 53A: άλλ' όμαλόν έπίρρ.,

έλασσόνως ή κατ' άξίαν Άντιφών 128. 37. VI. μετ' άκλί-

των αριθμητ. τὸ συγκριτικόν ή παραλεῖπεται, οὐκ έλάττωος όγδοή-

κοντα Διόδ. 14. 8: ίδίως έν τῷ έπίρρ. Έλασσον, ώς Έλ. βέκα έτη

(ώς έν τῷ Λατιν. plus decem annos), Πλάτ. Νόμ. 856D, κ. άλλ.

— Πρβλ. έλάχιτος. (Ό αρχικός τύπος πρέπει να ήτο έλα-

χίων ή -γων, Ίδε κρείσσω).

Έλαστρέω, Έπ. καί Ίων. αντί τοῦ έλαύνω, πολλοί δ' άρο-

τήρες.. ζεύγεα διενέοντες έλαστρεον, ήλανον τά ζεύγη, Ίλ.

Σ. 543: κατ' άμασιτῶν ήν ήλάστρεϊς Θεογ. 600: Έλ. τινα,

έλαύνω, διώκω επί τῶν Ίβρινών, δρόμοις ανιδρύτοισιν ήλά-

στρου μ' άεί Εὐρ. Ι. Τ. 971, πρβλ. Διον. Άλ. 1. 23: — Παθ.,

επί πλοίων, έλαύνομαι διά τής κωπηλασίας, Ήρόδ. 2. 158., 7. 24.

Έλάσω [ά], μέλλ. τοῦ έλαύνω.

Έλάτειρα, θηλ. τοῦ έλατήρ, Ίππων Έλ., επί τής Αρτέμιδος,

τί κάλλιον... θοᾶν Ίππων έλάτειραν άείσαι; Πινδ. Άποσπ.

59: διώκτρια, απελαστική, τοῦ ψεύδους έλάτειραν Ίω. Δαμασκ.

τ. 1. σ. 4E.

Έλάτεον, ῥημ. επίθ., δεῖ έλαύνειν, Ξεν. Ίππαρχ. 2, 7.

Έλάτη [ά], ή, κοινῶς δ' έλατος, Λατ. pinus picea, περιγραφ-

μένη ώς ύψηλή Ίλ. Ε. 560: περίμηκτος Ξ. 286: οὐσανουήκης

Όδ. Ε. 239: χρησιμεύουσα ώς ιστός (Ίδε έλάτινος): — διακρίνο-

μένη υπό Θεοφρ. εις δύο είδη, Έλ. άρρην καί θήλειαν, ίσως ή τῶν

βοτανολόγων, pinus abies καί p. picea, π. τὰ Φυτ. Ίστ. 3. 9, 6:

άλλ' όρα Daubeny «Δένδρα τῶν Άρχαίων» σ. 26 κέξ. II.

κώπη, ώς κατασκευασθεῖσα εξ έλάτης, λεύκανον ὕδωρ ξεστής

έλάτησιν Όδ. Μ. 172, πρβλ. Ίλ. Η. 5: μεταγν. ώσαύτως, πλοῖον

ή λέμβος, ώς τὸ Λατ. abies, Εὐρ. Φοίν. 208, "Αλκ. 444.

III. περικάλυμμα τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων είσέτι ανθούτων, δ καί

σπάθην καλοῦσι, Διοσκ. 1. 150: πρβλ. "Επίχ. 112 Αhr. (Ίσως

«παρὰ τὸ έλᾶν, ό έστιν εξ ὕψος άνατετάσθαι» Εύστ.).

Έλατήρις, ίδος, ή, όμοία έλάτῃ, Νικ. Άλεξίφ. 624.

Έλάτηρ, ήρος, ό, (έλαύνω) ό έλαύνων, κυρίως δέ ήππου, άρμα-

τηλάτης, κόσμος θ' Ίππῳ έλατήρῃ τε κύδος Ίλ. Δ. 145., Λ.

702, κτλ.: Ίππων Έλ. Αισχύλ. Πέρσ. 32: Έλ. βροντής, ό εξε-

κοντιζών τήν βροντήν, Πινδ. Ο. 4. 1: Έλ. λύρας, ό κρούων τήν

λύραν, Άνθ. Π. 7. 18. II. ό άποδιδόνων, Καλλ. εις Δία 3,

Όππ. Κυν. 1. 119. III. «πλακουντώδες πέμμα πλατύ» ένθεν

καί ή έπωνυμία παρὰ τὸ ταῖς χερσίν έλαύνεσθαι εις πλάτος, ή άρτος

πλατύς, έν ᾧ τὸ έτνος έτίθεσαν, καί προσήγον τοῖς βωμοῖς (Σουίδ.).

ώ μήτηρ, άνάδος δεῦρὸ τήν έντήρυσιν, Ίν' έτνος καταχέω

τουλάτηρος τουτοῦ Αριστοφ. Άχ. 246, Ίπ. 1183, Καλλία: έν

Αδελφ. 2, "Επιγρ. τῆς Κῷ 36378.

Έλάτηριος, ον, ό έλαύνων, άπομακρύνων, διώκων μετά γεν.,

καθαρμοῖσιν άπάν Έλ. Αισχύλ. Χο. 968. II. έλατήριον

(ένν. φάρμακον), τό, κινητικόν, καθαρτικόν φάρμακον, Ίππ.

πν. Διαίτ. Όξ. 383: φάρμακον διδόμενον εις τας γυναῖκας κατά τὸν

τοκετόν, αὐτίθι 685.

Έλάτης [ά], ον, ό, = έλατήρ, Εὐρ. Άποσπ. 775. 26.

Έλατικός, ή, όν, κωπηλατικός, «ελατικόν έστι τὸ επίπλεγμα τὸ

ώπὸ Σχόλ. εις Άριστοφ. Βατρ. 182: κυνηγετικός, «ελατικοί κύ-

νες, θηρατικά» Ητύχ.

Έλατήνη, ή, είδος βοτάνης έχούσης «τά φύλλα όμοια τῇ έλξινῃ,

μικρότερα δέ καί στρογγυλότερα, άστέα κλώνας λεπτούς, σπιθα-

μαίους ε' ή ς' άπό τῆς βέξης, φύλων πλήρεις σερμυνών έν τῇ γεύσει

φύεται έν στίοις καί τόποις εργασίμοις» Διοσκ. 4. 40.

Έλάτινος [ά], η, ον, ώσαύτως, ός, ον, Αναξίλας έν «Νεοτ-

τίδῃ» 1. 17: Έπ. ειλάτινος, η, ον, ώς καί παρ' Εὐρ. έν Έλ.

1461, Έκ. 632 (έν λυρικοῖς χωρίοις) τῆς έλάτης ή εξ έλάτης, Λατ.

abiegnum, βόλοι εἰλ. Ίλ. Ξ. 289, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1070: ὕλη

εἰλ. ό αὐτ. Έκ. 632: — εκ ζύλου έλάτης, Ιστον δ' ειλάτινον Όδ.

Β. 424: πλάται Εὐρ. Έλ. 1461, πρβλ. Αναξίλαν ένθ' άνωτ.

III. εκ τοῦ περικάλυμματος τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων έτι ανθούτων,

σπινταρία Διοσκ. 1. 54: πρβλ. έλάτῃ III.

Έλάτός, ή, όν, ῥημ. επίθ. τοῦ έλαύνω, επί μετάλλου δ' δύνα-

ταί τις να έλάσῃ, να πλατύῃ διά σφυρηλάτησεως, Άριστ. Μετεωρ.

3. 6, 12, κ. άλλ. περί τοῦ Έλ. χαλκόος, Ίδε Μυλλ. Άρχ. Τέχν.

§ 306. 4.

Έλατρεύω, έως, ό, «ό τρίτην πύρρῳιν έχων τοῦ σιδήρου παρὰ

τοῖς μεταλλεύσιν» Ησύχ. Ίδε έλαύνω III. 1.

Έλατρεον, τό < έλυτρον >, «Ευνκράτης: έν Ροδικοῖς ένδυσμα,

κατάζωσμα» Ησύχ.

Έλαττονάκις, έπίρρ., «όλιγώτερας φοραίς», αντίθετον τῷ μει-

ζωνότῃ, Ίάμβλ. περί τῆς Νικομάχου Άριθμ. Εἰσαγ. σ. 45.

Έλαττωμα, τό, μειονέκτημα, Δημ. 306. 12. 2) απόλεια,

ήττα, Σουλ. Έπιγρ. 2058B. 15, Πολύβ. 1. 32, 2, κτλ. 3)

έλαττωμα, ώς καί νῦν, κατά τήν ὅψιν Διον. Άλ. 5. 23.

Έλαττων, έλαττώω, Άττ. αντί έλάσσω, έλασσώω.

Έλάττωσις, έως, ή, σμίκρυνσις, όλιγώστευσις, Άριστ. Τοπικ.

6. 3, 7, Πλάτ. Όροι 412B. II. ήττα, Άριστ. Ρητ. π. Άλ.

37, 4, Πολύβ. 2. 36, 6, κ. άλλ. III. έλάττωμα, σφάλμα,

Πλούτ. 2. 2C.

Έλαττωτικός, ή, όν, έχων κλίση να λάβῃ όλιγώ-ερα, μή επι-

μένον εις τά πλήρη αὐτοῦ δικαιώματα, Άριστ. Ηθ. Ν. 5. 9, 9,

5. 10, 8: Έλ. έαυτοῦ Άντιων. 5. 15.

Έλαύνω: Ίων. παραιοτ. έλαύνεσκον (άπ-) Ήρόδ. 7. 119: —

μέλλ. έλάσω [ά] (έξ-) Ίππ. 423. 14., 571. 3: Έπ. έλάσσω

(παρ-, συν-) Όμ. Άττ. έλώ, άξ, ά. άπαρέμω. έλᾶν, οὔτω

καί Ήρόδ. 1. 207, κτλ., οὔτω δέ καί παρ' Όμ. έν τῇ αναλελυμένῃ

τύπῳ έλώω, Ίλ. Ν. 315, Όδ. Η. 319: άπαρ. έλάαν (άν καί

τοῦτο εἶναι ώσαύτως άπαρ. ένεστ., Ίδε κατωτ.), Ίλ. Ρ. 496, Όδ.

Ε. 290: — άόρ. α' ήλάσα, Έπ. έλάσα Ίλ. Ε. 80, έλασσα Σ.

564, Ίων. γ' έν. έλάσασκεν Β. 119: — πρkm. έλῆλαα (άπ-,



ἐξ-) Ξεν., Ἀριστοφ. : ὑπερσ. ἐληλάκειν (ἐξ-) Ἡρόδ.—Μέσ., ἴδε κατωτ. 1. 3: μέλλ. ἐλάσσομαι Ἀρρ. Ἀν. 3. 30, (ἀλλ' ἐπὶ παρ. σημασ., Χρησμ. Σίδυλλ. 1. 385):—ἀορ. ἡλασάμην Ἰλ. Δ. 682, σπάνιος παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 484B.—συγκεκριμ. γ' ἐν. ἡλατο Ἰβουκ. 48. Ἐπ. ἐλάσσομαι, -αίατο, -ασσάμενος Ἰλ.:—Παθ.: μέλλ. ἐλασθῆσομαι (ἀπ-, ἐξ-) Διον. Ἀλ.:—ἀορ. ἡλά-θην [α] Εὐρ. Ἡρακλ. 430, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 4. μεταγεν. ἡλασθήν Ἀνθ. Π. 7. 278, Διόδ. 20. 51, κτλ. (παρ' Ἡρόδ. τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξύ τῶν δύο τύπων, ἴδε ἀπ-, ἐξ-ελαύνω):—πρkm. ἐληλάμαι Ὀδ. Η. 113, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἐληλάσμαι Ἰππ. 697, καὶ μεταγεν.: ὑπερσυν. ἡληλάτο Ἰλ. Ε. 400. ποιητ. ὡσαύτως ἐληλάτο Δ. 135. γ' πληθ. ἡληλάντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 143, ὡσαύτως ἐληλέδατ' (κατὰ Βεκκ., κοινῶς ἐληλάδατ') Ὀδ. Η. 86.—Ὁ ἐνεστ. ἐλάω εἶναι σπάνιος καὶ σχεδὸν παρὰ ποιηταῖς μόνον, Πινδ. 1. 5 (4). 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 330, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 819, Ἀποσπ. 779, Κάνθαρος ἐν «Μηδεία» 4, ὡσαύτως ἐν Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 32. ἄλλ' ἀπαρ. ἐλάαν ὡς Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεστ. εἶναι συγχρόν παρ' Ὀμ., ἴδε κατωτ. 1. 2:—παρ. γ' πληθ. ἐλών Ὀδ. Δ. 2, γ' ἐν. ἐλαεν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 872. σύνθετον ἐν τῷ ἀπέλα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32. ἀλλὰ τὸ ἀπ-ἡλαον ἐν Ἀριστοφ. Ἀυσ. 1001 εἶναι πib, σφάλμα ἀντὶ -ἡλααν, Δωρ. ἀντὶ -ἡλασαν (ὡς ὄρμαιον ἀντὶ -ἡσον, 1247). (Ἡ √ΕΔ εἶναι ἱσως συγγενὴς τῷ Σανσκριτ. ar-, iy-ar-mi, κινεῖν, ἐλαύνειν, ἴδε Κουρτ. ἀθ. 529, 661). Ριζικὴ σημασία: βάλω εἰς κίνησιν, κάμνω τι νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἐλαύνειν ποίμνια, Ὀμ.: εἰς εὐρύ σπέος ἤλασε μῆλα Ὀδ. 1. 237. κακοῦς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν Ἰλ. Δ. 299. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸν μέσ. ἀορ. ἡλασάμην, μετ' ἐνεργ. σημασ., Κ. 537, Δ. 682:—συχνάς ἐπὶ ἵππων, ἄρματων, πλοίων, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, ἐλ. .. ἄρμα καὶ ἵππους Ψ. 334. ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεύγος Ἡρόδ. 1. 59. ὡσαύτως, Ἐλ. ἵππον ἱππεύειν δ' αὐτ. Δ. 64. κ. ἄλλ., κέλητας καὶ ἄρματα ἐλ. δ' αὐτ. 7. 86. ὦκα νῆα παρέξ ἐλάαν, ταχέως διὰ τῆς κοπιηλασίας νὰ περάσῃ τὸ πλοῖον μακρόθεν, Ὀδ. Μ. 109, κτλ.: οὕτω, στρατόν ἐλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 79, Ἡρόδ. 1. 176., 4. 91, κτλ. Ἡ χρῆσις αὕτη κατέστη οὕτω κοινή, ὥστε, 6) ἡ αἰτία. παρελείθη, ὡς μετὰ τοῦ ἄγω, καὶ τὸ ῥῆμα κατέστη ἀμετ., πορεύομαι ἐρ' ἀμάξης, μάστιξεν δ' ἐλάαν [ἐνν. Ἴππους], τοὺς ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος ὅπως ἐλάσωνι, Ἰλ. Ε. 366, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 734, 739. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, «ὥρμησε δὲ ἐλαύνειν κατὰ τῶν κυμάτων» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ν. 27. νύκτα δὲ ὀνοφερὴν ἐλάαν, ἐλαύνειν ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Ὀδ. Ο. 50. ἐς τὸ ἄστυ ἐλ., εἰσέρχεσθαι ἐρ' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 1. 4. 60, πρβλ. 99, κτλ. ἐπὶ ζευγέων ἐλ. δ' αὐτ. 1. 199.—ἱππεύω, δ' αὐτ. 7. 88, Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 9, κτλ. ἐλὼν ἐς Θρηίκην, πορευόμενος εἰς .., Ἡρόδ. 9. 89, κτλ.—κοπιηλατῶ, μάλα σφοδρῶς ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124. παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, διὰ κοπιηλασίας παρέρχεσθαι τὴν νῆσον, αὐτῇ 276. ἐλαύνοντες, ὁ κοπιηλατοῦντες, οἱ ἐρέται, 13. 22. 7) ἐπὶ ταύτης τῆς ἀμεταβάτου σημασ. λαμβάνει ἐνίοτε αἰτιατ., γαλήνην ἐλαύνειν, πλεῖν ἐν γαλήνῃ, ἡ κατ' Εὐστάθ. «γαλήνως», Ὀδ. Η. 319. οὕτω, τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύνει Εὐρ. Ἠλ. 731 (ἀλλὰ πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, ἴδε κατωτ. Η. 1). οὕτω καί, ἐλαύνειν ὁρόμον, τρέχειν ὁρόμον, Ἀριστοφ. Νεφ. 28. 8) Παθ., [νῆα] ἐλαυνομένην, πλεύσαν διὰ κοπιηλασίας, ἀνίσταν, Ὀδ. Ν. 155. τὰ κατάντη ἐλαύνουσθαί, ἐπὶ ἵππων, ἱππεύουσθαί εἰς μέρη κατάντη, κατηφορικά, Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 3. 2) ἀπάγω, ὡς τὸ ἀπελαύνω, Λατ. abigere, παρ' Ὀμήρ. ἀείποτε ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν, βοῦς Ὀδ. Μ. 353. ἵππους Ἰλ. Ε. 236. ἐλ. δ' τι δύναιτο Ξεν. Ἐλλ. 4. 8. 18.—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀδ. Δ. 637., γ. 51. ῥύσι, ἐλαυνόμενος, «ἀντίποινα καὶ οἷον ἀνθραπάγματα ἀρπάζων» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 674, κτλ. 3) ἀποδύω, ἐλ. τινὰ ἐκ δήμου Ἰλ. Ζ. 158. ἀνδρας ἀπ' Οἰνῶνας Πινδ. Ν. 5. 29. καὶ συγχ. παρὰ Τραγ., ἐλ. τινὰ γῆς Εὐρ. Μῆδ. 70. ἐλάση μύσος Αἰσχύλ. Χο. 967 (ἐνθα νῦν γράφεται: κλύση), ἱάσσιμα ... ἡλάθη Εὐμ. 283. ἄγος ἐλ. = ἀγγηλατῶ Θουκ. 1. 126. ἐλ. ληστάς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1188, κτλ.:—γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχύλ. Πρ. 682. 4) φέρω εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον, οἱ μὴ ἄδην ἐλδωσι .. πολέμοιο, «πολέμου χορεσθῆναι ποιήσουσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 315. ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος, «ἦγουν λέγω κατακόρως αὐτὸν κακώσαι» Εὐστ., Ὀδ. Ε. 290.—ἀκολούθως συγχάσι παρὰ τοῖς Ἀττ. καταπνέζω, προσβάλλω, καταδύω, ἐλ. λοιμοὶ πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 28, κτλ. σύ δ' ἀπειλεῖς πᾶσιν, ἐλαύνεις πάντας Δημ. 559. 3. λύπη .. ἐλήλαται κακῇ, εἶναι κατατεθλιμμένος ἐκ θλίψεως λύπης, Σοφ. Αἴ. 275, Εὐρ. Ἀνδρ. 31. ὑπ' ἀνάγκης καὶ ὀστρου Πλάτ. Φαίδρ. 240D. ἐλαυνομένην καὶ ὑβριζομένην Δημ. 241, ἐν τέλει ἴδε τὸ ῥῆμα περιωθέω. 5) = βενῶ, ὡς τὸ Λατ. agito, subagito, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 39, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. ἐν «Ἀδωνιδῷ» 1. 6) ἀμεταβ. ἐν φράσεσιν οἶαι αἱ ἐξῆς: ἐς τοσοῦτον ἤλασαν, μέχρι τούτου τοῦ σημείου προεχώρησαν, Ἡρόδ. 5. 50. ἐς πᾶσαν κακότητα δ' αὐτ. 2. 124. εἰς κόρον ἐλαύνειν, ὥσθι τὰ πράγματα εἰς σημεῖον τοιοῦτον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ κόρος, ἀφρία, Τυρταῖος 8.10, πρβλ. σημασ. 2:—ἐντεῦθεν, προβαίνω, ἀρχίζω, ἐγ-

γὺς μανιῶν Εὐρ. Ἡρακλ. 904. ἐξω τοῦ φρονεῖν δ' αὐτ. Βάκχ. 853. πρόσω ἐλ. τινός, προχωρεῖν ἐν τινὶ πράγματι, Πλάτ. Εὐθύφρων 4B, Γοργ. 486A, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39. ἴδε ἀνωτ. σημασ. 5. II. πλήττω, ἐλάττησιν πόντον ἐλαύνοντες, πρβλ. Λατ. remis impellere, Ἰλ. Η. 6. κιθάραν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 351. 2) πλήττω δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, ἄλλ' οὐδέποτε μακρόθεν, τὸν σκίπτρω ἐλάσασκεν Ἰλ. Β. 199. ἔλφει ἤλασε κόρη Ν. 584. κόρυθος φάλον ἤλασεν Ν. 614. πρβλ. εἴλω Ι.—μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὸν μὲν μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον, τὸν ἐκτύπησε .., Ἰλ. Ε. 80:—Παθ., μετ' αἰτ., νῶτον ὀπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος Τυρταῖος 8. 20:—γθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ ὄλον τὸ μετωπὸν του, ἐπὶ πίπτοντος ἀνθρώπου, Ὀδ. Χ. 94.—ὡσαύτως μετὰ συστολῆς αἰτ., προξενῶ, κάμνω, οὐλήν, τὴν ποτὲ με σὺς ἤλασε λευκῷ δδόντι Φ. 219. καί, δδόντας ἐλ., ἐκκρούειν, ἐκβάλλειν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 785. 3) κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρὸς γῆν ἐλ. κάρη Ὀδ. Ρ. 237. ἐπὶ ὅπλων, διαπερῶ, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν Χ. 295. δόρυ διὰ στήθεσφιν ἔλασσε Ἰλ. Ε. 57, πρβλ. γ. 269. καὶ ἐν τῷ παθ., διέρχομαι, Δ. 135, Ν. 595. ἐμπήγομαι, εἰστέδς ὦμφ ἐνὶ στίβαρσιν ἡλήλατο Ε. 400, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 616E. III. ἐπὶ πολλῶν μεταφορ. σημασιῶν. 1) κτυπῶ διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ, Λατ. ducere, σφυρηλατῶ μέταλλον, ἀσπίδα .. ἦν ἀρα χαλκεὺς ἤλασεν Ἰλ. Μ. 296. πέντε πτύγας ἤλασε, πέντε ἐλάσματα (τῆς ἀσπίδος) ἐσφυρηλάτησε, γ. 270. περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε κασσιτέρου, ἔκαμε περίε φραγμὸν ἐκ σφυρηλάτου κασσιτέρου (μετὰ ὑπαινιγμοῦ καὶ τῆς σημ. 2), Σ. 564. εὐνή ἐληλαμένη χρυσοῦ, κλινὴ ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, Μίμνερμ. 6. αἰ-δῆρος ἐληλ. Πλουτ. Κάμειλλ. 31. 2) ὀρύσσω, σκάπτω, ὡς τὸ Λατ. ducere murum, ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, «ἐσκαφαί, ὠρύξαν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 871.—οὕτως, ὄγμον ἐλαύνω, προχωρῶ θερίζων ἐπὶ τῆς αὐλακώδους γραμμῆς λήϊου, Ἰλ. Δ. 68. ἐλ. αὐλάκα Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 441. ὄργον ἀυτελίδος ἐλ., φυτεὺς ἀμπέλους στοιγῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 995. ἐντεῦθεν, καθόλου, φυτεύω, παράγω, ἐλᾶ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς δ' μακρὸς αἰὼν Πινδ. Ν. 3. 130. 3) κολῶν ἐλαύνειν, ἐπιτείνειν τὸν θόρυβον, τὴν λογομαχίαν, Ἰλ. Δ. 575. 4) ἐξ ὁσων ἐς γαῖαν ἐλαύνειν δάκρυ, ἐκχέειν, Εὐρ. Ἰκ. 96. ἐλάφειος, ον, ἀνίκων εἰς ἔλαρον, τῆς ἐλάρου, «λαρίσιον», Λατ. cervinus, κέρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. Δ. 8, 27. τὰ δὲ κρέα .. ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλάφειος Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2. 2) ὅμοιος ἐλάφῳ, δειλός, Ἐτυμολ. Μ. 326.10. ἐλαφῆ, ἡ, δέρμα ἐλάφου, ὡς τὸ λεοντῆ, «ἡ δὲ εὐμαρὶς κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας, βαρβαρικὸν μὲν εὐρημα, ἐξ ἐλαφῆς δὲ πεποιτημένον» Πολυδ. Ζ', 90, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320. ἐλαφῆ-βολία, ἡ, τὸ βάλλειν, θηρᾶν ἐλάφους, ἄγρα ἐλάφων, Καλλ. εἰς Ἀστ. 262. ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ. 178. ἐλαφῆ-βόλια, (ἐνν. Ιερά), τὰ, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Πλούτ. 2. 660D. ἐλαφῆβολιῶν, ὄνος, δ, ὁ ἐνατος μῆν τοῦ Ἀττ. ἔτους, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ Ἐλαφῆβόλια (ἐν Ἡλικὶ καλούμενος μῆν Ἐλάφιος, Πaus. 5. 13, 11), ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον ἡμῖς τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου, Θουκ. 4. 118. προηγείται τοῦ Μουνυχιῶνος, Αἰσχίν. 40. 20. ἐλαφῆ-βόλος, ον, ὁ βάλλον, τοξεύων ἐλάφους, Ἰλ. Σ. 319. περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀρτ. 2, καὶ [Δωρ. ἐλαφᾶβ-] Σοφ. Τρ. 214. ἐλαφταί· οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι· Ἡούχ. ἐλαφτινός, τό, = ἐλαφοδόσκον, Διοσκ. (νόθα) 3. 80. ἐλαφίνης, ου, ὁ, νεβρός, μικρὸν ἐλάφιον, «ἐλαφάκι», Ἀκύλας Παλ. Διαθ. (Α. Σαμ. ΚΔ', 3), Ἡούχ. ἐλάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔλαφος, Γεωπ. 2. 18, 5. ἐλάφιος, ον, = ἐλαφῆβολιῶν. ἐλαφίς, ἴδος, ἡ, ὄρνειον ἔχον πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰς τρίχας ἐλάφου καὶ γλῶσσαν μεγίστην, ἣν ἀνρίνει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς ὀρμῖαν καὶ οὕτω συλλαμβάνει ἰχθύς, Παράφρ. τῶν Ὀπκ. Ἱκευτιν. Β. 11. ἐλαφό-βοσκον, τό, φυτὸν ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ζηγμάτων τῶν ἑρπετῶν, paslinaca sativa, Διοσκ. 3. 80, Πλιν. Ν. Ἡ. 22. 22 (37). ἐλαφο-γενής, ἐς, ὁ ἐξ ἐλάφου γενόμενος, «ἐλαφογενής» τῆς ἐλάφου ὁ μυελὸς Ἡούχ. ἐλαφο-εοδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς ἔλαφον, Πολύδ. παρὰ Στράβ. 208. ἐλαφό-κράνος, ον, ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου, Στράβων 710. ἐλαφο-κύων, ον, ὁ φονεύων ἐλάφους, Εὐρ. 1. Τ. 1113.



ἐλαφό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων πίδα· ἐλάφου, Ἰππιατρ. σ. 262. 10.

ἐλάφος, ὁ καὶ ἡ, Λατ. cornus elaphus, κοινῶς ἐλάφι, εἶτε ἄρρεν, Ἰλ. Γ. 24, κ. ἄλλ., εἶτε θῆλυ, Λ. 113, κ. ἄλλ.· τὸ νεαρὸν ἐλάφον ἐκαλεῖτο νεβρός, Ὁδ. Τ. 230· τὰ ὄμην. ἐπὶ τοῦ κεραυρῶς, ὕψικερως, Ἰλ. Α. 475, Ὁδ. Κ. 158· οὕτω, κερούσος· ἐλάφος Σοφ. Ἀποσπ. 110· βασιλεὺς ἐλάφοις Εὐρ. Ἰππ. 218· κραδίην ἐλάφοιο [ἔχων], ἔχων καρδίαν ἐλάφου, Ἰλ. Α. 225· οὕτω, φυλακινῆς ἐλάφοισιν ἐοικεσαν, «φενκτικαῖς, δειλαῖς» (Σχολ.), Ν. 102· ὡς γενικὸν ὄνομα οἱ ἄττ. μεταχειρίζονται τὴν λέξιν θηλυκῶς, ὡς Σοφ., Εὐρ. ἐνθ' ἀνωτ. καὶ συγνάκις ὁ Ξενοφών. II.

κέρρας ἐλάφου, «ἐλαφοκέρας», Γεωπ. 13. 8, 2. (Σύγγενες τῷ ἐλαφρός καὶ τῷ Λατ. lēpus lēpōris, κατὰ τὸν Pott. Et. Forsch. 1. 233· ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὸ -φος ὡς ἀπλὴν κατάληξιν, ὡς ἐν τῷ ἔρι-φος καὶ τῷ Ξανόφρ. risha-bhas (ταύρος)· παραβάλλει δὲ τὰ ἐλλῶς, ἐλλῶς, Λιβ. elnis, Σλαβ. jeleni).

ἐλάφου, οὐδ' οὐροδόν, τό, εἶδος οὐροδόν, ὁ καὶ ὀφισκορόδον λέγεται, Διοσκ. 2. 182.

ἐλάφουσα, ἡ, (σεύω) θῆρα ἐλάφου, Ἀνθ. Π. 6. 253.

ἐλαφρία, ἡ, ἐλαφρύτης, Β' Ἐπιστ. π., Κορινθ. α', 17· «ἐλαφρία» μωρία· Ἡούχ. II. ἀνακουρίσις, «ἐλαφρῶμα», Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευτικ. 2. 2.

ἐλαφρίζω, κάμνω τὸ ἐλαφρὸν, ἀνυψώνω, Μύσχ. 2. 126, κτλ.· ἔλ. ἐαυτὸν ὑποῦ Αἰλ. π. Ζ. 9. 52· πτερόις Πλούτ. 2. 317E· ἀνακουρίζω, Σουδ. 139D.

ἐλαφρομίσθως, ἐπίρρ., με ἐλαφρὸν μισθόν, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 266, 31, ἐκδ. Α.

ἐλαφρό-νοος, ὄν, ἔχων ἐλαφρὸν νοῦν, ἐλαφρόνους, Φωκυλ. 9.

ἐλαφροποιέω, ποιῶ τι ἐλαφρὸν, Θ. Στοιχ. σ. 1369, ἐκδ. Μί.

ἐλαφρό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλαφροὺς πόδας, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· ἐνθα ἀναγνωστέον ἐλαφρὰ πόδων· «ἀεραίποδες» ταχυπόδες, ἐλαφρόποδες· Ἡούχ.

ἐλαφρός, ὁ, ὄν, καὶ ἐν Πινδ. Ν. 5. 38, ὄς, ὄν, (ἴδε ἐλαχὺς): — ἐλαφρός, ἐπὶ βάρους, Λατ. levis, ἀντιθετὸν τῷ βαρὺς, τὸν οἱ ἔλ. ἔθηκε (ἐνν. ἁλάν) Ἰλ. Μ. 450· εὐλοῦ ἐλαφρότερα Ἡρόδ. 3. 23· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 63C, κλ.· ἐν ἐπιθυμ., γάταιν ἔχοις ἐλαφρὰν, sit tibi terra levis, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 195· ἐπίρρ., ἐλαφρῶς, τὰ (ἐνν. εὐλα) οἱ πλωσίμην ἐλαφρῶς Ὁδ. Ε. 240.

2) ἐλαφρός, «ὑποπερτός», οὐχὶ βαρὺς, εὐκόλος, καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο Ἰλ. Χ. 287· συμφορὰν ἐλαφρότεραν καταστήσῃ Ἀντιφών 124. 3· ἐλαφρόν [ἔστι], εἶναι εὐκόλον, Πινδ. Ν. 7. 113, Αἰσχύλ. Πρ. 263, κτλ.· ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι τι, θεωρεῖν τι εὐκόλον, Ἡρόδ. 3. 154· οὐκ ἐν ἔλ. π., Λατ. graviter ferre, ὁ αὐτ. 1. 118· οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, οὐχὶ εὐκόλον, πρᾶγμα, Θουκυρ. 22. 212· Ἐπίρρ. ἐλαφρῶς, ἐλαφρῶς φέρειν ζυγὸν Πινδ. Π. 2. 171.

3) εὐκόλως χωνευόμενος, εὐπεπτος, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2.

137A. II. εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, Λατ. agilis, γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ Ἰλ. Ε. 122· ἡ μάλ' ἔλ. ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυδιστὰ Π. 745· ἐλαφρὸς πόσις Ψ. 749· χεῖρες ἐπαφροσύναι ἐλαφραὶ Ψ. 628· κίρκος, ἐλαφρότατος πετηγῶν Χ. 139, πρβλ. Ὁδ. Ν. 87· Ἰππιοί· ἐλαφρότατοι θεῖιν Γ. 370· ἐλαφραὶ πτερυγῶν ῥιπαῖς Αἰσχύλ. Πρ. 125· ἐλαφρῷ ποδὶ αὐτοῦ 279· ἐλαφρὰ ἡλικία, ἡ ἡλικία τῆς ζωῆρας καὶ εὐκίνητου νεότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27: — ἀλλ' οἱ ἐλαφροί, οἱ ἐλαφροὶ ὀπλισμένοι στρατιώται, Λατ. levis armatura, ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 4. 2, 27· — μεταφ., πόλις ἦκεν ἐλαφροτέρας, κατέστησε τὴν κατάστασιν αὐτῶν καλλιτέραν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 905.

III. μεταφ. ὡσαύτως, ἐλαφρὸς σκεπτόμενος, ἐλαφρόνους, ἄσκατος, ἄσκατος, Πολύδ. 6. 56, 11· ἐνεῖς ἐλαφρὰν λύσαν, ἐνθεῖς ἐλαφρὰν παραφροσύνην, Εὐρ. Βάχχ. 851· ὡσαύτως, πῶρος, ἥσυχος, Ἰσοκρ. 239B. Πλάτ. Ἐπιστ. 360C. 2) μικρός, Λατ. tenuis, ποταμὸς Πολύδ. 16. 17, 7· μικρὰν ἔχων δύναμιν ἢ ἰσχύν, πόλεις ὁ αὐτ. 5. 62, 6.

ἐλαφρότης, ἡτος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐλαφρότης τε, ἔνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν Πλάτ. Νόμ. 795E· πρβλ. ἐλαφρία.

ἐλαφρῶ, ἐλαφρῶν, «ἀεγύνηται» κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλατοῦται· Ἡούχ.

ἐλαφρύνω, καθιστῶ ἐλαφρὸν, ἐλαφρύνω, Βαθρ. 111. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐλαφρῶσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προσίτι, ἐλάττωσις, Achmet 259.

ἐλαφώδης, ἔς, = ἐλαφοειδής, Εὐνάπ. παρὰ Φωτ. III, 245B.

ἐλαχιστάκις, ἐπίρρ., σπανιώτατα, Ἰππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐλάχιστος [ᾗ], ἡ, ὄν, ὑπερβ. τοῦ ἐλαχὺς, συγκρ. ἐλάσσων (ἰδ' ἴδε), ὁ σμικρότατος, ἀντιθετὸν τῷ μέγιστος, μάλιστα μετ' ἀνῆσει, οὐκ ἔλ. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 573, Ἡρόδ. 7. 168, κτλ.· ἐλάχιστου λόγου, ἐλαχίστης σημασίας, ὁ αὐτ. 1. 143· ἐλάχιστου ἐδέσσης διαφθεῖραι, παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς καταστρέψῃ, Θουκ. 2. 77· περὶ ἐλάχιστου ποιεῖσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 30A· οὕτω, παρ' ἐλάχιστον ἐποίησεν αὐτοὺς ἀφαίρεθῆναι Δημ. 217. 27.

ἐπὶ χρόνου, βραχύτατος, δι' ἐλάχιστου [ἐνν. χρόνου] Θουκ. 3. 39· δι' ἐλαχίστης βουλῆς, μετὰ βραχυτάτης σκέψεως ἢ συζητήσεως, ὁ αὐτ. 1. 138.

3) ἐπὶ ἀριθμῷ, ἐλάχιστος, Πλάτ. Πολ. 378A· ἔλ. τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 27· ἐν ἐλαχίστοις δυοῖ, μεταξύ δύο τοῦλάχιστον, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 5, 3, 3.

II. τὸ ἐλάχιστον, τοῦλάχιστον, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 2. 13, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 8, Δημ. 46. 3· ὡσαύτως, ἐλάχιστα Θουκ. 1. 70, Πλάτ. Φαίδων 631).

II. ἐκ τοῦ ἐλάχιστος ἐσχηματίσθη νέον συγκριτικὸν ἐλαχιστότερος, μικρότερος τοῦ ἐλάχιστου, ἔμοι τῷ ἐλαχιστότέρῳ πάντων τῶν ἁγίων Ἐπιστ. πρὸς Ἑρσ. γ', 8· ὑπερβ. ἐλαχιστότατος, ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλαχίστων, ὁ σφόδρα ἐλάχιστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 51.

ἐλαχὺς, ὄν, = ἐλαχὺς, Εὐστ. Ἰλ. σ. 485, κτλ. (Καλλ. Ἀποσπ. 349).

ἐλαχυ-πτερύξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰ πτερυγία, ἐπὶ τοῦ δελφίνου, Πινδ. Π. 4. 29.

ἐλαχὺς, ἐλάχεια (οὐχὶ -εῖα, Ἀρχαῖ. σ. 95. 23, Θεογνώστου Κανόνες ἐν Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2, σ. 99. 14), ἐλαχὺς—μικρός, βραχὺς, πενιχρός, εὐτελής, ἀνάξιος λόγου· παλαιὸν παρ' Ἐπ. θετικόν, ἐξ οὗ σχηματίζονται τὰ συγκρ. ἐλάσσων καὶ τὸ ὑπερβ. ἐλάχιστος· διέμεινε δὲ μόνον ἐν τῷ Ὀμηρ. ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 197, καὶ ὡς δι. γρ. ἐν Ὁδ. 1. 116, ἀντὶ τοῦ λάχεια, καὶ ἐν Κ. 509 ἐπίσης ἀντὶ τοῦ λάχεια· παρελήφθη δὲ ὑπὸ Νικ. Θ. 324 καὶ Ὀπκ. Κ. 480, κτλ. (Πρβλ. λάχεια, ἐλάσσων, ἐλάχιστος, Ξανόφρ. laghus, Παλαι. Ἰγν. Γερμ. liht (light)· Σλαβ. liguku;—ὁ Κούρτ. πιστεύει ὅτι ἡ λέξις ἐλαφ-ρός, Λατ. lēv-is, ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

ἐλάω, ἰων. ἐλῶ, ποιητ. ἔνεσται ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω· ἴδε ἐλαύνω ἐν ἀρχῇ.

ἐλάων, ὄνος, ὁ, = ἐλαίων, Γλωσσ.

ἐλδομαι καὶ ἐέλδομαι, Ἐπ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεσται καὶ παρατ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, μετ' ἀπαρ., Ἰλ. Ν. 638, Ὁδ. Δ. 162, οὕτω καὶ Πινδ. ἐν Ο. 1. 6: — μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ σφόδρα, ποθῶ, σὴν ἀλοχον, τῆς αἰὲν ἐλλέδει Ὁδ. Ε. 210· ἐλδομεναι πεδίοιο (ἐπὶ ἡμιόνων), ποθοῦσαι νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 122· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐφίμαι, ἔδον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος Ὁδ. Α. 409, πρβλ. Ἰλ. Ε. 481· ἀπολ., νοστήσας ἐελδόμενοι μάλ' ἡμῖν Ὁδ. Μ. 400— ὡς καθ. μόνον ἀπαρ., νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, «ἐπιθυμείσθω» (Σχολ.), Ἰλ. Π. 494. (Τοὺς τύπους ἐλδομαι καὶ ἐέλδωρ πρέπει νὰ ἀναγνώμεν εἰς τὴν √ΕΛ, πιδν. τὴν αὐτὴν τῇ √ΒΟΛ, ἐξ ἧς τὸ βούλομαι, κτλ., Λατ. VEL—LE).

ἐλδωρ, ὁ· εὐρηται μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ ἐέλδωρ, τό, ἐπιθυμία, πόθος, Ἰλ. Α. 41, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 36· ὡσαύτως ὡς θηλ., ἴβνκ. (17 Bgk.) παρ' Ἡρωδίου. π. μον. λέξ. σ. 24. 32· ἀλλ' ὀλίγη δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Schneidewin (Ἀποσπ. 44, 45) ὀρθῶς ποιῶν ἀποκαθίστα θηλ. τύπον ἐελδῶ.

ἐλέα, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, καλαμοδύτης, ζῶν ἐπὶ τῶν καλᾶμων περὶ τὰ ἔλη, εἶναι δὲ μικρὸν πτηνὸν καὶ ἔχει φωνὴν καλὴν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 16.

ἐλεάγνος, ἴδε ἐλαίαγνος.

ἐλεαῖρω, ἐπιτεταμένους τύπους τοῦ ἐλεέω, οἰκτιρῶ, λυποῦμαι, τινὰ Ἰλ. Ζ. 407, Ὁδ. Κ. 399, κτλ.: — Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἰππ. 793, Λουκ. ἐν Τραγωδοποι. 305.

ἐλεᾶς, ὁ, εἶδος γλαυκός, Ἀριστοφ. Ὀρν. 304, πρβλ. ἐλεός II. ἐλεατρος, ὁ, (ἐλεός) δειπνοκλήτωρ, ὁ ἐπιστάτης εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν καὶ προσεσθίων τοῦ βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν, προγέυσης, Ἀθήν. 171B, C.

ἐλεᾶω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐλεέω, Ἐτυμολ. Μ. 327. 29, Ἐβδ. (Παροιμ. ΚΑ', 26).

ἐλεγείνω, παραφρονῶ, κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. (152. 51) = ἀσελ-γαίνω.

ἐλεγεία, ἴδε ἐν λ. ἐλεγείων.

ἐλεγειακός, ἡ, ὄν, εἰς τὸ ἐλεγείων ἀνήκων, πεντάμετρον ἐλεγειακὸν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· γεγραμμένος ἐν διστίχοις, εἰς δὲ Καλλιμάχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε Ἀθήν. 144E, κτλ.

ἐλεγειδάριον, τό, = τῷ ἐπομ., Λατ. elegidarium, Petron. 109. 8.

ἐλεγειδίον, τό, μικρὸν ἐλεγείων, Λατ. elegidion, Pers. 1. 51.

ἐλεγείνω = ἐλεγαίνω, Σουδ.

ἐλεγετο-γράφος [ᾗ], ὁ, ὁ γράφων ἐλεγεία, Ἀνθ. Π. 9. 248, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐλεγείων, τό, διστίχον συνιστάμενον ἐξ ἐνὸς στίχου εξαμέτρου καὶ ἐνὸς πεντάμετρου, τὸ μέτρον τῆς ἐλεγείας, Κριτίας 3. 3, Θουκ. 1. 132, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 9.

II. κατὰ πληθ., ἐλεγεία, τὰ, ἐλεγειακὸν ποίημα, τοῦ ὀνόματος ἀναφερομένου εἰς τὸ μέτρον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περιεχόμενον, Πλάτ. Πολ. 368A, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 13, κ. ἄλλ. (βραδύτερον παρὰ μεταγεν., ῥήγνους, ῥηνητικὸν ἄσμα, Πaus. 107. 5, Λουκ. Τιμ. 46): — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνίκῳ, Διον. Ἀλ. 1. 49, Πλούτ. Θεμ. 8, κτλ.: οὕτω καὶ ἐλεγεία, ἡ, Σπράβων 604, Πλούτ. Σόλων 8, κτλ.· πρβλ. Μυλλέρου Ἰστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μεταφρ. Κυπρ., τ. Α', σ. 146.

III. εἰς στίχους ἐν ἐλεγειακῇ ἐπιγραφῇ, κυρίως



δ πεντάμετροι, Πλάτ. 2. 1141A, Δράκων, Ἑραιοστίνων:—πληθ., ἐπιγραφή ἢ ἐπιγράμμα εἰς ἐλεγειακούς στίχους, Λυκούργ. 168. 10, Δημ. 1378. 13· ἢ καὶ εἰς δύο ἑξαμέτρους στίχους, Φερικρ. ἐν «Χείρωνι» 3, 7, Βίος Ὀμ. 36.—Κυρίως, οὐδ. τοῦ ἐλεγείου, ἐξυπακουσιν. τῆς λέξεως μέτρον ἐν τῇ σημασί. I, ἔπος ἐν τῇ σημασί. II, Francke εἰς Καλλίν. σ. 53, 58.

ἐλεγειοποιότης, οὐ, ὁ, = τῶ ἐπομ., Montfaucon. Βελλ. Coisl. σ. 597.

ἐλεγειοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐλεγεία, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10, Ἀθην. 632D.

ἐλεγείος, α, ον, = ἐλεγειακός, διστίχων Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 1. 17. ἐλεγκάμβος, ὁ, Mar. Victor. ἐν Gramm. Lat. ed. Keil VI, σ. 145. 26.

ἐλεγκίνοι, οἱ, εἶδος ἰχθύων ἀγελαίων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 2. 1.

ἐλεγκτέον, βῆμα. ἐπὶ τοῦ ἐλέγχω, πρέπει τις νὰ ἐλέγῃ, Πλάτ. Νόμ. 905D. 2) ὡσαύτως ἐλεγκτέος, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐλέγῃ, Στράβων 88.

ἐλεγκτήρ, ἦρος, ὁ, ὁ ἐλεγγῶν ἢ ἀνευρίσκων, τῶν ἀποκτεινάντων Ἀντιφῶν 119. 32 (ἄλλως ἐλεγκτής).

ἐλεγκτικός, ἡ, ὄν, ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεγγῇ, ν' ἀνακρίνῃ ἢ ἐξετάζῃ, Πλάτ. Σοφ. 216B, κτλ.· ὁ ἐλεγκτικός ἐκεῖνος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 200A—ἀγαπῶν νὰ ἐλέγῃ, νὰ μὲμφηται, νὰ κατακρίνῃ, τινός Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12:—Ἐπιρρ. -κώς, Σεν. Συμπ. 4, 2. 2) ἐλεγκτικὸν ἐνθύμημα, οὐχὶ τὸ ἐξ ὁμολογουμένων συναγεῖν, ἀλλὰ τὰ ὁμολογούμενα συναγεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2. 2, 34.

ἐλεγκτός, ἡ, ὄν, βῆμα. ἐπίθετον τοῦ ἐλέγχω, ὃν δύναται νὰ ἐλέγῃ ἢ ἀνακρίνῃ τις: «ἐλεγκτά» ἐπονείδιστα, ἐλέγχου ἄξια, εὐ-εξελεγκτα» Ἡούχ.

ἐλεγκτός, ὁ, = ἐλεγκτής, Ἐβδ. (Ψαλμ. ρμβ', 7), Β' πρὸς Τιμ. Ἐπιστ. γ', 16, Lachm.

ἐλεγγί-γάμος, ον, ὁ ἐλεγγῶν τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῆς συζύγου, Ἀνθ. Π. 9. 125.

ἐλεγγίσιος, ὁ, ὁ ἐλέγχων, ὁ φιλονικῶν, ἐπίθετον κατὰ παραγραμματαίον, ἐκτραστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φιλοσόφου Ἀλεξίνου, ἐν Διογ. Λ. 2. 109.

ἐλεγγίσιος, ἡ, = ὁ ἐλεγχος, Ἐβδ. (Ἰωδ ΚΑ', 4, κ. ἄλλ.), Φιλότης. 74:—τὸ ἐλέγεσθαι, ἐλεγγίσιος δὲ ἔσχεν ἰδίαν παρανομίας, ἡλέγχθη ὅμως διὰ τὴν ἰδίαν παρανομίαν, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 16.

ἐλεγγίσιος, ὁ, ὅσμο θρηνητικόν, θρηνηλογία, κατ' ἀρχὰς ἀνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς τὸ μέτρον, καθότι ἐλεγοί ἐλέγοντο καὶ οἱ θρήνοι τῆς ἀθόνης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 218, καὶ οἱ τῆς ἀλκυόνος, ὄρνις... ἀλκυόνων, ἐλεγον οἷον ἀείσεις Εὐρ. I. T. 1091, (ἐνθα τὸ οἰκτρόν ἐλεγον εἶναι ἡ πῖθ. γρ., ἴδε Δινδ. ἐν τῶν) —κατ' ἀρχὰς οἱ ἐλεγοὶ ᾄδοντο πρὸς αὐτόν, ὅθεν ὁ Εὐρ. ἀναφέρει, ἄλκυον ἐλεγον Ἐλέν. 185, I. T. 146. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ διστίχον, συνιστάμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, κυρίως ἦτο ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἐλέγους, τὸ διστίχον τοῦτο ὠνομαζέσθαι ἐλεγειακὸν μέτρον (ὅν καὶ συχνότατα ἐχρησιμοποίηθη καὶ εἰς ποιήματα πολὺ διαφόρου χαρακτῆρος) οὕτω δὲ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἡ λέξις ἐλεγγίσιος ἐλαμβάνετο ὡς σηματοῦσα ποίημα ἐν διστίχῳ, Καλλ. Ἀποσπ. 121· οὕτω δὲ εὐρίσκομεν καὶ τὴν φράσιν Ἰλαροί Ἐλ. Ἀ.θ. Π. 10. 19· ἴδε πάντως Francke ἐν Καλλίνῳ (ὅστις νομίζει ὅτι ἡ λέξις ἀνεφάνη τὸ πρῶτον ἐν Ἀθῆναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σιμωνίδου, ἂν καὶ ὁ Μίμνερμος παρέχει τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα), μάλιστα τὰς σ. 41, 50, 58· πρὸλ. ἐλεγγίσιος. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ Ἐ λ ἐλεγγίσιος, Εὐρ. I. T. 146). Ἰδε Μυλλέρου Ἰστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μετάφρ. Κυπρ. τ. Α', σ. 149.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐν ἐπιδέχεται ἀνασκευὴν, Ἡρόδ. 2. 23· τῶνδ' ἐλεγγον, ἀπολ., ὡς ἀποδείξει, τεκμήριον, δοκιμὴν τούτου, Σοφ. O. T. 603· τὰ ψευδῆ ἐλεγγον ἔχει Θουκ. 3. 53· Ἐλ. παραδοῦναι τι, παρέχειν εἰς τινα ευκαίριαν πρὸς ἀντίκρουσιν ἢ ἀνείρεσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 273C· δοῦναι τι ἐς Ἐλ., ὑποβάλλειν τὴν εἰς ἔρευναν, ἐξέλεγειν, Πινδ. N. 8. 55· ἀρετῆς Ἐλ. δοῦναι, ἀποδείξειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτῆς, Ἀνδοκ. 19. 30· Ἐλ. διδόναι τοῦ βίου Πλάτ. Ἀπολογ. 39C, πρὸλ. Ἰσαῖον 48. 35· τὸ πρᾶγμα τὸν Ἐλ. δώσειν Δημ. 44. 15· Ἐλ. ποιεῖν τινος, ὑποβάλλειν τὴν εἰς ἐλεγγον, δοκιμάζειν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 786· Ἐλ. ποιεῖσθαι τῶν πεπραγμένων Ἀντιφῶν 112. 17· Ἐλ. λαμβάνειν τινός, δοκιμάζειν τι, αὐτῷ 40· ἐλέγχους ἀποδέχεσθαι, παραδέχεσθαι ἐλέγγους, Λυσ. 152. 26· ἐλέγχους προσφέρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 484· —ἐπὶ προσώπων, διάπειρα Ἐλ. βροτῶν Πινδ. O. 4. 30· οὐδὲ Ἐλ. παρασχῶν οὐδὲ βάσανον Ἀντιφῶν 120. 2· Ἐλ. διδόναι Ἀνδοκ. 20. 15· εἰς Ἐλ. πίπτειν, καταδικάζεσθαι, Εὐρ. Ἰππ. 1310, πρὸλ. Ἡρ. Μαιν. 73· εἰς Ἐλ. χειρόσ. μολεῖν Σοφ. O. K. 1297· εἰς Ἐλ. ἐξίεναι, προῖναι εἰς ἀποδείξειν, ὑποβαλεῖν εἰς δοκιμὴν, ὁ αὐτ. Φ. 98, ἢ ὑποδύνηται εἰς ἐλεγγον, εἰς ἐξέτασιν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 92· εἰς Ἐλ. ἵεναι περὶ τινός Πλάτ. Φαῖδρ. 278C· εἰς Ἐλ. ἐρχεσθαι τινος Φιλῆμ. ἐν Ἀδελφ. 8· κατοστῇναι εἰς Ἐλ. καὶ λόγον Ἰσοκρ. 264A· Ἐλ. φεύγειν Ἀντιφῶν 134. 2· οἱ περὶ Πausaniam Ἐλ., αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν καταδικάζεσθαι, Θουκ. 1. 135.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.

ἐλεγγίσιος, ἡ, ὄνις, ὕβρις, ἐλεγγίσιος ἀναθήσει, ὀνείδῃ καὶ λοιδορίᾳ ἐπάξει· (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. X. 100, κτλ.



ποιῶν ἑαυτὸν ὡς ἐλεεινότερον Δημ. 574. 25· ἐλεεινότερος ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, ἄξιος πλειονος ἐλέου καὶ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ, Πλάτ. Νόμ. 729E.

2) θλιβερός, λυπηρός, ὡς 'Οδυσσεύς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν, θλιβερόν δάκρυον, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ἐλεεινός, οἰκτρός» ἐδάκρυεν, 'Οδ. Ε. 531, Π. 219· οὐδὲν ἐλεεινὸν, οὐδὲν αἰσθημα ἐλέου ἢ οἴκτου, Πλάτ. Φαίδων 59A, πρὸλ. Πολ. 606B.

II. Ἐπίρρ. ἐλεεινῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς ἐλεεινῶς, Σοφ. Φ. 870, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· ἐλεεινῶς διακείσθαι Δημ. 366. 23· οὐδ. πλῆθ. ἐλεεινῶς, ὡς ἐπίρρ., Πλ. Β. 314.

ἐλεεινότης, ἡτος, ἢ, = ἔλεος, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 960.

2) ἐθλιότης, Ἐκκλ.

ἐλεῖω, παρατ. ἡλίουον Ἀπολλόδ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 1: μέλλ. -ῆσω: ἀόρ. ἡλέησα: — Παθ., πρkm. ἡλέημαι Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 472: (ἔλεος). Ὡς τὸ ἐλαίειω, λυποῦμαι τινα, οἰκτῶ αὐτόν, αἰσθάνομαι ἔλεος, συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ὃ δ' ἐρύσεται καὶ μὴ ἐλέησεν. 'Οδ. Ε. 279· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., σύ μ' ἐλέησον Σοφ. Φ. 501, πρὸλ. 608· ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὅπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 400· ἐλ. [τινα] ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις Ἀντιφῶν 114. 17· ἐλ. τινα τινος, οἰκτῖρειν τινα διὰ τι, μνημονεύεται ἐκ Ξεν. τοῦ Ἑρσ.: — Παθ., ἵνα ὅ τι μάλιστα ἐλεηθεῖ Πλάτ. Ἀπολ. 34C, Πολ. 337A· τὸ ἐλεοῦμενον, τὸ ἀντικείμενον ἐλέους, ὃ αὐτ. Ἀδ. 368D· ἵνα.. ἦττον ὑφ' ὑμῶν ἐλεοῖμην Δημ. 830. 12.

2) ἀπολ., αἰσθάνομαι οἴκτον, λύπη, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα κτλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 706.

ἐλεημονικός, ἡ, ὄν, = ἐλεητικός, Κλημεντίου 128B, Εὐσ. VI 581B, Σερραπ. Αἰγ. 940G.

ἐλεημοσύνη, ἡ, οἴκτος, ἔλεος, Καλλ. εἰς Ἀῖλ. 152. 2) βοήθεια εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἐλεημοσύνη, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἔγενε κατὰ παραφθοράν ἡ Ἀγγλ. alms, ἡ Γερμ. Almosen, καὶ ἡ Σκωττικὴ awmious), Διογ. Α. 5. 17, Καίν. Διαθ. κτλ.

ἐλεήμων, ὄν, γεν. ὄνος, ὃ αἰσθάνομενος ἔλεος, εὐσπλαγχνος, οἰκτίρμων, οὐδέ μοι αὕτῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἄλλ' ἐλεήμων 'Οδ. Ε. 191, Δημ. 547, 15· μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Εἰρ. 425. — Συγκρ. καὶ υπερβ. ἐλεημονέστερος, -τατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 7, Δυσ. 168. 40.

ἐλεητικός, ἡ, ὄν, ὃ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15.

ἐλεητός, ὄος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔλεος, οἴκτος, εὐσπλαγχνία, 'Οδ. Ρ. 451.

Ἐλεῖαι, αἱ, (ἔλεος) νύμφαι τῶν λειμῶνων, ὡς αἱ Λειμωνιάδες, Λειμακίδες, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 23, κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασίαν τοῦ Ilgen.

Ἐλεῖθια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Εἰλεῖθια.

ἐλεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα αἰρέω.

ἐλεινός, ἡ, ὄν, παρ' Ἀττ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινός.

ἐλεινο-βάτης [ῥ], ὄν, ὃ, ὃ περιπατῶν εἰς τὰ ἔλη, κατοικῶν ἐν τοῖς ἔλεσι, καὶ ἐλεινοβάται ναῶν ἐρέται δεινοὶ πλῆθος, «ἐλεινοβάται: οἱ τὸ Αἰγύπτιον ἔλος οἰκοῦντες» ἢ κοινῶς Αἰγύπτιοι· ἐλῶδες γὰρ ἡ Αἰγύπτος» (Σχολ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 39· κατ' ἄλλους οἱ κάτοικοι τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, πρὸλ. Θουκ. 1. 110.

ἐλειο-γενής, ἐς, ὃ ἐν εἰλει γεννηθείς· «ἐλειογενής· ὄρυζα» Ἡσυχ. ἐλειο-δίακτος, ὄν, ὃ ἐκτός πρὸς ἀποξήρανσιν ἐλῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 40· ἴδε Böckh.

ἐλειο-νόμος, ὄν, ὃ διατρίβων ἐν τοῖς ἔλεσι ἢ τοῖς λειμῶσι, Νύμφαι ἐλειονόμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 821· ἐλειονόμου διὰ ποιήσε, τῆς φωνῆς καὶ αὐτομένης ἐν τοῖς ἔλεσι, 'Ορρ. Ἀργ. 1052· ἐκεῖ κείμενος, ὃ αὐτ. 158.

ἐλεῖος, ὄν, καὶ ἐν Ἀριστοφ. 'Ορν. 244 α, ὄνι (ἔλος)· — ἐκ τοῦ ἔλους, ἡ τοῦ λειμῶνος, ἔλ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ τοῦ ἔλους, Ἰππ. π. Ἀέρ. 287· ἔλ. δάπεδον, ἡ νοτερά ἐπιφάνεια λειμῶνος, Ἀριστοφ. Βατρ. 351.

2) ὃ φυόμενος, αὐξανόμενος ἐν τῷ εἰλει, δόναξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 494· ὃ κατοικῶν ἐν τοῖς ἔλεσι, τῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἐλεῖοι Θουκ. 1. 110· βίος ἔλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12· ζῶα ἔλ. αὐτόθι 3. 14, 10· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. 'Ορν. 244: ἐλέας παρ' αὐλῶνας, ἴδε ἐν λέξει αὐλῶν: — πρὸλ. Ἐλεῖαι.

ἐλεῖος ἡ ἐλεῖος, ὃ, εἶδος μυός, Myoxus glis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 17, 4, Ἀρτεμίδ. 3. 65 (ἐνθα γράφεται ἐλεός)· — τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλούμενων ἐλεῖων ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυῶν καλούμενον Γαλῆν, ὃ δὲ Ἡσυχ. ἔχει τάδε: «ἐλεῖος· Ἀριστάρχος φησι γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγανίοις ὡς σάυρας· ὃ δὲ Καλλιπείρας σκυληχοειδὲς τι, ὃ χρησάσθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἀλιεῖς· εἶναι δὲ ἐν τοῖς δροσίν· οὐκ (εὐ). ἔστι γὰρ ζῶον τετράπουν ὃ ἐλεῖος καλούμενος μῦς, ὃ σκίωρος».

ἐλειο-πέλινον, τό, τὸ ἐν ἐλώδεσι τόποις φυόμενον ἀγριοσέλινον, Αἰριον graveolens, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 7. 6, 3· ὕδροσέλινον ἄριον, Διοσκ. 3. 75.

ἐλεῖο-προφός, ὄν, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἔλεσι, πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἐλειοτρόφου Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305F.

ἐλεῖο-χρυσός, = ἐλῆχρυσός, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 6. 8, 1.

ἐλεῖτης, ὄν, ὃ, ὃ ἐν τοῖς ἔλεσι φυόμενος, οἷ τε γὰρ ἔλαφοι

... σιτοῦνται τὸν ἐλεῖτην κἀλαμόν Διονυσ. Βυζ. Ἀνάπλ. Βοσπ. ἐκδ. Wescher 23.

ἐλεῖκτο, «ἐπλάγχατο», Μέσ. Ἐπ. ἀόρ. ὅ· τοῦ λέγω (βάλλω τινα νὰ πλαγιάσῃ), 'Οδ. Τ. 50.

ἐλελεῦ, ἡ διπλῶν ἐλελεῦ ἐλελεῦ, ὡς τὸ ἀλαλά, «ἐπιφθέγμα πολέμου». οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετὰ τινος ἐμμελοῦς κινήσεως, καθ' ὃ καὶ Ἀχαιοὶ Ἐρετριεῖς ἐν τῷ Φιλοκτῆτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγχιμέμονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς (Σχολ.). Ἀριστοφ. 'Ορν. 364· καθόλου, πᾶσα κραυγὴ, πόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 877· χαρᾶς, Πλουτ. Θησ. 22.

ἐλελήθεε, Ἰαν. γ' ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ λαμβάνω.

ἐλελίζω, (Α), Ἐπ. ἐκτεταμένους τύπους τοῦ ἐλίσσω (Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.), σπάν. κατ' ἐνεστ., Ὑμν. Ὀμ. 28. 9; Πίνδ.: τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ.: — συγκεκομ. μέσ. ἀόρ. ὅ· ἐλελίκτο Πλ. Α. 39, ὡς παθητ. Ν. 558. Περιτρέφω, περιδιδῶ, περὶ σχεδὴν ἐλελίξεν [τὸ κῆμα] 'Οδ. Ε. 314· ἡ δ' ἐλελίχθη [ἡ ναῦς] Μ. 416.

2) ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ στρατοῦ, συστραφῆναι ποιεῖ, σφέας ὡς ἐλελίξεν Αἴας Ρ. 278· ἐν τῷ παθ., οἱ δ' ἐλελίχθησαν Ε. 497., Ζ. 106.

3) καθόλου, ποιεῖ τὴν τρέμειν, ἢ σεισθεῖν, μέγαν δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπίον, περὶ τοῦ Διός, Πίνδ. Ο. 9. 21· (οὕτω, φόρμιγγι ἐλελίζομένη Π. 1. 7)· ἀστεροπὴν ἐλελίξαις ὃ αὐτ. Ν. 9. 45· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπων, ἵππον.. ἀγωνίῳ ἐλελίζομενος ποδὶ Σιμωνίδ. 36. — Παθ. σείομαι, τρέμω, γυῖα ἐλελίχθη Ἰλ. Χ. 448· ἐλελίκτο, ἐπὶ παλλομένου ξίφους, Ν. 558· ἐλελίξτεο πέπλος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 183.

II. Μέσ. καὶ παθ., κινεῖται ἐλικοειδῶς, τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιρρυτῶν Ἰλ. Β. 316· ἐλελίκτο δρόκων Α. 39, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 143· σπεῖρας σφρων ἐλελίζομένη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426.

ἐλελίζω, (Β) ἀόρ. ἡλέλιξα Ξεν., Ἐπ. ἐλέλιξα Καλλ.: — κράζω ἐλελεῦ, καὶ ἐπομένως, ὡς τὸ ἀλαλάζω, ἐγείρω τὴν πολεμικὴν κραυγὴν, τῷ Ἐνυαλίῳ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· καθόλου, ἐγείρω μεγάλην, ἰσχυρὰν κραυγὴν, Εὐρ. Φοῖν. 1514· ἐπὶ ἀσπίδος, κροῶ, Καλλ. εἰς Ἀῖλ. 137· — ἐν τῷ μέσ. τύπων, ἐπὶ τῆς ἀγρόνος, ἄνω, κελადῶ λυπηρά, Εὐρ. Ἐλ. 1111· μετ' αἰτ., Ἰτυν ἐλελίζομένη, ἄνω κλαυθυρῶς, θρηνηλογῶ διὰ τὸν Ἰτυν, Ἀριστοφ. 'Ορν. 213.

ἐλελίσφακίτης οἶνος [Γ], οἶνος παρεσκευασμένος: με ἐλελίσφακον, Διοσκ. 5. 71.

ἐλελίσφακον, τό, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 3. 40.

ἐλελίσφακος, ὃ, εἶδος σφάκους, ἀλησφακίης ἢ φασκομηλίας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 6. 1. 4· καθ' Ἡσυχ. «πῶς τὰ ὁμοία δικτάμω».

ἐλελίχθημα, τό, (ἐλελίζω) βία κινήσεως, σεισμός, Ἡσυχ.

ἐλελίχθων, ὄν, (ἐλελίζω Α) ὃ σειῶν τὴν γῆν, τετρασφρα Πίνδ. Π. 8· ἐλελίχθων, δηλ. πόσειδον, αὐτόθι 6. 50· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 153 ὁ Βάκχος καλεῖται ὁ Θήβας ἐλελίχθων, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἐσειετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χορευόντων θιασωτῶν αὐτοῦ, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπολλ. 1, καὶ τὸν Spanh. ἐν τόπῳ.

ἐλελόγγειν, ἴδε τὸ ῥῆμα λαγγάνω.

ἐλέ-ναυς, ἡ, ἡ τὰ πλοῖα καταστρέφοντα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης, κατὰ παρωδίαν, πρὸλ. Ἐλάνδρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 689 (οὕτως ὃ Ἑλμολ. καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἔλινος τῶν χειρογρ., ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος νᾶς = ναῦς εἶναι γνωστός).

Ἑλένη ἡ ἔλάνην, ἡ, λαμπάς, Ἡσυχ. II. πλετὸν κάνιστρον ἢ καλάθιον, ἐν ᾧ ἐφέροντο τὰ ἱερὰ σκεύη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Βραχυωνίας Ἀρτέμιδος, «ἔστι δὲ καὶ Ἑλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον σπέρτινον, τὰ χεῖλη οἰσύνον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἑλενησφρίοις Πολυδ. Γ', 191: ἐντέθεν οἱ Ἑλενηφοροῦντες, οἱ φέροντες τὰ τοιαῦτα κάνιστρα, ὄνομα κυματώδους τινὸς τοῦ Διπλοῦ, ἴδε Casaub. ἐν Ἀθην. 223A· — τὰ Ἑλενηφόρια, ἡ ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Βραχυρ. Ἀρτέμιδος, Πολυδ. ἐνθ' ἀνατ.

III. ὡς κύριον ὄνομα ἡ Ἑλένη (ἡ καταστρεπτική, πρὸλ. Ἐλάνδρος, ἐλέναυς).

Ἑλένια, (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης, «Ἑλέν(ε)ια· ἐορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακωνίων» Ἡσυχ.

ἐλένιον, τό, φυτὸν τὴν ἡ λᾶχνον, Χαίρημων παρ' Ἀθην. 608C. Καθ' Ἡσυχ.: «ἐλένιον· βοτάνη τις, ἣν φασιν Ἑλένην σπεῖρα: πρὸς τοὺς ὄρεας, ὅπως βοσκόμενοι ἀναρεθῶσιν».

ἐλένιος, «ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον» Ἡσυχ., πρὸλ. Πολυδ. Γ', 191.

ἐλενοί· «κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων» Ἡσυχ.

Ἑλενο-φόντης, ὄν, ὃ, ὃ φονεὺς τῆς Ἑλένης, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 1140.

ἐλεο-δύτης, ὄν, [ῥ], ὃ, ἐπίθετον τῶν Δηλίων, «ἐλεοῦται, διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντες ἐν ταῖς θοῖναις· ἐλεός δ' ἐστὶν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα» Ἀθην. 173A.

ἐλεό-θρεπτός, ὄν, (ἔλεος) ὃ ἐν τοῖς ἔλεσι τρεφόμενος, λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτον τε σέλινον Ἰλ. Β. 776.

ἐλεόν, ἐπίρρ. ὡς τὸ ἐλεεινόν, οἰκτρός, «θλιβερά», μόνον ἐν Ἡσ. 'Εργ. κ. Ἡμ. 205.

ἐλεός, ὃ, μαγειρικὴ τράπεζα, Ἰλ. Ι. 215, 'Οδ. Ε. 432· πρὸλ. Ἀθην. 173A· — ὡσαύτως ἐλεόν, τό, Ἀριστοφ. Ἰππ. 152, 169.

II. εἶδος γλαυκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 3.



**ἔλεος**, ὁ, οἶκτος, ἔλεος, συμπάθεια, 'Γλ. X. 44, καὶ παρ' Ἀττ. πολλάκις ὡσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 606C, Δημ. 794. 27. ἔλ. τινος, ἔλεος διὰ τινος, Εὐρ. I. A. 491. ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπὶ τινι Δημ. 735. 1. ἔλεον τυχεῖν Ἀντιφών 114. 21. — παρὰ τοῖς Ἑβρ. καὶ τῇ K. Δ. καὶ οὐδετέρως, τὸ ἔλεος, πληθ. τὰ ἐλέη 'Επιφάν. 2. σ. 284. — ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἑλέου βωμός, «ὡ μάλιστα θεῶν εἰς ἀνθρώπων βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνον τιμὰς Ἑλλήνων νέμουνται Ἀθηναῖοι». Πaus. 1. 17, 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Σοφ. O. K. 261. ἑλεος ἐπιεικὴς θεὸς Τιμοκλ. ἐν «Συνεργίᾳ» 1. **II.** πρᾶγμα ἄξιον ἐλέου, οἴκτου, Εὐρ. Ὀρ. 832. **ἐλεο-σάλινον**, τό, = **ἐλετοσέλινον**.

**ἐλέ-πολις**, καὶ ποιητ. **ἐλέ-πολις**, ι, εως, πόλις καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης (πρβλ. ἑλάνδρος), Αἰσχύλ. Ἀγ. 689. τῆς Ἰριγενείας, ἀγετέ με τάν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἐλέπολιν Εὐρ. I. A. 1476, 1511. **II.** ὡς θηλ. οὐσιασ., πολιορκητικὴ τις μηχανή, ἣν ἐκένοντο καὶ κατεσκεύασε Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ἴδε περιγραφὴν αὐτῆς ἐν Διοδ. Σικελ. 20. 48, πρβλ. καὶ Πλουτ. Δημ. 21 (Διον. ὁ Ἀλ. (9.68) καλεῖ αὐτὴν ἐλέπολιν μηχανήν) ἴδε Ἀμμ. Μάρκελλ. 23. 4, 10, Βιτρούβ. 10, 22.

**ἐλεπίς**, ἰδος, ἡ, = **ἔλος**, τόπος ἐλώδης, λειμῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1266.

**ἐλέσται**, **ἐλέστω**, **χρήστω**, (= ἐλέσθαι, ἐλέσθω, χρήσθω) Ἑπιγρ. Δοκρική, ἐκδ. Ἰω. Οἶκ.—πρβλ. Κουμαν. Συναγ. ἀθησαυριστων λέξεων ἐν οἰκίῳ τόπῳ.

**ἐλετός**, ἡ, ὅν, (**ἐλεῖν**) ὃν δύναται τις νὰ συλλάβῃ, ληπτός, Ἰλ. I. 409.

**ἐλεύθαρος** (= ἐλεύθερος), Ἑπιγρ. Ὀλυμπία, Arch. Ztg. 1879, σ. 50.

**ἐλευθερία**, ἰων. -ία, ἡ, ἐλευθερία, Πινδ. Π. 1. 119, Ἡρόδ. 1. 62, 95, Αἰσχύλ. Χο. 809, 863, κτλ.· δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες, δηλ. μόλις ἠλευθερώθηκες, Σοφ. Ἠλ. 1509· ὑπάρχειν ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδοκ. 18. 34· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τινος πράγματος, ἀπὸ τινος Πλάτ. Νόμ. 698A· τινὸς Πόλ. 329C.

**2)** ὑπέμετρος ἐλευθερία, ἀκολασία καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Γοργ. 492C.

**3)** παρὰ μεταγεν. = ἐλευθεριότης. **4)** ὄνομα χοροῦ τινος παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. π. M. 1. 293.

**ἐλευθερία**, (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, ἡ εὐροή τῆς Ἑλευθερίας, τελευμένη κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐν Πλαταιαῖς εἰς μνήμην τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης, Ποσειδίππ. ἐν Ἀδῇλ. 3, Διόδ. 11. 29, Πaus. 9. 2, 6, κτλ.· ἐν Σπάρτα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατίας, Διόδ. 11. 72· ἐν Σάμῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρωτος, Ἀθῆν. 562A· καθόλου, ἔλ. θύειν Ἡνίοχ. ἐν Ἀδῇλ. 1.10.

**ἐλευθεριάζω**, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς ἐλεύθερος, Πλάτ. Νόμ. 701E, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 13· ἔλ. τοῖς λόγοις Πλούτ. 2. 6E· ἐλευθεριάξαντας (Δωρ. ἀόρ.) παρὰ Διον. Α. 1. 113.

**ἐλευθερικός**, ἡ, ὅν, ἐλεύθερος, πολιτεία Πλάτ. Νόμ. 701E· τὸ ἐλευθερικὸν καὶ τὸ ἀνελεύθερον αὐτόθι 919E.

**ἐλευθερίος**, ὄν, ὡσαύτως α, ὄν, ἔνν. Συμπ. 8. 16: — ὁ ὁμιλῶν ἢ πράττων ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τοὺς τρόπους· ἔχει δὲ ἡ λέξις σχέσιν πρὸς τὸ ἐλεύθερος, ὡς τὸ Λατ. liberalis πρὸς τὸ liber, Πλάτ. Γοργ. 485B, κ. ἄλλ.· ἀνδρεῖται καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 635C· ἀντίθετον τῷ δουλοπρεπέῳ, ἔνν. Ἀπομν. 2. 8, 4· περὶ τινων ζῶων οἷον τοῦ λέοντος, ἔλ. καὶ ἀνδρεῖται καὶ εὐγένῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 321. **6)** κυρίως ὁ ἐλευθερίως δίδων, γενναῖός, ἔλ. εἰς χρήματα ἔνν. Συμπ. 4. 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 4. 1, 1.

**2)** ἐπὶ διατριβῆς, ἐπιτηδεύματος ἢ ἐνασχολήσεως, ἀρμόζων, πρέπων εἰς ἐλευθερον ἄνδρα, πτηνῶν θήρος.. ἔρωσ οὐ σφόδρα ἔλ. Πλάτ. Νόμ. 823E· ἐπιστήμαι ὁ αὐτ. Ἀξ. 369B· βίου ἐλευθερίου Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 7 (ἐνθα ὁ Meineke ἔχει ἐλευθέρου)· διαγωγή Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 8· παιδεία αὐτόθι 8. 3, 10· πράξις, ἔργα αὐτόθι 2. 5, 10· τὸ ἐλευθέριον = ἐλευθεριότης, ἔνν. Ἀπομν. 3. 10. 5· παροιμ., εἶδε μὴ, μηδέποτε ὕδωρ ποίμι ἐλευθέριον, εἶδε μὴ, νὰ μὴ ἀεικωθῇ ποτε νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐπεὶ οἱ δοῦλοι ἐν Ἀργεῖ μόνον ὅτε ἀπῆλευθεροῦντο ἠδύνατο νὰ πῶσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς Κυνάδρας, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλειπρία» 1. 4, πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ.

**3)** ἐπὶ τοῦ ἐκωτερικοῦ, ἐπιβάλλον, ἐπιδημικός, εὐγενής, ἀξιοπρεπής, εὐπρεπής τε ἰδεῖν καὶ ἔλ. ἔνν. Ἀπομν. 2. 1, 22, πρβλ. Ἰππ. 10, 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 32. **II.** τὸ ἐπὶ πρ. -ίως, συγκρ. -ιώτερον, ὑπερβ. -ιώτατα, ἀπαντᾷ καθ' ἁπάσας τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας σημασίας, ἔνν. Ἀπομν. 4. 8, 1, κτλ.

**III.** Ζεὺς ἑλ., Ζεὺς ὁ ἐλευθερωτής, Πινδ. O. 12, 1, Σιμωνιδ. 144, Ἡρόδ. 3. 142.

**ἐλευθεριότης**, **ἡτος**, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐλευθερίου, κυρίως ἐλευθεριότης περὶ τὸ δίδειν, γενναῖοτητα, Πλάτ. Πολ. 402C, Ἀριστ. Ἠθ. N. 4. 1, 1· ἡ τῶν χρημάτων ἔλ. Πλάτ. Θεαίτ. 144D.

**ἐλευθερίων**, ὄντος, ὁ, μὴν ἐν Ἀλικαρνασσῷ, Ἑπιγρ. Kῶ, Bull. d. cor. hell. V. σ. 212.

**ἐλευθερογλώσσος**, ὄν, ὡς καὶ νῦν, (ᾠριγ.) φιλοσοφούμε, ἐκδ. Mf. σ. 3087.

**ἐλευθερό-παις**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλεύθερα τέκνα, δηλ. ἐλεύθερος, Ἀνθ. Πλαν. 359.

**ἐλευθερο-ποιός**, ὄν, ὁ ποιῶν τινα ἐλευθερον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 176.

**ἐλευθερο-πραξία**, ἡ, ἐλευθερία εἰς τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ἀκολασία, Χρησμ. Σιδουλλ. 2. σ. 190.

**ἐλευθερο-πράστου δίκη**, ἡ, δικαστικὴ καταδίωξις κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐπὶ πωλῆσει ἀνθρώπων ἐλευθερον ὡς δούλου, Πολυδ. Γ', 78· πρβλ. Att. Process. 229.

**ἐλευθερο-πρέπεια**, ἡ, τρόπος ἐμπρέπων ἐλευθερῷ ἀνδρὶ, παρὰ Πολυδ. Γ', 119, ὅστις λέγει: «ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια, τὸ μὲν σκληρόν, τὸ δὲ εὐτελές».

**ἐλευθερο-πρεπής**, ἔς, ὁ ἀρμόζων ἢ ἐμπρέπων εἰς ἐλευθερον ἄνδρα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135C.—Ἑπίρρ. -πῶς, αὐτόθι.

**ἐλεύθερος**, α, ὄν, καὶ ὄς, ὄν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 328, Εὐρ. Ἠλ. 868: — ἐλεύθερος, ἀντίλ. τῷ δοῦλος: ὁ ὄρμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνου ἐν Ἰλ. ἐν δυσὶ φράσεσι: ἐλεύθερον ἡμᾶρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἔ. ἡ ἐλευθερία, Ἰλ. Z. 455., II. 831, κ. ἄλλ., καὶ κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, «ὃν εἰώθασιν τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἰστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» (Σχόλ.), Z. 528: — ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 1. 6, Αἰσχύλ. Πρ. 50, Σοφ. Δι. 1020, Θουκ. 8. 15, κτλ. — τὸ ἐλεύθερον, ἡ ἐλευθερία, Ἡρόδ. 7. 103, κτλ.· τοῦ ἐλευθερον Εὐρ. Ἰκ. 438· μετὰ γεν., ἐλεύθερος ἢ ἀπῆλλαγμένος ἀπὸ τινος πράγματος, φόνου, πημάτων, φόβου Αἰσχύλ. Εὐμ. 603, Χο. 1060, Εὐρ. Ἑκ. 869· ἔξω αἰτίας ἔλ. Σοφ. Ἀντ. 445· ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων, ἀνεξάρτητοι, ἔνν. Κύρ. 3. 2, 23, Πλάτ. Νόμ. 832D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐλεύθερος, δηλ. εἰς πάντας προστάς, ἀγορά ἔνν. Κύρ. 1. 3, 3· ἔλ. φυλακή, Λατ. libera custodia, Διόδ. 4. 46· περιωπῇ Αἰλ. π. Z. 15. 5· χρήματα ἔλ. περιουσία μὴ ἐπιθεωρημένη, Δημ. 930. 4.

**II.** ὡς τὸ ἐλευθέριος, ἐμπρέπων εἰς ἐλευθερον ἄνδρα, ἐλευθερωτέρῃ ὑπόκρισις Ἡρόδ. 1. 116· ἐλεύθερα βάζειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 593· ὡ μὴδὲν ὕψις μὴδ' ἔλ. φρονῶν Σοφ. Φ. 1006· δούλη μὲν, εἰρηκεν δ' ἔλ. λόγον ὁ αὐτ. Τρ. 63, πρβλ. Ἠλ. 1256· βάσανοι ἔλ., βάσανοι δυνάμειοι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἐλευθερον, Πλάτ. Νόμ. 946C· τὸ ἔλ. ὁ αὐτ. Μενέξ. 245C: — συγχάκις ἐν ἐπὶ πρ., ἐλευθερίως εἰπεῖν Ἡρόδ. 5. 93, κ. ἄλλ.· χαίρειν.. καὶ γελᾶν ἔλ. Σοφ. Ἠλ. 1300· τρέφεισθαι Ἰσοκρ. 148C· ἔλ. δούλευε, δούλος οὐκ ἔσει Μένανδ. ἐν Ἀδῇλ. 279· ἐλεύθεροι ἐλευθερώσας, ἐλεύθεροι (μὲ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς ἐλευθερούς), Πλάτ. Νόμ. 919E· ἐλεύθερος ποδὸς λόγος, ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος, Ἰω. Αυδ. π. δοσμη. σ. 106, ἐκδ. Wachsm. (εἶναι δύσκολον νὰ μὴ ταυτίσῃ τις τὸ ἐ-λεύθερος τῷ Λατ. liber, θεωρουμένην τοῦ ε ὡς προθεματικῆς, ὡς ἐν τῷ ἐ-λαφ-ρός, lev-is, ὑπάρχει δὲ παρὰλληλὸν τι παρὰδειγμα ἐν ᾧ τὸ ε εἶναι προθεματικόν, τὸ δὲ Λατ. b κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. θ, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ λέξις ἐ-ρυθ-ρός, rub-er. Ὁ Κούρτιος ὁμοῦ ἐπ'ανέρχεται εἰς τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν, «παρὰ τὸ ἐλευθεῖν ὅπου ἔρχ» Ἑτυμολ. M. 329. 44).

**ἐλευθεροστομέω**, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησιάζομαι, ἀγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 182, Εὐρ. Ἀνδρ. 153· πρβλ. ἐξ-ελευθερώω.

**ἐλευθεροστομία**, ἡ, τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν, παρρησία, Διον. Ἀλ. 6. 72.

**ἐλευθερό-στομος**, ὄν, ὁ ἐλευθέρως λαλῶν, σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης Αἰσχύλ. Ἰκ. 948.

**ἐλευθεροουργός**, ὄν, (\*ἐργω), ὁ ποιῶν ἐλευθέρας κινήσεις, ὁ βαδίζων γαύρως ἐπὶ ἵππῳ, ἔνν. Ἰππ. 10, 17.

**ἐλευθερώω**, ἐλευθερώνω, τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 5. 62, πρβλ. 4. 137· ἐλευθεροῦτε πατρίδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 403, Χο. 1046· ἐλευθερώσαι τὴν πόλιν Δημ. 561. 18· καὶ τὸν ἔσπλυν ἐξ τῆς μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας, καταστήσας ἐλευθερον, Θουκ. 3. 51· ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, ἀφαιρεῖται, Ἡρόδ. 6. 59· τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, ἀπαλλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα πάσης εὐθύνης, Σοφ. O. T. 706· κρητῆρα τινὰ ἐλευθερον φύγου, ἢ καταγορεύσας, ἀθώωνται, τινὰ ἔνν. Ἑλλ. 1. 7, 26: — Παθ., ἐλευθερώομαι, Ἡρόδ. 1. 95, 127, κ. ἄλλ.· εἰς ἀκολασίαν παραδίδομαι, Πλάτ. Πολ. 575A.

**2)** μετὰ γεν., ἐλευθερώνω, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, φόνου Εὐρ. Ἰππ. 1449· χρεῶν Πλάτ. Πολ. 566E· οὕτως, ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα, ἐλευθεροῦντες τοὺς πόδας ἡμῶν ἐκ τοῦ φεύγειν, δηλ. μὴ φεύγοντες πλέον, Εὐρ. Μαιν. Ἠρ. Μαίν. 1010: — Παθ., τῶνδε τῶν τόπων ἔλ. Πλάτ. Φαίδων 114B· ἀπὸ τῶν πλυνούσων ὁ αὐτ. Πολ. 569A.

**ἐλευθερώωμαι**, **ατος**, τό, ὡς καὶ νῦν, κακῶν Χορίκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V. σ. 417.

**ἐλευθερώσις**, εως, ἡ, ἐλευθερώωμαι, ἀπαλλαγὴ, Ἡρόδ. 9. 45· ἀπὸ τινος, Θουκ. 3. 10· δούλων ἔλ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 32. **II.** ἀκολασία, Πλάτ. Πολ. 561A.

**ἐλευθερωτέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐλευθερώω, δεῖ ἐλευθεροῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

**ἐλευθερωτής**, οὗ, ὁ, ὁ ἐλευθερῶν, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8, Δίων K. 41. 57.



Ἐλευθώ, ὄος, συννη. ὄος, ἦ, = Εἰλεῖθουα, Πινδ. Ο. 6. 71.  
Ἐλευσία, ἦ, (= Εἰλεῖθουα) Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 162ε.  
Πρὸλ. Κουμαν. Συναγ. ἄθης. λέξ. ἐν τόπῳ.

Ἐλευσίνιος, α, ὄν, ἐκ τῆς Ἐλευσίνος, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 266, Ἡρόδ., κλ.· μάλιστα ὡς ἐπιθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης.

II. Ἐλευσίνιον, τό, ὁ ναὸς αὐτῶν ἐν Ἐλευσίνι, Ἀνδοκ. 15. 1, Ἐπιγρ. Βρεττ. Μουσείου 11. III. Ἐλευσίνια, τὰ, ἑορτὴ τελούμενη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν τῇ Κόρῃ (Περσεφονή), μνημονευομένη πρῶτον ἐν τῷ Ὀμ. Ὑμνῳ εἰς Δήμητρα· ὁ τύπος Ἐλευσίν ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενεστέροις χειρογράφοις, ὡς ἐν Στράβ. 395, ἀλλ' Ἐλευσίς ἐν 397 (δὲς)· οὕτω καὶ ὁ τύπος Σαλαμίν εἶναι μεταγενεστέρος ἀντὶ τοῦ δοκίμου Σαλαμίνος.

II. Ἐπιρρήματα· Ἐλευσίνι, ἐν Ἐλευσίνι, Ἀνδοκ. 15. 6, Λυσ. 103. 24, Ξεν. κλ. (παρὰ μεταγενεστέροις καὶ μὴ δοκίμοις συγγραφαί, ἐν Ἐλ., ἴδε Κοδὴν V. LL. σ. 201)· Ἐλευσινιάδε εἰς Ἐλευσίνα, Λυσ. 125. 6, Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 24· Ἐλευσινόθεν, ἐξ Ἐλευσίνος, Ἀνδοκ. 15. 4, Λυσ. 107. 12.

Ἐλευσίς, εὠς, ἦ, ἀφίξις, ἐρχομός, Διον. Ἀλ. 3. 59. 2) ἡ παρουσίᾳ, ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου Πράξ. Ἀπ. Γ', 52.

ἐλεύσομαι, μέλλ. τοῦ ἐρχομαι, Ὀμ.  
Ἐλευστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐρχομαι, πρέπει τις νὰ ἔλθῃ, Ἐβδ. (B', Μακκ. Γ', 17).

ἐλεφαίρομαι, παλαιὸν Ἐπ. ἀποθ. ῥῆμα (ἀμφιβόλου ἀρχῆς), ἐξαπατῶ διὰ ματαίων ἐλπίδων, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὀνείρων, τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης, οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἱ ρ' ἐλεφαίρονται, ἔπε· ἀκράντα φέροντες Ὀδ. Τ. 565, (ἔθθα παρατηρήτεον τὴν μεταξὺ τῶν λέξεων ἐλέφας καὶ ἐλεφαίρομαι παρῳδιᾶν ὡς μεταξὺ τοῦ κέρως καὶ κραίνειν, γινόμενου λόγου περὶ τῶν ἀληθῶν ὀνείρων τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς κερατίνης πύλης, οἱ δὲ διὰ ἔστωτων κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἱ ρ' ἔτυμα κραίνουσιν αὐτοὶ 566)·—καθόλου, δι' ἀπάτης βλάπτω, ἐλεφθράμενος· Τυδεΐδην Ἰλ. Ψ. 388. II. παρ' Ἡσ. περὶ τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος, ἐλεφαίρετο φύλ' ἀνθρώπων, κατέστρεφεν, Θ. 330.

ἐλεφαντ-ἄνωγος, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Πολυδ. Α' , 140.

ἐλεφαντ-ἀρχῆς, οὐ, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς σώματος ἐξ ἐλεφάντων μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν, Φύλαρχ. 29, Πλούτ. Δημήτρ. 25.

ἐλεφανταρχία, ὁ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου, Αἰλ. Τακτ. 22.

ἐλεφαντεῖος, οὐ, ἐξ ἐλεφάντος, ἐλεφαντεῖος, ἐλεφαντεῖος κεράεσσι Ὀππ. Κ. 2. 500· τὸ ἐλεφάντειον (στέαρ) Διοσκ. 2. 94.

ἐλεφαντηγός, ἦ, ναῦς πρὸς μεταφορὰν ἐλεφάντων, Ἀγαθαρί. 171, 21.

ἐλεφαντίασις, εὠς, ἦ, εἶδος νόσου τοῦ δέρματος, εἶδος λέπρας, ἰδίως ἐν Αἰγύπτῳ, καλεῖται δὲ οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς πρὸς τὸ δέρμα ἐλέφαντος, Πλούτ. 2. 731Α κέξ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13·—ὡσαύτως, ἐλεφαντιασμός, ὁ, Ἐτυμόλ. Μ. 561. 4:—ἐλεφαντιάω, ὑποφέρω ἐξ ἐλεφαντίαςεως, Διοσκ. 1. 105, Προκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 214.

ἐλεφαντίνιος, α, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 209.

ἐλεφάντινος, ἦ, ὄν, ἐξ ὀδόντος ἐλέφαντος, Λατ. eburneus, Ἀλκαῖος 33, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1169, Πλ. 815, κ. ἀλλ.· διφρούς ἐλ., τὸ Λατ. sella curulis, Πολύδ. 5. 53, 9, κ. ἀλλ.· οἶκος ἔλ. Ἐβδ. (Ἀμῶς Γ', 5)· τὸ ἐλ., ἡ οὐσία τοῦ ἐλέφαντος, Πλάτ. Ἰππ. Μετξ. 290C. 2) λευκὸς ὡς ὁδὸς ἐλέφαντος, μέτωπον, κτλ., Ἀνακρέων 15. 12· τάριχος ἐλεφάντινον Κράτης ἐν «Σαμίαις» 1.

ἐλεφαντίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐλέφας, νεαρὸς ἐλέφας, ἐλεφαντόπουλον, Αἰλ. π. Ζ. 8. 27.

ἐλεφαντιστής, οὐ, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 6.

II. ἀσπίς ἐκ δέρματος ἐλέφαντος, Ἀππ. Καρχ. 46.

ἐλεφαντ-δοτος, οὐ, περὶ γῆς ἢ χώρας, ἡ νεομένη, βοσκομένη ὑπὸ ἐλεφάντων, ἢς ἐλεφαντοδοτοί· γαίης Νόνν. Δ. 39. 26.

ἐλεφαντ-δοτος, οὐ, δι' ἐλέφαντος κεκοσμημένος, δόμοι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 583· φόρμιγγι Ἀριστοφ. Ὀρν. 218.

ἐλεφαντο-θήρας, α, ὁ, θηρευτὴς ἐλεφάντων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. σ. 452. 24.

ἐλεφαντο-κόλλητος, οὐ, κεκοσμημένος δι' ἐλέφαντος, Κλήμ. Ἀλ. 188.

ἐλεφαντο-κομία, ἦ, τὸ ἐκτρέφειν ἐλέφαντας, Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

ἐλεφαντο-κιπος, οὐ, ἔχων λαβὴν ἐλεφαντίνην, ἐλεφαντοκώπου ἐξομαχαίρας Θεόδομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσιν» 2· ἔϊφῃ Δουκ. Ὀνειροί· ἢ Ἀλεκτρ. 26.

ἐλεφαντο-μάχη, ἦ, μάχη ἐλεφάντων, ἢ πρὸς ἐλέφαντας, Πλούτ. Πιομπ. 52.

ἐλεφαντο-μάχος, οὐ, ὁ μαχόμενος πρὸς ἐλέφαντας, ἐλεφαντο-μάχον ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῶον (ὁ ρινόκερος) περὶ τῆς νομῆς Στάδων 775.

ἐλεφαντ-ό-πηγος, ὁ, ἦ, ἔχων ἐλεφαντίνους βραχίονας, τὴν Ἡραν, ὅταν Πολύκλειτος Ἀργεῖος ἐδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηγυν, εὐώπιν Μάξ. Τύρ. 14. 6.

ἐλεφαντ-ό-πους, ὁ, ἦ, ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους, κλίην Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 8· τράπεζα Δουκ. Ὀνειρον ἢ Ἀλεκτρ. 14.

ἐλεφαντο-τόμος, οὐ, ὁ κατεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Ὀππ. Κ. 2. 514.

ἐλεφαντουργική, (ἐνν. τέχνη) ἦ, ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι ὀδόντας ἐλέφαντος, Παῦλ. Ἀλεξ. 3.

ἐλεφαντουργός, οὐ, (\*ἔργω) ὁ ἐπεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Φιλόστρ. 203.

ἐλεφαντο-φάγος, ὁ, ὁ τρώγων ἐλέφαντας, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. 452, 34, Στράβων 771.

ἐλεφαντοφανής, ἐς, ὁ φαινόμενος ὡς ἐλέφας (δηλ. ὡς ὁδὸς ἐλέφαντος), Εὐστ. Ὀδ. 1877, 42.

ἐλεφαντόω, κοσμῶ τι δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 50 IV. 31· τράπεζα ἡλεφαντωμένη, κεκοσμημένη δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 161 καὶ πλεονάκις.

ἐλεφαντώδης, ἐς, ὅτα ἐρυθρά, μελανόεντα, κεκλεισμένα ἐλεφαντώδεα, ὡς τὰ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθῆμ. 2. 13.

ἐλέφας, αντος, ὁ, τὸ γνωστὸν ζῷον ὁ ἐλέφας, πρῶτον μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. ὡς ἐγγχώριος τῆς Ἀφρικῆς, 3. 114., 4. 191· ἐνθ' ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 45) ποιεῖται λόγον μόνον περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἐλέφαντος, πρβλ. 9. 1, 30, κτλ., ἀν καὶ ἀναφέρει καὶ τὸν Ἀφρικανὸν ἐν τῷ π. Οὐρ. 2. 14, 19:—τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἦτο γενικὸς γνωστὸν παρ' Ἑλλῆσι, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, Πaus. 1. 12, 4.

II. παρ' Ὀμηρῳ ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι τοῦτο μόνον τὸ καλούμενον ἐλεφάντινον ὁστὸν, ὁ ὁδὸς τοῦ ἐλέφαντος, Τουρισί: «φίλ-δισί», Ἰλ. Ε. 582, καὶ οὕτω παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ., καθ' ὅτι οἱ τοῦ ἐλέφαντος ὀδόντες ἐκομίζοντο ὡς ἐμπορεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Φοινίκων πολὺ πρὶν ἢ γείνη γνωστὸν τὸ ζῷον αὐτ' Ἑλλήνων περηγητῶν· ὁ Ἡρόδ. κυριολεκτικώτερον ὁμιλεῖ περὶ ὀδῶν ὀνομάζων αὐτοὺς ἐλεφάντος ὀδόντας 3. 97:—ὁ Ὀμ. λέγει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἐρχονται διὰ πύλης ἐκ πριστοῦ ἐλέφαντος, ἴδε ἐλεφαίρομαι.

III. = ἐλεφαντίασις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 916.

IV. πολυτίμος τις λίθος, Θεοφρ. π. Αἰθ. 37. V. εἶδος ποτηρίου, Ἀθῆν. 468F. (Ὁ Pott. καὶ ἄλλοι σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ Ἑβρ. eleph (βοῦς), καὶ παραβόλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ hos Lucas, ὅπερ εἶναι τὸ ἀρχαῖον Λατ. ὄνομα τοῦ ἐλέφαντος, Lucrēt. 5 1301· ὡς ὁ Πaus. (9. 21, 2) καλεῖ τὸν ρινόκερων ταύρον Αἰθιοπικόν. Ἀλλὰ πάλιν τὸ Ἑβρ. ὄνομα τοῦ ζῴου τούτου ibah, ὑπομνησθεὶς τὸ Σανσκρ. ibhas, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ ὁ μέρει τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλ-έφας, καὶ τῷ πρῶτῳ μέρει τοῦ Λατ. eb-ur, ὅθεν τὸ Γαλλ. iv-oire, κτλ.).

ἐλεφηνόρις, βῶλος ἢ κόκκος, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Χαλκιδέων Εὐδ. Kaibel epigr. gr. ὁρ. 103.

ἐλεφτίς ἢ ἐλεφητίς, ὁ, εἶδος ἰχθύος, πλημμελὲς γραφὴ ἐν Ἰππ. 357. 45, ἐνθα ὁ Κοραῖς προτείνει τὴν λέξιν ἀλφηστής, Ξενοκρ. σ. 92, ἐκδ. Κοραῖ.

ἐλεωτρίς, ἰδος, ἦ, ἰχθύς τις τοῦ Νεβου, Ἀθῆν. 312B.

ἐλη, ἦ, = εἰλη, ἄλσα Εὐστ. 667. 22., 1573. 45 (πρὸλ. αἰετίος).

ἐλη, ἦ, ἦ, ἴδε αἰρέω.

ἐληγοί, οἱ, ἐκ τοῦ ἐλαίου καὶ ἄγω, ὡς οἰνηγοί, ὁσπηρηγοί,

Ἐπιγρ. Ἀβύδου, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 308.

ἐληλάα, ἐληλάμαι, ἐληλίδατο ἢ -άδατο, ἴδε ἐλαύνω.

ἐληλέγμαι, ἴδε ἐλέγγω.

ἐληλέγμαι, ἴδε ἐλέγσω.

ἐληλῦθα, ἐληλῦθα, ἐλθεῖν, ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, ἴδε ἐρχομαι.

ἐλθετέον, = ἐλευστέον, Matth. Medic. σ. 281.

ἐλγίδην, ἐπίρρ. (ἐλίσσω) περιστροφάδην, τροχοδινεῖται δ' ὁμαθ' ἐλγίδην Διοσχ. Πρ. 882.

ἐλιγμα, τό, τύλιγμα, κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἐλιγμασιν Ἐριππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 9· σκέπασμα, στρουθωτὰ ἐλιγματα Σώφρ. παρ' Ἀθῆν. 48C.

II. βόστρυχνος, κόμης ἐλιγμα, «κατσαρόν», Ἀνθ. Π. 6. 211, 2.

III. ἡ κάμψις ἐπὶ τὰ ἐνδον τοῦ κρανίου, ἐμπέσμα, ἄλλως θλάσμα, Σωρανός σ. 47 Coech.

ἐλιγματώδης, ἐς, = ἐλικοειδής, Λεξικόν περὶ Πνευμάτων, σ. 217.

ἐλιγμός, ὁ, περιελιγμός, περιστροφή, ὡς οἱ ἐλιγοὶ λαβυρίθου, οἱ ἐλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλῶν.. θωῦμα μυρίον παρειαχοντο Ἡρόδ. 2. 148· πολλοὺς ἐλ. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων ἡ ἐντέρων. ἔλ. ἔχει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 11, πρβλ. 3. 1, 22· ἐπὶ ὄρεως, Νίχ. Θερ. 159· ἐπὶ τῶν ποδῶν ὀρχηστοῦ, Ὀρφ. Ὑμν. 37. 12· καθόλου, περιστροφικὴ κίνησις, Πλούτ. 2. 404F· κατὰ πληθ., αἱ πλοκαὶ δεσμοῦ, κόμβου, Πλούτ. Ἀλέξ. 18· ρευμάτων ἐλιγμοὶ ὁ αὐτ. Καῖσ. 19.

ἐλῖκ-ἀμπυξ, υκος, ὁ, ἦ, ἐστεμμένος μετὰ στεφανοειδοῦς ἢ κυκλοτεροῦς ταινίας, Ἀποσπ. 18.



ἐλίκαιος, ἑ, ὁ ἐκπέμπων κύκλω ἐλικοειδῆς ἀκτῖνας, 'Ορφ. 'Αποσπ. 7. 25.

ἐλίκαιος [ἑ], ἢ (ἐλίκαιος) ἡ περιστροφώμενη· ἐντεῦθεν, I. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου ἐκ τῆς περὶ τὸν πόλον περιστροφῆς αὐτῆς, 'Αρατ. 37, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1195.

II. ἐλίκαιος, τὸ ἐλικοειδὲς μέρος τοῦ κοιλίου καὶ τῶν τοισυτῶν, ταῦτα μὲν οὖν ὅληα καὶ ἐπὶ τῶν πορφύρων καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἐλίκαι τοῦ ὀστράκου 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4. 18, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30, κ. ἄλλ.· περὶ τῶν ἐντοσθίων, αὐτῶν 4. 5, 58, πρβλ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 26· περὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 2, 8.

III. ἐν 'Αρχαίᾳ ἡ ἰτέα, ἕνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 3. 13, ἐν τέλ., πρβλ. Λατ. salix.

ἐλίκαιος, ἐπίρρ. = ἐλίκαιος, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. 'Ιστ. 3. 13, 1. ἐλίκαιος, οὐ, ὁ ἀστραπὴ ἐλικοειδῆς, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 20.

ἐλίκαιος-ἐλικοειδής, ον, ἐπὶ γυναικός· ἡ ταχέως κινουσα τὰ βλέφαρα, ἡ ῥίπτουσα ταχὺ βλέμμα, χαῖρ' ἐλικοειδὲς φάρε, περὶ τῆς 'Αφροδίτης, 'Γυν. 'Ομ. 6. 19, 'Ησ. Ο. 16, Πινδ. 'Αποσπ. 88· περὶ τῆς Λήδας, Πινδ. Π. 4. 304· πρβλ. ἐλίκωψ.

ἐλίκαιος-δυστροχός, ον, ὁ ἔχων ἐλικοειδῆς βοστρύχους, «σγουρά μαλλία», 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 314.

ἐλίκαιος-γραφέως, περιγράφω ἐλικοειδῇ γραμμῇ, 'Αγαθαρ. 2. 10, σ. 235.

ἐλίκαιος-δρόμος, ον, τρέχων ἐλικοειδῶς, συστρεφόμενος, 'Ορφ. 'Γυν. 8. 10· κυκλοτερής, περιφορὰν ἐλικοειδῶν Εὐρ. Βάκχ. 1067 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ρεῖσκίου ἀντὶ ἔλκει δρόμον).

ἐλίκαιος-εἰδήσις, ποιητ. ἐλίκαιος, ἑ, ἔχων σχῆμα ἐλίκαιος, Πλουτ. Νουμ. 13· ἔντερον 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 3. 3.—'Επίρρ. -δῶς, ἴδε ἐν λ. ἄλλοις εἰδήσις.

ἐλίκαιος-ροος, ον, ὁ ἔχων ῥοὴν ἐλικοειδῇ, Χρησμ. παρὰ Πανσ. 4. 20, 1.

ἐλίκαιος, ἡ, ὄν, ὁ περιδινόμενος, ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἐλικοειδῇ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἐλίκωτατον ὕδωρ Αἰσίου Καλλ. 'Αποσπ. 290· ἐπὶ χοροῦ, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1028. 65.

ἐλίκαιος, ὁ, πᾶν συνεστραμμένον, ἐλικοειδῆς, πρᾶγμα· ψέλλιον, ἐνώτιον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309, Λυσίας 121. 44, Πολυδ. Β' 83, 'Ηούχ., 'Αρποκρ.

ἐλίκαιος, ἡ, ὄν, (ἐλίσσω) γυριστός, συνεστραμμένος, βούς κεράσσειν ἐλίκαιος 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 192· δρόκων Σοφ. Τρ. 12· κισσός Εὐρ. Φοίν. 651· στέφανος Χαιρήμ. παρ' 'Αθην. 679F· βόστρυχος Θεοδέκτ. παρ' 'Αθην. 454E· κλίμαξ ἐλ., ἐλικοειδής, 'Αθην. 209B· ἐλ. κύτος, κιβώτιον μετὰ τροχῶν κάτωθεν, Εὐρ. 'Ιων 40· ἐλίκαιον κρούειν πόδα, ἐπὶ χορευτῶν (πρβλ. ἐλίσσω I), ὁ αὐτ. 'Ηλ. 180· σύριγξ περὶ χεῖλος ἐλίκαια Θεόκρ. 1. 129. ἐλίκαια ἢ μὴ ἐλίκαια, ἐπὶ ἐντόμων, τὰ συγκαμπτόμενα ἢ μὴ συγκαμπτόμενα, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 6., 4. 11. 17.

II. μεταρ., διεστραμμένος, οὐχὶ εὐθύς, Εὐρ. 'Ανδρ. 448· ἀσαφής, σκοτεινός, ἐλίκαια κωτίλλουσα, συνεστραμμένα καὶ σκοτεινὰ λέγουσα, Λυκόφρ. 1466.

ἐλίκαιος, ἑ, = ἐλικοειδής, Πλουτ. 2. 648F, Νόνν. Δ. 1. 370, κτλ.

ἐλίκαιος, ὡνος, ὁ, τὸ ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν· 'Ησύχ. II. ἐλίκαιος, ὡνος, ὁ, τετράγωνον μουσικὸν ὄργανον μετὰ ἐνεία χορδῶν, 'Αριστείδ. Κοῖντιλ. 3. π. 187, Meib., Σχολ. εἰς 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 899.

'Ελίκαιος, ὡνος, ὁ, ὅρος ἐν Βοιωτίᾳ περίφημον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ 'Ησ. ('Εργ. καὶ 'Ημ. 637, Θ. 2. 7, 23) ὡς τὸ κυριώτερον ἐνδιαφέρον τῶν Μουσῶν—ὁ 'Ελίκαιος νῦν ὀνομάζεται Παλαιαιοδόντι.

'Ελίκαιος, (ἐνν. παρθένου), αἱ, αἱ κατοικοῦσαι ἐπὶ τοῦ 'Ελίκαιος, αἱ Μοῦσαι, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 656, Θ. 1· Μοῦσαι 'Ελ. Συλλ. 'Επιγρ. 306F. 19· οὕτω καὶ 'Ελλεικωνίδες, Νυμφᾶν 'Ελλεικωνίδων (ἐλλεικωνίδων Wilamowitz) Σοφ. Ο. Τ. 1109· Μοῦσαι Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 791, Συλλ. 'Επιγρ. 1212.

'Ελίκαιος, α, ον, τοῦ 'Ελίκαιος, 'Ελλεικωνία παρθένου, αἱ Μοῦσαι, Πινδ. I. 7. (8), 127.

II. ἐπὶ τοῦ Προσειδῶνος, 'Ελλεικωνιον ἀμφὶ Ἀνακτα 'Ηλ. Υ. 404, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἔρμη νεύτας ἀπὸ τῆς ἐν 'Αχαΐᾳ 'Ελλεικῆς, ἔνθα ἰδιαίτερος ἐτίματο, 'Ηλ. Θ. 203· ἄλλ' ἴδε 'Γυν. 'Ομ. 21. 3.

ἐλίκαιος, ὄν, = τῷ ἐπομ., 'Ορφ. 'Γυν. 5. 9.

ἐλίκαιος, ὡπος, ὁ, ἡ, θηλ. ἐλίκαιος, εἶδος, ὁ ἔχων εὐστρόφους καὶ ζωηρούς ὀφθαλμούς, ὁ εὐφθαλμος, ὡς χαρακτηριστικὸν ζωηρᾶς νεότητος, ἐλλεικώπες 'Αχαιοὶ 'Ηλ. Α. 389, κτλ.· ἐλλεικώπιδα κοῦρη 'Α. 98· νόμφη 'Ησ. Θ. 298· 'Αφροδίτῃ Πινδ. Π. 6. 1. Οὕτως ὁ ἀρσ. οὕτως ὁ θηλ. τύπος ἀπαντᾷ ἐν 'Οδῳ.

ἐλίκαιος, ὁ, (ἐλίσσω) κλάδος ἀμπελίου, Φιλητᾶς 43. 2) ἡ ἀμπελος, Νικ. 'Αλεξ. 181· ὡσαύτως θηλ.· 'Οππ. Κυνήγ. 4. 262.

ἐλίκαιος, ὡς ἐλίκαιος, 'Επιγράμ. 'Ελλ. 1028. 18.

ἐλίκαιος, αἱ, ἡμέραι ἀναπαύσεως, ἐν αἷς οἱ Ῥωμαῖοι ἐσχόλαζον πανδημεὶ καὶ ἔθνον τοὺς θεοὺς χαριστήρια ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ λαμπρᾶς νίκης, ἐλίκαιος ἀγεῖν ἡμέρας ἐννέα Πολύδ. 21. 1. 1. Λατ. supplicatio, πρβλ. ἐλίκαιος.

ἐλίκαιος, 'Ηρόδ., 'Ιππ., Αἰσχύλ.: παρὰ. ἐλίκαιος 'Ηρόδ. 8. 71,

ἐλίκαιος 'Αππ. Μιθρ. 43, 'Ιωνικ. ἐλίκαιος 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 589· μέλλ. -ὡσω [ῶ] Πινδ. Ν. 5. 2. 1. 2. 67· ἀόρ. ἐλίκαιος 'Ηρόδ. 7. 56, Αἰσχύλ. Πρ. 530 κτλ. Σχολῆν ἄνω, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, συγν. παρ' 'Ιπποκρ., ὡς ἐν 7. 32., 392. 4· μὴ ἐλίκαιος 'Ηρόδ. 1. 67· διέδωκε ὁ στρατὸς.. ἐλίκαιος οὐδένα χρόνον ὁ αὐτ. 7. 56· ἐλίκαιος ἀγάλατα, «ἀργὰ καὶ ἀκίνητα... ἐπ' αὐτῆς τῆς βαλμίδος ἐστὼτα διηγεώμενος (Σχολ.), Πινδ. Ν. 5. 2, πρβλ. I. 2. 67· ἐλίκαιος προσδέρκεσθαι τινα, ὥς τινα ἰσάμενον ἀργόν, ἀναπαυόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Πρ. 53· οὐκ ἐλίκαιος ἐχρῆν 'Αριστοφ. Θεσμ. 598· ἐλίκαιος μίαν ἡμέραν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28.

2) μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἀναπαύομαι, σχολάζω ἀπὸ τινος, δεῖ δὲ.. τὴν κοιλίην ἐλίκαιος πλήθεος βρώμης 'Ιππ. 392. 6· ἐργων Διον. Ἀλ. 1. 33. 3) μετὰ μετοχ., παύομαι ποῶν τι, ἐλίκαιος οὐδένα χρόνον.. ἐργαζόμενοι 'Ηρόδ. 8. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 530, Καλλ. εἰς Δῆμ. 48, 'Αποσπ. 248. [τὸ υ τοῦ παρὰ. βραχὺ ἐν 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 862, μακρὸν ἐν 589, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττ. ἀπροσδιόριστον. 'Ο μεταγενέστερος τύπος ἐλίκαιος προῆλθεν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ε ἦτο φύσει μακρὸν, Chāf εἰς Γρηγόρ. Κορινθίου σ. 502.

ἐλίκαιος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶθ., ἐλίκαιος, ἐπιγυμνός, κεκαμμένος, περιστραμμένος· παρ' 'Ομήρῳ καὶ 'Ησιόδῳ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰάντι 375 καὶ Θεοκρίτῳ 25. 127, ἐπιθετὸν τῶν βούων, ἀναπεφρόμενον συνήθως εἰς τὸ ἐλικοειδῆς τῶν κεράτων αὐτῶν, ὡς τὸ «κεράσσειν ἐλίκαιος ἐν τῷ 'Ομ. 'Γυνὴ εἰς 'Ερμῆν 192· κατ' ἄλλους ἀναφύεται εἰς τὰ σκέλη ἢ μάλλον εἰς τὸ ἐλικοειδῆς βάδισμα, ὡς εἰς τοὺς βοῦς ἰοῦσιν» συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἐλίκαιος, ὡς ἐν 'Ηλ. I. 466, Φ. 448, Ψ. 166, 'Οδ. Δ. 92, κτλ.· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1171 ἡ λέξις ἐλίκαιος φαίνεται σημαίνουσα βούων—προσέτι τίθεται ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐλίκαιος ἀνὰ χλόαν πολὺπλοκόν· ἄλλ' ἴσως ἀναγκαστέον· ἐλίκαιος ἀνὰ χλοερὰν Εὐρ. 'Ελ. 180 (πρβλ. τὸ ἐπόμεν. II)· ἐλίκαιος πλόκαμος Χρυστόδ. 'Εκφρασ. 282· δρόμος Νόνν. Δ. 2. 263· σείρη Τρυφ. 322.

ἐλίκαιος, ποιητ. ἐλίκαιος, ἑ, (ἐλίσσω) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἐλικοειδῆς· παρ' 'Ομήρῳ μόνον ἀπαξ ἐν 'Ηλ. Σ. 401, γυναιπτὰς Θ' ἐλίκαιος, «περιφερῇ ψέλλικῃ» (Θ. Γαζής) ἡ ἐνώτια, ὡς τὸ ἐλίκαιος, πρβλ. 'Γυν. 'Ομ. εἰς 'Αρρ. 87, 'Αριστ. π. Θαιμ. 110· — μετὰ ταῦτα εἰς διαφόρων σχέσεων.

II. συστροφή, ἐλίκαιος, εἰδος, ἐλίκαιος στερομένης Αἰσχύλ. Πρ. 1083, πρβλ. ἐλίκαιος· ἐπὶ κυκλικῆς ἢ ἐλικοειδούς κινήσεως, αἱ κινήσεις καὶ ἐλίκαιος τοῦ οὐρανοῦ 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 2, 27, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 97C· ἐπὶ καπνοῦ ἐλικοειδῶς ἀνερχομένου, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 438.

III. εἰς κλίματος, δι' ἧς συμπλέκεται μετ' ἄλλου κλίματος ἡ οἰονόμησις στρογγύματος, κοιν. «φαλίδας», ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλίκαιος δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντίληψις γένηται καὶ οἷον δεσμός Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 2· βλαστάρων, βοσκὰν εὐφύλλων ἐλίκαιων Εὐρ. 'Ελ. 1331· αὐτὴ ἡ σταφυλὴ, βότρυος ἐλίκαιος παυσίπονον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1321.

2) τρυφερός βλαστὸς κισσοῦ, κύκλω δὲ περὶ δὲ κισσὸς εὐπέταλος ἐλίκαιος ἑλίκαιος 'Αριστοφ. Θεσμ. 1000· ὡσαύτως εἶδος κισσοῦ, hedera helix, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 3. 18, 6.

3) βόστρυχος τῆς κόμης, 'Ανθ. Π. 10. 19., 12. 10. 4) πύργος, δένδρον, δρόκοντα... ὅς.. ἀμφελικτός ἐλίκαιος ἐφρουρῶν Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 399· ἄλλ' ὁ 'Ερμάνιος μετὰ τὸ ὅς προσθέτει τὸ σφ· ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐφρουρεῖ, οὕτω δὲ ἐρμηνεύετον τὸ χωρίον· συνεστραμμένος εἰς ἐλίκαιος (εἰς σπείρας) ἐφρουρεῖ, κτλ., ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ κατὰ πληθυντ., οἱ πλόκαμοι τοῦ πολυπόδου, 'Ανθ. Π. 9. 14.

5) αἱ ἐλίκαιος κιονοκράνου 'Ιωνικοῦ ρυθμοῦ, 'Αθην. 206B, Βιτρούβ. IV. αἱ ἐλίκαιος τοῦ ὀστράκου τοῦ κοιλίου (πρβλ. ἐλίκαιος II), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15. 13· κατὰ πληθ. αἱ συστροφαὶ τῶν ἐντοσθίων, τῶν ἐντέρων, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 23, π. Ζ. Γεν. 1. 4. 4· καθ' ἐνίκον, τὸ ἐντερον κόλον (ἴσφ. Κώλον), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 9.

V. ἐλικοειδῆς γραμμὴ περίε ῥάβδου, κατεῖχε δὲ καὶ σκίπτωνα χρυσᾶς ἐλίκαιος ἔχοντά περιερπούσας, περὶ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 11, 'Αθην. 543C, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 139· ἡ ἐλικοειδῆς ταινία ἡ ἐφαρμοζομένη περὶ τὴν σκυτάλην, Πλουτ. Λύσι. 19· — κοιλίας, «βίδα», 'Ερμηνείαν παρ' 'Αθην. 599A, 'Ηρων ἐν Math. Vett., κλ. 2) εἶδος μηχανῆς πρὸς τὸ καθάλαιν πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· εὐρε δὲ αὐτὴν πρῶτος ὁ 'Αρχιμήδης, Μοσχίων παρ' 'Αθην. 207A.

3) ὑδραυλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν ὕδατος, Φίλων I. 410, 28. VI. ἐπὶ περιπελεγμέναν προτάσσειν, Διον. 'Αλ. περὶ Θουκ. 48.—Περὶ τοῦ γένους τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Κόντου Ἠλωσ.—Παρὰ. σ. 354.

ἐλίκαιος, εως, ἡ, τὸ κύκλω ἐπιθέσμον, 'Ιππ. περὶ 'Ιηρεῖον 743.

2) συστροφὴ τῶν ἐντέρων, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οδ. Παθ. 2. 6.

ἐλίκαιος-κερως, ὡπος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κέρατα ἐλίκαια, κριδὸς 'Ανθ. Π. 9. 240. Καθ' 'Ησύχ. «ἐλίκαιος» στρεβλόκερως, πρβλ. Εὐστ. 'Οδ. 1394, 39.

ἐλίκαιος-πορις, ον, πορευόμενος ἐλικοειδῶς, ὁ περιστρεφόμενος, ἐλίκαιος-ποριον ἀτράκτοις Πρὸκλ. 'Γυν. εἰς Σδλ. 48, Μανθ. 4. 437, κτλ.

ἐλίσσω, 'Επ. ἀπρ. -έμεν 'Ηλ. Ψ. 309· 'Ιων. εἰλίσσω 'Ηρόδ.:



μέλλ. ἐλίσσω Εὐρ. Φοίν. 711. ἄρ. ἐλίσσα Πλάτ. Τιμ. 73Α· μετοχ. ἐλίσσας Ἰλ. Ψ. 466, Ἴων. ἐλίσσας Ἡρόδ. 4. 34. — Μέσ., Ὀμ.: μέλλ. ἐλίσσομαι Ἰλ. Ρ. 728: ἄρ. ἐλίσσῃ Μ. 467, Ρ. 283. — Παθ.: μέλλ. ἐλιγέσθαι Εἰδ. (Ἡσαίας ΔΔ', 4): ἄρ. ἐλιγέσθην Εὐρ., μετοχ. ἐλιγέσθης Ἰλ. Μ. 74: πρkm. ἐλιγύμαι, ἐλγέλιγμαι Πaus. 10. 17, 12, Ἴων. γ' πληθ. ἐλίσχιστο Ἡρόδ. 7. 90: ὑπερσ. ἐλ- λικτο Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 927. — Ὁ Ἴων. τύπος εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (χάριν τρῦ μέτρου) καὶ εὐρήται ἀπαξ ἡ δὲ ἐν χειρογράφ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Φιλῆθ. 15Ε, πρβλ. ἀνελελίσξας), ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ἐν λ. ἐλγω). Στρέφω ἐρίει, εἰλῶ, κάμπτω τὸ ἐνεργ. παρ' Ὀμ. ἀείποτε περὶ τῆς στρωφῆς τοῦ ἀρματος περὶ τοὺς καμπτήρας, οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσ- σόμεν [ἵππους] Ἰλ. Ψ. 309, κτλ.

2) καθόλου, κυλίω, περιστρέφω, περιέχω, ἐλ. βίου πόρον, κυλίω ἐμπρὸς τὸ βῆμα τῆς ζωῆς, Πίνδ. I. 7 (8), 29. οὕτως ἐπὶ τοῦ λαμποῦ αἰθέρος, ὡ πάντων αἰθῆρ κοινὸν φάος εἰλίσσων Αἰσχύλ. Πρ. 1092. ἥλιος.. εἰλίσσων φλόγα Εὐρ. Φοίν. 3. ἐλ. κόνιν Αἰσχύλ. Πρ. 1085. ἐλ. δίνας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Εὐρ. I. Τ. 7, πρβλ. 1103. ἐλ. κόρας βλέφαρα ἐ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 868, Ὀρ. 1266.

3) ἐπὶ πάσης ὀρμητικῆς κινήσεως, ἰδίως κυκλοτερούς, ἄλιον.. ἐλίσσων πλάταν Σοφ. Αἴ. 357: ἐπὶ ὀρχήσεως, ἐλ. πόδα Εὐρ. Ὀρ. 171, πρβλ. I. Α. 215. ἐλ. θιάσους, ὁδηγεῖν τοὺς χορευτικούς ὁμίλους, ἐ αὐτ. I. Τ. 1145. ἐλ. χορούς Στράταις ἐν Ἀδῆλ. I. καὶ ἀπολ., χορεύω, Εὐρ. Φοίν. 235, πρβλ. Ὀρ. 1292 (ὁπότεν, ἐλ. τινὰ ὀρχεῖσθαι εἰς τιμὴν τινος, ἐ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 690, I. Α. 1480): ἐλ. βωμόν, ὀρχεῖσθαι περὶ αὐτοῦ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 321.

4) περιελίσσω, πλόκαμον περὶ ἀτρακτον Ἡρόδ. 4. 34, πρβλ. 2. 38. λίνον ἡλακάτῃ ἐλ. Εὐρ. Ὀρ. 1432. χεῖρας ἀμφὶ γόνυ ἐλ., περισφίγγειν, ἐ αὐτ. Φοίν. 1622.

5) μεταρ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι, τοιαυθ' ἐλ. Σοφ. Ἀντ. 231. ἐλ. λόγους, λέγειν πανούργους λόγους, Εὐρ. Ὀρ. 892. 6) περικάμπω, τρισσοὺς γὰρ ἐλίσσων (ὁ Ὠκεανὸς) κόλπους.. ἐρεῦγεται Διον. Περιηγ. 630, πρβλ. 979.

II. παθ. καὶ μέσ., ὑποστρέφομαι, ἐλιγθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ὑποστραφέντων ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Μ. 74, πρβλ. 408. οὕτως ἐπὶ κάπρου, ἐλίσσμενος, ὑποστραφεῖς, συστραφεῖς πρὸς ἄμυναν, Ρ. 283, πρβλ. 728 καὶ ἴδε ἐν λ. δοκεῖω. ἐπὶ ὄρεως, συσπειρῶμαι, ἐλίσσόμενος περὶ χεῖρ. «συστρεφόμενος, εἰλούμενος περὶ σχισμῇ» (Σχόλ.), Χ. 95. ἡ δὲ θ' ἐλίσσομένη πέτεται (δηλ. ἡ καλαυροφ), ἡ δὲ βουκολικὴ ράβδος διέρχεται τὸν ἀέρα συστρεφόμενῃ, Ψ. 846. κνίσση.. ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ, συστρεφόμενη μετὰ τοῦ καπνοῦ, Α. 317. ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας, περιστρεφόμενοι κατὰ τὰς δίνας, Φ. 11. οὕτως ἐπὶ ποταμῶν περιδινουμένων, περιστρεφόμενων, Ησ. Θ. 791. ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὸ ἐλίσσόμενον αἰεὶ κυμάτων Πίνδ. Ν. 94. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐλίσσεσθαι περὶ χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 138. ὦραι ἐλίσσόμεναι, αἱ περιστρεφόμεναι ὥραι, Πίνδ. Ο. 4. 5. 2) στρέβομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιέρομαι, ἀν' ὅμιλον Ἰλ. Μ. 49. καθ' ὅμιλον αὐτοῖσι 467, πρβλ. Ρ. 728. ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, περιστρεφέτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀγνοῶν τί να πράξει, Ὀδ. Υ. 24. ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, εἶμαι συνεχῶς ἡσυχολημένος εἰς τὴν πράξιν, περὶ φύσας Ἰλ. Σ. 372, πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 194Β. ἐπὶ μελισσῶν, ἐλίσσεσθαι μέλιτος, ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ μέλι, Ἀρατ. 1030.

3) περιστρεφόμενος ὀρχούμενος, Εὐρ. Βάχχ. 570, I. Α. 1055. 4) Μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασ., ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλιεῖσμενος δι' ὀμίλου, «ἐρριψε» δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ στρατοῦ δίκην σφαίρας συστρέψας τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 204.

5) τὰς κεφαλὰς ἐλίσχαιτο μίτηρσι, ἔχουσι τὰς κεφαλὰς των περιτετυλιγμένας μετὰ μίτρας (σαρκίαι), Ἡρόδ. 7. 90. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρα ηρ. σ. 475.

ἐλίστροχος, ον, (ἐλίσσω), σύριγγας.. ἐλπίτροχοι, «περὶ αἷς ἐλίσσονται οἱ τροχοί» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θῆβ. 205.

ἐλιφθεν, Διολ. ἀντὶ ἐλελιφθησαν, γ' πληθ. ἄρ. α' παθ. τοῦ λείπω.

ἐλιγρύσος, ὁ, φυτὸν τι ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων μετὰ κιτρίνου χρυσοειδούς ἄνθος ἡ καρποῦ, ἐν Κύπρῳ νῦν καλεῖται: «δάκρυα τῆς Παναγίας» Sibthorp. Ἀλκυονίδ. 29, Ἰδνκ. 7. ἐλιγρύσου κλάδοι Κρατίν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 4. ἐλιγρύσου ξανθοτέρα Θεόκρ. 2. 78. ἐλκαίνω, (ἐλκος) ἔχω ἐλκος, ἐλκούμαι, Αἰσχύλ. Χο. 843 (ἔνθα τὸ φόνυ τῷ πρόσθεν, ὡς ὁ Paley παρατηρεῖ, εἶναι ἡ δοτικὴ ἀποδομένη εἰς τὸ ἐλκαίνοντι καὶ δεδογμένῳ).

ἐλκῶν, τό, = ἔλκος, τραῦμα, μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει καὶ ἐλκανῶσα: «ἡλκαμένη, ἡ ἡλκοπιμένη ὑπὸ τοῦ πυρός».

ἐλκεσί-πυπλος, ον, ἡ ἐλκυσσά τὸν πέπλον, τὴν μακρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν Τρωάδων γυναικῶν, Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους Ἰλ. Η. 297, κτλ.

ἐλκεσί-χειρος, ον, ὁ ἐλκων πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τρύκινά θ' ἐλκεσίχειρα Φίλιππ. ἐν Ἀνθ. II. 6. 103.

ἐλκ-τρέβων [γ], ὁ, ὁ σύρων τὸν τρίβωνα, σκωπτικὸν ἐπιθετὸν τῶν Λακωνῶν, ὡν ἡ ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρίστειναι» 2.

ἐλκο-χίτων [ε], ωνος, ὁ, ὁ ἐλκων τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρὸν

χιτῶνα, ἐπιθ. τῶν Ἴωνων, Ἰάονες ἐλκεχίτωνες Ἰλ. Ν. 685. πρβλ. ποδῆρης.

ἐλκῶ: μέλλ. -ῆσω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐλκω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σπαράττω, ἐν τῷ παρτ., νέκυν.. ἔλκεον ἀμφοτέροι Ἰλ. Ρ. 395. ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., κύνας ἐλκήσωσιν αὐτόθι 558 (ἕλως: ἐλκῶσωσιν). οἱ μὲν κύνες ἡδ' οἰωνοὶ ἐλκήσουσ' Χ. 336. Ἀητὼ γὰρ ἡλκήσε, «ἐβίασατο» Εὐστ., ἐπεχείρησε νὰ βιάσῃ τὴν Δητώ, Ὀδ. Δ. 580. ὁσῶς ἐν τῷ παθ., ἐλκηθεῖσας τε θύγα- τρας Ἰλ. Χ. 62. πρβλ. ἐλκητον.

ἐλκηδόν, ἐπίρρ., συρτά, «τραβῶντας», οἱ δ' ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἐλκηδὸν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302, Πρωδιαν. π. μονήρ. λέξ. σ. 25, 16 καὶ Ἑτυμ. Μ. σ. 695, 56.

ἐλκήεις, εσσα, ἐν, ὁ ἔχων ἐλκη, ὁ πλήρης ἐλκῶν, πνεύμονα θ' ἐλκήεντα, κακὴν νόσον ἀνθρώποισιν Μανέθων I. 162.

ἐλκηθμός, ὁ, ἐλκυσμός, ἀπαγωγὴ, ἀνδραποδισμός, αἰχμαλωσία, πρὶν γέ τι σῆς τε βοῆς σου θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι Ἰλ. Ζ. 465.

ἐλκηθρον, τό, μέρος τοῦ ἀρότρου, Θεοερ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 5. 7, 6. πρβλ. ἐλκω.

ἐλκήης: «ἡ λιθάργυρος» Ἡσυχ.

ἐλκημα, τό, τὸ χρησιμεύον πρὸς σπαρμὸν, = ἐλῶριον, σπά- ραγμα, κυνῶν ἔλκημα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 568.

ἐλκητήρ, ἥρος, ὁ, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐλκεῖν, γεωργ. ἐργα- λεῖον, κτένας ἐλκητήρας, κοινῶς «τσουγγράνες», Φανίας ἐν Ἀνθ. II. 6. 297, 5.

ἐλκητον, θεωρεῖται ὡς γ' δυϊκ. παρατατ. τοῦ ἐλκω, ἀντὶ τοῦ εἰλκῆτην, Ὀδ. Ν. 32. — Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτος τύπος ἀντίκειται τῇ ἀναλογίᾳ, εἶναι ὀρθότερον νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑποτακτ. ἐνεστ. ἢ νὰ γρά- φηται ἐλκῆτην ἐκ τοῦ ἐλκῶ.

ἐλκίζομαι = ἐλκῶμαι, Ν. Χων. σ. 606. 19, ἐκδ. Β.

ἐλκο-ποιέω, προξενῶ ἐλκη' μεταφ., ἀναξέω παλαιὰς πληγὰς, ἀνακινῶ παρελθόντα λυπηρὰ ζητήματα, Λατ. vulnus refricare, Αἰσχίν. 83. 37.

ἐλκο-ποιός, ὄν, ἔχων δύναμιν νὰ κάμῃ ἐλκη, Αἰσχύλ. Θῆβ. 398. Καθ' Ἡσυχ.: «ἐλκοποιὸν» κανθαρίς.

ἐλκος, εος, τό, (ἴδε ἔλκω)· ὠτειλὴ, πληγὴ, τραῦμα, Ἰλ. Δ. 190 κ. ἄλλ. (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ., Πίνδ. καὶ Ἀττ. 2) τραῦμα μετὰ φλεγμονῆς, ἔλκει μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου, βασανίζομενον ἐκ κακοῦ τραύματος ὑπὸ δαυροῦ ὄρεως, Ἰλ. Β. 723.

ἐπὶ ἐλκῶν προξενουμένων ἐκ λοιμικῆς νόσου, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἰππ. 5, 1, κτλ. II. μεταφ., πληγὴ, καταστροφή, ταῦτ' ἦδη πάση πόλει ἐρχεται ἔλκος ἀφύκτον Ἠλεγεῖα Σόλωνος παρὰ Διον. 422. 13, Αἰσχύλ. Ἀγ. 640, Σοφ. Ἀντ. 652, κ. ἄλλ.· ὑποκάρ- διον ἐλκ. Θεόκρ. 11. 15.

ἐλκῶ, πληγῶν, σπαράσσω, Εὐρ. Ἐκ. 405. ἐλκ. δυνεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 8, κτλ. — Παθ., αὐτοῖσι 10. 6, 8. 2) καθιστῶ τι ἐλκῶδες, ἐλκοῖ μὲν τὰ βλεφάρα Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, κ. ἄλλ. — Παθ., ἐπὶ προσώπων, ὑποφέρω ἐξ ἐλκωμάτων, Κωμ. Ἀνόν. 16. 8. — ἐπὶ ἐλκῶν, πυοῦμαι, «ὀμυρᾶζω», Ξεν. Ἰππ. 5, 1.

II. μεταφ., πληγῶν, προξενῶ βλάβην, ἐμνησας ὁ μου φρένας ἡλκωσε Εὐρ. Ἀλκ. 878. ἐλκτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐλκω, δεῖ ἐλκεῖν, Πλάτ. Πολ. 365C. ἐλκτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος ὅπως ἐλκῶσῃ, ἐλκυστικός, Πλάτ. Πολ. 523Α, Αἰλ. π. Ζ. 17. 6.

ἐλκτός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐλκυσθῇ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 25. ἐλκῶδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐλκος, μικρὰ πληγὴ, Ἰππ. κ. Ἀρβρ. 829, Ἀριστοφ. Ἰππ. 907.

ἐλκυθμός, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐλκηθμός, Τρυφίδ. 21.

ἐλκυσς, εως, ἡ, τὸ ἐλκεῖν πρὸς τὰ ἐντός, ἀπορρόρησις, τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 21. 2) προσέλκυσσις, ἐλξίς, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 10.

ἐλκυσμα, τό, τὸ ἐλκόμενον, τὸ κλωδόμενον ἔριον, νῆμα, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀφρίνον. 2) = ἐλκημα, σπάραγμα, κυνῶν θ' ἐλ- κῶματα Μανέθων 4. 200. 3) = σκωρία ἀργύρου, ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἔλκυσμα ἢ ἔγκυμα Διοσκ. 5. 101.

ἐλκυσμός, ὁ, = ἐλκηθμός, Φίλων 1. 151, Πλούτ. 2. 900Ε.

ἐλκυστάζω, θαμιστικὸν τοῦ ἐλκω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἵνα μὴ μιν ἀποδύρῃσι ἐλκυστάζων Ἰλ. Ψ. 187, Ω. 21. πρβλ. ὀυστάζω.

ἐλκυστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐλκῶν, δεῖ ἐλκῶν, ἀνωθεν ἐλ- κυστεῖν τὸν φίλιον Εὐστ. Πονημ. 4, 61.

ἐλκυστήρ, ἥρος, ὁ, ἐργαλεῖον μαγειρικὸν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμ- βρύου, ἐμβρυολογός, Ἰππ. 618. 16. χαλινός, Γραμμ. II. ὡς ἐπιθ., ὁ σύρων, ἐλκων, Ὀππ. Ἀλ. 5. 20.

ἐλκυστικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς τὸ ἐλκεῖν ἐπιτήδειος, ἐπὶ φαρμάκων, ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ καὶ σκολόπων ἐλκυστικὴ Διοσκ. 2. 106. 2) θελκτικός, ὁκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἐλκυστικὸν Ἀθην. 185C.

ἐλκυστινῶα, εἶδος παιγνιδίου = διελκυστινῶα, Εὐστ. 1111. 24.

ἐλκυστός, ἡ, ὄν, ὁν ἐλκῶν ἢ δύναται νὰ ἐλκῶσῃ τις, «ἀρῶθαλ- λος» τὸ ἐλκυστὸν βαλλάντιον» Α. Β. 448, 27. II. ἐλκυστὸν

ἐλαῖον, κεκαρμένον, «λαγαρισμένον» ἐλαῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2719.

21. Καθ' Ἡσυχ. «ἐλκυστῶ» λείψω.



ἐλκω, (ἐλκῶ) μόνον παρὰ Τζέτζ.: — παρὰ. ἐλκων, Αἰσχ. Ὀμ. (οὐδέποτε ἐλκων) : — μέλλ. ἔλκω Αἰσχ. Ἰκ. 909, κτλ., σπανίως ἐλκῶσω [ὑ] Ἰππ. 751D, Φιλ. 81 : — ἀορ. ἐλκῶσα Πινδ. N. 7, 152 καὶ ἀέθου παρ' Ἀττ. ἔλκωσα Ἐπιγρ. Αἰγ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4993, 5006· μεταγεν. ἐλξω, ποιητ. ἐλξω, Ἀνθ. Π. 9. 370, Ὀρφ. Ἀργ. 260, Γαλιν. : — πρkm. ἐλκῶκα (καθ-) Δημ. 60. 8 : — Μέσ. : μέλλ. -ύσομαι Ὀρειδ. : ἀορ. ἐλκῶσάμην (ἐφ-) Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120, (ἀφ-) Ἰππ. 787H· σπανίως ἐλξάμην Γαλιν. : — Παθ. : μέλλ. ἐλκυσθήσομαι, (ἐφγαθ-) Αἰσχ. Θέβ. 614, πρβλ. Λυκόφρ. 358· ἐλκυσθήσομαι Γαλιν. : ἀορ. ἐλκῶσθην Ἡρόδ. 1. 140, Ἰππ. 1123A, (ἐξ-) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 688· μεταγεν., ἐλκῶσθην Φιλότηρ. 359, Διογ. Α. 6. 91· πρkm. ἐλκῶσμαι Ἰππ. 262. 4, Εὐρ. Ρήσ. 576, (καθ-) Θουκ. 6. 50· ἐλκῶσμαι (ἀν-) Ἡρόδ. 9. 98 : ὑπερσ. ἐλκῶστο Ἰππ. 1134B. Παρατηρήσειεν ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ οἱ τύποι ἐλκω, ἐλκων καὶ ἐλξω τοῦ ἐνσεσ., παρὰ. καὶ μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἴσαν οἱ μόνον ἐν χρήσει, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐσχηματίζοντο ἐκ τοῦ ἐλκῶ : παρ' Ἐπ. ἔχοντες τὸν παράλληλον τύπον ἐλκῶ (ἢν ἴδε) καὶ τὸν θαμσι. ἐλκῶσάμην — Παρ' Ὀμ. ὁ Ἀριστοφ. ἰδέσθαι τὴν αὐξήσιν. (Ἐκ τῆς √ΕΛΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ὄλκῃ, ὄλκός, ἐλκυστάζω, ἄλοξ, αὐλαξ, κτλ. : πρβλ. τὴν Λατ. λέξιν sulcus : — τὸ δὲ ἔλκος, Λατ. ulcus, παράγεται ἐξ ἄλλης ρίζης). Σύρω, «τραβῶ», μετὰ τῆς συμπαρομαρτοῦσας ἰδέας τῆς δυνάμεως ἢ τῆς προσπάθειας, ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε, ἤρρισε νὰ σύρῃ [τὸ πτόμα] ἐκ τοῦ ποδός, Ἰλ. N. 383· ἦν περ .. ποδῶν ἔλκωσι θύραζε Ὀδ. Π. 276· [Ἐκτορα] περὶ σῆμ' ἑτάροιο .. ἐλκεῖ Ἰλ. Ο. 52· σύρων ἀπ' αὐτῶν αἰχμάλωτον, X. 65· καθέλωκα ἐκ τῆς θάλασσαν πλοῖον, B. 152, κτλ. : σύρω κατὰ γῆς κεκομμένον δένδρον, P. 743· ἐπὶ ἡμίονον, σύρω ἄρμα, Q. 324· ἐλκόμεναι νεῖοιο .. πηκτὸν ἄροτρον, σύρειν τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ, K. 353, πρβλ. Ψ. 518· ἔλκε. τινὰ ἐπὶ κνάφου Ἡρόδ. 1. 92· περιβαλόντας οὐκ οἰνίστα ἔλκε. ὁ αὐτ. 5. 85· 2) σύρω κατόπιν μου, ἐν δ' ἔπειτα Ὀδ. 11· φάος ἡλείοιο ἔλκων νύκτα μέλαιναν Ἰλ. Θ. 486· πέδας ἔλκοντα, σύροντα τὰ δεσμά αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 129· σεμνὸς σεμνῶς χλαῖνιδ' ἔλκων, ἀφ' ὧν ὑπερηφάνως καὶ σύρῃται ὁπισθεν αὐτοῦ ἡ χλαῖνις, Ἐπιπ. ἐν «Πελασστῇ» 1, 4· θοιμάτιον Ἀρχιπ. ἐν Ἀδῆλ. 3· πρβλ. ἔλκεσπεπλος, ἐλκεχίτων, ἐλξεις, σύρμα. 3) σπαράσσω (παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἐλκῶ), ἔλκε, ὀνύχεσσι διπτυχον· παρειάν Εὐρ. Τρω. 280· τὰς κύνας ὄλκας ἔλκει Ὀεύκρ. 1. 135· ἐλκυσθῆναι ὑπὸ κυνῶν Ἡρόδ. 1. 140· μεταφ., δυσφημῶ, διασύρω, καθάπτωμαι τινος, Λατ. vellico, Πινδ. N. 7. 152. 4) τανύω τὸσον, ἔλκε .. γλυφίδας τε λαδῶν καὶ νεῦρα βόεια Ἰλ. Δ. 122, πρβλ. Ὀδ. Φ. 419, Ἡρόδ. 3. 21, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28, κτλ. 5) ἐπὶ ἔξφους, σύρω, «τραβῶ», Σοφ. Ἀντ. 1232, πρβλ. Εὐρ. Ρήσ. 576· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔλκετο δ' ἐκ κολοῖο .. ἔξφους Ἰλ. Α. 194. 6) ἀναβιβάζω, σύρω ἐπάνω, ἀναπετάνωμι, ἔλκων δ' ἰστία λευκά Ὀδ. B. 426, πρβλ. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Διόνυσον 32. 7) σηκώνω ὑψηλὰ, π. χ. τὴν κυγαρίαν, ἐτίταινε τάλαντα .. ἔλκε δὲ μέσσα λαδῶν Ἰλ. Θ. 72, X. 212· ἴδε κατωτ. Π. 9. II. μεθ' Ὀμ., κατὰ πολλοὺς τρόπους. 1) κωπηλεύω, Ἡρόδ. 1. 194. 2) ῥυμουλκῶ πλοῖον, Θουκ. 2. 90, κτλ. 3) σύρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλκω σε κλητεύουσιν Ἀριστοφ. Νεφ. 1218, πρβλ. 1004· περιέλω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἰδίως μετ' ἀσελγῶν προθέσεων, ἔλκει καὶ βιάζεται Δημ. 563. 14· μηδὲνα ἔλξειν μηδ' ὕβριεῖν αὐτοῖς 585. 16· ἔλκειν γυναῖκα Λυσ. 92. 41· πρβλ. ἐλκῶ, ῥυστάζω. 4) ἀνέλω, «τραβῶ ἐπάνω», [ἤλω] ἔλκει τὸ ὕδωρ ἐπ' ἐωυτὸν Ἡρόδ. 2. 25· ἔλκε. τὸν ἀέρα, εἰσπνέειν, Ἰππ. π. Ἀἰρ. 292, Τίμ. Δοκρ. 101D· ἀναπνέω, Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 1· — ἰδίως ἐπὶ πινύτων, πίνω ἀπνευστή, «τὸ τραβῶ», μέθυ Εὐρ. Ἰων 1200· ἀπνευστὶν ὁ αὐτ. Κύκλ. 417· τὴν .. τοῦ Πραμίνου [σπονδῆν] Ἀριστοφ. Ἰππ. 107· οἶνον .. ἐκ λεπαστῆς Τηλεκλειδ. ἐν «Πρυτάνεσι» 2· ἀπνευστὶ Ἀντιφ. ἐν «Γανυμήδει» 2. 14, κτλ. : μετ' αἰε. δηλοῦσθαι τὸ ποτήριον, δέσας μεσθὼν ἔλκουσι .. γνάθοις ἀπαύστοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀδῆλ. 15, πρβλ. Εὐδουλ. ἐν «Κυβεευταῖς» 1, x. ἀλλ. οὕτω, ἔλκω μαστὸν, θηλάζω, «βυζαίνω», Εὐρ. Φοῖν. 987. 5) σύρω ἐκ τοῦ ἱματίου, Δημ. 583. 22. 6) ἔλκε. βίοτον, ζῶαν, διάγειν ἀθλίαν, κοπιαστικὴν ζωὴν, Εὐρ. Ὀρ. 207, Φοῖν. 1535· προφάσις ἔλκε, τὸ διαρκῶς προφασίζεσθαι, Ἡρόδ. 6. 86· πάσας τε προφάσεις .. ἔλκουσι Ἀριστοφ. Λυσ. 727· ἔλκε. χρόνους, ἐκτείνειν τὸν χρόνον ἐν τῇ προσώδιᾳ, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. 5 : — ἐντεῦθεν ἀμεταβ., ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἐλκῶσαι τὴν σύστασιν .., ὅτι ἡ μάχην ἐξηκολούθησε (παρετάθη), Ἡρόδ. 7. 167 (ἂν καὶ δύναται νὰ ληρῇ ὡς μεταβατ., .., ὅτι ἐξηκολούθησαν (παρέτειναν) τὴν μάχην). 7) ὀρχοῦμαι, οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν, «οὐδ' ἀσέμνωσ ὀρχήσατο» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 540· ἐν μὲν οὖν τοῦτ' μ' ἔασον ἐλκῶσαι Εἰρ. 328. 8) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, ἐλκῶ, Ἡρόδ. 2. 25· ἰδίως ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Εὐρ. Ἀποσπ. 571· ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα Θεόφρ. 2. 17, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 18· πεῖθιν καὶ ἔ. Πλάτ. Πολ. 458D· ἔχθροὺς ἐφ' ἐαυτὸν Δημ. 611. 10· ἐλκῶ πρὸς τι, ἐπὶ ἡδονά

Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· εἰς τυραννίδας ἔ. τὰς πολίτας ὁ αὐτ. Πολ. 568C : — Παθ. : ἐλκωμαι πρὸς τι, σύρομαι πρὸς τι ὡς διὰ μαγείας, Ἰγγύι ἡτορ ἔλκεσθαι Πινδ. N. 4. 56· ἔ. πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 494E. 9) ἐπὶ πραγμάτων ζυγισμένων, ἔλκουσαν σταθμόν, ἔχουσιν βάρος, ὡς λέγομεν νῦν «ζυγίζουσιν», Ἡρόδ. 1. 50· ἀπολ., τὸ δ' ἂν ἐλκύσῃ, ὅσον βαρύνῃ, ὁ αὐτ. 2. 65· ἔλκει πλεῖον, βαρύνει πλείοτερον, Πλάτ. Μένων 316A· ἴδε ἀνωτ. 1. 7. 10) ἀντὶ ὡς ἐκ πηγῆς τινος, παραλαμβάνω, ἐντεῦθεν ἐλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 270A· τὸ γένος ἀπὸ τινος Σπράδων 515· προσλαμβάνω, μεῖζω φαντασίαν Πολύδ. 32. 20, 5· ὁ ἄρτος ἔλκει χρώμα κάλλιστον Ἀθην. 113C. 11) ἐλκῶσαι πλίνθους, ὡς τὸ Λατ. ducere, κατασκευάσαι πλίνθους, Ἡρόδ. 1. 179· οὕτως, ἔλκε. λάγανον Χρυσίππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E. 12) ἡ θυρίς ἔλκει, τὸ παρὰθυρον κάμνει ῥέυμα, «τραβῶ», Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29. 13) ἀσκῶ, ἔλकुσον σεαυτὸν, καὶ γύμνασαι Πλάτ. Παρμ. 135D. B. Μέσ., ἐπὶ τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς, τίλω, «τραβῶ», πολ- λάς ἐκ κεφαλῆς προβελύμενους ἔλκετο χαίτας Ἰλ. K. 15· ἀσσοτέρως πυρὸς ἔλκετο δίφρον, ἔσους τὸ κάθισμά του πλησιέστερα εἰς τὴν φωτιάν, Ὀδ. T. 506. 2) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, ἐπισωρεύω, τιμᾶς, ἀφενος ἔλκεσθαι Ἡρόδ. 30. 3) στάθ- μασ δὲ τινος ἐλκόμενον περισοῶς ἐνέπρεαν ἔλκος ὀδυρῶν ἐὰ πρόσθε καρδίᾳ, πρὶν ὅσα φροντίδι μητιόνται τυχεῖν, «οἱ σταθμώμενοι πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ αὐτοῖς μέλλοντα ἔσεσθαι, προωδυνήθησαν πρὶν τυχεῖν ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν» (Σχολ.), Πινδ. Π. 2. 167. Γ. Παθ., τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασεῖάν ἀπὸ χειρῶν ἐλκόμενα στερεῶς, «ἐτρίβαν δὲ τὰ νῶτα ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν χειρῶν ἐπισυρόμενα σφοδρῶς» (Θ. Γαζής), ἐπὶ παλαιστών, Ἰλ. Ψ. 715, πρβλ. ἐλκῆδόν : συμπερίσταμαι, περὶ τινος φαινομένου ἐν τῇ μέτρῃ (καρδίᾳ) τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 5. 5, 2. 2) καταρρέω, πηγαῖ κατ' Αὔσονίτιν ἔλκονται χθόνα Λυκόφρ. 702, Διον. Ἀλ. 1086. ἔλκωδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς ἔλκος, πλήρης ἐλκῶν, Ἰππ. Ἐπιδῆμ. τὸ I', 1085· χρώς Εὐρ. Ἰππ. 1359· κνήμη Ἀριστ. Περὶ 10. 42. II. μεταφ., εὐερέθιστος, Πολύδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 441, Πλούτ. 2. 454B. ἔλκωμα, τό, (ἐλκῶμα) πληγὴ, ἔλκος, Ἰππ. Ἐπιδῆμ. τὸ Γ', 1085. II. τὸ ἀφελκῶθῃν μέρος τοῦ στελεχούς πεύκης ἢ ἐλάτης πρὸς συναγωγὴν ῥητίνης, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 9. 2, 1. ἔλκωματικός, ἡ, ὄν, ὁ προξενῶν ἐλκῶ, Διοσκ. 5. 106. ἔλκωσις, εὖς, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἔλκους, Ἰππ. Ἀφ. 1248, Θουκ. 2. 49. ἔλκωτικός, ἡ, ὄν, = ἔλκωματικός, Διοσκ. 1. 183· μεταφ., δριμύς, Πλούτ. 2. 854C. ἐλλά, ἡ, «καθέδρα, Ἀλκωνες» καὶ διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ (καὶ οἱ ἱερεῖς Ἐλλοί) Ἡσύχ., Λατ. sella. Ἐλλαδ-ἀρχης, ὁ, ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος, ἄρχων αὐτῆς, εὐρη- ται ἡ λέξις ἐν Ἠελοπον. Ἐπιγραφ. (Σουλ. Ἐπιγρ. 1124, 1318, 1396) ὡσαύτως ἐν Δελφ. 1718· — προσέτι Ἐλλαδαρχεῶ, ἐν ἐπιγρ. Ἀγ- κῦρας 4021· πρβλ. Ἐλληναρχης. Ἐλλάδιδος, ἡ, ὄν, Ἑλληνικός, Ἐπιγρ. 926. 3. 2) ὁ ἐξ Ἑλλάδος, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 31E, Κύριλλ. Σκυθοπ. Βίος Σάβ. 282, Ἰω. Μόσχ. 3029C κλ. ἐλλαμβάνομαι, μέσ., πιάνομαι ἀπὸ τινος, περιελττόμαι, ἐλ- λαμβανόμενη ταῖς ἐλίδι Διοσκ. 4. 184· ἐλλαμβανέται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἐλίδι ὁ αὐτ. 4. 185· ἐπιλαμβάνομαι, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 7, 5. ἐλλαμπύνομαι, παθ., λαμπρύνομαι, διαπρέπω, φαίνομαι μέ- γας, μὴδὲ τούτῳ ἐμπαράσχηται τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπύνεσθαι, μὴδὲ νὰ ἐπιτρέψῃται εἰς τοῦτον νὰ λαμπρύνηται ἰδίᾳ μετὰ κινδύνου τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 12· γαυρῶ, καυχῶμαι, Λουκ. π. Οἰκ. 1· τινί, ἐπὶ τινί, Δίων K. 73. 10. ἐλλάμπω : μέλλ. -ψω, λάμπω ἐπάνω εἰς τι, Ἀργίλ. 55· λάμπω ἢ ἀντανακλῶμαι ἐν τινί, τινὶ Πλούτ. 2. 40D. II. μεταβ., λαμ- πρύνω, ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται Πλωτ. 2. 9, 2· — μεταβ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διακρίνομαι, δοξάζομαι ἐν τινί, εἰς τι, [τῷ ἱπ- πικῷ] ἐπέτει ἐλλάμψεσθαι Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 8. 74. ἐλλαμψίς, εὖς, ἡ, ἐπιλαμψίς, φωτισμός, Πλούτ. 2. 893E, κτλ. Ἐλλαμψίς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐλληγνίος. Ἐλλαννοδίκαί, ὧν, οἱ, «Ἐλλανοδίκαί ἴσαν ἄρχοντες τινες Ἠλείων, οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἄγωνα τῶν Ὀλυμπίων ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὸν ἑδικάζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς, καὶ παρεκάθητο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυ- ρίστῃ ἴσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐνέα, εἴτα δέκα, εἴτα πενήνκοντα τὸ τε- λευταῖον» Α. B. 248, 32, Πινδ. O. 3. 21 (καθ' ἑνικ.), Πaus. 5. 9, 4, κέξ. ὡσαύτως κατὰ τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Σουλ. Ἐπιγρ. 1126, ἐνθα ἴδε Βολκχίον. II. ἐν Σπάρτῃ, εἶδος στρατιωτικοῦ δικαστη- ρίου (στρατοδικείου) δικάζοντος ὑποθέσεις ἐγεγρημένας μεταξὺ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, Ξεν. Λακ. 13. 11. — Ὁ Δωρ. τύπος εἶναι



αἰετοῦ ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., ἀλλ' ὁ τύπος Ἑλληνοδικέαι μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχίου ἐν λέξ., καὶ ἐν λ. διαρροί.

Ἑλληνοδικέω, εἶμαι Ἑλληνοδικής, δηλ. κριτῆς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πάυσ. 6.1, 5., 24. 3, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. ἐν τῷ προοίμ. σ. XXIII.

Ἑλληνοδικέων, ὄνος, ὁ, τὸ μέρος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνθα κατῴκουν· δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ ἀφαιρέθοντες Ἑλληνοδικέων Πάυσ. 6. 24, 3 (ἐν τοῖς χειρογρ. κακῶς· Ἑλληνοδικαίων).

Ἑλλάς, ἄδος, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος, οἱ δ' εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα· Ἰλ. Β. 683, ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ.

2) ἅπαν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ Μυρμιδόνες κατοίκουν, καλούμενον ὠσαύτως Φθιώτις, συχν. παρ' Ὀμ.

3) ἡ βορεῖα ἢ Στερεὰ Ἑλλάς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Πελοπόννησον, καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος Ὀδ. Α. 344, Δ. 726, κτλ.

4) τὸ κύριον ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τούτων, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 651, Ἡρόδ. 8. 44, 47, Αἰσχύλ. Πέρσ. 50, 234, κτλ. — συχνά ἐν χρήσει περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ Ἑλληνες, Εὐρ. Ὀρ. 647, Θουκ. 1. 6, κτλ.

5) τελευταῖον ὡς γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνον πᾶσας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικοῦμενας χώρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰωνίας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 92, Θουκ. 1. 3, Σεν. Ἀν. 6. 5, 23, κτλ.· οὐθ' Ἑλλάς οὐτ' ἀγλωσσος, οὐτε Ἑλλάς οὐτε γῆ ἀγγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060 — ἐντεῦθεν ἀκούομεν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς (Πλουτ. Τιμολ. 37), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα (Σπράβων 253) — πρβλ. Ἑλλήν I.

II. ὡς ἐπιθ. μετὰ θηλ. οὐσιαστ., κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἀλλ.· πόλις ὁ αὐτ. 6. 98· ὥθων, αἶα, γῆ Αἰσχύλ. Ἰκ. 243, κτλ.· στολή Σοφ. Φ. 223, κτλ.· εἰ δὲ καὶ μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 17· τίς Ἑλλάς, ἡ βάρβαρος, ἡ τῶν προπάρσιθ' εὐγενετῶν ἕτερος, Εὐρ. Φοῖν. 1513· πρβλ. Ἑλλήν II.

Ἑλληβορίζω, ἔχω χρεῖαν ἑλληθόρου, δηλ. εἶμαι παράφρων, μαίνομαι, Ἰππ. 1287.17, Καλλίας ἐν Ἀδῇ. 10.

Ἑλληβορίζω, δίδω τίς τινα ἐπὶ πῇ ἑλληθόρον, Ἰππ. Μοχλ. 858· καὶ ἐπομένως, φέρω τινά εἰς τὰς αἰθήσεις του, εἰς τὰς φρένας του, σωφρονίζω, τί σαιυτὸν οὐχ ἑλληβορίζεις; Δημ. 268. 3.

Ἑλληβορίνη, ἡ, φυτὸν τι ὅμοιον ἑλληθόρῳ, ἄλλως ὀνομαζόμενον ἐπιπακτίς, Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 9. 10, 2, Διοσκ. 4. 109.

Ἑλληβορισμός, ὁ, ἡ δι' ἑλληθόρον θεραπεία, Ἰππ. 1287. 26.

Ἑλληβορίτης οἶνος, παρεσκευασμένος δι' ἑλληθόρου, Διοσκ. 5. 82.

ἑλληβορο-ποσία, ἡ, τὸ πίνειν ἑλληθόρον, Ἰππ. 1160B.

ἑλλέβορος, ὁ, σπανιώτερον ἑλλ- μετὰ ψιλοῦ πνεύματος, Lat. venatium, βοτάνη ἣν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλὰν νοσημάτων, κυρίως δὲ κατὰ τῆς παραφροσύνης, ἑλλ. μέλας (κοινῶς «σχάφη») Ἰππ. π. Διάτ. Ὀξ. 387, πρβλ. Ἀρ. 1249· πῖθ' ἑλλέβορον, εἶσαι παράφρων, Ἀριστοφ. Σφ. 1489· ἑλλέβορον ἡδὲ πῶποτ' ἐπιεας, Σωσίλο· πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς Μένανδ. ἐν «Ἀρρηφύρῳ ἢ Αὐλοπρίδῃ» 5· ἑλλέβορον πιπίσκειν Ἰππ. π. Ἀγμ. 760. Ὁ Ἀριστοφ. ἑλλέβορος ἐφύετο ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος, Σπράβων 418, πρβλ. Ὀρατ. Sat. 2. 3, 83 καὶ 166. II. χρυσοῦν τι γυναικείον κόσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀδῇ. 7· πρβλ. Ἡούχ. ἐν λέξει.

ἑλλεδῶνός, ὁ, (εἰλω) δεσμός δι' οὗ ἐδέοντο τὰ δράγματα τῶν θεριζομένων σπαρτῶν, Ἰλ. Σ. 553, Ὑμν. εἰς Δῆμ. 456, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 291· αἰετοῦ κατὰ πληθ. — Πρβλ. Βούττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει εἰλεῖν 21.

ἑλλειμμα, τό, ἑλλείψις, ἐλάττωμα, Ἰππ. 28. 5· τὰ καθ' ὅμα ἑλλειμματα, τὰς ἐξ ὁμῶν ἐξαρτωμένας ἑλλείψεις ἢ ὀλιγορίας, Δημ. 26. 3· καθυστερήσεις; ὁ αὐτ. 606. 29· τοῦ νόμου ἑλλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 12· τὰ περὶ τὴν διάλεκτον ἑλλ. Διον. Ἀλ. περὶ Ἀημ. 20.

ἑλλειπασμός, πλημμελ. γρ. ἀντὶ -λοιπασμός, ἴδε τὴν λέξιν.

ἑλλειπής, συχνὸν σφάλμα τῶν αντιγραφῶν ἀντὶ τοῦ ἑλλειπής.

ἑλλειπώντας, ἐπὶρρ. μετοχ. ἐνέργ. ἐνεστ., ἑλλειπῶς, Πλωτίν. 1. 3, 6, Ἡούχ. ἐν λέξει ἀκράτῃ.

ἑλλειπτικός, ἡ, ὅν, παρὰ Γραμματικοῖς ὁ ἔχων ἑλλειψιν, στερούμενος τύπων τινῶν, ἑλλειπτής, ἀτελής, Εὐστ. 66. 24. — Ἐπὶ ῥρ. -κῶς, ἴδε ἑλλειψίς.

ἑλλείπω· μέλλ. -ψω, ἀφίω ἐντός, καταλείπω, ἐλπῖδα Εὐρ. Ἠλ. 609· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελκτὺν ἄοιδῃς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515· ἀφίω ἀπλήρωτον, Πολύβ. 4. 60, 2.

2) ἀφίω τὸ ἀνεκτελεστον, παραλείπω, Lat. omitto, praetermitto, συχνάκις μετὰ τῶν οὐδ. τοῦ οὐδεὶς καὶ μηδεὶς, μηδὲν ἑλλ. ὁσων χρή ποτεῖν Σοφ. Αἰ. 1379· οὐδὲν ἑλλείψουσι.. χειρουργίας Ἀριστοφ. Λυσ. 673· λέγε μηδὲν ἑλλείπων Πλάτ. Πολιτικ. 269C, πρβλ. Τίμ. 17B, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 17· οὕτω καὶ μετ' ἄλλων οὐδετέρων, καὶ ἦν τις.. ἑλλ. τὶ τῶν νομίμων, παραλίπη νὰ ἐκτελέσῃ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· τοῦτο αὐτὸ ἑλλ. Πλάτ. Πολιτικ. 267C, πρβλ. Πολ. 362D· ἔνια, σμικρὰ ὁ αὐτ. Κρατ. 431C, D, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Φίληβ. 18D, Πολ. 484D· οὐδὲν.. ἑλλείπεται Λυσ. 129. 27· εὐρήσει οὐδὲν ἑλλείφθην Δημ. 326. 26. 3)

ἀμεταβ., λέπω, ἄτας οὐδὲν ἑλλείπει Σοφ. Ἀντ. 584· ἦν περ μὴ ἑλλίπωσιν αἱ δίκαι Ἀριστοφ. Πλ. 859· μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἑλλείπομεν, μετὰ δέους καὶ ἐλλίπεις ἐν τῷ ἔργῳ ἐπεξερχόμεθα, Θουκ. 1. 120· τινὶ Πολύβ. 15. 3, 5· ἀντίθετον τῷ περιγίγνεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 740D· ἀποδεικνύομαι ἑλλειπής, ὅσα μὲν τοι προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν, οὐδὲν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἑλλείπειν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 8, Ἰππ. 8, 5· τὸ ἑλλείπων τῆς ἐπισημῆς, ἡ ἑλλειψίς.., Θουκ. 6. 69, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.· εἶμαι παρὰ πολὺ μικρός, ὁ αὐτ. Κυν. 5, 26· ἑλλείπων, ὄνομα κυβευτικοῦ τινος βόλου, δηλ. «ρίψιματος», Εὐδουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2.

4) μετὰ γεν. πράγματος, ὡς τὸ δέω, ἔχω ἀνάγκη τινός, ἔχω ἑλλείψιν τινος, ὑπολείπονται εἰς τι, τὸν ἑλλείποντ' ἐπὶ ἥδης ἀκμαίως Αἰσχύλ. Θῆβ. 10· ἑλλ. χρημάτων Θουκ. 1. 80· τῆς ἐδότης ὁ αὐτ. 2. 61· τὸ τίμημα ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάντοις, ὑπελείθη τῶν 6000 κατὰ 250 ταλάντα, Πολύβ. 2. 62, 7· τοσοῦτον ἑλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ λυπῆται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 15· πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἑλλείπω (ἐνν. τοῦ τερβεῖν) Αἰσχύλ. Πρ. 961· μετ' ἀρρηκτικοῦ, προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἑλλείπει αὐτόθι 341, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 672, Πλάτ. Τίμ. 20C· οὕτε ἀνοίας οὐδὲν ἑλλείπει οὕτε ἀναίσχυντίας ὁ αὐτ. Πολ. 571D· ἀπρως.. ἑλλείπει πωμάτων, ὑπάρχει ἑλλειψίς ποτῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 844B· οἷς ἀν τῆς γενέσεως ἑλλείπη αὐτόθι 740C.

5) μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ὑποδεέστερός τινος, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 122C, D· ἐμπειρία μὴδὲν ἐκείνων ἑλλ. ὁ αὐτ. Πολ. 484D· ἀπολ., ἔχω ἑλλείψεις, τῆς μὲν ὑπερβελθμένης, τῆς δὲ ἑλλειπούσης ὁ αὐτ. Νόμ. 719D. 6) κατὰ τὸν μῶ, μετ' ἀπαρεμφ., τί γὰρ ἑλλ. μὴ παραπαίειν; καὶ αὐτὸ τί ὑπολείπεται τῆς μανίας; Αἰσχύλ. Πρ. 1056· οὐδὲν ἑλλείψω τὸ μὴ οὐ.. πυθέσθαι Σοφ. Τρ. 90.

7) μετὰ μετοχ., ὅτι ἀν τις ἑλλείπει λέγειν Πλάτ. Φαῖδρ. 272D· οὐκ ἑλλείπει εὐχαριστῶν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν ἀμελεῖ, παρὰ Δημ. 257. 2· οὕτω, ἑλλειλοῖπότες τὰς ἐφοράς (ἐνν. ἀποδιδόναι), καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, ὁ αὐτ. 753. 22· ἀπολ., οἱ ἑλλείποντες, οἱ καθυστεροῦντες ἀπότισιν χρημάτων, ἑλλειμματῖαι, ὁ αὐτ. 607. 2.

8) ἐπὶ πραγμάτων, καὶ αὐαυτὸ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἑλλείπειν, αὐτὸς μὲν νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰ τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1; 8· ὧν δ' ἐνέλειπε τῇ πόλει.., Δημ. 326. 20. II. μετ' αἰτ. προσ., ἑλλείπει τινά τι, κατὰ λείπει ἀπὸ τινος, Πολύβ. 9. 41, 1· ἦν μὴδὲν αὐτὰς ἑλλείπει τὸν ἐπιτηδεῖων ὁ αὐτ. 10. 18, 11.

III. Παθ., ὅπως δ' ὄρα μόνον νιν ἑλλειψιμῆνον, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι (ὁ Ἀθηναῖος) ἔμεινε μόνος, Σοφ. Ἠλ. 736· νικῶμαι, ὑπερβάλλομαι, μὴ ἑλλείπεσθαι εὐ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5. 2) λείπω, ὅπως ἀν τὶ δέη.. μὴδὲν ἑλλείπειται, νὰ μὴ λείπῃ· τίποτε, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 37, Ἰππ. 3. 8; κτλ.· τί, εἰς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 484D· εἶμαι ὑποδεέστερος, τινός ὁ αὐτ. Ἀντεραστ. 136A.

ἑλλείχω; ἐπιμελῶς λείχω, ἐμφοροῦμαι, «ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν... οἱ δὲ ἀτεκνίζοντα, ὁ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀσπίοι· ἐλλείχοντα δὲ ἐμφοροῦμενον ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων» Ἡούχ. (Κωμ. Ἀνών. 125)· πρβλ. ἐμπίνω, ἐμφορέω.

ἑλλείψω, εὖς, ἡ, παράλειψις, ἑλλειψίς, ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀθην. 644A· ἴδε Βοσίου (Βος) Ellipses Graecae, ἔκδ. Schäf., Herm. Vig. append. II. (ἐκ τοῦ ἀμεταβ.) ἑλλείψω, τὸ νὰ μὴ φθάνῃ τι, νὰ μὴ ἀρχῇ, ἀντίθετον τῷ ὑπερβόλῃ, Πλάτ. Πρωτ. 356A· ἀντίθετον τῷ ὑπεροχῇ, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18, κ. ἀλλ. 2) κωνική τομή, Ἀπολλωνίος Περγ. Κωνικ. 1. 13, καλεῖται οὕτως ὥσως διότι εἶναι κύκλος ἑλλειπής, ἴδε Εὐτόκιον εἰς Ἀπολλωνίων.

ἑλλερων, τό, κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ κακόν, Καλλ. Ἀποσπ. 434· ἑλλεροφόντης, ἦτοι φονεὺς κακίας· ἑλλερα γὰρ φασὶ κατὰ διάλεκτον τὰ κακά Εὐστ. 635. 5.

ἑλλεσχος, ον, ἑλεσχά, τὰ χρησιμεύοντα ὡς θέμα ὁμιλίας ἐν ταῖς λέξεσιν, Ἡρόδ. 1. 153· πρβλ. περιεσχηγέυτος.

ἑλληγν, ἦνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡσ. Ἀποσπ. 28.

2) οἱ Ἑλληνες τοῦ Ὀμήρου ἦσαν ἡ Θεσσαλικὴ ἐκεῖνη φυλὴ, τῆς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ λεγόμενος Ἑλλήν (πρβλ. Ἑλλάς I), Ἰλ. Β. 684· διὰ ταῦτα ὁ Ἀρίσταρχος ἠθέτει τὸν στίχ. Ἰλ. Β. 530 (ἐν ᾧ οἱ Ἑλληνες ὡς ἔθνος καλοῦνται Πανέλληνες), καὶ εἶναι φανερόν δι' ὅσον (1. 3) δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰγίνσκε τὸν ἐν λόγῳ στίχον. 3)

βραδύτερον ἢ λέξις Ἑλληνες, κατέστη τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν· ὁ Σπράβων ἐν 370 λέγει· «οἱ ἡρώς αὐτῇ ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἐν ταῖς σωζομένοις αὐτοῦ συγγραμμάσιν ἀπαντᾷ τὸ Πανέλληνες Ἐργ. κ. Ἡμ. 526· ἀλλ' ἡ ἀρχαιοτάτη χρῆσις τῆς λέξεως Ἑλληνες ὡς ἐθνικοῦ ὀνόματος εὐρήσκει ἐν τινι ἐπιγραφῇ τῆς 48. 3 Ὀλυμπιάδος (586 π. Χ.), ἣν μνημονεύει ὁ Πάυσ. ἐν 10. 7, 4·6· κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἦτο καθολικόν, καὶ μάλιστα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς βάρβαροι, ἴδε τὴν λ. βάρβαρος.

4) ἐπὶ βραδύτερον ἐσήμεινε τοὺς ἐθνικούς, εἴτε εἰδωλοκράτας εἴτε χριστιανούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, Κανν. Διαθ. καὶ Ἑκκλ. II. ὡς ἐπιθ. = Ἑλληνικός, Πίνδ.



N.10. 46, Θουκ. 2. 36, κτλ.· καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστικοῦ, Ἑλλην' ἐπιστομὰι φάτιν Δισχὺλ' Ἀγ. 1254· στολήν γε Ἑλληνα Εὐρ. Ἡρακλ. 131· Ἑλληνα γυνὴ Φιλῆμ. ἐν Παϊδαρίω· 1· Ἑλληνα ἀλη-  
θῶς οὐσα, ἐπὶ τύχῃς ἡ περὶ οὐσίας, Ἀπολλοδ. Καρύστ. ἐν Ἰραμ-  
ματεῖσι τοῖσι 1.10 τῶν Πυλῶν Ἑλλήνων Δημ. 327 6· πρβλ.,  
Ἑλλάς II· — ὡς οὐδ., ἔθνη Ἑλληνα Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 18.  
6, Θεμιστ. 332D.

Ἑλληνάρχης. ὁ ἄρχων τῶν Ἑλλήνων, ἄρχων ἐν Σαρματίᾳ,  
Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθ. α.) 2132d, e.

Ἑλληνίζω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἄορ. ἑλλη-  
νίσαι Δίων Κ. 55. 3· παθ. ἄορ. ἀνευ αὐτῆσεως ἑλληνίσθησαν  
(χειρόργ., Βεκκ., Ἀρνούδ.) καὶ μετ' αὐτῆς ἑλληνίσθησαν (Δοδ.,  
Πόππ., Κρύγερ.), Θουκ. 2. 68, ἀλλ' ὁ παθ. πρkm. μετ' αὐτῆσεως  
ἑλληνίσταις (ἴδε κατωτ.). Ὁμιλῶ Ἑλληνιστὶ, Ἑλλην μὲν  
ἔστι καὶ ἑλληνίζει Πλάτ. Μένων 82B, πρβλ. Χαρμ. 159A. Πρωτ.  
328A· οἱ δ' Ἑλληνιστὶ ἑλληνίζομεν Ποσειδίππ. ἐν Ἀδῆλ. 2· ἑλλ.  
τῇ φωνῇ Δισχὺλ. 78. 25· ἰδίως ὁμιλῶ ἡ γράψω ὁρθῶς τὴν Ἑλληνικὴν,  
Ἀριστ. Ρητ. 3. 5.1. 2) περὶ φράσεως τίνος, οὐδὲ γὰρ ἂν  
ἑλληνίζοι οὕτως τὸ ἐρωτήμα λεχθὲν, διότι οὐδ' ἑλληνικὸν θά  
ἦτο κτλ., ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 32. 4. 3) εὐνοῶ τοὺς Ἑλληνας,  
ἔφρονῶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶμαι ἐθνικός, Ἑκκλ.

II. μεταθ., κάμνω τινὰ Ἑλληνα, ἐξελληνίζω, Διδάκ. 1. 305· μεταρράζω εἰς τὴν  
Ἑλληνικὴν, Δίων Κ. ἐνθ' ἄνωτ.—Παθ., ἑλληνισθῆναι τὴν γλῶσ-  
σαν ἀπὸ τίνος, ἐκμαθεῖν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρὰ τίνος,  
Θουκ. ἐνθ' ἄνωτ.· τὰ ὀνόματα .. ἑλληνίσταις, ἔλαβον ἑλληνικὴν  
μορφήν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ.  
B'· σ. 468 κέξ.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν, Ἡρόδ. 4.108, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ. 2)  
τὸ Ἑλληνικόν, οἱ Ἕλληνας περιληπτικῶς, Ἡρόδ. 7.139, κ. ἀλλ.  
οἱ Ἕλληνας στρατιῶται, ὁ Ἑλληνικός στρατός, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 13.

3) τὰ Ἑλληνικά, ἱστορία, ἀφήγησις Ἑλληνικῶν πραγμάτων,  
Θουκ. 1. 97, κτλ.· Ἑλληνικὴ φιλολογία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 67.

II. ὁ ἀνῆκων ἡ ἀρμόζων εἰς Ἑλληνα, οὐ γὰρ πατρῶον τόνδ',  
ἐδεξάμην νόμιον, παῖδων προσηνέσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλλη-  
νικὸν Εὐρ. Ἀλκ. 684, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 115· — συγρ. — ὠτερος  
Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 1· ὕπερθ. — ὠτατος Δημ. 439.  
26.—Ἐπίρρ. — κώξ, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Ἡρόδ. 4. 108,  
Ἀντιφῶν ἐν Παρσιτίω 4.

Ἑλλήνιος, α, ὄν, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ἑλλ. Ἡρόδ. 9. 7, 1 (ἐν  
χρήσει παρ' Ἀττ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ, Ἑλλάνιε Ζεῦ Ἀριστοφ. Ἰππ.  
1253)· θεοὶ οἱ Ἑλλ. Ἡρόδ. 5. 49, 92.7. II. Ἑλλήνιον.  
τὸ, ὁ ναὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ αὐτ. 2.178.

III. Ἑλ-  
λανεία, ἡ, = Ἑλλάς, Εὐρ. Ἐλ. 1147, κτλ.

Ἑλλανίς, Δωρ. Ἑλλανίς, ἰδὸς, ἡ, ὡς θηλ. τοῦ Ἑλλήνιος,  
Πίνδ. Π. 11.75, καὶ παρ' Ἀττ. Κρατῖνος ἐν Ἀδῆλ. 4, κτλ.

II. Ἑλληνίς (ἐτυμολογ. γυνή) Εὐρ. Ἡλ. 1076.

Ἑλληνισμός, ὁ, μίμησις τῶν Ἑλλήνων, Ἐσθ. (Β. Μακκ. Δ',  
13). II. χρήσις καθ' ἑαυτὸν, γνησίου Ἑλληνικοῦ ὕφους καὶ ἰδιω-  
μάτων, Σέξτ. Ἐμπερ. π. Μ. 1.176 κέξ., Ἀθην. 367A, κτλ.

III. παρ' Ἑκκλ. ἡ θύραθεν παιδεία, κτλ.

Ἑλληνιστής, οὗ, ὁ, ὁ χρώμενος τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὁ ἔ.  
ἐν τῇ Κ. Δ. Ἰουδαίῳ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλῶν, Πράξεις Ἀποστ. ε',  
1, κτλ. II. παρὰ μεταγεν. Ἑκκλ. ἐνίοτε, ὡς τὸ Ἑλλην I. 4,  
ἐθνικός.

Ἑλληνιστί, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, Λουκ. Σκῦθ. 3·  
ἑλληνιστὶ ξυνέναι, γινώσκειν, ξυνίει δὲ καὶ αὐτός (ὁ  
Σεύθης) ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, ἐνδεί δὲ καὶ αὐτὸς τὰς περισσο-  
τάτας ἑλληνικάς λέξεις (Βαρβαλόχως), Ξεν. Ἀν. 7. 6, 8· ἑλληνιστὶ  
γινώσκεις; γινώσκεις ἑλληνικά; Πράξ. Ἀποστ. κα', 38· καὶ ἦν  
γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ Ἑλληνιστὶ, ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, Εὐαγγ.  
κ. Ἰω. 19, 20.

Ἑλληνο-δίκαι, -δικίω, εὐρηγται μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις  
Ἑλλάνω-.

Ἑλληνο-κοπέω, κολακεύω τοὺς Ἕλληνας, Πολύδ. 26. 5, 1·  
ἀντιποιούμεαι ἑλληνικοὺς τρόπους, ὁ αὐτὸς 20. 10, 7· πρβλ. δημο-  
κοπέω.

Ἑλληνο-τάμναι, ὧν, οἱ ταμίαι τῶν Ἑλλήνων, δηλ. ἄρχοντες  
διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (477 π. Χ.) πρὸς εἰσπράξεις τῶν  
συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων διὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἀν-  
τιφῶν 137, 31, Συλλ. Ἐπιγρ. 76 (416 περίπου π. Χ.), κ. ἀλλ.—τὸ  
ταμίον αὐτῶν ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν Ἀθῆναις, ἀλλὰ μετνήεθ' ὑπὸ τοῦ  
Περικλέους εἰς Ἀθήνας, πρβλ. Ἀνδοκ. 28. 16, Θουκ. 1. 96· — περὶ  
ἑλληνοταμιῶν ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 45. 7 (Blass), καὶ  
Ἀρπ. ἐν λέξει, προσέτι Πολύδ. II, 114, Σουῖδ., Ἡσύχ., Ζωναρ.  
σ. 684 A. B. 188, 16, κτλ.—τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἐκαλεῖτο Ἑλληνο-  
ταμία (ἡ κάλλιον Ἑλληνοταμεία), ἡ, Ξεν. Πόροι 5, 5.

Ἑλλησποντικός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησπον-  
τικά καὶ πόλεις Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9, κτλ.—ὡς, Ἑλλησπόντιος, α,  
ὄν, Ἡρόδ. 7. 95, ἐξ Ἑλλησπόντου, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4.11.—οὐσα Ἑλ-  
λασποντία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ἑλλησπόντον χώρα, Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ.  
Ἑλλησποντίας, Ἰων. — ἑλης (ἐνν. ἀνεμος), ἀνεμος πνέων ἐκ

τοῦ Ἑλλησπόντου, δηλ. βορειοανατολικός, Ἡρόδ. 7.188· ταύτοσημος  
τῷ καικίᾳ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 20· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ.  
26. 56, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 62.

Ἑλλησποντικός, ἄλας, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου,  
τῆλοῦ θαλάσσης Ἑλλησποντίαςδος Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 278  
D· — ἰλλησποντίες, ἰδὸς, Σοφ. Ἀποσπ. 446.

Ἑλλησ-ποντος, ὁ, ὁ πόντος τῆς Ἑλλῆς (θυγατὶς τοῦ Ἀθά-  
μαντος, ἐκεῖ πνιγείσῃς), νῦν Δαρδανέλλια, Ὁμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.),  
Ἡρόδ. κλ.· καλεῖται πρὸς τὴν πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἑλλῆς  
Δισχὺλ. Πέρσ. 70, πρβλ. 722· — ἐνίοτε περιλαμβάνεται καὶ ἡ Προ-  
ποντίς, Ἡρόδ. 1. 57, κτλ.— προσέτι καὶ ἡ περὶ τὸν Ἑλλησπόντον  
χώρα, Θουκ. 2. 9, κτλ.

Ἑλλησποντο-φύλακες, οἱ, ἄρχοντες διωρισμένοι ὅπως ἐπο-  
πτεύουσι τὴν διέξοδον τοῦ Ἑλλησπόντου, Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 1. 40.

ἑλλίζω, τίλλω, Ἡσύχ.

ἑλλιμένεω, εἰσπράττω τὸ ἐλλιμένιον, δηλ. τὸν λιμενικὸν φο-  
ρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392. II. εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα,  
Συνέσ. 166B.

ἑλλιμένιος, α, ὄν, ἐν τῷ λιμένι, πύργοι Σαρδός 60.

II. οὐσιαστ. ἑλλιμένιος, τό, φόρος λιμενικός, Λατ. portorium,  
ἑλλιμένιον, ὁ δοῦναι πρὶν εἰσθῆναι σε δεῖ Εὐπολ. ἐν Ἀυτο-  
λύκῳ 3· Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23, Πολύδ. 31. 7, 12· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς  
ἐννοίας ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν ἐπιθετικὸν τύπον ἑλλιμενικά  
(ἐνν. τέλη) Πολ. 425D· πρβλ. Βολίχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθ. 2. 31.

ἑλλιμένσις, εως, ἡ, τὸ ἐλλιμένειν, εἰσέρχεσθαι εἰς λιμένα,  
Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 197.

ἑλλιμενιστής, οὗ, ὁ, εἰσπράττωρ λιμενικῶν φόρων, Δημ.  
917. 10.

ἑλλιμενάζω, σχηματίζω ἑλος ἡ λίμνη, λιμενάζω, Βασίλ. τ. 1. σ.  
1096A.

ἑλλίπης, ἑς, (ἐλλείπω) ἐνεργ. ἀρίων τι, παραλείπων, τινός  
Πλάτ. Νόμ. 924B. II. Παθ., ὑπολείπόμενος, ἔχων ἑλλείψιν,  
ἀντίθετον τῷ ἐντελέῃς, τίνος, ἐν τινὶ πράγματι, Θουκ. 5.17, 7. 8,  
Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἑλλίπεις προθυμία Θουκ. 6. 69·  
τὸ δεῖπνον δ' ἐντελές καὶ μηδὲν ἑλλίπεις Εὐαγγ. ἐν Ἀνα-  
καλυπτομένῳ 1. 3· ἐν τινὶ Πολύδ. 18. 5, 5. 2) ἀπολ., καθυ-  
στερῶν, ἑλλ. καὶ μὴ δυνάμενος ἐπιμελεῖσθαι, ἀμελής, Πλάτ.  
Νόμ. 901C· πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειροῦμενον αἰεὶ  
ἑλλίπεις ἦν τῆς δοκίσεως, οἷς, ὁ μὴ ἐπεχειροῦν τοῦτο ἑλλίπεις  
τῶν προσδοκωμένων ἐδόκει καπορθωμάτων ... εἴς· οὐδ' ὁ μὴ ἐπεχει-  
ρῶν τοῦτο ζημίαν ἡγοῦνθ' ἑαυτοῖς (Σχόλ.), Θουκ. 4. 55· καὶ τὸ  
ἑλλίπεις τῆς γνώμης ὧν ἕκαστός τις φήθημεν πράττειν, ἡ  
ἀποτυχία τῆς κρίσεως ἡμῶν ὡς πρὸς .. αὐτοὺς 63· τὸ ἑλλίπεις = ἑλ-  
λείψις, Ἀριστ. Ρητ. 1.11, 22· — Συγκρ. ἑλλιπιστατός Πολύδ. 5.  
32, 2, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. — πῶς, ἐνδεώς, καὶ γραμματικῶς, κατ' ἑλ-  
λείψιν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α' 252.

ἑλλίσσῃην, ἴδε λίσσομαι.

ἑλλιτάνευ, ἴδε λιτανεύω.

ἑλλοδίζω, (λοδός) σχηματίζω λοδοὺς, Γλωσσ.·  
ἑλλοδίων, τό, (λοδός) τὸ τιθέμενον εἰς τὸν λοδὸν τοῦ ὠτός, ἔνω-  
τιον, Λατ. inauris, Λουκ. Ὀνειρ. ἡ Ἀλεκτρ. 29, Σέξτ. Ἐμπεῖρ  
Π. 3. 203.

ἑλλοδος, ὄν, ὁ ἐντὸς λοδοῦ, καρπὸς ἑλλ. Θεοφρ. π. τὰ φυτ.  
Ἰστ. 4. 2, 4· τὰ ἑλλοδα ὁ αὐτ.— ἐντεῦθεν, ἑλλοδόκαρπος,  
ὄν, φέρων καρπὸν ἐντὸς λοδῶν, αὐτοὶ 6. 5, 3· ὡς ὁ Schneid. ἀν·  
ἑλλοδοανθής, πρβλ. 4. 2, 4.

ἑλλοδο-σπέρματος, ὄν, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν λοδῷ, Θεοφρ. π.  
τὰ φυτ. Ἰστ. 7. 3, 2, ἀντίθετον τῷ γυμνωπῃ-.

ἑλλοδῶδης, ἑς, (εἶδος) ὁ ἔχων λοδὸν ἡ ὁμοίος πρὸς τὰ ἑλλοδα  
φυτὰ, Θεοφρ. π. τὰ φυτ. Ἰστ. 8. 2, 5.

ἑλλογάω = ἑλλογέω.

ἑλλογέω, (λόγος) λογαριάζω, ὑπολογίζω, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1732a.  
37 (ἐν τῷ παθ.). II. καταλογίζω, θεωρῶ ὡς ἀνήκον τι εἰς τινα,  
ἀποδίδω, τοῦτο ἔμοι ἑλλόγει Ἐπιστ. π. Φιλῆμ. 18 (ἐνθα τὰ ἀρ-  
χαῖοτατα χειρόγρ. ἐχρῶσιν ἑλλόγα, προστ. τοῦ ἑλλογάω).

ἑλλογίζω, = τῷ προηγ., Κλήμ. Ἀλ. 510.

ἑλλογικός, ὄν, ὁ ἐν λόγῳ ὢν, ὅστις λογαριάζεται, θεωρεῖται  
σπουδαῖος, σημεῖον, ἔχων ὑπόληψιν, ὡς τὸ ἀξίος λόγου, Ἡρόδ.  
2.176, Πλάτ. Πρωτ. 327C, Συμπ. 197A, κ. ἀλλ.· ἑλλ. ἐπὶ σοφία  
ὁ αὐτ. Πρωτ. 361E.

II. εὐχλωτός, Πολύδ. B', 125.—  
Ἐπίρρ. — μως Φιλοστρ. Βί. Σοφ. 2.11, 1.

ἑλλογος, ὄν, λογικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄλογος, Ἀριστ. Ἡθ.  
N.10. 2.1.—Ἐπίρρ. — γως, φρονίμως, συνετῶς, Εὐστ. Πονημ. 13.76.

ἑλλοπία, ἡ, (ἑλλοφ, υἱὸς τοῦ Ἰωνος), ἡ χώρα τῆς Δωδωνῆς,  
Ἡθ. Ἀποσπ. 39.

II. μέρος τι τῆς Εὐβοίας, Ἡρόδ. 8. 23, κτλ.

ἑλλοπιεύω, (ἑλλοφ) ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄρῃαν μοχθῶ, ἀλείφω,  
Θεοφρ. 1. 42· — ὁ τύπος ἑλλοπιεύω ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 331, 49,  
φαίνεται πλημμελὲς γραφῇ.

ἑλλοπος, = ἐλλείποντες τῆς ὁπός, τουτέστιν ἀφθογοί, ἄρνοι, καὶ  
οἱ λεπίδες καὶ δασεῖς καὶ τραχεῖς Ἡσύχ.

ἑλλόποδες, ἡ λέξις παρὰ Κρατῖνῳ (ἐν Ἀδῆλ. 60) γέγονε δὲ  
τομ. δ', — 13



παρὰ τοὺς ἔλλους, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς· ἢ νεοτούς ὄφεις ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι· Ἡσύχ.: ἦ ἐν τῷ χειρογρ. πλημμελὲς γραφὴ διαρρώθη ἐκ τοῦ Μ. Ἑτυμ. 331, 53.

ἔλλοπος, ὁ, ἴδε ἔλλοψ II.

ἔλλος ἢ ἔλλος, ὁ, νεβρός, ποικίλον ἔλλον Ὁδ. Τ. 228, πρβλ. Εὐστ. 1863. 39· πρβλ. ἔλλοφόνος (ἴδε τὴν λέξιν ἔλαφος).

ἔλλος, ἡ, ὄν, = ἔλλοψ.

ἔλλο-φόνος, ὁ, ὁ φονεὺν νεβροῦ, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 190, Συλλ. Ἑπιγρ. 5943.

ἔλλοχάω, μέλλ. -ήσω, (λόχος) ἐνεδρεύω, Πλάτ. Θεαίτ. 165D· οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Φαλάρ. Ἐπιστ. 5. II παραμονεύω, ὡ Ἡράκλεις, τούτῳ τί ἦν; Σωκράτης οὕτως; ἔλλοχῶν αὐμὲ ἐνταῦθα κατέκειτο; Πλάτ. Συμπ. 213B, Αἰλ. π. Ζ. 6. 4.

III. Παθ., ἔλλοχαῖομαι κακοῖς, εἶναι πλήρη κακῶν, Ἀλκιφρ. 2. 3. ἔλλοχῆς, εὖ, ἡ, ἐνέδρα, παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. δεξιάς.

ἔλλοχητής, οὗ, ὁ, ἐνεδρευτής, ἔλλοχηται Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σά. τ. Α', σ. 166.

ἔλλοχιζω, = ἔλλοχάω, Εὐρ. Βάκχ. 723. II. τοποθετῶ ἄνδρας πρὸς ἔλλοχῃν, ὅπως ἐνεδρεῖσθαι, ἔλλοχιζει ... πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια Πλουτ. Φιλοπ. 14.

ἔλλοψ, ὁπος, ἄφηνος, ἄφηνος, ἀείποτε ἐπίθετον τῶν ἰχθύων, ἔλλοψ (ἰχθὺς Ἰασ. Ἀσπ. Πρ. 212 (καλοῦνται δὲ καὶ ἀναυδοὶ ὑπὸ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578). ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν Λυκόφρ. 1375: — ὡσαύτως ἔλλοπος, ὁ, Ἑμπεδ 12 (μετὰ πολλῶν δι. γραφ.) — ὡσαύτως ἔλλος, ἔλλοσις ἰχθύσιν Σοφ. Αἰ. 1279· ἰχθύος ἐλ- λολοῖται παρ' Ἀθην. 277D.

II. ὡς οὐσιαστ. ἔλλοψ, ὁ, ὁ ἄφηνος, δηλ. ὁ ἰχθύς, Νικ. Ἀλεξίφ. 481, Λυκόφρ. 598· ὡσαύτως θηλ., Λυκόφρ. 796. 2) ἄγνωστος τις θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 13. 8., 15.14, Ἀθην., κτλ. γράφεται καὶ ἔλοψ, Ἐπίχ. 48 Αἰρ., Μάτρων παρ' Ἀθην. 136A· καὶ (ἐπὶ ὄφει) Νικ. Θ. 490.

— Περὶ ἔλλοπος ἐν γένει ἴδε συμ. Κοραὴ ἐν Ξενοκράτει σ. 84. ἔλλοπος, ὁ, ὁ διατελὼν ἐν λύπῃ, τελλιμμένος, «λυπημένος», Πλουτ. 2. 621A.

ἔλλύτης, Ἀφρ. -ας, ὁ, = εἰλύτας, ἔλλύτας ἐκ πυρῶν χοι- νίκων πέντε Ἑπιγρ. Θίρας Causer 148E<sub>37</sub>. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐλλύ- της» πλακοῦς τις. ἴδε Lexicogr. Study of Greek Inser. by Hel. M. Searles σ. 32.

ἔλλυχνιάζομαι, ἐν τῇ μετ. τοῦ πρkm., ἔλλυχνιασμένος, ἔχων ἔλλυχνιον, φυτίλι, «φυτλιμμένος», εἰς ἔλχυνόν καινόν ἔλλυ- χνιασμένον Διοσκ. 1. 96.

ἔλλυχνιον, τό, θρυαλλίς, «φυτίλι», λύχνου, Ἡρόδ. 2. 62, Ἰππ. 569. 55., 670. 44· ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι θρυαλλίς.

ἔλλυχνιατός, ἡ, ὄν, ἐξ ἔλλυχνίου, ἡ σπρημμένος ὡς ἔλλυχνιον, ἔλλυχνιατός μοτός Παῦλ. Αἰγ. 148.

ἔλλωδαίνομαι, ἀποθ., λυμαινόμεναι, ἀτιμάζω, κακοποιῶ, προσεῖν κακόν, ὅτι ἐνελωδάτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδάρου Ἀντων. Διδ. 11.

ἔλλωτις ἢ ἔλλωτις, ἰδος, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13. 57 ἐν τέλει. II. τὰ ἔλλωτια (ἐνν. ἱερά) ἡ ἐορτὴ αὐτῆς ἐν Κορίνθῳ, Πινδ. Ο. 13. 57. — ἔλλωτις ἐκαλέετο καὶ ὁ ἐκ μυρίνης εἰκοσάπηνυς τὴν περιμετρον στέφανος, ὃν ἔφερον μετὰ πομπῆς ἐν τῇ τῶν ἔλλωτιων ἐορτῇ, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 678 α, 6.

ἔλμινθος, (ἔλμιν) πᾶσιν ἐξ ἔλμινθων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 6, 8.

ἐλμίνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔλμινθ, μικρὰ ἔλμινθ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 16, 3.

ἐλμινθοδότανον ἢ ἐλμινγοδότανον, «σκωληκοδότανον», Ἀλεξ. Τραλλ. περὶ ἔλμινθ. 310, 3.

ἐλμινθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐλμινθ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 11, 4.

ἔλμινθ, ἰνθος, ἡ, δοτ. πληθ. ἔλμινθαι, ὡσαύτως ὄνομ. ἔλμινθ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 2, ὄνομ. πληθ. ἔλμινθ Διοσκ. π. Εὐ- πορίστ. 2. 67, δοτ. ἔλμινθαι Ὀππ. Ἀλ. 3. 180· ὡσαύτως γενν. ἔλ- μινθος (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. ἔλμινθ), ἀμφ. παρ' Ἰππ. ἐν Ἐπιδμ. τὸ Α' 987, 989 (ἐνθα τὰ χειρογρ. δὲν συμφωνοῦσι), καὶ τὸ σύνθετον ἔλμινθοδότανον παρὰ τῷ συγγραφεῖ τοῦ Ὀρνεοσφίλου ἐν τῷ τὸ ἔλμινθοδότανον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. Σκώληξ:

I. σκώληξ τῶν ἐντέρων, Δατ. lumbricus, ἡ πλατεῖα ἔλ- μινθ, Δατ. taenia, ἡ στρογγύλη, Ἰππ. 511. 19 κτλ., πρβλ. Προγν. 40, Ἀφ. 1248, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 4 (ἐνθα προστίθεται τὰς ἀσκαρίδας ὡς τρίτον εἶδος). II. παρσιτικός τις σκώληξ ἐν τοῖς σπόγγοις, ἀνὰ 5. 16, 6· — σκώληκες ἐν χιόνι, ὁ αὐτ. π. Φυσ. 2. 3, 9. (Ἡ βίβα μὲν ἐξ ἄγνωντος ἴδε Κορυ. τοῦ Ἑλλ. Ἑτυμ. σ. 504).

ἐλξίνη (ἑλ, ἡ, [ἐλκω] φυτὸν φυόμενον ἐν θριγκοῖς καὶ σολίχοις· καυλὸς δὲ ἔχει λεπτὰ καὶ ὑπερύψ. φύλλα ὅμοια λινωστέει, δασέα· περὶ δὲ τοῦ καυλοῦ, οἰνοῖ σπερμάτια τρυχέα, ἀντιλαμβανόμενά τὸν ἱματίων, κτλ. Διοσκ. 4. 86, πρβλ. αὐτῇ 39· κατὰ τὸν Sibthorp· φυτὸς πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ὀνομάζεται κοινῶς ἀνεμοκλέττις ἢ περδικάκι· καθ' Ἡσύχ. «ἐλξ νη» ἢ περδικίος βοτάνη· — αἰσθητικὴ πόα· ὁ αὐτ.

ἔλξιν, εὖ, ἡ, (ἐλκω) τὸ ἔλκειν, σύρειν, τὰς ἑκτορας ἔλ- ξιν Πλάτ. Πολ. 391B· ἱματίων ἔλξιν (ἴδε ἔλκω I, 2), ὁ αὐτ.

Ἀλκ. 1. 122C· ἀντιτίθεται τῇ ὥσει Θεμιστ. 94.

2) τὸ ἐφελ- κύνειν, ὁ αὐτ. Τίμ. 80C.

3) τέντωμα τοῦ τένου, Φιδόστρ. 717.

4) κατάποσις, βόρσις, «τρώγιμα», Παῦλ. Σιλ. Θεσμ. 82.

ἔλοιμι, ἐλόμην, ἔλον, ἐλόμην, ἴδε τὸ ῥῆμα αἰρέω.

ἐλό-νομος ἢ ἐλο-νόμος, ὁ, ἐπὶ ζώων, ἐλόνομα, τὰ νεμό- μενα ἐν ἐλώδεσι τόποις, Ἰππ. 358. 15.

ἔλος, εὖ, τό, τόπος χαμηλὸς πλησίον ποταμῶν, λιμῶν βαλτώ- δης, ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο Πλ. Υ. 221· καβόλου, αβλό- τοις, ἂν δόνακας καὶ ἔλος Ὁδ. Ξ. 474· ἀκολούθως παρ' Ἡρόδ. 1. 191, Θουκ. 1. 110, κλ. (Ἐκ τῆς √FEL, πρβλ. τὸ ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς ἀποικίας Ὑέλης ἢ Ἑλέας (Velia), ὡσαύτως τὴν ἐν Ρώμῃ Velia, περὶ τῆς Διον. ὁ Ἀλ. λέγει ἐπὶ ὀνομασθῆ οὕτως ἐκ τῆς ἑλλ. λέξεως ἔλος (1. 20)· ὡσαύτως πρβλ. Velitrae (ἐπὶ τῆς ὄχης τοῦ Πομπητινίου ἔλους) καὶ vallis.)

ἐλοψ, ἴδε ἔλλοψ.

ἐλώσι, ἴδε ἐλαύνω.

ἐλπίδο-δότης, οὗ, ὁ, ὁ δοτὴρ ἐλπίδων, Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἐλπίδο-κοπέω, ἀπατῶ δι' ἐλπίδων, δίδω φευδῆ· ἐλπίδας, δια- βουκολῶ, τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπίδοκοπούσα Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 6. 26.

ἐλπίδο-ποιεῖω, παρέχω ἐλπίδας, ἔλπω, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ὁδ. Σ. 160. Κατὰ τὸ Λεξ. Ἀπολλωνίου «ἐλπεται, ἐλπιδοποιεῖ», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει ἔλπομαι.

ἐλπίς, μέλλ. Ἀττ. -ίω, πρώτον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καίν. Διὰ (τὸ ἐλπίω ἐν Αἰσχύλ. Χο. 187 εἶναι ὑποτακτ. ἀορ.) ἀορ. ἡλπισα Ἡρόδ. 8, 24, Σοφ. κλ.· πρkm. ἡλπισα (προ-) Πισσι- διπ. ἐν Ἀδελφ. 1. 8· ὑπερσυντ. ἡλπίσκειν Ἡρώδιαν 8. 5. — Μίσ., Ἀπκ. Καρχ. 115. — Παθ., ἀορ. ἡλπίσθην Σοφ.· πρkm. ἡλπι- σάμενοι Διον. Ἀλ. 5. 40. Ἀττ. τύπος τοῦ ἔλπομαι ἐν χρήσει ὡς- αὐτως παρ' Ἡρόδ., ἐλπίζω ἢ μέλλω (παρὰ τοῖς παλαιότεροις) προ- σδοκῶ, περιμένω. — Σύνταξ.: μετ' αἰτίας, Αἰσχύλ. Θιβ. 589, Χο. 539, κτλ. πρβλ. βούλησις· ἐλπίζειν τι παρὰ τινος Ξεν.

Ἀπομν. 3, 17, Δημ. 374.1: — ἀλλὰ συχνάκις μετ' ἐξηρημένης προ- τάσεως καὶ ἀπαρεμφ., ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ὅτι θά ..., μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἔλπ. μιν ἀποθανέσθαι Ἡρόδ. 3. 143, πρβλ. Θουκ. 4. 71· μετ' ἀπαρεμφ. ἀορ. μετὰ τοῦ ἀν, οὐδαμὰ ἐλπίζων ἀν ἡμίονον τεκτεῖν Ἡρόδ. 3. 151, Σοφ. Φ. 629, Ἀντιστ. 148. 28, Θουκ. 2.

53· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἀν, ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσα- σθαι (διὰ γραφ. -σεσθαι) Δυσ. 129. 27· ἡλπίζον ἐλεῖν Ξεν.

Ἀγρ. 7, 6: τὸ ἀπαρεμφ. δύναται νὰ παραλειφθῇ, ἐκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἡλπίσ' αὐδάν (ἐνν. κλύειν) Σοφ. Πλ. 1281· αὐτὰ καὶ ἔλπ. ὅπως ἡ ὥς ..., μετὰ μέλλ., Εὐρ. Πρ. Μαν. 1051, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 385, Ἠλ. 963. — Παθ., τὸ μὴδὰμ ἐλπίσθαι ἔστιν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1105.

2) ἐπὶ κακῶν, περιμένω, προβλέπω, φοβούμαι, μετὰ τῆς αὐτῆς σύνταξεως, δύστανον ἐλπίζουσαν αἰσαν Σοφ. Τρ. 111, πρβλ. Αἰ. 799· τούτῳ τὸ κακὸν οὐδέποτε ἡλπισα Ἀριστοτ. Ὀρν. 956, κλπ. ἔλπ. πάχυν ἀπολέσθαι Ἡρόδ. 8. 12· δίδωκα, μετὰ τοῦ μὴ ἀκολούθουσης ὑποτ. ἀορ., οὐδαμὰ ἐλπίσας, μὴ ποτε ἐλάσθῃ ὁ αὐτ. 1. 77· οὐκ ἡλπισε μὴ ποτε τις ἀνάβηαι αὐτοῦ 8. 53.

3) μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ., σημαίνει μικρόν τι πλέον τοῦ νομίζω, ὑποβέτω, πιστεύω ὅτι, ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀδιδώτατος Ἡρόδ. 1. 30· ἐλπίζων σιτοδείην τε εἶναι ἰσχυρὴν .. καὶ τὸν λέων τετρυῖσθαι ὁ αὐτ. 1. 22· πρβλ. 27, 75, Αἰσχύλ. Θιβ. 76, Χο. 187· βούν ἢ λέοντ' ἡλπίζεις ἐντείνειν βρόχοις; Εὐρ. Ἀνδρ. 720· ἐλπίζει δυνατός εἶναι ἄρχειν Πλάτ. Πολ. 573C· τίς .. ἐλπίζει θεοῦ;· χαίρειν ἀπαρχαῖς; Κομ. Ἀνόνυμ. 41· οὕτως ἐνίοτε ἐπὶ μελλόντων πραγμάτων, τίς ἡλπισεν ἀμαρτήσεσθαι

τινα τῶν πολιτῶν τῷ αὐτῷ ἀμαρτῆαν; Δυσ. 189. 24· οὐδὲν .. ποιήσων ἐλπίζων Δημοσθ. 42. 12.

4) μετὰ δοτ., ἔχω ἐλπίδα εἰς τι, τῇ τύχῃ Θουκ. 3. 97· οὕτως, ἐλπ. εἰς τινα Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 45, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τινι Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 12, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τινι Α' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 5.

ἐλπίς, ἰδος, ἡ, (ἴδε ἐν λέξ. ἔλπω) προσδοκία, ἐλπίς (δόξα μελλόντων Πλάτ. Νόμ. 644C), Ὀδυσ. Π. 101, Τ. 84, Ἰσ. Ἐργ. κ. Πρ. 96· ὡσαύτως κατὰ πληθ. πολλῶν ῥαγεῖσιν ἐλπί- δων, μετὰ τὸ ναυάγιον πολλῶν ἐλπίδων, Αἰσχύλ. Αἰγ. 505· κεναι- σιν ἐλπίσιν θερμαίνεσθαι Σοφ. Αἰ. 478· ὡσαύτως ἡ κατάστασις τοῦ περιμένειν, τοῦ προσδοκᾶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 771· πρβλ. Ο. Κ. 1749, κτλ.: — Σύντάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. ὑποκειμένου τε καὶ ἀντικειμένου (ὅταν συμπέτωσι καὶ τὰ δύο), Πελοποννη- σίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, τὴν ἐλπίδα τῶν Πελοποννησίων εἰς τὸ ναυτικὸν αὐτῶν, Θουκ. 2. 89· ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον ἐνίοτε προστίθεται μετὰ προθ., αἰ εἰς τινα ἐλπίδες ὁ αὐτὸς 3. 14· ἐλπί- δες ὑμέτεραι = εἰς ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 1. 69: — ἐλπίδ' ἔχω = ἐλπίζω, μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, μὴ οὐ θάωσιν δίκην Ἡρόδ. 6. 11, κτλ.: μετ' ἀπαρ. ἀορ., κλέος εὐρέσθαι Πινδ. Π. 3. 196· μετὰ τοῦ ὡς καὶ ἀπαρ. μέλλ., Σοφ. Ο. Κ. 383· μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπαρ. ἀορ., Εὐρ. Ὀρ. 52· περὶ τινος Διον. Ἀλ. 5. 27· ἐν ἐλπίδι εἰμι Θουκ. 7. 46, κτλ.· ἐν ἐλπίσι κατατὰς γίγνεσθαι Πλουτ. Βρυτ. 40· ἐλπίς [ἐστὶ] μοι, μετ' αἰτίας, καὶ ἀπαρ. μέλλ. ἡ ἀορ., ἀκρίβως ὡς τὸ ἐλπίζω, ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἔχειν πάλιν Αἰσχύλ.



Ἄγ. 679· τοσοῦτον γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἀνδρα προσομιᾶν Σοφ. Ο. Τ. 836· πλεῖων ἐλπίς φιλίας· γ' ἐλπίσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 232D· ἐλπίς· κτήσασθαι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 67B· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Δισχύλ. Ἄγ. 1434, Πλάτ. Σοφ. 250E· ἐπομένον τοῦ ὧς·, Εὐρ. Τρω. 487·— εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν τινος Θουκ. 2. 56· ἐπ' ἐλπίδας ἀφανεῖς καθίστασθαι ὁ αὐτ. 5. 103· ἐλπίδα λαμβάνων Σεν. Κύρ. 4. 6, 7· εἰς ἐλπίδας ὑπάγειν τινά Εὐρ. Ἐλ. 826· ἐλπίδα ἐμποιεῖν, παρέχειν, ὑποτιθεῖναι, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς φράσεις ἐλπίδα καταλύειν, ἀποκόπτειν, κτλ., συχνάκις παρ' Ἀττ.· ἐκτὸς ἐλπίδος Σοφ. Ἀντ. 330· παρ' ἐλπίδα, παρ' ἐλπίδας, συχν. παρ' Ἀττ.· ἴδε ὁχέω II. 3·—παροιμ., πεινῶμεν ἐπὶ τὰς ἐλπίδας Ἀντιφάν. ἐν «Κναρεῖ»· κἀπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι Βυθουλ. ἐν «Ἀντιόπη» 2· αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτῶν Μενάνδ. Μονόστ. 42. 2· τὸ στήριγμα, Ὁρέστης ἐλπίς δόμων Δισχύλ. Χο. 776· ὑμεῖς ἡ μόνῃ ἐλπίς Θουκ. 3. 57· Εὐθύρας, ἡ γονεὺν ἐλπίς Ἐπιγράμμ. Ἐλλην. 116· οὕτω καὶ τὸ Λατ. spes, Casaub. Pers. 2. 35. 11· προσδοκία τοῦ μέλλοντος, κοινὰ γὰρ ἔργοντ' ἐλπίδες πολυπῶνων ἀνδρῶν Πινδ. Ν. 1. 32 (48), Δισχύλ. Ἄγ. 1434, Πλάτ. Νόμ. 644C.

ἐλπισμα, τὸ, τὸ ἐλπίζόμενον πρᾶγμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1089D.

ἐλπιστικός, ἡ, ὄν, ὁ γεννῶν ἐλπίδας, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 2, 11· οἱ ἐλπιστικοί, φιλόσοφοι τινες οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ κυριώτατον ἔρεισμα τοῦ βίου, Πλούτ. 2. 668· ἴδε Neumann. de Elpist.

ἐλπιστός, ἡ, ὄν, ὁ ἐλπίζόμενος, ὃν δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ, Πλάτ. Νόμ. 853E, κτλ.

ἐλπῶ (ἴδε ἐν τέλει), μεταβατ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ., κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, πάντας μὲν ῥ' ἐλπεί, «εἰς ἐλπίδα ἄγει, ἐλπίζει ποιεῖ» (Σχόλ.), Ὁδ. Β. 91, Ν. 380.

II. ἀλλαχού ἐν τῷ μέσ. ἔλπομαι, Ἐπ. ἐέλπομαι· γ' ἐνικ. παρატ. ἔλπετο καὶ ἐέλπ- μετ' αὐξήσεως, μόνον ἀπᾶς παρ' Ὀμ., ἐν Ὁδ. I. 419· ὡσαύτως πρῆμ. ἐέλπα Ἰλ. Χ. 216, Ὁδ. Ε. 379, Ὁδ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 271· γ' ἐνικ. ὑπερσ. ἐέλπει Ἰλ. Τ. 328, Ὁδ. Υ. 328, κτλ. Ἐλπίω ἡ προσδοκῶ, τρέφω ἐλπίδας, συχν. παρ' Ὀμ. καὶ Πινδ.· ἀπᾶς παρ' Σοφ. (ἐνὶ ἁνοῦ) καὶ Ἡρόδ. (ἐν καὶ οὗτος ἐπίσης μεταχειρίζεται συχνάκις καὶ τὸν Ἀττ. τύπον ἐλπίζω)· Συντάσσεται ὡς τὸ ἐλπίζω· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ. Ἰλ. Ν. 8, κτλ. ὁρ. Η. 199· πρῆμ. Ο. 110· ἐνίοτε ὡσαύτως μετ' αἰτ. πρᾶγμ. Ν. 609, Ο. 539· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμψ. δέον νὰ νοηθῇ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον δ' οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ (ἐνν. ἐκτελέσειν) Ὁδ. Γ. 275· ὁ Ὀμ. φιλεῖ τὰς πλεοναστικὰς φράσεις, ἐλπετο θυμῷ Ἰλ. Ρ. 404, κτλ.· ἔλπετο γάρκατα θυμὸν Κ. 355· ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν Ν. 8· ὡσαύτως, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς Ρ. 495· ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐκάστω Ο. 701· ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ Ὁδ. I. 419.

2) ἀνησυχῶς περιμένα, φοβούμενα, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, Ὀμ.· ἐλπόμενος τί οἱ κακὸν εἶναι Ἡρόδ. 9. 113. 3) καθόλου, νομίζω, ὑποβέτω, οὐ ποθὶ ἐλπομαι οὕτω δεῦσθαι πολέμοιο· Ἀχαιοὺς Ἰλ. Ν. 309· ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχα Ὁδ. Σ. 297· οὐ γὰρ δ' ὃ ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρξέμεν, κτλ., Ἰλ. Ν. 8, πρὸλ. Η. 199, Ο. 110, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. I. 65. (Ἐκ τῆς √FEMΠ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τύπων ἐλπομαι, ἔολπα· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὰ ἐλπίς, ἐλπίζω, ἐλπῶρῃ, καὶ ἐπ-αλπῶς, ἀλπ-νιστος, πρὸλ. Λατ. volup, volume (Plaut.), volup-tas).

ἐλπῶρῃ, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ ἐλπίς, μετ' ἀπαρ. μέλλ. καὶ ἀορ., ἐλπίς, ἐλπῶρῃ... κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι Ὁδ. Ψ. 287· ἐλπ. φίλους ἰδέειν Ζ. 314, Η. 76· κατὰ πληθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1255.

ἔλσαι, ἀπαρ., ἔλσας, μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ εἶλω (δ' ἴδε). ἔλση, ἔλσοιμι, ἔλσῶν, Λακων. ἀντὶ ἐλο-, Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081.

ἔλῡμα, τὸ, (ἐλῡω) κοινὸς «ἀλετροπόδι», εἰς δ' ἐμβάλλεται ἡ ὕνις, Λατ. dentale, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 428, 434, πρὸλ. Βουτμ. Λεξίλ. ἐν λ. εἰλῡω 3 καὶ ἴδε γῡγῃς.

ἐλῡμός, δ, (ἐλῡω) ὃ ἡ τῆς κισθᾶς καὶ τοῦ τόξου θήκη· Ἰσούχ. II. εἶδος Φρυγίου αὐλοῦ πεπονημένου ἐκ πύξου μετ' ἐπιστομίου ἐκ κέρατος, ἔλμιοι αὐλοὶ Σοφ. Ἀποσπ. 398, Καλλίας ἐν «Πεδή-ταις» 7· ἐχρῶντο δὲ τῷ αὐτῷ τούτῳ καὶ οἱ Κύπριοι, Κρατίνος ὁ νεώτερος ἐν «Θηραμένει» 1. III. εἶδος δημοτρακοῦ καρποῦ, ἀλλαχοῦ μελίην, Ἰππ. 638. 2, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 351, Πολύδ. 2. 15, 2. [ἴδε Δράκοντα σ. 68, 15].

ἐλῡτρο-εὐδής, ὁμοῖος ἐλῡτρο, Ἀντυλλ. παρ' Ὁρειδασ. III. 634, 1, Παῦλ. Αἰγ. 258.—ἀλλ. ἐρυθρο- ἢ καὶ ἐρυτρο-, ἴδε Greenhill Θεοφίλ. σ. 337.

ἐλῡτρον, τὸ, (ἐλῡω) = κάλυμμα, περικάλυμμα, ὡς, 1) ἡ θήκη δόρατος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120· τὸ περικάλυμμα ἀσπίδος, Διόδ. 20. 11. 2) τὸ ἐπικάλυμμα τῶν περῶν κανθάρου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 4. 12., 4. 7, 8· τὸ δόρακον καρκίνου, Δίλ. π. Ζ. 9.

43· ἐπὶ βλεφάρων Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 12, πρὸλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 8, 6. 3) τὸ περικάλυμμα σπόρων, Διοσκ. 2. 111.

4) τὸ σῶμα ὃν τὸ περικάλυμμα τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Πολ. 588E, ποιη- τῆς παρὰ Λουκ. ἐν Δημῶν. 44.

5) μέρος συναγωγῆς ὕδατος, δεξαμενὴ, Ἡρόδ. 1. 185., 4. 173, Πaus. 2. 27., 7, κ. ἄλλ. ἐλῡτρον, καλύπτω, περιστεγάζω, Ἰππ. π. Ἀερθ. 810, ἐν τῷ παθ. ἐλῡω, Ἀττ. ἐλῡω, κυλίω. (πρὸλ. εἰλῡω)·— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀορ. α' παθ., ῥυμὸς ἐπὶ γατῶν ἐλύσθη, ἐξεκυλίσθη εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Ψ. 393· προπάραιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλῡσθεις, «εἰλυ- θείς» (Σχόλ.), Ω. 510· λαοὶν ὑπὲρ γαστέρ' ἐλῡσθεις, συνατρα- φείς, «ζαρῶσας», Ὁδ. I. 433· ἔρως ὑπὸ καρδίῃν ἐλῡσθεις Ἀρχιλ. 94.

II. παρὰ μεταγ. Ἐπ. = εἰλῡω, τυλίσσω, περιτυ- λίσσω, καλύπτω, ἐν κτερέεσιν ἐλῡσθεις Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 254· ἐν ψαμάθοισι αὐτοῖσι 1034· διὰ φλόγος εἴθαρ ἔλ. ὁ αὐτ. Γ. 1313. Πρὸλ. εἰλῡω ἐν τέλει.

ἐλῡδης, es, βαλῡδης, ὕδατα Ἰππ. π. Ἀέρ. 280· χωρεῖα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 5· τὰ ἐλ. ὁ αὐτ. Πρὸλ. 1. 18, κ. ἄλλ.

II. ὁ συχνάζων εἰς τὰ ἔλη, περὶ τοῦ ἐλέφαντος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 16. 3.

ἔλῡρ, τὸ, Ἐπ. λέξις (ἀπαντῶσα δις παρὰ Τραχ.) ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτιατ. ἐν. καὶ πληθ. (ἐλεῖν)· ἄγρῃ, λεία, λάφυρον, σπάρχημα, ἔλῡσμα, τὸ ἐνικὸν ἐπὶ ἀτάφων πτωμάτων, ἀνδράσι διαφνεέσιν ἔλῡρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. Ε. 488, πρὸλ. Ρ. 151· μὴ θήρεσσιν ἔλῡρ καὶ κύρμα γένωμαι Ὁδ. Ε. 473, πρὸλ. Γ. 271· ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων, μὴ... ἔλῡρ ἄλλοισι γένηται Ν. 208· οὕτω, κυσὶν πρόδλητος οἰωνός θ' ἔλῡρ Σοφ. Αἰ. 830· ἐν τῷ πληθ., κυσὶ δ' ἔλῡρα... πλείων Δισχύλ. Ἰκ. 80.

II. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, Πατρόκλοιο δ' ἔλῡρα... ἀπο- τίση, «τιμωρίαν δὲ παράσχη ἁΐαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναίρεσος» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 93.

ἐλῡριον, τό, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 264· ἐν τῷ πληθ., ἐλῡρία τεύχε κύνεσσι Ἰλ. Α. 4.

ἐλῡριος, εἶδος πτηνοῦ ἰχθυοράγου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332E. ἐμ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν ἡ μᾶλλον τῆς εἰς, ἢ ἴδε.

ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. ἐμεωυτοῦ (ἢ ἐμωυτοῦ), -ῆς·— Αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία τοῦ α' προσώπου, ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., δὲ, καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικῡ, ἀρσ. καὶ θηλ. παρ' Ὀμηρῷ διηρημένως, ἐμ' αὐτόν Ἰλ. Α. 271· ὡς μία λέξις πρῶτον παρ' Ὁδ. κ. τοῖς Ἀττ.· ἐν τῷ πληθ. αἰετοτε διηρημένως, ἡμῶν αὐτῶν κτλ.· ἐν ἐμαυτῷ συννοεῖσθαι, κατ' ἐμαυτόν, Εὐρ. Ὀρ. 634· πρὸς ἐμαυτόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 52, κτλ.· ἐπιτεταμένον, ἰσχυρόν τ' αὐτὸς ἐμαυ- τοῦ ὁ αὐτ. Σρ. 357, πρὸλ. Λυσ. 1125· ἀλλὰ, ἐν ἐμαυτοῦ εἶναι (ἐνν. οἶκῳ), μεταφ., εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Πλάτ. Χαρμ. 155D· περὶ ὀνομαστ. ἐμαυτός πρὸλ. Meineke εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Με- τοίκοις» 2 (Ἀπολλών. π. Ἀντωνύμ. σ. 348C καὶ 404B).—ἴδε σε- αυτοῦ, ἐαυτοῦ.

ἐμβα, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἐμδῃθι, προστακτ. τοῦ ἀορ. δ' τοῦ ἐμ- βαίνω.

ἐμβάδᾶζω, βάζω, ἐμβοάω, πιθ. γραφ. ἀντὶ ἐμδιδ-, Ἰππῶναξ 44. ἐμβάδᾶς (βᾶ), ὁ, σκυτεὺς, «μπαλωματῆς», ὄνομα δοθέν ἐς τὸν Ἄνυτον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιωτικῷ» 5.

ἐμβάδιζω, βαδίζω ἐπάνω εἰς τι, τινί, Αἰλ. π. Ζ. 10. 24· εἰσέρ- χομαι, Δίων Κ. 79. 14.

ἐμβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐμβᾶς, Ἀριστοφ. Σρ. 600, Πλ. 847, 941.

ἐμβαδο-μετρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐμβαδομετρίαν, Ἡρων Νεώτ. 45. 18.

ἐμβαδόν, ἐπίρρ. διὰ ἐκρᾶς, πεζῇ, «περπατῶντας», ἡ ἐλπεσθ' ἦν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ, ἐμβαδὸν ἴεσθαι ἦν πα- τριδα γατῶν ἕκαστος, Ἰλ. Ο. 505· πεζῇ διὰ μέσου ὕδατος, Πaus. 10. 20, 8.

ἐμβάδόν, τό, ὠρισμένη ἐπιφάνεια ἢ ἐκτασίς, Πολύδ. 6. 27. 2. Πρὸλ. Λοβ. Παραλείπ. σ. 149.

ἐμβαδοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, ὑποδηματοποιός, Γλωσσ.

ἐμβαθρα, ὢν, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Πολύδ. Ζ', 93· πρὸλ. ἐμβᾶς.

ἐμβάθῡνω, κάμνω τι βαθύ, βαθύνω, ἐμβαθύνω βόθρον Ἀλ- κίφρ. 3. 13· κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ εἰς βάθος, ἐμβαθύνουσι τὴν κα- κίαν ἑαυτοῖς Πλούτ. 2. 1128E. II. ἀμετ., εἰσέρχομαι βαθύς εἰς τι, τινί, ἐπὶ ἀλληγορικῆς ἐρμηνείας, Φίλων 1. 18, Ἐκκλ.· βυθί- ζομαι, ἐμβαθίζομαι εἰς τι, Ἐδδ. (Ἰερμ. Α', 7, ΜΘ', 30)· τινί Ἐκκλ.

ἐμβαίνω, μέλλ. -θήσομαι· πρῆμ. -θῆθηκα, Ὀμηρῳ. μετοχ. ἐμβεβᾶς· ἀορ. δ' ἐνέβην, Ἐπ. γ' ἐνικ. ἐμβη, δυνκ. ἐμδῃθῃ. Ἐπεμβαίνω, μὴ τις.. θεῶν.. ἐμδῃῃ, ἐπέμβῃ, «ἐμποδίσθῃ», (Σχόλ.), Ἰλ. II. 94· ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, μετὰ δοτ., δις τῷ αὐτῷ ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι Ἠράκλειτ. παρ' Ἀριστοτέλ. (μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18)· ἐμβέβακέν ἴχνησιν πατρὸς Πινδ. Π. 10. 20.

2) προβαίνω, βαίνω ταχέως, τρέχω ταχέως, ἐμδῃτον, λέγει ὁ Ἀντίλοχος εἰς τοὺς ἵππους του, Ἰλ. Ψ. 403· ἐμβά, ἐμπρός, προ-



χωρεῖ, Εὐρ. 'Ηλ. 113, 127· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τήνδ' ἐμδαίνουσα κέλευθον ὁ αὐτ. 'Ικ. 989· ἐμδαίνεσκες ἀταρπιδόν 'Ελλ. 'Επιγρ. 141. 3) εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι, ἐμβαίνω, ἐρέτα δ' ἐν ἐκάστῃ πενήτηκοντα ἐμβέβασαν 'Ιλ. Β. 720· τότε δ' ἐμδὴ νηὶ Πύλονος 'Οδ. Δ. 656, πρβλ. 'Ιλ. Δ. 311· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβ. 'Ηρόδ. 2. 29· ἐς τὰς νῆας ὁ αὐτ. 5. 109, πρβλ. 'Θουκ. 1. 18, 'Λυσ. 194. 27· μετ' αἰτ., λέμβον· ἐμβ. Πολύβ. 30. 9, 11· ἀπολ., ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον, Εὐρ. Τρω. 455, 'Αριστοφ. Βάτρ. 188, κτλ.:—καθόλου, εἰσέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς τὸ φορεῖν, Πλουτ. Γάβ. 26· ἐν τῷ πρkm., ἵπποισιν μ' ἐκέλευε· καὶ ἄρμασιν ἐμδεβαῶτα ἀρχεῦσιν Τρώεσσι, «ἐκέλευε με τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀρμάτων ἐπιβιβασθῆναι προηγεῖσθαι τοῖς Τρώσι» ('Θ. Γαζής'), 'Ιλ. Ε. 199· ἐπ' ἀπῆνης ἐμβεδῶς 'Ιλ. Ω. 81. 4) πατὴρ ἐπάνω εἰς τι, τῷ δ' ἐγὼ ἐμδαίνω 'Οδ. Κ. 164· πεδίοις ἐμβεβαῖα 'Ησ. Θ. 12· τοῖσδ' ἀλουργέταις Δισχυλ. 'Αγ. 946· δαίμων ἐνέδῃ Περωσῶν γενεᾷ, κατεπάτησε τὸ γένος τῶν Π., ὁ αὐτ. Πέρσ. 911· μὴ μβαίνει τῷ δυστυχοῦντι Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 356· πρβλ. βοῦς IV. 5) ἐπιλαμβάνομαι, ἐς τόνδ' ἐνέδῃς ἐν ἀληθείᾳ χρησὶν Δισχυλ. 'Αγ. 1567· εἰς κίνδυνον ἔν. Κύρ. 2. 1, 15· εἰς τύπον Πλάτ. Πολ. 443C, κτλ.· μετ' αἰτ., ἐμβ. κέλευθον Εὐρ. 'Ικ. 989· μεταφ., ἐπιχειρῶ τί τινι Πινδ. Ν. 11, 57, Πλάτ. Φαῖδ. 252E· ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς βεβήκως Δημ. 309. 24. 6) σπαν. μετὰ γεν., πατὴρ ἐπάνω εἰς τι, γῆς ὅρων Σοφ. Ο. Κ. 400 (πρβλ. ἐμβασίω I). 7) παρὰ ποιητ., μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου κινήσεως (πρβλ. βαίνω Α. II. 4)· ὅχοις.. ἐμβεδῶς πόδα Σοφ. 'Αποσπ. 599· ἐς ἀντλον ἐμβήσει (β' ἐνικ.), πόδα Εὐρ. 'Ηρακλ. 168. II· μεταφ. ἐν τῷ ὅρ. α' ἐνέδῃσας, ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐδήσαμεν 'Οδ. Δ. 4· ἐμδήσαι νιν ἵππειον δῖφρον Εὐρ. 'Ηρακλ. 845, Κύκλ. 467· ἐμδήσαι τινα εἰς φροντίδα 'Ηρόδ. 1. 46· πρβλ. ἐμβεδάζω.

**ἐμδακχεύω**, βακχεύω ἐν τινι, 'Πολύδ. 2. 4· πρβλ. προσδακχεύω.

**ἐμβάλλω**, μέλλ. -βάλλω, πρkm. -βέβληκα, ὁρ. β' ἐνέβαλλον:—τὸ παθ. κατὰ τὸ πλεῖστον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ ἐμπέτω.

ΡΙπτω εἰς, ῥίπτω μέσα, ὡς ἐμβ. τινὰ πόντῳ 'Ιλ. Ε. 258· βάλλω, ἄλλ' ἵπποις ἐμβαλλεῖ.. χαλινούς Θεογν. 551, ἔν. 'Ιππ. 6. 7., 9, 9, πρβλ. 'Ιλ. Τ. 394, Εὐρ. I. Τ. 1424· ῥίπτω ἐντός, ἐμβ. ψῆφον εἰς τὸν καθίσκον Δημ. 1302. 27, πρβλ. ἔν. Κύρ. 2. 2, 21· βάλλω, ἐμβ. μοχλὸν [εἰς τὴν θύραν] ὁ αὐτ. 'Ανάβ. 7. 1, 12· ἐμβ. σίτον [εἰς τὴν φάτιν] ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 38, κτλ.· ἀκολουθῶς ἄπλως· βάλλω, θέτω εἰς, [κεστόν] ἐμβαλε χερσίν, ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν, 'Ιλ. Ε. 218· ἐνέβαλον τῶν χρημάτων [εἰς τὸ κανοῦν] 'Αριστ. Πολιτ. 5. 4, 5. 2) οὕτως, ἐπὶ προσώπων, βάλλω ἐντός, παραβῶ, δωδεκάτη δὲ μιν αὐτὶς χερσίν 'Αχιλλεύς Θεός ἐμβαλεν, τὸν ἔκαμε νὰ πῶσι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ 'Αχιλλεύς, 'Ιλ. Φ. 47· ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ Σ. 85· ἐμβ. τινὰ εἰς τὸ βάραθρον 'Αριστοφ. Βάτρ. 574, Νερ. 1450· εἰς τὸ δεσποτήριον Δημ. 1251. 10· ὡσαύτως, ἐμβ. τινὰ εἰς συμφορὰς 'Αντιφῶν 125. 7· εἰς γραφὰς 'Αριστοφ. 'Αγ. 686, κτλ., πρβλ. 'Ηρόδ. 4. 72· εἰς ἀπορίαν Πλάτ. Φίληβ. 20A· εἰς ἐχθραν Δημ. 248. 17· ἐμβ. τὴν χεῖρά τινι, τίθειν τὴν χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα ἑτέρου, 'Αριστοφ. Σφ. 554· ἐμβαλλε χεῖρα δεξιάν, εἰς σημεῖον καλῆς πίστεως, Σοφ. Τρ. 1181· ἐμβαλλε χεῖρὸς πίστιν, δὸς μοι τὴν χεῖρά σου πρὸς πίστωσιν (οἱ δὲ μείνῃς), εἰς δὲ ὁ Νεοπτόλεμος ἀποκρίνεται ἐμβάλλω μενεῖν, οὐ τὴν δῖω (πρὸς πίστωσιν) οἱ δὲ μείνῃς, ὁ αὐτ. Φιλ. 813, πρβλ. 'Αριστοφ. Βάτρ. 754, 789.

3) συναγίγει ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐμβ. τινὶ τι θυμῷ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τίνος, Λατ. injicere, 'Ομ. ὡσαύτως, ἐν φρεσίν ἐμβ. 'Οδ. Τ. 10 (ἴδε κατωτ. III. 2)· οὕτως, ἐμβ. ἡμερον, μένος τινὶ 'Ομ. ἐμβ. νεῖκος τισὶ 'Ιλ. Δ. 444· ἐμβάλλειν λόγους, Λατ. injicere sermonem, Πλάτ. Πολ. 344D· βουλὴν ἐμβ. περὶ τίνος ἔν. Κύρ. 2. 2, 18, (καὶ ἀπολ., ἐμβ. τινὶ περὶ τίνος, συμβουλεύειν, αὐτοῖς 5. 5, 43), ἐμβ. τι εἰς γέλωτα, ῥίπτειν τι εἰς τὸ μέσον πρὸς διέγερσιν γέλωτος, Δημ. 151. 19. 4) ῥίπτω ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, νηὶ κεραιρὸν 'Οδ. Μ. 415· δαλὸν νῆεσσι 'Ιλ. Ν. 320· πέτρων ὑτέρων Πινδ. Ν. 10 127· ['Αχαιοὺς] πέτραις Εὐρ. 'Ελ. 1129· πῆλυν στέρνους ὁ αὐτ. 'Ορ. 1466· λίθον τινὶ εἰς κεφαλὴν 'Αντιφῶν 132. 27· πληγὰς τινι ἔν. 'Ανάβ. 1. 5. 11· οὕτως, ἐμβαλετὶς ἰσχυρότατα ἐνν. πληγὰς) ὁ αὐτ. 'Ιππ. 8, 4· ἐμβ. ἔλκεα Πινδ. 'Αποσπ. 77· ἐμβ. πῦρ 'Θουκ. 7. 53· ἐμβ. ῥήγεα, βάλλειν ἐπάνω ὀφεισμάτα, 'Οδ. Δ. 298—μεταφ., ἐμβ. φόβον τινὶ, προξένειν φόβον εἰς τινα, Λατ. incuter: timorem, 'Ηρόδ. 7. 10, 5· ἄταν Δισχυλ. Θήβ. 315· φροντίδας 'Αντιφῶν 116. 28.

5) ἐμβ. ὥμον, βάλλειν τὸν ὥμον εἰς ἐργασίαν, ἐπὶ τῆς τοξευτικῆς, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 750.

6) βάλλω τι εἰς τὴν θέσιν του, τοποθετῶ τελευρασμένον ἢ ἐξηραρωμένον ὄσσον, αὐτοῖς 761, 766, π. 'Αρβρ. 780 κέξ., 830· ἐκχεντρίκω δένδρον τι, ἐμβολιάζω, Δημ. 1251, 22, ἐν τῇ παθ.

7) ἐμβάλλειν τινὰ τινι, 'Ιλ. Μ. 383. 8) παρεμβάλλω λέ-

ξιν ἢ γράμμα, Πλάτ. Πρωτ. 343D, Κρατύλ. 414C, κ. ἄλλ.· ἐς κωμῆδιαν στίχον Πλουτ. 2. 334E.

9) ἐμβ. οἰκίαν τινί, καταρρίπτειν, ῥίπτειν αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ, 'Αριστοφ. 'Αγ. 511. 10) τάρφον ἐμβ., τάρφον ποιεῖν, Πλουτ. Πύρρ. 27, Μάρ. 15. 11) ἀμετ. (ἐξυπακ. τοῦ στρατὸν), εἰσβολὴν ποιεῖν, εἰσβάλλειν, 'Ηρόδ. 4. 125., 5. 15· ἐς τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 9. 13, πρβλ. ἔν. 'Αγστ. 1. 29—ἐν Δισχυλ. Θήβ. 538, 1019, προστίθεται ἡ λέξις στρατεύμα.

II. καθόλου, εἰσορμῶ, ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγορὰν Αἰσχίν. 23. 32., Λυκούργ. 148. 24, κτλ.· ἐμβάλλωμεν εἰς ἄλλον λόγον Εὐρ. 'Ηλ. 962, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 165E. 2) κρούω, πλήττω, προσβάλλω πλοῖον διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε ἐμβολον I. 3), κάμνω ἐφοδὸν κατ' αὐτοῦ (πρβλ. ἐμβολῇ II. 2, ἐμβολοῖς 3), νηὶ 'Ηρόδ. 8. 84, 87, 92, πρβλ. 7. 10. 2· ἐμβ. ταῖς λοιπαῖς (ἐνν. ναυσὶ) 'Θουκ. 4. 14· ἐνετετύχανε.. διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλους ἐμβεδλῆκεναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεδλῆσθαι ὁ αὐτ. 7. 70· ἐπὶ ὕδατος, ἐμβ. τοῖς σῦρσι, ὁρμᾶν ἐναντίον αὐτῶν, 'Ηρόδ. 2. 28.

3) κώπη ἐμβάλλειν (ἐξυπακούου. χεῖρας), incumbere remis, 'Οδ. Κ. 129, Πινδ. Π. 4. 357· καὶ ἐμβάλλειν μόνον, ἐπιτεῖσθαι, κωπηλατεῖν ἰσχυρῶς, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 602, Βάτρ. 206, ἔν. 'Ελλαν. 5. 1, 13. 4) ἐπὶ ποταμοῦ, κεννοῦμαι, χύνομαι, εἰς... , Πλάτ. Φαῖδ. 113D. III. Μέσ., ῥίπτω τι ἐντός τίνος, ἐμβάλλομαι γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχθρὸν Δημ. 1203. 26, πρβλ. 829. 18.

2) μεταφ., μὴ δὴ μοι φύζειν ἐμβάλλω θυμῷ, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι θὰ φύγῃς, 'Ιλ. Κ. 447· μῆτιν ἔ. θ. 'Ψω. 313· εἰς τὸν νοῦν ἐμβάλλεσθαι τι Δημ. 247. 20· πρβλ. ἔν. 'Αν. 1. 3.

3) μετὰ γεν., ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῶν, «ἐρχοῖτε ἔς τὰ λαγίσια φαγῆτά», 'Αριστοφ. Εἰρ. 1312.

IV. Παθ., ῥίπτομαι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐναντίον τινός, ἐπὶ πλοῖον, κάμνω ἐφοδὸν (ἴδε ἄνωτ. II. 2), 'Θουκ. 7. 34, 70· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνοφ. Κύρ. 4. 2, 21.—Πρβλ. εἰσβάλλω.

**ἐμδαμαίνω**, τὸ, ζῶμεν, ζωμός, «σάλτσα», παντοδαπὰ ἐμδαμματα καὶ βρώματα ἔν. Κύρ. 1. 3, 4, Θεοπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ»· 2· οἶνον ἐμδαμμα, «κρασάτη σάλτσα», Εὐστ. Πονημάτ. 311, 90.

**ἐμδαματίον**, τὸ, ὑποκορ. τοῦ προηγ., 'Ανθίππ. ἢ 'Ανάζιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 35.

**ἐμδαπτίζω**, = τῷ ἐπομ., Νικ. παρ' 'Αθην. 133E, Πλουτ. Σύλλ. 21.

**ἐμδαπτω**, μέλλ. -ψω, βουτῶ τι μέσα εἰς τι, βουτῶ εἰς ἐμδαμμα, τί τινι 'Ιππῶναξ 27· εἰς ἄλμην Κρατίνος ἐν «Ὀδυσσεύσιν» 5· ἐς τὸν κηρὸν ὁ αὐτ. Νερ. 150:—ὡς μέσ., εἰς ὅδος ἐμδαπτόμενος ἢ λεπτοῦς ἄλας ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 205, Λουκ. 'Ον. 6.

**ἐμδαρεῖ**, φρονῶ, οὐκ ἐμδαρεῖ· οὐ φρονεῖ· 'Ησυχ.

**ἐμδαρος**, ὁ, νουνεχής, «ἐμδαρός εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος» Σουῖδ., ἀλλὰ καθ' 'Ησυχ.: «ἐμδαρος· ἡλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος φάσκει» ('Αποσπ. II. σ. 219).—«τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαίωντων καὶ μεμηνόντων» Σουῖδ., ἐν λέξει ἐμδαρος, ἐν τέλει.

**ἐμδαρύθω**, εἶμαι βαρὺς, κράατι δ' ἐμδαρύθει Νικ. Θηρ. 324.

II. ἐπὶ ὁσμῇ, εἶμαι βαρεῖα, ἀχθίνει, ἀήλης, ὁδμη.. ἐμδαρύθουσα αὐτοῖς 512, πρβλ. 'Αλεξίφ. 554.

**ἐμδαρύνω**, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ βαρύνω, ἐν τῷ παθητ., 'Ιω. Χρυσ. τ. 5. σ. 127, 14.

**ἐμδαρος**, ὁ, βαρὺς, Τζέτζ. παρὰ Potter εἰς Λυκούργ. σ. 110 (1361, ἐκδ. Mueller).

**ἐμβάς**, ἄδος, ἢ, (ἐμβαίνω), εἶδος ὑποδημάτων ἐκ πῆλου («κετσέ»), Λατ. solca, soccus, ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς, 'Ηρόδ. 1. 195· ἐν 'Αθήναις παρὰ τοῖς γέρονσι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 870, Νερ. 858, Σφ. 103, 275, 447, κ. ἄλλ.· παρὰ τοῖς πτωχοῖς, 'Ισαῖος 51, 33· ἐμβάς Σικυωνία, ἐμβάς γυναικεία ἐκ λευκοῦ πῆλου, Λουκ. Ρητ. Διδ. 15, πρβλ. Κικ. de Or. 1. 54. 2) = κῶθορος, 'Ανθ. Π. 7. 51, Λουκ. 'Ονειρ. ἢ 'Αλεξτρ. 26· χρυσαὶ ἐμβ. ὁ αὐτ. Φεουδολ. 19, κτλ.· πρβλ. ἐμβάτης.

**ἐμβασίω-κόττας**, οὐ, δ, ὄνομα ποτηρίου, 'Αθην. 469A, πρβλ. Εὐστ. ἐν 'Ιλ. 1299, 64, ὅστις γράφει τὴν λέξιν ἐμδαθυχῦτας.

**ἐμβασιλεύω**, βασιλεύω ἐν τόπῳ τινί, μετὰ δοτ., τῆσιν (ταῖς πόλεσιν) ἐμβασίλευε 'Οδ. Ο. 413· οὐρανῷ 'Ησ. Θ. 71, κτλ.· δθ'.. 'Αδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν 'Ιλ. Β. 572· μετὰ γεν., πάντων Θεοκρ. 17. 85.

**ἐμβάσιος** [ᾱ], ον, ἐπίθετ. τοῦ 'Απόλλωνος, ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἐπιβιβάζομενοι εἰς πλοῖον ὅπως προστατεύῃ αὐτοὺς κατὰ τὸν πλοῦν, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 359, 404.

**ἐμβασίς**, εως, ἢ, ἐπιβίβασις εἰς πλοῖον, Πολύβ. 4. 10, 3· μέρος πρὸς ἐπιβίβασιν, ὁ αὐτ. 3. 46, 1. II. ἐμβάς, πρόδουλος ἐμβασίς ποδὸς Δισχυλ. 'Αγ. 945· πρβλ. ἐμβάς.

2) πούς, ὁπλή, Εὐρ. Βάκχ. 740. III. λουτήρ, πύελος, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 227, 'Ανθολ. Π. 12. 207, 'Αθην. 24C· τὸ λούεσθαι ἐν πυέλῳ, Διοσκ. περὶ Διητ. 14.

**ἐμβάσι-χυτρος**, ὁ ἐμβαίνων εἰς χύτρας, ὄνομα μυδὸς ἐν Βατραχομ. 137.

**ἐμδαστάζω**, μέλλ. -άσω, φέρω ἐντός, φέρω Λουκ. 'Οκῦπ. 14.

**ἐμδατεύω**, περιπατῶ, εἰσέρχομαι εἰς μέρος τι, συναγῶν, τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ., ἐπὶ τῶν προστατηρίων ἢ πολιούχων θεῶν, νῆσος.. ἦν ὁ φιλόχορος Πάν ἐμδατεύει Δισχυλ. Πέρσ. 449



(ἴδε Blomf. 455), πρὸλ. Εὐρ. Πλ. 595. Πάν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβυτεύων Κρατῖνος ἐν Ἀδῇ. 22. Ἰνα... Διόνυσος ἐμβυτεύει Σαρ. Ο. Κ. 679. ἀλλὰ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπλῆς σημασίας. θέτω τὸν πόδα εἰς τι, μὴτ' ἐμβυτεύειν πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 825. πρὸλ. ἐμβαίνειν I. 6.

II. ἐμβύατ. κλήρους χθονός, εἰσέρχεται εἰς, λαμβάνειν κατοχὴν, Εὐρ. Ἡρακλ. 876. ἀλλὰ συνηθέστερον, ἐμβατεύειν εἰς τὴν ναῦν, λαμβάνειν κατοχὴν τοῦ πλοίου, Ἀργ. 894. 8. καὶ ἐνεδάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν οὗ αὐτ. 1086. 19. εἰς τὸ χωρίον Ἰσαῖος 74. 42, ἴδε Βοίτχ. Συλλ. Ἐπιγρ. 88.

III. ἐπὶ ἄρρενος ζώου, ἐπιβαίνω, βατεύω, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ (τῷ Κερδέρῳ) κύνας θηλείας ἐμβατεύειν Παλαίφ. 40. 3.

ἐμβύατίω, = τῷ προηγ., Νικ. Θερ. 147. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 642.

II. = τῷ προηγ. III, Ἀνθ. Π. 7. 657.

ἐμβυάτηρ· «παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος» Ἡσύχ. Ἄλλ' ἡ ἑρμηνεία φαίνεται παρεφθαρμένη, ἵσως διερρωθέν, τύπος ἢ ὀπῆ.

ἐμβύατήριος, ον, = εἰσιτήριος, ἐντεῦθεν, 1) ἐμβ- (ἐνν. μέλος), τό, τὸ μέλος πρὸς δ' οἱ στρατιῶται κατὰ πολεμίων ἐχθρῶν, Πολύδ. 4. 20, 12, πρὸλ. Θουκ. 5. 70. οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ ἀναπαυστικά ἄσματα τοῦ Τυρταίου, Francke εἰς Καλλίν. σ. 131. ἐμβ. παιδὶν Πλουτ. Λυκ. 22, πρὸλ. Ἀθην. 630F. κινήσεις ἐμβ., εἶδος πολεμικῆς ὀρχήσεως, Ἀθην. 21F.

2) ἐμβ- (ἐνν. ἱερά), τά, (νοστίαι ἢ προσφοραί γινόμεναι πρὸ τῆς ἐπιθιβάσεως εἰς πλοῖον, πρὶν ἢ ἀρῶν ἢ ἀγκυρά, Φιλόστρ. 227. ὡσαύτως, ἐμβ. θυοῖα Ἡλίοδ. 4. 16.

ἐμβύατης [ἄ], ον, ὁ, (ἐμβαίνω) δ' εἰσερχόμενος εἰς πλοῖον, ἐπιβάτης, μόνον παρὰ Βυζ.

II. ἐμβάται, εἶδος ὑποδημάτων ὑψηλῶν καλυπτόντων τὰς κνήμας, ἐκ σκύτους, «ἐξ οὗτο περ αἱ κρηπίδες ποιοῦνται» Σεν. Ἰππ. 12. 10. ὡσαύτως τὰ «κωμικά ὑποδήματα, μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεργασμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον» Ἀγν. Σχόλ. εἰς Λουκ. Νευκμ. 16. «ἐμβάται, τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγωδοὶ ἵνα φανῶσι μακρότεροι» Σχόλ. εἰς Λουκ. Δία Τραγῶδ. 41, κτλ., πρὸλ. ἐμβάς 2.

III. ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἡμίσεια διάμετρος τοῦ κατωτάτου τυμπάνου τοῦ κίονος, ἥτις ἐχρησίμευεν ἐν τῇ καταμετρήσει ὡς μονάς, Δατ. modulus, Βιτρούβ. 4. 3. 3.

ἐμβύατός, ον, εἰς δὲ δυνάται τις νὰ ἐμβῇ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος, Πολύδ. 34. 5, 2, Διόδ. 1. 57, κτλ.

ἐμβυάτη, ἡ, λουτήρ, ὡς τὸ ἐμβάσας III, Βυζ.

ἐμβύαφιον, τό, πινάκιον δι' ἐμβάσματα, ζῶμους (σάλτσας), Δατ. acetabulum, «ἐμβάφιον» ὁδύβαφον παρὰ Ἰππώνακτι (Ἀποσπ. 112). Ἡσύχ., πρὸλ. ὁδύβαφιον· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἐμπλεα.. ἑλαίου Ἡρόδ. 2. 62.

ἐμβέβασα, ἐμβεβασώς, ἐμβέβασαν, ἴδε ἐμβαίνειν.

ἐμβελής, ἐς, ἐντός βέλους, ἐντός τοξεύματος, Πολύδ. 8. 7, 2, Διόδ. 20. 44.

ἐμβή, ἐμβήτων, ἐμβήθη, ἴδε ἐμβαίνειν.

ἐμβεβάζω· Ἀττ. μέλλ. -βείω, μεταβατικὸν τοῦ ἐμβαίνειν, «βάω μέσα», «ἐμβάζω», εἰσάγω, τινὰ ὡς εἰς ὄχημα Πλάτ. Τιμ. 41E. ἐμβ. [τὸν πόδα] οὗ αὐτ. Θεαιτ. 193C. ἐμβ. τινὰ εἰς χώραν, εἰσάγειν, Πλουτ. Ἀντων. 7.

2) βάλλω εἰς πλοῖον, ἐπιθιβάω, ἀνδρας ἐς κελήτιον Θουκ. 1. 53. ἐς πλοῖον Σεν. Ἀν. 5. 3. 1. ὡσαύτως, ἐμβ. ναυσὶν Χαρίτων 8. 3. ἀπολ., ἐπιθιβάω εἰς πλοῖον, Σεν. Ἀν. 5. 7, 8, κτλ.—Μέσ., ἐμβεβάζεσθαι τινὰ εἰς τὰς ναῖς οὗ αὐτ. Ἑλλ. 5. 1, 19.

3) ἀγω, ὁδηγῶ πρὸς τι, εἰς τὸ λῶστον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 856. εἰς τὴν δικαιοσύνην Σεν. Οἰκ. 14. 4. εἰς λόγους Δημ. 372. 13. εἰς ἀπέχθειαν Πολύδ. 16. 38. 1. ἐς μέτρα ἐμβεβάζειν τοὺς χρησμούς, μετατρέπειν, Φιλόστρ. 248. εἰς τὸ μέλος οὗ αὐτ.· τοῖς ἀνδρωπῶσι πάθεισι τὸν θεὸν ἐμβ. Πλουτ. 2. 416F.

4) τοποθετῶ ἐξηρῶμενον ὄσπου, Ἰππ. π. Ἀδρ. 783, πρὸλ. ἐμβυαζῶ.

ἐμβυβάσεις, ἡ, ἐμβασμα, καθοδηγήσεις, εἰσαγωγή, Νικηφ. Χοῦμνος, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 1. σ. 296.

ἐμβυβαστέον, δεῖ ἐμβεβάζειν, Γεωπ. 14. 7, 18. κλ.

ἐμβύσιος, ον, ὁ ἔχων ζῶην, ζωντανός, βιώσιμος, κυρίως ἐπὶ δένδρων, ἄπερ ἀντέχουσιν εἰς τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 5. τὸ ἐμβιον, ἐπίσης ἐπὶ δένδρων, Διδ. II. Ἰστ. 13. 1.

II. ἐμβύσιος τιμωρία, τιμωρία διὰ βίου, Δίων Κ. 78. 12.

ἐμβυσιεύω, ἐπὶ νόσων, διαμένω, Ἀρετ. Χρον. Νούτ. Θεραπειτ. 1. 4.

ἐμβυόω· μέλλ. -ώσομαι, ζῶ, διέρχομαι τὸν βίον, διατελῶ, ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 19. πέντε αυτοκρατόρων ἡγεμονίας ἐμβυόωσαντα, ζήσαντα ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν πέντε κατὰ σειρὰν αυτοκρατόρων, Πλουτ. Γάβ. 29 κτλ.· ἐμβ. πολιτικῶς πράξεισιν, βιώσας ἐν πολιτικῇ πράξει, οὗ αὐτ. 2. 789.—ἐπὶ δένδρων, ζῶ καὶ αὐξάνομαι μετὰ τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3. 6, 4.

ἐμβύσιως, εως, ἡ, τὸ ζῆν καὶ αὐξάνεσθαι, Πλουτ. 2. 640D.

ἐμβυωτήριον, τό, τόπος πρὸς κατοικίαν, Διόδ. 5. 19.

ἐμβυαστάνω, βλαστάνω ἐπὶ ἄλλῳ φυτῷ, περὶ τῆς ἱεῖας π. γ. καὶ τῶν ὁμοίων παρατίτων φυτῶν, ἐπεὶ καὶ ἡ ἱεὶα δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβυαστάνοντα φθεῖρειν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 4.

ἐμβυαστήσις, εως, ἡ, τὸ βλαστάνειν ἐπὶ ἐτέρῳ φυτῷ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4. 5.

ἐμβυεμα, τό, τὸ βλέπειν κατ' εὐθείαν πρὸς τι, Σεν. Κύρ. 4. 4. ἐμβυεματικός, ἡ, ὅν, ὁ διὰ τοῦ βλέμματος, ἐπιθυμία Θ. Σπουδ. σ. 1032, ἔκδ. ΜΙ.

ἐμβύεπω, μέλλ. -ψω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι, τινὶ Πλάτ. Χαρμ. 155C, Δημ. 363. 4, κτλ.· ἐμβόλ. εἰς..., Πλάτ. Ἀλκ. 1. 132E, κτλ.· σπανίως τινὰ Ἀνθ. Π. 11. 3, Καν. Διαθ.· ἀπολ., Σεν. Ἀπομν. 3, 11, 10, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 4, 9.

2) ὡς τὸ ἀπλοῦν βλέπω, ποῖ ἐμβόλεψα...; Σοφ. Πλ. 995. δεινὸν ἐμβόλ. Πλάτ. Ἰων 535, Πλουτ. Πύρρ. 34, κτλ.· πῦρ ἐμβόλ. Φιλόστρ. 803.

ἐμβυεψίς, εως, ἡ, τὸ ἐμβόλεπειν, βλέμμα, Ἰππ. 1211F.

ἐμβύλμα, τό, (ἐμβάλλω) τὸ ἐμβαλλόμενον, τὸ εἰς τὸν σιδηρὸν ἐμβόλ. τοῦ ξύλου, τὸ ξύλον τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν λόγχην, Πλουτ. Μάρ. 25. τὰ ἀργυρὰ τὰ χρυσοῦντι ἐμβόλ. ἔχοντα, τὰ κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν ἐμβλημάτων, κοσμημάτων, Δίων Κ. 57. 15, πρὸλ. Κικ. Verr. 4. 17.

3) ἐν τῇ Δατ. emblemata, ὡσαύτως σημαίνει, ψηφοδέτμημα, μωσαϊκόν, Lucil. παρὰ Κικ. de Or. 3. 43, Varro R. R. 3. 2, 4.

4) πέλμα ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὑπόδημα κατὰ τὸν χειμῶνα, κτλ., Φίλων Βελοπ. 102.

ἐμβύλσις, εως, ἡ, (ἐμβάλλω II) τὸ ἐμβάλλειν, ἐμπωσις, Ἰππ. 423. 31.

ἐμβυλητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμβάλλειν, Πλάτ. Φίλῃβ. 62B.

ἐμβυλητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐμβάλλῃ τις, νὰ ῥίψῃ ἐντός, Ἰππ. Μοχλ. 863.

ἐμβύλοσ, βωῶ, φωνάζω, ἐμβύωντων δὲ αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ Σεν. Κυν. 6. 17, Διον. Ἀλ. 11. 38, κτλ.· ἀπολ., φωνάζω δυνατὰ, Θουκ. 2. 92. 4. 34.

ἐμβύσησις, εως, ἡ, τὸ ἐμβόσιν, δυνατόν φωνάγμα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούτ. Θεραπειτ. 1. 4.—ἐμβύσημα, τό, Εὐστ. Ποιημάτων. 140. 22.

ἐμβυθρεύω, ἐνσκάπτω βόθρον, ποιῶ τι κοῖλον, Φιλόστρ. 67.

ἐμβυθρόομαι, παθ., κοιταίνομαι, σηματοῖζομαι εἰς βόθρον, καὶ βόθρον ἐμβεβόρῳται τὸ εἶδος ἐκείνου ὀλίου Ἰππ. 269. 8.

ἐμβυθρος, ον, ὁ ἔχων βόθρον, λάκκον, λακκωτός, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 9. 3, 1.

ἐμβυολάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομ., Ἐπιγρ. Μοφουεστίας, L. et W. 1499.

ἐμβυολάς, ἄδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἐμβολιασμένη (ἴδε ἐμβολος 7), ἐμβολάδες ἄπιοι Ἀριστ. Ἀποσπ. 251. συκαὶ Πλουτ. 2. 640B.

ἐμβυολός, εως, ὁ, (ἐμβάλλω) πᾶν δὲ, ἐμβάλλεται εἰς τι, πᾶσσαλος, ἐμβολον, Ἦρων Πνευμ. 180, Ἡσύχ. ἐν λέξει κίτουρος· ξύλον δι' οὗ ἀνοίγονται ὅπαι εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν, φυτευτήριον, Ἀνθ. Π. 6. 21.

ἐμβυολή, ἡ, (ἐμβάλλω) τοποθετήσις ἢ προσαρμογὴ θραυσθέντος ἢ ἐξαθροσθέντος ὄσπου, «ἰσχυγμὰ», «βάσιμον εἰς τὸν τόπον», Ἰππ. π. Ἀγμ. 760. τρόπος τοῦ ἐμβάλλειν, οὗ αὐτ. π. Ἀδρ. 780 ἐν τέλει.

2) παρεμβολὴ γράμματος, Πλάτ. Κρατ. 437A.

III. ἀμεταβ., εἰσόρμησις, εἰσβολὴ εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων, Σεν. Ἀν. 4. 1, 4, κτλ.· ἡ ὁδηγαὶν ἐμβολὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9. 10.

2) ἐπίθεσις, ἔρδος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 869. 6) ἱεῖως ἐπίθεσις πλοῖον κατ' ἄλλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 279, 336, κτλ. (κυρίως ἐμβολή) ἐκαλεῖτο ἡ ἐπίθεσις πλοῖου κατ' ἄλλου διὰ τοῦ ἐμβόλου τῆς πρῆρας κατὰ τὸν ἐπιστημονικόν, προσβολὴ δὲ ἡ ἐπίθεσις πλοῖου κατ' ἄλλου καθ' οἰονόμητον τρόπον, Θουκ. 7. 70, πρὸλ. 36, ἴδε σημ. Arnold ἐν τόπῳ· ἐμβολὰς ἔχειν, προσβάλλεσθαι δι' ἐμβολῶν, Σεν. Ἑλλην. 4. 3, 12. ἐμβολὰς.. ἐξίδωσαν, ἐποίησαν, Πολύδ. 1. 51, 6, κτλ.· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, τὸ ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Stanley εἰς ἐμβόλοισ χαλκοστόμοις· πρὸλ. ἐμβάλλω II. 2, ἐμβολος 3.

3) τὸ κτύπημα βολῆς, προὔτειν τεύχη κάψασει· ἐμβολὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 1130, Πολύδ. 8. 9, 3, κτλ.

4) εἰσβολή, δόσσις, πέρασμα, Σεν. Ἑλλην. 5. 4, 48, ἐνθα ἴδε L. Dind. — ἐν Ἠρόδ. 1. 191, ἡ ἐμβολὴ τοῦ ποταμοῦ ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει· ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 8, Διον. Ἀλ. 1. 45 (ἄλλ. ἐκβολαί), πρὸλ. εἰσ-, ἐκ-βολή.

III. ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Θουκ. 2. 76.

ἐμβυολιμάτος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Auson. Eclog. de Rat. Dier. 13.

ἐμβόλιμος, ον, παρεμβληθείς, παρείσκατος, μὴν ἐμβ. Ἠρόδ. 1. 32., 2. 4. ἐμβ. μῆνα ἄγειν Συλλ. Ἐπιγρ. 2693c. τὰ ἐμβ., στίχοι παρείσκατοι, νόθοι, Ἀριστ. Ποιητ. 18. 20. Παρ' Εὐπόλιδι ἐν «δήμοις» 38, τὸ ἐμβ. παῖδες πρέπει νὰ σημαίνῃ, ὑποβολιμαῖοι, νόθοι, ἀλλ' οὐ L. Dind. προτείνει ἐκδόλιμοι, ἐκτροφωμαῖοι.

ἐμβόλιον, τό, ῥιπτόμενον, βαλλόμενον, ἀκόντιον, δόρυ, Διόδ. 1. 35.

II. ἐπεισόδιον ἐν δράματι, Κικ. ad Q. Fr. 3. 1, 7.

III. εἶδος μικροῦ δικτύου, Πολύδ. E. 35, I, 141.

IV. στόμιον ἢ ὕδρρορρον, Ἐπιγρ. ἐν Bulletin 9 (1885), σ. 222.

ἐμβόλισμα, τό, τὸ παρεμβληθέν, ἐμβάλωμα, Ἀκύντας Ἰεζεκ. 15, 16.



ἐμβολο-ειδής, ἔς, ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, τάξις Ἀρρ. Τακτ. 44. ἐμβολός, ὁ, ἡ ἐμβόλον, τὸ, (ἐμβάλλω) ὡς τὸ ἐμβολεύειν, πᾶν πρῶτον λήγον εἰς δεξιὴν ἐνδοχὴς νὰ ἐμβάλληται, νὰ ὀδηγῆται ἐντὸς ἄλλου πράγματος, ὡς π. χ. ὁ πᾶσσαλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 27, παραδόσιον, Πολυδ. Α'. 145. Κωμ. ἀντὶ τοῦ πῶτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 301 (ἀρσ.).

2) τῆς χώρας ἐμβόλον, γλῶσσα γῆς, ἑρῆς, Ἰηρόδ. 4. 53. οὕτω πῖθαι. τὸ Ἀόας ἐμβόλον (ἐν Πινδ. Ο. 7. 35) σημαίνει τὴν προέχουσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν τῆς Περγίας ἐν Καρίᾳ.

3) ἐν πολεμικοῖς πλοίοις, τὸ χαλκὸν ἐμβόλον ὅπερ εἰσωθεῖτο μετ' ὁρμῆς εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, Λατ. rostrum navis, ὅρσ. ἐν Ἰηρόδ. 1. 166, Πινδ. Π. 4. 341, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 165. οὐδ' ἐν Θουκ. 7. 36, Ἀνθ. Π. 6. 236. πρὸλ. Πaus. 6. 20, 10 (πρὸλ. ἐμβάλλω Π. 2, ἐμβολῆ Π. 2).

4) οἱ ἐμβόλοι (Λατ. rostra), τὸ βῆμα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς, ὅπερ τοῖς ἐκ τῆς πρὸς Ἀντιάτας ναυμαχίας ἐμβόλοις ἐκεκόσμητο, Πολυδ. 6. 53, 1, Πλουτ. Κῆτ. Νεώτ. 44. οὕτω καθ' ἐνικ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4662b. 4) ἡ ἐμβολοειδὴς πρὸς μάχην παράταξις, ἡ cuneus, ἡ acies cuneata τῶν Ῥωμαίων, οὐδέτ. ἐν Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 22, Πολυδ. 1. 26. 16, ἀρσ. ἐν Αἰλ. Τακτ. 19.

5) μοχλὸς τῆς θύρας, οὐδ. Εὐρ. ἐν Φοίν. 114. 6) τὸ ἐν Εὐρ. Βίχχ. 591, λατῖνα κλίσιν ἐμβόλα, φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ κλίσιν ἐμβεβλημένα, δηλ. τὰ ἐπιστυλία, ἴδε Elmsl. ἐν τόφω.

7) τὸ ἐν τῷ ἐγκέντρει ἐμβεβλημένον, «μῶδι», Γεωπ. 10. 77, 4. 8) παρὰ μεταγ., στοά, προστώον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8641, ἴδε Dorv. εἰς Χαρίτ. 7. 6. 9) «ἐμβολός» εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις. Ἡσύχ.

ἐμβολοτόπιον, τὸ, τόπος ὅπου ἐμβόλοι, ἦτοι στοαί, Acta et dipl. gr. ed. Miel. et Mül. σ. 50. — Πρὸλ. ἐμβολός 6.

ἐμβομβέω, βομβῶ ἐντός, ταῖς ἀκοαῖς Συνέσ. 259D. ἐμβόσκω, βόσκω ἐντός, Φίλων 2. 289, 38.

ἐμβροᾶσθων, βραδύνω, χρονοτριβῶ εἰς τι, Λατ. immoror, τινι Λουκ. π. Οἶκον 3. 23.

ἐμβροαμένα, ἡ, Λακων. ἀντὶ τοῦ εἰμβροαμένη, παρὰ Σώφρονι ἐν Μ. Ἑυμ. 334. 10. πρὸλ. καὶ Ἡσύχιον ἐν λέξει.

ἐμβροᾶω, ἐπίρρ., ἐν συντομίᾳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὁ Hend. (ἐν Πλάτωνος Γοργία 457A) παρατηρεῖ ὅτι μετὰ τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀκολουθεῖ τὸ πάντες ἡ οὐδεὶς, ἐνῶ τὸ ἐμβροᾶω εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἀπαγορευτικῶν, π. χ. ὁστις, ὅπου, κτλ. ἔδει παρέχειν δ' τι εὐδαίει. ἐμβροᾶω Κρατῖνος ἐν «Ὀραῖς II, πρὸλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1120, Θεσμ. 390, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάτ. 365D, κ. ἄλλ. ἴδε Κοβήτου V. LL. σ. 208.

ἐμβροεῖν, τὸ, τὸ ἐμβρέχειν τι, ἡ ἐμβροεῖν ἐπὶ θέμα, Ἀρετ. Ὁμ. Νουτ. Θεραπειά. 1. 1 (δῖς).

ἐμβροεῖται, ὁρμ. ἐπὶ τοῦ ἐμβρέχω, δεῖ ἐμβρέχειν, Ὁρεῖδ. τ. 5, σ. 488, ἐκδ. Dar.

ἐμβροεῖσθαι, μέσ., ἐνέχω, πνέω μετὰ ἥχου εἰς τι, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἰστίῳ ἐμβροεῖται Ἰλ. Ο. 627.

ἐμβροεῖσθαι, ὄν, ὅμοιος πρὸς βρέφος, περὶ τοῦ Ἑρῶτος, Ἀνθολ. Π. 14. 111.

ἐμβρέχω: μέλλ. -ῶ, ἐπιβρέχω τι ἢ βῆλιν ἐπ' αὐτοῦ βεβρεγμένα ἐπιθέματα, Πλουτ. 2. 74D. μεταγ. παθ. ἀορ. ἐμβροαχέις Παῦλος Διγ.:—ἐν τῷ μέσ., ποτίζω, Νικ. Ἀλεξ. 237.

ἐμβρίθεια, ἡ, βαρύνει, σοβαρότης, Λατ. gravitas, Εὐστ. Ποινημάτων. 202. 3.

ἐμβρίθης, ἔς, (βρίθω) βαρὺς, ἐπὶ σχοινίῳ, Ἡρόδ. 7. 36. ἡ ἐμβρ. καὶ βαρὺ Πλάτ. Φαίδ. 81C. ἐμβρίθεσσαν ποιεῖν τὴν πληγὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 61. — ἐπὶ ἥχου, βαρὺς, ἡχηρὸς, Πλάτ. Κρατ. 407A.

2) μεταγ., ὡς τὸ Λατ. gravis, ἔχων βαρύνει, σοβαρὸς, σπουδαῖος, ἡθὸς Πλάτ. Ἐπιστ. 328B. φρόνημα, φύσις Πλουτ. Περικλ. 4. Πρωτ. 1. τὸ ἐμβρίθης, ἡ ἐμβρίθεια, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον Ἐπιστ. 6', 2' ἐπὶ προσώπων ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Ἰππ. 1275. 20. οἱ ἐμβρίθεστεροι, οἱ βαρύτεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς οἱ δέεις, Πλάτ. Θεαιτ. 144B.

3) ἐπὶ κακῆς σημασίας, βαρὺς, ἐπαχθὴς, λυπηρὸς, κακὸν Διογύλ. Ἰέρσ. 693. τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβρίθεστερον Σοφ. Ἀποσπ. 696. ἐπὶ προσώπων, βίαιος, Ἡρωδ. 3. 11. 1.

II. ἐπὶρρ. -θῶς, σοβαρῶς, σταθερῶς, Δίων Κ. 69. 6. — συγκρ. -εστερον, εὐκοπώτερον, τῶν μὲν οὖν Διὸς ὁπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβρίθεστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνίου ἀχθος Πλάτ. Φαίδρ. 252C.

ἐμβρίθω [τ]: μέλλ. -ίω, εἶμαι βαρὺς, πίπτω βαρέως, Ἀνθ. Π. 7. 532.

ἐμβροῖσθαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ., φουῶ, ῥωθιῶνίζω, Ἰππους ἐν ἀμπυκτῆροισιν ἐμβροῖσθαι, «θυμὸν πνεύσας καὶ φρυαττούσας» (Σχόλ.), Διογύλ. Ὁθ. 461.

2) ἐπὶ προσώπων, δυσφορῶ, δυσανασχέτω, γογγύζω, Λουκ. Νεκυσμ. 20. βαθείως συγκινῶμαι, ἐνεβριμῶσθαι τὸ πνεύματι Εὐάγγ. κ. Ἰω. ια'. 33, 38.

II. μετὰ δοτ. προσ., προστάτω μετ' ἐξουσίας, παραγγέλλω, Εὐάγγ. κ. Ματθ. θ'. 30, κ. Μάρκ. α'. 43.

ἐμβρίμνημα, τὸ, φρυαγμός, ἀγανάκτησις, Ἐδδ. (Ὁρῶν B' 6).

ἐμβρίμνησις, εὖς, ἡ, ἀγανάκτησις, Σύμμ. Ἀκύλας II. Δ. ἐμβρονατός, α, ὄν, ὑπὸ βροντῆς, ἦτοι κεραυνοῦ, κτυπῆται.

τὸ ἐμβ., μέρος κτυπῆται ὑπὸ κεραυνοῦ, Λατ. bidental, Διοδ. Ἑκλογ. 549. 72.

ἐμβρονατοῦμαι, παθ., πληττομαι ὑπὸ βροντῆς ἢ ἀστραπῆς, διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κεραυνῷ πληγῆναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 7, 7.

2) μεταγ., ἐμβρονοντῆσθαι = ἐμβρόντητον εἶναι Δημ. 413. 10, Μένανδρ. ἐν «Γεωργῶ» 6.

ἐμβρονοντῆσις, ἡ, κατάπληξις, ὑπὸ κεραυνοῦ, παραφροσύνη, Πλουτ. 2. 119B. — ἐμβρονοντῆσις, μανίας, φρενοβλαβ(ε)ίας. Ἡσύχ.

ἐμβρόντητος, ὄν, ὑπὸ τῆς βροντῆς πληγείς, ἐκθαμβος, παραπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Λατ. attonitus, ἐμβρ. ποιεῖν τινα Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12. ὠμβρόντητε σύ, ἡλίε σύ, «χαμένο κορμί», Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 793. ἐγένετ' ἐμβρ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 44. ἡλίθιους καὶ ἐμβρ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C. ἐμβρόντητε, τί νῦν λέξεις, Δημ. 308. 5.

ἐμβροχάς, ἄδος, ἡ, (ἐμβρέχω) κλῆμα ἀμπέλου, φυτευόμενον πλησίον αὐτῆς χωρὶς νὰ κοπῇ ἐξ αὐτῆς, κοινῶς «καταβολάδα», Λατ. mergus, Γεωπον. 4. 3, 7.

ἐμβροχῆ, ἡ, = ἐμβροεῖν, Πλουτ. 2. 42C, ἔνθα ἴδε Wyttenb. II. (βρόχος), θηλειά, ἀγχόνη, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἐμβρόχιδος, ὁ ἐν τῷ φέρυγγι, Τζέτζ. Ἰστ. 413.

ἐμβροχίζω, (βρόχος), συλλαμβάνω διὰ βρόχου ἡ θηλειᾶς, Ἀπολλοδώρου 2. 5, 4.

ἐμβροχος, ὄν, κατέχευτος, τοῖς τῶν δακρύων ὄχετοισι τὴν γενειάδα ἐμβροχον καθωμάλιζες Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2. σ. 748B.

ἐμβρύετον, τὸ, ἡ σὰρξ ἐμβρύου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476.

ἐμβρύων [ῶ], δάκνω τινά, δαγκάω, Νικ. Θερ. 824. ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Ἀλεξ. 338.

ἐμβρο-δόχος (-δόκος; ) ὄν, ὁ δεχόμενος, ὁ περιλαμβάνων τὸ ἐμβρυον, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἐμβρο-ὀλάσσης, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς σύντριψιν καὶ ἐξαγωγήν ἐμβρύου, Ἰαλν. Γλῶσσ. 482, ἴδε τὴν λέξιν πίεστρον.

ἐμβρύ-οικος [ῶ], ὄν, (ἐν, βρύον, οἰκέω), ὁ κατοικῶν ἐντὸς θαλάσσιων βρύων, ἀγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐμβρο-πτόνος, ὄν, ὁ φονεύων τὸ ἐμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας, Βασιλ. IV. 677A.

ἐμβρυον, τὸ, τὸ νεογνὸν τέκνον, τὸ νεογέννητον, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη, καὶ ὑπ' ἐκάστη ἀμνάδα ὑπέβαλεν ἐν νεογέννητον ἀρίον (ὅπως θηλάσῃ), Ὁδ. I. 245, 309, 342. οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3. 15, 2.

4) ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας πρὸ τοῦ τοκετοῦ, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβρυον, Λατ. foetus, Διογύλ. Εὐμ. 945, πρὸλ. Ἰππ. Ἀπορ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22. 18, κ. ἄλλ. (Ἄν ἡ ἐτυμολογία τοῦ Εὐσταθίου «τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον», ἔχῃ ὁρθῶς, δεικνύει ὅτι ἡ νεώτερα χρήσις τῆς λέξεως εἶναι ὀρθότερα).

ἐμβρύος, ὄν, (βρύω) ὁ αὐξανόμενος ἐντός, βρέφος ἐμβρ. = ἐμβρυον, Ψευδο-Φωκυλ. 171. τὴν ἐμβρυον ὑγρότητα παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Αἰτίων 1. 1, 3 διαρρώθη: τὴν ἐμβρίον ὑγρότητα.

II. (βρύον) κατακεκαλυμμένος ὑπὸ θαλάσσιων βρύων, ἐμβρυον αὐχένα κούρης (ἐγγλῶσον Koechly) Νόνν. Δ. 41. 29.

ἐμβρυο-τομέω, τέμνω καὶ ἐξάγω ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἐμβρυον, ἐν τῷ παθ., τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιπρώσκειν καὶ ἐμβρυοτομεῖσθαι Πρὸκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ἐμβρυοτομία, ἡ, κατατομή τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Γαλν. Γλῶσσ. ἐν λ. ἰχθύη σ. 488.

ἐμβρυοτομός, ὁ, τέμνων ἐμβρυον, ἐργαλεῖον ματευτικόν, Κόντ. Γλῶσσ. Παρ. σ. 319.

ἐμβρυουλκία, ἡ, (ἐλκω) ἡ ἐξαγωγή, ἐξέλκυσις τοῦ ἐμβρύου, Γαλν. Γλῶσσ. σ. 488 ἐν λ. ἰχθύη.

ἐμβρυουλκός, ὁ, (ἐλκω) ἐργαλεῖον ματευτικόν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, Γαλν. Γλῶσσ. 466 ἐν λ. ἰχθυήτῃ.

ἐμβρωμα, τὸ, μέρος φαγόμενον ἐκ τῆς χρήσεως, ἐμβρωμα ὀδόντων, τρῦπκ, βεβλαμμένον μέρος ὀδόντος, Διοσκ. 1. 105.

II. «κολασίς», «δάγκωμα», τὸ πραινδὸν ἐμβρωμα Ἀθῆν. 11C.

ἐμβρωματίζω, παρέχω τροφήν εἰς τινα νὰ φάγῃ, Εὐστ. Ποινημάτων. 158. 80. — Παθ., τρώω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Εὐστ. Ποινημάτων. 39. 26, κτλ.

ἐμβρωμάτιον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ ἐμβρωμα, Σοφ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 47.

ἐμβρύζω, βυθίζω ἐντός, Πλουτ. 2. 981A.

ἐμβρύσιος, α, ὄν, καὶ ος, ὄν, Ἀνθ. Π. 9. 227, 423. — ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, πέτρα αὐτῇ 7. 504. ἄγρη 9. 227. κρηνὶς Διον. Ἀλ. 1. 32.

ἐμβρύκωνάω, σαλπίζω, κέρασι Διον. Ἀλ. 2. 8.

ἐμβρυσώω, τυλίσσω ἐντός βύρσης, Ψευδο-Πλουτ. π. Ποταμ. 1150E.

ἐμβρύω [ῶ]: μέλλ. -ύσω, ἐμψάσω, «βουλλώνω», «στουπώνω», ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν Ἀριστοφ. Σφ. 128.

ἐμβρύμιος, ὄν, ἐπὶ τοῦ βοιωτοῦ, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἐμῆθεν, ἐμεῖο, ἐμέϊο, κτλ., ἴδε ἐγώ.

ἐμειν (= εἶναι), Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπ. Δωδ. XXXVII, 4. ἐμείμηκον, ἴδε μηκάομαι.



ἔμεν, ἔμεναι, ἔπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδε εἰμί.  
 ἔμεν, ἔμεναι, ἔπ. ἀντὶ εἶναι, ἴδε ἔγμ. ἔμενος. ἴδε αὐτόθι.  
 ἔμην (= ἐμέ), ὡς καὶ σήμερον ἔμην καὶ ἔμένα, Ἐπιγρ. Σάρ-  
 δων τοῦ γ' μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, CIG. 3440.  
 ἔμεο, ἴδε ἐγώ.  
 ἔμεσία, ἡ, (ἐμέω) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦα, Ἱππ.  
 473.11.  
 ἔμεσις, εως, ἡ, ἔμετος, Ἱππ. 487. 25.  
 ἔμεσμα, τό, ὅτι ἐξημέθῃ, «ξέρασμα», Ἱππ. Προγν. 41.  
 ἔμετρηζώ, δίδω ἔμετικόν, Ἱππ. 419. 40.  
 ἔμετῆριος, ον. = ἔμετικός I. ἔμετῆριον φάρμακον, ἔμε-  
 τικόν, Ἱππ. 419. 33.  
 ἔμετιάω, αἰσθάνομαι ἔμετον, «ἀναγοιλάζω», Ἀριστ. Προβλ.  
 3. 18.  
 ἔμετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιφέρων ἔμεσιν, ἔμετικόν φάρμακον  
 Ἀριστ. Προβλ. 3. 18. II. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, Ἱππ. π.  
 Διάτ. Ὁ. 395· περὶ τινων ζῶων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 12.  
 2) ὁ μεταχειριζόμενος ἔμετικά, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι γαστρίμαργοι,  
 Πλουτ. Πομπ. 51, Hb. 204C· πρβλ. τὸ Lat. emeticam facere,  
 Kik. Fam. 8.1.  
 ἔμετο-ποιέομαι, μέσ., ἀνακινῶ, διεγείρω εἰς ἔμετον, τὴν δὲ  
 ἄνω κοιλίην ἔμετοποιέμενος, κάθαρσιν παρεχέτω Ἱππ.  
 552. 51.  
 ἔμετος, ὁ, τὸ ἐμῆν, Lat. comitus, Ἱππ. Ἀπορ. 1242, κ. ἄλλ.  
 ἔμετοις θορόμενοι τὴν ὑγίαν Ἡρόδ. 2. 77· ἔμ. ποιεῖσθαι  
 Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 3—τάσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦα, αὐ-  
 τόθι 7. 4, 4. Κατὰ τὸν Σουίδαν, «ἔμετος, ἡ τῶν περιτωμάτων κέ-  
 νωσις, ἔμετός δὲ αὐτὸ τὸ κενωθῆναι».  
 ἔμετός, ἴδε ἔμετος ἐν τέλει.  
 ἔμετώδης, ες, ὁμοιος πρὸς ἔμετον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 209.—  
 Ἐπίρρ. Ἰων. -δέως, ὁ αὐτ. Προρρ. 77.  
 ἐμεῦ, ἐμεῦς. ἴδε ἐγώ.  
 ἐμέω: παρὰ: ἡμουν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ξεν. Ἀν. 4. 8.  
 20, Πων. ἡμεον Ἡρόδ. 7. 88: μέλλ. ἐμέω Ἱππ. 467. 4 (Lillré  
 7. σ. 28), Ἀττ. ἐμῶ (ἐνεξ-) Πολύζηλος ἐν «Δημοσυνδρέω» 4.  
 ὡσαύτως μέσ. μέλλ. ἐμέομαι Ἱππ. 226. 18, 19, ἐμοῦμαι Δισχύλ.  
 Εὐμ. 730: ἄρ. ἡμεσα Ἱππ. 979E, κτλ., (ἐξ-) Ἀριστοφ. Ἀχ. 6,  
 ἀπαρ. ἐμέσαι Ἡρόδ. 1. 133, Ἐπ. ἔμεσσα (ἀκ-) Ἱπ. Θ. 437  
 (ἴσως ἐπανορθωτέον ἐξήμεσσα ἀντὶ ἐξήμησα ἐν Ἡσ. Θ. 497·  
 ὑπερ-ἐμησα ἀπαντᾷ ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἱππ. 462. 32., 467. 23,  
 32): πρμ. ἐμήμηκα Λουκ. Δεξιρ. 21, Αἰλ. ὑπερσ. ἐμημέκεε  
 Ἱππ. 1153B (Lillré 5. σ. 232), ἐμεμέκει Διογ. Λ. 6. 7:—Παθ.,  
 μέλλ. ἐμεθήσομαι (ἐξ-) Ἐβδ.: ἄρ. ἐμεθῆναι Γαλην.: πρμ.  
 ἐμήμεομαι Αἰλ. Π. Ἰστ. 13. 21. (Ἐκ √FEM· πρβλ. Σανσκρ.  
 vam, vam-ami (ἐμέω, vomo), vam-athus (ἔμετος, vomitus)  
 Παλαιο-Σκανδ. vaem-a (αἰσθάνομαι ναυτία).) Ἐμῶ, «ἐερῶ»,  
 αἴμ' ἐμῶν Ἱπ. Ο. 11, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 88· ἐμοῦσα θρόμβους  
 Δισχύλ. Εὐμ. 184, πρβλ. 730: ἀπολ., ἐμῶ, ἐερῶ, καὶ σφι οὐκ  
 ἐμῶσι ἔξεσι Ἡρόδ. 1. 133, Δισχύλ. Δγ. 1509, Ξεν. Ἀν. 4. 8,  
 20 ἐμῆιν ἀπὸ συρμαίσεως Ἱππ. π. Ἀθρρ. 805· ἐμῆιν πτίλῳ,  
 διεγείρειν ἔμετον διὰ πετρώ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 587, (οὗτω, πτερόν  
 ταχέως καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω Κρατίνος ἐν «Ὀρακι» 6) μεταρ.  
 ἐχέω ἐκ τοῦ στόματος μου κακοῦ λόγου, Εὐνάπ. Προαιρ. σ. 86.  
 ἐμεωυτοῦ, Ἰων. ἀντὶ ἐμαντοῦ.  
 ἔμνη, ἴδε τὸ ῥῆμα μαίνομαι II.  
 ἐμί, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ἐμί, εἰμί, Ἐπιγρ. Σιγείου ἐν  
 Συλλ. Ἐπιγρ. 8.  
 ἐμίς, ὁ, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, «ἐρασιάρης», Εὐπολ. παρ'  
 Εὐστ. 1761. 38· πρβλ. 996. 18.  
 ἐμικτο, ἴδε μίγνυμι.  
 ἐμίν, ἐμίγα, ἐμίνη, ἴδε ἐγώ.  
 ἐμικα, τό, Διόλ. ἀντὶ τοῦ εἶμα, ἱμάτιον, Ἡσύχ. Γρηγ. Κορίνθου.  
 ἐμκαίνομαι, ἀποθ., καθίσταμαι μανιώδης ἐναντίον τινός, περιο-  
 σῶς τε ἐμμανόμενος αὐτοῖς, ἐδῶκεν ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω  
 πόλεις Πλάτ. Ἀποστ. κς', 11, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρ 17. 6, 5.  
 ἐμκαλλος, ον, ἔχων πολλόν, ἐπὶ προβάτων, Λουκ. Κωνιν. 5.  
 ἐμκάνης, ες, (ἐν μανίᾳ ὢν) μανιόμενος, παρήρων, «τρελλός»,  
 Ἡρόδ. 3. 25· ἐμμανεῖ σκιρτήματι Δισχύλ. Πρ. 675· ἀόνοις  
 ἐμμανεῖς θυμώμασιν, ἐμμανεῖς ἐξ ἀσίων θυμώματων, ὁ αὐτ. Εὐμ.  
 860· Θεοῦ πνοαίσιν ἐμμ. Εὐρ. Βάκχ. 1094· ἐμμ. Ἥρας ὑπὸ  
 ὁ αὐτ. Κύκλ. 3· ἐπὶ ἐλεφάντων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὀχέας, Ἀριστ.  
 π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 6:—ὑπερβ. -εστατος Πλάτ. Νόμ. 734A.—  
 Ἐπίρρ. -νώς, Δίων Κ. 65. 16.  
 ἐμκάνεις, ὁ, ἴδε ἐμκνήνης.  
 ἐμκἀπῶς, ἐπίρρ., «ἐνεργῶς, ταχέως, ἐτοίμως, σπουδαίως, μετὰ  
 σπουδῆς» (Σχόλ.): ἐμκαπῶς ἀπόρρυσσε Ἰλ. Ε. 836· ὑπάκουσε  
 Ὀδ. Ε. 485· ὑπέδεκτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 442. Κατὰ τὸν Ἡσύχ.  
 ἐκ τοῦ ἅμα τῷ εἰπεῖν: ἄλλοι κάλλιον ἐκ τοῦ μαπέειν, δράττεσθαι  
 προθύμως.  
 ἐμκἀργαρος, ον, κεχοσμημένος μὲ μαργαρίτας, ἐμκἀργαροί  
 χειρῖδες κόκκιναί Γ. Παχ. τ. Β' σ. 137. 2, ἐκδ. Β.

ἐμκἀρτυρος, ον, ἔχων μαρτυρίαν, Θεμιστ. 144B.—Ἐπίρρ.  
 -ριος, Εὐστ. 64. 33.  
 ἐμκἀσσομαι, Ἀττ. -ττομαι: μέλλ. -ζομαι: ἀποθ.:—ζυμώνων  
 ἄρτον ἐντὸς ἀγχείου τινός, ἐν θυελα στρογγύλῃ νερμάττετο  
 Ἀριστοφ. Νερ. 673. (Κατὰ τὸν Dobree ἀντὶ γ' ἀνεμάττετο).  
 II. ἐμκἀλλω, ἐμπήγω, αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐγῆνι τ' ἀκρό-  
 τάτω κεφαλῇ τ' ἐνεμάετο φωτὸς Νικ. Θερ. 767· κῆρὰ τινι  
 Ὀπκ. Ἀλ. 2. 502· ὀργὴν τινι Καλλίρ. εἰς Ἀρτεμ. 124· ἱζμο-  
 σύνην στέρνοις ἐνεμάετο Ἀνθ. Πλαν. 273· ἐνεργ. παρ' Εὐστ.  
 ἐν Πονηματ. 119. 38.  
 ἐμκἀτάζω, -αἰζώ, ματαιολογῶ, Ἡσύχ., Σουίδ.  
 ἔμμ. τινι, ἀνοήτως ἀρροισθαί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 150A.  
 ἐμκἀτέω, καθίημι τοὺς δακτύλους διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φά-  
 ρυγγα ὅπως ἐμέσω, Νικ. Ἀλεξίρ. 138· πρβλ. εἰσμαίεομαι.  
 ἐμκἀχομαι (ἄ): μέλλ. -μαχέσομαι: ἀποθ.:—συνάπτω μά-  
 χην, μάχομαι ἐντὸς μέρους τινός, πεδίον ἐπιτήδειον ἐμμ. Ἡρόδ.  
 9. 7, Δίων Κ. 50. 12.  
 ἐμκἐθοδος, ον, μεθοδικός, Σέξτ. Ἐμ. Π. 2. 21· τὸ ἐμμ.,  
 συστηματικὴ τακτοποίησις, διάταξις, Φίλων 2. 512.—Ἐπίρρ. ἐμμε-  
 θόδως, μεθοδικῶς, Βούζ.  
 ἐμμεθύσκομαι, μεθύσκομαι ἐν .., ἐμμεθυσκόμενος τοῖς  
 ἁγίοις Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πύλ. 4. 4. 3.  
 ἐμμευιδάω: μέλλ. -άσω (ἄ), μειδιῶ, προσμειδιῶ, τὸ δὲ σὸν  
 εἶδος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμευιδᾷ καὶ παρειαῖς  
 οἶόν τι ἔαρ τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους Φιλόστρ. Ἐπιστ. 51,  
 τ. 2, σ. 249, 25, ἐκδ. Kayser· χαίρω ἐπὶ τινι, πρὸς τὰ ἴχνη,  
 ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 3.  
 ἐμμελεια, ἡ, (ἐμμελής) πλήρης ἁρμονία ἐν τῇ μουσικῇ ἢ ἡ  
 ἁρμόδιον τροποποίησις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Διον. Ἀλ. π.  
 Διμ. 50:—καθόλου, ἁρμονία, χάρις, Lat. concinnitas, Πλούτ. 2.  
 747B· ἁρμόδιότης, καταλλήλότης, ὁ αὐτ. Ἀρτοξ. 14. II. μεγα-  
 λοπρεπής, τραγικὴ ὀρχησις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τε τὴν πολεμικὴν  
 ὀρχήσιν, τὴν πυρρίχην, Πλάτ. Νόμ. 816B, καὶ πρὸς τὴν σατυρικὴν,  
 τὴν σίκιννιν καὶ τὴν ἀκύλας ὀρχήσιν, τὸν κόρυθα,  
 Ἀθην. 20E, 631C, Λουκ. π. Ὀργ. 26· τὸ μέλος ταύτης τῆς ὀρχή-  
 σεως, Ἡρόδ. 6. 129, ἐνθα ἴδε Schweigh., πρβλ. Δινδόρρ. εἰς Ἀριστοφ.  
 Βατρ. 897.—ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σπρξί 1503 σκωπτικῶς ὁμιλεῖ περὶ  
 ἐμμελείας κονδύλου, ὡς τὶ ἔλεγεν ἐμμελεια φῶδης.  
 ἐμμελετάω: μέλλ. -ήσω, γυμνάζω, ἀσκῶ τίνα εἰς τι, τινά τινι  
 Πλουτ. Κίμ. 18, κτλ. ἀπολ., Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· δίδω μαθήματα,  
 Πλούτ. 2. 932D.  
 ἐμμελετήμα, τό, γύμνασμα, ἀσκήσις, Ἀνθ. Π. 6. 83.  
 ἐμμελετήτεον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐμμελεῖσθαι, τινι Πλούτ. 2.  
 531F.  
 ἐμμελής, ες, (μέλος) ἡχῶν ἁρμονικῶς, ἐν ἁρμονίᾳ ὢν, ἐναρμό-  
 νιος, ἁρμονικός, ἀντίθετον τῷ πλημμελῆς, ἐμμ. φωνή Τιμ. Λοκρ.  
 101B, Πλούτ. 2. 1014C, κτλ. ἁρμονικῶν ἐμμ. κράσις Πλούτ.  
 Φωκ. 2· λέξις ἐμμί, Διον. Ἀλ. π. Συμβ. 25· ἐπὶ ποιήσεως, ἁρμονι-  
 κός, γλυκύς, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 19. II. μεταρ., 1) ἐπὶ  
 πρωτοπῶν, κόσμιος, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν Πλάτ.  
 Κριτ. 106B· ἵνα γένοιτο ἐμμελέστεροι αὐτοῖς 121B· οὕτω,  
 ἐμμελής πολιτεία Πλούτ. Πελοπ. 19. 6) ἁρμόδιος, καταλ-  
 ληλος, προσήκων, κριτής Πλάτ. Νόμ. 876D· ἐμμελής ἐπὶ τι  
 Πλουτ. Δουλοκ. 1· πρὸς τι ὁ αὐτ. Δημήτ. 2. γ) λεπτός,  
 κομψός, ἐπὶ χαρὶς, ἐμμελής καὶ χαρῆσθα θεραπειν Πλάτ.  
 Θεαιτ. 174A. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐμμελέστερον [ἐστί],  
 ευαρεστότερον, μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 807· οὐκ ἐμμελές  
 Πλάτ. Σοφ. 259D. 3) ἀνάλογος, ἁρμόζων, κτήματα .. ποῖα  
 ἂν τις κτφόμενος ἐμμελεσάτην οὐσίαν κεκτήθῃ ὁ αὐτ. Νόμ.  
 776B· ἐμμί· ἐμίλια Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 8. 1· πόλις μεγέθει ἐμ-  
 μελέστερα ὁ αὐτ. Πολ. 7. 6. 8.—ἐντεῦθεν, μέτρος, μικρός, ἀντί-  
 θετον τῷ μέγιστος, Ἰλιάδ. Νόμ. 760A. III. Ἐπίρρ. ἐμμε-  
 λῶς, Ἰων. -έως, ἐναρμόνιος, ὁ αὐτ. Νόμ. 816A, Ἀριστ. π. Οὐρ.  
 2. 9. 5, κ. ἄλλ. 2) καταλλήλως, προσηκόντως, πρεπόντως,  
 ευπρεπῶς, Σιμωνίδ. 8. 3· ἐμμί. πάντων ἔχειν, ἔχειν τὰ πάντα  
 προσηκόντως, πρεπόντως, Πλάτ. Πρωτ. 321· ἐμμί φέρειν τὰς τύ-  
 χας Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 10, 11· δαπανῆσαι ἐμμί. αὐτόθι 4. 2, 5·  
 ἐμμί. λέγειν, παίζειν, κτλ., αὐτόθι 9. 10, 1., 4. 3, 3, κ. ἄλλ.—  
 Κἀθ' Ἡσύχ. «ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρρωμένως, συνετῶς».—Συγρ.  
 -λεστίως, Πλάτ. Φαῖδρ. 278D· -εστερον ὁ αὐτ. Πολ. 471A·  
 ὑπερβ. -εστατα αὐτόθι 581B.  
 ἐμμεμαός, ὡς, προθυμούμενος, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ε. 142·  
 ἐπὶ ἀνθρώπου, θρασύς, ἱταμός, Γ. 467, κτλ. ἐπὶ πραγμάτων, ὀρη-  
 τικός, ἡ δὲ τε (ἡ πέτρῃ) ἡχῇ ἔρρεται ἐμμεμαῖα Ἡσ. Ἀσπ.  
 1439· καὶ μεταγεν. μετὰ δοτ., ἐμμεμαῶς βέβρυξι Ἀπολλ. Ρδδ. Β.  
 121· πρβλ. «μάω, μέμονα».  
 ἐμμεμόνα, εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους, ἐμμεμόνον φρὴν Σορ.  
 Τρ. 982· πρβλ. μέμονα.  
 ἐμμεν, ἔμμεναι, ἔπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδε εἰμί.  
 ἐμμενετόν, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐμμενεῖν, Διογ. Λ. 7. 93. II.



ἐμμενετός, α, ον, ὃν δαὲ ἐμμένειν, Κλεάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034D, Κλήμ. Ἀλ. 470.

ἐμμενετικός, ἡ, ὄν, ὁ διατεθειμένος νὰ ἐμμένῃ εἰς τι, ὁ ἐμμένων, σταθερός, τῷ λογισμῷ, τῇ δόξῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 6, κ. ἄλλ. τοῖς ὁρθῶς κριθεῖσι Στοδ. Ἐκλογ. 2. 106.

ἐμμενετός, ἡ, ὄν, εἰς ὃν ἐμμένει τις, Στοδ. Ἐκλογ. 2. 142. ἐμμενής, ἔς, ὁ ἐμμένων, σταθερός, διηκετής: τὸ ἐμμενές, σταθερότης, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C. — Ὁ Ὀμπρος ἔχει μόνον τὸ οὐδέτερον ἐμμενές ὡς ἐπίρρ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ἐμμενές ἀεὶ, «ἀδιαλείπτως, ἐπιμνώως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 361, Ὀδ. Ι. 386, κτλ. (ἀνευ τοῦ ἀεὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς παρ' Ἀράτῳ 83, 339) οὕτω καὶ ἐν Ἐπικῷ ἐπίρρ. — νῆως, Ἡσ. Θ. 712.

ἐμμενετικός, ἡ, ὄν, μεταγ. τύπος ἀντὶ -νετικός, Πλάτ. Ὀροι 412B. — Ἐπίρρ. ἐμμενετικός Διογ. Α. 7. 126.

ἐμμένω: μέλλ. -μενῶ, διαμένω ἐντὸς μέρους τινός, πολὺν χρόνον μελάνθοις ἐμμένειν. Εὐρ. Ἀποσπ. 364. 12. ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1120. ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 23. ἄπολ., ὁ αὐτ. 8. 31. 2) παραμένω, μένω σταθερός, μένω πιστός, μετὰ δοτ., τοῖς ὁρκίοις Ἡρόδ. 9. 106. πιστώσας Δισχύλ. Χο. 977, κτλ. τῷ κηρύγματι Σοφ. Ο. Τ. 351. ὁρθῶ νόμῳ ἐν αὐτ. Αἴ. 350. ἐμμ. ταῖς συνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς, Λατ. manere in induciis, Θουκ. 5. 18. τοῖς νόμοις Ξεν. Ἀν. 4. 4. 16. τῷ τιμῆματι Πλάτ. Ἀπολ. 39B. τῇ ὁμολογίᾳ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 145C, κτλ. ἀεὶ ὡν Καρχηδονιοὶ ἐμμένειν, νὰ ἐμμένωσι πιστοὶ (αἱ πόλεις) εἰς τοὺς Καρχηδονίους, Ἀππ. Ἰσθρ. 24. ὡσαύτως, ἐμμ. ἐν σπονδαῖς Θουκ. 4. 118. ἐν τῇ τάξει Πλάτ. Νόμ. 844C. — ἄπολ., μένω εὐσταθής, πιστός, Εὐρ. Φοῖν. 1241. 3) μετὰ δοτ. ἡλικίᾳ, εἰ σοὶ γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ, ἐάν θά φυλάξης τὸν λόγον σου, Σοφ. Ο. Κ. 648. ἀλλὰ μοι τὸδ' ἐμμένονι, εἴθε νὰ μείνῃ τοῦτο διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν μου, Δισχύλ. Προμ. 534, ἐνθα ὁ Ἑρμάνος μετήλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. εἰς: μάλα μοι τοῦτ' ἐμμένονι: — εἰ σοὶ ἐτι ἐμμένει [ἡ φιλή] Ἡρόδ. 7. 151. οὕτως, ἐνέμειναν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 2. 2. ἐμμ. ὁ νόμος Πλάτ. Νόμ. 839C. ἐάν.. [ὁ λόγος] ἐμμένῃ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 258B. τὸ σιδηροφορεῖσθαι ἐμμεμένηκεν, ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια, Θουκ. 1. 5.

ἐμμέριμος, ον, ὁ ἐν μερίμῃ ὢν, πλήρης μερίμνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 93.

ἐμμεσιτεύω, κατορθῶ τι διὰ μεσιτείας, Κλήμ. Ἀλ. 862.

ἐμμεστόμαί, παθ., πληροῦμαι ἐντελῶς, Σοφ. Ἀντ. 420, Ἠλ. 713. ἐν τῇσει, ἐκτός ἐάν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις εἶναι ἐπὶρρηματικόν, ἴδε τὴν πρόθεσιν ἐν Β. 3.

ἐμμεστος, ον, ἐμπλεως, πεπληρωμένος τινός, ἐντελῶς γεμάτος, κατόμεστος, τινός Πλάτ. Ἐπιστ. 338D.

ἐμμετωρρίζομαι, παθ., ὑψοῦμαι, αἵρομαι εἰς ὕψος, τῷ αἰθέρι Φιλόδοτ. 7.

ἐμμετρέω, μετρῶ συμφώνως πρὸς τι, τῇ προθυμίᾳ Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. Π. 43, 18. οὕτως ἐν Δουκ. Ὀνειρῷ ἢ Ἀλεκτρ. 27, μετὰ διαφ. γρ. συμμ-.

ἐμμετρία, ἡ, προσήκον μέτρον, ἀναλογία, Πλάτ. Πολ. 486D, Φιλ. 52C.

ἐμμετρος, ον, ὁ ἐν μέτρῳ, ἀνάλογος. ἀντὶ τῷ ἄμετρος, Πλάτ. Πολ. 486D, Νόμ. 716C, κ. ἄλλ. τὸ ἐμμ-, τὸ προσήκον μέτρον, ἀναλογία, ὁ αὐτ. Φιλῶδ. 26A, πρὸλ. 52D. — Ἐπίρρ. ἐμμετρώς, οὗτος τι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς.., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 282E.

2) ἀρμόδιος, κατάλληλος, ὁ αὐτ. Νόμ. 823D. — Ἐπίρρ. -τρώς ὁ αὐτ. Κρατ. 395C. 3) μέτριος, θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεῶν ἐμμετρά τὸν μέτρον ἄνδρα.. δωρεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 955E. ἐν ῥθοναῖς ἐμμ. αὐτοῖς 823. — ὑπερβ. ἐπίρρ. ἐμμετρότατος ὁ αὐτ. Πολ. 474D, Νόμ. 674C. 4) ἐπὶ πρὸς ὁπῶν, ἐμμετρότερος (διάφ. γρ. ὡτερος, κακίος) σωστότερος, λογικώτερος, αὐτοῖς 926E, Τίμ. 90E.

II. μετρῶν, περιέχων, δέσπας ἐμμ. ὡς τριλάγυνον Στήλ. 7. III. ὁ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκπερόμενος λόγος, ἐπέρχεται δὲ μοί τι καὶ ἐμμετρον εἰπεῖν Πλάτ. Συμπ. 197C, Φαίδρ. 252B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1. ἐμμετρά λέγειν ἢ ἀμετρά ὁ αὐτ. Ποιητ. 9. 2, πρὸλ. 6, 26. ἐμμ. ποιητὰ, οἱ μεταχειριζόμενοι τὰ συνήθη βραχέα μέτρα, δηλ. τὰ ἐπικά καὶ τραγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λυρικοὺς, Δημ. 1391. 17.

ἐμμετρώτης, ἡτος, ἡ, ἀναλογία, συμμετρία, Ἀριστίν. 1. 18.

ἐμμήνιος, ον, ὁ κατὰ μήνα συμβαίνων τὰ ἐμμήνια, τὰ ἐμμηνα τῶν γυναικῶν, Ἰππ. 565, κτλ.

ἐμμήνιος, ιος, ὁ, ἐκδικητής. Κρητικὸν ἔμμανις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2555. 23.

ἐμμηνος, ον, (μῆν) ἐντὸς μηνός, διαρκῶν ἕνα μῆνα, μηνιαῖος, ἐμμηνον τὰν περίοδον ἀποδιδόναι, ἐπὶ τῆς Σελήνης, Τίμ. Δοκρ. 96D. ἔργον Πλάτ. Νόμ. 956A.

II. ὁ γιγνόμενος, τελούμενος ἢ ἀποτεινόμενος κατὰ μῆνα, μηνιαῖος, ἱερὰ Σοφ. Πλ. 281, Πλάτ. Νόμ. 828C. σιτηρέσιον Πλουτ. Κατ. 8. ἀριαια (ὁ ἴδε) Θεόκρ. 16. 35.

2) ἐμμ. δίκαι, ἥσαν δίκαι τινες, καθ' ὅς ἡ ἀπόρασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν: αὐταὶ δὲ ἥσαν δίκαι προικός, ξρανικαί, ἐμπορικαί Πολυδ. Π. 101, πρὸλ. Δνμ. 966. 18. Κατὰ τὸν Βοίχιον καὶ αἱ περὶ μετῶν δίκαι ἥσαν

ἐμμηνοί, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. δὲν μνημονεύει αὐτάς, ἐν ᾧ ἀναφέρει πολλὰς ἄλλας ἀεὶ παραλείπει ὁ Πολυδ., ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 11 κέξ., ἔκδ. Blass.

3) τὰ ἐμμηνα, ὡς καὶ νῦν, δηλ. τῶν γυναικῶν περιοδικὰ ῥύσις, Διοσκ. 3. 36 κ. ἄλλ. 6) τὰ δικαζόμενα ἐμμήνως, Ἀριστ. ἔνθ' ἄνωτ. 21.

ἐμμηρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐνομήρης, Δημήτρ. ἐν «Σικελία» 2, ἐνθα ἴδε Meineke.

ἐμμητρος, ον, (μήτρα) ὁ ἔχων καρδίαν, ψῆχαν, ἐπὶ δένδρον ἢ ξύλον, ἐμμητρον.. ξύλον Ἀντιστάν. ἐν «Φιλομήτρει» 1, Θεόκρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 5, Θεόκρ. 25. 209, ἐνθα ἴδε Meineke. πρὸλ. περιμήτρος.

ἐμμί, Αἶολ. ἀντὶ τοῦ ἐμμί.

ἐμμίγνυμαι, παθ. μιγνύομαι, ἀναμιγνύομαι, ἐν δὲ γαῖα ζῶα φονορῶται μέμικται, «ἐν δὲ τῇ γῇ θανθεῖσθαι τῷ αἵματι μέμικται ἢ ζοῇ αὐτῶν» (Σχόλ.), Δισχύλ. Θῆβ. 940, πρὸλ. Πλουτ. Περικλ. 4. μικροῦ ἐμμιγνυμένου Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 5, πρὸλ. Μετewp. 2. 3, 10.

II. ἐπὶ προσώπων, συναντῶ, ἀπαντῶ, τινι Πινδ. Π. 4. 447: — οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνθ' ὅμαι ἠθερά καὶ τὰς.. ἀδελφάς.. τάχ' ἐμμίειν (ἐνν. ἀλλήλοισ) Σοφ. Ο. Τ. 1057, ἴδε σημ. Jehb ἐν τόπῳ.

ἐμμίλος, ον, ὁ ἔχων χρώμα μίλτου, ἐρυθρός, Διοσκ. 5. 129.

ἐμμίλνω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ ἐμμένω, Ἐμπεδ. 114, Κόιντ. Σμύρν. 497.

ἐμμίεις, εως, ἡ, ἀνάμειξις, Ν. Χων. σ. 683. 13, ἔκδ. B.

ἐμμισθος, ον, ὁ λαμβάνων μισθόν, μισθωτός, Θουκ. 6. 22, Πλάτ. Νόμ. 816E κ. ἄλλ. ἐμμ. τινός, ἐμμισθος διὰ τι, Δουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 13. ἐμμ. τινὰ ποιεῖν, ὀρίξω μισθόν (ἢ σύνταξιν) πρὸς διατροφὴν τινος, Πλουτ. Ἀλέξ. 71, Περικλ. 12. — Ἐπίρρ. -σθως, ἐπὶ μισθῷ, Συνέσ. 209A.

ἐμμολύνω, μολύνω, καταμολύνω, τί τινι Γρηγ. Νύσσ.: — παθ. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἐμμονή, ἡ, τὸ ἐμμένειν εἰς τι, ἐμμονή τοῦ κακοῦ Πλάτ. Γοργ. 479D.

ἐμμόνος, ον, ὁ ἐμμένων εἰς τι, σταθερός, Πλάτ. Πολ. 536E, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52. ἐμμ. τινὶ αὐτοῖς 55. — Ἐπίρρ. -νως, Πλουτ. 2. 208C.

ἐμμορε, ἐμμορον, ἴδε μείρομαι.

ἐμμορος, ον, (μείρομαι) μετέχων τινός, τιμῆς.. ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς Ὀδ. Θ. 480. εὐσεπής Ἑλλην. Ἐπιγράμ. 1089. 6.

II. (μόρος) εὐτυχής, τυχερός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 72. 2) ἐμμορον «εἰμαρμένον» Ἡσυχ.

ἐμμορφος, ον, ἐν σωματικῇ μορφῇ, Πλουτ. Νουμ. 8.

ἐμμοτος, ον, ἐπὶ ἑλκούς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει μοτὸν (ξαντὸν) πρὸς θεραπείαν, ἑλκος πυώδες, Ἰππ. Ἀφορ. 1254. ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐκ τοιούτων ἑλκῶν, ὁ αὐτ. π. Ἀρθρ. 816.

II. ἐμμοτα φάρμακα, ξαντὰ μὲ ἀλοιφῇ, Γαλην.: ὡσαύτως, τὸ ἐμμοτον, ὁ αὐτ.: ἐμμοτος ἀγωγή, θεραπεία, δι' ἀλοιφῆς ἐπὶ ξαντοῦ, ὁ αὐτ. 2) μεταφ., ἐμμοτον τῶνδ' ἄκος (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ τοῦ ἐκάς), ἡ ἀλοιφή ἢ ἐμπλαστον πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων πληγῶν, Δισχύλ. Χο. 471.

ἐμμοσμος, ον, = μουσικός, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 109. ἐμμοσσοὶς γράμμασιν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 493. 2. — Ἐπίρρ. ἐμμοσώως, Πλουτ. 2. 119D.

ἐμμοχθος, ον, πλήρης μόχθων, κοπιώδης, ἐπίπονος, βίσιος Εὐρ. Ἰκ. 1004. ἐμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα Νικ. Θερ. 756.

ἐμμούω, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, ἐμμουῶμαι, μουῶμαι ἐν τινι, μῶν ἐνεμυθίσθαι δητ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριδωνίῳ) τὰ μεγάλα; Ἀριστοφ. Πλ. 845.

ἐμολον, ἀορ. 6' τοῦ βλώσχω.

ἐμός, ἐμή, ὄν, κτητικὴ ἀνταγωνία τοῦ πρώτου προσώπου (ἐγώ, ἐμοῦ): — ἰδικός μου, Λατ. meus, Ὀμ. συγκρατύνεται μετὰ τοῦ ἀρθρου, ὡς, οὐμός, τοῦμόν, τοῦμόν, τῶμόν, τᾶμόν, Τραγ. καὶ παρ' Ἀριστοφ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκιμοῖς Ἀττ. πεζολογίαις, οὐμός εὐρήται ἐπὶ καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 360. καὶ (κατὰ τοὺς παλαιούς γράμματ.) τοῦμοῦ Δ. 608, Ὀδ. Δ. 71. τῆμῃ Ἰλ. Ι. 654. — ποιητ. ἀμός ὁσάκις ἢ παραλήγουσα ὥφειλε νὰ εἶναι μακρά, ἴδε ἀμός.

I. μετὰ ὀυσιαστ.: 1) ἐξ ὑποκειμ., ἰδικός μου, ἐξ ἐμοῦ, ἐμὸς υἱὸς ἢ υἱὸς ἐμός μετὰ τοῦ ἀρθρ., ὁ ἐμός υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς ὁ ἐμός — παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε συνδυάζεται μετὰ γεν. πρὸς ἐνλογισμὸν τῆς ἐννοίας τῆς κτήσεως, ἐμὸν αὐτοῦ Ἰλ. Ζ. 446, Ὀδ. Β. 45. δαῖρ.. ἐμὸς ἔσκε κυνώπιος Ἰλ. Γ. 180. ὀρθρον ἐμὸν τὸν αὐτῆς Δισχύλ. Ἀγ. 1323. τᾶμά δυστήνον κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 344, πρὸλ. Ἰλ. 252. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ.. βίον Ἀριστοφ. Πλ. 33. — ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη σχεδὸν δὲν εὐρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. πελογογράφοις.

6) ἰδικός μου, δηλ. εὐνός εἰς ἐμέ, τεκμήρια ἐμά, οὐ τοῦτοῦ Ἀντιστάν. 120. 14.

2) ἐξ ἀντικειμένου, περὶ ἐμοῦ, ἐμὴν.. λυγρὴν ἀγγελίην Ἰλ. Τ. 336, πρὸλ. Ὀδ. Β. 97. τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σέβας πρὸς ἐμέ, Δισχύλ. Πέρσ. 699. τᾶμά νοουθετήματα, τὰ πρὸς ἐμέ ἀποτεινόμενα, Σοφ. Πλ. 343. τῶμόν πόθῳ, ἐκ πόθου πρὸς ἐμέ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 969. αἱ ἐμαὶ διαβολαί, αἱ κατ' ἐμοῦ διαβολαί, Θουκ. 6. 90. δωρεὰ ἐμή, ἡ πρὸς ἐμέ δωρεὰ, Ξεν. Κύρ. 8. 3,



32· ἐνίστατο προστίθεσθαι καὶ μία γενική, τὰς ἐμὰς Λαίου διασθόρας, τὸν ὑπ' ἐμοῦ [γενόμενον] φόνον τοῦ Λ., Σοφ. Ο. Τ. 572· τοῦμὸν αἶμα .. πατρός, τὸ ὑπ' ἐμοῦ χυθὲν αἷμα τοῦ πατρός μου, αὐτό· 1400· τὰ ἐμὰ δῶρα Κύπριδος (οὗτος ὁ I. Dind. ἀντὶ τοῦ Κύπρις), τὰ πρὸς ἐμὲ δῶρα αὐτῆς, Εὐρ. Ἐλ. 364.

II. ἀνευ οὐσιαστικῶν, ἐμός, ἰδικός μου, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, καλίστο σὺλλεκτον, εἰς τοῦπισω ληπτόν· ἐξ οὐ ψευδὲς, ἡ μεταμελητόν (Σχολ.), Ἰλ. Α. 526· τὸ μὲν ἐμὸν, τὸ μὲν ἐμοὶ δοκοῦν, Πίνδ. I. 7 (8). 84· παρ' Ἀττ., εἶναι ἰδικόν μου ἔργον, «εἶναι ἰδική μου δουλεία», σὸν λέγειν, τοῦμάν δ' ἐμὸν Εὐρ. Ἰων 1020, Πλάτ. Νόμ. 664B.

2) ἐμοί, (οἱ) «οἱ δικιοί» μου, οἱ συγγενεῖς μου, Λατ. in ei, δφει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺ ἐμοῦς ἴδες οὐτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς Ἰλ. Υ. 205· οἱ ἐμοί Σεν., κλ.

3) τὸ ἐμὸν, τὰ ἐμὰ, ἡ περιουσία μου, Ἀριστοφ., Πλάτ., κλ.· ἐπὶ τέχνῳ, Σοφ. Ἰλ. 538, Ο. Κ. 922· ἀλλ' ὡσαύτως, τὰ ἐμὰ ἢ τὸ ἐμὸν, τὸ μέρος μου, αἱ ὑποθέσεις μου, τὰ συμπεριλαμβανόμενα μου· οὕτω τὸ ἐμὸν ἐμεί, οὕτως ἔχουσιν τὰ πράγματα ὡς πρὸς ἐμὲ, Ἡρόδ. 4.127· τὰ τοῦτου μάλλον ἢ τοῦμὸν Σοφ. Αἴ. 124· ἔρει τάμια παντελῶς Σεν. Κύρ. 6. 1, 3, πλήρες· τοῦμὸν μέρος Σοφ. Τρ. 1215· ἐνέσθην παρ' Ἀττ. περιτράσ. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ἢ ἐμὲ, ὁ αὐτ. Ἰλ. 1302, Τρ. 1068, Ἀριστοφ. Θεσμ. 105, Λυσίας 114.7, κλ.· ἀπολ., τὸ γέ ἐμὸν, τὸ μὲν ἐμὸν, τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, Ἡρόδ. 1.108, Πλάτ. Γοργ. 458D, Σοφ. 237B.

4) ἡ ἐμή (ἐμπαινοῦμαι τοῦ γῆ) Θουκ. 6. 78· ὡσαύτως (ἐξυπακ. γνώμη), ἐάν ἡ ἐμή νικᾷ Πλάτ. Πολ. 397D· κατὰ γὰρ τὴν ἐμήν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 133, Πλάτ. Πολιτικ. 277A.

ἐμοῦς, Δωρ. γεν. τοῦ ἐγὼ, Κόρινθα 33.

ἐμπά, ἐπίρρ., ἴδε ἐμπάς.

ἐμπάζομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρატ., διδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, φροντίζω, μεριμνῶ, ἐννοιάζομαι, μέλει μοι, μετὰ γεν., ἐμῶν ἐμπάζω μύθων Ὀδ. Α. 271, κ. ἀλλ.· οὐτε θεοπροπῆς ἐμπάζομαι Ἰλ. Π. 50, πρβλ. Ὀδ. Β. 201· οὐτε ξεινῶν ἐμπάζομαι οὐθ' ἱκετῶν Τ. 134· ἀπαξ μετ' αὐτ. προσ., οὐχ ἱκέτας ἐμπάζω Π. 422. Λέξις Ἐπ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέρους πεζογράφους, ὡς π. χ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προτ. 70B. (Παύλ. συγγενὲς τῷ ἐμπάειος Α.).

ἐμπαθαίνομαι, παθαίνομαι ἰσχυρῶς, Ἰω Γενέσ. σ. 61. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπάθεια (ᾱ), ἡ, ἰσχυρὸν πάθος, Πτολεμ. Τετραβ. 92.

ἐμπαθῆς, ἑς, εὐρίσκιμος ἐν καταστάσει συγκινήσεως ἢ πάθους, Ἀριστ. π. Ἐνυκν. 2, 15· ἐμπ. τινι, παθάνων, συγκινούμενος πολὺ διὰ τὴν πρᾶγμα, Πλουτ. Ἀλέξ. 21· πρὸς τὴν δ' αὐτ. 2.1125· ἐμπ. φιλικῶς, ἐνθερμὸς φίλια, φίλια μέχρι πάθους, Ἀλκιφρ. 2. 4.· Ἐπίρρ. -θῶς, μετὰ πάθους, Πολύδ. 32.10, 9· ἐμπαθεστέρον ἔχειν πρὸς τὴν Πλουτ. Κικ. 6· ἐστατα ὁ αὐτ. 2. 668C.

ἐμπαιγμαι, τὸ, σκῆμμα, περιπαιγμα, περιγέλως, Ἐβδ. (Ἡσ. Ξς, 4)· ἐμπαιγμός, οὗ, ὁ, περιπαιγμα, περιγέλως, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ια', 36· ὁ ἐμπ. ὡς ἐν τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8765· ἐμπαιγμονή, ἡ, ἐμπαιγμός, διάρ. γραφ. ἐν Ἐπιστ. Β' Πέτρου γ', 3 (κατὰ τὰ ἀρίστα τῶν χειρογράφων).

ἐμπαίδεω, παιδεύω ἐν, ἡ μεταξὺ, δορυμέων δὲ τῶν Κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι καὶ προδιδέσθαι τὰς Κλαζομενάς ἐπὶ μέγα ἡγουμένω, εἰ τοιοῦτος δὴ ἀνὴρ ἐμπαίδεῦσσι σφίσιν, κλ., ἐάν τοιοῦτος ἀνὴρ ἦελε διδάξῃ μεταξὺ αὐτῶν, Φιλόστρ. 516.· Παθ., ἐμπαίδευσμαι ἑλευθέρους τρώποις, ἐκπαίδευσμαι, ἀνατρέφωμαι, Εὐρ. Ἀποστ. 417.

ἐμ-παιδοτροφίζομαι, παιδεύομαι, ἀνατρέφωμαι ἐν, τῇ δορυμέστρᾳ ἐμπαίδοτριβηθεὶς Διών Κ. 77. 21· βίβλοις Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 12.

ἐμ-παιδοτροφέομαι, μίσ., ἀνατρέφω τὰ τέχνα μου, ἐμπαίδοτροφεύμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσία Δημ. 1087. 22.

ἐμπαίζω· μέλλ. -ζομαι, περιπαίζω, περιγελῶ, Λατ. illudere, τινί Ἡρόδ. 4. 134· ἀπολ., Σοφ. Ἀντ. 799.· Παθ., Ἀνθ. Π. 10. 56, Δουκ. Τραγωδ. 333.

II. παίζω ἐν ἡ ἐπὶ, ὡς νεβρός χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λειμακὸς ἡδοναῖς Εὐρ. Βάκχ. 867· ἡ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει, παίζει, διασκεδάζει ἐν πᾶσι τοῖς χοροῖς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 975· τῷ γυμνασίῳ Δουκ. Λεξ. 5.

2) = συγγίγνομαι γυναίκι, καὶ ἐνέπαιζον αὐτῇ δλην τὴν νύκτα ἕως τὸ πρωί Ἐβδ. (Κριτ. ΙΘ' 26).

ἐμπαίκτης, οὗ, ὁ, ὁ ἐμπαίζων, ὁ ἀπατῶν, ἀπατεῶν, Ἐπιστ. Β' Πέτρου γ', 3, Ἰουδ. 18.

ἐμπαίκτης, ἡ, ὁ, τῷ ἐμπαίκτης, Εὐστ. Πονημ. 73. 41.

ἐμπάιος, ον, (Α) = ἐμπαίριος, εἰσθύνων, ἡσυχνέμενος ἐν τινι, μετὰ γεν., οὐδὲ τι ἔργων ἐμπαίριος οὐδὲ βίης (ἡ παρὰ λήγ. βραχεῖα) Ὀδ. Υ. 379· κακῶν ἐμπαίριος ἀλλήτης Φ. 400· ἐμπ. δρόμων Δυκόφρ. 1321.· Παλαιά ποιητ. λέξις, ἴσως συγγενὲς τῷ ἐμπαίζομαι, δὲν πρέπει δὲ νὰ συγγένηται μετὰ τοῦ ἐπομένω.

ἐμπαίσιος, ον (Β), (παίσιος) ὁ ἐξάφνης ἐμπίπτων, αἰφνιδίος, τύχαι, κακὰ Διογύλ. Ἀγ. 187, 347. Ποιητ. λέξις· πρβλ. πρόσπαισιος.

ἐμπαίσις, ἡ, ἐπὶ γυναικὶς, ἐγκύμων, ἡ παῖς ἐμπαίσις Ἡσυχ. ἐν λέξει ἡνδρωμένη, (Κρατίνος ἐν Ἀδελ. 102).

ἐμπαίσμα, τὸ, κόσμημα ἐκ μετάλλου προσηρμοσμένον διὰ σφ-

ρηλατήσεως ἐπὶ μετάλλινου ἀγγείου ἢ ποτηρίου, καρφωτὸν κόσμημα, ἀλίσσον ... οἶονεὶ τὸ μὴ λείον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν Εὐστ. 883. 57.

ἐμπαίστικη (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐμπαίνειν, προσαρμόζειν κοσμήματα εἰς μετάλλινά ἀγγεῖα διὰ τοῦ σφυρίου.

ἐμπαίστος, ὢν, καρφωτός, ἐπὶ ποικίλων ἐκ μετάλλου κοσμημάτων προσαρμολογμένων εἰς μετάλλινά ἀγγεῖα ἡ ποτήρια διὰ σφυρηλάτησεως, οἶονεὶ τὸ μὴ ὄν λείον, ἀλλὰ περιφερές ἢ ἐμπαίστων Εὐστ. 1357. 40.

ἐμπαῖω· μέλλ. -παῖσω ἢ -παῖσσω, κτυῶ τι μέσα, ἐμπήγω, ἐνεργάζομαι, χρυσᾶς ἑλικας ἐμπεπαισμένους Ἀθην. 543F· ἴδε ἐμπαίστος.

II. ἀμει-αβ., ἐμπαίλει τί μοι ψυχῇ, ἐμπίπτει εἰς τὴν ψυχὴν μου, Σοφ. Ἰλ. 902.

ἐμπακύνω, ἐμπαρᾶσσω, σπουδύνω, καλαφατίζω, τὰς ἀρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ Ἡρόδ. 2. 96.

ἐμπαλάγμα, τὸ, = ἐμπαλοῦν, ἐναγκαλισμός, Ἡσυχ., ὁπόθεν (καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Σχολ.) ὁ Ἑρμῆος ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν τάμπαλάγματα ἐν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 296.

ἐμπαλάσσομαι, ἐμπλέκομαι, ἐν ἔρκεσι Ἡρόδ. 7. 85· τῷ ἀγκίστρῳ, ἐπὶ ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 15.

II. ἀπολ., οἱ δὲ ἐμπαλάσσομενοι κατέρρεον, περιπλεκόμενοι πρὸς ἀλλήλους, Θουκ. 7. 84.

ἐμπαῖλι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. Ὀρρ. Ὑμν. 72. 5, Ἀνθ. Π. 12. 5, κλ.

ἐμπαλιν, ἐπίρρ., παρ' Ἀττ. καὶ πεζολόγοις συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἐμπαλιν ἢ τοῦμπαλιν, τὰ ἐμπαλιν (ὡς αἰετοῦ παρ' Ἡρόδ.) ἢ τὰμπαλιν· πρὸς τὰ ὅπισθιν, ἐμπαλιν βαίνειν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 78· δεδωρκότως Ἡσ. Ἀσπ. 145· στρέφειν, ὑποστρέφειν, κτλ., Ἀττ. οὕτω, τὰ ἐμπ. ἀπαλλάσσεσθαι Ἡρόδ. 9. 26· ἐκ τοῦμπαλιν ἀπίνειν Σεν. Ἀν. 1. 4, 15, κτλ.

II. τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν σπεύδοντες Αἰσχύλ. Τρ. 202· ἐάν δὲ τοῦμπαλιν κραινὴ θεός Ἀγ. 1424· λέγειν Σοφ. Τρ. 358· ἀνατρέπειν ἐμπ., ἀνατρέπειν τὰ ἄνω κάτω, Εὐρ. Βάκχ. 348· ἐμπ. ὑποδείσθαι, ὑποδείσθαι τὸ δεξιὸν ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερόν ποδα καὶ τὰνάπαλιν, Πλάτ. Θεαίτ. 193C· ἐκ τοῦμπαλιν, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Θουκ. 3. 22.

2) μετὰ γεν., ἐναντίον πρὸς τὴν, τέρψις, γνώμας ἐμπ. Πινδ. Ο. 12. 15, Π. 12 ἐν τέλει τὰ ἐμπ. πρὸς τὸν πεζοῦ, τὰ ἐναντία τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, Ἡρόδ. 7. 58· τάμπ. τῶνδε, τὰ ἐναντία τούτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 223· τοῦμπ. πεσεῖν φρενὸν, ὅλῃ, περιπεσεῖν εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην, Εὐρ. Ἰππ. 390· τοῦμπ. οὐ βούλονται Σεν. Κύρ. 8. 4, 32· ὡσαύτως ἐπομένου τοῦ ἡ, γνώμην ἔχω τὰ ἐμπ. ἢ οὕτοι Ἡρόδ. 1. 207· ἦσαν τὰ ἐμπ. ἢ Λακεδαιμόνιοι, ὁ αὐτ. 9. 56.

3) τοῦγαντίον (πρβλ. ἐμπολις) Σοφ. Ο. Κ. 637, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόμῳ· πάλιν, Νικ. Θρ. 283.

ἐμπαλλομαι, ποιητ. ἐνιπάλλομαι, πάλλομαι ἐντός, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 756· ποιητ. ἀόρ. ἐνέπαλτο (ὡς εἰς ἐκ ῥήματος ἐνεφάλλομαι), ἀνεπλήσθη, Κόδιντ. Σμυρν. 10. 467.

ἐμπαῖμων, ον, (ἐπέπαμαι) ὁ κατέχων, ὁ κληρονόμος, ἐμπαίμων· παρ' ὧν· Ἡσυχ.

ἐμπαληγυρίζω, κάμνω πανηγυρεῖς, πανηγυρίζω, Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. κ. Φαδ. 1· κάμνω ἐπίδειξιν, ὁ αὐτ. 2. 532B.

ἐμπαπαράλλομαι, παθ., ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς τι, τιμωραῖς, εἰς τιμωρίας, Φαλάρ. Ἐπιστ. 132· μηδὲ ἐμπαπαράλλου τῇ σεαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἄλλότριον, κτλ., μηδὲ νὰ βάλῃς εἰς τὸν νουν σου, αὐτόθι 130.

ἐμπαπαρίγνομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, παρουσιάζομαι, τινί Ἐβδ. (Παροιμ. ε', 11).

ἐμπαπαθέτος, ον, ὁ παραθεθεμένος ἐν τινι, Σουῖδ.

ἐμπαπακύντω, παπακύντω, Γερμ. Κων/πόλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 146 ro.

ἐμπαπακευάζω, ἐμποιῶ, προξενῶ, παρασκευάζω, φόδον τινί Κλιν. παρὰ Στοδ. σ. 8. 19.

ἐμπαπασκεύω, ον, (παρ' αὐτοῦ) παρ' αὐτοῦ, εὐρητής, Βασιλ. Ὀμ. 6, τ. 1. σ. 150B.· Ἐπίρρ. -ως, Σουῖδ. ἐν λ. ἐποίμω·

ἐμπαπατίθημι, καταθέτω τι εἰς τι, τὴν ψυχὴν ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαπαθέμενος Ἐκκλ.

ἐμπαπαφρέω, εἰσδύω, εἰσέρχομαι, Ἰω Τρέτ. ἐπισ. 50, σ. 43.

ἐμπαπαρέχω· μέλλ. -ῶ, δίδω εἰς χεῖρας τινος, ἀρίων εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός τι, παραδίδω, μετ' ἀπαρ. τὴν πόλιν ἐμπαπαρῶντες προκινδυνεύουσι Θουκ. 7. 56· μηδὲ τοῦτῳ ἐμπαπαρῶντες .. ἐλλαμπρύνεσθαι, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψῃς εἰς τούτων, κτλ. (ἴδε ἐλλαμπρύνομαι), ὁ αὐτ. 6. 12· ἐμπ. ἐαυτὸν τινι, γίνεσθαι τὸ ὄργανόν τινος, Δουκ. Συμψ. ἢ Λαπίθ. 28, πρβλ. Ἀπ. Ἐμφύλ. 5. 68.

II. ἀπλως, δίδω, παρέχω, δοῖναι τινι Πλουτ. Γάλο. 29.

ἐμπαπαρίσκω, ἐξαντλοῦμαι, Γρηγ. Ναζ.

ἐμπαπαρίσταμαι, παθ. μετ' ἐνεργ. παρὰ 6', ἵσταμαι πλησίον, δορυφόρων τε ἐμπαρεστώτων Ἡλιόδ. 7. 19.

ἐμπαροινέω, φέρομαι ὡς μεθυμένος, Δουκ. Τίμ. 14· φέρομαι προσληπτικῶς, ὑβριστικῶς πρὸς τινά, ὁ αὐτός Θεῶν Δ. 5. 4· τοῖς πράγμασι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 12, 7.



ἐμπαροίνημα, τό, ἐρμαιον ἐμπαροίνοντος, Λόγγ. 4. 18· ἡ τοῦ ἐμπαροίνοντος πράξις, Νίκητ. Χρον. 111D.

ἐμπαροισάζομαι, ὁμιλῶ μετὰ παρηγορίας, ἀφ' ὧς ἐναντίον τινός, τινί Πολύδ. 38, 4, 7.

ἐμπᾶς, Πινδ. καὶ Τραγ.: Ἐπ. ἐμπης· Δωρ. ὡσαύτως ἐμπᾶν Πινδ. Π. 5. 73, Ν. 6. 8., 11. 56· καὶ ἐμπᾶ, ὁ αὐτ. Ν. 4. 58, Καλλιμ. Ἐπιγράμμ. 13: ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι τὸ ἐμπᾶς· τὸ δὲ ἐν Σοφοκλ. Ἀλάντι 563 ἀπαντῶν ἐμπᾶ εἶναι χάριν τοῦ μέτρου:—ποιητ. ἐπίρρ., συνήθως, καὶ παρ' Ὁμήρῳ σχεδὸν αἰετοῖτε, μετὰ ὁμασίας περιορισμοῦ ἢ ἀντιθέσεως, ἐν τούτοις, μ' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ὅμως, Ζεὺς δ' ἐμπης πάντ' ἰθύνει Π. Ρ. 632· καίπερ, ἂν καί, νῦν δ' ἐμπης γάρ κῆρες ἐφ' ἐστασίαν θανάτοιο, —τομεν Μ. 326· πάντως, μενέω καὶ τλήσσομαι ἐμπης Τ. 308, πρβλ. Ο. 522· μάλα γάρ κεχολώσασιν ἐμπης Ὀδ. Ο. 214, πρβλ. Σ. 5· ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ, ἐμπης μοι δοκέω Σ. 353, πρβλ. Τ. 302:—ἡ ἐννοία τῆς ἀντιθέσεως καταφαίνει αἰ. ἐν ἀργεστέρῃ ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, ἐμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀπέκτεινα, Π. Ε. 191· ἐπεὶ οὐ τινα δεδιδμεν ἐμπης Ὀδ. Β. 199· πρβλ. Σ. 481· ὅμως, πρῆξαι δ' ἐμπης οὐτὶ δυνήσεται Π. Α. 561· οὕτω καὶ μετὰ τὸ ἀλλὰ ἢ ἀλλὰ καί, ἀλλ' ἐμπης μιν ἐάσομεν Ὀδ. Π. 147, πρβλ. Π. Ο. 33, Ὀδ. Δ. 100, κτλ. ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἐμπης αἰσχροῦ, κτλ.· ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω τὸν πράγματι ἔχοντος (Θ. Γαζής), Π. Β. 297, πρβλ. Τ. 422· καὶ ἐτι μᾶλλον ὅταν ἀκολουθῇ μετοχὴ μετὰ τοῦ περ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ καίπερ ἢ ὅμως, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν λαγὴ πίνοντά περ ἐμπης, δὲν διέλαθε τὸν Νέστορα ἂν καὶ ἐπὶ ἐν ἐκείνῳ τῶν ὥραν, Π. Σ. 1, πρβλ. 98, Ὀδ. Ο. 361, Σ. 165, κτλ.· σπάντως δὲ τίθεται πρὸ τῆς μετοχῆς, ἀλλ' ἐπεὶ δ' ἐμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνυμένοι περ Π. Ο. 523:—ἐν Σ. 174, Ὀδ. Τ. 37, δ' Ἀριστ. ἐρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ὁμῶς, ὁμοίως, ἐπίσης, καὶ βεβαίως ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐλαχίστη ὑπάρχει ἀντίθεσις.

Π. αἱ αὐταὶ χρήσεις τῆς λέξεως ἐξηκολούθησαν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, ἐνίοτε μετὰ μετριωτέρας ἀντιθέσεως, ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεν λαγεῖν Αἰσχύλ. Προμ. 48, Εὐμ. 229, Σοφ. Ἀντ. 845, Εὐρ. Κύνκλ. 535· μετὰ τὸ δέ, Πινδ. Ν. 6. 7., 11. 56· ἐμπας, καίπερ ἔχει αὐτῷ 4. 58: μετὰ μετοχ., Σοφ. Αἴ. 1338· τῆς μετοχῆς παραλειπομένης, ἀφωνήτω περ ἐμπας ἄχει Πινδ. Π. 4. 422· δύστηνον ἐμπας, καίπερ ἐντὰ δυσμενῇ Σοφ. Αἴ. 122. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς= τῷ ἐν πάσι, ἀλλ' ὁ Ἐπ. τύπος δὲν συνάδει τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ).

ἐμπας, -πασα, -παν, = ἀπας, -ασα, -αν, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1625. 50.

ἐμπασίς, ἐως, ἡ, (πέπαμαι) = ἐγκτησις, γεγραμμένον ἐππασίς ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1562-4 b· ἐπασίς αὐτῷ 1564-5.

ἐμπάσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -πάσω [ᾱ]:—ραῖνω, «πασπαλίζω» τι εἰς τι, τῆς τέφρας, ὀλίγην τέφραν, Πλάτ. Λύσι. 210A· τι εἰς τι Θεόφρ. π. Διβ. 67· τί τινι Γαλῆν· παρ' Ὁμήρῳ μόνον μεταφ., ἐν-υφαίνω, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, «πολλοὺς δὲ ἄθλους ἐν αὐτῇ (τῇ διπλοῖδι) ἐποικίλιν ὑφαίνουσα» (Θ. Γαζής), Π. Γ. 126, πρβλ. Χ. 441.

ἐμπάτ' ἄγ' ἔγω, κῆμον πάταγον, μετὰ δοτ., Θεμιστ. 50B.

ἐμπάττω: μέλλ. -ῆσω, πατῶ ἐντὶ, εἰσέρχομαι, οὐ μοι φόβου μέλαθρον ἔλπις ἐμπατεῖν (ἐμπατεῖ χειρόγρ., Franz, Dindorf.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1434. Π. μεταβ., πατῶ ἐπάνω εἰς τι, καταπατῶ, νεκροῦς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 6. 9. 4.—Μέσ., πατῶ, ἐπὶ τῶν ἐν ληνῶ πατούντων σταφυλῶν, Πολύδ. Ζ', 151.

ἐμπεδα, ἐπίρρ., ἴδε ἐμπεδος.

ἐμπεδάω, βάλλω εἰς πέδας, εἰς δεσμά, δεσμεύω, διάφ. γραφή ἐν Ἡρόδ. 4. 69.

ἐμπεδῆς, ἐς, = ἐμπεδος, Ἡούχ., ἀλλ' ἐπίρρ. ἐμπεδῶς, διηγεώχ., Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 20, Ἰων. ἐμπεδῶς σκόλια παρ' Ἀθην. 695E.

ἐμπεδὸ-καρπος, ὄν, ὡς τὸ αἰετκαρπος, ὁ αἰετ φέρων καρπὸν, Ἐμπεδ. παρὰ Θεοφρ. π. Φύτ. Αἴτ. 1. 13, 2.—ἐν Πλουτ. 2. 649C, 723D, ἐμπεδοφυλλος, ἀλλὰ μόνον κατὰ λάθος ἐκ τοῦ συνωνύμου αἰεφυλλος.

ἐμπεδὸ-κυκλος, ὄν, ὁ αἰετ κυκλοῦμενος, περιστρεφόμενος, π. χ. χρόνος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. η', 74.

ἐμπεδο-λῶδης, ὄν, ὁ διηγεώχως βλάπτων, Μανέθων 4. 196.

ἐμπεδο-μητις, ε, ὁ ἔχων ἐμπεδον, σταθεράν, ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, ἀνάγκη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ι', 63.

ἐμπεδο-μοχθος, ὄν, ὁ αἰετ πολυμοχθος, κοπιώδης, βίος Πινδ. Ο. 1. 96.

ἐμπεδο-μυθος, ὄν, ὁ σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του, ἄγγελος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. α', 17· ἀληθής, ὅρκιον ἐμπεδομυθον ἀμύν, ἀμὴν ἀγορεύω αὐτῷ 17, 8.

ἐμπεδο-ορκίω, μένω σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδ. 4. 201, Σεν. Δάκ. 15, 7.

ἐμπεδορκοσ, ὄν, ὁ μένων ἐμπεδος, σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον του, Μ. Ἀχομ. τ. Δ', σ. 222, 2, ἐμπεδ. Δ.

ἐμπεδος, ὄν, (ἐν πέδον) ὁ ἐν τῷ πέδῳ ἐστὼς, ἀκίνητος, στερεός, ἀκράδαντος, τεῖχος Π. Μ. 12, ἐμπεδον λέχος, «τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἑδρας ἐστὼς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ψ. 203.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιού ἡ καταστάσεως, ἀπαραιμείτως, ἔτι μοι μένος ἐμπ. Π. Ε. 254, Ὀδ. Α. 393.—σταθερός, εὐσταθής, φρένες, ἡτορ, νοῦς ἐμπ. Π. Ζ. 352, Κ. 94. Α. 813.—ἀμετάβλητος, χρώς ἐμπ. Τ. 33.—οὗτος ὁ Πρίαμος αἰετοῦ καλεῖται ἐμπεδος, οὐδ' αἰσχροῦν, ὡς ἐν Υ. 183· λίσσεται ἐμπεδὸν εἶναι [τὸν νόστον], βέβαιον, Ὀδ. Θ. 30· οὕτω παρὰ Πινδ., κλπ., ἀπαξ παρ' Αἰσχύλῳ, ἐμπ. σῖνος, ἐπιμύνας παρακολούθους βλάβῃ, Ἀγ. 561· ἐμπ. φρόνηματα Σοφ. Ἀντ. 169· οὐκέτι συντρόφους ὄργας ἐμπεδος, οὐκ ἐμμένει αὐταῖς, ὁ αὐτ. Αἴ. 640.

3) ἐπὶ χρόνου, διαρκής, διηγεώχ., φυλακὴ Π. Θ. 521· κομιδὴ Ὀδ. Θ. 453· αἰὼν Ἐμπεδ. 156· δουλοσύνη Πινδ. Π. 12. 25· πόνος Σοφ. Ο. Κ. 1674.

Π. τὸ οὗδ. ἐμπεδον εἶναι σύγγον· παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίρρ., μένειν ἐμπεδον, σταθερῶς, στερεῶς, Π. Ρ. 434· μένειν τινὰ ἐμπ., περιμένειν τινὰ σταθερῶς, πιστῶς, Ε. 527· θέειν ἐμπεδον, τρέχειν ἀπαύστως, διηγεώχ., Ν. 141, μετ' ἐπιστά. λέξ. ἐμπεδον αἰὲν Π. 107· ἐμπεδον ἀσφαλές αἰεὶ Ὀ. 683· μάλ' ἀσφαλῶς θέει ἐμπεδον Ὀδ. Ν. 86· οὕτως ἐν τῷ πληθ., τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, τὰ πόμνια γεννώσι τακτικῶς, ἀνελλιπῶς, Τ. 113, πρβλ. Νικ. Θερ. 4, Ἀνθ. Π. 9. 291.—ὡσαύτως παρ' Ἐλλ. ποιηταῖς τοῦ τὸδ' ἐμπεδον, μάθε τοῦτο καλῶς, Σοφ. Φ. 1197· ἀλλὰ παρ' Ἀστ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ἐμπεδῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854, 975, Εὐμ. 335, Σοφ. Τρ. 487· ἐνίοτε ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς ἐν [Πλάτ.] Αἴ. 372A, Πολύδ. 2. 19, 1, κτλ.· πρβλ. ἐμπεδῆς.

ἐμπεδο-σθενής, ἐς, ὁ ἔχων ἐμπεδον σθένος, ἀκλήνητον δύναμιν, βίσιος, ἥσυχος, ἀτάραχος βίος, Πινδ. Ν. 7. 98.

ἐμπεδο-φρων, ὄν, (φρῆν) ὁ ἔχων ἐμπεδῶς φρένας, σταθερὸν φρόνημα, Φαλάρ. Ἐπιστ. 115.

ἐμπεδο-φυλλος, ὄν, αἰεφυλλος, αἰεθαλῆς, ἴδε ἐμπεδο-καρπος. ἐμπεδῶς, παρὰ ἡμπεδον Σεν. Κύρ. 8. 8. 2· ἀλλ' ὀδύριστ. (μεταγενέστ.) ἐνεπέδωσα Δίω. Κ. 60. 28 (ἐμπεδος). Κυρίως στεινῶς ἐπὶ πέδον· καθόλου, καθιστῶ τι ἐμπεδόν, στερεόν, ἀσφαλές, στερεῶν, βεβαίων, ἐπικυρῶ, ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 790· πρβλ. Ἀριστ. Λυσ. 211, 233· σπονδὰς Σεν. Ἑλλήν. 3. 4, 6, κτλ.· τὰ ὅρκωμόσια τε καὶ ὑποσχέσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 241B· ὅρκους καὶ δεξιὰς τινι Σεν. Κύρ. 5. 1, 22· συνθήκας Πολύδ. ὁμολογίας Διον. Ἀλ. 4. 79.

ἐμπειράζω, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. πράγμ., Πολύδ. 15. 35, 5.

ἐμπειράζω, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεράζω, ὁ ἴδε.

ἐμπειράζομαι, ἀποθ. = ἐμπειράζω, τίνος Ἰππ. 584. 40.

ἐμπειρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, ἀντίθετον τῷ ἀπειρία, Εὐρ. Φοίν. 529, Θουκ. 4. 10., 5. 7, κτλ.· ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡ δι' ὀλίγου μελέτη, ὁ αὐτ. 2. 85· ἡ μὴ ὑμπερία, ἔλλειψις πείρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 115· δι' ἐμπειρίαν Πλάτ. Παρμ. 137A.

2) μετὰ γεν. πράγματος, πείρα ἐν τινι πράγματι, γνῶσις, τῶν πραγμάτων Ἀντιφῶν 129. 26· μάχης ἐμπειρία τῆς ἐκείνων Θουκ. 3. 95· τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Πολ. 582B, κτλ. ὡσαύτως, ἐμπ. περί τι Σεν. Ἑλλήν. 7. 1, 4· ἐμπ. κατὰ πόλιν Θουκ. 2. 3· ἐμπ. ἡγεμονική Πολύδ. 10. 22, 4, κτλ.

Π. ἀπλῶς πείρα ἡ ἀσκήσις πρακτικῇ, «πράξις», ἀνεῖν ἐπιστημονικῆς γνῶσεως, μάλιστα ἐν τῇ ἱατρικῇ (πρβλ. ἐμπειρικός), ἱατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίας ἀνεῖν λόγῳ τὴν ἱατρικὴν μεταχειριζομένων Πλάτ. Νόμ. 857C, πρβλ. 938A· κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτᾶσθαι, ἐμπειρικός, πρακτικῶς, αὐτοῦ 720B· οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπ. καὶ τριβὴ ὁ αὐτ. Γοργ. 463B, πρβλ. 465A· ἐπιστήμη οὐκ ἐμπειρία.. χρώμενον ὁ αὐτ. Πολ. 409B· (ἐνῷ ὁ Πολύδ. θέτει τὴν μεθοδικὴν ἐμπειρίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀλογον· τριβὴν, 1. 84, 6):—τὸν πληθ. μετεχειρίσθη δὲ Πλάτων (ἴδε ἀνωτ.), Ἰσοκρ. 294A, Δημ. κλ.· αἱ ἄλλαι ἐμπ. καὶ τέχναι, τὰ ἄλλα (πρακτικὰ) ἐπιτελεῖματα καὶ αἱ τέχναι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 10· αἱ περὶ τῶν τοιοῦτων ἐμπ. αὐτῷ 4. 13. 10.

ἐμπειρικός, ἡ, ὄν, πεπειραμένος, ἀλκιεὶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 4. 7, 14. 2) οἱ ἐμπειρικοί, αἰρεσις ἱατρῶν, οἵτινες ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα ἐν τῇ τέχνῃ των ἦτο ἡ πρακτικὴ γνῶσις καὶ ἀσκήσις (ἡ ἐμπειρικὴ) ἴδε Πλάτ. Νόμ. 857C, Γαλῆν. 2. 286 κέξ., Κέλσ. 1, προοίμ., Πλίν. Η. Ν. 29. 1, Φαβρικίου Προλεγόμενα εἰς Σέξτ. Ἐμπ.—Ἐπίρρ. -κῶς, ἀντὶ τοῦ

Π. Ζ. Γεν. Α. 2. 6. 7.

ἐμπείριος, ὁ, = ἐμπειρος, Κ. Μανασσ. Χρ. 119D.

ἐμπειρο-θαλάσσιος, ὁ, ἐμπειρος τῆς θαλάσσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 185, ἐκδ. From.

ἐμπειρο-πλους, ὄν, πεπειραμένος εἰς τὴν ναυτιλίαν, ἐμπειροθαλάσσιος, Τέξτ. εἰς Ἰσοκρ. Ἐργ. κ. Πμ. 687.

ἐμπειρο-πόλεμος, ὄν, πεπειραμένος εἰς τὸν πόλεμον, Διον. Ἀλ. 6. 14· Φίλω. Ν. 426.



ἐμπειρο-πράγμων, ονος, ὁ, ἐμπειρος τῶν πραγμάτων, Σουίδ. ἐν λέξει Νόμος (ἔμ. ὄνομα).

ἐμπειρος, ον, (πέτρα) πεπειραμένος ἢ ἐξησχημένος εἰς τι, γινώσκων τι, κάτοχος τινος, μετὰ γεν., τῆς θυσίης Πρὸς. 2. 49· τῶν χώρων 8. 132· Βοιωτῶν 9. 46· τῆς ἐκείνου διανοίης 8. 97· κακῶν Δισχύλ. Πέρσ. 598· γάμων Σοφ. Ο. Κ. 1135, Πλάτ., κτλ.· ναυσὶν ἐμπείροις, διὰ πλοίων δεδοκιμασμένων διὰ τῆς χρήσεως, Θουκ. 2. 8·— τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν, ἡ μεγαλύτερα αὐτῶν πείρα, αὐτόθι 87.

II. ἐπὶ ῥρ., ἐμπείρως τινὸς ἔχειν. ἐν πείρα τινὸς γίγνεσθαι, Ξεν. Ἀνάδ. 2. 6, 1, Δημ. 1351. 7· ἐμπειροτέρως ἔχειν περὶ τινος Δισχίν. 12. 5.

ἐμπειρό-τοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβοῦσα πείρην τοκετοῦ, ἡ τεκοῦσα, Ἰππ. Γυναικ. τὸ Α', 592, 21.

ἐμπείρω: μέλλ. -περῶ, διαπερῶ τι εἰς τι, ἐμπήγῃ εἰς τι, ἐμβάλλω, ἐν τῷ παθ., ἔξωθεν δεῖν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοὺς ἥλους τῷ ἀργύρῳ Ἀθην. 488B· χαλκοῖς τισὶν ἥλοις ἐμπεπαρήνῃ φέρων βακτηρίαν Ἀλκίρρων 3. 55· ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος (τοῦ δόρατος) Πλούτ. 2. 298A.

ἐμπελάζω, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος, Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 9. ἐμπελάδων, ἐπὶ ῥρ. = τῷ ἔπομ., Νικ. Ἀλεξίφ. 215.

ἐμπελάδων, ἐπὶ ῥρ., πλησίον, πολὺ πλησίον, μετὰ δοτ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 732· ἴδε Σχολ. Μοσχоп. ἐν τόκῳ.

ἐμπελάζω: μέλλ. -σω, φέρω πλησίον, πλησιάζω, διφρούς ἐμπελάσαντες, πλησιάζαντες, προσεγγίσαντες τὰ ἄρματα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 109·—Παθ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω (ἀμετ.), τῆς κοίτης Σοφ. Τρ. 17. II. ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ὡς ἐν τῇ παθ., ἔρχομαι πλησίον, μετὰ δοτ., ἐμπελάσειν πυκνῷ δόμῳ Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἔρμ. 523· ποῦ δ' ἐμπελάσεις τάνδρῃ; Σοφ. Τρ. 748· οὕτως Ἀριστ. ἐν τῷ π. Κόσμ. 4. 18, καὶ 28· κρήνης μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσειας Συλλ. Ἐπιγρ. 5572.

ἐμπελάσεις, εως, ἡ, προσέγγις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 393.

ἐμπελαστικῶς, ἐπὶ ῥρ. = ἐμπελάδων, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξίφ. 215.

ἐμπελάττειρα, ἡ, = πελάτης, πλάτης, Καλλιμ. Ἀποσπ. 170.

ἐμπελάω = ἐμπελάζω, Νικ. Ἀλεξίφ. 498·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 356.

ἐμπίλος, ον, μελανωπὸς, μελαφός, μαυριδερός, Νικ. Θερ. 782.

ἐμπίπτας, ὁ, «πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπίσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια» Ἀθην. 645D.

ἐμπίρῃμος, ον, = ἐμπειρος, ἐμπειρός ἐν τῇ χρήσει, νηῶν Καλλ. εἰς Δία 71· πάσης ἐμπ. σοφίης Ἀνθ. Π. παρὰ τρ. 310, πρὸλ. 354· ὡσαύτως ἐμπερίρῃμος Δυκόπρ. 1196, Ἀνθ. Π. 10. 14, Μανέθων, κλ.:—Ἐπὶ ῥρ. ἐμπερίρῃμος, Καλλ. Δούτρ. Παλλ. 25. Μετεγενεστέρῃ ποιητ. λέξις.

ἐμπερής, ἐς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπειρος, Σοφ. Ἀποσπ. 412.

ἐμπερίπτας: μέλλ. -ξω, περιάγω, κατὰ ἔθνος τὸν θεὸν ἐμπερίπτοντα τὴν ἀρχὴν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 9, 3.

ἐμπεριβάλλω, περιβάλλω, ἐμπεριλαμβάνω, Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 494.

ἐμπερίβολος, ον, ὁ, ἐπὶ λόγου, περιεκκοσμημένος διὰ πολλῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἐγκατάσκευος, ἐνδιασκευος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεριβόλο καὶ καθαρὸς, Ἐρμογ. Ρητ. 262. 9, Δράκ. 140. 20.

—Ἐπὶ ῥρ. ἐμπεριβόλως Ἄννα Κορν. σ. 145D.

ἐμπεριγραφτός, ον, -γράφος, ον, περιγραφτός, Ἐπιφάν. II. 52C· ἀντιτίθεται τῷ ἀπερίγραφτος, Ψευδο-Ἀθανάσιος. IV. 45A.

2) ὡς οὐσ., τὸ ἐμπερίγραφον, ἔνταγμα, νομικὸν ἔγγραφο, Νεαρ. Εἰρήν. 57.

ἐμπεριγράφω, ἐμπεριλαμβάνω, Σέξτος Ἐμ. II. 1. 206, Πολυδ. Θ'. 108· περιγράφω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 126. 3.

ἐμπεριδράττομαι, περιδράττομαι, Ἀρεῖος παρ' Ἀθανάσιον. II. 708C.

ἐμπεριέργω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 392D.

ἐμπεριεκτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμπεριέχων, μετὰ γεν., εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 8. σ. 330, 31.

ἐμπεριέρχομαι, ἀποθ., περιέρχομαι, στοὰς δὲ Σωστράτου καὶ τὰλλα.. πρῶτον ἐμπεριελθόντες Λουκ. Ἐρωτ. 11·—μεταφωρ., ἐμπ. ἀκριβεῖα λόγου Φιλων 2. 61.

ἐμπεριέχω, περιέχω ἐν ἑαυτῷ, περιλαμβάνω, Ἀριστ. Ἡθ. Μεγ. 1. 8, 7, π. Κόσμ. 2. 7, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 1·—παθ., περιέχομαι ἐν τινι, λόφος ἐμπεριέχόμενος τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 31· μεταφ., περιέχομαι, ἐνυπάρχει, ἐν τινι Πολύδ. 9. 32, 4· κατὰ τι Λογίγν. 8. 1.

ἐμπερικλείω, περικλείω ἐν τινι, ἐμπερικλείομαι τῷ στόματι Εὐστ., 105. 22.

ἐμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω ἐντός, ἐν τε πῶ ἐνεργ. καὶ παθ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 4, Μετεωρ. 2. 3, 23, 9. 10, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4.

ἐμπεριληπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμπεριλαμβάνων, περιληπτικός, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 171, Ἀπολλ. Δ. π. Συντάξ. 36. 1.

ἐμπερίληψις, εως, ἡ, τὸ ἐμπεριλαμβάνειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9. 10, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἐμπερινοῶ, περιλαμβάνω ἐν τῷ νῷ, περινοῶ ἐν τῇ διανοίᾳ, Ἐπίκουρ. Ἀποσπ. σ. 20 Orelli.

ἐμπερινοστέω, περινοστέω, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 46D.

ἐμπεριοδεύω, περιοδεύω ἐν τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 217. 36.

ἐμπεριόδοος, ον, ἐπὶ λόγου, ὁ ἐκπερδόμενος ἐν περιόδοις, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 9 ἐν τέλει.—Ἐπὶ ῥρ. ἐμπεριόδοος, ἐν περιόδῳ, περι-οδικῶς, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 27.

ἐμπεριοχῆ, ἡ, τὸ περιέχεσθαι ἐν τινι, περιεγόμενα (τὰ ἄστρα) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ νόστρου) διὰ τὴν ἐμπεριοχὴν Κλεομήδ. 1. 3.

ἐμπεριπατέω, περιπατέω, περιέρχομαι μέ., ὠνούμενος χρυσοὺς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσκειν, μετὰ τοὺς ὁποίους μόλις θὰ ἡδύνατο ἰνὰ περιπατήσῃ καὶ ὁ ἔγων ἀρτίπους τοὺς πόδας, Λουκ. πρὸς Ἀπαλίδην. 6, πρὸλ. 10· ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, θὰ παράμειναι μεταξύ ὑμῶν, Ἐβδ. (Ἀδύτ. ΚΣ', 12), πρὸλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. Σ', 15·—ἀπολ., περιπατέω ἐν τινι τόπῳ, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ, περιπατῶν σύγχρονως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμποσίου, Λουκ. Συμπόσι. 13· μετὰ συστοίχου αἰτ., καὶ τινὰς ἐμπεριπατήσας διαύλους.. ἀπήγειν, ἀρῶ ἕκαμι μερικὸν γύρου.. ἀνεχώρησα, Ἀχιλλεύς Τάτ. 1. 6.

II. περιέρχομαι περιπατῶν τόπον τινά, ἐμπεριπατήσας τὴν γῆν Ἐβδ. (Ἰωδ Α', 7)· μεταφ., χλευάζω, ὑβρίζω, Λατ. insultare, ἐμπεριπατῶν τὸ βιάντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις Πλούτ. 2. 57A, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἐμπεριπαίρω, πανταχόθεν ἐμπήγῃ, διατρύγω, παθ., ἐμπεριπαρεῖς ταῖς σαρίσσαις Στράβων 794· ἀλλὰ κατὰ Κοραῖν γραπτέον περιπαρεῖς.

ἐμπεριπίπτω: μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω ἐν τινι, ἐμπίπτω, μετὰ δοτ., Ἰππ. 297. 24.

ἐμπεριπίλω, πίθω, πλημμελής γραφ. ἀντὶ ἐκπεριπίλω, ἐν Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 9.

ἐμπεριρρήγνυμι, διαρρηγνύω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 32, 6.

ἐμπερισκεπτός, ον, ὁ λανθ. περισκεπτός, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 176. 11, ἐκδ. Β.—Ἐπὶ ῥρ. -πτος αὐτόθι σ. 301. 11·—οὕς. ἐμπε-ρσκεψία, ἡ, αὐτόθι σ. 253. 14.

ἐμπερισπούδατος, ον, περισπούδατος, μετὰ ζήλου συνη-ζόμενος, ἐπὶ ναῶν, Ἰωσήφ κατὰ Ἀπίωνος 2. 35.

ἐμπεριστέγω, περιστεγάω τι ἐντός, Σοφ. Ἐρ. ἐκδ. Εἰρήν. σ. 93.

ἐμπεριστρέφομαι, περιστρέφομαι ἐν, ταῖς αὐλαῖς ἐμπερι-στρεφόμενῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 23C.

ἐμπεριτέμνω, = περιτέμνω, Ψευδο-Ἰππόλ. 921B·—ἐμπερι-τέμνω, ον, περιτεμνόμενος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 6A, καὶ ἐμπεριτμήντος, Ἀγ. Ἰερώνυμ. ἐν Διαλ. π. Ἀγ. Τριάδ. σ. 28.

ἐμπεριτρέχω, περιτρέχω ἐντός, Κλήμ. Κωνστ. ἀποστ. σ. 55B. 5.

ἐμπεριχαρής, ἐς, ὁ πλήρης χαρᾶς, Ἐφραίμ ὁ Σύρος τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριχρίω, ἐγχρίω, ἐναλείφω, ἐμπ. ἀσδόλῃ τὰς ὀφείας Ἰω. Γενέσ. σ. 119. 4, ἐκδ. Β.

ἐμπερκάζω, «ἐμπερκάζουσιν» ὑποβάλλουσιν, μελανίζουσιν Ἡούχ.

ἐμπερκαίνονται, «ἐμποικίλλονται» Ἡούχ.

ἐμπερονάτρις, ἰδος, ἡ, «ἡμίονο διπλοῦν» Ἡούχ.

ἐμπερονῶ, στερεῶν, συγκατὰ διὰ πέρωνας, κομβῶν, θώ-ρακα δ' ἅπας ἐμπερονάται (Μέσ.) Ἐρμῖπ. ἐν Μοῖραις 2, πρὸλ. Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Πόλ. 7. 2, 2.

II. Παθ., ἐπὶ ἡλῶν, ὡς τῶν ἡλῶν ἐμπεπερωνημένων, ἐμπεπαρήνῃ, Ἀθην. 488C.

ἐμπερόνημα, ὄν, ἄμα, τὸ ἐνδυμα συγκατούμενον κατὰ τοὺς ὤμους διὰ πέρωνων, διπλοῦς, Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει Θεόφρ. 15. 34· πρὸλ. περονητρίς, περόνημα.

ἐμπερπερεύομαι, = περπερεύομαι, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 14, 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1. 31.

ἐμπεσον, Ἐπ. ἀορ. 6' τοῦ ἐμπίπτω.

ἐμπετάλις, ἰδος, ἡ, ἔδεσμα συνιστάμενον ἐκ τυροῦ τετυλιγμέ-νου ἐντός φύλλου (ἐν πετάλῳ), «ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον» Ἡούχ. ἴδε ἐν λ. ὁρῶν II.

ἐμπεταννύμι ἢ ὡς: μέλλ. -πετάσω, κρέμω, ἐκτείνω ὀλό-γυρα, ἐν τούτοις δικτυα δυσόρατα ἐνεπεταννύες ἂν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40· μεταφ., σφιν ἐμπετάσει λάθην Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 1028. 22·—Παθ., κρέμαμαι, αὐλάται.. ἀλουργεῖς ἐνεπετα-νυντο Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 206A.

II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἦσαν δὲ.. οἱ τοῖχοι ἀλουργεῖς καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετα-ομένοι ὕφρεσι, κεκαλυμμένοι μετὰ κρεμαστὰ ἀλουργῇ καὶ διάχρυσά ὑφάσματα Σωκράτης ὁ Ρόδιος παρ' Ἀθην. 147F.

ἐμπετάσμα, τό, παραπέτασμα, Ἰωσήφῳ Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 3.

ἐμπετες, ὄν, ἀντὶ τοῦ ἐνέπεσες, ἀορ. 6' τοῦ ἐμπίπτω.

ἐμπετρος, ον, (πέτρα) ὁ φύβματος μεταξύ πετρῶν τὸ ἔμπει-



τρον, φυτὸν φυόμενον ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς τόποις, λέγεται δὲ καὶ πρασσιεδῆς, Διοσκ. 4.178.

Ἐμπευκῆς, ἑς (πευκή) πικρός, νέκταρ ὅπῃ ἐμπευκεῖ χράνας Νικ. Ἀλεξ. 202.

ἐμπῆ, ὤρ. ἀντὶ τοῦ πῆ, Ἀνθολ. Π. 13. 5· ἀλλ' ἴδε Jac. σ. 786.

ἐμπήγνυμι καὶ -οῦμαι μέλλ. -πῆξω—ἐμπήγω, μ. δοτ., μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν Ἰλ. Ε. 40· μεταφ., ἐνέπαξαν ἔλκος.. ἑξ. καρδία Πινδ. Π. 2.168· ὡσαύτως, ἐμπ. τι εἰς τι Ἰππ. π. Ἀρρ. 834· Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, 3· δδόντα εἰς τινα Ἀνθ. Π. 5. 266, πρβλ. 11. 374.—Παθ. μετ. ἐνεργ. πρkm. καὶ ὑπερσ., λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὁστέων, μοὶ εἶναι ἐμπεπηγμένη εἰς τὰ κόκαλα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1226· ἐν τί σοι παγήσεται ὁ αὐτ. Σρ. 437· ἀπολ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3· μεταφ., ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, προσηλοῦμαι εἰς τὸ διακονεῖν, καθίσταμαι ὑπηρετικώτατος, ἐτοιμος εἰς τὰς διατάγας τινος, Λατ. defixus sum in ..., Διφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 25.—

III. κάμνω ἐν τῇ παγῶσῃ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12, 2.—Παθ., πῆγνυμαι, παγῶμαι, αὐτόθι 1. 22, 7.

ἐμπηδᾶω: μέλλ. -ῆσομαι, πηδῶ ἐπάνω εἰς τινα, τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδᾶσαι αὐτὴ ἐχούσῃ ἐν γαστρὶ Ἡρόδ. 3. 32.

2) ἐμπ. εἰς ..., πηδῶ εἰς τι, ἡ ἐντός τινος, ἐς τὴν ναῦν Ἑρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 5, πρβλ. Πολύδ. 12. 9, 4.

3) ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., ἐμπηδῆσας.. ὑπερεπιπίπτει τινος: πινός ἢ τριγύσας, ὁρμᾷ.. καὶ γερμίζει τὴν κοιλίαν του μετ. Δουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 20.

ἐμπηδῆμα, ατος, τό, τὸ ἐπιπηδᾶν ἢ ἐφορᾶν κατὰ τινος, τὸ κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐμπ. Εὐστ. Θεοσ. Πονημ. ἐκδ. Taf. σ. 157. 73. ἐμπηδῆσις, εως, ἡ, τὸ ἐμπηδᾶν, Ἰππ. 1008G.

ἐμπηκτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐμπήγνυμι, πρέπει τις νὰ ἐμπήξῃ, Γεωπ. 18. 2, 2.

ἐμπήκτης, ου, ὁ ἐμπήγων ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ξύλου πινακίδα δικαστικῶν ἀποφάσεων, «τὰ δικαστικά γραμματεῖδια παρὰ τοῦ θεομορφοῦ λαμβάνων ὑπηρετῆς καὶ πῆσσαν εἰς τὴν κανονίδα» Ἡσυχ., Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων 95.11, 98.18 (ἐκδ. Blass).

ἐμπήλος, ον, πηλώδης, Γεωπον. 2. 5, 7· πρβλ. ἐμπεικρός.

ἐμπήξεις, εως, ἡ, τὸ ἐμπήγνυειν, ἐμπήγειν, γομφώσας συνάρθρωσις ἐστὶ κατ' ἐμπήγειν Γαλην. τ. 4. σ. 11B.

II. πῆξις, πάγωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12. 9.

ἐμπήρος, ον, πηρός, ἀνάπηρος, πεπηρωμένος, κολοβός, Ἡρόδ. 1. 169, 196, Ἰππ. 446, κτλ.

ἐμπῆς, ἐπίρρ. Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπας.. ἐμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ ἐμπήγνυμι, Ἰουστ. Μάρτυς, Τρύφ. 97.—Παθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 535.

ἐμπέλεις, πείω πρὸς τὰ ἐντός, ἐν τῷ παθ., Ἰππ. 272 ἐν τέλει, Πλούτ. 2. 1005A.

ἐμπέσμα, τό, πίσις, ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην.

ἐμπεικράινομαι; μέσ. ἢ παθ., εἶμαι πικρός κατὰ τινος, ἐμπικραινομένου (τοῦ Ἰππίου) Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἰππάρχου θάνατον Ἡρόδ. 5. 62; Δίων Κ. 47. 8· ἐπὶ νόσου, χειροτερέω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5.

ἐμπεικρός, ον, πικρῆζων, ὀλίγον πικρός, Διοσκ. 2. 148· πρβλ. ἐμπήλος.

ἐμπιλέομαι, συμπιέζομαι, συνθλίβομαι, ἐν ἀλλήλαις ἐμπιλιμμένοι Πλάτ. Τιμ. 74E, Διδ. 2. 52.

ἐμπιλήσις, ἡ, συμπίσις, σύνθλιψις, κατὰ διόρθωσιν Κοραῆ ἐν Ἰπποκρ. 1008G (ἐμπιλήσις ἐντέρων).

ἐμπιμελός [ι], ον, ὁ ἐνέχων πιμελήν, πάχος, πιμελώδης, παχὺς; Σενοκρ. π. Εὐνδρ. 63.

ἐμπιπῆς, -πιπρημι; ἴδε ἐμπίπλημι, -πιπρημι. καὶ ἐμπιπῆς, ἑς, πλήρῃς πίνου, ἀκαθαρσίας; ῥυπαρός, κλερωμένος, Ἀντίφ. Καρύσιος, παρὰ Διογ. Α. 5. 67.

ἐμπίνω: μέλλ. -πίομαι (ἴδε πίνω): πίνω ἀκορέτως (πρβλ. ἐμφαγεῖν), πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιών Ἐπίχ. 19. 7. Αἰν., πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 336, κτλ. ἐμπ. τοῦ αἵματος, πινὼ ἀπλήτως ἐκ τοῦ αἵμ., Ἡρόδ. 3.11., 4. 64.

2) ἀπολ., πίνω χορταστικά, Θεογν. 1125, Ἀριστοφ. Βίρ. 1143, 1156· ἐμπειπωκότες, «πιεμένοι», Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 142· ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν (Κόδηςτος πιεῖν) Σεν. Κύρ. 7.1.1.

ἐμπιπίσσω: μέλλ. ἐμπίσω [ι]: ἀορ. ἐνέπισα, παθ. ἐνεπίσθην. Μεταβατ. τοῦ ἐμπίνω, δίδω νὰ πῇ τις, ποτίζω, Πινδ. Ἀποσπ. 77, Νικ. Ἀλεξ. 519:—Μέσ., πληρῶ ἑμαυτὸν, χορταίνω, ἐμπιπασθαι ὕδατι Νικ. Θερ. 537, πρβλ. Ἀλεξ. 320:—Παθ., ἐπὶ ποτοῦ, πίνομαι, Νύμφαις ἐμπιπθῆν ὁ αὐτ. Θερ. 624.

ἐμπιπλήμι: μέλλ. -πλήσω (ἴδε πιμπλήμι):—ἐν τῷ ἐνεστώτι τοῦ συνθέτου ρούτου ῥήματος τὸ μ. τοῦ πιμπλήμι συνήθως (ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε) ἀποβάλλεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας τῆς προσγινομένης ἐκ τῶν τριῶν μ. ἐν μιᾷ λέξει, Λοθ. Φρύν. 95· ἀλλὰ τὸ μ. φαίνεται ὅτι ἐτηρείτο, ὅτε ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ἦτο βραχεύα καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς λαμβάνουσιν αὐξήσιν, ἐμπιμπλάμαι Εὐρ. Ἰων. 925, ἐμπιμπλάμενοι Κρατῖν. ἐν «Οδυσσεύσιν» 4 (καμπιπλάμενοι Meineke), Φερεκρ. ἐν «Κραπατῶσι» 1 (καμπιπλάμενος Meineke); ἐνεπιμπλάμην Σεν. Ἀν. 7. 7, 46, Αἰσχίν.

86. 34, κλ.: Ἰωνικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. ἐμπιπλῆει Ἡρόδ. 7. 39· (ἀλλ' ἐμπιπλᾷ, ἐκ τοῦ ἐμπιπλᾶν ἀναγινώσκεται ἐν καλῇ τινι χειρογρ., ὡς τὸ ἐσθ' ἀντὶ τοῦ ἐσθαι ἐν 4. 103)· α' ἐνικ. παρ. ἐνεπιμπλῶν παρὰ Διοδ. Ἑκλογ. Vales. σ. 599 καὶ Δίων Κ. 68. 31· πρβλ. ἐμπιπρημι· πληρῶ ἐντέλως, γερμίζω ἕως ἀνῶ, ὅπως ἐμπιπλήσει Ὀδ. 1. 209· τὸ πεδίον Σεν. Ἑλλην. 7. 1. 20, πρβλ. 2. 4, 11.

2) μετὰ γεν., γερμίζω τι ἐντέλως μετ' ἐμπιπλήθῃ ῥέεθρα ὕδατος Ἰλ. Φ. 311, κτλ. [Ἰππον] ἀνδρῶν ἐμπλήσας, περὶ τοῦ δουρεῖν Ἰππον, Ὀδ. Θ. 495· μὴ.. θυμὸν ἐνιπλήσας ὀδυνῶν Τ. 117· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐμπ. [τὰ θυλάκια] τῆς ψάμμου Ἡρόδ. 3. 105· πρβλ. 2. 87., 4. 72., 5. 114 τοὺς κοφίνους.. ἐμπίπλη (προστ.) πτερῶν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1310· ἐμπλήσαντες Ἰππον τὸν ἱππόδρομον Σεν. Ἰππαρχ. 3. 10· μεταφ., τὴν ψυχὴν ἔρωτος Πλάτ. Φαῖδρ. 255D· τινὰ ἐλπίδων κενῶν Αἰσχίν. 24. 27.

3) πληρῶ τινα τροφῆς, χορταίνω αὐτόν, Ὀδ. Ρ. 503· μεταφ., ἐμπ. τινὰ μύθων Εὐρ. Ἑλ. 769· τοῦ πολέμειν Ἰσοκρ. 201D· τὰ ὧτα.. ἐμπέπληκε Λύσιδος Πλάτ. Λύσ. 204C· ὁ δὲ ἐμπιπλᾶς ἀπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε Σεν. Ἀν. 1. 7, 8.

4) χορέννυμι, ἱκαοποιῶ, τὴν ἀναιδῆ γυνώμην Δημ. 543. 24· ἡμερον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 429.

5) ἐκπληρῶ, ἐμπιπλᾶντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν Πλάτ. Νόμ. 959C.

II. μέσ., πληρῶ, γερμίζω τὴν ἀνέκον ἐς ἑμαυτὸν, ἐμπλήσαντες νηδύν.. κρέ' ἔδων Ὀδ. Γ. 296· μένους δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, εὐδαρσίας δὲ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν φοδερᾶς (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 312· θαλέων ἐμπλήσας κῆρ, «πακτοῖν» ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχὴν (Θ. Γαζῆς), Χ. 504· τὸ ἀγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλ. Ἡρόδ. 5. 12:—ἀπολ., πληρῶ ἑμαυτὸν τροφῆς, χορταίνω, Ὀδ. Η. 221.

III. παθ., ἐνέπλησθαι δέ οἱ.. αἵματος ὀφθαλμοῖς Ἰλ. Π. 348, πρβλ. Σεν. Κύρ. 5. 5, 10· ἐμπλήντο βροτῶν ἀγοραί Ὀδ. Θ. 16· πόλις δ' ἐμπλήντο ἀλέντων Ἰλ. Φ. 607· ἐνέπλητο πολλῶν κάγαθων Ἀριστοφ. Σφ. 1304· φακῆς ἐμπλήμενος αὐτόθι 984, πρβλ. Ἑκκλ. 56:—μεταφ., οὐδὲ περ ὕψος ἐνιπλήσθηναί.. ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, οὐδὲ τὸν υἱὸν μου νὰ τὸν χορτάσουν τὰ μάτια μου μετ' ἄφρον, Ὀδ. Δ. 452· ὀργῆς ἐμπλήμενος Ἀριστοφ. Σφ. 424· πλεονεξίας ἐμπίπλασθαι Πλάτ. Κριτ. 121B, πρβλ. Φαῖδ. 66C.

2) μετὰ δοτ., ἀμπελίνῳ καρπῷ ἐμπ. Ἡρόδ. 1. 212· ἐμπιπλάμενοι πυριάτῃ Κρατῖνος ἐν «Οδυσσεύσιν» 4· ἐμπίπλονται.. ἄρματι ὁ βρωϊδὸς Πανσ. 3.16, 10.

3) ἀπολ., ὑπερπληρῶ ἑμαυτὸν τροφῆς, Ἡρόδ. 8.117, Ἀριστοφ. Σρ. 911, Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 6, κτλ.

4) μετὰ μετοχ., μισῶν οὐποτ' ἐμπληροθήσομαι Εὐρ. Ἰππ. 664· πρβλ. Ἰωνα 925· βάλλων.. οὐκ ἂν ἐμπλήμην Ἀριστοφ. Ἀχ. 236· οὐκ ἐνεπίμπλασο ὑπισχνόμενος Σεν. Ἀν. 7. 7, 46· ἐμπλήσω λέγων, λέγε ἕως νὰ χορτάσῃς Ἀριστοφ. Σρ. 603.

Αἱ τελευταῖαι τρεῖς συντάξεις ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μετ' Ὀμηρον συγγραφῆς, κατὰ τὰ ἄλλα ἡ πεζὴ καὶ Ἀττικὴ χρῆσις συμφωνεῖ πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν.

ἐμπέπρασται, πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐκπέπρασται Πολύδ. Ζ', 9 ἐν τῷ παθ.

ἐμπέπρημι (οὐχὶ ἐμπιπρημι, ἴδε ἐμπέπλημι): γ' πληθ. παρ. ἐνεπιπρασσάν Θουκ. 6. 94· ὡσαύτως (ὡς εἰ' ἐκ τύπου ἐμπιπράω) ἀπαρ. ἐμπιπρᾶν, Πλουτ. Κορ. 26· μετ' ἐμπιπρῶν Πολύδ. 1. 53, 4· παρ. ἐνεπιπρῶν Σεν. Ἑλλην. 6. 5, 22· μέλλ. ἐμπιπρᾶσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 749· ἀορ. ἐνέπρησα Ὀμ. (μέλλ. ἐνέπρησω Ἰλ. Ο. 702· πρβλ. ἐμπρήθω): μέσ. ἀορ. ἐνεπρήσατο Κόϊντ. Σρ. 5. 485.—Παθ., μετοχ. ἐμπιπράμενος Ἡρόδ. 1. 19· μέλλ' ἐμπιπρήσομαι ἡ (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) ἐμπρήσομαι Ἡρόδ. 6. 9, πρβλ. Πανσ. 4. 7, 10, Κόϊντ. Σρ. 1. 494· ἀορ. ἐνεπρήσθην Ἡρόδ. 5. 102., 6. 25, Θουκ., κτλ.: πρkm. ἐμπέπρησμαι 8.114. Καίω τι διὰ τοῦ πυρός, πυρπολῶ, ἄστει, νῆας, συχὰ ἐν Ἰλ., τὸ πλείστον μετὰ τῆς προσθήκης: πυρί' οὕτω, τῷ Λημνίῳ.. πυρὶ ἐμπρησον Σοφ. Φ. 801· τὸν νηὸν ἐνέπρησαν Ἡρόδ. 1. 19· πρβλ. 5. 101 κ. ἀλλ., ὡσαύτως μετὰ γεν., μὴ δὲ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσῃσι Ἰλ. Π. 82· οἰκίαν ἐμπιπράναι Ἀριστοφ. Νερ. 1484, κτλ.:—Παθ., καίομαι, πυρπολοῦμαι, κλ.: ἴδε ἀνωτέρω.

ἐμπέπρω: μέλλ. -πρῶσομαι: ἀορ. ἐνέπρῶσα, Ἐπ. ἐμπρῶσα. Ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ ἐμδᾶλλω, πίπτω ἐν τινι, μετὰ δοτ., ἐμπρῶσε πόντῳ Ὀδ. Δ. 508· πίπτω ἐπὶ τινος, ὁ δ' ἐμπρῶσε πέτρῃ Ἰλ. Δ. 108· ἐν δ' ἐπρῶ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο Θ. 485· πῦρ ἐμπρῶσε ναυσὶν Π. 113· αὐξένι.. ἐμπρῶσεν Ἰδς Ο. 451, πρβλ. 624· ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐν, ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐν ἀξύλῳ ἐμπρῶσῃ Ὑλη Α. 155:—οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῖς Ἀττ., κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον Ἡρόδ. 8. 37, πρβλ. 1. 34 κ. ἀλλ.: ὁ πύργος ἐμπρῶσε σοι Ἀριστοφ. Πλ. 180, κλ.:—ἀπολ., ῥύμῃ ἐμπ. Θουκ. 2. 76.

2) ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεται, προσβάλλω, ἐν δ' ἐπρῶσα προμάχοις Ὀδ. Ω. 526, πρβλ. Ἰλ. Π. 81· τῷ στρατῷ Εὐρ. Ρῆσ. 127· τοῖς πολέμοις Σεν. Ἰππαρχ. 8. 25, κτλ.: ἐμπρῶσντες, ἐμπρῶσντες, Ἡρόδ. 3. 146, πρβλ. 7. 16, 1, κ. ἀλλ.:—μεταφ., προσβάλλω, ὑβρίζω, τινὶ Πινδ. Ι. 98: οὕτω, 3) ἐπὶ κακῶν, δυστυχημάτων, νόσον, κλ.: ἐμπίπτω, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, κακὸν ἐμπρῶσε οἴκῳ Ὀδ. Β. 45· λυγέ



τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ Θουκ. 2. 49· νόσημα ἐμπέπτωκε ἐς τὴν Ἑλλάδα Δημ. 424. 3· πρὶν ἐπιπεσεῖν σπαραγμὸν Σοφ. Tr. 1253:—ἐπὶ παθῶν, χόλος δέος ἐπιπесе θυμῷ Ἰλ. 1. 436, P. 625· ἔρως ἐμπ. τινὶ Δισχύλ. Ἀγ. 341, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 782· οἶκτος ὁ αὐτ. Φ. 965· καὶ ἵσταντο ἐν τῷ περὶ λόγῳ, γέλως ἐμπ. τινὶ Θουκ. 4. 28· ἐδείσαν δὲ μὴ λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτῶκοι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 26· ἔλεος ἐμπέπτωκε τίς μοι τῶν ὄλων Φιλίππιδης ἐν Ἀργυρίου ἀρανισμῷ 1· ἀλλὰ συνήθως, ἐμπ. εἰς.. Ἰπρόδ. 7. 43, Εὐρ. 1. Δ. 443, Θουκ. 2. 48, Λυσ. 93. 25, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατ., οὐδεὶς ποτ' αὐτοῦς.. ἂν ἐμπέσοι ζῆλος Σοφ. Ο. Κ. 942· ἐμπέπτωκ' ἔρως.. Ἑλλάδα Εὐρ. 1. Δ. 809.

4) πίπτω ἀπὸ ψυχροῦ μέρους ἐπάνω τινός, μὴ τι οἱ κρεμύμενον τῷ παιδὶ ἐμπέσῃ Ἰπρόδ. 1. 34, κτλ.· πρὶν ἄλλῳ γυῖον ἐμπέσειν, τοῦτέστι, πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλιν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πρὶν παλαῖσαι σε (Σχολ.), Πινδ. N. 7. 108· ὡσαύτως ἐμπ. ἐν ἀπορίᾳ Πλάτ. Εὐθύφρ. 292B· ἐπὶ συμφορῇ Ἰπρόδ. 7. 88· συνήθεσθαι, ἐμπ. εἰς, Λατ. incidere in., ἐμπ. εἰς ἄσας Σοφ. Ἰλ. 216· εἰς βάρβαρον φάσγαν Εὐρ. Ἑλ. 864· εἰς ἐνέδραν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἰς ἔρωτα Ἀ. τριάν. ἐν Ἀδρ. 12· εἰς νόσον Ἀντιφῶν 113. 31· εἰς ὑποψίαν ὁ αὐτ. 116. 37· εἰς λόγους Δημ. 240. 2., 244. 28, κτλ.:—ὡσαύτως, ἐπὶ λόγων, καὶ μοι ἔπος ἐπιπесе θυμῷ, ἦλθεν εἰς τὸν νουν μου, Ὁδ. M. 266· λόγος ἐμπέπτωκε μοι, ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά μου, Σοφ. O. K. 1150· κἀν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τε, ἂν πέσῃ ἡ γείνη λόγος περὶ, κτλ., Ἀριστοφ. Λυσ. 858, Πλάτ. Πολ. 354B, Νόμ. 799D· ἄλλ' ἐμπ. εἰς τὰ πεπραγμένα, ἀνάγειν τὸν λόγον εἰς τὰς πράξεις τινός, Δημ. 298. 11, πρβλ. 323. 11:—ἀπολ., ἀπαντῶ, εἰς τὸ ἐντυγχάνω, Ἰπρόδ. 3. 9· τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντος ὁστού, τοποθετοῦμαι, Ἰππ. π. Ἀθρ. 784.

5) τῷ ἀκοντίῳ ἐμπίπτειν τῷ ὄμῳ, βίπτειν τὸ ἀκόντιον μεθ' ὧν τῆς δυνάμεως τοῦ ὄμου, Ἰππ. π. Ἀέρ. 292. 6) εἰσορμῶ, κάμπτειν στέγγι, εἰσορμᾶ εἰς τὸν θάλαμον, Σοφ. O. T. 1262· πύλαις Εὐρ. Φοίν. 1146· εἰς τὴν θύραν Ἀριστοφ. Λυσ. 309· ἀπολ., Δισχύλ. Ἀγ. 1350· ὥθεε τε ἐμπεσῶν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, ἐφορμήσας δὲ ὠθεῖ τὰ πράγματα ἀπερισκέπτως (ὁ ὄχλος), Ἰπρόδ. 3. 81. 7) προσπίπτω, ἂν μὲν εἰς τὴν αἰσθησιν... ἐμπίπτει Πλάτ. Πολ. 524D· οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐμπ. εἰς τὰς ἐξηγμένας αἰτίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 4, πρβλ. Φυσ. 2. 4, 8 κ. ἄλλ.: εἰς ἄλλο· πρόδλημα ὁ αὐτ. Πολιτ. 2. 8, 16.

8) ἐμπ. εἰς δεσμιωτήριον, ἐπιτομαι εἰς τὴν φυλακὴν, Δειναρχ. 106. 14, Δημ. 788. 17, κτλ.· οὕτως, ἐμπ. εἰς τὸν Ἰάρταρον Πλάτ. Φαίδων 114A.

9) ἐπὶ συμβεβηκότων, συμβαίνειν, γίνεσθαι, Πaus. 7. 8, 4. πρβλ. ἐμπέτω.

ἐμπίς, ἴδος, ἡ, εἶδος ἐντόμου ἐκμυζήντος τὸ αἷμα, μείζονος δὲ τοῦ κωμώπτος, τὸ Λατ. culicis ἢ ἴσως: tipula culiciformis, Ἀριστοφ. Νερ. 157 κέξ.· τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας ὁ αὐτ. Ὀρνιθ. 245, ἐνθα ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει τὴν λέξιν: ἡζὼν ἔστιν ἐν ὕδατι γινόμενον ὁμοιον τῷ κωμῳπι, μείζων δὲ τῇ περιχτῇ, κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωμένον, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 13., 5. 19, 14.

2) ἡ πρώτη μορφή τῆς μεταμορφώσεως τοῦ οἴστρου, ἡ νύμφη ἐξ ἧς μετεμορφώθη εἰς οἴστρον, ἔνια τῶν ζώων... μεταβάλλει εἰς ἄλλην μορφήν... οἷον ἐπὶ τῶν ἐμπίδων γίνεται γὰρ ἔξ αὐτῶν ὁ οἴστρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 17, πρβλ. καὶ Ἡσυχ. ἐν λέξει.

ἐμπίσαι, ἐμπισθῆναι, ἴδε ἐμπιστάω.

ἐμπίσαιον· καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ θαψιλῶς πιεῖν· Ἡσυχ. ἐμπιστεύω, ἐμπιστεύομαι, τινὶ τι Διόδ. 1. 67, Πλουτ. Φωκ. 32:—μέσ., ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1469:—παθ., ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδῳ ἄμα καὶ ἔθνοσι τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐνεπίστευσε τὴν ἀρχὴν... Λουκ. Δημῶν. Βίος 51, Γεωπ. 2. 44, 1. II. ἔχω πεποιθήσιν, ἐν τινὶ Ἑδδ. (B. Παραλειπ. K', 20).

ἐμπίτνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτω, Δαῖμον, ὡς ἐμπίτνεις δώμασι Δισχύλ. Ἀγ. 1468, Ἰλ. 120, Σοφ. Αἴ. 58· ἐς ἱππὶον ἐμπίτνων δμίλον Βαχχ. 9. 24 (Blass): πρβλ. πίτνω.

ἐμπλάζω: μέλλ., -πλάζω: 1) μεταβ., περιάγω, περιελάυνω ἐν τινι, ἐντεῦθεν Μέσων, περιπλανώμαι ἐν τινι, ὕλη Ὀρρ. Ἀργ. 643, πρβλ. Πλουτ. Ὀδ. 12. 2) ἀρε. ἀβ., πανώμας, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ, ἐμπλάζοντες ἀγυαῖς Νικ. Ἀλεξ. 189.

ἐμπλάζω: μέλλ., -άσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπελάζω, Νικ. Θηρ. 779.

ἐμπλάσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ., -πλάσω: [ᾱ]:—πλάσσω ἐντός τινος, ἐντίθημι, περικλείω, κομίζειν τὸν πατέρα ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσαντα, περὶ τοῦ πτηνοῦ φοινίκος, Ἰπρόδ. 2. 73· ἐπαλείφω, ἐμπλάσθεντα (τὰ παιῖα) ἀσφάλτῳ Στράβων 743. 2) προσκολλῶ, ἐπικολλῶ, τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι Ἀριστ. Ἰπρόδ. 19. 23, 2.

3) ἐμφράττω, σπουδαίνω, τοὺς πόρους, τὰ φλέδια Θεοφρ. π. Αἰσθ. 66, κτλ. 4) σχηματίζω τι ἐν τινι, καὶ μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρῇ ἐνέπλασαν Δίων Κ. 78. 25.

II. παθ., ἐμπλάσσομαι, λαμβάνω τὸν τύπον τινός,

καὶ ἦν πιέζης τῷ δακτύλῳ ἐμπλάσσεται ὥσπερ ἐν σταιλῇ Ἰππ. 641. 16 καὶ 51., 643. 48.

ἐμπλαστικός, ἡ, ὄν, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν, Διοσκ. 1. 140.

ἐμπλαστός, ἡ, ὄν, (ἐμπλάσσω) ἐκαληγμένοι: ἐμπλαστον (μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ φάρμακον), τὸ, ἐμπλαστον ἡ αἰοφή, Ἰππ. 48. 26:—ὁ Γαλῆν. γράφει ἐμπλαστον, τὸ, καὶ ὁ Διοσκ. 1. 38, ἐμπλαστρος, ἡ.

ἐμπλαστροῦ, ἐπιθέτω ὡς ἐμπλαστον, ἐμπλαστρώνω, ὁ κράμβης φύλλα μετὰ χοιρείου στέατος κόψας, ὥστε γενέσθαι ὡς μυελόν, καὶ εἰς βράχος λινὸν ἐμπλαστρώσας ἐπὶ τὸ πάθος· Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 154.

ἐμπλαστροῦδης, ες, ὁμοῖος πρὸς ἐμπλαστον, Παῦλ. Αἰγ. 7. 24.

ἐμπλατεῖάξω, ἐμπλατεῖάσασθαι· τρυφεροποιεῖν· Σουῖδ., κατὰ δὲ Ἰσούδ.: ἐνπλατεῖάσασθαι ἐν πλατεῖαις τύποις, ταῖς χερσίν, ἢ τρυφεροποιεῖν.

ἐμπλάτυνω, πλατύνω, εὐρύνω, ἐκτείνω, Ἑδδ. (Παροιμ. III', 16, κ. ἄλλ.):—Παθ., λόγοις ἐμπλατύνεσθαι περὶ τι, ὁμιλεῖν κατὰ πλάτος, ἐκτείνειν τὸν λόγον, Στράβ. 385.

ἐμπλεγῶν, ἐπέρρ., δ' ἐμπλοκῆς, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 153, ἔκδ. Ast.

ἐμπλεγμα, τὸ, πᾶν πλεκτὸν ἢ ἐντός ἐνυρασμένου κόσμημα, Ἀρτεμίδ. 4. 83.

ἐμπλέος, ἡ, ὄν, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπλεος.

ἐμπλέκτης, οὐ, ὁ, ὁ πλέκων· τὰς κόμης, κομμώτης, Γλωσσ.: θηλ. ἐμπλέκτρια = κομμώτρια, κομμώτριαν Ἀττικῶς, ἐμπλέκτριαν Ἑλληνικῶς· Μοῖρις 237·—κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας· Σουῖδ.

ἐμπλέκτος, οὐ, ὁ ἐντός πεπλεγμένος: ἐμπλέκτων, τὸ, εἶδος τοιχοδομίας, ἐν ᾗ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ τοίχου ἀποτελοῦνται ἐκ χονδρῶν τετραγώνων, τὸ δὲ ἐν τῷ μεταξύ διάστημα ἐκ χαλικίων, Βιτρούβ. 2. 8, 7.

ἐμπλέκω, Ἐπ. ἐνέπλέκω: μέλλ., -ξω, πλέκω τι ἐντός τινος, περιπλέκω, Λατ. implicare, χεῖρα ἐμπλ., περιπλέκω τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἐνδύματά τινος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν συγκρατῶ, Εὐρ. Ὀρ. 262· ἐκ ἀρκυστάταν μηχανῶν ἐμπλέκειν παῖδα αὐτόθι 1421· μεταφ., θέτω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συμπλέκω, συνδέω, οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ἢ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν Πλάτ. Φαῖδρ. 244C· τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ ἐγκυκλῶντες ὁ αὐτ. Νόμ. 669D· ἐμπλ. τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν Ἀριστ. Ἰθ. N. 7. 13, 2· ποιῇ ἐνιπλέξω σε (ἐνν. αἰσθῆ); Καλλιμ. εἰς Ἀδρ. 29· ἐμπλ. τινὰ εἰς φίλιαν τινὸς Πολύδ. 27. 6, 11·—Παθ., ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι εἰς τι, πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένη Σοφ. O. T. 1264· ἡνίαισιν ἐμπλακεῖς Εὐρ. Ἰππ. 1236· ἐν δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη Ἀριστοφ. Θεσμ. 1032· εἰς δικτυὸν ἄτης ἐμπλεχθῆσθε Δισχύλ. Πρ. 1079:—μεταφ., ἐν πόνοισι, ἐν κακοῖς ἐμπλακῆναι, περιπλακῆναι, περιπσεῖν... Πλάτ. Νόμ. 814E, Ἰσοκρ. 181E· εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν Πολύδ. 1. 17, 3·—συγχετίζωμαι μετὰ τινος, ἔρχομαι εἰς σχέσεις, Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς, βουλομένης ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνεϊ, διεπέμψατο πρεσβευτήν, κτλ., ὁ αὐτ. 25. 7, 1·—ἐμπλέκω, ἐμπλακεῖς δὲ... τινὶ γυναίκε· καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυσον Διόδ. 19. 2.

2) μεταφ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. dolos nectere, ἐξυφαίνω τι πανοῦργως, ἐμπλέκειν ἀνίγματα Δισχύλ. Πρ. 610· ἐμπλ. πλοκάς Εὐρ. 1. A. 936.

ἐμπλέξεις, εως, ἡ, τὸ ἐμπλέκειν, ἐμπλοκῆ, ἐνύφανσις, Πλάτ. Πολιτ. 282E.

ἐμπλεονάζω αἵματι, πλεονάζω εἰς αἵματοχυσίαν, Ἡρακλείτ. Ἐπ. 4. σ. 150.

ἐμπλεος, α, ον: Ἀττ. -πλεως, ων: Ἐπ. ἐμπλεος, ἐνίπλεος, ἡ, ον, Ὁδ.: μεταφ. ἐνίπλεος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 119, Ὀρρ. Λύ. 190· ἐτερῶκλ. αἰτ. ἐμπλεα Νικ. Ἀλεξ. 164· ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, γαστέρα... ἐμπλεῖν κνίσσης τε καὶ αἵματος Ὁδ. Σ. 118· φαρτέρη ἰὼν ἐμπλεῖν X. 3· σκύρος... οἶνον ἐνίπλεον E. 113· δῶμα... ἐνίπλεον βιότοιο T. 580· κῶν... ἐνίπλεος κυνοραίστατον P. 300· οὕτω παρὰ τοῖς πεδογράφοις, λέδοιτες... κρῶν ἐμπλεοῖ Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. 2. 62· γῆς ἡ κόπρου ἐμπλεων Πλάτ. Θεαίτ. 194E. 2) ἐπὶ προσώπῳ, ἐμπλ. δυσκολίας ὁ αὐτ. Πολ. 411C· πονηρίας Πολύδ. 27. 13, 6, κτλ.:—τὸ ἐν Σοφ. Tr. 1019 χωρίον, σοὶ τε γὰρ ὅμμα ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σφῆλιν, φαίνεται ἐφαρμόζον, ὁ Jebb ἔχει: σοὶ γὰρ ἔτοῖμα ἔς πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σφῆλιν· ὁ Campbell ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων.

ἐμπλευρόομαι ἐρμηνεύεται ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 50 παρ' Ἡσυχίου διὰ τοῦ ἐνάλλομαι εἰς τὰς πλευράς, ἐμπλευρῶ ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς· Σοφικῶς Διχμακωσίαν.

ἐμπλευρος, ον, ἔχων μεγάλας ἢ ἰσχυράς πλευράς, λέγομεν γὰρ πλευράς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἴσον τῷ δυνάμει· καὶ ἐμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸν φίλων 1. 70 (διὰ φ. γραφ. εὐπλ-), Γεωπ. 18. 9, 6.

ἐμπλέω: μέλλ., -πλεύσουμαι, πλέω ἐν τινι, ἄνευ τῶν σιτα-



γαγῶν πλοίων καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοις Ἡρόδ. 7. 184· ἀπολ., οἱ ἐμπλέοντες Θουκ. 3. 77, Ξεν. Οἰκ. 8. 8. 2)

ἐπιπλέω, Νικ. Ἀλεξίφ. 426, ἐν τῷ τύπῳ ἐμπλῶω, πρβλ. Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 12., 2. 1.

ἐμπλήγδον, ἐπίρρ. (ἐμπλήσσω) ἐμπλήκτως, ἀκρίτως, παρατρό-  
πως, Δατ. *tenere*; ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πινυτός, ἐμὴ μήτηρ,  
πινυτὴ περ εὐθυσ, ἐμπλύγδον... τίει... Ὀδ. Υ. 132· πρβλ.  
ἐμπληκτος.

ἐμπληγής, ἐς, ἐμπληκτος, μανιώδης, ἀφροσύνη Νικ. Ἀλε-  
ξίφ. 159.

ἐμπλήγδον, ἐπίρρ., «γεμᾶτα», ἐμπλήγδον κυκεῶνα πόροις ἐν  
κύμβει τεύχας, «πληρεστάτην τοίνυν κύλικα ποιήσας τοῦ κυκεῶνος  
εἰδοῦ πεινῶν» (Εὐτέκν.), Νικ. Ἀλεξίφ. 129.

ἐμπληθής, ἐς, = ἐμπλεος, Νικ. Θορ. 948.

ἐμπληκτικός, ἡ, ὄν, μαινόμενος, τὸν ἐμπληκτικώτατον  
Πλουτ. Σύλλ. 34· ἄλλὰ κατὰ Κοράην: «ἴσ. γρ. ἐμπληκτώτατον· ὁ  
γὰρ ἐμπληκτος μᾶλλον ἐν χρήσει ἢ ὁ ἐμπληκτικός, ὅτε σημαίνει τὸν  
μαϊνόμενον»· ὁ ἐκπλησόμενος, ὁ μωρός, περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ θεα-  
τῶν, ὁ αὐτ. 2. 748D.

ἐμπληκτικός, ὄν, (ἐμπλήσσω) ἐκπληκτος, τεθηγώς, Δατ. *allo-*  
*pius*, Ξεν. Κυν. 5, 9: ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἐμβρόντητος, ἀνόητος,  
ἄφρων, Πλουτ. Ρωμ. 28, κτλ.

2) παρ' Ἀττ., ἐλαφρὸς τὸν  
νοῦν, κοῦφος, ἄστατος, εὐμετάδελτος, ἰδιότροπος, Σοφ. Δι. 1358  
(ἐνθα ἴδε Στοβ.) τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἐμπληκτος ὡς  
ἀνθρωπος, ἄλλοι· ἄλλοις πηγῶσι Εὐρ. Τρω. 1204· [ἡ  
φιλοσοφία] τῶν ἐτέρων παιδικῶν πολὺ ἦτον ἐμπληκτος  
Πλάτ. Γοργ. 482A· ἐμπλ. τε καὶ ἀσταθμῆτος ὁ αὐτ. Λύσι.  
214D· ἐμπλ. τατ. ἐπιθυμίας Πλουτ. Δίων 18· πρβλ. ἐμπλήγ-  
δον.

II. ἐπίρρ. -τως, μανιωδῶς, παραφρόως, Ἰσοκρ. 145E,  
κτλ.· τὸ ἐμπλήκτως δέξω, ἐκπληκτικὴ δέξυτης ἐνεργείας, μανιωδῶς  
ὁρμῇ, Θουκ. 3. 82.

ἐμπλήζμενος, μετοχ. συγχεοχ. τοῦ ἄορ. 6' τοῦ ἐμπέπλημι.  
ἐμπλημυρῶω, πλημυρῶ ἐν, ἐμπλημυροῦν (τὸ κῆτος)  
πληγαῖς αἵματος Φίλοστρ. Εἰκ. 1. 29, σ. 806.

ἐμπλην, ἐπίρρ., πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., Βοιωτῶν ἐμπλην  
'Π. Β. 526, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 73· πρὸ τοῦ πτωτικοῦ αὐτοῦ,  
ἐμπλην Παχύνου Λυκόφρ. 1029· ἀπολ., Ἦσ. Ἀσπ. Πρ. 372 (πῶ.  
ἐκ. τοῦ ἐμπελάζω, ὅπως διάφορον τοῦ ἐπομ.).

ἐμπλην, ἐπίρρ. κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ πλην ἢ χωρὶς, μετὰ  
γεν., ἐμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου Ἀρχιλ. 100, Καλλ. εἰς Δῆλ. 73.  
ἐμπληντο, Ἐπ. γ' πληθ. ἄορ. τοῦ ἐμπέπλημι.

ἐμπληξία, ἡ, ὁ ὁμός, ἐκπληξία, Δατ. *stupor*: ἐντεῦθεν, ἡλιθί-  
της, ἀφροσύνη, μωρία, Αἰσχίν. 84. 30. 2) πολιτείας ἐμ-  
πληξία, ἄλογος ἢ ἐμπαθὴς μεταβολὴ ἢ ἀσταθὴς πολιτεία, μὴ συμ-  
φωνοῦσα πρὸς ἐαυτήν, ὁ αὐτ. 50. 10.

ἐμπληξίς, εὖως, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 2. 19, Ἀθην.  
371).

ἐμπλησας, -σάμενος, ἐμπλησάτο, ἐμπληστο, ἴδε ἐμ-  
πλημι.

ἐμπλησις, εὖως, ἡ, = ἐμπλήρωσις, Ἐπίκ. παρὰ Στοβ. 72. 27.  
ἐμπλήσσω, Ἀττ. -τωσι: παρ' Ὀμ. ἐνπιπλήσσω: μέλλ. -ξω:

I. ἀμεταβ., ἐμπλήτω, μετὰ δοτ., ὡς ὅτ' ἂν ἡ κίχλη...  
ἡ δὲ πέλειαι ἔρκει ἐνπιπλήξωσι Ὀδ. X. 469· εἰ δὲ τάφρῳ ἐν-  
πιπλήξωμεν ὀρυκτῇ Ἰλ. M. 72, πρβλ. O. 345· νηϊ· ἐμπλ., ἐπὶ  
θυέλλῃ, Ἀρστ. 423· ἀπολ., ὑπόθεσις ἐμπλήξασα θοῇ ἀνέμοιο  
κατάτῃ Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1203, B. 602. II. μετ' αὐτ. προσ.,  
προσβάλλω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1297. 2) ἐμπλ. φόβον τινί,  
Δατ. *incutere metum alicui*, Ὀππ. Ἀλ. 3. 480.

ἐμπληστέος, α, ὄν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐμπέπλημι, πρέπει νὰ  
ἐμπλησθῇ, ἀδ-γεμισθῇ τινὲς μετ', ἀλλ'· ἡδὴ ὄγκου ἐμπληστέα  
(ἡ πόλις) καὶ πληθούς Πλάτ. Παλ. 373B.

ἐμπληστο, ἐμπληντο, γ' ἐνικ. καὶ γ' πληθ. Ἐπ. ἄορ. 6' τοῦ  
ἐμπέπλημι.

ἐμπλοκή, ἡ, τὸ «πλέεσθαι», καλλωπίζονται κόμης ἐμπλοκῇ  
Στράβων 818.

II. πλέξις, «πλεεῖσθαι», κρωδύλον, ὃ ἐμπλο-  
κῆς ἐστὶν εἶδος Κλέμ. Ἀλ. 233.

ἐμπλόκιον, τό, εἶδος πλοκῆς τῆς κόμης τῶν γυναικῶν, Μάχων  
παρ' Ἀθην. 579D· κόσμημα· ὅπερ ἐνέπλεον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς  
πλεξίδας τῶν, Ἐβδ. (Ἐβδ. ΔΕ', 21; Ἀριθμ. ΛΔ', 50).

ἐμπλόκος, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπλέω, Νικ. Ἀλεξίφ. 426, Ὀππ. Ἀλ.  
1. 260.

ἐμπνεῖω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπνέω.

ἐμπνευσάτω, πληρῶ τὴν ἀέρος· φυσῶ καὶ φυσικῶν τι, ἐκτείνω  
αὐτὸ δι' ἐμφυσήσεως, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 54D, Θεοφρ. π. Πυρ. 17·  
— Παθ., ὠδοῦμαι, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς· πλοῖον, Λουκ. Λεξίφ. 15.

ἐμπνευσάτωσις, εὖως, ἡ, πλήρωσις ἀέρος, φυσικῶμα, Πλούτ.  
2. 905C, Ἀθην. 53C: ὡς ἰατρ. ὅρος, ἐμφύσημα, φούσκωμα τοῦ στο-  
μάχου ὅταν σχηματίζεται ἐν αὐτῷ ἀήρ καὶ διατείνεται αὐτὸν καὶ  
τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ οὕτως ὥστε νὰ κωλύεται ἡ πέψις. Foes Οἰκ.  
'Ἰππ. σ. 125B.

ἐμπνευσίς, εὖως, ἡ, φύσημα, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος

ὁργῆς σου Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 16).

II. θεοπνευστία, θεία  
ἐμπνευσίς Γρηγ. Νύσσ. 2. 187A· καὶ ἄλλ.· πρβλ. ἐμπνέω II. 2.  
ἐμπνευστός, ἡ, ὄν, εἰς ὃν φυσᾷ τις, ἐμπν. ὄργανα, μουσικὰ  
ὄργανα ἐνεργούντα διὰ τοῦ φυσήματος, ζητεῖται πότερα τῶν ἐμ-  
πνευστῶν ἐστὶν ὀργάνων ἢ ὑδραυλικῆς ἢ τῶν ἐντατῶν Ἀθην.  
174C, Βίος Ὀμ. 148· προσέτι, ἐμπνευστικά ὄργανα, ἐμπνευστά,  
A. B. 653. 30.

ἐμπνέω, ποιητ. -πνεύω: μέλλ. -πνεύσομαι. Εὐρ. ἐνθα κατω-  
τέρω. Φυσῶ ἢ πνέω ἐν τινι, μετὰ δοτ., ἰόντων Ἦσ. Ἐργ. x. Ἦμ.  
506· ἐμπνέοντε μεταφρένῳ, «καταφυσῶντες αὐτοῦ τὸ μεταφρε-  
νον, ὃ ἐστὶν, ἐγγὺς ὄντες τοῦ νώτου» (Συδὸλ.), ἐπὶ ἱππῶν ἀκολου-  
θούντων τινὲ κατὰ πόδας, Ἰλ. P. 502· κατ' οὖρον, ὥσπερ  
ἱστίοις, ἐμπνεύσομαι τῇδε Εὐρ. Ἀνδρ. 554· ἀνεμος ἐμπνεύ-  
σας ὁρῶ ὁ αὐτ. Κυκλ. 19· αὐλοῖς ἐμπνέειν, ἐμφυσᾶν, αὐλεῖν,  
'Ανθ. Π. 9. 266:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χεῖλεσι μοῦσαν ἐμπν.,  
ἐπὶ αὐλοῦ, Ἀνθ. Παν. 4. 226, σ. 574, ἐκδ. Didot, καὶ ἐν τῷ  
παθ., ἐμπνεόμενα ὄργανα Πολυδ. Δ' 67. 2) ἀπολ., ἀνα-  
πνέω, ζῶ, εἰμαι «ζωντανός», ὡς τὸ πνεῖν = ζῆν, Αἰσχύν. Ἀγ. 671,  
'Αριστοφ. Θεσμ. 926, Πλάτ. Ἀπολ. 29D, κτλ.· ἐμπν. τᾶ τέχνα  
'Ανθ. Π. 9. 777:—ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, βλεπόντα κἀμπνέοντ'  
ἔτι Σοφ. Φ. 883· σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι Εὐρ. Ἀλκ. 205· βρα-  
χύν δὴ βίον ἐμπνέων ἔτι ὁ αὐτ. Ἰππ. 1246· ἴδε ἐμπνους.

3) μετὰ γεν., πνέω ἀπὸ, εἰμαι μεστός, πλήρης τίνος, Ἀρα-  
βίης ὁδῆς ἐμπνέοντα Περικυμένην παρὰ Στοβ. 488. 2) ἐμπν.  
ἀπειλῶν καὶ φόβου, Δατ. *caedem spirare*, Πρξ. Ἀποστ. θ',  
1.

II. μεταβ., φυσῶ ἐντός: τίνος, κἀμῶ νὰ φυσικῶσῃ, ἱστίον  
ἐμπν. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Διόνυσ. 33, πρβλ. Πινδ. Ἰ. 2. 59. 2)  
ἐμπνέω ὡς καὶ νῦν, μένος ἢ θάρσος τινί Ἰλ. Υ. 110, Ὀδ. I. 381,  
κτλ.· ἐμπν. τινὶ αὐδῆν Ἦσ. Θ. 31· πατρί· πατρός ἐνέ-  
πνευσεν μένος Πινδ. O. 8. 93· μένος ἐμπν. ἐνίοις τῶν ἡρώων  
τὸν θεὸν Πλάτ. Συμπ. 179B· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αὐτ., ἐνέ-  
πνευσέ μοι φρεσὶν φάρος ὑφαίνειν Ὀδ. T. 138:—παθ., ἐμπνέο-  
μαι, εἰμαι ἐμπνευσμένος, Λογγίν. 15. 2· εἰς μαντικὴν Πλούτ.  
2. 421B· πρβλ. εἰσπνέω.

ἐμπνέω [I]: μέλλ. -πνεύσομαι, πνίγω ἐν τινι, μετόχ. παθ.  
πρkm., ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, πεπνιγμένος ἐν τῇ χύτρᾳ,  
Γρηγ. Νάξ. II. 409A.

ἐμπνοή, ἡ, (ἐμπνέω) πνοή, φύσημα ἀνέμου, Στράβων 182.

ἐμπνοια, ἡ, ἐμπνευσίς, ἀλλά τις ἐμπνοια δαιμόνιος Λουκ.  
Διάλεξ. π. Ἦσ. 9.

ἐμπνους, ὄν, συνηρ. -πνους, οὖν, (πνοή) ἔχων πνοήν ἐν  
ἐαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν, οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ'· ἦν ἐμπνους Ἡρόδ.  
7. 181· ἔτ' ἐμπνους Εὐρ. Φοίν. 1442· ἐμπνους ἔτι ἀρθείς  
'Αντιφῶν 116. 6· ἔτι ἐμπνουν ὄντα Θουκ. I. 134· πρβλ. ἐμπνέω

I. 2· μορφὰς τύπος ἐμπνου, ἐπὶ ἀγάλματος, Ἐλλην. Ἐπιγράμμ.  
860. 3, πρβλ. 1102.

ἐμπνυτο, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Ἀριστάρχ. ἐν Ἰλ. X. 475, ἐνθα  
νῦν ἐχομεν ἄμπνυτο: ἴδε ἀναπνέω, πρβλ. Ἰλ. E. 697.

ἐμπνέομαι, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστέ, ὥσπερ ἐν δεσμοῖς,  
τὸ ἰσχυμένως τε καὶ ἐμποδιζόμενως πορεύεσθαι Πλάτ.  
Κρατύλ. 415C.

ἐμποδίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ Πλάτ. Λύσι. 210B:—Μέσ., ἴδε  
κατωτέρω II. 2:—Παθ.: μέλλ. -ποδισθῆσομαι Περύρρ. π. Ἀποχ.  
'Εμφ. I. 17, Ὀρειβάς., ἡ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) -ισομαι Ἀντίπατρ.  
παρὰ Στοβ. 418, 52: πρkm. -πεποδισμαι: ἴδε κατωτέρω: (ἐν πούς).  
Θεῶ τούς πόδας εἰς δεσμά, δεσμεύω, τοὺς μάντινας Ἡρόδ. 4. 69:  
—Παθ., ἐμπεποδισμένος τοὺς πόδας αὐτοῦ 60· ὀλιγοδρα-  
νίων... ἃ τὸ φωτῶν ἀλαδν [δίδεται] γένος ἐμπεποδισμένον  
Αἰσχύν. Πρ. 550.

II. καθόλου, ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι, παρα-  
κωλύω, Δατ. *impedire*, τινὰ Ἀριστοφ. Ὀρν. 965, Λυσ. 359, Ξεν.  
Κύρ. 2. 3, 10· τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς Αἰσχίν. 85. 35· ἐμπ.  
τοῦ ἵέναι Πλάτ. Κρατ. 410C· τῆς εἰς τοῦμπροσθε πορείας  
Διόδ. 14. 28· πρὸς τι Ἰσοκρ. 415B, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 6, κ.  
ἀλλ.:—Παθ., χαλ: σοφά· γινώμαι... ἐμποδίζονται θαυὰ Σοφ.

Φ. 423· ἐμποδίζοιτο ἀν' μὴ πράττειν Πλάτ. Συμπ. 183A.

2) μετὰ δοτ: πράγμ., γίνομαι κώλυμα, ἐμποδῖον εἰς τινα, ἐμποδι-  
ζει, πολλὰς ἐνεργείας Ἀριστ. Πθ. N. 1. 11, 12· πρβλ. Πολιτικ.  
4. 15, 8· ἐμποδίζοντες ταῖς χορηγίαις Πολύδ. 5. 111, 4:—σπα-  
νίς μετ' αὐτ. πράγμ., ἐμπ. τὸ κοινὸν ἔργον Ἀριστ. π. Τοπ. 8.  
11, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐμποδίζεται δόσιν Φίλημ. ἐν  
Ἀδῆλ. 72.

3) ἀπολ., εἰμαι ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Λύσι.  
210B, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 3.

III. τὸ χωρίον: κέχηγεν  
ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχύδας Ἀριστοφ. Ἰππ. 755, ὡς φαίνεται δὲν  
κατενοήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς τοῦτο γίνεται ὅλην ἐκ τῶν περιπλο-  
κῶν καὶ ἀσάφῶν ἐρμηνειῶν τῶν Σχολιαστῶν: ὁ Casaub. ἐρμηνεύει·  
ἡραεῖ τὸ στόμα του ὡς ν' ἄρμαθ' ἀχ'· σῆκα: ὁ δὲ C. Newton εἰση-  
γᾷται ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ σχέσιν ἢ φράσις αὐτῇ πρὸς τὸν τρόπον τῆς  
συμπλέξεως τῶν σῶκων, ὅστις· ἔτι καὶ νῦν εἶναι ἐν χρήσει περὶ τὴν  
Σμύρνην: τὰ σῆκα παροῦνται πρῶτον διὰ τοῦ ποδὸς ἕως οὗ ἐντελῶς  
πλατυνθῶσι καὶ ἔπειτα θένονται εἰς θήκας.

ἐμπόδιος, ὄν, παρὰ πόδας, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον



αὐτὸ φησιν τὸ ζητούμενον (πρὸς ἐμποδίων) Πλάτ. Θεαιτ. 201A· ὁ περὶ τοὺς πόδας, τοὺς ἐμποδισμοὺς τύπτοντας Πλουτ. Ρωμ. 21.

2) συνήθως, ὁ ἐμποδίζων, ὁ παρουσιάζων ἐμπόδιον, μετὰ δοτ. προσ., ἢ τε γὰρ Βαβυλῶναι οἱ ἦν ἐμπόδιος Ἡρόδ. 1. 153, πρὸς 2. 158, 5. 90· τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμι ἔτι μοι; Εὐρ. Ἰων 862· εἰ τοῦτ' ἐμπόδιον Ἀριστοφ. Λυσ. 531, κτλ.

3) μετὰ γεν. πράγμ., ἐμπ. εἶναι εἰρήνης θουκ. 1. 139· ἐμπ. γίνεσθαι τοῦ μὴ ἄσκειν Πλάτ. Νόμ. 832A· μὴ .. ἐμπ. γέννηται θέσθαι τι θουκ. 1. 31.

4) ὅπου ταύτη ἀρετὴ ἄσκειται καὶ δοκιμάζεται, πάντῃ ἐμπόδιος, παντελῶς ἐμποδίζεται, Πλάτ. Πολ. 407C.

5) ἐμπ. πρὸς τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 2, Πολιτικ. 5. 10, 12.

ἐμποδισμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Πολιτ. 295B, κ. ἄλλ.

ἐμποδισμός, ὁ, ἐμπόδιμα, κώλυμα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 4, Τοπ. 8. 10, 6.

ἐμποδιστής, οὗ, ὁ ἐμποδίζων, Ἰωσήφ· Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 3.

ἐμποδιστικός, ἡ, ὄν, κωλυτικός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 13, 1, Φυσ. 4. 8, 10.

ἐμποδοστατέω, προξενῶ ἐμπόδιον εἰς πόδας τινας, γίνομαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, Διογ. Α. 10, 95· διὰ γὰρ παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐμπεποδοστάτηκάς με ἀντὶ τοῦ· ταραχὴ ἐτάραξάς με (Κριταί ΙΑ', 35).

ἐμποδοστάτημα, τό, ἐμπόδιμα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβ. τ. Α', σ. 121, ἐκδ. Β.

ἐμποδο-στάτης, ου, ὁ, (στῆναι) ὁ μετὰ τῶν ποδῶν ἄλλου ἵσταμενος, ὁ ἐμποδίζων, Ἑβδ. (Α' Παλαιε. π. Β', 7), Σουδ., Ἑκκλ.

ἐμποδών, ἐπίρρ. = ἐν ποσίν ὧν, ἀλλὰ σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐκποδών· πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια, κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδών γενόμενον, πάντα τὸν γενόμενον ἐμπόδιον, Ἡρόδ. 1. 80· πᾶν ξθνος τὸ ἐμπ. 2. 102· τοὺς αἰεὶ ἐμπ. γινομένους 4. 118, πρὸς 7. 108· τὸ μὴ ἐμποδών = τῷ μηδενὶ ἐναντίον, θουκ. 2. 45· μὴ που λαθὼν τις ἐμπ. (ἐνν. γενόμενος) Ἀριστοφ. Σπ. 247.

2) ὁ παρέχων ἐμπόδιον, ὁ θεός· οἱ ἐμπ. ἐστὶν Ἡρόδ. 6. 82· ὡς οἱ τὸ ἐμποδών ἐγεγόνει καθαρὸν, ὅτε πάντα τὰ ἐμπόδια ἤρθησαν, ὁ αὐτ. 7. 183· οὐδὲν ἐμποδών [ἐστὶ] Διοχλ. Πέρσ. 13· ἐμπ. στῆναι τινὶ οὐκ ἀποθ. 1016· παρῆναι Σοφ. Ο. Τ. 446· κεῖσθαι Εὐρ. Ἰων 1047· καθῆσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 473· ἐμπόδιον τινὶ γίνεσθαι, γίνεσθαι τινὶ ἐμπόδιον, Εὐρ. Εκ. 372· ἐμπ. τινὶ φῦναι ὁ αὐτ. Ὀρ. 605· μετ' ἀπαρ., ἐμπ. εἶναι τῷ ποιεῖν Σεν. Ἑλλήν. 2. 3, 23· ἐμπ. εἶναι ἢ γίνεσθαι τινὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, θουκ. 6. 28, κτλ.: τί ἔτι ἐμπ. τούτῳ μὴ οὐχὶ .. ποιεῖν, τί τὸν ἐμποδίζει νὰ κάμῃ, Σεν. Ἰππ. 11. 13, πρὸς Ἀν. 3. 1, 13· οὕτως, ἐμποδών τὸ μὴ εἶναι αὐτοῦ 4. 8, 4· ἐμποδών γίνεσθαι τοῦ μὴ δρᾶν ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 4, 23· ἐμπ. εἶναι τινὶ νινος, ἐμποδίζειν τινὰ ἀπὸ τινος, αὐτοῦ 8. 5, 24, κτλ.· λόγων τις ἐμπ. ὅδ' ἔρχεται Εὐρ. Ἰκ. 395· ποιεῖσθαι ἐμπ. τι, θεωρεῖν τι ὡς ἐμπόδιον, Σεν. Κύρ. 4. 2, 46, Διμ. 5, 48, 22, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7· τὸ ἐμπόδιον, τὸ ἐμπόδιον, τὸ κώλυμα, Ἡρόδ. 7. 183· τί τοῦ ἐμποδών; Ἀριστοφ. Λυσ. 1161.

3) παρὰ πόδας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐμφανῶς, κατὰ ὄψιν, πόθεν ἀρξομαι, ἐμποδών ἀπάντων ὄντων; Ἀνδοκ. 30. 16· χαρίτων ἱερὸν ἐμπ. ποιοῦνται, κτείνουσιν αὐτὸ εἰς μέρος περαιομένην, οὐχὶ εἰς ἀπόκλειον μέρος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7· καὶ (μετὰ νινος ἐννοίας ἐχθρότητος), ἃ δ' ἐμποδών μάλιστα ταυθ' ἡμῶν φράσσω, τὰ παρὰ πόδας, τὰ οὐχὶ μακρὰν, Εὐρ. Φοῖν. 706· ἢ ἐμπ. παιδεία, ἢ συνήθως, ἢ καθημερινή, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2· ἐμπόδιον εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι Πολύδ. 2. 17, 1.

4) ἐπὶ χρόνῳ, εὐθὺς, πάραυτα, Πολύδων παρὰ Μακροβ. 5. 19.

ἐμποιέω, ποιῶ ἢ κατασκευάζω τι ἐν τινι, ἐν δ' αὐτοῖσι [πύργοις] πύλας ἐνεποιέον Δι. Η. 438, πρὸς Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 154· — Μέν., Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Ἡσ. Θ. 7· — Παθ., ἡδὸν δ' ὑπὸ φιλονικίας πάντες μέλη, ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη .. ἢ χὴν τις ἢ περισσότερά, δηλ. ὅπου ἀνέρερετο τὸ ὄνομα χελιδόνος, κτλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1301, ἴδε τὸν Σχολ.

2) κάμνω, ἐμποιούντας ἴχνους ἴχνυ, πατοῦντας ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἴχνων, Σεν. Κυν. 5, 20.

3) παρεμβάλλω νόμον τι εἰς τὸ γνήσιον, Ὀνομάκριτος .. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλλοις .. ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίων χρησίδιον Ἡρόδ. 7. 6· χρησμοὶ ἐμποιούμενοι τοῖς Σιδυλλεῖσι Διον. Ἀλ. 4. 62.

II. παράγω, δημιουργῶ, ἢ χρεῖα καπῆλυν .. γένεσιν ἐμπ. τῇ πόλει Πλάτ. Πολ. 371D· οἱ χρηματισταὶ .. πολλὸν τὸν κρηῖνα καὶ πτωχὸν ἐμπ. τῇ πόλει αὐτοῦ 556A, κτλ.

2) ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς, ἐπιθυμίαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπ. θουκ. 4. 81· κακὸν τι ἐμπ. ταῖς ψυχαῖς Πλάτ. Φαίδων 115E· δειλίαν ἐν αὐτῇ (ἐνν. τῇ ψυχῇ) ἐμπ. ὁ αὐτ. Πελ. 590B· ἐλπίδας ἐμπ. ἀνθρώποις Σεν. Κύρ. 1. 6, 19· ἐπιστήμην τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 20· — ἄνευ δοτ., παράγω, δημιουργῶ, γέννω, μῖσος, λήθην, κτλ., Πλάτ. Πολ. 351D, κ. ἄλλ.· χαράν Σεν. Ἰέρ. 8, 4· ὄργας, ἵλας αὐτοῦ 1, 28· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰε., ἐμπ. τινὶ ἀκόλουθῆναι εἶναι, ἐμβάλλειν εἰς τὸν νοῦν τινος τὴν ἰδέαν ἢ πεποιήσιν ὅτι πρέπει γὰρ ἀκολουθῆσθαι, ὁ αὐτ. Οἰκ. 21, 7· ἐπομένου τοῦ ὧς, ὁ

αὐτ. Ἀν. 2. 6, 8.

3) ἐπὶ καταστάσεων ἢ περιστάσεων, εἰσαγοί, παράγω, προξενῶ, φθόρον θουκ. 2. 51· στάσεις ὁ αὐτ. 1. 2· πολέμους καὶ στάσεις ἡμῖν αὐτοῖς ἐπ. Ἰσοκρ. 75E· χρόνου διατριβὴν ἐμπ. θουκ. 3. 38· ἐμπ. χρόνους τινὶ Δημ. 651. 26· κίνησιν Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 3, κτλ.

ἐμποίησις, εὖως, ἡ, ἔθιμον, συνήθεια, Δίων Κ. 37, 16.

ἐμποικιεύω, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐμποιῶ, δεῖ ἐμποιεῖν, τι ἐν τινι Ἀριστ. Ποιητ. 14, 5.

ἐμποικητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμποιεῖν τι τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ ἄλλοις ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων Ἀριστοφ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 29, 5, πρὸς Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 7. 191.

ἐμποικιλλῶ, ἐνυφαίνω ἢ κεντῶ ποικιλήματα, ταῖνα .. στεφάνους ἐχούσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλλέμενα Πλουτ. Τιμολ. 8.

ἐμποίνιμος, ον, (ποινὴ) ὁ συνεπαγόμενος ποινήν, ἀφροδίσιος γὰρ ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος Ἀθήνα παρὰ Στεφ. 1. 28, 2, Κορνοῦτ. π. Θεων Φύσ. 24, πρὸς Σουδ. ἐν λέξει.

ἐποίνιος, ον, = τῷ προηγ., Σουδ. ἐν λέξει ἐμποιίνιος.

ἐμπολαῖος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τοῦ ἐμπορίου, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 816, Πλουτ. 1155, πρὸς ἀγοράζους, κερδῶς.

ἐμπολάω· παρατ. ἡμπολῶν Ἀριστοφ. Σπ. 444, (ἀπ-) Εὐρ.· μέλλ. - ἡσω Σοφ. Ἀντ. 1063· ἀπρ. ἡμπολῶν, ἀλλὰ παρ' Ἰσαίῳ 88. 26 ἐνεπόλῃσα (πρὸς ἐκκλήσιον)· πρὸς ἡμπολῆσαν Τραγ.· — Μέσ., ἴδε κατωτέρω· — Παθ., ἀπρ. ἡμπολῆσθην Σοφ.· πρὸς ἡμπολῆσαι, Ἰων. ἐμπ. (ἐξ-) Ἡρόδ., Σοφ.· (συγγενὲς τῷ πωλῆσαι, δ' ἴδε)· κερδαίνω ἐμπορευόμενος, συσταρεῖται, ἀπαρ' παρ' Ὀμ.· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ· βλοῖτον πολλὸν ἐμπολῶντο, ἐπράγματευον πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες (Σχολ.), Ὀδ. Ο. 455· οὕτως· ἐν τῇ ἐνέργ., λαμβάνω ἐκ πωλήσεως, ἐξ ὧν [πρόβαντων, κτλ.] ἐνεπόλῃσαν τετρακαχίλιας [δραχμάς] Ἰσαῖος ἐνθ' ἀνωτ., πρὸς Σεν. Ἀν. 7. 5, 4· ἐντεῦθεν, φέρω, ἀποφέρω, τό γ' εὖ πρόσσειν .. κέρδος ἐμπολῶ Σοφ. Τρ. 93· κερδαίνω, κτῶμαι, δόξαν ἡμπολῆκόντα Γρηγ. Ναζ. Ποίημ. 2. σ. 210, ἐκδ. Κολωνίας.

2) ἐμποιεύωμαι, ἐμπολάω τὰ πό Σάρδεων ἡλεκτρον Σοφ. Ἀντ. 1037· ἀνοῦμαι, ἀγοράζω, οὐ δ' ἐμπολῆσας ἢ τυχὼν μ' αὐτῷ εἰδώς; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1025, Ἀριστοφ. Σπ. 444, Εἰρήν. 367, 53· οὐκ ἔλεῦθερος ἀλλ' ἐμπολῆθεις Σοφ. Τρ. 250· ἀλλὰ τὸ ἀνώμαλον, ἥτοι ἡ συνήθης λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· — πρὸς ἐμπολητός, ἥτεμπολάω.

3) ὡς μὴ ἡμπολῶν ἴσθι τὴν ἑμὴν φρένα, ἥτερε δὲ δὲν δὲ ἐξαγάγης κέρδος ἐκ τοῦ σκοποῦ μου, Σοφ. Ἀντ. 1063, πρὸς 1055, 1061.

II. ἀπολ., ἐμπορεύομαι, κάμνω πωλῆσιν, Ἰν' ἐμπολῶ βέλτιον Ἀριστοφ. Εἰρ. 448· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ; ἢ πωλήσεις μου φράνεις τὰς πεντήκοντα δραχμάς, αὐτοῦ 1201· ἐμπολῶμεν οὐδ' ὡς ἥμισυ ὁ αὐτ. Θεσμ. 452.

2) μεταφ., πράττω ἢ κατορθῶ τι ἐπιτυχῶς, ἀπὸ στρατείας γὰρ ἡμποληκόντα τὰ πλείεστ' ἢ ἀμεινὸν Διογύλ. Εὐμ. 631· κάλλιον ἐμπολῆσαι ὁ ἀνθρώπος, θὰ βελτιωθῇ ἢ καταστάσει τοῦ (πάσχοντος) ἀνθρώπου, Ἰππ. 507. 34· ἡμπολῆκας = πέπραγας· ἀρ' ἡμπολῆκας ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ Σοφ. Δι. 978 (ἀλλ' ἴσως τὸ ἡμπολῆκά σ' = προέδωκά σ' εἶναι ἢ ὀρθή γραφή).

ἐμπολεμέω, διεξάγω πόλεμον ἐντός τινος τόπου, τὴν χώραν οὐ παρέχουσιν ἐμπ. Ἀνδοκ. 26. 41, πρὸς Πλουτ. 2. 252A.

ἐμπολέμιος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ταῦτα τὰ ἐμπ. Ἡρόδ. 6. 56· ἐμπολέμια· τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτηδεύει καὶ εὐχρηστα· Σουδ.·

2) ὁ τῆς στρατευομένου ηλικίας, ὁ ἔχων τὴν ηλικίαν ταύτην, ὅσον ἐμπ. Πλάτ. Νόμ. 755E· οἱ ἐμπ. αὐτοῦ 756A.

ἐμπολέμιος, ον, = τῷ προηγ., Σουλ. Ἑκίρ. 1476.

ἐμπολεύς, εὖως, ὁ, ἐμπορος, πραγματευτής, Ἀνθ. Π. 6. 304.

ἐμπολέω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐμπολάω, Τζέτζ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 584.

ἐμπολή, ἡ, ἐμπόλημα, ἐμπόρευμα, φορτίον, Πινδ. Π. 2. 125, Ἀριστοφ. Ἀγ. 930· ὀλκάδας γεμούσας .. ἐμπόλης Σεν. Ἑλλ. 5. 1, 23· ἐν τῷ πληρ., Σοφ. Ἀποπ. 499.

II. ἐμπόριον, ὠνή, ἀγοράστια, Εὐρ. Ι. Τ. 1111, Σεν. Κύρ. 6. 2, 39.

III. κέρδος προελθὼν ἐκ τοῦ ἐμπορίου, χρήματα, Παλαίφ. 46. 3, ἴδε σημ. Πιερωσ νος ἐν Μοίρ. σ. 155· ὁ μισθὸς πόρνης, Ἀρτεμίδ. 1. 78, Δίων Κ. 79. 13.

ἐμπολῆμα, ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου, κόρην παρεκδεδεγμαι λωδῶν ἐμπ. (μεταφ.) Σοφ. Τρ. 538· ἐν τῷ πληρ., ἐμπόρευμα, Εὐρ. Κύκλ. 137.

II. τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Θεοφρ. Χαρακ. 6.

ἐμπόλησις, εὖως, ἡ, πώλησις, Πολύδ. Γ', 124.

ἐμπόλητος, ἡ, ὄν, ἀγοράστis, ἀγοράστis, οὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ, ὁ υἱὸς τοῦ Σισύφου ὁ ἀγοράστis ὑπὸ τοῦ Λαερτίου, ὅτι λέγεται ὅτι ἡ Ἀντικλεια ἢ ἔγκυος διεσέ οὐκ Ἀερίτιος ἡγάγετο αὐτὴν δούς πολλὰ χρήματα, Σοφ. Φ. 417.

ἐμπολίζω, περικλείω ἐντός τῆς πόλεως, πρὸς ἐτέρῳ τῶν ἐμπεπολιμένων τῇ Ρώμῃ λόφῳ Διον. Ἀλ. 2. 1.

II. (πόλος) προσαρμόζω εἰς τὸν πόλον, ὡς τὸ ἐναξονίζω, Πτολεμ.

ἐμπολιόρκειω = πολιόρκειω, Σπέρδων 752.

ἐμπολις, εὖως, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ πόλει ἢ τῇ πολιτείᾳ· ὁ ἐμπολις



τινι, ὁ συμπολίτης τινός, Σοφ. Ο. Κ. 1156· οὕτω καὶ ὁ Musgr. ἐν Ο. Κ. 637, ἀντὶ τοῦ ἐμπαλιν τῶν χειρῶν, ὅπερ βεβαίως εἶναι πλημμελὲς γραφὴν τὴν διόρθωσιν τοῦ Musgr. παρεδίδαντο οἱ ἀριστοὶ τῶν κριτικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb· ὁ Meineke προέτεινεν: ἔμπα νιν.

**ἐμπολίτευσις**, εἰς, ἢ τὸ ἀνήκειν τινὰ εἰς πολιτείαν, ἔχειν πολιτικά δικαιώματα, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 436, ἔκδ. Μί.

**ἐμπολίτευω**, εἶμαι πολίτης, ἀνήκω εἰς πολιτείαν, ἔχω τὰ πολιτικά δικαιώματα, Θουκ. 4. 106· ἐμπ. ἐκεῖ αὐτόθι, 103· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ.; οἱ ἐμπολιτευθέντες Ἰσοκρ. 83B· τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις Πολύδ. 5. 9, 9· — μεταρ., ἀφορσύνῃς ἐνεπολίτευσε τῇ πόλει Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 6, πρβλ. Φλόστρ. 221.

2) **ἐμπολιτεύεσθαι** τινι, σφύζεσθαι περὶ πολιτικῶν μετὰ τινος, Κικ. π. Ἀττ. 6. 7, 7· **II**· μεταβ., εἰσάγω, παριστῶ τι ὡς ὑπάρχον, ἀκολουσάν γάρ ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ Ἡρακλείδου Ἀλλήγ. Οἰκ. 69.

**ἐμπολιτογραφέω**, πολιτογραφῶ, τῇ τῶν Χριστιανῶν ἐαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ Βίος Βαχ. Νεωτ. σ. 71, 24· παθ., Καλλινίκ. Βίος Ἀγ. Ὑπατ.

**ἐμπολος** = ἐμπορος ἢ ἐμπολῖος, ἐπίθετον τῶν Διοσκώρων, Ἀριστοφ. ἐν Ἡρώσι παρὰ Πολύδ. Ζ'. 15.

**ἐμπολῶντο**, ἴδε ἐμπολῶ 2.

**ἐμπομπεύω**, βαδίζω ἐν πομπῇ, βρενθύομαι, γαυρίζω, σολαρεύομαι, ἀλαλουέομαι, κομπάζω, Δίων Κ. 77. 5· μάτην ἐμπομπεύσαντες τῇ κithάρα Δουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 10· ἀπολ., Κλήμ. Ἀλ. 272. 296.

**ἐμπονέω**, πονῶ, ἐργάζομαι ἐν τινι ἢ εἰς τι, ἀργεῖ δὲ ἢ γῇ χηρεύομαι τῶν ἐμπονούντων Ἀλκίφρ. 3. 25.

**ἐμπονήμα**, ἐργασία γενομένη εἰς τι, μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἡγορακτάς τῶν ἰδίων ἐμπονημάτων Νικηφ. Φωκ. Νεαρ. 5, σ. 322, 12.

**ἐμπονίμος**, πληρμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἐμποίνιμος.

**ἐμπονος**, ὄν, ὁ ὑπομένων τοὺς πόρους, Ἰππ. π. Ἀέρ. 289, Ἀδελ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἡραϊστ. σ. 172.

**II**· ἐπιπόνη, κοπιῶν, ἀλγύνω, τὰ ἐμπονα π. Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 1. 9· ἐμπονος κραυγῇ, ἢ μετὰ πόνου, Ἐβδ. (Γ. Μακκ. Α', 28). — Ἐπίρρ. -νωσ, Ἐκκλ. ἐμπορεῖα, ἢ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐμπορία, Εὐσείδ. Ἰω. Χρυσ.

**ἐμπορεῖον**, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐμπόριον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

**ἐμπόρευμα**, τό, ὡς παρ' ἡμῶν, Σεν. Πόροι 3. 4, Ἰέρ. 9. 11.

**ἐμπορεύομαι**· μέλλω· πορεύεσθαι· ἀόρ. ἐνεπορεύομαι, καὶ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 313D, εὐσαμην· Ἀποθ. 11· Πορεύομαι, μεταβαίνω, ξένην ἐπὶ... ἐμπορεύεται Σοφ. Ο. Τ. 456· ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κτλ., ὁ αὐτ. 711· ποῖ δ' ἐμπορεύει; ὁ αὐτ. Ἠλ. 405· ἐκείθεν Ἀριστοφ. Ἀγ. 754.

2) ἀπολ., περιπατῶ, Λατ. incedo, Ἐπιχαρμ. 26· Αἰτ., Μεταγεν. ἐν Ὀμηρῷ 1.

**II**· ταξιδεύω χάριν ἐμπορίου ἢ ἐργασίας, χρηματισμοῦ χάριν Πλάτ. Νόμ. 952E· ἐμπορεύομενος εἰς τὸν Πόντον Χίλωνος Ἐπιστ. 8· — μεταρ., ἐμπ. εἰς ἱατρικὴν, εἰσβάλλειν εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην, Ἰππ. 3. 4.

4) εἶμαι· ἐμπορος, ἐμπορεύομαι, ὡς παρ' ἡμῶν, Θουκ. 7. 13, Σεν. Πόροι 3. 1 καὶ 3· ἐν τινι, λόγοισιν Ἐριόδωρος ἐμπορεύεται Ποιητ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. λόγοισιν.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., εἰσάγω, Πλάτ. Ἐπιστ. 313E· διὰ θαλάσσης Διον. Ἀλ. 6. 86· πορφύραν ἀπὸ Φοινίκης Διογ. Α. 7. 2· γλαύκας Δουκ. Νιγρ. προοίμ. — μεταρ., δαίταν ἡνυπερ ἐμπορεύεται, τίνα τρόπον βίον διάγει, Εὐρ. Ἀποστ. 809. 6 (ἀλλ' ἴδε ἡμερεύω)· ἐμπ. τὴν φιλοσοφίαν Θεμιστ. 298· πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 4, Ἀθην. 569F.

4) μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαι τινὰ ὡς ἐμπόριον, ἀπατῶ αὐτόν, πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύουσιν Β' Ἐπιστ. Πέτρου 6, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύδ. 38. 4, 10, ἐνθα ὁ Valck. προτείνει· ῥητορεύων.

**ἐμπορευτέα**, ῥήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ πορευθῇ, ν' ἀπέλθῃ, ὡ θύμ', ἀνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 480.

**ἐμπορευτικός**, -ή, ὄν, ἐμπορικὸς, Πλάτ. Πολιτικ. 290A.

**ἐμπορία**, ἰων. -ίη, ἢ (ἐμπορος) (κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 1. 11, 3, τριῶν εἰδῶν, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις), τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἀσχολίας τοῦ ἐμπόρου, ἐμπόριον ἐν γένει καὶ ἰδίως τὸ διὰ θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν καπηλείαν (πρβλ. ἐμπορος), Ἡσ. Ἐργ. x. Ἡμ. 644, Ὁέον. 1168, Σιμωνίδ. 127, κτλ., ἐμπορίαν ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 15A· ἐμπορίας οὐκ οὔσης Θουκ. 1.

2) ἐάν κατὰ θάλατταν ἢ ἐμπ. γέννηται Πλάτ. Νόμ. 371A· κατ' ἐμπορίην, Ἀττ. ἰαν, χάριν ἐμπορίου, Ἠρόδ. 3. 139, Σιμωνίδ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 359A· ἐμπορίας ἔνεκα Θουκ. 1. 7, πρβλ. 6. 7· πρὸς ἐμπορίαν Ἀριστοφ. Ὀρν. 718· — ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας αὐτόθι 594· περὶ τὰς ἐμπ. δ. α. τρίβειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, πρβλ. Δημ. 1285. 9.

2) ἐπάγγελμα, ἐργασία Ἀνθ. 11. 6. 63, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 5.

**II**· ἐμπορεύματα, Σεν. Πόροι 3, 2 (πρβλ. ἐμπόριον II), Ἀνθ. 11. 7. 500· αὐτοὺς τὴν ἐμπ. ἐφάσκειν εἶναι Λυσ. 908. 10· ἐπὶ τῇ ἐμπορίᾳ, ἣν ἤγεν ἐν τῇ... νηὶ παρὰ Δημ. 930. 21.

**ἐμπορίζομαι**, παθ., περιορίζομαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 165.

**ἐμπορικὸς**, -ή, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἐμπόριον, ὡς καὶ ἰων., οἶκος Σησιφ. 78· ἐμπ. τέχνη ἢ ἐμπορικὴ μόνον = ἐμπορία, Πλάτ. Εὐθύφρων 14E, Σαρ. 223D, κ. ἄλλ.· οὕτω, τὰ ἐμπορικά ὁ αὐτ. Νόμ. 842D· ἐμπ. δίκαι (πρβλ. ἐπιμελητής II. 5), Δημ. 79. 23, Ἀριστ. Πολ. Ἀθην. σ. 87. 8 [ἔκδ. Blass]· κατὰ τοὺς ἐμπ. νόμους Δημ. 924. 11· ἐμπ. συμβόλαια ὁ αὐτ. 940. 6· τὰ ἐμπ. χρήματα, χρήματα πρὸς ἐμπορίαν, αὐτόθι 20, ἴδε κατωτ. 2· ἢ μὲν ἢ ἐμπ., ἢ ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθης μὲν (ἦτις κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Böckh ἔχει λόγον πρὸς τὴν κοινὴν μὲν ὡς τὸ 69 πρὸς τὸ 50), Συλλ. Ἐπιγρ. 123, ἴδε σ. 168, § 4· **ἐμπορικόν**, τό, ἡ τάξις τῶν θαλασσιῶν ἐμπόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21.

2) ὁ εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ξένος, ἐμπ. χρήματα διεμπολῶν Ἀριστοφ. Ἀγ. 974· φόρτος Πλουτ. Λυκούργ. 9.

3) **ἐμπορικά** διηγήματα, διηγήματα ταξιδιωτῶν, Πολύδ. 4. 39, 11.

**II**· **ἐμπόριον**, τό, Λατ. emporium, τόπος ἐμπορικὸς παρὰ τὴν θάλασσαν, λιμὴν ἐμπορικὸς ἐνθα προσοριζοῦνται πλοῖα ἐμπορικά πρὸς φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων, σταθμὸς ἐμπορικὸς, ἀγορὰ, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, οἷας εἶχον οἱ Φοινίκαι καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ, καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς πλεῖστα παρῆλια τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐεῖνου πόντου, Ἠρόδ. 1. 165., 4. 108., 7. 158., 9. 106, Θουκ. 1. 100., 7. 50, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1523· προστάται τοῦ ἐμπόριου, ἐπιμεληταί, ὡς τὸ Λατ. praefecti mercatorum, Ἠρόδ. 2. 178· ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφοτέρω, καθιστῶντες (τὴν ἐκτῶν πόλιν οἱ Κορίνθιοι) κέντρον ἐμπορίου καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Θουκ. 1. 13.

2) τὸ ἐμπ. ἐν Ἀθήναις, εἶδος χρηματιστηρίου ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἐμποροὶ, δανείσασθαι χρήματα ἐν τῷ ἐμπορίῳ Δημ. 923. 4, πρβλ. 328. 20· πότερ' Ἀττικοὶ ἀπαντες, ἢ καὶ τοῦ ἐμπορίου τινές; ἢ ἔτι οἱ ἐμποροὶ; Ἀφρίλος ἐν Ἀπολιπούσῃ 1. 3· οἷον τὸ κατὰ τοῦ ἐμπορίου γένος ὁ αὐτὸς ἐν Ζωγράφῳ 2. 9· πρβλ. ἐπιμελητής II. 5.

**II**· **ἐμπόρια**, τὰ, ἐμπορεύματα, Σεν. Πόροι 1. 7. (Schneid. ἐμπορίας, πρβλ. ἐμπορία II).

**Εμπορος**, ὄν, (ἴδε πέρσων) ὁ ἐπιβαίνων ἀλλοτρίᾳ νῆϊ, ἐπιβάτης πλοίου, Λατ. vector, Ὁδ. Β. 319, Ω. 300· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ναυκληρὸς, ἰδιοκτήτης.

**II**· = ὁ ἐν πόρῳ ὢν, ὁ ταξειδεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ταξειδιωτής, πλάνης, Διογ. Λ. Χο. 661, Σοφ. Ο. Τ. 456, Ο. Κ. 25, 203, Εὐρ. Ἀλκ. 1000.

**III**· ἐμπορος ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ, Λατ. mercator, Σιμωνίδ. Ἰαμβόργ. 14, Ἠρόδ. 2. 39, Θουκ. 6. 31, κτλ.· διαφέρει τοῦ καπηλίου, τοῦ πωλοῦντος ἑλιανικῶς, διότι ὁ ἐμπορος κομίζει τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔξωθεν καὶ πωλεῖ αὐτὰ «χονδρικῶς», Πλάτ. Πρωτ. 313D, Πολ. 371D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1155· μεταρ., κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἐμπορον βίου λέγει, εἰ δυσμενέα τῇ σῇ τὰ φίλτατ' ὥλεσεν Εὐρ. Ἰππ. 964· ἐμπ. περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα Πλάτ. Σοφ. 231D· ὥρης ἐμπ., ἐμπορεύομενος τὴν καλλονὴν, Ἀνθ. Π. 9. 416· ἐμπ. γυναικῶν Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 614. 5.

2) ὡς ἐπίθ. = ἐμπορικὸς, ναὺς ἐμπορος Διόδ. 5. 12.

**ἐμπορῶ**, ἰων. -έω, διὰ πόρπης ἢ περόνης συνάπτω, συγκρατῶ, κοινθῶναι· — παθ., εἰματα ἐνεπορηέτω (ἰων. ἀντὶ -ηγτω) ἐφόρας ἱμάτια κοινθῶναι με πόρπην ἐν τῶν ὤμων, Ἠρόδ. 7. 77· ἐμπεπορημένος διπλὰ τὰ ἱμάτια Λυκούργ. 153. 5, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 70, Πλουτ. Μάρ. 17.

**ἐμπορήμα**, τό, «φόσματος εἶδος», Ἠσυχ.

**ἐμπορήσεις**, εἰς, ἢ, τὸ κοινθῶμα, Ν. Χων. σ. 630. 3, ἔκδ. Β.

**ἐμπορῶμαι** = ἐμπορᾶσθαι, Ἐβδ. (Α. Μακκ. ΙΔ'), 44), Ἠσυχ.

**ἐμπορῶνρος**, ὄν, = κλινών πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόφυρος, Διοσκ. 3. 114.

**ἐμποτος**, ὄν, (ἐμπνῶ) πότιμος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 13.

**Ἐμπουσα**, ἢ, «φάντασμα δαιμονιώδες ὑπὸ Ἐκάτης ἐπιτεμπόμενον καὶ φανόμενον τοῖς δυστυχούσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν...» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 293), ὡσαύτως Ὀνοσκελῖς, Ὀνοκώλη (ἔχουσα σκέλη ἢ κῶλα ὄνου) Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1056, πρβλ. Δημ. 270. 25· αὕτη ἢ Ἐκάτη, «Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἐκάτην ἔφη Ἐμπουσαν» Ἠσυχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 426· ἴδε Λάμια.

**ἐμπουσαῖος**, α, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐμπουσαν, Νικηφ. Κων/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 100, σ. 652.

**ἐμπρακτικός**, -ή, ὄν, φέρων ἀποτέλεσμα, ἀποτελεσματικός, τελεσφόρος, Διοσκ. 1. 48.

**ἐμπρακτός**, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, μὴ, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεύδει, τὰν δ' ἐμπρακτον ἀντλεῖ μαχανάν, «μηδαιῶς δὲ ὡ προσφιλεστάτη ψυχῇ, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀλάνατον σπεύδει βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζητεῖ μηχανήν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον τοιοῦτοις ἐπιχειρεῖ ἀ δύναται πραγμαίνει» (Σχόλ.), ὁ λόγος πρὸς ἐαυτόν, Πινδ. Π. 3. 110· — ἐπὶ προσώπων, δραστήριος, περὶ τι Διόδ. 13. 102· τόλμαν ἔχειν ἐμπρακτον πρὸς τι, ἐτοιμὴν πρὸς τ, ὁ αὐτ. 13. 70· — τὸ ἐμπρ., τὸ ἐναγών.



νιον, τὸ δραματικόν, Λογγίν. 11. 2.—'Επέρρ. τως, Πλουτ. Σερτ. 4.

II. ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ, παρ' οὐ δύναται νὰ εἰσπράξῃ τας, Σουλλ. 'Επιγρ. 1569α. 54.

ἐμπρεπής, ἐς, διαπρέπων μεταξύ τῶν ἄλλων ἢ ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, Θύννος. πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρ. ἐν μυτιτωτῷ 'Ανάκτος παρ' Ἀθην. 282B.

II. διακρινόμενος διὰ τι, ἡγέμοιοσιν ἐμπρεπὴ Δισχύλ. 'Ικ. 116.—'Επέρρ. πώς 'Ιγνάτ. ἐν βίῳ Νικήρ. Κων/πόλεως σ. 178, 31, ἐκδ. De Boor.

ἐμπρέπω, εἰμαι περιφανής, διαπρέπω ἐν τινι, ἐμπρέποντες αἰθέρι, ἐν τῷ αἰθέρι, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Δισχύλ. 'Αγ. 6. λῖπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπουν (χειρόγρ. εὐ πρ.), ὅτι κηλὶς αἵματος ἀτιμωρήτου ἐπὶ καταφαίνεται ἐναργῶς ἐπὶ τῶν ὀμμάτων σου, αὐτῷ 1428. Βάκχαις. ἐμπρέπων, περιφανής ὢν μεταξύ τῶν βακχῶν, 'Αριστοφ. Νερ. 605.

2) εἰμαι ἐπιφανής, διαπρέπω, Δισχύλ. Χο. 356, Εὐρ. 'Ηρακλ. 407. ἀνδράσι Πινδ. II. 8. 39. ἐμπρέπουσαν ἀλγέσι, περιφανῆ οὖσαν, Σοφ. 'Ηλ. 1187. ἐσθλομίαςιν ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 706. ἐν ἐπλοῖς δεινῶς ἐμπρ. Διών Κ. 40. 41. ἐνέπρεπον ἔχοντες. 'Ηρόδ. 7. 67, 83.

3) ἀρμόζω, τινὶ Πλουτ. 'Αλκ. 1. ἄπροσ., τραπέζῃ γὰρ τῇ βασιλείῳς διακο- νῆν ἐμπρέπει, εἶναι κατάλληλος διὰ βασιλικήν τράπεζαν, 'Ηλιόδ. 5. 8, σ. 185, ἐκδ. Κοραῆ.

ἐμπρήθω: μέλλ. -σω, φυσῶ, ἐμφυσῶ, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, ἐπὶ ἀνέμου, ἐν δ' ἀνέμοις πρῆσεν μέσον ἱστίον 'Ηλ. Α. 481. ἴδε πρῆθω.—Παθ., ἔχουσα φωνὴν ἐμπρημένης ὕδρος, ἐμπε- φυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φουῆσαι (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σρ. 36.

II. καίω, ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, ἐνεπύρινον, ἔκαον (Σχόλ.), 'Ηλ. I. 589. ἄλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀλλα- γοῦ μόνον κατὰ μέλλοντα ἐμπρήσω καὶ κατ' ἄρ. ἐμπρήσσει ἐκ τοῦ ῥήματος ἐμπέπρημαι.

ἐμπρησις, εὖως, ἴων. -ιος, ἢ, ἐμπρησμός, πυρπόλησις, 'Ηρόδ. 8. 55, Πλάτ. Πολ. 470Α. κατὰ πληθύντ., ἐμπρήσεις οἰκίῳν Δισχίν. 76. 3.

ἐμπρησμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλουτ. 2. 824E, Πολυδ. Θ'. 156, Χρησμ. Σιδουλ. 4. 155.

ἐμπρηστής, οὗ, ὁ, ὁ καίων, πυρπολῶν, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 231. 'Ακύλ. II. Δ. (Δεுτ. II', 15).

ἐμπριστικός, ἢ, ὢν, ἐμπρίων, ἐπὶ σφυγμοῦ (ὁ Ε. Α. Σοφοκλῆς μεταφράζει δόοντωτος μετ' ἐρωτηματικῆς), Θεόφιλ. Πρωτοσπαθά- ριος π. Σφυγμῶν 65.

ἐμπρίω [Τ]: μέλλ. -ίσω, πριονίζω ἐν τινι, ὅστέον 'Ιππ. π. Τρωμ. 913 (ὁ Littre ἔχει ἐκπρ-)· τὸ οὗς ἐνέπρισε τοῖς ὁδοῦσι, ἐδάγκασεν αὐτὸ βαθύς, Διοδ. 'Εκλογ. 558. 65.

II. σφίγγω, τοὺς δόδοντας ἐμπριπκῶς, περὶ κυνός, ὁ αὐτ. 17. 92. τρίζω, καὶ τοὺς δόδοντας ἐνέπριε (διὰ γρ. συνέπριε) Λουκ. 'Ενὺν. 14. οὕτως, ἐμπρ γένυν χαλινόις 'Οπ. 'Αλ. 5. 186, πρβλ. Κυνηγ. 2. 261.

III. ἀμετάβ., εἰμαι ὀρμύς, καυστικός τὴν γῆσιν, καίω, ἐπὶ τοῦ σιναπέως καὶ τῶν τοιούτων, Νικ. 'Αλεξίφρ. 533, Θηρ. 71. πρβλ. Γαλην. τ. 8, σ. 8E.

ἐμπροθεν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν (πρβλ. ἔκτοθεν, ὀπι- σθεν), Θεόκρ. 9. 6.

ἐμπρόθεσμος, ὢν, ἐντὸς ἢ πρὸ τοῦ ὁρισθέντος χρόνου, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐκπρόθ., ἀγῶνες Πλουτ. 2. 501E. ἐμπρόθεσμόν τινα πέμπειν Λουκ. π. 'Αλκ. 'Ιστ. 2. 27.

ἐμπροίκιος, ὢν, (πρῶξ) ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς πρῶξ, λέγεται δ' ἢ πόλις ἐμπροίκιος ὑπὸ Διδῶς τῇ κόρῃ δοθῆναι 'Αππ. Μίθρ. 75, 'Εμφύλ. 1. 10.

ἐμπρομελετάω: μέλλ. -ήσω, ἀσχοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων εἰς τι, θήραις γὰρ ἐμπρομελετώσιν· οἱ πρὸς τὰς στραταρχίας ἀλειφόμενοι φίλων 2. 90.

ἐμπροσθα, ἐπέρρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Πίνακ. 'Ηρακλεωτ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5774. 57, 101, 'Απολλ. περὶ 'Επιγρ. 563.

ἐμπροσθεν, καὶ πρὸ συμφώνων ἐνίοτε ἐμπροσθε, 'Ηρόδ. 7. 144, 'Ισοκρ. 415C, Σουλ. 'Επιγρ. 2353 κ. ἄλλ.· ἴδε Λεξικ. Πλάτ. τοῦ Ast.· καὶ παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, ἐπὶ τῶν ἐμπροσθε Σειρήνων 'Ηγήσιππος ἐν 'Αδελφοῖς 1. 20. ἄλλ' ἐμπροσθε δεῖ Νικόμαχ. ἐν 'Εἰλειθυῖα 1. 14, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 590.

I. 'Επέρρ.: 1) τόπου, ἐμπροσθεν, ἐμπρός, 'Ηρόδ. Δ. 126, Σεν. Κύρ. 4. 2, 23. τὸ καὶ τὰ ἐμπροσθεν, ὡς καὶ νῦν, 'Ηρόδ. 5. 62, κτλ.· εἰς τὸ ἐμπ., πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ αὐτ. 4. 61., 8. 89. ἐκ τοῦ ἐμπρ. στήναι, ἐμπροσθεν, ἀπέναντι, Σεν. Κύρ. 2. 2. 6.

2) ἐπὶ χρόνου πρότερον, προητέρα, πρὸ, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D, κτλ.· οὕτως, τὰ ἐμπρ. ὁ αὐτ. Γοργ. 448E. ὁ, ἢ, τὸ ἐμπ., ὁ πρότερος, ὁ προητέρος, ὁ ἀρχαιότερος, ὁ αὐτ. Νόμ. 773E, κτλ.

II. ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἐνὸς πόντος, Λατ. ante. 1) ἐπὶ τόπου, ἐμπρ. αὐτῆς (ἐνν. τῆς νηὸς) 'Ηρόδ. 8. 87, πρβλ. 2. 110, κτλ.

2) ἐπὶ χρόνου, ἐμπρ. ταύτης (ἐνν. τῆς γνώμης) ὁ αὐτ. 7. 144. ἐμπρ. εἶναι τῶν πραγμάτων, προηγέσθαι τῶν πραγμά- των, Δημ. 51. 15.

3) ἐπὶ βαθμοῦ, ἐμπρ. τοῦ δικαίου, προ- τιμώμενος τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. 1297. 26.

ἐμπροσθίδιος, α, ὢν, = τῷ ἐπομένῳ, 'Απολλ. π. 'Επέρρ. 567. ἐμπρόσθιος, ὢν, ὡς τὸ πρόσθιος, ἐμπροσθίνος, ἐπὶ τῶν ποδῶν

τῶν τετραπόδων, ἀντίθετον τῷ ὀπίσθιος, ἐμπρ. πόδες 'Ηρόδ. 4. 60. σκέλη Σεν. 'Ιππ. 11, 2, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 37 κ. ἄλλ.· κῶλα αὐτῶν 4. 10, 29. οἱ ἐμπρ. ὀδόντες ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 89. 13. ἐμπρ. τραύματα Διον. 'Αλ. 10. 37.—'Επέρρ. ἐμπροσθίως, ἐπ- προσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως Θεόδωρ. 'Αχρο. 1. 237.

ἐμπροσθοδρομῶ, τρέχω ἐμπρός, προπορεύομαι, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 508.

ἐμπροσθό-κεντρος, ὢν, ἔχων κέντρον ἐμπροσθεν, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 5, 12, κτλ.

ἐμπροσθό-πους, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρός πορευόμενος, ἀντίθ. τῷ ὀπι- σθόπους, Εὐάγρ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 3. 26, σ. 360, 9.

ἐμπροσθοτονία, ἢ, νόσος καθ' ἣν τὸ σῶμα συνέλκεται καὶ καμ- πύλλεται εἰς τὰ ἐμπρός, εἶδος τετάνου, ἀντίθ. τῷ ὀπισθοτονία, Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 6.

ἐμπροσθοτονικός, ἢ, ὢν, πάσχων ἐξ ἐμπροσθόνιας, Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 69.

ἐμπροσθό-τονος, ὢν, ἐπὶ τετάνου, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρός ἔχων τὴν ἀνάγκην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀπισθότονος, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 6, πρβλ. Foes Oec. 'Ιππ.

ἐμπροσθ-ορητικός, ἢ, ὢν, (οὐρέω) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντίθ. τῷ ὀπισθορητικός, ἐπὶ ζώων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 3.

ἐμπροσθ-φανής, ἐς, ἐπὶ ἐπιδέσμων, τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν ἐμπροσθοφανεῖς εἰσι, μόντα ἐμπρόσθια τοῦ ἀνθρώπου ἐπι- δεδεμένα δεικνύοντες, οἱ δὲ ὀπισθοφανεῖς Γαλην. 4, σ. 494F.

ἐμπρυτανεύω, πρυτανεύω ἐν τινι, Ἄνων. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 252-3.

ἐμπυρός, ὢν, κεκλιμένος πρὸς τὴν πρῶραν, ἐμπύρω τὰ σκάφη ποιοῦντες Πολύδ. 16. 4, 12.

ἐμπυόεσμαι, κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος, ἐνεπτόητο ἡ 'Αφρο- διτῇ πρὸς 'Αδωνιν Χορξ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 428.

ἐμπύσις, εὖως, ἢ, πύσιμον, 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 22.

ἐμπύσμα, τὸ, πύσιμον, πύσμα, τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ ἀσχύνης ἐμπυσμάτων 'Εδδ. ('Ησαῖ. N', 6). πρβλ. ἐκπύσμα.

ἐμπύω, πύω εἰς, ἐς ποταμὸν 'Ηρόδ. 1. 138.

II. πύω ἐντὸς τινος, ἐνέπτυσεν εἰς αὐτὴν (τὴν λοιπάδα) Ἀθην. 345C. τινὲ εἰς τι, τῷ δὲ Φωκίῳνι σιωπῇ βαδίζοντι τῶν ἐχθρῶν τις ἐνέπτυσεν ἀπαντήσας εἰς τὸ πρόσωπον Πλουτ. 2. 189A, πρβλ. Εὐάγρ. κ. Μαθ. κς', 67. εἰς τινά αὐτῶν κς', 30. τινὶ 'Αριστ. 'Απουσπ. 271, κτλ.:—Μέσ., 'Εδδ. ('Αδισμ. KE' 9):—Παθ., ἐμπύομαι, λοιδορηθῆναι. ἢ ἐμπυοθῆναι Μουσώνιος παρὰ Στοδ. 169. 36.

ἐμπύωσις, ἢ, τὸ ἐμπίπτειν, ὀποπ. λέξ., Κλήμ. 'Αλ. I. 976C.

ἐμπύσις, εὖως, ἢ, τὸ πίπτειν ἐντὸς τινος, Εὐστ. Ποιημάτ. 297. 10.

II. τὸ ἐπιπίπτειν κατὰ τινος, πλείς, Διον. 'Αλ. 9. 23.

2) προσπτώσις, ὅρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδῶλων ἐμπύ- σεις Διογ. Λ. 944.

ἐμπύωτος, ὢν, ἐπιρρεπής, ἐμπύωτα εἰς τὸ κακὸν Μάρκ. Ἄντων. 10. 7.

ἐμπυελίδιον, τὸ, καὶ ἐμπυελίς, ἰδός, ἢ, (πύεος), κοιλίωμα ἢ ὀπή, ἐν ἣ εἰσέρχεται κνώδαξ (ἄξων) τροχοῦ, οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμδεηκτότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς 'Ηρων π. Αὐτομ. 251, 245.

ἐμπύω, σχηματίζω πῦον, ὀμπυάζω, 'Ιππ. Προγν. 43, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8, κτλ.

ἐμπύη, ἢ, = ἐμπύησις, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐμπύημα, τὸ, συνάθροισις πύου, ὀμπυασμα, ἀπόστημα, ἰδίως ἐσωτερικόν, 'Ιππ. Προγν. 41, 'Επιδημ. τ. I', 1059, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 10.

ἐμπυηματικός, ἢ, ὢν, παράγων πῦον, ἐμπυον, πιδ. γρ. ἐν 'Ιππ. π. 'Αρθ. 807.

ἐμπύησις, εὖως, ἢ, σχηματισμὸς πύου, ὀμπυασμα, 'Ιππ. 'Αρ. 1256, 'Αρετ., κλ.

ἐμπυητικός, ἢ, ὢν, προξενῶν ἐμπύησιν, ὀμπυασμα, 'Ιππ. 387. 26.

ἐμπυικός, ἢ, ὢν, = ἐμπυηματικός, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 8.

2) = ἐμπυός, 'Ησυχ.

ἐμπύισμα, προξενῶ ἐμπύησιν:—Παθ., ὀμπυάζω· ἐσωτερικῶς, π. Τρωμάτ. 898. οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνέργ., 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14, Γαλην.

ἐμπυιάζω, ἐγκαλύπτω, παθ., γυμνὸς μὲν τὸ γε σῶμα νόσος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται (εὐ πεπύκασται Ahdrens) Μόσχ. 2. 15. πρβλ. τὸ τοῦ 'Ομήρ. πυνκινά μῆδεα.

ἐμπυλῖος, α, ὢν, ὁ ἐν τῇ πύλῃ ἢ παρὰ τὴν πύλην ἱστάμενος, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ('Εκάτης), ἣν τέ νυ Κόλχοι Ἀρτεμιν ἐμ- πυλῆν.· ἰλᾶσκονται 'Ορφ. Ἀργον. 900:—τὸ δὲ ἐμπύληος ἡο- δῶμα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις, Keil 'Επιγρ. Βοιωτ. σ. 73, πρβλ. Δισχύλ. Θάβ. 502, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1172.

ἐμπύομαι, παθ., γίνομαι ἐμπύον, ὀμπυάζω, 'Ιππ. 459. 30.

ἐμπυός, ὢν, (πῦον) ὁ ἔχων ἐμπύωμα ἐν τῇς πνεύμασιν ἢ ἐν τῷ



ἥπατι, ἐμπυρικός, Ἰππ. Ἀφορ. 1253, Δημ. 1260. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24, 3. II. ἠλωμένος, «ἐμπυασμένος», τήνδε τ' ἐμπυον βάσιν παύσαντας ἀλγους Σοφ. Φ. 1378· στέρνων ἀπολύσεται ἐμπυον ἰλὺν Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλιν. 13, σ. 876· ἐμπυότος, ξαντόν, Γαλιν. 2) = πύον, κοιν. «ἐμπυον», ἔάν συνάγῃ ἐμπυον τὸ ἔλκος Γεωπον. 17. 22, Θεοφ. Νόνν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. τ. 2, σ. 242.

ἐμπύρετος, ον, ἔχων πυρετόν, πυρετώδης, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 252.

ἐμπύρευμα, τό, ἀνημμένοι ἄνθρωποι κεκαλυμμένοι διὰ τέφρας, «παραχωμένη φωτιά», ὅπως χρησιμεύσῃ νὰ ἀναφθῇ ἐκ νέου πῦρ, κοινῶς προσάναμμα («λείφανον» καθ' Ἡσύχ.: «ἐναυσμα, σπέρμα πυρός» κατὰ Σουΐδ.), Ἀριστ. Ἀποσπ. 216, 217: μεταφ., Λόγγ. 1. 29, Συνέκ. 31C.

ἐμπύρευμα, πυρπολῶ, καίω, Ἀριστοφ. Λυσ. 372.—Μέσ., «παίρνω φωτιά», ἀνάπτω, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 6, Φιλόστ. 849.

2) καταπλέγω, τὴν ψυχὴν Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 8, 4, πρβλ. Νεότ. 4, 5. II. ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι, παράγω, θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 27, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 24, 2. 8, 5. III. ὀπτῶ, κοινῶς «ψήνω» ἐπὶ τοῦ πυρός, φρύγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1137.

ἐμπυρία (γραφικόν -εία), ἡ, «ῥόκος ὁ δημόσιος, καὶ μαντεία παρὰ Βοιωτοῖς» Ἡσύχ., πρβλ. Ἐμπυρος.

ἐμπυριδότης, ου, ὁ, (ἐν, πῦρ, βαίνω) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός τιθέμενος, μέγαν τριπόδ' ἐμπυριδήτην Ἰλ. Ψ. 702, Ἀθην. 38A.

ἐμπυρίζω = ἐμπυρεύω, Διόδ. 2. 36., 12. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 5984B, 12.

ἐμπύριος [ῥ], ον, = Ἐμπυρος, Ἰαμβλ. Μυστ. 7. 2.

ἐμπύρισμός, ὁ, = ἐμπυρσιμός. Ὑπερίδης παρὰ Φρύν. σ. 335 (ἐκδ. Λοδεκίου), καὶ Πολυδ. Θ' 156, Πολύδ. 9. 41, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. VIII, ἡμελημένος λεχθὲν κατὰ τὸν Φρύν. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐμπυρο-ειδής, ἐς, Πλούτ. 2. 881D, πλημμελὲς γραφ. ἀντὶ ἐν πυρὶ σφαιροειδεῖ.

ἐμπύρος, ον, (πῦρ) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ παρὰ τὸ πῦρ, σκευὴ ἐμπυρα, σκευὴ τιθέμενα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ἐν χρήσει περὶ τοῦ πῦρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄπυρα, Πλάτ. Νόμ. 679A· ἡ ἐμπ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ ἢ χαλκῆς, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321E (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 954, ἡ τέχνη τῆς δια πυρός μαντείας, ἴδε κατωτέρω III).

II. πυρίκαυστος, ἐς γῆν δ' ἐμπυρος πίπτει νεκρός, «πεπυρακτωμένος» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1186· σάρκα.. ἐμπυρον Ἀνθ. Π. 6. 89· σφοδρὰ θερμός, καυματηρός, διακεκαυμένος, χώρα Στραβῶν 740· ἄλλῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 5· [ἡ ὥρα] ἐμπυρωτάτη ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 4· πυρετώδης, Ἰππ. 423. 27· φλεγμάλων, πεφλογισμένος, ἐπὶ ἔλκους, Ἀριστ. π. Θαν. 164. 2· καίων, κατακαίω, ἡ ἑλίου Ἀνθ. Π. 9. 24:—μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀξὺς, ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, Πλούτ. Νουμ. 5. 3) ἀνημμένος, λαμπρὰς Ἀνθ. Π. 6. 100· βωμὸς αὐτόθι 10. 7.

III. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμοδῖος εἰς θυσίαν διὰ πυρός, ὀρθοστάτης Εὐρ. Ἐλ. 547. 2) ὡς οὐσίατος, ἔμπυρα (ἐνν. ἱερὰ), τὰ, αἱ διὰ πυρός θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄπυρα, Πινδ. Ο. 8. 4· δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθέθει, ποιεῖν σπονδὰς ἐπὶ ἐμπύρων θυσίῶν, Εὐρ. Ἰ. Α. 59· ἐντέθειν ἐμπύρα κεῖται καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ σπονδαί, Σοφ. Ἠλ. 405· κατάρας ποιεῖσθαι ἐπὶ ἐμπύρων, ἐκφέρειν κατάρας καυμένου τοῦ θύματος, Πολύδ. 16. 31, 7, Ἀπκ. Ἰθρ. 9· πρβλ. Διόδ. 21. 1, Οὐεργ. Αἰν. 12. 201:—ἰδίως ἐπὶ θυσίῶν διὰ πυρός, ὧν ἐγένετο χρῆσις πρὸς μαντικούς σκοπούς (ἴδε ἀνωτέρω), Σοφ. Ἀντ. 1005 κέξ, Εὐρ. Φοίν. 1255 (ἴδε ἐν λ. ῥήξεις): εἰς ἐμπύρ' ἐλθεῖν Εὐρ. Ἰ. Τ. 16· οὕτω καί, ἔμπυρα σῆματ' ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 145·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 485, ἐμπύροις κνισωτοῖς χθονός, ἴδε τὴν λέξιν εὐδειπνός.

ἐμπύρο-σκόπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεύμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 221.

ἐμπυροτέχνης, ου, ἐπὶ χαλκῆς, ὁ χρώμενος τῷ πυρὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. Ἀποτελεσμ. ἐκδ. Ludw. σ. 101, πρβλ. Ἐμπυρος 1.

ἐμπύροω = ἐμπυρεύω, πυρπολῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει πυρεάς.

ἐμπύρρος, ον, ἐπίπυρρος, ἐρυθρόπρος, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 3, Θεοφρ. π. Χρωμ. 44, σ. 891, ἐκδ. Schneider.

ἐμπύρωσις, εως, ἡ, θερμότης, θερμανσις, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 16. 1.

ἐμπυτιάζω, κάμνω νὰ πῆξῃ διὰ πυτιάς, ἐμπυτιασθὲν γάλα Διοσκ. π. Δηλ. σ. 14, ἐκδ. Kühn.

ἐμύς ἢ ἐμύς, ὕδως, ἡ, χελώνη τῶν γλυκέων ὑδάτων, Emys lutaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 33, 3 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ἀρσ., ὁ, αὐτόθι 8. 17, 6.—ἴδε Bonitz Ind. Arist. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐμύς» ζῶον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνη τὴν ἔχουσαν οὐράν.

ἐμφάγειν, ἀπαρ. τοῦ ἀφρ. ὁ ἐνέφαγον· ἐνεσῶς ἐν-εσθίω δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει:—φαγεῖν ἐν σπουδῇ, ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 5, 8· ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορευέσθαι ὁ αὐτ. Ἀνάδ. 4. 2, 1, πρβλ. Κύρ. 7. 1, 1., 8. 1, 44, καὶ ἴδε ἐμπίνω):—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύφω,

Ἰππ. 561. 1. II. τρώγω ἐντὸς ἡ ἐπὶ τινοῦ, χρυσὸς κοίλως ἡμῖν ἐμφαγεῖν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχὰι 20.

ἐμφαίνω: μέλλ. ἐμφανῶ. δεῖκνύω ἢ κάμνω νὰ φανῇ μέσα, ὅσον ἐν κατόπτρῳ... χρώματα ἐμφαίνει Πλάτ. Τιμ. 71B. 2) δεῖκνύω, φαντασίαν μήκου ἐμφαίνοντος διὰ τὸ τάχος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος Πλούτ. Ἀλ. 4· ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 2, πρβλ. 6. 6, 6· ἀφίρειν Πολύδ. 3. 31, 8· οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνουσι Λουκ. Θ. Διάλ. 26. 1.

3) διαδεῖξω, διακηρύττω τι, καὶ μεγάλην εὐνοίαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ βασιλέως ἐμφηγάντες Πολύδ. 23. 7, 9· ἐμφ. ὅτι.. Διόδ. 1. 87, Πλούτ. ὡς.., Πολύδ. 3. 23, 5.

II. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., φαίνομαι ἐν τινι, ἀντανακλῶμαι, ἐν ὕδασι ἢ ἐν κατόπτρῳ Πλάτ. Πολ. 402B, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, Ἀνακλ. Ὑστ. 2. 15, 1 (ἐνθα τὸ ἤχει καὶ τὸ ἐμφαίνεται εἶναι πως ἀπρόσωπα)· ἐν χαλκῇ Σεν. Συμπ. 7, 4· τῷ εἶδει Πλούτ. Ἀλ. 4.

2) φαίνομαι ἐν, διακρίνομαι, ὅμως ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς, διακρίνεται ὅμως τὸ ἐν αὐτοῖς νεαρὸν, Σεν. Κύρ. 1. 4, 3, Ἀριστ. Φυσιογ. 2, 2, κτλ.:—ἐμφαίνεται, ἀπρόσ., εἶναι κατὰ ἔλκρον, φανερόν, Πλούτ. 2. 953E· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἐμφαίνει οὕτως Κέδης 21· «ἐμφαίνει» σημαίνει Σουΐδ.

3) φαίνομαι ὡς ὑπάρχων ἐν τινι, ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῇ τοιαύτῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 4· ἐνυπάρχειν καὶ ἐμφ. ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 2. 1, Ἠθ. Ν. 1. 4, 11. ἐμφαλωμένοις, «περιπεπλεγμένοις» Σουΐδ.

ἐμφάνεια, ἡ, τὸ ἐμφανές, φανερόν, εἰς ἐμφάνειαν ἀγειν, ἀγειν εἰς τὸ ἐμφανές, Θεοφρ. π. Πυρός 2.

ἐμφάνερος, ον, ὁσφάνερος, Ἰουλ. Πολυδ. ἐρμην. κ. κατήμ. ὁμ. ἐκδ. Boucherie σ. 58.

ἐμφανής, ἐς, (ἐμφαίνω) ὁ ἐν αὐτῷ δεῖκνύων, ἀντανακλῶν, περὶ σιγνῶν καὶ λείων πραγμάτων, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῇ καὶ λεία Πλάτ. Τιμ. 46A.

II. ὁρατός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φανερός, α) ἐπὶ προσώπων, Τραγ., κλ., ἰδίως ὡς τὸ ἐναργής, ἐπὶ θεῶν ἐμφανιζομένων σωματικῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σοφ. Ο. Τ. 909, Εὐρ. Βάχχ. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 733, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141A· οὕτως, ὅψις ἐμφ. ἐνυπνίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. Χο. 667· ἐμφανῇ τινα ὁρᾶν, ἰδεῖν, ὁρᾶν ἢ ἰδεῖν σωματικῶς, Σοφ. Αἰ. 538.

Ἀριστοφ. Θεσμ. 682, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1454· πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς ἐργῶ γενεομένη; πῶς νὰ ᾔδωμαι νὰ δεῖξω ὑμῖν ἐμφανῆς δι' ἔργων, ὁ αὐτ. Φιλ. 531· ἐμφανὴς τιμαῖς = ἐμφανὴς τιμώμενος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 909:—ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐμφανῇ παρέχειν τινα, προσάγειν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, παρουσιάζειν, Ἀντιφῶν 133. 34, πρβλ. Δημ. 1294. 15· οὕτως, ἐμφανῇ καταστήσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον ὁ αὐτ. 1239. 5· ἐμφανῶς κατὰστασις, πρβλ. Δατ. exhibitio, actio ad exhibendum, Ἰσαῖος 59. 22, Δημ. 1251. 3, Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων σ. 83. 3 (ἐκδ. Blass).

6) ἐπὶ πραγμάτων, οὐ γὰρ ἐστὶ ταίφρανη κρύπτειν Σοφ. Ο. Κ. 755· ἐμφ. τεκμήρη, φανεραὶ ἀποδείξεις, ὁ αὐτ. Ἠλ. 1109· ἄλγος ἐμφ. Πινδ. Ἀποσπ. 229· κλαυθμός Ἡρόδ. 1. 111, κτλ.· τὰ ἐμφ. κτήματα, τὰ φανερά, τὰ γνωστά, Σεν. Ἑλλήν. 5. 2, 10.

2) μῆλιν δὲ τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανῆς, ἐν τῷ φανερῷ, in praesentia, Ἡρόδ. 1. 203., 3. 101· τὸ ἐμφανές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλλον, Θουκ. 3. 42· εἰς τοὺς φανεροὺς ἰόντες, ἐρχόμενοι εἰς τὸ φανερόν, Σεν. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀγρ. 9. 1.

3) φανερός, κατὰ δὴλος, τυραννὶς Ἀριστοφ. Σφ. 417· βία Θουκ. 4. 86· ἐμφ. λόγος, σαφής, Αἰσχίν. Εὐμ. 420· ἐν ἐμφανεῖ λόγῳ, παρηγοία, φανερά, Σοφ. 7. 48· τὴν ἐμφ. ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ἐμφανές ἐστὶν ὅτι.. Σεν. Ἰέρ. 9, 10.

4) κατὰ δὴλος, γνωστός, τὰ ἐμφανῇ Ἡρόδ. 2. 33· ἐμφανῇ γὰρ ἦν Σοφ. Ἀντ. 448· ἐπιφανής, ἀνήρ ἐμφανῆς Αἰγύπτιος Διόδ. 1. 68.

III. ἐπίρρως, ἰων. -νέως, φανερώς, Δατ. palam, Ἡρόδ. 1. 140, Αἰσχύλ.

Ἀγ. 626, κτλ.· Ἀλκμαίωνίδαι δὲ ἐμφανέως ἐλευθέρωσαν, ἐνδῆλως, ἀναμφιβόλως, Ἡρόδ. 6. 123· ἐμφανὸς ἡμύνατο, φανερός, δηλ. οὐχὲν ἐν κρυπτῷ ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Τρ. 278· οὐ λόγους, ἀλλ' ἐμφανῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 661· ἐμφ. ᾗδῃ λέγειν ὁ αὐτ. Ἀγ. 312· συγχρ. -ἐστερον, Πλάτ. Φίλη. 31E.

2) οὕτω κατ' οὐδέτερον ἐπὶ θ. ἐξ ἐμφανέος ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανούς Ἡρόδ. 3. 150., 4. 120 κ. ἄλλ.· ἐν τῷ ἐμφανεῖ Θουκ. 2. 21, κτλ.

ἐμφανεία, ἡ, καταγγελία (;) Ἐπιγρ. Λοκρῶν Ὀπουντίων ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 489· πρβλ. Κουμανούδη Συναγ. Ἀθῆν. λέξ. ἐν λ. καὶ ἴδε φάσις (Α).

ἐμφανίζω: μέλλ. Ἀττ. -τῶ, παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλόχ. παρ' Ἀθην. 37E· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπιόρκον, φανερόν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπίορκος, Σεν. Ἀγρ. 1. 12· εἶθ' ὅν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλων μὲν ἄλυσι τελέῃ, συμφέροντα δ' ἐχθρῶν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμέτερος φοβώμεθα; Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοῦς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Α. 1. 7 (ἐν τῷ Προοίμῳ), Νέα διαβ.

2) = ἐμφανές, ποῖός, ὡς τὸ ἐμφανῆς, Πλάτ. Σοφ. 244A, κτλ.· ἐμφ. τίμι τι Σεν. Ἀπομν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναφ., τὰ παθήματα δι' ἃς αἰτίας



γέγονεν ἐμφ. Πλάτ. Τιμ. 61C· ἐμφ. ὅτι... Ξεν. Κύρ. 8. 1, 26.

3) ἐνδείκνυται, φανερώνω, ἐξηγουμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρώτ. 1. 30, 4· γνωστοποιῶ, ἵνα τέτταρσιν ἐμφάνισιν νεανίσκοις Πολύδ. 6. 35, 8· περί τινος Ἐπιγραφ. Δελφ. 68 Curt.· ἀναγράφω, Ἐπιγρ. ἐν Hicks 182. 6.

ἐμφάνισις, εὖς, ἡ, = ἐμφανισμός, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 24, 5. ἐμφανίσκω = ἐμφανίζω, Ἰαμβλ. Βίος Πύθαγ. 260.

ἐμφάνισμός, ὁ, ἐνδείξις, δῆλωσις, προθυμία, ἐμφανισμός προαιρέσεως πρακτικῆς Πλάτ. Ὅροι 413E, Ἐβδ. (B', Μακκ. Γ', 9).

ἐμφανιστέον, ῥηματι. ἐπίθετον τοῦ ἐμφανίζω, δεῖ ἐμφανίζειν, διασαφηνίζειν, Πλάτ. Τιμ. 65C.

ἐμφανιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐμφανίζων, καταγγέλλων, Ἐκκλ.

ἐμφανιστικός, ἡ, ὄν, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, λόγος ἐμφανιστικός διὰ προγινωσκομένων Πλάτ. Ὅροι 414E· ἐκφραστικός, Λογίτιος π. ΤΨ. 81.1.

ἐμφαντάζομαι, ἐμφανίζομαι ὡς φάντασμα, Μ. Ἀντων. 2. 12.

II. μέσ., φαντάζομαι ἐν τινι πράγματι, ῥῶσιν ἐμφαντασόμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ δνόματι Εὐστ. Πονημάτ. 142.70.

ἐμφαντάξις, εὖς, ἡ, φαντασία, Πλωτίνος 3. 6, 17.

ἐμφαντικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμφανῶν, ἐκφραστικός, μετὰ γεν., πάθος τινὸς ἐμφανίζον Πλούτ. 747E, 1010C· ἀπολ., ἐκφραστικός, ζωηρός, ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεία μὲν, ἐμφαντική δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν Πολύδ. 18. 6, 2, Πλούτ. 1009E. Ἐπίρρ. -κῶς, ζωηρός, ἰσχυρός, μετὰ δυνάμεως, ἐπὶ ζωγράφῳ, Πλούτ. Ἀρατ. 32· ἐμφ. παρακαλεῖν Πολύδ. 11. 12, 1· συγχρίζει. -ώτερον ὁ αὐτός· ὑπερβ. -ώτατα Φίλων 1. 50· ἐμφρατικός εἶναι συνήθης δι. γρ., ἴδε Wyttenb. Πλούτ. 2. 104B.

ἐμφαρμάσσω, ἀλείφω μὲ φάρμακον, τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμάμενους βέλουςιν Γαλν. τ. 2, σ. 53, 17.

ἐμφαρεύσομαι· ἐμπαρυσάμενος· ἐμπαρύνω· Ἡσύχ.

ἐμφάσις, εὖς, ἡ, (ἐμφαίνωμαι) τὸ ἐμφαίνεισθαι ἐν λέξει· τινὲς ἐπιφανεία, ἀνταυγεία· οἷα ἐν κατόπτρῳ ἡ ὕδατι, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 6., 3. 6, 4 κ. ἄλλ., Πρὸβλ. 23. 9· ἐμφασίν ποιεῖν Θεοφρ. περὶ Αἰθ. 30· αἰμυδρὰ ἐμφάσις τῆς ἀληθείας, ἀσάφεις ἀντανάλασεις ἢ εἰκόνες, Πλούτ. 2. 354C.

2) ἐξωτερικὴ ὁμῆ, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, λαμπρότης Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 22· ἐμφάσεις ὀνειρῶν ὁ αὐτός π. Μαντ. ἐν Ὑπνίοις 2, 13· κατ' ἐμφασίν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ καθ' ὑπόστασιν (πραγματι) ὁ αὐτός π. Κόσμ. 4, 21· κατὰ τὴν ἐμφασίν Πολύδ. 5. 63, 2· ποιοῦσαν ἐμφασίν, μετὰ γεν., δεικνύουσαν τάχα, προσποιουμένην, Πλούτ. 2. 63F· ἄλλ., ἐμφασίν ἐποίει ὡς προστάττων τι, ἐφαίνεται ὡς νὰ προστάττει τι, Πίναξ Κέβ. 14· ποῖων ἐμφασίν ὡς ἐπὶ τινος.. ἐπεστροφῶς.. Πολύδ. 5. 110, 6· ἐμφ. ἔχειν τινὸς Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 16· ἐμφ. ἔχειν ὡς... Διόδ. 11. 89· ἐμφ. γίγνεται τινος ὁ αὐτός 1. 38.

III. (ἐμφαίνω) δῆλωσις, δῆλῃσις, Πολύδ. 6. 5, 3, κτλ.· ποιεῖν ἐμφάσεις κατὰ τινος ὁ αὐτός 28. 4, 8.

III. παρὰ ῥήτορι, δύναμις τοῦ λόγου, δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις ἔχει πλεονα ἰσχύν ἢ ἡ διὰ τῶν λέξεων ἐκφραζομένη ἔννοια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 103, 161, κ. ἄλλ.

ἐμφρατικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἐμφασίν, ἐκφραστικός, ἴδε ἐμφαντικός ἐν τέλ.

ἐμφραντίζομαι, κλείομαι ἐν φάτῃ, ἐπὶ ἵππῳ, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 91, Μ. Ἀχομ. τ. Α', σ. 21, 9, Β', σ. 345.15.

ἐμφέρεσθαι, ποιητ. ἐνερφ-, φέρεσθαι, τρέφεσθαι ἐν τινι τόπῳ, καὶ γίγνεται ταῦρος οὐχ ὅσοι σταθμοῖς ἐνιφέρεσθαι (ἐνι φέρεσθαι Athens) Μόσχ. 2. 80.

ἐμφέρεια, ἡ, ὁμοίτης, Διοσκ. 1. 1, Πλούτ. Νουμ. 13· πρὸς τι ὁ αὐτός Τ. Γράχχ. 2.

ἐμπεφρής, εἰς, ὁμοίος, τινί, συχνὸν παρ' Ἡρόδ., ὡς ἐν 2. 76, 92, 105· καὶ ἐν τῷ ὑπερβ., 3. 37., 4. 74 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 206, Εὐμ. 412, Σοφ. ἐν Αἰ. 1152, Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 503· ἐμπεφρής τινι τοὺς τρόπους ὁ αὐτός ἐν Σφ. 1102· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 31, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 36, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 7. 6, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. -ρῶς, ὁμοίως Διογ. Λ. 6. 103· ἐμπεφρῶς ἔχειν τινί Ἀθῆν. 27A· ὑπερβ. -εστατα Ἀριστοφ. Ἀπουσπ. 49. Πρὸβλ. προσφερής, προσεμπεφρής.

ἐμφέρω· μέλλ. ἐνοῖσθαι, φέρω ἐντός, πρὸβλ. ἐμφορέω·—Παθ., φέρομαι ἐντός, ἐν τινι Ἰππ. 1221C· (μετὰ διαφ. γραμ. ἐκφ-), περιφέρωμαι, βῶ ἐν τινι, μυρία.. φύλα.. βένθεσι πόντου ἐμφέρεται πλώοντα Ὅππ. Ἀλ. 1. 81· ἐν δίναις, δι. γραμ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 613·—Μέσ., φέρω μετ' ἑαυτοῦ, τὴν Ἀρατ. 701.

II. ἐνεφέρω, ἐγίνετο λόγος, ἀνεφέρετο, ὑπόσκη. ἐν Πολυδ. 14. 12 ἐν τέλει.

III. εἰσφέρω, Ἐπιγρ. Μελιταίων Θεσσαλίας, Ραγκαβῇ Ant. Hell. 692.

ἐμφιλοθεῶς, ἐπίρρ., φιλοθεῶς, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 323. 9, ἔκδ. Λ.

ἐμφεύγω, εὐρίσκω καταφύγιον, καταφεύγω, Λουκ. Ψευδολογ. 27.

ἐμφεθγγομαι, ἀποθ., σθέγγομαι, ὁμιλῶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, Λουκ. Εὐνὸυχ. 7.

ἐμφθορής, εἰς, (φθορά) ἀπολωλώς, ἡ κατεστραμμένος ἐν.., Νικ. Ἀλεξίφ. 170.

ἐμφύλῃδew, ἦσομαι ἐν τινι, Πορφυρ. π. Ἀποχ. Ἐμφ. 2. 47, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἐμφύλοκαλίew, καταγίνομαι εἰς τι φιλοκάλως, Πλούτ. 2. 122E· ἐμφ. τινὶ ὁ αὐτ. Φιλοπ. 4.

ἐμφύλδνετικός, ὄν, = φιλδνετικός· ἐπίρρ. -κως, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 289, Ἐκκλ.

ἐμφιλοπονέw, φιλοπονῶ ἐν τινι, ταῖς ἀγλαῖς γνησίως ἐνεφιλοπονέει γραφαῖς Ἀνωνύμ. Βίος Χρυσόστ. σ. 307. 13.

ἐμφιλοσοφέw, φιλοσοφῶ ἐν τινι, ἡ ἐν τινι τόπῳ, ὡς φησιν ὁ θεός Ἰωδὲ ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι Γρηγ. Ναζ. II. 60D, III. 165C, 1189A· ἐμφιλοσοφῆσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον Φιλόστρ. ἐν Βίω Ἀπολλ. 5. 18, σ. 202. 4.

ἐμφιλοσόφημα, τό, φιλοσόφημα, Γρηγ. Ναζ. II. 576C.

ἐμφιλοσόφος, φιλοσοφικός, Διογ. Λ. 2. 40.

ἐμφιλοτεχνέw, καταγίνομαι φιλοτεχνῶς εἰς τι, τινί Μ. Ἀντων. 7. 54.

ἐμφιλοχωρέw, ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίδω εἰς τι, τῇ μνήμῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 1, πρὸβλ. Ἀλκίφρονα 3. 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 7, 2· ἀπολ., Ἀθῆν. 264B.

ἐμφλάw· μέλλ. -άσω, ἴων. ἀντί τοῦ ἐνθλάw, Ἰππ. Προφρ. 98E.

ἐμφλεβοτομέw = φλεβοτομέw ἐν, Ἰππ. 279. 55.

ἐμφλεγμαίνw = φλεγμαίνw, Γρηγ. Νύσσ. II. 276A.

ἐμφλέγω· μέλλ. -ξw, φλέγω ἐν τινι, ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρρὸν Ἀνθ. Πλαν. 198· παθ., Νικ. Θερρ. 338.

ἐμφλογος, ὄν, ὁ ἔχων φλόγα, Δελμης Ὀνειρ. 159, σ. 134. 12.

ἐμφλοῖος, ὄν, ἔχων φλοῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφλοῖος, Θεοφ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 2.

ἐμφλοῖο-σπέρματος, ὄν, ἔχων τὸ σπέρμα κεκαλυμμένον διὰ φλοῖου, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 7. 3, 2.

ἐμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, ἔχων φλόγα ἐν ἐαυτῷ, ἐμπυρος, καὶ τὸν ἐγερσιφαῖ πυρὸς ἐγκυον ἐμφλογα πέτρων Ἀνθ. II. 6. 5, 5.

ἐμφροθέw, ἐμβάλλω φόβον, κάμνω τινὰ νὰ φοβῇ, Εὐστ. Ἰλ. 943. 16·—Παθ., φοβοῦμαι, Πλούτ. Ὅθ. 5.

ἐμφροδος, ὄν, ὁ ἐμπαῖων φόβον, Λατ. formidolosus, αἱ γὰρ ἐμφοδοὶ θεαί σφ' ἔχουσι Σοφ. Ο. Κ. 39.

II. παθ., ὁ ἐν φόβῳ, περσοθήμενος, ἐντρομος, Ἐβδ. (Σειράχ ΙΘ', 24).—Ἐπίρρ. -θως, Ἡσύχ. ἐν λέξει ὀρρωδέως.

ἐμφορτάς, εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπὶ τῇ Ἀρλανθῇ χώρᾳ οἵα τι λατῆα, ἐνεφοίτησε Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 2, 7, σ. 39D.

ἐμφονεύω, φονεύω ἐν τινι, κόρεις, ἐν ταῖς ρίσιν αὐτῶν ἐμφονεύσας Γεωπ. 16. 19.

ἐμφορβίζομαι, παθ., περιζωννύω τὸ στόμα μου διὰ φορβεῖας, δηλ. κημῶ ἢ περιστομίου ὡς οἱ αὐληταὶ (πρὸβλ. φορβεῖα II.), Ἀριστοφ. Ὅρν. 861.

ἐμφορβίος, ὄν, καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, τινος Νικ. Θ. 629· ἐμφορβίον· ατελώνημα· Ἡσύχ.

ἐμφορέw·—Παθ., περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο Ὅδ. Μ. 419· ὕδασι Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 626.

II. κάμνω τινὰ νὰ πῇ, ποτίw, καὶ πολλὸν ἐμφορῆσας ἄκρατον Διόδ. 16. 73·—Μέσ. καὶ παθ., πληρῶ ἑαυτὸν τινος πράγματι, κάμνω πολλὴν χρῆσιν τινος, ὑπερμέτρως μεταχειρίζομαι τι, ἐνεφορέετο τοῦ μανθίου Ἡρόδ. 1. 55· πληροῦμαι, ἀνοίς ἐμφορῆθῃν Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10, Βεκκ.· οἶνον ἀκράτους Ἡρωδ. 4. 11, Πλούτ. 2. 1067E· ἐξουσίας, ὕδρευς, τιμωρίας Πλούτ. Κικ. 19, Σερτ. 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγμ., ἀκρατον Διόδ. 4. 4, Ἀλκίφρ. 1. 35, Ἀθῆν. 416A· ἀπολ., Ἀλκίφρων 1. 1.

III. μεταρ., ἐμβάλλω, προστρέβομαι, δίδωμι, Λατ. incutere, ἐμφορεῖν πληγὰς τινὶ Διόδ. 19. 70, Πλούτ. Πομπ. 3· ἐμφ. ὕδρεις εἰς τινὰ Ἀλκίφρων 1. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 28.

2) ἐπισπάρω ἐπάνω εἰς τινὰ, ἐπιρρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, οὐς αἰσὼν ἐμφορεῖς (ἐμφέρεις Elms, Herm., κλ.) σὺ μοι φόνους πατρὸς Σοφ. Ο. Κ. 989.

ἐμφορήσις, εὖς, ἡ, ὑπερπλήρωσις, λαίμαργος πολυταγία καὶ πολυποσία, οὐ διψήσεως ἄκος, ἄλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα Ἀθῆν. 10B.

ἐμφορήτος, ὄν, πλήρης, γέμων, κατ' αὐτοῦ οὖν στρατιὰ σοδὰρ δυνάμεως ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται Ἰω. Γενέσ. σ. 64.

12, ἔκδ. Β., Διδάκ.

ἐμφορτίζομαι, παθ., φορτώνομαι, Θ. Πρόδρ. παρ' Elberling 6. σ. 253· ἴδε ἐκφορτίζομαι.

ἐμφορτόβομαι, μέσ., φορτώνω τι διὰ λογαριασμόν μου, φοίνικας ἀγοράσας, ναὺς ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη Αἰσώπ. Μῦθοι 370.

ἐμφορτος, ὄν, πεπορτωμένος, ἐμφορτον ἐδωδῆς Ὅππ. Ἀλ. 2. 212, Διογ. Λ. 1. 31.

ἐμφραγμα, τό, (ἐμφράσσω), φραγμός, Ἰσοκρ. 148.

II. = ἐμφραγξίς, Ἰππ. 258. 39, Πλάτ. 2. 745E.

ἐμφραγμός = ἐμφραγξίς, Ἐβδ. (Σειράχ κ', 14).

ἐμφρακτικός, ἡ, ὄν, ὁ προεὶνῶν ἐμφραξίν, Ἰππ. 397. 34.



ἐμφραξις, εως, ἡ, φράξιμον, τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 2. 41· τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ 11.18.

II. = ἐμφραγμα, Στράβ. 740. ἐμφρασσάω, Ἀττ.· ττω· μέλλ. -ξω, θέτω φραγμόν, κλέω διὰ φραγμοῦ, «φράζω», τὸ μεταξύ Θουκ. 7. 34· τοὺς ἑσπλους ὁ αὐτ. 4. 8· ἐμφρ. καὶ συγκλείειν Πλάτ. Τιμ. 71C· ἐμφρ. πὸ στόμα Δημ. 406. 5· μεταφ., ἐμφρ. τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων Λυκούργ. 165. 24. 2) σταματῶ, ἐμποδίζω, τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας Δισχίν. 85. 32· τὰς βοηθείας Διόδ. 14. 56· τὴν φωνὴν Πλούτ. 2. 88C. 3) τὸ μέσ. μετὰ ἐνεργ. σημαστ., Νικ. Θηρ. 79, Ἀλεξίφ. 191. II. ἐμβάλλω, χώννω, ῥοδοδάφνης φύλλα εἰς τὰς ὁπάς ἐμφράττουσιν Γεωπ. 13. 5, 3· τινί τι Νικ. Θηρ. 79.

ἐμφρηνός, ὁ, = ἐμφρων, Ἰω. Μαλαλ. σ. 120.13. ἐμφρικτός, ὄν, φρικτός, φοβερός, Ἀνδρ. Κρήτης σ. 82C. ἐμφρονέω, (ἐμφρων) ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, Ἰππ. 1149A. ἐμφρονεῖς, ἰδος, ὁ, ἡ, πλήρης φρονεῖδων, ἀνήσυχος, Θεμιστ. 219B.

ἐμφρονώδης, ες, (εἶδος) φαινόμενος ἐμφρων, ἐμβόλειες ἐμφρονώδεις σφόδρα Ἰππ. 1211F.

ἐμφρουρέω, φρουρῶ ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 4.110., 8. 60· μετ' αἰτ. τόπου, Δίων Κ. 47. 30., 50.12· Παθ., τίθεμαι ὑπὸ φρουράν, φυλακίζομαι, Φαλάριδος Ἐπιστ. 5(·).

ἐμφρουρός, ὄν, ὁ φρουρῶν ἐν τόπῳ τινί· οἱ ἐμφρουροί, ἡ φρουρά, Ξεν. Ἑλλην. 1. 6, 13· ὑποχρεωμένος εἰς χρέη φρουράς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφρουρός, Schneid. Ξεν. Δακ. 5. 7. II. παθ., ὁ ὑπὸ φρουράν, πόλεις ἐμφρουρούς ποιεῖ Δημ. 289. 10, Πολύβ. 2. 41, 10, κτλ. III. ἐγκαλειμένος ἔν τινι, ἐμφρουροί τῷ ταύρῳ Φαλάριδος Ἐπιστ. 13, σ. 78, 58 Lenn.· ὡς ἐμφ., ὑπὸ τήρησιν, ὡς ἐν φυλακῇ, Λογγίν. 44. 4.

ἐμφρύς = φρύγω ἐν, Διλ. π. Z. 14.18· ὡσαύτως ἐμφρύττω, Ποιυδ. C', 64.

ἐμφρων, ὄν, γεν. -ονος, (φρήν) ἐχέφρων, συνετός, φρόνιμος, ἔχων τὰς φρένας του· καὶ τοῦτο κατ' ἀντίθεσιν, 1) πρὸς παράρρηνα, σὲ Ζεὺς τίθῃσιν ἐμφρων, σὲ φέρε εἰς τὰς φρένας σου (ἐνθα ὁ Ἑρμάννος προτείνει ἔγκυον, ὁ δὲ Μαθίγειος τίθησιν ἐγκύμονα), Δισχλ. Προμ. 848· ἐμφρων εἰμι ὁ αὐτ. Χο. 1026· ἐμφρων καθίσταμαι Σοφ. Δ. 306· ποιητῆς· οὐκ ἐμφρων ἐστίν Πλάτ. Νόμ. 719C· ἀντὶ ματικῶν· ἔξεις ἐμφρῶνα ἔχειν αὐτοῖς 791B. 2) ἐπὶ ἀποθνήσκοντος· ἔτ' ἐμφρων Σοφ. Ἀντ. 1237, πρὸλ. Ἀντιφώντα 118.10· ἐμφρ. γίγνεσθαι, ἀναλαμβάνειν ἐκ λιποθυμίας ἢ ληθαργίας, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 137· ὡσαύτως ἐπὶ κοιμωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 7. 129. II. λογικός, μὲ νοῦν, ζῶα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4· οὕτω καὶ, ζῶη, βίος ἐμφρων Πλάτ. Πολ. 521A, Τιμ. 36B· ἡ προσδοτὴν ἐμφρ. παιδεία ὁ αὐτ. Νόμ. 769A· τέχνην ἐμφρῶνεστέρα Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 4. 2) νοῦνεχής, συνετός, φρόνιμος, Θεογν. 1122, Πινδ. O. 9, 113, Σοφ. O. T. 436· ἐμφρ. σωφροσύνη Θουκ. 1. 84· ἐμφρ. περὶ τι, συνετός περὶ τι, Πλάτ. Νόμ. 809D· τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρῶνων ἀνδρῶν, τῶν πεπειραμένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἰπάρχῳ 226D· Ἐπίρρ. ἐμφρῶνος, συνετός, φρόνιμος, ὁ αὐτ. Πολ. 396C, κ. ἄλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Ἡνίοχῳ» 1· Ὑπερβ. -εστατα, Πλούτ. Ἀντιφ. 14.

ἐμφυτός, ες, ὁ ἐμπεφυκὼς καὶ φύσει ἐνυπάρχων, ἐμφυτός, ἐμφυτός, ἦθος Πινδ. O. 10 (11). 20· ἐγκεκεντρισμένος, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. Πρὸλ. ἐμφυτός.

ἐμφύλιος, ὄν = ἐμφυλος, ὁ ἴδε. ἐμφυλλίζω, ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωπ. 10. 37. ἐμφυλλισμός, ἐγκεντρισμός, «ἐμβόλιασμα», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 4, Γεωπ. 10. 75, 1.

ἐμφυλλος, ὄν, πλήρης φύλλων, Γεωπ. 4.15, 4. ἐμφύλος καὶ ἐμφύλιος, ὄν, ὡν τὸ δεύτερον προτιμᾶται παρ' Ἀττ.· (φύλον) ἐν τῇ φυλῇ, δηλ. ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἄνδρα κατακτάς ἐμφυλόν, «ἐμόφυλόν, φυλετήν» (Σχόλ.), Ὁδ. O. 273· ἐμφύλιος = συγγενεὺς, Σοφ. Ἀντ. 1264, Πλάτ. Νόμ. 871A· ἐμφύλιον αἷμα, φόνος συγγενούς, Πινδ. Π. 2. 57., πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 565E· τοῦμφυλον αἷμα Σοφ. O. K. 407· στάσιες τε καὶ ἐμφυλοὶ φόνος ἀνδρῶν Θεογν. 51· αἷμ' ἐμφύλιον O. T. 1406· ἐμφυλοὶ παρ' ἑκατέρους Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2556.14. 2) γῆ ἐμφύλιος, ἡ γενεαία γῆ, Σοφ. O. K. 1385.

II. ἐμφυλος· στάσις, ἡ μεταξύ τῶν συμφυλετῶν γινομένη, Σόλων 3. 19, Πρὸδ. 8. 3· οὕτως, Ἀρης ἐμφύλιος Δισχλ. Εὐμ. 863· μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν Θεοκρ. 22. 200· πόλεμος ἐμφύλιος Πολύβ. 1. 65, 2· στάσις Πλουτ. Ημ. 24.

ἐμφύρω [ῶ], ἀναμειγνύω, «ἀνακατώνω», Ἰπποῖ δ' ἐφ' ἵπποις ἐμπεφυρμένοι Δισχλ. Ἀποσπ. 32, πρὸλ. Λυκούργ. 1380.

ἐμφυσάω, φυσῶ ἔν τινι, ἐς τὰς ρίνας Ἀρετ. ὉΕ. Νούτ. Θεραπευτ. 1. 2· αὐλητρίς ἐνεφύσησε, ἐφύσησεν εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοτ. Σφ. 1219. II. φυσῶ ἐπάνω (εἰς τινα), τινί ἢ εἰς τινα Ἑβδ. (Ἰωδ Δ', 21).

III. φυσκῶν, τὸ μὲν [τῆς] τροφῆς ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 21, 6· ἐμφ. τὰς φλέβας ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 9· Παθ. ἡ φυσκῶνεται, πρήσκομαι, ἐξογκομαι, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 143, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 1.12 κ. ἄλλ.· μεταφορ., τῇ κολακείᾳ ἐμφυσώμενος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 225D. ἐμφύσσημα, τό, φούσκωμα, πρήξιμον τοῦ στομάχου ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, «τὸ ἐμφύσημα πνευμά ἐστι φυσῶδες ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δερματί, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιστεῖσι ὑμένειν ἢ τοῖς τοῖς μῦς περιέχουσιν ἀθροισόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ, καὶ ποιεῖ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους», κτλ., Θεοφ. Νόν. τ. 2. σ. 267, Ἰππ. Ἐπισθ. τὸ Γ', 1111, κ. ἄλλ., καθ' Ἡσυχ. «πάθος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς». II. ἐπιπνευσίς τοῦ ἀγ. Πνεύματος, θεοπνευστία, Κλήμ. Ἀλ. 603, Ἑκκλ.

ἐμφύσσης, εως, ἡ, ἐμπνευσμάτωσις, «φούσκωμα», Πλούτ. 2. 1077B, Ἀθην. 32E.

ἐμφυσίω = ἐμφυσάω, Κλήμ. Ἀλ. 897. ἐμφυσίω, (φύσις) ἐμπνέω, ἐμψυτεύω, μεταδίδω εἰς τινα, τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφυσῶσαι τινι Ξεν. Δακ. 3, 4· Παθ., ὅπως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ ἐναλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται Ἰππ. Νόμ. 2.19· ἵνα ἐμφυσῶται ἐκάστῳ τὸ κάλλιστον Χαρῶνδ. παρὰ Στοβ. 289 ἐν τέλει.

ἐμφύσις, εως, ἡ, ἐντὸς αὐξήσεως, οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγέλων ἐμφύσεως, ἐνθα ἐμφύονται τὰ ἀγγεία, Ὁρεβάς. σ. 120, ἐκδ. Dund.

ἐμφύτεια, ἡ, τὸ ἐμψυτεύειν, ἐγκεντρίζειν, Ἀριστ. περὶ Νεότ. κ. Γῆρ. 3. 1, Θεόφρ.

ἐμφυτεύσεις, εως, ἡ, ὁρος τῆς Βυζ. Νομοθεσίας, δι' οὗ δηλοῦνται τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ ἐγγέλων κτημάτων ἀνηκόντων εἰς ἕτερον, δηλ. τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καλλιεργῇ αὐτὰ ὡς ἴδια ἐπὶ τῇ ἀποτίσει ἐτήσιος ὀρισμένου μισθώματος· — ἐμφυτεύματα, τό, κτήμα ἐφ' οὗ ἔχουσιν ἄλλοι τοιαῦτα δικαιώματα· — ἐμψυτευτής, οὗ, ὁ, emphyteuta, ὁ ἔχων τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 2, 17 § 8 α', β', Δέοντ. Νεαρ. 85, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 4, 32., Ἰουστ. Αὐτοκρ. Νεαρ. Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 4, 32., 1. 2, 25, § 6, Τιβερ. Νεαρ. 27.

ἐμψυτεύω, φυτεύω ἔν τινι, ἐγκεντρίζω, Πλάτ. Τιμ. 70C· ἐμφ. τινί τι Διόδ. 5.16· Παθ., Θεοφρῶστ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 1, κτλ.· ἐπὶ τὸ σώματος, τῇ δὲ δὴ πηδῇσει τῆς καρδίας.. ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν (οἱ θεοὶ) Πλάτ. Τιμ. 70C· ὡσαύτως, ἐμψυτεύειν μονάρχους τοῦ Ἑλληνιστοῦ Πολύβ. 2. 41, 10, πρὸλ. 9. 29, 6.

ἐμφυτός, ὄν, ὁ ἐντὸς φυτευθείς, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, φυσικός, ἐμφ. μαντικὴν εἶχε Ἡρόδ. 9. 94· πατὴρ οἷμα Σοφ. O. K. 1671· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἐμφ. Εὐρ. Ἀποσπ. 773. 12· ἔρωσ ἐμφ. τοῖς ἀνθρώποις Πλάτ. Συμπ. 191C· ἡ μὲν ἐμφ. οὐσα ἐπιθυμία ἡδονῶν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 237D, πρὸλ. Δημ. 1389· 4· ἐμφ. ἡ ἀρετή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ διδασκός, Πλάτ. Ἐρμ. 398C, πρὸλ. Λυσίαν 914.15· τὸ ἐμφ. Θερμίδ. Ἰππ. Ἀφορ. 1243· ἐμφ. καὶ πάτριον Δημ. 295. 25, κτλ.

ἐμφύος· μέλλ. -φύσω· — ἐμψυτεύω, θεοδ. δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἷμα παντοίας ἐνέφυσεν Ὁδ. X. 348· ἐμφύσαι ἔρωτά τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 7· νόον τινί Ποιητῆς παρ' Ἀθην. 337F· ἴδε ἐν τέλει. II. παθ. μετὰ πρkm. ἐμπεφύκα, καὶ ἀορ. δ' ἐνέφυν· ὑποτακτ. παρkm. ἐμπεφύην ἐν Θεογνίδ. 396. 1) φύμα· ἔν τινι ἢ ἐπὶ τινος, ὡς, ὅθι τε τρίχες ἵππων κρῖναι ἐμπεφύσαι (Ἐπ. ἀντὶ ἐμπεφύκας) Ἰλ. Θ. 84· τὸ ἐμφυσόμενα τόπων Ἰππ. π. Ἀέρ. 283· ἐμφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 156· ἐνέφυν ἐπὶ τῶν φύσει ἐνυπαρχόντων, φθόνος ἀρχήν ἐν ἐμφύται ἀνθρώπων· ἐμψυτεύεται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 3. 80· ὡ [μάντης] τάληθες ἐμπεφύκεν Σοφ. O. T. 299· τὸ πιστὸν ἐμφύναι φρενὶ ὁ αὐτ. O. K. 1488· πάντ' ἐμπεφύκε τῷ γήρᾳ κακὰ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 500· τὸ μαρὸν γυναιεῖν ἐμπεφύκεν Εὐρ. Ἰππ. 967· οὐδέ τις χαρᾶκτηρ ἐμπεφύκε σώματι, ἐνεφύετο ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὸ σῶμα, ὁ αὐτ. Μῆδ. 525· κακίᾳ τῇ πόλει ἐμφύεται Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 17, κτλ.· — ἡ μετοχ. τοῦ παρkm. εἶναι ἐν χρήσει ἀπολ. σχεδὸν ὡς τὸ ἐμψυτός, ἐκ φύσεως, φυσικός, Πλάτ. Νόμ. 736A, 863B. 2) προσκολλημαί εἰς τι, Θετίς δ' ὡς ἡψατο γούνων, ὡς ἔχει' ἐμπεφύται (Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφύκται) ἐμμενε προσκεκολλημένη, Ἰλ. A. 513· ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ, «ἐνέφυν δ' οὖν τῇ χεῖρὶ αὐτοῦ, ἥτοι περιέλαθεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζής), ἔσφιγγεν αὐτὴν ὡς σημειὸν ἐγκαρδίῳ ὑποδοχῆς, Z. 253, κτλ.· ἐφυν ἐν χερσὶ Ὁδ. K. 397· ἐν χερσέσι φύοντο O. 410· οὕτω, χεῖρες.. ἐμπεφύκται.. τοῖς ἐπιστάσθησιν, προσκεκολλημένοι εἰς τὰ ῥόπρα ἢ τὰς λαβὰς (τῆς θύρας), Ἡρόδ. 6. 91· ἐμφύντε τῷ φύσαντι Σοφ. O. K. 1113, πρὸλ. Εὐρ. Ἰωνά 891· οὕτω καὶ, ὁδὰ ἐν χεῖλεσι φύντες, «ἐν δακόντες τὰ χεῖλη, ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας» (Εὐστ.), Ὁδ. A. 381, Σ. 410, Ὑ. 268· (οὕτως, ἐμφύσαι ὀδόντας, ἐμπή- ξαι τοὺς ὀδόντας, Διλ. π. Z. 14. 8)· προσκολληθῆναι διὰ τῶν ὀδόντων, Νικ. Θηρ. 131· ἀπολύτ., προσκολλημαί, ἐμφῦς Ἡρόδ. 3. 109· ἐμφῦς ὡς λιμνᾶτις.. βδέλλα Θεοκρ. 2. 56. 3) μεταφ., μένω προσκεκολλημένος εἰς τι, ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς παρασκευαῖς Πλούτ. 2. 342C· τοῖς πολιτικαῖς δόγμασι ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 4· τοῖς πολέμοις ὁ αὐτ. Νικ. 14, κτλ.

ἐμφωλεύω, φωλεύω ἔν τινι τόπῳ, Πλούτ. 2. 314E, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.



ἐμφωνέω, φωνάζω πρὸς τινα, τινί Κλήμ. Ἀλ. 104.  
 ἐμφωνος, ον, ἔχων φωνήν, φωνητικός, Αἰλ. π. Ζ. 15. 27.  
 II. ἔχων ἰσχυράν φωνήν, Ξεν. Ἑλλην. 2. 4. 20.  
 ἐμφωνίζω = φωνίζω, Κλήμ. Ἀλ. 799, ἐν τῷ παθ.  
 ἐμφάω: μέλλ. -ήσω, σπογγίζω εἰς τι ἢ ἐπάνω εἰς τι, Καλλ.  
 Ἀποσπ. 121, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.  
 ἐμφηρίζω, συναριθμῶ, ἐμφηρίσαι: όταν δανειστής ἀποδιδόντος  
 χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνη εἰς ὄφλημα. Ἡσύχ.  
 ἐμφύω, «ἐμφύουσα» ἐρέγματα διδοῦσα. Ἡσύχ., «ἐμφύουσα (χει-  
 ρογρ. ἐψιούσα): τροφὰς διδοῦσα γόνδρου καὶ τὰ ἐψητά. Αἰσχύλος  
 Τροφῆς (Ἀποσπ. 49): βιοτήν αὐτίμον ἐψιούσα. Ἰππώναξ. Φωτ.  
 Διέξ. Συναγ. ἐν λέξει ἐψιούσα.  
 ἐμψοφέω, ψοφῶ ἐντός, ποιῶ φόρον ἐντός, όταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ  
 ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος Ἰππ. 415. 52.  
 ἐμψοφος, ον, ἡχῶν, Ἀνθ. Παλ. 5. 244.  
 ἐμψυχίζω, εως, ἡ, δροσίζω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9.  
 ἐμψυχία, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχὴν, ζωὴν, Πλούτ. 2. 1053B, Σέξτ.  
 Ἑμπ. II. 2. 25. II. ἐσωτερικὴν ψυχῆς, Ἀρχέλαος ὑπὸ θεορ-  
 μοῦ καὶ ἐμψυχίας συστήναι τὸν κόσμον Στοδ. Ἑκλογ. 1. 454.  
 ἐμψυχος, ον, ἔχων ἐν αὐτῷ ψυχὴν, δηλ. ζωὴν, ζῶν, Λατ.  
 animatus, animosus, ἀντίθετον τῷ ἄψυχος, Ἡρόδ. 1. 140 κ. ἄλλ.  
 Σιμωνίδ. 111, Σοφ. Ο. Κ. 1486, Ἀντ. 1167, Εὐρ. Ἀλκ. 140. πρβλ.  
 Πλάτ. Φαῖδρ. 245E, κ. ἄλλ. μὴ κτείνειν τὸ ἐμψυχον, ἐκ τοῦ  
 Ἑμπειδοκλέους, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 2. ἐμψυχον οὐδὲν ἐσθίει  
 Ἀλέξιν ἐν Ἀτρίδι. 1. πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Ἐπιδόμοιοις 1. 6:—  
 ὑπερβ. ὅσα ἐμψυχότατα.. ἦν Πλάτ. Τίμ. 74E. 2) ἐπὶ  
 λόγου, ζωηρός, σθεναρός, λέξεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 129, πρβλ. Λουκ.  
 Δημοσθ. Ἐγκώμ. 14. οὕτως, ἐμψ. ἀγαλμα Ἀνθ. Π. 12. 56: πάθη  
 Λογγίν. 34. 4:—Ἐπιδόμ. -ως, Πλούτ. 2. 790F. II. ὁ ἐνέχων  
 ψυχῆς, ψυχρός, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 53 (ἀν καὶ δυνά-  
 μεθα νὰ ἀναγνωσώμεν εὐψυχότερος ἐκ τοῦ π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 1).  
 Ὁ Wimmer ἔχει ἐμψυχρότερος.  
 ἐμψυχότης, ητος, ἡ, οὗς, τοῦ ἐμψυχος, τὸ εἶναι τινὰ ἐμψυ-  
 χον, Ἑρμίου Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 61, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 769,  
 772, ἐκδ. Μτ. παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ ἀπαντᾷ οὐ μακρὰν τῆς ἀνω-  
 τέρας καὶ ἡ λέξις ἀψυχότης.  
 ἐμψυχόω, (ἐμψυχος I) διδῶ ψυχὴν, ζωὴν, καθιστῶ τι ὡς ἐμψυ-  
 χον, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον Ἀνθ. Π. 9. 774.  
 ἐμψυχρος, ον, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ ψυχῶς, ψυχρός, Ἰπποκρ. 1190B,  
 ἴδε ἐμψυχος II.  
 ἐμψύχω [ῶ]: μέλλ. -ξω, καθιστῶ τι ψυχρόν, δροσερόν, δροσιζῶ,  
 Ἀθην. 676C, Γαλην., κλ.  
 ἐμψυχώσις, εως, ἡ, ἡ μετὰδοσις ζωῆς, ζωογονησις, Πλάτ. 4. 3, 9.  
 -εν, εὐφρῆται ὡς κατάληξις ὀνομαστ. πληθ. μετοχ. τριτοκλήτων ἐν  
 τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς ἐπελθόντων (= ἐπελθόντες) L. et W. 63.  
 ἀνγράφοντες (= ἀναγράφοντες) Bull. d. cor. hell. III. σ.  
 293. ἀκούσαντες (= ἀκούσαντες) Bull. d. cor. hell. IV. σ. 353.  
 ἐν, Διολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς εἰς ἴδε πρῶθ. εἰς ἐν ἀρχῇ.  
 ἐν, ποιητ. ἐνί, εἰν, ἐνί (Ἰλ. Θ. 199. κτλ.) τύποι ἐν χρήσει  
 παρ' Ἑπ. καὶ Δωρ. Ποιηταῖς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλὰ  
 σπάνιοι παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιητ., ὡς εἰν παρὰ Σοφ. ἐν Ἀντιγ. 1241.  
 εἰνί παρ' Εὐρ. ἐν Ἡρακλ. 893: ἐνί παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἰ. Τ. 1109.  
 ΠΡΟΘΕΣΙΣ μετὰ ΔΟΤΙΚΗΣ: Ριζικὴ σημασία: ἐντός, ἐν ἀντι-  
 θέσει πρὸς τε τὴν εἰς καὶ τὴν ἐκ.  
 I. ΕΠΙ ΤΟΜΟΥ. 1) ἐν, ἐντός, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι,  
 ἐν προθύροις, ἐν νηυσὶ Ὀμηρ. καὶ μετ' ὀνομάτων πόλεων ἡ  
 νήσων. ὡς ἐν Ἀθήνῃς, ἐν Τροίῃ Ἰλ. ἢ ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἡ  
 ἐν Λεύκτροις μάχῃ, Ἀττ. (ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ πρῶθ. ἐνίοτε  
 παραλείπεται, ὡς ἐν τοῖς, Ἐλευσίνι, Μαραθῶνι: ἡ συνηθέστερον  
 γίνεται χρήσις τύπων παλαιῶν ἐπιρρηματικῶς, ὡς Ἀθήνησι, Θή-  
 ρησι, Ὀλυμπιάσι, Μουνυχιάσι, Οὐρῶσι, ἴδε τὰς λέξεις:  
 οὕτω τὰ Ἰσθμοῦ, Πυθοῦ, ἔχουσι τὴν πρῶθ. ἐνόν παρὰ μετα-  
 γενεστέροις ποιηταῖς, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 6. 788: ἴδε Κόντων ἐν  
 Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 394, κέξ. — ὡς ὅφελον θανέειν ἐν χερ-  
 σὶν ἐμῇσι, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, Ἰλ. X. 426: ἐν θυμῷ Ἰλ.  
 κτλ.: — ἐν αὐτῷ εἶναι, ἐν αὐτῷ, εἰς τὰς φρένας του, ἔτ' ἐν  
 αὐτῷ γένου, ἔλα εἰς τὸν ἐαυτὸν σου Σοφ. Φιλ. 950: ὡσαύτως,  
 ἐν αὐτοῦ πρβλ. σημασ. 2. 2) ἐλλειπτικῶς ἐν φράσεσιν οἶται  
 αἱ ἐξῆς: ἐν Ἀλκινόοιο Ὀδ. Η. 132: ἐν Ἀΐδα Ἰλ. X. 389,  
 Ἀττ. ἐν Αἰδου (ἐνθα ὑπονοῦνται αἱ δοτικαὶ, οἶκος, μεγάρω,  
 δόμοις) καὶ πράγματι αἱ λέξεις αὗται τίθενται ἐν Ἰλ. X. 52, Ὀδ.  
 Δ. 834, Λ. 62: οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. ἴδε Valck. 1. 35, 7, 8.  
 καὶ παρ' Ἀττ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπαντᾷ μετὰ κυρίων ὀνομάτων.  
 ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ προσγορικῶν, ὡς ἐν Ἀφρευῖ πατρός Ἰλ.  
 Ζ. 47: ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Εὐρ. Ἰ. Α. 926: ἐν παιδο-  
 τρίβου, ἐν κίθαριτοῦ, ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ... Ἀριστοφ. Νεφ.  
 972, Πλάτ. Θεαίτ. 206A: πρβλ. εἰς I. 4: — ἐνίοτε ἐν  
 αὐτοῦ (χειρόγραφ. Ραδ. αὐτῷ) Ἀριστοφ. Σφ. 642, Πλάτ. Χαρμίδ.  
 155D, ἴδε ἄνω σ. 1 3) ἐντός τινος, οὐρανός ἐν νεφέλῃσι  
 καὶ αἰθέρι Ἰλ. Ο. 192: 2159: Ὀμηρ., ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὀπλ. σιουσὶ.  
 κτλ.: ἐν ἐσθρίῃ Ἡρόδ. 2. 159: ἐν πεπλώματι Σοφ. Τοαν. 613:

ἐν ἔντεσιν Πινδ. Ο. 4. 34: ἐν ὄπλοισι Ἡρόδ. 1. 13, κτλ.: ὡσαύ-  
 τως ἐπὶ διαίτηρων εἰδῶν ὄπλων, ἐν τόποις, ἀκοντίοις, κτλ., Ξεν.  
 Ἀπομν. 3. 9, 2: ἐν μεγάλοις φορτίοις π. τρέχειν ὁ αὐτ. Κύρ.  
 2. 3, 14: ἐν βαθεί πώγωνι Λουκ. π. Ὀρχ. 5. 4) ἐν, ἐπὶ,  
 παρὰ, ἐν ποταμῷ Ἰλ. Σ. 521, Ὀδ. Ε. 466: ἐν οὐρεσι, ἐν  
 κορυφῇσι, ἐν ἵπποισι, ἐν θρόνοις Ὀμ. νευρῇ ἐν τέλει, ἐπὶ  
 τοῦ τέλους, Ἰλ. Ο. 463: ἐν εἰφέρι ἡλοι Λ. 39: κατεκλάσθη ἐνὶ  
 καυλῷ ἔγχος, ἐθραύσθη κατὰ τὸν καυλόν, ἦτοι τὸ ξύλον, Ν. 608:  
 ἐν οἴνῳ, «ἐπὶ τῷ κρασί», Λατ. inter pocula, Καλλ. Ἐπιγράμμ.  
 36, Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 15. 5) μεταξύ, συνη. παρ' Ὀμ.,  
 ἐν Δαναοῖσι, προμάχοις, μέσσοις, νεκύεσσι, κτλ.: οἷη ἐν  
 ἀθανάτοισιν Ἰλ. Δ. 398: μετὰ ῥημάτων δηλούντων ὀργήν, κυδέρ-  
 νησιν, ἀρχεῖν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς Ἰλ. Ν. 689, Ὀδ. Τ. 110:  
 οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐν τοῖς οἰκείοις χρηστέοι Σοφ. Ἀντιγ. 661:  
 ἐν γυναικὶν ἄλκιμος Εὐρ. Ὀρ. 754: — ἐν πᾶσι, ἐπὶ πανοσιᾷ  
 πάντων, Λατ. coram, Ὀδ. Β. 194: ἐντεῦθεν ἐπὶ ἰδίῃς, ἀγωνί-  
 ζεσθαι, δικάζεσθαι ἐν τοῖς Πλάτ. Γοργ. 464D, Νόμ. 916B:  
 πρβλ. Wolf π. Λεπτίν. σ. 249: — περὶ τῆς φράσεως ἐν τοῖς μετὰ  
 ὑπερβ. ἴδε ὁ, ἡ, τό, VIII. 7. 2) ἐν χερσὶ τινός, εἰς τὴν  
 ἐξουσίαν τινός, Λατ. penes, νίκης πείρατ' ἔχοντα ἐν ἀθανά-  
 τοις θεοῖσι Ἰλ. Η. 102: δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν Ὀδ. Κ. 69  
 (πρβλ. τὰς Ὀμηρικὰς φράσεις θεῶν ἐν γούνασι κεῖται Ἰλ. Ρ.  
 514: ἐν γὰρ χερσὶ τέλους πολέμου Π. 630): συνη. παρ' Ἡρόδ.  
 καὶ Ἀττ.: ἐστὶν ἐν τινι, μετ' ἅπαρ., ἐξαρτάται ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ.  
 3. 85., 6. 109, κτλ.: ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Σοφ. Ο. Κ. 1443:  
 ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314: ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλ-  
 λήνων πρᾶγματα ἐγένετο Θουκ. 1. 74: ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος  
 ἦν, οὐκ ἐν ἐμοὶ Δημ. 292. 21: ὡσαύτως, ἐν γ' ἐμοί, ἐν σοὶ γὰρ,  
 ἡ ἀνευ τοῦ γε, ὅσον ἐξαρτάται ἐξ ἐμοῦ, ἐκ σοῦ, Λατ. quantum in  
 me sit (ἀλλ' ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἰδικήν μου, κατὰ τὴν ἰδικήν σου  
 κρίειν, Valck. Ἰπποκρ. 324): — στενὴν σχέσιν ἔχουσιν αἱ κατωτέρω  
 ἐκτιθέμεναι χρήσεις, σημασ. III. 7) ὡς πρὸς.., ἐν γῇρα  
 σύμπεπρος τινι Σοφ. Ο. Τ. 112: ἐν ἐμοὶ θρασυς, πρὸς ἐμέ, ὁ  
 αὐτ. Αἰ. 1315: γέλωτα ἐν τινι γελᾶν ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 551, πρβλ.  
 Αἰ. 1092, κτλ. 8) ἡ ἐν τίθεται πολλὰς μετὰ ῥημάτων κινή-  
 σεως σημαντικῶν: τότε δὲ ἡ σύνταξις ἐν περιεκτικῇ καὶ βραχυλο-  
 γικῇ, διότι ἡ τε κίνησις εἰς τόπον καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθοῦσα  
 στάσις νοοῦνται ἐν τῇ φράσει, ὡς παρ' Ὀμ., πίπτειν ἐν κόνει, ἡ  
 πίπτειν [εἰς τὴν κόνιν καὶ μένειν] ἐν αὐτῇ, Ἰλ. Δ. 482, κτλ.: ἐν  
 κόνει βαλεῖν Ε. 588: ἐν νηὶ τίθεναι Κ. 570: ἐν χερσὶ  
 τίθεναι Δ. 441, κτλ.: ἐν χερσὶν βαλεῖν ἢ λαβεῖν Ε. 574, Θ.  
 116: ἐν στήθεσσι μένος βαλεῖν Ε. 513: ἐν Τρωσὶν δρῶσαν  
 Π. 258: πεσεῖν ἐν χερσὶ Ζ. 81: ἐμπεσεῖν ἐν ὕλῃ Α. 165:  
 λέων ἐν βουσί θορών Ε. 161: οἶνον ἔχευεν ἐν δέπαι χρυ-  
 σέῳ Ὀδ. Ἰ. 261: ἐν ἀμφοτεροῦσιν ἀφύσσον Β. 349: ἐν τεύ-  
 χεσι δύνειν Ἰλ. Ψ. 131 (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τεύχεα δύνειν Ὀδ.  
 Δ. 498): οὕτω παρ' Ἀττ., Σοφ. Αἰ. 184, 375, Ἀντιγ. 503, 1271,  
 Θουκ. 7. 87, κτλ.: ἐν τόπῳ καταπεφυγῆναι Πλάτ. Σοφ. 260C:  
 ἐν ἄδῳ διαπορευθεῖς ὁ αὐτ. Νόμ. 905A. — Παρατηρήσειν ὅμως  
 ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ Ἑλληνικῷ λόγῳ ἡ πρῶθ. ἐν. δὲν εὐρίσκεται μετὰ  
 ῥημάτων σημαντικῶν τὸ ὑπάγειν ἢ ἐρχεσθαι ὡς παρὰ Πανσ. 7. 4,  
 3: διαδόντες ἐν τῇ Σάμῳ. — Περὶ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς εἰς  
 μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἴδε πρῶθ. εἰς I. 2. 9) πίνειν ἐν  
 ποτηρίῳ ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, Λουκ. Θ. Διάλ. 6. 2: ἐν ἀργύρῳ ἡ  
 χρυσῷ πίνειν ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνδόν. 26: ἐν μικροῖς  
 Διογ. Α. 1. 104. 10) ἀργῶν ἐν ἐκπώμασι, ἀργῶς κατε-  
 συσκευασμένους εἰς ἐκπώματα, Πλούτ. 2. 260A. 11) ἐπὶ παρα-  
 πομπῇ εἰς χωρίον συγγραφῆς: ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει,  
 ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τῆς Ἰλ. (Β. 102), ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς  
 παραδόσεως τοῦ σκήπτρου (δηλ. πῶς ἐκ τοῦ Διὸς περιετρίβαν εἰς τὸν  
 Ἀγαμέμνονα), Θουκ. 1. 9, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 147C, Φιληθ. 33B.  
 II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ  
 ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ἐν ἡ εὐρίσκεται τις: 1) ἐπὶ ἐσωτερικῶν περι-  
 στασεων, ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν δαίτῃ, ἐν αἴσῃ, ἐν μοίρῃ  
 Ὀμηρ. οὐμός ἐν φάει βίος Εὐρ. Φοῖν. 1281: ἐν γένει εἶναι  
 τινι, συγγενεῖ εἶναι τινι, Σοφ. Ο. Τ. 1016: ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀσכולίων  
 ἡ ἔργων, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἶναι, ἐνασχολεῖσθαι εἰς  
 φιλοσοφίαν, εἰς ῥητορικὴν, Heind. Πλάτ. Φαῖδον 59A, πρβλ. Πολ.  
 489B: οἱ ἐν ποιήσῃ γινόμενοι, οἱ ποιηταῖ, Ἡρόδ. 2. 82: οἱ ἐν  
 ταῖς πράγμασι Θουκ. 3. 28: οἱ ἐν τέλει, οἱ ἀρχοντες, ὁ αὐτ. 7.  
 73, κτλ.: ὁ μάντις ἦν ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς αὐτοῦ  
 τέχνης, Σοφ. Ο. Τ. 562. 2) ἐπὶ ἐσωτερικῇ καταστάσει, ἐπὶ  
 αἰσθημάτων, κτλ., ἐν φιλόδητι, ἐν διοίῃ Ἰλ. Η. 302. I. 230 αἱ  
 ἀνυπόδοι φράσεις εἶναι πολὺ συνήθεις παρ' Ἀττ., ἐν φόβῳ εἶναι,  
 διατελεῖν ἐν φόβῳ, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν σιωπῇ, κτλ.: ὡσαύτως, ἐν  
 ὀργῇ ἔχειν τινὰ, ὀργίζεσθαι κατὰ τινος, Θουκ. 2. 21: ἐν αἰτίᾳ  
 ἔχειν τινὰ, αἰτιάζεσθαι τινι, Ἡρόδ. 5. 106: ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν Σοφ.  
 Ο. Τ. 657: ἐν αἰτίᾳ εἶναι, ψέγεσθαι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, κτλ.:  
 οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις Δημ. 1470. 25. 3) συγγένει μετ' οὐδ.  
 ἐκπῶ. ἐν βραχεῖ = βραχέως, Σοφ. Ἰλ. 673: ἐν τάχει = ταχέως,  
 ὁ αὐτ. Ο. Τ. 805: ἐν καλῷ ἐστί = καλῶς ἐγενε. Εὐσ. Ἡρακλ.



971· οὕτως. ἐν ἀσφαλείῃ ἐστὶ ὁ αὐτ. 'Ι. Τ. 762· ἐν εὐμαρείῃ ἐστὶ ὁ αὐτ. 'Ελ. 1227· ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι 'Ηρόδ. 3. 154, ἔνθα ἴδε Valck.· ἐν ἰσφ = ἰσως, ἐν ὁμοίῳ = ὁμοίως, Θουκ. 2. 53· σπανιωτέρων κατὰ πλῆθ. ἐν ἀργούσι = ἀργῶς, Σοφ. Ο. Τ. 287· ἐν κενούσι = κενῶς, ὁ αὐτ. Αἴ. 971· οὕτω μετ' οὐσιαστ. ἐν δέκῃ = δικάως, ὁ αὐτ. Τραχ. 1069, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 258, Πλάτ.· οὐκέτι ἐν ἡδονῇ ἀρχόντες, «δὲν ἐφύλαττον πλέον ἐκείνην τὴν προτέραν ἐπεικείαν καὶ γλυκύτερα τῆς ἡγεμονίας» (Δούκας), Θουκ. 1. 99· πρὸλ. Πλάτ. 'Επιν. 977B.

III. ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ, ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ἢ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ, ἐν πυρὶ πρῆσαι 'Ιλ. Η. 429, πρὸλ. 2. 340, Ρ. 739· ἐν δεσμῷ δῆσαι Ε. 386, 'Οδ. Μ. 54, κτλ.· ἄλλ' ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δύναται τις νὰ ἀνιχνεύσῃ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν, βάλλειν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐν αὐτῷ· καύσαι, εἰς δεσμὸν καὶ δι' αὐτὸν δῆσαι, κτλ.· οὕτως, ἐν πόνοις δαμεῖν τὴν Δισχὺλ. Πρ. 425· ἔργον ἐν κύβοις κρίνειν ὁ αὐτ. Θῆβ. 414:—ὡσαύτως, ἐν ὀφθαλμοῖς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπεὶ οὐ πῶς τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐρᾶσθαι μαρναμένον φίλον υἱὸν 'Ιλ. Γ. 306· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι 'Οδ. Κ. 385, καὶ 'Αττ.:—ὡσαύτως, ἐν λιταῖς, διὰ δεήσεων, ἐν δόλῳ, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης, ἐν λόγοις, διὰ λόγων, Δισχὺλ. Χο. 613, Σοφ. Φιλ. 60, 102, 1393· ψάθειν ἐν κερτομοῖς γλώσσαις ὁ αὐτ. 'Αντιφ. 961· ἐν τούτῳ λύεται ἡ ἀπορία Πλάτ. Πρωτ. 324E· ἐν τοῖς νόμοις ποιεῖν τὰς κρίσεις Θουκ. 1. 77· ἰδίως μετὰ ῥημάτων. σημαίνοντων δήλωσιν, ἐν ταῖς φιλοκίτητον ναυοὶ δεδηλώκατε αὐτοῖς: 10, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 392E· σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς Ξεν. Κύρ. 8. 7, 3· πρὸλ. 1. 6, 3· τὰ πραχθέντα... ἐν ἐπιστολαῖς ἴστε, γινώσκετε... διὰ τῶν ἐπιστολῶν, Θουκ. 7. 11.

IV. ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ὥρῃ ἐν εἰρήνῃ 'Ιλ. Π. 643· ἐν ἡμέρᾳ, ἐν νυκτὶ 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.· ἐν χρόνῳ μακρῷ Σοφ. Φ. 235, Ο. Κ. 88· ἐν τούτῳ (ἐνν. τῷ χρόνῳ), κατὰ τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα, Λατ. interim, 'Ηρόδ. 1. 126, κτλ.· ἐν ᾧ (ἐνν. χρόνῳ), καθ' ὃν χρόνον, ὁ αὐτ. 6. 89· ἐν ᾧ Θουκ. 3. 28:—ἐν ταῖς σπονδαῖς, κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν, Ξεν. 'Αν. 3. 1, 1· ἐν τῇ ἑορτῇ Θουκ. 7. 73· (ἀλλ' ἐνίοτε ἡ πρόθεσις ἐν παραλείπεται, ὡς μυστηρίου, διαρκούντων τῶν μυστηρίων, 'Αριστοφ. Πλ. 1013· τραγῳδοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν τῶν... Δισχίν. 58, ἐν τέλ.). 2) ἐντός, ἐν ἔτεσι πεντήκοντα Θουκ. 1. 118· ἐν τρισὶ μῆσιν Ξεν. 'Ελλην. 1. 1, 37, κτλ.:—ἀλλὰ, μυρία ἐν ἀμέραις, μετὰ πολυκρήμονος ἡμέρας, Εὐρ. Φοῖν. 305. 3) οὕτω καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, καθόλου, ἐν δυοῖ σταδίοις, ἐγὼς δύο σταδίων, Διόδ. 20. 74, πρὸλ. 19. 39, Θουκ. 176.

B. ΑΝΕΥ ΠΤΩΤΙΚΟΥ, ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἐν τῇ φράσει. ἐν δέ... 1) ἐνθα δέ, 'Ιλ. 1. 361, 'Οδ. Ν. 241, 247. 2) μεταξύ δὲ αὐτῶν, 'Ιλ. Β. 588, κτλ.· παρ' 'Ηρόδ. κατὰ τὸ πλείστον ἐν δέ δὴ... 3. 39... 5. 95· ἢ ἐν δέ καὶ... 2. 43, 172, 176—πολλάχου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἰδίου. 3) πρὸς τοὺς δέ, προσέτι δέ, Σοφ. Αἴ. 675, Ο. Τ. 27, 181, Ο. Κ. 55, Τρ. 206· ἐν δ' ὑπέρρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδρησεν ἐν αὐτῇ 'Οδ. Ε. 260· πρὸλ. ἐμμεστούμαι. 'Π χρίσας αὐτὴ οὐδόλως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς 'Αττ. πεζογράφοις.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ ἐν συνθέσει, ὡς ἐν τῇ Λατ. ἡ in, τίθεται μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, αἶσθη ἐν ἀργαλίῃ 'Ιλ. Χ. 61, κτλ.: παρ' 'Επ. ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τῷ οὐσιαστ. ἀνευ ἐπιθ. προσδιορισμοῦ, ὡς ἐν 'Ιλ. Σ. 218, 'Οδ. Μ. 103: ἀλλὰ τότε εἶναι συγχρόνως ἐν τῷ τύπῳ ἐνί, ὅστις τότε γράφεται καὶ ἀναστροφήν ἐνί, 'Ιλ. Η. 221, 'Οδ. Ε. 57· οὐτε παρὰ τοῖς Λυρ. ταῦτο εἶναι ἀπάντων, πρὸλ. Böckh.· δ. ὡρα. ἐν Πινδ. Ο. 6. 53:—πολλὰ ἀνεξάρτητοι λέξεις παρεμβάλλονται ἐνίοτε μεταξὺ τῆς πρόθεσ. καὶ τῆς δοτ. συνακτικῆς αὐτῆς, ὡς ἐν 'Οδ. Α. 115· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' 'Ηρόδ. 6. 69.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, 1) μετὰ ῥημάτων, ἢ πρὸλ. ἐν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φυλάττει τὴν σημασίαν αὐτῆς, τοῦ εἶναι ἐντός ἢ τοῦ ἐν τόπῳ, κτλ., ὅτε συντάσσεται τὸ ῥῆμα μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροσθέντος διὰ τῆς εἰς... ἢ ἐν..., ὡς ἐν τῷ ἑξῆς παραδείγματι. ἐνορᾶν τινὶ τι, ὅπερ ἐρμηνεύμεν ἀναλύοντες τὸ σύνθετον, ὡς ὁρᾶν τὴν ἐν τινι. 2) ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐγγελαῖν, ἐνυβρίζειν τινί. 3) μετ' ἐπιθ., ἐνθάξει, α) βαθμὸν τροπολογίας, ὡς ἐν τοῖς ἐμπικρος, ἐνσίμος, πικρίζων, κτλ. 6) τὸ εἶναι τι, ὡς ἐν τῇ ἐναιμος, ὁ ἔχων αἶμα, ἐνάκανθος, ἀκανθώδης, ἐμφωνος, ἔχων φωνήν, ἐννομος, συμφωνος μετ' ὄν νόμον, κτλ.

II. ἡ ἐν γίνεταί ἐμ- πρὸ τῶν χειρῶν ὅ μ π φ ψ· ἐγ- πρὸ τῶν οὐρανισκορῶν γ κ ξ χ· ἐλ- πρὸ τοῦ λ· καὶ ἐν τισι λέξεσιν ἐρ- πρὸ τοῦ ρ, ὡς ἔρρινον, ἀλλ' ἐρρυθμος ἢ ἐρρυθμος, ἐνράπτω ἢ ἐρράπτω, καὶ μόνον ἐνριζος.

ἐναδρύνομαι, ἐπερριναίνομαι, σεμνύνομαι, μεγαλορρύνω, «καμαρύνω», τινὶ Διών Κ. 43. 43, Λουκ. π. 'Ορχ. 2, κλπ.

ἐναγαλλίζομαι, ἀγαλλίζομαι ἐν τινι, Βασίλ. τ. 2, σ. 426A.

ἐναγάλλομαι = τῷ προηγ., Νικ. Θερ. 62.

ἐνάγμαι, ἀποθ., ἄγμαι, θαυμάζω, καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς

ἐνα· ἀσόμενοι κάλλος φίλων 1. 449.

ἐν-αγγείο-σπέρματος, ὄν, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν ἀγγείῳ, ἐν περικαλῶματι, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 11, 3· οὕτω, ἐναγγείο-σπερμιος, αὐτοῖς 8, 3, 4, π. Φυτ. Αἴτ. 4. 7, 5. ἐνάγειρω, συναθροίζω, συνάγω, Νικ. Θερ. 945.—Μέσ. 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 347:—'Επικ. μετοχ. ἀορ. παθ. ἐναγρόμενος, ἐναγρο-μένων ἀγορῇσι 'Οππ. 'Αλ. 2. 351.

ἐνάγελαζομαι, συναθροίζομαι ὡς ἀγέλη ἐντός τινος τόπου, φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαι σου τῇ οἰκίᾳ 'Επικτ. παρὰ Στοβ. 74. 20. ἐνάγης, ἔς, ἐν ἄγει ὧν, ὑπὸ κατόραν, ἔνοχος ἀντισυργήματι, μεμισμένος ἐκ φόβου γενομένου ἐντός ναοῦ ἢ ἀλλαχοῦ, κατηραμένος, ἀφορισμένος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Λατ. riacularis, περί τῶν 'Αλκμεωνιδῶν, 'Ηρόδ. 1. 61., 5. 70 κέξ.· ἀπὸ τοῦ φόβου ἐνάγεις, καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλούντο Θουκ. 1. 126· οὕτως, ἐναγῆς τοῦ 'Απόλλωνος Δισχίν. 69. 13.

II. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ. 656, τὸν ἐναγῆ φίλον, τὸν δεδεσμευμένον δι' ἄρας ἐναντίον ἑαυτοῦ (ἐν περιπτώσει προσώπου), Λατ. sacer (ἐνθα ὁ Musgr. προ-τείνει τὴν γραφ. ἀναγῆ = καθαρόν, ἐκ τοῦ 'Ησυχ.· ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν θέλει νὰ δώσῃ καὶ ὁ Σχολ. εἰς τὴν λέξιν, λέγων: «τὸν ἐναγῆ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ»· ἀλλ' ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ).

ἐναγίζω, προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς νεκροὺς ἢ εἰς τὰς σκιάς, ἀντιθετὸν τῷ οὐῷ (ὅπερ ἐνίοτε θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, Λατ. parentare, τινὶ 'Ηρόδ. 1. 167· ἐναγ. τινὶ ὡς ἡρωί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θύειν τινὶ ὡς θεῷ, ὁ αὐτ. 2. 44· ὁ πολέμαρχος θύει μὲν 'Αρτέμιδι..., καὶ τοῖς περὶ 'Αρμόδιον ἐναγίζει 'Αριστ. 'Αποσπ. 387, πρὸλ. 'Ισαῖον 61. 21., 62. 40., 66. 25, Πλούτ. 2. 857D, Wess. Διόδ. 1. 224, Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 587· μετ' αἰετ. πράγμα, ἐναγίζειν ἀποπυρρίζας τινὶ Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 344C· κριθὸν Πλουτ. 'Θησ. 4, κτλ.—Καθ' 'Ησυχ.· «ἐναγίζειν» τὸ χοῦς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοὺς κατοικομένους, ἢ διὰ πυρὸς (δαπανᾶν), ἢ φονεῖν. ἄγος γὰρ τὸ μίasma.

ἐναγίζκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον ἐναγῆ, χρήματα ἐναγικά Πλουτ. 2. 825B.

ἐνάγισμα, τὸ, χοαὶ ἢ προσφορά ἐκ μύρων, σμύρνης, κλ. εἰς τοὺς σκιάς τῶν ἀποθανόντων, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 445 a, 13, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Πλάτ. Συνόντ. 28, Διών Κ. 67. 9.

ἐνάγισθος, ὁ, προσφορὰ εἰς τὰς σκιάς τῶν νεκρῶν, Λατ. parentatio, Σουλ. 'Επιγρ. 1976, 3645, Πλουτ. Πύρρος 31, Διών Κ. 67, 9, κτλ.

ἐναγιστήριον, τό, ὁ τόπος ἐνθα ἐτελοῦντο προσφοραὶ εἰς τὰς σκιάς τῶν τεθνεώτων, Σουλ. 'Επιγρ. 1104.

ἐναγκαλίζομαι, Μέσ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, «ἀγκαλιάζω», 'Ανθ. Π. 7. 476, 'Εβδ.

II. παθ., λαμβάνομαι εἰς τὰς ἀγκάλας, τῶν βρεφῶν... τῶν πλείστον ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων Διόδ. 3. 58.—Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 471.

ἐναγκάλισμα, τό, ὅ, τι τις ἐναγκαλίζεται, ὡς σκύμνε, τερπνὸν ἐναγκάλισμα συγγόνων, ὡς σκύμνε καὶ ὡς τρώϊλε (μεταφορικῶς) ὡς ἀγκάλισμα καὶ ὡς περιπλοκή καὶ παρηγόρημα τερπνὸν... τῶν ἀδελφῶν» (Σχολ.), Λυκόφρ. 308.

ἐναγκυλάω καὶ -έω, προσαρμόζω ἀγκυλῇ, ἱμάντα εἰς τὸ ἀκόντιον ὅπως ἐξακοντίσω αὐτό, ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες Ξεν. 'Αν. 4. 2, 28· ὁ Διόδ. 14, 27 ἔχει -οὔντες:—Μέσ., ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον 'Αχ. Τάτ. 2. 34, Πλούτ. 2. 180C (ἐνθα ὁ τύπος ἐναγκυλούμενον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται εἰς ῥῆμα ἐναγκυλῶμαι)· καὶ ἕκαστος ἀκόντιον ἐνηγκυλήται καὶ μάχαιραν παρηρητηται Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ἐναγκυλίζω, προσαρμόζω τὴν ἐν ἀγκυλῇ, δηλ. τὸ λωρίον τῆς σπενδόνης ὅπως ἐκσπενδονήσω αὐτό, Πολύδ. 27. 9, 5.

ἐναγκωνίζω, ἀκουμῶ μετ' ὁν ἀγκῶνα, «ἐναγκωνιεύς» ἀποκλι-νείς 'Ησυχ.

ἐναγκωνιος, ὄν, ὁ ἐν τῷ ἀγκῶνι, φλέψ Σωρ. 'Ερ. ἐκδ. Ern. σ. 215.

ἐναγλαίζω, ποῖω τὴν ἀγλαίαν, λαμπρύνω, περικισμῶ, Εὐδοκ. 'Ιω-νιά, ἐν τῷ προσημῷ:—Μέσ. = ἐναδρύνομαι, Εὐστ. 'Ιλ. 9. 43, κτλ.

ἐναγος = ἐνάγισμα, τηνεῖ δ' ἐναγος ἔστω 'Επιγρ. Δελφ. BCH, 1895, 1 ff. C<sub>98</sub>.

ἐναγρόμενος, ἡ, ὄν, 'Επ. μετ. μέσ. ἀορ. δ' τοῦ ἐναγεῖρω ἐναγρυνέω = ἐπαγρυνέω, 'Ανδρέας Κρήτης σ. 202B.

ἐναγχος, 'Επίρρ.: (ἴδε ἀγχω)· ἄρι, ἀρίτως, πρὸ δλίγου, προσ-φάτως, 'Αριστοφ. Νεφ. 639, 'Εκκλ. 823, Εὐπολ. ἐν 'Μαριχῷ 5, καὶ ἐν τῷ 'Αττικῷ πεζῷ λόγῳ (τὸ ἀρίτως, νέωσσι καὶ προσφάτως εἶναι ποιητικώτερα), Δυσ. 156. 21, Πλάτ. Γοργ. 462B κ. ἀλλ., Δημ. 525. 28· τὸ ἐναγχος πάθος, τὸ τελευταῖον δυστύχημα, 'Αππ. 'Εμφύλ. 1. 9· μετὰ γεν., ἐναγχος τοῦ χρόνου Διον. 'Αλ. 7. 45.

ἐνάγω· μέλλ. -ξω, ἄγω ἐντός, Τιμ. Λοκρ. 99E.

II. ὁδηγῶ, παραινῶ, καταπειθῶ, Λατ. inducere, ἐνῆγόν σφας οἱ χρη-σμοὶ 'Ηρόδ. 5. 90· ἐνῆγε τῇ συμβουλίᾳ κελεύων... ὁ αὐτ. 3. 1· οὕτω Θουκ. 4. 21, κτλ.· τὸ πλείστον μετ' ἀπαρεμρ., μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους (ἐνν. ὁ Βάκχος) 'Ηρόδ. 4. 79, πρὸλ. 5. 49, 104· ἐνῆγέ σφας ὥστε ποιεῖν ὁ αὐτ. 4. 145· ὡσαύτως, ἐνά-γειν τινὰ εἰς τὴν Πλουτ. Βροῦτ. 46, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,



Ἄπκ. Καρχ. 65. 2) μετ' αὐτ. πράγμ., ἐπισπεύδω, παροτρύνω, ἐξεγείρω, ἐνήγον τὸν πόλεμον (οἱ Αἰγυπτῆται), «πείθοντες εἰς πόλεμον προτρέποντες» (Σχόλ. Δούκα), Θουκ. 1. 67, πρβλ. 4. 24· τὴν ἔξοδον δ' αὐτ. 2. 21· τὴν στρατείαν δ' αὐτ. 6. 15, πρβλ. 61.

III. ἐνάγω εἰς δικαστήριον, κλοπῆς, ἐπὶ κλοπῇ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 7, ἐν τῷ παθ. IV. ἐπὶ μεταλλῷ, ἔλκω, κατεργάζομαι, BCII 9 (1885) σ. 222 ss. Coll. G. Z. 37: χρυσοῦ ἐνεργημένου λ. α, κτλ.

ἐναγωγὴ, ἡ, ἀγωγὴ, κατηγορία ἐνώπιον δικαστηρίου, Λιβάν. 4. 1127.

ἐναγωνίζομαι: μέλλ. Ἰων. -εἰσμαι Ἠρόδ. 3. 83: Ἀποθ., λαμβάνω μέρος ἐν ἀγωνί, δ' αὐτ. 2. 160., 3. 83: συνεχῶς ἐναγωνιζομένη (ἡ τύχη) τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις Πολύδ. 1. 4, 5.

II. ἀγωνίζομαι ἐν τινὶ τόπῳ, παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῇ ἐναγωνισασθαι τοῖς Ἑλλήσιν, ἀγωνισασθαι, πολεμῆσαι ἐν αὐτῇ, Θουκ. 2. 74.

ἐναγωνίος, ον, ἀνθρώπων ἢ κατὰλληλος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσι, παῖς Πινδ. Ν. 6. 23· συνη. παρὰ μεταγεν. πεσογάρους, αἱ νίκαι αἱ ἐναγωνίαι Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5, 6· ἐναγωνίος κόσμος Πλουτ. Ἀλκ. 32· ὄρχησις Λουκ. π. Ὀρχ. 32· ὄρχησις, σχῆμα Διον. Ἀλ. 7. 72., 6. 13. 2) ἐναγ. θεοί, θεοὶ ἔφοροι ἢ ἐπιστάται τῶν ἀγῶνων, κυρίως δὲ ὁ Ἑρμῆς, Πινδ. Π. 2. 18, Σιμωνίδ. 27, Δισχύλ. Ἀποσπ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Π. 1161, Συλλ. Ἐπιγρ. 251.

III. ὁ ἀνέγκων εἰς μάχην, κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις, τὰς κατὰ τὴν μάχην, Πολύδ. 18. 12, 2· ἐναγωνίος παρακελευσμός δ' αὐτ. 10. 12, 5· ἐνέργεια Διόδ. 20. 95.

IV. ἐν τῇ ῥητορικῇ κατὰλληλος πρὸς δικανικὴν ῥητορίαν, λόγος, πνεῦμα, λέξεις Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσίου ἐν τέλει, περὶ Θουκ. 23, περὶ Δημ. 18· τὴν τοῦ σώματος κίνησιν γινόμενὴν ἐναγωνίον Διόδ. 18. 67· πάθος Λογγίνος 22. 2)

ἐπὶ ὕψους, ἐντονος, σφοδρός, ἀντίθ. τῷ διηγηματικῷ, Λογγίνος 9. 13, κτλ. ὡς ἐπιθετοὶ τῆς Ἰλιάδος παραβαλλομένης πρὸς τὴν Ὀδυσσεύειαν, Ὑπόθεσις Ὀδ.: — οὕτως ἐν ἐπίρρ. —ως, ἐντόνος, σφοδρός, Πλουτ. 2. 771A, Λογγίνος 18.

ἐν-ᾄδημονέω, ᾄδημονῶ ἐν τινὶ, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς, ταύταις (δηλ. ταῖς ἐρημίαις) ἐναδημονῶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 7.

ἐν-ἀδιαφορέω = ἀδιαφορέω, Ὀριγένης. I. 1308A, Βασίλ. III. 257A, κτλ.

ἐναδικός, ἡ, ὄν, (ἐνάς) = μοναδικός, Διδ. Ἀλ. 313B, Δαμάσκ. ἐν Α. Β. 1369. — Ἐπίρρ. ἐναδικῶς = μοναδικῶς, Περικλ. Παρμ. 625 (29).

ἐναδολεσχέω, φλυαρῶ περὶ τίνος, Φίλων 2. 59, Εὐστ. Πονημάτ. 237. 87.

ἐναδρόνω, καθιστῶ τι ἄδρόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 762C.

ἐναῖδω: μέλλ. -ᾠσομαι, ᾄδω μετὰ τῶν ἄλλων, ὥστε ἐναρμονία μέλῃ ἐνηῖδον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15.

ἐναεῖρω, πλημμελὲς γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 171 (ἐναεῖρωτο), ἐνα ἐπανορθωτέον ἀναεῖρωτο (Guelph.) ἢ ἀναεῖρωτο (Brunck.)

ἐνάενος, ον, ἐνὸς ἔτους, ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 15, 5· πρβλ. δένενος, τρένενος. — Ἀλλ' ὁ Κόντος (Ἀθηναῖς τ. Α', σ. 63 καὶ 66) θεωρεῖ ἡμαρτημένην τὴν γραφὴν ταύτην ἀντὶ τῆς ὁρθῆς τὰ ἐνα.

ἐναεῖξω = ἐναυεῖξω. κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ἐντός, Νικ. Ἀλεξίφ. 102, Διον. Περιηγ. 998.

ἐναεῖρίζω, ὑψώνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω, Ἡσυχ.

ἐναεῖριος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι διατρέχων, τῶν ἐναερίων ζῴων Τίμ. Λοκρ. 101C· μῆζις Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 6.

ἐνάερος [ᾱ], ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, μὴ διακρινόμενος, μὴ φαινόμενος, ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ Πλουτ. 2. 915C, κτλ.

ἐναθλέω, = τῷ ἐπομ., Γρηγ. Ναζ. I. 661B.

ἐναθλέω = ἀθλέω ἐν, Διδ. 1. 54., 3. 8· ἐν τισὶ δ' αὐτ. 16. 44: ἀπολ., ἐν τῷ μέσ. τύπω, Ἀνθ. Π. 7. 117. 2) ὑπομένω, ἀντέχω ὡς ἀθλητής, ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασιναῖς Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 4· πρὸς τοὺς πόνοους ἱαμῶ. Πρωτ. 20.

ἐναθλήσεις, εως, ἡ, ἀθλήσεις ἐν τινὶ, Θ. Στοῦδ. σ. 1188, ἐκδ. Μί.

ἐναθλος, ον, ὁ μετ' ἀθλῶν, ἐπίπονος, πόνοι Φίλων 1. 646.

ἐναθρέω = ἀθρέω ἐν, ἐνατενίζω, Ἡσυχ.

ἐναθύρω = ἀθύρω ἐν, τῷ μέλει Ἰμερ. λόγος, 24. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 223, 96. Καθ' Ἡσυχ.: «ἐναθύροντες· παίζοντες».

ἐναῖδιος, ον, αἰώνιος, οἰκος Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 321. 9.

ἐναίετιον, ἄγαλμα ἐν τῷ αἰετώματι, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 297a, 6. Supplem., Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325<sub>111</sub>. — πρβλ. αἰετταῖος.

αἰετταῖος.

ἐναῖθεριος, ον, ἐν τῷ αἰθέρι ὄν, ἐναερίων καὶ ἐναῖθερίων Μ. Ἀντων. 12. 24, Πολύδ. Α'. 23· πρβλ. αἰθέριος.

ἐναῖθομαι, παθ., καίομαι ἐντός τίνος, Κόντος. Σμ. 11. 94.

ἐναῖθριος, ον, ὑπαίθριος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 2.

ἐναῖκιζω, «ἐνήκισεν, ἐπλήξεν, ἐτιμωρήσατο» Σουῖδ.

ἐναῖμασσω = αἰμάσσω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1002.

ἐναῖματῶ, πληρῶ αἷματος, ἀντίθ. τῷ ἄναιμος, Ἰππ. 280. 11.

ἐναῖμηεις, εσσα, εν, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐναῖμος, ον, ἔχων αἷμα, θεοὶ ἐναῖμοι καὶ σαρκώδεις, σάρκα καὶ αἷμα ἔχοντες, Ἠρόδ. 3. 29· πλήρης αἵματος, ἀντίθ. τῷ ἄναιμος.

ἐναῖμιον καὶ πυκνόν, οἷον ἦπαρ Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· ὁ πλευμῶν Ἀριστοφ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 6 κ. ἄλλ.· ἐναῖμα, τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἱματοφόρων αὐτοῦ ἀγγείων, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 81A· ἄλλ' ἐν Διοσκ. 1. 152 ἐναῖμα = τραύματα ἢ ἔλκη ἐξ ὧν ῥέει αἷμα.

2) τὰ ἐναῖμα ζῶα, ἔχοντα αἷμα ἐρυθρόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 4, 3., 1. 6, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 11, 1, κ. ἄλλ. 3) χρώμα ἐναῖμιον, κόκκινον ὡς αἷμα, Πλάτ. Τίμ. 68B.

4) μεταφ. ἡ πρόσφατος, χλωρὰ καὶ ἐναῖμα τὰ πράγματα, νέα, πρόσφατα, στάζοντα ἀκόμη αἷμα, ἀσαφὲς μεταφορὰ ἦν κατακρίνει ὁ Ἀριστοτέλης, Γοργ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 3, 4.

II. ἐναῖμιον φάρμακον ἢ ἐναῖμιον μόνον, τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τραῦμα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, Ἰππ. π. Ἀθρ. 829, πρβλ. π. Ἀγμ. 766, κτλ., πρβλ. Ἰσακίμος.

ἐναῖμωτης, ητος, ἡ, τὸ ἔχειν ἐν αὐτῷ αἷμα, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18.

ἐναῖμωδης, ες = ἐναῖμος, αἱματώδης, Ἀντιφῶν παρὰ Πολύδ. Β'. 215.

ἐναῖμιον, ον, γεν. -ονος = ἐναῖμος, Ἰππ. 280. 14.

ἐναῖρῶ, ὡσαύτως ἐναῖρῶ (ἐνναῖρην βατραχίους βλεμεαῖων, ὄρχατα διάφ. γρ. ἀντὶ ἄρπας ἐν βατραχίσις ἀμείβεται) Βατραχ. 275· ἄρ. 6· ἡνᾶρον Εὐριπ. Ἀνδρ. 1182, (κατ-) Σοφ. Ἀντιγ. 871· ὡσαύτως ἐναῖρον, Πινδ. Ν. 10. 25, Εὐριπ. Ἰκ. 821· ἄπαρ. ἐναρεῖν (ἐξ-) Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 329· μεταγεν. ἄρ. α' ἐνηρα (κατ-) Ὀρφ. Ἀργ. 669.—Μέσ., Ὀμ.: γ' ἐνικ. ἄορ. α' ἐνήρατο Ὀμ., Ἡσ.—Παθ., ἴδε κατω.

Πρῆμα ποιητικὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, τὸ πλείστον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀποκτείνω ἐν μάχῃ, συνη. ἐν τῇ Ἰλ., ῥηίτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἐσεσθε ἐναῖρεμεν, μάλα ῥηίτερον ἔσται τοῖς Ἀχαιοῖς ἐναῖρην ὑμᾶς, Ἰλ. Ω. 244· ἄλλ' ὡσαύτως, κατ' οὐρεα θῆρας ἐναῖρην Φ. 485· θῆρα τόξοις ἐν. Σοφ. Φιλ. 956· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγα-θούς... φίλει Ἀρῆς ἐναῖρην ἐν αὐτοῖς Ἀποσπ. 649.—Μέσ., πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ., Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Ἰλ. Ε. 43, πρβλ. 59, Ζ. 32, Ὀδ. Ω. 424, Ἡσ. Θ. 317· Τρῶας ἐναῖρόμενος Ἰλ. Π. 92· ἅπαξ ἐν Ὀδ. ἐπὶ πραγμ., σφείρω, καταστρέφω, μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναῖρεο Τ. 263.—Παθ., ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναῖροντ' ἄγαν; (ἡναῖρονθ' ἅμα; Nauck.) Δισχύλ. Θῆδ. 811· πόλις ἐναῖρεται.. σθένει Σοφ. Ο. Κ. 842. (Προδῆλος παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐναρα καὶ ἐνα-ρίζω, πρβλ. καθαίρω, καθαρός· ἄλλ' ἡ σχέση πρὸς τὸ ἐνεροί, ἢν ὑπέδειξε δὲ Βουττμ., δὲν φαίνεται πιθανή).

ἐναῖσιμος, ον, (αἴσα) Ἐπ. ἐπίθ. (ἐν μετρίᾳ χρήσει παρὰ Τραγ.) φέρων οἰωνούς, προοιωνιστικός, προαγγέλλων τὸ πεπρωμένον, οὐδ' ἤλθον ἐναῖσιμιον, ἐναῖσιμος, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ζ. 519· δρυνίθας γῶναι καὶ ἐναῖσιμα μυθήσασθαι, προοιωνισσάσθαι, τὰ μέλλοντα προοιπεῖν, Ὀδ. Β. 159· οὐδέ τε πάντες ἐναῖσιμοι [δρυνίθες] αὐτόθι 182· ἰδίως ἐπὶ καλῆς σημασ., πρόσφορος, ἀρμόδιος, ἐπιτηδεύς, Λατ. opportunus, ἐπὶ οἰωνῶν, ἐναῖσιμα σήματα φαίνων, εὐσηβολὰ σημεῖα δεικνύων, Ἰλ. Β. 353· καθόλου, αἴσιος, εὐνοϊκός, εὐμενής, προσημαίνων ἀγαθόν, Λατ. faustus, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 438.

II. ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, τίς γὰρ κεν ἀνὴρ, δὲ ἐναῖσιμος ἐπὶ Ὀδ. Κ. 383· γνοῖθ' θ' οἱ τινεὲς εἰσὶν ἐναῖσιμοι οἱ τ' ἀθέμιτοι Ὀδ. Ρ. 363· ὦ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναῖσιμοι (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 40, πρβλ. Ὀδ. Σ. 220· ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναῖσιμος Ε. 190· οὕτω, τοῦτο γ' ἐναῖσιμον οὐκ ἐνόη-σεν Β. 123., II. 299· ἐναῖσιμον τίει [ββόν] Δισχύλ. Ἀγ. 775· γῆρας γὰρ ἐναῖσιμον ἀνδρα τίθησιν, καθιστᾷ αὐτὸν ἐντιμον, Ὀπ. Ἀλ. 1. 683. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κατὰλληλος, ἀρμόδιος, πρέπων, ἐναῖσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοισι Ἰλ. Ω. 425, πρβλ. Ἰγμ. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 370.—Ἐπίρρ. —ως, προπρόντως, προσηκόντως, Δισχύλ. Ἀγ. 916, Εὐριπ. Ἀλκ. 1077.

ἐναῖσιος, ον, = τῷ προηγ. I, Δίων Κ. 38. 13. II = τῷ προηγ. II, I, Σοφ. Ο. Κ. 1482. 2) = τῷ προηγ. II, 2, ὑβρι-σμοὺς οὐκ ἐν. Δισχύλ. Ἀποσπ. 178.

ἐναῖσιχύνομαι = αἰσιχύνομαι ἐν, ἐντρέπομαι διὰ τι πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραγ. 803, Δίων Κ. 38. 38.

ἐναῖσιμάζω, πολερῶ ἐν τινὶ, Λυκόφρ. 546, Ἀνθ. Π. 12. 147.

Ο' Ἡσυχ. ἐρμηνεύει: «ἐναῖσιμάσαι· ἐναῖσιμασθαι».

ἐναῖσιρομαι, περιφέρομαι, περιπλανώμαι ἐν τινὶ τόπῳ, πολὺν θαλάσση χρόνον ἐναῖσιροῦμενον Εὐρ. Κύκλ. 700· ἀπολ., εὐρί-σκομαι εἰς διηγεσὴ κίνησιν, ὀφθαλμοὶ ἐναῖσιροῦμενοι Ἰππ. Προγν. 37· οὐρα ἐν. ὁ αὐτ. Προγν. 67.

ἐναῖσιρμα, τὸ, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αἰωρούμενον ἢ ἐπιπλέον, ἀφρός, Ἰππ. Ἐπιδμ. τὸ Α' 983, Γαλην.

ἐνάκαθος, ον, ἔχων ἀκάνθας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 3. 10. 1.

ἐνακιδεκάτη (= ἐνεακιδεκάτη), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ.,



Bull. d. cor. hell. III. σ. 462, παρὰ δὲ Ἐπιφαν. ἐν Ἐπιστ. π. Ἀκάκιον εὐρηται ἐνακακιδεκάτη.

ἐνάκις, ἐπίρρ., ἐννέα φορές, Πλάτ. Κριτί. 108Ε, διὰ γρ. ἑννάκις διὰ δύο ν ὡς ἐν Ἀνθ. II. 14. 120 καὶ συχν. παρὰ Διοδ.:—ἀλλ' ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο ἐνάκις δι' ἑνὸς ν φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπ. τύπου ἐινάκις, Ὁδ. Ε. 230· πρὸλ. ἐνακισχίλιοι, αἰ, α, ἐνακόςιοι.

ἐνακισχίλιοι, αἰ, α, ἐννέα χιλιάδες, Πλάτ. Τίμ. 23Ε· Ἰων. ἐινακισχίλιοι Ἡρόδ. 3. 95, κ. ἄλλ.

ἐνακμάζω = ἀκμάζω ἐν, τὰ ἐνακμάζοντα ἄνθη, τὰ ἄνθη τὰ ἀκμάζοντα. ἐν ἐκάστῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 1· εἶμαι ἰσχυρὸς ἐν τινὶ τόπῳ, ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὁ αὐτ. π. Ζ. 2. 8, κτλ. ἑνακμος, ὄν. = ἐν ἀκμῇ, Πολυδ. Β'. 10.

ἐνάκολασαίνω, ἀκολασαίνω ἐν τινί, γυναικαὶ καὶ τέκνα ἐκείνου ὑποχέρι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕδρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοὺς Ἀθήν. 541D.

ἐνάκδοιοι, αἰ, α, Θουκ. 1. 46· οὐχὶ ἐνακόςιοι διὰ δύο ν, ἴδε ἐπιγραφ. Ὀλβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 88· πρὸλ. ἐνάκις καὶ τὸν Ἰων. τύπου ἐινακόςιοι, Ἡρόδ. 2. 13, 145.

ἐνακοσιποτός, ἡ, ὄν, ὁ κατὰ τὴν τάξιν ἀνέκων εἰς τὸν ἀριθ. 900· προτιμότερος ὁ τύπος οὗτος τοῦ διὰ διπλοῦ ν.

ἐνακούω: μέλλ. -σομαι, εἰσδέχομαι ἥγους, ἀκούω ἐντός, μετὰ γεν., ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακούουσιν ἱαχῆς Ἰππ. 269, 27, πρὸλ. 425, 52, κτλ. μεταφ., ἐνακ. τῆς ἐπιφορῆς, αἰσθῆσιν ἔχειν, ὁ αὐτ. π. Ἀερρ. 821· ἐνακούει ἐμβαλλόμενα, ἐπὶ ἐκθρώσεων, ὑπακούω εἰς τὴν χεῖρα τοῦ χειρονογοῦ, τοποθετοῦμαι, ὁ αὐτ. π. Ἀγμῶν 776· ἐν. ἱητρεῖας ὁ αὐτ. π. Ἀερρ. 828.—Ἐν Σοφ. Πιέκ. 81 τὸ τῶν χειρογρ. κἀνακούσωμεν τινὲς θέλουσιν αὐτὸ ἐκ ῥήματος ἀνακούω· ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει· ὥστε εἴ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς πρέπει νὰ προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐνακούω. Ἡ τοῦ Ναυκίου διόρθωσις: κἀνακούσωμεν εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ παρεδέξατο αὐτὴν ἐκ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ὁ Welein, Bellermann, A. Michaelis καὶ ὁ σοφός ἐκδοτὴς τοῦ Σοφοκλέους Jebb.

ἐναλαζονεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζονεύομαι ἐν τινί, κομπάζω, μεγαλυνῶ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 12.

ἐναλδαίνω, τρέφω, αὐτάνω τι ἐν τινί, ἄορ. ἐνάλδην Νικ. Ἀλεξπ. 409:—Μέσ., μετοχ. ἄορ. ἐναλδόμενος, αὐτῆθεος ἐν τινί, φύλλον ἐναλδόμενον· πρασινοῖσι καρδαμίδος αὐτῆθε 532. Ἀλλ' ὁ Βουτρε. ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀνωμ. Ρημ. παραδέχεται ἕμετάδ. ἐνστατὰ ἀλδομαι (αὐτάνομαι), ἐξ οὗ τὸ ἐνάλδομαι, ἐναλδόμενος.

ἐνάλειμμα, τό, ἀλοιφή, τὸ ἀλείφμενον, χρίσμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 4.

ἐνάλειπτος, ὄν, ἀληγμένους, Ἰππ. 407. 17.

ἐνάλειφω: μέλλ. -ψω, ἀλείφω μέ τι, ἐγχείω, Ἰππ. 472. 30 κ. ἄλλ. ὀφθαλμοὶ ὀστρεῖω ἐναληγμένοι Πλάτ. Πολ. 420C.—Μέσ., ἀλείφω ἑμαυτὸν, Ἀνθ. II. 11. 112· ἐναλειφείν τὰς ῥίνας Ἀλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 5· τὴν κέμην Πλούτ. 2. 771· τῷ ὀφθαλμῷ Ἡρόδ. 7. 14. II. χρωματίζω ἐντός ἰχνογραφημένου σχεδίου, ὑπογράφαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29, πρὸλ. 1. 19, 8, Ποιτρ. 6, 20.

ἐνάληθης, ες, σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἐμπρακτον καὶ ἐνάληθες Λογίγιος π. Ὑψ. 15. 8.—Ἐπίρρ. -θως, πιθανός, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 2.

ἐνάληγμις, ὄν, ὁ αὐτὸς ἡ, ὄν, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 857· ὁμοίος, ὁμοιάζων, μετὰ δοτ., συχνὸν παρ' Ὁμ., Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 244Ε, Θεόκρ. 22, 94, κτλ. μετ' αἰτ. πράγμ., Θεοῦ ἐναληγ-κίος αὐδῆν Ὁδ. Α. 371· χεῖρας Ἀρηί Πινδ. I. 8. 82: οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Μανέθ. 6. 443.—Ἐπ. λέξις, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἥλιξ.

ἐναλιναιέτας, α, Δωρ., ὁ ναῖον, κατοικῶν ἐν τῇ θαλάσῃ, φέρον δὲ δελφίνες ἐναλιναιέται μέγαν... θησέα Βακχυλ. 16. 97 (ἐκδ. Blass).

ἐναλινδόμεαι, ἐγκυλόμαι, ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπποκρ., πρὸλ. Συνεσ. Ὑμν. 3. 392.

ἐνάλιος [ἄ], α, ὄν, καὶ ὄς, ὄν, Εὐρ. Ἀνδρ. 855· Ἐλ. 526· Ἐπ. καὶ Δωρ. ὡσαύτως: ἐνάλιος (ἄλις):—θαλάσσιος, Λατ. marinus, κῆτος, κορῶνας Ὁδ. Δ. 443, Ε. 67, κτλ. νομός Ἀρχιλ. 69· ἄτε γὰρ ἐνάλιον πόνον ἑλίσσας βαθὺ σκευὰς ἐρεῖας ἀβάπτιστος εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας, καθότι ὡς ὁ φελλὸς ἐπιπλέει ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, τῆς σαγῆνης πονούσης ἐν τῷ βάθει πρὸς σύλληψιν ἰχθύων, οὕτω κατὰ ἀβάπτιστος εἰμι μένων ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, Πινδ. II. 2. 144, πρὸλ. Θεόκρ. 21. 39· ἐν. πόροι Δισχὺλ. Πέρο. 453· ἐνάλιος θεός, ὁ Ποσειδῶν, Σοφ. Ο. Κ. 888, 1497, Εὐρ. ἐνάλιος λεώς, ναῦται, Σοφ. Αἰ. 565· πόντου ἐναλία φύσις, ὁ ἰχθύς, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 346· ἐπὶ νῆσαν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239· ἐν. χθών, περὶ τῆς Τύρου, Εὐρ. Φοίν. 6:—ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ἐν. νῆσοι Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· δαίται Πλουτ. Δυκ. 39.

ἐνάλλταινω: ἄορ. ἐνήλλτον = ἀλιταίνω ἐν, Κόιντ. Σμ. 14. 436.

ἐναλλάχθην, ἐπίρρ. = ἐναλλάξ, Ἀνθ. Π. 5. 302, Μανέθ. 4. 181. ἐναλλάχῃ, ἡ, τὸ ἐναλλάσσειν, κατ' ἐναλλάγῃν Τίμ. Δοκρ. 99B· ἡ τῶν γραμμάτων ἐναλλαγή, ἥτοι εἰς ἄλλα μεταβολή, Γρηγ. Κορίνθ. 697.

ἐναλλάξ, ἐπίρρ., (ἐναλλάσσω) οὐδ' ἴσχειν τὸν πόδ' ἐν., οὐδ' ἔχειν τὸν ἑνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν σαρκυφάγων ζῶον, ἐναλλάξ ἐμπίπτουσιν Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 1, 5, πρὸλ. ἐπαλλάσσω II· παρὰ τοῖς Μαθ., κατ' ἐναλλαγήν, ἔσται ἄρα ὡς δ α ὁρος πρὸς τὸν β, οὕτως δ γ πρὸς τὸν δ, καὶ ἐναλλάξ ἄρα ὡς δ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 6, 11, πρὸλ. Ἀναλκ. Ὑστ. 1. 5, 3., 2. 17, 2.

2) ἐναλλάξ, ἀμοιβῶν, Λατ. vicissim, Πινδ. Ν. 10. 103, Πλάτ. Κριτί. 113D, 119D· γέραναι καθεβδουσιν ἐπὶ ἐνὸς ποδὸς ἐναλλάξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 2, κ. ἄλλ. ἐναλλάξ πρήσων, δηλ. ὅτε μὲν εὐπραγῶν, ὅτε δὲ δυσπραγῶν, Ἡρόδ. 3. 40· μ. ζοτ., ἦν δὲ μὴ ἐναλλάξ αἱ εὐτυχίαι τοῖς αὐτῇσι πάθῃσι προσπίπτουσιν αὐτοῖς· ὡσαύτως μετὰ γεν., Διόδ. 5. 7.

ἐνάλλαξις, εως, ἡ = ἐναλλαγή, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5. 17. ἐναλλάσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω. Ἀναλλάσσω, φόνον θανάτῳ ἐναλλάσσω, πληρώνω διὰ θανάτου τὸν φόνον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1028· μεταβολὴν ἐν., ὑφίστασθαι μεταβολήν, Πολύδ. 6. 43, 2· παντοίας μορφᾶς ἐναλλάσσειν Ἀπολλῶδ. 2. 5, 11· μετ' ἀπαρ., ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕδριν πρὸς μῆλα.. πεσεῖν, ὁ θεὸς μετέτρεψε τὴν μανίαν τοῦτου καὶ ἔκχευεν αὐτὸν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν προβάτων, Σοφ. Αἰ. 1060.

II. Παθ., μεταβάλλομαι, τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμέρας νύξ ἦδε βάρος· ἀκατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἦδε νύξ τῆς ἡμέρας;» (Σχόλ.), αὐτῆθε 208· τὰ φυτὰ ἐναλλάττονται τῇ διαφορᾷ τῶν τόπων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 17.

2) ἀναλλάσσομαι, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα Ἰππ. π. Ἀερρ. 811· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. διασταυροῦμαι, διεστῶσαι δ' ἄνωθεν ἡ τε μεγάλη φλέψ καὶ ἡ ἄρτη, κάτω δ' ἐναλλάσσουσαι συνέχουσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16. 3) ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τινος, συναλλάσσομαι, ὅσοι Ἀθηναῖοις ἤδη ἐνηλλαγῆσαν Θουκ. 1. 120.

ἐναλλοίδομαι, παθ., ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν, μεταβάλλομαι, Φίλων 2. 659.

ἐναλλοίωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Πτολεμ. Τετραβ. σ. 93. 10.

ἐνάλλομαι: μέλλων -ἄλοῦμαι: ἄορ. α' -ηλάμην: ἄορ. β' -ηλόμην. Ἀποθ., πηδὸς εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος, ὡς ἄγαν βάρυς ποδοδὲν ἐνήλλου.. γένει Δισχὺλ. Πέρο. 516, πρὸλ. Ἐν. Ἐλλην. 2. 4, 16, Δημ. 1259, 12· ὡσαύτως, εἰς τὸ κελῖνον κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Τ. 263. 2) ἐροῦμαι πρὸς ἡ ἐναντίον τινός, πύλας ἐνήλατο αὐτῆθε 1261, πρὸλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 39. 3) ἀπολ., περιπηδῶ, χορεύω, ὁ αὐτὸς Σρ. 1305.

ἐναλλος, ὄν, ἄλλοιός, μεταβεβλημένος εἰς τὸ ἐναντεῖον, πάντα δ' ἐναλλα γένοιντο καὶ αἰ πίτυς ὄχνας ἐνεκαί, «πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθαι καὶ ἡ πίτυς ἄπια ἐνεγκάτω» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 134, Ἀνθ. Π. 5. 299.—Ἐπίρρ. -λως, Πλούτ. 2. 1045Ε.

ἐναλμος, ὄν, ἄλμυρός, ὕδωρ Καισάρ. σ. 945, ἐκδ. Μί. Ἐνάλος, ὄν, = ἐνάλιος, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 180, Εὐρ. Ἐλ. 1130, Πλ. 1348, Κριτίας παρ' Ἀθην. 28B· ἐνάλα θρέμματα Ἀρίων ἐν Βγκ. Δωρ. σ. 587.

ἐναλύω = ἀλύω ἐν, Φιλόστρ. 823, κτλ. κόμῃ ἐναλύουσα τῷ προσώπῳ, περιπλανωμένη ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ αὐτὸς 779. ἐναμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 255 (Brunch ἐπ.).

ἐνάμαρτητος, ὄν, (ἀμαρτάνω) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀμαρτίαν, ἐκ-πιωτός, Ἰσίδ. Πηλουσι: Ἐπιστ. 194, σ. 57.

ἐναμαυρόω, καθιστῶ τι ἀμαυρόν, Γρ. Νύσσ. τ. 2. σ. 786Α.

ἐναμβλύνω, καθιστῶ τι ἐσωτερικῶς ἀμβλύ, μεταφορ., ἀθυμίαν παρέχω, καθιστῶ τινα ἄτολμον, Πλουτ. Νικ. 14.

ἐναμβλυοπέω = ἀμβλυοπέω, ἀμβλυῶται ἐν τινί, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 577D.

ἐναμνέω: μέλλ. -ψω, ἐναλλάσσω, μεταβάλλω, Ἰππ. 343, 44.

ἐνάμειγναι: μέλλ. -ξω, ἀμείγνω ἐν τινί, γαυλοῖ τε σκαφίδος τε.. τοῖς ἐνάμειγεν Ὁδ. I. 223.

ἐναμνηχανέω, ἀμνηχανέω ἐν, ταῖς πολυδοῖς τοῦ βίου τοῦτου ἐναμνηχανοῦντες Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431C.

ἐνάμειλλομαι = ἀμειλλομαι ἐν, Θεμίστ. 254C.

ἐνάμειλλος [ἄ], ὄν, (ἄμειλλα) ὁ δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῇ ἢ νὰ συγκριθῇ πρὸς τινα, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλὴς, τὴν φύσιν ἐνάμειλλος τοῖς ἡλικιώταις Πλάτ. Πρωταγ. 316B, πρὸλ. Ἰσοκρ. 95D· ἐνάμειλλός τινι εἰς ἡ πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 433D, πρὸλ. Κριτί. 110Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 12, 6· τινὸς Πλουτ. Σύγκρ. Ἀγπ. καὶ Γράγκ. 3, ἐνθα ἴδε Schäf.—ἐπὶ πραγμάτων, τὰ λοιπὰ ἐνάμειλλα τοῦτο καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὐρεθῆσεται Δημ. 786 ἐν τέλει.—Ἐπίρρ. ἐναμειλλῶς τινί Ἰσοκρ. 234B.

ἐναμμα, τό, (ἐνάπτω) τὸ προσδεδεμένον εἰς τι, δεσμός, ἄμμα,



ένανημα ἀγκύλης, τὸ Λατ. amentum, Πλουτ. Φιλοπ. 6. 2) ἱμάτιον, σκέπασμα, ένανημα.. τὸ τῆς νεβρίδος, ένανωφόριον ἐκ δέρματος μικρᾶς ἐλάφου, Διόδ. 1. 11.

ένανμοιουδίδης, ἐπίρρ. = ἀμοιουδίδης, ένλλάξ, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 380.

ένανμύχομαι, ένδύομαι, ράκιον ένανμυχόμενος Φίλων 1. 635.

ένανμυλάχης, ον = ένανμάρτης, ἴδε ἐν λ. ἀμυλάχης.

ένανμυκίζω = ένανμυκίσαι· ένχαλινώσαι· 'Ησύχ.

έναναιρεῖσθαι = ἀναιρεῖσθαι ἐν, παθ., Νικηρ. Κων/πόλεως, σ. 849, έκδ. Μί.

ένανασύομαι = ἀνασύομαι ἐν, ένανασυέσθαι ταῖς ἀγίαις δυνάμεσι Βασίλ. 1. 252B.

ένανάπτω: μέλλ. -ψω, άπτω (δένω) ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, Γαλην. τ. 12, σ. 459A.

έναναστρέφομαι, συναναστρέφομαι, ένδιατρέβω, τι νι 'Αριστοτ. παρὰ Στοβ. 243. 47, πρὸλ. 'Ησύχ. ἐν λέξει ένχαλινώδεται.

ένανδραγαθίω = άνδραγαθέω ἐν τινι, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 82. 8, έκδ. Β.

ένανθρωπέω, ἀναλαμβάνω άνθρώπου φύσιν, ἢ ένεαρκύομαι, περὶ τῆς τοῦ θεοῦ ένεαρκώσεως, 'Ιουστ. 'Αποσπ. 1596B, 'Ιππόλυτ. 809A, 'Ωριγ. 1. 784C, 853A, 345B, II. 580C, IV. 173C, Μεθόδ. 45B, ένανθρωπήσεις, εως, ἢ, ἢ ένσάρκως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἢ ἢ μετὰ τῶν άνθρώπων συνολήσεως αὐτοῦ, 'Ιππόλυτ. 840B, 868B, 'Ωριγέν. I. 937A, II. 1104D, IV. 120D, Μεθόδ. 360C.

ένανθρωπιζομαι = ένανθρωπέω, 'Ανδρ. Κρήτ. 1108D.

ένανθρωπικός, ἢ, ον = άνθρωπικός, Εὐσ. IV. 709A.

ένανθρωπίνως = άνθρωπίνως, Βασίλ. I. 760B.

ένανθρωπότης = ένανθρωπήσει, Κύριλλ. 'Αλ. I. 757D.

ένανοίγω = ανοίγω, Σωφρ. 3388D.

έναντα, ἐπίρρ., ἀπέναντι, κατέναντι, μετὰ γεν., έναντα Ποσειδάωνος άνακτος 'Ισάτ· 'Απόλλων 'Ιλ. Υ. 67· τοι δ' έναντα στάθεν Πινδ. Ν. 10. 123· τὸν δ' έναντα προσδλέπω νεκρὸν Σορ. 'Αντ. 1299· έναντα έλθεῖν Εὐρ. 'Ορ. 1478.

έναντι, ἐπίρρ., ένώπιον, Λατ. coram, μετὰ γεν., 'Εβδ. (Γέν. ΑΗ', 7, 'Εβδ. ΚΗ', 26, 31, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 8, Πράξ. η', 21).

έναντιάζομαι, = έναντιούμαι, 'Ερραῖμ δ Σύρος τ. 1, σ. 9F.

έναντιαός, α, ον, έχων έναντίαν φύσιν, 'Ιππ. 425. 38.

έναντιβίος, ον, έθρικός διακείμενος, αἰθυσίας οὐποτ' έναντιβίος 'Ανθ. Π. 10. 8 (ὡς δ' 'Ερμάννος άντι οὔποτε άντιβίος)· άλλαχού μόνιν ὡς ἐπίρρ., πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, έναντιβίον μαχέσασθαι 'Ιλ. Ο. 168, ἢ έναντιβίον πολεμίζων Κ. 451, κτλ.· έλθεῖν Υ. 130· στήναι Φ. 266· μετὰ γεν., 'Αχιλλῆος έν. πολεμίζειν Υ. 85.—Μόνον 'Επικ.

έναντιο-βουλος, ον, δ' έναντίαν έχων βουλήν, Πολέμων Φυσιον. 2. 12· άλλὰ κατὰ Σουῖδ. ἐν λέξει παλίμβουλος: οδύναται καὶ άντι τοῦ παλίμβουλος, έναντιόβουλος, έναντιογνώμων·

έναντιο-γνώμονέω, έχω έναντίαν γνώμην, Θεοφάν. 'Ομιλ. 16. σ. 93.

έναντιο-γνώμων, ον, (γνώμη) έχων έναντίαν γνώμην, Σχόλ. εἰς Σορ. Ο. Τ. 86.

έναντιο-δρομέω, τρέχω κατ' έναντίαν διεύθυνσιν, συναντώ, Θεόφρ. π. 'Ανέμ. 28· έν. άλλ' ἡλοῖς Στράβ. 738.

έναντιο-δρομία, ας, ἢ, τὸ τρέχειν κατ' έναντίαν διεύθυνσιν, συνάντησις, 'Ηράκλειτ. παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ. 1. 60.

έναντιο-δύναμος, ον, έχων έναντίαν δύναμιν ἢ σημασίαν, Νικομ. 'Αριθμ. σ. 78, Εὐστ. 1108. 3.

έναντιοθελής, ές, έναντιοθελές τῷ Θεῷ, έναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1540, έκδ. Μί.

έναντιο-λογής, άντιλέγω, τι νι Πλάτ. Σορ. 268B, Στράβ. 686.

έναντιολογία, ἢ, άντιλογία, Πλάτ. Σορ. 236E, 'Αριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 7, 3.

έναντιολογικός, ἢ, ον, δ' άντιλέγων, δ' αγαπῶν ν' άντιλέγη, Γαλην. 353. 27.

έναντίον, ἐπίρρ., ἴδε έναντίος.

έναντιόομαι, 'Ηρόδ. 'Αττ.: παρὰ. ήναντιούμην Θουκ., κλ.: μέσ. μέλλ. -ώσομαι Αἰσχύλ. Πρ. 786, Εὐρ. κλ. (ἴδε κατωτ.):—Παθ. μέλλ. έναντιωθήσομαι Διον. 'Αλ. 4. 51, Διόδ. 3. 6: όόρ. ήναντιώθην 'Ανδοκ. 9. 32, Πλάτ. κτλ.: πρkm. ήναντιώμακ· Θουκ. κλ.: άλλ' ἐν 'Αριστοτ. 'Ορν. 385 (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου) έννηντώμακ. 'Εναντιούμακ, ὡς καὶ νῦν, ὡς οὐδένος έναντιευμένου 'Ηρόδ. 7. 49, 'Ανδοκ. 9. 32, κτλ.: τὰ ές άρετήν ήναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· φρονούμεν τὰ έναντία, διαφέροντες μεγάλως εἰς τὰ άφορῶντα τὴν άρετήν, Θουκ. 2. 40, πρὸλ. 1. 127, 'Αριστοτ. ένθ' άνυτ., Εἰρ. 1049· ὡσαύτως, ἐν τινι, περὶ τινος Λυσ. 131. 16· ὑπέρ τινος δ' αὐτο. 158. 33· ἢ άπλῶς, τινὸς Θουκ. 1. 136, πρὸλ. Σεν. 'Ανάδ. 7. 6, 5· πρὸς τι Πλάτ. Κρατύλ. 390E, κτλ.:—ὡσαύτως μετ' άπαρ., οὐκ έναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, δέν θά άρνηθῶ νά έμυλήσω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· έναντιούμενος ήμῖν άρεθῆναι (έν. τοῦς χορευτάς) Δημ. 519. 19. 2) ταναντία λέγω, άντιλέγω, Εὐρ. 'Αλκ. 152, Θουκ. 4. 21, κτλ.:—μετ' άπαρ., τοῦτο.. μοι έν. τὰ πολιτικά

πράττειν Πλάτ. 'Απολογ. 31D· ἢ μετ' άρνήσεως, τίς έναντιώσεται μὴ οὐχί.. εἶναι..; δ' αὐτ. Συμπ. 197A. 3) ἐπὶ τοῦ άνέμου, εἶμαι έναντίος, οὐκ έστι λήστοις πνεῦμ· έναντιούμενον, όταν παρῇ κλέψαι τε χάρπασαι βία Σορ. Φιλοκτ. 643· ἐπὶ περιστάσεων, Θουκ. 8. 23· άνεμοι έν. άλλήλοῖς 'Ιππ. π. 'Αἰρ. 285.

έναντιοπαθῶ, έχω έναντίας ιδιότητας, Νικομ. 'Αριθμ. σ. 10.

έναντιοπαθής, ές, έχων έναντίας ιδιότητας.—'Επίρρ. -θῶς, Νικομ. 'Αρμ. σ. 19.

έναντιο-πετής, ές, ·παλιμπετής, όπισθόρμητος· 'Ησύχ. ἐν λ. παλιμπετής.

έναντιο-ποιο-λογικός, ἢ, ον, δ' ποιῶν τινα νά λέγη ταναντία, Πλάτ. Σορ. 268C.

έναντιο-πράγῳ, άντιπράττω, Διόδ. 3. 65.

έναντίος, α, ον, Λατ. adversus, ὡς τὸ άντίος (όπερ σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ): 1) ἐπὶ τόπου, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, κατανέκρῳ, μετὰ δοτ., άκταί έναντίαί άλλήλῃσι 'Οδ. Κ. 89· Πάτροκλος δέ οἱ έναντίον ἦστο 'Ιλ. I. 190· πρὸλ. 'Οδ. Ψ. 89· έντεῦθεν, κατὰ πρόσωπον, Λατ. coram, αὐτῷ οὐ ποτ' έφαίνετ' έναντήν Ζ. 329· δεῖκον τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' έν. πατρί, ένώπιον τοῦ πατρός, Εὐρ. 'Ιππ. 947· μῶρον γάρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλά τοῦ σώματος καὶ άσπλα καὶ άχειρα ταῦτα έναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας Σεν. Κύρ. 3. 3, 45:—έν. στήναι Εὐρ. 'Ιππ. 1078· κείσθαι Πλάτ. Συμπ. 190A· ἴδε κατωτ. II. 6) μετὰ ρημάτων κινήσεως ἐκ τοῦ έναντίου μέρους, ένθα οἱ.. έναντήν ἦλυθε μήτηρ, ἦλθεν εἰς άπάντησιν αὐτοῦ, 'Ιλ. Ζ. 251· έναντίοι άλλήλοισιν όγμον έλεύσωνσιν Δ. 67· δύο άμαζαί έν. άλλήλοῖς Θουκ. 1. 93· άνεμος έν. έπνει Σεν. 'Αν. 4. 5, 3. 2) ἐπὶ έθρικής έννοίας, μετὰ γεν., έναντίοι έσταν 'Αχαιοῖν, παρετάχθησαν έναντίον τῶν 'Αχαιῶν, 'Ιλ. Ε. 497, κτλ.: πρὸλ. Σορ. Αἰ. 1284, Σεν. 'Αν. 4. 3, 28· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 'Ιλ. Ε. 12, Εὐρ. 'Ικ. 856, I. Τ. 1415, Σεν.:—οἱ έναντίοι, ὡς καὶ νῦν, οἱ πολεμιοί, Αἰσχύλ. Θήβ. 375, Χο. 142, κτλ., Θουκ. 4. 64, κτλ. 6) καθόλου, έναντίος, τι νι Σορ. Φιλ. 642, Σεν. 'Αν. 3. 2, 10· τὸ έναντίον, ἢ άντίθετος μερίς, Σεν. 'Αθην. Πολ. 1. 4: παρυσιάζων κωλύματα, τι νι Σορ. Φιλ. 642.

3) παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιητ. καὶ πεζογρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, τὸ έναντίον, τὸ άντίθετον, ταναντί· εἰπεῖν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1373· δίκαια καὶ τὰ τυτρία Σορ. 'Αντιγ. 667· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., τὰ έναντία τοῦτων, άκριβῶς τὰ άντίθετα τοῦτων, 'Ηρόδ. 1. 82, Θουκ. 7. 75, κτλ.: δειξας.. άστρων τὴν έν. δόδον, δ' έ. τὴν τοῦ ἡλίου δόδον έν. οὔσαν τοῖς άστροῖσι, Εὐρ. 'Αποσπ. 583· ὡλ· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 'Ορφεῖ δέ γλώσσαν τὴν έναντίαν έχει Αἰσχύλ. 'Αγ. 1629· έναντία λέγει αὐτὸς αὐτῷ Πλάτ. Πρωτ. 329B, πρὸλ. 'Αριστοτ. 'Αχ. 493· ταναντία τοῦτοῖς Πλάτ. Πρωτ. 323D· έναντία γνώμαι ταῖς πλείσταῖς [πόλεσι] Σεν. Λακ. 1, 2· τὴν έναντίαν τι νι ψῆφον θέσθαι Δημ. 361, 26· ὡσαύτως, τὴν έναντίαν θέσθαι τι νι Πλάτ. Λάχ. 184D:—ὡσαύτως έπομένον ἢ, τοῦς έναντίους λόγους, ἢ ὡς αὐτὸς καταδόκεε 'Ηρόδ. 1. 22· τούναντίον δρᾶν ἢ προσέκει 'Αριστοτ. Πλ. 14· τούναντίον έπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον Πλάτ. Νόμ. 966E· ἴδε κατωτ. II. 1· συγχάκις μετ' έπιτάσεως, πᾶν τούναντίον, πάντα ταναντία, ὅλως τὰ άντίθετα, αὐτοῖς 967A, Σεν. 'Απομν. 3. 12, 4· άλλὰ πολὺ τούναντίον Στράτις ἐν 'Ψυχασταῖς· 1· τὸ δὲ πολὺ έναντίον άποδῆσεται Πλάτ. 'Απολ. 39C.

4) ἐν τῇ λογ. τοῦ 'Αριστ., έναντία προτάσεις ἢ τὰ έναντία, εἶναι δ' ισχυρότατος τύπος τῶν άντιθέσεων (άντικειμενών) περὶ 'Ερμην. 14, 15, πρὸλ. 'Αναλυτ. Πρὸτ. 2. 26, 2, Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 10, 2, κ. άλλ. II. 1· συγχῶν ἐπὶ ποικίλων έπιρρηματικῶν χρήσεων: 1) ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ έπειρῆς, τὸ οὐδέ: έναντίον ὡς ἐπίρρ., έν. ὦδε, ένώπιόν μου, 'Οδ. Ρ. 544· οὐδέ εἰς ὡπα ἰδέσθαι έναντίον, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ψ. 107· οὕτω παρ' 'Αττ. έναντίον προσδλέπειν τι νι Εὐρ. 'Εκ. 968, κτλ.: ὡσαύτως, βλέπειν έναντίον τινὸς αὐτοῖς 975· άπολ., Δημ. 51. 28, κτλ.: έντεῦθεν ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., ἐπὶ παρούσα τινὸς, ένώπιον, Λατ. coram, τῷ νδ' έναντίον Σορ. Ο. Κ. 1002· μαρτύρων έναντίον 'Αριστοτ. 'Εκκλ. 448· έναντίον τοῦ παιδίου δ' αὐτ., Λυσ. 907· έναντίον άπάντων λέγειν Θουκ. 6. 25, κτλ. 6) ἐπὶ έθρικής σημασίας, έναντίον, ὡς, τὸ άντίθετον, έναντί-βιον, μετὰ γεν., έναντίον εἶναι τινὸς 'Ιλ. Φ. 574· έναντίον μαχέσασθαι τινος Υ. 97 (καὶ συγχάκις άπολ.): άλλὰ καὶ αὐτὸς έναντίον 'Ισάσ· έμετο Ν. 448· μῖμνειν οὐκ έθέλεσκον έναντίον αὐτοῖς 106· ὡσαύτως μετὰ δοτ., νεικεῖν άλλήλοισιν έν. Υ. 252· έν. θεοῖς Εὐρ. 'Ορ. 624· ὡσαύτως, έν. καὶ.. Πλάτ. Πολ. 567D, κτλ. γ) μετ' άρθων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τούναντίον, τούναντίον δὲ πάντα εὐτυχεῖν δει 'Αντιφάν. έν. 'Αδιόμοις 2. 4· ἢ πάλιν τούναντίον Μένανδρ. έν. 'Τιπέθ' 2, κτλ.:—ὡσαύτως οὐδ' πλθ. έναντία, ὡς ἐπίρρ., 'Ηρόδ. 6. 32, Θουκ. I. 29, κτλ.

2) παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως, ἐκ τοῦ έναντίου, Λατ. ex adverso, e regione, άντίθετον τῷ ἐκ πλαγίου, Σεν. 'Ελλην. 4. 5, 15, κτλ.: οὕτως, ἐξ έναντίας, 'Ιων. -της, 'Ηρόδ. 7. 225, Θουκ. 4. 33.



ἐκ τῶν ἐναντίων Πολύδ. 5, 9, 9· κατὰ τὰναντία Πλάτ. Τιμ. 39A. 3) ὁμαλ. ἐπίρρ. ἐναντίως, μετὰ δοτ., τοῦτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 642· ἐναντίως διακεῖσθαι τινι Πλάτ. Πολ. 361C, κτλ.· πικρῶς καὶ ἐναντίως, ἐχθρικός, ὡς ἐχθρός, Δημ. 450. 11· ἐναντίως ἢ ὡς... Πλάτ. Θεαίτ. 175D:—ἐναντίως ἔχειν, ἐναντίως διακεῖσθαι, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 278A· πρὸς τι Δημ. 10. 14· ἰδίως ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ. ἴδε τὸ ῥῆμα ἀντίκειμαι.

**ἐναντιότης**, ἡτος, ἡ, τὸ οὖς τοῦ ἐναντίος, τὴν τοῦ ἐπι-φερομένου ἐναντιότητα Πλάτ. Φαίδ. 150A· τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλῳ ὁ αὐτ. Θεαίτ. 186B. II. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντίφασις ὄρων καὶ προτάσεων, ἐν ὁσῶς κατηγο-ρίαις μήτε ἐναντιότης ἐνεστί· Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11, 10· πρὸλ. ἹΙΟ. Ν. 2. 8, 4 κ. ἄλλ.

**ἐναντιοτροπία**, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἐναντία τροπή, ἡ ἐναντιότης, Ἀριστέλ. Κοίτη. π. Μουσ. 2. σ. 93 καὶ πῶ. γραφ. ἐν Ἑρακλείτῳ παρὰ Διογ. Λ. 9. 7· ἀντὶ ἐναντιοτροπῆς.

**ἐναντιόφρωνος**, ὄν, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἀντιφάσκων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 188 Böckh.

**ἐναντιοφορέω**, ἔχω φορὰν, κίνησιν ἐναντίαν, μετὰ δοτ. Ὄριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. σ. 286B.

**ἐναντιοφρονέω**, φρονῶ τὰ ἐναντία, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 2, σ. 473.

**ἐναντιόφρων**, ὄν, ὁ ἐναντία φρονῶν, Ἀνών. Cod. Par. 2506, fol. 14 ro.

**ἐναντιόφωνος**, ὄν, ὁ ἀντιφωνῶν, «ἀντίφωνα» ἐναντιόφωνα· Ἡούκ. — ἐντεῦθεν ἐναντιο-φώνεω, φωνία, λίαν μεταγεν.

**ἐναντιόω**, οὐχὶ ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεργ. ἴδε ἐναντιόομαι.

**ἐναντιπέρα**, ἐπίρρ., κάταντιπέρας, κατ'αντικρύ, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 981, 6.

**ἐναντιώμα**, τό, πᾶν τὸ ἐναντιούμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θουκ. 4. 69, Δημ. 328. 7· ἐχθροῖς ἐναντιώματα, ἀντίστασις ἐναντίον αὐτῶν, αὐτοὶ 21· ἐν. πρὸς τι Πλούτ. Λύσ. 23. 2) ἀντι-θεσις, ἀσυμφωνία, Πλάτ. Πολ. 524E, 603D.

**ἐναντιωματικός**, ἡ, ὄν, ὁ θηλῶν ἐναντίωσιν, ἐπὶ συνδέσμ., ὁ καὶ ἐναντιωματικός ἀντὶ τοῦ καίπερ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 214.—Ἐπίρρ. —ως, Εὐστ. 809. 36.

**ἐναντιώνυμος**, ὄν, ἔχων ἐναντίον ἢ ἀντίθετον ὄνομα, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 78, ὁ αὐτός ἔχει (ἐν σ. 80) καὶ ῥῆμα ἐναντιώνυμῶμαι. **ἐναντιώσις**, εως, ἡ, τὸ ἐναντιοῦσθαι διὰ λέξεων ἢ πράξεων, δείσας (ὁ Φρόνιχος) πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ λεχθέντων, ροθιθεὶς διὰ τοὺς λόγους οὓς εἶπεν ἐναντίον τοῦ Ἀλκι-βιάδου, Θουκ. 8. 50, Πλάτ. Πολ. 454A· ἐναντία διαγωνή, Ἀριστ. Ἱ9. Ν. 4. 6, 7. 2) διαφώνια, διαφορά, Ἰσοκρ. 275C. (ἐν τῷ πληθ.). Πλάτ. Πολ. 607C.

**ἐναντιωτέον**, ῥηματί. ἐπιθέτον, δεῖ ἐναντιοῦσθαι, τινὶ Ἀριστ. Τοπ. 8. 9, 1.

**ἐναντιωτικός**, ἡ, ὄν, ἐναντιούμενος, τινὶ Στωβ. Ἐκλογ. 2. 210. **ἐναντλέω**, ἀντλῶ ἐν τινι, πληρῶ, μεταφ., ἀστεγος δὲ ἀκοή, φωναὶς ἀπάσαις ἐναντλούμενη Φίλων 1. 574.

**ἐναξέ**, ἴδε νάσσω.

**ἐναξονίζω**, θέτω τι εἰς ἄξονα καὶ στρέφω αὐτό, τὴν γῆν... τροχῶν δίκην ἐνηξονισμένην, ἐν ἄξονι στρεφόμενην, πῖθαν. γρ. ἐν Πλούτ. 2. 896A ἀντὶ τοῦ ἐνξωνισμένην, πρὸλ. ἐμποκλίζω II.

**ἐναολλής**, ἐς, = ἀολλής, ἀμφίβ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξίφ. 236· πρὸλ. ἐνομηρήης.

**ἐναποαίρεομαι**, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., εἶμαι μετέωρος ἐν τινι τόπῳ, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι, Βυζαν.

**ἐν-ἀπαλος**, ὄν, μετρίως ἀπαλός, Διοσκ. 1. 77.

**ἐναπάρχομαι**, ἄρχομαι, ἐναπήρξαντο πολεμεῖν Αἰσώπου Μῦθοι 175.

**ἐναπειλέω**, ἀπειλῶ, ὅψεις ὀνειρώτων φοβερά τιμωρίας ἐνα-πειλοῦσαι μεγάλας Διον. Ἀλ. 5. 54.

**ἐναπειναυτίζω**, πτρίφω ἐπὶ ἐνιαυτόν, ἐν τινι τόπῳ, ἐναπει-ναυτίζω τῷ τῇ γὰρ γεμῖναι Παρμενίσκ παρὰ Σχολ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 273.

**ἐναπεργάζομαι**, ἐπεργάζομαι ἐν τινι, ἐμποῶ, προτενῶ, τοῖς ζωοῖς ἐναπεργάζεαι Πλάτ. Πολιτικ. 273C, Σοφ. 936A, Ἰσοκρ. 147C.

**ἐναπεριδίδω**, μέλλ. —είνω, στηρίζω τι ἐπὶ τι. αὐτὸν ἐν τινι Πλωτίν. 5. 5, 5. II. μέσ., ἐμπήνυμι, ἐμπήγω, ὅταν δ ὀκορ-πίος ἐναπεριέλθαι τὸ κέντρον εἰς νεῦρον Γαλην. τ. 7. σ. 444E· ἐναπερίεσσο (ὁ Φίλιππος) τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαι-πώρους Μαρωνίτας, ἐξεθύμανε τὸν θυμὸν του, Πολύδ. 23. 13, 2· χρημάτων μοῖτρα ἐν ὑπὸν ἐναπερίεσσοι Φαλάρ Ἐπιστ. 105. III. παθ., εὐρίσκω ἔρισμα, ἐν τινι, ἀπάτη... ἐναπε-ριδομένη τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 487. 2) ἀντιπαλαίω, ἀντι-μάχομαι, ἐναπεριδομένοι τῇ μνήμῃ Πλούτ. 2. 126E. Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 473) γραπτέον: ἀντεπεριδ-.

**ἐναπείρεις**, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Πλωτίν. 4. 4, 1.

**ἐναπέρισμα**, τό, ἐντύπωσις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Κλήμ. Ἀλ. 487.

**ἐναπερεύομαι**, ἐπερεύομαι, Φίλων 1. 762, πρὸλ. ἐρυγγάνω. **ἐναπεσφραγισμένως**, ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐναπο-σφραγίζω, εὐκρινῶς σαφῶς, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 11. 183.

**ἐναπήξει**, Ἰων. ἀντὶ ἐναφῆξε, γ' ἐνικ. ἀορ. α' τοῦ ἐναφήμι.

**ἐναπήπτε**, Ἰων. ἀντὶ ἐναφῆπτε, γ' ἐνικ. ἀορ. α' τοῦ ἐναφάπτω.

**ἐναπήχέω** = ἀπήχέω, Πλωτίν. II. 769. 3.

**ἐναπλόω** = ἀπλόω, ἀπλῶν, τινὰ ἐπὶ τὴν γῆν Παλλάδ. Λαοσ. 1147B.

**ἐνάπλωσις**, εως, ἡ, διάλυσις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη τι, κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 156 Schw.

**ἐναποδάπτω**, —μέλλ. —ψω, ἐμβάπτω, βουτῶ μέσα, πρίοντα δὲ χρῆ πυκνὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα... καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐνα-ποδάπτει Ἰππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 912.

**ἐναποδύζω**, ἐξεμῶ τι εἰς τι, ὡς τὰ βρέφη τὸ γάλα δ' ἐνύλασαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων των, τί δαί οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατρίοις ἐναποδύζομεν... νηπιάζοντες...; Κλήμ. Ἀλ. 73.

**ἐναποδρέχω**, ἀποδρέχω ἐν τινι, ἐναποδρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥό-δα, ἀποδρέχω ἐν ἐλαίῳ, Ἰππ. 893B.

**ἐναπογεννάω**, τεκνοποιῶ, οἱ δὲ παίδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν... διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννή-σαντες... χαίρειν ἐξωὶν τὸν γάμον Πλούτ. 2. 767D.

**ἐναπογράφος**, ὄν, ἐγγεγραμμένος, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 22, 17, Ψευδ. Ἀθανάσ. IV. 945A.

**ἐναπογράφομαι**, Μέσ., γράφω εἰς τι, εἰς τοῦτο μίαν ἐκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται Πλούτ. 2. 900B.—Παθ., νόμοι... οὐκ ἐν πλατῇ... δακτύλῳ γεγραμμένοις κυρίως, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοις Κλήμ. Ἀλ. 307.

**ἐναποδεύομαι**, μέσ., ἐναποδεύομαι πιστὴν τινὶ, δει-κνύει ἐμπιστοσύνην εἰς τινα, Πολύδ. 1. 82, 9· ἐν. εὐνοίαν, ἔχθραν εἰς τινα ὁ αὐτ. 10. 34, 10., 3. 12, 4, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 117. 15.

II. ἐν Ἱερὸδ. 9. 58 ἐναπεδεικνύατο (Ἰων. παθ. παρτ.) φαίνεται ὅτι σημαίνει διεκρίνοντο μεταξύ ἄλλων.

**ἐναποδεδειγμένος**, ὄν, ἀποδεδειγμένος, φανερός, ἐναργής, Ἀθαν. τ. 1. μέρ. 2, σ. 927B.

**ἐναποδεδωκεῖ**, ἀπεδέδομαι, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. σ. 263A.

**ἐναποδεσμέω**, ἀποδεσμέω ἐν τινι, Ἀννα Κομν. σ. 216, 4.

**ἐναποδῶ**, μέλλ. —δῆσω, δένω τι εἰς τι, Ἰππ. Μοχλ. 845.

**ἐναποδύομαι**, παθ. μετὰ πρkm. ἐνεργ., ἀποδύομαι ἐν τινι τόπῳ, Ἰμερ. Λόγ. 17. 2.

**ἐναποξεννύμι**, ἀποξέω ἐν τινι, Διοσκ. 4. 175 (178), Γαλην. XIII. 560A.

**ἐναπόθεσις**, εως, ἡ, τὸ ἐναποτιθέναι τι ἐν τινι, Σέξτ. Ἑμπ. II. 3. 188.

**ἐναποθησαυρίζω**, ἀποθησαυρίζω ἐν τινι, ἐναποταμιεύω, Ἰαμβλ. Βίος Πύθαγ. 29 (162).

**ἐναποθλίβω**, ἐντός τινος θλίβω, τὸν ὕπνῳ ἐξάγω διὰ θλίψεως, Εὐμάθ. 4. 11.

**ἐναποθνήσκω**, μέλλ. —θάνομαι: ἀποθνήσκω ἐν τινι τόπῳ, ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3. 104, πρὸλ. 2. 52· ἐν λάρσις, μεταξύ τῶν γλῶρων, Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 1· ἀπολ., Ἱερὸδ. 9. 65:—ἀποθνήσκω, καθ' ὃν χρόνον πράττω ἢ ἐκτελῶ τι, ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλ-λῆνων ἐλευθερίας Πολύδ. 18. 24, 9· ἀποθνήσκω καθ' ὃν χρόνον εὐρίσκωμαι ἐν καταστάσει τινὶ, ταῖς ὑπεροχαῖς ὁ αὐτ. 15. 35, 5· τοῦτο δ' εἰ τι φάγοι, ἐναποθνήσκει, ἀποθνήσκει ἐξ αὐτοῦ, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 12· ἐναπ. βασάνοις, ἀποθν. κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν βασάνων, Ἀθῆν. 596F.

**ἐναποθοράω**, θραύω ἐντός, κυλινδουμένους περὶ τοῖς δι-στοῖς ἐναποθοράειν τοῖς τραύμασι Πλούτ. Κράσ. 25.

**ἐναποικοδομέω**, περικλείω τινὰ διὰ τοίχου, καὶ τὸν προδότην (Παυσανίαν) ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν Πολύβιαν. 8. 51.

**ἐναποκάνω** = ἀποκάνω, τῇ ψυχῇ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πβλ. 3. 6, 1.

**ἐναποκείμαι**, ἀποκείμαι ἐν τινι τόπῳ, ὕδατων... πηγὰς ἐνα-ποκεῖσθαι τοῖς τόποις Πλούτ. Αἰμίλ. 14.

**ἐναποκινδυνεύω**, ἀποκινδυνεύω ἐν τινι, μάχομαι παραβόλως, οὐ μὲν τὸ καὶ ἐναποκινδυνεύσαι παντὶ τῷ στόλῳ τοῖς ἡμιόν-τες Δίων Κ. 49. 2· ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδί μόνον..., ἀλλὰ καὶ αὐτῷ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 4· ἴδε Ἡσυχ. ἐν λέξει παραβαλλόμενος.

**ἐναποκλῶ**, θραύω ἐντός, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο, ἦσαν ἐντεθραυσμένα, Θουκ. 4. 34.

**ἐναποκλειστος**, ὄν, ἀποκλειστος ἐν τινι, Γ. Κεδρ. τ. Α', 774. 2, ἐκδ. Β.

**ἐναποκλείω**, περικλείω ἐντός, Ἀλέξ. Ἀρρ. Προβλ. 1. 53, ἐν τῷ παθ.

**ἐναποκλίνω**, κλίνω ἐπὶ τινος, ἄτερος δὲ σφῶν ἐναποκλί-νας ἑαυτὸν τῇ στίβάδι διαναπαύει που Φιλόστρ. 867.

**ἐναποκλύζω**, ἀποκλύζω, ἀπὸπλύνω τι ἐν τινι, μόνον οὐχί... ἐναποκλύζομενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον Κλήμ. Ἀλ. 185.

**ἐναποκρύπτω**, κρύπτω ἐντός τινος, Στράβων 730, κλ.



ἐναποκτείνω, ἀποκτείνω τι ἐν τινι, Βασίλ. τ. 2. σ. 2B.  
 ἐναποκυδεύω = ἐναποκινδυνεύω, ἐναποκυδεύων ταῖς τῶν  
 μισθοφόρων ψυχαῖς Διδό. 16.78.  
 ἐναποκυέω, ἀποκυέω ἐν τινι, ὁ Πόντος... ὡς ἐπιτήδειος  
 ἐναποκυῆσαι καὶ θρῆψαι τὰ ἔγγονα Βασίλ. I. 157B.  
 ἐναπολαύω: μέλλ. -λήψομαι, ἐμπεριλαμβάνω, Πλάτ.  
 Τιμ. 84D· τὸν ἀέρα ἐν ταῖς κλεψύδραις Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 3·  
 πρὸλ. Προβλ. 2. 24.—Παθ., μὴς ἐναποληφθεῖσα ἐν ἀγγείῳ  
 ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ' Ἰστ. 6. 37, 1· ἄῤῃ ἐν. ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 2. 13,  
 17 κ. ἄλλ.· ἐναποληφθῆναι τῇ δίνῃ, συμπεριληφθῆναι, Διδό. 1. 7.  
 ἐναπολαύω = ἀπολαύω, κτλ., Πλούτ. 2. 684D.  
 ἐναπολείπω, ἀπολείπω ἐν τινι, δυσέκινιπτον ἐν ταῖς χερσὶν  
 ἐναπολείπει πλοῖατα Ξενοκρ. 58· τι Πλούτ. 2. 91B.—Παθ.,  
 Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1. 14, 22.  
 ἐναπολείψις, εὖς, ἡ, τὸ ἀπολείπειν τι ἐν τινι, Θεοφρ. π.  
 Αἰσθ. 62· ἐναπ. πνευμάτων Πλούτ. 2. 134C.  
 ἐναπολήγω, ἀπολήγω ἐν τινι, ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων  
 ἐναπολήγει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 132D.  
 ἐναποδλήψις, εὖς, ἡ, περικλείσις, κράτησις ἐντός, Ἀριστ. Μετεωρ.  
 2. 8, 15, π. Πνεύμ. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.  
 ἐναπολιμπάνω = ἐναπολείπω, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 100.  
 ἐναπολλύμαι, παθ., ἀπόλλυμαι ἐν τινι, νομίζοντες (οἱ Ἀθη-  
 ναῖοι) κέρδος τῷ δήμῳ εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιnton, δηλ.  
 καὶ ἀπόλοιnton ἐν τῇ ἀποδημίᾳ (οἱ ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἡμερῶν),  
 Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 4.  
 ἐναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογεῖται ἐν τινι, ἐναπολογήσα-  
 σθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας Διοχλν. 17.18.  
 ἐναπολούομαι, μέσ., ἀπολούομαι ἐν τινι, Ἀθῆν. 43A (Θεοφρ.  
 Ἀποσπ. 159 περὶ τὸ τέλος).  
 ἐναπόμαγμα, τό, τύπος, εἰκὼν, Ἑρμίας παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ.  
 ἐν Φαίδρῳ σ. 69.  
 ἐναπομαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι ἐν τινι, τὸ δὲ ἐναπομα-  
 ραίνεται τῷ ἐλαίῳ Matthaei Med. σ. 200.  
 ἐναπομάσσω: μέλλ. -ξω, ἐναποτυπῶ, Πλούτ. 2. 99B.—Παθ.,  
 ἐναποτυπῶμαι, κηρῷ αὐτόθι 3E, πρὸλ. Διογ. Λ. 7. 46· ἀπεικονί-  
 ζομαι ἐν τινι, τῷ κατόπτρῳ Ἀχ. Τάτ.:—Μέσ., ἐναπομάσσεσθαι  
 χεῖρας τινι, ἀποσυγγίσει τὰς χεῖρας εἰς τι, Ἀλκίφρων 3. 44, ἐξ  
 εἰκασίας Hemsterh.  
 ἐναπομεμαγμένως, ἐπίρρ., δι' ἐναποτυπώσεως, Σέξτ. Ἑμπ.  
 π. Μ. 11. 183.  
 ἐναπομένω, ἀπομένω ἐν, ἡ ἀπλῶς ἀπομένω, Κλήμ. Ἀλ. 332·  
 ἀπολ., Ἡλιόδ. 1. 15.  
 ἐναπομίμεις, εὖς, ἡ, ἡ ἐν τινι γινομένη ἀπομίμεις, Θεοφρ. π. Φυτ.  
 Αἰτ. 6. 1, 1, 6, 3, 1.  
 ἐναπομόρῃνυμι, ἐναποτυπῶ, τι εἰς τι Πορφύρ. παρὰ Στοβ.  
 ἐν Ἑκλογ. Φυσ. 1. 52, σ. 1040, Ἰαμβλ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 41, 44.  
 ἐναπομόρῃς, εὖς, ἡ, ἐναπομίμεις, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 1.  
 ἐναπομύττομαι, μέσ., ἀπομύττομαι ἐν τινι, ἐναπομύττεσθαι  
 ταῖς παροψίσιν Πλούτ. 2. 1128B.  
 ἐναπονίζω: μέλλ. -νίσω, ἀπονίπτω, ἐκπλύνω, ἐν τινι, λεκα-  
 νῷ μὲν πρῶτον ἐναπονίψει... ἐνεκπλυνεῖς Πολύχλος ἐν  
 Ἀημοτύνδρῳ 4:—Μέσ., ἐναπονίζεσθαι τοὺς πόδας ἐν τῷ  
 ποδονιπτῇρι Ἡρόδ. 2. 172· χεῖρας ὁ αὐτ. 1. 138. II. Μέσ.,  
 πλύνω, καθαρῶς ἐμαυτὸν ἐν τινι, τὰς γυναῖκας ἐναπονίψασθαι  
 οἱ (τῷ ποταμῷ) θελήσει τὸ αἶμα Πασα. 9. 30, 8.  
 ἐναποξύω = ἀποξύω, ἀποξέω, Κλήμ. Ἀλ. II. 344A, καὶ ἐνα-  
 ποξέω, Θεοδ. Προδρ. Ρόδ. 4. σ. 177.  
 ἐναποπατέω, ἀποπατέω ἐν τινι, ἐναποπατεῖν γὰρ ἔστ' ἐπι-  
 τήδειος πάνυ (ὁ θώραξ) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Πολύζηλ. ἐν Ἀημο-  
 τύνδρῳ 4.  
 ἐναποπλέω, ἀποπλέω ἐν τινι, Κ. Πορφύρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν.  
 τ. 1. σ. 60.  
 ἐναποπλήττω, ἐκπλήττω, ἐναποπλαγεῖς τὴν διάνοιαν  
 Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 1079B.  
 ἐναποπλύνω, ἀποπλύνω ἐν τινι, οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ  
 ὑγρῷ τὰ χρώματα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 4. 11· τι Πασα. 3. 25, 8.  
 ἐναποπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, ἐκπνέω ἐν τινι, ὅπως ταῖς  
 πατρῷαίς οικίαις ἐναποπνεύσωσι Διδό. 13. 5· ἐν. ἱερείαις,  
 ἐκπνέει ἐν τῷ ἱκετεύειν, Πλούτ. Κορ. 33· φιλοτιμιώτερον ἐμφυ-  
 σῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐτῷ Λουκ. Ἀρμον. 2.  
 ἐναποπνίγω, ἀποπνίγω ἐν τινι: ἀόρ. 6' παθ. ἐναποπνιγῆναι  
 ἐν οὐνῷ Ἀθῆν. 325D· ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ Λουκ. π.  
 Περεγρ. Τελευτ. 24.  
 ἐν-ἀπορέω, ἀμρ. γραφ. ἀντὶ ἐπ-ἀπορέω, εὐρίσκομαι ἐν ἀπο-  
 ρίᾳ, παρὰ Πολυδ. 29. 11, 6. 2) ποτείνω, προβάλλω ἀπορίαν,  
 δυσχερὲς ζήτημα, τινὶ Σέξτ. Ἑμπ. 692, 19.  
 ἐναπορρίγγω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, φοβοῦμαι, Μ. Ἀχομ.  
 τ. Β' σ. 404, 13, ἐκδ. Α.  
 ἐναπορρίπτω, ῥίπτω κατὰ μέρος, ἀπορρίπτω, ἐναπορρίψας τὰ  
 σκύδαλα Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 71, Φωτ.  
 ἐναποσβέννυμι: ἀόρ. -σβεσσα. ἀποσβεννύω τι ἐν τινι, τὴν

θερμότητα Ἀριστ. Προβλ. 24. 17, 1:—Παθ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2.  
 9, 10, Ἡλιόδ. 1. 15.—Ρημ. ἐκθ. -σβεστέον = δεῖ ἐναποσβεῖται,  
 Κλήμ. Ἀλ. 204.  
 ἐναποσημαίνω = ἀποσημαίνω ἐν, δεικνύω ἐν τινι, ἐναπο-  
 σημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ Πλουτ. Κίμ. 2:—Μέσ., καθάπερ ἡλιακῆς  
 ἀλλεῖας ἐναποσημαίνεται τὴν Κλήμ. Ἀλ. 792, Φλόστρ. 836.  
 ἐναποσηκτικὸς, ἡ, ὅν, ὁ ἐμπίπτων, ὁρμητικὸς, σφοδρὸς,  
 Κασσ. Προβλ. 15.  
 ἐναποσκήπτω = ἀποσκήπτω ἐν πνι, ἐνσκήπτω, ἐμπέπτω, Ὀρι-  
 γέν. 3. σ. 474, Κασσ. Προβλ. 30.  
 ἐναποστάζω, ἀποστάζω ἐν πνι, μέλος τι τερπνὸν... τοῖς  
 ὡσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν Φωτίου Βιβλιοθ. Κωδ. 128,  
 σ. 96. II. ἀμεταβ., στάζω τι, αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐνα-  
 ποστάζουσι Λιβάν. 4. 582.  
 ἐναποστηρίζομαι, μέσ., στηρίζω ἑμαυτὸν ἐντός τινος ἢ ἐπὶ  
 τινος, ὁκόταν... ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζονται (αἱ φλέ-  
 βες) Ἰπκ. 397. 39, Στοβ. Ἑκλογ. 1. 528.  
 ἐναποστίλδω, στίλβω, λάμπω ἐν τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 60, 44.  
 ἐναποσφάττω = ἀποσφάττω, ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευ-  
 θεῖσιν ἐναποσφάγγει τοῖς παισὶν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 1.  
 ἐναποσφηνῶ, ἀποσφηνῶ ἐν τινι, Ἰω. Χρυσ. Ὀμ. 25, τ. 5.  
 σ. 153, 11.  
 ἐναποσφίγγω, συσφίγγω, στενοχωρῶ, Εὐσταθ. Πονημάτ. 167. 14.  
 ἐναποσφραγίζω, ἐναποτυπῶ, τι εἰς τι Ἰωσήφ. Μακκ. 15·—  
 ἀπολ., Διογ. Λ. 7. 46:—Μέσ., ἐνσφρ. τι τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ.  
 84, πρὸλ. 240.  
 ἐναποσφράγισμα, τό, ἀποτύπωμα ὡς τὸ τῆς σφραγίδος, Κλήμ.  
 Ἀλ. 487.  
 ἐναποσφῶζω, ἀποσφῶζω ἐν τινι, Θεοδ. Προδρ. ἐν Notit. Mss.  
 τ. 8, σ. 118.  
 ἐναποταμειεύω, ταμειεύω ἐν τινι, ἐναποταμειεῖσθαι τῷ  
 βαλλαντίῳ Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ματθ. τ. 1. σ. 12.  
 ἐναποτελέω: μέλλ. -έσω, συναποτελέω, Ἀλέξ. Ἀρρ. Προβλ. 1.  
 134, ἄλλ' ἐν Α. Β. 766. 22: ἐν ἀποτελέω, ὡς νῦν ῥάπτας φαι-  
 νεῖται τὰ διεστώτα καὶ διερρηγμένα ἡμέτια εἰς ἐν συνάγοντας καὶ ὑγιεῖς  
 τι ἐν ἀποτελούντας.  
 ἐναποτήνω, ἀποτήνω ἐν τινι, ἐναποτήξαντες αὐτῷ (τῷ  
 ἐλαίῳ) χήνειον στέαρ Γαλν. τ. 13. σ. 40.  
 ἐναποτίθηναι: μέλλ. -θήσω, ἀποτίθηναι ἐν τινι:—Μέσ., τὰ  
 ἔλφω εἰς τοὺς κολεοὺς ἐναπέθεντο Δίων Κ. 73. 10· ἄλλ' οὐ  
 προσοικεῖν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι,  
 ὅτι δὲν πρέπει νὰ «ξεθυμῶν» τις τὴν ὀργὴν του εἰς ἀναίσθητον σῶμα,  
 Διδό. Ἀποσπ. 569. 12.  
 ἐναποτιμάω, πληρώνω ἀντὶ χρημάτων εἰς εἶδη κατ' ἐκτίμησιν,  
 τῆς ἀξίας αὐτῶν. ἐπειδὴ οὐχ ὅλος τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ  
 Ἀρχέπολις οὐτε τὸν τόκον οὐτε τὸ ἀρχαῖον ἀπαν, ἐναπε-  
 τίμησεν αὐτῷ Δημ. 1253. 9· ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 41. 37.  
 ἐναποτίνω, δαπανῶ εἰς δίκας ἐν τινι τόπῳ, πόλιν... πᾶσι  
 κοινήν, ἐναποτίσαι χρήματα, «παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβῶναι  
 καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναποτίσαι χρήματα. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθη-  
 ναίων, οἳ συκοφαντοῦμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα» (Σχόλ.),  
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 38.  
 ἐναποτυπῶμαι, παθ., δέχομαι ἀποτυπώσεις, Θεοφρ. π. Αἰσθ.  
 53· ἀποτυπῶμαι ἐν τινι, αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἑπι παιδῶν  
 ψυχαῖς ἐναποτυπῶνται Πλούτ. 2. 3E.  
 ἐναποτυπώτεον, ῥηματ. ἐπίθετ. = δεῖ ἐναποτυπῶν, Κλήμ.  
 Ἀλ. 289.  
 ἐναποτρέω, οὐρῶ ἐν τινι, τῷ θυσιαστηρίῳ Φλόστρ. Ἑκκλ.  
 Ἰστ. 7, 10, σ. 517, 34.  
 ἐναποφαινώ = ἀποφαινώ, Λιβάν. τ. 4, σ. 182. 23.  
 ἐναποφέρω, φέρω εἰς τι, μεταγεν.  
 ἐναποφράττω, ἀποφράττω ἐν τινι, Κ. Πορφύρ. πρὸς τὸν υἱὸν  
 Ρωμαν. 28, σ. 1000.  
 ἐναποχέω, χύνω ἐπάνω εἰς τινα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξίφ.  
 ἐναποχράομαι: μέλλ. -ήσομαι, καταχρῶμαι, ὅτι ἐναπο-  
 χρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥαθυμίᾳ Δημ. 218. 4.  
 ἐναποψάω: μέλλ. -ήσω, ἀποσπογγίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 843.  
 ἐναποψύχω [υ]: μέλλ. -ξω, ψύχω, δροσίζω, ἐμαυτὸν, λουομαι,  
 μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὕτω λῶδόν ἐστιν Ἡσ. Ἑργ. κ.  
 Πμ. 757. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς κατέμ-  
 φαντον ἐρμηνεύοντες αὐτῇ ἀποπατέω, ἀφοδεύω, ἄλλ' ὁ Πρόκλος προσ-  
 θέτει καὶ ἄλλας ἐρμηνείας: ἀποπνευματίζει ἢ ἀναψύξεως χάριν τοῦ  
 σώματος τοῖς ποταμίῳις ρεύμασιν ἵστασθαι, ἢ ἀποπλύνειν ἢ ἀπονί-  
 πτειν.  
 II. παραδίδω τὸ πνεῦμα, «ξεψύχω», Ἀνθ. Π. 9. 1,  
 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.  
 ἐνάπτω: μέλλ. -ψω, δένω ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, σπάργανά τινι  
 Εὐφρ. Ἰων 1491· τι εἰς τι Ξεν. Κυνηγ. 6, 8.—Παθ., θώρακος  
 κύτει ἐνημιμένῳ κάλλιστα, προσηρμοσμένῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1225.  
 2) ἐν τῷ παθ. ἐπὶ προσώπων, φορῶ, περιβάλλομαι τι, μετ'  
 αἰτ., λεοντέας, ἐναμιμένοι (Ἰων. ἀντὶ ἐνημι-) Ἡρόδ. 7. 69·  
 διφθέραν ἐνημιμένους Ἀριστοφ. Νεφ. 72· παραδάλας ἐνημιμένους



ὁ αὐτ. Ὁρν. 1250, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύφω, ὁ χορὸς.: ἐναρ-  
φόμενος δάπιδας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 249. II. ἀπαρῶς, πυρρο-  
λῶ ὁ αὐτ. Εἰρ. 1032, ἐν τῷ παθ.—Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν  
φῶς, Δυσ. 93. 2. III. Μέσ., ἐγγίζω, ὡς τὸ ἀπτομαι. Ἀριστ.  
Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 3, εἰ ἡ γραφή ἔχει καλῶς.

ἐναρα, ὠν, τὰ, ἴδε ἐναίρω) μόνον κατὰ πληθ., τὰ ὅπλα καὶ  
κοσμήματα φρονεῖντες ἐχθροῦ, σκυλα, λάφυρα, Λατ. spolia, φέροι  
δ' ἐναρα βροτόεντα Ἰλ. Ζ. 480· ἢ φέρεσθαι Θ. 534· πόλλ'·  
ἐναρα Τρώων Ν. 268· οὕτως, ἐναρα βροτόεντα Δόλωνος Κ.  
570.—καθόλου, λάφυρα, τὴν [φόρμιγγα] ἀρετ' ἐξ ἐνάρων Ι. 188·  
πρὸς Ζ. 68, Ἦσ. Ἀσπ. Πρ 357. Ἐπική λέξις (ἐν χρήσει παρὰ  
Σοφ. ἐν Αἰ 177) ἀντὶ τῶν Τραγ. σκύλα, λάφυρα.

ἐναρarisκω: ἀόρ. α' ἐνῆρσα· προσαρμόζω ἢ στερεῶν ἐντός,  
ἐν δὲ στοθμοῖς ἀρετ' Ὁδ. Φ. 45. II. πρkm. 6' ἐνάρηρα,  
ἀρεταβ., εἶμαι ἐνηρμοσμένος, εὖ ἐναρῆρος Ὁδ. Ε. 236· γ' ἐνικ.,  
ἄρετ 453.

ἐνάρασσω: μέλλ. -ξω, κτυπῶ, οἱ κρυοὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν..  
τὰ κέρατα ἐναράζαντες ἀποθηήσκουσι Παις. 4. 13, 1.—Παθ.,  
ἐπιπρίπτοι μεθ' ὁμῆς, ἐς ἀλλήλους ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσ-  
σονται αἱ νῆες Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 98.

ἐνάργει, διάρ. γρ. ἐν Θεοκρ. 4. 61, ἀντὶ τοῦ ἐνῆργει.  
ἐνάργειαι, ἢ, σαφῆνεια, ευκρίνεια, τρανότης, Πλάτ. Πολιτικ.  
277C· ἐν τῇ ῥητορικῇ ζωπρὰ περιγραφή, δύναμις τις ὑπὸ τὰς  
αἰσθησεῖς ἀγούσα τὰ λεγόμενα Διον. Ἀλ. π. Δυσ. 7. II.

ἐναργής, θέα, Πολυδ. 3. 54, 2, κλ., ἴδε καὶ Μεγ. Ἐτυμ. 337, 5.

ἐναργημα, τό, φαινόμενον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 93.

ἐναργής, ἐς, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μορφῇ, κυρίως ὡς  
τὸ ἐμφανής, ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανιζομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν μορφῇ  
(πρὸς τὸ τοῦ Οὐεργ. manifesto in lumine), χαλεποὶ δὲ θεοὶ  
φαίνεσθαι ἐναργεῖς, «φανερὸι φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις» (Σχόλ.),  
Ἰλ. Υ. 131· οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς  
Ὁδ. Π. 161· πρὸς Γ. 420, Η. 201:—συχν. ἐπὶ ὁνειρῶν ἢ ὁρά-  
ματος, ἐναργεῖς ὁνειρὸν ἐπέουσιν Δ. 841· ὁναρ Αἰσχύλ. Πέρσ.  
179, κτλ.: ὁψιν ἐνυπνίου τῷ ἐωυτοῦ πάθει ἐναργεστάτην,  
φανερῶτατα ἀναπερομένη ἐς... Ἡρόδ. 5. 55· πρὸς Ζ. 47· οὕτως,  
ἐναργής ταῦρος, ἐν ὁρατῇ μορφῇ ταύρου, ἀληθής ταῦρος, Σοφ.  
Τραχ. 11· πρὶν ἂν ἐκεῖνας ἐναργεῖς δευρὸ μοι στήσης ἄγων,  
πρὶν φέρης καὶ στήσης αὐτάς ἐκεῖνας ἐναργῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν  
μου, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 910· ἐναργής βλεφάρων ἱμερος ὁ αὐτ. Ἀντιγ.  
795.

2) φανερός ἐν τῷ νῷ ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰ δ' ἀντίπρωρα  
δὴ σοὶ βλέπειν πάρεσσι ἐναργῇ ὁ αὐτ. Τραχ. 225· ληστής  
ἐναργής, φανερός ληστής, ὁ αὐτ. Οἰδ. Τ. 535, πρὸς Ἀντ. 263·  
τοῖς ὁρώσιν ἐναργής ἡ ὕβρις φαίνεται Δημ. 538. 5:—Ἐπίρρ.  
-γῶς, φανερός, προφανής, Αἰσχύλ. Θῆβ. 136, Σοφ. Ἠλ. 838·  
ἐναργῶς ἢ θεός, σ' ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1173.

3) ἐπὶ λέξεων, κλ., σαφής, ευκρινής, φανερός, ἀπλοῦς, τέλος δ' ἐναρ-  
γής βάσις ἦλθεν, Ἰνάγω Αἰσχύλ. Προμ. 663· συχν. ἐν τῷ πεζῷ  
λόγῳ, ἐναργές τεκμήριον, σημεῖον, παράδειγμα, κτλ., Πλάτ.  
Ἰων 535C, Τιμ. 72B, Δημ. 326. 5· καὶ τοῦτο ἐναργές ἐστι...  
ἀντὶ τοῦ δῆλον ἐστὶ, Πλάτ. Θεαίτ. 150D, πρὸς Ἀριστοφ. Σφ. 50:  
—Ἐπίρρ., ἐναργῶς λέγειν Ἡρόδ. 8. 77· συγkr. -έστερον,  
σαφέστερον, εἰπεῖν, διειδέναι Πλάτ. Τιμ. 49B, Πολ. 661C· ὑπερ-  
-έστατα ὁ αὐτ. Ἀλκ. I. 132C. II. λαμπρός, ἔξοχος, βωμικός  
Πινδ. Ο. 7. 75. (Κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἀργός, ἀργής, λαμπρός,  
στύλινός, κατ' ἄλλους ἐκ τῆς φράσεως ἐν ἔργῳ, πραγματικός).

ἐναρῆτης, ητος, ἢ, ἐνάργετας, Πολυδ. Δ. 97.

Ἐνάρεις (ἄλλως -αρέεις) ἢ Ἐνάρεις, οἱ, πθ. Σκυθικὴ λέξις  
ἀπιστοιοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, ἀνδρόγυνοι, συμμορία Σκυ-  
θῶν, ὅν ὡν ἐσυνέβη τὸ ἐν Ἀσκάκωνι τῆς Συρίας ἱερὸν τῆς Οὐρανίας  
Ἀφροδίτης, καὶ αὐτὸς ἐκ τούτου ἐτιμωρήσαν ὑπ' αὐτῆς διὰ θηλείας  
νόσου, Ἡρόδ. 1. 105· ἐθεβαίου δὲ οἱ νοσοῦντες τὴν νόσον ταύτην,  
ὅτι ἡ θεὰ πρὸς ἀποκημίωσιν ἐδωρήσατο αὐτοῖς τὴν δύναμιν τοῦ μαν-  
τεῦσθαι, καὶ ἐμαντεύοντο ἐν φλοῷ φιλόρας (ὁ αὐτ. 4. 67). Τοιοῦτόν τι  
συνέβη καὶ εἰς τὸν Τειρεσίαν· ὁ Ἰππ. ἐν τῷ π. Ἀέρ. 293 κέξ. καλεῖ  
τούς ἀνθρώπους τούτους ἀνανδρείες καὶ περιγράφει λεπτομερῶς τὴν  
νόσον αὐτῶν· οὕτω δὲ ὁ Ἀριστ. (Πηδ. Ν. 7. 7, 6) ἀποδίδει εἰς τοὺς  
βασιλεῖς τῶν Σκυθῶν μαλακίαν.

ἐνάρετος, ὠν, ἔχων ἀρετὴν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Α. 7. 126,  
Ἡρωδιαν. 2. 8, 3· ἀνδρείος, γέννατος, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 8.—  
Ἐπίρρ. -τως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 1, 8.

ἐνάρηρος, ἴδε ἐναρarisκω.

ἐνάρη-φόρος, ὠν, ὁ φέρων ἐναρα, λάφυρα τῶν πολεμίων, Ἀνθολ.  
Πλαν. 72· πρὸς ἐναρφόρος.

ἐναρθρος, ὠν, ἔχων ἄρθρα, κλειώσεις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρόν.  
Παθ. 2. 5· ἐπὶ φωνῆς, ἐναρθρος φωνῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν  
ἀναρθρον, οἷα εἶναι ἡ τῶν ἀλόγων ζώων, Διον. Ἀλ. π. Συσθ. 14,  
Διόδ. 3. 17, Βαθρ. ἐν τῷ προκμ. 1. 7.

ἐναρθρωσις, εως, ἢ, ἐναρθρωσις μὲν οὖν ἐστὶν ὅταν ἡ ὑπο-  
δεχομένη κυλιότης βάθος ἱκανὸν ἔχη καὶ ἡ ἐγκαταβαίνουσα κεφαλὴ  
προμήκης ὑπάρχη Γαλην. τ. 2. 736, 3.

ἐναρίζω: Ἰλ.: παρὰ θνάρειζον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1644: μέλλ.

-ίξω (ἐξ-) Ἰλ. Υ. 339: ἀόρ. Ἐπ. ἐνάρειξα Χ. 323 (πρὸς ἐξ-,  
ἐπ.), μεταγν. θνάρειξα Λυκούρ. 486, καὶ θνάρεισα Ἀνθ. Π. 7.  
226.—Μέσ.: μέλλ. -ίξομαι Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 468: ἀόρ. ἐνα-  
ρίξεται Ὁππ. Κυν. 2. 20.—Παθ., Σοφ.: ἀόρ. θνάρεισθην: πρkm.  
θνάρεισμαι (ἴδε κατ-)—σκυλεύω τὸν ἐχθρὸν δὲ ἐφόνευσα, γυμνῶ  
αὐτόν καὶ λαμβάνω ὡς λείαν τὸν ὀπίστημόν αὐτοῦ, Λατ. spoliare,  
μετὰ διπλ. αἰτιατ.. Ἀχιλλεύς ἀμύμονος ἔντεα δύο καλὰ, τὰ  
Πατρόκλοιο βίην ἐνάρειξα κατακτάς Ἰλ. Ρ. 187: ἐντεῦθεν,  
φρονεῖν ἐν μάχῃ, Ἦσ. Ἀσπ. Ἠρ. 194 καὶ καθόλου, σφάζω, Πλ. Α.  
191· καὶ ἀλλήλους ἐνάρειζον Ρ. 413:—Πινδ. Ν. 6. 88, Αἰσχύλ.  
Ἀγ. 1644: ἐν τῷ παθ., νύξ ἐναρίζομενα, ἀποθηήσκουσα, ἢ-  
τοι παρερχομένη καὶ ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἡμέραν, Σοφ. Τρ. 94· πρὸς.  
ἐναίρω.

ἐναριθμέω, καταριθμῶ εἰς ἡμετέραν, συναριθμῶ, οὐκ οἰόμενοι  
δεῖν τὴν ἡδονὴν ἐναριθμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς Ἀριστ. Πηικ.  
Μεγ. 2. 7, 1· ἐτι παρὰ τὸ μὴ ἐναριθμοῦμένου τοῦ ἐν ἀρχῇ  
τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν Σοφ. Ἐλεγχ. 8. 4.

II. λογαριζῶ, θεωρῶ, ἴω γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ἄσως  
ἐναριθμῶ Σοφ. Ο. Τ. 1188, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb:—Μέσ., ἐν ἀριθ-  
μῷ ποιεῖσθαι, εἰ τοῦμόν ἐχθος ἐναριθμεῖ, «ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ  
τοῦ φροντίζεις καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις» ἢ «ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιολο-  
γῶς» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρέστ. 623.

ἐναριθμῶς, ὠν, (ἀριθμός, ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ,  
ἀλλ' ἄλλην (πέλειαν) ἐνίσει πατὴρ ἐναριθμιον εἶναι Ὁδ. Μ.  
65· συναριθμοῦμενος, αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναριθμῶς ὦφελος  
εἶμεν Θεόκρ. 7. 86, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 647· ἐν., μεταξὺ τῶν ἀνθρώ-  
πων, ἐν τῷ κόσμῳ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 502. 16· δῆμου ἐν. παρὰ  
Διογ. Α. 7. 27.

II. καταριθμοῦμενος, «λογαριζομενος», θεω-  
ρῶμενος ἄξιος, Λατ. in numero habitus, οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ  
ἐναριθμῶς οὐτ' ἐν βουλήν Ἰλ. Β. 202.

ἐναριθμος, ὠν, = τῷ προηγ. I. Ὁρφ. Ἀργ. 110· τὰ ἐναριθμα =  
αἱ μονάδες, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 19. II. = τῷ προηγ.

II, Πλάτ. Σοφ. 258C, Φίληβ. 17E· ἐνήριθμοι (ποιητ.) δ' αἰλία  
καὶ βοτάναι, ἐταῖροι, συνήθεις (πρὸς Ἠσυχ. ἐν λέξει ἐναριθμια)  
Καλλ. Ἀποσπ. 127, ἴδε Βεντλέϊον ἐν τόπῳ.

ἐν-αρι-κῶμων, ὁ, ἢ, = ἀρεκῶμων (εἰ ἡ γραφή ἔχει καλῶς),  
Ἰππ. π. Ἀέρ. 283.

ἐναρίμζροτος, ὠν, ἀνδροφόνος, Πινδ. Π. 6. 30, I. 8 (7). 114.  
ἐναρίστω, λαμβάνω ἄριστον, προγευματικῶν ἢ ἀπλῶς ἐσθίω  
ἐντός μέρους τινός, Ἰππ. 368. 3., 373. 31, Εὐπολις ἐν «Ταξίμαχος» 1.

ἐναρμόζω καὶ -τω, προσαρμόζω ἐντός, ἐμπήγω, δι' ὁμφαλοῦ  
καθηκεν ἐχθος σφονδύλοισι τ' ἐνήρμοσεν Εὐρ. Φοῖν. 1413·  
Πίγας, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη ὁ αὐτὸς Ἠρ. Μαιν.  
179, Ἀριστοφ. Δυσ. 413· εὐλα ἀλλήλοισι Θεοφρ. περὶ τὰ Φυτὰ  
Ἰστ. 5. 3, 5· πῆχεις Λουκ. Θ. Διάλ. 7. 4: ἐν τῇ Γεωμετρ., γράφω  
σχῆμά τι ἐντός ἐτέρου.

2) μεταφ., προσαρμόζω, Δωρῶ φω-  
νῶν ἐναρμόδιαι πεδίλω, «τρεῖς ἁρμονία, Δωρία, Φρυγία, Λυδία»  
πεδίλω δὲ τῷ ῥυθμῷ ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· τὴν  
βασίαν οὖν εἶπε πρὸς τὸ Δωρῶ μελέι ἐναρμόσας (Σχόλ.), Πινδ. Ο.  
3. 9· πρὸς I. 1, 21· τι εἰς τι Πλάτ. Νόμ. 819C, Διον. Ἀλ. π.  
Ἰσοκρ. 3· ἐν. αὐτόν, καθιστᾶν ἐαυτὸν δημοικόν, Πλουτ. Ἀλξί.  
52:—Μέσ., τὰν Δωριστὶ (ἐνν. ἁρμονίαν) ἐναρμόττεσθαι..  
τὴν λύραν Ἀριστ. Ἰππ. 989, πρὸς Ἀρμόζω I. 5.

II. ἀρεταβ., προσαρμόζομαι, ἐναρμόσων εἰς τὸ κοῖλον τῆς μασχά-  
λης Ἰππ. π. Ἀέρ. 782 ἐν τέλει· ἐν τινι Ἀριστοφ. Βατρ. 1202·  
τινὶ Πλάτ. Νόμ. 894C. 2) μετὰ ὁστ. προσ., ἀρέσκω, εὐαρε-  
στῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 5.

ἐναρμόνιος, ὠν, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, τὴν ἐνρρυθμόν τε καὶ ἐναρ-  
μόνιον αἰσθησιν μεθ' ἡδονῆς, τὴν μεθ' ἡδονῆς αἰσθησιν τοῦ  
ῥυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας, Πλάτ. Νόμ. 654A, κτλ., τινὶ Τιμ. Λοκρ.  
103C· ἐναρμόνιον μελωδεῖν Δουκ. Θ. Διάλ. 7. 4.

II. ἐν  
τῇ ἑλληνικῇ μουσικῇ, γένος (ἢ μέλος) ἐναρμόνιον ἢ ἐναρμο-  
νικόν ἢ ἐναρμόνιον, τό, ὡς οὐσίαστ., ἢ ἐναρμόνιος κλίμαξ  
ἀπλουστερά τῆς χρωματικῆς καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς διατονικῆς, Πλουτ. 2.  
711C, 744C, πρὸς Διον. Ἀλ. π. Συσθ. 6· ἐναρμόνια μέλη ἐνή-  
δον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· ἴδε Chappell Ἰστορ. τῆς Ἑλλ. Μουσ.  
σ. XX.

ἐναρμοσις, ἢ, τὸ ἐναρμόζειν, Πρόκλ. Ὑποτ. Ἀστρ. σ. 69. 35, κτλ.

ἐναρμοστος, ὠν, (ἐναρμόζω), ἁρμόζων, ἀμφίβολον ἐν ἰωσήφ.  
Μακκ. 14. 3.

ἐναρμόττω, ἴδε ἐναρμόζω.

ἐναρξίς, ἢ, τὸ ἐνάρχεσθαι 2, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ὁππ. Ἀλ. 2.  
1, Ψευδ.-Ιακώδου Λειτουργ. 35. 36, Σμηοκ. 43. 4, κλ.

ἐναρ-κτάντας, Δωρ. ἀντὶ ἐναρκοτάντης, ἀνδροφόνος, ἐπὶ  
τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 152, πρὸς Ἐρμάννου Πονημάτ.  
(Opusc.) 5. 149, κέξ.

ἐναρον, τό, ἐνικόν τοῦ ἐναρα, ἀλλ' οὐχὶ ἐν χρήσει.

ἐν-αρος, ὠν, «ἐνοχος, ἐπικατάρατος» Ἠσυχ.

ἐναρτύω, ἀρτύω, Γαλην. 6. 398A.

ἐναρφόρος, ὠν, κατὰ συνηθὴν ἀντὶ τοῦ ἐναρηφόρος, Ἦσ.  
Ἀσπ. Ἠρ. 192· ἐνθα ἴδε Götti.



ἐναρχία, ἡ, = μοναρχία, Ψευδο-Διονύσιος. 641A.  
 ἐναρχομαι: μέλλ. -ξομαι: Ἀποθ.:—ἐπὶ θυσίῳν, ποιῶμαι  
 ἐναρξεν τῆς θυσίας λαμβάνων τὴν κριθὴν (οὐλοχύτας) ἐκ τοῦ κανί-  
 στρου (κανοῦ), κανὰ δ' ἐναρχίσθω τις Εὐρ. Γ. Δ. 1471. οὕτω,  
 προχύτας χερνιδάς τ' ἐναρξεται αὐτόθι 955:—πρὶμ. μετὰ  
 παθ. σημασι., κανοῦν δ' ἐνήρκεται ὁ αὐτός. Ἡλ. 1142. ἐνήρκεται  
 τὰ κανὰ Δίσχιν. 70. 31. πρὸλ. κατάρχομαι. 2) καθόλου,  
 ἀρχίζω, Πολύδ. κλ.· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτός 5. 1, 5. ἐναρχομένης  
 τῆς θερείας (ἀρχομένης Schweig.) ὁ αὐτ. 5. 1, 3, κτλ. II.  
 μεταγεν. τὸ ἐνεργ., 1) ἀρχίζω, ἐνήρξε θρήνου Ἐβδ. (Σειρ.  
 ΔΠ', 16). 2) ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2350.  
 ἐναρχος, ον, ὁ ἔχων ἀρχήν, ἐξουσίαν, ἐμελανεμιόνει ἐπὶ ὧν  
 ἐναρχος Ἀππ. Ἐμφ. 1. 14. οἱ αἰεὶ ἐναρχοὶ ὄντες Ἐπιγρ. Δελφ.  
 34. 28. συνέδρους αἰεὶ τοὺς ἐναρχούς, τοὺς κατ' ἐξέχοντον τὸν  
 χρόνον κατέχοντας τὴν ἀρχήν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3046. 13. ἐναρχος  
 ἀρχιδικαστῆς 47. 55. 2) ὑπὸ ἐξουσίαν, Στωβ. Ἐκλογ. 2. 56.  
 II. ἐν τῇ ἀρχῇ, πρῶτος, ἀρχικὸς, Κύριλλ. Ἀλ. κ. 15, σ.  
 861. ἐναρχον λέξεως (τὸ σ) Τζέτζ. Ἐξήγ. Γλ. σ. 70. 8.  
 ἐνάς, ἄδος, ἡ, (ἐν) = μόνος, Πλάτ. Φίλβ. 15A.—Πρὸλ. Κόν-  
 τον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 46 κέξ.  
 ἐνάσσεισθαι, μέσ., ἀσεβέω ἐν... , Θεμιστ. Ἐπιστ. 14.  
 ἐνάσσελαιν = ἀσελγαίνειν ἐν... , Διοδ. Ἀποστ. 527. 28:—  
 Παθ., ἐνασελγαίνόμενος Εὐριπίδης Ἀριστοφ. Σφ. 61 (κατὰ  
 Δινδάρριον ἀντὶ ἀνασελγ-).  
 ἐνασθενέω = ἀσθενέω ἐν, Βασίλ. III. 321C.  
 ἐνασθένει, ἐξασκῶ ἢ γυμνάζω ἐν τινι πράγματι, αὐτὸν Πλουτ.  
 Ἀλέξ. 17.—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Δουκ. Βίαν Πράσις 3) ἀσκαυ-  
 μαι, γυμναζομαι ἐν τινι, Δουκ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀνθ. Π. 11. 354:—  
 Ἐνεργ., ἀμετάδ. ὡς τὸ παθ., Πολύδ. 1. 63, 9. II. Παθ.,  
 ὡσαύτως, οὗτοι (οἱ λίθοι) .. κατὰ στίχον.. ἐνήσκηται τῷ ὕφει,  
 εἶναι ἐνεργασμένοι ἐν τῷ ὑφάσματι, Ἰουστ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7. 5.  
 ἐνασμενίζω, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, συμποσίοις ἐπικαίροις  
 ἐνασμενίζω Φίλων 1. 36.—Πρὸλ. Κόντον Ἰλῶσσ. Παρατ. σ. 8.  
 ἐνασπάζομαι, Ἀποθ., ἀσπάζομαι, Πλουτ. 2. 987D.  
 ἐνασπιδόομαι, ἀσπίδι περιβάλλομαι, καθοπλίζομαι, Ἀριστοφ.  
 Ἀχ. 368.  
 ἐνασσα, ἴδε ναῖω II.  
 ἐνασσεύομαι, «ἐνοικῶ» Ἡούχ.  
 ἐνάστερος, ἔχων ἀστέρας, Θεων εἰς Ἀρατ. σ. 37.  
 ἐναστράπτω: μέλλ. -ψω, ἀστράπτω, λάμπω ἐν τινι, Φίλων 1.  
 448, Θεμιστ. 51D:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., προγνώσεως ἐνε-  
 στραψε φῶς Εὐστ. Πονημ. σ. 175. 27.  
 ἐναστρος, ον, μεταξὺ τῶν ἀστρων, Ἐρμ. Τρισεμγ. Ποιμάνδρ.  
 31. 15, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡούχ. ἐν λέξει ἐναστρος.  
 ἐνασφαλίζομαι = ἀσφαλίζομαι, Ἐπιφάν. II. 280B.  
 ἐνασχημονέω = ἀσχημονέω ἐν, γέροντας ἀνδρας βαθεῖ  
 πῶγων καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας Δουκ. Ἰκαρομέν. 21.  
 ἀρχαῖς Πλουτ. 2. 336B, πρὸλ. τοῦ αὐτοῦ Σεπτῶρ. 27.  
 ἐνασχωλῶ, ἀσχολῶ ἐν τινι, θεάμασι .. τὰς ὄψεις ἐνασχο-  
 λούντας Βασίλ. τ. 1, σ. 496D:—Μέσ., οὐδεὶν πάντως τῶν  
 ταῖς Ιεραῖς .. βίβλοις ἐνασχολουμένων ἡγνόνηται Μιχ. Γλυκ.  
 Ἐπιστ. 13 (Fontani Anecd. τ. 1) σ. 4.  
 ἐναταῖος, α, ον, (ἐνατος) τὴν ἐνάτην ἡμέραν, Ἰππ. Ἀπορ. 1250,  
 Θεων. 2. 49. ἐπὶ διαλειπόντων πυρετῶν, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 961.  
 ἐνατενίζω, προσηλώνω, τὰς ἀκασάς τινι Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ.  
 65.  
 II. ἀμετάδ., βλέπω ἀτενῶς εἰς τι, Ἡλιδ. 7. 7: προσέχω,  
 Ἰουστίνος Μάρτ. 1. 42.  
 ἐνατεύομαι, τελῶ τελετὴν τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ, Ἐπιγρ. Μυχόνου  
 Ditt. Syll. 337<sub>11</sub>.  
 ἐνατμος, ον, ἀτμίδωδης, ἀτμώδης, Διόδ. 2. 49.  
 ἐνάτος, η, ον, (ἐννέα) ἐνατος, Λατ. nonus, Ἰλ. B. 313, Ἡσ.  
 Ἐργ. κ. Ἡμ. 8. Ἰων. κλ. Ἐπικ. εἵνατος Ἰλ. B. 295, Θ. 266,  
 Ἡρόδ.:—τὰ ἐνατα (ιερά), sacra novendialia, Ἰσάδης 73. 25,  
 Δίσχιν. 86. 5. II. ἐνάται Μοῦσαι ἀντὶ ἐννέα, Ἀνθ. Π. 2.  
 V. 383. ὁ τύπος διὰ τῶν δύο ν (ἐννατος) εἶναι συνήθης ἐν τοῖς  
 μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἐνός ν εἶναι ἐξαιρετικὸς: ἐκ τῆς χρή-  
 σεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ Ἀττ. ἐπιγραφῶν, ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. 147,  
 148, κτλ.: πρὸλ. ἐνάκης.—Ἐνατος, μὴν Φωκίῳ ἀντιστοιχῶν τῷ  
 τῶν Δελφῶν Παιῖ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 47. 81.  
 ἐναττικίζουσι:—ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηρόνες, αἱ  
 ἀηρόνες ἀδουσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἀκριβῶς ὡς ἐν Ἀττικῇ.  
 Φιλόστρ. 665.  
 ἐναυγάω, ἀνάπτω, καὶ πῦρ ἐναυγάζουσιν ἀίστωτήριον,  
 «καὶ πῦρ ἀποτοῦσαν ἀφανιστικόν» (Σχόλ.), Λυκότρ. 71. ἐμφωτίζω,  
 ἀχλὺν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. II. ἀμετάδ., λάμπω,  
 λυχνῶ ἐναυγάζοντος (ἐνακμάζοντος Herch.) Ἀλ. π. Z. 1. 58.  
 ἐναύασμα, τό, φωτισμός, λάμψις, ἐναύασμα Θετον Φίλων  
 1. 88.  
 ἐναυγής, ἐς, (αὐγή), ἔχων ἐν αὐτῷ αὐγὴν, λάμπειν, Κύριλλ.  
 Ἀλ. Π. 521D.  
 ἐναυδος, ογ, «ἐμπνους, σωνήεις» Ἡούχ.

ἐναυθεντέω = αὐθεντέω, Βασίλ. III. 1024C.  
 ἐναυλάχο-φοῖτες, ἡ, ἡ ἐν αὐλακὶ φοιτῶσα, Ἀποθ. Π. 6. 98.—  
 Ἐν Θεσ. Στ. ἐναυλαχόφοιταις, οὐχὶ ὀρθῶς.  
 ἐναύλειον, τό, = ἐναυλος (Α). II, Εὐρ. Ἐλ. 1107. πρὸλ.  
 προσάλλειος.  
 ἐναυλιζέω, ἀμετάδ., κατοικῶ ἢ διαμένω ἐν τινι τόπῳ, στίπτῃ  
 γε φυλάδας ὡς ἐναυλιζοντὶ τῷ Σορ. Φιλ. 33. II. Ἀποθ.,  
 ἐναυλιζομαι, Ἡρόδ., Θεων., κλ.: διαμένω, αὐλιζομαι, νύκτα οὐ-  
 δεὶς ἐναυλιζεται [ἐν τῷ νηφ] Ἡρόδ. 1. 181. ἐν Τανάγρα  
 νύκτα ἐναυλισάμενος ὁ αὐτ. 9. 15. κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν,  
 καταλὺς διὰ τὴν νύκτα, νυκτερεύω, ἐδῆρουν καὶ ἐνηυλισαντο  
 Θεων. 3. 91., 4. 54., 8. 33, Ξεν., κλ. III. μεταφ., ἐπὶ  
 νύσων, διαμένω, ἐμπελῶμαι ἐν τινι μέρει τοῦ σώματος, καὶ χρόνον  
 ἐναυλιζόμενον πούλυν ἐν τῷ στήθει Ἰππ. 230. 25.  
 ἐναύλιος, α, ον καὶ ἐναυλίος, ον, (αὐλή) ἐντός τῆς αὐλῆς,  
 ἐναύλιος (θύρα), ἡ, ἡ ἀγούσα ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς  
 οἰκίας, τὴν ἐναύλιον ὠθῶν Κωμ. Ἀνωνυμ. 305. 2) μεταφ.,  
 ὁ λαμδός τῆς μητέρας, ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη  
 Ἰππ. Γυναικ. τὸ Β', 645, ἐν τέλει.  
 ἐναυλός, ἴδος, ἡ, ἡ ἐναυλὸς γλωσσίς, Εὐστ. Ἰλ. 96, 19 κατὰ  
 τὴν ἐκδ. Βασίλ., κατὰ δὲ τὴν τῆς Ρώμης· ἡ ἐν αὐλὶ γλωσσίς.  
 ἐναυλισμα, τό, οἶκμα ἐνθα ἐναυλιζεται τις, Ἀρτεμίδ. 4. 47:  
 Καθ' Ἡούχ.: «ἐναυλισμα» νεωστὶ γενόμενον τι οἶκμα.  
 ἐναυλιστήριος, ον, οἰκήσιμος, ἄνθρωπος Ἀποθ. Π. 6. 219.  
 ἐναυλον, τό, (αὐλή) κατοικία, Ἀποθ. Π. 9. 102.  
 ἐναυλος, δ, (Α) οὐσαστι: 1) (αὐλός), στενὸς καὶ χει-  
 μαρρῶδης τόπος, κοίτη ποταμοῦ διὰ στενοῦ βέοντος, τάχα κεν.  
 ἐναύλους πλήσειαν νεκῶν Ἰλ. Π. 71. χείμαρρος ἐξ ὁδού διὰ  
 στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου βέων, ἐν ῥά τ' ἐναύλος ἀπεέρρηφ. Π.  
 283, πρὸλ. 312. II. (αὐλή) κατοικία, κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν  
 ἐνδιατημάτων τῶν ἀγροτικῶν θεῶν, Οὐρεα μακρά, θεῶν χαρίεν-  
 τα ἐναύλους, Νυμφέων Ἡσ. Θ. 129. πρὸλ.: ὕμν. Ὀμηρ. εἰς  
 Ἀφρ. 74, 124, Εὐρ. Βάκχ. 122, Ἡρ. Μαιν. 371. οὕτως ὁ Ὀππιάδης  
 καλεῖ τοὺς ἐντός τῆς θαλάσσης σπαραγνώδεις-βράχους ἁλὸς ἐναύ-  
 λους, Ἀλκίετ. 1. 305. Ποσειδάωνος ἐν. 3. 5.—Ἐπικὴ λέξις ἐν  
 χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις.  
 ἐναυλος, ον, (B) ἐπὶθ.: 1) (αὐλός), πρὸς αὐλόν, ἐν  
 συνοδίᾳ αὐλοῦ, κιθάραις, Ἀθην. 637F. Θροῦσι Φιλόστρ. τ. 2. σ.  
 298, 6, ἐκδ. Kayser. 2) τὸ πλεῖστον μεταφ., λόγοι, εὐθόγ-  
 γοι ἐναυλοὶ, ἡχοῦντες ἐπὶ ἐν τοῖς ὡσὶν ὡς ἡχοὶ αὐλοῦ, Πλάτ.  
 Μενέξ. 235B, Δουκ. Ἐνὸπνι 5. ἐν: φόδος, πρόσφατος φόδος, Πλάτ.  
 Νόμ. 678B. ἐναυλον ἦν πᾶσιν ὅτι .. πάντες ἐνεθυμούντο καλ-  
 ῶς, ἥτο ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν ζωηρᾶς ἐντετυπωμένοι ὅτι .., Δίσχιν.  
 81. 18. ἐναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων Διον. Ἀλ. 9. 7. ἐν. δύναμις  
 Ἀριστ. Προβλ. 21. 13. ἐν. ἔχουν ὅτι, ἔχουν τὴν ζωηρῶς ἐν τῇ δια-  
 νοίᾳ ὅτι, Πλουτ. 2. 17D. II. (αὐλή) = ἐναύλιος, ἐν σπη-  
 λαίοις κατοικῶν, λέοντες Εὐρ. Φοῖν. 1573. ἐντός τῆς κατοικίας, ἐν  
 ἀντιθέσει πρὸς τὸ θυραῖος, ἔξω, τίν' ἔχει στίβον, ἐναυλον ἢ  
 θυραῖος; Σορ. Φιλ. 158.  
 ἐναυλοστατέω, κατασκευάζω μάνδραν ἐν τινι τόπῳ, «σταλιζώ»,  
 ἵνα μὴθεῖς μῆτε [ἐν]νέμη, μῆτε ἐναυλοστατῇ, μῆτε σπεῖρῃ  
 Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 2561 b. 81.  
 ἐναυξάνω, κάμνω τὴν ν' αὐξήσῃ, οἱ πόνοι .. ἐπιθυμίαν .. ἀρε-  
 τῆς ἐνηύησαν Ξεν. Κυν. 12. 9.—Παθ., μετὰ δοτ., αὐξάνομαι,  
 μεγαλύνω ἐν τινι, ἐναυξήθεντες τρυφῇ Ἡρωδιαν. 2. 10. οὕτως  
 ἐναυξομαι, διάφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀξίζομαι, Ἐμπεδ. 375.  
 ἐναυρος, ον, (αὐρα) ἐπιπνεόμενος ὑπὸ αὐρᾷ, χωρίον εὐπνουν  
 καὶ ἐναυρον Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 6.  
 ἐναυσιν, ἡ, τὸ ἐναύειν, ἄναμμα, πυρὸς ἐναυσιν ἀνθρώπους  
 ἐδίδασκεν Πλουτ. Κίμ. 10. ἀστραπῆς Κριτίας σ. 56, ἐκδ. N.  
 Bach ἐν Δειψία 1827.  
 ἐναυσμα, τό, (ἐναύω) = ἐμπύρευμα, σπινθήρ ζωῆς, πᾶσιν  
 ζωοῖσιν ἐναυσμα Ὀρφ. Ὑμν. 5. 3. 2) ὑπέκκαμμα, λείψα-  
 νον πυρὸς, μεταφ., Πολύδ. 9. 28, 8, Πλουτ. Φλαμ. 11. λόγου  
 Κλήμ. Ἀλ. 64. 3) τὸ διεγείρον πρὸς τι, τοιαῦτα ἔχων  
 ἐναυσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν Ἡρωδιαν. 2. 15. τῶν ἀρε-  
 τῶν ἐναυσματα Διόδ. Ἀποστ. 556. 84.  
 ἐναυχένιος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, ὁ ἐν τῷ αὐχένι, ἡ περὶ αὐτόν,  
 βρόχος Ἀποθ. Π. 7. 493. ὀδύναν Ὀρφ. Ἰσθ. 499.  
 ἐναύω: παρὰ. ἐναυον Ἡρόδ. 7. 231. ἀπορ. εὐκτ. ἐναύσεις  
 Δίφιλ. ἐν Ἀρασίῳ 3: ἀπαρ. ἐναύσαι Πλουτ. Φωκ. 37.—Μέσ.,  
 Κρατίν. ἐν Ἀθήν. 128: μέλλ. -σμαι Δόγγ. 3. 6: ἀορ. ἐναύσα-  
 σθαι Πλάτ. Ἀξ. 371E, κτλ. Ἰδὼν εἰς τινα νὰ ἀνάγῃ, οὐκοῦν,  
 ἐφ' ὃ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα  
 σοὶ καὶ πῦρ ἐναυῇ ὅταν τούτου δέη... , Ξεν. Ἀπομν. 2. 2,  
 12. Ἦτο καθ' ἑαυτὸν παντὸς καλοῦ γείτονος νὰ διδῇ ἐναυσμα εἰς τὸν  
 πλησίον αὐτοῦ ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην τούτου, ὁ δὲ ἀρνούμενος ἐθεωρεῖτο  
 ἐπάρατος, Δίφιλ. ἐν Ἀρασίῳ 3, πρὸλ. Κικ. Off. 1. 16. ἀλλ' εἰς  
 τοὺς ἀτίμους οὐδεὶς εἶδιδε πῦρ πρὸς ἐναυσιν, οὐτε οἱ (τῷ Ἀριστο-  
 δήμῳ) πῦρ οὐδεὶς ἐναυε Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Δειναρχ. 106. 12,  
 πρὸλ. Σοφ. O. T. 235 κέξ.:—Μέσ., ἀνάπτω, ἀναρρίπισας τὸν



κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος Λοκκ. Τίμ. 6· ἀπὸ ἐτέρου πυρός Πλουτ. Νομ. 9· μεταφ., λαμβάνω, καὶ τὸ θάρος τῆς ἐκείσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι Πλάτ. ἔνθ' ἄνωτ.—ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μέγιστο Φοῖνικι περιτίθησιν· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδα ἐν λ. ἐναύειν.—καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι· Ἀδριαν. παρὰ Σουΐδα ἐν λ. ἐναύσματα.

**ἐναφανίζομαι**, ἀφανίζομαι, καθίσταμαι ἀφανὴς ἐν τινι, οὐ πάντῃ πασιν αὐτῇ τὸ φιλόδελφον ἐνηφανίσθη Πλουτ. 489A, πρὸλ. 968B· μετὰ τῆς προθ. ἐν, ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρά Στράβ. 49.

**ἐναφάπτω**, ἴων. ἐναπ-, δένω τι εἰς τι ἢ κρεμῶ αὐτὸ ἐντός αὐτοῦ, ἐναπιῆπτε τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἄσκον Ἡρόδ. 1. 214 (ἀλλ' ἢ διάφ. γραφ. ἐναπῆκε ἐκ τοῦ ἐναφίημι φαίνεται ὀρθοτέρη)· ἐγγίζει τι ἐλαφρῶς, ὥσπερ γὰρ ἐναφάνασσα (ἢ δύναμις) παραδίδωσιν ἑκατέρῳ Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 17.

**ἐναφέψιμα**, τό, ὕδωρ ἐντός τοῦ ὁποῦ ἐβράσθη βοτάνη τις ἢ ἄλλο φάρμακον, ἀφέψιμα, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

**ἐναφέψω**, βράζω ἐντός· ὕδατος βοτάνην τινὰ ἢ ἄλλο φάρμακον· πρὶμ. **ἐναφέψομαι**, μυρσίνης ἐναφέψομένης Ἰππ. Γυναικ. τὸ B', 662. 19.

**ἐναφίημι**: μέλλ. -αφίσω, ἀρίνω τι νὰ πέσῃ ἐντός τινος, θέτω ἐντός, διάφ. γραφ. παρ' Ἡρόδ. 1. 214 (ἴδε ἐναφάπτω). II. ἐναποτίθημι, ἐναφίσαι δὲ τὸν γόνον (αἱ ἀνθρώποι), ὥσπερ αἱ μέλιται, ὅσον σταλαγμὸν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ κυττάρου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 22, 4, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27 κ. ἄλλ.· τινὶ Ἀρετ. 2. 26.

**ἐναφροδισιάζω**, συνουσιάζω, συγγίγνομαι, συνέρχομαι τινι, ὁ νυμφίος ἐρασιμῶς ἐναφροδισιάσαι τῇ κόρῃ Ἀριστ. 1. 15, σ. 74.

**ἐναρέω** = ἐπιδημέω Ἐπιγρ. Ἡιδ. SGDI, Anhang II, σ. 336 = Ol. 335· πρὸλ. Arch. Ztg. XXXV, 38.

**ἐνγεταυθί**, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 646 κωμικὴ τῆσις ἀντὶ τοῦ ἐνταυθί-γε, πρὸλ. Δοβ. Φρόν. 414· πρὸλ. ἐνμνευθενί.

**ἐνγόνασαι**, δηλ. ὁ ἐν γόνασι καθήμενος, ὁ γονατιστός, ἄστερισμός τις ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαίριῳ, Ἀρατ. 6 (ἐνθα ὁ Βεακῆρος γράφει ἐγγόνασαι)·—ὁ Κικέρων φυλάττει τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα, ἀλλ' ὁ Ὀβίδιος μεταφράζει αὐτὸ genuinixus, ὁ Βιτρούβιος ingeniculus, ὁ Μανίλιος ingeniculus, ὁ δὲ Φέρμικος ingeniculus.

**ἐνγραφον**, τό, ἐγγραφον, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Ἀθήνῃ, Bull. d. cor. hell. III, σ. 293.

**ἐνθαδύομαι**, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, (taeda fieri Πλίνιος), περὶ λεπισθέντος στελέχους πεύκης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 3.

**ἐνθαδός**, ον, (δάς) πλήρης ῥητίνης, ῥητινώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 3.

**ἐνθαίνουμαι**, παθ., ἐσθίω ἐν συμποσίῳ· ἐνεωχοῦμαι, Ἀθήν. 277A.

**ἐνθαίς**, -αιδός, ἢ ἐνθαίς, -αδός, ὁ, ἢ, μετ' ἀνημμένιον δάδων, σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνθαίδεις οἰκῶν, «μετὰ λαμπάδων» (Σχολ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1044· τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐφαρμόζον, λίαν ἐπιτυχῶς διώρθωσεν ὁ Linwood ὡς ἐξῆς· σπονδαὶ δ' εἰσὶν ἐνθαίδεις Ἰων. Ὁ Franz ἐξέδωκεν· ἐνθαίδεις τι ἐν οἴκῳ. ἴδε σημ. Paley, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Linwood.

**ἐνθαίω**, ἀνάπτω ἐντός, μεταφ., ἐνδ. πόθον τινὶ Πινδ. Π. 4, 328· μέσ., καίνομαι, φλέγομαι, ἢ λάμπω ἐντός, ἐν δὲ οἱ ὅσος δαίεται· πυρῶν βλεπεί· (Εὐστ.), Ὁδ. Ζ. 132· βέλος δ' ἐνθαίεται κούρη... φλογὶ εἴκελον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 286.

**ἐνθάκω**, δάκνω βαθύς, ἐχιδνα δ' ὡς μετὰ τις πόδ' ἐνθάκουσ' (πόδα δακοῦσ' Kruse) ἔχει Αἰσχύλ. Ἰκ. 896 (ὡς διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Paley), δάκνω τι ἐν τινι, ἐνθακοῦσαι στόμια πυριγενῇ γνάθοις, ἐπὶ ἀφηνιάζοντων ἱππων, Εὐρ. Ἰππόλ. 1223· οὕτως, ἐνδ. χαλκὸν Πλάτ. Φαῖδρ. 254D.

2) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἰς τι, ἵνα μὴ ἐνθάκῃ ὁ στυλὸς τῇ γῇ Ἀρχ. Μαθῆμ. 17:—ἐπὶ σινάπεως, ἐνθάκνοντα σπέρματα σινήπου Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 133E.

**ἐνθακρυσ**, υ, γεν. -ύος, πλήρης θακρῶν, «θακρυσμένος», Λοκκ. Ἐνύπν. 4.

**ἐνθακρύω**, χύνω θακρῶα, ἐμπίπταμαι, πληροῦμαι θακρῶν, ὥστ' ἐνθακρύνειν γ' ὁμῆσιν χαρὰς ὑπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541.

**ἐνθάμις**, ἐνθάμις, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐνδημῶ, ἐνδημίαι.

**ἐνθανεῖζω**, δανεῖζω, Ραγκαβ. Antiqu. Hell. τ. 2, σ. 744, ἐνθα γράφεται ἐνθανεῖσαι.

**ἐνθάπιος**, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, Μόσχ. 2. 11, Κολούθος 238, Ἀνθολ. Π. 9. 153.—ἐν τοῖς Χρον. Νικήτα 3. 7, **ἐνθαπός**: πρὸλ. ἡμεδαπός, ποδαπός. (Πιθανῶς ἐσχηματίσθη ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐνδον, ὡς τὸ ἀλλοδαπός ἐκ τοῦ ἄλλος).

**ἐνθάσας**, υ, ὅπωςθεὺν δασύς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

**ἐνθάττομαι**, ἀποθ., διαίρω, δις τ' ἐν τελευτῇ τοῦνομι· ἐνθατούμενος, καλεῖται καὶ δις διαίρων ὄντις σπικῶς τὸ δῶμα (τοῦ Πολυτελείου) εἰς τὸ τέλος (τοῦ λόγου) καλεῖται ὡς πολὺ νεῖκος, πολὺ

νεῖκος), Αἰσχύλ. Θῆβ. 578, ἴδε σημ. Paley καὶ Σχολιαστὴν· ἐνδ. λόγους ὀνειδισθήρας, διανέμειν, διασκορπίζειν ὀνειδιστικούς λόγους, κατηγορίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 218.

2) μετ' αἰτίας. τοῦ ἀντικειμένου, α) ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι, βλασφημῶ, τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδοτατοῦμενος Σοφ. Τραχ. 791 (οὕτω differre verbis παρὰ Πλάτωρ). 6) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δ' ἐνδοτεῖται τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, πανηγυρίζει, ἐγκωμιάζει τὴν τῶν τέκνων του εὐλαίμωνα γενεάν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· Λύκει' ἀναξ, τὰ τε σά... βέλεα θέλοιμι· ἂν ἀδάματ' ἐνδοτεῖσθαι, νὰ διασκορπίζονται ἀδάμαστα, Σοφ. Ο. Τ. 205, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb.

3) κατασπαράττω, καταδιθρώσκω, τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδοτατομένην, τὸν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον καταδιθρώσκουσα, Λυκόφρ. 155. II. ὡς παθ., μερίζομαι, κόπτομαι, μόνον ἐν Νικαν. Θηρ. 509.

**ἐνθαψύλλεομαι** = θαψύλλεομαι, παρέχω ἀφειδῶς, πόαν καὶ χιλὸν ἀφθονον ἐνθαψύλλεομαι κτήνησι νομῇν Πινδ. 8. 14.

**ἐνδεδομένως**, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρὶμ. τοῦ ἐνδιδωμι, ἀμείλιος, «ἐκλελυμένος» Σουΐδ. ἐν λέξει: ὑφειμένως, πρὸλ. Φωτ. Λέξ. Συναγ.

**ἐνδεής**, ἐς: οὐδ. πληθ. ἐνδεᾶ: (ἐνδῶ):—στερούμενος, ἔχων ἑλλειψιν ἢ χρεῖαν τινός, ἐνδεής εἶναι ἢ γίγνεσθαι τινος Ἡρόδ. 1. 32, Ἀντιφῶν 138. 25, κτλ.· ἐνός μοι μῦθος ἐνδεής εἶ, Εὐρ. Ἐκ. 835· πολλῶν ἐνδ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτάρεκτος, Πλάτ. Πολ. 369B· ποιητοῦ δ' ἔστιν ἐνδεής οἶος ἢν Ὀμηρος πρὸς τὸ ἐπιδεικτεῖν θεοῦ ἀπαλότητα, ἔχει χρεῖαν ποιητοῦ οἶος ἢν ὁ Ὀμηρος, ὅστις νὰ περιγράψῃ, κτλ., ὁ αὐτ. Συμπ. 195D· σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι [τοῦ] πάντ' ἔχειν ὁ αὐτ. Πρωταγ. 329B.

2) ἀπολυτ., καὶ ὅποτε μὲν ἐνδεής εἴη (ἐνδεήσεις Δινδ.), παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, καὶ ὁσάκις δὲν ἐπύκρουν (τὰ χρέματα), προσέθετον ἐκ τῶν ἰδίων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 3, Πλάτ. κλ. 6) ὑποδεής, τὸ πλείστον ἐν τῷ Συγκρ. ἐνδεέστερα πράγματα Ἡρόδ. 7. 18· φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεέστερα [ἢ πόλις] Θουκ. 1. 10, πρὸλ. 4. 65· ἐνδεέστερος παρασκευῇ, οὐσίᾳ, ἑλλίπῃ: ὡς πρὸς..., ὁ αὐτ. 2. 87, Ἰσοκρ. 62D· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θετικῷ, οὐδὲν ἐνδεᾶς ποιοῦμενος, οὐδὲν παραλείπων, λέγων πάντα ὅσα μοι συνέβησαν, Σοφοκλ. Φιλ. 575· τὰ κρείσσω μῆδ' ἐνδεᾶ ἔλγειν, καὶ μὴ τὸ χεῖρον, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1430, πρὸλ. Ἑλλ. μολ. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 171· οὐδὲν ἐνδεᾶς λιπεῖν Εὐρ. Φοῖν. 385· ἐνδεᾶς φαίνεται τι Θουκ. 5. 9, πρὸλ. 7. 69, 8. 36· ἐνδεᾶς τι ἔχειν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40· ἐνδεᾶς τὸν βλον Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 66· τὴν θῆν Λοκκ. Ἐνθλ. Διάλ. 1. 2:—τὸ ἐνδεᾶς = ἐνδεᾶς, Θουκ. 1. 77· τὸ αὐτῶν ἐνδεᾶς ὁ αὐτ. 3. 83.

3) ὑποδεέστερος, χείρων, ἐν τῷ θετικῷ, ἐνδεᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κρείσσω, τὰ χείρονα, Σοφ. ἔνθ' ἄνωτ., γένος οὐδενός ἐνδεᾶς Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 23· τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, νὰ πράξητε πράγματα κατώτερα τῆς πραγματικῆς ὕμν δυνάμεως, Θουκ. 1. 70· τοῦτο ἐνδεᾶ ἐφαίνετο, (ἐνν. τὰ πράγματα), ἑλλίπῃ κατὰ τοῦτο, δηλ. τὸ τεχομαχεῖν, αὐτοῦ 102: ἐν τῷ συγκρ. ἐνδεέστερός τις Σοφ. Φιλ. 524, Θουκ. 2. 11.

4) μὴ ἐπαρκῶν, πρὸς τι Πλάτ. Πρωταγ. 322B· ἐνδ. συν-θῆκαι Θουκ. 8. 36. 5) Ἐπίρρ. ἐνδεᾶς, οὐχὶ ἐπαρκῶς, ἐλλίπῃς, καὶ ἱκανῶς ἐδοθήθησιν ἢ ἐνδεᾶς; Πλάτ. Φαῖδρ. 88E· καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἀρ' οὐκ ἐνδεᾶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; Πολ. 523E· ἐνδεᾶς ἔχειν τινός, ἔχειν χρεῖαν τινός, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλουτ. Νικ. 27· μὴ ἐνδεᾶς γνῶναι Θουκ. 2. 40:—Συγκρ., ἐνδεεστέρως ἢ πρὸς ἑξουσίαν. ὁ αὐτ. 4. 39. ἐνδ. πρὸς ὃ βούλεται ὁ αὐτ. 2. 35· ἐνδεεστέρως ἔχειν Πλάτ. Φαῖδρ. 74E.

**ἐνδεᾶς**, ἢ, ἑλλειψίς, οὔτε δυνάμει ἐνδεᾶ ἐπάθομεν αὐτό, οὔτε, κτλ. Θουκ. 4. 18· τῆς ἀναγκαιοτάτης διαίτης ὁ αὐτός 7. 82· χρημάτων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 5, Πλάτ. κλ. II. ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπερβολῇ, ἀρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικῇ φαίνεται, ὑπερβολῇς τε καὶ ἐνδεᾶς οὐσα...; Πλάτ. Πρωτ. 357B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2, 6, κ. ἄλλ.:—πληθ., Ἰσοκρ. 177B.

2) στερήρας, ὁμολογεῖς ἅπασαν ἐνδεᾶν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνισορρῶν εἶναι; Πλάτ. Γοργ. 496D, Ε' ἐν τῷ πληθ., αἱ τοῦ σώματος ἐνδεᾶς Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22, Πλάτ. Ἐρυθ. 401E κ. ἄλλ.

3) ἑλλειψίς πόρου ζωῆς, ἀπορία, πένια, ἐνδεᾶς, Λατ. egestas, ἀεὶ ἐνδεᾶς ἐννοικός Πλάτ. Συμπ. 203D· αἰσχροῦν τι ποιεῖν δι' ἐνδεᾶν Δημ. 312. 24, κτλ.

**ἐνδείκνυμι**, τό, (ἐνδείκνυμι) ἐνδείξεις, τεκμήριον, ἐνδείγμα ὅτι... ἐπέρχουν Πλάτ. Κριτίας 110B· εὐνοίας ἐνδείγμα Δημ. 423. 13.

**ἐνδείκνυμι ἢ -ύω**: μέλλ. -δείξω, δεικνύω, ὑποδεικνύω, «δείχνω», Λατ. indicare, ἀπένδοτος δ' οὕτως ἐνδείκνυμι ἄλχος Ἀελίου, ἀπένδοτος τοῦ Ἥλιου οὐδεὶς ὑπέδειξεν (ἢ ὑπέμνησεν) εἰς τὸν Δία τὸν κλῆρον αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 7. 107· πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί θρῶ, πρὶν ποιῆσω γνωστὸν (εἰς τὴν πόλιν) τί πράττω, Σοφ. Ο. Κ. 48 (περὶ τοῦ δυσκόλου τούτου χωρίου ἴδε τὰς διορθώσεις τῶν κριτικῶν ἐν τῇ ἐκθ. τοῦ Jebb). ἐνδ. τὰ ἀδίκηματα τῷ δικαστηρίῳ Ἀντιφῶν 145. 40, κτλ.· μετὰ μετοχῆς, δεικνύω ὅτι πράγμα τι εἶναι, ἐνδείκνυναι τὴν αὐτὴν διοικητικὴν καὶ φύσιν ἐν αἰφωτέροις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς Πλάτ. Πολιτικ. 278B·



μετ' ἅπαρ, δεικνύω εἰς τινα τί νὰ πράξῃ, τοιαῦτα ἐκάστοις ἐν-  
δεικνύσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν, οἷα ἄν .., κτλ., αὐτίθι 308E.

2) ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, καταμνήνους, καταγγέλλω (ἴδε τὴν  
λέξ. ἐνδείξις I. 2), Πλάτ. Ἀπολ. 32B· ἐνδείξει δὲ Λυσ. 104.  
34· ἐνδείχθῃντα δεκάζειν, καταγγελλόμενα ὅτι δεκάζει, ὅτι διὰ  
χρημάτων φέρει τοὺς δικαστάς, Δημ. 573. 11.

II. Μίσ., ἀποτείνω τὸν λόγον, ἐξηγοῦμαι, ἀπολοῦμαι, ἀπαξ παρ' Ὁμήρῳ,  
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι Ἰλ. T. 83· ἐνδείκνυσθαι τὴν  
γνώμην Ἡρόδ. 8. 141· σαφές ἐνδ. τι Πλάτ. Θεαιτ. 158B· ἐνδ.  
περὶ τινος Πολύδ. 4. 28, 4· τι δ' αὐτ. 5. 16, 7.

3) μετὰ μετοχ., δεικνύω, ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων ὅτι πράττω τι, πῶς δ'  
ἄν.. μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶ...· Εὐρ. Ἀλκ.  
154, πρὸλ. Βάκχ. 47, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 10· τὴν δύναμιν κρείττω  
οὖσαν ἐνδ. Δημ. 535. ἐν τέλει, πρὸλ. Ἰσοκρ. 375B· οὕτως, ἐνδ.  
ὅτι... ὅσον .., Θουκ. 8. 82, Πλάτ. Ἀπολ. 23B, Ξεν. Κύρ. 8. 3,  
21· μετ' ἅπαρ., ἐνδείξειν βούλεσθαι Δημ. 93, 2.

4) μετ' αἰτ. πράμ., ἐπιδεικνύω, Λατ. *prae se ferre*, ὑπερήφανον  
αἰχμίν Αἰσχύν. Πέτρο. 405· τὸ εὐφυχον Θουκ. 4. 126· τὴν εὐ-  
νοίαν Ἀριστοτ. Πλ. 785· τῷ σώματι τὴν εὐνοίαν, οὐ χρήμα-  
σιν οὐδὲ λόγους ἐνδείξειτο τῇ πατρίδι Δημ. 561. 25· τύπῳ  
τάληθες ἐνδ. Ἀριστ. ἸΙΟ. Νικ. 1. 3, 4.

5) δεικνύω παροῦσι τοῖς πρὸς τινα, προσπαθῶ νὰ ἐκλύσω τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, θεραπεύω  
αὐτόν, Λατ. *ostentare* ἢ *venditare* se alicui, ἐνδείκνυμι τοῖς  
τοῖς πρὸς τοὺς παρὰ Φίλιππου παροῦσι Δημ. 375. 21·  
ἀλλ' ἐνδείκνυμι Ἀλεξάνδρῳ, πωλὼν ἐκδούλυσιν εἰς τὸν  
Ἀλεξάνδρον, Δίσχιν. 84 ἐν τέλει· οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ'  
ἐνδείκνυμι καὶ ὑπερκολεουσιντες ἐκείνον Δημ. 391. 19·  
πρὸλ. ἐνδείξεις II· ἀπολ., κίμων ἐπιδείξειν, ὑπώπτευσαι γὰρ  
βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἰππία ἐνδείξασθαι  
καὶ καλλωπίσασθαι Πλάτ. Πρωτ. 317C.

ἐνδείκτης, ου, δ, κλητύς, κατήγορός, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν  
ἐνδείκτων Φιλίστρ. 621· ἐπὶ καλῆς σημασί. ὁδηγός, τοῦτου γε-  
νέσθαι ἐνδείκτην Οἰνόμε. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 5. σ. 215A.

ἐνδεικτικὸς, ἡ, ὄν. ἀποδεικτικός, ὡς ὁ Πρωταγ. τοῦ Πλάτ.,  
ὅστις ἐπικαλεῖται καὶ ἐνδεικτικὸς, Διογ. Α. 3. 51.

II. δει-  
κτικός, δεικνύων τι, τινὸς Γαλν. 2. 25C, 253A, Πολυδ. Δ', 96.  
—Ἐπίρρ. ἐνδεικτικῶς. Εὐσεβ. III. 638A.

ἐνδεινός, ου, = δεινός, Ὀρίγ. IV. 409B.

ἐνδείξεις, εως, ἡ, δείξεις, ὑποδείξεις, «δείξω», Πολύδ. 3. 38,  
5.

2) ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κατὰ τοῖς καταγγελλίας ἐναντίον  
τινός, ἔχοντος παρανόμου δημοσίαν ὑπερσίαν, «ἐνδείξεις· εἶδος  
δίκης δημοσίας, ὅρ' ἦν τοὺς ἐν τῶν νόμων εἰργόμενους τινῶν ἢ  
τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοντο αὐτῶν, ὑπῆγον» πολλοὶ μὲν οὖν  
εἰσὶν λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμῶτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστοτέλους Δημο-  
σθένους Ἀριστοτ. Δέξ. ἐν λέξει· φανερώσεις κατὰ τῶν αἰγμάτων καὶ  
πειούτων αὐτῶν καὶ νόμοι τῶν δὲ ἐνδείξεων εἰσέφερον εἰς τὸ  
δικαστήριον ἂς μὲν οἱ ἐνδεκα, ἂς δὲ οἱ θεσμοθέται Α. Β. 250, 10·  
πρὸλ. Ρήτορ. Δέξ. ἐν λέξει· ἢ φάσεις ἢ ἐνδείξεις ἢ ἀπαγωγὰς  
Ἀνδοκ. π. Μυστ. 24, 1· εἶναι δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγὰς  
Δημ. 504, 24, κτλ.· πρὸλ. ἐνδείκνυμι I. 2.

II. ἐπιδείξεις·  
ἐνδείξεις πρὸς τινα, ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλεξάνδρον ἐνδείξεως Δί-  
σχιν. κατὰ Κτησιφ. 61, 7.

ἐνδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἀκλιτ. ἀριθμ. ἐκ τοῦ ἑν καὶ τοῦ δέκα, Λατ.  
undecim, Ὀμ. κλ. ἴδε Φιλ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ. 60 κέξ.

III. ἐν Ἀθῆναις, οἱ ἐνδεκα ἦσαν κληρωτοὶ ἄγοντες, ἐνδεκα  
τὸν ἀριθμὸν, προϊστάμενοι τοῦ δεσποτηρίου. καὶ τοὺς ἀγομένους ἐπὶ  
κακουργίαισι παρελθάνοντες κλέπτας καὶ ἀνδραποδιστάς καὶ φοιητάς.  
καὶ τοὺς μὲν ὁμοπολῦντας θανάτῳ ἐξημίον, τοὺς δὲ ἀμεισιθητοῦντας  
εἰσῆγον εἰς δικαστήριον Α. Β. 250, 4· πᾶς εἰς θάνατον καταδικα-  
ζόμενος παρεδίδοτο εἰς τοὺς ἐνδεκα ὅπως ὑποσῇ τὴν ποινὴν, Ξεν.  
Ἑλλ. 2. 3, 54, ὁ Ἀντιφῶν (περὶ τοῦ Ἡρόδου θαν. 713) δ' οὐμὰς  
αὐτοὺς ἐπιμελητὰς τῶν κακούργων. —Οἱ ἐνδεκα εἰς ἄρ' ἐκά-  
στης φυλῆς ἐγίνετο, καὶ γραμματεῖς αὐτοῖς συνριθμεῖτο νομοφύλακες  
δὲ κατὰ τὸν Φαλῆρκα μετωνομάσθησαν Πολυδ. Η', 102. —Περὶ τῶν  
ἐνδεκα πρὸλ. Ἀριστοτ. Σφ. 1108, Λυσ. 141. 15, Πλάτ. Φαίδ.  
59E, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 9. 4 κ. ἄλλ. ἐκδ. Blass.

2) ἄρχοντες τινες ἐν Δελφῷ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2266A. 25.  
3) ἐν τῇ Καν. Διαθ. οἱ ἐνδεκα = οἱ ἐνδεκα μαθηταὶ τοῦ  
Χριστοῦ οἱ μετὰ τὸν θάνατον Ἰούδα τοῦ προδότη, Εὐαγγ. κ. Ματθ.  
κη', 16, κ. Μάρκ. κδ', 9, 33, Πράξ. α', 26, κτλ.

ἐνδεκαγράμματος, ου, ἐξ ἐνδεκα γραμμάτων, Ἀθῆν. 455B,  
ἴδε δεκαγράμματος.

ἐνδεκάγωνος, ου, μὲ ἐνδεκα γωνίας, Ἡρων Νεώτ. 135, 2,  
227. 3.

ἐνδεκαετής, ες, ἐνδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Σουλ. Ἐπιγρ.  
2335. 42.

ἐνδεκάζω, ἐορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐν τινι τόπῳ (πρὸλ.  
ἐνεορτάζω), τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἐνδεκάζοντας (συνδεκατί-

ζοντας Blass) Δημ. 1335. 7· «ἐνδεκάζοντας· ἀντὶ τοῦ ἐνεορτά-  
ζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ» Ἀριστοτ. πρὸλ. συνεν-  
δεκαετίζω.

ἐνδεκάκις [ἄ], ἀριθμ. ἐπίρρ., ἐνδεκα φορές, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.  
Ἰστ. 6. 4, 6.

ἐνδεκά-κλῆνος, ου, ὁ περιέχων ἐνδεκα κλίνας, δηλ. ἀνάκλι-  
ντρα, κοίμη. ἐπὶ μεγάλῃ κεφαλῇ, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦνται ἐν-  
δεκα κλίνας νὰ κατακλῇ, ἐκ κεφαλῆς ἐνδεκακλίνου θόρυβον  
πολὺν ἐξαντέλλειν, περὶ τοῦ Περικλέους, Τη)εκληίδης (ἐν  
Ἀδῆλ. 6) παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3.

ἐνδεκά-μηνος, ου, ἐνδεκα μηνῶν, οἱ δεκάμηνοι τῶν τόκων  
καὶ ἐνδεκάμηνοι Ἰππ. π. Οὐταμήνου 259. 35.

ἐνδεκά-πηχυς, υ, γεν. -τος. ἔχων ἐνδεκα πῆχυν μῆκος, ἐν  
δ' ἄρα χειρὶ-ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυ Ἰλ. Z. 319, Θ. 494.

ἐνδεκαπλασιασμός, ὁ, πολλαπλασιασμός ἐπὶ ἐνδεκα, Ματθ.  
Βίβλ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 415.

ἐνδεκάπους, ὁ, ἡ, -ποῦν, τὸ, ἔχων ἐνδεκα ποδῶν μῆκος ἢ  
πλάτος, «ὥρα δὲ καὶ ἡμίριον .. ἀπὸ σκιάς ἐδηλοῦτο, οἷον δεκάπους  
ἢ σκιά καὶ ἐνδεκάπους» Πολυδ. Α', 72.

ἐνδεκάς, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἐνδεκα, Πλάτ. Νόμ. 771C.

ἐνδεκα-σύλλαβος, ου, ὁ ἐξ ἐνδεκα συλλαβῶν συνιστάμενος,  
τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἐνδεκασύλλαβον Ἡρακλείων 14. 2.

ἐνδεκαταῖος, α, ου, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν, τῇ ἐνδεκάτῃ  
ἡμέρᾳ, ἰδρωτες ... ἐνδεκαταῖοι Ἰππ. Ἀφορ. 1250, Θουκ. 2. 97·  
ἐραται σχεδὸν ἐνδεκαταῖος, σχετὸς, ἐνδεκα ἡμέρας ᾗρη, Θέοκρ.  
10. 12.

ἐνδεκάτος, η, ου, ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε (ἐνν. ἡμέρα)  
Ὀδ. B. 374· τῇ ἐνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας Ξεν. Ἀν.  
1. 7. 18, πρὸλ. Πλουτ. Λυκ. 2, κλ. —Ἐνδεκάτος, μὴ Φωκίων  
ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Βουκατῶ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 90.

ἐνδεκά-χορδός, ου, μὲ ἐνδεκα χορδὰς, Λύρα Ἰων 3, Βεγκ.  
ἀλλ. δεκάχ-.

ἐνδεκαχῶς, κατὰ ἐνδεκα τρόπους, Νικηρ. Βλαμμ. σ. 801,  
ἐκδ. Μί.

ἐνδεκ-έτης, ες, = ἐνδεκαετής, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι)  
3846 Z. 61· ὅηλ. -έτης, ἴδος, Ἀνθ. Π. 7. 146.

ἐνδεκ-ήρης, ες, ἐπὶ νῶς ἔχοντες ἐνδεκα σειρὰς ἐρετῶν, Θεόφρ.  
π. Φυτ. Ἰστ. 5, 8, 1, Ἀθῆν. 203D· ἴδε τριήρης.

ἐνδέχομαι, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐνδέχομαι.

ἐνδεκτόν, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἐνδέχεσθαι, Ὀρίγ. IV. 657A.

ἐνδεκτόν ἐστι = ἐνδέχεται, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 181, 10.,  
544. 1.

ἐνδελεάζω = δελεάζω, Ἰω. Γενέσ. σ. 33. 7, ἐκδ. Β.

ἐνδελέχεια, ἡ, ἡ διάρκειά, τὸ ἀείναν, τὸ ἀδιάλειπτον, Λατ.  
continuatio, perennitas, πέτρην κοιλαίνει ῥανίς ὕδατος ἐν-  
δελεχέη Χοιρίλ. σ. 169, ἐνθα ἴδε Nake· πάντα γὰρ ταῖς ἐνδε-  
λεχείαις καταπονέεται πράγματα Μένανδ. ἐν Ἀδῆν. 191. Συ-  
χνάκ. συγγέται πρὸς τὸ ἐντελέχεια, ὁ ἴδε.

ἐνδελεχέω, διαρκῶ, διατελῶ ὦν, Χοιρίλος Nake. 173.

II. μετ' αἰτ., ἐξακολουθῶ, Ἐβδ. (Σειράχ. Α', 1) μετὰ διαφ. γρ. -έζω.

ἐνδελεχής, ες, (ἴδε δολιχός) ὁμηκεῖς, διαρκής, μνημὴν  
ἐνδελεχῇ παρεχόμενον Πλάτ. Νόμ. 717B· λειτουργία Ἰσοκρ.  
π. Ἀντιδ. 8 167· πόλεμος Πλουτ. Περικλ. 19· τὸ ἐνδελεχές  
περὶ τὸ, τὸ ἀδιάλειπτον, τὸ συνεχές, τὸ ἀκατάπαυστον, ὁ αὐτ. Μάρ.  
16. —Ἐπίρρ. -χῶς. Κριτίας 15. 5, Πλάτ. Πολ. 539D, Τιμ. 43D,  
58C· ὁσάτως παρὰ μεταγεν. κοίμη. Διόδ. ἐν Ἀὐλητρίᾳ 1, Μέν-  
ανδρ. ἐν Ψευδοπρακίῳ 4, Κράβυλος ἐν Ἀπολιποῦσῃ 2· συχνὰ  
παρὰ μεταγεν. πεζογράφους. —Πολλὰκις συγγέται μετὰ τοῦ ἐντε-  
λεχής, ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 905E, ἀλλ' ἴδε ἐντελέχεια.

ἐνδελεχίζω, = ἐνδελεχέω, ἀμετάβ. Ἐβδ. (Σειράχ. Θ', 4).

ἐνδελεχισμός, ὁ, = ἐνδελέχεια, Ἐβδ. (Ἐβδ. Α', 8, ΚΘ',  
38, κτλ.), πρὸλ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 1.

ἐνδεμα, τό, (ἐνδέω) = ἐνδεσμα, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 132,  
Γλωσσ.

ἐνδεμῶν, ἐμψράτω διὰ τοῖχων ἢ ἄλλως, τὰς διασφάγας τῶν  
οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς Ἡρόδ. 3. 117.

II. κτίζω ἐντός τινος τόπου, τρεῖς οἱ πολλὴν ἐκατοντάδες ἐνδεδμηνται  
Θεοκρ. 17. 82: —Μέσ., κτίζω, κατασκευάζω· «ἐμαυτὸν τι ἐν τινι  
τόπῳ, κοῖτον βαθεῖ ἐνδεμῶν θάμνῳ Νίκανδρ. Θερ. 419.

ἐνδενδίζω, «ἐμβλέπω», Ἡσυχ.

«Ἐνδενδρός» παρὰ Ροδίοις Ζεύς· καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ Ἡσυχ.  
ἐνδεδεόμαι, ἀποθ., δρᾶντομαι, πιάω διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς,  
ἐνδεδεόσθω βωμὸν Εὐρ. I. A. 1475.

ἐνδέξιος, α, ου: —Ὁμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. πληθ. ἐνδέξια,  
πρὸς τὴν δεξιάν χειρᾶ, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἢ κατ' ἄλλους  
ἀπὸ τοῦ δεξιῷ μέρους, τὸ πλείστον ὡς ἐπίρρ., Θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν  
ὑποχρεῖ, «ἐπιδείξω» (Θ. Γαῖης) καὶ ἄλλοι ἄλλως, Ἰλ. A. 597·  
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, «ἐπιδείξω» (Σχόλ.), Η. 184· βῆ δ' ἴμεν  
αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἔκαστον, «τὸ ἐνδέξια ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐκ  
τοῦ δεξιῷ καθίσματος, ἐπ' ἀγαθῷ συμβῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπιδείξω, οὐ  
πρὸς στήθειαν ἐπῆκται τό: ὡς εἰ πτωχὸς πάλοι εἴη» (Εὐστ.),



Ὁδ. Ρ. 365· πρὸλ. δεξιός· ἐντεῦθεν, ἐνδέξια σήματα, αἵται οἰωνοί, Ἰλ. 1. 236· πρὸλ. ἐπιδεξίος. 2) μεθ' Ὀμ., ἀνευτίνος ἐννοίας κινήσεως=δεξιός, τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλεуроῖς; ἐν δεξιᾷ ἢ ἐκ δεξιᾶς, Εὐρ. Ἰππ. 1360· ἴδε Paley, ὅστις ἐφύλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογ. δεξιὰ· ἐνδέξιος σφ' ποδί, πρὸς αὐτὴν δεξιὰ σου, ὁ αὐτὸς Κύνκλ. 6.

II. ὡς ἐπιθ., ὅλα νέμει θαλήρη· ἐν-δεξία ἔργα πέλονται Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 454.—Ἐπικ. λέξεις ἀπαντῶσα καὶ παρ' Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ περὶ λό-γοις, διότι παρὰ Θουκ. (1. 24, κτλ.) διωρδῶθη ἥδη εἰς τὸ ἐν δεξιᾷ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν ἀριστερᾷ, ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ἐνδεόντως, ἐπίρρ., ἐνδεώς, ἐλλειπώς, Γαλην. 6. 504Α.

ἐνδέρω=δέρω, Ἐπιγρ. τῆς Κω 3636<sub>18</sub>, 3637<sub>8</sub>=Paton καὶ Hicks 37, 38, ἴδε ἔνδωρα.

ἐνδεσις, εὖως, ἢ, (ἐνδῶ) δεσμός, σύνδεσις, παρὰ τὴν ἐνδεσιν τοῦ ποδός, ἐνθα συνδέεται ὁ πούς μετὰ τῆς κνήμης, Ἰππ. π. Ὀστ. 279.17, πρὸλ. Πολύβ. 6. 23, 11.

II. δεσμός, ἐμπλοκή (πρὸλ.) τὸ τοῦ Ὀμ. ἀτῆ ἐνέδρησε βαρεῖν), Μ. Ἀντων. 10. 28, ἐνθα ἴδε Gataker.

ἐνδεσμαι, τὸ, περίαμμα, περιάπτω, «καὶ ἐνδεσμαι δὲ τινες χρώται ταῖς ρίξαις πρὸς χοιράδας, περιάπτοντες τῷ τραχήλῳ» Διοσκ. 2. 140 περὶ τὸ τέλος.—πρὸλ. ἐνδεσμαι.

ἐνδεσμεύω=ἐνδῶ, δένω εἰς τι, τὸ σκάφος.. ἐνδεσμεύε-σθαι τῇ χέρσῳ Διόδ. 30. 40· τοὺς δὲ εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν ὁ αὐτ. 20. 71.—ἐνδούμειος· ἐνδε-σμεύοντες· Ἡσυχ.

ἐνδεσμέω, δένω τι ἐντός τινος, δεῖ δὲ ἕκαστον τῶν εἰδῶν τῶν εἰρημένων κόπτειν καὶ ἐνδεσμεῖν πανίῳ· καὶ ἐμβάλειν τῷ οἴνῳ Γεωπ. 8. 1, 3· ἐν τῷ παθ., ἐνδεσμουμένην φοινικῶ ἔρω καὶ περιεπτομένην Διοσκ. 4. 43.

ἐνδεσμος, ὁ, τεμάχιον παντὶ οὗ τὰς τέσσαρας ἄκρας συνάπτει τις καὶ οὕτω σχηματίζει εἶδος σακκούλας διὰ στεράγγισμα, «τσαν-τῆλα», «εἰς ὀδόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδῆσας (τὸν ὀδὸν τοῦ νάρ-θηκος) ἀποκρέμασον εἰς χαλκὴν πυξίδα ἢ ὀστράκινον· ἄγγετον, ὥς μὴ ἀπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἐνδεσμον» Διοσκ. 3. 97.

2) βαλλάντιον, ἐνδεσμος ἀργυρίου Ἐδδ. (Παροιμ. Ζ', 20).

ἐνδετος, ὄν, δεδεμένος· ἐν τίνι, περιεπλεγμένος εἰς τι, ἀρά-χνα τέττιγα σκολιάς ἐνδετον εἶχε πάγαις Ἀνθ. Π. 9. 372.

ἐνδευκής, ἔς, ἐμπερής, ὁμοῖος, Ἡσυχ.

ἐνδεύω, Δωρ. ἀντὶ ἐνδῶ, Ἐπιγρ. Μυτλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. I. 216 β. 32.

ἐνδεύω, ἐμδρέω, ἐμβάπτω, βάμμιαι δ' ἐνδεύσαιο Νικ. Ἀλεξ. 414 ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

ἐνδεχέτης=ἐνδεκαετής; Ἐπιγραφή ἔμμετρος· Κερκύρας CIG 1907 bh., πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

ἐνδέχομαι, ἴων. -δέχομαι· μέλλ. -ξομαι· Ἀποθ. Ἀναδέ-χομαι, Λατ. suscipere, ἥν μὲν βούληθε ταλαιπωρίας ἐνδέ-κεσθαι Ἡρόδ. 6. 11· τὴν αἰτίαν, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 352. 26.

II. δίδω ἀκράσιν εἰς τι, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιδέ-κιμάω, Λατ. accipere, τὸν λόγον Ἡρόδ. 1. 60· τοὺς λόγους ὁ αὐτὸς 5. 92, ἐν ἀρχῇ. 96 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 632, Ὀσμ. 1129· τὰ λεγόμενα Θουκ. 3. 82· τὴν συμβουλήν, Ἡρόδ. 7. 51· διαβολὰς ὁ αὐτὸς 31. 80· ἐνδ. ἀπόστασιν=τὸν περὶ ἀπο-στάσεως λόγον ὁ αὐτὸς 31. 128· οὕτως, ἐνδ. τὴν τοῦ Ἀλκιβιά-δου κάθοδον Θουκ. 8. 50.

2) παρ' Ἡρόδ. ὡσαύτως συχνά-κις, δίδω ἀκράσιν εἰς τι, πιστεύω, Λατ. accipere, τὸ κλειστόν μετ' ἀρν., ἀρχὴν.. οὐδὲ ἐνδέχομαι τὸν λόγον 5. 106· τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδ. ἀρχὴν 4. 25, πρὸλ. 3. 73, 7. 237· μετ' ἀπαρ., πιστεύω δι., οὐ γάρ ἤγαγε ἐνδ. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι ποταμὸν 3. 115.

3) ἀπολ., δίδω ἀκράσιν, πρόσχω, σὺ δ' ἐνδέχῃ Εὐρ. Ἀνδρ. 1238, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 834D· περὶ τινος οὐδ' ὅπως οὖν ἐνδέχομαι, ἀρνούμαι νὰ ἀκούσω ἔστω καὶ μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ, Θουκ. 7. 49.

III. ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδέ-χομαι, ἐπιτρέπω, Λατ. recipere, λογισμὸν ἐνδεχόμενα Θουκ. 4. 92· μεταβολήν, ἀλλοίωσιν ἐνδ. Πλάτ. Φαίδων 78D· καθ' ὅσον φύσις ἐνδέχεται, quantum recipit humana conditio, ὁ αὐτὸς Τίμ. 69A· πρὸλ. Σοφ. 254C.—μετ' ἀπαρ., τὸ ναυτικόν.. οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, δὲν ἐπιδέχεται ἐξά-σκησιν ἐκ τοῦ προχείρου, Θουκ. 1. 142, πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 90C· ὅσων αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν Ἀριστ. Ἰλλ. Νικ. 6. 1, 5.

2) ἀπολ., εἶναι τι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ὃ πολλὰ ἐνδέχεται Θουκ. 4. 18· συχνὸν παρ' Ἀριστ., περιλαμβανόν πάντας τοὺς βαθμούς τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου μέχρι τοῦ ἀπλῶς ἢ μόλις δυνατοῦ, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 3, 3., 1. 13, 2 κξξ., πρὸλ. Φυσ. 3. 4, 12, Πολιτικ. 1. 3, 10 κ. ἀλλ.: ἰδίως κατὰ μετοχ. ἐνδεχόμε-νος, ἢ, ὄν, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, δι' ὧν τῶν δυνατῶν μέσων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 4· αἱ ἐνδ. τιμωρίαι Λυκούργ. 164. 38· εἰς τὸ ἐνδ., ὅσον εἶναι δυνατόν, Ὑπερίδ. παρὰ Στοβ. 618. 6 καὶ συχνὰ παρ' Ἀριστ., διεληθεῖν τὰς ἐνδ. ἀπορίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 7· τὸ ἐνδ. ἀληθὲς αὐτῷ 3. 5, 15· τῆς ἐνδ. εὐδαιμονίας ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 7. 2, 17· ζωῆς τῆς ἐνδ. ἀρίστης αὐτῷ 7. 8, 4, κτλ.: —συχνὴ μετ' ἀπαρ., τὰ ἐνδ. εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὁ αὐτὸς π. Ζ.

Γεν. 2. 1, 2· πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 16· τὰ ἐνδ. ἄλλως ἔχειν ὁ αὐτὸς Ἡθ. Ν. 5. 7, 4., 6. 1, 6· τὰ μὴ ἐνδ. αὐτῷ πράξει αὐτόθι 6. 5, 3, κτλ.

3) ἐνδέχεται, ἀπροσ., εἶναι ἐνδεχόμενον, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Θουκ. 1. 124, 140, κτλ.: εἴπερ ἐνεδέχετο (ἐνν. γράφειν) Δημ. 307. 4 καθ' ὅσον ἐνδέχεται, Λατ. quantum fieri possit, Πλάτ. Φαῖδρ. 271C· εἰς ὅσον ἐνδ. ὁ αὐτὸς Πλάτ. 501C· ὅσα ἐνδ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7, πρὸλ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 5· μέχρις οὐ ἐνδέχεται ὁ αὐτὸς Ρητ. 1. 1, 14· ὡς ἐνδέχεται μάλιστα Πολύβ. 3. 49, 1· αἰτ. ἀπολ., ὥσπερ ἐνδεχόμενον εἶ-ναι=ὥσπερ εἰ ἐνδέχοιτο, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 29· γεν. ἀπολ., ἐνδεχομένου ἔχειν ὁ αὐτὸς π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13· μετὰ δοτ. προσ., ἐπιτρέπεται, ὡς τὸ ἐξεσσε, Ξεν. Ἰέρ. 4. 9, Δημ. 859. 5.

ἐνδεχομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ.=ὅσον ἐνδέχεται, Λατ. quantum fieri possit, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 283. 5, Πολύβ. 1. 20, 4, κτλ.

ἐνδῶ (Δ): μέλλ. -δῆσω, δένω τι ἐν τίνι ἢ ἐπὶ τίνος, ἐν δ' ὑπέ-ρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδρησεν ἐν αὐτῇ Ὁδ. Ε. 260 εἰς τι Πλάτ. Τίμ. 43A· συχνότερ., τί τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 929, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐνέδρησας δεσμῷ Θεοκρ. 24. 27· συκοφαντῆν ἔλαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδρησάμενος, περιδέσας, ἐντυλίξας, περικαλύψας, Ἀριστ. Ἀχ. 905.—Παθ., ἰρὰ ἐνδεδεμένα ἐν κα-λάμῃ Ἡρόδ. 4. 33· ἐνδεθῆναι εἰς σῶμα ἢ ἐν τῷ σώματι Πλάτ. Φαῖδ. 81E, 92A· ἐνδεδεμένα δσπρα, ἀπλάνες ἀστέρες, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7.

II. μεταφ., Ζεὺς με· ἀτῆ ἐνέδρησε βαρεῖν, με περιέπλεεν εἰς βαρεῖαν ἀτῆν, Ἰλ. Β. 111, I. 18· τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ὀμήρου ἐμμήθη ὁ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολωνῷ (526): κακὰ μ'εὐνὰ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδρησεν ἄτα· οὕτως, ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν τινα Ἡρόδ. 1. 11.—Παθ., ἐνδεδέσθαι ὀρκίοις ὁ αὐτ. 3. 19· ἀναγκαίῃ ὁ αὐτὸς 9. 16· ἐνδεδεμένοι εἰς πίστιν τινί, χάριτι τινος Πολύβ. 6. 17, 8., 20. 11, 10· κατὰ τὰς οὐ-σίας ἐνδεδεμένους εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν συναλλαγμά-των, χρεωμένους, ὁ αὐτὸς 13. 1, 3· νομίσας βεβαίως ἐνδεδέ-σθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχήν, ὅτι ἦτο ἐξεσφαλμένη, ὁ αὐτὸς 9. 23, 2.—Μεσ., ὀρκίος ἐνδρησάμενα τὸν κατάρατον πόσιν, συνδέσασα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ δι' ὀρκων, Εὐρ. Μῆρ. 163· Ἰδῆρας εἰς τὴν αὐτῶν πίστιν καὶ φιλίαν ἐνέδρησας Πολύβ. 10. 34, 1.

ἐνδῶ (Β): μέλλ. -δεήσω, ἔχω ἔλλειψιν, στερούμαι, εἶμαι ἐλλει-πὴς ἔν τινι, καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς ἢ οὐ μαίνε-σθαι, δηλ. ὅσα πάσχεις εἶναι ἀρκετὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ χάσῃς τὸν νοῦν σου, Εὐρ. I. A. 41, Πλάτ. Φαῖδ. 74D· μετ' ἀπαρ., τίνος ἐνδῶσεν μὴ οὐ πανουδία χωρεῖν· ἐλέθρου διὰ παντός; εἰ μὰς λείπει νὰ μὴ προχωρῶμεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸν θάλαρον διὰ παντός; Εὐρ. Τρω. 792· ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅσον ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνας τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνους ὡς εἰκόνας εἰσίν; πόσον ὑπολείπονται εἰς τὸ νὰ ἔχωσι τὰ αὐτά, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 432D:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δριμύτητος ἐνδεῖται ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 311A, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26, κτλ. καὶ ἐν τῷ παθ., στρωμά-των ἐνδεσθῆντες αὐτόθι 6. 2, 30.

2) ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλι-πής, παρουσιάζω ἔλλειψιν, ποιεῖ δὲ οὕτω ὅπως.. τῶν σῶν ἐνέδησεν μὴδὲν, νὰ μὴ σοι λείψῃ τίποτε, Ἡρόδ. 7. 18· αἰτίαςά-μενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, εὐρὺν πρόρασιν ὅτι τὸ βάρος ἦτο ἐλλιπές, Ἀππ. Μιθρ. 47· μετὰ δοτ., ἐνδεῖ τι τῷ ἔργῳ Λουκ. Τυραν. 10· οὐδὲν ὑμῖν ἐνδεήσει Ἡρόδ. 2. 5· ἐνδ. ταῖς παραγ-χεῖλαις Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 21.

3) ἀπροσ., ἐνδεῖ, ὑπάρχει γρη῏α, ἔλλειψις, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ ἰσοῦ ἡμῖν ἐνδεῖ Πλάτ. Εὐθύδημ. 292E· ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ ὥστε ἡμέρας σίτον ἐκάστω γενέσθαι τῶν στρατιωτῶν.. ἀπῆει, ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἑλπίσιν πολλὰ μέτρα σίτου ὅπως δώσῃ ἕκαστον στρατιωτῆν μῖς ἡμέρας τροφὴν.. ἀνεχώρησε, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 41· ἅπαντος ἐν-δεῖ τοῦ πόρου Δημ. 14. 23.

ἐνδῶλος, ὄν, =ὀθλός, φανερός, κατάδηλος, ἐνδῶλος καὶ σαφῇ λέγειν Σοφ. Ἀντ. 405· ἐνδ. ποιεῖν τι Θουκ. 4. 132.

2) ἐπὶ προσώπων, φανερός, γνωστός, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1277, Θουκ. 4. 41. β. 36, κτλ.: τί τὸ ὑποκείμενον, οὐκ ἔστιν ἐνδῶλος Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 4· μετὰ μετοχ., ἐνδῶλοι ἔσσε.. βαρυνόμενοι Θουκ. 2. 64, πρὸλ. Πλάτ. Φαῖδ. 88E, Θεαῖτ. 174D, Δημ. 578. 15.

II. Ἐπίρρ. ἐνδῶλως, συγκρ. ἐνδῶλῶτα, Θουκ. 1. 139.

ἐνδῶμιεω, Δωρ. ἐνδῶμιεω, διαμείνω, διατρίβω ἐν τίνι τόπῳ, λέ-γοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύαινος ἐνδῶμιόη Λυσ. 114. 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 23576· μέχρι ἂν ἐνδῶμιωσιν οἱ πρέσβεις Αἰνείας Τακτ. 10. σ. 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀποδημῶ, τῶν γάρ Ἀθανασίω συμμετέσχευ ἰδρυμάτων, καὶ ἐνδῶμιοντι καὶ ἀπο-δημοῦντι συνῆν Θεοδώρητου Ἐκκλ. Ἰστ. 4· μεταφ., ὁ Θεὸς ἐν-δεδῶμηνεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν Χαρίτων 6. 3, πρὸλ. Ἐπιστ. Β' π. Κορ. ε', 6 καὶ 8.

ἐνδῶμιεα, Δωρ. ἐνδῶμιεα, ἢ, ἢ ἐν τίνι τόπῳ διαμονή, τὴν ἐνδ. ποιεῖσθαι Ἐπιγραφ. Κέων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2356, πρὸλ. 1193, 1331, 1339.

II. παρ' Ἐκκλ., ἢ ἐνσάρκως ἐνδῶμιεα τοῦ Χρι-στοῦ, ἢ ἐνσάρκωσις, ἢ ἐνανθρώπησις, ἐνδῶμιεα Χριστοῦ καὶ ἐν-σάρκως παρουσία Ἐπιφάν. κατὰ Αἰρέσ. 1. 26.

ἐνδῶμιος, ὄν. =ἐνδῶμιος· Ὀππ. Ἀλ. 4. 264



ἐνδημιουργέω. = δημιουργέω ἐν, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐν-  
δημιουργοῦσαι φάσματα, ἐν φοβεροῖς ὀνόμασι δημιουργοῦσαι φά-  
σματα, Πλούτ. 2.17B, κτλ.

ἐνδημιός, ὄν, ἐγγώριος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ξένος, Ἡσ. Ἐργ. κ.  
Ἡμ. 223, Θέογν. 792, κτλ. ἐνδ. παρών, εὐρισκόμενος κατ' οἴ-  
κον, Δισχὺλ. Χο. 570· ἐνδημιότατος, ὃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ  
πατρίδι διαμένων, ἀντίθετον τῷ ἀποδημητῆς, Θουκ. 1.70. 2)  
ἐπὶ πραγμάτων, βοάν τ' ἐνδημιον, αἰμύλιον μάχην (Σχόλ.), Δί-  
σχὺλ. 1κ. 682· πόλεμοι Διον. Ἀλ. 8. 83· τὰ ἐνδημία, τὰ πρᾶγ-  
ματα τοῦ τόπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερόρια, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.14.13.

II. ὃ ἐν τῷ δήμῳ, ὃ τῆς πόλεως, ἐμνύντων δὲ  
Ἀθηνοῖσι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐνδημιοὶ ἀρχαὶ Θουκ. 5. 47,  
παρ' Ἀισχίν. 3. 34· ἐπὶ νοσημάτων, ὅσα πλεονάζει διὰ πάντος  
ἐν τινὶ χώρᾳ, ἀπερ δὴ καὶ ἐνδημία προσαγορεύεται Γαλην.  
Ἵπομνήμ. εἰς Ἴππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', τομ. 17. σ. 11, ἐκδ. Kühn.  
ἐνδιαβάλλω, διαβάλλω, κατηγόρω, ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπαῖ  
βλεῖν συκοφαντικῶς (Εὐστ. Ἰλ. 106.18), Κτησ. Περσ. 10, Δουκ.  
π. Διαβολῆς 24.

ἐνδιαγώ, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου ἐν τινὶ τόπῳ ἢ πράγματι,  
πλημμελεῖ γράφει ἐν Ἀνθ. Π. 5. 292, ἀντί τοῦ ἐνδιαγώ.  
ἐνδι-αερί-αυερί-νῆχτος, ὄν, κωμικὴ λέξις ἀπαυτῶσα ἐν  
Ἀριστοφ. Εἰρ. 831, δι' ἧς κωμῶδεῖ τοὺς διθυραμβοποιούς. Ἡ τοῦ  
Δινοδωροῦ διδρῶσις φαίνεται πιθανωτάτη, ὅτλ. ἐνδι-αερί-αυρι-  
νῆχτους, ἐν τῇ τῆς μεσημβρίας ἀνεμῶδεῖ ἀναγνηχόμενος· πρὸλ.  
τὸ σύνθετον αὐριόδρατος (γνωστὸν ἐκ τοῦ Δισχὺλου) καὶ τὸ ἐπιθ.  
αερονῆχες, ἐν χρῆσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νερ. 336, ἐνθα ὡσαύ-  
τως κωμῶδονται οἱ διθυραμβοποιοί.

ἐνδιάδω (ἐνδιος) διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, ἐκεῖ διὰ τὴν σκιάν  
ἐνδιάζειν Πλουτ. Ρωμ. 4.

ἐνδιάθετος, ὄν, ὃ ἐν τῇ διανοίᾳ γινόμενος, ἐνδόμυχος, ἐνδιά-  
θετος λόγος, ὃ ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενος ἀνευ τινὸς ἐκφωνή-  
σεως, ἀντιτίθεται δὲ τῷ προφορικῷ, Φίλων 2. 154, κτλ., πρὸλ.  
Wyttenb. ἐν Πλουτ. 2.44A· ἐντεῦθεν ἐραρμόζεται εἰς τὸν θεῖον λό-  
γον ὑπὸ τῶν Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. ἐνδιάθετος λέγειν, ὁμιλεῖν ἀπὸ  
καρδίας, μὴ ματαιολογεῖν, Ἑρμογέν. II. βίβλοι ἐνδιάθετοι,  
αἱ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῷ κανόνι τῶν ἱερῶν βιβλίων, Ἐκκλ.

ἐνδιάδηνος, ὄν, = τῷ προηγ. II, βίβλος Ὁριγέν. 2. 328.—  
Καθ' Ἡσὺ. ἐνδιάδηνος λόγος· πᾶς ἐγγραπτός.

ἐνδιαθρύπτομαι, κάμνω ἐρωτοτροπίας, καμώματα, ὁσακί-  
σματα, Τουρκ. «νάζα», τάν με καὶ ἃ Μέρμυωνος ἐριθακίς ἃ  
μελανάγχωρος αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τῷ μοι ἐνδιαθρύπτῃ  
Θεόκρ. 3. 36.

ἐνδιατρίβομαι, ἴων. -εἰομαι, ἀποθ.— κατοικῶ, διαμένω ἐν  
τινὶ τόπῳ, ἐν τῷ ἱρῷ Ἡρόδ. 8. 41· παρὰ τινι Θουκ. 2. 43·  
οἰκία ἡδίστη ἐνδιατρίβει Ἰων. Ἀπομν. 3. 8, ἢ διάνοια ἐνδ.  
ἡμῖν Πλουτ. 2. 608E.

ἐνδιατρίψω, τὸ μέρος πρὸς κατοικίαν, οἰκητήριον, Διον. Ἀλ.  
1. 37, Πλουτ. 2. 698B.

ἐνδιατρίψω, ἢ = τῷ προηγ., Φίλων I. 334, 35· ἐν Πλουτ. Ἡθ.  
493C πλημμ. γραφ. ἀντί ἐκδ.

ἐνδιατρίψω, τὸ, = ἐνδιατρίψω, οἰκητήριον, Κωνσταντ.  
Βασίλ. Μακ. σ. 148.

ἐνδιακείμαι, παθ., εἶμαι τεθειμένος ἐν τινὶ πράγματι, ἐνδιέ-  
κειντο δὲ ταῖς ἀσχοίνοις τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς Ἰω-  
σῆπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

ἐνδιακειμένως, ἐπίρρ. = ἐνδιαθέτως, Ἑρμογέν. σ. 284, ἐκδ.  
Sturm, ἀνθρώπους οὔτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδιακειμένως  
εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ καταρωμένους, ὡς εἰοικεν Εὐστ.  
Πονημάτων. 261. 49.

ἐνδιακοσμέω, = διακοσμέω ἐν τινὶ, Ὁκελλος ὁ Λευκαν. κ. 3 §1.

ἐνδιαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, μεταβάλλω, Ἀριστ. Φυσιογν. 1.14.

ἐνδιαμένω, διαμένω ἐν τινὶ, ἐξακολουθεῖν νᾶ ὑπάρχω, Διον. Ἀλ.  
8. 62.

ἐνδιαπλέκω, διαπλέκω ἐν τινὶ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 404A.

ἐνδιαπρέπω, διαπρέπω ἐν τινὶ, γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐν-  
διαπρέποντες Διοδ. Ἀποσπ. 533. 49.

ἐνδιαρρέω, διαρρέω ἐν τινὶ, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 62A.

ἐνδιασκευάζω = διασκευάζω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1440.

ἐνδιασκεύω διήγησις, ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἐντέχνης ἐξεργα-  
σμένη διήγησις, Ἑρμογέν.— Ἐπίρρ. ἐνδιασκεύως, Εὐστ. 177. 31.

ἐνδιασπείρομαι, διασπείρομαι ἐν τινὶ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 209.—  
Ἐπίρρ. ἐνδιασπαρμένως, Εὐνάπ. σ. 4, ἐκδ. Boiss.

ἐνδιατάσσω, παρατάσσω ἐν τινὶ τόπῳ, γῶρος ἐπιτήδεος ἐν-  
διατάζει (ἐν τὸν στρατὸν) Ἡρόδ. 7. 59.

ἐνδιατελέω, διατελέω ἐν, ἐνδιατελέων τῷ ναῶ εὐωχοῦμενοι  
Μιχ. Ἀποσπ. Παρομ. 17.17.

ἐνδιατίθημι, διατίθημι ἐν, Πλωτίνος II. 943.12.

ἐνδιατρίβω, ἢ (ἐνδιατρίβω) τὸ ἐνδιατρίβειν, ἀργοπορεῖν, βραδυ-  
της, Ὁριγέν. IV. 340C. Καθ' Ἡσὺ. ἐλμην· ἀγορὰ καὶ ἐνδιατρίβω.

ἐνδιατρίβω· μέλλ. -ψω· πρην. -τέτρεφα, Ἀριστ. Μετεωρ.  
2. 3, 7— δαπανῶ, καταναλίσκω τι, χρόνον ἐνδιατρίψει Ἀριστοφ.

Βατρ. 714, Θουκ. 2. 18; 85.

II. ἀπολ. (ὑπακ. χρόνον ἢ  
βίον); καταναλίσκω χρόνον διαμένων ἐν τινὶ τόπῳ, διὰ τὸ ἐνδια-  
τρίβειν αὐτόθι Δημ. 893. 28· τῇ χώρᾳ Πολύβ. 3. 88, 1, κτλ.  
ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 44· τί τοῖνον μέμφομαι ἀξίον Ἀλεξάνδρῳ  
εἰ τοιοῦτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἡξίου; Δουκ. Ἀλεξ.  
33.

2) διατρίβω, διαμένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐνδιατρίβόντων  
δὲ αὐτῶν Θουκ. 5.12. 7. 81· ἀσχολοῦμαι εἰς τι, ἔαν δὲ περαι-  
τέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ Πλάτ. Γοργ. 484C. κτλ.

3) ἐμμένω, τοῖς ἡθασί.. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀριστοφ.  
Ἐκκλ. 585, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 487D· προσηλώνω, ἐν τοῖς καλοῖς  
ἐάν τὴν ὕψιν ἐνδιατρίβειν Ξεν. Κύρ. 5.1, 16· τοῖτοις (τοῖς  
ἔργοις καὶ λόγοις) ἐνδιατρίβοντες, ἀνακυκλόντες ἐν τῷ νῶ, Δουκ.  
Νιγρ. 7, πρὸλ. Πλουτ. Περικλ. 2· κατὰ τι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ.  
Λ. 10. 17· περὶ τίνος Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 16· περὶ τῇ  
Ἀθῆν. 623E· ἀπολ., ἐπιμένω εἰς τι (ὁμιλῶν), Δισχίν. 82. 33, πρὸλ.  
Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 5.

ἐνδιατριπτέον, = δεῖ ἐνδιατρίβειν, τινὶ Δουκ. Ἰστ. Συγγρ. 6.

ἐνδιατριπτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ, νὰ διαμένῃ ἐν  
τινὶ, ἀντιθ. τῷ εὐμετακίνητος καὶ ρευστατικός· καὶ τόποις  
καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδιατριπτικόν Μ. Ἀντων. 1.16.

ἐνδιαφθεῖρω· μέλλ. -ερῶ, διαφθεῖρω, καταστρέφω τι ἐντός,  
Πλουτ. 2. 658C· αἱ ἐταῖραι αἱ δημόσιαι.. γινώσκουσι ὅκοταν  
λάβωσιν ἐν γαστρὶ, κάπειτ' ἐνδιαφθεῖρουσι, καταστρέφουσι  
τὸ ἔμβροτον ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἴππ. 254. 6.

ἐνδιαφυλάσσω, = διαφυλάσσω, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 496D.

ἐνδιαχειμάζω· μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν τινὶ  
τόπῳ, Σπράδων 100.

ἐνδιάω (ἐνδιος) διαμένω ἐν ὑπαίθρῳ· καθόλου, θαμίζω, συχνάζω  
εἰς τι μέρος, μετὰ δοτ., τρηγαλαῖας ἐνδιάουσα βάτοις Ἀνθ. Π.  
5. 292· ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπερόπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκεψε Θεόκρ.  
22. 44· μεταρ., δημοσίαν ἑλπίς ἐνδιάει Ἀνθ. Π. 5. 270· ἐνδ.  
ἐς.. αὐτόθι 4. 4:— ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκτίνες ἐνδιάονται  
Ὁρ. Ὑμν. 32. 6· πρὸλ. Rubnk. Ep. Cr. 79.

II. μεταβ.,  
μυρία δ' αἰμ. πεδίον.. ἐνδιάσκον ποιμένες ἐκκριτα μᾶλα,  
ἀναριθμητα δὲ πρόβατα ἤλκυνον εἰς μέρη σκιερά οἱ ποιμένες, ἢ κατ'  
ἄλλους, ἦγον εἰς τὸ πεδίον πρὸς βόσκησιν, Θεόκρ. 16. 38.

ἐνδιάδασκω = διδάσκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 851.

ἐνδιδύσκω, ἐνδύω, τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινᾳ Ἐβδ.  
(B. Βασίλ. Α', 24)· ἐνδιδύσκουσιν αὐτὸν πορφύραν Εὐαγγ. κ.  
Μάρκ. 1ε', 17 (Lachm) ἀντὶ ἐνδύουσιν.— Μέσ., ἐνδύομαι, φορῶ,  
καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 27.

ἐνδιδύωμι· μέλλ. -δύσω, δίδω εἰς: 1) δίδω εἰς χεῖρας  
τινος, ἐγχειρίζω, παραδίδω, φέρε μοι, ξέτινε, φέρ' ἄσκον ἐνδός  
μοι Εὐρ. Κύκλ. 510, κτλ.: ἐαυτὸν τινι Εὐρ. Τρω. 687, Ἀριστοφ.

Πλ. 781· τὴν ἐαυτοῦ ἀρχὴν ἐνδιδούς (παραδίδούς Ἑρμῶν.)

Πλάτ. Πολ. 561B· ἐνδιδ. τινὰ τοῖς πολεμίοις Πλάτ. Πολ. 567A·  
ἐνδ. πόλιν, παραδίδοναι τὴν πόλιν, μάλιστα διὰ προδοσίας, Θουκ.

4. 66, 76. 89, Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 14, κτλ.: οὕτως, ἐνδ. τοῖς Ἀθη-  
ναίοις τὰ πράγματα Θουκ. 7. 48, πρὸλ. 2. 65:— Παθ., τῷ ἱπ-  
ποκράτει τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο ὁ αὐτ. 4. 89· ἀπροσ.,

οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἐνδόν, οὐδὲν σημεῖον παραδόσεως  
ἐγίνετο ἀπὸ τῶν ἐνδόν, Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλ. 1. 20, 6. 2) θέτω εἰς  
ἐνέργειαν, ἄρμασι δ' ἐνδιδῶσι κέντρον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 881.

II. ὡς τὸ παρέχω, Δατ. praebere, καί μοι χερσὶς τίς ἐν-  
δότης στήνην, ἃς μοι παράσχῃ τὴν ἐαυτοῦ χεῖρα ὅπως στήνη-  
χθῶ ἐπ' αὐτῆς, ὁ αὐτ. Ἰ. Α. 617· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστά πράγ-  
ματα χρηστῶν ἀφορμᾶς ἐνδιδῶσι· αἰεὶ λόγων ὁ αὐτ. Ἑκ. 1239·  
λαβὴν τινι Ἀριστοφ. Ἴππ. 847· πρόσφιν τινι Θουκ. 2. 87·  
καίρον Διαν. 45. 8· ἐνδ. ὑποψίαν ὡς.. Πλάτ. Νόμ. 887E·

παράγω, προξενῶ, λυγρὴ σπασμὸν ἐνδιδούσα Θουκ. 2. 49· πο-  
θὴν, δίδωμι Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2.1, Ὁξ. Νούσι. Θεράπ. 1.10.

III. δεικνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέ-  
δωκαν, ἀχαρι δὲ οὐδὲν Ἡρόδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδιδόναι

οὐδὲν, μὴ θέλων νὰ δεῖξῃ οὐδεμίαν ἐπιεικείαν, ὁ αὐτ. 3. 51, 105,  
Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδιδῶ τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς  
τὸ: ἦν μὲν ὠμόφρων τις ἢ, Εὐρ. Ἑλ. 508· οὕτω, καὶ μαστὸν  
ἡδὴ πολλάκις νόθοιςι σοῖς ἐπέσχον, ἵνα σοι μὴδὲν ἐνδοίῃν

πικρὸν ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 225.

IV. παρέχω εὐλογίαν, ἐξήγησιν,  
εἰ δ' ἐνδιδοίης.. λόγον, πέμψω σ' ἅπ' οἰκῶν τῶνδ', κατὰ  
διόρθ. τοῦ Heath ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συνταχθῇ ἡλθον πέμψων  
σ', αὐτῇσι 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδ. οὐδὲν Ἰουκ. 2. 12·  
ἐνδ. τὶ αὐτοῦ 18· ἐνδ. ὁποσονοῦν ὁ αὐτ. 4. 37· κἂν παῖζων

τίς σοι ἐνδῶ ὅτι οὖν Πλάτ. Γοργ. 499B.

V. ὑπέκχω, ἐπι-  
τρέπω, ἐνδίδω, ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὐτὰ (αἱ Μοῖραι), ἡγνύσε τε  
καὶ ἔχαριστό οἱ Ἡρόδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἐγκαταλείπω τι, οὐ  
πρότερον ἐνέδοσαν ἢ.. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει· ὡς εἶδον αὐ-  
τοὺς ἐνδόντας αὐτῷ 81· τὸ ἐνδιδοῦν (-δόν Ἰακύνθω), τὸ  
καταποιεῖν, Δουκ. Ἀνάχ. 26· ἐνδίδω, ἡ οἰκτὴ ἐνδιδώτε Θουκ.

3. 37· ἀλλήλοισι ὁ αὐτ. 4. 44· γνώμη τινός Δημ. 1444.2· πρὸς ἢ  
εἰς τι Πλουτ. Σύλλ. 28, κτλ.· ἐνδ. πρὸς τὰς διαλύσεις, δεικνύειν  
κλίσιν πρὸς.. Πλουτ. Φλαμιν. 9.

2) ἐπὶ νόσου, ἐλαττωμαί,



Ἰππ. Προγν. 43, ἴδε Foës. Oecon.—ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1075, ὁ Ἑλμ. διορθοῖ: ἐνδῶσεν ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀντὶ ἀνδῶσεν τῶν χειρογρ., ὁ Jebb καὶ ὁ Bücheler διορθοῦσιν: ἀντάσεν, ἴδε ἐκτενὴν σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

3) ἐπὶ πραγμάτων ἔχοντων ἐλαστικότητά καὶ εὐκαμψίαν, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 4, Προβλ. 25. 1 κ. ἄλλ. ἐπὶ δένδρων, εἶμαι εὐκαμπτος, οὐδὲν γὰρ ἐνδιδόσασιν (ἢ ἐλάττη καὶ ἡ πεύκη) ὥσπερ ἡ δρυς καὶ τὰ γεωδῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 1 ὑγρότατον δὲ μελίαι καὶ ὀξὺ καὶ γὰρ τὰ κλινάρια τὰ ἐνδιδόντα ἐκ τούτων αὐτῶν 4· ἐπὶ ὁμμάτων καὶ ἰσχυρῶν, «τραβιῶμαι μέσα», γίνομαι βαθυλόος, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 1· καὶ τοῖς χρωμένοις πλεῖστον ἀφροδι- σιοῖς ἐνδιδόσαι τὰ ὄμματα φανερώς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 39· ἐπὶ πυρᾶς, ἔγκεκαυμένη γίνεται καὶ ἐνδεδώκεν ἡ πυρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 3, 3· ἐπὶ στυλμάτων, ἐνδίδω, τῶν δ' ἐρεισμάτων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος, ἀλλ' ἐνδόντων, πεσεῖν συνέβη τὸ τεῖχος Πολύδ. 5. 100, 5.

VI. ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι ἐντός, ἐνδιδόντος μὲν τὸν ποταμοῦ (εἰς τὴν ἐντός τὸν ὁρὴν γενομένην λίμνην) ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν Ἡρόδ. 3. 117· πολλ. ἐκδιδώμι.

VII. ἐπὶ τῆς ὁργανικῆς μουσικῆς, ἀρχίζω ἀπὸ καίω, ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος Ἀριστ. Παιδ. 541· ἀπολ., ἡγεῖτο· δὲ καθ' ἑκάστον χορὸν εἰς ἀνὴρ δὲ ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, ὅστις πρῶτος ἤρχιζε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ κἀμνη τὰ σχήματα τῆς ὀρχήσεως, πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἄλλων, Διον. Αλ. 7. 72, πρβλ. Λουκ. Ρητόρ. Διδ. 13, Ἀθῆν. 520D· ἐπὶ ἀγορεύσεως, κἀμνω ἐπιδεικτικὸν προοίμιον, προοιμιάζομαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 1· πρβλ. ἐνδοσίμος.

ἐνδοίεσ—ἐνδύδρον· Ἡούχ. ἐνδοίηχω = διήχω ἐν τινί, εἰσχωρῶ, διέρχομαι, Σέξτ. Εμπ. π. Μ. 8. 41.

ἐνδοιημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ἐν τινί, Θεοφρ. Χαρακ. 8. ἐνδοίημι, διώκω, μόνον κατὰ γ' πληθ. παρὰ ἐνδύεσσαν ἀντὶ ἐνεδύεσαν, Πλ. Σ. 584· ἴδε δῖω.

ἐνδοικός, ὄν., (δική): 1) ἐπὶ πραγμάτων, κατὰ τὸ δικαίον, δικαίος, ὀρθός, «σωστός», νόμιμος, Πίνδ. Π. 5. 138, Τραγ. γδοσ ἐνδ. Αἰσχύλ. Χο. 330· ὁνειδῇ δ' αὐτ. Εὐμ. 135· λέκτρα Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 212· τὸ μὴ ἔνδοικον = τὸ ἄδικον, Σοφ. Ο. Τ. 682· τὰ πάντων ἐνδοικώτατα αὐτῶν 925· μὴ λέγων γε τοῦνδοικον, μὴ λέγων τὸ δικαίον, τὴν ἀλγέθειαν, αὐτῶν 1158. 2) ἐνδοικός ἡμέρα, δικασίμος, Λατ. dies fastus, Πολύδ. Η'. 25.

II. ἐπὶ προσώπων, = δικαίος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 699, Σοφ. Ἀντ. 208, Πλάτ. Νόμ. 919D· πρὸς ἐνδοίκοις φρεσὶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 996· δῆμιος ἐνδοικώτατος δ' αὐτ. Ἀποσπ. 198· ἐνδ. πόλις, καλῶς διοικουμένη πόλις, Πλάτ. Ἰππ. Μείκ. 292B· μετὰ δοτ., ἐνδοίκοι γάμοις, εὐμένεες τοῖς γάμοις, Αἰσχύλ. Ἰκ. 81.

2) ἔχων δικαίον, τίς ἐνδοικώτερος; ποῦς ἔχει μεγαλύτερον δικαίον ἢ ἰσχυρότερον λόγον; δ' αὐτ. Θῆβ. 673. III. Ἐπίρρ. ἐνδοίκως, δικαίως, δ' αὐτ. Περ. 63, Χο. 462, κτλ.· ὁρθῶς ἐνδ. τ' ἐπ' ὠνύμοις δ' αὐτ. Θῆβ. 405· ὑπερβ. -ώτατα, Πλάτ. Τιμ. 85B. 2) ἀληθῶς, Εὐρ. Μῆδ. 1231.

3) δικαίως, φυσικῶς, ὡς εὐλόγως δύναται τις νὰ περιμένῃ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 607, Σοφ. Ο. Τ. 135, Εὐρ. Ἀνδρ. 920.

ἐνδύνα, τὰ τὰ ἐντόθια, Λατ. intestina, μόνον ἐν Πλ. Ψ. 806, ὁπποτέρως κε φθῇσιν... ψαύσῃ δ' ἐνδύνων, δ' λόγος περὶ πλαστῆς μάχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐννοία αὕτη ἀρμόζει μάλλον εἰς ἀληθῆ μάχην, οἱ παλαιοὶ ἠρμύνευσαν τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν: «ὅτι ἐντός ὅλων μελῶν» (Σχολ.). ἄλλ' ἴσως δ' Ἡeyne ἔχει δικαίον θεωρῶν τὸν σίχλον ὡς παρεγγεγραμμένον (ἐκ τοῦ ἐν, ἐνδον, πρβλ. ἐντετρα).

ἐνδύνεω, = τῶ ἐπομ., Λόγγος α. 23.

ἐνδύνεω, στρέφω πρὸς τὰ ἑσω, ἐνδεδινημένα ὄμματα, «ἐστραμμένα, ἐπὶ τοῦ ἐσκατωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλογούντος» (Ἐρωτιαν.), Ἰππ. 1162C.

II. συστρέφομαι, ἐνδύνειν, Δωρ. ἀντὶ ἐνδινούσι, Θεοφρ. 15. 82.

ἐνδοδεύω, διαδεύω ἐν τινί, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 380A.

ἐνδοιολυγ, ὄν., (ἐλω) ἐλκυστικός, Φίλων 1.517 (ἄλλως εὐδ-).

ἐνδύνω, τό, τόπος διατριβῆς, ἐν ὑπαίθρῳ, ἐνδία πέτρης, περὶ ἄντρον, Ὀππ. Ἀλ. 4. 371· λιπαρὴ ἐνδίων εὐφροσύνης, ἐπὶ ληνού, Ἀθ. Π. 11. 63· σοὶ δὲ ἐνδίων· ἢ Πιτάνη Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 473. 6. Μόνον ποιητ.

ἐνδύος, ὄν., (ἐκ τῆς ἐν καὶ Διός, πρβλ. Λατ. sub divo, sub Jove)· περὶ μεσημβρίαν, ἐνδύος δ' ὁ γέρων ἡλθ' ἐξ ἁλός Ὀδ. Δ. 450· ἐνδίοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόδον Ἀλφειοῖο Πλ. Α. 726· ποιμένας ἐνδύους πεφυλαγμένους Θεοφρ. 16. 95· ἐνδύον ἡμᾶρ ἔην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1312· μετὰ προθέσ', ἐς ἐνδύον, μέχρι μεσημ- βρίας, δ' αὐτ. Α. 603· ποτὶ τῶνδῶν Καλλιμ. εἰς Δῆμ. 39.

II. ἐν ὑπαίθρῳ, Ἀρατ. 498, 954· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 703, 9. 71· ἐντεῦθεν ἐνδοιάζω. [τὸ μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ. Ποιητ., ἴδε ἀνωτ.]

ἐνδοίω, πρkm. ἐνδοεῖλωνα φαίνεται ὅτι σημαίνει τελειοῦμαι, Πίναχ. Πρακτικῶν, ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 577A. 121

ἐνδοίφριος, ὄν., (δῖφρος) ἐκαθεζόμεν ἐνδοίφριος αὐτῷ ἰκέ-

της, παρὰ τὸν ἄντρον αὐτοῦ ἰκέτης, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 33· ὁμοτράπε- ζος, αὐτῶν 38.

ἐνδο-γενής, ἐς, ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς οἰκίας = οἰκογενής, Λατ. vernus, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1. 1699, 1703, Κούρτ. 11. 12, 13, 33, 34· πρβλ. οἰκογενής.

ἐνδοθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν ἑσω, ἑσῶθεν, Λατ. intrinsecus, Ὀδ. Υ. 101, Τραγ. κλ.: πρβλ. ἐντοσθε:—μετὰ γεν., ἐνδοθεν στέ- γης, ἑσῶθεν τῆς σκηνῆς, Σοφ. Αλ. 741.

2) ὡς τὸ οἰκοῦεν, ἀρ' ἐαυτοῦ, τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 194· οὐτ' ἐνδοθεν, οὔτε θύραθεν, οὔτε ἐξ ἑαυτοῦ, οὔτε τῇ βοήθειᾳ ἄλλου, Σοφ. Τραγ. 1021.

II. ἐντός, μετὰ γεν., αὐλῆς Πλ. Ζ. 247· οἴκου Ἡσ. Ἐργ. κ. Πημ. 521. 2) ἀπολ., θυμὸν τέρπεται ἐνδο- θεν Πίνδ. Π. 2. 136· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 2. 68 καὶ συγχ. παρ' Ἀττ., οἱ ἐνδοθεν, οἱ οἰκέται, Ἀριστοτ. Πλ. 228, 964· ἄλλ' ὡσαύτως, οἱ ἐντὸς τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 79, κτλ.· τὰ ἐνδοθεν δ' αὐτ. 8. 71· τὰνδοθεν Πλάτ. Φαῖδρ. 279B.

ἐνδοθε, Ἐπίρρ., ἐντός, «μέσα», Λατ. intus, τὴν δ' ἐνδοθεὶ τέτμεν εὐσαν Ὀδ. Ε. 58· τὰ τ' ἐνδοθεὶ καὶ τὰ θύρηφν Χ. 220· οὐ δ' ἐνδοθεὶ θυμὸν ἀμύδεις Πλ. Α. 243, κτλ.· σπᾶνιον παρ' Ἀττ., ἐνδοθεὶ μὲν ἐστὶ Πρωταγόρας Εὐπολὶς ἐν «Κόλαξί» 10· πρβλ. Ποσειδιππὸν ἐν «Συντρόφοις» 2.

2) μετὰ γεν., ἐτα- μένοι ἐνδ. πύργων Πλ. Σ. 287· ἐνδ. νήσου Ἡσ. Ἀποσπ. 37.

ἐνδοθιδίος, α., ὄν., (ἐκ τοῦ ἐνδοθεν κατὰ Κομπάρεττην), ἀν- ἡκον τῇ οἰκίᾳ, οἰκιακός, τὰν ἐνδοθιδίαν δῶλαν Ἐπιγρ. Κρήτης Νομοθ. Γόρτ. Π41.

ἐνδοθ', ἀλλά καθ' Ἡρωδιαν. (Ἀνέκδ. Κραμῆρου τ. 2, σ. 162, 10) ἐνδοί, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἐνδοθε, Θεοφρ. 15. 1., 55. 77· πρβλ. οἰκός.

ἐνδοιάζω: ἀόρ. ἐνεδοίασα Ἀππ. Μῆθρ. 33, Λουκ. (ἴδε ἐν τέλει). Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω, ὅταν ἐνδοιάζῃς χωρίον προσλαβεῖν Θουκ. 1. 36· ἀπολ., οἱ ἐνδοιάζοντες, οἱ διστά- ζοντες, δ' αὐτ. 6. 91· μηδὲν ἐνδοιάσας Λουκ. Ἐρμῶτ. 25· ἐνδ. τῇ γνώμῃ Πλούτ. Σουλ. 9· ὑπὲρ τινός δ' αὐτ. Κάτων Νεώτ. 17· περὶ τινός Λουκ. Φάλαρ. Β. 2· ἐνδ. εἰς Διον. Ἀλ. 4. 58·— Πάθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀντικείμενος ἀμφιβολίας, ἐνδοτα- σθῆναι Θουκ. 1. 122· ἐνδοιαζόμενον Διον. Ἀλ. 7. 59· ἐνεδοιά- ζετο δὲ πρότερον Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 21·—ἀόρ. α' ὡσαύ- τως ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Παρθέν. 9. 6. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐν δοίῃ εἶμι, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις δὲν εὐρίσκειται ῥῆμα δοιάζω, ἀμφιβόλῳ).

ἐνδοιάσιμος, ὄν., ἀμφίβολος, Λουκ. Σκῦθ. 11·—Ἐπίρρ. ἐνδοια- σίμως, ἐνδοιασίμως ἔχειν περὶ τινος Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 4.

ἐνδοιάσις, ἡ, διαπόρρησις, διαταγμός, ἀμφιβολία, Ἐρμογέν.: ἐνδοιάσιμος, δ, Εὐστ. 146. 18.

ἐνδοιαστής, οὐ, δ' ἀμφιβάλλον, ἀμφιγνοῶν, διστάζων, Φίλων 2. 528.

ἐνδοιαστικός, ἡ, ὄν., ὁ ἔχων ἐνδοιασμόν, Ἐρμῶτ. σ. 302·— Ἐπίρρ. ἐνδοιαστικῶς, Εὐστ. 1080. 69.

ἐνδοιαστός, ἡ, ὄν., = ἐνδοιάσιμος, ἀμφίβολος, ἀέθβαιος Ἰππ. Προρρ. 100·—Ἐπίρρ. ἐνδοιαστικῶς, μετὰ διαταγμῶν, προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστικῶς Ἡρόδ. 7. 174, πρβλ. Θουκ. 8. 87· ἐνδ. ἀκροῦσθαι, dubia fide, δ' αὐτ. 6. 10.

ἐνδοκία, ἡ, «ἡ μήτηρ παρ' Ἀθηναίους» Ἡούχ.

ἐνδομα, τό, (ἐνδιδώμι) ἐλάττωσις πυρέτου, Γαλην.

ἐνδομάχης (ᾶ), ὄν., δ' αὐτ. Δωρ. -χας, ὁ μαχόμενος ἐντὸς τῆς οἰκίας, δ' πλήρης θάρρους, κατ' οἶκον, ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ Πίνδ. Ο. 12. 20.

ἐνδομενία ἢ ἐνδυμενία, ἡ, (ἐνδον) Μακεδ. λέξις, σκευὴ οἰ- κιακᾶ, ἐπίπλα, Λατ. supellex, Πολύδ. 4. 72. 1., 5. 81, 3· ἐνδυ- μενία ἀμαθῶς, δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὐπολὶς Κόλαξ, σκευὴ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἐπίπλα Φρύν. σ. 334, ἔκδ. Lobbeck.

ἐνδομεν, ἐνοικοδομῶ, κτίζω ἐντός, ἐνδεδομηταὶ Ἰππ. 269.

17· κίονες ἐνδεδομημένοι Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5.

ἐνδομήσις, εὐς, ἡ, οἰκοδόμησις, τὸ κτίσιμον, καὶ ἡν ἡ ἐνδό- μησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις Ἀποκάλ. Ἰω. κα', 18·—χειρο- ποιήτος λιμῆν, προκυμάτιον, «μῶλος» Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9. 6.

ἐνδομύχew, μένω ἐν μυχῷ τινί τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ, Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Σφ. 970· ὑπάρχω ἐντός τινος, φλοδ' ἐνδομυχοῦσα Γεωπ. 2. 3, 9, Φώτ.

II. μεταβ., φυλάττω τι κρυπτόν, ἐγκρύπτω, Εὐστ. Πονημάτ. 12. 52.

ἐνδομύχι, Ἐπίρρ., «ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ» Ἡούχ.

ἐνδομύχος, ὄν., ὁ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ κατοικίαις, οὐ πολλάκι δὴ τοῦμον ἐτέγχθη κράτ' ἐνδομυχον πληγαῖσι νότου Σοφ. Φιλ. 1457, Καλλ. εἰς Δῆμ. 88, Νόνν. Δ. 8. 329. Κατὰ Σουῖδ.: «ἐνδό- μυχος ἀπόκρυφος, σκοτεινός».

ἐνδον. Ἐπίρρ. (ἐν τῇ παλαιᾷ Λατ. endo- ἢ indu- ἐν συνθέσει): ἐντός, «μέσα», οἶκος, κατ' οἶκον, Λατ. intus, Ὀμ., κλ. κραδίη ἐνδον ὑλάκτει Ὀδ. Υ. 13, κτλ.· τάνδον, ὡς ἐπίρρ., ἐσωτερικῶς, ἐνδομύχως, τάνδον οὐχ οὕτω φρονῶν Εὐρ. Ὀρ. 1514:—οἱ ἐνδον, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ οἰκογένεια, καὶ κυρίως οἱ οἰκέται, Σοφ. Ἠλ. 155, Τρ. 677, Πλάτ. Συμπ. 213C:—τα



ἐνδον, οἰκογενεακά πράγματα, οἰκογενεακά ὑποθέσεις, Σοφ. Τρ. 334, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως = οἱ ἐνδον, τάνδον δὲ πιστά, κάρ-  
σένων ἐρημία, Εὐρ. Εὐκ. 1017· οἱ ἐνδον καθήμενοι, δηλ. οἱ ἐν  
τῷ βουλευτηρίῳ, Ἀνδ. π. Μυστ. 43· 2) μετὰ γεν., διὰς  
ἐνδον, «ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διὸς» (Θ. Γαζης), Π. Υ. 13· Ζεφύροιο  
ἐνδον, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ζεφύρου, Ψ. 200· μὴ κεύθεται (ἐξου. ἐχθος  
ἢ βουλῆς) ἐνδον καρδίας φόβῳ τινὸς Δίσχλ. Χο. 102· σκη-  
νῆς ἐνδον Σοφ. Δι. 218· γῆς ἐνδον Πλάτ. Πρωτ. 320D.  
6) ἐνδον ἑαυτοῦ ὧν, κύριος ἑαυτοῦ. Ἀντιφῶν 134, 37· οὕτω,  
ὧν φρενῶν οὐκ ἐνδον ὧν, μὴ ὧν εἰς τὰς φρένας σου, Εὐρ.  
Ἡρακλ. 709· καὶ ἀπολ., ἐνδον γενοῦ, ἔλα εἰς τὰς φρένας σου,  
ἔλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, Δίσχλ. Χο. 233· πρβλ. ἑκτός. 3)  
ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐπίρρ. τοῦτο μετὰ δοτ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν  
μετὰ τινος ἐπιτάσεως, λιθίνῳ.. ἐνδον τέγει Ν. 3. 93· ἐνδον  
ἀλσει παλαιάτα 7. 65· ὡσαύτως Εὐρ. Ἀποστ. 202. 4)  
ἐντὸς τούτου τοῦ βιβλίου, κατωτέρω, τῷ τε Ἑρμείᾳ (ὁ Ἀριστο-  
τέλης) Παϊάνα ἐγραψεν, ὃς ἐνδον γέγραπται Διογ. Α. 5. 4·  
πρβλ. ἐνδοτέρω. 5) μετὰ ῥημάτων κινήσεως, = εἰσώ, Αἰλ.  
π. Ζ. 9. 61, κτλ., ἴδε σημ. Λοδευκ. ἐν Φρυν. 128. 6) ἐν τῇ  
καρδίᾳ, ἐνδον ἀγαλλόμενος Ἑλλ. Ἐπιγρ. 904. II. Συγκρ.  
ἐνδοτέρω, ὁ ἴδε.

ἐνδοξάζομαι, παθ., δοξάζομαι, ἐνδοξασθῆσομαι ... παρὰ  
πάντα τὰ ἔθνη Ἑβδ. (Ἑξοδ. ΔΓ', 16 κ. ἀλλ.).

ἐνδοξασμός, ὁ, δόξα, μεγαλεῖον, ἐν τῷ ἐνδοξασμῷ αὐτοῦ  
Συμμ. Ψαλμ. ΜΕ', 4.

ἐνδοξολογέω, ὁμιλῶ ὅπως δοξασθῶ, ὅπως φημισθῶ, Διογ. Α. 6.  
47· διδοξω, δοκολογῶ ἐν τινι, εἰ τῷ φίλῳ ἐνδοξολογήσαι Βασ.  
τ. 2, σ. 205C.

ἐνδοξος, ὄν. (δόξα) δοξαζόμενος ἢ τιμώμενος, περηνμισμένος,  
ἀντιθ. τῷ ἄδοξος, τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν Ξεν. Ἀπομν. 1.  
2, 55, αὐτῶς 3. 5, 1, Ἀγῆς. 1. 19· ἐπίσημος, πλουσιῶν καὶ  
ἐνδόξων Πλάτ. Σοφ. 223B· ὀλίγοι καὶ ἐνδοξοὶ ἄνδρες Ἀριστ.  
Ἡθ. Ν. 1. 8, 7, κτλ.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μνήμης καὶ λόγου  
ἔχει, τὰ ἐμποιοῦντα δόξαν, οἱ μὲν γὰρ πατέρες ἡμῶν τὰ μὲν  
ἐνδοξα καὶ λαμπρά τῶν πραγμάτων ἀνέτιθεσαν τῷ δήμῳ,  
κτλ., Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 64. 4, 42· λαμπρὰ, μεγαλοπρεπῆς,  
ταφὴ Πλούτ. 2. 99F·—Ἐπίρρ. ἐνδόξως, ἐντεῦθεν ὑπερβ. ἐνδο-  
ξότατα, ἐνδοξότατα ἐβουλεύσασθε Δημ. 246. 25· καὶ συχν.  
ἐν ἐπιγραφαῖς.

II. στήριζόμενος εἰς δόξασιν, πιθανός, κοινῶς  
παραδεξιγμένος, ἐνδοξα τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις  
ἢ τοῖς σοφοῖς, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὰ κατ' ἀνάγκην ἀληθῆ  
(τὰ πρῶτα καὶ ἀληθῆ), Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3, πρβλ. Ἡθ. Ν.  
7. 1, 5, Ρητ. 1. 1, 11 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. ἐνδόξως συλλογίζεσθαι,  
κατὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δόξασιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀλη-  
θὺς, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγγ. 17. 1.

ἐνδοξότης, ἡ, δόξα, ἐπιστημότης, «εὐκλεία» Ἡσύχ., Εὐσταθ.  
1279, 44, Λοδ. Φρυν. 351.

ἐνδορα, τὰ, τὰ ἐντὸς τῆς δαρᾶς, ἴσως ἐνδόσια, βουῖς ὁ κριθεῖς  
θύεται Ζηνί· καὶ ἐνδορα ἐνέρεται Ἐπιγρ. Κω 3636<sub>18</sub>, 3637<sub>8</sub>,  
= Paton καὶ Hicks 37, 38.

ἐνδός (= ἐνδον), Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 87.

ἐνδόσε, ἐπίρρ., εἰς τὰ ἐνδον, εἰς τὰ ἐντὸς, κ[α]ι τ[ῆ] α[ν] τρώμ[α]τα  
ἐσφέρειν ἐνδόσε Ἰων. Ἐπιγρ. 43<sub>11</sub>.

ἐνδόσθια, τὰ, (ἐνδον) = ἐντὸσθια, Ἑβδ. (Ἑξοδ. ΙΒ', 9), Ὀριγ.  
IV. 337B.

ἐνδόσιμον (ἐνν. κροῦσμα), καθ' Ἡσύχ. «τὸ πρὸ τῆς ὡδῆς κι-  
θάρισμα», ὁ κύριος τόνος τοῦ μέλους, «τὸ ἴσον» ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ  
κλιεῖς οὕτως ἐπειὶ πρὸς κατανοήσιν πραγμάτων τινος, προοιμιόν,  
(πρβλ. ἐνδοξίμω VII), Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 1, π. Κόσμ. 6. 20· ἐν  
ἵππασίᾳ, ὁμηγητικὸν σημεῖον, τὸ ἐνδόσιμον εἰς τὸν δρόμον Που-  
λυδ. Α'. 210.

2) μεταφ., νύξις, ἄφορη, αἰτία, ἐνδοσιμόν,  
δεῖ δὲ ἡ ἔξανα ἢ οἰκεία εἶναι τὰ ἐνδόσιμα τῷ λόγῳ Ἀριστ.  
Ρητ. 3. 14, 4, Πολιτικ. 8. 5, 1· ὥπερ ἐνδοσίμῳ ἡμῖν παρέξειν  
Πλούτ. 73B.

ἐνδόσιμος, ὄν, ἄμισθος, «τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ» Σχόλ. εἰς  
Ἀριστοφ. Νεφ. 1200, Λατ. facilis—ἐνδοτικός, εὐκολος, οὕτω μὲν  
δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει καὶ στρεφόμενα  
καὶ ἐναντία λέγει Διον. Ἀλ. Ἐχθρ. Ρητ. 8. 15· ἐνδοσίμᾳ (τὰ  
σιτία) τῇ πέψει, εὐπεπτα, εὐκολοχώνευτα, Πλούτ. 2. 131C.

ἐνδοσις, ἡ, ὕψους, ἐνδοσιον οὐκ ἔδωκεν (ἡ νύσος)  
Ἰππ. Ἐπιστ. 1271 ἐν ἀρχῇ· λυψίσις, παύλα, παύσις, βραχείας  
ἐνδόσεως γενομένης Πολύδ. 5. 100, 2. II. = ἐνδοσίμῳ,  
τῆς πρώτης οἰον ἐνδόσεως εἰς κλίνῃσιν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.  
16, Σουίδ. ἐν λέξει ἐνδοσίμῳ.

ἐνδοτέρω, ἐπίρρ. συχνρ. τοῦ ἐνδον, παραμέσα, ὁλωσθιδίου  
μέσα, ἐνδοτέρω συστέλλω ἑαυτὸν, γίνομαι φειδωλὸς· πέρα τοῦ  
ἐντὸς, Πλούτ. Κάτων ὁ Πρεσβ. 5· ἐνδοτέρω τῆς χρεῖας προσά-  
γεσθαι, ἐλκύειν τινὰ πρὸς αὐτὸν εἰς στενωπὴν σχέσεως, καθίσταν  
αὐτὸν στενωπὸν φίλων, ὁ αὐτὸς Ἀρατ. 43· ἐπὶ ἀριθμῷ, κατω-  
τέρω, τὴν διάρθρωσιν γίνεσθαι ἀπὸ ἐκτῆς καὶ ἐκδοτῆς, πολ-  
λάκις δὲ καὶ ἐνδοτέρω ὁ αὐτ. 2. 902B·—μετὰ γεν., ἐν τοῖς

ἐνδ. τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 7· ἐνδ. τείχεος Ἰωσήφ.  
Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 11. 3·—ἐπὶ βιβλίου, κατωτέρω, περαιτέρω, Διογ.  
Α. 10. 43, κτλ.

2) ὑπερβ. ἐνδοτάτω, εἰς τὸ ἐνδοτατόν μέ-  
ρος, καὶ στὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω Λουκ. Ἑβρῆες 16; Πλούτ. 2.  
918F.

II. Συγκρ. ἐπιθ. ἐνδότερος, Λατ. interior, Ἀριστ.  
π. Φυτ. 2. 4, 5, 6, 7· ὑπερβ. ἐνδοτάτος, Λατ. intimus, Ἡσύχ.  
ἐν λέξει μυχοῖ, Σχόλ. εἰς Ὀμπ. Ἀλ. 1. 792, εἰς Λυκάφρ. 896.  
ἐνδοτέον, δεῖ ἐνδοθῆναι, Κλήμ. Αλ. 1. 525A.

ἐνδοτής, ἡ, τὸ ἐσωτερικόν, Διον. Ἀρ. π. Οὐρ. Ἱερ. 1. σ. 2, =  
κρυφιώτης. Μαξ. Ὀμ. Σχόλ. 32C.

ἐνδοτικός, ἡ, ὄν. διατεθειμένος· νὰ ἐνδώσῃ, πρῶτος—Ἐπίρρ.  
—κῶς, Χρύσιππος· παρὰ Γαλήνῳ, Ἰουστ. Μάρτ. Διὰλ. π. Τρίφρ. 79.

ἐνδουπέω· μέλλ. —ἡσώ, ἐμπίπτω μετὰ βαρείος κρότου, μέσσω  
δ' ἐνδούπησα, «πεσὼν φόρον ἀπέτελεσα» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 443·  
ἀντὶ τῷ δ' ἐδούπησε πεσοῦσα Ο. 479.

ἐνδουχία, ἡ, (ἐχω) = ἐνδομενία, Πολύδ. 18. 18; 6.

ἐνδοχεῖον, τό, = δοχεῖον, Ἰππ. Ἐπιστ. 1289. 18.—Πιθαν. πλημ-  
μελής γραφ. ἀντὶ ἐνδοχεῖον.

ἐνδοχή, ἡ, ὑποδοχή, Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 7. σ. 318, 29.

ἐνδρανής, ἐνεργός, δραστήσιος, «πρακτικὸς» (Σουίδ.), ἀντὶ τῷ  
ἀδρανῆς, Μαλ. 344, 14.

ἐνδρατα, «τὰ ἐνδερρόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσὶ» Ἡσύχ.

ἐνδρομέω καὶ ποιητ. ἐνδρομέω, τρέχω ἐν τινι, Σελήνῃ  
ταύρῳ ἐνδρομέουσα κατ' οὐρανὸν Ἰδαλλήται Μάτ. περὶ  
καταρχῶν 282.

II. εἰσορμῶ, διδοῦμαι ἐνδρομέοντα πό-  
ρων Ἀνθ. Π. 7. 395· ἀλλ' ἴσως διορθωτέον ἐνδρομέοντα.

ἐνδρομή, ἡ, μέλος προσκυλούμενον ἐν τοῖς πεντάθοις Πλούτ.  
2. 1140D.

ἐνδρομῆς, ἴδος, ἡ, (δρόμος), «ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκειν καὶ  
ἐνδρομίδες· οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα» Πολυδ.  
Γ', 155· προσέτι, «ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα» ὁ αὐτ. Ζ', 93, Κελλ.  
εἰς Ἀρτ. 16 (Ἑνα ἴδε· Spanh.), Ἀνθ. Πλάν. 253· πρβλ. Müller  
Archäol. d. Kunst § 363. 6.

II. ὡς ἐπιθ., χρήσιμος πρὸς  
δρόμον, διὰ τρέξιμον, ἐνδρομίδες ἀσπίδες Ἐπιγρ. Δελφ. παρὰ  
Κουρτ. 40·—ὡς οὐσιαστ., βαρὺ ἐπάνωφρον ὁ ἐφόρον· οἱ εἰς τὸν  
δρόμον ἀγωνίζόμενοι μετὰ τὸν δρόμον ἐκ φόβου κρυολογήματα, Λατ.  
endromis, Ἰουδενάλ. 3. 102, 6. 145, Μαρτίλ. 4. 19, 14. 26.

ἐνδρομος, ὄν, σπεύδων, τρέχων, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2113c.

ἐνδροσος, ὄν, πλήρης δρόσου, νυκτεπλάγκτον ἐνδροσόν τ'  
εὐνήν Δίσχλ. Ἀγ. 12, Στράβων 260.

ἐνδρῦον, τό, (δρῦς) ἡ ἐκ ἐλύου δρυὸς κερκίς, ἣν ἐμβάλλουσιν  
εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, βοῶν· ἐνδρῦον ἐλκόντων Ἡσ. Ἐργ.  
κ. Ἡμ. 467, Σχόλ. αὐτῶς, Πολυδ. Α', 152.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐν-  
δρυν· καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσ[α]β[ι]ον».

ἐνδουάζω, ἐνδουασμός, ἐνδουαστός, πλημμελής ἀνάγνωσις ἀντὶ  
ἐνδοα.

ἐνδυκέως, ἐπίρρ., ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, «μετ' ἐπιτηρήσεως  
καὶ δεξιότητος» (Εὐστ.), συχν· παρ' Ὀμήρῳ καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ.  
τὸ πλείστον μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων ευμενῆ τινα ἢ φιλικὴν πρά-  
ξιν, ὡς πέμπειν Ὀδ. Ξ. 337· ἀποπέμπειν Κ. 65· ὁμαρτεῖν  
Ἰλ. Ω. 438· φιλεῖν Ὀδ. Η. 256· λούειν καὶ χρίειν Κ. 450·  
παρέειναι βρώσιν τε πόσιν τε Ο. 491· τλείν Ο. 543· τρέφειν  
Ἰλ. Ψ. 90· οὕτως, ἐνδ. δέχεσθαι Πίνδ. Π. 5. 114· πρόσθια  
Θεοκρ. 25. 25, κτλ.· τρέφειν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 617. Κατὰ τὸ Μέγ.  
Ἐτύμ. (339. 21) «ἐνδυκέως, παρὰ τὸ ἐνδίκως· οὗ· καὶ ἐνδυκέως  
τὸ φιλοτιμῶς καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιστοφῆς».

II. ἐνδυκέως ἐσθίειν, μετ' ὀρέξεως τρῆγειν, Ὀδ. Ξ. 109·  
δοτε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατερὸς δύνησσι σιγῆς Ἡσ.  
Ἀστ. Πρ. 427.—Ἐπίθετον ἐνδυκῆς ἀπάντα παρ' Ἡσύχ.· ἐν-  
δυκέ· συνεχές, συνετὸν, [ἀφελές], ἀσφαλές, γλυκὺ, πρὸδομον, εὐ-  
πνον, πιστόν, ἐπιμελές. Τὸ ἐνδυκῆς μετ' ἐπίρρημ. σημασίας  
εἶναι ὡς πῶθ. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 883 ἀντὶ ἐνδυκῆς, ὅπερ  
εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ μέτρον· παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηρ. 263, 283  
ἐπὶ τῇ ἀντὶ τοῦ συνεχῆς· (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὸ ἐν-δυκῆως εἰς  
τὴν αὐτὴν ρίζαν, εἰς ἣν καὶ τὸ ἀ-δευκῆς, δηλ. εἰς τὴν ΔΟΚ, δό-  
κέω, καὶ ὑπολαμβάνει· ὡς πρώτῃν σημασίαν τὸ ἐντίμω, πρεπόντως).

ἐνδυκίος, ὄν, «ἐνδυκίον» πιστόν, φίλον· ἐμπερές (ἐνδευκής),  
βέβαιον, ἀποκρῦτον (ἐμκρῦχον) Ἡσύχ.

ἐνδυκίον, τό, (ἐνδυκίον) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐνδυκίον καὶ μίτρας  
καὶ ὑποδήματα Πλουτ. Σόλ. 8· ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφυρᾶς  
(ἐποίκησεν) ἑαυτῇ ἐνδυμάτα Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΟ' 40)· ποδήρου  
ἐνδυμάτος Σόφ. Σολομ. ΙΗ', 24· ἐνδυμάτα ἀλλότρια Σοφονίας  
Α' 8· ἐν ἐνδυκίῳ προσβάτων Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 15, κ. ἀλλ.,  
Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2, Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 7.

ἐνδυμάτια, τὰ, κυρίως βραχέα ἐνδυμάτα, ἀλλὰ καὶ εἶδος μου-  
σικῆς πρὸς ὀρχήσιν ἐν Ἀπολλ. Πλούτ. 2. 1134C.

ἐνδυμενία, ἴδε ἐνδυμενία.

ἐνδύναμος, ὄν, ἰσχυρός, δυνατός, συγγράμματα.. ἐνδύναμα  
ῥήσιμον, ἔργῳ δὲ ἀμύχανα κτλ. Θεμιστ. 446, 25, Ἄννα Κομ.  
13. σ. 407B, Εὐστ. Ἰλ. σ. 655, 32, Λοδ. Φρυν. 605.—Ἐπίρρ.  
ἐνδυναμῶς, Ἀμμώνιος σ. 87 ἐν ὑποσημ. 23, ἔκδ. Valcken.



ἐνδυναμώ, ἐνίσχυν, ἐνισχυροποιῶ, ἐνδυναμῶν, τῷ ἐνδυναμοῦντί με· Χριστῷ πρὸς Τιμ. Α' Ἐπιστ. α' 12, κ. ἄλλ. — Παθ., ἐνδυναμώθη τῇ πίστει πρὸς Ρωμ. Ἐπιστ. δ' 20.

ἐνδυναστεύω, δυναστεύω ἐν, ἔγω δύναμιν παρὰ τινι, ἀπολαύω τιμῆς· χοί κατὰ χθονὸς θεοὶ λοβεῖν ἀμείνους εἶσιν ἢ μεθιέναι· θίως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἤκω, ἀμέγα ἐγὼ δουλήεις ἐν τοῖς κάτω θεοῖς οὐ βασιλεύς, καὶ παρ' ἐκείνων τιμωμένος καὶ μὴ λογίζομενος ὡς οἱ λοιποὶ τῶν τεθνεώτων ἦκω (Σχόλ.), Δισχὺλ. Πέρσ. 691· τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας Πλάτ. Πολ. 516D· χυμὸς μᾶλλον ἐνδυναστεύων ἐν τῷ σώματι, ὑπερισχύων, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17.

II. κατορθύνω διὰ τοῦ ἀξιώματός μου, ἐνδυναστεύει Ἐπαμεινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεύσαι τοὺς κρατίστους Ξεν. Ἑλλην. 7.1, 42.

ἐνδύω [ῶ], ἴδε ἐνδύω.

ἐν-δυο, ἐπέρρ., ἔως αὐτὴ νὰ εἴη τις ἐν δύο, δηλ. ταχέως, Μενανδρ. ἐν «Ἐρεσίῳ» 4. — Περλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

Ἐνδύς Ποιτρόπος, δ, μὴν ἐβδλίμος Δελφῶν, δς καὶ Ποιτρόπος δευτέρος ἐλέγγο, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 21, 22, 30 κ. ἄλλ.

ἐνδύσεις, εως, ἡ, (ἐνδύω) εἰσδύσεις, ὁδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν Πλάτ. Κρατύλ. 419C.

II. τὸ ἐνδύεσθαι, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων Ἐπιστ. Πέτρ. Α', γ, 3· ἐνδυμασία, ἐνδυμα, ἱματισμός, τὰ περὶ τὴν ἐνδύσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων Ἀθήν. 550D, Διων. Κ. 78. 33, Ἐβδ. (Ἰωδ. ΜΑ', 5), Ἀκὺλ. Ψαλμ. ΔΔ', 13, κτλ.

ἐνδυστυχέω, εἰμαι δύστηνός ἐν τινι, ἐνδυστυχῆσαι τοῦνομι ἐπιτήδειος εἶ, ἔχεις δύστην τοῦτον ὥστε νὰ εἶσαι δυστυχής, παίζει διὰ τῶν λέξ. Πενθεύς, πένθος, Εὐρ. Βάκχ. 508, Φοίν. 727· τῇ πόλει Πλουτ. Σὺγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ. 3.

ἐνδυτήρ, ἥρος, δ, ἐνδυτής, πέπλος Σοφ. Τρ. 674, ἄλλ' ὁ Jebb. ἐρμηνεύει, ἐφορτάκιος, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

ἐνδυτήριος, α, ον, (ἐνδύω) = τῷ προηγ., χιτῶν Σοφ. Ἀποσπάς. 473.

ἐνδυτός, ὄν, ὃν ἐνδύεται τις, ἐσθήματα Δισχὺλ. Εὐμ. 1028· στέφη Εὐρ. Τρω. 258· ἐνδυτοῖς στολαῖσι Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 3.

2) ἐνδυτόν (ἐν. ἐσθίμα), τὸ, ἐνδυμα, ἐσθίς, Σιμωνίδ. (ς) 191· στικτὸν ἐνδυτὰ νεβρίδων, ἐνδυματὰ ἐκ δερμάτων μικρῶς ἐλάφου, Εὐρ. Βάκχ. 111· νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν αὐτῷ 138 ὅπλων ἐνδυτὰ· ὁ αὐτὸς I. A. 1073· — περιτταστ., σαρκάς ἐνδυτὰ, ἀντὶ σάρκες (κατὰ τὸν Elmsley), ὁ αὐτ. Βάκχ. 746· τοῦνδον τῆς κοιλίας Ἀλεῖς ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.14.

II. ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος, στέμμασιν Εὐρ. Ἰων. 224.

ἐνδύω [ῶ] κατωτ. II., ἐνδύω, μετὰ μέσ. ἐνδύομαι· μέλλ. -δύσομαι· ἀόρ. ἀνεδύσάμην, μετὰ ἀόρ. β' ἐνεργ. φων. ἐνδύνω:

I. μετ' αἰτι. πράγματος ἢ τόπου, εἰσέρχομαι εἰς τι. 1)

ἐπὶ ἐνδύματα, φορῶ, Λατ. induere sibi, μαλακὸν δ' ἐνδύνει χιτῶνα Ἰλ. Β. 42· ἐνδύνει περὶ στήθεσι χιτῶνα κ. 21· ἡ δὲ χιτὼν ἐνδύσα Ε. 736· θώρηκα ἐνδύνουσι Ἡρόδ. 3. 98· ἐνδύντες τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. 1. 172, πρὸλ. 42· πέπλον ἐνδύς Σοφ. Τρω. 759, κτλ.· λεοντὴν ἐνδεδύκα Πλάτ. Κρατύλ. 411A· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, induere sibi, ἐν δ' αὐτῷ ἐδύσατο χαλκὸν Ἰλ. Β. 578, Α. 16· ἐνδύεσθαι ὅπλα Ἡρόδ. 7. 218· ἐνδύσεται στολήν Εὐρ. Βάκχ. 853· ἐν τῷ πρῶμ. ἐνδεδύκα, εἰμαι ἐνδεδυμένος, φορῶ, κιθάραν λινέους Ἡρόδ. 2. 81, πρὸλ. 7. 64, 9. 22· μεταρ., ἐνδύεσθαι πόλιν Ἄριστοφ. Ἑκκλ. 288· ὡσαύτως, τὸν Ταρκύνιον ἐνδύεσθαι, ἀναλαμβάνω τὸ πρόσπων τοῦ Ταρκύνιου, φέρομαι ὡς δὲ Ταρκ., Διον. Ἀλ. 11. 5· ἐνδ. τὸν καὶ τὸν ἀνθρώπου, ἀναλαμβάνει νέον τρόπον βίου, Ἐπιστ. π. Ἐρεσ. δ', 24: — Παθ., ἐνδύομαι, ἐσθῆτα ἐνδεδύσθαι Ἰππ. 379. 36· πρὸλ. Μενανδρ. ἐν «Ραπισμένη» 9. 2) εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, εἰδῶ εἰς τι, μετ' αἰτ., ἐν δὲ οἱ ἥτες οὖν ἄχος ἀτλητον Ἰλ. Τ. 367· ἀκοντιστὴν ἐνδύσει, οὐδ' εἰς ἀκόντιον ἀγῶνα κατελεύσῃ (Σχόλ.) (ἔθρα δ' Ἀρίσταρχ. ἀναγινώσκει ἐσδύσει, καὶ τὴν ἀνάγωνσιν ταύτην παρεδέχθησαν οἱ νεώτεροι, ἐκδόται), Ψ. 622· οὕτω, τὴν τοῦ Θεοφίλου [ψυχὴν] πύθηκον ἐνδυσμένην Πλάτ. Πολ. 620C· εὐνοῖα ἐνδύεται τινι ὁ αὐτὸς Νόμ. 642B, πρὸλ. Θεαίτ. 160B: — ὡσαύτως, ἐνδ. εἰς... Ἀριστοφ. Σρ. 1020, Θουκ. 3. 6· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.1, 23· ἐνδύ... οὖν εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, ἀνέλαβε λοιπὸν ταύτην τὴν ἐπιμ., Ξεν. Κύρ. 8.1, 12: — ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἐνδύονται (οἱ λόγοι) ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκούοντων, παρεσδύνουσι, ἐπενεργοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν, αὐτῷ 2. 1, 13· τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι Πλουτ. 2. 55E, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. πρῶμ., φυσικὰς ἐνδεδυμένος αἰτίας ὁ αὐτ. 435F: — ἀπολ., εἰδῶ, εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 2, Πλουτ. 2. 38A, κτλ. II. μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. ἐνδύω, τῷ μέλλ. ἐνδύσω καὶ τῷ ἀόρ. α' ἐνέδυσσα: — Λατ. induere alicui, μ. διπλ. αἰτ., ἐνδύω τινά τι, τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σὲ Ἀριστοφ. Λυσ. 1021· δς ἐμὲ κροκὸν τ' ἐνέδυσεν ὁ αὐτὸς Θεσμ. 1041, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3· μετὰ μᾶς αἰτ., κατὰ τωὐτὸ ἐνδύουσι τῷ γαλμῳ τοῦ Διὸς Ἡρόδ. 2. 42· ἐάν... πέννητα γυ-

μὸν ἐνδύσας Φιλῆμ. ἐν Ἀδρ. 83, πρὸλ. καταδύω II. — ἐνδύσχω· εἶναι μεταγεν. τύπος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ἐνδύω, ἐνδον, ἐντός, ἐν τῇ πέτρῃ ἐνδῶ Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1. II. D<sub>30</sub>, ἐνδῶ μένουσα [i], SGDI. 1767<sub>10</sub>.

ἐνδωρότερον· ὠμότερον, ἀκρατέτερον· Ἡσυχ.

ἐνδύσεως, ἔφετ. τοῦ ἐνδιδῶμι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐνδύσω, Ἀγαθίας

Ἰστορ. σ. 33, 10, ἔκδ. B.

ἐνεάζω, (ἐνεός), εἶμαι ἐνεός, ἐκπληγμένος, ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας Α. Β. 251, 28· τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας Ἐστυ. Μ. 340. 50.

ἐνεαρίζω = εαρίζω ἐν... μετὰ δοτ., αὐτοὺς δὲ ἐνεαρίζοντες... τοῖς τεθλοῖσι καὶ ἀνθρώποις Πλουτ. 2. 770B.

ἐνεγγυς ἐν Κόντῳ Σμ. 4. 326, πιθαν. πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, Λοβ. Φρυν. 48.

ἐνεγκαι, ἐνεγκεῖν, ἴδε φέρω.

ἐνεγκούσα, ἡ, θηλ. μετοχ. τοῦ ἀόρ. β' τοῦ φέρω, ὡς οὖς = ἡ γενέτειρα πατρίς, Ξενοφῶν Ἐπίσ. 4. 9 (σ. 108, 3), κλ.

ἐνεγύησα, ἀνώμαλος ἀόρ. τοῦ ἐγγύω.

ἐνέδρα, ἡ, τὸ ἐνεδρεύειν, ἐνέδρα, κοιν. «καρτέρι», Λατ. insidiae, Θουκ. 5. 56, κτλ. ἐν. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 90· κατασκευάζειν Ξεν. Ἰππαρχ. 4. 10· τιθέναι Διόδ. 19. 108· θέσθαι Πλουτ. Ρωμ. 23· εἰς ἐν. ἐμπύπτειν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· ἐκ τῆς ἐν. ἀνίστασθαι αὐτῷ 5. 4, 4· θέειν ἐκ τῆς ἐν. Θουκ. 4. 67.

6) οἱ ἐνεδρεύοντες, τὴν ἐν. ἐξανίσταναι Ξεν. Ἑλλην. 4.

8, 37. 2) μεταρ., προδοσία, ἀπιστία, Πλάτ. Νόμ. 908D· ἐνέδρας δ' ἔνεκα Ἀντιφάν. ἐν «Κνωθιδεῖ» 1. 7· μετ' ἐνέδρας Ἀππ. Ἐμφύλ. 1, 30.

II. θέσις, ναρθήσκων Ἰππ. 764, 768. III.

ὑποστάμην, «καταπάτει», Σοφ. Ἀποστ. 644.

ἐνεδράζω, ἐδράζω, τοποθετῶ ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, Γαλην. 3. 205, Θεοφίλ. Πρωτοσπ. 1. 21.

ἐνεδρεῖα, ἡ, ἀντὶ τοῦ ἐνέδρα· Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεὶ αὐτομόλῳ Α. Β. 95, 27.

ἐνεδρευτής, οὗ, ὁ, ὁ ἐνεδρεύων, παγιδεύων, κακὰ μηχανώμενος, δόλιος, Σὺμμ. Βασίλ. Α' KB', 8, Πτολεμ. Τετράβ. 159 κλ.

ἐνεδρευτικός, ἡ, ὄν, ἐπιδέξιος εἰς τὸ ἐνεδρεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ, κατάλληλος πρὸς ἐνέδραν, καὶ μεταρ., δόλιος, Στράβ. 154, Φίλων 2. 269, Αἰνείας Ταχτ. 1.14.

ἐνεδρεύω: παρατ. ἐνήδρευον, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39· μέλλ. ἐνεδρεύσω, Πλουτ. Ἀντ. 63· ἀόρ. ἐνήδρευσα Θουκ. 4. 67, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 22, κτλ. — Μέσ. μέλλ. -σομαι (ἐπὶ παθ. σημασίᾳ), Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 18. — Παθ., ἀόρ. ἐνήδρευθην Δημ. 836.13· πρῶμ. ἐνήδρευμαι Λουκ. π. Διαβολ. 23, (ἐνέδρα). Ἐνεδρεύω, ὡς καὶ νῦν, κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω τινά ὅπως ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως, ἔγω «καρτέρι», καὶ μεταρ., ἐπιβουλεύω, Λατ. insidiari, τινά Δημ. 1011. 3. — Παθ., ἐνεδρευομαι, συλλαμβάνομαι δι' ἐνέδρας, παγιδεύομαι, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5· μεταρ., ὑπὸ νόμων τοὺς πολίτας ἐνεδρευέσθαι Λυσ. 96.13· εἰ... μὴ τῷ χρόνῳ ἐνήδρευθήμεν, ἂν δὲν ἠπατήθημεν ὑπὸ τοῦ χρόνου, Δημ. 836.13.

2) ἀπολ., ποιῶμαι ἐνέδραν, ἐνήδρευον ἐς τὸν Ἐνυάλιον (ἴσως διορθωτὸν κατὰ Πόππ. καὶ Ἀρν. ἐς τὸ Ἐνυαλιεῖον (πρὸλ. Λοβέκκ. εἰς Φρύν. σ. 370) ἢ παρὰ τὸ Ἐνυάλιον) Θουκ. 4. 67, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 6, 2, 4.1, 22, κτλ. ἄλλ' ἐν πολλοῖς χωρίοις εὐκόλως ἐξυπακούεται ἀντικείμενον.

II. τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, πρσιγίλιος εὐτολμοτάτους πεζοὺς ἐνήδρευσεν Ἀππ. Ἐμφ. 2. 76, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 11. — Μέσ., ἀπολ., ποιῶμαι ἐνέδραν, ἐμβαλὼν καὶ ἐνεδρευσάμενος Ξεν. Ἑλλην. 4. 4, 15.

ἐνέδρον, τό, = ἐνέδρα II, Ἐβδ. (Ἰστ. Ναυ. II', 2, 12) κ. ἄλλ.

ἐνεδρος, ον, (ἐδρα) ἐνοίκος, αὐλὰς ποίας ἐνεδρος ναεῖ Σοφ. Φιλ. 153.

II. ἐνεδρευτής, Μαυρικ. Στρατηγ. 2. 4, σ. 57.

ἐνεῖσαστο, ἴδε ἐνέζω.

ἐνεῖζομαι· μέλλ. -εδύσομαι, ἀποθ., κάθημαι ἐπὶ τινος, Ἀριστ. Περλ. 5. 11.

II. ἔχω τὴν ἔδραν ἢ κατοικίαν μου ἐν τινι, μετ' αἰτίας. τόπου, τὸδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον Δισχὺλ. Πέρσ. 140· πρὸλ. ἐνέζω.

ἐνεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ συνήθισθαι εἰς τι, ἐνεθίζετο δὲ τὸν πῶλον δὲ μὴ λιθώδει· Πολυδ. Α' 200· ἐν τῷ παθ., ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνεθισμένοι, συνεισθημένοι Ἡρωδιαν. 6. 6, 2.

ἐνεῖδον, ἀόρ. β' ἀνεῖν ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ χρησιμοποιεῖται τὸ ἐνέδρα, βλέπω ἢ παρατηρῶ ἐν τινι, ὅπερ καὶ ἐν τῷ Παιῦσι νῆα ἐνεῖδον Θουκ. 1. 95· κακόνοιάν τινά ἐνεῖδόντας Ξεν. Ἀν. 7. 7, 45· ἀπολ., παρατηρῶ, προβλέπω, Σοφ. Φιλ. 854· μετὰ μετοχ., πλέον ἐνεῖδον σχίσοντες Θουκ. 7. 36· μετ' ἀπαρ., ἃ ἀρωγὰ ἐνεῖδον... ἐσεσθαι αὐτῷ 62.

ἐν-εῖδο-φορέω, ἐπὶ ἀγαματοποιῶν, δίδω μορφήν εἰς τι, πέτρον ἐνεῖδοφορῶν Ἀνθ. Π. 12, 57, πρὸλ. Gräfe σ. 56.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφ. τοῦ ἡνεκα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἡνεκα, ἀόρ. α' τοῦ φέρω, Ὁμ. (ὅστις ὡσαύτως ἔχει καὶ ἡνεκας, ἡνεκε, ἡνεκα ἀντὶ ἡνεκας κτλ.), καὶ Ἡρόδ. — Ἐνεστ. ἐνεῖκω δὲν ὑπάρχει εἰ μὴ ἐν τῷ τύπῳ συνενεῖκομαι (δὲ ἔκτε) ἢ προεστ. ἐνεῖκει (Ὁδ. Φ. 178) καὶ τὸ ἀπαρ. ἐνεῖκεμεν (Ἰλ. Τ. 194) εἶναι Ἐπ. τύποι τοῦ ἀπ. α', ὡς τὸ οἶσας, ἀξίμεν.



ἐνεικονίζω, εἰκονίζω, Στεβ. Ἐκλογ. 1. 334. — Παθ., εἰκονίζομαι: ἐν τινι, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς αὐτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων Πλούτ. 2. 40D. Πρβλ. εἰκονίζω.

ἐνεϊλεῖναι, περιτυλίσσω ἐντός τινος. — Μέσ: φων., Κήρες. — παλαιοῖς μὴ ἐνεϊλεῖναι τοὺς κακοῖς Κέντ. Σμυρν. 14. 294. — Παθ., ἐνεϊσῶμαι, περικλείομαι, τὸ πνεῦμα. ἐνεϊλούμενον ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 32· περικαλύπτομαι, τῇ λεοντῇ Φιλόδοκ. 719.

II. Παθ. ὡσαύτως, συμπλέκομαι, Κύρον δὲ τοῖς πολέμοις ἐνεϊλούμενον Πλούτ. Ἀρτοῖ. 11· περιφέρωμαι ἐν, τῶν αἰχμαλώτων τὸ μὲν δουρικὸν πλῆθος ἐνεϊλούμενον ὑπόπτως τοῖς ὅπλοις ἐκέλευεν ἀναιρεθῆναι ὁ αὐτ. Βροῦτ. 45.

ἐνεϊλημα, τὸ, κάλυμμα, ἀποκαλύψαντες τῶν ἐνεϊλημάτων (τὰ βεβλία) Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 11.

ἐνεϊλινδύομαι, παθ., κυλινδύομαι, κυλίσω ἐντός τινος, ἐνεϊλινδύοντο ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 4. 9, 10, μετὰ δι. γραφ. ἀνεῖλ-, πρβλ. Συνεστ. Ἐπιστ. 150.

ἐνεϊλίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐνεῖλίσσω.

ἐνεῖλλω, τίθημι ἐν τινι, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς καλῶντα πηλὸν ἐνεῖλλοντες, «γεμίζοντες καλὰ θία καλαμένα με πηλόν» (Δούκ.), Θουκ. 2. 76.

ἐν-εἰμεν, Ἐπ. κτῆρ. α' πρόσωπ. τοῦ ἐνεῖμαι, Ἰλ. Ε. 577· ἀλλ' ἐνεῖμαι γ' ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ νέρω.

ἐνεῖμαι (εἰμῖ, sum): μέλλ. ἐνέσομαι, ἐνυπάρχω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον ἐνεσσι, ὅσος τις χρυσὸς τε καὶ ἀργυρὸς ἀσκήν ἐνεστιν Ὀδ. Κ. 45· ἐνι (ἀντὶ τοῦ ἐνεσσι) κήδεα θυμῷ Ἰλ. Σ. 53· ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἡδαιαί Ὀδ. Φ. 288· εἰ. χ. ἡλκεον. μοι ἦτορ ἐνείη Ἰλ. Β. 490· οὕτως, εἴ τι ἐνέοι (ἐνν. τοῖς χρησμοῖσι) Ἡρόδ. 7. 6· νοῦς ὑμῖν ἐνεστι Σοφ. Ἰλ. 1328· τοῖς λόγοις ἐν. κέρδος αὐτοῖς 370· πόλλ' ἐν. τῷ γήρα κακὰ Ἀριστοφ. Σρ. 441, κτλ.: — στάσιον ἐνέσεσθαι τῇ γνῶμῃ Θουκ. 2. 20· εἴ σοι πυκνότης ἐνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1132· ἐνῆν ἄρ. καν. οἶνῳ λόγος Ἀμφι ἐν Ἀδῇ. 5· ἀγαθὸς βαφείας ἐνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ Διότιλος ἐν «Συντρόφαις» 1: — ὡσαύτως, ἐν τινι ἐνεσσι (ἢ ἐνι) Ἡρόδ. 7. 112, Ἀίσχ. Πρ. 382, κτλ. 6) μετὰ δοτ. πληθ., εἰμαι μετὰ, ἐλπίς ἐν ἀνθρώποις μοῦνη θεὸς ἐσθλῇ ἐνεστιν Ὀδ. 1135, Ἡρόδ. 3. 81 κ. ἄλλ. γ) μετ' ἐπὶ τῷ τύπῳ, οἶκοι ἐνεσσι γόος Ἰλ. Ω. 240· ἐνεστιν αὐτόθι, εἶμαι ἀκριβῶς αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 119· ἐνταῦθα ὁ αὐτ. Νερ. 211, κτλ. 2) ἀπολ., ὑπάρχω ἔχει. οὐ γὰρ πω νῆνυ ἐξέφθιτο οἶκος. ἄλλ' ἐνένην Ὀδ. Ι. 164· οὐδ' ἀνδρες νῆνυ ἐνι (ἀντὶ ἐνεσσι) τέκτονες αὐτόθι 126· κούκ' ἐνι στάσις Ἀίσχ. Πέρ. 738, πρβλ. Ἀγ. 78· αἶψα οὐκ ἐνόντος, ἐν ὑπάρχοντος ἔχει, Θουκ. 4. 8· τὰ ἐνόντα ἀγαθὰ, τὰ ἐνυπάρχοντα, αὐτοῖς 20· ἱερῶν τῶν ἐνόντων, τῶν ὑπάρχοντων ἔχει, αὐτοῖς 97· ἀμελεία τις ἐνῆν ὁ αὐτός 5. 38· πόλεμος οὐκ ἐνῆν Πλάτ. Πολιτικ. 271B· ἐνέται γὰρ (ἐνυπακ). ἐν ταῖς σπονδαῖς καὶ νήσοις ἀπάσας πάλιν δουλεύειν, κτλ., Θουκ. 8. 43, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 974: — χρόνος ἐνέσται, χρόνος ἐγγενήσεται, θὰ χρειασθῇ καιρὸς, θὰ περῶσθαι καιρὸς, Θουκ. 1. 80.

II. οὐκ ἐνεσσι, δὲν δύναται ἐν ὑπάρξει, ἀρνησις οὐκ ἐνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Ο. Τ. 578· τῶνδ' ἀρνησις οὐκ ἐνεστί μοι, ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀρνήσω, ὁ αὐτ. Ἰλ. 527· πρβλ. Ἀίσχ. Πέρ. 738· τίς δ' ἐνεστί μοι λόγος; τίνα λόγον δύναμαι νὰ φέρω; Βύρ. Ι. Τ. 998· οὐκ ἐνῆν πρόφασις Ξεν. Κύρ. 2. 1. 25· οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἰς Δημ. 1527. 12· εἴ τι ἄλλο ἐνῆν ὁ αὐτ. 291. 25· ἐνούσης οὐδεμίας ἐπὶ ἀποτροφῇ ὁ αὐτ. 702. 26. 2) ἀπορροπῶς ὡς τὸ ἐξεσσι, ἐγγίγνεται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διὼς δ' ἐνεσσι τοῖσιν εὐ σκοποῦμενοις ταρβέειν τὸν εὐ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτα, καὶ ὅμως ὁ καλῶς ἐξετάων τὰ πράγματα ἔχει λόγον νὰ φοβῆται, κτλ., Σοφ. Τρ. 296, Ἀντιγ. 213, κτλ., ἢ παραλειπομένης τῆς δοτ. οὐκονον ἐνεσσι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; ὁ αὐτ. Φιλ. 1270· οὐ γὰρ δὴ τοῦτο γ' ἐνεστιν εἰπεῖν Δημ. 848. 28, κτλ. οὐκ ἐνεστί, δὲν εἶναι δυνατὸν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοτίδῃ» 1. 7· ὁ Ἐρμάννος λαμβάνει ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ ἐν Σοφ. Φ. 648, τί τοῦθ' ὁ μὴ νεὸς γε τῆς ἐμῆς ἐνι; τὸ ὅποιον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ πλοίῳ μου; — Ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ ἐν ἔχει ἐπὶ, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. 6) τὸ ἐνι κεῖται ἰσχυρῶς μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ., εἴ καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἐνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς Πλάτ. Φαίδων 77E· ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἐνι ὁ αὐτ. Παρμ. 158C· ἃ δὲ ἐνι λέγειν Δημ. 19. 6· δι' ὀργήν γ' ἐνι φῆσαι ὁ αὐτ. 527. 17, πρβλ. 42. 20· ὡς ἐνι ἡδίστα, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχάριστα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 9, πρβλ. 3. 8, 4. 3) ἢ μετοχ. ἐνὸν ἀπολ. ὡς τὸ ἐξόν, ἐνὸν αὐτοῖς σῶζεσθαι Παρμ. 158C· 8. 3, πρβλ. Δούκ. Ἀνὰχ. 9. 4) τὰ ἐνόντα, ὅσα εἶναι δυνατὰ, τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν Ἰσοκρ. 104D, πρβλ. 229E· τῶν ἐνόντων ἐν τῷ πράγματι Πλάτ. Φαῖδρ. 235B· τῶν φαινομένων καὶ ἐνόντων τὰ κράτιστα ἐλέσθαι Δημ. 292. 2· ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅσον δύναται τις, ὁ αὐτ. 312. 20· οὕτως, πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγειν Θουκ. 4. 59· ἄλλ' ὡσαύτως, 6) τὰ ἐνόντα, τὸ ὅτι ἔχει τις, Πλάτ. Πολιτ. 488C.

ἐνεῖρη, ἢ. ἀπειλή, Ἦσυχ.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνεῖρξαι, ἀορ. ἐνεῖρξα, εἰργά. ἐν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.



πληθ. ἐνενηκόντων ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγρ. Χίου ἐν Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1876, ἀριθ. ρνγ', σ. 37, αὐτόθι καὶ τὰ δυνῶν, τεσσαρακόντων, πεντηκόντων, κλ.

ἐνενηκοντα-ετής, ἐς, Δουσ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7· συνηρ. -οὔ-της, οὔ, Ἀππ. Καρχ. 106· ἔχων ἡλικίαν ἐνενηκοντα ἐτών.

ἐνενηκοντά-πηχυν, ὅ, ἡ, ἔχων μήκος 90 πῆχυν, Ἀθην. 201Ε.

ἐνένιπε (οὐδέποτε ἐνένιπτε), ἴδε ἐν λ. ἐνίπτω.

ἐνένωτο, -νώκασί, Ἰων. ἀντί ἐνενόητο, -νώκασι, ἴδε νοίω.

ἐνεξεμῶ, ἐξεμῶ ἐν τι, .. λεκανίῳ Πολύτῃος ἐν Ἀθηναίων δάρεω· 4.

ἐνεξουσιάζω, ἐξουσιάζω ἐν, κάμνω χρήσιν ἢ κατάρτησιν τῆς ἐξουσίας μου ἐν τι, τοῖς ῥυθμοῖς Διον. Ἀλ. π. Συμβ. 19· τῇ γραφῇ ὁ αὐτὸς περὶ Θουκ. 8· ἐν τι αὐτόθι 24.

ἐνεορτάζω, ἐορτάζω ἐν, ἐνεορτάζω τῶν τόπων Σπράβ. 559, Πλουτ. Περικλ. κ. Φαβ. Σύγκρ. 1.

ἐνεός, ὁ, ὄν, (γράφεται καὶ διὰ δύο ν, ἀλλ' οὐχ ὁρθῶς), ἄλλος, ἴδε οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖν (Ψούχ.), παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον συνδυάζεται μετὰ τοῦ κωφός, ὁ μὴ ἐνεός ἢ κωφός ἀπ' ἀρχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ὅσοι δὲ κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται· φωνὴν μὲν οὖν ἀφίσι, διάλεκτον δ' οὐδεμίαν Ἀριστ. π. α' Ζ. Ἰστ. 4. 9, 16, Περὶ 33. 1, π. Αἰσθ. 1. 12· τοῖς δὲ παισὶν ἐδεικνυσαν, ὥστε ἐνεοῖς, ὅ τι δεοὶ ποιεῖν Σεν. Ἀν. 4. 5, 33.

2) ὡς τὸ νῆπιος, εὐθύς, Πλάτ. Ἀλκ. Δεύτερος 140D· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 782 ὁ Ἑρμ' ἀποδέχεται τὴν εἰκασίαν τοῦ Meineke ἐνεός ὡν ἐνέα φρονεῖ, ἀντί τοῦ: νέος ἐὼν νέα φρονεῖ τῶν κωδῆκ., ὅπερ ὁ Turneb. διώρθωσεν: ὡν νέος νέα φρονεῖ: Ἐπίρρ. ἐνεός, «εὐθύς», μωρός (Κοράς), Χρησμ. παρὰ Πολυαῖν 6. 53.

3) ἐπὶ πραγματικῶν, ἄχρηστος, Ἰππ. 743C· πρὸς. ἄνω, ἀναυδός. ἐνεο-στασία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἀγῶνον, ἀγωνία, Κύπριν δ' ἐνεο-στασίῃ λάβε' ῥύθμην Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 76· Ἡ λέξις αὕτη εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ruhnken ἀντί τῆς τῶν χειρῶν. δὲ νεοστα-σίῃ. ἢ ὁ Σχολιαστὴς ἔρμηνεύει: «ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύ-θων, ἢ μύθων ἐπιστάσις εἶλεν αὐτῶν», κτλ.

ἐνεότης, ἡτος, ἡ, τὸ μὴ λαλεῖν, ἀρασία, Ἀριστ. προβλ. 10. 40.

2) ἡλιθιότης, μωρία, τῆς ἐνεότητος τῆς ἡμέρας Κρατί-νος ἐν Πυτίῃ 9, ἀλλ' ὁ Meineke διώρθωσεν ἡλιθιότητος.

ἐνεόφρων, ὄν, μωρός, βλάτ, Πανύσιος παρὰ Στοβ. 164. 55, κατὰ διόρθ. Valcken. ἀντί τοῦ νεόφρων τῶν χειρῶν.

ἐνεπαγγέλλομαι = ἐπαγγέλλομαι, Ἑρμῶ. Ρητ. 868. 13.

ἐνεπάγομαι, μέσ., εἰσορμῶ, σαλπίσας· ὁ κῶνυς ἐνεπή-γετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἀτρίχα πρόσωπα Αἰσώπου Μῦθ. 234 (146 ἐξδ Κοράῃ).

ἐνέπαλτο, ἴδε ἐμπάλλω.

ἐνεπερίδω, ἐπερίδω ἐν τι, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 299, 21, ἐξδ. Ἀ.

ἐνεπηρέαζω = ἐπηρέαζω, Πολυδ. Ζ', 182, Η', 30.

ἐνεπιδεικνύμαι, μέσ., ἐπιδεικνύω ἐν, πραότητα ἐνεπι-δείξασθαι ταῖς ἔχθραις Πλουτ. 2. 90Ε.

ἐνεπιδιμῶ, ἐπιδιμῶ, διαμῶ ὡς ἐπιδιμῶς ἐν τι τόπῳ, τοῖς ἔξνοις τοῖς ἐνεπιδιμουσὶ τῇ πόλει Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 52, Ἀθην. 233Α, 361F.

ἐνεπιτορῶ, ἐπιτορῶ, ψευδῶς ὀρκίζομαι εἰς τινα θεόν, Αἰσχίν. 75. 1.

ἐνεπίπεδος, ὄν, ἐπίπεδος ἐντός, ποιήσει τὴν ὁροφὴν ἐνε-πίπεδον Γαλν. 18, μέρος 1, σ. 518, 11.

ἐνεπληγμα, «εὐγνώστα» (ὡς ἐξήγησις τοῦ Ὀμηρ. ἀριφραδέα), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 206.

ἐνεπισκῆπτομαι, μέσ., δημονομένης τῆς περιουσίας τινὸς δι' ἀπογραφῆς (ἴδε ἀπογραφῇ 11. 2), προσέρχομαι εἰς τὸν φάσκοντα ὅτι ἦτο δανειστὴς τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ λέγω ὅτι ἐνοφείλεται εἰς ἐμὲ χρεὸς μὴ υποθήκην τῆς περιουσίας ταύτης, καὶ ἀπαίτῶ αὐτό· ἐνε-πισκῆπτο ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ ἀργύριον Δημ. 1197 ἐν τέλει, 1198. 5. 15· ἴδε Ἀρκοκρ. ἐν λέξει ἐνεπίσκημμα, Πολυδ. Η', 61: τὸ δὲ ἐνεπισκῆπτεσθαι ὠνομά-ζετο ἐνεπίσκημμα, Ἀρκοκρ.

ἐνεπιστήμιον, ὄν, ἐνεπιστήμιον ἔργον, ἔργον μετ' ἐπιστή-μης, Σερ. π. Χρυσ. ἐν Idel. med. et phys. gr. min. II, σ. 206.

ἐνέπω, καὶ ἐν ἐπιτάσει, ἐνέπω, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὀμ. καὶ Πινδ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς μόνον τὸ δεύτερον, ἐξαι-ρουμένων τῶν λυρικῶν χωρίων τοῦ Εὐρ., ὡς ἐν Ἰππολ. 573, 580, Πρην. 96, κλ. Ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ τὴν προστ. ἔννεπε, τὴν ἐνκτ. ἐνέποιμι (Ὀδ. Ρ. 561), τὴν μετοχ. ἐνέπων, καὶ τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρατ. ἔννεπε· ἡ ὀρθὴ τοῦ ἐνεστ. δὲν ἀπαντᾷ πρὸ τοῦ Πινδ. Εἰς ταῦτα προσθετέον τὸν ἀορ. 6' ἐνίσπον, οὐδ' Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ἐνίσπες (Ἰλ. Ω. 388), τὸ ἐνίσπε ἦ-εν (Β. 80, Ζ. 438), τὴν προστακτ. ἐνίσπες κατὰ τὸ σχῆς, θίς), (Α. 186, Ε. 470, Ὀδ. Γ. 101), ἀλλ' ἐνίσπε (Δ. 642), ὑποακτ. ἐνίσπω (Ἰλ. Α. 839), εὐκτ. ἐνίσποις, οἱ (Ὀδ. Δ. 317, Ἰλ. Ε. 107), ἀπαρεμρ. ἐνίσπειν (Ὀδ. Δ. 323): μέλλ.

ἐνίσπῃσω (Ε. 98) καὶ ἐνίψω (ἴδε ἐν τέλει). Ἐνεστὸς τις ἐνέ-σπω εἶναι ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέρους Ποιητῶν ὡς Διον. Π. 391, Νικ. Θορ. 522· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις οἱ τύποι οἱ συνήθεις ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ἐνίσπω ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀορ. 6'. Πίναν. τὸ ἐνέπω εἶναι ἐκτεταμένος μόνον τύπος τοῦ \*ἐνω, ἐνέπω (ἴδε ἐν τέλει), λέγω, διηγούμεναι, Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μύθον Ἰλ. Θ. 412· τὸν Ἑκτορι μύθον ἐνίσπες Α. 186· νῆμερτά πάντ' ἐνέ-ποντα Ὀδ. Ρ. 549· εἰ τίνα μοι κληρδὸνα πατρὸς ἐνίσποις, ἂν θά ῥῶνασο νὰ μοι εἴπῃς ἀγγελίαν τίνα περὶ τοῦ πατρὸς μου, Δ. 317· ἀνδρα μοι ἔννεπε, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ .., Α. 1· τίς τ' ἄρ' τῶν δ'χ' ἄριστος ἔην, οὐ μοι ἔννεπε, Μοῦσα Ἰλ. Β. 761· μνηστήρων .. θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα Ὀδ. Ω. 414· ἀπολ., διηγούμαι, εἰστορῶ, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλή-λους ἐνέποντε. ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο .. αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ὅσα κῆρε' ἔθηκεν ἀνθρώποις Ὀδ. Ψ. 301 κέ. πρὸς. Σοφ. Ἰλ. 1439:—συν, παρὰ τραγ. οἷνες μετὰ-χειρίζονται τὸ ἐνέπω ὡς ἐνεστ. τοῦ ἀορ. ἐπείν (ὁ ἀορ. ἐνίσπον ἀπαντᾷ μόνον κατὰ προστακτ. ἐνίσπε Αἰσχύλ. Ἰκ. 603, ἀπαρεμρ. ἐνίσπειν Εὐρ. Ἰκ. 435)· σφῶν δ' ἐνέπω γε τοῖν παρεστῶ-τον δτι Σοφ. Ἰλ. 1367.

2) ἀπλῶς ὁριῶ, μύθοισι σκο-λιόις ἐνέπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 192· καὶ παρὰ Τράχ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 550, Σοφ. ἐν Τράχ. 402.

3) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγω, παραινῶ, κείνος ἀνείναι καὶ τὸν ἐχθρόν. καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν Πινδ. Π. 9. 171· ὁ μὲν γάρ (πατήρ) αὐ-τὸν ἐνέπει· τέκνον, κτλ., Σοφ. Αἴ. 764· κλαίω, Ο. Τ. 350, Ο. Κ. 932.

4) καλῶ, ὀνομάζω, τοὺς ἐνέποιον ἱερούς, οὗς καλοῦσιν ἱερούς, Πινδ. Ν. 6. 102· ἐνν. τὴν δούλον Εὐρ. Ἰρ. Μαν. 270.

5) = προσενέπω, προσαγγρεύω, Σοφ. Αἴ. 764· Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει ἀνῆνοθεν 15 κέ., ἀποδεικνύει δτι παρ' Ὀμήρ. οἱ τύποι ἐνέπω, ἐνέπω, ἐνέπειν (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. ἐνοπή) σημαίνουσιν αἰείποτε λέγω, ἀρηγοῦμαι, οἱ δὲ ἐνίπτω καὶ ἐνίσσω (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. ἐνίπη) αἰείποτε, μέμφομαι, ψέγω, ἐπιτιμῶ, ἂν καὶ ὁ Πινδ. καὶ οἱ μεταγεν. Ἐπικαὶ μεταχειρίζονται τὸ ἐνίπτω = ἐνέπω, ἴδε ἐνίπτω· τὸ ἐνέψω φα-νεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς μέλλων ἀμφοτέρω τῶν ῥημάτων, τοῦ μὲν ἐνέπω ἐν Ὀδ. Β. 137 ὡς οὗ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνί-ψω, Α. 148 νῆμερτές ἐνίψει, τοῦ δὲ ἐνίπτω ἐν Ἰλ. Η. 447 ὅς τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἔσπον).

ἐνεργάζομαι: μέλλ., -άσομαι: Ἀποθ., ἐμποῶ, παράγω, πρὶ-ξενῶ, ὅσα δὲ φύσαν τε καὶ ἀνελήματα ἐνεργάζεται ἐν τῷ σώματι Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 18· πῶς τοῦτο ἐνεργάζῃ τοῖς ἀν-δράσιον Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 6., 4. 4, 15· ἐν. ἐκπλήξην Πλάτ. Φίλ. 47Α· ἐν. ἔδος τινὶ Δημ. 1396. 22· μοχθηρὰς συνήθειας τινὶ ὁ αὐτ. 1402. 14· εὐνόϊαν ἐν τι Περὶ 6. 2, 15, κτλ.:—ἀορ. α' ἐνεργάσθην ἐπὶ παθ. σημα., κατεσκεύασθην ἢ ἐτέθην ἐντός, τίς δ' ἂν αἰσθῆται ἢν γλυκεῖν καὶ δριμύνην .. εἰμὶ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνεργάσθῃ; Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 5.

2) πορνέομαι, «τὸ δουλεύω», καὶ αἱ ἐνεργάζομαι παι-δισκαί .. τοῦ γάρ δὴ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες πορνέου-νται πᾶσαι συλλέγουσαι σφίσι φερνάς Περὶ 1. 93, ἐνθα ἴδε Valck. (Περὶ ἐργάσιμος, ἐργαστήριον)· ἐνεργ.: τῇ οὐσίᾳ, ἐμφορεῖσθαι διὰ τῆς περιουσίας, Δημ. 1087. 22· ἐργάζομαι ἐν τι τόπῳ: διὰ τινῶν ἁλιέων τῶν ἐνεργασμένων τοῖς τέποσι ἐξήτακε Πολυδ. 10. 8, 7.

ἐνέργεια, ἡ, (ἐνεργής), τὸ ἐνεργεῖν, ὄρασις, πράξις, κίνησις, ἐνέργεια· ἐν συγχρίσει πρὸς τὴν ἔξιν· ἡ μὲν γὰρ αἰσθησις ἐξίς ἡ δὲ κίνησις ἐνέργεια Ἀριστ. Τομ. 4. 5, 1· ἐπὶ πραγματικῶν, δύναμις, Διόδ. 20. 95· ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωπρᾶ ἢ ἀνὴρ ἐκφρασις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 2.

II, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἀριστ. τὸ ἐνεργεῖν ὑπάρχειν, πράγματι ὑπάρχειν, ἀντιτίθεται τῷ δύνα· εἰ ὑπάρχειν, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 1 κέ.: ἴδε τὴν λέξιν δύναμις IV: ἡ ἐνέργεια· πολλάκις δὲν διακρίνεται τῆς λέξεως ἐνελεγειν· ἀλλ' ὅτι ὁ Ἀριστ. κάμνει διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν εἶναι φανερόν ἐκ τῶν Φυσ. 3. 3, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9· ἀμφὲρ εἰσι σημαίνουσι τὴν πραγματικὴν ὑπάρξιν πράγματός τινος, ἀλλ' ἡ ἐντελέχεια εἶναι ἡ πλήρης καὶ ἀπόλυτος κατὰστασις ἡ ὑπερφορμὴ ἐκ τῆς ἐνέργειας, Trendelenb. de An. σ. 297, Bonitz. Metaph. 2. σ. 387: ἡ ἐνέργεια ἀντιτίθεται ὡσαύτως τῇ ὁλῇ, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6 καί = τῇ οὐσίᾳ 7. 2, 1, κτλ. ἴδε Bonitz. σ. 392 κέ.

III, ἐνεργέω, εἶμαι ἐν ἐνέργειᾳ, ἐνεργῶ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11: 2· ἴδως ἐπὶ διανοητικῆς ἐνέργειας, ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 1. 10, 15, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ συγχ. ἐν τῇ Καν. Διαθ. (Ἐπιστ. π. Ρωμ. Γ', 5, κ. ἀλλ.):—Παθ., τῷ ἐνεργεῖσθαι Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 20, πρὸς Φυσ. 2. 3, 14.

II, μεταβ., ἐνεργῶ, ἐκτελῶ τὴν, Πολυδ. 17. 14, 8, κλ.—Παθ., ὁ πόλεμος ἐνεργεῖτο ὁ αὐτ. 1. 13, 5· τὰ ἐνεργοῦμενα, τὰ ἐκτελούμενα πράγματα, ὁ αὐτ. 9. 12, 7· ἐπὶ μεταλλείοις, ἐνεργοῦνται (ἐνεργοί·Blass), εὐρίσκοντες ἐν ἐνέ-ργειᾳ, Ὑπερίδ. ὑπὲρ Βύξεν. 45· οἱ ἐνεργοῦμενοι, οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ πονηρῶν πνευματικῶν, δαιμονιζόμενοι, Ἀθαν. Π. 933Α, Ἰω. Χρυσ. 1. 468Ε, κλ.

III, κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ βινεῖν, in ore



esse, καὶ ποτὶ τὰ μάνδρα κατελάμβανον ἄμος ἐνῆργει Θεόκρ. 4. 61· ἐν. τινά· Ἀλκίερ. 3. 55.

**ἐνέργημα**, τό, τὸ ἐνεργηθῆναι, ἡ ἐνέργεια, Πολύβ. 4. 8, 7, Διόδ. 4. 51.

**ἐνεργῆς**, ἐς, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐνεργός, δραστήριος, ἀποτελεσματικός, ἐνεργῇ τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι Πολύβ. 11. 32, 8· μηχαναὶ Διόδ. 17. 44, κτλ.— Συγκρ. ἐνεργέστερος, ἀποτελεσματικώτερος, πρὸς τι· Ἀριστ. Τοπ. 1. 12.— Ὑπερβ. -τατος Διόδ. 1. 88.

**II.** ἐπὶ χώρας, καρποφόρος, τὴν χώραν ἐνεργεστέραν.. ἐποίησεν Πλούτ. Σόλ. 31.

**ἐνεργητέος**, α, ον, ὃν δεῖ ἐνεργεῖσθαι, Πλούτ. 2. 1034C.

**ἐνεργητικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ, ὁ ἐνεργῶν, Ἀριστ. Φυσ. 10. 9. 13.

**II.** τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις, τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν, Πολύβ. 12. 28, 6· ἐν τῇ γραμμῇ.. ἐνεργητικὸν ῥῆμα, τὸ δηλοῦν ἐνέργειαν, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 7.— Ἐπίερ. -κῶς, ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, Α. Β. 7. 7.

**ἐνεργμός**, -τό δ' αὐτὸ καὶ ἐνεργεῖς, κρούσμα κιθαρικόν. Εὐρύκλειος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορὴ διήρτηται· Ἐτυμ. Μ. 340. 3 (Φρύν. ἐν Ἐκόνω· 1).

**ἐνεργο-βάτω**, μεταβαίνω ταχέως, καὶ ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικίαν ἐνεργοδατοῦσαν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

**ἐνεργο-λαθεῖν**, ἐργολαθεῖν, ἐν, τι, ἐπωφελοῦμαι, Αἰσχίν. 75. 1.

**ἐνεργός**, ὄν, ὁ ἐν ἔργῳ ὢν, ὁ ἡσχολημένος εἰς τι, ὁ ἔχων ἐργασίαν, ἦκον.. ἄνδρες.. βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι Πρὸδ. 8. 26· μηδὲ δικαστὰς ἐνεργούς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν Πλάτ. Νόμ. 674B· ὥς ἐνεργά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀκίνητα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4· ὅπως ἂν ἐνεργοὶ ὦσι, ὅπως ἄρῳνται τοῦ ἔργου, Δημ. 925. 8· ἐνεργούς περὶ τι 3. 17, 4· ἐπὶ νεῶν καὶ στρατεύματος, κτλ., κατὰλληλος πρὸς ὑπερσίαν ἢ ἔργον, νῆες.. ἐνεργοὶ Θουκ. 3. 17· δεῖ ἐνεργόν.. ἔχειν τὸ στρατεύματι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 23· ἐν. προσβολή, ἰσχυρά, Πολύβ. 4. 63, 8· ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὕσσοις, ἀποτελεσματικοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ἀκοντίοις, ὁ αὐτ. 1. 40, 12· ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, ταχέαν, ὁ αὐτ. 5. 8, 3.

**II.** ἐπὶ χώρας, ἐν ἐνεργείᾳ, καλλιερυομένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀργός, βουλοῖο ἂν κοῖ τὴν νύκτ' ἄργον οὖσαν χώραν ἐνεργὸν γενέσθαι..; Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, πρὸλ. 5. 4. 25· Ἑλλήν. 4. 4, 1, Ἱέρ. 11. 4· πεδῖον πολλὰς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, παρὰ γὰρ καρπὸν διὰ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, Πλούτ. Καίσαρ 58· ὅστις ἐπὶ μεταλλείων, Ξεν. Πόροι 4; 2· ἐνεργὰ χρήματα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ ἐντοκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀργά, Δημ. 815. 15, πρὸλ. 816. 14· ἐνεργὸν ποιεῖν (τὸ δάνειον) ὁ αὐτ. 1291 ἐν τέλει.

**III.** Ἐπίερ. ἐνεργῶς, μετὰ δραστηριότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 11, ἀνυσίμως, Διοσκ. 1. 11. Πρὸλ. ἐνεργῆς.

**ἐνερείδω**: μέλλ. -σω, ἐρείδω ἐντός, ἐμπήγω μέσα εἰς, μοχλοῦν.. ὁφθαλμοὶ ἐνέρεισαν Ὀδ. 1. 383· δακτύλους Ἱππ. κ. Ἀρρ. 800· βέλος ἐνερείσθην τοῖς ὀστέοις Πλούτ. 2. 341D:—ἀκκουμῶν, ἐν δὲ πλατύν ὥσιν ἐρείσαν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1198:—μεταρ., προσηλώνων, τὴν ὄψιν τινὶ Πλούτ. 2. 586C· τὸν θυμὸν Οἰνιδ. παρ' Εὐσ. ἐν Βύαγγ. Πρ. 230D· τὴν ψυχὴν Λουκ. Νύκτ. 7:—Μέσ., ἐνερείσμενος πέτρα γόνυ Θεόκρ. 7. 7· πρὸλ. Ὀρρ. Ἀρ. 1094.

**II.** ἀνταβ., κείμαι ἐν τινι, ἀποκαθαριτικὴν τὴν ἐνεργηκὴν στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ γολυθῶν Διοσκ. 3. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 428.

**ἐνέρεισις**, εως, ἡ, τὸ ἐνέρεισθαι, θίψαι, μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι μηδὲ ἄχθος Ἱππ. περὶ Ἰππεῶν 745C.

**ἐνερεύγομαι**, ἀποθ., ἐρεύγομαι ἐπάνω εἰς τινα, γυλοῖς ἐνερεύγεται ἰδὼ Νικ. Θερ. 185:—ὡσαύτως κατ' ἐνεργ. ἄρ. 6', ἐμιοιγέ τοι τυροῦ κἀκίτου ἀρτίως ἐνῆρῃγεν Ἀριστοτ. Σρ. 913.

**ἐνερευθής**, ἐς, κοκκινώδης, ῥοδιπός, τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής Πολύβ. 32. 9, 8· πορείων τὸ ἐνερευθεῖς Λουκ. Εἰκ. 7. ἐνερευθομαι, ἀποθ., κοκκινίξω, εἶμαι κόκκινος, Νικ. Θερ. 511, 871.

**ἐνερθε**, καὶ πρὸ φωνῆεντος -θεν· Δωρ καὶ Αἰολ. ἐνερθα ἐν Α. Β. 563, 25· ὡσαύτως συντετιμη. χάριν τοῦ μέτρον νέρθε ἐνέρθεν (ἐκ τοῦ ἐν, ἐνερ-ος, πρὸλ. ὑπέρ, ὑπερθε); **I.** Ἐπίερ., ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν, αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Ἰλ. γ. 57· πέμψατ' ἐνερθεν ψυχὴν εἰς φῶς Αἰσχίν. Πέρσ. 630· πῶς τήνδ' ἐπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε; Ἰδρ. Ἀλκ. 1139· πρὸλ. 985· νέρθεν ἀνακαλούμενον ὁ αὐτ. Ἑλ. 966.

**2)** ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, κάτω, ὑποκάτω, ἐν πόδες καὶ χεῖρες ὑπέρθε Ἰλ. Ν. 75, πρὸλ. 78· βαλντο δὲ νέρθε κοινή [ἡ]πος Α. 282, πρὸλ. 535, κτλ.— πρὸσωπά τε νέρθε τε γούνα Ὀδ. γ. 352:—ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἱ ἐνερθε θεοί, οἱ κάτω θεοί, Λατ. dii inferi, Ἰλ. Ε. 274· τοῖς ἐν. νεκροῖς Σορ. Ἀντ. 25, πρὸλ. 11069· κοίταν ἔχειν νέρθεν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1707· ὡσαύτως, ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὑπὸ γὰρ Ἰσ. θ. 720, Πινδ. Π. 9. 142· τοῖς.. νέρθε καπὶ γῆς ἄνω Σορ. Ο. Τ. 416:—κάτω, δηλ. ἐν τῷ πεδίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 752· βαῖδν δ' ἐνερθεν, ὀλίγον παρακάτω, Σορ. Φιλ. 20.

**II.** ὡς πρὸθ. μετὰ γεν.,

προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῦ πετωτικοῦ, ἀγκῶνος ἐνερθε Ἰλ. Α. 252· πρὸλ. γαίης νέρθε.. καὶ.. θαλάσσης Ξ. 204· νέρθεν γῆς Ὀδ. Α. 302· ἐνερθ' Ἀἰδεῶ Ἰλ. Θ. 16· οὕτω παρὰ Τραχ., γῆς ἐνερθεν ἐς φάος Αἰσχίν. Πέρσ. 222, Εὐρ. Φοίν. 505· ἀλλ' ὡσαύτως ἀπλῶς ἐπὶ νεκροῦ τεθαμμένον, ἔλγας ἄρ' οὐδὲ γῆς ἐνερθ' ὥχου θανών; Σορ. Ἀποσπ. 603.

**2)** ὑποκάτω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἐνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα δ' αὐτ. Φιλ. 666:—Οὐδέποτε ἐν τῇ δοκίμῳ Ἀττ. Πεζογραφία, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ., ἐν. τῆς λιβυγῆς 2. 13· ἀπολ. 1. 91, ὡσαύτως ἐν Ἀττ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1034, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11; Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 4.

**ἐνέρξεις**, εως, ἡ, = ἐνευρξεις, ἐνεργμός, Ἐτυμ. Μ. 540. 2, Ἰσούχ.

**ἐνεροι**, ὡν, οἱ, Λατ. inferi, οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί, ἐνεροι νεκροί, ὑποχθόνιοι, ἀσθενεῖς· Ἡσυχ., τρίτατος δ'· Αἰδὴς ἐνέροιον ἀνάσσων Ἰλ. Ο. 188· τρέσσω Αἰδῆς, ἐνέροιαι καταφοβιμένοισιν ἀνάσσων Ἰππ. Θ. 850· ἀνάξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς Ἰλ. γ. 61, κτλ., βασιλεῦ τ' ἐνέρων Αἰσχίν. Πέρσ. 629· οἱ ἐνεροι Πλάτ. Πολ. 387B. (Ἡ ῥίζα εἶναι ἐν-, ἐντός, ἔσω, ὅθεν καὶ ἐνερθε, ἐνέρτερος, -τατος (νέρθε, νέρτερος) ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὰ: ὑπέρ, ὑπέρθε, ὑπέρτερος, -τατος. Τὸ Λατ. inferi ἀντιτιθέμενον τῷ superi παρυσιάζει κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναλογία τινά, ἀλλὰ τὸ f τῆς λέξεως ταύτης καταστρέφει αὐτήν).

**ἐνέρο-χρως**, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χροῖαν νεκροῦ, Ἀλκίερ. 13.

**ἐνερσις**, εως, ἡ, (ἐνείρω), τὸ ἐνείρειν, ἐντιθέναι, ἐναρμόζειν, χρῶσθαι τεττίγων ἐνέρσει, οὓς ἐκάφρωνον εἰς τὴν κόμην τῶν οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐγενῶν Ἀθηναίων πρὸς συγκατάτην τῶν τριῶν ἐν τῇ κορυφῇ ἐν ἡ ἐσχημάτιζον κρώδυν, δηλ. εἰδὸς πλείμματος τῶν τριῶν ἡλίων εἰς σχῆμα κώνου ἐν τῇ κορυφῇ. Σοῦκ. 1. 6.

**ἐνέρτερος**, α, ον, συγκρ. ἐκ τοῦ ἐνεροι. ἐνέρτεροι.. θεοί, οἱ Τίτάνες, Ἰλ. Ο. 225· οἱ ἐνέρτεροι=οἱ ἐνεροι, Αἰσχίν. Χο. 286, μετὰ γεν., καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανίωνων, ὑποχθονιώτερος τῶν ποτὲ οὐρανίων Τιτάνων, Ἰλ. Ε. 898.— Ὁ μεθ' Ὀμηρον τύπος ἦτο νέρτερος, ἴδε τὴν λέξιν.

**ἐνέρυθρος**, ον=ἐνερευθής, ὑπέρυθρος, κοκκινώδης, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6.

**ἐνεσία**, ἡ, (ἐνίημι) συμδουλή, προτροπή, εἰσῆγησις, μόνον ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ, ἐνεσία: δοτ. πληθ. μετὰ γεν. προσ., κείνης ἐνεσίσις, κατ' εἰσῆγησιν ἐκείνης, Ἰλ. Ε. 894· Γαίης ἐνεσίσις Ἰσ. Θεογ. 494· ὑπ' ἐννεσίῳι Κόιντ. Σμυρ. 3. 475· γεν. πληθ., Μηδείης.. ἐννεσιῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1364.

**ἐνεσις**, εως, ἡ, (ἐνίημι) ἐνδεσις, ἐμβολή, ἐνεσις φύσης ἐνιέμενης ἐς τὴν κοιλίην Ἱππ. π. Ἀρρ. 815· ἔγχυσαι, διὰ τῆς τοῦ καθετήρος ἐνέσεως, μνημονεύεται ἐκ Παύλου τοῦ Αἰγίν· πρὸλ. ἔνεμα.

**ἐνεσιάζομαι**, Ἀποθ., ἐστιώμαι, συμποσιάζω ἐν τινι τόπῳ, ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἀγαν παλινσκόις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεσιάζεσθαι θέλουσιν Λουκ. Ἐρωτ. 12.

**ἐνετέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐνίημι, δεῖ ἐνέναι, Ὀρεῖδ. τ. 4, σ. 575, ἐκδ. Dag.

**ἐνετή**, ἡ; (ἐνέτος)=περόνη, «καρπίσσα», χρυσέλης δ' ἐνετήσι κατὰ στήθος περονάτο Ἰλ. Ε. 180, Καλλ. Ἀποσπ. 149. Ὁ Ἡσυχ. προπαροξύνη τὴν λέξιν: «ἐνέτησι» περόνας, ἀπὸ τοῦ ἐνέσθαι, ἡ πόρπαις.

**ἐνετήρ**, ἦρος, ὁ, (ἐνίημι) ὁ αὐλίσκος, δηλ. ὁ σωλὴν τοῦ κλυστηρίου, κλυστήριον, Ἱατρ. πρὸλ. ἔνεμα: **II.** μὴχάνημος πολυμηκὸν πρὸς ἐξακόντισιν βλημάτων, Φίλων Βελοπ. 91.

**ἐνετήρεια**, τά, Λοκρ. ἀντὶ εἰσιετήρεια, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63. 1. πρὸλ. Ἰω. Οἶκ. Ἐποικ. Λοκρ. γράμμ. καὶ τὰ ὑπὸ W. Vischer σημειωθέντα ἐν Rhein Mus. N. F. XXVI, σ. 50, 51.

**ἐνετός**, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐνίημι, ἐγχεχυμένος, Ἱατρ.

**II.** κατασκευαστός, ψευδής, ἐγκάθετος, «βαλμένος», κατηγορούς ἐνετούς ἐπὶ τοὺς πλουσίους ἐπήγορον Ἀπκ. Εμφυλ. 1. 22, Μίθρ. 59, καὶ πιθαν. γραφ. ἐν Ξενοφ. Ἀν. 7. 6, 41 ἐνετός ὑπὸ Ξενοφάντος ἀντὶ ἀναστάς ὑπὲρ Ξ, ὡς διαρρωθῆς ἦδη. **ἐνευδακμονέως**, εὐδακμονῶς ἐν τινι, οἷς ἐνευδακμονῆσαι Θουκ. 2. 44· ταῖς βασιλείαις ἐνευδακμονῆσαν Διόδ. Ἀποσπ. 601. 3.

**ἐνευδεῖω**, Ἐπικ. ἐνευδεῖω, ἐπὶ τοῦ πετηνοῦ κίρκου, φέρομαι ἐν τῷ ἀέρι χωρὶς νὰ κινῶ τὰς πτέρυγας, εὐκῆλοισιν ἐνευδεῖωσιν πετρήγοσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 935.

**ἐνευδοκίμω**, εὐδοκίμῳ ἐν, ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχῆματα ἐνευδοκίμειν ἀπέκειτο, δηλ., τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματι ἐνδοκίμειν, Δημ. 294. 13· πρὸλ. Πλούτ. 2. 71A.

**2)** εὐδοκίμῳ παρὰ τινι, Αἰσχίνης.. ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 8. 12.

**ἐνευδῶ**: μέλλ. -ευδῆσω, κοιμῶμαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινος, χλαῖναν.. καὶ κῶσα, τοῖσιν ἐνευδῶν Ὀδ. γ. 95, πρὸλ. Γ. 350 κ. ἄλλ.

**ἐνευημερέω**, εὐημερῶ, εἶμαι τυχερὸς ἐν τινι, ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις Πλούτ. 2. 289D, 665D.

**ἐνευθινηόμαι**, παθ., ἔχω ἀσθονίαν τινός, διὰ τὸ τοιοῦτος



ένευθυνεῖσθαι φυτοῖς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 586, Φωτ., κλ. ένευκαιρέω, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου, καταγίνομαι εἰς τι, διαβολαῖς Φίλων 2, 522, πρβλ. 1. 387.

ένευλογέομαι, παθ., εύλογομαι ἐν τινι, τῷ σπέρματί σου ένευλογηθῶσιν πάσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς Πράξ. Ἀποστ. γ', 25· ὅτι ένευλογηθῶσιν ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 8.

ένευνάζομαι, ενάζομαι ἐν, κοιμῶμαι ἐν τινι τόπῳ, ένευνάσαντο δόμοις Νικ. Ἀποστ. 33.

ένευναίος, ον, (εὐνή), ἐφ' οὗ τις κοιμάται, «ἐγκοιμητὸν» Σχολ., «ἐγκοιτίον» Εὐστ., ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέσμα αὐτοῦ ένενυαίον Ὀδ. ε. 51· χῆται ένενυαίων, δι' ἑλλειψιν στρωμάτων καὶ σκεπασμάτων, Π. 35 (ἐθα ἄλλοι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἀρσ. ἐρμηνεύοντες· δι' ἑλλειψιν «τῶν εὐνήσομένων, ὅ ἐστι κοιμησόμενων» Σχολιαστ., «συμβολικός ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ, στερονμένῃ τῶν ἐγκοιμημένων... ἡγουν ἡμέλειαι διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσεά» Εὐστ.).

ένευπαθεῖω = εύπαθεῖω ἐν, Λιδάγ. 1. 359, Κ. Μα. α. σ. Χρ. σ. 13B, κλ.

ένευρίσχω, εύρίσχω ἐν τινι, ἴωσθαι. Ἰουδ. Πόλ. 5.13, 5.—ἐν Σοφοκλ. Δγ. 1144 ὁ Hartung ἀντὶ τοῦ· ἂν ἡῖρες γράφει· ένευ- ρες, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ένευσεβη, εύσεβω ἐν, εἶμαι εύσεβής ἐν τινι, ταῖς έντολαῖς Γρηγ. Ναζ. σ. 19.

ένευστομέω, ἔζω ἡδέως ἐν τινι τόπῳ, οἷς ένευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος Φιλύσοι 870.

ένευσχυμονέω = εύσχυμονέω ἐν, Ἰεροκλ. σ. 46.

ένευσχολεῖω, διατρίβω τὸν χρόνον ευαρέστως ἐν τινι, ένευσχο- λήσας τοῖς λογισμοῖς Λουκ. Ἐρωτ. 35.

ένευτυχέω = εύτυχέω ἐν, Ἀριστέδ. 1, σ. 111.

ένευφραίνομαι = εύφραίνομαι ἐν, Ἐδδ. (Παροιμ. Η' 31).

ένεύχομαι = εύχομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, I, 14, Συνασ. Ἐπιστ. 67, σ. 209B.

ένευωχέομαι = εύωχέομαι ἐν, Συνασ. Ἐπιστ. 44, σ. 183.

ένευχθῶμαι, ένέχθητι, ένεχθεῖν, ένεχθῶ, ένεχθῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα φέρω.

ένευχράζω· μέλλ., -άσω, λαμβάνω ένέχυρον παρὰ τινος, μήτε ένευχράσαι, μήτε, κτλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 518.1, πρβλ. Πλάτ. Ἀδ. 367B.

2) μετ' αἰτ. πράγμα, λαμβάνω τι ὡς ένέχυρον, καὶ διάκονον, εἰ τις ἐχρήτο, ταύτην ένευχράζειν Δημ. 762. 4, Αἰσχίν. 56. 42, Διον. Ἀλ. 6. 29· ἀπολ., Πολύβ. 6. 37, 8 (ἐνθα κακῶς κείται ένευχράζων)·—Παθ., τὰ χρήματα ένευχράζομαι, ἡ περιουσία μου καταλαμβάνεται ὡς ένέχυρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 241·—Μέσ. ὡς τὸ ένεργ., λαμβάνω τι ὡς ένέχυρον, χἄτεροι τόκου ένευχράσασθαι φασίν, καὶ ἑτέροι λέγουσιν οὗτι θὰ κατάσχωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς ένέχυρον τοῦ τόκου, αὐτοὶ 35· μὴ ένευχράζο- μενον φέρειν ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 567.

ένευχράσια, ἡ, τὸ ένευχράζειν, τὸ λαμβάνειν τὴν περιουσίαν τινος ὡς ένέχυρον, ένέχυρον, ὑποθήκη, Πλάτ. Νόμ. 949D, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 7., 104.12· ἐν. ποιεῖσθαι Δημ. 1162. 12., 1163. 25.

ένευχράσμα, τό, πρᾶγμα κείμενον ὡς ένέχυρον, ένέχυρον, Ἐδδ. (Ἐδδ. KB', 26), Ἀπολλ. Λέξκ. Ὀμ.

ένευχρασμός, ὁ = ένευχράσια, Πλουτ. Κοριολ. 5.

ένευχραστός, ὁ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ κατάσχω ὡς ένέχυρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. v. 21.

ένευχρίαζω, -ιασμός, τύπος πλημελής ἀντὶ ένευχράζω, -ασμός.

ένευχρίος, ον, ὡς ένέχυρον, Ἐπιστ. Σωφρ. 9.

ένέχυρον, τό, (ἐχρύος) ένέχυρον, ὡς καὶ νῦν, ένέχυρον ἀπο- δεικνύει ἡ ὑποτιθέναί, παρουσιάζειν ένέχυρον, Ἠρόδ. 2. 136· ένέχυρα ἀποδίδοναι Ἀνδοκ. 28. 27· λαμβάνειν αὐτοὶ 23, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 23· ένέχυρα βία φέρειν Ἀντίφ. 142. 35· τὸν τε κότυλον πρῶτον ἡνέγκα ένέχυρον τῶν γειτόνων Ἐρμιππος ἐν «Θεοῖς» 4· ἐν. τιθέναι τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ. 755· ἐν. κείται Πλάτ. Νόμ. 820E· ἐπ' ένέχυρῳ δοῦναι 1185. 12· ἐκ τῶν ἐν. τῶν ὠφληκτῶν τὴν δίκην, ἐκ τῶν διὰ δίκης καταληφθέντων ένέχυρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 158A. 24.—Ἐν τῇ Ἀττικῇ νομοθεσίᾳ, ένέχυρον ἡ ένέχυρα κυρίως ἦσαν κινητὰ κτήματα, ἀπερ ὁ δανειστής ἤδυνάτο νὰ λάβῃ πρὸς ασφάλειαν διὰ τὰ χρήματα, ἀπερ ἐόανεισεν, ἐνῷ ἡ ὑποθήκη ἐσήμαινε κυρίως πραγματικὴν, ἡτοίχιον περιουσίαν (ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνοντο καὶ δοῦλοι ἡ πλοῖα) ἡτις ἐδίδετο ὡς ὑποθήκη εἰς τὸν δανειστήν, ἴδε Att. Proc. 504 κέξ.

ένέχω· μέλλ. ένέξω ἡ ένεσχῶ, κρατῶ ἡ διατηρῶ τι ἐνός μου, χόλον ένέχειν τίτι Ἠρόδ. 1. 118., 6. 119· ἴδε Π. 2.

II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀορ. (ἴδε κατωτ.), ένέχομαι, κρα- τοῦμαι, συλλαμβάνομαι, δεσμεύομαι, περιπλέκομαι, ὡς τὸ Lat. teneri, μετὰ δοτ., τῇ πάγῃ Ἠρόδ. 2. 121, 2, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 4, 17· ἐν. τοῖς τῆς νῆως σκεύεσι Πλάτ. Δάχ. 183E.

2) μεταφ., ένέχεσθαι ἀπορίσθαι Ἠρόδ. 1. 190· φιλοτιμία Εὐρ. I. A. 527· ὠσάτως, ἐν. ἐν ἀγεί Ἠρόδ. 6. 56· ἐν κακῷ ὁ αὐτ. 9. 37, πρβλ. Δυσ. 94. 40· ἐν θυμῷ ένέσχετο, κατελήθη ὑπὸ

θυμασμοῦ, Ἠρόδ. 7. 128. 3) ένέχομαι, καὶ τότε οὐ δικαιοῖε Ζεὺς ένέξεται λόγοις τὸν τὰς βοδᾶ παῖδ' ἀτιμάσας, ένοχος ἔσται, οὐκ εύαπολόγητος ἔσται (Σχολ.), Αἰσχλ. Ἰκ. 169 κατὰ διόρθωσιν τοῦ Πύρρωνος ἀντὶ ένέξεται ἡ άνεύξεται, πρβλ. Ἀνδοκ. 7. 5· συγχάκις ἐν δικανικῷ σχήματι, ἐπιάρω κ' ένέχοιτο τῶν ταῦτ' ἐγγραμμένῳ Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11· οὕτως, ἐν. ἀρὰ Διὸς Πλάτ. Νόμ. 881D· ζημία, αἰτία αὐτοῦ 935C, Κρίτων 52A· ένέχεσθαι ἐπιτιμῖοις Δημ. 1231. 15· ἐν τοῖς ἐπιτιμῖοις Αἰσχίν. 78. 41· νόμῳ Πλουτ. Γράχ. 10· ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 762D· ένέχετο νόθεῖα, εἶχε τὸ θναῖος εἶ. ἡτο νόθος, Πλουτ. Θεμ. 1· πρβλ. ένοχος. 4) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δὲ καμῶν προτέρᾳ πάθᾳ νῦν ἀρείονος ένέχεται ὀρνίχος ἀγγελία Ἀδραστος ἥρωας, ὁ δὲ καμῶν Ἀδραστος τῇ προτέρᾳ συμφορᾷ νῦν βελτίονος ἔχειται τύχης τῇ τοῦ ὀρνίθου ἀγγελίᾳ (Σχολ.), Πινδ. Π. 8. 70.

5) ἀπολ., μένω, ἵσταμαι, ἐν δὲ ταύτῃ πως ένέσχετο, ἐν ταύτῃ κάπως ἐστάθη. Πλάτ. Θεαιτ. 147D. III. ἀμεταβ., εἰσέρχομαι, εἰσδύω, ὅπως ἀν εἰς τὸν κόλπον.. αἰ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ένέ- χωσιν Ξεν. Κυν. 10. 7· ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσσαν ένσχεσθαι κατὰ τὸ Ἰνόν (ὁ Κοραῖς ἔχει ἀνασχεῖν καὶ ἐρμηνεύει· ἐστὶ δὲ τὸ ἀνασχεῖν, ἀναρῆναι, προκύβει, εἰς τὸ ἔξω προελθεῖν), Πλουτ. Πομπ. 71.

2) ἐγκειμαι τινι, ἡ εἶμαι ἐναντίον αὐτοῦ, ἔχω χόλον κατ' αὐτοῦ, καὶ ένείχον αὐτῷ Ἐδδ. (Γεν. ΜΘ', 23)· ἡ δὲ Ἡρωδίας ένείχον αὐτῷ καὶ ἠθέλεν αὐτὸν ἀποκτείνειν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 19, Λουκ. ια', 53.

ένέφημαι, τό, τὸ ἐμβραζόμενον ἢ ἐν θερμῷ ὕδατι ἐμβεβεβημένον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ένεψητέον, ῥημα. ἐπὶβ., πρέπει τις νὰ βράσῃ τι ἐν τινι ἢ νὰ ἐμβρέῃ αὐτὸ ἐν θερμῷ ὕδατι, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ένεψημα, τό, παίγιον, ἄθλημα, τοῖά περ ὦραι εἰσριναι φορέουσιν ένεψημᾶτα, κούραις Νικ. Ἀλεξίφ. 233. [ἐχάριν τοῦ μέτρου].

ένέψω, βράζω ἐν τινι ἡ ὁμοῦ, ένεψηθέντα πόροις καμά- τοις μελίσης Νικ. Ἀλεξίφ. 71· ῥοφήματα ἀπλά, ὅποια θυμῶδης ἡ σελλίου ἡ ἀνήθου ένψημένων Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ένέωσα· ἀορ. α' τοῦ ένωθεῖω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243.

ένένυνυμι, βράζω ἐν τινι, ένν έλάω, ένθα πήγαγον έννε- ζεσθ' Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2 (σ. 79, ἐκδ. I. B.).

ένεζεύγνυμι· μέλλ., -ζεῦξω, ζευγνύω εἰς τι, δένω, ἐμπλέκω, ἀνάγκαις ταῖσδ' ένέζευγμαί Αἰσχλ. Πρ. 108· τί ποτέ μ'.. ένέζευξας.. ἐν πηλοσύναϊς·; (οὕτως καὶ «Ἐρμάνος» αὐτοῖ 578.

II. δένω σφιγντά, καὶ νιν ἄρδρα κείνος ένζεύξας ποδοῖν ἔρριπεν Σοφ. Ο. Τ. 718· βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, «ζεῦγω», ένίζευχθέντες ταῦροι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 686.

ένζήτησις, ἡ = ζήτησις, Ὀριγέν. I. 761B.

ένζυμος, ον, ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἔχων ζύμην, ἀντὶ τῷ ἄζυμος, Δαμασκ. Π. 392C, Κηρουλ. 745A.

ένζωγραφέω, ζωγραφῶ ἐντός τινος, διάφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Φιλήθῳ 40A, Τζέτζ. Χιλ. 12, 235 (3).

ένζωγράφος, ον, ἔζωγραφεμένος ἐν τινι, εἰκόνας ένζωγρά- φους διὰ χρωμάτων Ἐπιφαν. I. 373C.

ένζωφος, ον, ἔχων ἐγγεγλυμμένας ἡ ἔζωγραφεμένας μορφὰς ζῶων, Θεοφάνης Κοντ. 896.

ένζωνισμένην, δι. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 896A ἀντὶ ένεζομένην.

ένζώνυμι = ζώνωνυμι, Πλουτ. 1. 470B.

ένζωγονέομαι, ζωγονοῦμαι ἐν τινι, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 145D.

ένη, ἴδε ἐν λ. ένος.

ένη· καὶ νῆα, κτλ. ἴδε ἐν λ. ένος.

ένηθάω, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἐν τινι, διασκεδάζω, Λύγγος 3. 13.

II. ἐπὶ φυτῶν, ἀκμάζω, θάλλω ἐν τινι, νάπαισι δ' ἀν- θέρικος ένηθά Κρατίδης ἐν Ἀδλ. 135, πρβλ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 370A, καὶ ἴδε ἐγκαθηθάω.

ένηθητήριον, τό, τόπος διασκεδάσεως, Ἠρόδ. 2. 133, ἐνθα ἴδε Valck.

ένηθος, ον, ὁ ἐν τῇ ἡῇ, «ἐνηθοὶ γὰρ οἱ πεντεκαίδεκαετείς κα' παρρωτέρω, ἄνηθοι δὲ οἱ ὀδοδεκαετείς καὶ κατωτέρω» Σχολ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλ. 8. 3· πρβλ. ἐφηθος.

ένηδύομαι, παθ., ἡδύομαι ἐν τινι, εύχαριστοῦμαι εἰς τι, Σχολ. Ἰλ. Θ. 51, καθ' Ἰπύχ· «ἐνήδαίτο» ὠρελοῖτο, χαίρει, φαιδραῖτο».

ένηδύνω, ον, (ἡδύνῃ) πλήρως ἡδύνει, «τάς ένηδύνους νύκτας» Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 535, κτλ.—Ἐπιφρ. ένηδύνωας, μεθ' ἡδονῆς, διάφ. γρ. παρὰ Διοδ. 4. 78, Ἰω. Κλίμ. σ. 238. 12., 453. 35, κτλ.

ένηδύνω = ἡδύνω, εύχαριστῶ, τέρω τὰς ἀκοάς, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπαρ. 3.—Παθ., τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ένηδυνόμενός τε καὶ ένηδυνόμενος Γρηγ. Ναζ.

ένηδύπαθεῖω = ἡδύπαθεῖω ἐν, ταῖς τῶν οἰκείων εύτυχίαις.. ένηδύπαθησαν Φίλων 2. 326.

ένηεῖν, ἡ, (ένησις) πράττειν, προσήκειν, νῦν τις ένηεῖς Πατρικλῆος.. μνησάσθω Ἰλ. P. 670, πρβλ. Ὀμπ. Ἀλ. 5. 519.



ἐνθεν, Ἐπ. γ' ἐν. παρ. τοῦ ἐνεσις II.

ἐνθής, ἐς, Ἐπ. ἐπὶ θ. σώφρων, ἀγαθός, προσηνής, πρῶτος, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου (πρὸς ἐνθής), τοῦ δὲ ἑταίρου ξεφθες ἐνθής τε κρατερὸν τε Ἰλ. P. 204· κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνθής δ' ὅσα λευκά Ψ. 352: οὕτως ἐπὶ τοῦ Νέστορος, ὡς μου αἰεὶ μὲν μοι ἐνθής Ψ. 648· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὁδ. Θ. 200· ὡσαύτως φιλότιτος ἐνθής Ἡσ. Θ. 651· ἡ ἐνική ὀνομαστική ἐνθής ἐν Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 566. 8., 906. 5· πληθ. ἐνθῆς ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 89· ἐνθής παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀλ. 2. 664. (Πρὸς ἀπηνθής, προσηνής).

ἐνθλάσιον, τὸ, μισθωμα γῆς τελούμενον τῷ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργούντος, Ἐπιγρ. Νίου BGN. III. σ. 242.

ἐνθλάτον, τὸ, (ἐνελαύνω) πᾶν τὸ ἐλαθέν, ἐμπηχθέν ἐντός: ὡς οὐσ. ἐνθλάτα (ἐνν. εὐλά), τὰ, I. αἱ τέσσαρες δοκοὶ αἱ συγκατασκευαίαι τῆς πλεωρᾶς τῆς κλίνης, Λατ. spandae, Σοφ. Ἀποστ. 295, Φίλων 1. 666, κτλ. ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 132.

II. αἱ εἰς τὰ δύο ὁρὰ εὐλά τῆς κλιμακῆς ἐμπηχθέναι βαθμίδες, κλιμακὸς ἀμειβων ἐξοτ' ἐνθλάτων βάθρα, ὅτ' αἱ βάσεις τῶν ἐνθλάτων τῆς κλιμακῆς (Σχόλ.), Εὐρ. Φοῖν. 1179· ἄκρα κλιμακῶν ἐνθλάτα ὁ αὐτ. Ἰκ. 729.

III. ἀζόνων ἐνθλάτα, οἱ πασσαλίσκοι οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἀμαξηθόνια... τὰ ἐμβαλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξίεναι τὸν τροχόν (Σχόλ.), Εὐρ. Ἰππ. 1235.

ἐνθλίξις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ματαθαίου ὑποθέσ. γαμικαὶ ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τ. 119, σ. 1244.

ἐνθλίξος, ον, = τῷ ἐπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 51, Πλουτ. Κάτων Προεβύτ. 24, κτλ.

ἐνθλίξ, ἑκός, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν νόμον ἡλικίαν, ὁ εὐθῆς εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς ἐισήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνθλίκα γενόμενον Σουῖδ. ἐν λέξει: μειαγωγέυν, Πλουτ. Τιμολ. 13.

ἐνθλαγχμένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐναλλάσσω, κατ' ἐναλλαγῆν, Ἠσυχ.

ἐνθλώω, ἡλώ ἐν, καρφώνω εἰς τι, Κέλσ. παρὰ Ὀριγ. 6. σ. 298.

ἐνθλώσιος, ον, (ἡλύσιον II.) κεραυνόβητος: ἐνθλώσιος, τὰ, χωρία ἄδιστα, διότι κεραυνὸς ἐνέσκηπεν εἰς αὐτά, Λατ. bidentalia, (ὡς καθαρῶς σφαγίῳ τῷ καλούμενῳ bidents), Αἰσχύλ. Ἀποστ. 15, πρὸς. E. M. 341. 5, Ἠσυχ. ἐν λέξει, Ἑρμάνου Πονημάτια (Opusc.) 7. 209.

ἐνθλώσις, εως, ἡ, περιεκτ. οἱ πρὸς κόσμον ἐνθλωμένοι ἴλοι, ἡ ἐνθλώσις.. καὶ τὰ ῥέπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει Ἀθην. 205B.

ἐνθμαί, κυρίως πρκμ. τοῦ ἐνέζομαι, κάθμαι ἐν τινι, Ἰν' ἐνθμαθα πάντες Ὁδ. Δ. 272, πρὸς. Θεόφρ. 22. 44· θάκοις.. ἐνθμενοι Εὐρ. Ἀποστ. 793.

ἐνημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν εἰς τι, ἐνημερεύσαντες ταῖς ἀρπαγαῖς Διόδ. 17. 70· μέχρι νυκτὸς ἐνημερεύων ταῖς τῶν πόνων μελέταις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 523. 72.

ἐνημμενός, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ῥήμ. ἐνάπτω. ἐνημνοθε, εὐρήται μόνον ἐν συνθέτοις — ἢ λέξις ὑποδεικνύουσα ὡς προσερχομένη ἐξ ἐνεστώτος \*ἐνέθω, εἶμαι ἐντός, ἐνυπάρχω, ὡς τὸ ἀνέθω ἐκ τοῦ ἀνέθω (δ' ἴδε), ἐγείρομαι. Κατὰ τύπον εἶναι πρκμ. μετ' ἀναδιπλασ., ἀλλὰ κατὰ σημασίαν αἰτίποτε παρ. ε., ἐκτός μίᾳς περιστάσεως ἐν τῷ τύπῳ ἐπενήνοθε (ἴδε κατωτ.).

I. ἐπ-ἐνέθωθε, παρ' Ὀμήρ. μόνον τρίς, περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «λεπτὴ δὲ καὶ αἰραὶ ἦν αὐτῇ τριγύνης ἐσπαρμένη» (Θ. Γαζής). Ἰλ. B. 219· περὶ χλαίνης. οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «ἀπαλὴ δ' ἐπὶ ἤθει ἡ προκὺς» (Σχόλ.), K. 134· μετ' αἰτ., ἐνθα δέ μιν (τὴν Ἀφροδίτην) χάριτες λουσαν καὶ χρῆσαν ἐλαίῳ ἀμείρωτό, «οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας», «ἐπεσιν, ἐπαυσι» (Εὐστ.), Ὁδ. Θ. 365, πρὸς. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 62· μετὰ δ' οὐτ., στομίῳσι περὶ ἐπενήνοθε γαστρός, «τὸ δὲ ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξίφ. 509: ἐπὶ χρόνῳ, πολυὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών, παρῆλθεν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 276.

II. κατ-ἐνέθωθε, πολλὴ δὲ κόνις κατενένοθεν ὦμους, ἐκάλυπτε, μόνον ἐν Ἰσο. Ἀσπ. 269 καὶ ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 279, ἔανθα δὲ κόμαι κατενένοθεν ὦμους.

III. παρ-ἐνέθωθε, μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ., ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενένοθε μῆτις, παρέμεινεν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 664· πυρετὸς παρενένοθε γυῖος Ὀρρ. Λιθ. 628.

ἐνθνοχα, ἐνθνεγμαι, ἴδε φέρω.

ἐνηρεμέω = ἡρεμέω ἐν τινι, ἐπιτηδεύοισιν εἶναι τὸν τόπον ἐνηρεμάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι Φίλων 2. 140, Ἠλιόδ. 1. 18.

ἐνηρέμηςσις, ἡ, τὸ ἡρεμεῖν ἐν τινι, ἀνάπαυλα, Ἀνώμ. π. Μουσ. 21.

ἐνήρης, ἐς, ἔχων κόπας, μὴ αὖν ἐνήρης, μὴ στρατιώτην ἔνα, μὴ πόλιν ἔχοντες Πλουτ. Βροῦτ. 28, Σύλλ. 24, κτλ.: πρὸς. διήρης.

ἐνήριθμος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐνάρηθμος: ἀλλ' ἐν Καλλ. Ἀποστ. 127, οἰκίος, φιλικός· ὁ Ἠσυχ. ἔχει: «ἐναριθμία: φίλα, συνήθη».

ἐνηρῶσιον, τὸ, μισθωμα προσερχόμενον ἐκ μισθώσεως ἀροσίμου γῆς, Ἐπιγρ. Δίλου BGN. 1882, 6 ff., I. 145.

ἐνησθημένοι (ἐσθῆ), περιβεβλημένοι, ἐνησθημένοι στολάς λαμπράς N. Χων. σ. 123. 10, ἔκδ. B.

ἐνησυχάζω: μέλλ. -άσω, ἴσυχάζω ἐν τινι, Χίων ἐν Ἐπιστ. 16, Φίλων 2. 140, πρὸς. ἐνηρεμέω.

ἐνήφαιστος, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ τὸν Ἡρακλεῖον, δηλ. τὸ πῦρ, ἐπὶ πυρὰ δὲ ἐνυλοὶ ἐνάπτονται ἐκ εὐλών, ἄς ἐνηφαιστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγέυλους Τζέτζ. Ἰστ. 10, 502.

ἐνηγῆα, ἡχῶ ἐντός, ἐπιγάστριον, εἰ ἐπικρούσις, ἐνηγοῦν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Νούσ. 1. 6: μετὰ δ' οὐτ., ἡχῶ εἰς τι, οὕτως οἱ δαιμόνων λόγοι.. μόνους ἐνηγοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος.. ἔχουσι Πλουτ. 2. 589D. 2) εἰδάσκω διὰ φωνῆς ζωῆς, ὡς τὸ κατὰ χεῖρα, Ἐκκλ.

ἐνήχημα, τὸ, = ἡχημα, βοή, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 65: δόγμα, Ἐκκλ. ἐνηχῶς, ον, ὁ ἔχων ἦχον, ὁ ἡχῶν, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, τὰ μὲν γὰρ ἐγχερᾶ, τὰ δὲ ἐνηχα κατεσκευάσται Ἀθην. 636C· ἐνηχα ὕδατα Φίλοστρ. 226· ἐναυλος, ἐτι ἐνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς Γρηγ.

ἐνθα, (ἐν), Ἐπίρρ.: I. δεικτικ., 1) ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ, Λατ. ibi, Ὀμ., κλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἐκίσε, Λατ. illuc (πρὸς. ἐνθάδε), ἐνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα τετεύχεται Ἰλ. N. 23· ἐνθ' ἴσμεν κέλοντες, «ἐκεῖσε πορευθόμενοι κοιμηθήσομεν» (Θ. Γαζής), Ξ. 340, Ὁδ. Γ. 295, Z. 47, M. 5:—ἐνθα καὶ ἐνθα, ἐδῶ ἐκεῖ, ἐμπρός καὶ ὀπίσω, Λατ. hic illic, huc illuc, B. 213, κτλ.: ὡσαύτως, ἡ ἐνθ' ἡ ἐνθα κίοντα; K. 574:—σπάνιον παρ' Ἀττ. Παιτιάς, ὡς Αἰσχύλ. Ἰκ. 31, Σοφ. O. T. 796· ἐν τῇ Ἀττ. πεζολογίᾳ ἐν φράσεσιν οἶαι αἱ: ἐνθα μὲν καλόν, ἐνθα δὲ αἰσχρόν, ἐνταῦθα μὲν καλόν, ἐκεῖ δὲ αἰσχρόν, Πλάτ. Συμπ. 211A. 2) ἐπὶ χρόνῳ, τότε, Ὀμ., κλ.: ὅστις προσέτι ἔχει: ἐνθα δ' ἐπείτα Ὁδ. H. 196., K. 516· ἐνθα δὲ, τότε δὴ, τότε λοιπόν, ἐνθα δὲ ὁ Πειρίστρατος ἤρχε Ἀθηναιῶν Ἠρόδ. 1. 59, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 39:—ἡ πρὸς τὸν χρόνον ἀναφορά πολλὰκις ἐκπίπτει εἰς ἄλλην ἔννοιαν, ὡς ἐν τῷ Λατ. ibi, π. χ. ἐν Ὁδ. A. 11, B. 82.

II. ἀνατορ., 1) ἐπὶ τόπου, ὅπου, Λατ. ubi, Ζεὺς δὲ πρὸς δὴν λέγος ἦτ'.. ἐνθα πάρος κοιμήσθ' Ἰλ. Δ. 610· λιπὼν ἔδος ἐνθα θάσασεν I. 194, κτλ.: ἐνθα κε γυνωμθέντα σάκευς ὕπο.. ἴδης, ἐνθ' οὐτάμεν δ' ἐξ ἡμετέρῳ Ἰσο. Ἀσπ. Ἠρ. 334, Θεόφρ. 8. 45· ὡσαύτως, ἐνθα τε Ἰλ. B. 594, E. 305· ἐνθα περ, ἴδε ἐν λ. ἐνθαπερ' μετὰ γεν., γαίης ἐνθα.., εἰς τὸ μέρος ἐκείνο τῆς γῆς, εἰς τὸ ὁποῖον.., Σοφ. Αἴ. 659· ἐνθα πημάτων κυρῶ, εἰς ποῖον σημειῖον ἀθλιότητος εὐρίσκομαι, Εὐρ. Τρωάδ. 680:—μετὰ ῥήμ. κινήσεως, Λατ. quo, ἀρ'.. ὁρθῶς.. ὁδοιποροῦμεν ἐνθα χρήσομεν; Σοφ. Ἠλ. 1099· ὡσαύτως, εἰς τὸν τόπον ὅπου, ὁ αὐτ. Φιλ. 1466· ὁπόθεν, ἐνθα (ἐνθεν Meineke) μήποτ' εἰς εὐνὴν τούτων πρόσσειμι μὴδὲν ὁ αὐτ. Ἠλ. 436, πρὸς. Αἴ. 4, Τραχ. 237, 659, Ξεν. Οἰκ. 18, 1:—σπάνιως ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἀντὶ τοῦ ὅπου, Αἰγισθον ἐνθ' ὥκηκεν Ἰστορῶ Σοφ. Ἠλ. 110.

2) ἐπὶ χρόνῳ, ὅτε, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 1· ἐστὶ ἐνθα, Λατ. est ubi, ἐστὶν ὅτε, ἐνίστε, Σοφ. Ἠλ. 1042, πρὸς. O. T. 316· ἐνθα τοῦ χρόνου, ὅτε, καλῶ δυντὶ καὶ νέω καὶ πρῶτον ὑπηνήτη, ἐνθα τοῦ χρόνου ἡ χρισιστάτη ἐστὶν ἡδὴ τῶν καλῶν μεираκιῶν Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 10. 18.

ἐνθάδε, Ἐπίρρ.: 1) ἐπὶ τόπου, μετὰ ῥήμ. κινήσ., δεῦρο, Λατ. illuc, huc, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ὅστε' ἀλῶμενος ἐνθάδ' ἰκάνω Ὁδ. O. 492, κτλ.: οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖοι τοῖσι σώφροσιν ἀνδράων Σοφ. Φιλ. 304· ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων αὐτόθεν 337, Σοφ. 6. 36. 2) παρ' Ἀττ. συνθροῦστερον ὡς τὸ ἐνθα, ἐνταῦθα, Λατ. hic, ἐνθάδε αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Σφ. 765· οἱ ἐνθάδε, οἱ ἐνταῦθα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οἱ κάτω, Πινδ. O. 2. 104, Αἰσχύλ. Ἰκ. 923, Σοφ. Ἀντιγ. 75, Πλάτ. Γοργ. 525B· (πρὸς. ἐκεῖ)· ὡσαύτως ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου, Σοφ. O. T. 42· τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ αὐτῶν 78· τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ Εὐπολ. ἐν Ἀδ' ἡλ. 1. 4: τὰ ἐνθάδε, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ, τὰ ἐκεῖ, Σοφ. 6. 17.

II. ἐπὶ περιστάσεως, ἐστὶν, ἐφ' ἣ, πρὸς αἰσιν κατασκευάσαι καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· οὕτως, ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, εἰς τοιοῦτο περιεβλὼν σημειῖον, Σοφ. Φιλ. 377· μετὰ γεν., ἐνθάδε τοῦ πάθους, εἰς τοῦτο τὸ σημειῖον τοῦ πάθους μου, αὐτόθεν 899.

2) ἐπὶ χρόνῳ, νῦν, οὐτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὐτ' ὀπίσω, οὐτε τὸ παρὸν βλέπων οὐτε τὸ μέλλον, ὁ αὐτ. O. T. 488, πρὸς. O. T. 992, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.—Πρὸς. τὸ ἐπόμενον. ἐνθάδε. Ἀττ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Πλ. 54, Λυσ. 1010, Εὐπολ. ἐν Αἰξίνῳ 9, κτλ.

ἐνθάδεος, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, K. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 473, πρὸς. Ἠσυχ.

ἐνθαῖα, κάθμαι ἐπὶ τινος, ὅταν θρόνους Αἰγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω Σοφ. Ἠλ. 267, πρὸς. O. T. 1293.

ἐνθαῖασις (α), εως, ἡ, τὸ ἐνθακεῖν, καθέζεσθαι ἐν τινι, Ἰν' ἐν φύχει μὲν ἡλίου διπλῇ παρέσιν ἐνθαῖασις, ἐνθα ἐν καιρῷ φύχους υπάρχουσι διπλαῖ θέσεις ἐν αἷς καθήμενός τις νὰ θερμαίνῃται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. τὴν πρῶταν καὶ τὴν ἐσπέραν, Σοφ. Φιλ. 18.

ἐνθαλάμια, τὰ, «πλάσματα ἐκ μηχανῶν καὶ σημάτων» Ἠσυχ.



ἐνθαλασσεύω, Ἄττ. -τετεύω, ζῶ παρὰ τὴν θάλασσαν ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὰ τε ὅρεα (τῶν ζώων) καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει καὶ μετεωροπορεῖ Διὶ. π. Ζ. 9. 63: μεταφ., ἐνθαλαττεύων τῷ ζῳφῳ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. 183, 31.

ἐνθάλασσεος, Ἄττ. -αττειος, ὄν, = τῷ ἐπομ., ναῦς Σοφ. Ἀποσπ. 379.

ἐνθάλασσοις, Ἄττ. -αττος, ὄν, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διόδ. 2. 43.

ἐνθάλλω, θάλλω, θερμαίνω ἐντός, Διόδ. 2. 52: — Παθ., φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 421, ἐνθα ὁ Valck. ἐπανορθοῖ ἐνθ- (ἀντί ἐκθ-) ἐκ τῶν Α. Β. 40. 20.

ἐνθαλψις, εἰς, τὸ ἐνθάλλειν, ἐνθερμαίνειν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 211, ἐκδ. Μ., κλ.

ἐνθάνατόν, καταδικάζω εἰς θάνατον, Φιλῶχ. παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δεινάρου 3.

ἐνθαπερ, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἐνθα Ἰλ. Ν. 524, Ἠρόδ. 1. 14, Τραχ. κλ., ἐκεῖ ὅπου, ἐνθα περ ἐπιμέμονεν (ἐξυπακ. πορεύεσθαι) Σοφ. Φιλ. 515.

ἐνθάπτω, θάπτω ἐν τινι τόπῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2839. 10, κ. ἄλλ.: — Παθ.: ἄρ. θ' ἐντετάφην Αἰσχίν. 14. 14, Διόδ. 1. 66, Σουλ. Ἐπιγρ. 2824, κ. ἄλλ.: μετοχ. ἐνθαψίς (οὗτος) αὐτόθι 2839. 11: μέλλ. θ' ἐντετάφσμαι αὐτόθι 2826, Πλουτ. Δίων 43.

ἐνθαυδοῦ = ἐνταυδοῦ, Ἐπιγρ. Ἐλευσίνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος χρόνων, Ἀθην. τ. Η', σ. 407.

ἐνθαυμαστώ, καθιστῶ τι θαυμαστόν, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. σ. 36.

ἐνθαῦτα, ἐνθεῦτεν, Ἰων. ἀντί ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν.

ἐνθεαζώ, καθίσταμαι ἐνθεός, θεοροροῦμαι, Ἠρόδ. 1. 63, Δουκ. Ἀλέξ. 13: ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. ὑπὸ, Πλουτ. 2. 623C, κτλ.: πρβλ. ἐνθουσιάζω.

ἐνθεασμός, ὁ, = ἐνθουσιάζω, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 266, 41.

ἐνθεαστικός, ἡ, ὄν, ἐνθεός, ἀμφ. ἐν Πλάτ. Νόμοις 682A. —

Ἐπίρρ. -κῶς, Δουκ. Ἐρωτ. 14.

ἐνθεμα, τό, τὸ ἐντιθέμενον κατὰ τοὺς ἐγκεντρίσμοις τῶν δένδρων, «μπόλι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 6, 7: τὰ εἰς ἐγκεντρίσμον ἐνθεμματα Γεωπ. 3. 3, 9. II. παρακαταθήκη χρηματικῆ καταθεμένη εἰς τράπεζαν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3599. 13.

ἐνθελής, ἐς, ἀντιθετοῦ τῷ ἀθελής, ὁ θέλων, Ἀναστ. Σιν. ἐν Catal. Bibl. Flor. τ. 1, σ. 309.

ἐνθεματίζω, ἐγκεντρίζω, Ἰωπ. 10. 23, 4. Ἰδε. σημ. ἐκδύτου ἐν τόπῳ. Πρβλ. Ἐπιφάν. Π. 569A.

ἐνθεματισμός, ὁ, ἐγκεντρίσμός, μεταφ., παρενθήκη, ἐτυμολογείται ἢ νοουθήκησις τοῦ ἐνθεματισμός Κλήμ. Ἀλ. 154.

ἐνθεμεν, ποιητ. ἄρ. θ' ἀπαρ. τοῦ ἐντίθημι.

ἐνθέμιον, τό, θάλαμος ἐν τῇ πύρρῃ τοῦ πλοίου, «τὸ μέσον δὲ τῆς πύρρῃς σκινίδιον, οὗ τὸ ἐντός ἐνθέμιον» Πολυδ. Δ' 90.

ἐνθεν, (ἐν), Ἐπίρρ.: 1) δεικτικ., Λατ. inde.

ἐπὶ τόπου, συγγ. παρ' Ὀμ., ὡσαύτως ἐπὶ καταγωγῆς, γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν ὅθεν σοὶ Ἰλ. Δ. 58: ἐνθεν μὲν .. ἐτέρωθι δὲ Ὀδ. Μ. 235, πρβλ. 59: αἱ μὲν ἔξ ἀριστερᾶς, αἱ δ' ἐνθεν Εὐρ. Ἐκ. 1122: ἐνθεν καὶ ἐνθεν, Λατ. hinc illinc, Ἠρόδ. 4. 175, Πλάτ., κλ.: ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν Σοφ. 7. 81: ἐνθεν μὲν .., ἐνθεν δὲ .., Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7: ἐνθεν μὲν .., ἔξ εὐωνύμων δὲ .. Ἠρόδ. 1. 72: ἐνθεν μὲν .., ἐκατέρωσιν δὲ .. Πλάτ. Σοφ. 224A: μετὰ γεν., ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τροχῶν, ἐκατέρωθεν τῶν .., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30, πρβλ. Ἀν. 4. 3, 28. 2) ἐπὶ χρόνῳ, ἐντεῦθεν, μετὰ ταῦτα, ἐνθεν δ' ἂν .. πᾶσαν ἐπιφρασσαιμεθα βουλήν Ἰλ. Ν. 741: τὰ δ' ἐνθεν, τὰ δὲ ἐντεῦθεν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 247: τὸ δ' ἐνθεν Σοφ. Ο. Τ. 476.

3) ἐπὶ περιστάσεως, ἐνθεν ἑλὼν [τὴν αἰτίαν], inde exorsus, «ἐντεῦθεν ἀρξάμενος» (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 500, πρβλ. Διογ. Α. 1. 102 (κοιν. ἐνθεν .. ἐλθὼν ἐφθ), Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἡ περιστάσεως, Εὐρ. Τρώ. 951.

II. ἀναφορ. ἀντί ὅθεν, 1) ἐπὶ τόπου, Λατ. unde, δέπα, ἐνθεν ἐπινόν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπινον, Ὀδ. Τ. 62, πρβλ. Δ. 220: πολλάκις συσχετίζεται μετὰ τοῦ ἐνθα, ὡς, ὁ μὲν ἐνθα καθέζετο, ἐνθεν ἀνέστη Ἑρμείας Ε. 495: τὸ μέρος ἐξ οὗ, ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἐνθεν οἰσάντο τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε Σοφ. Ἀντιγ. 310: ἐνθεν ἡ γαίως, πόθεν ἐγεννήθη (Ὀράτ. unde nil majus generatur, Οὐεργ. genus unde Latinum), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1393: πρβλ. 1485: εἰς τὸν τόπον ὅθεν, δέξουσιν (οἱ ἡγεμόνες) ἐνθεν ἔξουσιν τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 2. 3. 6: οὕτως ἐπὶ ὁμιλίας, νῦν δὲ ἐπαυεμὶ ἐνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ὁ αὐτ. Ἑλλην. 6. 5, 1, πρβλ. Οἰκ. 6, 1. 2) ἐπὶ ἀφορμῆς, ὅθεν, ὁπόθεν, ὡς τὸ Λατ. unde, Ἀρχ. .., ἐνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἀρείος Αἰσχύλ. Εὐμην. 689, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 38, κτλ.

ἐνθεναρξίζω, ἐγχειρίζω, «ἐνθεναρξίει» ἐγχειρεῖ <ἐγχειρίζει>; Ἡσὺχ.

ἐνθένδε, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Λατ. hinc, Ἰλ. Θ. 527, Ὀδ. Δ. 69, καὶ Ἀττ.: ἐκ τούτου τοῦ μέρους; δηλ. ἐκ τῶν ἐνταῦθα, εἴ τι μὴ ἔξιν ἀργύρῳ ἐπράσσειτ' ἐνθένδ' ..; Σοφ. Ο. Τ. 125: ἣν δὲ δὴ

καὶ ὅμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, ὁ ἐ. παρ' ὁμῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 17: καλῶς τὰ γ' ἐνθένδ', καλῶς ἔχονσι τὰ ἑσθ., Εὐρ. Ὀρ. 1277, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκεῖθεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 229B: μαθήσει ἐνθένδε ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289D: ἐνθένδε ποθέν ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275D, Συμπ. 178A: ἐνθένδ' αὐτόθεν, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 116: — μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνθάδε, τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύσασαι Πλάτ. Φαῖδρον 107E, πρβλ. Ἀπολ. 40C. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16: ὁ ἐνθ. στρατός, ὁ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, δηλ. ὁ Ἀθηναϊκός, Εὐρ. Ἰκ. 695. 2) ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἀρχεται δὲ πόλεμος ἐνθένδε, κτλ., Σοφ. 2. 1: τὸ ἐνθένδε ἢ τοῦνθένδε, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἕξ, παπαῖ τ' ἰδὴτ' <ἂν> δροῦμ' ἐγὼ τοῦνθένδε γε; Σοφ. Φιλ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1167, 1. Τ. 91: τὰν-θένδε ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 1267, Ἠλ. 1307, Εὐρ. Ἡρακλ. 279: ὁ ἐνθ. λόγος ὁ αὐτ. Τρω. 931: ἐνθένδε ἂν μάλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε, ἐκ τῶν ἑξῆς, κτλ., Πλάτ. Θεαίτ. 178A.

ἐνθενδὲ, Ἀττ., ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 429. ἐνθεος, ὄν, παρὰ μεταγεν. πεζογράφους συνηρ. ἐνθους (Ἀπκ. Ἰδερ. 18, Φίλων 2. 124): θεόληπτος, θεόφορος, κατεχόμενος ἐκ τινος θεοῦ, θεόπνευστος, ἐνθ. γυναικῆς, θεοφοροῦμεναι, ἐπὶ τῶν Μαινάδων, Σοφ. Ἀντ. 964: ἐνθεός Ἀρεῖ, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρεῖος, Αἰσχύλ. Θήβ. 497: ἐνθεός ἐκ Πάνδου Εὐρ. Ἰππὸλ. 141: ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ξεν. Συμπ. 1. 10: — μετὰ γεν. πράγμ., ἐνθεός τεχνῆς, ἔχων ἐκ θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς τέχνης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 17: — ἐνθ. πρὸς ἀρετὴν, κατεχόμενος ὑπὸ θείου ἔρωτος πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Συμπ. 179A.

II. ἥδη τέχναισι ἐνθέοις ἡρημένη; ὅτε ἥδη κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς μαντικῆς τέχνης; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1209: μαντικὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 244B: μαντεῖαί δ' αὐτ. Τίμ. 72B: πόλεις Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11: — τὸ ἐνθεός, ἔμπνευσις, Πλουτ. 2. 752C: — Ἐπίρρ. ἐνθέως, Μενάνδρου Μονόστιχ. 229, Ἀπκ. Ἰδερ. 26.

ἐνθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος ἐν τινι τόπῳ, Πολυδ. Α' 62, πρβλ. Θωμ. Μάγ. ἐν λέξει θερίζω.

ἐνθερμαίνω, θερμαίνω: — Παθ., εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, ἂν εἶναι ἐνθερμοὶ ἐκ πόθου, Σοφ. Τρ. 368: πρβλ. ἐνθάλλω.

ἐνθερμός, ὄν, θερμός, ζεστός, Ἰπκ. 1180E, Πλουτ. 2. 951E.

2) μεταφ., πλήρης θερμότητος, θερμουρῆς, διάνοια Ἀριστ. Φυσικ. 2, 9, πρβλ. 3, 14: — Ἐπίρρ. ἐνθερμῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 4. 28, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 101D.

ἐνθεσί-δουλος, ὁ, ψωμόδουλος, Κωμικ. παρ' Ἡσυχίου.

ἐνθεσις, εἰς, (ἐντίθημι), τὸ ἐντιθέναι, παρεμβάλλειν, Πλάτ. Κρατ. 426C: τὸ ἐντιθέναι εἰς τὸ στόμα, ἐς ἐνθεσιν τῆς τροφῆς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. II. τὸ τιθέναι εἰς τὸ στόμα τεμάχιον, βλιμός, «βουκκα», «μπουκκία», Ἀριστοφ. Ἰπκ. 404, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσι» 1. 6, Τηλεκλειδῆς ἐν «Ἀμριτυσίᾳ» 1. 10, Ἐριπίδου ἐν «Μοίραις» 4, κτλ. 2) ἡ πράξις τοῦ ἐντιθέναι τὸ ἐνθεμα ἐν τῷ ἐγκεντρίζειν, ἀμφοτέρων δὲ τῶν προειρημένων δεῖ σύντομον τὴν ἐνθεσιν ποιεῖσθαι Γεωπ. 10. 75, 6.

ἐνθεσμός, ὄν, νόμιμος, ὡς τὸ ἐννομός, Πλουτ. Νικ. 6: — Ἐπίρρ. ἐνθεσμός, Θεοδώρητ. 5. 9.

ἐνθεσπίζω, θεσπίζω ἐν τινι, Εὐσέβ. IV. 444A.

ἐνθετέον, ῥήμ. ἐπὶ τοῦ ἐντίθημι, δεῖ ἐνθεῖναι, Πλωτ. 1. 3, 1.

ἐνθετικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος ὅπως ἐνθεῖ, ἐμπρεπὴς τι, τῶν ὑγιᾶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικὸν ὦσθ. Ἐκλογ. 2. 42.

ἐνθετός, ὄν, (ἐντίθημι) ὃν δύναται τις νὰ ἐνθέσῃ, εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθετὸν ἀνδρὶ νόημα, οὐποτ' ἂν ἔξ ἀγαθοῦ πατρός ἐγένετο κακὸς Θεόγ. 435.

ἐνθετταλίζομαι, Ἀποθ., φορῶ Θεσσαλικὴν χλαμύδα, «λέγεταί καὶ Θετταλίζω, ὡς Δωριζώ» ἀρ' οὐ τὸ ἐντεθετταλίσμεθα παρὰ τῷ Εὐνύκιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτέστι χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν ἢ Θετταλικὸν περὶον» Στεφ. Βυζάντ. ἐν λέξει Θεσσαλία: — καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν Πολυδ. Ζ' 46.

ἐνθεῦτεν, Ἰων. ἀντί ἐντεῦθεν, Ἠρόδ.

ἐνθίω, θέω, τρέχω ἐν τινι, Ἠλιοδ. Χρυσοπ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ. 121, ἐκδ. Harl.

ἐνθωρέω, θεωρῶ ἐν τινι, Γρηγ. Νύσσ. III. 1092C, κλ.

ἐνθηγή, ἡ, κεφάλαιον· μεταγεν. λέξις ἀντὶ τῆς ἀρχαίας ἀφορμῆς, «τὸ δὲ ἐνθηγή ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀποκον, ἀφορμὴ γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι» Φρόν. 223, Α. Β. 472. 9, Ἀρτεμίδ. 2. 68.

ἐνθηλῦπαθῶ, διδομαι εἰς θηλυπρεπὴ πάθη, καὶ μετ' ἀδε(ας) ἐνεθηλῦπαθῶν τῷ κόρῳ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10.

ἐνθηρός, ὄν, (θηρ) πλήρης ἀγρίων θηρίων, συγκαλούμενος ὑπ' αὐτῶν, δρομὸν νυκτὸς ἐνθηρὸν μολὼν Εὐρ. Πρῶ. 289.

II. μεταφ., ἀγρίος, τρυφῆς, τιθέντας ἐνθηρὸν τρίχα Αἰσχύλ. Ἀγ. 562: ἐνθηρὸν ποδός, περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Φιλοκτήτου (Σοφ. Φιλ. 698), οὐχί = θηροδίκτου, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστής, ἀλλ' ἔχοντας τεθηρωμένον ἔλκος, κοινῶς «θυμωμένον», πρβλ. θηρῶμα καὶ effe-rata corpora (Αἰβίος): — τὸ ἐνθηρὸν, ἀγριότης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 63.

ἐνθησαυρίζω, θησαυρίζω ἐν τινι, ἐνταμιεύω, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 35.

ἐνθίνος = ἐνθεός, Μεταγεν. Κρητ. Ἐπιγρ. Cauer 1164, 1174.



ἐνθινος, Ἐπίρρ. τόπου, ἐκεῖ, τὰ ἐνθινα, τὰ ἐκεῖ, Ἐπίρρ. Χερσ. BCH. 1881, 70f., 1. 30.

ἐνθολασις, εως, ἡ, θλάσις ἢ πίσις πρὸς τὰ ἐντός, Διλ. π. Ζ. 16. 22.

ἐνθολασμα, τό, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 13, σ. 890Α.

ἐνθλάω, Ἰων. ἐμφλάω: μέλλ. -άσω [ᾱ], θλάω τι ἐντός διὰ πίεσιν, Ἰππ. 556. 23· διὰ πίεσιν ὥδω, ἐλαύνω, ἐμπήγω, λίθον εἰς τὸ δένδρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 2. 4· ἐγγράττω (ἐπὶ νομίσματος), καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο (οἱ Ἰασεῖς) καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος Διλ. π. Ζ. 6. 15.

ἐνθλίβω [τ]: μέλλ. -έψω, πίεζω ἐντός, Νικ. Ἀλεξ. 454, 547: —Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 15, 5, Προβλ. 21, 3.

ἐνθλιπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐνθλίβων. —Ἐπίρρ. -κῶς, δι' ἐνθλίψως, Στέφ. Ἐμπ. Π. 3. 69.

ἐνθλιψις, εως, ἡ, τὸ ἐνθλίβειν, πίσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 1. 6, κτλ.

ἐνθνήσκω: μέλλ. -θανοῦμαι, θνήσκω ἐν τινι, ἐναποθνήσκω, τῆς ἐμῆς γθοῦδος ἐνλαχεῖν τοσοῦτον (ᾧστε) ἐνθανεῖν μόνον Σοφ. Ο. Τ. 790· πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 869· σὴ χερὶ ὁ αὐτ. Ἰρακλ. 560.

2) ἐπὶ τῆς χειρὸς· ναρκοῦμαι, νεκροῦμαι ἐν τινι, ὥστε ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἐμὴν ὁ αὐτ. Ἐκ. 246: —Σπέν. παρὰ περὶογράφου, ὡς Λυσ. 147. 13, Πλούτ. 2. 357D.

ἐνθουδίδιος, α, ὄν, Κρητ. ἀντὶ ἐνδογενεῖς, Hell. J. 13, σ. 64.

ἐνθολος, ὄν, ὁ, = θολός, Achmet Ὀνειροκρ. 193.

ἐνθορος, ὄν, ἔκχυος, ἐγκαστρωμένος, ἐπὶ ζώων, Νικ. Θηρ. 99.

ἐνθούριος, ὄν, θουριώδης, Ὑποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ., ἔκδ. Ludw. σ. 101. 3.

ἐνθους, ὄν, συνηρ. ἀντὶ ἐνθεος, δ ἴδε.

ἐνθουσιάζω, παρὰ Τραγ. ἀέποισι ἐνθουσιάζω· παρὰ Πλάτ. ἀπαντῶσιν ἀμφοτέροι οἱ τύποι, ἴδε κατωτ. Εἰμαι ἐνθεος, κατέχομαι ὑπὸ θεοῦ, εἶμαι θεόληπτος, εὐρίσκομαι ἐν ἐκστάσει, ἐνθουσιάζω, δη δῶμα, βακχεύει στέγη Δισχύλ. Ἀποσπ. 64x· ὥσπερ ἐνθουσιῶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· ἡ ψυχὴ.. ἐνθουσιάζουσα Πλάτ. Ἰων 535C· πρβλ. 536B· ἐνθουσιάζοντες ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 22C· ἐνθουσιῶντες ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 253A· ἐνθουσιάζας ὁ αὐτ. Θεαίτ. 180C· ὑπὸ τῶν Νυμφῶν.. ἐνθουσιάζω ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 241E· ὕψ' ἤδοντες ἐνθουσιᾷ ὁ αὐτ. Φιλ. 15E· ἐνθουσιάζαι ποιεῖν τινα Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11: —μετὰ δοτ., ἐνθουσιᾷ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Εὐρ. Τρω. 1284· περὶ τι Πλούτ. Κέτων Πρεσβ. 22· εἰς τι Διλ. π. Ζ. 4. 31. II. μετ' αἰτ., ἐμπνέω, ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς Ἑρμῆς Τριμέγ. ἐν Στοδ. Ἐκλογ. Φυσικ. Βιβλ. 1, σ. 930· πρβλ. 942.

ἐνθουσιάζεις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Πλάτ. Φαῖδρ. 249E.

ἐνθουσιασμός, ὁ, ἐμπνευσίς, ἐκστασις ψυχῆς, ἐνθουσιασμός, διὰ νόσον ἢ τινα ἐνθουσιασμόν παραλλάξας Πλάτ. Τιμ. 71E προερχόμενος ἐκ τινων εἰδῶν μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16., 8. 7, 4.

ἐνθουσιαστής, οὔ, ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζηλωτής, «καί-ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστής, ἦτοι ἐνθεος, οἷον εἰ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκώς» Εὐστ. 48 ἐν τῇ ἀρχῇ.

2) Ἐνθουσιασταί, = Μεσασαλιανοί, Εὐχῆται, Θεοδώρ. III. 1144A, Τιμ. Πρεσβ. 48A, κλ. ἐνθουσιαστικός, ἡ, ὄν, ἔχων ἐμπνευσιν, ἐξεστηκώς, Πλάτ. Τιμ. 71E· μάλιστα ἐκ μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16· τὴν ἐνθουσιαστικὴν σοφίαν, τὴν μαντικὴν, Πλούτ. Σόλ. 12· τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὁ ἐνθουσιασμός, Πλάτ. Φαῖδρ. 263D. —Ἐπίρρ. ἐνθουσιαστικῶς διατιθέναι τινα Πλούτ. 2. 433C. II. ἐνεργ. ὁ προεγών, ὁ ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, ἐπὶ μουσικῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 4 καὶ 6, πρβλ. 8. 5. 16 καὶ 22.

ἐνθουσιᾶω, ἴδε ἐνθουσιάζω.

ἐνθουσιώδης, ες, κατεχόμενος ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, Πλούτ. Λυκ. 21, Πύρρ. 12, κτλ. —Ἐπίρρ. -δῶς, Ἰππ. 1280. 26.

ἐνθράσσω, Ἀττ. -ττω, = ἐντάρασσω, Ἰππ., π. Ἀθρρ. 812.

ἐνθρηγνέω, = θρηγνέω ἐν., Ἀριστείδ. τ. 1. σ. 262.

ἐνθρηα, «ζώδια», Ἡσύχ.

ἐνθρηάζω, «ἐνθρηάζειν» παρακινεῖν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων», Ἡσύχ.

ἐνθρηάκτος, ὄν, (θρηάζω) ἐνθεος, ἐνθους, Σοφ. Ἀποσπ. 489. Ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀποσπ. (18) ὁ Nauck τὴν λέξιν κεκιθάριεν διώρρωσεν ἐντεθρίακεν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐντεθρίακέν.

ἐνθρίζω, «ἐνθρίζειν» ἐνατενίζειν, νύσσειν» Ἡσύχ.

ἐνθρίδω, (θρίων) τυλίσσω ἐντός φύλλου συκῆς, περιβάλλω, περικαλύπτω, «κουκουλώων», ἀλλ' οὐκ ἐντεθρίασθαι πρέπει Ἀριστοφ. Λυσ. 664.

ἐνθροέω, = θροέω, Γενέσ. 106. 18.

ἐνθρομβώσις, = θρομβώσις, Ἀντυλλ. παρ' Ὁρείβ. II. 49. 4. ἐνθροινάζω, = ἐνθροινέζω, Εὐχολ. σ. 148.

2) ἐγκαίνια ἐκκλησίαν, Σιόυδ. 1089D, κλ.

ἐνθροινάσεις, ἡ, = ἐνθροινισμός; Στέφ. Διάκ. 1077A.

ἐνθροινισμός, = ἐνθροινισμός, Σύνοδ. Χαλκ. 1568A, κτλ.

2) ἐγκαίνια ὁγία· τραπέζης, Εὐχολ.

ἐνθροινιστικός, ἡ, ὄν, = ἐνθροινιστικός, Δαμασκ. II. 76B.

2) οὐς. ἐνθροινιστικόν, τό, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνθροινισμένου ἐπισκόπου καταβληθέν χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὸν ἐνθροισμόν, Ἰουστ. Νεαρ. 123. 3.

ἐνθροινίζω, θέτω ἐπὶ θρόνου, Πτολεμαίου.. ἐνθροινιζόμενον τοῖς βασιλεῖσι Διοδώρου Ἀποσπ. 595.

2) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. γλώσση κυρίως ἐπὶ τῶν ἐνθροινιζόμενων ἐπισκόπων, Γρηγ. Ναζ. III. 1247A. Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 54F. 3) ἐγκαίνια ὁγία· τράπεζαν, Εὐχολ. —Παθ., κάθημαι ἐπὶ θρόνου, Εὐδ. (Μακκ. Δ, Β' 22).

ἐνθρόνιος, ὄν, = ἐνθρόνος, Πολυδ. Γ', 52.

ἐνθροινισμός, ὁ, τὸ ἐνθροινίζειν ἐπίσκοπον, Σύνοδ. Χαλκ. 1568B.

2) ἐγκαίνια ἐκκλησίας, Βαλασμ. Σύνοδ. VI, 31.

ἐνθροινιστής, ὁ, ὁ ἐνθροινίζων, Γρηγ. Ναζ. III 1156A, 1164A.

ἐνθροινιστικός, ἡ, ὄν, ὁ περὶ τοῦ ἐνθροισμού, ἐνθροινιστικὰ συλλαβαί, ἐπιστολαὶ πεμπόμεναι ὑπὸ πατριάρχου εἰς ἄλλους πατριάρχας ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 4.

ἐνθρόνος, ὄν, = ἐν θρόνῳ, Εὐσεβ. IV. 17B.

ἐνθρόβω, = ἐνθρόπτω, τὰ ἐνθρόβωμενα βρώματα Ἀρποκρ. ἐν λέξει ἐνθροῦπτα.

ἐνθροῦματις, ἴδος, = θροῦματις, εἶδος πλάκουντος, Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτοσινάω» 1. 43, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐνθροῦπος, ὄν, τὸ ἐνθρόβωμενον εἰς τι, τὰ ἐνθροῦπτα (Δημ. 314. 1)· «τὰ ἐκ περμάτων, ἢ τὰ ἐνθρόβωμενα βρώματα, εἴδη περμάτων, ἔνιοι δὲ καὶ τελεταὶ αὐτὰ προσοικεῖσιν καὶ Ἀπολλων δὲ παρ' Ἀθηναίους Ἐνθροῦπος» Ἡσύχ.

ἐνθρόπτω, καὶ ποιητ. ἐνθρόπτω, θρόβω ἐντός ὕψους, κάμνω «παπρά», ἐν οἶνῳ Ἰππ. 339. 30· γάλακτι Νικ. Θηρ. 914· ἐς ὀλπην αὐτόθι 80. —Μέσ., ὁ αὐτ. Ἀλεξ. 266.

ἐνθροῦσκον, τό, ἴδε ἐν λ. ἀνθροῦσκον.

ἐνθρώσκω: μέλλ. -θοροῦμαι: ἀδρ. ἐνέθορον καὶ Ἐπικ. ἐνθορον, πηδῶ ἐντός, εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ., ἐνθορε μέσω ποταμῶ Ἰλ. Φ. 233· ἐνθορ' ὁμίλῳ Ο. 623, ἐν τμήσει, ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορών Ε. 161, πρβλ. Υ. 381· ὄρει πῦρ ἐνθορὸν Πίνδ. Π. 3. 67· ἐνθώρσκει τάφῳ Εὐρ. Ἡλ. 327· ἰδὲ ἐνθόρεν ἱσχύ, πηδῆσας ἐλάττειν αὐτὸν εἰς τὸ ἱσχύν, Ὁδ. Ρ. 233.

ἐνθυμέομαι: μέλλ. -ήσομαι, Λυσ. 124. 21, μεταγ. ἐνθυμῆσθαι, Φιλόστρ. 614, Ἀριστείδ., κλ.: ἀδρ. ἐνεθυμήθην Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Θουκ. 2. 62, Ξεν., κλ.: πρkm. ἐντεθυμήμαι Θουκ. 1. 120: ὑπερθ. ἐνετεθυμήτω Λυσ. 126. 29· ἴδε κατωτ. II. Βάλλω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐξετάζω, κρίνω αὐτὸ καλῶς, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 222, Θουκ. 2. 40, 5. 32, κτλ.: ἀδρ. ἐνθυμηθῆναι Ἀντιφῶν 143. 37· πρὸς ἑμαυτὸν Ἀνδοκ. 7. 40· ἐνθυμίσθαι καὶ λογίεσθαι συχνάκις συνδυάζονται παρὰ Δημ., π. χ. 15. 7.

2) μετὰ γεν., ἔχω τι διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου, σκέπτομαι, συλλογίζομαι πολὺ περὶ τίνος, τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα, εἴ τι φρονούμεν πλεῖον ἡμέρης μῆς Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 2· ὁ Ζεὺς τοῦτ' οὐδὲν ἐνθυμοῦμενος Ἐρμ. π. π. ἐν «Μοίραις» 4· ὄν ἐνθυμηθέντες Θουκ. 1. 42· πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 249C, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 17· οὕτω, περὶ τίνος Πλάτ. Πολ. 595A.

3) ἐπομένης ἐξηρηγμένης προτάσεως: ὡς διὰ τοῦ ὅτι... σκέπτομαι ὅτι, εἴ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖα Ἀριστοφ. Νεφ. 820· ἐνθυμοῦμαι ὡς καὶ νῦν, ἐνθυμοίμεθα δὲ ὅτι, φήσαντες κτλ. Θουκ. 5. 111, κλ.: διὰ τοῦ ὅς... παρητηρῶ, οὐκ ἐνεθυμήθης; τὸ τί; ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 3, κλ.: διὰ τοῦ ἐπ... Ἰσοκρ. 332C· ἐνθ. μὴ... Λατ. videre ne... cavere ne... Πλάτ. Εὐθύδ. 279C, Ἰππ. Μείκ. 300D.

4) μετὰ μετόχ., οὐκ ἐντεθυμήηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαρόμενος, δὲν συλλογίζεται ὅτι ἐπαίρεται στήριζόμενος εἰς τὰς ἀδύλους ἐκδόσεις τῆς τύχης, Θουκ. 1. 120, πρβλ. 6. 78, Ξεν. Ἑλλην. 4. 4. 19.

2) θυμοῦμαι ἐνός, «θυμῶν μέσα μου», ὀργίζομαι, τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμομένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 222, πρβλ. Θουκ. 7. 18· εἰ μὴδεῖς ὑμῶν μὴτ' ἐνθυμείται μὴτ' ὀργίζεται Δημ. 52. 17· —ἀπὸλ., «παίρω τι κατάκαρδα», τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμοῦνται, ἀλλ' ἡσυχίαν ἔχουσιν Ἰππ. 293. 26· πρβλ., ἐνθυμίζομαι, ἐνθυμίζω.

3) εἶμαι οὕτως εἰς τὸ διανοηθῆναι τί πρέπει νὰ γείνη, κράτιστος ἐνθυμηθῆναι Θουκ. 8. 68, πρβλ. 2. 60, ἴδε καὶ Ἀντιφῶνα 130. 4.

4) ἐξάγω συμπεράσματα, συμπεραίνω, τί οὖν ἐκ τούτων.. ἐνθυμίσθαι δεῖ; Δημ. 532. 2· πρβλ. ἐνθύμημα. II. ὁ ἐνεργ. τύπος ἐνθυμῶ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ταχτ. Ἀνείου 37· καὶ ἐνθυμῶμαι ἐπὶ παθ. σημ., εἶμαι ἐν τῇ διαστάσει τίνος, εἶμαι ἐπιθυμητός, ἐν Ἀππ. Ἐμφ. 5. 133· οὕτω καὶ ἐν τῷ πρkm. ταῦτ' ἐνθυμῶμαι ἐντεθυμήηται καλῶς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 262· εὐ ἐντεθυμημένον Πλάτ. Κρατ. 404A (ἐκτός ἂν ἀναγνώσμενον φιλοσόφου.. καὶ εὐ ἐντεθυμημένου).

ἐνθύμημα, τό, σκέψις, συλλογισμός, λογικὸν ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 292, 1199, Ἰσοκρ. 190E, 191A, Αἰσχίν. 42. 28, κτλ. 2) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐνθύμημα ἢ συλλογισμός ῥητορικός.



ἤτοι συλλογισμὸς ἐξαγόμενος ἐκ προτάσεων πιθανῶν (ἐξ εἰκότων καὶ σημειῶν), ὅπερ ἐπόμενός δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπεδεικτικὸν. Ἀλυστ. Πρ. 2. 27, 2, πρβλ. Ρητ. 1. 11, 1. 2, 8 καὶ 20, 2. 22 καὶ 2. 15, 8.—μεταγεν. συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν τὸν ὅρον τούτου ἐν ποικίλαις σημασίαις (ἴδε Κικ. Τορ. 12, Κυντ. 5. 10 κτλ.). Ὁ συνήθης ὁρισμὸς ὅτι ἐνθυμημα εἶναι συλλογισμὸς μετὰ μίας παραλειπομένης προτάσεως, εἶναι πολλὰ μεταγενέστερος. Ὅρα σαφὲς ἐκθεσιν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου παρὰ τῷ Pacius ad Arist. ἐνθ' ἀνωτ.

II. ἐπίνοια, ἐπίνοημα, Ξεν. Ἑλλην. 4. 5, 4, 5. 4, 52, Ἀνάβ. 3. 5, 12, Κυνήγ. 13, 13.  
ἐνθυμηματικός, ἡ, ὄν, ἐμπίερος ἐν τῇ χρήσει τῶν ἐνθυμημάτων. Ἰππ. 22. 49, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 9. II. συνιστάμενος ἐξ ἐνθυμημάτων, ῥητορεῖται ἐνθυμηματικά αὐτοῖς 1. 2, 10.—Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτοῖς 3. 17, 17.

ἐνθυμημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐνθυμημα, Γλωσσ. (ἰερηνευόμενον Λατ. sensiculus), διάφ. γραφ. παρὰ Γελλίῳ 6. 13, 4.

ἐνθυμηματώδης, εἰς, ἔχων ἐνθυμηματα, ἐνθυμηματικός, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 33. 3.

ἐνθυμήσεις [ῶ], εἰς, ἡ, τὸ σκέψιν ποιῆσθαι περὶ τινος, σκέψις, νεανίας τε καὶ πένθος σοφός θ' ἄμα, ταῦτ' εἰς ἐν ἐλθόντ'. ἄξι' ἐνθυμησεως Εὐρ. Ἀποσπ. 248, Ἰππ. Κωκκ. Προγν. 26, Θουκ. 1. 132. II. νόημα, νόησις, λογισμὸς, Σύμμ. (II. Δ.) Ἰώθ. ΚΑ', 27, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 8', 4, κτλ.

ἐνθυμητέον, ῥήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βάλῃ κατὰ νοῦν, νὰ σκεφθῇ. Ἐπίχαρμ. 137 Αἰγ.· ἐνθυμητέον [ὑμῖν].. παρ' ἄλλων ἀκούουσιν Δημ. 40. 18.

ἐνθυμέα, ἡ, μέριμνα περὶ τινὸς πράγματος, ἀμφιβολία, δυσπιστία (πρβλ. ἐνθύμιος)· ἐς ἐνθυμίαν τινὶ προβάλλεσθαι Θουκ. 5. 16· μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμῶν Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 20.

ἐνθυμείω, θυμίζω, καπνίζω, Συνασ. Ἐπιστ. 121, σ. 257D.

ἐνθυμίζομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ ἐνθυμέομαι, Πολυδ. Β', 231 (ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸν Θουκ. (5. 32) ἐνθα ἡ γραφὴ εἶναι ἐνθυμούμενος, πρβλ. Ἡσύχ.). II. = ἐπιθυμῶ. Ἀριστὸν ἐνθυμίζομενος ἐπολέμησης Ἀππ. Μιθρ. 120:—Τὸ ἐνεργ. ἐνθυμίζω παρ' Ἡσυχ.: «ἐνθυμίζε· ἐνθυμοῦ».

ἐνθύμιος [ῶ], ὄν, (θυμὸς), ὃν πάντοτε τις ἐνθυμεῖται καὶ ἐπιθυμεῖ, περὶ οὗ σκέπτεται τις καὶ φροντίζει διαρκῶς, μὴ δὴ τοι κεῖνός γε λίαν ἐνθύμιος, ἔστω Ὁδ. Ν. 421· εἴτε καὶ ἐνθύμιον· οἱ ἐγένετο ἐμπρησαντι τὸ ἱρόν, εἴτε καὶ διὰ ῥαθύνου βόρος εἰς τὴν ψυχὴν του, διότι ἔκαυσεν τὸ ἱερόν, Ἡρόδ. 8. 54· πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰ-δίπους, ἐνθύμιος· καὶ τί λοιπὸν εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον δίδει βάρος εἰς τὴν ψυχὴν σου; Σοφ. Ο. Τ. 739· ἐπειδὴ σοι τόδ' ἐστ' ἐνθύμιον, ἐπειδὴ τοῦτο βαρύνει τὴν ψυχὴν σου ἢ ἐπειδὴ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μὴ τὸ πράξῃς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 722· ἐνθύμιος γίγνεται μοί τισι Ἀντιφῶν 119. 7· ἐνθύμιον ποιεῖσθαι τι = ἐνθυμεῖσθαι, μεριμνᾶν, Θουκ. 7. 50, Ἀλκιβίου 3. 10 (πρβλ. ἐνθυμειστός)· ὡσαύτως, ἐνθ. ποιεῖσθαι τινος Δίων. Κ. 58. 6· ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας, τοῦτο τὸ ἐνέβαλε τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου, εἰς τὸν νοῦν μου ὁ Ἀπόλλων, Εὐρ. Ἰων 1347· πρβλ. 39· ἐνθ. ὑπολείπεσθαι τὴν Ἀντιφῶν 125. 1· ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώ-τοις τρύχεσθαι, ἐνθυμουμένην ἐνῆας ἀνανδρώτους τρύχεσθαι, Σοφ. Τραχ. 110, ἴδε σημ. Jobb ἐν τόπῳ.

ἐνθυμειστός, ἡ, ὄν, τὸν δὲ Ἀμασιν ἐνθυμιστὸν ποιησά-μενον, ὁ δὲ Ἀμασις αἰσθανθεὶς τοῦτο κατάκαρδα ἢ θεωρήσας αὐτὸ ὡς κακὸν οἰωνόν, τὸ ὅτι δηλ. ἐστέναξεν ὁ ἀρχιτέκτων, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι ἐν λέξει: ἐνθύμιος.

ἐνθύμιος, ὄν, θυμοειδής, ζωήρος, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γέ-νος.. ἐνθυμιον καὶ διανοητικὸν ἔστιν Ἀριστ. Πολιτ. 7. 7, 3.—Ἐπίρρ. ἐνθύμιως, προθύμως, ἐγκαρδίως, Βασίλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 978C.

ἐνθύρεον, τό, μέρος τι τῆς νεῆς Ἡσυχ., πρβλ. ἐνθέμιον.

ἐνθύσιάζω, θυσιάζω ἐν τινι, Ἑδδ. (Σειράχ ΔΑ', 7).

ἐνθύσκει· ἐντυγχάνει· Ἡσυχ.

ἐνθύσκος· ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρεον· Ἡσυχ.

ἐνθυκεῖσαι· ἐμφωλεῖσαι, ἐγκρύπτεσθαι· Ἡσυχ.

ἐνθω, ἐνθοι, ἐνθών, Δωρ. ἀντὶ ἔλθω, κτλ.· ἴδε ἐρχομαι.

ἐνθωρακίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῶ, ἐνθῶν τινὰ μὲ θώρακα, ὀπλιζώ-μετοχ. παθ. πρkm. ἐντεθωρακισμένος, φορῶν πανοπλίαν, ἔνοπλος, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16.

ἐνθ· ποιητ. ἀντὶ ἐν, Ἐπικ. καὶ Ἀττ., ὡσαύτως ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζολογίᾳ.

2) = ἡνέ, ἴδε ἐν λ. ἐνός.

ἐνθ, ἐνικ. δοτ. τοῦ εἰς.

ἐνε ἀντὶ ἐνεσσι, ἴδε ἐνεσι 1, ἐνταῦθα IV:—εἶναι δυνατόν, ἴδε ἐνεσι II.

2) = ἐσσι Ἑδδ. (Σειράχ ΔΖ', 2), Παύλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α' 5, 5, π. Γαλ. γ', 38, π. Κολ. γ', 11, κτλ., Ἐπιδράν. I. 948B, Σύνοδ. Ἐφέσ. 977B, Χαλκ. 1508C, Κωνστ. (536), 1153A. κτλ. κτλ.

ἐνιατός, α, ὄν, (ἐν) μόνος, μοναδικός, εἰς καὶ οὐκ ἄλλος, Διογ. Λ. 7. 35· ἴδε Λοβήκ. εἰς Φρόν. 543.—Ἐπίρρ. ἐνιαίως.

Διδ. Ἀλ. 492A, Πράκλ. Παρμ. 589 (192). 634 (44), κτλ., πρβλ. Κόντου Φιλόλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 62.

ἐνιαίος, ἐπίρρ., ἐνίοτε, Εὐσεβ. Προπαρ. Εὐαγγ. Θ. κζ', 5 (σελ. 432 γ'), πρβλ. Κόντου Φιλόλογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 58 κέξ.

ἐνιαυτομός, ὁ, τόπος διατριβῆς, παρὰ τὸ ἐνιαῦν τὸ ἐνδιατρίβω· Ἰστωμ. Μ. 342. 35.

ἐνιαυσιατός, α, ὄν, = τῷ ἐπομ. III, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 11, Διδδ. 11. 69, κτλ.

ἐνιαύσιος, α, ὄν, Ἡρόδ. 4. 180, Εὐρ. Ἰππ. 37, Ξεν. Ἀγησ. 2, 1, κτλ.· ὡσαύτως ὄς, ὄν, Θουκ. 4. 117, 5. 1: (ἐνιαυτός)· ἐνὸς ἔτους (ἡλικίας) σῦς, Ὁδ. Π. 454, Δημ. 833. 17, κτλ.

II. ἐτήσιος, κατ' ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Ὁμήρου Ἐπιγράμ. 15. 11· ὁρτῇ Ἡρόδ. 4. 180· ἴδε τὴν λέξιν διαδοχῇ:—οὐδὲ πληθ. ὡς ἐπίρρ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 449.—Ἐπίρρ. ἐνιαυσίως, ἐτησίως, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. σ. 52.

III. ἐπὶ ἐν ἔτος, διαρκῶς ἐν ἔτος, Ἰππ. Ἀπορ. 1258· ἐνὸς ἔτους ἐξορία, ἐνιαυσίαν ἐκδήμιον αἰνέσας φυγὴν Εὐρ. Ἰππ. 37· χρόνος ὁ αὐτ. Ἑλ. 775· ἐκεχειρία, σπονδαί, κτλ., Θουκ. 4. 117, 5. 15· ὁδὸς Ξεν. ἐνθ' ἀνωτ.· ὡς τριμήνου ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀναιύσιον βεβώς, ἡνίκα χώρας ἀπείη βεβώς τρίμηνον χρόνον κἀναιύσιον, δηλ. ὅταν παρέλθῃ ἐν ἔτος καὶ τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, Σοφ. Τρ. 165 (ἐνθα ὁ Brunck. ἐπηνώρησε: κἀναιύσιον, ἐνν. χρόνον). I. ὡς οὗς. τὰ ἐνιαύσια, προσευχαί γινόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου ἀποθανόντος ἐν ἔτος μετὰ τὴν ταφὴν αὐτοῦ, Διαιτ. Ἀποσπ. 8. 42.

ἐνιαυτίζομαι, διέρχομαι ἐν ἔτος, ἐνιαυτίζομαι πλάκουντος Πλάτων Κωμ. ἐν Ποιητῇ 1· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὁρ. 1645· ἐνιαυτίζω, ἐνιαυτὸν που διατρίβω· Σουίδ.

ἐνιαύτιος, α, ὄν = ἐνιαύσιος, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44.

ἐνιαυτός, ὁ, (ἔνος, ὁ ἴδε), κυρίως πᾶσα μακρὰ περίοδος χρό-νου, κύκλος, περίοδος, «ἐνιαυτὸς δὲ ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατρίβην ἔχων πολλήν, παρὰ τὸ ἱαῦν, τὸ διατρίβω» (Εὐστ.)· ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, «συστρεφόμενων, τελευτουμένων τῶν χρόνων, εἰς αὐτοὺς ἀνακυκλουμένους» (Σχόλ.), Ὁδ. Α. 16, ἐνθα ἴδε Nitsch· χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς Ἀριστοφ. Βάτρ. 347· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Ἡσ. Θ. 493· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γινόμενος, «πρωτόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγεννήθημεν καὶ ἡμεῖς» (Τζέτζ.), Ἀσπ. Ἡρ. 87· ἐνιαυτὸν τινα Θουκ. 3. 68:—ὁ μέγας ἐνιαυτός, ἐπὶ τοῦ Πυθαγο-ρείου χρονικοῦ κύκλου, Εὐδὴμ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. 40· ὡσαύτως, ἐνιαυτὸς Μέτωνος, «ἡ ἐννεακαιδεκαετηρὶς· Μέτων γὰρ ὁ μαθη-ματικός περίοδον ἐκτίθει χρόνον ἐνέταξε ἰθ'· Σουίδ.· τὸν ἐννεα-καιδεκαετηρὶ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι Διδδ. 2. 47, 12. 36· ἐπὶ περίοδον 600 ἐτῶν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 9· ἀίδιος ἐνιαυτὸς Ἀπολλοδ. 3. 4, 2.

II. = ἔτος, εἰνατός ἐστὶ περιτροπῶν ἐνιαυτός Ἰλ. Β. 295, Θ. 404, Μ. 15, πρβλ. Ω. 765, Ὁδ. Β. 89, ἐνθα ὑπάρχει ἡ λέξις ἔπος (ἴδε λυκάδας). Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοῖ, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διέτασσε τὰς χρονικὰς περιόδους, Ἰλ. Β. 134· ἐνιαυτὸν, ἐπὶ ἐν ἔτος, ἡ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἐπὶ τῇ λαίᾳ ἐνιαυτὸν Ὁδ. Α. 288, πρβλ. Θουκ. 4. 188, κτλ.· ὀπηνίκα· ἐστὶ τοῦναιαυτοῦ, ποία ὥρα τοῦ ἔτους εἶναι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 7· δις τοῦ ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Κριτ. 118E· ἔξηκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατ' ἔτος, Ξεν. Πόροι 4. 23· ἐκάστου ἐνιαυτοῦ ὁ αὐτ. Ἀθην. Πολ. 3, 4:—μετὰ πρόθεσιν, δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, «κάθε πέντε χρόνους», Πλάτ. Κριτ. 119D· εἰς ἐνιαυτὸν, δι' ἐν ἔτος, Ἰλ. Φ. 444· τελεσφόρον εἰς ἐν. Τ. 32· κατ' ἐνιαυτὸν, δι' ἐν ἔτος, Θουκ. 1. 93· ἡ κατ' ἔτος, Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ἐναγίζουσι» 2 (Ἀθην. 165F)· καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν Δίφιλ. ἐν Ἀδελφ. 4—ἐπ' ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 945B, κτλ.:—μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, Θουκ. 1. 138·—παρ' ἐνιαυτὸν, ἐκαστον δεύτερον ἔτος, Διδδ. 4. 65· πρὸ ἐνιαυτοῦ, πρὸ ἐνὸς ἔτους, Πλούτ. 2. 147E:—Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔτους ἴδε Lewis Astr. of. Anc. σ. 12 κέξ.

ἐνιαυτο-φάνης, εἰς, ὁ κατ' ἔτος φαινόμενος, Πτολεμ. παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιόθ. τ. 4, σ. 427.

ἐνιαυτοφορέω, ἐπὶ δένδρων τινῶν, φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ ἐν ἔτος ἕως οὗ πεπαθῇ, ἐπεὶ τῶν ὀψικαρπιότερων, ἃ δὴ τινέες φασιν ἐνιαυτοφορεῖν, οἷον ἀρκευθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 4, 1.

ἐνιαῦω· μέλλ. -ιαῦσω, κοιμῶμαι μεταξύ, ἐνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαί, ἦσι συδῶτης.. ἐνίαυεν Ὁδ. Ο. 557, πρβλ. I. 187. (Κατὰ τὸν Εὐστάθιον: «τὸ ἐνίαυεν ἀντὶ τοῦ ἐνδιετρίβειν» 556 καὶ ἐνιαυτός, χρόνος ἐπιμήκης ἔχων τριήν·—κοιμῶμαι ἐν τινι, κάτ-θεὸ νιν μαλακός ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυσεν, ἐν οἷς ἐκοιμᾶτο, Βίανος Βιβλιόθ. 1. 72.)

ἐνιαχῇ, ἐπίρρ. (ἐνιοί), εἰς τινα μέρη, Ἡρόδ. 2. 19· μετὰ γεν. τόπου, ὁ αὐτ. 1. 199.

II. ἐνίοτε, Πλούτ. 2. 427E, Ἀθην. 478B.

ἐνιαχόθι, = τῷ ἐνιαχοῦ, Φιλοστοργ. Ἰστ. Ἑκκλ. 11. 7.

ἐνιαχοῦ, ἐπίρρ. (ἐνιοί), εἰς τινα μέρη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5.



επιπρόσθετα, επιπλ. αντί επιπρ-, ως εν λ. επιπρόσθετα.







13· ὁ Βεγκκέρς ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων ἐξέδωκε : ναυπηγηθῆναι.  
\*13ε σημ. S. T. Bloomfield.

ένναώριον, τό, διάστημα χρόνου έννέα ὥρων, Θ. Στοδ. σ. 917, ἐκδ. Μί.

έννέα, ἀριθμ. ἀριθμ., παρ' Ὁμ., ὡς φαίνεται εἶναι ἱερὸς ἀριθμὸς, ὡς ὢν τριπλάσιος τοῦ τρία· ἐντεύθεν παρ' Ὁμ. έννέα θύματα, έννέα βοῦς ἱέρουσεν Ἰλ. Ζ. 174· έννέα ἔδραι Ὀδ. Γ. 7· έννέα ταύρους αὐτῷ 8· έννέα κήρυκες Ἰλ. Β. 96· αἰσμηθῆται δὲ κριτοὶ έννέα πάντες ἀνέστην Ὀδ. Θ. 258· έννήμιον ξεινισσε καὶ έννέα βοῦς ἱέρουσεν Ἰλ. Ζ. 174 (πρβλ. έννήμιον)· έννέα Μοῦσαι, Ἦσ. Θ. 917· πρβλ. Ὀδ. Ω. 60· τρίς έννέα κλῶνας, ἐν θρησκευτικῇ τελετῇ, Σοφ. Ο. Κ. 483· βραδύτερον, έννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 3. 16 κ. ἄλλ. (ἐκδ. Blass).—Περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἴδε Pöck's Kreta, 1. 249 κτλ.

2) κατὰ ποιητ. υπερβολὴν ἴσως τὸ έννέα ἐπέθη ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ πολλοῦ, τρίς δ' έννέα φῶτας ἔπεφνεν Ἰλ. Π. 785· ὁ δ' ἐπ' έννέα κείτο πέλεσθρα Ὀδ. Λ. 577· πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 781. (Ἐκ τῆς √NEF μετὰ προθεματικοῦ ε· πρβλ. Σανσκρ. nav-am, Λατ. nov-em, Γοτθ. niun, Γερμ. neu-n.—πρβλ. ὡσαύτως ἐν-ατος, Σανσκρ. nav-amas, Λατ. nō-nus (nov-ndus), Γοτθ. niu-nda, κτλ.).

έννεάδοις, ον, ἔχων ἑπτὰ έννέα ῥῶν, Ἰλ. Ζ. 236.

έννεαγράμματον, τό, ἔχων έννέα γράμματα, Γ. Κεδρ. τ. Δ', σ. 213, 7, ἐκδ. Β.

έννεάγραμμος, ον, = τῷ προηγ., συλλαβὴ Στεφ. π. Χρυσοστ. ἐν Ideler phys. etc. II. σ. 227.

έννεάγωνον, τό, ἔχων έννέα γωνίας, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδίων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόκκου.

έννεάδεσμος, ον, ὁ συνεχόμενος δι' έννέα δεσμῶν ἡ ἄρμῶν, Νικ. Θηρ. 781.

έννεαδικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν έννέα, Λατ. nonarius, Ἑκκλ.

έννεαεἰρμος, ον, ἔχων έννέα εἰρμούς, κανῶν (ὃ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουσίᾳ) Εὐστ. Θεσσ. σ. 517, ἐκδ. Μί.

έννεάζω, νεάζω ἐν. τι, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἐν τινι, μεγέθει σώματος έννεάσαι, ἔχειν μέγα σώμα ἐν τῇ νεότητι, ἀντιτίθεται τῷ ἐγγηράσαι, Ἰππ. Ἀφ. 1246· ῥόδον έννεάσαν τῷ ἦρι, ἀνθῆσαν κατὰ τὸ ἔαρ, Φίλοστροφ. Ἐπιστ. 51 Kayser.

έννεα-καί-δεκα, ἀκλίτ., δεκαένnea, Ἰλ. Ω. 496.

έννεακαίδεκα-ετηρίς, ἔδος, ἡ, κύκλος ἐκ δεκαένnea ἐτῶν εἰσαχθεὶς ἐν Ἀθήναις (πιθανῶς ὑπὸ Μέτωνος) π. Χ. 432, πρὸς συμβίβασιν τῶν σεληνιακῶν μηνῶν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, Διόδ. 12. 36, Πλούτ. 2. 892C· ἴδε Κλίντωνος F. H. 2. σ. 337 καὶ πρβλ. δεκαετηρίς.

έννεακαίδεκα-έτης, ου, ὁ, δεκαένnea ἐτῶν, χρόνος Διόδ. 2. 47.

έννεακαίδεκάκις, ἐπίρρ., δέκα έννέα φορές, Μ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 411.

έννεακαίδεκά-μηνος, ον, ἔχων ἡλικίαν δεκαένnea μηνῶν, Ἀνθολ. II. Παράρτ. 172.

έννεακαίδεκα-πλασίων, ον, δεκαένnea φορές μεγαλειότερος, Πλούτ. 2. 891B.

έννεακαίδεκαταῖος, α, ον, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ έννεακαίδεκατος, Ἰπποκρ. Γένος καὶ Βίος κατὰ Σωρανόν, ἐν τῇ ἀρχῇ (Ἰππ. 1297, 37).

έννεακαίδεκατος, ἡ, ον, δέκατος ἑνατος, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1067, Συλλ. Ἐπιγρ. 2220.

έννεακαίδεκαχῶς, κατὰ δεκαένnea τρόπους, Μαξίμου περὶ καταρχ., ἐν ὑποσημειώσεσι, ἐκδ. Ludw. σ. 126.

έννεακαίδεχέτης, ες, = έννεακαίδεκαίτης, δεκαένnea ἐτῶν, Ἀνθ. Π. 7. 11., 9. 190 (ἐν τῇ Ἰων. γεν. -δεκέτευς)· θηλ. έννεακαίδεχέτις Εὐστ. 327. 3.—Ἐϋρήται καὶ έννεακαίδεχέτης καὶ θηλ. -χέτις, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Ἀλκαρνασσού, Newton Halic 77. ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338 ἐν τέλει.

έννεα-καί-εἰκοσι-καί-ἐπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρρ., ἐπτακοσίας εἰκοσιενnea φορές, Πλάτ. Πολ. 587E.

έννεα-κεφάλος, ον, ἔχων έννέα κεφαλὰς, Σχόλ. εἰς Ἦσ. Θ. 313, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 237.

έννεάκις, Ἐπίρρ. = ἐνάκις, Νικομάχ. Γερασ. Ἐγχειρ. Ἀρμ. 16.

έννεακισ-μύριοι, αἱ, α, ἐνενήκοντα χιλιάδες, Ἀπκ. Καρμ. 4.

έννεακισχίλιοι, αἱ, α, έννέα χιλιάδες, Διόδ. 17. 66, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 6. 12.

έννεά-κλῖνος, ον, περιέχων έννέα ἀνάκλιτρα ἡ κλῖνας τοῦ δειπνου, εἰτ' έννεάκλινος ἑτέρος οἶκος Φρύν. Κομ. ἐν Ἀδελφ. 5.

έννεά-κρουσῶν, ον, ἔχων έννέα κρουσούς, ῥῶν ἐξ έννέα κρουῶν, ἥξεις ἐπ' έννεάκρουσιν εὐδωρον ποτόν Πολύζηλ. ἐν Ἀμμοτοῦνδάρει 3.—Ως οὐσιαστ. Έννεάκρουσος, ἡ, κρήνη Ἀθηνησιν ἣν πρότερον Καλλιρρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυράννων οὕτως αὐτὴν κατασκευασάντων ἐκλήθη Έννεάκρουσος, ὡς φησὶ καὶ Θουκυδίδης· Ἡσυχ. φοιτᾶν.. ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν Έννεάκρουσιν Ἡρόδ. 6. 133· καὶ κρήνη τῇ νῦν μέν, τῶν τυράννων οὕτω σκευα-

σάντων, Έννεακρούσῳ καλουμένη, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐδῶν, Καλλιρρόη ὠνομασμένη Θουκ. 2. 15.

έννεά-κύκλος, ον, ἔχων έννέα κύκλους, Κολοῦθου Ἀρπαγ. Ἐλένης 210, Νόνν. Δ. 4. 317.

έννεά-λῆνος, ον, ἔχων έννέα κλωσάδας, ἄρκυς Ξεν. Κυν. 2. 4.

έννεαμηνιαῖος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 171, 42.

έννεά-μηνος, ον, έννέα μηνῶν, ἡ ἐντὸς έννέα μηνῶν, Ἡρόδ. 6. 69, Ἰππ. 257, 1 κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. έννεαμηνίως, Τζέτζ. Ἰστ. 2. 177.

έννεάμυχλος, ον, (ἴδε μύκλα) ἔχων έννέα ἐτῶν ἡλικίαν, Ἀντίμαχος 77, Καλλ. Ἀποσπ. 180, ἐνθα ἴδε σημ.

έννε-ἀνειρα, ἡ ζῶσα ἐνάκις τόσον ὅσον δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, κορώνη Ἀρατ. 1022. (οὕτως ὁ Στοδ. ἀντὶ έννεάγηρα).

έννεά-πηνυχς, υ, ἔχων έννέα πηνυχῶν μήκος ἡ εὐρος, Ἰλ. Ω. 270, κ. ἄλλ.· πρβλ. ἐννάπηνυχς.

έννεα-πλάσιος, α, ον, έννέα φορές τόσος, έννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα (δεκαπλασίαν κατὰ Meineke) Ἰβνκος ἐν Ἀθην. 39B.

έννεαριθμός, ον, ἔχων έννέα ἀριθμούς, Στεφ. π. Χρυσοστ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 227.

έννεαρχία, ἡ, τὸ ἀρξαι έννέα ἔτη, Ν. Χων. σ. 567, 17, ἐκδ. Β.

έννεάς, ἄδος, ἡ, οὐσ. ἀρθ. τοῦ έννέα, ὡς τὸ δυάς τοῦ δύο, τὸ τριάς τοῦ τρία κτλ., Θεόκρ. 17. 84, Ἀνθ. Π. 7, 17, Πλούτ. 2. 736C. Ὁ Πορφύριος δὴρει τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου εἰς ἐξ έννεάδας, Βίος Πλωτ. 24. II. ἡ ἐντὶ ἡμέρα τοῦ μηνός, ἴδε ἐνάς.

έννεά-στεγος, ον, με έννέα πατώματα, Διόδ. 20. 91.

έννεασύλλαβος, ἔχων έννέα συλλαβάς, διμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικόν έννεασύλλαβόν Ἡφαιστ. 10, 5.

έννεαετηρίς, ἔδος, = έννεαετηρίς, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. 4. 11, 2.

έννεά-εθογγος, ον, ἔχων έννέα (μουσικῶς) φθογγοὺς, Ἀδελφ. παρὰ Στοδ. 520. 41.

έννεά-φωνος, ον, = έννεάεθογγος, Θεόκρ. 8. 18.

έννεά-χίλιοι, αἱ, α, Ἐπιχ. ἀντὶ ἐνάκις χίλιοι.—δύσσοι τ' έννεάχιλοι ἐπίαχον ἡ δεκάχιλοι Ἰλ. Ε. 860, Ε. 148:—ἐν τῷ ἐν. κτύπον έννεάχιλον, θόρυβον ὡς ἐξ 9000 ἀνθρώπων, Νόνν. Δ. 8. 45.

έννεάχορδος, ον, ἔχων έννέα χορδάς ὡς οὐσιαστ., έννεάχορδον (ἐνν. ὄργανον), τὸ, Ἀθην. 636B. πρβλ. Χιωνίδην ἐν Πτωχῶς 1.

έννεαχῶς, ἐπίρρ., κατὰ έννέα τρόπους, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 960, 964, ἐκδ. Stallb.

έννεά-ψυχος, ον, ὁ ἔχων έννέα ψυχάς, περὶ τοῦ κυνὸς παροιμιώδης, ὡς λεγόμεν νῦν περὶ τῆς γαλῆς ὅτι εἶναι ἐπτάψυχος, Ἡσυχ.

έννεετηρίς, ἡ, = έννεαετηρίς, Ἐπιγρ. Ἀθηναίων, Ἑλ. Ἐπιγρ. Ἀρχαιολ. Συλλ. φυλλάδ. Γ, 67.

έννεκα, ἐν Διολ. ἐπιγραφ. ἀντὶ ἐνεκα, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2168b, 2183A.

έννεκρόμαι, νεκροῦμαι ἐν., ὥσπερ οἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις έννεκρωθεὶς Πλούτ. 792B.

έννεμέδομαι, παθ. ἐννέμομαι, νέμομαι ἐν τινι, Ὀππ. Ἀλ. 21. 611, 3. 546.

έννέμω, βόσκω ἀγέλην ἐν τινι τόπῳ, Δίων Κ. 72. 3, ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2561b. 81.—Μέσ., ἐπὶ κτηνῶν, βόσχομαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 5.

έννενηκοντάς, έννενηκονταέτης, ἀμφίβολοι τύποι ἀντὶ ἐνενήκοντα, κτλ., ἴδε ἐνατος, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἐρμῇ τ. Ε', σ. 5.

έννενοήκασαι, Ἰων. ἀντὶ ἐννενοήκασαι, γ' πληθυντ. πρkm. τοῦ ἐννοέω.

έννεον, Ἐπ. ἀντὶ ἐνεον, παρατ. τοῦ νέω, κολυμβῶ, Ἰλ. Φ. 11.

έννε-ὄργυιτος, ογ, ἔχων μήκος έννέα ὄργυιων, Ὀδ. Λ. 312, [ἐνθα τὸ εο προφέρεται κατὰ συνέτησιν, ὥστε ἡ λέξις γίνεται τετρασύλλαβος, πρβλ. ἐννέωρος].

έννεός, ἴδε ἐνεός.

έννεοσεσῶ, Ἀπτ. ἐννεοττεύω, ὡσαύτως ἐννοττεύω (Διόδ. 2. 4, κτλ.)· ἐπὶ πτηνῶν, κάθημαι ὡς κλῶσσα ἐπάνω εἰς τὰ ὡὰ ἐν τινι τόπῳ, ἐπωάζω, κλῶσσω, ἐν τε τοῖς βαλλαντινοῖς ἐννεοτεύουσι (αἱ γλαῦκες) κάκλέψουσι μικρὰ κέρματα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1108, Πλάτ. Νόμοι 949C.—Μέσ., Διόδ. 5. 45.

II. μετ' αἰς· μεταρ. ἐπωάζω, ἐνθάτω, παρὰ σοι ἐννεοττεύσας ἐρωτᾷ ὑπόπτερον Πλάτ. Ἀλκ. Α', 135E· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιθυμῆναι ἐννεοττεύμεναι, ὁ αὐτός Πολ. 573E.

έννέπω, ποιητ. ἀντὶ ἐνέπω.

έννεσία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐνεσία.

έννευρό-καυλος, ογ, ἔχων καυλὸν νευρώδη, δηλ. πλήρη ἰγῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 4.

έννέ-ὕσχιλος, ον, εἶδος ὑποδήματος με έννέα τυλίγματα τοῦ ἱμάντος. Ὁ Ἠσυχ. γράφει τὴν λέξιν Έννήυσχιλοι, καὶ ἐρμηνεύει· οὐποδήματα Λακωνικῶν ἐφήδων.

έννεύω, νεύω, κάμνω νεύμα εἰς τινα, ἐννεύει με φεύγειν Ἀρι-



σποφ. Ἀποσπ. 58· ένν. τινί τὸ τί ἂν θέλοι, ἐρωτᾷν τινα διὰ σημειῶν τί ..., Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 62.

έννέω: μέλλ. έννεύσομαι, κολουῶ ἐντός τινος, Ἀριστ. 1.295. έννέω-ρος, Ἐπικ. ἐπιθ., έννεατής ἢ ἐπὶ έννέα ἔτη, («ὥρος γὰρ ὁ ένναυτός» Εὐστ. 1146. 44, πρβλ. Ἀπολλωνίου Λεξ. ἐν λέξει, σ. 262, ἐκδ. H. Tollius), ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει αὐτῇ ἢ λέξι παρουσιάζει δυσκολίας: 1) ἐν Ὁδ. Τ. 179, λέγεται περὶ τοῦ Μίνω, έννέω-ρος βασιλεὺς Διδος μεγάλου ὀριστήος, δηλ. ἡ ἐδασίλευσεν ἐπὶ έννέα ἔτη, ἡ ἐδασίλευσεν, ἀπὸ ἐπὶ έννέα ἔτη ὑπῆρξε τοῦ Διδος φίλος καὶ σύντροφος, ἴδε Ἀπολλων. ἐνθ' ἄνωτ'. ἀλλ' ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 624B ἐνόετο τὸ χωρίον ὡς σημαίνει ὅτι κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος μετέβαινεν εἰς τὸν Δία, μὴ οὐν καθ' ὅτι «Ομηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἐκάστοτε συνουσίαν δι' ἑνά- του ἔτους καὶ κατὰ τὰς παρ' ἐκεῖνου φήμας ταῖς πόλεισιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους; 2) ἐν Ὁδ. Α. 311 λέγεται περὶ τῶν Ἀλκωνιδῶν, έννέωροι γὰρ τοί γε καὶ έννεαπήχεις ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μήκος γε γενέσθην έννεόργιοι, δηλ. ὅτε ἦσαν έννεαετείς εἶχον έννέα πηχυν πλάτος, μήκος δὲ έννέα ὀργυῖν· ὥστε ένταῦθα εἶναι ἡ έννοια σαφής. 3) ἐν Ὁδ. Κ. 19 ἀναγι- νώσκωμεν, ἀσκὸν βοδὸς έννέωροιο, ὅπερ διὰ παραβολῆς πρὸς τὸ τοῦ Ἡσ. ἐν Ἐργ. κ. Ἡμ. 434 (βόε δ' έννεατήρην ἄρσενε ..., τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀπασιδόν) φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο ση- μαίνει ἡ έννέα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, συμφώνως τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Εὐστα- θίου, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. [π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 5] παρατηρεῖ ὅτι πεν- ταέτηρος (ἐν Ὁδ. Ε. 419) καὶ έννέωρος (ἐνθ' ἄνωτ.) ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅπερ δείκνυται ἐπὶ ὑπέλαβε τὴν λέξιν ὥρον ὡς σημαίνουσιν οὐχὶ ἐν ἔτος ἀλλ' ἡμισυ καὶ οἰαδήποτε ἐρμηνείᾳ ἂν ἐπικρατήσῃ περὶ τούτου, ἡ αὐτὴ δὲ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ σιαλοῖ ἐννέωροι ἐν Ὁδ. Τ. 390, καὶ εἰς τὸ ἀλειφαρ έννέωρον ἐν Ἰλ. Σ. 351· ἴσως ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις χωρίοις τὸ έννέα πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς (ἴδε ἐν λ. έννέα), οὗ ὡς δὲ τὸ έννέωρος σημαίνει ἀκαμάρτος, καὶ τοιαύτη φαίνεται ἡ ἐξήγησις τῶν Ἐνστ. Σχολ. Β ἐν Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., ἔθα τὸ ἀλεῖφατος έννέωροιο ἐρμηνεύεται παλαιοῦ. [Παρ' Ομήρῳ τὸ εἰς προφέρεται κατὰ συνήκην, ὥστε τὸ έννέωρος καθίσταται τρισύλλαδον.]

έννηχοντα, Ἐπικ. ἀντὶ έννηχοντα, Ὁδ. Τ. 174.

έννημαρ, Ἐπικ. ἐπιθ., ἐπὶ έννέα ἡμέρας, Ἰλ. Α. 53, κ. ἀλλ'. περὶ τοῦ έννέα ὡς ἱεροῦ ἀριθμοῦ, ἴδε ἐν λ. έννέα.

ένν-ήρης, ἐς, ἔχων θρανία δι' έννέα σειρὰς κωπηλατῶν, ναῦς Πολύδ. 16. 7, 1, Ἀθην. 203D.

έννηφιν, ἴδε ἐν λ. ένος.

έννηχομαι, ἀποθ., κολουῶ ἐν τινι, έννηχεται: ὡς ἐν πο- ταμῷ Φίλων 1. 693, Πλούτ. 2. 994B.—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γαληνόν.

έννία = έννέα, δις οὕτω, ἐν Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 89.

έννοέω: μέλλ. -ήσω, Ἰων. μετοχ. ἄορ. έννώσας, Ἡρόδ. 1. 68, 86· πρkm. έννένωκα 3. 6.—παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ὡς ἀποθ. έν- νοοῦμαι, μετὰ παθ. ἄορ. έννεοήθη· ὡσαύτως Ἰων. ὑπερσυντ. έννένωτο, Ἡρόδ. 1. 77.

Έχω ἐν νῷ, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, μετὰ γινόντα τε καὶ έννώνσαντα ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἔων ὁ αὐτ. 1. 86, κτλ.· έννοεῖν εἶτε τι ἔλλειπει τοῦτο· κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἶτε μὴ Πλάτ. Φαίδων 74A· έννοήσας δὲ ὁ Ξενο- φων, μὴ εἰ ἔρημον καταλίποι τὸν ἡλικιὰ λόφον, καὶ πάλιν λαβόντες οἱ πολέμοι ἐπιβοινοῦντο τοῖς ὑποζυγίοις ..., κατα- λείπει κτλ., σκεπθεῖς, φοβηθεῖς μήπως ..., Ξεν. Ἀν. 4. 2, 13, κτλ.· έννοοῦμεν οὐ μὴ: οὐκ ἔχοιεν, φοβούμενοι μήπως δὲν ἤθελον ἔχει, αἰ. 3. 5, 3.

2) μετ' αἰτ., συλλογίζομαι, ἐξετάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, δὲ έννώσας τὰ λεγόμενα Ἡρόδ. 1. 68, πρβλ. 3. 6· ένν. τὸ γινόμενον, ὅτι Πλάτ. Θεαίτ. 161B, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 61· έννοεῖν περὶ τινος Πλάτ. Πολ. 591A· τέκνων έννοομένην πέρι Εὐρ. Μῆδ. 925· τοῦτ' έννοεῖσθ', ὅταν πορ- θῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν Σοφ. Φιλ. 1440· ταῦτ' έννοήσεσθ' (διαφ. γραφ. έννοήσασθ') Εὐρ. Μῆδ. 882, πρβλ. 900.

3) μετὰ γεν., ἔχω ἰδέαν περὶ τινος, μητρὸς οὐδὲν έννοοῦμενος κακῶν αὐτοῦ· έννεόησε δὲ αὐτῶν καὶ ὡς ..., παρ' Ἀντ. Κόρ. 5. 2, 18· έννεοήκα σου λέγοντος ὅτι Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάτ. 369E· πρβλ. Θεαίτ. 168C:—ἐκ τινος έννοεῖσθαι, ἐξάγειν συμπέρασμα ἐκ τινος, ὁ αὐτ. Ἰππ. Μείξ. 295C.

II. έννοῶ, καταλαβάνω, εἰ οὐ μὴ τὸδ' έννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1088· οὐ γὰρ έννοῶ, δὲν εἰμὶ πρὶν νὰ καταλάβω, Σοφ. Ο. Τ. 559, Φιλ. 28· μετὰ μετοχ. έννοοῦμαι φαῦλος οὐσα Εὐρ. Ἰππ. 435, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 121B.

III. ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., έννένωτο στρατεῖν Ἡρόδ. 1. 77· έννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι...; έννοεῖς νὰ μᾶς προδώσῃς...; Σοφ. 330· μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ αὐτ. Ἀγ. 115, Ἀντ. 664.

IV. ἀναμνήσκωμαι, ἐνθυμοῦμαι, τοῦτ' έννοήσας, ὡς φίλοι, αἰ. χιτῶνα τόν δ' ἐβάψα Σοφ. Τρ. 578· σκέπτομαι, ἐπινοῶ, εὐρίσκω, πότερον ἀπιμεν ἢ νηπερ ἡλόομεν ἢ ἀλλήν τινὰ έννεονήκεναι δοκεῖς ἐδδὸν κρείττω Ξεν. Ἀν. 2. 2, 10· μηχανήν δὴ δειτ' τὸν νομοθέτην έννοεῖν ἀμύθεν γέ ποθεν Πλάτ. Νόμοι 793B.

V. έννοῶ, σχηματίζω ἰδέαν περὶ τινος, τι Πλάτ. Φαίδων 73C. κέξ.: ὑποθέτω, ὁ δι' ὑμᾶς έννοεῖτε Ξεν. Ἀν.

6. 1, 29. VI. ἐπὶ λέξων, σημαίνω, δηλῶ, έννοῶ, τί σοι ἄλλο έννοεῖ... τὸ ῥῆμα; Πλάτ. Εὐθύδ. 287C.

έννόημα, τό. = έννοια I. 2, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 5, Διον. Ἀλ. π. Συναρ. 25.

έννοηματικός, ἡ, ὄν, διανοητικός, έννοηματικὴ αἰσθησις Ἰουστίν. Μ.—Ἐπίρρ. -κῶς, ἐμφαντικῶς, Ἐτυμ. Μ. 336, 53.

έννόησις, εὠς, ἡ, σκέψις, λογισμὸς, Πλάτ. Πολ. 407B.

έννοητέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ έννοεῖν, έννοητέον ὅτι Πλάτ. Νόμοι 636C.

έννοητής, οὗ, ὁ, ὁ έννοῶν, Ὀριγένης. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 16, σ. 3086.

έννοητικός, ἡ, ὄν, σκεπτικός, σύννοος, συλλογισμένος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 49.

έννοια, ἡ, (νοῦς) ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, λογισμὸς, έννοια συντονία διανοίας Πλάτ. Ὅροι 414A· τοῦτο δ' οὖν... ἄξιον έννοίας Πλάτ. Νόμοι 657A, κ. ἀλλ. 2) έννοια σχημα- τισμένη ἐν τῷ νῷ περὶ τινος πράγματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, χρόνον έννοια ὁ αὐτὸς Τίμ. 47A· ἐν ταῖς περὶ τὸ δν... έννοιαὶς ὁ αὐτ. Φίληβ. 59D· έννοϊαν λαβεῖν, σχηματίζει ἰδέαν, ἀντίθετον τῷ ἐπιστήμῃν ἔχειν, ὁ αὐτὸς Φαίδων 73C· τοῦ καλοῦ ένν. ἔχειν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 9, 4· εἰς ένν. ἐρχεσθαι τινος Πολύδ. 1. 57, 4· εἰς έννοϊαν τινος ἄγειν τινὰ ὁ αὐτὸς 1. 49, 10· ἡ κοινὴ ένν., ἡ κοινὴ ἀντίληψις, ἡ κοινῶς σχηματισμένη ἰδέα, ὁ αὐτ. 10. 27, 8· κοιναὶ ένν. ἡθικαὶ έννοιαὶ, κοιναὶ παρ' ἀπασί τοῖς ἀνθρώποις, Ὀριγ. κ. Κέλσ. 1. 4 (παρὰ τοῖς Ἑκκλ. γνώμη, πρβλ. δοξασ. I. 2)· φιλαὶ ένν., ἀπλᾶί έννοιαὶ μὴ ἔχουσαι πραγματικὴν ὑπόστασιν, Πορφύρ. Εἰσαγ., Συμπλκ., κλ.

3) σκέψις, σκοπός, σχέδιον, Ἥρας δὲ τὴν έννοϊαν ἐν ταῦτ' μένειν Ἰ. 107· Ἑλ. 1026· έννοϊαν λαμβάνω τινός, βάλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μὴδ' ἂν θελήσῃ, μὴδ' ἂν έννοϊαν λαβεῖν ὁ αὐτ. Ἰππ. 1027· ένν. ἔχειν περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 769E· έννοϊαν ἐμποιοῦ, βάλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Ἰσοκρ. 112D· έννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, ἔρχισεν νὰ σκέπτεται, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13.

II. ἡ έννοια λέξεως, Δίων Κ. 69. 21. III. ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σκέψις ἐκπεφρασμένη διὰ λέξεων, πρῶτασις, Ἐρμογένης.

έννοιασός, ἡ, ὄν, ὁ τῆς έννοίας, ὁ ἀνήκων εἰς έννοϊαν, ὁρθό- της Εὐστ. Θεοσ. τ. 136, σ. 689, ἐκδ. Μί.

Έννόμ, ὁ, φάραγξ υἱοῦ Έννόμ = Γέεννα Ἐβδ. (Ἰερ. Ζ', 31).

έννόμιος, ὄν, κατάλληλος πρὸς βοσκήν, καὶ ὅς' ἄλλα έννό- μισ (ένν. χωρία) Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 13· τὸ έννόμιον, χρήματα πληρωθέντα διὰ βοσκήν, αὐτοῦ 1569. 49.

έννομο-λέσχης, ὁ περὶ ένδμων, δηλ. νομίμων πραγμάτων πολυ- λογῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 2. 19.

έννόμος, ὄν, ὁ ἐντός τοῦ νόμου ὢν, τεταγμένος ἢ ὀρισμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, νόμιμος, Πινδ. Ο. 7. 155, Π. 9. 100· Τραγ., κλ.· έν- νομα πάσχειν, δίκαια, Θουκ. 3. 67· ένν. ὁμολογία, πολιτεία Πλάτ. Νόμοι 921C, Αἰσχίν. 1. 25:—Ἐπίρρ. έννόμως, έννόμως ἡμνοῦσθαι, διοικεῖν Ἀυσ. 115. 15., 186. 35.

2) ἐπὶ προσώ- πῳ, ὁ φυλάττων τοὺς νόμους, ὁ μὴ πράττων ἄνομα, δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 404, Πλάτ. Πολ. 424E:—Ὡσαύτως, ὁ ὑποκειμένος εἰς τὸν νόμον, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. θ', 21.

II. (νένομαι) τρε- φόμενος ἐντός τινος τόπου, δηλ. κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ, κατοικὸς, οἷ γὰς τότ' ἦσαν έννομοι Αἰσχύλ. Ἰκ. 565:—

έννοος, ὄον, συνηρ. έννοους, ουν, ἔχων νοῦν, νονεχής, εὐφυής, συνετός, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν έννοους ἔθηκε Αἰσχύλ. Πρ. 444· ὁ ἔχων τὰς φρένας του, φρόνιμος, οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ έν- νοους Σοφ. Ο. Τ. 916· οὐδεὶς έννοους ἐφάπτεται μαντικῆς έν- θεου Πλάτ. Τίμ. 71E· γίγνομαι δὲ πῶς έννοους, ἔρχομαι εἰς ἔμαυτον, συνέρχομαι, Εὐρ. Βάκχ. 1270, Δημ. 876. 13· έννοους ἔργονέναι ὅτι ..., συνιδεῖν, συνιέναι ὅτι ..., Ἀυσ. 117. 44.—Συγχε- ρνοῦστέρος, Ὑπερβ. ρνοῦσάτατος, πρβλ. Δοδέκκ. εἰς Φρύν. 143.

έννος, ἴδε ἐν λ. ένος.

έννοσια· ἀργία, ἀλογία Ἡσυχ.

έννοσι-γαίος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ έννοσιγ· ὁ εἰς τὴν γῆν, ἐπώ- νυμον τοῦ Ποσειδῶνος παρ' Ὀμ. ἐν Χειρογρ. ἐνίοτε έννοσιγαίος ὡς ἐν Λουκ. Διὶ τραφεδῶν 9· έννοσιγαίος ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 187.—Πρβλ. έννοσις, έννοσιγαίος, έννοσιφυλλος.

Έννοσιδᾶς, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Έννοσιγαίος, Πινδ. Π. 4. 58. (Πιθανῶς ἐσχηματισθὲς ὡς πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ έννοσις ὡς τὸ Τε- κτονιδης, Τερψιχίδης ἐν Ὁδ. ἴδε ἐν λ. δᾶ).

έννοσις, εὠς, ἡ, ἀντὶ έννοσις, κίνησις, Ἡσυχ.

έννοσι-φυλλος, ὄν, = εἰνοσιφυλλος, Ἐπικ. ἀντὶ έννοσιφ· ἐν Σιμωνιδ. 41 [18] ἐκδ. Big., ἐπὶ θυέλλης, ἥτις κάμνει τὰ φύλλα νὰ σεισινται.

έννόςσευσις, εὠς, ἡ, κλώσθημα, ἐπάσας, πτηνῶν Ν. Χων. σ. 582, 16, ἐκδ. Β.

έννόςσεω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ έννεόςσεω, Διόδ.

έννόςσοποιόμαι, μέσ., κατασκευάζω δι' ἑμαυτὸν φροῦδα ἐπὶ τινος τόπου, τὰ κατὰ κορυφὰς ὀρέων... έννόςσοποιούμενα (πετεινὰ) Ἰωσήφ. Μακκ. 14.

έννότιος. α. ὄν, ὑγρός, ένυδρος, νοτερός, Καλλ. Ἀποσπ. 350.



ἐννοχλέω, ποιητ. ἀντὶ ἐνοχλέω, Θεόκρ. 29. 36.  
ἐννοχτερεύω, ὡς τὸ ἐννοχέω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἐν τινὶ τόπῳ, νυκτερεύω, Πολυδ. 3. 22, 13.

ἐννομι ἢ ἐννώμι (ἴδε ἀμφι-, καθ-). Ἰων. εἰνώμι, εἰνώω (πρβλ. ἐπι-, κατα-): μέλλ. ἔσω (ἀμφι-) Ὀδ. Ε. 167, ἑπ. ἔσω Π. 79, κτλ. ἑπ. ἔσω, ἀπαρ. ἔσαι Ε. 154, (ὁ κοινὸς τύπος μόνον ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀμφι-ἔσαιμι, ἀμφι-ἔσασα):—Μέσ., ἐννώμι, Ὀμηρ.: παρὰ. ἐννώτθ' ὁ αὐτός: ἑπικ. μέλλ. ἔσομαι (ἐφ-) Ἀπολλ. Ῥόδ., πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 21. ἀρ. ἔσατο Ἰλ. Ε. 178, ἑπικ. ἔσσαντο αὐτόθι 350. ἑπικ. γ' ἐν. ἔσασατο Ἰλ. Κ. 23, Ὀδ. Ε. 529:—Παθ. πρkm. εἴμαι, εἴται, Τ. 72, Δ. 190, ἀλλὰ β' ἐνικ. ἔσαι Ε. 250, γ' ἔσαι (ἐπι-) Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47.: ὑπερβ. β' ἐνικ. ἔσοο Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199, ἔστο Ἰλ. Ψ. 67, ἑπικ. ἔεστο Μ. 464, γ' ἐνικ. ἔσθην Ε. 517, γ' πληθ. ἔεστο Σ. 596· μετοχ. εἰμένος ἴδε κατωτέρω. (Ἡ ῥίζα ἔφω FES, διότι αὐτὴ ἡ λέξις ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα συνθέτως λαμβάνουσι τὸ δίγαμμα παρ' Ὀμ., πρβλ. τοὺς τύπους βέστρον, γέστια, γέσπρα ἐν τῷ Μεγ. Ἑνυμ. καὶ τῷ Ἡσυχ. ὡσαύτως τὰ Σανσκρ. vas, vas-ε (induo me), vas-anam (Λατ. vestis): Γοτθ. ga-vas-jan· ἀλλ' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἡ ῥίζα ἐγένετο ἔς, ὡς ἐν τῷ ἐν-νομι, εἴμαι, ἐσθός καὶ ἐσθός, καὶ ἐνίοτε ἔς, ὡς ἐσθός, ἐσθώω, ἐσθώμα).

Ἡ ῥίζικὴ σημασία, ἐνδύω τινά, μετὰ διπλῆς αἰτ., κείνους σὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔσσει, θά σε ἐνδύσῃ μὲ χλαῖναν καὶ χιτῶνα, Ὀδ. Ο. 338, πρβλ. Π. 79, Ἰλ. Ε. 905.

Π. Μέσ., καὶ Παθ., μόνον μετ' αἰτ. πρkm., ἐνδύω ἐμαυτὸν τι, φορῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἶματα εἶμαι Ὀδ. Ψ. 115, χλαῖνας εὖ εἰμένους Ο. 330· ὡσαύτως ἐπὶ πανοπλίας, ἔσσαντο περὶ χροὶ νύροπα χαλκὸν Ἰλ. Ε. 383, κτλ.: ἐπὶ μεγάλῳ ἀσπίδων, αἰτίνες ἐκάλυπτον δλον τὸ σῶμα, ἀσπίδας, ἔσαι ἀρισταὶ ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγιστοι ἐσάμενοι αὐτόθι 372· [ἔυστά] κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ, μακρὰ δόρατα, «κοντάρια», κατὰ τὸ ἄκρον κεκαλυμμένα διὰ χαλκοῦ, «σεσιδηρωμένα» (Σχόλ.), Ο. 389· ἐπὶ παντὸς καλύμματος, ὡς π. χ. ἐπὶ σκεπασμάτων κλίνης, σκεπάζομαι, χλαῖνας τ' ἐνθήμεναι οὐλάς καθύπερθεν ἔσασθαι Ὀδ. Δ. 299· ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσαντο, «νεφέλῃν δὲ περιβάλλοντον ἄνωθεν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ε. 350· ἡρᾶ ἐσσανμένω αὐτόθι 282· εἰμένος ὧμοι νεφέλῃς Ο. 308· καὶ δι' ἰσχυρὰς μεταφορὰς, ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδμήμονες ἡ τέ κεν ἦδη λαίονων ἔσσο χιτῶνα κακὸν ἔνεχ', ὅσα ἔοργας, ἀλλὰ λαν ἄτολοι εἶναι οἱ Τρῶες, διότι ἄλλως βὰ περιβάλλουσιν ἦδη ὑπὸ λείονω χιτῶνος δι' ὅσα κακὰ ἐπραξας, δηλ. ἤβελος φρονεῖ διὰ λίθων, Ἰλ. Γ. 57· οὕτω βραδύτερον, ἔσσανθαι γῆν Πινδ. Ν. 11. 21· τὸν ἀεὶ κατὰ γὰς σκότον εἰμένος Σοφ. Ο. Τ. 1701:—μεταρ. ὡσαύτως, φρεσὶν εἰμένον ἀλλήν Ἰλ. Γ. 381, πρβλ. ἐφέννυμι.—Σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἴδε ἄνωγ.), οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μεταχειρίζονται τὰ σύνθετα, καὶ οὕτω πάντοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε ἰδίως τὸ ἀμφιέννυμι.

ἐννοστάζω, μέλλ. -άξω, νυστάζω ἐν τινι, μνήμασιν ἐννοστάζοντες Κύριλλ. εἰς Ἰουλ. 10. 341 D.

ἐννοχέω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἐν τινὶ τόπῳ, ἐννοχτερεύω, τῷ σηκῷ Πλούτ. 2. 434 D· μεταρ. Ἑρως, ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεανίδος ἐννοχέυεις Σοφ. Ἀντ. 784, ἴδε σημ. Jebb. καὶ πρβλ. τὸ τοῦ Ὀρατ. (Ῥόδ. 4. 13, 8) excutat in genis. Π. ἐπὶ ἀστέρεσιν ἡ ἀστερισμοῦ, δύω, πότ' ἐννοχέει χρυσότοδος Ὀρίων; Αἰώπου Μῦθοι 341 ἐκδ. Ἀλμίου, 413 ἐκδ. Κοραΐ.

ἐννοχίος [ν], α, ον, Ἰλ. Θ. 10, -ος, ον, Σοφ. Αἴ. 180 (νύξ): ἐν καρῷ νυκτός, διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός, Λατ. nocturnus, ἐνν. προμολών Ἰλ. Φ. 37· [νῆες] ἐννοχίοι κατάγοντο Ὀδ. Γ. 178· ἐνν. μέλπεσθαι Πινδ. Π. 3. 140· ἐνν. τέρμις, δῶμα Σοφ. Αἴ. 1203, 1211· φροντίδες Ἀριστοφ. Ἰππ. 1290, κτλ.:—οὕδεις ἐννοχίον ὡς ἐπίρρ., Ἐπίρραμ. παρ' Ἀθην. 544 A.

Π. ἐννοχίων ἀναξ Αἰδωνεῦ, βασιλεῦ τῶν κατοικούντων ἐν ταῖς χώρας τῆς Νυκτός, δηλ. τῶν νεκρῶν, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρου Ἰλ. Γ. 61) ἀναξ ἐνέρωαν, Σοφ. Ο. Κ. 1558, πρβλ. τὸ ἐπόμενον.

ἐννώχος, ον, = τῷ προηγ., ἀγγελος ἦλθε. Ἐννωχος Ἰλ. Α. 716· ἐνν. κοῖται Πινδ. Π. 11. 39· ὅψεις Αἰσχύλ. Πρ. 645.—Ἐπίρρ. ἐννωχον, «νυχτιάτικα», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α'. 35· Lachm. ἐννωχα), συγχρ. ἐννωχέτερον Αἴσ. 110, ἐκδ. Ἀλμίου (Halm.)· προσέτι ἐννώχος, Νικητ. Εὐγ. 2. 316, Τζέτζ. ἐν Ἀγνεδ. Κραμῆρου τ. 3. σ. 335, 18.

Π. ἐπίθ. τοῦ Ἄδου, τὸν ἐννωχον Ἀἰδαν. τὸν ἀνακτα τοῦ σκότους Ἀθην. Σοφ. Τρ. 501.

ἐννωθρός, ον = νωθρός, Διοσκ. 1. 37.

ἐννώσας, ἐννώσας, Ἰων. ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ ἐννώσας, Ἡρόδ.

ἐννωτιαίος, α, ον, ὁ ἐν τοῖς νώτοις, ὁ νωτιαῖος μυελός, Ἰατρ. ἐννωτιζομαι, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Τζέτζ. Ἰστ. 4. 5.

ἐνογκος, ογ, ἐπὶ κοιλίας, ἐξωγκωμένη, Ἰππιατρ. σ. 54. 23.

ἐνογκώδης, ες, ἐπὶ λόγου, ὀγκρὸς, κομπώδης, Γεώργ. Πισίδ. Βε. στ. 548.

ἐνοδιάρχης, ου, ὁ, ὁδηγὸς συνοδίας, συνοδιάρχης, Waddington Inscr. 2589.

ἐνόδιος, α, ον, καὶ ἑπικ. ἐινόδιος, η, ον, Ὀμ. εὐώ καὶ

οἱ Τραγ. ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. ἐνοδία. μεταγ. ὡσαύτως ος, ον, Πaus. 3. 14, 9· (ὁδός):—ἐν τῇ ὁδῷ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν, Λατ. vialis, σφῆκισσιν ἐοικότες ἐνοδοῖς, «τοῖς τῇν σφηκίαν ἔχουσιν παρὰ τὴν ὁδόν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 260· ἐνοδοῖς τε συμδόλους, «τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι' ὧν δεῖ συμβάλλειν καὶ μαντεύεσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 487· πρβλ. Ὀράτ. Ῥόδ. 3. 27· ἐνόδιοι πόλεις Πλουτ. Αἰμίλ. 8· στάσεις σκηνῶν ὁ αὐτ. Ἀντών. 9· ἐνόδια ὄπλα, πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ ὁδῷ, Διον. Ἀλ. 4. 48. 2) ὡς οὐσιαστ., ἐνόδια, τὰ, εἰκτα ἠθρητικά πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν ὁδῶν, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς Ξεν. Κυν. 6. 9.

6) ἑλκη προενοῦμενα ἐκ μακρὰς ὁδοπορίας ἢ ἄλλης κοπιώδους κινήσεως, ὅτι δὲ κινήσεις καὶ πόνοι ποιοῦσιν ἐνόις τὰ τοιαῦτα (ἑλκη) φανερόν ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, κτλ., Θεοφρ. π. Ὑδροτῶν 15. 2) ὡς ἐπίθ. θεῶν τινῶν ὧν τὰ ἀγάλματα ἵσταντο παρὰ τὴν ὁδὸν ἢ ἐν ταῖς τριόδους, Λατ. triviales, οἷον ἐπὶ τῆς ἑκάτης, ἐνοδίας ἑκάτης Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἐνοδία θεός ὁ αὐτ. Ἀντ. 1199· ἐνοδία θυγάτηρ Δάματρος Εὐρ. Ἰων. 1048· δαίμων ἐνοδία Συλλ. ἑπικ. 26, καὶ ἑνοδία μόνον = τριοδίτης, Λατ. Trivia, Εὐρ. Ἑλ. 570· ἡ ἑνοδία Πaus. ἐνθ' ἄνωγ.: ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἑρμ. πρὶν ἐξέλθῃ τις εἰς ὁδοπορίαν, Γρηγ. Ναξ. III. 518 A.

ἐνοδίτης, ἐτιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἀγρήστου ἐνοδίτης = ἐνοδία,

Ὀρριπ. Γυν. 72. 2.

ἐνοδμος, ον, (ὁδμή), ὁ ἐχὼν ἐν ἑαυτῷ ὁσμήν, πρόσφατος, Νικ. Θηρ. 41.

ἐνο-ειδής, ἐς, ἐνιαῖος, μοναδικός, ἀπλούς, Διον. Ἀρεοπ. 154 B.—

Ἐπίρρ. -δῶς Ἰαμβλ. Μυστ. 1. 18.

ἐνό-εὐγος, ον, ἰσόπαλος, Συλλ. ἑπικ. 3422.

ἐνοιδέω, πρήσκομαι, σπλὴν ἐνοιδέων Ἰππ. 49, 19.

ἐνοιδής, ἐς, πρησμένος, Νικ. Ἀλεξίφ. 422.

ἐνοικαδός, ον = ἐνοικιόδω, Ἀρετ. Χρον. Νους. Θεραπ. 1. 4.

ἐνοικειώω, εἰσάγω, καθιστῶ τί τινα οἰκεῖον, τὴν ἐπιείκειαν ..

τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικεῖον Διόδ. 1. 93:—Παθ., εἰσδύω, ὑπεισέ-

ρχομαι, Πλούτ. 2. 960 A.

ἐνοικέτις, ἰδος, ἡ, ἡ ἐνοίκος, «ἐνοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη»· ἐκαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμάτο· Σουίδ.

ἐνοικέω, κατοικῶ ἐν; μετὰ δοτ. τόπου, Θήβας ἐνοικεῖν Εὐρ.

Ἰρ. Μαιν. 1282, κτλ., οὐκείτ' τὰδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγα ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 858, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 25· μετ' ἐμπροθέτου αἰτ., κατὰ

στέγην Εὐρ. Ἀλκ. 1051· μετ' ἐπίρρ. τύπου, ἐνταυθα Ἀριστοφ. Νεφ. 95· ἀπολ., οὐτὶ γὰρ κεκτῆμεθα ἡμέτερον αὐτὸ [ἐνν. τὸ

σῶμα], πλὴν ἐνοικήσαι βίον... διότι ἐν ἐξουσιάζομεν αὐτὸ ὡς

ἡμέτερον κτήμα, ἀλλὰ μόνον ὅπως διέλθομεν ἐν αὐτῷ τὸν βίον ἡμῶν,

Εὐρ. Ἰκ. 535· [Θυρέαν] ἔδοσαν ἐνοικεῖν, κατοικεῖν ἐν αὐτῇ,

Θουκ. 4. 56.

2) μεταρ., ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ὅσοι ἐνοικήκασιν μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς Ἀριστ.

π. Γεν. καὶ Φθαρ. 1. 2, 10· τοῖς συγγράμμασιν Κλέαρχος παρ'

Ἀθην. 457 E.

Π. μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 4, 2.

178, Σοφ. Ο. Κ. 1533, κτλ., ἀπολ., οἱ ἐνοικοῦντες, οἱ κάτοικοι,

Ἡρόδ. 2. 66, Θουκ. 1. 18, 91, κτλ.

ἐνοικήσιμος, ον, ὃν δύναται τις νὰ κατοικήσῃ, κατάλληλος

πρὸς κατοικίαν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐνοικήσις, εως, ἡ, τὸ κατοικεῖν ἐν τινὶ τόπῳ, Θουκ. 2. 17,

Διον. Ἀλ., κλ.

ἐνοικήτηριον, τὸ, οἰκητήριον, οἶκημα, Πολυδ. Α'. 73.

ἐνοικήτωρ, ορος; ὁ, κάτοικος, Στ. Βυζάντ. ἐν λ. Πικεντία.

ἐνοικιάζω, ὡς καὶ νῦν, Γρηγόριος 612 B.

ἐνοικιακός, ἡ, ὃν, κατάλληλος δι' ἐνοικίαν, ἐνοικιακὰ οἰ-

κήματα Μιχ. Παλαιολ. Χρυσόβουλ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 161,

σ. 1047.—Ἐπίρρ. ἐνοικικῶς, ἐνοικικῶς ἐκδιδόμενα οἰκήματα,

ἐνοικιαζόμενα, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβ. τ. Α', σ. 25 καὶ

51, ἐνθα ὁπάρχει καὶ τὸ ἐπίθ. ἐνοικικῶς.

ἐνοικίδιος, ον, ἡ α, ον, (οἰκία) ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατοικίδιος,

οἰκιακός, Κλήμ. Ἀλ. 189, Πολυδ. Γ', 156.

ἐνοικίω, μέλλ. Ἀττ. -ίω, βάλλω τι εἰς τινα τόπον, ἐμφυτεύω,

ἐμβαλλῶ, ἀλλ' ἐνέφικσεν δεινὴν στομωτὸν ἐκφυσιν, ποδὸς

βλάβδην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248· παρὰ τίσις τι ἐνοικ. Πλάτ. Ἐπινορ.

978 C:—Παθ., ἐγκαθίσταμαι, Ἡρόδ. 1. 68· τῷ σώματι Πλάτ.

Ἀξίوخ. 371 C· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Θουκ. 6. 2.

ἐνοικιο-λόγος, ον, εἰσπράκτωρ ἐνοικίων, Ἀρτεμίδ. 3. 41, ἐν

Βασιλίκ., ἐνοικιολόγος, ἴδε Δουκζήγιον.

ἐνοίκιος, ον, (οἶκος) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὢν, οἶκος διαμένων, κατοικέτις, ἐνοίκιος ὄρνις, ἀλέκτωρ, ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω

μαχρὴν Αἰσχύλ. Εὐμ. 866· πρβλ. ἐνδομάχος. Π. ὡς οὐσ.,

1) ἐνοικίον, τὸ, ὡς παρ' ἡμῖν, Λυσ. Ἀποσπ. 15, Ἰσάκιος

58. 23, Δην. 1179. 23, Ἀνθ. Π. 11. 251· τῷ σώματι τελεῖ ἐνοικίον ἡ ψυχὴ Θεοφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 139 E. 2) ἐνοικίος,

τὸ, οἶκισσα, γῆ τ' οἶοι, οἱ περὶ κείνων ἐνοικία χώρον ἔχουσιν,

«σχετικισμοῦ» διὰ τὸ ἐκείνοις οἱ ἀνδρες ἄξιοι, οἵτινες περὶ τὸν ποταμὸν

ἔκεινον τὴν εὐχρηστικὴν αὐτῶν ἔχουσιν» (Παράφρ.) Διον. Π. 668.



**ἐνοίκισμα**, τό, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ οἰκήμα, Σουίδ. ἐν λέξει ἐναύλισμα.

**ἐνοικοδομέω**, κτιζῶ, οἰκοδομῶ ἐν τινι τόπῳ, ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ (τῇ νήσῳ), πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ Θουκ. 3. 51· καὶ τό τε ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχεϊσιν ἐκλιπόντες δ' ἐνοικοδόμησαν ὁ αὐτ. 8. 4:—Παθ., ὁ αὐτ. 8. 84:—Μέσ., τείχος ἐνοικοδομησάμενον, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ τείχος δι' ἐαυτούς, ὁ αὐτ. 3. 85.

**ἐνοικοδομήνη**, ἡ ἐν τῷ τόπῳ, οἰκοδομησάμενη, Πλάτ. Κριτί. 113C. 2) Παθ., ὁ ἐνοικοῦμενος, Παλλάδος ἐνοικα μέλαθρα Εὐρ. Ἰων 235.

**ἐνοικοῦμαι**, διαμένω ἐντός τίνος τόπου, ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ρωμαίων ἐνοικοῦρουσα Διον. Ἀλ. 6. 3· μεταφ., ἡ μνήμη ἐνοικοῦρουσα Δουκ. Φιλοφειδ. 39.

**ἐνοικίω**, ὄν, ὁ ἐν τῷ τόπῳ, οἰκῶ, τὰ ἐνοικία τῶν βοτρυῶν Λόγγ. 2. 1. II. — ἐνοικίω, ἐνορκόν τε ἔστω καὶ ἐνοικίον Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 2554. 85 κέξ., 2555. 11.

**ἐνοικοφύω**, ἀδολεσχεῖν, φλυαρεῖν μετὰ πνίδιν, Δουκ. Λεξιφ. 14.

**ἐνοικοχόω**, χέω οἶνον ἐν τινι, μετὰ συστολῇ. αἰτιατ., οἶνον ἐνοικοχόουντες ἔλιν χρουσίοις δεπάσσειν (Σχόλ.), Ὁδ. Γ. 472· κατὰ χρηστικῶς, νέκταρ ἐνοικοχόει, ἀντὶ τοῦ ἐνέχει, ἐκίρνα· ἔστι δὲ ὁ τρόπος κατὰ χρηστικῶς, κυρίως γὰρ τὸ οἶνοχόειν ἐπὶ οἶνου λεγόμενόν ἐστι (Σχόλ.), Πλ. Δ. 3.

**ἐνοικλάζω**, γονατίζω καὶ κἀθήμαι, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθοῖς ἐνοικλάσας, «καθίσας εἰς τὰ ὀπισθινὰ του», ἐπὶ κυνός, Φιλόδορ. 867.

**ἐνολθός**, ὄν, εὐδαίμων, εὐτυχής, Μανέων 4. 85.

**ἐνολισθάνω**, καὶ μεταγεν. — αἰνῶ, ὀλισθαίνω ἐν τινι, βυθίζομαι, ἢ δὲ χώρα .. χάσμιαι ἐνώλισθε πολλοὶς Πλουτ. Κίμ. 16· ὀλισθαίνω ἐν τινι καὶ πίπτω, ὁ αὐτ. Πιομ. 25.

**ἐνόλμιος**, ὄν, μαντικός, Σοφ. Ἀποσπ. 875 (Ἐτυμ. Μ. 344, 40).

**ἐνόλμος**, ὄν, ὁ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ἀποσπ. 875.

**ἐνομβρός**, ὄν, τοῦ ὄμβρου, ἐνομβρόν .. ὕδωρ, «βροχόνερον», Πισίδ. 260.

**ἐνομήρης**, ἐς — ὁμήρης ἐν, ἡνωμένος, Νικ. Ἀλεξ. 238, 620· πρβλ. Meineke Κομικ. Ἀποσπ. 2, σ. 877.

**ἐνομιλέω** = ὁμιλέω ἐν, Δίων Κ. 43. 15, κλ. II. συναναστρέφωμαι, λαμβάνω, πέτραν, γνωρίζω, Πάρθων ἡθεσιν ἐνωμιλικῶς Πλουτ. Ἀντων. 41.

**ἐνομοατόω**, δίδω εἰς τινα ὀφθαλμούς, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Φίλων 1. 586.

**ἐνομόρηνυμι**, κατὰ Μέσ. τύπον ἐντυπώνω, ἐναποτυπώνω, μιλήτην ἐνομόρηνυται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμῇ Πλουτ. 2. 1081B· ἐνομόρῃσθαι τινι τὰ τῶν πολλῶν πάθη ὁ αὐτ. Κίμ. 32.

**ἐνομόρῃσθαι**, ἐνομόρῃσθαι, ἀπεμάζω, ἀπεψήσασθαι, καὶ καθ' ἡσύχ· «ἐνομόρῃσθαι» κατέμαζεν· ἐνέβαλεν (ἀνευ χρόν. αὐτ.).

**ἐνονειδίζω**, ὀνειδίζω, Ψευδο-Βασίλ. τ. 3, σ. 594E.

**ἐνονουχίζω**, ἀποδέχεσθαι Α. Β. 258, 23.

**ἐνορξίζω**, «ἐνίωξ», ἴγνατ. Ἐπιστ. εἰς Μαγν. § 10, σ. 23.

**ἐνοπέω**, κράζω, βοῶ, Ἀκύλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. σ. 46C.

**ἐνόπη**, ἡ, ἐνώπιον, Σοφ. Ἀποσπ. 51· πρβλ. διδοῦναι.

**ἐνοπή**, ἡ, (ἐνέπω) κραυγὴ, φωνή, οἷα ἡ τῶν πτηνῶν, Τρωες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν ὀρνιθες ὡς Ἰλ. Γ. 2: ἰδίως, πολεμικὴ κραυγὴ, μάχη τ' ἐνοπή τε Μ. 35, Π. 246, κτλ.: ὡσαύτως, κραυγὴ κλαίωντων, κίχη δ' ἐνοπήν τε γόνον τε Ω. 160· ἀγρία κραυγὴ, ἐν Φρυγίαισι βοαὶς ἐνοπαῖσι τε Εὐρ. Βάκχ. 159.

2) καθόλου, φωνή, ἐνοπήν τε πυθοίμην Ὁδ. Κ. 147· Φοίβου .. γλώσσας ἐνοπαί Εὐρ. Ἠλ. 1302, πρβλ. I. Τ. 1272· μυκηθῶν, εἰς ἐνοπήν ταύρων Νικ. Θερ. 171.

3) ἐπὶ πραγματικῶν, ἡχος, κρότος, αὐδῶν ἀντὶ τῶν τ' ἐνοπή Ἰλ. Κ. 13· ἰαχὴν τ' ἐνοπήν τε, ἐπὶ βροντῇ, Ἡσ. Θ. 708· κιδάρας ἐνοπή Εὐρ. Ἰων 882· ὁστέων ἐνοπή, τριγυῖς, φθοῖς θρακομένων ὁστέων, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4.—Ἐπικ. λέγει ἡ ἐχρήσατο καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Δυρ. χωρίοις.—Πρβλ. ἐνέπω ἐν τέλει.

**ἐνοπλίζω**, προσαρμύζω εἰς, ὀτερράν ἐνοπλίσουσιν ὠλένας πλάτην, «τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν, ἀντιστρόφως δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερραῖς κώπαις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 205.

**ἐνόπλιος**, ὄν, (ὀπλον) = τῷ ἐπομ., Καλλ. εἰς Ἀρτ. 241.

II. **ἐνόπλιος** (ἐνν. ρυθμός), ὁ, ὁ μετρικὸς χρόνος προσαρμοζόμενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, «εἶδος ρυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὄπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσων τι ἔχει ρυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, δὲ δέχεται πάντας τοὺς δισυστάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸ ἀμφιμακρὸν δὲ καὶ Κρητικὸς καλεῖται» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 651)· ἐπαίνουθ' ὁ

ποῖός ἐστι τῶν ρυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, κτλ., Ἀριστοφ. Νερ. 651· ἤσαν τὸ ἐν ρυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ρυθμὸν αὐλούμενον Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11· ἐνόπλιον τέ τινα ὀνομάζοντες ζύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῶν γε, «ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς περιμαθίδος .. ἑορμητικὸς εἰς πόλεμον» (Πρόκλ.). Πλάτ. Πολ. 400B· ὡσαύτως, ἐνν. μέλη Ἀθην. 630F· Κουρήτην ἐνν. παίγνια Πλάτ. Νόμ. 796B· ἐντέθεν, ἐνόπλια παίζειν Πινδ. Ο. 13. 123· ὀρχήσασθαι· Καλλ. εἰς Ἀρτ. 241.—Περὶ τοῦ ρυθμοῦ κατ' ἐνόπλιον ἴδε Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 2. 127, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 651· ἄνω.

**ἐνοπλος**, ὄν, ὀπλισμένος, «ἀρματωμένος», Τυρταῖος 13, Σοφ. Ο. Τ. 469· Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1164 κ. ἄλλ. II. ὁ ἔχων ἐντός ἐνόπλους ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ Δουρείου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρω. 520.

III. εἰκὼν ἐνν., τὸ Λατ. imago clipeata, ἀνδρὶς μεθ' ὀπλων, Σούλ. Ἐπιγρ. 2059. 40· οὕτως, εἰκὼν γραπτὴ ἐν ὀπλῳ αὐτοῦ 124 κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἐνόπλιος Ἡσύχ. ἐν λέξει περιγορίζειν.

**ἐνοποιέω**, «συνενῶν» εἰς ἐν, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἐνοποιεῖν αὐτὰ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 15, Πολύβ. 8. 6, 11.

**ἐνο-ποιός**, ὄν, ὁ συνενῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 9, Πορφ. Εἰσαγ. 2.

**ἐνοπτῶ**, ὀπτῶ ἐν τινι, ἰχθῦες .. ἀρτιδίους ἐνοπτημένοι Θεοφύλ. Βουλή. τ. 3, σ. 643D.

**ἐνοπτιλίζειν**, «ἐμβλέπειν» Ἡσύχ.

**ἐνοπτος**, ὄν, (ὀφθαλμ.) ὁρατός ἐν τινι πράγματι, κάτοπτος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 51, 2, Ἡσύχ.

**ἐνοπτρίζω**, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 57. 70:—Μέσ., βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἐαυτοὺς Φίλων 1. 51, πρβλ. Πλουτ. 2. 696A· ἐνν. πρόβλημα .. βλέπω μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, Θεοφύλ. Σιμοκ.

**ἐνοπτρίσας**, εὖς, ἡ, ἀντανάκλασις, Πλωτίν. ἐκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 229. 26.

**ἐνοπτρον**, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», χρυσεῶν ἐνόπτρων ἐς αὐγάς Εὐρ. Ἑκ. 925, Ὁρ. 1112· ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, πρβλ. 3. 2, 10:—ἴδε κάτοπτρον. (Πρβλ. Λατ. speculum ἐκ τοῦ specio).

**ἐνὸρᾶσις**, εὖς, ἡ, τὸ ἐνὸρᾶν, ἐμβλέπειν, Κλήμ. Ἀλ. 821.

**ἐνὸρᾶς**, ἴων. — εὖς: μέλλ· ἐνὸρᾶσις: ἀδρ. ἐνεῖδον (δὲν ἴδε):—βλέπω, παρατηρῶ τι ἐν τινι προσώπῳ ἢ πράγματι, τοῖς πολεμικοῖς ἐνὸρᾶν (τὸ ἀνυλαττοῦν) Θουκ. 3. 30, κτλ.· τι ἐνν. τινι Ἡρόδ. 1. 89, Θουκ. 1. 95, πρβλ. Δυσ. 916. 7· ἐν γὰρ τῷ οὐκ ἐνεῖδω (ἐνν. τὸ τυραννικόν) Ἡρόδ. 3. 53· μετ' αἰτίας καὶ μετοχ. μέλλ· ἐνεῖδω τιμωρίην ἐσομένην, ἔβλεπεν ὅτι ἐκδίκησις θὰ ἐπὶ ἤρχετο, ὁ αὐτ. 1. 123, πρβλ. 170., 5. 36, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129: ἀλλὰ μέλλ· προσ. καὶ μετοχ., ἐνὸρᾶν ὅμιν οὐκ οἰοῖσιν τε ἐσομένοισι πολεμεῖν Ἡρόδ. 8. 140.

II. ἐνατενίζω εἰς τινα ἡ τι, βλέπω τινὰ ἡ τι ἀνεῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27, Ἀριστ. Ἀποσπ. 148· δεσινὸν ἐνὸρᾶν κολαζομένοισι τοῖς παισὶ Πλουτ. Πιοπ. 6, πρβλ. Πασ. 4. 8, 2.

**ἐνὸρειος**, ὄν, (ὄρος), ὄρεινός, «βουνήσιος», βίον· ἐνὸρειον νομάδα τε ἐξηλωκότες Ἀνωνύμου Περὶ πλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 6. 16.

**ἐνὸρᾶς**, ἴων. ἀντὶ ἐνὸρᾶς.

**ἐνορθιάζω**, ὀρθῶνω, κρατῶ ὀρθίον, ὕψινω, πλέον τῆς φύσεως ἐαυτὴν ἐνορθιάζουσα Φίλων 2. 265· εἰμὴ ἀναγκαστέον ἐπορ-.

**ἐνὸρξος**, ὄν, (ὄρος) ἐντός τῶν ὀρίων, Πολύβ. Θ'. 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὀρίων, θύσας .. θεοὶς ἐνὸρξος Ἡρόδ. 10. 1:—ἡ ἐνορία, ἡ χώρα ἡ ἐντός τῶν ὀρίων, τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν Χρον. Πασχ. σ. 78, 9.

2) ὡς οὗς, ἡ ἐνορία, ὡς καὶ νῦν, ἐνορία ἐκκλησιαστικῶς, ἐνορία ἱερέως, κτλ., Γρηγ. Νύσσα III. 1001A, Κύριλλ. Ἀλ. X. 361A, Ἰουστ. Κωδ. 1. 2, 26 § α', Βασίλ. Πορφ. Νεαρ. 319.—ἐκ τοῦ ἐνορία ἐσηματίσθησαν, ἐνορίτης, θηλ. ἐνορίτης, ἐνοριακός, ἡ, ὄν, Σύνοδ. Χαλκ. Πρ. 14, σ. 723, Δουκαγγ.

**ἐνορξίζομαι**, μέσ., κάμνω τινὰ νὰ ὀρξισθῇ, ὀρξίζω, ἐνν. τινὶ ποιεῖν τι Σούλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκη) 2347 γ'· ἐνν. τινὶ ὄρκον αὐτοῦ 1933· διαρῶσθαι ὑπὸ Δινδ. ἐκ Χειρογρ. (ἀντὶ ἐνωρξίσαντο) ἐν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 15, 4. Τὸ ἐνεργ. ἐνορξίζω ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σούλ. Ἐπιγρ. 9288· πρβλ. Ἐπιστ. Α' πρὸς Θεοσ. ε', 27.—ἐνορξίζω αὐτοῦ 1988 6.

**ἐνὸρκος**, ὄν = ἐνορκος Πινδ. Ο. 2. 166:—ἐνὸρκιον, τό, Ἑβδ. (Ἀρίθμ. Ε', 21).

**ἐνορκισμός**, οὗ, ὁ, τὸ ἐνορκίζειν, ὀρκισμός, Συνέσ. 209B.

**ἐνορκος**, ὄν, ὁ ὀρκισθεὶς, ὁ ὑποχρεωμένος δι' ὄρκου, ἐνορκόν τινα θέσθαι, δεσμευεῖν τινὰ δι' ὄρκου, Σοφ. Φιλ. 811· ἐνν. λαμβάνειν τινὰ Δισχίν. 66. 29: μετὰ δοτ. προσ., ἐνν. οὐδενί, Λατ. nulli addictus, Σοφ. Φ. 72: ἀπολ., ἐνορκος ὢν, δεδεσμευμένος δι' ὄρκου, Θουκ. 2. 72, πρβλ. Δισχίν. 43. 14, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12: μετ' ἀπαρ., ἐνν. ἐμμαχεῖν Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18.

II. ὁ πρὸς ὃν τις ὠρξισθη, θεῶν τ' ἐνορκον δίκαν, ὄρκος θεῶν κεκυρωμένον, Σοφ. Ἀντιγ. 369· φίλια καὶ ἐχθρα Πλάτ. Νόμοι 843A· λαμβάνειν τι ἐνορκον, λαμβάνειν τι ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ὄρκου, Δημ. 773. 5· ἐνορκόν τι καταστήσαι Δισχίν. 51. 41· ἐνορκόν ἐστὶ τινι, εἶναι· καθόκον τινος ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ



ὄρκου, Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18: — ἐνορκον, τό, ὡς οὐσιαστ. = ὄρκος, ἐνορκον ποιεῖσθαι, ὑποχρεοῦσθαι δι' ὄρκου, Πλάτ. Φαίδων 89C. ἐνορκον φέρει τὴν ψήφον, juratus fert sententiam, Διον. Ἀλ. 7. 45. — Ἐπίρρ. ἐνόρκως Ἀθῆν. 274E, Πολυδ. Α', 39: — περί τῆς διαφοράς τοῦ ἐνορκος καὶ εὐορκός ἴδε Βουττμ. εἰς Δημ. κ. Μειδ. Πίνακ. ἐν λ.

ἐνορμᾶω, εἰσορμᾶω εἰς τι, Πολύδ. 16. 28, 8.

ἐνορμᾶω, εἶμαι ἡγυροδολημένος ἐν λιμένι, Πολύδ. 16. 29, 13. ἐνορμᾶω: μέλλ. Ἀττ. -ῖζω: — φέρω τὸ πλοῖον ἐντὸς λιμένος, τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι Συνέσ. 167A: μεταφ., κύρτον ἐν ῥοθίοισι Ἀππ. Ἀλ. 3. 409: — Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι ἢ ναυλοῶ, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας Στράβων 245, Διον. Ἀλ. 1. 66: μεταφ., ἐκ θελλῶν ἐνορμίσθησαν Θέσφ. 1274.

ἐνόρμιον, τό, ἀγυροδόλον, ἐνλιμένιον, Ἡσύχ. ἐν λέξει: ἀγυροδόλω.

ἐνορμις ἢ ἐνόρμιος, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ὧτων ἐξηρημένος κρῖος, ἐλλόδιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4866.

ἐνόρμισμα, τό, τόπος ἐνθα ὀρμίζονται τὰ πλοῖα, ὄρμος, ἑαραξοδόλιον Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 106.

ἐνορμῖτης [τ], ου, ὁ, ὁ ἐν ὄρμῳ διαμένων, Ἀνθ. Π. 10. 2, 14.

ἐνόρνωμι: ἀόρ. ἐνώρσκα: Ἐπιχ. ἀόρ. ὁ παθ. ἐνώρτο: οἱ μόνον δύο χρόνοι ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. — Διηγείρω, μετὰ δοτ., τῇσιν δὲ γόνον πάσιν ἐν ὥρσεν Ἰλ. Ζ. 499: αὐτῖς ἄνάλκιδα φύζαν ἐνόρσκα Ο. 62: ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστῳ Β. 451, πρβλ. Α. 544: ἴδε Spitzn. ἐν Π. 656: θάρσος δ' ἐνώρσκα ὡς στρατῷ Εὐρ. Ἰκ. 713: — Παθ., διηγείρομαι ἐν ἡ μεταξὺ, ἐνώρτο γέλως Θεοσίων Ἰλ. Α. 599.

ἐνορούω: μέλλ. -οῦσω, ἀναπνῶ, τινάσσομαι κατὰ τινος, αἶε-ποτε ἐπὶ ἐγθρικῆς ἐπιθέσεως, μετὰ δοτ., Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε Ἰλ. Π. 783: ὡς τὸ ἐπορούω, ἐπιπίπτω, ἐπορμῶ κατὰ τινος, ὡς δὲ λέγων ἄλγεσιν ἢ ὀίεσιν ἔνορουσεν Κ. 486: ἀπολ., ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὥρουσε Α. 217.

ἐνορούσω, σκάπτω ἐντὸς τινος, τὸ δὲ βαλάνειον παράδει-σος ἦν, ὡς μέση κολυμδῆθρα ἐνωρύρωτο Φιλόστρ. 79.

ἐνορχοῖμαι = ὀρχέομαι ἐν τινί, καὶ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς ὥρας ἐνορχεῖσθαι ἢ εἰποις ἂν Ἀλκίφρ. 3. 65.

ἐνόρχας, ου, ὁ, = ἐνορχος Ἀριστοφ. Ἰππ. 1385, Ὀρν. 569, Λυσ. 661.

2) ὁ ἐνόρχης = ῥάγος, Θεόκρ. 3. 4.

ἐν-όρχης, ου, ὁ ἔχων μόνον ἓνα ὄρχιν, Κύριλλ. — Κατὰ Κόντον (Φιλόλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 68) πιθανότατα οὐδέποτε συνε-τέθη τὸ ὄνομα ὄρχης μετὰ τοῦ ἀρθίου. ἐπιθέτου εἰς, ἐνός.

ἐνορχίς, τος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐνόρχης, Ἡρόδ. 6. 32., 8. 105, Λουκ. Θέων Διάλ. 4. 1.

ἐνορχος, ου, (ὄρχης) ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνοχισμένος, ἐνορ-χα ἢ μὴ ἱερεῖοσιν, ὁ ἔ. κριὸς ἐνόρχος, καθότι οἱ ἐνορχοὶ κριοὶ ἀπεκλείοντο τοῦ θυσιαστηρίου, Ἰλ. Ψ. 147: τὰ ἐνορχα, τὰ ἔχοντα ἥδη τοὺς ὄρχεις ἀνεπτυγμένους, τὰ τέλεια, δηλ. ἐν ἀντι-θέσει πρὸς τὰ ἄνορχα, τὰ νεκρά ἐτι, Ἰππ. 358. 24: — Ἐν Ἀθην. 652A πλημμελὲς γραφή: ἐνόρχων, ἀντὶ ἄνορχων (ὡς διωρθώθη ἥδη). Πρβλ. ἐνόρχης, ἐνορχίς.

ἐνος, ὁ, λέγεται ὅτι εἶναι = τῷ Λατ. annus, ἔτος, ἐντεῦθεν ἐνιαυτός, δι-ενος, τρι-ενος, ὡς τὰ biennis, triennis, κτλ. πρβλ. ἄφενος.

ἐνος, η, ου, ἀπαντῶν μόνον ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι τοῦ ἡλ., γεν. ἐνης καὶ Ἐπιχ. ἐνήνφει, δοτ. ἐνη, αἰ. ἐνην, μετὰ σημάσ. εἰς τρίτην, Λατ. perendie, μεθαύριον, ἔς τ' αὐριον ἔς τ' ἐν-νηφιν (Ἐπιχ. γεν. κειμένη ἐπιερρηματικός) Ἡσ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 408: γεν. ἐνης, θάρρει, καταθήσεις, κἀν ἐνης ἐλθῃς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 796, Δωρ. ἔνας, καὶ ἕνας καὶ ἔς ἀώ Θεόκρ. 18. 14: εἰς ἐνην Ἀριστοφ. Ἀχ. 172: αὐριον καὶ τῇ ἐνῃ (ἐνθα τὸ καὶ προσ-ετέθη ὑπὸ τοῦ Reiske) Ἀντιφῶν 143. 44: ἐσῆνης πιβ. γραφ. ἐν Δίωκ. Κ. 47. 41: οὕτως ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡς Λακωνικὸν τύπον τὸ ἐναρ καὶ ἐρμηνεύει: «εἰς τρίτην», καὶ ἐπ' ἐναρ «εἰς τετάρτην». (Κοινὴς ταυτίζεται τῷ εἶς, ἐνός (πρβλ. per-en-die), ἴδε Ἑρμῶν. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1137. — Ἀλλ' οἱ προμνημονευθέντες τύποι οὐδέ-ποτε ἀπαντῶσι μετὰ δασείας: καὶ ὁ Κούρτιος παραβάλλει τὸ ἐνος, ὡς τὸ ἐννοι πρὸς τὸ ἀγας, ὁ ἕτερος, τὴν ἑτέραν μετὰ τὴν αὐριον, δηλ. μεθαύριον. — Δὲν φαίνεται δὲ νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὴν ἐπομένην λέξιν.

ἐνος, η, ου, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις ἐνος μετὰ φιλοῦ πνεύματος) ὁ ἀνίκων εἰς τὴν προτέραν δύο περιόδων (τὸ ἐνον δασυ-νόμενον). τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθός δηλοῖ Ἀρποκρ. ἐνον (γρ. ἐνον), τὸ παλαιόν (Σουῖδ.) ἐντεῦθεν, ὡς τὸ περυσινός, εἶναι ἀρχαί, αὐτὸ παρεληθόντος ἔτους, Δημ. 775. 25: Ἑλληνο-ταμίαι ἐνοὶ Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 273: ἐνος καρπός, ὁ περυσινός καρπός, Λατ. annotinus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 4. 6: — καθόλου, παλαιός, παρεληλυθός, νέον δὲ που καὶ ἐνον αἰεὶ ἐστὶ περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς Πλάτ. Κρατ. 409B. 2) ἐνη καὶ νέα (ἐν. ἡμέρα), ἢ παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα, δηλ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλαχοῦ τριακάς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1134 κξ.

Λυσίας 167. 8, κλ.: πρῶτος ὁ Σόλων ἐνην καὶ νέαν ἐκάλεσεν Διογ. Λ. 1. 57: Σκιρροφοριῶνος ἐνη καὶ νέα Συλλ. Ἐπιγρ. 113. 9: ἐνη καὶ νέα Μεταγειντιῶνος αὐτοῦ 224, 12, πρβλ. Δημ. 235. 1. — Ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔτος ἦτο σεληνιακόν, ὁ δὲ μηνιαῖος κύκλος: τῆς σελήνης διήρκει σχεδὸν 29 1/2 ἡμέρας, ἂν ὁ πρῶτος μὴν ἔρχιζεν ἐνῷ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συνέπιπτον ὁμοῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ ἀκόλουθος μὴν θὰ ἔρχιζε κατὰ τὴν δύσιν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀταξίας ταύτης, ὁ Σόλων ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἡμέραν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν πρῶτον μῆνα, ὥστε ἡ τριακοστὴ ἡμέρα συνίστατο ἐκ δύο ἰσῶν μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἀνήκει εἰς τὴν παλαιὰν σελήνην, τὸ δὲ εἰς τὴν νέαν (Πλούτ. Σόλ. 25). Τοῦτο βεβαίως: θὰ συνέβαινε μόνον κατὰ πάντα δεύτερον μῆνα, οἱ δὲ λοιποὶ ἔξ μηνες θὰ εἶχον μόνον 29 ἡμέρας ἑκάστος, καὶ ἐν αὐτοῖς κυρίως: δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐνη καὶ νέα: ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ἡ τελευταία ἡμέρα ἐκάστου μηνός ἐκαλεῖτο οὕτω. — Εἶναι ζήτημα ἂν ἡ ἐνη τοῦ Ἡσ. ἐν Ἐργ. κ. Ἡμ. 768 εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἢ ἡ πρώτη ἡμέρα μηνός ἔχοντος 30 ἡμέρας: ὁ Σκαλίγερος καὶ ὁ Ἑρμῶν. προκρίνουσι τὸ δεύτερον, ὁ δὲ Γοττλ. τὸ πρῶτον. Περὶ τοῦ ζητή-ματός τούτου ἴδε Βουττμ. Excurs. v. ad. Dem. Mid. (Ὅτι ἡ λέξις ἦτο κυρίως ἐνος φαίνεται ἐκ τῶν συγγενεουσῶν λέξεων — Ξανσφρ. sanas (παλαιός), Λατ. senex, senium, senatus, κτλ., Γοτθ. sineigs (senex), κτλ.). ἴδε Φιλόλ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63—67.

ἐνός, γεν. τοῦ εἶς καὶ ἐν. ἔνοσις, ἡ, σεῖσις, τιναγμός, κλόνησις, Ἡσ. Θ. 681, 849, Εὐρ. Ἐλ. 1363, Βάχχ. 585. (Ἡ λέξις φαίνεται ὡς ὑπονοῦσα βῆμα \*ἐνόθω, σεῖω).

ἐνοσιφυλλος, ἴδε ἐνοσιφυλλός.

Ἐνοσί-χθων, ονος, ὁ σεῖων τὴν γῆν, ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, συγχὸν παρ' Ὀμήρῳ ἴδε Ἐνοσιγείαιος. II. μεταγεν. ὡς ἐπίθ., ἐπὶ ἀρτρου, διότι ἀνακυκᾷ καὶ ἐνοκάπτει τὴν γῆν, «Εὐφροίων ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ἀρτρου εἶπεν ἐνοσιχθονε, καὶ τῇ ἐλαίαν γλαυκῶπιν» Α. Β. 864, 21.

ἐνότης, ητος, ἡ, (εἰς) ὡς καὶ νῦν, φανερόν ἐστι ἡ ταυτότης ἐνότης τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 9, 3, π. Ζ. Μ. 3. 5, 4 κ. ἄλλ.

ἐνοτήσιος, ου, ὁ ἐνών, ὁ διαλλάττων, Συνεσ. Ὑμν. 2. 31.

ἐνούλα, ὡν, τά, (οὐλόν), «αἱ δὲ περιερίφρται τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὐλὰ μὲν τὰ ἐξωθεν, ἐνούλα δὲ τὰ ἐνδοθεν» Πολυδ. Β'. 94.

ἐνούλιζομαι, γίνομαι οὐλος, «ογοῦρός», ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τρίχες ἐνούλιζόμεναι φύσει Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5: κόμη φυσικῶς ἐνούλισμένη ὑακινθίνῳ ἀνθεῖ Ἀριστ. 1. 1.

ἐνούλισμός, ὁ, τὸ «ογοῦρωμα», ἐνούλισμός τῶν πλοκάμνων Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 2, σ. 253.

ἐνούλος, ου, «ογοῦρός», πλόκαμοι ἐνούλοι Καλλιστρ. Ἐκφρ. 4.

ἐνούρανσιος, ου, ὁ, ὁ ἐν-οὔρανῳ ὄν, Ἀνθ. Π. 9. 223, Πολυδ. Α', 23.

ἐνούρεύωντι, ὑποτακτ., καὶ εἰπ[ου] τινε[ς] νουρεύωντι = ὄνιν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς χώρας Ἐπιγρ. Δερπίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477 (ἐνθα ἡ σεῖς εἶναι ἐσφαλμένος 2478).

ἐνούρεω: ἀόρ. ἐνεοῦρησα Εὐπολῖς ἐν Ἀντολῶν 12: οὐρῶ εἰς τί ἢ ἐν τινί, ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνούρεοσι οὔτε ἐμπύ-ουσι (οἱ Πέρσαι) Ἡρόδ. 1. 138., 2. 172: ἐνούροσι: ἰστροῦμασιν ἐν μαλακοῖς Ἑρμιππ. ἐν Φορμοφόροις 2: ἀπολ., ὥστε θαίμα-τιδα σελεῖν πάρεστιν ὥπερ ἐνούρηκός, ὡς νὰ τὰ κατου-ρήσκαμεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 402, πρβλ. Ἀριστ. Πρὸδ. 3. 34.

ἐνούρηθρα, ἡ, ἡ ἐνούρηθρον, τό, οὔροδοχέον, Σοφ. Ἀππ. 430, πρβλ. οὔροδοχῃ, αἰμῖς.

ἐνούσιος, ου, ἐνυπόστατος, ὑπάρχων, πραγματικός, Συνεσ. Ὑμν. 2. 37.

2) «πολυκτησῶν» Ἡσύχ.

ἐνοφείλομαι, ὀφείλομαι ἐπὶ ἐνεγύρῳ ἢ ὑποθήκῃ, ὡς ἐνοφει-λομένον αὐτῷ ἀργυρίου Δημ. 1249, 23: ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνῳ ἐνοφειλούμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύ-ριον ὁ αὐτ. 1197 ἐν τέλει πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 530.

ἐνοφθαλμιάζομαι, παθ., ἐπιδέχομαι ἐνοφθαλμισμόν, διὰ τί ἡ πευκή καὶ πίτυς καὶ τὰ ὅμοια τοῦτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζεται Πλούτ. 2. 640B, ἐν τῇ κεφαλίδι τοῦ διαλόγου.

ἐνοφθαλμιᾶω, ἐποφθαλμιᾶω, φθονῶ, Ὑπερίδ. παρὰ Πολυδ. Β', 62, ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς ἐποφθαλμιᾶω.

ἐνοφθαλμιζῶ, ἐγχεκτριζῶ, «πολιζῶ», δένδρον ἀπὸ τινος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4: ἐνοφθαλμισμός, ὁ, τὸ ἐνοφθαλμίζειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 1 καὶ 2, Πλούτ. 2. 640B, Γεωπον. 10. 75. 1., 10. 77. 1: οὕτω καὶ ἐνοφθαλμισμα, τό, Συνεσ. 294C.

ἐνοχῇ, ἡ, τὸ ἐνέχεσθαι, μεταγεν. λέξις, ἴδε Δουκάγγ.

ἐνοχλῶ, Αἰολ. καὶ ποιητ. ὁ ἐνικ. ἐνοχλῆει Θεόκρ. 29. 36: παρὰ μετὰ διπλῆς αὐξήσεως ἡνώχλουν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 56, Ἰσοκρ. 93A, Δημ., κλ.: μέλλ. ἐνοχλῆσω Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 8. 164: ἀόρ. ἡνώχλησα Δημ. 405. 20., 1056. 11: πρkm. ἡνώχληκα ὁ αὐτ. 515. 19: — Παθ. -ηθήσομαι Διον. Ἀλ. 10. 3: ὡσαύτως -ηθοῖμαι (ἐπὶ παθ. σημ.) Ἀππ. Ἐμφ. 1. 36, Γαλνῆ: μετοχ. ἀόρ. ἐνοχληθεῖς Ἰππ. Κωκ. Προγν. 203: πρkm. ἡνώχλημαι (παρ-)



Δημ. 242 16. Ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, εἰς τίνα ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με; Πλάτ. Ἀλκ. 1. 1041. ὥστε μὴ ἑνοχλεῖν τὸν συμποτῆν Διὸς. Σίωπεύς ἐν ᾧ ἑπικλήρω 1. 18, Σεν.; κλ.—Παθ., ἐνοχλῶμαι. ἀνιῶμαι, δυσάρεστούμαι, Σεν. Κύρ. 5. 4, 34, Δημ. 347. 18. ἡ ἐκκλησία ἡνώχλειτο Διοχίν. 59. 39. 2) μετὰ δοτ., κρητέων ἐνόχλησιν εἰς τίνα, Δυσ. 170. 14. ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκρ. 42C. ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ Σεν. Ἀν. 2. 5, 13. Ἄμφος ἐν ᾧ διωρᾶμεν 2. ἡνώχλει ἡμῖν Δημ. 30. 6. κτλ. 3) ἀπολ., γίνονται αἰτία ἐνοχλήσεως, Ἰππ. Ἀφ. 1246. Ἀριστοφ. Βατρ 708. κτλ.: μετ' οὐδ. ἐπιθ., ὅσα .. ἡνώχλησεν. ὅσα ἐνοχλήσεις παρέσχε, Δημ. 519. 15. μετὰ μετοχ., τὸ δὲ οὐκ ἡνώχλει λέγων Σεν. Κύρ. 5. 3, 36. Δέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἐνίο ἐν ᾧ χρῆσαι παρὰ Κωμ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἐνόχλημα, τό, τὸ προσενεῖν ἐνόχλησιν, Ὀρειδᾶς. Π. 67, 4. ἐνοχλῶσις, εὖως, ἡ ὥς καὶ νῦν, πράγματα τε πολλὰ καὶ ἐνοχλήσεις μυρίας Φηλήμων ἐν Ἀδελ. 7. σοφιστικὰς ἐνοχλήσεις Ἀιστ. περὶ Ἑρμην. 6. 4, παθλ. Διογ. Λ. 7. 11.

ἐνοχλητέον, ῥήμ., ἐπιθ. = δεῖ ἐνοχλεῖν, οὐκ ἐνοχλητέον τὰς τριὰς Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 11; σ. 290. ἐνοχλίζω, δὲν ἀφίω τι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ. μετακινῶ αὐτό. πο. τὰς δ' ἐνοχλίζουσι τοῦ λόγου λίθους Θ. Πρόδρ. 8. σ. 354.

ἐνοχλοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ὡς καὶ νῦν, παρὰ Βασιλ., Δουκαγγ. ἐνοχλοῦμαι, ὁ, ὁ ἐνοχλοῦμαι τίνα, Γλωσσ.

ἐνόχος, -ον, ἐνεχόμενος, ὁ ἐχόμενος, κρατούμενος ἐν τινι, τοιοῦται δόξαις Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 10. ἐνοχόν ἐστι ταῖς εἰρημέναις βλάδαις ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 2, 5. μὴ καταφρόνως Φιλίν', ἐθῶν γεροντικῶν, οἷς ἐνόχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔθης; ἔσει. Ἀπολλοδ. ἐν Ἀκακίῳ 1. II. ἐν δικανικαῖς πράξεσιν, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος εἰς τι, τῷ νόμῳ Πλάτ. Νόμοι 393B. ἐπιτιμῶσι φόδον Ἀντιφῶν 125. 33. ζημίασι Δυσ. 140. 20. ταῖς ἀραῖς Δημ. 404. 5. δεσμῶ αὐτοῦ 1229. 11. ὅπερ ξείνῳ ἐστι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἐνοχοὶ γενώμεθα ταῦτα ταῖς ἀνοίαις Ἰσοκρ. 160A, παθλ. Διοχίν. 1. 185.

2) ἐνόχος ψευδομαρτυρίας, ὑποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ .. Πλάτ. Θεαιτ. 148B. Ἐν τῷ φόνῳ, ὑποκείμενος εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ φόνου, Ἀντιφῶν 112. 38. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 20. ἐντεῦθεν μετὰ γεν., ἐνόχος βιαίων, λιποταξίου (ἐξυπακουσμο. δίκη, γραφῇ), ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ .. Ἀντιφῶν 147. 2, Πλάτ. Νόμοι 914E, Δυσίας 140. 1. ἐνόχος θανάτου, ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ θανάτου, Διοδ. Ἀποστ. 571. 14, Καίν. Διαθ.: μετ' ἱπαρ., ἐνόχος ἔστω ἀποτίσαι Σουλ. Ἐπιγρ. 2832. 8 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Böckh). 3) σπανίως μετὰ προθ., ἐνόχος ἐν τινι παρ' Ἀνδοκ. 11. 5. περὶ τινος Φιλίππ. παρὰ Δημ. 239. 4. περὶ τῆς Ἀριστ. Ρητ. 2. 6; 19. ὡσαύτως, τοῦτοίς ἐν. ἐφ' οἷς ὀργίζονται αὐτοῖς 2. 2, ἐν τέλει. 4) ἀπολ., ἐνόχος, Ἀντιφῶν 125. 20., 143. 22, Πλάτ. Σοφ. 261A, κτλ.

ἐνόψης, -εως, ἡ, (ὀψομαι) = ὀψοψης, τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως Θεμιστ. 177D. Πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐπόψεως παθλ. Πλάτ. Πολ. 499D.

ἐνώω: μέλλ., -ώσω, (ἐν) ἐνώω, τὴν πόλιν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 8, παθλ. Ἀρχύταν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 714, Ἑρμῆν αὐτοῖς 1. 302. —ἐνώον τινα τῇ γῇ, βάπτειν αὐτόν, Φιλόστρ. 854. —Παθ., ἡμνη .. ἡ ἡνωμένη τῇ θαλάσῳ Ἀθην. 311D. τὰ φύσει ἡνωμένα, τὰ ἐκ φύσεως ἡνωμένα, Λογγίνος 22. 3. τὰ ἡνωμένα, ἡνωμένα ἢ προτάσεις καθ' ἑνικὸν ἀριθμὸν, ὁ αὐτ. 24. 1. (ἀορ. ἡνωθῆν οὐχ ἡνωσάμεν, ὅρα Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442, καὶ Ἀθηναῖος. Δ., σ. 71—78, ἐνθα μακρὸς γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἐνώω).

ἐνράθυμω, ῥαθυμῶ ἐν τινι, Φώτ. κατὰ Μανιχ. 1 σ. 42 (3) ἐν Σοφρ. Ἀνεχδ.

ἐνράτνω, ῥαίνω ἐπάνω εἰς τι, ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δοδρ. ἀντὶ ἑρραίνε.

ἐνράπτω: μέλλ., -ψω, ῥάπτω τι ἐντός τινος, τι εἰς τι Πλουτ. Ἀρετ. 25. οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ, Διόνυσον .. ἐς τὸν μηρὸν ἐνερράψατο Ζεὺς, εἰς τὸν αὐτοῦ μηρὸν, Ἡρόδ. 2. 146, παθλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 6126, 6129, 6280. 28. —Παθ., ῥάπτομαι ἐντός, ἐνερράφῃ Διὸς μηρῷ Εὐρ. Βάκχ. 286.

ἐνράσσω, ὀρμητικῶς ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Σαμψῶν δὲ .. ἀναστάς ἐνράσσει ταῖς πύλαις, αὐταῖς τε φλιάς καὶ μοχλοῖς Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 10, παθλ. Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐνρέω, ῥέω ἐν τινι, οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 412B.

ἐνρήγνυμι: μέλλ., ἐνρήξω, ἐπὶ φωνῇ, βίᾳ εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, ἢ ἐς ἐντερον ἐνραγῇ (τὸ πῦον) Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 1. 10. —ῥήγνυμαι κατὰ τινος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. 536.

ἐνρητορεύω, ῥητορεύω ἐν τινι, πατρώοις λόγοις ἐνρητορεύων Ἡρακλείδου Ἀλληγορ. Ὀμπερ. σ. 448.

ἐνρηγισκάνειν, ἐνρηγῶν Ἡσυχ.

ἐνρήγω, = ῥηγῶ ἐν, ἄλλ' ἐνερρήγωσα (ἐν τῷ τριωνίῳ), ἐπάγωσας, ἔκωσα καρπιά, Ἀριστοφ. Πλ. 846.

ἐνρίζω, -ον, ἔχων ῥίζαν, Γεωπ. 3. 4, 6.

ἐνρίζω: μέλλ., -ώσω, ῥίζω ἐν τινι, ἐνερρίζωκε πολλὰ φλεβία μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ.

ἐνρίπτω: μέλλ., -ψω, ῥίπτω τι εἰς τι, ἐνρίπτει ἑαυτὸν .. ἐς τὴν πόλιν Ἀρρ. Ἀν. 6. 10, 4. ἐν τινι, τῷ πρώτῳ .. λίθον ἐνερρίψεν Δίων Κ. 74. 14.

ἐνρυθμικός, ἡ, ὄν, ἐσφ. γρ. παρὰ τῷ Λατίνῳ Σύγγρ. Μαρτιανῷ Καπέλλ. 9, § 972 ἀντὶ τοῦ ἐπομένου.

ἐνρυθμός, -ον, ὁ ἐν ῥυθμῷ, ὁ ἔχων χρονικὸν ῥυθμὸν, Πλάτ. Νόμ. 654A. ὡσαύτως ἐπὶ τῇ ἐκφωνήσεως τῶν λέξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐρυθμός, Διον. Ἀλ. περὶ Συσθ. 11, περὶ τὸ τέλ. ἄλλαχού ἐρυθμός —Ἐπίρρ. -μωσ, Ἀθην. 179F, 631B.

ἐνρυσσος, -ον, = ῥυσσός, Διοσκ. 3. 109 (119).

ἐνρώννυμι, ἐπὶ ῥώννυμι, δυνάμει, ἀνακαίνιζω, Κωνσταντ. Βασίλ. Μαχ. 54, σ. 142.

ἐνσαβθατίζω, σαβθατίζω ἐν τινι, ἡρεμῶ, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχάζω ἐν τινι, τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαβθατίζας Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 867D).

ἐνσακκεύω, βάλλω ἐντός σάκκου, ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ποραπέμφας Νικήτ. Χρον. σ. 635, ἐξδ. Βονν. ἐνσαλεύω, σαλεύω ἐν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 912D.

ἐνσαλπίζω, σαλπίζω ἐν τινι, ἐνσαλπίζοντες αὐτοῖς (τοῖς ὡσί) Γαλην. τ. 13, σ. 408C.

ἐνσαρκος, -ον, ὁ ἐν σαρκὶ ὢν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 5. Σουλ. Ἐπιγρ. 8759.

II. ἐκ σαρκός, σάρκινος, τῆς ἀσάρκου καταγνοῦς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἐνσαρκὸν ἀναδεσθῆναι Ἰσοκρ. π. Ἀποχ. 1. 1. —ἐνσάρκωσις, εὖως, ἡ, ἡ θεία ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 446B.

ἐνσαρῶμαι, παθ., σαρκῶμαι ἐν τινι, μεταφ., κλυδωνίζομαι, πόντου .. ἐνσαρῶμενος μυχοῖς Λυκοφρ. 753.

ἐνσάττω: μέλλ., -σω, πληρῶ, γεμίω, παραγεμίζω, ὁ μὲν ἀλλὰ ἐνσάττεν Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 3. 7.

ἐνσατυρίζω, ἀσελγᾶν ἐν τινι, ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 340A.

ἐνσέννυμι, σθέννυμι τι ἐν τινι, ἐν τῷ Παθ., οἰδηρος πεπυρωμένος ἐνσέννυμι ὕδατι ἢ οἶνῳ Διοσκ. 5. 93.

ἐνσεῖω, σεῖω ἐντός ἢ πρὸς τι, σεῖω τι μεθ' ὁρμῆς πρὶν εἶπω αὐτό, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐνσεῖσον βέλος, ὡναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος .. κεραυνοῦ Σοφ. Τρ. 1087. ὁξύν δ' ὧτων κέλαρον ἐνσεῖσας .. πῶλοισι, ἐκπέμψας φωνῇ ὁξέως ἐνχοῦσαν εἰς τὰ ὦτα τῶν πῶλων, ὁ αὐτ. Ἡλ. 731. ἐνσεῖσεις μεσθὴν ἴσον ἴσφ μετανιπτρίδα, ἔσειεν ὑψώσας (ὡς ὅταν πίνωμεν εἰς ὑγίαν τινός) κύλικα μεσθὴν οἶνου μεμειγμένου μετ' ἴσης ποσότητος ὕδατος, Φιλέταρος ἐν Ἀσκληπῷ 1. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐξωθῶ, ἐμβάλω, θεὸς τότ' ἄρα .. μ'. ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσειεν ἀγρίαις ὁδοῖς, μετ' ἐξωθῆσεν εἰς ἀγρίους τρόπους, εἰς σκληρὰς πράξεις, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 1274. ὡς παριῶν ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσεῖσαιμι τῇ ἐστία Λουκ. Ὀν. 31. οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνσεῖσας Ἀλκίφρ. 1. 27. εἰς βάραθρον ἐνσ. τινὰ Λουκ. π. τῶν Μισθ. Σύνοντ. 30. ἐνσ. τὴν πόλιν εἰς πόλεμον Πλουτ. Φωκ. 23. τὴν χιόνα δ' εἰς τὸν ἀκρατον ἐνσεῖσαι λάθρα Μάχων παρ' Ἀθην. 579F.

3) παθ., παρεμβάλλομαι, ἐνσεῖσεται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσεύς ὁ στίχος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 104.

4) σεῖομαι ἐντός, ὡς μὴ ἐνσεῖται Ἰππ. περὶ Ἱηρεῖων 749.

5) μεταφ., ἐκτινάσσω τι, Λατ. excutere: —Μέσ., ἐξετάζω ἑμαυτὸν, ἐνσεῖσθῃτι, ἐν γνῶσι τίς εἰ Ἀρρ. Ἐπιστ. 3. 14, 3.

II. ἀμετάδ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, μετὰ δοτ., πλαγίαις ἐνέσειον Διόδ. 13. 40. μετὰ προθ., εἰς τὰς τῶν πολεμίων αὐτὸς ἐνέσειον ὁ αὐτ. 14. 60. κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας Διον. Ἀλ. 9. 16, παθλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 60.

ἐνσεμνύνομαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ τινι, τοῖς προγόνοις Ὀνήσανδρ. 1. 21.

ἐνσήθω, κοσκινίζω ἐντός τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1.

ἐνσηκάζω, (σηκός) σηκάζω ἐν τινι, ἐγκλείω ἐν σηκῷ, ἀρνας Βυθ.

II. ἐγκλείω εἰς μοναστήριον, Ἐκκλ.

ἐνσημαίνω: μέλλ., -ανῶ, ἔχω ἐν ἑμαυτῷ τὴν σημασίαν, ἐμφαίνω, σημαίνω, ὅτι ἀγαστός .. οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων Πλάτ. Κρατ. 359A, παθλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 5.

II. Μέσ., ποιῶ τι φανερόν τινι, ἐνσημανεῖσθε Λοχίτη τὴν ὁργὴν Ἰσοκρ. 399A. καὶ μὴδὲν ἦθος ἐνσημαίνόμενος, «μηδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύμενος καὶ φανεράν καθίστας τοῖς ἀκούουσιν» (Σημ. Κοραῆ), ὁ αὐτ. πρὸς Φίλιππ. 87. —ἐπομένου τοῦ δοτ., ἐνσημαίνόμενοι τοῦτο ὅτι οὐκ ἂν ἀναθάνοιεν χαρίζεσθαι βουλόμενοι Σεν. Κύρ. 8. 2, 3.

2) ἐνσημαίνόμενοι, ποιοῦσαι πρὸς ἀλλήλους σημεῖα, ὁ αὐτ. Κυνηγ. 6, 22.

3) ἐντυπῶν τι ἐν τινι, ἀποτυποῦσθαι, ὡπερ δακτυλῶν σημεῖα ἐνσημαίνόμενοι Πλάτ. Θεαιτ. 191D, παθλ. 209C. τύπον ἐνσ. ἐκάστω ὁ αὐτ. Πολ. 377B. —Παθ., ἐντυπῶμαι εἰς τι, ἐνσημαίνόμενα εἰς τοῦτο Θεαιτ. 194C. ἐνσ. ἡ ἀναλβεία ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς Λογγίνος 4. 4.

ἐνσήπομαι, παθ., σήπομαι ἐν τινι, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 61.

ἐνσίμος, -ον, ὁ ὅπως οὖν σιμός, Ἰππ. 262. 19.



ένσινής, ές, (σίνος) βεβλαμμένος, Μανέων 445.  
ένστέομαι, μέσ., σιτούμαι, τρέφομαι έν τινι, Έβδ. (Ίωβ Μ', 25).

ένστέος, ον, κατά πολύ όμοιον τώ σύσειτος, ό λαμβάνων δη-  
μοσίαν στήνην, τιμητική έπωνυμία έν Σπάρτη, Συλλ. Έπιγρ. 1240  
έν τέλει, 1249 κ. άλλ.

ένσκαίρω, =σκαίρω έν, σκιστώ έν τινι τόπῳ, ένορχούμαι,  
Καισάρ. σ. 938, 981, 1052, έκδ. Μί.

ένσκεδάζω ή ένσκεδάννυμι, σκεδάζω, σκορπίζω έν τινι, έν-  
σκεδάσθεις τῷ άέρι Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 26B.

ένσ έλλω, και ποιητ. ένσκέλλω, ζηράνω, περί του ήλιου,  
μή τι ένσκειλή νεαρόν σκίναρ Νικ. Θηρ. 694.—Παθ μετά  
ενεργ. προκμ. ένέσκληκα, ζηράναι, έκόσση έν αύτῷ ένι  
φλεγματος, τούτο υπό τής θερμασίης ένέσκληκέ τε και όδύ-  
νην παρέχει Έπικ. 459. 45, Άπολλ. Ρόδ. Γ. 1251. ένεσκληκώς  
γάρ άνίαις Άνθ. Π. 12. 166.

ένσκευάζω: μέλλ. -άσω, έτοιμάζω, παρασκευάζω, δείπνόν  
τις ένσκευάζετω Άριστοφ. Άχ. 1096. 2) ένδύω ή στολίζω

τινά, ήματίῳ δ' άνδρείῳ και υπόδημασιν ένσκευάζει Πλουτ.  
Λυκ. 15. έμε δέ τούτοιςι φέρων ένεσκεύασε τῷ πιλῳ, τῇ  
λεοντῇ και τῇ λύρᾳ Δουκ. Νεκυομαι. 8. ότι ή σε παίζων  
Ήρακλέα ένεσκεύασα (ούτως ό Elmsl. αντί του 'Ηρ. γ' έσκεύ-  
ασα). σέ ένέδυνα ως Ήρακλέα, Άριστοφ. Βάτρ. 524.—Μέσ., έν-  
δύω έμαυτόν, φορῶ, νῦν οὖν με πρώτῳ πρίν λέγειν έάσατε  
ένσκευάσθαι μ' ολον άθλιώτατον ό αύτ. Άχ. 384, 436, Πλάτ.  
Κρίτων 53D. όπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 11. άλλα τῷ μέσ. άκριβώς  
ως τῷ ενεργ. έν Δουκ. Όν. 37.—Παθ., ένεσκεύαστο γάρ οὕτω,  
διότι ήτο ώπλισμένος ή στολισμένος οὕτως, Ήρόδ. 9. 22. Γαλα-  
τικῶς άναξυρίσι και χειρίσιν ένεσκευασμένος, ένδεδυμένος,  
φορεμένος, Πλουτ. Όλων 6.

ένσκευος, ον, ό φέρων θεατρικόν προσωπεϊόν ή θεατρικήν στο-  
λήν, έν άντιθέσει πρὸς τῷ έκσκευος, ένσκευα πρόσωπα Πλουτ.  
Δ'. 141, κατά τās άρχ. έκδ. Ό Βεκίηρος εξέδωκεν: έσκευα.

ένσκηνοβάτεομαι, άναβιβάζομαι είς τήν σκηνήν, Άλκίφρων  
2. 4, 6.

ένσκηνώ, σκηνώ έν τινι τόπῳ, Έβδ. (Γεν. ΙΓ', 12) ως δι. γρ.  
ένσκήπτω, Έπικ. ένσκήπτω, ρίπτω, έξακοντίζω και κατά τι-  
νος, ές ταύτην ό θεός ένέσκηψε τῷ βέλῳ, έρριψε τόν κεραυνόν,  
Ήρόδ. 4. 79. τούτων έκγόνοιςι ένέσκηψε ή θεός.. νοῦσον,  
έπεμψε νόσον, incutit illis morbum, ό αύτ. 1. 105. ένισκ. ίδν  
Νικ. Θηρ. 140.

II. άμεταβ., πίπτω έπάνω είς τι ή έντός τι-  
νος, έμπίπτω, ένέσκηψαν οι λίθοι είς τῷ τέμενος Ήρόδ. 8. 39.  
έν δ' ό.. θεός σκήψας (τμήσις) Σοφ. Ο. Τ. 27. κεραυνός έν-  
σκήψας είς τόν βωμόν Πλουτ. Διμύλ. 24.—ώσάυτως, ένσκ-  
τινί, ίδίως επί νόσων, Νικ. Θηρ. 336, Αίλ. π. Ζ. 14. 27. επί έρω-  
τος, είς τινα Άλκίφρων 1. 13. πρὸλ. ένσκήπτω.

ένσκιάτροφοίμαι, παθ. (σκιά, τρέφω) ζῶ έν τῇ σκιᾷ (πρὸλ.  
Λατ. vita umbratilis), ώςπερ ένσκιατροφούμενον πολλάς  
έλλισιν ύπείκουσας άεί, ώςπερ σκιατροφούμενον έν πολλαίς έλ-  
πίσι ματαίαις, Πλουτ. 2. 476E.

ένσκιμπτω, και ποιητ. ένσκήμπτω, Έπικ. και λυρ. τύπος τού  
ένσκήπτω, χαμηλώνω, οὔδει ένσκιμπσαντε καρήατα έμπελά-  
σαντες (Σχόλ.), επί ήπνων κλινόντων θλιβερώς τῇ κεφαλῇ επί τῇ  
άπλωεία του ήγύχου, Ίλ. Ρ. 437. έμβάλλω, εί κεν ένσκιμπης  
κούρη βέλος Αίήτα, «ενεργήσῃ, έπιβάλλῃ» (Σχόλ.), Άπολλ.  
Ρόδ. Γ. 153, πρὸλ. Δ. 113.—Παθ., έμπήγομαι, δόρυ οὔδει έν-  
σκιμπθη Ίλ. Π. 612, Ρ. 527. II. έξακοντίζω έναντίον τινός,  
κεραυνός ένέσκιμψε μέρος Πίνδ. Π. 3. 105 (διάφ. γρ. άνέ-  
σκηψε) όπποτ' άνίας.. πρσιπιδεσίν ένσκιμπψωσιν έρωτες  
Άπολλ. Ρόδ. Γ. 765.

ένσκιρνώ, σκληρύνω έντός, Σχόλ. είς Άριστοφ. Σφ. 925.—  
Παθ., σκληρύνομαι, επί νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, όταν ένσκιρ-  
ρωθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. Έπ. 4, 2.

ένσκιρτάω, σκιστάω έν τινι, Βασίλ. III. 484A, κλ.

ένσκολιεύομαι, άποθ., συλλαμβάνω έν-παγίδι (;), ένσκολιευ-  
όμενος τῇσει ρίνα Έβδ. (Ίωβ. Μ', 19) έν τῇ νέα εκ του Έβρ.  
μεταφρ. έχει τῷ χωρίον ως έξῆς: «ή διά παγίδων νά τρυσήσῃ τήν ρίνα  
αύτου;».

ένσκοπέομαι, άποθ., σκέπτομαι περί τινος πράγματος, Ηλιόδ.  
8. 10, ίσως έσφ. γρ. αντί έπισκοπέομαι.

ένσκούθεν, «σπαράττειν» Ησύχ.

ένσοθέω, σοθέω έν τινι, περιπατῶ ύπερρήγανως έν τινι, γέγρα-  
πται και τούτῳ (τῷ πεδίῳ) ένσοδοῦσα Φιλόστρ. 240.

ένσοριάζω, ένταφιάζω, Μάξιμ. Πλάν. σ. 395, έκδ. Έρμάν., κλ.  
ένσόριον, τό, (σορός) σαρκοφάγος, Συλλ. Έπιγρ. 3264, 3268,  
κ. άλλ.

ένσοριασμός, ό, ένταφιασμός, Βυζ., ίδε Δουκάγγ.

ένσοφιστεύω, σοφιστεύω έν .., Φίλων 1. 315.

ένσοφος, ον, σοφός έν τινι πράγματι, Άνθ. Π. (Παράτρ.) 164,  
Μανέων 4. 549.

ένσπαθάω, σπαθάω έν .., Φίλων 2. 372.

ένσπαθίζω, =σπαθίζω έν, Όρειβ. (έκλογ.) έκδ. Dar. τ. IV.  
σ. 630.

ένσπαρχάνω, σπαρχάνω έν τινι, μεταφρ., Λογγίνος 44. 3.  
ένσπατάλάω, σπαταλώ έν τινι, Κύριλλ. Άλ. I. 156B, κτλ.

ένσπειράομαι, σπειράομαι έν τινι, «κολλουρίζομαι» είς μέρος  
τι, επί όρεως, πολλών ένεσπειραμένων τῷ αύτῷ φυλεῳ έρα-  
κόντων Σέξτ. Έμπ. π. Μ. 7. 410.

ένσπείρω, σπείρω έν τινι τόπῳ, όδόντας πεδίῳ ένσπείραι  
Άπολλ. Ρόδ. Γ. 1185.—Παθ., μεταφρ. διαβίδομαι μεταξὺ τῶν άν-  
θρώπων, επί φημών, διάφ. γρ. έν Ξεν. Κύρ. 5. 2. 30.

ένσπερμαίνω, έχγέω σπέρμα, παθ., επί γυναικός δεχομένης  
σποράν άνδρός, έκείναι γάρ ένσπέρμα(ν)θεῖσαι γεγόνουσι μη-  
τέρες Άνδρ. Κρήτ. σ. 25C.

ένσπέρματος, ον, =τῷ έπομ., Φανίας παρ' Άθην. 406C.

ένσπερμος, ον, έχων έν έαυτῷ σπέρμα, Διοσκ. 3. 28.

ένσπιλείω, προσάπτω κηλίδα, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 668C.

ένσποδιάζομαι, γίνομαι σποδός έν τινι, εί δέ και ταίς χει-  
ρσιν εκείνων οι σπινθήρες ένεσποδιάζοντο Γεωργ. Παχυμ.  
σ. 100B.

ένσποδος, ον, έχων χρώμα σποδού, στάκτης, όταν δέ τῇ χράᾳ  
ένσποδον γένηται, όταν λάθῃ σταχτί χρώμα, Διοσκ. 5. 103.

ένσπονδος, ον, (σπονδή) περιλαμβανόμενος έν ταίς σπονδαίς,  
έν άντιθέσει πρὸς τῷ έκσπονδος, Ένσπ. ποιείσθαι Θουκ. 3. 10.  
Ένσπ. τινι, σύμμαχος τινι, Εὐρ. Βάκχ. 9. 4, Θουκ. 1. 40., 3. 65,  
κ. άλλ. και ως ουσιαστ.; σύμμαχος, οὔθενός Έλλήνων Ένσπ.  
Θουκ. 1. 31. οι Ένσπ., οι σύμμαχοι, ό αύτ. 1. 35. 2) επί  
ζῶων, καλήν δεικνύνων διάθεσιν; πρὸς τινα Αίλ. π. Ζ. 1. 3. έστι  
δὲ αύτοίς πρὸς τούς, καλουμένους Ψύλλαους ένσπονδα αύτόδῃ

1. 57. II. ύπόσπονδος, έχων ασφάλειαν ζωής, Εὐρ. Φοίν. 171.  
ένσπουδάζω, σπουδάζω έν, ένσπουδάζων δέ τῇ Σμύρνῃ  
τάδε αύτήν ώνησε Φιλόστρ. 531.

ένστάζω: μέλλ. -ξω, στάζω έντός ή επί τινος, και τούτ' έρίψ  
σοι ένστάζουσιν ώςπερ έλαιον Άριστοφ. Σφ. 702, πρὸλ. Πίνδ.  
II. 9. 110, και ίδε έν λ. έντίκτω, 2.—Παθ., είδῃ τοι σοῦ πατρός  
ένέστακται μένος ήῦ, άν είναι ένσταλαγμένος είς σέ, «έκ μετα-  
φορᾶς τῶν ύγρῶν» (Εὐστ.), Όδ Β. 271. δεινός τις [οι] ένέστα-  
κτο ήμερος Ήρόδ. 9. 3, πρὸλ. Πλουτ. Άγχι. 11, Πaus. 4. 32, 4.

ένσταλάζω = ένστάζω τι είς τι, σταλαγμὸν ειρήνης ένα  
είς τόν καλαμίσκον ένστάλαξον Άριστοφ. Άχ. 1034. άφ' οὔ  
γάρ... ένσταλάξωμεν τῷ αἵμα είς κύλικα Δουκ. Τόξ. 37.  
ένσταλῶ, Δωρ. αντί ένστηλῶ, Συλλ. Έπιγρ. 4923.  
ένστασία, ή, =τῷ έπομ., Έπικ. 1289. 10.  
ένστασις, εως, ή, (ένίσταμαι) άρχή, σχέδιον, διεξαγωγή, τού  
άγώνος Αίσχίν. 18. 35., 30. 36. τού πολέμου Πολύδ. 4. 62,  
3. ένστ. βίου, τρόπος τού βίου, Διογ. Α. 6. 103, κτλ.

II. παρ' Ιατρ., στάσις έν τινι, στάσιμον, Ιθών Άρετ. Χρον.  
Νόστ. Θεραπευτ. 2. 3 (δίς). III. έν τῇ λογικῇ, άντίρ-  
ρησις είς έπιχείρημα, Λατ. instantia, Άριστ. Άν. Πιρ. 2. 26, Ρητ.  
2. 25. 2) καθόλου, έναντιώσις, άντίπραξις, άντίστασις,  
Πολύδ. 6. 17, 8.

ένστατέον, ρηματ. έπιθ., πρέπει τις νά ένστῇ, έναντιωθῇ, διά  
λόγην Σωρ. Έφ. έκδ. Erm. σ. 75.

ένστάτης [α], ον, ό, άντίπαλος, έχθρός, Σοφ. Αἴ. 104, Αίλ.  
παρά Σουίδα.

ένστάτικός, ή, όν, Λατ. qui instat, ό ένιστάμενος, θυμώδης,  
άγριος, επί ζῶων, έν άντιπ. πρὸς τῷ πρῶος, Άριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 1.  
1, 32. II. έναντιούμενος, έμποδίζων, Πλουτ. 2. 975A. ένστ.  
τῇς όδοῦ Μ. Άντων. 5. 20. III. Ικανός είς τῷ εύρίσκειν  
ένστάσεις, Άριστ. Τοπ. 8. 14, 9, π. Οὐρ. 2. 13, 15. «οί ένστατι-  
κοί, οι γραμματικοί, οι έγείροντες ένστάσεις ή άντιλογίας κατὰ τού  
Όμηρου» οι δέ άνασκευάζοντες αύτάς έκαιούτο λυτικοί ή επι-  
λυτικοί, ίδε Wolf. Proleg. σ. CXCIV, Lehrs Άρίσταρχος 205.

—Έπιρρ. -κῶς, «άνυπερθέτως» Ζωναράς.

ένστείνω, συσσωρεύω, συνιῶ, «στρυμνώνω», Κόνιν. Σμ. 9. 179.

ένστέλλω, ένδύω:—Παθ., ίππάδα στολήν ένεσταλμένος  
ένδεδυμένος στολήν ίππέως, Ήρόδ. 1. 80.

ένστενάζω, στενάζω επί τινι, Νικητ. Εὐγεν. 1. 56.

ένστερνίζω = ένστηθίζω, Κλήμ. Άλ. 123, έν τῷ Μέσ.—Καθ'  
Ησύχ.: «ένστερνισάμενος» περιπτυσάμενος».

ένστερνομάντις, «έγγαστριμυθοι, Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν»  
Ησύχ. (Σοφ. Άποσπ. 52).

ένστηθίζω, άποταμιεύω, άποθέτω είς τῷ στῆθος μου, φυλάττω  
έν τῇ μνήμῃ μου, Άθαν. IV. 533A.

ένστηλῶ, τίθω επί στήλης, πρὸλ. ένστέλλω.

ένστημα, τό, =ένστασις II. 2, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.  
1056D, Σέξτ. Έμπ. π. Μαθ. 7. 253.

ένστηρίζω: μέλλ. -ξω, στηρίζω έν τινι, πρίονα Έπικ. περί  
Τρωμ. 912:—Παθ., ή δ' [έξ]πν, έχγελῃ ύπέρ αύτου γαλή έν-  
στηρίκειτο, «τῇ γῇ προσερίκειτο» (Θ. Γαζής), Ίλ. Φ. 168. τῷ μέσ.  
έν Άπολλ. Ρόδ. Δ. 1518.



ἐνστίζω, κεντῶ, ἐν τῷ παθ., ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν παραπετασμάτων) ἄρμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο Δίων Κ. 63. 6.  
 ἐνστίλβω, στίλβω ἐν, χρυσὸν τοῖς τοιοῦτοῖς ἔργοις ἐνστίλβοντα Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 400.  
 ἐνστοιβάζω, στοιβάζω ἐν τινι, Γλωσσ.  
 ἐνστομίαος, ον, (στόμα) ἐν τῷ στόματι ὢν, τοῖς ἐνστομίοις ἔλκεσι διαμάσημα Διοσκ. 1. 125.  
 ἐνστομίασμα, τό, χαλινός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 3.  
 ἐνστρατεύομαι = στρατεύομαι, Ἀγαθ. Ἰστ. 310, 9, ἐκδ. Βόνν.  
 ἐνστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύομαι ἐν τινι τόπῳ, χώρος ἐπιτηδεύτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι Ἡρόδ. 9. 2, 85—οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 2. 20, Πλουτ. Θησ. 27.  
 ἐνστρέφω, στρέφω ἐντός τινος:—Μέσ., ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινεῖν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται Ἰππ. π. Κρισίμ. 58. 5.—Παθ., στρέφομαι ἢ κινεῖμαι ἐντός τινος, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχύῃ ἐνστρέφεται Ἰλ. Ε. 306. 2) ἀμεταβ. μετ' αὐτ. τόπου, σηκόυς δ' ἐνστρέφει Τροφώνιου, περιέρχεται, περιεργάζεται, Εὐρ. Ἰων 300.  
 ἐνστηνές· «ἰσχυρόν» ἢ σαρξ· Ἡσυχ.  
 ἐντροβιλίζω, συστρέφω, Σουίδ., Ἡσυχ.,  
 ἐντρογγύλλω = στρογγυλῶ, τό τε πρόσωπον ἐνεστρογγύλλεται μᾶλλον Φιλοστόργου Ἐκκλ. Ἰστ. 3. 11. σ. 493. 46.  
 ἐντροφαί, ἴδε ἐν λ. ἐπιστροφῇ Π. 4.  
 ἐντροφον, τό, εἶδος ἐνοπίου, Πολυδ. Ε' 97.  
 ἐντροφάομαι, θαμιστ. τοῦ ἐνστρέφομαι, Ἰππ. π. Ἀθρ. 824, Κόιντ. Σμ. 1. 308,  
 ἐντύψω: μέλλ. -τύψω, ἀποτύψω, στυφίζω, Νικ. Ἀλεξίτ. 298, 321, 375.  
 ἐνσύγκαταξίω, συγκαταξίω τι ἐν τινι, Μνησίθ. παρ' Ὀρεῖδ. I. 279, 9.  
 ἐνσύζυγος, ον, «δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον», νὰ συνίσταται ἐκ συζυγίων, ἐν τῇ στιχοποιίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 357.  
 ἐνσύνθηκος, ον, ἐσπονδος, φίλιαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν αἰδοῦμενοι Ἀππ. Μιθρ. 14.  
 ἐνσφαδάζω = σφαδάζω ἐν, τοῖς ἀρείκοις ἀμφίτοις Μ. Φιλῆς τ. Β' σ. 183, ἐκδ. Μί.  
 ἐνσφαίρω, ἐκτείνω δόλγυρα σφαιροειδῶς, Νόνν. Δ. 32. 77.  
 ἐνσφηκῶ = ἐνσφηνώ, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀμβων 264.  
 ἐνσφηνώ, σφηνώ ἐν τινι, σφηνώω εἰς τι.—Παθ., σφηνοῦμαι ἐν τινι, Διοσκ. 5. 29, Πρόκλ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 425.  
 ἐνσφίγγω, σφίγγω ἐν τινι, προσδένω σφιγκτὰ εἰς τι, ἔπειτα περὶ νῆας καὶ κατακλείσσειν αὐτοὺς ἐσφίγγον τῇ τραπέζῃ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 112. 2, 8.  
 ἐνσφράγιζω, καὶ Ἰων. ἐνσφρηγίζω, σφραγίζω ἐν τινι, ἐντυπῶν τι ὡς διὰ σφραγίδος εἰς τι, τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν Ἑρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρας θερμῇ βένθῃ σῆς κραδίης Παῦλ. Σιλεντ. Ἀθ. Π. 5. 274.—Παθ., ἐντυποῦμαι ἐν τινι, καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται Λουκ. Ἐρωτες 5 καὶ 14.  
 ἐνσφράγισις, ἢ, τὸ ἐσφραγίζειν, ἐντυποῦν, Πλωτίνος Π. 729. 5.  
 ἐνσχερῶ, ἐπίρρ., «ἐφεθῆς, κατὰ τάξιν» (Σχόλ.) Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 912· ἴδε ἐν λ. σχερός.  
 ἐνσχέσις, εἰς, ἢ, κώλυσις, ἐμπόδισμα, Εὐσταθ. Πονημάτων. σ. 116. 74.  
 ἐνσχίζω, σχίζω εἰς δύο. τοῖς δονυζὶ τὴν λεοντὴν ἐνσχίσας Τζέτζ. Ἰστ. 7. 64.  
 ἐνσχισμός, ὁ, τὸ ἐνσχίζειν, Γλωσσ.  
 ἐνσχιστός, ον, ὁ ἐντός ἐσχισμένος, ὁ σχιστός, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰ. 5. 17, 2.  
 ἐνσχολάζω: μέλλ. -άσω, διέρχομαι τὸν χρόνον ἐν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 12. 7. 2) δαπανῶ χρόνον εἰς τι πρᾶγμα, τινὶ Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 11, 2, πρὸλ. Θεμιστ. 39Β.  
 ἐνσωμάτω, = σωματώ, καθιστῶ τι ἐνσώματον, Κλήμ. Ἀλ. σ. 516.  
 ἐνσώματος, ον, ὁ ὅ, ἔχων σῶμα, ἐν ἀντιθείσει πρὸς τὸ ἀσώματος, Φίλων 1. 43, 13. II. ὁ ἐν σώματι, ὁ ἐν σαρκί, ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ σωτήρος Ἀθαν. κατὰ Ἀρειαν. τ. 2, σ. 360.  
 ἐνσωμάτωσις, εἰς, ἢ, ἐνσάρκωσις, Ἀθαν. 1. σ. 40, Ἀνδρ. Κρίτ. σ. 129Β, κλ.· κόλασις γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) ἢ ἐνσωμάτωσις Ἐρμῆς ἐν Σοθ. Ἐκλογ. 1. 910.  
 ἐνσωμος, ον, = ἐνσώματος, Εὐσέβ. ἐν Ἀποδείξει Εὐαγγ. 108D.  
 ἐνσωρεύω, σωρεύω ἐν τινι, Ψευδο-Ἐμπεδ. ἐν Φάθρ. Ἑλλην. Β. 61. 1, σ. 822, Κύριλλ. Ἀλ. IX. 1008B.  
 ἐνταγμα, τό, = ἐντάλμα, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως ἐν Lambec Bibl. Caes. 5, σ. 227C.  
 ἐνταλαιπωροῦμαι, ταλαιπωροῦμαι ἐν τινι, Ἰω. Χρυσ. σ. 7, σ. 79, 8, κλ.

ἐντάλμα, τό, = ἐντολή, ἐντάλματα ἀνθρώπων Ἑβδ. (Ἡσαίας ΚΘ', 13), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 9, κλ.  
 ἐνταλματικῶς, ἐπίρρ., μετὰ διαταγῆς, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν νῦν Ρωμαν. 184. 10.  
 ἐνταμνέμενος, ον, φυλαττόμενος ἢ παρεσκευασμένος πρὸς τινα σκοπὸν, πρὸς τι Γαλῆν. τ. 18 μέρος Α', σ. 224, 2.  
 ἐνταμίεω, ἐνθησαυρίζω, «ἐνταμιεύομενον» ἐνθησαυρίζομενον Ἡσυχ.  
 ἐντάμνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐντέμνω.  
 ἐντάνυσσις, εἰς, ἢ, τὸ ἐντανύειν, γορδῶν ἐντανύσει Εὐστ. Ὁδ. 1913, 37, καὶ ἐντανυσμός, ὁ, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὁδ. Φ. 112.  
 ἐντάνυς, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐντείνω, Ὁμ. (δοσις ἐπίσης μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἐντείνω ἐν Ἰλ.)· ἐντανύσας [ἐξυπ. τὸν ὀρόνον ἱμάσι], πλέξας τὸ μέρος τοῦ ὀρόνου ἐνθα κἀθηται τις διὰ τεταμένον ἱμάτιον, Ἡρόδ. 5. 25. 2) ἐκτείνω, τάνυω, τενύω τὴν ἰσχυρῶς, περὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, νευρὴν ἐντανύσαι Ὁδ. Τ. 587· ὡσαύτως ἐντείνω ἰσχυροῦς τόξον, συγχάκεις ἐν τῇ Ὁδ.· τὰ τόξα ἐντανύουσι, ἐντείνουσιν, ἐν ἀντιθείσει πρὸς τὸ ἐκλ. οὖσι, Ἡρόδ. 2. 173· οὕτω Θεόφρ. 24. 105.—Μέσ., «δυνήσεται ἐντανύσασθαι, νὰ ἐντείνῃ τὸ τόξον, Ὁδ. Φ. 403. 3) ἐντ. αὐλάκας, Λατ. ducere sulcos, χαράττειν αὐλάκας, Πίνδ. Π. 4. 405· ἐντανύειν εὐφροσύναν, ἐπιμυκύνειν (κατ' ἄλλους = ἐντύνειν, παρασκευάζειν) τὴν εὐχρίαν, αὐτῷ 230.  
 ἐνταξίς, εἰς, ἢ, τὸ ἐντάσσειν, παρεντιθέσθαι, πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησιν τε καὶ ἐνταξίν Ἱπτολ. Γεωγρ. 2, πρόλογ.·—ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως, «ἐνταξίς ἐστιν ἐπειδὴν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν ἄνδρα παρ' ἄνδρα» ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν Σουίδ. ἐν λέξει, πρὸλ. Αἰλ. Τακτ. 31. 3.  
 ἐνταράσσω, καὶ Ἀττ. -ττω, συγχεομ. ἐνθράσσω, τάρσσω τι ἐντός, ἐνθράσσειν τὸν χρωτὰ Ἰππ. π. Ἀθρ. 812· ἀνατάρσσω, ἀνακινῶ, τὴν στρωμνὴν ἐνετάρσας παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος Ἀρισταίν. 2. 22.—Παθ., τάρσσομαι ἐντός, διατάρσσομαι, ἐντεταραγμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Φυσιογ. 6, 38, Φιλόστρ. 111.  
 ἐντάσις, εἰς, ἢ, τέντωμα ἐντός τινος, περιορισμός, περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ τριγώνου χωρίου) εἰς τὸν κύκλον Πλάτ. Μένων 87A. II. τέντωμα, τοῦ ὑποχονδρίου Ἰππ. Ἐπίδμη. τὸ Γ', 1062· τοῦ σώματος ὁ αὐτὸς π. Ἀέρ. 282· τῶν ράβδων ὁ αὐτὸς π. Ἀγμ. 772. 2) ἐπίτασις, αἰξίσις, πυρετοῦ μὲν ἐντάσις ἢ παρέμπτωσις Πλουτ. 2. 948B. 3) ἢ τοῦ προσωποῦ ἐντάσις, σεβαρότης, Λουκ. Συμπ. 28.  
 ἐντάσσω καὶ Ἀττ. -ττω, τάσσω ἐν, ἐντίθημι, ἐγγράφω, ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι Συλλ. Ἐπιγρ. 2737. α. 50· Ἠγῆμων ὁ Θάσιος, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάσσοις, κατατάσσοις, Ἀθῆν. 5B:—Παθ., τῷ σφενδονᾶν ἐντεταμένῳ, κατ' ἄλλην γραμ. ἐν τῷ τεταγμένῳ, ἐν τῇ ὠρισμένῃ δι' αὐτὸν θέσει, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18. II. = ἀντετάσσω, οὐκ ἔστ' ἐκείνω θυοῦρον ἐντετάσαι δόρυ Εὐρ. Πῆσ. 492.  
 ἐντατικός, ἢ, ὁν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός, ἀφροdisιακός, Matthaiei Med. 10· στυκός, τὸ πολύγονον βοτάνη ἔστιν ἐν τῷ πνεσθαί ἐντατικῇ Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξίτ. 264. II. ἐν οὖς, ἐντατικόν, τό, εἶδος φυτοῦ ἐρεθιστικοῦ πρὸς συνουσίαν, = σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον Διοσκ. 3. 134 (144).  
 ἐντατός, ἢ, ὁν, (ἐντείνω) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἔγχωρος, ἀντιθετον τῷ ἐμπνευστός, ἐντατοῖς ὀργάνοις Στράβων 316, Πολυδ. Δ', 58, Ἀθῆν. 182A.  
 ἐνταυθα, Ἰων. ἐνθαῦτα, Δωρ. ἐνταῦτα, Ἐπιγρ. Ἐλέας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11:—Ἐπίρρ., ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ ἐνθα (ὡς τὸ τηνικαῦτα ἐκ τοῦ τηνέικα), ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: I. ἐπὶ τόπου, ἰδῶ, Λατ. hic, illic, ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο Πρὸδ. 1. 76· ἐνταυθα νυν ὑβρίζει Δισχύλ. Πρ. 82, κτλ.· ἐνταυθα ποῦ, ἰδῶ κἄπου, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1184· προηγούμενον τοῦ ἐνα, ὅπου, κλ., ὡς ἐνταυθ' ἐπὶ ἐν (= ἐσμέν) ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς Σοφ. Ἠλ. 21· ἐνταυθ' ὅπου με μὴ τις ὀφεται βροτῶν ὁ αὐτ. Τρ. 800, κτλ.:—ἐνταυθα, ἐν τῷ ὀλίκῳ τούτῳ κόσμῳ, ἐν ἀντιθείσει πρὸς τὸ ἐκεῖ (ἐν τῷ ἰδῶδεῖ κόσμῳ), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 7 κ. ἄλλ. 2) συγχάκεις ὡς τὸ ἐνταυθεῖ μετ' ἐννοίας τινὸς κινήσεως πρὸς τι, Λατ. hinc, illuc, ἡμεῖς οὐ δαίμων ἐνταυθα τρέψει Ἰλ. I. 601· παριέναι ἐνθαῦτα Ἡρόδ. 5. 72· οὕτω παρ' Ἀττικ. ἐνταυθα πέμπειν Δισχύλ. Πέρσ. 450, Σοφ. Τρ. 1193, κτλ.· ἐνταυθα πέμπειν ἐνθα ἡπαυθ' ἡλίου φέγγος προσόψει ὁ αὐτ. Ἠλ. 380· φέρε δεῦρο.. ἐνταυθα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 739: ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ περμ., ἐνταυθα προελήλυθας, κτλ., Πλάτ. Θεαί. 187B. 3) συγχάκεις μετὰ γεν. ὡς πάντα τὰ ἐπίρρ. τόπου, ἐνταυθα γῆς, Λατ. hic terrarum· ἐνταυθα τῆς ἡπείρου Θουκ. 1. 46· ἐντ. ἀφικόμην κακοῦ Δισχύλ. Χο. 691· μέχρι ἐνταυθα τοῦ λόγου Πλάτ. Κρατ. 412E· ἐνταυθα ποῦ τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Θεαί. 177C· ἐνταυθ' ἤλθον ἡλικίας ὁ αὐτ. Πολ. 329B· τῆς πολιτείας, εἰς τοῦτο τὸ μέρος.., Δημ. 245. 29. II. ἐπὶ χρόνου, κατ' ἐκεῖ-



νον ἀκριβῶς τὸν χρόνον, τότε, ἐνταυθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλευόμενος  
πιθεῖν Διοχῶν. Πρ. 204· ἐν ἀποδόσει μετὰ τὸ ἡνίκα, ὅτε, Σοφ.  
Τρ. 37, Ο. Τ. 802· μετὰ τὸ ἐπειδὴ, ἐπεὶ, Θουκ. 1. 11, Ξεν.  
Κύρ. 4. 5, 9· ἐντ. δὴ, ἐντ. ἥδη ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 25, Πλάτ.  
Πολ. 328Ε. 2) ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐνταυθ' ἡλικίας, Λατ.  
ad hoc aetatis, αὐτῷ 329Β.

III. ἐπὶ ἀκολουθίας, Λατ. deinde, ἐπὶ τούτῳ, τότε, ἐνθαυθα ὁ Κροίσος ἕκαστα ἀνα-  
πτύσσων ἐμπῶρα τῶν συγγραμμάτων Ἡρόδ. 1. 48, 62· ἐν-  
ταυθ' ἀπῆλθεν Εὐρ. Ίκ. 533, κτλ.

IV. καθόλου, ἐν τούτῳ, 29Β, κτλ. ἐν τῇ παρουσίᾳ καταστάσει τῶν πραγμάτων, Σοφ. Ἀποστ. 98· ἐν ταύτῃ τῇ θέσει, ἐντ. ἔστηκε τὸ πρᾶγμα Δημ. 547. 24·  
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταυθ' ἐνι, διότι ἐν τῷ ἐγκαλεῖν  
με ὑπάρχει αὐτοῖς πᾶσα ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιτυχίας, Σοφ. Ο. Τ. 598:—  
'Εν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ περὶ λόγῳ ὡσαύτως ἐπιτεταμένον  
ἐνταυθι [τ] Ἀριστοφ. Ἀχ. 152, κτλ., Δημ. 830. 18, πρβλ. τὸ ἐπὶ.

ἐνταυθι, Ἐπίρρ. (ἐν) ἐδῶ, ἐδῶν, ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο, ἐδῶ  
ᾧπου σε ἔρριπα, Ίλ. Φ. 122· ἐνταυθοῖ νῦν ἦσο, κάθου τῶρα ἐδῶ  
ᾧπου σὲ ἔσυρα, Ὀδ. Σ. 105, Υ. 262:—ὡσαύτως παρὰ μεταγεν.  
συγγραφ. εὐρηται δὲ καὶ ἐν ἀντιγράφ. Ἀττ. κωμ. καὶ πεζογράφων,  
ὡς π. χ. ἐν Κρατίων «Διονυσιαλέξανδρῳ» 2 (ἐνθα ὁ Meineke ἔχει  
ἐνταυθί). Ἀριστοφ. Βατρ. 273, Λυσιστρ. 4, 568, 570, Πλούτ.  
225, 608, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, 33D κ. ἀλλ., ἀλλ' ὁ Δινδ. ἀκολου-  
θῶν τῷ Elmsl. (Ἀχ. 152) ἀπανταχοῦ διερθεῖν ἐνταυθὶ καὶ οὕτως  
οἱ σίχησι ἐν Εὐρ. Π. Τ. 1010, 1011, ἐσημειώθησαν ἐν νόθοι ὑπὸ τοῦ  
Δινδορφοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἐνταυθοῖ διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Βεακκίρου ἐν  
'Αντιφῶντι 129. 30., 130. 24, καὶ ὑπὸ Ὁρελλίου καὶ Σταλθωμίου  
ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 18D, Πρωτ. 310Α· ἴδε Shilleto ἐν Δημ. περὶ  
Παρατρ. 441. 3.

ἐνταφῇ, Δωρ. ἐνταφά, ἡ, ταφῇ, «θάψιμον», ἐπιτύμβιος ἐπι-  
γραφή, Μουσ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 352Δ. 11.

ἐνταφιάζω, θάπτω, ἡ κάλλιον ἐτοιμάζω πρὸς ταφῇ, Ἐβδ. (Γεν.  
Ν. 2), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς'. 12, Πλούτ. 2. 995C, Ἀνθ. Π. 11.  
125:—ἐνταφιασμός, ὁ, ταφῇ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1009,  
Εὐαγγ. κ. Μαρκ. ιδ'. 8, κτλ.: παρὰ Σουῖδα προσέτι, ἐνταφιασμός,  
ἡ—ἐνταφιασστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐνταφιάζων, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἐντα-  
φιάζῃ, Ἐβδ. (Γεν. Ν. 2), ἴδε Franckl. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 306,  
ἐπὶ τῶν Βακτριανῶν κυνῶν, Στράβων 517, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 125.

ἐνταφιαστέω, ἐκτελῶ ἔργον ἐνταφιαστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ.  
(Προσθήκαι) 4915.

ἐντάφιο-πώλης, οὗ, ὁ πωλὼν ἐντάφια, ἡ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν  
ταφὴν νεκρῶν, Λατ. libitinarius, Ἀρτεμ. 4. 56, πρβλ. Gale  
Opusc. Myth. σ. 706.

ἐντάφιος [ᾱ], ον, ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ταφῇ, Διον. Ἀλ.  
2. 67. II. ὡς οὐτ. 1) ἐντάφιον, τό, σάβανον, ἐντά-  
φιον δὲ τοιοῦτον οὐτ' εὐρώς οὔτε .. ἀμαυρώσει χρόνος  
Σιμωνίδ. 5· καλὸν ἐντάφιον ἢ τυραννὶς Ἰσοκρ. 125Α· ὁ πλοῦ-  
τος οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον Ἀνθ. Π. 9. 294, πρβλ. Πολύδ. 15. 10,  
3· μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι, χρήματα πρὸς ταφῇ, Πλούτ.  
'Αριστοειδ. 27. 2) ἐντάφια (ἐνν. ἱερὰ), τά, προσφοραὶ εἰς  
τοὺς νεκρούς, κτερίσματα, Σοφ. Ήλ. 362, Ἰσαῖος 77. 15, Ἑλλ.  
'Επιγρ. 313. 13.

ἐντε, Δοκρ. ἀντὶ ἐστε, ἕως οὗ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87· ἐντε  
κα ζῶντων (= ἐς τ' ἂν ζῶσι) Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 42·  
ἐντε κα ζῶντι αὐτοῖν 407.

ἐντεα, ὦν, τά, ὅπλα πολεμικά, πανοπλία, ἐντεα Ἀρήϊα Ίλ.  
Κ. 407, Ὀδ. Ψ. 368· ἐντεα πατρὸς Τ. 17· ἰδίως θώραξ, ἀμφ'  
ὧμοισι τιθέμενον ἐντεα καλὰ Ίλ. Κ. 34· ποικίλα ὅπλα, παρὰ  
δ' ἐντεα ποικίλα κείτο, ἀπλοῖα καὶ δύο δοῦρε, φαινήν τε  
τρυφάλεια· παρὰ δὲ ζωστήρ κείτο παναίολος αὐτοῖς 75.

II. ὡς ἡ λέξις ὅπλα, σκευή, ἐντεα αἰατὸς Ὀδ. Η. 232· ἐντεα  
νηός, σκευή ἢ ὀπλίσματα νεῶς, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 489, Πινδ.  
Ν. 4. 115· ἐντεα ἵππεια, τὰ τῶν ἵππων σκευή, αὐτοῖς 9. 51,  
πρβλ. Π. 4. 417· ἐντὴ δῖφρου Διοχῶν. Πέρσ. 194 (ἀλλὰ καὶ μόνον  
ἐντεα ἐπὶ ἄρματων, Πινδ. Ο. 4. 34)· ἐντεα αὐλῶν, περιφρ.,  
ἀντὶ αὐλοῖ, αὐτοῖς 7. 22· ἀλλ' ὡσαύτως μόνον ἐντεα=μουσικὰ  
ὄργανα, ὁ αὐτ. Π. 12. 37· ἐντεα Φοιβίου Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 19.—  
Λέξις Ἐπικ. καὶ Λυρ., ἀπαξ ἀπαντάσῃ παρὰ Τραγ. ποιητῇ, ἴδε  
ἀνωτ.:—τὸ ἐνικὸν ἐντος ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἀρχιλ. 5. [ἐξ αὐτοῦ  
παράγονται τὸ ἐντύω καὶ ἐντύω].

ἐντέατος· μέλλ. ἐντενώ· πρkm. ἐντέτακα, παθ. ἐντέταμαι.  
Τανύω τὴν ἐντι, τεντώνω αὐτὸ καλῶς, κυρίως ἐπὶ ἔργῳ γι-  
νομένου διὰ σχολίων ἢ ἱμάντων: 1) ἐντέτεινε τὸν θρόνον  
[ἱμάσι], ἐπλεξε μὲ λωρία (τανύσας αὐτὰ) τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἐνθα  
κάθηται τις, Ἡρόδ. 5. 25 (πρβλ. ἐντανύω): δῖφρος δὲ χρυσοῖσι  
καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν ἐντέταται, εἶναι πεπλεγμένους διὰ χρυ-  
σῶν καὶ ἀργυρῶν ἱμάντων, Ίλ. Ε. 728· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφα-  
λῇφιν ἐθήκε ρινοῦ ποιητῇν πολλέσιν δ' ἐντοσθεν ἱμάσιν ἐν-  
τέτατο στερεῶς, «περικεφαλαίαν δὲ αὐτῷ περιέθηκε τῇ κεφαλῇ ἐκ  
δέρματος πεποιημένην, πολλοὺς δὲ ἐνδοθεν λώροις ἐνέσφικτο ἰσχυ-

ρῶς» (Θ. Γαζής), Κ. 263· οὕω, [τὰς γεφύρας] ἐδόκεον ἐντε-  
ταμένους εὐρῆσειν, δηλ. οὐχὶ λειυμένους, διότι συλίσταντο ἐκ σχε-  
δίων, αἵτινες συνεκρατοῦντο διὰ μακρῶν καλῶν τεταμένον ἐκ τῆς  
μᾶς ἑστῆς εἰς τὴν ἄλλην, Ἡρόδ. 9. 106· νησοὶ διέδρασαν ἐς Ἀβυ-  
δόν· τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὐρον εἰ ἐντεταμένους, ἀλλ' ὑπὸ  
τοῦ χειμῶνος διαλελυμένους ὁ αὐτ. 8. 117· ἀνω τοῦ βόθρου  
κλίνων ἐθήκεν οὐκ ἐντεταμένην, ἀλλὰ στρώμασι ποικίλοις  
κεκοσμημένην, οὐχὶ τεταυμένην διὰ σχολίων ἢ ἱμάντων, ἀλλ'  
ἀνοικτὴν, κάτωθεν, Πολύαιν. 7. 14· εἰ ἡ ἐντασις χρηστῶς  
ἐνταθείη Ἰππ. π. Ἀγμ. 772· ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώ-  
ματος ἡμῶν, ἡρμοσμένου (χορδισμένου) ὡς ἡ λύρα, Πλάτ. Φαίδ.  
86Β, πρβλ. 92Β.

2) τανύω, τεντώνω τόξον ὅπως τοῖς οὐσῶ  
(πρβλ. ἐντανύω), Διοχῶν. Ἀποστ. 78, πρβλ. Εὐρ. Ίκ. 745, 886·  
ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, 891· δὴ δίδυμ' Ἐρῶς ὁ χρυσοκόπας  
τὸς' ἐντεταίνει χαρίτων Εὐρ. 1. Α. 550, Ξεν. Κύρ. 4. 1. 3.—  
Παθ., τόξα ἐντεταμένα Ἡρόδ. 2. 173· ἐντεῦθεν κωμικῶς, κέν-  
τρον ἐντέταται Ἀριστοφ. Σρ. 407.

3) ἐντέτεινε ναῦν  
ποδὶ, ποιεῖν τὴν ναῦν τρέχειν ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τῶν ἱστίων,  
καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἐβαψεν, καὶ πλοῦν  
βιασθὲν νὰ τρέχῃ ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ σχοινίου τοῦ δεδε-  
μένου εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱστίου βυθίζεσθαι, Εὐρ. Ὀρ. 706.

4) ἐπὶ ἵππῳ, ἔπειτα δὲ ἐντέτεινε δεῖ (τὸν ἵππον) τῷ ἀγωγῇ  
ὡς διάλληται, ἔπειτα δὲ δι' ἐντεταμένων ἡνίων πρῆπει νὰ βιάσῃ  
αὐτὸν νὰ διαπρήσῃ (τὴν τάξιν), Ξεν. π. Ἰππικ. 8. 3.

5) δένω σφιχτά, βούν. ἐντ. βρόχοις Εὐρ. Ἀνδρ. 720.

II. μέσῳ, ὑποβάλλω τι εἰς ἰσχυρὰν ἐνέργειαν ἢ ἐντασιν, ἐντέινω τὰς  
ἀκοάς, προσηλώνω τὰ ὠτά μου, οἱ δὲ ἐντείναντες τὰς ἀκοάς  
προσεῖχον. Πολύαιν. 1. 21, 2· αὐτὸν Πλούτ. 2. 795Ε· οὕτως ἐν  
τῷ μέσῳ τύπῳ, φωνὴν ἐντείναντες Διοχῶν. 49. 15· οὕτως, ἐν-  
τεινόμενος [τὴν φωνήν] εἶπεν Πλάτ. Πολ. 536C· ἐντείναντες  
τὴν ἀρμονίαν, ὑψώσαντες τὸν τόνον τῆς ἀρμονίας, Ἀριστοφ.  
Νεφ. 968.—καὶ ἐν τῷ παθ., πρὸς τοὺς καὶ ἐντείναντο εἰς τὸ  
ἔργον, πρὸς τοὺς καὶ ἐτοίμοι εἰς τὸ ἔργον, Ξεν. Οἰκ. 21, 9· περὶ  
τι Πολύδ. 10. 3, 1· ἐντείνόμενος, πρὸς τοὺς, ἀντίθετ. τῷ ἀνέ-  
μενος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 7, Κυν. 7, 8· πρὸς τοὺς ἐντεταμένους,  
σοβαροὺς, Λουκ. Βίων Πρᾶξις 10· πρβλ. ἐντεταμένως.

2) κάμνω ἐντονον, ἐπιδικῶ συντόνως, τὴν πολιορκίαν Πλούτ. Λού-  
κούλλ. 14· διεγείρω, θυμὸν ἀνόητον Πλούτ. 2. 61Ε, πρβλ. 464Β.

3) οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπιμένω εἰς τι, εὐσίσκο-  
μαι ἐν ὀργῇ, εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι (τῷ δῆμῳ)  
μὲν χαλῶν, «εἰ δὲ τις ἡσύχως καθ' αὐτὸν ἐνδιδοῦς ὑποτάσσεται τῷ  
ὄντι θυμῳμένῳ», —ἴσως ἂν καταπαύσειε τῆς ὀργῆς δηλονότι» (Σχόλ.),  
Εὐρ. Ὀρ. 698, Ἀποστ. 45. 4 (118)· ὡσαύτως· ἀνευ. τῆς λέξεως  
III. πληγὰς ἐντέτεινε, πληγὰς ἐμβάλλειν, Λατ. plagam intendere, πληγὰς ἐντέτεινον ἀλ-  
λῆλοις, ἐξυλοκοποῦντο, «ταῖς ἐδίδεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον», Ξεν. Ἀν.  
2. 4, 11, Λυσ. Ἀποστ. 45. 4 (118)· ὡσαύτως· ἀνευ. τῆς λέξεως  
πληγῇ, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, προσβάλλω, ἐντείνοντες ἡμεῖς  
τὸν Μίνων τιμωρούμεθα Πλάτ. Μένος 321Α· πῦξ αὐτῷ ἐνέ-  
τεινε Διών Κ. 57. 22.

IV. θέτω ἐντὸς ἀκριβῶς, ἐς κύκλον  
ἐντ. τρίγωνον, τιθέναι τρίγωνον ἐν κύκλῳ, Πλάτ. Μένων 87Α·  
ἰδίως, τὸν περὶ λόγον τρέπω εἰς ποιήσιν, στιχογραφῶ, Λατ. versu  
includere, astringere, ἐντείνειν τοὺς Αἰσώπου λόγους ὁ αὐτ.  
Φαίδων 60D· ταῦτα ἐντείνει εἰς ἐλεγεῖον ὁ αὐτ. Ἰππαρχ. 228D·  
τοὺς νόμους εἰς ἔπος Πλούτ. Σόλων 3· ὡσαύτως προσαρμόζω εἰς  
μουσικὴν, ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα Πλάτ. Πρωτ. 326Β·  
πρβλ. ἐντονος.—Κατὰ Σουῖδ, «ἐντείνει αὐτὸν· Διόδωρος, «ἐς  
τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνει» ἀντὶ ἐπιδούς.

ἐντεῖρω, = πεῖρω ἐν, παθ. ἐντεῖρομαι, καὶ δ' Ἀχιλεὺς  
ἀλλάσσει ἐὼ ἐντεῖλετο θυμῷ Κόντος Σμ. 1. 671.

ἐντεῖχιδος, Λουκ. Παράβ. 42, κτλ.—ἐντείνει αὐτὸν· Διόδωρος, «ἐς  
τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνει» ἀντὶ ἐπιδούς.

ἐντεῖχιος, ον, ὁ ἐντὸς τείχους ἢ τετειχισμένος, αἱ ἐντεῖχιοι  
καὶ στεγαναὶ οἰκῆσεις Διον. Ἀλ. 1. 26.

ἐντεῖχις, ἡ, τὸ ἐντεῖχιζειν, ἡ οἰκοδομῆσις τείχους· ἐντός, Θησ.  
τόπου, Θησ. Στεφ.

ἐντεκταίνομαι, Ἀποθ., τεκταίνομαι, εἰκάω, τοῖς ἄλλοις  
σημείοις Ἰππ. 261. 41.

ἐντεκνόομαι, ἀποθ., τεκνόομαι ἐν, τεκνοποιῶ ἐν, ὅπως εὐ-  
γενῇ χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχη Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 25.

ἐντεκνος, ον, ὁ ἔχων τέκνα, ἀντιθ. τῷ ἀτεκνος, Λουκ. Νεκρ.  
Διάλ. 6. 3.

ἐντεκταίνομαι, ἀποθ., ἐμψύχωμι, ἐμψύχω ἢ προσαρμόζω, Ἰππ.  
π. Ἀθρρ. 813



έντελέθω, = τελέθω έν, Νικ. Θηρ. 660.  
έντελέχεια, ή, (έντελής) ως και νύν, τὸ έντελές, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 187.—Καθ' Ἡούχ., «έντελεία» τάξις ἀρχοντικῆς.  
έντελειώω, τελειοποιῶ, Παλλαδ. Λαυσ. 1210D.  
έντελετώ, καθ' Ἡούχ., «κρυβαντιά» έντελετέω.  
έντελευτάω, τελειύω, ἀποδύνησκω έν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 44, Λιδάν. 1, σ. 532.

έντελέχεια, ή, ή πραγματικὴ ύπαρξις, ή πραγματικότης, ή ἀπόλυτος ύπαρξις πράγματός τινος, τὸ έν ενεργεία ύπάρχον, ή ενεργεία, Λατ. actus, έν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δύναιμις, Λατ. potentia, φιλοσοφικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καλεῖ τὴν ψυχὴν έντελέχειαν τοῦ σώματος, διὸ ψυχὴ ἐστίν έντελέχεια ή πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζῶν· ἔχοντος π. Ψυχ. 2.1, πρὸλ. ὡσαύτως Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9., 8. 8, 11, και ἴδε τὴν λέξιν ένέργεια II:—οὕτω παρὰ μεταγεν. κατ' έντελέχειαν πράγματι, ενεργεία, έν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δύναιμις, Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 10. 340 (πρὸλ. τὴν λέξιν δύναιμις IV). Περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀναφορᾶς τῶν λέξεων έντελέχεια και δύναιμις ἴδε Trentelenb. έν Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 295 κέξ.—Εἶναι δὲ τελὲς διάφορος τῆς λέξεως ένδελέχεια, διάρχεια (ἴδε τὴν λέξιν), ἃν και αἱ δύο αὐταὶ λέξεις συνεγένοντο και παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις, Κικ. Tusc. 1.10, Λουκ. Δικ. Φων. 10, Γρηγόρ. Κορίνθου έν λ., πρὸλ. Trendelenb. σ. 319. (Ἐκ τοῦ έν τελεί ἔχειν εἶναι έντελῆ ή ἀπόλυτον, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ νοῦν χεῖρα έν τοῦ νοῦνεχῆς = νοῦν ἔχειν: ἀλλ' ἐπίθ. έντελεχῆς οὐδαμῶς ἀπαντᾷ. διότι τὰ έν Πλάτ. Νόμ. 905E, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθόρ. 2.10, 1 και 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 11., 5. 1, 10 έντελεχῆς, -χῶς εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ ένδελεχῆς, -χῶς.

έντελεχισμός, ὁ, = έντελέχεια, Ἀντιοχ. Πανδέκτη σ. 1052B.  
έντελής, ἔς, (τέλος) ως και νύν, πλήρης, τελείος, τὸν μισθὸν ἀποδῶν έντελῆ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1367, πρὸλ. Θουκ. 8. 45· δοῦναι έντ. τὴν δραχμὴν αὐτοῖσι 29· τρόφην έντ. δοῦναι αὐτοῖσι 78· έντελής, έντελεία, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 5. 2) ἐπὶ θυμάτων, ἄρτιος, τελείος, ἀμεμπτος, ἀκήρατος, δώδεκ' έντελέτης ἔχων βοῦς (πρὸλ. τὸ τοῦ Ὀμήρου τελειόσας εκατόμβας) Σοφ. Τρ. 760, πρὸλ. Δουκ. π. Θυσ. 12. 3) ἐπὶ πολεμικῆς παρασκευῆς, τὰ τε έν τῇ πόλει ὀπλων ἐξετάσει και ἵππων ἐσκόπουεν εἰ έντελῆ ἐστι, έν καλῇ καταστάσει, Θουκ. 6. 45· τριήρεις Αἰσχίν. 51. 32. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ γὰρ έντελής.. προσφένει, μὴ ἔχων πλήρη ἡλικίαν ὥστε νά... Αἰσχύλ. Χο. 250· έντ. τὴν ἡλικίαν Αἰλ. π. Ζ. 3. 40. 5) Ἐπίρρ. έντελῶς, ως και νύν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 29, 2, Πολύβ. 10. 30, 3, κτλ. II. πλήρη, τελείαν ἔχων δυνάμιν, πανίσχυρος, έντ. Θεαί, Ἀνάγκη και Βία Συλλ. Ἐπιγρ. 4379°:—οἱ έντελεῖς = οἱ έν τέλει, ἄρχοντες, ἄνθρωποι ἐπίσημοι, Διοδ. Ἀποσπ. 599. 17, Ἀρτεμ. 2. 35· έν Αἰσχύλου Ἀγ. 105 ἀντὶ τοῦ ἐκτελέων ὁ Αἰναι. γράφει έντελέων.

έντελικός, ή, ὄν, = έντελής, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 113.1.  
έντελλω, προστάττω, διατάττω, παραγγέλλω, τὸ ενεργ. μόνον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 252:—τὸ πλείστον κατὰ μέσον τύπον, τινί τι Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.: μετὰ δοτ. προσ. και ἀπαρ., ὁ αὐτός 1. 53, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 393E, κτλ.: έντελλεσθαι ἀπὸ γλώσσης, διὰ τοῦ στόματος, Ἡρόδ. 1.123:—Παθ., τὰ έντεταλμένα, τὰ διαταχθέντα, ὁ αὐτ. 1. 60., 5. 73, Σοφ. Ἀποσπ. 411, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 3· τὸ δὲ έντεταλμένον εἶησαν ἀπαντᾷ μετὰ ενεργ. σημας, παρὰ Πολύβ. 17. 2, 1, και Ἡρωδιαν.

έντελογραφία, ή, τὸ γράφειν λέξιν τινὰ έντελῶς δι' ὅλων τῶν γραμμάτων και οὐχί συγκεκομμένως, έντελής, πλήρης γραφῆς λέξεως, ὃ ὕπογραφικὸς ὁρισμὸς οὐτε σκιαγραφία κοικεν οὐτ' αὐ έντελογραφία, ἀλλὰ μεσότητι τινι· Νικηφ. Βλεμ. σ. 700, ἔκδ. Μί.

έντελό-μισθος, ὁ, έντελῆ μισθὸν λαμβάνων, Δημ. 1212.12.  
έντελόμορφος, ὄν, ὁ, ὁ ἔχων έντελῆ μορφήν, Γερμαν. Κωνσταντ/πόλεως, σ. 242.

έντεμενίζω, θέτω έντός τοῦ τεμένους, Πολυδ. Α' 11:—Μέσ., εἰσέρχονται εἰς ναόν, Θεοφύλ., ἀπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς ἱεροὺς σηκοὺς έντεμενίζεσθαι Σιμοκ. Ἰστ. 25A.

έντεμενίος, ὄν, ἔχων ἀνάγματα έν τεμένει, τοῖς έντεμενίοις Θεοῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 2906.

έντεμνω, ἴων. -τάμνω, ἐγκόλληπτω, ἐγκαράττω, έντάμνω έν τοῖσι λίθοις γράμματα Ἡρόδ. 8. 22· ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, χάρτεος πίνακα, έν τῷ γῆς.. περίοδος έντετέμνητο ὁ αὐτ. 5. 49· ἐγκόπτω, βαθύνω δι' ἐργαλείου, ἐπὶ ἔξυλου, Ἰππ. π. Ἀρρ. 834. II. τέμνω, κόπτω. 1) τέμνω, σφάζω, τὸ θυμα, θυσιάζω, ἥρωι Θουκ. 5.11· έντ. σφάζει τινι Πλουτ. Σόλων 2· και έν τῷ Μέσ., εἰ.. ἵππων τῶμιον έντετέμμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 192, πρὸλ. έντομος, τῶμος. 2) ὕπνου τόδ' ἀντί-μολον έντέμνω ἀκος, ἀπὸ τῶν ῥιζοτομουμένων, δηλ., μεταχειριζόμενοι τοῦτο τὸ ἀντίμολον ως ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 16, πρὸλ. ἀντετέμνω, τέμνω, II. 3. 3) κόπτω, ἐπειδὴν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ και τὸ λῖνον έντμηθῇ Δουκ. Τίμων 22.

έντενης, ἔς, έντεταμένος, έντονος, οὐδ. έντενές, ὡς ἐπίρρ. συντόνος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 933.

έντεομήτωρ, ὁπλων ἐμπειρός· Ἡούχ., πρὸλ. έντεσεμήτωρ.  
έντερ-επιπλο-κῆλη, ή, (έντερον, ἐπιπλοον, κῆλη) οἰδημα πησίον τοῦ ὄσχευ, Γαλην. II. 275F, ἔκδ. Παρισ. 1679.

έντερεύω, ἐκβάλλω τὰ έντερα, «ἐκκοιλιάζω» ἔχθυς, λάδρακας έντερεύων Ἀρχιππος έν «Ἰχθύσιν» 1.

έντερῖδια, τὰ, ὕποκορ. τοῦ έντερα, «άντερᾶκια», κρεᾶδι', έντερῖδι Ἀλεξίς έν «Ἐρετρικῶν» 1.

έντερικός, ή, ὄν, ὁ τῶν έντέρων, εἰς τὰ έντερα ἀνήκων, ἀποφράδες έντερικαί Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 4.

έντερῖνος, ή, ὄν, ἐξ έντέρων, ὅτι τὸ παλαιὸν [αἰ χορδαί] έντέρῖναι ἦσαν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 231.

έντέριον, τό, κατ' εὐφημισμόν = πόσθη, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, έντέρῖου παράτριψις και μετὰ τινος ὁπασμοῦ μυελρίου ἐκκρισις Μάρκ. Ἀντ. 6.13.

έντερῖονιδα, πλημμελὴς γραφ. παρὰ Πολυδ. Β', 212, ἀντὶ έντερδόνεια.

έντερῖωνη, ή, τὸ ἐσώτατον μέρος, ή κάρδια τῶν φυτῶν, Ἰππ. 624, 24, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 8, 4· μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ἔξυλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον έν τοῖς δαστοῖς μυελός. καλοῦσι δὲ τινες τοῦτο κάρδιαν, οἱ δ' έντερῖωνην· ἐνιοὶ δὲ τὸ έντός τῆς μήτρας αὐτῆς κάρδιαν, οἱ δὲ μυελὸν Θεοφρ. π. Φυτ. 1. 2, 6, πρὸλ. 3.17, 5, κτλ.—Καθ' Ἡούχ.: «έντερῖωνη» τὸ έντός τοῦ ἀγρίου σικυοῦ, ή τὰ ἔνδον, πρὸλ. έντερδόνεια.

έντερο-ειδής, ἔς, ὁμοῖος έντέρῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 35, Κραμύρου Ἀν. Ὁξ. τ. 3. σ. 85.14.

έντερο-κῆλη, ή, «ὀλίσθημα έντέρου εἰς τὸ ὄσχεον εἰς ὄγκον αἰρόμενον» Πολυδ. Α', 203, κοινῶς «κατέδαμα», «σπάσιμον», Διοσκ. 1.102, Γαλην. II. 275D, 396G, ἔκδ. Παρισ.

έντεροκηλίτης, ὁ, = τῷ ἐπομ.

έντεροκηλητικός, ή, ὄν, ὁ πάσχων ἐξ έντεροκῆλης, Γαλην. Εἰσαγ. 2. σ. 369E, Διοσκ. 1.152.

έντερομαντις, ὁ, ὁ ἐγκατορμήνοος, Φωτ. Ἀμφιλ. 83.

έντερόμφαλον, τό, (έντερον, ὄμφαλος) = ὑποδρομή έντέρου κατὰ τὸν ὄμφαλον, οἰδημα τῶν έντέρων πησίον τοῦ ὄμφαλου, Γαλην. II. 395F, 274A, ἔκδ. Παρισ.

έντερον, τό, (έντός) ως και νύν, έντερον, χυδ. «άντερο», χορδὴ τόκου ἐξ έντέρου, εὐστρεφές έντερον οἶος Ὁδ. Φ. 408· ἀλλαχοῦ δ' Ὀμηρ. μεταχειρίζεται ἀίετοισι μόνον τὸν πληθ., τὰ έντερα, εἰὰ δ' έντερα χάλκας ἤφου Ἰλ. N. 507, κ. ἀλλ· οὕτως, Αἰσχύλ. έν Ἀγ. 1221, Ἀριστοφ. έν Ἰππ. 1184, έν Βατρ. 476, Πλάτ. έν Τιμ. 73A· ψύχειν τὴν κεφαλὴν, μάλιστα μὲν ἔνδραντα ή εἰς κύστιν ή εἰς έντερα ἐγγχέαντα τῶν ψυκτικῶν τι Ἰππ. π. Νούσ. τὸ Γ', 488, 6·—καθ' ἔνικ., τούντερον τῆς ἐμπίδος Ἀριστοφ. Νεφ. 160· συγχ. παρ' Ἀριστ.· ή μήτρα, ή κοιλία, Ἀρχιλ. 131 (116) πρὸλ. Δουκ. Δεξίφ. 6· ἐπὶ μετρίῳ έντέρῳ, έν ὀλιγοφαγία, ὕπνος ὕγίειας ἐπὶ μετρίῳ έντέρῳ Ἐδδ. (Σειράχ. ΔΔ, 20):—μεταφ., τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κερπῶν, Ἀνθ. Π. 14. 57. II. έντερα γῆς, σχώληκες τῆς γῆς, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5, Ἀρατ. 959, πρὸλ. Νικ. Θηρ. 388. (ἐσχηματισθῇ ως συγχρ. ἐκ τοῦ έντός, πρὸλ. ὑπέρτερον).

έντερδόνεια (οὐχί -εἶα, Δινδ. έν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1185), ή, = έντερῖωνη, Ἡούχ., ἐπίτρηδες αὐτ' ἐπεμψέ σοι εἰς τὰς τριήρεις έντερδόνειαν ή θεός, ἐυλικὴν δὲ τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, «τὰ ἐγκοιλία, τὰ ἀπὸ τῆς τρώπιδος ἀνερχόμενα ξύλα» (Σουῖδ., Σχόλ.). Ἀριστοφ. Ἰππ. 1185 (μετὰ λογοπαίγνιόν ἀναφερομένου εἰς τὰ έντερα τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀλλαντοπώλου εἰς τὸν Ἀἴμον), Πολυδ. Β', 212.

έντεροπονέω, ἔχω πάθος ή πόνον εἰς τὰ έντερα, Ἰππ. σ. 613, ἔκδ. Lind.

έντερο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν έντερα ή έν γένει έντόσθια, έν τοῖς Α. Β. 379, 10, τὸ ἀλλαντοπώλης ἐρμηνεύεται έντεροπώλης· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας έντεροπράτης [α], ου, ὁ, ἀλλὰς εἶδος έντέρου κατεσκευασμένου, και ἀλλαντοπώλης ὁ έντεροπράτης· Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 155.

έντεσι-εργός, ὄν, ἐπὶ ἡμιόνων, ὑποζύγιος, ἔλκων ἄμαξαν και μὴ ἀπλῶς νοτοφόρος, λευῖαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας έντεσιεργούς Ἰλ. Ω. 277.

έντεσι-μήστωρ, ὁ, «ἐμπειρός ὀπλων», Ἡούχ., ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν έντεομήστωρ, ὁ ἴδε έντεσται, έντεσταιμένος, παθ. πρkm. τοῦ έντείνω: έντεϋθεν, έντεσταιμένως, ἐπίρρ. μετ' ἐνάσειος, έντόνως, ἰσχυρῶς, παραδεξάμενος.. πορὰ τοῦ πατρός τὸν πόλεμον προσεῖχε έντεσταιμένως Ἡρόδ. 1.18., 4.14, κ. ἀλλ.

έντεσυγμα, τό, = έντευξίς, Διοδ. Ἀποσπ. 616.15.  
έντεϋθεν, ἴων. ένθεϋθεν, Ἐπίρρ. (σχηματισθῇ ἐκ τοῦ ένθεν, ως τὸ ἐναϋθα ἐκ τοῦ ένθα): I. ἐπὶ τόποι, ἀπ' ἐδῶ ή ἀπ' ἐκεῖ, Δατ. hinc ή illinc, οὐκ έντεϋθεν ἐποιοι αἰὼν δνειρον ἐλθέμεν Ὁδ. T. 568, Ἡρόδ. 1. 2, 9 κ. ἀλλ. και παρ' Ἀττ.. ως παρ' Αἰσχύλ. έν Ἰπρ. 836, Πέρσ. 488· έντεϋθεν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου



Πλάτ. Εὐθύδ. 271C· τάντευθεν, τὰ παρὰ κείθε· Σοφ. Ήλ. 1339· έντευθεν κείθεθεν, ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, Α. Β. 706, 27.

II. ἐπὶ χρόνον, κάντευθεν ἄλλος ἄλλον.. ἔθραυε κάνεπιπτε Σοφ. Ήλ. 728· πῶς δὲ μοι τάντευθεν φροντίδος Φιλ. 834, ἔβα ὁ Jobb διορθῶ: τάνθενδε βάσει φροντίδος. Ἴδε ἐκτενῆ σμ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ—ὡσαύτως, τὸ ένθευτεν Ήρδ. 1. 9, 27 κ. ἄλλ.· Ἄττ. τόντευθεν Εὐρ. Μῆδ. 792 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, τὰ έντευθεν ἢ τάντευθεν Δίσχυλ. Εὐμ. 60, κτλ.· έντευθεν ἤδη Πλάτ. Θεαίτ. 198B· τὸ έντ. ἐπὶ τούτοις Αἰλ. π. Ζ. 8. 17.

III. τὸ ἐκ τινος, τὸν βίον έντευθεν ἐποιοῦντο Θουκ. 1. 5· έντευθεν αἱ μάχαι Ἄριστ. Ήθ. Ν. 5. 3, 6· έντευθεν ποθεν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 15, 12:—ἐκ τούτου, τούτου ἐνεκα, κἀ τευθεν ὁμοιοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 949, Πλάτ. Κρατ. 399C.—Ἄττικ. ἐπιτεταμένον, έντευθεν [τ] Ἄριστοφ. Ὀρν. 10, Λυσ. 92, κτλ., πρβλ. ένμεντευθενί.

έντευκτέον, ῥήμ. ἐπίθ.· δεῖ έντευγάνειν, Κλήμ. Ἀλ. 733.

έντευκτικὸς, ἢ, ὅν, ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς έντευγάνουσιν οἰκείως, εὐπρόσitos, εὐπροσήγορος, Πλουτ. Ἀλκ. 13, Ήθικ. 2. 9F. II. ἱκετευτικὸς, ἱκετήριος, Παλλὰδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 4E, 25A.

έντευξιδαίνω, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., μικρά τις έντευεις, Ἄρρ. Ἐπίκ. 1. 10, 10.

έντευξις, εως, ἢ, τὸ έντυγάνειν, ἢ συγτυχία, συνάντησις, μετὰ δοτ., καὶ πρὸς τὰς τοῖς ἡμετέροις έντευξίς Πλάτ. Πολιτικ. 298C.

2) συνέντευξις μετὰ τινος, περὶ τῆς έντευξέως τῆς Φιλίππου Δίσχιν. 34. 19, Ἄριστ. Τοπ. 1. 2, 1· πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3· πρὸς τινα ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 1, 12· έντευξίν ποιεῖσθαι τι, έντυγάνειν αὐτῷ, λαμβάνειν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, τὰς έντευξίς μὴ πυκνάς ποιοῦ, μὴδὲ μακράς περὶ τῶν αὐτῶν Ἰσοκρ. 6B· ὡσαύτως ἐπὶ σαρκινῆς μίξεως, συνοουσία, ἀν.. διὰ χρόνον ποιεῖται τὴν έντευξίν Πλουτ. 2. 655B, κτλ.

3) έντευξίς ὀχλικά, ὁμιλία πρὸς τὸν ὄχλον, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 50.

4) αἵτησις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2829. 11, Πλουτ. Τιβ. Γράνχ. 11: τὸ μεσιτεύειν ὑπὲρ τινος, Διόδ. 16. 55, Καίν. Διαθ. 5)

ἀνάγκωσις, μελέτη, Πολύδ. 1. 1, 4., 9. 1. 13, Κλήμ. Ἀλ. II. 469B, κλ.

6) μορφή, ἐξωτερικὴ ὄψις, ποίας έντευξέως ἐστίν; τί μορφήν ἔχει; τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι; Θεοφάν. 441, 13.

έντευτενί ἀντί έντευθενί, βαρβαρισμ. ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 1212.

έντευτελάνομαι, μαγερεύομαι μετὰ τεύτων (τεύτα δὲ τὰ κοινῶς λεγόμενα σεύτα ἢ σέσκουλα), ἐπὶ ἐγγέλειον, μὴδὲ γὰρ θανόν ποτε σοῦ χωρὶς εἶην έντευτευτανώμενης, «μετὰ τεύτων ἐψηθείσης» (Σχολ.). Ἄριστοφ. Ἀχ. 894, πρβλ. Ἀθήν. 300B.

έντεύχω, παράγω ἐντός τινος, προξενῶ, ἐρυθήματα έντευξον Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

έντευε· «παρεσκευάζω» Ἠσχύ., ἀντί τοῦ έντυς, ἴδε έντύων. έντευερος, ὄν, (τέφρα) ἔχων χρῶμα τέφρας, τεφρόχρους, Διοσκ. 5. 84, Ἀθήν. 395C.

έντεχνάξω, δεικνύω τέχνην ἢ δεξιότητα ἐν τινι, Λιβάν. 4. 1041.

έντεχνός, ἐς, = έντεχνος, Κύριλλ., Σχολ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 24.

—Ἐπίρρ. έντεχνέως, μετὰ τέχνης, Χρησμ. Σβουλ. σ. 56.

έντεχνία, ἢ, τέχνη ἢ δεξιότης εἰς τὴν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 260C.

έντεχνιτεύω, = τεχνιτεύω, Γενέσ. 112. 18.

έντεχνος, ὄν, ὁ ἐντός τοῦ κύκλου ἢ τῶν ὁρίων τῆς τέχνης, Ἄριστ. Ρητ. 1. 1, 3.

2) ἢ έντεχνος σοφία, ἢ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν τέχνην, ἢ ἐν τῇ τέχνῃ σοφία, κλέπτε (ὁ Προμηθεύς) Ἡφαίστου καὶ Ἀθηναίς τὴν έντεχνον σοφίαν σὺν πυρὶ Πλάτ. Πρωτ. 321D, κ. ἄλλ.· ὁ δὲ τέχνης καὶ μεθόδου κατασκευασθεὶς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀτεχνος, Ἄριστ. Ρητ. 1. 2, 2, κτλ., ἢ έντεχνος μέθοδος αὐτόθι 1. 1, 11:—Ἐπίρρ. έντεχνέως, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἐλεγχ. 11. 12, πρβλ. Φρόν. 344.

II. ἐπὶ προσώπων, πεπειραμένος, ἐμπειρος, δεξιός, έντεχνος δημιουργός, δεξιός, ἐπιδέξιος τεχνίτης, Πλάτ. Νόμ. 903C, πρβλ. Πολιτικ. 300E.

έντῆκω, ἐγῆκω τι τετράκω, τὰς τούτων ἀρμονίας ἐπλήρου μόλιδον έντῆκουσα Διόδ. 2. 8· ἐξελών τὸν ἐγκέφαλον ἐνέτηξε μόλιδον (τῇ κεφαλῇ) Πλουτ. Γ. Γράνχος 17.

II. παθ. μετὰ ἐνεργ. πρkm. έντέτῃκα, 1) ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰσδύω βαθεῖς εἰς τι, μῖσος έντέτῃκέ μοι Σοφ. Ήλ. 1311, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ δὲος έντετῃκός τις ψυχῆς Διον. Ἀλ. 6. 72· ἐν ταῖς ψυχαῖς έντέτῃκεν ἢ δεισιδαιμονία Διόδ. 1. 83—ἐν τῷ ἐν τοῖς Σοφ. Ἀποστ. (678) χωρίῳ έντῃκεται γὰρ πλευμόνων (ἐξυπ. Κύπρις) ὁ Meineke προτείνει ἀντί τοῦ έντέτῃκεται τὸ ἀνυδάπτεται. 2) ἐπὶ προσώπων, οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' έντακεί τῷ φιλεῖν, καὶ ἂν εἴ ἤβλεν έντακῇ, «λυώσῃ» ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Τρ. 463· ὀργινοῖσιν έντακείσα Λυκόφρ. 498.

έντῃ, ἄωρ. ἀντί τοῦ εἰσῆ, ὁ πλῆθ. τοῦ εἰμα (sum), Πινδ. κλ.: ὡσαύτως ἀντί τοῦ εἰσῆ, ἐντὶ γε πικρὸς Θεοκρ. 1. 17., 3. 39., 5. 21, κτλ.

έντῆθημι, μέλλ. ένθῆσῃ· ποιητ. ἀορ. α' ἀπαρεμ ένθῆμεν, Θεογν. 430:—τίθημι ἐν τινι (ἰδίως ἐν πλοίῳ), οἶνον ἐρυθρόν ένθῆσω Ὀδ. Ε. 156· καὶ ἐν τῷ μέσ., κτήματα δ' έντῆθῆμεσθα Γ. 154, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· ἐν δ' ἴσῳ τῷ τίθῆμεσθα.. νητ

Ὀδ. Α. 3· οὕτω καὶ βραδυτέρον, έντῆθῆναι τίνα ἢ τι εἰς τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 134. 91, Ξεν. Οἰκ. 20, 28, Δημ., κλ.:—ἀκολούθως ἐν γένει, βάλλω εἰς, ένέθηκε δὲ χειρὶ ἄρῃην Ἡσ. Θ. 174· οὐδὲ σε μήτηρ ένθεμένη λεχέσσει γούσεται Ίδ. Φ. 123· ὡσαύτως συγν. παρ' Ἀστ. Ποιητ. καὶ ἄλλοις συγγραφεῦσι, έντῆθῆναι αὐχένα Συγῶ Εὐρ. Ἐκ. 376, πρβλ. 1045, Ἡρακλ. 727· ὡσαύτως εἰς τὴν Ἡρόδ. 2. 73, Ἄριστοφ. Ἀχ. 920· ἐς τὴν κοθόβην τῷ πόδ' ένθεῖς ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 346, πρβλ. Σρ. 1161.

2) μεταφ., έντ. φρένας ἐσθλάς Θεογν. 430· νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας έντῆθησι νοῦν Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 7· έντ. ἀθυμίαν Πλάτ. Νόμοι 800C, Ἰσχύν Δημ. 37. 26· έντῆθῆναι φόβον, ἐμβάλλειν φόβον, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 1, κτλ.:—οὕτω ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόδ' ένθεο θυμῷ, «ὡ καχόδαμον, οὐ καλὸς δὲ ταύτην τὴν ὀργὴν ἔθου ἐν τῇ ψυχῇ» (Θ. Γαζής), Ίλ. Ζ. 326· κότον ένθετο θυμῷ Ὀδ. Α. 102, ἀντιθ. τῷ ἴλαον ένθεο θυμόν, «ἵλαον ἀπέρχασαι τὴν σὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζής), Ίλ. Ζ. 639· μῦθον πεπνύμενον ένθετο θυμῷ, ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, Ὀδ. Φ. 355· μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ένθεο τιμῇ, «μὴ μοι τοὺς πατέρας ποτὲ τίθεσο ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ» (Θ. Γαζής), Ίλ. Δ. 410.

3) τίθημι ἐν τῷ στόματι τροφήν, ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτί-ζεις κακῶς· μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον έντῆθης Ἄριστοφ. Ἰππ. 717· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ένθοῦ, βάλε μέσα, δηλ. φάγε, αὐτόθι 51· πρβλ. ένθεσις II. 4) θέτω μετὰ, παρεμβάλλω γράμμα, δέλτα δ' ένθεῖς ἀντὶ τοῦ νῦ κέρδος ἐφθέγγεστο Πλάτ. Κρατ. 417B.

5) ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρῳ, Κλήμ. Ἀλ. 800. έντίκτω: μέλλ. -τέξομαι, τίκτω ἐν, τίκτω ἐντός τινος, κάγῳ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν· έντίκτω κόρον Εὐρ. Ἀνδρ. 24· καὶ ἐμ-πρόβητος, φά έντ. ἐς τὴν ἰλύν Ἡρόδ. 2. 93· ἀπολ., τίκτω ἐν τινι τόπῳ, μὴτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μὴτε έντίκτειν Θουκ. 3. 104· έντίκτουςιν ένταῦθα Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, 2· ἐν τῇ τῶν ἐλαττόνων ὀρνίθων νεοττίᾳ έντ., περὶ τοῦ κόκκυγος αὐτόθι 6. 7, 4.

2) γενῶ ἐν τινι, ἐμβάλλω, προξενῶ, τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον έντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σφαταῖν (ἐξυπ. γυναίξιν) Εὐρ. Ἰππ. 642· έντ. ἔρωτας, φθόνον, ἀνελευθερίαν, εὐχέριαν, σωφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 870A, κ. ἄλλ.·—ἀντὶ τοῦ έντέτῃ ἐν Ἄριστοφ. Λυσ. 553 ὁ Hirschig διορθῶ έντοτάξῃ (ἴδε έντοτάξω).

II. μετοχ. πρkm. έντετοκῶς, ἁμαρταῖς, ἐντός γεννηθείς, νόσον.. ἐν τῇ πόλει έντετοκυῖαν Ἄριστοφ. Σρ. 651.

έντιλάω, Λατ. incasare, «τσιλίω» ἐπὶ τινος, μαρίλης μοι συγχῆν ὁ λάρκος ἐντίλησεν ὥσπερ σπηπία, ἐτάσισεν ἐπάνω μου, Ἄριστοφ. Ἀχ. 351.

έντελτος πλακοῦς, ὁ, πιθαν. πλακοῦς ἀρτυθείς διὰ τιλοῦ (τα-ρίχους), Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 649A· Ἴδε τὴν λέξιν τεκτόν.

έντεμᾶς, συνυπολογίζω, πῶς οὐν οὐδὲν ἐλαττον ἔχει.. εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς έντεμιτῶ τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλιῶν Δημ. 1036. 12· έντετεμῆμενος, λίαν τετιμημένος, πολυτίμος, Σώφρων παρ' Ἀθην. 48C.—Μέσ. μετὰ παθ. πρkm., λαμβάνω δι' ἐκτιμήσεως, ὅσα γυναῖκες εἰς τὰς προίκας έντετίμηνηται Δίων Κ. 48. 8, πρβλ. Πολύδ. Η' 142.

έντεμῶδομαι, παθ., εἰμι ἐν τιμῇ, τιμῶμαι, έντιμωθήτω ἡ ψυχὴ μου.. ἐν ὀφθαλμοῖς σου Ἐδδ. (Δ', Βασίλ. Α' 13).

έντεμρος, ὄν, (τιμῇ): 1) ὁ τιμώμενος, ἐπαίνουόμενος ἐπὶ τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄτιμος, μὴτ' εἶην έντιμος τούτοις Σοφ. Ήλ. 239· ὁ ἐν τιμῇ ὢν, Ἀντ. 25, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἄτιμος, πότερον δὲ έντιμος ἢ ἄτιμος Πλάτ. Εὐθύδ. 281C· παρὰ τινι ὁ αὐτ. Πολ. 554B· έντ. ποιεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12:—μετὰ δοτ. πράγμα, τιμώμενος ἐν τινι, σπουδαῖς έντιμος αἰεὶ Εὐρ. Ὀρ. 1688:—οἱ έντιμοι, οἱ ἐν τιμῇ ὄντες, οἱ ἔχοντες ἀξίωμα, Λατ. honorati, Πλάτ. Πολ. 564D· ἰδίως ἐπὶ ἀνδρῶν ὑψηλὴν κατεχόντων θέσιν ἐν Περσίᾳ, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 8, κτλ.: ὡσαύτως, οἱ ἐπίτιμοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄτιμοι ἢ ἀδοξοί, Δημ. 36. 21, πρβλ. 1380. 25.

2) ἐπὶ πραγμάτων, τῶν θεῶν έντιμα, τὰ έντιμα παρὰ τοῖς θεοῖς, οἱ τῶν θεῶν νόμοι οἱ παρ' αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις έντιμοι, Σοφ. Ἀντιγ. 77· έντιμον αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου) ποιεῖσαι τὴν τέχνην, ἔχειν αὐτὴν ἐν τιμῇ, θεωρεῖν αὐτὴν έντιμον, Ἰσοκρ. 74A.

3) Ἐπίρρ. έντεμῶς, ἀγειν τίνα Πλάτ. Πολ. 528C· αὐτως, έντ. ἔχειν τὴν αὐτόθι 528B· ἀλλ' ὡσαύτως, έντ. ἔχειν, εἶναι ἐν τιμῇ, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 7.

II. ἐνδεικτικὸς τιμῆς, ἐπαίνετικός, λόγος έντιμος λεγόμενος Πλάτ. Νόμ. 855A.

III. ἔχων ἀξίαν, νόμιμα αὐτόθι 742A.

έντεμότης, ητος, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ έντιμος, ἢ δ' εὐγένεια έντιμότης τις προγόνων ἐστίν Ἄριστ. Ρητ. 2. 15, 2.

έντενᾶμας, ὁ, τίναγμα, Ἐδδ. (Σειράχ. ΚΒ', 13· μετὰ διαρ. γραφ. έντενᾶγμα).

έντενᾶσσω, ῥίπτω τί ἐπάνω εἰς τινα, πρὸς τὸν έντινάξαιτα αὐτῷ τὴν δοκὸν Διογ. Α. 6. 41· τινὶ τι Ἐδδ. (Δ' Μακκ. Β', 36, πρβλ. Β' Δ', 41).—Παθ., ἐπιτίπτω, ἐπορῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 155. 47.

έντενός, ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, αἰ. δὲ μ(ή), αὐτῷ έντιτόν



ἔστω ἐπὶ τὰ δύοσι Cret. Mus. It. III. 731. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐν-  
τιτόν» ἐνδίκονα.

ἐντμήγω· μέλλ. -ξω. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐντέμνω, κολοκάσιον  
ἐντμήλας Νικ. παρ' Ἀθην. 72B.

ἐντμήμα, τό, ἐντομή, Ξεν. Κυν. 2.7.

ἐντμήσεις, εὐς, ἡ, χάραξις, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὀμηρ. ἐν λέξει  
ἀρματοροχίῃ,

ἐντεο, γ' πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. 6' τοῦ ἔτημι, Ὀμ.

ἐντοθεν, = ἐντοσθεν, ἔσθεν, Α. Β. 945. 27· ἴδε ἐκτοθεν ἐν  
τέλει.

ἐντολχιος, ον, ὁ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐντολχ. γραφαὶ Διον. Ἀλ.  
16. 6.

ἐντοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν τόκῳ, ἡ τεκοῦσα, Λυκόφρ. 185.

2) ὡς καὶ νῦν, σὺν τόκῳ, ἐντοκον δάνειον, ἐντοκον χρυ-  
σίον Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 226C, πρὸς αὐτὸν 231B, κτλ.

ἐντολεύς, ὁ, (ἐντέλλομαι) ὁ διδούς ἐντολὴν καὶ μετωνυμικῶς, =  
ἐντολή, τὸν ἐντολὰ τοῦ νόμιου κυρίου Διαθ. τῶν 12 Πατρ.  
σ. 690, ἐκδ. Φαθρ.

2) ἐπίτροπος, προκουράτωρ, Ἰουστινιαν. Κωδ. 3. 2, 4 § α'. 10, 11, 8; § η'.

ἐντολή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, παραγγελία, διαταγή, συχ. ἐν τῷ πληθ.  
μετὰ σημασίας ἐνικού, Χεῖρωνος ἐντολὰς Πινδ. Ἀποσπ. 167,  
Ἡρόδ. 1. 22., 3. 147, Αἰσχύλ. Πρ. 12, κτλ. ἐντολὰς δοῦναι, ψή-  
φισμα παρὰ Δημ. 250. 14· ἐντολὴν ἐπιτελεῖν Ἡρόδ. 1. 157·  
ἀπ' ἐντολῆς, κατ' ἐντολὴν, Λουκ. Εἰκ. 16.

ἐντολικόν, τό, ἐντολμα, ἐπίταγμα, Κανὼν τῆς ἐν Καρθ. Συνόδ.  
92, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 8: — ἐντολικαῖος, ὁ, = ὁ ἐντεταλμένος,  
Κανὼν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου 1313D, Θεοφάν. 432, 13., 441, 11.

ἐντολμάομαι, ἀποθ., = τολμᾶν ἐν, Ἀλ. Ἀποσπ. 163, Σουίδ.  
ἐν λ. ἐντολμήσατο καὶ ἐν λ. παλαίματος.

ἐντολμος, ον, = τολμήρος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 490D.

ἐντομή, ἡ, ἐγγράφις, Ἰππ. π. Ἀθρ. 799· βαθὺ χάραγμα τῶν  
ἐντόμων, ἐνθα φαίνονται ὡς ἐντετυμμένα, ἐντομα ὅσα ἔχει κατὰ  
τὸ σῶμα ἐντομάς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 16., 4. 1, 5 (πρὸς  
ἐντομος II)· ἐντομαὶ κτενὸς Λουκ. Ἐρωτ. 44.

2) στενὴ  
διόδος, χαράδρα, περὶ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νεῖλου, τόπος γὰρ  
ἐστὶν. συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν Διόδ. 1. 32.

II. θυσία (ἴδε ἐντομος I), ἀμφ. παρὰ Πλούτ. 2. 857B.

ἐντομίας, ου, ὁ, «εὐνοῦχος», Ἡσυχ.· εὐειδὲς ἐντομῖαι  
Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. 53. σ. 134, Θεοφάν. Κοντιν. 318.

ἐντομῖς, ἰδος, ἡ, «ἡ ἐγγράφις» (Σουίδ.), Ἐβδ. (Δευτικ. ΙΘ',  
28, ΚΔ', 5.)

ἐντομος, ον, τμημένος εἰς τεμάχια, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., ἐν-  
τομα, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγχιζόμενα σφάγια, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς προσφε-  
ρόμενα ἐκαλοῦντο ἱερεῖα (Εὐστ. Ἰλ. 1671. 61, πρὸς ἐναγχιζω).  
ἀλλὰ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (345. 26), «ἡ ἐντομα τὰ εὐνουχι-  
σθέντα τῶν προβάτων, τοιαῦτα δὲ ἔθουν τοῖς νεκροῖς, ἄγωνα, διὰ τὸ  
αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους: — ἐντομα ποιῶ, = θυσιάζω, λαβὼν δύο  
παῖδας ἀνδρῶν ἐπιχωρίων ἐντομα σφέα εἰποίησεν Ἡρόδ. 2.  
119., 7. 191, πρὸς Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ριόδ. Α. 587 καὶ ἴδε τὴν λ.  
τόμιος.

II. ἐντομα (ἐξυπ. ζῶα), τὰ, Λατ. insecta, τὰ  
ἐντομα, ἅπερ φαίνονται ὡς ἐντετυμμένα εἰς δύο, ὡς π. χ. ἡ μέλισσα,  
συχν. παρ' Ἀριστ., καλῶ δὲ ἐντομα ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα  
ἐντομίας π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 16, πρὸς 4. 1, 5.

ἐντομία, ἡ, ἐντασις, «ἐντέμνω», τῇ υπερβαλλούσῃ ἐντομία  
(τοῦ αἰδοῦ) τιτρώσκει τὴν θήλειαν Ὀρακόλλ. Ἱερογλυφ. 1. 46·  
εἰμὴ ἀναγνωστέον εὐπ-.

ἐντόνιον, τό, μηχανὴ τις πρὸς ἐντασιν καταπελτῶν, Φίλων Βε-  
λοπ. 57.

ἐντονος, ον, (ἐντείνω) ἐπὶ ἀνθρώπων, βωμαλέος, ἰσχυρός, Ἰππ.  
π. Ἀθρ. 282. 12, κ. ἄλλ.: ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ἐντόνωτεροι  
(διάφ. γρηφ. εὐτόνωτεροι) λιθοβόλοι Πολύδ. 8. 7, 2.

2) μεταφ., ἐπίμονος, ἀκαμπτος, ἰσχυρός, τὰς γνώμας.. ἐντόνους  
Ἡρόδ. 4. 11· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν εἴ τις σ' ὑφ' ἡδῆς  
σπλάγχνον ἐντόνον φέρων μάταια βάζει, ἐνθα τὸ σπλάγ-  
χνον ἐντόνον, ἐρμηνεύτεον «ἐξημμένα αἰσθήματα», Εὐρ. Ἰππ. 118·  
Μοῦσα.. ἐντ. Ἀχαρνική Ἀριστοφ. Ἀχ. 666· ἐντόνοι καὶ ὀρι-  
μεῖς Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἐντόνωτατος πρὸς τι Σοφ. Ἀποσπ.  
722· πρὸς ἐντόνους. — Ἐπίρρ. ἐντόνους, ἰσχυρῶς, ὀρμητικῶς,  
ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες Θουκ. 5. 70· ἐπιμόνως, Σευθὴς  
δὲ ἤχθετο αὐτῷ, ὅτι ἐντόνως.. ἀπῆγχε τὸν μισθὸν Ξεν. Ἀν.  
7. 5, 7· ζητεῖν Πλάτ. Πολ. 528C.

II. ἐντονος, ὁ, ὡς  
οὐσιαστ. ἀμφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ τόνου, Πλάτ. Νόμ. 945C. — Συχνά-  
κις συγχέεται πρὸς τὸ εὐτονος.

ἐντόπιος, ον, ὡς καὶ νῦν, θεοὶ ἐντόπιοι = ἐγχώριοι, Πλάτ.  
Φαῖδρ. 262D· πόλεμοι ἐντόπιοι, ἐμφύλιοι, Διον. Ἀλ. 8. 83· ἡ  
ἐντόπιος ἱστορία Διογ. Λ. 7. 35.

ἐντοπος, ον, ὁ ἐν τινὶ τόπῳ, ὡς οὐκ ἐξέδρος, ἀλλ' ἐντο-  
πος ἀνὴρ, διότι ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι μακρὰν, ἀλλ' ἰδῶ πλησίον, Σοφ.  
Φιλ. 212· λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων, συμπαθέστατε τῶν πρότε-  
ρον ἐπισκεψάμενων τὸν τόπον, αὐτῷ 1171· εἰ τις ἐντοπος, ἐὰν  
εἴναι καγεῖς ἐδῶ κοινά, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1457· ἐντόπιος, ἐγγώριος,

εἴτε τινὲς ἐντοποὶ Μαγνήτων εἴτ' ἄλλων Πλάτ. Νόμ. 848D.

ἐντορεῖω, ἐγγλύφω, σκαλίζω διὰ γλυφάνου ζῶα ἢ ἀνθρ. ἐπὶ ἐξέλου  
ἢ μετὰλλου, Πλούτ. Κικ. 1. — Παθ. παρὰ Πλούτ. 2. 164A, 399E  
(ἐνθα πρότερον κακῶς ἐντορνεύω), Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 8.

ἐντορνεύω, κατασκευάζω διὰ τοῦ τόνου, Ἡρώων Αὐτομ. 259.  
19· ἴδε τὸ προηγ.

ἐντορνος, ον, κατασκευασθεὶς διὰ τοῦ τόνου, τετορνευμένος,  
Πλάτ. Νόμ. 898A· κατ' ἀκρίδειαν ἐντορνος, ἐντελῶς στρογγύ-  
λος Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 4, 13.

ἐντος, τό, ἴδε ἐντεα, τὰ.

ἐντός, Ἐπίρρ. (ἐν), ὡς καὶ νῦν, μέσα, Λατ. intus, ἀντὶ τῷ  
ἐκτός: 1) ὡς πρὸς. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτασσομένης,  
ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ προταγῇ, ὡς, τείχεος ἐντός Ἰλ. Μ. 380  
κ. ἄλλ.: ἐντός Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 37· καὶ συχ. παρ' Ἀττ.:  
στέρνων ἐντός Αἰσχύλ. Ἀγ. 74· σ' ἔθρεψεν ἐντός.. ζῶντης ὁ  
αὐτ. Εὐμ. 607: — οὐδ' ἐντός ἐμευτοῦ (εἰμὶ), οὐδ' εἰμὶ εἰς τὸν  
ἐαυτὸν μου, τὰ ἔχω χαμένα, Ἡρόδ. 7. 47· οὐτε ἐξεπλάγῃ ἐντός  
τε ἐαυτοῦ γίνεται ὁ αὐτ. 1. 119· οὕτως ἀπολ., ἐντός ὧν Δημ.  
13, 18· οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν οὐδ' ἐντός εἶναι τῶν  
λογισμῶν, ὅτι δὲν ἔχει σῶας τὰς φρένας καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ λογικά  
τοῖς Πλούτ. Ἀλέξ. 32· πρὸς ἐντός, ἐνδον: — ἐντός τοξεύμα-  
τος, ἐνθα ἐκκινεῖται τόξευμα, ἐντός γενόμενον ἤδη τοξεύμα-  
τος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ὡς ἐντός ἔσθι παῖς λυγροῦ τοξεύμα-  
τος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· οὐδ' ἐντός πολλοῦ πλησιάζειν, οὐδ'  
ἐντός μεγάλῃ ἀποστάσεως, Πλάτ. Συμπ. 195B, πρὸς Θουκ. 2. 77·  
ἐντός ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, τιθέναι ἢ φυλάττειν ἐντός, τῶν τει-  
χῶν ὁ αὐτ. 7. 5· τῶν ἐπιτάκτων ὁ αὐτ. 6. 67· τὰ ἀνδράποδα  
ἐντός πλοῖσι ποιεσάμενοι Ξεν. Ἀν. 7. 8, 16: — ὡσαύτως μετὰ  
ῤημάτων κινήσεως, τείχεος ἐντός ἰόντες Ἰλ. Μ. 374· πύργων  
ἐπεμῖεν ἐντός Εὐρ. Τρω. 12.

2) ἐντός, δηλ. ἐπὶ ἄδε,  
Λατ. citra, τῶν ἐντός Ἄλυος ποταμοῦ Ἡρόδ. 1. 6, πρὸς 8.  
47, Θουκ. 1. 16· ἐντός τοῦ Πόντου Ἡρόδ. 4. 46· ἐντός ὄρων  
Ἡρακλείων Πλάτ. Τιμ. 25C· φθάντος γάρ Λυσάνδρου τὸ  
Ἐπικράτους μετὰλλου.. ἐντός τῶν μέτρων τετηρημένον,  
κτλ., ἐπὶ παραβιάσεως τῶν ὁρίων τῆς παρακειμένης ἰδιοκτησίας,  
Ἵπεριδ. ὑπὲρ Εὐδενίπ. 44, πρὸς Δημ. 977. 8, Ἡρόδ. 3. 116·  
ὡσαύτως, ἐντός τῶν πρῶρων.. καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, μετὰ ζῶν.,  
ὁ αὐτ. 7. 100.

3) ἐπὶ χρόνου, ἐντός οὐ πολλοῦ χρόνου  
Ἀντιφῶν 137. 27· ἐντός εἴκοσιν ἡμερῶν Θουκ. 4. 39, κτλ.  
ἐντός ἐξήκοντ' ἐτῶν Ἀριστ. ἐν «Ἰαλέμῳ» 1· ἐντός ἐσπέρας,  
περὶ τὴν ἑσπέραν, Ξεν. Κυν. 4. 11· ἐντός ἡλικίας, πλησίον, ὀλί-  
γον πρὸ τῆς ἀνδρικής ἡλικίας, Λυσ. 195. 23· τῆς προεπούσης  
ἐντός ἡλικίας Πλάτ. Τιμ. 18D.

4) μετ' ἀριθμητικῶν, ἐντός  
εἴκοσιν [ἐτῶν], δηλ. κάτω τῶν εἴκοσι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 984· ἐν-  
τός δραχμῶν πεντήκοντα, μέχρι, Πλάτ. Νόμ. 953B.

5) ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, ἐντός ἀνεψιότητος, μέχρι τοῦ συγγενικοῦ  
βαθμοῦ τῆς ἀνεψιότητος, ὡς εἰ. ἐλέγοντο «ἐξαεληφότητος», Πλάτ.  
Νόμ. 871B, πρὸς νόμον παρὰ Δημ. 1068 περὶ τὸ τέλος.

II. ἀπολ., ἐντός, μέσα, ἐντός ἐέργειν Ἰλ. Β. 845, Ὀδ. Η. 88·  
ἐντός ἔχειν τινὰς Θουκ. 7. 78· ποιεῖσθαι τι ὁ αὐτ. 5. 2., 6. 75·  
ἡ ἐντός θάλασσα (ἴδε τὴν λέξιν θάλασσα): — συχ. μετὰ  
ἄρθρ. ἐκ τοῦ ἐντός = ἐντοσθεν, ὁ αὐτ. 2. 7, 6· τὰ ἐντός, τὰ  
ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος = ἐντόσθια, ὁ αὐτ. 2. 49, Πλάτ.  
Πρωτ. 334C, κτλ.

ἐντοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος (ἢ ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ κατα-  
στῇ μακρά, ὡς ἐν Ὀδ. Χ. 172) ἐντοσθεν, Ἐπίρρ. = ἐντός, ἀπο-  
λύτως, ἄλλοι δ' ἐντοσθε μένουσι Ἰλ. Χ. 237· ἡ μετὰ γεν.  
ἐντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· ἐντοσθε μεσοδῆρης Ὀδ. Β.  
424· ὡσαύτως μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν: ὁδῶν ἐντοσθεν  
ὀλοισθε Ὀδ. Α. 380, Β. 145· οὐδαμῶν παρ' Ἀττ., ἐκτός ἂν  
γένηται δεκτὸν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 992 (χάρην τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ  
ἐνδοθεν, βοᾷ βοᾷ [μοι] μελέων ἐντοσθεν ἤτορ· — ἀλλ' ἐντοσθε  
παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς παρὰ Διοδ. 1. 35, καὶ Λουκ. π.  
Ἀλθθ. Ἰστ. 1. 24· ὁ τύπος ἐντοσθεν, μνημονευόμενος ἐν Α. Β.  
945, 27 καὶ ἐν Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. 1. 178 εὐρηται ἐνίοτε ἐν ἀντι-  
γράφ., ὡς π. χ. ἐν Λουκ. Βίων Πρ. 26, κλ.

ἐντοφήσια, ἐπίταξις τελεταί, ἐντοφήσιον Ἐπιγρ. Δελφ. BCH.  
1895, 11f., C. 20· Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁμῶς: «ἐντοθηκῶν» δὲν  
θεωρεῖται ἐπιτυχής. πρὸς Bechtel, B. V. 22, 280, περὶ δὲ τοῦ  
τόφου ἀντὶ τάφου, ἴδε Meyer σ. 71.

ἐντοσθεῖ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ ἐντοσθε ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ.  
518, Κόιντ. Σμ. 1. 468.

ἐντόσθια, ὡν, τὰ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. intestina, ὡς τὸ ἔγκα-  
τα, ἐνδονα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. Α. 9, 7, Τιμ. Λοφρ. 100B, Λουκ.  
Πλοῖον ἡ Εὐχ. 27, κτλ.: — ὡσαύτως ἀπαντᾷ ὁ τύπος ἐντόσθια  
παρὰ τοῖς Ἐβδ. (ἐν Ἐβδ. ΚΘ', 17 κ. ἄλλ.), καὶ παρ' Ἡσυχ.:  
«ἐντόσθια» ἔγκατα, καὶ ἐν Ε. Μ. (345. 21) καὶ ἐντοσθεῖα  
παρὰ τῷ Ἰππ. 682. 41, καὶ τῷ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4, 9, 6.

ἐντραγῆν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ ἐντρώγω.

ἐντραγωδῶ, βρενθύομαι, γαυριῶ τινι, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν  
Λουκ. Ἐπιστολ. Κρονικ. 19.



έντρανής, ές, άτελής, έν τῷ συγκρ. έντρανέστερον, άτενέστερον, Νικητ. Εύγεν. 4. 10.

έντρανίζω, βλέπω δέξως πρὸς τινα, ένταενίζω, ταυρηδὸν έμβλέπειν τὸ θυμικῶς έντρανίζειν Εύστ. 259. 8.

έντρανος, ον, (τρανής), = έντρανής, άτελής, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. 712Ε.

έντρανών = έντρανίζω, Τιμαρίων έν Notit. Mss. τ. 9. σ. 182, 192, 203.

έντραπέζιτης, ου, ό, θηλ. -ίτης, -ίθος, παράσιτος, έντραπέζιτιδος, παρσιτίτου Σουίδ., Ζωναρ. σ. 770.

έντραπέζομαι, κάθημαι είς τήν τράπεζαν, Γενέσ. 94, 13.

έντραπή, ή, πλήμν. γρ. αντί έντροπή, Θεόδ. Πρόδρ. 2, σ. 53.

έντραχύνω, καθιστώ τι τραχύ, μεταγεν.

έντραχυσ, υ, τραχύς πως, Σέξτ. Έμπ. π. Μ. 6. 50, Διοσκ. 5. 180.

έντρεπτικός, ή, ον, έπιτιμητικός, έπιπληκτικός, Αίλ. π. Ζ. 3. 1· τὸ έντρ. Άρρ. Έπίκτ. 1. 5, 3 και 9.—Έπίρρ. έντρεπτικῶς, «έλεγκτικῶς» (Ήσυχ.), Όριγέν. III, 545C, Ίω. Χρυσ. I. 713E, X. 15A.

έντρέπω: μέλλ. -τρέψω, στρέψω, τὰ νῦτα Ήρόδ. 7. 211: μεταφ., κινῶ τινα είς σέβας, έντρέψαν τήν σύγκλητον, «είς αἰδῶ και σέβας εἰνήσαν» (Σημ. Κοραή), Αίλ. Ποικ. Ίστ. 3. 17, Σέξτ. Έμπ. II. 3. 135, Διογ. Λ. 2. 29:—καθόλου, αλλοιω, τροποποιῶ, μεταβάλλω, εί ὀλιγον τι έντρέψας τὰ αὐτοῦ εκείνου λέγοι τις Λουκ. πῶς δεῖ Ίστ. Συγγρ. 15.

II. Μέσ. ή παθ., στρέφωμαι, δκνῶμεν, μέλλωμεν (ό Σχολ. έσφαλμένος έρμηνεύει τὸ έντρεπώμεθα διά τοῦ έπιστρέφώμεθα νά κυττάμεν ὅπως μας, παραβάλλον τὸ Όμην. έντροπαλίζομενοι), Σοφ. Ο. Κ. 1541, ένθα ἴδε σημ. Jebb· έντρέποντο.. έν έαυτοῖς Πολύδ. 31. 12, 6.

2) μετά γεν. προσ., στρέφωμαι πρὸς τινα, δίδω προσοχήν, άπνέμω σεβασμόν πρὸς τινα, οὐδὲ νύ σοί περ έντρέπεται φίλον ήτορ άνεψιοῦ κταμένοιο; δέν συγκινεῖται, δέν ένδιαφέρεται; Ίλ. Ο. 554, πρβλ. Όδ. Α. 60· συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. έν ΑΪ. 90, 724, Ο. Τ. 1226, πρβλ. Πλάτ. Κρίτων 52C, κτλ.

3) μετ' άπαρ., φροντίζω, φεύγειν τ' ὀλεσθήνορας ὅρκους έντρέπεν Θεογν. 400, εκδ. Bergk. 4) μεταγ. μετ' αἰτ., αἰδῶμαι, σέβομαι, ἀκόλαστος έστι, τήν δὲ πολιδίαν οὐκ έντρέπεται Ἀλεξίς έν «Έλένης άρπαγῇ» 1· πρβλ. Πολύδ. 2. 49, 7, κτλ.

5) άπολ. = αἰσχύνομαι, ὡς και νῦν, Έπιστ. Β' πρὸς Θεοσ. γ', 14, πρὸς Τιτ. β', 8.

έντρέφω: μέλλ. ένθρέψω, = τρέφω έν., άνατρέφω, δώρηνι Ἀθάνας, ή τέκν' έντρέφειν λέγει; Εὐρ. Ίων 1428· ένθρέψας ὀροδάμνιοις βότρυας Ἀ.θ. II. 9. 231.—ὡσαύτως έν μέσω τύπω, φυτὰ ένθρέψασθαι Ήσ. Έργ. κ. Ήμ. 779, πρβλ. Ίππ. π. Αέρ. 288, Πλούτ. 2. 38B.—Παθ., άνατρέφομαι έν τινι, γυνάσασθαι οἷσιν έντραφῆν Εὐρ. Φοίν. 368· νόμοις Πλάτ. Νόμ. 798Α· μουσική, ὅπλοισ, κτλ., Πλούτ., ἴδε Witt. 2. 32E.—ὡσαύτως επί έξεων, συνηθειῶν, κτλ., εί μέλλουσι τοιαῦτα διάνοια έντραφῆσθαι (διάφ. γραφ. έγγενήσθαι και έγγραφήσθαι) άνθρωποις, νά καταστῶσι φυσικά είς αὐτούς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· έν Ίλ. Τ. 326 ό Wolf. άναγνώσκει διηρημένως, ένι τρέφεται, και ή γραφή αὐτή επικρατεῖ νῦν έν ταῖς άρίσταις εκδόσεσι.

έντρέχεια, ή, δεξιότης, άγχίνοια, έπιμέλεια, Λατ. solertia, Σπράδ. 800, Μ. Άντων. 1. 8.

έντρεχής, ές, δεξιός, χορηγός, δέξ, έτοιμος, έν πόνοις και μαθήμασι και φόδοις έντρεχέστατος Πλάτ. Πολ. 537Α· άπολ. Μ. Άντων. 6. 14, Λογγίνος 44.—Έπίρρ. έντρεχῶς, συγκριτ. -έστερον, Μ. Άντων. 7. 66.

έντρέχω, τρέχω έντός, έντεῦθεν, κινῶμαι έλευθέρως έντός τινος, άπαξ παρ' Όμ., εί οἱ έφαρμόσειε και έντρέχοι άγλαά γυῖα, άν τὰ μέλη του έλευθέρως έκινῶντο [έντός τοῦ ὀπλισμοῦ], Ίλ. Τ. 385.

2) επί φήμης, διατρέχω, λόγος γε μὲν έντρέχει άλλοις ανθρώποις Ἀράτ. 100. II. τρέχω έντός, είσέρχομαι, Λουκ. Έρωτ. 24, Άνθ. II. 9. 370. III. παρεμπίπτω, πλήν εί ποῦ τις έντρέχει νήσος Σπράδ. 789.

έντρίθης, ές, μεταφ. εκ τῆς λυδίας λίθου, έν ή έντρίθόμενος δοκιμάζεται ό χρυσός· δοδοκιμασμένος έν τινι, πριν άν άρχαίς τε και νόμοισιν έντρίθης φανῇ Σοφ. Άντιγ. 177· έντρίθης, έμπειρος, έπει έντρίθης γε οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ Πλάτ. Νόμοι 789B· έντρίθεις γενέσθαι.. περί τήν χρείαν και τήν έμπειρίαν αὐτῶν Ίσοκρ. περί Άντιδ. § 187· τινός Σχολ. είς Ίλ. Α. 559· πρβλ. παρατρέβω.

έντρίθω [τ]: μέλλ. -ψω, τρίθω έν τινι ή επί τινος, ὡς επί κομηματικῶν αἰσθησῶν, ψιμύθιον τῷ προσώπῳ Λουκ. πῶς δεῖ Ίστ. Συγγρ. 8· σὺν δὲ και δαστήρην οἶνῳ λίθον έντρίψαντας άκρήτῳ, τρίψάντας έντός άκράτου οἶνου δαστήρην λίθον, Όρρ. Αἰθ. 339.

2) μεταφ., έντρίθω κόνδυλόν τινι, «δίδω γροθιά» είς τινα, Πλούτ. Ἀλκ. 8, Λουκ. Προμ. 10· και έν τῷ μέσω τύπῳ, έντρίθονται τινι πληγῇ, βάλλω και εὐλίζουσι τινά, και τοῖς υπηρέταις τοῖς ήμετέροις.. πληγᾶς έντρίβεται Διον. Ἀλ. 7. 45·

μηδὲ κακὸν έντρίψῃτε τῷ νεανίσκῳ, μηδὲ νά κάμετε κακὸν κακὸν είς τὸν νεανίσκον, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 2.

II. μετ' αἰτ. προσ., τρίθω τινά διά κομηητικῶ ἑαίλου, τοῦς κομηητάς, οἱ υποχρῶσις τε και έντρίδουσιν αὐτοῦς (δηλ. τοῦς ζυγαστάς), Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.—Μέσ., έντρ. τὰ πρόσωπα Ἀθην. 523A.—Παθ., εί γάρ καθήμεθ' ένδον έντετριμμένοι, ψιμυθιμένοι, Ἀριστοφ. Λυσ. 149· ὅπως άν έντετριμμένη κανηφορῆς, «πασπαλισμένη», Έκκλ. 732· και έντρίδεσθαι ὡς εύχρωότεροι δρῶντες ή πεφύκασιν, και νά ψιμυθῶνται· διά νά φαίνωνται κτλ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41· έντετριμμένη ψιμυθῶ ό αὐτός Οἶκ. 10, 2· άλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., έντετρ. χρώμα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10· μεταφ., παιδέρωτ' έντρ. Ἀλεξίς έν «Ίσοστασίῳ» 1. 18.

III. κατατρίβω, διά τῆς τριβῆς φθέρω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1070.

έντριμμα, τό, πᾶν κομηητικὸν τριβόμενον είς τὸ πρόσωπον, ψιμύθιον, έσκευασμένος έντρίμμασι πρόσωπον Πλουτ. Κράσσ. 24.

έντριπτεόν, ρήμ. επίθ., δεῖ έντρίβειν, Κλήμ. Ἀλ. 291.

έντρίτος, ον, εκ τριῶν τόνων ή λήνων, επί σχοίνιου, τριπλῶν, σπαρτίον έντρίτον Έβδ. (Έκκλ. Δ', 12).

έντρίτωνίζω, κομηητή λέξις έν Ἀριστοφ. Ίππ. 1189, άναμγίνω τρία μέρη ὕδατος μετά δύο μερῶν οἶνου,—μετὰ λογοπαγνίου επί τοῦ ὀνόματος ή Τριτογενῆς.

έντρίχος, ον, πλήρης τριχῶν, «μαλλιαρός», Ἀ.θ. II. 14. 62· μετά τῶν τριχῶν, δέρμα Τζέτζ. είς Λυκόφρ. 634.

II. τὸ έντρίχον, προκόμιον προσετόν, φανάκη, «περούκα», Πολυδ. Β', 30.

έντρίχωμα [τ], τό, αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, βλεφαρίδες, Πολυδ. Β', 69. II. κόσκιον έν τριχῶν, καλούμενον προσέτι ήθμός, Πλούτ. 2. 912D.

έντριψις, εως, ή, τὸ έντρίβειν ψιμύθιον ή άλλο τι είς τὸ πρόσωπον, κεκομηημένον και ὀρθαλιῶν ὑπόγραφῃ και χρώματι έντρίψει Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2.

II. ψιμύθιον, έντρίψει και φαρμάκοις Αἰλ. Ποικ. Ίστ. 12.

έντρομος, ή, τρώμος, «τρομάρα», Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 679D.

έντρομος, ον, ὡς και νῦν, τρομαγμένος, Πλουτ. Φάβ. 3, Άνθ. II. 5. 204, Καν. Διαθ.

έντρομός, έπίρρ., μετά τρώμου, Ἀμφιλ. 47, Μερόδ. 440, κλ.

έντροπαλίζομαι, θμιστ. τοῦ έντρέπω, έν χρήσει μόνον κατά μετοχ. ένεστ., συχνάκις στρέφωμαι και βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει έντροπαλίζομένη Ίλ. Ζ. 496· ἴδιος επί μαχητοῦ υποχωροῦντος και μεταστρεφόμενου συνεχῶς πρὸς τὸν έχθρόν, θηρί εἰκῶς, έντροπαλίζόμενος Ίλ. Α. 547, πρβλ. P. 109, Φ. 492.

έντροπαλισμός, τὸ έντροπαλίζεσθαι, «τὸ επί πόδα άναχωρεῖν» Σχολ. είς Ἀριστιδ. εκδ. Ανδροφρ. τόμ. III. σ. 213.

έντροπή, ή, τὸ στρέφεσθαι πρὸς τινα, έντροπήν τινος έχειν, σέβας, σεβασμόν πρὸς τινα, Σοφ. Ο. Κ. 299, πρβλ. Πολύδ. 4. 52, 2.—άπολ., τὸ έντρέπεσθαι, ὡς και νῦν, Ίππ. 23. 34, Κ. Διαθ. έντρ. και αἰδῶς Ίαμελ. Βί. Πυθ. 2 (10).

έντροπία, ή, = τῷ προηγ., Ίππ. 22. 34.

II. έν Ὑμν. Όμ. είς Έρμ. 245, δόλοιο έντροπία, εἶνε δόλια «στροφουρίσματα», ραδιουργία, τεχνάσματα.

έντροπίας οἶνος, ό, = τροπίας, ξινός, «έντροπίας οἶνος, ό δξίνης» Σουίδ., πρβλ. έκτροπίας.

έντροπικός, ή, ον, αἰδήμων, Ἠρωδιαν. Έπιμ. σ. 28.—Έπίρρ. έντροπικῶς Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 839C.

έντροπός, ἴδος, ή, ὑπόδημα, «έντροπίδες· ὑποδήματα» Ήσυχ., άλλ' ἴσως διορθωτ. ένδρομίδες.

έντροπον, τό, γυναικεῖον κόσμημα, Πολυδ. Β', 96.

έντροπόω, ένδῶ τήν κόπην, είς τὸν σκαλμόν διά τοῦ τροπωτήρος, Ήσυχ.—Μέσ., έντροπωσάμενοι Ἀγαθ. σ. 326. 19· πρβλ. τροπωτήρ.

έντροφος, ον, (έντρέφω) ό τρεφόμενος, ζῶν έν τινι, σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' έθηκας έντροφον, σὺ με έκάμες νά ζῶ έν ταυτῇ τῇ ἀθλιότητι, Σοφ. Ο. Κ. 1362· παλαιᾶ μὲν έντροφος άμέρα, λευκῇ δὲ γήρᾳ ό αὐτ. ΑΪ. 622 (ένθα νῦν έν ταῖς άρίσταις εκδόσεσι τὸ τῶν άντιγραφῶν έντροφος διωρθῶθη σύντροφος, σύμφυτος)· στίβαρόν στύπος άμπελῶ έντροφον ὕλη, τεθραμμένον έν τῇ ὕλῃ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1117.

2) ὡς οὐσιαστ., θρέμμα, Αἴας ό Σαλαμῖνος έντροφος Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 289, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 625, Άνθ. II. 9. 242.—Λέξις ποιητ.

έντροχάζω, τρέχω έν κύκλῳ, επί ἵππων, περιπατεῖω και έντροχαζέτω Ίππιατρ. 111. 6.

έντρυγάω, τρυγῶ έντός τινος, «άρριχος, κόφινος πυκνός, είς δν έντερύγων» Μοῖρις σ. 55.

έντρυγηφάνιον· ό δεύτερος οἶνος Ὁσυχ· πρβλ. δευτερίας.

έντρυγος, ον, τρύγιος, περιέχων τρυγία, έν έλαιῳ έντρυγῳ Ίππιατρ. σ. 190. 24.

έντρυλλίζω ή έντρυλίζω, ψιθυρίζω είς τὸ οὐς τινος, ή δούλη τινός προαγωγός οὐς έντρυλίσειν τῷ δεσπότῃ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 341.

έντρυφάω, τρυφῶ έν τινι, γαμψήν λέγει Μένανδρ. έν Ἀδελ. 6. 8· ήδοναῖς Διόδ. 19. 71· πρβλ. Λουκιανῶ Δία Τραγῶδ. 21·







μάχη· γίνεται δι' ἀλλαγμῶν πρὸς τὸν 'Ενυάλιον· 'Ενυάλῳ ἐλελί-  
ζειν, ἀλαλάζειν, Ξεν. 'Αν. 1. 8, 18., 5. 2, 14:—έντευθεν τὸ ένυά-  
λιος κείται παρ' Εὐρ. έν Φοίν. 1572 ἀντί τῆς λέξεως μάχη, κοι-  
νὸν ένυάλιον.. μαρναμένους—ὁ ένυάλιος, πολεμικὴ κραυγὴ,  
'Ηλ. δ. 4. 27. Πρβλ. 'Ενυώ. 2) παρ' Ῥωμαίους = Qui-  
rinus, Κυρίνος, Πολύδ. 3. 25, 6, Διον. 'Αλ. 2. 48:—έντευθεν τὸ  
ὁ 'Εν. λόφος = Collis Quirinalis, Κυρίνιος, Διον. 'Αλ. 9. 60.

II, μεθ' Ὁμηρον καθόλου (έν Ὁπ. Κυν. 2. 58, -ιη, ον),  
πολεμικός, κανιβάλης, ἰωχυμός Θεόκρ. 25. 279· αὐταί Ὁπ. ένθ'  
άνωτ.· έπιθ. τοῦ Βάχχου, Ποιητής παρὰ Διον. 'Αλ. π. Συμβ. 17.

ένυδρίζω· μέλλ. 'Αττ. -ίω, φέρομαι ὑδριστικῶς, κακολογῶ, ἐμ-  
παίζω, ανιῶ έν εντι, τὸ σὸν φράσσον.. ὅτω σ' ένυδρίσαν  
Σοφ. Φιλ. 312· τίνα έν κακοῖς Εὐρ. 'Ηλ. 68· μὴ μου ένυδρίσ-  
σης ἀγνὸν τάφον, ὡ παροδίτα 'Ανθ. Παλ. (παρόρτ.) 235.

2) μετὰ δότ. προσ., προσβάλλω ὑδριστικῶς, ταῖς δὲ μὴ προ-  
χειρὺς συνυπακουούσας ένυδρίζε Πολύδ. 10. 26, 3· πρῶτον  
ὑδριστικὴν πρᾶξιν εἰς τινα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰ-  
πεῖν ἔσα ένυδρίζόν τε καὶ ἐντεσφάλαινον Διοδ. 'Αποσπ. 527.  
57.

3) ἀπολ., 'Αριστοφ. Θεσμ. 719.

ένυδριστάλαος, ὁ, ὑδριστής, Ψευδο-Καλλιθένης (ἐκ τοῦ Θησ.  
Στερ. άνευ παραπομπῆς).

ένυδρισμα, τό, τὸ ὑδριζόμενον, ἀντικείμενον ὕδρεως, δι' ἧς  
ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱούς ένυδρίσσει τε καὶ παροι-  
νημα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C.

ένυγραίνω = ὕγραίνω, 'Ιω. Χρυσ. τ. 5, σ. 827, 14, 'Αλέξ.  
Τραλλ. 7. σ. 332, κλ.

ένυγρό-βιος, ον, = ένυδρόβιος, E. M. 232. 46.

ένυγρο-θηρευτής, οὔ, ὁ τὰ ένυγρο θηρεύων, δηλ. τὰ έν τοῖς  
ὕγροῖς διατρώμενα, ἀλιεὺς, Πλάτ. Νόμοι 824C.

ένυγρο-θρηκός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς τὴν· ἀλιεῖαν,  
Πλάτ. Σοφ. 220A, 221B.

ένυγρος, ον, ὁ ζῶν ἢ τρεφόμενος ἐντός τοῦ ὕδατος, ένυδρος, ἐπὶ  
ἰχθύων ἢ φυτῶν, τοῖς δὲ δι' ένύγροισι τίς ἡ τροφή καὶ αὐξησις  
τοῦ συμφύτου· 'Αριστ. περὶ Πνεύμ. 2. 12· κριόν ένυγρον =  
ἀδιάντον, Διοσκ. 4. 134 (136).

II, ὕγρος, πλήρης ὕγρασιος,  
τόποι 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 14, 1· ἔτος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 15. 8.

III, πλήρης ὕδατος, «νερούλος», καρποί.. ένυγροί παν-  
τελῶς Διόδ. 12. 58.

ένυδρέω, καθυγραίνω, «ένυδρέοντα, καθυγραίνοντα» 'Ερωτ. σ.  
142, μετὰ διαφ. γρ. «ένυδραίνονται, καθυγραίνονται».

ένυδρίας άνεμος, ὁ ἀπὸ ποταμῶν πνέων, Καλλ. 'Αποσπ. 35.

ένύδριος, ον, = ένυδρος, Χρησμ. παρ' 'Ιω. Αυθ. π. Μην. 3.  
5, σ. 88.—'Επίρρ. -ίως, 'Ιαμβλ. π. Μυστ. 1. 9, σ. 18.

ένυδρίς, ἡ, γεν. -ιος, 'Ηρόδ. 4. 109· ένυδρίς, ἰδως, 'Αριστ.  
π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 5, 7 κέξ.:—«ζῶν ποτάμιον ἀμφίθιον· ὁμοῖον κά-  
στορι» ('Ησύχ.), κοινῶς «βύδρα», *Lutra vulgaris*; 'Ηρόδ. ένθ'  
άνωτ. καὶ 2. 72, 'Αριστ. ένθ' άνωτ.

II, ὕδρας, «νεροφίδα»,  
Λατ. enhydris, Πλίν. Η. Ν. 32. 7.

ένυδρό-βιος, ον, ὁ ζῶν έν τοῖς ὕδασι, πολὺν χληνῶν ζεῦ-  
γος ένυδρόβιον 'Ανθ. Π. 6. 231, 4.

ένυδρος, ον, (ὑδρ) ἔχων ὕδωρ, περιέχων ὕδωρ, ένυδρον τετ-  
χος, λουτήρ, Αἰσχύλ. Αγ. 1128· ἐπὶ χωρῶν, ἀντίθετ. τῷ άνυδρος,  
ἀὔδρος, 'Αργος ένυδρον, καλῶς ποτιζόμενον, 'Ησ. 'Αποσπ. 72,  
Gottl.· Αἰγυπτὸς εἶδρα.. ὑπὲρ τε καὶ ένυδρος 'Ηρόδ. 2. 7  
(κατὰ Schw. ἀντί ἀγυδρος)· έν. τόποι, χωρία 'Αριστ. Μετεωρ.  
1. 14, 26, κ. ἄλλ.· μέρος ἡ χωρίον ἔχον ὕδωρ, καταμαθῶν ένθα  
αἰ σκοπιὰ ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρμηνέον τε δν καὶ ένυδρον  
Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11· τὸ ένυδρον, ἀφθονία ὕδατος, 'Ηρωδιαν. 6. 6.

2) ἐξ ὕδατος, ὕδατινος, λίμνης.. ένύδρου Τριτωνιάδος  
Εὐρ. 'Ιων 872· νάματ' ένυδρα ὁ αὐτ. Φοίν. 659.

3) ζῶν  
έν τοῖς ὕδασι ἡ περὶ τὰ ὕδατα, νύμφαι ένυδροὶ λειμωνιαδες,  
αἱ συχνάζουσαι εἰς τοὺς δροσερούς· πλήρεις ὕδατων λειμῶνας, Σοφ.  
Φ. 1454· ἐπὶ φυτῶν, ὁ φυόμενος· ἢ τρεφόμενος έν τῷ ὕδατι ἢ παρὰ  
τὸ ὕδωρ, δόναξ 'Αριστοφ. Βάτρ. 234, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ.  
1. 14, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐμφύχων, ζῶν έν τῷ ὕδατι, τοῦ δὲ ένύδρου  
(γένους ἡ θήρα) σχεδὸν τὸ σύνολον (λέγεται) ἀλιευτικὴ Πλάτ.  
Σοφ. 220B, Πολιτικ. 264D, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 1, 13, κ. ἄλλ.·  
τὰ ένυδρα τίμ. Δασκρ. 104E.

ένυδρόμαι, γίνομαι ὕδρωπικός, «ένυδρώθῃ· ὕδρωπικός ἐγένετο»  
'Ησύχ.

ένυει· «ένδον. Δάκωνες» 'Ησύχ.

ένυειον, τό, ὁ ναὸς τῆς 'Ενυούς (Bellona) έν Ρώμῃ, Δίων Κ.  
42. 26, 2., 50. 4, 5.

ένυλίζω, καθαίρω, καθαρίζω, «ένυλισμένον· κεκαθαρισμένον»  
'Ησύχ.

ένυλος, ον, (ὕλη) = ὕλικός, 'Αριστ. π. Φυχ. 1. 1, 15.—'Επίρρ.  
ένυλος, ἀντίθ. τῷ αὐλως, 'Ιουστ. Μάρτυς σ. 145A.

έν-ὑμενό-σπερμος, ον, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον τὸ σπέρμα ἐγκε-  
κλεισμένον ἐντός ὑμέρος, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 3, 4.

ένυός, ἴδε έν λ. νυός.

ένύπαριτος, ον, ὁ ὑπάρχων έν εντι, ὁ μὴ καθ' ἑαυτὸν ἔχων

ὑπόστασιν, Φωτ. Κδδ. 162, σ. 106, 2, Διον. 'Αρεοπ. παραφρ. σ. 77A.  
ένύπαρξες, εως, ἡ, τὸ ένυπάρχειν, τὸ ὑπάρχειν έν εντι, Κλήμ.  
'Αλ. Στρωμ. 3. 4, σ. 527.

ένύπαρχω, ὑπάρχω ἢ εἶμαι έν εντι, τὸ ἐμῶδον τὸ ένυπαρ-  
χον 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 22, 18· τὸ πρῶτον ένυπαρχον =  
ὕλη, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 1, 5, πρβλ. 2. 3. 2· έν ἀπαντι  
χρόνῳ τὸ νῦν ένυπάρχει αὐτῷ 6. 3, 1· ἐξ ὧν [στοιχείων]  
ἔστι τὰ ὄντα ένυπαρχόντων, ἐξ ὧν ένυπαρχόντων ἔστι τὰ ὄντα,  
'Εμπεδ. παρ' 'Αριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, πρβλ. 4. 3, 1., 10.  
1, 9).

2) έν τῇ λογικῇ, ὑπάρχω έν εντι, περιέχομαι, ένυ-  
πάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ένυπάρχεσθαι 'Αριστ.  
'Αναλυτ. 'Ιστ. 1. 4, 5, ένθα ἴδε Waitz· έν. έν τῷ λόγῳ αὐτῷ 1.  
22, 13, πρβλ. 'Αναλυτ. Πρῶτ. 1. 5, 16, π. 'Ερμην. 11. 8 κέξ.,  
Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 3 κ. ἄλλ.

ένύπατεύω, πλημμελ. γραφ. έν Πλούτ. 2. 797D· ένθα ἀντί τοῦ  
ὀρθῶς ένυπατεύων, διωρώθη, ὠρθώσεν ὑπατεύων.

ένυπνιάζω, ὀνειρεύομαι, τοῦ αἰσθητικῶ.. ἔστι τὸ ένυπνιά-  
ζειν 'Αριστ. περὶ 'Ενυπν. 1, 9· συμβαίνει.. τοῖς καθεδύουσιν  
ένυπνιάζειν περὶ 'Υπνου 1, 1· ἔτι δ' ένυπνιάζειν φαίνονται  
οὐ μόνον ἀνθρωποὶ, ἀλλὰ καὶ ἱπποὶ καὶ κύνες, κτλ. π. τὰ  
Ζ. 'Ιστ. 4. 10, 2 κ. ἄλλ.:—ὡσαύτως έν τῷ Μίσῳ τύπῳ, ένυπνιά-  
ζεσθαι ὁρρωδῶδεα 'Ιππ. περὶ 'Αρχ. 'Ιητρικ. 12, πρβλ. 'Αριστ. π.  
τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 10, 9, κτλ.: παθ. μέλλ. -ασθήσομαι 'Εβδ. ('ἰωήλ  
B', 28): ἀορ. -ασάμεν καὶ -άσθην (Γεν. 'ΑΖ', 5. 6, 8).

2) = ὀνειρώττω, ἀκολουθῶ εἰς ἱερὰ ένυπνιασθέντα Εὐχολόγ.  
σ. 892, κτλ.

ένυπνιάσις, εως, ἡ, τὸ ένυπνιάζεσθαι, ένυπνιασμός, 'Επιφάν.  
τ. 1. σ. 96B:

ένυπνιασμός, ὁ, = ὀνειρωγμός, Κύριλλ. 'Ιεροσ. 82; Νείλ.  
'Επιστ. σ. 231, ἐκδ. 'Αλλατ., κλ.—

ένυπνιαστής, οὔ, ὁ βλέπων ὄνειρα, ἰδοῦ δ' ένυπνιαστής  
ἐκεῖνος ἐρχεται 'Εβδ. (Γεν. 'ΑΖ', 19), Φίλων τ. 2. σ. 43, 27·—  
ὁγλ. ένυπνιαστρία, ἡ, 'Επιγρ. Πειραιῶς, 'Αθηναίου τ. Δ', σ. 5.

ένυπνιαστέτης, ον, ὁ, = ὀνειρωκτέτης, ἐξηγητὴς ὀνείρων,  
Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐκδ. Leem. σ. 117.

ένυπνιόμαντες, ὁ, ὁ διὰ τῶν ένυπνίων· μαντευόμενος, 'Ησύχ.  
έν λέξει βριζόμεναις.

ένυπνίδιος, ον = ένύπνιος, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μαθ. 9. 43.

ένύπνιος, ον, (ὑπνος), ὁ έν ὕπνῳ συμβαίνων· έντευθεν τὸ οὐδέτ.  
ὅς ἐπὶρρ. ένύπνιον, καθ' ὕπνου, «θεῖός μοι ένύπνιον ἤλθεν  
ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα 'Ιλ. Β. 56; 'Οδ. Ξ. 495· ένύ-  
πνιον.. ὀκτώκαιδέκετους παιδὸς ἢ ἡγαγ' ἔρωσ ὑπὸ χλαῖναν  
'Ανθ. Π. 12. 125· πρὸς θεῶν ένύπνιον ἐσιώμεθα· πρὸς θεῶν  
μήπως ἐσιώμεθα καθ' ὕπνου; μήπως φιλενώμεθα εἰς τὸν ὕπνον  
καὶ τρώμεθα; 'Αριστοφ. Σπ. 1218· μεταγν., κατ' ένύπνιον 'Ανθ. Π. 11.  
150.

2) μεθ' Ὁμηρον ἀπλῶς ὡς τὸ ὄνειρος, κοινῶς, ὄνει-  
ρον, ὅψις ένυπνίου, τὸ, ὅτι βλέπει τις εἰς τὸ ὄνειρόν του, 'Ηρόδ.  
8. 54· ὅψις ἐμφανὴς ένυπνίων· Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. 226,  
Πλάτ. Πολ. 572B· ένύπνιῳ πιθέσθαι Πινδ. Ο. 13. 113· έν.  
ἰδειν 'Αριστοφ. Σπ. 25; Πλάτ. Πολιτικ. 290B· τὸ έν. ἀποτε-  
τελῆσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 443B· ένύπνια κρίνειν Θεόφρ. 21. 29·  
περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε 'Αριστ. περὶ 'Ενυπνίων, καὶ περὶ Μαντικ.  
έν 'Υπνίου·—ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνον, ένυπνίων φαντασμάτων  
ὅψις Αἰσχύλ. Θῆβ. 710· καὶ ἀρσ., καθ' ὕπνου, ένύπνιος ἤλθε  
'Ανθ. Π. 12. 124:—ὁ 'Αρτεμίδωρος (1. 1) ποιεῖται λόγον περὶ δια-  
φορᾶς ένύπνιου καὶ ὄνειρου, «ταύτη γὰρ ὄνειρον ένυπνίου δια-  
φέρει, ἡ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικὸν τῶν μελλόντων, τῷ δὲ  
τῶν ὄντων», ἀλλ' ἡ δοκίμος χρῆσις τῆς λέξεως δὲν δικαιολογεῖ τὴν  
τοιαύτην διάκρισιν.

ένυπνιῶθης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος ένυπνίῳ, Στράβων 713, Πλούτ.  
2. 1024B.

ένυπνος, ον, = ένύπνιος, Τραγ. παρὰ Πλούτ. 2. 166A· ἴδε  
Πόρο. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 401, καὶ 'Ερμην. εἰς 'Εκδδ. 704.

ένυπνώω, ὑπνώω έν εντι τόπῳ, ἀντλῶ ένυπνώων ('Επικ.  
τύπος) Νικ. Θ. 546.

ένυπόγραφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὑπογεγραμμένος, Θεοφάν. 598,  
744, κλ.

ένυποδύομαι, ἀποθ., = ὑποδύομαι, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 2. 49.

ένυπόθηκος, ον, ὁ μετὰ ὑποθήκης, τῶν δὲ δανείων.. τὰ  
μὲν.. ένυπόθηκα, τὰ δὲ άνευ ὑποθήκης Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ.  
Νόμ. στ. 809.

ένυπόκειμαι, ὑπόκειμαι έν εντι, 'Αριστόμвр. παρὰ Στοβ. έν τῷ  
παραρτ. τοῦ τετάρτου τόμου σ. 25 ἐκδ. Gaisf., 'Ιεροκλ. σ. 82, Κλήμ.  
'Αλ. Στρωμ. 6. 16. σ. 807.

ένυπόκριτος ὑποστιγμὴ, κόμμα τιθέμενον μετὰ τὴν πρῶτασιν,  
ὅταν εὐθὺς ἐπιφέρηται ἡ ἀνταπόδοσις, ὡς π. χ.: ὡς δὲ τίς τε  
θράκοντα ἰδὼν.. ὡχρός τε μιν· εἴλε παραιάς, ὡς αὐτὴ καθ'  
ἑμῖλον κτλ. ('Ιλ. Γ. 35). 'Εν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ κόμμα τὸ τεθὲν  
μετὰ τὴν λέξιν πορείας ὠνομάζετο ένυπόκριτος ὑποστιγμὴ, ἐνῶ  
τὸ κόμμα τὸ τιθέμενον ὅπως χωρίσθη παρεντιθεμένην περίοδον μετὰς



πρότασας καὶ ἀποδόσας ὠνομάζετο ἐνυπόκριτος ὑποσιγμή.  
Ἰδε Α. Β. 758, 16 καὶ 765, 9.

ἐνυπόσαπρος, ὁ ἐν μέρει σαπρὴς, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 189 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Littre, 5. 683, ἦν ὑπόσαπρον).

ἐνυπόστασις, ὡς, ἡ, ἢ ἐν τινι ὑπόστασις, ἐν Αλην. ε' γ. XIII, π. (236), 240.

ἐνυποστατικός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἐπιφάν. I. 325A.

ἐνυπόστατος, ὄν, πράγματι ὑφιστάμενος, ὑπάρχων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνυπόστατος, Δαμασκ. Ὁρθ. Πιστ. 1. 6, σ. 17.—

Ἐπίρρ. ἐνυποστάτως, Ἀθαν. II. 1128B, Διδ. Ἀλ. 452A.

ἐνυπτίαζω = ὑπτίαζω, ἑαυτὸν τῇ γῇ Φιλόδοτρ. 834.

ἐνυρῆσεις, = θρηνησεις· Ἦσυχ.

ἐνυστερέω, ὑστερῶ ἐν τινι, Φωτ. Ἀμφιλόχ. σ. 154, ἐκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

ἐνυστερόν, τό, παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. III', 3) ἀντὶ ἡνυστρον. ἐνυφάνωι: μέλλ. -ἀνώ, ὑφάνω ἢ κεντῶ ἐν τινι ἀνθρ, ζῶα, κ.τ.τ., Ἀθην. 535F' τὴν πορφύραν Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 33:—

Παθ., ἐνυφάνομαι, ζῶα ἐνυφασμένα θώρηκι Ἡρόδ. 3. 41' πρὸλ. 1. 203' γράμματα Σουλ. Ἐπιγρ. 155.11.

ἐνυφαντός, ὄν, ὑφαντός, «κεντημένος» ἐν τινι, Θεόκρ. 15. 83.

ἐνυφασμα, τό, ἐνυφασμένον ποικίλμα, Διόδ. 17. 70.

ἐνυφιζῶ ἢ ἐνυφιζῶν, κατακαθίζω ἐν τινι, τὸ ἐνυφιζήσαν ὑγρόν Γεωτ. 6. 5, 6.

ἐνυφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. ε' πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ὑφίσταμαι, ὑπάρχω ἐν τινι, Μ. Ἀντων. 4. 14. II. ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ἐνυφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4.1, 5.

Ἐνυῶ, ὄος, συνηρ. -οῦς, ἡ, ἢ πολεμικὴ θεά, ταυταζομένη τῇ τῶν Ῥωμαίων Bellona, Ἰλ. Ε. 333' σύντροφος τοῦ Ἀρεως, αὐτόθι 592, Αἰσχύλ. Θῆβ. 45, κτλ.—Καθ' Ἰσ. ἐν Θειγ. 270-3 μία ἐκ τῶν Γραιῶν, Φόρκυ δ' αὐτὴν Κητῶ Γραιας τέκε.. Περφρῶδ' τ' εὐπεπλον Ἐνυῶ τε κροκόπεπλον. Πρὸλ. Ἐνυάλιος.

ἐνυχούσιος, ὄν = ἐγγχρυσος, ἐκ χρυσοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87.

ἐνυφιδιον, τό, = ἐνώπιον, Σουλ. Ἐπιγρ. 150 (Δ. 16, Β. 9), 153. 10., 2663.

ἐνυφός, ὄν ἢ ἐνυφός, ὄν, ὁ ἐνέχων ὀδὴν, μουσικός, Νικομ. Ἀρμ. 5. x. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἐνυφίδως ἢ -ῶδως, αὐτόθι.

ἐνώθυος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὀδὸν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 282, Ἰω. Καντακουζ. 1.7, σ. 23C, κλ.

ἐνωθέω: ἄορ. ἐνώθεα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243' ὥθω ἐντός ἢ ἐπὶ τινος, ἐνθ' ἄρα τοὺς γε πλημυρίδας.. μυχάτη ἐνώθεε τάχι-στα ἡϊόνι, «ῶθεε» (Σχόλ.), Ἀπολλ. ἐνθ' ἀνωτ.· ἐνέωσαν ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰ τῶν πεζῶν ὄπλα Πλουτ. Λούκ. 28.

ἐνωμος, ὄν, κάπως ὥμος, κρέας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E ἐν τῷ συνηρ.· ἐπὶ ἄρτου, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15' ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος, οὐχὶ ἐντελὲς ὥριμος, Διοσκ. 1. 159' ἐπὶ οἰδημάτων, ὁπωσοῦν σκληρός, ἀντίθ. τῷ χαῦνος, Ἰππ. Ἀφ. 1256.

ἐνωμοτ-ἀρχης, ὄν, ὁ ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας (ἴδε τὴν λέξιν), Θουκ. 5. 66, Ξεν. Λακ. 11. 4' ὡσαύτως ἐνωμόταρχος, ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 21 (μετὰ δι. γραφ.).

ἐνωμοτία, ἡ, (ἐνωμοτίαι) κυρίως ὁμὰς στρατιωτῶν ὠρκασιμένων, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει, στρατιωτικὴ τις ὑποδιαίρεσις ἐν Σπάρτῃ τὸ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 65, ἀλλ' ἄνευ ἐξηγήσεως τινος: ὁ Θουκ. (5. 68, πρὸλ. 66) μνημονεύει αὐτὴν ὡς ὑποδιαίρεσιν τοῦ λόγου, ἐν δὲ ἐκάστῳ λόγῳ πεντηκοστὺς ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστῷ ἐνωμοτίαι τέσσαρες, ὁ δὲ Ξεν. (Ἑλλην. 6. 4, 12) ἀναριθμᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν ἐκάστης ἐνωμοτίας εἰς 36, ἀλλ' ἐν Λακεδ. Πολ. 11. 4 ὑπολογίζει δύο ἐνωμοτίας ἐν τῇ πεντηκοστῷ, δύο πεντηκοστὺς ἐν τῷ λόγῳ καὶ τέσσαρας λόγους: ἐν τῇ μόρᾳ. Ἰδε ἐν λ. μόρα.

ἐνώμοτος, ὄν, (ὁμνυμι) δεδεμένος δι' ὄρκου, ὠρκασιμένος, ὄρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος (ἴδε ἐπώμοτος) Σορ. Δ'. 1113.—

Ἐπίρρ. -τως = ἐνώρκως, Πλουτ. Καῖς. 47. II. συνωμότης, ὁ αὐτ. ἐν Σερτιώρῳ 26.

ἐνωνά ἢ ἐνώνα, ἡ, (ἐκ τῆς ἐν καὶ ὠνή), Βοιωτ. ἀντὶ ἔμπα-αίς (ἐππαίσεις ἐν τῇ Ἐπιγρ.) = ἐγκταίσεις, Ἐπιγρ. Χαιρωνείας παρὰ Larfeld 53A, Ἀθην. ἐν τόμ. Θ', σ. 361.

ἐνωπαδῖος, ἐπίρρ. (ἐνωπῆ) κατὰ πρόσωπον, κατ' ὄψιν, φανε-ρῶς, Λατ. coram, ἐνωπαδῶς ἐσίδεσκεν Ὁδ. W. 94, ἐνθα ἄλ-λως ἐνωπαδῶς:—εὐρίσχομεν ὡσαύτως ἐνωπαδῆς ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1415 καὶ ἐνωπαδὸν ἐν Κοῖντῳ Σμ. 2. 84.

ἐνωπῆ, ἡ, (ὥψ) πρόσωπον, μορφή, Ὀμ.· μόνον κατὰ δοτ.: ἐνω-πῆ, ὡς ἐπίρρ., «ἐν ὀφει, φανερό» (Σχόλ.), Λατ. palam, Ἰλ. Ε. 374, Φ. 510: ἀλλ' ἐνωπῆς γλῆνεα Νικ. Θηρ. 227.

ἐνώπια, τά, ὁ ἐσωτερικὸς τοῖχος ὁ κείμενος ἀπέναντι τῶν εἰσερ-χομένων εἰς τὴν οἰκὸδομημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ προνώπια, τὰ βλέποντα εἰς τὴν ὁδόν, Ὀμ. (ἀν καὶ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ ἐνώ-πια ὡς σημαίνοντα τοὺς ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, ἴδε Εὐστ. 722. 3)· πρὸς τὸν τοῖχον τοῦτον ἔκλινον τὰ ἄρματα, ἄρματα δ' ἐ-κλίναν πρὸς ἐνώπια παμφανώντα, «πρὸς τοὺς: ἐξ ἐναντίας

τῶν εἰσδόν τοίχους» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 435, Ὁδ. Δ. 42' ὡσαύτως ἐναπέθετον καὶ τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκύλευθέντα ὄπλα, Ἰλ. Ν. 261, πρὸλ. Ὁδ. X. 121' παρ' Ὀμ. ἀείποτε παμφανώντα, διότι ἦσαν λεία καὶ τὸ φῶς ἀντανέχοντο ἐπ' αὐτῶν:—ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 145, ἐνώπια φαίνεται εἶναι οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

ἐνώπιος, ὄν, (ὥψ) κατὰ πρόσωπον, Θεόκρ. 22. 152. II. οὐδ', ἐνώπιον, ὡς πρὸθ. μετὰ γεν., ὡς τὸ Λατ. coram, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ε', 17, π. Γαλ. α', 20.

ἐνωραίζομαι, ἀποθ., θέλω νὰ φαίνομαι εὐμορρὸς εἰς τινα, κομψεύομαι, τοῖς γυναῖκας ἐνωραίζόμενον Λούκ. Ἐρωτες 9:—

ὑπερφηρανεύομαι, «καμαρώνω», τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραίζεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 890A.

ἐνωράτσμα, τό, ἐγκαλλώπισμα, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίου Εχο. Rhett. 301.

Ἐνωρος, ὄν, (ῶρα) ὁ ἐν ὥρᾳ, ἀντίθ. τῷ ἄωρος καὶ ἔξωρος: συνηρ. ἐνωρότερον, «ἐὰν θέλῃς οὖν (κοινῇ δειπνήσαι), ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου λελουμένη ἔρχου» Φαθρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ. 543. Ὁ Ἦσυχ. γράφει: «καιρότερον» ἐνωρότερον.— ἀνώμαλ.

ἐνωρίστερον, ἐνωρίτερα, Πλουτάρχος παρ' Ἀθην. 4. 142C. Ἰδε σημ. Κοραῆ ἐν Πλουτ. Παράλλ. Βίαις τ. 3. σ. 356.

ἐνώρσε, ἐνώρτο, ἴδε ἐνόρυνυμι.

ἐνώσα, ἰων. συνηρ. ἀντὶ ἐνόησα.

ἐνώσεις, ἑως, ἡ, (ἐνόω) ἐνωσις, συγχώνευσις, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 714, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 2, περὶ Γεν. κ. Φθωρ. 1. 10, ἐν τέλει. 2) γάμος, Ἰγνάτ. 704A, κλ.:—Καθ' Ἦσυχ.

«ἐνωσις: μίξις, σύζευξις».

ἐνωτιδῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐνώτιον, Ἐπιγρ. Δήλου, Bu' d. cor. hell. VI. σ. 125, σημ. 5.— προσέτι ἐνωτάριον, τό, μικρὸν ἐνώτιον, Ἦσυχ. ἐν λέξει βοτρυδία.

ἐνωτίζομαι, ἀποθ. (οὐς) ἐν τοῖς ὡσὶ δέχομαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσέχω, Ἑβδ. (Ἰερ. ΚΓ', 18 κ. ἄλλ.), ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου Πράξ. Ἀποστ. ε', 14, Ὀριγ. I. 509C, κλ.

ἐνωτικός, ἡ, ὄν, (ἐνόω), ὁ συντελὼν πρὸς ἐνωσιν; Πλουτ. 2. 428A, 878A.—Ἐπίρρ. ἐνωτικῶς Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 9.

ἐνώτιον, τό, (οὐς), «σκουλαρίκι», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 101, Ἠδύλλος παρ' Ἀθην. 345B, Πλάτ. παρὰ Διογ. Δ. 3. 42' πρὸλ. ἐνώθειον.

ἐνωτο-κοῖται, ὄν, οἱ μυθώδης φυλὴ ἀνθρώπων περὶ ὧν ἐλέ-γετο ὅτι εἶχε τοσοῦτον μεγάλᾳ ὡτα, ὥστε νὰ κοιμῶνται ἐν αὐτοῖς, Στράβ. 70, 711.—Πρὸλ. Κόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 26; 307, 309.

ἐνωχρος, ὄν, ὁ κάπως ὠχρός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 12, 5.

ἐξ, Λατ. ex, ὁ πλήρης τύπος τῆς πρὸθ. ἐκ, διαμείνας πρὸ φωνή-εντος: εἶτε ἐν συντάξει εἶτε ἐν συνθέσει, ὡσαύτως καὶ πρὸ τινων συμφώνων· οἷον. ἐξ σέθεν Σουλ. Ἐπιγρ. 2292' ἐξ Σμύρνης 3137.11, 81' ἐξ Ρηνεας. 158. 26' ὡσαύτως ἐν τέλει στίχου μετὰ τὴν ἰδίαν πτώσιν, κακῶν ἐξ Ἰλ. Ε. 472, πρὸλ. Θεόκρ. 22. 30.

ἐξ, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτ., Ὀμ., κλ., δοτ. πληθ. ἐξάσιν Ἐπιγρ. Αἰγυπτι. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5128. 28' ἐκ ποδῶν, ἀντὶ ἐξ ποδῶν, 160. 67' Feξ, Πρακλειῶς. Πίνακ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5775. 31, 40, 85, 91 κ. ἄλλ.· οὕτω Feξήκοντα αὐτόθι 59, 76 κ. ἄλλ.· Feξ-κάττοι (ἀντὶ ἐξακάττοι) αὐτόθι 57, 62' ἀλλὰ καὶ ἐξ, αὐτόθι 5774. 20, 42.—Ἐν συνθέσει πρὸ τῶν γραμμάτων δ, κ, π, γίνεται ἐκ, ὡς ἐκδραχμος, ἐκκαίδεκα, ἐκπλεθρος· ἀλλὰ συνηθέστε-ρον ἐν τῇ συνθέσει παρεμβάλλεται α, οἷον ἐξάκκλιτος, ἐξάπλε-θρος, οὕτω δὲ καὶ πρὸ ἄλλων γραμμάτων, ὡς ἐξάδιθλος, ἐξά-μετρος, ἴδε Λοθεκκ. Φρύν. 412 (πρὸς τὰ ἐξ, ἐκτος, πρὸλ. τὰ Ξανσορ. shash, shahthas, Λατ. sex, sextus, Γοτθ. saihis, sa-ian) πρὸλ. ὡσαύτως τὸ Ἑσραϊτικόν (shesh).

ἐξά-θιθλος, ὄν, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἐξ βιβλίων, ἐξαβιβλίου πραγματείας Ἑρμιαν. Δέξ. Συναγωγ. σ. 8.—Ἐξάθιθλος Ἀρ-μενοπούλου, πρόχειρον νόμιμον, κλ.

ἐξάθραχῆς, εὐς, ὁ, ὁ περιέχων ἐξ βραχείας συλλαβᾶς, ποδὸς ἐξαθράχεος Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ὀρν. 738, κτλ.

ἐξαγανακτέω, ἀγανακτῶ σφόδρα, ἐξηγανάκτου καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἰωσήπ. Πουδ. Ἀρχ. 4. 2, 1.

ἐξαγγελεύς, ὡς, ὁ, = ἐξαγγελος, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 776.

ἐξαγγελία, ἡ, τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐπὶ κατασκόπων ἐν καιρῷ πολέ-μου, τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξ-αγγελῶν Ξεν. Κύρ. 2. 4. 23. II. = ἀπαγγελία, ἐπὶ ὕψους, Λογγίνος ἐν Ἀποστ. 8.

III. ἐπὶ ἐπομολογήσεως = ἐξ-αγόρευσις, Σωφρόνιος 3365A, Στουδ. 1712B.

ἐξαγγέλλω: μέλλ., ἀγγέλλω, διακηρύττω, ποιῶ γνωστὸν, συχνάκις μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ προδίδω μυστικῶς, εἰ μὴ μητρηῖ· Ἐρμέα ἐξαγγέλειεν Ἰλ. Ε. 390' εἰσι γάρ, εἰσιν οἱ πάντα ἐξαγγέλλοντες ἐκεῖν Δμ. 45. 4, πρὸλ. Λυσ. 158. 36, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5' ἐξαγγ. τινὶ ὅτι.. Ἡρόδ. 5. 33, 6. 26' ἐξ. προσδίδω τὸ στρατεύμα Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 10, τινὶ οὐνεκα.. Σορ. Ο. Κ. 1393' τινὶ περὶ τίνος Πλάτ. Πολ. 601D' τὰ περὶ αὐτοῦ 359E' ἐξ. κατὰ τίνος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11. 11' οὕτω καὶ ἐπὶ προδιδόν καὶ λιποτακτούντων, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42, κτλ., πρὸλ. τὸ ἐπόμ.—Μέσ., ἐξαγγελλόμενος τὸ ἐωυτοῦ πάθος, διη-γούμενος, Πρὸδ. 5. 95., 6. 10 ὧν δδ' ἐξαγγέλλεται, ὑπασχέται,



Σοφ. Ο. Τ. 148· μετ' ἀπαρ., διακηρύττω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑπισχνούμαι, κἀξαγγέλλομαι θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κάμαυ-  
τῆς ὕπερ Εὐρ. Ἡρακλ. 531.— Παθ., ἐξαγγέλλεται κως τοῖσι Βακχιάδῃσι, γνωστοποιεῖται κἀπως εἰς τοὺς Βακχιάδας, Ἡρόδ. 5.  
92, 2· ἐξηγγέθη βασιλεὺς ἀθροίζων, ἦλθεν ἀγγελία περὶ τοῦ  
βασιλέως ὅτι συνήθροισεν, Σεν. Ἀγῆσ. 1, 6· ἀπροσώπως, ἐξαγγέ-  
λεται, ἀναγγέλλεται, καί μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως  
'Ἡρόδ. 3. 122· μετ' ἀπαρ., Σεν. Ἑλλην 3. 2, 18· πολιορκεῖσθαι  
τοὺς στρατιώτας ἐξηγγέλλετο Δημ. 567. 2.

II. ὀνομάζω, ἢ πῶς οὐ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλάτ. Πολ. 328E, Τίμ. Λοκρ.  
102.— Παθ., ἐκφέρομαι, λέγομαι, ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέ-  
ξει ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς Ἀριστ. Ποιητ. 25, 3.

III. διηγούμεαι, Θεμιστ. 148B. 2) = ἐξαγορεύω εἰς πνευ-  
ματικόν, ἐξομολογούμεαι, Δαμασκ. II. 296A, Στουδ. 1736C.  
ἐξάγγελμα, τό, = ἐξάγγελσις, Σωφρόν. 3329D.

ἐξάγγελος, ὁ, ἢ, ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν μυστικόν, μη-  
νυτής, ἐξάγγελος γίνεσθαι ὡς οἱ πολέμοιοι μέλλουσιν.. ἐπι-  
θῆσεσθαι Θουκ. 8. 51· ἐξ. γίνεσθαι περὶ τινος Πλάτ. Νόμοι  
964E, κτλ. II. ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς οἱ μὲν ἄγγελοι  
ἐκόμενοι ἀγγελίας μακρόθεν, οἱ δὲ ἐξάγγελοι ἐξηγγέλλον τὰ συμ-  
βαίνοντα ὄπισθεν τῆς σκηνῆς, ὡς ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1223, Ἀντ. 1278.  
Λέγεται δὲ ὅτι πρῶτος ὁ Δίσχυλος μετεχειρίσθη ἐξάγγελον, Valck.  
εἰς Εὐρ. Ἰππ. 776.

ἐξάγγελσις, εὖως, ἢ, τὸ ἐξαγγέλλειν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 5.  
1· ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν Μάξιμος ἐν Σχολ. εἰς  
Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἰερ. σ. 5.

ἐξαγγελτικός, ἢ, ὄν, φέρων ἀγγελίαν, ὁ ἐξαγγέλλων, Ἀριστ.  
Προβλ. 11. 33, 4. 2) ὁ ἀγαπῶν, ὁ θέλων νὰ ἐξαγγέλλῃ, ὁ αὐτ.  
Ρητ. 2. 6, 20.

ἐξάγγελτος, ὄν, ἐκδηλος, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι  
Θουκ. 8. 14.

ἐξαγόμενος (= ἐξηγούμενος), μετχ. Ἀνώνυμ. ἐν Fragm.  
philos. gr. ed. Mullach. σ. 545.

ἐξαγγίζω, (ἄγγος) ἐκκινῶ, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. 13.  
ἐξαγγίζω, ἀποδίδωμι πνὰ ὡς κατηραμένον, ἐξαγισθέντας δό-  
μων.. διπλῇ μάστιγι Δίσχυλ. Ἀγ. 624.

ἐξαγνύνω, ἰων. ἀντὶ ἐξάγω, καὶ ἐς γυμνάσια ἐξαγινέων  
'Ἡρόδ. 6. 128.

ἐξάγιον, τό, βάρος ἐν χρήσει ἐν μεταγεν. χρόνοις = 1 1/2 δραχ.,  
κοινῶς ἑξάγι, ἀντίστοιχον πλημμελῶς στάγιον ἀντὶ σ'  
ἀγιον, Γεωπ. 2. 32.— Ρῆμα ἐξαγαίζω, αὐτόθι.

ἐξαγιστός, ὄν, (ἐξαγγίζω) ἐκπῆρας, ἀκῆθαρτος, πονηρός, Δημ.  
798. 6, Δισχίν. 69. 29, Διον. Ἀλ. 6. 89, κτλ. II. ἐν Σοφ.  
Ο. Κ. 1526, ἃ δ' ἐξάγιστα μὴ δὲ κινεῖται λόγῳ, ὅσα εἶναι θρη-  
σκευτικὰ πράγματα καὶ δὲν δύναται τις νὰ τὰ ἀναφέρῃ χωρὶς νὰ  
ἀσεβῇσῃ.

ἐξαγκυλλῶ, δένω δι' ἀγκύλης, Πολυδ. Ε'. 56:— Μείσ., κρατῶ  
ἐκ τῆς ἀγκύλης, Νικ. Θηρ. 170.

ἐξαγκυρῶς = ἐκστροφῶς, ἐξαγκυρῶσαι· θύραν ἐκστροφῶσαι  
'Ἡσύχ.

ἐξάκωνα, Ἑπίρρ., μετ' ἁς χεῖρας (δεξιμένας) ὀπίσω, ὀπισθάγ-  
κωνα, Θεοφάν. 579. 2 [ἐκδ. Βόνν.]· πρβλ. ὀπισθάγκωνα.

ἐξαγκωνίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, ὠθῶ, ὁ σπρώχνω διὰ τοῦ ἀγκῶ-  
νος, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 259· πρβλ. προεξαγκωνίζω. II. δένω  
πᾶς χεῖρας τινος ὀπισθάγκωνα, Διοδ. Ἀποσπ. 527. 65· ἐξηγκωνι-  
σμένος ὁ αὐτ. 13. 27· μεταφ., ἐξηγκ. τὸν λογισμὸν Φίλων 2. 128.

ἐξαγνύμι: μέλλ. -ᾶσω, κατασυντρίβω, ὡς δὲ λέων.. ἐξ αὐ-  
χένα ἀφ' ὅπου Πόρτιος Ἰλ. Ε. 161· ἐξ αὐχέν' ἔαξε Ρ. 63: μετοχ.  
παθ. ἄρ. 6' ἐξασαγεῖσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1686, ἔνθα ἀναγινώσκειται  
ἐξασαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Merkel. ἐκ τινος ἀντιγράφου. Πρβλ. ἄγνυμι.

ἐξάγοδε (= ἐξάγωνται, ἐξάγωσι) ὑποτακτ., Ἑπίγρ. Σιλλυέων  
Παμφυλίας, Berl. Monatsb. 1874, σ. 726 CIG. 4342 c).—Πρβλ.  
καὶ Journ. of Hell. Stud. τ. I. σ. 242-259.

ἐξάγοράζω, ἀγοράζω τι παρὰ τινος, ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν  
τὰ.. πλοῖα Πολύβ. 3. 42, 2· ἀγοράζω καθ' ὁλοκληρίαν, Πλούτ.  
Κράσις 2:—ἀπολυτρώων, Διόδ. 36. 1· ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νό-  
μου Ἑπίστ. π. Γαλ. γ', 13· τροπικῶς ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν  
καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι, ποιοῦμενοι φρόνιμον καὶ συνετὴν χρῆσιν  
τοῦ καιροῦ, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἑπίστ. \* Κολ. δ', 5·  
ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν  
Ἑπίστ. π. Ἑφεσ. ε', 16· τὴν αἰώνιον κόλασιν ἐξαγοραζό-  
μενοι, λυτρούμενοι ἑαυτοὺς τῆς αἰώνιου κολάσεως, Μαρτύρ. Πολυχ.  
1032A.

ἐξαγορασία, ἢ, = τῷ ἐπομ.  
ἐξαγόρασις, ἢ, ἀπολύτρωσις, Κοσμ. Ἰνδικοπλ. 476B.

ἐξαγορέα, ἢ, = ἐξαγόρευσις II, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ.  
2. 10, σ. 89C.

ἐξαγόρευσις, εὖως, ἢ, τὸ ἐξαγορεύειν, ἐκλαλεῖν λόγον ἀπόρρη-  
τον, ἐκλάσει, Διον. Ἀλ. Ρητ. 8. 14. II. παρὰ τοῖς Ἑκκλ.  
= ἐξομολόγησις, Βασίλ. III. 1016A, 1236A, Γρηγ. Νύσσ. II.  
229A, Ἰω. Χρυσ. XII. 766B, κτλ.

ἐξαγορευτικός, ἢ, ὄν, κατάλληλος ὅπως ἐκφράσῃ ἢ ἐξηγή-  
σῃται τι, μετὰ γεν., τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικῇ Λουκ.  
π. Ὀργ. 36.

ἐξαγορεύω, (ὡς ἄρ. ἔχει τὸ ἐξεῖπον, ὡς μέλλ. δὲ καὶ πρῆμ.  
(ἐξαγορευμένων τῶν μεταγεν. συγγραφ.) τοὺς τύπους ἐξεῖρω, ἐξεῖ-  
ρηκα), σαφῶς ἀγορεύω, φανερώς λέγω, ἐκάστη δὲ γόνον ἐξα-  
γόρευεν Ὀδ. Λ. 234· φανερώων, προεῖδω μυστικόν, Ἡρόδ. 2. 170·  
τὴν πρὸς τινα ὁ αὐτ. 1. 89· ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα Λουκ. Ἀλ.  
33:—παρ' Ἑκκλ., ἐξομολογούμεαι τὰς ἁμαρτίας, Ἑδδ. (Λευίτ. Ε'.  
5), πρβλ. Πλούτ. 2. 1681· ἴδε τὸ ρῆμα ἐξαγγέλλω.

ἐξαγορέα, ἢ, = ἐξαγόρευσις I, Πολ. Τετράβ. 170.

ἐξαγράμματος, ὄν, ἀποτελούμενος ἐξ ἑξ γραμμάτων, τὸ  
ἐξαγράμματον ὄνομα (ὀηλ. Ἰησοῦς) Ἑπιφάν. τ. 1. σ. 243B,  
Εἰρην. σ. 86.

ἐξαγράμμος, ὄν, ὁ ἔχων ἐξ γραμμάτων (ἴδε γράμμα II. 6),  
Χρον. Πασχάλ. 706. 9.

ἐξαγρέω, ἐξαγρεῖν· ἐξάγειν, ἐξαιρεῖν Ἡσύχ.  
ἐξαγραιῖνω, καθιστῶ ἄγριον, Πλάτ. Λύσ. 206B· τινὰ πρὸς  
τινα Πλούτ. Δίων 7· τινὰ ἐπὶ τινι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5:—  
Παθ., γίνομαι ἄγριος, Πλάτ. Πολ. 336D, κτλ. II. ἀμετάβ.  
ἐν τῷ Ἑνερῷ = τῷ Παθ., Ἀππ. Ἰλλυρ. 23.

ἐξαγριῶ, καθιστῶ τι ἄγριον, ἐπὶ χώρας, ἐμποδίζω τὴν καλλιέρ-  
γειαν αὐτῆς· καὶ οὕτω καθίσταται ἄγρια, χέρσος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς  
τὸ ἡμερόω, καλλιεργῶ, ἦν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χῶ-  
ραν ἠνάγκαζον τοῖς ἰδίους πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν Διόδ.  
20. 69:—Παθ., ἐξαγριόωμαι, γίνομαι ἄγριος, ἐξηγριωμένον, ἐν  
ἀγρία καταστᾶσθαι, Ἰσοκρ. 202C· τόπον μὲν πολὺν, δεινῶς δὲ  
ἐξηγριωμένον ὑπὸ τοῦτο Δισχίν. 14. 11. 2) ἐξαγραιῖνω,  
ἐξοργίζω, ἐρεθίζω, Ἡρόδ. 6. 123, Εὐρ. Φοίν. 876.—Παθ., ἐξαγραι-  
νῶμαι, ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόνῳ Πλάτ. Νόμ. 870A.

ἐξαγρίωσις, ἢ, τὸ ἐξαγραινεῖσθαι, τὸ ἐξοργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ =  
τῷ ἀπαγρίωσις, Θησ. Στεφ.

ἐξαγορικοῖζω, καθιστῶ τι ἄγορικον, ἄξεστον, βάρβαρον, ἐκβαρ-  
βαρόν, ἐξαγορικοισθέντων, ἐκβαρβαρωθέντων, Εὐστ. εἰς Διον.  
Περικλ. 875.

ἐξάγω: μέλλ. -ξω, ἄγω ἔξω: I. ἐπὶ προσώπων, τὸ πλεῖ-  
στον μετὰ γεν. τόπου, πόληος, μεγάροιο, ὀμίλου, μάχης, κτλ.,  
'Ομ., ἰδίως ἐν Ἰλ.: ἢ μετὰ τῆς προθ. ἐκ.., ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 106,  
Υ. 21· οὕτως, ἐξάξειν ἐκ χώρας Ἡρόδ. 4. 148 κ. ἄλλ. Ἀργεος  
ἐξαγαγόντες, ἀγαγόντες ἐκ τοῦ Ἀργεος, Ἰλ. Ν. 379· φέρω εἰς  
τὸν κόσμον, τὸν γε μογροστόκος Εἰλειθυῖα ἐξάγαγε πρὸ  
φώσος Ἰλ. Π. 188· ἐξ. Λυδούς ἐς μάχην Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ.  
Σεν. Ἀν. 6. 6, 36, κτλ. ἄγω τινὰ ἔξω ἐπὶ θανάτῳ, ἐξαγαγόντες  
(τὸν Κῶν) κατέλευσαν Ἡρόδ. 5. 38· εἶτα δὲ ἐξηγον αὐτὸν  
εἰς προσετάχθη Σεν. Ἀν. 1. 6. 10, κτλ. ἐπὶ θήραν ὁ αὐτ. Κύρ.  
1. 4, 14· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τήνδε τὴν ὁδὸν.. ἐξήγαγέ  
[με] Σοφ. Ο. Κ. 96. 6) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., ἐξά-  
γουσι (ἔξωκ. τὸν στρατὸν) Σεν. Ἑλλ. 4. 5. 14., 5. 4, 38, κτλ.,  
πρβλ. ἐξακτέον· καθόλου, ἐξέρχονται, καὶ οὕτως ἐξάγει ὡς ἐπὶ  
θήραν παρεσκευασμένος ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 18· ἐξήγεν δει εἰς  
προνομίαν αὐτοῦ 6. 1, 24· οὕτως ἀπαξ καὶ παρ' Ὀμ., τύμβον..  
ἔνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, τᾶφον δὲ..  
ἔνα διὰ χῶματος ποιήσωμεν ἐκπορευθέντες ἔξω τῆς πεδιάδος, ἄκρι-  
τον, ἢ οἱ μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακριτούμενον, χωρίζου-  
μεν (Θ. Παζήτ.), Ἰλ. Η. 336· ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκ-  
πορευθέντες Εὐστ. 684, 12 (ὁ Ἡγεῖνε καὶ ἄλλοι συνδέονται τὸ ἐξα-  
γαγόντες μετὰ τῶν ἐπομένων λέξουν ἄκριτον ἐκ πεδίου καὶ ἐρ-  
μηνεύουσιν: ἐγείρωμεν τύμβον συσσωρεύσαντες χῶμα ἐκ τῆς πεδιά-  
δος, ἀλλ' ὁ Ὀμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πράγματι,  
ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ). 2) ἐξάγω, ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, ἄλ-  
λον ἄλλοιων ἀχέων ἔξαγον Πίνδ. II. 3. 91· ἐξάγειν τινὰ ἐκ  
τοῦ ζῆν, δηλαδὴ φονεῖν, Πολύβ. 24. 12, 13· οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ  
ζῆν παραλόγως αὐτοὺς ἐξήγον, ἐφόνευσον ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 40.  
3, 5· τοῦ ζῆν Πλούτ. 2. 1076B· τοῦ βίου αὐτοῦ 837E· τοῦ σώ-  
ματος ὁ αὐτός Δημ. καὶ Ἀντ. Σύγκρ. 6· ἀμετάβ., παρέρχομαι, οἱ  
μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 36B. 3)

ἐκβάλλω τινὰ ἐκ κτήματος ἔχοντα ἀξιώσεις ἐπ' αὐτοῦ (πρβλ. ἐξα-  
γωγή II), Δημ. 533· ἐν τέλ. κτλ. II. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κλ.,  
ἐξάγω, κᾶμω ἐξαγωγὴν, ναυβάτην φορηγόν, ὅστις ῥῶπον  
ἐξάγει χθονὸς Δίσχυλ. Ἀποσπ. 256, Ἀριστοφ. Ἰπ. 378, 282,  
κτλ.· εἰ τὴν ἐξαγαγὼν παῖδα ληφθεὶς, ἐξαγαγὼν αὐτὸν ὡς δοῦ-  
λον, Λυσ. 117. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνδοκ. 21. 14.—Παθ.,  
τὰ ἐξαγόμενα, δηλαδὴ ἐμπορεύματα, κτλ., Σεν. Πόροι 3. 2, κλ.  
οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδὲν.., οὐδ' εἰσήγετο Δημ. 276. 5.

2) ἐπὶ ὑπὲρ τὸ δέον ὑγρᾶς γῆς, ἐξάγω, ἀπαῖρῶ ἐξ αὐτῆς (τὸ περιττὸν  
ὕδωρ), ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τᾶφρον, διὰ τᾶφρων, Σεν. Οἰκ.  
20. 12, Δημ. 1276, 7· οὕτως ἐπὶ καθάρσικῳ φαρμάκῳ, ἐκβάλλω,  
πλεονα ποιοῦσι περιττώσιν ἢ ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 134C,  
Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5. 3) ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐξάγω  
ἔξω, ἐκτεκνέω, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασίαν, ἵνα τὰ δένδρα  
τῆς ὁδοῦ ποιήσιν ἐῖσω Δημ. 1278. 3· οὕτω, μείζων γὰρ ὁ



περίβολος πανταχὴ ἐξήχθη τῆς πόλεως, «καθὼς ἡ περιοχή τοῦ τείχους ἔγινε πλέον εκτεταμένη τῆς παλαιᾶς πανταχόθεν» (Δούκας), Φουκ. 1. 93.

4) ἐπὶ δαπανῶν, ἐξέρχεται τοῦ μετρίου, καὶ τὰ ἀναλώματα τῶν τε ἐγόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσυντίας ἐξηγμένα, ἠϋημένα, Δίων Κ. 43. 25. III. παράγω, οὐκ ἐξαγοῦσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποστ. 717· προκαλῶ, διεγείρω, δάκρυ τιλὶ Εὐρ. Ίκ. 770· οὕτω καὶ ἐπὶ ἰδρωτός, Ίππ. π. Ἀέρ. 285.—Μέσ., γέλωτα ἐξάγεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 2. 15· μακρὰ ἄθλα πολλοὺς πόνους ἐξάγεται, συνεπάγεται, ὁ αὐτός Ίερων 9. 11.

IV. ἄγω, παρασύρω, ἔγνωνκα καὶ οὗτος, ἀλλ' ἔρωσ τις ἐξάγει Εὐρ. Ἀλκ. 1080, Ίκ. 79· κινῶ τινα εἰς τι, καὶ μὴ γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἐξαγ' οὐ λελήσμεθα· ὁ αὐτ. ἐν Ίωνι 361, πρβλ. Ἡρ. Μαίν. 1211· ὥστω, ἐς κινδύνους Θουκ. 3. 45· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, παρακινῶ, φέρω εἰς πειρασμόν, ὥστε εἰπεῖν Θέογν. 414· ἐξάγειν ἐπὶ τὰ πονηρότερα τὸν ὄχλον Θουκ. 6. 89·—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 775, Πλούτ. 922F.—Παθ., παρακινούμεναι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐξήχην ὁλοφύρασθαι Δυσ. 196. 15· ταῦτα... ἐξήχθημεν εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 572B, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 21· ἂ μὲν ἄν τις ἐξαχθῇ πρᾶξι Δημ. 527. 16, πρβλ. 538. 22· ἀπολ., παραφέρομαι ὑπὸ πάθους, Δειναρχ. 92. 3· ὑπὸ τοῦ θυμοῦ Παστ. 5. 17, 4, κτλ. 2) ἐκτοπίζω, παρεκτρέπω τὸν λόγον, οἱ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες Πλούτ. 2. 42F· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, εἰς ἔργον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα ὁ αὐτ. Μάρκελ. 14· πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοῦτον, ἐξακριβοῦν, Λατ. exigere ad... ὁ αὐτ. Νουμ. 13· ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, ἐκπρίξω τὰς ἐπιθυμίας μου, Διογ. Λ. 5. 72. V. ἐξαγκῶ, ἀρχήν Διον. Ἀλ. 2. 56.

ἐξαγωγεύς, ἔως, ὁ, ὁ ἐξάγων, ὁδηγῶν ἔξω φρουρά, Διόδ. 15. 38· ἐπὶ τῆς βασιλείσης τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 25.

ἐξαγωγή, ἡ, τὸ ἐξάγειν στρατιώτας, Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 9, Πολύδ. 5. 24, 4.

2) τὸ ἐξάγειν τίς ἐκ τινος μέρους, περὶ τῆς Ἀργού· ἥτις ἐκάθισεν εἰς τὰ βράχια, δηλ. τὰ τεύχεα τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ οἱ (τῶ Ἰγσίονι) ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγήν λόγος ἐστὶ φα- νῆναι Τρίτωνα, κτλ., Ἡρόδ. 4. 179.

3) ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπίαν ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων, πωλεῖν ἐπ' ἐξαγωγῇ· Ἡρόδ. 5. 6, πρβλ. 7. 156· ἐξαγωγήν δοῦναι, παρέχεσθαι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Ἰσοκρ. 707B, Πλάτ. Νόμοι 705B· ἐξαγ. λαβεῖν, λαβεῖν δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Δημ. 917. 28· ἐπ' ἐξαγωγῇ, ὅπως ἐξαγωγή τις ἔξω τῆς χώρας, ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε ὁ αὐτ. 763. 13, πρβλ. 787. 8· ἐξαγ. οἴτου ἡ σιτικὴ Πολύδ. 28. 2, 2., 14. 8.

4) ἐκκένωσις, Ἀριστ. Περὶ 2. 32, 2· αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαὶ Πλούτ. 2. 134C. 5) τὸ ἐξέρχεσθαι, ἔξωδος, καὶ ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. exilus, τὸ τέλος πράγματός τινος, Πολύδ. 2. 39, 4, κτλ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 1012D· ἡ ἔξωδος τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου, Κλήμ. Ἀλ. 414.

II. ἔξωσις, ὡς νομικὸς ὁρος, πρὸς ἐπιδίκασιν τῶν δικαιωμάτων ἰδιοκτησίας, Ἰσαῖος 40. 12, Δημ. 1090. 23.

ἐξαγωγικός, ἡ, ὢν, ὡς καὶ νῦν, τέλη ἐξαγωγικά· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ εἰσαγωγικά, Στράβων 798.

ἐξαγωγίμος, ὢν, ὁ ἐξαγόμενος, ὃν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπίαν, ἐξαγωγίμιον ποιεῖν τι Διοκλῆς. 151. 18· τὰ ἐξαγωγίμια, τὰ ἐξαγόμενα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 3. 2) ἀνίσχυος, ἀστατος, ἐπὶ λαοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀποστ. 362. 10.

II. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαγωγήν πράγματός τινος, αἱ ἐξαγωγίμοι τῶν ὑδάτων τάφροι Διον. Ἀλ. 4. 44.

ἐξαγωγήνιον, τό, φῶρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6.

ἐξαγωγής, ἰδος, ἡ, ὁχετός πρὸς ἐξαγωγήν ὑδάτων, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 100.

ἐξαγωγός, οὔ, ὁ, ἐπὶ βαλανεῖων, ἡ ὅπῃ δι' ἧς διοχετεύονται ἔξω τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τὰ ἐκ τῶν λουομένων, Τιμαρχος παρ' Ἀθην. 501E.

ἐξαγωνίατον, τό, τὸ ἔχον ἐξ γωνίας, ἐξάγωνον, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1082B.

ἐξαγωνίζομαι· μέλλ. Ἀττ. -οῦμαι· Ἀποθ.: διαγωνίζομαι, τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε· ταῦτα εἶναι τὰ κατορθώματα ἐρ' ὧν στηρίζετε τὸν ἀγῶνα ὑμῶν· Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 155· περὶ τινος, περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνισασθαι Διόδ. 13. 73.

ἐξαγωνίζω (ἐξάγωνος), σχηματίζω, ἀποτελῶ ἐξάγωνον, Πρὸκλος Παράφρ. Πτολ. 49, κτλ.

ἐξαγωνικός, ἡ, ὢν, ἐξάγωνος, Παῦλος Ἀλ. Ἀποτελ. σ. 134, 2.—Ἐπίρρ. ἐξαγωνικῶς, Κρατήριος Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 187. 10.

ἐξαγώνιος, ὢν, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἔξω τοῦ προκειμένου, «Ἰσχυρὴς δὲ κέρχεται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσήκοντων εἰρησθαι» Α. Β. 260. 11· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια καὶ πόρρω τοῦ πράγματος Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18, Ἀνάχαρος· ἡ περὶ Γυμν. 19, πρβλ. τὴν λέξιν ἀγών 1. 2. II. ἀποκεκλεισμένος τοῦ ἀγῶνος, Φίλων 2. 60.

ἐξάγωνος, ὢν, ὁ ἔχων ἐξ γωνίας, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 23, 2.

ἐξαδαντύλιος, α. ὢν, ἔχων μῆκος ἐξ ὀκτακτύλων, Κω. στ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. σ. 380C.—ὡσαύτως -δακτυλιαίος, Ἠλιδό. παρ' Ὀρειθας. 115 Mai.

ἐξα-δακτύλιος, ὢν, ἔχων μῆκος ἐξ δακτύλων, Ἰππ. 574. 1., 587. 44, κτλ., Διογ. Λ. 4. 34. II. ἔχων ἐξ δακτύλους, Τζέτζ. Ἰστ. 7. 902.

ἐξάδ-αρχος, ὢν, ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐξ ἀνδρῶν ἐξ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11.

ἐξάδελφος, ὁ, πρῶτος ἐξάδελφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4266B.—ἐξαδελφῆ, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3891, ἴδε Φρύνιχ. 306 καὶ σημ. Λοβεκίου ἐν τόπῳ, πρβλ. ἐξαμφιόι. 2) = ἀδελφιδόους Ἐβδ. (Τωβίτ, Α', 22, ΙΑ', 17), Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 10, σ. 979.—ἐξαδελφῆ = ἀδελφιδῆ, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρυφ. σ. 237, ἐκδ. S. Thirlb. Londini 1722.

ἐξαδελφότης, ἡτος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐξάδελφος, Εὐστ. Πονημάτ. 338. 41.

ἐξ-ἀδι-ἀφορέω, εἶμαι ὅλως ἀδι-ἀφορος, ἀδιαφορῶ, Φίλων Ι. 214. 39, II. 279. 24.

ἐξαδιαφόρησις, ἔως, ἡ, παντελὴς ἀδιαφορία, Φίλων Ι. 509. 37.

ἐξαδικός, ὢν, (ἐξάς), συνιστάμενος ἐξ ἐξ ἢ ἐξ ἐξάδων, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 41.

ἐξά-δραχμον, τό, ποσὸν ἐξ δραχμῶν, πωλεῖν ἐξαδράχμιον (μέδιμνον ἀλφίτων), ἐξ δραχμῶν τὸν μέδιμνον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 8 καὶ 37.

ἐξαδρῶν = ἐξαδρύνω, ἐν τῷ Παθ., ἐξαδρύνεται γὰρ μεταφουτευόμενον Γεωπ. 4. 8, 5.

ἐξαδρύνω, καθιστῶ τι ἀδρὸν, ἐν τῷ Παθ., καθίσταμαι ἀδρός, φθάω εἰς ἀκμὴν, ὠριμάζω, πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπὸν Ἰππ. π. Ἐπταμήνου 255. 15.

ἐξᾶδύνᾳτῶ, ἀδυνατῶ, ὁδὸν δύναμι, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 19, Τοπ. 1. 18, 3· πρὸς τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γέν. 5. 5, 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 2 κ. ἄλλ.

ἐξᾶδω· μέλλ. -ᾶσομαι· ἄδω τὸ τελευταῖόν μου ᾶσμα, ἐπὶ τοῦ κύκνου, θρηνοῦντας (τοὺς κύκνους) τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾶδω Πλάτ. Φαίδων 85A, Πλούτ. 2. 161C· ἐξᾶσας τὸ κύκνειον Πολύδ. 31. 20, 1.

II. μεταβ., διὰ μαγικῶν ἁσμάτων ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ κατέχοιτος αὐτοῦ δαιμονίου ἢ πάθους, «ἐμαγεύω», Λατ. decantare, Λουκ. Φιλοφ. 16, Τραγωδοῦ. 172. 2) διηγούμεναι ἐν ᾧδῃ, πρῶτον μὲν οὖν τάγαθ' ἐξᾶσαι φίλον Εὐρ. Τρωάδ. 472.

ἐξά-εδρος, ὢν, ἔχων ἐξ ἑδρας· ἐπὶ στερεῶν σωμαμάτων, Θεολογ. Ἀριθμ. 25.

ἐξαεῖρω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξαίρω, Ὀμ. καὶ Ἡρόδ.

ἐξαερόω, μεταβάλλω εἰς αἶρα, ἡ δὲ βαλλομένη τέφρα εἰς τὸ ὕδωρ θερμὴ οὖσα τέμνει αὐτὸ καὶ ἐξαεροῖ Ἀριστ. Περὶ 25. 8, 5, Λουκ. Περὶ 30.—Παθ., ἐξατμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς αἶρα, ἐξαερούται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Ἰππ. 244. 47· ἐξαερούμενου δὲ τοῦ ὕδατος Ἀριστ. Περὶ 23. 16.

ἐξαέρωσις, ἔως, Ἰων. ἐξηέρωσις, ἡ, ἐξάτμισις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2.

ἐξα-ἐτήρος, ὢν = ἐξαετής, Νόν. Δ. 38. 14.

ἐξᾶ-ετής, ἐς, ἡ -ετής, ἐς, (ἔτος), ἔχων ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1003· θηλ. ἐξαέτις, ἔδος, Θεόκρ. 14. 33.

II. ἀποτελούμενος ἐξ ἐτῶν ἐξ, Πλούτ. Πύρρ. 26.—Ἐπίρρ. ἐξάετες, ἐπὶ ἐξ ἐτῶν, ἐπὶ ἐξαετίαν, ἐξάετες παραμύμων Ὀδ. Γ' 115. Πρβλ. ἐξέτης.

ἐξαετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἐξ ἐτῶν, Φίλων 2. 371, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 1, 1.

ἐξαετίος, α, ὢν = ἐξαετής, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 459. 15.

ἐξᾶ-ήμερος, ὢν, συνιστάμενος ἐξ ἡμερῶν ἐξ, Φίλων Ι. 69, 9, ἐνν. περίοδος, περὶ τῶν ἐξ ἡμερῶν τῆς δημιουργίας, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 2. 12, Μεθόδ. 132A· ἡ ἐξαήμερος τῆς διακαινησίμου, αἱ ἐξ ἡμερῶν μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἑβδομάς τοῦ Πάσχα, Κωνστ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 241. 18. Γράφεται καὶ ἐξημέρος, ἡ, Σύγκελλ. σ. 12. 9.

2) ὡς οὐσιαστ. ἡ Ἐξαήμερος, δύναμις συγγραμματος τοῦ Μ. Βασιλείου περὶ τοῦ ἐξαημέρου τῆς δημιουργίας, Γρηγ. Ναζ. II. 585A.

ἐξαδὲλγω, ἴδε ἀδὲλγω.

ἐξαθλος, ὢν, ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀθλῇ, ὑπὸ γήρωος ἐξαθλος ὢν (περὶ Δαμασκίου τοῦ ἀθλητοῦ) Λουκ. Λεβίτ. 11, Κλήμ. Ἀλ. 957.

ἐξαθροίζομαι, μέσ., τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σῶμα, τοὺς «ἐναμαζεύω», ἀλλὰ νῦν πάλιν, κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, πύργοις δ' ἐπὶ ἑσθῆς αὐθις Εὐρ. Φοῖνι. 1169.

ἐξαθυμέω = ἀθυμέω, μετ' ἐπιτάσεως, Πολύδ. 11. 17, 6, Πλούτ. Κικ. 6.

ἐξαϊάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ αἰάζω, Εὐρ. Τρω. 198.

ἐξαγειρόμαι, παθ., ἐπὶ τῆς λεύκης, μεταβάλλομαι εἰς αἰγίον, καθάπερ τὴν λεύκην ἐξαγειροῦσθαι φασὶ καὶ φύλλοις καὶ τῇ ὄλῃ προσόψει Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 2.



ἐξαιθερώ, μεταβάλλω εἰς αἶθερα, ὑπὸ τοῦ πυρός ἐξαιθερω-  
θεῖς Πλούτ. 2. 922B.

ἐξαιθεραπεύω, σατραπεύω, Μαυσιώλου ἐξαιθεραπεύοντος  
Ἐπιγρ. Ἰων. Μυλάσων Bechtel 248, ἴδε σατραπείης.

ἐξαιθριάζω, ἐκθέω εἰς τὸν καθαρὸν καὶ ψυχρὸν αέρα τῆς νυ-  
κτός ἢ ἀπλῶς ἀφίω ἐν ὑπαίρω, Ἰππ. 551. 44, Διοσκ. 5. 24· ἐπὶ  
υδατος ὅπως καταστή ψυχρὸν, ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κερα-  
μείαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως Ἀδύην.  
124B· τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἀποδεῖ χιόνος ἐξαιθριασθὲν Ἰωσήπου  
Ἰουδ. Πόλ. 3. 10, 7.

ἐξαιμάσσω, ἄττ. -τω· μέλλ. -ξω, κάμω νὰ 'ματώσῃ, αἱ-  
ματῶν, τὸν ἵππον τὸν κέντρω Σεν. Κύρ. 7. 1, 29· τὴν μάστιγιν  
Φιλοστρ. Εἰκόνες 11· — μεταφ., ἐξαιμάσσειν τὰς λυπὰς Διον.  
Ἰλ. 6. 81.

ἐξαιματίζω, ἀραιμάσσω, φλεβοτομῶ, Ἰππιατρ. σ. 112, 1.

ἐξαιματίζω, τρέπω, μεταβάλλω εἰς αἷμα, ἐν τῷ παθ. ἐξαιμα-  
τοῦμαι, τρέπομαι εἰς αἷμα, ἐκεῖ δὲ (ἐν ταῖς φλεψὶ) μεταβάλ-  
λουσα ἐξαιματοῦμαι Ἀριστ. π. Ὑπνου 3. 3.

ἐξαιματώσας, εὖως, ἢ, ἡ εἰς αἷμα μεταβολὴ τῆς τροφῆς, διὰ  
τὰς ἐξαιματώσεις Μ. Ἀντων. 4. 21, Γαλην. 19. 373, Ἀλέξ. Ἀρρ.  
Προβλ. 72, 34, κλ.

ἐξαιματωτικός, ἢ, ὁν, ὁ μεταβάλλων εἰς αἷμα ἢ ὁ παράγων  
αἷμα, ἐξαιματωτικὴ δύναμις Ἀλέξ. Ἀρρ. Προβλ. 2. 63.

ἐξαιμός, ὄν. (αἷμα) ὁ ἰσχυρὸς, ὁ πλείστον αἷμα κενώσας·  
Σουῖδ.· φλεβοτομοῦμενος δὲ.. ἕως ἐξαιμός ἐγένετο Ἰππ.  
Ἐπιγρ. τὸ Ε', 1143, 9, π. τὸν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, Διόδ. 3.  
35, κτλ.· οὕτως, ἐξαιμών. ὄνος, ὁ, ἢ, Πολυδ. Δ', 186, Η', 79.

ἐξαινύμαι, Ἐπικ. Ἀποθ., λαμβάνω τι ἀπὸ τινος μέρους καὶ το-  
ποθετῶ αὐτὸ εἰς ἄλλο, νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαινυτο κάλλιμα  
δῶρα, δηλ. ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τοῦ ἄρματος καὶ ἔθετεν αὐτὰ ἐπὶ  
τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, Ὁδ. Ο. 206· ἐν Ἰλ. ἀεῖποτε ἐξαινυτο θυ-  
μὸν, ἀφ' ὧς τὴν ζωὴν, ἐφρονεῖ, animam erpuit, Ἰλ. Ε. 155, κ.  
ἀλλ.· νάρθηκος.. ἐξαινυσο νηδὺν Νικ. Ἀλεξφ. 272, πρβλ. ἐξ-  
αιρέω.

ἐξαιονέω, ἐξαντλῶ, ἐξηγονήθην, ἀντί τοῦ ἐξηγνέθην (διὰφ.  
γραρ. καθ' ἑντληθῆν) Ἐτυμ. Μ. 347, 24.

ἐξά-ἵππος, ὄν, ἐπὶ ἀρμάτων, τὰ συρόμενα ὑπὸ ἑξ ἵππων, στέ-  
θριππα καὶ ἐξάῖππα· Σχολ. εἰς Διογύλ. Πέρσ. 47.

ἐξαιρέσιμος, ὄν, (ἐξαιρέω) ὁ ἐξαιρούμενος, ἐξαιρέσιμοι ἡμέ-  
ραι, αἱ ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου (ὡς ἐποίει ὁ Μέτων ἀφαι-  
ρῶν, ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἑξ μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὅπως ἐπενέγκη  
συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους), Ἀριστ.  
Οἰκ. 2. 30, 3· ἴδε Cic. Verr. 2. 2, 52, Clinton F. H. 2. σ. 339,  
κῆξ. ἴδε ἐμβόλιμος.

ἐξαιρέσεις, εὖως, ἢ, τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, ἢ ἐξαγωγή τῶν ἐντο-  
σίων τῶν θυμάτων, Ἡρόδ. 2. 40· κατὰ πληθ., αὐτὰ τὰ ἐντόσθια, ἐξ-  
αιρέσεις καὶ τάλλα τὰκόλουθ' Διονύσι. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 12·  
ἢ ἐξαγωγή, ἐκρίσεως ὁδόντων, Ἀριστ. Μηχαν. 21, 2. 2) ὁ  
τρόπος πρὸς ἀραίρεσιν ἢ ἐξαγωγὴν πράγματός τινος. σαφῶς δὲ αὐ-  
τοῖσι πάντα ἐξηγησάμενον τὰ περὶ τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ λί-  
θου Ἡρόδ. 2. 121, 1.

3) παρὰ τοῖς ῥήτοσι, τὸ ἀποτελοῦν  
ἐξαιρέσιν, Οὐλπ. ἐν Δημοσθ. π. Λεπτ. 501, Ἐρνεστ. Λεξ. Ῥητορ.

II. μέρος ἐνθα γίνεται ἐκπύρτωσις πλοίων, ἐξαιρέσεις σπου-  
τὰ φορτία ἐξαιρέται· Ὑπερείδης παρὰ Πολυδ. Θ', 34. III.  
ὡς ὅρος δικανικός, ἐξαιρέσεως δίκη, δίκη ὑπὲρ ἀνακτήσεως τῆς  
προσωπικῆς ἐλευθερίας τινός, ἐξαιρέσεως δίκη· ὅποτε τις ἀγοί τινα  
ὡς δούλου, ἔπειτα τὴν αὐτὴν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τὸ ἀντι-  
ποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ  
εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ Ἰσάσις ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάχου  
εἰς ἐλευθερίαν ἀπαρέσει· Ἀρποκρ.

IV. = αἵρεσις, ἐκλογή,  
Ἐρμ. Τρισμ. Ποιημ. 37. 16:

ἐξαιρέτες, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξαιρέω, ὃν δεῖ ἐξαιρεῖν,  
ἐκ τῆς στρατίας Σεν. Κύρ. 2. 2, 23.

2) ἐξαιρέτέα· ἀξία  
τοῦ καταστραφῆναι (Δίων Κ. ἐν Ἀποσπ. 58), ἢ Καρχηδῶν πολλοῖς  
Ρωμαίων ἐξαιρέτέα ἐδόκει εἶναι· Σουῖδ. ἐν λέξει.

II. ἐξαι-  
ρετέον, ἀραιρετέον, ἀποβλητέον, τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον  
ἐκ παντός τοῦ βίου πάντων τῶν ἀνθρώπων Πλάτ. Νόμοι  
942C, Θεαίτ. 157B.

2) πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, νὰ «βγάλῃ  
μερίδιον», γυναικὰς ἐξαιρετέον ἂν εἴῃ Σεν. Κύρ. 4. 5, 52.

ἐξαιρέτος, ἢ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.  
τῶν λίθων παρασκευασάμενον ἕνα ἐξαιρετόν εἶναι ἐκ τοῦ  
τοῖχου Ἡρόδ. 2. 121, 1· ἐπὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Λοβεκκ. Παρλ.  
478, Σουῖδ. ἐν λέξει, καὶ Ζωναρ. 764.

ἐξαιρέτος, ὄν, ὃν ἐκλέγων χωρίζεις τίς ἐξ ἄλλων, καὶ ἐπομένως·  
I) ἐπιλεκτός, «διαλεκτός», ἐκλεκτός, Λατ. eximius, ἰθα-  
κὴς ἐξαιρέτοι [κορροί], ἢ ἐπὶ αὐτοῦ θητικές τε διωδές τε· Ὁδ.  
Δ. 643· γυναικὲς.. ἐξαιρέτοι Ἰλ. Β. 227· ἕνα ἐξ ἀποκρίνειν  
Ἡρόδ. 6. 130· — ἰδίως ἐπὶ λείας καὶ πραγμάτων δεδομένῳ ὡς τεκμή-  
ριον ἰδιαζούσης τιμῆς, μὴ ἀπονεμόμενος διὰ κλήρου, πολλῶν χρη-  
μάτων ἐξαιρετόν ἂν τις Διογύλ. Ἀρ. 954· δώρημα ὁ αὐτ. Εὐμ.  
402, κτλ.· οὕτως, ἐξ. τι διδόναι (ἴδε ἐξαιρέω II), Ἡρόδ. 2.

98., 3. 84· ἐξ. τι ἐκτῆσθαι ὁ αὐτ. 8. 140, 2· λαμβάνειν Σεν.  
Κύρ. 4. 29, κτλ.

2) ἐξηρημένος, ἐξαιρετόν τιθέναι τινά,  
ἐξαιρεῖν αὐτόν, Σοφ. Ἀποσπ. 822· ποιεῖσθαι Θουκ. 3. 68· δοῦναι  
Εὐρ. Ι. Τ. 755· οὐδ' ἐστὶν ἐξ. ὥρα τις ἣν διαλείπει Ἀνθ.  
124. 4, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 50· τριήρεις ἐκατὸν ἐξαιρέτους  
ἐξηρησάμεθα εἶναι, νὰ εἶναι κεχωρισμένοι πρὸς ἰδιαιτέρην χρῆσιν,  
Ἀνδοκ. 24. 21, πρβλ. Θουκ. 2. 24.

3) ἐξαιρετικός, οὐχὶ ὁ  
τυχῶν, οὐχὶ συνήθης, τάχα δὲ παθὼν ἐοικὸς ἄνθρωπος ἐξαιρετόν  
ἐλε μόχθον, ἀλλὰ ταχέως ἔπαθεν ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τῷ ἔπρεπε, κολα-  
σθεὶς δι' ἐξαιρετικῆς τιμωρίας, περὶ τοῦ Ἰέλου, ὅστις προσεδέθη ὑπὸ  
τοῦ Διὸς ἐπὶ ἀειδινητοῦ τροχῷ, Πίνδ. Π. 2, 54· οὐδὲν ἐξ. οὐδὲ  
ἴδιον πεποθῆναι Ἀνθ. 319. 21· ἐξ. τῷ δήμῳ Ἀνδοκ. 24. 19·  
ἐξ. αὐτῷ τυραννίδα περιποιεῖσθαι Διογύλ. 66. 23, πρβλ. Ἰσοκρ.  
120A· στρατηγία ἐξ., ἐκτακτος στρατ., Πλουτ. Κάτων. Νεώτ.  
39· τούτῳ μόνῳ ἐξαιρετόν ἐστι ποιεῖν ὃ τι ἂν βούλῃται·  
αὐτός μόνος ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν· προνόμιον νὰ πράττῃ ὃ τι ἂν θέλῃ,  
Λυσ. 116. 26, πρβλ. Δημ. 631. 7. — Ἐπίρρ. ἐξαιρέτως, ἐξαιρετι-  
κῶς, ἰδίως, πρὸ πάντων, Πλουτ. 2. 667F, κτλ., πρβλ. ἐξαιρέω II.

ἐξαιρέω: μέλλ. -ήσω (μεταγεν. ἐξελῶ Διον. Ἀλ. 7. 56)· ὁδ.  
ἐξελόν καὶ Ἐπικ. ἐξελον, ἀπαρ. ἐξελεῖν. — Μέσ., μέλλ. ἐξ-  
αιρέσσομαι Διογύλ. Ἰκ. 924· μεταγεν. ἐξελούμαι Ἀλκίφρων 1.  
9· ὁδ. ἐξελόμην καὶ σπανίως ἐξηρησάμην Ἀριστοφ. Θεσμ.  
761 (ἐνθά οὐ Meineke ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐξηρησάτο προτείνει· σου διε-  
χρήσατο). — Παθ., πρμ. -ήρημαι, καὶ Ἰων. -αρήρημαι.  
Ἡρόδ. Λαμβάνω τι ἐκ τινος, ἀραιρῶ τι ἐκ τινος, τὶ τινος Ὁμ.  
κλ., οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὅπως ἀπάλλασσομένοι  
καὶ ἀγγέλλοντες τῇ Ἑλλάδι ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ  
αὕτῃ ἐξαρηται Ἡρόδ. 7. 162, κτλ.· ἀπλῶς, ἐξάγω, ἐκβάλλω,  
τὴν κοιλίην, τὴν νηδὺν ὁ αὐτ. 2. 40, 87· τῶν δὲ ἀργυρουόν-  
των τινέας· ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐδοίκον ἐξαιροῦσι (διὰφ.  
γρ. ἐξαιρουσι) τάλαντον Διόδ. 5. 36.

2) Μέσ., ἐξάγω τι  
πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ὁ μὲν φαρέτρης ἐξέλετο πικρὸν ὀστότον,  
ἐξήγαγεν ἐκ τῆς αὐτοῦ φαρέτρας, Ἰλ. Θ. 323· ἐξελόμενοι τὰ  
μεγάλα ἰστία, ἀρῶ ἐξαγάγωσι τὰ αὐτῶν μεγάλα ἰστ., Σεν. Ἑλλ.  
1. 1, 13· ἐς τοὺς ἐπεὰν ἀπίκωνται καὶ ἐξέλωνται τὰ φορτία,  
δταν φθάσωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ ἐκβάλωσι τὰ αὐτῶν φορτία, Ἡρόδ. 4.  
196· τὰ ἀγώγιμα Σεν. Ἀν. 5. 1, 16· τὸν οἶτον ἐς-τὴν στοάν  
ἐξαιρεῖσθαι Θουκ. 8. 90· ἀπολ.· Ψήρισμα παρὰ Δημ. 927. 4, κλ.

— Παθ., ἐξίγωμαι, ἐπὶ φορτίῳ, Ἡρόδ. 3. 6, Διοκρ. 909. 17. II.  
ἐκλέγω, διαλέγω, Λατ. exsistem facere, sarti exsiperare, κοῦρην  
ἣν ἄρα μοι γέρας ἐξελον υἱες Ἀχαιῶν Ἰλ. Π. 56· Ἀλκινόῳ  
δ' αὐτὴν γέρας ἐξελον Ὁδ. Η'. 10, πρβλ. Ἰλ. Α. 627· οὕτως,  
ἐξαιρεῖν τέμενος βασιλεῖ Ἡρόδ. 6. 161· Νίσω ἐξ. χροῖαν Σοφ.  
Ἀποσπ. 19, πρβλ. 187· θεοῖσιν ἀκροβίνια Εὐρ. Πῆσ. 470· κλη-  
ρους τοῖς θεοῖς Θουκ. 3. 50· σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτίας, ὡς τὸ  
ἀφαιρέομαι, ἴδε ἐν λ. ἴταρ. — Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμῶντόν, ἀπο-  
φέρω ὡς λείαν, τὴν ἐκ Λυρηνσοῦ ἐξέλετο Ἰλ. Β. 690, πρβλ.  
I. 129, 133· ἐκλέγω, τῶν ἐξαιρουμένων μενοεικέα Ὁδ. Ε. 232·  
μίαν ἐκαστος σιτοποιὸν ἐξαιρέετο, ἐξέλεγε δι' αὐτόν, Ἡρόδ.  
3. 150, πρβλ. Σεν. Ἀν. 2. 5, 20· ταῦτα ἐξέλετο· αὐτῷ κτήμα  
Σοφ. Τρ. 245· δῶρον.. πόλεος ἐξελέσθαι, δεξασθαι ὡς ἐξαιρε-  
τόν δῶρον παρὰ τῆς πόλεως, ὁ αὐτός Ο. Κ. 541. — Παθ., εἰδομαι  
ὡς ἰδιαιτέρα τιμὴ, ἐπὶ λαφύρων, Δημοσθένης ἐξηρήθησαν Θουκ.  
3. 114· ἐπὶ ἱεροῦ χώρου, ἐξαρηρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσει-  
δέωνι, ἀριερωμένος τῷ Ποσειδῶνι, Ἡρόδ. 1. 148· γέρεα.. σφι ἣν  
τάδε ἐξαρηρημένα ὁ αὐτ. 2. 167· ἐξηρημένος ἱπποδρόμος  
ἣν αὐτοῖς, ἀποκεχωρισμένος δι' αὐτούς, Πλάτ. Κριτ. 117C· πρβλ.  
ἐξαιρέτος.

2) κάμω ἐξαιρεῖν, ἐξαιρῶ, τὰς μητέρας ἐξ-  
ελόντες Ἡρόδ. 3. 150· Σίμωνα ἐξαιρῶ λόγου Πλάτ. Φαίδρ.  
242B, πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 15. III. ἀποδοῦναι τινα ἀπὸ  
τῆς θέσεώς του, ἐκβάλλω, ὡς τὸ ἐξιστάναί, ἐξαιρεῖς τοὺς στρου-  
θοὺς κτλ., Ἡρόδ. 1. 159, 2. 30, Θουκ. 5. 43, κτλ. 2) ἐξάγω,  
μετακινῶ, τὸν λίθον Ἡρόδ. 2. 125· ἐξελών ἐκ τοῦ λυχνούχου  
τὸν λύχνον Ἀλεξ. ἐν «Κηρυττομένῳ» 1· πατέρος φόβον Εὐρ.  
Φοίν. 991, τοὺς πολλοὺς φόβους ἐξαιρεῖ τῶν πολιτῶν, ἀραι-  
ρεῖ ἐκ τῶν πολιτῶν, Ἰσοκρ. 19C· ὅπως, εἰ δύναίμεθα, ἐξελόμεν  
ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν Σεν. Ἀν. 2. 5, 4· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,  
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατέρος ἐξαιρουμένη Εὐρ. Μῆδ. 904· καὶ  
ἐπιχειρητέον ὡμῶν ἐξελεσθαι τὴν διαβολὴν.. ταύτην, νὰ  
ἐκβάλῃ τὴν διαβολὴν ταύτην ἐκ τῆς ἡμετέρας διανοίας, Πλάτ.  
Ἀπολ. 18E, πρβλ. 24A.

3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποστερῶ,  
ἀφαιρῶ, ψυχὴν, θυμὸν, φρένας ἐξελέσθαι, μετ' αὐτ. προσ., εἰ  
μὴ ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξέλετο θυμὸν Ἰλ. Ο. 460, πρβλ.  
P. 678 (ὅπερ εἶναι καὶ Ἀττικόν, Εὐριπ. Ἀλκ. 69. I. Α. 972)· ἢ  
μετὰ γεν. προσ., καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς Ἰλ. Τ. 137,  
πρβλ. Ω. 754· οὐ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου, δηλ. θανούσα  
ἀφείλες ἐμὴν ἐν τοῖς τοιοῦτοις τέρψιν τοῦ βίου, Εὐρ. Ἀλκ. 347· κτλ.

ἢ σπανίως, μετὰ δοτ. προσ., Γλαυκῷ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς Ἰλ.  
Ζ. 234, πρβλ. Ὁδ. Π. 218· οὕτως ἐν τῇσδε, ἐκ θυμὸν ἐλεσθαι,  
ἐκ δέος εἰλετο γυῖνον Ἰλ. Α. 381, Ὁδ. Ζ. 140· ἐκ θυμὸν  
ἐλαιο Γ. 62: — Μέσ.. ἀραιρῶ τί ἀπὸ τινος ὅπερ θεωρεῖ πολυτήμον,



μη' ἔλην τὰ φίλτατα Σοφ. Ψλ. 1208.—Παθ., ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκρίδαν (οἱ Πέρσαι) ἐπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην, ἀφοῦ ὁ Δ. ἀφῆρθε ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἀπέπλευσαν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδ. 3. 137· τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηγρήσαν, δὲν ἀφῆρθε ἐξ αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦ, Θουκ. 6. 24, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519D, κτλ.

IV. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθίστημι ἐλευθέρων, σώζω, ἐλευθερῶ, ἀγοιμ' ἂν, εἰ τις τάσδε μὴ ἔξαιρήσεται Αἰσχύλ. Ίκ. 924, Ἀριστοφ. Εἰρ. 316· ἐξεῖλετο ἀμὲ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, ψήφισμα Βυζαντιῶν παρὰ Ἀθην. 256. 2· ἐξαιρεσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Λατ. vindicare in libertate, ἀντιποιεσθαι τινος ὡς ἐλευθέρου, Λυσ. 107. 20, Ἀθην. 135. 9, κτλ., πρβλ. ἐξαιρέσεις III.

V. ἀφανίζω, καταστρέφω, ὡς ἂν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας, ὅπως ἀπαλλάξωμεν τὴν χώραν ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 36, Εὐρ. Ίππ. 18, Ἡρ. Μαιν. 39, 154, Ξεν. Ἑλλην. 2. 2, 19, κτλ.: Λαῖον ὁλοφάτ' ἐξαιρούσιν, καταστρέφουσιν, ἐξαφανίζουσιν, Σοφ. Ο. Τ. 908, πρβλ. Ἀθην. 631. 24.

2) ἔξ. πόλιν, ἐντελῶς καταστρέφειν, κατασκάπτειν, Ἡρόδ. 1. 103, πρβλ. Θουκ. 3. 113., 4. 69, Ἀθην. 235. 27. 3) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, δ καὶ σιδηρος πολέμιον δράσειεν ἂν Εὐρ. Φοῖν. 516.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο συγγάμις συγγέται πρὸς τὸ ἐξαιρῶ.

ἐξαιρήματα, τό, = ἐξαιρέτων, ἐξαιρεῖσθαι [δὲ] ἀ[ρ]γύριον... καὶ τὰ ἐξαιρήματα δ[ι]ελεῖν κατὰ μέρη Ἐπιγρ. Κω ΡΗ. 36c. ἐξαιρούμαι, μεταβάλλομαι εἰς αἶραν, εἰς ἄλλο ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων... καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κρήνη· μόνα γὰρ ἐξαιρύνται, εἰς αἶραν ἐξίσταται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 2.

ἐξαιρῶ, συγγρ. ἐκ τοῦ ἰων. ἔξαιρῶ ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ. καὶ Ὀμ.: ἐν τοῖς σφικμένοις ἀντιγράφοις τοῦ Προδοῦτος ἀμρότεροι οἱ τύποι εὐρίσκονται, ἴδε κατωτέρω καὶ πρβλ. τοὺς ἀπλοῦς τύπους αἰρῶ καὶ αἰρῶ· Σηκώνω ἐπάνω, σηκώνω ἐκ τῆς γῆς· ἐκ μὲν αἰσάναν ἀειραν Ἰλ. Ω. 266· ἐκ δὲ κτήματ' ἀειραν Ὀδ. Ν. 120 (ἀλλαγοῦ ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσ., ἴδε κατωτέρω)· ἐξάρας [αὐτὸν] παῖε ἐς τὴν γῆν Ἡρόδ. 9. 107· κοῦφον ἐξάρας πόδα Σοφ. Ἀντ. 224· βάθρων ἐκ τῶνδ' ἐμ' ἐξάραντες, διατάσσας μετὰ ἐγερθῶ ἐκ τούτων τῶν βάθρων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 264, πρβλ. Τρ. 1193· τίς σ' ἐξῆρεν οἰκοθεν στόλος; τίς σε ἔκαμε νὰ σηκώῃς καὶ νὰ ἔλθῃς ἐκ τῆς οἰκίας; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 338. ἐξαιρεῖ βίον, αὐξάνει, μεγαλύνει, ὁ αὐτ. Τρ. 147· ἔξ. θώρακα, ἐξάγειν (ἐκ τῆς θήκης αὐτοῦ), Ἀριστοφ. Ἀγ. 1033.

6) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάδ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πτηνοῦ, Διόδ. 2. 50· ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, κινήσαντες, Πολύβ. 2. 23, 4· πρβλ. αἰρῶ. 2) ἀνυψῶ, κλεισθῆνης [τὴν οἰκίαν] ἐξήειρε Ἡρόδ. 6. 126· ἐξάρας με ὑψοῦ ὁ αὐτ. 9. 79· ἄνω τὸ πράγμα ἔξ., μεγαλοποιεῖν, Δισχίν. 29. 24· ἐπὶ μέλλων ἔξ. τὰ λεγόμενα Διον. Ἀλ. 8. 4· ὑψηλὸν ἔξ. ἐαυτὸν ἐπὶ τινὶ Πλάτ. Πολ. 494D.

3) διεγείρω, ἐξεγείρω, θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θεοφρ. 630· μὴδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος Σοφ. Ἀντ. 1066· τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅσ' ἐξαιρεῖ θανεῖν; ὅπερ διεγείρει ἐν σοὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θανάτου; Εὐρ. Ίππ. 322, πρβλ. Ἀλκ. 346· ἔξ. χάριν χορείας Ἀριστοφ. Θεσμ. 981. 4) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ οἰδημάτων, πρήσσομαι, τὰ δὲ οἰδημάτα κατ' ἰγνύνην ἡ κατὰ πόδα... ἐξαιρεῖν ὑπὸ τῆς πιέσεως, Ίππ. π. Ἀθην. 765. 33.

II. Μέσ. (ὅπερ ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἀορ. ἐξήρατο), ἀποφῆμαι, κερδαίνω, ἔνθα κ' ἄνθρωπος ἀνὴρ δοῖται ἐξήρατο-μισθοῦς, ἀπηνέγκτατο (Σχολ.), Ὀδ. Κ. 84· δὸς ἂν οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατο Ὀδυσσεὺς Ε. 39· ἐξήρατο κάλλιστον ἔδον Ἰπποδάμειας, ἐκτέτατο, ἐκέρδισεν, Πινδ. Ο. 9. 15.

2) κοῦτι τοὺς νόσους γ' ἐπακτὸν ἐξαρῶμεθα, δὲν θά ἐπαυξήσω αὐθαρέτως τὰ ὑπάρχοντα δεινὰ μου, Σοφ. Τρ. 491. 3) ἐκβάλλω τινὰ διὰ τῆς βίας ἐκ τινος τόπου, ἔως ἂν... αὐτὸν ἐξαιρῶνται (οἱ τοκοῖτα) κελεύοντων τῶν πρυτάνεων Πλάτ. Πρωτ. 319C.

III. Παθ., ὑψοῦμαι, [τὸ τεῖχος] ἐξήρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου Ἡρόδ. 6. 133· ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαιρούμενον νέφος οὐρανόθεν Εὐρ. Μῆδ. 106· φλόξ Πολύβ. 14. 5, 1, κτλ. 2) ἐξοικονομῶ, πρήσσομαι, Ίππ. π. τῶν ἐν Κεραλ. Τρωμ. 909, 14. 3) ἐπαίρομαι, «παίρει ὁ νοῦς μου ἀέρα», εἰ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κενᾶς πάρος ἐξήρετ' Σοφ. Ψλ. 1461· ἐξαρθεῖς ὑπὸ μεγαλαυχίας, ἐπαρθεῖς, «φουσκώσας», Πλάτ. Νόμοι 716A· μετὰ μετοχ., ἐξήρθης κλύων Εὐρ. Ρῖσ. 109· ἐπὶ ὕψους, εἶμαι πομπώδης, Δημήτρ. Φαλ. 234· ἐπὶ μουσικῆς, Ἀθην. 624D.

ἐξαίσιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ξεν. Ἑλλην. 4. 3, 8· ὁ ἔξω τοῦ αἵσιου, ὡς τὸ ἐκδικῶν, τὸ ἔξω τοῦ δικαίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναίσιο· ἐντεῦθεν, 1) ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἀδικος, παράνομος, οὗτε τινὰ δέας ἐξαίσιον, οὗτε πράξας παράνομον τινὰ πράξει κατὰ τινος, Ὀδ. Α. 690· ἡ τινὰ που δέας ἐξαίσιον, φοβηθεῖς ἄνομον τινὰ ἄνδρα, ὃ ἡ ἐπιτηρητικὸς ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ δέοντος (Εὐστ.), Ρ. 577· Θετίδος δ' ἐξαίσιον ἀρῆν πᾶσαν ἐπικρήνεις, ὅτις δὲ Θετίδος τὴν παράνομον εὐχὴν πᾶσαν ἐκτελέσει· (Θ. Γαζής), Ψλ. Ο. 598.

2) ἐπὶ οἰωνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναίσιο, ὁ μὴ ἐναίσιος, ὁ μὴ προοιωνιστικός, Δίων Κ. 38. 13. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὑπέρμετρος, μέγας, ἰσχυρός, ἐξαίσιον τὸ θερμὸν Ίππ. 1234 ἐν τέλει σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, ἐπὶ ἀνέμοις, Ἡρόδ. 3. 26, Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 17· χειμῶν, σεισμός Πλάτ. Τίμ. 22E, 25C· ὁμόρος Ξεν. Οἶκ. 5, 18· οὕτως, ἔξ. δεῖμα Αἰσχύλ. Ίκ. 514· γέλωτες καὶ δάκρυα Πλάτ. Νόμοι 732C· ἔξ. φυγὴ Ξεν. Ἑλλην. 4, 3, 8· χελῶναι ἔξ. τοῖς μεγέθεσιν, τεράστια, Διόδ. 3, 21· ἔξ. τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος ὁ αὐτ. 13. 82.—Ἐπίρρ. ἐξαίσιος Θεμιστ. σ. 312D.

ἐξαίσω, Ἀττ. -άσσω ἢ -άττω· μέλλ. -ἔσω, ἐξορῶ, ἐν τῇ-σει, ἐκ δὲ τῷ ἀΐσαντε πυλῶν Ἰλ. Μ. 145· ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῦ Ἀριστοφ. Πλ. 733· ὁ δ' ὄφχετ' ἐξά-εας γε ὁ αὐτ. Βάτρ. 567· τὸ ἐξάττον, τὸ βίαιον, Πλούτ. 2. 83E·—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐκ δὲ μοι ἔγχος ἡ γῆθη παλάμην, «ἐξέδραμεν ἐκ τῆς χειρὸς» (Σχολ.), Ψλ. Γ. 368.

ἐξαίστώ, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 668, Τζέτζ. Ἰστ. 4. 8.

ἐξαισχύνομαι (εἰμὴ σφάλμα τυπογρ. ἀντὶ ἐπαισχύνομαι) Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 648, ἔκδ. Stallb.

ἐξαιτέω· μέλλ. -ήσω, αἰτῶ παρὰ τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., τὴνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 586, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1656, Ίκ. 120· μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός, μ' ἐξήτει ἐκ τοῦ πατρὸς μου, δηλ. εἰς γάμον, Σοφ. Τρ. 10· ἔξ. τινὰ, ἀπαιτεῖ τὴν παράδοσιν τινος, ἰδίως κακούργου, Ἡρόδ. 1. 74, πρβλ. Ἀθην. 239 ἐν τέλει· ἐπὶ δούλου πρὸς βασιανισμὸν Ἀντιφών 144. 28, Λυσ. 111. 24· τὸν ἐλεύθερον ἔξ. Ἀθην. 848. 24· ὡσαύτως, ἔξ. τὴν βάσανον αὐτοῦ 21)· ἔξ. τινὰ βασιανίζειν ὁ αὐτ. 981. 17· σμικρὸν ἐξαιτοῦντα, αἰτοῦντα μικρὸν τι, Σοφ. Ο. Κ. 5· ἔξ. τινα ποιεῖν τι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1255, Εὐρ. Ρῖσ. 175.

II. Μέσ., ἐξαιτούμαι, αἰτῶ δι' ἐμαυτὸν, παραπλήσιον τῷ ἐνεργ., Ἡρόδ. 1. 159., 9. 87, Σοφ. Ψλ. 656, κτλ., χάριν παρὰ τινος Λυσ. 160. 40.

2) ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως = παραιτούμαι, σώζω διὰ παρακλήσεως, ἀπαλλάσσω τινὰ τινος, Λατ. exorare, ἡτοίς τις ἐξεκλέψεν ἡ ἐξητήσατο Αἰσχύλ. Ἀγ. 662 (ἐνθα ὁ Schütz. ἐξητήσατο, ὁ δὲ Ἑρμάννος ἐξηρήσατο)· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησάμενη αὐτὸν ἀποπέμψει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 1. 1, 3, Λυσ. 159. 11, κτλ.· αὐτὸν ἐξαιτῆσεται Ἀθην. 546. 21· ὡσαύτως, ἔξ. ὑπὲρ τινος, μεσιτεύει ὑπὲρ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 360· μετ' ἀπαρ., τοὺς κάτω σθένοντας ἐξητήσασιν τὴν δόλον κυρῆσαι, «τοὺς γὰρ ἐν τῷ ᾄδῃ δυναμένους, Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, ἰκέτευσαν ἐπιτυχεῖν ἐνταρπιασμοῦ» (Σχολ.), ὁ αὐτ. Ἑκ. 49, πρβλ. Μῆδ. 971· μετ' αἰτ. πράγμ., παραιτούμαι συγγνώμην ἔχειν, Λατ. deprecari, τὰ πρό-σθεν σφάλματα ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 54· ἀποτρέπω τι διὰ παρακλήσεως, τὰς γραφὰς παρανόμων Αἰσχίν. 82. 8.—Πρβλ. ἐκτελεστέω.

ἐξαίτημα, τό, = αἴτημα, Λέων Αὐτ. Πανηγ. εἰς Χρυσ. σ. 278.

ἐξαίτησις, ὁ, ἀπαίρεσις, Σουῖδ.

ἐξαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τινα πρὸς τιμωρίαν ἢ βάσανον, Ἀθην. 1200. 27. II. = παραίτησις, παρακλήσις, μεσιτεία, ὁ αὐτὸς 1385. 9.

ἐξαιτηθεὶς, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐξαιτεῖσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοῖς ἐστὶν ἀπολογητέον ἢ τοῦτον παρ' ὧν ἐξαιτητέον, παρὰ νὰ ἀπαίτωσι παρ' ὧν τὴν σωτηρίαν τούτου διὰ παρακλήσεως, Λυκούργ. 167. 12.

ἐξαίτητος, ον, εὐπόριστος, ῥάδιος λαβεῖν, ἡ ἐπιτετυκτικός, Γλωσσ.

ἐξαιτιολογέω, = αἰτιολογῶ, Διογ. Α. 10. 82.

ἐξαίτος, ον, (αἰτέω) περιζήτητος, ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός, οἶνον τ' ἐξαιτον μελιγδέα Ψλ. Μ. 320· νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας Ὀδ. Β. 307· ἐξαίτους ἐκατόμβας Ε. 102· μεταγεν. ποιητὰ μετεχειρίζον τὴν λέξιν ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐξαιρέτος, Ἀνθ. Π. 6. 332, Μανέθαν 2. 226., 3. 354.

ἐξαίφνης, (ἀρῶν) Ἐπίρρ., αἰφνίδιος, Ψλ. Ρ. 738, Φ. 14, Πίνδ. Ο. 9. 78, Αἰσχύλ. Πρ. 1077, Σοφ. Ο. Κ. 1610, κλ.· μετὰ μετοχ., ψυχὴν θεωρεῖν ἔξ. ἀποθανόντος ἐκάστου, ὡς τὸ Λατ. statim ut, εὐθὺς θανὼν ἀποθνήσκων, Πλάτ. Γοργ. 523E· ἀκούσαντι ἔξ., εὐθὺς ὡς ἤκουσε, ὁ αὐτ. Κρατ. 396B· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ γ' ἔξ. Ἀθην. 278. 10·—ἀλλὰ, τὸ ἐξαίφνης, στιγμὴ μεταξὺ δύο χρονικῶν σημείων, διακοπὴ τῆς χρονικῆς συνεχείας, Πλάτ. Παρμ. 156D, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 7, πρβλ. ἐξαπνέτης.

ἐξαίφνιδιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Πλάτ. Κρατ. 414A·—αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, αὐτῇ Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἐπιδρομαὶ Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 479. 27.

ἐξαίχμαλωτεύω, = αἰχμαλωτεύω, Κύριλλ. Ἰερ. 505A.

ἐξαίχμαλωτίζω, = αἰχμαλωτίζω, Ἰω. Χρυσ. I. 698D, Νικητ. Χρον. 51C.

ἐξαίωρομαι, παθ., ἐξαιρούμαι, κρέμαμαι ἐκ τινος πράγμα-τος, Ίππ. Ἀρ. 833.

ἐξακαθίζω, ἐξάγω τὰς ἀκάθας, μεταρ. ἐν Κικ. π. Ἀττ. 6. 6, 1. ἐξακαθίζομαι, καθίσταμαι ἀκαθώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 2.

ἐξακάτιοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. ἔξ.—



ἐξακέομαι: μέλλ. -ήσομαι, Ἀποθ., θεραπεύω γενόμενῃν βλάβην, αἱ δ' (αἱ Διταὶ δηλ.) ἐξακέονται ὁπίσω, ἰώνται, ἀποθεραπεύονται (Σχόλ.), Ἰλ. I. 503, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 885D. II. μετ' αὐτ., κατευνάζω, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, εἰς αἴσιοι, Ἰλ. Δ. 36, πρβλ. Ὀδ. Γ. 145, θεραπεύω, τὰς ἐνδείας φίλων Ξεν. Κύρ. 8, 2, 22. 2) ἐπὶ κοινῶν πραγμάτων, διορθῶναι, «μακρῶν» ἐνδύματα, οἱ τὰ ἱμάτια ἐξοκούμενοι Πλάτ. Μένων 91D, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 242.—ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἐξακέσας ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Πυθαγ. Χρυσ. Ἐπεσι 66.  
ἐξακέσεις [ᾶ], εως, ἡ, ἐντελής ἡσας, ἐξακέσεις νόσων Ἀριστοτ. Βάτρ. 1033.  
ἐξακεστήριος, ον, ὁ ἰώμενος, ὁ θεραπεύων, ἐθύσαν. θεοῖς ἐξακεστήριοι τε καὶ ἀποτροπαῖοι Διον. Ἀλ. 10. 2. ἐξιλαστήριος, ἐξακεστήριος θυσίαις ὁ αὐτ. 5. 54.  
ἐξακίς [ᾶ], Ἐπίρρ., (ἐξ) ἐξ. φορές, Λατ. sexies, Πίνδ. Ο. 7. 157, Πλάτ. Πολ. 337B, κτλ. ὡσαύτως ἐξακί, Καλλ. Ἀποσπ. 120, Ἀνθ. Π. 14. 129, 141, Συλλ. Ἐπιγρ. 2834. 4.  
ἐξακίς-μύριοι, ἐξ μυριάδες, δηλ. ἐξήκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6.  
ἐξακίς-χιλίοι [ῖ], αἱ, α, ἐξ χιλιάδες, Ἡρόδ. 1. 192, κ. ἄλλ., Θουκ. 2. 13, κτλ.—ἐξακίςχιλιοστός, ἡ, ὄν, Μεθόδ. 344B.  
ἐξά-κλινος, ον, ἔχων ἐξ κλινῶν, ὡσαύτως ἐξκλινος, Ἐτυμ. Μ. 346. 14.—ὡς οὐσιαστ. ἐξάκλινον, τό, ἀνάκλιντρον ἔχον ἐξ θέσεως, Martial. 9. 60.  
ἐξακμάζω: μέλλ. -σω, παρακμάζω, παρήρχομαι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἷ. 594.  
ἐξακμος; ὁ, = βούπαι, δηλ. μέγας παῖς, οὕτω τέλειος ἄνθρωπος, Ἀττικῶς, ἐξακμος Ἑλληνικῶς. Μοῖρις σ. 97, ἐνθα ἴδε μακρὰν σηκ. Piers.  
ἐξά-κνημος, ον, ἐπὶ τροχοῦ, ἔχων ἐξ κνήμας, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2. 73.  
ἐξακολουθεῖν, παρακολουθεῖν, γιγνώσκων αὐτόν. ῥαδίως ἐξακολουθεῖσιν τοῖς ἐκεῖ φίλοις, ἐφ' ὅποτέραν ἀν' ἀγῶσιν αὐτόν Πολύδ. 17. 10. 7. 2) ἐπακολουθεῖν ὡς ἀποτέλεσμα, ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις συνίστανε τὴν ἐπακολουθεῖσιν εὐνοίαν σφίσι παρά τοῦ τῶν Αἰτωλῶν πλήθους ὁ αὐτ. 4. 5, 6. τὴν ἐπακολουθεῖσιν αὐτῶν φήμην ὁ αὐτ. 5. 78. 4.  
ἐξακολουθῶντες, εως, ἡ, τὸ ἐπακολουθεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 465.  
ἐξακονάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀκονάω, Ἐβδ. (Ἰερεμὴν ΚΒ', 11).  
ἐξακοντίζω: μέλλ. Ἀττ. -εῶ, ῥίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα Ξεν. Ἑλλήν. 5. 4, 40.—ἐμπήγνυμι τι μεθ' ὀρμῆς, φάσανον πρὸς ἡπαρ ἐξακοντίζας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1149. ὡσαύτως μετὰ δότ. ὄργ., ἐξ. τοῖς δόρασι, τοῖς παλτοῖς Ξεν. Ἑλλήν. 4. 6, 11, Ἀν. 5. 4, 25. ἀπολ., ὁ καρκίνος. ὅταν φοβηθῇ, φεύγει ἀνάπαλιν καὶ μακρὰν ἐξακοντίζει (δηλ. ἐαυτόν) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 21. ταῦτ' εἰπὼν ἰδ' Ἀργαγέρσης) ἐξήκοντισεν ἐπ' αὐτόν (τὸν Κύρον) Πλούτ. Ἀρτοφ. 9. κατὰ τινος Διοδ. Ἀποσπ. 553. 2) μεταφ., συχν. παρ' Εὐρ., βάκκας. αἱ τῆσδε γῆς οἱστροῖσι λευκὸν κῶλον ἐξήκοντισαν, ἐξ οἱστροῦ παροργισμένοι ἐξήκοντισαν τοὺς λευκοὺς αὐτῶν πόδας μακρὰν ταύτης τῆς γῆς, δηλ. ἀπ' ἡλίου δρομαίως ἐντεύθεν εἰς τὰ ὄρη, ὁ αὐτ. Βάκχ. 665. κακὸν γάρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶν, ὅσας γενεαῖς χεῖρας ἐξήκοντιστα, ποσάκις ἐξέτεινα σπασμωδικῶς πρὸς τὸ γένειον (τοῦ τεκόντος με) τὰς χεῖράς μου, κτείνων αὐτόν, ὁ αὐτ. I. Τ. 362. ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσεύς ἐξακοντίζω πόνους, διακνήντω μεγαλοφῶνας, διαλαλῶ, ὁ αὐτ. Τρω. 444. ταῦτα πρὸς τὰδε Ἰκέτ. 456. οὕτω, γλώσση ματαίως ἐξ. λόγους Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 87. τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοὴν Ἀντιφάν. ἐν Φιλοθθαίῳ 1. 7.  
ἐξακόντισις, εως, ἡ, οὗς. τοῦ ἐξακοντίζω, τὸ μεθ' ὀρμῆς ἐξακοντίζειν τι, τῇ τοῦ σπέρματος ἐξακοντίζει Γαλην. τ. 5. σ. 377.  
ἐξακόντισμα, τό, τὸ ἐξακοντιζόμενον, «ἐξακόντισμα αἵματος» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ. 19, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. αὐλός.  
ἐξακόντισμός, ὁ, = ἐξακόντισις, Γαλην. τ. 4, σ. 627. 6. ἐπὶ μετεώρων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23.  
ἐξακός-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς 600 ἀνδρῶν, Πολύαιν. ἐν τῷ προοίμ. ἐξακόσιοι, αἱ, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 51, κτλ., πρβλ. ἐξ.  
ἐξακοισιστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Ἐβδ. (Γέν. Ζ', 11).  
ἐξά-κοτυλαίος, α, ον, χωρὼν ἐξ κοτύλας, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 95.  
ἐξακότυλος, ον, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 23, Πολύδ. Δ. 168.  
ἐξακουστέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐξακοῦναι, ὑπονοεῖν, τοὺς Ἑλληνας ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ. 733. παρὰ Γραμμ., δεῖ ἐξυπακοῦναι, «ἐξῶθεν ἐξακουστέον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνα», Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ὀλ. 1. 157. δεῖ προσέχειν, μετὰ γεν., οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ. σ. 356.  
ἐξακουστός, ον, ἐπὶ λόγῳ ἐκφωνομένου, ὁ καλὸς καὶ εὐκρινὴς ἀκούμενος, οὐδένος ἐξακουστός ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορυβοῦ Διον. Ἀλ. 10. 41, σ. 2098. 15. ἡχος Ἀθην. 361E. ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ ἐφ' οὗ γένοιτο ἐξακουστός

Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 12.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 8. 2) περιβόητος, περίφημος, «ἐξακουστός» ἡ «ἐξακουσμένος», Εὐστ. Πονημάτ. 251. 56, Ἡσυχ.  
ἐξακούω: μέλλ. -ακούσομαι, ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι ἤχου, ἰδίως ἐξ ἀποστάσεως, προσέχω εἰς τι, μετ' αὐτ. πράγμα, κληθὲν βοήν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 397. σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὑπο Σοφ. Ἠλ. 553. μετὰ μετοχ., οἷσις [κακοῖς] ἐξήκουσας ἐνναῖοντά με Σοφ. Φιλ. 472. ἀπολ., λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα αὐτόθι 676.—ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., τῶν ῥητόρων ἴν' ἐξακούω Ἀριστοτ. Θεσμ. 293, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3. μετὰ γεν. πράγμ., Πλούτ. Φάβ. 6.—Παθ., ἀκούομαι, Ἀριστ. Προβλ. 11. 19, Διογ. Λ. 8. 82.  
ἐξακριβάω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξακριβῶ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 4.—Μέσ., καὶ πᾶν πέρας αὐτὰς ἐξακριβάζεται Ἐβδ. (Ἰωδ. ΚΗ', 3).  
ἐξακριβασμός, οὔ, ὁ, ἐξακριβωσις, Νικητ. Βλεμμ. σ. 1326, ἐκδ. Μί.  
ἐξακριβόλογος, μελετῶ τι μετ' ἀκριβείας, Αἷ. Β. 651. 1.  
ἐξακριβῶ, λέγω τι ἀκριβῶς, ἀποδείκνυμι τι μετ' ἀκριβείας, ταῦτ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν καὶ ἐξακριβῶσαι λόγον Σοφ. Τρ. 426. ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, ποιῶ ἀκριβῆ μελέτην πράγματος τινος, τὸ γὰρ ἐπὶ πλείον ἐξακριβοῦν ἐργωδέστερον ἴσως ἐστὶ τὸν προκειμένον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13; 8, πρβλ. 12, 7. ἕκαστα. ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες, μετ' ἀκριβείας καὶ τελειότητος. ποιῶσιν, αὐτόθι 10. 5, 2.—Μέσ., περιγράφω λεπτομερῶς, σὺ δ' ὡς εἰσικεν, οὐκ ἀκεσθήσῃ τούτῳ, εἰ μὴ σοὶ καὶ τὰ τῆς ἐσθλότητος ἐξακριβῶσαι τῷ λόγῳ Φιλόστρ. Νεώτ. 880.—Παθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 15, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 16, 6. II. ἀμεταβ., ὁμολῶ μετ' ἀκριβείας, περὶ τίνος, ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλων ἀν. εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6, 13. περὶ τίνος Πολύδ. 2. 26, 4. συμβαίνει ἀκριβῶς καθ' ὁρίσμενα χρονικὰ διαστήματα, οὐ μὴν ἐξακριβοῦσι γε (αἱ καθάρσεις) πάσαις ὁμοίως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 4.  
ἐξακριβῶσις, εως, ἡ, αὐστηρά, ἀκριβὴς τήρησις, τοῦ νόμου Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.  
ἐξακρίβω, ἀνέρχομαι εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἀέρος, τί δῆτα μέλλει; ἐξακρίβει; αἰθέρα πτεροῖς Εὐρ. Ὀρ. 275.  
ἐξακτεῖν, ῥηματ. ἐπιθ. (ἐξάγω I. 2) πρέπει τις νὰ ἐξαγάγῃ τινὰ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ φονεύσῃ αὐτόν, Μάρκ. Ἀντ. 3. 1. 2) (ἐξάγω I. 1. 6) πρέπει τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔγνων ἐξακτεῖν εἶναι τὴν ταγίστην ἐκ τοῦ κόλπου Ξεν. Ἑλλήν. 6. 5, 18.  
ἐξά-κυκλος, ον, ἔχων ἐξ κύκλων, ἥτοι τροχῶν, ἄμμοι ἐξόκυκλοι Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, 29.  
ἐξά-κωλος, ον, ἔχων ἐξ κῶλας, μέλη, ἥτοι στήθους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 836.  
ἐξάλαδω, = ἐκτυλῶ, υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας Ὀδ. Λ. 103, Ν. 343. ὡσαύτως, ὀφθαλμοῦν, τὸν ἀνὴρ κακῶς ἐξαλάωσεν, ἐξέβαλεν ἐντέλως, Ὀδ. I. 453, 504. καθίστω τυρλὸν καὶ ἄχρηστον, ὅλον δέμας Ὀππ. Κ. 3. 228.  
ἐξάλαπάζω: μέλλ. -ξω, ἐκπρόθω, κυριεύω, πόλιν Τροίην ἐυτείχεον ἐξαλαπάξαι Ἰλ. Α. 129, κτλ.—ὡσαύτως, κενῶ πόλιν τινὰ τῶν ἐαυτῆς κατοικῶν, μεθίστημι τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον ἵνα τοποθετήσῃ ἐν αὐτῇ νέους κατοίκους, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Ὀδ. Δ. 176. καθόλου, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, νῆας Ἰλ. Ν. 813, τεῖχος Υ. 30. μεταφ., ἀλλὰ με νέσος ἐξαλαπάξε Θέοφρ. 2. 85. Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 7. 1, 29.  
ἐξαλάδαναι, «ἐκθαλάσσειν» Ἡσυχ.  
ἐξάλεειν, = ἐξαλεῖομαι, Ὀππ. Ἀλ. 5. 398.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐξαλείειν» ἐξέκλινεν.  
ἐξαλειπτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐξαλείψῃ, τοὺς νόμους Λυσ. 104. 4.  
ἐξαλειπτήριος, ον, ὁ, ὁ ἐξαλείφων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐξαλείφῃ, Ψευδ.-Χρυσ. τ. 7, σ. 282, 22.  
ἐξαλειπτῆς, ον, ὁ, «κονιάτης, χρίστης», Λεξ. Γαλην. σ. 466.  
ἐξαλειπτικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ ἐξαλείψῃ, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 373.  
ἐξαλειπτρον, τό, λήκυθος, ἀλάστρον ἐξ οὗ ἤλειφοντο οἱ δειπνοῦντες, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1063, Ἀντιφάν. ἐν Τραυμάτι 2.  
ἐξαλειπτωρ, ορος, ὁ, ἐξαλείφων, ἐξαλ. πταίσματων Θ. Στουδ. σ. 1796, ἐκδ. Μί.  
ἐξαλείφω: μέλλ. -ψω. παθ. πρkm. ἐξήλειμμαί, καὶ Ἀττ. ἐξκλήμιμαι, ὑποτακτ. ἄορ. β' παθ. ἐξαλύφῃ, Πλάτ. Φαίδρ. 258B (Βεκκῆτος ἐξ ἀρίστων ἀντιγράφων). Ἐπιχρίω, [τὸ σῶμα] ἐξήλειφοντο γύψῳ Ἡρόδ. 7. 69. ἡ εὐτυχία. οὐκ ἐξαλημιμένον τὸ τεῖχος, ὅπου δὲν ἦτο ἡλειμμένον διὰ τιτάνου καὶ διεκρίνοντο αἱ πλίνθοι, Θουκ. 3. 20. II. ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σβῶνω», ἐξαλειφθεῖτο ὡς ἀγαλλω, ἐξαλειφθεῖσα ὡς ζωγράφω, Εὐρ. Ἑλ. 262. πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, ὡς ἐξαλείφει παῖς ἐκ τοῦ πίνκτος πρᾶξιν ἀριθμητικὴν ἐσφαλμένην, Πλάτ. Θεαιτ. 187B. καταργῶ, ἐξαλ. ψηφίσματα Ἀγδοκ. 10. 30. γόμους



Λυσ. 96.10· ἐξαλειφόντων (ἐνν. τὸ ὀφείλημα) Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 10· ἰδίως ἐν Ἀθήναις, ἐξαλείφειν τινὰ ἐκ τοῦ καταλόγου, διαγράφειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ καταλ., Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 51· οὕτω, ἔξ. τινὰ Ἀριστοφ. Ἰππ. 877, Δημ. 1006.21· ἀντίθ. τῷ ἐγγράφω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1181, Λυσίας 183.15, κλ., ἀντίθ. τῷ ἀναγράφω, Θουκ. 3. 57.

2) μεταφ. ὡς τὸ Λατ. delere, ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, ἐντελῶς καταστρέφω, μὴ ἑξαλείψης σπέρμα Πελοπίδου Διοσχύλ. Χο. 503, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1241· ὑμᾶς δὲ καὶ ἐκ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πανοικησῶ διὰ Θηβαίους ἐξαλείψαι, «σεῖς δὲ ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἐξαλείψετε (τὴν πόλιν) ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ὁλόκληρον, χαρίζομενοι τῆς Θηβαίους» (Δούκας), Θουκ. 3. 57· ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαλείφω ἐκ τοῦ νοῦ μου, τὸ γινώσκω Δημ. 976.23· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαλείψασθαι πάθος φρενὸς Εὐρ. Ἑκ. 590· ἄλλ· ἐξαλείψασθαι τὰς ἀπογραφάς, ἀπαλείφειν αὐτάς, ὁ δὲ ἀπίων ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς, ἀτινέσι δὲ αὐτῷ παρὰ τοῖς ἀρχοῦσι γεγραμμέναι πρότερον ὥσιν, περὶ μετοχῶν καταλείποντων τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 850C. —Παθ., ἡ Σπάρτης εὐδαμονίην οὐκ ἐξηλείφετο Ἡρόδ. 7. 220· τιμὰς μὴ ἑαλειφθῆναι Διοσχύλ. Θῆβ. 15.

ἐξαλείψις, εὖως, ἡ, ἐξαφάνισις, καταστροφή, ἐξαλείψις σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἑβδ. (Μιχ. Ζ', 11)· ἀποκτείνετε εἰς ἐξαλείψιν Ἰερ. 9. 6.

ἐξαλέομαι, φυλάττωμαι ἀπὸ τινος, ἐκκλίνω, ἔκ τ' ἀλέοντο, «καὶ ἐξέκλινον» (Ο. Γαζής), Πλ. Σ. 586· τὸ πλείστον ἐν Ἐπικῷ ἀπαρ., ὁρ. α', Διὸς νόον ἐξαλέσθαι Ψο. Ἐργ. κ. Ήμ. 103, 756, 800, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1080· ὡσαύτως μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 319· ἐνεστο· ἐξαλέονται Κόιντ. Σμ. 2. 385. —Ἐπικ. λέξις, πρβλ. τὸ ἐπόμ.

ἐξαλεύομαι, = τῷ προηγ., ὡς ἂν .. μῆνιν .. ἐξαλεύσωμαι θεᾶς (ὑποτακτ. ὁρ.). Σοφ. Αἰ. 656· καθ' Ἡσυχ. «ἐξαλύομαι» φυλάττωμαι. Σοφοκλῆς Διάντι Μαστιγοφόρῳ. Τὴν γραφὴν τοῦ Ἡσυχ. παρεδέξατο ὁ Brunck καὶ ἄλλοι ἐκδοταί, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb. —Πρβλ. ἐξαλύσκω.

ἐξάλινδω, τοῦ ῥήματος τούτου εὐρίσκομεν μόνον μετοχ. ὁρ. ἐξάλισας [τ] καὶ πρμ. ἐξήλιξα, ποιῶ τι ἐκκυλισθῆναι, ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξάλισας οἰκάδε, πῆγαινε τὸν ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ πῶτον τὸν ὅλῳς νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς ἀλινδῆθρας, Ἀριστοφ. Νεφ. 32, (πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 18)· πρὸς δὲ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ: ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, με ἐκύλισας ἔξω τῆς περιουσίας μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 33. —Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. ἀλινδῶ.

ἐξάλιπτως, πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ ἐξαλείπτως, ἴδε τὴν λέξιν. ἐξάλιστρα, ἡ, = ἀλινδῆθρα, Πολύδ. Α', 183.

ἐξαλλάγῃ, ἡ, ἐντελής ἀλλαγὴ, μεταβολή, ἀλλοίωσις, τῶν εἰωθότων νομῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 265A· ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, μεταπτώσις, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰ. 4. 4, 5· τῶν κρεῶν ἐξαλλαγὴ, ποικιλία, Ἀθην. 25E. 2) ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων, ποικιλία ἐν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 8· διαφορὰ τινὸς πρὸς τὴν Διδ. Ἀλ. 549A· πρβλ. ἐξαλλάσσω I. 2.

ἐξαλλάγμα, τό, τέρψις, διασκεδασίς, Ἀναξανδρίδης ἐν «Θησεῖ» 2 (Α. Β. 96)· πρβλ. ἐξαλλάσσω 4.

ἐξαλλάκτεον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐξαλλάσσειν, Σωφ. Ἐφ. ἐκδ. Εἰρη. σ. 263.

ἐξαλλάξεις, εὖως, ἡ, = ἐξαλλαγῇ, Στράβων 96.

ἐξαλλάσσω. Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω. Ἀλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀλλάσσω, κοινῶς «ἀλλάζω», ἐσθῆτα Εὐρ. Ἑλ. 1297· αἰὼν δὲ κυλινδομένης ἡμέρας ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλασεν, «ὁ γὰρ βίος ἐν ταῖς ἡμέραις εἰδόμενος, ἀλλοίως καὶ ἀλλοίως ἀπογεννᾷ περιστάσεις» (Σχόλ.), Πινδ. I. 3, 30· γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον, μεταπίπτειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 8, 3· πλείστον ἐξαλλαγμένα πρὸς τὰ ἄλλα, διαφέροντα, αὐτόθι 4. 4, 14:—Μέσ., κακοῖσιν ὅστις μὴδὲν ἐξαλλάσσειται, ὅστις δὲν βλέπει μεταβολὴν τινα γινομένην ἐν ταῖς δυστυχίαις αὐτοῦ, Σοφ. Αἰ. 474· ἔξ. τι τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον, Διοδ. Ἀποσπ. 558. 2) ἐν τῇ Ρητορ. καὶ παρὰ ποιηταῖς, ἐπὶ ὕπνου, γίνονται διάφορον τοῦ συνήθους, ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς Ἀριστ. Ρητ. 3.3, 3, πρβλ. 3. 2, 2· σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικόν (ἢ λέξις), σεμνὴ δὲ καὶ ἀπέχουσα τοῦ κοινοῦ ἰδιώματος, ὁ αὐτ. Ποιητ. 22. 3· ἐξηλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῇ, ὅλον τὸ «δεξιτερόν κατὰ μαζὸν» ἀντὶ τοῦ δεξιῶν αὐτόθι 21. 20· πρβλ. ἐξαλλαγῇ. 3) μετ' αἰ. τόπου, καταλείπειν τινὰ καὶ ἀπέρχεται εἰς ἄλλον, ἐξαλλάξας Εὐρώπην (Εὐρώταν Barnes) Εὐρ. I. T. 135.

II. ἐξαλλάσσειν τι τινός, ἀπομακρύνειν τι ἀπὸ τινος, προθυμώμενος ἐξαλλάσσειν ἀεὶ τὸν ἐναντίον τὴν ἑαυτοῦ γύνωσιν Θουκ. 5. 71· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐξηλλαγμένους τινός, διάφορος, Ἰσοκρ. 172A. 2) ἀμετάβ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, ἐπὶ εὐνοῦχων, οἱ ἐνδὸς μορίου πληρωθέντος τοσοῦτον ἐξαλλάττουσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, ἀλλάσσουντες τόσον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας μορφῆς τῶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4.1, 36· ἡ τραγωδία πεिरᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου εἶναι ἢ ἢ κρὸν ἐξαλλάσσειν, ἢ ἡλίον ἀπομα-

κρύνεσθαι (τῆς περιόδου ταύτης), ὁ αὐτ. Ποιητ. 5. 8· ἦκω, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεῶς Φιλόστρ. 666· μεταβαίνω, ἐπεὶ δὲ ἐξ ἀνδρας ἐξαλλάττεις ἤδη, μεταβαίνεις πλεονεῖς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ. 118·—ἀπολ., ἐξαλλάσσουντα χάρις, διαφέρουσα, ἀσυνήθης, σπανία, Εὐρ. I. A. 565.

3) οὐκ ἴδαίς ἰστοῖς κερκίδα δινεύουσα' ἐξαλλάξω, δὲν θὰ κινῶ πλέον ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω τὴν κερκίδα (κοιν. «σαῖτα») πέμπουσα αὐτὴν ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ὁ ἐστὶ δὲν θὰ ὑφαίνω πλέον, Εὐρ. Τρω. 200· ἔξ. δρόμον, ἀλλάσσω δρόμον, Ξεν. Κυν. 10, 7· ποίαν, ταύταν ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω... ποίαν ὁδὸν νὰ τραπῶ, ταύτην ἢ ἐκείνην; Εὐρ. Ἑκ. 1061· πρβλ. ἐξαμείβω.

4) = τέρπω, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 205 (Ζωναρᾶς σ. 767), πρβλ. ἐξαλλάγμα, καὶ ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 39.

ἐξαλλοῦμαι, μεταβάλλομαι ἐντελῶς, πρὸς τὸ χεῖρον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 2.15, 2.

ἐξαλλομαι: μέλλ. -αλοῦμαι, Ἀποθ.:—πῶς ἔξω ἀπὸ τινος τόπου, ἐξάλλεται αὐλῆς, ἐπὶ λέοντος, Πλ. Ε. 142· ἀλλαχῶ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετοχ.· ἄρ. ἐξάλλμενος, ἀπολ., ἐκπῆρῶ, εἰ τινὰ πού Τρώων ἐξαλλμενος ἀνδρὰ βαλοίσθα Ο. 571· μετὰ γεν., προμάχων ἐξαλλμενος, τῶν ἄλλων ἔξ., πηδῆσας ἐκ μέσου τῶν... Ρ. 342, Ψ. 299 (οὐχὶ ἐν τῇ Ὀδ.)· ἐξάλατο ναὸς (Δωρ. ἀντὶ ἐξήλατο νηὸς) Θεόκρ. 17. 100· ἔξ. κατὰ τοῦ τείχους, ἐπήδησε κάτω ἐκ τοῦ τείχους, Ξεν. Ἑλλην. 7. 2, 6:—ἀπολ., ἐκπῆρῶ, ἔλτ' ἐξήλετο Ἀριστοφ. Σπ. 130· ὦ δαῖμον, ἴν' ἐξήλου, πού ἐξεπήδησας, πού ἔχεις φθάσῃ! Σοφ. Ο. Τ. 1311· ἐπὶ ἰχθύος, πηδῶ ἔξω τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 11, 4· πρβλ. 4. 8. 2) τινάσσομαι ἔξω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκπῆρῶμαι, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἔξ. ἐξαλοῖν Ἰππ. π. Ἀθρ. 811· ὡσαύτως ἐπὶ τετραυρμένου ὀστοῦ, Πλούτ. 2. 341B· ἐπὶ τροχῶν, τινάσσομαι ἔξω τοῦ ἄξονος, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32.

II. ἀναπηδῶ, ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 33· ἐπὶ ἱππῶν, ἵσταμαι ὀρθὸς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὀπισθοδρομῶ, ὁ αὐτ. Κύρ. 7.1, 27:—τὸ ἐν τῷ Ὑμνῳ τοῦ Καλλιμ. εἰς Δῆμ. 88 χωρίον ἐξάλλετο γαστήρ φαίνεται ἐφαρμμένον, ἴδε Blomf. 2) μεταφ., ἔξ. πρὸς τι, προτρέχειν εἰς τι, καταφεύγειν, Πλούτ. 2. 382D.

ἐξαλλος, ὄν, ὅλως διάφορος, ἐξάλλους μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων Πολύδ. 6. 7, 7· τὰ ἐξάλλα, τὰ ἀσυνήθη καὶ παράξενα, Πλούτ. 2. 329F.

2) λαμπρός, ἔξοχος, Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ζ', 14).—Ἐπίρρ. -ως, Πολύδ. 32. 25, 7.

ἐξαλλοτριῶ, ἐπιτρέπω τι νὰ ἀχθῇ εἰς ἕξον τόπον, πωλῶ εἰς ἕξονος, Στράβων 215. II. ἀποξενώνω, διαβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ δημαγωγὸς) ἐξαλλοτριῶ πρὸς τοὺς ἀρίστους Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 41.

ἐξαλμα, τό, (ἐξάλλομαι), πῆδημα ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 624.7, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 325, 35· ἀπόστασις, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 1604C.—Τροπικῶς, ἀγαλλίασις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή, Γρηγ. Ναζ. II. 516C.

ἐξαλμίζω, καθιστῶ τι λίαν ἀλμυρὸν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 547.

ἐξαλμός, ὁ, = ἔξαλμας, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβάς. 121, Matthh.

ἐξᾶλος, ὄν, (ἄλς), ἔξω τῆς θαλάσσης, ἀντίθετον τῷ ὑφαίλος, οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἐξάλον εἰς γῆν ἀνασπᾶντες Δουκ. Ἐρωτ. 8· ἐξάλαι ἀσσοῦσι Ὀππ. Ἀλ. 2. 593· ἐξάλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, ἔλαβε τὸ κτύπημα εἰς τὸ ἔξω τοῦ ὕδατος μέρος τοῦ πλοίου, Πολύδ. 16. 3, 8· τὰ ἐξάλα τῆς νεῶς Δουκ. ἐν Αἰ. Τραγῶδ. 49. 2) ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἐπὶ τόπων, ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κολλῆαις τὰ λίαν ἐξάλα Στράβων 819.

ἐξάλαις, εὖως, ἡ, τὸ ἐξάλλεσθαι, πηδᾶν πρὸς τὰ ἄνω χάριν ἀσκήσεως, Ἀρετ. Χρον. Νόου. Θεραπευτ. 1. 2. II. ἔξωσις, μετατόπισις, ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῆς ῥάχεως, Ἰππ. π. Ἀθρ. 811· πρβλ. ἐξάλλομαι.

ἐξαλυσκάξω, = ἐξαλύσκω, Μ. Ἀχομ. τ. Α', σ. 301, ἐκδ. Α.

ἐξαλύσκω: μέλλ. -ύξω: ὁρ. ἐξήλυξα:—ὡς τὸ ἐξαλέομαι, φεύγω ἀπὸ τινος, Εὐρ. Ἡλ. 219, Ἰππ. 673· ἀπολ., διαφεύγω, Διοσχύλ. Εὐμ. 111, Εὐρ. Ἑκ. 1194:—μετὰ γεν., Ὀππ. Ἀλ. 3. 104. Καθ' Ἡσυχ.: «ἐξαλύομαι» φυλάττωμαι. Σοφοκλῆς Διάντι Μαστιγοφόρῳ. —Πρβλ. ἐξαλεύομαι.

ἐξάλυω = ἐξαλέομαι, κακὸν μόρον ἐξαλύοντες Ὑμν. Ὀμηρ. 7. 51.

ἐξάλω· εὐρίσχω, «ἐξάλφεις» εὐρίσκεις καὶ «ἐξαλφῆσεις» ἐκτιμῆσις μεγάλως ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν. καὶ γὰρ ἀλφειῆς ὁ ἐντιμὸς τινὲς δὲ ἐκλάμψεις Ὑσυχ.

ἐξαμαρτάδες, αἱ, ἁμαρτήματα, Κ. Μανας. Χρον. 9. 52.

ἐξαμαρτάνω: μέλλ. -ήσομαι (-ήσω Ἰππ. 398). Ἀποτυχᾶν τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, μετὰ μετοχ., ἢ τι παίοντες ἐξαμαρτῶμεν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16· ἀπολ., βουλόμαι δ' ἀναξ, καλὸς ὁρῶν ἐξαμαρτεῖν μάλλον ἢ νικᾶν κακὸς Σοφ. Φιλ. 95, ἀντίθετον τῷ κατορθοῦν, Ἰσοκρ. 154C. 2) πλανῶμαι, σφάλλωμαι. ἁμαρτάνω, σοφῶ γὰρ ἀισχρὸν ἐξαμαρτάνειν Διοσχύλ. Πρ. 1039, Σοφ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ εὖ ποιεῖν, Λυσ.



172. 36· ἔς τινα Ἡρόδ. 1. 108, Αἰσχύλ. Πρ. 945, Πλάτ., κλ· περί τινα Ἰσοκρ. 63Ε, 193D· ἐν τίνι Πλάτ. Πολ. 336Ε· περί τι Σεν. Ἀν. 5. 7, 33· μετὰ μετοχ., ἔξ. διατρίδων Σεν. Κύρ. 3. 3, 56· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔξ. τι, κάμνω λάθος, σφάλμα, οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ ἔπαθον Σοφ. Φιλ. 1012, κτλ.

3) κάμνω τινά ν' ἀμαρτήσῃ, νὰ υποπέσῃ εἰς ἀμαρτίαν, καὶ ἐξήμαρτες τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ Ἐσθ. (Γ'. Βασιλ. ις', 2, Ἑκκλ. ε', 5).

II. ἐν τῷ παθ., ἐκτελούμαι ἡμαρτημένως, ἡ ἐξαμαρτανομένη πράξις Πλάτ. Πρωτ. 357D· θαρπεύομαι ἡμαρτημένως, ἐπειδὴν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα Σεν. Ἰππ. 4, 2· ὁ οὐκ ἔχων καλῶς, ὁ μὴ ὀρθός, ἡμεῖς δ' ὅλως ταύτας (τὰς πολιτείας) ἐξήμαρτημένας εἶναι φημὲν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 3.

ἐξαμαρτία, ἡ, ἀμαρτήμα, παράβασις, Σοφ. Ἀντ. 558, Θεμιστ. 362C.

ἐξαμαυρόω, καθιστῶ τι ἐντελῶς ἀμαυρόν, ὅλως ἐπισκοτιζῶ, Ἰππ. 380, 52· γὰς ὑπὸ κευθὸς ἀφαντὸν ἐξαμαυρωθῶ Εὐρ. Ἀποστ. ἐν ᾠαῖσιν 2. 64 (δ').

ἐξαμαυρῶσαι, εὖως, ἐκλειψίς, ἐντελής ἐξαφάνισις, πράγματός τινας, καὶ μετὰ τῶν ἰσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγενῆσθαι καὶ καὶ Πλούτ. 434B.

ἐξαμάω, θερίζω, ἐκθερίζω, ὕδρις γάρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης, ὅθεν ἐγκλαυτὸν ἐξαμά θέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655, Εὐρ. Βάχχ. 1316· γήτης ἔπας ἀρουραν ἔκτοπον λαδῶν σπείρων μόνον προσεῖδε κάσαιων ἀπαῖ Σοφ. Τρ. 33· μεταφ., τοὺς πλεῖστους καὶ τάντερ' ἐξαμήσῃ, κατασπαράξῃ, Ἀριστοφ. Λυσ. 367· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τὰ σπλάγχ· ἐφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ Εὐρ. Κύκλ. 236.— Παθ., γένους ἀπαντος ῥίξαν ἐξημημένους (μετοχ. πρkm.), μεθ' ἀπαντος τοῦ γένους αὐτοῦ θεμεριμένου μέχρι ῥίξης, ἐξηφρανισμένον ἄρην, Σοφ. Ἀλ. 1178· Μόνον ποιητ. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε ἀμάω].

ἐξαμβλέω, ἐπὶ γυναικὸς ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν.— ἐν τῷ παθ., ἐπὶ ἐμβρύου, ἐξαμβλίσκομαι, ἐκτετρῶσκομαι, Ἰππ. Γυναικ. τὸ Α', 600. 36.

ἐξαμβλίσκω, = τῷ ἐπομ., Αἰλ. παρὰ Σουῖδ., Ἡσύχ.

ἐξαμβλῶ, κάμνω νὰ πάθῃ ἐκτρίστιν, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 356· ἐν τῷ παθ., οὐκ ἐξημβλωτὸς οἱ ἡ ἑλπίς, οὐκ ἀτέλης ἐγένετο, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει: ἐξημβλωκας. 2) μεταφ., φροντίζω ἐξημβλωκάς «ἀτέλῃ ἐποίησας» (Σουῖδ. ἐν λέξει), Ἀριστοφ. Νεφ. 137· πρὸς δ' ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ, εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημβλωμένου, «τὸ παράπολως καὶ διεφθαρμένον» (Σουῖδ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 139, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 150Ε· οὕτω περὶ σίτου, ὁ δὲ πυρὸς εἰς τήνην οὐ μεταβάλλει καὶ ζεῖαν ἐξαμβλοῦμενος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 5, 3· ἰσχύς ἐξαμβλοῦται Πλούτ. 2. 2F. II. ἀμεταβ., καθίσταμαι ἀνορελής, μάταιος, κταίσομαι, Αἰλ. π. Ζ. 2. 25· ἀπροσ., ἐξαμβλοῖ, ἀκολουθεῖ ἀποβολή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 23, 5.

ἐξαμβλύνω, = ἀμβλύνω, καθιστῶ τι ἀμβλύ, Διοσκ. 1. 88, Πλούτ. Φάδ. 23.

ἐξαμβλωμα, τὸ, τὸ πρόωρος γεννηθέν, ἔκτρωμα, Ἀρτεμίδ. 1. 51, ἐνθα δύναται νὰ ληρῇ καὶ ὡς = τῷ ἐπομ. ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἐξαμβλωσις, εὖως, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἰππ. 33. 17. ἐξαμβλώσσω, = ἐξαμβλῶ, Διοσκ. 2. 196· ἐξαμβλώτω, αὐτόν, 194.

ἐξαμβρῶσαι, ἴδε ἐξαναρῶσαι.

ἐξαμεῖδω: μέλλ. -ψω, ἀλλάσσω, μεταβάλλω, σαρκὸς ἐξαμεῖψασαι τρόμον, ἀποβαλοῦσαι τὸν τρόμον τῆς σαρκὸς, Εὐρ. Βάχχ. 607· ἐξαμεῖδουσις ἄλλην ἄλλοτε χρόαν Πλούτ. 2. 590C.— Μέσ., ἔργον δ' ἔργον ἐξημεῖδωτο, ἐν ἔργον παρηκολοῦντο ὑπὸ ἄλλου, ὅπλ. ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἄλλοι εἰς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλο ἔργον, Εὐρ. Ἑλ. 1533· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., φόνος ἐξαμεῖδω, «φόνος φόνον διαδεχόμενος» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 816.

II. ἐπὶ τόπον, ἀλλάσσω τόπον, διαβαίνω, διέρχομαι, μετ' αἰτ., τὸν ἀμφιζεύκτον ἐξαμεῖψας.. ἄλιον πρῶνα, ὅπλ. τὸν Ἑλλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 130, Εὐρ. Φοῖν. 131· διέρχομαι διὰ τινος χώρας εἰς ἑτέραν, ἐξαμεῖψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο Σεν. Ἀγιστ. 2, 2· ἀπολ., ἀποσύρομαι, ἀναχωρᾷ, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ὀρ. 272· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διέρχομαι, διὰ τινος ὁ αὐτ. Ἀποστ. 781. 41, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 255.

III. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀνταμεῖω, ποῖναῖς ταῖσδε μ' ἐξημεῖψατο μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πρ. 223, ἐνθα τὸ ἀντημεῖψατο εἶναι διάφ. γραφ. ἦν παρεδέξατο ὁ Blomf.— Πρβλ. ἀμεῖδω.

ἐξαμεῖψις, εὖως, ἡ, ἀλλαγὴ, μετεβολή, ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμεῖψοι Πλούτ. 2. 426D.

ἐξαμείλω: μέλλ. -ῶ, ἐπὶ βρέφους, θηλάζω, βυζάνω, ἔλκω γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, τὸνδε δ' αἰδεσάι, τέκνον, μαστόν, πρὸς ὃ οὐ.. ἐξημεῖλας εὐτραφέα γάλα Αἰσχύλ. Χο. 898. II. ἀμείλω, «ἀρμεῖνω» ὅσον χρειάζεται πρὸς τινα ἀνάγκην γάλα, πλήρωμα τυρῶν ἐστὶν ἐξημεῖλγμένον; Εὐρ. Κύκλ. 209.

ἐξάμελῶ, παραμελῶ ἐντελῶς, τῶν ἐαυτοῦ ἐξημελῆκότα Ἡρόδ. 1. 97· ἀπολ., δεικνύω ἀμέλειαν, ἀδιαφορίαν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημελῆκεν (ὁ νομοθέτης) Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 6.— Παθ., ἀπροσώπ., ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημελῆται περὶ τῶν τοιοῦτων, παρημελήθησαν τὰ τοιαῦτα, ὁ αὐτ. 119. N. 10. 9, 13· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἐξαμελουμένων [τῶν παιδῶν], παραμελουμένων, αὐτοὶ 14, πρβλ. Πλούτ. Κάμειλλ. 18.

ἐξαμέρεα, ἡ, διαίσεις εἰς ἔξ μέρη, Στοβ. Ἑκλογ. 2. 46.

ἐξά-μερής, ἔς, ὁ, ἐκ μερῶν ἔξ ἀποτελούμενος, ἐπὶ τοῦ ἐξαμέτρου, Ὀρφ. παρὰ Λογγίνῳ ἐν Ἀποστ. 3. 7.

ἐξά-μετρος [ᾱ], ον, ἐν τῇ στιχουργίᾳ ἐξάμετρον εἶναι στίχος συγχροτούμενος ἐκ ποδῶν ἔξ, κυρίως μὲν δακτυλικῶν, ἀλλὰ πολλὰς καὶ σπονδειακῶν (ἴδε Ἑλλην. Μετρικ. Σεμπελίου σ. 329), ἡ Πυθίῃ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνω λέγει τάδε Ἡρόδ. 1. 47· ἐν ἐπεσι ἐξαμέτροις ὁ αὐτ. 7. 220· ποιηταὶ ἐπὶ ἐξαμέτρων Πλάτ. Νόμ. 810D· ἐξάμετρα (ἔτυπακ. ἐπη) Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9, κ. ἄλλ.

ἐξαμεῖω, ἀποκινῶ, «ἐξήμευσαι» ἀποκεκίνησαι Ἡσύχ.

ἐξαμηνάτος, αἶα, ον, = τῷ ἐπομ., βίος Ἐπιφραν. 36D.

ἐξά-μηνιαῖος, α, ον, ἔξ μηνῶν, ἐξαμηνιαῖον βρέφος Ἀπολλοδ. 3. 4, 3, Γεμίνου Εἰσαγ. εἰς τὰ Φαιν. 24B.

ἐξαμηνία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἔξ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Γ. Τορν, ἐπιστολ. ἐν Μιχ. Ἀκομν. τ. Β', σ. 423. 27, ἐκδ. Α'.

ἐξά-μηνιος [ᾱ], ον, διαρκῶν ἔξ μηνας, ἀρχαί Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 1., 5. 8· ἀνοχαί Πολύβ. 21. 3, 11:— ὡς οὖς. ἐξάμηνος (ἐνν. χρόνος), ὁ, χρονικὸν διάστημα ἔξ μηνῶν, κοιν. «ἐξήμενος», Σεν. Ἑλλην. 2. 3, 9· ἐξαμηνίον σίτος, σίτος δι' ἐν ἐξήμενον, αὐτοῖς 3. 4, 3· ἐξάμηνον, ἐπὶ ἔξ μηνας, καταμηνία διαλείποντα.. ἐξάμηνον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 22· ὡσαύτως, ἡ ἐξάμηνος (ἐνν. ὥρη) Ἡρόδ. 4. 25. 2) ἔξ μηνῶν ἡλικίας, ὕς ἐξαμηνιοί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14, 12.

ἐξάμηνχάνεω, εὐρίσκω τρόπον ἀπαλλαγῆς ἐκ τινος ἀμηνχάνιας, εἰ μὴ τι τούτων ἐξαμηνχάνισμεν Εὐρ. Ἡρακλ. 495.

ἐξαμεθρήσαι (δ. γρ. ἐξαμεθρησαι) = ἐξαριθμῆσαι, Ἡρώδ. Μιμιαδ. 6. 98.

ἐξάμιλλασμαι: μέλλ. -ήσομαι: μετοχ. ᾄορ. ἐξάμιλλησάμενος καὶ -ηθεῖς Εὐρ. Ἑλ. 1471, 387: δ' ἐνικ. τοῦ πρkm. ἐξάμιλλασαι ὁ αὐτ. Ἀποστ. 764: Ἀποθ. Ἰ. Ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, ἀγωνίζομαι ἕως οὗ νικήσω τὸν ἀντίπαλόν μου, μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὡς τὰς τεθρίππους Οἰνομάρ.. ἀμίλλας ἐξαμιλληθεῖς, ὁ νικήσας τὸν Οἰνόμαον ἐν τῇ ἀμίλλῃ τῶν τεθρίππων ἀρμάτων, Εὐρ. Ἑλ. 387. II. ἀποδιώκω, ἐξαμιλλῶνται σε γῆς Εὐρ. Ὀρ. 4. 31· κάμνω τινά νὰ φεύγῃ ἐντρομος ὡς παράφρων, Εὐμενίδας, αἰ τόνδ' (τὸν Ὀρέστην) ἐξαμιλλῶνται φόβῳ αὐτοῦ 38.

III. ἀφ. ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικῆς, καταστρέφομαι ἐντελῶς, περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, σιγάτε πρὸς θεῶν, Θῆρες.. ἔς τ' ἂν διημάτος ὅψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 628· ἀλλ' ὁ Κόδητος (Var. Lect. σ. 600) διατείνεται ὅτι τὸ σύνθετον δὲν ἔχει τὸν τόπον του ἐνταῦθα καὶ προτείνει ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐξαμαλδυνθῇ, ὅπλ. ἀφανισθῇ.

ἐξάμιτον, τὸ, (ἔξ, μέτρος), ὕψος ὕψασμένον δι' ἔξ μέτρων, τῶν ἐξαμίτων καὶ χρυσοπλάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βαλσαμ., κλ., πρβλ. δέμιτον.

ἐξαίμα, τὸ, (ἐξάπτω) λαβή, Λατ. ansa, Θεμιστ. 166A.

II. πυρὸς ἔξαμμα, ἄναμμα ἐκ πυρὸς, Πλούτ. 2. 958Ε· τὸ ἀνάπτειν φλόγα, Εὐστ. Πονημάτ. 118. 71.

ἐξαίμα-αἰζῶ, ἐπαλλάσσω, «ἐπαλλάξαντες» ἐξαμματίζαντες Ἀπολλωνίου Λεξικ.— καθ' Ἡσύχ. δέ: «ἐπαλλάξαντες» ἐφαμματίζαντες ἐπιπλέξαντες ἐπαλλάξαντες· ἐξ ἀντεμβολῆς ἐπενεῖντες.

ἐξά-μναῖος, α, ον, καὶ ἐξά-μνους, ον, ἔχων ἄζιαν ἢ βάρος ἔξ μνῶν, Εὐστ. 1878. 57.

ἐξαμοιβή, ἡ, = ἐξάμεψις, Θεόδ. Πρόδρ.

ἐξά-μορος [ᾱ], ον, ἀντὶ ἐξάμοιρος, τὸ ἐν ἔκτον, ἐξάμορον κοτύλης Νικ. Θηρ. 549.

ἐξαμπρεύω, ἐξέλκω, ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἀνεῦ κανθηλίου Ἀριστοφ. Λυσ. 289.

ἐξάμυγδαλίω, καὶ ἐξαμυγδαλώ, ἐγκολάπτω ἐπὶ τινος ἢ ἐγγράττω σχήματα ἀμυγδαλῶν, τρεῖς κρατῆρες ἐξαμυγδαλισμένοι Ἀκύλας ἐν Ἑσόδῳ ΚΕ', 33, ἄλλη γραφή ἐξαμυγδαλωμένοι.

ἐξάμύνομαι [ῶ]: Μέσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐαυτοῦ, κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους Αἰσχύλ. Πρ. 483· αἶθρον (αἶθρον Nauck) ἐξαμύνασθαι θεοῦ Εὐρ. Ἰκ. 208· ἀποκρούω, ὅς τόξα μοι.. οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεῶς ὁ αὐτ. Ὀρ. 269.— Ἐνεργ. παρὰ Θεμιστ. 284B.

ἐξαμυστέζω, ἐκπίνω τι ἀμυστέ, ἀπνευστέ, μονορροῦρι, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 9.

ἐξαμφοτερίζω: μέλλ. ἄττ. -ιῶ, καθιστῶ τι ἀμφοτερόν, ὁ ἀδελφός σου ἐξαμφοτερίζε τὸν λόγον, κατέστησε τὸν λόγον διφορούμενον, Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἴδε Ruhnke. Τίμ. Κατὰ τὸν Μέγ. Ἑτμ. (347. 7) «ἐξαμφοτερίζαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιτῆσαι».



ἐξαμφοτέρως, ἐπὶ ῥρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, τοῦ ζυγοῦ Ἀνών. Ἀποσπ. μ. ἐν Hultsch script. metrol. gr. I, σ. 305.

ἐξάν, ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξῆς, Ἐπιγρ. Ρόδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2565 β, Κω. Bull. d. cor. hell. VI, σ. 256.

ἐξαναβαίνω, μέλλ. -θήσομαι, ἀναβαίνω ἐκ τινος τόπου, ἐάν τις ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρασ ἀφίχθαι νομίῃ. Ἀρτεμίδ. 2. 28· ἀτραπὸν ἐξανάβα· Ἐλλην. Ἐπιγράμ. 782.

ἐξαναδαπτίζω = ἀναδαπτίζω, «ἐξαναδαπτίζω», Λεόντιος Κύπρου 1685B.

ἐξαναδρῶ, κάμνω νὰ ἀναδρῶσαι τι ἐκ τινος, ἄτ' ἐγὼ κατεύχομαι.. ἐπιστούτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμφορῶσαι φαίδρον ἀλίου σέλας, διὸ ἐγὼ κατεύχομαι τὸ φαίδρον σέλας τοῦ ἡλίου νὰ κάμῃ τὴν γῆν ν' ἀναδρῶσαι ἐν ἀρβονία ἀγαθὰ χρήσιμα εἰς τὸν βίον, Δισχὺλ. Εὐμ. 925· τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν: ἐξαμφορῶσαι, ὅπερ οὐδὲν δηλοῖ. Ὁ Scholefield εἰκάζει ἐξαμβρόσαι, ὁ Δινδάρριος προτείνει ἐξαμβρόσαι (ἴδε \*βρόχω).

ἐξαναγεννάομαι, ὡς νῦν, «ἐξαναγεννώμαι», Ἰουλ. Ἐπιστ. 42. ἐξαναγεννώσκω, ἀναγεννώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 68, Κικ. 27, κτλ.

ἐξαναγκάζω, μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν, τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ Σοφ. Ἠλ. 620, Εὐρ., κτλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 603, Ἀριστοφ. Ὀρν. 377· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκάζομενος ἐπιμνησθήσομαι Ἡρόδ. 2. 3. II. ἀποδιώκω, τὴν ἀργίαν πληγαῖς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 16.

ἐξανάγω, μέλλ. -άξω, ἐξάγω ἢ ἀναδιβάζω ἐκ τινος τόπου, Ἀδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 218.—Παθ., ἐκπλέω, ἐπὶ προσώπων, ἐντεῦθεν ἐξαναχθέντα Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἄλλ., Σοφ. Φιλ. 571, Θουκ. 2. 25, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 7. 194.

ἐξαναδείκνυμι, ἀναδείκνυμι, διακηρύττω, φανερώω, ἀρετὴν κρήνης.. ἐξανάδειξεν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1070.

ἐξαναδίδωμι, ἐν τῷ παθ., αὐτίκα δὲ ἐξανεδόθη λόχημος ἡχός τις θαυμαστός, ἀνεδόθη ἐκ λόχημος, ἐγένετο, ἤκουσθη, Πλανούδ. Μετάφρ. Ὀιδ. 14. 406.

ἐξανάδοσις, ἡ, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἀκύλας ἐν Λευίτ. ΙΓ' 6, 18.

ἐξαναδύομαι, Ἀποθ., μετ' ἄορ. β' ἐνεργ. ἐξανέδυν = ἀναδύομαι, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τινος, ὡς ὁ δῦτης ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, μετὰ γεν., πολιτὴς ἄλδς ἐξαναδύσας Ὀδ. Δ. 405, Ε. 438· ἀφ' ὕδατος Βατραχομ. 133· γενέσεως ἐξαναδύντι, ἀνυψωθέντι ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν μεταβολῶν, Πλάτ. Πολ. 525B.

2) διαφεύγω, ἐκφεύγω ἐκ τινος, μετὰ γεν., πέπονθα τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς, ὅστ' Αἰδώς μέγα δῶμι ἤλυθεν ἐξαναδύς Θούγν. 1124· ἐξαναδύεσθαι μάχης Πλουτ. Σερτώρ. 12· ὡσάντως μετ' αἰτ., κρυπτόν λόχον ἐξαναδύντων Χρησμ. παρὰ Πανσ. 4 12, 4.

ἐξαναζάω, ἐξαναζῶ, ὡς καὶ νῦν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2556, ἐκδ. Α.

ἐξαναζέω, κάμνω νὰ βράσῃ καὶ νὰ φουσκώσῃ, τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναζέει χόλον, ἀναδύσει μανίαν, ὀργήν (Σχόλ.), Δίσχολ. Πρ. 370.

ἐξαναίρῶ, ἐξάγω ἐκ τινος, ἐξανελοῦσα πυρὸς (παῖδα) Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διμήτρα 255, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 867.—Μέσ., ἡ καὶ σφ' Ἀθῶνα γῆθεν ἐξαιελλετο; Εὐρ. Ἴων 269.

ἐξαναίσθητέω, ἀναίσθητῶ ἐντελῶς, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφυχ. 1. 39.

ἐξανακαλύπτω, «ἐξεκεπάζω», Μέσ. «ἐξεκεπάζομαι»· συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων (ὁ Στρεψιάδης) ὑποτίθεται ἐξανακαλυφάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

ἐξανακολυμβῶ, περὶ τῶν κεφαλῶν, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐξαναδύομαι, διὰ τε τὸ ἐν ἰλύϊ διατρίβειν (οἱ κεφαλοὶ) ἐξανακολυμβῶσι πολλάκις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2. 26.

ἐξανακρούομαι, μέσ., ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τῇσι δὲ λοιπῇσι (νησὶ) οἱ βάρδοροι ἐξανακρουοῦσμενοι.. περιέπλων κτλ. Ἡρόδ. 6. 115· πρὸλ. ἀνακρούω.

ἐξανακτίζω, κτίζω ἐκ νέου, «ἐξανακτίζω», τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας Τζέτζ. Ἰστ. 13. 7.

ἐξανακύπτω, ἀνακύπτω ἐκ τινος μέρους, παρουσιάζομαι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 26, 29.

ἐξαναλαμβάνω, «ἐξαναλάβω» Θουκυδίδης πρώτῃ (ἐν τῷ νῦν καίμεν δὲν ὑπάρχει) Α. Β. 93. 9.

ἐξαναλάμπω, ἐκπέμπω ὡς λάμψιν, πύρινα ἐκ τοῦ πυρώδους, ὅπερ ὁ ἀήρ ἐν αὐτῷ περιέχων ἐξαναλάμψε; ἥτοι ἐξ-ανέθλιψε Ἐμπεδ. ἐν Στοδ. Φυσ. Ἐκλογ. 1. 25, σ. 506, ἐκδ. Heeren.

ἐξανάλλισκω, μέλλ. -λώσω; παθ. πρkm. ἐξανήλωμαι. Καταδαπανῶ, «κατεβόδυνω», ἐπὶ χρημάτων, Πομπήιος δὲ, τὰ πλείστα τῶν ἰδίων ἐξανήλωκός Πλουτ. Πομπ. 20.—Παθ.,

τὰ ἀλλότρι'.. ἐξανήλωται ταχὺ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» 3· τὰ παρ' ἐμοῦ ἐξανήλωμένα Δημ. 1211. 6. 2) ἐξαντλῶ, ἐξανήλωσεν ὁ ἥλιος [τὸ ὑγρὸν] Θεόφρ. π. Ανέμων 15, κτλ.· ἔξ. δύναμιν ἐν τινι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 20.—Παθ., ἐξαναλί-

σκομαι, ἐξαντλοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 17· πόνος ἐξανήλωθη Βασρ. 95. 44. 3) καταστρέφω, ἐξαφανίζω ὅλοσχερῶς, ἐξαναλῶσαι γένος Δισχὺλ. Ἀγ. 678.—Παθ., ὡσαύτως, ἐξανή-

λῶνται δὲ οἱ τε ἴδιοι πάντες οἰκοὶ καὶ τὰ κοινὰ Δημ. 174. 13, Δισχὺλ. 68. 19· πρὸλ. δαπανᾶω.

ἐξαναλῶω, μέλλ. -ύσω, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, ἄνδρα θνητὸν ἐόντα.. ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσχεῶς ἐξαναλῶσαι Ἠλ. Π. 442, Χ. 180· Μοιρᾶν μίτον ἔξ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6206.—Παθ., θιλοῦμαι ἐντελῶς, φθίρομαι, Φίλων 2. 620, 11.

ἐξανάλωσις, εὖς, ἡ, ἐντελής ἀνάλωσις, τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν Πλουτ. Μάρκελλ. 24.

ἐξανανεύομαι, μέσ., ἀνανεύω, συγγένειαν αὐτῶν ἐξανα-νεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσιν Στράβων 425.

ἐξανανήφω, ἀνανήφω, Θησ. Στεφ.

ἐξαναξηραίνεται, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀναξηραίνεται ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 16.

ἐξαναπείθω, καταπειθῶ τινά, κτῶμαι τὴν εὐοικίαν αὐτοῦ, ἀνταίους δ' ἐξανεπίεις θεοὺς (ὁ Ὀρρεὺς καθαρῶν) Ἑρμησιάνεζ παρ' Ἀθην. 597C· ἄλλ' ἴδε Ἑρμάννου Ὀρυσκ. 4. 241.

ἐξαναπληρῶ, ἀναπληρῶ ἐντελῶς, συμπληρῶ, πῶς εἰσι δίκαιοι ταῦτα μὲν ὑστερον ἀναπληροῦν κτλ. Δημ. 1229 ἐν τέλ. —Παθ., φύομαι ἢ πληροῦμαι ἐκ νέου, κοινῶς «γεμίζω», ἐπὶ φλοιοῦ, περιαιροῦντι δὲ τὸν φλοῖον.. ἐξαναπληροῦται δὲ πάλιν σχεδὸν ἐν τρισὶν ἔτεσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 17. 1.

ἐξαναπνέω, ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν, ἰδίως μετὰ τι πάθημα, μόγις ἐξαναπνεύσας ἐλοιδόρησεν ὀργῇ Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, Σοφ. 231C.

ἐξαναπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἐξηρμενεύω, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 41.

ἐξαναπτύω, ἐκπτύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμπω, Ἀδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος.. ὅλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει Θεόδ. Πιρόδρ. 4. 161.

ἐξανάπτω, μέλλ. -ψω, ἐξαρτῶ, κομῶ τι ἐκ τινος, οἱ δ' ἐπωτῖδων ἄγκυραν ἐξανήπτον, ἀντὶ ἀνήπτον ἄγκυραν ἔξ ἐπωτῖδων, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, πρὸλ. 1408:—Μέσ., προσάπτω εἰς ἐμμετόν, δύσκειαν ὁ αὐτ. Ὀρ. 829. II. ἐκ νέου ἀνάπτω, πυρσὸν λόγοις Ἀνθ. Π. 5. 1, πρὸλ. Πλούτ. 2. 752A.

ἐξαναρίζω = ἐξεναρίζω, παῖδ' ἀλκιμον ἐξεναρίζων Βακχολίδ. V. 146 (ἐξεναρίζων Blass).

ἐξαναρπάζω, ἀναρπάζω ἐκ τινος μέρους, οἱ δ' ἐξανήρπασαν ταῦρον Εὐρ. Ἠλ. 1565, Ι. Α. 75.

ἐξανασκάπτω, ἀνασκάπτω καὶ ἐξάγω τι, ἰδίως ἀνασκάπτω τάφους, ἐκθάπτω ὅσῃ, κτλ., Μαν. Κομν. 1. 2, σ. 72, 16.

ἐξανασπάζω, μέλλ. -άσω, ἐξάγω τὴν βιαίαν ἐκ τῆς αὐτοῦ θέσεως, τὰ ἀγάλματα.. ἐπειρῶντο ἐκ τῶν βάρων ἐξανασπᾶν Ἡρόδ. 5. 85· μοχλοῖσιν ἐξανασπᾶσας βάρων Εὐρ. Φοῖν. 1132· ἀποσπᾶ ἐκ τινος, ἐκρίζω, «ἐκτριζώω», αἱ δὲ (μακίδες) μυρία χερά προσέθεσαν ἐλάτῃ κἀξανεσπᾶσαν χθονὸς ὁ αὐτ. Βάκχ. 1110.

ἐξανάστασις, εὖς, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ἀνάστατον, ἔξωσις, ἐκδίωξις, ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς Πολυδ. 2. 21, 9, κτλ.: ἀμεταβ., μετοικεσία, μεταστάσις, Στράβ. 102.

II. ἀμεταβ., ὡσαύτως, ἡ ἐκ τῆς κλίνης ἐγερσις πρὸς κένωσιν, κοπιῇ γὰρ ὁ ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς ἐννεχέως ἐξαναστάσις Ἰππ. Προγν. 40. 3. 2) ἀνάστασις, τὴν ἐξαναστάσιν τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν Ἐπιστολ. π. Φίλιππ. γ', 11.

ἐξαναστατῶ, ἀναστατῶ, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 426, 1, ἐκδ. Β.

ἐξαναστέφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀναστέφω, Εὐρ. Βάκχ. 1055.

ἐξανάστημα, τό, «διὰ τὰ ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα» Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. σ. 1719. 39.

ἐξαναστράπτω, ἀναστράπτω ἐκ τινος, Ἐμπεδοκλ. π. Σφαιρ. 86, ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 2. σ. 482.

ἐξαναστρέφω, μετὰ γεν. τύπου, ἀνατρέπω τι ἐκ τινος, καταρρίπτω, δαιμόνων ἰδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανεστραπται βάρων Δισχὺλ. Πέρσ. 812, Σοφ. Ἀποσπ. 767.

ἐξανάστροφα, ἐπὶ ῥρ. «ἐξανάστροφα», ἀνάποδα, «ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου σαγματωμένου ἐξανάστροφα, κρατοῦντα τὴν οὐρὰν αὐτοῦ» Θεοφάν. 682. 12, πρὸλ. καὶ 628. 11.

ἐξανατείνω, προσηλώνω, νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον Νικήτ. Εὐγεν. 8. 130.

ἐξανατέλλω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ ἐκ τινος, καὶ δὴ χθονὸς ἐξανετείλαν ποίην παμπρωτὸν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1423· μεταφ., ἐκπέμπω, διεγείρω, περὶ τοῦ Περικλέους, ἐκ κεφαλῆς.. θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν Τηλεκλείδης παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3.

2) ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, τοῖο δὲ φοινηέντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις Μόσχ. 2. 58.—ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ Σουδ. ἐν λέξει Ὀζίας Β.



ἐξανάτριχα, ἐπὶ ρρ., ὡς καὶ νῦν, «τὰ βεβαπτισμένα αὐτῶν νή-  
πια ἀποπογγίζουσιν (οἱ Βογδούλοι) ἐξανάτριχα μετὰ μεμιασμένου  
ὕδατος καὶ οὐρανῶν» Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Ἑλλ. Πατρὸλ. Μί. τ. 131, σ. 56.

ἐξαναφαίνω, καθιστῶ τι ἐμφανές, ἐπιδεικνύω, Ὀρφ. Ἀργ. 1354,  
ἀποδείκνυμι, περίστημι, Μανθ. 153.

ἐξαναφανδόν, ἐπὶ ρρ. = ἀναφανδόν, «ὁλοφάνερα», ἐρῶ δέ τοι  
ἐξαναφανδόν Ὀδ. Υ. 48.

ἐξαναφέρω: μέλλ. -ανολίσω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης,  
ἀναδιδῶν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῶν κάτω, ἢ καὶ μάλλον ἢ  
θάλαττα τοὺς νηχομένους ἐξαναφέρει, τοῦ γλυκέος  
ἐνδιδόντος διὰ κουφότητα Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, πρὸλ. Πλουτ.  
Πύρρ. 15, κτλ. καὶ (ἐξ)πακ. τοῦ ἐαυτοῦ ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπι-  
φάνειαν, ὁ αὐτ. 2. 147C: —ἐξαν. λόγῃς τύπον, ἐπιδεικνύειν  
τύπον λόγῃς, αὐτόθι 563A.

II. ἀμεταβ., ἀναλαμβάνω ἐκ  
νόσου, ἀπαλλάσσομαι αὐτῆς, μεταφ., ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι  
πατρὶς τῇ τυραννίδι κατελθιμμένης, οὐ φαύλως ἐξαναφέ-  
ρειν χρώμενος δμιλίαις ὑγιειναῖς, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 147C:  
ἀντέχω, καρτερῶ, δοκεῖ δὲ μὴδ' αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἐπὶ  
πρὸς τὴν ἀδολότητα ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ὁθωνος 9.

ἐξαναφύομαι. παθ. μετ' ἄορ. ὁ ἐνεργ. ἐξανεφῶν, ἀναφύομαι  
ἐκ τινος, γαίης Ὀρφ. π. σεισμῶν 36.

ἐξαναχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐπὶ ἢ πρὸς τόπον  
Ἡρόδ. 1. 207., 6. 101· ἀπὸ .. ὁ αὐτ. 4. 196. II. μετ' αἰτ.,  
ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, ἐπεζητεῖ νὰ ἀποσύρῃ τὰ λεχθέντα,  
Θουκ. 4. 28.

ἐξανδραποδίζω, Ἡρόδ. 6. 94, Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 15, ἀλλὰ τὸ  
πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ἐξανδραποδίζομαι, Ἡρόδ., κτλ.  
Ἀνδραποδίζω ἐντελώς, ὑποδουλώνω, Ἀθήνας Ἡρόδ. 6. 94· τοὺς  
Τεγεῆτας ὁ αὐτ. 1. 66, κτλ. οὕτω καὶ ἐν Ἀνδοκ. 32. 6, Ξεν.  
κλ. τῶν τεθνεώτων ἐξανδ. τοὺς βίους, δημεύειν τὰς περιου-  
σίας τῶν ἀποθανόντων, Πολύδ. 32. 21, 11: —πρὸλ. ἀνδραποδίζω.  
Ὁ Ἀττ. μέλλ. ἐξανδραποδιοῦμαι, Ἰων. -εὑμαι, ὅστις κατὰ  
τὸ πλεῖστον εἶναι μεταβατ. (ὡς ἐν Ἡρόδ. 1. 66) λαμβάνει παθ. σημ.  
ἐν 6. 9: οὕτως ἄορ. α' ἐξηνδραποδισθῇ αὐτόθι 108, Δημ. 1207.  
18· μετοχ. πρkm. ἐξηνδραποδισμένος Λουκ. π. Διαβολ. 19.

ἐξανδραποδίσαις, εἰς, ἢ, τὸ ἀνδραποδίζειν τινά, καθιστᾶν αὐ-  
τὸν δοῦλον ἢ πωλεῖν αὐτὸν ὡς δοῦλον, Ἡρόδ. 3. 140.

ἐξανδραποδισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολύδ. 6. 49, 1.

ἐξανδρώομαι, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνὴρ, ἐξην-  
δρωμένος Ἡρόδ. 2. 64· ἐξανδρούμενος Εὐρ. Φοῖν. 32, Ἀριστοφ.  
Ἰππ. 1241. II. λόγος δ' ὀδόντων ὄρεος ἐξηνδρωμένος,  
ὁ λόγος (τὸ στίφος) ὁ ἐξανδρωθεὶς ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ ὄρεος, Εὐρ.  
Ἰκ. 703.

ἐξανεγείρω, ἀντὶ ἐξεγείρω, ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1069, ἔνθα ὁ  
Ἑρμῆνος τὸ ἐξεγείρομενος τῶν ἀντιγράφων μετέτρεψεν εἰς ἐξα-  
νεγείρομενος, ὅπως καταστήσῃ τὸν στίχον σύμφωνον τῇ ἐαυτοῦ  
θεωρίᾳ περὶ ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὁ Ναυκίος καὶ ἄλλοι ἐμμένοντες εἰς  
τὸ ἐξεγείρομενος.

ἐξανεμῶ, μεταβαίνω ἐκ τινος· μέρους εἰς ἄλλο, στόλον ἀν-  
δρῶν Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰθήας Ἀπολλ. Ρόδ.  
B. 459· ἡέλιου .. ἀγλή ὕδατος ἐξανιούσα, ἀντανακλωμένη ἐκ  
τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. Γ. 757· οὐρανοῦ ἐξανιόντα (οὐρανὸν εἰ-  
σανιόντα Meineke), ἀναβαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ ἀστέρων,  
Θεόφρ. 22. 8. II. ἐπανερχομαι· ἐκ τινος, ἀγρῆς ἐπανιών  
Ἰων. Ὀμ. εἰς Πάνα 15.

ἐξανεμίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀνεμίζω, Σχόλ. εἰς Ἰλ.  
Υ. 440.

ἐξάνεμος, πληρῶς τὸ ἀνέμου, φουσκῶν, παθ., φουσῶμαι, πλη-  
ροῦμαι ἀέρος, ἣν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμίσθῃ Ἰππ. Γυναικεῖων  
τὸ Α', 603. 11· ἐπὶ θηλείων ἔππων μὴ δυναμένων νὰ συλλάθωσιν,  
λέγονται δὲ καὶ ἐξανεμουσθῆαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 1·  
πρὸλ. 10. 3, 14, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Οὐεργ. Γεωργ. 3. 273 κέε. ἐν  
Εὐρ. Ἑλένη 32, Ἡρα δὲ .. ἐξηνέμωσε τὰμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη,  
σημαίνει μετέβαλεν εἰς ἀνεμον, ἐματαιώσεν: —μεταφ., μωρὰ  
ἐξηνεμίσθη, ἐπήρθη ἀνοήτως, «ἐπῆρ' ὁ νοῦς μ' ἀέρα», ὁ αὐτ. ἐν  
Ἀνδρ. 938.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ σπαρτῶν, καταξηραίνονται  
ὑπὸ σφοδροῦ ἢ διαρκούς ἀνέμου, ὁ καλοῦσι-τινες ἐξανεμουσθῆαι  
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 10, 3· σείομαι, κυματίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέ-  
μου, αὐχμηρὰ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενεῶνιν τρίχες ἐξηνεμοῦντο  
Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

III. μεταφ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι,  
καὶ εἰς δρόμον ἐξηνεμύσεν ἕτερον, τὸν ἔκαμε ν' ἀρίστην νὰ  
τρέχῃ ἐκ νέου (ἢ ἀλώπικὴ τὸν λαγόν), Αἰλ. π. Ζ. 13, 11: —Παθ.,  
τὴν διάνοιαν ἐξηνεμίσθη, ἐπήρθη, περὶ τῆς βασιλίδος τῶν Πυγ-  
μαίων Γερᾶνης, αὐτόθι 15. 29.

ἐξανέργαστος, πλημμελὴς γραφὴ παρ' Ἀρετ. (σ. 47), ἀντὶ  
ἀνεξέργαστος.

ἐξανερυνάω, ἔρυνω μετὰ προσοχῆς, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 83.

ἐξανέρχομαι, ἀνέρχομαι ἐκ τινος, γῆς ἐξανελθῶν Εὐρ.  
Τρω. 748.

ἐξανερνᾶω, διαπυρνᾶομαι, Τζέτζ. Ἰστ. 6. 597.

ἐξανευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ὦ μῖσος, οἶα κάξανευρί-  
σκεῖς λέγειν Σοφ. Φιλ. 991.

ἐξανεχῶ: μέλλ. -ξω, κρατῶ ὑψηλὰ ἀπὸ τινος, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον  
ἀμεταβ., ἐξέχω ἀπὸ τινος, κεῖθεν δὲ προτέρως μέγας καὶ  
ὑπεριχοῦς ἀγκῶν ἐξανεχέι γαίης, «ἐκκείμαι εἰς τὴν θαλάσσαν»  
(Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. B. 370· στάλαν .. ἐξανεχούσαν τύμβου,  
ἀνυψομένην ἐκ τοῦ τύμβου, Θεόφρ. 22. 207.

II. Μῆσ. (παρατ.  
καὶ ἄορ. μετὰ διπλῆς αὐξήσ. ἐξηνευχόμην, ἐξηνευχόμην, πρὸλ.  
ἀνέχω), ὑπομένω, ἀνέχομαι, μετὰ μετοχ., οὐ λόγων ἐγὼ ἀλγιστ'  
ἀν' ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων = ἀλγιστὸν ἢ παντός ἄλλου ἀνδρῶν  
(λόγων), Σοφ. O. K. 1174, πρὸλ. Φιλ. 1355, Εὐρ. Ἀлк. 952· οὐ  
γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 702· οὐ .. ταῦτα παῖδας  
ἐξανεξέται πάσχοντας Εὐρ. Μῆδ. 74, πρὸλ. Ἀνδρ. 201· καὶ  
ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο· ὁ αὐτὸς Ἡρακλ. 967.

ἐξανεψύομαι. οἱ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν, δηλ. ἐξαδελφῶν παῖδες, δεῦτεροι  
ἐξαδελφοί, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 440F, 0ηλ. ἐξανεψίαι Μένανδρ. ἐν  
Ἀδελφῶν 406. —Πρὸλ. ἐξαδελφος, καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀμ-  
μώνιον ἐν σ. 54, ἐκδ. Valcken.

ἐξανθῶ, ἔχω ἄνθη, γῆ ἐξανθοῦσα Ξεν. Κυν. 5, 5· ἀνθῶ, ἐπὶ  
ἀνθῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 7, 2· ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν,  
ἔξ. ἢ τῆς ἥθης τριχῶσις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 20, 14: —μετὰ συ-  
στοίχ. αἰτ., οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδή τὰ  
βαρῆς Λουκ. Ἀλ. 6· ἀναδίδω, παράγω, ἐξήνθησε φλόγα Πλουτ.  
Ἀλέξ. 35· σφήκας ἵπποι κατασπέντες ἐξανθοῦσι ὁ αὐτ. ἐν  
Κλεομένης 39.

2) μεταφ., ἀναφαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιρρανεῖας  
ἐξάνθησις, ὡσθ' αἱματηρὸν πέλαιος (πέλαιον Ἀλδ.) ἐξαν-  
θεῖν ἄλως Εὐρ. I. T. 300· ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦς ἐκάρπωσε στά-  
γυν ἄτης ἀναδιδούσα ἄνθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 821· ἐκ ταύτης τῆς  
ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ δόξα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18·  
αὐθὺς ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, ἀνεράνησαν, Πλουτ. Θητ. 6.

3) ἐπὶ νοσημάτων, ἀναφαίνομαι, τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ ἐντὸς τε-  
τραρμένα ἐν δυσόπτῳ, τὰ δ' ἐξανθοῦντα ἐς τὴν χοίρην ἢ  
οἰδαίμενα ἐν εὐδήλῳ Ἰππ. π. Τέχν. 6. 4· κἂν κατὰ μέρος  
τι τοῦ σώματος ἐξανθήσῃ λευκὴ Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 6. 3· φλυ-  
κταίνας μικραῖς καὶ ἔλκεσιν ἐξηνθήκεν (τὸ σῶμα) Θουκ. 2.  
49, πρὸλ. Λουκ. Νεφρ. Διαλ. 20. 4· πέφυκον ἡ ἀνδρεία τελευ-  
τῶσα ἐξανθεῖν μανίας Πλάτ. Πολιτικ. 310D· τὸ ἐδαφος σκό-  
λοψιν ἐξηνθήκει Λουκ. π. Ἀλγθ. Ἰστ. 2. 30.

II. παραμᾶζω,  
ἀποβάλλω τὴν ἀνθρωπότητά μου, Πλάτ. Πολιτ. 272D· ἐπὶ χρωμάτων,  
«ξεθωριάζω», ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον Πλούτ. 2. 287D·  
ἐπὶ οἴνῳ, «ξεθυμαίνω», ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνέει αὐτὸς 692C.

ἐξάνθημα, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰππ. Ἀφορ. 1256, Ἐπιδημ. τὸ  
Α', 946, κτλ. (οὐχὶ ἐξάνθησις αὐτὸς ἡμαρτημένος πολλαῖς τυποῦται).

ἐξάνθησις, εἰς, ἢ, = ἐξάνθημα, ἐξανθήσεις ἐλκώδεες Ἰππ.  
Ἀφορ. 1248· ἡ ἔκφυσις, «φύτρωμα», ἰουλος, ἢ πρώτη ἐξάνθησις  
τῶν ἐν τῷ γενεῖν τριχῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 972, κτλ.

II. παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 6. 15, 2) ἢ τῶν ἀντιγράφων  
γραφὴ ἐξάνθησις, διαρρωθὴ ἐξάτμισις, ἴδε ἐκδ. Wimmer.

ἐξανθίζω, κοσμῶ, στολίζω, ὡς δι' ἀνθῶν, χρωματίζω διὰ ποι-  
κίλων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναικεῖς .., αἱ καθήμεναι ἐξηνθι-  
σμέναι Ἀριστοφ. Δυσ. 43, (ἐνθα κατὰ τινος τὸ: ἐξανθισμέναι,  
ἐκ τοῦ ἐξανθίσσθαι, «κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ βάπτεσθαι αὐτάς»,  
ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἡσύχ., εἶναι ὀρθότερα γραφὴ τοῦ ἐξηνθισμέναι ἐκ  
τοῦ ἐξανθίζεω)· ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμα-  
κευμένον τυροσίσι, οὐδ' ἀναθεν ἐξηνθισμένον, κεκοσμημέ-  
νον, Φιλῆμων ἐν «Στρατιωτῇ» 1. 6· παντοῖα κομμωτικῇ .. ἐξην-  
θισμένη Ἡρόδ. 7. 19.

II. Μῆσ., συλλέγω ἄνθη, ἐπὶ πλεῖ-  
στον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος Πλουτ. 2. 661F.

ἐξάνθησις, -ισμός, πλημμελεῖς γραφαὶ ἀντὶ ἐξάνθημα, -ησις.  
ἐξάνθιστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐξανθίσκειν, περικοσμεῖν διὰ χρωμῶν  
χρωμάτων, ἡδεῖαν τὴν ἐσθῆτα .. ἐξυφαντέον, οὐχὶ δὲ καθά-  
περ τὰς γραφὰς πρὸς τὸ τερπνὸν τῆς ὕψεως ἐξανθιστέον  
Κλήμ. Ἀλ. 237.

ἐξανθράκω: μέλλ. -ώσω, κάλω τι ἕως οὐ μεταδληθῇ εἰς ἄν-  
θρακα, Ἐτυμ. Μ. 392. 11.

ἐξανθρωπίζω, καταδιβάω μέχρι τῶν ἀνθρώπων, καθιστῶ, ἀν-  
θρώπων, θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφία καὶ ἀφελεία  
μάλιστα δι' φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος Πλουτ. 2. 582B·  
ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα ὁ αὐτ. 360A· μὴ τις υἱὸν ἀκούσας  
ἐξανθρωπίσῃ τὸ θεῖον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 534: —Παθ., δεδιέναι  
μὴ ἐξανθρωπισθῇ, μὴπως φανῇτε ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι, περὶ  
τῶν αὐτοκρατόρων, Συνέσ. 14D.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἐν τῷ  
Παθ., οἷα ἐξηνθρωπισμένα, κατάλληλα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀν-  
θρώπων, Ἰππ. 259. 16.

ἐξάνθρωπος, ον, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος,  
εὖστ. Πονημάτ. 63. 44. II. ἐνεργ., ποιῶν τινὰ ἐξω ἐαυτοῦ,  
ἐπιέρων μανίαν, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

ἐξανήμι: Ἰων. παρατατ. ἐξανέσκον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 622:  
μέλλ. ἐξανήσω, ὡσαύτως -ήσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 718. Ἐκπέμω,  
ἐξάγω, εὐθαί δ' ἐν γοᾶνοισιν εἰκόσι πᾶσαι ἐφύσαν, παν-  
τολὴν ἐπύρρητον αὐτὴν ἐξανέισαι Ἰλ. Σ. 471· καὶ τῆδε



κρίνην ἐξανήκ' οἴνου θεός Εὐρ. Βάχχ. 707· ἐπισχετὼ ἔλφος δῆρ' ἔρως ἀνδρὸς αἰμά τ' ἑξάντιον, καὶ ἄς κἀμὴ νὰ ἐκρυσθῇ αἶμα, ὁ αὐτὸς Ι. Τ. 1460· τοιάσδ' ἀράς σφῶν.. ἐξανήκ' ἐγώ, ἐξέπεμψα ἐναντίον ὑμῶν τῶν δύο, Σοφ. Ο. Κ. 1375. 6) μετὰ γεν., ἐκπέμπω ἔκ τινος, τίς σε πολίτας ἐξανήκεν γαστρος; Πίνδ. Π. 4. 176, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 670· ἐξακοντίζω, θύρσους ἐξαναίσταται χερῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 762· νάματ' ὅσων μὴκέτ' ἐξάνιστε ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 625. 2) ἀφίνα τινὰ νὰ πράττῃ ὅ τι ἂν θέλῃ, τοὺς οὐδένους καταγελῶντας ἐξάνησει Εὐρ. Ι. Α. 372· παραχωρῶ, τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλων τὰ τῆς ἀρετῆς πρωτεία μὴ ἐξανιέντων (μεθιέντων Καραῆς) τοῖς ἀσημοτέροις Πλουτ. Κῆτων Πρεσβύτ. 11.—Παθ., ἀπαλλάσσομαι, ἐξαθενέντας τῶν πόνων Ἰππ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 230. 14. 3) ὑψημῇ, χαλαρῶν, λύω, πλεκτάς ἱμάντων στροφίδας ἐξάνησομαι Εὐρ. Ἀνθρ. 718, Παθ., Πλουτ. 2. 788B. II. ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, χάνω τὴν δύναμιν μου, Λατ. remittere, τὰ τε γὰρ ψύχεα ἐξάνει Ἰππ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 227. 21· ἐνδίδω, μετρίζομαι, κοπᾶω, ἀν(κ') ἐξανεῖη δακέθυμος ἄτα (οὕτως ὁ Ἑρμάνος ἀντὶ τοῦ ἐξάνησι τῶν ἀντιγράφων) Σοφ. Φιλ. 705· μετὰ γεν., ὀργῆς ἐξανεῖη κακῆς Εὐρ. Ἰππ. 980. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναπιδύω, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ὑμετέρης γαίης Ἀχελώϊος ἐξάνησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 293· ἐμρανίζομαι, αὐθάνεται καὶ ἐξάνησιν Ἀριστ. π. Θαυμ. 43.

**ἐξανίσταω**, ἀνίσταμαι, ἀντὶ ἑκ τινος. ἀφ' ἧς τὸ φίλον ἐξανιμᾶται πόμα Εὐγέιν. παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 24. XX. **ἐξανίσταμαι**, I. Μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρატ., μέλλ. καὶ ἀορ. α': 1) ἀνεγείρω, ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Σοφ. Ἠλ. 940· κἀμιν τινὰ νὰ ἐγερῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀλλ' ἐγὼ σ' ἔδρας ἐκ τῆσδ' ἐκούσαν ἐξαναστήσω τάχα Εὐρ. Ἀνθρ. 263, πρβλ. 268· ἐν τούτῳ ὁ Ἰρικράτης ἐξαναίσταται τὴν ἐνέδραν, κερκεύει τοὺς ἐνεδρεύοντας νὰ ἐγερθῶν, Ξεν. Ἑλλήν. 4. 8, 37. 2) κἀμιν τινὰ νὰ καταλίπῃ τὸν τόπον του καὶ ν' ἀπέλθῃ, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω, τοὺς Κῆρας.. Δωριέες τε καὶ Ἴωνες ἐξανεστήσαν ἐκ τῶν νήσων Ἡρόδ. 1. 171· ἐξαναστήσαν ἐξ ἡθέων Παίονας ὁ αὐτ. 5. 14, κτλ.. ἄνδρας δόμων Σοφ. Ἀντ. 297· ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ τοι τοῦξαναίσταται πόλεως δὶχ' ἐστὶ θάρσος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 47· ὡσαύτως ἀπλῶς, ἐξαν. τινὰς Ἡρόδ. 6. 127, Θουκ. Α. 48, κτλ., ἴδε κατωτ. II. 2. 3) ποῦ ἀνάστατον, ἐρμῶνως, μὴδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσαν ἀναμάρτητον ἐούσαν Ἡρόδ. 1. 155 κ. ἀλλ., Θουκ. 7. 77 κ. ἀλλ.. Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα Εὐρ. Ἰκ. 1198· Ἑλλάδα ὁ αὐτ. Τρω. 926. 4) ἐπὶ θύρας, κἀμιν τὸ θηρίον νὰ ἐβῇ ἐκ τοῦ φωλεοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξαναίσταται Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ παθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. β', παρμ. καὶ ὑπερσ. ἐν β'. 1) ἐξανίσταμαι, ἐγείρομαι ἐκ τῆς ἔδρας ἐν τῇ καθήκον, σηκώνομαι, τῶν δέ τις ἐξαναστὰς εἶπε Ἡρόδ. 3. 142., 5. 72, Σοφ. Ἀποστ. 278, κτλ.. ἰδίως πρὸς ἐνδείξειν σεβασμοῦ πρὸς τινὰ, ὑπανίσταμαι, «προσηκνῶμαι», ὡς τὸ Λατ. assurgere, ἐξαναστασθῆναι τινὶ ὁάκων Ξεν. Ἰέρων 7. 7· ὁδῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 31· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλῶ, Σοφ. Φιλ. 367· ἐγείρομαι ἐξ ἐνέδρας, λόχου Εὐρ. Ἠλ. 217· καὶ ἄνευ τῆς λέξεως λόχος, Θουκ. 3. 107· ἐγείρομαι μετὰ τὸ φαγητόν, Πλάτ. Πολ. 328A, κτλ.. ἐκ τῆς κλίνης, λέχους Εὐρ. Ἠλ. 786· ἐξ αὐλῆς Ξεν. Οἰκ. 10, 8· ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἃς σηκωθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν αὐλήν, Πλάτ. Πρωτ. 311A· εἰς περίπτον Ξεν. Συμπ. 9, 1. 2) μετὰ γεν., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι ἐκ τινος τόπου, μεταναστεύω, ἀκαθεσίμονος Πίνδ. Π. 4. 86, πρβλ. Εὐρ. Ἀνθρ. 380· ἐκ τῆς γῆς τῆσδε Ἡρόδ. 4. 115· ἀπολ. σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, Θουκ. 7. 49, κτλ. 3) ἀποδιώκομαι ἐκ τῆς πατρίδος μου, ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύω, Κιμμεριοὶ ἐξ ἡθέων ὑπὸ Σκυθῶν.. ἐξαναστάντες Ἡρόδ. 1. 15, 56, κ. ἀλλ.. ἐκπίπτω, ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξαναίσταται θρόνων, ἐκπίπτει τῆς ἀρχῆς, Διογύλ. Πρ. 767. 4) ἐπὶ χωρῶν, ἐρμῶμαι, ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων Ἡρόδ. 2. 171· Τροίης ἐξαγεσάθη βάθρα Εὐρ. Ἠλ. 1652, πρβλ. Δημ. 208. 12. 5) σηκώνομαι νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνάγκην μου, ἴδε τὴν λ. ἐξανάστασις II. 6) ὑψοῦμαι, ἐγείρομαι, ἔστι γὰρ ὁρος περὶ τοῖον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν 1. 56. 4·—οὕτως ἐπὶ ἐλκῶν, ἀλλὰ γὰρ ἐπ' ἄλλοις ἐξαναίσταται Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτ. 2. 13, σ. 70 ἐκδ. L. B.—ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς, τ. Δ', σ. 189.

**ἐξανίσταω** = ἐξανέχω, ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐστ. 419. 17. **ἐξανοίγω**, ἀνοίγω ἐντελῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 391. Διόδ. 1. 33. **ἐξανοιδέω**, ἀνοιδέω ἐκ τινος, πρῆσσομαι, φουσκῶν, ἐξανώδεται τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15. **ἐξανοικτεόν**, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξανοίγω, δεῖ ἐξανοίγειν, Ἄνων. στίχοι ἐν Band. Catal. Flor. τ. 1, σ. 434. **ἐξανοίξεις**, εἰς, τὸ ἀνοίγειν τι ὅπερ ἐκλείσθη, τῇ ἐξανοίξει τῶν στοματίων (τῶν διαρρύθων) Σπράδ. 740. **ἐξανορθῶ**, ἀνορθῶ τὸ πεσόν, οὐ γὰρ τὰμ' ἐξανώρθωσας μόνος Εὐρ. Ἀλκ. 1138, οὕτως ὁ Pflugk καὶ Bothe κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ

Ἀλδ., ἀλλὰ πολὺ βελτίων εἶναι ἡ ἐκδ. τοῦ Λασκάρεως (1496) ὡς συμπερνούσας τοῖς ἀντιγράφοις ἐν οἷς ἡ γραφή εἶναι: οὐ γὰρ δὴ τὰμ' ἀνωρθώσας μόνος. Οὕτως ἐξέδωκε καὶ ὁ Ναύκιος. **ἐξάντης**, ἐς (πρὸλ. κατάντης, προσάντης), ὁ τῆς νόσου ἔξω ὢν (Ἡσυχ.), ὑγίης, Ἰππ. 488. 39· ἐξάντης ἐποίησε τὸν ἐαυτῆς ἐχόντα Πλάτ. Φαῖδρ. 244B. 2) μετὰ γεν., ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ, ἀπαλλάσσεται, Ἀλ. π. Ζ. 3. 5· νόσου Κομικ. Ἀνώνυμ. 72.

**ἐξαντλῶ**, ἀντλῶ ἐκ τινος, ἀντλῶ καὶ χύνω ἔξω, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντας τὰ δὲ ἀποχετεύοντας Πλάτ. Νόμοι 736B.—Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 16, 2· ἴδε ἐν λ. ἐπαντλῶ. 2) μεταφ., ὑφίσταμαι, ὑπομένω μέχρι τέλους, Λατ. exanillare, exhaure, καὶ νῦν ἐκείνων μελόν· ἐξαντλῶ πόνον Εὐρ. Κύκλ. 10· παπαῖ τὸν αὐτὸν δαίμον· ἐξαντλῆς ἐμοί, ὑποφέρεις τὰ αὐτὰ βάσανα οἶα καὶ ἐγώ, αὐτοῖς 110· τὸν αὐτὸν ἐξ. Πλὼν ὁ αὐτ. Ἀποστ. 456· διάγω, βίον οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδι 5· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἰκ. (838) χωρίου: μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῶ γόδους, κτλ., ἴδε Δινδόρρ. ἐν τόπῳ, πρὸς δὲ καὶ σημ. Paley ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ. 3) ἐκκινῶ, Ἡλιδ. 1. 3· ἐχέω, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν Λουκ. Τίμ. 18· σπαταλῶ, μετὰ τῶν ἑταίρων ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Ἀλκίρρ. I. 21: ἐν τῷ παθ., πρὸς ἐνλίον μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος.. καὶ ἐξαντλούμενος (ἐγὼ ὁ Πλούτος) Λουκ. Τίμ. 17.

**ἐξάντλησις**, ἡ, ἐκκένωσις, ἐξάντλησις βορβορόρου Εὐστ. Πονημάτ. 71. 79. **ἐξάντλημα**, τό, θερμὸν λουτρόν ἢ χλίσμα, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θεραπευτ. 2. 12, σ. 133, ἐκδ. L. B.

**ἐξαντλήσειν**, δεῖ ἐξαντλεῖν, Ἀντλ. παρ' Ὀρειδασ. II. 414. 11.

**ἐξάνυσις**, εἰς, ἐπιτέλεσις, συμπλήρωσις, Εὐστ. Πονημ. 278. 9.

**ἐξαναστεῖον**, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξανύω, δεῖ ἐξανύειν, Καν. τῆς ἐν Κερθραγ. Συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 457.

**ἐξάνυω**, Ἀπτ. ἀνύτω: μέλλ. -ύσω (ῥ), ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Λατ. conficere, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, ἐτέλεσεν, ἐπλήρωσε (Σχολ.). Ἰλ. Θ. 370· θεῶν θέσμι' ἐξήνυσε Σοφ. Δι. 712· ἐμελλες ἐξανύσειν κακᾶν· μοῖραν αὐτοῖς 926· τί μοι ἐξανύσει χρέος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 156· πάθεα Εὐρ. Ἰων 1066:—Μέσ., ἐπιτελῶ τι, τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; ὁ αὐτ. Ἀνθρ. 536· τέκνοις τάφον ὁ αὐτ. Ἰκ. 285. 2) τελειώνω, ἀποτελειώνω, ὁπλ. φονεύω, Λατ. conficere, ἢ θῆν· σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, ὄντως δὲ σε καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαντήσας καταργήσομαι (Σχολ.). Ἰλ. Α. 365, γ. 452· πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273. 3) ἐπὶ χρόνον καὶ ἀποστάσεις, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, ἀμέραν τάνδε ἐξανύσασα Εὐρ. Μίδ. 649· δρόμον, ἵχνος, πόρον ἐξ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 164, Τρω. 232, I. Τ. 897:—ἀπολ. (ὡς τὸ ἀνύω I. 3), τελειώνω τὴν ὁδὸν μου πρὸς τῶνα τόπον, φθάνω εἰς αὐτόν, ἐς ἣ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 6. 139., 7. 183· ὡσαύτως μετ' αὐτ. τόπον, ἐξανύσαι τὰν.. νεκρῶν πλάκα (οὕτως ὁ Vauvill ἀντὶ ἐκτανύσαι) Σοφ. Ο. Κ. 1562· πόλον ἐξανύσας Εὐρ. Ὀρ. 1685· καθιστῶ, λαθίπονον δ' ὁδυνᾶν οὐτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι Σοφ. Τραχ. 1023. 4) μετ' ἀπαρ., κατορθύνω νὰ κἀμω τι, Λατ. efficere ut.., ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατήσαι, κατορθύνειν ἐδοξε μοι κρατίστον Εὐρ. Ἰππ. 400. 5) Μέσ., λαμβάνω τι παρὰ τινος, παρὰ.. ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς ὁ αὐτ. Βάχχ. 131, πρβλ. ἀνύω I. 7.

**ἐξαπάγω** = ἀπάγω, Γελάς. 1256B.

**ἐξαπατῶ**, σηκώνω καὶ ἀποκομίζω, Φιλῶ. παρ' Ἀθην. 147E.

**ἐξαπατολεῖσθαι**, «παραλογίζεσθαι» Ἡσυχ.

**ἐξαπατέω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπαιτέω, Ἰουλιαν. 349B.

**ἐξ-πάλαιστος**, ον, ἔχων μῆκος ἐξ παλαιστῶν, παλαιῶν, ἡμιπλίνθια.. ἐξαπαλίστα Ἡρόδ. 1. 50., 2. 149.

**ἐξαπαλλάσσω**, Ἀπτ. -τω, ἀπαλλάσσω ἐκ τινος, ὡς ἐξαπαλλάξει κακῶν Εὐρ. I. Α. 1004· ταλαίνης ἐξαπαλλάξει Ζῶης ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάτῃ 1108, ἐνθα ἐξυπακούστέον: ἐαυτόν:—Παθ., ἀπαλλάσσομαι ἐκ τινος, κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς Ἡρόδ. 5. 4· τίς.. ἄλυπος ἀτῆς ἐξαπαλλαχθήσεται; Σοφ. Ἠλ. 1002 (ἐνθα τὸ ἀτῆς ἐξαπατᾶται ἐκ τοῦ ἄλυπος)· οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦτον, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑπασχέσεως, ἐδέχθη τὸν πλοῦτον, Θουκ. Α. 28· Κλέωνος ἀπαλλαγῆσθαι αὐτοῖς περὶ τὸ τέλος.

**ἐξαπαλείφω**, ἀπαλείφω τι ἐντελῶς ἐκ τινος, Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 17, 24, ἐκδ. Δ.

**ἐξαπαντάω**, ἐξαπαντᾶν, διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 3. 3, 24· ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶν.

**ἐξαπαρτάομαι**, παθ., κρέμαμαι, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξαπαρτημένην (τὴν ναῦν) ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις ἔφερε Λουκ. π. Ἀλφρ. Ἰστ. Α. 9.

**ἐξαπατάω**, Ἰων. παρატ. ἐξαπάτασκον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070 (ἐν ἐξαμέτρῳ):—Παθ., μέλλ. -απατηθήσομαι Πλάτ. Γοργ. 499

Γ· ἀλλὰ καὶ -απατήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασι, οὕτε ἐξαπατήσεται ἔτι ὡς, ἀλλὰ μίσθον λήψεται Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3—



ἐξαπατῶ, δολάζω, φανακίζω, ὡς καὶ νῦν, εἴ τινα που Δαναῶν  
ἐτι ἐλπεται ἐξαπατήσῃν 'Ιλ. I. 371, πρὸλ. 'Οδ. I. 414, Πίνδ.  
O. 1. 45, 'Πρόδ. 1. 153, κτλ. ἐξ. τινα φρένας 'Αριστοφ. 'Επ.  
1099· ἐξ. καὶ φενακίζειν Δημ. 580. 5· ἐξαπατῶ γυναικα, 'Ηρόδ.  
2. 114· ὡσαύτως, ἐξ. τινα τι, ἐν τι-τι πράγματι, Ξεν. Κύρ. 3. 1,  
19· ἐξ. ἐπὶ τι 'Ισοκρ. 209C· ἐφ' οἷς ἐξαπατᾷς, διὰ τὰς ἀπά-  
τας τὰς ὁποῖας χάνεις, Δημ. 577. 25· ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο ἀν-  
δύναται ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ, ὡς ὁ ἥλιος, κτλ., ὅστις θὰ ἤδυνάτο να  
ἐξαπατήσῃ ὑμᾶς εἰς τοῦτο, ὅτι κλ., Ξεν. 'Αν. 5. 7, 6, πρὸλ. Πλάτ.  
Κρατ. 413D· ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, καταπραύνουσι τὸ πάθημα,  
Λουκ. Νιγρ. 7.—Παθ., ὡς ἐξαπατηθεὶς 'Ηρόδ. 9. 94· ἐνόμι-  
ζον ἐξηπατῆσθαι Θουκ. 5. 42· ἤξει ἐξαπατωμένη 'Αντιφῶν  
113. 28· τὸ δεῖπνον ἐξαπατῶμενος 'Αριστοφ. Σπ. 60.—τὸ  
μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Πλάτ. Κρατ. 439C, Stallb.

ἐξαπάτερθεν, = ἐκ τοῦ ἐτέρου· 'Ησύχ.  
ἐξάπατη, ἡ, τὸ ἐξαπατᾶν, ἐξαπατήσις, 'Ησ. Θ. 205, Θέογν. 390,  
Ξεν. 'Αν. 7. 1, 25.

ἐξαπάτημα, τό, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπάτημα, 'Ετυμ. Μ.  
791. 32.

ἐξαπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατῶν, 'Ιππ. 317. 9.

ἐξάπατησις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπάτησις, 'Αθήν.  
387E.

ἐξάπατητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐξαπατάω, δεῖ ἐξαπατᾶν,  
Πλάτ. Κρίτων 49E.

ἐξάπατητήρ, ἥρος, ὁ, ἐξαπατητής, ὁ ἐξαπατῶν, ψεύστας..  
ἐξαπατητήρας 'Ομήρου Κέρκωπες, Μοσχόπ. π. Σχ. 38. πρὸλ.  
Σουίδ. ἐν λ. Κέρκωπες καὶ 'Αρποκρ. ἐν λ. Κέρκωψ.

ἐξαπατητής, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Πρὸλ. Παράρρ. Π-ολ. 3. 18, σ.  
221, κτλ.

ἐξαπατητικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐξαπατῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαπατήσῃ,  
τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων Ξεν. 'Ιππαρχ. 4. 12, Σέξτ.  
'Εμπ. π. Μ. 2. 93.—'Επίρρ.—'ὡς, Πολυδ. Δ'. 24.

ἐξάπαυλλω, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ ἐξαπατάω, ἀπατῶ τρόπον  
τινὰ 'Αριστοφ. 'Αχ. 657, 'Ιππ. 1144.

ἐξάπαφικός, 'Επ. τύπος τοῦ ἐξαπατάω, 'Ησ. Θ. 537· ἀορ. β'  
ἐξηπάφοι 'Οδ. Ξ. 379· ὑποακτ. ἐξαπάφω 'Οδ. Ψ. 97· μετοχ.  
ἀορ. ἐξαπαφῶν, οὔσα, 'Γγμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 379, εἰς 'Αφροδ.  
38, 'Επρ. 'Ιων. 704· ὁ 'Ομ. ὡσαύτως ἔχει γ' ἐνικ. ἐνκτιχίς μέσος  
ἀορ. ἐξαπάφοιτο μετ' ἐνεργ. σημασίας, 'Ιλ. I. 376, Ξ. 160· ἀορ.  
α' ἐξαπάφῃσε, 'Γγμ. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 376, Κόιντ. Σμ. 1. 137,  
'Οππ. 'Αλ. 3. 94.

ἐξά-πεδος, ον, ἔχων μῆκος ἐξ. ποδῶν, 'Ηρόδ. 2. 149, Συλλ.  
'Επιγρ. 5594. 1. 62, πρὸλ. ἐξάπους II.

ἐξά-πεζος, ον, ἔχων ἐξ. πόδας, Λυκόφρ. 176, πρὸλ. ἐξάπους I.  
ἐξαπέδον, ἀπαρέμφ. ἐξαπιδεῖν, ἀορ. ἀνευ ἰδίου ἐνεστ.—'Εν  
χρήσει εἶναι τὸ ἐξαφοράω, παρατηρῶ μακρόθεν, Σοφ. O. K. 1648·  
—ἐκ τῶν ἀπ' ἐξ. λέγ.

ἐξαπελαύνω, ἀποδιώκω ἐκ τινος τόπου, δόμων μ'. ἐξ. 'Ελλ.  
'Επιγρ. 270.

ἐξά-πέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξ. πελέκεις, ἐξ. ἀρχή, τὸ  
ἀξίωμα τοῦ Ρωμαίου Πραιτώρος, Πολυδ. 3. 40, 9· ἐξ. ἡγεμῶν ἡ  
στρατηγός ἡ ἀπλῶς ἐξαπέλεκυς = πραιτώρ, ὁ αὐτ. 2. 24, 6,  
3. 40, 11, κτλ.

ἐξαπέυχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπεύχομαι, Τζέτζ. 'Ιστορ.  
13. 607.

ἐξά-πηνυς, υ, ἔχων μῆκος ἐξ. πίνων, 'Ηρόδ. 2. 138, 'Ιππ. π.  
'Αθρ. 834, Ξεν. 'Αν. 5. 4. 12, πρὸλ. Λοβεκκ. Φρύν. 412.

ἐξάπινια, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξαπίνης, 'Εβδ. ('Αριθμ. Δ',  
20), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ. 8.

ἐξαπίναιος ἡ ἐξαπινάτος, α, ον, ἡ ος, ον, = ἐξαίφνι-  
διος, 'Ιππ. π. Διατ. 'Οξ. 388, Ξεν. 'Ιερων 10, 6, Πολυδ. 26. 6, 1,  
Καλλ. εἰς Δία 50.—'Επίρρ.—'ὡς, 'Ιππ. π. 'Αθρ. 808, Θουκ. 3. 3,  
κ. ἀλλ.

ἐξάπινης [f], 'Επίρρ., ἡπιώτερος τύπος τοῦ ἐξαίφνης, 'Ιλ. O.  
325, 'Αλκαίος 27, Πίνδ. Π. 4. 487, 'Ηρόδ. 1. 74, 87, 'Ιππ. 'Αρ. 1246·  
οὐδέποτε παρὰ Τραγ. καὶ σπανίως παρ' 'Αττ., ὡς ἐν 'Αριστοφ.  
Πλ. 336, 339, 815, Θουκ. 1. 50, Νικόλαος ἐν 'Αδῶλ. 1. 6.—ἐν  
συνδυασμῷ μετ' οὐσιαστ., οὐτ' ἕαρ ἐξαπίνας, αἰνιδιον ἕαρ,  
Θεοδρ. 9. 34, εἰ ἡ γραφή ὀρθή· 'Ο Valcken. διώρθωσεν· οὐτ' ἕδαρ  
ἐργατίναις καὶ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ παρεδίδετο ὁ Meineke.

ἐξάπινον, ἀμφίβ. γραφ. ἐν 'Ιππ. 517. 19, ἀντὶ ἐξαπίνης.  
ἐξαπλασιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἐξ., 'Ετυμ. Μ. 595. 15· ἐν  
τῷ παθ.

ἐξά-πλάσιος, α, ον, 'Ιων. -πλήσιος, η, ον, ἐξάκις τόσος,  
ἐξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος 'Ηρόδ. 4. 81· ἀπολ., Πλωτ. 2. 1020A,  
1028E.—ὡσαύτως, ἐξαπλασίωον, ονος, ὁ, ἡ, 'Αριστ. π. Κόσμ.  
6. 18.

ἐξά-πλεθρος, ον, ἐξ. πλεθρῶν, ἔχων μῆκος ἐξ. πλεθρῶν, 'Ηρόδ.  
2. 149.

ἐξά-πλευρος, ον, ἔχων ἐξ. πλευράς, Πλωτίν. 6. 3, 14.

ἐξαπλή, ἐπίρρ., ἐξαπλῶς, Διον. 'Αρεστ.

ἐξαπλήσιος, η, ον, 'Ιων. ἀντὶ ἐξαπλάσιος, 'Ηρόδ.

ἐξά-πλόος, ὄη, ὄον, συνηρ. -πλοῦς, ἡ, οὖν, ὡς καὶ νῦν,  
Συλλ. 'Επιγρ. 2554. 65· τὰ ἐξαπλᾶ, ἡ ἐκδοσις τῆς Παλαιᾶς Δια-  
θήκης ἐπὶ τοῦ 'Ωριγένους, ἐν ἡ ἡ πρώτη στήλῃ περιέχει τὸ 'Εβρ.  
κειμενον, ἡ δευτέρα τὸ αὐτὸ δι' 'Ελληνικῶν γραμμάτων, ἡ τρίτη τὴν  
μετάφρασιν τοῦ 'Ακύλα, ἡ τετάρτη τὴν τῶν ἑβδομήκοντα, ἡ πέμπτη  
τὴν τοῦ Συμμάχου, ἡ δὲ ἕκτη τὴν τοῦ Θεοδοτίωνος, Εὐσεβ. II. 557  
A, 'Επιφάν. I. 1076A, κλ.

ἐξαπλῶ, = ἐξαπλασιάζω, Μάξιμος ἐν Ρεταγ. Uranol. 338A.

ἐξαπλῶ, ἐκτυλίσσω, ἀπλῶν, οὐρανὸν ὡς περ δέριν ἐξα-  
πλῶσαι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 17· ἐξ. τὴν χεῖρα Σέξτ. 'Εμπ.  
π. Μ.—Παθ., ἐκτυλίσσομαι, ἐξαπλῶμαι, εἰς τὴν γῆν 'Αριστ.  
π. Φυτ. 1. 6, 9· ὑπτιος, ἐξήπλωτο, ἐπὶ νεκρῷ, Βατραχομουμ.  
106.

2) ἀναπτύσσω, διασαρκίζω, ἐρμηνεύω, Λατ. expli-  
care, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 217, κλ.

ἐξάπλωσις, εως, ἡ, ἀπλωμα, ἐπέκτασις, αἱ τῶν ὑμένων ἐς  
πλάτος ἐξαπλώσεις 'Αρετ. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 8· ἀντίθετον τῷ  
πληθυσί, Φίλων 1. 385, 33.

II. ἀναπτύξις, ἐξηγησις, ἐρμη-  
νεία, διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανισομεν πόσα σημαίνου-  
σιν (αἱ λέξεις) 'Ερωτιαν. ἐν τῷ προοίμ. σ. 18.

ἐξάπλωσις, ἡ, πολλαπλασιασμός διὰ τοῦ ἐξ. Μαξ. 'Ομολ. 1228B.

ἐξαποθαίνω, ἀποθαίνω ἐκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐξαπέδησαν ἐταί-  
ροί νηὸς 'Οδ. Μ. 306, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 199, κλ.

ἐξαποδία, ἡ, ἐξέμετρον, ὅσα περ ἐνδον πέφυκεν ἀπλῆς  
ἐξαποδίας Τζέτζ. π. Μέτρων, 'Ανέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 322, 9.

ἐξαποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἐκ τινος, Τζέτζ. ἐν 'Ανέκδ.  
Κραμήρου τ. 3. σ. 332, 30.

ἐξαποδιόμαι, 'Αποθ., ἀποδιώκω ἐκ τινος τόπου, αἱ κεν 'Αρνα  
λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδιώμαι; 'Ιλ. E. 763· ἀλλὰ  
γράφεται καὶ διηρημένως ἐξ ἀποδιώμαι.

ἐξαποδύνω, ἀπεκδύνωμαι, ἐματά δ' ἐξαπέδυνε 'Οδ. E. 372.

ἐξαποθλίβω, ἀποθλίβω ἐκ τινος, ἐν τῷ παθ., τῶν βοτρυῶν  
νεκτὰρ θεῖον ἐξαπεθλίβετο Θεοδ. 'Υρτακ. 'Ανέκδ. Boiss. τ. 1.  
σ. 271.

ἐξαποκλύζω, ἀποπλύνω, καθαίρω, ἐξαποκλύσεις (κατὰ διόρ-  
θωσιν Κόντου ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 327) Μιχ. 'Αχομ. τ. Α', σ. 245,  
26-7, ἀντὶ τοῦ ἐξαποθλύσεις.

ἐξαποκρούω, = ἀποκρούω, Μεταγεν.

Ἐξά-πολις, εως, ἡ, ὁμοσπονδία ἐξ πόλεων τῶν ἐν 'Ασίᾳ Δω-  
ριέων, 'Ηρόδ. 1. 144, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 385.

ἐξαπόλλυμι· μέλλ. -ολέσω καὶ 'Αττ. -ολῶ, καταστρέφω παν-  
τελῶς, Αἰσχύλ. Χο. 837, Σοφ. 'Ηλ. 588, 'Επρ. 'Ηρακλ. 950, κτλ.

II. παθ. μετὰ πρkm. β' ἐξαπόλλωλα, καὶ ἀορ. β' ἐξαπω-  
λόμην·—καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι ἐκ τινος τόπου, μετὰ  
γεν., ἀλλ' ἅμα πάντες 'Ιλλίου ἐξαπολοῖται, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες  
ἐκ τῆς 'Ιλίου ἀπόλονται· (Θ. Γαζής), 'N. Z. 60· ἐξαπόλλωλε δό-  
μων κειμήλια Σ. 290· ἡέλιος δὲ οὐρανὸν ἐξαπόλλωλε 'Οδ.  
γ. 327· σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονὸς Αἰσχύλ. 'Αγ.  
528.—ἀπολ., χάνομαι ἐξ ὁλοκλήρου, οὗτοι (οἱ Φύλλοι) ἐξαπο-  
λώλασι τρόπῳ τοιῷδε 'Ηρόδ. 4. 173, Σοφ. 'Αποσπ. 226.

ἐξαπολογία, ἡ, ἐπιγραφή τριῶν λόγων τοῦ 'Αντιφῶντος, δευ-  
τέρα ἀπολογία, ἀνταπάντησις· ἀλλ' ὁ Βεγκήρος γράφει διηρημένως  
ἐξ ἀπολογίας (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδίδετο καὶ ὁ Blass). πρὸλ.  
ἐγκατηγορία.

ἐξαπονέομαι, παθ., ἐπανέρχομαι ἐκ τινος, σὸν δ' ἀνένευσε  
μάχης ἐξαπονέεσθαι, σῶν δὲ ἐκ τῆς μάχης ὑποστρέψαι οὐ συνε-  
χώρησεν, 'Ιλ. Π. 252, γ. 212· ἀλλὰ γράφεται καὶ διηρημένως,  
μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

ἐξαπονίξω· μέλλ. -νίψω, πλύνω καλῶς, ἀπονίπτω, τοῦ (τοῦ  
'Οδυσσεύος) πόδας ἐξαπενίξεν 'Οδ. T. 387.

ἐξαποξύνω, ἐπὶ φύλλῳ, χάνω τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὀξείαν, ἡμυε-  
ρῆν, ἀκρεμῶν ἐλαίας ἔστιν ἐν δόμοισί τις, ἐν φασγάνῳ  
τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, ἐς πῦρ καθήσω 'Επρ. Κύκλ. 456.

ἐξαποπατέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀποπατέω, 'Ιππ.  
504. 7.

ἐξαποπέμπω, ἀποπέμπω ὅλως δι' ὁλοῦ, Τζέτζ. 'Ιστ. 3. 56.

ἐξαποπνέω, ἀποπνέω ἐντελῶς, ἐκπνέω, τὸν βίον ἐξαπέ-  
πνευσε Τζέτζ. 'Ιστ. 3. 164.

ἐξαποπέτομαι, ἀποπέτομαι ἐκ τινος, Κ. Μανασσ. Χρον. 15D,  
Θεοδ. Πρόδρ. Γ' αἰεσμ. 324.

ἐξαποπτύω, ἀποπτύω, ἐκπέμνω, ἐξαποπτύον βόρβορον  
Τζέτζ. 'Ιστ. 6. 7.

ἐξαπορρέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀπορρέω, εὐρίσκειται ἐν  
μεγάλῃ ἀπορίᾳ, Πολυδ. 4. 34, 1·—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τυφ. πρὸς  
Κορινθ. Β' 'Επιστ. δ', 8· καὶ ἐν παθ. ἀορ. β', Διοδ. 'Αποσπ. 507.  
89, Πλωτ. 'Αλκ. 5· ἐξαπορηθῆναι ἀργυρίου, εὐρεθῆναι ἐν μεγά-  
λῃ χρηματικῇ ἀνάγκῃ, Διον. 'Αλ. 7. 18· παθ. πρkm. ἐν Συλλ. 'Επιγρ.  
2058A. 11.

ἐξαπορρέω, παθ. ἀορ. -απερρύην, ἀπορρέω, ἐξαφανίζομαι,  
τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη Εὐσταθ. τὸ Καθ' Ὑσμ.  
9, σ. 349.



**ἐξαποσπάω**, ἀποσπῶ, ἀπομακρύνω, Νικήτ. Εὐγεν. 2. 222.  
**ἐξαποστάζω**, ἀποστάζω ἔκ τινος, χύνω, τὸ προσήκον ἐξαποστᾶσαι δάκρυ Θεόδ. Πρόδρο. 8. σ. 377.  
**ἐξαποσταλτέος**, α, ὄν, ὃν δεῖ ἐξαποστελλεῖν ἢ ἐξαποστελλεῖται, Γλωσσ.  
**ἐξαποστειλάριον**, τὸ, τροπᾶριον λεγόμενον ἢ ἄδόμενον εὐθύς πρὸ τῶν αἰνῶν, Σκουδ. 1708Α, Λέων 300. [Τὸ τροπᾶριον λεγόμενον ἢ ἄδόμενον πρὸ τῶν αἰνῶν κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν ὀνομάζεται φωταγωγικόν· καὶ ἐπειδὴ ἡ προστακτικὴ ἐξαπόστειλον ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν ἐν ἅπασι τοῖς φωταγωγικοῖς, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὑποβῇ τις ὅτι τὸ ὄνομα ἐξαποστειλάριον ἀρχικῶς εἰδίδετο εἰς τὰ ὑστερον ὀνομασθέντα φωταγωγικά].  
**ἐξαποστελλῶ**, ἀποστελλῶ μακράν, Πολύδ. 3. 11, 1, Διόδ. 19. 102. ἐκπέμπω, ἐκδιώκω, ἔκ τοῦ παραδείσου Ἐδδ. (Γέν. Γ', 23 κ. ἀλλ.). — Παθ., ἐξαποστέλλομαι, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251, 5.  
**II** ἀπολύω αἰχμάλωτον καὶ ἀποστέλλω αὐτὸν πρὸς τινα σκοπὸν, ὃ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφιδάμον χωρὶς λύτρων Πολύδ. 4. 84, 3· ἀπολύω, ἀποπέμπω, χωρίζω τὴν γυναικί μου, Ἐδδ. (Δευτ. ΚΔ', 4).  
**ἐξαποστρέφομαι**, ἀποστρέφομαι ἔκ τινος, Ἰωάνν. Γεωμέτρης παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 67.  
**ἐξαποστολῆ**, ἡ, τὸ ἐξαποστελλεῖν, Πολύδ. 1. 66, 2, κτλ., ἐν τῷ πληθ. 9. 5, 5.  
**ἐξαποτίνω**, ἱκανοποιῶ ἐντελῶς, καταπραύνω, οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνωσι Ἰλ. Φ. 412.  
**ἐξά-πους**, ὁ, ἡ, -που, τὸ, ἐξ πόδας· ἔχων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 16. **II** = ἐξάπεδος, Λουκ. Κρον. 17, Πλουτ. Λούκουλ. 37. 2) ἐν τῇ στιχυοργίᾳ, στίχους ἔχων ἐξ πόδας, τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστίν, ἐξάπου, τέλειον, κατὰ πόδα δακτυλον βαίνόμενον Διον. Ἀλ. π. Συνθεσ. Ὄνομ. τ. 5. σ. 21, 7, ἐκδ. Reiske, πρὸλ. ἔξπους.  
**ἐξαποφαινῶ**, ἐπιτετάμενον ἀντὶ τοῦ ἀποφαινῶ, Λουκ. Ἡσιόδ. 6.  
**ἐξαποφθείρω**, καταστρέφω ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 464, Σορ. Τρ. 713.  
**ἐξαποχέω**, ἀποχέω ἔκ τινος, κρήνης δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξαπεχεῖτο δάκρυ Τρέτ. Ἰστ. 3. 327.  
**ἐξά-πυρμος**, ὄν, ὁ, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἔχων ἐξ πλοῖα, μετὰ ἐξ πλοίων, τὸν ἐξάπυρμον, δηλ. τὸν Ἡρακλῆα, ὅτι ἐξ ναῦς ἔχων, εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1347, πρὸλ. Ἰλ. Ε. 638.  
**ἐξά-πτέρυγος**, ὄν, ἔχων ἐξ πτέρυγας, τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἐξαπτέρυγον ἑκάτερον αὐτῶν Κλήμ. Ἀλ. 667, Γρηγ. Ναζ. II. 52Α, ἐπὶ τῶν Σεραφίμ.  
**ἐξαπτικῆς**, ἡ, ὄν, ἄρμηδος πρὸς ἐξάψιν, ἐξαπτικὴ παθῶν ὕλη Ἰω. Δαμασκ. σ. 756, ἐκδ. ΜΙ.  
**ἐξά-πτύχος**, ὄν, ἔχων ἐξ πτυχάς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 295, Ἡσυχ. ἐν λ. ἐξήλατον (ἐνθα ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ γραπτ. ἐξήλατον μετὰ δασείας).  
**ἐξάπτω**: μέλλ. -ψω, δένω ἔκ τινος ἡ εἰς τι. πείσμα νεός .. κίονος ἐξάψας μεγάλης Ὁδ. Χ. 466. πρὸλ. Ἰλ. Ω. 51· Φρύγια πέπλων ἀγάλλματα ἐξάπτω χροός Εὐρ. Τρω. 1220· τὴν πόλιν ἐξήψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τὴν θαλάσσης Πλουτ. Θεμιστ. 19· οὕτως, ἐξάπτειν τι εἰς τινος Ἡρόδ. 1. 26· ἀπὸ τινος Ξεν. Κύν. 10, 7· ὡσαύτως, ἐκ τοῦ νηοῦ ἐξάπτειν σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 1. 26· ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῶδες Ἀριστοφ. Σφ. 379. — Παθ., περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα πηνίκεν τινά, ἔχομεν προσηρμοσμένην περὶ τὴν κεφαλὴν φενάκην τινά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἐν τοῖς Ἀθήλ. 3, Meineke. 2) μεταφ., τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ἀφύλους στόματος ἐξάπτων λιτάς, προσαρμῶζων (οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ γονάτα σου) τὰς ἱκεσίας στόματος ἀνευ ἱκετηρίας, δηλ. ἀνευ ἱκετηρίων κλάδων, Εὐρ. Ὀρ. 383· τὴς τυχῆς ἐξάπτειν τὰ πραττόμενα, ἐξαρτᾶν ἔκ τῆς τύχης, Πλουτ. Σύλλ. 6· συνδέω ἐν πράγματι πρὸς ἄλλο, ἐξακολουθῶ διήγησιν, ἐπειθ' οὕτως ἐξάψομεν τὴν διαδοχὴν τῶν ἀξίων λόγου Διογ. Λ. 8. 50· ἐξαμμένω ἐκ σώματος, προερχόμενος ἐκ τοῦ σώματος, Τίμ. Λοκρ. 102Ε. 3) ἔξ. τινί τι, τιθεῖν τι ἐπὶ τινος, ἱκετηρίαν γόνασιν Εὐρ. Ι. Α. 1216· κόσμον νεκρῷ ὁ αὐτ. Τρω. 1208· ἔξ. βρόχον ἀμφὶ δειρὴν ὁ αὐτός Ἰων 1065. **II** Μέσ., κρατῶ τι διὰ τῶν χειρῶν καὶ κρεμῶμαι ἐξ αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ σύρω αὐτὸ κάτω, σειρὴν χρυσεῖν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες πάντες ἐξάπτεισθε θεοί, πάσαι τε θεαῖναι Ἰλ. Θ. 20· ἐξάπτεισθε τῆς οὐραγίας, παρακολουθεῖν κατὰ πόδας, Πολύδ. 4. 11, 6· ἐπιλαμβάνομαι τινος, τῶν Ἑλληνικῶν ἐξάπτεσθαι κελεύοντος βασιλέως, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Πλουτ. Θεμ. 31. 2) κρεμῶ τι ἐπάνω μου, φέρω τι κρεμῶμενον περὶ τὸ σῶμά μου, φορῶ τι, τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροός λευκῶν ἀμείψασθαι· Εὐρ. Ἰλ. 1186· ἐπὶ πλοῖον, δένω διὰ κάλου καὶ σύρω αὐτό, ῥυμουλῶ, τὰς δ' ἀκραλούς (ναῦς) ἐξάπτεσθαι κατήγον ἐλς τὴν πόλιν Διόδ. 14. 74· ἐξάπτομαι τινα, κάμνω τινα νὰ ἐξα-

τάται ἐξ ἐμοῦ, ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μεῖράκια, τοὺς ἐραστάς ἐξαψάμενα καὶ τὰς ἐταίρας Φιλόστρ. 335· πρὸλ. ἐνάπτω.  
**B**. ἐν τῷ ἐνεργ. προσέτι, βάλλω πῦρ, ἀνάπτω, τὰν ὕλαν Τίμ. Λοκρ. 97Ε. **II** μεταφ., ἀνάπτω, διεγείρω, ἡνίκά οὐ Πέρσης τὸν μέγα πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξήψε Αἰλ. π. Ζ. 12. 35. — Παθ., πῦρ ἐξ. ἐκ λίθων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 10· ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς Πλάτ. Ἐπιστ. 340Β, πρὸλ. Πολ. 498Β· ἐξάπτομαι ὡς καὶ νῦν, ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες Διον. Ἀλ. 5. 38.  
**ἐξάπτωτος**, ὄν, (πτῶσις) ἔχων ἐξ πτώσεως, Πρισιαν. 5. 14, 77.  
**ἐξαπωθεῖω**: μέλλ. -ώσω καὶ -ωθήσω, ἀπωθῶ μακράν, Εὐρ. Ρήτορ 811.  
**ἐξαπώλεια**, ἡ, ἐντελὴς ἀπώλεια, Γ. Παχυμ. τ. Β' , σ. 232. 2., 402. 9, ἐκδ. Β.  
**ἐξά-πώλος**, ὄν, ἐπὶ ἀρματός, τὸ συρόμενον ὑπὸ ἐξ πώλων ἢ ἵππων, τὸ δὲ ἄρμα ἦγεν ἐξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων Ἡρωδιαν. 5. 6, 16.  
**ἐξάραγμα**, τό, «σύντριμμα» Γαληνοῦ τῶν Ἰππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 466.  
**ἐξᾶραιδω**, -αῖωσις, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀραιδῶ, -αῖωσις, Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6, π. Αἰτ. Ὁδ. Παθ. 2. 2.  
**ἐξαραιρημένος**, ἐξαραιρῆται, ἵδε τὸ ῥῆμα ἐξαιρέω.  
**ἐξαράφωμαι**, ἀποθ., καταρῶμαι, μετὰ συστ. αἰτ., ἐκ δ' ἀράς κακὰς ἤρατο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις Σορ. Ἀντ. 427.  
**II** τελῶ εὐχάς, ἐπὶ ἰδρύσεως ναοῦ, ὅτι χρυσὰς ἀσπίδας ἀνέθηκεν (ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων) πρὸς τὸν καινὸν νεὸν πρὶν ἐξαράσασθαι, «ἐξαράσασθαι δὲ ἐστὶ τὸ ἐκτελεῖσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχάς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἰδρύσεσιν τῶν ναῶν εἰώχασιν ποιεῖσθαι» (Ἀρποκρ.), Δισχίν. Κατὰ Κτήσιφ. 32. 3. Διάφορ. γραφ. πρὶν ἐξεργάσθαι.  
**ἐξαράσσω**, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω: ἐξάγγυμι, ἐκῶγγυμι, συντρίβω, ἐκ δὲ οἱ ἰσθὺν ἀραξε ποτὶ τρόπον (Ἀρίσταρχος καὶ ἄλλοι ἀραξε, Ζηνόδοτος δὲ ἑαξεν) Ὁδ. Μ. 422· οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξοράσειεν λίθω ὀδόντας Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 7 [8]. 17· κατασυντρίβω, τὴν ῥίνα Ἰππ. 57· τὴν κιγκλίδ' ἐξήρασα Ἀριστοφ. Ἰππ. 641· πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 16: μεταφ., σὺν ὧν ἐξαράξω τὴν ἀγὰν αὐθαδίαν Ἀριστοφ. Θεσμ. 704. **II** μετ' αἰτ. προσ., πλήττω, προσβάλλω διὰ λοιδοριῶν, ὑβρίων, κακολογῶν, λοιδορῶ, κάγω οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθύς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καλοχροῖσι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1373.  
**ἐξαργέω**, διατελῶ ἐν πλήρει ἀργίᾳ ἢ ἀδρανεῖα, οἷον τῷ καθεύδοντι ἡ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 9· διὰ τὸ ἡμὲν δύναμιν ἐξηργηκέναι αὐτὸν δὲ τρυφᾶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5. 10, 24. **II** Παθ., ἀμελοῦμαι, παραμελοῦμαι ἐντελῶς, ἔργα δρώμεν· οὐκέτ' ἐξαργούμενα Σορ. Φιλ. 556· ὅσω τῇ φύσει βελτίων ἐστί (γῆ), τοσοῦτω μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται Πλουτ. 2. 2Ε.  
**ἐξάργματα**, τὰ, (ἐξάρχομαι), ἀκρωτηριάσματα, ἥρως δ' Ἀἰσωνίδης ἐξάργματα τάμεν θανόντος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 477, ἐνθα δ' Σχολιαστὴς σημειοῦται: «οἱ δολοφονούντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματα τινα ἐποιοῦν τοῦ ἀναίρουμένου καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν», κτλ. — Πρὸλ. **μασχαλισματα**, καὶ ἴδε σημ. Jebb ἐν Σορ. Ἰλ. 445, ἵδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει: **μασχαλισθῆναι** καὶ ἔντυμ. Μ. ἐν σ. 118. 32.  
**ἐξαργυρίζω**, ἰσοδυναμὸς τύπος τοῦ ἐξαργυρῶ, εἰς ἀργύριον, εἰς χρήματα μεταβάλλω, πωλῶ, οὐδ' ἦν δὲ τελευτῶντα τὴν ἐαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι (ἰδίᾳ γρ. ἐξαργυρῶσαι), δηλ. ἀργυρίου πωλῆσαι, Θουκ. 8. 81· ἐξαργυρίσας [τὴν οὐσίαν] Δημ. 59. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν Πλουτ. 2. 850D· ἐξαργυρίζομαι τι, ἀποσυλῶ, διαρπάζω, καὶ ἐξαργυρισάμενος (τὸν οἶκον) πενίαν ὀδύρει, καὶ ἀποῦ ἐξεγύμνωσας τὸν οἶκον παραπονεῖσθαι ὅτι εἶσαι πένης, Ἰσαῖος π. Δικαιογ. Κλήρου 56, 43. **II** λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἀργύριον παρὰ τινος, ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσασθαι κατὰ τὸ δυνατόν, εἰσῆγεν εἰς τὸν δῆμον, κτλ., Πολύδ. 32. 22, 1.  
**ἐξαργυρισμός**, ὁ, = τὸ ἐξαργυρίζειν, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 12. 38, 19.  
**ἐξαργυρολογέω**, ἀργυρολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γ. Παχυμ. τ. Β' , σ. 480. 16, ἐκδ. Β.  
**ἐξαργυροῦμαι**, μετατρέπω εἰς ἀργύριον, δηλ. εἰς χρήματα, τὰ ἡμίτερα πάσης τῆς οὐσίας Ἡρόδ. 6. 86, 1· πρὸλ. **ἐξαργυρίζω**.  
**ἐξαρσεσκέομαι**, Μέσ., ἀρσεσκόμαι, ἡδύομαι ἐν τινί, Κλήμ. Ἀλ. 250.  
**ἐξαρσεσκόμαι**: μέλλ. -εσομαι: Ἀποθ., ποῶ ἑμαυτὸν ἀρσεστόν τι, ἀξιόμοι τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ὥστε ἔχειν καὶ θεοῖς ἐξαρσεσθαι θύοντας Ξεν. Οἰκ. 5, 3 καὶ 19. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐξαρσεσθαι τινα δώροισι, ἐξαγοράσαι αὐτὸν διὰ δώρων, Δημ. 1396. 26, πρὸλ. 1397. 3.  
**ἐξαρθρεύω**, ἐξαρθρῶ, «στραγγουρίζω» μέλος τοῦ σώματος, ἡ ἐμόν, Ἰππ. Π. Ἀθρ 784. 19, κτλ., ἡ ἄλλον τινός, μυθολογοῦσι δὲ τινας πτῖαι Ἀμαζόνες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἐωυτῶν νήπιον



ἐν ἐξαρθρώσει, αἱ μὲν κατὰ τὰ γούνατα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἰσχία αὐτοῖσι 820. 20.—Παθ., ἐξαρθρώεται τὰ τοιαῦτα αὐτοῖσι 825.

II. ἀμεταβ., ἐξαρθρώμαι, ἐξαρθρήσαντα ὅστέα αὐτοῖσι 796.

ἐξάρθρημα, τό, ἐκτοπισμός ὅσπου, «στραγγουλισμα», Ἰππ. π.

Ἄρθρ. 789, προσεῖτε ἐξάρθρησις, εως, ἡ, αὐτοῖσι 821.

ἐξάρθρος, ον, (ἄρθρον) ἐξηρθρωμένος, τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἐξάρθρον γενέσθαι, παθεῖν ἐξηρθρωσιν κατὰ τὸ δεξιὸν σκέλος, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3.11, 6.

II. ὁ ἔχων τὰς ἀρθρώσεις προσε-

χούσεις καὶ κακῶς ἐσχηματισμένας, ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἐξάρθροι πεφύκασι Ἰππ. π. Ἄρθρ. 787. 6. πρὸλ. ἐξόφθαλμος.

—Κατὰ Σουῖδ. «ἐξάρθρος» ἐκμελής, ἐξωστειμένος.

ἐξάρθρως, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς κλειδεύουσιν, «στραγγουλίω», Ἰωσήφ. Μακκ. 10.

II. ἐξηρθρωμένος, = τῷ προηγ. II, Ἀριστ. Φυ-

σιον. 6, 14.

ἐξάρθρωμα, τό, -θρῳσις, ἡ, = ἐξάρθρημα, -θρῳσις, Ἰππ. παρὰ Ἰαληνῶ.

ἐξάριθμέω, ἀριθμῶ ἀκριβῶς, ἀριθμῶ ὅλον τὸ ποσὸν μετ' ἀκριβείας, Λατ. enumerare, τὸν στρατὸν Ἡρόδ. 7. 59, 60, κ. ἄλλ., Πλάτ. Πολ. 522D, Ἰσοκρ. 319C.—Παθ., τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν.. ἐξομήκοντα συν ἱππεῦσι, κτλ., Ἡρόδ. 4. 87.

II. ἐπὶ χρημάτων, καταβάλλω, πληρώνω τοῖς μετρητοῖς, Λατ. numeratim solvere, Θεογόνης γὰρ ὁ Προβαλίνος. ἔν τῃ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματα ἐξηριθμήσε Δημ. 832. 4.

III. ἀπαριθμῶ, τὸ μὲν ἐξαριθμεῖσθαι κατὰ μέρος ὑπὲρ τῶν προειρημένων πράξεων, οὐδὲν ἀναγκαῖον Πολύδ. 1. 13, 6. μετὰ μεσ. σημ., τὰς ἰδίας ἀρετὰς ἐξαριθμοῦμενοι Διον. Ἀλ. 5. 72. μετὰ πρμ. παθ. ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ, Πολύδ. 9. 2, 1.—Παθ., αἱ δὲ ἀρχαὶ τῶν περιόδων.. ἐξηριθμήνται Ἀριστ. Ρητ. 3. 9. 9.

ἐξαριθμήσεις, εως, ἡ, ἀρίθμησις, Ἀππ. Ἐμυλ. 2. 82, Δίων Κ. 43. 46.

II. ἀπαριθμήσεις, ἐξαριθμήσεις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ πρὸς Φίλιππον Πολύδ. 16. 26, 5.

ἐξαρκεῖν, μέλλ. -εωσι:

I. ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν,

τοῦ οἰκικοῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, καὶ τὸδ' ἐξαρκοῦν ἔμοι

Σοφ. Ο. Κ. 6, πρὸλ. 1116. ἄλλ' ἡ πετραία Σκύρος ἐξαρκοῦσα

μοι ἔσται τὸ λοιπὸν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 459, κτλ., ἔμοιγε ἔξ. ὅς

ἀν μὴ κακὸς ἦ Σικωνιά. 12. 9. ὁ βλος τῷ μήκει τοῦ λόγου

οὐκ ἐξαρκεῖ Πλάτ. Φαίδων 108D. ἔξ. εἰς τι ὁ αὐτ. Λύσι. 185E.

πρὸς τι ὁ αὐτ. Πολ. 526D, Σεν. Ἀπομν. 4. 1, 5. μετ' ἀπαρ., μία

μεσότης ἂν ἐξήρκει.. ἐνυνδεῖν Πλάτ. Τιμ. 32A. ἀπολύ. εἰμαι

ἀρκετός, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἐφη Εὐρ. Ἰκ. 866, πρὸλ. Ἀνδοκ.

31. 1. βραχὺς.. ἐξήρκει λόγος Δημ. 293, 25. 2) ἀπρὸσώπ.,

ἐξαρκεῖ, εἶναι ἀρκετὸν; ἀρκεῖ, «θρᾶναι», μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ.

Πρωτ. 330C κ. ἄλλ. τῇ προσήκῃ ἀπαρ., ἔξ. ἡμῖν ἡσυχίην

ἄγειν. Ἡρόδ. 7. 161. ἔξ. σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδεῖται

τινος Πλάτ. Πολ. 341E. ἄλλ' ὡσαύτως, ἐξαρκεῖσι σοι τύραν-

νον γενέσθαι ὁ αὐτ. Ἀλκ. Δεύτερος 141A. ἐξαρκεῖσι εἰπεῖν

Δημ. 817. 11. οὐκ ἐξαρκεῖ μόνον τινί, δὲν εἶναι ἀρκετὸν δι' αὐ-

τὸν ἄπλως ἀν.. Λυσ. 98. 29. Ἰσοκρ. 394A. μετὰ δοτ. προσ. καὶ

μετοχ., ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσαν αὐτοῖς Δημ. 1155. 7.—

ἀπολ., οὐκ ἂν ἐξαρκεῖσιν ὁ αὐτ. 557. 11. ἐξαρκεῖ, ἀρκεῖ,

«θρᾶναι», Πλάτ. Γοργ. 503A. Ἰππ. Μελ. 302B.

II. ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, ἐξαρκοῦμαι, ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι, ἂντι ἐξαρκοῦ-

μενος καὶ ἔστιν ἀλλοίως κατὰ διάθεσιν (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 5. 55.

ἐπὶ νοσοῦντος, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἀντέχω, συντεκμαίρεσθαι

δὲ χρῆ καὶ τὸν νοσέοντα εἰ ἐξαρκεῖσι τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν

ἀκμὴν τῆς νόσου Ἰππ. Ἀφρ. 1243. 28. ἡ πᾶσιν οὖν σ' ἐφύ-

σεν ἐξαρκεῖν πατὴρ; σὲ ἔκαμε λοιπὸν ὁ πατὴρ σου τοιοῦτον

ᾧ σε, νὰ εἰμπαρῇ; νὰ τὰ βάλῃς με δλους; Εὐρ. Ἰκ. 574. ἀπολ.,

ἐξαρκεῖσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος αὐτοῖσι 511.—μετὰ μετοχ.,

τὸν νοῦν διδάσκαλον ἐχούσα ἐξήρκειν ἐμοί, ἡρκεύμην, ἤμην

εὐχάριστος, ὁ αὐτ. Τρω. 648, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 524. πῶς

ἂν.. ἐξαρκεῖσιν.. ἐκτίνων; πῶς ἤδυνάτο νὰ ἐπαρκεσθῇ.. πλη-

ρώων, Σεν. Ἰέρ. 7. 12. μετοχὴ δὲ ἐξυπακούεται μετὰ τὸ ἐξαρκεῖν

ἐν Σεν. Ἀπομν. 2. 4, 7, πολλάκις δὲ ἂ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ

ἐξεργάσατο ἢ οὐκ εἶδεν ἢ οὐκ ἤκουσεν ἢ οὐκ διήνυσεν,

ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν (ἐξυπ. ἐξεργα-

σάμενος, ἰδών, κτλ.). III. ἐπικουρῶ, βοηθῶ, φίλοις Πινδ.

N. 1. 47.

ἐξαρκής, ἐς, ἀρκετός, ἱκανός, πλοῦτος ἔξ. δόμου Δισχύλ.

Πέρσ. 237. ὡς... τάνδον ἐξαρκή τιθῶ, ὅπως βάλω εἰς τάξιν τὰ

ἔνδον, Σοφ. Τρ. 334.

ἐξαρκοῦντως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐξαρκεῖν,

ἐπαρκῶς, ἱκανῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 376, Πλάτ. Γοργ. 493C, Ἰσοκρ.

234C.

ἐξαρμα, τό, (ἐξαίρω), σῶμμα, πρῆξιμον, ἡ μάλιστα τὸ ἐξαρ-

μα ἦν Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ ἔαρμα, τὸ ἔαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς

μεσοουρανῆσεις ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς Στράβων 75. τοῦ

πόλου Ἰππαρχος παρὰ Πτολ. 1. 4. μέγα λαμβάνων ὁ πόλος

ἐξαρμα Πλουτ. Μάριος 11, Ἡθικ. 410B.

III. μεταρ., ἐπὶ

ἐμμελοῦς λόγου, ὕψος, ὄγκος, μέγεθος, «αἰδεῖν δὲ ἔστι τὸ ἐμ-  
μελῶς λέγειν, καὶ ὥδ' ὁ μεμελισμένος λόγος, δε καὶ ἐξαρμα ἔχει»  
Εὐστ. εἰς Ἰλιάδ. I. 5. ἐπὶ προσώπου, ἔξοχον πλεονέκτημα, οὐδὲν  
ἔχων ἐξαρμα φύσεως (ὁ Διομήδης) Σουῖδ. ἐν λέξει Εὐσεβίου.

ἐξαρμάζω, ἐν τῷ Παθ., ὑρίσταται διάλυσιν τῶν ἀρμῶν, τροχοὶ  
δ' ἄρματος δὲ μὲν ἐξήρμισται τὰς κνήμας Φιλίστρ. 815.

II. τὰ πλευρὰ.. ἐχόντες ἐξηρμισμένα, καλῶς ἡρμισμένα,  
Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3, 6.

ἐξαρμόνιος, ον, ἔξω τῆς ἁρμονίας, παράγορτος, ἐξαρμόνιος  
καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς Φερεκρ. ἐν «Χελωνῶν» 1, 9.

ἐξαρμός, ον, ἔχων τὰ μέλη ἐξηρρωμένα, Ἰωάνν. Λυδ. 251. 3.

ἐξαρνοῖμαι: ἄορ. ἐξηρνησάμην Ἡρόδ. 3. 74. ἄλλα παρὰ τοῖς  
Ἀττ. αἰετοτε ἐξηρνήθη Πλάτ. Συμπ. 192E, Νόμοι 949A. Ἀποθ.

Ἀρνούμαι ὁλως διόλου, τὸν φόνον Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ. οὐ  
τοῦτο γ' ἐξαρνήσεται Εὐρ. Ἐλ. 579. κτλ., ἦν τις ὀφείλων

ἐξαρνήται Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 660. μὴ λαβεῖν ἐξαρνούμενος Δημ.

818. 24. οὐκ ἔξ. πράττειν Δισχίλ. 89. 24.

ἐξαρνήσεις, εως, ἡ, τὸ ἐξαρνεῖσθαι, ἀουήσις, Πλάτ. Πολ. 531B.  
Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσση, ἀπαρνήσεις; ἀποκήρυξις, τοῦ βαπτίσματος  
Εἰρήν. 659B, κλ.

ἐξαρνήτικος; ἡ, ὅν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξαρνήται, νῦν  
μεν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαρνητικὸς κἀντιλογικὸς Ἀριστοφ.  
Νεφ. 1172.

ἐξαρνος, ον, (ἀρνεόμαι) ὁ ἐξαρνούμενος; ἐξαρνός εἰμι ἡ γί-

γνομαι = ἐξαρνεόμαι, ἀπολ., νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἐξαρνος εἶναι

διανοεῖ; Ἀριστοφ. Νεφ. 1230, Ἀντιφῶν 135. 25, Ἀνδοκ. 2. 38,

κτλ., οὐ γὰρ πώποτε ἐξαρνος ἐγενόμην μάθων τι Πλάτ. Ἰππ.

Ἐλάτων 372C. ἔξ. εἶναι περὶ τίνος Δημ. 679. 20. ὑπὲρ τίνος

Διον. Ἀλ. 7. 34. ὡσαύτως, ἔξ. εἶναι τι Λυσ. 98. 41, πρὸλ. Πλάτ.

Χαρμ. 158C. ἄλλα τὸ πλείστον ἐπομένου μὴ μετ' ἀπαρ., ἔξ. ἦν

μὴ.. ἀποκτεῖναι Σμέρδιν Ἡρόδ. 3. 66, πρὸλ. Ἀριστοφ. Πλ.

241. ἔξ. γεγονέναι τὸ παράπαν μὴδ' εἶναι ψεῦδος Πλάτ.

Σοφ. 260D. ἐπομένου μὴ οὐ... Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 1. ἐπομένου

ἀπαρεμφ., πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἐξαρνοῖ εἶναι τὸ καλὸν μὴ

οὐ καλὸν εἶναι; Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 288C. ὡσαύτως, ἔξ. ἐγέ-

νετο ὡς οὐ... Δημ. 921. 26. πρὸλ. Ἀπαρνος.

ἐξαρπάξω, μέλλ. -εω καὶ -σω (ἴδε ἀρπάξω), ὡσαύτως -άσσο-

μαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 708. ἄορ. ἐξήρπαξα Ὀμ., ἐξήρπασα Ἡρόδ.

καὶ Ἀττ. Ἀρπάξω ἐκ τίνος, φῶτ' ἐξαρπάσασα νεδὸς Ὀδ. Μ.

100. ἔξ. τι παρὰ τίνος Ἡρόδ. 8. 135. τι ἐκ χερῶν τίνος Εὐρ.

1. 315.— ἀρπάξω τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν τίνος καὶ σώζω αὐτόν, τὸν

δ' (τὸν Ἀλέξανδρον) ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη βεβαίᾳ μάλ'. ἐκάλυψε

δ' ἄρ' ἡμέρη πολλῇ Ἰλ. Γ. 380, πρὸλ. Γ. 443; Χ. 597. ὡς ἐξ-

αρπάσόμενος τῆς πολιορκίας τὸν Μάριον Πλουτ. Σύλλ. 29.—

Παθ., ἀρπάσσομαι ἐκ τίνος, τὸ νοτερόν πάν ἐξαρπάσθεν Πλάτ.

Τιμ. 60C.— Παθ. πρμ. μετὰ μέσσης σημ., οἱ μὲν ἐξηρπάσμενοι

σπεύδουσιν, οἱ ἀρπάσαντες τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην θεράπον-

τες τοῦ Κρέοντος ἐπισπεύδουσιν αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ. 1016. ἄλλ' ὑπάρ-

κει καὶ γραφὴ ἐξηρπάσμενῃ. Κατὰ τὸν F. W. Schmid διορθώ-

θεν ἐξεργασμένοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν τῇ ἐπομένῳ στίχῳ οἱ

παθόντες, ἴδε μακρὰν σημ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκεν ἐξεργασμένοι.

II. ἀποσπῶ, ἐξαρπάσσομαι σου τοῖς δυνεῖ, τάντερα Ἀρι-

στοφ. Ἰππ. 708.

ἐξαρσας, εως, ἡ, (ἐξαίρω) ὕψωσις, Κλέομηδ. 1. 1, 2.

καταστροφή, Ἐδδ. (Ἰερὲμ. IB, 17), Κλήμ. Ἀλ. 816.

III. (ἐκ. τοῦ παθ.), ἐγερσις, Ἐδδ. (Ἀριθμ. I, 6).

ἐξαρτάω, κρεμῶ τι ἐκ τίνος, τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων

ἐξηρτήκοτες Πολύδ. 18. 1; 4. ἀπὸ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐξήρτη-

σαν ἐν λέξῃσιν ὅσα κτλ. Ἀφρ. Ἀν. Ἀλ. 2. 19. 2. ἀποπος δὲ ὁ

Ἀνακρέων δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποιήσιν ἐξαρτήσας μέθης,

ἐκ τῆς μέθης, Ἀθην. 429B. Δόγγ. 1. 32. μεταρ., κάμνω τινὰ νὰ ἐξαρ-

τάται ἐκ τίνος, ἐπαίνων ἔξ. τὴν δόξαν Πλουτ. Ἀρατοῖς 1, πρὸλ.

Φάβιον 22. ὡσαύτως ἐν τῷ μεσ. (ἴδε ἐν λ. παιδεία), Εὐρ. Τρω.

129. πρὸλ. ἐξάπτω. 2) ἐκτείνω τι, δὲ δὲ (τὸ μυθολογού-

μεγον Ἰνδικὸν θηρίον μαρτιχόρας) ἀποστάδην αὐτὴν (τὴν οὐρανὸν)

ἐξαρτᾷ Αἰλ. π. Ζ. 4. 21. III. Παθ., τὸ πλείστον ἐν τῷ

πρμ. ἐξηρτήσεται, μέσ. μέλλ. ἐξαρτῶμαι Σεν. Κύρ. 5. 4.

20.—τί θρᾶς; βιάζει χεῖρας ἐξαρτῶμεν; ἐξαρτῶσα σεαυτὴν

ἐκ τῆς χειρὸς μου, Εὐρ. Ἰππ. 325. περὶ τὸ γένειον ὁ αὐτ.

I. Δ. 1226, πρὸλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 470. ἐκ τίνος Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 1. 16, 16, κ. ἄλλ. περὶ τῆς καρδίας, κατὰ μὲν τὴν μεγίστην

κοιλίαν ἐξήρτηται τῇ μεγίστῃ φλεβί αὐτοῖσι 17, 5.

2) ἐξαρτῶμαι ἐκ τίνος, σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα Εὐρ. Ἰκ. 735, κτλ.,

πρὸλ. Σεν. Κύρ. 5. 4, 20. ἐκ τίνος Πλάτ. Ἰων 536A, Νόμοι 732

E, κτλ.

3) ἐπὶ χωρῶν, συνορεύω, γειτνιάζω, τινός Πλουτ.

Ἀντών. 46.

4) ἐπὶ λύχνου, κρεμᾶμαι ἐκ τίνος μέρους ὅπως

φέγγω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2. ὑπέκρεμαι, ἐξήρτηται τὸ χ-ῶρον

σπου. 6. 96. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς Νότον (Casauh). ἐξήρ-

ται Στράβ. 290.

5) κρεμῶ ἐπάνω μου, πῆραν ἐξαρτήσά-

σθαι Λουκ. Δραπέτ. 14.— ἰδίως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρμ. μετ'

αἰτ. πράγμ., ἔχων τι κρεμᾶμενον ἐκ τίνος; ἐπιτόλᾳ ἄς ἐξήρ-



τῆμενος ἐκ τῶν δακτύλων περὶ τῆς (πρὸλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου *suspensi oculos*), Δισχλ. 77. 11· παίδιον ἐξηρτυμένον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Βρούτος 31· ἐντεῦθεν (ὡς τὸ ἐξηρτυμένος μ. δοτ. πράγμ.), ἔχων ἢ ἐφωδιασμένος μετ' αὐτῶν ἐξηρτυμένας Ἀριστοφ. Ἰππ. 494· ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον Δημ. 123. 28· —περὶ τῶν ἐν Δισχλ. Πέρσ. 711 καὶ Θουκ. 6. 17 χωρίων ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξαρτῶ.

ἐξαρτηδόν, Ἐπίρρ. «κρεμαστά». Καθ. Ἡσύχ., «μετὰ τοῦ ἐκ-κρεμάσθαι».

ἐξάρτημα, τό, τὸ ἐξαρτῶμενον, κρεμάμενον ἐκ τινος, ὁ δελφίς π. χ., ὄργανον ναυτικόν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρὸς κατάπόντισιν ἐχθρικοῦ πλοίου, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 759, ἐξάρτημα νεῶν· ἦτο δὲ ὁ δελφίς «αἰδηροῦν κατασκευασμῶν ἢ μολύβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον» Σχολ. ἐνθ' ἀντίθ. —βάρος τι, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 117· —προσέτι = περίαμ-μα, Τατιαν. σ. 65.

ἐξαρτησις, εἰς, ἡ, ἡ συνοχὴ τῶν μερῶν τοῦ σώματος πρὸς ἀλ-ληλα. νεύρων. Ἰππ. π. Ἀγμ. 776· ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1. 31· τὴν ἐξ. ἔχειν ἐκ τινος αὐτοῦ 3. 14· τινι αὐτοῦ 1. 17, 17.

ἐξάρτια, τά, τὰ «ἑάρτια», τὰ ὄρμενα τοῦ πλοίου, ἴδε Δουκάγγ. ἐν ὀλίγοις.

ἐξαρτίζω· μέλλ. Ἀττ. —ῥω· —συμπληρῶ, τελειώνω, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμῶς ἐξαρτῆσαι τὰς ἡμέρας Πράξις Ἀποστ. κα', 5.

II. τελειώνω οἰκοδόμημα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2208· ἐξ. πλοῖα, παρασκευάζειν, προσηκόντως, ἐροπλίζειν, Ἀρρ. Περίπλους Ἐρυθρ. Θαλάσσης. σ. 11. —Παθ., εἶμαι ἐντελὲς παρεσκευασμένος, ἔτοιμος, σίτος αὐτοῦ σ. 8· πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος πρὸς Τιμόθ. Β'. Ἐπιστ. γ'. 17· —Μέσ., προμηθεύομαι τι, ἐφοδιά-ζομαι μετ' αὐτοῦ, καὶ τὰ ἄλλα ἐξήρτιστο Λουκ. π. Ἀλφ. Ἰστ. Α. 33.

ἐξαρτισμός, ὁ, τὸ ἐξαρτίζειν, ἐροπλίζειν πλοῖον, Βασιλ. 15. 1, 3, Ἀρριαν. Τακτ. (;), οὕτω καὶ ἐξάρτεις, ἡ, Εὐστ. 56, 21 (;).

ἐξάρτις, εἰς, ἡ, παρασκευῇ, ἐτοιμασίᾳ, τέλειος ἐφοδιασμός, Φίλων Βελοπ. σ. 67· ἰδίως ἐπὶ μουσικῇ προετοιμασίᾳ, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 485. 13, Εὐρύφω. αὐτ. 556. 34.

ἐξαρτῶ (ῶ), παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, τάνδον ἐξάρτεις Εὐρ. Ἡλ. 422· παρασκευάζω ἐντελὲς, ἐροπλίζω, καὶ τῇ Πελοποννησῶν ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλοον ἐξαρτῶντες Θουκ. 2. 17· συνηθέτερον ἐν τῷ μέσ., ναυτικὰ τε ἐξηρτῶτο ἢ Ἑλλάς καὶ τῆς θαλάσσης μάλλον ἀντελόντο Θουκ. 1. 13, 25., 2. 13· τὰ ἡμέτερα ὁ αὐτ. 1. 82· ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτῶσμαι, ἐγὼ θὰ παρα-σκευάσω τὰ πάντα διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, Εὐρ. Ἡλ. 647· μετ' ἅπαρ., ὅλον ἐξαρτῶται γάμον γαμεῖν Δισχλ. Πέρσ. 908· —Παθ., εἶμαι ἔτοιμος, πάντα σφι ἐξήρτυτο ἐς τὴν κάτοδον Ἡρόδ. 1. 61· πόλεμος ἐξαρτῶται, παρασκευάζεται, Εὐρ. Ἡρακλ. 419· —ἰδίως κατὰ μετοχ. παθ. πρkm., ἔτοιμος, σεσαγμένος, ἐξενυ-μένος, ἐπὶ ἵππων, ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπό-την ἐστήσαμεν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1186· ὡσπύτως μετὰ δοτ. πράγμ. (ὡς τὸ ἐξηρτυμένος μετ' αὐτ. πράγμ.), παρεσκευασμένος ἢ ἐφω-διασμένος μετ' αὐτ. ἐξηρτυμένος νεηνίησι καὶ κυσὶ Ἡρόδ. 1. 43· ὕδασι καὶ σιτίοισι εὐ ἐξ. 2. 32· τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (διὰ φ. γραφ. ἐξηρτῆται) Δισχλ. Πρ. 711· πλοῖοις μακροτὶ ἐξ. Θουκ. 1. 14· τοῖς ἀπασιν ἄριστα ἐξ. αὐτοῖς 80· καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτῶται ὁ αὐτ. 6. 31· ἐν 6. 17 ὑπάρχει διὰ φ. γραφ. ἐξηρτῆται. II. ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἐξασκῶ, καθά-περ ὄργανον ἐξαρτυμένον τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζον-τος Πλούτ. 2. 973D· πρὸλ. ἐξάρτεις.

ἐξάρυσις, εἰς, ἡ, ἀπάντησις, Γαλην. ἐν Ἰπποκρ. Γλωσσ. 468.

ἐξαρύω, ἐκθλίβω, ἐκπίπτω, Ἰππ. π. Ἀγμ. 779 (Ἐρωτιαν. 152), ἐκαντλῶ, Πλάτ. 2. 637F.

II. ἐκαντλῶ ἐντελῶς, ἀποξηραίνω τι, γαίαν πλούτοιο Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 640.

ἐξαρχῆς, Ἐπίρρ., ὁρρότερον διηρημένως, ἐξ ἀρχῆς, ἴδε ἐν λ. ἀρχῇ.

ἐξαρχος, ὁ, ἡ, (ἀρχω) ὁ ἐξάρχων, ὁ ἀρχίζων τι, Λατ. *auctor*, μετὰ γέν., αἰδοῦς, θρήνων ἐξάρχους Ἰλ. Ω. 721. 2) ὁ ἀρχηγὸς ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, Λατ. *coirgphaeus* (πρὸλ. τὸ ἐπόμ.)· ἐξαρχος καὶ προηγούμενος καὶ κιστοφόρος· καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος Δημ. 313. 27, ἴδε Spanh. ἐν Καλλ. Ὑμν. εἰς Ἀἴον 18, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάχχ. 141· καθόλου, ἡγεμὼν, ἀρχηγός, τῶν ἱερῶν Πλουτ. Νουμ. 10· τῆς στάσεως Πολύαιν. 2. 1, 14, κτλ.: — Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ τοῖς Ἑκκλησι.

1) ἐπαρχός, Ἐκτὴ Οἰκ. Σύνοδ. 660D. 2) ἀρχιεπισκοπὸς ὁλοκλήρου ἐπαρχίας, Σύνοδ. Σάρδ. Καν. 6, Καθ. Καν. 39.

3) ἐπιθεωρητὴς μοναστηρίων, = ἀρχιμανδρίτης, Θεοδώρ. IV. 1317C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 133. 4. 4) ὁ φυ-λάκων τὴν τάξιν, ὁ εὐταξίας ἐν ταῖς συνεδρίαις συνδού, Θεοδώρ. III. 1409, Εὐαγγ. 2455B.

ἐξάρχω· μέλλ. —ῥω, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐναρξέν τινος, Λατ. *au-ctor esse*, μετὰ γέν., ὁτις δὲ ἐξήρχε γόοιο Ἰλ. Σ. 51· μολ-πῆς ἐξάρχοντος (ἐνν. τοῦ αἰδοῦ) Ὀδ. Α. 19· ἐξήρχον αἰοί-δης Ἡσ. Ἀσκ. Ἡρ. 205· ἐξάρχετε φωνῇ (ἐνν. τῆς μολπῆς)

Πινδ. Ν. 2, ἐν τέλει· ἐξ. πετροβολίας Ἐν. Ἀν. 6. 6, 15· παῖ-ων Πλουτ. Λυκ. 22· δόγματος Πλούτ. Γάλλ. 8, κτλ.: —οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφω, κακῶς ἐξήρχετο βουλῆς Ὀδ. Μ. 339.

2) μετ' αὐτ., βουλάς ἐξάρχων ἀγαθὰς Ἰλ. Β. 273· ἐξ. παι-ή-ων Ἀρχίλ. 71· ὠδὴν Θεοκρ. 8. 62· τὸν διθυράμβον Ἀριστ.

Ποιητ. 4, 14· ἐξ. ὄρκον ὑπαγορεύον· Ἐν. Εὐρ. I. T. 743· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύφω, ἐξάρχου κανὰ ὁ αὐτ. I. A. 435· ἐξήρχεν αὐτὸς

Κύρος παῖδνα τὸν νομιζόμενον Ἐν. Κύρ. 3. 3, 58· ἀποτεινὼν, σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παῖδνα ἐξάρχεσθαι, αὐ-τόθι 4. 1, 6· ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτίας, εἰ δέ μ' ὦδ' αἰεὶ

λόγους (διὰ φ. γραφ. λόγοις) ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλυεὺς Σορ. Ἡλ. 557· μολπᾶν.. ἐξήρχον θεοῦς Εὐρ. Τρω.

152. 3) εἰσηγοῦμαι, οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσέβων ἄλ-λοισι τε ἐξάρχοντες Πλάτ. Νόμοι 891D. 4) μετὰ μετοχ.,

ἐξάρχεσθαι ἀεθλεύων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 362.

ἐξᾶς, ἄντος, ὁ, νόμισμα τι, τὸ Λατ. *sextans*, δεκτὸν γενόμενον

παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήσι, Ἐπίχαρμ. 6 Αhr. — ἐν δὲ Ἱμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (ὁ Ἀριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιώται τοὺς μὲν δύο χαλ-κοὺς ἐξάντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἓνα οὐγκίαν· Πολυδ. Δ'. 174 (Ἀριστ.

Ἀποσπ. 467), ἴδε τὴν λέξιν λίτρα. ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηναῖς τ. Δ', σ. 46.

ἐξᾶς, ἐξᾶδος, ἡ, (ἐξ), τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀριθμοῦ ἐξ, Λουκ. Κρον. 4, Πλουτ. Λυκ. 5, κλ.

ἐξαελλάνωμεν, «ἀναπληρώσωμεν» Ἡσύχ.

ἐξά-σημος, ὄν, ὁ ἔχων ἐξ χρόνους ἢ ἐξ βραχείας συλλαβάς, ὁ

(τὸ Ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον) τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει

ἱαμβικήν, ἥτοι ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον Ἡρακλ. 14. 3· πρὸλ. Ἀράκοντα σ. 125. 12, ἐκδ. Ἐρμάννου (1812).

ἐξαθενέω, χάνω τὰς δυνάμεις μου, καθίσταμαι ἀδύνατος, Ἰππ.

504. 9, Ἀριστ. Ἡθ. Μεγ. 2. 6, 45, Θεωρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11· τοῖς λογιμοῖς Διόδ. 20. 78. —Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ.

σ. 79-86.

ἐξαθενήσεις, ἡ, κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, Γεωργ. Παχυρ.

Ἀνθρ. Παλ. 5. 18, σ. 282B.

ἐξαθενίζω = ἀσθενόω, μεταγ.

ἐξάσιν, δοτ. πληθ. τοῦ ἐξ, παρασχόμενοι τοῖς ἐξάσιν βασι-λεισκόις βόας μετ' Ἐπιγρ. Αἰθιοπίας τοῦ δ' μ. Χ. αἰῶνος, Συλλ.

Ἐπιγρ. 5128.

ἐξασκελῆς, ἐς, ἐπὶ ἐπιδέσμου, σχιστός εἰς ἐξ σκέλη ἢ λωρίδας,

Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

ἐξασκέω, περιποιῶμαι, κοσμῶ, ἐνδύω, ἐσθίῃ τινα Σορ. Οἰδ.

Κ. 1603· ἄλλα μετὰ διπλῆς αἰτίας, ἀγὼ νυν ἐξήσκησα Εὐρ. Ἑλ.

1383· πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης, διηυθέσεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ.

1071· —Παθ., ἐφοδιάζομαι μετ' αὐτοῦ, περὶ τῶν Μουσῶν, ὄργανοισιν ἐξη-σκημέναι ὁ αὐτὸς ἐν Ρίσω 922· φυτοῖσιν ἐξησκημένον, κεκο-

σμημένον. Λυκάφρων 858· ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφος

παισὶν ἐξήσκητο, ἦτο εὐφωδιασμένος μετ' εὐμορφῇ παιδείᾳ, Λουκ.

Ἐρωτ. 10· ἀπολ., πώλους. Κύπριδος ἐξησκημένας, νῦτεριζιμέ-νας, ἔτοιμους, Εὐδούλος ἐν Παννυχίδι 1· μνηστὴρ εἰς κάλλος ἐξη-

σκημένον, κομψῶς κατεργασμένον, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 1.

II. ἐξασκῶ, γυμνάζω, ἐκιδάσκω, τινα Πλάτ. Κλειτοφάν 407B·

τὸ ναυτικὸν Δίων Κ. 48. 49· οὕτως, ἐξασκητέον σωφροσύνην

Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 447. 29· —Παθ., ἐξασκῶμαι ἢ γυμνάζομαι εἰς

τι, τι Ἐν. Ἰππαρχ. 2. 1· περὶ τι Πλουτ. Νικ. 5. 2) κτώ-μαι δι' ἀσκήσεως, ἐξασκήσαντος ἔξιν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Περικλ. 4·

ἐξασκῶν τέχνην Θεμίστ. 217C.

ἐξα-στάδιος, ὄν, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἐξ, Στράβων 234.

ἐξάστερον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἐξ ἀστέρων, δηλ. αἱ Πλειά-δες, κοινῶς «Πούλια», Πλειάδες αἱ ἐξ, αἰτνες λέγονται καὶ κοινῶς

ἐξάστερον Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 383, Εὐστ. Ἰλ. 870. 26.

ἐξαστις, ιος, ἡ, τὸ «ἐξήρμα» σχισθέντος ὑφάσματος, ἐπὶ ἐπι-δέσμων, παρασκευάζειν δὲ ὁθόνια κοῦφα, λεπτά, μαλθακά..

ἢ ἔχοντα συρραφὰς μὴδ' ἐξαστίας (γρ. ἐξάστιας) Ἰππ. π. Ἰητρ. 744· —ἐξαστίας· ἐννοῖ μὲν τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἀκρων τῶν

σχισθέντων ὁθονίων· λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν βακχῶν τὰς κρήνας· ἐμοὶ δὲ

καὶ τὰ πρὶν σχισθῆναι προῦχοντα τῶν αὐτῶν τρῶπων ὀνομάζειν δοκεῖ·

Γαληνῶ τῶν Ἰππ. γλωσσ. ἐξήγ. 468, πρὸλ. Ἐρωτιαν. 154, ἐνθα ἡ

ὀνομ. γράφεται ἐξαστις παροῦντος· πρὸλ. διασπ. II.

κρυσσός, ὁσάνας, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 90 ἐν τέλει.

ἐξά-στῆχος, ὄν, συνιστάμενος ἐκ στίχων ἐξ, περὶ τοῦ σχήμα-

τος τοῦ καλουμένου σπυριδῶν, «τὸ σπυριδῶν σχῆμα ἐξαστίχον

ἔστι» Α. Β. 786. 20.

ἐξά-στοιχος, ἐπὶ κριθῶν, ἢ ἐχούσα ἐξ σειρὰς κόκκων ἐν τῷ

στάχυϊ, τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσὶ δίοτοιχοι.. πλεῖστον δ' ἐξά-

στοιχοὶ Θεωρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 4, 2· ἐξάστῆχος ἐν Columell.

ἐξαστοχέω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ ἀσποχέω, Ρωμαῖοι· μεγά-

λης νίκης καὶ αὐχήματος ἐξηστοχῶσαν Μ. Ἀτταλ. σ. 114. 16,

ἐκδ. Β.

ἐξαστράπτω, ἐκλάμπω, Τρυφιδ. 103· πῦρ ἐξαστράπτων

Ἐβδ. (Ἰερεμὴλ Δ, 4), Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 29, κλ.



ἐξά-στύλος, ον, ἔχων ἐξ στύλου κατὰ μέτωπον, ἐπὶ ναῶν, Βιτρούβ. 3. 1.  
 ἐξά-σύλλαβος, ον, ὁ ἔχων ἐξ συλλαβάς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀλγαντα 174, εἰς Ἀντ. 1256, 1302, εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 316, εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 737, κτλ.  
 ἐξασφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, τοῦτο δὲ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4, 3. οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, πλείοσι παρασκευαίς ἐξασφαλισάμενος τὸν τόπον Στράβων 821, Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Ν. 358.  
 ἐξᾶτιμάζω, καταφρονῶ, καὶ μὴ ἑατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῷδ' ἐφυτον (ἐφύτην Εἰλιος.) Σοφ. Ο. Κ. 1378.  
 ἐξατιμώμαι, παθ., ἐντελῶς ἀτιμάζομαι, Ἑβδ. (Ἰσέκ. 15', 61).—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γεωργ. Παχυρ. ἐν Ἀνθρ. Παλ. 5. 24, σ. 299C: τὸν γραμματεῖα ἐξατιμῶι κοῦρᾳ τριχῶν καὶ γενείου.  
 ἐξατιμῶ, = τῷ ἐπομ., Ἰππ. 507. 37 κέξ.: οὕτω καὶ ἐξατρι-  
 δῶ, Ὀλυμπιάδ. ἐν Δ. Β. 1371.  
 ἐξατριμῶ, μεταβάλλω εἰς ἀτιμῶν, κάμνω τι γὰ ἐξατιμῶν, τοῦ πυρὸς ἐξατριμῶντος ἐκ τῆς γῆς τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3. πρὸλ. 2. 2, 10:—Παθ., ἐξατριμίζομαι, ὡς καὶ νῦν, αὐτόθι 4. 10, 5 κ. ἄλλ.  
 II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., αὐτόθι 4. 6, 5 κ. ἄλλ., π. Ζ. Γεν. 5. 3, 8.  
 ἐξάτμισις, ἡ, Οἰκισμ. Ἐγγ. εἰς Ἐπιστ. Πατρ. 214, 18.  
 ἐξάτμισμα, τό, ὡς καὶ νῦν, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868 σ. 315 (ἀγεν μαρτυρίας).  
 ἐξατον, τό, (ἐξ, ἔξω) = ἐξώστης III, Γλωσσ.  
 ἐξατονώ, γάνω τὰς δυνάμεις μου, χαννοῦμαι, ἀπαυδῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 45. 6.  
 ἐξάτονος, ον, ἔχων ἐξ μουσικῶν τόνους, ὥσπερ τινὰ συμφωνίαν, ἐν ἐξατόνῳ διὰ πασῶν ἀποδίδωσι Πλούτ. 2. 1208F, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 21 Meib.  
 ἐξατράπη, ὁ, ἴδε σατράπης  
 ἐξάτροχος, ον, ἔχων ἐξ τροχούς, Ἦρων ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 239.  
 ἐξατρώομαι, παθ., κοσκινίζομαι, σεμιδαλίζω, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη Ἀντιφάν. ἐν Ἀντιφάν. 1. πρὸλ. διατρώω.  
 ἐξαττικίζω, ἐκφέρω τι ἀττικῶς, μιμνῶμαι τὸς ἀττικῶς, ἀτ-  
 τικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖν, ὥσπερ τὸ λακωνίζειν τὰ τῶν Λακωνίων, σημαίνει μέντοι καὶ τὸ ἀττικῶς λέγειν Δ. Β. 12. 26. ἐξηττικισμένοι λέξεις Φωτ. Βιβλ. σ. 86.  
 ἐξάττω, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ ἐξάιττω, ἐξαΐσω.  
 ἐξατωρία, ἡ, (exautor) ἀπαλλαγὴ ἐκ στρατιωτικῆς υπηρεσίας, Λέων ἐν Τακτ. 20. 71. Ὁ Σουῖδ. γράφει: ἐξατωρεῖα καὶ ἐρμηνεύει: ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας.  
 ἐξαυάζω = ἐξαυαίνω, Θεοφρ. Ἀποσπ. 13. 2.  
 ἐξαυαίνω, ἐντελῶς ἀποξηραίνω, ὁ νότος, τὰ ἐλυτρα τῶν υδάτων ἐξηγήνην (ἀόρ. α') Ἠρόδ. 4. 173:—Παθ., τὰ δένδρεα ἐξαυάνθη αὐτόθι 151, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514.  
 ἐξαυάζομαι = αὐγάζω, Φλόστοργ. 589B.  
 ἐξαύγεια, ἡ, ἀπαυγή, ἀπαυγασμός, λάμψις, Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 175C, κλ.  
 ἐξαυγής ἐς, (αὐγὴ) λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος, πώ-  
 λων, χιόνος ἐξαυγέστερων Εὐρ. Πρσ. 304.  
 ἐξαυδάω: μέλλ. -ήσω, λέγω φανερώς, καθαρά, ἐξαυδα, μὴ κεῦθε νόμῳ Ἰλ. Α. 363, Π. 19. Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθε οἱ καὶ τόδ' ἐξαυδ' ἔπος Πινδ. Ν. 10. 150. οὐδὲν ἐξαυδάς σφοδρὸν Σοφ. Φ. 1244: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Δίσχυλ. Χο. 150, 272.  
 ἐξαυθαδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ αὐθαδίζομαι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 10. 4.  
 ἐξαυθίς, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. ἐξαυθίς.  
 ἐξαυλακία, ἡ, ἐκροή, ἐκρυσίς, μετὰ δὲ τὴν ἐξα(υ)λακίαν τῶν εἰκοσι ἡμερῶν Ἐπιγρ. Σάρδων L. et W. 628.  
 ἐξαυλακίζω, = ἑαυλακίζω, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τῆς Ρωμ. Πολ. 2. 8, σ. 65.  
 ἐξαυλέω, ἐκ τῆς πολλῆς αὐθίσεως καθιστῶ τι ἄχρηστον, φθείρω, περὶ τῆς γλωττίδος τοῦ αὐλοῦ, ἐξηυλημένοι γλῶτται, αἱ παλαιαὶ Πολυδ. Δ' 73, πρὸλ. καὶ 67, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 681. ὡσαύτως, ἐξηυλημένους τὰ ὦτα, κατηυλημένους, Σουῖδ. 62B. ἴδε Ἠσυχ. ἐν λέξει ἐξηυλημένον.  
 ἐξαυλιζομαι, ἀποθ., ἐτέρχομαι τῆς αὐλῆς ἐν ἡ' διέμενον, ἐπὶ στρατοῦ, ἐξαυλισάμενον ἀνεμίσημεν Δουκ. π. Ἀλφ. Ἰστ. Δ. 37 (διαφ. γρ. ἐξοπλισάμενοι). ὁ δὲ Ἀσιδάτης ἡ ἐξαυλιζέται εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας, κατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ὑπήγε καὶ ἠθλοίσθη, κατέλυσε εἰς κώμας, κτλ., Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21.  
 ἐξαυλος, ον, ἐπὶ αὐλοῦ, ἄχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Πολυδ. Δ' 73.  
 ἐξαυλῶ: μέλλ. -αυλίσσω: αὐλίσσω τι ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ γὰρ θερμότης ἐξαυεῖν φαίνεται καὶ διαρθροῦν τὰ μέλη καὶ σκληρύνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22. 1.—ἐν τῷ Παθ., παρὰ πολὺ ταχέως αὐθάνομαι, ὁ αὐτός π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 6.  
 ἐξαυστήρ, ἡρως, ὁ, κρεάτης, Πολυδ. Γ' 88, Πσύν. ἐν λέ-

ξει, Ἐνυμ. Μ. 346. 56, ἐπαγορθωδὲν ὑπὸ Böckh. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 161.—πρὸλ. ἐξαύω.  
 ἐξαυθής, ἐπίρρ., ἀντὶ ἐξ αὐθῆς [τῆς ὥρας], ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, πάραυτα, Θεογν. 231, Ἀρατ. 641, Πολύδ. 2. 7, 7, κτλ.  
 ἐξαυθίς, ἀντὶ ἐξαυθίς (ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ), Ἐπικ. Ἐπίρρ., ἐκ νέου, αὐθίς, πάλιν, Πηλείδης δ' ἐξαυθίς ἀταρτηρὸς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223, κτλ., Ἀρχιλοχ. 5.  
 II. ἐπὶ τόπου, ὁπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅφρ' ἤςθε θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος ἐξαυθίς Τρώας, ὥσαιτο προτὶ ἀστυ Ἰλ. Π. 654. ἐμπῆς δ' ἐξαυθίς μετελεύσομαι ἀντιδόλῳσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 482.—Πρὸλ. Lehrs. Ἀριστοφ. 161. Ἀλλὰ τὰ μνημονευόμενα χωρὶς δύνανται κάλλιστα καὶ χρονικῶς γὰ ἐρμηνευθῶσι.  
 ἐξαυτομολέω, αὐτομολῶ ἐκ τίνος τόπου, ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 1104.  
 II. Παθ., προδίδομαι ὑπ' αὐτομολησάντων, οὕτω γὰρ ἂν ἦκιστα ἡ ἐξαυτομολοίτη τὸ σύνθημα Αἰτ. Τακτ. 24.  
 ἐξαυτομολοῖν, πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου, Γεωρ. Ἀλφροπ. Ἰστ. σ. 40A.  
 ἐξαυχενισμός, ὁ, ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἐξαυχενι(α)μοῦ πλήρης ἀδικίας Ἀκύλ. ἐν Ναούμ., Γ' 1.  
 ἐξαυχέω: ἀορ. -νύχνησα, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ, λέγω καυχώμενος, μετὰ μεταχ., ἐξηύχει λαβὼν Δίσχυλ. Ἀγ. 872. μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀντ. 390, Εὐρ. Ἰκ. 504. μετ' αἰτ. πράγμ., τοῦτ' ἂν ἐξηύχης ἐγὼ Σοφ. Φιλ. 869.  
 ἐξαυχμός, πάσχω ἐκ ξηρασίας, ὅταν ἐξαυχμῶσι δι' ἀνυδρίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 8.  
 II. ἐν τῷ Παθ., καταξηραίνομαι, ἐξαυχμοῦται γὰρ, κτλ., Διογ. Α. 7. 141.  
 ἐξαύω, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (Ὁδ. 1547. 58) = ὀπτᾶω, «καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαύσαι, ὅ δὲ τὸν ἐγκέφαλον τις ἐξαύσας καταπίνει» (Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἑρταίς 9), κατὰ δὲ τὸν Ἠσυχ. «ἐξαύσαι ἐξελθεῖν», δηλ. κρέας ἐκ τῆς γύτρας διὰ τοῦ ἐξαυστῆρος.  
 II. = ὑφαύω, μέσον δ' ἐξαύσατο βραυνὸν Ἐρατοσθ. ἐν τοῖς Α. Β. 6553.  
 ἐξαύω, φωνάζω δυνατὰ, «ἐξφωνίζω», ἐκ δ' ἦσο' ἐγὼ [ὑ] Σοφ. Τρ. 356 ἴδε ἐν λ. αὐῶ.  
 ἐξαφάζω, «ἐξ ἐαυτοῦ γινόμενος, καὶ περιβλέπων» Ἠσυχ.  
 ἐξαφαιρέω, ἀφαιρῶ τι ἐκ τίνος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εἰς ὃ κε πασέων ψυχὰς ἐξαφείλησθε Ὁδ. Χ. 444, πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 1157. ἐξ. φρονῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν Ποιητῆς παρὰ Λυκούργ. 159. 24:—περὶ τοῦ ἐν Δημ. 100. 8 χωρίου ἴδε ἐν λ. ἀφαίρειω.  
 ἐξαφάνιζω, ἀφανίζω, ἐντελῶς, καταστρέφω, ὅπως δὲ ὅλου, παίδων ἄγονον, γόνον ἐξαφανίζων Εὐθύλοος ἐν Σπριγγακαρίωνι 1. 11:—Παθ., γίνομαι ἐντελῶς ἀφανής, Πλάτ. Πολιτικ. 270 E, Χρησμ. Σιδυλλ. 8. 103.  
 ἐξαφανίσεις, ἀφάνισις, Next. Ὀμ. σ. 8, καὶ ἐξαφανισμός, ὁ, Νεῖλου Ἐπιστ. 99.  
 ἐξαφαρπάζω, ἀφαρπάζω ἐκ τίνος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 331, 17.  
 ἐξαφιδρόω, ἐξιδρῶ τι, νοστήμου αἵματος ἐξαφιδροῦμένου Σοφ. Ἐκλογ. 1. 754 ἐκ διορθώσεως Schneid. ἀντὶ ἐξαφεδρουμένου.  
 ἐξαφίημι, ἐξακοντίζω, παλτὸν Ξεν. Ἰππ. 12. 12. ἐξαποστέλλω, πέμπω, τοὺς δὲ γροσφομάχους καὶ τῶν πεζῶν τοὺς ἐπιλέκτους ἐξαφίει, ἐκέλευσε προσβάλλειν Πολύδ. 10. 39, 1:—Παθ. ἀφρ., ἐξαφείθητι, ἀντὶ -ἡτώ (ι) Σουλ. Ἐπιγρ. 585B. 8.  
 II. ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶν ἐκ τίνος, ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδ' γ', ὡς ἐγὼ κλύω Σοφ. Τρ. 72.  
 ἐξαφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. ὁ', πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἀπομακρύνομαι ἐκ τίνος, δεινὴν γάρ τιν' ἂν πράξιν τύχοις λέξας ὅποιος ἐξαφισταίμην ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 561, Εὐρ. Ι. Α. 479.  
 ἐξάφορον, τό, ἐν Ῥώμῃ, φορεῖον φερόμενον ὑπὸ ἐξ. ἀνδρῶν, Martial. 2. 81, 1:—ἐξάφοροι, οἱ φερόντες τὸ τοιοῦτον φορεῖον, Βιτρούβ. 10. 8.  
 ἐξαφρίζω, βράζω τι ἕως οὗ ἀφρίσκη καὶ ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν αὐτοῦ, «αφρίζω», ἐστὶ μέντοι τὸ ὦμον (μέλι) φυοσώδες, ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι Διοσκ. 2. 101: μεταφ., πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίσθαι μένος, πρὶν ἐκβάλῃ τὸν ἀφρὸν τοῦ αἵματός μόνου, ἐκ μεταφρᾶς τῶν θαυμαζομένων πάλων, Δίσχυλ. Ἀγ. 1067. μεταβάλλω εἰς ἀφρὸν, ὑετόν, τῇ σφοδρότερά τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων εἰς νιφετόν μεταπήγνυναι Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 334. ἀφρίζω, ἡ κακοποιία, τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίσει εἰς θυμὸν ἀκρατῇ Εὐστ. Πονημάτ. 100. 91.  
 ἐξαφρισμός, ὁ, ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 122.  
 ἐξαφρόομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀφρὸν, ὁ δὴ (τὸ αἷμα) ἡ ἐξαφροῦται Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 126.  
 ἐξαφύω, ἀπαντῶ, οἶνον, ἐξαφύοντες Ὁδ. Ε. 95.—ποητ. ἀορ., ἴδον, ὃν πάρος ἦκε καὶ ἐξηψύσεν ὁδόντων Ὀπί. Ἀλ. 1. 573. ἴδε ἀφύσω.  
 ἐξαχα, ἴδε ἐξαχχῆ.



ἐξά-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἐξ χειρὰς ἔχων, Λουκ. Ἐπιρ. 74, Τό: τερ. 62.

ἐξάχῃ, ἐπίρρ., κατὰ ἐξ τρόπους ἢ εἰς ἐξ μέρη, τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἐξαχῇ Πλάτ. Τιμ. 36D· ἐξαχα Ἰωάνν. Ἀλ. Τονικὰ παραγγ. 33.

ἐξαχοίνικος, ον, περιλαμβάνων ἐξ χοίνικας, κοινῶς «σαινίχια», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. Ἀδελ. 93, Meineke.

ἐξαχορδός, ον, ὁ ἔχων ἐξ χορδὰς, ἐν ἐξαχορδῷ κιθάρα Ἀνώνυμ. π. τοῦ Ἀγ. Θεοδ. 19. σ. 18.

ἐξά-χρος, οον, συνηρ. -χρος, οον, χωρῶν, ἐξ χόας, ἐξά-χουν ὕβριαν Πλουτ. Σόλων 23.

ἐξά-χρειδῶ, καθ' ὅτ' ἄχρειον ἢ ἄχρηστον, Ἀρέθας σ. 966 Mai.

ἐξά-χρονος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἐξ χρόνων (βραχέων), ὡς π. χ. ὁ μολοσσός, Ἱεραιστ. 3. 2.

ἐξάχ' ὕρῳ, ἀφαιρῶ τὰ λεπύρα, «φλούδια» ἔκ τινος, Ἰσούχ. ἐν λ. λεπυριώσαι.

ἐξάχ' ὡς, ἐπίρρ. = ἐξαχῃ, Ἀριστ. Τοπ. 2. 7, 1, Δίων Κ. 75. 4.

ἐξάφαλμος, ον, συνιστάμενος ἐκ φαλμῶν ἐξ. Ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, ἐξάφαλμος εἶναι οἱ ἐξῆς ἐξ φαλμοί, ὁ γ', ὁ λ', ὁ ε', ὁ π', ὁ ρ' καὶ ὁ ρυβ', ἀναγινωσκόμενοι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρῶν, Στουδ. 1705B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 265B, Ὁρολόγ., Σύνοψις, κτλ.

ἐξαψις, εως, ἡ, πρόσδεσις, ἐπίδεσις, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ. 151D.

II. Τὸ ἐξάπτειν, καυσις, καυσώδης αἴσθησις, ἐξαψιν ποιεῖν Ἰππ. 404. 27, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὸ ἐξάπτειν ὡς καὶ νῦν, ὀδυροχλία, ἐξαψις καρδίας, κτλ., Ζωναρ. 1456—ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατολή, Γαλην. 2) τὸ ἀνάπτειν φῶτα, φωτοχυσία, Ἰω. Μαλαλ. 206. 13.

ἐξαωρία, ἡ, ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας (ἡ μεσημβρία), Παλλαδ. Λαυσ. 1211D.

ἐξά-ωρος, ον, ὁ διαρκῶν ἐξ ὥρας, ἐξάωρος ἡ νύξ (ἐν Βρετανίᾳ) Μιχ. Γλυκᾶς Ἐπιστ. 13. σ. 30.

ἐξεαγείω, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξάγνυμι.

ἐξεγγυάω, μέλλ., -ῆσω, παραδίδω ὑπὸ ἐγγύησιν δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ, ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοῦς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι Ἀντιφῶν 5. 47· ἐλευθερῶ τινὰ παρέχων δι' αὐτὸν ἐγγύησιν, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα Δημ. 724, 6:—Παθ., ἀπολύομαι ὑπὸ ἐγγύησιν, ἱκετεύοντες μὴ στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξεγγυηθέντες κριθῆναι Ἀνδοκ. 1. 44, πρβλ. Δημ. 394 καὶ Λυσ. 22. 10.

ἐξεγγύη ἡ ἐγγύη, Ἰσαῖος 50. 24.

ἐξεγγύησις εως, ἡ, ἐγγύησις ὑπὲρ τινος, κυρίως ὅπως ἀπολυθῇ ἐκ τῆς εἰρατῆς, «τὸ ἐξελεῖσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεις» Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (725. 10)· Ἀρποκρ.

ἐξεγείρω, μέλλ., -ερῶ, ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, ἀρυπνίζω, ὡστ' οὐχ ὕπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε Σοφ. Ο. Τ. 65, Τρ. 478:—Παθ., ἀρυπνίζομαι, ὑπάι κώνωπος Αἰσχύλ. Ἀγ. 892: ἐξυπνῶ, Ἠρόδ. 1. 34, Εὐρ. Ὀρ. 1530· οὕτω καὶ ἐν τῷ συγκεκομμένῳ ἄορ., ἐξηγρόμην Ἀριστ. Βάτρ. 51· Ἐπικ. γ' πληθ. ἐξεγροντο Θεόκρ. 24. 21· ἄπαρ, ἐξεγρέσθαι (κοινῶς -εγρεσθαι) Πλάτ. Συμπ. 223C· ἐξεγρόμενος αὐτόθι· οὕτω καὶ πρkm., ἐξεγρήγορα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1. 113. 2) ἐξεγείρομαι, ἐξοργίζομαι, ἀρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὄνειδεσιν, πάτερ; Αἰσχύλ. Χο. 495.

3) μεταφορ., διεγερθὲς ζήτημα περὶ παρελθόντος συμβεβηκότος καὶ λησμονηθέντος, Διτ. excitare, εὐδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον Εὐρ. Ἠλ. 41· σκαλίζω τὸ πῦρ, κάμνω ν' ἀνάψῃ, τὸν ἄνδρα ἐξεγείρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 315· ἐπὶ ἵππῳ, διεγείρω αὐτόν, Σεν. Ἰππ. 11. 12· πόλεμον Διόδ. 14. 44.

ἐξεγέρσις, εως, ἡ, ἐπὶ στρατοῦ, τὸ ἐξεγείρειν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕπνου ἢ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Πολύβ. 9. 15, 4. 2) τὸ γείρεισθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν ἐξεγερσίν οὐχ εὐρίσκων τινὰς Διογ. Ἀλ. 3. 70, Πλούτ. 2. 909C.

ἐξεγκατείζω, ἐξεντερίζω, «ἐξεκοιλιάζω», Γλωσσ.

ἐξεγκεφαλίζω καὶ ἐξεγκεφαλίζω, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του, τὰ «μυαλά του», Γλωσσ.

ἐξεδαφίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ ἐδαφίζω, ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην δαπανήσῃ Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 39, Ὀριγίν. VII, 241D.

ἐξέδρα, ἡ, οἰκημάτιον παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, ἔκληρος δ' ἄλλον ἄλλοσ' ἐν στέγαισι, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖς ἱππικῶς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι Εὐρ. Ὀρ. 1449, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει: «ἄλλον δ' ἄλλοσε ἀγαγὼν ἔκλεισε, τοὺς μὲν ἐν τῷ (κοινῶς) σταυλῷ, τοὺς δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀποπάτου»—ὡς μέρος τοῦ ἐν Ἀλεξάνδρεια Μουσείου, στοὰ ἡ αἰθούσα μετὰ καθισμάτων ἔνθα συνήρχοντο οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οὐληταὶ αὐτῶν, Σπράδωκ 793, Κικ. Fin. 2. 4, Βιτρούβ. 5. 11:—συχνάκις ἐν ἐπιγραφαῖς, ἔνθα ἀναγράφεται ὅτι τις ἀνέγχετο πρὸς χρήσιν τοῦ δημοσίου ἐξέδραν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2088, 2430 κ. ἄλλ., πρβλ. ἐξέδριον.—ἴδε Βεκκίη-ρου Χαρικλῆα 303. II. ἐν Ρώμῃ, αἰθούσα, Κικ. de Or. 3. 5, Ν. Δ. 1. 6, πρβλ. Βιτρούβ. 5. 11.—ἴδωκε ἡ ἐν τῇ στοᾷ τῇ περὶ τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου αἰθούσα ἐν Ρώμῃ, ἔνθα ἡ Σύγκλητος συνέρχετο, Πλουτ. Βροῦτ. 14, 17.

ἐξέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐξέδρα Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 124, Κικ. Fam. 7. 23.

ἐξέδρο-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τινα ἐξέδρον, ἐκβάλλων αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ μένει, «ἐξέδροι δὲ λόγοι οἱ ἐξέδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 934.

ἐξέδρος, ον, (ἐδρα) ἔξω τοῦ μέρους ἔνθα διαμένεις τις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐντοπος, ὡς οὐκ ἐξέδρος, ἀλλ' ἐντοπος ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 212· μεταφ. = παράδοξος, ἀλλόκοτος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3. 2) μετὰ γεν., ἐκτός, μακρὰν ἀπὸ ..., χθονὸς Εὐρ. I. Τ. 80· μεταφ., ἐξέδροι φρενῶν λόγοι, μωροί, ἀνόητοι λόγοι, ὁ αὐτός Ἰππ. 935. II. ἐπὶ οἰωνῶν, ἐξέδρον χώραν ἔχων, οὐχὶ εὐοίανων, «ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς...» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ὀρν. 275· ἐξέδροι τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο Δίων Κ. 37. 25.

Καθ' Ἰσούχ. «ἐξέδρον» τὸν οὐκ αἰσιν οἰωνόν, οὐκ εὐθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἐδραν ἔχοντα.

ἐξέοιζω = ἐοιζώ, Φίλων II. 361. 16., 391. 21.

ἐξεῖ, ἀντὶ ἐξεῖθι, προστ. τοῦ ἐξείμι.

ἐξεῖτ' «ἐξω. Δάκωνες» Ἰσούχ.

ἐξεῖτα· «τὰ ἐξῆς» Ἰσούχ.

ἐξείδιον· «σημαίνει τὴν ἐξίν» καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἐξεως γενικῆς ἐστὶ, γράφεται διφθογγῶν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐξιος, ἐξείδιον διὰ τοῦ «ι» Ἐτυμ. Μ. 347. 54, πρβλ. καὶ 147. 22.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

ἐξείδον, ἄπαρ. ἐξείδων, ὁ ἐν χρήσει ἄορ. τοῦ ἐξοράω, ὁ δ' ἐπειτα μέγ' ἐξείδεν ὀφθαλμοῖσιν, «μεγάλως κατεῖδε τοῖς ὀφθαλμοῖς» (Θ. Γαζης), Ἰλ. Υ. 342· ὡσαύτως προστ. μέσ. ἄορ., ἐξείδου, κύτταζε καλά, κύτταζε μὲ ὅλην σου τὴν προσοχὴν, Σοφ. Φιλ. 851.

ἐξείη· «ἐκέρδος» Ἰσούχ.

ἐξείης, Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐξῆς Ὀμ.

ἐξείκαδιοι· «οἱ ἐκτός (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος, καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ» Ἰσούχ.

ἐξείκαζω· μέλλ. -άσω, ἀφομοίω, συμμορφώω, ἐξείκαζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλοῦντων ὑπουργίαις Σερ. Ἰέρων 1. 38.—Παθ.· καὶ τὸ κεινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, διηυθετῆτο οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται ὅμοιον τῷ ἀκινήτῳ, ὁ αὐτός Κύρ. 1. 6, 39· τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. πρkm., οὐδὲν ἐξήκασμένα, δηλ. πραγματικὰ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1244· κεραυνὸν οὐδὲν ἐξήκασμένον.. θάλαπποι τοῖς ἡλίου ὁ αὐτός Θόβ. 445· ὁρῶ δὴτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δὲ πως μορφῆς τύπωσι στέρνα τ' ἐξήκασμένα, ὡς ἐν εἰκόνι, Εὐρ. Φοίν. 162· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξήκασμένος, «πεπλασμένος πρὸς ὁμοίωσιν» (Σχόλ.), δηλ. δὲν ἐφόρει προσωπεῖον παριστῶν τὴν μορφήν τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 230.

ἐξείκασμα, τό, ὁμοίωμα, στέρνων τι ἐξείκασμα Ἰουλιαν. 247D· ἄλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Hertlein γράφεται στέρνα τε ἐξείκασμένα.

ἐξείκονίζω, παριστῶ δι' ἐπεικονίσεως ἢ παρομοιώσεως, ἀπεικονίζω, Πλούτ. 2. 445C. II. Παθ., λαμβάνω σχῆμα καὶ μορφήν... ἐάν πατάξωσι γυναῖκα ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, καὶ ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξείκονισμένον, μὴ λαθὼν ἐτι μορφὴν καὶ σχῆμα, Ἐβδ. (Ἐβδ. ΚΑ', 22 κέξ.). 2) εἶμαι ἐντελὲς ὅμοιος, τινὶ Ἀρισταίν. 1. 19.

ἐξείκονισμα, τό, ἀπεικόνισις, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1037· καὶ ἐξείκονισμός, ὁ, μεταγεν.

ἐξείκοντα = ἐξήκοντα, Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Henz. et Daum. Exréd. 200, Ὀρχομενοῦ Βωϊωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 90.

ἐξείλω = ἐξείλω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, ἔκαστον γούιν αὐτῶν ἦν ἐξείλῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 41.

ἐξείλῃς, εως, ἡ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀπαλλάσσεσθαι, τὰ δὲ ἀπ' ἐρθῆς πάλης, ἀπ' αὐγένων καὶ χερῶν καὶ πλευρῶν ἐξείλῃσεως Πλάτ. Νόμ. 796A.

ἐξείλω καὶ ἐξείλω, ἐκτυλίσσω, ἀνακαλύπτω τὰ ἔχνη, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Σεν. Κυν. 6, 15. 2) εἴρω, καλύω τινὰ ἐκ τινος, ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας Δημ. 976 ἐν τέλει, πρβλ. ἐξούλης δίκη. 3) ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρήθρας, Γαλην.

4) ἐκφεύγω, ἐκείθεν ἐξείλῃσας ἡλθον εἰς τὴν... Χάρυβδι Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 121. 13.—ἐξείλω εἶναι διάφ. γραμ., ἴδε ἐν λ. εἴλω.

ἐξείλω, ἐκτυλίσσω, τὸ παθ., ἐξείλωμαι, ἐπὶ ὅπως, «ἐκκυλ-λουρίζομαι», τῷ δ' ἐξείλιθόντε(ς) ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἀμφω αἰμοδόρως ἐκύλιον Θεόκρ. 24. 17.

ἐξείμι, (εἶμι) Ἐπικ. 6' ἐνίκι, ἐξείσθα, ἴδε κατωτ.: Ἀττ. προστ. ἐξεί, ἀντὶ ἐξείθι, Ἀριστοφ. Νεφ. 633: ἄπαρ. ἐξείναι, καὶ παρὰ Μάχωνι ἐν Ἀθην. 580C ἐξίναι: κείται ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐξέρχομαι, ἀλλὰ μετὰ παρatt. ἐξῆεν, Ἰων. ἐξῆτα Ἠρόδ. 2. 139.

Ἐξέρχομαι κυρίως ἐκ τῆς οἰκίας, Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὀδ., ἀτάρ οὐκ ἐξείσθα θύραζε; γ. 179· μετὰ γεν. τόπου, ἐξίεναι μεγάρων Δ. 374· τῆς χώρας Σοφ. Ο. Κ. 909· οὕτως, ἐκ τῆς χώρας Ἠρόδ. 1. 94· ἀλλ', ἐξ. ἐκ τῶν ἱππέων, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιώντες



ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ προσδύτατοι αὐτοὶ 67· ἐξ ἀρχῆς ἔξ. Δίων. Κ. 60. 10. 2) νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιών, υποβόλ-  
λων εἰς ἔλεγχον (τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ  
βίῳ), Σοφ. Φιλ. 98, Ἀποσπ. 92· λόγων, εἰς ἀμιλλαν ἐξιών  
Εὐρ. Ἀποσπ. 347. 3) ἀπολ., ἐξεῖ τὸν ἀσκάτην λα-  
βὼν Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἰδίως ἐξέρχεται μετὰ στρατοῦ, Θουκ. 5.  
13, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 20, κτλ. οἱ ἐξιόντες Θουκ. 1. 95· οὕτω  
μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκδήμους στρατείας οὐκ ἐξήσαν αὐτοὶ  
15· πολλοὺς ἀγῶνας ἔξ. Σοφ. Τρ. 159· ἐξόδους ἔξ., ἐξέρχε-  
σθαι μετὰ πομπῆς, Δημ. 1182. 27· ἔξ. ὑστάτην ὁδὸν Εὐρ. Ἀλκ.  
610· ἔξ. τὴν ἀμφίβαλον (ἐνν. ὁδὸν) Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 13· τὰς  
πύλας Ἀθην. 351D. 4) ἐξέρχομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν  
σκηνήν, ἀλλ' οὐδὲν πρῶτιστά μὲν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν  
εὐθὺς τοῦ δράματος Ἀριστοφ. Βάτρ. 946. II. ἐπὶ χρόνου,  
συμβεβηκός ἢ πάθος, παρέρχομαι, λήγω, ὡς ὦν ὁ χρόνος οὗ-  
τος ἐξήκει Ἡρόδ. 2. 139· λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνου μ' ὅταν  
περ τοῦ κακῆν ἐξῆλθῃ τότε, ὅταν παρέρχεται, Σοφ. Φιλ. 767· τῆς  
ἀρχῆς ἐξιούσης Λυσ. 114. 41· ὅποι ἐξεῖσι τὰ ἴχνη, λήγουσι,  
Ξεν. Κυν. 8, 3.

ἔξειμι, (εἰμι), ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀπροσώποις τύποις, ἴδε  
ἔξεστι.

ἔξειπον, ἀπαρ., ἐξεπειν, κέεται ὡς ἀορ. β' τοῦ ῥήμ. ἐξαγο-  
ρεύω· τὸ δὲ ἐξερέω (ὁ ἴδε) εἶναι ὁ μέλλ. ὡσαύτως ἀορ. α' ἐξέϊπας  
Σοφ. Πιλ. 521. Λέγω τι καθαρὰ, ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν, ὅς σειο γε-  
ραίτερος εὐχομαι εἶναι, ἐξεῖπω καὶ πάντα διόχομαι, λα-  
λῶ καὶ πάντα διεξέλω (Θ. Γαζής), Π. Ι. 61· ἐξαγγέλλω, τῶν  
εἰ τις σε ἴδοιτο. αὐτῶν, ἂν ἐξεῖποι Ἀγαμέμνων Ω. 654,  
πρβλ. Ὀδ. Ο. 443· ἔξ. ὅτι μοι παρορᾷς Ἀριστοφ. Ὀρν. 454·  
ἀκριβεῖα ἔξ. Θουκ. 7. 87. 2) μετὰ διπλῆς αἰτ., λέγω,  
ἐκστομίζω, ὁμιλῶ κατὰ τινας, καὶ τὴν μητέρα καὶ ἐμέ· ῥητά  
καὶ ἄρρητα κατὰ ἐξεῖπον Δημ. 540· 10· διηγοῦμαι, τιν' ἄρῃην  
πρῶτά σ' ἐξεῖπω κακῶν; Εὐρ. Ἡλ. 907· κατηγορῶ, καὶ τοι  
πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ ἐξεῖπας ὡς Σοφ. Ἡλ. 521,  
πρβλ. 984.

ἐξεργασμένως, ἐπὶ ῥρ. μετοχῆς παθ. πρkm. τοῦ ἐξεργάζο-  
μαι, μετ' ἐπεξεργασίας, λεπτομερῶς, ἐν ἐκτάσει, Πλουτ. Ἀλέξ. 1.  
ἐξέργω, Ἀττ., ἀντὶ τοῦ ἐξέργω, ὁ ἴδε.  
ἐξέρχομαι, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.  
ἐξεῖρῶ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξεῖρῶ.

ἐξέρω, κυρίως = λύω· ἐντεῦθεν, I. ἐκτείνω πρὸς τὰ  
ἔξω, Λατ. exsero, τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 3. 87· τὴν γλῶσσαν Ἰπκ.  
535. 16· κάθειρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο Ἀριστοφ.  
Σπῆκ. 423. II. ἐξέλω, τὴν γλῶσσαν ἐξείραντες αὐτοῦ  
Ἀριστοφ. Ἰπκ. 378.

ἐξερωνεύομαι, ἀποθ. = ἐρωνεύομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ,  
Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 3, 6. II. υποκρίνομαι, αὐτοὶ 16. 7, 4.  
ἐξεῖσθα, ἴδε τὸ ῥήμα ἐξεῖμι (εἰμι).  
ἐξεκκλησιάζω, μέλλ. -άσω, = ἐκκλησιάζω, Ἀριστ. Οἶκ. 2,  
14, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6. 3. — Τὰ ἀντίγραφα συχνάκις ἔχουσι  
τὸν πλημμελῆ ἀορ. ἐξεκκλησιάσα ἀντὶ ἐξεκκλησιάσα (ἐκ τοῦ ἐκ-  
κλησιάζω), ὡς ἐν Θουκ. 8. 19, Λυσ. 136. 33, 137. 5· ἐντεῦθεν  
μεταγεν. συγγραφεῖς ἐσχημάτισαν ἡμαρτημένους τὸ ἀδόκιμον καὶ  
περιττὸν ἐξεκκλησιάζω.

ἐξελάαν, Ἑπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἐξελαύνω· ἐξελάαν ἀπαρέμ.  
τοῦ Ἀττ. μέλλ.

ἐξελαῖω, καθιστῆμι τι ἐλαϊώδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6, 8, 1.  
Παθ., γίνομαι ἐλαϊώδης, αὐτοὶ 6, 7, 4.

ἐξελάσσει, ἡ, τὸ ἐξάγειν εἰς βοσκήν, ἐπὶ κτηνῶν, Πολύδ. 12. 4,  
10. II. ἀμεταβ., ἐκστρατεία, Ψευδο- Πλουτ. βίος Ὀμ. 9.  
ἐξελάσεις, εὖς, ἡ, ἔκτισις, ἐκδιωξίς, ἐξορία, τῶν Πεισιστρα-  
τιδῶν Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. 6. 88. II. ἀμεταβ., ὡς τὸ ἐξε-  
λασία, ἐκστρατεία, ὁ αὐτ. 7. 183, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, κτλ. ἐξοδος  
ἱππικοῦ, Πλουτ. Ἀρτοξ. 16· πρβλ. ἐλασις.

ἐξελαστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐξελαύνω, δεῖ ἐξελαύνειν, Κλήμ.  
Ἀλ. 195.

ἐξελαῖτος, α, ον, = τῷ προηγ., ἐξελατέα τοῖνον ἐστὶν  
ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα Ἰουλιαν. 300C.

ἐξελαύνω, μέλλ. ἐξελάσω καὶ συνηγ. -εἰλω Ἡρόδ. 4. 148.  
5, 63, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 365· πρkm. -εἰλῆλακα· ἡ μετοχ. Ἑπικοῦ  
τινος ἐνεστ., ἐξελάων ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Κ. 83· ἀπαρ. ἐξελάων Ἰλ.  
Θ. 527, Ὀδ. Α. 292, Ἡσ. Θ. 491. Ἐλαύνω ἐξω, ἐξάγω ἐκ  
τινος μέρους, ἀντροῦ ἐξήλασε μῆλα Ὀδ. Ι. 312, πρβλ. 227,  
Λ. 292· ἀπολ., ἐξάγω εἰς βοσκήν, ἐπὶ ποιμένος, Κ. 38· — ἰδίως,  
ἐκδιώκω ἐκ τινοῦ τόπου, μῆτι· ἡμέας ἐξελάσσωμεν γαίης ἡμε-  
τέρης Π. 381. ἔξ. τινὰ δωμάτων Δισχυλ. Πρ. 670· πάτρας,  
χθονός, γῆς Σοφ. Ο. Κ. 376, 823, κτλ. γῆς ἐκ πατρίδας  
αὐτοῦ 1292· ἐκ τῆς πατρίδος Ἡρόδ. 5. 91· ἐκ τῆς οἰκίας  
Ἀριστοφ. Νεφ. 123· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Γοργ. 468D· Τι-  
τήνας ἀπ' οὐρανοῦ Ἡσ. Θ. 820· — ἔξ. τινὰ, ἐξορίζειν, Ἡρόδ.  
1. 60, Ἀριστοφ. Ἀχ. 717, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ  
τύπῳ, Θουκ. 7. 5, πρβλ. 4. 35. 2) ἐκδιώκω ἐκ τινοῦ μέρους

εἰς ἄλλο, ἐπὶ ἵππων, Αἰνείας δ' ἐπαίξας καλλιτρίχας ἵππους  
ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς Π. Β. 324, πρβλ.  
Κ. 499· οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν.. ἐξήλαυνον ἀρμάτων ὄχρους  
Εὐρ. Φων. 1190· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐξάγω τοὺς ἵππους μου,  
Θεόφρ. 24. 117· οὕτως, ἐξελαύνειν στρατόν, στρατὴν, ἐξάγειν  
στρατόν, Ἡρόδ. 1. 76, 7. 38· ἔξ. νῆα λιμένος Ἀπολλ. Ρῶδ. Α.  
987· ἐξάγω ἐν πομπῇ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἰακχὸν Πλουτ.  
Ἀλκ. 34 (ἴδε Ἡσυχ. ἐν λ. Ἰακχος), Μάρκελλ. 22· — ἐντεῦθεν,  
6) συχνὰ ἀνευ τῆς αἰτ., ὡς ἐπὶ ἡ ἀμεταβ., ἐκ δίφρου ἐρού-  
σας ἐξέλασ' ἐς πληθύν, ἀναπηδήσας εἰς τὸ ὄχημα ὅπως ἀνε-  
δραμεν εἰς τὸ πλῆθος (Θ. Γαζής), Π. Α. 360, κτλ. ἐξέρχομαι  
ἐπιππος, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3, κτλ. ἔξ. ἐκ τῶν ἄλ-  
λων ἱππέων Λυσ. 160. 30· — πορεύομαι, ὡς δὲ μετὰ ταῦτα  
ἐξήλαυσε ὁ Σκύλης ἐς Ἥθεα τὰ ἐσωτοῦ Ἡρόδ. 4. 80, 8. 13,  
καὶ Ἀττ. — ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, νῦν δὲ ῥῆθι διηγησόμεθα ὡς  
τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κύρος ἐκ τῶν βασιλείων Ξεν. Κύρ. 8.  
3. 1. 3) ἐπιδιώκω, ἐκδιώκω, ἀπαλλάττομαι τινοῦ, τῶν ὁμι-  
μάτων τὸ αἰδοῦμενον Πλουτ. 2. 654D· διὰ πλῆσους, πρὶν κόνιν  
ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων Καλλ. Δουρτὶ Παλλ. 6. II.  
διὰ κυπρίματος ἐκβάλλω, ἐκκρούω, χαμαὶ δέ κε πάντα δόντας  
γναθμῶν ἐξελάσσοιμι Ὀδ. Σ. 29. III. σφυρηλατῶ, ἔξ. ἡμι-  
πλινθία ἐκ χρυσοῦ Ἡρόδ. 1. 50· ἐθηῖτο σιδήρον ἐξελαυνό-  
μενον αὐτοῦ 68, πρβλ. 7. 84· κέντρον ἐπὶ λεπτὸν ἐξέλ. Πολύδ.  
6. 22, 4. — Περὶ τοῦ παθ. ἀορ. ὅτι ὁ δοκιμὸς τύπος αὐτοῦ εἶναι  
ἐξηλάσθην καὶ οὐχὶ ἐξηλάσθην καὶ τοῦ παθ. πρkm. ἐξελέλθαι  
καὶ οὐχὶ ἐξελέλθασμαι, ἴδε Κόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', 340.

ἐξελεγχέος, α, ον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐξελέγχω, ὃν δεῖ ἐξελέγ-  
χειν. Πλάτ. Γοργ. 508A.

ἐξελέγχω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ ἐλέγχω, ἀποδεικνύω ἔνο-  
χον, ἐξελέγχω, ἀναίρῳ, Σιμωνίδ. 75, Σοφ. Ο. Τ. 297· ἐξετάζω, ὁ αὐτ.  
Ἀντ. 399· ἀνασκευάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1062· τοῖς ἔργοις τοὺς λό-  
γους ἔξ. Ἀντιφῶν 147. 6· ἐν τῷ δῆμῳ ἐξελ. τινὰ Δημ. 519 21:  
— Παθ., ἐπ' αἰτία τινὶ ἐξελέγχεσθαι Λυσ. 107. 8· ὑπ' εἰκότων  
Ἀντιφῶν 116. 7· ἐκ τινοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. 960· ἀποδεικνύομαι,  
ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅ τι  
ποτ' ἐστὶν οἶδα Πλάτ. Ἰπκ. Μείων 304D· ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθῆ-  
σονται ἔργω, ἀναιρεθῶσιν αὐτὰ ὑπ' ἐμοῦ διὰ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐ-  
τὸς Ἀπολ. 17B. 2) μετὰ διπλῆς αἰτ. πρόσωπον ἢ πράγμ.,  
ἀποδεικνύω τινὰ ὅτι δὲν γινώσκει τι, ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν,  
ἂ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω αὐτοῦ 23A· Λυσ. 222D: — Παθ., το-  
σοῦτον.. ἡλίκον οὕτος νῦν ἐξελέλγεται, ἀπεδείχθη νῦν ὅτι  
εἶναι ἔνοχος, Δημ. 562. 8· οὐ τοῦτο γ' ἐξελέγχομαι, εἰς τοῦτο  
βεβαίως ἐγὼ δὲν πταίω, Εὐρ. Ἡλ. 36. 3) μετὰ κατηγορου-  
μένου κατὰ μέτοχ., εἰ μὲν οὖν ἐμέ τις ἐξελέγχοι ταύτην τὴν  
βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἐμαυτῷ καὶ ἄλλῳ βοηθεῖν Πλάτ.  
Γοργ. 522D· οὕτως, ἐξελέγχειν τινὰ ὡς.. αὐτοῦ 482B: — Παθ.,  
κάτελέγεται.. κάκιος ὦν Εὐρ. Ἰπκ. 944· ἐξελέγεται  
συμπεδουλεύκως Δημ. 242. 26. II. φέρω εἰς τὸ φανερόν,  
ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, «καὶ ὁ  
χρόνος ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύων φανερῶς» (Σχόλ.), Πινδ.  
Ο. 11 (10). 65· ἐν δικαστηρίῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· πειρώμαι, δοκι-  
μάζω, μῆτε τὴν τύχην λίαν ἐξελέγχειν Πολύδ. 21. 11, 4,  
κτλ. ἔξ. τοὺς Θεδαίους εἰ διαμαχοῦνται Πλουτ. Ἀγασ. 19:  
— Παθ., πάντες ἦσαν ἐξελεγχόμενοι, πάντων αἱ διαθέσεις ἦσαν  
καλὰς ἐγνωσμέναι, Δημ. 233. 3· ἂ δ' ἡ φύσις αἰεὶ ἐδοῦλετο ἐξη-  
λέγθη ἐς τὸ ἀληθές, ὅσα δὲ ἡ ἐμπροσὶ ἡμῶν διαθέσις διαρκῶς  
ἐπεθύμει φανερώσασιν κατὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν ὕψιν, Θουκ. 3. 64·  
δοκιμάζομαι, χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρὶ Μένανδρ.  
ἐν Ἀδῇλ. 143. III. ἀπαριθμῶ, ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον (τὰ  
χαλκὰ σκευῆ) οὐ δυνατόν ἐξελέγχειν Πινδ. Ν. 10. 5.

ἐξελευθερίος, ὁ, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων ἡ τὸ τέχνην  
ἀπελευθέρου, Λατ. libertinus, διον. Ἀλ. 4. 22, Πλουτ. Ἀντ.  
58, ἴδε ἀπελευθερίος. II. ὡς ἐπιθ., νόμοι ἐξελ., νό-  
μοι ἀποδίδοντες εἰς τοὺς ἀπελευθέρους, Δημ. παρὰ Πολυδ. Γ', 83·  
καθάρμασιν ἐξελευθερίοις, εἰς πρόστυχα ἀνθρωπάκια ἐκ τῶν  
ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σὺλλ. 33.

ἐξελευθερίως, ον, διάφορ. γρ. ἀντὶ ἐλευθερίως παρὰ Παρρυρίῳ  
ἐν βίῳ Πυθαγ. 21.

ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελευθε-  
ρος, Λατ. libertus, libertinus, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 1, Σὺλλ.  
Ἐπιφρ. 5903. Κατὰ τὸν Ἀρμόνιον, «ἀπελευθερος καὶ ἐξελευθερος  
διαφέρουσιν· ἀπελευθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἡλευθερωμένος,  
ἐξελευθερος δὲ ὁ γενόμενος διὰ χρεῖα προσήλυτος, ἡ κατ' ἄλλην τινὰ  
αἰτίαν δουλεύσας, εἴτα ἐλευθερωθεὶς, ἥδη μέντοι καὶ ἀεοφόρος· χρεῶν-  
ται τοῖς νομίμασι», πρβλ. Εὐστ. 1751. 2· ἡ χρήσις ἐν τούτοις δὲν  
ἐπιβεβαίωσεν τὴν διάκρισιν ταύτην. Καθ' Ἡσυχ. «ἐξελευθεροί· οἱ τῶν  
ἐλευθερωμένων υἱοί».

ἐξελευθεροστομέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροστομέω,  
θαρσύνω ὑβρίζω κάκελευθεροστομῆς Σοφ. Αἴ. 1258.

ἐξελευθερόω, ἀπελευθερῶ, Δίων Κ. 36. 25. Καθ' Ἡσυχ. «ἐξη-  
λευθερώται ὁ δούλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἡλευθέρωται».



ἐξέλαισις, εὖως, ἡ μεταγεν. λέξις ἀντὶ ἐξοδος, Έβδ. (Β', Βασίλ. ΙΕ', 20), Τρέτς Έβήγ. Πλ. σ. 111, 19, κλ.

ἐξελύσσομαι, ἐξελύσθην, μέλλ. καὶ ἀπαρέμφ. ἀορ. 6' τοῦ ἐξέρχομαι.

ἐξελιγμός, ὁ, ἐξέλιξις στρατεύματος, πρὸς ἀντιπαράταξιν, ἐναντίον ἄλλου, Ἀρρ. Τάκτ. 27, Θεμιστ. 2Β. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξελιγμός· κινήσις τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος».

1) ἐλικοειδὴς κίνησις, ἐπὶ λαγυῷ διωκομένου ὑπὸ κυνῶν, ἐν τοῖς ἐξελιγμοῖς Ἀρρ. Κυν. 16. 3. III. κινήσις, περιστροφή, ἀστρων Θεολ. Ἀρ. σ. 74.

ἐξελικτρά, ἡ, τροχαλία, «μάκαρῃς», Ἀρχ. Μαθῆμ. σ. 220. 67, καὶ ἐξελικτρον, τό.

ἐξέλιξις, εὖως, ἡ ἐξελιγμός, ἀναπτύξις, λόγων Πλωτίνος 5. 7, 3' ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων, Ἀριστ. Κοιντ. 2. σ. 71.

ἐξελίσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων ἰδὼ τί λέξει δέλτος ἦδε μοι θέλει Εὐρ. Τηπ. 864· μεταφρ., ἀγαπύσσω· ἐρμηνεύω, Λατ. explicare, οὐδ' ἐξελίσσει πῶς θεοῦ θεοπίσματα; ὁ αὐτ. Ικ. 141· διηγοῦμαι, ἐν Ἰωνι 397· Παθ., ὁ κύκλος. ἴσῃν ἐξελλίττεται γραμμὴν, ἐκτυλίσσει οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἴσῃν γραμμὴν, Ἀριστ. Μηχαν. 24. 1, πρὸλ. 16. 6, 2. 2) ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ἔνθα Νηρηδῶν χορὸν κάλλιστον ἴχνος ἐξελλίσσουσι ποδὸς Εὐρ. Τρω. 3· ἐξελλίσσειν τινὰ κύκλῳ, δῶκεν τινὰ περί τινος πράγματι, ὁ δ' ἐξελλίσσων παῖδα κλινὸς κύκλῳ ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 977· οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερῶχους ἐξελλίττοντες, κάμνοντες γύρους· Ἠλίοδ. 5. 14, πρὸλ. Πλουτ. 2. 368Α· ἐπὶ τοῦ λαγυῶς, τρέχων κάμνω ἐλινύμους, αἰφνιδίως ἀλλάσσω δρόμον, ὁ μὲν ἐξελλίξας τὸν δρόμον ἵεται τοῦ πρόσω Ἀρρ. Κυν. 17, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 16, 3· ἡ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐξελλίττει τῇ καὶ τῇ Διλ. π. Ζ. 13. 14· καί, ἔξ. ἐαυτὸν, διαφεύγειν, αὐτόθι 16· ἀκολουθῶς, συγχάνει ἀμεταβ., περιστρέφωμαι, ἐπὶ δεξιᾷ ἐξελλίττειν Πλουτ. Κάμυλλ. 5· καὶ μετ' αὐτ. τόπου, τοὺς κόλπους ἐξελλίσσω, ἀκολουθεῖν τὰς καμπὰς τῶν κόλπων, Ἀππ. Εὐφυλ. 5. 84· ἔξ. τὴν τάφρον, στραφεῖς περὶ τὴν τάφρον, Πλουτ. Πύρρ. 28.

II. ὡς στρατιωτικὸς ὁρος = ἀναπτύσσειν, Λατ. explicare, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βάθους ἡ μεταβάλλω οἰσινδύποτε κλυερὰν τῆς φάλαγγος εἰς μέτωπον, ἡ ἐκ δεξιᾶς ἡ ἀριστερὰς ἡ ὀπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων ὀρθῶς ἐξελλίξαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Έλλ. 4. 3, 18, πρὸλ. Διδ. 44. 37· ἐξελλίττεται ὁ στίχος Ξεν. Δακεδ. Πολ. 11. 8. 2) ἐν τῷ παθ., ἀποσύρομαι, Πλουτ. Αἰμιλ. 17· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἀμεταβάτως, ἀναγκαζομένους ἐξελλίττειν συνεχῶς ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Τιμολ. 27· καὶ ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 1. 51, 11.

ἐξέλκω, καθίστω τὴν ἐλκώδης, Λατ. exulcerare, ἐξελκοῖ (τὴν σάρκα) διὰ πικρότητα τοῦ χυμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε Διδ. 14. 88· παθ., καθίσταμαι ἐλκώδης, ἐξελκοῦται τὸ χωρίον Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἐξελκοῦσθαι τὸ σῶμα Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 14, 4.

ἐξελκτέον, ῥηματι· ἐπιθ. τοῦ ἐξέλκω, δεῖ ἐξέλκειν, γόνυ πρὸς τὴν Εὐρ. Ἠλ. 491.

ἐξελκυσμός, ὁ, μεταγωγὴ ὁστού ἢ ὁστών ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς βάθος, Συγγρ. Ἰατρ. Ὄρισμ.

ἐξέλκω· ἀορ. α' -ελκύσαι, ἀπαρ. -ελκύσαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, 506· Παθ. -ελκυσθῆ Ἡρόδ. 2. 70 (ἴδε τὸ ῥήμα ἔλκω). Έλκω ἔξω, Πλ. Ψ. 762 (ἴδε τὴν λ. πῆντον)· μετὰ γεν. τόπου, Ὁδ. Ε. 432 (ἴδε τὴν λ. θαλάμη)· φάσανον· ἔξ. κολοῦ Εὐρ. Έκ. 544· δουλεία ἔξ., σώζειν ἀπὸ τῆς δουλείας, Λατ. eripere, Πινδ. Π. 1. 146· δύστροπον ἐξέλκων πόδα, περὶ τοῦ Φιλοκρίτου, ὅστις εἶχε δεινὸν ἔλκος εἰς τὸν πόδα, Σοφ. Φιλ. 291· καὶ ἀπολ., ἐξέλκει δὲ (κατὰ τοὺς μὲν ἔξυπακ. πόδα, κατ' ἄλλους δὲ ἐαυτὸν, καὶ κατὰ τὸν Heath φάσανον) Εὐρ. Ἀνδρ. 1121· ἐξέλεξεν σε τῆς πυγῆς θύραζε Ἀριστοφ. Ἰππ. 365 (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἐξελεῖν)· ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην, ἐλκύσαι αὐτὴν ἔξω τοῦ ἄντρον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 294, πρὸλ. 307, 315, 506, 511· σπανίως παρὰ πεζογράφους, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 515Ε· ἐξελκυσθεῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 19.

ἐξέλκωσις, εὖως, ἡ, τὸ ἐξελκοῦν ἢ ἐξελκοῦσθαι, τῶν χειρῶν Διδ. 3. 28 (·)

ἐξελληνίζω, μεταβάλλω εἰς Ἑλληνικὸν ἐξελληνίζω ὄνομα, δίδω εἰς αὐτὸ Ἑλληνικὴν παραγωγὴν, Πλουτ. Νουμ. 13· δίδω εἰς λέξιν τινὰ Ἑλληνικὸν ὅπλον, Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ ἐξίτημι, Πλ. Α. 141.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. τοῦ ἔχω, Πλ. Ε. 473.

ἐξέμεσις, ἡ, τὸ ἐξεμεῖν, Ἐπιφάν. Π. 517D.

ἐξεμετικὸς, ἡ, ὄν. ὁ προεμῶν ἐμετον, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 371.

ἐξεμέω· μέλλ. -έσω, ἐξεμῶ, ἐξερνῶ, ἐπὶ τῆς Χαρίδωτος, ἡ τοι δὲ ἐξεμέσει Ὁδ. Μ. 237· ὅφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσω αὐτόθι 437· πρὸλ. Ἡσ. Θ. 497 (ἔνθα ὁ παράδοτος ἀορ. ἐξίτημι)· ἴσως

ἐπρεπε νὰ διορθωθῇ ἐξήμεσει· ἐξεμέσαι τὸ νόημα Πλάτ. Πολ. 406D· μεταφρ., τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 6· ἄττ' ἂν κεκλόφωσιν μου ὁ αὐτ. Ἰππ. 1148.

2) ἀπολ., ἐμῶ, ἐξερνῶ, ὁ αὐτ. Ἀχ. 586, Βάτρ. 11.

ἐξέμμορε, ἴδε ἐν λ. μετρομαι II.

ἐξέμπαλιν, «ἐπαριστέρως» Ἡσύχ.

ἐξέμπεδῶ, φυλάττω πιστῶ, τηρῶ, τὰς συνθήκας Ξεν. Κύρ. 3. 1, 21. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξμπεδῶν ἔλυε τὰ ἔμπεδα».

ἐξέμπλῆριον, τό, = Λατ. exemplar, Ἰγνατ. Τραλλ. 3, Μεθόδ. 388Α.

ἐξέμπολῶ, Ἰων. -έω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐμπολῶ, οὐδ' ὅποι πλέων ἐξειπολήσει κέρδος, νὰ κάμῃ ἐπικερδῇ πώλησιν, Σοφ. Φιλ. 303· ἐξμπόλημαι, ἐπωλήθην ὡς ἐμπόρευμα, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1036.

II. πᾶν ἐντελὸς, «ἐσπουδῶ», ἐξέμπολησας δὲ τὸν φόρτον ἐν ταῖς τῶν Τυρρηνῶν πόλεσιν Διον. Ἀλ. 3. 46. Παθ., ἐξμπολημένων σφι· Ἡρόδ. 1. 1.

ἐξενάιρῶ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐναίρῶ, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. ἐξεναιρεῖν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 329.

ἐξέναντι, ἐπίρρ., ἀκρίβως ἀπέναντι, τοῦ μνημείου. Σουλ. Ἐπιγρ. 2664.

ἐξεναντίας, Ἐπίρρ. = ἐξ ἐναντίας (ἴδε ἐναντίος II. 2), ἀπέναντι, Έβδ. (Α' Μακκ. Δ', 12)· μετὰ γεν., κατέναντι, ἐνώπιον, αὐτόθι (Α. Δ', 17, κ. ἄλλ.).

ἐξενάριζω· μέλλ. -έξω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐναρίζω, σκυλεύω, «εγυμνῶν» ἐχθρὸν· φονεῦν ἐν τῇ μάχῃ, ἀπαρῶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, τεύχεα δ' ἐξενάριξε Πλ. Η. 146, Ν. 619.

2) ἀποκτείνω, φονεύω, τοῖον ἀρ' Ἀνθεμίδην Σιμοεῖσιον ἐξενάριξεν Ἀτὰς διογενῆς Πλ. Δ. 488, Ε. 151· ὁν· πατέρα. ἐξενάριξεν Ὁδ. Α. 273· ἐξενάριξεν ἔγχει χαλκείῳ Πλ. Ζ. 30, πρὸλ. Πισ. Θ. 289· Παρ' Ὁρ. συνθέστέρον τοῦ ἀπλοῦ ῥήματος.

ἐξενετίζω, -νεύθηναι, Ἰων. ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐκφέρω.

ἐξένεπω, διακηρύττω, τὰ μακρὰ ἐξένεπειν ἐρύκει με τεθμός, «μακρῶς διελεῖν καλῶμαι... ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου καλῶς με μακράς παρεκβάσει· χρῆσθαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 53· ἐξένεπε. Αἴγιναν πάτραν, ἀνεκήρυξεν ὅτι ἡ Αἴγινα ἦτο ἡ πατρίς αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Ο. 8. 26. 2) ἀπολ., ὀμῶς, λέγω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 764.

ἐξενεχυρίαζω, ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ ἐνεχυρίαζω, Διογ. Α. 6. 99.

ἐξενεαυτίζω, διέρχομαι ὁλόκληρον ἐνιαυτὸν ἐν ἐξορίᾳ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1645.

ἐξεντερίζω, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, ἐν τῷ Παθ., ἐξεντερισθεῖσα (ἡ σαλαμάνδρα) Διοσκ. 2. 67· ἐπὶ φυτῶν, ἀπαρῶ τὴν ἐντερίωνην, περὶ ἑλλεθόρου, ὁ αὐτὸς 4. 151 ἐν τῷ παθ.

ἐξεπάδω· μέλλ. -άσομαι, καταπαύω δι' ἐπώδων, Πλάτ. Φαίδων 77Ε, Πλουτ. 2. 384Α· Παθ., ἀλλὰ νουθετοῦμενοι φίλων ἐπιψόδα ἐξεπάδονται φύσιν, καταπαύνεται διὰ φιλικῶν νουθεσιῶν ἐν εἰδὲ ἐπώδης γινομένην ἢ ἐν ὀργῇ διατελοῦσα ψυχικὴ αὐτῶν διάθεσις, Σοφ. Ο. Κ. 1194.

ἐξεπαίρω, διεγείρω, παρορμῶ τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., δέδοικα μὴ τῶν Λακώνων τινέας· τὰς γυναικάς ἐξεπαίρων δολφ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 622· μὴδ' εὐτύχημα μὴδὲν ὧδ' ἔστω μέγα, ὁ δ' ἐξεπαίρη μείζον ἢ χρεῶν φρονεῖν Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 102F.

ἐξεπερείδω, πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξερείδω, Πολύβ. 16. 11, 5.

ἐξεπύχομαι, Ἀποθ.· καυχῶμαι ὅτι, μετ' ἀπαρ., κάσταπεύ-εσθαι... τῶνδ' ἐπιψάσονται μόνον Σοφ. Φιλ. 668.

ἐξέπιγνος, ὄν, = ἐπίγνος, Ἰωάν. Χρυσ. τ. ζ', σ. 934.

ἐξεπικαδέκτατος, ἡ, ὄν, = ἐκκαδέκτατος, Ἀνθ. Π. 12. 4, 5.

ἐξεπιπολήσ, ἴδε ἐν λ. ἐπιπολή.

ἐξεπίσταμαι, γινώσκω καλῶς, τι Ἡρόδ. 2. 43, 5. 93, καὶ Ἀττ.· μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς δι' ἑ., ἔξ. τὸν Κύρον οὐκ ἀτρεμίζοντα ὁ αὐτὸς 1. 190, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 1584· τὸν θεὸν τοιοῦτον (ἐνν. ὄντα) ἔξ. ὁ αὐτ. Ἀποσκ. 707, πρὸλ. Ἀντ. 293· ἀλλὰ μετ' ἀπαρ., γινώσκω καλῶς πῶς νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 480, πρὸλ. ἐπίσταμαι· συγχάνει μετὰ τοῦ εὖ ἢ καλῶς, Ἡρόδ. 3. 146 κ. ἄλλ., Δίσχυλ. Ἀγ. 838, Σοφ. Ο. Κ. 417, κτλ.

II. γινώσκω ἀπὸ στήθους, τὸν λόγον Πλάτ. Φαίδρ. 228C.

ἐξεπράγχιζομαι, παθ., ἐντυποῦμαι· βαθεῶς εἰς τι, Χαρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

ἐξέπιτθες, Ἐπίρρ. = ἐπίτθες, Ἰππ. π. Ἀρρ. 813, Ἀριστοφ. Πλ. 916, Πλάτ. Γοργ. 461C, κ. ἄλλ.

2) ἐξέπιτθες, μετ' ἀπαρ., ἐξέπρω, ῥίπτω (ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) βροχὴν, οὐτ' (ὁ Ζεὺς) ἐξεπομβρῶν Σοφ. Ἀποσκ. 470.

ἐξέπτω, γ' ἐν. ὀριστ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ ἐκπέτομαι, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 98.

ἐξέρᾱμα, τό, «ἐέρασμα», Ἐπιστ. Β' Πέτρ. 6', 22 (ἔνθα διάφ. γρ. ἐξέρασμα), Εὐστ. Πονημάτ. 248. 91.

ἐξέρᾱσις, εὖως, ἡ, ἐμετος, Εὐστ. 1856. 5· ἐξεραστής, οὐ, ὁ, ὁ ἐξέρᾱν, ὁ αὐτ. ἐν Ποιήματ. 248. 89.



ἐξερασμός. οὐ, ὁ, «ἐξερασμα», Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 204. 350, B, 108, ἐκδ. Mill.

ἐξεράω: ἄορ. ἐξεράω (ῖδε κατωτ.).—Παθ.: ἄορ. ἐξεράοις ἴππ. 2.782. Ἐκκεῖν, ἐκβάλλω, ἐμῶ, καὶ τὴν κεφαλὴν βαρύνεται καὶ ἐξερά, καὶ ἔρνω, ὁ αὐτός 507. 29: ἐξάγω δι' ἐντοῦ ὕδαρ ἐκ τοῦ σώματος πάσχοντος, ὁ αὐτός 483. 27.

II. ἐπὶ φαγητοῦ, κεινῶν, τὴν χύτραν χρῆν ἐξεράν τὰ τεύτλα Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1: μαλάχας ἐξεράν = ἐρυγγάνων, ἐξερευγόμενος, Φερικράτης ἐν «Πέρσαις» 2.

2) μεταρ. ἐκχέω, ἐκρίπτω, τοὺς λίθους. χαμάλε πρῶτον ἐξεράσατε Ἀριστοφ. Ἀχ. 341: φέρ' ἐξεράσω τὰς ψήφους, στάσου νὰ χύσω τὰς ψήφους ἐκ τῆς κάλπης (ὅπως ἀριθμῶσιν αὐτάς), ὁ αὐτός Σφ. 993: ἐξερά τοὺς ὕδαρ, ἔκχεε αὐτό, Δημ. 963.10: ἐξ. τὸν ἀέρα, ἐκβάλλειν τὸν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμάτων, Ἀριστ. Πρωτ. 32. 5; Πλουτ. 2. 904B. — Πρωτ. συναράω: τὸ ἀπλοῦν ἐράω, δὲν εὐρίσκειται.

ἐξεργάζομαι: μέλλ. -άσομαι: ἄορ. -εργασάμην, γραφόμενον ἐξηργάξατο, ἐν τοῖς Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 762: πρkm. -εργασμαι, ἴων. -εργασμαι, ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ῖδε κατωτ.: ἄορ. -εργάσθην, ἀσιποσε παθ., ἴσοκρ. 84A: κτλ.: οὕτω μέλλ. -εργασθήσομαι, ἴσοκρ. 419A: — Ἀπαθ., ἐργάζομαι τι ἐντελῶς, τελειῶν, φέρω εἰς πέρας, εἰς ἐντέλειαν, Ἡρόδ. 1. 93, 4.179, καὶ Ἀττ., τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται; Εὐρ. Ἡλ. 583: οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς μελετώντες αὐτὸ (δηλ. τὸ θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι) ἐξεργασθὲ πω Θουκ. 1. 142: ἡλείποντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους τὰ ἐπιχώματα ἐξεργασόμενοι, πρὶν ἐπιδοθῆσαι, παντὶ τρόπῳ ἐπέσπευδον τὸ ἔργον ὅπως προλάβωσι νὰ τελειώσωσι τὰ ὀχυρώματα πρὶν προσβάσιν νὰ ἔλθωσι κατ' αὐτῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁ αὐτός 4. 4, πρὸλ. 5. 75, 6. 101: τέχνην ἐξ. Σεν. Συμπ. 4, 61, πρὸλ. Κύρ. 8. 2, 5: τοιούτους ἐξ. τινάς, ποιεῖν αὐτοὺς ἀκριβῶς τοιοῦτους, ὁ αὐτός Συμπ. 4. 60.

2) πράττω, ἐκτελῶ, κατορθώνω τι, ἧδ' ἐστ' ἔργον ἡξεργασμένη Σοφ. Ἀντιγ. 384, πρὸλ. 262, 428: ἐξ. τάραχον, προξενεῖν ἐντελὴ σύγχυσιν, Σεν. Ἰππ. 9. 4: πῆματα Εὐρ. Ἡρακλ. 960: συντελῶ ὅπως γένηται τι, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θηβαίων συμμαχίαν ἐξεργάζετο Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 67: ὡς αὐτῶς μετὰ διπλῆς αἰτ., κακὸν ἐξ. τίνα, προξενεῖν κακὸν εἰς τινά, Ἡρόδ. 6. 3, Πλάτ. Ἐπιστ. 352D, κτλ.: — ὡς Παθ., σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξεργασμένον Αἰσχίν. Πέρσ. 759, πρὸλ. Ἡρόδ. 9.75: ἐπ' ἐξεργασμένοι; ἀοὺ ἡ πράξις ἐπράχθη, συνήλως ἐπὶ κακούργημάτων ἢ βλαίων πράξεων, ὁ αὐτός 4.164, 8. 94, πρὸλ. Αἰσχίν. Ἀγ. 1379, Σοφ. Αἴ. 377, Εὐρ. Βάκχ. 1039: τοῦξεργασμένον Σοφ. Αἴ. 315: μισθὸς ἡμῖν ἐξεργασταὶ τῇ στρατιᾷ, εἶναι ἐξησραλόμενος, Σεν. Ἑλλην. 3.1, 28.

3) κατορθώνω ὥστε νά..., Λατ. efficere ut..., ἐξεργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι Πολύδ. 32. 4, 3, πρὸλ. Λουκ. Τόξ. 32, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3. 4: ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ ἀγρῶν ἡ γῆ ἐν γένει, καλλιερгоуται, ἀγροὶ εὐ ἐξεργασμένοι Ἡρόδ. 5. 59, πρὸλ. 6. 137: [ἡ γῆ] ἐξεργασταὶ Θουκ. 1. 82: ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐξεργασμένων καὶ ἡμερωμένων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 5.

5) ἐπὶ νόμων, ἐπεξεργάζομαι αὐτούς, μὴ γὰρ ἐξεργασμένου καὶ γράψαντος... τοὺς νόμους Πολύδ. 40.10, 5, κτλ.: ἐπὶ συγγραμμάτων, περὶ ὧν ἡμεῖς ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς ἰδίας πραγματείας μνησθέντες, εἰς τοῦτον ὑπερεθέμεθα τὸν καιρὸν, κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῶν ἐξεργάσασθαι ὁ αὐτός 3. 26, 5.

II. βλάπτω, φέρω καταστροφήν, καταστρέφω, Λατ. conficere, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ καὶ τι ἴσως διόξει τὸ ἡμέας οἷόν τε ἔσται ἐξεργάσασθαι Ἡρόδ. 4.134: ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας, ἵνα μὴ ἐπενέγκῃ καταστροφήν εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτός 5.19, ἐνθα ῖδε Wessel. Εὐρ. Ἑλ. 1098, κτλ.: προτέτι, ἐξ. αἶμα, φόνον Εὐρ. Ὀρ. 1624, κτλ.: — Παθ. ἐξεργάσμεθα, εἰμεθα τελειωμένοι, κατεστραμμένοι, Λατ. actum est, ὁ αὐτός Ἰππ. 565, πρὸλ. ἐξαπαράξω.

ἐξεργασία, ἡ, ἐπεξεργασία, συμπλήρωσις, τυχὼν δὲ τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν Πολύδ. 10. 45, 6.

II. τὸ ἐξεργάζεσθαι τι, καλλιέργια, μισθὸν ἅμα τῇ πεπονημένης ἐξεργασίας αὐτόρκτη φερομένουσι Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 11: ἀπολ., ἀκριβῆς καὶ πολλὴ ἐξ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6: — ἐπὶ ἐπεξεργασίας λόγου, τάξις δὲ καὶ μερισμὸς τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' ἐπιχείρημα ἐξεργασία... ἀγαθὰ Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσοκρ. 4, κτλ.: ἡ καθ' ἕκαστον ἐξ. Πλουτ. 2.1004E.

ἐξεργαστικός, ἡ, ον, ἱκανὸς ὅπως κατορθώσῃ τι. τίνος Σεν. Ἀπομν. Α. 1, 4 (ἐν τῷ ὑπερβ.), Πολύδ. 15. 37, 1. — Ἐπὶ ἔργ. ἐκ τοῦ συγχεῖν, ἐξεργαστικώτερος, μετὰ μείζονος ἐπεξεργασίας, Κορυνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 32, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπιτεστημένους.

ἐξέρω, Ἀττ. ἐξέρω, ἀποκλείω τινα ἐκ τίνος, ἐξέρειν κελεύοντος Ἡρόδ. 3. 31, κτλ.: ἐξέρπειν τινὰ χθονός, γῆς Εὐρ. Ἡρακλ. 20, 25: τῆς ἀγοράς Πλάτ. Νόμοι 936C: τοῦ βήματος Αἰσχίν. 5.15: ἐκ τῶν ἱερῶν Ἀσίας; 104, 37: ἐκ τοῦ θεάτρου Δημ. 572: 12: ἐξ. θύραζε, ἀποδιώκειν τινὰ καὶ κλείειν αὐτὸν ἐξω τῆς θύρας; Ἀριστοφ. Ἀχ. 825: — Παθ., ἐξέρπεισθαι πάντων Θουκ. 2.13: ἐξέρπειν ἀνὴρ δίκης Πλουτ. Ρωμ. 23.

2) κωλύω, χρόνον γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξέρπει λόγος Σοφ. Ἡλ.

1292: τῶν δ' οὐδὲν ἐξέρπει νόμος Εὐρ. Ἀνδρ. 176: ἐξ. δέει τὸ δίκην λαμβάνειν Δημ. 555.15: ἀπολ., Σεν. Οἶκ. 4, 13: — Παθ., πολέμοις ἐξέρπεισθαι Θουκ. 1. 118: ἐάν μὴ χρόνῳ ἐξέρπηται Ἀριστ. Κατηγ. 10, 29: μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 14. 6.

3) βιάζω, ἀναγκάζω, τινα Πλάτ. Νόμοι 935C: Παθ., τῶν ἐγῶ, οὐ γὰρ ἀναγκαῖα ἐξέρπομαι ἐς ἱστορίας λόγον, οὐ παραμένειν, τοῦτων τὰ ὀνόματα δὲν μνημονεύω, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἀνάγκης, ὑποχρεῶς νὰ πράξω τοῦτο χάριν τῆς ἱστορίας μου, Ἡρόδ. 7. 96: μετ' ἀπαρ., ἐνταῦθα ἀναγκαῖα ἐξέρπομαι γνώμην ἀποδέξασθαι, ἐνταῦθα κωλύομαι ἐξ ἀνάγκης, κτλ., αὐτοὶ 139: ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξέρπειν, ὁ αὐτός 9.111: νόμῳ Θουκ. 3. 70.

ἐξερεῖνω, Ἐπικ. ῥῆμα: 1) μετ' αἰτ., ἐρωτῶ, ἐρωτῶ ἀκριβῶς, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας, ἐξερεῖνευ ἐκαστα Ὀδ. Κ. 14.

2) μετ' αἰτ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω περὶ τίνος, ἡ: φίλον πόσιν ἐξερεῖναι, ἀνακρίνειν τῶ λόγῳ (Σχόλ.), Ψ. 86: ἐρωτῶ, ἄλλος δ' αὐτ' ἄλλον τετιμημένος ἐξερεῖνευ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1250: ἀπολ., ἐξερωτῶ, πρῶτος δ' ἐξερεῖνευ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Ἰλ. I. 672, κτλ.: οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τυπῶ, ἐξερεῖνετο μῦθῳ K. 81.

II. ἐξερεῖνω, ἀναζητῶ, πόρους ἄλλος ἐξερεῖνων Ὀδ. M. 259: ἐξερεῖνε μυχοὺς μεγαλοῖο δόμοιο Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 252: μεταρ., ἐπὶ κισθάραι, ψαύω τὰς χορδάς, ἐκτείνω, χορδίζω αὐτήν, αὐτοὶ 483: πρὸλ. ἐξερεῖνω, ἐξέρπομαι.

ἐξερεθίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζω, Πινδ. Π. 8. 16, καὶ πολλάκις παρὰ Πλουτάρχῳ.

ἐξερεθῶ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐρεθῶ, Ἀνθ. Π. 5. 244.

ἐξερεθῶ, στερεῶς ὑποστηρίζω, ταῖς ἀντήρσιον Πολύδ. 8. 6, 6: ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτός 16. 11, 5: παρὲς στήρικα, ὁ τρίτου πόδος μοῖραν λελογχὸς βάκτραν, ἐξερεῖδὲ μου βάσιν τρέμουσαν Λουκ. Τραγωδοποδ. 55.

ἐξερεῖπω, περικόπτω, ὡς γὰρ τις ὄζους δευτόμῳ πελέκει ἐξερεῖσαι κεῖν μεγάλας δρυὸς Πινδ. Π. 4, 469.

II. συγχύοντερον ἀμεταβάτως κατ' ἄορ. 6' ἐξήρειπον, ἀπαρ. ἐξερεῖπειν: πίπτω εἰς τὴν γῆν, ὡς δ' 89' ὑπὸ ῥήφης πατρός Διὸς ἐξερίφη δρυς, «ἐκπέση» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 414: χαίτη λευγὴς ἐξερεῖπουσα, ἐκπεσοῦσα τῆς λευγῆς, περὶ τῶν ἔππων τοῦ Πατρόκλου, P. 440: κάπροι αὐχένος ἐξερεῖπόντες, ἐχόντες ἐρριμμένους αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, Ἡσ. Ἀσπ. H. 174: πίπτω κάτω, καταπίπτω, τῆς μὲν ἐρειπόμενης, τοῦ δὲ ὑψόθεν ἐξερεῖπόντος, «τῆς μὲν (γῆς) ἐρριμμένης κάτω, τοῦ δὲ (οὐρανοῦ) ἐπικείμενου» (Σχόλ.), Ἡσ. Θεοφ. 704: — κατὰ τὸ πλείστον Ἐπ.: ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἰππ. περὶ Ἰντρ. 745 (ἐξ εἰκασίας: Foës.), ἡ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα, ἐνθα τὸ κάταγμα πρᾶγματι ἐγένετο.

ἐξερεῖσαι, εἰς, ἡ, στήριξις, ἀκκούσθημα, τὰς πρὸς τὴν γῆν ἐξερεῖσαι Πολύδ. 6. 23, 4.

ἐξερεῖσμα, τὸ, στήριγμα, ὑποστήριγμα, Λογγίν. 40. 4.

ἐξερεῖομαι, Μέσ., ῖδε ἐξερεῖω.

ἐξερευγώ, ἐξεμῶ, ἐξάγω, ἐξερεῖζαι τὸ ὕδαρ, διαφ. γραφ. παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 69: — Μέσ., Ἰππ. 82E, 278, 30.

II. ἐν τῷ Μέσῳ ἡ Παθ., ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κενόομαι, Ἡρόδ. 1. 202, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 6: ἐπὶ τοῦ σώματος, κενόομαι, αὐτοὶ 10.1, 15: ἐξερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Σοφ. O. T. 258, Ἡλ. 1100, Πολύδ. κτλ.: ἦν πως ἐξερευνήσας λάβω Εὐρ. Ἑλ. 429: — Μέσ., Δίων K. 52. 6.

ἐξερευνηαίς, εἰς, ἡ, ἐρευνα, ἐξετάσις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. Εἰ' 6. ἐξερευνητικός, ἡ, ον, ἐπιτήδειος ἡ ἱκανὸς πρὸς ἐξερευνησιν ὡς κατάσκοπος ἡ πρόσκοπος, Στράβων 154.

ἐξερευεῖς, εἰς, ἡ, (ἐξερευγώ), ἐρευνή, ἐρευνμα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀφ. Παθ. 22.

ἐξερεῖω, (Α), Ἀττ. συνηρ. ἐξερεῖω, μέλλ. τοῦ ἐξεῖπον (ὁ ῖδε), ὅθ' εἶπω καθάρως, παρ' Ὀμ. ἀσιποσε ἀπολ. καθ' ἐνίκ., σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερεῖω καὶ τετελεσμένον ἔσται Ἰλ. O. 286, Α. 215, Ὑδ. I. 365, κτλ.: καὶ ἐν τῇσει, ἐκ τοῦ ἐρεῖω Ἰλ. A. 204, 233, κτλ.: ὡσαύτως παρ' Ἀττ., τάληθες ἐξερεῖω Σοφ. O. T. 800, πρὸλ. 219, κτλ.: μετὰ διπλῆς αἰτίας, τοιαυτὰ τοι νῦν πᾶς τις ἐξ.

ὁ αὐτός Ἡλ. 984: ἐξ. ὅτι..., ὁ αὐτός Ἀντιγ. 325: — μεθ' Ὀμ. ὡσαύτως ἐνεργ. πρkm. ἐξεῖρηκα, Σοφ. Τρ. 350, 374: γ' ἐνίκ. παθ. ὑπερσ., ἐξεῖρητο, ὁ αὐτός O. T. 984: παθ. μέλλ. ἐξεῖρησεται, ὁ αὐτός Τρ. 1186: — Δὲν πρέπει νὰ συγχεῖται πρὸς τὸ ἐπῶμ.

ἐξερεῖω, (B), Ἐπικ. ἐνιστ. = ἐξερομαι (ἐξ οὗ ὁ Ἐπικ. τύπος) καὶ ἐξερεῖνω: I μετ' αἰτ. πράγμα, ἐξερωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, Ὀδ. Γ. 116, Ε. 375: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, πάντα ἐξερεῖσθαι N. 411, πρὸλ. Δ. 119.

2) μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ περὶ τίνος προσώπου, ζητῶ πληροφορίας, K. 249, κτλ.: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τυπῶ Γ. 24, T. 99, Σοφ. Αἴ. 103.

II. ἐξερεῖνω, κνημιόους ἐξερεῖσαι Ὀδ. Δ. 337, P. 128: 2) ζητῶ νὰ ἐρευνῶ τι, ὕδαρ ἐξερεῖναι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1443: — Δὲν πρέπει νὰ συγχεῖται πρὸς τὸ προηγούμενον.

ἐξερημῶ, καθιστῶ ἐντελῶς ἔρημον, πῶς ἂν οὖν μᾶλλον ἐξερημώσαιεν ἄνθρωποι οἶκον Δημ. 1076. 24: ἐκφανίζω, ἐξερη-



μῶσαν γένος Σοφ. 'Ηλ. 1010· (ἀλλ' ἐξ. δόμους, ἐγκαταλείπειν αὐτόν, Εὐρ. 'Αἰ. 597, 991)· ὡσαύτως, ἐξ. πόλεις, Πλάτ. 'Επιστ. 332E· ἐξερημοῦντάς τὰ λαυτὰ, καταλείποντας ἔρημα (στρατιωτικῆς· δυνάμει) τὰ ἐκπύων, ἐπὶ στρατευμάτων, Ξεν. Πόροι 4, 47· δρόκοντος ἐξερημώσας· γένυν, γυνώσκας αὐτὴν τὸν ὁδόντων, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 253· — Παθ., 'Ελλάς ἐξερημωθείσα 'Αριστοφ. Εἰρ. 647· εἰς τὸν ἐξερημωμένον· οἶκον Πλάτ. Νόμοι 925C· ἐξερήμωσις, εὖως, ἡ, πάντεώς ἐρήμωσις, Μ. 'Αχομ. τ. Β', σ. 238. 23, ἐκδ. Α.

ἐξερήζω, διαρρηκνῶ, ἐπιμένω, Πλουτ. Πομπ. 56, 'Αππ. 'Εμφυλ. 2. 151.

ἐξερῖθεύομαι, ἴδε ἐριθεύομαι.

ἐξερῖνάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐρινάζω· μεταρ., ἐρινος ὢν ἐς βρώσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, ὅ· ε. φαῖλος ὢν ἄλλους ἐκφαλλίζει, Σοφ. 'Αποσπ. 190, πρὸλ. Κόθητον ἐν V. LL. σ. 289.

ἐξερειστής, οὗ, ὁ, ἰσχυρογνώμων συζητήτης, τῶν λόγων Εὐρ. 'Ικλ. 894.

ἐξερειστικός, ἡ, ὢν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίξῃ, φιλικός, Διογ. Α. 10. 143 Cobet.

ἐξερηνεύω, μεθερηνεύω, μεταρράζω, εἰς τὴν 'Ελλάδα γλώσσαν Διον. 'Αλ. 1. 67· — Παθ., Πολύβ. 2. 15, 7, Διον. 'Αλ. 4. 67, κτλ. II. περιγράφω ἀκριβῶς, Δουκ. πῶς δει, 'Ιστ. Συγγρ. 19.

ἐξερῶμαι, 'Ιων. -εῖρομαι· μέλλ. -εῖρῶμαι· ἀόρ. 6· -ηρόμην· ἀπαρ. -εῖρῶμαι· 'Αποθ. 1) μετ' αἰτ., πράγματι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, ἐξήγησε τὴν συμβουλήν τοῦ Διὸς, 'Οδ. N. 127· οὕτω καί, ἀναστὰς μὲν φωτὸς ἐξερῶσμαι, τί νῦν κυρεῖ, περὶ ἀνθρώπου οὐχὶ λόγου αἰετοῦ θὰ σὲ ἐρωτήσω τί κάμνει τώρα, Σοφ. Φιλ. 439. 2) μετ' αἰτ., ἐρωτώ· τινά. Ζῆν' ὑπατόν· ἐξείρετό· καὶ προσέειπεν 'Ιλ. B. 756· ἐξήρου μ' ὅπου (ἐνν. ἐστίν ἐκεῖνος) Σοφ. Αἴ. 103· — ἀπολ., 'Ιλ. Q. 361. — 'Ιων. ἐνεστ. ἐξερῶμαι. 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 19· παρ' Ὁμ. συν-ηθέστερά τὰ ῥήματα, ἐξερῶ, ἐξερῶσιν, ἐξερῶμαι. — Συγ-γενέει τῷ ἐξερῶσιν.

ἐξερπύζω, = τῷ ἐπῶρ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 14, πρὸλ. Σουδ. καὶ 'Ησύχ.

ἐξερπύω, ἀόρ. ἐξερπύω· 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 14, 2· — ἐρπω ἔξω ἐκ τίνος, 'Αριστοφ. Νερ. 710. 2) ἀπολ., ἐρπω ἔξω, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 294· εἰ τις ἐξέρποι· θύραζε 'Αριστοφ. 'Ιππ. 607· ἐπὶ ἐντόμων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 18, 3, 8. 14, 2· ἐπὶ στρατευμάτων, οὐ ταχὺ ἐξέρπει Ξεν. 'Αν. 7. 1, 8· φεύγω κρυφίως εἰς ἄλλον τόπον, ὡς αὐτὸς καὶ ἐξέρποι· Χελίων παρὰ Διογ. 'Αλ. 1. 73. II. μεταβ., κάμνω νὰ ἐρπύσω· τὴν ἐξω, ἐξάγω, ἐξήρην· ἡ γῆ αὐτῶν βατραχόους 'Εβδ. (Ψαλμ. ΡΔ. 30), ἀντὶ ἐξέρψεν (μεταγεν. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου ἐξερπύσεν).

ἐξέρρω, μόνον κατὰ προσ., ἐξέρρω γαίᾳ τῆσδε, φεύγε μακρὰν τοῦτου τοῦ τόπου, Εὐρ. 'Ιππ. 973, ἐνθα ἴδε Valck.

ἐξερυγγάνω, ἐκπέμνω, στεναγνύου ἐκ βαθέων ἐξερυγγάνουσα Θεός. 'Υρακ. ἐν 'Ανεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 69.

ἐξερυθρίω, τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθρίᾳ, ἔχει τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου σφύρα ἐρυθρά, 'Ιππ. 566. 12.

ἐξερυθρός, ὢν, ἰσχυρὸς ἐρυθρός, 'Ιππ. Κωκκ. Προγν. 143, 'Αριστ. πρὸλ. 2. 27, 11, 32, 2, κ. ἄλλ.

ἐξερυκῶ [ῶ], ἀποκρούω, ἀπώθω, τὰ γε κείνων κάκ' ἐξήρκε Σοφ. Φιλ. 423.

ἐξερύω, 'Ιων. ἐξερύω· ἀόρ. ἐξερύωσα, 'Επικ. ἐξερύωσα καὶ ἐξερύσσα· — ἐξέλω, ἐκβάλλω, βέλλω, ἐξέρυσσ' ὦμιον 'Ιλ. E. 112, παρβ. Π. 505, κτλ. 'Ιχθύς οὗς-θ' ἀλίης· πολλὴς ἐκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν 'Οδ. X. 386· πρὸλ. 'Ηρόδ. 1. 141· τοῖς δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἐγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν 'Ιλ. Π. 505· — ὡσαύτως ἀρπάξω τί ἐκ τίνος, ἐξέρυσσε χείρδος τό-ξον Ψ. 870· — ἀλλὰ λαβὼν ποδὸς ἐξέρυσσας, λαβὼν ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἐξέσκαλε (Θ. Γαζης)· K. 490· ἀπολ., σῦρ' ἔξω, ἐξέλω, τοῖς δ' ἐξέρυσαν 'Αγαιοὶ N. 191· μηδέα π' ἐξέρυσας, ἐξέ-λύσας (Σχόλ.), 'Οδ. Σ. 87· τὴν γλώσσαν ἐξέρυσας 'Ηρόδ. 2. 38.

ἐξέρχομαι· μέλλ. -ελεύσομαι (παρὰ δὲ τοῖς 'Αττ. ὡς μέλλ. παραλαμβάνεται τὸ ἐξέρμαι), καθὼς καὶ ὡς παράταται, τὸ ἐξέρμενι· ἀόρ. ἐξήλθον, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος· 'Αποθ. 'Εκ-βαίνω ἐκ τίνος τόπου, ἐξέρχομαι μετὰ γεν. τόπου, δόμιον, πόλιν, πυλῶνα, τεύχεος 'Ομ.· ἐκ δ' ἤλθε κλισίης 'Ιλ. K. 140· ἐξέρ-χεσθαι δωματίων, χθονός, κτλ. Αἰσχύλ. Χο. 663· κτλ.· ἐξ. ἐκ· 'Ηρόδ. 8. 75, 9. 12, Σοφ. O. T. 37, κτλ., ἐξώ· Εὐρ. Φοῖν. 476· ἐπὶ ὑποκριτοῦ, παρουσιάζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, 'Αριστοφ. 'Αχ. 240, 'Ορν. 512. 6) σπανάω· μετ' αἰτ., ὡς τὸ λατ. egredi, ἐξήλθον τὴν Περίσσαν χώραν 'Ηρόδ. 7. 29· ἐξ. τὸ ἄστυ ὁ αὐ-τὸς 5. 104, πρὸλ. 'Αριστ. Πολιτ. 3. 14, 3. 1) ἀπολ., ἀπέρχο-μαι· ἀναχωρῶ, 'Ιλ. 1. 576, 'Θουκ. 2. 121, κτλ. ὡσαύτως = ἐξέρχομαι κατὰ τινος, ἐπ' αὐτὸν ἐξελθόντες 'Ηρόδ. 1. 36· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώ-που πρῶτος ἀκούσιον φρόν, μεθίσταμαι, ἀπέρχομαι ἐκ τῆς χώρας ὅπως ἀποφύγω τὴν δίκην, Δατ. exulare, οὕτω δὲ ἀντιτίθεται τῷ

φεύγω, τῷ ἐξεληλυθότων εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ πεφευγότων Δημ. 634. 21. 2) μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρα-τεῖαν, κτλ.· ἐξ. ἐξοδόν Ξεν. 'Πολ. 1. 2, 17· στρατεῖαν Αἰσχύλ. 50. 34· οὕτω, παγκρόνιτά τε ἐξήλθον ἀεθλ' ἀγώνων, διεξήλ-θον, Σοφ. Τρ. 505· νίκηρ ἔχων ἐξήλθε· ἔγρας, ὁ αὐτός 'Ηλ. 687· νόστον ἐξ. (ἴδε νόστος) ὁ αὐτός Φιλ. 43. ε) μετὰ

προθ., ἐξ. ἐπὶ θήραν, ἐπὶ θεωρίαν, κτλ., ἔξ. Κύρ. 1. 2, 11, κτλ.· κρατοῦντες τὸν ἐχθρόν ἐπὶ πλείστον ἐξέρχονται, ἐπεκ-τείνουσι τὰς ἐκ τῆς νίκης ὠφελείας ἐπὶ πλείστον, 'Θουκ. 1. 70· σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνδρῶν στόμα, ἀρῶ παρεξετράπης τόσον ὥστε νὰ ἐκβάλῃς τοῦ στόματός σου τόσους ἀνδρούς λόγους, Σοφ. O. K. 981· ὡσαύτως, ἐξέρχεσθαι εἰς τινος, ἐξέρχεσθαι ἐκ τίνος τάξεως καὶ μεταβαίνειν εἰς ἄλλην, ὡς ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους [ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐφήβων δηλ.] Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12. 2) ἐδεῖας εἰς ἐλεγχόν ἐξελθὼν ὅς εἰ, παρυσιασθεῖς εἰς ἐλεγχόν, δοκιμάσθεῖς ἐδεῖας· τίς εἴσαι, Εὐρ. 'Αλκ. 640· μήτ' ἐς χειρῶν ἀμύλλαν ἐξέλθης ἱμοί, μήτε νὰ τοιμήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς ἀμύλλαν χειρῶν ἐναντιόν μου, Εὐρ. 'Εκ. 226· — γίνομαι, ἀποδείκνυμαι, τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλ-θοιμ' ἐτι ποτ' ἄλλος Σοφ. O. T. 1084· πᾶντοιοι, ἀντίθετοι πῶ καθίσταμαι, ἂ ἔχοντες ἐς τὸν πόλεμον καθίσταν-το· ταῦτα ἔχοντας· καὶ ἐξελεῖν 'Θουκ. 5. 31. 3)

μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιτελῶ, καὶ ἂ μὲν ἐπινοήσαντες μὴ ἐξέλ-θωσιν, οἰκεία στέρεσθαι ἡγοῦνται 'Θουκ. 1. 70· τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξήλθον ὁ αὐτός 3. 108· πρὸλ. ἐπεξέρχομαι II. 2. 4) ἀπολ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραστράτω, Πλάτ. Νόμοι 644B· οὕτω καί, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα, παράβης, Νύμφης παρ' 'Αθην. 536A. 5) μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως, ἐξελεῖν πόδα Δείναρχ. 100. 35· πρὸλ. βαλύν II.

II. ἐπὶ χρόνον, παρέρχομαι, λήγω, ἀλλὰ γὰρ οἱ ἐξελη-λυθέναι τὸν χρόνον ὁκόσον κεχρήσθαι ἀρξάντα Αἰγύπτου ἐκχώρησεν 'Ηρόδ. 2. 139· χρόνος οὐδ' ἐξεληλυθώς Σοφ. O. T. 735· τοῦ ἐξελθόντος μηνός 'Υπερίδ. ὑπὲρ Εὐξείν. 44· ἐπειδάν· δι' ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ Πλάτ. Πολιτικ. 298E· ἐλέγονται δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι Ξεν. 'Ελλήν. 5. 2, 2· ἐπὶ νόστον, 'Ιππ. 465. 49.

2) ἐπὶ πολιτικῶν ἀρχῶν ὧν ἡ περίοδος ἐληξεν, ἡ ἐξελ-θοῦσα βουλή, ψήφισμα παρ' 'Ανδοκ. 10. 37, πρὸλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 11, 7. III. ἐπὶ προφητείῳ, ἐνυπνίῳ, συμβεβηκότων, κτλ., ἀληθεύω, ἐκπληροῦμαι, Δατ. exire, evenire, ἐς τέλος ἐξελεθούσα, ἐκπληρωθεῖσα καιρῶ τίνι· (Τζέτζ.), 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 216· ἀπολ., τὴν θῆνιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι 'Ηρόδ. 6. 107, πρὸλ. 82· οὐδ' ἐπαύσατο (ἡ αἰὶς αὐτοῦ) πρὶν ἢ ἐξήλθε, ἰκανοποιήθη, ὁ αὐτός 7. 137· οὕτως, ἰσοψηφός δίκη ἐξήλθ', ἐγένετο, Αἰσχύλ. Εὐμ. 795· εἰ τυχὸν κατ' ὀρθὸν ἐξελεθόντα, τὰ τελεώσασαι καλῶς, Σοφ. O. T. 88· ἀριθμὸς μὲν γάρ, ἔφη, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάτ-των ἐξέλθοι, δυνατόν να στρατολογήῃ καὶ ἄλλοθεν οὐχὶ μικρότερος ἀριθμὸς στρατιωτῶν, Ξεν. 'Ελλ. 6. 1, 5· ἐνεῦθεν ἐπὶ προσώπων, παρβὼν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής, ροδούμενος μήπως ὁ Φοῖβος φανῇ δι' ἐμὲ ἀληθὴς προφήτης, Σοφ. O. T. 1011· ἐξέρχομαι εἰς φῶς, γινώσκω, τὰ μὲν τετελεσμένα, τὰ δὲ ἀτελῆ ἐξέρ-χεται 'Αριστ. Πρὸλ. 10. 46. 2) ἐπὶ λόγων, οὐδεὶς τῶν λό-γων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' αἰεὶ παρὰ τοῦ ἐμοῦ προσδια-γομένην Πλάτ. Θεαιτ. 161B· ἐπὶ χρημάτων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμῶς (τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐκ Λακεδαιμόνιος) ὁ αὐτός 'Αλκ. 1. 122E.

ἐξερῶ, ἴδε ἐξερῶ Α. ἐξερῶμαι, ὁμῶς ἔξω τοῦ δρόμου, ἀρηνιάζω, ἐπὶ ποτηθέντος ἵππου, αἰ δ' ἐξηρώσαν 'Ιλ. Ψ. 468· ἐξηρώσει κελεύθου Θεόκρ. 25. 189.

ἐξερωτάω· μέλλ. -ήσω, ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ νὰ μάθω, κούρας δ', ὁπόθεν· γενεάν ἐξερωτᾷς· ὦ ἀνα· Πινδ. Π. 9. 79. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσω θέλων Εὐρ. 'Αποσπ. 583.

ἐξεσθίω· μέλλ. ἐξέδομαι· προκμ. ἐξεδήδοκα· ἀόρ. ἐξέφα-γον· — τρώγω, κατατρώγω· τρώγω ἐντελῶς, ἐξέδετα σου τοῦψον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1032· ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρον ἐξεδήδοκεν Σφ. 925· εἰ μὴ σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς 'Ιππ. 698· ἐξε-σθίουσι [τὰ πτερά] αἱ μελίτται 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 22, 13.

ἐξέσθω, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Χο. 275. ἐξέστα, ἡ, (ἐξήμι), ἐκπεμψή, ἀποστολή, πρεσβεία, παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐξείλον ἐλθεῖν, Δατ. legationem obire (πρὸλ. ἀγγελίην ἐλθεῖν), καὶ δηλοῖ τὴν δημόσιαν πρεσβείαν παρ' Ὁμήρῳ (Εὐστ.), 'Ιλ. Q. 235, ἐνθα ἴδε Spitzn., 'Οδ. Φ. 20.

ἐξέσεις, εὖως, ἡ, ἀποπεμφθεὶς γυναικός, ἡτοῖς διαζύγιον, 'Ηρόδ. 5. 40.

ἐξέσσυτο, ἴδε ἐν λ' ἐκσέσω· ἐξέσσω, εὖκτ. ἐξέτη, ἀπαρ. ἐξέτω, μετοχ. ἐξόν· παρὰ, ἐξήν· μέλλ. ἐξέσται, εὖκτ. ἐξε-σσοιτο, Ξεν. 'Αγιστ. 1. 23· ἀπρος. [οἱ μόνον ἐν χρήσει τύποι τοῦ ἐξέστω]. 'Επιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., 'Ηρόδ. 1. 183· κτλ.· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτός 1. 138, κτλ., Τρῆχ.



κτλ., ὡς Δίσχυλ. ἐν Εὐμ. 899· νῦν σοι ἐξεστis, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι, ἰδοὺ περίσταις· νὰ φανῇς ἀνδρ., Ξεν. Ἀν. 7. 1, 21· ἐξ. εὐδαίμους γενέσθαι, licet esse beatis, Δημ. 35. 2· ἀλλ' ἐξ. δευτέρα δοτ. ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς αἰτ., ἐξ. ὑμῖν φιλοῦν γενέσθαι Θουκ. 4. 20· —μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1079, Πλάτ. Πολιτικ. 290D· —μετ' οὐδ. ἀπολ., τί φεύγεις αἰεὶ ἐξόν τοι τῶνδε τὰ ἔτερα ποιεῖν; ἐνῷ δύνασαι νὰ..., Ἡρόδ. 4. 126· ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν Δίσχυλ. Πρ. 649· ἐξόν κεκλησθαι Σοφ. Ηλ. 365· ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων.. λαμβάνειν Λυσ. 14. 10 (140. 24).

**ἐξεστis, εως, ἡ, ἴδε ἐξεστis.**  
**ἐξετάζω:** μέλλ. ἐξετάσω, σπανίως ἐξετῶ, Ἰσοκρ. 195C· πρὸλ. Α. Β. 231. 32· ἀόρ. ἐξήτασα Σοφ., κλ.. Δωρ. ἐξήταξα Θεούρ. 14. 28· πρkm. ἐξήτακα Πλάτ., κλ.: —Παθ.: μέλλ. —ετασθῆσομαι Δημ. 24. 1· ἀόρ. —ητάσθην, ἴδε κατωτ.: πρkm. —ητασμαι, ἴδε ἐν τέλει: —(τὸ ἀπλὸν ἐτάζω δὲν εἶναι σύνθετος). **Ἐξετάζω:** ἐρευνῶ, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας περὶ τίνος, δοκιμάζω, ἐξ. φίλους, ὅντιν' ἔχουσιν νόον Θεογ. 1010, πρὸλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 438, κτλ.. τὴν υπάρχουσαν ἐνυμμάχῃαν ἐξ. Θουκ. 2. 7· βίον αὐτοῦ πάντα ἐξετάσω Δημ. 521. 24· ἐκ τοῦ εἰκότος ἐξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 133. 38· ἐξ. λόγον, ἀντιθετὸν τῷ ὑπέρχειν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 1: —ἀπολ., ἐξετάζω, σκοποῦντας καὶ ἐξετάζοντας περὶ νόμων Πλάτ. Νόμοι 685A· δι' ἀκριβείας ἐξ. ὁ αὐτὸς Θεαιτ. 184C· —ἐξετάζω καὶ λαμβάνω πληροφορίας παρὰ τίνος περὶ τίνος, ἐξητάκει τὰ κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς Κερκηδόνας) .. τῶν εἰδόντων Πολύδ. 10. 8, 1: —ἐπομένῃς ἀναφορ. ἄνωγ., ἐξ. ὅστις ἐστὶ Δημ. 1126. 13· ἐξ. τί καὶ πῶς λέγουσι Πλάτ. Φαῖδρ. 261A· ἐξ. τινὰ, τίνος ἐστὶ γένους Ἐπικρ. ἐν Ἀδῇ. 1. 17.

2) ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιθεωρῶ, Θουκ. 2. 7, 7. 33, 35, κτλ.: —Παθ., στρατὰς δὲ θάσσει κάξετάζεται Εὐρ. Ἰκ. 391, πρὸλ. Θουκ. 6. 97: —καθόλου, ἐπιθεωρῶ, ἀπαριθμῶ, ἀμαρτήματα ἀκριβῶς ἐξ. Ἰσοκρ. 152D, πρὸλ. Δημ. 472. 18, 474. 21.

**II. ὑποβάλλω εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἀνακρίνω, Ἡρόδ. 3. 62 (πρὸλ. ἐτάζω), Σοφ. Αἴ. 586, Ο. Τ. 210· τινὰ περὶ τίνος Πλάτ. Φαῖδρ. 258D· τινὰ τι ὁ αὐτὸς Γοργ. 515B, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 35· δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω Δημ. 564. 17, πρὸλ. 232. 3, 1124. 20 κξ'. ἐξετάζειν τινὰ ὅστις ἦν ὁ αὐτ. 1126. 23.**

**III. ὑπολογίζω, ὁ αὐτὸς 67. 16· ἐξετάζω τινὰ σχετικῶς πρὸς ἄλλον, παραβάλλω αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας, ὡς χρηστὸς, .. τὸν ζῶντα ἐξέταζε ὁ αὐτὸς 330. 29· ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορρωτά πρὸς ἀργυρον ἐξεταζομένη Ἀθῆν: 526C· οὕτως, ἐξ. τι παρὰ τι Δημ. 315. 3, πρὸλ. Ἰσοκρ. 160E: ἐντεῦθεν, συγκρίνω, παραβάλλω, πρὸς Ἀριστογείτονα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν Δημ. 1485. 17.**

**IV. διὰ δοκιμασίας ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐπὶ χρυσῷ, ἐν λιθίναις ἀκόνεσι καὶ χρυσὸς ἐξετάζεται Χίλων ἐν Βγκ. Λυσ. σ. 568· ἐξ. τοὺς κακοὺς Ξεν. Οἰκ. 20. 14· τοὺς χρησίμους Δημ. 918. 18: —συγκρ. ἐν τῷ Παθ. μετὰ μετοχ., ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται, ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ, Πλάτ. Νόμοι 764A· καὶ λέγων. καὶ γράφων ἐξηταζόμεν τὰ δέοντα Δημ. 286. 4· ἐξήτασα πεπονηκὼς ὁ αὐτὸς 294. 10· ἐξετάζεσθαι φίλος (ἐνν. ὦν) Εὐρ. Ἀλκ. 1011· ἐχθρὸς ἐξεταζόμενος Δημ. 525. 25· κατηγορὸς ὁ αὐτὸς 613 ἐν τέλει· οὕτως, ὦν εἰς ἐγὼ βουλευθεὶς ἐξετάζεσθαι Ἀνδοκ. 29. 8.**

2) μετὰ γεν.. τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζεσθαι, συγκαταλέγεσθαι (πρὸλ. συνεξετάζω). Λατ. versari, censer, numerari inter .., Δημ. 434. 23· μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο ὁ αὐτὸς 300. 27· ἐν τισι Διον. Ἀλ. 6. 59· ἐν τοῖς ἱππικοῖς, μετὰ τῶν παρὰ Ρωμαίους Equites, Πλούτ. Πομπ. 14.

3) ἀπολ., ἀντὶ καὶ ἐν τῇ μερίδι, Διον. Ἀλ. 6. 33, πρὸλ. Πλούτ. 2. 74B· ἐξητάσθησαν αἱ πᾶσαι πέντεκαίδεκα [μυριάδες] (ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῆς Ρώμης) ὁ αὐτὸς ἐν Καίσαρι 55.

4) παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, Δημ. 566. 27· πρὸς τὸν ἀρχοντα .. οὐδέπω .. ἐξήτασται ὁ αὐτὸς 980. 5· πρὸλ. 318. 15.

**ἐξετάσεις, εως, ἡ, τὸ ἐξετάζειν τι ἐπισταμένως, ἐρευνα, ἐξέτασις, Πλάτ. Ἀπολ. 22E. Θεαιτ. 210C· ἐξ. ποιεῖσθαι περὶ τίνος Λυκούργ. 151· μέσ., ἐξ. λαμβάνειν, ἀναλαμβάνειν ἐρευνᾶν, Δημ. 308. 25· οὕτως, ἐξ. τίνος ἔχειν Θουκ. 6. 41· ἐξ. γίνεσθαι πρὸς τι, σύγκρισις γίνεσθαι πρὸς τι .., Λουκ. Προμ. ἡ Καὺκ. 12· —ἐξ. βίων, ἡ παρὰ Ρωμαίους censura, τιμωρία, Πλούτ. Αἰμῆλ. 38.**

2) στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις, ἐξ. ὅπλων, ἵππων ποιεῖσθαι, ποιεῖν ἐπιθεώρησιν, Θουκ. 4. 74., 6. 45, 96· ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 14· ἐξ. γίνεσθαι αὐτόθι 5. 3, 3.

**ἐξετασμός, ὁ, = ἐξετασις, Δημ. 230. 14, Πλούτ. 2. 1060B.**  
**ἐξεταστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξετάζω, δεῖ ἐξετάζειν, Πλάτ. Πολ. 599A.**

**ἐξεταστήριον, τό, δοκιμή, Ὀριγέν. I. 572A.**  
**ἐξεταστής, οὗ, ὁ ἐξετάζων, ὁ σταθμίζων, ὁ ἀνακρίνων, ὦν ἐξετασται τε καὶ κολασται κατὰ νόμον εἰσὶν οἱ ἱεροφάνται Διον. Ἀλ. 2. 67, Πλούτ. Ἀγρο. 11.**

2) ἐν τισι πόλεσι = ἐλεγκτὴς δημοσίων λογαριασμῶν, λογιστής, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16.

3) ἐν Ἀθήναις, ἀρχιὸν οὐ ἔργον ἦν τὸ ἐξελέγχειν τὸν ἀριθμὸν

τῶν μισθοφόρων (ξένων) ὅπως μὴ συμβαλῇ κατάχρησις ἐν τῇ πληρωμῇ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, Δίσχυλ. 16. 7, Σουλ. Ἐπιγρ. 106 (ἐνθα ἴδε Böckh). ἴδε καὶ Α. Β. 252. 6.

**ἐξεταστικός, ἡ, ὦν, ὁ ἐπιτήδειος ἡ ἀρμόδιος νὰ ἐξετάξῃ, μετὰ γεν.. τῶν ἔργων ἐξεταστικός Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 7· ἐξ. καὶ κριτικός Λουκ. Ἑρμότ. 64· —ἀπολ., ἐρευνητικός, περὶ τῆς διαλεκτικῆς Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· ἐν τῇ Ποιητ. 17, 5· ἐκστατικοὶ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὁρὴ γράφῃ.—Ἐπιγρ. —κῶς, Δημ. 215. 9.**  
**II. ἐξεταστικόν (ἐνν. ἀργύριον), τό, ὁ μισθὸς ἐξεταστοῦ, Δημ. 167. 17.**

**ἐξέτεροι, αι, α, μεταγεν. τύπος τοῦ μετεξέτεροί, Νικ. Θερ. 412. 744.**

**ἐξ-έτης, ες, ἐξ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ἵππον .., ἐξέτε· ἀδμήτην Ἰλ. Ψ. 266, πρὸλ. 655. Πινδ. Ν. 3. 85, Ἀριστοφ. Νερ. 862· —ὡσαύτως θηλ. ἐξέτης, ἰδος, μετὰ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν Πλάτ. Νόμοι 794C.**

**II. διαρκῶν ἐξ ἐτη, ἀρχὴ Λυσ. 183. 15.**  
**ἐξέτε (ἐν ταῖς νεωτέροις καὶ ἀρίστοις ἐκδ. δταν σημαίνει ἐξ ὅτου, γράφεται διηρημένως ἐξ ἐτε), πρὸθ. μετὰ γεν., ἐξ ἐτι τοῦ, ὅτε .., ἐτι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε .., Ἰλ. I. 106· ἐξέτι πατρῶν, ὁ ἐστιν, ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 245· ἐξέτι νηπιότης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 791· ἐξέτι κείθεν· Καλῶς· εἰς Ἀρ. 1103· ὡσαύτως παρὰ μεταφ. πεζοῖς, ἐξέτι νέου, νεοροῦ Ἀππ. Ἐμφιλ. 2. 86, Αἰλ. π. Ζ. 5. 39· ἐξέτι παίδων Ἑλλ. Ἐπιγρ. αμ. 589. 9.**

**ἐξευγενίζω = εὐγενίζω, Ὀριγ. κατὰ Κέλσου 3, σ. 144.**  
**ἐξευδιάζω, ποιῶ εὐδίαν, καταπαύω, καταπαύω, τοὺς χειμῶνας τῶν πραγμάτων Φίλων 2. 345, Σοφ. ἐν λ. ἐξευδάσεν.**

**ἐξευθύνω, ἐξετάζω, τοὺς ἀρχοντας Πλάτ. Νόμοι 945D.**  
**ἐξευκρύνω, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς ἐξετάζω, Ἰππ. π. Ἀγμ. 763· ἐξ. τὰς διαφορὰς, συστηματικῶς ἐξετάζω αὐτάς, Πολύδ. 35. 2, 6.**

**ἐξευλαῖεσθαι, προσυλάττομαι μετὰ προσοχῆς, ἐκ τίνος, μετ' αἰτ., ἐξευλαδεῖσθαι τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ Πλάτ. Λάχ. 199D, κ. ἄλλ.: ἐξευλ. τοῦτο μὴ .. Εὐρ. Ἀνδρ. 645· ἐξ. μὴ ... Δίσχυλ. Ἀποστ. 195.**

**ἐξευμαρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, ἐλαφρὸν, κομίζω, συμφορὰς δὲ τὰς ἐμάς ἐξευμαρίζων Εὐρ. Ἡρ. Μαιτ. 18, πρὸλ. Βαῖρ. 46.**  
**II. Μεσ., παρασκευάζω, Λατ. expedire, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 81.**

**ἐξευμενίζω, καθιστῶ εὐμενῆ, εὐμενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 135. 61: —Μεσ. Πλούτ. Φάβ. 4, κτλ.: —Παθ.: ἀόρ. —εθετέ· Εὐσεβ. Ἑκκλ. Ἰστ. 9. 7.**

**II. ἀμεταβ., εἶμαι εὐμενής· θεὸς ἐξ. Σουλ. Ἐπιγρ. 8627.**

**ἐξευμενισμός, ὁ, τὸ ἐξευμενίζειν, Ὀριγέν. I. 1613B.**  
**ἐξευμενιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξευμενίζω, δεῖ ἐξευμενίζειν, Ὀριγέν. I. 1612C· —ἐξευμενιστέος, ὅστις πρέπει νὰ ἐξευμενισθῇ, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Η. 199.**

**ἐξευνουχίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ εὐνοουχίζω, Πλούτ. 2. 692C.**  
**ἐξευνορέω, ἀφθόνως παρέχω, ἐπικουρίαν ταῖς χρεῖσαι Πλάτ. Νόμοι 918C.**

**II. ἀπολ., εὐπόρως ἔχω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, περὶ τι αὐτόθι 861B. —Ὁ τύπος ἐξευνορίζω, ἐν Ξεν. Ἀν. 5. 6, 19, εἶναι προφανὲς σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἐκπορίζω, δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἥδη ἐν ταῖς νέαις ἐκδ.**

**ἐξεύρεμα, τό = ἐξεύρημα, ἴδε Λοθέκκ. ἐν Φρυν. 445.**  
**ἐξεύρεσις, εως, ἡ ἀναζήτησις, ἐρευνα, ἀπείχον τῆς ἐξευρέσιος Ἡρόδ. 1. 67.**

2) ἐφεύρεσις, ὁ αὐτὸς 1. 94. 3) τὸ ἀναζητεῖν καὶ ἐξευρίσκειν τι, ὁ νόμος ἀρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις Πλάτ. Μένων 315A.

**ἐξευρέτεος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. ὃν πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις, ἐξευρετέος γὰρ νοὺς ἀποστερητικὸς Ἀριστοφ. Νερ. 728.**

**II. ἐξευρετέον, δεῖ ἐξευρίσκειν, Πλάτ. Πολ. 380A.**

**ἐξευρετικός, ἡ, ον, ἐφευρετικός, ἀγχίνους, Μ. Ἀντων. 1. 9.**  
**ἐξεύρημα, τό, ἐφεύρεσις, ἐκωτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 94· καὶ σφι τριζὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἑλληνας ἐχρήσαντο αὐτόθι 171, Δίσχυλ. Θῆβ. 649· ἐξ. σοφὸν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 578· Παλαιηθῶν .. τοῦ ἐξεύρημα Εὐπολ. ἐν Ἀδῇ. 2· στρατηγίας πλήθει τε καὶ ἐξευρήμασιν Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 4.**

**ἐξευρίσκω: μέλλ. —ευρήσω: ἀόρ. ἐξεύρον καὶ ἐξηύ-: —ἀνευρίσκω τι δπερ ἀπώλεσα, εἴ ποθεν ἐξεύροι (σκύμνους) Ἰλ. Σ. 322· ἀνακαλύπτω τὴν ἀληθῆ κατὰστασιν πραγμάτων· τίνος, καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ (τὸ ἐνεσταντικὸς) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως Θουκ. 8. 66· ἐπινοῶ, Πλάτ. Πολ. 566B, κτλ.· ἐξ. δπόθεν, ἀνευρίσκειν ἐκ ποίας πηγῆς .. Ἀριστοφ. Ἰππ. 800· ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 1. 8, 94., 4. 61, κτλ.· ἀριθμῶν, ἐξοχον σοφισμάτων ἐξ. Δίσχυλ. Πρ. 460, πρὸλ. 469· ἐξ. ἐπ' ἐμοὶ δεσμιὸν αὐτόθι 97: —ἀπλῶς εὐρίσκω, ἥς (τῆς πόλεως) σε προστάτην σώτηρά τ', ὦνάς, μούνον ἐξευρίσκομεν (ἐξυπ. ὄντα) Σοφ. Ο. Τ. 304· αὐτὸν ἐξ. ἐχθρὸν Φρυν. 4, αὐτὸς ἐν Αἴ. 1045· ποῦ τὸν ἀνδρα .. ἐξευρήσομεν Ἀριστοφ. Ἰππ. 145· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἄλλο τι ἐξευρήκασιν .. γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 196· ἐν γὰρ πολλῷ ἀν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰς πολλὰ δύναται νὰ δδηγήσῃ τινὰ νὰ μάθῃ,**



Σοφ. Ο. Τ. 120. ὦ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1194: — Παθ. Ἡρόδ. 1. 8, 90, κ. ἄλλ. ἀπρως, ὥδ' ὅφ' ἐς τὴν ἔψηνον τῶν κρεῶν ἐξευρήται, ἐφευρέθη, ὁ αὐτὸς 4. 61. 2) ζητῶ καὶ εὐρίσκω τι, κτήνεα σιτεῦσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 119., 5. 33. 3) κτώμαι, ὅτι κράτος ἐξευρε Πινδ. 1. 8 (7). 8. ἐπιφέρω, προσέτιμή μοι τὸ κάλλος ἄλλος ἐξεύροι Σοφ. Τρ. 25. πορίζω, γαστρί μὴν τὰ σύμφορα τόσον τόδ' ἐξηύρισκε ὁ αὐτὸς Φιλ. 288. νόμους σεαυτῷ Ἀντιφῶν 130. 38. ἐπὶ εὐχῆς πρὸς κόρην, γένοιτο πάντ' ἀμειπτος ἡ κόρη κἀφνειὸν ἄνδρα κώνομαστον ἐξεύροι, νᾶξιωθῇ νὰ εὐρῇ, Φοινὴ παρ' Ἀθην. 359F: — ἐν τῷ Μέσ. τύπω, ἐξευρέσθαι παλαισματα Θεόκρ. 24. 112. II. ἀνερευνῶ, γαίας τε πάσας καὶ βαθυκρήνου πολίαις ἄλλος ἐξευράν θανά Πινδ. 1. 4. 97 (3. 74).

ἐξευτελίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ εὐτελίζω, Πλουτ. Ἀλέξ. 28, Ἀθήν. 494C. ἐξευτελισμός, ὁ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτελισμός, Διον. Ἀλ. π. 1. Θουκ. 3. ἐξευτελιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐξευτελίζων, ὡς καὶ νῦν, Φιλῶδ. π. κακ. XXIV. 6, ἐκδ. Sauppe. ἐξευτονέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτονέω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 147. ἐξευτρεπίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω, Εὐρ. Ἡλ. 75. ἐξευφραίνομαι, = εὐφραίνομαι, Ἑβδ. (Ἰερεκ. ΚΓ'), 41 ὡς διάφ. γραφ., Ἑρμ. Τρισημ. 17. 9. ἐξευχόμαι, διηγοῦμαι καυχώμενος, τοῖσι μὲν ἐξευχέτ'.. σφετέρου πατρὸς ἀρχάν Πινδ. Ο. 13. 85. λέγω καυχώμενος, Δισχύλ. Ἀγ. 533. Ἀργεῖται γένος ἐξευχόμεθα, καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα Ἀργεῖται κατὰ τὸ γένος, ὁ αὐτ. Ἰκ. 275. ὡσαύτως, ἔξ. γένος, καυχώμαι διὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν, αὐτοῖσι 272. II. εὐχόμαι, παρακαλῶ θερμῶς νὰ γένηται, εἰς ὅσιν ἤκειε ὧν περ ἐξηύχου πάλα, ὥς περ εἰς ὅσιν ἐλθεῖν ἐξηύχου; ὁ αὐτ. Χο. 215. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Εὐρ. Μῆδ. 930.

ἐξεφάνην, ποιητ. ἀντὶ ἐξεφάνησαν, Πινδ. Ο. 13. 25. ἐξεφθβος, ὁ, ὑπερβὰς τὴν ἐφθβικὴν ἡλικίαν, Κηνησαῖνος (Censorinus) de Die Natali 5. ἐξεφίημι, = ἐφίημι: — Μέσ., ἐξεφίεμαι, ἐντέλλομαι, μετ' ἀπαρ., ἐκείνον εἰργεῖν Τεύκρος ἐξεφίεται Σοφ. Αἴ. 795, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1468.

ἐξεχέ-θρογχος, ον, ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν θρόνον (τὸ καρδί τοῦ λαμοῦ), Ἰππ. π. τ. Ἀρρ. 807, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8. ἐξεχέ-γλουτος, ον, ὁ ἔχων τοὺς γλουτοὺς ἐξέχοντας, Ἰππ. π. Ἀρρ. 823. ἐξεχῆς, ἐς, (ἐξέχω II) ἐξέχων, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπειν. 1. 8.

ἐξέχω, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ὅζος μὲν οὖν τῆς δαδδς οὗτος ἐξέχει Ἀριστοφ. Σρ. 1377. 2) ἀπολ., προσάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω, ἡ δὲ προσβολή ἐστὶ τὸ τοῦ ὁστέου ἐξέχον. στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο Ἰππ. π. τ. ἐν Κερ. Τρωμ. 895. ἐξέχοντα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κοῦλα, Πλάτ. Πολ. 602C. πρβλ. εἰσέχω II. 6) ἐπὶ τῷ ἡλίῳ, ἐκλάμπω, φαίνομαι, ἦν ἐξέχῃ εἴλη κατ' ὀρθρον Ἀριστοφ. Σρ. 771. ἔξεχ', ὦ φίλ' ἡλιε, ἐμφανίσθητι, ὦ ἀγαπητὴ ἡλιε, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 346. πρὶν ἡλίον ἐξέχειν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νόμος παρὰ Δημ. 1071. 3. — οὕτω μεταγεν. ἐν τῷ παθ., Ἑβδ. (Γ'), Βασίλ. Ζ', 29). II. Μέσ., ἐχομαι τινας, προσκολλώμαι εἰς τι, ἐξεχομένους τῶν υἱέων Διον. Ἀλ. 1. 79, Κλήμ. Ἀλ. 165.

ἐξέψω: μέλλ. ἐξεψήσω, βράζω ἢ μαγειρεύω τι ἐντελῶς, Ἡρόδ. 4. 61. — Παθ., ἐντελῶς βράζομαι, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 7, 4. ἐξηχθς, ον, (ῥῆθ) «ἐξω τῆς ῥῆθς» τριάκοντα πέντε ἐτών Ἡσύχ. καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ῥῆθς ἀκμαίας, καὶ τὸν ἐξηχθὸν χρόνῳ Δισχύλ. Θῆβ. 11.

ἐξηγέομαι: μέλλ. -ῆσομαι, Ἀποθ., εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ γεν. προσ., τῶν δ' ἐξηγείσθω, «τούτων ἡγεμὼν ἔστω» (Θ. Γαζής), Π. Β. 806. ἐν Ἀνδοκ. 1. 116 ὁ Reiske διώρῳσε Κηρύκων ὦν, ὥστε τὸ ἐξηγῆ καὶ ἐξηγεῖσθαι κεῖνται κατὰ τὴν σημασίαν. III. 3. 2) ἐξακεδαιμόνιος, τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενος, ἐξηγεῖσθε (ἐξυπ. αὐτῶν) Θουκ. 1. 76. ἀπολύτ. 1. 95. χαλεπῶς ἔξ. 3. 93. ἴδε κατωτ. II. 2.

II. προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀπολ., Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διόνυσ. 10. ἐπεσοθαί τῇ ἄν οὐτοί ἐξηγέωνται Ἡρόδ. 1. 151, πρβλ. 9. 11. ἔάν αὐτὸ ἀμῆ γέ πη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα Πλάτ. Πολ. 474C. πρβλ. ἔξαίτεω II. 2. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδόν, Ἡρόδ. 6. 135. ἐντέλλομαι, ἂ δ' ἐξηγεῖσθε τοῖς ἐμμάχοις Θουκ. 3. 55. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγοῦμαι, ὡδηγῶ, ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 1589, κτλ. ἢ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, δεικνύω τὸν δρόμον εἰς τι μέρος, χωρὸν μὲν αὐτὸς αὐτῶν ἐξηγήσομαι αὐτοῖσι 1520. 3) μετὰ γεν. πράγμ., ἔξ. τῆς πράξεως Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29. 4) ὡδηγῶ ὡς ἀρχηγός, στράτευμα εἰς τι μέρος, καὶ ἦν οἱ θεοὶ παραδίδωσιν, ἐξηγήσομαι

εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂν οἱ θεοὶ τὸ ἐπιτρέψωσι, θὰ σᾶς ὡδηγήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34. III. ὡς τὸ Λατ. praecire verbis, ὑπαγορεύω εἰς τινα ὠρίσμενον τινὰ τύπον λέξεων, αὐτὸς γὰρ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι Δημ. 363. 18. ἐξηγοῦ θεοῦς, ὑπαγορεύσόν μοι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἰς οὓς θέλει νὰ ὀρκισθῶ, Εὐρ. Μῆδ. 745. 2) καθόλου, παραγγέλλω, κελύω, ποιήσομαι.. τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγήηται Ἡρόδ. 5. 23. ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604A: ἐπὶ μάντεως, μετ' αἰτ., παραγγέλλω τινὰ νὰ κάμῃ τι, διατάττω, Δισχύλ. Εὐμ. 595. τάλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις ὁ αὐτὸς Χο. 552. οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ Μάγοι ἐξηγοῦντο = τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὗς.. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 11, πρβλ. 4. 5, 51., 7. 3, 1. 3) ὡδηγῶ τινα τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ εἴπῃ, τί φῶ; διδάσκω ἄπειρον ἐξηγουμένην Δισχύλ. Χο. 118. παραίνω, νοουθετῶ, Σοφ. Ο. Κ. 1284, κτλ.: κελύω, ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604B: οὗτος γὰρ δῆπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις.. ἐξηγεῖται αὐτοῖσι 427C, πρβλ. 469A. ποιήσομαι τοῦτο τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγήηται Ἡρόδ. 5. 23. ὅτι τῇ χρῇ ποιεῖν, ἐξηγέομαι οὐ ὁ αὐτὸς 4. 9. πρβλ. 7. 234. ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ τε οὐνομα καὶ τὴν θυσίην, ὁ ἐρμηνεύσας, ὁ αὐτὸς 2. 49. τὸν ποιητὴν Πλάτ. Κρατ. 407A. ἂ Ὀμηρος λέγει ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 531A. ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγοῦμενος Ἀντιφάνης ἐν «Κασί» 1. τὰ νόμια Δημ. 1160. 10. ἀπολ., ἀγαγοῦν νόμοι καθ' οὓς Εὐμοσλίπιδαι ἐξηγοῦνται, καθ' οὓς οἱ Εὐμολ. ἐρμηνεύουσι τὰ πράγματα, Λυσ. 104. 9, πρβλ. Ἀνδοκ. 15. 25: πρβλ. ἐξηγητής II. IV. διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 2. 3, Δισχύλ. Πρ. 214, 702, Θουκ. 5. 26. ἐκτίθωμι, περιγράφω, τὴν ἔλασιν Ἡρόδ. 3. 4., 7. 6, πρβλ. 6. 135, Θουκ. 1. 138. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διδασκω, «ἐξηγῶ», ὅτι.. Σοφ. Αἴ. 320. ἐπομένης ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἔξ. ὅτω τρόπῳ.. Ἡρόδ. 3. 72, κτλ. ἔξ. περὶ τίνος Πλάτ. Ἰων 531A, Ξεν. Λακ. 2. 1. 2) ἐρμηνεύω, μεταφράζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 68.

ἐξηγητής, εως, ἡ, διήγησις, Θουκ. 1. 73. ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 6. 3, 1. II. ἐξηγησις, ἐρμηνεία, περὶ τούτων νόμους Πλάτ. Νόμοι 631D. ἐνυπνίων Διόδ. 2. 29. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ., σχόλια, ἐρμηνεία. 3) μετάφρασις, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 124.

ἐξηγητικός, οὗ, ὁ, ὁ εἰσηγοῦμένος τι, ὁ συμβουλευών, Λατ. auctor, πραγμάτων ἀγαθῶν Ἡρόδ. 5. 31. οὗτοι δὲ.. ἀπάντων ἦν τούτων ἐξηγ. Δημ. 928. 20. II. ὁ ἐρμηνεύων τι, ἐρμηνευτής, Λατ. enarrator, ἰδίως χρησμάτων, ἐνυπνίων, οἰωνῶν καὶ τῶν τοιούτων, Ἡρόδ. 1. 78. ἢ ὡς ἐν Ἀθήναις, ἐρμηνευτὴς ἱερῶν τελετῶν ἢ συνθηκῶν, τρόπων ταφῆς, ἐξίλασμων καὶ τῶν τοιούτων, Λατ. inter pres religionum, ἰδίως θρησκευτικοῦ ὁδηγοῦ, Πλάτ. Εὐθύφρων 4D, 9A, Νόμοι 759C, E, 775A, κτλ., Ἰσοκ. 73. 24. πρβλ. ἐξηγέομαι III. 3, Ruhnk. ἐν Τιμ. σ. 109, Μυλλέρον ἐν Δισχύλῳ Εὐρ. § 74 κέ. — ἐν Πλάτ. Πολ. 427C. ὁ Ἀπόλλων λέγεται ὁ πάτριος ἔξ. τῆς θρησκείας πρβλ. προφήτης. 2) ὁ ὡδηγῶν εἰς ναοὺς, κτλ. (πρβλ. περιηγητής) Πaus.

ἐξηγηματικός, ἡ, ὄν, = ἐξηγητικός, Μένανδρ. ἐν Ρήτορι, τ. 9. σ. 142. 5 (Walz).

ἐξηγητικός, ἡ, ὄν, ὁ περὶ τὴν ἐξηγησιν, ἐρμηνευτικός, περὶ τῶν μερῶν τῆς γραμματικῆς, Α. Β. 659, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 847. II. ἐξηγητικός (ἐνν. βιβλία), τά, βιβλία περὶ ἐρμηνείας οἰωνῶν, Πλουτ. Νικ. 23: — Ἐπίρρ., ἐξηγητικός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 28.

ἐξηγορία, ἡ, ἐκφώνησις, Ἑβδ. (Ἰώδ ΔΓ', 26). 2) ὁμολογία, ἐξομολόγησις, αὐτοῖσι ΚΒ', 22.

ἐξηγῆα «θυμιάματα» [κῆτα;] Ἡσύχ.

ἐξηγοῦ, διηγῶ, διυλίζω, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 1: — Παθ., Ἀριστ. Πρβλ. 38. 5.

ἐξηγεστος, ὁ, «ῥητορικῶς» ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως ἐξηκέστους ἔλεγον Ἡσύχ.

ἐξηκονθ-ἡμερος, ον, ὁ κατὰ τὴν ἐξηκαστὴν ἡμέραν γινόμενος, τὸ ἐξηκονθῆμερον ἀπόφθαρμα Ἰππ. 1013E.

ἐξηκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, «ἐξήντα», ἄκλ., Ὀμ., κλ. ἴδε ἐν λ. ἔξ. ἐξηκοντά-βιβλος, ον, συνιστάμενος ἐξ ἐξηκοντα βιβλίων, Σουδ. ἐν λέξει Ἰπποκράτους, ἐν τέλει.

ἐξηκοντά-ἐτης, ες, ἔχων ἡλικίαν ἐξηκοντα ἐτών, Μίμν. 6, Ἰππ. 1149I, κτλ.

ἐξηκοντα-ετία, ἡ, περίοδος ἐξηκοντα ἐτών, Πλουτ. Κικ. 25. ἐξηκοντάκις [ἄ], καὶ ποιητ. -ἄκι, Ἐπίρρ., ἐξηκοντα φορὰς, Πινδ. Ο. 13. 141.

ἐξηκοντά-κλίνας, ον, ἔχων ἐξηκοντα κλίνας ἢ ἀνάκλινα, οἶκος Διόδ. 16. 83.

ἐξηκοντά-λίθος, ον, ὁ ἔχων ἐξηκοντα λίθους, Πλίν. Ν. Η. 37. 10, 60.

ἐξηκοντά-μοιρος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἐξηκοντα μοιρῶν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ἀρατ.

ἐξηκοντα-πέντε, -ἔξ, -επτά, -οκτώ, -εννέα, σύνθετα παρὰ τοῖς Ἑβδ.



ἐξηκοντά-πληχς, ὅ, ἔχων μῆκος ἐξηκοντα πλῆ., Ἀθῆν. 201Ε.  
ἐξηκοντά-πους, ὅ, ἡ, -που, τὸ, ἐξηκοντα ποδῶν, τὸ περιε-  
χόμενον χωρίον.. ἐξηκοντά-που, γίνεσθαι Γαλῆν. 10. 33  
Kühn.

ἐξηκοντάς, ἄδος, ἡ, ἀριθμ. οὐσ. τοῦ 60, Νικήτ. Εὐγεν. 6.  
483.

II. τὸ ἐν ἐξηκοσὶν μέροι, Στράβων 113.  
ἐξηκοντα-σταδίου, ὄν, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἐξηκοντα,  
Στράβ. 268.

ἐξηκοντα-τάλαντα, ἡ, τάξις πολιτῶν συνεισφερόντων ὁμοῦ  
τὸ ποσὸν ἐξηκοντα ταλάντων ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως, Δημ.  
183. 8, 11.

ἐξηκοντούτης, ἐς, = ἐξηκονταέτης, Πλάτ. Νόμοι 755Α,  
812Β.

ἐξηκοσταίος, α, ὄν, κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν, Ἰππ. π.  
Ἀρῶρ. 832.

ἐξηκοστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 6. 126, κτλ.

ἐξηκοστο-τέταρτος, ὄν, Θεολ. Ἀρ. 77.

ἐξηκὼς, μέλλ. -ξω, φθάνω, ἐξήκεις δ' ἴνα φανεῖς ὁποῖος ὢν  
ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ, ἦλθες εἰς ὦραν καθ' ἣν πρέπει νὰ δεῖξῃς ὁποῖος  
ὢν καλεῖσαι υἱὸς μου, Σοφ. Τρ. 1157· ἄλλος ἴν' ἐξήκεις δακρύων,  
φθάνουν. πλέον τὰ δάκρυα, ἀρκετὰ δάκρυα ἔχουσ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1515·  
ἀτελέεις τι καὶ οὐκ ἐξήκον ἐκεῖσε.. οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλάτ.  
Πολ. 530Ε· δεῦρο ἐξ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιν. 987Α· εἰς τι Πλούτ. 2.  
833F, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ. ὁδὸν Σοφ. Ἡλ. 1318.

II. ἐπὶ χρόνον, ἔχω λῆξει, ἔχω τελειώσει, ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος  
τῆς ζωῆς, καὶ ὅτε ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς τιμωρίας του, Ἡρόδ. 2.  
111, Σοφ. Φιλ. 199, Δυσ. 109. 14, Ξεν. Ἀν. 6. 3, 36· πρὶν μοι  
μοῖραν ἐξήκον βίου Σοφ. Ἀντ. 896· ἐξήκει ἡ ἀρχή, ἡ προ-  
θεσμία Πλάτ. Νόμοι 760C, Νόμοι παρὰ Δημ. 1055. 4.

2) ἐπὶ προσητεῶν, ἐνυπνίων κλ., ἐκπληροῦμαι, βασιλέας ὀνομα-  
σθέντος τοῦ παιδὸς, ἐξήκειν τε τὸν δνειρον Ἡρόδ. 1. 120.,  
6. 80· τὰ πάντα ἀν ἐξήκοι σαφῆ Σοφ. Ο. Τ. 1182· πρβλ. ἐξερ-  
χομαι III.

ἐξήλαα, Ἐπικ. ἐξήλασα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξελαύνω.

ἐξήλατος, ὄν, σφυρηλατηθεῖς, ἐπὶ μεταλλῶν, ἀσπίδα ἐξήλα-  
τον (ὅπερ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος· ἦν ἄρα χαλκεὺς  
ἤλασεν) Ἰλ. Μ. 295.

ἐξήλαον, ἴδε ἐξέρχομαι.

ἐξήλαζω, κρεμῶ τινα εἰς τὸν ἥλιον ἕως οὗ ἀποδῶν, καὶ ἐξη-  
λάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ Ἐσθ. (Β', Βασιλ. ΚΑ', 6, 13),  
πρβλ. Ἡρόδ. 3. 124 κξ. — Καθ' Ἡούχ. «ἐξηλασμένον» κεκαυμένον  
ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

ἐξηλιόομαι, παθ., πληροῦμαι ἡλίου, ὁ ἀήρ.. ὅλος ἐξηλιού-  
σι καὶ καταλάμπεται ταῖς αὐγαῖς Πλούτ. 2. 929D.

ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐξαλλάσσω,  
παραδύως, ἀσυνήθως, Διόδ. 2. 42, Πλούτ. 2. 245F. 2) ἀλ-  
λοῖως, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 409.

ἐξηλῶ, ἐξηλῶν, Achmet. 147, Βίος Νεῖλου τοῦ Νεωτ. 49Α.

ἐξήλυσες, εὖως, ἡ, ἔθοδος, τοῦ πυρὸς οὐκ ἔχοντος ἐξήλυ-  
σιν ἐκ τοῦ ἀστεος Ἡρόδ. 5. 101· ἐπὶ ποταμῷ, ἔχοντος οὐδαμῇ  
ἐξ 3. 117· ἐξ. ἐς θάλασσαν κατήκουσα 7. 130.

ἐξ-ἡμαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ. ἐξ ἡμέρας, ἐν διαρκείᾳ ἐξ ἡμερῶν, Ὁδ.  
Κ. 80, Ξ. 249.

ἐξημαρτημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ ἐξαμαρ-  
τάνω, ἐσφαλμένως, ἀδίκως, ἀναφελῶς, Πλάτ. Νόμοι 891D.

ἐξημερῶν, μεταβάλλω τι εἰς ἀγρίαν καταστάσεως εἰς ἡμερον,  
καθαρίζω, ἦν χώρος τις ἀκανθώδης.. τοῦτόν σφι.. προεῖπε  
ἐξημερῶν ἐν τῇ ἀγρῇ Ἡρόδ. 1. 126· ἐξημερῶσαι γαῖαν, ἀπαλ-  
λάττει αὐτὴν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων, Ευρ. Ἡρ. Μαιν. 20. 852· ἐπὶ  
ἀγρίων φυτῶν, κάμνω αὐτὰ ἡμερα, οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι  
δένδρον ὁ γεωργὸς Πλούτ. 2. 86F· ἡπερ οἱ γεωργοῦντες  
ἐρινεοὶς καὶ ἀχάσαι καὶ κοτίνιοις προσφέρονται, τὰ μὲν εἰς  
ἐλαίας, τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκάς ἐξημερῶντες καὶ  
τιθασεύοντες Πλούτ. Φάβ. 20· μεταρ., ἀφαιρῶ τὸ ἄγριον ἐκ τίνος,  
καθιστῶ αὐτὸ ἡμερον, τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμινον ἐξημερῶν καὶ  
πραῦνειν Πολύδ. 4. 21, 4· αὐτὸν ἐξημερῶσε διὰ παιδείας  
Πλούτ. Νουμ. 3· τὴν νῆσον ἐξηγριωμένην ὑπὸ κακῶν.. ἐξη-  
μερῶσε ὁ αὐτὸς Τιμολ. 35.

ἐξημέρως, εὖως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἡμέρως, Πλούτ.  
Νουμ. 14, κτλ.

ἐξήμεσε, ἴδε ἐξήμε.

ἐξημεῖσαι· ἀποκινῆσαι· Ἡούχ.

ἐξημιμένως, μετ' ἐξήμες ἡ ὁργῆς, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. I. 512.

ἐξημοιβός, ὄν, (ἐξαμεῖβω) χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγὴν (πρβλ.  
ἐπημοιβός), εἰμῆτα δ' ἐξομοίως, ἀλλασσόμενα, ἐξ ἀμοιβῆς  
φοροῦμενα (Σχόλ.), Ὁδ. 2. 249· τεύχεα Κέντ. Σμ. 7. 437.

ἐξήνεγκα καὶ ἐξήνεγκον· ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ ἐκφέρειω.

ἐξήνηξον, ὄν, (ἡνία) ἀχαλίνωτος, ἀνυπότακτος, Πλούτ. 2. 510Ε,  
πρβλ. Ἡούχ. ἐν λέξει.

ἐξήπαφον, ἴδε ἐν λ. ἐξαπαφίσκω.

ἐξηπειρώ, μεταβάλλω εἰς ξηρὰν, ἐπὶ τῶν ποταμῶν οὔτινες

καταβιάζουσιν ἰλὸν περὶ τὰ στόματα αὐτῶν καὶ καθιστῶσι τὸ μέρος  
ἐκεῖνο ἡπειρον, ἅπαντες γὰρ (οἱ ποταμοὶ) μιμοῦνται τὸν Νεῖ-  
λον ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόρον Στράβ. 52 καὶ 458.

ἐξηπειροῦμαι, ἐξαπατῶ, Ἀριστοφ. Δυσ. 840.

ἐξηπειλόομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἡπάλον, Ἰππ. περὶ Κρί-  
σεων 53. 17.

ἐξήρατο, γ' ἐν. μέσου ἀορ. τοῦ ἐξαίρω.

ἐξηπλωμένως, ἐκτεταμένως, Σχόλ. εἰς Ὁπκ. Ἀλ. 2. 113.

ἐξηρέτμος, ὄν, ἔχων ἐξ ἐρετμῶν, ἡμην στόλαρχος Ποντικῶν  
νεῶν ἐγὼ ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἡγλαίσμενον, δηλ. ἐξ ἐρετ-  
μῶν πτέρυξιν κεκοσμημένων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 204.

ἐξηρημένως, Ἐπίρρ., κατ' ἐξοχὴν, ἰδίως, Ἑλλάδιος παρὰ Φω-  
τίῳ ἐν Βιβλιοθήκῃ σ. 534. 27.

ἐξ-ῆρος, ἐς, ἐπὶ νεώ, ἡ ἔχουσα ἐξ σειρᾶς κωπῶν, ναὺς Πλούτ.  
Κάτ. Νεωτ. 39· ἡ ἐξήρης (ἀνευ τοῦ ναυς), ἡ, Πολύδ. 1. 26, 11,  
κτλ.· οὕτως, ἐξηρικὸν πλοῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 35.

ἐξηρώησα, ἀόρ. α' τοῦ ἐξερώω, Ἰλ. Ψ. 468.

ἐξῆς, Ἐπικ. ἐξείης, Ἐπίρρ., Δωρ. ἐξάν, Συλλ. Ἐπίρρ. 25556.  
108 (ἐξω, μέλλ. τοῦ ἐχω): ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, κατὰ τάξιν,  
κατὰ σειρὰν, ἐξῆς εὐνάοντο Ὁδ. Δ. 449· ἐξῆς δ' ἐζόμενοι  
πολίην ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς αὐτοῖς 580, 1. 104· ἀλλ' αὖθις ὁ  
Ὁμ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἐξείης, θεοὶς εὐχεσθαι ἀνῶγει  
πᾶσας ἐξείης Ἰλ. Ζ. 241· εὐνάσω ἐξείης Ὁδ. Δ. 408 (ἴδε τὸ  
ῥῆμα εὐνάω)— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἐξῆς ἐξέσται διέρχε-  
σθαι, λέγειν κατὰ σειρὰν, κατὰ τάξιν, Πλάτ. Πολιτικ. 257B,  
286C· ἐξ. τὸν λόγον ὁ αὐτὸς Γοργ. 454C· ὁ ἐξῆς λόγος, τὸ  
ἐπόμενον ἐπιχείρημα, ὁ αὐτ. Τίμ. 20B· τὰ ἐξῆς Ἀριστ. π. Οὐρ.  
4. 3, 5· ἐν ἅπασιν ἐξῆς Λογγίνος 9. 14, πρβλ. 4. 4· παρὰ τοῖς  
Γραμματ. τὸ ἐξῆς, τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου, ἡ σειρὰ, ἡ ἀλληλουχία  
τοῦ λόγου, καὶ τὰ ἐξῆς, καὶ τὰ λοιπὰ, Λατ. et cetera. 2)

μεθ' Ὁμηρ., προσέτι ἐπὶ χρόνον, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐξῆς δ' ἐ-  
παθεῖ δόχμιον Δίσχυλ. Ἀποσπ. 284 (477), Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 638·  
τὸν ἐξῆς χρόνον Πλάτ. Πολιτικ. 271Α· ἡ ἐξ. ἡμέρα Εὐαγγ.  
κ. Λουκ. θ', 37· ἐν τῇ ἐξῆς, ἐν τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, αὐτοῖς ζ', 11.

II. μετὰ γεν., πλησίον τινός, θρόνον τε τοῦ Πλάτωνος  
ἐξῆς Ἀριστοφ. Βάτρ. 765· καὶ τὰ τοῦτων ἐξῆς, καὶ τὰ κατόπιν  
τούτων, Πλάτ. Πολ. 390Α, πρβλ. Φίληθ. 42C· τούτων ἐξῆς, τὰ  
ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Δημ. 260. 4· καὶ μετὰ δοτ., Λάχνητ' τ' οἰ-  
κήσομαι τὴν ἐξῆς θύραν Ἐριππος ἐν ὁμοίῳ 2· τούτοις  
ἐξῆς, κατόπιν τούτων, Πλάτ. Κρατ. 399D κ. ἄλλ.· τὸ ἐξῆς τῇ  
γεωμετρίᾳ, τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν γεωμετρίαν ἐρχόμενον, ὁ αὐτὸς  
Πολ. 528Α· τὸ ἐξῆς ἐργὸν τοῖς Μαραθῶνι, τὸ ἀμέσως μετὰ.,  
ὁ αὐτὸς Μενέξ. 241Α· ἐξῆς Ἀριστογείτονι, κατάλληλος, ἀρμό-  
ζων διὰ τὸν., Ἀριστοφ. Δυσ. 633.

ἐξησκαμένως, Ἐπίρρ. μετ' ἐντελούς ἐργασίας, τελείως Κύριλλ.  
Δ. 1. 304B.

ἐξησασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ἀκριδεῖας, Μ.  
Ἀντων. 1. 16.

ἐξητριάζω, διηθῶ, στραγγίζω, Παθ. πρκμ. ἐξητριάσμαι,  
ἐξητριάσμενον, τὸ διὰ ἡτρίου ἡθμένον, λεπτόν δέ τι ὕψωμα τὸ  
ἡτρίον Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐγγλ. σ. 468.

ἐξηττάομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἡττάομαι, Πλούτ. Ἀλ. 14,  
Ἀρρ. Ἀν. 7. 12, 9.

ἐξηχέω, ἡχῶ, ἡχοὶ ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης  
Ἐσθ. (Ἰωήλ I', 14)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τὸ κύκνειον ἐξη-  
χεῖν, ἄδειν τὸ κύκνειον ἄσμα, δηλ. ἐπιθανάτιος ἐκπέπειν προ-  
σευχάς, Πολύδ. 30. 4, 7:—Παθ., ἀφ' ὧν γὰρ ἐξήχηται ὁ  
λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κτλ.· ἐξήχη-  
ται· ἐξῆθεν, ἐκπύρχθη (Ἡούχ.), Ἐπιστολ. Α', πρὸς Θεσσα. α', 8,  
κτλ.

II. ἐκπέμπω, ἐκφώνω ἀσήμους ἤχους, ἐπὶ μωρῶν Πολέ-  
μων, Φυσιογν. 1. 22.

ἐξήχησις, ἡ, κακοφωνία, Εὐστ. Ἰλ. σ. 813. 45.

ἐξηχίς, ἡ, παραφροσύνη, Μαχάλ. 134. 22, κλ.

ἐξηχος, ὄν, παράχρδος καὶ ἐντεῦθεν παράφρων, Κλήμ. 721C,  
Λεόντ. Κύπρ. 1712B, κλ.

ἐξηχῶ, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Λεόντ. Κύπρ. 1729B.

ἐξιᾶλλω, ἐκβάλλω, Σουίδ., πρβλ. ἐξεῖλλω.

ἐξιᾶομαι· μέλλ. -ᾶσομαι, Ἰων. -ῆσομαι· Ἀποθ.:—ἰώμαι,  
θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς, ἐξησάμενος Δαρεῖον Ἡρόδ. 3. 132,  
134· φόβους Πλάτ. Νόμοι 933C· πελινῆν ἡ δῖψαν ὁ αὐτὸς  
Φίληθ. 54E· ἐντελῶς ἱκανοποιῶ, παρέχω πλήρη ἀποκνημίσαν διὰ τι,  
αὐτὸς τὴν βλάβην ἐξιᾶσθαι ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 879 Α, πρβλ.  
Εὐρ. Ἡλ. 1024.

ἐξιάσεις, εὖως, ἡ, ἐντελής ἴσας, Θ. Στουδ. σ. 1449, ἐκδ. ΜΙ.

ἐξιάτρω, = ἐξιώμαι, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1. 437.

ἐξιδιάζομαι, Μέσ., ἰδιοποιῶμαι, οἰκειοποιῶμαι, νοσφίζομαι,  
ἄριστος ἐν ὁμοιοποιεῖ, 1, Διόδ. 23, κτλ., ἴδε Φρύν. 199 καὶ  
σημ. Λοθεκίου ἐν τόπῳ.

ἐξιδυάζοντως, Ἐπίρρ., ἰδίως, κυρίως, κατ' ἐξοχὴν, Γ. Κωδῶν.  
π. Τάτ. κ. Ὀρφικ. 2. 5.

ἐξιδυασμός, ὁ, ἀντιποήσις, οἰκειοποίησις, Στράβων 794,



ἐξιδιδόμαι = ἐξειδικάζομαι, Ἰσοκρ. 241D, Ξεν. Ἑλλην. 2.4.8, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξιδιοποιέομαι = ἐξειδικάζομαι, Διόδ. 5. 57, Ἀθην. 50F, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξιδίω: μέλλ. -ίσω [δτ], ιδρώνω: ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 791· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ τιλάω.

ἐξιδρώω, προξενῶ, ἐπιφέρω ιδρώτα, τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδρώειν Ἰππ. π. Κρίσ. 52. 52, Διόδ. 4. 78:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ὕδωρ ἐξιδροῖ Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

ἐξιδρώω: μέλλ. -ύσω [ϋ], βάλλω τινά νά καθίσω, στήσόν με καὶ ἐξιδρυσόν, σταμάτησέ με καὶ βάλε με νά καθίσω, Σοφ. Ο. Κ. 11.—Μέσ., τηλοῦ γὰρ οἰκῶν βίοντον ἐξιδρυσάμην, ἀποκατέστην, Εὐρ. Ἀποσπ. 877.

ἐξιδρωίς, εὖς, ἡ, ιδρώμα, Πλούτ. 2. 949E.

ἐξίλημι (ἴδε ἡμι), ἐξαποστέλλω ἢ ἐπιτρέπω εἰς τινα νά ἐξέλθῃ, ὁ δὲ με μάλᾳ πόλλ' ἰκέτευεν ὀπότεν ἐξίμεναι, ἐκπέμψαι (Σχόλ.), (Ἐπικ. ἀορ. 6' ἀντὶ τοῦ ἐξεῖναι), Ὀδ. Α. 531· μὴδ' ἐξέμεν ἄψ' ἐς Ἀχαιοὺς Ἰλ. Α. 141· ἐπὴν γόσου ἐξέρον εἶπν, ἀφοῦ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου, Ω. 227· (τοὺς ἐπικούρους) ἐξήκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3.146· ἐξίλει δ' ὥσπερ κυδερνάτας ἀνὴρ Ἰστίον ἀνεμόεν, ὥσπερ δὲ κυδερνήτης ἄριστος ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἰστίον (Σχόλ.). Πινδ Π. 1.177· πάντα κάλων .. ἐξίεναι, «παροιμία, πάντα δὴ κάλων κινεῖν .. ὁμοία τῇ πάντα λίθον κίνει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 756 (ἴδε τὴν λέξιν κάλως)· ἐξ. ἀφρόν Εὐρ. Βάκχ. 1122· ἐξ. ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, ἐκβάλλειν, Ἡρόδ. 2. 87:—ἐξ. τι ἐς τι, ἐκκενῶν, Πλάτ. Τιμ. 82E.

2) ἀμεταβ., ἐπὶ ποταμῶν ἐκβάλλω, χύνωμαι, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 1. 6 (ἐν τῷ γ' ἐνικῶ πρὸς, ἐξίει, ἴδε Schweigh. ἐν 1,180), κ. ἀλλ., Θουκ. 4.103: πρὸλ. ἐκδιδώμι II, ἐκβάλλω IX. 2. Μέσ., ἀποβάλλω ἀπ' ἑμαυτοῦ, συγχ. παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξέρον ἔντο, «ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν τῆς τε πόσεως καὶ τῆς τροφῆς» (Θ. Γαζή) (τὸ τοῦ Οὐεργίλ. postquam exemit fames et amor compressus edendi), Ἰλ. Α. 469· ἐξέρον ἰέμενος Θέογν. 1064.

2) ἀποπέμπω, ἀπολύω, χωρίζω, γυναικὰ Ἡρόδ. 5. 93. 410· εἰ ἱκανὸς ἐξίθουνται Ἰππ. π. Ἀγμ. 752, πρὸλ. π. Ἀφρ. 808.

2) διεκθύνω, τεχνηέντως πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὅφρ' ἐμπεδον ἐξίθουνοι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 562.

ἐξίκανω, ἐξικινύμαι, φθάνω εἰς τι μέρος, Φιλίας δ' ἐξίκανε περικλυτὸς Ὀρφ. Ἀργ. 195· πρὸλ. ἐξίκω.

ἐξικετέω, ἱκετεύω θερμῶς, Σοφ. Ο. Τ. 760.

ἐξικμάζω: μέλλ. -άσω, πέμπω ἐξ τὴν ἱκμάδα, προξενῶ ἐξιδρῶσαι, ἢ θερμότην ἐξ. τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεώδους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 5, πρὸλ. 1. 19, 20, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 10 κ. ἀλλ.:—Παθ., ἐξέρχομαι ὡς ιδρὸς ἢ ὑγρασία, ἐξατμίζομαι, ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 9, 1, π. Δισθ. 4. 4.

2) ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 7, 14, Προβλ. 22. 9. II. ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν, Δατ. exsugere, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 4, 2· ἐξ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ. 4. 8, 4 (Κωδ. Urb.):—Παθ., ἐξικμασμένη τροφή, πεπεμένη, χωνευμένη, Πλάτ. Τιμ. 33C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 6· τὰ παλαιὰ σπέρματα ἐξικμασται τὴν δύναμιν ὁ αὐτὸς Προβλ. 20. 17.

III. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 398, τὸ ἐξικμάζω φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφαρμένον, προεταῖησαν δὲ ὑπὸ τῶν κριτικῶν παντοῖαι διορθώσεις, ὡς π. χ. ἐξικνεύω, ἐξετάζω, ἀκμάζω, ἐξιθμάζω, κλ., ἀλλ' οὐδεμία ἐγένετο ὀριστικῶς δεκτὴ.

ἐξικμάσις, εὖς, ἡ, (ἐξικμάζω) ἀποθήρασις, Τετέξ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 97, 12.

ἐξικμαστέος, α, ὄν, δν δεῖ ἐξικμάζειν, Φιλόστρ. ἐν Γυμναστ. § 51.

ἐξικνέομαι: μέλλ. ἐξίξομαι: ἀορ. ἐξικόμεν: Ἀποθ. Ἐρ-χομαι, φθάνω εἰς τι μέρος, παρ' Ὁμήρῳ ἀέποτε κατ' ἀορ. καὶ κατὰ τὸ πλείστον μετ' αἰτ. τόπου; ἄλλων ἐξίκετο δῆμον Ἰλ. Ω. 481, κτλ. Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβόλακα .. ἐς Πηλῆα ἀνακτα I. 475· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 810, Εὐμ. 1025· ὡσαύτως μετὰ προθέρ., ἐξικέσθαι ἐς βυσσὸν Ἡρόδ. 2. 28· ἐς ἦδην Σοφ. Ἀποσπ. 517. 6· ἐπ' ὅρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 303· πρὸς πεδία ὁ αὐτὸς Πρ. 793· πρὸς τὸν προκειμένον ἀεθλον Ἡρόδ. 4. 10.

II. μετ' αἰτ. 1) προσώπου, ἔρχομαι εἰς τινα εἰς ἱκέτης, Ὀδ. Ν. 206, Υ. 223, Πινδ. 2)

πράγματος, φθάνω εἰς τι. σοφίας ἄωτον ἄκρον Πινδ. I. 7 (6). 26· ἔργῳ οὐδὲ ταναγάκτα ἐξικέσθαι, διαπράττειν, ἐπιτελέσαι (πρὸλ. ἐξέρχομαι I. 3), πρὸλ. 1. 70, πρὸλ. Πλάτ. Πρωτ. 311D· τοῖς τεθνήκοσι γὰρ ἔλεγεν .. οἷς οὐδὲ τρίς λέγοντες ἐξικνούμεθα (καθ' ἑξῆς ἀντὶ οὗς) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1176, πρὸλ. Πλούτ. 2. 3471:—μετὰ γεν., Εὐρ. Ἰλ. 612· ἀλλήλων Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 17: ὡσαύτως, πρὸς τι Πολύβ. 1. 3, 10, κτλ. 3) ἀπολ., φθάνω εἰς τινα ἀπόστασιν, ἐπὶ βίλους, ὅσον τόξευμα ἐξικνεῖται Ἡρόδ. 4.139· ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 17, πρὸλ. 2. 3, 19, Εὐρ. Βάκχ. 1060:—ἐπὶ

διανοητικῶν ἐνεργειῶν, ὅσον δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ, ἐφ' ὅσον μακρότατον χρονικὸν διάστημα δύναμι νά φθάσω ἐρευνῶν τὰ ἀκούμενα, Ἡρόδ. 1.171· ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστοροῦντα ἦν ἐξικέσθαι ἀκοῇ ὁ αὐτὸς 2. 34, πρὸλ. 4.16, 192· ἐξ. ἐπ' ἀμφοτέρω φρονήσει Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 281D· περαιτέρω ἐξ. τῇ θεωρίᾳ Πλουτ. Σόλ. 3. 6) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαρχῶ, «φθάνω», ἀν .. ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα Πλάτ. Πρωτ. 311D.

ἐξίκω, = ἐξικάνω, Ὀρφ. Ἀργον. 394·—ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1182, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ ἐξήκω.

ἐξιλάρω, καθιστῶ τινα ἡλαρόν, φαιδρόν, ἐξιλάρου τοὺς παρόντας Ἀθην. 420E.

ἐξιλᾶσις, εὖς, ἡ, (ἐξιλᾶσκομαι) ἐξίλασμός, ἐξίλωσις, Διογ. Λ. 1.110, Ἑδδ. (Ἀρθμ. ΚΟ', 11), Ἰάμβλ. 43. 8.

ἐξιλᾶσκομαι: μέλλ. -άσομαι (ᾶ), Ἐπικ. -άσομαι. Ἀποθ., ἐξίλω, οὐ δύναται Παλλὰς Δι' Ὀλύμπιον ἐξιλᾶσθαι Χρησμός παρ' Ἡρόδ. 7. 141· Ἀπόλλωνα Ξεν. Κύρ. 7. 2, 19· τὴν θεὸν ἐξιλᾶσαντο Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· τὴν δργὴν τινοσ Πολύβ. 1. 68, 4· τὸ μῆνιμα Πλούτ. 2. 149D.—Παθ., τὸ ἀπολύναι ἐξίλασθῆν, τὸ ἐξίλωθῆν δι' ἀποίνων, Πλάτ. Νόμ. 862C.

2) ἀπολύτως, ποιῶ ἐξίλασμούς, περὶ τίνος Ἑδδ. (Ἐξ. Α', 15, κ. ἀλλ.). [ἐν τῷ ἀνωτ. μνημονευθέντι χρησμῷ παρ' Ἡρόδ. τὸ ἐ βαρξού].

ἐξίλασμα, τό, ἐξίλαστήριος προσφορά, Ἑδδ. (Α' Βασιλ. IB' 3, Ψαμλ. MH', 8).

ἐξίλασμός, ὁ, τὸ ἐξίλασθαι, Ἑδδ. (Λευτ. ΚΓ', 27, κ. ἀλλ.). ἐξίλαστέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἐξίλασσομαι, δεῖ ἐξίλασθαι, Συνεσιου Ἐπιστ. 44, σ. 184.

ἐξίλαστήριος, ὄν, ἱλαστήριος, ἐξίλωτικὸς, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β' 486· καὶ ἐξίλαστικὸς, ἡ, ὄν, Κορινθ. π. Θ. Φύσ. 32 ἐν τέλ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 268.

ἐξίλωω, = ἐξίλασσομαι, ἐξίλων, καταπραύνω, Ἑδδ. (Β' Βασιλ. ΚΑ', 9, διάρ. γραφ.).—Μέσ, ἐν Σπρέδωνι 198.

ἐξίλωμα, τό, ἐξίλασμα, Ἠσύχ. ἐν λ. ἀποτροπίασμα.

ἐξίλωσις, ἡ, = ἐξίλασμός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 288.

ἐξίλωτικὸς, ἡ, ὄν, = ἐξίλαστικὸς, Τρίκλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1164.

ἐξίλλω, ἴδε ἐξεῖλλω.

ἐξίμεναι, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ ἐξεῖμι, ὁ ἴδε.

ἐξινικάω (ἴνες) ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὰς ἴνας, Ἀθην. 406A, Ἀφρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 178, ἐκδ. Blanc.

ἐξινίξω, = τῷ προηγ., Ὀρειβάς. 276, ἐκδ. Darenb.

ἐξίνωω, ἀφαιρῶ τὰς ἴνας, καταστρέφω, Λυκόφρ. 841· ἀλλ' ἐξινώμενος (ἐξ ἐνεστ. ἐξινάω) = κεκαθαρισμένος ἐν Κωμικ. Ἀνών. 318. Πρὸλ. ὑπέρινος. Καθ' Ἠσύχ.: «ἐξινώμενον» ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν χολῆν καθαρομένων».

ἐξίνωθίζω (ἴονθος), φῶς, ἐξινωθίζω τρίχα, ἐκδίδωμι· ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίχα τριχῶν ἢ τὸ ὑπερέχον· Ἠσύχ. Ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξικῷ Ὁμηρ. λέγει: «ὅτι γὰρ τῶν τριχῶν ῥίχας ἴονθος λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρυσῇ, ἐγὼ μέλαιναν ἐξινωθίζω τρίχα» (Σοφ. Ἀποσπ. 653).

ἐξίνωω, καθαρίζω, ἀφαιρῶ τὸν ἴον, «ἐσεκωρᾶω», ὁ χαλκεὺς ἐξίνωσι τὸ σιδήριον Ἀφρ. Ἐπικτ. 4.11, 13.

ἐξίπνω, ἐκθλίβω διὰ τῆς πίεσεως, ἐκπνέω, ἐκβάλλω, Ἰππ. π. Ἀφρ. 817· ξηραίνω ἐντέλως, Ἀριστειδ. 2. 349 ἐν τέλει.

II. πνέω ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 291.

ἐξεπάζομαι: μέλλ. -άσομαι, Ἀποθ., ἐξέρχομαι ἢ ἀπέρχομαι ἔξω, ἐξίπνω, ἐξίπνωσθε διὰ τῶν πυλῶν Πλουτ. Καίσ. 27.

ἐξίπνεύω, = τῷ προηγ., ἐξίπνευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν Πλουτ. Ἀρατ. 42· ἐς τινὰς Ἀπκ. Ἀννιβ. 35, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἐξέππον, τό, ἄρμα ἔχον ἐξ ἵππων, Κωμικ. Ἀνών. 98, Πολύβ. 31. 3, 11.

ἐξίπτομαι, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐκπέτομαι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 270, κτλ.

ἐξίπωτικὸς, ἡ, ὄν, δυνάμενος ἐξίπναι, καθαίρειν, καθαρτικὸς, ἐξίπωτικὰ φάρμακα, ἑλαφρά καθαρτικὰ φάρμακα, οὐχὶ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόως ἐνεργούντα, Γαληνός XIII, 686A, καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκδ. Char-ter. Lutetiae 1697.

ἔξις, εὖς, ἡ, (ἔξω, μέλλ. τοῦ ἔχω).

I. (ἔχω μεταβ.) τὸ ἔχειν ἢ κατέχειν τι, ἐπιστήμης ἔξις, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ κτήσις, Πλάτ. Θεαιτ. 197B· νοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414B· ἡ τῶν ὀπλων ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 625C· πρὸλ. Πολ. 433E, Σοφιστ. 247A, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20, 1.

II. (ἔχω ἀμεταβ.) τὸ εὐρί-σκειν ἐν τινι καταστάσει, διαρκῆς κατὰστασις προκινῶσα ἐνεκα συνήθειας ἢ ἀσκήσεως (πράξεως) διαφέρουσα τῆς σχέσεως (ἥτις μεταβάλλεται).

1) κατὰστασις ἢ διάθεσις τοῦ σώματος, Ἰππ. Ἀφ. 1245· ἔτι καὶ ἰδιαιτέρου μέρους τοῦ σώματος, ἔξις λεπτή κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ὁ αὐτὸς π. Ἀφρ. 789· ἔξις, συνήθεια, ὡς καὶ νῦν, ταύτην γὰρ τὴν ἐξιν ὑγιεινὴν .. ἱκανὸς εἶναι· ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Πλάτ.

2) κατὰστασις ἢ συνήθεια τῆς ψυχῆς, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὴν δύναμιν (φυσικὸν προσόν), Πλάτ. Νόμοι 650



Β, κτλ.· ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἔξις, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἐνυπάρχουσα κατάστασις, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαί. 153B πονηρὰ ψυχὴς ἔξει αὐτὴν 167A· ἔξιν τινὰ λαμβάνειν ὁ αὐτὸς Πολ. 591B· — ἰδίως πρόσκτητος συνήθεια, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐνεργεῖαι, ἐν ἔξει ἡ ἐνεργεῖα Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 8, 9., 2. 1, 7., 3. 7. 6, κ. ἄλλ.· ἀλλ' ἐνίοτε περιλαμβάνει τὴν ἐνεργεῖαν, ὁ αὐτὸς Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20. 3) ἐπιτηδεύτης, ἱκανότης, ὡς ἀποτέλεσμα ἀσκήσεως ἢ πείρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E, Ἀριστ. Προβλ. 30. 2, κτλ.· — πρὸς. ἐκτικὸς.

ἐξισάζω, κἀμὺν τι ἴσον, ἰσάζω, ἰσῶ. εἰς Ἰλ. Ν. 745. — Μέσ., κἀμὺν ἑμαυτὸν ἴσον, ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου Ἐδδ. (Σειρ. ΔΕ' (ΔΒ') 9): — Παθ., εἶμαι ἴσος, τινί Στράβ. 84.

ἐξισασμός, ὁ, τὸ ἐξισάζειν, Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 1. σ. 29. ἐξίσως, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἔξ. ἴσης (ἐξυπ. μοίρας) καὶ ἐξίσου ἀντὶ ἔξ. ἴσου (ἐξυπ. μέτρου). Ἀμφότερα γραπτὰ διηρημένως.

ἐξισώω, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τι ἴσον πρὸς τι, Λατ. exaequare, ἢ σ' ἐξισώωσι. τοῖς σοῖς τέκνοις Σοφ. Ο. Τ. 425· μὴδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, αὐτοῖς 1507· ἔξ. τοῖς ἐγκλημῖσι τὸ πρᾶγμα Ἀντιφῶν 126. 3, Θουκ. 5. 71· κά- ἐισώσαντε λυγὰ (αἱ πῶλοι) ἡλαυνέτην Σοφ. Ἠλ. 738· Μέσ., προσπαθῶ νὰ καταστήσω ἑμαυτὸν ἴσον τινὶ κατὰ τι, δράκοντι μῆ- κος ἐξισουμένην σαύραν Βαθρ. 41. 2: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος, τινί Ἡρόδ. 2. 34., 6. 111, Πλάτ. κλ.· γίνομαι ἴσος, κα- ταντῶ εἴς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκειται καὶ ἄλλο τι, ὅπως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικόν Ἡρόδ. 8. 13· εἶμαι ἰσόπαλος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστὴς πρὸς τινά, ταύτη δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαί Θουκ. 2. 97· πρὸς τινά Πλούτ. Ἀγῆσ. 7.

2) καθιστῶ πάντας ἴσους, ἐξισώσαι τοὺς πολίτας Ἀριστοφ. Βάτρ. 688, πρὸς. 59B. II. ἀμεταβλ., εἶμαι ἴσος ἢ ὁμοιος, μητρί δ' οὐδὲν ἔξισοί, οὐδὲν ὅπως φέρεται ἢ πράττει ὡς μή- τηρ, Σοφ. Ἠλ. 1194· ἔξ. τοῖς ἄλλοις Θουκ. 6. 87 (πρὸς. δη- λῶς II): οὕτως ἐν τῷ παθ., Σοφ. Ἠλ. 1073.

ἐξιστάνω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξίστημι, Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Α', 25), Πρῆξ. Ἀποστ. η', 9, Διοσκ. 4. 74.

ἐξίστημι. Α. Μεταβατικόν ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἄορ. α': — ἐξάγω τὴν οἰκείαν θέσιν, μεταβάλλω ἢ ἀλλοιῶ ὁλοκλη- ρως, τὴν φύσιν Τίμ. Λοκρ. 100C· Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 12, 2, Ρητ. 3. 2, 3, κ. ἄλλ.· τὴν πολιτείαν Πλούτ. Κικ. 10· ἔξ. τῆς ποιό- τητος τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς 2. 702A. 2) μεταφ., ἐξιστάναι τινὰ φρενῶν, κἀμὺν τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Εὐρ. Βάχχ. 850· τοῦ φρονεῖν Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστη- σιν ἀνθρώπους αὐτῶν Δημ. 537, ἐν τέλει· ἀπολ., ἐξίστημι τινά, κἀμὺν τινὰ νὰ χάσῃ τὰ λογικά του, ἐκπαθεῖ, ἐκθαμῶ, Ἰππ. 188D· οἶνος ἐξέστησέ με Εὐρ. Ἀποστ. 267· ἐξίστησι, περιπα- τῶ τὴν προσοχὴν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· οὕτω, τὸν λογισμὸν, τὴν διάνοισιν Πλούτ. Σόλ. 21, Κράσις. 23. — ὡσαύτως, ἔξ. τινὰ τῶν λογισμῶν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Φαβ. 5· εἰς ἀπάθειαν ἔξ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ποπλ. 6.

Β. ἀμεταβλ. ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ. μετ' ἄορ. β', πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. 1) ἐπὶ τόπου, ἀποσύρωμαι ἐκ τίνος μέρους, ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3. 76· ἐκ τοῦ μέσου Σεν. Ἀν. 1. 5, 14· ἐκ τῆς ὁδοῦ ἔκτο. τινι, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ χάριν τίνος, ὁ αὐτὸς Συμπ. 4. 31· οὕτως, ἐκστῆναι τινι Σοφ. Φιλ. 1053, Αἰ. 672, Ἀριστοφ. Βάτρ. 354, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1229, Ἀριστοφ. Ἀγ. 617, κτλ. — μεταφ., ἄλλ' ἔξ. ἔδρας οὐ πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάχχ. 928· οὐδὲ μένει νοῦς, ἄλλ' ἐξίσταται Σοφ. Ἀντιγ. 564.

2) μετ' αἰτ., φυλάττομαι, ἀποφεύγω τινὰ, φρονεῖν νὰ γάρ- νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ἐκνῶ ὁ αὐτὸς ἐν Αἰ. 82· οὐδὲνα ἐξίστα- μαι Δημ. 331. 8, ἐνθα ἔδε Δινδ. οὐδὲνα πώποτε κίνδυνον ἐξέ- στησαν ὁ αὐτὸς 460, 2. 3) ἐξέρχομαι τοῦ ἀρμού, ἐξίστα- ται τὸ ἰσχύον καὶ πάλιν ἐμπίπτει Ἰππ. Ἀφορ. 1258, πρὸς. π. Ἀγμ. 761. II. μετὰ γεν. πράγμ., ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρωμαι ἀπὸ τίνος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τῆς κατοχῆς τίνος, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 2. 63., 4. 28· ἐκστῆναι τῆς οὐσίας ἢ τῶν ὄντων, Λατ. cedere bonis, πτωχεύω, κἀμὺν πτωχεύωσιν, Ἀντιφῶν 117. 7, Δημ. 959, 28.

2) παύομαι ἀπὸ τίνος, ἐγκαταλείπω τι, ἔκτο. τῆς φιλίας, τῶν μαθητῶν Λυσ. 114. 2, Σεν. Κύρ. 3. 3, 54· τῶν σπουδα- σμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 249D, κτλ.· τῶν πολιτικῶν Ἰσοκρ. 76D· τῆς υποθέσεως Δημ. 143. 13· τῶν πεπραγμένων, δηλ. ἐξαρ- τεῖσθαι αὐτὰ, ὁ αὐτὸς 363. 28· τῶν λογισμῶν Πολύδ. 32. 25, 8· ἔκτο. τίνος εἰς τι Πλάτ. Νόμοι 907D· ὡσαύτως, τοῦ μέντοι ἄθλου ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι, ὅτι ὁμοι- παρεχώρησε τὸ ἄθλον εἰς τὸν μετ' αὐτὸν κριθέντα νικητὴν, Ἀθήν. 415E. 3) ἐκστῆναι πατρός, καταλείπειν αὐτὸν παντελῶς, ἀπαρνηθῆναι αὐτόν, Ἀριστοφ. Σφ. 477· καρδίας ἐξίσταμαι, κατα- λείπω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου, Σοφ. Ἀντιγόν. 1105· ἰδίως, ἐξέστην φρενῶν, ἔχασα τὸν νοῦν μου, Εὐρ. Ὀρ. 1021, κτλ.· μὴ διὰ γῆρας ἐξεστηκώς ὦ τοῦ φρονεῖν, μήπως ἔνεκα τοῦ γῆρατος ἔχασα τὸν νοῦν μου, Ἰσοκρ. 85E· ἐξέστην ἐμαυτοῦ Διογλ. π. Παπαρ. 2. 2, 3, κτλ. — ἀκολούθως, ἀπολ., γίνομαι ἔξω ἑμαυτοῦ, ἔξω φρενῶν, παραφρονώ, Ἰππ. Προρρ. 68· ἐξέστην

ἰδὼν Φιλίππιδ. ἐν Ἀδρλ. 5· ἔξ. ὑπὸ γῆρας Κωμ. Ἀνών. 311E· ἐξίστασθαι καὶ μαίνεσθαι πρὸς τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 6. 22, ἐν τέλει· — ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 23, κ. Μάρκ. β', 12, κτλ., πρὸς. ἔκστασις. 4) ἐκστῆναι τῆς αὐτοῦ ἰδέας, ἀπομακρύνεσθαι, ἐκπλεῖν τῆς ἰδίας φύσεως, Πλάτ. Πολ. 380D· ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 1. 1, 32· δημοκρατία ἐξεστηκυῖα τῆς βελτίστης τάξεως ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτικ. 5. 9, 8· αἱ δημοκρατίαι ἐξίστανται εἰς τὰς ἐναντίας πολιτείας, μεταπίπτουσιν εἰς τὰς .. αὐτοῖς 5. 6, 18, πρὸς. Ρητ. 2. 15, 3: — ἀπολ., τὸ δὲ σισυμβρίον .. καὶ ἐξίσταται μὴ μετα- φυτευόμενον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 7, 6· χυμὸς ἐξίσταμένος, μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ιδιότητας, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 18· οἶνος ἐξεστηκώς, ὅστις ἐχάλασεν, ἔγαινε ἔνιος, Δημ. 933. 25· ἐκ πολλῶν δὲ δυσθῶμων καὶ ἐξεστηκῶν προσώπων, περο- δημένων, «τρομαχμένον», Σεν. Κύρ. 5. 2, 34.

5) μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ἐγὼ μὲν ὁ αὐτὸς εἶμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι Θουκ. 2. 61· ἀντιθετὸν τῷ ἐμμένειν τῇ δόξῃ, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 9. 2· ἐπὶ γλώσση, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, διαφέρω, ὑπερέχω, πλέον γὰρ ἐξέστηκε ὁ αὐτὸς Ρητ. 3. 2, 3. III. ἐξέχω, προέχω, ἐξε- στηκώς, κυρτόν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κοῖλον, ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 1. 14, 1.

ἐξιστορέω, ἐξερευνῶ, μαθαίνω, βεβαιοῦμαι, θέλων ἐξιστορή- σαι ἡιστορὴν Δίσχυλ. Θῆβ. 506, Χρ. 678, Εὐρ. Ἐκ. 744. 2) ἀνακρίνω τινὰ καὶ μαθαίνω περὶ τίνος, τοούτους οἱ Ἕλληνες ἐξι- στορήσαντες τὰ ἐδούλοντο πυθέσθαι .. ἀποπέμπουσιν Πρῆξ. 7. 195· Εὐρ. Ἐκ. 236· ἔξ. τινα εἰ .. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 289· ῥηματ. ἐπιθ. ἐξιστορητέον, δεῖ ἐξιστορεῖν, Κλημ. Ἀλ. 564.

ἐξιστοουργέω = ἐστουργέω, Ἰσίδ. Θεοσαλ. σ. 109, ἔκδ. Μί. ἐξιστορῶ, ὄν, ἔχων τὰ ἰσχύια ἐξέχοντα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 824· πρὸς. ἐξόφθαλμος.

ἐξισχνανέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἰσχνανέω, Θεμίστ. 10B. ἐξισχνόομαι, καθίσταμαι ἐντελῶς ἰσχνός, οἱ μαζοὶ ἐξισχνου- νται Ἰππ. 601. 27.

ἐξισχνωσις, εὖως, ἡ, ἐντελής ἰσχνωσις, Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 204.

ἐξίσχω [ῶ], μέλλ. -ύσας, ἔχω ἱκανὴν ἰσχύν, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ, ὥστε ποιεῖν Στράβων 788· μετ' ἀπαρ. μόνον, Ἐπιστ. π. Ἐρεσ. γ', 18. II. κατὰ σπανίαν χρῆσιν, ἢ παρὰ χρῆμ' ἐκτρίβον (τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους .. ἢ παίδων ἐξίσχων Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 6. 13· «ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, ἡ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξο- λωθεῖον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολ- λύνω», κτλ., Κοραῖς· πρὸς. Πλούτ. 2. 801E.

ἐξίσχω = ἐξέχω, ἀπαρ. παρ' Ὀμ., ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, προσβάλλει, ἐξάγει .. Ὀδ. Μ. 94. II. ἀμεταβλ., ἐξέχω, Πασσ. 5. 12, 1· ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί, προέχον- τες, Ἰππ. Προγν. 37.

ἐξίσωσις, εὖως, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι ἴσον πρὸς ἄλλο, Σουλ. Ἐπιγρ. 3545. 18, Πλούτ. Σόλων 18, κλ. 2) ὁ κατ' ἀναλογίαν προσ- διορισμός, ἐκτίμησις, Βασίλ. IV. 324A· Ἰουστιν. Κωδ. 1. 4, 26, γ' α'. ἐξίσωτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξισώω, δεῖ ἐξισῶν, εἰ καὶ τυραν- νεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν Ἰσ' ἀντιλέξει Σοφ. Ο. Τ. 408.

ἐξίσωτης, οὐ, ἄρχων τις (ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων), ὅστις ὥριζε κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους οὓς ὤφειλον νὰ καταβάλλωσιν οἱ φορολογούμενοι, Ψευδο-Λοκρ. Φιλόπατρ. 19, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγ. συγγραμ., μνημονοούμενοις ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

ἐξίτηλεια, ἡ, «μωρία» Ἠούχ.

ἐξίτηλος [ι], ον, (ἐξιέναι) ὁ ἀποβαλὼν τὸ χρῶμά του, «ἐθω- ρισμένος», πορφύρεος ἐξίτηλος Σεν. Οἰκ. 10. 3· ἐπὶ ζωγραφη- μάτων, γραφὰ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξίτηλος .. ἦσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου Πασσ. 10. 38, 9, πρὸς. Πολύδ. Α' 44· γράμματα Πολύδ. Β' 150. 2) μετὰ, ἔξ. τροφή, τροφὴ ἀπολέσασα τὴν θρε- πτικὴν αὐτῆς δύναμιν, Ἰππ. 380. 46· οὕτω καὶ ἐπὶ σπέρματος σπαρέντος εἰς ἄλλοτριαν γῆν, Πλάτ. Πολ. 497B· ἐπὶ οἴνου ἀπολέσαντος τὴν δύ- ναμιν αὐτοῦ, «ἐθωρασμένος», Διοσκ. 5. 13· ἔξ. γενέσθαι, ἐπὶ οἴκο- γενεῖας, μὴ ὑπάρχειν πλέον, ἐκπλεῖν, Ἡρόδ. 5. 39· κοῦπω σσιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων, οὕτω ἐξέπλεν, Δίσχυλ. Ἀποστ. 155, πρὸς. Πλάτ. Κριτ. 121A· ἔξ. εἶναι, ἐπὶ προσώπου, ἐκπλεῖται, Ἰππ. 28. 5· ἐπὶ πράξεων, «λησμονημένος», τῷ χρόνῳ ἐξίτηλος Ἡρόδ. 1. 1, πρὸς. Ἰσοκρ. 94B· ἔξ. ποιεῖν, ἐξαλείφειν, καταστρέ- φειν, Διοσκ. 2. 94· Καθ' Ἠούχ. «ἐξίτηλον ἐξῶλες, ἀμαυρόν, ἢ τὸ ἀπολλύμενον» παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελεῖν. ἢ ἀνόητον. ἐξίτη- λος ὁ ὑπερήφανος. βλάξ. διεφθαρμένος.

ἐξίτηριος, ον, ἐξίτηρος λόγος, ἀποχαριετιστικός, Γρηγ. Ναζ. II. 529A, 600C, Στωδ. 892C. 2) ὡς οὖς, τὸ ἐξι- τήριον, τὸ ἀποχαριετιστήριον προσώνημα, Γρηγ. Ναζ. III. 1024A.

3) ἐξίτηρία, τά, «ἡμέρα, ἐν ἣ τὰς ἀρχὰς ἀπέθεοντο Ἀθή- νησιν» Ἠούχ.

ἐξίτης [ι], ου, ὁ, (ἐξ) ὁ βόλος (ρίψιμος) κύβου καθ' ὃν τυγχάνει ὁ ἀριθ. ἐξ, ὡσαύτως κῆφος Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 1038. 2, κτλ. (ἐνθα γράφεται ἐξ, δηλ. ἐξίτης), Πολύδ. Θ. 100.

ἐξίτητιον, ῥηματ. ἐπιθ. δεῖ ἐξιέναι, Σεν. Ἀπομν. 1. 1, 14.



ἐξιτητρία, τά, = ἐξιτηρία, Ἑπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 481.  
ἐξιτητός, ὄν, = ἐξιτητός, Ἀλκίφρ. 3. 30.  
ἐξιττός, ἡ, ὄν, ῥηματι-ἐπιθ. τοῦ ἔξεμι (εἶμι) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ, τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστί, οἷς οὐκ ἐστιν ἐξοδος, οὐκ ἐστί δυνατὸν ἐξελθεῖν, Πισ. Θ. 732.

ἐξιχνεύομαι, = ἐξιχνεύω, Φιλων I. 256. 40.  
ἐξιχνεύσις, εὐς, ἡ, τὸ ἐξιχνεύειν, ἀνίχνευσις, Γεωπ. 2. 6, 22.  
ἐξιχνεύεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐξιχνεύω, δεῖ ἐξιχνεύειν, Λουκ. Δραπέτ. 26.

ἐξιχνεύτης, οὗ, ὁ, ὁ ἐξιχνεύων, Γλωσσ.  
ἐξιχνεύω, ἀνίχνεω, εὐρίσκω, πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεύσαι Διογύλ. Ἀγ. 368. ἐξιχνεύσατε τὸν· ἔξενον Εὐρ. Βάκχ. 352, 817.  
ἐξιχνιάζω, = ἐξιχνεύω, Ἑβδ. (Ἰωδ. Ε', 27., 1', 6, κ. ἄλλ.).  
ἐξιχνιάσμός, ὁ, (Ἰουδ. Ε', 16, διαφ. γραφ.)  
ἐξιχνύσκοπέω, ἀνάγκη ἀκολουθεῖν τὰ ἱχνη τιδός, ἵππους νομάδας ἐξιχνύσκοπῶν Σοφ. Τρ. 271. οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν σὸν εὐς ἐπιποδῆν μόνον διήκων καὶ ἐξιχνύσκοπούμενος, «κατ' ἱχνοῦ ἀκολουθεῖν» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Α'. 977.

ἐξιχωρίζω, (ἰχώρ) ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπείζεσθαι, τὸν ἰχώρα ἐκβάλλειν καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι Σουδ. πρὸλ. ταριχεύειν παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἐξκαίδεκα, ἐξκαιδέκατος, = ἐκκαίδεκα, ἐκκαιδέκατος, ἴδε Λοβ. ἐν Φρον. 413.

ἐξκαίδεκαεδρον, τὸ, ἔχον ἐξκαίδεκα εἵρας, Πτολ. καρπ. σ. 58, ἔκθ. Νόρμπεργης τοῦ 1535.

ἐξκαίδεκαετηρής, ἔτος, ἡ, περίοδος 16 ἐτῶν, Γεμῖνος 809B.  
ἐξκαίδεκαπρόφητος, τὸ, οἱ ἐξκαίδεκα προφῆται, ἥτοι τὸ σύνολον τῶν βιβλίων αὐτῶν, Εὐθ. Ζυγαθ. ἐν Ἑλλ. Πατρὸς. Μ. τ. 130, σ. 1292.

ἐξ-και-πεντηκοντα-πλάσιος, ὄν, πεντήκοντα ἐξ φορές μεγαλύτερος, Πλούτ. 2. 925C.

ἐξ-κλίνος, ὄν, = ἐξάκλινος, Ἑτυμ. Μ. 346.14.

ἐξμάρτυρος συγγραφή, Πάπυρ. Αἴγυπτ. ἐν Λουξεμβούργ. CIG. III. σ. 294.

ἐξ-μεδῖμος, ὄν, χωρὶν ἐξ μεδῖμους, Ἀριστοτ. Εἰρ. 631.

ἐξμετρα, ἐξάμετρα, Ἡσυχ.

ἐξογκέω, (ὄγκος) σχηματίζω ὄγκον, ἐξογκούμαι, ἡ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει Ἰππ. π. Ἀρθρ. 787.

ἐξογκώω, κάμνω τι ὀγκώδες, φουσκώνω, ὑψώνω, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 791. μεταφ. ἐν ἡ (ἡμέρᾳ) τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, «ἐθαπτον» (Ἰσχύ.), Εὐρ. Ὀρ. 402, πρὸλ. τὴν ἐπομ. λέξιν.—Παθ., γίνωμαι ὀγκώδης, ἐξογκούμαι, πάντα ἐξώγκωτο, περὶ τοῦ Ἀλκίμεωνος, ὅστις ὠφελούμενος ἐκ τῆς δωρεᾶς τοῦ Κρόνου ἔλαβεν ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ ὅσον χρυσὸν ἡδυνῆν νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του, πληρώσας ἐξ αὐτοῦ τοὺς κόλπους τῶν ἱματίων του καὶ τοὺς μεγάλους κοδῆνους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπέρσεως, Ἡρόδ. 6. 125. τραπέζια ἐξογκοῦσθαι, ὑπερπληροῦσθαι, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεῖν, Εὐρ. Ἰκ. 864. μεταφ., «φουσκώνω», ὑπερφρανεύομαι, πάτρη ἐξώγκωμένοι Ἡρόδ. 6. 126. σύ σός-τ' ἀεελφός ἐξώγκωμένους Εὐρ. Ἀνδρ. 703. μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξώγκωμένοις, ἐν ταῖς μεγάλας εὐτυχίαις, ὁ αὐτ. Ι. Α. 921. οὕτω καὶ κατὰ μέλλ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἰππ. 938, πρὸλ. Ἀδὴν. 920A.

ἐξογκύλλω, μεγαλύνω, ἐξαίρω, οἱ φιλόσοφοι τέχνην ἐξογκοῦντες Τζέτζ. Ἰστ. 11. 711.

ἐξογκώμα, τὸ, πᾶν ὑψούμενον ἢ ἐξογκούμενον πρᾶγμα, λαίνοισι τ' ἐξογκώμασι, λαίνοις οἰκοδομημασι, δηλ. βωμοῖς, ναοῖς, κλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1332.

ἐξογκώσις, εὐς, ἡ, ὕψωμα, ἀπὸ δὲ ὀροῦς, δηλοῖ τὴν τοῦ ὄρους ἐξογκώσιν καὶ ἀνάστασιν Εὐστ. εἰς Διόν. Περιήγ. 285.

ἐξοδάω, πωλῶ, μὴ τὰ σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ἔξενοισι χρήματ' Εὐρ. Κύκλ. 267. πρὸλ. ἐξοδος IV. Καθ' Ἡσυχ. ἐξοδῆσαι ἐξοδεύσαι.

ἐξοδεῖα, ἡ, = ἐξοδεῖα, Στράβ. 249. II ἐξοδεῖα τῶν νεῶν, πομπὴ ἐκ τῶν νεῶν, Ἑπιγρ. Μαρμαροῦ Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 4697. 42.

ἐξοδεύω, ὀδεύω ἔξω, ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω πού, Πολύδ. 5. 94.7, Διόδ. 19. 63, κτλ.

III ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, Ἑπιγρ. Μαρμαροῦ Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 4697. 43.

III ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ βίου, ἀποθίσκω, Ἑβδ. (Ἰουδ. Ε', 27), ἐν τῷ Παθ. ἐξοδεῖα, ἰαν. -τη, ἡ, ἐξοδος, ἐξέρχομαι, ἐκστράτεία, Ἡρόδ. 6. 56, Πολύδ. 4. 54, 3.

ἐξοδεῖαζω, διασκορπίζω, Νικόλ. Δαμ. παρὰ Στράβ. 614. 22.

2) ἀποτίω, πληρώνω, τὰ ἀναλωμένα τῶν τέκνων ἐξοδεῖα-σάντων Ἑπιγρ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 1391. ἀπολ., Ἑπιγρ. Θηρ. αὐτῶν 2448. 26. πρὸλ. Διήγεσις π. Δωρ. σ. 65. πρὸλ. ἐξοδος IV.

3) ἀναλίσκω, δαπανῶ, ἐξοδεῖαζω ὡς καὶ νῦν λέγομεν, ἐν τῷ Παθ., εἰς πάντα ὅσα ἐξοδεῖασθαι ἐπὶ τὸν ὄγκον Ἑβδ. (Δ' Βασίλ. ΙΒ' 12).

ἐξοδιασμός, ὁ, = ἐξοδεῖα, Πολύδ. 23. 6.1.

II δαπάνη, ἐξοδόν, Ἀρτεμίδ. 1. 59. — ὡσαύτως ἐξοδίασις, Θεοδώρ. 2. 13, 5. 609.

ἐξοδιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ταρῆν, ἐξοδιακὸς κράδ-βάτος, φέρετρον, Ἑκτ. Οἰκ. Σύνοδ. 1032D.

ἐξοδιαστικόν, τὸ, νεκρώσιμος ἀκολουθία, Εὐχολόγ. σ. 419 καὶ 420.

ἐξοδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐξοδόν, τὰ ἐξοδικὰ = ἐξο-δεῖα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σφ. 270. — Ἑπίρρ. -κῶς, διεξοδικῶς, Διογ. Λ. 9. 64.

ἐξόδιος, ὄν, (ἐξοδος) ἀνήκων εἰς ἐξοδόν, ἔξ. νόμοι, «αὐλή-ματα δι' ὧν ἐξέσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταὶ» Σουδ. — τοὺς ἐξο-δίους ὑμῖν ἴν' αὐλῶ τοὺς νόμους Κρατίδης ἐν Ἀδελφ. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke: ἐντέθεν, II. ὡς εὐσιαστ., ἐξόδιον (ἐξου-μέλος), «καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιώντες ἴδον» Πολύδ. Δ' 108. τίλοισι τοῦ δράματος, τῆς τυραννίδος ἐξόδιον θεατρικὸν γενο-μένην (τὴν Διονυσίου ταρῆν) Φίλιστος παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Πηλοπ. 34. πρὸλ. τὸν αὐτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 75. ἴδε δὲ καὶ σημ. Κοραῖ ἐν Ἠλιοδ. Αἰθ. τ. Β. σ. 367 ἐν τέλει μεταφ. τέλος, καταστροφή τρα-γικοῦ δράματος, τραγικὸν τέλος, Πλουτ. Κράσος. 33.

2) ἐν Ρώμῃ ἐξόδια (exodia) ἦσαν κοινὰ παραστάσεις κυρίως μετὰ τὸ δράμα, μετὰ παρωδιῶν ἐπὶ τῆς υποθέσεως τοῦ δράματος, Διβ. 7. 2, 11, Ἰουδενάλ. 3. 175.

3) παρ' Ἰουδαίοις, ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου, Ἑβδ. (Λευ. ΚΓ' 36, κ. ἄλλ.)

4) θάνατος, Γρηγόρ. Ναξ. II. 373B.

5) ἐκπορὰ νεκροῦ, Κλήμ. 1065D, Ἀναστ. Σιν. 504B, κλ.

ἐξοδοιπορέω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἐξοδοιπορεῖν στέγης Σοφ. Ἠδ. 20.

ἐξόδος, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰσόδος, Σοφ. Α'. 798, 806, κτλ. ἐκ τῆς χώρας Ἡρόδ. 1. 94. ἐστί. λήθη μνήμης ἐξ. Πλάτ. Φιλ. 33B. ἐπιστήμης ἐξ. ὁ αὐτ. Συμμ. 208E.

2) στρατιωτικὴ ἐξοδος ἢ ἐκστράτεία, ἔξ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 9. 19, 26, Θουκ. 3. 5, κτλ., πρὸλ. Ἀριστοτ. Νερ. 579. τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ Λεωνιδίου, Ἡρόδ. 7. 223. ἔξ. ἐξελεῖν Ἐν. Ἑλλήν. 2. 17. ἐξόδους ἐρπεῖν κενὰς Σοφ. Α'. 287. τὴν ἐπ' Ὠρεὸν ἐξοδὸν Δημ. 252. 4. ἐξοδοὶ πεζαὶ ὁ αὐτὸς 259. 20. ὡσαύτως, ἐπιθέσις ἐκ μέρους πολιορκουμένων, ἐξο-δός, Θουκ. 5. 10.

3) μετὰ πομπῆς ἐξοδος, Ἡρόδ. 3. 14. ἰδίως γυναικῶν ὑψηλῆς τάξεως μετὰ τῆς ἀκολουθείας αὐτῶν Πλάτ. Νόμοι 784D, Θεοφρ. Χαράδ. 22. ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν Δημ. 1182. 27. ἐπέθη δὲ καὶ νόμος ὑπὸ τοῦ Σόλωνα πρὸς διακανόνισιν τῶν τοιοῦτων ἐξόδων, Πλουτ. Σόλ. 21. πρὸλ. ἐξοδεύω. II. μέρος δι' οὗ ἐξέρχεται τις, ἐξοδος, Λατ. exitus, Ἡρόδ. 2. 148. πυλῶν ἐπ' ἐξόδους Διογύλ. Θέβ. 33. πρὸλ. 58, 284. πρὸς θυρώνος ἐξόδους Σοφ. Ἠλ. 328. ἐπὶ ποταμῷ, ἐξοδος εἰς θά-λασσαν Ἡρόδ. 7. 130. ἡ Ἀρκαδία οὐκ ἔχει ἐξόδους τοῖς ὑδάσιν Ἀριστ. Πρόβλ. 26. 58.

2) τρόπος ὅπως διέλθῃ τις ἐκ τινος δυσκολίας, διεξοδος, φέρε δὴ, ἡν δ' ἐγώ, ἐάν πη εὐ-ρωμεν τὴν ἐξοδὸν Πλάτ. Πολ. 453E. ἀλλ' ἡ ἐξ. τῶν λόγων, τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἐκδοσις ἐρευνῆς, ὁ αὐτὸς Πρωτ. 361A.

3) τὰ μέρη δι' ὧν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος τὰ περιττώματα εἴτε ἐντὶ εἴτε ὑγρὰ, ὁ πρωκτός καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20, 4. 12, 16. τῆς τρέφης ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17.7. καὶ ἀπολ., αὐτῶν 4. 7, 11, κ. ἄλλ. οὕτως ἐπὶ ἄλλων ἐξόδων ἐν τῷ σώματι αὐτῶν 7. 8, 3, κ. ἄλλ.

III. ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. exitus, πέρας, τέλος, ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι Θουκ. 5. 14. ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς Ἐν. Ἑλλήν. 5. 4. ἐπ' ἐξόδῳ (κοινῶς-οῦ) τοῦ Ἰων. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8. 2. ἀπολ. ἐξοδος ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ-του, θάνατος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. Θ'. 31, Ἐπιστ. Β'. Πέτρ. α', 15.

ἐκπορὰ νεκροῦ, = ἐξόδιον, Ἀποστ. Διὰ τ. 5. 30.

2) τὸ τέλος ἢ τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ τινος ἢ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Πρωτ. 316A.

3) ἐξοδος δὲ μέρος δλον τραγῳδίας μεθ' οὗκ ἐστὶ χορὸς μέλος Ἀριστ. Ποιητ. 12, πρὸλ. πάροδος ἐξο-δὸν αὐλεῖν, προπέμπειν μετὰ τοῦ αὐλοῦ, ἔθος δὲ τῇ ταῖς ἐξόδοις τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προγεῖσθαι αὐλήτην, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν (Σχόλ.), Ἀριστοτ. Σφ. 582 (580).

IV. δαπάνη, ἐξοδόν, Πολύδ. 6. 13, 2. πρὸλ. ἐξοδεῖα, ἐξοδεῖαζω.

V. ἐξοδος, τὸ 6' βιβλίον τῆς Πεντατεύχου, ὡς περιέχον τὴν ἐξο-δὸν τῶν Ἑβραίων ἐξ Αἰγύπτου.

ἐξοδύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀδυνᾶω, Εὐρ. Κύκλ. 661, ἐν τῷ Παθ.

ἐξόςω, ἀμεταβ., ὅω, ἐκπέμψω δομὴν τινα, κακὸν ἐξόδοις, (Δωρ.), βρωμάς, Θεόδωρ. 20.10.

II. μετὰ γεν., ἔξω τὴν δομὴν τινος, πυροῦμενον δὲ ἐξόζει σφάμας Θεόδωρ. π. Ὅσμ. 20.

ἐξόθεν, Ἑπίρρ. ἀντὶ ἐξ οὗ (ἐξου. χρόνου), ἀφ' οὗ, Νικ. Θερ. 318.

II. ἐξοθεν, = ἐξωθεν πρὸλ. (ἐνδοθεν), Στρηλζ. ἐν Δ. Β. 945 (79 Bgk).

ἐξοί (οὐχὶ ἐξοί), Δωρ. ἀντὶ ἐξω, πρὸλ. ἐνδοί, ὁ καθ' Ἡρωδιαν. γραπτέον ἐνδοί, Εὐστ. Ἰλ. 140.15.

ἐξοῖγγυμι καὶ ἐξοῖγω, ἀνοίγω, χαράττω, τὰ οἰδεύοντα καὶ ὕδατος ἐμπλέα ἐξοῖγειν μαχαίρῳ Ἰππ. 417. 35, πρὸλ. Ἑρμῖπ. ἐν ὁδοῖς 3.

ἐξοῖδα, -οῖσθα, πρῆμ. μετὰ σημ. ἐνέσθ. ὑπερσ. ἐξήδη ὡς παρὰ Σοφ. Ἀντ. 460, 6' ἐντ. -ἡδησθα ὁ αὐτὸς Τρ. 898 (Cobet):



(ἴδε \*εἶδω) : — οἶδα, γινώσκω καλῶς, ἐπεὶ οὕτι θεῶν ἐκ θέ-  
ορφατα ἤδη 'Ιλ. Ε. 64, οὕτω καὶ Σοφ. Εὐρ. καὶ μεταγεν. πε-  
ζογράφοι· μετὰ μετοχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκ., ἐξοιδ' ἔχουσα  
Σοφ. Τρ. 5· ἔξ. ἀνὴρ ὧν ὁ αὐτός Ο. Κ. 567· πρὸς τὸ ἀντικειμε-  
νον, ἔξ. σε οὐ φιλον ἤκοντα αὐτόν· 1028, πρὸλ. Φιλοκ. 79, 407·  
ὑρ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξοιδῶς, οὐδὲν μαθὼν, ὁ αὐτός Οἶδ. Τ. 37· μετὰ  
γεν., ὧν γ' ἂν ἐξοιδῶς κυρῶ, ὡς εἰ ἦν ἐπιθ., ὁ αὐτός Τρ. 299·  
ἀπολ., ὁ αὐτός ἐν 'Ηλ. 222, κλ.

ἐξοιδάινω = τῶ ἐπομ., 'Δρετ. Οἶδ. Νόστ. Θεραπεύτ. 1.1.

ἐξοιδῶ, πρῆσκαμαι, φουσκῶνω, πληγαῖς πρόσωπον : ἐξω-  
δῆκατο Εὐρ. Κύνκλ. 227· νεκρὸς ἐξωδῆκῶς Λουκ. Νεκρ. Διάλ.  
14. 5 : — μεταφ., ἐξογκοῦμαι πλέον τοῦ προσήκοντος, ὑψηλοφρονῶ,  
Πολύδ. 6. 18, 7.

ἐξοιδῶναι, ἡ, πρῆξιμον, 'Αστέριος 233C.

ἐξοιδῶσκαμαι, παθ. = ἐξοιδῶ. 'Πέν. 482.5.

ἐξοιδεῖω, καθίστω τι οἰκῆιν, μένει οὖν, μέχρι ἐξοικειώσεως  
σαυτῶ καὶ ταῦτα Μ. 'Αντ. 10, 31 : οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ,  
Στράβων 184, 250.

II. Μέσ., ἐξοικεῖσθαι, καθίστω ἑμαυτὸν  
οἰκεῖν πρὸς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμά τινος, συμμορφοῦμαι τινι, 'Αλέξαν-  
δρον ἐξοικεῖσθαι ἐκείνους τοῖς ἔθνεσι Πλούτ. 2. 649E·  
γίνονται φίλοι, Στράβ. 250· οἰκειοποιεῖται, ὁ αὐτ. 184.

ἐξοικεῖω, μετοικῶ, μεταναστέλλω, εἰς ὑπερρρίαν Λυσ. 187.29·  
Μεγαρίτζε Δημ. 845.19.

II. Παθ., κατοικεῖσθαι ἐντελῶς,  
τὸ Πελασγικὸν.. ὑπὸ τῆς παραγορήμας ἀνάγκης ἐξωκίθη  
Θουκ. 2.17.—Πρὸλ. Κόντων ἐν 'Αθῆναις τ. Δ', σ. 511-2.

ἐξοικησίμους, ὄν, κατοικησίμους, Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐξοικῆσις, εὖως, ἡ, μετοικῆσις, μετανάστευσις, Πλάτ. Νόμοι  
704C, 850B.

ἐξοικῆς, ἡ, = τῷ προηγ., ἀμφίθ. γραμ. παρὰ Πολυαῖνω 4. 2.11·  
ἵνα τὰς τῶν 'Αλεξανδρῶν ἐξοικίας καθέλῃ, ἐνθα ὁ Κόραῆς διορ-  
θοῖ : ἵνα τοὺς ἐκ τῆς τῶν 'Αλεξανδρῶν οἰκίας καθέλῃ.

ἐξοικῆζω : μέλλ. 'Αττ., ἐξώκω τινα ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ  
οἰκίας, ἐκδιώκω, ἐξορίζω, 'Εστιάδας δὲ ἐξοικισάντες, αὐτοὶ τὴν  
γῆν ἔσχον Θουκ. 1.114., 7. 76· ἐξώκῃσεν [με] γάμοις οἰκῶν  
Εὐρ. 'Εκ. 949· εἰς ἄλλην χώραν Πλάτ. Νόμοι 928E, πρὸλ.  
Πλουτ. Ρωμ. 24· ἔξ. χρυσὸν τῆς Σπάρτης Πλουτ. 'Αριστ. 18.

καὶ Κάτ. Σύγκρ. 3.—Παθ. καὶ Μέσ., ἀπέρχομαι τῆς πατρίδος μου,  
μετοικῶ, μετανάστεύω, φροῦδοι... εἰσὶν ἐξωκισμένοι 'Αριστοφ.  
Εἰρ. 197· ἐξωκίσαντο αὐτοὶ 203· καταλείπει οἰκίαν ἢ ἐργαστή-  
ριον, ἀν-ίθετον τῷ εἰσοικῆζομαι, ἐὰν ὁ μὲν ἐξοικισθῇ, εἰς  
δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικισθῇταί Αἰσχίν.  
κ. Τιμαρχ. 1. 38, 5· ἔξ. ἐκ τόπου Πλουτ. 'Αγρο. 15.

II. ἐκκεῖναι τόπον τινα ἐκ τῶν κατοικῶν αὐτοῦ, Λήμιον ἀρσένων  
ἐξώκισαν Εὐρ. 'Εκ. 887· ἐξερμήνω, πόλεις Διον. 'Αλ. 5.77· οὕτως  
ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πλουτ. 'Αγρο. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 3.

ἐξοικῆσις, εὖως, ἡ, = τῷ ἐπομ., πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐξοικῆ-  
σις ἐν Πλάτ. Νόμ. 704C.

ἐξοικισμός, ὁ, ἐξοικισ, ἐκδιώξις τῶν κατοικῶν, μνημονεύεται ἐκ  
τοῦ Φίλωνος (κατὰ τὸν Θσο. Σπερ. τ. 2, σ. 223).

ἐξοικιστέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐξοικῆζω, δεῖ ἐξοικεῖν, ἐκδιώ-  
κειν, ἀποβάλλειν, εἰ τοὺς γελωτοποιοῦς ἐξοικιστέον τῆς ἡμε-  
δαφῆς πολιτείας Κλήμ. 'Αλεξ. 195.

ἐξοικιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐξοικῆζων, ἐκδιώκων, παρὰ δαιμόνων  
ἐξοικιστῶν καὶ ἐχθροποιῶν Χαϊρωνδ. παρὰ Στράβ. 291. 30.

ἐξοικιστός, ὄν, ὁ, ὁ ἐξοικισθεὶς, ἐξοικιστοὶ Μῆδοι Ψευδο-  
καλλισθ. Β'. 21, ἐκδ. Müll. σ. 79, ἐν σημ.

ἐξοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐντελῶς, τὸ ἐν Μέμφι ἱρὸν 'Αμασίς  
ἐστὶ ὁ ἐξοικοδομήσας 'Ηρόδ. 2.176., 5. 62, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1124,  
κλ.· μεταφ., τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας Φερεκρ. ἐν 'Κρα-  
τάλλοις 8· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύδ. 1. 48, 11.

2) ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημινόν, οἰκοδομεῖν ὁδὸν παρὰ τὸν κρημινόν,  
ὁ αὐτός 3. 35, 6.

II. κρημνίζω μέρος ὠκοδομημένον, ἐκφράσ-  
σω, ἀνοίγω, ταύτας (τὰς πύλας) ἐξωκοδόμησεν, ἐν ἀντιθέσει  
πρὸς τὸ ἀνοικοδομῶ, Διόδ. 11. 21, πρὸλ. Πλουτ. Δίωνα 50.

ἐξοικοδομήσεις, εὖως, ἡ, = οἰκοδομήσεις, παύσασθαι τῆς τῶν  
τειχῶν ἐξοικοδομήσεως 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 19.7, 2.

ἐξοικονομέω, ὡς καὶ νῦν, 'Ορειβάς ἐν Μαγ. Αὐκτ. cl. τ. 4, σ. 67.  
ἐξοικός, ὄν, ὁ, μακρὰν τοῦ οἴκου, ἄοικος, ἀνέστιος, 'Εβδ.  
(Ἰώβ 5', 18).

ἐξοικωῶς, οἰκωῶς, θρηνητὴ μεγαλοφώνως, «ξεφωνίζω», εὐθύς  
ἐξώμορεν οἰμωγὰς λυγρὰς Σοφ. 'Αλ. 317· γόοισιν 'Αντ. 427.

ἐξοικνέω, (οἶνος) εἶμαι ἐξοικός, οἶνοβαρῶ, ὡς ἐξοικνῶν καὶ με-  
θύων 'Πηγάσωνδ. παρ' 'Αθην. 477E, Πολύδ. 5', 21.

II. ἀνανήψω, «εμεθῶ», κοιμημένους ἐπὶ πλείστον χρόνον, ὡς ἂν  
ἐξοικνῶσιν Παῦλ. Αἰγίν. 33.

ἐξοικνία, ἡ, μέθη, 'Αθῆν. 547F.

ἐξοικνόμεαι, παθ., μεθύσκομαι, ἐξωνωμένος (οὕτως ὁ Elmsl.  
ἀντὶ ἐξοικν-), ἐμπεπωκώς πολὺν οἶνον, οἶνοβαρῶν, Εὐρ. Βάκχ.  
814· 'Αθῆν. 38E.

ἐξοικός, ὄν, οἶνοβαρῶν, οἶνοβρῦξ, μέθυσις, 'Αλεξ. ἐν 'Εἰσοι-  
κισμένῳ 3, Μάχων παρ' 'Αθην. 349A, κτλ.

ἐξοικός, εὖως, ἡ, τὸ ἐκφέρειν, διαθρύλλειν, διέδοσις, ἐξοίσεις..  
λόγων 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 17, 4, 1.

ἐξοιστέος, α, ὄν, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐξοίω (μέλλ. τοῦ ἐκφέρειν)  
πρέπει νὰ κομισθῇ ἔξω, ψισθός ἐστ' ἐξοιστέα 'Αριστοφ. Λυσ.  
921.

II. ἐξοιστέον, δεῖ ἐκφέρειν, ἐξοιστέον τὰρ, ἐπὶ  
Καθμειῶν πόλει Εὐρ. Φοῖν. 712, Πλάτ. Παρμ. 128E.

ἐξοιστός, ἡ, ὄν, ῥήμ. ἐπιθ., ὃν δύναται τις νὰ ἐκφέρῃ ἢ προ-  
φέρῃ, Σέξτ. Εμπ. π. Μ. 7.122.

ἐξοιστράω ἢ -έω, καθίστω τινα μανιώδη, κάμνω αὐτόν νὰ μαι-  
νηται, Λουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 10. 2· Αἰλ. π. Ζ. 15.19.

II. ἀμεταβ.,  
γίνομαι μανιώδης, μαινόμεαι, Παλαίρ. ἐν 'Αδῆλ. 43.1. Κατὰ Σουῖδ.  
«ἐξοιστρηθεὶς, μανεῖς, παρορμηθεὶς, ἐρεθισθεὶς».

ἐξοιστρηλατέομαι, Παθ., ἀγομαί εἰς μανίαν, Ψευδο-Πλούτ.  
1158F.

ἐξοισω, μέλλ. τοῦ ἐκφέρειν.

ἐξοιχνέω, ἐξέρχομαι, διηκόσιοι δ'.. ἀνέρες ἐξοιχνεῖσι  
(Ἰων.) 'Ιλ. I. 384.

ἐξοιχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἔχω μεταβῆ, ἢ ἐς 'Αθηναίης ἐξοι-  
χεται., «ὅς εἰς τὸν ναὸν τῆς 'Αθηνᾶς ἐπορεύθη...» (Θ. Ραζῆς), 'Ιλ.  
Ζ. 379, 384, Σοφ. Ο. Κ. 867· ἔξ. θύραζε Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Δά-  
κωσιν 1.11· μεταφ., ἐκ τῆς γνώμης ἔξ. 'Αντιφῶν παρὰ Στράβ.  
422. 31.

ἐξοικνίζομαι, 'Αποθ., ἀπορεύω ὡς κακὸν οἶωνόν, Λατ.  
abominari, Πλούτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 21. 2· μετ' ἀπαρ., ἀπορεύω  
νὰ πράξω τι, ὁ αὐτός ἐν 'Ηβ. 289B.

ἐξοικῆλλω, ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίου, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, ἐς  
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ 'Ηρόδ. 7.182· μὴτ' ἐξοικεῖται πρὸς  
κραταίῳ χθονά Αἰσχύν. 'Αγ. 666· οὕτω καὶ περὶ ἑχθρῶν,  
δελφίνες ἐξοικελλοῦσιν ἐκ τὴν γῆν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9.

48, 6. 2) μεταφ., ἔξ. ἐς τραγύτερα πράγματα 'Ισοκρ.  
143C· εἰς λόγου μῆκος ὁ αὐτός 409C· εἰς ὕβριν Φύλαρχος 45·  
εἰς ἀσέλγειαν Πολύδ. 18. 38, 7· ἐς ἐπιθυμίας ἀνοήτους Πικύς.  
8. 24, 9· ἐς τρυφήν 'Αθῆν. 523C· ἀπολ., καταστρέφομαι, Πολύδ.  
4. 48, 11.

II. μεταβ., ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, μεταφ.,  
ῥίπτω, ὥσῳ τινα εἰς τι, ἐμέ τε τὰν μελέαν 'Εκάδαν εἰς τάνδ'  
ἐξώκειλ' ἄταν Εὐρ. Τρω. 137· ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κερτη-  
μένον εἰς ἕτερον ἦθος Μένανδρ. ἐν 'Αδῆλ. 60.—Παθ., μεταφ.,  
δεῦρο δ' ἐξοικελλεται, οὕτως ἀποβαίνειν τὰ πράγματα, Αἰσχύν.  
'Ικ. 438· οἱ δὲ εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοικελλοῦσι, εἰδονταί,  
Πλούτ. 5B.

ἐξοικῆνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀλέκω, Χρησμ. Σιδυλλ. 4. 136.

ἐξολισθάνω (οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ 'Αττ. λόγω -αίνω, ἴδε  
ὀλισθάνω) : μέλλ. -ολισθῶναι : ἄορ. δ' -ὀλισθον, πίπτω ἐκ τῆς  
θέσεως ἐν τῇ εὐρίσκει, ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, «ἐξέπεσε δὲ τὸ  
ἦπαρ αὐτοῦ» (Θ. Ραζῆς), 'Ιλ. Υ. 470· γλιστῶ, ἐγλιστῶ, «ἐπὶ αἰχ-  
μῇ δόρατος ὅταν κτυπήσῃ ἐπὶ στερεοῦ σώματι», ἄλλ' ὑφ' ἱσίων  
κύκλοις ὅπως σιδηρὸς ἐξολισθάνοι μάτην Εὐρ. Φοῖν. 1383·  
τινός, ἐκ τινος πράγματος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 2, 18.—δι-  
καστέω, ἐκτρέφω, 'Ιππῶναξ παρ' 'Αθην. 270B, 'Αριστοφ. Εἰρ. 141·  
ἐπὶ πραγματῶν, φεύγω ἐκ τῆς μνήμης, ὁ αὐτός ἐν 'Εκκλ. 286· περι-  
πίπτω λειψότως, ῥῆστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς  
ἐξολισθάνουσι 'Πρωδαν. 1. 3, 4.—μετ' αἰτ., ἐκτρέφω ἐκ τινος,  
Λατ. eludere, διαβόλας 'Αριστοφ. 'Ιππ. 491.

II. διαπίπτω,  
διαρρέω, τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι Πλούτ. 2.  
398A.

ἐξολισθησις, εὖως, ἡ, ὀλισθημα, σφάλμα, Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστορ.  
10. 7.

ἐξόλλυμι καὶ -ύω : μέλλ. -ολλέω καὶ 'Αττ. -ολλῶ : ἄορ. α'  
ἐξώλεσα : πρkm. ἐξολώλεκα. Καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξολο-  
θεύω, τοὺς Ζεὺς ἐξολέει 'Οδ. Ρ. 597, πρὸλ. Σιμωνίδ. 159,  
Εὐρ. 'Ιππ. 725, κτλ.

II. Μέσ., μετὰ δ' πρkm. ἐξόλωλα,  
καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι, Εὐσεβ. 103· σοῦ πατρός ἐξο-  
λωλότος Σοφ. Τρ. 84, 'Αριστοφ. Εἰρ. 366, Πλάτ. Εὐθύδ. 285A,  
κτλ.· ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ.. ἐξολωλότες 'Αριστοφ. Εἰρ. 483· τῆς  
εὐκτιχῆς γίνεταί χρησις ἐπὶ ἄρῳν, ἐξολοίμην ὁ αὐτ. ἐν 'Γεωργοῖς  
12 (Meincke) ἐξόλοιο 'Αλεξ. ἐν 'Κυπρίῳ 1.

ἐξολοθρεύμα, τό, τὸ ἐξολοθρεῖν, καταστρέφειν ἐντελῶς, 'Εβδ.  
(Α' Βασιλ. IΕ', 21)· οὕτω καὶ ἐξολοθρεῖσις, εὖως, ἡ 'Μακκ.  
Ζ', 7, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 11. 6, 6.—ὡσαύτως ἐξολοθρεῖτης,  
οὗ, ὁ, καταστρεφτής, 'Αθανάσι. τ. 1. σ. 1142E, καὶ ἐξολοθρευτι-  
κός, ἡ, ὄν, καταστρεπτικός, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 443. Τὸ  
ῥήμα εἶναι ἐξολοθρεύω, καταστρέφω ἐντελῶς, Πράξ. 'Αποστ. 3.  
23· 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8.11.1, συγχ. παρὰ τοῖς 'Εβδ.

ἐξολολῶζω, ὀλολῶζω μεγαλοφώνως, Λατ. exululo, δεινὸν δ'  
ἐξολόλυζε Βατραχομ. 101.

ἐξόλου, 'Επίρρ. = ὀλος, Θεόφιλος 'Αντιστ. 1129C.

ἐξομαλίζω, καθίστω τι ἐντελῶς ὁμαλόν, λείον, 'Ιππ. 28. 21,  
Βαθρ. 60, ἐν τέλει· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 709.

II. σχη-  
ματίζω κατὰ τὸν κανόνα, 'Απολλών. π. Συντάξ. σ. 310.

ἐξομαλῶ, = ἐξομαλίζω, ἴλωσσ.

ἐξομβρέω, ἀνομβρέω, χύνω ὡς βροχὴν, 'Εβδ. (ἐνθα τὸ ἐξομ-)



ορίσιν και-ίσαι φαίνεται, ὅτι εἶναι σφάλματα ἀντὶ τοῦ -ήσιν και-ήσαι), Σειράχ. Α', 19, Υ', 13, Ψευδο-Χρυσόστ. IX. 852C.

εξομῆρευσις, ἡ, τὸ πέμπειν ὁμήρους, διαφυγεῖν ἅμα τὸν πόλεμον και τὴν ἐξομῆρευσιν Πλουτ. Ρωμ. 29, Κάμιλλ. 22.

εξομῆρευνω, δεῖ δὲ καὶ ἐξομῆρευνεῖν (τοὺς δούλους) ταῖς τεκνοποιαῖς, πρέπει δὲ καὶ νὰ συνδέῃ τις τοὺς δούλους πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς τεκνοποιίας, διότι οὕτω θὰ ἔχη ὡς ὁμήρους τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, ἐν τέλει.—Μέσ., λαμβάνω ὡς ὁμήρους, παῖδας Πλουτ. Σέρτ. 14· πορίζομαι τι διὰ παροχής ὁμήρων, ἐξομῆρευσάμενος τὴν φιλίαν Στράβ. 288· ὑποκρεῶ ἑμαυτὸν, Διοδ. Ἀποσπ. 571. 29.

εξομιλέω, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, ἡσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγρ. 11. 4· μεταφ., ἐρχομαι εἰς συνάφειαν, στεφάνων δ' οὐ μίᾳ χροιά περισὺν κράτα τάχ' ἐξομιλήσει Εὐρ. Κύκλ. 518. II. μετ' αἰτ., διὰ τῆς συναναστροφῆς ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, Πολυδ. 7. 4, 6, Πλουτ. 2. 824D, κλπ.

III. Μέσ., περιστρέφομαι που μακρὰν τοῦ ὁμίλου τῶν φίλων μου, οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ Εὐρ. I. A. 735.

εξομιλος, ον, ὁ ἔξω ὁμίλου τινός, ἀλλότριος, ξένων γὰρ ἐξομιλος ἦδε τις βάσις Σοφ. Τρ. 964.

εξομμάτος, ον, = ἐξοφθαλμός, Πολυδ. Ε', 69. II. τετυγλωμένος, Νικήτ.

εξοματόω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινος, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Πλατ. ἀνακτώμαι τὸ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀναβλέπω, ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξοματῶται Ἀριστοφ. Πλουτ. 635, (ἐκ Φινέως Στράβ. 288· ὁ στίχος Σχόλ.), πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 20. 2) μεταφ., καθιστῶ τι σαφές ἢ φανερόν, φλογυπά σήματα ἐξοματῶσα Δισχύλ. Πρωμ. 499.

III. ἐξομῶμαι, ἐκ-τυφλῶ, τυφλώνω, Λατ. exocularē, Εὐρ. Ἀποσπ. 545.—ἐξοματίζω, μεταγεν. τύπος, ἡ δὲ συνήθεια τοῦ ἐξοματίζω (χυδ. ἐξεματίζω) ἐπὶ τοῦ καθάριεν τοὺς κύμους, τὴν προσετηκυῖαν μέλαιναν οὐλὴν, οἷον ὀφθαλμὸν ἐκκόπτοντα, καταχρηστικῶς τέταχεν· ὅθεν καὶ ἐξοματισμένα κοκκία τοὺς οὐλοὺς καθαρθέντας κύμους λέγομεν· Κοραΐ σμ. εἰς Αἰλ. Ποιχ. Ἰστ. (5. 11) σ. 310.

εξοματῶσις, εως, ἡ, νίκησις τοῦ ῥήπου τῶν ὁμμάτων, Πολυδ. Β', 48.

εξομνυμι καὶ -νῶ: μέλλ. ἐξομνῶμαι: ἀόρ. ἐξώμωσα. Ὁρκίζομαι πρὸς ἐπιθεσάμενον πράγματός τινος, ἐξώμωσεν τοῦτον ἄρρωστέιν Δημ. 379, 17.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὀρκίζομαι ἀρνούμενος τι· φήσας μετασχεῖν ἢ ἔομεν τὸ μὴ εἰδέναι, Σοφ. Ἀντιγ. 535· μαρτυρεῖν ἢ ἐξομνῶν Δημ. 850. 10:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ Μέσ. τύπος: ἀόρ. ἐξωμοσάμην, ἀρ-οῦμαι ἢ ἀποκρούω τι μεθ' ὅρκου, ταύτας τὰς διαβολὰς ἐξομνυμένους Δημ. 1310. 2· ἡ ἀπόλ., Πλάτ. Νόμοι 949Δ, Ἰσαῖος 76. 30, κλ.· μετ' ἄρνητι, κορίων, ἔξομι. μὴ οὐκ εἰδέναι Δημ. 1317. 8:—ἀρνούμαι μεθ' ὅρκου, δὲν ἀναγνωρίζω, συγγένειαν ἐξομνυσθαι Ἰωσή-που Μακκ. 10. 2) ἀρνούμαι νὰ ἀναδεῶθω ἀρχὴν τινὰ ὀρκιζόμενος· οἱ δὲν ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν ἀπαιτούμενην ὑγίαν, ὅπως ἐκτελέσω τὰ ἐπιβαλλόμενα μοι καθήκοντα προσκηκόντως, Λατ. ejurare magistratum ἢ imperium, ἐξομώσασθαι τὴν προσέβειαν Δισχύλ. 40. 30, πρὸλ. Δημ. 378. 18· τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 13. 2, Πλουτ. Μάρκελλ. 6. 12. Ὁ ὄρκος οὗτος ἐκαλεῖτο ἐξωμοσία ἢ ἀπωμοσία, ἴδε λεξικὸν τῆς Ἀρχαιολογίας.

εξομοιάζω, = τῷ ἐπομ., Καλλικρατῖδ. παρὰ Στοβ. 426. 22. ἐξομοιῶν, καθιστῶ τι ὁμοίον, ἐξομοιῶντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν Ἡρόδ. 3. 24· αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ Πλάτ. Γοργ. 512Ε· πάντα δοκεῖ τοὺς καρπούς ἐξομοιῶνται, παράγειν ὁμοίους καρπούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 4:—Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι ὁμοίος τινι, ἄνδρας γυναῖξιν ἐξομοιῶσθαι φύσιν Εὐρ. Ἄνδρ. 354, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 7. 32· σχῆμα ἔξ. πρὸς τινὰ Πλουτ. Φλαμίνιος 3:—ἐν Σοφ. Αἰάντι 549· δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτὸν)· κάξομοιῶσθαι φύσιν, τὸ ἐξομοιῶσθαι εἶναι παθ. ἔχον ὡς ὑποκείμενον· τὸ αὐτόν, τὸ δὲ φύσιν εἶναι αἰτ. ἐκφράζουσα τὸ κατὰ τι, ἴδε σμ. Jebb ἐν τόπῳ.

εξομοίωμα, τὸ, ὁμοίωμα, ὁμοιότης, Σουλλ. Ἐπιγρ. 4957. 52.

εξομοιώσις, εως, ἡ, ἀφομοίωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 1.

II. τὸ νὰ γείνηται ὁμοιος, Πλουτ. Περικλ. 2, κτλ.

εξομοιωτικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς ἀφομοίωσιν, δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ Κλήμ. Ἀλ. 347.

εξομολογέομαι, Ἀποθ., ὁμολογῶ τι φανερώς χωρὶς νὰ τὸ κρύψω, τηλικούτους· αὐτοὺς δυνάς ἐξομολογήσασθαι Λουκ. Ἐρμῶν. 75, Πλουτ. Εὐμ. 17.

α) ἐξομολογῶμαι τὰ ἀμαρτήματα μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 6, κ. Μάρκ. α'. 5, Πράξ. ιθ'. 18, Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε'. 16, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 10, 5. 20. 6) εἶμαι ἐν κατὰστάσει μετανοίας, εἶμαι ὑπὸ κανόνα Βασίλ. IV. 800B.

2) αἰνῶ, πέμπω εὐχαριστίας (ἐδραστήας), Ἐδδ. Γέν. ΚΘ', 35, Β' Βασίλ. ΚΒ', 50, Ψαλμ. ε'. 6 κτλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 25, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 11, Ὀριγένη. I. 464C. Βασίλ. I. 313Α.

II. ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, συμφωνῶ, διδοὺς ὑπόσχεσιν ἀπὸ τῆς πράξεως, καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι καὶ ἐξομολόγησε,

«συνεφώνησε ... τελείας ὁμολογίας καὶ συνθήκας ἐποιήσατο» (Θεοφύλ. σ. 510C), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 6.

εξομολόγησις, εως, πλήρης ὁμολογία, Πλουτ. 2. 987D.

2) ἐξομολόγησις ἀμαρτιῶν, Ἐδδ. (Ἰηρ. Ζ', 19), Κλήμ. Ἀλ. II. 280Α, Ἰππόλυτ. 621B. C, Τερτυλλ. I. 1162Α, κτλ., Ὀριγ. I. 560 Α, κτλ., Κυπριαν. Ἐπιστ. 10. 2, 11. 2, Εὐσέβ. VI. 536Α· τὸν τῆς ἐξομολογήσεως ψαλμὸν, ὁ Ν' (ΝΑ') Βασίλ. IV. 764B, Ἰω. Χρυσ. I. 611D, κτλ.

3) = μετάνοια, Βασίλ. IV. 672Α, 804Α.

4) = αἵνεσις, εὐχαριστία, Ἐδδ. (Ἰουδῆ ΙΕ', 14), Βασίλ. 313Α.

εξομολογητικός, ἡ, ὄν, ὁ χάριν εἰδώς, ὁ χάριν ὁμολογῶν, ὁ εὐχαριστῶν, Φίλων 1. 60.

εξομολογουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., = ὁμολογουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 763.

εξομῶρνυμι: μέλλ. ἐξομῶρνω:—σπογγίζω ἀπὸ τινος, ἐκ τ' ὁμορξον στόματος.. πέλανον Εὐρ. Ὀρ. 219.—Μέσ., ἀποπλύνω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀποβάλλω μίσμα, νασμοῖσι, δι' ὕδατος, Εὐρ. Ἰππ. 653· ἄλλ' αἶμα μὴ σοῖς ἐξομῶρξομαι πέπλοις, ἀλλὰ μήπως σπογγίζω τὸ αἶμα μετὰ τὰ ἐνδύματά σου, δηλ. μήπως μολύνω αὐτὰ διὰ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτός Ἡρ. Μαιν. 1399, πρὸλ. Ἥλ. 502.

II. μεταφ., μηδ' ἐξομῶρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, μηδὲ σπογγίζων τὴν μωρίαν σου ἐπάνω μου μετὰ παλαιότητος μετ' αὐτῇ, ὁ αὐτ. Βάκχ. 344, παρωδεῖται ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 843, οὐδ' ἐξομῶρξεται Πρέπας τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. 2) = ἀπομάττωμαι, ἀποτυπῶ τίετις τι, ἀ' ἐκάστου ἢ πράξις αὐτοῦ ἐξομῶρξάτο εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525Α, πρὸλ. Νόμοις 775D, καὶ ἴδε Ruhnk. ἐν Τιμαίῳ.

εξομῶρξις, εως, ἡ, ἀποσπογγίσις.—μεταφ., ἀποτύπωσις, Πλάτ. Τιμ. 80E.

εξομῶφλος, ον, ἔχων ἐξέχοντα τὸν ὁμαλόν, II. 274Α. II. ὡς οὐσίασις. ἐξομῶφαλος, ὁ, ἔξχων, προέχων ὁμαλός, Διοσκ. 4. 74.

εξονειδίζω: μέλλ. Ἀιτ. -νῶ:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀνειδίζω:

1) μετ' αἰτ. πράγμ., ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς, αὐτὴ γὰρ.. τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ Σοφ. Ἥλ. 288· καλὸν γέ μοι τοῦνεῖδος ἐξονειδίσας Εὐρ. I. A. 305· ἐξονειδισθεῖς κακὰ Σοφ. Φιλ. 382.—ἀπλῶς λέγω, ἐκστομίζω τι, Λατ. obijcere, εἶδες τὸ τόλμημα οἷον ἐξονειδίσεν, Εὐρ. Φοῖν. 1676. 2) μετ' αἰτ., ἀπλῶς, ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, ἀπολ., φόβους πατρῶους ἐξονειδίζων πικρῶς Σοφ. Ο. Κ. 990· τινὰ Διόδ. 5. 29· κόλακα ἔξ. τινὰ, ὀνειδίζειν τινὰ ὡς ὄντα κόλακα, Ἀλκίφρων 3. 63.

εξονειδισμός, ὁ, τὸ ἐξονειδίζειν, ὀνειδισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου.

εξονειδιστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀνειδίσῃ, Μ. Ἀντων. I. 16.

εξονειρώω = ἐξονειρώπτω, εἰ ἡ γραφή ἔχει ὀρθῶς, Ἰππ. 664. 33.

εξονειρωγμός, ὁ, = ἐξονειρωγμός Διοκλ. παρ' Ὀρειβάσ. III. 117, 10.

εξονειρωγμός, ὁ, = ὀνειρωγμός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 6, 5, Πρὸλ. 4. 5.

εξονειρωκτικός, ἡ, ὄν, ὁ πάσχων ἐξ ὀνειρωγμῶν, Ἀριστ. Πρὸλ. 5. 31.

εξονειρώπτω = ὀνειρώπτω, Ἰππ. 232; 10, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 22, κ. ἄλλ.

εξονομάζω: μέλλ. -σω, ἀναφέρω, ὀνομάζω μεγαλοφώνως, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 59· καὶ συχνάκις παρ' Ὀμ. ἐν τῇ φράσει, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, «τόν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεῖλετο» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 361, κτλ., πρὸλ. Εὐρ. I. A. 1066 (ἔθα ὁ Δινδάρρ. ἔγραψεν, ἐξονόμηνεν). II. καλῶ ἐξ ὀνόματος, Πλουτ. Κικ. 40.

εξονομαίνω, λέγω τὸ ὄνομα τινος, ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα.. ἐξονομήνης, «ἐξ ὀνόματος εἶπες» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ'. 166· αἰδέτο γὰρ γάμον ἐξονομῆναι, ν' ἀναρῇ περὶ τοῦ γάμου, νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὀνομαστί, Ὀδ. Ζ. 66, πρὸλ. Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 252.

εξ-ονομακλήδην, Ἐπίρρ. (καλέω), «τὸ ἐκ κυρίων ὀνομάτων καλεῖν, οἷον, σχεθεῖς ὡς Ἀντήνορ», κτλ. (Εὐστ.), ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος ὀνομαζέιν, ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. X. 415, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 278· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην· αὐτῶν Μ. 250 καὶ προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην ὡς προπιεῖν ἐθέλει Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E· πρὸλ. ὀνομακλήδην.

εξονυχίζω, ἐξετάζω, δοκιμάζω τι μετὰ προσοχῆς διὰ τοῦ ὄνυχος· ἐντεθεῖν, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, ἀκριβολογῶμαι, ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγόμενοις Ἀθην. 97D· ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν Ἀρτεμίδ. I. 16 ἐν τέλει.

II. ἀραιρῶ τοὺς ὄνυχας, ἔτοι τοὺς λαοὺς τοῦ ῥόδου (ἴδε ὄνυξ III. 1)· ἐξωνυχισμένα ῥόδα Γαλνῆ. καὶ Παῦλ. Αἰγίν. Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου καθόλου, ἴδε Φρόντων 289 καὶ σμ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ, Θωμ. Μαγ. 651, Πολυδ. Β', 146, κλ. πρὸλ. ὄνυχίζω.—Παρὰ Πλουτ. 2. 692C πλημμ. γραφὴ ἐξονυχίζουσι ἀντὶ ἐξωνουχίζουσι.

εξοῦνονομαί, «ἐνίζω, ἐπὶ αἴνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 7.

εξοπάζω, ἐκπέμπω, «ἐξώπαζεν ἐξέπεμπεν» Ἡσύχ.



ἐξορίζω, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ὅπως εἰς ἕριον ἐξοπισθεῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 15.

ἐξοπίσθεν ἀνι-θε. Ἐπίρρ. Ἐπικ. ἀντι τοῦ ἐξοπισθεν, πεζοῦς δ' ἐξοπίθε στήσεν Ἰλ. Δ. 298 κ. ἄλλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἦρ. 130.

2) ὡς πρὸς, μετὰ γεν., ἐξοπίσσω κεράων Ἰλ. P. 521.

ἐξοπίων, Ἐπ. = τῷ προηγ. Ἰ. Δισχύλ. Ἀγ. 115: πρὸς κατόπιν.

ἐξοπισθεν, καὶ ποιητ. -θε, Ἐπίρρ. Ἀττ. ἀντι τοῦ ἐξοπισθεν, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 22, Πλάτ. Νόμοι 947D, κλ.· εἰς τὸ ἐξ., πρὸς τὰ ὀπίσω, οὗτος ἐν Τιμ. 84E, κτλ.· τὸ ἐξ. τῆς κεφαλῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, 1.

2) ὡς πρὸς, μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Ἀγ. 68.

II. ἐπὶ χρόνου, τὰ ἐξοπισθεν = ἐξοπίσω II, Σοφ. Ἀποσπ. 527.

ἐξοπιστο, βαρβαρισμός ἀντι τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1124.

ἐξοπίσω, Ἐπίρρ. I. τόπου (ὡς αἰετοί ἐν τῇ Ἰλ.) πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν, Ἰλ. Δ. 461, N. 436, Σοφ. Ἀποσπ. 479.

ἐξ. ἀποπέμπειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἦμ. 88. 2) ὡς πρὸς, μετὰ γεν., ὀπίσσω, ἐξοπίσσω νεκροῦ χάλεσθαι Ἰλ. P. 357.

II. χρόνου (ὡς αἰετοί ἐν τῇ Ὀδ.), τοῦ λοιποῦ, Δ. 35 κ. ἄλλ.: οὕτω καὶ παρὰ Τυρτ. 9. 30, Πίνδ. Ο. 7. 124.

ἐξοπλασία, ἡ = ἐξοπλισία, ἐξετάσεις ἐν ὅπλοις, Ἐπίρρ. Κέω, Rang. Ant. hel. 821 (CIG. 2360), Ἐρμυρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρνης 1880, σ. 123.

ἐξοπλιζέω, ἐντελῶς ὀπλιζέω, Ἡρόδ. 7. 100, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22 κ. ἄλλ.· ποιητ., ἐξ. Ἀργ. Δισχύλ. Ἰκ. 682, 702, πρὸς 97:—

Μέσ. καὶ Παθ., ὀπλίω ἑμαυτὸν, κάρα λέοντος, ἤπειρ. ἐξωπλίετο, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 466· κἀν τῷδε πᾶς τις... ἐξωπλίετο, ὀπλίειν ἑαυτὸν, ὁ αὐτός I. T. 302·

παρατάσσομαι· ἐξωπλισμένος ἐν τινὶ τόπῳ, ὀπισθεν τῶν ἄρμαμα-ξῶν ἐξοπλισθήτε Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς ὀπλισμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 454, Πλάτ. Πολ. 555D, κτλ.· ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξουλιζομαι.

2) καθόλου, ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐντελῶς ἑτοίμος, Ἀριστοφ. Ἐίρ. 566· μάζα... πρὸς ἐντέλειαν ἐξωπλισμένην Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδελφ. 1, πρὸς τὸν αὐτὸν ἐν «Φιλοσοφίᾳ» 1. 19.

II. ἀφοπλιζέω, Ἀππ. Ἐμρ. 2. 28.

ἐξοπλισία, ἡ, ἐξοπλισμός, ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ στρατὸς εὐρίσκειτο ἐν ὅπλοις, ἐν τῇ ἐξετάσει, ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει, Λατ. in procinctu, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10, Σουλ. Ἐπίρρ. 2360. 30· ἐν ταῖς ἐξοπλισίαις, ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς ἐπιθεωρήσεσι, Διόδ. 19. 3.

ἐξοπλισις, ἡ, τὸ ἐξοπλιζεσθαι, ἐξοπλισμός, πολλοῦ χρόνου δεόνται εἰς ἐξοπλισιν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 9, πρὸς Ἀριστ. Προβλ. 19. 48.

ἐξοπλισμός, ὁ, ὁ ἐξοπλισμός τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἐπιπλα, τὰ σκεύη, Βασιλικ. Βιβλ. 20, τ. 1. κ. 3.

ἐξοπλος, ὄν. (ὅπλον) ὀπλος, Πολύδ. 3. 81, 2.

ἐξοπτάω: μέλλ. -ήσω, ὀπ-τῶ, «ψήνω» καλῶς, ἐν τῇ καμίνῳ Ἡρόδ. 4. 164· σάρκας πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 403, πρὸς Ἀριστοφ. Ἀγ. 1005:—Παθ., τεράχην ἐξωπτημένην Φερεφρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 10, πρὸς Εὐθύλ. ἐν Ἀδύγῃ 1. 8· ἐξ. τὴν κάμινον, ὑπερθερμαίνω, Ἡρόδ. 4. 163.

II. μεταρ., ἐπὶ ἔρωτος, Λατ. exurere, ἐκκαίω, κατακαίω, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ Σοφ. Ἀποσπ. 421.

ἐξοπτος, ὄν. καλῶς ὠπτημένος, καλὰ ἠψυμένος, Ἰπκ. π. Ἀρχ. Ἰπκ. 13.

ἐξορᾶω, βλέπω μακρὰν: Παθ., φαίνομαι μακροτέρως, ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν εμφανῶς Εὐρ. Πρακλ. 675, Πιλ. 1269· πρὸς ἐξεῖδον.

II. βλέπω μὲ ἐξέχοντες, «γουρλωμένους» ὀφθαλμοῦς, ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος Ἰπκ. 485. 18: πρὸς ἐξομ-ματος, ἐξόφθαλμος.

ἐξοργάνω, ἐπιτεταμ. τοῦ ὀργάνω, διοργανώνω, Μ. Φιλῆς τ. Α' σ. 190, ἐκδ. Mil.

ἐξοργάω, ἐπιτετακένον ἀντι τοῦ ὀργάω, Πλούτ. 2. 652D.

ἐξοργίζω, διὰ μυστικῶν τελετῶν ἐξαγνίζω, χρῆσθαι τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7. 4.

ἐξοργίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κινῶ ἐξ ὀργῆς, παροργίζω, οὕτω καὶ Ἰππον· θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνίων ἦκιστ' ἀν' ἐξοργίζοι Ξεν. Ἰπκ. 9. 2, Δισχίν. 27. 19· τινὰ πρὸς τινὰ Ξεν. Ἀπομν. 3. 3. 7:—

Παθ., ἐξοργίζομαι, ὡς καὶ νῦν, τοῦτου χάριν ἐξοργίζομαι, εἶμαι πλήρως ὀργῆς, Βατραχομυμ. 186, Ἀριστ. 2. 20.

ἐξορτιάω, βῶθ μεγαλοφώνως, κάεζορτιάων, ἀνατεταμένα βῶθ. (Σχόλ.), Δισχ. Χο. 271.

II. μεταρ., ἔχω τι ὀρθιον, ἐξορτιάων τῷ αἰδοίῳ, μὲ ὀρθιον αἰδοίον, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀσείδους, Μίλου. 2. 371F.

ἐξορθος, ὄν. ὀρθιος, Ἀδελφ. 496D· ἐξόρθιος, ὄν. Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 161: πρὸς ἐξορτος.

ἐξορθῶς, ἀνθρώπων, τὸ ποσὸν Πλάτ. Νόμοι 862C. 2)

μεταρ., φυλάττω τι ὀρθόν, δὲν ἀφίνω νὰ πέσῃ ἢ νὰ κινδυνεύσῃ, ἐξασφαλίζω, μὴ μου προτάρξει· τὸν σὸν ἐξέρθω πάμπαν Σοφ. Ἀντ. 83: ὀρθῶς, Πλάτ. Τιμ. 90D· ἦν τι μὴ καλῶς ἔχη, γινώ-μαισιν ὑστεραίαις ἐξορθοῦμαι Εὐρ. Ἰκ. 1083, πρὸς 1087.

ἐξορία, ἡ, ἴδε ἐν λ. ἐξόριος.

ἐξορίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἀποπέμπω, ἐξάγω, ἔξω τῶν ὀρίων, ἐξορίζω, Λατ. exterminate, Εὐρ. Πρακ. 257, Πλάτ., κτλ.· γὰθὲν

τινα Εὐρ. Τρω. 1106· τὸ σῶμά τινος ἐξ. (πρὸς ἐξόριστος), Πλούτ. Φωκ. 37. οὕτω καὶ Παθ., ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα, μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκάβρ. 16.

2) ἐκθέτω βρέφος, Εὐρ. Ἰων. 504.

3) ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, πρᾶττητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων Πλάτ. Συμπ. 197D· τὴν αἰσχρολογίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 8· τοῦς δ'

ἀνιάτους ὀλως ἐξορίζειν, οὗτος ἐν Ἠθ. N. 10, 9, 10.

II. μετ' αἰτ. τόπου μόνον, φεύγομεν δ' ἀλώμενοι ἀλλήν ἀπ' ἀλ-λης ἐξορίζοντες πόλιν, καθιστώντες μίαν πόλιν μετὰ τὴν ἄλλην τὸ ὅριον τῆς φυγῆς ἡμῶν, δηλ. μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Εὐρ. Πρακλ. 16· πρὸς ὀρίζω I. 4.

II. ἐν τῷ Παθ., πα-λαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, «ἀπὸ τοῦ ὄρου ἐκεί-νου εἰς ἐμὲ ἔρχεται τὸ τῶν προγόνων μῦθος (Σχόλ.), ὁ αὐτός ἐν Ἰπκ. 1381. Ἐν Ἐπίρρ. Ἰθαλίου Κύπρου (60, 15, 16) ἀπατᾷ ἐξο-ρίζω διὰ τοῦ υ. ἴδε Hoffman Griech. Dialekte I. σ. 72.

ἐξορίων [τ], παροξύνω, ἐξοργίζω, οὐ δ' ἐξορίνας νηπίους ὀλῶμασιν ἀξεί Δισχύλ. Ἀγ. 1631.

ἐξόριος, α, ὄν. (ὄρος) ὁ ἔξω τῶν ὀρίων χώρας τινός, Πολύδ. 5, 198· ἐντεῦθεν ἐξορία (ἐξυπ. ζωή), ἡ, δηλ. ζωὴ ἔξω τῶν ὀρίων τῆς πατρίδος τινός, ἐξορία, Μαρκιελίνος ἐν Βίῳ Θεοῦ, XV, ἐκδ. Βεκκ., Εὐστ. 1161. 35.

ἐξόρισαις, ἡ, = ἐξορισμός, Ἀθαν. II. 820C.

ἐξορισματός, ὄν. ἐξοριστός, Ἰσὺχ. ἐν λέξει δηγορτάτος (Λατ. deportatus).

ἐξορισμός, ὁ, τὸ ἔξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν, Διον. Ἀλ. 5. 12, Πλούτ. 2. 549A.

ἐξοριστέος, α, ὄν. ὅν. πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ ἢ νὰ ἐκδιώξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 189.

II. ἐξοριστέον, δεῖ ἐξορίζειν, ἐκδιώκειν Ὁμηιστ. 300A.

ἐξοριστία, ἡ, ἐξόρισσις, ἐξορία, Ἀθαν. I. 253A. D.

ἐξοριστικός, ἡ, ὄν. ὁ ἐξορίζων, Διογ. Α. 10. 143· ἄλλ' ἴδε ἐξ-εριστικός.

ἐξόριστος, ὄν. ἐξωρισμένος, ὡς καὶ νῦν, ἐξόριστος ἀνηρη-σθαι, νὰ καταστραφῇ ἐν τῇ ἐξορίᾳ, Δημ. 548. 27· τῆς Ἰταλίας... ἐξοριστοὺς καταστήσῃ Πολύδ. 2. 7. 10.

2) ὁ ἔξω τῶν ὀρίων, ἐπὶ πτώματος κακούργου, τὸν... ἀλιτήριον ἀποκτείναν-τες ἐξορίστον ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι Δεινάρχ. 100. 11.

ἐξορκίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐξορκῶ, Δημ. 1265. 6, Ἐπίρρ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίρρ. 2554. 32, 36, κ. ἄλλ.· καὶ ἐξορκίω σε κύριον τὸν θεὸν ἰνα μὴ λάθῃς Ἐβδ. (Γέν. ΚΔ', 3)· ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 63.

II. ἐξορκίζω πνεῦμα πονηρὸν, Ἰουστίν. ἐν Διαλόγῳ πρὸς Τρύφ. 76. 85, 30, κλ.

ἐξορκισμός, ὁ, τὸ νὰ βάλῃ τις τινα νὰ ὀρκισθῇ, Πολύδ. 6. 21, 6.

II. ἐξορκισμός ὡς καὶ νῦν, Εἰρήν. 672C, Τερτυλλ. I. 637B, II. 56B, 748B.

ἐξορκιστής, οὗ, ὁ δι' ἐξορκισμῶν ἐκβάλλων τὰ πονηρὰ πνεύ-ματα ἐκ τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῶν, ἐπεχειρήσαν δὲ τινὲς ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 13, Πτολ. Τετρ. 182, Εὐσεβ. II. 621A, Ἀνθ. II. 11, 427.

ἐξορκος, ὄν. ὁ μεθ' ὅρκου, ἐξορκος ἐπέσεται... βοὰ κήρυ-κος ἐσθλοῦ Πίνδ. Ο. 13. 140.

ἐξορκός, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ἐξορκίζω (ἴδε Λοθέκ. ἐν Φρυν. 360 κξ.):—βάλλω τινα νὰ ὀρκισθῇ μετ' αἰτ. προσ. ἢ ἀπολ., ἐξορκούντων οἱ πρυτάνεις Συνθήκη παρὰ Θεοῦ. 5. 47, πρὸς Δημ. 535. 24, Ἐπίρρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίρρ. 88· συχναί: πο-μένον ἢ μὴν (Ἰων. ἡ μὲν), μετ' ἀπαρ. μέλλ. ὡς ἐν Ἡρόδ. 3. 133, 4. 154· μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., κάμνω τινα νὰ ὀρκισθῇ εἰς τι, ἐξ. τινα τὸ Στυγὸς ὕδωρ ὁ αὐτός 6. 74.

ἐξορκωσις, ἡ, δι' ὅρκου υποχρέωσις, ἀποσιεύμενος τὴν ἐξορκωσιν τοῦ ἑτεάρχου, ἀπολύων ἑαυτὸν (ὁ Θεμισίων) τῆς υποχρέωσεως τοῦ ὅρκου δὲν ἐπέβαλεν αὐτῷ ὁ ἑτεάρχος, Ἡρόδ. 4. 154. ἴδε ἀποσιεύω II. 2.

ἐξορμάω, ἀποστέλλω, ἐκπέμπω εἰς πόλεμον, τοὺς... ἐπόχους πολλοῖς ἄρμασιν ἐξορμῶσιν Δισχύλ. Πέρσ. 46, Εὐρ. I. T. 1437· πάλιν ἐξόρμα, κάμε αὐτοὺς νὰ στραφῶσιν ὀπίσω, ὁ αὐτός I. A. 151· οἱ ἐξορμῶντες... ναῦν, οἱ ἐξάγοντες αὐτὴν εἰς τὸ πέλαγος, Θεοκ. 7. 14· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω, εἰς δὴ πρῶτιστα μὲν γὰρ κοῦφον ἐξορμᾷν πόδα Ἀριστοφ. Θεσμ. 659:—Παθ.· κινῶ ἐκ τῆς μέρους ὅπως μεταβῶ εἰς ἄλλο, «ἐκινῶ», ὡς ἀν' μὴ ἴδωται οἱ Πέρσαι ἐξορμῶντας Ἡρόδ. 9. 51, κλ.· πρὸς ἐργὸν Εὐρ. Ὀρ. 1240, κτλ.· ἐπὶ βελῶν, ὁρμῶ ἔξω, οὐχ ὁρᾷ· ἐκθόλων πόδων πτερωτάς γλυφίδας ἐξορμῶντας· αὐτῶν 273, πρὸς Δισχύλ. Εὐμ. 182· τρέχω μεθ' ὀρμῆς ἐκ τινος τόπου, Σοφ. Ο. K. 30, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb· τὸ κείσε δευρό τ' ἐξ. ὁ αὐτός Τρ. 929.

2) παρορμῶ, ἐννυχος γὰρ ἐξόρμα φόβος Εὐρ. P. 788, Θεοκ. 6. 61, 88· ἐξ. τινα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22.

II. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., ἐπὶ πλοίου, μὴ σε λάθῃσιν (ἡ ναὺς) κείσ' ἐξορμήσασα, μήπως, χωρὶς νὰ τὸ στοχασθῇ, ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς ἡ ναὺς καὶ ὁρμήσῃ πρὸς τὰ ἐκείσε, δηλ. πρὸς τὸν σκότεινον,



Ὁδ. Μ. 221· κινῶ νὰ ὑπάγω εἰς μέρος τι, ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἢ ἡμέτε· δ' ἐξορμώμεν περὶ Σενί. Ἀν. 5. 7, 17· μετὰ γεν., ἀπέρχομαι εἰς τινος τόπον, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονὸς Εὐρ. Τρω. 1131, κτλ.: — μεταφ., ἀναβαίνει, ἀφηνιδίω, ἐξήνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος) Σοφ. Τρ. 1089.

ἐξορμενίζω [ὀρμενός], ἐπὶ λαχανῶν φυτῶν, ὀρμῶ εἰς αὐτὴν, ἐκκαυλοῦμαι, καθορμενίζει κοῦβ' ἐπισχολάζεται βλάστη (Σοφ. Ἀποστ. 296), «τοῦτέστιν οὐ σχολὴν ἢ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὀρμῆ εἰς αὐτὴν κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτὰ» Εὐστ. 899.17· μεταφ., ῥήτορες ἐξορμενικότες, κτλ., Νικόστρ. ἐν Ἀδῆλ. 8, (Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει ὀρμενός)...

ἐξορμίζω, ἐπὶ νεώς, εἶμαι ἢ προεκκλῆω ἔξω τοῦ ὅρμου, τῆς νεώς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης Λυκούργ. 17· πρβλ. Ἀνδοκ. 1.11 Ἰσαίον, 59. 7· μεταφ., οὐκ οἰκεία, ὡς δοκεῖ, ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' ἐξορμίζε· ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 59, 8· Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, ἐγένετο ἔξω φρενῶν, Πανσ. 3. 4, 1· πρβλ. ἐκπλῆω.

ἐξορμή, ἡ ἐξοδος, τῇ ἐπὶ στρατῶν ἐξορμῇ Πλάτ. Θεαγ. 129D.

ἐξορμησις, εὖως, ἡ παύρισησις, παρότρυνσις, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9. 12. II· ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὁρμή, κύματος ἐξορμησις τις ἐπὶ τὴν γῆν Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 89· ὁρμητικὴ ἐπίθεσις, Δίων Κ. 75.6· τὸ ἐξορμᾶν, ἐξέρχεσθαι εἰς ἐστρατείαν, ἀπὸ τῆς οἰκοθεν ἐξορμῆσεω Ἀρρ. Ἀν. 1.11.5.

ἐξορμητικός, ἡ, ὄν, παρορμητικός, ὀτρυντικός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 3, σ. 401· Βεκκ.

ἐξορμίζω, μέλλ. Ἀττ. -ίζω, ἐπὶ νεώς, ἐξάγω αὐτὴν ἔξω τοῦ ὅρμου, τὴν ναὺν ἐξορμίζω· ἐκ τοῦ λιμένας Δημ. 895. 8. — Παθ., μεταφ., φέρομαι ἔξω τοῦ ὅρμου, ἀναγαίμαι, ἐνθάδε ὡς κήγῳ παρ' ὅμει τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι πλοῶν δοκάζων Σώφρων παρὰ Δημήτρ. Φαλῆρ. 151. 2) καταδιδῶν, ἐς πόντον δασαχρὴ νέκυσις ἐξορμίζομεν Εὐρ. Ἐλ. 1247· Παθ. πρkm. μετὰ μέσ. σημασ., θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι· σοῖς ἐξορμίζομαι· σὸν πόδα, ἔχε θάρρος, Τειρεσία· πλησίον φίλων ἔχεις προσορμίσῃ τὸν πόδα σου, ὁ αὐτ. ἐν Φοίν. 846.

ἐξορμιστός, ὁ, ἰχθύς, ὁ ἕλως μύρος ἢ μύριαινα καλούμενος, Κασσιόδ. 12· Ἐπιστ. 4· Schneid. Dorville Sic. σ. 11.

ἐξορμός, ὄν, «ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γενοῦς» (Εὐστ. Ἰλ. 130.16)· μετὰ γεν. Κρήτας ἐξορμός ἀνὴρ Εὐρ. Ἰππ. 156, πρβλ. Γ. Α. 149. 2) μεταφ., τεταραγμένος, ἐξορμιον καὶ γεῶδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.12. 23, (ἐνθα Schneid. ἀναγινώσκει ἐξορμός):

ἐξορμενόμεναι, εἰς ὄρεον καταμορφοῦμαι, Πανδίωνος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξορμενέθη· Νικήτ. Εὐγεν. 2. 328.

ἐξορμύμι· — ἐξώρμι· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 306· πλημν. γρατὴ ἀντὶ ἐξ ὠρτο, δόμων ἐξ ὠρτο.

ἐξορμύμι, διεγείρω, παρορμῶ, Κόνιντ. Σμ. 2. 431, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 334D.

ἐξορός, ὄν, = ἐξόριος, Πολυδ. C', 198.

ἐξορούω, ἐκπλῶ, Πάριος δὲ· θόω· ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, «τοῦ δὲ Πάριδος· ἡ ψῆφος ὅπως ἀπετήθη» (Θ. Γ' αἰξ), Ἰλ. Γ. 325, πρβλ. Ὁδ. Κ. 47, Διόδωρ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 442.

ἐξορρίζω, ἐκπλῶ τὸν ὄρμον ἐκ τοῦ ἀρτίως πεπηγμένου τυροῦ, Ἡούχ., Ἐτυμ. Μ. 349. 29.

ἐξορρόμαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ὄρρον, Κλήμ. Ἀλ. 128.

ἐξορρός, ὄν, ὁ μὴ ἔχων ὄρρον, ἔρρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1.11.3 (κατὰ Schneid. ἀντὶ ἐξορρός): πρβλ. ἐξορμός.

ἐξορρῶ, ἴδε ἐξορρίζω, ἐν τέλει.

ἐξορρυμός, ὁ, = τῷ ἐπομ., Γελᾶς. 1245C.

ἐξορύξω, εὖως, ἡ τὸ ἐξορύσσειν, ἐκσκάπτειν, ἐκβάλλειν, Εὐστ. II. 1353D, Ἀθαν. II. 1304D.

ἐξορύσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω, σκάπτω καὶ ἐκβάλλω, τὸν ἀεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν Ἡρόδ. 7. 23, πρβλ. 2. 150· ἐν τοῖς ἐξορυσσόμενοις τόποις, τοῖς ἀνασκαπτομένοις, Ἀριστ. π. Θυμαρ.

Ἀκουμ. 44: — Μέσ., καὶ χάρακας ἐξορύξαντο, ἔσκαψαν ἢ κατεσκέυασαν δι' αὐτοὺς χαρακώματα, Διον. Ἀλ. 9. 55.

II· ἐκσκάπτω, ἐκβάλλω, τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ. 1. 64· ἐκβάλλω ἐκ τῆς γῆς, τὴν ἀρρωστὴν μύς, πᾶσαι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε, «ὡς περ ἀρουραῖοι μύς ἐξορύσσετε τῷ πασσάλῳ τὰς ἀγλίθας (τὰς κεφαλὰς τῶν σκορδῶν)» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 763· ἐλαίας Λυσ. 110. 33, Σέν. Οἰκ. 19, 4· μεταφ., ἐξώρυξε αὐτῶν ὁ πατήρ 110. 33, Φεβαῖον Ἡρόδ. 8. 116.

ἐξορφανίζω, καθίστω τινα ἐντελῶς ὀρφανόν, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 215, 241.

ἐξορχομαι· μέλλ. -ήσομαι· Ἀποθ., ἀπέρχομαι ἐκ τινος μέρους ὀρχόμενος, αὐτόθεν αὐταῖς πῆδαις ἐξορχησάμενος Δημ. 614. 221.

II· μετὰ συστολῇ, αἰτ., ὁ δὲ Πάν ἐξορχεῖται μὲν ρυθμὸν τινα, ὀρχεῖται εἰδος ὀρχήσεως τινος, Φιλόστρ. 829· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου saltare cyclops Sat. 1. 5, 63, ἐνθα ἴδε Heind· τὸν πόλεμον ἐξορχήσαντο, ἀπώλεσαν αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως (τῶν ἵππων), Αἰλ. π. Ζ. 16. 23.

III· μετ' αἰτ. πράγμα, ὀρ-

χοόμενος ἄγω τι ἔξω, ἀποκαλύπτω, φανερώω (χωρικῶς ἀντὶ ἐξαγορεύω), ἐξορχ. τὰ ἀπόρρητα, πθανῶς ἐπὶ εἵδους τινὸς χοροῦ ἀπομυμνόμενον εὐπαικτικῶς τὰς τελετὰς ἐκείνας, Λουκ. π. Ὀρχ. 15· οὕτω καί, ἔξ. τὰ μυστήρια ὁ αὐτός, Ἀλ. 33, πρβλ. Ἡρωδ. 5. 5, 4, Ἰακωβίου Ἀχὺλ. Τάτ. 710. 2) μεταφ., χαίρειν ἔω, ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσας τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Καλλι- κρατίδαν, «χαίρειν ἔσας... τοῦτέστι καταφρόνησας τῆς διανοίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα» (Κορῆς), Πλούτ. Ἀρτοφ. 22 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἀππ. ἔχει, ἔξ, τινι = Λατ. insultare), γλευρίζω, ἐξορχοῦμενος πολίτην Πλούτ. 2. 1127B· ἔξ. τὴν ἀλλήθειαν αὐτοῦ 867B· πρβλ. ἀπορχοίμαι, συνεξορχοίμαι.

ἐξοσδῶ, Δωρ. ἀντὶ ἐξόσω (ὁ ἴδε), Θεόκρ.

ἐξοσιόω, ὡς· τὸ ἀφασίδω, ἀφαιρώω, Πλούτ. Κάμειλ. 20: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁ αὐτός ἐν βίῳ Ἀράτου 53.

II· ἐν τῷ μέσ. τύφῳ ὡσαύτως, ἀποτρέπω ἀπ' ἑαυτοῦ δι' ἄγνισμόν, Λατ. procurare, Διόδ. 15. 9, Πλούτ. 2. 586F.

ἐξοσιώσις, ἡ, ἄγνισμός, ὁσίωσις, Γεωργ. Παχυρ. Ἀνθρ. Παλ. 7. 23, σ. 428A.

ἐξοσσεῖω, ἀφαιρῶ τὰ ὀστά, Λατ. exossare, Σουῖδ. ἐν λέξει ἔφαρρος, ἦν ἐρμηνεύει· «ἐκμελής, ἐξοσσεῖσθαι»· — μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρῶν τῶν καρπῶν, μῆλα, κυδῶνια κατατετρημένα καὶ ἐξοσσεῖσθαι Διοσκ. 5. 86. Τὸ ἐν Ὁρακλῶνι (2. 38) ἐκστοί- ζοντα διορθωτέον ἐξοσσεῖζοντα καὶ ἴσως ἐρμηνευτέον, καταθι- βρώσκοντα· πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ «ἐξεκοκκιάζω».

ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 79, Ἀνδοκ. 33. 24, Λυσ. 143. 27, Πλάτ. Γοργ. 516D· καθ' ὀστρακισθῆς ἐκ τοῦ οὐράνου, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. π. Θυσίαν 4· οὕτω δὲ (καὶ μετὰ λογοπαγνίον· ἐπὶ τετραποσμένων ἀγγελῶν, ὀστράκων), ἀμφοτέρως ἐξοστρακισθῆς Ἀριστοφ. ἐν Ἀδῆλ. 57, Meineke.

ἐξοστρακισμός, ὁ, ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ, Διόδ. 11. 87· ἔξ. ποιεῖσθαι κατὰ τινος Πλούτ. Θεμ. 22.

ἐξοστρακιστέος, α, ὄν, ὃν δεῖ ἐξοστρακίζειν ἢ ἐξοστρακίσαι, ἐξοστρακιστέα γάρ αὕτη Εὐστ. Πονημάτ. 315.10.

ἐξοστρακιστός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ἐξοστρακίσῃ, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ. 118.

ἐξοστώσις, εὖως, ἡ, (ὀστέον) νοσώδης ἀπόφρυσς τῶν ὀστέων, ἐξόγκωσις αὐτῶν, ἐξοστώσεις εἶναι ἰδίως ἀ κατὰ τοὺς κρατάρους· ὀστώδεις ἐλῶχαί, Γαλῆν., πρβλ. Pöds. Oecon. Hipp.

ἐξόστε, Ἐπίρρ. (ἔξ ὅτε) ἐξ οὗ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 334, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 48, Ἀνθ. Π. 11. 383, Συλλ. Ἐπιγρ. 511.19· ἴδε Λοδέκκ. ἐν Φρυν. 47.

ἐξόστου, Ἐπίρρ., βέλτιον διηρημένως ἐξ ὅτου, ἴδε ὀστας.

ἐξοστύνω, παροστύνω, παρορμῶ, παραινῶ, τινὰ ποιεῖν τι Αἰσχύν. Ὁρβ. 692, Εὐρ. Ἰκ. 24· τινὰ ἐπὶ τι Θουκ. 1.181, κτλ.

ἐξοσυνένω = ἐξοσυνένω, Ἐβδ. (Ἰερεκ. κα', 10), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 12 (ὡς διάφ. γρ.), Ἀχὺλ. ἐν Παροιμ. ια', 12, κλ.

ἐξοσυνενίζω· μέλλ. -ίσω = ἐξοσυνένω, Πλούτ. 2. 308E, 310C. ἴδε Φιλόλογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 61.

ἐξοσυνενισμός, ὁ, καταφρόνησις, γλευσμός, Ἀχὺλ. ἐν Ψαλμ. ΡΚΒ', 4.

ἐξοσυνένω, ἐξευτελίζω, ἐκμηδενίζω, Ἐβδ. (Ἰουδθ' Θ', 38, Α' Βασιλ. ΙΕ', 23, 26, Ψαλμ. ΙΔ', 4, Ἐκκλ. Θ', 16, κλ.), ἴδε Λοδέκκ. ἐν Φρυν. 182.

ἐξοσυνένωμα, τό, καταφρόνησις, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΠΘ', 5), «πρό- πληκαμένος, ἐξοσυνένωμα» Ἠσύχ.

ἐξοσυνένωσις, εὖως, ἡ, καταφρόνησις, Ἐβδ. (Ψαλμ. Α', 19 κ. ἀλλ.),

ἐξοσυνενωτής, οὗ, ὁ ἐξοσυνένων, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV, 2, ἐκδ. Sauppe.

ἐξοσυνένω = ἐξοσυνένω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', Α' Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 10, κτλ. ἴδε Κόντου Φιλόλ. Ποικ. ἐν Ἀθηνῶν τ. Α', σ. 61.

ἐξοσυνένημα, τό, ἀντικείμενον περιφρόνησεως, ἐγὼ δὲ.. ἐξοσυνένημα λαοῦ Ἐβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 7).

ἐξοσυνένησις, εὖως, ἡ, περιφρόνησις, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. Σχολ. — ὡσαύτως ἐξοσυνένωσις, Λεόντ. Κύπρ. 1692C.

ἐξοσυνενητικός, ἡ, ὄν, ἔχων τάσιν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐξοσυνένῃ, τοῦ Θεοῦ Διογ. Α. 7.119.

ἐξοσυνενίζω, = ἐξοσυνένω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 443.

ἐξοσύλης δίκη, ἡ, (ἐξέλλω) ὡς παρὰ Ρωμ. τὸ actio unde vi, δίκη ἐξώσεως, Φρυν. Κωμ. ἐν Ἰπποαστρίαις 4. — Κατὰ τὸν Ἀρποκρ.

«ἐξοσύλης· ὄνομα δίκης ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξεργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξεργόντων» εἴρηται μὲν οὖν τοῦνομα ἀπὸ τοῦ ἐξίλ- λειν, ὁ ἐστὶν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν, δικάζονται δὲ ἐξοσύλης κατὰ τοῖς ἐπιτεμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προδοσίᾳ ὑπε- ρημέρων γενομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ δὲ ἀλλότες ἐξοσύλης καὶ τὰ ἐλόντι ἐδίδοσαν ἢ ἀπρησύνον αὐτὸν, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεισαν τὰ τιμωθέντα· ἐδικάζετο δὲ ἐξοσύλης καὶ ὁ χρήστης κατέχειν ἐπιχει- ρῶν κτήμα τοῦ χρεωστούτου καὶ κωλύμενος ὑπὸ τινος· καὶ ἐπερχά- στας δὲ τις εἰς εἴργατο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα



ἐξούλης· καὶ περὶ ἀνδραπόδου δὲ παντὸς οὐ φησὶ τις αὐτῷ μετεῖναι· ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαίος διδάσκει καὶ Ἀνσίς ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δεινάρχος μέντοι ἐν τῇ Κρόκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερίας, τῆς μὴ βουλευμένης τὰ ἴδια δοῦν· οἱ δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττειται τὸν ὄνομα καὶ οὐχ ὡς οἵτεται Καίσιλος μόνων τῶν ἐκ καταβίχης ὀφειλόντων καὶ Φρύνιχος ἐν Πισατορίᾳ δῆλον ποιεῖ, πρβλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

II. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ἐξούλης δίκη εἶναι ὡς τὸ Λατ. actio rei judicialae, ἥτοι καταγγελία ἐξώσεως γινομένη ὑπὸ τινος ἀπαιτούντος· τὴν κατοχὴν κτήματος ἐπιδικασθέντος εἰς αὐτὸν δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ κωλυμένου ὑπὸ τοῦ πρώην ἐναγομένου ἡ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ (ταιαύτη ἦτο ἡ κατὰ Ὀνήτορος δίκη, Δημ. 864.1—16, πρβλ. 528.12), καταγγελία ἐναντίον τινὸς ἀυθαίρετος καταλαβόντος ἢ ἀρνούμενου νὰ παραδώσῃ κτῆμα, ὁ αὐτὸς 540. 24., 541.7., 543. 27· πρβλ. Αἰλ. Process σελ. 485, 749, κέξ., Δεξ. Ἀρχαιολογία ἐν λ. ἐμβαταίς, Βουττ. Δημ. κατὰ Μιδ. ἐν τῷ Πίνακι. Ἡ μόνη ἐν χρήσει πρῶσις εἶναι ἡ γεν. πληρ. Ἀνδοκ. 10. 15, ἐνθα ὑπάρχει αἰτ. πληρ. ἐξούλας καὶ γραφὰς ὥφλον.

ἐξουρέω, ἐξάγω μετὰ τὴν οὐραν, ἐξουρεῖ δὲ (ἡ ὄνος), ὅταν ἐχέυθῃ, τὴν γονὴν, ἐάν μὴ κωλύηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 23. 2.

II. ἀπολ., οὐρῶ, κατουρῶ, Αἰλ. π. Ζ. 11.18.

ἐξουριάζω, πλέω ὠθεύμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς Γεωργ. Παχυρ. Μιχ. Πάλ. 5. 21, σ. 269C.

ἐξουρισμός, ἡ, τὸ ἐξουρεῖν, οὐρησις, Φωτ. Κωδ. 221, σ. 179.1.

ἐξουρισμός, ὁ, ἐξέλιψις τῶν οὐρῶν, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2.109.

ἐξουρος, ὄν. (οὐρά) ὁ λήγων εἰς σχῆμα οὐράς, εἶδος δὲ, ἐξουρα, δηλ. εἰς στενὸν συνηγμένα, Ἰππ. 649. 44, πρβλ. μύουρος.

ἐξουσία, ἡ, (ἐξέστι) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πράττειν τι, μετ' ἀπαρ., χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξ. πάρεστι Σοφ. Ἀποσπ. 109· ἐξ. ἐστί μοι Ἀντιφῶν 112.13, Θουκ. 7.12· ἐξουσίαν δὲ νόμος δέδωκε τῷ ἑρατῇ.. ἐπαίνεσθαί Πλάτ. Συμπ. 182E· ἐξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλευμένῳ Κρίτων 51Δ, κτλ., ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ ἐξ. ἐχέιν, ἐξ. λαμβάνειν, κτλ., Ἀδ. 23. 14, Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 24, κτλ., τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ, μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἢ ἐπιτρέπει ἡ εἰρήνη, Δημ. 240. 23· ἐξ. ἔχειν θανάτου Ἀριστ. Ἀποσπ. 374· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἀντικ., πλείστη ἐξουσία τοῦ λέγειν, πλείστη ἐλευθερία, Πλάτ. Γοργ. 461E· ἐν μεγάλῃ ἐξ. τοῦ ἀδικεῖν αὐτόθι 526A, πρβλ. Πολ. 554C· περὶ τίνος, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936A· κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσσεως, δι' ἧς ἐλ. ψιν προσόντων ἡ διότι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, Θουκ. 5. 50.

2) ἐπαρσις, ἀλαζονεία, Δημ. 559. 24, πρβλ. 403. 26· ἡ ἄγαν ἐξ., ὁ αὐτὸς 428. 22.

II. ἀπολ., δύναμις, ἐξουσία, ἰσχὺς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς δ. τι εἶναι δίκαιον ἢ ὀρθόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 778, Θουκ. 1.38, πρβλ. 3.45.

2) ἀξίωμα, ἀρχή, Λατ. potestas, Πλάτ. Ἀλκ. 1.135B· οἱ ἐν ταῖς ἐξουσίαις Ἀριστ. Ἰθ. Ν.1. 5. 3· οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 2. 6.9· οἱ ἐπὶ ἐξουσίῳ Ἐβδ. (Δαν. 1<sup>η</sup>, 2<sup>η</sup>)· ἡ ὑπατικὴ ἐξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, Διόδ. 14. 113, κτλ., ἡ ταμιευτικὴ ἐξ. Διον. Ἀλ. 8.77· ἡ τοῦ θαλάμου ἐξ., κατὰ τοὺς Ρωμ. αὐτοκράτορ.

χρόνος ἄρχων τοῦ θαλάμου, κοίτωνος, ἀρχιθαλαμηπόλος, Ἡρωδ. 1.12.

3) αἱ ἀρχαί, οὐ αὖτε, τὸ σύνολον τῶν ἀρχόντων, ἡ ἀρχή, Λατ. potestas, οἱ ραβδούχοι κελευσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξουσίας Διον. Ἀλ. 11. 32· αἱ ἐξουσίαι, αἱ ἀρχαί (ὡς λέγομεν νῦν), Πλουτ. Φιλοπομ. καὶ συγχὸν ἐν τῇ Καιν. Διαθ.: πρβλ. τὴν λέξιν τέλος.

II. ὡς τὸ περιουσία, ἀβηθία υπαρχόντων ἡ μέσων, ἐξουσία ἐπίσεισις Θουκ. 6. 31, πρβλ. 1.123· ἐνδεστέρωσ ἡ πρὸς τὴν ἐξ., ὁ αὐτὸς 4. 39· τῶν ἀναγκαίων ἐξ. Πλάτ. Νόμ. 828D.

IV. ποιμήν, ἀνὴρ καὶ δῖχα τοσαύτης ἐξουσίας ἀξιοθέατος Πλουτ. Αἰμίλ. 34, πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «παρουσία».

ἐξουσιάζω, ἔχω ἡ ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἐν πλείοσι τῶν τοιούτων ἐξουσιάζει πολλῶν μοναρχιῶν Ἀριστ. Ἰθ. Εὐδ. 2. 5, 5, Διον. Ἀλ. 9. 44, Ἐβδ.

2) ἔχω ἐξουσίαν ἐπὶ τίνος, τοῦ μνημάτος Σουλ. Ἐπιγρ. 458A· οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτοῦ εὐεργέται καλοῦνται Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 25· εἶμαι κύριός τινος, ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει Ἐπιστ. Δ' πρὸς Κορινθ. γ', 4· παθ., κυριεύομαι ὑπὸ τινος, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθῆσμαι ὑπὸ τίνος, αὐτόθι γ', 12. Παρ' Ἰσχυρ. «αὐθεντεῖν ἐξουσιάζειν».

ἐξουσιάρχης, ἐξουσιαστής, Ἀνδρ. Κρήτ. 905A, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 679.4, Κεδρ. II. 498.11.

ἐξουσιάρχια, ἡ ἐξουσία, ἀρχή, Διον. Ἀρεοπαγ. 240B.

ἐξουσιάρχος, = ἐξουσιάρχης, Achmet. 258, σ. 239.

ἐξουσιαστής, οὗ, ὁ ἔχων πᾶσαν ἐξουσίαν, θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης Ἐβδ. (Ἡσαίας Θ', 6), Συμμ. ἐν Ἱερ. ΝΑ', 46, κλ.

ἐξουσιαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ἐξ. λόγος Συμμ. ἐν Ἐκκλ. Η', 4, κλ. — Ἐπίρρ. -κῶς Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 217· ἐν τῷ συγгр. -ώτερον Πολύδ. 5. 26, 3. — Ἐν τῇ γραμματικῇ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐξουσίαν, ὡς π. χ. ἀρχω, κυριεύω, βασιλεύω, λέγονται ἐξουσιαστικά.

ἐξουσιός, ὄν. (οὐσία), ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας (δηλ. τῆς περιουσίας αὐτοῦ), Φίλων 2. 528· Ἐνυμ. Μ. 323.45.

ἐξοφέλω, αὐξάνω τι μεγάλως, ἐξώφελλεν ἔεδνα, «ἐξόχως ἤψυξεν τὰ διδόμενα ταῖς νύμφαις δῶρα» (Σχόλ.), Ὁδ. Ο. 18.

ἐξοφθαλμός, ὄν, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐξέχοντας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοιλόφθαλμος, Σεν. Ἰππ. 1.1, 9, Πλάτ. Θεαίτ. 209C.

II. φανερός, κατάδηλος, Πολύδ. 1.10. 3.

ἐξοφρύνομαι, τὰς ὀφρὺς ἀνατείνω, Κύριλλ. Ἀλ. I. 672C· «ἐξοφρυνόμενοι» ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι Ἡσύχ., Σουῖδ.

ἐξοφρυσ, ὁ, ὁ τὰς ὀφρὺς ἀνατείνων, ὑπερήφανος, Γλωσσ.

ἐξοχα, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. ἐξοχος.

ἐξοχάδες, ὡν, αἱ, ἐξωτερικαὶ αἰμορροΐδες (αἱ ἐσωτερικαὶ καλοῦνται ἐσοχάδες, κοινῶς «ζοχάδες»), πρὸς ἐξοχάδας δακτυλλοῦ Παῦλ. Αἰγ. 3. 59.

ἐξοχετεία, ἡ (ἐξοχετεῖω), τὸ ἐξοχετεῖν, ἀπαγωγὴ ὕδατος δι' ὀχετοῦ, ἔκχυσις, Σιράδων 205.

ἐξοχετευσίς, ἡ, = τῷ προηγ., Παῦλ. Αἰγίν. 6.79.

ἐξοχετεῖω, ἐξάγω ὡς δι' ὀχετοῦ, ποταμοὶ γὰρ εἰς μεγάλους οἱ ἐξοχετεῖουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων Ἰππ. π. Ἀέρ. 291. 25.—Παθ., λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεῖται Ἀθαν. τ. I. σ. 259B. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξοχετεῖν» ἐκρίοντα, ἡ ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὕδρητους.

ἐξοχή, ἡ (ἐξέχω) πράγμα προεῖχον ἢ λήγον εἰς αἰχμήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰσοχή· ἡ τῶν κεράτων ἐξοχή Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5, Σέξτ. Ἐμπειρ. Π. 1.120· μέρος ἐξέχων, πρὸς δὲ μνηρικίας καὶ ἀκροχορδόνος, ἐνίοι ἐκάστης ἐξοχῆς ἐρεθίσθω ψαύοντες, κτλ., Διοσκ. 2.126.

II. μεταφ., ὑπεροχή, ἐκπρέπεια, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4.15, 7· κατ' ἐξοχήν, ἐξόχως, Σπράδων 21, Γραμμ.· οἱ κατ' ἐξοχήν, οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπισημότατοι ἄνδρες, Πράξ. Ἀποστ. κε', 23.

ἐξοχος, ὄν. (ἐξέχω), ἐξέχων, προέχων, πρῶνας Πινδ. Ν. 4. 85· ἀράν Σχόλ. Εὐρ. Ἰππ. 530· μετὰ γεν., ἐξοχος Ἀργεῖων κεφαλὴν, κτλ., ὑπερέχων, προέχων τῶν Ἀργείων κατὰ τε, κτλ., Ἰλ. Γ. 227· — ἀλλὰ, II. κατὰ τὸ πλείστον μεταφ., ἐξέχων, ἐπίσημος, ἐξοχὸν ἄνδρα Ἰλ. Β. 188· ἐπὶ πραγμάτων, ἐκείρεται, λαμπρός, ἐξοχος, ὡς καὶ νῦν, ἐξ. τέμενος Ζ. 194, Υ. 184· μέγ' ἐξοχα δώματα Ὁδ. Ο. 227· αἶσα Πινδ. Ν. 6. 80.

6) μετὰ γεν., ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ὑπέρτερος, πολλῶς μετὰ σμματος ὑπέρβει, ἐξοχὸν ἥρων Ἰλ. Σ. 56· ἐξοχὸν ἄλλων Ζ. 194, κτλ., βουὸς ἀγέληφι μεγ' ἐξοχος ἐπλετο πάντων Β. 480· οὕτως, ἀριθμὸν ἐξ. σοφισμάτων Αἰσγύλ. Πρ. 459· ὡς συγκριτικ., οὐδέ τις ἐξοχος ἄλλος ἐβλάστηεν ἄλλου Σοφ. Ἀποσπ. 518· (τὸ πραγματικόν, ὑπερβ., ἐξοχώτατος ἔχομεν ἐν Πινδ. Ν. 2. 27, Αἰσγύλ. Ἀγ. 1622, Εὐρ. Ἰκ. 889· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 124, τὸ συγκρ.) — ἡ δοτ. καίται ἀντὶ γεν., αἰγας, αἱ πᾶσι μεγ' ἐξοχοὶ αἰσγύλοισιν Ὁδ. Φ. 266, πρβλ. Ο. 227· ὡσαύτως, ἐκπρέπει ἐν πολλοῖσι καὶ ἐξοχὸν ἥρωσιν Ἰλ. Β. 483· — ὡσαύτως ἐπιταμένον, μέγ' ἐξοχος, ἴδε ἀνωτ.

2) ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται ὡσαύτως συχναίς τὸ οὐδ, πληρ. ἐξοχα, ὡς Ἐπίρρ., ὅς κ' ἐξοχα μὴ φιλήσιν, ἐξοχα δ' ἐχθαίρσιν Ὁδ. Ο. 70, πρβλ. Ἰλ. Ε. 61· ἡ δ' ἐξοχα λυγρὰ ἰδυῖα Ὁδ. Α. 432· ἀρνεῖν δ' ἐμοὶ οἶω ἔκνημιδες ἑταῖροι.. δόσαν ἐξοχα, εἰς ἐνδεῖν ἐξόχου τιμῆς, Ὁδ. I. 551· μετὰ ὑπερβ., ἐξοχ' ἀριστοί, οἱ ἀσυγκρίτως ἀριστοί, Ἰλ. 1. 638, Ὁδ. Α. 629, κτλ.

6) μετὰ γεν., ἐξοχα πάντων = Λατ. prae ceteris, Ἰλ. Ε. 257· κτλ., οὕτως ἐξοχ' ἑταίρων Πινδ. Π. 5. 34· ἐξοχα πλούτου, ὑπέρβατον παντὸς πλούτου, ὁ αὐτὸς Ο. Α. 4· — Τὸ κανονικόν Ἐπίρρ. ἐξόχως, ἀπαντᾷ αὐτόθι 9. 104, Εὐρ. Βάχχ. 1235· ὑπερβ. -ώτατα, ἐν Πινδ. Ν. 4. 150.

Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 33, ἐν Πλουτ. ἐν βίῳ Μαρκέλλ. 7, Ἡρωδ. 2.12, 10.

ἐξοχότης, ἡ, οὗς, τοῦ ἐξοχός ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἐξοχυρῶ, ἐπιταμένον ἀντὶ τοῦ ὀχυρῶ, Πλουτ. Κἀμιλλ. 10.

ἐξεδίτοι, οἱ, τὸ Λατ. expediti = εὐζωνοί, γυμνοί, ἑτοίμοι πρὸς μάχην, Ἰωαν. Λυδ. 158. 29.

ἐξεδίτον, οὐ, τό, τὸ Λατ. expeditus, στρατός, Ἰουστινιαν, Νεαρ. 117. 11, Χρον. Πασχ. 618, 12, Μαλαλ. 98. 22, 309, 336, Λέοντ. Νεαρ. 120· — ἐξεδίτα, τὰ στρατιωτικὰ πλήθη, Σουῖδ.

2) = τῷ Λατ. expeditio, ἐκστρατεία, Θεοφίλ. Ἀντικλήσων 2.13. 6, Χρον. Πασχ. 584.

3) συνάδροις ἡ ἐπιθεώρησις στρατοῦ, Λέοντος Τακτ. 4.1.11.6

ἐξπelleυτής, ὁ, Λατ. compulso, εἰσπράκτωρ χρεῶν, Ἰουστιν. Κωδ. 10.11. 9, Νεαρ. 128, 6, Κύριλλ. Σκυθοπὺλ. ἐν βίῳ Σάβ. 327B, 344B, ἐνθα γράφεται ἐκπηλλευτής.

ἐξ-πηχυσ, = ἐκπηχυσ, Δοδέκχ. ἐν Φρυν. σ. 412.

ἐξπηχυστί, Ἐπίρρ. κατὰ ἐξ πῆχεις, Σοφ. Ἀποσπ. 876, Φιλήμων Δεξ. Τεχνολ. 2. 76.

ἐξποδίατος, ὄν, ἔχων ὕψος ἢ πλάτος ἐξ ποδῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2860.1. 9.

ἐξπλάτωρ, -ωρος, ὁ, τὸ Λατ. expilator, σulteτής, ληστής, Νικηρ. Φωκ. Νεαρ. 188.11.

ἐξπλεῖω, Λατ. expilo, λεηλατῶ, κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 417.15, Νικηρ. Φωκ. Νεαρ. 215.

ἐξπλικτος, ὄν. τὸ Λατ. explicatus, ἐξηγητός, ἄγρυπνος,



φυλακτικός, Μαυρ. Νεαρ. 1. 12, — 9. 3, — 11. 5, Λέοντ. Τακτ. 17. 23, καὶ ἀλλ' αὖ.

ἐξπλωράτωρ, -ωρος, ὁ, Λατ. explorator = κατάσκοπος, Ψευδ.-'Αντων. παρὰ 'Ιουστ. 'Απολ. 1. 71, σ. 437Α, κ. ἄλλοι.

ἐξ πους, ὁ, ἡ = ἐξάπους, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 35.

ἐξτίλλιος, τὸ Λατ. sextilis, ὁ ἕκτος (ἀπὸ Μαρτίου) μῆν, ὁ ὕστερον Αὐγούστος κληθεῖς, Μακκ. 184. 21.

ἐξτρανεός, τὸ Λατ. extraneus = ἐξωτικός, Θεοφίλ. 'Αντικίνησωρ 2. 19, 3.

ἐξτραορδινάριος, α, ον, τὸ Λατ. extraordinarius = ἐπιλεπτός, Βασίλει. 60. 30, 2, Πολύδ. 6. 26, 6, ἐνθα γράφεται: ἐκτραορδινάριος.

ἐξυβρίζω: μέλλ. 'Αττ. -ιῶ, θρασύνομαι, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης, αὐθαδίζω, χρόνον δὲ οὐ πολλοῦ διεξελθόντος, αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξυβρίσαν 'Ηρόδ. 4. 146, 7. 5. εὐπράγλαις Θουκ. 1. 84. ὑπὸ πλοῦτου Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1. ἐξ. ἐς τὸδε, ἐξικνεῖσθαι εἰς τοιοῦτον βαθμὴν αὐθαδείας, Θουκ. 3. 39. μετ' οὐδ' ἐπιθ., παντοῖα ἐξυβρίζειν, ἐκτρέπεσθαι εἰς πάντοιας βιαιοπραγίας, 'Ηρόδ. 3. 126. τὰδ' ἐξ. Σοφ. 'Ηλ. 293. ἐξ. πλείω περὶ τοὺς θεοὺς Λυσ. 191. 19. μὴδὲν ἐς ἡμῶς ἄλλο ἐξυβρίζον Λουκ. 'Αραπέν. 18.

2) μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς καὶ τυραννικῶς, 'Αντων. Λιβεράλ. 12, Κόνων 24. ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐξυβριζομένα, καταπεφρονημένα πράγματα, Λογγίνος 43.

Π. ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, «ξεσπῶ», ἐξυβρίζοντα τὰ μὲν εἰς νόσους, θεῖ, τὰ δὲ εἰς ἐκγονον ὕδρευς ἀδίκιαν Πλάτ. Νόμοι 691C. ἐπὶ φυτῶν, σπριγῶ, εἶμαι πλήρης ὀργανισμοῦ, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 8.

ἐξυγιάζω, ἰσμάτι τινα ἐντελῶς, τοὺς τραυματίας ἐξυγίαισε Πολύδ. 3. 88, 2. — Παθ., 'Ιππ. 5. 19.

ἐξυγιάζω, καθίσταμαι ὑγιής, ἰατρεύομαι, 'Ιππ. 758. ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 3. 35.

ἐξυγραίνω, καθιστῶ τι ὑγρὸν, διὰ τὸ ψῆχος, εἶσω συρρυνῶν τὸ ὑγρὸν ἐξυγραίνει τὴν γλῶτταν 'Αριστ. Προβλ. 8. 14. κ. ἄλλ.:

— Παθ., καθίσταμαι καθυγρός, γίνομαι ἐντελῶς ὑγρός, 'Ιππ. Προγν. 37, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 19, 8, κ. ἄλλ.

2) καθιστῶ τι μαλακόν, μάλιστα ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατῆκιν τὸ σῶμα ποραδιδόντες Πλούτ. 2. 136B. — ἐν τῷ Παθ., τὴν ἀσχημاتیον .. καὶ ἀγρῶματων οὐσίαν καὶ ὕλην .. νῦν μὲν φλέγεσθαι, νῦν δὲ ἐξυγραίνεσθαι, καθίστασθαι ὑγρὰν, αὐτόθι 2. 97B. ἐπὶ καρπῶν, καθίσταμαι ἐγγυλος, ἐρυθραινόμενον δὲ (τὸ συκαμίνον) ἐξυγραίνεται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4.

Π. ἐν τῷ Παθ., προσέτι, στεροῦμαι πλῆθους ὑγρασίας, οἵτινες ἐξυγρασμένοι τυγχάνουσιν ὁ αὐτὸς π. Αἰθ. 10.

ἐξυγρός, ον, ὑδαρής, τὰ τε ὑποχωρήματα ἐξυγρὰ καὶ ὠχρὰ γίνεσθαι 'Ιππ. 396. 14.

ἐξυδαρῶς, καθιστῶ τι ὑδαρές, Σιμπλ. εἰς 'Επίκτ. σ. 354, Schweigh. — Παθ., γίνομαι ὕδωρ, 'Αλεξ. 'Αφρ. Προβλ. 1. 81.

ἐξυδατίζω, = τῷ ἑπομ., «ἐξυδατισθῆν» ὡς ὕδωρ 'Ησύχ.

ἐξυδατίζω, μεταβάλλω τι εἰς ὕδωρ, Θεοφρ. π. 'Οσμὸν 66, παθ., 'Ιππ. 1138B.

ἐξυδατίζω, εως, ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολή, 'Ωριγέν. I. 696A.

2) κατακλυσμός, Καισάρ. 1077.

ἐξυδρίας ἀνεμός, ὁ μετὰ ῥαγδαίας βροχῆς πνέων, οἱ μεθ' ὕδατος ἀθρόως ραγέντες ἐξυδρίαί (ἀνεμοί) λέγονται 'Αριστ. περὶ Κόσμου 4. 11.

ἐξυδρωπιάω, γίνομαι ὑδρωπικός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 20, 5.

ἐξυλακτιῶ, μεταρ., ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑλακτῶ, γαυγύζω κατὰ τινος, καὶ πολλὰκις ἐξυλακτῆσας λέγοντος αὐτοῦ Πλουτ. 'Αρατ. 50. πορὰ τινα ὁ αὐτὸς 2. 39B: — μετὰ 'συστ. αἰτ., τὸν μυθοπλαστον ἐξυλακτῆσει γόον, «τὴν μυθικήν αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν 'Αλκίνοον» (Σχόλ. Τζέτζ), Λυκόφρ. 764.

ἐξυλιζῶ: μέλλ. -ισω, διυλίζω, τὸ ἀθρόως δὲ ἀπεπτον ἀπενεχθῆν (σιτίον) ἀφ' ὧς ἐξυλιζέται Γαλην. τ. 10. π. 537A.

ἐξυλῶ, ὑλοκοπῶ, φιλοῦν λέγουσι (Κύπριοι) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν Παχώμιος ἐν Mingarelli Catal. Codd. Nan. σ. 270.

ἐξυμνείζω, (ὕμνῃ), ἀφαιρῶ τὸν ὕμνον, περὶ στέατος, ἐξυμνέινουσιν καὶ τρίβε ταῖς χερσὶν ἐπιμελῶς Διοσκ. 2. 87, πρβλ. καὶ 86.

ἐξυμενεστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐξυμενίζω, δεῖ ἐξυμενίζειν, Διοσκ. 2. 89.

ἐξυμενιστήρ, ἥρος, μαχαίριον χρησιμεῖον πρὸς ἀφαιρεσιν ὕμενος, Παῦλ. Αἰγίν. 6. 5.

ἐξυμνέω, ἐπιταρτέμενον ἀντὶ ὕμνεω, Πολύδ. 6. 47, 7, Διοδ. 'Αποσπ. ('Εκλογ. Βατικαν.) σ. 23.

ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα, ἀντὶ ξυνῆκα, παθ. ἀρ. α', μετὰ διπλῆς αὐτῆς. τοῦ συνήηκα, 'Ανακρ. 143, 'Αλκαίος 126.

ἐξυπάγω, ἐπαλείφω διὰ τὸ ὑπαγνέως (τρουλλίου), κονιάω, 'Αττ. 'Επιγρ. παρὰ Μυλλέρω Gott. 1836, σ. 34, 42.

ἐξυπάλυσξις, εως, ἡ, ἐκφυγή, 'Ορφ. 'Αργον. 682.

ἐξυπαλύσκω: μέλλ. -ξω, ἐκφρεύω, ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας Κόνιν. Σμ. 1. 327, πρβλ. 502.

ἐξυπανίστημι, μόνον ἐν τῷ ἀμεταβ. ἀορ., σιμῶδιε δ' αἰμα-

τόσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, «οἷμα δὲ ὕταιμον ἐνδοθεν τοῦ μεταφρένου αὐτοῦ ἐξωκώθη» (Θ. Γαζής), 'Ηλ. B. 267.

ἐξυπαρχῆς, νῦν γράφεται διηρημένως, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα Λουκ. π. Πένθ. 17.

ἐξυπειπέν = ὑπειπέν, κελεύσαι, τί μοι τόνδ' ἐξυπειπας εἰσορᾶν; Εὐρ. Βάκχ. 1265.

ἐξυπερξέω: μέλλ. -ξέσω βράξω ἰσχυρῶς, «εξεκλιζῶ», μεταρ., ἐξυπερξέσας τῷ θυμῷ Τζέτζ. 'Ιστ. 3. 267.

ἐξυπερθε [ῶ], ἐπίρρ. = ὑπερθε, ἄνω ὕψηλά, τὸδ' ἐξυπερθε (ἄντρον), Σοφ. Φίλ. 29.

ἐξυπεροπτάω, ὅπῃ ὑπὲρ τὸ δέον, «παραψήνω», Γαλην. 10. 528B.

ἐξυπηρετέω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ, ἐκτελῶ τι μετὰ προθυμίας, εἴ τι... χρῆ πράσσειν κλύοντες ἐξυπηρετῆσομεν Σοφ. Τρ. 1156.

τῇ αὐτοῦ παρανομίᾳ Λυσ. 122. 16. πρβλ. συνηρετέω.

ἐξυπηρέτησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θ. Στοδ. σ. 1373, ἐκδ. Μί.

ἐξυπίστα, Αἰολ. ἀντὶ ἐξόπισθεν, ποιητῆς παρ' 'Απολλ. ἐν Δ. B. 263. 26, 604, 29.

ἐξυπνιάζω = ἐξυπνίζω, 'Ακύλας ἐν Παροιμ. ΚΓ', 35.

ἐξυπνιαστικός, ἡ, ον, χρησιμεῖον πρὸς ἐξυπνισμόν, σφυρίον Παλλάδιος 1210C.

ἐξυπνέω, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, ὡς καὶ νῦν, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 219.

ἐξυπνίζω, (ὕπνος), ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, πορεύσομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτὸν Εὐαγγ. κ. 'Ιωαν. ια', 11, καὶ παρὰ τοῖς 'Εβδ.: — Παθ., ἀρπυκίζομαι, ἐξυπνῶ, ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς Πλουτ. 'Αντων. 30, Μαρκ. 'Αντων. 9. 31.

ἐξυπνισμός, ὁ, τὸ ἐξυπνισμα, 'Ιππόλ. π. Αἰρ. 184, 81, Βασίλ. III. 932B.

ἐξυπνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐξυπνίζων τινα, Τυπικὸν Σάβα 5. 7.

ἐξυπνος, ον, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγερμένος, ἐξυπνος, «ἐξυπνός», ὡς καὶ νῦν, ἐξ. γενέσθαι Πράξ. 'Αποστ. ις', 27. παρὰ Μ.

'Αντων. 10. 13, ἐξ ὕπνου γενέσθαι.

ἐξυπνώ = ἐξυπνίζομαι, Ψευδο- 'Ιωσήπου Μακκ. 5, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΑΗ' 18.

ἐξυπολύω, λύω, ὑπολύω τὸν πόδα, ἐκβάλλω τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ ποδὸς μου, Μεταγεν., πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας ἐξυπόλυτος = ἀσάνδαλος.

ἐξυποσμήχω, ὑποκαίω, Εὐστ. Πονημάτια σ. 327. 9.

ἐξυποστρέφω, ἀμεταβ. = ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Σωκράτ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 3. 17, 6 κ. ἄλλ.

ἐξυπτιάζω, κλίνω τι πρὸς τὰ ὅπισω ἢ ἀνωψῶ, Λατ. resupinare, ἐκ πατρὸς μόρον ἐξυπτιάζων ὁμιᾶ, ἀνωψῶν τὸ αὐτοῦ βλέμμα διὰ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Οἰδιπόδου), Αἰσχύλ. Θῆβ. 577 (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ ὄνομα, ὅπερ προφανῶς ὁ ἀντιγραφεὺς ἔγραψεν ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως τοῦ τοῦνομ' ἐν τῷ ἀκόλουθῳ στίχῳ) σεμνῶς προβαίνων καὶ αὐτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ κλίνων τὸ αὐτοῦ σῶμα ὅπισω ὑπερηφάνως, Λουκ. Κατάπλ. 16. καὶ ἀπολ. (παραλειπομένου τοῦ αὐτοῦ), ἐξήλανον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περιβλεπτός ἄπαισι τοῖς ὁρῶσι ὁ αὐτ. ἐν 'Ονειρῶ ἢ 'Αλεκτρ. 12. πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρακλεῖ 3. προήγει ἐξυπτιάζων ὁ αὐτ.

πρὸς 'Απαλιδεῦ. 21, Κλήμ. 'Αλ. 296: — Οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐξυπτιάζεσθαι τὴν κεφαλὴν, κλίνειν αὐτὴν πρὸς τὰ ὅπισω, 'Αριστ. 'Αποσπ. 101.

Π. ἀμεταβ., κάμπετομαι ἢ κλίνω πρὸς τὰ ὅπισω, περὶ τῶν κεράτων τῶν ἱππελάων, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζουσι ἔχουσι μᾶλλον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 22.

ἐξυπτισόμαι, τρυφῶ, 'Ησύχ. ἐν λ. πεδαχνοῦται.

ἐξυφάνω, ὕφαινω καὶ τελειῶναι τι, φάρος δὲ αὐτῇμερὸν ἐξυφάναντες οἱ ἱστές 'Ηρόδ. 2. 122., 9. 109. πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφανα καμοῦσα Βατραχομουμ. 182. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, τοῖς ἐνδον ἐξυφαινόμενοις κυρίως Ξεν. Οἰκ. 7, 34: — Μέσ., ὁ δ' ἐξυφαίνειθ' ἱστών Νικοφῶν ἐν «Πανδώρῳ» 1.

Π. μεταρ., ἐξυφαίνω, γλυκεῖα, καὶ τὸδ' αὐτίκα, φόρμιγγε, Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον, «ἐργάζου δὴ σὺν καὶ πλήρῳ τοῦτο τὸ πεφιλημένον μέλος, ὃ γλυκυτάτη φόρμιγγε, σὺν τῇ Λυδίᾳ ἀρμονίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 71. τὴν δὲ τούτων ἐξυφαινόνται χάριτες, «σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες καταπράττονται» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Π. 4. 490. ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. pentecere, ἐπὶ λόγῳ τῆς γραφῆς, Πολύδ. 3. 32, 2, κτλ. τὸ συνεχές τῆς ἐπιβολῆς ἐξ. ὁ αὐτ. 17. 10, 3. πρβλ. ὕφαινω, ῥάπτω.

2) λύω, διαλύω τὸ ὑφαινόμενον, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. Βασίλ. Τάξ. 119. 20.

ἐξυφαίρεω = ὕφαίρεω, Τίτ. Β. 1213A.

ἐξυφαινέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐξυφάνω, δεῖ ἐξυφαίνειν, Κλήμ. 'Αλ. 267.

ἐξυφαπλόω, ὕφαπλόω, ἀπλῶν κατώθεν τινος, τὸ λεπτοῦφές ἐξυφαπλόω μοι φάρος Νικήτ. Εὐγεν. 2. 270.

ἐξυφάπτω, ὕφαπτω, ἀνάπτω, Εὐστ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 10. 4.

ἐξυφασμα [ῶ], τὸ, ὕφασμα, κερκίδος σῆς ἐξ. Εὐρ. 'Ηλ. 539.

ἐξυφάγομαι = ὕφηνόμαι, Σοφ. Ο. Κ. 1025.

ἐξυψόμαι, ῥεσ., ὕψων ἐμαυτὸν, μὴ ἐξύψου σεαυτὸν ἵνα μὴ πέσης 'Εβδ. (Σειρᾶν Δ', 30).



ἔξω, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ, ὡς τὸ εἶσω ἐκ τῆς εἰς. I. ἐπὶ τόπου, 1) μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἔξω ὡς καὶ νῦν, Λατ. foras, ἔξω ἰών Ὁδ. 526· χωρεῖν ἔξω, Ἠρόδ. 1.10· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 247B· βλέπειν Διμ. 332.15· ἔξω τοὺς χριστιανοὺς (ὑποκ. φέρε) Δουκ. Ἀλέξ. 38, κτλ. 6) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἔξω χροὸς ἔλκειν Ἰλ. Α. 457, πρόθ. Ὁδ. Χ. 378· ἔξω ἢ ἔξω γῆς βαλεῖν Δισχύλ. Θῆβ. 1014, Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ.· πλεοναστικῶς μετὰ τῆς ἐκ, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθεῶν ἐκθρόσκει Ἰλ. Κ. 94· ἐκ τῆς ταφῆς.. ἐκφέρειν ἔξω Ἠρόδ. 3. 16, πρόθ. Εὐρ. Ἰππ. 650.—παρ' Ἠρόδ. μετ' αἰτίας, ἔξω τὸν Ἑλλησποντον ἐκπλεῖν, ἔξω τοῦ Ἑλλησπ., 5. 103· ἔθα ἡ αἰτ. δυνατὸν ν' ἀνήκη καὶ εἰς τὸ ῥῆμα (ὡς ἐν τῷ ἐξέρχομαι I. 1. 6)· ἄλλ' ἐν 7. 58 ὑπάρχει, ἔξω τὸν Ἑλλ. πλέων, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ αἰτ. ἐφαρτᾷ ἐκ τοῦ ἔξω· πρόθ. ἐκπλεῖν II. 1. 2) ἀνευ ἐννοίας τινος κινήσεως, ὡς τὸ ἐκτός, Λατ. foris, αὐτὰρ ἐγὼν ὅλος σχεδὸν ἔξω νῆα μέλαιναν Ὁδ. Κ. 95· τὸ ἔξω, τὸ ἔξω μέρος, Θουκ. 7. 69· τὸ ἔξω τῶν ὁμιλιῶν, τὸ ἐξέχον, Πλάτ. Θεαιτ. 143E· τὰ ἔξω, τὰ ἐκτὸς τῶν τειχῶν ἢ τῆς οἰκίας πράγματα, Θουκ. 2. 5, Ξεν. Οἰκ. 7, 30· ἐξωτερικὰ πράγματα, Πλάτ. Θεαιτ. 193C (παρὰ μεταγεν. ὥσαυτως, ἐξωτερικὰ γινώσκεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐσω)· τὰ ἔξω πράγματα, ἢ κατὰστάσεις τῶν πραγμάτων ἐν ταῖς ἄλλαις πολιτείαις, ἀμαθία δὲ πλέوني πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθαι Θουκ. 1. 68.—οἱ ἔξω, οἱ ἐκτὸς ὄντες, ὁ αὐτὸς 5. 14· ἐπὶ φυγάδων, οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω 4. 66 (ἄλλ' ἐν τῇ Κ. Δ. οἱ ἐθνικοί, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ε', 12)·—ἡ ἔξω θάλασσα (παρ' Ἠρόδ. 1. 202, ἢ ἔξω στηλέων θάλασσα ἡ Ἀτλαντικὴ καλεομένη), ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ ἐντός (ἢ Μεσόγειος θάλασσα), πρόθ. Πλάτ. Κριτ. 108E, Πλούτ. 2. 920F· ἔξω τὴν χεῖρα ἔχειν, δηλ. ἔξω τοῦ ἱματίου, Δισχίν. 1. 25. 6) ὡς πρόθ. μετὰ γεν., οἱ ἔξω γένους, οἱ μὴ συγγενεῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐγγενῆ, εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμος θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Σοφ. Ἀντ. 660· ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, μακρὰν τῶν κακῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1390· ἔξω τοξεύματος, ἐνθα οὐκ ἐξικνεῖται τόξευμα (πρόθ. ἐντός), ὁρμίσαντων ἔξω τοξεύματος τὰ πλοῖα Θουκ. 7. 30· ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69· ἔξω τῶν βελῶν ὁ αὐτὸς Ἀν. 5. 2, 26· καὶ ἄλλα ἔξω τοῦ πολέμου, μὴ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον, Θουκ. 2. 65. ἀπαλλάσσομαι τινος, τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε ἄνθρω. 49. 26, κλπ. ἐν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων, τῶν μὴ ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὁ αὐτὸς 528. 22· ἔξω τῆς υποθέσεως, τοῦ πράγματος λέγειν Ἰσοκρ. 247E, πρόθ. Διμ. 519. 21· τὰ ἔξω τοῦ πράγματος=τὰ ἀπροσδιόνησα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1. 9· ἔξω τούτων, πλὴν τούτων, Θουκ. 5. 26, Ξεν., κλπ.—ἔξω φρενῶν Πινδ. Ο. 7. 85· ἔξω ἐλαύνειν τοῦ φρονεῖν Εὐρ. Ράχκ. 853· ἔξω σαυτοῦ Πλάτ. Ἰων 535B· ἔξω γινώμης Εὐρ. Ἰων 926· ἄλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος οὐ γὰρ ὄρεα, ἀλλὰ σὺ τοῦλάχιστον ἐνδὲν πράττεις τὸ ἀσμενῶν πρὸς τὰς πράξεις τοῦ πατρὸς σου, Σοφ. Φ. 904· ἔξω τῆς ἀνθρωπείας.. ἐς τὸ θεῖον νομίσωας, παρὰ τὰ νομιζόμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις περὶ τοῦ θεῖου, Θουκ. 5. 105.—παροίμα, αἰρεῖν, πόδα ἔξω πηλοῦ, ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. Λέγεται δὲ καὶ αἰρεῖν ἔξω πόδα αἰτίας· Σουῖδ. ἐν λ. αἰρεῖν· οὕτως, ἔξω τοῦ πηλοῦ πόδα ἔχειν Δισχύλ. Χο. 697· πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν ὁ αὐτ. Πρ. 263· ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα Εὐρ. Ἠρακλ. 109· πρόθ. ἐκτός I. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἔξω μέσου ἡμέρας, μετὰ μεσημέριαν, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 1· ἔξω τῆς ἡλικίας, δηλ. τῆς στρατευσίμου, ὑπὲρ τὰ 45, Διμ. 38.10· ἔξω πέντ' ἔτων, μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν, ὁ αὐτὸς 989. 27. III. ἐκτός, πλὴν, ἐξαιρέσει, μετὰ γεν., ἔξω σευ Ἠρόδ. 7. 29· ἔξω ἢ..., Λατ. praeterquam, αὐτὸς 228· ἔξω τοῦ πλεόντων ἀρεῖας, ἐκτός τοῦ δεῖ, Θουκ. 5. 97· ἔξω τοῦ ἐφθαλέναι ἀδικοῦντες, πλὴν οἱ θὰ ἦτε πρῶτοι ἐν τῷ ἀδικεῖν, Διμ. 239.10.—Περὶ τοῦ συγκρ. ἐξωτέρω καὶ τοῦ ὑπερβ. ἐξωτάτω, ἴτε τὰς λέξ.

ἔξω, μέλλ. τοῦ ἔχω.

ἐξωδᾶδία, ἐνώτια. Λάκωνες· Ἠσύχ.

ἐξωδῆλγτος, ὁ ἐκδελγμένος ἔξω, ἐξωδῆλγτον (κατὰ διόρθ. Σαλαματ. ἀντὶ ἐξδῆλγτον), ἐξόριστον, ἀπόδλητον· Ἠσύχ.

ἐξωθεν, Ἐπίρρ. (ἔξω ὡς καὶ νῦν, ἐξωθεν εἶσω Δισχύλ. Θῆβ. 560· συχρὸν παρὰ τοῖς Τραγ., Πλάτ. κλ.—μετὰ γεν., ἐξωθεν δόμων Εὐρ. Μῆδ. 1312. II. πολλῶς=τῷ ἔξω, Ἠρόδ. 1. 70., Πλάτ. κλ.· οἱ ἐξωθεν, οἱ ξένοι, Ἠρόδ. 9. 5, καὶ Ἀττ.· τὰ ἐξωθεν, ἐκτός τῆς οἰκίας συμβαλλόντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδον, Δισχύλ. Θῆβ. 201, Εὐρ. Ἠλ. 74, κλ.· οἱκοι τε πρὸς ἀπαντας οὕτως ὁμιλοῦντες, καὶ πρὸς τὰς ἐξωθεν πόλεις ὥσαυτως, κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 307E· οἱ ἔξ. λόγοι, ξένοι ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Διμ. 228.11.—μετὰ γεν., ἔξ. ὅλων καθήμενοι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 24· ἔξος ἢ μετέχων τινός, ἐμφυρῶς γὰρ ἂν ἐξωθεν εἶην Σοφ. Ἠλ. 1449· δειμάτων Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 723. III. παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐξωθεν λαμβάνειν, ὑπονοεῖν, ἐξυπακούειν λέγειν τινα ἔξωθεν, Λατ. subaudire.

ἐξωθῶ: μέλλ. -ωθήσω καὶ -ώσω: ἀόρ. ἐξέωσα. Ὡδῶ

ἔξω, ἐκβάλλω, ἐκ δ' ὡς γλῆνῃ Ἰλ. 5. 494, πρόθ. Ρ. 618· ἐξίλκω, ἐκ δ' ἄρα οἱ μῆροὺ δόρυ μελίνων ὡςε θύραζε Ε. 694· ὡδῶ πρὸς τὰ ἔξω, οὔτε γὰρ ἐς τὸ ἔξω ἐξωσθηναὶ ῥηϊδίον ἐστιν Ἰππ. π. Ἀρρ. 811· ἐκδιώκω, ἐξορίζω, γῆς ἐξέωσεν Σοφ. Ο. Κ. 1296· πάτρας αὐτοῦ 1330· ἀνωδῶ, εἰ τοὺς δίκην νικῶντας ἐξωθήσωμεν καὶ τοὺς ἐπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Σοφ. Αἴ. 1248· ἐτρεψαν καὶ ἐξέωσαν (τοὺς Λακεδαιμονίους) ἐς τὰς ἀμάξας, τοὺς «ἐστρώμας» εἰς τὰς ἀμάξας, Θουκ. 5. 72· διέβαλε τὸν Ἀλκιβιάδην (ὁ Νικίας).. τὴν πόλιν εἰς χαλεπὸν ἐξωθεῖν καὶ διαπόντιον κίνδυνον Ἰλλου. Νικ. 12· ἐκδιώκω, ἡγωνίζοντο, οἱ μὲν ἐξώσαι εἰς ἀπαν ἀπὸ τῆς δρχθης.. τοὺς Πέρσας Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 4· κατὰ βίαν καὶ δυναστείαν ἐπιχειροῦσαντες ἐξώσαι τὸν νόμον οἱ πλούσιοι Πλουτ. Ἀγίους καὶ Κλεομ. καὶ Γράκων Σύγκρισις 5.—Παθ., ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρας Ἠρόδ. 4. 13, πρόθ. 5. 124., 6. 83· πατρίδος ἐξωθούμενος Σοφ. Ο. Κ. 428· ἐξωσθήσομαι εἰπεῖν, καλυπθῆσθαι, Διμ. 720. 4. 2) μὴ φθονεράν ἐξώσαι γλώσσας ἐδύναν, νὰ μὴ κινήσῃ διὰ φθονερῶν καὶ πικρῶν λόγων, Σοφ. Φιλ. 1142. II. ἐπὶ ναυμαχίας, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω πρὸς τι μέρος, τὰς ἀλλὰς [ναῦς] ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90, πρόθ. 8. 104· ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτὸς 7. 52.—Παθ., πνεύμασιν ἐξωσθέντες Εὐρ. Κύκλ. 279 (πρόθ. ἐξώσεως)—μεταφ., ἐξωσθηναὶ ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα, θὰ καταληθῶσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) ἐνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, Θουκ. 6. 34, ἐνθα ἴδε σημ. Blomfield καὶ Arnold. Ἰδε Ἠλωση. Παρτηρ. Κόντου σ. 532.

ἐξώθησις, εὖως, ἢ, τὸ ἔξω ὠθεῖν, διεγείρον (τὸ νίτρον) τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν, πρὸς ἐκκρίσιν τῶν περιττωμάτων, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 90.

ἐξώκαρπος, ον, ὁ ἔξω τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, «ἢ παρὰ τοῖς ἰδιωταῖς ἐξώκαρπος πάλῃ» Εὐστ. Ὁδ. σ. 1572, 39. (Τί δὲ ἦτο ἡ πάλῃ αὕτη δὲν λέγει ἡμῖν ὁ Εὐστάθιος).

ἐξωκεάνιζω: μέλλ. -ίσω, τοποθετῶ τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, περὶ τῆς περὶ τὴν Σικελίαν καθ' Ὁμηρον πλάνης τοῦ Ὀδυσσεως, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεάνισαι μυθολογίας χάριν Στράβων 299.

ἐξωκεανισμός, ὁ, τὸ τοποθετεῖν τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, Στράβ. 44. 46.

ἐξωκέλης, ητος, ὁ, «τὸ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστροτος ἵππος» Σουῖδ.

ἐξώ-κοιτος, «ὁ ἔξω κοιταζόμενος» Ἠσύχ.—ὡς οὐσιαστέ. ἐξώ-κοιτος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἐξέρχεται καὶ ἀναπαύεται εἰς τὴν θηρὰν, θαυμαστότατον δὲ, εἰπερ ἀληθές, τὸ τοῦ ἐξωκοίτου καλουμένου· τοῦτον γὰρ φασὶν ὀσημέραι ποιεῖσθαι τὴν κοίτην ἐν τῇ γῇ Θεοφρ. π. Ἰχθύων (Ἀποσπ. 171. 1.), Ἀλ. π. Ζ. 9. 36, Ὁπκ. Ἀλ. 1. 158. Ὁ ἰχθύς οὗτος ὀνομάζεται καὶ ἄδωνις.—Ἰδε γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηναῖς τ. Δ', σ. 309.

ἐξώλεια, ἢ, ἐντελής καταστροφή, πανώλεια, πανωλεθρία, κατ' ἐξωλείας ὁμόσαι, ὁμόσαι μετὰ κατὰς παντελοῦς ὀλέθρου, Διμ. 553.17· ἐπαρᾶσθαι ἐξώλειαν αὐτῷ Ἀντιφῶν 130. 34· ὄρκος Ἠλιαστῶν παρὰ Δημ. 747. 14· ὑποχρὸν ἐξωλεία αὐτὸν ποιεῖν ὁ αὐτὸς 1315. 11· ἐξωλείας ἐπιτορκεῖν, παραβαίνειν τοιοῦτον ὄρκον, ὁ αὐτὸς 1305.13. Πρόθ. τὸ ἐπὶμα.

ἐξώλης, ες, (ἐξόλλυμι) ὁ ἐντελὴς καταστροφῆς, ὁ ὑποστάς παντελῆ ὀλεθρον, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίνονται, παντελῶς καταστρέφονται, Ἠρόδ. 7. 9, 2· ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιεῖν τινος ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ Διμ. 332. 22· συχρ. ἐπὶ καταρῶν, ἔξ. ἀπόλοιο Ἀριστοφ. Εἰρ. 1072· ἐξώλη αὐτὸν εἶναι καὶ γένος Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρόθ. 63. 1· ἐξώλη γενέσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d. 14· ἐξώλης ἀπολοῖμην καὶ προώλης Διμ. 395. 7, πρόθ. 363. 23· ἴτε τὴν λέξιν ἐξώλεια. II. μεταφ., ἐπὶ προσ., ὀλέθριος, βδελυρός, Λατ. perditus, ἐξώλεις ἐστὶ μάργον Ἀλγύπτου γένος Δισχύλ. Ἰκ. 741· ἄρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρον Εὐπολεις ἐν Ἀντολύκῳ 12· ἦς (τῆς πενίας) οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε ἔξων ἐξωλέστερον Ἀριστοφ. Πλ. 443, πρόθ. Ἐκκλ. 1053, 1070, Διμ. 1342.7· Ἀντιφάνης ἐν «Μισοπονήρῳ» 1.12, κλ.

ἐξώλος ἀντὶ ἐξώλης, πλημμ. γρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. ἐν Παίδ. 2.10, σ. 87, 16.

ἐξώμαλλος, ον, μαλλωτὸν ἔξωθεν, ἐξώμαλλον ἱμάτιον (ἴσως ὁμοιον τῇ σημερινῇ «φοκατᾷ» ἐν Ἀγρίφῳ καὶ ἀλλαχοῦ) Σχολ. Δίωνος Χρυσοστ. λόγ. ΟΒ', σ. 789, ἐκδ. Imperius.

ἐξωμιάς, ου, ὁ ἔχων τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν ὤμων, Λουκ. Βίαν Πρᾶσις 7.

ἐξωμῆδο-ποιεῖα, ἢ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐξωμίδας, Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 6, Πολυδ. Ζ'. 34.

ἐξωμῆδο-ποιός, ον, ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας, Πολυδ. Ζ'. 159.

ἐξωμῆζω, γυμνῶν τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου, χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, θμῶς δὲ χειροτονητέον, ἐξωμιάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 267.

ἐξωμῆς, ἔδος, ἢ, (ὡμος) ἀνδρικὸν ἐνδύμα ἀνευ χειρῶν, ὥστε ὁ φορῶν αὐτὸ εἶχεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν



ἄνθρωπον (Α. Γελ. 7.12), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. (εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 444) «ἡμέτερα δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα», ἔχοντα δηλ. τὴν μίαν μασχάλην ἀναικτῶν διφθερόων—κάτω μίδων Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ., Ξενοφ. Ἀπομν. 2.7, 5, κτλ.—τὸ σύνθετος ἔνδυμα τῶν πτωχοτέρων τάξεων καὶ τῶν δοῦλων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ., πρὸς Δου. 662, 1021· περιτοχὴν Δακεδαίμονις (δ' Ἀπογένης) ἐν ἔξωμοις φάλαϊς καὶ ρυπώσεσι ἄλλος· εἶπεν· οὗτος τύφος· Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 9. 34· ἔνδυμα τῶν κυνικῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1.153· κατὰ Σουΐδαν· «ἔξωμος, Ἀττικὸν λεγέμενον· σημαίνει δὲ χιτῶνα ἐλευθέρου, οὐκ ἐπισκεπόμενον τοὺς βραχίονας»· ἑφύρουσαν προσέειπεν αὐτὴν καὶ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 114.—Κατὰ τὸν Ἡσίο· «ἔξωμος· χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱματίου· τὴν γὰρ ἑκάτερον χρεὶαν παρεῖχεν» καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ τῶν νοσούντων ἱματίου· δὲ δὲ τὸ ἕτερον μέρος ἀνεσθάλετο, παρ' ὃ καὶ κυνικοὶ ὅτε μὲν ἔνδυθι, ὅτε δὲ περιβαλοῦν.—Κατὰ δὲ Πολυδ. (Δ', 118) «κωμικὴ δὲ ἐσθὴς· ἔξωμος· ἔστι δὲ χιτῶν λευκὸς ἄσμος, κατὰ τὴν ἀριστοτέραν πλεονάζον ἄσμον, ἄσματος».—Κατὰ δὲ τὸ Λεξικὸν Φωτίου ἐν λ. «ἑτερομάσχαλος· χιτῶν δουλικός· ἦν ἔξωμιδα λεγούσιν».—Ἰδε τὰς λέξεις ἐπωμῆς, χειριδωτός.

**ἔξωμος**, χιτῶν δουλικός, Ἡσίο.

**ἔξωμοσία**, ἡ, ἔνορκος διαθεσάμενος ὅτι δὲν γινώσκει τίς τι, «ἄρνησις μεθ' ὅρκου» (Ἡσίο.), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026, Δημ. 1119. 26. **II.** τὸ μὴ δεχέσθαι δημοσίαν τινα ὑπηρεσίαν ἐνέκα ἀρρημοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας, Δημ. 381.1. Κατὰ τὰ Α. Β. 409.15, «ἔξωμοσία δὲ ἄρνησις· σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος λειτουργεῖν».—Καθ' Ἀρποκρ. «τὸ μεθ' ὅρκου πρᾶξιν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἑτέραν πρόρασιν, ὡς ὅτ' ἄλλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς προεδρίας»· **2)** «ἔξωμοσία· βραδύτης ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἴτα καὶ τὴν αἴτιαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγωγίμος ἢ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀεῖον», ἐξιδότο αὐτῷ ἔξωμοσίᾳ χρῆσθαι καὶ οὕτω διεγράφει τὴν δίκην Σουΐδ. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026.

**ἔξωνόμοι**, Ἀπολ., ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώω, μετὰ γεν. ἢ δοτ. τοῦ διδομένου πρὸς ἀπολύτρωσιν, χρημάτων ἔξωνοῦντο τοὺς συνελθόντες Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33· οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασι ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους Δου. 24. 17· τὰς δὲ δοκούσας ἀτιμίας ἔξωνοῖσθαι μεῖζοσι τιμαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 29· εἴτα· μετρίκων τι διαφείρας· τρισηλίων ἔξωνήσαστο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς· μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμοστήν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας Δουκ. περὶ Περικλ. Τελειν. 9. **2)** καθόλου, ἀγοράζω, Ἡρόδ. 1. 196· ὁ ἔξωνοῦμενος, ὁ ἀγοράστῃς, Αἰσχίν. 63. 7.—διαφείρω· διὰ· χρημάτων, «ἀγοράζω», ὡς λέγομεν νῦν, ἑωροδοκῶ, Πλουτ. 4. 17.—Πρὸς ἐκπρέσθαι.

**ἔξωνήσις**, εὖως, ἡ, ὠνήσις, Ἰωάνν. Ἱεροσ. 468Α, Σύγκελλ. 518. 8, κλ.

**ἔξωνυχον**, τό, ὃ καὶ αἰγώνυχον λέγεται, ἴδε λιθοσπερμον, Διοσκ. Γ', 148 (158).

**ἔξωπίασις**, ὄν, ὁ, δὲ συλληφθεὶς ἔξω τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὅρεσι ἢ ταῖς κοίταις περὶ ἱερῶν, τὰ φαλκύνια ἔξωπίαστα κρεῖττονα παρ' ὃ τὰ πωλοτέρω Ὀρνεοσφ. 244.

**ἔξωπιος**, ὄν, ὁ ἔξω ὕψεως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, προσφιλὴς τῷ Εὐρπίδῃ λέει, δόμον ἔξωπιος βέβηκε Ἰκέτ. 1038· δωματίων Μήδ. 624, Ἀλκ. 546. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 881 σκώπτει τὴν λέξιν.

**ἔξωπραΐτης**, ὁ, ἐπαρχίακός ἑμπορος πωλὼν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἑμποροῦς, Πρενέτ. 616Α.

**ἔξωπροικα**, τά, τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς δῶρα, Ἐτυμ. Μ. ἐν λ. ἔθνα· Ἀρμεν. 1. 13, 24, IV. 12, 1.

**ἔξω-πύλος**, ὄν, ἔξω τῶν πυλῶν, «τὰ ἐξώπυλα μέρη» Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ρδδ. Α. 1174. **2)** ὁ ἔξω τοῦ φρουρίου κύκλος, Ἀνα 6, σ. 180.

**ἔξωραῖεν**, κοσμεῖ, καλλωπίζει, τὸν καλὸν ἐκείνον νόμον ἔξωραῖεν εἰς κάλλος ἀνεκάλαντο Εὐστ. Πονημάτ. 18. 49, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 144, Ἀνδρ. Κρήτ. 202, κλ., Ἡσίο. ἐν λ. ἔξωραῖσμένον.

**ἔξωριάζω**, (ῶρα) ἀνηκουστός, παρακούω, ὀλιγοῦ, ἔξωριάζειν γὰρ παρὰς λόγους βαρῦ, «ἔξω ὥρας καὶ φροντίδας ποιέσθαι» (Σχολ.), Αἰσχύν. Πρ. 17· ἴδε εὐωριάζω.

**ἔξωρος**, ὄν, (ῶρα) ἔξω τοῦ καιροῦ, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, μανθάνω δ' ὅπουθενά ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεκίκα Σοφ. Ἠλ. 618· ὁ ἔξω τῆς ὥρας τῆς νεότητος, μὴ πλέον νεαρός, οὗτοι δὲ ἔξωρος ἔγινετο Αἰσχίν. 1. 95· οὐ, καίπερ ἔξωρου γενομένου, διετέλει· ἐρᾶν Πλουτ. Σύλλ. 36· μετὰ γεν., ὁ μὴ δυνάμενος ἐνεκα τῆς προεχωρητικῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὡς ἀπολαύσει τινός, γέρον ἦδη καὶ παντὸς ἡδῆος ἔξωρος Δουκ. Ἐρμ. 78.—Ἐπίρρ. ἔξωρος ἔχειν τινὸς Φιλίστρ. 521.—Καθ' Ἡσίο. «ἔξωρος· γραταῖς, ἡ γέροντιν» καὶ «ἔξωρον· τὸν παρηκμακότα, ἄκαιρον, ἢ παλαιόν».

**ἔξωρόφος**, ὄν, (ῶρος) ὁ ἔχων ἐξ ὀφθαλμοῦ, προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόχους πύργους τοῖς τελεσθῆναι ἔξωρόφους ὄντας Διόδ. 14. 51.

**ἔξωρτο**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐξόρνωμι.

**ἔξωσις**, εὖως, ἡ, ὥσις πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτοπισμός, ἐξάρθρωσις,

ἔξωσις.. ἀπορραγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσεως ἢ ἐνδὸς σπονδύλου ἢ καὶ πλείονων Ἰππ. π. Ἀρρ. 811, 2.

**ἔξωσμα**, τό, ἐκδιώξις, ἔξορσις, Ἐβδ. (Ὁρήνιο Β', 14), Ὀριγέν. III. 677C.

**ἔξωστάριον**, τό, μικρὸς ἔξωστις, «μπαλκονάκι», Λέοντ. Νεαρ. 220. **ἔξωστατέας**, ἱστάραι ἔξω, Θ. Σουδ. σ. 777, ἔκδ. Μ.

**ἔξωστις**, ὄν, ὁ, ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρὸς, ὀρηκτικός, ὁ ἔξωθεν τοῦ εὐθέος ὁρόμου ἐν θαλάσῃ καὶ παραπέρων τοὺς πλεόντας, ὡς ἐγένοντο ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἔξωσται ἀνεμοὶ ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος Ἡρόδ. 2. 113, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 11· Ἰάλη δὲ καὶ ἀνεμος ἔξωστις ἐμπειῶν ἐπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην Αἰσχίν. Ἐπιστ. 659 ἐν τέλει. **2)** μεταφ., ὁ ἐκδιώκων, ὁ κατασπέρων, ἡνίκ' ἔξωστις Ἀρης ἐθραυε λαίρην τῆσδε γῆς μέγας πνέων Εὐρ. Ρῖο. 322.

**3)** ἔξωστις, «μπαλκόνι», ὡς καὶ νῦν, Ἀρμεν. 2. 32, ἐλέγετο καὶ ἡλιακός, αὐτὸς 52.

**ἔξωστρα**, ἡ, μηχανὴ ἐπὶ τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτου ὅμοια κατὰ τι πρὸς τὸ ἐκκύλημα (δ' ἴδε), Πολυδ. Δ', 127, 129· μεταφ. ἐν Πολυδ. 11. 6, 8. **II.** γέφυρα κρεμαστὴ ἐξωθεν ἐκ τοῦ πύργου τῶν πολιορκητῶν κατὰ τοῦ τεύχους τῶν πολιορκουμένων, Δατ. εχοstra, Vegetius Renatus de Re Militari 4. 21.

**2)** = ἔξωστις, «μπαλκόνι», Σύμμαχ. Δ', Βασίλ. Α', 2. **ἔξωστων**, τό, τὸ ἔξω τῆς στοᾶς, ἡ ἐξωτερικὴ στοᾶ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 267 ἐν λ. στοᾶ.

**ἔξωτατος**, ἡ, ὄν, ὑπὲρ τοῦ ἔξω, τοῦ ἔξωτάτου Ἐβδ. (Γ', Βασίλ. σ', 29, καὶ διαφ. γρ. ἐν Νεσμ. ΙΑ', 16).

**ἔξωτάτω**, Ἐπίρρ. ὑπὲρ τοῦ ἔξω, τὸ ἔξωτάτω ρέον Πλάτ. Φαίδ. 112E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 4.

**ἔξωτερικός**, ἡ, ὄν, (ἔξω) ἀντίθ. τῷ ἐσωτερικῷ, ὁ ἀνέμων εἰς τὰ ἔξω, ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, τὴν γλῶτταν δειξὶ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἐν μέρει τῶν ἐσωτερικῶν εἶναι.. οἷον χεῖρα ἢ πόδα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 5. 6, 9· ἔξωτ. ἀρχή, ἀρχὴ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 2. 10, 16, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ οἰκείως, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικὰ πράξεις παρὰ τὰς οἰκείας αὐτῶν αὐτῶν 7. 3, 8· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐσωτερικώτερας ἐστὶ σκέψεις, ἰδιαίτερας πραγματείας, αὐτῶν 1. 5, 4· μακάριος δι' οὐδὲν τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν αὐτὸς αὐτῶν 7. 1, 10. **II.** οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι τοῦ Ἀριστ. κατὰ τὸν Γέλλιον (Gellius 20. 5) ἦσαν δημώδεις πραγματεῖαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀκροατικούς, ἀκροαματικούς ἢ ἐσωτερικούς, οἵτινες περιελάμβανον τὴν ὑψηλότεραν αὐτοῦ φιλοσοφίαν, πρὸς Πλουτ. 2. 1115 (ἐνθα οἱ ἐξωτερικοὶ διάλογοι ἀντιτίθενται πρὸς τὰ ἡθικά· ὑπομνήματα καὶ τὰ φυσικά), Κλήμ. Ἀλ. 68· ἀλλ' ὁ Κικέρων Fin. 5. 5, φαίνεται ὅτι ἐθεώρει τὴν διαφοράν ὡς πρὸς τὸ ὅρος (unum populariter scriptum, alterum limatius). Παρ' αὐτῷ τῷ Ἀριστ. ὁμοῦ οὐδαμοῦ ἀναφέρονται λόγοι ἀκροατικοὶ ἢ ἐσωτερικοί, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἀναφέρονται οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι φαίνονται ὅτι σημαίνουσι δημώδη ἐπιχειρήματα ἢ συλλογισμοὺς συνθεῖς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, οἷους καὶ αὐτοὶ μεταχειρίζεται ἐν τισι τῶν δημωδεστέρων αὐτοῦ ἔργων, Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 1, 4, Φυσ. 4. 10, 1, Ἠθ. Ν. 1. 13, 6, Πολ. 3. 6, 5, 7. 1, 2· οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὸ λόγιον ἐγκύκλιον (ἴδε ἐγκύκλιος) ἐν Ἠθ. Εὐδ. 1. 8, 4, ῥητῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ κατὰ φιλοσοφίαν, ἴδε Bonitz, Πινάκ. Ἀριστ. (Index Aristotelicus) σ. 104, 44 κέ· πρὸς ἐσωτερικούς—οἱ ἐξωτερικοί, ὁ ἀρχαῖος μαθητὰ τοῦ Πυθαγόρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀκροαματικούς, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 16, Fin. 5. 12, Γέλλ. 20. 5, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 448.

**ἔξωτέρω**, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἔξω, πλέον ἔξω, ἡνιοστρόφου δρόμου ἔξωτέρω Αἰσχύν. Χο. 1023· ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 5:—Ἐντεῦθεν ἐπιβ. ἔξωτέρος, α, ὄν, ὁ πλέον ἔξω ὢν, τῆς αὐλαίας τῆς ἔξωτέρας Ἐβδ. (Ἐβδ. κς', 4)· σκότος τὸ ἔξωτερον, τὸ σκότος τὸ ἔξω τῶν ὀρίων τῶν καταλαμβάνων ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωτὸς βασιλείων τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 12, κδ', 3, κδ', 307· σκότος δὲ τὸ ἔξωτερον, τόπος ἐστὶ κολάσεως χαλεπωτάτης Εὐδ. Ζυγαθηνῶ Ἐρμην. κτλ., τ. 1. σ. 153, ἐκδ. Φαρμακίδου.—Ἐπίρρ. ἔξωτέρως, ἐξωτερικῶς, Μακάριος 184B.

**ἔξωτικός**, ἡ, ὄν, (ἔξω), ἔξωτος, μὴ συγγενής, τούτου δὲ ἑτεροῦ οὐδεὶς μετέξει οὔτε συγγενὴς μου οὔτε ἔξωτικός τις Σύλλ. Ἐπιγρ. 2686, 4247 κ. ἄλλ. **2)** ἐξωτερικός, Ἐπίκτ. Ἐγγειρ. 33. 6 (ὡς διὰφ. γραφῇ), Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμφύχ. 311· παρὰ τοῖς Ἑκκλ., κοσμικός, λαϊκός, Βασίλ. III. 944A· ἔξωτικα πόλεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μπλαλ. 449. 11.—

**ἔξωτις**, -κῶς, Σουδ. παρὰρτ. σ. 39.

**ἔξωφανής**, ἐς, ὁ ἐξωθεν φαινόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. 141B.

**ἔξω-φορος**, ὄν, ἔξω ἐνεχθεὶς, ὁ δημόσιος, Ἰαμβλ. βίος Πυθαγ. 247, Σουδ. Ἐκλογ. 1. 214.

**ἔξωχειρός**, ὁ ἔξω χειρῶν, ἐλευθέρως, Γλωσσ.—ἔξωχειρω-

τής, ὁ ἐκβάλλων τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἀφίπων αὐτὸν ἐλευθέρων, Γλωσσ.

**ἔξωχειροτόννητος**, ὁ ἔξω, δηλ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ χειροτονηθεὶς, ἔξωχειροτόννητος ἱερεὺς, κληρικὸς Θ. Βαλσ. ἐν Σύντ. καν. τ. 2, σ. 150. 348-4.



ἔξωχρος, ὅν, πᾶν ὥχρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 2. ἔξωχρον προάστειον, τὸ ἔξω τῆς χώρας, δηλ. τῆς πόλεως, Θ. Βαλο. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 565. ἔο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, Λατ. sui.—ἐοτ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, Λατ. sibi.

ἐογμός, «καθ' ἃ συνδέεται ὁ τράχηλος, ἀπὸ τοῦ ἔξω ἐγμός, καὶ ἐογμός», Λεξικὸν Βαρίνου, πρβλ. τὴν λ. συνοεγμός.

ἔοικα, ἔοικα, κτλ., πρkm. μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι ὁμοίος, ὁμοιάζω. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Ὅμηρος ἔχει τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρατατικού εἶκε, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ἐνθα ἐξάνη αὐτοῖς ἀρμόδιον τὸ μέρος γὰ ἐνεδρεύσασσι. Ἰλ. Σ. 520· μέλλων τις εἴξω, θὰ γέινω ὁμοίος, ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1001, καὶ ἄλλοι. α' εἴξαι ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σελ. 208· ἀλλὰ χροῦ μόνον κατὰ πρkm.:—Ἐκτός τῶν κοινῶν τύπων ἔοικα, ας, ε, κτλ., ἔχοντες παρ' Ἐπικ. γ. δυτικ. ἔοικτον ἀντὶ ἐοικατόν, Ὁδ. Δ. 27, μετοχ. εἰοικυῖται Ἰλ. Σ. 418· α' πληθ. εἰογμεν Σοφ. Δφ. 1239, Εὐρ. Κύκλ. 99· γ' πληθ. εἴξασσι, ὁ αὐτός Ἐλ. 497, Ἀριστοφ. Ὀρν. 96, Πλάτ. Πολιτικ. 291Α, Σοφιστ. 230Α, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 1, ἐν «Συμμαχίᾳ» 2, Εὐδουλ. ἐν «Στεφανοπώλει» 1. 8· ἄπαρ. εἰκέναι Εὐρ. Ἀποσπ. 167, Ἀριστοφ. Νερ. 185 (πρβλ. προσείοικα), μετοχ. εἰκώς, ἥτις εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 254, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τύπον εἰκώς, τῷ εἰκώς ᾤξεν, ἴδε ἐν λ. εἰκός:—Ἰων. ἀλλ' οὐχὶ Ἐπικ. οἰκα, ας, ε, Ἰερὸδ. 4. 82., 5. 20, 106, μετοχ. οἰκώς ὁ αὐτός:—Ἰπερσ. ἐώκειν, εἰς, εἰ, Ὀμ., κλ., γ', πληθ. ἐώκεσαν, Θουκ. 7.75, κλ., Ἐπικ. ἐοίκεσαν Ἰλ. Ν. 102· Ἐπικ. γ' δυτικ. ἐέκτην ἀντὶ ἐωκέστην Δ. 104, Ὁδ. Δ. 662· Ἀττ. τις τύπος ἦκεν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1298 (ὡς διωρθώθη ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ):—ἀπαντῶσιν ὡσαύτως παθητ. τύποι μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, γ' ἐν πρkm. ἦέκται, Νικ. Θηρ. 658 (πρβλ. προσείοικα)· Ἰπερσ. ἦέκτο, τετράκις ἐν τῇ Ὁδ. καὶ ἄνευ αὐξήσ. ἔέκτο Ἰλ. Φ. 107. (τὰ Ὀμηρικὰ παραδείγματα δεκνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἴηεν ὡς γράμμα σύμφωνον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις δεκνύει ἵχνος τι τοῦ διαγράμματος, ὁ Κούριος συμπεραίνει ὅτι ἡ ῥίζα δὲν ἦτο FIK, ἀλλὰ πιθανῶς ΔΙΚ ἢ DYIK, δηλαδή ἡ ῥίζα τοῦ δεκνύμε· καὶ οἱ ὁ Ὅμηρ. λέξις ἦτο γέ γ ο ι κ α).

Ι, εἶμαι ὁμοίος, φαίνομαι ὁμοίος, τινι Ὀμ., κτλ.· Μαχάοιμι πάντα ἔοικε Ἰλ. Δ. 612· κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ Ὁδ. Α. 208· οὕτως εἰδός τε μέγεθος τε, δέμας, πάντα, κτλ., Ὀμ.: γίνεται ἐμφαντικώτερον διὰ τῶν φράσεων, εἰς ὧπα ἔοικεν, ἄντα ἔώκει, ἀγχιστα ἔώκει Ἰλ. Γ. 158, Ὁ. 630, κ. ἄλλ.· μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν, ὁμοιάζει με τὸν μαῦρον θάνατον, Ὁδ. Ρ. 500:—ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἰεὶ γὰρ διόφρου ἐπιθησόμενοις εἰκίτην, ὁ αὐτὸς γὰρ εἰκέσαν ἐπιθησόμενοις τοῦ δαγμάματος (Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ψ. 379· ἔοικε σημαίνει ὅτι, φαίνεται ὡς σημαίνει ὅτι, Πλάτ. Κρατ. 437Α· ἔοικε σπεύδοντι, φαίνεται ὡς σπεύδων, Πρωτ. 361Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 10., 4. 3, 8· καὶ ἄνευ μετοχ., ἔοικε τοῦτ' ἀτόπῳ τοῦτο φαίνεται ὡς ἄτοπον, Πλάτ. Φαίδρ. 62D· ἡ συμμορία τοῦ φαίνομαι ὁμοίος τινι ἀπαντᾷ καὶ παρ' Αἰσχύνῃ ἐν τῇ μετοχ. εἰκώς, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννα Ἀγ. 760· ἔξω γὰρ εἰκώς Ὁ. 560.

II. ἔοικα μετ' ἄπαρ. ὡς τὸ Λατ. videre, ἐν φράσειν ἃς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκρέμεν ἀπρὸς ὧμα, ἔοικα δὲ τοι παραεἰδέναι, ὥστε θεῶ, μοι φαίνεται ὅτι ἔδω εἰς σέ ὡς εἰς θεόν, Ὁδ. Χ. 348· χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι Αἰσχύν. Πρ. 971, πρβλ. 984· ἔοικα θρηγνέν μάτην ὁ αὐτός Χο. 925, πρβλ. 730· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἄρας δεινὰς προσβάλλων ἄρτιως οὐκ εἰδέναι Σοφ. Ο. Τ. 744· ἔοικα ἰ. ἐποικτεῖσιν σε ὁ αὐτός ἐν Φιλ. 317· μετ' ἄπαρ. μέλλ., θέλειν μ' ἔοικας Αἰσχύν. Εὐμ. 900· ἔοικα θεοπωδῆσειν, ὁ αὐτός Ἀγ. 1161· κτενεῖν ἔοικας, ὁ αὐτός ἐν Χο. 922· τὸν ἄνδρα ἔοικεν ὕπνος ἔξεν Σοφ. Φιλ. 821, πρβλ. 911, Εὐρ. Ἐκ. 813, πρβλ. Κύκλ. 99· μετ' ἄπαρ. ἄπαρ., πικροῦς εἰογμεν ἰ. ἀγῶνας κηρύξαι, φαίνεται ὅτι ἐκηρύξαμεν πικροῦς ἀγῶνας, Σοφ. Δφ. 1239·—σπαν. μετὰ μετοχ., ἔοικε κεκλημένῃ Πλάτ. Κρατ. 419C· ἔοικατε ἡδόμενοι Ξεν. Ἑλλην. 6. 3. 8· ἄλλ' ὁ Heind καὶ ὁ Cobet προστιπῶσι κεκλημένῃ, ἡδόμενοις, ὡς ἄνωτ. I.

2) ἀπρὸς αὐτ., ἔοικε, φαίνεται ὡς, ἔοικε, ὡς φαίνεται, δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε καθθανεῖν Σοφ. Ἀντ. 576· ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ αὐτοῖς 740, Ἰλ. 772, 1341, Εὐρ., Θουκ., κλ.—ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 551, τὸ μοι ἀνέκει εἰς τὸ τέδ' ἔργον, ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ· τὸ ὡς ἔοικε, μεταχειρίζεται πολλᾶκις ὁ Πλάτων ὅπως· ὁ λάσθ τὸ λαν θριστικὸν φράσεως τινος, ἀπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον Φαίδων 61B· ἡνίκατο ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον δ εἶη, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 332B, κτλ., ἐν ἀποκρίσει τὸ ἔοικεν=οὕτω φαίνεται, Πολ. 334A, 346C, κ. ἄλλ.

3) ὡσαύτως προσωπικ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ἔοικας Σοφ. Ἰλ. 516, Τρ. 1241, ὡς εἴξαι Εὐρ. Ἰλ. 497. III. σχεδὸν αἰ ἀπρὸς ὧμα, προσήκει, πρέπει, τὸ πλεῖστον μετ' ἄπαρ. ἀπολυθύντος ἀπαρμ., οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδὸν ἐπος ἀργήσασθαι Ἰλ. Ε. 212, Ὁδ. Θ. 358· οὐ γὰρ εἰκ' ὀτρυνέμεν

Ἰλ. Δ. 286· συγχ. μετ' αἶτ. καὶ ἄπαρ., Ὀμ. ἐν δὲ τῷ ἐν Ὁδ. Χ. 196 χωρίῳ, Μελάνθιη, νύκτα φυλάξεις, εὐνὴ ἐνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὡς σε ἔοικεν, πρέπει νὰ ὑποσπῇ τὸ ἀπαρμ., καταλέξασθαι οὕτω, καὶ ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, ἐτυπακυστέον τὸ εἶναι, Ἰλ. Δ. 119· ἡ χρίσις αὐτῇ εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Πλάτ. Νόμοις 879C.

IV. μετοχ. εἰκώς, εἰκώς, καὶ Ἰων. οἰκώς, υἷα, ὅς. 1) φαίνομενος ὁμοίος, ὁμοιάζων, συγχ. παρ' Ὀμ.: ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὸν μακρότερον τύπον οἶον, φόδος οὐδενὶ εἰκόως Θουκ. 7.71· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἰκώς Αἰσχύν. Ἀγ. 760, Χο. 560, Εὐρ. Κύκλ. 376, Ἀριστοφ. Σρ. 1321.

2) ἀρμόδιος, ἀρμόζων, κατάλληλος, μῦθοι γὰ εἰκότες.. ὥδε εἰκότα μυθήσασθαι Ὁδ. Γ. 124, 125· εἰκότι κείται ὀλέθρῳ Ὁδ. Δ. 46· εἰκυία ἀκοιτίς, κατάλληλος σύζυγος, Ἰλ. Ι. 399, πρβλ. Ὁδ. Δ. 239:—οὕτω παρ' Ἀττ., ἔλλογος, εὐλογος, λογικός, οἱ εἰκότες λόγοι, μῦθοι Πλάτ. Τίμ. 48D, 59C, κτλ.

3) πιθανόν. εἰκός ἐστὶ ἀντὶ τοῦ εἰκε, Σοφ. Ἰλ. 659, 1488, κτλ.: μάλιστα, ὡς εἰκός, Ἰων. ὡς οἰκός, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικε, Ἰερὸδ. 1.45, Σοφ. Φιλ. 498, κτλ.: οἷον εἰκός Πλάτ. Πολ. 406D· καθάπερ εἰκός ὁ αὐτός, Τίμ. 24D· ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός, ὁ αὐτός ἐν Φαίδωνι 67A, Πολ. 407D, κτλ.

4) καὶ τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ὁμοία, αἴγες, αἰλουροί, καὶ τὰ εἰκότα Σέξτ. Ἐμπ. ΙΙ. 147, 3. 180.

5) εἰκότως, Ἀττ. εἰκότως, Ἰων. οἰκότως, Ἐπίρρ. τῆς μετοχ. εἰκώς, ὁμοίως, ἀναλόγως, ἀπουσία μὲν εἴπας εἰκότως ἐμῇ, ὠμίλησας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀπουσίαν μου, δηλ. ἐν ἐκτάσει, Αἰσχύν. Ἀγ. 915. 2) εἰκότως, δικαίως, ὀρθῶς, φυσικῶς, πρεπόντως, Ἰερὸδ. 2. 25, Αἰσχύν. Ἰκ. 403· οὐκ εἰκότως Θουκ. Ι. 37· συγχ. τίθηται μετ' ἐμφάσεως ἐν τέλει προτάσεως, ὁ αὐτός Ι. 77., 2. 93, Ἰσοκρ. 12D, κλ.

ἐοίτο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ εἶτο, γεν. τοῦ εἶος, πατὴρ ἐοίτο Ἰλ. Β. 662· ἔοις ἐοίτο Ν. 522, κ. ἄλλ.

ἔοις, Ἐπ. ἀντὶ εἴξας, ὅ ἐν. εὐκτ. τοῦ εἰμῆ, Ἰλ. Ι. 284, ἐοῖσα, Δωρ. ἀντὶ εὐοῖσα, οὖσα, μετοχ. θηλ. τοῦ εἰμῆ.

ἐόλει, ἐτάραττε, πῦρ δὲ οὐκ ἐόλει (γ' ἐνικ. παρατ.), κατὰ Βοκῆ. ἀντὶ ἀεόλλει ἐν Πινδ. Π. 4. 414 (233).—Παθ. ἐόλητο (γ' ἐνικ. ὑπερσ.), ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασι, «ἐτετάρακτο καὶ ἐν αγωνίᾳ ἦν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 471· ἐόλητο θυμὸν ἰ. ὑποδημιθεὶς βελέεσιν Κυπρίδος Μόσχ. 2.74.—Καθ' Ἡούχ. «ἐόληται» τετάρταται, ἐπτόχται ὠδύνεται. (Πιδαν. ἐκ τῆς ῥίζης εἴλω· πρβλ. Βουτεμ. Κατάλ. Ἀνωμ. Ρημ. ἐν λ. εἴλω, καὶ Λεξίλογ. ἐν λ. αἰόλος 7).

ἔολον· ἐπρόσφορον. χρηματιστόν· Ἡούχ.

ἔολπα, ας, ε, ποιητ. δ' πρkm. τοῦ εἴλω μετὰ σημ. ἐνεστ., ἐλπίξω, μόνον ἐν τῷ ἐν. ἀριθμ. τῆς ὁριστ., νῦν δὲ νῶϊ γ' ἔολπα ἰ. οἶσθεθαί μέγας κῦδος Ἀγαιοῖσι Ἰλ. Χ. 216, Ὁδ. Χ. 279, κτλ.

ἔον, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 643, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν, α' ἐνικ. τοῦ παρτα. τοῦ εἰμῆ: ἀλλὰ ἐόν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄν μετοχ. οὐδ. τοῦ εἰμῆ.

ἔοργα, ας, ε, ποιητ. πρkm. τοῦ ἔρδω, Ἰλ. Ι. 320, Ὁδ. Χ. 318· γ' πληθ. ἔοργαν ἀντὶ ἔδρασαν, Βατραχομυμ. 178: μετοχ. ἔοργώς Ὀμ.: Ἰων. γ' ἐνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. ἔοργες Ἰερὸδ. 1.127.

ἐοεργέτης, ὁ, καὶ ἐδόναις, ἡ, Διολ. ἀντὶ εὐεργέτης καὶ εὐνοιας, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 102, 135.

ἐόργη, ἡ=τορὺνη (ἥτις ὀνομάζετο καὶ εὐέργη), Πολυδ. ζ', 88· καὶ ῥήμα ἐοργῆσαι=τορυνῆσαι αὐτόθι.

ἐορτάζω, ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ ὀρτάζω: παρατ. ἐώρταζον (μετ' ἄνωμαλ. αὐξήσ. ἐν τῇ δ' συλλαβῇ) Ἰσοκρ. 392C, Πλου. 4.19, 4: μέλλ. -άσω, Λουκ., κλ.: ἄορ. ἐώρτασα (μετ' ἄνωμαλ. αὐξήσ.) Δίων Κ. 48. 34, κλ.: ἄπαρ. ἐορτάσαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 1079, Πλάτ.: πρβλ. διεορτάζω (ἐορτή). Ἐορτάζω, πανηγυρίζω, ὀρτάζουσι μεγάλας ἀνάγοντες θυσίας Ἰερὸδ. 2. 60, 122, Εὐρ., κλ.: ἐορτάς ἐορτ., πανηγυρίζει ἐορτάς, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2· ἡμέρας τέσσαρας Ἰλιον. Κάμιλλ. 42· ἐορ. τῷ θεῷ Λουκ. Ἀνάγ. 23.

II. τιμῶ μέγα τι γεγονὸς δι' ἐορτῶν καὶ πανηγύρεων, πανηγυρίζω, ταῦτα ἡ πόλις ἐορτάζει καὶ ὑπὲρ τούτων θύει τοῖς θεοῖς Πλουτ. 2. 349F· πολυτελῶς ἐορτάζοντες ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ἀντων. 56.

ἐορτα(ι)· ἐδοξε. χρηματῆται· Ἡούχ.

ἐορτάσιος, α, ὄν, =ἐόρτειος, ἐορτάσιμος, Δίων. Ἀλ. 4.74.

ἐορτάσιμος, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἐορτάσιμος ἡμέρα Πλουτ. 2. 270A· ἐμαυτῷ δὲ οὐ πᾶν ἐορτάσιμα ὄντα Λουκ. Κρονολόγων 11 (394).

ἐορτάσιος, ὁ, ἐόρτειος, ἐορτάσιον ἤχον Γρηγ. Ναζ. ῥδ. 4, 26, σ. 68C.

ἐορτάσις, εως, ἡ, τὸ ἐορτάζειν, Πλάτ. Νόμοι 657D.

ἐορτάσιμα, τό, ἐορτή, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. Ιθ', 15).

ἐορτασμός, ὁ, ἐορτασις, Πλουτ. 2. 1101E.

ἐορταστέον, ῥήματ. ἐπιθ. τοῦ ἐορτάζω, δεῖ ἐορτάζειν, Γρηγ. Ναζ. ΙΙ. 429B.

ἐορταστής, οὗ, ὁ ἐορτάζων, ὁ πανηγυρίζων, Μάξ. Τύρ. 6. 8, Πολυδ. Α', 34.



εορταστικός, ἡ, ὄν, ὁ εἰς εορτὴν ἀνήκων, μάχαι τινὲς εορταστικαὶ Πλάτ. Νόμοι 829B· ἡμέρα Δουκ. Ἐρωτ. 1, Ἀλκιφρων 3, 57· ἐπιστολὴ εορταστικὴ, πεμπομένη πρὸς χαιρετισμόν κατὰ τὰς εορτάς τοῦ Πάσχα ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον, ἢ ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς πρόσωπον κατέχον δημόσιον ἀξίωμα, Ἀθαν. Π. 1176B, Θεοφύλ. Ἀλεξ. 53A, κλ.—ὁμοίως, εορταστικά γράμματα Θεοδώρητ. IV. 1180 (Σωζομ. 1540C).

εορτή, ἐν δὲ τῇ ἰων. περὶ γραφία ὁρτή (οὕτω καὶ ἐν τραγ. στίχῳ Ἰωνος τοῦ τραγωδοποιού παρ' Ἀθην. 258F), ἡ:—εορτή, πανηγυρίς, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν εορτὴ Ὁδ. X. 156· νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον εορτὴ τοῦ θεοῦ Φ. 258· εορτὴς στέργηθρ' ἔχειν Δίσχυλ. Εὐρ. 191· εὐσῆς ὁρτῆς τῇ Ἡρῇ τοῖσι Ἀργείοισι Ἡρόδ. 1. 31· ὁρτὴν ἀγειν, εορτάζειν, ὁ αὐτ. 147. 150, Θουκ. 4. 5, κλ.· ὁρτὴν ἀνάγειν Ἡρόδ. 2. 40, 48, κ. ἄλλ.· εορτὴν εορτάζειν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2· εορτὴν τῷ θεῷ ποιεῖν Θουκ. 2. 15.

2) καθόλου, τέρψις, εὐδαιμονία, παιδεία καὶ εορτῆς χάριν Πλάτ. Φαίδρ. 276B, κλπ., οὕτω καὶ, εορτὴν ἡγεῖσθαι τι Θουκ. 1. 70. 3) παροιμ., κατόπιν εορτῆς ἡκομεν, ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολείποντων (Διογενιαν. 5. 73), Πλάτ. Γοργ. 447A· ἀέρ-γοις αἰὲν εορτά, ἐκάστη ἡμέρα εἶνε εορτὴ εἰς τοὺς αἴροντας, Θεοκρ. 15. 26, πρβλ. εορτή. II. ἐν τῇ Παλ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. ἡ μεγάλη τῶν Ἑβραίων εορτὴ, ὅτε μὲν μετὰ τῆς λέξεως πάσχα, Ἐβδ. (Ἐβδ. ΛΔ', 25), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. 6', 41, κατὰ Ἰωάν. γ', 1, ὅτε δὲ ἄνευ αὐτῆς, Ἐβδ. (Ἐβδ. IB', 14), Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κς', 5, κ. ἄλλ. — ἡ εορτὴ τῶν ἀζύμων = ἡ εορτὴ τοῦ πάσχα Ἐβδ. (Ἐβδ. KI', 15, ΛΔ', 17, Δευτερ. Ις', 16)· ἡ γίγχιζε δὲ ἡ εορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη πάσχα Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κβ', 1· ἡ εορτὴ τῆς σκηνοπηγίας Ἐβδ. (Δευτ. ις', 16, κτλ.).

2) ἐκκλησιαστικῇ εορτῇ, μάλιστα τῷ χριστιανικῷ πάσχα, ἡ μείσις πασῶν τῶν εορτῶν, Διον. Ἀλεξ. 1336A (Εἰρην. 1238C), Εὐσέβ. Π. 181B, Ἀθαν. 232C, Γρηγ. Ναζ. Π. 624B, κλ.—δεσποτικὴ εορτὴ, πρὸς ἀνάμνησιν σπουδαίου τινὸς συμβεβηκότος τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ· δεσποτικὴ λοιπὸν εορτὴ εἶναι τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τὰ Φῶτα, ἡ Πεντηκοστή, ἡ Ἀνάληψις, ἡ Περικομὴ καὶ ἡ Μεταμόρφωσις, Κύριλλ. Ἀλ. X. 1041A, Γρηγόρι. 597A, κ. ἄλλοι.

—θεομητορικὰ εορταί, αἱ τῆς μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου, τὰ Εἰσόδια, ὁ Εὐαγγελισμός καὶ ἡ Κοίμησις. Ἰδε Ὁρολόγ. τὸ Μέγα, κλ.

ἐόρτιος, ὄν, ἀνήκων εἰς εορτήν, σεμνοπρεπής, Γρηγόρ. Ναζ. II, 625A, III. 1023A, Δαμασκ. III. 645B, κλ.

εορτίς, τοῦ, ἡ, = εορτή, Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. E. 299· πρβλ. ἑρῶτις ἐν λ. ἑροτή.

εορτο-λόγιον, τὸ, ἡμερολόγιον τῶν εορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Σουίδ. ἐν λέξει.

εορτώδης, ες, (εἶδος) = ἐόρτιος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 1, Σχολ. εἰς Θουκ. 5. 54.

Εορτών, ὄνος, ὁ, «μὴν Ἀττικὸς» Εὐστ. Ὁδ. 1698. 35. ἐός, ἐή, ἐόν, Ἐπικ. ἀντί ὄς, ἡ, ὄν: (ἐ, ἐο, οὗ): — κτηνικῇ ἄντων. τοῦ γ' ἑνικ. προσ. αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Λατ. suus, Ὁμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ., καὶ Δωρ.· οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ καὶ μόνον δις ἢ τρίς παρὰ τοῖς τραγ., δηλαδὴ Δίσχυλ. Ἀποσι. 281 (Ἰαμβ.), Εὐρ. Ἡλ. 1206 (λυρ.), Σοφ. Ἡλ. 1075 (ἀν παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ Διονδορίου διόρθωσιν, τὸν ἐόν πότμον .. στενάχουσα, ἀντὶ τὸν αἰ πατρός .. στενάχουσα, δηλ. τὸν αἰ χρόνον στενάχουσα διὰ τὸν ἐαυτῆς πατέρα, ἴδε σημ. Jebb)· τὸν ἐόν τὸ Πόδαργον Ἰλ. Φ. 295· ἐπιτεταμένον, ἐὼ αὐτοῦ θυμῷ, Λατ. suo ipsius animo, K. 204· ἐοί αὐτοῦ θῆτες Ὁδ. Δ. 643: — (ἐν: εὐθεν τὰ μεθ' Ὁμηρ. ἐαυτοῦ, αὐτοῦ). — Δὲν εἶναι δὲ ἀπλῶς ἀντανακλωμένη, ἀλλ' ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ejus τῆς Λατ. καὶ τὸ suus.

II. μεθ' Ὁμηρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἄλλων προσώπων, 1) ὡς ἄντων. κτῆς. τοῦ γ' πληθ. προσ. ἀντὶ σφέτερον, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 58, Πινδ. Π. 2. 169, καὶ συχνὰ παρὰ μεταγιν. Ἐπικ. ὡς ἐν Βατραχομομ. καὶ Ἀπολλ. Ρόδ., ἴδε Ruhnke Ep. Cr. 178.

2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς προσέτι = ἐμός, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 226. 3) ὡσαύτως = σός, ὁ αὐτός B. 634., Γ. 140, Θεόκρ. 17. 50. 4) = ἡμέτερος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 203.

5) = ὁμέτερος, ὁ αὐτός B. 332., Γ. 267. — παροιμία ὡς ἡμεῖς προσώπων παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ ὄς, ἡ, ὄν, καὶ σφέτις, ἔτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐν τῷ σφέτερος, παρ' Ἡσ., καὶ παρ' Ἀττ. ἐν τῷ ἐαυτοῦ· πρβλ. Wolf Proleg. σ. ccxlvii, κέξ. — Περὶ τοῦ ἐάων, ἴδε ἐν λ. ἐός.

εἶος, Βοιωτικὸν ἀντὶ τῆς ἐο, οὗ, γεν. τῆς τριτοπροσώπου ἄντων., Κόρινθα 2.

εἰσσητήρ, ἥρος, ὁ, «ἐπίκουρος, τιμωρός, ἀντὶ τοῦ ἀσσητήρ» Ἡσύχ.

εἰούσα, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ οὔσα μετοχ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ εἰμί, ἐν Ἀργεῖ εἰούσα Ἰλ. Z. 456· ἀμφὶς εἰούσα Η. 342· πινυτή περ εἰούσα Ὁδ. X. 131 κ. ἄλλ.

ἐπ-αβελτερώ, καθιστῶ τινα μᾶλλον ἀβέλτερον, ἀσυνετον, ἀνόητον, ἀβελτερώσας τὸν ποτ' ὄντα ἀβέλτερον Μένανδρ. ἐν Περὶ νόμ. 1.

ἐπάγαθος, ὄν, = χρηστός, λέξεις συνήθης ἐν ἐπιτυμείοις, Σουλ. Ἐπιγρ. 4991, 5020.

ἐπ-αγαίωμα, Παθ., χαίρω, γαυριῶ ἐπὶ τινι, τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτει γυλῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1262· ἐπιχαίρεκα, οὐνεκεν οὐ οἱ ἐγώ γε κακῇ ἐπαγαίωμα ἄτη, «ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς» (Σχολ.), αὐτόθι 470: Ἐπικ. ἄρ. ἐπαγάσαστο, ποιητῆς παρὰ Παρθεν. 21. 18. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαγασμένη» ἐκπαγεῖσα.

ἐπ-αγάλλομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω ἢ γαυριῶ ἐπὶ τινι, μετὰ δοτ., ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ θηροτῇ Ἰλ. Π. 9. 1, πρβλ. Κόντ. Σμ. 7. 327, Τρυφ. 671· ἐπὶ τινι Ξεν. Οἶκ. 4. 17.

ἐπ-ἀγανανκτέω, ἀγανανκτῶ κατὰ τινος ἢ διὰ τι, Πλουτ. Ἀλκ. 14, Ἀγρ. 19, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 13, 3, κλ.

ἐπαγγαλιᾶζων· «ἐπιχαίρων» Ἡσύχ. ἐν τῷ Κώδικι φέρεται: ἐπαγγαλιᾶζων.

ἐπαγγελία, ἡ (ἐπαγγέλλω) διαταγή, παραγγελία, διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν Πολύδ. 9. 38, 2,

2) ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, ἐπαγγελία δοκιμασίας, δημοσία καταγγελία καὶ κλήσις ὅπως προσέλθῃ τις εἰς δοκιμασίαν τῶν ρητόρων (ἴδε τὴν λ. δοκιμασία 4) γενομένην κατὰ τινος ὁστις, ἐνῷ ἐνέχεται εἰς ἀτιμίαν, ἐτόλμα να δημηγορῇ δημοσίᾳ (ἴδε ἐπαγγέλλω 3)· ἐπαγγελίαν τινὶ .. ἀπειλεῖν Δίσχιν. 9. 35· πρὸς τοὺς θεομοθέτας ἐσθ' ἡμῖν ἐπαγγελία Δημ. 602. 11. — Καθ' Ἀρποκρ.: «ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει. — Κατὰ δὲ τὰ A. B. σ. 256, 5, ἐπαγγέλλαι καὶ ἐπαγγέλλω, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν πεπορευμένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Ξεν. Μ. 353. 43.

3) προσφορά, ὑπόσχεσις, ἀπεδέξασθε τὴν τ' ἐπαγγελίαν τὴν ἐμήν, κτλ., Δημ. 519. 8, Ἀριστ. Ἠθ. N. 9. 1, 6· ἐπαγγελίας ποιεῖσθαι τινι Πολύδ. 1. 72, 6· ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλιπὼν, καταλιπὼν ὡς ὑπόσχεσιν, ὁ αὐτὸς 18. 11. 1· τὴν ἐπαγγελίαν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν αὐτόθι: μεταρ., ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελία καὶ οὐκ ἀτρέπτω τένοντι Φιλόστρ. 768. 4) ἀγγελία, Ἐβδ. (A' Μακκ. K. 15), Ἐπιστ. A' Ἰωάν. α', 5.

ἐπαγγέλλω, (ἴδε ἀγγέλλω): — λέγω, ἀναγγέλλω, μὴ πού τις ἐπαγγέλλῃσιν καὶ εἰσώ· Ὁδ. Δ. 775· τινὶ ὡς .. Ἡρόδ. 3. 36, κτλ.· ἰδίως κηρύττον ἐπισήμως, ἐπ. τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 49· ἐπ. πόλεμον Πλάτ. Νόμοι 702D: — Παθ., διακηρύττομαι, ἐπηγγέλθησαν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 8. 10: — Μέσ., ἀγγέλλω, ποιῶ γνωστὸν εἰς ἀκρόας, Ἡρόδ. 2. 121, 6.

2) δίδω διατάξαι, διατάσσω, παραγγέλλω, ἀπολ. Ἐπιστ. 1. 70, Θουκ. 5. 47· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., δίδω διατάξαι νὰ .., ἐπαγγέλλας τοὺς Λακεδαιμονίους παρεῖναι Ἡρόδ. 1. 77, πρβλ. Θουκ. 6. 56· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., διατάσσω τινὰ νὰ κάμῃ τι, Δημ. 1041, 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγμ., στρατιάν τε τοὺς ἐπαγγέλλων· ἐς τοὺς ἐυμαρτύους, ὡς τὸ Λατ. milites sociis imperare, «ἀγγέλους πέμψας εἰς τοὺς συμμάχους· ἐτοιμάζειν ἐκέλευε στρατιάν» (Δούκας), Θουκ. 7. 17· κατὰ πόλεις, ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πληθός, κατὰ πόλεις ἐπέτασσον, ὁ αὐτ. 3. 16: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., ἐπαγγέλλεσθαι τινι ἐτοιμάζειν στρατιήν Ἡρόδ. 7. 1, πρβλ. 4. 200· ἐπ. τινὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1185· ἐπ. τισὶ, ὅπως ἂν ἀπέλθοιεν Ἡρόδ. 5. 98· ὅτι .. Πλάτ. Νόμοι 915A: — Παθ., τὸ ἐπαγγέλλόμενον Ἡρόδ. 2. 55.

3) ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, δοκιμασίαν ἐπ., καταγγέλλειν, καὶ καλεῖν τινὰ εἰς δοκιμασίαν τῶν ρητόρων, ὅστις, ἐνῷ ἐνέχεται εἰς ἀτιμίαν, λαμβάνει μέρος εἰς τὰ πολιτικά (ἴδε ἐπαγγέλλω 2)· ἐπήγγεila αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταύτην Δίσχιν. κατὰ Τιμάρχ. 1. 4, πρβλ. 19. 5· ἐπ. τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 3. 11· τινὰ πρὸς τοὺς θεομοθέτας Δημ. 600. 22: — Παθ., ἐπηγγέλθη αὐτοῖς ὅτι ἐπέεοιμι Ἀντιφῶν 112. 36.

4) ὑποσχεῖσθαι, ξείνοις δειπνα Πινδ. Π. 4. 55· θεοῖς εὐχὰς Δίσχυλ. Xο. 213· ἄλλ' ἢ ἐννοία αὕτη (τοῦ ὑποσχεῖσθαι) εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπ. τί τινι ἐς δωρεάν Ἡρόδ. 3. 135· ἐπ. ξεινία τινι ὁ αὐτός 6. 35· παίδων .. ἐπ. γονάς Εὐρ. Μήδ. 721· ἀπηγγελλόμεν, ὁ ὑποσχεόμεν, Σοφ. Ἡλ. 1018· ἐπ. τάδε, ὡς .., Ἡρόδ. 6. 9· μετ' ἀπαρ., ὑποσχεῖσθαι πρὸς τι, Θουκ. 6. 88, Ἰσοκ. 77. 19, κτλ.· ὑποσχεῖσθαι εἰς τινα νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἐπαγγέλλεται τῇ βουλῇ .. μνηύσειν περὶ .. Ἀνδ. 1. 15, Λυσ. 179. 37· τινὶ ὥστε ποιεῖν Θουκ. 8. 68: — ἀπολ.; προτεῖνω, προσφέρω, Ἡρόδ. 2. 121, ἐν τέλ.

5) καθιστῶ γνωστὸν, λέγω, ἀλλ' ἐπαγγέλλω, λέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, «εἰπέτω» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1049· συνηθέστερον ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ὡς τὸ Λατ. profiteri, ἔγω ὡς ἐπάγγελω, ἐπαγγέλλομαι τι, ἐθαύμαζε δ' εἰ τις ἀρετὴν ἐπαγγέλλόμενος ἀργύριον πράττειτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7· ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ὡς ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. 273, Γοργ. 447C· τοῦτο ἔστι τὸ ἐπάγγελμα δ' ἐπαγγέλλομαι ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 319A· ἐπαγγελλόμενος πάντα .. οὐθὲν ἐπιτελεῖ Ἀριστ. Ἠθ. N. 9. 1. 2· μετ' ἀπαρ., ἐπ. ἀποκρίνεσθαι, ὅτι ἂν τις σε ἐρωτᾷ Πλάτ. Γοργ. 447D· ἐπ. οἷός τε εἶναι ποιῆσαι τι ὁ αὐτὸς ἐν Λάχ. 186C, Θεάγ. 127E· ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι Δημ. 938. 8· οἱ σοφισταὶ ἐπ. διδάσκουσιν Ἀριστ. Ἠθ. N. 10. 9, 18· καὶ ἀπολ.,



ἐγὼ ὡς ἐπάγγελμα τὸ ἐκπαίδευσιν, διδάσκειν, τὴν παιδείαν οὐχ ὅαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασιν εἶναι τοιαύτην Πλάτ. Πολ. 518B, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 11, 11. 6) ἀπακτῶ, Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5, 47, Διον. Ἀλ. 5, 65· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Δημ. 401, 17. 7) ἐπιδίδωμι ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐπ. ἀρχαίαν Πλούτ. 2, 276C. ἐπ. ὑπατεῖαν, Λατ. *petere Consulatum*, Ἀππ.

**ἐπάγγελμα**, τό, ἀγγελία, ἄγγελμα, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 33. 2) τὸ ὑπασχεῖσθαι ἄνευ σκοποῦ ἐκτελέσας, τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου προκαταληφθέντας τότε Δημ. 397· 3) τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα ψεύδος γάρ ἐστι καὶ οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ φαινόμενον εἰκός Ἀριστ. Ρητ. 2, 24, 11. 3) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Εὐθύδ. 274A, Πρωτ. 319A: πρβλ. ἐπαγγέλλω 5. 4) ἐν τῷ πληθ. = τῷ Λατ. *comitia*, ἐκκλησία, συνέλευσις Ῥωμαίων πολιτῶν, Πλούτ. 2, 276C, ἐνθα διαβ. γρ. ἐπαγγελία.

5) διαταγή, προσταγή, Λέοντ. Μοναχ. 693A. **ἐπαγγελτής**, οὗ, ὁ, ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὑπασχούμενος, Γλωσσ. **ἐπαγγελτικός**, ἡ, ὅν, ἔχων συνήθειαν νὰ ἐπαγγέλλεται, νὰ ὑπασχῇται, ἐπεκλήθη δὲ (ὁ Ἀντίγονος) Δῶνον, ὡς ἐπαγγελτικός ἐνν., οὐ τελεσιουργός δὲ τῶν ὑποσχέσεων Πλούτ. Αἰμ. Πάυλ. 8· ἐπαγγελτικώτερον τι εἰπόντα, μετὰ ὑπερβολῶν διαβεβαιώσεων, Ἀριστ. Ρητ. 2, 23, 11.—ἐπαγγελτικῶς, ὑποσχετικῶς, Γραμματ.

**ἐπαγείρω**, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτὸ, συλλέγω, ἐπὶ πραγμάτων, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλὶλλογα ταυτ' ἐπαγείρειν, οὐ προσήκον ἐστὶν εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας τὰ ἀπαξ θῶσάντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρίματα (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 126.—Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, συναθροίζομαι, πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἐγείρετο Ὀδ. Α. 631· πρβλ. Πίνδ. Π. 9, 93.

**ἐπαγερίμος**, ὁ, τὸ ἐπαγείρειν, συναθροίζειν, σύναξις, Κλήμ. Ἀλ. 213. **ἐπάγερα**, εἰς, ἡ, συνάθροισις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ, Ξέρξης τοῦ στρατοῦ ἐπ. ποιεῖται Ἡρόδ. 7, 19. **ἐπάγην** [ᾱ], ἴδε πῆγνυμι.

**ἐπαγινέω**, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπάγω, ἐπαγινέειν σφισι [σφι] αἰγας Ἰερὸδ. 2, 2, Κόντ. Σμ. 6, 235.

**ἐπαγκομίζεσθαι**, «ἐπανάγεσθαι» Ἡσυχ.

**ἐπαγκυλῶ**, κάμπω, ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοσιδῇ (ἴσως σιγμοσιδῇ) σχήματα, εἰς χρήσιν ὀπλων Σουῖδ.—ἀπαντᾷ καὶ τύπος ἐπαγκυλίζω ἐν τῷ παθ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστην 1476: «ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι· ἡ δὲ ἀπὸ τῆς μετὰ μέσου ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν», καὶ παρ' Ἰω. Γενεσ. σ. 127, 24, ἔκδ. Βόννης.

**ἐπαγκωνισμός**, ὁ, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθην. 630A.

**ἐπαγλατίζω**: μέλλ. Ἀττ. -τῶ, ἀγλατίζω, λαμπρύνω ἐτι μάλλον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575, Ἀποσπ. 548, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 102, 4, 492. II. Παθ., ἐγκαλλωπίζομαι, γυριῶ ἐπὶ τινι πράγματι, οὐδὲ ἔφημι ἑρπὸν ἐπαγλατίζεσθαι (ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. Σ. 133.

2) ἐπηγλατίζομαι.. τράπεζαι, παρεσκευασμέναι, Κρατῖνος παρ' Ἀθην. 49A.

**ἐπαγνυμι**, ἐπικλῶ, οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε (ἀμετάβ. πρμ.), «ἤγουν ἐπικεκλασται» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 532. **ἐπαγοράζω**, = ἀγοράζω, ἦν (ιεργεῖαν) ἐπηγοράκει (ὁ δεινὰ) Ἐπιρ. Ἐρυθρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1875, σ. 105.

**ἐπαγορασμός**, οὗ, ὁ, ἀγορασία, ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βοσκημάτων καὶ καρπῶν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 39, 9, ἔκδ. Β. **ἐπαγορεύσεις**, ἡ, ἀγόρευσις ἐπὶ νεκροῦ, ἐπιτάφιος λόγος, Θεμιστ. σ. 76 ἔκδ. Mai, 285 Dind.

**ἐπαγορεύω**, = ὑπαγορεύω, Ἰωάνν. Μοναχ. 303C. 2) **ἐπαγορεύω** = ἀναγορεύω, τοὺς στεφάνους ἐπαγορεύσαι Ἐπιγρ. Μεγάρων L. et F. 35.

**ἐπαγριῶ**, = ἀγριῶ, Σύμμ. Ψαλμ. ΔΔ', 19.

**ἐπαγρος**, ον, (ἄγρα) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀγρεύειν, ἀγρευτικός, τῶν δ' ἐρωδιῶν δ' μὲν πέλλος.. εὐμήχανος δὲ καὶ δεῖπνοφόρος καὶ ἐπαγρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 18, 1.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπαγρον» ἀγρευτικόν, ἄγριον, ἐν τῷ ἀγρεύειν εὐτυχῆ.

**ἐπαγροσύνη**, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐν θαλάσῃ, δηλ. ἐν τῷ ἁλιεύειν, καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ δόλον, ἔξ ἁλός φ' ὧν Θεοκρ. παρ' Ἀθην. 284A.

**ἐπαγρυπνέω**, ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινι, Λατ. *in vigilare*, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην· ἐπαγρυπνεῖν ἔσας τοῖς τόκοις Λουκ. Τιμ. 14· ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα αὐτὸν ἐπὶ φροντίζων ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεκτρ. 31, πρβλ. Πλούτ. Βροῦτ. 37· μεταφορ., παραφυλάττειν, παραμονεύει τι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διὰ παντός ἐπηγρυπνηκῶς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ Διόδ. 14, 68· ἀπολ., Ἀριστ. αἰν. 1, 27.

**ἐπαγρύπνησις**, εἰς, ἡ, τὸ ἐπαγρυπνεῖν, Ἀριστ. αἰν. 1, 27· ὡσαύτως ἐπαγρυπνεία, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 3 (13).

**ἐπαγρυπνος**, ον, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκοιμηθῇ, ἄπνους, Ἀριστ. αἰν. 1, 27.—Ἐπιρ. -νως, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4, 29, 66.

**ἐπαγγάσασθε**, «ἐπαναχωρήσατε Ἡσυχ.» ποιητ. συγκεκομ. ἀντὶ ἐπαναχάσασθε ἐξ ἐνεστ. ἐπαναχάζομαι.

**ἐπάγω**: μέλλ. -ξω: ἀρ. ἐπῆγαγον. Ἐπιγέρω, Λατ. *adducere*, ὁλον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατήρ Ὀδ. Σ. 137· ἐπ. πῆμᾶν τινι Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 240, πρβλ. Θ. 176· τό τ' ἐπὶ ἐλευθέρου Ἑλλάδος ἡμᾶρ εὐρύσπα Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια νίκη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8, 77· ἀτην ἐπ' ἀτῆ Διοχὺλ. Χο. 404, πρβλ. Σοφ. ἐν Αἰ. 1189· κίνδυνον, πόλεμόν τινι Ἰσάκος 69, 2, Διοχίν. 73, 28· νόσους γῆρας τε ἐπάγειν Πλάτ. Τιμ. 33A· ἐπ. δίκην τινὶ ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 881E κ. ἄλλ.

2) ἄγω τι ἐναντίον τινός, ὡς ὁ κυνηγὸς ἀγεί τοὺς κύνας ἐναντίον θηρίου, ὡς ἐπάγοντες (τοὺς κύνας δηλ.) ἐπῆσαν Ὀδ. Τ. 445, πρβλ. Ξεν. Κυνηγ. 10, 19.

3) ἄγω στρατεύματα ἐναντίον πολεμίων, ἐπάγει δουρικλῦτοις ἀνδράσι τοξόδαμον Ἀρη Διοχὺλ. Πέρσ. 85· τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 1, 63, πρβλ. 7, 165· τὸ δεξιὸν κέρας Ἀριστοφ. Ὀρν. 353· στρατόπεδον Θουκ. 6, 69· τινὰ ἐπὶ τινὰ, ὁ αὐτὸς 8, 46:—κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ., βαλὼν, πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, Λουκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 21· μεταρ., Διφίλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1.

4) ἐπάγομαι, ἐρέλω εἰς ἑμαυτὸν, Λατ. *inducere*, ὁλόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπῆγαγον, οὐδέ ὁμῶσας ἐρελκυσάμην σε εἰς πεῖθᾶ (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 392, Θουκ. 1, 107, Εὐρ. Ἐκ. 1032· μετ' ἀπαρ., πείθω τινὰ νὰ πράξῃ τι, αὐτὸς 260· ἐπ. τινὰ ἐπὶ τι Πλάτ. Πολιτικ. 278A:—Παθ., ὅς ἐπαγθέντες ὑμεῖς Δημ. 59, 19.

5) παρορμῶ, παρακινῶ τινὰ εἰς τι, ἐπῆγον τὸν Πέρσην Ἡρόδ. 9, 1, πρβλ. 8, 112, Δημ. 160, 15· Μῆδους ἐπάγουσι Ἀριστοφ. Θεσμ. 365· ἴδε κατωτ. II, 2.

6) ἄγω τινὰ ἐναντίον τινός, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἀπιν τοὺς ἱρέας Ἡρόδ. 3, 28· συμπέμπω, ὁδηγῶ, ὡς περ οὐπάγων διώμυντο; Σοφ. Τρ. 378, Εὐρ. Φοῖν. 905· κομίζω, ἀμαρτῶν τοὺς λίθους ἐπῆγον Θουκ. 1, 93:—Παθ., τροφὰν.. τῷ σώματι ἐπάγεται Τιμ. Δοκρ. 192A.

7) κομίζω τι εἰς τινὰ, ἀπέπειπον μὴ ἐπάγειν (ἐπιτήδεια) Θουκ. 7, 60· διοχετεύω, τὰ ἐκ τῶν διωρῶν ἐπάγοντες νάματα Πλάτ. Κριτ. 118E· λίμνην δ' ἐπάγειν ὕδατος μεσστήν εἰς τὴν ἄλλην Ἐριππος ἐν «Γερουσίᾳ» 1, 12.

8) βάλλω τι εἰς ἐνέργειαν ἐπάνω εἰς τινὰ, Λατ. *impingere*, *incutere*, ἐπ. κέντρον ἵπποις, ἐπὶ ἡνίοχου ἡ ἀρματηλάτου, Εὐρ. Ἰπ. 1194· πληγὴν γάρ ἐπάγω ἐπὶ σὲ Ἐδδ. (Ἡσά. I, 24): ἐπ. ἱερμίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθεῖναι, Λουκ. Ἀνάχ. 11· ἀλλ' ἐπάγε τὴν γνῶθον, ἔξυπ. τοῖς δικτύοις, δηλ. τοῖς δικτύοις ἐπάγε τὴν γνῶθον καὶ διάκοπον αὐτὰ (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σρ. 370· ἐπ. τὴν διάνοαν τινι Πλούτ. Περικλ. 1.

9) ψήφον ἐπάγειν ἐπὶ τῷ ψήφῳ, «τοὺς ἐβάλαν» νὰ ψηφοφορήσωσι, Θουκ. 1, 125, πρβλ. 87· καὶ ἐν τῷ Παθ., ψήφος ἐπῆκτό τινι, ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 57, πρβλ. Δημ. 1147, 22, 47, 33· οὕτως, ἐπ. ὅρκον τινὶ, ἐπιβάλλειν, Πανσ. 4, 14, 4:—ὡσαύτως ἐπ. δίκην, γραφὴν τινι, κινεῖν, ἐγείρειν, Λατ. *intendere litem alicui*, Πλάτ. Νόμοι 881E, Δημ. 277, 12, 310, 5, κτλ. αἰτῶν ἐπάγω ψευδῆ, ἐπερίπτω ψευδῇ κατηγορίᾳ, ὁ αὐτὸς 275, 4· αἰτίαν ἐπάγαγε μοι φόβου ψευδῇ ὁ αὐτὸς 550, 22, πρβλ. 552, 1.

10) φέρω ἐπὶ πλέον, προστίθμι, ἐπιφέρω, Διοχὺλ. Ἀγ. 1446· κάπειτ' ἐπάγει παπαπαπὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 390· τινὶ τι Πλούτ. Δυκ. 8, κτλ. κελύσας τὴν αὐλητρίδα θάττονα ρυθμὸν ἐπάγειν, νὰ αὐλῇ γοργότερα, Ξεν. Συμπ. 2, 22· προσθέτω ἡμέρας εἰς τὸ ἔτος ὡς τὸ ἐπεμβάλλω, Ἡρόδ. 2, 4· ἐπαγομέναι ἡμέραι, ἐμβόλμοι, Διόδ. 1, 50· τὸ ἐπαγόμενον, τὸ ἐπακολουθοῦν, Γραμμ.: ὁ ἐπ. ἀγών, ἔκτακτος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3491.

11) ἐν τῇ λογικῇ, ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω δι' ἐπαγωγῆς (πρβλ. ἐπαγωγή 4), ἀπὸ τῶν καθ' ἑκάστα ἐπὶ τὸ καθόλου Ἀριστ. Τοπ. 8, 1, 13· ἀπολ., συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα, διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς, ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 1, 2, 8· ὁ ἐπάγων, ἀντίθετον τῷ ἀποδεικνύντι, ὁ αὐτ. Ἀναλυστ. Ὑστερ. 2, 5, 3· ἴδε κατωτ. II, 7, ἐπαγωγή 4.

12) κοιλίαν ἐπάγει, κινεῖ, Διοσκ. 4, 157 (160). II. Μέσ. κομίζω εἰς ἑμαυτὸν, προμηθεύομαι, ἐκ θαλάσσης ὦν δέονται ἐπάγονται Θουκ. 1, 81, πρβλ. 6, 99:—μεταρ., «Λίδα μόνον» πεῦ· εἰν οὐκ ἐπάγεται, μόνον δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 362· τὴν μὲν τοῦ Μῆδου ἐχθρὰν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ἐχυμάτων δούλωσιν ἐπαγομένους, ἐπάγοντας πρὸς ἰδίαν ὥφειλαν (κατὰ Βεκχτῆρον διαβρωτὸν ἐπευγόμενους), Θουκ. 3, 10· γέροντα δυστυχοῦντα τῶν καθ' αὐτοῦ κακῶν ἐπαγόμενον λήθη, προσπαθόντα νὰ λησμονήσῃ, Μένανδρ. ἐν «Υδρίᾳ» 2.

13) ἐπὶ προσώπ., ἄγω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἑμαυτοῦ χώραν, τῷ μὲν ἐμίλω τὸν ἐπηγάγοντο Ἡρόδ. 2, 108, Θουκ. 1, 3, 2, 68, 4, 64, κ. ἄλλ.· οἰκιστὴν ἐπ. Ἡρόδ. 6, 34· πρβλ. 5, 67· πρβλ. ἐπακτός.

14) μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγειν, ἐπικαλεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 364C, πρβλ. Νόμοις 823A· ἐπαγόμενοι τε αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς)· ἐν τοῖς λόγοις, εἰσάγοντες αὐτοὺς, τοῦτέστι, μνημονεύοντες· χωρίᾳ ἔξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347E· τὸν Ἡσίοδον μάρτυρα ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215C· ἐπ. μαρτύρια, προσάγειν μαρτυρίας, Ξεν. Συμπ. 8, 34· εἰκόνας ἐπάγεσθαι ὁ αὐτὸς Οἰκ. 17, 15.

15) ἐπιφέρω, προεὶνῶ εἰς ἑμαυτὸν, μὴ τοῖνυν ἐξ ἐναντίας εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. νύκτα



ἐν μεσημβρία ἐπαγόμενοι Πλάτ. Νόμοι. 897D. φθόνον Ξεν. Ἀπολ. 32. συμφορὰν ἑαυτῷ Διοτ. 102. 26. αὐτοῖς δουλείαν Δημ. 424.10. πράγματι δ' αὐτὸς 1256. 11. δεσπότην ἐπ. τὸν νόμον Πλάτ. Γοργ. 492B. 5) ἄγω μετ' ἑαυτοῦ, κύνας Ξεν. Κυν. 6, 25. φέρω μετ' ἑαυτοῦ, προίκα Νικόστρ. παρὰ Σισθ. 427. 46.

6) ἄγω εἰς ἑαυτόν, ἐκλύω, κτῶμαι τὴν εὐνοίαν τινος, τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 45, πρβλ. 41. τινὰ εἰς εὐνοίαν Πολύδ. 7.14, 4. μετ' αἰς. καὶ ἀπαρ., οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τὰς διμῶς ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους συγχωρῆσαι, «ἀλλ' οὐν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀργείων ἔπεισαν αὐτοὺς τελευτώντας ταῦτα γοῦν δεξασθαι» (Δούκας), Θουκ. 5. 41.

7) ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπαγωγὴν (ἴδε ἄνωτ. 10), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Γ' σ. 1.1, 4, κ. ἄλλ.: ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως τὸν Παθ. ἀρ. ἐπαχθῆναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 5, καὶ 1.18.1.

ἐπαγωγεύς, ἑως, δ, Πληθ. «ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δικὰς ἐπαγόντες» ἦσαν δὲ προίκας, ἐρανοίκοι, ἐμπορικοί· Πολυδ. II', 101 (ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν «εἰσαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δικὰς εἰσαγόντες», κτλ.), ὡς ἀπάντι παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀθην. Πολιτ. (σ. 74, 10, ἐκδ. Blass), κληροῦσι δὲ καὶ εἰσαγωγεῖς ε' ἄνδρας, οἱ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δικὰς.

ἐπαγωγή, ἡ, τὸ ἐπάγειν, εἰσάγειν, εἰσαγωγή, ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 5. 82., 7. 24. 2) πέμψαι στρατιὰν ἐπὶ Ναυπάκτον διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴν, «ἐφ' οἷς οἱ Ναυπάκτιοι ἐπηγάγοντο Ἀθηναίους εἰς συμμαχίαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν πρότερον» (Δούκας), δ' αὐτὸς 3.100. εἰσαγωγή τροφῆς διὰ τοῦ φάρυγγος, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 4. 7. 3) ἐπιθεσις, ἐφοδος, κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν Πολυδ. 11.15.7. 4) τὸ ἐπάγεσθαι τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συμμαχίαν τινός, ῥάδιως αἱ ἐπαγωγαὶ .. ἐπορίζοντο Θουκ. 3, 82, πρβλ. πορίζω.—ἐπὶ κλήσεως εἰς τοὺς ὑποχονόλους θεούς, ἐπαγωγὰς τισι .. τοὺς θεούς .. πειθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν Πλάτ. Πολ. 364C, Νόμ. 933D, πρβλ. Ruhnck. Τίμ., Λοδίκκ. Ἀγλαόρ. 221 κ. ἔξ.

5) ἐν τῇ λογικῇ, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, καθ' ὃν φέρεται πολλὰ κατὰ μέρος παραδείγματα, ὅπως δι' αὐτῶν καταλήξει τις καθολικὴν συμπεράσμα, ἐπαγ. ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἑκάστα ἐπὶ τὰ καθόλου· ἐφοδος Ἀριστ. Τοπ. 1. 12, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 23, 2, Ἀναλυτ. Γ' σ. 1.18. καλεῖται δὲ ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ συμπεραίνειν inductio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Τοπ. 1. 10. πρβλ. ἐπάγω 1. 10, συλλογισμὸς II.

6) ἐν τῇ τακτικῇ, τὸ ἄγειν ἐν στρατιωτικῇ σάμα ὅπισθεν ἑτέρου, Ἀρρ. Τακτ. 6. 65, πρβλ. Σουδ. ἐν λ. παραγωγή 1. 2. 7) ἐπαγωγή εἰς αἰχμαλωσίαν, αἰχμαλωσία, Ἐδδ. (Δεῦτ. ΔΒ', 36): καθόλου, θλῆψις, συμφορά, αὐτόθι (Σειράχ. ΚΓ', 11), πρβλ. Ἠσύχ. ἐν λέξει.

ἐπαγωγικός, ἡ, ον, ἀνήκων εἰς ἐπαγωγὴν, τρόπος Σέξτ. Ἐμπ. II. 2.196.—Ἐπίρρ.—ὡς δ' αὐτὸς 2.195. II. (ἐκ τοῦ Μέσ. τύπου) προσέκλινον, ἐκλυσιτικός, Διον. Ἀλ. π. Δημοσθ. 18 (σ. 1006), πρβλ. ὑπαγωγικός.—Ἐπίρρ. ἐπαγωγικός, δι' ἐπαγωγῆς, Σέξτ. Ἐμπ. 102.11.

ἐπαγωγίμος, ον, ἔξωθεν εἰσαγόμενος, ὡς περ κῆρας ἐπαγωγίμος Πλουτ. Λύσανδρ. 27, πρβλ. Συλλ. Ἐπίρρ. 5641—42.

ἐπαγωγίον, τὸ, ἀκροποσθία, ἀκροβυστία, Διοσκ. 4.157.

ἐπαγωγός, ὄν, δ' ἐπιφέρων, μανίας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55. ὑπὸν Πλάτ. Τίμ. 45D. II. ὡς τὸ ἐφοικός, ἐκλυσιτικός, θελκτικός, καταβέλων, ἐξαπατῶν, τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν Ἡρόδ. 3. 53. πρβλ. Θουκ. 4. 88. ἀκούσαντες. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ Θουκ. 6. 8, πρβλ. 5. 85. τὸ ἀισχρὸν καλούμενον ἐνδράματος ἐπαγωγὴ δύναται ἐπεσπᾶσθαι αὐτόθι 111. ἐπ. πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 13, 9.—οὕτως, ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, ὅφον .. ἐπ. πᾶν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 28.—μετὰ γεν., ἐπ. τινός Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2. τοῦ δῆμου Πλουτ. Ποπλ. 2.—ἐπαγωγὸν ἐστι, μετ' ἀπαρ., πρόσφορον, συμφέρον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5.15. τὸ ἐπ., τὸ ἀπατηλόν, Πλάτ. Φιλ. 44C. ὡς Ἐπίρρ. ἐπαγωγόν, θελκτικῶς, μειδιὰ πᾶν ἐπαγωγὸν Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 1, 2., 6. 3, καὶ ἐπαγωγῶς Πολυδ. Δ', 24.

ἐπαγωνίζομαι, Ἀποθ. ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίδα Πλουτ. Φάβ. 23, Φιλόστρ. 538. 2) μετὰ δοτ. πράγμα, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τινος πράγματος, Συλλ. Ἐπίρρ. 2335.19, Ἐπιστολ. Ἰούδα, 3. ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 93.—ἐτέροις ἔξωθεν .. τεκμηρίοις, δύναται ἐτέρων ἔξωθεν τεκμηρίων, Πλουτ. Νομ. 8.

ἐπαγωνίος, ον, (ἀγών) βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 512.—ἀν ἐν τῷ κἀπαγωνίος ὑπάρχει ἡ λέξις: αὕτη: ὁ Σχολ. λαμβάνει τὴν λ. ὡς ἀπαγωνίος, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος ἄλλ' ἐν ἀντίγραφ. ἔχει καὶ ἀπαγωνίος, ὁπόθεν ὁ Dobree διόρθωσε καὶ παϊωνίος.

ἐπαείδω, συνηρ. Ἀττικ. ἐπάδω: μέλλ. -ᾶσομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. 2. 7, -ᾶσω. Ἀδω ἐπὶ τινι ἢ πρὸς τι, μάγος ἀνὴρ .. παρέστω ὡς ἐπαείδει θεογονίην Ἡρόδ. 1. 132. ὠδὴν χορῶ Εὐρ. Ἥλ. 864. 2) ἄδω ὡς ἐπὶ ᾠδῇ, δ αἰσιρήνης ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ Ξεν. Ἀπομν. 2. 6.11. χρή τὰ τοιαῦτα ὡς περ ἐπάδω αὐτῷ Πλάτ. Φαίδρ. 114D, πρβλ. 77E. ἐπ. ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 608A. ὥρ-

γισμένοις ἐπάδων κηλεῖν, ἄδειν πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε καταπρᾶννεν αὐτοὺς, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 267D. ἴνα .. ἐπάδῃ ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 812C, κ. ἄλλ.—ἀπολ., μεταχειρίζομαι ἐπωδός, αἱ ματαὶ ἐπάδουσαι δύνανται γέλρουν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας .. ποιεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 149C, 157C. ἐπαείδων, δι' ἐπωδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201, πρβλ. Πλάτ. Νόμους 773D, ἴδε καὶ τὴν λ. ἐπωδῇ.

ἐπαείρω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπαίρω, δ' ἴδε.

ἐπαίξω, κάμνω τι νὰ αὐτῇσῃ, νὰ εὐτυγήσῃ, ἐν τμησει, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ Ὁδ. Ξ. 65.—Παθ., αὐξάνομαι, μεγαλύνω, Ψευδο-Σιμωνίδ. 85, Νικ. Θηρ. 449. πρβλ. ἀπαίξω.

ἐπαθλο-κομέω, γυμνάζω τινὰ πρὸς ἀγῶνα, φῶτας Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 492. 6.

ἐπαθλον, τό, ἄθλον, βραβεῖον ἀγῶνος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ., καὶ σκήπτρ' ἐπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονὸς Εὐρ. Φόν. 52, κτλ. τὰ ἐπ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Φλαμ. 15. ἀμοιβαι, Ἡρωδιαν. 1. 17, Συλλ. Ἐπίρρ. 2737b. 3, κ. ἄλλ.—Κατὰ Πολυδ. (Γ' 143) «καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαθλα ἄθλα καλοῦν ἄν».

ἐπαθον, ὅριστ. ἀορ. δ' τοῦ πάσχω.

ἐπαθρέω, = εἰσαθρέω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 497, Κόνιν. Σμ. 1.111.

ἐπαθροίζομαι, συναθροίζομαι ἐκεῖ δπου ἦσαν ἦσαν καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι, τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροισμένων ἤρεατο λέγειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 29. ἅμα δὲ ἡμέρᾳ πολλοὶ πλείονες ἐπηθροίζοντο Πλουτ. Ἀντών. 44.

ἐπαθρῶ, παῖς ἡ ἐντροπῶ ἐν τινι, ἐπαθρῶ μὲν Ἐρωσ δ παῖς καὶ δέχομαι τὴν παιδίαν ὁ πατήρ Νικηρ. Προγυμν. 478.2.

ἐπαιάζω: μέλλ. -ῶ, κράζω αἰάτ, αἰάζω, θρηνηλογῶ ἐπὶ τινι, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ Λουκ. Θεων Διάλ. 14. 2. μετ' αἰτ., θρηνώ, ἡ δὲ μόρον πολὺπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἀγκη Νικ. Ἀλεξίφ. 303. II. συμμετέχω θρήνου, θρηνηλογῶ καὶ ἐγὼ παρακολουθῶν τὸν θρήνον ἄλλου, αἰάζω τὸν Ἀδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες Βίων 1. 2, κτλ. ὅποι' ἂν ἐκείνου ἐξάρχη πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες Λουκ. περὶ Πένθους 20.

ἐπαίγδην, ἐπίρρ. μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, οἱ μὲν γὰρ ἐπαίγδην γενέουσιν σάρκας ἀφαρπάδουσι Ὀππ. Ἀλ. 2. 616.—Καθ' Ἠσύχ. «ἐπαίγδην» ὅσον ἐπιψάσαι.

ἐπαίγαλτις, ἰδος, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, τῆς παραλίας, ἐπαίγαλτιδα χηλὴν Ἀνθ. Π. 10. 8, ἀλλὰ γράφεται καὶ διηρημ. ἐπ' αἰγιαλτίδα.

ἐπαίγιζω, (αἰγίς) ἐρομῶ, ἐπιπίπτω, δις παρ' Ὀμήρῳ, ἐπὶ θυελλώδους ἀνέμου, ζέφυρος .. λάβρος ἐπαίγιζων Ἰλ. Β. 148. οὐρον .. λάβρον ἐπαίγιζοντα δι' αἰθέρος Ὁδ. Ο. 293. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, λάβρον ἐπαίγιζων Ἀνθ. Π. 5. 286.—ἐπὶ ποταμῷ πλημυρῆσαντος καὶ καταβαίνοντος μετὰ μεγάλης ὁρμῆς, αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγιζεν πεδίοισιν αἰὲν ἀεζόμενος Ὀππ. Κυνηγ. 2.125. μετ' αἰτ., πόντον ἐπαίγρει, ἐπὶ τοῦ δελφίνος, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀλ. 2. 583.—Πρβλ. καταίγιζω.—Καθ' Ἠσύχ. «ἐπαίγιζοντα» σφοδρότερον πνέοντα» καταίγιδες γὰρ αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί, καὶ «ἐπαίγιζων» ἐπικαταίγιζων, τούτεστι ἐπιπίπτων.

ἐπαίδεομαι: μέλλ. -αιδεσθήσομαι, Εὐρ. Ι. Α. 900: ἀορ. -ηδεδόθην Πλάτ. Νόμοι 921A.—Ἀποθ., ἐπαισύνομαι, ἐντρέπομαι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ. σὺ δ' οὐκ ἐπαίδει τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Σοφ. Ἀντιγ. 510. II. μετ' αἰτ., αἰδουμαι τινά, μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαίδεσθεις Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐπαίδυος: μέλλ. -ῶ, τινάσω, κοιν. «τινάξω», ῥίπτω ἐπάνω εἰς τινά, μετὰ δοτ., σπινθήρας ἐπαίδυσσοντες Ὀλύμπῳ Νόν. Διον. 2. 322. φύλλα κορυμῶν οἷα σέθεν κνώσσοντος ἐπαίδυσοισι προσώπῳ αὐτόθι 12. 281.—Παθ., αὐτόθι 11. 247.

2) ἀμεταβ., ἐρομῶ, ἐπαίδυσσαν κεραΐει Ὀππ. Κ. 4.176.

ἐπαίδω, καίω, σάρκες .. ἐπαίδόμεναι Ἀνθ. Παλ. 7. 48.

ἐπαίχλον, τό, Ἀθην. 664E καὶ ἐν τῷ πληθ. ἐπαίχλα, τὰ, αὐτόθι 140E.—ὡσαύτως ἐπαίχλεια, τὰ, αὐτόθι 642E:—πρόσθετα ἐδέσματα διδόμενα ἐν τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ σύνθηρος δεῖπνον (αἰχλον), Δωρ. ἀντὶ ἐπιδείπνια, ἐπιδόρτια, πρβλ. αἰχλον.

ἐπαίμονες, «συγγενεῖς» Ἠσύχ.

ἐπαίνεσις, ἑως, ἡ, ἐπαῖνος, Εὐρ. Τρω. 418, ἐν τῷ πληθ.

ἐπαινετιόν, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαινεῖν, Πλάτ. Πολ. 390E.

ἐπαινέτης, ον, δ, ὁ ἐπαινῶν τινά ἢ τι, Δατ. laudator, Ἰππ. π. Δαίτ. Ὁξέων 384, Σουκ. 2. 41, Πλάτ. Πολ. 366D. Ὀμήρου δεινός εἰ ἐπαινέτης Πλάτ. Ἰων 536D. θηλ. ἐπαινέτις, ἰδος, Θεμιστ. σ. 219D.

ἐπαινετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπαινῇ, οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστὶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 31. ἔχον ἐπαινον, ἐγκωμιαστικός, τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 19.—Ἐπίρρ. ἐπαινετικῶς Εὐστ. 102. 37.

ἐπαινετός, ἡ, ὄν, ἄξιος ἐπαινοῦ, ἀξιόπαινος, Πλάτ. Κρατ. 416C, Νόμοι 660A, κτλ. τὸ ἐπαινετόν, τὸ ἄξιον ἐπαινοῦ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.12, 2 κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἐπαινετῶς Βασιλ. τ. 1, σ. 120C, Εὐστ. Ἀποσπ. 205. 30, Σχόλ. εἰς Θουκ. 249.

ἐπαινέω: παρατ. ἐπῆνεον Ὀμ. Ἀϊολ. μετ. πληθ. ἐπαινέντες Ἀλκ. 37.—μέλλ. -ῶσω Σιμωνίδ. 7. 29, Σοφ. Ἥλ. 1057, Εὐρ.



Ἄνδρ. 464, Ἡρακλ. 300, Πλάτ. Συμπ. 214E, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 16, 5. 5, 8· ἄλλα παρ' Ἀττ. συχνότερον -έσομαι, Εὐρ. Βάχχ. 1195, Πλάτ. Συμπ. 199A, Πολ. 379E, 383A, Ξεν. Ἑλλην. 3. 2, 6, Δημ. 27.12, κτλ. ποιητ. -ήσω Θεογ. 93, Πινδ. Π. 10.107: -ἀόρ. α' ἐπήνεσα Σοφ., Θουκ., κλ. (ἴδε κατωτ.), ποιητ. (ἄλλ' οὐχ' Ἀττ.): ἐπὶ νηυσὶ Ἰλ. Β. 335., Σ. Β. 312, Θεογ. 876, Πινδ.: πρμ. ἐπὶ νηυσὶ Ἰσοκρ. 276B, 287D, Πλάτ.: -Μέσ. ἀόρ. ἐπὶ νηυσὶ μὴν ἡ -εσάμην Θεμιστ. 200C, Φαλάρ. Ἐπιστ. 13: -Παθ., μέλλ. ἐπαίνεσθαι Σοφ. 2. 25, Ἰσοκρ., κλ.: πρμ. ἐπὶ νηυσὶ Ἰππ. 2. σ. 334, Littlér, Ἰσοκρ. 281C. Ὁ τύπος οὗτος εἶναι κοινὸς ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ αἰνῶν, ἐπιδουμῶν, ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, Λατ. laudare, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἀπολ., ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοὶ Ἰλ. Γ. 461. κτλ. ὡσαύτως μετ' αὐτ. πρᾶγμ., μῦθον ἐπαίνησαντες Ὀδυσσεὺς Β. 335· μετὰ δὲ πρσ., παραδέχομαι, συμμερίζομαι τὴν γνῶμην τινός, Ἐκτορι γὰρ ἐπὶ νηυσὶν κακὰ μηχανήσαντι, τῷ Ἐκτορι μὲν γὰρ συνένεσαν κακὰ βουλευομένην (συμβουλευούσιν) (Θ. Γαζής), Ἰλ. Σ. 312: -ἀπολ., συν. αἰνῶ, συμφωνῶ, Ἀριστ. Ὀρν. 1616· ἐπαίνεσάντων δ' αὐτῶν, ἐγκρινάντων δὲ αὐτῶν, Θουκ. 4. 65. 2) ἐπαινῶ, τινὰ ἢ τι Ἀλκαῖος 37, Πρὸδ. 3. 34., 6.130, καὶ οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ἐπ. τινὰ τι, ἄλλὰ τότε τὸ πρᾶγμ. αἰεὶ ἐκφέρεται δι' οὗδ. ἐπ. 9. (ἡ ἐπιθετικῆς ἀντων.), τὰ μὲν σ' ἐπαίνω κοῦδαμῇ λήξω ποτὶ Δαχλὺ. Πρ. 342, πρβλ. Θῆβ. 1041, κτλ. πάντ' ἔχω σ' ἐπαίνεσαι Σοφ. Αἴ. 1381, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 222A· ὡσαύτως μετὰ δὲ πρᾶγμ. Δειναρχ. 111. 9· ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 1.31· εἰς τὴν Πλάτ. Ἀλκ. 1.111A· κατὰ τὴν Διόδ. 1. 37· πρὸς τι Πλάτ. Θεαιτ. 145D· ὡσαύτως, ἐπ. τινὰ τινος Πλούτ. 2.1D, Λουκ. Ἑρμῶτ. 42: -μετὰ μετοχ., ἐπαίνεσθαι τινὰ ἀνασχόμενον Δημ. 538. 14· ἐπ. τινὰ οὗτι.. Πλάτ. Γοργ. 471D· ἐπ. τινὰ πρὸς τινὰ δ' αὐτὸς Πολ. 501C· μετὰ συστοίχ. αὐτ., ἐπαίνον ἐπαίνειν ὁ αὐτὸς ἐν Δάχ. 181B, κ. ἄλλ. 3) ἐπαίνω τινὰ δημοσίᾳ ἐπὶ τινι κατορθώματι, Θουκ. 2. 25, Ἰσοκρ. 257B, κτλ. 4) βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ἀλλ' ἀνηθιτήριον ῥώμην μ' ἐπαίνω λαμβάνειν Εὐρ. Ἀνδρ. 553. 5) ὁ ἀόρ. ἐπὶ νηυσὶ εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μετὰ οἰκ. ἐνεστ. ἐπὶ νηυσὶ ἔργον, ἐπαίνω, ἐπιδουμῶν αὐτό, Σοφ. Αἴ. 536: καὶ ἀπολ., πολλὸν καλὰ, λαμπρὰ, εὐγε, ἐπὶ νηυσὶ ἰσθι δ'.. ἐκ κάρτα βαιῶν κτλ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀποσπ. 255, Ἀριστοφ. Ἀχ. 485· πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 1095, Μῆδ. 707. II. = παραίνεω, συμβουλεύω, τοιοῦσδ' ἐπαίνεται δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Σοφ. Αἴ. 1360, πρβλ. Αἰσχλ. Θῆβ. 596, Ἰκ. 966· μετὰ δὲ πρσ. καὶ ἀπαρ., οὕτω δ' ἐπαίνω γλώσσῃ ἐνθρημον φέρειν ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 580· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1322, Ο. Κ. 664. III. = εὐγέ· τὸς τρόπος μὴ ἀποδοχῆς προσκλήσεων, εὐχαριστῶ, Λατ. gratia est, benigne, κάλλιστ', ἐπαίνω, τοῦ βούλομαι εἰσελθεῖν (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 508· οὕτως, ἐπαίνουσιν τὴν κλῆσιν οὐχ ὑπὸ πρσ. οὐδὲ συνδεδιγμένοι, ἐκπράττοντες εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόσκλησιν.. Ξεν. Συμπ. 1.7, πρβλ. Ἀν. 7.7, 52. IV. ἐπαίνω, ἐγκωμιάζω τινὰ μετὰ ζήλου, ὡς ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ὀμηρον ἐπαίνω, ἐπὶ ῥαψωδοῦ, Πλάτ. Ἰων 536D, 541D. ἐπαίνῃ, ἡ ἴδε ἐπαίνος.

ἐπαίνημα, Αἰολ. ἀντὶ ἐπαίνεω, Σιμωνίδ. 12.19. ἐπαίνετομαι, διαφ. γρ. ἐν Ἡρακλίδου Ἀλληγ. Ὀμηρ. 53, ἀντὶ τοῦ ὑπαίνετομαι.

ἐπαίνω, (οὐχι -ῶ) Λακων. ἀντὶ ἐπαίνεω, Ἀριστοφ. Αὐστ. 198. ἔπαίνος, ὁ ἐπιδουμῶν, ἔπαίνος, Σιμωνίδ. 5, Πινδ. Ἀποσπ. 174· ἐπαίνον εἶχεν οὐκ ὀλίγον πρὸς τῶν πολιτῶν, ἐπηρεζοτο μεγάλως ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Πρὸδ. 1.96· πολλὰ ἔχρατο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερβουμάζουσα, ὑπερεπῆνε θαυμάζουσα μεγαλῶς, ὁ αὐτὸς 3. 3· συχνὸν παρ' Ἀττ., ἐπαίνου τυχεῖν Σοφ. Ἀντ. 665, κλ.· κλεινὴ καὶ ἐπαίνον ἔχουσα αὐτὴ δὲ 817· ἐπαίνον ἐπαίνειν Πλάτ. Δάχ. 181B: -ὡσαύτως κατὰ πλθ., Σοφ. Ο. Κ. 720, Ἠλ. 976, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 33, Πλάτ., κλ. 2) δὲ μῦθος ἔπαίνος, διαφέρει δὲ ὁ ἔπαίνος τοῦ ἐγκωμίου, ὡς τὸ γενικὸν ἀπὸ τοῦ μερικῶς, ὁ μὲν γὰρ ἔπαίνος, τῆς ἀρετῆς.. τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων ὁμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ρητ. 1. 9, 33· ἐπ. ποιησθαι κατὰ ἡ περὶ τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· δοκεῖ γὰρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἐπαίνον Ἐρῶτος ὁ αὐτὸς ἐν Συμπ. 117D· συντιθεῖς ἐπ. κατὰ τινός ὁ αὐτὸς ἐν Φαῖδρ. 260B· εἰς τινὰ οἶον ὕμνον πεποιημένον ἐπαίνον εἰς τοὺς ἱερεῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 917B.

II. παραίνεις, συμβουλή, Σοφ. Ἀποσπ. 253. ἐπαίνος, ἡ, ὄν, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Γ. 457, 569, ἐν Ὀδ. Κ. 491, 534., Δ. 47, καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 768, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. (ἐπαίνῃ Περσεφόνη) ὡς ἐπιθετον τῆς θεᾶς δ' ἀν ἀναφέρηται μετὰ τοῦ Ἄδου οὕτω καὶ παρὰ τῷ Λουκ. ἐν Νεκ. 9 μετὰ τῇ Ἐκάτῃ (διότι ἄλλως καλεῖται Ἀγανὴ, κτλ.). Κοινὸς ἐκλαμβάνεται ὅτι εἶναι ἐπίτασις τοῦ ἀπλοῦ αἰνῆ, καὶ ὑπερβολὴν δεινὴ, φοβερά, ἀλλὰ τοῦτο ὁ Βουττμ. (Λεξίλογ. ἐν λ. αἰνός 3) ἀπορρίπτει ὡς ἀντιθετὸν τῇ ἀναλογίᾳ, καὶ ἀναγινώσκει διηρημένως, ἐπ' αἰνῇ Περσεφόνη, προσέει ἡ φοβερά Περσ. Ἀλλοὶ πάλιν θεω-

ροῦσι τὸ ἐπαίνῃ ὡς ἐπιτομήν τοῦ ἐπαίνετῃ, κατ' εὐφημισμὸν, ὡς τὸ ἀμύμων, κτλ.—Ἀρσενικὸν ἡ οὐδέτ. τῆς λέξεως δὲν ἀπαντᾷ. ἐπαίνουμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., ἀξιεπαίνως, Διόδ. 16. 88.

ἐπαίνων, λούω (μεταβ.), τῷ θερμῷ (ἐξυπ. ὕδατι) ἐπαίνω Ἀθῶν. 41B: -Μέσ., λούωμαι (ἀμεταβ.), Νικ. Ἀλεξίρ. 463.

ἐπαίρω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἐπαίρω Ἡρόδ. 1. 204, καὶ ἀεῖ ποτε παρ' Ὁμ.: μέλλ. ἐπὶ πρῶ: -ἀόρ. ἐπὶ πρῶ Ἡρόδ. 1. 87, Ἀττ.: -Παθ.: ἀόρ. ἐπὶ πρῶν, μετοχ. ἐπαρθεῖς. Σηκώνω τι καὶ τοποθετῶ αὐτὸ ἐπ' αὐτῷ εἰς τι, ἀμαξῶν ἐπαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἄρᾶντες ἐπὶ θῆκαν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Π. 426· ὁ δὲ λούος ἐφύπερθε τάνυσσε κρατευτῶν ἐπαίρειας, ἄρας καὶ ἐπιθεῖς ἐπὶ τῶν ἡβάσεων, ὁ ἐστὶ τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὁδελίσκοι τίθενται ὀπρωμένων τῶν κρεῶν (Σχόλ.), 1. 214. 2) ἐγείρω, ὠφῶν, κεφαλῇ ἐπαίρειας Κ. 80· καὶ μ' ἐπαίρει Σοφ. Φιλ. 889· ἐπαίρων βλῆφαρα ὁ αὐτὸς Ο. Τ. 1276· ἐπαίρει δέρην (λυρ.), Εὐρ. Τρω. 100· ἐπαίρει σαυτὸν Ἀριστοφ. Σφ. 996· ὡς περὶ κόχλιας· σείμινως ἐπὶ πρῶ τὰς ὀφρὺς Ἀμρις ἐν Ἀεξιδιμήδι· 1· ἐπαίρει τὴν φωνὴν Δημ. 323.1· ἐπ. ἰστία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕπνισθαι, Πλούτ. Λουκ. 3: -Μέσ., Ἰσον ἐπὶ κείνοις μετ' ἐφ' ἐπαίρειας μαζῶ, μὲ ἐσθλῶς καὶ μὲ ἐσθλῶς εἰς τὸν μακρόν σου, Ἀπολλ. Ρῖθ. Γ. 734· λόγῃν, ὅπλα ἐπαίρεισθαι Εὐρ. 1. Τ. 1484, Βάχχ. 789· ἰστούς Πολύδ. 1. 61, 7· μεταφ., τί.. στήσιν γλώσσης ἐπὶ πρῶ; Σοφ. Ο. Τ. 635· πολλοὺς καὶ θρασεῖς τῇ πόλει ἐπαίρεισθαι λόγους Δημ. 302.13. 3) ἐξυψώ, μεγαλύνω, ἐπαίρειν τινὰ Πινδ. Ο. 9. 31· ἐπαίρειν τὸν πατρώον οἶκον Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 2. 4) ἀμεταβ., ἐγείρω ἑαυτὸν ἢ τὸ σῆμα, ἐπαίρεις ἀμετατάτῃ Ἡρόδ. 2. 162· οὕτως ἐν τῷ παθ., Ἀριστοφ. Αὐστ. 937.

II. διεγείρω, παρακινῶ, πολλὰ τέμιν καὶ μεγάλα τὰ ἐπαίρειντ' αὐτὸ ἐποτρύνοντα ἢ Ἡρόδ. 1. 204· τίς σ' ἐπὶ πρῶ δαιμόνων; Σοφ. Ο. Τ. 1328· πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἐτέρους ἐπ. Δημ. 208. 6· ἐπ. θυμὸν τινι Εὐρ. 1. Α. 125· εἰ τὴν τοῦτο σφύχην ἐπαίρει ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρακλ. 172· διεγείρω ἢ ἐξάπτω δι' ἐλπίδων τὴν διάνοιάν τινος ὅπως πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., εἰρωτῶν εἰ οὕτι αἰσχύνηται ἐπαίρειας Κροίσου στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 90· ἦτις μετ' ἡμῖν ἐπὶ πρῶ, ἀνέπεισε, παρακίνησε (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νερ. 422, πρβλ. Βατρ. 1041· ἐπ. τινὰ ὥστε.. Εὐρ. Ἰκ. 581· ὅστις μ' ἐπαίρειας ἔργον (ἐξυψακ. πρᾶξα) ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 286: -Παθ., ἐπαρθεῖς τῷ μαντηλίῳ Ἡρόδ. 1. 90, πρβλ. 5. 91· τὸ δωρήμασι 7. 38· πλοῦτος τιμῇ Πλάτ. Πολ. 434A, 608B· ὑπὸ λόγων Ἀριστοφ. Ὀρν. 1448· τοῖς λόγοις Θουκ. 4.121· δεινότητι καὶ ἐνέσεως ἀγῶνι ὁ αὐτὸς 2. 37· ὑπὸ μισθοῦ ὁ αὐτὸς 7.13· ἐπ. ἐς τὸ νωτεριεῖν ὁ αὐτὸς 4.108· καὶ ἀπαρ., ἐπὶ πρῶν γράφει Ἰσοκρ. 84C, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 232A. 2) ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπαίρομαι, ὑπερῆρανέομαι ἐπὶ τινι, εὐδαιμονίᾳ μεγάλῃ Ἡρόδ. 5. 81· ψυχρὴν νίκην 9. 49, πρβλ. 1. 212., 4.130· ἐν τινι Θουκ. 4.18· ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25· πρὸς τι Θουκ. 6.11., 8. 2· ἐκ τινος Πολύδ. 1. 29, 4· ὡσαύτως, Ἑλλάς τῇ ὀρμῇ ἐπὶ πρῶ, ἐπὶ ἡμετέρᾳ ὀρμῇ μετέρω; ἐστὶ (Σχόλ.); ἡ κατὰ τὸν δούκην ἀποσπένει συμμάχους εἰς τὴν ἡμετέραν ταύτην ἐκστρατεῖαν, ἀναμένει ἀνίσχυος τὸ ἀποτέλεσμα, Θουκ. 2.11· ἀπολ., ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀνδρὸς.. φανερώς ἐπὶ πρῶν Ἀριστοφ. Νερ. 810· παραφέρωμαι, Πλούτ. Κικ. 25, κτλ.

ἐπαίσθησθαι, μέλλ. -αίσθησθαι: Ἀποθ.: -λαμβάνω αἰσθητὸν τινος, αἰσθάνομαι τι, ἀκούω, μετὰ γεν. ἀντικειμένον, τέκνον, τινός φώνημα; μὴν Ὀδυσσεὺς ἐπὶ πρῶν; Σοφ. Φιλ. 1296· οὐ τὰν ποτ' οἴμης τῆς ἐμῆς ἐπὶ πρῶ τὸ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1351, πρβλ. Ἀντ. 1183. 2) αἰσθάνομαι, ὡς καὶ νῦν, μετ' αὐτ., τί δ' ἐπαίσθησθαι..; Αἰσχλ. Ἀγ. 85· καίτοι σὲ καὶ νῦν τοῦτο γὰρ ζηλοῦν ἔχω, ὁδοῦνεν οὐδὲν τῶνδ' ἐπαίσθαι κακῶν Σοφ. Αἴ. 553, Δημ. 24. 4, κτλ.: τὸν σὸν ὡς ἐπαίσθησθαι μόνον, δεῖ ἔμαθον τὸν σὸν μόνον, Σοφ. Αἴ. 996· μετὰ μετοχ., ὁ δ' ὡς ἐπὶ πρῶ ἐκ θεοῦ καλούμενος, δεῖ ἡσθάνῃ ὅτι ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1629· ἡσθάνῃ τὰ δ' αὐτὸν ὡς ἐπαίσθησθαι ἐγὼ, δεῖ δὲ κατενόησα ὅτι ἡχαρίστηθαι, Εὐρ. Κύκλ. 420. 3) ἐπαίσθησθαι εἰς ἑαυτὸν, ἀνακτώμαι, ἀλαζονεύομαι τὰς αἰσθήσεις μου, Ἰππ. 490.

ἐπαίσθημα, τὸ, τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 32. ἐπαίσθησις, εὖ, ἡ, τὸ ἐπαίσθησθαι, κατανοεῖν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 52. ἐπαίσσω: μέλλ. -έξω: συνηρ. Ἀττ. ἐπάξω, -εἴσω: μέλλ. -ἄξω [αἰσσω Ἐπ.. αἰσσω Ἀττ.]. Ἐφορμῶ κατὰ τινος ἢ ἐπὶ τι, μετὰ γεν., Αἰνέω δ' ἐπαίξαι μεμνημένους Ἰππων, ἐφορμῶσαι κατ' αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 263· σπουδῇ ἐπαίσσονται νεῶν ἔχον, ἐσπουδῇ ἐφορμῶσαι κατὰ τῶν νεῶν ἐκάλουν (Θ. Γαζής), Ν. 687· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.). 2) μετὰ δὲ πρσ., Κίρκῃ ἐπαίξαι, ἐφορμῶσαι κατ' αὐτῆς, Ὀδ. Κ. 295, 322· ἐν Ἰλ. μόνον μετὰ δὲ πρσ., ὁδοῦνεν, εἴφει, δουρὶ ἐπ. Ἰλ. Ε. 584, κτλ.: οὕτως, ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπὶ πρῶν ἐπαίξον μελίσσην Ὀδ. Ξ. 281. 3) μετ'



αἰτ., ὁρμῶ, ἐπιτιθεμαι κατά τινος, διώκω, Ἐκτορ' ἐπαΐσω, «τὸν Ἐκτορα διώκων» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 64· τείχος ἐπαΐζει «ἐπὶ τὸ τεῖχος ὁρμήται» (Θ. Γαζής), Μ. 308· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὁδ.)· — Μῆς., ἐπαΐσθαι ἀεθλον, «ἐπὶ τὸ ἐπαθλον ὁρμήτειν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 773.

4) ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τὸ πλείστον ἀπολύτως, ἐπὶ ἱέραιος, παρφέ' ἐπαΐσει, συνελθὼς ἐπορμῶ, Ἰλ. Χ. 142· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρῆας.. ἔκ νεφελῶν Β. 146, κτλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 1171· ἐπάξας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 305· σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 190Α, Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 5.

II. μετ' αἰτ., κινῶ τι μεθ' ὁρμῆς, πᾶ πόδ' ἐπάξας..; πρὸς ποῖον μέρος κινήσας τὸν πόδα..; Εὐρ. Ἐκ. 1071, πρβλ. βαίνω ἐν τέλει· γυμνὸν ἐπαΐσων παλάμη ἄφρος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1254: ἐν τῷ Παθ., οὐδὲ τι χεῖρες ὦμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, «οὐδὲ αἱ χεῖρες ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν ὦμων κινεῖσθαι ἐλαφρῶς» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 628.

ἐπάϊστος, ον, (ἐπαῖω), φανερός, μετὰ μετοχ., ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο ἐργασμένος Ἠρόδ. 2. 119· ἐπάϊστος ἐγένετο ὁ Τιμίδεινος προδιδοὺς τὴν Ποτίδαιαν ὁ αὐτ. 8. 128, πρβλ. 6. 74· οὕτως ἐν 3. 15., 7. 146 πρέπει ἐκ τῶν συμφραζομένων νὰ ἐξυπακουσθῇ μετοχῇ.

ἐπαισχῆς, ἑς, (αἰσχος), ἐπολειδιστος, προξενῶν αἰσχύνῃ, Δίων Κ. 56. 13· — «ἐπαισχῆς, αἰσχύνῃς παραίτιον» Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐπαισχύνομαι: μέλλ. -αἰσχυνθήσομαι: Ἀποθ.: — Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἐπὶ τινι, ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι Ἠρόδ. 1. 143. μετ' αἰτ., ἐντρέπομαι τινα, ἐπαισχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐσιώπησαν Ξεν. Ἑλλήν. 4. 1, 34· αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν.. Πλάτ. Σοφιστ. 247C μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι, τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1373· μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι δὲ ἐπραξά τι, ἐρωτῶν εἰ οὐ τι ἐπαισχύνεται.. ἑπάρας Κροίσον στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας Ἠρόδ. 1. 90· οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; Σοφ. Αἴ. 1307, Φιλ. 929, κτλ., αἰσθάνομαι αἰσχύνῃ, δεικνύω συναίσθησιν αἰσχύνῃς, Πλάτ. Πολ. 573B, Μένανδρ. ἐν Ἀδελ. 80.

ἐπαιτῶν, ἀπατῶ καὶ ἄλλο τι πρὸς τῷ δοθέντι μοι, εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἐπατήσεαι Ἰλ. Ψ. 593· ὦν δ' ἐπατεῖς Σοφ. Ο. Τ. 1416· ἀπολ., ἀπατῶ, ὅλως περισσώτερον, ὅσος φαγῶν ἔτ' ἐπήτεον Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 412E· — οὕτως ἐν τῷ Μῆς., Σοφ. Ἠλ. 1124.

2) ζητῶ ὡς ἐπαίτης, «διακονεῖν», ἄλλους ἐπατῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1364· βίον δ' ἐπατῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρης Εὐρ. Ρῖος. 715.

ἐπαίτης ον, ὡς καὶ νῦν, κρινῶς «ζητοῦλας», «διακονίτης», Ἀθην. 192F, Δίων Κ. 66. 8.

ἐπαίτησις, ἑως, ἡ, τὸ ἐπατεῖν, τέκνον ζωὴν ἐπατήσεως μὴ βιώσης Ἑρόδ. (Σειράχ. Μ', 28. 30)· Ὠριγέν. III. 1413C Παρὰ Διόν. Ἀλ. ἐν Τέχνῃ Ρητ. 13, σ. 362· 9 ἡ σημασία τῆς λέξεως φαίνεται ἀσπράξ· ἴσως νὰ σημαίη αἰτήσιν, ἀλλὰ πιθανόν νὰ εἴναι τὸ χωρίον ἐξηραμένον.

ἐπαίτια, ἡ, γράφεται καὶ ἐπαίτεια, τὸ ἐπατεῖν, «διακονεῖν», Γνωστ. (ἀδόκιμον). Ἰδ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133.

ἐπαίτιόμαι: μέλλ. -άσομαι [α], ἰων. -ήσομαι: Ἀποθ.: — αἰτιῶμαι τινι ἐπὶ τινι, οὐκ ἔχειν δὲ ὅν τινα ἐπαίτιατα Ἠρόδ. 2. 121, 2, καὶ Ἀττ.· Θεὸν ἐπ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 293· ἐπ. τινά τινας Θουκ. 6. 28, Δημ. 552. 1· καμῆ γάρ τι ἐπιφορὰς (ἰδιόφ. συμφορᾶς) ἐπαίτια; μῆκος αἰτιάσαι καὶ ἐμὲ ἐν μέρει, διὰ τὰς συμφορὰς σου; Αἰσχύλ. Πρ. 974· ὡσαύτως, κελνὴν ἐπαίτιωμαι τοῦδε βουλεύσαι τάφοι Σοφ. Ἀντ. 490: — μετ' ἀπαρ., ὦν ἐπαίτια με δρᾶν ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Τ. 645· ὅν.. με.. τρέφειν μιᾶστορα ἐπητήσιον ὁ αὐτὸς ἐν Ἠλ. 604· Αἰσώπων.. ἐπητήντο κλέψαι, κατηγοροῦν δὲ ἔκλεψεν, Ἀριστοφ. Σπ. 1447, κτλ.· οὕτω, ἐπαίτ. τινά ὅτι.. Ἠρόδ. 6. 30, Θουκ. 2. 7., 5. 16: — μετ' αἰτ. πράγμ., τὴν τε ἰδίαν ἐπιφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητήσατο καὶ ἀνωλοφύρατο, «προσεκλαύθη διὰ τὴν ἑξορίαν του παραπονομένους» (Δούκας), ὁ αὐτὸς 8. 81· τὸ μῆκος τῆς πορείας Πλάτ. Ἐπιστ. 329Α· ἀλλὰ μετὰ συστολῆς αἰτ., μελίζονα ἐπαίτιώμενος, φέρων βαρυτέρας κατηγορίας, Ἠρόδ. 1. 26· αἰτίας ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 98B· τοῦτο ἐπαίτιωμαι, μετ' ἀπαρ., παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο ὅτι δηλ., ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 497B: — ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτίας, ἃ ἐπαίτιωμαι ταύτην, δι' ἃ κατηγορῶ αὐτήν, Ἀντιφῶν 112. 29.

ἐπαίτιος, ον, (αἰτία), ὃν πρέπει νὰ αἰτιάται τις, ἀξιοκατάκριτος.

1) ἐπὶ προσώπων, οὗτοι μοι ὅμιες ἐπαίτιοι Ἰλ. Α. 335· μετὰ γεν., καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 465, Εὐρ. Ἰππ. 1382· κατηγορούμενος περὶ τινος, ὦν ἐπαίτιος ἦν Θουκ. 6. 61: — ἐπ. πρὸς τινι Πλουτ., Δίωνος καὶ Βροῦτου Σύγκρ. 2.

2) ἐπὶ πράγματων, ἐπαίτιον ἀναχωρήσεως, δι' ἣν δηλ. ἐν μεγάλῃ αἰτία εἶχον τὸν Ἄγιν, Θουκ. 5. 65· ἐπαίτιώτατοι τῶν κινδύνων Ἀυσ. 111. 38.

ἐπαίτια, τά, = προστιμήματα, πρόσθετος ποιητὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Σόλων παρὰ Πολυδ. II', 22, Δημ. 735. 5· πρβλ. προστιμάω.

ἐπαίτικός, ἡ, ον, ὁ τοῦ ἐπαίτου, Ἀποθέρμ. Πατέρων 288B.

ἐπαίτοσυνή, ἡ, = ἐπαίτης, Χαρίσιος 554. 18.

ἐπαίχμαζω, ἑπορμῶ, ἐπιπίπτω, ταῦροι πυρρέντες ἐπαίχμαζουσι σῦεσσι Ὀππ. Κυ. η. 1. 389, ὡς Brunk. ἀντὶ ἐποχμαζούσαι.

ἐπαῖω, συνηρ. ἐπῶω, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 772 (ἴδε αἶω)· ἔβω ἀκράσιν, ὑπακούω, θεῶν οὐδὲν ἐπαῖοντες Δισχ. Ἰκ. 759, πρβλ. Εὐρ. ἐνδ' ἄνωτ., ἐπακούω, ἀκούω, τῆς φωνῆς Πλουτ. Βρυτ. 16.

2) αἰσθάνομαι, ὁπότ'.. ἐπαῖωσιν ἑαρ φυτὰ νεκτάρια Πινδ. Ἀποσπ. 45. 14· θεοὶ ἐναιμοὶ τε καὶ σαρκώδεις καὶ ἐπαῖοντες σιδηρίων Ἠρόδ. 3. 29· δηγμάτων Αἰλ. π. Ζ. 1. 5· μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπαῖεις καταγελωμένους Ἀριστοφ. Σπ. 516· ἀπολ., ὡς ἐπήϊσε, ὅτε ἡσθάνθη, Ἠρόδ. 9. 93.

3) κατανοῶ, καταλαμβάνω, μετ' αἰτ., τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσον οὐκ ἐπαῖω Σοφ. Αἴ. 1263· ἰδίως ἐπὶ διδασκαλίᾳ, ἐπαῖωσιν, ὁποῖος ἐστὶ τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόησον, χῶπος αὐτὰ δάκτυλον Ἀριστοφ. Νεφ. 650· ἐπ. τὸ τε καλὸν καὶ μὴ Πλάτ. Νόμοι 701Α· ἐπ. τίς πολιτεία συμφέρει Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 13· εἰ τι καὶ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαῖω Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσάρ. Πταίσμ. 13, κτλ.· εἶμαι γνώστης, ἐπίσταμαι, παρὰ τε τούτου καὶ παρ' ἄλλων οὐς ἂν οἶμαι τι τούτων ἐπαῖειν Πλάτ. Θεαιτ. 145D· οἱ αὐλήσεως ἐπαῖοντες ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 327C· ὁ ἐπαῖων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ αὐτὸς ἐν Κριτικῇ 48Α· ἐπαῖεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 518, πρβλ. Ἀπολ. 19C, Πολ. 598C, Ἰππ. Μείξ. 289E, κτλ.· ἀπολ., ὁ ἐπαῖων ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 311Α, Φαῖδρ. 275E· μετὰ τοῦ εἰδέναι, τὸ γε εἰδέναι καὶ ἐπαῖειν τῇ τέχνῃ τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν οἰόμεθα μάλλον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 10.

ἐπαιωρῶ, σηκώνω τι ὑψηλὰ καὶ ἐπιθέτω αὐτὸ ἐπάω εἰς τι, ἡ κρατῶ τι μετέωρον ἐπὶ τινος, στέφανον κομῶντα Ἀρμονίης Ἡφαιστος ἐπηώρησε καρήνῃ Νόνν. Δ. 5. 132· ἐπηώρησε καρήνῃν αὐτοῖς 4, 456· ἔχω τι μετέωρον, ἐπ. περὶ τὸν ἥριον πολλῶν Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 312, 5· μεταρ., ἐπ. εὐτυχίᾳ βίον Ἀνθ. Π. 7. 645.

II. Παθ., αἰωροῦμαι ἄνωθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω, τὸ δὲ βαφικόν ἐστὶν ἐπανθισμός πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις, περὶ τοῦ ἰνδικού, Διοσκ. 5. 107· ἐλπίσιν ἐπαιωροῦμενοι, κρατούμενοι μετέωροι, Λουκ. Ἀλέξ. 16· ἐπαιωρεσθαι πολέμῳ, διεξάγειν αὐτὸν ἀμελῶς, οὐκ δραστηρίως, Πλουτ. Πελοπ. 29· ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 336, ῥίπτω δὶον τὸ βέλος τοῦ σώματος μου ἐπὶ τινος διαρκούσης χειρουργικῆς ἐργασίας πρὸς τοποθέτησιν ἐξηραμένου μέλους τοῦ σώματος.

2) ὡς τὸ Δατ. imminere, ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ, τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 639, Πλουτ. Πομπ. 17· ἔϊφος.. τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον Ἠρωδ. 5, 2, 3.

ἐπακνωθίζω, ἐπὶ φυτοῦ, εἶμαι ἀκνωθῆς τὴν ἐπιφάνειαν, ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα καὶ οὐ πόρρω τῆς τῶν καλάμων πλήν ἐπακνωθίζουσα Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 1· ἴδε παρακνωθίζω.

ἐπάκνομαι, Μῆς., διορθῶν, ἐπισκενάζω, τὸν δρόμον, τὰς γεφύρας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 37, 41 (ἐνθα εἶναι γεγραμμένον ἐφακ-).

ἐπακνουμβίζω, = ἀκνουμβίζω, ἐπὶ τι Μοσχίων 51. Τὸ δὲ ἀκνουμβίζω (Δατ. accumbo) = κατακλίνομαι, κυρίως παρὰ τὴν τράπεζαν ὅπως δειπνῶς, ὅτε ἀκκουμβίζουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῆς τραπέζης Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τξ. 47, Νικήτ. Βυζάντ. 768B.

2) = ἀπεριείδομαι, ἀπεριείδομαι τὸν πόον, ἀντὶ τοῦ ἀποστήμῃ, ἀκνουμβίζω Σουῖδ. — (Σημ. — Ἐτέθη ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς παραλειπθὲν ἐν τῷ ἄλφα).

ἐπακμάζω: μέλλ. -άσω, ἔρχομαι εἰς ἀκμὴν, ἢ εἶμαι ἐν ἀκμῇ, Ἀριστοφ. 2. 1, Ἠλίου 7. 8· μεταρ., ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, φράσσοντες εἰς ὑψιστον βαθμὸν ἐξάφως, Λουκ. Ἀποκαρτ. 17, Ἀλίν. 18E· οὐδ' ὅτε ἐπήκμασαν οἱ ἐτησίοι, ὅτε ἦσαν ἐν τῇ αὐτῶν ἀκμῇ, Σπρδῶν 692.

II. ἀκμάζω ἡ ζῶ μετὰ τινα, τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, ἐκ τῶν ἀκμασάντων μετὰ τοῦτο, Διον. Ἀλ. περὶ Ἀρχ. Ρητ. 4, σ. 451, 8, πρὸς Γν. Πομπ. Ἐπιστ. 4, σ. 771, 10.

ἐπακμαστικός, ἡ, ον, προβαλὼν εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἐπὶ πυρετοῦ, Θεοφρ. Νόνν. τ. 1, σ. 430, κλ.

ἐπακμος, ον, (ἀκμή)· ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐπάκεινος κόρως = ἐπιγίμους, ὁραίως γάμου, Διον. Ἀλ. 4. 28.

II. ἔχων ἀκμὴν, δηλ. ἀκμὴν, λήγων εἰς οὗτο, «μυτερὲς», ἀκάνθα, Διοσκ. 1. 119· ὁδὸς Πλουτ. 2. 966C.

ἐπακοή, ἡς, ἡ, = τὸ ἐπακοῦειν, Καίσαρ. 1072.

ἐπακολουθεῖω, ἀκολουθῶ ἀμέσως ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά, διώκω, τινι Ἀριστοφ. Σπ. 1328, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, κ. ἄλλ. — ἀπολ. Ἰππ. π. Ἀγμ. 763, Θουκ. 5. 65, κτλ.· καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν (ἐξυπ. τῇ τοῦ Κύρου δεξιᾷ)· ἀπεκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ξεν. Κύρ. 7. 3, 8.

2) καταδιώκω ἐχθρόν, Θουκ. 4. 128, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 1, κτλ.

3) παρακολουθεῖω διὰ τοῦ νοῦ, νοῶ, καταλαμβάνω, καθ' ὅσον θυνάτον μάλιστα ἄνθρωπῳ ἐπακολουθεῖω Πλάτ. Φαίδων 107B· τοῖς λεγομένοις ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 861C· τοῖς λέγουσι ὁ αὐτὸς ἐν Σοφιστ. 243A· κάλλιστ' ἐπακο-



λαοθεῖς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936Α, κτλ., 4) ἐπομαι, ἤτοι ὑπακύνω, συμμορφοῦμαι τινι, τοῖς πάθεσι Διημ. 805. 24· αὐτῶν τῇ προαιρέσει Φίλιππος παρὰ Διημ. 284. 6· ταῖς τῶν ποιητῶν βλαστήριας ἐπ. Ἰσοκρ. 228D. 5) παρακολουθεῖ τι ἡ ἀρρασιῶν αἰς τι, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργῳ μέρει Πλάτ. Πολ. 370B· ἐν τῇ εἰ.

ἐπακολουθήματα, τό, τὸ ἐπακολουθεῖν τι, ἀποτελεσμα, εὐσεβείας ἐπακολουθήματα τὴν τοιαύτην χάριν καὶ δημιουργίαν γενέσθαι Πλουτ. Νικ. 4., Κλήμ. Ἀλ. 331, Σέξτ. Ἐμπ. 177.15. ἐπακολουθήσεις, εὖς, ἡ, ἐπακολουθεῖα, Μ. Ἀντων. 6. 44· οὐτι τῶν κατ' ἐπακολουθήσιν, τῶν κατ' ἀκολουθίαν, Πλουτ. 2.117D.

ἐπακολουθητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπακολουθεῖν, δεῖ ἐπακολουθεῖν, οὐκ ἐπακολουθεῖν τῇ τοῦτῳ ἀπονομίᾳ Διημ. 1402.14. ἐπακολουθεῖα, ἡ, πᾶν δ, τι ἐπακολουθεῖ, ὡς τὸ ἐπακολουθήσεις, Φιλότημ. περὶ ὁρίγ. 1. σ. 18.

ἐπακλόουθος, ὄν, ἀκολουθῶν ἕκ τινος, ἐπαγγελίαμένος γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακλόουθον τῆς ἐπαγγελίας Ἀριστιδ. 2. 498. Ἐπίρρ. -θως, συμφώνως πρὸς, ἑαυτῶν τρόπῳ Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 428. 9.

ἐπακονάω, ἀκονῶ, ἀκονίζω, ἐπηκονημένη ἑοῖς Ἐπιγρ. Λεβδεῖας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 372, στ.104, κ. ἀλλ., λειστρίον ἐπηκονημένον αὐτοῖς σ. 374, στ.168.

ἐπακοντιζῶ· μέλλ. -ίζω, ἀκονίζω κατὰ τινος, Ἐπιστ. Σωκράτ. σ. 66. 29.

ἐπακοντισμός, ὄνομα βόλου, δηλ. βολῆς κύβου, «ἐπακοντισμός· βόλου ὄνομα» Ἡσύχ. — κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 204) λέγεται καὶ ἐπακοντιστής (ἔξυπ. βόλος).

ἐπάκοος, Δωρ. ἀντὶ ἐπήκοος, ἐπάκοος γένει Πινδ. Ο. 14. 21.

ἐπάκουός, ὄν, (ἐπακούω), ἀκροατής, ἀγορῆς ἐπακούον ἐόντα, ἀκρατὴν τῶν διαδικασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐνθα ἐγίνοντο αἱ δίκαι, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 29, πρὸλ. Καλλ. Ἀποσπ. 236· ἀλλαχοῦ ἐπήκοος.

ἐπακουστός, ὄν, δὲν πρέπει νὰ ἀκούῃ τις μετὰ προσοχῆς, Ἐμπεδοκλῆς 42.

ἐπακουσμός, ὁ, = τὸ ἐπακοῦειν, Ὁρίγ. III. 361B.

ἐπάκουός· μέλλ. -ακούομαι, διδῶ ἀκράσιαν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς ἢ ἀπλῶς ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμ., ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Δ. 108· παροιμ., ὁποῖόν κ' εἴρησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο, ὁποῖόν λόγον εἶπες, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούγῃς, Ἰλ. Υ. 250· εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 448· ἀλλ' ἐτι τόνδ' ἐπακούσον (δηλ. τὸν χρησμὸν) Ἀριστοφ. 1080· προστιθεμένης μετοχῆς, ἀκούω νὰ λέγηται, νὰ ρημίζηται, ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰς ἐπ' Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.. βλαστὸν φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 694· ἀκούω τινα, μὴ ποτέ τις αὐτὸν ἰδῇ τῶν νέων ἡ καὶ ἐπακούσῃ δρώντα ἢ λέγοντα τὶ τῶν αἰσχυρῶν Πλάτ. Νόμοι 729B· — ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς φωνῆς Ἡρόδ. 2. 70· ἀκούω περὶ .., ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περὶ, μόχθων ἐπ. Εὐρ. Τρω. 106· — μετ' αἰτ. πράγμ., ὅρα καθελόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ ὁ ξεῖνος ἐμέθεν Ὀδ. Τ. 98· μετὰ γεν., ὅσοι ὑμέων τυγχάνουσιν ἐπακούοντες (ἔξυπ. ἐμοῦ), ὅσοι ἐξ ὑμῶν με ἀκούετε, ὅσοι ἐξ ὑμῶν συμβαίνει νὰ με ἀκούητε, Ἡρόδ. 9. 98· ἀκούω, ἐμοῦ ἐπακούουν Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τυράν. 708, Πλάτων Γοργίας 487C· — σπανίως μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπ. μοι ὁ αὐτὸς ἐν Σοφιστ. 227C· μετὰ δοτ. πράγμ., ταῖς εὐχαῖς Διον. Ἀλ. 13.7. 2) ἀπολ., διδῶ προσοχὴν εἰς τὰς ἱκεσίας τινός, ἀκούω αὐτὰς εὐμενῶς, νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον Αἰσχύλ. Χο. 725· ἐπακούσατε (ὑπακούσατε διנד.) δεξιμέναι θυσίαν Ἀριστοφ. Νερ. 274· μὴ τις τῶν ἀμνηστῶν ἐπακούη, μήπως «κρυφακούῃ» τις ἐκ τῶν μὴ μεμνημένων, Πλάτ. Θεαίτ. 155E, πρὸλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 628· ἡ ἀπλῶς ἀκούω, Θουκ. 1. 53, κτλ. 3) μεταγν., ὡς τὸ ἐπαθεῖν, καταναῶ, καταλαμβάνω, τινὸς Δουκ. περὶ Ὀρχ. 64, Πλουτ. Φλαμ. 10. II. μετὰ γεν. πράγμ., ἀκούω τι ἰδιαιτέρως λεγόμενον, ἔχω γνῶσιν αὐτοῦ, μετέχω αὐτοῦ, ὅσοι οὐ βουλήσῃ ἐπάκουσαν, ὅσοι δὲν εἴχον γνῶσιν τοῦ προβουλεύμετος τῶν ἡγεμόνων, Ἰλ. Β. 143· δίκης ἐπάκουε, «τοῦ δικαίου ἄκουε, ἤγουν αἰσθῆσιν ἔχε» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 273· διδῶ προσοχὴν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, οὐ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον Σοφ. Φιλ. 1417· οὕτω μετὰ δοτ., ἐπ. τῷ κελεύσματι Ἡρόδ. 1. 141.

ἐπακρίβω, πραγματεύομαι μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας, ἐξακριβῶ, Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.75, οὕτω καὶ ἐν τῷ Μίσ. σύμφω, Διοδ. Ἀποσπ. 611.75.

ἐπακρίζω, εὐθάνω εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος, πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης («ἐπ' ἄκρον ἦλθε» Σοχλ.), ἔρθανεν εἰς ὑψιστον σημεῖον ἀιματηρῶν ἔργων, Αἰσχύλ. Χο. 932. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ὀδ. 1636, 49) ἐπήκρισε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν, πρὸλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπήκρυσεν.

ἐπάκριος, α, ὄν, (ἄκρα) ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, ἐπιθ. τοῦ Διός, ἱερεὺς .. Ἐπακρίου Διὸς Πολύς. ἐν «Μουσῶν γοναῖς» 1, (Ἐ:υμ. Μ. 352, 50). — Ἐπάκριος· Ζεὺς· ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὄρων ἱδρυμένος. ἐπὶ γὰρ τῶν ὄρων τοὺς βωμοὺς αὐτοῦ ἱδρουν ὡς ἐπὶ πολὺ. Ἡσύχ., πρὸλ. Εὐστ. Ὀδ. 1747. 59.

II. ἡ Ἐπακρία (ἔξυπ. χώρα), τὸ ὄνομα μιᾶς ἐκ τῶν δωδεκα πόλεων εἰς αἰ. συνήκισε τοὺς κατοικοῦς τῆς Ἀττικῆς τὸ Κέκροψ, Στράβων 397.

ἐπακροῖομαι, Ἀποθ., ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῖομαι, ἃ ἃ, γελῶν ἐπηκροσάμην πάλαι Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Γρυψίν» 2 (Δ Β. 360: 6, ἐνθα γράζεται: αἱ αἱ, γελῶν δ' ἐπηκροάμην .. πάλαι).

ἐπακροάμων, ὄνος, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, ἐπακροατής, μ. γεν., ἐπακροάμων φωνῆς Θ. Στοδ. σ. 757, ἐκδ. Μί.

ἐπακροάσεις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπακροῦσθαι, ἀκροῦσθαι μετὰ προσοχῆς, Εὐδ. (Δ' Βασίλ. ΙΕ', 22), Ἀθανάσι. Ι. 9D.

ἐπακροατής, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, Γλωσσ.

ἐπακρον, ὄν, (ἄκρα) ὅξυς κατὰ τὸ ἄκρον, παχύν καὶ ἐπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτὸν Ἰππ. 483. 24· ἐπακρον, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, ἅπερ καὶ ἔξουρα· Γαληνοῦ τῶν Ἰππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 470· ἀνώτατον, εἰς τὸ ἐπακρον ὕψος Γρηγένη. Ἀρχιεπ. Τεφρ. Νομοθεσ. Lambec. Bibl. Caes. 5. σ. 278A.

ἐπακταῖος, α, ὄν, = ἐπάκτιος, Ὀπκ. Ἀλ. 2.127· ἀλλ. διηρμηνεύς ἐπ' ἀκτ-. Καθ' Ἡσύχ. — Ἐπακταῖος· Πισιδῶν ἐν Σάμῳ.

ἐπακτιόν, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπάγω, δεῖ ἐπάγειν, πόλεμον τῇ χώρᾳ Κιζ. π. Ἀττ. 9. 4, 2. 2) πρέπει τις νὰ ἐφαρμόσῃ, μέτρον τινι Δουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 9.

ἐπακτῆρ, ἥρος, ὁ, (ἐπάγω) Ἐπικ. λέξ. = ὁ κύνας ἐπάγων, κυνηγῆς, οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες Ὀδ. Τ. 435, πρὸλ. 445· ἄνδρες ἐπακτῆρες Ἰλ. Ρ. 135· — ὡσαύτως, ἀλιεὺς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 625.

ἐπακτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπάγων: 1) ἐν τῇ λογικῇ ἐπαγωγικὸς, ἀντίθ. τῷ συλλογιστικῷ (ἴδε ἐπαγωγή), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.12, Τοπ. 1. 18, 5: — Ἐπίρρ. ἐπακτικῶς σκοπεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Φυσικ. 4. 3, 15. 2) ἐλκυστικός, θελκτικός, Ἠλιόδ. 4. 3· πρὸς τι Ἀθην. 52D.

ἐπάκτιος, ὄν, Εὐρ. ἐν «Σθενεβοῖα» παρ' Ἀθην. 422A, καὶ -ία, ἰων, Σοφ. Τρ. 1151, Ἀποσπ. 493, Εὐρ. Ἀνδρ. 853· (ἀκτῆ): — ὁ ἐπὶ τῶν ἀκτῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτῆν, ἐπ' αὐτοῦ, προσέτι Σοφ. ἐν Αἴ. 413. — Ἐπάκτιος· ὁ ἐρμῆς ἐν Σικυωνί. Ἡσύχ.

ἐπακτός, (ἡ), ὄν, (ἐπάγω) ὁ κομιζόμενος ἐκ τινος μέρους, ὕδασι ἐπακτοῖσιν χρεόνται Ἰππ. π. Αἴρ. 286· ἰδίως ὁ κομιζόμενος ἢ ἐπαγόμενος ἐκ ξένης χώρας, Δατ. adscitilius, ἐπ. σίτος Θουκ. 6. 20· πάντων ἐπακτῶν δεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 28· τῇ Ἑλλάδι πενήνῃ μὲν .. σύντροφός ἐστι, ἀρετῇ δὲ ἐπ. Ἡρόδ. 7.102· ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἔκωθεν προερχόμενον, ὕδωρ εἴτ' ἐπακτὸν εἶπε συμμύες, λέγω δὲ ἐπακτὸν μὲν οἶον ἐν ἐρίῳ σύμφυτον δὲ οἶον ἐν γάλακτι Ἀριστ. Μετεωρολογ. 4. 5, 5, πρὸλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 573B· ἐπ. πῆμα Εὐρ. Ἰππ. 318· κακὸν Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 8. 5· ἐπ. παρ' ἄλλων δίκαιον Πλάτ. Πολ. 405B· «ἐπακτός· ὁρκοῦ, ὃν αὐτὸς τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τοῦτέστιν αἰρεῖται» ἄλλοι δὲ τοῦναντίον ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Ἀσιας ἐν τῷ πρὸς Χαλκιδάτρων καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν, κτλ. — Ἀρποκρ., Σουίδ., Ἡσύχ. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου Ἰσοκρ. 6E. 2) ἐπὶ προσ., ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, ποιμένα, δηλ. δεσποτὴν, κληρονομῶν ἔξωθεν ἐπαχθέντα Πινδ. Ο. 10 (11). 107· οὐκ ἀστέος ἀλλ' ἐπακτός ἐξ ἄλλης χθονός Εὐρ. Ἰων 290, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 327· οὕτω πιθαν., ἐπακτοὶ δικάσταί Σουλ. Ἐπιγρ. 2265. 18· — ἰδίως ἐπὶ ξένων συμμάχων ἢ μισοφόρων, ἐπ. στρατεύμα, στρατός Αἰσχύλ. Θύβ. 583, Σοφ. Τρ. 259· δόρυ ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1525· ἐπακτῷ (ἐπεισάκτῳ, ἐκδ. Κοραῖ) δυνάμει, διὰ ξένης ἐκ μισοφόρων στρατιωτικῆς δυνάμεως, Ἰσοκρ. 215C· ὡσαύτως, αὐτὸς δὲ μητρόος ἐξέφυς Κρήσης, ἐφ' ἣ λαδὼν ἐπακτὸν ἄνδρα, ἐφ' ἣ συλλαβῶν, ξένον ἄνδρα, δηλ. μοιχόν, Σοφ. Αἴ. 1296· ἐπ. πατήρ. ψευδῆς πατήρ, Εὐρ. Ἰων 592. 3) ὁμιλῶς ἐπακτός ἐλθών, ἐπελθὼν μακρόθεν Πινδ. Π. 6.10. II. ὡς τὸ αὐθαίρετος, ὃν αὐτὸς αὐτῷ ἐπάγεται, κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξερούμεθα Σοφ. Τρ. 491· γάμων ἐπακτὸν ἄταν Εὐρ. Φοίν. 313.

III. ἐπακταί (ἐνν. ἡμέραι), αἱ ἐμβόλμοι, Ζωναρ. ἐν λ. ἐντεῦθεν, 2) ἐπακτῆ, ἡ διαφορά τοῦ πολιτικοῦ ἡλικικοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν τροπικόν, ἐν δὲ τῷ Ἑκκλησ. ἡμερολογίῳ ἡ διαφορά τοῦ ἡλιακοῦ πρὸς τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτόν, κτλ., Ἑκκλ.

ἐπακτρεύς, εὖς, ὁ, = ἐπακτῆρ, κυνηγός, προσέτι ἀλιεὺς, Ἡσύχ., Εὐστ. 1539. 25.

ἐπακτρίς, ἰδος, ἡ, (ἐπάγω) ἐλαφρὸν πλοῖον, λέμβος, Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 11, πρὸλ. Aul. Gell. 10. 25: — προσέτι ἐπακτροκίλης, ὁ, ἐλαφρὸν ληστρικὸν πλοῖον, Αἰσχίν. 27. 9, Ἀριστ. π. Ἐρμην. 2, 2.

ἐπακτρον, τό, = ἐπακτρίς, Νικ. Θερ. 824.

ἐπαλαζνεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζνεύομαι ἐπὶ τινι, μεγαλαυχῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 18, 4. Καθ' Ἡσύχ. — ἐπαλαζνεύομενος· καταθρασυνόμενος.



επαλαλάζω: μέλλ. -ξω, ποιῶ, ἐγείρω πολεμικὸν ἀλκλαγμόν, αὐτὸς δ' ἐπηλάλαζεν Αἰσχύλ. Θέβ. 497, πρὸς 954· μετὰ δὲ τοῦτο τῷ Ἐνυαλίῳ. ἅμα ἐπηλάλαξαν Σεν. Κύρ. 7.1, 26.

επαλάσκεμαι, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508. ἐπαλάσκειν, ἔσ, ἀγαινός, Στράβων 523, 'Οπ. 'Αλ. 4. 508.

επαλλάσσω, ἄττ. -τω: μέλλ. -άξω: ἐναλλάσσω, μετὰ-βάλλω: ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν 'Ιλ. N. 359· τοῖ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, δηλ. ἀνυόντες ἐναλλάξ τὸ σκεῖνον τοῦ πολέμου ὅτε μὲν ὑπὲρ τούτων ὅτε δὲ ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλοι ὅπως ἐρμηνεύουσι, συνάψκντες, συνδύσαντες τοὺς πολέμους οὕτως ὥστε νὰ διαρκίῃ ὁ πόλεμος ἐπὶ πόλῳ, ἴδε Εὐστ. 'Ιλ. 937, 25, κλ., πρὸς. M. 436, 'Ιλ. Y. 101, καὶ O. 413· ἐπαλλάττοντες ἄλματα, πηδῶντες εἰς τὰ ἔχνη ἀλλήλων, Σεν. Κυρ. 5. 20· ἐπὶ σαρκοφάγων ζῶων (τῶν καρχαροδόντων), καρχαροδόντα.. ἐστὶν ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀείζ, δηλ. ὅσα ἔχουσιν αὐτούς· ἐπαλλάττοντας, ἐναλλάξ ἐμπίπτοντας εἰς τὰ διαστήματα ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Z. 'Ισ. 2.1, 51· ἐν τῷ π. Z. Μορ. 3.1, 5, ὁμολῶν περὶ τῶν ὀδόντων τῶν καρχαροδόντων ζῶων, λέγει: ἐναλλάξ ἐμπίπτοντες.. ὅπως μὴ αἰεδύνωνται τριδόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἴδε κατωτ. II.1: Παθ., διασχυροῦμαι πρὸς ἕτερον, δόρατα.. ὡς ἥμιστα ἂν ἀλλήλοισι ἐπαλλάττοιο Σεν. Ἰππαρ. 3, 3· περιεστῶτας (τοὺς τέσσαρας αἰχμαλώτους βασιλεῖς) ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσὶ, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐν σχήματι χιασῶ, Πλουτ. Δούκυλλ. 21, ἐνθα ἴδε σημ. Κοραῖ· πούς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Δατ. consertius, προταβεῖς πέραν τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς συστάδην μάχαις, Εὐρ. Ἰππαρ. 836· μὴ πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, «ἐτέρως ἐρμηνευθῇ» (Κοραῖς), Σεν. Ἀπομν. 3. 8. 1.

II. ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες, ἐναλλάξ ἐμπίπτοντες ἀλλήλους (ἴδε ἀνωτ.), Ἀριστ. π. Z. Μορ. 3.1, 5, π. Z. Γεν. 2.1, 22· πρὸς. Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 6, 10. 2) μεταβαίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ἔχω στενὴν συγγένειαν, ἐπὶ δύο γενῶν ζῶων, κτλ. (πρὸς. ἐπαμφοτεριζῶ II), Ἀριστ. π. Z. Γεν. 4. 4, 1· τοῦτο μόνον ἐπ., ἔχει τὰς ιδιότητας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, αὐτοὶ 4. 6, 3· ἡ φῶκη ἐπ. τῷ γένει τῶν ἰχθύων ὁ αὐτός· π. τὰ Z. 'Ιστ. 2.1, 52· ἐπὶ τυραννίδος, τυραννίδος δ' εἶδος δύο μὲν διελόμεν.. διὰ τὸ τὴν δύναμιν ἐπαλλάττειν πῶς αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν ὁ αὐτός· ἐν Πολιτικ. 4.10, 2, πρὸς. 6.1, 3· ὁ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπ., ἀμφιδύους, ἀσφαεῖς, αὐτοὶ 1. 6, 3, πρὸς. 9.15.

ἐπαλληλία, ἡ ἢ τοποθέτησις δύο ἢ πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων ἀλλήλων, δηλ. τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, κυρίως ἐπὶ γραμμάτων, τῶν φωνηέντων ἐπαλληλῆαι καὶ συμπτωσείας Εὐστ. 11. 32· Εὐμν. M. 576. 3, Δράκων 43, 23· ἐπὶ πυκνῆς χρήσεως φαρμάκων, ἡ δὲ τῶν φαρμάκων κατὰχρησις καὶ ἐπαλληλία Γαλν. 19. 679.

ἐπάλληλος, ὄν, ὡς αὐτός· ἡ, ὄν, Δίων Κ. 74. 10: (ἀλλήλων), ὁ εἰς ἀμείνων μετὰ τὸν ἄλλον, ἐν συνεχείᾳ τάξει, φάλαγξ, τάξεις Πολύβ. 2. 69, 9, 11. 11, 7· συνεχῆς, βοή Ἡρωδιαν. 2. 7, 6· δαπάναι Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 35· ἐπ. πληγαί, καταφερόμεναι ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ, Ἀλκίμαχον 3. 6. II. ἐπαλληλοῖν χερσίν, διὰ χειρῶν ἀλλήλων (κατὰ τὸν Ἑρμάννον ἀντὶ ἐπ' ἄλλ-), Σορ. Ἀντιγ. 57· πρὸς. ἐπάλληλοι φθοραὶ ἐν Φιλωνί 2.175, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἀλλήλοφόνους. III. Ἐπίρρ. ἐπαλληλῶς, ἐπα-νελημμένως, ἀδικόπως, φυτὸν.. καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλληλῶς Διοσκ. 1. 166· ἐπαλληλῶς ἔχοντα, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ κατὰ πρόσωπον, Ἀθῆν. 456D.

ἐπαλληλότης, ἡτος, ἡ, = ἐπαλληλία, Ἀπολλ. ἐν A. B. 425. 14.

ἐπαλλό-καυλος, ὄν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ καυλοῦ ἑτέρου φυτοῦ, ὡς τὰ ἀναρριχώμενα φυτά, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 18, 9 καὶ 11, ἐνθα προεβλήθη ἡ γραφή ἐπαλλόκαρπος, ὄν, φέρων καρπὸν ἐπὶ ἑτέρου δένδρου.

ἐπάλλυδις, Ἐπίρρ. = ἄλλυδις, Χρησμ. Σιδολλ. 10. 97.

ἐπάλλμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπάλλομαι.

ἐπάλλετον, τό, ὑποκ. τοῦ ἐπαλλεῖς, Ἐπιγρ. ἄττ. παρὰ Müller Goettl. ἐν εἰς 1836, σ. 34, 54.

ἐπαλλεῖς, εὖς, ἡ, (ἐπαλλέω) μέσον ἀμύνης: τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπάλλεῖς, ὡς καὶ νῦν, 'Ιλ. M. 263, Ἡρόδ. 9.7, Αἰσχύλ. Θέβ. 30, 158, Εὐρ. Φοῖν. 1158, κτλ.· καὶ τὰς ἐπάλλεῖς ἀπώσαντες, διὰ τοῦ μεταποργίου ὑπερέβαινον Θουκ. 3. 23· αἱ οἰκίαι.. ἐπάλλεῖς λαμβάνουσαι ὁ αὐτός 4. 69· ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλλεῖς ἐχουσιν αὐτοὶ 115, καὶ ἴδε κρῶσαι: ἐν τῷ ἐνίκῳ, ὁ ῥα τελίχεος ἐντός κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλλεῖν 'Ιλ. M. 381, κτλ. (οὐ-δαμῶν ἐν Ὀδ.)· οἱ παρ' ἐπαλλεῖν, οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ τείχους, Θουκ. 2.13, πρὸς. 7. 28, Ἀριστοτ. Ἀχ. 72. 2) μεταρ., προστασία, ὑπεράσπισις, ἀντίληψις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 381· τὴν δ' οὐκ ἔχω σωτηρίας ἐπαλλεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1203, κτλ. Κατὰ A. B. 243. 15, «ἐπάλλεῖς, ἐξοχαί τειχῶν, προμαχώνας, ἀψίδας, ἐστὶ δὲ καὶ δικαστήριον τῶν φονικῶν, ὑποδομῆται δὲ πρὸς τῷ πρυτανεῖω».

ἐπαλλέτης [τ] λίθος, ὁ ἐπ' αὐτῷ τῆς ἐπάλλεως. Εὐμν. M. 353. 28, Χοιροδ., κλ.

ἐπαλπνος, ὄν, (ἴδε ἀλπνιστος), ἡδύς, προσηνής, τοῖς οὐτε νόστος ὁμῶς ἐπαλπνος ἐν Πυθιάδι κριθῇ, «οἰστισι (τοῖς ἡ-τηθείσιν) ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀναχομιδὴ οὐτε ἡδεῖα οὐτε προσηνής ἐγέ-νετο» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8.120.



ἐπᾶλτο (κατὰ Βελκῆρον ἐπαλτο), ἴδε τὸ ῥῆμα ἐφάλλομαι, καὶ πρὸλ. ἀναπάλλομαι.

ἐπᾶλώσσης, ου, ἡ (κατὰ Λοθέκκ. ἐν Φρυν. 254) -ωσσης, ου, ὁ, (ἀλοάω)· ὁ ἀλωνίζων δι' υποζυγίων, ἀλωνιστής, Ξεν. Οἰκ. 18. 5. ἐπαμαξέω, Ἴων. ἀντί ἐφαμ-, διέρχομαι δι' ἀμάξης, γῆ.. οὐδ' ἐπημαξενίην τροχοῖσι, οὐδ' ἔχουσα ἔχνη τροχῶν ἀμάξης, δι' ἧς δὲν διῆλθεν ἀμάξα, Σορ. Ἀντιγ. 251.

ἐπαμόομαι: μέλλ. -ήσομαι, Μέσ., ἐπισπεύειν τι δι' ἐμαυτὸν συνάγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐξἄφρου, εὐνήν ἐπαμῆσατο χερσίν, ἐπεσώρευσεν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐσχημάτισεν στῆμα (ἐκ φύλλων), Ὁδ. Ε. 482· πρὸλ. ἀφύσσω Π· γῆν ἐπομησμενον Θεογν. 428, πρὸλ. Ἀνθολ. Π. 7. 446· γῆν ἐπαμῆσάμενος, ἐπισπεύσας χῶμα, Ἠρόδ. 8. 24· οὕτως, ἐπ. κόριν Πηλοῖν. 2. 1. 13· ἐπ. τινί τι Πλούτ. 2. 982B.—Παρά μεταγεν. ἀπαντᾷ τὸ ἐνεργ. κόνιν ἐπαμῆσαι Διογ. Λ. 6. 79, πρὸλ. Ἰαμβλ. Βίον Πυθ. 192· ὁ τύπος ἐφαμᾶν ἐν Ἠλιοδ. 2. 20 δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθόν· ἀλλ' ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Β' τόμ. σ. 80 τῶν Ἠλ. Διόποτ.

ἐπαμβαίνω, ποιητ. ἀντί τοῦ ἐπαναβαίνω, Ὀππ. Ἀλ. 3. 638. ἐπαμβάτῃρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντί ἐπαναβάτης, ὁ ἀναβαίνων ἐπὶ τινος, ὁ προσβάλλων τι, νόσος σαρκῶς ἐπαμβάτῃρης, ἐπὶ λεπτοδῶν ἐξανθημάτων, Αἰσχύλ. Χο. 280 (ἐπαμβάτῃρης Aurlatus).

ἐπαμβληθῆν, ἐπαμβληθῆν, Ἐπίρρ. ποιητ. ἀντί ἐπαναβ-. ἐπαμβλύνω, πλημμελ. γραφ. ἀντί ἀπαμβλύνω, ἐν Ἀρτεμιδ. 3. 38.

ἐπαμβλῖδω: μέλλ. -ψω, ἀναλλάσσω, τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμβλῖομεν Ἰλ. Ζ. 230· φύσεις ἐπ. Ὀρρ. Ἀργ. 420.—Μέσ., νίκη δ' ἐπαμβλῖεται ἄνδρας, ὡς νίκη δὲ ἐξ ἀμοιβῆς παραγίνεται, ἐναλλάξ πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον χωροῦσα (Θ. Γαζής), Π. Ζ. 339· ἐξαυτίς δ' ἐτέρους ἐπαμβλῖεται (ἐξυπ. κήδεα) Ἀρχίλ. 8. 9. ἐπαμειβνέω, ἐπαναπαύομαι, στέργω, μένω εὐχαριστημένος, βουλομένος ἡμᾶς μὴ ἐπαμειβνέιν τοῖς προδοσιμῆναις, ἀλλ' ὁσημέραι εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν Βασίλ. τ. 3, σ. 124D. ἐπάμερος [ᾗ], ον, Αἰολ. ἀντί ἐφημερος, Πινδ. Π. 8. 135. ἐπαμνένος, Ἴων. ἀντί ἐφημνένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐφάτω.

ἐπαμνένω, ποιητ. ἀντί τοῦ ἐπαναμνένω, Αἰσχύλ. Πρ. 605. ἐπαμοιβᾶδης, Ἐπίρρ. (ἐπαμνίσω), ἀμοιβᾶδης, ὡς ἄρα ποινοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβᾶδεις, ἐπεφύκασαν ἐπιπεπλεγμένους ἀμοιβᾶδης ἀλλήλους, Ὁδ. Ε. 481· ἐναλλάξ, ἐπαμοιβᾶδεις ἄνδρα ἕκαστον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1030.—Παρ' Ἰονυχ. ἐπαμοιβᾶδόν, «ἐπαμοιβᾶδόν» ἐναλλάξ.

ἐπαμοιβᾶτος, = τῷ ἐπομ., Βοηθ. ἐν μεταφρ. Ἑλλ. ὑπὸ Πλανοῦδ. σ. 50.

ἐπαμοιβίους, ον, = τῷ ἐπομ., ἐπαμοιβία ἔργα, συναλλακτικά, ἐμπορικά ἔργα, Ὀμ. Ἰων. εἰς Ἑρμ. 516 (τὸ ἐν Μόσχᾳ ἀντίγραφ. ἔχει ἐπ' ἀμοιβήμα, ὅθεν ὁ Volf. ἐπαμοιβήμα).

ἐπαμοιβός, ὄν, (ἀμνέω) ἀμοιβᾶδης κείμενος, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ περάμῳ τῆς στήθης, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1076· παρ' Ὀμ. ἐπαμοιβός, ὁ, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπαμπέχω: μέλλ. ἐπαμφέξω: ἄορ. 6' ἐπήμπεσμον, ἀπαρ. ἐπαμπέσχειν: —ἐπικαλύπτω, ἐπ. γῆν τινι Εὐρ. Τρω. 1148· ὕδρσι καὶ κόμητι ἐπαμπέχειν τι Πλούτ. Ὁθων 5, πρὸλ. Σερτῶρ. 10.—Μέσ., καλύπτω ἐμαυτὸν, καλύπτομαι, Πλούτ. 2. 1102C.

ἐπαμπήγνυμι, ποιητ. ἀντί ἐπαναπ-, Ὀρρ. Ἀργον. 317. ἐπαμπέσχομαι, Μέσ. = ἐπαμπέχομαι, Φίλων 1. 562.

ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, ὑπερασπιστής, βοηθός, Ὁδ. Π. 263· ὡς θῆλ., ἐν Ὀρρ. Διὸ 581.

ἐπαμύνω, σπεύδω εἰς βοήθειάν τινος, μετὰ δοτ., ὄφρ' ἐπαμύνω Τρώεσσιν Ἰλ. Ζ. 361., Σ. 99 κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 14 κ. ἄλλ., Λυσ. 139. 30, κλ. 2) ἀπολ., ἐν Ἰλ. Π. 540 κ. ἄλλ. (ἀλλ' οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὁδ.), οὕτως ἐν Ἠρόδ. 9. 61, Θουκ. 1. 25, 101, Λυσ. 97. 42, κλ. τῶν ἐπαμυνόντων λόγων, ὡς εἰσι θεοὶ Πλάτ. Νόμοι 891B.

ἐπαμφέρω, ἀντί ἐπαναφέρω, Σόλ. Ἀποσπ. 19. 2. ἐπαμφερίννυμι, ἐπενδύω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπαμφερίσαι, (τὴν ἀτυχίαν) χρημασίην Μένανδρ. ἐν Πλοκίῳ, 4. 5. Κατὰ Μεινεke, ἐπαμφερίσαι, ὡς εἰ ἐκ ῥῆμ. ἐπαμφεράζω, πρὸλ. Ἀριστείδ. 1. 72.—Παθ., ἐπημφιεσμένος πτίλον Σορ. Ἀποσπ. 708.

ἐπαμφερίσκω = ἐπαμφερίννυμι, «ἐπαμφερίσκοντες» ἐνδύνοντες Ἰσούχ. ἐπαμφοτερής, πλημμελ. γραφὴ ἐν Φίλωνι τ. 6, σ. 224 ἀντί τοῦ ἐπαμφοτεριστής, τὸ ἐπαμφοτερής, ἀνελλήνιστον ὄν, τραπεζεῖν εἰς τὸ ἐπαμφοτεριστής Κόντος ἐν Ἀθηναῖς τόμῳ 1. σ. 306. ἴδε ἐπαμφοτεριστής.

ἐπαμφοτερίζωντες, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον διφορούμενον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 854.

ἐπαμφοτερίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, εἶμαι καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο, 1) ἐπὶ λέξεων ἡ φράσεων ἐπιδέχομαι διπλῆν ἐρμηνείαν, ἐκλαμβάνομαι διττῶς, εἶμαι ἀμφίβολος, Πλάτ. Πολ. 479B, C.

2) ἐπὶ προσώπων, δὲν δεικνύω καθαρώς πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν κλίνω, ἡ διαμένω οὐδέτερος, Φερεκρ. ἐν Αὐτομόλοις 3, Θουκ. 8. 85· ἀμειψαλάντευμαι, ἀμειψρέπω, μεταξύ δύο φρονημάτων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257B, πρὸλ. Ἰσοκρ. 283A· ἐπ. τὴν γ' ὥμην Φίλων 2. 170· τοῖς λογισμοῖς Πλούτ. Μάρ. 40· λοῦζα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα.. ἀποκρινόμενος Λουκ. Θ. Διάλ. 16. 1. 3)

ἐπὶ φωνηέντων, δύναμαι νᾶ ληρῶ καὶ ὡς βραχύ, καὶ ὡς μακρόν, Ἀριστείδ. Κοίντιλιαν. 44. II. ὁμοιάζω πρὸς ἀμφοτέρα, εἶμαι ἡ κείμεναι μεταξύ ἀμφοτέρων, ἐπὶ ζῶων τινῶν μετεχόντων τῆς φύσεως δύο ἄλλων ζῶων ἀνθρώπων ἐκάτερον εἰς ἄλλο γένος (πρὸλ. ἐπαλλάσσω II. 2), ἐπὶ ζῴων καὶ νυκτερίων, αἰ φύκαὶ δὲ καὶ αἱ νυκτερίδες διὰ τὸ ἐπαμφοτερίζειν αἱ μὲν τοῖς ἐνύδροις καὶ πελοῖς αἱ δὲ τοῖς πτηνοῖς καὶ πελοῖς, διὰ τοῦτο ἀμφοτέρων τε μετέχουσι καὶ οὐδετέρων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 28, πρὸλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 2· ἐπὶ πηλίκων, ἔνια.. τῶν ζῶων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῶν τ' ἀνθρώπων καὶ τοῖς τετραπόσιν, οἷον πηλίκῳ, κτλ., αὐτόθι 2. 8. 1, πρὸλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 58· ὁ ἄνθρωπος ἐπαμφ. πᾶσι τοῖς γένεσι ὁ αὐτὸς π. Ζ. Γεν. 4. 4, 36, κ. ἄλλ.

III. ἀπολ., ἐπαρκῶ ἀμφοτέρους, αὐτόθι 4. 8, 16. ἐπαμφοτερισμός, ὁ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν, τὸ ταλαντεύεσθαι: δτε μὲν πρὸς τὸ ἐν ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4. 2, 5· ἐνδοιασμός, ἀδεαδίτης, Φίλων 2. 202. ἐπαμφοτεριστής, ὁ, ὁ ἐπαμφοτερίζων, Φίλων 1. 176, 20· πρὸλ. ἐπαμφοτερής. ἐπαμφοτερός, ον, = ἀμφοτερός, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9. II. ἐπαμφοτερίζων, Φιλόστρ. 543.—Ἐπίρρ. -ρως, ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν Φιλόστρ. 519.

ἐπάμων, ονος, ὁ (ἐπομαι) = ὀπάων, ἀκόλουθος, θεράπων, ὑπρέτης, ἐπανορθωθὲν (ἐκ τοῦ Ἑσυχ.) ἐν Κλειτάρχῳ παρ' Ἀθην. 267C.

ἐπᾶν, σύνδεσμ., μεταγν. τύπος τοῦ ἐπὴν· ἴδε ἐπεὶ Δ. II. ἐπαναθαμός, ἡ ἐπαναθασμός, ὁ, βαθμὶς κλίμακος, Πλάτ. Συμπ. 211C.

ἐπαναβαίνω: μέλλ. -βήσομαι, ἀναβαίνω ἐπὶ τινος, ἀναβαίνω, ἐπὶ τι Ἀριστοφ. Νερ. 1487, πρὸλ. Ἰππ. 169· ἐπαναδεδηκτότων (δηλ. ἐπὶ τῶν ἵππων) Ἠρόδ. 3. 85· ἐπὶ ἀστέρος, ψύχομαι, ἀναφαίνομαι ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2. 2) ἐπὶ ζῶων, ὁγεύω, βατεύω, ὁ αὐτὸς περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 2, 9 κ. ἄλλ.

3) ἐπέρχομαι, τὸ γῆρας ἐπαναδᾶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 58. II. βαίνω, πηγαίνω εἰς τὰ μεσόγεια, Θουκ. 7. 29. III. ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἐπὶ αἰτίῳ, ἐπὶ τὰ ἀναγνώτῳ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 19, πρὸλ. Φυσ. 8. 5, 14· τὸ ἐπαναδεδηκός Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 174.

ἐπαναβάλλω: μέλλ. -βάλλω, ἐπιρίπτω, Μέσ. ἐπαναβάλλομαι, ῥίπτω ἐπάνω μου, φορῶ, καὶ θαυμάτια τάνδρετά γ' ἄπερ ἐκλέψατε ἐπαναβάλεσθε (πρὸλ. ἐπαναβληθῶν), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 276, «περιστολίσασθε» Σχόλ., πρὸλ. Σουῖδ. II. ἐγείρω, ἀνυψῶ, τὰ λευκά τῶν ὀφθαλμῶν Κλήμ. Ἀλ. 294, πρὸλ. Ἀθην. 529A.

III. ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἀναβάλλω τι, τρία ἔτεα ἐπανεδάλετο τὴν Σαρδίων ἡλώσιν Ἠρόδ. 1. 91.

ἐπᾶνβάσεις, εως, ἡ = ἀνάβασις, Συναστ. Ἐπιστ. 11 ἐν τέλει.

2) ἀναγωγή. Ὀριγέν. IV. 145A. ἐπαναθασμός = ἐπαναθαμός, μεταγεν.—Κατὰ Κόντον (Ἀθηνᾶ. τ. Δ', 336) ἐπαναθασμοῖς, πλημμελῆς ἀντιγραφή (Ψελλ. Μεσαιων. Βιβλ. τόμ. Δ', σ. 203) ἀντί τοῦ ὀρθοῦ ἐπαναθασμοῖς—εὐρηται ὁμοῖα καὶ ἐν Πρόκλῳ (σ. 21, 9) ἐπαναθασμός, διορθούμενον εἰς ἐπαναθασμός ἐν τοῖς σχολείοις.

ἐπαναδεδηκτός, Ἐπίρρ., ἐν ὑψηλότερᾳ ἐννοίᾳ, πνευματικῶς, οὐχὶ κατὰ λέξιν, Ὀριγέν. III. 868D, Βασίλ. I. 288C.

ἐπαναδιδάσκω, μεταβατικὸν τοῦ ἐπαναθαίνω, ἀναδιδάσκω ἐπάνω εἰς τι, ἐπαναδιδάσκωντες ἄνδρας (ἐξυπ. τοῖς πυργείοις) πλείους Θουκ. 3. 23, πρὸλ. Δίωνη Κ. 50. 23. 2) αὐτάνω τι, κοινῶς ἀναδιδάσκω, ἐνοίκιον ἐπαναδιδάσκας Γρηγόριον. 612C, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 5. σ. 108.

ἐπαναδίδωμι: μέλλ. -δίδωμι, ἐπανερχομαι εἰς τὴν ζωὴν, Εὐμῶθ. 10. 15.

ἐπαναδιδῶν, Ἐπίρρ., κοινῶς ὀριγτά, ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ [τοῖς κιθῶσι] εἰρήνεα εἴματα.. ἐπαναδιδῶν φορέουσι Ἠρόδ. 2. 81, πρὸλ. ἐπαναβάλλω I.

II. ποιητ. ἐπαμβληθῶν καὶ -βληθῆν· ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος Ἰσούχ.

ἐπαναδυστάνω, βλαστάνω ἐπάνω εἰς τι, μετὰ δοτ., πέτραις καὶ λίθοις ἐπαναδυστάνειν Χοιροδ. ἐν Ἀνέκδ. Κραμῆρου τ. 2. σ. 198. 39.

ἐπαναδοῖω: μέλλ. ἐπαναδοήσομαι, ἀνακράζω, θαμίν' ἐπαναδοῶντες Ἀριστοφ. Πλ. 292.

ἐπαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω ἐκ νέου ἡ μεγαλοφῶνως, Λυσ. 117. 40, Πολύδ. 31. 21, 10· ἐπ. τινί, ἐπὶ διδασκάλῳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 19.

ἐπᾶνγάζω: μέλλ. -άσω, ἀναγκάζω, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ἀλλ' ἐπᾶνγάζε νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε Αἰσχύλ. Πρ. 674, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1083, Πλ. 799· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀρσύν ἐπαναγκασθεὶς αὐτόθι 525—τὸ ἀπαρ. συγνάκις παραλείπεται, οὐδ' ἐπᾶνγάζε οὐδεὶς (ἐξυπ. αὐτοῦς προίε-ναι) Ἠρόδ. 8. 130, πρὸλ. Ἀριστοφ. Πλ. 533, Θουκ. 5. 31.



ἐπανάγκασμα, τό, τὸ ἐπαναγκάζον, Νεμέσ. π. Φύσ. Ἀνθρώπου σ. 53.

ἐπαναγκαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπαναγκάζων εἰς τι, εἰσπράττωρ φόρων, φορολόγος, Σύμμ. ἐν Ἰωδ Γ. 18.

ἐπανάγκη (ἀνάγκη) ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδετέρῳ: 1) ἐπανάγκη [ἐστί], εἶναι ἐπανάγκη, ἀναγκαῖον, ἀνάγκη, μετ' ἀπαρ., Ἀνδοκ. 25.7, Πλάτ., κλ. ἐπ. μὴδὲν ἔστω, ἅς μὴ ὑπάρχῃ καταναγκασμός τις, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμ. 765B, πρβλ. Συμπ. 176E. 2) ὡς Ἐπίρρ., κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς, ἐπανάγκη κομῶντες, ἔχοντες μακρὰν κόμην κατ' ἐπικρατήσαν ἔθιμον, Ἡρόδ. 1.82· ἐπ. λέγειν Διοχλ. 4.18, πρβλ. Δημ. 909. 8· ἐπ. λαβεῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 50· ἐπ. βουλὴν ἀθροίζετω Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 51· τύπος τις ἐπαναγκῶν ἀπαντᾷ αὐτοῖς 3652. 19.—Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 52, 53.

ἐπαναγορεύω, ἀναγορεύω, διακηρύττω δημοσίᾳ—ἀπρόσωπ. ἐν τῷ Παθ. ἐπαναγορεύεται, γίνεται προκήρυξις, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1072.

ἐπαναγράφω, ἀναγράφω, καθὼς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται Χειρογρ. ἐν Bandin. Catal. Bibl. Med. τ.1, σ.11A.

ἐπανάγω: μέλλ. -άσω ἄνω ἐπάνω, ἐπομένως, 1) ἀνακινῶ, διεγείρω, ἐξεγείρω (πρβλ. τὸ Γερμ. auferingen), τὸν θυμὸν Ἡρόδ. 7.160. 2) ἀνυψῶ, εἰς ἡρωικὴν τάξιν Δημ. 1391. 22.

II. ἄνω ἐπάνω, ἄνω εἰς, οἷον πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν Πλάτ. Νόμοι 724A. 2) ἀποσύρω, ἐπανήγε τὸ στρατοπέδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον Θουκ. 7.3· σύρω ὅπισθεν, προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερά, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιὰ Ξεν. Ἰππ. 12.13· ἄνω ὅπισθεν, ἐπαναφέρω, ἐπανήγαγεν ὡς ὕμια Δημ. 271. 17· λῶδῶν ἐπανάξω, οὐάγων εἰς τὴν οἰκίαν καὶ λέοντα καὶ λύκον Ἀντιφ. Ἀρκ. 1.

3) ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τι, τοὺς ἄρχοντας πάλιν ἐπανάγειν (αὐτὸν) εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος ἀεὶ λόγον Πλάτ. Νόμοι 949B· τὸν λόγον ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν Ξεν. Ἀπομν. 4.6, 13· ἐδυσχεράνατε καὶ ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, ἀπεμάκρυνα, Πλάτ. Ἐπιστ. 325A· εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματ' Δημ. 196, 7· τὰ ἀδικήματα εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 846B, πρβλ. Διογ. Λ. 10.128.—Παθ., ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 4.14, 16.

III. ἀμεταβί, ἀποσύρωμαι, ὑποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 4.1, 3· ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπὶ τὴν Πολυδ. 3.5, 9, κτλ.

IV. ἐξάγω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ ταῦτα τὰ χωρία Ξεν. Ἑλλην. 6.2, 28· ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον (ἐξυπ. τὸ πλοῖον) Εὐάγρ. κ. Λουκ. ε'. 3.—Παθ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον τινός· τινι Ἡρόδ. 9.98· ἐπανάγεσθαι ταῖς ναυσὶ Θουκ. 8.42· καὶ ἀπολ., Ἡρόδ. 7.194, Ξεν. Ἑλλην. 2.1, 24· ἐπὶ τὴν Χίον αὐτοῖς 1.6, 38.

V. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πλεόντων, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τι μέρος, εἰς τινα τόπον, τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναγθέντας Ἡρόδ. 4.103, ἔνθα ὁ Schweigh. προτείνει: ἐπενειχθέντας.

ἐπαναγωγὴ, ἡ, τὸ ἐπαναγεῖν ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις διὰ πολεμικῶν πλοίων, Θουκ. 7.34.

II. ἐπάνοδος εἰς τι σημεῖον, Πλάτ. Πολ. 532C· ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις (τοῦ ἀνθρώπου), Ἰουστ. Μάρτ.

ἐπαναγωγός, ὄν, ὁ ἐπανάγων, ἀνακαλῶν, ἀνακλητικός, ἐπὶ τῆς Τύχης, Δίων Κ. 54.10· ἔνθα γράρεται ἐπαναγωγῷ παροξυνόντως, ἐξ-ὀνομαστικῆς ἐπαναγωγος· οὕτω καὶ ὁ Θης. Στεφ.

ἐπαναδιδῶ = ἀναδιδῶ, Ἰππ. 689. 23.

ἐπαναδιδώμι, ἀμετάβ., αὐξάνομαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 963.

ἐπαναδιπλάζω, καὶ ποιητ. ἐπανδ-, ἐρωτῶ πάλιν, ἐξαναρωτῶ, ἐπανδιπλάζει καὶ σαφῶς ἐκράνθανε Διοχλ. Πρ. 817.

ἐπαναδιπλάσιασμός, ὁ, διπλάσιασμός, Ξεν. Μ. 605.16.

ἐπαναδιπλῶ, πάλιν ἐκ νέου ἐπαναλαμβάνω, Ἀριστ. Προβλ. 15.3.—Παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπαναλέγομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1.38, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3.2, 7.

ἐπαναδιπλώμα, τό, τὸ ἀναδιπλούμενον, δίπλωμα, πτυχή, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 2.15, 14.

ἐπαναδιπλώσις, ἢ, διπλώσις, τῶν ἐντέρων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 2.17, 14, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 1.4, 5, 1.6, 8.

II. ἐπανάληψις, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλ. Πρ. 1.38, 2· ἐπάνοδος, ἐπὶ πυρετοῦ, Γαλην.

ἐπανάδοσις, ἢ, ἡ βαθμὴδὸν ἀνάδοσις, ἐπίδοσις, 2) ἐπιστροφή τοῦ δοθέντος, Βυζ.

ἐπαναδρομή, ἢ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή, Βυζ.

ἐπαναζεύγνυμι, καὶ -ῶ, ἐπανέρχομαι, ἐς Βυζάντιον ἐπανεζεύξε Κίναμ. σ. 3A, Χρον. Πασχάλ. 708.7, κλ.

ἐπαναζεύξις, ἢ, = ἀνάζευξις, Μεθόδ. 368A· ἐπάνοδος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 6.3.

ἐπαναζώννυμαι, Μέσ., ζώννυμαι, φορῶ, χιτῶνας ἐκλεύκους ἐπαναζώμενοι Φίλων τ. 2. 479.11.

ἐπαναζῶ, ἀναδιδῶ, ἀναζῶ, Ἐρμιππ. ἐν Διαλ. π. Ἀστρολ. σ.42.

ἐπαναθαρρῶ = ἀναθαρρῶ, ἐπὶ τινι Ὀνήσανδρ. 18.

ἐπαναθεάομαι, Ἀποθ., θεῶμαι ἐκ νέου, οὐ ἐπαναθεασόμενος ἢ α. Ξεν. Κύρ. 5.4.11. Κατὰ Πολυδ. Γ', 140, «ἐπαναθεασάμενος, διακριθῶσας».

ἐπαναθεματίζω, ἀναθεματίζω προσέτι, Πέτρ. Σικ. Ἰστ. Μανιχ. σ. 6. 20.

ἐπαναθερμαίνομαι, παθ., θερμαίνομαι πάλιν, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 966.

ἐπαναθέω, ἐπανατρέχω, τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, Ὀνήσανδρ. 18.

ἐπανάθημα, τό, τὸ ἐπανατιθέμενον, ἐπικοδομούμενον ἐπὶ θεμελίου τινός, ὑλικὸν οἰκοδομῆς, Κλημ. Ἀλ. 660, πρβλ. Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. γ', 12.

ἐπαναίρεσις, εὖς, ἡ, φόνος, ὄλεθρος, καταστροφή, Πολυδ. 5.55, 4, 2.37, 8.

ἐπαναιρέτεον, ῥημ. ἐπὶθ. τοῦ ἐπαναίρεω, δεῖ ἐπαναίρεῖν, Κλημ. Ἀλ. 288.

ἐπαναίρεω, ἐκποδῶν ποιοῦμαι, φονεύω, ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα Διόδ. 19.51. συχ. παρ' Ἀπκ.:—οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπω, Πολυδ. 2.19, 9, κτλ. Ἀρατον· ἐπανεῖλετο φαρμάκῳ ὁ αὐτ. 8.14, 2. κυριεύω, τὰς Συρακούσας ἐπανελέσθαι ὁ αὐτ. 1.10, 8.

II. ἐν τῷ Μέσ., ὡσαύτως (μετὰ παθ. πρkm., Πλουτ. Ἀλκιβ. καὶ Κοριολ. Σύγκρ. 2) ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἰς τι, Λατ. suscipere, ἔνεκα δὲ τῆς ὕψις τὴν φιλιανή ἱατρικὴ ἐπανήρηται, ἦλθεν εἰς φιλικὰς σχέσεις, Πλάτ. Δυσ. 219A· οὕτως ἀγεννή λατρεία ἐπανηρημένου Λουκ. Ἀπολογ. 4· πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελέμενος ὁ αὐτ. ἐν Δις Κατηγ. 1· ἐπιχειρῶ, ἐπανεῖλετο τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον Πολυδ. 9.29, 8, πρβλ.

ἐπαναίρω. 2) ἀνακαλῶ, τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπανεῖλετο νόμον Πλουτ. Τιβ. Γράχκος 10.

ἐπαναίρω, ἀνυψῶ, ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλὰς Ξεν. Κυν. 6, 23:—Μέσ. κάπαναίρονται δόρυ (οὕτως ὁ Ἐρμάν. ἀντὶ κάπαναιρουσῶν), ἐγείρουσι τὰ δόρατα ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου, Σοφ. Ο. Κ. 424· ἀλλ', ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν, ἐπανεῖλετο πλῆξον (Συδλ.), Θουκ. 8.84:—Παθ., ἀνεγείρομαι, ἀλλ' ἐπαναίρω, κᾶτα καθίζου μαλακῶς Ἀριστοφ. Ἰππ. 784.

ἐπαναίσχυντέω, ἀναίσχυντῶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπαναίσχυν-τῆσαι ὡς διορθοῖ ὁ Κόδηςτος ἐν Πλάτ. Ἀπολογ. 31C, ἀντὶ τοῦ ἀπαναίσχυντῆσαι.

ἐπανακαίνιζω, ἀνακαίνιζω, ἀνανεώνω, Ἐδδ. (Ἰωδ. Γ', 17).

ἐπανακαλέω, κατὰ Δινδόρριον ἀντὶ δὴ καλέω, ἐν Διοχλ. Ἀγ. 145.

II. ἀνακαλῶ, π. Αἰτ. Χρον. Νόσ. 2.13 ἐν τέλει ἐν τῷ Παθ.:—Μέσ., Ἀρριαν. Ἀν. 4.27, 1.

ἐπανακάμπτω, ἀμετάβ., ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Προβλ. 17· 3· ἀπολ., ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3.1, 15., 3.3, 21.

ἐπανακαίμαι, ἐπικίμαι, εἶμαι ἐπιτεθειμένος ἐπὶ τινος, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινός καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακίεσται; Ξεν. Κύρ. 3.3, 52.

ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Ἀποθ. = ἀνακεφαλαιοῦμαι, Ἐρμωγὲν Ρητ. 26.5.

ἐπανακέρναμαι, Παθ., πάλιν συγκρινῶμαι, συννεοῦμαι, Γρηγ. Ναζ. τ.1. σ.118C.

ἐπανακαγγάνω, ὑλακτῶ, «γαυγίζω» πάλιν καὶ πάλιν, ἐπανεληγμένως, Ξεν. Κυν. 4.5.

ἐπανακλῶ, ἀντανακλῶ, Γρηγόρ. Νόσ. τ.3. σ.34A.

ἐπανακλήσις, εὖς, ἡ, τὸ πρόκαλεῖν τι, ψυχροῦ πολλοῦ κατὰχυσὶς ἐπανάκλησιν θερμῆς ποιεῖται Ἰππ. Ἀφορ. 1253.

ἐπανακλίνω, κατακλίνω τινὰ ἐπάνω εἰς τι, περιτείνων σινδόνιον ἐπανάκλινε αὐτὸν Ἰππ. 403.13.

ἐπανακοινῶ, ἀνακοινῶ, τινὶ τὴν Πλάτ. Νόμοι 918A.

ἐπανακομίζω, κομίζω ὀπίσω:—Παθ., ἐπανέρχομαι, Δίων Κᾶς. 40.44, 1.

ἐπανακράζω, ἀνακράζω συνεχῶς πρὸς τινα, ἐπὶ κυνηγοῦ παρορμῶντος τοὺς κύνας, «ἐγκελεύετω, ἐπανακραγέτω» Πολυδ. Ε' 85.

ἐπανακρεμάνυμαι, παθ., ἔαρτῶμαι, κρέμαμαι ἐκ τινος, Ἀριστ. Πολιτικ. 6.4, 7.

ἐπανακρίνω = ἀνακρίνω, Κλημῆντια 338A.

ἐπανάκρουσις, εὖς, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὥθησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 648.

ἐπανακρούω, ὡτῶ πλοῖόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀνακρούω), «ἐανακρούσαι» εἰς τοῦπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ὅταν στρέφαντες τὴν πρύμναν ἐπανακρούωνται, ἵνα εἰς τοῦπίσω χωρῆσῃ τὸ πλοῖον· Πισχ.:—Μέσ., ἐπανάκρουσαι πάλιν, «ὑποστρέφον ἐπὶ τοῦπίσω» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὀρν. 648.

ἐπανακτάομαι, Ἀποθ., ἀνακτῶμαι πάλιν, διορθῶ, σφῶ, τοὺς ἐν πελάγει.. χειμαζομένους.. ἀνακτῶμενος Βίος Χρυσ. τ.8. σ.316.41.

ἐπανακτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ ἐπανάγω, δεῖ ἐπανάγειν, Συνέτα. 193C.

ἐπανακυκλῶ ἢ -ῶ, ἀνακυκλῶ, περιστρέφω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, Διονύσι. Ἀρεοπ., κλ.

II. Παθ., περιστρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. ἐπανακάμπτω), Πλάτ. Πολ. 617B.



ἐπανακύκλῳσις ἢ ἐπανακύκλωσις, εως, ἢ, περιστροφή. Πλάτ. Τιμ. 40C.

ἐπανακύπτω: μέλλ. -ψω, τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἦν γὰρ... μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγῃν ἀφ᾽ ἑν. Ἰπκ. 12. 13.

II. ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 31, 1. 2) ἐπανεκύψε λόγος, νέον ἐπιχειρήμα παρουσιάσθη, Πλούτ. 2. 725B.

ἐπαναλαμβάνω: μέλλ. -λῆθομαι: —ἐπαναλαβάνω ὡς καὶ νῦν, ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 488B, Θεαιτ. 169E, Ξεν. Δακ. 13, 2. εἰπόμεν ἐπαναλαβόντες Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 10, 11: — ἡ μετοχὴ κάλλιστα ἐρμηνεύεται δι' ἐπιρρήματος, πολλάκις ἐπαναλαβάνων ἐκέλευεν οἱ λέγειν, ἐπανελημμένως ἐκέλευεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A.

II. ἀναθεωρῶ τι, ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 781B· διορθῶν, θεραπεύων, ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπαθεῖαν Θεορρ. π. Φύτ. Αἰτ. 3. 7, 8.

III. ἀναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὴς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωβελισσίου ἀξιωματὸν Ὀλυμπιόδ. παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλίου. σ. 63. 13, ἐκδ. Βεκκέρου.

ἐπαναλέγω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς ἔπαναλέγω· ἐστὶ δ' ὅτε ἐπαναλέγεται μὲν τὰ θνόνια, οὐκ εὐθὺς δὲ, ἀλλὰ μέσα τινὰ παρεμβάλλεται Ἀλεξάνδρου π. Σχημ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8, σ. 445.

ἐπαναλείφω, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, Γαλην. 6, σ. 342, πλημμελ. γραφ. ἐπαλ-.

ἐπαναληπτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαναλαμβάνω, δεῖ ἐπαναλαβάνειν ἢ ἐπαναλαβεῖν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 11, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 84D.

ἐπαναληπτικός, ἢ, ὅν, ὁ ἐκφράζων τι ἐπαναλαμβανόμενον, Ἐπιρρ. ἐπαναληπτικός, κατ' ἐπανάληψιν, Εὐστ. Π. 624. 46, κλ. ἐπανάληψις, εως, ἢ, ἀνάληψις, ἀνάκτησις, Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 519C, κλ.

II. τὸ ἐπαναλαμβάνειν, ὡς καὶ νῦν, Ἐρμού. Ρητ. 412, Φίλων Ἰουδ. II. 484. 29.

ἐπ' ἀνάλησκω, κατανάλισκω ἐπὶ πλέον, τοῦ χρόνου οὗ ἐπ' ἀνέλησεν ὑπὲρ αὐτῶν Δημ. 1219. 25, 1223. 13.

ἐπαναλῶ, ἐπαναστρέφω, ἐπανερχομαι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 118B, κλ.

ἐπαναλωτής, ὁ, ὁ ἐπανάλισκων, Γλωσσ.

ἐπαναμένω, ποιητ. ἐπαμμένω, περιμένω ἐπὶ πλέον, Ἡρόδ. 8. 141, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 790. II. περιμένω τινά, ἀλλ' ἐπαναμένειν μ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς Νερ. 804· ἐπαν. τινά ἐλθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Διο. 74· — ἀποστ., τί μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί με περιμένει νὰ πάθω, Αἰσχύλ. Πρ. 605· οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Πέτρο. 807· τίς ἀρα με πότμος... ἐπαμμένει; (οὕτως ὁ Ἑρμάνος ἀντὶ ἐπιμένει) Σορ. Ο. Κ. 1715.

ἐπαναμνησκω: μέλλ. -μνήσκω, ἀναμνησκω, ὑπενθυμίζω πάλιν, φέρω τι εἰς τὸν νοῦν τινος πάλιν, αὐτὸς τε ἐμνήσθη καὶ ὑμῶς ἐπαναμνησκω Πλάτ. Νόμοι 688A, Δημ. 74. 9· ἀπολ., Ἀριστ. π. Μνῆμ. 1. 19.

ἐπαναμνήσεις, εως, ἢ, ἢ ἐκ νέου ὑπόμνησις, Διον. Ἀλ. π. Τέχνη Ρητ. 10. 18.

ἐπανανέομαι, μέσ., ἀνανεώνω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 358B.

ἐπανανέωσις, εως, ἢ, ἀνανέωσις, ἀναθεώρησις, τὸ τῆς ἀνανεώσεως (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον) Ἰουστ. προοίμ. Διγεστ. ἐν ἀρχῇ.

ἐπαναπαύω, ἐπερίδω, ἐπακουμβῶ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 56. — Μέσ., ἀναπαύομαι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι, κατεχοῦσαι τὰς χερεὶς δοράτια ἐπανεπαύοντο Ἡρώδιαν. 2. 1, 3· μεταφ., στριβόμαι εἰς τι, ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονοιάζῃ καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ Ἐπιστ. π. Ρωμ. 6', 17, Ἀρτεμίδ. 4. 65· ἐπὶ τινα, ἐπαναπαύεται ἐπ' αὐτόν ἢ εἰρήνην ὑμῶν, μεταδίδεται ἐπ' αὐτόν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 6.

ἐπαναντλέω, = ἐπαντλέω, Εὐσέβ. 6. 537A.

ἐπαναπαλαίω, = ἀναπαλαίω, Σύνοδ. Ἀγκ. Καν. 1.

ἐπαναπέμπω, ἀναπέμπω πάλιν, ἐπαναπέμπειν τὰ ἐπιμήνια εἰς τοὺς μαζοὺς Ἰπκ. 648. 7.

ἐπαναπήγνυμι, καὶ ποιητ. ἐπαμπήγνυμι: μέλλ. -πήξω, ἐμπήγω τι εἰς τι, Μέσ., δοῦρατ' ἐπαμπήξασθαι βύρσην τε σπλάγχνοις τε, νὰ ἐμπήξωσι τὰ δόρατα εἰς τε τὸ δέρμα καὶ τὰ σπλάγχνα (τοῦ ταύρου δὲ θύσαν), Ὀρρ. Ἀργον. 317.

ἐπαναπηδάω: μέλλ. -ήσομαι, ἀναπηδῶ κατὰ τινος, Ἀριστοφ. Νερ. 1375.

ἐπαναπέτω, πλαγιάζω ἐπὶ τινος, φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπέτων καὶ κοιμηθεὶς Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 24.

ἐπαναπλάσσω, Ἀττ. -πτω, = ἀναπλάσσω, ἰχθὺν ἐπαναπλάττων Ἀδριανός ἐν Χαλκιδικῷ 2.

ἐπαναπλέω, Ἰων. -πλώω: μέλλ. -πλεύσομαι, ἀναπλέω κατὰ τινος, ἐπαναπλώων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους Ἡρόδ. 8. 9, πρὸς 16· ἐπὶ τι, πρὸς τινα σκοπὸν, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπλευέειν Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 35. 2) πλέω πάλιν ὀπίσω, αὐτόθι 4.

8, 24· δεῦρ' ἐπαναπλεῖν Δημ. 1292. 2.

II. ὑψοῦμαι, ἀναβαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταφ., ὥστε κατόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέειν ὕμιν ἔπεα κακά, νὰ ἀναπλέωσι εἰς τὴν γλώσσαν ὑμῶν λόγοι κακοί, Ἡρόδ. 1. 212· πρὸς δακρυπλώω.

ἐπαναπληρῶ, ἀναπληρῶ, γεμίζω, ἐπαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ἐνδεὲς Θεοφρ. π. Αἰσθ. 8.

ἐπαναπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, ἀναπνέω τὴν ἀναπνοήν μου, ὥτετο ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνέειν, καὶ ἐπανεπνέει Ἰπκ. 1234D.

ἐπαναποδίδω, ἀναποδίδω, ἀνακαλῶ τι καὶ ἐξετάζω αὐτὸ ἐκ νέου· ἐντεῖθεν τὸ ῥηματ. ἐπίθετ. ἐπαναποδιστέον, δεῖ ἐπαναποδίδειν, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 3, 5. — Τὸ Μέσον ἐπαναποδίζομαι σημαίνει, ἐπανερχομαι εἰς τὰ ἔχνη μου, Μεθόδ. 149B.

ἐπαναποδισμός, οὗ, ὁ, τὸ ἐπανερχομαι εἰς τὰ ἔχνη, εἰς τὸν «τορὸν» κοινῶς, Ὀριγ. φιλοσοφίμ. ἐκδ. Μί. 3227.

ἐπαναπολέω, ἀναπολῶ ἐκ νέου, ἐξετάζω πάλιν, Πλάτ. Φίλῃδ. 60A, Νέμοι 723E.

ἐπαναπόλησις, εως, ἢ, τὸ ἐπαναπολεῖν, ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν ἐκ νέου, Φίλων 1: 254.

ἐπαναπρίεμενος, πρίεμενος, ἀγοράσας ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Λεβαθείας, Ἀθηναίου τ. Δ', σ. 370.

ἐπαναπτερώ = ἀναπτερώ, ἐκ νέου, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 347. 5, ἐκδ. Α.

ἐπαναπτήσιμος, ὁ, ἐπαναπτήσιμον· ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι Ἡσυχ.

ἐπαναρρήγνυμι: μέλλ. -ρήξω, ἐκ νέου ἀναρρήγνυμι, σχίζω καὶ ἀνοίγω, Λατ. reficere, ταῖς χερσὶ δὲ τὰ ἔντερα σπασάς καὶ τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας ἀπέθανεν Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 70. — Παθ., ἐκ νέου ἀναρρήγνυμαι, σπᾶνω, ἀνοίγω, τὰ ἔλκεα κινεῖται ἐπαναρρήγνυνται Ἰπκ. 415. 5.

ἐπαναρρίπτω, = ἀναρρίπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 2. 2.

ἐπαναρρίπτω ἢ -έω, ἀναρρίπτω εἰς τὸν αἶρα, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. (ἐξυπακούω τοῦ ἐμαυτὸν), πηδῶ, τινάσσομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν αἶρα, περὶ λαγῶν, χαίροντες γὰρ τῷ φέγγει ἐπαναρρίπτουτες μακρὰ διαοῦσιν ἀντιπαίζοντες Ξενοφ. Κυν. 5, 4.

ἐπανάρρυμα, = ἐπίθυμα, θυσιὰ γινόμενη ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, Α. Β. 417. 4.

ἐπαναρτάω, ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 250.

ἐπανάσεισις, εως, ἢ, τὸ ἀνασεῖν τι ἐπανελημμένως εἰς τὸν αἶρα, ἢ τε διὰ κενῆς ἐπανάσεισις τῶν δπλων Θουκ. 4. 126.

ἐπανασεῖω, σηκώνω τι πρὸς τὰ ἄνω καὶ κινῶ αὐτό, Ἰπκ. 915B, ἐν τῷ Παθ.: μεταφ., ἐπισείω, τὴν δημορχικὴν ἐπανασείοντες δύνανται, ἐπαπλούντες δι' αὐτῆς, Διον. Ἀλ. 11. 6: — Μέσ., ἀπειλῶ, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1. 16.

ἐπανασκοπέω: μέλλ. -σκέψομαι, ἀνασκοπῶ, ἐξετάζω ἐκ νέου, Πλάτ. Κρατ. 428D, Ἰπκ. Ἐλάττ. 369D· πάλιν ἀνασκεψόμεθα ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 154E.

ἐπανασεῖρω, ἐπιβάλλω καὶ ἕτερον σπόρον ἐπὶ τοῦ ἄρτι σπαρέντος, δηλ. σπείρω ἀνωμάλως καὶ οὐχὶ συμμέτρως ἐπιρρίπτων σπόρους ἐπὶ σπόροις· καὶ ἐπανασπορά, τὸ ἐπανασπείρειν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 444.

ἐπανάστασις, εως, ἢ, ἐξαναστασις, τὸ ἐξανίστασθαι πρὸς κένωσιν, αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσεις Ἰπκ. Προρρ. 80. 11· ἢ ἐκ νέου ἔγερσις, Διοδ. 18. 31. 2) ἐπανάστασις, ἔγερσις, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 3. 44, 118; Θουκ. 2. 27, κτλ.· ἐγένετο ἐπ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς ὁ αὐτὸς 8. 21· ἐπ. μέρους τινὸς τῷ δῶλῳ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 444B· (ἐπανάστασις καὶ ἀπόστασις διαφέρει· ἀπόστασις ἐστίν, διὰ τινος κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν· ἐπανάστασις δὲ διὰ τινος τιμωμένοι καὶ μηδὲν ὀδικούμενοι στασιάζουσιν καὶ ἐχθρεύουσιν τοῖς μηδὲν ἀδικήσαντι· Σχόλ. Θουκ. 3. 39, πρὸς καὶ Βεκκέρου Ἀνέκδ. 435. 26.) — ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 533, τὸ ἀρρηγνόμενον ἐπανάστασις κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐπαναστάτης, οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὴ ἅτα κἀπαναστάσεις θρόνων.

II. οἰδήμα, πρῆξιμον, Ἰπκ. 154D· ὀφείας ἔχοντες ἐπαναστάσιν, ἐξέσηκό: τι, ἔξέχον τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περὶ τῶν περὶ τὰς θήβας τῆς Αἰγύπτου ὄρεων, περὶ ὧν ἐλέγτο ὅτι εἰχόν τι ἐξέχον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐν εἰδὲι κέρατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 36.

III. μεταφ., ἐπ. λόγου, ὕψος, Λατ. oratio assurgens, Δημήτρ. Φαλγρ. 278.

ἐπαναστάτης, ὁπλ. ἐπαναστάτης, ἐπαναστατῶ, μεταγεν. Πρὸς Κόντου Γλωσσ. Παρატρ. σ. 27-31.

ἐπαναστέλλω, σὺρω ὁπίσω, ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δεῖξω τὸν θεὸν Κλήμ. Ἀλ. 253.

II. αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθοράς, χρησιμεύουσιν ὡς ἀντιστάθμισμα εἰς τὰς φθοράς, Ἀριστ. π. Κόσμου 5. 13.

ἐπαναστήμα, τὸ, ἔκταμα, τῆς ἐπεδερμίδος, φλύκταινα γινόμενη εἰς τὰς χεῖρας ἐκ τῆς κωπηλασίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 233.

II. τὸ ἐκ τινος ἀνυψούμενον, ὀλόφος, γῆς ἐπαναστήμα· Ἡσυχ.· «τὸ ἐπαναστήμα τῆς περικεφαλίας» ὁ αὐτὸς ἐν λ. χαλκίλοφον (κατὰ τὸν Κώδικα χαλκός· ὀλόφον), πρὸς καὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 132.

ἐπαναστρέφω, ἀμετάβ., στρέφομαι ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ.



Βάτρ. 1102· ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέψας Θουκ. 4.130· οὕτως ἐν τῷ παθ., στρέφομαι ὅπως τεθῶ κατὰ τινος, ἀλλ' ἀμύνου κάπαναστρέφου πάλιν Ἀριστοφ. Ἰππ. 244· ἐπαναστρεφόμενοι τοῖς πολέμοις ἐμπιπτεῖν Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 25.

II. Παθητ., προσέτι, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. Ἀποστ. 316.

ἐπαναστροφὴ, ἡ, = ἀναστροφὴ, ἐπιστροφή, Εὐστ. Ποιημάτων. 253.78· — σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν τὸ τέλος κώλου τινὸς ἐτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, ὡς π. χ. «οὐ γὰρ δὴπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται δι' ὧκεν δι' ἐμέ, ἐμέ δέ, κτλ.» (Δημοσθ.) Ἑρμογέν. Ρητορ. 286.1.

ἐπανασφάλω, ὑποτροπιάζω, Νικητ. Εὐζ. 737C.

ἐπανασφίζω = ἀνασφίζω, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 115E; Νικητ. Γρηγορ. Ἰστ. 9.1, σ. 240C, κλ.

ἐπανασωστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπανασφίζων, Ἰωάνν. Λυδ. π. Μηνῶν 3. 47 ἐξ ἐπιγραφῆς ἀγάλματος τῆς Τύχης ἐν Βυζαντίῳ: τῇ Τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.

ἐπανάττας, εὖως, ἡ, τὸ ἐπανατείνειν, ὁ δ' ἔρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάττας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12· ἴδε τὴν λ. σκήπτρον.

II. μεταφ., ἀπειλὴ, Φίλων 1. 282.

ἐπανατείνω, ἀνατείνω τι πρὸς τινα, ἀνατείνας τὸν τράχηλον· παῖε, ἔφη, εἰ κελεύει ὁ παῖς καὶ μέλλει χάριν εἰδέναι Ξεν. Ἀν. 7. 4, 9· τὰς χεῖρας ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιδοῦμενοι Διοδ. Ἀποστ. 628. 70, μεταφορ., παρέχω, ἐπ. ἐλπίδας τινὶ Ξεν. Κύρ. 2.1, 23.

III. Μέσ., σηκώνω τι ἐναντίον τινός, τολμήρη γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βάκτρον; ὁ τολμήσῃ ὁ Κυνίσκος νὰ σηκώσῃ ῥαδίον ἐπάνω μου; Λουκ. Κατάλλ. 13· ὡς τὸ ἐπισείω, ἐπανατείνωμενος φόβους καὶ κινδύνους Πολύβ. 2. 44, 3· ἀπειλάς πρὸς Διον. Ἀλ. 7. 53· μετ' ἅπαρ, ἐπανατείνεται πράξειν, ἡπείλει ὅτι θὰ ἔπραττε, Πολύβ. 15. 29, 14.

III. μεταφ., ἐν τῷ Μέσ., τύπω, ἐκτείνω τὸν λόγον, μακρὰ προσομισάμενος καὶ ἐπανατείνωμενος Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητορ. 8.14.

ἐπανατέλλω καὶ ποιητ. ἐπαντέλλω: — ὡς τὸ ἀνατέλλω, ὑψώνω, ποδὸς ἶχνος Εὐρ. Φοίν. 104· ἔκ τε μέσον κέρας αἰνὸν ἐπανατέλλουσι μετώπου Ὀππ. Κυν. 2. 97.

I. ἀμεταβ., ἀνατέλλω, ἡλίου ἐπανατέλλοντος ὁ αὐτὸς 3. 84· ὡς ἐπανετέλλε ὁ ἥλιος ὁ αὐτὸς 7. 54· ὁλος ἐπανατέλλων ἀστράσιν ἡ ἥλιος Ἀν. Π. 12. 178· εὐνῆς ἐπαντείλασαν, ἐγερθεῖσαν τῆς κλίνης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 27· ἐκ τοῦ χάρακος Πλούτ. Αἰμίλ. 18· ἀναφαινομαι, Αἰσχύλ. Χο. 282, Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 1053· ἐπανατέλλων χρόνος, ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον, Πινδ. Ο. 8. 37.

ἐπανατέμνω, ἀνατέμνω, ἀνοίγω, Ἰππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 905· Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐπανατέθημι: μέλλ., -θήσω, ἐπibέτω, ἐπαναθῶ σοι καὶ Εὐλὸν Ἀριστοφ. Σπ. 148: — Παθ., μελίζων δύναμις ἐπ. τινι, ἀνατίθεται εἰς τινα, Πλάτ. Νόμοι 926D.

ἐπανατρέπω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, Ἡρωδιαν. 3. 8.

II. ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι, ἐπανατρέψας βούλομαι εἰς τὸν λόγον Κρατῖν. ἐν Πυτινῇ 1.

ἐπανατρέφω, μέλλ., -θρήψω, τρέφω, κάμνω νὰ τραφῇ πάλιν σῶμα λεπτυνθέν, Ἰππ. Ἀφ. 1244.

ἐπανατρέχω = ἀνατρέχω, τρέχω καὶ ἐπανέρχομαι ὀπίσω, ἔστ' ἂν .. ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν Λουκ. π. τ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36.

ἐπανατρύγῳ, συλλέγω τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομεινάσας σταφύλας, ἐάν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρύγῃς τὰ ὀπίσω σου Ἑδδ. (Δεுτ. ΚΔ', 2).

ἐπαναφέρω, ποιητ. ἐπαμφέρω = ἀναφέρω, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἰς τινα, μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε Σόλων 10. 2· τι εἰς τινα ἢ εἰς τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1080, Πλάτ. Πολ. 434E, Δημ. 59. 25· ἐπὶ τι Πλάτ. Νόμοι 680D, Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 3· κ. ἄλλ.· πρὸς τι Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 8· ἐπὶ τινα, ἐπὶ ἀναλόγου περιστάσεως, αὐτόθι 11· ἀπολ., Ἀνδοκ. 27. 37· ἐπ. τινὶ ὑπὲρ τινος, Λατ. referre alicui de re, Πολύβ. 21. 2, 14. 2) ὑπολογίζω, Λατ. referre in .., Δημ. 829. 5., 1034. 8. 3) κομίζω ὀπίσω ἀγγελίαν ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπανεφέρω ταῦτα εἰς Ἀθήνας (ὁ Θηραμένης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις) Ξεν. Ἑλλην. 2. 2, 21· ὡς τινα Πλούτ. Ἀροξ. 29.

II. ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτὸν, Ἰππ. 118A· καθόλου, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τι Πλάτ. Λύσ. 219C· οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 96D.

III. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ ἐδάφους ὡς ἀναθυμίασις, ἐπὶ τῆς ὁσμῆς τῶν ἰχνῶν ζώου, τότε δὲ καὶ οἱ κύνες ὁσφραίνονται καὶ αὐτὰ (τὰ ἰχνη) ἐπαναφερόμενα ὄζει Ξεν. Κυν. 5. 2· ἐπὶ τῷ ἡλίῳ, ἀνυψοῦμαι, ἡλίου δὲ ἐπαναφερομένου Πλούτ. 2. 19E.

ἐπαναφορά, ἡ, τὸ ἀναφέρειν τι ἐπὶ τι, γίνεται ἡ ἐπαναφορά ἐπὶ τινα μοχθηρίαν ἀεὶ, οἷον ἐλ' ἐμοίχευσεν ἐπ' ἀκολασίαν, κτλ., Ἀριστ. Ηθ. Ν. 5, 2, 5· πρὸς τι Θεορ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 2, 4.

2) τὸ ἀναφέρειν ζητήματι εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφοράς Ἀνδοκ. 27. 37. Κατὰ τὸν Ἀρποκρ. «ἐπαναφορά: τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῇ πλήθει».

II ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ μορίου ἐν ἀρχῇ

πολλῶν κώλων, Λογγίνος 20. 2, Πλούτ. Βίος Ὀμήρου § 32.

III. ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ σημεῖον τὸ παρακολουθοῦν τῷ κέντρῳ, Πτολεμ. Τετραβ. 112, 113, Σέξτ. Ἑμπ. 731. 3, Βασίλ. I. 12B.

ἐπαναφορικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαναφορὰν, ἐν τῇ ῥήτ., σχῆμα ἐπαναφορικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρου, ἔς δ' ἔρετας ἔς δ' ἑκατόμῳ ἐν Εὐστ. 67. 35, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτ. 545.

ἐπαναφύσσω, ἐπαυλῶ, σὺ δὲ ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσσα Περσικὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1175.

ἐπαναφύω, ἀναφύω ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 10.13.

ἐπαναφωνέω, ἀναφωνῶ κατόπιν, ἀντιθ. τῷ προαναφωνέω, ἐν τῷ Παθ., ἡ ἐν τῷ προαναφωνομένῳ φθόγγῳ ἡ ἐν τῷ ἐπαναφωνομένῳ Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1.130.

ἐπαναχέω, ἐπιγέω πάλιν, ἐν τῷ Παθ., «ὁ Νεῖλος ... ἐπαναχεῖται καθ' ἑκάστον ἔτος (ἡλ.) εἰς τὰς ἀρούρας» Ἑτυμ. Μέγ. 329.16, Κλημέντ. 6. 44, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 696.

ἐπαναχρεμπτήριος, ὄν, ὁ, ὁ προξενῶν ἐπαναχρεμψεῖς, ἡ ὁ συντελὼν πρὸς ἐπαναχρεμψὶν φλεγμάτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰπποκράτους.

ἐπαναχρέμπομαι, Μέσ., ἀποχρέμπομαι, Ἰππ. 415.3, 31.49.

ἐπανάχρεμψις, εὖως, ἡ, ἀπόχρεμψις, ἡ δι' ἀποχρέμψεως ἐξαγωγὴ φλεγμάτων, Ἰππ. 415.50., 416.5.

ἐπαναχύνω = ἐπανάχέω, Ἰππόλ. π. Αἰρ. 298. 68. — Παθ., μετοχ. ἐπαναχυνόμενος = ἐπαναχεόμενος, Ὀρίγ. Φιλοσοφουμ. ἔκδ. Μί. σ. 3259.

ἐπαναχωρέω = ἀναχωρέω, ἀποσύρομαι, ἐπανέρχομαι, Χάρων ἐν Ἀποστ. 2, Ἡρόδ. 13, Ἀριστοφ. Λυσ. 416, Θουκ. 1.131 (ἴδε ἐν λ. ἐφορμάω III). ἔς τὸ τεῖχος Θουκ. 1. 63, πρὸς 3. 96· πρὸς τὰ μετὰ 4. 44· ἐπὶ τι Πλάτ. Νόμοι 781E· εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς, ἐπανερχεται εἰς τοὺς θεοὺς ἐκ τῆς .., κτλ., Πλούτ. 2. 580A.

ἐπαναχώρησις, εὖως, ἡ, κύματος ἐπαναχώρησις, ἐπιστροφή ἐκ τῆς θαλάσσης κατὰ τῆς ἑρᾶς, ἐπὶ κλισίας, Θουκ. 3. 89· ὑποχώρησις, Διοδ. Ἀποστ. 510. 31.

ἐπανδιπλάζω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναδιπλάζω.

ἐπανδιπλοῖζω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναδιπλοῖζω.

ἐπανδρίσκειν, ὄν, (ἀνὴρ) ἀνδρικός, Διόδ. 4. 50, Συλλ. Ἑπιγρ. 5879.7· τὸ ἐπανδρὸν, τὸ ἀνδρικόν, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20. — Ἐπίρρ. ἐπ' ἀνδρῶς, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 11.107, Συλλ. Ἑπιγρ. 4239.

ἐπανερίω = ἀνερίω, Ἰππ. 85E, Πλούτ. 2.101A.

ἐπάνειμι, (εἶμι), ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἐπανέρχομαι, αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν κἀναχάν .. ἐπάνεισιν, θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἀκουσθῇ ἐκ νέου, ἐπὶ τῇ αὐλήσεως κατὰ τὰς ἐνιαυσίας τῶν Ἀμφικτυόνων συνελέουσας, Σοφ. Τρ. 642· ἐν τῷ λέγειν ἡ γράφειν, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀπεμακρύνθη. ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον Ἡρόδ. 7.138· ἐγὼ δ' ἐνθεν ἐξέβην ἐπάνειμι Ξεν. Ἑλλην. 7.4.1· μικρὸν ἐπάνειμι ὁ αὐτὸς ἐν Κύρῳ Παιδ. 1.2.15· ἐπάνειμι δὴ πάλιν εἰς τὰς ἀποδείξεις Δημ. 240, 3, πρὸς 578.1, Πλάτ. Συμπ. 211B· ἐπ. περὶ τινος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 857D. 2) μετ' αἶ. πράγμα, ἐπανιόντες τοὺς λόγους, συγκεφαλαιοῦντες, αὐτοὶ 693C· τὰ ὕστερα ὑποτεθέντα ὁ αὐτὸς ἐν Τίμ. 61D.

II. ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, κάτωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E· Ὀλυμπίαζε ὁ αὐτὸς Ἰππ. Ἑλάττ. 363C· ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω δ' ἂν τάχιστα ... καὶ τὰ δοτέα ἐπανίσι Ἰππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910, 19.

ἐπανεῖπειν, ἐπικρητύπειν, ὑπισχεσθῆναι, ἐπανεῖπειν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, ὑπέσχετο ἀργύριον δώσειν ῥητόν τῷ δυναμένῳ ἀποκτεῖναι τῶν διαφευγόντων τινὰ (Δούκας), Θουκ. 6. 60.

ἐπανεῖρομαι, ἡ -εῖρομαι (Ἰππ. Προγν. 37) Μέσ.: — ἐπανεῖλημμένος ἐρωτῶ, Ἡρόδ. 1. 91., 3. 32: — παρ' Ἀττ. ἔχομεν μόνον τὸν ἀόρ. ἐπανεῖρομαι, τάδε σ' ἐπανεῖρομαι (ἐπανερόμαι Wellauer, Hermann, Meineke) Αἰσχύλ. Πέρσ. 973· μὴδ' αὖτις ἐπανεῖρῃ με Ἀριστοφ. Βάτρ. 435· τὸν θεὸν ἐπανεῖροντο εἰ .. Θουκ. 1. 25. 2) ἐρωτῶ πάλιν, εἰ ἐπανεῖροιτό τινα τι Πλάτ. Πρωτ. 329A, πρὸς Γοργ. 451B, 454A. — ἴδε τὸ ῥῆμα ἔρομαι.

ἐπανεῖλυσσις, εὖως, ἡ, (ἐπανέρχομαι) ἐπάνοδος, Εὐστ. 1393. 8.

ἐπανεῖλισσάω καὶ ἐπανεῖλίσσω, τυλίσσω πάλιν, ὀπίσω, ἐπανεῖλίσσοντες (τὸν μίτον) ἐξελεῖν (τοῦ λαβυρίνθου) Εὐστ. Ὁδ. 1688. 40.

ἐπανεῖλω, ὑπεράγω τι, ἔλκω ἔξω, τὴν ναῦν Ἀρρ. Ἀν. 2.19, 3.

ἐπανεμῖω, ἐμῶ ἐπανεῖλημμένος ἡ μετὰ ταῦτα, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Α' 1, 948.

ἐπάνειμος, ὄν, ἀνεμώδης, Ἰππ. 1200D.

ἐπανερεύομαι = ἀνερεύομαι, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 395.

ἐπανεῖρεσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀνεῖρομαι.

ἐπανέρχομαι: μέλλ., -εἰλεύσομαι (ἀλλ' ἴδε ἐπάνειμι): Ἀποθ.

μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνέρω. Ἐπανερχομαι, ὑποστρέφω, ὡς καὶ νῦν, ἐκ ποταμοῦ Ἀνακρ. 20· ἐκ Πειραιέως Ἀνδοκ. 11. 14, πρὸς 16. 74, κτλ., ἐν τῷ γραπτῷ ἡ προφορικῶς λόγῳ, ἐπανερχομαι εἰς τι. σημεῖον τοῦ λόγου ἡ ἐκεῖ ὁπότεν ἐξέβην τοῦ λόγου, ἐκείσε δὴ π' ἀνέλθε, ποῦ νῦν εἴλετε Εὐρ. I. T. 256· ἐπὶ τι



Ξεν. Ἑλλην. 1. 7, 31· ἐπανελεθὲν ὁπόθεν.. ἐξέβην βούλεμαι Δημ. 298. 12· ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανερχομαι ὁ αὐτὸς 246. 27· εἰς τὰ γράμματα ταῦτα ἐπανελεθὲν ὁ αὐτὸς 837. 14, 2) μετ' αὐτ. πράγμ., ἐπανερχομαι εἰς τι, συγχελεῖται, Πλάτ. Τιμ. 17B, Ξεν. Οἰκ. 6, 2, Ἀγρ. 11. 1. II. ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς ὅρη ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς Ἑλλήν. 4. 8, 35· δοκεῖ.. ἐνθευτεν γεωμετρίῃ.. ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελεθὲν, ἀνελθεῖν, μεταβῆναι, Ἡρόδ. 2. 109.

ἐπανερωτάω, ἐπὶ προσώπων, ἐκ νέου ἐρωτῶ, «ἐξανερωτῶ», Ἰππ. Προγν. 38· τινὰ Πλάτ. Κρατ. 413A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 11: —Παθ., Πλάτ. Κλειτορ. 409D. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἐρωτῶ πάλιν περὶ τίνος, ἢ οὐ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι ἐπανερῶσθαι; ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 454B· πρὸς τί σκοποῦμενος αὐτὸ ἐπανερωτῶς; ἐρωτᾷ; περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 645D· πρὸλ. ἐπανερῶμαι.

ἐπάνσεις, εὖς, ἢ, (ἐπάνειμι) χαλάρωσις, ὕψισις, τοῦ πυρετοῦ Ἀρετ. Ὁε. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐπανάω, μέλλ. -έω, ἀναχαίττω τι, κρατῶ αὐτὸ ἐπίσω χάριν ἄλλου, τὰ οἰκεῖα τῷ τοῦ δημοσίου ἐπανάω Πλουτ. Δημ. 22, πρὸλ. ἀνέχω A. II:—Μέσ., ἀναλαμάνω, εἶτον.. πόλεμον.. ἐπανάσχετο Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει ἐπανάσχετο.

2) κατέχω, ὑπεράνω δὲ τούτων τὴν δευτέραν ἐπανεῖχον χώραν δάδες πεντακτεκαπληχεῖς Διόδ. 17. 115. II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπ. τοῦ ἐαυτοῦ), ἐπὶ ταῖς παρ' ὅμων ἐπανεχόντες ἐλπίσιν, ἐπιστηρίζοντες ἑαυτούς, δηλ. θαρρύνοντες, ἐπαναπαύομενοι, στέργοντες, Δημ. 357. 10· τοῖς παρ' ἡμῶν γλισχρῶς αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανεχούσα, στέργουσα, μένουσα νύκταριστήν. Ἀλκιφρων 1. 38. 2) (ἐξυπ. τὴν φρένα), προσήλωμα τὸν νοῦν μου, συγκεντρῶναι τὰς σκέψεις μου εἰς τι, στριβίζομαι εἰς αὐτὸ, μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανεχεῖν Ἀρσενίδ. 1. 12.

ἐπανήκειν, ἐπανελεῖν, χαίρων δ' ἐπάνηκε, ἐπανελεθε, Εὐρ. I. A. 1628· καὶ μὴν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι—τὸ σῶμά γε, ψυχὴ δ' ἐπανήκεν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτὲ (Cobetius Obs. σ. 95), ἀλλὰ κατὰ τὸν Meineke: τὸ σῶμ' ἐγώ, ψυχὴν δ' ἀνήκειν, κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀλάκων 3 (Σουῖδ. ἐν λ. ἀναβιῶναι)· ὥς τινα Δημ. 1156. 3· πρὸς τινα Πολύδ. 6. 58. 3· πρὸς εὐδαιμονίαν Πλουτ. 3. 9, 2.

ἐπανηλογέω, τύπος ἀμείβωλος ἐν Ἡρόδ. 1. 90, ἐπανηλόγησε πᾶσαν τὴν ἐνωτοῦ διάνοιαν, ἔνθα (εἰ γνήσιον) πρέπει νὰ σημαίῃ ἀφηγοῦμαι πάλιν: ὁ Valok. ὅμως καὶ ἄλλα διορθοῦσιν ἐπαλλογῶσεν ἐκ τοῦ Πολυδεύκου B'. 120, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 118. —Ὁ τύπος κατηλόγηω δὲν δύναται νὰ μνημονεύθῃ ὡς ἀποτελῶν ἀναλογίαν, διότι ἰσοδυναμεῖ τῷ κατ-αλογέω (τὸ δὲ ἀλογέω ἐσχηματισθὲν κανονικῶς ἐκ τοῦ ἀλογος), ἐνῷ τὸ ἐπανηλογέω πρέπει νὰ ἰσοδυναμῇ τῷ ἐπ-ανα-λογέω.

ἐπάνθεμα, τὸ, ἀνάθημα ἢ προσφορὰ, Ἐπιγρ. Ἀργ. AJA 1894, 357, κτλ.

ἐπανθεῖω, ἀνθῶ, πολλὰς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κίσθος ἐπανθεῖ Θεόκρ. 5. 131.

II. μεταρ., ἐπὶ παντός δ, τι σχηματίζεται: ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς χνοῦ; ἐπιχλοῖω, ὡς τὸ Λατ. efflorescere, ἴδω τοῖς οὖρεσι ἄλμην ἐπανθεῖσαν Ἡρόδ. 2. 12· χνοῦς μῆλοισιν ἐπὶνθεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 978· τὸ τρυφερόν.. ἐπὶ τοῖς μῆλοισι ἐπανθεῖ ὁ αὐτὸς ἐν Ἑκκλ. 903· τὴν ἐπανθεῖσαν τριχὰ αὐτοῦ 13· προσέτι, κύκνου.. πολὺτερον δὴ αἰθ' ἐπανθεῖσαν τριχὰς ὁ αὐτὸς ἐν Σφ. 1065, πρὸλ. Ξεν. Κυν. 4, 8. 2) καθόλου, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τρηχύτης ἐπὶνθεῖ Ἰππ. 1221C. (πρὸλ. ἐπάνθημα)· ἐμοί.. ἐπᾶνθεν ἀδύ τι κάλλος Θεογρ. 20. 21:—ἀπολ., φαίνομαι εὐκρινῶς, τοῦπιχῶριον ἐπανθεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1174· ὅπερ.. παῖτα καὶ θηρίοις.. εὐμψυτον ἐπανθεῖ Πλάτ. Νόμοι 710A· πᾶσιν ἐπανθεῖ.. ἢ χάρις Λουκ. Εἰκ. 9, πρὸλ. πῶς δεῖ, Ἰστ. Συγγρ. 55· πρὸλ. ἐπὶνθηθε. III. λαμπρύνομαι, νεοσώων.. οὕτω πτερίσκοις πορφύροις ἐπανθεῖντων Βάσρ. 118· 5.

ἐπάνθημα, τὸ, = ἐπᾶνθημα, τὸ ἐξαίρετον μέρος πράγματός τινος, Ἰαμβλ. ἐν Νικομ. Ἀρ. 53C.

ἐπάνθησις, εὖς, ἢ, ἀνθησις, Πλωτίν. 4. 3, 13.

ἐπανθιδάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπανθεῖω, Ἐπικ. μεταχ. ἐπανθιδῶντες, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 519.

ἐπανθίζω: μέλλ. -ίω, κωμῶ ὡς δι' ἀνθῶν, δίδω εἰς τι ἀνθηρὸν χρώμα, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημα τε πλεῖον ἐπανθίζῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 13· τὸν ἐλέφαντα.. ἐπὶνθίζον τῷ χρυσῷ, ἐκίσμουν, αὐτοῦ 51.—Παθ., χρώμασιν ἐπὶνθισμένους Διόδ. 1. 49· (οὕτω διηγησάμενος ἐν Πανσ. 7. 26, 4)· ἐπὶνθισμένη ὀνόμασι ποιητικῶς Φλόστρ. 500. 2) μεταρ., κωμῶ ὡς δι' ἀνθῶν, ποιῶ, κωκυτοῖς ἐπανθίζειν παῖδαν Αἰσχύλ. Χο. 150· περιβάλλω, πολλοῖς ἐπανθίζειν πόνοις γενεᾶν ὁ αὐτὸς Θῆβ. 951. Ὁ Μέσ. Ἀγρ. ἐπὶνθίζω ἀπαντᾷ ἐν τινι ἡγενησιασμένῳ χωρίῳ, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀγ. 1459.

ἐπάνθημα, τὸ, τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπυλάζον, ἐπὶ

τοῖσι χολώδεσι.. διαχωρήμασι τὸ ἀφρώδες ἐπᾶνθημα κακὸν Ἰππ. Προγρ. 69.

ἐπανθισμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπανθισμὸν πορφύρουν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις Διοσκ. 5. 107, ἴδε Bechm. H. of. Inv. 2. σ. 261 κῆξ.

ἐπανθοπλοκίω, πλέκω δι' ἀνθῶν, παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον Ἀθ. Π. 12. 8.

ἐπανθορακίδες, ὡν, αἱ, (ἀνθορακίς) «τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπταζόμενα ἰχθύδια» (Ἡούχ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 670, Σφ. 1127, πρὸλ. Πολυδ. Σ', 55.

ἐπανθορακίζω, ὀπτῶ ἐπ' ἀνθορακίς, «φῆνω ἐπάνω εἰς τὰ κόρυμβον», φρύξας ἐψησας κάπανθορακίς ὀπτήσας Κρατίνος παρ' Ἀθηναίῳ 385C, ἔκδ. Meineke, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐκδοτὴς ἐν Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμ. ἐξέδωκε: κάπ' ἀνθορακίς ὀπτήσας Κρατίνος ἐν «Ὀδυσσεύσιν» 5.

ἐπανθορακόομαι, Παθ., ὀπτάμαι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, «ἐπὶνθορακωμένα ἰχθύδια» Πολυδ. Σ', 55.

ἐπανθοροοομαι, = ἐνανθρωπείω, γίνομαι ἄνθρωπος, Ἀθαν. περὶ τῆς Ἑνσαρκ. 54.

ἐπᾶνθίζομαι, ἀνθῶμαι ἐπὶ τινι, Ξενοφ. Ἐρ. 1. 15, Πολυδ. Ε', 129.

ἐπᾶνθιμι, ἐπαίημι, ἐπιπείρω, ἀπολύω τινὰ ἐναντίον τινός, σοὶ δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνέκην Ἰλ. E. 405. II. ἀφῆνω κατὰ μέρος, μετ' αὐτ.· δεῖ δὴ ταῦτα ἐπᾶνέντας Δημ. 26. 27· μετριάξω, πρῶτον μὲν οὖν τὸν παρόντα ἐπᾶνεῖναι φόβον ὁ αὐτὸς 287.

7· χαλάρωω κῶπως, τότε δὲ καὶ τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς ἐπᾶνιέντες κτλ. Πλουτ. Λουκ. 22· ἀπαλλάσσω, ἐπᾶνιέντα τῶν πόνων (τὰς κύναις) Ξεν. Κυν. 7. 1. 2) ἀμεταβ., παύομαι, τέμνω οὐκ ἐπανθῆκα πρὶν.. Πλάτ. Φαίδρ. 266A· ἀπολ., ἐπὶ σπασμῶν, Ἰππ. Ἐπιθμ. τὸ Γ', 1096· διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπᾶνιέσθαι, μὴ ἐλαττοῦσαι τὸν δρόμον, Ξεν. Κυν. 4. 5, πρὸλ. 7. 11, 10, 11· ἐπᾶνῆκεν ὁ σῖτος, Λατ. annona laxavit, ἐγαλαρώθη, ἐπέσεν ἡ τιμὴ τοῦ σίτου, Δημ. 889. 9· τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δὲ ἐπᾶνέντα, χλιαρά, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 53 (Ἀθῆν. 378F).

ἐπᾶνιέσθαι, Ἀποθ., = ἐπᾶνᾶπτόμαι, Μανθῶν 5. 220.

ἐπᾶνισάω, ἀνισάω, ἐξισάω, ἐδούλετο (ὁ Τισσαφέρνης) ἐπᾶνισοῦν τοὺς Ἑλληνας πρὸς ἀλλήλους, ἐδούλετο ἔχειν τοὺς Ἑλληνας ἴσους πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν δύναμιν, Θουκ. 8. 57· ἐπ. τὰ μέτρα Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 15· ἀπολ., καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο διὰ τινος τρόπου, καὶ τὰλλα οὕτως ἐπᾶνισῶν ἐνεμε Πλάτ. Πρωτ. 321A.—Παθ., γίνομαι ἴσος, τίνι ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 745D.

ἐπᾶνιστήμι: μέλλ. -σθήω, ἀνεγείρω ἐκ νέου, τὰ τελεῖω.. μὴ ἐπᾶνιστάναι Πλάτ. Νόμοι 778D. 2) ἐγείρω τινὰ ἐξ ἐνέδρας ἐναντίον τινός, προλογίζομαι τὴν ὁδὸν.. τρισχιλίους ἄνδρας ἐκ τινος χαράδρας ἐπᾶνιστήμι (τῷ Ἀκύνῳ) Πλουτ. Σερτώρ. 13· κινῶ εἰς ἐπᾶνίστασιν ἐναντίον τινός, Τόλμαρ Ρωμαίοις Ἀπκ. Ἰστρ. 101.

II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (Ἡρόδ. 3. 62) καὶ ἀορ. 6' καὶ πρkm. ἐνεργ., ἐγείρομαι μετὰ τινὰ ἢ τῇ κελεύσει αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐπᾶνίστησαν Ἰλ. B. 85 (οὐδαμῶς ὀλλοῦ παρ' Ὀμ.)· ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐγείρομαι, Ἀριστοφ. Πλ. 539· ὁ δὲ Ἀντισθένης ἐπαναστάς, ἐγερθεῖς, Ξεν. Συμπ. 4, 2· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλήσω, Δημ. 355. 23· ἐπὶ οἰκοδομῶν, κατὰ πρkm., ἀνεγείρομαι, κτίζομαι, κάπειτ' ἦν τοῦτ' ἐπᾶνεστήκη Ἀριστοφ. Ὀρν. 554· μετὰ γεν., ἐγείρομαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπεράνω, εἶνα τῶν ὀρνέων λόφον ἔχουσι, τὰ μὲν αὐτῶν τῶν πτερῶν ἐπᾶνεστηκότα, κτλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 11, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 2. 50. 2) ἐπᾶνίσταμαι κατὰ τινος, τούτῳ προσδέκεσθαι τοῖς ἐπᾶναστηρόμενον Ἡρόδ. 1. 89· ἐπᾶναστάντες τοῖσι Μήδοις αὐτοῖς 130, Θουκ. 1. 115, κτλ., τοῖς πράγμασι Δείναρχ. 92. 31· ἀπολ., ἐγείρομαι εἰς ἐπᾶνάστασιν, ἐπαναστατῶ, ἐπᾶνίστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν Θουκ. 3. 39, κ. ἄλλ.· οἱ ἐπᾶνεστεῶντες, οἱ ἐπαναστάται, Ἡρόδ. 3. 63· μετ' ἀπαρ., ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ, ἐάν τις ἐγερθῇ ὅπως καταστή τυραννος, Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 13· ἐντεῦθεν, μηχανώμαι, ἐνεδρεύω, παγιδεύω, καὶ γὰρ τοὶ κάκεινος ἐρωτικός εὖ μάλα καὶ οἷος ἐπᾶνίστασθαι παρθένους Αἰλιαν. Ἀγροικ. Ἐπιστ. 15. 3) ἱατρ., πρῆσκομαι, ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, Ἰππ. Προγρ. 82· ὡτα ἐπᾶνεστηκότα, προέχοντα, ἐξέχοντα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 6, πρὸλ. 3. 14, 9, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 11.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 27, 29.

ἐπᾶνίσωσις, εὖς, ἢ, ἐξίσωσις, τὸ νὰ καταστήσῃ τίς τι πανταχόθεν ἴσον, εἰς ἐπᾶνίσωσιν Φίλων 2. 479.

ἐπᾶνίστω, ἐπᾶνέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπᾶνιτακῶ ἐν τῶν ἰδίων Ἐπιγρ. Βηδ. 117?, = Ὀλ. 39.

ἐπᾶνιτέον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ἐπᾶνιμι, δεῖ ἐπᾶνιέναι, πολλὰς ἐπᾶνιτέον Πλάτ. Πολ. 532D· πρέπει τις νὰ καὶν ἀνακαταλίσσιν, πάλιν περὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκτὸς ἐπᾶνιτέον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61.—Καθ' Ἐπὶ τοῦ. «ἐπᾶνιτέον» ἐπᾶνοδευτέον.

ἐπᾶνοδευτέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου ῥήματος ἐπᾶνοδεῶ, Πούχ. ἐν λ. ἐπᾶνιτέον καὶ ἐπιστατέον.



ἐπανοδεύω, ἴδε ἐπανοδεύετον.

ἐπανόδοος, ἡ, πορεία πρὸς τὰ ἄνω, ἄνοδος, ἐκ τοῦ καταγεῖου εἰς τὸν ἥλιον Πλάτ. Πολ. 532B, πρὸλ. 521C.

ἐπιστροφή οἶον τῆς πνοῆς, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 386B· ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα, Ἐπιστ. Εὐρ. 2.12, Ἡρόδοτ. 8.7.

ἀνακεφαλαιώσις, Πλάτ. Φαίδρ. 267D· Ἀριστ. Ρητ. 3.13, 3· πρὸλ. Ἀλέξ. π. Σχημάτ. ἐν Ρήτ. (Walz) τ. 8, σ. 465. ζ', Φοιδάμ. αὐτόθι 499, 10, Τιθέρ. αὐτόθι 572, με', κλ.

ἐπανοιγνύμαι· ἄορ. ἐπανοιξάμην, Μίσ., κάμνω ὥστε νὰ ἀνοιχθῇ τι, Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 340.

ἐπανοίγω, ἀνοίγω, τὸ ἡρῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 1259.

ἐπανοιδίω, πρήσσομαι, φουσκῶναι, ἡ γαστήρ ἐπανοιδέοι Ἰππ. 563 38, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4.6, 6.— Παθ., ἐπανοιδί-σσομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἰππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 904.

ἐπανοικίτης, ου, ὁ, = ἐπανοικίτωρ, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἐκδ. Ludw. σ. 102.

ἐπανοικίτωρ, ὁ, ὁ ἀναρχηγνύων, ἀνοίγων διὰ τῆς βίας θύραν ἐπὶ κλοπῇ, θυρέτρων ἐπανοικίτορας ὀθνεϊάνων Μανέθ. 1. 310.

ἐπανοιστέον, ῥήμ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαναφέρειν, Πολύδ. 1. 37, 3.

ἐπανορθῶ· παρτ. μετὰ διπλῆς αὐθέσεως· ἐπὶ νῶρθου, Ἰσοκρ. 274E· ἄορ. ἐπὶ νῶρθωσα, Λυσ. 197.14.— Μίσ., μέλλ. ἐπανορθώσομαι Πλάτ. Λάχ. 200B, Δημ. 200. 23 (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασίας, Δίων Κ. 73.1)· παρτ. ἐπὶ νῶρθωσάμην Πλάτ. Θεαίτ. 143A· ἄορ. ἐπὶ νῶρθωσάμην Ἰσοκρ. 75C, Δημ. 81. 2.— Παθ., μέλλ. ἐπανορθωθήσομαι Διοσχίν. 79.12· ἄορ. ἐπὶ νῶρθωσάμην Δημ. 130. 17· πρὶμ. ἐπὶ νῶρθωμαι ὁ αὐτός 39. 2.

ἐπανορθώω, ἀνὰ ἀρχὴν, ἀναθεωρῶ, τὸν νόμον Πλάτ. Νόμοι 769E· τὰς συνθήκας Ἰσάϊος 37. 8· τὸ ἀμάρτυμα Πλάτ. Πρωτ. 340D· διορθῶναι τινά, ἦν οὖν ἡμῶν... ἐθεληρήσθ' ἀντακροῶσθαι... ἐπανορθώσασθαι ἀν' ἑαυτοῦ Ἀριστ. Λυσ. 528· ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφούντας ἐπανορθῶ Ἰσοκρ. 1C.— συγ. ὡσαύτως ἐν τῷ Μίσ. τύπω, Πλάτ. Πολ. 361A, Εὐθύφρων 9D, Θεαίτ. 143A, Ἰσοκρ. 75B, Δημ. 11.19, κτλ. Κατὰ Θωμάν Μάγιστ. σ. 333, ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ· Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Πολιτικῶν, «καὶ δευροῦ τῶν ἐπὶ νῶρθωσάμην».

ἐπανόρθωμαι, τό, διορθῶσις, τὸ ἐπανόρθωμά σοι... μετίζον ἀμάρτυμα ἔχει ἢ δ' ἐπανορθοῖς Πλάτ. Πρωτ. 340D, D, Θεαίτ. 183A, Δημ. 771. 20, Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 5.7, 7., 10. 3, 6.

ἐπανόρθωσις, εὐς, ἡ, διορθῶσις, τὰς ψυχὰς Τίμ. Λοκρ. 104A· ἀναδιώρσις, νόμον Δημ. 707. 7· ἐπανόρθωσιν ἔχων, ὃν δύναιται νὰ ἐπανορθώσῃ, ἐπιδεκτικὸς διορθώσεως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνίστατος ὢν, ὃ δὲν δύναιται νὰ διορθώσῃ, Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 9. 3, 3· κέρδος, ὠφέλεια, περὶ τὸν δῶρον ἀπερ' εἰδίδοτο τοῖς στρατιώταις εἰς περιστάσεις τινάς, Πολύδ. 1. 66, 12.

ἐπανορθωτέος, α, ον, ῥήμ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐπανορθώσῃ, Πλάτ. Νόμοι 809A.

ἐπανορθωτέον, δεῖ ἐπανορθοῦν, Πλούτ. 2. 24A.

ἐπανορθωτής, οὗ, ὁ, βοηθός, ἑταίρος, νὰ ἐπανορθώσῃ ἀπώλειαν ἢ βλάβην γενομένην εἰς μέρος τι τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν ὥρᾳ μάχης, ἐπανορθωτὰς τοῦ κάμνοντος, δηλ. τοῦ παύσαντος μεροῦ τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἔργοις χρεῖαν βοήθειας καὶ ἐπανορθώσεως, Διον. Ἀλ. 8. 67· ἐπανορθωτῆς τῶν τρόπων.. αἰρεθείς, ἀξίωμα παρὰ Ῥωμαίους, Δίων Κ. 54. 30· ἐπανορθωτὴν Ἀγαπίαν Σουλ. Ἐπιγρ. 1624.— Ἐπίρρ. ἐπανορθωτικῶς Σχίλ. Βαυαρ. εἰς Δημ. σ. 37. 22.

ἐπανορθωτικός, ὅν, ὁ συντελὼν πρὸς ἐπανόρθωσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπανορθώσῃ, τὸν ῥῶθον Στράβων 16· τὸ ἐπανορθωτικὸν δίκαιον Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 5. 4, 6.

ἐπανόττης, ἡ, τὸ ἐπάνω μέρος, Ἐπιγρ. Π. 104B.

ἐπαντελλῶ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπανατέλλω.

ἐπάντης, ες, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀνάντης, ἀνηφορικὸς, «ὕψηλός» (Σουΐδ.), Θουκ. 7.79.

ἐπαντίζω· μέλλ. -άσω, συναντῶ, Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 152.

ἐπαντιβυλιῶ, διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ. Α', 26, ἀντὶ καταντιβυλιῶ.

ἐπαντλεις ἢ ἐπαντλαῖος, = ἱμαῖος, «τὸ ἄσπερ δ' ἄδουσιν οἱ ἀντληταὶ Νηὸλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332, Ἡσὺν ἐν λ. ἱμαῖος.

ἐπαντλῆς, ἀντλῶ καὶ χύνω ἐπάνω εἰς τινά ἡ τι. ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες Πλάτ. Φαίδρ. 112C· (αὐτόθι ἐν D τὸ ἐπὶ νηλτεῖτο ἴσως γραπτὸν κατὰ τὸν Heind ἐπὶ νηλτεῖτο)· τι ἐπὶ τι ὁ αὐτός ἐν Φαίδρ. 253A· λόγους τινὶ ἐπαντλῶ, κατακλύζω τινά διὰ λόγων, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2. 502C, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· καὶ ἀπολ., Λουκ. Περιεργ. 5· ὥσπερ καθαρίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἐν ἀγαθὸν ἐπιχεῖσας τρι' ἐπαντλῆ κακὰ, «κονώνει, ἀδειάζει ἐπάνω μας», Δίφιλος ἐν Ἀδελφείοις 25.— Παθ., πληροῦμαι, Πλάτ. Φαίδρ. 112D· ὑπερπληροῦμαι, κατακλύζομαι, Διόδ. 1. 33· φροντίζω ἐπὶ νηλτεῖτος Πλουτ. 2. 107A.

ἐπάντλημα, τό, τὸ ἐπαντελεῖν, ἐπιχεῖν, ἐπιχύμα, Διοσκ. 2. 99, 132.

ἐπάντλησις, εὐς, ἡ, ἐπιχύσις, ὡς ὅταν ἐπιχέῃ τις ὕδωρ ἐπὶ λουομένου, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 395, Διόδ. 2.10 (διάφ. γρ. ὕπ-).

ἐπάνω· μέλλ. -ῶμαι [ῶ], φέρω εἰς τέλος, τελειώνω, οὐδέ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 311 (ἐμνηνεύμενον ὑπὸ τῶν συμπαρομένων, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἀεθλον).— Μίσ., παρέχω, οἶαν... ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἡνύσω. (ἀντὶ ἐπηνύσω μοι) Σοφ. Τρ. 996.

ἐπάνχιστος, ον, (ἀντὶ ἐπάγχιστος), ἀγχιστεύς, ἀγχιστα προσήκων, στενὸς συγγενῆς, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63Γ.

ἐπάνω [ᾶ], Ἐπίρρ. (ἄνω) ἐπάνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς· Ἀριστοφ. Λυσ. 773· ἐπάνω ἔδδον Πλάτ. Πολ. 514B, κτλ.: μετ' ἄρθρου, ὁ ἐπάνω πύργος, ὁ ἀνώτερος πύργος, Ἡρόδ. 3. 54, κτλ.

2) μετὰ γεν., ὁ αὐτός 1.179· (διηρημένους ἐπὶ τοῦ σήματος ἄνω αὐτόθι 93), Πλάτ. Φαίδρ. 109D· τῆς κακίας ἐπάνω γεγονότες, ὑπεράνω τῆς κακίας... Πλούτ. 2. 1063C· χρημάτων ἐπάνω εἶναι, μὴ κυριεύσθαι ὑπὸ φιλοχρηματίας, Διογ. Α. 6. 28.

III. ἐπὶ συγγράμματος, ἀνωτέρω, Λατ. supra, ἐν τοῖς ἐπάνω εἰρηταί Ἐν. Ἀν. 6. 3. 1, πρὸλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 8, 3 κ. ἀλλ· τὰ ἐπ. λεχθέντα Στράβων 115· καθὼς ἐπ. γέγραπται Σουλ. Ἐπιγρ. 1845.131, 3059. 4.

IV. ἐπὶ συγγενείας, πατέρες καὶ τούτων ἐπ. Δημ. 1390. 26.

V. ἐν τῇ λογικῇ, τὸ ἐπ. γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ ὑποκάτω, Ἀριστ. Τοπ. 4. 2. 4., 6. 4, 16 κ. ἀλλ.

VI. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀπ' εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω Ἑβδ. (Ἑβδ. Α', 14 κ. ἀλλ.) ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων, πλειότερον τῶν... Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιθ', 5· ἔπειτα ὥφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς, μετὰ ταῦτα ἐφάνη εἰς πεντακοσίους καὶ ἐπέκεινα ἀδελφούς, Ἐπιστ. Α' π. Κορινθ. ιε', 6.

VII. = κατὰ, ἐναντίον, Ἀποθ. Θεοδώρ. Φ. 29.

2) μετὰ, ἐν μέσῳ, εὐρέθῃ ἐπάνω κόλληγίῳ ληστῶν Παφνούτ. 2.

VIII. = ἐπὶ ἐν τῇ φράσει, ὁ ἐπάνω τῶν χειροτονιῶν, δηλ. ὁ ἐπὶ τῶν χ., Χρον. Πασχάλ. 697.14· τοῦ ἀρμαμέντου Θεοφάνης 158.19.

ἐπανωγραφῇ, ἡ, = ἐπιγραφῇ, Δουκάγγ. ἄνευ μαρτυρ.

ἐπανωδνύμα, τό, = ἐπενδύτης, Κωδινός π. Ὀφρικ. 6.18, ἴδε καὶ Δουκάγγ.

ἐπάνωθεν, Ἐπίρρ., ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν, ἐν τῇ ὀρεινῇ, καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, «τῆς ἄνω Μακεδονίας» (Δουκάς), Θουκ. 2. 99· μετὰ γεν., ἐπάνωθεν ἡμῶν, εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἡμῶν, Πλάτ. Τίμ. 45A.

2) ἐπὶ χρόνου, οἱ ἐπάνωθεν, οἱ ἐν προτέροις χρόνοις, οἱ προγενέστεροι, Θεόκρ. 7. 5.— Ὁ τύπος ἐπάνωθε ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 463, κόφθα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, ἐλαφρὸν νὰ πέσῃ τὸ χῶμα ἐπάνω σου.

ἐπάνωθι ἐν Ἀνθ. Π. 11. 404, τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία [πάντα] τεθεικίως, ἐπάνω εἰς τὴν κήλην.

ἐπάνω-κλειστός, ον, ὁ ἐπάνωθεν κλειστός, ἐπὶ τοῦ στέμματος τῶν αυτοκρατόρων, τῆς «κορώνας» Salmas. Ep. de caesarie et coma σ. 462.13.

ἐπάνω-κλιθεῖον, τό, τὸ ἐξωτερικὸν κλιθεῖον, ἐπιθωρακίδιον, Νικήτ. Μαν. Κομν. σ. 246, 23, ἐκδ. Βόννης.

ἐπανωφόριον, τό, ὡς καὶ νῦν. Ἐν τοῖς Σχολ. εἰς τὰς Τζέτζου Χιλ. (IV. 883) φέρεται ἐπενδύτην, νῦν τὸ ἐπανωφόριον ὃν δὲ ὁ Πέτρος ἐπενδύτην διεύωστα τὸ ὑπο(ῆ ἐπὶ)κάμισον ἔστι· Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 359, 13.

ἐπαῖς-ἐραστός, ον, = ἀξίεραστός, Φίλων 2.166.

ἐπαῖσις, α, ον, ἀξίος, ἀντάξιος, τινας Πινδ. Ν. 7. 131· τῆς δίκης ἐπάξια Δισχύλ. Εὐμ. 272, πρὸλ. Χρ. 95· θαυμάτιων ἐπάξια Εὐρ. Βάχχ. 716· σπουδῆς οὐ.. πολλῆς τινας ἐπ. Πλάτ. Σοφ. 218E· μετ' ἀπαρεμφ. ἐπ. [εἰ] κατοικτίας Σοφ. Ο. Κ. 461, πρὸλ. Πλάτ. ἐν Νόμ. 961B.

2) ἀπολ., ὁ ἐπαῖσις τις λαμβάνει, στέφανος Πινδ. Ι. 4.76 (3. 62)· ἀρμόδιον, ἄλγος Δισχύλ. Ὁξ. 865· γάμος Σοφ. Ἠλ. 971, κτλ· κυρεῖν τῶν ἐπαξίων Δισχύλ. Ἠρ. 70· οὕτως -ίως, Σοφ. Ο. Τ. 133.

3) ἀξίως μνείας, Ἡρόδ. 2.79., 7. 96· ἀξίος τοῦ λόπου, Ἰππ. π. Ἀθρ. 834.

ἐπαξιδῶ, νομίζω ὀρθόν, θεωρῶ ἀξίον, πρέπειν, Λατ. dignor, μετ' ἀπαρ., τοῦτ' ἐπηξιδῶσα ὄραν Σοφ. Φιλ. 803, πρὸλ. Ἠλ. 1274.

2) θεωρῶ τι ὡς ἀξίον τινας, πιστεύω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὰ δ' ἄλλα πάντα.. ἐπαξιδῶ σε δαίμον' ὄντα ἔξ.. εἰδέναι αὐτόθι 658· ἀλλ', ὁ γὰρ ἔξενός σε.. ἐπαξιδῶ δικαίαν χάριν παρασχέιν, θεωρεῖ σε ἀξίον ὅπως σοὶ παράσχῃ δικαίαν ἀμοιβήν, ὁ αὐτός ἐν Ο. Κ. 1496.

ἐπαξίωσις, εὐς, ἡ, ἐκτίμησις, Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. 2352, ἐκδ. Reisk.

ἐπαξυνέω, (ἄξυν III), ἐγγράφω ἢ καταγράφω ἐπὶ τοῦ ἄξονος, καὶ πάσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον.. καὶ ἐπηξυνούσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν Ἑβδ. (Ἀρρήμ. Α', 18). Τὸ ἐπηξυνούσαν εἶναι Ἀλεξανδρ. τύπος· ἀντὶ ἐπηξυνούσαν, ὡς τὸ ἐποιούσαν ἀντὶ ἐποιοῦν (Ἰωβ Α', 4) καὶ τὸ παρετηρούσαν ἀντὶ παρετήρουν (Σουζάνν. IB'), κτλ.



ἐπαζόνιος, ὄν. (ἄζων) ὁ στήριζόμενος ἐπὶ ἄζωνος, ἐπαζόνιω κύκλῳ διφρῶ Θεοφρ. 25. 249. διάφ. γραφ. ἐναξ-. (ἴν. ἄζονι) ἢ κύκλῳ διφρῶ Αἰρενσι).

ἐπάξω, Δωρ. ἀντὶ ἐπτήξω, 6' ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ Μέσ. ἀορ. α' τοῦ πηγνυμι, Θεοφρ. 4. 28. ἐνθα νῦν αἱ ἀρίσται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἐπάξα κατὰ τὸν Σχολ. λέγοντα: «τὸ δευτερόν πρόσωπον τοῦ α' μέσου ἀορίστου οἱ Συραχόσιοι διὰ τοῦ α' προφέρονται».

ἐπαοιδῆ, ἢ, ἴων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπωδῆ.  
ἐπαοιδία, ἢ, μεταφ. τύπος τοῦ προηγ., Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 9. Καθ' Ἡούχ. «ἐπαοιδία» φαρμακεία, γοητεία.

ἐπαοιδός, ὁ, = ἐπωδός, Ἐβδ. (Ἐβδ. Ζ', 11, 22), Φίλων Ι. 449, 11, κλ. Καθ' Ἡούχ. «ἐπαοιδόι» φαρμακοί, γόητες.

ἐπαπειλῶ, ἐπισείω τι ὡς ἀπειλὴν πρὸς τινα, τινί τι:—οὐδ' Ἀγαμέμνων λήγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ Ἰλ. Α. 319, πρβλ. Ὀδ. Ν. 127. οὐδ' Ἐβδ. 6. 32 καὶ Σοφ. ἐν Αἰ. 312, κλ. 2) μετὰ δοτ. μόνον, ἀπειλῶ, «φοβερίζω», ἐπαπειλῶσας Ἐλένω Ἰλ. Ν. 582. 3) μετ' ἀπαρ., ἀπειλῶ δτι θὰ κάμω τι, Ἡρόδ. 1. 189, Σοφ. Ἠλ. 779, Ἀριστοφ. Ὀρν. 629. ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων Ἰλ. Ξ. 45, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 752. 4) καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσῃσαν ταῦτα, δτι προσέτι καὶ ἡλείπει, Σελ. Ἀν. 5. 10, 7. 5) Παθ., πρὸς σοὺ τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπείλημένοι Σοφ. Ἀντιγ. 408.

ἐπαπειλήσεις, εὖως, ἢ, ἀπειλή, Σουίδ. ἐν λ. ἀνατάσεις.

ἐπαπειλητικός, ἢ, ὄν, ὁ, ἀπειλητικός, Δούκ. Ἰστ. Βυζ. σ. 133Β.

ἐπάπειρα, «δυσσώφεια, πολλὰ» Ἡούχ.

ἐπαπεριέδομαι, τριζέρομαι ἐπὶ τινος, ἀκουσθῶ ἐπάνω εἰς τινα, ἐν πολλῇ δὲ συφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἶός τ' ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπεριεδόμενος ἐπορεύετο Ποσειδώνιος παρ' Ἀθηναίῳ 550Β.

ἐπαπέρχομαι, Ἀποθ., ἀπέρχομαι κατόπιν τινός, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι Γρηγ. Μακκ. Ἐγκ.

ἐπαπηχεῖται, ἀπηχεῖται καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι. ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθεῖα καὶ ἔχθρα ἀπέδοσαν. Α. Β. 253. 6.

ἐπαποδύρομαι, ἀποδύρομαι ἐπὶ τινι, ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμῶν Νεῖλ. Ἐπιστ. 310. 22.

ἐπαποδυτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐπαποδύεσθαι, τῷ πόνῳ Κλήμ. Ἀλ. 888.

ἐπαποδύω, ἀποδύω τινὰ κατὰ τινος, παρουσιάζω αὐτὸν ὡς ἀντίπαλον, τινὰ τινι Πλούτ. 2. 788Ι).—Μέσ., ἀποδύομαι, ἐπιχειρῶ, «σκομπώνομαι», ἀλλ' ἐπαποδύομαι, ἄνδρες, τουτ' ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Λυσ. 615 ἀποδύομαι κατὰ τινος, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα κατ' αὐτοῦ, τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι Πλούτ. Μάρκετ. 3.

ἐπαποδύω, ἀποδύω μετὰ τινα, τινί Πλάτ. Συμπ. 208 D, πρβλ. 180Α. ἐπαποδύσκει τοῖς λόγοις, ἀποδύσκει ἐνῶ ἔτι ὠμίλει, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 11, 3. ἀπολ., Πλούτ. Αἰμίλ. 35.

ἐπαποικίζω, ἀποικίζω ἐκ νέου, Καρχηδόνα ἐπαποίκισεν Δίων Κ. 52. 43.

ἐπαποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι, Φωτ. Βιβλ. σ. 228. 28, Μεθόδ. 284Β.

ἐπαποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ μετ' ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐκτείνον δυσανασχετοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε Δίων Κ. 49. 23.

ἐπαπολαύω, ἐναπολαύω, ἀπολαύω, ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐπαπολαύων Διοδ. Ἀποσπ. 609. 89.

ἐπαπολλύμι, ἢ -ούω, ἀπολύω, καταστρέφω μετ' ἄλλον. ἐκτείνον μὲν διέφθειραν ἑαυτούς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην Αἰλ. π. Ζ. 10. 48, 14, Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συν. 42 ἐν τέλει.—Μέσ., μετὰ πρkm. -απολλάλα, ἀποδύσκει μετὰ τινος, ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ Δίων Κ. 60. 34.

ἐπαπολογέομαι, ἀπολογέομαι, διαφ. γραφ. ἐν Πλούτ. Μάρκετ. 27.

ἐπαπονᾶσθαι, ἀπονᾶσθαι, ἐκ τοῦ ἀπονέναιμαι, Φίλων Ι. 327.

ἐπαποπνίγω [τ], ἀποπνίγω ἐπὶ τινι.—Παθ. ἀορ. 6', ἐσθίω ἐπαποπνίγειν, εἶπε ν' ἀποπνίγει ἐν τῷ ἐσθίειν, ἐνφ' τρώγῃ; Ἀριστοφ. Ἰππ. 940 (κατὰ διόφρ. Elmsl. ἀντὶ ἀποπνι-).

ἐπαπορέω, προβάλλω ἀπορίαν, δύσκολον ἐρώτημα. ἐπαπορῆσαι πρὸς τινα πότερον κτλ. Πολύδ. 6. 3, 6.—Παθ., δ καὶ ἐπαπορῆται διὰ τί, κτλ., περὶ οὗ ἐγείρεται ἡ ἀπορία διὰ τί κτλ., Θεοφρ. π. Ἰδιγγων. 7. τῶν νῦν ἐπαπορῆθέντων, περὶ ὧν νῦν ἡγέρθη ἀπορία, Πολύδ. 6. 5, 3.

ἐπαπόρημα, τό, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλον ζήτημα, ἐν τοῖς ἐπαπορῆμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας Βασίλ. τ. 2. σ. 219Α. Ὠριγέν. τ. Ι. σ. 23Γ.

ἐπαπόρησις, εὖως, ἢ, (ἐπαπορέω) = ἐπαπόρημα, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 221Α.

ἐπαπορηματικός, ἢ, ὄν, διάφ. γρ. ἀντὶ ἐπαπορητικός.

ἐπαπορητικός, ἢ, ὄν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀπορίαν, ἀπορητικός,

ἐπαπορητικόν τι πρᾶγμα Διογ. Λ. 7. 68, Ἐπιφάν. τ. Ι. σ. 534Α.—Ἐπιφρ. -κῶς, εἰπὼν γὰρ ἐπαπορητικῶς τί σφωτ' δόμεν Πηλῆϊ; ἢ, Ἰλ. Ρ. 443) Εὐστ. 1114, 30.

ἐπαπορία, = ἐπαπόρησις, Σουίδ.

ἐπαποστέλλω, ἀποστέλλω κατόπιν, ἐπ. γράμματά τινι Πολύδ. 31. 12, 14. ἐπαποστέλλει στρατηγὸν ἕτερον, ἐπιπέμψαι ἕτερον στρατηγὸν (ὡς ἀντικαταστήσῃ ἄλλον), ὁ αὐτός 6. 15. 6.

II. στέλλω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 32. 21, 11.

ἐπάπτω, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐφάπτω.—ἐπαπτῶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπηπτῶ.

ἐπαρά, ἴων. ἐπαρή, ἢ, κατάρα κατὰ τινος, Θεοφ. δ' ἐτέλειον ἐπαράς Ἰλ. Ι. 456. πρβλ. ποιητὴν τῆς Θηβαίδος παρ' Ἀθην. 466 Α. ἐπαράς ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2691c, 11. [Τὸ α τῆς παραλήγ. παρ' Ὀμ. μακρόν].

ἐπαράομαι: μέλλ. -άσομαι, ἴων. -ήσομαι: πρkm. ἐπήραμαι, ἴδε κατωτ., Ἀποθ.:—ἐπικαλοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατὰ τινος, ἐκφέρω κατάρας ἐναντίον τινός, Πέροισι πολλὰ ἐπαρησάμενος Ἡρόδ. 3. 75. ἐπ. ἐξώλειαν τινι Ἀντιφῶν 130. 34, Λυσ. 121. 4. τῶν ἱερῶν, ἐν ὀνόματι τῶν ναῶν, Ἰσοκρ. 73Β.

2) μετὰ δοτ. μόνον, καταρῶμαι, τῷ ἑαυτοῦ ἐπαρᾶσθαι παιδί Πλάτ. Νόμοι 931Β, κτλ. 3) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, τίνα.. τόνδ' ἐπαρᾶσω λόγον; τί ἀρὰ εἶναι αὐτῇ ἢ ἐτελθοῦσα ἐκ τοῦ στόματός σου; Σοφ. Ἠλ. 388. τί ταῦτα ἐπήραμαι; Δημ. 275. 7.

4) μετ' ἀπαρ., ἐπ. τὰδ'.., τοῦτ' ἐναρμυνέειν Εὐρ. Ι. Α. 60, πρβλ. Πλούτ. Σύλλ. 10.

ἐπαρᾶσκω: μέλλ. ἐπαρᾶω: ἀορ. 6' -ήρᾶρον. ἀορ. α' ἐπήρσα. Προσαρμόζω εἰς τὴν ἢ ἐπὶ τινος, θύρας σταθιοῖσιν ἐπήρσεν. «τοῖς παραστάσιν ἐφήρμοσεν» (Σχολ.), Ἰλ. Ξ. 167. ἐπὶ δὲ ζυγῶν ἤραρον ἄμφοιν Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 50. II. ἀμεταβ.

ἐν τῷ ἴων. πρkm. ἐπάρηρα, ὑπερ. ἐπαρήρειν, προσαρμόζομαι καλῶς ἢ ἀκριβῶς, μία δὲ κληῖς ἐπάρῃρει, ἐφῆρμόζετο, ἐπέκειτο, Ἰλ. Μ. 456. μετοχ. ἐπαρηρῶς, -ούα, -ός, καλῶς ἡρμοσμένος, ἐστηρικμένος, ποσσὶν ἐπαρηρῶς Ἀρατ. 83. ὡσαύτως ἐπαρῆμενος, ἢ, ὄν, Ἐπικ. συγχεομ. μετοχ. παθ. ἀορ., καλῶς προσηρμοσμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, ἐτοιμος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 599, 625.

ἐπαράσκειμι [ρά], ὄν, ἐπικατάρατος, Ψευδο-Φωκυλ. 16.

ἐπαράσσω, Ἀττ. -άττω, κιτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314D. II. ἀμεταβ. ἐπιπίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἔως ἀνεμῶς ἐπαράσσει πολὺς Σουίδ. 163Β.

ἐπάρᾶτος, ὄν, (ἐπαράομαι) κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾶ ἐνεχόμενος, ἐπ. τινα ποιεῖσθαι Θεοφ. 8. 97. δ ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν, περὶ τοῦ Πελαγονικοῦ, περὶ οὗ ὑπῆρχε κατάρα νὰ μὴ τὸ κατοικήσῃ τις, ὁ αὐτός 2. 17. τῷ δὲ ἐπάρατον τύχην [γενέσθαι] Πλάτ. Νόμοι 877Α. ἐπὶ καταρῶν κατὰ τῶν τυμβωρύχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824, 2826, κέξ.

ἐπάργεμος, ὄν, ὁ ἔχων λευκῶμα, ἥτοι λευκὴν κηλῖδα, εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἢ ὁ τετυφλωμένος ὑπὸ λευκωμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 22., 9. 34, 5, Πολύδ. Β'. 65, Ἡούχ. II. μεταφ., σκοτεινός, ἀσαφής, σήματα, θέσφατα, λόγοι Δισχύλ. Πρ. 499, Ἀγ. 1113, Χο. 665.

ἐπάργματα, τά, = ἀπάργματα, Ἐπιγρ. Θέρας, Ἐρ. Ἀρχ. 436 = Rang. Ant. hell. 893.

ἐπαργυρόομαι, παθ., ἐπικαλύπτομαι δι' ἀργύρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 159. 14. μεταφ., ἐπὶ πολυτελῶν δειπνῶν, μὴ πόλλ' ἄγαν... μὴδ' ἐπηργυρωμένα Μνησιμάχος ἐν «Δυσκόλῳ» 1.

ἐπάργυρος, ὄν, ἐπηργυρωμένος, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 80.

ἐπάρδευσις, εὖως, ἢ, τὸ ἐπαρδεύειν, πότισμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 89.

ἐπαρδεύω, = τῷ ἐπομένῳ, Νόνν. Δ. 11. 166, Χρησμ. Σιβύλ. 5. 58.

ἐπάρδω, ἀρδεύω, ποτίζω, Ἀρρ. Ἀν. 4. 6, 11. μεταφ., ἐπάρδεν ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν Λουκ. Ἀνάχ. 26. ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 102Β.

ἐπαρέομαι, = ἐπαρόομαι, Ἐπιγρ. Νομοδ. Γόρτυν. Κρήτ. II. 1.

ἐπαρήγω: μέλλ. -ξω, ἐπιβοηθῶ, Ὀδυσσῆϊ παρισταται, ἢ δ' ἐπαρήγει Ἰλ. Ψ. 783. ὅτε μοι πρόσφρασσα' ἐπαρήγοις Ὀδ. Ν. 391, Εὐρ. Πρ. 1350, Ἀριστοφ. Σφ. 402. ἀπολ., νῦν ἐπάκούσων, νῦν ἐπαρῆξον Δισχύλ. Χο. 725. οὐπαρῆξων, ὁ ἐπαρῆξων, ὁ ἐπιβοηθήσων, Σοφ. Πρ. 1197. ὡσαύτως παρὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18.

ἐπαρηγών, ὄνος, ὁ, ἢ, βοηθός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1039, Ὀρφ. Ἀργον. 89.

ἐπαρήξεις, εὖως, ἢ, βοήθεια, ἐπικουρία, Εὐστ. 52. 38.

ἐπάρην [ᾱ], ἴδε τὸ ῥῆμα πείρω.

ἐπαρήρει, ἐπαρηρός, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπαρᾶσκω.

ἐπαρῆμῶ, ἀριθμῶ πρὸς τούτους, ἐπαρῆμοῦσα δὲ καὶ ἀλ- λους Πλουτ. 10. 5, 8. ἐπ. ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, ἀριθμῶ τὰς πόλεις διὰ τῶν ἡμερῶν, δηλαδὴ μίαν πόλιν ἐκάστην ἡμέραν, Ἀριστοφ. ἐν Ρώμῃς Ἐγκωμ. τόμ. 1, σ. 369, ἔκδ. Γ. Δινδ.

ἐπαριστάω, ὀριστῶ δευτέραν φοράν, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. 255, ἐν Anecd. Medica Graeca, Emerin.

ἐπαρίστερος, ὄν, πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερά,



τὰ ἐπαρίστερα 'Ηρόδ. 2. 93., 4. 191. ἄλλ., ἐπὶ τὰ ἀριστερά ὁ αὐτὸς 2. 36.

II. μεταφ., ἀδέλφιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνάποδος, ἐπιορίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς 'Επιπ. ἐν 'Φινύρα' 3. ἐπαρίστερ' ἐμῶς. ὡς πόνηρε, γράμματα Θεο- γνητος ἐν 'Φάσμασι' 1. 7. βουλευμάτα Διοδ. 'Αποσπ. ('Εκλογ. Βατ.) σ. 5. ἐπαρίστεροι Κάτωνες. ἀδέλφιοι μὴνταὶ τοῦ Κάτωνος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 19. — Καθ' 'Ησύχ. «ἐπαρίστερα» κακὰ ἀγῶν. — 'Επίρρ. λαμβάνειν τὴν ἐπαριστέρως Μένανδρ. ἐν 'Μισο- γύνῃ' 1 (ἐνθα ὁ Meineke ἔχει ἐπαριστερῶς)· πρβλ. Πλουτ. 2. 467C. — Πρβλ. Λοδ. Φρύν. 259.

ἐπαριστερότης, ἡτος, ἡ, ἔλλειψις δεξιότητος, ἀνεπιτηδεότης, 'Αριστ. π. 'Αρετ. 6. 1.

ἐπαρίται ἢ ἐπάριτοι [ι], οἱ, τάγμα στρατιωτῶν τῆς 'Αρκαδι- κῆς 'Ομοσπονδίας (371 π. Χρ.), Ξεν. 'Ελλην. 7. 4. 33—36, 'Επορ. 139. 'Ανδροτ. 54. 'Ο Διόδ. (ἐν 15. 62) φαίνεται ὡς ἐρμηνεύων τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἐπίλκετος. 'Ο 'Ησύχ. γράφει τὴν λέξιν ἐπαρύητοι καὶ ἐρμηνεύει: «τάγμα 'Αρκαδικῶν μαχημάτων, καὶ οἱ παρὰ 'Αρ- κάσι δημόσιοι φύλακες».

ἐπαρκεία, ἡ, τὸ ἐπαρκεῖν εἰς τροπὰς ἢ χρήματα, πορισμὸς ἐπιτηδεῶν ἢ χρημάτων, Πολύδ. 5. 51, 10. καὶ ἐν τῷ πληρ., ζωο- τροφία, ὁ αὐτὸς 6. 49, 7. πρβλ. ἐπαρκέω.

ἐπαρκέσεις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Σοφ. Ο. Κ. 447, Εὐρ. 'Εκ. 758.

ἐπαρκέω: μέλλ. -έσω, 'Επικ. ἀρ. ἀπαρ. ἐπαρσέσαι 'Ελλην. 'Επιγράμ. 473. 8: — εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς πρὸς τι, παρ' 'Ορ. αἰεποτε ἐν περιπτώσει κινδύνου ἢ βλάβης:

1) μετ' αἰτίας. πρᾶγμα. καὶ δοτ. προσ., ἀποκρούω τὸ ἀπὸ τίνος, οὐδὲ τέ οἱ... ἐπὶ ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον, «οὐδ' ἀπεσώθησεν αὐτὴν χαλεπὴν φθοράν» ('Ο. Γαζής), 'Π. Β. 873. οὐτέ τι Τηλέμαχος τὸ γ' ἐπὶ ἤρ- κεσεν, ἤμυνεν, ἀπέκρουσεν, ἀπώθησεν. 'Οδ. Ρ. 568.

2) μετ' αἰτ. πρᾶγμα. μόνον, οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ πεσεῖν, οὐδὲν γὰρ ἐπαρκέσων αὐτῷ ταῦτα (αἱ βρονταὶ δηλ. καὶ αἱ ἀστραπαὶ)· εἰς τὸ νὰ μὴ πέσῃ, κατ' οὐδὲν θὰ συντελέσωσι ταῦτα ὥπως ἐμποδισθῇ ἡ πτώσις αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 918. ἐπαρκέσαι κακότητι, ἀποκρούσαι, ἀπώσαι, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1161. ἐν Σορ. Αἶωνι 360 (σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσωντ') τὸ ποιμένων ὁ Reiske μετέτρεψεν εἰς τὸ πημιόναν. Τὴν διόρθω- σιν ταύτην ἐγκρίνει καὶ ὁ Jebb καὶ εἰσέγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον.

3) μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικου- ρίαν, Θεογ. 871, 'Ηρόδ. 1. 91, Λυσ. 138. 43, 'Αριστοφ. Πλ. 830, κτλ. πρβλ. Βουττμ. Δεξιλ. ἐν λ. χραισμεῖν 4: — σπάντως μετ' αἰτ. προσώπου, ὡς τὸ ὠφελεῖν, Εὐρ. 'Ορ. 803: ἀπολλ., τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; τίς βοηθήσει; Αἰσχύλ. Θῆβ. 92. πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 777.

II. χορηγῶ, παρέχω, μεταδίδωμι, ἄκος 'δ' οὐδὲν ἐπὶ ἤρκεσεν, τὸ μὴ πόλιν.. παθεῖν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1170. ἐπ. τινὶ τι Πλάτ. Πρωτ. 321Α, κτλ. ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ τίνος πᾶσιν ἀφθόνως ἐπὶ ἤρκει τῶν ἑαυτοῦ, παρῆχε, Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 60. μετὰ δοτ. πρᾶγμα., ἐφοδίζω τινὰ μετ' αἰτ. πέπλοις ἐπαρκέσαι Εὐρ. Κύκλ. 301.

2) ἀναλαμβάνω τὴν δαπάνην περὶ τίνος, γίνωμαι χορηγός, 'Αλκιμίδα τό γ' ἐπὶ ἤρκεσεν κλειτὰ γενεᾷ Πινδ. Ν. 6. 103.

III. ἀπολ., ἐπαρκῶ, ὡς καὶ νῦν, ὅσον ἐπαρκεῖ Σόλων 4. 1. (πρβλ. ἀπαρκέω)· ἐπαρκέσει νόμος 'δ', οὗτος δὲ νόμος θὰ ἐπικρατήσῃ, Σοφ. 'Αντιγ. 612. — Καθ' 'Ησύχ. «ἐπαρκεῖ» ὑποურγεῖ, χορηγεῖ. βοηθεῖ.

ἐπαρκής, ἐς, ὅσος ἐπαρκεῖ, ὅσος χρειάζεται, ἀρκετός, ἐν δὲ ἐπαρκὲς θάλασσιν χυτῶν σκαμνίων Νικ. 'Αλεξ. 577. ἐπαρκῶν, οὐσία ταῖς δαπάναις ἐπαρκῆς Πλουτ. Κικ. 7. πρβλ. Διονύσι. Π. 1601. «ἐπαρκῆς» αὐταρκῆς. 'Ησύχ. — 'Επίρρ. -κῶς, 'Εβδ. (Α', Μακκ. ΙΑ', 35) 'Ελλην. 'Επιγράμ. 471.

ἐπάρκιος, ον, ἐπαρκῶν, ἐπαρκῆς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 377, 'Ανθ. Π. 10. 76. — Καθ' 'Ησύχ. «ἐπαρκίαι» ἐμπειροί. βοηθοί.

ἐπαρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐπαρκέω, ἐπαρ- κῶς, Σοφ. 'Ηλ. 354.

ἐπαρμα, τό, (ἐπαίρωμαι) οἰδημα, πρήξιμον, 'Ιππ. 'Επιδήμ. τὸ Α', 938.

II. μεταφ., ἀνύψωμα, ἄν' χρυσοφορῆς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἐπαρμα Σωτᾶδης παρὰ Σοφ. 189. 44.

ἐπαρμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπαρρίσκω.

ἐπαρμον, «ῥῆμα καθυπνον» 'Ησύχ.

ἐπαρῆς, ἡ, ἀμφίβολοι. γραφ. ἐν 'Εμπεδ. (94) παρ' 'Αριστ. π. Ξενοφάν. 2. 8. ἀντὶ τοῦ ἐπαρῆς 'Ιετο δ Mullach. ἀναγινώσκει ἐπαυξήσεις τό.

ἐπάρορος, ον, (ἄρουρα) «ὁ γῆν ἐργαζόμενος εἴτε καὶ ἀπλῶς ἐπιγείας» (Εὐστ.)· βουλομένη κ' ἐπάρορος ἐὼν θητευμένη ἄλλω 'Οδ. Δ. 489.

ἐπαρεῖς, εως, ἡ, (ἐπαίρω) οἰδημα, πρήξιμον, φούσκωμα, κοι- λήτης 'Ιππ. Κωκκ. Προν. 129. τῶν μαστῶν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 1, 6, πρβλ. 6. 18, 13, κ. ἄλλ., ἴδε ἐν λ. ἔονθος.

II. ἐξέγερσις, ἀνύψωσις, Στωικὴ λέξις, ἥδονῃ δὲ ἐστὶν ἄλογος ἐπαρ- σις Διογ. Α. 7. 114. συστολής ἀλόγου ἢ ἐπάρεσις Σωδ. 'Εκλογ. 2. 170, πρβλ. 'Αμμών ἐν λ. χαρά. — 2) τὸ γάυρον τοῦ ἔθους, ὑπερηφάνια, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 1. 94Δ, καὶ καθ' 'Ησύχ.:

«ἐπαρεῖς» ὑπερηφάνια.

3) ἐπὶ λόγου, ἀνύψωσις, καλλωπι- σμός, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 427.

ἐπαρτάω, ἀρτῶ τι ἐπὶ τίνος ἢ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς φόβητρον, ἐπι- κρεμάννυμι, φόβους ἐπὶ ἤρηται τοῖς ἀκρωμένοις Αἰσχίν. 25. 5. «μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος τιμωρίας αὐτοῖς» Αἰλιανὸς παρὰ Σουῖδα ἐν λ. ἐπαρ- τήσας: — Μέσ. κατὰ λέξιν, κρεμῶ τι ἐπὶ τίνος, αὐτὰρ ἐπὶ δορά- τεσσιν ἐπαρτήσαντο βοεῖας 'Ορφ. 'Αργ. 1345. — Παθ., ἐπικρέ- μαμαι, ἐπικίμαι, Λατ. imminere, τοσοῦτος ἐπὶ ἤρηται φόβος Δημ. 666. 14. ἀπαλλαγὴν ἐπὶ ἤρηται φόβων 332 ἐν τῷ ἐπὶ πρβλ. Φύλαρχ. 23, Σουλ. 'Επιγρ. 3692.

II. τὸ ἐπὶ ἤρηται- νον [τοῦ ζυγοῦ], τὸ προσρητημένον ἢ κρεμᾶμενον μέρος, 'Αριστ. Μηχαν. 2, 4.

ἐπαρτήαν, «παρασκευὴν (ἀπαρτίαν)» 'Ησύχ.

ἐπαρτής, ἐς, (ἀρτῶμαι) ἔτοιμος, παρασκευασμένος, ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, «ἔτοιμοι, ἐπηρτισμένοι» (Σχόλ.), 'Οδ. Θ. 151, πρβλ. Ξ. 332, Τ. 289. νῆες, ἐξωδὴ 'Απολλ. Ρόδ. Α. 234, Γ. 299.

ἐπαρτίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, πάντα.. ἐπαρτίσειεν ἰόντι 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1210. — Μέσ. μετ' ἀπαρ., ἐπαρτίζοντο νέεσθαι, παρασκευάζοντο νᾶ.., αὐτῷ 877.

ἐπαρτικός, ἡ, ὄν, (ἐπαίρω) ὁ πρὸς ἐμὴν ἐπαρσιν, φούσκωμα, «πρήξιμον», ὁλοαρον φυσῶδες μὲν καὶ στομάχου ἐπαρτικὸν 'Αρετ. Χρὺν. Νόσθ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπαρτώ [ῶ], καὶ -ύνω [ῶν], συναρμῶτω, αὐτίκ' ἐπὶ ἤρτε πῶμα 'Οδ. Θ. 447.

II. παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτε πῆμα κακοῖο 'Οδ. Γ. 152. δλεθρόν τινι 'Οπ. Κυν. 2. 443. — Μέσ., δλεπνον ἐπὶ ἤρτοντο, παρασκευάζον, ἡτοίμαζον, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 128.

ἐπαρυστήρ, ἡρος, ὁ, (ἀρῶ) ἀγγεῖον πρὸς ἐγγυσιν ἐλαίου εἰς λυχνίαν, καὶ τὸν ἐπαρυστήρα αὐτῆς (δηλ. τῆς λυχνίας) ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ ποιήσεις 'Εβδ. ('Εξοδ. ΚΕ', 38).

ἐπαρυστρίς, ἰδος, ἡ, = τῷ προηγ., τὰς ἐπαρυστρίδας αὐ- τῶν χρυσᾶς 'Εβδ. ('Εξοδ. ΛΗ', 17, 'Αριθμ. Δ', 9, Βασιλ. Γ'. Ζ', 35, Ζαχ. Δ', 2). — Καθ' 'Ησύχ. «ἐπαρυστρίδες» ἐλαοχύται. ἢ ἀνελήτρες.

ἐπαρῶτω: μέλλ. -ύσω, ἐπιχέω, ἐπὶ ἤρυσεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ἐπιβλύσαντος Δίων Χρυσ. 1. 411. — Μέσ., ἐπιχέω καὶ ἀναμινύω, ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρῶτομενοι Πλουτ. 2. 600C.

ἐπαρχέω, τό, = ἐπαρχία, Σουλ. 'Επιγρ. 6627.

ἐπαρχέω, εἶμαι ἐπαρχος, Σουλ. 'Επιγρ. 2047.

ἐπαρχή, ἡ, συνεισφορά, ἐπαρχὴν ἐπαρχονται οἱ δημόσιοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἑκάστος ἡς ἂν λάχῃ G. I. A. 2. 588, ἴδε Koehl. ἐν τόπῳ.

ἐπαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ ἐπάρχου, Διοδ. 'Εκλογ. 498, 77, 'Επικτ. Διατρ. 4. 1, 55., 4. 7, 21, Πλουτ., κλ.

2) ἐπὶ τόπου, διαμέρισμα χώρας διοικούμενον ὑπὸ ἐπάρχου ἢ ἐπισκόπου, 'Εβδ. ('Ιουδίθ Γ', 6 ὡς διάφ. γρ.), Πολύδ. 1. 15, 10., 1. 17, 5 κ. ἄλλαχού, Στράβ. 3. 4, 20., 10. 4, 22., 12. 1, 4., 17. 3, 24, κτλ., Πρᾶξ. 'Απ. κγ', 34, κε', 1, Σουλ. 'Επιγρ. 2597. ἐπιβάλλει ἀλλο- τρίας ἐπαρχίας καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους Φωτίου Βεβλ. 6. σ. 19. 16, ἐκδ. Βεκκήρου: — ἐνιαχοῦ δὲν εἶναι φανερόν ἂν ἀναερέ- ται εἰς τὸ διαμέρισμα, δὲ διοικεῖ ὁ ἐπαρχος ἡ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἐπαρχιακός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, ὡς καὶ νῦν, Modestino Lex. Gr. Lat. παρὰ P. Baldvin. 1611.

ἐπαρχικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχον, ὁ τοῦ ἐπάρχου, ἐπ. ἐξουσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ Praefectus Urbis, Δίων Κάσ. 75. 14.

II. ἀνέκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, Πλουτ. Κικ. 36, Σουλ. 'Επιγρ. 356.

ἐπάρχιος, ου, ἡ, = ἐπαρχία, Εὐσέβ. Π. 212Α, 1488Α.

ἐπαρχισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ ἐπάρχου, Κ. Πορρ. 'Εκθ. Βασιλ. Τάξ. 67. 17.

ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικος ἐπαρχίας, Εὐσέβ. Π. 325C, 825Α, 833Α, 'Ιουλιαν. Αὐτοκρ. 384D. — θηλ. ἐπαρχιώτις, ἰδος, Βυζ.

2) μέλος ἐπαρχίας, Σύνοδ. 'Αντιοχ. 20, Κωνστ. 1. 6, 'Εφέσου 2, περὶ ἐπαρχιακῶν 'Επισκόπων.

ἐπαρχος, ον, (ἀρχή) ἡγεμὼν, ἀρχηγός, Κιλικίων ἐπαρχος Αἰσχύλ. Πέρσ. 327. νεῶν δὲ αὐτὸς 'Αγ. 1227. (οὕτως ὁ Caüter ἀντὶ ἀπαρχος) κυβερνήτης, διοικητὴς χώρας, Πολύδ. 5. 46, 7.

2) ἐν χρήσει εἰς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ praefectus ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς σημασίαις, Πολύδ. 11. 27, 2, κτλ. ἴδε Πινάκας Σουλ. 'Επιγρ. σ. 35. ἐπαρχος τῆς αὐλῆς, praefectus praetorio, Πλουτ. Ράλλ. 2. πρβλ. αὐτόθι 8, 13. ἐπαρχος 'Εφῶς, διοικητὴς τῆς Ἀνατολῆς, 'Ελλην. 'Επιγράμ. 919. 4. ἀπὸ ἐπάρχων, ἐπαρ- praefectus, Σουλ. 'Επιγρ. 2593 κέξ.

II. ὡς ἐπὶ, ἀρχὴν ἐπαρχον στόλου, ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, 'Ελλην. 'Επιγράμ. 838.

ἐπαρχότης, ἡτος, = ἐπαρχία, Φωτίου Βεβλ. 57. 9. τὸ ἀξίωμα ἐπάρχου, 'Ιωάνν. Χρυσ. τ. 4, σ. 98.

2) μετωνυμικός, ὁ ἐπαρ- χος, 'Ιωάννης Λυδ. 173. 10, 174, 9, Τιθέρ. 23.

ἐπάρχω: μέλλ. -έσω, εἶμαι ἀρχὼν, διοικητὴς τίνος, τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2. τῶν ὁμορῶν 'Ισοκρ. 69Ε. πρβλ. Πλάτ. Κριτί.



116E. ὡσαύτως· κατὰ δοτ., 'Επιγρ. παρὰ Πανσ. 6.19, 6:—ἀπολ., ὁ ἐπαρχων=ἐπαρχος, 'Πρωϊαν. 4. 12· ἐπὶ τοῦ ὑπατικῷ ἀξιώματι, Πλουτ. Σύλλ. 8.  
2) ἀρχω, ὑποτάσσω προσέτι εἰς τὴν ἐκουσίαν μου, ἀλλου μὲν οὐδενὸς δύναιτ' ἂν ἐθνοῦς ἐπαρξάι· Ξεν. ἱ. ὑρ. 1.1, 4.

II. τὸ Μέσ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει ἐπαρξάσθαι δεπάεσιν: αὕτη ἡ φράσις, ὡς τὸ ἀπαρχομαι, κατάρχομαι, εἶχε θρησκευτικὴν ἢ ἱεροτελεστικὴν σημασίαν, συσχετιζομένη πρὸς τὰς εἰς τοὺς θεοὺς προσφερομένας σπονδὰς: τοῦτο φαίνεται σαφέστατα ἐκ τῆς 'Οδ. Σ. 417, οἶνοχόος μὲν ἐπορξάσθω δεπάεσιν, ὅρα σπεισαντες κατακειομεν, ἃς ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ οἶνον εἰς τὰ ποτήρια, πρὸλ. Φ. 263:—ἐν συνόλῳ ἡ πράξις αὕτη εἶχεν ὡς ἐξῆς: οἱ ὑπῆρται ἀνεμίγνυνον τὸν οἶνον ἐντὸς μεγάλων κρατῆρων, ἀκολούθως ἐλάμβανον διὰ κυάθου, ἥτοι οἶνοχόου, ἐκ τῶν κρατῆρων κεκραμένον οἶνον καὶ ἔχυνον ὀλίγον εἰς ἑκάστον ποτήριον χερσὶ σπονδῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἐδίδον εἰς τοὺς παρόντας νὰ πῶσιν: Ποντόνοος.. οἶνον ἐκίρνα, νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσιν (ἀρῶν κατὰ πρῶτον ἔχαστον ὀλίγον εἰς τὰ ποτήρια)· αὐτὰρ ἐπεὶ σπεισαν τ' ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμός, κτλ., 'Οδ. Η. 182· πρὸλ. τοὺς συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενους στίχους: κούροι.. κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσιν 'Ἰλ. Α. 471, 'Οδ. Γ. 340, Γ. 272:—ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ τῷ ἐπισταδόν, κατὰ σειράν:—ἴδε Βουτεμ. Λεξικ. ἐν λ., Nitzsch 'Οδ. Γ. 340, Η. 182.  
2) καθόλου, προσφέρειν, νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπῆρξάτο 'Ομ. 'Υμν. εἰς Ἀπόλ. 125· οὕτως ἐν τῇ Σύλλ. 'Επιγρ. 2144, ἐπαρχεσθαι δὲ τοὺς χοροὺς χορείας τῷ Διονύσῳ.

ἐπαρωγή, ἡ, (ἐπαρίγω) ἀρωγή, ἐπικουρία, βοήθεια, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 302.  
II. ἐπαρωγή τινος, βοήθεια κατὰ τινος πράγματος, νοῦσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν Λουκ. Ἀλέξ. 28· ἐντεῦθεν, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, 'Ελλ. 'Επιγρμ. 618. 5.

ἐπαρωγῆς, ἑς, = τῷ ἐπομ., Νικ. Ἀλεξ. 110.  
ἐπαρωγός, ὁ, βοηθός, ἐπικουρός, 'Οδ. Α. 498, Εὐρ. 'Εκ. 165, κτλ.: ὡσαύτως ὅηλ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 196: οὐδ., τὸ ζῶας ἐπαρωγὸν 'Ανθ. Π. 6. 219, 21.

ἐπασομαινέω=ἀσθμαινέω, ἐπασομαινέων σφοδρῶς 'Εδδ. (Δ' Μάχ. σ', 11).

ἐπᾶσις, εως, ἡ, ἴδε ἐμπᾶσις.  
ἐπᾶσις: μέλλ., -ήσω, κατασκευάζω τι μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλῇ τοίγῳ καὶ θριγοῖσι, μετ' ἐπιμελείας διακεκοσμηται· (Σχόλ.), 'Οδ. Ρ. 266, πρὸλ. 'Ανθ. Π. Παρὰρ. 328.

II. περιουσιῶ, μεγαλύνω, τινα τιμαῖς Πινδ. Ν. 23, πρὸλ. 'Αποστ. 206. 4.  
III. ἐξασκῶ τι, καταγίνομαι εἰς τι, Λατ. exercere, τέχνην, τὰ ἐς πόλεμον 'Ηρόδ. 2.166: πένταθλον ἐπασκῆσας... μουνομοχλῆν ἐπασκῆων ὁ αὐτ. 6. 92· τὰ ἄλλα κατὰ ταῦτα ἐπ. 4.17· ἀρετὴν 3. 82· σοφίαν 'Αριστοτ. Νερ. 517· παγκράτιον Αἰσχίν. 79. 24· μνήμην ἐπ., ἐξασκεῖν αὐτήν, 'Ηρόδ. 2.77· δυνάμιν τινος ἐπ., ἐπαυξάνειν, Αἰσχίν. 46. 10:—ἀπολ., καταγίνομαι εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, ἀσχομαι, πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος 'Αχαιοὶ παρ' Ἀθην. 418Α:—Παθ., ταῦτα Ῥωμαῖοις ἐκ παλαιοῦ ἐπήσκηται 'Αρρ. 'Αν. 5. 8, 1.  
2) γυμνάζω ἢ ἐξεγείρω τινα ἐναντίον ἐτέρου, τινά τινα Δίων Κ. 46. 40· πρὸλ. ἐπαλεῖψω. 3) γυμνάζω διὰ τὸν ἀγῶνα, ἀέθλοισιν.. ἐφέβους 'Ελλην. 'Επιγρμ. 967. 3.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπασκεῖν» σίδεσθαι, ἀγεύειν.

ἐπάσκησις, ἡ, ἐξάσκησις εἰς τε, μελέτη, τῆς μαγείας Κλημένης 2. 24.

ἐπασκητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐπασκέω, δεῖ ἐπασκεῖν, 'Αρρ. Τακτ. 2.

ἐπασκητής, ὁ, ἀθλητής, 'Ησύχ.  
ἐπάσκιον, τό, «ἡ χώνη» Σικελίοις 'Ησύχ.  
ἐπᾶσμαι, τό, (ἐπάδω) ἐπωδῆ· ἐπάσματα τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπιοῖς ἐπαδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παιδῶν ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην, βλέπουσι Ζωγαρ.

ἐπασμενίζω, ἀσμενίζω ἐπὶ τινι, τοῖς προτεθεῖσιν Φωτ. 'Επιστ. Combef. σ. 528C.

ἐπασμός=ἐπασμα, ἐπωδή, Βασίλ. τ. 2, σ. 237C.  
ἐπασπαζομαι, κατασπαζομαι, καταφιῶ, 'Επιστ. Ἀγάθ. ἐν Actl. Concil. τ. 3, σ. 1124, 49.

ἐπασπαίρω, ἀσπαίρω ἐνεκά τινος, μόχθῳ πυκνὸν ἐπασπαίρουσα 'Οπκ. Ἀλ. 5. 407. Κατὰ Σουῖδ. «ἐπῆσπαρην», ἐφυγορράγει.

ἐπασπιδόμαι, λαμβάνω ὡς ἀσπίδα, εὐλάβειαν ἐπασπιδόσεται Φίλων 2. 669.

ἐπασσύτερος (ῦ), α, ον, (ἄσσον, ἀσσύτερος) ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., ὡς τότε· ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες 'Ἰλ. Δ. 427· πάντας ἐπασσύτερους πέλασσε χθονί Θ. 277· σκοποὶ Ἰζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, κατὰ σκοποὶ ἐκάθηντο ἀέιστοι πυκνοί, δηλ. κατὰ μικρὰ διαστῆματα, 'Οδ. Η. 366· πέτρας στίβαρων ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσύτερας 'Ἡσ. Θ. 716· καὶ ἐν τῷ ἐνίκῳ, κύμα..

δρυντ' ἐπασσύτερον, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «συνεχῆς, πυκνὸν» (Σχόλ.), 'Ἰλ. Δ. 423.

II. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀπασσῶς πνέων, τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 579· ἐπὶ ἐνδείας, διηκενῆς, ἐπασσύτερη βίωτοιο χρησιμοσύνη, ἀπορία, πένια, ἐνδεία (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς 2. 472· πρὸλ. Νικ. Θερ. 246. 'Ἡ λέξις μόνον κατὰ τύπον φαίνεται ὡς συγχρητική.

ἐπασσύτερο-τριβῆς, ἑς, ὁρέγματα χερὸς ἐπασσύτερο-τριβῆ, ἐπάλληλα κτυπήματα χειρὸς ἐκτεταμένης, ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 426.

ἐπαστέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ ἐπάδω, δεῖ ἐπάδειν, Πλάτ. Χαρμ. 158C.

ἐπαστής, ὁ, = ἐπωδός, ἐπαστῶν καὶ φαρμακευτῶν 'Ιουστῖν. Μάρτ. ἐν 'Απολογ. 2. 6, σ. 93Α.—Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. σ. 435) «ἐπαστής» κάλλιον ἢ ἐπαστής.

ἐπαστράπτω=ἀστράπτω, ἐπὶ τινι ἢ ἀπλῶς ἀστράπτω, τινὶ Πλουτ. 2. 594D· ἀπολ., 'Ανθ. Π. 7. 49:—μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ 'Ανθ. Πλαν. 4. 141, 4· σπινθήρας ἐπαστράπτουσα Νόνν. Δ. 18.74.

ἐπασφαλίζομαι, ἀσφαλίζω, ἐπασφαλίζω, καλῶς ἡμᾶς ἡ θεία γραφή ἐπασφαλίζεται 'Επιφάν. τ.1. σ. 412B.

ἐπασχάλλω, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ ἐπὶ τινι, ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρις Μανέθ. 3. 86.

ἐπασχολοῦμαι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 8. 16, σ. 402, 16, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 403C.

ἐπάσχολος, ον, ἐπασχολημένος, Ζαχαρ. Πάπα Διάλ. Γρηγ. σ. 351E.

ἐπάτενίζω: μέλλ. -ίσω, ἀτενῶς προσθίλω, εἰς τι Θεοῦ. π. 'Ἰλίγγων 9.

ἐπάτερθεν, «ἐπέκεινα» 'Ησύχ. ἀντὶ ἀπάτερθεν.

ἐπατρεμῶ, ἀτρεμῶ, μένω ἥσυχος μετὰ τι, 'Ἰπκ. π. 'Αρθρ. 800.

ἐπᾶττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπαῖσσω.

ἐπαυγάζω: μέλλ. -άσω, = αὐγάζω, λάμπω, φωτίζω, Μάξιμος περὶ Καταρχῶν 26· πρὸλ. ἐπηλυγάζω. 2) Μέσ., προσθίλω, 'Ανθ. Π. 9. 58, 12. 91.

II. ἀμεταβ., ἐπαυγάζει, ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, Πολυαῖνου Στρατηγ. 1. 39, 1, ἐνθα ὁ Κοραῆς διερχοῖ ὑπαυγάζει, ἴδε ἐκδ. Κοραῆ σ. 27 καὶ 310.

ἐπαυδάω, ἐπιφωνῶ, 'Ησύχ. ἐν λέξει ἐπηύδων, «ἐπαυέσθαι, ἐπειπεῖν» Σουῖδ.—Μέσ., ἐπικαλοῦμαι, σὲ κάκει, μάτερ πότνι, ἐπηυδῶμαν Σορ. Φιλ. 395.

ἐπαυθαδιάζομαι ἢ -ίζομαι, 'Αποθ. = αὐθαδιζομαι, φέρομαι αὐθαδῶς, ἐπιμένω μετ' ἰσχυρογυμνασίης, 'Αρρ. 'Αν. 4. 9, 6, ἰωσήπου 'Ιουδ. Πόλ. 3.7, 11, —μετὰ διαφ. γραφ. ἀπαυθ— 'Ο ἐνεργ. τύπος παρ' Ἀριστῆν ἐν Συντάγματι Κανόν. Ράλλ. κ. Πολιτ. τ. 2. σ. 234· εἰ ἐπὶ στρατείαν ἡ ἀξίαν ἐπαυθαδιάσοι, ἐπάρατος.

ἐπαύκλια, τά, καὶ ἐπαυκλα, τά, τραγήματα, Ζωγαρ., Δουκάγγ.

ἐπαυλάς, ἄδος, ἡ, ἑπαυλις, μεταγῆν.

ἐπαύλειος, ον, ὁ τῆς αὐλῆς, Σουῖδ., ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ ('Οδ. Δ. 104) γράφεται διηρημένως, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου.

ἐπαυλέω, αὐλῶ ἐπὶ τινι, τῇ θυσιᾷ ἐπαυλοῦν, περὶ τοῦ μυκηθμοῦ τῶν θυομένων ζώων, Λουκ. περὶ Θυσ. 42· ἀπολ., αὐλητής.. ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ ὁ αὐτ. π. 'Οργ. 10. 2) μετὰ συστοίχ. αἰτ., αὐλῶ εἰς τινα, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ φησὶν 'Επιχαρμ. ἐπαυλήσαι τοῖς Διοσκόροις τὸ ἐνόπλιον 'Αθῆν. 184F.—Παθ., μέλος ἐπαυλεῖται Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 895. 3) ἀντηχῶ πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπῖαι ἐπαυλοῦσαι Λουκ. π. Οἴκου 3.

ἐπαύλημα, τό, τὸ αὐλούμενον ἐπὶ τινι, 'Ετυμ. Μ. σ. 757, 32.

ἐπαύλησις, ἡ, τὸ ἐπαυλεῖν, 'Ετυμ. Μ. 772 (;)

ἐπαυλητικός, ὁ, ὄν, ὁ ἀντικῶν εἰς τὸ ἐπαυλεῖν, Γλωσσ.

ἐπαυλιζομαι, 'Αποθ. μετὰ μέσ. ἀορ., στρατοπεδεύω ἐν τοῖς ἀγροῖς, Θουκ. 3. 5., 4.134· πρὸλ. αὐλιζομαι. 2) στρατοπεδεύω πλησίον, τῇ πόλει Πλουτ. Σύλλ. 29· καταλύω παρὰ τινι, διερχομαι μετ' αὐτοῦ τὴν νύκτα, ἀπὸ τοῦ ἐπαυλιεσθαι τὴν νύμφην 'Ησύχ. ἐν λ. ἐπαύλια.

ἐπαύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Καλλ. 'Αποστ. 131. 4 (Σουῖδ. ἐν λ.), Πολυδ. 4. 4, 1, κτλ.

II. τὰ ἐπαύλια ἢ ἡ ἐπαύλια (ἐνν. ἡμέρα), ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα, Λατ. nepotia, 'Αλκίφρων 3. 4, Πολυδ. Γ' 39· «ἐπαύλια (-ια)» ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα οὕτως καλεῖται, ἐν ἣ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ 'Ησύχ.

2) τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς νεοῦμυροις προσφερόμενα δῶρα, L. Deubner Arch. Fahrbuch XVI (1900) σ. 144—154· ἴδε Βεγκήρου Χαρικλ. 489, καὶ πρὸλ. ἀπαύλια, προαύλια.

ἐπαυλις, εως, ἡ, ἀγροτική κατοικία βουκόλου, μάνδρα, 'Ηρόδ. 1. 111· οὐκ ἀσφαλές λέοντι καὶ προβάτοις ἐμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαυλιν, αὐλιεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ μάνδρᾳ, Πολυδ. 5. 35, 13, πρὸλ. Σύλλ. 'Επιγρ. 6125.11.

2) ὑποστακτικόν, τὸ Τουρκικὸν λεγόμενον «τσιφλίκι», οἰκία ἀγροτική, Διόδ. 12. 43, Πλουτ. Περμ. 34, κλ. 3) ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖ-



σθαι, καταλύειν, διαταροπεδεύειν, Πλάτ. Ἀλκ. 2.149C· ἐπὶ τόπῳ Πολύδ. 16.15, 5.

ἐπαύλισμα, τό, = τῷ ἐπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 870.  
ἐπαύλισμός, ὁ, τὸ ἐπαυλίκεσθαι, διανυκτερεύειν ἐν τινι τόπῳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 363.

ἐπαυλος, ὁ, (αὐλὴ) τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἐπαυλοῖ, Ὁδ. Ψ. 358, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1. 800· ἐπαύλος, τὰ, Σοφ. Ο. Τ. 1138, Ο. Κ. 669· μάνδρα, ἐπαυλὶς, ποιμνιοστάσιον, «ἐπαυλοῦς ἦτοι σταθμοῦς, αὐλὰς, ἐπαύλεις» (Εὐστ.), Ὁδ. Ξθ' ἄνωτ., Σοφ. Ο. Τ. Ξθ' ἄνωτ., 2) καθέλου, κατοικία, οἶκος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 870, Σοφ. Ο. Κ. Ξθ' ἄνωτ.

ἐπαυξάνω ἢ -αύξω (Ξεν. Οἰκ. 7, 43): μέλλ. -αυξήσω: — ἐνεργ. κἀμνω τιν' αὐξήθῃ, αὐξάνω, μεγαλύνω, Ἐμπεδ. 94 (πρόλ. παραβ.)· τὴν πατρίδα νικήσαντας ἐπαυξήσαι Θουκ. 7. 70· πρόλ. 2. 36, Δημ. 38, 1, κτλ. — Παθ. αὐξάνομαι, τὰ γὰρ καλὰ τε κάγαθὰ .. ἐπαύξεται Ξεν. Ξθ' ἄνωτ., Πλάτ. Τίμ. 19Α, κτλ. — Τὸ ἐνεργ. = ἐπαυξομαι παρ' Ἱππολύτ. π. Αἰρ. 440. 34.

ἐπαύξη, ἡ, = ἐπαυξήσεις, Πλάτ. Νόμοι 815Ε.

ἐπαύξημα, τό, τὸ ἐκ τῆς ἐπαυξήσεως προερχόμενον, Θεοφυλ. Ἰστ. σ. 17Α.

ἐπαυξήεις, εἰς, ὁ, αὐξανόμενος, ἐπιτεινόμενος, νόσοι, Ἱππ. 1185D· πάθεα Ἀρετ. π. Αἰτ. Οἶ. Παθ. 2. 7.

ἐπαύξησις, εὖς, ἡ, αὐξήσις τῶν δικαίων, Πλάτ. Νόμοι 957D· τῶν μέτρων Πλουτ. Σόλων 15· εἰς τὴν ἐπ. τῶν πολιτικῶν, εἰς ὠφέλειαν αὐτῶν, Πολύδ. 5. 88, 6.

ἐπαυξητέον, ἔμμετ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαυξάνω, δεῖ ἐπαυξάνειν, Εὐστ. Πονημάτ. 242. 37.

ἐπαύξω, ἴδε ἐπαυξάνω.

ἐπαυράω, ἴδε ἐπαυρέω.

ἐπαύρεσις, εὖς, ἡ, ἀπολαύσις τοῦ καρποῦ πράγματός τινος, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, μεγάλα .. ἐπαυρέσεις (Ἰων. ἀντί-εσεις) Ἠρόδ. 7.158· ταχέας τὰς ἐπ. ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 53.

ἐπαυρέω καὶ ἐπαυρίσκω, ἐπαυρεῖ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· ἐπαυρίσκουσι Θεογν. 111· ἄορ. ἐπαῦρον Πινδ. Π. 3. 65· ὕποτ. ἐπαῦρον, ἡς, ἡ, ἴδε κατωτ., ἄπαρ. ἐπαυρέειν, -έμεν, Ὁμ. — Μέσ. ἐπαυρίσκομαι Ἰλ. Ἱππ. 236.13., 502.14: μέλλ. ἐπαυρήσομαι Ἰλ.: ἄορ. α' ἐπηυράμην Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.13 (15), 11, β' ἐνικ. ἐπηῦρω (ἐνθα ὁ ἑλμυλ. προτείνει ἐπηῦρον) Αἰσχύλ.

Πρ. 28· ἄπαρ. ἐπαύρασθαι Ἱππ. Ὀρκ. ἐν τέλει: ἄορ. β' ἐπηυρόμην Εὐρ. Ἐλ. 469, ποιητ. β' ἐνικ. ἐπαύρεο Πινδ. Ν. 5. 49· Ἐπικ. ὕποτ. β' ἐνικ. ἐπαύρηται Ἰλ., γ' πληθ. -ωνται, εὐκτ. -οιτο (ἴδε κατωτ.): ἄπαρ. ἐπαυρέσθαι Εὐρ., Ἀνδοκ. 20. 3· (σχεδὸν οὐδαμῶς ἀλλάγου ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζολογίᾳ), ἴδε κατωτ. Π. δ' Ὁμ. ἔχει β' ἐνικ. ὕποτ. ἐπαύρηται, ἡ, γ' πληθ. -ωνται, ὡς ἐσημειώθη ἄνωτ. (Ἰποτιθεμένην βίκα αὐρῶ, ἴδε ἀπαυρῶ).

1) ἐνεργ., μετέχω, ἀπολαύω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπειρ Ἀχαιοὺς, «βελτίον ἐστὶ τινα τούτων ἀπολαύειν αὐτῶν ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Σ. 302· αὐτὸν .. σε βούλομ' ἐπαυρέμεν (παραλείπομένης τῆς πτώσεως), «ἐπενεργῆσαι» (Σχόλ.), «ἀπολαύσαι» (Εὐστ.), Ὁδ. Ρ. 81· πλείον νυκτὸς ἐπαυρεῖ, ἀπολαύει πλείοτερον μέρους τῆς νυκτός, ἐπὶ τοῦ Σειρήνου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· (αὐτῶν 238 τὰ ἄρ. στα ἀντίγραφα ἔχουσιν ἀπηῦρα) καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, «καὶ τῶν γειτόνων, φησὶ, πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορινθίαν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 65· τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι, ἐπενεργῶσιν, ἀπολαύουσιν, Θεογν. 111· εἰ κ' ἐσθλοῖο κυδερνητῆρος ἐπαῦρη, «εἰ ἀγαθοῦ κυδερνητοῦ τύχοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 174.

2) ἐγγίξω, ἐπιψάω, μετ' αἰτ., πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν (δηλ. τὰ ἔγγεα), «πρὸ τοῦ ἀψαθαι τοῦ λευκοῦ σώματος» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 573, Ο. 316· μὴ τις χρόα χαλκῷ ἐπαῦρη Ν. 649· μετὰ γεν., λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, «τῷ λίθῳ δὲ προσεγγίξαι φυλάττου» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 340: — ἀπολ., καὶ εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαῦρη, καὶ ἂν ἀκόμῃ ὀλίγον μόνον ἐπιψάσῃ (ἴδε ἐπιψάω Π.), Α. 391.

Π Μέσ., καρποῦμαι τι, ἀπολαύω τὴν ἀποτελεσμάτων πράγματός τινος εἴτε καλῶς εἴτε κακοῦ, ὡς τὸ ῥήμα ἀπολαύω: 1) μετὰ γεν., ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, «τούτου δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπολαύουσιν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ν. 733· μόγθων ἀμοιβὰν ἐπαῦρεο Πινδ. Ν. 5. 89· τοῦδ' ἐπαυρέσθαι· θέλω Εὐρ. 1. Τ. 529· βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρόν, ἀνώνωρ. ποιητ. παρ' Ἀθην. 336Β· πρόλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 677, Δ. 964· οὐδὲ φάους .. πολλὸν ἐπαυράμενον Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 274, πρόλ. 839: — σπάνιον ἐν τῷ περὶ λόγῳ, εἰ .. χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι Ἀνδοκ. 20. 2· ἀποδοτέον .. ὅσον ἐπηύρατο Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 11.

6) συχνότερον ἐπὶ κακῆς σημασίας, μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, ἵνα πάντες ἐπαυρέσθαι βασιλῆος, «ἐν ἀπολαύσει πάντες τῆς ἀδουλίας τοῦ βασιλέως, τουτέστιν ἵνα ἀπόλωνται δι' αὐτόν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 410· οὐ μὲν οἶδ' εἰ αὐτε κακορραφίης .. ἐπαῦρηται Ο. 17· ἄνευ εἰρωνείας, περὶ τίνος στραγασθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν οὐ τὸ δνομα ἦν Λέων, τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαῦροιο, ἴσως ὠφεληθῇ πως καὶ ἐκ τοῦ ονόματος αὐτοῦ,

ἔλλ. ἴσως ἡ μνήμη τοῦ παθῆματος αὐτοῦ διαμείνῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐνεκα τοῦ ονόματος, Ἠρόδ. 7.180· τιν' αἰτίαν σχῶν ἡς ἐπιθυρομένην ἔγωγ· Εὐρ. Ἐλ. 469· ὡσαύτως μετ' αἰτ. καὶ γεν., τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλικανθρώπου τρόπου, τοιαῦτα ἐκέρδησας ἐκ .., Αἰσχύλ. Πρ. 28· καὶ ἀπολ., τῷ καὶ μὲν ἐπαυρήσεσθαι δῖω, «εἰ δ' καὶ παραπολαύσειν αὐτὸν τῆς μωρίας ὑπολαμβάνω» (Θ. Γαζής), Π. Ζ. 353.

2) λαμβάνω τροφὴν ἀπὸ τίνος, τρέφομαι, ἐπαυρίσκειται .. τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης Ἱππ. 502.13, πρόλ. Βουττ. Δεξίθ. ἐν λέξει ἀπαυρᾶν 3.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιφέρω κατ' ἐμαυτοῦ, μὴ πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαῦρη Ὁδ. Σ. 107 (ὁ Βουττ. ἐπαύρης) ἄλλ' ἴσως κἀλλιον γὰρ θεωρηθῇ ὡς γ' ἐνικ. ἄορ. ἐνεργ., μήπως μεγαλύτερον κακὸν σὲ εὖρη: — Τὰ παραδείγματα δεκνύουσι ὅτι τὸ ῥήμα εἶναι κυρίως ποιητ. καὶ Ἰων.: — πρόλ. ἀπαυράω.

ἐπαύρησις, ἡ, πλημ. γραφὴ ἀντὶ ἐπαύρεσις, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 76.17.

ἐπαυρίζω, (αὔρα) πνέω ἢ φυσῶ ἐλαφρῶς ὡς αὔρα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 5.

ἐπαύριον, Ἐπίρρ. = ἐπ' αὔριον, ἐν τῇ ἐπαύριον (ἐξυπ. ἡμέρα) Ἐβδ. (Γέν. 10', 34, Ἀριθμ. 1Α', 32, Ἰουδθ Ζ', 1), Πολύδ. 8.15, 6.

ἐπαυρος, ὁ, χεῖμαρρος, «ἐπαύρους· τοὺς χεῖμαρρους ποταμούς» Ἡσυχ.

ἐπαύσας, ἐπαύσον [ῶ], ἴδε τὸ ῥήμα ἐπαύω.

ἐπαῦτέω [ῶ], κἀμνω προσέτι θόρυβον, τρίζω, ἐπὶ δὲ πλημναί μεγ' αὐτεὺν Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 309.

II = ἐπευφημέω, ἐπηύρησε δὲ λαὸς Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 102, Κόιντ. Σμ. 4. 262· Βέβρυκες δ' ἐπαῦτεον Θεόκρ. 22. 91· ἐπὶ ἔππων, ὅσοι δ' ἐπαῦτεον ἵπποι φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην Κόιντ. Σμ. 11. 327· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπ. βόην Καλλ. εἰς Ἀρτ. 58. — Ἠρόδ. ἐπαῦω.

ἐπαυτικά, Ἐπίρρ., πᾶραυτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Ὀρφ. Αἰθ. 329.

ἐπαυτοματίζω = αὐτοματίζω, Διόδ. Ἐκλογ. Βασιλ. σ. 105 Μαί, κλ.

ἐπαυτομολέω, αὐτομολῶ, μεταδίδωμι πρὸς τι, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἡμέρον (ἀπαυτομ- Herch.) Δίλ. π. Ζ. 2.11, 38.

ἐπαυτόφωρος, ον, = αὐτόφωρος, φανερός, κατάδηλος, Σχόλ. Ἐντ. Ἰλ. Ο. 556.

ἐπαυχενίζω, ἐπικρέμαμαι ἢ ἐπὶ κείμαι ἐπὶ τοῦ αὐχένος τινός, ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως Γενέσ. 98. 22.

ἐπαυχένιος, ον, (αὐχὴν) ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ περὶ τὸν αὐχένα, ἐπαυχένιος ζυγὸς Πινδ. Π. 2. 172· ἐπαυχένιον κυνάγχαν Ἀνθ. Π. 6. 34.

ἐπαυχέω: ἄορ. -ηύχησα Ἀριστοφ. Ὀρν. 628· μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινι, μετὰ δοτ. πράγμ., τούτοις ἐπαυχέιν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Σοφ. Ἀντ. 483, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.

2) μετ' ἄπαρ., βεβαίως οἶδα, πέποιθα ὅτι, ὡς κἀμ' ἐπαυχῶ τῆς φήμης ἀπο, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 65.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπαυχῶ» ἐπευχεσθαι.

ἐπαυχμέω, πέμπω ἢ προένω αὐχμόν, ἐπρασίαν, Ζεύς οὐτ' ἐξεπορῶν οὐτ' ἐπαυχμήσας Σοφ. Ἀποσπ. 470.

ἐπαῦω, ἐπιβῶ, ἐπιφώνω, ἐπαύσας πατρός ἔργω Αἰσχύλ. Χο. 828· παρὰ Θεοκρ. 23. 44, τρίς ἐπαῦσον, ὦ φίλε, κείσαι, μετὰ βραχέος ὑ ἐναντίον πάσης χρήσεως· ὅθεν ὁ Briggs προϋτείνειν ἐπαῦσον, φίλε, κ., ἢ ἐπάπυσον, ὦ φίλε, κ. (ἴδε ἐπηπύω) (ἐπαλασσον Ahrens).

ἐπαφαίρεσις, εὖς, ἡ, νέα ἀφαίρεσις, νέα ἀφαίμαξις, Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ἐπαφάνίζω, κἀμνω προσέτι τιν' ἀρανισθῇ, Λύσι. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίω Πινδ. 77.

ἐπαφαναίνομαι, ἐφαίνομαι, ὥστ' ἐπαφανᾶνθην Παναθηναίοισι γελῶν, «σκοτώθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια», Ἀριστοφ. Βάτρ. 1089.

ἐπαφάω (ἴδε ἀφάω), ἐπιψάω, Ἐκαταῖος 360, Αἰσχύλ. Πρ. 849, Ποιητ. παρὰ τῷ Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 1375, Πλάτ. Κρατ. 404D· — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἀπολ., Ἱππ. 661. 25· μετὰ γεν., χειρὶ ἐπ. τινὸς Μόσχ. 2. 50· κισθάρης Ἀνθ. Π. 5. 222· μουσικῆς Ἀλκίερ. 3.12· μετ' αἰτ., παλάμη κράτ' ἐπαφράμενος Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 562. 8.

ἐπαφείεις, ἡ, τὸ ἐπαφίεσθαι τι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 179, 91.

ἐπαφετέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπαφίεμαι, δεῖ ἐπαφίεσθαι, τὸν ἵππον ταῖς θηλείαις Γεωπον. 18. 3, 1.

ἐπαφή, ἡ, (ἐπαφῶν) ἀρή, τὸ ἐφάπτεσθαι, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 18, Πλάτ. Τίμ. 46Β, κ. ἄλλ., ἐπαφὰ ἐπαφὰ δὲ μουσικά (τῆς λύρας) Εὐρύκρμ. Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 556: 39.

2) αὐστηρὰ μεταχειρίσεις, τιμωρία, Πλουτ. 2. 46D, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

3) ἀρή, προσέγγισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546.11.

II ἡ αἰσθησις ἐπαφῶν, Πλάτ. Θεατ. 186B.

ἐπαφήμα, τό, ἐπαφή, φιλήματα καὶ ἐπαφήματα Διογεν. Ἐπιστ. 10.

ἐπαφηςσις, εὖς, ἡ, = ἐπαφή, Κλήμ. Ἀλ. 241.

ἐπαφίημι: μέλλ. -αφήσω, βίπω ἐναντίον τινός, τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· κεραμίδα τινὶ Πλουτ. 2. 241B.



ἀπολλών ἐναντίον τινος, τοὺς ἵππεῖς καὶ τοὺς εὐζώνους ἐπαφίεσθαι τοῖς ἵππεσιν τῶν ὑπεναντίων Πολύδ. 11. 22, 8· τοὺς εὐζώνους 10. 39, 3· ἐλέφαντας, κύνας ἐπ. τινὶ Παυσ. 1. 12, 3, κτλ.· ἐπαφίεσθαι ἐαυτὸν τῷ πλάκοῦντι Ἀλκίφρων 1. 22.

2) ἀφίω τι νὰ τρέξῃ εἰς τι, ὕδωρ τῷ σίτῳ Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 5. 3) ἐκβάλλω, ἐπ. ὑγρότητα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 5· ἐπ. φωνήν, ἐκπέμπειν, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 175.

ἐπαφίπταμαι, ἀφίπταμαι μετ' ἄλλον, οὐ ἐνθρόνδε ἀποπτάς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐπαποπτήναι γεγονώς παράδειγμα Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 271. 18, ἐκδ. Δ.

Ἐπαφος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰούς, Διοχόλ. Pr. 850· ἴδε ἐν λ. ἀφ' ἧ δὲ Ἄπας κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσάν ἐστι Ἐπαφος Ἠρόδ. 2. 153., 3. 27, 28.

ἐπαφροῖάω, = τῷ ἐπομ., ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. -όωσα Νόνν. Δ. 43. 318.

ἐπαφροῖζω, παράγω ἀφρὸν ἐπάνω ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Μόσχ. 5. 5, Νικ. Ἀλεξ. 32.

ἐπαφροδίσις, ἡ, τὸ ἐπαφροδίτον, ἐρασμότης, κομψότης, Ἀθήν. 242C, Δίων Χρ. 2. 118.

ἐπαφροδίτης, ον, (Ἀφροδίτη) θελητικὸς, ἐπιχαρὶς, κομψός, Λατ. venustus, ἐπὶ προσ., Ἠρόδ. 2. 135, Διοχόλ. 33. 35· ἐπὶ πραγμ., Σεν. Συμπ. 8, 15, Ἰσοκρ. 219A· ὑπερθ. -ότατος ὁ αὐτός ἐν Ἰέρωνι 1. 35·—Ἐπίρρ. ἐπαφροδίτης, γράφειν ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως Διον. Ἀλ. π. Λυσίου 11, σ. 477. 8.

II. ἐν χρήσει πρὸς μεταφρασιν τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Σύλλα Felix, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὅ ἐστι ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης (μεταφ. ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κύδων), Πλουτ. Σύλλ. 34, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 97.

III. ὡς κύριον ὄνομα ἐνόησε συναϊρεῖται εἰς τὸ Ἐπαφρῶς, ἄ, ἴδε Βεντλέϊον ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Mill. σ. 82 (347).

ἐπαφρός, ον, ὑπ' ἀφροῦ κεκαλυμμένος, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Α' 969, «ἐπαφρ» τὰ διὰλευκα καὶ οἷον ἀφρόδη· Ἐρωτιαν. σ. 140· τὰ τὸν ἀφρὸν ἀνωθεν ἐποχόμενον ἔχοντα· Ἰάλην.

ἐπαφύσσω: μέλλ. -ύσω [ῶ], ἐπαντλῶ, ἐπιχέω, ἔπειτα δὲ θεριμὸν [δηλ. ὕδωρ] ἐπήφυσεν Ὀδ. Τ. 388.

ἐπαχθεῖα, (ἐπαχθής), ἐνόχλησις, ἄχθος, Χρυσόστ. III. 597E.

ἐπαχθεῖω, φορτώνω, χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθήσαντες Τρυφίδ. 690.

ἐπαχθής, ἐς, (ἄχθος) ὁ προεξόντων βάρος, βάρυς, ῥήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 940.

II. μεταφ., φορτικός, δυσάρεστος, ὀχληρός, ἀπαντ' ἐπαχθῇ (οὗτος ὁ Stanl. ἀντὶ ἐπαχθῆ) Διοχόλ. Pr. 49· εἰ μὴ ἐπαχθὲς ἐστὶν εἰπεῖν Πλάτ. Φαίδρ. 87A· ἐπαινεῖν ἐπαχθεστέρον [ἐστί] ὁ αὐτός ἐν Νόμοις 688D· ἵνα μὴ δὲ ἐπαχθὲς λέγω, ἵνα μὴ εἴπω τι δυσάρεστον, Δημ. 228. 21·—τὸ ἐπαχθής, τὸ δυσάρεστον, Πλάτ. Εὐθύδ. Ε' τὸ ἐπ. αὐτοῦ ὁ αὐτός ἐν Πρωτῷ: 316D·—Ἐπίρρ. ἐπαχθῶς φέρειν, Λατ. aegre ferre, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 41. Συγκρ. -έστερον, Πλάτ. Ἐπιστ. 327B.

2) ἐπὶ προσ., ἐπαχθής ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς Θουκ. 6. 54, πρβλ. Πλάτ. Μένων 90D· κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν.. ἐπαχθῶς ποιεῖν Δημ. 580. 13, πρβλ. 17.

ἐπαχθίζομαι, παθ., φέρω βάρος, φορτώνομαι, ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους Φίλων 2. 450 κ. ἄλλ.·—ἐπεχθισμένου (ἀντὶ ἐπηχθ-) βάρος βαστάζοντος· Ἠσύχ.

ἐπαχθομαι, ἄχθομαι ἐπὶ τινι, οὐθ' ἡδομαι τοῖσδ' οὐτ' ἐπάχθομαι Εὐρ. Ἰππ. 1260.

ἐπαχθῶς: μέλλ. -ύσω, εἶμαι ἀμυδρός ἢ ἀσάφης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1480· καλύπτομαι ὑπὸ ἀχλὺς, Κόιντ. Σμ. 14. 462.

II. μεταφ., ἐπισκοπεῖν, Θεμιστ. 144C. [ῶ] εἶτι καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ' ἀνωτ.: ἐν Ἀράτ. 906 ὁ Schneider. διορθοῖ ἐπαχθῶν ἀντὶ -υῶν].

ἐπαχνίδιος, α, ον, (ἄχνη) ἐπικαθήμενος ὡς ἄχνη, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόριν Ἀνθ. II. 9. 556.

ἐπαχνώσεν· ἐλύπησεν, ἠλίπασεν· Ἠσύχ., καὶ «ἐπαχνώθη» ἠνιάθη, ἐλυπήθη ὁ αὐτ.·—ἴδε τὸ ῥῆμα παχνώ.

ἐπαχνώμαι, ἄχνωμαι, λυποῦμαι ἐπὶ τινι, ἡμετέρησιν ἐπαχυνμένη θαλίῃσι Τρυφίδ. 424.

ἐπεάν, ἥτοι ἐπεὶ ἂν, Ἰων. ἀντὶ ἐπὶ ἡν, ἴδε ἐπεὶ Δ. II.

ἐπέδομος, ον, = ἐφέδομος, Συγγρ. Μουσ.

ἐπέδραχε, ἴδε ἐπιδραχεῖν.

ἐπεγγελάω: μέλλ. -άσομαι, γελῶ ἐπὶ τινι, περιγελῶ, ἐπισκώπτω, Λατ. irridere, φιλοῦσι πάντες κειμένους ἐπεγγελάω Σορ. Δῖ. 989, Σεν. Ἀν. 2. 4, 27· τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελάω ἐν κάτω; Σορ. Δῖ. 969 (ἐνθα ὁ Ἐρμολ. τοῦδ' ἂν ἐγγελάω ἐν κάτω, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. ἐγγελάω) ἀπολ., αὐτοῦ 454, Διοχόλ. 52. 28.

ἐπέγγονος, ὁ, ὁ μετὰ τὸν ἐγγόνον, διεγγόνος, Διοκ. Ἰουστίναν.

ἐπέγγραφος, ον, προστεθεὶς εἰς τὸν κατάλογον: οἱ ἐπέγγραφοι ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. (Σύλλ. Ἐπιγρ. 272B, 275-8, 281, 284-6) φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ δεκτοὶ γινόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· οἱ πολιταὶ ἦσαν πρωτέγγραφοι. ἴδε Böckh. I, σ. 379.

ἐπεγγύζω = ἐγγύζω, ἐπεγγύζω δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπολλῶν Νόμ. παρὰ Δυσ. 117. 35.

ἐπέγγυος, διάφ. γρ. ἐν Πολύδ. Γ', 34, ἀντὶ ὑπέγγυος.

ἐπεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, μήπω τῇνδ' ἐπέγειρε Ὀδ. X. 431, Ἠρόδ. 7. 139, Ἀριστοφ. Ὀρν. 83· μήθ' εὐδον· ἐπέγειρε Φερεκρ. ἐν Χείρωνι 3. 9·—Παθ., ἐξεγείρομαι, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι, Ὀμ. μόνον ἐν τοῖς τύποις ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος (οἵτινες πιθαν. ἐγένοντο ἐκ συντηρημένου ἀορ. ἐπηγρόμην. πρβλ. ἔγρομαι), Ἰλ. K. 124, Ε. 256, Ὀδ. γ. 57· φεύγετε.. ἀνδρ' ἐπεγειρόμενον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1084· δόξαι, αἱ ἐρωτήσεσι ἐπεγερεθείσαι ἐπιστήμαι γίνονται Πλάτ. Μένων 86A· μετοχ. ἐνεργ. πρkm. ἐπεγρηγορώς ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἐξυπνίς, ἀγρυπνός, Πλουτ. Βρυτ. 36, ἐνθα ἴδε Schäf.

II. μεταφ., διεγερτὴς, ἐξεγείρω, στάσιν Σόλων 3. 19· τὸ πάλαι κείμενον κακόν.. ἐπεγείρειν Σορ. O. K. 510· ἐν τῇσι, ἀλλ' ἀποπαύετε μὴδ' ἐπὶ πλείω θρήνον ἐγείρετε αὐτοῖσι 1778· ὅσον ἐσὶν λόγων ἐπεγείρετε Πλάτ. Πολ. 450B·—Παθ., ἐπηγέρθη [ἡ Ταλλυδίου μήνις] Ἠρόδ. 7. 137· ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς Διόδ. 14. 52.

ἐπεγερός, ὁ, ἐξεγερσίς, Κλήμ. Ἀλ. I. 481B.

ἐπέγερασις, εως, ἡ, ἐξεγερσίς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀρύπνισις, αἱ ταραχώδεις ἐπεγέρσεις Ἰππ. 76. 22.

ἐπεγερτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεγείρομαι, δεῖ ἐπεγείρεσθαι, Κλήμ. Ἀλ. 219.

ἐπεγερτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐξεγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀριστ. Προβλ. 6. 5· διεγερτικός, μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν Πλουτ. 2. 138B·—Ἐπίρρ. -κῶς, δι' ἐξεγέρσεως, ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον Κλήμ. Ἀλ. I. 492C.

ἐπεγαλῶμαι, ἐγκάθημαι ἐπὶ τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 317. 24.

ἐπεγαλῶ: μέλλ. -έσω, φέρω κατηγορίαν κατὰ τινος, τινι, πάρεισι μὲν γὰρ οἷς ἐπεγαλῶ Δυσ. 112. 17· καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ., τυραννίδα οἱ ἐπεγαλῶσα Προκοπ. Ἰστ. 18· οὐδεὶς ἡμῖν ἀδολεσχίαν ἐπεγαλῶσει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 334.

ἐπεγαλῶσσω, ἐπιχέω, «ἐπεγενῶσαι» [—καν—] ἐπεμπεῖν. ἢ ἐπιχίται· Ἠσύχ.

ἐπεγαλῶμαι, χάπτω, καταπίνω, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί Ἀριστοφ. Ἰππ. 493.

ἐπεγαλῶζω, καγχάζω, γελῶ μεγαλοφώνως ἐπὶ τινι, ἐπεγαλῶζω τὸν δεδουπότος μόρφ Λυκόφρ. 285.

ἐπέγκειμαι, ἔγκειμαι ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 657.

ἐπεγκλεῦμα, τό, τὸ ἐπεγκλεῦσαι, Ἠσύχ., ἐν λ. ἐπίσιγμα.

ἐπεγκλεῦω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐπιθαρρύνω τινὰ εἰς τι ἔργον, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ'.. ὡς εὐψυχίαν κτησώμεθα Εὐρ. Κύκλ. 652.

ἐπεγκεράννυμαι, μέσ., ἐγκαταμινύω, τινὶ τι Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ἐγκαταμινύω προσέτι, Πλουτ. 2. 1025B, Νικ. Ἀλεξ. 166, κ.τ.λ.

ἐπεγκλῶ, στρέφω πρὸς τινά, τά τε βλέφαρα πρὸς τὸν Καίσαρα ἐπενέκλα καὶ ἐμμελὲς ἀνωλοφύρετο Δίων Κ. 51. 12· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλῶσας, προσβλέψας ἐρωτικῶς, ὁ αὐτ. 79. 16·—Καθ' Ἠσύχ. «ἐπεγκλῶσας» τοῖς ὀφθαλμοῖς πῶς διανεύσας.

ἐπέγκλημα, τό, κατηγορία, Σώπατρ. ἐν τοῖς Ρήγοσι (Waltz) τ. 5. σ. 209, 16.

ἐπεγκλίνω, ἐγκλίνω ἐπὶ τι, Γαλην. τ. 4. σ. 38. 15.

ἐπεγκολάπτω, ἐγχαράττω ἐπὶ τινος, Λυκόφρ. 782.

ἐπεκοῦτέω, ὀργίζομαι, χολοῦμαι τινι, Νικήτ. Εὐγην. 5. 219.

ἐπέγκρανις, ἰδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, ἢ παρεγκεφαλῆς, Ἐρασιστρατ. παρὰ Γαληνῷ 5. 603.

ἐπεγκρεμάννυμαι, Μέσ., κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἡέρι ξήρανον (τὰς σικύας), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 372E.

ἐπεγκυκλῶ, παρενέρω, παρεντέθημι, καὶ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλιουμένων ἀσφαλῆς φαίνεται Ἀριστείδ. 2. 514.

ἐπεγκυλίωμαι [ῖ] = ἐγκυλίωμαι, κυλίωμαι ἐν τινι, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίσεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἐπεγκύπτω = ἐγκύπτω, ἐπεγκύπτειν τοῖς.. βιβλίοις Θ. Μετοχ. ἐν Μέσ. Βιβλ. Σάβα τ. Α', σ. πδ'.

ἐπεγρόμην, μετοχ. ἐπεγρόμενος, Ἐπικ. ἀορ. παθ. τοῦ ἐπεγείρω.

ἐπεγκύρω, ἐμπίπτω, ἐντυχάνω, λέων μεγάλῳ ἐπεγκύρσας Θηράματι, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν ἐπικύρσας, Νικήτ. Ἀλεξ. σ. 166A.

ἐπεγχαίνω, περιγελῶ, καταγελῶ τινά διὰ μορφασμῶν, Αἰλ. παρὰ Σουίδ., Φρόν. παρὰ Φωτίῳ § 158.

ἐπεγχαλῶ: μέλλ. -άσω [ᾶ], χαλαρώνω, Νικ. Ἀλεξ. 439.

ἐπεγχεῖρέω καὶ ἐπεγχεῖρῃσις, εως, ἡ, = ἐγχ-.

ἐπεγχεῖω: μέλλ. -χεῖω, ποιητ. -χεύω, Νίκ. παρ' Ἀθην. 372F·—ἐγχεῖω ἐπὶ ἡ προσέτι, Διοχόλ. Ἀγ. 1137, Ἰππ. 532, 23, κτλ.

ἐπεγχεῖων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ [κύλικα] Εὐρ. Κύκλ. 423.

ἐπεγ-χρίπτω ἢ ἐπεγχεῖρῃσις, ἐφορμῶ, Νικήτ. Ἀλ. Πόλ. 395D.



ἐπέγχυμα, τό, = ἔγχυμα, Μεταγεν.

ἐπεγγυματίζω: μέλλ. -ίω, = ἔγγυματίζω, χύνω ἐντός, Ἰππιατρ. 74.19· προσέτι ἐγγυματίζω, δεῖ δὲ ἐπεγγυματίζειν γάλακτι Διοσκ. 5.23.

ἐπεγγύνω, μεταγεν. τύπος· ἀντί ἐπεγγέω, Ἦρων ἐν Ἀρχ. Μαθμ. σ.116.

ἐπεγχύτης [ῥ]; ου, ὁ οἰνοχόος, οὕτω καλούμενος παρὰ τοῖς Ἑλλησποντίοις, Δημήτριος ὁ Σχῆψιος· παρ' Ἀθην. 425C.

ἐπιδράμον, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιτρέχω.

ἐπιδόρη, ἡ, ἰων. ἀντί ἐφέδρα.

ἐπεζάρηκεν· «ἐπεβάρυνεν»· Ἠσυχ.—ἐπεζάρει (Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45)· ἐπεβάρει. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει.

ἐπέην, Ἐπικ· ἀντί ἐπῆν, γ' ἐν. τοῦ παρ. τοῦ ἐπειμι (εἰμί), Ἰλ. Υ. 276.

ἐπεθίζαζεν· ἐχώρευεν· ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν (ἐπεθείαζεν)· Ἠσυχ. ἐπεθίζομαι, συνθίζω εἰς τι, Ἀριστ. ὁ. σ. 33 Meib.

ἐπελ (κατὰ τὸν Κουρτίον ἀριθμ. 335, ἐπιρρημ. χρήσις τῆς ἐπελ).

[Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐν ἀρχῇ στίχου παρ' Ὀμ., Ἰλ. Χ. 379, Ὀδ. Δ. 13, Θ. 452, Φ. 25:—τὸ ἐπελ ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσει συνίζανται, δηλ. συνεκφώνεται μετὰ τῶν οὐ, οὐδέ, οὐδέν, οὕτε, Σοφ. Φιλ. 446, 948, 1037, Ἀντ. 538, Ἀριστοφ. Λυσ. 573].

Συνδεσμός χρονικός τε καὶ αἰτιολογικός (πρβλ. Λατ. quum):—τὸ ἐπειδὴ καὶ παρ' Ἡρόδ. τὸ ἐπειτέ (ἢ ἐπεὶ τε) εἶναι ἐν χρόνῳ ὡς τὸ ἐπελ.

Α. ΧΡΟΝΙΚΟΣ, μετὰ ταῦτα, κατόπιν (postquam), ἀφοῦ, ὅτε (quum, cum), ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς:

1) ἐπὶ ὀρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀορ., ἐπεὶ ῥ' εὐζαίτο καὶ οὐλοχότας προβάλλοντο, ἀφοῦ προσπυγῆσαν, κτλ., Ἰλ. Α. 458· ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαρεϊος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης, ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ Δαρεϊος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν ὁ Ἀρταξέρξης, Σεν. Ἀν.1.1, 3· σπανίως μετὰ παρ., ἐπεὶ εἰσβάλλομεν Εὐρ. Ι. Τ. 260· μετ' ὑπερ., ἐπειδὴ ἐξηπάτησθε Δημ. 242.6· ἀλλ' ἐν γένει εὐρῆται ἀόριστος ἐκεῖ ὅπου ἡδύνατο να τεθῇ ὑπερσυντέλ. πρὸς μέλκονα ἔμφρασιν (ἴδε ἀνωτ.), ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ postquam venit εἶναι συνθεστέρον τοῦ postquam venerat (πρβλ. II. κατωτ.)· μετὰ παρ., ὅπως ἐκφράση πρᾶξιν μὴ καὶ συντελεσθεῖσαν, ἐπεὶ ὑπηγνῆαζεν ἡ φάλαγξ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγγαστο, ἀφοῦ ἡ φάλαγξ ἔρχισεν να προχωρή καὶ ἡ σάλπιγξ ἐσαλπίσει, Σεν. Ἀν. 6.5, 27.

2) μετ' ὑπονοουμένης ἀναφορᾶς πρὸς μεταγενέστερον χρόνον τὸ ἐπεὶ ἢ ἐπειδὴ = ἐξ οὗ, δηλαδὴ ἀρ' ὅτου, τίθεται κατὰ τὸ πλείστον μετ' ἀορ., ἐπεὶ τε παρέλαθον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, ἀρ' ὅτου παρέλαθον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, Ἡρόδ. 7.8· δέκατον μὲν ἔτος τὸδ' ἐπελ· ἦραν Διάχλ. Ἀγ. 40· ἐνίοτε μετ' ἐνεστ. (λαμβάνοντος σημα. πρμ.) καὶ πρμ., ἐπεὶ δὲ φρουρὸς ἐστὶ στρατός, ἀφοῦ ὁ στρατός ἔχει ἀπέλθει, Σοφ. Ἀντ. 15· ἐπεὶ τε ὑπὸ τῷ Πέρσῃ εἰσὶ πεπόνθασιν τοιόνδε, ἀρ' ὅτου εἶνε ὑπὸ... , τώρα ὅτε διατελοῦσιν ὑπὸ... , Ἡρόδ. 3.117.

II μετ' ὑποτακτ., προστιθεμένου αἰείποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ τοῦ ἄν, ἐν δὲ τῇ ποιήσει ἐν γένει τοῦ ἄν ἢ (Ἐπικ.) τοῦ κα: τὸ δὲ ἐπεὶ μετὰ τοῦ ἄν γίνεται ἐπᾶν, ἐπῆν (Ἡρόδ. ἐπεᾶν), καὶ τὸ ἐπειδὴ μετὰ τοῦ ἄν, ἐπειδᾶν ὁ Ὀμ. ἔχει ἐπεὶ κα, ἐπῆν (ἀπαρ' ἐπεὶ ἄν): οἱ ποιητὰς ἐνίοτε παραλείπουσι τὸ ἄν ἢ τὸ κα (πρβλ. ἄν Α. I. 2):—μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. εἰ Α. II): 1) ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον (ὡς τὸ ἄν μετ' ὑποτ.) μετ' ἀποδόσεως κατὰ μέλλοντα, τέκνα ἄξιον... , ἐπῆν πτολίεθρον ἔλωμεν, ἀφοῦ κυριεύσωμεν τὴν πόλιν, Ἰλ. Δ. 238· ἢ τέ μιν οἶω πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται Α. 764, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 23· ταῦτα, ἐπειδᾶν περ' τοῦ γένους εἴπω, ἐρῶ Δημ. 1303. 25, πρβλ. Σεν. Ἀν. 2.3, 29· οὐ γὰρ ἐτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἄν οὐ γὰρ πότμον ἐπίσπῃς Ἰλ. Ζ. 412.

2) ἐν σχέσει ἐν γένει πρὸς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν περιπτώσεων, μετ' ἀποδόσεως ἐνεστώτος χρόνου, ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρρός· μένος δαμνᾷ, ἐπεὶ κε λίπη λεύκ' ὁστέα θυμὸς Ὀδ. Α. 221, πρβλ. Ἰλ. I. 409· ἐπειδᾶν ἡ ἐκφορά ἦ, .. ἀγροῦσι Θουκ. 2.34· ἐπειδᾶν κρύψωσι γῆ, .. λέγει αὐτοῖς: (ἄνευ τοῦ ἄν ἢ τοῦ κα παρὰ ποιητὰς, ἐπεὶ ἀμφικαλύψῃ Ὀδ. Υ. 86, Ἰλ. Α. 478, Σοφ. Ο. Κ. 1226, Ἀντ. 1025)· ἀορ. ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἐπῆν κτλ. ἀναφέρεται ἑνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ μορίου (ἐν γένει μετὰ τοῦτο) ὡς σημείου χρόνου προγενέστερον τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ Δημ. (525.11), χρῆ δὲ, ὅταν μὲν τιθῇσθε τοὺς νόμους, .. σκοπεῖν, ἐπειδᾶν δὲ θῆσθε, φυλάττειν.

III μετ' εὐκτ. (ἄνευ τοῦ ἄν), 1) ἀναφερόμενον εἰς μέλλοντα χρόνον (ὡς τὸ εἰ μετ' εὐκτ.), ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, δρᾶν οὐδ' ἄν ἐν δυνάσθαι (ἐξυπ. οὐκ οἶει), ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς... , Πλάτ. Πολ. 516Α· ὁ Ὀμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ ἐπῆν μετ' εὐκτικῆς ταυτοσημίας τῷ ἐπεὶ, Ἰλ. Τ. 208, Ο. 226· Ὀδ. Δ. 222 (δρα ἄν Α. II).

2) συχνότερον ἀναφέρεται καθόλου εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων (ὡς τὸ εἰ μετ' εὐκτ. ἐν γεν. ὑποθέσει), μετὰ παρ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἐπεὶ ζεύξεϊν... ,

δυσάσκετο Ἰλ. Ω. 14· ἐπειδὴ δὲ τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο Σεν. Ἀν. 4.5, 8· ἐπεὶ πύθοιτο, ἐπῆναι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5.3, 55, πρβλ. Θουκ. 8.38, Πλάτ. Φαίδωνα 59D, Πρωτ. 315B. 3) ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὑποτακτικὴν ἐν εὐθείᾳ λόγῳ, αὐτὸς δὲ ἐπεὶ διαβαίης, ἀπέναι ἐφροσθα (ὁ εὐθύς λόγος εἶναι ἐπῆν διαβῶ) Σεν. Ἀν. 7.2, 27, πρβλ. 3.5, 18, Κύρ. 1.4, 21· ἐταρτώμενον ἐξ εὐκτικῆς ἐν τελικῇ προτάσει, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιτο ἐπὶ τῷ ποταμῷ... ἴοιεν Θουκ. 7.80.

IV μετ' ἀπαρ. μόνον κατ' ἀφομοίωσιν ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαι (ἐξυπ. ἐφρ.) Πλάτ. Πολ. 619C, πρβλ. Συμπ. 174D, Ἡρόδ. 4.10... 7.150 (πρβλ. εἰ Α. IV).

V μετ' ἄλλων λέξεων, 1) ἐπεὶ τάχιστα, εὐθὺς ὡς, Λατ. quum primum, μετὰ τὸ πλείστον χωριζόμενον ὁδῇ ἄλλης λέξεως, ἐπεὶ ἤλθε τάχιστα, .. ἀπέδοτο Σεν. Ἀν. 7.2, 6, πρβλ. Κύρ. 3.3, 22· οὕτως, ἐπεὶ θάττον Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 19· ἐπεὶ εὐθέως Σεν. Ἑλλην. 3.2, 4· ἐπεὶ αὐτίκα Πίνδ. Ν.1.53· ἐπειδὴ τάχιστα Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. 818.21· ἐπειδᾶν τάχιστα Ἡρόδ. 8.144, Σεν. Ἀν. 3.1, 9· σπανίως ἐπειδὴ θάττον Δημ. 978.19· ἐπειδᾶν θάττον Πλάτ. Πρωτ. 325C.

2) μετὰ ποικίλων ἐμφατικῶν μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἀφοῦ λοιπόν, Ἰλ. Ζ. 426· ἐπεὶ οὖν, ἀφοῦ λοιπόν, ἐπὶ συνεχίσεως διηγήσεως, Α. 57, Γ. 4· ἐπεὶ ὦν Ἡρόδ. 3.9· ἐπεὶ γὰρ δὴ ὁ αὐτός 9.90, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ.168 κέξ.

Β. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἀφοῦ· ἐπειδὴ, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς:

1) μετ' ὀριστ. (ἡγουμένου εἴτε ἐνεστώτος εἴτε παρωχημένου χρόνου), ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε Ἰλ. Α. 119, πρβλ. 153, 278, Διάχλ. Ἀγ. 827, Ἀπομν. 2.3, 4, Θουκ. 8.68, 80· ἐνίοτε μετ' εὐκτικῆς, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὡς ἐπὶ πλαγίῳ λόγῳ, ἐπεὶ περ ἡγήσαιντο, ἀφοῦ (ὡς ἔλεγον) ἐνόμιζον... , Σεν. Ἀπομν. 1.4, 19. 2) ὡσαύτως κατὰ τὰς συνθέσεις συντάξεις τῶν ἀνεξαρτήτων προτάσεων, οἷον ὀριστ. ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν ἐν ἀποδ., ἐπεὶ οὐποτ' ἄν στόλον ἐπλεύσατ' ἄν Σοφ. Φιλ. 1037· ἐπεὶ οὐ κεῖν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη Ἰλ. Ο. 228, πρβλ. Δημ. 242.10· ἐπεὶ ἄν μάλα ἔλθοι Ἰλ. I. 304, Σοφ. Ἀγ. 916· μετὰ προστ., ἐπεὶ δίδαζον, διότι εἰπέ μοι, Σοφ. Ἠλ. 352, πρβλ. Ο. Τ. 390, Ο. Κ. 969, Ἀριστοφ. Σφ. 73, Πλάτ. Γοργ. 573E—μετ' ἐρωτηματ. προτάσεων, ἐπεὶ πῶς ἀν καλέσεις; διότι πῶς ἤθελες καλέσεις αὐτόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 688, πρβλ. Διάχλ. Χο. 214, Σοφ. Τρ. 139.

3) μετ' ἀπαρ., ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπεὶ γινώσκεις γε αὐτὰ Πλάτ. Πρωτ. 353Α, πρβλ. Ἡρόδ. 5.84.

4) ἐν ποικίλαις ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἀδυνάτως [εἰμι], ἐπεὶ ἐδουλόμην ἄν οἷός τ' εἶναι, εἰμὶ ἀνίκανος (καὶ ὅμως λυποῦμαι), διότι ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὴν ἰκανότητα, Πλάτ. Πρωτ. 335C· οὕτως, εἰμὶ ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἄν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον αὐτοῖς· ἐνταῦθα καθόλου δυνάται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ καὶ περ, καὶ τοι, πρβλ. Πρωτ. 333C, 353Α, Ἀπολογ. 19E, Συμπ. 187Α, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1, 30—ἐνίοτε μετὰ κλητ. πτώσιν δυνάται νὰ ὑπονοηθῇ ὡς ἀποδόσεις τοῦ ἐπεὶ τὸ ἀκούουσιν ἢ τὸ λέξω σοι ἢ τοιοῦτον τι, Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν Ἰλ. Γ. 59, πρβλ. Ν. 68, Ὀδ. Γ. 103, 291, κτλ.

5) ἐνίοτε ἐπεξηγηματικός, κατὰ τὴν ἐναρξιν διηγήσεως (πρβλ. ἄρ. II); ἐπεὶ ὅ γε ἀποθανόντων πελάτης τις ἦν ἐμός, λοιπὸν ὁ φονευθεὶς ἦτο... , Πλάτ. Εὐθύρρων 4C.

6) μετ' ἄλλων μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ ἄρ δὴ, ἀφοῦ λοιπόν, Ὀδ. Ρ. 185· ἐπεὶ γε, ἐμφαντικώτερον τοῦ ἐπεὶ (πρβλ. τὸ Λατ. quandoquidem καὶ quando, ἀφοῦ τὸ ὅντι, καὶ ἐπειδὴ γε Εὐρ. Ἰππ. 946, 955, Κύκλ. 181· ἐνίοτε παρεμβάλλεται λέξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μορίου, ἐπεὶ οἱ γε πολλοὶ Πλάτ. Πρωτ. 317Α, πρβλ. Ἰλ. Α. 352, Ἠσ. Θ. 171· ἐπεὶ γε δὴ Ἡρόδ. 3.9, Σοφ. Ἀντ. 923· ἐπειδὴ γε καὶ Θουκ. 6.18· ἐπεὶ ἢ, ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ μεταξὺ, οὐρεᾶ τε σκιδέντα θάλασσά τε ἡχέεσσα Ἰλ. Α. 156· ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτεροί εἰμεν Ὀδ. I. 276· ἐπεὶ περ ἢ ἐπειδὴ περ (ἐμφαντικῶς) Διάχλ. Ἀγ. 822, Σοφ. Ο. Κ. 75, Ἀριστοφ. Ἀγ. 437, 494, Νεφ. 1412, Θουκ. 6.18, Πλάτ. Πολ. 350E· παρ' Ὀμ. κχωρισμένον, ἐπεὶ σύ περ εὐχάει οὕτω Ἰλ. Ν. 447· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον Ὀδ. Υ. 181· ἐπεὶ τοι, ἀφοῦ τῇ ἀληθείᾳ, Σοφ. Ο. Κ. 433· ἐπεὶ νύ τοι Ἰλ. Α. 416· ἐπεὶ τοι καὶ Εὐρ. Μηδ. 677 (ἐνθα ἴδε Πόρσ. 675), Πλάτ. Πολ. 566E.

Ἐπειγμένως, ἀντί ἡπειγμένως, ἐν σπουδῇ, Σουῖδ. ἐν λέξει ἐπιτροχάδην.

ἐπείγω, Ὀμ., κλ., Αἰολ. ἐπείγω, «οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν εὐ διφθογγὴν εἰς οἱ τρέπουσι», Ἀνέκδ. Κρατήρων τόμ. 1, σ. 29, 1: παρ. ἡπειγον Πίνδ. Ο. 8.62, Σοφ., Ἐπικ. ἡπειγον Ὀμ.: ἀορ. ἡπειξα Ἰππ. Ἐπιστ. 1276. 27, Πλούτ., κλ.:—Μέσ. καὶ Παθ., Ὀμ., κλ. (ἴδε κατωτ.): μέσ. μέλλ. ἐπείξομαι Διάχλ. Πρ. 52: ἀορ. ἡπείχοντο Θουκ. 1.80, Πλάτ. Νόμοι 887· πρμ. ἡπειγμαι Ἀριστοφ. 404, Γαλην.—Τὸ σύνθ. κατεπείγω εἶναι συχνότερον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ. Πιέζω διὰ τὸ βάσσω μου, βαρύνω, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει Ἰλ. Μ. 45? Παθ., καταπονῶμαι, ἐπείγειτο γὰρ βελέεσσιν Ἰλ. Ε. 692· οἱ δὲ τε θά-



μνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ. «καὶ οἱ θάμνοι σὺν αὐταῖς ῥίχαις καταπίπτουσι, βιαζόμενοι τῇ τοῦ πυρὸς ὀρμῇ» (Θ. Γαζής), Δ. 157, πρβλ. Φ. 362. 2) πῆζω, στενοχωρῶ, ἐπείγω (διωκῶν), ἐπισπεύδω, Λατ. instare, urgere, ἀναγκάζω, γάρ ἐπείγει 'Ιλ. Ζ. 85, 'Οδ. Γ. 73· καὶ μετ' αὐτ., δύω κύνες .. κεράδ' ἤε λαγῶν ἐπείγοντες 'Ιλ. Κ. 361· οὐδεὶς ἡμᾶς ἐπείγων διώκει Πλάτ. Νόμοι 887B. 3) ἐπισπεύδω τινι, κάμνω αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ, ἔχωτο δ' αὐτοῦ νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἔρετμα .. χερσὶν ἐπείγον· 'Οδ. Μ. 205· συγχάκις ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἐπείγει γὰρ οὐρός ἀπὸ ἡμῶν Μ. 167· ἐπὶ πτότ' ἐπείγει ἱς ἀνέμου 'Ιλ. Ο. 382· καιρὸς καὶ πλοῦς ἐδ' ἐπείγει κατὰ πρῶμιναν Σοφ. Φιλ. 1451. 4) καθόλου, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω τι, Λατ. properare, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, ἐπισπεύδετε δὲ τὴν τῶν ἐφοδίων ἐκκίνησην (Σχόλ.), 'Οδ. Ο. 445· τὸν οἰκαδ' ἡπείγον στόλον, ἐπισπεύδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, Σοφ. Φιλ. 499· ἐπείγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν ὁ αὐτ., ἐν Ο. Κ. 1540 — Παθ., ἐπὶ πλοῖον, τοῖον γὰρ ἐπείγετο χερσ' ἑρετάων 'Οδ. Ν. 115· ἐπείγομένη Διὸς οὐρῇ Ο. 297, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1393, Θουκ. 3. 49. 5) Μέσ., ἐπισπεύδω τινι δι' ἑμαυτὸν, μίμνεν' ἐπείγομενοι τὸν ἑμὸν γάμον, περιμένετε καίπερ ἐπείγομενοι, κτλ., 'Οδ. Β. 97, Τ. 142· οὕτω, τὴν παρασκευὴν, τὸν πλοῦν ἐπείγεσθαι Θουκ. 3. 2., 4. 5 κ. ἀλλ., καὶ ἀπολ., ἐπείγομενων ἀνέμων, ἀντὶ τοῦ ἐπειγόντων, καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεύοντων (Σχόλ.), 'Ιλ. Ε. 501· ὡς δ' ἐπ' ὅπως γάλα λευκὸν ἐπείγόμενος συνέπηξεν, ὡς δ' ἐπεὶ ὁ ὅπως τῆς συκῆς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἔκαμε τὸ γάλα νὰ πήξῃ, αὐτοῦ 902. 6) ἐπείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, μὴ τις πρὶν ἐπείγεσθαι οἶκόν δὲ νέεσθαι, πρὶν τινα, κτλ., 'Ιλ. Β. 354, πρβλ. Πρ. 'Ασπ. 'Ηρ. 21, 'Ηρόδ. 8. 68, Θουκ. 8. 46, κτλ.: ἀπολύτως, ἐπείγεσθαι δὲ καὶ αὐτὸς 'Ιλ. Ζ. 363· ὦραι ἐπείγομενοι Πίνδ. Ν. 4. 55· καὶ συχ. παρ' 'Ηρόδ. καὶ Ἀττ., παθ. ἐπείγηθαι 'Ηρόδ. 7. 10· μέσ., ὁρόμῳ ἐπείγομενος ὁ αὐτὸς 6. 112· νυκτὸς ἄρμ' ἐπάγεται Διόχλ. Χο. 660· δεῦρ' ἐπείγονται Εὐρ. 'Ιων 1258· ὡς περ τι δεινὸν ἀγγελεῖν ἐπ. 'Αριστοφ. 'Αχ. 1070· οὐ τῶν ἐπείγομενων, ἀλλὰ τῶν εὐβουλεύομενων 'Αντιφῶν 141. 36, πρβλ. Θουκ. 8. 82· ἐπείγεσθαι ἐπὶ .. 'Ηρόδ. 4. 135· εἰς ἡ πρός .. Εὐρ. Φοίν. 1171, Θουκ. 6. 101· ἡπείγετο οἰκαδε Πλάτ. Θεαίτ. 142C, κτλ.: — παρ' 'Ομ. τὸ πλείστον κατὰ μετοχ. καὶ ὡς 'Επὶρρ. μετὰ ῥημάτων, ἡ μὲν δὴ πρός τεῖχος ἐπείγομένη ἀφικάνει, σπεύδουσα ἀφικνεῖται πρὸς τὸ τεῖχος, 'Ιλ. Ζ. 388· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπείγομένη, ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώεως πληθύν ὥρμησε σπεύδουσα (Θ. Γαζής), Σ. 519· δρῶς .. τέμνον ἐπείγομενοι Φ. 119, κτλ.: οὕτω παρ' Ἀττ., ἥει ἐπείγομενος Πλάτ. Πρωτ. 310B. 7) ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., πρὸς ἡέλιον κεφαλὴν τρέπε .. δύναι ἐπείγομενος, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνης τὴν δύσιν αὐτοῦ, 'Οδ. Ν. 30, πρβλ. Διόχλ. Πρ. 52· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπείγομενός περ ὁδοῖο 'Οδ. Α. 309, κτλ.: 'Αρχος ἐπείγομενος, ἀνυπομόνης ἐπιθυμῶν, περιμένων τὴν μάχην, 'Ιλ. Τ. 142· ἐπείγομενος περὶ νίκης Χ. 437, 496. 8) ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἡπείγεν, ἐπείγεσθαι ἐπείγεσθαι (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 8. 62· ἡ νοεῖς ἐπείγεσθαι νυν Σοφ. 'Ηλ. 1435, Εὐρ., 'Αριστοφ., κλ.: τῆς ὥρας ἐπείγουσας Πλάτ. 2. 108F, κτλ. 9) ἀπροσ., οὐδὲν ἐπείγει, δὲν ὑπάρχει βία, Δογγίνος (Τρουρ.) 43. 6. 10) τὰ ἐπείγοντα, τὰ κατεπείγοντα πράγματα, Πλάτ. Σερῳρ. 3. 11) ἐπείγωλη, ἡ, ἢ σπουδὴ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγεσθαι 'Ετυμ. Μ. 356. 12) ἐπείδαν, ὁ ἔ. ἐπείδῃ ἄν (ἴδε ἐπεί Α. II., ἄν Α. I. 2), μεθ' ὑποτακτ. καὶ ἐπομένως μόνον ἐπὶ χρόνῳ. 13) αἰ μετ' εὐχῆς, χρήσεις ἐν τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι δωρηθῆσαν ἡδὲ ἢ ἀντιγράφων, ἴδε Σεν. Κύρ. I. 3, 11, Δημ. 865. 23· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγ. ὑφ' ἡμῶν πρὸς τοὺς δοκίμοις Ἀττ. δὲ ὑπῆρχεν ἐπείδῃ ἢ ἐπείδαν μεθ' ὑποτακτ., ὡς παρ' Ἀγαθίχ, κλ. 14) ἐπείδει (= ἐπείδῃ) 'Επιγρ. Κρανωνίων Θεσσαλ. Cap. 100. 101. 15) ἐπείδῃ ἢ ἐπείδῃ (ὡς γράφεται νῦν παρ' 'Ομ.) ἐντονώτερος τύπος τοῦ ἐπεί, ἴδε ἐν λ. ἐπεί. 16) ἐπείδον, ἀπαρ. ἐπείδειν, ἀπρ. 6' ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστ., ἀνθ' οὗ εἶναι ἐν χρήσει τὸ φορέω, θωμάω, βλέπω, κακὰ πόλλ' ἐπείδοντ' 'Ιλ. Χ. 61· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπείδμενοι Διόχλ. 'Ικ. 648· ἐπείδεσθαι Εὐρ. Μήρ. 1414· ἐπείδμεθα 'Αριστοφ. Νερ. 289. 17) ἴδω, ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπιβλέπω τὰ ἀθροῦσα πράγματα, Ζεὺς ἐπιδίδω προφρόνως στόλον Διόχλ. 'Ικ. I, πρβλ. 145, 1031· τὴν νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπιδίδω κοταίνων ὁ αὐτὸς ἐν 'Επτ. ἐπὶ Θίβ. 485, πρβλ. ἐφοράω. 18) ζῶ εἰς ὅ ἴδω τι, ἐπιδίδωτα δὲ τὸν Ἀριστοδμήιον τὰ τέκνα, νοῦσφ τελευτᾷ 'Ηρόδ. 6. 52· πῶς οὐκ αἶδιον .. τοῦτοίς ἐχχεῖν, ἵνα ἡτι ἐφ' ἡμῶν ἐπιδώμεν τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονοῦσαν; Σεν. Πόροι 6. 1, Tacit. Agric. ἐν τέλει: ἔχω τὴν κακὴν τύχην νὰ ἴδω, νὰ ὑποστῶ, πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντες .. ὑβρίζομένους ἀποσθάνει Σεν. Ἀν. 3. 1, 13· εὐχομαι, πρὶν ταῦτα ἐπιδείν ὑφ' ὧν γενόμενα, μυρίας ἐμὲ γε κατὰ γῆς ὀρυμνίσας

γενέσθαι αὐτοῖσι 7. 1, 30· προστιθεμένης μετοχῆς, μὴδ' ἐπιδίδωμι τὰνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν, μὴδὲ νὰ ζήσω νὰ ἴδω τὴν πόλιν ταύτην περὶ τρεχομένην ὑπὸ τῶν προσπαθούντων νὰ σωθῶς πολιτῶν, Διόχλ. Θίβ. 220, πρβλ. Ἀγ. 1539· ἐπιδείν ἐρήμην τὴν πόλιν γενομένην 'Ισοκρ. 60D· τὴν πατρίδα ἐπιδείν δουλεύουσαν Δημ. 296. 20· αὐτὸς λωβήθεις καὶ τοὺς παῖδας ἐπιδῶν [λωβήθέντας] Πλάτ. Γοργ. 473C. 19) ἐπεί ἢ (ἄλλοτε ἐγράφετο ἐπεί, ἀλλ' ἴδε Spitzn. ἐν 'Ιλ. Α. 156), ἐπείδῃ τῷ ὄντι, ἐπείδῃ ἀληθῶς, 'Ιλ. Α. 156, 169, Δ. 56, κτλ.: αἰετοῖς ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν ταῖς φράσεσιν ἐπεί ἢ πολὺ φέρτερος ἐστὶ ἢ ἐσσί, ἐπεί ἢ πολὺ φέρτερος εἰσιν, κτλ. [ἐπείη παρ' 'Ομ.] 20) ἐπεικάδες, ὧν, αἰ, (εἰκάς) αἰ ἡμέραι αἰ μεταξύ τῆς 20 καὶ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, ἀπογράφας .. τὰς ἀπηγορευμένας ἡμέρας .. ἄς δὲ καὶ αἰ ἐπεικάδες καλοῦσι φθίνοντος τοῦ μηνός κτλ., 'Ετυμ. Μ. 131. 15· πρβλ. εἰκάς. 21) ἐπεικάζω, εἰκάζω, ὑπολαμβάνω, ἢ καὶ δάμαρτα τὴνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; ἄρα ὀρθῶς εἰκάζω διὰ αὐτὴν εἶναι ἡ σύζυγος κείνου; Σοφ. 'Ηλ. 663· ὡς ἐπεικάσαι πάθῃ πάρσει, ὡς δὲ αὐταὶ τις νὰ εἰκάσῃ συγχρίνων τὰ παθήματα αὐτῶν, Διόχλ. Χο. 976. 22) καθόλου, εἰκάζω, συμπεραίνω, ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσαι τυχὼ χροᾶς φεροῦσας; αὐτοῖσι 14, πρβλ. 567· ὡς ἐπεικάσαι, ὅσον δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, 'Ηρόδ. 9. 32· μακρῶν γ' ὅς' ἐπεικάσαι (οὕτως ὁ Both. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150· ὡς γὰρ ἐπεικάζειν ἐμὲ ὁ αὐτὸς ἐν Τρ. 1220. 'ἴδε τὸ ῥῆμα ἀπεικάω II. 23) ἐπεικασμός, ὁ, τὸ ἐπεικάζειν, Γαλην. τ. 14, σ. 339, 11. 24) ἐπεικέλος, = ἐπεικέλος, 'Επιτύμβ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3398. 4· παρὰ τῷ 'Οππ. ἐν Κυνηγ. 2. 167, ἴσως γυναιμποῖς ἐπεικέλοι εἶναι ἡ διαφ. γραφή. 25) ἐπείκεν, ἐπείκε, ἡ κάλλιον ἐπεί κεν; ἐπεί κε, 'Επικ. ἀντὶ ἐπείαν. 26) ἐπείκστος, ὧν, = 1 + 1/10 (ἴδε ἐπείκτος), Μουσ. Συγγρ. 27) ἐπείκτας (-ὡς)· οὐπόσχεσις, σπουδῇ 'Πούχ. 28) ἐπείκτεος, α, ὧν, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐπείγω, ὧν δεῖ ἐπείγειν, Πλάτ. Νόμοι 687E. 29) ἐπείκτης, ὧν, ὁ, (ἐπείγω) = ἐργοδιώκτης, ἐπιστάτης ἔργου τινός, Θεοφάν. 562, 589, Κ. Περρρρ. 'Εκθ. Βασίλ. Τάξ. 459. 6. Κατὰ Σουῖν.: ἐπείκτης, ὁ κατεπείγων, προσετι ἐπείκτης λέγεται καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν. 30) ἐπείκτικος, ἡ, ὧν, σπενστικός. — 'Επὶρρ. -κῶς, σπενστικῶς, σφροδῶς, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Α. 165. 31) ἐπείκως, Ἀττ. μετοχ. τοῦ ἐπείκειν, ὁ ἴδε. 32) ἐπείλαρχης, ἐπείλαρχια, ἴδε ἐπείλ-. 33) ἐπείλῳ, ἐπιτυλίσσω — ἐπείλῃσις, ἡ, ἐπιτύλιξις, 'Ηρων Βελοπ. 128. 34) ἐπείμι (εἰμί, ὑπάρχω), ἀπαρ. ἐπείμαι: μέλλ. ἐπείσομαι. Εἶμαι ἐπὶ, μετὰ δοτ. τόπον, κάρη ὠμοῖσιν ἐπείη 'Ιλ. Β. 259· ὡς παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, σῆμα δ' οὐκ ἐπὶν κύκλω Διόχλ. Θίβ. 591, πρβλ. Ἀγ. 547, κτλ.: ἀλλ' ἐν τῇ πελοποννησίᾳ τὸ πλείστον μετὰ πρῶθ. ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχῶν Περσέων 'Ηρόδ. 8. 118· ἐπὶ τῷ ποταμῷ πύλαι ἐπείσι ὁ αὐτ. 5. 52, πρβλ. 7. 176· ἐπὶ ταῖς οἰκίαις τύρραις ἐπῆσαν Σεν. Ἀν. 4. 4, 2· ἀπολ., κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν [δηλ. τῇ κληίδι] 'Οδ. Φ. 7, πρβλ. Β. 344, 'Ιλ. Ε. 127, κτλ. 35) ἐπείμι ἡ ὑπάρχω ἐπάνω εἰς τι, ἐπὶ ὀνομάτων, οὐκ ἐπὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ 'Ηρόδ. 6. 53· οὕτω, ψευδὲς σεμνὸν ἐπεστί Πίνδ. Ν. 7. 31· ὡς ἡδὺ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἐπεστί ἄνθος 'Αριστοφ. Νερ. 1025· ἐπὶ ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν, ἐπεία, κέρδος ἐπέσται Διόχλ. Εὐρ. 541, 'Αριστοφ. 'Ορν. 597· ἐπεστί νέμεσις Σοφ. 'Ηλ. 1467· ἔσχαται τιμωρία ἐπὶ ταῖς ἐπαγγελίαις ἐπείσι 'Ισάκιος 42. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμοι 943D· — ἀπολ. ὡς τὸ πάρεστι, τέρψις ἐπείσι Σοφ. ἐν Α. 1216· ἀσχύνη Σεν. Κύρ. 6. 2, 33· πείν δὲ θάνατος οἶνον, ἣν ὕδωρ ἐπῆ Κρατῖν. ἐν Ἀδελφ. 16. 36) ἐνυπάρχω, ἀνέρας, οἷον ἐπεστί μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 150. 37) Ταραντίνων οὐκ ἐπῆν ἀριθμὸς, τῶν δὲ (φονευθέντων) Ταραντίνων ἀδύνατος ἦν ἡ ὀρθήτης (ἐνεκα τοῦ πληθους), 'Ηρόδ. 7. 170· οὕτως ἐν τῷ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεστέ, ἴδε ἐπὶ Ε. II. 38) ἐπὶ χρόνῳ, ἀλλ' ἐπὶ πού τις ἐπέσσεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔσται, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιγενήσεται, θῆν καὶ ἐπὶ γένους ὁ γένους διάδοχος (Εὐστ.), 'Οδ. Δ. 756· οὐδὲ τι δειλὸν γῆρας ἐπῆν, ὑπῆρχεν αὐτοῖς, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 114· ἐπεσόμενοι ἀνθρώποι, οἱ ἐν τῷ μέλλοντι ἐσόμενοι, ὡς ποτὲ τις ἔρεει καὶ ἐπεσομένων ἀνθρώπων Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 6. 77· μάλ' ὅν τι τάδ' ἴδων καὶ ἐπεσομένων ἐθελήσει .. μόχθον ἔχειν 'Επιγράμ. παρ' Διόχλ. 80. 16. 39) εἶμαι ἐπὶ κεφαλῇ, προϊστάμαι, Λατ. praesse, τοῖτοισι πᾶσι .. ἐπῆσαν .. ἡγεμόνες 'Ηρόδ. 7. 96· καὶ σφὶ ἐπῆν στρατῆγός Κλεόμβροτος ὁ αὐτ. 8. 71· ἐπεστί σφὶ δεσπότης ὁ νόμος ὁ αὐτὸς 7. 104· τίς δὲ ποιμάνωρ ἐπεστί καπιδεσπόζει στρατῶ; Διόχλ. Πέρο. 211, πρβλ. 555. 40) ἐπὶ προσθήκῃ καὶ ἑτέρου ἀριθμοῦ τῷ



ἤδη ὑπάρχοντι, χιλιάδες τε ἐπεισι ἐπὶ ταύτῃσι (δηλ. ταῖς πεντήκοντα μυριάσι) ἐπὶ τῇ Ἡρόδ. 7. 184, πρὸλ. 185. V. ἐπιθεαῖω, ὑποστηρίζω, τινι Πίνδ. Ο. 13. 141.

ἐπειμι (εἶμι, πορεύομαι), ἀπαρ. ἐπείναι, χρησιμεῖον παρ' Ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ ἐπέρχομαι:—Ο' Ὀμ. ἔχει τοὺς ἔπικ. τύπους: γ' ἐνικ. προσ. παρατ. ἐπῆθεν Ἰλ. Ρ. 741· γ' πληθ. ἐπῆσαν καὶ ἐπῆσαν Ὀδ. Α. 233, κτλ.· Ἀττ. ἐπῆειν, γ' πληθ. ἐπῆσαν: μέλλ. ἐπείσομαι Ἰλ., μετοχ. μέσ. ἀορ. θηλ. ἐπείσομαι Ἰλ. Φ. 424: I. ἐπέρχομαι (μετὰ σημασίας μέλλ., ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τόσοον βέβαιον παρ' Ὀμ. ὅσον παρ' Ἀττ.):

1) ἐπὶ προσ., ἐπέρχομαι, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, ἔδρης ἐπίνοντι Ὀδ. Π. 42, κτλ. 6) τὸ πλείστον ἐπὶ ἐχθρῆς σημασίας, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐνίστα μετ' αἰτ., νῦν αὖ τοῦς ἄλλους ἐπείσομαι Ἰλ. Α. 367, Υ. 454, κτλ.· ἐνίστα μετὰ δοτ., Αἰνεῖαν .. ὅς μοι ἐπείσιν Ἰλ. Ν. 482, Ἡρόδ. 7. 145, κτλ.· τῷ ἀδελφῷ ἐπ. Θουκ. 4. 129· ἐν τῇ πεζογραφίᾳ ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἐπ. ἐπὶ τινι Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 86, κτλ.: πρὸς τινα, πρὸς τὸ τεῖχος ὁ αὐτός 1. 86., 7. 4· ἀπολ., Αἰνεῖαν ἐπίνοντα Ἰλ. Ν. 477, πρὸλ. Ε. 238, Ὀδ. Τ. 445· οἱ ἐπίνοντες, οἱ ἐπερχόμενοι, οἱ εἰσβάλλοντες, Ἡρόδ. 4. 11, κτλ.· ὡς ἐπιών, δι' εἰσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως, Δημ. 15. 12:—ἀλλ' ὁ ἐπιών παρ' Ἀττ. ποιηταῖς=ὁ τυχών, καίτοι τὸ γ' αἰνίγμα· οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπνῶν Σοφ. Ο. Τ. 393· ἀλλὰ τοῦπιόντος ἀρπάσαι ὁ αὐτός ἐν Ο. Κ. 752. γ) ἀναβαῖνω ἐπὶ τὸ βῆμα ἵνα ὁμιλήσω, οἱ δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐκέλευον τε ἐπείναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε Θουκ. 1. 72· παρούσας, ἔρχομαι εἰς συμπόσιον μετὰ τι, ἐπὶ τούτῳ ἐπίνοντες οἱ Μαντινεῖς .. ἦσαν τε ἐν ῥυθμῷ .. καὶ ὠρχήσαντο Σεν. Ἀν. 6. 1, 11.

δ) = μέτεμι, τὸν τε δὴ τρόπον τοῦτον ἐπιούσιν ἀδύνατον φαίνεται τὰ ὄντα ἐν εἶναι Ἀριστ. Φυσ. Ἀερ. 1. 3. 1. 2) ἐπέρχομαι εἰς τινα, καταλαμβάνω αὐτόν, μετ' αἰτ., τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπείσιν, πρὶν καταλάβῃ αὐτὴν τὸ γῆρας, Ἰλ. Α. 29 (παρὰ Πίνδ. 1. 7 (6). 58· ἐπειμι ἐς γῆρας)· οἷός σε χερμῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἐπείσ' ἀφικτοῦ, θὰ σὺ ἐπῆλθ' ἀνεύκτως, Αἰσχύν. Πρ. 1015· μετὰ δοτ., πλησιάζω, προσεγγίζω, ὀρμηγὰς ἐπῆλθεν ἐρχόμενοι Ἰλ. Ρ. 741· δεινῶν ἐπίνοντων τοῖς Ἑλλήσιν, ἐπαπειλούντων, Ἡρόδ. 7. 145:—ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. ingruere, χερμῶν ἐπίνων Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 673· νῦν ἐπῆει Αἰσχύν. Πέρσ. 278· πρὸλ. Σεν. Ἀπομν. 4. 3, 14, Ἀν. 5. 7, 12. 6) μετὰ δοτ. προσ., ἐπέρχεται μοι, «μυῖρχεται, εἰ καὶ ἐπὶ αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν Πλάτ. Πολ. 388D, πρὸλ. 557E· ὅ τι ἂν ἀπὸ ταυτομάτου ἐπῆ μοι Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 4· ἂν τούτων ὅντιν ἐπῆ σκοπεῖν Δημ. 574. 20, κτλ.:—ἀπολ., τοῦπιόν, τὸ ἐπερχόμενον εἰς τὸν νοῦν τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, 264B· πρὸλ. ἐπέρχομαι I. 2. 6, εἰσέρχομαι V, ὑπέρχομαι II.

II. ἐπὶ χρόνον, τὸ πλείστον κατὰ μετοχ. ἐπιών, οὖσα, ὄν, ἢ ἐπιούσα ἡμέρα, ἢ ἐρχομένη ἡμέρα, Ἡρόδ. 3. 85, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 105, πρὸλ. Πόρρ. ἐν Εὐρ. Φων. 1651· τῆς ἐπιούσης ἡμέρας Πλάτ. Κρίτων 44A· τῆς ἐπ. νυκτός αὐτοῦ 46A· ὁ ἐπιών βίσιος Εὐρ. Ὀρ. 1659· τοῦ ἐπίνοντος χρόνου Πλάτ. Νόμοι 769C· ἐν τῷ ἐπίνοντι χρόνῳ Σεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἢ ἐπιούσα ὥρα τοῦ ἔτους Δημ. 94. 8· εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν ὁ αὐτός 566· 5· εἰς τὴν ἐπ. Πυλαῖαν ὁ αὐτός 277. 26· τοῦπιόν, τὸ μέλλον, Εὐρ. Ἀποσπ. 1058· τῆς ἐπ. ἐλπίδος Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· περὶ τῶν ἐπίνοντων Δημ. 1487. 5· τῶν ἐπίνοντων ἔνεκα, τῶν ἐπακολουθημάτων ἔνεκα, ὁ αὐτός 423. 27. 2) καθόλου, ἔρχομαι κατὰ πιν ἄλλου, ἀκολουθεῖ, κύματα .. βάντ' ἐπίνοντα τε Σοφ. Τρ. 115, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb· ὁ ἐπιών, ὁ διαδεχόμενός τινα, ὁ διάδοχος, ὁ δ' αἰεὶ τῷπιόντι δεικνύμενος ὁ αὐτός Ο. Κ. 1532· ἀλλ' ἴδε ἄνωτ. I. 1. 6.

III. εἶμι ἐπὶ τινι, μεταβαῖνω εἰς τι μέρος, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἀγρόν ἐπειμι ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, θὰ μεταβῶ εἰς τὸν ἀγρόν ὅπως ἴδω τὸν καλὸν μου πατέρα, Ὀδ. Ψ. 359· διατρέχω, ἐπίνοντας χώρους τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 5. 74· ἐπεὶ δὲ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπῆει, μετέβη εἰς ἄλλας, Εὐρ. Φοῖν. 1164· ὁ Νίκίας, τοιάδε παρακλεισόμενος, ἅμα ἐπῆει τὸ στράτευμα, διήρχετο δι' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιθεώρει, Θουκ. 7. 78, κτλ.· φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἐπείσιν, θὰ τὰς ἀριθμήσῃ καὶ θὰ τὰς ἐπιθεώρῃ, περὶ τοῦ Πρωτεύς, Ὀδ. Δ. 411 (πρὸλ. ἐπείσομαι II): ἐπιών τῇ μνήμῃ ἔκαστα, διερχόμενος, ἀναθεωρῶν διὰ τῆς μνήμης ἔκαστα, Λουκ. Ἐρμ. 1.

ἐπεινύσθαι, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐφέννυσθαι, ἐνδύεσθαι, Ἡρόδ. 4. 64. ἐπειεῖς, εὖς, ἢ, τὸ ἐπειγέσθαι, σπουδή, διὰ τὴν ἐπείναι ἀλλήλους .. ἀνακαλοῦντες πολλὰςκι Πλούτ. Ρωμ. 29· γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ .. δηλοῦντα ἐπειεῖν τοῦ γεγραφότος Λουκ. Ἐταῖρ. Διάλ. 10. 3.

ἐπείπερ ἢ ἐπεὶ περ, οὖνδ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐπεὶ, μεθ' ὁρίστ., ἐπείπερ καὶ πάγας .. ἐφραζάμεσθα Αἰσχύν. Ἀγ. 822, 854, Σοφ. Ο. Τ. 1003, Ο. Κ. 75, Πλάτ. κλ.· παρ' Ὀμ. αἰπότε μετὰ παρενθεμένης ἄλλης τινός λείψως, ἐπεὶ οὐ περ Ἰλ. Ν. 447, Ὀδ. Υ. 181.

ἐπείπον, ἀπαρ. ἐπείπειν, ἀορ. 6' ἄνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει, διδόντα τὸν λαγὸν Κύρῳ ἐπείπειν, ἐνῷ εἶδε τὸν λαγόν, ἐπάμω εἰς αὐτὸ νὰ εἴπῃ, Ἡρόδ. 1. 123· ἐπείπον τοιάδε, μετὰ τοὺς προλαβάνοντας εἶπον τοιάδε (οἱ Κορίνθιοι), Θουκ. 1. 67, Αἰσχύν. 49. 15, κτλ. 2) ἐπείπειν ψόγον ἄλλοθρόοις, ψέζει, Αἰσχύν. Ἰκ. 972, πρὸλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 26:—Καθ' Ἡούκ. μέσ. ἀορ. «ἐπείπαομαι ἐπείπειν» καὶ μετοχ. ἐνεργ. ἀορ. 6', «ἐπείπων» ἐπιδοῦσας.

ἐπείρομαι, ἀπαρ. -εἰρεσθαι Ἡρόδ. 1. 19, 86 κ. ἄλλ.: παρατ. -εἰρετο 3. 22, κ. ἄλλ.: μέλλ. -εἰρήσομαι 1. 67, κ. ἄλλ.:—ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῷ μέλλ. ἐπερήσομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 98, Πλ. 32, καὶ ἀορ. -ηρόμην, ἀπαρ. -εἰρεσθαι Σοφ. Ο. Κ. 557, Θουκ. κλ.:—ἐρωτῶ προσέτι, τοῦτο δὲ ἐπῆρετο τῶν παρόντων ἔνεκα Σεν. Κύρ. 6. 3, 10.

II. μετ' αἰτ., ἐρωτῶ ἐκ νέου περὶ τινος πράγματος, ἐπειρησόμενος τὸν χώρον Ἡρόδ. 1. 67, 7. 101, Ἀριστοφ. Λυσ. 98· περὶ τίνος Ἡρόδ. 1. 158· μετ' ἐξητηρημένης προτάσεως, ἐπ. ὅ τι τίττεται ὁ βασιλεὺς ὁ αὐτός 3. 22· ἐπ. εἰ .., πότρεα .., Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 161. 2) ἐρωτῶ, ἰδίως τὸν θεόν, ἔδοξε .. τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου ὁ αὐτός 1. 19, Ἀριστοφ. Πλ. 32, Θουκ. 1. 25, κτλ.: ἐρωτῶ τινα ὅπως μοι εἴπῃ τι, θέλω ἐπερεσθῆναι .. τίνα, κτλ., Σοφ. ἔνθ' ἄνωτ.

3) ἐρωτῶ ἢ ζητῶ τὴν γνώμην τοῦ δήμου, Πλάτ. Ἀξίωχ. 368D, πρὸλ. Δημ. 594. 26.—Πρὸλ. ἐπανείρομαι.

ἐπειρώω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπερώω.

ἐπειρενύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελῶ, χλευάζω, Ἀπ. Ἐμφύλ. 4. 70, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 5, 13, 1.

ἐπειρωτάω ἢ -έω, ἐπειρωτήμα, -της, Ἰων. ἀντὶ ἐπερ-. ἐπεισάγω, εἰσάγω προσέτι, ἰδίως ἐπὶ τοῦ λαμβάνειν δευτέραν γυναῖκα, ὁ παῖς αὐτοῦ μητρικῶν ἐπεισάγων Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 3· ἐπεισαγαγὼν [Κλεοπάτραν] τῇ Ὀλυμπιάδι, περὶ τοῦ βασιλεῦς τῆς Μακεδ. Φιλίππου, Ἀθῆν. 557D· ἐπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (ἐν ᾗ δηλ. ἦν ἡ νόμιμος γυνὴ αὐτοῦ) ἑταίρας, ὥστ' ἠνάγκασε τὴν γυναῖκα σωφρονεσθῆναι οὕσαν ἀπολιπεῖν, περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀνδοκ. 4. 14· τινὰς εἰς τὸ δικαστήριον Σουλ. Ἐπιγρ. 5187a. 25.—Παθ., οἱ ἐπεισαχθέντες, οἱ γεωστὶ γενόμενοι πολῖται, Διον. Ἀλ. 2. 56, πρὸλ. Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 33.—Μέσ., λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους Πλάτ. Πολ. 575D· εἰσάγω καὶ ἄλλους πρὸς τοὺς ἡδὴ ὄντας, ἢ τινὰς ἐπεισαγόμενοι ποδὲν ἄλλους ἔξωθεν πολῖτας ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D.

2) εἰσάγω τι νέον ἄσχετον πρὸς τὰ παρόντα, Αἰσχύν. 1. 52, 1, κτλ.: εἰσάγω τι νέον, ἄλλην ἐπεισήγε μηχανήν, ἐφευρε νέαν ἄλλην πανουργίαν, Πολύδ. 32. 21, 11. 3) εἰσάγω, κομίζω ἐντός πρὸς τοὺς ἄλλους, χορεύω ἢ τράπεζαν δευτέραν Ἀντιφάνης ἐν «Ὀμοίσι» 1· εἰσάγω εἰς τὴν σκηνὴν δῶμα μετὰ τι, τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαχόντων, τῶν εἰσαχόντων δῶμα εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὰς ἀναρρήσεις τῶν στεφάνων, Αἰσχύν. 86. 38, Πολύδ. 24. 8, 12.

ἐπεισαγωγή, ἢ, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους εἰσαγωγή, ἐτέρων ἱητρῶν ἐπεισαγωγὴν Ἰππ. 27. 20· ἰδίως ἐπὶ δευτέρας γυναῖκός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 2· προσώπων ἐπ. εἰσαγωγὴ νέων προσώπων ἢ χαρακτήρων εἰς τὴν σκηνήν, Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαίς, περὶ τοῦ Αἰσχύλου, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 2. 10 (τόμ. 5. σ. 422, ἔκδ. Reisk.), πρὸλ. 3. 3. 2) μέσον πρὸς εἰσαγωγὴν, ἐπεισαγωγὰς τῶν πολέμων Θουκ. 8. 92.

ἐπεισαγωγίμος, ὄν, ἐπὶ προϊόντων ἔξωθεν ἐισαγομένων εἰς τινα χώραν, ἀλλὰ μὴν, ἢν δ' ἐγώ, κατοικίσει γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὐ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσειται, σχεδὸν τι ἀδύνατον Πλάτ. Πολ. 370E.

ἐπεισακτος, ὄν, ὡς τὸ ἐπακτός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οἰκεῖος, ἔρως δὲ, ὅτι ἐσρεῖ ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεῖα ἐστὶν ἡ ροὴ αὐτῇ τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισακτος διὰ τῶν ὁμμάτων Πλάτ. Κρατ. 420B.

II. ὁ ἔξωθεν, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενος, ἀλλότριος, ξένος, ἀντίθετον τῷ αὐτόχθων, εἶναι φασὶ τὰς αὐτόχθονας Ἀθήνας οὐκ ἐπεισακτον γένος Εὐρ. Ἰων 590· οἶτος Δημ. 254. 10., 466. 21· ἡδονὴ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 9, 4· κακὸν Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 5· θύραθεν ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φύσει ὑπάρχον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 11—θηλ. ἐπεισάκτη ἐστὶν πικρὴ γράψῃ ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 3777. 9.—Ἐν Ἰουστινιαν. Νεαραῖς 123, 29, τὸ ἐπεισακτος, ὄν, = συνεισακτος, ὄν.—Ἐπιγρ. ἐπεισακτως, αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δ' ἐπεισάκτως Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 265. 32.

ἐπεισθαίνω: μέλλ. -θῆσομαι, εἰσορμῶ, ἐπεισθαίνω τῷ ἴππῳ εἰς τὴν θάλατταν .. ἐμάχετο Σεν. Ἑλλήν. 1. 1, 6· ἐπεισθαίνοντες ἔξιν τοῖς ἐπλοῖς εἰς τὴν θάλασσαν Θουκ. 2. 9., 4. 14.

ἐπεισβάλλω: μέλλ. -θῶ, βάλλω ἢ χύνω ἐντός ἄλλου, προσθέτω, ἀλλ' ἐπεισβάλλειν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ὀσθενεστέρω ποτῶ, ἀλλ' εἶναι εὐχάριστον νὰ προσθήσῃ τις ποτήριον ἐκ τούτου



(δὴλ. τοῦ ἐκλεκε οὐ ποτοῦ) εἰς ἀσθενέστερον ποτόν, Εὐρ. Πλ. 498.

II. ὁμεταβ., εἰσβάλλω ἐκ νέου, Θουκ. 3.13.

ἐπεισβάτης (ἄ), ου, ὁ, (ἐπεισβάτης) πρόσθετος, ὑπεράριθμος· ἐπιβάτης πλοίου, τῶν ἐπεισδατῶν ὡς πληθὼς εἴη Εὐρ. Ήλ. 1550, ἐπεισβάζομαι, ἀποθ., ἐκθιάζω τὴν εἰσόδον, εἰσβάλλω εἰς μέ-  
ρος ἔνθα ὑπάρχει ἄλλος, ὅς δ' ἂν ἕτερος ἐπεισδιόσῃται Ήπιγρ. ἐπιτύμβ. ἐν Σουλ. Ήπιγρ. 3996, 4007, πρὸλ. 4190, 4366ii.

ἐπεισδεῖνκνυται, διὰφ. γραφ. παρ' Ήλιοδ. 1.15 ἀντὶ ἐπειδεῖ-  
κνυται, ἴδε ἐκδ. Κοραῖ τ. 2. σ. 30, 3.

ἐπεισδέχομαι, Ἀποθ., εἰσδέχομαι ἐπὶ πλέον, μηκέτι τοῦ θώ-  
ρακος οἴου ὄντος. ἐπεισδέχεσθαι Πλούτ. 2. 903E.

ἐπεισδύω, μεταγεν. ἐπεισδύω, ἐπεισέρχομαι, λανθάνει γὰρ  
ἐπεισδύουσα ἢ παράδοσις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 2.

ἐπεισεῖμαι (εἰμ, ibo) ἐπεισέρχομαι, Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 9. Θύ-  
ραθεν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 2. 3,10. ἐπὶ μάχης, Ήρόδ. 7.210·  
ἐπὶ δραμάτων, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τι, πλείω  
δάκρυα ἀφίρσιν ἐπὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ τοῖς ἥρωικοῖς πά-  
θεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισοῖσιν Αἰσχίν. 3. 41, 5.—εἰσέρχω  
εἰς τι, Ξεν. Κυν. 10, 9. 2) εἰσέρχομαι κατόπιν ἄλλου, Ήπ. Πρorr. 83. 5· ἔξωθεν Πλάτ. Τιμ. 41D. 3) ἐπὶ πραγμάτων,  
ἐπεισεῖμαι, συμβάλω εἰς τινα, τινὶ αὐτόν 50E.

ἐπεισελεύσεις, ἐμβολή, ἐπιφορά εἰς τὰ ἐντός, Εὐστρ. εἰς Ἀριστ.  
Πτο. N 1. 5, 6.

ἐπεισενεκτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεισφέρειν, δεῖ ἐπεισφέρειν  
ἢ ἐπεισνεγκεῖν, Σοφ. Ἐκλογ. τ. 2. σ. 46.

ἐπεισέρρω, ἐπεισέρρησεν, εἰσεφέρη Σουῖδ., Πολυδ. Θ', 158.  
—Ο Herwerden ἐν Δισχύλ. Ἀγαμέμν. 864 ἀντὶ τοῦ ἐπασφέρειν  
ἔχει ἐπασέρρειν.

ἐπεισέρχομαι, Ἀποθ. μετ' ἀορ. καὶ πρkm. ἐνεργ., κατορθώνω  
καὶ εἰσέρχομαι, καὶ τῶν ἐπεισελθόντων τῶν.. ἐκ τῶν νεῶν  
διαφυγόντων Θουκ. 8. 35· ἴδιως, εἰσέρχομαι εἰς οἰκογένειαν ὡς  
μητρική, Ήρόδ. 4.154. 2) εἰσέρχομαι μετὰ τινα, ὁ αὐτός 1.  
37· κατόπιν τινὸς Πλάτ. Πρωτ. 316A· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.  
τινὶ Διον. Ἀλ. π. Δημ. 8. 3) προσέτι, εἰσέρχομαι, μετ' αἰτ.,  
ὅστις περ γήρας ἔνεος ἐπεισελθὼν πόλιν Εὐρ. Ήω 813· μετὰ  
δοτ., δόμοις αὐτοῖς 851· ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον Δημ.  
1155. 8· ἐπὶ πραγμάτων, εἰσάγομαι ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπ. ἐκ  
πάσης γῆς τὰ πάντα Θουκ. 2. 38.

II. μεταφ., 4) ἐπὶ ἐθίμων, εἰσάγομαι βραδύτερον, Πλούτ. 2. 675F, κτλ. 2)  
έρχομαι εἰς τὴν μνήμην τινός, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. B', 42,  
Πλούτ. 2. 585E.

ἐπεισηγοῦμαι, Ἀποθ., προσέτι εἰσηγοῦμαι, διδάσκω τι εἰς  
τινα, Διόδ. 5. 7.

ἐπεισθεσις, εως, ἡ, εἰσθεσις, εἰσαγωγή, ἀντίθ. τῷ ἐπέκθεσις,  
Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ήπ. 381. II. παρεμβολή, παρενθήκη,  
λόγων ἐπεισθέσεως οὐδόλου δεόμενον Ἀνώνυμου Προγυμν.  
ἐν Ρήτορι (Walz) τ.1. σ. 605 ἐν τέλει.

ἐπεισιον, τό, = ἐπίσειον, Λυκόφρ. 1385.  
ἐπεισκληθῆναι, ἔλνεστ. ἐπεισκαλέω, διὰφ. γρ. ἐν Δουκ.  
Φιλοφ. 29, ἀντὶ ἐπεισκυκληθῆναι ἐκ τοῦ ἐπεισκυκλέω,  
δ' ἴδε.

ἐπεισκομίζω, εἰσκομίζω προσέτι, ἕτερον σῶμα ἐπ. Σουλ.  
Ήπιγρ. (Προσθῆκαι) 3882 i: μέσ., Κωμ. Ἀνώνυμ. 349.

ἐπεισκρινόμαι (τ), Παθ., ἀποχωρίζομαι καὶ εἰσέρχομαι, Ήπ. 380.  
49, Σέξτ. Ερμ. II. 3. 82.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπεισκρινόμενον»  
ἐπεισερχόμενον.

ἐπεισκυκλέω, ἐπικυκλῶ ἐντός, ἐπεισάγω, τὰ μηδὲν προσή-  
κοντα ἐπεισκυκλῶν ἐν Δουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 13· ἀλλ'  
ἐπ' ἄλλοις Λογγῶν. 22. 4.—Παθ., εἰσκομίζομαι, εἰσάγομαι, Δουκ.  
Θεῶν Ἐκκλ. 9, Φιλοφ. 29, ἴδε ἐπεισκληθῆναι.

ἐπεισκύπτω = εἰσκύπτω, ἔανθῃ δ' ἀφροδίσα λάταε παι-  
δίον ἐπεισκύπτει δόμοις Σοφ. Ἀποσπ. 257, παρ' Ἀθην. 668B ὁ  
Meineke ἔχει: πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις.

ἐπεισκυμάζω, εἰσορμῶ που ὡς οἱ κυμάζοντες, Πλάτ. Πολ.  
500B· μεταφ., ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτήτῳ  
184, πρὸλ. Δουκ. Ψευδολογιστ. 11.

ἐπεισνώμασις, ἡ, εἰσνώμασις κατὰ τινος, ἔφοδος, Νικητ. Ἀλεξ.  
σ. 166D.

ἐπεισοδιάζω, ἐπεισάγω, παρεμβάλλω, ὡς ἐπεισόδιον, Εὐστ. Πλ.  
409. 21· εἰσκομίζω, Φίλων 1.134, 5.—Παθ., τῶν ἔξωθεν ἐπει-  
σοδιαζομένων αὐτοῖς 592, 14.

ἐπεισόδιος, ον, (εἰσοδος), ὁ ἔξωθεν προσερχόμενος καὶ προστι-  
θέμενος εἰς τι, σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ  
ἐπεισόδιον Πλούτ. 2. 451B, πρὸλ. 584E· ἀκρόμασιν ἐπεισο-  
δίοις Πλούτ. Δούκουλ. 40, πρὸλ. Κάτ. Πρεσβ. 18, Ἀνθ. II. 5.19.

II. ὡς οὐσιασ. ἐπεισόδιον, τό, τὸ γινόμενον χάριν ἡδο-  
νῆς, οὐχὶ δὲ χρεῖας ἔνεκα, τὰ δ' ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς  
ἔνεκεν, χρεῖας μὴ συναγομένης, ὡς περ ἀκρόμασια καὶ θεά-  
ματα, κτλ., Πλούτ. 2. 629C, 710D· γέλγιθες, κόγχα, ῥοῖαι,  
σταφυλαί, δαψιλοῦς οἶνοπόταις γαστρος ἐπεισόδια Ἀνθ. II.  
6. 232. 2) ἐν τῇ ποιήσει παρενθετική τις προσθήκη, ἐπεισό-

διον. α) ἐν τοῖς Ἐπικοῖς ποιήμασιν, οἷον ὁ κατάλογος ἐν  
Ήλιάδῃ, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 5. 6) ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγωδίᾳ τὰ  
ζαλογοικὰ μέρη, τὰ μεταξὺ δύο χορικῶν ὁσμάτων, ἅτινα κατ' ἀρχὰς  
ἦσαν ἀπὸ τῶς παρενθήκαι, αὐτοῖς 12, 5.—ἀκολούθως, ἐπὶ πάσης δευ-  
τερευούσης πλοκῆς ἢ παρενθετικῆς διηγήσεως ἐν ποιήσει, ἥτις  
αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡδονατο ν' ἀποτελέσῃ πλήρως τι σύνολον, αὐτοῖς:  
ὡσαύτως ἐπὶ παντός εἶδους συνθέσεως, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. Ὀνομ. 19.

γ) ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ, παρεμβεβλημένον κωμικὸν μέλος, inter-  
mezzo, κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον Μεταγένης ἐν  
Φιλοφ. 1, ἔνθα ἴδε Meineke· πρὸλ. Κρατῖνον ἐν Ήπ. 13.  
3) μεταφ., ἐπεισόδια τύχης Πλούτ. 2. 35, 5.—Κατὰ  
Σουῖδ. «ἐπεισόδιον, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην  
τινὰ καὶ αὐτῶν τοῦ δράματος», καὶ «ἐπεισόδιον, τὸ εἰσφερόμενον  
τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὅν, καταχρηστικῶς δὲ  
τὸ ἔξαγωνιον ἅπαν πρᾶγμα». Πρὸλ. Πολυδ. Δ', 108, A. B. 253,  
19, κτλ.

ἐπεισοδιῶ, καθιστῶ τὸν λόγον ποικίλον εἰσάγων εἰς αὐτὸν  
ἐπεισόδια, ἐπεισοδιῶν ἀνομοίους ἐπεισοδίοις Ἀριστ. Ποιητ.  
24, 7· πρὸλ. 17. 5· ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον  
ἐπεισοδιῶν ἐπαίνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ρήτορ. 3.17, 11, πρὸλ. ἐπει-  
σοδιάζω.

ἐπεισοδιώδης, ες, (εἶδος) ἀσυνάρτητος, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος,  
Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 9. II. πλήρης ἐπεισοδίων, λε-  
γὼ δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον ἐν τῷ τὰ ἐπεισόδια μετὰλληλα  
οὗτ' εἶκος οὗτ' ἀνάγκη εἶναι ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Ποιητ. 9.11.  
ἐπεισοδος, ἡ, ἐπέλευσις, ἐλευσις, Σοφ. Ὁ. Κ. 730, Ἀποσπ.  
259, Πλούτ. 2. 903D.

ἐπεισπαίω, εἰσορμῶ αἰρινιδίως, εἰσπηδῶ, εἰσέρχομαι, ἤμῃν γὰρ  
ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδίκη-  
κός Ἀριστοφ. Πλ. 805· Μυκονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ  
συμπόσια Κωμικ. Ἀνώνυμ. 366.—ἀπολ., Δουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 15.1.

ἐπεισπέμπω, εἰσπέμπω μετ' ἄλλον, Μάξιμον ἐξελεύθερον  
ἐπεισπέμψε μετὰ τὸν Στέφανον Δίων Κ. 67.17.

ἐπεισπηδῶ καὶ ἐπεισπ.: μέλλ. -ῆσομαι, ἐπὶπηδῶ ἐντός,  
τοὺς δ' εἰς τὰς τάφρους ἐμπιπτόντας ἐπεισπηδῶντες ἐφθ-  
νευον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· μετὰ δοτ., ἐπεισπηδῆσαντες τῷ ἀρ-  
χεῖν ἐνέσχεον τὰ κοινὰ Φίλοστρ. σ. 73, 1, ἐκδ. Kayser,  
Ἀριστοφ. Ήπ. 363, Δημ. 1156. 8, Δίων Κ. 67, 17.

ἐπεισπίπτω καὶ ἐπεισπ.: μέλλ. -πεσοῦμαι, εἰσπίπτω, εἰσορ-  
μῶ αἰρινιδίως κατὰ τινος, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν Εὐρ. Ρῆσ.  
448· ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι Ξεν. Κύρ. 7. 5, 27· ὡσαύ-  
τως μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ. Ήρ. Μαιν. 34.—ἀπολ., εἰσορμῶ,  
εἰσβάλλω, ὡδ' ἐπεισπεσὼν Σοφ. Ὁ. Κ. 915, Εὐρ. Ἐκ. 1042.

2) πίπτω ἐπάνω τινός, βρονταί τινι ἐπεισπίπτουσι Ήρόδ. 7. 42.

ἐπεισπλέω καὶ ἐπεισπλ.: μέλλ. -πλευσοῦμαι καὶ -πλευσοῦ-  
μαι, εἰσπλέω μετ' ἄλλους εἰς τινα τόπον, Θουκ. 6. 2· Ἀλκιβιά-  
δης ἐπεισπλεῖ Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 5· μεταφ., μετὰ ταῦτα θύγ-  
νων II. ἐπεισπλεῖ ὑπογάστρι' ὅπτων Εὐδουλ. ἐν «Ἰωνι» 2.

II. εἰσπλέω που ἐναντίον τινός ὅπως ἐπιτεθῶ κατ' αὐτόν, ὡς  
αὐτοὶ ἐπεισπλευσοῦμενοι Θουκ. 4.13.

ἐπεισπνέω: μέλλ. -πνεύσομαι, εἰσπνέω πάλιν εὐθύς μετ' ἄλ-  
λην εἰσπνέω, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐπεκπνέω, Γαλην. τ.10. σ. 235(·)

ἐπεισπράττω, εἰσπράττω προσέτι ἢ ἐπὶ πλέον, τετραπλάσια  
ἐπεισπράξε Δίων Κ. 74. 8.

ἐπεισπράω: μέλλ. -ρεύσομαι, εἰσπρῶ ὑπεράνωθεν τινος, ὡς ὅταν  
ἡ θάλασσα ὀρμᾷ κατὰ τῶν πλευρῶν πλοίου καὶ εἰσρῇ εἰς αὐτὸ ὑπε-  
ράνωθεν αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπειορρεῖ  
Ποιητ. παρ' Ἀρρ. ἐν Περικλ. Εὐδ. Πόντ. 3, ἐν τέλει· οἶον ἐκ πη-  
γῆς τῆς Νουμῆας οὐφας τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐπειορρεῖν  
τῶν εἰς ἅπαντας Πλούτ. Νουμ. 20, Δουκ. Ἀλέξ. 49, Ἀθην. 156E.

ἐπεισπρέχω: ἀορ. -εδραχμον, ἐπεισέρχομαι τρέχων, τρίτος  
ἐπεισέδραμος αὐτοῖς Τιθέριος Ίουλιαν. 309C.

ἐπεισφέρω: μέλλ. -οίσω, εἰσφέρω μετὰ τι, ἐπειτ' ἐπέσφερε  
τοὺς ἀμύλους, δηλ. ἀπὸ πρῶτον καθάρσεως τὰς τραπέζας, Ἀριστοφ.  
Εἰρήν. 1195· ἐπεισενεχθῆναι Ήπ. παρ' Ἀρβων 782· καὶ τὸν  
μὲν ἦκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κἂν ἄλλο πῆμα  
Αἰσχύν. Ἀγ. 864 (πρὸλ. ἐπεισέρρω)· τέκνον· δ' ἐπεισφέρει  
δόμοισιν ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 649· ἐπ. λόγον, εἰσάγειν νέον ἐπιχει-  
ρημα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1164· ἐν ἐπιγραφαῖς ἐπιτυμβίοις, εἰσάγω (εἰς  
τὸν τάφον) καὶ ἕτερον νεκρὸν, Σουλ. Ήπιγρ. 3384, 3863 κ. ἄλλ.—  
Μέσ., εἰσφέρω, εἰσάγω ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπεισενεγκάμενοι μαρτυρία,  
εἰσενεγκάμενοι μαρτυρία πρὸς τοῦτο, Θουκ. 3. 53.—Παθ., τὸ ἐπε-  
σφερόμενον πρῆγμα, τὸ ἐπερχόμενον εἰς ἡμᾶς, τὸ συμβαῖνον,  
Ήρόδ. 7. 5.1· ὁ ἐπεισφερόμενος νόμος, ὁ νεωστὶ εἰσφερόμενος,  
Ἀριστ. Τοπ. 6.14, 5.

ἐπεισφεύρομαι, ἐνολοθάνω, ἐμπίπτω ἐν κακῇ ὥρᾳ, ἐπὶ  
κακῷ, Βασιλ. Σελευκ. 489B.

ἐπεισφοιτάω, εἰσέρχομαι εἰς τι, ὑπὸ τῶν ἐπεισφοιτῶντων  
νεμητῶν ἔξωθεν Φίλων 1. 615.

ἐπεισφορά, ἡ, καταδίκη, Σουῖδ., καθ' Ἡσύχ. δὲ (σ. 1392)  
«ἐπεισφοράι» δῶρα, ξένια, καταδίκαια.



ἐπεισφορέω, = ἐπεισφρέω, Φίλων 1. 468, 34.

ἐπεισφρέω (ἴδε ἐπισφρέω), ἐπεισάγω, καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνῳ λέγει· Εὐρ. Ἀλκ. 1056· λέκτροις τ' ἐπεισφρῆνθε δ' αὐτὸς ἐν Ἡλ. 1033· ὅρεις ἐπεισφρῆνθε σπαργάνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρ. Μαιν. 1267· — μετοχὴ τῆς ἀορ. ἐπεισφρῆς (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ἐπεισπέρφρημι) ἀπαντᾷ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀποσπ. 781. 46. II. ἀμετάβ., ἐπεισέρχομαι, Σουίδ., Εὐστ. Πονημάτ. 104. 11, κλπ.

ἐπεισφρῆσις, ἡ, ἐνεσις, εἰσαγωγή, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρῆσει τῶν ποιητῶν Ἰωάνν. Διακ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 437 Gaisf.

ἐπεισφρῆτιον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεισφρέω, δεῖ ἐπεισφρῆν, Ζαχαρ. Μυτλ. 89. 4.

ἐπεισχεῖν· μέλλ. -χεῖω, = εἰσχεῖω, ἀθρόον εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχεε Φίλων 1. 150. 25. — Παθ., ἐπὶ πλῆθους, εἰσρέω, εἰσορῶ, τοὺς ἐπεισχοιμένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἤκειν συμμάχους Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 3. — Κατὰ Σουίδ. ἐπεισχεῖν, ἐπεισβάλλω.

ἔπειτα, Ἰων. ἔπειταν, ὁ ἴδε, Ἐπίρρ. (ἐπὶ, εἶτα) δηλοῖ τὴν ἀκολουθίαν μιᾶς πράξεως ἢ καταστάσεως μετ' ἄλλην, καὶ κυρίως προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἔπει, ὡς τὸ εἶτα ὑπὸ τοῦ εἰ.

1) ἐπὶ ἀπλῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογικῆς τινος ἐννοίας, ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. deinde, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἑφεξῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 48, Β. 169, κτλ. — ὁπότεν εὐρύσκηται ἐν ἰσχυρᾷ ἀντιθέσει πρὸς προτέραν πρᾶξιν ἢ κατάστασιν μετὰ παρωχημένον χρόνον, = μετὰ ταῦτα, κατόπιν μετὰ μέλλ. = εἰς τὸ ἐφεξ, τοῦ λοιποῦ, ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφῆσθαι Ἰλ. Ο. 140, πρβλ. Π. 498· ἀντιτίθεται τῷ αὐτίκα καὶ νῦν, Ἰλ. Ψ. 551· ὅς δ' ἔπειτ' ἔφθ, ἀντιτίθεται τῷ ὅστις πάροθεν ἦν, Διοχῶλ. Ἀγ. 171· — ὁ Ὀμ. συχνάκις ὁρᾷται αὐτὸ μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, αὐτίκ' ἔπειτα, αἶψα ἢ ὥκα ἔπειτα, ἐπὶ δὲ καὶ ἐνθά ἔπειτα· σπανίως ἄνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς προγενεστέραν πρᾶξιν, τότε ἀκριδῶς, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, εὐρὲ δ' ἀρα μνησθήρας ἀγῆνορας, οἱ μὲν ἔπειτα πεσοῖσι τ' ἠθιρὸν ἑτερπὸν Ὀδ. Α. 106· — συχνάκις ἐν διηγήσει, πρῶτον μὲν ..., ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἔπειτα δὲ ..., Λατ. primum ..., deinde ..., Θουκ. 2. 55, Πλάτ. Ἀπολ. 18Α, κτλ. ὑπὸ τοῦ ἔπειτα μόνου, πρῶτον μὲν ... ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κτλ. Θουκ. 1. 33, Ξεν., κλ. ἔπειτα δὲ ἐπαναλαμβάνομενον πολλάκις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 14· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ πρῶτον, αὐτόθι 8. 3, 24, καὶ ἄλλ. οὕτω καὶ πρὶν μὲν ... ἔπειτα δὲ ... Σοφ. Ἡκ. 724· ἔπειτα γὰρ Ἀριστοφ. Θεσμ. 556, Πλάτ. κλ.· καὶ πείτα, συχνά παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Ἀγ. 61, 305.

2) μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἔπειτα, τὸ ἐπόμενον, τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν Σοφ. Ἀντιγ. 611· τὰ τε πρῶτα, τὰ τ' ἔπειθ' ὅσα τ' ἐμῆλλε τυχεῖν Εὐρ. 1. Τ. 1263· οἱ ἔπειτα οἱ μετὰγενέστεροι, Διοχῶλ. Εὐμ. 672· ὁ ἐπὶ βίος Πλάτ. Φαίδων 116Α· εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 39Ε· ἡ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα Θουκ. 2. 64· ἐν τῷ ἔπειτα Πλάτ. Φαίδων 67C· ἐκ τοῦ ποτέ εἰς τὸ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἐν Παρμ. 152B· ὁ ἔπειτα χρόνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9.

3) ὡς τὸ εἶτα μετὰ παρεμφατικῶν ῥημάτων προηγουμένης μετοχῆς, μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐφ' ἡγάθητο κόλπω, ἐμειδάσασα καὶ μειδήσασα ἔθηκεν αὐτὸν (δηλ. τὸν κεστὸν ἱμάντα) εἰς τὸν αὐτῆς κόλπον, Ἰλ. Ω. 223, πρβλ. Α. 730, κτλ. συχν. παρ' Ἀττ., Διοχῶλ. Θιβ. 267, Εὐμ. 29, Πλάτ. Φαίδων 82C· — ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνάκις ἐν χρῆσει πρὸς δηλώσιν ἀντιθέσεως μετὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήματος ἐμφαινόμενον θαυμασμοῦ τινος ἢ ἐκπλήξεως ἢ τοιοῦτον τινός, καὶ τότε ἡ μὲν μετοχὴ δύναται νὰ ἐξενεχθῇ ἐν παρεμφατικῇ ἐγκλίσει, τὸ δὲ ἔπειτα νὰ ἐμφανισθῇ διὰ τοῦ, μετὰ τοῦτο, τὸ μητρόδ' αἶμ'... ἐκχέας πέδοι, ἔπειτ' ἐν Ἀργεῖ δώματ' οἰκῆσσι πατρός, Διοχῶλ. Εὐμ. 654, πρβλ. 438, Θιβ. 267· ὡς τὰν ἐν κακοῖσι τίς ἀλοῦς ἐπ' τοῦτο καλ- λύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 496· ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν ἐπ. μὴ κατ' ἀνθρώπου φρονῇ ὁ αὐτὸς ἐν Αλ. 761· εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις· λέγειν μέλλω Ἀριστοφ. Ἀγ. 498, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519B, Πρωτ. 319D, Φαίδωνα 70Ε· ἐνίσταί ἡ αὕτη χρῆσις· εὐρηαί ἐν προτάσει ἢ ἐπ' ἐπὶ προηγουμένης μετοχῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 624, Ὀρν. 536· προηγουμένου ῥήματος, Ἀγ. 126· πρβλ. Heind. Πλάτ. Κρατ. 411B, Φαίδωνα 90B· — ἴδε εἶτα 1. 2.

4) ἐν τῇ ἀποδόσει, εἰ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρ' Ὀμ. συχνάκις ἐπιτεταμένον· δὴ ἔπειτα, δὴ τοῦ ἔπειτα, τότε ἔπειτα.

5) μετὰ χρονικὸν τινα σῦνδεσμον, ἐπεὶ δὴ σφαίρη πεῖρησται, ὥρχεισθην δὴ ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας, ἀκολουθῶς ἐχόρευσαν, Ὀδ. Θ. 378· οὕτω μετὰ τὸ ἐπεὶ Ἰλ. Η. 247· μετὰ τὸ ἐπὶ ὄδῳ Ὀδ. Α. 121· μετὰ τὸ ὁπότε Ἰλ. Σ. 545· μετὰ τὸ ὅτε Ἰλ. Σ. 223· μετὰ τὸ ὡς Κ. 552· μετὰ τὸ ἥμος Α. 478.

6) προηγουμένου ὑποθ. συνδέσμου, εἰ δ' ἐπεὶ δὴ· ἀγορεύεις, εἰς ἀρα· εἰς τοῦτο ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, ἀν' ὁμίλῃς τὴν ἀλήθειαν, τότε βε- θαίως οἱ θεοὶ ὤλεσαν τὰς φρένας σου, Ἰλ. Η. 360, Μ. 234, πρβλ. Κ. 453, Ὀδ. Α. 290, κτλ.· οὕτω, μετὰ τὸ ἦν, Ἰλ. 1. 394· οὕτω καὶ θεὸς ἡ ἀπόδοσις λαμβάνη σῆμα ἐρωτήσεως, εἰ μὲν δὴ ἔτα- ρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλθεῖν, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυ- σῆος λαθοίμην; πῶς ἐγὼ δύναμαι ἐν τοιαύτῃ περιπέτσει νὰ ..., κτλ., Ἰλ. Κ. 243· οὕτως ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τοῦτο, καὶ ὅταν τὸ εἰ ὑπονοῖται ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ, ὡς, ὅν (= εἰ τινα) μὲν κ' ἐπικεκῆς ἀκούμεν, οὐ τις ἔπειτα... τόνγ' εἴσε- ται Ἰλ. Α. 547· μάλιστα μετὰ μετοχ., ὅν (= εἰ τινα) δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μινάειν..., οὐ οἱ ἐπ. ἄρκιον ἐσσεῖται Ἰλ. Β. 392.

II. ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας κατὰ διάνοιαν, ἥτοι ἐπὶ ἐξαγωγῆς συμπεράσματος, εἶν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἰέναι μενεαίνειν Ὀδ. Ρ. 185, πρβλ. Ἰλ. Ο. 49, Σ. 357· οὐ σύγ' ἔπειτα... Τυδεὸς ἐκγονὸς ἐσσι Ἰλ. Ε. 812· σπανίως ἐν ἀρχῇ, ἔπειθ' ἐλοῦ γὰρ θάτερα Σοφ. Ἡλ. 345.

2) πρὸς ἐναρκιν διηγήσεως, νῆρος ἔπειτα τις ἐστὶ, πολυ- κλύτῳ ἐνὶ πόντῳ, ὑπάρχει λοιπὸν νῆρος, κτλ., Ὀδ. Δ. 354.

3) παρ' Ἀττ. συχνάκις πρὸς εἰσαγωγὴν ἐμφαντικῶν ἐρωτή- σεων, καὶ λοιπὸν..., ἔπειτα τοῦ δεῖ; Ἀριστοφ. Πλ. 827, πρβλ. Θεσμ. 188, Νεφ. 226· κατὰ τὸ πλείστον πρὸς δηλώσιν ἐκπλήξεως ἢ περιφρονήσεως πρὸς τὸ ἐπιχείρημά τινας, ἔπειτ' οὐκ οἶφι φροντί- ζειν [τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων]; Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 11· οὕτω, καί πειτα Ἀριστοφ. Ἀγ. 126, Ὀρν. 963· συχνάκις μετὰ τοῦ δῆτα, ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; αὐτόθι 911, πρβλ. 1217, ὁ αὐτὸς Ἀποσπ. 985, Εὐρ. Ἀλκ. 822.

ἔπειτε ἢ ἐπεὶ τε, ὅτε, ἀφ' οὗ, Ἡρόδ. 1. 14, 48, κτλ. ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα, Ἡρόδ. 1. 146, 2. 52 καὶ ἄλλ., ἴδε Δινδ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI· — ὡσαύτως Δωρ., Πινδ. Π. 4. 376, Ν. 3. 94 κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἀγ. 745· πρβλ. εἶπεν.

ἐπεκβαίνω, ἐκβαίνω εἰς τι, ἐς· τὴν γῆν ἐπεξέδρσαν Θουκ. 8. 105· ἀπολ., ὁ αὐτὸς 1. 49· — μετ' αἰτίας, χέρσον, ἐπεκβαί- νειν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀνθ. Παλ. 9. 276.

ἐπεκδοῶ, ἐκδοῶ ἐναντίον τινός, ἐν τῷ Παθ., Δίων Κ. 43. 24. ἐπεκδοθήτω, ἐξέρχονται τρέχων εἰς βοήθειαν, ἐπεκδοθησάντων τῶν Ἀθηναίων, ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν (Σχόλ.), Θουκ. 7. 53, 8. 55.

ἐπεκδοῦσθαι, ἐπεξηγοῦμαι, σαφηνίζω, Πλάτ. Πρωτ. 328E, Εὐθύρρυν 7A, Πλουτ. Σόλ. 25.

ἐπεκδιδαχῆ, ἢ ἐπεξηγήσις, σαφήνισις, Γ. Χοιροβ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 254. 8.

ἐπεκδιδῶμαι, ἐκ νέου δημοσιεύω, ἐκδίδω κατόπιν, ὁ Ἀμμόνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διαρθρώσεως· Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 365.

ἐπεκδιηγέομαι, ἀποθ., κατόπιν ἐξηγοῦμαι, φημὶν φράσειν αὐτὸν πότερον ἢ γῆ πλατεῖα ἐστὶν ἢ στοργγύλη· ἐπεὶ δὲ φράσειν ἐπεκδιηγῆσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην Πλάτ. Φαίδων 97D, καί.

ἐπεκδιηγῆσις, εἰς, ἢ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς διηγήσεως, Βασιλ. 1. 89A.

ἐπεκδικέω = ἐκδικέω, Δωρὸς ἐν Patrologia Graeca IX. 1633D.

ἐπεκδικήσις, ἢ ἐκδικήσις ἐπὶ τινι πράξει, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τ. 8, σ. 250. 6.

ἐπεκδικία, ἢ, ὑπεράσπισις, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τόμ. 8. σ. 203. 14.

ἐπεκδρομῆ, ἢ, ὁρμητικὴ ἐξοδος ἐκ φρουρίου κατὰ πολεμίων, Θουκ. 4. 25, Δίων Κ. 46. 38.

ἐπέκεινα, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐκεῖνα, ἀντὶ τῷ ἐπὶ τὰς (Πλάτ. Φαίδων 112B), πέραν, Λατ. ultra, μετὰ γεν., Ἐκαταῖος 203· τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἐκκαίδεκα σταδίους Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· οἱ ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Ἡρωδιαν. 2. 8· ἐπέκεινα ἐλθεῖν Διονύσου, πορρωτέρω..., Ἀπρ. Ἀν. 5. 2, 1· μεταφ., ἐπέκεινα τῆς οὐσίας ὑπερέχειν Πλάτ. Πολ. 509B.

2) μετ' ἄρθρου, τὸ ἐπέκεινα, Ἀττ. τοῦπ., ἢ τὰ ἐπ., Ἀττ. τὰπ., τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης Ἡρόδ. 3. 115, πρβλ. Θουκ. 6. 63, κτλ.· τοῦπέκεινα τῆςδε γῆς Εὐρ. Ἰπκ. 1199· Πίνδου τε τὰπέκεινα Διοχῶλ. Ἰκ. 257, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 10· ἀπολ., ἐκ τοῦ ἐπ. Ξεν. Ἀν. 5. 4, 3· ἐν τῷ ἐπ. Θουκ. 7. 58· εἰς τὸ ἐπ. ὑπερέχοναι Πλάτ. Πολ. 509B.

II. ἐπὶ χρό- νου, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, τοῖς ἀρχαιότεροις, Ἰσοκρ. 124B, τοὺς μὲν περὶ τὰ Τρωϊκά καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομέ- νους, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 190A, κτλ.

ἐπεκκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπικέλλομαι.

ἐπέκθεσις, ἢ, = ἐκθεσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 456, 476.

ἐπεκθῶ = ἐπεκτρέχω, Θουκ. 4. 34, 5. 9, Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεκθύομαι, (θύω) θύω ἐπὶ τινι σκοπῇ, ἐπὶ τῶν θυνόντων ὅπως μᾶλλον τὸ μέλλον, Ἀπρ. Ἐπίκτ. 2. 7, 9, πρβλ. ἐπεξοικονίζομαι.

ἐπεκκομφέω = ἐκκομφέω, ἐλαφρύνω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 12.

ἐπεκλύω, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. Νικ. 14, ἀντὶ ὑπεκλύω.

ἐπεκπίνω· μέλλ. -πίνωμαι, πίνω μετὰ τι, ἐπεκπίνω γάλα- κτος ἀμφορέα Εὐρ. Κύκλ. 327.



ἐπέκπλοος, συνγρ. -πλους, ὁ, (ἐκπλέω) ἔκπλους κατά τινος, ἐπίθεσις κατὰ θάλασσαν, ἐπεκδρομή, ἐπέκπλ. ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 20.

ἐπεκπνέω, ἐκπνέω εὐθὺς μετ' ἄλλην ἐκπνοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπεισπνέω, Γαλην τ. 10. σ. 235 (3).

ἐπέκρηξις, εὖως, ἡ, = ἐκρηξις, εἴτ' ἐπέκρηξιν τῶν περιεχόντων Διογ. Α. 10. 115.

ἐπεκροφίω, πλημμυλ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 701. ἴδε ἐκροφίω.

ἐπέκρυσις, εὖως, ἡ, (ἐκρέω) ἔκρων εἰσορή, Δεύκιπ. παρὰ Διογ. Α. 9. 32, εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐπεισρυσίς.

ἐπέκτασις, εὖως, ἡ, ἔκτασις, Ἀριστ. Οὐραν. 3. 7, 4. ἔχειν ἐπέκτασιν, ἐπιδέχεσθαι ἔκτασιν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀτόμ. Γραμμῶν 42.

II. τὸ ἐπεκτείνειν λέξιν τινά, (ὡς π. χ. ἐκείνοσε, τημιούτος, τηλικούτος, δῶσι, πυλάων κτλ.) Ἀριστ. Ποιητ. 22, 8, Τρύφων 14, Ἀπολλών. Σοφ. 2. 1, Δράκων 37, 10, 156, 23, Ἀπολλών. Δ. περὶ Ἀντωνυμ. 265C, 296B, Ἀρχάδ. 196. 1. — Ἰδῶς ἡ ἐπέκτασις βραχείος φωνήεντος = ἔκτασις, Ἀπολλών. Δ. π. Ἐπίερ. 553, 3, 588, 1.

ἐπεκτατικός, ἡ, ὄν, χρησιμεύων πρὸς ἐπέκτασιν, Εὐστ. 1393. 14. — Ἐπίερ. -κῶς, Γραμμ.

ἐπεκτείνω, ἔκτεινω περαιτέρω, ἐπεκτείνοντι γὰρ ἐπὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους ἐπ' ἀπειρον πρόεισιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 7, κ. ἄλλ. — Παθ., ἐκτείνωμαι, ὁ αὐτὸς ἐν Φυσ. Ἀξρ. 4. 9, 8, κ. ἄλλ.

2) ἀμεταβ. = ἐπεκτείνωμαι, τῶν δὲ ὑπαρχόντων.. ἔνια ἐκτείνει ἐπὶ πλεόν ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 13, 2. ἐπὶ λαοῦ ἡ χώρας, Στράβων 342.

3) Παθ., ἐκτείνωμαι πέραν τινός, ἐπεκτείνεται τῆς οἰκίας ὥρας Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 6. 8, 4. ἐκτείνω ἑμαυτὸν πρὸς τι, μετὰ δοτ., τὰ μὲν ἑπίω ἐπιλανθάνομενος τοὺς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνωμενος, «τὸ ἐπεκτείνωμενος τὸν σύντονον δηλοῖ δρόμον, .. ἐκεῖνος γὰρ ἐπεκτείνεται, ὅστις, καὶ τῶν ποδῶν τρεχόντων, τὸ λοιπὸν ἐπένευκε σῶμα πρὸς τὸν Σκοπὸν» (Οἰκουμένιου ἐξηγήσις) Ἐπιστολ. πρὸς Φιλιππησ. γ', 14.

II. ἐκτείνω, τεκνῶν, ἐπιμηκύνω, λόγους Πλούτ. 2. 1147.

2) ἐκτείνω φωνήεν, προσφέρω αὐτὸ μακρῶς, ὅλον εἴ τις ἐκτείνειας λέγοι τὸ ὑ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4. 1. — Παθ., τὸ ἐπεκτεταμένον, λέξις καταστάσα μακροτέρα διὰ παρεμβολῆς φωνήεντος ἢ ἄλλως πως, οἶον, μοῦνος ἀντὶ μόνος, ἡέλιος ἀντὶ ἡλίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀφρηγμένον, ὁ αὐτὸς ἐν Ποιητ. 21, 23.

III. ἐπαυξάνω, τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλευόμενος Στράβων 800.

ἐπεκτεταμένιος, Ἐπίερ. παθ. μετοχ., ἰσχυρῶς, ἐντόνως, σφοδρῶς, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1050.

ἐπεκτετικός, ἡ, ὄν, ὁ, ἐμπροδίζων, περιορίζων, καλυπτικός, «πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμηροὶ μηχαναὶ ἐπεκτετικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἀμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίνονται» Ἐπίερ. τ. 1. σ. 569D.

ἐπεκτρέχω: ἀορ. -εξέδραμον: ἐπεκτρέω, τρέχω ἐναντίον τινός ἐκ τινος μέρους, ἐπεκδραμόντες πελτασταί ἐκ τοῦ ἐπὶ Δεχαιον τείνοντος τείχους Ξεν. Ἑλλην. 4. 4, 17. ἀπολ., αὐτῷ 6. 2, 17. ὡσαύτως μετ' αἰτ., Πaus. 1. 20.

ἐπεκτρέβω, ἐπικρέβω, σβείρω, λυμαίνωμαι, Ἀθαν. τ. 2. σ. 387A, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1. σ. 1. 13.

ἐπεκτρέω: μέλλ. -οῖσω, ἐκτρέω μακράν, Πλούτ. Ἀλέξ. 26.

ἐπεκτρέω: μέλλ. -χεῶ, ἐκτρέω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιχέω, Σουῖδ. ἐν λέξει θραυλοτέρας: — Μέσ., χύνωμαι καταπάνω τινός, ἐφορῶ κατ' αὐτόν, ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις Ἐβδ. (Ἰουσίδ. ΙΕ', 4), ἐκτείνωμαι, ἐξαπλύνωμαι ἐπάνω εἰς τι, Εὐάδην., ἐπεκχυμένην μελέεσιν ἀμφὶ πόσιν Κόντ. Σμ. 10. 481.

ἐπεκχωρέω, χωρῶ, βαίνω κατόπιν ἄλλου, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 401, τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμη, δευτέρον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεκχωρεῖ.

ἐπέλασις, εὖως, ἡ, ἔφοδος ἱππικοῦ, Πλούτ. Τιμολ. 27. ἐλεφάντων, Λουκ. πῶς δει' Ἰστ. Συγγρ. 31: — ὡσαύτως ἐπελάσια, ἡ, Διοδ. Ἀποστ. 533. 46.

ἐπελαύνω: μέλλ. -ελάσω [ᾱ], Ἀττ. -ελῶ: — σύρω ἐπὶ τινος, τὰς ἀμάξας ἐπελαύνουσι, δηλ. ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου, ἥτοι τοῦ πάγου, Ἠρόδ. 4. 28.

2) παρ' Ὁμ., ἐπιβέτω ἐπὶ τινος ἐπιφανείας μεταλόν ἐσφυρηλατημένον εἰς πλάκας (πρβλ. ἐλαύνω III. 1) ἐπὶ δ' ὀγδοὺν ἤλασε χαλκόν, περὶ τῆς ἀσιπίδας τοῦ Αἰάντος, ἥν κατασκεύασεν ὁ Τυχίος, Ἰλ. Η. 223. πολλὰς δ' ἐπελήλατο χαλκός, ἐπὶ τῆς ἀσιπίδος τοῦ Ἐκτορος, Ἰλ. Ν. 804, πρβλ. Ρ. 493.

3) μεταφ., ὄρκον ἐπελαύνειν τινί, ἐπιβάλλειν διὰ τῆς βίας ὄρκον εἰς τινά, Ἠρόδ. 1. 146, πρβλ. 6. 62. ἀναγκάζω, ἐπελασάσθων δὲ οἱ ἀλλασταὶ Ἐπιγρ. Ἀρχαδ. 122, 13.

II. ἐλαύνω κατὰ τινος, ὁρῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἐλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον Ξεν. Ἰππ. 8. 11. ἐλαύνω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινός ὡς ἐπέλασε τὴν στρατιὴν Ἠρόδ. 1. 164. ὠμῶς βιαίως ἐναντίον τινός, στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 381.

2) ἀμεταβ., ἐλαύνω, πορεύομαι, στρατεύω, ἐναντίον τινός, Ἠρόδ. 1. 17, 3. 151 κ. ἄλλ. τινὶ Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 21. ἐπὶ Βαβυλῶνα Ἠρόδ. 3. 151, πρβλ. 7. 9. ἐπήλασαν οἱ ἱππῶται, ἐπετέθησαν,

ἐφώρμησαν, 9. 49, πρβλ. 18. τρεῖς [νῆες] ἐπήλασαν περὶ τὸ ἔρμα, ἐξώκειλαν περὶ τὴν ὕψαλον πέτραν, 7. 183. μετ' αἰτ. τόπου, διέρχονται, εἰτα ἐρήμην πολλήν ἐπελάσαντες.. ἀφικέσθαι εἰς Αἴγυπτον Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 5.

III. Παθ., Ξεν. Ἰππαρχ. 2, 3.

ἐπελάφριζομαι, Παθ., γίνομαι ἐλαφρός, ἐπὶ γεώδους οὐσίας, Φίλων 621. μεταφ., ἐπὶ προσώπων, καθιστῶ τι ἐλαφρὸν δι' ἐμέ, τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφρίζομενοι τῷ εὐσεβεῖν αὐτοῖς 200. — τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐσεβ. Μαρτ. Πάλ. 2. σ. 230. ἐπελάφρυνω = ἐλαφρύνω, τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμιὸν ὁ ὕπνος Πλούτ. 2. 165F. ἐπελαφρύνειν τὸν πόνον Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 1, 1.

ἐπελάω = ἐπελαύνω: — Παθ., ἐπελάσθω τὰ ἐπιζήμια, ἃς ἐπιβλήσῃ τὰ πρόστιμα, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 127.

ἐπελδομαι, ἴδε ἐπιέλδομαι.

ἐπελέγχω = ἐλέγχω, Διογ. Α. 6. 97.

ἐπελεῖω = ἐλεῖω, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 548.

ἐπελευθεριάζω, ἐλευθεριάζω, ἐνεργῶ ἐλευθέρως, ὁφθαλμοὶ καὶ ἄ μὴ βουλόμια πολλὰκικς ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποβιάζονται Φίλων 2. 238.

ἐπέλευσις, εὖως, ἡ, (ἐπέρχομαι) τὸ ἔρχεσθαι εἰς τι, ἔλευσις, «ἐρχομός», ἐπέλευσιν.. ἀπρόδρατον Εὐστ. 1574. 59. ἐπιθεωρήσις, Διονυσίῳ μὲν γὰρ ἐμέλησεν ὀλικῆς τινος περιγηγῆσεως γῆς καὶ ἔθνων ἐπελεύσεως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Προσίμ. Ὑπομνημάτ. εἰς Διονύσιον. Περιγρ. σ. 71. 18, ἐκδ. Bernh. 2) συμπεθεηκός, γεγονὸς τυχαῖον, ταῖς πλαττομέναις καὶ λεγομέναις ἐπελεύσεσιν Χρυσίππος παρὰ Πλούτ. 2. 1045D.

ἐπελευστέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπέρχομαι, δεῖ ἐπέρχεσθαι, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθ. Πονημάτων. (Ἡ παραπομπή (164. 47) ἐν τῷ Θησ. Στεφ. εἶναι ἐσφαλμένη).

ἐπελευστικός, ἡ, ὄν, (ἐπέλευσις) ὁ διερχόμενος τι ταχέως, διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπελευστικόν, τὸ σύντομον, τὸ ἀνευ λεπτομερειῶν, Εὐσταθ. Προσίμ. Ὑπομνημάτ. εἰς Διονύσιον. Περιγρ. 69. 19, ἐκδ. Bernh. 2) τυχεῖος, Χρυσίππ. παρὰ Πλούτ. 2. 1045B.

ἐπεληλάτο, γ' ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ ἐπελαύνω.

ἐπέλησε, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιλήθω.

ἐπελθόντες (= ἐπελθόντες) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 63.

ἐπέλασσε = ἐπέλκω, Ἰων. ἀντὶ ἐφελ-.

ἐπέλλαθε, ποιητ. ἀντὶ ἐπέλαθε, γ' ἐνικ. ἀορ. 6' τοῦ ἐπελαμδάνω.

ἐπεπλίζω, διαβουκολῶ τινα διὰ ψευδὸς ἐλπίδων, κάρνω αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ δι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν Θουκ. 8. 1. αὐτοὺς ἐπεπλίζων ταῖς ὑποσχέσεσι Σουῖδ. ἐν λ. Πυθαγόρας Ἐφέσιος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 2. II. ἀμεταβ., ἐλπίζειν ἐπὶ τινι, στήριζεν ἐπὶ τινι τὰς ἐλπίδας, εἰ καὶ μάλιστα ἰσχυρὴν τινα εἶχε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπήλπιζε Δίων Κ. 41. 11, Ἠλιόδ. 7. 26. ἀπολ., Λουκ. Τίμων 21: ἄλλ' ὡσαύτως, 2) ἀπλως = ἐλπίζω, Εὐρ. Ἰππ. 1011, Θουκ. 8. 54 (διάφ. γραφ. ἐλπίζων).

ἐπέλομαι, καὶ Ἐπικ. ἐπέλομαι (ἐλπω): — ποιητ. ῥῆμα, ἔγω ἐλπίδας, ἐλπίξω δι, μετ' ἀπαρ. μέλλ., μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπέλπεο μύθους εἰδῆσιν Ἰλ. Α. 545. ἐπιελπόμενος τὸ γε θυμῷ, νευρήν ἐνταυύσειν Ὀδ. Φ. 126. οὐδὲν ἐπελπομένα.. ἐκτολυτεύσειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1031: καθόλου, ἐλπίξω, Τελείστ. 1. 1.

ἐπεμασάμην, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιμαίωμαι.

ἐπεμβάδων, ἀναβάδων, Ἀνθ. Π. 9. 688.

ἐπεμβαίνω: μέλλ. -δῆσομαι, βαίνω ἢ πατῶ ἐπὶ τινος, καὶ ἐν τῷ πρkm. ἐπιβέθηκα, ἵσταμαι ἐπὶ τινος, μετὰ γεν., οὐδὲν ἐπεμβεβάως, «ἐπιβέθηκός» (Συδλ.), Ἰλ. 1. 582. σὺς ἐπεμβαίνων χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 924. δῖφρου ἐπεμβεβάως, ἐπιβέθηκός, Ἠσ. Ἀσπ. 324. ἀπολ., ἐπεμβεβάως Πινδ. Ν. 4. 47. ὡσαύτως μετὰ δοτ., πύργους ἐπεμβάς Αἰσχύλ. Θῆβ. 634, καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: μετ' αἰτ., ἐπ. δυχθον, ῥάχιν Εὐρ. Βάκχ. 1061, Ρῆτ. 783. μετ' ἐμπροσθέντος προσδιορισμοῦ, εἰς πάτραν δι ποδ' ἐπεμβάσει (οὕτως ὁ Ἑρμανν. ἀντὶ ποτ', ἴδε τὸ ῥῆμα βαίνω Δ. II. 4) Εὐρ. 1. Τ. 649. 2) ἐμβαίνει εἰς πλοῖον ὡς ναυτὴς μετὰ τὴν ἀπέλευσιν ἄλλον, καὶ τοῖς ὕστερον ἐπεμβάσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων Δημ. 1214. 26, κλπ.

II. μετὰ δοτικ. προσώπου, καταπατῶ τι, Λατίν. insultare, ἐχθροῖσιν.. ἐπεμβήναι ποδὶ Σοφ. Ἠλ. 456: μεταφ., ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν Εὐρ. Ἰππ. 668. κατ' ἐμοῦ.. μᾶλλον ἐπεμβάσει Σοφ. Ἠλ. 836 (λυρ.)· ἀτυχημαὶ τινος Πλούτ. 2. 59D. 2) προσβάλλω τινά ἐν τινι τόπῳ, οἷ τε οἱ.. ἀντρω ἐπεμβαίνωσιν Κόντ. Σμ. 7. 467.

3) τῷ καιρῷ ἐπεμβαίνων, ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῆς περιστάσεως, Δημ. 579. 22.

ἐπεμβάλλω: μέλλ. -βάλλω, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι, πῶμα πίθοιο Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 98. στόμι' ἐπ. ἐμοὶ Εὐρ. 1. Τ. 935. γιγνώσκοντι ἐπ., ἐπισωρεύων λέξεις εἰς ἄνθρωπον ᾗδ γινώσκοντα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 9. 2) καταρρίπτω, ἐπιρρίπτω,



δόμους ἐπεμβαλῶ, ὅα καταρρίψω αὐτούς [ἐπάνω εἰς τοὺς ἐνοικοῦντας], Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 846· μετ' αὐτ., πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλας ἐμὴν ἔχουσα, πτέρυνον ὄχθον, ὡς ἐπεμβαλῆ, ὅπως καταρρίψῃ (αὐτὴν) δηλ. τὴν μητέρα μου κατ' ἐμοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν I. T. 290.

3) ἐπιπροστίθημι, διὰ τρίτου ἔτεος ἐμβόλιμον ἐπεμβάλλουσι τῶν ὥρων εἵνεκεν Ἡρόδ. 2. 4, Πλάτ. Κρατ. 399A· ἐπὶ τι αὐτοῖς 414D:— μεταφ., γῆς σωτήρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ, μετὰ τούτου τὸν λόγον παρουσιάζεις σεαυτὸν ὡς σωτήρα τῆς χώρας, Σοφ. O. K. 463· ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφεῖς, ἐντίθημι καὶ ἕτερον νεκρὸν, Σουλ. Ἐπιγρ. 3510, 3515 κ. ἀλλ.:— Μεσ., κάμνω νέας προσθήκας, Πλάτ. Πολιτικ. 277A:— Παθ., ἐπὶ καρπιμῶν δένδρων, ἐμβολιάζομαι, ἐγκεντρίζομαι, Ἀθήν. 653D· πρβλ. ἐπεμβολάς.

4) ἐπωθῶ, Σεν. Κυν. 10, 11. II. ἐπὶ ποταμῶν, χύνωμαι ἐντὸς ἄλλου ποταμοῦ, ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ ἰσχυρότερον αὐτῶν τὸ ρεῦμα ποιοῦσι Σεν. Ἑλλην. 4. 2, 11.

ἐπέμβαμμα, τό, = ἐμβαμμα, Νικήτ. Ἀλ. Πόλ. σ. 382D. ἐπεμβάς, ἄδος, ἡ, ὕψος, ὕψωμα, ὄρων Παῦλ. Σιλεντιαρ. Ἐκφρ. Ἀγίας Σοφ. 175 (308). II. αὐτίχαις, ζωοφόρου Λυκά-βαντος ἐπεμβάδα αὐτοῖς 518 (935).

ἐπεμβάπτω, ἐμβάπτω μετὰ τι, Ἡσύχ. ἐν λ. κάπεμβαφίζων. ἐπεμβάσις, εως, ἡ, ἐπίθεσις, ἐφοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπαναχώρησις, Διον. Ἀλ. 3. 19.

ἐπεμβάτῃρ, ὁ, = ἐπεμβάτης· ἴδε ἐπαμβατῃρ. ἐπεμβάτης [ἄ], οὐ, ὁ ἀναβάτης, ἵππων ἐπεμβάται Εὐρ. Βάκχ. 782· καὶ ἀπολ., ἵππευς Ἀνακρ. 75:— ὡσαύτως, ἀρμάτων ἐπεμβάτης Εὐρ. Ἰκ. 585· καὶ ἀπολ., αὐτοῖς 685. II. ἐπεμβάται ἴχνεσι κοῦφοις, οἱ βαίνοντες κοῦφοις βήμασι, Ὀρφ. Ὑμν. 31. 3.

ἐπεμβλητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεμβάλλω, δεῖ ἐπεμβάλλειν, Πλάτ. Τίμ. 51D.

ἐπεμβόαω· μέλλ. -ήσομαι, βῶω, ἐπιβῶω, μακρὸν ἐπεμβόα γλώσσης ὁρόον Νικ. Ἀλεξ. 219.

ἐπεμβόημα, τό, = ἐπεμβόησις, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβα τ. Α', σ. 98.

ἐπεμβόησις, ἡ, ἐπιβόησις, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεμβολάς, ἡ, ἐπὶ καρπιμῶν δένδρων, ἐγκεντρίσμενος, ἐπεμβολάδας ἀπίους Ἀριστ. Ἀποσπ. 251· πρβλ. ἐπεμβάλλω I. 3.

ἐπεμβολή, ἡ, (ἐπεμβάλλω), παρενθήκη, δηλ. ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐπεμβάλλῃ τις ἐξωθέν τι, μεταξυλογία, Ἐρμογ. 2. 280, Εὐστ. 48. 46, κτλ. 2) ἐγκέντρισμα δένδρου, Εὐστ. Πονημάτ. 136. 17.

ἐπέμβολος, ον, = ἐμβόλιμος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2722. 3:— ὡσαύτως ἐπεμβόλιμος, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 2. 3.

ἐπεμδριμάομαι, Ἀποθ., ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, ἐπεμδριμήσομαι, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐπιτιμῶντος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 73.

ἐπεμδρῶ, ἐμβῶ, ἐνστοιβάω τι, Νικήτ. Ἰσ. Ἀγγελ. σ. 257B.

ἐπεμῶ, ἐμῶ ἐπάνω εἰς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 560A.

ἐπεμνησος, ον, ἐμνησος, ἐπιμνήσις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 6, 9, 3.

ἐπεμπάσσω· μέλλ. -άσω, ἐπιπάσσω ἐν τινι, Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 421, 501.

ἐπεμπηδάω· μέλλ. -ήσομαι, ἐπιπηδῶ κατὰ τινος, ἐπὶ τῶν λαῖ ἐναλλομένων, οὐκ ἐτόλμησ' αὐτοῖς ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 550.

ἐπεμπίνω, πίνω μετὰ τι, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπεγκανάξαι.

ἐπεμπίπτω· μέλλ. -πεσοῦμαι, ἐπιπίπτω κατὰ τινος, προσβάλλω αὐτὸν μανιδῶς, ἐπεμπίπτει τοῖς ἔχθοις Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 8, 4· τί δῆτα ποίμαις τῇδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; τότε λοιπὸν διὰ τί ἔκαμε ταύτην τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ποιμνίων; Σοφ. Αἰ. 42. 2) συντόνας πράττω τι, μετὰ σπουδῆς καταγίνομαι εἰς αὐτό, Λατ. incumbere, οὐκουν ἔλκω κάσαρτῳμαι κάπεμπίπτω καὶ σπουδάω; Ἀριστοφ. Εἰρ. 471.

ἐπεμφανίζομαι = ἐμφανίζομαι, Γενέσ. 62. 15.

ἐπεμφέρω· μέλλ. -ενοίσω, ἐπιφέρω, ἀνάγκην τινὶ Ἰππόδ. παρὰ Στοβ. 554. 55:— Παθ., Νικ. Ἀλεξ. 28.

ἐπεμφύρω [ῶ], ἐμφύρω, ἐμβάπτω εἰς τι, τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασι Κλήμ. Ἀλ. 171.

ἐπενάριζω· μέλλ. -έξω, φονεύω τινὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἄλλου, ἡ προσέτι, ἄγε με, καὶ τότε ἐπενάριξον Σοφ. O. K. 1733, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑλλισμ. ἀντὶ ἐνάρξεον.

ἐπένατος, ὁ, λόγος ὁ σχέσις τοῦ ἀριθμοῦ 9:10, δηλ. ὅτι ὁ μέγας ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἐλάττω μετὰ τοῦ ἐνάτου αὐτοῦ μέρου· οὕτω καὶ ἐπίτριτος, ἐπίτεμπος, ἐφέβδομος, Ἰαμβλ. Νικομ. Ἀριθμ. 118D.

ἐπενδημῶ = ἐνδημῶ, Μεθόδ. 141A.

ἐπενδιδύσκομαι, ἐπενδύομαι, ἐπενδιδυσκόμενον τὴν ἐπαμίδα Ἀθαν. τ. 1. μέρος 1. σ. 475C.

ἐπενδίδωμι· μέλλ. -δώσω, δίδω ἐπὶ πλέον, πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι (πληγὴν), ἐπιπροστίθημι καὶ τρίτον κτύπημα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1386.— Καθ' Ἡσύχ. ἐπενδόμενοι· ἐπεοιδόμενοι.

ἐπενδίσαν· ἐπηρίσαν· Ἡσύχ.

ἐπένδυμα, τό, ἐπανωφόριον, Πλούτ. Ἀλεξ. 32.

ἐπενδύνω [ῶ], φορῶ ἐπάνω εἰς ἄλλο ἐνδυμα, καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει Ἠρόδ. 1. 195.— Παθ. ἐπενδύομαι, ἐ. δύναι ἐπὶ τινι, ἐσθῆτας γυναικείας ἐπενδεδυμένοι τοῖς θώραξι, δηλ. ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. Πλούτ. Πέλοπίδ. 11· πρβλ. Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 1, 12.— τὸ δὲ ἐπενδύνω, μεταβ., ἐνδύω τινὰ δι' ἐπενδύτου, ἐκπαιδίζοντες· ἐπενδύοντες· Ἡσύχ.

ἐπένδυσις, ἡ, = ἐπένδυμα, Εὐστ. Πονημάτ. 127. 55.

ἐπενδύτης [ῶ], οὐ, ὁ, χιτῶν φορέμενος ἄνωθεν ἐτέρου χιτῶνος, Σουῖδ. ἐν λ. ὑποδύτης, «ὑποδύτην τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω», πρβλ. Ψευδο-Θεσπιν παρὰ Πολυδ. Ζ', 45, Σοφ. Ἀποσπ. 391· φέρε νῦν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπενδύτην Νικοχόρης ἐν «Πρακτικῇ χορηγῶ» 1.

ἐπενδυτο-πάλλιον, τό, = τῷ προηγ., Σουλ. Ἐπιγρ. 2663 (ἐκ τοῦ Λατ. pallium).

ἐπενδύω, ἴδε ἐπενδύνω, ἐν τέλει.

ἐπενεκτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιφέρω, δεῖ ἐπιφέρειν ἡ ἐπενεγκεῖν, Ἐπιφάν. τ. 1. 88C.

ἐπένεξις, εως, ἡ, (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν) προσθήκη εἰς τι, Ἰω. ὁ τῆς Κλήμακ. Ἐπιστ. σ. 467· ἕτερος τύπος οὐχὶ δοκιμος: ἐπένεγεξις μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Έτυμ.

ἐπενεῖται, Ἰων. ἀντὶ ἐπενέγκαι, ἀπαρ. ἀορ. α' τοῦ ἐπιφέρω, Ἰλ. T. 261.

ἐπενήνεον, παρατ. τοῦ ἐπινηνέω, Ἰλ. H. 428, 431.

ἐπενήνοθε, ἴδε ἐνήνοθε.

ἐπένθεσις, ἡ, (ἐπεντίθημι), παρενθήκη, οἷον γράμματος, «τὸν ἄργον κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι» Γρηγ. Κορίνθου σ. 323, κλ. ἐπενθετικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπεντιθέμενος, Σχόλ. εἰς Ὀμ. N. 137.

ἐπενθλίβομαι, διέρχομαι μετὰ δυσκολίας στενὴν δίοδον συνθλιβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβα τ. Α', σ. 121.

ἐπενθουσίαω, ἐνθουσιῶ ἐπὶ τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 727. 29.

ἐπενθήκη, ἡ, προσθήκη, Σιμοκατ. 246. 3.

ἐπενθρώσκω· ἀορ. β' -έθορον, ἀπαρ. -θορεῖν· ἐπιτηδῶ, τινάσσομαι ἐπάγῳ εἰς τινα ἢ εἰς τι, σέλμασι ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἐπενθοροῦσ' ἄνω (ἐξυμ. τῇ εὐνῇ) Σοφ. Τρ. 917· ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ αὐτὸς ἐν O. T. 469.

ἐπενθυμέομαι, Ἀποθ., σκέπτομαι, διανοοῦμαι μετὰ τι, Εὐστ. Πονημάτ. 1. 47.

ἐπενθυμήμα, τό, τὸ ἐπιφερόμενον τῷ ἐνθυμήματι, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 31, 1, Ἐρμογέν. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 3. 126. 4.

ἐπενθυμήσις, εως, προσθήκη ἐνθυμήματος, Βασίλ. I. 524B.

ἐπενθίμαι, ἐπεμβάλλω, ἐπενίεται μελικράτου Matthaei Med. σ. 298. 21, Γαλην. τ. 8. σ. 142.

ἐπεννεακαίδεκατος, ον, κατὰ λόγον 19 πρὸς 20, δηλ. μείζων κατὰ ἐν ἐννεακαίδεκατον, οὕτω 20:19 = 1 1/19 Ἀριστείδ. Κορινθ. σ. 115.

ἐπενοχλέω, ἐνοχλῶ προσέτι, Βίος Νεῖλ. Νεωτ. σ. 34. 8.

ἐπενπάω, ἐκπληρῶ, ἐπιτελῶ, Ἐπιφ. Ἡλιδ. 1152 = Ὀλ. 2, = Roberts 292.— ἐπένπω (= ἐπέπω); Ἐπιγρ. ἀρχ. Ὀλυμπίας, Rhein. Mus. N. F. 35, Heft 4, σ. 585.

ἐπενσαλεύω, ἀμεταβ., ἐνσαλεύω ἐπὶ, οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπενσαλεύοντες ἐγκεκυφότες μεγαλόφρονες ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς λέοντας Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 46· πρβλ. ἐπισαλεύω.

ἐπενσεῖω, ἐνσεῖω ἄνωθεν, Γαλην. τ. 18· μέρ. 1, σ. 556. 2.

ἐπεντάνω· μέλλ. -ύσω [ῶ], Ἐπικ. -ύσω = ἐπεντείνω, πείσμα νεδς.. ὑψός· ἐπεντανύσας Ὀδ. X. 467.

ἐπέντασις, ἡ, ἐντασις εἰς τι, Φίλων Βελοπ. σ. 67. 24.

ἐπεντείνω, ἐπενταθείς ἤρεισε πλευράς μέσσον ἐγχορ, τετρωθείς, Σοφ. Ἀντ. 1235. II. μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικότερον, ἄς βάλωμεν τὰ δυνατὰ μας, ἄς ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις μας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 515· ἰσχυροποιοῦμαι, αὐξάνομαι, διαδίδομαι μεγάλως, ἐπὶ σῆμης, φήσει τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι.. ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν Θεοφρ. Χαρακ. 9. 2.

ἐπεντέλλω, προσέτι παραγγέλλω, διατάττω, τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλεις ἐτι; Σοφ. Ἀντ. 218.

ἐπεντερνύματα, τὰ, τὰ εἰς τὰ ἔντερα καταβαίνοντα, ἴδε ἐπεντερνύματα ἐν τέλει.

ἐπέντευκτος, ον, ὁ εὐκόλως λαβανόμενος, Παχυμ. Προοίμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. XXIV, C, ἐκδ. Βεν.

ἐπεντιθῆμι· μέλλ. -θήσω, παρεντίθημι, Ἀπολλ. π. Συντ. 94· πρβλ. ἐπένθεσις.— Παθ., προσέτι, ἐμβάλλομαι (πρβλ. ἐπεμβάλλω), Σουλ. Ἐπιγρ. 4429.

ἐπεντρανίζω, προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τι, ἐπατενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 201. 65.

ἐπεντρανίσις, ἡ, βλέμμα ἀτενέας, Γερμαν. K) πόλεως 241D.

ἐπεντριβή, ἡ, = τριβή, Ἐπιφάν. II. 1049D.

ἐπεντρίβω, ἐντρίβω ἐπὶ τινος, ἐπεχρίω, Πολυδ. Ε', 102.— κατατρίβω, πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θεορίτῃ Εὐστ. 219. 18.

II. κκοποιῶ, ἐπιτέρω καταστροφὴν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστορ. 1. 1.



ἐπεντροφᾶω, ἐντροφᾶ ἐπὶ τινι, Σιμοκατ. 164. 13. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπεντροφῆσαντος, καταπολαύσαντος».

ἐπεντροφᾶω: μέλλ. -τροφῶμαι, ἀπαρίμ. ἀορ. 6' -τρώγειν: -τρώγω τι μετὰ τὴν κυρίαν τροφήν ὡς ἐπιτράγημα, κατοψοφάγουσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὁστέων ἐπεντραγεῖν Φίλων τ. 2. 479. 38.

ἐπεντρώματα, τὰ, 'Επίκουρ. παρ' Ἀθην. 546E, καὶ ἐπεντρώσεις, αἱ, Φίλων 1.115: — ἐντροφῆματα, ἡδύσματα, «ἐπεντρωμα συνθέτως ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, ὃ δοκεῖ ἐρεθισμὸν τινα δηλοῦν τρυφητικόν» κτλ., Εὐστ. 'Οδ. 1910. 40. (Πίθων. ἀντὶ ἐπεντερωμάτων ἐκ τοῦ ἐντεραι, ἴδε 'Ερν. ἐν Καλλ. Ὑμνῳ εἰς Ἄρ. 133).

ἐπεντύνω καὶ -ύνω [ύν], παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, οὐ μὲν νῦν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους Ἰλ. Θ. 374· ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἐσφηλιν (ἢ θάλα) Σοφ. Αἴ. 451. — Μέσ., παρασκευάζω μὴ ἀσχοῦμαι πρὸς τι, ἐπεντύνονται ἀεθλα, «εὐτρεπίζονται πρὸς τὰ ἀθλα» (Σχόλ.), 'Οδ. Ω. 89· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. (Α. 720) μετ' ἀπαρ., ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

ἐπεξάγω [ᾶ], ἐξάγω στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 21. II. ἐκτείνω, ἐπιμυκύνω, τὴν διήγησιν ἐπεξάγων Πλούτ. 2. 855C· ἰδίως, ἐξετάζω τι ἐν ἐκτάσει, ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεξάξω Δίων Κ. 46. 8· περὶ τίνος αὐτοῦ 55. 28. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἔξυπ. τάξιν), ἐπ. ἀπὸ σφῶν, ἐκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης (πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά), Θουκ. 5. 71· οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐπεξ. τῷ πλω πρὸς τὴν γῆν, ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν πρὸς τὴν ἡγρὰν, ὁ αὐτὸς 7. 52· πρὸλ. ἐπεξαγωγή.

ἐπεξαγωγή, ἡ, τὸ ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης, ἐπέκτασις, τοῦ κέρως Θουκ. 8. 105· ἴδε τὸ προηγ. II. 2. ἐπεξαιτέω, αἰτῶ τι παρὰ τίνος, ἐξαιτῶ, Ἰωάνν. Χρυσ. εἰς Ματθ. τ. 1, σ. 160B, κλ.

ἐπεξᾶμαρτάνω: μέλλ. -ῆσομαι, ἁμαρτάνω ἐκ νέου, Διον. Ἀλ. 2. 35· εἰς τινα, κατὰ τίνος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 16, 4· — ἐπεξῆμαρτητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεξᾶμαρτάνω, δεῖ ἐπεξᾶμαρτάνειν ἡ ἐπεξᾶμαρτεῖν, Δημ. 595. 10. ἐπεξανίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ. -ανέστην, ἐξανίσταμαι, Φίλων 2. 582.

ἐπεξᾶπτόατος, ἐξαπατῶ ἔτι μᾶλλον, Μνησίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1, 4. ἐπέξειμι (εἶμι, ἰβο), χρησιμεύω ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐπεξέρχομαι, εἰς ὃ ὡσαύτως παρέχει τὸν παρατ. -ῆειν, Ἰων. γ' πληθ. -ῆσαν, Ἡρόδ. 7. 223· ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., Θουκ. 2. 13, 20, κλπ.· τινὶ ὁ αὐτὸς 6. 97· πρὸς τινα Ξεν. Ἰππαρχ. 7. 3· ἐπ. τινὶ ἐς μάχην Θουκ. 2. 23, κτλ. — ἀπλῶς, ἐξέρχομαι, διαφεύγω, Ἀριστ. Προβλ. 24. 13. II. προβαίνει ἐναντίον τινός, ἐκδικῶμαι τινά, Ἡρόδ. 8. 143· ἰδίως ἐπὶ δικανικῆς ἐνοίας, καταδικῶ δικαστικῶς, τινὶ Δημ. 583. 23· ἐπ. τινι φόνου, ἐκ φόνου, Πλάτ. Νόμοι 866B· ἐπ. τινὶ ὑπὲρ φόνου ὁ αὐτὸς ἐν Εὐθύρρ. 4B, πρὸλ. Ε· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Εὐρ. Ἀνδρ. 735· ἐπεξῆμεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον Μάρτυρες παρὰ Δημ. 549. 25, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 112. 35, κλπ. — μετὰ δοτ. πράγματος, τιμωρῶ, ἐκδικῶμαι, τῷ παθηματι Πλάτ. Νόμοι 866B (καὶ μετ' αἰτ., θάνατον Διόδ. 4. 66)· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, ἐπ. δίκη, προσβάλλειν τινά δικαστικῶς, διὰ καταγγελίας, αὐτόθι 754E· ἀλλὰ παρ' Αἰσχίνῃ (40. 27), ἐπ. γραφῇ, ἀκολουθεῖν τὴν καταγγελίαν, πρὸλ. Πλάτ. Δυσ. 215E.

III. μετ' αἰτ., διέρχομαι, ἐξετάζω ἐν λεπτομερείᾳ, σμικρὰ καὶ μεγάλα Ἡρόδ. 1. 5· πάντα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1118· πάσας τὰς ἀμφισβητήσεις Πλάτ. Πολ. 437A· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Δυσ. 215E. 2) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, παρασκευάζω λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοσίως ἔργῳ ἐπεξίεναι Θουκ. 1. 84· ἐπ. τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους ὁ αὐτὸς 3. 82.

ἐπεξεργασμένως, διαφ. γρ. ἐν Πλούτ. Ἀλεξ. 1, ἀντὶ ἐξεργ., ἐπεξέλασις, εὖς, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι κατὰ τίνος, ἐπεκδρομή, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεξελαύνω, ἀποστελλῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπεξάγω, ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππεῖς Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, πρόσθετος ἔλεγχος, ἔλεγχος ἐπὶ ἐλέγχῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266E (διάφ. γραφ. ἐπέλεγχος), Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5.

ἐπεξέλευσις, εὖς, ἡ, τιμωρία, Φίλων 2. 569, 37, Σιμοκ. 174, 11· ἐκδίκησις, Εὐστ. 120. 38, Ἠσυχ.

ἐπεξελευστικός, ἡ, ὄν, ἐκδίκητικός, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 11.

ἐπεξέλλω, προσεῖν ἐξέλλω, σύρω ἔξω, ἐπεξέλλκειν τὸ λειπόμενον Ἰππ. 822H.

ἐπεξεργάζομαι: μέλλ. -άσομαι, Ἀποθ., πρὸς τούτους ἐξεργάζομαι ἡ ἐκτελῶ τι, ἐν δ' ἐπεξεργάσαστο .. τοιοῦτον, ὃ πάσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος Δημ. 274. 18· ἐκτελῶ, συμπληρῶ, τελειοποιῶ, βουλή μὲν ἀρχή, χεῖρ δ' ἐπεξεργάζεται Ἰων παρὰ Σέξτω Εὐμ. π. Μ. 2. 24. 2) ἐν νέου φανεύω, αἰαῖ, δλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω Σοφ. Ἀντ. 1288, πρὸλ. ἐπι-κτείνω.

3) ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Ἀπολλ. περὶ Συνε. 132, Τζέτζ. Ἐσχύ. Ἰλ. 4. 7. 4) ἐργάζομαι, μετὰ παθ. σημασ.,

«καὶ πρῶν μοι ἐπεξεργασταὶ μικρὸν συγγραμμάτων» Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἠσ. Ἔργ. καὶ Ἠμ. σ. 11, ἐκδ. Gaisf.

ἐπεξεργασία, ἡ, τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, τελειοποιεῖν τι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 11. 226.

ἐπεξεργαστής, οὗ, ὁ, ἐκτελεστής, «ἐγγχώριος ἑαρχος», Βαλοσμ. ἐπεξεργαστικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος ἢ ἐπιδεκτικός πρὸς ἐπεξεργασίαν, Γενέσι. 11. 13. — Συγκρ. ὡς ἐπὶρ, ἐπεξεργαστικώτερον, λεπτομερέστερον, Τζέτζ. Ἐσχύ. Ἰλ. σ. 18, 7. — Κανονικ. ἐπὶρρ. ἐπεξεργαστικῶς, δι' ἐπεξεργασίας, Σέξτ. Εὐμ. 422. 23.

ἐπεξέρπω, ἐξέρπω ἐπὶ τι, μετ' αἰτ., ἡ ψυχὴ .. ἐπεξέρπουσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν αὐτῆς οἶκον Ἰππ. 378. 48.

ἐπεξέρχομαι, (ἴδε ἐπέξειμι), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, κάμνω ἔξωθεν, Ἡρόδ. 3. 54., 6. 101, Θουκ. 3. 26, κλ.· ἐπ. τινι εἰς μάχην ὁ αὐτ., 5. 9· ἐπὶ ἀγγελίας, ἐκινεῖσθαι, φθάνω ἐκ τίνος μέρους εἰς τινα μετὰ τι, ἡ δὲ δευτέρῃ σφί ἀγγελίῃ ἐπεξελεθούσα συνέχευε οὕτω, κτλ., Ἡρόδ. 8. 99. 2) ὡς δικαν. λέξις, καταδικῶ τινά δικαστικῶς, κατηγορῶ, καταγγέλλω, τινὶ Ἀντιφῶν 111. 36, Θουκ. 3. 38, κλ.· ἐπ. τινι φόνου, καταδικῶ τινά (δικαστικῶς) διὰ φόνον, Πλάτ. Εὐθύρρων 4D· ὡσαύτως, ἐπ. ἐκην ἢ γραφὴν παρακολουθεῖν, διεξέρχομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 866B.

Νόμοι παρὰ Δημ. 529. 25· ἐπ. φόνον Ἀντιφῶν 115. 9· ἀπολ., ἀλλ' ἐπεξέρχει λίαν, κολάζεις, τιμωρεῖς αὐστηρῶς, Εὐρ. Βάχχ. 1346· μετ' αἰτ. προσώπου, Πλούτ. Καῖσρ. 69· τὴν πόλιν Εὐρ. Ἀνδρ. 735, ἐνθα ἴδε Δινδ. 3) προβαίνει μᾶχρὶ τοῦ σημείου ὥστε νά, ἡ κάταπειλῶν ὥδ' ἐπεξέρχει θρασύς; φθάνεις λοιπὸν μᾶχρὶ τοῦ σημείου ὥστε καὶ νά ἐπαπειλῇς θρασέως; Σοφ. Ἀντιγ. 752· ἐπ. πρὸς τέλος Πλάτ. Νόμοι 632C. 4) παρακολουθεῖ, τῇ παρουσίᾳ τύχῃ Θουκ. 4. 14· τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολ. 349A, 361E.

II. μετ' αἰτ., διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χώρην Ἡρόδ. 4. 9· τὸ πᾶν γὰρ ἐπεξελεθεῖν διήμμεν ὁ αὐτὸς 7. 166. 2) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἔργῳ τι Θουκ. 1. 120· πᾶν ἐπεξέρχομαι, δοκιμάζω πᾶν μέσον, 5. 100 (καὶ οὕτως ἀναγκαστέον ἐν 1. 70 ἀντὶ ἐξέλλουσι): τὴν νίκην Ἀππ. Ἐμυρ. 5. 91· ἐπ. τι εἰς τέλος Δουκ. Ζεὺς Τεταχῶδ. 17.

3) συζητῶ, διηγοῦμαι ἡ ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας ἡ ἐντελῶς, Λατ. oratione persequi, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξελέθοις σκοπῶν Σοφ. Ἀποσπ. 659, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 870, Θουκ. 3. 67, Πλάτ. Νόμ. 672A· ἀκριβεία περὶ ἐκάστου ἐπ. Θουκ. 1. 22· δι' ὀλίγων Πλάτ. Νόμοι 778C.

ἐπεξέτασις, εὖς, ἡ, νέα ἐξέτασις ἡ ἐπιθεώρησις, ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποιήσαντο Θουκ. 6. 42.

ἐπεξευρίσχω, προσέτι ἐφευρίσχω, Ἡρόδ. 2. 160. II. προσέτι, ἀνακαλύπτω, πολεμικὰς χρεῖας, τὰς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 11. ἐπεξηγέομαι, Ἀποθ., διηγοῦμαι τι μετ' ἄλλον ἢ ἀναπτύσσω αὐτὸ ἔτι πλέον, Πλούτ. Ἀρτοφ. 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 714· ἴδε ἐπεξηγητέον. 2) ἐρμηνεύω, ἐπεξηγεῖται δὲ τὸ μετοκλᾶζει διὰ τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔχει Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 281, Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἠσ. Ἔργ. κ. Ἠμ. σ. 12, ἐκδ. Gaisf.

ἐπεξηγηματικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἐπεξηγήσιν, Σχόλ. εἰς Πλάτ.

ἐπεξηγήσεις, εὖς, ἡ, «ἐπεξηγήσις» ἐστὶν ἀσαφούς-λόγου ἡ λέξεως σαφηνισμός Γεωργ. Χοιροβοσκ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 819. 2) νέα ἢ λεπτομερὴς ἐξηγήσις, Ἀριστ. ὁδ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. I. 893A, Β. Κορνοῦτ. π. Ο. Φύσ. 9.

ἐπεξηγητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεξηγοῦμαι, δεῖ ἐπεξηγεῖσθαι, Κλ. ἡμ. Ἀλ. I. 292A.

ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ ἐφεξῆς. ἐπεξιακμάζω, ἀλαλάζω ἐπὶ τινι, ἀλωσίμιον παιᾶν' ἐπεξιακμάσας, ἐπαλαμάσας ... παιᾶνα ἐπινίκιον, τουτέστι τὸν ἐν τῇ ἀλώσει τῶν Θηβῶν. Ἰακχος δὲ ἔστιν ὕμνος κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θῆβ. 635.

ἐπεξόδιος, ὄν, ὁ ἐπ' ἐξόδῳ στρατοῦ ἢ ἐκστρατεία γινόμενος τ ἐπεξόδια (ἔξυπ. ἱερά), τὰ, θυσίαι τελούμεναι πρὸ τῆς πορείας στρατεύματος, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 5, 2· ἐθῦετο ἐπεξόδια ἀντὶ ἐπ' ἐξόδῳ.

ἐπεξόδος, ἡ, ἐξόδος ἢ πορεία ἐναντίον ἐχθροῦ, πρὸς τινα Θουκ. 5. 8. II. ἐκδίκησις, τιμωρία, Φίλων 2. 314.

ἐπεξεκονίζομαι, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ ἐκ νέου, Γαλην. 8. 471.

ἐπεξορύσσω, ἐξορύσσω, Ἐπιγρ. Τροϊκῆνος, L. et F. 157a.

ἐπεξουσιάζειν, ἔχειν ἐξουσίαν ἐπὶ τίνος, Ἐπιγρ. Σπάρτης τοῦ 1027 μ. X. CIG. 8704.

ἐπέοικε, ἀρμόζει, «ταίριαζει», μετὰ δὲ προσώπου, ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, «ὅστις ἄξιός αὐτοῦ ἐστί» (Θ. Γαζής), Ἰλ. I. 392: — ἀλλὰ χεῖρ ἀπροσώπως, μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε .. ἐστάμεν, πρέπει, ἀρμόζει, Ἰλ. Δ. 341· νέφω δὲ τε πάντ' ἐπέοικε ἀρηϊκταμένω ... κείσθαι, «τῷ δὲ γε νέφω πάντα καθήκει πολέμῳ ἀναίρεθέντι» (Θ. Γαζής), Ἰλ. X. 71, πρὸλ. Πινδ. N. 7. 140: — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε .. ταῦτ' ἐπανεῖρειν Ἰλ. Α. 126· ὄντ' ἐπέοικε βουλὰς βου-



λεῦειν K. 146: — μετ' ἀπαρ. μόνον, ἀποδώσομαι ὅσ' ἐπέοικε [ἀποδόσθαι] 'Ιλ. Q. 595: οὐτ' οὖν ἐσθ' ἡτορ δευῆσαι οὐτε τευ ἄλλου, ὣν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα [μὴ] δευθῆναι, (ἐκτός ἂν ἀντί τοῦ ἀντιάσαντα ἀναγνώσωμεν ἀντιάσθαι, πρβλ. 'Ιλ. Q. 62), 'Οδ. Z. 193: — μετοχ. πλθ. ἐπέινδοτα, κατάλληλα, ἀρμόζοντα, τινι Δίσχολ. Xc. 669. ('Απανταχοῦ τῆς 'Ιλιάδος πρὸ τοῦ ἐπέοικε ὑπάρχει ἐκδησις, πλὴν ἐν A. 126: καὶ ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον φωνῆν τῆς πρὸθ. ἐπὶ δὲν θά ἡδύνατο νὰ πάθῃ ἐκδησις πρὸ τοῦ ἔοικε, ὅπερ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὡς πρῶτον γράμμα σύμφωνον (ἴδε τὴν λέξιν), ὁ Ahrens (ἐν Zeitsch. f. Alt. 1836, σ. 818) προτείνει νὰ ἀπαλειφθῇ ὅλως δι' ὅλου ὁ τύπος οὗτος ἐκ τοῦ 'Ομήρου καὶ νὰ ἀναγνώσωμεν, οὗ τε ἔοικε, μὲν τε ἔοικε, πάντα ἔοικε, οὐχὲ ἔοικε, κτλ.).

ἐπέπιθμεν, 'Επιπ. συγχεομένον ἀντὶ τοῦ ἐπεποιθόμεν, ἐπεποιθεῖ, ἴδε πείθω.

ἐπέπλω, ἴδε ἐπιπλέω.

ἐπεπόνθει, ἴδε πάσχω.

ἐπέπτρε, ἴδε ἐπιπταίρω.

ἐπέπτατο, ἴδε ἐπιπέτομαι.

ἐπέπω, 'Ιων. ἀντὶ ἐφέπω.

ἐπέραστος, ὄν, (ἐράω) ἀξίερατος, Λουκ. Τιμ. 17, Εἰκόνες 10. II. κλαν ἀγαπητός ἢ ἀγαπώμενος, 'Ιω. Χρυσ.: πρβλ. ἐπ' ἡ-  
ρατος. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπέραστος, ἐράσμιος».

ἐπεργάζομαι, ἐργάζομαι, καλλιερῶ παρανόμως γῆν μὴ ἀνή-  
κουσαν εἰς ἐμέ, ὅς δ' ἂν ἐπεργάζεται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερ-  
βαίνων τοὺς ὅρους, κτλ., Πλάτ. Νόμοι 843C. 2) ἰδίως

ἐπὶ ἱεροῦ ἐδάφους, οἷον τὸ Κρισαῖον, Αἰσχίν. 69. 28, πρβλ. Λυσ. 110. 25: ἀποτινέτω δὲ ὅτις καὶ ληφθῇ ἐπιεργαζόμενος. .  
στατήρας 'Επιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1688. 16, ἴδε τὴν  
λέξιν ἐπιεργασία.

3) καθόλου, γεωργῶ, καλλιερῶ, διὰ φ.  
γρ. ἐν Λουκ. Τιμ. (37) ἀντὶ ἐργάζομαι. II. πρkm. ἐπὶ  
παθ. σημασι., ἐπιεργασταὶ δὲ τῷ χαλκῷ πολλὰ. . τῶν ἀθλῶν  
'Ηρακλέους, εἶναι ἐγγεκολλημένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, κτλ., Πλάτ. 3. 17, 3, πρβλ. 8. 31, 1.

ἐπεργασία, ἡ, καλλιέργεια ξένων ἀγρῶν, κατάληψις ἱεροῦ ἐδά-  
φους (πρβλ. ἐπεργάζομαι), τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς Θουκ. 1. 139,  
πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 843C. II. τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμοιβαίως καλ-  
λιεργεῖν καὶ καρποῦσθαι τοὺς ἀγρούς ἀλλήλων, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23,  
πρβλ. ἐπιγαμία.

ἐπεργαστικός, ὁ, ὄν, συντελεστικός, ἐπεργαστικὸν εἰς  
ἔρωτα 'Ανθ. Π. 5. 178 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐπέρριον, τό, = τὸ πέρριον, 'Αποστόλ. Διαταγ. 2. 61.

ἐπέρρος, ὄν, (ἐρρον) δραστήριος, ἀσχολούμενος εἰς τι, εἰς τι  
Σουλ. 'Επιγρ. 2930. 13.

ἐπερεθίζω, διεγείρω, παρορμῶ, παραινῶ, Πλούτ. Εὐμέν. 11.  
τὴν πηκτίδα μουσopoλoις χειροῖν ἐπηρεῖσιν, ἐπέψαυσα, τὴν  
ἔκαμα νὰ παῖξῃ, 'Ανθ. Π. 9. 270.

ἐπερεθισμός, ὁ, ἐρεθισμός, διεγερσις, Πλούτ. 2. 908E.

ἐπερείδω: μέλλ. -ερείσω, ὥδω, ἐλαύνω τι εἰς τι, ἐπείρεισε  
δὲ Παλλὰς Ἀθῆναι [ἐγγος] νειάτον ἐς κενεῶνα 'Ιλ. E. 856,  
πρβλ. P. 48: δευτέρως αὐτ' Αἶας πολὺ μείζονα λαῶν  
ἀείρας ἡκ' ἐπιδιέθρον, ἐπείρεισε δὲ Ἴν' ἀπέλεθρον, ἔβαλε δὲ  
μεγάλῃν δυνάμειν, H. 269, 'Οδ. I. 538: — κλείω καλῶς (θύραν), ἐπι-  
στατο. . ἡ μὲν ἀνωῖξαι κείνου (τοῦ δουρείου ἱππου) πύχας,  
ἡδ' ἐπείρῃσαι Κένν. Σμ. 12. 331: στηρίζω ἐπάνω εἰς τι, ἐπακ-  
κουμῶ, νέουσι δὲ (αἱ ἑλαιοὶ) κατὰ στοῖχον, καὶ ἀλλήλων  
ἐχονταί, τὰ γένεια αἱ ἐπόμεναι τῶν προηγούμενων τῇ  
δοφῇ ἐπερείδουσαι Διλ. π. Z. 5. 56: — μεταφ., ἐπ. τὴν διὰ-  
νοίαν τινι, προσέχειν εἰς τι, Πλούτ. 2. 392A: ἐπ. τῷ φιλεῖν  
ἑμαυτὸν, παραίδουμαι εἰς. ., αὐτόν: 463C: ἐπ. τὴν φάλαγγά  
τινι, ἐπιφέρειν ἅπασαν τὴν ὁρμὴν τῆς φάλαγγος κατὰ τινος, ὁ αὐτ.  
ἐν βίῳ Φλαμίν. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ βίον Πύρρ. 21: — Μέσ., λαίφῃ  
προτόνοις ἐπερείδομενας, «ἐπερείδουσας τὰ ἄρμενα ἐν σχοίνους»  
(Σχόλ.), Εὐρ. 'Εκ. 114: — Παθ., στηρίζομαι, ἀκκουμῶ ἐπάνω εἰς  
τι, κἄτα ταῖς βακτηρίαις ἐπερείδομεναι βαδίζειτ' Ἀριστοφ.  
'Εκκλ. 277, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 789E: μεταφ., στηρίζομαι, πέποιθα  
εἰς τι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτό, ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται  
'Ελλάς ἐφορμῇ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 204: ἀπολ., ἀνδιεταμί μεθ'  
ἑλκῆς τῆς δυνάμεώς μου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1102.

II. ἀμετάβ. ἐν  
τῷ ἐνεργ., ἐπερείδω τῇ χειρὶ, πιέζειν ἰσχυρῶς, 'Ιππ. περὶ  
'Αδρ. 788.

ἐπείρεισις, εἰς, ἡ, ἐρείσις, στήριξις ἐπὶ τινος, ὅταν ἐν πράγμα  
κ νοῦμενον ἐρείδῃται ἐπὶ ἄλλου, ταῖς τῶν ὀδόντων ἐπερείσει  
Διοσκ. 5. 88, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 3. 51, Κλήμ. 'Αλ. 821: — οὕτως,  
ἐπερείσμός, ὁ, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. A. 10. 50: — ἐπείρεισμα,  
τό, μέρος εἰς δὲ νὰ ἐπείρῃσθῃ τι, ἐπακκουσθῆμα, καταφύγιον, οἷον  
ἐνδοιατήματα τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπείρει-  
σματα 'Ιωάν. Πατρ. Κων' πόλεως παρὰ Bandin. Catal. Bibl.  
Med. τ. 1. σ. 76B.

ἐπέρχομαι, 'Ιων. ἀντὶ ἐπείρομαι, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 36.  
ἐπερεύχομαι, Παθ., ἐρεύχομαι ἐπὶ τι, ἐπὶ ποτάμῳ, ἐκβάλλω,

γύνομαι, ἐπερεύγεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 631,  
πρβλ. Διον. Π. 95.

ἐπείρω: μέλλ. -ψω, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέντω ὀροφὴν ἢ  
κοσμῶ, εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, «ὠρόφωσα, ἔστε-  
φάνωσα» (Σχόλ.), 'Ιλ. A. 39: πρβλ. ἐρέψω.

ἐπείρομαι, ἴδε ἐπείρομαι.

ἐπείρος, ὁ, κρύος, ἐπείροι καὶ ὀρνήθες ἐρίων ἀτέλεις  
'Επιγρ. Αἰολ. (Αἰγ.) Et. Gr. IV. σ. 268 = Hoffmann, GD. II.  
155a.

- ἐπερῶσαντο, ἴδε ἐπιρρῶομαι.

ἐπερυθρίω: μέλλ. -άσω [ᾶ], ἐρυθρίω ἐπὶ τινι, τοῖς ἰδίοις  
πταίσμασιν ἐπερυθρίαν Κύριλλ. 'Αλεξ. εἰς Μιχ. 2, σ. 309, κλ.

ἐπερύω, 'Ιων. -εἰρύω: μέλλ. -ύσω [ῦ], ἔλκω, σύρω πρὸς  
ἑμαυτὸν, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη, «ἐρελκύσατο, ἐπεσπά-  
σατο» (Σχόλ.), 'Οδ. Δ. 441: ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, ἀναθιθέ-  
σαντες, «στήσαντες» (Σχόλ.), δηλ. ἐπὶ τοῦ τύμβου, M. 14: ἐπειρύ-  
σαντες παρειὰς κύσε ποτισχομένην, «περιλαβοῦσα καὶ ἀποτμήνη»  
(Σχόλ.), 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 149: — Μέσ., σύρω τι ἐπάνω μου καὶ  
σκεπάζομαι, ἐπειρυσάμενον δὲ τὴν λεοντήν κατυπνῶσαι,  
περὶ τοῦ 'Ηρακλέους, 'Ηρόδ. 4. 8.

ἐπέρχομαι: παρατατ. ἐπηρεχόμεν. Θουκ. 4. 120 (ἴδε ἐρ-  
χομαι, ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρατατ. εἶναι ἐπ' ἤεν καὶ ὁ μέλλων  
ἐπιεῖμι (εἰμι): 'Αποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. ἐπ' ἤλθον, καὶ 'Επιπ.  
-ἤλυθον, πρkm. -εἰλήλυθα: I. ἐρχομαι ἐπὶ τι, 4)

ἐπὶ προσώπων ἢ ζώων, ἐρχομαι πλησίον, πλησιάζω, μετὰ δοτ.,  
ὄρνις ἀνρ σφιν ἐπ' ἤλθε 'Ιλ. M. 200, κτλ.: ἰδίως, ἐρχομαι αἰφνης  
πρὸς τινα, ἔλκω ἐπελθόντες 'Οδ. T. 155, 'Ηρόδ. 6. 95: — μετ'  
αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 593: — ἐρχομαι πρὸς τινα ὅπως  
λάθω συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Λατ. adire aliquem, μάντις δ' ἐ-  
π' ἤλθε ἐμπύρῳν τ' εἶδες φλόγα; Εὐρ. 'Ικέτ. 155: τίνα μοῦ-  
σαν ἐπέλθω; 'Ελ. 165, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772D: μετὰ: πρὸθ.,  
ἐρχομαι, ἐφάνω εἰς μέρος τι, ἔως ἐπ' ἤλθεν ἐς ποταμὸν 'Οδ. II.  
280, πρβλ. Σοφ. Αἰ. 437: μεταφ., ἐπ. εἰς λόγον στάσιν ὁ αὐτ.  
ἐν Τρ. 1180: ἐπ. ἐς πόλεμον, Λατ. inire bellum, Θουκ. 3. 47:  
ἐπ. ἐνθάδε καὶ ὁπόσε 'Ιλ. Q. 651, 'Οδ. E. 139.

6) συχνά-  
κις ἐπὶ ἐθρικῆς σημασίαι, ὑπάγω ἢ ἐρχομαι ἐναντίον τινος, προσ-  
βάλλω, ἐπιτίθεμαι, παρ' 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ.: μετὰ δοτ.,  
'Ιλ. Y. 91, Εὐρ. Βάκχ. 736, Θουκ. 6. 34: σπανίως μετ' αἰτιατ.,  
τμήνην αὐχέν' ἐπ' ἤλθε, ὅσον ἐπιτεμνέιν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι  
ἦλθεν ἐπὶ τὸν αὐχένα τὸ ἐγγος, 'Ιλ. H. 262: τὴν τε τῶν πέλκας  
αὐτοῦ ἐπέλθόντες, ὅταν εἰσβάλλωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν γειτόνων  
μας, Θουκ. 2. 39: — ἐντεύθεν, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω διὰ τι, ταῦτα  
μὲν σε πρῶτ' ἐπ' ἤλθεν Εὐρ. I. A. 349, πρβλ. 'Ανδρ. 688 (ἀλλ'  
ἐν 'Ανδρ. 735, ἐπεξελέθειν).

γ) προβαίνω, παρουσιάζομαι  
ὅπως δηλῶσω, ὅσα δ' ἐπ' ἤλθε σύγγονος, ἔλεξε δ' αὐτ. ἐν  
'Ορ. 391, Θουκ. 1. 91, 119, Πλάτ. Νόμ. 850C: ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ  
τὸν δῆμον, ἐπὶ τοὺς 'Εφόρους 'Ηρόδ. 5. 97., 9. 7: ἐπὶ τὸ  
κοινὸν Θουκ. 1. 90.

2) ἐπὶ γεγονότων, κλπ., ἐρχομαι ἐπὶ  
τινα, καταλαμβάνω τινά, ἰδίως, ἐρχομαι αἰφνιδίως, μετ' αἰτ., τόσ-  
σα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπ' ἤλθε νήδυμος ὕπνος 'Οδ. Δ. 793,  
κτλ., πρβλ. 'Ηρόδ. 2. 141: ἔρωα γὰρ ἀνδρας οὐ μόνους ἐπέρ-  
χεται Σοφ. 'Αποσπ. 607: μετὰ δοτ., τοῖσιν ἐπ' ἤλθε νήδυμος  
ὕπνος 'Οδ. M. 311, πρβλ. E. 472: οὐτε τις οὖν μοι νοῦσος  
ἐπ' ἤλθε 'Α. 200: βροτοῖσιν. . ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ  
Αἰσχύν. Πέρσ. 600, πρβλ. 'Αγ. 1256: ἐπ' ἤλθε μοι πάθος Πλάτ.  
Νόμ. 811C, κτλ.

6) μετὰ δοτ. προσώπων, ὡς τὸ νῦν 'μοῦ  
ἐρχεται, ἐπέρχεται μοι, ἥτοι μετ' ὀνομ. ἡμερος ἐπ' ἤλθε μοι  
ἐπείρεσθαι 'Ηρόδ. 1. 30: ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ, Λατ. quicquid in  
buccam venerit, 'Ισοκρ. 238A, ἡ ἀπροσώπως μετ' ἀπαρ., καὶ οἱ  
ἐπ' ἤλθε πταρεῖν 'Ηρόδ. 6. 107, πρβλ. Σοφ. Τρ. 135, Πλάτ.  
Γοργ. 485E, κτλ.: ὡσαύτως, τοιοῦτον τὸ λέγειν πρὸς ἑμαυτὸν  
ἐπέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 88C: πρβλ. ἐπιεῖμι I. 2. 6, εἰσέρ-  
χομαι V. 2.

II. ἐπὶ χρόνου, ἐρχομαι, ἐπ' ἐρχομαι, ἐπ' ἤ-  
λθον ὥραι 'Οδ. B. 107, κτλ.: — ὡσαύτως, ἐρχομαι, πλησιάζω,  
νῦν δ' ὄρ' ἐπ' ἤλθε E. 457, πρβλ. Εἰογν. 528, 728, Πινδ. O.  
10 (11). 9: τὸ πάρος τότε ἐπ' ἐρχόμενον, καὶ τὸ ἐρχόμενον,  
δηλ. τὸ μέλλον, Αἰσχύν. Πρ. 98.

2) ἐπὶ δευτέρως γυναικός,  
ἐρχομαι μετὰ τὴν πρώτην, ἡ εὐσύτερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τί-  
κτει, κτλ., 'Ηρόδ. 5. 41.

III. διέρχομαι ἔκαστιν τινα, ἐπι-  
σκέπτομαι τόπον τινά, Λατ. obire, μετ' αἰτιατ., πολλὴν γαῖαν  
'Οδ. Δ. 268: οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται II. 27:  
πολλὰ δὲτ' ἄγχε' ἐπ' ἤλθε μετ' ἀνέρος ἱχνί' ἐρευνῶν. 'Ιλ. Σ.  
321, πρβλ. 'Οδ. E. 139, 'Ηρόδ. 1. 30: — ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ Νεῖλος  
ἐπέρχεται τὸ Δέλτα, κατακλύζει αὐτό, 'Ηρόδ. 2. 19, πρβλ.  
Αἰσχύν. 'Ικέτ. 560, Θουκ. 3. 89: — οὕτω παρ' Ἀττ., εἰσέρχομαι,  
προχωρῶ ἐντός, ἐπισκέπτομαι, ἐπελθόντοιν δόμοις Σοφ. 'Ηλ.  
1297: ναοὺς χοροῖς: ἐπέλθωμεν 'Αντ. 153: ἐπισκέπτομαι  
μέρος τι πρὸς ἀναζήτησιν τινος, πύλας φύλακας τ' ἐπ' ἤλθον ὅσν  
δέμας θηρώμενος Εὐρ. Φοῖν. 699: οὕτω, τὰς ἐννομοσας ἐπ-  
ελθῶν, ἐπισκεψάμενος τὰς ἐταιρείας τῶν πολιτῶν, Θουκ. 8. 54: —  
ὡσαύτως, περιπατῶ ἐπάνω εἰς τι, κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπῆγχι



οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ (δηλ. τῇ τάφρῳ) ὥστ' ἐπελθεῖν ὁ αὐτ. 3. 23. 2) πραγματευόμεναι, ἐξετάζει τι μετ' ἀκριθείας, συζητῶν, διηγοῦμαι, ὡς τὸ διερχομαι, μετ' αἰτ., 'Πισ. Ἀποσπ. 14. 4, Εὐρ. Ἀνδρ. 688, Ἀριστοφ. Ἰππ. 618· ὡσαύτως, ἐπ. περὶ τίνος Ἀριστ. Φυσ. 1.7.1 κ. ἄλλ.· πειρατέον ἐπελθεῖν τίνες φθοραὶ καὶ τίνες σωτηρίαι τῶν πολιτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικῇ. 4. 2, 6· πῶς δεῖ.. ἐπελθόμεν συντόμως αὐτόν· 6.1, 6. 3) διαπράττομαι, κατορθώνω, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ, «διεπράξαντο» (Δούκας), Θουκ. 1. 97.

IV. ἀκολουθεῖ τοῖς βήμασι τίνος, μιμουμαι αὐτόν, πάτρῳ τε ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἐδειξε Πινδ. Π. 6. 46.

ἐπερωτάω, 'Ιων. ἐπειρ-·— συμβουλευόμεναι, ἐρωτῶ, μετ' αἰτ. προσ., τὸ χρηστήριον, τὸν θεὸν 'Πρόδ. 1. 53, Θουκ. 1. 118, κλ.· τινα περὶ τίνος 'Ηρόδ. 1. 32, πρβλ. Δημ. 1072. 12·— Παθ., ἐρωτῶμαι, Θουκ. 5. 45, Πλάτ. Σοφ. 250Δ.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐρωτῶ τι, ταῦτα ἐπειρώτα 'Ηρόδ. 1. 30, 55 κ. ἄλλ.· Ἀντιφῶν 112. 30, Πλάτ. Πρωτ. 329Δ, κτλ.·— ἄλλ' ὡσαύτως, ἐρωτῶ περὶ τίνος, 'Πρόδ. 7. 100· ἐπ. ὁ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Οἰκ. 5. 19·— Παθ., τὸ ἐπερωτηθέν, ἡ γενομένη ἐρώτησις, ἡ τὸ περὶ οὗ ἐγένετο ἐρώτησις, τὸ δ' ἐπερωτηθέν, ὡ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν Πλάτ. Θεαίτ. 146Ε.

3) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἐπ. τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον 'Ηρόδ. 9. 33, πρβλ. Αἰσχίν. 11. 33. 4) ἀπολ., θέτω, προσβάλλω ἐρώτησιν, Διερ. 596.7.

ἐπερωτήμα, 'Ιων. ἐπειρ-, τὸ, ἐρώτημα, 'Ηρόδ. 6. 67, Θουκ. 3. 53, 68. 2) συμβόλαιον, συμφωνητικόν, ἐκ τῶν συμφώνων, ἡτοῖ ἐπερωτημάτων 'Ιουστινιαν. Κῶδ. 8. 10, 12, § γ'.

ἐπερωτηματικῶς, 'Επίρρ., μετ' ἐρωτηματικῶ, Κυρίλλ. Κατήχ. σ. 301. 23.

ἐπερωτήσις, 'Ιων. ἐπειρ-, εὖως, ἡ, ἐρώτησις, 'Ηρόδ. 6. 67· μετὰ τὴν ἐπειρωτησιν τῶν χρησῶν 'Ηρόδ. 9. 44· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 4. 38. 2) ἡ δ' ἐπερωτήσις ἀποτεινόμενη τῶς τοὺς συμβαλλομένους γινομένη ὁμολογία, ἡτοῖ συμβόλαιον, συμφωνία, Λατινισμός, ὡς τὸ Λατ. stipulatio, 'Ιουστινιαν. Κῶδ. 1. 17, 3, § ε', γ', 8. 10, 12, § α' Νεαρά, 97.1, Φελλ. 927Α.

ἐπερωτητής, ὁ, ὁ ἐπερωτῶν, Γλωσσ. ἔπεισα, σπάνιος ἄορ. α' τοῦ πίπτω, δ' ἴδε. ἔπεισαν, 'Επικ. ἀντὶ ἐπῆσαν, γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ ἔπειμι.

ἐπεισθάνω, = ἐπεισθαίνω.

ἐπεισβολή, βάλω ἔπεισι, προσβάλλω διὰ λόγων, λοιδορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, ἐπεισβολήσας λυγρὰ Λυκάφρ. 130, Μάξιμ. π. Καταρχ. 101.

ἐπεισβολία, ἡ, τὸ ἔπεισι βάλλειν, λοιδορία, βλασφημία, ἐπεισβολίας ἀναφαίνειν, «τὰς περὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ (τοῦ Τηλεμάχου δηλ.) φλυαρίας καὶ λοιδορίας διεξιέναι» (Σχόλ.), 'Οδ. Δ. 159· ἐπὶ τῶν ἰαμβῶν τοῦ Ἀρχιλόχου (πρβλ. τὸ ἐπύμ.), Ἀνθ. Π. 9. 185, πρβλ. 7. 70.

ἐπεισ-δόλος, ον. (ἐπος, βάλλω), ὁ ἔπεισι, ὡς βέλσει, βάλλων, φλύαρος, αὐθόξης, λοιδορός, λωδηγῆρα ἐπεισδόλον, περὶ τοῦ Θεοπίστου, Ἰλ. Β. 275· κερτομῆ καὶ νεϊκος ἐπεισδόλον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1727· ἐπὶ χλευαστικῶν ποιημάτων ἢ σιλλων, Ἀνθ. Π. 4. 3, περὶ τὸ τέλος.

ἐπεισθίω: μέλλ. ἐπέδομαι: ἄορ. ἀπαρ. ἐπιφαγεῖν:— ἐσθίω, τρώγω τι μετὰ τι ἢ σὺν αὐτῷ (πρβλ. ἐπὶ Β. Ι. 1. δ, καὶ ἴδε ἐπιπίνω, κρέασι βοεῖσις χλωρὰ οὐκ' ἐπῆρσθιεν Εὐρ. Ἀποσπ. 899, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 14. 3.

2) ἐσθίω τι μετὰ τὴν βρώσιν ἄλλω ὡς ἀντίδοτον, ἡ δὲ χελώνῃ δταν ἔχωσε φάγῃ ἐπεσθίει τὴν ὀρίανον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 6, πρβλ. Τρόφιλον παρὰ Στοδ. 541, ἐν τέλει.

II. κατατρώγω, ἅπαντ' ἐπῆρσθιεν Ἀριστοφ. Πλ. 1005, πρβλ. Εὐπολ. καὶ Τηλεκλείδ. παρ' Ἀθην. 170D· πρβλ. ἐπιφαγεῖν.

ἐπέσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπεισθίω, 'Επίχ. 23 Αhr., Φερεκρ. ἐν Ἀδελφ. 6, Καλλ. Ἐπιγρ. 50.

ἐπεισκεμμένως, 'Επίρρ., μετὰ περισκέψεως, συνετῶς, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 552Ε.

ἐπεισκισμένως, 'Επίρρ., σκοτεινῶς, ἄμαυρως, ἄσαφως, 'Ιω. Χρυσ. τ. 4. σ. 163. 12, κλ.

ἐπέσπον, ἄορ. τοῦ ἐφάπω.

ἐπέσσεται, 'Επ. ἀντὶ τοῦ ἐπέσεται, γ' ἐν μέλλ. τοῦ ἔπειμι αἰμί, ὑπάρχω).

ἐπέσσειεν, ἐπεισεύοντο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπεισεύω.

ἐπεισσύμένως, 'Επίρρ. μετοχ. παθ. πρμ., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, Κόνιντ. Σμ. 3. 443.

ἐπέσσύται, ἐπέσσύτο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπεισεύω.

ἐπεστεῶς, 'Ιων. μετοχ. πρμ. τοῦ ἐφίστημι.

ἐπεισφέρω, = ἐπεισφέρω.

ἐπεισφάριος, ον. (ἐσχάρα) ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐπέσχοι, -εσχόμην, ἄορ. δ' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐπέχω.

ἐπειτεῖδ-καρπος, ον, ὁ κατ' ἔτος φέρων καρπὸν, ὅσα δὴ ἐπειτεῖδ-καρπα καὶ ὅσα διετίθει Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 1. 2, 2.

ἐπειτεῖδ-καυλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀλλάσσειν καυλὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 2, 8.

ἐπέτειος, Δωρ. γεν. πληθ. ἐπειτειῶν Αἰσχύν. Ἀγ. 1016, 'Ιων. ὀρν. ἐπειτειῆσι 'Ηρόδ. 6. 105 (ἐἴαρ γαρ. -εἰοῖσι), ἄλλὰ ἐπέ-

τειος ὡς θηλ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 92., 3. 89, Πλάτ. Νόμ. 955D, Ἀριστ., κλπ., καὶ ἐν τῷ τύπῳ ἐπέτειος, 'Πρόδ. 3. 89:— κατ' ἔτος γινόμενος, θυοῖται ὁ αὐτ. 6. 105· ὁ ἐπ. καρπὸς ὁ αὐτ. 8. 108· ὁ ἐπ. φόρος, τὸ κατ' ἔτος ἐκ τῶν φόρων εισέδημα, ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 3. 89: ὡσαύτως ἐπέτεια, τὰ, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 138-154:— ἐπέτειοι νόσοι, κατ' ἔτος ἐπανερχόμεναι, Πλάτ. Νόμ. 405C:— μετὰρ., ἐπέτειοι τὴν φύσιν, εὐμετάβολοι ὡς αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἡ κατ' ἄλλους ὡς τὰ διαβατικά πτηνὰ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 518.

2) ἐπὶ ἐν ἔτος διαρκῶν, ἐτήσιοι, βύβλον τὴν ἐπ. γενομένην 'Ηρόδ. 2. 92· τὸ ὕδωρ τὸ ἐπ., ὁ ὁ φῆλος καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπορροεῖ, ὁ αὐτ. 2. 25· ἐπέτεια γὰρ τὰ πολλὰ τῶν ἐντόμων Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 4. 1· φυτὰ ἐπ. αὐτόν· αἱ ἐπ. μέλιττα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 42· ἐπ. ψηφίσματα Δημ. 651. 16· τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς Πολυδ. 6. 46, 4.

ἐπειτειοφορέω, φέρω καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 3.

ἐπειτειο-φύρος, ον, ὁ φέρων καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, αὐτόν.

ἐπειτεῖδ-φύλλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀποβάλλων τὰ φύλλα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Φυτ. Ἰστ. 7. 11, 3.

ἐπέτειος, 'Ιων. ἀντὶ ἐπέτειος.

ἐπειτηδευμένως (οὕτως ἀντὶ ἐπιτετηδευμένως), 'Επίρρ. μετ' ἐπιτηδύσεως, Σχόλ. εἰς Κλίμ. σ. 249. 18.

ἐπέτης, Δωρ. -ας, ὁ, (ἐπομαι) ἀκόλουθος, ὑπηρετής, θεράπων, Πινδ. Π. 5 ἐν ἀρχῇ:— θηλ. ἐπέτης, ἰδος, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 666.

ἐπετήσιος, ον, ὁ καθ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, διηνεκής, καρπὸς Ὀδ. Η. 118· τελεσφορίην ἐπετήσιον Καλλ. Ἀπόλλ. 77· ἐγγρο-νίσας ἐπετήσιον, ἐπὶ ἐν ἔτος, Σουλ. Ἐπιγρ. 2569. 8.— Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατρη. 336.

ἐπετήνη, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ποικιδῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰ. 7. 8. 1.

ἐπετον, Διόλ. ἄορ. τοῦ πίπτω, Ἀλκαῖος ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 1. 144, 6.

ἐπέτοσσε, Δωρ. ἄορ. ἀνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει = ἐπέτυχε, Πινδ. Π. 4. 43: ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ., ἐκατόμβας ἐπιτόσοις θεῷ ῥέζοντας, «καταλαβὼν αὐτοὺς θυσίας τῷ θεῷ τελοῦντας» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Η. 10. 52.— Πρβλ. τόσσας.

ἐπευ, 'Ιων. παρατ. τοῦ ἐπομαι, ἀλλ' ἐπευ Ὀμ. Ἰλ. Κ. 146, κ. ἄλλ.

ἐπευᾶδε, 'Επικ. ἄορ. δ' τοῦ ἐφανδάνω, Μουσαῖος 180.

ἐπευάζω, προσφωνῶ, ἐπευάζουσα ἀνακτα Ὀρφ. Ὀρ. 79.

9· ἐπιχαίρω, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις, περὶ τῶν Εὐμενίδων, αὐτοῖς 69. 6.

ἐπευδοκίω, συγκατανεύω, παραδέχομαι, ἐγχαίρω, ἐπευδοκεῖ τῇ ἐπανελθούσῃ Νικήτ. Ἀλέξ. σ. 157D, κλ.

ἐπευθύμειω, εὐθυμῶ ἐπὶ τίνι, ἵνα ὁ οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπευθυμήσωσι 'Εδδ. (Σοφ. Σολ. III' 6).

ἐπευθύνω, δόγησ' εἰς τι σημείον, Ξεν. Κυν. 5. 32· διεπῶ, διοί-κω, ἡδὲ νομίματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον· (ἡδὲ πολί-σματα πύργινα πάντ' ἐπέρβοιεν, Keiper, Pallis) Αἰσχύν. Πέρσ. 860· ἐπευθύνουν τὰ κοινὰ, διαφ. γαρ. ἐν Αἰσχύν. 76. 13, ἀντὶ ἀπευθύνουν, ἴδε ἀπευθύνω Ι. 2.

ἐπευθύς, 'Επίρρ. = εὐθύως, ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 8, 5, διαφ. γρ. ὡς εὐθύς.

ἐπευκλείζω, δοξάζω, καθιστῶ ἔνδοξον, πατρίδ' ἐπευκλείσας Σμυρνίδ. 154· πολλὰ σ' ἐπαίνος ἐπ. Ἑλλήν. Ἐπιγρ. 209 κ. ἄλλ.

ἐπευκτέος, α, ον. ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπεύχομαι, ὃν δεῖ ἐπεύ-χεσθαι, Κλίμ. Ἀλ. 556.

ἐπευκτός, ἡ, ὃν, ἐπιθυμητός, εὐχῆς ἄξιος, μὴ ἔστω ἐπευκτὴ Ἐδδ. (Ἰερ. Κ'. 14), πρβλ. Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐπευλαδέομαι, Ἀποθ., εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἐδδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 18).

ἐπευλογέω = εὐλογῶ, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 199. 8, Τρέτζ. Ἰστ. 9. 207, κλ.

ἐπεύνακτοι, ον, οἱ, (εὐνάχω) ὄνομα τῶν Εὐδῶν ὅσοι κατε-τάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀποθανόντων Λακεδαιμονίων ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ, «οὓς καὶ πολίτας ὕστερον ποιήσαντες προσηγό-ρευσαν ἐπευνάκτους» Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 271C·— ὁ Διόδ., ἐν Ἐκλογ. Βατικ. σ. 10, γράφει ἐπευνακταί, καὶ φαίνεται ὅτι ταυ-τίζει αὐτοὺς τοῖς Παρθενίαις (ἴδε Παρθενίαις). Καθ' Ἡσύχ. «ἐπευ-να(χ)ταί: οἱ συγκοιμηταί, καὶ «ἐνευνάκτοι: οἱ παρθενίαί».

ἐπευρίσκω, 'Ιων. ἀντὶ ἐφευρίσκω.

ἐπευτύχω, εὐμορῶ, ἔχω τὴν καλὴν τύχην νὰ ἔχω τι, ἡ Δρό-σιλλα.. ἐπευτύχῃσε καλλονῆς χάριν Νικήτ. Εὐγεν. 1. 158.

ἐπευφημέω, ἐπιδοῶ μετ' εὐφροσύνης, μετ' ἀπαρ., πάντες ἐπευ-φήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεσθαὶ θ' ἱερῶν κτλ., Ἰλ. Δ. 22· πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 295· ἀπολ., Πλουτ. Γάλλ. 14· πρβλ. ἐπαυτέω,

ἐπηπύω, ἐπιάχω. II. μετ' αἰτ. προσώπ., οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀείδων, ὕμνησεν ἄδων, Μουσαῖος 275.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἄδω ἐπὶ τίνι ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν τινὸς πράγματι, ἀλλ', ὡ φίλοι, χοασοί ταῖςδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε Αἰσχύν. Πέρσ. 620· ἐπευφήμησαν εὐχαῖ-σιν.. παιᾶνα Εὐρ. Ι. Τ. 1403.

3) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐμάς



τύχας παιδῶν ἐπευφημήσεν, ἥσεν παιδῶνα ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς τύχαις, Διοχῶν. Ἀποστ. 281. 3· ἐπευφημήσατ', ὡ νεανίδες, παιδῶνα τῆμῃ σύμφορᾳ, Διὸς κὸρην Ἀρτεμιν Εὐρ. I. A. 1468, πρβλ. Διοχῶν. Ἀποστ. 281. 3.

ἐπευφημίζομαι, Ἀποθ., μεταχειρίζομαι εὐφημισμὸν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1421, Ἡσύχ. ἐν λέξει καταλαΐα, πρβλ. Δοθ. Φρύν. 596 κέξ., 599.

ἐπευφραίνομαι, = εὐφραίνομαι, Θεόδωρ. Ἡρακλ. 1333C, Βασίλ. IV. 280A.

ἐπευφρατίδιος, ὄν, ὁ, κάτοικος πόλεως ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, πατρις δέ;—Σύρος, ὡ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων Λουκ. Ἀλ. 19.

ἐπευχαριστώ, ἐπιτεταμένον τοῦ εὐχαριστῶ, Κλημέντια 276A, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 117A.

ἐπευχῆ, εὐχή, προσευχή, «τάξιμον», Πλάτ. Νόμ. 871C, ἐν τῷ πλῆθ.

ἐπεύχιον, τό, κυρίως, τάπηξ ἢ τεμάχιον χονδρὸν ὑφάσματος, ἐφ' οὗ τις προσεύχεται· ἐντεῦθεν ἀπλώξ, μικρὸς τάπηξ, Εὐστ. 1056. 64, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 528.

ἐπεύχομαι, Ἀποθ., εὐχομαι, προσεύχομαι, παράκαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, μετὰ δοτ., Θεοῖς Διὶ Ὀμ., Ἡρόδ. κλπ. ἄλλ' ἐν Σοφ. O. K. 1024, ἐπεύχεσθαι θεοῖς, προσφέρειν αὐτοῖς εὐχαριστίας—μετ' ἀπαρ., ἱκετεύω τινὰ ἵνα... ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι νοστήσῃ Ὀδυσῆα Ὀδ. E. 423, Y. 238, πρβλ. Σοφ. Φιλ. ἐν τέλει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1230, κτλ.· κατθανεῖν ἐπηυχόμεν Σοφ. Τρ. 16· ἐπ. εὐορκοῦντι εἶναι ἀγαθὰ Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρβλ. Διοχῶν. 69. 15—μετ' αἰτ. πράγμ., εὐχομαι ὅπως· ἐπὶ ἐπέλθῃ τι, μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου τοσδε βαρυνθεὶς Διοχῶν. Ἀγ. 1462· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπ. λιτάς Σοφ. O. K. 484· τοιαῦτα θεοῖς Διοχῶν. Θέβ. 279—βραδύτερον μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπ. θεοῦς Ξεν. Ἐφ. 1. 12, Ἀρισταίν. 2. 2.

II. ποιοῦμαι εὐχὴν, «τάξιον», «κάμνον τάγμα», μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐπεύχομαι θῆσιν τροπαῖα Διοχῶν. Θέβ. 276.

III. κατεύχομαι, καταρῶμαι, μόρον· Πελοπίδας ἐπεύχεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1600, πρβλ. 501, Χο. 112· ἄρας τοῖς ἀπειθοῦσιν Πλάτ. Κριτίας 119E· μετ' ἀπαρ., ἐπεύχομαι [αὐτῷ] παθεῖν Σοφ. O. T. 249· ἀπολ., ἐπαράς ποιοῦμαι, καταρῶμαι, μὴ πεύξῃ πέρα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1286, πρβλ. Τρ. 809—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπ. ἐύτυχον τινὶ Πλουτ. Γάβ. 18, πρβλ. Διοχῶν. Θέβ. 481.

IV. καυχῶμαι ἐπὶ τινι, σήμερον ἢ διοίσιν ἐπεύξεαι Ἰππασίδῃσι τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας... ἢ κεν κτλ., «σήμερον ἢ δυσὶν νύκτε τοῦ Ἰππᾶσου ἐπικαυχῆσαι ἄνδρας τοιοῦτους ἀνέλων... ἢ κεν κτλ. (Θ. Γαζής) Ἰλ. A. 431· ἀπολ., E. 119.

2) μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι δι'... Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 287, Διοχῶν. Ἀγ. 1262, Εὐμ. 58, κτλ.· Ἀργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπ. [ἐξυπ. εἶναι] Εὐρ. I. T. 508· μετὰ μετοχ., μῆποτε ἐκφυγὼν ἐπεύξεται. καυχῆθ' δι'... Πλάτ. Σοφ. 235C. 3) μετ' αἰτ., τίς ὅς μέγα θράσος ἐπεύζεται χεῖρα φυγῶν ἐμάν; τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ὁ καυχῆθ' ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τόλμῃ αὐτοῦ δι' ἐξέφυγε τὴν χεῖρά μου; Εὐρ. Ρῆσ. 693.

ἐπευνάζω, καθιστῶ τὴν εὐωνόν, καταβιβάζω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, πωλοῦσιν ἐπευνάζοντες Δημ. 687. 24· ὦν οὐδὲν ἐποίησατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευνάσσει τὴν ἀγοράν Πλουτ. Κικ. 8· τῶν δὲ νόμων, οὗς εἰσέφερε... ὁ μὲν ἦν... ὁ δὲ σιτικός, ἐπευνάσσει τὸν πόντον πέννην τὴν ἀγοράν ὁ αὐτ. ἐν Γ. Γράκχῳ 5, πρβλ. Hemst. Λουκ. Νιγρ. 23—«ἐπευνάσσει» τὸν πύρρον, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβηθῆναι ἢ κατελθῆναι Πλουτ. A. 51.

ἐπευνάχομαι, μέσ., εὐνοῦμαι, συμποσιδῶ, ἐπὶ στρωμάτων ἀπαλὸν ἐπευνάχεται Δίων Κ. 62. 15.

ἐπέφαντο, γ' ἐνικ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ῥήμ. φαίνω, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 166.

ἐπεφνον, Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἄορ. 6' ἐκ τῆς ῥίζης \*φένω, Ὀμ. ἐπεφόρβει, ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

ἐπέφραδον, ες, ε. Ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἄορ. 6' τοῦ φράζω, Ὀμ. ἐπέφρυνον, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπεφύκεσαν, γ' πλῆθ. ὑπερσ. τοῦ φύω, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 148, O. 152, 673, Ἀσπ. Ἡρ. 76· ὡς εἰ παρατ.

τοῦ πεφύκω, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ.

ἐπεχῆς, ες, προσεχῆς, ἐνιαυτὸς Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell. V. σ. 164.

ἐπέχυντο, γ' πλῆθ. Ἐπικ. ἄορ. 6' παθ. τοῦ ἐπέχω, Ὀμ.

ἐπέχω· μέλλ. ἐφεξῶ· ἄορ. ἐπέσχον, προστ. ἐπίσχεες, ἀπαρ. ἐπίσχεῖν· ποιητ. ἐπέσχεθον Διοχῶν. Θέβ. 453, Ἀπολλ. Ρόδ.

Ἐπιτίθῃ, ἀκουσθῇ τὸ ἐπὶ ὅς τι, ὑπὸ δὲ θέρνυν ποσὴν ἦσει, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροῦς πόδας εἰλαπινάζων Ἰλ. E. 211, πρβλ. Ὀδ. P. 410· ὁ κοῦρος ἐπέχε ποτῶ... κρωσὸν βάψαι ἐπιγόμενος, «ὁ μὲν δὲ νέος (Υἱας) ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσόν, ἵγουν τὸ ὑδροφόρον ἄγγειον εἶχεν ἐπιγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος» (Σχόλ.), Θεόκρ. 13. 46.

2) κρατῶ τι ὑπεράνω τινός, ὁ δὲ πολὺπος ὁ θήλυς ὅτε μὲν ἐπὶ τοῖς φύσις ὅτε δὲ ἐπὶ τῷ στόματι προκάθεται τῇ θαλάμῃς τὴν πλεκτάνην ἐπέχων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 18, 9.

II. ὡς τὸ παρέχω, ἰδω,

προσφέρω, οἶνον ἐπισχών Ἰλ. I. 489 (485)· ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν, «ἐπέδωκεν» (Σχόλ.), «ἐπίσχειν οἶνον, τὸ ἐγγὺς σχεῖν, οὐ ἐναντίον τὸ ἀποσχεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 444· κοτύλην τις... ἐπέσχον, «τῷ στόματι προσήνεγκε» (Σχόλ.), Ἰλ. X. 424· εἰ ποτέ τοι... μαζὸν ἐπέσχον αὐτόθι 83, πρβλ. Εὐρ. Ἀιδρ. 225· ὡσαύτως, οὐκ ἐπέσχον... μαστῷ τροφεία ματρός, δὲν σοι προσήνεγκα τὴν μητρικὴν τροφὴν διὰ τοῦ ἰδίου μου μαστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 1492· μετ' ἀπαρ., πιεῖν ἐπέσχον Ἀριστοφ. Νεφ. 1382· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1165—Μέσ., ἐπισχόμενος (ἐξυπ. τὴν κύλικα) ἐπέπιεν, πλησιάζας αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του, Πλάτ. Φαῖδ. 117C, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. A. 472· ἐπὶ χεῖλεσι... μαστὸν ἐπισχομένην Εὐφορίων παρὰ Στοβ. τίτ. 78. 5.

III. κρατῶ ἢ διενύκτω τι πρὸς τι, τόσον σκοπῶ ἐπέχειν Πινδ. O. 2. 160· ἄλλω ἐπέσχε τόξα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 984.—Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἀπολ., ἐπισχόμενος βάλεν ἱψ, σκοπεύσας ἐκτύπησεν αὐτόν, Ὀδ. X. 15.

6) ἀρεταῖ, σκόπεύω κατὰ τινος, προσβάλλω, ἐπείκειμαι, ἐπιτίθεμαι, τί μοι ὦδ' ἐπέχεις; τί ἔχεις οὕτω κατ' ἐμοῦ; διὰ τί οὕτω μὲ προσβάλλεις; Ὀδ. T. 71· καὶ ἐν τιμῇ, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν, «ἐπίωμεν» (Σχόλ.), X. 75· ἄλλήλοισ ἐπ. Ἡσ. Θ. 771· οὕτως, ἐπέχειν ἐπὶ τινι Ἡρόδ. 9. 59· κατὰ τινα ὁ αὐτ. 9. 31· ἐπὶ τινι Θουκ. 8. 103· πρὸς τι Πλουτ. Ἀντών. 66· ὡσαύτως μετὰ δοτ., χοί τὰς ἀρχαῖς ἐπέσχοντες, ἀποδελκόντες εἰς ἀξιώματα, Ἀριστοφ. Λυσ. 490· ἀκτῆς ἐπέσχεθον, διητυθύνθησαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀκτὴν, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1766· ἀπολ., Εὐρ. Βάκχ. 1131.

2) ἐπέχειν τὴν διάνοιαν ἐπὶ τινι, ἔχειν τὸν νοῦν πρὸς τι πρᾶγμα, ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων Πλάτ. Νόμ. 926B, πρβλ. Πλουτ. Διμῖλ. 8, κτλ.

6) ἀπολ., ἐπέχω (ἐξυπ. τὸν νοῦν), ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ νᾶ, μετ' ἀπαρ., τῷ (τῷ ἱππικῷ) ἐπέχε· ἐλλάμψεσθαι, ἤπιε νᾶ λάμψῃ, νᾶ λαμπρύνῃ, νᾶ δοξασθῇ, Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 1. 153, 6. 96· μετὰ δοτ. πράγμ., ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τι, Λατ. animum adverte, ὁ δὲ Ἀννίβας ἐτοίμους ἔχων τοὺς στρατιώτας, ἐπέχε τῇ διαδόσῃ Πλουτ. 3. 43, 2, κτλ.· πρβλ. ἐπέβαλλω Π. 3. 31· ἐν παρατάξει μάχης, τίθεμαι, τοποθετοῦμαι, ἱσταμαι κατέναντι ἢ ἐναντίον τινός, οὗτοι [οἱ Μῆδοι] ἐπέσχον Κορινθίους, κτλ., Ἡρόδ. 9. 31.

IV. κρατῶ ὅπισω, διακυβύω, ἐμποδίζω, Λατ. inhibere (πρβλ. ἐπίσχω), ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 244· καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαίμωσαν φόνο; Σοφ. Αἷ. 50, πρβλ. Λυκόφρ. 1171· ὅσω ὅπισω, ἐπισχών ἦν Ἰαν Σοφ. Αἷ. 847· ὀρμώμεθ' ἐς αὐτὴν μῆδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν, μῆδὲ νᾶ βραδύνωμεν τὸν ἀπόπλουν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 881· κρατῶ, ἐπίσχες ὀργάς, αἰσιν οὐκ ὀρθῶς φέρεῖ Εὐρ. Ἐλ. 1642· οὐκ ἐφέεστε στόμα; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1283· χρησμούς ἐπέσχον, ἀπεισιώπησα αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Φαιν. 866· παῖ· αὐτὸν ἐπέχων τῷ ἐύλῳ, ἀναγκάσαν αὐτὸν διὰ τοῦ ἐύλου νᾶ ἡσυχάζῃ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1121· περιλαμβάνω, σκεπάζω, ὡς ἡ γῆ τὸ νεκρὸν σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 461· ὁ δὲ Θέρμιος, ἀπὸ στόματος τοῦ Μετέλλου τὸν νόμον... λέγοντος, ἐπέσχε τῇ χεῖρὶ τὸ στόμα καὶ τὴν φωνὴν ἀπέκλεισε Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 28· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπισχόμενος τὰ ὦτα Πλάτ. Συμπ. 216A.

6) σταματῶ ἢ διακόπτω διαπραγματεύσεις, ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργεῖους Θουκ. 5. 46· τὴν μὲν ζήτησιν... ἐπέσχον, ἀπέσυραν, δὲν τὴν ἐπέβαλον, αὐτοὶ 63· ἐπίσχειν δεῖσθαι μου τὴν δαίταν, ν' ἀποσύρῃ αὐτήν, Δημ. 541. 25.

γ) ἐπέχειν τινὰ τινος, τὸν σταματῶ, τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, ἐπὶ ἐπίσχω σ' ἐγὼ Εὐρ. Ἀνδρ. 160, Ἀριστοφ. Λυσ. 742· οὕτω μετ' ἀπαρ., καὶ σε μῆτε νύξ μῆθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὦν ἐμοὶ ὑπὸ χροῖν, καὶ μῆτε νύξ μῆθ' ἡμέρα νᾶ σέ ἐμποδίζῃ ὥστε νᾶ παραμῆλῃς νᾶ πράττης τι ἐξ ὅσων μοι ὑπὸ χροῖν, Θουκ. I. 129· ἐπ. τινὰ μὴ πράσσειν τι Σοφ. Ἠλ. 517, Φιλ. 349.

2) ἀπολ., μένω ἀργός, δὲν ἐπιχειρῶ τι, Ἀντίνοος δ' ἐτ' ἐπέχε, «ἔστι νῦν ἐπέχειν τὸ ἐν τῷ τῶς ἀργεῖν καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν ἔργῳ» (Εὐστ.), Ὀδ. Φ. 186, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32, Σοφ. Πλ. 1369, κτλ.· ἐπομένου συνδέσμου, ἰδίως κατὰ προστ., ἐπίσχες ἦν... περιμένε καὶ ἴδε ἄν... Εὐρ. Ἰκέτ. 397· ἐπίσχεες ἔστ' ἄν καὶ ἱτὰ λοιπὰ προσμάρθας Διοχῶν. Πρ. 697· ἐπ. ἔως... Δημ. 40. 2· μέχρι τοσούτου ἔως... Θουκ. I. 90· ἢ μόνον, ἐπίσχεας, ἀπολ., στασού! Διοχῶν. Χο. 896, Σοφ. O. K. 836, κτλ.· ἐπίσχετον, μάθωμεν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 539, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 567· κατὰ μετοχ., ἐπισχών ὀλίγον χρόνον Ἡρόδ. 1. 132 κ. ἄλλ.· ἐπισχών, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παραχρῆμα, Ἀντιφῶν 135. 8· οὐ πολὺν δ' οὐν χρόνον ἐπισχών ἦκε Πλάτ. Φαῖδ. 59E—ἐν Θουκ. 2. 81, οὐκ ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, δὲν ἐστάθησαν νᾶ στρατοπεδεύσασιν (ἐνθα τὸ ἄρῃον φαίνεται περιττόν).

6) μετὰ γεν. πράγμ., παύομαι τινος, ἐπίσχες τοῦ ὁρμήου Ἀριστοφ. Ὀρν. 1200· τῆς πορείας Ξεν. Κύρ. 4. 2, 12· τοῦτοῦ Θουκ. 8. 31· ὡσαύτως, ἐπ. περὶ τινος περὶ μὲν τῶν Ἀργεῖων ἐυμαχίας ἐπίσχειν αὐτοὺς ἐκέλευον ὁ αὐτ. 5. 32, πρβλ. 8. 5—οὕτω μετ' ἀπαρ., παραλείπω τι ἢ ἀφίνω αὐτὸ δι' ἄλλην περίστασιν, περὶ πολέμου συμβουλευεῖν τὴν γὰρ πρώτην ἐπισχέσωμεν Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 10· καὶ μετὰ μετοχ., παύομαι ποιοῦν τι,



ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις Ἀριστοφ. Ὀρν. 915· πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 419:—οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 7. 33. γ) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν σχεπετικῶν, ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἀμφιβάλλω, ἔπ. ἐν τοῖς ἀδήλοισι Πλούτ. 2. 955C· ἐπέχω περὶ τούτου Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27· ἴδε ἐποχή, ἐφεκτικὸς.

Β. καλύπτω, ἐπὶ χώρου, τὴν βάλε θυρῶν Ἀρρηα., λῦσε δὲ γυῖα ἐπτά δ' ἐπέσχε πᾶσι περὶ πρῶτον, «περὶ δὲ περιελάμβανεν ἐπτά πλῆθρα» (Θ. Γάγης), Ἰλ. Φ. 407· ὁπόσον ἐπέσχε πῦρ, ὅσον μέρος κατέλαβε τὸ πῦρ, Ἰλ. Ψ. 238, Ω. 792, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 19, Ἰππ. π. Ἀέρ. 282, Θουκ. 2. 77.—οὕτω κατὰ μέσον ἀόρ., ἐπέσχετο, ἐπετάθη, Ἡσ. Θ. 177· ἐπέσχετο κόσμον, ὑπερίσχυσε., Ἑλλην. Ἐπιγράμ. 793. 5.

VI. καταλαμβάνω, κυριεύω, οἱ Σκύθαι τὴν Ἀσίαν πᾶσαν ἐπέσχον Ἡρόδ. 1. 104., πρὸλ. 108., 8. 32, Θουκ. 2. 101, κτλ.—ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ὁπώρα ἐπ' ὅκτῳ μῆνας Κυρηναίους ἐπέχει, ἐπασχολεῖ αὐτούς, Ἡρόδ. 4. 199· τὴν πόλιν ἐπέτειε κλαυθμός, κατεῖχε, Πλούτ. Ὀβ. 17· οὕτω, τὸ φῶς ἐπ. τι, ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τινας, Πλάτ. Πολ. 508C. 2) ἀπολ., ἐπικρατῶ, ἢν μὴ λαμπρὸς ἀνεμος ἐπέχη Ἡρόδ. 2. 96· σεισμοὶ ἐπέσχον ἐπὶ πλείστον μέρος τῆς γῆς Θουκ. 1. 23· [τῶν νεῶν] ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, εἰσπαρμένον., αὐτόν· 50· τὴν [τύχην].., ἢ νῦν ἐπέχει Δημ. 311. 22· ἐτησίαν ἐπεχόντων Πλούτ. 5. 5, 6. 6) ἐπὶ χρόνου, ἐξακολουθῶ, κρούων ἐπέτειε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327· ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιέει, ἐπιμένων, Πλάτ. Θεαιτ. 165E· ἐπὶ πλείους ἡμέρας τὸ σεισμὸς ἐπέτειεν Δίων Κ. 68. 25· σκότος, νύξ ἐπέσχε, ἐπῆλθε, Πλούτ. Μάρ. 19, Κράσις. 30, κτλ.

ἐπεψαφίττατο (= ἐπειψίστατο) Ἐπιγρ. Ὁρχομένου Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπηβάω, ἰων. ἀντὶ ἐφηβάω, Ἡρόδ. 6. 83.

ἐπήβολος, ὄν, ὁ, κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν., οὐ.. νηὶς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν γίγνομαι Ὀδ. Β. 319· τούτων ἐπήβολος γενόμενος Ἡρόδ. 5. 94· τούτων τῶν θεῶν ἐπηδόλους ἐόντας ὁ αὐτ. 8. 111· τερπνῆς.. τῆσδ' ἐπ. νόσου Δισχύλ. Ἀγ. 542· ἐπ. φρενῶν, Λατ. compositio mentis, ὁ αὐτ. Πρ. 444, Σοφ. Ἀντ. 492· ἐπιστήμης, παιδείας ἐπ. Πλάτ. Εὐθύδ. 289B, Νόμ. 724B· οὐκ ἐπήβολοι γέγονατε τῆς καλλίστης ψῆδος αὐτόθι 666D· μετ' ἀπαρ., ἐπιδέξιος, κλέψαι ἐπηδόλωτατος Πλούτ. Ἀρατ. 10.

2) ἀρμόζων, πρέπιων, γυναιεῖν πόνος.. ἐπάβολος Θεόφρ. 28. 2· ἥ ἐ τι καὶ κληῖροισιν ἐπήβολα, «ἔχουν μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις... οἰονεῖ τὰ ἡμέτερα» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξίφ. 232. II. ὃν δύναται τις νὰ φθάσῃ ἢ κερδήσῃ, ἐπήβολος ἄρματι νύσσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1272. (Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 4303a. 20, φέρεται ἐφήβολος:—ἴδε Ruhnk. Τιμ., Blomf. Δισχύλ. Πρ. 453, Δελ. Φρυν. 699).—Περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς συνθετῶν ἴδε Γλωσσ. Παρατηρήσεις Κόντου ἐν σ. 190 § 72.

ἐπηγενίδες [i], αἶ, ἐν Ὀδ. Ε. 253, αἶ μακρὰι σανίδες αἰ προσηρμοσμέναι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου· «ἐπηγενίδες, σανίδες ἐκ πρῶρας εἰς πρῶμναν τεταμέναι... ἔστι δὲ ἐπηγενεῖς ἢ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πῆγνυνται, ἢ ὅπερ κοινῶς περὶ τὸν λέγεται παρὰ τὸ διόλου τεῖνεσθαι» κτλ. (Εὐστ.), πρὸλ. Ἡσυχ. καὶ ἴδε τὰς λέξ. σσαιμὶν καὶ ἔκρινον. (Πθ. ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν, ἡνεκῆς).

ἐπηγορεύω, κατηγορεύω, μέμφομαι, τινί τι Ἡρόδ. 1. 90.—ὁ Ἡσυχ. φαίνεται ἀνέγνω ἐπηγορέων, ὅπερ ἐρμηνεύει κατηγορέων.

ἐπηγορία, ἡ, κομῆ, ὡς τὸ κατηγορία, Δίων Κ. 55. 18.—Ὁ Δωρικ. τύπος ἐπαγορία ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ. «ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπιμύθεος ἔστιν».

II. = προσηγορία, Εὐστῆβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 31., 2. 19, κ. ἄλλ.

ἐπήειν, παρὰ τοῦ ἐπειμι (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπήεν, Ἐπικ. γ' ἐνικ. τοῦ παρὰ τοῦ ἐπειμι (εἶμι, ὑπάρχω).

ἐπηετάνος, ὄν, ὡσαύτως ἢ, ὄν, ἴδε κατωτ.—ἄρτονος, ἐπαρκῆς· Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. ὁ ἐπαρέουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι Δ. 89· πρασιαί.. ἐπηετανὸν γανώσασαι (ὡς ἐπέρ.) διαρκῶς θάλλουσαι, Η. 128· ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον.. ἐπ. παρέοιμι, ἄρτονον, Σ. 360· πλυνοὶ ἐπηετανοί, «πολλοί, συνεχεῖς, ολόχρονοι», (Σχόλ.) Ζ. 86, πρὸλ. Ν. 247· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανοί, «δαφίλης, αὐτάρκης» (Σχόλ.), Θ. 233, πρὸλ. Κ. 427, κτλ.· ἐπηετανοὶν γὰρ ἔχεσκον, διότι εἶχον τὰ πάντα ἐν ἀρτονώϊ διαρκῶς, Η. 99· πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1176.—ὡσαύτως, ἐπηετανοὶ τρήχες, «αἱ δασεῖαι καὶ οὐ διαλείπουσαι» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ημ. 515· πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ Θεόφρ. 25. 20.

(Ἡ ἐτυμολογία ἐκ τούτου, ὡς εἰ ἡ πρώτη ἔννοια ἡ ο: ἀρκετὸς δι' ὅλον τὸ ἔτος, δὲν ἀρμόζει εἰς δια τὰ μνημονευθέντα χωρία, οὕτε ἀναγκαίως ἀπαιτεῖται ἐν τινὶ αὐτῶν. Ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα ὑπάρχει ἐν τοῖς αἰφέας, αἰφῶν, αεν-νῶν, οἱς προσετέθη ἡ κατάληξις -τanos, ὡς ἐν τῷ diu-tinus, κτλ.). [Ἐν Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 113 καὶ ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ημ. 605, τετρασούλθοι ὡς εἰ ἦν ἐπιπ-].

ἐπήεν, ἐπήεσαν, Ἐπικ. γ' ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπήικαν, ἰων. ἀντὶ ἐφήικαν, ἴδε ἐφήμι.

ἐπήκοος, Δωρ. ἐπάκοος, ὄν, (ἐπακούω):—ὁ ἐπακούων, δίδων προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, μετὰ γεν., ἐμὼν ἔργων Δισχύλ. Ἀγ. 1420· κακῶν, δίκης ὁ αὐτ. Χο. 980, Βύμ. 732· λόγων Πλάτ. Πολ. 499A· ἤττον συγχῶς μετὰ δοτ., εὐχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήφῳ 25B· γονεῦσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 931B· γυναιεῖν Ἀνθ. Π. 9. 303.—ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπακούων, εἰδὼν προσοχὴν εἰς τὰς προτευχάς, Πινδ. Ο. 14. 21, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1157.

II. ἐπεὶ δὲ ἐστήσαν εἰς ἐπήκοον, ὅτε δὲ ἐστάθησαν εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην ὥστε ν' ἀκούηται ἡ ὁμιλία, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 38., 3. 3, 1· ὡσαύτως, ἔξ ἐπηκόου Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 20· ἐς τὸ ἐπηκώτατον τοῦ οὐρανοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρομ. 23· ἀναγνῶναι ἐπ. ἀπασί ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. ἢ Δαπιδ. 21.

III. Παθ., ὁ ἀκουόμενος, ἀκουστός, ὃ πᾶς ὕμνεϊ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ τῶν θεῶν Πλάτ. Νόμ. 931B· ἐπ. αἱ τοῦ θεοφιλοῦς εὐχαὶ Φίλων 1. 296.

IV. μάρτυς, Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 29, καὶ καθ' Ἡσυχ. «ἐπάκοι» οἱ μάρτυρες. καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 276.

ἐπηλῖς (οὐχὶ ἐπηλῖς, Ἀρχαδ. 31. 12), ἔδος, ἢ, ἰων. ἀντὶ ἐφηλῖς, κάλυμμα, σκέπασμα, πῶμα, «τὸ πῶμα τῆς λάρνακος ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν» ἢ δ' αὐτὴ καὶ ἐφηλῖς κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου (Εὐστ. Ὀδ. 1562. 39), Σοφ. Ἀποσπ. 877, Ποσειδίππ. ἐν Ἀδῆλ. 12.

II. «ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία» Εὐστ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐπηλλαχμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐπαλλάσσω, μεταβλητῶς, ἀθεαίως, Ἰεροκλ. περὶ Προνοίας σ. 26 Casaub.

ἐπηλυγάζω ἢ -ίζω, ἐπισκιάζω, ἀφρὸν καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα Διλ. π. Ζ. 1. 41:—Μέσ., ὅπως τῶ κοινῷ φόδῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζονται, «ἐπικρύπτονται» (Σχόλ.), δηλ. ὅπως διὰ τοῦ κοιντοῦ φόδου ἐπισκιάζωσι, κρύπτωσι τὴν αὐτῶν δεξιάν, Θουκ. 6. 36· ἐπ. τὴν χεῖρα, κρατεῖν τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐπισκιάσιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 35· καὶ (ἀνευ τοῦ χεῖρα), ἐπ. πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτόν· 5. 2, 7· ἐπειδὴ πλείους ἑώρα ἐφισταμένους, τούτους ἐπηλυγάζαμενος προσέστη, «ἐπύρρσθην ποιησάμενος» (Ἡσυχ.), Πλάτ. Λύσις. 207B· οὕτως, ἐπὶ περδίκων καὶ ὀρτύγων, τίκτουςιν.. ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγάζόμενα ὕλην, κρυπτόμενα ὑπὸ ὕλην, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 1, 5., 9. 8, 1, πρὸλ. 9. 39, 6.—Παθ., εἶμαι κεχυρμένους ἢ περιωρισμένους, Ἰππ. 658. 58, κτλ.—Παρ' Ἰππ., Πλάτ. καὶ Ἀριστ. τὰ χειρόγρ. ποικιλλοῦσι μεταξύ -άζω καὶ -ίζω.

ἐπηλύγαιος, ὄν, (ἡλύγῃ) ἀμαυρὸς, σκοτεινός, Α. Β. 343, 10.—ἐπηλύγαιον· ἐπινερές, σκοτεινόν· Ἡσυχ.

ἐπηλυγίζονται, «ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται» Ἡσυχ.

ἐπηλυγισμός, «ἐπισκιάσμός, σκότος», Ἡσυχ. ἐν λ. ἡλύγῃ.

ἐπῆλυξ, ὕψος, ὁ, ἢ, σκέπη, προκάλυμμα, οὗτοι οἱσιπῆ τὴν πέτρην ἐπῆλυξα λαβόντες ἐστῆκασι Εὐρ. Κύκλ. 680· πρὸλ. ἐπηλυγάζω.

ἐπῆλυξ, ὕψος, ὁ, ἢ, ἐπῆλυ, τὸ, (ἐπῆλυθον) ἐπανερχόμενος, ἔλθετ' ἐπῆλυδες αὐθις, στράφητε καὶ ἔλθετε ἄλιν (ἐπειδὴ ἀνεχώρουν), Σοφ. Φιλ. 1190.

II. ξένος, νεωστὶ ἐλθὼν, ἀλλοθεν ἐλθὼν, Λατ. advena, ἀντίθ. τῷ αὐτόχων, Ἡρόδ. 1. 78., 4. 197, καὶ Ἀττ., ἀνδρας πολεμικοῦς ἐπ. Δισχύλ. Πέρσ. 243, πρὸλ. Θῆβ. 34, Ἰκέτ. 195.—ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. πληθ., ἐπῆλυδα ἔθνεα Ἡρόδ. 8. 73· οὐδέτ. ἐνικ., ἐπῆλυδος γένους Διον. Ἀλ. 1. 60· ὕδωρ ἐπῆλυ Πaus. 2. 5, 3, πρὸλ. Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπῆλυδα.

2) = προσῆλυτος, Φίλων II. 392. 21, Κλήμ. Ἀλ. 1. 1028B.

ἐπηλυστή, ἡ, τὸ ἐργεσθαι ἐπὶ τινα, ἐπιθῆσις, ἰδίως διὰ μαγανείας, μαγείας, γοητείας, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 228, εἰς Ἑρμῆν 37.—Ἐπικ. λέξις.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπωδὴ φαρμάκων. ἢ ἐφοδὸς τινος».

ἐπῆλυσις, εως, ἢ, (ἐπῆλυς) ἐφόρμησις, ἐφοδός, Ὀππ. Ἀλ. 4. 228, Ἀνθ. II. 5. 268, καὶ καθ' Ἡσυχ., «ἐπῆλυσις· ἐφοδός. ἐπαγωγῇ».

ἐπηλύτης [ύ], ου, ὁ, = ἐπῆλυς, Θουκ. 1. 9, Ξεν. Οἰκ. 11. 4.

2) προσῆλυτος, Φίλων II. 392, 37., 406. 21.—ὡσαύτως, ἐπῆλυτος, ὄν, Διον. Ἀλ. 3. 72.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπῆλυτος· ἐποικός, προσῆλυτος».

ἐπημάτιος, ἡ, ὄν, (ἡμαρ) καθημερινός, ἐπημάτια ἀγέρονται Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 895.

ἐπημοιβεδόν, διάφ. γρ. ἐν Ὁμ. Ἰλ. Μ. 456 α.τὶ ἐπημοιβοί.

ἐπημοιβός, ὄν, μεταγεν. ἢ, ὄν, ὡς ἐν Ὁππ. Ἀλ. 5. 135 (ἀμείβω):—ἐπῆλλητος, Λατ. alternus, ὅσοι δ' ἐντοσθεν ὅχης εἶχον ἐπημοιβοί, «ἀλλήλοισ ἐπικείμενοι. εἰς ἐρ' ἕνα» (Σχόλ.) (ἴδε ἐν λ. κλεις I), Ἰλ. Μ. 456· τελαμῶνες ἐπ., σταυροειδῶς συναντῶμενοι, Ὁππ. Κυν. 1. 98.

2) ἐπὶ χιτῶνος, ὁ περιτετῶν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγὴν, οὗ γὰρ πολλὰι χλαῖναι, ἐπῆμοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἐννυσθαι Ὀδ. Ξ. 513, πρὸλ. Ἀρατ. 190, Νικ. Θ. 365.

ἐπημύω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, κάμπομαι, «ἐγρνω», ἐπὶ δ' ἡμῶς ἀσταχέουσιν (ἐξυπ. τὸ λῆγον) Ἰλ. Β. 148, πρὸλ. Νικ. Θ. 870, κλ.

[Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἡμῶν]. ἐπῆν, ἐκ τοῦ ἐπεῖ καὶ ἄν, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις μέχρι Ξεν., ὅτε κατὰ πρῶτον



ἀνακαίνεται τὸ ἐπᾶν, ἐνθ' ἐν τῇ Ἰδίᾳ τοῦ Ἰπποδ. καὶ Ἰππ. ὁ ἐπικρατῶν τύπος εἶναι τὸ ἐπᾶν:—Σύνδεσμος χρονικός, ὁπότε, ὅταν:

1) μεθ' ὑποτακτ., α) πρὸς δὴλωσιν υποτιθεμένης περιστάσεως, ἐπὶν πολλοίθρον ἔλωμεν Ἰλ. Δ. 239, κτλ. β) πρὸς δὴλωσιν πράξεως ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ μέλλοντι, ἀμνηστὸς δ' ὀλίγιτος, ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς Ἰλ. Τ. 223, Ὁδ. Α. 192, Ἠρόδ. κλ. 2) μετ' εὐκτ., α) πρὸς δὴλωσιν πράξεως ἐπαναληφθείσης ἐν τῷ παρελθόντι, ἐπεὶ δαΐδας παραθείτο Ὁδ. Β. 105, Δ. 222, κτλ. β) ὅπως ἐκτέρη λείξει ἡ σκέψις ἐτέρως, Ἰλ. Τ. 208, Ω. 227. 3) μεθ' ὁριστ. μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς ἐν Σχολ. εἰς Λουκ. Περειρ. 9.

ἐπινέμιος, ὄν, (ἄνεμος) ἀνεμώδης, μεταφ. μάταιος, Σουίδ.

ἐπὶνησα, ἐπὶνησα, ἴδε ἐπαινέω.

ἐπὶησα, ἴδε πῆγνυμι.

ἐπὶήνιος, ὄν, (ῥών) παράλιος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν διαιτῶμενος, κύκνος ἐπὶήνιος Ἀνθ. Π. 5.125.

ἐπὶήρος, ὄν, (ἀέριον) μετέωρος, ἐπὶήρμενος, νεύοντάς τε λόφους καὶ ἐπὶήρορα δοῦραθ' ὑπερθεῖν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1066. ἄνθος... καυλοῖσιν διδυμοῖσιν ἐπὶήρον ὁ αὐτ. Γ. 856· καὶ καθ' Ἰσχύ. «ἐπὶήροα κρεμάμενα μετέωρα».

ἐπὶήρυ, ἐπιβῶ, ἐπενυγμῶ, ἐπιδοκιμάζω, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπὶήρυον Ἰλ. Σ. 502· πρβλ. ἐπενυγμῶ.

ἐπὶήρατος, ὄν, (ἐράω) ἐπὶ ἀφύγων, εὐχάριστος, εὐφρόνιστος, χαρίεις, δαίτεις ἐπὶήρατος, «ἐπὶήρατος, καλῆς, ἡδέως» (Σχολ.). Ἰλ. Ι. 228· ἐπὶήρατα ἔσσαν ἐπ. Ὁδ. Ο. 366· καὶ συχνάκις ἐπὶ τόπων, ὡς ἡ Ἰθάκη περὶ ἧς λέγει ὁ Τηλέμαχος ὅτι ἡ οὐ αὐτῷ, μᾶλλον ἐπὶήρατος ἱπποδότιοι, μᾶλλον ἐπὶήρατος ἐμὴ ἱπποδότος χώρας, Δ. 606· Ὁ Ὀμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Ἡσ. μόνον ἐπὶ τῇ μορφῇ ἡ τῆς φωνῆς (τῶν θεῶν), καλὸν εἶδος, ἐπὶήρατον Ἐργ. κ. Πμ. 63· ἐπὶήρατον ἔσσαν Ἰεσσαί Ο. 67· ἀλλ', ἐπ. νεάνιδες Δισχύλ. Εὐμ. 959· παρθενικὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1099. Πρβλ. ἐπὶήρηνος.

ἐπὶήραζω: παρατατ. ἐπὶήραζον· ἄορ. ἐπὶήρασα, ἀπειλῶ, τάδε σοὶ λέγετε ἐπὶήραζοντες Ἠρόδ. 6. 9. II. φέρομαι ὑβριστικῶς πρὸς τινα, ἐνεργῶ ὑβριστικῶς κατ' αὐτοῦ (πρβλ. ἐπὶήρασαίμους), μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31· παρενοχλῶ, ἐπ. μοι συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μεῖζω Δημ. 519. 14, κτλ. οὕτως, ἐπὶήρασαι τοῖς ψηφίσμασι, ἐναντιωθῆναι εἰς αὐτὰ μετὰ θρασυτητος, ὁ αὐτ. 331.14· ὡσαύτως, ἐπ. εἰς τὴν Ἀντιφῶν 131. 23· ἐπ. τινος Λουκ. Πλοῦτον ἢ Εὐχ. 27· τινὰ Ἀριστ. Πολιτικ. 5.10, 15:—ἀπολ., προσηλακίζω, ὑβρίζω Ἀντιφῶν 142.16· παρεμβάλλω ἐμπόδιον, Ξεν. Συμπ. 5, 6.—Παθ., προσβάλλομαι, ὑβρίζομαι, Λυσ. 182.10, Δημ. 519. 20· πρβλ. ὑβρίζω.—Καθ' Ἰσχύ. «ἐπὶήραζει» βιάζει.

ἐπὶήρασμός, ὁ, ἡ μετὰ κακίας μεταχειρίσις, τρία δ' ἐστὶν εἶδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησις τε καὶ ἐπὶήρασμός τε καὶ ὑβρις... καὶ ὁ ἐπὶήραζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπὶήρασμός ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τί αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3 κέξ.

ἐπὶήραστῆς, οὗ, ὁ, καταφρονητής, ὑβριστής, Achmes Ὀνειρ. 104, Γρηγορ. Νόσς. τ. 2. σ. 689D, κλ.

ἐπὶήραστικὸς, ἡ, ὄν, ὑβριστικός, Κωμ. Ἀνών. 357.—Ἐπίρρ. -κῶς, Γαλν. 1. 353, Βασίλ. III. 616B.

ἐπὶήραστος, ὄν, ὁ, ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην, εὐδαιπτος, Κορμάς ἐν Τοπογρ. Χριστ. σ. 281A.

ἐπὶήρεια, ἡ, τρόπος καταφρονητικός, περιφρόνησις, ὑβρις, προσηλακισμός, Λατ. contumelia (πρβλ. ἐπὶήρασμός), Δημ. 229. 9, κτλ.· περὶ τι 222 ἐν τέλ., κτλ.· κελεύειν κατ' ἐπὶήρειαν, κελεύειν ὑπερηφάνως ἢ διὰ τρόπον ὑβριστικοῦ. Θουκ. 1. 26· τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν κατ' ἐπὶήρειαν γεγνησθαι, πρὸς ὕβριν, ὅπως προσβάλλῃ τινὰ, Ἀμειψίας ἐν «Κοννῶ» 1. 3· ἐν ἐπὶήρειᾳ τάξει Δημ. 229. 14· πρὸς ἐπὶήρειαν, ἀντίθ. τῷ πρὸς χάριν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.16, 7· ἐπὶήρεια οὐκ ἐστὶν τινας, βλαβερὰ ἐνέργεια αὐτοῦ, Λουκ. Ὑπὲρ Προσφ. Πατρίστ. 1, Φιλόστρ.· χωρὶς ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4474, 59. Πρβλ. τὴν Ὀμηρ. λέξιν ἀρεά.

ἐπὶήρμενός, ἡμεῶν, ἡσυχάω μετὰ τι, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμιάτοισ ἐπὶήρμενός Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐπὶήρμεναι, εὐς, ἡ, τὸ ἐπὶήρμεν, ἡσυχάζειν μετὰ τι, Βασίλ. τ. 3. σ. 29A, κλ.

ἐπὶήρσιον· «τὸ προσκεφάλαιον» Ἡσυχ. (ἰδ. Reisk. διορθῶ ὑπὲρ-).

ἐπὶήρητος, ὄν, ὁ, ὁ καθήμενος παρὰ τὴν κώπην καὶ ἑτοιμὸς νὰ κοπιῇ κατὰ τὴν ἐπὶήρητον Ὁδ. Β. 403· (οὕτως, οἱ ἐπὶ ἐπὶήρητι ἐξόμενοι Μ. 171)· ἐπ. πόνοι Ὀππ. Ἀλ. 4. 76.

2) ὁ ἔχων κώπας, οὗ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπὶήρητοι Ὁδ. Ε. 16, Ξ. 224, κτλ.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπὶήρητοι» ἐπικωπιοί.

ἐπὶήρητος, ἔς, (ἐρέφω) ἐπὶ κρημνισμένους, ὑπερκαίμενος, ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπὶήρητος φύγε πέτρας νηὺς ἐμὴ, «ἐπὶήρητος, ἥτοι ἄνωθεν ἐπὶήρητος ἢ ἐπὶ κρημνισμένους πέτρας» (Σχολ.), Ὁδ. Κ. 131, πρβλ. Μ. 59· κρημνοὶ ἐπ. Ἰλ. Μ. 54· κότινος Ὁδ. 25, 208· πρβλ. κρημνιστός. II. Παθ., ἔσπετασμενός.

νος, οἱ δ' (οἱ κρημνοὶ δηλ.) ἐντοσθε μένοντες ἐπὶήρητος κατὰ σιμβόλους, κτλ., Ἡσ. Θ. 598· ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο ὕλη καὶ πέτρῃσιν ἐπὶήρητος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 736· κεκαλυμμένος, ἐκκατασμένος, ἀκαλῆσιν ἐπὶήρητος φολιδόσιν, περὶ τοῦ σώματος δράκοντος, πρβλ. Δ. 144.

ἐπὶήρης, ἐς, ἐπὶήρητος, οὐδ' εἴ σοι πτερύγεσσιν ἐπὶήρητα νῦτα γένοιτο Μάξιμ. π. Καταρχ. 415· κελήτιον ἐπὶήρης, ἀκάτιον κωπῆρης, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 3.—Κατὰ Σουίδ. «ἐπὶήρης, παρεσκευασμένος, ἑτοιμὸς, τὸ δὲ πλοῖον ἐπὶήρης ἦν, εἰς δὲ τὴν ἀνθρωπίνον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ», πρβλ. τὴν κοινὴν ναυτικὴν φράσιν, «εἰς τὸ κουπί» ἢ «εἰς τὰ κουπία».

ἐπὶήριστος ἢ -ῦτος, ὄν, (ἐρίω), περιμάχης, Εὐστ. 725.16., 1962. 7.

ἐπὶήρης, Ἐπικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἄορ. α' τοῦ ἐπαρῆρισκω.

ἐπὶήσαν, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ παρῆ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπὶήσθετεν, Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. ἄορ. α' τοῦ ἐφῆδομαι.

ἐπὶήτῶνός, πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ τοῦ ἐπὶήρηνος.

ἐπὶήτεια, ἡ, = ἐπὶήτης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1007, ἐν τῷ πληθ.

ἐπὶήτης, οὗ, ὁ, (ἐπος):—ὁσφρων, λόγιος, ἀληθής, δίκαιος, φρόνιμος, παρὰ τὰ ἐπὶ. πρὸς. χρηστός Ἡσυχ.—οὐνεκ' ἐπὶήτης ἔσσι καὶ ἀγγίχουσιν καὶ ἐγέφρων Ὁδ. Ν. 332· ἐπὶήτης ἀνδρὶ ἔοικας Σ. 128:—ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔχει πληθ. ἐπὶήτης ὡς ὡλ., Β. 987.—Πρβλ. ἐπὶήτης.

ἐπὶήτικός, ἡ, ὄν, ἀκολουθητικός, φανερόν ἐστι καὶ τῶν ἀρετῶν τὰ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, τὰ δὲ ἐπὶήτικα Μέτωπος Πυθαγόρειος παρὰ Στοδ. 1. 64.

ἐπὶήτριμος, ὄν, (ἥτριον) κυρίως μὲν καρυφασμένος, πυκνῶς συνυφασμένος, καθόλου δὲ πυκνός, ἐπὶήτριμος πυρσοὶ τε φλεγέθουσι ἐπὶήτριμοι Ἰλ. Σ. 211· δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπὶήτριμα πίπτον ἔραζε, ἐπίπτον ἀλλεπάλληλα ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτῶν 552· λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπὶήτριμοι.. πίπτουσι Τ. 226.

ἐπὶήτης (ῶ), ὕος, ἡ, (ἐπὶήτης) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, οὗ γὰρ τεύ ἐπὶήτης ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δῆμῳ Ὁδ. Φ. 306.

ἐπὶήτρον, -όμην, ἴδε ἐπαυρίσκωμαι.

ἐπὶήχω, ἀντηχῶ, Εὐρ. Κύκλ. 426, Πλάτ. Πολ. 492C· μετ' αἰτ. συστολίζω, ἐπ. κύμβαλον, κροτῶ, κάμω νὰ ἤχη τὸ κύμβαλον, Κλήμ. Ἀλ. 20. II. ἐπιβῶ, βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπὶήχρησε στρατὸς Εὐρ. Ι. Α. 1584.

ἐπὶήχης, τὸ ἐπὶήχης, Στέρ. Βυζάντ. ἐν λ. Ἀωδῶν.

ἐπὶήχος, ὁ, ἡχος, Σύμμαχ. ἐν Ἰεζεκ. Η. 17.

ἐπὶήφως, ὄν, (ἡώς) = ὑπὲρφως.

ἐπὶ, Σανσφρ. ἀπὶ καὶ Ζενδ. αἰρὶ, ἴσως Λατ. ob:—Πρὸς. συντασσμένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., καὶ δηλοῦσα τὸ εἶναι ἐπᾶν, ἢ ἐπιστηρίζεσθαι ἐπᾶν εἰς τινα ἐπὶπᾶναι ἢ ἐπὶ σημείου τινός.

A. META GEN.: I ἐπὶ τόπου, II ἐπὶ ῥήματι. 1) μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς, καθέζειτ' ἐπὶ ῥόδον Ἰλ. Α. 536· ἦστο.. ὑποῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ν. 12· ἐπὶ πύργου ἔσθη Π. 700· κείται ἐπὶ χθονὸς Υ. 345·—καὶ ἄνευ ῥητῶς ἐκπεφρασμένου ῥήματος, ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὅστωι ἐπ' ὤμων (ἔξυπ. ὄντες ἢ κείμενοι) Α. 46:—ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον ἵσταται ἐπὶ τινος, οἷον ἐπὶ ἄρματος ἢ ἀμάξης, ἐπὶ ἵππου, ἐπὶ πλοῖον, φεύγωμεν ἐφ' ἵππων Ω. 356· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων.. ἴκσθον Ο. 455· ἀγαγ.. δῶρ' ἐπ' ἀπὴνης Ω. 447· ἐπὶ τῆς ἀμάξης.. ὀχέετο Ἠρόδ. 1. 31· ἐφ' ἵππου, συγχὸν παρ' Ἀππ.: οὐκ κῆρες φορέουσιν.. ἐπὶ νηῶν Ἰλ. Θ. 528· πέμπειν τινὰ ἐπὶ τρήσου Σεν. Βλλ. 5. 4, 56, κτλ. οὕτως, ἐπ' ὤμου.. φέρειν Ὁδ. Κ. 170· βαδιοῦνται ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, ἐφ' ἐνός πορεύεσθαι σκέλους Πλάτ. Συμπ. 190D· ἐπ' ἄκρων ὁδοπορεῖν, περιπατεῖν ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, «εἰς τὰ νύχια», Σοφ. Αἴ. 1230:—ἐπὶ πραγματικῷ τόπῳ ἢ πρῶθ. ἐπὶ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ «ἐπᾶν εἰς...», ἂν ὁ τόπος εἴη πράγματι ὑποστήριγμα, ὡς, ἐπὶ γῆς, ἐπᾶν εἰς τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑπὸ γῆς, Σοφ. Ο. Τ. 416· ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου, εἰς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῶν πλευρῶν, εἰς τὰ πλευρά, Σεν. Ἀν. Ι. 8, 9, 3, 2, 36:—ἀλλὰ καθόλου πρέπει νὰ ἐρμηνεύσεται διὰ τῆς ἐν μετὰ δοτ., σπανίως παρ' Ὀμ., ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῷ ἀγρῷ, Ὁδ. Α. 190· γῆς ἐπὶ ἔξνης Σοφ. Ο. Κ. 1706· ἐπὶ νήσου ὁ αὐτ. Φιλ. 613· ἐπ' ἄλλοτρίας πόλεως Εὐρ. Ἀνδρ. 137· οἱ ἐπὶ Θράκης Θουκ. 5. 35· ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικεῖν Ἰσοκρ. 254B· οὕτως, ἐπ' οἰκῆματος καθῆσθαι, ἐν χαμαιτυπείῳ, Πλάτ. Χαρμ. 163B· ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καθίζειν Ἰσοκρ. 142E· μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῶν [ἔξυπ. χώρας], διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, Θουκ. 4. 118· ἐνίοτε ὡσαύτως, παρὰ τὴν πλησίον, ἐπὶ αὐτῶν [ἔξυπ. τῶν πηγῶν] Ἰλ. Χ. 153· κόλπος ὁ ἐπὶ Πρωσιδίου Ἠρόδ. 7. 115· αἱ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι νῆσοι, ἔξωθεν τῆς Λήμνου καὶ πλησίον αὐτῆς, αὐτῶν 6· τὰ ἐπὶ Θράκης, τὰ γειτονιάζοντα πρὸς τὴν Θρ., Θουκ. 1. 59, κτλ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπᾶν, δηλ. πλησίον, Σεν. Ἀν. 2. 5, 18· ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Πλάτ. Ἀπολ. 17C·—ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, αἱ ἐφ' ὧν AA BB [γραμμαί], αἱ γραμμαὶ ΔΔ ΒΒ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 11, κτλ.—Ἀκολουθοῦντες ἐπὶ διαφόρων σχέσεων οὐχὶ ἀκριβοῦς τοπικῶν: 6) μένειν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, μένειν εἰς



τὸ ἀέλωμα, Ξεν. Ἀγρο. 1, 37· μένω ἐπὶ τινος, ἀρκοῦμαι εἰς τι, καὶ οὐχ οἷός τε ἐστίν, ἔχων δὲ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' αἶε τι, κτλ. Δημ. 42 ἐν τέλει· τῆς πόλεως οὐσης ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οὐσης ἀπηχολημένης, ὁ αὐτ. 193.15· ἐπὶ τοῦ πολεμίου ὄντες, ὅτε ἦσθε ἡχολημένοι εἰς πόλεμον, 1419. 4· ὅτι ἐγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου πάντα τὸν χρόνον κτλ., ὅτι ἐγὼ μὲν πάντοτε εἶχον τούτῳ τὸ ὄνομα, κτλ. ὁ αὐτ. 1000. 21· καὶ νῦν, ὡς βίαιας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου, καὶ νῦν ὅτε δόκλος ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ βίαιας νόσου κτλ., Σοφ. Ἀντ. 1141.

γ) ἐπὶ πλοίων, ὁριῶν ἐπ' ἀγέρας, εἶμαι ἡγκυροβλημένος, Ἡρόδ. 7. 188· οὕτως, κάπλι προσπόλου μιᾶς χωροῦντα, ἔχοντα στήριγμα ἐν τῇ πορείᾳ μιᾶν πρόσπολον, Σοφ. Ο. Κ. 746.

δ) μετὰ τῆς προσώπ. ἡ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἀπαξ παρ' Ὀμ., εὐχέσθε Διὶ.. οἰγῇ ἐφ' ὑμῖνων, ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, «μέσα σας», Ἰλ. II. 195· βραδυτέρως κατὰ τὸ πλείστον μετὰ τοῦ γ' προσώπου, ἐπ' ἐωυτῶν κέεσθαι, καθ' ἑαυτοῦ, Ἡρόδ. 2. 2, πρβλ. 8. 32· οἰκείναι 5. 98· ἴζεσθαι 9. 17· ἐφ' ἐαυτῶν πλεῖν Θουκ. 8. 8. πρβλ. 2. 63· ἐπ' ὑμῶν αὐτῶν βάλλεσθαι, νὰ σκεφθῆτε τὸ πρᾶγμα καθ' ἑαυτοῦς, Ἡρόδ. 3. 71, κτλ. ἐφ' αὐτοῦ σκοπεῖν Θουκ. 6. 40· ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν.. τὸν ἔξετασμον ποιεῖσθαι Δημ. 230. 14· ἐπ' ἐωυτῶν διαλέγονται, ὁμιλοῦσιν ἰδίαν διάλεκτον, Ἡρόδ. 1. 142· ὡσαύτως, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ χωρεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10· πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρβλ. Σοφ. 217C· τὸ ἐφ' ἐαυτῶν, μόνον τὸ ἐαυτῶν συμπερόν, Θουκ. 1. 17· τὰς ἐμὰς Ἀριστοφ. Πλ. 100.

ε) μετ' ἀριθμητικῶν πρὸς δήλωσιν τοῦ βάρους τῆς φάλαγγος ἐν παρατάξει στρατοῦ, ἐπὶ τεταρτῶν ταχθῆναι, εἰς βάθος τεσσάρων ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 15, κτλ. ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, περὶ τῶν Θηβαίων ἐν Δευκτροῖς, ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 4, 12· ἐπὶ ὀλίγων τεταγμένοι, δηλ. παρατεταγμένοι εἰς μακρὰν καὶ λεπτήν γραμμὴν, ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 8, 11, πρβλ. Θουκ. 7. 79· ἐφ' ἐνὸς ἀγῆιν, εἰς μίαν γραμμὴν, ἀνευ βάρους, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2, πρβλ. Ἀν. 5. 2, 6· σπανίως ἐπὶ τοῦ μήκους τῆς γραμμῆς, ἐπὶ τεσσάρων τάσσειν (ἐπὶ πλοίων) Θουκ. 2. 90· παρὰ Ξεν., ἔγένοντο τὸ μέτρον ἐπὶ τριακοσίων, .. τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν Κύρ. 2. 4, 2: — περὶ τοῦ πλεῖν ἐπὶ κέρως ἢ ἐπὶ κέρας, ἴδε κατωτ. C. 1. 3: — ἐπὶ φάλαγγος γίγνεται τὸ στράτευμα, σχηματίζεται εἰς φάλαγγα, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 6, κτλ.: — ἐν Εὐρ. Φοίν. 1466, τὸ ἀσπίδων ἐπὶ σημαίνει ἀπλῶς «ἐν πλοίοις»: — σπανίως ἐπὶ μὴ στρατιωτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ ὁκτῶ πλίνθων τὸ εὖρος Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14.

ς) μετὰ γεν. προσ., ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, Λατ. coram, ἐπὶ μαρτύρῳ .. πρόσκειται τὸ Ἀντισθ. 119.1· ἐξελέγχεσθαι ἐπὶ πάντων Δημ. 781. 4· γράφομαι σε ἐπὶ Ραδαμάνθυος Δουκ. Κατάπλ. 18· πίστεις δοῦναι ἐπὶ θεῶν Διον. Ἀλ. 5. 29· — σπανίως, ἐπὶ δικασταῖς Δημ. 416. 28.

η) μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων τὸ παρατηρεῖν, αἰσθάνεσθαι, σκοπεῖν, κρίνειν, κτλ. ἐν τινι, ὁρᾶν τὴν ἐπὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 3· αἰσθάνεσθαι, νοῆσαι τὴν ἐπὶ τινος Πλάτ. Πολ. 406C, κτλ.· σκοπεῖν, κρίνειν τὴν ἐπὶ τινος Δημ. 298. 3., 305. 6, πρβλ. 770. 12· ἀγνοεῖν τὴν ἐπὶ τινος Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 2: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, περὶ τινος, λέγειν ἐπὶ τινος Πλάτ. Χαρμ. 155D, Πολ. 524E, κτλ.· ἐπιδεικνύουσι τὴν ἐπὶ τινος Ἰσοκρ. 181, μέσ.

α) δοῦναι ἢ ἐννοία τῆς κινήσεως ἀπορροφῆται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐπιστρεφείας, ὁρθώθεις .. ἐπ' ἀγκῶνος, ὁρθώσας ἑαυτὸν ἐπὶ τοῖς ἀγκῶνι· του, Ἰλ. Κ. 80· ἐπὶ μελλίης .. ἐρεῖσθεις X. 225· τὴν μὲν .. καθεσέν ἐπὶ θρόνον S. 389.

β) δοῦναι ἢ κινήσεις εἶναι φανερωτέρας καὶ ἢ ἐννοία εἶναι περιεκτικὴ (ὡς ἐν τῇ προθ. εἰς 1. 2, ἐν 1. 8)· ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν, ἔρυσαν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἑρᾶν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ ὄψῃαν, Δ. 485· ἡπείλησε .. περᾶν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάνων, ἄξιν ἐπὶ νήσους πόρρω τῆς Τροίας οὕσας καὶ ἐκεῖ καταλίπειν, Φ. 454, πρβλ. X. 45· οὕτως, ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἀναβῆναι ἐπὶ τῶν πύργων αὐτόθι 7. 1, 39.

γ) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τι, προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, «ἐπὶ τὰς ναῦς» (Σχολ.), Ἰλ. E. 700· τρέσσε .. ἐφ' ὁμίλου Δ. 546· (ἀλλὰ, νήσου ἐπὶ Ψυρῆς νέεσθαι Ὁδ. Γ. 171, σημαίνει νὰ ὑπάγῃ πλησίον τῆς νήσου Ψυρ.)· ἐπ' οἴκου ἀνακομίζεσθαι, ἀναχωρεῖν, ἀπελαύνειν, ἀπελθεῖν, κτλ., πρὸς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 2. 121, 4, Θουκ. 1. 30., 55., 87, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ὀνομάτων τόπων, ἵεναι ἐπὶ Κυζίκου Ἡρόδ. 4. 14· πλεῖν ἐπὶ Χίου ὁ αὐτ. 1. 164· ἀποπλεῖν ἐπ' Αἰγύπτου ὁ αὐτ. 1. 1, πρβλ. 168· ἀπαλλάσσεσθαι ἐπὶ Θεσσαλίας ὁ αὐτ. 5. 61· ὁ κόλπος ὁ ἐπὶ Παγασέων φέρων, ὁ κόλπος ὁ φέρων εἰς Παγ., ὁ αὐτ. 7. 193· ἢ ἐπὶ Παβυλῶνος δόδος, ἢ εἰς Βαβυλῶνα ἀγούσα, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 45, πρβλ. Ἀν. 6. 2, 24: — ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὁ τόπος εἶναι τὸ ἀντικείμενον πρὸς δὲ ἀποδίδει τὸ πορευόμενος. δ) μεταρ., ἐπὶ γνώμης τινός γίγνομαι, καταντῶ εἰς γνώμην τινά, Δημ. 42. 1· ἐπ' ἐλπίδος γίγνεσθαι Πλουτ. Σόλ. 14· ὡς ἐπὶ κινδύνῳ, ὡς διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τις κίνδυνον, Θουκ. 6. 34· ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν, μὲ σκοποῦν νὰ .., Πλάτ. Πρωτ. 358B, πρβλ. κατωτ. B. III. 2.

II. ἐπὶ χρόνου, κατὰ τοὺς χρόνους τινός, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων Ἰλ.

E. 637, Ψ. 332· ἐπὶ Κρόνου Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 108· ἐπὶ Κέκροπος, ἐπὶ Κύρου, ἐπὶ Καμβύσῳ, κτλ., Ἡρόδ. 8. 44, κτλ.· ἐπὶ τῶν τριήκοντα Λυσ. 130. 3· ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος, ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντος, ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 15., 65, 134, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας Ἰσοκρ. 33C· ἐπ' ἐμοῦ, εἰς τὸν καιρὸν μου, ἐφ' ἡμῶν, εἰς τὰς ἡμέρας μας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 5., 2. 46, κτλ.· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Ἰλ. B. 797, I. 403, κτλ.· ἐπ' ἐμῇ νεότητι, εἰς τὴν νεότητά μου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 211· ἐπὶ τοῦ προτέρου πολέμου Θουκ. 6. 6· — ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης Ἡρόδ. 5. 117.

6) μεταγεν., ἐπὶ δειπνῶν, κατὰ τὸ δεῖπνον, Δουκ. Δουκ. ἡ Ὀνος 3· ἐπὶ τῆς τραπέζης Πλουτ. Ἀλέξ. 23· ἐπὶ τῆς κύλικος, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου Δουκ. Ἀλ. 34, Πλουτ. Ἀλέξ. 53.

III. ἐν ποικίλαις ἀλλοίαις ἐννοίαις: 1) ἐπὶ, ὑπὲρ πάντων, ἐπὶ τῶν ἔχοντων ἐξουσίαν, ἐπ' οὐ ἐτάχθημεν Ἡρόδ. 5. 109· ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλων, ὁ ἀρχηγός τοῦ πεζικοῦ, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 13., 265. 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ἱππέων αὐτόθι 17 καὶ 20· ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ὁ ταμίης ὁ πληρώνων τοὺς στρατιώτας, αὐτόθι 238. 14· οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Δημ. 309. 9· ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου Πλουτ. Πύρρ. 5· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ὁδωνοῦ, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Λατ. ab epistolis, ὁ αὐτ. ἐν Ὁδ. 9· πρβλ. Δοδ. Φρύν. 474 καὶ ἴδε κατωτ. B. III. 6.

2) ἡ .. Διόχῃ ἐπὶ Διόχῃς λέγεται .. ἔχειν τὸ οὐνομα γυναικὸς αὐτόχθονος, λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῆς Διόχῃς, κτλ., Ἡρόδ. 4. 45· ἐπὶ τινος μετονομασθῆναι ὁ αὐτ. 1. 94· ἐπὶ τινος τὴν ἐπωνυμίαν ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν ὁ αὐτ. 4. 107· ἐπὶ τινος ἐπώνυμος γίγνεσθαι αὐτόθι 184· ἢ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνην καλουμένην, Ἑλλην. 5. 1, 36· ὡσαύτως, ἢ εἰρήνην ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου Δημ. 473. 8, ἔνθα ἴδε Markl καὶ Wolff., ἴδε κατωτ. B. III. 5.

3) ἐπὶ περιστάσεων, ἢ ἀφορμῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ πάντων, κατὰ πᾶσαν περίστασιν, Δημ. 526. 22., 574. 3· ἐφ' ἐκάστων Πλάτ. Φίλ. 25E· ἐφ' ἐκατέρου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 159C· ἐφ' ἐκάστης μαντείας Δημ. 532. 3· ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου, ἐν .., ὁ αὐτ. 559. 24· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. 538. 4, πρβλ. 230. 19· ἢ ἐπὶ τῆς πομπῆς καὶ τοῦ μεθύειν πρόφασις ὁ αὐτ. 573. 1· ἐπ' ἀδείας Πλουτ. Σόλ. 22· καὶ οὕτως ἐπὶ πολλῶν φράσεων, αἵτινες κατήντησαν ἐπιρρηματικά, ὡς, ἐπ' ἴσῃς (ἔστω. μοίρας), ἐξ ἴσου Σοφ. Ἰλ. 1061· ἐπὶ καιροῦ Δημ. 484. 20.

4) ἐν σχέσει πρὸς, ἐπὶ τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 3, πρβλ. Ἡθ. N. 5. 3, 6.

B. ΜΕΤΑ ΔΟΤ.: I. ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς .., ἀκριβὲς ὅπου καὶ μετὰ γεν., ὥστε οἱ ποταμοὶ μεταχειρίζονται ἐκάτερως τὰς πτώσεις κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐνῷ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὁ τοῦ εἶναι συννηστέρας:

1) μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἔξεο τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Z. 354· ἦντ' ἐπὶ πύργῳ Γ. 153· στή δ' ἐπὶ .. νηὶ Θ. 222· κεῖσθαι ἐπὶ τινι Ξεν. Ἀν. 1. 8, 27· καλεῖν ἐπὶ βωμῷ Ἰλ. Θ. 240· χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Δ. 420· ἐπὶ χθονὶ δέρεσθαι Δ. 88, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον στηρίζεται ἢ στηρίζεται ἐπὶ τινος, νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἐβαίνον B. 351· ἐπ' ὤμοις φέρειν Εὐρ. Φοίν. 1131· (ἀλλ', ἐφ' ἵππῳ, ἐφ' ἵπποις καὶ τὰ ὅμοια οὐδέποτε τίθενται ἀντὶ τῶν ἐφ' ἵππου, κτλ.): — ἐπὶ τόπων συχνάκις ἐρμηνεύειν διὰ τῆς προθ. ἐν, ἐπὶ τῇ χώρᾳ Ἡρόδ. 5. 77· τὰπὶ Τροία Πέργαμα Σοφ. Φίλ. 353· ἐπ' ἐσχάτοις τόποις ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1100· ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνομαι ὁ αὐτ. Ἀντ. 317· ὡσαύτως, ἐπάνω ἢ πλησίον, ἐπὶ κρίρῃ Ὁδ. N. 408· ἐπὶ θυρῇ Ἰλ. B. 788, κτλ.· καὶ συχν., ἐπὶ ποταμῷ H. 133, Ἡρόδ., κλπ.· ἐπ' ἐσχάτῃ Ὁδ. H. 160· ἐπὶ νηυσὶ Ἰλ. Δ. 558, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' (ὑπ' Jebb) Ὀμφάλῃ λατρεύματα, οὐ τὰ ἐν Λυδοῖς οὐδὲ ἢ ὑπ' Ὀμφάλῃ δουλείᾳ, Σοφ. Τρ. 356· ἴδε ἐκτενὴς σημ. Jebb.

6) ἐπάνω, ἐπ' Ἰφιδάμαντι, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἰφ., Ἰλ. Δ. 261, πρβλ. Δ. 470· τοιοῦδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον Δισχὺλ. Ἀγ. 1400: — ὡσαύτως, ὑπὲρ τινος, πρὸς τιμὴν τινος, οἱ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέει ἀεθλα Ὁδ. A. 91· [βοῦς] οὗς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὡκύς Ἀχιλλεύς Ἰλ. Ψ. 776· κείρεσθαι χαλτὰς ἐπ' Ἀδωνιδί Bίων 1. 81· πρβλ. Λυσ. 198. 12.

γ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίον, μαθῶν δὲ ὁ Πεισιτοστράτης τὰ ποιεύμενα ἐπ' ἐωυτῷ Ἡρόδ. 1. 61., 6. 74, 88, Σοφ. Φ. 1138, κτλ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν, ἐν σχέσει πρὸς, αἰθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων, εἴθε οὕτως ἐν ἅπασι τὴν ὀργὴν πληρώσειεν Ἀγαμέμνων (Θ. Γαῖης), Ἰλ. Δ. 178· δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσειαι T. 181, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 88, Τρ. 995, κτλ.: καὶ οὕτως ἐνίοτε ἀπλῶς ἀντὶ ἐπὶ τοῦ, τὸ ἐπὶ τῷ σώματι κάλλος = τὸ σωματικόν ἢ τὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Συμπ. 210B, πρβλ. Πολ. 376E· τὰπὶ σοὶ κακὰ = τὰ σὰ Σοφ. Φίλ. 806: — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, νόμον τίθεναι ἢ τίθεσθαι ἐπὶ τινι, ποιεῖν νόμον διὰ τινος, εἴτε ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε κατ' αὐτοῦ, οἱ δὲ ἵπ (οἱ πολλοὶ δηλ.) καὶ τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἐνὶ Πλάτ. Γοργ. 488D, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 1, Δημ. κλ.· νόμους ἀναγράφαι ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. 701. 14· νόμος κέῖται ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. 723. 4, πρβλ. 739. 6., 744. 27· τί θεομοποιεῖς ἐπὶ ταλαι-



πῶρῳ νεκρῷ; Εὐρ. Φοῖν. 1645. δ) ἐπὶ συσσωρεύσεως, ὄγγυν ἐπ' ὄγγυν, ἄπειν ἐπὶ ἄπειν, ἢ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, Ὅδ. Η. 120· ἐπὶ κέρδει· κέρδος Ἦσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 642· ἀτὴ ἐτέρα ἐπ' ἀτὴ Διοχλ. Χο. 404· πῆματι ἐπὶ πῆμασι, ἐπὶ νόσῳ νόσος Σοφ. Ἀντ. 595, Ο. Κ. 544· πρὸς. ἐπασσύτερος, ἐπ' ἀλλήλους, ἐπ' ἡτρίκτος. ε) σύν· τινι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν Ὅδ. Ρ. 454, πρὸς. 308· ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι παρέσχομεν Ἰλ. Ι. 639, πρὸς. Ὅδ. Χ. 264· ἐπὶ τοῖσι, πρὸς τοῖσι, Ω. 277· ἐπὶ τοῖσι, σὺν. παρ' Ἀττ. γυναικ' ἐφ' ἡμῖν. ζ) ἔχεις Εὐρ. Μῆδ. 694· παρ' Ἀττ. μετὰ βρημάτων σημαίνοντων τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, ὁμοῦ μὲν, ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν ὕδωρ Σεν. Κύρ. 6. 2, 27· νέκταρ ποτίζειν ἐπ' ἀμβροσίᾳ Πλάτ. Φαῖδρ. 247Ε· ἰδίως ἐπὶ προσφάγῳ, κάρδαμον ἐπὶ τῷ σίτῳ ἔχειν Σεν. Κύρ. 1. 2, 11· παλιν ἐφ' ἄλ' τινι μᾶλλον; ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 835· μεταφ., ἐπὶ τῷ φάγοις ἦδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίνῳ; ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ ἰχθύσι φάγοις ἄν; (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 707· πρὸς. ἐπεσθίω· οὕτως ἐπὶ ἀρβυῶν, τριγυλίου ἐπὶ μυρσίᾳ = μυρσίος καὶ τριγυλίου = 13000, Πλουτ. Πομπ. 20. ζ) ἐπὶ θέσει; κατόπιν, ὀπίσω, ὅπισθεν, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖσι διοχίλοις ἐυστοφώτεροι· ἐπὶ δὲ τοῖσι ἱππέεσι καλ., Σεν. Κύρ. 8. 3, 16—18. η) τὸ εἶναι τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός, Λατ. penes, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται Πινδ. Π. 8. 107· ἐπὶ τινὶ ἐστί, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἅπαρ., Ἡρόδ. 8. 29, Θουκ., κτλ.· γίνεσθαι ἐπὶ τινὶ ὁ αὐτ. 6. 22, Σεν., κτλ.· ἐπὶ τῷ πλῆθει, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πλῆθους, Σοφ. Ο. Κ. 66, πρὸς. Θουκ. 2. 84· τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοὶ κτλ., ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ δύναμαι, κτλ., Σεν. Κύρ. 5. 4. 11, Ἰσοκρ. 70Β. θ) συμφώνως πρὸς, ἐπὶ τοῖς νόμοις Νόμος παρὰ Δημ. 718. 8· ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ὁ αὐτ. 483. 26, πρὸς. Σοφ. Τρ. 662. ι) ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων· ἐν αἷς ἐρρίσκειται τις, ἐπὶ ἔργῳ Ἰλ. Δ. 175, κτλ.· ταῦτα ἐπὶ συντυχίαις Πινδ. Π. 1. 70· ἐπ' εὐπραξίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1554· ἐπὶ τῷ παρόντι· Θουκ. 2. 36· ἐπὶ τοῖσι μένειν Δημ. 43 ἐν τέλ. ἐπ' αὐτοφώρῳ λσβεῖν, ἵδε ἐν λ. αὐτοφώρος· ὡσαύτως ἐπὶ τῷ δελπίνῳ, κατὰ τὸ δελφίνῳ, Σεν. Κύρ. 1. 3, 12· ἐπὶ τῇ κύλικι Πλάτ. Συμπ. 214Α, πρὸς. Εὐρ. Μῆδ. 192. 2) μετὰ βρημάτων κινήσεως· α) ὅπου ἡ ἐννοία τῆς κινήσεως συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μέρους· ἐπ' οὗ ἡ εἰς δὲ γίνεται ἡ κίνηση, ἐπὶ γθονὶ βαίνει Ἰλ. Δ. 443· θείναι ἐπὶ γούνασιν Ζ. 92· καταθέσθαι ἐπὶ γαίῃ Γ. 114· ἱστὸν ἐστῆσεν ἐπὶ ψαμάθοις Ψ. 853· ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Α. 55· δυσφόρους γυνώμας ἐπὶ δμῆσι βαλεῖν Σοφ. Αἴ. 51, κτλ. β) ἐν περιεκτικῇ συντάξει, πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν, πέτονται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, ἐπ' ὧν καὶ μένουσι χρόνον τινά, Ἰλ. Β. 89· ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ὅδ. Ο. 499· καθέσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ Ἰλ. Ε. 36· ἐλθεῖν ἐπὶ Κρήτεσι Δ. 251, πρὸς. 273· νῆας εἰρύσεται· ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248. γ) σπανίως ἀντὶ τῆς εἰς μετ' αἶψ., νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνόμεν Ε. 327, Δ. 274. δ) ἐπὶ ἐχθρικής ἐννοίας, κατὰ τινός, ἐναντίον τινός, ἐπὶ τινὶ ἔχειν ἢ ἰούειν Ἰπποκρ. Ε. 240, Θ. 110· ἐπὶ τινὶ ἵνα βέλος, ἰούεσθαι διστόν Δ. 382, Ὅδ. Χ. 8· ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτίταίνετο· τὸδε Ἰλ. Ε. 97· ἐφ' Ἐκτορὶ· ἀκοντίσας Π. 358· κύνας· σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺ Α. 293· ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι Ὅδ. Κ. 214· συγχῶν· καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταί· ὡσαύτως, ἐπὶ τινὶ τετάχθαι· Θουκ. 2. 70, 3. 13. II. ἐπὶ χρόνῳ, σπανίως, καὶ οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, εἰ μὴ ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ διαδοχῆς (κατωτ. 2), ἐπὶ νυκτὶ, ἐν καίρῳ νυκτός, Ἰλ. Θ. 529· ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ Ἦσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 102· ἐπ' ἡματι τῷδε, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν, Ἰλ. Ν. 234· ἐπ' ἡματι, διὰ σήμερον, Ι. 229· αἰεὶ ἐπ' ἡματι, καθ' ἐκάστην, Ὅδ. Ε. 105, πρὸς. Β. 284· ἐπ' ἡμέρῃ ἐκάστη, Ἡρόδ. 4. 112, 5. 53, πρὸς. Διοδ. Ἀποσπ. 525. 73. 2) ἐπὶ διαδοχῆς χρονικῆς, μετὰ, κατόπιν, ἔκ· τῃ ἐπὶ δεκάτῃ ἢ τῇ ἔκτῃ ἐπὶ δέκα, κατὰ τὴν 16ην τοῦ μηνός, Δημ. 279. 18., 288. 29· ἐπ' ἐξεργασμένοις, Λατ. re peracta, Ἡρόδ. 4. 164, κτλ.· ἐπὶ τινὶ ἀγορεύειν, ἀνίστασθαι· λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 898, 902, Σεν. κτλ.· ἐπὶ διεφθαρμένοις Ἰωσι Ἡρόδ. 1. 170· τὰ ἐπὶ τοῖσι, Λατ. quod superest, ὁ αὐτ. 9. 78, Θουκ. κλ.· τοῦτ' ἐπὶ δὲ Εὐρ. Ἰππ. 855, Πλάτ., κτλ. III. κατὰ ποικίλας αἰτιολογικάς ἐννοίας· 1) ἐπὶ ἀφορμῆς ἢ αἰτίας, τετεύχεται ἄλγε' ἐπὶ αὐτῇ; αὐτῆς ἕνεκα, Ἰλ. Φ. 585· ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, ἐξ αἰτίας σου, Ι. 492· συννότατα ἐπὶ βρημάτων δηλούντων ψυχικὴν τινὴ πάσθην· μέγα φρονεῖν ἐπὶ τινὶ, ὑψηλοφρονεῖν, ὑπερφανεύεσθαι διὰ τι, Πλάτ. Πρωτ. 342D, Σεν. Ἑλλ. 3. 4. 11, κτλ.· χλιδαῖν ἐπὶ τινὶ Σοφ. Ἰλ. 360· ἀγάλλεσθαι, ἀγανακτεῖν ἐπὶ τινὶ Σεν. Ἀν. 2. 6, 26, κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ γεγενῆσθαι, χαίρειν, ἀγχεῖν, θαυμάζειν, κτλ.· ὡσαύτως, φεύγω ἐφ' αἵματι, εἶμαι ἐξορίστος ἕνεκα φόνου, Δημ. 548, ἐν τέλ.· πληγάς λαμβάνειν ἐπὶ τινὶ Σεν. Κύρ. 1. 3, 11· ζημιοῦσθαι ἐπὶ τινὶ Δημ. 738. 25, κτλ.· ἐν ἐπισημαστικῇ φράσει, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ, μὴδ' ἐτέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε (Σχόλ.) Ἰλ. Ψ. 674· δολίῃ· ἐπὶ τέχνῃ

Ἦσ. Θ. 540· ἐπ' αἰτία, κατηγορίας ἕνεκα, Ἡρόδ. 1. 137, κτλ.· ἐπὶ κακοουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ, κακοουργίας ἕνεκα, Θουκ. 1. 37· ἐπὶ εὐνοίᾳ, ἐπ' ἔχθρᾳ Δημ. 317. 8., 532. 14· ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι, μετ., Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ἐφ' ἐκατέρω, ἐν ἐκατέρῃ περιπτώσει, Πλάτ. Θεαίτ. 158D. 2) ἐπὶ τέλους ἢ σκοποῦ, καὶ μ' ἐρίλῃσ', ὡς εἴ τε πατήρ δυν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλόμενον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, κληρονομῶν πολλῶν κτημάτων, Ἰλ. 1. 482, πρὸς. Ε. 154· ἐπὶ δόρπῳ Ὅδ. Σ. 44· ἐπὶ κακῷ Ἡρόδ. 1. 68· ἐπὶ διαφθορῇ ὁ αὐτ. 4. 164· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151· ἐπὶ τῷ κέρδει Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 56· δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ ἢ τὴν ἐπὶ θανάτῳ Ἡρόδ. 9. 37., 3. 119, πρὸς. 1. 109, Σεν. Ἀν. 1. 6, 10· ἐπ' ἐξαγωγῇ, δι' ἐξαγωγῆν, ὡς ἐμπόρευμα, πωλεῖσθαι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ (οἱ Ὀρῆκες) Ἡρόδ. 5. 6· ἐρηστῆριάζοντο (οἱ Σπαρτιάται) ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ, πῶς νὰ περιέλθῃ ἅπαντα ἡ χώρα τῶν Ἀρκάδων εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 66· ἐπὶ τῷ ὑβρίζεσθαι Θουκ. 1. 38, πρὸς. 34. 70, 71, κτλ. 3) πρὸς δὴλωσιν τῶν ὄρων ἐπ' οἷς γίνεται τι, ἐπὶ τοῖσι, ὑπὸ τούτους τοὺς ὄρους, Ἡρόδ. 1. 60, κλ.· ἐπὶ τοῖσι, ὥστε, Θουκ. 3. 114· ἐφ' ᾧ ἢ ἐφ' ᾧ τε, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ, Ἡρόδ. 3. 83., 7. 158· ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἐπομένῳ ἅπαρ., ἐπ' ᾧ τε ξείνους ἀλλήλοισι εἶναι καὶ ἐμμάχους ὁ αὐτ. 1. 22, 3., 7. 154, Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 20· ἐπ' οὐδεὶ, ἐπ' οὐδενὶ ὄρῳ, Ἡρόδ. 3. 38, Δημ. 558. 9· ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ, Ἡρόδ. 9. 7, Θουκ. 1. 27· ἐπὶ ῥητοῖς, ἵδε ἐν λ. ῥητοῖς· ὡσαύτως ἐπὶ τῇ προικῇ γυναικός, τὴν μητέρα ἐγγυᾶν ἐπὶ ῥ' ἡμῖν Δημ. 840. 18· περιελαυνόμενος δὲ τῇ στασί ὁ Μεγακλῆς ἐπεκρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βουλοῖτο οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναικα ἐπὶ τῇ τυραννίδι, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν (τὸν Πεισιστράτην) τύραννον, Ἡρόδ. 1. 60. 4) χάριν τινός ἢ διὰ τι, ἔργον· τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; Ἰλ. Κ. 304, πρὸς. Φ. 445· ἐπὶ κόπῳ χρήματι; Ἡρόδ. 3. 38· ἐπὶ πόσῳ; Πλάτ. Ἀπολ. 41Α· ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου Ἀριστοφ. Ὀρν. 154· ἐπ' ἀργυρίῳ πράττειν, λέγειν Δημ. 398. 18., 762. 20· ἐπὶ χρήμασι 447. 23· ἐπὶ πολλῷ 13. 22· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ τόκου τῶν δανείων, δανείζεσθαι ἐπὶ τοῖσι μεγάλῳις τόκοις, μετὰ μεγάλων τόκων, 13. 20· ἐπὶ δραχμῇ δανείζειν, δανείζειν πρὸς 12 %, 816. 12· ἐπὶ ὅκτῳ ὀβολοῖς δανείζειν τοῦ μηνός τὴν μνάν, δηλ. πρὸς 16 %, 1250. 20· ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσι πέντε τὰς χιλιάς, δηλ. πρὸς 22.5 τοὺς ἑκατόν, ὁ αὐτ. 926. 4· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐνεγύρου ἢ τῆς ὑποθήκης, ἐπ' ὧν γίνεσθαι τὸ δάνειον, δανείζειν ἐπὶ ἀνδραποδείοις 822. 8· ἐπ' οἴνου κεραμίοις 928. 25· ἐπὶ νηὶ 1283. 18. 5) ὁ οὐκ ἔσται ἐκ τινός, ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέλῃται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος Πλάτ. Πολ. 470B, ἔνθα ἵδε Stallb.· οὕτως, ὄνομα κεῖται ἐπὶ τινὶ Σεν. Κύρ. 2. 2, 12· ὄνομα καλεῖν ἐπὶ τινὶ Πλάτ. Σοφ. 218C, 224B· πότερον ταῦτα, πέντε ὀνόματα ὄντα, ἐπὶ ἐνὶ ὀνοματίᾳ ἐστί ὁ αὐτ. Πρωτ. 349B· ἵδε κατωτ. Δ. III. 2. 6) ἐπὶ ἐπιστάσει, ὅς μ' ἐπὶ βουλήν εἰσεν, ὅστις μετ' ἐπιστάσῃ ἐπιστάτην τῶν βωῶν, Ὅδ. Υ. 209, πρὸς. 221· ποιμάνων δ' ἐπ' ὅσοι Ἰλ. Ζ. 25· κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν Ὅδ. Ο. 89· σημαίνειν ἐπὶ δμῶν Ἰλ. Ζ. 427· πέμπειν ἐπὶ τοσοῦτ' στρατεύματι Θουκ. 6. 29· ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Σεν. Ἑλλ. 1. 5, 11· οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 3, 28· οἱ ἐπὶ ταῖς καμήλαις αὐτοῖς 33· οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν Δημ. 110. 22· ἐπὶ θυγατρὶ· γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ εἰς τὴν θυγατέρα, Ἡρόδ. 4. 154, πρὸς. Εὐρ. Ἀλκ. 305. 7) ἔχων τι, ζῆν ἐπὶ παιδίῳ, τελευτᾶν ἐπὶ παισί, ἔχων τέκνα, Ἀλκιβίου 1. 3, Πρωτ. 342B· ἀποθαίνειν ἐπὶ κληρονομίᾳ ταῖς θυγατράσι Ἀρεμ. 1. 81. Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤ· I. ἐπὶ τόπῳ, ἐπάνω εἰς, ἐπὶ πύργῳ ἔβη Ἰλ. Ζ. 386, πρὸς. Μ. 275· ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα Ἡρόδ. 1. 131· προελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα Θουκ. 2. 34· ἀναβιάζειν τινά ἢ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον Πλάτ. Πολ. 467E, Σεν. Ἀν. 3. 4, 35· ὡσαύτως, ἐξ ἵππων ἀποδάντες ἐπὶ χόθῳ Α. Γ. 265· ἐξεκλιόσθῃ πρηνῆς ἐπὶ στόμα, ἐπρόμντα, Ζ. 43· ἐπὶ θρόνῳ· ἔζετο Θ. 442· τῷ δὲ οἱ ὦμα κυρτῶ, ἐπὶ στήθος συνογκώτε, οἱ δὲ ὦμοι αὐτοῦ κυρτοὶ συμπεπτακότες εἰς τὸ στήθος, Β. 218· Ὀδυσσῇ εἰσαν ἐπὶ σκέπας, εἰς μέρος ὑπὸνέμον, Ὅδ. Ζ. 212· θέσθαι ἐπὶ τὰ γόνατα Σεν. Ἀν. 7. 3, 23· ἀκριδῶς ὡς ἡ ἐπὶ μετὰ γεν. ἢ δοτ., αἰτίνες (πτώσεις) ἐν τοιαύταις χρήσεσιν εἶναι συνηθέστεραι. 2) εἰς, ἦλθε θεός ἐπὶ νῆας Ἰλ. Δ. 12, κτλ.· ἐπὶ βωμῶν ἀγεῖν αὐτοῖς 440· ἔθυσαν δ' ἐπὶ τεύχος Μ. 443· ἐπὶ τέρεμ' ἀφίκετο Σοφ. Αἴ. 48· ἡ ὁδὸς ἐπὶ Σοῦσα φέρεται Σεν. Ἀν. 3. 5, 15· ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν Πυλῶν ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον Θουκ. 4. 118· ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπὸ γυνῶμαι ἔφερον ὁ αὐτ. 1. 79· ὡσαύτως μετ' αἰε. προσώπ., βῆ δ' ἀρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἰλ. Β. 18, πρὸς. Κ. 18, 85, 150, κτλ.· ἐνίοτε ἐν περιλήπτεικῇ συντάξει μετὰ βρημάτων, ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας, δηλ. ἐλθεῖν καὶ ἐπιστῆναι, Πλάτ. Συμπ. 212D· παρεῖναι ἐπὶ τὸν τάφον Θουκ. 3. 24, πρὸς. Σεν. Κύρ. 3. 3, 12. 8) μεταφ., ἐπὶ ἔργῳ τρέπεσθαι, ἵνα Ἰ. Γ. 422, Ὅδ. Β.



127· ἰέναι ἐπὶ τὸν ἔπαινον Θουκ. 2. 36· ἐπὶ συμφορὴν ἐμπι-  
πτειν Ἡρόδ. 7. 88, κτλ.: — μεταφ. ὡσαύτως, ἐπὶ τὴν τράπεζαν  
ἀποδιδόναι, ὀφείλιναι, ἀποτίνειν, ὀφείλιναι εἰς τὴν τράπ., Δημ.  
896. 7, Μισθοῦσι τραπέζης παρὰ Δημ. 1111. 12· ἡ ἐγγύη ἢ ἐπὶ  
τὴν τράπεζαν 895. 15, πρβλ. 900. 14· ὡσαύτως, ἐγγραφῶν ἐπὶ  
τὸ δνομά τινος, ὑπὸ τὸ δνομά τινος, 1091. 26. γ) μέχρι,  
ἕως (= μέχρι ἐπὶ Ξεν. Ἀν. 5. 1, 11)· παρατείνειν ἐπὶ Ἡρα-  
κλῆας στήλας Ἡρόδ. 4. 181· ἐπὶ θάλασσαν καθήκειν Θουκ.  
2. 97: — μεταφ., ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν Ὀδ. Ψ. 248·  
ἐπὶ δικησία ἀποδιδόναι, ἀποδίδει, παράγει διακοσιπλάσιον,  
περὶ τῆς Βαθυλονίας χώρας περὶ ἧς λέγει ὁ Ἡρόδ. οἱ εἶναι λίαν  
εὐφοροί, τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὥδε ἀγαθὴ ἐκφέρειν  
ἐστὶ, ὥστε ἐπὶ δικησία μὲν τὸ παράπαν ἀποδοῖ, ἐπειδὴ  
δὲ ἀρίστα αὐτῇ ἐσωτῆς ἐνελεῖ, ἐπὶ τριήκοντα ἐκφέρει Ἡρόδ.  
1. 193: — ἐπὶ ἀποστάσεως ἢ μέτρον, πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια  
Ξεν. Κύρ. 7. 5, 8, πρβλ. Ἀν. 6. 2, 2· ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίου  
αὐτοῖς 6. 4, 5, πρβλ. 1. 7. 15: — λίαν συχνὸν μετ' οὐδ' ἐπιθ., τόσον  
τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἱσθιν Ἰλ. Γ. 12· ὅσον  
ἀφ' Ὑρμίνης, «ἐφ' ὅσον» (Σχόλ.), Β. 616, πρβλ. Ο. 358· ἐπὶ  
τοσοῦτο γε φρονέω, μέχρι τοσοῦτον ἐννοῶ, Ἡρόδ. 6. 97· ἐπὶ  
ὅσον δεῖ Θουκ. 7. 66· ἐπὶ πάντ' ἀφικέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 265·  
ἐπὶ πᾶν ἔλθειν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἔλθειν  
Θουκ. 4. 92· ἐπὶ μείζον αὐτοῖς 117, Σοφ. Φ. 259· ἐπὶ μακρό-  
τερον, ἐπὶ μακρότατον Θουκ. 4. 41., 1. 1· ἐπὶ σμικρὸν, ἐπὶ  
βραχὺ, ὀλίγον, ὀλίγον τι, Σοφ. Ἠλ. 414, Θουκ. 1. 118· ἐπ' ἔλατ-  
τον, ἐπ' ἐλάττωστον Πλάτ. Φαίδ. 93B, Θουκ. 1. 70· ἐπ' ὀλίγον,  
ἐπὶ πολλὰ Πλάτ. Σοφ. 254B· ἐπὶ πλέον, ἐπὶ μᾶλλον, Ἡρόδ. 1.  
171, Θουκ. 2. 51· σπανίως μετ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ μᾶλλον Ἡρόδ. 1. 94.,  
4. 181. δ) ἐνόμιον, Lat. coram, συχνότερον μετὰ γεν.,  
(ἀνωτ. Α. 1. 1. ζ)· ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 156·  
ἀλλὰ, στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον (ὁ αὐτ. 8. 79) σημαίνει, σταθεῖς  
εἰς τὴν θύραν τοῦ συνεδρίου. ε) ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν  
(ὡς Α. 1. 1. ε), ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἰκοσιν ἐτάξαντο, δ ε.  
25 τὸ βάθος, Θουκ. 4. 93· ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, πολλοὶ τὸ  
βάθος, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 11· ἐπὶ ὀλίγον ἢ ἐπὶ διπλάσιον τὸ βά-  
θος γίνεσθαι δ αὐτ. Κύρ. 7. 5, 2· περὶ τοῦ ἐπὶ κέρας, ἴδε  
κατωτέρω 3. 3) πρὸς, κατὰ, ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερά Ἰλ.  
Η. 238, Μ. 240, Ὀδ. Γ. 171, Ἡρόδ., κτλ.: ἐπὶ τὰ ἔτερα ἢ ἐπὶ  
ἑτέρα δ αὐτ. 5. 74, Θουκ. 1. 87, κτλ.: ἡμιπλίνθια ἔξ αὐτοῦ  
(τοῦ χρυσοῦ δηλ.) ἐξήλαυνε, ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα ποιεῖν  
ἐξαπλάσια, ἐπὶ δὲ τὰ βραχύτερα τριπλάσια, κατὰ μὲν  
τὸ μακρότερον μέρος, δηλ. τὸ μῆκος ἐξαπλάσια (δηλ. ἐξ παλ-  
αίων), κατὰ δὲ τὸ βραχύτερον (δηλ. τὸ πλάτος) τριπλάσια, Ἡρόδ.  
1. 50· ἐπ' ἀμφοτέρω νοέων, ἔχων ὑπ' ὅψει ἀμφοτέρω, ὁ αὐτ. 8.  
22, Πινδ., κτλ.: ἐπὶ τὰδε, πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, Ἰσοκρ. 156D·  
ἐπὶ ἐκείνα, ἴδε ἐν λ. ἐπέκεινα: — ὡσαύτως ἐν στρατιωτικαῖς  
φράσεσιν, ὡς, ἐπὶ δόρυ ἀναστρέψαι, ἐπὶ ἀσπίδα μεταβαλέ-  
σθαι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόρατος ἢ τῆς ἀσπίδος, δηλ. πρὸς τὰ δεξιὰ,  
πρὸς τὰ ἀριστερά, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29, Κύρ. 7. 5, 6· καὶ αὐτοῖ ἐπὶ  
πύδα ἀνεχώρουν, ὑπεχώρουν ὀπισθοδικτικῶς χωρὶς τὰ στρέψωσι  
πρὸς τοὺς πολεμίους τὰ νῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 2, 32· οὕτως, ἐπὶ  
κέρας ἢ ἐπὶ κέρας πλείν ἢ ἄγειν (τὰς ναῦς ἢ τὸν στρατὸν) ἐν  
ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ φάλαγγος, ὅταν αἱ νῆες ἢ οἱ στρατιῶται  
χωρῶσι κατὰ τῶν πολεμίων οὐχὶ μὲ εὐρὺ μέτωπον, ἀλλὰ στενὸν ὡς  
στήλη, ἴδε ἐν λ. κέρας VII: — μεταφ., ἐπὶ τὸ μείζον κοσμεῖν,  
δαινέον, κτλ., ἐπὶ τὸ υπερβολικώτερον, Θουκ. 1. 10., 8. 74· οὕτως,  
ἐπὶ τὸ πλείον 6. 34· ἐπὶ τὸ ροδερώτερον 6. 83· ἐπὶ τὰ  
γελοιότερα Πλάτ. Συμπ. 214B· ἐπὶ τὰ καλλίω, ἐπὶ τὰ αἰ-  
σχίονα δ αὐτ. ἐν Πολιτικῇ 293E· ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ τὸ χει-  
ρόν δ αὐτ. ἐν Πολ. 381B· ἐπὶ τὸ ἀμεινον, μαντεία παρὰ Δημ.  
1072. 15. 4) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, κατὰ, ἰέναι  
ἐπὶ νέας Ἰλ. Ν. 101· ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς Ε. 590· στρατεύειν  
ἢ -εσθαι ἐπὶ τινι Ἡρόδ. 1. 71, 77, Θουκ., κτλ.: ἐπὶ τὰν ἐπὶ-  
δαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα Σοφ. Ο. Τ. 495· πλείν ἐπὶ τοὺς  
Ἀθηναίους Θουκ. 2. 90· πέμπειν στρατιήγῳ ἐπὶ τινι Ἡρόδ.  
1. 153· θύομαι ἐπὶ τινι, προσφέρειν θυσιᾶν ἂν πρέπη τὰ πορευθῶ  
ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7. 8. 21· ὅτι ταῦτ' ἐφ' ὕμιας ἐστίν,  
πρὸς ὑμετέραν βλάβην, Δημ. 73. 26· καὶ ταῦτ' ἐφ' ὕμιας ἀρπά-  
ζων δ αὐτ. 146. 20. 5) ἐπὶ ἐκτάσεως, πούλιν ἐφ' ὕβριν  
ἤλυθον ἐς Τροίην, «διὰ πολλῆς θαλάσσης ἀρίκοντο εἰς τὴν Τροίαν»  
(Θ. Γαῖης), Ἰλ. Κ. 27· φεύγονται ἐπ' εὐρέα νῶτο θαλάσσης  
Β. 159· βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' Ν. 27· ἐπὶ οἴονοπα πόντον  
πλέων, ὁρών, λεύσσω Η. 88, Α. 350· Ε. 771· ἐπὶ πολλὰ  
δ' ἀλήθην Ὀδ. Ξ. 120: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἐπ'  
ἐννέα κείτο πέλεθρα, ἦτο ἐξηκτομῆκος εἰς ἑκτασιν ἐννέα πλε-  
θρων, Α. 577· τόσον ἐπ' εὐρείαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσ-  
σεύς, τοσοῦτον εὖρος ἔχουσιν, Ε. 251, πρβλ. Ν. 114· ἐπὶ πολὺ  
τῆς θαλάσσης, εἰς μεγάλην ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, Θουκ. 1. 50·  
διώκοντες ἐπὶ πολὺ, εἰς πολλὰ διάστημα, αὐτοῖς 62, κτλ.: ἐπὶ  
πλείστον αὐτοῖς 4· ὅπως ἀκούσιν ἐπὶ πλείστον τοῦ βίβλου  
αὐτοῖς 2. 34. κτλ. 6) ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συνηθὴ παρὰ τοῖς

παλαιοῖς, ἐνθα ἡμεῖς λέγομεν κατὰ ἡ εἰς, δράκων ἐπὶ νῶτα  
δαφονίδος, «πυρρὸς κατὰ τὰ νῶτα» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 308· ἵππους . .  
ἐπὶ νῶτον ἔισας αὐτοῖς 765· ὅσα τε γὰρ ἐπὶ πνεῖει Ρ.  
447, κτλ.: ὡσαύτως ὡς τὸ ἐν ἡ μεταξὺ, «κλῆος εἴη πάντας  
ἐπ' ἀνθρώπους Κ. 213, πρβλ. Ω. 202, 535, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ.  
11, Θ. 95· δασσάμενοι [κτῆματ'] ἐφ' ἡμέας Ὀδ. Π. 385,  
πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 322D. II. ἐπὶ χρόνου, «μείναι» ἐπὶ  
χρόνον, «ὑπομένετε χρόνον ὀλίγον δὴ τινὰ» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 299·  
ἐπὶ χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ὀδ. Ξ. 193· πολλὸν ἐπὶ χρό-  
νον Μ. 407· παυρίδιον . . ἐπὶ χρόνον Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 132·  
ἐπὶ δηνὸν Ἰλ. Ι. 415· ἐπὶ πολὺν χρόνον Πλάτ. Φαίδων 84C,  
κτλ.: ἐπ' ὀλίγον χρόνον Λυκούργ. 148. 33· ἐπὶ χρόνον τινὰ  
ἢ ἐπὶ τινι χρόνον Πλάτ. Πρωτ. 344B, Γοργ. 524D· ἐπὶ δέκα  
ἔτη Θουκ. 3. 68· ἐπὶ δίετες Δημ. 1135. 4· ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας  
Ξεν. Ἀν. 6. 6, 36· ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον, τὸ ἐπὶ μίαν ἡμέραν  
ἀρκέσον, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 34, Δημ. 1214. 6, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 32·  
ἐπὶ πολὺ, διὰ πολὺν καιρὸν, Θουκ. 1. 6, κτλ. 2) μέχρι-  
τινὸς χρόνου, μέχρι, εὐδὸν παννύχιος καὶ ἐπ' ἥω καὶ μέσον  
ἡμέρᾳ Ὀδ. Η. 288· ἐπὶ γῆρας Ο. 226. III. ἐπὶ διαφόρων  
αιτιολογικῶν ἐννοιῶν: 1) ἐπὶ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν τις πέμπεται  
ἢ πορεύεται πού, ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαι, ἔσται αὐτὸν τὸν  
Τυδῆ ἐπὶ ἀγγελίαν, δηλ. ὅπως κομίσαι ἀγγελίαν, Ἰλ. Δ. 384· ὁ μὲν  
πεδιδόνδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, ἄς ὑπάγῃ εἰς τὴν πεδιδάδα διὰ βοῦν, Ὀδ.  
Γ. 421· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο, «ἐπὶ τὰ ὅπλα ὥρμων» (Σχόλ.),  
Ἰλ. Β. 808· ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1418·  
ἔλθειν πρὸς τινι ἐπ' ἀργύριον, διὰ χρήματος, Ξεν. Κύρ. 1. 6,  
12· πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, διὰ στράτευμα, αὐτοῖς  
4. 5, 31· ἦκειν ἐπὶ τοὺς τόκους, διὰ τοὺς τόκους, Δημ. 1225.  
14· σπανιότερον μετ' αὐτ. προσ., ἐπ' Ὀδυσσῆα ἦε Ὀδ. Ε. 149,  
πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 555: — μετ' αὐτ. ὀνόματος ἐνεργείας ἢ πράξεως,  
ἐξίεναι ἐπὶ θήραν, ἐξέρχεσθαι εἰς κυνηγεσίαν, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9·  
ἔπλεον οὐχ ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν Θουκ. 2. 83· ἐπὶ μάχην ἰέναι  
Σοφ. Ἀν. 1. 4, 12· ἐρχεσθαι ἐπὶ ἰέναι ἐπὶ δειπνῶν Ἰλ. Β. 381,  
κτλ.: ἐπὶ δόρπον Ὀδ. Μ. 439· καλεῖν ἐπὶ δειπνῶν Πλάτ.  
Συμπ. 174E, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 2. 107., 5. 18: — συχνάκις μετὰ  
ὀδ. ἀνταγμ., ἐπὶ τοῦτο ἔλθειν, πρὸς τοῦτο τὸν σκοπὸν, Ξεν.  
Ἀν. 2. 5, 22, πρβλ. Θουκ. 5. 87· ἐπὶ αὐτὸ τοῦτο Πλάτ. Γοργ.  
447B, κτλ.: ἐπὶ τί; πρὸς τίνα σκοπὸν; Λατ. quorsum? Ἀριστοφ.  
Νεφ. 256· οὕτως, ἐφ' ὃ τι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 22, 482· ἐφ' ὃ Θουκ.  
7. 15, κτλ.: ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν  
δ' οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 7. 7· (ἀλλ'), ἐπὶ ἴσα μάχῃ  
τέτατο, «ἰσόρροπος ἦν ἡ μάχη αὐτοῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 436· ἐπὶ  
τὸ βέλτιον, πρὸς τὸ καλλίτερον, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 4: — δαλείσθαι  
ἐπὶ τόκον, ἐπὶ τόκω, μὲ τόκον, Δημ. 1212. 1: — ὡσαύτως μετὰ τὸ  
δνομα, οὐκ ἐπ' ἀριστοὶ πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε, διότι εἰσθε ἄριστοι  
ἐν πάσῃ ῥῆμῃ, Ἰλ. Ζ. 79, πρβλ. Ὀδ. Δ. 434· ἀπορος ἐπὶ φρόνιμα  
Σοφ. Ο. Τ. 691· χρήσιμος ἐπὶ . . οὐδὲν Δημ. 779. 14· ὁδὸς ἐπὶ  
τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21· ὄργανον ἐπὶ τι Ἰλ. Ζ. 2, 34. 2) ὡς πρὸς,  
ὅσον διὰ . . , τοῦτ' ἡνδε τὴν κόρην Σοφ. Ἀν. 889·  
τοῦτ' ἐμὲ Εὐρ. Ὀρ. 1345· τοῦτ' σ' ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 514· τὸ ἐπὶ  
σὲ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι Θουκ. 4. 38· ἐπὶ τὸ  
πολὺ, κατὰ τὸ πλείστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3.  
3) ἐπὶ προσώπων τεταγμένων εἰς ἐποπτεῖαν ἄλλων, ἐπὶ τοὺς  
πεζοὺς καθιστάναι ἀρχόντα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 58, πρβλ. Ἑλλ. 3.  
4, 20· συνηθέστερον μετὰ γεν. ἢ δοτ. 4) συμφώνως πρὸς . .  
ἐπὶ στάθμῃ ἰθὺν ἐν (τὰ δοῦρα), κατέστησεν αὐτὰ ἴσα συμφώνως  
τῇ γραμμῇ τῆς στάθμης, κοινῶς «στάθμης», δηλ. τοῦ μεμελῶμένου  
σχολίου τῶν τεκτόνων, Ὀδ. Ε. 245, Φ. 44, κτλ.  
Δ. ΘΕΣΙΣ: — ἡ ἐπὶ δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τῆς συντακτικῆς  
αὐτῆς πτώσεως καὶ τότε πάσχει ἀναστροφῇ, ὡς ἐν Ὀδ. Γ. 221·  
οὕτω καὶ ὅταν διὰ τμησεως χωρίζηται ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἤλυσθ' ἐπὶ  
ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ω. 20. II. παρὰ ποιητὰς ἐνίοτε τί-  
θεται μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο πτωτικῶν, ἂν καὶ κατ' ἐξοικὴν ἀν-  
τικεῖται ἐπίσης καὶ εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς Ὀδ. Μ. 27, πρβλ.  
Σοφ. Ο. Τ. 761, Ἀντ. 367.  
Ε. ΑΠΟΛ.: ἐπὶ ἄνευ ἀναστροφῆς, ἰδίως ἐπὶ δὲ . . , καὶ προσ-  
εῖ . . , Ἡρόδ. 7. 65, 75, κτλ.: πολιὰ τ' ἐπὶ μητέρας Σοφ. Ο.  
Τ. 181· πρβλ. ἐν Β. II. ἐπὶ ἀντὶ ἐπεσσεῖ (ὡς ἐν ἀντὶ ἐπε-  
σσεῖ), ἐπεὶ οὐ τοῖ ἐπὶ δέος, «ἐπειδὴ οὐκ ἐπείσσει σοὶ φόβος» (Θ.  
Γαῖης), Ἰλ. Α. 515, Γ. 45, Ὀδ. Π. 315· οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ οἶος  
Ὀδυσσεύς ἔσκεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἀνὴρ οἶος ἢ ὁ Ὀδυσ-  
σεύς, Β. 58· σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ ῥέερος ἐσ-  
θλοῖ, σοὶ δὲ ἐπείσσει μὲν εὐπρέπεια ἐπέων, κτλ., Α. 367· ἐπὶ δὲ  
μοὶ γέρας Διοχόλ. Εὐμ. 393.  
Ζ. ΠΡΟΣΩΔΙΑ: ἐν τισι λέξεσι τὸ ε δὲν ἐκθλίβεται πρὸ φωνήεν-  
τος, ὡς ἐν τοῖς ἐπεστέλλμενος, ἐπιστελλέος, ἐπιστελλῆς, κλ.  
II. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: I. ἐπὶ τόπου σημαίνει: 1) τὸ  
εἶναι ἢ κεῖσθαι ἐπὶ τι, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν ἐπείμει, ἐπείκειμαι, —  
ἐπαυχένιος, ἐπεθώμιος. 2) κίνησιν: α) ἐπάνω ἢ  
υπεράνω, ὡς ἐν τοῖς ἐπεβαίνω, ἐπιτρέχω. β) πρὸς τι ἢ  
εἰς τι, ὡς ἐν τοῖς ἐπέρχομαι, ἐπιστελλῶ, — ἐπαρτίστερος,



ἐπιδέξις. γ) ἐναντίον, ὡς ἐν τοῖς ἐπαίσσω, ἐπιπλέω, ἐπιστρατεύω, ἐπιβουλεύω. δ) μέχρι τινός, ὡς ἐν τῷ ἐπιτελείω.

ε) ἄνωθεν τόπου τινός, ὡς ἐν τοῖς ἐπαυρῶμαι, ἐπαρτάω:—ὡσαύτως, πέραν τῶν ὁρίων, ὡς ἐν τοῖς ἐπινέμομαι,—ἐπιγαμία, ἐπεργασία.

3) τὸ ἐφαπτοῦν τι ἐπὶ τινος ἐπιφανείας ἢ τὸ κινεῖσθαι ἐπὶ τι, ὡς ἐν τοῖς ἐπαλείφω, ἐπανθίζω, ἐπιπείτομαι, ἐπιπλέω,—οὕτως καὶ ἐπαργυρῶ, ἐπιχρυσῶ.

4) προσθήκην, ἐπισώρευσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐπαγείρω, ἐπιμανθάνω, ἐπαυξάνω, ἐπιβάλλω,—ἐπικτητός.

5) τὸ συνοδεύειν ἢ ποιεῖν τι μετὰ τι ἢ ἐπὶ τινι, ὡς ἐν τοῖς ἐπαῖδω, ἐπαυλῶ, ἐπαγρυπνέω:—ἐντεῦθεν ἐπὶ τόκου, ἐπὶ τριτοῦ, εἰς καὶ 1/2, δηλ. 1+1/2, Λατ. sesquitercius οὕτως, ἐπιτεταρτος, ἐπιπemptos, ἐπόγδοος, κλπ.

II. ἐπὶ χρόνου καὶ ἀκολουθίας, τὸ κατόπιν, ὡς ἐν τοῖς ἐπιβιάω, ἐπιβλαστάνω, ἐπιγίγνομαι,—ἐπακόλουθος, ἐπίγονος, ἐπιστάτης.

III. ἐπὶ αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: 1) τὸ αἰσθάνεσθαι τι ἐπὶ τινι, ἐπιχαίρω, ἐπαισχύνομαι.

2) ὑπεροχὴν, ἐξουσίαν, ἐπικρατέω,—ἐπαρχος, ἐπιβουκόλος, ἐπιποιμήν.

3) τάσιν πρὸς τι, τὸ πρόξενον, τὸ ἐγγύς, ἐπιουμῶ,—ἐπιζήτησις, ἐπιθάνατος.

4) πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς ἐπαινέω, ἐπιμείφομαι, ἐπικείρω, ἐπικλάω.

ἐπι-άλλομαι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφάλλομαι, οὗ ὁ Ὅμηρος ἔχει μετοχ. ἀορ. β' συγχεκομμένην ἐπιάλλεμος, ἀντὶ ἐφαλλόμενος, ἵππων ἐπιάλλεμον ὠκειάων Ἰλ. Η. 15, Ὁδ. Ω. 320, Ἡσύχ.

ἐπι-άλλω: μέλλ. ἐπιάλλω: ἀορ. ἐπέηλα [μετὰ τ]. Πέμψω

εἶς τινα ἢ κατὰ τινα, Λατ. immittere, ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον Ἰαλῶν Ὁδ. Ο. 475: πειρήσω ὡς κ' ὕμιν κακάς ἐπὶ κῆρας Ἰήλω Β. 316: ἀλλ' ὄγ' ἀναΐας ἐτάροις ἐπὶ χειράς Ἰαλλεν, ἐπέβαλαν, I. 288: οὕτος γάρ ἱππῶν τάδε ἔργα, «ἐπιτέπεμψα» (Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλων. Λεξικ.) X. 49:—ὡσαύτως παρ' Ἀττ. κωμικοῖς, ἐπιαλῶ (ἔξυπ. τὸ κέντρον), ἐπαρήσω σοι τὸ κέντρον, θὰ βάλλω αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν ἐναντίον σου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1299, πρβλ. Ἀποσκ. 461, καὶ ἴδε φιάλλω.

ἐπι-άλτης, ου, ὁ, Διόλ. ἀντὶ ἐφιάλτης. —Καθ' Ἡσύχ.: ἐπι-άλῃς ὁ ἐφιάλτης· ὃν Διολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπι-άλην, καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν.

ἐπι-ανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐφανδάνω, δ ἴδε.

ἐπιανέω· ἐπιτρέπω Ἡσύχ.

ἐπι-άρον, τό, Διόλ. ἀντὶ ἐφίερον, ἱερὸν ἐπιτίμιον, πρόστιμον, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 9.

Ἐπίασσα, «ἀήμετος ἐπώνυμον» Ἡσύχ.

ἐπιβάδαι, «αἱ μετὰ τὰς ἑορτάς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίσι καὶ ποτοῖς χρώνται Ἀθηναῖοι» Τιμαίου Σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.

ἐπι-βάω, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐνβαύω, Ὁδ. Ο. 557.

1) ἰαύω, κοιμῶμαι ἐπὶ, οὐδ' ἐπ' αὐτῇ ἡδόνῃ Ἀνθ. Π. 6. 192.

ἐπι-ιάχω, ἐπιβῶ, ἐπευφημῶ, κατόπιν ἀγορεύσεως τινος, ὡς

ἐφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον Ἰλ. Η. 403, I. 50.

2) βῶ, κραυγάζω, ὅσων τ' ἐννεαχιλοὶ ἐπίαχον Ἰλ. Ε. 860,

Ε. 148, πρβλ. ἐπευφημέω. [Ἦ ἐν τῷ παρατ. ἐνεκα τῆς αὐτῆς.].

ἐπιβάθρῳ, ἡ, μεγάλη κλῖμαξ, ἣν κατὰ ἐφόδους πρὸς ἄνωσιν πό-

λεως προσήγον εἰς τὰ τεῖχη καὶ δι' αὐτῆς ἀνέβαινον ἐπ' αὐτῶν,

ἐπιβατήριος μηχανῇ, γέφυρα πολιορκητικῇ, ἄλλῃ ἐπιβάθρα αὐτῷ

προσῆγετο πρὸς τὸ τεῖχος Ἀρρ. Ἀν. 4. 27, 1· κλῖμαξ πλοίου,

Διόδ. 12. 62, πρβλ. Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 22.

2) μέρος ἢ μέσον πρὸς ἐπίβασιν, Πιολύβ. 3. 24, 14, 16. 29, 2· ἐδόκει πλεῖν

ἐπὶ τὰς Ἀθήνας... ἐπιβάθραν τῆς Ἑλλάδος οὕσαν Πλουτ.

Διμήτρ. 8, Κλήμ. Ἀλ. 157· μεταφ., πρόφασιν, ἐπιβάθραν τοῖς

παρανομεῖν βουλευσόμενοις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 2.

ἐπιβαθραίνω, ἀναβαίνω δι' ἐπιβάθρας, ἀμφίβ. παρὰ Κλήμ.

Ἀλ. 296.

ἐπιβαθρον, τό, τὸ ναῦλον ἐπιβάτου, ναῦλον, Λατ. naulum,

καὶ δὲ κεν ἄλλ' ἐπιβαθρον.. δοῖν Ὁδ. Ο. 449· καθόλου, ἐν-

κιον, μισθός, πληρωμὴ διὰ τι, γῆς Πλούτ. 2. 727F, πρβλ. Spanh.

Καλλ. εἰς Δῆλ. 22· πρβλ. Εὐστ. Σχόλ. εἰς Ὁδ. Ο. 448 καὶ Ἡσύχ.

ἐν λέξει.

II. τὰ ἐπιβάθρα (ἔξυπ. ἱερά), ἐπιβατήρια ἱερά,

θυσίαι κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 421.

III. ἐπιβαθρον ὀρνίθων, μέρος ἔνθα ἀναβαίνουνσι καὶ κοιμῶνται

ἢ «κουρναζοῦνται» τὰ πετηνά, τοῦτο δὲ συνήθως εἶναι κλάδος δένδρου,

Ἀνθ. Π. 9. 661.

ἐπιβαίνω: μέλλ. -βήσομαι: πρκμ. -βέθηκα: ἀορ. ἐπέβην:

προστ. ἐπέβᾱ (ἀντὶ -βηθι) Θέογν. 847: Μέσ. ἀορ. ἐπεβησάμην

(οὗ ὁ Ὅμη. μεταχειρίζεται ἀείποντες τὸν Ἴων. τύπον ἐπεβήσατο,

προστ. ἐπιβήσο).

A. ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ.,

ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω: 1) μετὰ γεν., βάλλω τὸν πόδα μου

ἐπάνω, πατῶ, περιπατῶ ἐπάνω εἰς τι, γαίης, ἡπέλω Ὁδ. I. 83,

κτλ.: πόλῃος, πατρίδος, Τροίης Ἰλ. II. 396, Ὁδ. Α. 521, Ε.

229· ἀδούτων ἐπιβάς Εὐρ. Ἀνθρ. 1035· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μὴ

ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὐρῶν, να μὴ πατήσωσιν εἰς τὰ σύ-

νορα αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 125, πρβλ. Θουκ. I. 103, Ξεν. Ἑλλά. 7. 4, 6,

Πλάτ. Νόμ. 778E· πυρῆς ἐπιβάντα, «ἐπιβασθέντα, ἐπιτεθέντα»

(Σχόλ.), ἐπὶ πτώματος, Ἰλ. Δ. 99:—ὡσαύτως, ἐπιβαίνω ἐπὶ

τινος Ἡρόδ. 2. 107.

2) ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τι, πύργων,

νεῶν, ἵππων, δόφρων, εὐνῆς Ὀμ.· μάλιστα κατὰ μέσον ἀορ.,

π. γ. ἐπεβήσετ' ἀπὸ τῆς Ὁδ. Ζ. 78· ἐπ. τοῦ τεύχεος Ἡρόδ.

9. 70· λέκτρων.. ἐπιβῆναι Δισχύλ. Ἰκέτ. 40:—ὡσαύτως, ἐπ.

ἐπὶ νηὸς Ἡρόδ. 8. 118.

3) ἐπὶ χρόνου, φθάνω εἰς... τετ-

ταράκοντα δὲ ἐπιβαίνοντα ἐτῶν Πλάτ. Νόμ. 666B· εἴη δ' ἐν-

ναεὶς ἢ καὶ δεκάτω (Δωρικ. γεν.) ἐπιβαῖον (δεκάτῳ Μει-

νεκε) Θεόκρ. 26. 29· τῆς μεираκίων ἡλικίας Ἰερωνίμ. 1. 3.

4) ὡσαύτως ἐν ποικίλαις μεταφ. ἐννοίαις, πᾶσαι ἀναιδείης

ἐπέδρασαν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναιδείας ἦλθον, κατέστησαν ἀναιδέ-

σταται Ὁδ. X. 424· ἀλλ' ἔπει, θφρα σφῶτ' εὐφροσύνης ἐπι-

βῆτον, «ἵνα ἄμφω κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν εὐφροσύνης ἐπιβαίητε, δ

περιφραστικῶς δηλοῖ τὸ ἵνα χαρεῖντε» (Σχόλ.), Ψ. 52· τέχνης

ἡμετέρας ἐπιβήμεναι οὕτι μεγάλα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἑρμῆν 465·

εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες, «εὐσεβῶς πατούσιντες» (Σχόλ.), Σοφ. Ο.

K. 189· δόξης οὐποτε τῆσδ' ἐπιβάντες, οὐποτε διανοηθέντες

τοιοῦτόν τι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1463· [ἔτους] δωδεκάτοιο ἐπιβάς,

εἰσελθὼν εἰς τὸ... Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 689. 3· καὶ παρὰ τοῖς πεζο-

γράφοις, ἐπ. σοφίας, ἐπιλαμβάνεσθαι, Πλάτ. Ἐπιν. 981A, ἴδε

Ruhnke ἐν Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 311· ἐπ. τῆς ἀφορμῆς, τῆς

προφάσεως, δράττεσθαι, Ἀππ. Συρ. 2, Σαμνιτ. 1, κτλ., πρβλ.

κατωτ. Β. 2.

II. μετὰ δοτ., ἀναβαίνω ἐπάνω, ἔρχομαι ἐπάνω,

ναυαί Θουκ. 7. 70· πρβλ. Ἰλ. Β. 351· ἐπ. τῇ Σικελίᾳ Διόδ. 16.

66: ἵππων Λουκ. Ὀν. 27· μεταφ., ἐπ. ἀνορέαις Πινδ. Ν. 3.

34:—ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ πύργῳ Ἡρόδ. 1. 181.

2) μετὰ δοτ. προσώπ., προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, ἐπιβῆναι μεθ'

ἡμῶν τῷ Ἀσσυρίῳ Ξεν. Κύρ. 5. 2, 26, κτλ.· ὡσαύτως ἀπλῶς,

πλησιάζω, Πινδ. Ἀποσκ. 58. 8.

III. μετ' αἰτ. τόπου, κατέρ-

χομαι εἰς τι μέρος, παρ' Ὀμ. δις ἐπὶ θεῶν κατερχομένων εἰς τι μέ-

ρος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Πιερίην ἐπίβας, ἐπιβάσα Ἰλ. Ε. 226,

Ὁδ. Ε. 50· οὕτως, ἐπ. καιρόν, «τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχών»

(Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 27:—ἀκολουθῶς ἀπλῶς, προχωρῶ εἰς τι μέρος,

εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 7. 50, Σοφ. Αἴ. 144:—οὕτως, ἐπιβ. ἐπὶ χώραν

Δημ. 278. 21· εἰς... Διόδ. 14. 84.

2) μετ' αἰτ. προσ.

σπανίως, προσβάλλω, ὡς τὸ ἐπέρχομαι, καὶ μόνον ποιητ., Σοφ.

Αἴ. 137, Ἠλ. 492, πρβλ. Φιλ. 194, Ἰλ. Π. 69.

3) ἀναβαίνω,

νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 286· ἐπὶ ἵππων Ἡρόδ.

4. 22· ἐπὶ νῆα ὁ αὐτ. 8. 120:—ἐπὶ ὀχλείας τῶν ἔζων, ποιοῦνται

τὸν συνδυασμὸν τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων ἐπιβαίνον-

τος ἐπὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος Ἀριστ. I. Ζ. 5. 2, 3.

4) μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως (πρβλ. βαίνω II. 4), ἐπι-

βάειν τὸν πόδα τῆς Λουκ. Ἐταρ. Διάλ. 4. 5· ἐπιβάς τῇ

βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα ὑποσχεῖται ὁ αὐτ. ἐν Τοῦ. 48.

IV. ἀπολ., πατῶ κᾶπου, οὐδὲ πῃ εἶχον οὐτε στήριξαι ποσὶν

ἐμπεδόν, οὐτ' ἐπιβῆναι Ὁδ. Μ. 434.

2) βαίνω ἐμπρός,

προχωρῶ, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 677, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 81· ἐπιβαίνει

πόρῳ Σοφ. Ο. K. 179:—προχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου, Πο-

λύβ. 1. 68, 8.

3) ἀναβαίνω ἐπὶ ἄρματα, ἢ ἵππου, εἶμαι ἐπὶ

ἀμάξης ἢ ἐπιβίβω, Ἰλ. Ε. 666, Ἡρόδ. 3. 84· ἀναβαίνω εἰς πλοῖον,

ἢ εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, Ἰλ. Ο. 387, Σοφ. Αἴ. 357, Ἡρόδ. 8. 90,

Θουκ. I. 90, κτλ.

B. Μεταβατικὸν ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α' (τὸ ἐπιβι-

βάω καὶ ἐπιβάσκω χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστώτες), κάμνω τινὰ νὰ

ἐπιβῇ, ἀναβιβάζω, ὅς ῥα τὸ θ' ἵππων.. ἐπέβησε Ἰλ. Θ. 129·

πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησε Ἀλγεινῆς I. 546 (542)· ὡς κ'

ἐμ.. ἔμης ἐπιβήσετε (Ἐπικ. ἀντὶ -ῆτε) πάτρηος Ὁδ. Η. 223·

τινάς ἐπὶ τὰς ναὺς Ἀππ. Ἐμρῦλ. 2. 59: ἐπιτίθημι, νευράν

ἐπέβασε λιγυκαγγίη κορώνας Βακχῶν, 5. 73 (ἔκδ. Blass):—

οὕτω καὶ κατὰ Μέσ. ἀορ. α', πολλὰκις ἀ δαίμων μιν ἐφ' ἐπε-

βήσατο δόφρῳ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλὰδ. 65.

2) μεταφ.

(ὡς ἐν I. 4), εὐκλείης ἐπέβησον, «δόξης ἐπιβῆναι ποίησον»

(Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 285· σοφοσύνης ἐπέδρασαν (γνωμ. ἀορ.),

φέρουσιν εἰς τὰς φρένας του, Ὁδ. Ψ. 13· ἐνθα με τὸ πρῶτον

λιγυρῆς ἐπέβησεν ἀοιδῆς, κατέστησάν με μετοχὸν αὐτῆς, δηλ.

μὲ ἐλπίδαν να ἄδω, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 657, πρβλ. Ἰγν. Ὀμ. εἰς

Ἑρμ. 166· εἰ σε τύχῃ.. ἡλικίας ἐπέβησεν, ἂν σε εἶχε φέρῃ ἡ

τύχῃ εἰς πλήρη ἡλικίαν, Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 39.

3) ἥως πολ-

λοῦς ἐπέβησε (γνωμικ. ἀορ.) κελεύθου, ἢ αὐτῇ πολλοὺς ἐγείρει

καὶ κινεῖ εἰς τὸν δρόμον των, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 582.

ἐπιβακχεύω, ἐφορῶ ὡς βακχεύων, μεταφ., Βυζάντιόν τε

τέμαχος ἐπιβακχευσάτω Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ» I (Ἀθῆν. III.

118E).

ἐπιβάλλον, τό, ὄνομα ζώου περὶ οὗ λέγεται ὅτι γεννᾷται καὶ

ἀποθνήσκει τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δηλ. ζῇ μίαν μόνην ἡμέραν, Σχόλ.

Ἀνώνυμον ἐν Περιπλῳ Εὐδ. Πόντου, Bast. Ep. Cr. σ. 25.

ἐπιβάλλω: μέλλ. -βάλλω: ἀορ. ἐπέβαλλον: 1) μεταβατ.,

ρίπτω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἰς τι, Λατ. injicere, θριεῖ δὲ πάντα

νέκυν κατακτείνουσιν, ἄς ἐπεβάλλον κειρόμενοι, ταῖς θριεῖ δὲ

πάντα τὸν νεκρὸν κατεκάλυψαν ἄς ἐπέρριπον ἐπ' αὐτῷ κειρόντες

αὐτούς, Ἰλ. Ψ. 135· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, ἔβαλεν ἐπ'



αὐτοῦ, Ὁδ. 520· βάλεν δὲ ἐπὶ δέρμα ἐκάστω Δ. 440· ἐωυ-  
τόν ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 7. 107· ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις  
ἐμαίσι, ἐπικαλύψας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μου δι' ὑψασμάτων,  
Εὐρ. Ἥλ. 1221· φορητὸν δὲ ἐπὶ ἀμάξας ἐπιβαλόντες, ἐπιρρί-  
ψαντες αὐτοὺς σωρητὸν εἰς ἀμάξας, Θουκ. 4. 48, πρὸς 4.  
75., 5. 112· ἐπιβάλλοντας (ἐξυπ. χούν), ἐπιρρίπτοντας, ἐπισω-  
ρεύοντας, Θουκ. 2. 76. 2) ἐπιτίθημι, Λατ. applicare, νόμ  
δ' ἐπέβαλλον [τοῖς ἵπποις] ἱμάσθλην, μετεχειρίζετο δὲ τὴν  
μάστιγα μετὰ περισκέψεως, «τεχνικῶς ἤλαυνεν» (Σχόλ.), Ὁδ. Ζ.  
320· ἐπιβ. πληγὰς τινι Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 8· Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα  
βάλοι Διογύλ. Λο. 395, πρὸς Ἀριστοφ. Νεφ. 933· ἐπ. χεῖρας  
τινι Ἀριστοφ. Λυσ. 440·—παρὰ πελοπονησίους, ἐπιβάλλω ὡς φόρον,  
τινὶ τὴν Ἡρόδ. 1. 106., 2. 180· ὡς πρόστιμον ἢ ποινὴν, Ζημιγν.,  
φυγὴν ἐπ. τινὶ ὁ αὐτ. 6. 92., 7. 3· μετὰ συστοίχ. αἰτίας.,  
ἐπιβόλην ἐπέβαλλον Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83. 8 καὶ 90.  
2, ἐκδ. Blass· ἀργύριον Λυσ. 114. 39, πρὸς ἐπιβολὴν II. 2·—  
οὕτω παρὰ Τραχ., θνητοῖς ἐπ. κακὰ, Λύπην, κτλ., Σοφ. Τρ.  
128, Εὐρ. Μῆδ. 1115, πρὸς Θουκ. 8. 108. 3) ἐπιβ. σφρα-  
γίδα, ἐπιτιθέναι, Ἡρόδ. 3. 128, πρὸς 2. 38· ἐπὶ τὴν Ἀριστοφ.  
Ὀρν. 559· τινὶ αὐτοῦ 1215. 4) προστίθημι, τι Πλάτ. II.  
11. 22, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. 1, 1· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ,  
τινὶ τὴν Θεόκρ. 23. 27· ἐπιβ. γάλα ἐπὶ τὸ ὕδωρ Θεόφρ. περὶ  
Πυρὸς 49·—μεταφ., ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, ἀναφέρω, ὑπομνήσκω,  
Λατ. mentionem injicere rei, ἀνέφελον ἐπέβαλες. ἀμέ-  
τερον οἶον ἐφ' ἑκατὸν Σοφ. Ἥλ. 1246, ἐνθα ὁ Jebb διορθοῖ κατὰ  
τὸν Σχολιαστὴν ἐνέβαλες·—ἀπολ., προσφέρω μείζονα τιμὴν ἐν  
δημοπρασίᾳ, ὁλόγων μισθωσάμενον ἄτ' οὕθενος ἐπιβάλλον-  
τος Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 9. 5) προστίθημι, νέον ἀεὶ  
ἐπιβάλλει Πλάτ. Κρατ. 409B. 6) τοποθετῶ ἀμέσως πλησίον.  
ταῦτα εἰς δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον Πολύβ.  
1. 26, 15. 7) ἀφίνω νὰ αὐθιγῇ τι, κλήματα ἐπιβάλλειν  
Θεόφρ. I. Φ. 4. 13, 5. II. ἀπολ., εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς  
πορεύομαι ἢ πλέω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι μέρος, μετ' αὐτ., ἢ δὲ (ναῦς)  
Φεάς ἐπέβαλλον ἐπαιγομένη Διδ. οὐρῷ Ὁδ. Ο. 297· μετα-  
γεν. μετὰ δοτ. τόπου, ἐπέβαλε τοὺς καταντικρὺ τῆς πόλεως  
λόφοις Πολύβ. 5. 18, 3, κτλ.· εἰς ἢ ἐπὶ τὸν τόπον ὁ αὐτ. 2. 24, 17.,  
3. 6, 6· πρὸς ἐπείχω III. 1. 2) πίπτω ἐπάνω τινός, πα-  
τοῦσαι ἀλλήλους καὶ ἐπιβάλλουσαι (αἱ ψυχαί) Πλάτ. Φαῖδρ.  
248A· ὅπου γὰρ ἂν ὁ ἥλιος ἐπιβάλλῃ πλείω φέτα Ἀριστ.  
περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13, 1·—ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐφορμῶ,  
ἐπιτίθειμαι, προσβάλλω, Λατ. irruere, ἐπιβάλλων περὶ τὸ στόμα  
αὐτοῦ 9. 39, 7, Διδ. 17. 64·—ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, Ἀριστοφ. Ὀρν.  
1216. 3) (ἐξυπ. τὸν νοῦν) εἶδω ἐμαυτὸν εἰς τι, ἀφιερούμαι  
εἰς τι, μετὰ δοτ., τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπ., Λατ. capessere  
republicam, Πλούτ. Κικέρ. 4· (πλήρης, τὴν δαίνοισιν ἐπ.  
πρὸς τὴν Διδ. 20. 43)·—καθόλου, εἶδω προσοχὴν εἰς τι, σκέπτε-  
μαι περὶ τίνος, Λατ. animum advertere, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ',  
72, πρὸς ἐπείχω III. 2. 4) παρεμπιπτόν, Λατ. incidere,  
ὅταν ἐπιβάλλῃ περὶ τοιαύτης πολιτείας ἢ σκέψις Ἀριστ.  
Πολιτικ. 2. 6, 22· κατὰ τὸν ἐπιβάλλον λόγον ὁ αὐτ. ἐν τῷ  
π. Ζ. Γεν. 1. 2, 1· ὥς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τίνος, τινὶ  
Κλήμ. Ἀλ. 327. 5) ἐπακολουθεῖν, ἔρχομαι ἀμέσως μετὰ τίνος,  
ἀεὶ τῶν ἐξῆς ἐπιβαλόντων Πολύβ. 11. 23, 2, Πλούτ. Διμιλ.  
33· ἐπὶ τινι Διδ. 18. 33·—ἀπολ., ἐπιβαλὼν ἔφη, ἐπὶ τούτοις  
εἶπε, Πολύβ. 1. 80, 1. 6) ἀνίχω εἰς τίνος, πίπτω εἰς τὸ μερί-  
διόν τίνος, μέριον ὅσον αὐτοῖς ἐπέβαλλε Ἡρόδ. 7. 23, πρὸς  
Δίφιλ. ἐν Ὑωγράφῳ 2. 16· εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γε, ἐπιβάλ-  
λει ἅπασιν Δημ. 317. 1· ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς Ἀριστ. Πολιτικ.  
1. 13, 8, πρὸς 2. 3, 4., 3. 6, 3, κτλ.·—ἐνίοτε καὶ ἀπρος. μετ'  
αὐτ. καὶ ἀπρος., τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημῆριον  
τοῦ μισθώματος παρασχεῖν, ἐπιπτεν εἰς τὸ μερίδιόν των νὰ  
παρασχωσι... Ἡρόδ. 2. 180· ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπρος., ἐπιβάλλει  
τινὶ ποιεῖν Πολύβ. 18. 34, 1·—τὸ ἐπιβάλλον (ἐξυπ. μέρος),  
τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀνίχω (οἰκτεῖται) εἰς τίνος, Ἡρόδ. 4. 115, πρὸς  
Ἐβδ. (Τωβ. Γ', 17., Γ', 11)· οὕτως, τὸ ἐπ. ἐφ' ἡμᾶς μέρος  
Δημ. 312. 2· τὸ ἐπ. μέρος τῆς οὐσίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 12.  
7) ἐπικλείω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11. III. Μέσ.,  
τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐνέργ. ἐν τῇ ἀμεταβ. χρήσει, ἀλλ' ὡσαύτως,  
4) μετὰ γεν., τρέπομαι εἰς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίμαι  
τίνος, μὴ τις νῦν ἐνάντων ἐπιβαλόμενος μετόπισθε μινέντων  
Ἥλ. Ζ. 68· παρβενίας ἐπιβάλλομαι Σαπφώ 103· τοῦ εὐ ζῆν  
ἐπιβάλλονται Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 16. 2) μετ' αὐτ., βάλλω  
ἐπάνω μου, ἐπιβαλόμενον... πλόκον ἀνθρώπων Εὐρ. Μῆδ. 840·  
καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, ἔβαλον, ἔρριψαν κλήρους, Ὁδ. 5.  
209· αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλεῖται (ἢ πόλις), θὰ ἐπιβάλῃ  
εἰς ἐαυτὴν, Θουκ. 6. 40. 3) μετ' αὐτ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ,  
ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264B, Τίμ. 48C, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 1,  
1·—καὶ μετ' ἀπρος., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθειμαι νὰ πράξω τι, Ψή-  
φισμα κατὰ Δημ. 282. 14 καὶ 27. 4) μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι,  
φειγέε θαλάσσια ἔργα, βῶν δ' ἐπιβάλλω ἐγχείλῃ Ἀνθ. Π.  
7. 650·—μεταφ., ἀφιερώω ἐμαυτὸν εἰς τι, Πολύβ. 5. 81, 1, Διον.

Ἀλ. κλπ.·—ἀλλ' ὡσαύτως, φθάνω εἰς τι, πολίεσσι Καλλ. εἰς  
Ἀλ. 68. IV. ἐν τῷ Παθ., ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας,  
ὄηλ. ἔχοντας τὰ βέλη τεθειμένα ἐπὶ τῆς νευρᾶς καὶ ἐτοιμούς ὄντας  
νὰ τοξεύσωσιν, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 28, πρὸς 5. 2, 12· λάσιον ἐπιβε-  
βλημένους, ἔχων ἐπάνω του ἢ φορῶν δασὺ λινεὺν ὀδόνιον, Θεόδομπ.  
ἐν Ὀδυσσεὶ 4 (Ἐρωτιαν. σ. 244).  
ἐπιβάλος, ὁ, ἡ πτέρνα, Ἡσυχ.  
ἐπιβαμα, τὸ, ὑποπόδιον· Ἡσυχ. (ὁ κῶδ. ἔχει ἐπιβαμα).  
ἐπιβαπτίζω, ἐκ νέου ἢ προσέτι βαπτίζω, βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ,  
Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 27, 1.  
ἐπιβαπτος, ὁ, ἐμβαπτιζόμενος εἰς τι, «βουτημένος», ἐπι-  
βαπτον χυλῷ μελιτηρῷ Θεόφρ. I. Φ. 3. 7, 4.  
ἐπιβάπτω, βάπτω, «βουτῶ» εἰς τι, ἐς τὴν ἑρετριδὰ γῆν...  
ἐπιβάψας ὀδόνιον λεπτὸν Ἰππ. 496. 19. II. «βάψω»  
Ἀριστ. Προβ. 10. 66.  
ἐπιβᾶρῶ, (ἐπιβαρὺς) ἐπιβαρύνω, καταβαρύνω, ἐν τῷ Παθ.,  
εἰσοφάς, δι' ἃς οἱ πένητες ἐπιβαροῦνται τε καὶ ἀναγκά-  
ζονται δανείσματα ποιεῖν Διον. Ἀλ. 4. 9· μετὰ δοτ., βαρύνω  
πιεζῶ τινά, τοῖς ἡτυχηκόσι Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 31, πρὸς 15 καὶ 5.  
107·—Μέσ., μέλλ. ἐπιβαρῆσομαι, μετὰ παθ. σημασ., ὁ ἐπι-  
βαρυνθῶ, ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῷ πορίζειν τὸ ἀργύριον ἐπιβαρη-  
σόμενον Διον. Ἀλ. 8. 73· ὁρ. Παθ., ὑπὸ τῶν δανείων ἐπιβα-  
ρηθῆναι Σουλ. Ἐπιγρ. 2335. 9, πρὸς 52. Ὅρα τὸν διαλεκτικὸν  
τύπον ἐπιβαρῶ.  
ἐπιβαρῶς, ἔς, βαρῦς, Ἡρών ἐν Βελοπ. σ. 137. 5. 2)  
φορτικός, Βίος Σιλβ. σ. 332. 10·—Ἐπίρρ. ἐπιβαρῶς Μ. Ἀκομ. τ.  
Α', σ. 308. 1, ἐκδ. Λ.  
ἐπιβάρησις, εὖως, ἡ, καταπίεσις, Σουλ. Ἐπιγρ. 2335. 32.  
ἐπιβαρύνω, ἐπικνέμαι βαρὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἀππ. Μιθρ. 25:  
—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Βασίλ. τ. 2, σ. 487A.  
ἐπιβάρυν, εἰα, ν, βαρῦς, ἐπὶ ὁμοῖα, εὐωδῖαν δὲ ἔχει λει-  
ριῶδῃ ἐπιβαρεῖται (γρ. ἐπιβαρεῖται) Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 13, 6.  
ἐπιβᾶσις, ἡ, = τῷ ἐπομ., Δίων Κ. 68. 13. 2) εἰσέλευσις,  
καὶ «εἰς ἀλλότριον οἶκον ἀναρχος εἰσέλευσις» Πολύβ. Β', 200.  
ἐπιβᾶσις, εὖως, ἡ, (ἐπιβαίνω) τὸ πατεῖν ἐπὶ τίνος, πάτημα,  
τῆς δὲ χιόνος ἀγέλον ποιούσης ἐκάστοις τὴν ἐπίδασιν  
Πολύβ. 3. 54, 5· κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάσσης, τὰς πλημ-  
μυρίδας... ὁ αὐτ. 34. 9, 6. 2) μεταβ., μέσον προσεγγίσεως,  
Πλάτ. Πολ. 511B· ἔχειν ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1098b. 3) μέσον,  
λαβὴ ἢ βῆσις ἐπιβουλῆς, κοινῶς «πάτημα», διὰ πρῆγμα τοιόνδε  
ἐπίδασιν ἐς αὐτὸν ποιούμενος Ἡρόδ. 6. 61· ἐπ. τίθεσθαι  
εἰς τὴν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 37· προσβολή, ἐφορμῆσις, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ.  
49· πρὸς ἐπιβάθρα, ἐπιβατεύω. 4) τὸ ἐγείρεσθαι εἰς  
τοὺς πόδας πάλιν, ἀνάρρωσις ἐκ κατάγματος τοῦ ποδός, Ἰππ. π. Ἀγμ.  
764· τῇ ἐπ. χρῶμαι, περιπατῶ στήριζόμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, ὁ  
αὐτ. π. Ἀθρ. 824. 5) ἡ ἐπιστηρικὴ πράγματις τίνος ἐπὶ  
ἑτερον, π. χ. ἐπὶ ὁστοῦ, αὐτοῦ 816. 6) ἐν τῇ Ρητορικῇ,  
κατ' ἐπίδασιν, κατὰ βαθμοῦς, βαθμηδόν, Λογγίν. 11. 1.  
II. ἐπὶ τοῦ ἄρρεος, ὀχεύειν, βατεύειν, Λατ. coitus, Πλούτ. 2. 754A.  
ἐπιβάσκα, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ ἐπιβαίνω II, μετὰ γεν.,  
οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ὄντα κακῶν ἐπιβασκόμενον υἱας Ἀ-  
χαιῶν, «οὐ μὴν πρέπει ἀρχηγὸν ὄντα τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ κακῶν  
ἐπιβιβάζειν αὐτοὺς» (Θ. Γαζής), ὄηλ. νὰ ὁδηγῇ αὐτοὺς εἰς δυστυ-  
χίας Ἥλ. Β. 234.  
ἐπιβασκαίνω, φθονῶ, εἰπερ ἦν ἐν τῇ τούτων (τῶν ἀγγέ-  
λων) φύσει τὸ ἐπιβασκαίνειν Φωτίου Βιβλιῶθ. σ. 200, 8·—Ὁ  
Ἡσυχ. ἔχει· «ἐπιβασκόμεν» φθονεῖν.  
ἐπιβαστάζω, σηκώνω τι εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ δοκιμάζω τι  
βάρος ἔχει, διςσοῦς γ' ἄθρήσας κάπιβαστάσας χεροῖν Εὐρ.  
Κύκλ. 379.  
ἐπιβᾶτεύω, θέτω τὸν πόδα μου ἐπάνω εἰς τι, εἰσβάλλω, κατα-  
λαμβάνω μέρος τι, μετὰ γεν., Συρία ἐπιβατεύειν ἐμελλον  
Πλούτ. Ἀντ. 28, πρὸς Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 2·—Κατὰ Σουίδ.  
«ἐπιβατεύσαι, ἐπιβῆναι, κατασχεῖν»·—μεταφ., τοῦ Σμερδίου  
οὐνόματος ἐπιβατεύων, σφετεριζόμενος, Ἡρόδ. 3. 63, 67, πρὸς  
9. 95· τούτου ἐπ. τοῦ ῥήματος, στήριζόμενος ἐπὶ τούτου τοῦ ῥ.  
6. 65. II. εἶμαι ἐπιβάτης, ὄηλ. ταξειδῶντις ἢ στρατιώτης ἐπὶ  
πλοίου, ἐπ. ἐπὶ νεῶς Ἡρόδ. 6. 15., 7. 96, 184, Λουκ. Παράσ.  
46, πρὸς Πλάτ. Δάχ. 183D·—μετὰ δοτ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 48 μετ'  
αἰσχροῦ τίνος ὑπαινιγμοῦ, πρὸς ἐπιβαίνω III. 3. 2) ἀνα-  
βαίνω, τοῦ θρόνου Φιλόστρ. 580.  
ἐπιβᾶτῆγός, ἡ, ναῦς ἄγουσα ἐπιβάτας, Οὐλίαν. δίγεστ. 14. 1, 12.  
ἐπιβᾶτήριος, ὁ, κατ' ἀλλήλους ἢ χρήσιμος πρὸς ἀνάδασιν, μι-  
χανή Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 23·—ἐπιβατήρια, τὰ ἐπὶ τῶν  
τειχῶν μηχανήματα Σουίδ.·—ἐπιβατήριος λόγος, ὁ δι' οὐ προσ-  
φανεῖ τις «τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα ἐξ ἀποδημίας ἥκων ἢ πόλιν ἐτέ-  
ραν εἰς ἣν ἀφίκηται ἢ καὶ ἀρχόντα ἐπιστάτα πόλει» Μένανδρ.  
ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 9. 231, 256, 3. 2) ἐπιθετὸν τοῦ Ἀ-  
πόλλωνος, Πaus. 2. 32, 2. II. ἐπιβατήριον, τό, ἑορτὴ  
εἰς ἀνάμνησιν τῆς παρουσίας ἢ τῶν ἐπιφανῶν θεῶν τίνος, Σουλ.  
Ἐπιγρ. 4352-55. 2) ἐπιβατήρια (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσίαι



κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἐπιβάσιν, Λιβάν. πρὸλ. διαζατήρια.

3) παρὰ Χριστιαν. συγγραφεῖσι, τελετα καθιερώσεως = ἐγκαίνια, Σωκρ. Ἑκκλ. Ἰστ. 1. 28.

ἐπιβάτης [ἄ], ου, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἐπιβιβαζόμενος: 1) ἐπιβάτας, οἱ, οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁπλίται ἢ ἐν γένει πολέμισται στρατιῶται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας καὶ λοιποὺς ναύτας, Λατ. classarii milites, Ἡρόδ. 6. 12., 7. 100 κ. ἄλλ. πρὸλ. Ἄρνολδ. Θουκ. 3. 95.

6) ἔμπορος ἐπὶ πλοίου, ἐπιστάτης τοῦ φορτίου, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ναύκληρος, Δημ. 922.14., 1280. 6 κ. ἄλλ.

2) ὁ ἐπὶ τοῦ ἄρματος μαχητής, Πλάτ. Κριτί. 119B· ὁ ἐπὶ ἐλέφαντος, ἔς τε τοὺς ἐπιβάτας αὐτῶν (τῶν ἐλεφάντων) ἀκροντίζοντες Ἄρρ. Ἄν. 5. 17, 3.

3) ὁ ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 2.

4) ἐπὶ ζώων, τὸ ἄρρεν τὸ ἐπιβαίνον τῶν θηλειῶν, Γεωπ. 16. 21, 9.

5) ἡ πτέρνα τοῦ ποδός, Ἡσύχ.

ἐπιβάτικος, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην, δηλ. τὸν μαχομένον ἐκ τοῦ πλοίου στρατιῶτην, καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ στρατεύματος τοὺς ἐπιτηδεϊοτάτους ἄνδρας πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρεῖαν, ὅπως χρησιμεύουσιν ὡς μαχηταὶ ἐπιβάται, Πολύδ. 3. 95, 3:—τὸ ἐπιβατικόν, οἱ θαλασσίνοι, οἱ ναῦται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8, Πολύδ. 1. 47, 9.

ἐπιβατικῶς, Ἐπίρρ., βία, διὰ τῆς βίας, Ἀρμενόβ. 6. 7, 5.

ἐπιβάτης, ἢ, ὄν, (Δίων Κ. 42. 44), ὃν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, εὐπρόσιτος, Ἡρόδ. 4. 62· ἔξ ἧς ἐπιβατὸν.. τοῖς τότε ἐγίγνετο πορευομένοις. ὑπῆρχε διόδος δι' αὐτοὺς, Πλάτ. Τίμ. 24E:—μεταφρ., χρυσοὶ ἐπ., ὃν δύναται τις νὰ πείσῃ διὰ δώρων, Πλούτ. Δημοσθ. 14.—Καθ' Ἡσύχ.: ἐπιβατὸν· ὀδευομένην καὶ ἐπιβατός· λείος, ὁμαλός.

ἐπιβάω, καταπατῶ παρανόμως μέρος μὴ ἀνήκον εἰς ἐμέ, ἰδίως ἱερὰν γῆν, Πίνδακ. Ἡρακλ. 1. 118.

ἐπιβᾶ, ἢ, ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, τὰ μεθεόρτια, Λατ. ferotia, «ἐπιβᾶι κυρίως καλοῦνται αἱ ἐχόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθεόρτιοι» κτλ., Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249, Ἐτυμ. Μ. 357. 52, πρὸλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει: ἰδίως ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν ἀπαυρῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἀπαυρῶν:—παροιμ., ἔρπειν πρὸς τραχεῖαν ἐπίβδαν, «ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τραχεῖαν τὴν ἐπίβδην, τούτεστι τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τετηνῆν ἔχοντος» (Σχόλ. εἰς Πίνδ. ἔνθ' ἄνωγ.)· χαίρει.. ταῖς ἐπιβδαῖς Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 51, ἐνθα ἴδε Meineke: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Ruhnke. Τίμ. ἐν λ. ἐπιβᾶσαι.

2) ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, Ἀριστείδ. 1, σ. 352. (Ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο ἐπὶ-δι-φα, ἡ ἐπομένη ἡμέρα, καθ' ὅσον δι-φα = dies).

ἐπιβᾶλλω, ἀμείλω ἐκ νέου, βδᾶλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἀπαεὺς αὐτοὺς ἐπιβᾶλλουσι Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249.

ἐπιβεβαιῶω, ὡς καὶ νῦν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 4· ἐπικυρῶ, νόμιμον Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 32:—Παθ., ὡς καὶ νῦν, ἔτι μᾶλλον βεβαιοῦμαι, ἐπικυροῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 2.

ἐπιβεβαιῶσις, εως, ἢ, ὡς καὶ νῦν, περαιτέρω βεβαιώσις, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 33, 1.

ἐπιβεβλῶσις, ἡ περαιτέρω βελτίωσις, Γλωσσ.

ἐπιβεβῶμεν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -βῶμεν, καὶ ἐπιβῆμεναι ἀντὶ τοῦ -βῆναι, ἴδε ἐπιβαίνω.

ἐπιβήμα, τό, «ἐπιβήματα» εἶδι, χορικῆς ὀρχήσεως· Ἡσύχ.

II. ἐπιβήματα, τὰ, συμβήματα ἐκ τύχης, Καλλιμ. καὶ Χρυστορ. σ. 247, ἔκδ. Λ.

ἐπιβῶω, βῆω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἰππ. Ἐπιδήμ. τὸ Δ', 979, μετὰ διαφ. γραφ. ὑποβ-.

ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἀναβαίνων, ἐπιβήτωρ ἵππων, ἔριππος, ἱππεύς, Ὀδ. Σ. 263· νεῶς ἐπιβήτωρ λαβὼ = ἐπιβάτας, Ἀνθ. Π. 7. 498· ἐπ. κύκλων, περὶ τοῦ δουρεῖου ἵππου, Τρύφ. 307.

2) ἐπὶ ἄρρενων ζώων, οἶον· τοῦ κάπρου, συῶν ἐπιβήτωρ Ὀδ. Α. 131· τοῦ ταύρου, Θεόφρ. 25. 128.

II. ὡς ἐπιβ., ἀνατινασσομένης, ἀναπηδῶν, Νόνν. Δ. 20. 113:—μεταφρ., κάτοχος, κύριος τίνος, καλῶς γινώσκων τι, Θηροδιδασκαλῆς Μανέθ. 4. 245.

ἐπιβιβάζομαι, ἀποθ., προσέτι ἐξαναγκάζω, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4325 k.

ἐπιβιβάζω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ ἐπιβαίνω, τοὺς ὁπλίτας ἐπὶ τὰς ναῦς Θουκ. 4. 31:—Παθ., Ἀπολλοδ. 3. 1, 1.

ἐπιβιβάσκω, = τῷ προηγ., ἀναβιβάζω τὸν ἄρρενα ἐπὶ τῆς θηλειάς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 26.

ἐπιβιβρώσκω, τρώγω τι μετ' ἄλλο, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔδρωσκ (ἀόρ. 6') Καλλι. εἰς Δία 49:—μετοχ. παθ. πρμ. ἐπιβεβρωμένος, τῆς πᾶς ἐπιβεβρωμένης. ὑπὸ τῶν καμήλων Γαλῆν. π. 14. σ. 74, 10.

ἐπιβίσις, ὄν, ἐπὶ ζώων, παιδίον Ἰσοῖος παρὰ Πολυδ. Γ', 108.

ἐπιβίωω· μέλλ. -βιώσομαι· ἀόρ. -εβίω·—ἐπιβίω, ζῶ μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐπεβίω δύο ἔτη Θουκ. 2. 65· ἐπιβίωεν διὰ παντός [τοῦ πολέμου] 5. 26· ἐπιβιούντος.. πένθ' ἡμέρας Δημ. 1053. 15· αἰς ἄν.. ἐπιβίω Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐπιβλάδης, ἔς, (βλάθῃ) ὡς καὶ νῦν, ὁ προευνὼν βλάθην, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.—Ἐπίρρ. -βῶς, Πολυδ. Γ', 135.

ἐπιβλασάνω, μέλλ. -βλαστήσω, βλαστάνω ἐπάνω εἰς τι, Πλούτ. 2. 723F.

II. βλαστάνω πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 6.

ἐπιβλάστησις, εως, ἢ, ἡ μετὰ ταῦτα βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 6.

ἐπιβλαστικός, ἢ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 8.

ἐπιβλασφημέω, καταβλασφημῶ, ἐπιβλασφημοῦμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 115, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 5, 4.

ἐπιβλεπετόν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιβλέπω, δεῖ ἐπιβλέπειν, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 7.

ἐπιβλέπω· μέλλ. -ψομαι καὶ μεταγεν. -ψω (ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ.):—στρέφω ἢ ῥίπτω τὸ βλέμμα πρὸς τινα, καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς (ὁ Σωκράτης) αἰεῖ τοι, ἔφη, κτλ., Πλάτ. Φαῖδ. 63A· ἐπὶ τι Δεῖναρχ. 99. 22, κτλ.· τινὶ Λουκᾶ· Ἀστρολογ. 20.

2) μετ' αὐτ., βλέπω, παρατηρῶ τι μετ' ἀκρεβείας, Πλάτ. Νόμ. 811D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 3, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 8.

II. βλέπω φθονερῶς, Λατ. invidere, τύχαις Σοφ. Ο. Τ. 1526· πρὸλ. ἐποφθαλμιάω.

ἐπιβλεφαρίδης, ὄν, ὁ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ἐπιβλεφαριδίων.. τριχῶν Συνέσ. 70D.

ἐπιβλεφάρης, ἰδος, ἢ, ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων θρίξ, Εὐμάθ. σ. 82.

ἐπιβλέψας, εως, ἢ, τὸ πρὸςβλέπειν, τὸ θεᾶσθαι, παρατηρεῖν, Πλούτ. Φιλοπ. 11, Νικ. 25 κ. ἄλλ.

2) ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 1 κ. ἄλλ.

ἐπιβλή, ἢ, περόνη, Ἡσύχ., παρὰ τὸ ἐπιβλήσθαι τοῖς ἱματίοις.

ἐπιβλήδην, Ἐπίρρ. (ἐπιβᾶλλω) ἐπιβληγῶς, ὡς δ' ὅτι νῆτα δοῦρα.. ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες, συναρμόζοντες τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 80.

ἐπιβλήμα, τό, ὁ, τὸ βάλλεται ἐπάνω εἰς τι, κάλυμμα, Νικόστρ. ἐν Ἑκλίνῃ· 1.—Καθ' Ἡσύχ.· «ἐπιβλήμα» πῶμα.

2) ὕψος πρὸς διακόσμησιν, παραπέτασμα, ἐπιβλήμα τῶν ποικίλων Βαβυλωνίων Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 4, Ἄρρ. Ἄν. 6. 29, 8.

II. ἐπενδύτης, ἐπανυφόριον, ἐπ. ποικίλον καίνον Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 35.

2) ἐπίρραμμα, «ἐμβάλωμα», Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 16, κτλ.

ἐπιβλής, ἦτος, ὁ, (ἐπιβᾶλλω) «ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβᾶλλόμενος μοχλὸς» (Σχόλ.). θύρην δ' ἔχε μόνον ἐπιβλής εἰλατίνος Ἰλ. Ο. 453.—Καθ' Ἀρποκρ.· «ἐπιβλής ἐστίν, ὡς μὲν Τιμαχίδας φησί, δοκός, ὡς δὲ φησι Κλεῖταρχος· ὁ γλωσσογράφος ποιεῖ τις δοκός», πρὸλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.—ἐπὶ αἰσχρᾷ ἐννοίας, ἄκρον ἐπιβλήτος μεσσοθῆι πηξάμενος Ἀνθ. Π. 5. 242, 6.

II. ὡς ἐπὶ θ. = ἐπιβλήτος, Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἐπιβλήσις, ἢ, = ἐπιβολή, Achmet 225, σ. 198.

ἐπιβλήσσομαι, ἐμβάλλομαι μετὰ τι, ῥίπτομαι ἐντὸς ἔπειτα, μεταγεν.

ἐπιβλητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιβᾶλλω, δεῖ ἐπιβάλλειν, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, τινὶ Ἀρτεμίδ. 1. 11.

ἐπιβλητικός, ἢ, ὄν, ὁ μετ' ἐπιβολῆς ἐγγίζων τι.—Ἐπίρρ.· «ὡς, τινὶ Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 50.

II. προσεκτικός, Ἰακὼβ. Πρστρ. 4, σ. 44.

ἐπιβλητός, ὄν, ὁ ἐπιβληθείς, πρόσθετος, Γλωσσ.

ἐπιβλυγμός, ὁ, πηγὴ ὕδατος, πῖαξ, Ἀκύλ. Γέν. Β', 5· προσέτι ἐπιβλυγμός, ὁ αὐτ. ἐν Παροιμ. Δ', 26, Ἰωβ Α', 12.

ἐπιβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξορμῶ, ἐπὶ ὕδατος, Ἀνθ. Π. 9. 349.

ἐπιβλύξ, Ἐπίρρ., ἀβλήων, δαψιλῶς, Φερεικρ. ἐν Πέρσαις· 1. 4.

ἐπιβλύω = ἐπιβλύζω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1238.

ἐπιβλύω· μέλλ. -βοήσομαι, Ἰων. καὶ Ἑπικ. -βῶσομαι (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. -ήσω (ὡς παρ' Ἰουστίν. Μ.). Κράζω, φωνάζω μεγαφωνῶς πρὸς τινα, ἔπειτα, τῶν πρεσβυτέρων τις Ἀγιδί ἐπεβόησεν.. ὅτι διανοεῖται, κτλ., Ὀυκ. 5. 65· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τοῖς μεν Ἀθηναίοις βιάζεσθαι τε τὸν ἔκπλου ἐπιβόωντες ὁ αὐτ. 7. 70:—ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, Ξεν. Κυν. 6. 19.

2) βοῶ ἐπὶ τινι, ἐπᾶδω, μέλος χερνιδί ἐπιβόων Ἀριστοτ. Ὀρν. 898:—κραυγάζω, θηρῶν, προσέτι, στέρν' ἀρασσε· κάπιβω τὸ Μύσιον Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054 (κατὰ Ἀνδ., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ κάπιβος, πρὸλ. ἐβῶσα ἀντὶ ἐβόησας· ἄλλ' ὁ Ἑρμῆνος (κατ' Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 791) εἰώθησε καὶ βόα τὸ Μύσιον)· ἔγχει, κάπιβος τρίτον παιῶν' ὡς νόμος ἐστὶν Φερεικρ. ἐν Πέρταις· 2.

3) Μῆσ., φωνάζω ἐναντίον τίνος, ἐπιπλήττω, ἐπιβωμένης τῆς μητρὸς, ἐνῷ ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληττε, Λουκ. Ἐταρ. Διάλ. 12. 1:—Παθ., τὰ ἴδια ἐπιβώμενος, δυσφημοῦμενος κατὰ τὰ ἰδιωτικά μου πράγματα, Θουκ. 6. 16.

4) ἐπὶ καλῆς σημάσεως, ἀνακράζω, οὕτω Νικόπολιται ἐπιβόαν ἐλώθασιν, νῆ τὴν Καίσαρος τύχην ἐλευθεροὶ ἐσμέν' Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 14, πρὸλ. ἐπιβόητος.

II. ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ἐπιβώσομαι Ὀδ. Α. 378, Β. 143· σὲ γὰρ πρώτην.. ἐπιβώσόμεθ' (πρὸλ. ἐπιβόδωμι II.), Ἰλ. Κ. 463· οὗς ἐπὶ χρόνῳ οἵτινες θεωρηθεῖσι ὡς μέσοι, τὸν Ἀπόλ-



λωνα ἐπιδωσασθαι Ἡρόδ. 1. 87· ἐπιδοῦσθαι Θεμιν Εὐρ. Μῆδ. 168· θεοῦς.. ἐπιδωμένοι, πατέρων τάφους ἔπ. Θουκ. 3. 59, 67:—προσκαλῶ εἰς βοήθειαν, τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεδωσαντο Ἡρόδ. 9. 53, πρβλ. 5. 1:—μετ' ἅπαρ., ἐπιδ. [τινα] μὴ ποιεῖν Θουκ. 8. 92. 2) ἐν Μίσω τύπω, ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγματος, κράξω μεγαλφώνως, δ' αὐτ. 7. 69.

ἐπιδοή, ἡ, = ἐπιδοήσεις, Διογ. Λ. 5. 90.  
ἐπιδοήθειαι, ἡ, τὸ ἐπιδοθεῖν, ἐπικουρία, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47.

ἐπιδοθηθεῖω, Ἰων. -δωθῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, τινί Ἡρόδ. 3. 146., 7. 207, Θουκ. 3. 69., 4. 29, κ. ἄλλ. II. πέμπω βοήθειαν ἐναντίον τινός, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, ἥσαν ταῖς ναυσὶν ἐς τὴν Μυτιλήνην καταπλευρούσαις ἐπιδοθηθήσουσιν ὁ αὐτ. 3. 26· ἐπὶ τινα Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 24· ἀπολ., Θουκ. 3. 96 κ. ἄλλ.

ἐπιδοθήσεις, ἡ, τὸ ἐπιδοθεῖν, Νικητ. 7. 2, σ. 117D.  
ἐπιδοθήμα, τό, (ἐπιδοῦν) βοή ή κραυγή πρὸς τινα, Θουκ. 5. 65.  
ἐπιδοήσεις, εὖως, ἡ, ἐπ' φωνῆς, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. κ. 7. 3· δεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους καὶ ἐπιδοήσεις Πλουτ. Ἀρατ. 23.

ἐπιδοήτος, Ἰων. -δωτός, ον, ὁ μοχλῆρὰν ἔχων φήμην· (Ἀμ- μώνιος), περὶ οὗ γίνεται κατακραυγή, ὡς γὰρ ἐπιδοήτος εἰμι Θουκ. 6. 16· ἐγὼ Φιλαινὴς ἢ πῶτος ἀνθρώποις ἐν- ταῦθα γῆρα τῷ μακρῷ κεκοίμημαι Δισχρίων παρ' Ἀθην. 335C, πρβλ. Ἀνακρ. 60.—Πρβλ. ἐπιδοῶ I. 3.—Ἐπίρρ. ἐπιδοήτως Πολυδ. Ε' 16.

ἐπιδοθῆριος, ον, (βόθρος) ὁ ἐπὶ βόθρου, Ἀριστείδ. 1. 296.  
ἐπιδοῖον, τό, τὸ ἐπὶ βοῇ θύμα, θυσιά προβάτου εἰς τὴν Πάν- δρονον, μετὰ προσηγηθεῖσαν βοῇ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Φιλόχορος δ' ἐν δ' φησὶν οὕτως· ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θυήσῃ, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῃ θυεῖν οἷν καὶ ἑκαλεῖτο τὸ θύμα ἐπιδοῖον· Ἀρποκρ.

ἐπιδολακδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐπιδολαία, ἐπανωφῶρια, ἅπερ πιθανῶς ἐλέγοντο καὶ ἐπιδολάδες, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς ἀνέκδοτος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογ. Ἐταιρείας Ἀθηνῶν.

ἐπιδολάειον, τό, ἐπιδολήμα, ἐπικάλυμμα, ποιούσαις ἐπιδο- λαία ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν Ἐσθ. (Ἰεζεκ. II', 18 καὶ 21).

ἐπιδολή, ἡ, (ἐπιδάλω) τὸ ἐπιβάλλειν, ἐπιτείνειν, ἐπιρρίπτειν τι ἐπάνω εἰς τινα ἢ εἰς τι, ὥστε μῆτε τῶν πάντων λεπτῶν ἱμα- τίων καὶ συνδόνων τὰς ἐπιδολάς.. ἀνέχεσθαι Θουκ. 2. 49· χειρῶν σιδηρῶν ἐπιδολαί, περὶ τῶν σιδηρῶν χειρῶν ὅς ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἔρριπον κατὰ τῶν ἐχθρῶν πλοίων, δ' αὐτ. 7. 62· ἐπὶ ἐπιθέσει· χρωμάτων εἰς εἰκόνα, κεράσασθαι τὰ χρώματα καὶ εὐκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιδολήν αὐτῶν Δουκ. Εἰκόνες 7· ἐρεθισμοὶ τινες ἐγίνοντο καὶ χειρῶν ἐπιδολαί, συμποκαί, Διον. Ἀλ. 10. 33. 2) μεταφ., ἔπ. τῆς διανοίας, προσήλω- σις, Διογ. Λ. 10. 45, Κλημ. Ἀλ. 690.—ἀπολ., κατανόησις, τῆς ἀληθείας αὐτοῦ 644, κτλ.

3) τὸ νὰ δοθῇ τις εἰς τὴν ἐκτε- λείαν πράγματός τινος, σκοπός, σχέδιον, ἐπιχειρήσις, Θουκ. 3. 45· μετὰ γεν., ἡ ἔπ. τῆς ἱστορίας, ἡ ἀπόρσις νὰ γράψῃ τις ἱστορίαν, Πολύβ. 1. 4, 2· πρὸς τὴν τῶν δυνάμεων ἐπιδολήν, ὅπως ἐπιχειρή- σαι νὰ κυρεῖται σὺν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, δ' αὐτ. 1. 3, 6, πρβλ. 5. 95, 1· ἐπὶ ἐπιδολή, Διὰ. ex consilio, μεμελετημένως, ἐκ προ- μελέτης, μετὰ σχεδίου, Δυσ. 105. 14, Διόδ. 13. 27. 4) ἐχ- θρική ἀπόπειρα, προσβολή, ἐπιθέσις, Πολύβ. 6. 25, 7, διάφ. γραφ. Θουκ. 1. 93· αἱ ἐπιδολαί τῆς θαλάσσης Πλουτ. Πύρρ. 15.

II. τὸ ἐπιβάλλομενον, ἐπιτείνεμενον, ἐπιδολαί πλίνθων, σειραὶ ἢ στρώσεις, στρώματα ἐκ.., Θουκ. 3. 20· σημειῶν ἐπιδολαί, ἐπι- θέσεις σφραγίδων, Δουκ. Τίμ. 13.

2) τιμωρία, ποινὴ, πρόστι- μον, Ἀριστοφ. Σφήκ. 769· ἐπιδολήν ἐπιβάλλειν Δυσ. 159. 12, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 2, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 61. 2 (σελ. 90 ἐκδ. Blass)· ἐπιδολάς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 16· ἡ ἔπ. τῆς βουλῆς, ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπιβληθεῖσα ποινὴ, Δισχρίν. 40. 27· πρβλ. ἐπιδάλω I. 2.

3) ἀπαίτησις, ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀπαιτούμενος, Πολύβ. 3. 106, 3· τὸ ἐπιβάλλομενον δημόσιον βᾶρος, Πλουτ. Κάτων Πρσβ. 18.

III. σκέπη, ἐπιδολήν ἔχοντες καὶ βρεχόμενοι· εὐτραφεῖς γίνονται καὶ ἀπαλοί, περὶ σικῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 16, 4.

IV. προσήγη, συσώρευσις ὁμοίων λέξεων, Ρήτορες.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδολή» ὁμή. ἐγγραφή. ζημία.—Ἰδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. I', σ. 530.

ἐπιδολος, ον, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐπὶδολος, δ' ἴδε.

ἐπιδομβέω, κάμνω βῆρον κατόπιν ἄλλου ποιούντος τι, ὁ δὲ αὐλῇ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιδομβεῖ τῷ τυμπάνῳ Δουκ. π. Θεῶν 12. 1.

ἐπιδοσκήσεις, εὖως, ἡ, βόσκησις ἐπὶ τινος, χαλεπαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπιδοσκήσεις ὅτι κτλ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 6.

ἐπιδοσκήσις, ἡ, ἐπὶ ἐντόμῳ, = προδοσκήσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 6.

ἐπιδοσκομαι, Μέσ., τρέφομαι μέ τι, οὐ τρώγω ραφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας, οὐ σεύτλους χλωροῖς ἐπιδο- σκομαι οὐδὲ σελίνοις Βατραχομ. 54.—Παθ., κἂν κολοκυθῇ τὰ

φύλλα καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιδοσκομένοις, δηλ. ἀγροῖς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 6, 3.

2) τρέφομαι ἐκ τινος, ἀντὶ τὴν τροφὴν μου ἐκ τινος, Αἴαν. Νικ. Θ. 68.—μεταφ., κατατρώγω, διαβιβρώσκω, ἐπὶ δηλητηρίου, αὐτοῦ 430· ἐπὶ πυρός, κατακαίω, καταστρέφω, πάντα ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπεδόσκετο Ἡρώδιαν. 1. 14, 9.

II. βόσκομαι, τρέφομαι μεταξύ, ποιμνὴς ἐπιδόσκειται Μόσχ. 2. 82.

ἐπιδοσκόλος, ὁ, = βουκόλος, Ὁδ. Γ. 422, κτλ., αἰεποτε ἐν τῇ πλεοναστικῇ φράσει· βῶν ἐπιδοσκόλος ἀνὴρ· ἀλλὰ τὸ ἀνὴρ παραλείπεται ἐν X. 292.

ἐπιδοῦλεμα, τό, ἐπιβουλή, Θουκ. 3. 45 κ. ἄλλ.

ἐπιδοῦλευσις, εὖως, ἡ, ἐπιβουλή, Πλάτ. Νόμ. 872D.

ἐπιδολευτήριον, τό, τόπος ἐπιβουλῆς, Θεοφ. Κεραμ. σ. 305, ἐκδ. Μί.

ἐπιδολευτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐπιδολεῦων, ἐπιβουλος, τὸν τοῦ μανέντος κάπιδολευτοῦ στρατοῦ ἐύναιμιον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 726.

ἐπιδολευτικός, ἡ, ὢν, ἐπιβουλος, Πτολ. Τετράβ. 66.—Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 472D.

ἐπιδολεῦω, σχεδιάζω, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, μηχανῶμαι προδοτικῶς ἢ κυρίως κατὰ τινος, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αὐτ. πράγμ., ἐπιδ. κακὸν πόλει Τυρταῖος 2. 10· ἐπανάστασιν τινὶ Ἡρόδ. 3. 119· θανάτῳ τινὶ ὁ αὐτ. 3. 112, Ἀνδοκ. 3. 12, κτλ., κατὰ- λυσιν τῇ τυραννίδι Θουκ. 6. 54· ὡσαύτως, τι εἰς τινὰ Wyttenb. εἰς Ἰουλ. σ. 185.

6) μετὰ δοτ. προσ. μόνον, σχεδιάζω, παρα- σκευάζω ἐπιβουλὴν κατὰ τινος, κάπιδολεῦειν πόλει Δισχρίν. Θῆβ. 29· τῷ πλήθει Ἀριστοφ. Πλ. 570, Θουκ. 6. 60· θεοῖς Πλάτ. Πολ. 378B· τῇ πολιτείᾳ Δημ. 99. 27.—ἀπολ., οὐπιδο- λεῦων, ὁ συνωμότης, Σοφ. Ο. Τ. 618, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8, 10.

γ) μετ' αὐτ. πράγμ. μόνον, κυρίως σχεδιάζω, μηχανῶ- μαι, τὸν ἐκπλουν Θουκ. 7. 51, πρβλ. 8. 60, κτλ. 2) μετὰ δοτ. πράγμ., κάμνω σχέδια διὰ τι, θέτω τι ὡς σκοπὸν μου, πρήγ- μασιν μεγάλοις Ἡρόδ. 3. 122, πρβλ. 1. 183· τυραννίδι Πλάτ. Γοργ. 473C, κτλ., ἔργοις τοιοῦτοις Δυσ. 180. 12.—ἀπολ., τὸν ἐπιδολεῦοντα, τὸν παρασκευάζοντα ἐπιβουλὴν πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 856C.

3) μετ' ἅπαρ., διανοῦμαι νὰ πράξω τι, τοὺς δὲ (Κορινθίους) ἐν τῷ πελάγει ἐπιδολεῦειν τὸν Ἀρίωνα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα Ἡρόδ. 1. 24· ἐπιχειρήσειν ὁ αὐτ. 6. 137· ποιεῖν Ἀριστοφ. Πλ. 1111· ἐξελεῖν Θουκ. 3. 20, πρβλ. Δυσ. 130, 38, κτλ., ὡσαύτως, ἔπ. ὅπως.. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13.—ἀπολ., Θουκ. 1. 82., 3. 82· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 1, 160.

II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -εὑσομαι (ἐπὶ παθ. ἐννοίας), Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34:—μέλλ. παθ. -εὐδοῦμαι Δίων Κ. 52. 33· ἀορ. -εὐδολεῦσθαι Μένανδ. ἐν «Τροπολιμαίῳ» 2. 15, κτλ. (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. I. 1. 6):—Εἰμαι ἀντικείμενον ἐπιβουλῆς ἢ σχεδίου κακῶν, Ἀντιφῶν 114. 28., 126. 22, Θουκ. 4. 60, 61.

2) ἐπὶ πραγμάτων, σχεδιάζομαι ἐναντίον τινός, πράγμα.., ὁ τοῖς θεοῖς... ἐπιδολεῦεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 404· ἀπολ., Ἀντιφῶν 115. 1, Θουκ. 3. 96· τὰ ἐπιδολεῦόμενα, ἐπιβουλαί, σχέδια, Ξεν. Ἰππαρχ. 9, 8.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 14 κῆξ., καὶ παρατήρησις τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθῇ νᾶς τόμῳ Γ', σ. 370.

ἐπιβουλή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 12, Θουκ. 4. 76, 86· πρὸς τινα, κατὰ τινος, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 8· ἔξ ἐπιβουλῆς, δι' ἐπιβουλῆς, ἔξ ἐπιβ. Θουκ. 8. 92, κτλ., φονεὺς Ἀντιφῶν 115. 20., 111· 43· πρβλ. Θουκ. 8. 92, κτλ., οὕτω καὶ, μετὰ ἐπιβουλῆς Πλάτ. Νόμ. 867A κ. ἄλλ.

ἐπιβουλή, ἡ, ὁδός, προδοσία, ἐπιβουλὴ, Πινδ. Ν. 40. 60, Διοδ. Ἀποστ. 569. 2.

ἐπιβουλος, ον, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐναντίον τινός μηχανώμενος ἢ σχεδιάζων κακὸν τι, τινὶ Πλάτ. Συμπ. 203E· δόλιος, προδοτικὸς, Δισχρίν. Ἰκέτ. 587, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 27, Πλάτ. Νόμ. 808D· δεινός καὶ ἔπ., ἄνθρωπος βαβύς, πλήρης σχεδίων, Δυσ. Ἀποστ. 45. 2· πῖθλον, ἔπ. κακὸν Εὐδουλ. ἐν «Χάρσι» 1· ὦα ἔπ. Ἀρστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 32· τὰ ἐπιβουλα, δολιότητες, Πλούτ. 2. 727F.—Συγκρ. -ότερος, Πλάτ. Θεαίτ. 174D.—Ἐπίρρ. ἐπιδοῦλως, ἐπιδοῦλως γίνεσθαι Διον. Ἀλ. 11. 49.

ἐπιβραδεύω, παρέχω, ἀπονέμω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 3, Ἐκκλ.

ἐπιβραδύνω, βραδύνω, ἀργοπορῶ μετὰ τι, καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς Δουκ. Τίμ. 46.

ἐπιβράχυν, ἀπαρ. ἀορ. θ' ἄγευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἡγεῖν, ἀντη- γεῖν, ἐπέδραχε Κόντ. Σμ. 5. 498., 8. 408· ἐν τμήσει, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 642.

ἐπιβράχυν, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ βραχύν, ἴδε ἐπὶ Γ. I. 1. c.

ἐπιβρεγμα, τό, ὕγρον ἐπιθεμα, πλῆσις, Ἀθην. 692A.

ἐπιβρέμω, ποιῶ τι βρέμειν, ἡγεῖν, παταγεῖν, τὸ δ' (δηλ. τὸ πῦρ) ἐπιδρέμει ἰς ἀνέμοιο Ἰλ. Ρ. 739.—Μέσ., χεῖλσιν ἀμφι- λάλοισι δεινὸν ἐπιδρέμεται Θρηκία χελιδών, ἐκπέμπει ἄγριας φωνάς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 680, πρβλ. Ὀππ. Κ. 4. 171.

II. ἐπι- βῶω μετὰ φωνῆς βροντώδους, ἅμα δ' ἐπ' εὐάσματος ἐπιδρέμει τοιάδ' Εὐρ. Βάχχ. 151:—ἀπολ., ἔξ ἄλδος ἡνεμόφωρος ἐπιδρέμ-



μει οὐασιν ἡχώ Μουσῆος 193· ὅσον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιδρέ-  
μει ἀσπετος αἰθήρ Κόιντ. Σμ. 14. 458.

ἐπιδρενθύομαι, βρενθύομαι, υπερηφανεύομαι ἐπὶ τινι, Κ.  
Ἀκροπ. Ὀμ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Act. SS. Mai. τ. 2. σ. 750. 22.

ἐπιδρέχω: μέλλ. -ξω, ἐπιχέω ὕδωρ ἐπάνω εἰς τι, ἐπιδρίχω,  
καὶ γὰρ ἐπιδρέχουσιν (υποδρέχουσιν Wimmer) εἰς τὴν τρύ-  
πην Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 3, 3· ἐφύω, πέμπω ὡς βροχὴν, ἐπι-  
δρέξει ἐπὶ ἀμαρτωλοῦς παγίδα, πῦρ καὶ θεῖον Ἑβδ.  
(Ἰωλ. Γ', 6)· λούω, ἐπιδρέχειν τὸν στόμαχον, μνημονεύεται  
ἐκ τοῦ Διοσχ.

ἐπιδρεῖθής, ἐς, ἔχων βαρύτητα εἰς τι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπι-  
δριθεῖς ἐνδίκῳσι ὁμίλῃαι, περὶ τῶν Μοιρῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 695.

ἐπιδρίθω [τ]: μέλλ. -ίσω, ἐπιπίπτω βαρὺς, ἐπέρχομαι σφοδρὴς,  
ἐπὶ βροχῇ, ὅτ' ἐπιδρίση Διὸς θυμός· Ἰλ. Β. 91, Μ. 288· ἐπὶ  
καλῆς σημασίας, ὅπποτε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιδρίσειαν ὑπερθεῖν,  
«ἐπιπαρήσειαν τοὺς καρποὺς ὡς ἥδη πεπληρωμένους καὶ οὕτω βαρὺς  
ἔχοντας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 344· οὕτως ἐπὶ ἀνέμων, ἥ γὰρ ἂν ἐπι-  
δρίση ταύτη κατέρρηξεν ἀληθῶς ἀθρόον Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34·  
λάβρον ἐπιδρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὕληεντα Κόιντ. Σμ. 3. 326·  
— μεταφ., Λατ. incumbere, urgere, μήποτ' ἐπιδρίση πόλε-  
μος. «ἐπιδρίση, ἐπιπαρήσει» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 343· ἐπὶ προσώπων,  
ἐπείρισαν.. ἀμφὶ ἀνάκτα, συνήχθησαν περὶ αὐτόν, Μ. 414,  
πρβλ. Θεοφρ. 22. 93, Ἀππ. Ἐμυρ. 4. 25· ὡσαύτως ἐπὶ πλούτου,  
δύλος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται ἀπλετος εὖτ' ἂν ἐπι-  
δρίσας ἐπιτηται, «ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ ἐς μακρὸν  
παραγί·εται, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει» ἐπειδὴν μάλιστα  
ἐπακολούθησας (ὁ δὲ δόλος) πολλὴς ἐπιπαρήση καὶ παραγένηται» (Σχόλ.),  
Πινδ. Π. 3. 190· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Κ. 1. 392· ἐπὶ οἴνου, αὐτοῦδε  
4. 349· ἐπὶ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 9. 481. II. μεταφ., ἐπωδῶ μετὰ  
δυνάμει, κείνου κρυόεσαν ἐπιδρίσαντος ἀκωκὴν Ὀππ.  
Ἀλ. 2. 467.

ἐπιδρεῖσθαι, Παθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ. πρβλ.  
ἐπιδρωμάομαι.

ἐπιδρομέω, ἐπιχρῶ, βούζω ἐπάνω εἰς τι, περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς  
ὅτε πόντος λαχεν δδείησιν ἐπιδρομέων σπιλάδεςσι Ἀπολλ. Ρόδ.  
Γ. 1371· ἐπὶ λεόντων, βρυχώμαι, Ὀππ. Κ. 3. 36· ἐπὶ θαλασ-  
σίων πετηνῶν, κλαγγάζω ὑπεράνω τινός, ἀλλ' οἰωνῶν.. ἀσπετον  
έθνος ἐπιδρομέειν πελάγεσσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 240· — ἐπιδρ.  
ἀκουαί, ἡχούσι τὰ ὄτα, Σαπφώ 2. 11 Bgk. (ἀλλ. ἐπερρομβέω)  
οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ὅφρ'.. ἐπιδρομέειντο ἀκουαί Ἀπολλ. Ρόδ.  
Δ. 908.

ἐπιδροντάω, βροντῶ μετὰ τι, ἐπιδροντήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ  
Πλουτ. Μάρκελλ. 12.

ἐπιδρόντηςτος, ον, = ἐμδρόντηςτος, ὁ ἐκτραπείς τῶν φρενῶν  
ὑπὸ ἥχου βροντῆς, καθόλου, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινό-  
μενος, Σοφ. Αἴ. 1386.

ἐπιδροχέω, ἐμροχίζω, δένω ὡς διὰ βρόχου, τὸ περιτόναιον  
ἐπισπασάμενοι καὶ ἐπιδροχῆσαντες περιαιροῦμεν Γαλην. τ. 14,  
σ. 789. 13.

ἐπιδροχή, ἡ, (ἐπιδρέχω) τὸ ἐπιδρέχειν τι, Γαλην. τ. 7. σελ.  
455, κτλ.

ἐπιδρόκω [ῶ], μέλλ. -ξω, δαγκάω τινά, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος  
διὰ τῶν ὀδόντων, ἐτὼν ἀρπάξω μὲ τὰ δόντια, Ἀρχιππος ἐν  
«Πλούτῳ» 2. II. ἐπ. ὀδόντας, ἥρειν, τρίζειν τοὺς ὀδόντας,  
Ἀνθ. Π. 7. 433.

ἐπιδρῦχόμαι, ἀποθ., βρυχώμαι πρὸς τινά, Νόνν. Δ. 2, 245,  
Ἀριστείδ. 2. 394.

ἐπιδρύχω, βρυχώμαι ὡς λέων ἐναντίον τινός, κήγῳ ἐπιδρύ-  
χουσα ἡμέρηον καὶ νύκτα Ἡρόδ. 6. 13. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ  
Rutherford. (London 1891) φέρεται ἐπιδρύκουσ', ὅγλ. πρὸς τὰ  
τοὺς ὀδόντας.

ἐπιδρύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], ἐπὶ ἀνέων, βρύω, ἀνθῶ, ἀνθεα..  
δοσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιδρύει ἀν λειμώνας Θεοφρ. 22. 43·  
κάμηνον μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιδρύουσαν, πλήρη  
σκωλήκων, Ἀλκιφρων 1. 17.

ἐπιδρωμάομαι, ἀποθ., κυρίως ὀγκῶμαι ὡς ὁ ὄνος πρὸς τινά,  
μεταφ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι κατὰ τινος, ἡ μὲν (ἡ Πρα δηλ.)  
ἀπάσαις δεινὸν ἐπεδρωμάτο λεχωῖσιν, αἱ Διὶ παῖδας ἐξέ-  
φερον Καλλ. εἰς Δτλ. 56· ἄλλως ἐπεδρωμάτο· γυναιεῖν ὀνηδὸν  
ἐπιδρωμάμαι, ἐπιχρεμετίζω, Νικήτ. Χρον. 20. 3.

ἐπιδρύθιζω, κατακλύζω, ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπεδύθισε τὰ νεογνά  
τῶν ἀμπέλων Θεοφρ. Σμ. Ἐπιστ. 32.

ἐπιδύθιος, ὁ, ὁ βεβυθισμένος ἐντός τοῦ ὕδατος, Θεοφρ. Ἰστ.  
σ. 140.

ἐπιδύστρα, ἡ, ἡ ἐπιδύουσα, ἀποφάττουσα, ἀπέστω δὲ (ἐκ  
τῶν ὀτων) ἡ ἐπιδύστρα ἡ κυψέλα Λουκ. Λεβ. 1.

ἐπιδύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], ἀποφράττω, εἰ μὴ.. ἐπιδύσει τις  
αὐτοῦ τὸ στόμα Κρατίδης ἐν «Πυτινῇ» 7· τὸ στόμ' ἐπιδύσας..  
τῶν ῥητόρων Ἀριστοφ. Πλ. 379. — Μέσ., ἐπιδύσασθαι τὰ ὄτα  
Λουκ. Τιμ. 9, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 29.

ἐπιδύθιω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιδοθήθω, Ἡρόδ.

ἐπιδωμίζοντι, «θύοντι» Ἡσῶχ.

ἐπιδωμῖος, ον, (βωμῶς) ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ παρὰ τὸν βωμόν,  
κάπιωμιψ ψόλω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22α· οὐδ' ἐπὶ πῦρ ἐπιδω-  
μιον ἐν Τροίᾳ θεοστὴν λέλαμπεν Εὐρ. Ἀνθ. 1024· βούς Ἀνθ.  
Π. 9. 453· ἐπιδωμία μῆλ' ἐρύειν, ἔλκειν αὐτὰ ἐπὶ τὸν βωμόν,  
Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1129· ἐπιδωμία ῥέζειν Θεοφρ. 16. 26· ἐπὶ ἱε-  
του, Συλλ. Ἐπιγρ. 6038.

ἐπιδωμιοστάτιω, (ὡς εἰ ἐξ ὀνόματος ἐπιδωμιοστάτης)  
ἵσταμαι ἱκέτης παρὰ τὸν βωμόν, Εὐρ. Πρακλ. 44.

ἐπιδωμῖτης [τ], ου, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ βωμοῦ, ἱερεὺς,  
θύτης, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήφῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 33.

ἐπιδωσομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπιδοῆσομαι, μέλλ. τοῦ ἐπιδοῶ,  
Ὀμ. Ὀδ. Α. 378 κ. ἄλλ.

ἐπιδωστρέω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῶ, ἡ που τὸν  
χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδωστρεῖ Θεοφρ. 12. 35· ὁ Αἰγρ.  
αναγιγνώσκει ἐπιδῶται = ἐπιδοῖται.

ἐπιδωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ ἐπιδοῆτος.

ἐπιδῶτωρ, ορος, ὁ, = βῶτωρ, βώτης, ποιμήν, ἐπιδῶτορι  
μήλων Ὀδ. Ν. 222, ἴδε Ἡσῶχ. ἐν λέξει, πρβλ. δὲ καὶ τὴν λέξιν  
ἐπιδοσκόλος.

ἐπίγαιος, ον, (γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγαια, τὰ πρὸς  
τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ  
τὰ κατωτάτω ἐξεπολήσαν Ἡρόδ. 2. 125· πρβλ. ἐπίγειος.

ἐπιγαμβρεία, ἡ, ἡ διὰ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ.  
Θαλάσσης. σ. 152. κλ.: — ἐπιγαμβρευνεῖς, εως, Ἀνέκδ. Βατ. ἐν  
τῷ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγαμβρεύω, γίνομαι γαμβρὸς τινι, καὶ σὺ ἐπιγαμβρεύουσιν  
τῷ βασιλεῖ, γενοῦ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. III',  
22), πρβλ. Ἰω. Λυδ. π. Μην. 1. 13. II. ἐπ. γυναῖκα, λαμ-  
βάνω γυναῖκά τινα ὡς σύζυγον, καθ' ὃ δὲ πησιέστατος τῶν συγγενῶν  
τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀνδρός. εἰσελθε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελ-  
φοῦ σου καὶ ἐπιγαμβρευσαι (Μέσ.) αὐτὴν Ἑβδ. (Γεν. ΑΗ',  
8)· ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελ-  
φός αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κτλ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 24.

ἐπιγαμβρῆς: μέλλ. Ἀττ. ὡς ὁ ἐνεστ. — γάμῳ, μεταφ. — γαμήσω:  
— δεῦτερον γάμον ποιῶμαι, ἔρχομαι εἰς δεῦτερον γάμον, οὐ γὰρ  
ἐπεγάμει πόσει πόσιν Εὐρ. Ὀρ. 589· ἐπ. τὴν μητέρα τῇ θυ-  
γατρὶ, νυμφεύομαι τὴν μητέρα μετὰ τὴν θυγατέρα, Ἀνδοκ. 16. 46·  
ἐπ. τέκνον μητρίαν, νυμφεύομαι καὶ εἰσάγω μητρίαν εἰς τὰ  
τέκνα μου, Εὐρ. Ἀλκ. 305, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 24·  
ἡ ἐπιγαμηθεῖσα, ἡ δευτέρα σύζυγος, Διόδ. 16. 93, Πλουτ. Θεμ. 32.

ἐπιγαμήλιος, ον, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, οὐκ ἐπιγαμη-  
λῖος, ἀλλ' ἐπιτυμβῖος σπένδομαι σοι χοαῖς Εὐμῶδ. 6. σ. 213.

ἐπιγάμια, ἡ, τὸ λαμβάνειν καὶ δευτέραν γυναῖκα ζωῆς τῆς  
πρώτης, διὰ τὴν ἰδίαν ἐπιγάμιαν Ἀθήν. 560C. II. ὡς τὸ  
Λατ. connubium = jus connubii, δικαίωμα ἀπορρῶν ἐκ συνθήκης  
δύο πολιτειῶν καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνουσιν οἱ πολῖται ἐκα-  
τέραν ἀμοιβαίως γυναῖκας ἀπ' ἀλλήλων, ἐπιγάμιας.. καὶ ἐπεργα-  
σίας καὶ ἐπινομίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23· Ἀθηναῖοις δόμιεν ἐπι-  
γάμιαν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256. 6, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ.  
Ἐπιγρ. 2554. 66, 2556. 13: — καθόλου, τὸ ἀμοιβαίως λαμβάνειν  
καὶ δίδοναι γυναῖκας, ἐπιγάμιας ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 147, Ξεν.  
Κύρ. 1. 5, 3, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 291. 4· τινι Λύσ. 920. 1·  
παρ' ἀλλήλοισι Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ.  
Πολιτικ. 3. 9, 10, Στράβ. 231· ἐπιγάμιας χρῆσθαι Ἀριστ.  
Πολιτικ. 3. 9, 13. — Πρβλ. ἐπεργασία. — Καθ' Ἡσῶχ.: «συγγέ-  
νεια ἡ τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεισθαι».

ἐπιγάμιος, ον, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, γαμήλιος, εὐχαι  
Φίλων 2. 301.

ἐπιγάμος, ον, ὁ ἔχων ἡλικίαν γάμου, Ἡρόδ. 1. 196, Δημ. 1009,  
14, κτλ.

ἐπιγάνω, ἐπαλείρω, στείδων, Ἀλεξίς ἐν «Πονήρῳ» 1.  
ἐπιγάννυμαι [ᾱ], συγχ. μετὰ δύο ν, ἐπιγάννυμαι, Παθ.,  
αἰσθάνομαι· ἀγαλλᾶσιν ἐπὶ τινι, ἐν εὐφροσύνῃ ἐκάστῳ τῶν πα-  
ρόντων ἐπιγαννύμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 782D. — Κατὰ  
Σουίδ. «ἐπιγάννυται, ἐπιγαίρει», κατὰ δὲ Ἡσῶχ.: «ἐπιγάν[ν]υσθαι»  
χαίρειν».

ἐπιγαστριος, ον, (γαστήρ) ὁ ἐπὶ τῆς γαστρός, τῆς κοιλίας:  
τὸ ἐπιγαστρίον, τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος  
τῆς κοιλίας, τὸ δὲ κάτωθεν τούτου λέγεται ὑπογαστρίον, Πλούτ. 2.  
559F, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀφ. Παθ. 2. 10. II. μεταφ., ἀφωσιω-  
μένος εἰς τὴν κοιλίαν, Λατ. ventri deditus, βίος Κλήμ. Ἀλ. 173.

ἐπιγαυρίζω, γαυρίζω, ἀγάλλομαι ἐπὶ τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2,  
σ. 759D.

ἐπιγαυρόν· «ισχυρόν» Ἡσῶχ.

ἐπιγάννυμαι, καθίστω τινα γαῦρον, ὑπερήφανον, Πλούτ. 2. 78C,  
κτλ. — Παθ., ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Ξεν. Κύρ. 2. 4, 30· μετ'  
ἀπαρ., Πλουτ. Ὀδ. 17. — Καθ' Ἡσῶχ. «ἐπιγαυρωθεὶς ἐπαρθεῖς»,  
καὶ κατὰ Σουίδ. «ἐπιγαυρωθεὶς, ἀνδρωθεὶς (ἀδρ-), θρασυνοθεὶς».

ἐπιγδουπέω, Ἑλικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῦπέω, ἐπικροτῶ, ἐπιδόκι-  
μάζω (πρβλ. ἐπευφημέω), ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησαν Ἀθηναίη τε



καὶ Ἡρῆ Ἰλ. Λ. 45· ἀπολ., ἥκω μεγάλως, κροῦσθ, Ἀνθ. Π. 9. 662· μετὰ συστοίχου αἰτ., καναχὴν ἐπ. Νόνν. Δ. 1. 243.

**ἐπιγεῖζω**, εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1074 περὶ τὸ τέλος.

**ἐπιγεῖνομαι**, = ἐπιγίγνομαι, Πινδ. Π. 4. 83, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Κ. 71.

**ἐπιγεῖδ-καυλος**, ον, οὗ ὁ καυλὸς κατακλίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 5.

**ἐπίγειος**, ον, (γέα, γῆ) ὡς καὶ οὐν, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γῆϊνος, ζῶα Πλάτ. Πολ. 546Α, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49Β, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 9, κ. ἄλλ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 369· πρβλ. **ἐπίγειος**.

2) ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγειον**, τὸ, καλῶδιον ἐκ τῆς πρῆμνης τοῦ πλοίου δεδομένον εἰς τὴν γῆν (πρβλ. **πρυμνήσιος**), ὡς ἐξοίσων ἐπ. Ἀριστοφ. Ἀπασπ. 51, πρβλ. 371. Γράφεται **ἐπίγειον** παρ' Ἀρποκρ., **ἐπίγειον** δὲ παρὰ Πολυδ. 3. 46, 3, Σουῖδ᾽ καὶ Ἡσυχίω, καὶ οἱ τύποι οὗτοι ἀπαντῶσιν ὡσαύτως καὶ ἐν Ἑπιγραφ., ἴδε Böckh Urkunden u. d. Att. Seewesen σ. 162· πρβλ. **ἀπόγειος**.  
**Π.** ἔρπων, ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 6.

**ἐπιγεῖδφρων**, ὁ, ὁ τὰ τῆς γῆς φρονῶν, Ἰω. Δαμασκ. ἐπιστ. πρὸς Θεοφ. π. Εἰκ. σ. 138.

**ἐπιγεῖδ-φυλλος**, ον, ἔχων τὸ φύλλον τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκθλασάντων φύλλα ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 7. 8, 3., 9. 10, 1.

**ἐπιγελάω**: μέλλ. -άσομαι (ᾱ), γελῶ ἐπιδιοκμαῶν, ὡς τὸ προσγελάω. Λατ. arrideo, ἀντίθετον τῷ ἐπεγγελάω (irrideo), γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί Ἰλ. Ψ. 840, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62Α, 97ν. Ἀπολογ. 28, κτλ.· ἐπ. τινί, γελῶ ἐπὶ τινι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 99· τινι κοῦφάντι Θεοφρ. Χαρ. 2. 3· ἀπολ., κύμα ἐπιγελά, ῥήγνυται μετὰ ἤχου φλοισβῶδους, Ἀριστ. Προδλ. 23. 24· οὕτως, στόματα ἐπιγελῶντα, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ποταμῶν, Στράβ. 501· λόγοι ἐπιγελῶντες, εὐχάριστοι, Πλούτ. 2. 27F.

**Π.** = ἐπεγγελάω, Δουκ. Δίς Κατηγ. 5.

**ἐπιγεμίζω**, ἐπιθέτω ὡς φορτίον, φορτώνω, ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς δνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βᾶσταγμα Ἐβδ. (Νεσμ. II', 15), πρβλ. Α. Β. 94. 23.

**ἐπιγενεσιουργός**, ὢν, = γενεσιουργός, Κλήμ. Ἀλ. 668.

**ἐπιγενῆς**, ἔς, (ἐπιγίγνομαι) γινόμενος ἢ αὐξανόμενος μετὰ τι, Πολυδ. Δ'. 194.

**ἐπιγένειος**, ὁ, ὁ μέχρι τοῦ γενεῖου φθάνων, οὗ δίψη κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενεῖσι, ὡς ὁ Τάνταλος, Γρηγ. Ναζ 2 εἰς Ἰουλ.

**ἐπιγεννῶμαι**, Παθ., γεννῶμαι κατόπιν, Ἀθῆν. 635D.

**ἐπιγέννημα**, Δωρ. -ᾱμα, τὸ, τὸ αὐξανόμενον ἢ γινόμενον ἐπὶ τινος, Ἰππ. 156Α. **Π.** τὸ ὕστερον γεννώμενον, παραγόμενον, Πλούτ. 2. 637Ε: — ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, Πολυδ. Ἀποσπ. Γραμ. 55· ὡς φιλοσοφ. ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 15. 1, Διογ. Λ. 7. 86, Λογγίν. 6. 2) παρ' Ἰατρ., κατόπιν παρυσιαζόμενον σύμπτωμα, Πλούτ. 2. 910Ε, Γαλην.

**ἐπιγεννηματικός**, ῆ, ὢν, ὁ ὡς ἐπιγέννημα ἐκ τινος προγεννηθέντος ἀναφύει, Κικ. Fin. 3. 9. — Ἐπίρρ. -κῶς, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Δογμ. 3.

**ἐπιγέννησις**, ῆ, παράφρασις, Ἰωσσο.

**ἐπιγενήτος**, ῆ, ὢν, ὁ γινόμενος μετὰ τι, Παῦλ. Αἰγ. 262.

**ἐπιγεραῖρω**, γεραῖρω, τιμῶ τινα ἐπὶ τινι, τὸν καλὸν τὴν ποιούντα.. ἐπιγεραῖρειν Ξεν. Κύρ. 8. 6, 11.

**ἐπιγεύομαι**, Μέσ., γεύομαι, τινος Πλούτ. 2. 991Α, Δῖλ. π. Ζ. 4. 15.

**ἐπιγεωμόροι**, οἱ, οἱ μετὰ τὴν τάξιν τῶν γεωμόρων ἐρχόμενοι, δηλ. οἱ χειρόνακτες, οἱ τεχνῖται, Α. Β. 257.

**ἐπιγηθέω**, γηθέω, χαίρω ἐπὶ τινι, ἐπιχαίρω, ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγῆθει Δίσχυλ. Πρ. 157 (ἔνθα ὁ Elmsl. διώρθωσεν ἐγεγῆθει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ γέγηθα ἔχει αἰετοπε σημασίαν ἐνεστ. παρ' Ἀττ.): — γαυριῶ, χαίρω διὰ τι, εὐφραίνομαι, γάμψ ἐπιγηθήσαντες Ὀππ. Ἀλ. 1. 170.

**ἐπιγηράσχω**: μέλλ. -άσομαι (ᾱ), γηράσχω κατόπιν τινός, ἐπὶ καρποῦ, ὠριμάζω κατόπιν ἄλλου ὠριμάσαντος πρὸ ἐμοῦ, ὥστε φησὶ καὶ Ὀμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοισι ἐπιγηράσκειν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (392Β), πρβλ. Ὀδ. Η. 120.

**ἐπιγίγνομαι**, Ἰων. καὶ μεταγ. -γίνομαι [γ]: μέλλ. ἐπιγενήσομαι: ἀόρ. ἐπεγενόμην: πρkm. ἐπιγίγνομαι: **Ι.** ἐπὶ χρόνῳ, γίνομαι κατόπιν, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἔρχεται κατόπιν τὸ ἔαρ. Ἰλ. Ζ. 148 (κοινῶς, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἐνν. τὰ φύλλα, (δηλ. ἐπιγίγνεται δὲ αὐτὰ (τὰ φύλλα) ἐν ὥρῃ ἔαρος), ἐπὶ προσ., Ἡρόδ. 7. 2· οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι, οἱ μεταγενέστεροι, ὁ αὐτ. 9. 85· οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταί, οἱ μετ' αὐτὸν ἐλθόντες, ὁ αὐτ. 2. 49· ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἔτεροι.. ἐπιγενήσονται Ξεν. Κῦρ. 6. 1, 12, πρβλ. Θουκ. 6. 26· τῇ ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, τῇ ἐπαύριον, ὁ αὐτ. 3. 75· τοῦ ἐπιγινόμενου θέρους ὁ αὐτ. 4. 52· χρόνου ἐπιγινόμενου, ἐνῶ ὁ χρόνος παρήρχετο, Ἡρόδ. 1. 28, Θουκ. 1. 126· χρόνος.. παρὰ λόγον ἐπιγινόμενος ὁ αὐτ. 4. 26· τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐπιγενόμενα, τὰ μετὰ τοῦτο γενόμενα.. Ἡρόδ. 8. 37. 2) ἔρχομαι πολὺ ἄργά, Θουκ. 3. 77. **Π.** ἐπὶ προσώπων, πραγμάτων, κλ., ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπισυμβαίνω, Λατ. supervenire, μετὰ δοτ., βουλαῖς οὐκ ἐπέγεντο τέλος (συγκεκριμ.) Θεογν. 640· τὸ τέλος ἐπ. τινι Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 7. 157: — ἔλλω ἐπὶ αἰφνιδίῳ ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, κ.τ.τ., καὶ σφι.. ἅμα τῇ βροντῇ σεισμόν ἐπιγενέσθαι ὁ αὐτ. 5. 85· πλώσουσι αὐτοῖς χειμῶν.. ἐπεγενέτο ὁ αὐτ. 8. 13, πρβλ. Θουκ. 4. 3· νύξ ἐπ. Ἡρόδ. 8. 70· νύξ ἐπ. τῷ ἔργῳ Θουκ. 4. 25· ἄνεμος ἐπεγενέτο τῇ φλογί, ἐπηκολούθησεν, ἐπεβόηθησεν τὴν φλόγα, ὁ αὐτ. 3. 74: — ἀπολ., τοσαύτῃ ἢ ἐπιφορᾷ ἐπεγενέθητο ὁ αὐτ. 8. 96, πρβλ. 1. 16· τὰ ἐπιγινόμενα, τὰ κατὰ διαδοχὴν γινόμενα, ὁ αὐτ. 1. 71· αἱ ἡδοναὶ ἐπιγινόμεναι, αἱ ἡδοναὶ ἐπερχόμεναι, Πλάτ. Πολιτ. 574Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3. 1. 2) ἐπέρχομαι κατόπιν, παρουσιάζομαι μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῇ ναυμαχίᾳ ἐπ. Ἰστιάτος Ἡρόδ. 6. 27, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 136: — ἐπέρχομαι, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινὶ Θουκ. 3. 30., 4. 93· ἀφυλάκτοις ἐπ. ὁ αὐτ. 7. 32, πρβλ. 3. 108· ἐπὶ νόσων, συχν. παρ' Ἰππ., πρβλ. Θουκ. 2. 64, Δημ. 946. 14, κτλ. 3) συμβαίνω, γίνομαι, Θουκ. 5. 20. 4) ὀφειλομαι, Δημ. 497. 7· τὰ ἐπιγινόμενα, ὁ προκύπτων τόκος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 5. 5) γίνομαι εἰς τι, δόξῃ ἐπ. ψευδὸς τε καὶ ἀληθὲς Πλάτ. Φιλ. 37Β. 6) προστίθεμαι, πρὸς τι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 14, 13, κτλ.

**ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

**ἐπιγίγνομαι**, Ἰων. καὶ μεταγεν. -γίγνωσχω: μέλλ. ἐπιγινώσομαι: ἀόρ. ἐπέγνων: πρkm. ἐπέγνωνκα. Θεῶμαι, γίνομαι αὐτόπτης: μάρτυς πράγματός τινος, βλέπω, διακρίνω, ἵνα πάντες ἐπιγινώσκειν καὶ οἷδε μαρναμένους Ὀδ. Σ. 30· ἐπέγνων δ' ἄν ἐκεῖ οὐδένα οὔτε ὀργίζομενον κραυγῇ οὔτε χαίροντα ὕβριστικῶς γέλωτι Ξεν. Κύρ. 8. 1, 33, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 18· σπαίνω: μετὰ γεν., Πινδ. Π. 4. 497· ἴδε ἐν λ. **γινώσκω**. **Π.** ἀναγνωρίζω, γνωρίζω πάλιν, αἰ κέ μ' ἐπιγινόησι Ὀδ. Ω. 217· ὅπως σε μήτηρ μὴ 'πιγνώσεται φαίδρῳ προσώπῳ, κῦτταξέ νά μὴ καταλάβῃ ἡ μήτηρ τὸ μυστικόν ἐκ τοῦ φαίδρου προσώπου σου, Σοφ. Ἰλλ. 1297, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 192Ε. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, διακρίνω, ἔργον Δίσχυλ. Ἀγ. 1598, πρβλ. Θουκ. 1. 132· ἐπιγινόησι ἂν αὐτὴν [τὴν σοφίαν].. οἰκείαν γενομένην; ἥθελες διακρίνῃ αὐτὴν ἂν ἐγίνετο οἰκεία εἰς σέ; Πλάτ. Εὐθύδ. 301Ε· τοῦμὲν ἐπιγινούσι οὐνοι' Ἑλλήν. Ἐπιγράμ. 506· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 960 χωρίου, κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν, ἴδε τὴν λεξιν **ψαύω**.

**III.** κρίνω, ἀποφασίζω, ἐπινοῶ, ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ.. ἀπρεπὲς τὴ ἐπιγινῶναι Θουκ. 3. 57· τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ὁ αὐτ. 2. 65· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σφάζειν καὶ ἐπιγινῶναι μηδὲν, ὑμεῖς δὲ (ἐξυπ. οἱοί τ' ἐστὲ) τὰ ὑπάρχοντα σφάζειν καὶ ἐπινοῆσαι μηδὲν, ὁ αὐτ. 1. 70· κτήσιν, ἣν αὐτοὶ μεθ' ὅρκου δικάσαντες ἐτέρους ἐπέγνωσαν εἶναι, ἐξέδωκαν ἀπόφασις ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἐτέρους, Διον. Ἀλ. 11. 52.

**IV.** ἐπιδιοκμαῶ, ἐκτιμῶ, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐπιγινώσκете οὖν τοὺς τοιοῦτους Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ις', 18· πρβλ. **ἐπινώσκεις Π.**

**ἐπιγλαυκίζω**, ἀντὶ ὑπογλαυκίζω, ἐπιγλαυκίζοντες μικρὸν ὀφθαλμοὶ Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 541. 4, ἐκδ. Βόννης.

**ἐπιγλισχραίνω**, καθιστῶ ἐτι μᾶλλον γλίσχρον, δηλ. γλοιώδες, κολλώδες, τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, 29.

**ἐπιγλίχομαι**, Παθ., γλίχομαι, ἐπιθυμῶ ἐπὶ πλεόν, Κλήμ. Ἀλ. 201.

**ἐπιγλυκαίνω**, καθιστῶ τι ὀπωσοῦν γλυκύ, ἵνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολὴν Γαλην. τ. 14, σ. 277, 12. **Π.** ἀμεταβ., δσμήν ὅλον ἐπιγλυκαίνουσαν, ἔχουσαν γλυκύτητα τινα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 15, 4.

**ἐπιγλυκύς**, εἰα, υ, ὀπωσοῦν γλυκύς, [καρπός] ὁ μὲν γὰρ ἐπιγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 10.

**ἐπιγλύφω** [ϋ], ἐπιχαράττω, πλοῖα ἐπιγεγλυμμένα Ἐβδ. (Α' Μακκ. ΙΓ', 29), Ἰαμβλ. Προτρεπτ. 107. 25., 120. 3, Ἡσυχ. ἐν λ. **ἐπιγράφειν**.

**ἐπιγλωσσοῦμαι**, Ἀττ. -ττάομαι, Ἀποθ. (γλώσσα): — λοιδορῶ, φλυαρῶ, βλασημῶ, μὴδ' ἐπιλευχθῆς στόμα φήμῃ πονηρᾷ μὴδ' ἐπιγλωσσῶ κακὰ Δίσχυλ. Χο. 1045· περὶ τῶν Ἀθηναίων οὐκ ἐπιγλωσσησάμενοι τοιοῦτον οὐδὲν Ἀριστοφ. Λυσ. 37.

**Π.** μετὰ γεν., ἐκφέρω ὀνειδισμοὺς ἐναντίον τινός, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός· Δίσχυλ. Πρ. 929. — Καθ' Ἡσυχ. ὀπιγλωσσῶ· ἐπωινώζω διὰ γλώσσης, Δίσχυλος Ἡρακλείδαις· (Ἀποσπ. Αἰσχλ. 72).

**ἐπιγλωσσίς**, Ἀττ. -ττίς, ἰδος, ἡ, σαρκίον χονδρῶδες καὶ μυώδες προσεφευγὸς εἰς τὴν βάσιν τῆς γλώσσης, χρησιμεῖον δὲ νὰ ἐπιπωματίζῃ τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας ὅταν μασθθεῖται ἡ τροφή παραπέμπηται εἰς τὸν οἰσοφάγον ὅπως μὴ πίπτῃ τι εἰς αὐτὴν τῶν βρωμάτων ἢ τῶν πομάτων, πῶμα γὰρ ἀτρεκέες ἢ ἐπιγλωσσίς Ἰππ. 268. 30· τοῖς μὲν οὖν τετράποσι καὶ ἐναίμοσι ἔχει



ἡ ἀρτηρία ὅσον πῶμα τὴν ἐπιγλωττίδα Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.11, 12.

**ἐπιγναμπτός**, ἡ, ὄν. κεκαμμένος, συνεστραμμένος, εἶχε δὲ ἐπιγναμπτάς ἑλικας Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 87.

**ἐπιγνάμπτω**: μέλλ. -ψω, κάμπτω, λυγίζω, ἤθελε.. ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ Ἰλ. Φ. 178· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κώπαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 591.

**II.** μεταφ., κάμπτω, μαλάσσω, καταπραύνω, ἐπέγναμψεν γὰρ ἄπαντας Ἡρῆ λισσομένη Ἰλ. Β. 14· ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ Α. 569· ἐπεγνάμπτει νόον ἐσθλῶν Ι. 514 (510).—Καθ' Ἡσύχιον «ἐπιγνά(μ)ψω» ἐπιχλίσσω καὶ «ἐπιγνά(μ)ψασα» ἐπικαταχλίσασα. συμπίεσσα. στυγνάσασα.—Μέσ., Νικ. Ἀλεξίφ. 363.

**ἐπιγνάπτω**, ἐπισκευάζω, ἀπεργάζομαι, καθιστῶ, ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν ἀκριβὺς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας Λουκ. Δραπέτ. 28. **ἐπιγνώφω**, ὄν, ἐπισκευασμένος, Σουῖδ. ἐν λέξει παλιναιρετα, Πολυδ. Ζ', 77· πρβλ. δευτερουργός.

**ἐπιγνοφῶ**, ἐπισκοπίζω, Γεώργ. Πισδ. Ἀχρ. 2. 291, σ. 12.

**ἐπιγνώμη**, ἡ, «συγγνώμη» διάνοις· Ἡσύχ.

**ἐπιγνωμονεύω**, εἶμαι ἐπιγνώμων, διατηρῶ, Ἐπιγρ. Μαντιν. παρὰ Ροσσ. 1. 4, 9.

**ἐπιγνωμονικός**, ἡ, ὄν, δοκιμαστικός, Ἡσύχ. Πρεσβ. Ὀμιλ. σ. 986C.

**ἐπιγνωμοσύνη**, ἡ, φρόνησις, Ἐδδ. (Παροιμ. ΙΖ', 23), Ἐκκλ.

**ἐπι-γνώμων**, ὄν, ἡ, διατηρῶ, κριτής, μετὰ γεν. πράγμ., Πλάτ. Νόμ. 828B, πρβλ. 847C, 867E, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσβήκ.) 3641b, Πλουτ. Κάμιλλ. 18· τὸν βασιανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, ἐκτιμητὴν τῆς ἀξίας αὐτοῦ δούλου, Δημ. 978.11. **II.** = **συγγνώμων**, τινὶ Μόσχ. 4. 70.

**III.** = **γνώμων**, «ἐπιγνώμονας ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπου», Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ (7. 25)· Ἀρποκρ., ἴδε τὴν λέξιν γνώμων Ι, καὶ πρβλ. Α. Β. σ. 228. 23.

**ἐπιγνωρίζω**: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, καθιστῶ τι γνωστὸν διὰ σημείων, ἐπιγνωρίζουσι (αἱ χύνας) ἀληθῆ εἶναι ταῦτα Ξεν. Κυν. 6. 23.

**ἐπιγνωρισμός**, ὁ, ἀναγνωρισμός, Ψευδο-Ἀθανάσιος. IV. 612A, Ἀναστ. Σιν. 720B.

**ἐπιγνωσία**, ἡ, = **ἐπίγνωσις**, Ἰωσήφ Θεσσαλον. ἐν Gretseri Opp. τ. 2, σ. 88.

**ἐπίγνωσις**, εὖ, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Πολύδ. 3. 7, 6., 31, 4.

**2)** γνώσις πράγματός τινος, μουσικῆς Πλουτ. 5. 1145A· διάγνωσις, τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν Ἡρωδιαν. 7. 6. 7:—ἐντελής, πλήρης γνώσεως Ἐπιστ. π. Ρωμ. ι', 2, κτλ. ἔχειν ἐν ἐπίγνωσει αὐτὸς α', 28, κτλ. **II.** ἀναγνώρισις, μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν Διόδ. 17. 114.

**ἐπιγνωστέον**, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιγινώσκω, δεῖ ἐπιγινώσκειν, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 6, 2.

**ἐπιγνωστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐπιγινώσκειν, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 265. 40.

**ἐπίγνωστος**, ὄν, γνωστός, οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ Ἐδδ. (Ἰωβ ΙΗ', 19).

**ἐπιγνώωσι**, Ἐπ. γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. 6' τοῦ ἐπιγινώσκω.

**ἐπιγογγύζω**, γογγύζω διὰ τι, Κλήμ. Ἀποστ. Δικταγ. 3. 19, Γενέσ. 71, 7, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιτρυζοῦσιν.

**ἐπιγομφῶ** = **γομφῶ**, συναρμῶζω, συνδέω διὰ γόμφων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 282.

**ἐπιγόμφωσις**, εὖ, ἡ, συναρμογή, σύνδεσις διὰ γόμφων, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 155, Ἐκδ. Σ. Οἶκ.

**ἐπιγονάτιον**, τό, τετράγωνον χρυσοκέντητον ὕαγμα ὅπερ κρεμῶσιν ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιῦ γόνατος οἱ ἀρχιερεῖς ὅταν λειτουργῶσιν ἐπ' αὐτοῦ συνήθως εἶναι ἀπεικονισμένη ἡ βάπτισις ἢ ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἢ ἄλλο τι. Ἐπιγονάτιον δύνανται νὰ φέρωσι λειτουργοῦντες οὐ μόνον ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀρχιμανδρίται, οἰκονόμοι καὶ πρωθιερεῖς. Ἰδε Λειτουργικὴν ἐν τόπῳ.

**ἐπιγονάτις**, ἰδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἁρμού τοῦ γόνατος ὁστοῦν, τὸ ἄλλως μύλη λεγόμενον, Γαλην. τ. 14. σ. 796. 17, τ. 19. σ. 99. 13, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 128. 26. **II.** ἔνδυμα τι μέχρι γόνατος διήκον, Παστ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 976. 14.

**ἐπιγόνειον**, τό, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 40 χορδὰς θεμελιμένα: κατὰ ζεύγη ὡς ἐν τῷ ὄργανῳ τῷ καλουμένῳ μάγαδης, «ἐπιγόνειον δὲ κέκληται μὲν ἀπὸ τοῦ εὐρόντος, ὁ δ' Ἐπίγονος ἦν γένει μὲν Ἀμυρακίου, τιμῇ δὲ Σικανίου, πρῶτος ἐπικρουσας ἄνευ πληκτῆρος» τὸ δὲ ἐπιγόνειον ἔχει χορδὰς τετταράκοντα· Πολυδ. Δ', 59.—«μνημονεὺς δὲ Ἰόδας καὶ τοῦ.. ἐπιγονεῖου, δ νῦν εἰς φαιλτήριον ὄρθιον μετασχηματισθὲν διασφρίζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν» Ἀδθῆν. Δ' 183C.

**ἐπιγονή**, ἡ, αὔτησις, ἀνάπτυξις, ἐπ. λαμβάνω, γίνομαι μεγαλύτερος, αὐξάνομαι, ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιάζομεν Πλουτ. 2. 506F· εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεζίνος, εἰς ἀναγέννησιν μεγαλειτέρας κακίας, Λουκ. Τιμ. 3.—ἐνιαυτοῦ ἐπ., ἡ τοῦ ἔτους παραγωγή, Πλουτ. Φάβ. 4. **2)** γόνος, γένος (τῶν ἱππῶν τοῦ Διομήδους), ὧν τὴν ἐπιγονὴν συνέδῃ διαμεῖναι μέ-

χρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας Διόδ. 4. 15· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐδδ. (Β' Παραλ. ΔΑ', 16).

**ἐπίγονος**, ὁ, ὁ ἐπιγενόμενος, ὁ μετὰ τινα λαθὼν ὑπαρξίν, ἐπὶ διδύμῳ ἐμβρύων, τὸ μετὰ τὸ πρῶτον συληθρῆν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐπίγονα δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεται Ἰππ. π. Διαιτ. τὸ Α', 349. 11.

**II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγονοι**, οἱ, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Θῆβ. 903· ἐπὶ μελισσῶν, Ξεν. Οἶκ. 7, 34.

**οἱ ἐπίγονοι**, οἱ υἱοὶ τῶν ἐπὶ ἀρχηγῶν οἰκτινὲς ἔπαινον κατὰ τὸν πρῶτον πόλεμον ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Πινδ. Π. 8. 60, ἴδε Ἡρόδ. 4. 32, Βεντλεῦς Ἐπιστ. πρὸς Mill σ. 62 κέξ. **6)** οἱ Ἡρακλεῖδαι, Ἐκαταῖος 253.

**γ)** οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Διόδ. 1. 3, καὶ αὐτῶι Wess.· τῷ ἐπίγονου κούρῳ Ἐλλην. Ἐπιγράμμ. 781. 8. **3)** ὁ μετὰ τὸν νόμιμον κληρονόμον γεννηθεὶς, Πλάτ. Νόμ. 740C, 929C· πρβλ. **παράζυξ**.

**ἐπιγουνάτις**, ἰδος, ἡ, ἰων. ἀντὶ **ἐπιγονατῆς**, Ἰππ. 279. 30.

**ἐπιγουνίδιος**, ὄν, (γόνυ) ὁ ἐπὶ τοῦ γόνατος, τα' δ' (αἱ Ὁραι καὶ ἡ Γῆ) ἐπιγουνίδιον κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑρμηνείαν ἀνέκταρ ἐν χεῖλεσι καὶ ἀμφοῖαν στάσεις, αἱ δὲ Ὁραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεοῖσι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσιν τοῖς χεῖλεσι νέκταρ καὶ ἀμφοῖαν (Σχολ.), Πινδ. Π. 9. 107.

**ἐπιγουνίς**, ἰδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ὑπὲρ τῶν γόνατος μέρος, ὁ μέγας μῦς τοῦ μηροῦ, θεωρούμενος ὡς σημεῖον ἰσχύος καὶ ἀκμῆς, καὶ κεν ὄρῳ πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ἤθελε κάμῃ σιθαιόρα μῆρους Ὀδ. Ρ. 225· ὅλην ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει Σ. 74, πρβλ. 67, Θούκυρ. 26. 34, Λουκ. Πρακτ. 8. Ἀλκιφρον 3. 19. **II.** = **ἐπιγονατῆς**, τὸ ἐπὶ τοῦ ἁρμού τοῦ γόνατος ὁστοῦν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 832· **τὸ γόνυ**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 875.

**ἐπιγράδδην**, Ἐπίρρ., (ἐπιγράφω) πῆχυν ἐπιγράδδην βάλε χειρὸς, «ἄχρι τοῦ ἐπιέξαι μόνον τὸ δέρμα» (Θ. Γαζ.), Ἰλ. Φ. 166· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει: ἐν εἴδει γραμμῶν, Ὀρρ. Λιθ. 359.

**ἐπιγράφω**, τό, (ἐπιγράφω) ἐπιγραφή, Εὐρ. Τρω. 1191· ἰδίως ἐπὶ ἔργου τέχνης ἢ ἀπειρώματος ἢ ἐπιγραφῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιήσαντος ἢ ἀπειρώσαντος, Ἡρόδ. 5. 59, 7. 228, Θουκ. 6. 54, 59:—ἀπολύτως, ἐπειδὴ τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν ἔμμετρα (πρβλ. Ἡρόδ. καὶ Θουκ. ἐνθ' ἄνωστ.), ἡ λέξις ἔλαβε τὴν σημερινὴν αὐτῆς σημασίαν δηλοῦσα βραχὺ ποίημα συνήθως ἐν μέτρῳ ἐλεγειακῷ, δι' οὗ ἐκτίθεται περιληπτικῶς καὶ γλαφυρῶς εὐρύς τι διανόημα ἢ γεγενῆσθαι τὸ ἄξιον μνήμης: συχνάκις ἐπιγράμματα καλοῦνται καὶ αἱ ἔμμετροι ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί, Ἐλλην. Ἐπιγράμμ. 646. 1 κ. ἄλλ.—Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία περιέχει περίπου 4500 πεποιημένα ὑπὸ 300 περίπου ἐπιγραμματοποιῶν. **2)** ἐπιγραφῇ τις πρὸς διαμνημόνευσιν συμβάντος τινός κτλ., Δημ. 491. 4: ἐντεῦθεν = **ἐπιγραφῇ** 1. 2, Ἀπκ. Κερκχδ. 94.

**3)** ὄνομα ἢ ἐπιγραφῇ βιβλίου, Ἀλεξ. ἐν «Δίφῳ» 1. 4 καὶ 10, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 8. 8, κτλ.· εἰκόνας, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 11.

**4)** ἐγγράφος ἐκτίμησις ἢ ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως, Δημ. 985. 11, Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 9.

**ἐπιγραμματίζω**, κάμνω εἰς τινα ἐπίγραμμα, τινὰ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διογ. Λ.

**ἐπιγραμματίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπίγραμμα, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 1.

**ἐπιγραμματιστής**, οὐ, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἀπολλινάρι. Σιδώνιος ἐν ἐπιστ. 4. 1.

**ἐπιγραμματογράφος**, ὄν, ὁ γράφων ἐπιγράμματα, Ἀνθ. Π. 7. 715 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).

**ἐπιγραμματοποιός**, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ γράφων ἐπιγράμματα, Διογ. Λ. 6. 14.

**ἐπιγραπτέον**, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιγράφω, δεῖ ἐπιγράφειν, Θ. Στουδ. Βιβλ. Πατέρων, ἔκδ. Mai. τ. VI. σ. 372.

**ἐπιγράφεῖς**, εὖ, ὁ, ὁ ἐπιγράφων ἐν Ἀθῆναις, ὁ γραμματεὺς ὁ καταγράφων τὰς περιουσίας, τοὺς φόρους κτλ. τῶν πολιτῶν, «ἐπιγραφεῖς» οὗτοι τὰ ὑφειλόμενα ἐφ' ἑκάστου ἐκάστῳ ἔγραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπιγράφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἐκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν. καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίνον οἱ σίτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀντιφῶν Πολυδ. Η', 103, Α. Β. 254:—ὡσαύτως, ὁ καταγράφων τοὺς φόρους τῶν ὑποτελῶν πόλεων Ἀρποκρ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγραφεῖς» ὑψιγράφος.

**ἐπιγράφῃ**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, στηλῶν Θουκ. 2. 43:—ἐπιγραφῇ βιβλίου, Πολυδ. 3. 9, 3, κτλ. **2)** ἡ τιμὴ ἢ δόξα πράξεως τινοῦ, μὴ συμβῇ τὸν στρατηγὸν ἐκ τῆς Ρώμης φθάσαντα τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν Πολυδ. Ι. 31, 4, κτλ., πρβλ. Wessel. Διόδ. 16. 50.

**II.** ἐν Ἀθῆναις, καταγραφή τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, Ἰσαῖος 46. 31· ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῆς τοιαύτης καταγραφῆς, Ἰσοκρ. 367A.

**ἐπιγράφω** [ᾱ]: μέλλ. -ψω, ἐπιξέω, ἀκρότατον δ' ἄρ' διστός ἐπέγραψε χροά φωτός Ἰλ. Δ. 139· οὐταζον σάκος εὐρύ.. οὐδ' ἐδύναντο εἶωα ἐπιγράψαι τέρενα χροά νηλεῖ χαλκῷ Ν. 553· νῦν δὲ μ' ἐπιγράφας ταρσὸν πόδος εὐχεται αὐτῷ Λ. 388, πρβλ. Ὀδ. X. 280. **2)** χαράττω σημεῖον τι ἐπάνω εἰς τι, ὅς μιν (τὸν κλῆρον) ἐπιγράφας κυνέη βάλε, «γραμμαῖς



τις σημεῖωσάμενος (Σχόλ.). Πλ. Η. 187· ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι τῶν παρακειμένων (ὁηλ. σιτίων), διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων ἐπιφάνουσαι, Δουκ. Έρωτ. 42.—Παρ' Όμ. ἡ λέξις δὲν ἔχει τὴν σημασίαν τῆς γραφῆς· ἴδε ἐν λ. γράφω.

II. ἐπιγράφω, ὡς καὶ νῦν, Ηρόδ. 1. 51, 5· ἐπ. γράμματα 3, 88· τὰδε 4. 88· ἐπ. τὰς πόλεις ἐπὶ τρίποδα Θουκ. 1. 132· εἰς τὸν τρίποδα Δημ. 1378. 1· ἐπίγραμμα δ. . προεἰλετο ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπιγράψαι ὁ αὐτ. 322. 5· ἀπολ., γράφει ἐπὶ τύμβῳ ἐπίγραμμα ἐπὶ τάφου, Έλλην. Έπιγράμμ. 679. 3, πρβλ. 502. 19 κ. ἄλλ.:—Παθ., ἐπὶ ἐπιγραφῆς, ἐπιγεγραπταὶ οἱ τὰδε Ηρόδ. 5. 77, πρβλ. 7. 288· τῶν τῷ χρυσῷ ἐπιγεγραπταὶ Ἀλακεδαμονίων· ὁ αὐτ. 1. 51, 4· ἐπίγραμμά δὲ Μίδα φασὶν ἐπιγεγράφθαι, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίδα, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C· οἱ ἐπιγεγραμμένοι, ἐκεῖνοι ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἐπιγεγραμμένα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 21· ἐπὶ ἐπιστολῆς, ὅταν ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην Πολυδ. 16, 36, 4.—Παθ., ὡσαύτως (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flores inscripti nomina regum), ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα, εἶχε τὴν Γοργόνα ἐξωγραφημένην ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σου (μετὰ λογοπαγνίον ἐπὶ τῆς σημασίας Π. 5), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1095· ἐπεγράφοντο δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀρκάδων ὀπλίται ὡς Θηβαῖοι ὄντες, πβλ., ἐξωγράφουν ῥόπαλα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν, Ξεν. Έλλ. 7. 5, 20· οὕτως, ἀσπίς ἐπιγεγραμμένη τὰς ὁμολογίας, ἔχουσα τὰ ἄρθρα τῆς συμφωνίας ἐπιγεγραμμένα, Διον. Ἀλ. 4. 58.

2) ἐπιγράφω, τὸ δὲ δῶρα τοῦτο Καλλιμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον Ἀθῆν. 496F.

III. συχν. ἐν Ἀστ. δικανικαῖς πράξεσιν: 1) προσδιόριζω τὴν ποινήν, τὸ πρόστιμον ἢ τὴν ἀποζημίωσιν ἐν τῇ καταγγελίᾳ (πρβλ. ἐπίγραμμα 4), τί δῆτ' αἰσι τήμην· ἐπιγράφω τῇ δίκῃ; Ἀριστοφ. Πλ. 480· μέχρι ν' δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγρ. Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 5. 37· τὰ ἐπιγεγραμμένα, αἱ ἀπαιτούμεναι ἀποζημιώσεις, Δημ. 847. 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 356I·—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Αἰσχίν. 3. 15. 5) ἐπὶ νομοθέτῳ, ὁρίζει τιμωρίαν, τὰ μέγιστα ἐπίτιμια Αἰσχίν. 3. 9, πρβλ. Δεῖναρχ. 106. 28· τὸ ἐπιγραφὲν βλάβος Πλάτ. Νόμ. 915A.

2) καταγράφω τὰ ὀνόματα καὶ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν χάριν τῶν φόρων, ἐπιβάλλω εἰς τινὰ δημοσίον τὴν βάρυν (πρβλ. ἐπιγραφή II), ἐμαυτῷ . . τὴν μεγίστην ἐφορὰν Ἰσοκρ. 367A, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκ. 2, 30, Πλούτ. Κράσ. 17·—ἀλλὰ, ἐπ. τινὰ προστίμους, τιμωρεῖν τινὰ προστίμους, Δοδ. 12. 12.

3) καθόλου, καταγράφω εἰς δημόσιον κατάλογον, ἐπιγράφαι σφᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους Ἰσαῖος 59. 42· ἐπ. τινὰ εἰς τοὺς πράκτορας, καταγράφειν τὸ ὄνομα τίνος μεταξὺ τῶν πρακτ., Ἀνδοκ. 10. 36· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπων, ἐπεγράφαντο πολῖτας, ἐνέγραψαν αὐτοὺς ὡς πολῖτας, Θουκ. 5. 4, πρβλ. Δημ. 1314. 26, Ἰσακ. 46. 41.

4) Μέσ., ὡσαύτως, ἐπιγράφομαι μάρτυρας, εἶδω κατάλογον τῶν μαρτύρων μου, Δημ. 1266. 17· κλητῆρα οὐδ' ὄντινον ἐπιγράφμενος ὁ αὐτ. 542. 20·—ἀλλὰ, ἐπιγράφομαι τήμην τῷ κλήρῳ, καταγράφω τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, Ἰσαῖος 38. 9.

5) προστάτην ἐπιγράφασθαι, ἐκλέγειν προστάτην καὶ ἐγγράφειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτῳ δημόσιον κατάλογον, ὡς ἅπαντες οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις ὤφειλον νὰ πράττωσι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 684, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 411· καὶ οὕτω πβλ. διορθωτέον ἐπεγράφοντο (ἀντί-φον) ἐν Δουκ. Περερ. 11·—οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπων, ἐπιγράφασθαι τινὰ κύριον Δημ. 1054. 18· καὶ ἐν τῷ Παθ., κύριος ἐπιγεγράφθαι αὐτοῦ 20.

6) μεταφ., Ὁμηρον ἐπιγράφεσθαι, σέρειν τὸν Ὁμηρον εἰς μαρτυρίαν, Δουκ. Δημ. Έγκώμ. 2· οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγράφόμενοι, δηλ. οἱ Πλατωνιστοί, ὁ αὐτ. ἐν Έρωτ. 14.

IV. ἐπιγράφω ἑμαυτὸν ἐπὶ τι, βάλλω τὸ ὄνομά μου εἰς τι, Αἰσχίν. 3. 50, 9· ἀντιποιούμαι, τοῖς ἀλλοτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφω Αἰλ. π. Ζ. 8. 2·—οὕτως ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ., τοιοῦτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς γυνάμεις ἐπιγραφόμενων, γραφόντων τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς . . , Αἰσχίν. 26. 38· ἐπιγράφεσθαι ἀλλοτρίαις γυνάμει Δημ. 1359. 18· τὸν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι ἐπιγεγραμμένον Δεῖναρχ. 94. 1· οἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ οἱ φυλάττοντες, οἱ ὑπογράφαντες τὰς συνθήκας ὡς ἐγγυηταί, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 21· οἱ ἐπιγραφόμενοι τοῖς δόγμασιν Διον. Ἀλ. 6. 84· ἡμεῖς δ' ὁμῶν ἐπιγεγραμμένοι, εἴμεθα ἀπλῶς οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ πρᾶγμα, Μένανδ. ἐν ᾿Υποδοκμαίῳ 3. 8. Ὁ ἀποδίδω εἰς τινὰ, τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον Ηλίοδ. 8. 9.—Μέσ., ἀναλαμβάνω, προσωνομίαν Πλούτ. Δημήτρ. 42· ἐπεγράφω τὴν ἑαυτοῦ προσωνομίαν ὁ αὐτ. Τιμόλ. 32.

ἐπίγρυπος, ὄν, ὀλίγον γρυπός, κυριός, περὶ τοῦ ῥάμφους τῆς ἰδίας, Ηρόδ. 2. 76· περὶ τοῦ ἀγρίου βοός, ἐπίγρυποι (οἱ ἀγριοὶ βόες) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 22· ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ πάνυ εὐγένειον ἐπίγρυπιόν δὲ Πλάτ. Εὐθύρρ. 2B, Φαῖδρ. 253D).

ἐπιγυῶλος, ὄν, κολλῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀμφὶ γραφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1491. Ὁ Jebb ἐξέδωκε: περὶ γυῶλ', ἴδε σημ. αὐτοῦ καὶ παράρτημα.

ἐπιγυῶν ἢ ἐπίγυον, ἴδε ἐν λ. ἐπίγειος.

ἐπιγυμνάζομαι, Παθ., γυμνάζομαι ἐν τινι, τοῖσι γυμνασίοις ἐπιγυμνάζεσθαι συμμέτροισι Ἰππ. 376. 33.

ἐπιγύνω· «τῶν προμνησίων κάλων, ἃ τινες πείσματα καλοῦσιν» Ἠσύχ., ἴδε ἐπίγειος 2.

ἐπιγυνῶς, α, ὄν, ὁ τῆς γυναικὸς ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, Νικομ. π. Ἀριθμ. 1. 19, 7.

ἐπιδαίωμα, ἀποθ., (δαῶ B) διανέμω, ἐπιδαίωμα δροκον, μετ' ἀδελφῶν σημασίας, Ὑμν. Όμ. εἰς Έρμ. 383.—Παθ., ἐπὶ μοῖρα δέδωσται Ἠσ. Θ. 789.

ἐπιδαίσιος, ὄν, (δαῖω B) «ὁ ἐπίκοις καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταληθεῖς δύο τισίν» (Σουῖδ.)· οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον Καλλ. εἰς Δία 59.

ἐπιδαιτέομαι, εὐωχοῦμαι, Ἠσύχ. ἐν λ. ἐπιδαιτήσομαι.

ἐπιδαιτρον, τό, «πλακουντῶδες μαζῶν ἐπὶ τῷ δειπνῷ ἐσθίόμενον, ὡς φησι Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων» Ἀθῆν. 646C.—Καθ' Ἠσύχ. «ἐπιδαιτρον» ὄψον.

ἐπιδάκνω: μέλλ. -δῆξομαι, προτενῶ πόνον τοιοῦτον οἷον προξενεῖ τὸ δάκνειν, ἐπιδάκνεται ἄκρον νειαίρης, «δουναῖται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλ. 19· ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηῶς 121· ἐπὶ καπνῷ, ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 96· ἐπὶ σφοδρᾷ πείνῃ, τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ Ἀπολλοδ. παρὰ Σουῖδα ἐν λέξει καρδιώττειν, πρβλ. βουλευμῶ. ἐπιδάκνωδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐπιδάκνων, Ὁρειβάς. σ. 65 Matthaëi.

ἐπιδάκρυς, υ, δακρύων, Σουῖδ. καὶ Ἠσύχ. ἐν λ. μυδαλίον. ἐπιδάκρυτος, α, ὄν, ὁ ἐφ' οὗ πρέπει νὰ δακρῇ τις, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1268.

ἐπιδάκνω: μέλλ. -ύσω [ῶ], δακρῶ ἐπὶ τινι, ἐπιδάκρυνε τῇ μνήμῃ τοῦ Λύσιδος Πλούτ. 2. 583C· ἀπολ., Ἀριστοφ. Σφ. 882, Αἰσχίν. 39. 22, πρβλ. καὶ Ἠσύχ.

ἐπιδάλον· «λομικόν» Ἠσύχ. —

ἐπιδάμναμαι, Μέσ., καταδαμάζω, ὑποτάσσω, ἡθῆους Ἀνθ. Π. 12. 96, 5.

ἐπιδάμιος, ἐπιδάμιος, Δωρ. ἀντὶ ἐπιδήμιος, ἐπιδήμιος.

ἐπιδανείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ κτήματι ἐνυποθήκῳ, Δημ. 930. 18· ἐπιδ. ἐπὶ κτήμασι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 4.—Μέσ., δανείζομαι ἐπὶ ἐνυποθήκῳ κτήματι, Δημ. 908. 26, 914. 2, πρβλ. 926. 10· μεταφ., ἐπιδανείζεσθαι χρόνον Πλούτ. Βροῦτ. 33.

ἐπιδαπανᾶω, δαπανᾶω προσέτι, Παλλὰδ. Ἰατρ. 117. 27.

ἐπιδαπανητής, ὁ, ὁ ἐπιδαπανῶν, Ἰλῆος.

ἐπιδάσας, εἰα, υ, ὀλίγον δάσας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 5. ἐπιδαψιλεύω, ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλής, ἄφρονος, εὐρίσκομαι ἐν ἀφρόνῃ, ἢ Πελοπόννησος Ἀπία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν Ἴστρος παρ' Ἀθῆν. 650C· ἀλλὰ κοινοῦτερον:

II. ἐπιδαψιλεύομαι, ἀποθ., δαψιλῶς παρέχω εἰς τινὰ, χορηγῶ ἀφρόνως, τινὶ τι Ηρόδ. 5. 20· ἐπιδ. τινὶ τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15·—μεταφ., φανερόν ποιῶ, σαφηνίζω τι, Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. 2 (ἐνθα ἴδε Hemst.), πρβλ. Σουῖδ. 219B. 2) ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλής ἐν τινι, Δατ. luxuriari, κᾶν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τοῦτοις Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 6. 2, Δουκ. π. Εἰκότων 14.—Καθ' Ἠσύχ.: «ἐπιδαψιλεύόμενος» μεγαλοψυχούμενος», πρβλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ἐπιδέδρομα, ποιητ. πρkm. τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπιδέδης, ες, (ἐπιδέομαι) ἑλλήπης, στερούμενος τινός, τινός Πλάτ. Τίμ. 33C, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12, κτλ.—Συγκρ., ἐπιδέστερος ἐκείνων, κατώτερος . . , Πλάτ. Πολιτ. 311B· ὑπερβ. -εστατος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 579E.—Ἐπίρρ. -εως, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 899D.—Πρβλ. τὸν Ἐπικ. τύπον ἐπιδεύης.

ἐπιδεῖ (= ἐπειδῇ) Ἐπιγρ. Θρόνων Ἀθηναίων τ. Γ', σ. 483.—

ἐπιδῇ (= ἐπειδῇ) Ἐπιγρ. Αἰγιοσθενιτῶν, L. et F. 1.

ἐπιδεῖ, ἴδε ἐν λ. ἐπιδέω B.

ἐπιδείγμα, τό, (ἐπιδείκνυμι) δεῖγμα, ὑπόδειγμα, Ξεν. Συμπ. 6, 6, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάττ. 368C· ἐπ. ἐπιδεικνύναι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15.

ἐπιδείελος, ὄν, οὐδ. πληθ. ἐπιδείελα, ὡς ἐπίρρ. (ἄλλως ἐπὶ δείελα, πρβλ. Βουττμ. Δεῖλ. ἐν λ. δείλη 6) κατὰ τὸ δειλόν, «μετὰ τὴν μεσημβρίαν» (Μοσχόπ.), Ἠσ. Έργ. κ. Ἠμ. 808, 819.

ἐπιδεικνύμι καὶ -ύω: μέλλ. -δείξω: ἀορ. ἐπιδείξα, Ἰων.

ἐπιδείξα. Δεικνύω, παρουσιάζω ὡς δείγμα, ὑπόδειγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 765· ἀκολούθως, καθόλου: ἐπιδεικνύω, ὡς καὶ νῦν, βίαν Πινδ. Ν. 11. 19, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 53, Πλάτ. Δάχ. 179E, Ξεν. Συμπ. 3, 3· ἑαυτὸν τινι Ηρόδ. 2. 42· πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τινὶ ὁ αὐτ. 3. 135, πρβλ. 6. 61· καὶ λέγεται δεηθῆναι ἢ Κίλισσα Κύρου ἐπιδείξαι τὸ στράτευμα αὐτῇ, νὰ δειξῇ εἰς αὐτὴν τὸ στράτευμα ἐν παρατάξει, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 14, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 346B· ἐπιδεικνύω τὴν τέχνην μου εἰς τι, διαγωνίζομαι εἰς τι, εἰκός· πού τὸν μὲν τινὰ ἐπιδεικνύναι . . ραψωδῶν, ἄλλον δὲ κιθαρωδῶν, τὸν δὲ τινὰ τραγωιδῶν, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 658B· σοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 274A, Ξεν. Συμπ. 3, 3. 2) συχνότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπων, ἐπιδεικνύω δι' ἑμαυτὸν, ἢ πράγμα ἰδικόν μου, μουσικὴν ὀρθὴν ἐπ., παρέχω δείγμα τῆς μουσικῆς μου τέχνης, Πινδ. Ἀποσπ. 8· ἐμὲ ἐπιδέξατο γυμνῇ, μὲ εἶδε γυμνῇ, Ηρόδ. 1. 11· ἐπιδεικνύσθαι πάντα τε τὸν πεζὸν στρατὸν καὶ τὸν



ἵππον, νὰ δείξωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὸν περὶ στρατὸν καὶ τὸ ἱππικόν, ὁ αὐτ. 7. 146· ἰδίως ἐπὶ τῶν προσωπικῶν προσόντων τινὸς ἢ τοῦτε ἱκανότητος αὐτοῦ εἶς τι, ἐπιδεικνύσθαι δύναμιν 'Ανδοκ. 30. 45· σοφίαν, ἀρετὴν, πονηρίαν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 258Α, κ. ἄλλ., πρὸς 'Ἰσοκρ. 396Β, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 16.

6) ἐπιδεικνύμαι λόγον, ἐπιδεικνύω τὴν εὐλογίαν μου ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, Πλάτ. Δάχ. 179Ε· ἐπιδείξαι... ἄττ' ἐδίδασκες, δὲς δέγμα ἐκείνων ἃ ἐδίδασκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 935· — ἀπολ., κάμνω ἐπιδείξιν, ἐπιδεικνύω τὰς δυνάμεις μου, ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις Ἀριστοφ. Βάτρ. 771· ἐπὶ ῥητορικῷ διδασκάλῳ ἀγορεύοντος ἢ διδασκόντος, Πλάτ. Φαῖδων 235Β, πρὸς Εὐθύδ. 274D, Γοργ. 447· ἐπὶ ἐπιδεικτικῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 2· ἐπὶ μουσικῷ, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 36· πρὸς ἐπιδεικτικὸς, ἐπιδείξεις I.

II. δεικνύω, δηλῶ, τινὶ τὴν αἰτίαν Πλάτ. Φαῖδ. 100Β· ἐπ. αὐτὴν, ἥτις ἐστὶν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 5· ἐπ. ὡς... δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι... Ἀριστοφ. Ὀρν. 483, Λυσίας 92. 9· ὅτι... Πλάτ. Πολ. 391Ε, κτλ. — μετὰ μετοχ., ἐπ. πάντα ἐόντα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 30· ἐπιδ. τινὰ φονεὰ ὄντα, δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι εἶναι τις φονεὺς, Ἀντιφῶν 111. 43, πρὸς Σοφ. Ἡλ. 1453, Ἡρόδ. 1. 30, Θουκ. 3. 64· ἐπιδεικνύμι τινα δωροδοκήσαντα, ὅτι ἐλαθέ τις δῶρα, ὅτι ἐδωροδοκῆν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 832· ἐπιδείξω σε ταῦτα συνομολογούντα Πλάτ. Εὐθύδ. 295Α· ψυχὴν ἐπ. πρεσβυτέραν οὖσαν τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892C· ἐπ. αὐτὸν φοδερὸν (ἐξυπ. ὄντα) Ἀνδοκ. 30. 24· — Παθ., ἐπιδεικνύται αὐθεντίας (ἐξυπ. ὦν) Ἀντιφῶν 125. 3· ἐπεδείχθησαν βελτίους ὄντες Ἰσοκρ. 70Ε, πρὸς 381Ε· — ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, κινδυνεύσεις ἐπιδείξει χηρστὸς εἶναι, τὸ ἀπαρ. φαίνεται ὑποβολιμαῖον. ἴδε Cobet Nov. LL. σ. 634.

2) ἀπολ., ἐπιδεικνύω, παρέχων πληροφορίας, ὑποδεικνύω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 349. 3) Μέσ., ἔργῳ ἐπεδείκνυτο, ὅτι... Ξεν. Ἀν. 1. 9, 10· μετὰ μετοχ., ἐπ. ὑπερθεῶν Πλάτ. Νόμ. 648D.

ἐπιδεικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιδεικνύμι, δεῖ ἐπιδεικνύμαι, Ξεν. Κυν. 10. 21, κτλ.

ἐπιδεικνύω, ἔφετ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξω ἑμαυτὸν, νὰ ἐπιδείξω, Ὀρίγην. I. 1036B, C· Ἀλέξ. Ἀλ. 569C, Κύριλλ. Ἱερ. 561A, Ἡσυχ.

ἐπιδεικτικὸς, ἢ, ὢν, κατάλληλος πρὸς ἐπιδείξιν, ἡθους καὶ πάθους Δουκ. π. Ὀρχ. 35· ἢ ἐπιδεικτικὴ, ἐπιδείξις, Δοκ. ostentatio, Πλάτ. Σοφ. 245B.

2) ἐπιδ. λόγος, λόγος πρὸς ἐπιδείξιν, δηλ. ἔντεχνα ἐγκώμια, πανηγυρικοὶ, λόγοι δικανικοὶ, κ.τ.τ., ὧν ἐγένετο χρῆσις μετὰ τῶν Ἀθηναίων διδασκάλων ῥητορικῆς, καὶ ὧν ὁ Ἰσοκράτης παρέχει τὰ ἄριστα παραδείγματα, Δημ. 1401 ἐν τέλ., κτλ., πρὸς Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 3 κέξ· ὁ ἐπιδεικτικὸς, ῥήτωρ ἀγορεύων πρὸς ἐπιδείξιν, αὐτοῖς 1. 3, 4. — Ἐπίρρ. — κῶς, Πλουτ. Λούκουλλ. 11· ἐπ. ἔχειν Ἰσοκρ. 43Β.

ἐπιδεῖν, ἴδε ἐπεῖδον.

ἐπιδείξεις, Ἰων. ἐπιδείξεις, εὖς, ἢ, τὸ ἐπιδεικνύμαι, γνωστὸν ποιεῖσθαι. τοῦτο ἔς ἐπ. ἀνθρώπων ἀπῆκετο, ἐγένετο περιδῶν, Ἡρόδ. 2. 46.

2) τὸ παρέχειν τι ὁρᾶν πρὸς ἐπιδείξιν, ἐπιδείξεις, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας ἐπιδείξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμειος... ἢ ἐπὶ πολέμους παρασκευὴν Θουκ. 6. 31· ἐπ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 3. 16· ἐλθεῖν εἰς ἐπιδείξιν ἰνι Ἀριστοφ. Νεφ. 269, πρὸς Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 2· ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 10.

3) ἰδίως, λόγων ἐπ. ποιεῖσθαι Δημ. 319. 9· καὶ ἀπολ., ἀγόρευσις πρὸς ἐπιδείξιν, ἀπαγγελία, Θουκ. 3. 42, Πλάτ. Γοργ. 447C· ἐπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 44Α, 85D, Πλάτ. Φαῖδρ. 99D, κλ.

II. παράδειγμα, Λατ. specimen, ἐπιδείξις Ἑλλάδι, παράδειγμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, Εὐρ. Φοῖν. 871· ἐπιδείξιν ποιεῖσθαι τινὶ ὡς... παρέχει σημεῖον ἢ ἀποδείκναι ὡς... Αἰσχίν. 7. 23.

ἐπιδειπνέω, μετὰ ἐν γεῦμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γεῦμα, ἦν δὲ ἐπιδειπνῆσθαι Ἰππ. περὶ Ἀρχ. Ἱηρ. 12, π. Διατ. Ὀξ. 388.

II. ἐσθίω τίς ὡς δεῦτερον ἔδεσμα, τοῦτων δὲ ἂν ἢ παχὺς θύσας ἐπιδειπνέει Ἀριστοφ. Ἰππ. 1140, Ἐκκλ. 1178· λαμβάνω ἐπιδόρπιον, ἐπιδόρπισσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι Ἀθῆν. 640F.

ἐπιδειπνίος, ὢν, μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ διὰ τοῦτο ὕμιν ἐπιδειπνίος ἀφίγμαι Δουκ. Λεξ. 9.

ἐπιδειπνίς, ἴδος, ἢ, = τῷ ἐπομ., Ἀθῆν. 658Ε, 664Ε, F, πρὸς Μαρτιάλ. 11. 32, Sturz. Μακ. Διάλ. σ. 39 κέξ.

ἐπιδειπνόν, τὸ, τὸ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου διδόμενον ἔδεσμα, «καὶ εὐθὺς περιεφέρετο περικείμενα ὀλῖγα καὶ χήνεια ὀπτά καὶ τρύφη πλακούντων» τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσήγουρον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάσιον, τὴν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπιδειπνά (διάφ. γρ. ἐπιδειπνίδα) Ἀθῆν. 664Ε, κτλ.

ἐπιδεκατέω, λαμβάνω τὸ δέκατον, Γλωσσ.

ἐπιδεκάτος, ἢ, ὢν, περιέχων ἓνα ἀκέραιον (1.1), ἀριθμὸν καὶ ἐν δέκατον (1.1.), Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 76.

II. εἰς ἐκ τῶν δέκα· τὸ ἐπιδέκατον, τὸ ἐν δέκατον, παρ' Ἀνδοκ. 17. 7, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 10, Δημ., κλπ.· ἐπ. τόκοι, τόκοι τοῦ  $\frac{1}{10}$  = 10 τοῖς ἑκατόν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7, Οἰκ. 2. 4, 4· — πρὸς ἐπίτρετος.

ἐπιδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. δεῖ ἐπιδέχεσθαι, Πολύδ. 36. 3, 4.

ἐπιδεκτικός, ἢ, ὢν, ἀρμόδιος, κατάλληλος νὰ ἔχη, Στράβ. 163.

2) ἐπιδεκτικός, ὡς νῦν, Λατ. capax rei, πᾶν τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ γενέσθαι Πλουτ. 2. 1055C· — Ἐπίρρ. — κῶς, αὐτοῖς 28Ε.

ἐπιδεκτωρ, ὁρος, ὁ, ἐπίθ., ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, ἐπιδεκτικός, Ἰσάρας ἢ Ἀρέσας Πυθαγορ. παρὰ Σοφ. ἐν Ἑκλογ. 1. 850.

ἐπιδελεάζομαι, Παθ., τίθεμαι ἐπὶ τι ὡς δέλεαρ, Διόδ. 1. 35.

ἐπιδέμα, τό, = ἐπιδέσμα, ἐπιδέσμος, Ἐπιφάν. 1. 512B.

ἐπιδέμενιος, ὢν, (δέμνιον) ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης, ἐπιδέμενιος ὡς πέσοιμι ἔς εὐνάν Εὐρ. Ἑκ. 927.

ἐπιδέμεω, κτίζω τι ἐπὶ τινος· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., τινὶ τι Ὀππ. K. 4. 121.

ἐπιδένδριος, ὢν, (δένδρον) ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὢν, ἐπὶ σύκου μὴ κοπέντος εἰσέτι ἐκ τοῦ δένδρου, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (393).

ἐπιδένω, καὶ ἐπιδένω = ἐπιδέω, Σύμμαχ. ἐν Ἡσ. Α. 6, Ἀποστ. Διατ. 2. 20, K. Πόρφυρ. Ἑκλ. Βασ. Τάξ. 328, 21.

ἐπιδέξ, ὁ, ποτήριον ἀμυστὶ κενοῦμενον· ἐπιδέμα (τὰ χειρόγρ. -δμα)· σκύρον τὸν μὴ κενόν· Ἡσυχ.· ὁ Ἑρμᾶν. θέλει ἐπιδέχ· ἀθλίω (ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δέκ' ἀθλίω τῶν ἀντιγράφων) ἐν Αἰσχύν. Ἀγ. 1573 (1605 Δινδ.), ἐνθα ὁ Schömann διορθοῖ· ἐπὶ δυσαθλίω, ὁ δὲ Wecklein αὐτὸν ὄντα μ' ἀθλίω.

ἐπιδέδομαι, Μέσ., μετὰ δεξιόσεως δέχομαι, εὐρίσκω ἀπολαύσιν ἐν τινι, Ἀναξιμένης παρὰ Διογ. Λ. 2. 4.

ἐπιδέξις, ὢν, πρὸς τὰ δεξιὰ, δηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ·

I. ἐν χρῆσι παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὀρνυσθ' ἐξείξ ἐπιδέξια· ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖ, ἀνίστασθε κατὰ σειράν, ἀρξάμενοι ἐξ ἀριστερῶν, εἰς τὸ μέρος ὅθεν ὁ οἶνοχος οἶνοχοεῖ, Ὀδ. Φ. 141, Πλάτ. Συμπ. 214B· πίνειν τὴν ἐπιδέξια (ἐξυπ. κυλικά) Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 33, πρὸς Ἀναξανδρ. ἐν Ἀγροίκοις 1. 3, Ἀθῆν. 463F κέξ· — ἐντεῦθεν, εὐλόωντος, αἵσιος, ἀστράπτων ἐπιδέξια (ἐρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν λέξεων· ἐναίσιμα σήματα φαίνων) Ἰλ. B. 353· ἐπιδέξια χειρὸς Πινδ. Π. 6. 19, Θεοκρ. 25. 18· — ἐν ἰσχυρᾷ ἀντίθεσι ἐγράφετο διηρημένως, ἐπὶ δεξιὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπ' ἀριστερά, Ἰλ. H. 238, Πλάτ. Θεατ. 175Ε· ἄλλ' ἢ φράσις, τὰ ἐπιδέξια ἀντιτίθεται τῇ τὰ ἐπαρίστερα, Ἡρόδ. 2. 93, πρὸς 4. 191., 6. 33.

2) μεθ' Ὀμηρον ἢ ἐννοία τῆς κινήσεως πρὸς... ἐξέλιπε (πρὸς) ὅμως Ἀριστοφ. Εἰρ. 957), καὶ ἢ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνῃ δεξιός, κατὰ τὴν δεξιὰ χεῖρα, ἐπιδέξια εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι (ἐνθα νῦν γράφεται διηρημένως ἐπὶ δεξιὰ), Ξεν. Ἀν. 6. 4, 1, κτλ.· τὰ ἐπιδέξια, τὰ δεξιὰ μέρη, ἢ δεξιὰ πλευρά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1493.

II. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ προσ., ἐπιδέξις, ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὐφυής, Αἰσχίν. 25. 21, Ἀριστ. Ἡθ. N. 4. 8, 5· μετ' ἀπαρ., ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, 2. 4. 13· ἐπ. πρὸς τι Πολύδ. 5. 39, 6· περὶ τὴν Πλουτ. Διμῖλ. 37· — Ἐπίρρ. ἐπιδέξια, μετὰ δεξιόσεως, εὐστόχως, ἐπιτηδέως, εὐφύως, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 2, Νικόμ. ἐν Εὐλειθείᾳ 1. 27, Πλάτ. Πολ. 420Ε· καὶ ἐπιδέξιος, Πολύδ. 3. 19, 13., 4. 35, 7, κτλ.

2) τυχερός, εὐτυχής, Τύχη Διοδ. Ἑκλογ. Βατ. σ. 5· — Πρὸς ἐνδεξίος.

ἐπιδεξιώτης, ἦτος, ἢ, ὡς καὶ νῦν, δεξιότης, ἐπιτηδεότης, εὐφύα, Αἰσχίν. 34. 20, Ἀριστ. Ἡθ. N. 4. 8, 5, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἰλλούτ. 2. 441B.

ἐπιδείξεις, ἰος, ἢ, Ἰων. ἀντὶ ἐπιδείξεις, Ἡρόδ. 2. 46.

ἐπιδερεις, ἐπιδερεις, ἐπιδορίς, ἐν Πολυδ. B'. 174, πλημμ. γραμ. ἀντὶ ὑποδορίς.

ἐπιδερκομαι, ἀποθ., βλέπω, παρατηρῶ προσέτι, καὶ νῦν τὰ δ', αἱ κ' ἐθέλωρ, ἐπιδέρκεται, οὐδὲ ἐ λήθει Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἱμ. 266, Θ. 760, κτλ.· παρ' Ὀμ. μόνον ὡς διάφ. γραμ. ἐν Ὀδ. Α. 16.

ἐπιδερκτος, ὢν, ὁρατός, τινὶ Ἐμπεδ. 42.

ἐπιδερμαίς, ἴδος, ἢ, = τῷ ἐπομ., Ἑρωτιαν. σ. 242 ἐν λέξει λέμπα· = πόσθη, Θεοφ. Πρωτοσπαθ. σ. 902.

ἐπιδερμῖς, ἴδος, ἢ, (δέρμα) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου δέρματος λεπτόν δέρμα, ἐπιδερμῖς, Ἰππ. 240. 33, κτλ.

II. ὁ ὕμην ὁ συνδῶν τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῶν ἐνδῶρων πτηνῶν, Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τῆς Ἰλ. B. 460.

ἐπίδεις, εὖς, ἢ, (δῶν) ἐπίδεις, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 791 κέξ, Κερ. Τρωμ. 904.

ἐπίδεσμα, τό, = ἐπίδεσμος, Ἰππ. περὶ Ἀγμ. 765, περὶ Ἀρθρ. 791, κτλ.

ἐπίδεσμεύω, ἐπιδένω, Ἀνθ. Π. 11. 125.

ἐπίδεσμεύω, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 14. 339. 15 κ. ἄλλ.

ἐπίδεσμιον, τό, μικρὸς ἐπίδεσμος, Γλωσσ.

ἐπίδεσμός, ἴδος, ἢ, = ἐπίδεσμος, Κάσιος (Ἱατροσοφιστής) 161. 6.

ἐπίδεσμος, ὁ, ἐξωτερικὸς ἐπίδεσμος, Ἰππ. περὶ Ἱητρεῖον 743 κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 1440· ἐπερόκλ. πληθ. ἐπίδεσμα, τό, Αἰλ. π. Z. 8. 9· — ὡσαύτως, ἐπίδεσμον, τὸ, ἢ αλγὴν, ἐπίδεσμα, τό, Ἰππ. (ἴδε ἐν λ.), ὅρα Λοβ. Φρύν. 292, καὶ σημειώσιν εἰς Θωμ. Μάγ. σ. 502.

ἐπίδεσμο-χάρης, ἐς, ἀγαπῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἐπιβέτον τῆς ποδάρκας, Δουκ. Τραγωδ. 198.

ἐπίδεσπόζω, εἰμα δεσπότης, ἄρχων τινός, στρατοῦ (Κῶδ. M. στρατῶ) Αἰσχύν. Πέρσ. 241.



**ἐπιδευής**, ἐς, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιδής, ἐνδεής, ἔχων χρεῖαν ἢ ἑλλείψιν τινος, μετὰ γεν., δαιτὶς ἐξής, κρείων, γάλακτος κτλ., Ἰλ. I. 225, Ὀδ. Δ. 87, κτλ.· βίβου Ἡσ. Θ. 103· λώδης τε καὶ αἰσχός οὐκ ἐπιδευής, μὴ στερούμενοι θέρους καὶ αἰσχύος, Ἰλ. N. 662· τῶν πάντων ἐπιδευέες Ἡρόδ. 4· 130· ἀπολ., τὰ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής, «ὡν ἐπιθυμῇ ὅς ἐστιν ἐνδεής» (Θ. Γαζής), Ἰλ. E. 481. **II.** ἑλλίπης, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδευέας ἔχησθα, «ὅπως μὴδὲν τῶν δικαίων ἐνδεές καὶ ἑλλίπης ἔχῃς» (Θ. Γαζής), Ἰλ. T. 180· μετὰ γεν., βίης ἐπιδευέας, «δυναμῶς ἐνδεές» (Σχόλ.), Ὀδ. Φ. 185· καὶ ὡς συγκριτ., βίης ἐπιδευέας εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὑποδέεστεροι τοῦ Ὀδυσσεύς κατὰ τὴν δύναμιν, Φ. 253, πρβλ. Ὀμήρου Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 338· καὶ ἀπολ., πολλὸν δ' ἐπιδευέας ἤμεν, «ἡγουν ὑστεροί» (Σχόλ.), Ὀδ. O. 171.

**ἐπιδευόμεαι**: μέλλ. -δευήσομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιδέομαι (ἴδε ἐπιδέω B), στερούμαι, ἔχω ἑλλείψιν, μετὰ γεν. πράγμ., χρυσοῦ ἐπιδευέαι Ἰλ. B. 229, πρβλ. Ὀδ. O. 371, Ἡρόδ. I. 32· ἔχω χρεῖαν τῆς βοηθείας τινός, μετὰ γεν. προσ., σεῦ ἐπιδευόμενος Ἰλ. Σ. 77. **II.** ἔχω ἑλλείψιν ἐν τινι, ὑπολείπομαι ἐν τινι, μετὰ γεν. πράγμ., ἢ οὐχ ἄλλος ὅτι μάχης ἐπιδευόμεαι; «ἢ οὐχ ἱκανῶς ἔχει ὅτι ἐν ταῖς μάχαις ἦτιον εἰμί;» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 670, πρβλ. Ἀ. 142· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., πολλὸν κείνων ἐπιδευέαι ἀνδρῶν, ὑστερεῖς πολὺ κείνων τῶν ἀνδρῶν, εἰσὶ πολλοὶ ὑποδέεστεροι κείνων, E. 636· ἢ καὶ πράγμ. καὶ προσ., οὐ τι μάχης ἐπιδευέτ' Ἀχαιῶν O. 385· μεταγεν. μετ' αἰτ. πράγμ., οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκήν ἐπιδευόμεθ', ὥστε κτλ. Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1220.—Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ Αἰόλ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. ἐπιδευέσθην, Σαπφώ 2. 15, ἔνθα ὁ Ἑρμάνν. γράφει ἐπιδευέσθην.

**ἐπιδευέτερον**, ἀλλὰ νῦν γράφεται ἔπι δευτέρον Ὀδ. I'. 61. **ἐπιδευέτερος**, α, ον, ἐκ τῶν δευτερευόντων ὡς ποιητής, Εὐδοκ. Μακρρημ. 68, Σουίδ. ἐν λέξει Ἀριστομένης. **ἐπιδευερόω**, -δευερόω, ἐπαναλαμβάνω, Ἐπιφάν. 2. 249C. **ἐπιδευερώσεις**, ἡ, δευτέρωσις, ἐπανάληψις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. OΣ', 11, ἔνθα οἱ Ἐβδ. ἔχουσιν ἀλλοιώσεις. **ἐπιδευώ**, ὑγραίνω, βρέχω, Ἀνθ. II. 7. 208. **II.** πληρῶς τὸ ὑγρὸν τινος, βροτέω δ' ἐπιδευέται αἵματι κρητήρ Ὀρφ. Ἀργ. 1074.

**ἐπιδέχομαι**, Ἰων. -δέχομαι: μέλλ. -δέξομαι: Ἀποθ. Παραδέχομαι πρὸς τοῦτους ἢ προσέτι, Ἡρόδ. 8. 75, πρβλ. Πολύδ. 22. 1, 3. **2)** δέχομαι, λαμβάνω προσέτι, Μένανδ. ἐν Ἀδύλ. 57. **II.** ἀναδέχομαι, ἐπάγομαι εἰς ἑμαυτὸν, Λατ. admittere, πόλεμον Πολύδ. 4. 31, 1. **2)** ἐπὶ πράγματι, ἐπιτρέπω τι, παραδέχομαι τι, Λατ. recipere, κατηγορίαν Δημ. 139. 1· πρόσαισι Ἀριστ. Κατηγ. 5, 28· βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι (ἀντὶ ἐπιδεδεγμένοι) ἀνάγκαν Βακχυλ. XVII. 96, ἐκδ. Kenyon (16. 96, ἐκδ. Blass)· τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἥττον αὐτοῖς 6, 24· ἐναντιότῃτα αὐτοῖς 9, 1· τὴν μεσότῃτα ἸΗθ. N. 2. 6, 18· τάκιμος αὐτοῖς 1. 1, 4, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐπιδέχεται ὁ χρόνος μακρολογεῖν Δεινάρχ. 94. 13.

**ἐπιδέω** (A): μέλλ. -δήσω:—δένω ἐπάνω, προσδένω, τὸν λόφον Ἀριστοφ. Βατρ. 1038· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Ἡρόδ. I. 171, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1037:—περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Φ. 391 ἐπέδωκε θύρας, ἴδε τὸ ῥῆμα πεδάω. **II.** ἐπιδένω, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 904:—Παθ., ἐπιδεδεμένος τὰ τραυμάτα, ἔχων τὰ τραυμάτα αὐτοῦ ἐπιδεδεμένα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 32 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐπιδεδεμένοι τὸ ἐπικνημίδιον, τὴν χειρὰ αὐτοῖς 2. 3, 19.

**ἐπιδέω** (B): μέλλ. -δεήσω:—εἶμαι ἑλλίπης, «χρειάζομαι», ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐπτακοσίας μυριάδας, ἐπιδευέσας ἐπτά χιλιάδας Ἡρόδ. 7. 28:—ἀπρὸς, ἐπιδεῖ, ὑπάρχει προσέτι ἀνάγκη, τῆς τέχνης ἂν. ἐπιδεῖοι Πλάτ. Νόμ. 709D, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 63. **II.** Μέσ., ὡς τὸ Ἐπικ. ἐπιδευόμεαι, στερούμαι, ἔχω ἑλλείψιν τινος, ἔχω χρεῖαν αὐτοῦ, ἄλλο μὲν ἔχει ἐτέρου δὲ ἐπιδέεται Ἡρόδ. I. 32, Πλάτ. Συμπ. 204A, Ξεν. Συμπ. 8, 16, κτλ.· τριάκοντα ἐπιδευόμενον ἡμερῶν Πλάτ. Νόμ. 766C. **ἐπιδηκτικός**, ἡ, ὄν, (δάκνω) δηκτικός, δάκνων, «δακχανιάρης» μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. **ἐπιδήλως**, ον, σαφῶς ὁρώμενος, φανερός, κατάδηλος, Θέογγ. 442· ἐπ. εἶναι τινι Ἡρόδ. 2. 159, 8. 97· ἐπ. ποιεῖν τι Ἀριστοφ. Ἰππ. 38· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἐστὶ κλέπτων ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 661:—παρ' Ἰππ., δηλῶν, φανερώων ἐπερχομένην κρίσιν, ἴδε ἐν Ἀφ. 1245. **2)** ἐπιδήλων, ἄξιον προσοχῆς, ἀσύνθηες, εἰ μὴδὲν ἐπιδήλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται Ξεν. Οἰκ. 21, 10. **3)** ὁμοιος, ὁμοιάων, τινι Ἀριστοφ. Πλ. 368. **II.** Ἐπίρρ. -λως, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 391, Ἀριστ., κλπ.· συγχρ. -ότερον, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Z. Γεν. 3, 15, -ότερος ὁ αὐτ. π. τὰ Z. Ἰστ. 8. 21, 6· ὑπερθ. -ότατα αὐτοῖς 3. 1, 11 κ. ἀλλ., -οτάτως, π. Z. Γεν. 1. 19, 15.

**ἐπιδήλως**, δηλῶ, ἐπιδεικνύω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 10· νεύματι τι Φιλόστρ. 216. **ἐπιδήμιέω**, διατρέβω ἐν τῇ πόλει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς βίον, Ὀδ. II. 28. **ἐπιδημέω**, εἶμαι ἐπιδήμιος, δηλ. εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι μου, ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ἀντίθετον τῷ ἀποδημέω, Θουκ. I. 136, Πλάτ. Θεαιτ. 173E, Ξεν., κλπ.· παρόντες καὶ ἐπιδημιούντες Ἀντιφών 146. 40· ἐπ. τρία ἔτη Ἀνδοκ. 17. 17· ἐπ' Ἀθήνῃσι, μένειν οἷοι ἐν Ἀθήνῃσι, Δημ. 928. 10· οὕτως, ἐν αὐτῇ (ἐξυπ. τῇ πόλει) ἐπ. Πλάτ. Κρίτων 52B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στρατεύομαι, Ἰσαῖος 74, ἐν τέλ. **2)** ἐπὶ νόσων, τὰς φορὰς τῶν νοσημάτων ἀεὶ ἐπιδημιούντων, αἵτινες εἶναι ἐπιδημικά, Ἰππ. Προγν. 46. **II.** ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐκ τῆς ἀποδημίας.. νῦν ἐπιδημήσας Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, πρβλ. Πλάτ. Παρμ. 126B· οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμικεν· ὅτι δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 172C· ἐπ. εἰς πόλιν Δίσχιν. 84. 42. **III.** ἐπὶ ξένων, ἔρχομαι εἰς πόλιν τινά, μένω ἐν τινι τόπῳ, ἐν τόπῳ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 61· ἐπ. εἰς Μέγαρα, ἔρχεσθαι εἰς Μέγαρα καὶ μένειν ἐκεῖ, Δημ. 1357. 17· ἐπ. τοῖς μυστηρίοις, παρῆναι, ὁ αὐτ. 571. 22· τοὺς ἐπιδημήσαντας ἀπαντας τῶν Ἑλλήνων, τοὺς παρευρεθέντας [κατὰ τὴν ἐορτήν], ὁ αὐτ. 584. 6. **2)** ἀπολ., μένει ἐν τινι τόπῳ, εἶμαι ἐν τῇ πόλει, ὅσοι ξένων ἐπιδημιούσιν Λυσ. 123. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 40· Πρωταγόρας ἐπιδεδήμικεν Πλάτ. Πρωτ. 309D, πρβλ. 310E, 315C, 342C κ. ἀλλ.

**ἐπιδημηγορέω**, δημηγορῶ ἐπὶ τινος, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 96. **ἐπιδημηγίς**, ἑως, ἡ, = ἐπιδημία 2, τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως Πλάτ. Ἐπιστ. 330B. **ἐπιδημητικός**, ἡ, ὄν, ὁ οἶκος διαμένων, ζῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἐκτοπιστικά, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. I. 1, 26. **ἐπιδημία**, ἡ, ἡ οἶκος διαμονή, τὸ διαμένειν ἢ διατρέβειν ἐν τινι τόπῳ, Πλάτ. Παρμ. 127A· διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 18. **2)** ἐπ. εἰς .., ἀφίξις εἰς .., Ἡρόδαν. 3. 14, Σουλ. Ἐπιγρ. 281. 1· ἔλευσις, παρουσία, Χριστοῦ ἐπιδημία Βασίλ. τ. 3. σ. 41B, Γρηγορ. κλ.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιδημία» παρουσία. **3)** ἐπικράτης νόσου τινός ἐν τινι τόπῳ, νοσήματα Ἰππ. 228. 54· ἐπὶ βροχῆς, Αἰλ. π. Z. 5. 13. **ἐπιδήμιος**, ον, (δῆμος) μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες, «τὰ πολιτῶν ἀρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολέμιων» (Σχόλ.) Ἰλ. O. 262· πόλεμος ἐπιδήμιος, ἐμφυλὶς πόλ., ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος ὅς πολέμιον ἔραται ἐπιδημίου, «τοῦ ἐμφυλίου, τοῦ μὴ πρὸς πολέμιους, ἀλλὰ πρὸς οἰκείους γινόμενου» (Σχόλ.), I. 64· ἔφαν' ἐπ. εἶναι σὸν πατέρ', ὅτι ἦτο ἐν τῇ πατρίδι τοῦ, Ὀδ. A. 194· ἐπ. ἐμποροὶ, διαμένοντες πόντον, ἐπιδημία, Ἰππ., ἴδε Foës Οἰκ. Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1024:—καθόλου, κοινός, συνήθης, Πλούτ. 2. 735A. **2)** διατρέβω μεταξὺ, ψυχῇ.. ἐπ. ἀστροῖς Ἑλλήν. Ἐπιγρ. 324· ἐκεῖ κατοικῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 827. **3)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατούσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἰππ., ἴδε Foës Οἰκ. **ἐπιδημιουργέω**, τελειῶνω ἐντελῶς, Ἰππ. 1285. 55. **ἐπιδημιουργοί**, οἱ, ἄρχοντες κατ' ἔτος ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πολιτῶν εἰς τὰς ἀποικίας αὐτῶν, τοὺς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, «ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας» (Σχόλ.), Θουκ. I. 56. **II.** δημιουργοί, Προκόπ. Ἀνεκδ. σ. 73A.

**ἐπιδήμιος**, ον, = ἐπιδήμιος, «ἐπιδήμιος ἀντὶ τοῦ ἐνδημιος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκω» A. B. 93. 27· οὐ τυγχάνει ἐπιδήμιος ὢν, δὲν εἶναι ἐν τῇ πατρίδι τοῦ, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 348· ἐπιδάμος φάτις Οἰδιπόδα, δημῶδης, κοινὴ φήμη περὶ τοῦ Οἰδιπόδος, Σοφ. O. T. 495. **2)** διατρέβων ἐν τινι τόπῳ, Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 226· οἱ ἐπιδάμοι, οἱ οἶκοι διαμένοντες, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2556. 33. **2)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατούσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ A', 950. **ἐπιδήν**, ἐπιδηρόν, οὐχὶ ὀρθῶς ἀντὶ ἐπὶ δῆν, ἐπὶ δηρόν. **ἐπιδιβαίνω**: μέλλ. -δῆσομαι, διαβαίνω κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 4. 122, 6. 70· ἐπ. τάφρον Θουκ. 6. 101· ποταμὸν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 4, κτλ.· ἐπιδιβαίνω ἐπὶ τινι ἢ τινί, διαβαίνα ποταμὸν ὅπως προσέβη τὸν ἐχθρόν, ἐκδύσας τὴν διάβασιν, Πολύδ. 3. 14, 8, Στράβων 116. **ἐπιδιδαγινώσκω**, Ἰων. ἐπιδιγαγινώσκω, ἐκ νέου σκέπτομαι, κρίνω, Ἡρόδ. I. 133. **ἐπιδιδακτική**, ἡ, πρόσθετος διδακτικὴ, κωδὶκελλος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 4. **II.** ἀσφάλεια, ἐγγύησις, Λυσ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐπιδιαιθεσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιδιαιτῆμι.

**ἐπιδιαιρετέον**, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐπιδιαιρεῖν (χειρουργικῶς), Ὀρειβάς 2. σ. 50. **ἐπιδιαιρέω**, ἐκ νέου διαιρῶ, διανέμω, Πολύδ. 1. 73, 3· τοὺς πολίτας ταῖς φράταις Διον. Ἀλ. 2. 55· τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν σατραπείαν Διόδ. 19. 44· αὐτοῖς.. τοὺς ἰππέας ἐπιδιήρει, διῆρει καὶ ἐπεμετρεῖ ἐναντίον αὐτῶν, Ἀπκ. Ἰδρ. 25:—ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ ἐπὶ πλειονῶν, διανέμειν ἀλλήλοις, Ἡρόδ. I. 150, 5. 116. **ἐπιδιαιτῆσις**, ἑως, ἡ, κατόπιν διαίτης, ἡ μετὰ ταύτην διαίτα, Διοσκ. A. 148 (150). **ἐπιδιἀκειμαι**, Παθ., κεῖμαι ἐπὶ τινι, εἶμαι τεθειμένος πρὸς τινά



σκοπόν, «ποιούν τὴν πλειστοβολίδα καλουμένην παιδιν» ὁ δ' ὑπερβαλλόμενος τῷ πλήθει τῶν μονάδων ἐμελλεν ἀναίρῃσθαι τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον Πολυδ. Θ', 96. **Πρβλ. ἐπιδιαπύθημι.**  
**ἐπιδιακινδυνεύω**, πρὸς τοῦτοις διακινδυνεύω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14.14, 3.

**ἐπιδιακρίνω**, ἀποφασίζω ὡς κριτῆς ἢ διαιτητῆς ἢ ἀγωνοδίκης, Πλάτ. Γοργ. 524A, διόφ. γραφ. ἐν Λάχ. 184C.

**ἐπιδιαλάμπω**, λάμπω διὰ μέσου, γῆν ἐπιβαλόντες κατακρύπτουσιν ὅπως μηδαμῶς διαλάμπῃ τὸ πῦρ, ὅπως μηδαμῶς ἐξέλλῃ πλὴν διὰ τῆς ἐπιβληθείσης γῆς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 3, 2· ὅλλα τὸ ἄριστον χειρόγρ. **ἔχει διαλ-**.

**ἐπιδιαλείπω**, ἀφίνω προσέτι διάλειμμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 105.

**ἐπιδιαλλάσσω**, φέρω εἰς διαλλαγὴν, συνδιαλλάσσω, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 6, 8.

**ἐπιδιαλύω**, διαλύω, καταλύω, Ὀρειδᾶς. σ. 92 Matthaei.

**ἐπιδιαμένω**, διαμένω κατόπιν, Διογ. Λ. ἐν τῷ Πρωτομ. 11.

**ἐπιδιαμονή**, ἡ συνέχεια, Μ. Ἀντων. 4. 21, Κλήμ. Ἀλ. 71?

**ἐπιδιανέμω**, διανέμω προσέτι, Φίλων 2. 651· τινί τι Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 2. 6, 3.

**ἐπιδιανοέομαι**, Ἀποθ., σκέπτομαι τι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ προσέτι, Ἰππ. 28. 44.

**ἐπιδιαπέμπω**: μέλλ. -ψω, διαπέμπω προσέτι, Δίων Κ. 60. 20.

**ἐπιδιαπλέω**, διαπλέω προσέτι, Δίων Κ. 47. 47.

**ἐπιδιορθώω**, συναρμόζω προσέτι, Πρύκλ. Θεολ. 177.

**ἐπιδιορρέω**, διαρρέω ἢ διαλύωμαι προσέτι, Ἑρωτιαν. σ. 146.

**ἐπιδιορρήγνυμαι**, ἀόρ. -διερράγην [ᾱ], Παθ., διαρρήγνυμαι ἐπὶ τινι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 701.

**ἐπιδιασάφω**, (σαφῆς) προσέτι διασαφῶ, Ἡρωδιαν. π. Σχημ. 54. 30:—Παθ., γίνομαι καταφανής, σαφής, εὐνόητος, Πολύδ. 32. 26, 5.

**ἐπιδιασκέπτωμαι**, Ἀποθ., διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπὶ πλεόν, Νεμέσ. 529A.

**ἐπιδιασκευάζω**, ἐκ νέου διασκευάζω, παρασκευάζω νέαν ἔκδοσιν ἔργου τινός, Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 383, πρβλ. Wolf. Προλεγ. εἰς Ὀμ. σ. clii.

**ἐπιδιασύρω**, διασύρω ἐκ νέου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 201.

**ἐπιδιασχίζω**, διασχίζω προσέτι, Ρήτορες (Walz) τ. 7. σ. 214.23.

**ἐπιδιατάσσομαι**, Μέσ., προστίθημι ἄλλας διατάξεις εἰς τι, ἀνθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται Ἐπιστ. πρὸς Γαλάτ. γ', 15.

**ἐπιδιατείνω**, ἐκτείνω περαιτέρω, Γαλην. 2) ἀμεταβ., ἐκτείνωμαι μακράν, Πολύδ. 32. 9, 3.

**ἐπιδιατίθημι**: μέλλ. -θήσω, προσέτι τακτοποιῶ, Δίων Κ. 62. 15.—Μέσ., καταθέτω παρακαταθήκην ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν ὅτι θέλω πράξῃ τι, Λυσίας παρ' Ἀρποκρ. ἀργύριον ἐπιδιατίθεσθαι Δημ. 896. 22 (ἴδε ἐπιδιαθήκη)· ὡσαύτως ἐν τῇ κυβείᾳ, διαθεῖω, καταθέτω πόσόν τι ἐφ' ᾧ παίξω, Πολυδ. Θ', 96—ὡς Παθ. τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι τὸ ἐπιδιακείμεναι, αὐτόθι.

**ἐπιδιατρέβω** [τ]: μέλλ. -ψω, μένω ἐν τινι, καὶ οὐδένα τῇ γεύσει χρόνον ἐπιδιατρέβων Θεόφρ. π. Ὀσμ. 11, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2.11· περὶ κερανοῦ, φθάνει διεξιῶν πρὶν ἐκπυρῶσαι καὶ ἐπιδιατρέψας μελάναι, διαμείνας χρόνον τινὰ μετὰ τοῦτο, Ἀριστ. Μετεωρ. 3.1, 10.

**ἐπιδιατρίπτειν**, ῥήμ. ἐπὶ, δεῖ ἐπιδιατρίβειν, Ὠριγ. IV. 137B.

**ἐπιδιαφύρομαι**, Παθ., ἐπὶ πλοίων μετακινούμενων ἀπὸ μίξας θαλάσσης εἰς ἄλλην ὑπεράνω ἰσμοῦ, διαφέρειν δὲ τὸν ἰσμοῦν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρῶτον καὶ εὐθύς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφοριωμένας μάλλον τὸν νοῦν ἔχωσιν ἢ τὰς ὑστερον ἐπιδιαφερομένας, «προσετέτακτο ὑπερενεγκεῖν ὑπὲρ τὸν ἰσμόν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν, καὶ ταύτας εὐθύς ἐκπλεῖν, ἵνα οἱ Ἀθηναῖοι μὴ διώξωσι κατὰ κράτος ἐκείνας, προσχόντες ἐξ ἡμισείας καὶ ταῖς ὑστερον ὑπερφερομέναις διὰ τοῦ ἰσμοῦ, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα μεριζόμενόν πρὸς τὰ ἔργα θορυβῶνται, μὴδὲν ἄξιον λόγου ποιοῦντες» (Δούκας) Θουκ. 8. 8 Bekk.

**ἐπιδιαφθερίω**, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω προσέτι, ἀμφιβ. παρ' Ἰωσήφ. ἐν Ἰουδ. Πόλ. 6. 3, 2.

**ἐπιδιάφραγμα**, τό, διάφραγμα ἐπὶ ἄλλου διαφράγματος, Ἡρών π. Πνευμ. σ. 178. 4.

**ἐπιδιαχέομαι**, διαχέομαι ἐπὶ τι, Κ. Ἀκρόπ. Ὀμιλ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Act. SS. Maii τ. 2. σ. 751. 6.

**ἐπιδιδάσκω**: μέλλ. -ξω, διδάσκω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ προσέτι, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 17, Οἰκ. 10, 10.

**ἐπιδιδύμις**, ἰδός, ἡ, (διδύμος II) ἐν τῇ ἀνατομικῇ, κισσώδης τις ὄγκος ἐπικείμενος κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ διδύμου, δηλ. κείμενος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄγκου, Γαλην. τ. 4. σ. 208. 9 καὶ 17, σ. 209. 6, τ. 19. σ. 123. 3, σ. 128. 1· ἴδε Greenhill Θεόφρ. σ. 263. 18.

**ἐπιδιδύσκω**, ἐνδύω, διερωγός τι ῥάκος ἐπιδιδύσκειν Εὐμάθ. ἢ Εὐστάθ. 11. 428.

**ἐπιδιδωμι**: μέλλ. -δώσω—δίδω προσέτι, εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοθεν ἄλλο Εὐμήλω ἐπιδιδόναι κτλ. Ἰλ. Ψ. 559, Ἡρόδ. 2. 121, 4, κ. ἄλλ., καὶ παρ' Ἀττ.· ἀπολ., Ἡσ. Ἔργ. κ.

Ἡμ. 394, κτλ. 2) δίδω εἰς προίκα, ὅσ' οὕτω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρὶ Ἰλ. I. 148, 290, πρβλ. Λυσ. 146. 29, Πλάτ. Νόμ. 944A, Ξεν. Κύρ. 8. 5. 19.

3) δωροῦμαι, χαρίζω, ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ παρόντι ἐπιδιδόναι, δηλ. νὰ τὰς θυσίας μου ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν αἱ ἔλαβον παρ' αὐτῶν, Θουκ. 4.11, Ἀριστοφ. Εἰρ. 333· ἐπ. τοῦ ἑαυτοῦ μέρους Ξεν. Κύρ. 1.5, 1—ἰδίως, προθύμως καὶ θαυσιλῶς συνεισφέρειν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰσφέρειν (ὅπερ ἦν ἀναγκαστικόν), Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 3, Ἰσοκ. 54. 38· ἐκ τῶν ἰδίων ἐπ. Δελφ. 100. 28· τριήρη ἐπέδωκεν Δημ. 566. 11· ἐπέδωκα τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 264. 11, πρβλ. ἐπιδόσεις καὶ ἴδε Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 265.

4) ἐπιδιδόναι ἐαυτόν, τὸ νὰ ἐπιδοθῇ τις εἰς τι, ν' ἀφιερῶσθαι ἑαυτὸν εἰς τι, τινι Ἀριστοφ. Θεσμ. 213· εἰς τι Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 28· καὶ (ἑαυτὸν) ἐπιδιδόναι εἰς τρυφήν, Λατ. effundi in delicias, Ἀθην. 525E, πρβλ. 536A.

5) δίδω εἰς τὰς χειράς τιος, ἐγχειρίζω, ἐπιστολὴν τινι Διόδ. 14. 47, κτλ.· ἐπιδό. ψῆφον τοῖς πολίταις, παρέχιν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ψηφοφορεῖν, Πλουτ. Νουμ. 7.

II. Μέσ., λαμβάνω ὡς μάρτυρά μου, θεοὺς ἐπιδώμεθα (ἔξω. μάρτυρας) Ἰλ. X. 254, ὅπερ ἔτεροι ἀναφέρουσιν εἰς τὸ ἐπ-εδῆσθαι—ἐν Ἰλ. K. 463, ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε σὲ γὰρ πρῶτῃν.. ἐπιδωσόμεθ', ἴσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἀν καὶ ὁ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Σχολ. ἐρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ δώρου τιμῆσομεν· πρβλ. **περιδίδωμι.**

III. παρὰ πεζολόγους συγγραφαί, αὐξάνομαι, προχωρῶ, προβαίνω, προάγωμαι, ἐς ὕψος (ἴδε ἀποδίδωμι II)· ἐς τὸ ἀγριώτερον Θουκ. 6. 60· ἐς τὸ μισεῖσθαι ὁ αὐτ. 8. 83· ἐπὶ τὸ μεῖζον αὐτόθι 24· ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἰππ. Ἀφ. 1242, Πλάτ. Πρωτ. 318A· βελτίων ἔσται καὶ ἐπ. αὐτοῦ C, πρβλ. Κρατ. 410E· πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 913B· πρὸς εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 33B· καὶ ἀπολ., αὐξάνομαι, ἐνισχύομαι, «μεγαλύνω», προσδεύω, βελτιοῦμαι, Θουκ. 6. 72., 7. 8. Πλάτ. Εὐθύδ. 271B, Θεαιτ. 146B, 150D· ἐπ. πάμπαν [ἡ μάχη], αὐξάνεται, ἐπεντείνεται, γίνεται μεγάλη, αὐτὸθι 179D· πρβλ. **ἐπιδόσεις.**

2) = ἐνδίδωμι V, ὑποχωρῶ, ἐπ. ἐπιδόσιν τινι ἐλκοντι Ἰππ. π. Ἀρθρ. 834.

**ἐπιδιέξεμαι**, διεξέρχομαι τι λεπτομερῶς, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλουτ. 2. 854F.

**ἐπιδιεξέρχομαι**, Ἀποθ., = τῷ προηγ., Γαλην.

**ἐπιδιέρχομαι**, Ἀποθ., προσέτι διέρχομαι, Πολυδ. Α', 163.

**ἐπιδιετής**, ἐς. ἴδε ἐν λ. **διετής.**

**ἐπιδιζήμαι**, Ἀποθ., ἐρευνῶ, ἐξετάζω προσέτι, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξετάζω, Ἡρόδ. 1. 95.

2) ζητῶ, ἀπαιτῶ προσέτι, ὁ αὐτ. 5. 106· οὕτω καὶ **ἐπιδιζέομαι**, Μόσχ. 2. 28.

**ἐπιδιηγέομαι**, Ἀποθ., διηγούμαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, Ἀριστ. 1. 298.

**ἐπιδήγησις**, εἰς, ἡ ἢ ἐπακολουθοῦσα ἢ ἡ μετὰ προδήγησιν γινομένη διήγησις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5· repetita narratio ἐν Quinct. Inst. 4. 2. 128.

**ἐπιδικάζω**: μέλλ. -άσω, δι' ἀποφάσεως ἀποδίδω εἰς τινα περιουσίαν ὑπὸ δίκην διατελοῦσαν, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐπ. κληρὸν τινι Ἰσοκ. 86. 29, Δημ. 1174. 17.—Παθ., ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κληρὸν, λαβόντος τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατέχοντος τὴν περιουσίαν, ὁ αὐτ. 1052. 14· ἀπολ., Νόμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 1054, ἐν τῇ λ.

II. Μέσ., ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, καταρεύω εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως τύχῃ τῶν δικαίων μου, Πλάτ. Νόμ. 874A· ἔχω.. τὸν κληρὸν ἐπιδικασάμενος, ἔγω λάβει αὐτὸν δικαστικῶς, Ἰσοκ. 85. 34.

2) μετὰ γεν.· κινῶ ἀγωγὴν διὰ τι, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, ἐπιδικάζομαι τοῦ κλήρου Λυσ. Ἀποσπ. 16· Ἰσοκ. 42. 7, Δημ. 1051. 6· ἐπιδικάζομαι τῆς ἐπικλήρου, ἀξιῶ νὰ συζευχθῶ (γυναικί) κληρονόμος, ὁ αὐτ. 1068. 16, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 1, Ἰσοκ. 80. 6· μεταφ., ἐπ. τῆς μέσης χώρας Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2. 7, 8.—Παθ., ἡ ἐπιδικασθεῖσα, κληρονόμος ἢ ἀπαιτεῖ τις δικαστικῶς εἰς γάμον, Διόδ. 12. 18 (πρβλ. **ἐπίδικος**).

**ἐπιδικάσια**, ἡ, διαδικασία πρὸς κτήσιν ἢ κατοχὴν κληρονομίας, Ἰσοκ. 42. 8., 44. 12, Νόμ. παρὰ Δημ. 1055. 1· τῆς θυγατρὸς Ἰσοκ. 45. 16· ἐπιδικάσια κληρῶν καὶ ἐπικληρῶν Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 83. 4, ἐκδ. Blass.

**ἐπιδικάσιμος** [ᾱ], ὄν, ὃν ἀπαιτεῖ τις ὡς ἀνήκοντα αὐτῷ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 4· περιζήτητος, Λουκ. Ἐνὺν. 9.

**ἐπιδικάτοι** (;), συγγενεῖς δι' ἐπιδικασίας κληρονομοῦντες (;) ἢ ἐπιδικάντων (ἐπιδικά(σ)τόν;) ἐπὶ θ. οὐδ. γένους, Ἐπιγρ. Τεγέας Ἐφ. Ἀρχ. περίοδ. 2, σ. 410, Συναγ. Λέξ. Ἀθην. Κομμανούδη.

**ἐπίδικος**, ὄν, (δίκη) ἀμφισβητούμενος ἐνώπιον τοῦ νόμου, δυνατός νὰ εἴναι ὡς ὑπόθεσις δίκης (πρβλ. **ἀνεπίδικος**), ἐπ. ἐπὶ τὸ κληρὸν Ἰσοκ. 38. 12, πρβλ. 42. 17., 84. 24:—**ἐπίδικος**, ἡ, κληρονόμος, ἢ οἱ πλησιέστατοι τῶν συγγενῶν ἀπαιτοῦσιν εἰς γάμον, ὁ αὐτ. 44. 25 κέξ.· ἐπ. ἐπὶ ἀπαντὶ τῷ κληρῷ ὁ αὐτ. 45. 23· πρβλ. **ἐπὶ κληρὸς.**

2) καθόλου, ὑποκείμενος εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν, δίδωμι ἑμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, παραδίδω ἑμαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, Διον. Ἀλ. 7. 58· διαφιλονο-



κούμενος, πρὸς τινὰ Πλουτ. Κλεομέν. 4· ἐπ. νίκη, ἀμφοσθεν-  
μένη νίκη, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 3.

ἐπιδιδόμενος, ὄν, περιλαμβάνων  $1 + \frac{2}{3}$ , Κλήμ. Ἀλ. 783· οὕτως,  
ἐπιδιδμερής, ἐς, Νικομ. Ἀριθμ. 99.

ἐπιδιδνεύω, μεταγεν. τυπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ὀππ. Ἀλ. 4. 218,  
Ἡλιόδ. 3. 3.

ἐπιδιδνεύω, περιστρέφω τι ὅπως ῥίψω αὐτό, περιστρέφω τι  
πρὶν τὸ ῥίψω, τὴν μὲν ἐπειθ' ῥίψ' ἐπιδιδήσας Ἰλ. Γ. 378·  
πολὺ μείλινα λαὸν αἰείρας ἦκ' ἐπιδιδήσας Ὀδ. Ι. 538, κτλ.  
— Μίσ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι, Λατ. volvere  
animo, ἐμοὶ τότε θυμὸς πόλλ' ἐπιδιδνεῖται Υ. 218.—Παθ.,  
περιστρέφομαι ταχέως, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῷ αἵρει, ἔνθ' ἐπιδινηθέντε  
τινασάσθην (τῷ αἵετι) περὰ πυκνὰ Β. 151· ἐπὶ κηρήνων  
προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιδινοῦντες  
αὐτοὺς καὶ ὡσπερ ἀπογυμνάζοντες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.  
40, 12.

ἐπιδιδόχαις, εὼς, ἡ, πρήξιμον, μαστῶν Σωρ. Ἐφ. ἐχδ.  
Εἰμ. σ. 69, 79, 246.

ἐπιδιδόμαι, = δίδω καὶ δίομαι, Ἐπιγρ. Γόρτ. Κρήτ. Comp.  
152 I, II, II, II, VII, IV, IV, 11. ἴδε δίδω καὶ πρβλ. Ἡσύχ.  
ἐν λ. δίδωσθαι.

ἐπιδιδορδῶ, διορδῶνω μετὰ ταῦτα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 9.—  
Μίσ., τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ ἵνα τὰ λει-  
ποντα ἐπιδιδορῶσης καὶ καταστήσης κατὰ τὴν πόλιν πρε-  
σβυτέρους Ἐπιστ. πρὸς Τίτ. α', 5.

ἐπιδιδορῶσις, εὼς, ἡ, διορῶσις προηγηθείσης ἐκπράξεως,  
σχῆμα ῥήτορ., Ἡρωδιαν. π. Σχημάτ. σ. 53, 22., 55, 9, Ῥήτορες  
(Walz) τ. 3. 711, τ. 8. 596, 434, 506, 535, 595, 650, 774, 688.

ἐπιδιδορῶτικός, ἡ, ὄν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιδορῶσιν, μνη-  
μονεύεται ἐκ τοῦ Ἑρμογέν.—Ἐπίρρ. κῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.  
Πλ. 493.

ἐπιδιδορίζω, ὀρίζω ἢ διορίζω περαιτέρω, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 4, 7·  
— ῥημ. ἐπίθ. ἐπιδιοριστέον, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6. 12, 1.

ἐπιδοριονέω, ἐξάγω μετὰ τοῦ οὐρου ἢ οὐρῷ ὁμοῦ, πῦον ἐπιδο-  
ριονεῖν Ἰππ. 88B.

ἐπιδοριπλάσιζω: μέλλ. -άσω, = διπλάσιάζω, Ἡρωδιαν. 6.  
8, 17.

ἐπιδοριπλοῖζω, ἐπαναλαμβάνω, χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις,  
ἐπιδοριπλοῖζω, οὕτως ἔχουσι τὰ χειρογρ. παρ' Ἀισχύλ. ἐν Εὐμ. 1014·  
ὁ Δινδ. χάριν τοῦ μέτρου προτείνει ἐπὶ διπλοῖζω, ὁ δὲ Ἑρμανν.  
ἐπανδοριπλοῖζω ἄλλ'. ἴσως διορῶντέον ἐπανδοριπλάζω κατὰ τὸ ἐν  
Προμηθεῖ (817) ἐπανδοριπλάζε.

ἐπιδοριπλῶ, κάμνω τι διπλοῦν, καὶ ἐπιδοριπλῶσας τὴν δέξριν  
τὴν ἑκτὴν κατὰ πρόσωπον τῆς σκηνῆς Ἐβδ. (Ἐξοδ. ΚΣ',  
9)· διπλῶν εἰς δύο, ἐπ. τὰ φύλλα Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυνθ. Θα-  
λάσσης 66.

ἐπιδοριπλωσις, εὼς, ἡ, = διπλωσις, Φίλων 2. 479.

ἐπιδοριστάζω: μέλλ. -άσω, διστάζω περὶ τίνος πράγματος,  
Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιδοριστάσις, εὼς, ἡ, δισταγμὸς ἐπὶ τίνος ζητήματος, Γαλην.  
τ. 6, σ. 83 F.

ἐπιδοριτρετος, ὄν, περιλαμβάνων  $1 + \frac{2}{3}$ , Νικομ. Ἀριθμ. σ.  
101. 1.

ἐπιδοριφράς, ἄδος, ἡ, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου, = ἀντυξ Ι. 2, ἐξ  
ἐπιδοριφράδος πυμνάτης ἱμαῖος δέδεοντο Ἰλ. Κ. 475.

ἐπιδοριφρος, ὄν, (δίφρος) ἐπὶ τοῦ δίφρου, εἰς ὅκε δῶρα φέρων  
ἐπιδοριφρία θήη Ὀδ. Ο. 51, 75.

ἐπιδοριφρῶς, ὄν, (δίφρος) ἐπὶ τοῦ δίφρου, εἰς ὅκε δῶρα φέρων  
ἐπιδοριφρία θήη Ὀδ. Ο. 51, 75. II. ὁ εἰς τὸ ἔργον του καθή-  
μενος τεχνίτης, ἐργάτης, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 50. 3· ἐπ. τεχνίτης  
Ἰάμβλ. Βίβ. Πυθ. 245· τέχνη ἐπ., ἑδραῖον, καθιστικὸν ἐπάγγελμα,  
Λατ. ars sellularia, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 2. 28.—Ἰδε Κόντου  
Γλωσσ. Παρ. σ. 342.

2) ἀμαξηλάτης, κοινός, πρόστυχος  
ἄνθρωπος, Ἰουστινιαν. Νεαράϊ 91. 1.

ἐπιδοριψάω, διψῶ προσεῖτε ἢ κατόπιν, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1072.

ἐπιδοριψος, ὄν, = διψος, Νικ. Θ. 436.

ἐπιδοριωγμός, ὁ, συνεχής, ἐπίμονος διώξις, τὸν ἐπιδοριωγμὸν  
τῶν ἐναντιῶν Πολύβ. 11. 18, 7.

ἐπιδοριώκω: μέλλ. -ξω, τρέχω κατόπιν, διώκω, τινὰ Ἡρόδ. 4.  
1, 160, Λυσ. 99. 24, κτλ. II. ἐκ νέου καταδιώκω δικαστι-  
κῶς, «καὶ Ἰσαῖος ἐπιδιώκειν ἔφη τὸ πάλιν δικάζεσθαι» Πολύβ.  
II', 67.

ἐπιδοριώξις, εὼς, ἡ, = ἐπιδοριωγμός, Στράβ. 483, Εὐστ. Πο-  
νημάτ. 287. 41.

ἐπιδοριών, ὄνος, ὁ, ἐμπειρῶς ἔχων, ἐμπειρος, Τζέτζ. Μεθ'  
Ὀμ. 89.

ἐπιδοριάζω, κάμνω τι διπλοῦν μεταφ., πολλαχῶς ἐξετάζω τι,  
πολλὰς δ' ἐπεδορίσας βουλάς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 21· πρβλ. δοριάζω.

ἐπιδοριάζω, πλημμελ. γραφ. ἐν Ἀνδοκ. 32. 43· Reisk. ἐπι-  
δοριάζατο, Emper. ἐπιδοριάζει.

ἐπιδοριόδες, «προσδοκίαι» Ἡσύχ.

ἐπιδοριμα, τό, ἐπίμετρον, συνεισφορά, δεῖπνα ... ἐξ ἐπιδομά-  
των Ἀθην. 364 F.

ἐπιδομέω, ἐποικοδομῶ, Φίλων Βουζάντ. περὶ τῶν ζ' Θουράτ.  
2. 4, 5· ὁ Schneid. ἐπιδοδωμάται, κτλ.

ἐπιδομένω, τρίζω, ἐξ ὅθως τυρὸς ἐπεδόνει πολλὸν Ἀντιφάν. ἐν  
«Παρασίτω» 2.

ἐπιδοξάζω, σχηματίζω ἰδίαν ἢ γνώμην περὶ τίνος πράγματος,  
τὸ ἐπιδοξαζόμενον, δοξασία ἢ γνώμη περὶ τίνος πράγματος, Θεόφρ.  
π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

ἐπιδοξος, ὄν, (δόξα) ἐπὶ προσώπων, ὃν προσδοκᾷ τις νὰ πράξη  
τι, ἡ ὁ πιθανὸς μέλλων νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιούτος, μετ' ἀπαρ.  
Ἰππ. Ἀγμ. 766· ἐπ. γενέσθαι ἐπιεικεῖς, οὕτινες εἶναι πιθανόν  
ὅτι θὰ ἀποδειχθῶσι καλοὶ ἄνθρωποι, Πλάτ. Θεαίτ. 143 D· πολλοὶ  
ἐπιδοξοὶ τῷ τῷ τοῦτο πείσεσθαι, πιθανόν πολλοὶ νὰ πᾶθωσι τὸ  
αὐτὸ τοῦτο πράγμα, Ἡρόδ. 6. 12· ἐπ. ὢν πάσχειν, προσδοκίμας,  
Ἀντιφών 115. 22, πρβλ. 120. 13· αὐτὸς δ' ἐπιδοξὸς ὢν τυχεῖν  
τῆς τιμῆς ταύτης, ἐγὼ προσδοκῶν νὰ τύχῃ τῆς τιμῆς ταύτης,  
Ἰσοκρ. 117 E· ἐπ. γενήσεσθαι πονηρὸς Ἰσοκρ. 397 D· ἐπιδο-  
ξότερον ὄντος (ἐξυπ. αἰρεθῆναι) Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 32· ἐνίοτε  
μετὰ μετοχ. μέλλ., ἐπ. ἥσαν ἐμβολοῦντες Πλουτ. Ἀγκ. 13.

2) ἐπὶ πραγμάτων, πιθανόν, μετ' ἀπαρ., ἐπ. γενέσθαι Ἡρόδ. 1.  
89· πρὸς οὓς ἐπ. [ἔστι] πολεμεῖν Ἀριστ. Ρητ. 1. 4. 9·—  
ἀπολ., ὅσα .. κακὰ ἐπιδοξα καταλαμβάνει, προσδοκίμα, ἡ ἡδύ-  
νατο νὰ περιμένη τις, Ἡρόδ. 4. 11.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδοξα» προσδο-  
κίμενα .. «ἐπιδοξος» προσδοκίμος. II. ἐπὶ φήμης, ἐπίσημος,  
ἐνδοξος, Πίνδ. Ν. 9. 110, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς π. χ.  
Διοδ. 13. 83, Πλούτ. 2. 239 D, κτλ. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 132 κέξ.—  
οὕτως ἐπίρρ. -ως, Ἐβδ. (Α' Ἐσθρ. Θ', 45).

ἐπιδοξότης, ἡ, ἐνδοξότης, δόξα, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. 103. 1.

ἐπιδορατής, ἰδος, ἡ, (δῶρον), τὸ προέχον τοῦ δόρατος, ἡ αἰχμή,  
Πολύβ. 6. 25, 5, Πλούτ. 2. 217 E.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδορατής» ὁ  
σιδηρὸς τοῦ ἀκοντίου· τὸ ἄνω ... II. = σαυρωτήρ (ὁ ἴδε),  
στυράκιον Α. Β. 303, 7.

ἐπιδοριπίδιος, ὄν, = ἐπιδορπίος, Ἀνθ. II. 6. 299.

ἐπιδοριπίζομαι, ἀποθ., ἐσθίω ὡς ἐπιδορπίον, ταυθ' ἡδιστά  
γ' ἐπιδοριπίζομαι Δίφιλ. ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Σώφροισ· ἐν «Παρακατα-  
θήκῃ» 1. 5 Ἀθην. 640 D).—Ἐν Πολυδ. ζ', 102, ἐπιδοριπτήσα-  
σθαι, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπιδορπίσασθαι, πρβλ. Η', 79· προσέει-  
παυτοῖ ἐχομεν ἐπιδορπίσματα ἀντὶ -ίσματα (ὡς ἐν § 79).

ἐπιδορπίος, ὄν, (δῶρον) πρὸς χρῆσιν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὕδωρ  
(πρβλ. προσδορπίος) Θεόφρ. 13. 36· πρὸς ἐπίθεσιν τραγημάτων,  
τράπεζαι Ἀθην. 130 C, πρβλ. Νικ. Ἀλεξίφ. 21.

ἐπιδοριπῆς, ἰδος, παλαιὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ δεῖπνον, τὸ δὲ  
δεῖπνον ἐπιδοριπίδα [ἔλεγον οἱ παλαιοί] Ἀθην. 11 D.

ἐπιδορπίσμα, τό, τὸ μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν παρουσιαζόμενον  
ἔδεσμα ἢ τραγήλιον, Φιλίππιδ. ἐν «Φιλαργύρῳ» 1, Ἀθην. 644 E,  
Πολυδ. ζ', 79· «ἐπιδορπίσματα» τραγήματα ἐπίδειπνα Ἡσύχ.—  
Πρβλ. ἐπιδοριπίζομαι.

ἐπιδορπισμός, ὁ, ὡς τὸ προηγ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 100.

ἐπιδορπον, ὄν, τό, = ἐπιδορπίσμα, τάπιδορπα δέξαισθε  
Ἡρώδου Μιμίανθ. 4. 13.

ἐπιδορπίμος, ὄν, ὁ ἐπὶ πλέον διδόμενος, ἐπ. παρὰ τὰλλα  
τοῦτ' ἔσται Ἀλεξ. «Εἰς τὸ φρέαρ» 1· ἐπ. δεῖπνα, εἰς ἃ  
ἀπροσδόκητος χλιδὴ προσετέθη, Κρόβυλ. ἐν «Ψευδοπολιμαίῳ» 1,  
Ἀθην. 364 F.

ἐπίδοσις, εὼς, ἡ, τὸ χορηγεῖν ἢ παρέχειν περιπλέον, προσφορά  
αὐτοπροαίρετος εἰς τὴν πόλιν, οἱ τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπι-  
δόντες Δημ. 285. 19· ἐγένοντο εἰς Εὐδοίαν ἐπιδόσεις παρ'  
ὧμῖν πρῶται, κτλ., ὁ αὐτ. 566. 22· ἴδε ἐπιδίδωμι I. 3·—ἐπί-  
δομα, φιλοδώρημα εἰς τοὺς στρατιώτας, Λατ. donativum, Ἡρωδιαν.  
1. 5, κτλ. II. (ἐπιδίδωμι, ἀμεταβ.) αὐξήσις, πρόσδος,  
ἐπ. ἐς πληθὸς τοῦ ροφήματος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 385· ἐπ.  
ἔχω, εἶμαι ἐπιτεκτικός πρόδου ἢ βελτιώσεως, Πλάτ. Θεαίτ. 146 B,  
Συμπ. 175 E κ. ἄλλ.· ἐπ. λαμβάνειν πρὸς τι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ.  
§ 267, πρβλ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 32· ποιεῖσθαι Πολύβ. 1. 36, 2· ἡ  
ἐπίδοσις γ' γίγνεται Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 8 κ. ἄλλ.· ἐπ. τῶν  
τεχνῶν αὐτοῖσι 1. 7, 17· ἡ τρίτῃ ἐπ. τῆς ὀλιγαρχίας ὁ αὐτ. ἐν  
Πολιτικ. 4. 6, 10. 6) ἀφροσύνη, τινός, εἰς τὴν πρᾶξιν, Διον.

Ἀλ. π. Συνέδ. 4. 2) χαλάρωσις, κατάρτισις, ἐπὶ τῶν νεύ-  
ρων τοῦ σώματος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 784· ἐπ. ἐπιδοῦναι αὐτοῖσι 834.

—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίδοσις» ἡ προῖξ· καὶ αὐξήσις.

ἐπιδοτικός, ἡ, ὄν, πρῶτον ἐν δώσῃ εἰς τοὺς χρήζοντας, δια-  
κρινόμενον ἀπὸ τοῦ μεταδοτικού ὑπὸ Ἀμμαν. σ. 57, «ἐπιδοτικός  
μὲν ἔστιν, ὁ δομένους ἐπιδιδούς· μεταδοτικός δὲ ὁ φίλος».

II. ἐτοιμος νὰ ἐνδῶσῃ ἢ υποχωρήσῃ, Ἰππ. Μοχλ. 866.

ἐπιδοιεύω, εἶμαι ἐπὶ δούλοις, Ἰουλιαν. 409 A.

ἐπιδοιεύω, παράγω δούπον ἢ θόρυβον κτυπῶν διὰ τίνος, τὰς  
τε ἀσπίδας ἀνέλκοντο [καὶ] ταῖς σαφίρσαις ἐπιδοιεύσαντες  
[ἡλάλασαν] Πλουτ. Εὐμέν. 14, Κράσσ. 23· ἴδε ἐπιχρῶναι

ἐπιδοχή, ἡ, τὸ παραδέχεσθαι νέον τι μετὰ τὴν κατὰλυσιν ἄλλου,  
ὄχλοις τε γὰρ ἐυμύκτοις πολυανδρουσὶν αἱ πόλεις· καὶ  
ῥάδας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς,  
καὶ παραδοχάς νέων πολιτευμάτων, Θουκ. 6. 17.



**ἐπιδράγματα**, τὰ, πρόσθετα δράγματα, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Τράλ-  
λεων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 181.

**ἐπιδραμῆν, ἐπιδραμέτην**, ἴδε ἐπιτρέχω.

**ἐπιδραμητέον**, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτρέχω, δεῖ ἐπιτρέχειν ἢ  
ἐπιδραμῆν, Κλήμ. Ἀλ. 429.

**ἐπιδραστομαι**, Ἄττ. -τομαι: Ἀποθ., δρᾶσσομαι, πᾶνω τι  
διὰ τῶν χειρῶν, ἀδράχων, πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ  
λιδανωτοῦ Πλουτ. Ἀλέξ. 25, κτλ. τι Ἀλκίφρ. 3. 60: — μεταφ.,  
ἐπιλαμβάνομαι, παντός ἐπιδραττομένοι πολитеύματος Πλουτ.  
2. 793C, Ὅθων 2.

**ἐπιδράω**, δρῶ, ἐκτελῶ τι ἐπὶ τινος, ἀφικομένῳ δὲ ἐπιδράσας  
δοσ. Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Πυθαγόρας ὑπὲρ καθαροῖν νομι-  
ζουσιν ἐκέλευσεν ἐς ἡθὴν σταθεῖν Φιλόστρ. 234.

**ἐπιδρέπομαι**, Μέσ., μεταφ., δρέπομαι, ἀπολαύω, θαίμονας  
ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους Κλήμ. Ἀλ. 35.

**ἐπιδρομάδην**, Ἐπιγρ. = ἐπιτροχάδην, Ὀρρ. Ἀργ. 559, Νικ.  
Θηρ. 481. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομάδην» παρέργως. κατὰ σπουδὴν.  
**ἐπιδρομεύς**, ὁ, ὁ ποῦν ἐπιδρομήν, Νεῖλ. 516D.

**ἐπιδρομή**, ἡ, (ἐπιδραμῆν) εἰσβολή, εἰσδρομῆς, κυμάτων  
Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 33· κινήσις πρὸς τὰ ἐμπρός, Σουλ. Ἐπιγρ.  
3546, 35: — μεταφ., ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν φιλοσόφων, ἐν τῇ  
τροχάδην ἐξετάσει τῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 48.

**II.** αἰφνί-  
διος εἰσβολή, προσβολή, ἔφοδος ἢ ἐξδρομῆς, ἐξυδος, Θουκ. 4. 23, 34,  
56· ἐξ ἐπιδρομῆς ἀρπαγή Ἡρόδ. 1. 6· ἐντεῦθεν, ἐξ ἐπιδρομῆς,  
αἰφνιδίως, «εἰς τὴν στιγμὴν», προχείρως, ἀμέσως, ἐξ ἐπ. αἰρέσεις  
ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 619D· μὴδὲν ἐξ ἐπ. παθεῖν Δημ. 559.  
26.

**III.** τόπος ἐνθα τὰ πλοῖα εἰσέρχονται, τόπος πρὸς ἐπίστα-  
σιν, ὅρμος, Λίδυς. Ἐρήμιος ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς Εὐρ. Ἐλ.  
404, πρβλ. Ψευδο-Εὐρ. 1. Α. 1597.

**IV.** ῥέσσις, οἷον αἵμα-  
τος, Ἰππ. περὶ Ἰητρεῖον 748. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομή» ἔφοδος  
ἀρπαγή, ἐπίδρασις.

**ἐπιδρομῆα**, ἡ, = τῷ προηγ., εἰσβολή, προσβολή, Ἀπολλ. Ρόδ.  
Γ. 593, πρβλ. Δοδ. Φρύν. 527.

**ἐπιδρομικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιδρομάδην γινόμενος, ἐσπευσμένος,  
ἔσται δὲ ἐπιδρομικώτερον καὶ ὁλοσχερέστερον τὸ τῆς ὕψι-  
γῆσεως Σέξτ. Ἐπιμ. π. Μ. 5. 3.

**ἐπιδρομῆς**, ἰδος, ἡ, τροχίλια, κοιν. «καροῦλι», Ἰωσφ.

**ἐπιδρομος**, ὄν, ἐπὶ τεῖχος, τὸ ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον,  
ἐνθα μάλιστα ἀμειβάσθαι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἐπλετο  
τεῖχος Ἰλ. Ζ. 434 (ἀλλ' ἐπιδρομον ἄρμασι τεῖχος, ἐπ' οὗ  
δύνανται νὰ τρέχωσιν ἄρματα, Ἀνθ. Π. 9. 58)· ἐπιδρομον Ζεφύ-  
ροις, διαπεσόμενον ὑπὸ δυτικῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 10. 13, πρβλ.  
Ὀππ. Ἀλ. 3. 635· ἐκ τῶν ἐπιδρόμων καὶ πεδινῶν πρὸς τὴν  
ἐγγὺς ὑπάρειαν ἀφιππον οὖσαν Πλουτ. Εὐμέν. 9.

**II.**  
ἐνέργ., ἐπιτρέχων, ἐπεκτεινόμενος, ἐξαπλούμενος, ἐπὶ ἐλκῶν, Νικ.  
Θ. 242.

**2)** μεταφ., ὑπὲρ τὸ δέον ἐσπευσμένος, ὀρμητικός,  
ἀπερίσκεπτος, ὄρκος, γνώμη Πaus. 9. 21, 6., 33. 3.

**3)**  
ἐπικείμενος, ἐπαπειλὼν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 124. **III.** ἐπιδρο-  
μος, ὁ, σχοινίον ὅπερ ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ θηρευτικοῦ  
δίκτυου, Σεν. Κυν. 6, 9, Πολυδ. Ε'. 29, πρβλ. Πλιν. 19. 1· οὕτω,  
δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων (παθ.), δι' ἐκτεινόμενων σχοινίων,  
Πλουτ. Σερτώρ. 22· πρβλ. **περίδρομος**, ὁ. **2)** «τὸ ἰστίον  
τὸ ἐν τῇ πρῶμῃν κρεμνόμενον, ὁ καλοῦσι φάρον (ἴσως διορθ. φῆρος)  
καὶ ἔλασσον» Ἡσύχ., ἢ κατὰ Πολυδ. (Α', 91) ὁ δευτέρως ἰστός  
πλοῦ, ἴδε Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19. 3.

**ἐπιδροσίζω**, δροσίζω, καθιστῶ εὐάρεστον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1,  
σ. 562C.

**ἐπιδυναστεύω**, δυναστεύω, βασιλεύω ἀμέσως μετὰ τινα, τινί,  
μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

**ἐπιδυσις**, ἡ, = τὸ ἐπιδύναμι, Ἀμφιβολ. παρὰ Φίλωνι Ι. 115, 32.

**ἐπιδυσμενέομαι**, εἶμαι ἢ καθίσταμαι δυσμενής τινι, Ἡσύχ.  
ἐν λ. **ἐπικηραίνειν**.

**ἐπιδυσφημέω**, δίδω κακὸν ὄνομα εἰς τινα, καὶ τοὺς διὰ κα-  
κίαν δὲ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἐπιδυσφημοῦσιν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 1, 3.

**ἐπιδυσωχέω**, ἐπισκώπτω, χλευάζω, «ἐπιδυσ(ω)χεῖν» ἐπιτωθά-  
ζειν Ἡσύχ., πρβλ. **ἐπιτωθάζω**.

**ἐπιδύω ἢ ἐπιδύνω**, ἄορ. **ἐπιδύνω**, ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου,  
Ζεὺ κύδιστε.. αἰθέρι ναίων, μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι καὶ  
εἰ κνέφας ἔλθειν, πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο  
μελάνθρον, ἅς μὴ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἅς μὴ ἐπέλθῃ σκότος πρὶν κατα-  
κρημνίσω τὸ μέγαρον τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Β. 413· ὁ ἥλιος μὴ ἐπι-  
δυνέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὡμῶν, ὁ ἥλιος ἅς μὴ δύῃ πρὶν πα-  
ρέλθῃ ἡ ὀργὴ ὡμῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 26, πρβλ. Ἐδδ. (Δευτ.  
ΚΔ', 15) καὶ Φίλων 2. 324.

**ἐπιδωμάτιος**, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, ὁ ἐπιδωμάτιος χόρτος  
Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 352C.

**ἐπιδωμάω**, ἴδε ἐπιδομέω.

**ἐπιδώμεθα**, ἴδε ἐπιδίδωμι II. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδώμεθα»  
ἐπιδώμεν θεούς, ἴδωμεν.

**ἐπιδωρέομαι**, Ἀποθ., δωροῦμαι προσέτι, Γαλῆν. τ. 14. σ.  
305, 11.

**ἐπιδώτης**, ου, ὁ, (ἐπιδίδωμι) ὁ ἀφθόνως παρέχων, ἐπιθετον  
τῶν θεῶν, ἴδως τοῦ Διὸς ἐν Πaus. 8. 9, 2, Πλουτ. 2. 1102F.

**ἐπεικεία**, ἡ, (ἐπεικῆς) τὸ λογικόν, τὸ εὖλογον, λόγος ἔχει  
ἐπεικείαν τινα Ἰππ. π. Ἀγμ. 772. **2)** δικαία τις συγκατά-  
θεσις, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 10,  
8, κτλ. κατ' ἐπεικείαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰ τοὺς ὅρκους,  
Ἰσοκρ. 377D, πρβλ. **ἐπεικῆς** II. 2.

**3)** τὸ ἐπεικῆς, δικαιο-  
σύνη, μετριότης, Θουκ. 3. 40, 48., 5. 86, Πλάτ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ.  
§ 160, κτλ. ὡσαύτως, καλωσύνη, ἀγαθότης, Δημ. 581. 12, Ἀριστ.  
Ἡθ. Ν. 10. 5, 6 κ. ἄλλ.: — ἐν τῷ πληθ., ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ  
χάριτες, Ἰσοκρ. 53C. **II.** κατὰ προσποιοῦναι, καὶ τὸ γε  
τῆς Ἐπεικείας ἱερὸν οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκοῦσι χαριστή-  
ριον ἐπὶ τῇ πραότητι ψηφίσασθαι Πλουτ. Καῖσ. 57.

**ἐπεικελος**, ὄν, = εἰκελος, ὁμοιος, τινι, τὸ ἀρσ. συγχ. παρ'  
Ὀμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν: ἐπεικελος  
ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπεικελος Ἰλ. Α. 265, κτλ. οὕτω, θεοῖς  
ἐπεικελὰ τέκνα Ἡσ. Θ. 968· πρβλ. **ἐπεικελος**.

**ἐπεικεύομαι**, Ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι εἰς τινα ἐπεικῆς, νῦν  
ἐπεικεύσατο ἡμῖν ὁ θεὸς ἡμῶν Ἐδδ. (Β' Ἐσδρ. 1, 8).

**ἐπεικῆς**, ἐς, (εἰκὸς) ἀρμόδιος, σύμμετρος, κατάλληλος, πρέ-  
πων, τῷ μόνον δ' οὐ μάλα πολλὸν.., ἀλλ' ἐπεικῆα τοῖον Ἰλ.  
Ψ. 246· εἰ δέ μοι οὐ τίσσοις βοῶν ἐπεικῆ' ἀμοιβήν, εἰ δέ  
μοι οὐκ ἀποδώσουσι τὴν προσήκουσαν ἀποτίμωσιν, Ὀδ. Μ. 382. —  
Ἀλλαχοῦ ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδέτ. **ἐπεικῆς**, ἡ παρενθετ., ὡς  
**ἐπεικῆς**, ὡς εἶναι πρέπον, Ἰλ. Τ. 147, Ψ. 537, Ὀδ. Θ. 839· ἢ  
μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὅν μὲν (μῦθον) κ' ἐπεικῆς ἀκούειν, «ἀλλ'»  
δὴ μὲν λόγον πρέπον ἐστὶν ἀκούειν τινα (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 547·  
οἱ ἐπεικῆς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, «ὅποια εἰκὸς ἔργα θεοῦ εἶναι»,  
τουτέστιν οἷα ἔπρεπε θεὸς παρέχειν (Σχόλ.), Τ. 21, πρβλ. Ψ. 50,  
Ὀδ. Β. 207.

**II.** μεθ' Ὀμ., **Α)** ἐπὶ πραγμάτων:

**α)** λογικός, ἢ δὲ τρίτη [τῶν ὁδῶν].., πολλὸν ἐπεικεστότη  
ἐοῦσα, μάλιστα ἀφυσταί, ἡ δὲ τρίτη τῶν γνωμῶν πολὺ λογικω-  
τέρα οὖσα, κτλ., Ἡρόδ. 2. 22· ἐπ. πρόφασιν Θουκ. 3. 9· ἐπ.  
δόδος, ἀρκούντως καλὴ ὁδός, Πλουτ. Κράσας. 22. **β)** κατ' ἀντι-  
θεσιν πρὸς τὸ κατὰ τὸν γραπτὸν νόμον δίκαιον, τί μὲν οὖν ἐστὶ  
τὸ ἐπεικῆς καὶ ὅτι δίκαιον, κτλ., Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 8· ἐστὶ δὲ  
ἐπεικῆς τὸ παρὰ τὸν γεγραμμένον νόμον δίκαιον ὁ αὐτ. ἐν  
Ρητ. 1. 13, 13· τῶν δικαίων τὰ ἐπεικῆστερα προτιθέσθαι  
Ἡρόδ. 3. 53· συγχωρεῖν τάπεικῆ τινι Ἀριστορ. Νερ. 1438·  
ἐπεικεστέρον ἢ δικαιότερον Ἀντιφῶν 117. 40· ἐπ. ὁμολογία  
Θουκ. 3. 4· γνώμη Ἀριστορ. Σφ. 1027· τὸ ἐπ. καὶ σύγγνωμον  
Πλάτ. Νόμ. 757D· πρὸς τὸ ἐπ. = ἐπεικῆς 3, Θουκ. 4. 19:—  
καθόλου = μέτριος, Δημ. 915, ἐν τέλ.: — πρβλ. **ἐπεικεία** II.

**2)** ἐπὶ προσώπων, ἄριστος, τέλειος, ἄνευ ἐλαττωματός, παῖς  
τὰ μὲν ἄλλα ἐπεικῆς, ἀφωσος δὲ Ἡρόδ. 1. 85· ἰκανός, οἱ  
ἐπεικῆστατοι τῶν τριηράρχων Σεν. Ἐλλ. 1. 1, 30· τίνες οἱ  
τῶν νέων ἐπίδοχοι γενέσθαι ἐπεικῆς, τίνες τῶν νέων ὑπάρ-  
χει ἐλπίς νὰ εὐδοκιμήσωσι, Πλάτ. Θεαίτ. 143D, πρβλ. Πολ.  
398B, Νόμ. 957A. **6)** ἐπὶ ἡθικῇ ἐννοία, λογικός, δίκαιος,  
ἀγαθός, πρᾶος, ἐπ. τὴν ψυχὴν, τῇ φύσει, τοῖς ἡθεσιν ὁ αὐτ.  
ἐν Συμπ. 210B, κτλ. ἀπολ., Θουκ. 8. 93, Ἰσοκρ. 12D· ἐπ. ἀν-  
δρες, ἀντιθετον τῷ μοχθηρῷ, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 2· τοῦπεικῆς,  
τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον, Σοφ. Ο. Κ. 1127· οὕτε τοῦτ', οὕτε τὴν  
χάριν οἶδεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπεικῆα»  
τὸν ἀστέον. ἡ τὸν ἀψευδῆ. ἄλλοι τὸν ἐγγυρόντα καὶ πρέποντα  
καὶ «ἐπεικῆς» καθῆκον, πρέπον, προσήκον, ἱκανόν. ἐπεικῆς. προ-  
σηγές, εὐγνωμον, μέτριον. εὐφρές, σπουδαῖον. πρῶον. ἀγαθόν.

**III.** Ἐπίρρ. -κῶς, Ἰων. -κῆος, πρεπόντως, ἐπαρκῶς, ἀρκούντως,  
«ἀρκετὰ», Λατ. satis, ἢ ῥίζα τοῦ λωτοῦ ἐγγλύσσει ἐπεικῆως,  
εἶναι ἀρκετὰ γλυκεῖα, Ἡρόδ. 2. 92· ἐπ. ἔγω, εἶμαι ἀρκετὰ καλά,  
Ἰππ. Κωακ. Προγν. 176· ἐπ. ἐξεπίστασθαι Ἀριστορ. Σφ. 1249·  
ἐπ. ἀναλοσθῆναι Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 3· ἐπ. πλατὺ  
ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 17, πρβλ. 17. 18· οἱ περὶ τοῦ  
τεταρταίου ἐπ. μεθίστανται Ἰππ. 139A, πρβλ. Ἀλέξ. ἐν Ἀδῆλ.

37· ἐπ. τὸ τρίτον μέρος, σχεδόν, περίπου, Πολυδ. 6. 26, 8·  
καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπεικῆς οἶοι τε ἥσαν κατέ-  
χων τὸ μὴ δακρύειν, μόλις ἡδύναντα νὰ κρατήσωσι τὰ δακρυά-  
των, Πλάτ. Φαίδων 117C· ἐπ. μὲν.., ἴσως, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ.  
493C. **2)** πιθανός, λογικός, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 431E, κτλ.

**3)** μετ' ἐπεικείας, πρᾶως, εὐμενῶς, Πλουτ. Πύρρ. 23· ἐπ.  
ἔχων πρὸς τινα Ἰσοκρ. 310D. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπεικῶς» πᾶνω,  
λίαν, πρᾶως.

**ἐπεικοσθέδομος**, εἰκοστὸς καὶ ἐβδομος, λόγος Πτολ. Ἀρμ.  
I. 13, σ. 62-3, ἐκδ. Wal.

**ἐπεικτός**, ἡ, ὄν, (εἴκω) ὑποχωρῶν, ὑποχωρητικός, λέξ. Ἐπ.,  
παρ' Ὀμ. ἀίποτε μετ' ἀρνήσεως, σθένος οὐκ ἐπεικτόν Ἰλ. Θ.  
32, Ὀδ. Τ. 493· μένος.. ἀσχετον, οὐκ ἐπ., «οὐκ εὐκατάπλη-  
κτον, οὐχ ὑποχωρητικόν, οὐκ εὐένδοτον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 892· πέν-  
θος ἀσχετον, οὐκ ἐπ., ἀκατάπαυστον, «οὐ μέτριον, οὐ φορητόν»



(Σχόλ.). Π. 549· ἀλλά, ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπεικτά. «οἱ οὐκ ἂν εἴδειεν ἐπεικῶς διατεθεῖς, . . καὶ ἄλλως εἰπεῖν, γελαστά μὲν τοῖς ἄλλοις, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐπεικτά» (Εὐστ.). Ὀδ. Θ. 307, ἐνθα ἴσιν Nitzsch.

ἐπειμένος, ἴδε ἐπεινύμι.

ἐπεισσομαι, ἐπεισάμενος, ἴδε ἐπειμι (εἶμι).

ἐπειστος, ον, = ἔφεστος, Μουσ. Συγγρ.

ἐπιέλδομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐπέλδομαι, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 783.

ἐπι-ελίστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐφελίσσων, λέξις σχηματισθεῖσα πρὸς ἐρμησίαν τοῦ Ὀμητικοῦ ἡλέκτωρ, Σχόλ. Π. 398.

ἐπιέλπομαι, Ἐπ. ἀντὶ ἐπέλπομαι, ὁ ἴδε.

ἐπιέλπτος, ον, δὲν ἀνταί τις νὰ ἐλπίῃ ἢ νὰ περιμένῃ, ἐλπίστος, Ἀρχιλ. 69, Ὀππ. Ἀλ. 4. 311.

ἐπεινύμι, ἐπιθέτω, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τινα, χλαῖναν δ' ἐπέσσαιεν, ἐρρίψαμεν ἐπ' αὐτὸν χλαῖναν, Ὀδ. Υ. 143· ἀλλαχού δ' Ὀμ. ἔχει μόνον τὴν μετοχ. παθ. πρkm. ἐπεινόμενος, περιβεβλημένος, ἐπὶ μεταφορικῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., ἀναιδείην ἐπιείμενε, ἠφιεσμένε, περιβεβλημένε μὲ ἀναιδείαν, ἀναισχύντε, Π. Δ. 149· θοοῖριν ἐπειμένον ἀλκήν Θ. 262, κτλ. ἐπ. ἀχλύν Ἀνθ. Π. 7. 283· λευκοῖσι δ' ἐκάτερθε κόμιας ἐπειμένην ὥμοις, ἔχουσα τοὺς λευκοὺς ὥμοις ἐκάτερθεν κίχαλυμένους διὰ τῆς κόμης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 45· χαλκὸν ἐπείσται, καλύπτεται ὑπὸ χαλκοῦ ἄνωθεν, Χρησμός παρ' Ἡρόδ. 1. 47, ἴδε Κριτικ. καὶ Γραμματικ. Κόντου ἐν Ἀθηναῖς τόμῳ Β', σ. 286. — Μέσ., ἐνδύμαι προσέτι, βάλω ἐπάνω μου ὡς ἐπανωφόριον, χλαῖνας ἐπείνυσθαι Ἡρόδ. 4. 64· μεταρ., ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσαντο Π. Δ. 350· θανάτῳ μεμνάζωμεν περιστέλλων μέλῃ, καὶ τελευταῖαν ἀπάντων γὰρ ἐπισοφόμενα (ποιητ. μέλλ.), ἃς ἐνθυμῶν ὅτι τὰ μέλῃ ἀπερ' ἐνδύει εἶναι θνητὰ καὶ ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ καλυφθῇ ὅλος ὑπὸ τῆς γῆς, Πινδ. Ν. 11. 21· οὕτω, γῆν ἐπέσασθαι Σεν. Κύρ. 6. 4, 6· γῆν ἐπεινύμεθα Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 8. 4· ἄλλ' ὥσαυτὸς μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπισοσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις, σκεπάσαντες τὴν ῥάχιν τῶν διὰ μαλακῶν χλαλίδων, Πινδ. Ν. 10. 82. — Ἀρχαῖον Ἐπ. ῥῆμα ἀπαντῶν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν τῷ τύπῳ ἐφέν-νυμι ἐνεκα τοῦ δίγαμμα, ἴδε ἐννυμι, καταέννυμι· τὸ ἐπέσασθαι διατρέπεται ἐπὶ παρὰ Σεν. ἐνθ' ἄνωγ., ἄλλὰ τὸ ἐφέσσεσθαι, ἐφέσσατο, ἐφέσάμενος ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 691, 1326, Θεοκρ. ἐνθ' ἄνωγ., Ἀνθ. Π. 7. 299, 446.

ἐπιέπομαι, ἴδε ἐφέπομαι.

ἐπιέπω, ἐπιτελῶ, ἐπιέψω· ἐπιτελέσω· Ἡσὺχ.

ἐπιεργάζομαι, ἐπιεργαζόμενος Ἐπιγρ. Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀθήναις CIA. Π. 545, ἴδε ἐπεργάζομαι, 2.

ἐπιέσπερος, ἴδε ἐφέσπερος.

ἐπέσπομαι, ἴδε ἐφέπομαι.

ἐπιστῆς ἢ ἐπιστῆς, ἔς, (ἔτος) τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετενός, ἄρτι τῆς ἐπιστοῦς (χρόνος) πεπτωκυίας Πολύβ. 3. 55, 1. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρატ. σ. 337.

ἐπιφοῖρος (= ἐπινοός) Ἐποικ. Δοκρ. γράμ., ἐκδ. Ἰω. Οἰκ.

ἐπιζα, ὄρενα. Κύριοι· Ἡσὺχ.

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

ἐπιζάφελος (ἄ), ον, ὀρηκτικός, σφοδρὸς, χόλος Π. Δ. 525. — Ἐπιγρ. ἐπιζαφελῶς (ὡς εἰ ἐὶ ὄνομαστ.) ἐπιζαφελῆς, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ, ὁμοῦ ἐπιζαφελῆς εὐρηται παρ' Ἡσὺχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ: «θυμῶδες, ὀργίλον, χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπικότον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὀρηκτικός, ἐξημμένος, μανιωδὴς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μανεαίνειν Π. Δ. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεσίλων Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 487· ὥσαυτως, ἐπιζάφελον κοιτεύουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672. — Μόνον Ἐπικ. (τὸ ἀπλοῦν ζάφελος οὐδ' ἀμῶν ἀπαντᾷ: φανερώς ἔχει σχεσιν πρὸς τὸ ἐπιτακτικὸν προθεματικὸν ζα-.)

ἐπιζάω, ἰων. ἀντὶ ἐφιζάω.

ἐπιζάξ, ἐπὶ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐπὶ τὴν συντομον, καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαιγίου, ἢ συντόμως Ἀθηναῖοι Ἡσὺχ., ἴδε ἐπιτάξ.

ἐπιζάρω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ρῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἐνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.): πρβλ. ζέρεθρον καὶ ἴδε ἐν Ζ ζ.

7.1, πρβλ. Ρῆτ. 3. 5, 7· — μεταρ. ἐν τῷ Παθ., μῆδ' ἐπιζευχθῆς στόμα φῆμῃ πονηρᾷ, μῆδ' νὰ κοινωνήσῃ τὸ στόμα σου μὲ λόγον πονηρῶν, Δισχὺλ. Χο. 1044· μαθηματ., ἐπεξεύχθω, κτλ., ἃς ἐπιζευχθῇ, ἐνωθῇ τὸ σημεῖον Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 7, κ. ἄλλ. II. περικλείω, ἐγκλείω, Πολύβ. 4. 75, 4., 3. 49, 7.

ἐπιζευκτήρ, ἥρος, ὁ, «σπειρά καὶ σειρά» Ἡσὺχ.

ἐπιζευκτικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιζευγνός, ἐπὶ συνδέσμου, «τίθεται δὲ κατὰ τὸν ἐπὶόντα χρόνον (τὸ ὅποτε) συνεκπερομένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἂν ὀππότε» ἂν ἡδῶσῃ τε Ὀδ. Α. 41)· ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῶ αὐτὸν χρησασθαι τῷ εἰ [Ὀμηρικῶς]· εἰ μὴ μοι τλαίης γέ, θεά (Ὀδ. Ε. 178)· Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1349.

ἐπιζεύξαι, εως, ἐπίδειξις, ἐν τῇ ἐπιζεύξει τῶν ἐπιτιθεμένων (φονικῶν) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 6, 1. II. παρὰ Γραμμ., ἡ ἐπανάληψις λέξεως, ἐπιζεύει δὲ δεὰν τὰ προκειμένα ὀνόματα διαλαμβάνοντες τὴν ἐπιφορὰν ἐμφαντικωτέραν ποιησάμεθα, οἶον Ὡθῆαι δέ, Ὡθῆαι, πόλις ἀστευγίων, μεθ' ἡμέραν ἐκ-μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνηράσθη (Δισχὺλ. 72. 30)· Ἡρωδιαν. περὶ Σχημάτων ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 603. 13.

ἐπιζεφύρος, ον, πρὸς δυσμάς, δυσκίος, δυτικός, «ἥτις ἔχεις κληῖτα ἐπιζεφύριοι Δυμάλη: Εὐφορίων παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντ. ἐν λ. Δύμη: — οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Δοκροὶ ἐλέγοντο Ἐπιζεφύριοι, Πινδ. Ο. 10. 18, Ἡρόδ. 6. 23, κτλ.

ἐπιζέω: μέλλ. -ζέσω, ἐπὶ ὕδατος, ἀνακαχλάζω· ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρός, ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδύναι μετὰ πυρός πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος Πλούτ. 2. 399D· πομφόλυγες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφρώων οἱ δὲ ἐπιζέουσιν Ἀρριανὸς ἐν Στοβ. παραστ. 2. 5 (σ. 9, ἐκδ. Gaisf.): — μεταρ., ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε, ἡ νεανική ψυχὴ μου ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἤκουσα τοῦτο, Ἡρόδ. 7. 13· ἡ χολὴ ἐπιζει Ἀριστοτ. Θεσμ. 468· θυμάλωψ ἐπέζεσεν (ὡς εἰ ἔλεγε θυμός) ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 321· κέντρ' ἐπιζέσαντα, ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου ἐνεργουμένου ἐκτὸς τοῦ δέρματος, Σορ. Τρ. 840· μετὰ δοτ.: δεινὸν τί πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε Εὐρ. Ἐκ. 583. II. ἐνεργ., κάμνω τι νὰ βράσῃ, θερμαίνω, μετ' αἰτί, ἐπιζειν λέβητα Εὐρ. Κύκλ. 392, πρβλ. Musgr. (παρὰ Δινδ.) ἐν τόπῳ· οὕτως ἴσως ἐν I. T. 987, ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Δινδ. ἀναγνώσκων: δεινὴ τις ὀργὴ ἐπέζεσε, ἄγει τε τὸ σπέρμα, κτλ.

ἐπιζήλος, ον, ἀξιοφύλιος, ὁλόβιος ὡς τι νὴ θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπορεν οὖν τ' ἐπὶ ζήλῳ τύχα ἀφένδν βιοτάν διάγειν Βακχυλ. V. 52 (ἐκδ. Kenyon), Δισχὺλ. Ἀγ. 939.

ἐπιζηλοτυπεῖν, διάρ. γρ. ἐν Δοκρ. Θεῶν Διαλ. 18. 2, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ζηλοτυπεῖν.

ἐπιζηλώω, ποθῶ τι, ἐπιζηλοῦν ἐκεῖνα πείθει (ἐπὶ τὸ ζηλοῦν ἐκεῖνα πείθει VM) Ἰουλιαν. 103C.

ἐπιζήμιος, Δωρ. -ζάμιος, ον, (ζημία), ὡς καὶ νῦν, ὁ προσενὼν ζημίαν, βλαβερὸς, ἐπιβλαβής, Ἀποστ. 12, Θουκ. 1. 32· τι νὴ Σεν. Ἀπομν. 2. 7, 9. 2) ἐπὶ ποινῆς, τοῖς δὲ εὐπόροις ἐπιζήμιον μὴ κεκτημένοις (ὅπλα), δηλ. ἐπὶ κεῖται ζημία, πρόστιμον, τιμωρία ἐκν δὲν ἔχουσιν ὅπλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 4: ἐπιζήμια, τά, = ζημίαι, τιμωρίαι, ποῖναί, Πλάτ. Νόμ. 784E, 788B· χρησόμεθα ἐπιζήμιοις = ἐπιζημιώσομεν Δημ. 280. 15· ἴδε ἐπελάω.

II. υποκείμενος εἰς ζημίαν, ποινήν, Πλάτ. Νόμ. 763A, Δισχὺλ. 7. 13.

ἐπιζημιόω, ἐπιβάλλω ζημίαν, ποινήν, στατήρι κατὰ τὸν ἄνδρα Σεν. Ἐλλ. 5. 2, 22.

ἐπιζημιώμα, τὸ, ποινή, πρόστιμον, Ἡρακλεωτ. Πίνακες ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 155, Πολυδ. H. 149.

ἐπιζητέω, ἐπὶ ζῆτῳ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Lat. desiderare, τινα Ἡρόδ. 3. 36, 5. 24, πρβλ. Πλούτ. Σὺλλ. 19· ἐπ. τὸν ἀνθρώπον, ἐπὶ πλέον ἀναζητεῖν, Δημ. 271. 16· τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπ., Πολυδ. 1. 5, 3: — ἀπολ., οἱ ἐπιζητοῦντες, οἱ ἀναζητοῦντες καὶ διώκοντες τὰ θηρία πρὸς τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, νόμιζε δὲ ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἐρεάσαι, σὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἀρκυσι Σεν. Κύρ. 2. 4, 25: — Παθ., τὰ ἐπιζητούμενα περὶ τῆς τὰ ἀπαιτούμενα πράγματα, Ἀριστ. Ἠθ. N. 1. 8, 5. 2) ζῆτῳ προσέτι, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· μῆδ' ἕτερ' ἐπιζητεῖ καλὰ Ἀντιφάν. ἐν Ἀρχοντι 1. 5: — Παθ., ἐπιζητεῖται, εἶναι ζήτημα, συζητεῖται, Ἀριστ. Ἠθ. N. 10. 2, 4· ἐπιζητεῖται πότερον.. αὐτῷ 9. 9, 2, κτλ.

ἐπιζητήμα, τὸ, ζήτημα, Κλήμ. Ἀλ. 528.

ἐπιζητήσιμος, ον, δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζητήσῃ, ὁ ἐπιζητούμενος, Μεταγεν.

ἐπιζητήσις, εως, ἡ, τὸ ἐπιζητεῖν, ἀναζητεῖς, τινος Γαλην. 1. 19, σ. 372, 3· ζήτησις, ἔρευνα, Ἰωσήπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἐπιζητήσιον, ῥῆμ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐπιζητέω, δεῖ ἐπιζητεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. N. 1. 3, 1.

ἐπιζητητικός, ἡ, ὅν, ὁ, ῥῆμν ἄρα, σημαίνει σὺν ἔσχατον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαί· ζητεῖν· Σουῖδ.

ἐπιζεφώω, ἐπισκοπίζω, τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπι-



ζωώσαντες δύναμιν τῆς ψυχῆς Γρηγορ. Ναζ. III. 1170A. Ὀλυμπιόδ. Ἀλ. 53A.

ἐπιζυγέω, ἐν Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, ἐπὶ παθ. σημασίας, συνεννοῦμαι. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιζυγών» ἀπολαμβάνων. συνέχων.

ἐπιζύγιον, τό, = ὑποζύγιον, τοῖ δὲ ξένοι καταγομένοι ἐξῆναι ἀμέραν καὶ νύκτα νέμεν ἐπιζύγιον, τῷ δὲ ξένῳ καταγομένῳ, κτλ., Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. Hoffman G. D. I. σ. 23, Ἀριθμ. 29. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιζύγιον» μέρος τῆς νεώς. — Ἰδε Danielsson Ἐπιγρ., σ. 49.

ἐπιζυγίς, ἴδος, ἦ, σιδηρὰ καρφίς δι' ἧς ἐστερεοῦτο ἡ νευρά τοῦ πετροδόλου, Φίλων Βελοπ. 53.

ἐπιζυγκλεῖν, ἐπισκαρδαρῦντεν, ἐπιστένειν, ἐπικατακλῆν Ἡσυχ. «ἐπιζυγκλοῦσα» ἐπικλεῖουσα. μύουσα» ὁ αὐτ.

ἐπιζυγώ, κλείω διὰ ζυγῶ, δηλ. μοχλοῦ, εἰς ὁματίαν εἰσδραμόντα ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας Ἀρτεμίδ. 1. 4, Πολυδ. I', 26. — Μέσ., ἐπιζυγοῦμαι, ἀρχοῦμαι, Νικηφ. Κωνστ. 173B.

ἐπιζύγωμα, τό, δεσμός, ἰμός. Μεταγεν.

ἐπιζώννυμι: μέλλ., -ζώσω, ἐπιζώννυ, ζώνω ἐπάνω, Παθ., τύπτονται ἐπεζωσμένοι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζοὺς, ἔχουσαι τὰ ἐνδύματα τινι οὕτως ἐζωσμένα, ὥστε νὰ ἀφίνωσι τὸ στήθος γυν. — Ἡρόδ. 2. 85. ἐπιζωσμένος ἐγχειρίδιον, ἐζωσμένος με... Πλουτ. Γ. Γράχ. 15. ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς Πλουτ. 9. 39, 840.

ἐπιζώστρα, ἡ, = ζωστήρ, ζώνη, ζώστρα, Σοφ. Ἀποστ. 216.

ἐπιζώω, ἴων. ἄντι ἐπιζάω, Ἡρόδ. 1. 120.

ἐπιήλες [τ], ἴδε ἐπιάλλω.

ἐπιήρδανε, ἴδε ἐφρανδάνω.

ἐπιήρα φέρειν = ἴρα φέρειν ἢ ἴρα ἐπιφέρειν, φέρω εἰς τινα ἀρεστά, εὐπρόσδεκτα ἴρα· πράττει τι χαρίζμενός τι, χαρίζεσθαι ἐπιήρα φέροντα Σοφ. Ο. Τ. 1095, πρβλ. Ριαν. παρὰ Σοφ. τίτλ. 4. 34. ἐπιήρα φέρεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 375. δέχθαι Ἀνθ. Π. 13. 22. — ἐπιήρα ὡς ἐπύρρ., χάριν, πρὸς χάριν, τινὸς Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ἡ, σ. 46.

II. ἐνίκον ἐπιήρος, εὐχάριστος, εὐχάρις ἀντιὰ παρὰ τῷ Ἐμπεδ. 211. τὸ οὐδέ. ἐν τῷ Μικρῷ Ἰλιάδι Λέσχας Μυτιληναίου (Ἀποστ. Ὀμ. 56) ἐπιήρον ἀμειδόμενοι γέρας ἀνδρὶ — συγκρ. ἐπιηρέστερος ἐν Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 1441, 15. — Πρβλ. ἴρα, ἐπιήρανος. (Ὁ Βουτυρ. ἐν Δεξιῶν ἐν λ. ἴρα 8. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν παρ' Ὀμ. ἀναγινώσκων ἐπὶ ἴρα φέρειν, ὅ ἐ. ἴρα ἐπιφέρειν, ἴδε ἐν λ. ἴρα ἴρα ἄλλα τὸ ἐπιήρα (πρβλ. τὸ σύνθετον ἐπιήρανος) πρέπει πιδανὸς τὰ τηρηθῆ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις).

ἐπιήρανος, ὄν, εὐχάριστος, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, οὐδὲ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται Ὀδ. Τ. 343. — μετ' Ὀμηρον ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς τὴν τοῦ ἐπικουρεῖν, βοηθεῖν, ὡς τὸ ἀμυντικός, Μινυαίς ἐπιήρανος Ὀρφ. Ἀργ. 97. προσεῖς εἰς τὴν τοῦ κυβερνᾶν, διοικεῖν, Ἀθηναίων ἐπιήρανε Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 1, πρβλ. Νόνν. Δ. 2. 10. οὕτω, καλῶν ἐπ. ἔργων Ἐμπεδ. 429. ἐπιθ. τοῦ Βάχχου, Ἰων παρ' Ἀθην. 447F. — ἀκολουθεῖ λαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀποθεῖν, ἀποκροεῖν, ἐπιήρανος ἀσπίς ἀκόντων Ἀνθ. Π. 9. 41.

II. ἐνεργ., νεύρων ἐπιήρανος, ἐνισχύων, ἐπιτείνων, παρέχων ἔντασιν, τρίγληρ δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάωνι 1. 20. — Πρβλ. Βουτυρ. Δεξιῶν ἐν λ. ἴρα 12.

ἐπιήρος, ὄν, ἴδε ἐν λ. ἐπιήρα.

ἐπιθαλαμικός-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἢ ποιῶν ἐπιθαλαμικούς ᾠδὰς ἢ ὕμνους, ἐπιθαλαμιογράφος δὲ ποιητὰ ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἐγγραφον Τζέτζ. ἐν «Προλεγομένοις» εἰς Λυκόφρ. περὶ τὸ τέλος.

ἐπιθαλάμιος, ὄν, (θάλαμος) γαμήλιος, Δουκ. π. Ὀργ. 44. ἐπ. ὠδαί Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 4. 1. ὡς οὐσιαστ. ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, (ἐξυπ. ὕμνος ἢ ᾠδή), ᾠδή, ἡτις ᾄδετο ἐν χορῷ πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, ἴδε Θεόφρ. 18, Δουκ. Συμπ. 40, Ἰμερ. Λογ. 1.

ἐπιθαλάμειτος, ὄν, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσυχ.

ἐπιθαλασσιδίας, Ἀττ. -ττιδίας, ὄν, = τῷ ἐπομ., Θουκ. 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 28, κτλ. ἐπιθαλαττιαῖος, διετερήθη ὑπὸ τοῦ Κρατήρου ἐν Σπράβ. 73, 167.

ἐπιθαλάσσιος, Ἀττ. -ττιος, α, ὄν, ὡσαύτως ὄς, ὄν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 16. (θάλασσα): — κείμενος ἢ κατοικῶν παρὰ θάλασσαν, Λατ. maritimus, Ἡρόδ. 1. 154. τὰ ἐπιθαλάσσια ὁ αὐτ. 5. 30. ἐπ. τῆς Πελοποννήσου Θουκ. 2. 56. παράθαλάσσιος, θαλασσιῶς, Ἐπιγρ. 68 Αhr. — Ἐν Ἀττ. Ἰσηρ. 12 ἐπιθαλάσσιος εἶναι πλημελής γραφῆ.

ἐπιθαλάπης, ἔς, θερμός, «ἐπιθαλάπης» τερπνόν Ἡσυχ. — ἐπιθαλάπω, θερμαίνω ἄνωθεν, ἰδίως τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιθαλάπων γὰρ Ἐννοφάν. παρ' Ἡρακλείδ. σ. 470. πρβλ. Πλουτ. 2. 780B. ἐάν μὴ πάλιν ἡ τεκοῦσα (πέρδιε) ἐπιθαλάψῃ αὐτὰ (τὰ ἴψα) Διλ. π. Ζ. 10. 35.

ἐπιθαλάπωνναι (Δωρ.) «ἐπιφλεγμαίνωσι» Ἡσυχ.

ἐπιθαμδέω, παρατηρῶ ἔκθαμβος, θαυμάζω, καὶ μιν Ἰουδαίων ἐπεθαμδέεν ἔσμιος Νόνν. Μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. σ. 15.

ἐπιθανάτιος, ὄν, (θάνατος) καταδεδικασμένος εἰς θάνατον,

κατάδικος, Διον. Ἀλ. 7. 35. — Ἐπίρρ., ἐπιθανατίως ἔχειν = ἐπιθανάτως ἔχειν Διλ. Ποικ. Ἰστ. 13. 26. II. αἰ ἐπιθ. δα-

δες, αἰ ἐπικηδεῖαι, Διάν. Δ. 588.

ἐπιθάνατος, ὄν, ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἡ μὲν γε μήτηρ ἔκαμνε καὶ ἐπιθάνατος ἦν ἐμοῦ ἀποδημούντος Δημ. 1225. 1. — Καθ' Ἡσυχ.: «ἐπιθάνατος» προσδοκώμενος ἀποθανεῖν: — Ἐπίρρ., ἐπιθανάτως ἔχω, ἀσθενῶ ἐπικινδύνως περιμένων κατὰ πάσαν στιγμὴν τὸν θάνατον, Πολυδ. Γ', 106. II. θανατηφόρος, ὕδωσις Ἰππ. Μοχλ. 861. ἐπὶ δηλητηρίου, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 5.

ἐπιθάνης, ἔς, (θανεῖν) = ἐπιθάνατος, Ἀνών. παρὰ τῷ Σουίδ.

ἐπιθάπτω, θάπτω ἐκ νέου, «ἐαναθάπτω», ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν Φιλόστρ. 670. II. θάπτω καὶ ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 4341b, 4366C, κέξ.

ἐπιθαράσω, Ἀττ. -ρρέω, θαρρῶ ἐπὶ τινι, ἔχω πεποθήσθαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, μὴ μόνον ὅπλοισι καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τοσαύταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπεθαρρῶμεν Πλουτ. Βρυτ. 37.

II. λαμβάνω θάρρος, ἀνθίσταμαι, τοῖς ἐχθροῖς Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 10, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 34, 9. 1. ἐπ. τῷ πελάγει, ἀποτομῶς, ἐμπιστεύομαι... αὐτῷ 5. 56.

ἐπιθαράσσω, Ἀττ. -ρρύνω. παραθαρρύνω, δίδω θάρρος, παρακινῶ, τινὰ Ἰλ. Δ. 183, Διον. Ἀλ. 10. 41, Πλουτ. Μάρ. 36.

ἐπιθαυμάζω, δεικνύω τινὶ τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου προσφέρων αὐτῷ δῶρον, χρή γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον, «δῶρος τιμάν» Σουίδ., «εὐφύμιος ἐρέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν δίδναι» (Εὐστάθ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1147. ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς, θαυμάσας διὰ τὸ... Πλουτ. Μάρκελλ. 30. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26. 12.

ἐπιθεάζω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ἐναντίον τινός, τινὶ Φερεικρ. ἐν «Μυρμηκωνθρώποις» 10. ἀπολ., ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων καὶ καταρῶμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 211B. 2) = ἐπιθειάζω I, ἴδε ἐν λ. ἐπιθεάζω.

ἐπιθεάομαι, θεῶμαι ἄνωθεν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐπιθεῶμαι τι κατὰ διάνοιαν, ἀναλογίζομαι, Πολυδ. Γ', 115.

ἐπιθεατρέζω, θεατρέζω ἐπὶ τι, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. ἐν La-

zerii Misc. 1. 28.

ἐπιθειάζω, ἐπικαλοῦμαι θεοὺς καὶ ἥρωας ὡς μάρτυρας, Λατ. obtestari per deos, τοσαῦτα ἐπιθειάσας καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατὸν Θουκ. 2. 75. ἐπιθειάζοντων μὴ κατάγειν, «θεῖα τινα ἐπιθεομένον» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 8. 53. πρβλ. Βουτυρ. Δεξιῶν ἐν λ. θαάσσειν 6 καὶ ἴδε ἐπιθεάζω. II. παρέχω ἔμπνευσιν,

τῷ λόγῳ Πλουτ. Θερμ. 28. ἐμπνέω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 580D, 589D).

6) ἀπολ., εἶμαι ἐμπνευσμένος, προφητεύω, Διον. Ἀλ. 1. 31.

2) θεοποιῶ, ἀποδίδω τι εἰς θεῖαν ἐνέργειαν, τὰς πράξεις Πλουτ. 2. 579F.

ἐπιθειάσεις, εως, ἡ, = τῷ ἐπομ., Πλουτ. 2. 1117A.

ἐπιθειασμός, ὁ, θείων ἐπὶ κληρί, ἱεσία πρὸς τοὺς θεοὺς, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ ὀμωγῆς ἀπολειπόμενοι Θουκ. 7. 75, ἐν τῷ πληθ. 2) ἐμπνευσίς, Πολυδ. Α', 16, Φίλων 2. 299.

ἐπιθεῖτε, Ἐπικ. 6' πληθ. εὐκτ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ ἐπιτεῖθαι, Ἰλ. Ω. 264. Ὀδ. X. 62.

ἐπιθεῖλω: μέλλ., -ξω, καταπραύνω, τὴν ὀργὴν Πλουτ. 2. 456B.

ἐπιθεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπιθήμα (ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἰππ. 469. 47), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 24 (διάφ. γραφ. -θημα), Διόδ. 3. 14, Πλουτ. 1. 2, 3. ἴδε Δοδ. Φρύνιχ. 249.

1) κάλυμμα, σκέπασμα, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b. 2) κινονόκρανον, Ἐδδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 16 κέξ.). 3) ἐμπλαστρον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή.

ἐπιθεός, «σημεῖον ἐν θυτικῇ» Ἡσυχ.

ἐπιθερκεύω, εἶμαι ἐπιμελής περὶ τι, ἐργάζομαι ἐνδύμῳς ὑπέρ τιος, τὴν καθοδὸν Θουκ. 8. 47. ὑπηρετῶ ἐπιμελῶς, περιποιῶμαι, αὐτῷ 84. — Παθ., πρὸς τινος Δίων Κ. Ἀποστ. Ursin. 161.

II. ἐφαρμόζω προσθέτους θεραπείας, Ἰππ. Μοχλ. 866, πρβλ. Γεωμ. 17. 23, 2.

ἐπιθερμαίνομαι, Παθ., πάσχω ἐκ θερμῆς, πυρετοῦ, Ἰππ. Ἐπιθ. 112. τὸ Δ', 938, πρβλ. Γ', 1112.

ἐπιθεσία, ἡ, = τῷ ἐπομ. II. 4, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ', 20, ἐνθα παρὰ τοῖς Ἐδδ. ὑπάρχει ἡ λ. δόλος.

ἐπιθεσις, εως, ἡ, (ἐπιτεῖθαι) ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοποθετήσις, τοῦ ἀνδριάντος Σουλ. Ἐπιγρ. 3124: — τὸ ἐπιτεῖθαι, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθεσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Πράξ. Ἀποστ. ἡ, 18, κτλ. διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων (περιχρίστων ἐν ἐκδ. Βερναρδάκη) ἐπιθέσεως Πλουτ. 2. 102A.

2) προσθήκη, πρόσθεσις, ἀντίθετον τῷ ἀφαίρεσις, Ἀριστ. π. Νεωτ. κτλ. 5. 11.

3) ἐπίθεσις ἐπιθέτων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14.

II. (ἐκ τοῦ Μέσ. ἐπιτεῖθεμαι) ἐπίθεσις κατὰ τινος, ὡς καὶ νῦν, προσβολή, ἐφόρμησις, Ἀντιφῶν 117. 41. ἐπ. γίγνεται τινὶ Ξεν. Ἀν. 4. 4, 22. ἡ Περσῶν ἐπ. τοῖς Ἑλλήσι Πλάτ.



Νόμ. 698B· τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα γίνονται τῶν ἀρχόντων· Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 14· ἐπ. συστήσῃ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ 5. 7, 3· ποιεῖσθαι αὐτοῦ 5. 10, 25· κατὰ τινος Διον. Ἀλ. 5. 7· τοῖς ἔργοις Πολύδ. 1. 45, 2. 2) μετὰ γεν., ἀπόπειρα πρὸς κτῆσιν πράγματός τινος, τῆς τυραννίδος Διόδ. 13. 92, κτλ. 3) = ἐπιθεμα, κάλυμμα, σκέπασμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3516. 4) ἐξαπάτης, ἀπάτης, δόλος, Ἀκὺλ. ἐν Ψαλμ. ΜΒ', 1, ΝΔ'. 12, Παροιμ. ΙΑ', 1, ΙΔ', 8· πρὸλ. ἐπιθέτης.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθεσις» ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς.

**ἐπιθεσπίζω**, προφητεύω καθήμενος ἐπὶ τρίποδος ἢ ἐκ τρίποδος, ἐπιθεσπίσαντά τε τῷ τρίποδι, περὶ τοῦ Τρίτωνος τοῦ λαβόντος παρὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν εἰς Δελφούς παρ' αὐτοῦ κομιζόμενον τρίποδα, Ἡρόδ. 4. 179. II. ἐπὶ χρησμών καὶ οἰωνῶν, ἐπιθεσπίζω, ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, συνευδοκῶ, μήτε βασιλείας μήτε ἀρχάς λαμβάνειν, ἐάν μὴ καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπιθεσπίσῃ Διον. Ἀλ. 2. 6· τοὺς θεοὺς ἔδει τὴν βασιλείαν αὐτῷ δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι ὁ αὐτ. 3. 35.

**ἐπιθεσπισμός**, ὁ, χρησμός, διαταγὴ θεοῦ ἐκ τοῦ μαντείου, ταῦτα (τὰς θυσίας) κατ' ἐπιθεσπισμὸν θύει τοῦ Ἀμμωνος Ἀρρ. Ἀ 6. 19, 9.

**ἐπιθεστέον**, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτίθηναι, δεῖ ἐπιτιθέσθαι ἢ ἐπιθεῖναι, εἰκην Πλάτ. Γοργ. 507D. II. πρέπει τις νὰ βάλλῃ τὴν χεῖρά του εἰς τι, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἔργασίαν τινά, τινι Πλάτ. Σοφ. 231C, Συμπ. 217C.

**ἐπιθετῆς**, ου, ὁ, ἀπατεῶν, κακὰ μηχανώμενος, Λουκ. Τραγωδοποδ. 172. II. = λειτουργὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑθνικῶν λατρειῶν, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθηναίᾳ τόμ. Ε', σ. 428 (= CIA. III. 1280α).

**ἐπιθετικός**, ἡ, ὄν, (ἐπιτίθεται) ἔτοιμος πρὸς ἐπιθεσιν, Θηρίοις Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3· ἐπιχειρηματικὸς, τολμηρὸς, στρατηγὸς αὐτοῦ 3. 1, 6· ἐπιθετικώτατος περὶ πάσας τὰς πράξεις Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 27. II. (ἐπιτίθηναι) Γραμμ., ἐπιθέτου τόπον ἔχων, Ἀπολλωνίου περὶ Ἀντωνιῶν. 292A, π. Συναξ. 19, 27, Τρύφ. Τρόπ. 280, κλ.: οὕτω καὶ Ἐπίρρ. -κῶς, Κορινθ. π. Θ. Φύσ. 35, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 29.

**ἐπιθετός**, ον, (ἐπιτίθηναι) πρόσθετος, ὁ προσαρτηθεὶς, φυλαὶ Δον. Ἀλ. 3. 71· ἐπιθετός ἐξουσία, οἰκιστοὶ ηθεῖσα, ἐξουσία δ' ἐπιθέτω τὴν πάτριον καταλύοντα ἀρχὴν Πλούτ. Κλειομέν. 10. 2) ἐπιθετοὶ ἑορταί, αἱ μὴ πάτριαι, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθετοὺς ἑορτάς· μεγαλοπρεπῶς ἦγον κτλ. Ἰσοκρ. 145C, πρὸλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξει· ἐπιθετοὶ ἐπιθυμίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοινὰί, τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κοινὰί δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ ἴδιοι καὶ ἐπιθετοὶ, ἰδιαιτέρας καὶ ἐπικτητοὶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 11. 1· ἐπ. τῇ φύσει κακὰ Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 5· πλαστός, ἐπιπλαστός, ψευδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 8, 8· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθινός, Διον. Ἀλ. 4. 70, πρὸλ. 68: — πρὸλ. ἐπακτός, ἐπικτητός. II. ὡς οὐσιαστ., ἐπιθετός, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3, κτλ. 2) ἄρα, ὄνομα βόλων, δηλ. «ἐπιψήματος» τοῦ κύβου, Εὐβουλ. ἐν «Κουδευταῖς» 2. III. Ἐπίρρ., ἐπιθέτως λέγων, περιγράφων ἢ δεικνύων, ὀρίζων ἐπιθετικῶς, δι' ἐπιθέτων, Στράβων 36.

**ἐπιθεῖω**: μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω ἐπὶ τι, πρὸς τι ἢ κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 9. 107, Ξεν. Κυν. 6, 10· τινὰ Ἀππ. Ἰδερ. 27· ἐπ. πρὸς τὴν μάχην Πρωδάιν. 6. 7. II. τρέχω ἐπὶ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ὕδατος, ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατείαις ζωδάρων τῶν ἐπιθεόντων οἱ οἰστροὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 13.

**ἐπιθεωρεῖω**, ἐκ νέου ἐξετάζω, παρατηρῶ ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριθείας, τι ἴππ. π. Διαίτ. Ὄξ. 397, 2, Φιλῆμ. ἐν Ἀδελφ. 49, Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 3. 2, Πλούτ. Δημῆτ. 1.

**ἐπιθεώρησις**, εὖως, ἡ, = θεώρησις, Μ. Ἀντων. 8. 26, Πτολεμ. Τετραβ. 193, Κλήμ. Ἀλ. I. 453B.

**ἐπιθῆγω**, ἀκονῶ ἔτι μᾶλλον, καθιστῶ μᾶλλον βλαβερὸν ἢ φαρμακερὸν, τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσιν (ὑποθήγουσι Herch.) Δλ. π. Ζ. 5. 16· μεταφ., διεγείρω ἔτι μᾶλλον, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. 786A.

**ἐπιθήκη**, ἡ, (ἐπιτίθηναι) προσθήκη, αὐξήσις, μεῖζων δ' ἐπιθήκη, «μεῖζων δὲ ἢ ἐπίδοσις» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 378· ἀπιθήκη τέτταρας, καὶ 4 δραχμάς ἐπὶ πλέον, Ἀριστοφ. Σφ. 1391.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθήκη» φερνὴ.

**ἐπιθήμα**, τό, πᾶν ὅ τι ἐπιτίθεται (πρὸλ. ἐπιθεμα), ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. 2663· ἐντεῦθεν, 1) ἐπικάλυμμα, σκέπασμα, Τουρκ. «καπάκι», φωριανὸν ἐπιθήματα, «κιδωτῶν πώματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 228, πρὸλ. Ἰππών. 47 (41), Ἡρόδ. 1. 48· ἀσπίδα ἐπ. τῷ φρέατι παράθεις Ἀριστοφ. Ἀποσπ. (ἴδε Δινδ. 2. σ. 505)· τοῦτ. τῆς χύτρας ἀφελὼν Ἠγῆσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 13· τὸ ἐπίπεδον τῆς τραπέζης, ἢ ἐπιφάνεια αὐτῆς, τράπεζαι ἐλεφαντόποδες τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων Ἀθην. 49A. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τιθέμενον μνημεῖον ἢ ἀγαλμα, ἢ ἀπλὸς κάλυμα, ἐπὶ αἵματι καὶ ἐπιθήμα καλὸν ἐπέθηκα Ἰσαῖος 2. 36, Πλούτ. Νομαῖς 22, Πανσ. 1. 2, 3, 43. 8., 2. 7, 2, κτλ. 3) ἡ αἰχμὴ ὀύρατος, ἐπιθωρατὶς, Διόδ. 5.

30. 4) ἐπίσημον, διακριτικὸν σημεῖον, οὗτο δὲ ὁ ἀλεκτρυὼν ἐστὶν ἐπιθήμα τῇ ἀσπίδι, κτλ., Πανσ. 5. 25, 9.—Πρὸλ. σμ. Λοδεκκ. ἐν Φρυγ. σ. 249.

**ἐπιθηματικός**, ἡ, ὄν, ἐπιθηματικὴ (ἐξυμ. τέχνη), ἡ πρὸς κατασκευὴν ἐπιθημάτων, Πολυδ. Ζ', 208 (ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκέρου ἡ λέξις παρελείφθη).

**ἐπιθηματοουργία**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐπιθήματα, Πλάτ. Πολιτ. 280D, πρὸλ. Πολυδ. Ζ', 208.

**ἐπιθηματοῦς**, ἐπιθέτω κάλυμμα, σκέπασμα, τι Ἀντικλείδης παρ' Ἀθην. 473C.

**ἐπιθηραρχία**, ἡ, ἡ ἀρχὴ ἐλεφάντων, Δλ. Τακτ. 23: — ἐπιθηραρχος, ὁ, ὁ διοικῶν αὐτοῦς ἀξιωματικὸς, αὐτόθι.

**ἐπιθηριόομαι**, = θηριόομαι, Ὠριγ. III. 365D.

**ἐπιθησαυρίζω**, θησαυρίζω ῥημ. ἐπιθ. ἐπιθησαυρίζετον, δεῖ ἐπιθησαυρίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 336.

**ἐπιθυγγάνω**: ἄορ. ἐπιθῆγον: — ἐγγίξω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίξω ἐλαφρῶς, «ἐφάπτομαι» (Σουῖδ.), Θεόφρ. π. Ὄσμ. 11· τῆς κεφαλῆς Πλούτ. Γ. Πράκχ. 19: — φθάνω μέχρι, ὅψις ἐπ. τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 921D.

**ἐπιθλάσεις**, εὖως, ἡ, ὁλᾶσις ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας, Ὀρειδᾶς. 86. 1, ἐκδ. Cocch.

**ἐπιθλάσας**, «συντόμως εἰπὼν» Ἡσυχ.

**ἐπιθλίβω** [τ]: μέλλ. -ψω, = ὀλίβω. Διόδ. 3. 14· μεταφ., ἀνιω, ἐνοχλῶ, Πλούτ. 2. 782D.

**ἐπιθλίψις**, εὖως, ἡ, ὀλίψις, πλείσις ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας, Ἀρετ. Ὄξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 9.

**ἐπιθνήσκω**, ἀποθνήσκω μετὰ ταῦτα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀλ. — πλημμελὲς γραφὴ παρὰ Ψευδ-Ἰγνατ. 892A ἀντὶ ἀποθνήσκω.

**ἐπιθοάξω**, ἐν Δισχύλ. Χο. 856 (τὰ δ' ἐπευχόμενην κἀπιθοάξουσι) καὶ ἐν Εὐρ. Μηδ. 1409 (τὰδε καὶ θρηγνῶ κἀπιθοάξω) κοινῶς ἐρμηνεύεται: κάθημαι παρὰ τὸν βωμὸν ὡς ἱκέτης, αἰτούμαι παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν, πρὸλ. ὁσάξω II· ἄλλ' ἐν τῷ Μεδ. ἀντιγράφῳ τοῦ Δισχύλ. τὸ ο εἶναι ἀμφίβολον καὶ ὁ Schütz (ὃ ἡκολούθησαν οἱ πλείστοι ἐκδόται) ἀνέγνω: ἐπιθοάξουσι· ἐπικαλουμένους τοὺς θεοὺς· εἰ ἔχει οὕτω, τότε τὸ κἀπιθοάξω πρέπει ὡσαύτως ν' ἀποκατασταθῇ παρ' Εὐρ. (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἦδη ὁ Ναύκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Εὐριπίδου).

**ἐπιθολός**, ον, θολερὸς, ἡ ὅταν ἐπιθολὸν ὕδωρ αἱ φρεατῖαι ἀναβλύζωσι Ἰω. Λυδ. π. Διοσμη. 283. 1.

**ἐπιθολῶς**, καθιστῶ θολερὸν, Λουκ. Λεῖψ. 4.—Παθ., γίνωμαι θολερὸς, Πλούτ. 2. 894E.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθολοῦσιν» ἐπισκοτοῦσιν, ταράττουσιν.

**ἐπιθόλωσις**, ἡ, = τὸ ἐπιθολοῦν, Κύριλλ. Ἀλ. I. 192B.

**ἐπιθόρυνμαι**, σπερμαίνω, ὄχευω, ἐπὶ ἀρρένων ζώων, ταῦρος.. βουσίην ἐπιθόρυνται Λουκ. Ἐρωτ. 22, κτλ. ἐπ. ταῖς γεγαμημέναις Φιλόστρ. 212, πρὸλ. 813· πρὸλ. ὑποθόρυνμαι.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιθόρυνμαι» σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. θορός γὰρ τὸ σπέρμα.

**ἐπιθορόω**, (θορός) σπερμαίνω, Κλήμ. Ἀλ. 222.

**ἐπιθορυβέω**, βορυβῶ ἐπὶ τινι, ἐπιθῶ, Lat. acclamare: 1) εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἡ βουλή [δὴλη] ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 3, 50, κτλ. 2) πρὸς δῆλωσην δυσαρεσκείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 7, 13.

**ἐπιθράνιον**, «μέρος τι τῆς νεῶς» Ἡσυχ.

**ἐπιθράσσω**, Ἀττ. -πτω, συντρ. ἀντὶ ἐπιτραῖσσω, ἐπιθῶ-ξαι· ἐπιθρῆξαι. ἐπινύξαι· Ἡσυχ., ἴδε Πολυδ. Α', 246 ἐν τέλει.

**ἐπιθραῦς**, θραῦς ἐπάνω εἰς τι ἢ προσέτι, καὶ τρύφος ἄρτου, αὖθον ἐπιθραῦσας Ἀνθ. Π. 6. 105.

**ἐπιθρέξας**, ἴδε ἐπιτρέχω.

**ἐπιθρεπτός**, ον, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, Ἰππ. 1061D.

**ἐπιθρηνέω**, θρηνῶ διὰ τι, μετ' αἰτ., Βαστ. 118. 8, Πλούτ. 2. 123C· μετὰ δοτ., θρηνῶ ἐπάνω εἰς τι, ἢ τοὺς Νειλφούς κροκοδείλους μμῆ, οὗς φασὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐπιθρηνεῖν τῶν ἀνθρώπων ὧν ἐφαγον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 258A.

**ἐπιθρηνήσις**, εὖως, ἡ, τὸ θρηνεῖν ἐπὶ τινι, τὰς ἐπιθρηνήσεις τῶν εἰσιόντων Πλούτ. 2. 611A.

**ἐπιθρηνήτος** = ἀξιοθρηνήτος, Ἡσυχ. ἐν λ. περιφρατα.

**ἐπιθρίαμβος**, ὁ ἀκολουθῶν θρίαμβος, ὁ μετέπειτα, Σουῖδ. ἐν λ. θρίαμβος.

**ἐπιθριδάκεια**, τὰ, «εορτὴ Ἀπόλλωνος» Ἡσυχ.

**ἐπιθρομβόομαι**, παθ., πῆγνυμαι, «πῆξω», μεταβάλλομαι εἰς θρόμβον, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Νικ. Ἀλεξίτ. 364.

**ἐπιθρύλλω**, = θρυλλέω, Γρηγ. Νύσσ. I. 421C.

**ἐπιθρύπτω**, παραλύω, ἐκλύω, ἀμβλύω, ἐκνευρίζω, Φιλόστρ. 46.—Παθ., κῆρυμα τσακίσματα, Τουρκ. «νάκτα», Ἀριστάν. 1. 28· ἐπιτεθρυμμένος, ἐκτεθρυμμένος, Πλούτ. Δίων. 17. 2) θραῦς, διὰ τῆς ἐκτέλλης ἐπιθρύπτει (ὁ γεωργός) τὴν βῶλον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 367A.

**ἐπιθρώσκω**: μέλλ. -θοροῦμαι: ἄορ. -ίθορον: — ἐράλλομαι,



ἐπιπῆδω, ἐπιπαίνω, μετὰ γεν., νηὶς ἐπιθρῶσκων 'Ιλ. Θ. 515, πρὸς Εὐρ. Ρῆσ. 100· ὡσαύτως μετὰ δοτ.· πῆδω (ὕδριστικῶς) ἐπὶ τι, ὡς τὸ Δατ. insultare. τύμβω· ἐπιθρῶσκων Μενελάου 'Ιλ. Δ. 177. II. πῆδω ὑπεράνω ἐκτάσως τινος, ἐπὶ ἵππων, τὸ σπον ἐπιθρῶσκουσι· τὸσόν μακρὰν τινάσσονται μὲν ἐν πῆδημα, 'Ιλ. Ε. 772· μακρὰ ἐπιθρ. 'Ηρ. Ἀσπ. 'Ηρ. 438· — ἐξέχω, ἐκτείνωμαι εἰς, ἐπὶ κείνου· ἡ πέτρας, 'Ορφ. Ἀργ. 897, 1264. III. ἐγείρομαι, ὡς εἶδε κυανόπεπλον ἐπιθρῶσκουσαν· ὁμήγη Μουσάος 113.

ἐπιθυλλίς, ἰδος, ἡ, = γῆθυσον, 'Αθην. 371E, διάφ. γρ. ἀντὶ γηθυλλίς.

ἐπιθυμία, τό, ἱερεῖον, σάβριον, 'Ησυχ. ἐν λ. ἱεράθετα· ἐπιθυμέω, (θυμός), ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. πράγμ., 'Ηρόδ. 2. 66, Δισχύλ. Ἀγ. 216, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Λυσ. 96. 40, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 14C· ἐπὶ καὶ μετ' αἰτ. προσ., Μένανδρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 605D· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μισεῖν, εἴτ' ἐκ τῶν τοιοῦτων ἀναγκαῖον τὰς πόλεις τῶν ἡμετέρων πολέμιον ἐπιθυμῖν· ἡμᾶς δὲ μισεῖν 'Ανδοκ. κατὰ Ἀλκιβ. 10. 4, Λυσ. 158. 12· — μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, πλῶσαι 'Ηρόδ. 1. 24· ἀπικνέσθαι αὐτόν 116· περισσὰ δρᾶν Σοφ. Τρ. 617, κτλ.: — ἀπολ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Θουκ. 6. 92, Πλάτ. Πρωτ. 313D, κτλ.: — τὸ ἐπιθυμῶν τοῦ πλοῦ· = ἡ ἐπιθυμία, ἡ προθυμία· διὰ πὺν πλοῦν, Θουκ. 6. 24· — Παθ., ἐπιθυμοῦμαι, τὰ ἐπιθυμούμενα Πλάτ. Φίλβ. 35D.

ἐπιθυμία [υ], τό, τὸ ἐπιθυμούμενον πράγμα, Ξεν. Ἰέρ. 4. 7.

II. ἐπιθυμία, πόθος, 'Ιππ. 2. 44, 50, Πλάτ. Νόμ. 687C, κτλ. ἐπιθυμῆσαι [υ], εὖως, ἡ, ἐγκάρδιος ἐπιθυμία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ισαίου.

ἐπιθυμητέρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., Καλλ. εἰς Ἀρτ. 237.

ἐπιθυμητής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιθυμῶν τινος, νεωτέρων ἔργων 'Ηρόδ. 7. 6, 'Ανδοκ. 29. 32· τιμῆς, σοφίας Πλάτ. Πολ. 475B, κτλ.· φύσει ἐπιθυμῶν ἐπὶ Ἀριστ. Πολ. 1. 2, 10· ἀπολ. 2· ἀπολ., ὁμηγητής, ὁπαδός, ἐκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστούς καὶ ξένους λαβὼν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60.

ἐπιθυμητικός, ὁ, ὄν, εἰς τὸ ἐπιθυμῆναι ἐπιρρητής, τινος Πλάτ. Νόμ. 475 κ. ἄλλ.· τὸ ἐπιθυμητικόν, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπου εἶναι ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθήσεων ἡ αἰσθημάτων, Πλάτ. Πολ. 439D, 'Ε. Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 13, 2 κ. ἄλλ.· — Ἐπίρ., ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τινος = ἐπιθυμῶν Πλάτ. Φαίδων 108A.

ἐπιθυμητός, ὁ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁν ἐπιθυμῆι τις, ποθητός, τὰ ἐπιθυμητὰ Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 10, 6.

ἐπιθυμία, 'Ιων. -ιη, ἡ, (ἐπιθυμέω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμία, πόθος θερμός, ἐπ. ἐκτελέσαι 'Ηρόδ. 1. 32· ἐπιθυμία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ προνοεῖν, Θουκ. 6. 13· οὕτω, Πλάτ., κτλ.: — ἰδίως, σαρκική, Πλάτ., κτλ.: αἱ περὶ τὸ σῶμα ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 82C· ἐπ. πρὸς τινα Ξεν. Λακ. 2, 14.

2) μετὰ γεν., ἐπιθυμία πράγματός τινος, ὕδατος, οἴτου Θουκ. 2. 52, 7. 84, κτλ.· τῆς τιμωρίας Ἀντιφών 115. 29· τῆς μεθ' ὧν πολιτείας Ἀνδοκ. 21. 7· τῆς παρθενίας Πλάτ. Κρατ. 406B· εἰς ἐπ. τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Κριτί. 113D· ἐν ἐπ. τινὸς εἶναι ἡ γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Πρωτ. 318A, Θεαίτ. 143B, Νόμοι 841C· εἰς ἐπ. τινὸς ἀφικέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 19B· ἐπ. τινὸς ἐμβάλλειν τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5· ἐπ. ἐμποιεῖν τινὶ εἰς τινα Θουκ. 4. 81.

II. = ἐπιθυμήματα, ἐπιθυμίας τυχεῖν Πιττακ. παρὰ Στράβ. 46. 6, πρὸς Ἀθην. 295A. ἐπιθυμῆμα, τό, προσφορά θυμιάματος, τὰ δ' ἐν χερσὶν στέφη λαδούσης κάπιθυμάματα Σοφ. Ο. Τ. 913.

ἐπιθυμῆσαι, εὖως, ἡ, θυμιάματος προσφορά, Συλλ. Ἐπιγρ. 3068A. 24.

ἐπιθυμιατρός, ὁ, ὁ καίων θυμιάμα, ὁ θυμῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2983.

ἐπιθυμιάω· μέλλ. -άσω, = θυμιάω, κοινῶς «θυμιάζω» καὶ «θυμιαίζω», Πλούτ. Ἀλέξ. 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 6· μετ' αἰτ., τῷ Βορέα λιβανίδιον (κρεάδιον Meineke) Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1, πρὸς Πλούτ. 2. 372C.

ἐπιθυμῖος [υ], ὄν, = ἐπιθυμητικός, Μανέθων 4. 565.

ἐπιθυμῖς, ἰδος, ἡ, «ἐπιθυμίδες» τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα ('Ησυχ.), 'Αθην. 678C· πρὸς ὕποθυμῖς. II. ἐπιθυμῖς, ἰδος, ἡ, = οὖμος, Διοσκ. 3. 38 (44).

ἐπιθυμό-δειπνος, ὄν, πρόθυμος εἰς δεῖπνον, Πλούτ. 2. 726A, πρὸς Τρεχέδειπνος.

ἐπιθύονον, τό, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον καὶ αὐτάνομον ἐπὶ τοῦ θύμου, Cuscuta Epithymis, Διοσκ. 4. 176 (179)· Κατὰ τὸν Sibthorp κοινῶς καλεῖται «τῆς ἀλεπούς τὸ μετάνει».

ἐπ-θύνω, = ἐπευθύνω, Σοφ. Γ. 1053, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1325. ἐπ-θύνω, ἐπιθύω, φέρε το θαύμακτρον κάπιθυσιώμες Σώφρων ἐν τῷ Μ. Ἐνυμ. 443. 53, ἀλλὰ τὸ κάπιθυσιώμες εἶναι ἐξαρτημένον· ὁ Αἰγ. (Διάλ. Δωρικ. σ. 469) ἀναγινώσκει: κάπ' ἰθὺς ἰωμες, ἦτοι κάπιωμεν ἰθὺς.

ἐπιθυσιάζω, = ἐπιθύω, ἐπιθυσιάζουσα διάφ. γρ. ἐν Διον. Ἀλ. (1. 31) ἀντὶ ἐπιθειάζουσα.

ἐπιθύσεις, εὖως, ἡ, θυτία κατόπιν γινομένη, Ἐπιγρ. Κνίδ. παρὰ τῷ Newton, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 34B.

ἐπιθύσις [υ], ὄν, ὁ, ὁ ἐπιστάων ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3663A. 15.

ἐπιθύω (θύω Α): μέλλ. -ύσω [υ]: θύω, σφάζω κατόπιν παραγεννημένης θυσίας, τέλεον νεοροῖς ἐπιθύσας Δισχύλ. Ἀγ. 1504· ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, κατόπιν κατέκτεινα τὴν μητέρα μου, δηλ. μετὰ τὸν Ἀγισθον, Εὐρ. Ὀρ. 562: — οὕτως ἐν τῷ Μῆσι. τύψω, πότερον οὖν Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσιώμεθα...· νὰ θυσιάσωμεν λοιπὸν τὸν Γάλβαν μετὰ τὸν Νέρωνα...· Πλούτ. Γάλβ. 14, πρὸς Μάρκελλ. 29.

II. προσφέρει θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Wess. Διόδ. 12. 11· προσφέρει ἐπὶ τινος, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰς δεκάτας Διον. Ἀλ. 1. 40· καθόλου, προσφέρει, λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 116.

ἐπιθύω (θύω Β): — τρέχω μεθ' ὁμήης πρὸς τι, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέθα Ὀδ. II. 297. 2) μετ' ἀπαρ., προσπαθῶ ἰσχυρῶς νὰ πράξω τι, ἐρύσασθαι.. Τρῶες ἐπιθύουσι, «ἐλκύσαι... ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 175· θυμὸς ἐπιθύει καθαρίζειν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμῆν 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1154, Γ. 354· ἐπιθύουσα Α. 1238. [Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ἀείποτε ἐπιθύω. Ἐπειδὴ δὲ τὸ εἶναι μακρόν, ἐνομήσθη ὅτι τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα δὲν εἶναι θύω, ἀλλ' ἐθύω· ἀλλὰ τὸ ἐθύω ἔχει ἀείποτε ὡς βραχὺ, ὥστε ὁ τύπος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπιθύω. Τὸ εἶς ἐπι- ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, ἴδε Spitzn. Vers. Her. 85, 86].

ἐπιθωράκιδιον, τό, χιτῶν, ὃν ἐφόρου ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλούτ. Ἀρτοφ. 11.

ἐπιθωράκιζομαι, Μέσ., ὁπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27.

ἐπιθωρήσσομαι, Παθ., ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 42.

ἐπιθῶσεν αὐτὰν ἡ πόλις (= ἐπεισεν; ὡς ἐκ τινος πεθῶ = πεθῶ;) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Bull. d. cor. hell. IV. σ. 13 κ. ἄλλ. Κουμαν. Συναγωγ. Λεξ. Ἀθην.

ἐπιθῶύεις, εὖως, ἡ, κραυγὴ, ἐπιθῶύεις, Ν. Χων. ἐν Annu. des Etudes Gr. VI. σ. 48, ἐν τῇ (1) σημειώσει.

ἐπιθῶύσω, κραυγάζω ἢ ἐπιθῶ, δίδω μεγαλοφώνως διαταγὰς, Δισχύλ. Πρ. 73· οὐκ ἀκούσας ἐπιθῶύεας τοῦτο, ἐπεδῆσας τοῦτο οὐχὶ εἰς ἀπρόθυμα ὦτα, αὐτόν 277· συρίζων δ' ὁ κηροδέτας κάλαμος οὐρέλου Πανδὸς κώπιας ἐπιθῶύει Εὐρ. I. T. 1127. II. παροτρύνω, παραθαρύνω, σκύλακας ἐπιθῶύσων Συνέσ. 320C· — Ἐν τοῖς Χρον. Νικήτ. (σ. 336A) ἀπαντᾷ καὶ τὸς ἐπιθῶύζω, «εἶχεν ὀρνίθια, καὶ ἐξίουσα πρὸς θήραν ἐπέκλωζε τε καὶ ἐπεθῶύζε» πρὸς Κ. Παντεχνῇ Ἐκφρ. Κυνηγ. περὶ ἐν Annu. des Etudes Gr. VI. σ. 48, 2.

ἐπιθῶω, ὄν, γεν. -ονος, = ἐπιέτωρ, τινὸς Ἀνθ. Π. 6. 175.

ἐπιτερεύς, εὖως, ὁ, ἱερεὺς προϊστάμενος ἢ κατ' ἄλλους πρόσθετος ἱερεὺς, Συλλ. Ἐπιγρ. 381.

ἐπιτίζομαι, 'Ιων. ἀντὶ ἐφίζομαι, Ἀνθ. Π. 11. 403.

ἐπιτερός, ὄν, (= ἐφίτερος), Δ. Μοσχ. στ. 343.

ἐπιέτωρ, ὀρις, ὁ, ἡ, ἐπιστάμενος, γινώσκων, μετὰ γεν., Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιστορα ἔργων, κατὰ τὸν Σχολιαστ., «μεγαλοφρόν», ἐπὶ μεγάλῳ ἔργῳ ἱστοροῦμενον, ἐπιστήμονα Ὀδ. Φ. 26, πρὸς. Lehrs. Ἀρίσταρχ. σ. 116· οὕτω, τεῶν μύθων ἐπιέτορας, «μάρτυρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 89, πρὸς. 16.

2) εἰδήμων, ἐμπειρὸς πινος, Δατ. sciens, δίσκων, γεωμετρῆς Ἀνθ. Π. 11. 371, παράτρ. 26. 7.

ἐπὶ κα (= ἐπεί κα. ἐπειδὴν) Ἐπιγρ. Αἰγιοσθενιῶν. L. et F. 1.

ἐπικαγχάζω, καγχάζω ἐπὶ τινι, Γρηγόρ. Νύστα. III. 940D· — Καθ' Ἡσυχ.: «ἐπικαγῶν» ἐπικαγῶν· — Πρὸς. καγχάζω.

ἐπικαγχάλλω, καὶ Ἐπικ. ἐπικαγχάλλω, γαυριῶ ἐπὶ τινι, τῷ ἐπικαγχάλλωσα Κόιντ. Σμ. 1. 161 κ. ἄλλ.

ἐπικαθαίρω, καταρρίπτω, καταστρέφω μετὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν τῷ τείχεος, εἰ τι ὑπελείφθη ἀνεχώρησε Θουκ. 8. 20.

ἐπικάθαιρω, καθαρίζω κατόπιν, Ρούφρος ἐν Matth. 286.

ἐπικαθαρίζω, = τῷ προηγ., ἐπικαθαρίζετε τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες Βασίλ. ἐν Ἐπιστ. 45, τ. 3, σ. 149A.

ἐπικάθαρις, εὖως, ἡ, πρόσθετος· κάθαρις, Κλήμ. Ἀλ. 128· κάθαρις, Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325 (100) = K. 241, πρὸς. ἐκκάθαρις.

ἐπικαθεύζομαι, Παθ., ἐπικάθημαι, ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθίζεται μόνον Ἀριστοφ. Πλ. 185· μετοχ. ἀορ. α' ἐπικαθεσθεῖς, ἀετὸς ἐπικαθεσθεῖς τῇ κεφαλῇ Ἀρτεμίδ. 2. 20.

ἐπικαθεύδω· μέλλ. -καθευδήσω, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τι, τινὶ Λουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 4· ἐπώζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 9, 1.

ἐπικαθηλόω, καρφῶν στερεῶς εἰς τι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 17.

ἐπικάθημαι, 'Ιων. -κάτῃμαι, Παθ. Κάτῃμαι ἐπάνω εἰς τι, ἐπ' αὐτοφῶν δὲ ἄλλους· ἐπικατῃμένος χειρὶ πλὴν ἀργυρίου Περσ. 6. 72, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1098· κάτῃμαι βαρὺς ἐπάνω εἰς τινα, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς οἷς καὶ τοῖς σπῆσιν πολλὴ πολλοῦ ἡπικαθῆτο Ἀριστοφ. Βάτρ. 1046· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐπ. καμῆ-



λους Ἀππ. Συρ. 32· πόλις.. λόφον ἐπικαθήμεν Ἰων. Ἀλ. 1.14:—ἀπολ., καθήμεν ἐπὶ τῶν ὠν, ἐπικάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 35. 5., 9. 33· ἐπὶ μελίσσων, ἐπ. ἐπὶ τοῖς κήριοις αὐτόθι 9. 40, 23.

2) ἐπικαθήμεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθήμεν παρὰ τὴν τράπεζαν, περὶ γραμματικῆς τραπέζιτος ἡ ἀγοραμειοῦ, Δημ. 1189. 20· καὶ ἀπολ., ὁ ἐπικαθήμενος ὁ αὐτ. 946.14., 1193, ἐν τέλ. 3) ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς, διαμένω ἐπάνω εἰς τι, ὡς π. γ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὅπως μὴ ἐπικαθήμενόν τὸ ὕδωρ ἐπιλαβὼν ὁ ἥλιος ἐρυσίδωση δῆψιν ποιήσας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4.

II. καθήμεν ἐναντίον θεοῦς τίνος, πολιορκῶ αὐτὴν, ἀπολ., Θουκ. 7. 27· μετὰ δοτ., Ἀππ. Μιθρ. 78.

ἐπικαθίζανω, ἐπικαθήμεναι, διαλ. τ' ἦσαν (αἱ περὶ στεραι) ἐπικαθίζανειν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 12.

ἐπικαθίζω, βάλλω τινα νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τι, καθίζω τινα ἐπὶ τι, κλίμακα χρῆ κατόρυσαντα ἐπικαθίσαι (ἐπικαθίσαι Kühn) τὸν ἀνθρώπον Ἰππ. 838C.—Μέσ., φυλακὴν ἐπικαθίσαντο Θουκ. 4. 130 (ἐνθα χειρογράφα τινα ἐπικαθίσαντο, ἐξ οὗ ὁ Πορρο ἐπικαθίσαντο) II. ἀμεταβ., ἐπικαθήμεναι, πειθὺ τις ἐπικαθίσεν ἐπὶ τοῖς χελεῖσι Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 5· γλαῦκα δ' ὀφθῆναι διαπετομένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τῶν νεῶν καὶ τοῖς κορχήσιος ἐπικαθίσουσιν Πλούτ. Θेम. 12.

2) καθήμεν ἀπέναντι, πολιορκῶ, πόλει Πόλυδ. 4. 61, κ. ἄλλ.

ἐπικαθίπτω, ἐπερρίπτω, τί τινι Ἐπιπ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 2) ὁρῶν τι νὰ πέσῃ κάτω, τὰς μὲν πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν.. ἐσσεδάμενοι δὲ ὅσων ἐμαρῶς κρατήσιν ἐμειλλον, αὐθις ἐκ τοῦ μηχανήματος αὐτάς ἐπικαθίπτειν, ἐπὶ καταπακτῆς ἦτοι καταρρακτῆς θύρας, Ἀππ. Ἀντιβακ. 51.

ἐπικαθίστημι: μέλλ. -καταστήσω:—καθιστῶ ἐπὶ τινος, πύργους τὸ ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ φύλακας ἐπικαθίστη Δίων Κ. ΑΙ. 50· πρὸλ. ἐπικαθίζω I. 2) καθιστῶ, διορίζω τινα ἐπὶ τι, ἐπικαθιστάναι τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις κριτὰς Πλάτ. Τίμ. 72B. 3) καθορίζω πρὸς τοὺς, καθισθῶν, τὴν τῶν Ἑρῶν ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 2· διορίζω τινα ὡς διάδοχον ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος Μάνιον ἐπικατέστησαν Πλούτ. 2. 19, 8· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς αὐτόθι 2, 11.

ἐπικαινίζω. ἀνικαινίζω, ἀνανεώνω, Ἑβδ. (Δ' Μαρκ. I', 44), ἐν τῷ παθ. ἀορ.

ἐπικαινοτομέω, = τῷ ἐπομ., Εὐσ. Ἑκκλ. Ἰστ. 7. 3.

ἐπικαινοουργέω, ἐπινοῶ νέα πράγματα, καινοτομῶ, αἰεὶ ἐπικαινοουργεῖν Δημόκρ. παρὰ Στωδ. 4. 39.

ἐπικαινίδω νόμους, εἰσάγω καινοτομίας εἰς τοὺς νόμους, μὴ πικαινούντων νόμους Αἰσχλ. Εὐμ. 693 (ὡς ὁ Σέφρ. ἀντὶ μὴ πικαινόντων) ὁ Wakef μὴ πῆχρανόντων, παραβαίνόντων.

ἐπικαινύμαι. Ἀποθ., υπερβαίνει, υπερτερῶ (ὅς καὶ νύμαι), πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὀλῶν τε πλοῦτῳ τε Πλ. Ω. 535:—κοσμοῦμαι, ἐπὶ φρεσὶ πευκαλλίμῃσι κέκασται, κεκόσμηται. Υ. 35· οἷς ἐπικαινύται ἵππος (κοινῶς ἐπικίνυται) Κόντ. Σμ. 12.145.

ἐπικαιρία, ἡ, ἀρμόδιος καιρὸς, τὸ ἐπικαίρον, εὐκαιρία, Ἰππ. 271.10, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀκαιρία, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 48.

ἐπικαιρίος, ον, = ἐπικαίριος, Σεν. Οἰκ. 5. 4.—Ἐπίρρ., ἐπικαιρίως ἴδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς, ἐν ἐπικαίρῳ θέσει, Στράβων 424.

2) σπουδαῖος, τὰ ἐπικαιριώτατα τῆς τέχνης Σεν. Οἰκ. 15.11· καὶ ἐπὶ προσ., οἱ ἐπ., τὰ σπουδαῖατάτα πρόσωπα ἐν τῷ στρατεύματι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 12, πρὸλ. Ἑλλ. 3. 3, 11· μετ' ἀπαρ., οἱ θεραπευεῖσθαι ἐπικαίριοι, ἐκεῖνοι ὧν ἡ θεραπεία εἶναι σπουδαιότατη, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 25.

3) ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, καιρίος, τόποι ἐπ. Τίμ. Λοκρ. 102D.

ἐπικαιρός, ον, ἐν καταλλήλῳ καιρῷ ἡ τόπῳ, ἔγκαιρος, κατάλληλος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Σορ. Ο. Τ. 875, Θουκ. 6. 34· νίκη ὁ αὐτ. 8. 106· ἐπὶ τόπων ἡ θέσεων, ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θράκης ἀποχρηθῆαι ὁ αὐτ. 1. 68· τὰ ἐπ., θέσεις σπουδαῖαι καὶ χρήσιμοι, Σεν. Ἰέρ. 19. 5· τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων Δημ. 234.14, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7.12, 1· νήσον ἐν ἐπικαιροτάτῳ κειμένη Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 115· τὰ ἐπικαιρότατα Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 10· τοῦ πάθους τὸ ἐπ. Λογγίν. 18. 2:—ὡσαύτως μετὰ γεν., τρίποδα.. λουτρὸν ἐπικαίρον·καίρῳ ἔχοντα λουτρῶν, κατάλληλον διὰ.., Σορ. Αἰ. 1406:—ἐπὶ προσώπων, βοηθῶν ἐν καιρῷ ἀνάγκῃς, Πινδ. Π. 4. 488.

2) σπουδαῖος, ἔχων μεγάλην σημασίαν, ἐπ. σημεία, σπουδαῖα συμπεράσματα, Ἰππ. 964A, πρὸλ. 383. 36, κτλ.· ἐπ. τῶν αὐτ. 759C. 3) ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, σπουδαῖος, καιρίος, Σεν. Ἰππ. 12, 7, πρὸλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 35· ἐπ. τοῦ ζῆν, ἀναγκαῖος πρὸς ζωὴν, αὐτόθι 1. 11, 5:—ἐπὶ τραυμάτων ἡ ἔλκω, ἐπικίνδυνος (πρὸλ. καιρίος), ἐπ. ἔλκος Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁς. 391.—Ἐπίρρ., ἐπικαίρως τετρωθῆαι Πανσ. 4. 8. 4.

II. πρόσκαιρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αἰδιός, Ἐπίκτ. παρὰ Στωδ. 74.16, Κλημ. Ἀλ. 220.

ἐπικαίω, Ἀττ. -κάω: μέλλ. -καύσω:—ἀνάπτω ἐπὶ τινος

τόπου ἡ θέσεως, πῦρ Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 491· καίω ἐπὶ βωμῷ, ὅς μοι πολλὰ βωὸν ἐπὶ μηρί ἔκην Ἰλ. X.170, πρὸλ. Ὁδ. Γ. 9, Ρ. 241.

II. καίω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καίω, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291· οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι Πλάτ. Ἐπιστ. 340D· ἐπὶ κερανοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 3.1, 10· ἐπὶ πέτρῳ· καυόμενος σιδέρου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 2· ἐπὶ τοῦ φύγου, Ἰππ. 292. 46, Θεοφρ.

ἐπικαλᾶμαι, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν·—μεταρ., λαμβάνω, ὅτι εὖρω ἐκ τῶν ἐπιλειμμάτων, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλᾶμενοι Δοκ. Τδ. 16.

ἐπικαλέω: μέλλ. -έσω. ἐπικαλούμαι τινα, ἐπικαλέσας τὸν θεόν Ἡρόδ. 2. 39· τοῦτο δὲ ποιῶν ἐπικαλεῖ τὸν τὲ Διόνυσον καὶ τὴν Οὐρανίην ὁ αὐτ. 3. 8, κ. ἄλλ.· ἐπικαλέω τὸν τὴν θεὸν Μῦλιττα, ἐπικαλούμαι διὰ σὲ τὴν ἐν μέλειαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡρόδ. 1. 199· καὶ δὴ οὕτω τῶδε ἐπισκηπτῶ θεοῦ τοῦς βασιλεῖς ἐπικαλέον, καὶ πᾶσιν οὕτως καὶ μάλιστα, κτλ., ἐξορκίζων ὑμᾶς εἰς τοὺς βασιλ. θεοὺς ἡ ἐπικαλούμενος τοὺς βασιλ. θεοὺς ὅπως ἐπιτηρώσιν ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 3. 65:—οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, συνέσιν· καὶ παιδεῖν ἐπικαλούμενον ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκειται Δημ. 269.

24· (οὕτω καὶ πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ appello, Πλούτ. Μάρκελλ. 2), Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 55, κ. ἄλλ.

2) προκαλῶ: γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες Ὁδ. II. 189· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 187 κ. ἄλλ.

3) αἰτῶ, ζητῶ, ἐπικαλούμαι, ἐπικαλέοντο ἐκ Θεσσαλίας ἐπικουρίην Ἡρόδ. 5. 63· ἐδοξέ δὲ σφὶ εὐχασθαι τοῖσι θεοῖσι· καὶ ἐπικαλέσασθαι τοὺς Αἰακίδας συμμάχους ὁ αὐτ. 8. 64, πρὸλ. Θουκ. 1.101., 3. 59, 2.

4) προκαλῶ εἰς μαρτυρίαν, μάρτυρα ἐπ. τινα Ἀντιφών 114. 34, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 664C· μετ' ἀπαρ., ἐπ. θεοὺς.. καθορᾶν τὰ γινόμενα Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 55· μετ' οὐδ. δεικτ. ἀντωνυμ., ταῦτα ἐπ. Ἡρόδ. 9. 62.

5) Μέσ., προσκαλῶ, ἐνώπιόν μου, καλῶ, ἐπὶ τῶν ἐρῶν, ὁ αὐτ. 5. 39.

6) Μέσ., προκαλῶ εἰς μάχην, καὶ ἦν μὲν.. ἐπικαλέσονται σφίσι ὁ αὐτ. 5.1.

II. Παθ., λαμβάνω νέαν ἐπωνυμίαν, μετονομάζομαι, Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελαγονίᾳ.. ἦσαν Πελαγοὶ οὐλοκαίλοιοι Κραναιοί· ἐπὶ δὲ Κέκροπος.. ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαί· Ἡρόδ. 8. 44· προσονομάζομαι σκωπτικῶς ἡ ὑποκοριστικῶς, Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, πρὸλ. Ἑλλ. 2. 3, 30.

III. ὡς τὸ ἐγκαλέω, φέρω κατηγορίαν κατὰ τινος, ἐπικαλόντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι Θουκ. 1. 139, πρὸλ. 4. 133· ἐπ. τινι, μετ' ἀπαρ., κατηγοροῦ τινα ὡς πράξαντα τι, Ἀντιφών 121.1, Θουκ. 2. 27· ἐπ. τὴν ἀπόστασιν ὅτι.. ἐποίησαντο ὁ αὐτ. 3. 36· ἐπ. τινι πάντα ὅσα ἡδίκητο Δίων Κ. 37. 6· ταῦτ' ἐπικαλεῖς; αὕτη εἶναι ἡ κατηγορία σου; Ἀριστοφ. Εἰρ. 663· ἐπ. ἀρχαιότητα, φέροντες ὡς λόγον δικαιολογητικὸν τὴν ἀρχαιότητα, Πλάτ. Νόμ. 657B:—ἀπολ., ἐπικαλεῖται, ἄς φέρῃ τὴν καταγγελίαν του, Ἐπιγράφ. Ἀλικαρν. παρὰ Newton:—Παθ., τὰ ἐπικαλούμενα χρήματα, τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα χρήματα, ὅ ἐ. ἐκεῖνα δι' αὐτὴν κατηγορεῖται ὡς ἔχων αὐτά, Ἡρόδ. 2.118, πρὸλ. Ἰσοκρ. 234C.

2) μετὰ δοτ. προσ. μόνον, ἐπικαλεῖν τινι, ἐρίζειν, φιλονικεῖν πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 766E.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παράτρ. σ. 467, 468, 470.

ἐπικαλύψω, καλύψω ἐπὶ πλέον, θημίσι. 359B.

ἐπικαλύμμα, τὸ, κάλυμμα, σκέπασμα, πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικαλύμει· ἐστὶν κακῶν Μένανδ. ἐν «Βουτρίᾳ» 3.

II. τὸ ἐπικαλύπτειν τι, αὐτῶν δὲ τῶν ἐχόντων βράγχια (ἰχθύων) τὰ μὲν ἔχει ἐπικαλύμματα τοῖς βράγγις, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2.13, 5, π. Ζ. Μορ. 4.13, 15· περὶ τῆς οὐρᾶς τῶν καράδων καὶ ἄλλων μαλακοστράκων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 3, 8., 5.7, 3· πρὸλ. ἐπιπτύγμα· ἐπὶ τῶν ὡς πῶμα χρησιμεύοντων καλυμμάτων κορυλλίων τιῶν, αὐτόθι 4. 4. 34, κ. ἄλλ.

ἐπικαλυμματῆς, ἰδος, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐραπλούμενον κάλυμμα, Στωδ. 1661B.

ἐπικαλυπτεόν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπικαλύπτω, δεῖ ἐπικαλύπτειν, Κλημ. Ἀλ. I. 637C.

ἐπικάλυπτήριον, τὸ, κάλυμμα, περὶ τῶν ὀνύχων, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ἔχει καὶ πρὸς χρῆσιν αὐτοῦς (δηλ. τοὺς ὀνύχους), τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια· σκέπασμα γὰρ τῶν ἀκρωτηρίων εἰσὶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 28.

ἐπικάλυπτος, καλύπτω ἀνωθεν, πίπτω βαρὺς ἐπὶ τι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει (χαλέπτει Σίετλ.) Ἡσ. Θ. 798· ἐπὶ συνεχῶς νιφετὸ ἐπικαλύπτοντος τὰ ἰχθυὶ τῶν ζῶων, ὅταν ἐπινίφῃ συνεχῶς, οὐδὲν δεῖ (ἰχθυεῖσθαι τοὺς λαγῶς)· ἐπικαλύπτει γὰρ (τὰ ἰχθυὶ ἡ πίπτουσα χιών), Σεν. Κυν. 8, 1· ἐπ. τὴν ἀπορίαν Πλάτ. Χαρμ. 169D.—Παθ., ἐπισκεπάζομαι, καλύπτομαι, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395B· ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν πάθει, ἐπισκοτεῖσθαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 21.

II. ἐπιθέτω ὡς ἐπικάλυμμα, βλεφάρων φάρος Εὐρ. Ἡρ. Μκιν. 642.—Παθ., τῶν βλεφάρων ἐπικεκαλυμμένων, κεκλεισμένων, Ἀριστ. π. Δισθ. 2, 2.

ἐπικάλυψις, εως, ἡ, τὸ ἐπικαλύπτειν, κρύπτειν τι, κάλυψις, «κρύψιμον», Πλούτ. 2. 266D, Ὁσιν. IV. 205B.



ἐπικάμισον, τὸ, ἀντὶ ὑποκάμισον, χιτῶν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἦσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534, ἀντὶ τοῦ ἐπεδυτύης, Σχόλ. εἰς τὰς Χιλιάδ. Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 359, 13, ἐνθα γράφεται ἱπ-  
υποκάμισον.

ἐπικαμῖνω, = καμῖνω, Παλλάδ. Λαυσ. 1067B.

ἐπικάμνω, κάμνω, ὑποφέρω, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι ἐπὶ τινὶ μῆτε τοῖς παρελθούσιν ἐπικάμνειν μῆτε τῶν ἐπιόντων προ-  
κάμνειν Διλ. Ποικ. Ἰστ. 14. 6.

ἐπικαμπῆς, ἡ, ἐπὶ τεύχεος, τὸ μέρος τὸ καμπτόμενον ἐκ τινος σημείου καὶ ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ ἐντὸς, Ἡρόδ. 1. 180. ἐπ. ποιού-  
μαι, παρατάτω τὸν στρατὸν γωνιωδῶς, δηλ. μὲ τὰ κέρατα προεκ-  
τεινόμενα ἐκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ σχηματίζοντα γωνίας μετὰ  
τοῦ μέσου τῆς φάλαγγος οὕτως ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ  
τῶν δύο πλευρῶν, ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἐνθα τὴν ἐπι-  
καμπὴν ποιοῦντων, τὸ μέρος ἐνθα κάμπουσι τὸ κέρας τῆς φά-  
λαγγος; Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6. οὕτως, ἔς ἐπ. τάττειν Ἀρρ. Ἀν. 2.  
9, 2., 3. 12, 2. πρὸλ. ἐπικάμπιος, ἐπικάμπτω.

ἐπικαμπής, ἔς, κεκαμμένος, καμπύλος, ἐλικισμένος, τὸ οὐραῖον  
πτερόν. ὁ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι Λουκ. Ἀλεκτρ.  
28. ἔϋλον Πλουτ. Κάμιλλ. 32. — Ἐπίρρ. -πῶς, Σχόλ. εἰς Δισχύλ.  
Θήβ. 369.

ἐπικάμπιος, ὄν, = ἐπικαμπής, κεκαμμένη, γωνιώδης, ἐπ.  
τάξις, παράταξις καθ' ἣν τὸ ἐν κέρας τῆς φάλαγγος ἡ ἀμφοτέρα  
σχηματίζουσι κατὰ τὰ πέρατα τοῦ μέσου γωνίαν, ὥστε τὰ κέρατα  
οὕτω χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν πλευρῶν τῆς φάλα-  
γγος τῶν πολεμίων ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν ἐκ τῶν  
πλευρῶν (πρὸλ. ἐπικαμπή), Διόδ. 17. 57: — ἐπικάμπιον, τὸ, =  
ἐπικαμπῆς, Ἀρρ. Ταχτ. 31. εἰς τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς, τὸ  
ἐπικαμπές, Πλούτ. 2. 594B. ἐν ἐπικαμπίῳ, γωνιωδῶς, ἐγγωνίως,  
Πολύδ. 1. 27, 4., 5. 82, 9.

ἐπικάμπτω, κάμπτω οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ γωνία, τὸν  
δάκτυλον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 30, 8: — Παθ., ἐπικαμπτο-  
μένη ἔς τὰ ἀριστερά Ἰπκ. 276. 35. ὄφρ' ἐπικεκαμμένη  
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 9, 8. ἐπὶ στρατευμάτων, κινῶ τὰ κέρατα  
τῆς φάλαγγος πρὸς τὰ ἔμπροσ ὥστε νὰ σχηματίσω γωνίας μετὰ τοῦ  
μέσου καὶ νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, στήσαντες  
τὴν αὐτῶν φάλαγγα. ἐπικάμπων εἰς κύκλῳσιν ὡσπερ  
γάμια ἐκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες Ξεν. Κύρ.  
7. 1, 5, πρὸλ. Ἑλλ. 4. 2, 20, Ἀν. 7. 1, 5. πρὸλ. ἐπικαμπῆς, -κάμ-  
πιος.

II. ἀμεταβ., (τὸ ἐντερον) ἐπικάμπσαν ἄνω φέρεται  
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 18.

ἐπικαμπύλος [ῥ], ὄν, καμπύλος, κεκαμμένος, κυρτός, ὠμος,  
κατὰ τοὺς ὠμους, Ὑμν. Ὀμήρ. εἰς Ἑρμῆν 90, πρὸλ. Ἦσ. Ἔργ. κ.  
Ἡμ. 425.

ἐπικάμφις, εἰς, ἡ, = ἐπικαμπῆς, Δίων Κ. 50. 31.

ἐπικανθίς, ἰδος, ἡ, = ἐγκανθίς, Ἰππιατρ. σ. 119, Πολυδ.  
B' 71.

ἐπικάπης, ἰδος, ἡ, ἐπικήπιος, Ἐπιγρ. Τροίξ. 3362<sub>α</sub>.

ἐπικάρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλῇ, εἰς τὸ κάταντες, ἀλλὰ κάλλιον  
διηρημένως, ἐπὶ κάρ. ἴδε κάρ II, Ἡούχ.

ἐπικαρδιάς, = καρδιάς, Νικ. Ἀλεξίφ. 19.

ἐπικαρπία, τὸ ἐπικαρποῦσθαι κτῆμά τι, τὸ ἐξ αὐτοῦ κέρδος,  
καρπῖσις, εἰσδήμη, ἡ ἐπέτειος ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 955D, πρὸλ.  
Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 3. αἱ ἐπ., τὰ κέρδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς  
τὸ κεφάλαιον (τὰ ἀρχαῖα), Δημ. 829. 7. ἐπικαρπίας λαμβά-  
νειν Ἰσοκρ. 184C, πρὸλ. Ἀνδοκ. 12. 28. ἐπ. ἐκ τῆς ὥνης ὁ αὐτ.  
1. 92. αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπ. Διον. Ἀλ. 3. 58. διὰ τὴν ἐπ. τῶν  
ἀδελφῶν Ἀντιφάνης ἐν «Ἀκροστράτῳ» 1. πρίασθαι τὴν ἐπ. Ἡρα-  
κλεῶν Πίνακ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 108. 2) ἡ δεκατεία  
ἣν πληρῶναι τις πρὸς βοσκὴν κτηνῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1. 3)  
μεταφ., τῶν τῆς ἀκράτου παρρησίας ἐπικαρπιῶν πεπειρα-  
μένους Δίων Κ. 39. 10. — Καθ' Ἡούχ. ἐπικαρπία καρποφορία.

ἐπικαρπίδιος, ὄν, (καρπός) ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν γινόμενος,  
μιάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον, δηλ. τὸν ἐπικαρπίδιον χνοῦν τῶν  
μῶλων, Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπικαρπίζομαι, Ἀποθ., ἀραιρῶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς  
γῆς, ἐξαντῶ αὐτήν, ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλιωψ  
τὴν γῆν καὶ ἔστι πολὺρριζον καὶ πολυκάλαμιον Θεοφρ. π.  
Φυτ. Ἰστ. 8. 9, 3.

ἐπικάρπιος, ὄν, (καρπός) ὁ προάγων ἢ προστατεύων τοὺς καρ-  
πούς, ἐπιθ. τοῦ Διός, κτλ., Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3, Πλούτ. 2. 1048C.  
Καθ' Ἡούχ. «Ἐπικάρπιος Ζεὺς ἐν Εὐδοίᾳ» καρποφόρος, ἐπικάρ-  
πιοι ὦραι, διὰ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν (Σχόλ.), Ἀρατ.  
552.

2) τὸ ἐπικάρπιον, ὁ μίσχος τοῦ καρποῦ, φέρει δὲ  
τὸν καρπὸν τοῦτον ἢ αἰγυπτία συκαμίνος ἀπὸ τοῦ ἐύλου  
καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων Ἀθήν. 51C. Παρὰ Θεοφρ. (π.  
Φυτ. Διτ. 1. 16, 1) γράφεται νῦν περιεκάρπιον. ἴσως οὕτω διορθω-  
τέον καὶ παρ' Ἀθην. 68D.

II. ὁ ἐπὶ τοῦ καρποῦ ἢ διὰ τὸν  
καρπὸν (τῆς χειρός), οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, ψέλλια ἐν σχήματι  
ὄφρων, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 40 (22).

ἐπικαρπολογέομαι, Ἀποθ., σταχυολογῶ, ἐπικαρπολογού-  
μενος τοὺς ἀμητούς Ἰωσήφ. Μακκ. 2. 9.

ἐπικάρσιος, α, ὄν, καὶ μεταγεν. ὄς, ὄν, Πολύδ. 6. 29, 1.,  
30. 6, Ὀπκ. Κ. 2. 169, = ἐγκάρσιος, ἀντιθ. τῷ ὀρθίῳ, πλάγιος,  
σχηματίζων γωνίαν, ἰδίως δὲ ὀρθὴν γωνίαν, ὡς ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῆς  
Βαβυλώνης, Ἡρόδ. 1. 180. οὕτως, οἰονεὶ ῥύμης τινὸς ἐπικαρσίου  
πρὸς τὴν ἀρτί ῥηθεῖσαν εὐθεῖαν Πολύδ. ἐνθ' ἄνωτ. τῆς Σκυ-  
θικῆς τὰ ἐπικάρσια, τὰ πλάγια, τὰ κατὰ τὴν παραλλήλ. ἐν ἀντι-  
θέσει πρὸς τὰ ὀρθία, τὰ πρὸς τὰ ἐντὸς, δηλ. τὰ κατ' ὀρθὰς γωνίας  
πρὸς τὴν παραλλήλ. Ἡρόδ. 4. 101: — μετὰ γεν., τριήρεας τοῦ μὲν  
Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, σχη-  
ματίζουσας γωνίαν πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ Πόντου, ἀλλὰ... ὁ αὐτ. 7.  
36. κλίμαξ ἐπικαρσίας σάνισι καθηλωμένη Πολύδ. 1. 22, 5.  
ἐπικάρσια δὴ προπεσοῦμαι (Ἐπίρρ.), πλάγιως, λοξῶς, Κωμ.  
Ἀνών. 129.

II. ἐν Ὀδ. I. 70, αἱ μὲν [νῆες] ἔπειτ' ἐφέ-  
ρουν' ἐπικάρσαι, ἡ λέξις κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον ἐρμηνεύεται  
«οὐ πλάγια νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιῳ, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῇ, καὶ τὴν  
ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν, καὶ ἔστιν  
ὁμοιον τῷ ἐπὶ κάρ. ὡς τὸ 'ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'», κατὰ δὲ τοὺς  
σχολιαστ. «πλάγια». (Πόθεν δὲ πηγάζει τὸ -κάρσιος ἐν τοῖς  
συνθετοῖς ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος μένει ἀδέσβαιον). — Ἐπίρρ.  
ἐπικαρσίως, πλάγιως, Ἀντυλλος παρ' Ὀρεῖθας. σ. 1, ἐκδ. Μαί.

ἐπικαρτερώ, ἐπιμένω, Μεταγεν.

ἐπικαρτεροῦμαι, ἄρτω, Ἡούχ.

ἐπικαταβαίνω: μέλλ. -θήσομαι, καταβαίνω εἰς τι μέρος, ἔς  
Πλαταίας Ἡρόδ. 9. 25. πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 6. 97. πρὸς  
τὴν θάλασσαν ὁ αὐτ. 7. 23, 36. ἐκτείνωμαι πρὸς τὰ κάτω, ὁδύ-  
ναί ἐς τὰς χειρὸς ἐπικ. Ἰπκ. Περρ. 112. 2) κατέρχομαι  
ἐναντίον ἐχθροῦ, μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντάς σφας,  
ἐπικαταβάντες ἀπέκτειναν πληθὺς τοῦ αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 38,  
πρὸλ. Θουκ. 4. 11., 7. 84: — περὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἰσραήλ. Πίνακι ἐπι-  
καταβάνοντι ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπικαταβάλλω 3.

ἐπικαταβάλλω: ποιητ. ἄορ. 6' ἐπικάσβαλον Ἀπολλ. Ρόδ.  
Δ. 188, Κόιντ. Σμ. 14. 583. — Καταρρίπτω ἐπὶ τινος, ἐκσεισθεῖς  
αὐτοῖς (δὲ Σαμφῶν) ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον Ἰωσήπου Ἰουδ.  
Ἀρχ. 5. 8, 12. ῥίπτω κατὰ τινος ἐξ ὕψους μέρος, πέτρους τε  
καὶ ἄλλους τινὰς ὄγκους... ἐπικατέβαλλον Δίων Κ. 50. 33.

2) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὠτων τῶν κυ-  
νῶν, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα Ξεν. Κυν. 4. 3.

3) ἐπιβάλλω πρόστιμον, ἐπικαταβαλόντι Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ  
Σουλ. Ἐπιγρ. 5774. 134, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ahrens ἀντὶ ἐπικα-  
ταβάνοντι, ἴδε Franck. σ. 709.

ἐπικατάγνυμι, ἄγνυμι ἐπὶ τι, ὅπῃ ἐπὶ ἐπάνω εἰς τι, διὰ τί  
τοὺς μὴλόπας κωλύει τὰ νεόδαρτα δέρματα προστιθέμενα  
.. καὶ φά ἐπικαταγνύμενα; Ἀριστ. Προβλ. 9. 1.

ἐπικατάγομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων ἢ ἀνθρώπων πλεόντων, ἐρ-  
χομαι εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ μετὰ ταύτα, Θουκ. 3. 49.,  
8. 28, Δίων Κ. 42. 7, κλπ.

ἐπικαταδαρθάω: ἄορ. 6' -εδαρθον, ἀποκοιμῶμαι μετὰ ταύ-  
τα, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Πολ. 534D.

ἐπικαταδεσμεῖν, δένειν εἰς τι, ὁμαλαῖς σάνισιν τὰ βρέφη  
Σωρ. Ἐρ. ἐκδ. Ern. σ. 128.

ἐπικαταδέω, δένω ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι, Ἰπκ. 1155D, Λουκ.  
Ὀνομ. 16, 34.

ἐπικαταδύομαι, Μέσ., «βουτῶ» μετὰ ταῦτα, κατόπιν, Πολύδ.  
A', 108 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκῆρου παρελείφθη ἡ λέξις): — περὶ τῆς  
δύσεως τῶν ἀστέρων, ἐπικαταδυσμένων (τῶν Πλειάδων) Σχόλ.  
Βατ. εἰς Εὐρ. Ρῆσ. 528.

ἐπικαταθλάω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, Δίων Κ. 40. 36.

ἐπικαταθλάω, κατασυντρίβω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. T. 93.

ἐπικαταθύω, καταθύω, κατασφάζω ἐπὶ πλεόν.

ἐπικαταιγίζω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. B.

148 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἐπαιγίζω.

ἐπικαταίρω, ἐφορμῶ ἄνωθεν ἐπὶ τι, ὡς τὰ σαρκοδόρα ὄρνεα,  
εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὡσπερ ὄρνιν ἀργόν, ἐπικα-  
ταίρειν, καὶ λείψανα πολλῶν σφαρσάσειν Πλούτ. Πομπ. 31.

ἐπικατακαίω: μέλλ. -καύσω, κατακαίω ἐπὶ τινὶ ἢ προτέτι,  
Λεξ. A. 4. 371.

ἐπικατακαίω, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὀμήρ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ  
ἐπιγνάμπτω.

ἐπικατακλείω, διὰ φ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18, ἀντὶ τοῦ  
κατακλείω

ἐπικατακλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἐπάνω εἰς τι, τί τινι Ἡούχ.  
ἐν λ. ἐπημύει, Ἐτυμ. Μέγ. 430, 56 ἐν λ. ἡμῶν.

ἐπικατακλύζω, κατακλύζω προσέτι, ἐπικατακλύσαι δὲ καὶ  
τὴν Ἀσίην πᾶσαν Ἡρόδ. 1. 107.

ἐπικατακλώθω = ἐπικλώθω, Ἡούχ. ἐν λ. ἐπικλώσαντο,  
ἣν ἐρμηνεύει ἐπικατεκλώσαντο (ἐπικατέκλωσεν Κωδῆς).

ἐπικατακοιμάομαι, Ἰων. -μέομαι, Ἀποθ., κοιμῶμαι ἐπὶ  
τινος, ἐπὶ τῶν προγόνων φοιτέοντας τὰ σήματα.. ἐπικατα-  
κοιμούνται Ἡρόδ. 4. 172.



ἐπικατακοιμίζομαι = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 534D. ἐπικατακολουθῶ, ἀκολουθῶ, κατακολουθῶ, τινί Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6.108.

ἐπικαταλαμβάνω = μέλλ. -λήψομαι, καταλαμβάνω, προφθάω, τὰς δὲ ἄλλας (ναῦς) ἐπικαταλόντας ἐξέσωσαν .. πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90· τινὰ δ' αὐτ. 3.111, Πολύβ. 1. 66, 3, κτλ.· ἐπειδὴν σελήνην ἥλιον ἐπικαταλάβει Πλάτ. Τιμ. 39C· τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης Διόδ. 18. 71:—Παθ., ὅταν δὲ ἐπικαταλαμβάνωνται (αἱ ἄρκοι), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναπηδῶσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 1.

ἐπικαταλλάγῃ, ἡ, νομισματικὴ διαφορὰ, ὡς π. χ. ἡ μεταξὺ χαλκῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἔκπτωσις, καὶ παρὰ παιδὸς κομιζόμενος ἀποφορὰν τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπατεῖν Θεοφρ. Χαρ. 30.

ἐπικαταλλάσσομαι, Παθ., συνδιαλλάσσομαι, τινί Κλήμ. Ρώμ. 48.

ἐπικαταμένω, μένω ἐπὶ πλέον, περὶ τι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11, Ἑλλ. 7. 4, 36.

ἐπικαταμωκάομαι, Ἀποθ. = καταμωκάομαι, Πολυδ. II' 77.

ἐπικαταμωμέομαι, Ἀποθ. = καταμωμέομαι, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791.

ἐπικατανεύω, κατανεύω, Θεόδ. Πρόδρ. Notitt. Mss. τ. 8, μέρ. 2. σ.129.

ἐπικαταξύω, καταξύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ἀπολλωνίου Ὁμ. Λεξ. ἐν λ. ἐπιγράφειν.

ἐπικαταπέτομαι, καταπέτομαι ἐπὶ τινα, Νικητ. εἰς Ἰσ. Ἀγγ. 263.

ἐπικαταπηδάω, καταπηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἐπικαταπηδῶντες, εἰς τὰ σκάφη Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.10, 9.

ἐπικαταπληρῶμαι, καταπληρῶμαι ἐπὶ, καί τι ἐπάνω εἰς τινα, οἱ καὶ τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπλησαν Ἀππ. Ἐμφ. 2. 22.

ἐπικαταπίπτω, καταπίπτω ἐπάνω εἰς τινα, εἴτ' ἐπικαταπεσὼν ἀνακύπτειν οὐκ ἔα Λουκ. Ἀνάχ. 1.

ἐπικαταπλάσσω, ἐπιθέντι κατάπλασμα, ἔμπλαστρον, Ἰππ. π. Ἀγγ. 767.

ἐπικαταπλέω, καταπλέω κατόπιν, καταπλεύσαντος δὲ τοῦ στόλου .. εἰς Μεταπόντιον .. ἐπικατέπλευσε Καρχηδονία τριήρης ἔχουσα πρεσβευτάς, κτλ., Διόδ. 16. 66.

ἐπικαταρῶμαι, Ἀποθ. = καταρῶμαι, καὶ δεῦρο ἐπικαταρῶσαι μοι τὸν λαὸν τοῦτον Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 17, κτλ.).

ἐπικαταρᾶσσομαι, καταπίπτω μετὰ πατάγου, Διον. Ἀλ. 11.26.

ἐπικαταρᾶτος, ὄν, κατηραμένος, Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 10 καὶ 13, Σουλ. Ἐπιγρ. 2664. 6.

ἐπικαταρρέω = μέλλ. -ρεῦσομαι, καταρρέω, ἐπὶ ὑγρῶν ἢ χυμῶν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281.

II. καταπίπτω ἐπὶ τινος, τινί Πλούτ. Πελοπ. 4.

ἐπικαταρριπνύμαι, Παθ., ὁρμητικῶς καταπίπτω ἐπὶ τινος, ἐπικαταρραγείς αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθους Διον. Ἀλ. 10.16· ἐπὶ βροχῇ, Πλούτ. Μάρ. 21.

ἐπικαταρριπνέω, καταρρίπτω κατόπιν, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παῖδια εἴτα καὶ ἑαυτάς ἐπικατερρίπτουν Ξεν. Ἀν. 4. 7, 13.

ἐπικαταρρῦτος, ὄν, περιρρεόμενος πάντοθεν ὑπὸ ὑδάτων, ὕδασι γῇ Φώτ. ἐν Ἰστορ. ἑλλ. ἀποσπασμ. ἔκδ. Didot, τ. V. σ.164.

ἐπικατασεῖω, καταρρίπτω τι ἐπάνω εἰς τινα, ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήρης ἐπικατέσειεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, ἔκχεεν αὐτὸν νὰ πέσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1.1, 5· ἐπικατέσειεν, ἐπικατέβαλεν Σουῖδ.

ἐπικατασκάπτω, καταδαφίζω, κατακρημνίζω, ἐπάνω εἰς τινα, τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον Διον. Ἀλ. 1. 39.

ἐπικατασκευάζω, κατασκευάζω, κτίζω τι ἐπὶ τινος, τι ἐπὶ τι Δίων Κ. 50. 23.

ἐπικατασκήπτω, ἐπιπίπτω αἰφνιδίως, Εὐσ. Ἑκκλ. Ἰστ. 7. 22, σ. 268.

ἐπικατασχοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, Προκ. Ἰστ. σ. 325.

ἐπικατασπάζομαι = κατασπάζομαι, Μακρόβ. 228D.

ἐπικατασπᾶω, ἔλκω πρὸς τὰ κάτω κατόπιν, Ἀριστ. Πρόβλ. 11. 18:—Παθ., καταλαμβάνομαι κατόπιν ὑπὸ σπασμῶν, Ἰππ. 369. 33.

ἐπικατασπένδω = κατασπένδω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 3, 6.

ἐπικαταστρέφω, ἀναστρέφω τι καὶ θέτω αὐτὸ ἐπάνω εἰς τι, οὐέλινον ποτήριον ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις πρῶτως, Γεωπ. 10. 56, 6, πρὸλ. Διοσκ. 5. 91.

ἐπικατασφάζω, μεταγεν. -σφάττω = μέλλ. -ξω, κατασφάζω τινὰ ἐπὶ τινί, ἐπικατασφάζει μιν τῷ νεκρῷ Ἡρόδ. 1. 45· ἐωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ αὐτοῦ τῇ παρθένῳ Πλούτ. 2. 772C· ἄνευ δοτ., Διον. Ἀλ. 3. 20, Πλούτ. Κλέσμ. 37.

ἐπικατατέμνω, κατατέμνω, σκάπτω ἐν τῷ μεταλλεῖν πέραν τῶν ὁρίων, Δημ. 977.7.

ἐπικατατρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, ἐπικαταδραμόντες εἰ τῶν χωρίων Διον. Ἀλ. 9. 21, Δίων Κ. 36. 32.

ἐπικαταφέρομαι. Παθ., πίπτω ἐπάνω τινός, ὃ δ' (ἐλέασι)

ἐπικατανεχθεὶς τῷ Ἐλεαζάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα ὑπὸ τοῦ βάρους Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 9, 4.

II. μεταφ., φέρομαι ἢ ἔρχομαι, καταντῶ εἰς τι πρᾶγμα, ἢ ἐνεργείας ἕνεκα, ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγῳ γενέσθαι ἐπικατανεχθήσεται (ἐν τῇ ἔκδ. Δινδρρ. ἐπεὶ κατενεχθήσεται) Ἀριστείδ. 2. 520.

ἐπικατάφορος, ἐπιρρεπής, ἐπὶ ἢ πρὸς τι Ἀθήν. 391E, 608D.

ἐπικαταχέω, καταχέω τι ἐπάνω εἰς τι, Γαλην. τ. 2. σ.107B.

ἐπικαταψάω, σκαλίζω ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, παλιούροις συνδεδεμέναις ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν .. ἀρκοῦνται Στράβων 831.

ἐπικαταφεύδομαι, Ἀποθ., καταφεύδομαι προσέτι, Ἡρόδ. 3. 63, Θουκ. 8. 74.

ἐπικαταφήγω, καταπραύνω ἀκολούθως, Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 145.

ἐπικατεῖδον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστώτος ἐπικαθοράω ἐν χρήσει, κατεῖδον προσέτι, Ἰππ. Προγν. 38.

ἐπικάτειμι, (εἶμι) καταβαίνω εἰς, ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν Θουκ. 2. 49.

ἐπικατεράω, ἐπὶ γέω ὕγρὸν ἐπὶ τινος πρᾶγματος, Γαλην. τ. 13. σ. 681.

ἐπικατέρχομαι, Ἀποθ. = ἐπικάτειμι, Ἰππ. 246. 41.

ἐπικατέχω, κρατῶ, κολῶ, Διον. Ἀλ. 9. 60, Λουκ. Ἐμφύλ. 23.

ἐπικατηγορέω, κατηγορῶ, λέγω τι περὶ τινος, ἀποδίδω τι εἰς τι ὡς κατηγορούμενον, τί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 334· τί τινι Πλούτ. 1113C· τὸ σχῆμα ἐπικατηγοροῦση Διον. Ἀλ. 1. 66 (κατὰ Α. Δινδ. ἀντὶ ἐπικατηγορήσει).—Παθ., προστίθεμαι εἰς τὸ κατηγορούμενον, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρώτ. 2. 38, 2.

II. Παθ., τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1.7.

ἐπικατηγόρημα, τό, = κατηγόρημα, Πλούτ. 2. 1127D.

ἐπικατηγόρησις, ἡ, = τῷ ἐπομ. (ἀμφίβολ.) Διον. Ἀλ. 1. 66.

ἐπικατηγορία, ἡ, κατηγορούμενον, ὄνομα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 297.

ἐπικατοικέω, κατοικῶ, ἐνοικῶ, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ Κέλης 15. Κατὰ Κοραῖν Ἰωσ. ἔτι κατοικεῖ.

ἐπικατονομάζομαι, Παθ., ὀνομάζομαι κατὰ τὸ ὄνομά τινος, καθιερῶμαι αὐτῷ, τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, οἷς ἐπικατωνόμασται Κλήμ. Ἀλ. 168.

ἐπικατορῶω, τοποθετῶ τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐπικατορῶω ἐφ' ἑκάστη ἐπιδέσει χρῆ τὰ ὁστέα Ἰππ. π. Ἀγγ. 763.

ἐπικατορύσσομαι, Παθ., θάπτομαι ἐπὶ τινί, ἐπὶ τῇ ἑμιαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ὧν ἐπικατορυθήσομαι Ἀντιφών 122. 17 (ἐνθα ὁ Reisk. διορθοῖ ἔτι κατορυθήσομαι) ἵνα καὶ αὐτὸς ὧν ἐπικατορυγῇ Μιχ. Ἀκομ. τ. Β' σ.182. 22, ἔκδ. Α.—Ἰδε Κουμαν. Συναγ. Ἀθήσ. Λέξ.

ἐπικατῶω, ἐπισκευάζω παλαιὰ ὑποδήματα προσράπτων ἑτέρα κατῶματα καὶ πέτραις, Πολυδ. Ζ' 82· μεταφ., μεταποιῶ παλαιὰ δράματα, Κωμικὴ φράσις παρὰ Φρυγ. ἐν Δ. Β. 39.

ἐπι-καυλόφυλλος, ὄν, ἐπὶ τῶν ποιωδῶν φυτῶν, τὸ ἔχον τὰ φύλλα ἐπὶ τοῦ καυλοῦ, ἐπικαυλόφυλλα δὲ κρηπὶς, ἀνθυσκὸν τὸ φυλλῶδες, λωτός, λευκόδιον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 8, 3.

ἐπικαῦμα, τό, (ἐπικαῖω) φλύκταινα προσηνεθῆσα ἐκ καύματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 535:—κηλὶς ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. κλπ.

ἐπικαύσις, εὖς, ἡ, (ἐπικαῖω) τὸ ἐπικαῖν τὴν ἐπιφάνειαν μέρους τινός, ἔστι δὲ ἡ ἐπιφάνεια τεφρώδης τῶν πεδίων, ἡ δὲ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως Στράβ. 628 καὶ 695 ἐν τέλει· προσέτι διάφ. γρ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχρ. 368C ἀντὶ ἐπικλυσις.

II. = ἐπικαῦμα, Διοσκ. 2.166.

ἐπικαῦτος, ὄν, κακαῖος κατὰ τὸ ἄκρον, σκληρυνθεὶς διὰ τοῦ πυρός, Λατ. praeustus, ἀκοντῖοισι ἐπικαῦτοισι Ἡρόδ. 7.71, 74.

ἐπικαυθίζομαι, Ἀποθ., καυθίζομαι, κομπάζω ἐπὶ τινί, τινί Αἰσχρ. Ὀνειρ. 111, Γρηγορ. Νύκτ. 1. 524D, Σχόλ. εἰς Ἰλ. γ. 388:—ἐπικαυχῆσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικαυχᾶσθαι, Ἐρμού.

ἐπικαυχλάζω, ἐπὶ τοῦ κύματος, ἀμφὶ δὲ κύμα λάβρον αἰερόμενον πέτραις ἐπικαυχλάζεσκεν, ἐκαχλάζεν ἐπὶ τῶν πετρῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 944.—Καθ' Ἰωσ. ἐπικαυχλάζεται· διακινεῖται.

ἐπικᾶω [ᾶ], Ἀττ. ἀντὶ ἐπικαῖω.

ἐπίκειμαι, ἀπαρ. -κεῖσθαι, Ἰων. -κεῖσθαι, χρησιμεῖον ὡς Παθ. τοῦ ἐπιτίθηναι.

1) ἐπὶ θυρῶν, κλειομαι (πρὸλ. ἐπιτεῖσθαι II), θύραι δ' ἐπέκειντο φαεῖναι, ἦσαν ἐπιτεθειμέναι, Ὀδ. Ζ. 19· μεταφ., πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται ἀρμόδιαί Θεογν. 421.

2) καθόλου, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι ἐν τινί ἢ ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ., ὀφθαλμὸς μέσος ἐνέκειτο μετώπῳ Ἦσ Θ. 143, πρὸλ. Θεόκρ. 24.116:—ἐπὶ στρατευμάτων, καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν δ' ταῖς ὁχλαῖς Ἰστρον τε καὶ Ῥήνον ἐπικείμενον .. φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν Ἡρόδ. 2. 9, ἐν τῇ ἀρχῇ.

3) ἐπὶ νήσων, νήσοι ἐπὶ Ἀλγίμου ἐπικείμεναι, κείμεναι παρὰ τὴν Α., Ἡρόδ. 7. 6· οὕτως, ἐπ. τῇ Θρηλικῇ αὐτῇ 185· ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ αὐτῇ 235· καὶ ἀπολ. ἔς τὰς νήσους τὰς ἐπικείμενας, τὰς πλησίον κείμενας, Θουκ.



2.14. πρβλ. 4. 44· πάση γὰρ ἐπικείται τῇ θαλάσῃ, περὶ τῆς Κρήτης, ἥς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες κάτοικοι ἦσαν ἰδρυμένοι πάντες περὶ τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10. 13.

II. τίθεμαι ἐπάνω, ἐμοὶ σφρηγίς ἐπικέλεσθαι τοῖς δ' ἐπέσιν Θεογ. 19· ἐπικείται... ὅτ' κεφαλὴν στέφανος ὁ αὐτ. 1259, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 13· μεταφ., κρατερὴ δ' ἐπικέσεται ἀνάγκη Ἰλ. Ζ. 458.

2) ἐπιμένω εἰς τι, ἐπιμόνω· προτρέπω τινα νὰ πράξῃ τι, πάγῃ ἐπικείμενος ἐνῆγε Ἠρόδ. 5. 104· στενοχωρῶ τινα ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, ἐπιμόνω ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, ἐπικείμενων γὰρ αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Βοιωτοῖσι αὐτοῖσι 81, πρβλ. 6. 49· καὶ ἀπολ., ἐπικέλομαι βαρὺς Εὐρ. Ρῆσ. 101· κάπικεμένος βόα Ἀριστοφ. Ἰππ. 252· Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικέμενος Σφ. 1285· ἐπ. λαμπρῶς Θουκ. 7. 71· πολὺς δ' ἐπέκειτο Θεόκρ. 22. 90.

3) ἐπικρίμαμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, τοσοῦτων ἐπικείμενων τῷ μοιχουνοὶ κακῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5· ἐπὶ ποιῶν, θάνατος ἢ ζημία ἐπικέται, ἢ ἐπιβαλλομένη τιμωρία εἶναι θάνατος, Ἠρόδ. 2. 38, πρβλ. 6. 58· Ἀντιφῶν 128. 40· ζημία... ἐπέκειτο στατήρ Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 3.

4) ἐπὶ δυνάμει, ἐπιτίθεμαι, δίδομαι, ὅτι παντάσῃν ὡς φερομένοις καὶ ρέουσιν καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ δυνάμει ἐπικείται Πλάτ. Κρατ. 411C, Πρωτ. 349C.

5) μεταφ., σκώμωμαι ἐπικείμενα, ἀρμύζοντα εἰς τὸν σκοπὸν, προσήκοντα ἢ πρότερα Λογγί. 34. 2.

III. μετ' αἰτ. πράγμ., ἰδίως κατὰ μετοχ., κάπικεμενον κάρα κυνέας θερίζων κάπο-καυλίζων ἔζυλον, καὶ τὰς κεφαλὰς (τοῦ κάπικεμενον κάρα λαμβανόμενου πληθ.) τὰς φερούσας περικεφαλαίαν θερίζων καὶ ἀποτέμνων ὡς καυλοῦς διὰ τοῦ ἔζυλου, δηλ. τῆς κορύνης, Εὐρ. Ἰκέτ. 717, ἔνθα ἴδε Markl. (παρὰ Δινδ.)· στέφανον ἐπικείμενος, περιβεβλημένος στέφανον, Πλούτ. Μάρκελλ. 22· ἀπικας ἐπικείμενοι τὰς κεφαλὰς, φοροῦντες εἰς τὰς κεφαλὰς πῆλιν ὑψηλοῦς εἰς σχῆμα συναγομένους κίονοιδές, Διον. Ἀλ. 2. 70· ἀγγέλου τινός ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, παριστώνα (ἐν τῷ θεάτρῳ) πρόσωπον ἀγγέλου-τινός ἢ θεράποντος, Πλούτ. Δυσ. 23 (κατὰ Κοραῖν διερρωθέν περικείμενον)· ἐπέκειτο ὤτειλάς, ἔφερεν ὤτειλάς, εἶχε σημεῖα τραυμάτων εἰς τὸ σῶμά του, Ἀππ. Μιθρ. 6· κισθάραν... κόλλοπας ἐπικείμενην, ἔχουσαν κόλλοβους, δηλ. «στρηγάρια», Λουκ. πρὸς Ἀπαδ. 10·—μεταφ., οἱ κίνδυνον ἐπικείμενοι, ἐκτεθειμένοι εἰς... Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

ἐπικείρω, Ἐπικ. ἀόρ. ἐπέκερσα, ἀποτέμνω, ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας, ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές Ἰλ. II. 394· ἐπὶ αἵτου, κορυρῶν, ἀποκόπτω τὰς κορυράς, «κορυφολογῶ», Λατ. attondere, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 4.

II. μεταφ., παρεμβάλλω προσκόμματα, κωλύω, παρεμποδίζω, Λατ. praecidere, ὡ πόποι, ἢ δὴ πάγῃ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει δαίμων, «φεῦ φεῦ, ὅντως δὴ παντάσῃ διακόπτει τὰ βουλευμένα τῆς μάχης τῆς ἡμετέρας ὁ θεός» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ο. 467, πρβλ. II. 120 ἴδε κείρω.

ἐπικερυμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἐπικρύπτω, κρυφίως, Κλήμ. Ἀλ. 817.

ἐπικεκυφώτως, Ἐπίρρ. «κυφῶτά», Γερμ. Kypoleis, σ. 437, ἔκδ. Μί.

ἐπικελαδέω, ἐπιβῶ ἐπιδοκιμάζων τι, ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, ἐπεθορύθησαν ἐπιδοκιμάζοντες, Ἰλ. Ο. 542, Σ. 310.

ἐπικέλευμα, τό, = τῷ ἐπομένῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιστήματα.

ἐπικέλευσις, εὐς, ἢ, προτροπὴ, ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν Θουκ. 4. 95.

ἐπικελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 19.

ἐπικελευστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἐπικελεύων, προπαραγγεῖλας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ ἐπικελευστικὸν ἀναχωρῆσαι, ὅταν δοθῇ τὸ κελεῖον ἐπιθεῖν κέλευμα νὰ ὑποχωρήσῃσι, Πολύαιν. 5. 16, 4.

ἐπικελεύω, παρακινῶ, προτρέπω εἰς τι, μετὰ δοτ., ἐγὼ δὲ γ' ἐπέκελεύω σοι Εὐρ. Ἠλ. 1224· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1088· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν μὴ διανοούμενον Θουκ. 3. 82· μετὰ συστοίχ. αἰτ. πράγμ., πρὸς τοῖς ἄλλοις κελύεσμαι τότε ἐπικ. Ξεν. Κυν. 6, 20· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ παρακελεύομαι (ὅπερ κυνὸς σημαίνει· παραθάρυντα τινὰ εἰς πρᾶξιν ἢ δὲν ἐγένετο εἰσεῖν ἀρχή, ἐνὶ τῷ ἐπικ. εἰς πρᾶξιν ἢ ἐγένετο ἀρχή) Πλάτ. Φαίδων 61A·—ὡσαύτως ἐν πρὸ Μίσω τῷ πρῳ, Θουκ. 4. 28.

ἐπικέλλω: ἀόρ. ἐπέκελσα, προσπελάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, νῆας ἐπικέλλαι, Λατ. appellere naves, 303. I. 148· ἐπὶ ἰχθύων, ἀλλοτε δ' ἄλλη σαργὼν ἐπικέλλοντα Νομῆιος· παρ' Ἀδων. 321B.

2) ἀπολ., ὡς εἰς ἀμετάβ., ἀποκέλλω, ἀλλ' ἐπικέλλαντες μέναι χρόνον, ἀποκαίλιναντες πῇ γῇ, ἐπιψάσαντες (Σχόλ.), Ὡδ. 1. 138· χέρω ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 575· μετ' αἰτ., γῆν Μαρνανδῶν ἐπικέλεσθε νοστήσαντες, «εἰς τὴν Μαρνανδῶν γῆν ἐλθετε γῆν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Β. 352·—ὡσαύτως περὶ αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἢ μὲν ἐπειτὰ ἡπείρω ἐπέκελεν, ἐπώκειεν εἰς τὴν ξηρὰν, Ὡδ. Ν. 114· ἴδε ἐν λ. κέλλω.

ἐπικέλομαι, Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι, στυγεράς δ' ἐπέκεκλετ'

Ἐρινὺς (συγκεκομ. ἀόρ. θ' μετ' Ἐπικ. ἀναδιδπλ.) Ἰλ. I. 454· ἐπικυκλόμενοι Δίον πόρτιον ὑπερπόντιον τιμάορ' Αἰσχύλ.

Ἰκέτ. 41· μετὰ δοτ., τῷ ἐπικέκλεο παιδί Ἀπολλ. Ρόδ. I. 85.

ἐπικενθής, Ἐπίρρ., ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 8.

ἐπικεντρίζω, ἔπειτα κεντῶ διὰ τοῦ πτενιστῆρος, δηλ. τὸν ἱπ-πον, χαλινούς εἰς τὴν ἡνιοστρόφος ἐναρμόσῃ γένυσσι, κάπικεν-τρίσθαι Ἀνθ. II. 9. 777.

II. ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρων, Γεωπ. 5. 17, 11.

ἐπικεντρος, ὄν, ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ὁ ἐπὶ τινος κεντρικοῦ ση-μεῖου, ἐπικεντροὶ δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπὶ τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι κτλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 40.

ἐπικεράννυμι, καὶ ἕτερον (οἶνον) κεράννυμι, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, «ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι» (Εὐστ.), Ὡδ. II. 164· πρβλ. ἐπικέρνυμι.

ἐπικέρας ἢ ἐπικέρας, τό, φυτὸν τι· ἀλλαχθὺ τῆλης·—ἐπικέ-ρας· τῆλιν ἔνιοι δὲ ἄλλην βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην Ἰππ. παρὰ Γαλν. τ. 19. σ. 99, 4.

ἐπικεραστικός, ἢ, ὄν, συγκρινῶν τοὺς χυμούς, μετρίζων, Γαλν. τ. 6. 343E.

ἐπικερδαίνω, κερδαίνω ἐπὶ πλέον, ἐνιαυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ Πλούτ. Φακμν. 3.

ἐπικέρδεα, ἢ, = ἐπικέρδεια, τὰ, (ὁ ἴδε), Φιλόστρ. 740.

ἐπικερδής, ἔς, (κέρδος) ἐπωφελεῖς ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 743.

ἐπικέρδεια, τὰ, κέρδη ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας, Ἠρόδ. 4. 152, Φιλόστρ. 603· πρβλ. ἐπικέρδεα, ἢ.

ἐπικερτομέω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μετοχὴν, τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέειπες, «παροῦτων, χλευάζων» (Σχόλ.), Ἰλ. II. 744, Ὡδ. X. 194· ἐπὶ ἡπιώ-τερας ἐννοίας, γελῶν, Ἰλ. Ω. 649.

II. μετ' αἰτ., βύσας τὸν Θεμιστοκλέα ἐπικερτόμησε, ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν αὐτόν, Ἠρόδ. 8. 92· μετ' αἰτ. καὶ γεν., «ὁ δὲ ἦεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας», διὰ τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀμελείαν αὐτῶν, Ἀγάθ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ.:—πειράζω, ἐνοχλῶ, Θεόκρ. 20. 2.

ἐπικερτόμημα, τό, σαρκασμός, σκώμμα, Δημήτρ. Φαλ. 111.

ἐπικερτόμησις, εὐς, ἢ, = τῷ προηγ., Ἠρωδιαν. π. Σχημάτ. 52. 4.

ἐπικέρτομος, ὄν, ἐμπαικτικός, ἀπατηλός, ἐπικέρτομα βάζων Κόρινθ. Σμ. 1. 136.

ἐπικεύδω: μέλλ. -σω, ἐπικρύπτω, παρ' Ὀμ. αἰέποτε μετ' ἀρ-νήσ., τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω Ἰλ. E. 816· πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω Ὡδ. E. 143· εἰπέ μοι... νῆμερτά, μὴδ' ἐπικεύσης Ο. 263· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω Δ. 744, πρβλ. P. 141· καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 800, μετ' αἰτ. προσ., οὐ γὰρ σ' ἐπικεύσω, δὲν θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ σοῦ, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 332.

ἐπικεφάλαια, Ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλῇ, κατακέφαλα, ἐπικεφάλαια με ἐκρέμισαν Ἀπόκρυφ. Πράξεις Φιλίππου 26, Ἀέτ. 1. σ. 10, 39.

ἐπικεφαλαιοῦμαι, Μέσ., πραγματεύομαι τι κεφαλαιωδῶς, συν-τόμος, Πολύβ. 2. 40, 4. II. Παθ., συγκεφαλαιούμαι, Δίων Κ. 52. 28.

ἐπικεφάλαιος, α, ὄν, (κεφαλὴ) «τῆρα, κόσμος ἐπικεφάλαιος» (-λιος Φωτ.) Ἐτυμ. Μεγ. 758. 4, Σουῖδ. ἐν λ. τῆρα:—ἐπικε-φάλαιον, τό, κεφαλαιῶς· φορὸς· κοῖτης «κεφαλαιατικόν», Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2· ἐν Κικλ. Ἀετ. 5. 16, 2, ἀπαντᾷ ὁ πληθ. τύπος ἐπι-κεφάλαια.

ἐπικεφάλων, τό, ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀθήναιος περὶ Μηχανημάτων. 6. 22.

II. χρήματα διανεμόμενά· τῶσα κατ' ἄτομον ἢ κεφαλὴν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2336. 31.—Καθ' Ἡσύχ. ἐπι-κεφάλων· τὸ ἐπικεφάλιον.

ἐπικεχειρέω, = ἐπικειρέω, Peyron Ἑλλ. Πάπυρ. Mus. Taur. μέρος 2. σ. 36. 7.

ἐπικεχοδῶς, ὁ, μετοχ. πρκμ. τοῦ ἐπικέζω, ἀποπατήσας, ἀποτιλήσας Σουῖδ., ἐν χρήσει ὡς σκωπτικὸν ὄνομα πτηνοῦ τινος, ὁδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν ὄρνις· οὐκ ἐρεῖς· ἐπικεχοδῶς ἐγώ γε Φασιαγικός Ἀριστοφ. Ὀρν. 68.

ἐπικηδέιος, ὄν, (κῆδος) ὁ ἐν κηδείᾳ γινόμενος ἢ λαγόμενος, ὡδὲ ἐπ. Εὐρ. Τρω. 513, Πλάτ. Νόμ. 800E· μοῦσα Αἰλ. π. Ζ. 5. 34· λόγοι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 6. 1.—ἐπικηδέιον, τό, ἐλε-γεῖα, ὀρθῶς, Πλούτ. Πελοπ. 1· πρβλ. Francke Καλλίν. 125.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικηδέιον ἐπιθανάτιον», καὶ κατὰ Σουῖδ. «ἐπικη-δέιον, ἐπιτάριον, ἐπιθανάτιον, καὶ ἐπικηδέιος θῆνος ὁμοίως».

ἐπικηδέω γάμους, συνάπτω κηδεύειν διὰ γάμου· γάμους ἀλλήλοισ ἐπικηδέουσι Προκόπ. III. 251. 25.

ἐπικηκάζω, ἀναιδίζω, «ἐπικηκάτο» ἐπωιδίστο· Ἡσύχ. ἀντι ἐπικηκάτο, ἴδε κηκάζω.

ἐπικήπιος, ὄν, (κῆπος), εἰς κῆπον ἀνήκων, ἐπικήπιος αὐρῇ Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. κ. 19. στ. 219.

ἐπικηραίνω, διακίμαι ἐχθρικῶς πρὸς τινα, «ἐπικηραίνειν» ἐπι-δυσεμενεσθαι Ἠσύχ.

ἐπικήραν· ἐπιθανάτιον, σαθρὰν Ἡσύχ.



ἐπικήριος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡράκλειτ. παρὰ Δουκ. ἐν Βίων Πράξει 14.

ἐπικήριος, ον, (κῆρ), ὑποκείμενος εἰς θάνατον, φαρτός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 13, π. Κόσμ. 2. 10· βίος Καλλ. Ἐπιγρ. 61· τὸ τῆς φύσεως ἐπικῆρον Πλάτ. Ἀε. 367B. — Καθ' Ἡσίο. «ἐπικήριος» ἐπίνοσα, ἢ ἐπιθανάτια, πρὸς. Σουῖδ. ἐν λέξει: — Ἐπίρρ., ἐπικήριως διακείσθαι Ἰσοκρ. 230E. — Ὑπερβ. «ἐπικήριστατοι» ἐπισαθρότατοι· Ἡσίο.

ἐπικήριος, ἐπαλείφω διὰ κηροῦ, τρίβω δι' αὐτοῦ, Πολύβιαν. 2. 20. ἐπικήρυγμα, τό, τὸ ἐπικήρυσσειν, Πράξεις Συνεδ. (Actt. Conc.) τ. 3. 229, 52, Ἐπιγρ. Κίου Βιθυνίας, L. et W. 1143.

ἐπικήρυξις, ἡ, ἀποστολὴ πρεσβείας ὅπως πραγματευθῇ περὶ εἰρήνης, τὸ ἐργεσθαι εἰς διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίου ἡμῖν ἐπικήρυκταν Δημ. 61, πρὸς. Πολύβ. 14. 2, 13, Θεοπόμ. Ἰστ. 24: — ἐπικήρυξις: τὸ διὰ κήρυκος εἰς φίλων ἐλθεῖν πρότερον ἐχθροῦς ὄντας· Α. Β. 243. 27. — Πρὸς. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἐπικήρυκευμα, τό, ἀπαίτησις διὰ κήρυκος, Εὐρ. Μῆδ. 738.

ἐπικήρυκεύομαι: Ἀποθ., ἀγγέλλω διὰ κήρυκος, ταῦτα μὲν ἐπεκήρυκευατο τοῖσι Ἀγγέλοις Ἡρόδ. 6. 97· πρὸς τινα 9. 87· ὡς τινα Θουκ. 7. 48· περὶ ἣ ὑπὲρ τινος Διόδ. 14. 75, Πaus. 4. 8, 13: — μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκήρυκευετο αὐτοῖς ἀποστήναι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ οἱ Βυζάντιοι κήρυκας πέμποντες ἤλθον αὐτοῖς ὅπως ἀποστῶσιν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 8. 80. πρὸς. 7. 49· ἐπεκήρυκευετο Πεισιστράτης, εἰ βούλοιστο οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα, ἐπεμψε κήρυκα καὶ ἥρωτα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 60· ἐπ. δι' ἀγγέλων ὁ αὐτ. 1. 69: — ἐν Θουκ. 8. 44 φαίνεται ὅτι εἶναι παθ., ἐπικήρυκευομένων, ἀγγέλων ἀποστελλομένων. 2) ἀποστελλῶ πρεσβείας ὅπως πραγματευθῶσι περὶ εἰρήνης, κάμνω πρεσβείας περὶ συνθήκης εἰρήνης, τινι, εἰς τινι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 336, Θουκ. 4. 27· ταῦτα τινι Ἡρόδ. 4. 80· δημοσία κηρύττω, ἀγγέλλω, ταῦτ' ἐπικήρυκεύομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 1163. 3) ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, διαπραγματεύομαι, τινι Δημ. 888. 28.

II. ὑπάγω ὡς κήρυξ ἢ πρεσβευτής, παρὰ τινος Πολύδ. 21. 13, 1. ἐπικήρυκευθαι, «δοτικῇ» Δίῳ τεσσαρακοστῇ ἐνάτῃ βιβλίῳ· ἐπεκήρυκευσαν τότε αὐτῷ, οὐδὲν ὅτι οὐκ ἐπαγγελλόμενοι· Α. Β. 141. 18, 153. 10.

ἐπικήρυκτος, ον, ἐπικερυγμένος, Ἀσδρούβαν ὧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν Ἀππ. Καρχ. 93.

ἐπικήρυξις, εως, ἡ, προκήρυξις ἀμοιβῆς, «ἐπικήρυξις» (ἐστίν) ὅταν πόλις ἐχθρὸν ἔχουσα τινα ἐπιθουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιστο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελθόντι αὐτόν· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν τοῦτο ἐγίγνετο· Οὐλίπιαν. εἰς Δημ. 347. 25.

2) ἀπλῶς, ὑπόσχεσις ἀμοιβῆς διὰ κήρυκος, Φίλων Βελοπ. 97A.

ἐπικήρυξαι, Ἀττ. -τεω: μέλλ. -εω: — ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ προκήρυξιν, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31, 2· ἐπικερυγθεὶς χθονί, Δατ. rex renunciatus, Δισχύλ. Ὁθβ. 634· — ἐπ. τὸ λάφυρον (ἴδε ἐν λ. λάφυρον)· εἰς πόλεμον τινι Δίον Κ. 78. 38.

2) ἰδίως ἐπὶ ποινῶν, ἐπεκήρυξε θάνατον τὴν Ζημίαν, ἐπεκήρυξε θάνατον ὡς τιμωρίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 15· ἐπ. ἀργύριον ἐπὶ τινι, ὀρέξιν χρημάτων ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλὴν τινος, Ἡρόδ. 7. 214· χρήματα τινι ἐπικ. Δημ. 347. 25: — Παθ., καὶ οἱ φυγόντι.. ἀργύριον ἐπεκέρυχθη Ἡρόδ. 7. 213· τὰ ἐπικερυγθέντα χρήματα, ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἡ κηρυχθεῖσα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τινος, Ἀθην. 266D, πρὸς. Πλουτ. Θεμ. 26· ἄλλ' ὡσαύτως, ὁ ἐπικερυγθεὶς, ὁ προγραφείας, Δίον Κ. 37. 10· πρὸς. ἐπικήρυκτος.

3) προσφέρω ὡς ἀμοιβὴν, χρημάτων πλῆθος τοῖς ἀνελούσι Διόδ. 14. 8, πρὸς. Πλουτ. Θεμ. 29, Δίον Κ. 56. 43· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐπικήρυκτοντες τάλαντον.. δώσειν τῷ ἀπάγοντι Λυσ. 104, ἐν τέλει.

II. ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν, ὡς τὸ ἀποκηρύσσω, Πλουτ. Κάμειλλ. 8.

ἐπικίδνημι, ποιητ. ῥῆμα, ἐπικίω, ἐπεκτείνω, κακοῖς ἐπικίδνατε θυμόν, ἐπεκτείνετε γενναιοφύχλιαν ἐπάνω εἰς τὰ δυστυχήματά σας, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140· — ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀσιποτε ἐν τῷ παθ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.)· ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπικλύζει, ἐπέρρει (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 850, πρὸς. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 978· ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἡώς, ἐπ' ὅσον διάστημα τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἐκτείνεται, Ἰλ. Η. 451, 458.

ἐπικιδάρισμα, τό, τὸ ἐν τέλει δράματος κιδάρισμα, Tertul. adv. Valent. 33.

ἐπικινάδουσα, τό, αἰσχρὰ πράξις ἢ λόγος, Κλήμ. Ἀλ. 270.

ἐπικινδυνεύω, διακινδυνεύω: — Παθ., ἐπικινδυνεύεται τῷ δανεῖσθαι τὰ χρήματα, τὸν κινδύνον διατρέχει ὁ δανειστής, Δημ. 915. 14.

ἐπικινδύνος, ον, ὁ ἐν κινδύνῳ εὐρίσκόμενος, ἐπισηφής, κινδυνεύων, Ἡρόδ. 6. 86· ἐπ. ἦν μὴ λαμφθεῖν ὁ αὐτ. 7. 239· πρόσδοι Δημ. 948. 2· ἐν ἐπικινδύνῳ, ἀντίθετον τῷ ἐν τῷ ἀσφάλει, Θουκ. 1. 137: — συγгр. -όερος, Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19. 2) κινδύνον ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὡς καὶ νῦν, στρατεία Πλάτ. Πολ. 467D.

δεινὴ καὶ ἐπ. ἔρις Πλάτ. Νόμοι. 736C, πρὸς. Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 10· τινι, εἰς τινα, Ἰππ. Ἀρ. 1249, Θουκ. 3. 54· — ἐπικινδυνόν [ἐστι], ὑπάρχει κίνδυνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 12, 2. 3)

Ἐπίρρ. -νώς, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. Ἀρ. 1255· ἐπ. κεῖσθαι Σοφ. Φ. 502· ἐπ. ἔχειν Εὐρ. Ἀποσπ. 683· οὐκ ἐπικ. ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς Θουκ. 3. 37.

ἐπικινδυνώδης, ες, (εἶδος) = τῷ ἐπικινδύνος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 222, Ψελλοῦ Σύνοψ. 548.

ἐπικινέομαι, κάμνω κινήματα ἢ χειρονομίας πρὸς τι πρᾶγμα, διὰρ. γραφ. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 10· συγκινεῖσθαι, πληροῦμαι ζήλου, ἐπὶ τινι Ἐδδ. (Γ' Ἐδδ. Η', 74).

ἐπικινεῖσθαι, = τῷ προηγ., Κόντ. Σμ. 12. 145.

ἐπικίρνωμι, Ἰων. ἀντὶ ἐπικεράνωμαι, Ἠρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὀμηρικ. 117: — Παθ., ἐπικίρνωται [ὁ κρητῆρ] ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίον· Ἡρόδ. 1. 51, πρὸς. Πλούτ. 2. 270A.

Ἐπικιχλίδες, αἱ, ποιήματι ἀποδεδόμενον τῷ Ὀμήρῳ, ὅτι τὸ εἰς Ὀμηρον ἀνατρεφόμενον ἐπύλλιον ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικιχλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσγορίας διὰ τὸν Ὀμηρον ἄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἰστορεῖ Μέναιχος· ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν Ἀθην. 65A, 639A, Bentl Ἐπιστ. πρὸς Mill. σ. 63.

Ἐπικιχράδας, ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ· Ἡσίο.

ἐπικίχρημι: ἀορ. ἐπέχρησις, δανείζω, τινι τι πρὸς τὸν πόλεμον Πλουτ. Πομπ. 52· ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτριώσιν ἐπικίχρησι Σουλ. Ἐπιγρ. 3281.

ἐπικλαγγάζω, κλαγγάζω ὡς ἡ γέρανος ἐπὶ τινι, Καισάρ. 856. 1072, Βασίλ. 557B.

ἐπικλάζω: μέλλ. -κλάξω, ἡὼς πρὸς τι, θαλάσση Ὀππ. Ἀλ. 5. 295· αἰσίων δ' ἐπὶ οἱ.. Ζεὺς.. ἐκλαγέε βροντάν, αἰσίων δ' ἐπὶ τῇ ὕψει βροντήσας ἐκτύπησεν ὁ Ζεὺς (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 41.

ἐπικλαίω, Ἀττ. -κλάω: μέλλ. -κλαύσομαι: — κλαίω εἰς ἀπάντησιν ἢ ἐτι μᾶλλον, σὲ μὲν τοσαύτη χρῆ ποιεῖν, κλαίειν ἔλεεινῶς. — σὲ δὲ ἐπικλαίειν ὑπερὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· κλαίω ἐπὶ τινι, Φαέθοντος ἐπικλαίοντας δλεθρῶ Νόνν. Δ. 30. 14.

ἐπικλάρος, -κλαῖρος, Δωρ. ἀντὶ ἐπικλήρυς, ἐπικλήρυς. ἐπικλαύσιμος, ον, ἀξίος ὀρήνων, Θ. Σουδ. σ. 1317, ἐκδ. Μί. ἐπικλασίς, ἡ, κλάσις ἐπὶ τι, Νεμεσ. π. Φυσ. Ἀνθρ. 154.

ἐπικλασμα, θραύσις ἐπὶ τινος, Γλωσσ.

ἐπικλαστος, ον, «γοερὸς, θρηνητικὸς» (Σουῖδ.)· κελαδεῖ δ' ἐπικλαυτον ἀηδόδιον νόμον Ἀριστοφ. Βάτρ. 684.

ἐπικλάω: μέλλ. -άσω [ᾶ], κάμπτω, λυγίζω πρὸς τι ἢ προσέτι: — Παθ., ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη Δουκ. Θεῶν Διάλ. 11. 2· ἐπικεκλ. τὸν αὐχένα ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. Διδασκ. 11· καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λαβέ τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, ἐπέρρηγνυμένον, ὁ αὐτ. ἐν Τετ. 20.

II. μεταρ., κάμπτω τι πρὸς τὰ κάτω, φέρω εἰς ἀθυμίαν, τινα Πλουτ. Περικλ. 37, Ὁθ. 15· ἐπ. τινα εἰς οἶκτον Αἰλ. π. Ζ. 10. 36: — Παθ., ἐπικλάσμαι τῇ γνώμῃ, γίνομαι: ἄθυμος, ἀποβέβηλιν τὸ θάρρος μου, Δατ. frangi animo, Θουκ. 4. 37· ἄλλ' ὡσαύτως, κάμπτωμαι, κινεῖσθαι εἰς οἶκτον, ὁ αὐτ. 3. 59· ἢ ἄνευ τοῦ τῇ γνώμῃ, ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν, μουσικὴ ἐκτεθηλυμένη, οὐχὶ ἀνδρική, Λουκ. Δημόνακτ. Βίος 12· — Καθ' Ἡσίο. «ἐπικλασθῆναι: συμπάθσαι, ἐλεῆσθαι».

ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ -κλαίω.

Ἐπικλεῖδία, «ἐορτὴ Ἀθήνης» Ἀθήνησι· Ἡσίο.

ἐπικλεῖς, ες, (κλέος) πεφημισμένος, περίφημος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1472, Σουλ. Ἐπιγρ. 2613. 2) ὀνομασθεὶς, κληθεὶς κατὰ τὸ δνομά τινος, τινι Ὀππ. Ἀλ. 2. 130, κατὰ συνεσταλμένην Ἐπικ. αἰτία. ἐπικλεῖα.

ἐπικλείω: Ἐπικ. -κλήϊω, Ἀττ. -κλήω: — κλείω τι μετὰ τι, τοὺς κοπρῶνας ἀνοικοδομεῖν καὶ τοὺς προκτοὺς ἐπικλείειν Ἀριστοφ. Βίρ. 101· κλείω ἐπὶ τινι, θύραν ἐπεκλήισε Τερπ. 200: — Μέσ., Δουκ. Τόξ. 50: — Παθ., κλείομαι πρὸς τι, ἀντίθετον τῷ ἀναπαύεσθαι, Ξεν. Ἰππ. 12. 6· — Ἐν Α. Β. 111. 32, «προσθεῖναι τὰς θύρας, ἀντὶ τοῦ ἐπικλείεσθαι».

ἐπικλείω, ἐκτιμῶ, ἐπαινῶ, θαυμάζω, τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρώποι, ἢ τις ἀκούδοντες νεωτάτῃ ἀμφιπέληται Ὀδ. Α. 351. 2) διηγούμεναι ὅτι.., μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., νῆα μὲν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν (ἐτι κλείουσιν, Κώδικες) αἰοδοῖ Ἀργον, κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 18, Ὀππ. Κ. 3. 78. 3) καλῶ, ὀνομάζω, τινὰ τι Ἀρατ. 92: — Παθ. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπικλήζομαι, καλοῦμαι οὕτως ἢ ἄλλως, Ἀππ. Σαρ. 17, Παιήτης παρὰ Διογ. Α. 6. 100. 4) ἐπικαλοῦμαι, Ἀπόλλωνι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 700· μετ' ἀπαρ., Κυθέρειαν ἐπ. ἀμύνειν Γ. 553.

ἐπικλήδην, Ἐπίρρ. = ἐπικλήν, σχηματισθὲν ὡς τὸ ὀνομακλήδην, Ὀππ. Κ. 1. 471.

ἐπικλήϊω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπικλείω.

ἐπικλήμα, τό, (ἐπικαλῶ) κατηγορία, ὡς τὸ ἐγκλήμα, Σοφ. Ο. Τ. 227, 529, Εὐρ. Ὀρ. 570, Ξεν. Οἰκ. 11, 4.



**ἐπικλῆν**, Ἐπίρρ. (ἐπικαλέω) ἐξ ἐπικλήσεως, κατ' ἐπωνυμίαν, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα, ἢ νῦν ἀσπαλιευτική ζητηθεῖσα ἐπικλῆν γέγονεν Πλάτ. Σοφιστ. 221C: αἶρος, τὸ μὲν εὐαγγέστατον ἐπικλῆν αἰθρῇ καλούμενος δ' αὐτ. ἐν Τιμ. 58D: ἔξωός τινας ἐπικλῆν λεγόμενὸν δ' αὐτ. ἐν Φιλόβω 48C: πρὸλ. Λουκ. Συμπ. 6, καὶ Δίωνα Κ. 75.16.

2) κατ' ὄνομα, ὄνοματι, Ἀπολλόδ. 3.13, 4. — Κυρίως αἰτ. ἀχρήστου ὀνόμαστ. **ἐπικλῆ** = ἐπικλήσεις (δ' ἴδε), καὶ **ἐπικλῆν** αὐτοῖς, ὡς αἰτ. ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. Τιμ. 38C, Ἀνθ. Π. ἐν παραρτ. 239. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικλῆ» ἢ ἐπικλήσεις παρὰ Ἀττικοῖς καὶ «ἐπικλῆ» ἐπωνυμία.

**ἐπικλητρικός**, ἡ, ὄν, περὶ ἐπικλήρου, Συνηγορία Ἠγελόγῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου Διον. Ἀλ. Δειναρχος 12, σ. 662.

**ἐπικληρῆτις**, ἑδός, ἡ, = ἐπικληρος, ἡ, Ἰσαῖος παρ' Ἀρπ. ἐν λ. **ἐπιδίκος** καὶ **ἐπικληρος**.

**ἐπικληρος**, Δωρ. -κλᾱρος, ἡ, κληρονόμος, Ἀριστοτ. Ὀρν. 1653, Σφ. 583, Ἀνδοκ. 16.7 κ. ἄλλ., Λυσ. 176. 22: ὥσπερ ἐπικλήρου ἀμφισβητήσων ἦκει Λυσ. 169. 29. — Ἐν Ἀθήναις ὁ πλησιέστατος ἄρρην συγγενῆς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ νυμφευθῇ κόρην κληρονόμον περιουσίας, ἢ, ἂν ἡ κληρονομία αὐτῆς ἦτο μικρά, ἦτο ὑπόχρεως διὰ νόμου ἢ νὰ νυμφευθῇ αὐτήν, ἢ νὰ τὴν προικίσῃ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας: — διὰ νὰ νυμφευθῇ δὲ αὐτὴν ἐλάμβανε τὴν ἄδειαν νὰ χωρισθῇ τὴν ὑπάρχουσαν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν πολλοὶ ἐφιδονίουν ὅπως νυμφευθῶσιν αὐτήν, ἡ ὑπόθεσις ἐδικάζετο ἐν τῇ δικαστηρίῳ, ὅποτε ἡ κληρονόμος ὠνομάζετο **ἐπιδίκος** (ἴδε τὴν λέξιν), Ἰσαῖος ἐν τῷ «περὶ Πύρρου κλήρου» καὶ ἐν τῷ «περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου», Ἀρποκρ., πρὸλ. Δεῖ. τῶν Ἀρχαιολογῶν ἐν λ. ἐπικλήρου κακώσεως, αὐταὶ δ' εἰσὶ κατὰ τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν συνοικιστῶν Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82.15 (ἔκδ. Blass), Ἀνδοκ. 1.121. — Περὶ τοῦ Σπαρτιατικοῦ νόμου περὶ τῶν **ἐπικληρῶν**, ἴδε Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 15, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 31.

2) μετὰ δοτ., ἐπ. τῇ ἀρχῇ, κληρονόμος τῆς βασιλείας, Διον. Ἀλ. 1. 70: καὶ μετὰ γεν., ἐπ. οὐσίας μεγάλης Πλουτ. Κλεομ. 1. — II. ἐν Πλάτ. Νόμ. 630B, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσδόκιμον κληρονομίαν. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικληρος» ἐνούσιος. γυνὴ δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλήροι.

**ἐπικληρῶν**, Δωρ. -κλᾱρῶν, ἀπονέμω τί τινα διὰ κλήρου, ἐπικληροῦν τοῖς χοροῖς τοὺς αὐτὰς αὐτὰς Δημ. 519.1 ἐπ. ταῖς ἀρχαῖς τὰ δικαστήρια Ἀριστ. Ἀποσπ. 378: ἐπικληρωσάμενοι οἱ ἐξεστατοὶ εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 51: τινὰς ἐπὶ φυλάν τινα αὐτῶν 2671. 61: ἐπικληρῶν τινα, μετ' ἀπαρ., διορίζω τινα νὰ πράττῃ τι, ἥτοι με Μοῖραι. — ἐπικληρῶσαν ἀρήγειν Καλλ. εἰς Ἀρτ. 23: ταῦτ' εἰπόντες ἐπεκλήρωσεν αὐτοὺς ἐπὶ θανάτῳ, κατεδίκασε διὰ κλήρου εἰς θάνατον ἕνα ἐξ ἐκάστης δεκάδος, Δίων Κ. 41. 35: — Παθ., ἀπονέμομαι διὰ κλήρου, τινι Πλάτ. Νόμοι 760B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905. 7: τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων Δημ. 978. 8.

2) ὀρίζομαι διὰ κλήρου, τὸ ἔθνος δ' ἐπικεκληρωτὸ Δίων Κ. 37. 50.

**ἐπικληρωτικός**, ἡ, ὄν, ἐπικληρωτικὸν νόμοι, οἱ περὶ τῶν ἐπικληρῶν ἢ χρῆ διορίζοντες, Λέξεις μεθ' ἱστορίων ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων, ἐν Bull. de cor. hell. I. σ. 153.

**ἐπικλήσις**, εὖως, ἡ, (ἐπικαλέω) ἐπώνυμον, πρόσθετον ὄνομα, ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατ' αἰτ. ἀπολ., ὡς τὸ **ἐπικλῆν**, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ τοῦ καλέω, ὡς, Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπικλήσιν καλέουσι, ὡς ἐπὶνομάζουσιν αὐτὸν οἱ Τρῶες δι' ἐπώνυμον (ἐνῶς τὸ κύριον ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Σκαμάνδριος), Ἰλ. Χ. 506: Ἀρκτας, ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπικλήσιν καλέουσιν, ἦν καὶ ἄμαξαν κατ' ἐπωνυμίαν καλούσιν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273, πρὸλ. Ἰλ. Π. 138, Χ. 9: Τιτῆνας ἐπικλήσιν καλέεσκον... τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέειν ἔργον, ἐπώνομασεν αὐτοὺς Τιτᾶνας ὡς τείνοντας τὰς χεῖρας καὶ προσπαθοῦντας νὰ πράξωσι βίαιον ἔργον (ἑτέροις ὅμως ἄλλως ἐρμηνεύουσιν τὸ χωρίον τοῦτο: ἀλλ' ἴδε Μ. Ἐτυμ. 760. 40), Ἡσ. Θ. 207: οὕτω παρ' Ἡρόδ., ἐπικλήσιν δὲ ἡ κρήνη ἐπικαλέεται Ἠλίου 4. 181: Ἀθηναῖς ἐπικλήσιν Ἀσσοῦ 1. 19: — ἄλλ' ὡσαύτως σημαίνει, κατ' ὄνομα μόνον, ὀνόματα, Μενέστειος.. ὃν τέκε Πηλέος θυγάτηρ καλὴ Πολυδῶρη, Σπερχεῖω.. εὐνηθεῖσα, αὐτὰρ ἐπικλήσιν Βῶρω.. ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὅππῃ, ὃν ἔτεκεν ἡ τοῦ Πηλέως θυγάτηρ ἡ εὐεῖδης Πολυδῶρη τῷ Σπερχεῖω συμμιγεῖσα, κατ' ὄνομα δὲ τῷ Βῶρω, δὲ φανερώς αὐτὴν ἀνέβαινε, Ἰλ. Π. 177: τὸν τοῦ βουκόλου ἐπικλήσιν υἱόν, κατ' ἐπικλήσιν, οὐχὶ δὲ πράγματι, Ἡρόδ. 1. 114: οὕτω, Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπικλήσιν δὲ Ἀπόλλωνος Αἰνός Ἀπολλόδ. 1. 3, 2.

2) μεθ' Ὀμήρῳ κατ' ὄνομαστικὴν, ἐπώνυμον, ὄνομα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸ Ἑλλήνων τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάντο οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπικλήσις αὕτη Θουκ. 1. 3, κτλ.

3) ἐπὶ δυσφημίας, κακὸν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, πόλει δὲ τῇ πάσῃ τὴν ἀσφαλίην ἐπικλήσιν δ' αὐτ. 7. 68: ἐπικλήσιν ἔχει κακὸς εἶναι Ξεν. Λακ. 9. 4: πρὸλ. **ἐπικλήσιμα**.

4) ὄνομα, τίτλος, Δίων Κ. 37. 6, κτλ.

II. τὸ ἐπικαλεῖσθαι, Ἀφροδίτη Λουκ. π. Ὀρχ. 11: δαιμόνων Δίων Κ. 78. 4: — τὸ ἐπικαλεῖσθαι βοήθειαν, Δίων Κ. 5. 21: τὸ Ῥωμαῖον appellation,

ἔφεσις εἰς τοὺς δημάρχους, Πλουτ. Μάρκελλ. 2, Κάτων Νεώτ. 33, 46. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικλῆ» ἢ ἐπικλήσις παρ' Ἀττικοῖς, καὶ «ἐπικλῆ» ἢ ἐπώνυμία.

**ἐπικλήσιος**, ὄν, (ἐπικαλέω) βοηθὸς ἐν πολέμῳ, σύμμαχος, ἐπικλητοῖ σφι ἔόντες Ἡρόδ. 5. 75., 7. 203. Θουκ. 4. 61.

2) ἰδιαιτέρως προσκληθεὶς ἢ συγκαληθεὶς, σὺλλογον ἐπικλητόν Περσῶν τῶν ἀρίστων ἐποίητο Ἡρόδ. 7. 8: **ἐπικλητοί**, οἱ, σύμβουλοι τοῦ βασιλέως παρὰ τοῖς Πέρσαις, δ' αὐτ. 8. 101: σιγῶντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9. 42: — προσκληθεὶς εἰς τι ἀξίωμα, Διον. Ἀλ. 2. 76.

3) ὁ καλούμενος ἐνώπιον δικαστηρίου, κατηγορούμενος, Δίων Κ. 78. 21. — II. ἐκ περισσοῦ προσκεκλημένος, ὑπεράριθμος, Λατ. umbra, Ἀριστοτ. Εἰρ. 1266, πρὸλ. Πλούτ. 2. 707B. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικλήσιος» ἐπίθετος. δαιτυμόν. καὶ οἱ σύμμαχοι.

2) ἄλλοτριος, ξένος, Διον. Ἀλ. 6. 53: ἐπὶνεδίστος, ἐπ. λοιδορία Πολύδ. 8. 13, 2. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπικλήσιος», ἔξωθεν ἐρχόμενος.

3) διακεκριμένος, ἐπίσημος, Ἐδδ. (Ἀριθμ. Α', 16).

4) ἐπὶνομαζόμενος, Πηγή ἐπικλήσιος Σιαγόνος = ἐπικληθεῖσα Πηγή Σιαγόνος, Ὀργ. Π. 1432A.

**ἐπικλεῖσθαι**, ὄν, (κλεῖναι) ὁ τοῦ κλειάνου («φούρνου») προστάμενος, Καρνεάδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 185.

**ἐπικλινής**, ἑς, (ἐπικλίνω) κεκλιμένος, καταφερχής, χωρὶς Θουκ. 6. 96: λόφοι Πλουτ. Ἀντων. 45: ἐπ. τῷ στάχυν καὶ μὴ ὀρθά Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22. 1: ἐπικλινές ἐστι τάλαντον Καλλ. Ἀποσπ. 312: — ἐπικλινέει ἐν Ἀριστοτ. Λυσ. 575 εἶναι ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κλίνης. — Ἐπίερ. -νῶς, Φίλων 1. 561.

**ἐπικλινίδιος**, ὁ, ὁ ἐπὶ κλίνης βεβημένος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 543B.

**ἐπικλίντης**, ου, ὁ, κινούμενος πρὸς τὰ πλάγια, σεισμοὶ ἐπικλίνται, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σεινόντες κατ' ὀξείας γωνίας Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 30. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

**ἐπικλιντρον**, τό, ἀνάκλιντρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 907, Ἀποσπ. 145: — τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπικλιντρον Ἀριστοφάνης ἔφη Πλουτ. Σ. 9: κατὰ Φρύνιχ. (σ. 130) ἐπικλιντρον ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον, ἴδε σημ. Λοδεκκίου αὐτοῦ σ. 132.

**ἐπικλινῶ**, θέτω θύραν εἰς τι: ἐντεῦθεν, ἐν τῷ παθ., ἐπικεκλιμένα σάνιδες, κεκλεισμένα θύραι, Ἰλ. Μ. 121 (σὺδαμοῦ ἀλλαγῶ παρ' Ὀμ. 1. — II. κλίνω πρὸς τι, ἐπικλίνουσι τὰ ὄντα, ὀρθίζουσι αὐτὰ πρὸς τι, Ξεν. Κυν. 6. 15: ποιήν.. ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφῆως τὸν τάφον, ἀκκουμῶν, Πασ. 9. 30, 10: ἐπ. τὸ στόμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 9: — Παθ., κεραιαὶ ἐπικεκλιμένα Θουκ. 2. 76.

2) ἀμεταβ., στηρίζομαι ἐπὶ πόντος, ἀκκουμῶ, τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντες καὶ μάλ' ἐσπουδακότε Πλάτ. Ἀντραστ. 132B: — στρέφομαι πρὸς τι, μηδενὸς δ' ἐμποδῶν ὄντος Φιλίππῳ.. πρὸς ταῦτα ἐπικλίναι τὰ πράγματα Δημ. 30 ἐν τέλ. κλίνω ἐπὶ τι, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπικλινάντες Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1045D.

III. ἐν τῷ Παθ., κείμαι ἀπέναντι: ἡ πλησίον, Σαλαμίνος, τὰς ἐπικεκλιμένας ὀχθοῖς ἱεροῖς (ἐνν. τῆς Ἀττικῆς), Εὐρ. Τρω. 797, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 418.

IV. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, κατακλίνω ἑμαυτὸν, τύλῃ ἐπεκλίνθην Ἀνθ. Π. 11. 14.

**ἐπικλυσίς**, εὖως, ἡ, κλυσίς πρὸς τι, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 418. 3, Πλουτ. 2. 1045B κέ.

**ἐπικλονέω**, σφοδρῶς συνταράσσω, θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες, «ἐθροῦδον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 687: διεγείρω, λυγρὴ δ' ἐπετέρπειτ' Ἐνυὸς ἔθριν ἐπικλονέουσα Κλύντ. Σμ. 8. 426: — Παθ., ὀρμῶ πρὸς τι ἐν σπουδῇ, συνωθῶμαι προσπαθῶν νὰ ἴδω τι, δημότεραι μὲν ὀπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, γηθόσονται ἐξενῶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 783: ἄλλ' ἐν Ἰλ. Σ. 7, ὁ Wolf. ἐπη-ὠρῶσσε: νηυσὶν ἐπὶ κλονέουσαι.

**Ἐπικλόπειος**, ὁ Ζεὺς οὕτω καλεῖται Ἡσυχ.

**ἐπικλοπέη**, ἡ, δόλος, ἀπάτη, Νόνν. Δ. 8. 121.

**ἐπικλοπος**, ὄν, (κλέπτω) κλεπτικός, πανούργος, κρυψίνους, ἀπατεῶν, δόλιος, ἡπεροπητὰ τ' ἔμεν καὶ ἐπικλοπον Ὀδ. Α. 364: κερδαλέος κ' εἶη καὶ ἐπικλ. Ν. 291: ἐπ. ἡθος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 67, πρὸλ. Δίσχουλ. Εὐμ. 149: ἐπικλοπώτερον.. τὸ θῆλυ Πλάτ. Νόμοι 781A.

2) μετὰ γεν., ἐπικλοπος ἔπλεο μυθῶν, πονηρός, πανούργος ἐν τοῖς λόγοις, Ἰλ. Χ. 281: ἐπικλοπος ἔπλετο τόδων, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς ἐν τῇ χρήσει τῶν τῶν, Ὀδ. Φ. 397.

**ἐπικλύζω**: μέλλ. -ύσω, ἐπιρρέω, βρέχω, Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης κείτο βαρὺ στενάχων.. ἐν καθαρώ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡτόνος κλύεσσκον, ὅπου ἐπικλύζοντα ἡ θάλασσα ἐποίησε καθαρὸν τὸν αἰγαῖον (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 61: κατακλύζω, πλημμυρίζω, ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησις τις, οὐ μὲν τὸ ἐπέκλυσε γε Θουκ. 3. 89: ὡς οὗτος τῶν χρυσῶ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον Λουκ. Φιλόπατρ. 21, πρὸλ. Τίμων 18. — Παθ., κατακλύζομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11, κτλ.

2) μεταφ., πληρῶ, καλύπτω, κατακλύζω, ἐννοσι ἀπασαν ἐννοσι ἐπικλύσει πόλιν Εὐρ. Τρω. 1328: ποταμὸς ὡς ἐπικλύζων Θεοκρ. 25. 201: τὴν δ' αἰνῶς ἀτλητος ἐπέ-



κλυσε θυμὸν ἀνὴρ δειματι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 695· ἐπ. τινὰ κακοῖς Λουκ. Ψευδολ. 25. 3) ἐπικαλύπτω, ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, δὲ ὤλετο παρθένος Ἑλλή, κύμα μέλαν κριῶ ἄμ' ἐπικλύσαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 257· μεταφ., νῦν μὲν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπικέκλυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ, ἔχει καλύψει ἐντέλως τὰ ἐξοδά του, Δίαχιν. 78. 29. II ἀμετάβ. ὡς τὰ Λατ. affluere, redundare, εἶμαι πλήρης, εὐπαρῶ, ἔχω ἀφθονίαν, καὶ τὰς ἐπισιόακτους ἀγοράς πάσας ἐπικλύσαι μᾶλλον ἢ πρότερον Διον. Ἀλ. 6.17· τινὶ ὁ αὐτ. π. Ἰσοκρ. 14.

ἐπικλυσίς, εὖς, ἡ, πλήμμυρα, Θουκ. 3. 89, Θεοφρ. Ἀποσπ. 11. 12.

ἐπικλυσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α' , 114, 116, Πλούδ. 9. 3. ἐπικλυστος, ὢν, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐπικλυζόμενος, Διόδ. 1. 10, Στράβ. 32.

ἐπικλυτός, ὢν, περίφημος, πεφημισμένος, ἐπικλυτός ἀνδράσι Φινεύς ὀλβῶ μαντοσύνη τε, ἐπὶ ὀλβῶ καὶ μαντικῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 236.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικλυτόν» ἐπαινεῖσιν. ἐπιδόξον·

ἐπικλῶς, = ἐπακούω, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκούω, μετ' αὐτ., ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδης Ἰλ. Ψ. 652, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 598· μετὰ γεν., ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων Ὀδ. Ε. 150, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1240.

ἐπικλῶζω, κλῶζω ἐπὶ τινι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικήτ. Χων.

ἐπικλῶθω: μέλλ. -κλῶσω, Καλλίν. 1. 9:— κλῶθω ἐπάνω τινός, ἀπονέμω, δίδω, ἀποραιοῖμαι, κυρίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες ἐπέκλῳθον τοῖς ἀνθρώποις τὸ νῆμα τοῦ πεπρωμένου (ὅθεν ἐκαλοῦντο Κατακλῶθες): ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν γένει καὶ ἐπὶ πάσης

δυναμείας ἐπιδόξον ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ δλδον Ὀδ. Γ. 208, Δ. 208, κτλ.:— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁπότε καὶ βασιλεύουσιν ἐπικλῶσονται διζύν (οἱ θεοὶ) Ὑ. 196, πρβλ. Θ. 579· ἐνίοτε μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αὐτ., τῷ οἱ ἐπέκλωσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι Δ. 17· ὡς γὰρ ἐπέκλωσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζῶειν ἀχνυμένοις Ἰλ. Ω. 525 (τὸ μόνον ἐν Ἰλιάδι χωρίον ἐνθα ἀπαντᾷ) οὕτως ὁ Δίαχλ. ἐν τῷ ἐνεργ., τοῦτο γὰρ λάχος.. Μοῖρ' ἐπέκλωσαν ἐμπεδῶς ἔχειν Εὐμ. 335· ἐπεὶ τὸ γε (ἔστω. θανεῖν) Μοῖρ' ἐπ. Συλλ. Ἐπειρ. 3136, κ. ἀλλ.— Ποιητ. λέξεις ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 169C, τὴν .. εἰμαρμένην, ἣν ἂν σὺ ἐπικλῶσῃς, πρβλ. Λουκ. Χάρ. 16, Νεκρ. Διαλ. 30. 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐπικλωσθέντα, ὅσα εἶναι πεπρωμένοι ἐν γένει, Πλάτ. Πολ. 620F, πρβλ. Νόμ. 957E, Πλούτ. 2. 22B, 114D.— Ἡ κατὰ λέξιν ἔννοια φαίνεται ἐν Ἑρμίππου «Μοίρας» 9, ράμν' ἐπέκλωσας. Πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Α. 17.

ἐπικλῶσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικλῶθαι, αἱ ἐπικλῶσεις τῶν Μοιρῶν Ε. Μ. 495. 25.

ἐπικναῖω, = ἐπικνῶω, Σουίδ.

ἐπικνᾶμπω, Ἄττ. ἀντὶ ἐπιγνᾶμπω.

ἐπικνᾶω, ἐπιφῶ, ἐπιτρίβω, ἔξω ἡ τρίβω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπιδᾶλλω, ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 533· ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον αὐτοῖς 1582· τί τινι, εἶτα δῆτα σίλφιον ἐπικνᾶς πρότερον αὐτοῖσιν; αὐτοῖς 1586· Ἄττ. ἀπαρ. ἐπικνῆν, Κωμ. Ἀνών. 221· πρβλ. Ἰλ. Α. 639, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνῆσι χαλκείῃ καὶ ἰδε κνᾶω.

ἐπικνέομαι, ἰων. ἀντὶ ἐφ-.

ἐπικνῆθω, = ἐπικνῶω, Σχόλ. εἰς Νικ. Θερ. 698.

Ἐπικνημίδιοι, οἱ, ὄνομα φυλῆς τινος τῶν Λοκρῶν, οἵτινες κατέκωνον ἐπὶ τῶν κλισίων τοῦ ἄρου Κνημίδος, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὀρους Κνημίδος προσεχέει Οἰαίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν Στράβ. 416, κτλ.

ἐπικνημίον, τό, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀντικνημίον ἐν Ξεν. Κυρ. 2. 3, 19.

ἐπικνέζω, ἐξ ἐπικολῆς ζύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 1· ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Ἀνθ. Π. 6. 238.

ἐπικνέσις, εὖς, ἡ, τὸ ἐξ ἐπικολῆς ζεύειν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 2, 4.

ἐπικοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον, κοιλαίνω, Θεοφρ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 8.

ἐπικοίλος, ὢν, πορῶδης, σπογγώδης, ὁστέον Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 896.

ἐπικοιμάομαι, ἀποκοιμῶμαι μετὰ τι. Ἰππ. Ἀρ. 1254· ἡ ἐπάνω εἰς τι, Λατ. indormiscere, Πλάτ. Εὐθύδ. 300Α· τοῖς βιβλίοις Λουκ. Ἀλέξ. 49.

II. μεταφ., κατὰ μετοχ. παθ. πρkm., ἀδιάφορος, «ἀποκοιμισμένος», εὐρόντες δὲ σφᾶς ἐπικοιμημένους ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις Πλούδ. 2.13, 4.

ἐπικοιμῶμαι, εὖς, ἡ, τὸ ἐπικοιμᾶσθαι, ἦν δὲ οὗς κατεαγῆ. ἐπιδέσεις πᾶσαι πολέμιοι.. χρῆ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμασιν φυλάττεσθαι, πρέπει δὲ νὰ προσέχῃ ὁ πάσχων νὰ μὴ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς αὐτό, δηλ. τὸ ὥσιον του. Ἰππ. π. Ἀρῆρ. 805.

ἐπικοιμίζω, ἀποκοιμίζω, Νόνν. Δ. 4. 307.

Ἐπικοίνοτος· Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι· Ἡσύχ.

ἐπικοίνος, ὢν, κοινὸς μετὰ πολλῶν, ἐπικοίνον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιέσθαι, ἔχειν τὰς γυναῖκας κοινὰς (πρβλ. τὸ Λατ. nuptiae promissuac), Ἡρόδ. 4.104, πρβλ. 172, 180— ἐξ ἰσοῦ μετέχων τινός, λέκτρων Εὐρ. Ἀνδρ. 124· μετὰ δοτ., ἀπὸ

κοινῷ μετὰ τινός, ἀρχὴν ἐπ. αὐτῷ ἔχειν Δίων Κ. 42. 44· ἐπ. ἀμφοῖν, ἐξ ἰσοῦ ἀνῆλθον εἰς ἀμφοτέρους, Πλούτ. 2. 368E, 1018E.— Ὁ Πρόδ. ἔχει τὸ οὐδ. ἐπικοίνα ὡς ἐπέρρ. ἀπὸ κοινοῦ, ἐπ. χρέωνται γυναίξιν 1. 216· χρηστήριον, τὰ ἐπικοίνα ἔχοντες ἡ Πυθὶ 6.77· οὕτως, ἐχρήσθη ἐπικοίνον χρ. αὐτοῖς 19· πρβλ. ἐπίζυνος.

II. παρὰ τοῖς Γραμμ., ὄνομα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο γενῶν, ὡς π. γ. ὁ ἀέτος, ὁ κόραξ, ἡ ἀηδὼν, ἡ ἀλώπηξ, Διον. Θρ. 634.19, Γάλλ. 13.7, Κλήμ. Ἀλ. 1. 261Α.— Ἐπέρρ. ἐπικοίνοως, Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ' ἄνωτ.

ἐπικοινῶω, ἀνακοινῶ, τινὶ τι ἢ περὶ τινος, Λατ. communicare cum aliquo rem ἢ de aliqua re, Δίων Κ. 66.10, κτλ.— Μέσ., συμβουλευόμεθα τινι, τινι περὶ τινος Πλάτ. Πρωτ. 313B· τινὶ τῷ Δίων Κ. 52. 21.—Παθ., περὶ τε γάμου ἀλλήλοισι ἐπικοινοῦμένους (κοινῶς ἐπικοινωνοῦμένους), καὶ περὶ τοῦ γάμου δι' ὧν ἔρχονται εἰς συγκαίνωσαν πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νόμ. 631D.

ἐπικοινωνῶω, κοινωνῶ, συμμετέχω, μεταλαμβάνω τινός, Ἰππ. Προγν. 39· ὡς ἀμικτα δντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλλήλων.., ἢ.. ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοισι; Πλάτ. Σοφ. 251D· ἐπ. ἀλλήλοισι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 11, 4· τινι περὶ τινος Δημ. 855. 6· ἔχω σχέσιν μετὰ τινός, ἐπενεργῶ εἰς τι, τινὶ Ἰππ. π. Ἀγμ. 772.

2) μετέχω τινός μετὰ τινός ἄλλου, τινὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 464C· καὶ Ἀρχέπολις γε τῶν μὲν γραμμάτων τί ἐπικοινῶνεῖ; τί γράμμα ἔχει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ (τῶν) λέξεων Ἀστυνάξ ἢ Ἐκτωρ; ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394C· οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ, μηδὲν ἔχοντα κοινὸν μετὰ .., Δίαχιν. 59. 37· πρβλ. ἐπικοινῶω.

ἐπικοινωνία, ας, ἡ, κοινήτης, κοινωνία, δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας (ἐνθα πρότερον, ἐπὶ κοινωνίας) Πλάτ. Σοφ. 252D.

ἐπικοινωνός, ὢν, = κοινωνός, Ἰππ. 23. 42.

ἐπικοιράνος, ὁ, = κοιράνος, ὡς τὸ ἐπιδουκόλος, Ὀρρ. Ἀργ. 292.

ἐπικοιτάζομαι, Ἀποθ., διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαι, ἐπὶ ζῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8.14, 2.

ἐπικοιτέω, ἀγρυπνῶ ἐπὶ τινός, ἐπαγρυπνῶ, ἐπιτιθέμενοι νύκτωρ τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων Πλούδ. 22.10, 6.

ἐπικοίτιος, ὢν, (κοίτη), ἄσμα ἐπικοίτιον, ἄσμα ἀδόμενον καθ' ἣν ὥραν μεταβαίνει τις εἰς κοίτην, Ἰεροκλ. εἰς τὰ Πυθαγ. Ἐπη ὑπόμν. σ. 208.

ἐπικοιτωνίτης, ὁ, ἡ, ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἐπικοιτωνίτης εὐνοῦχος, ὁ παρακοιμώμενος, κουδικοῦλᾶριος, κατὰ τὸ Λατ. cubicularius, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5, σ. 302· (τὸ ε μακρόν).

ἐπικοκκάστρια, ἡ, ἡ ἐμπαίγουσα, ἡχῶ λόγων ἀντὶδὸς ἐπικοκκάστρια, «εἰωθυῖα γελᾶν, γελᾶστρια» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059—ἐπικοκκῶστρια, ἡ τὸν κόκκυγα μιμουμένη, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς παρ' Εὐστ. 1761. 26 ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς ῥῆμα ἐπικοκκάζω.

ἐπικολάπτω, χαράττω ἐπὶ τινός, ὄρον ἐπὶ πέτρας ἐπεκολάψαμεν Ἐπειρ. Ρόδου παρὰ Βοιωχ. τ. 2, σ. 574, D, 5.

ἐπικολλαίνω, ἐπικολῶ, προσκολλῶ, πληλὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 6, 6.

ἐπικόλλημα, τό, τὸ ἐπικολλῶμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4.3, 3.

ἐπικολπίδιος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 41A.

ἐπικόλπιος, ὢν, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου (στηθός), Δίλ. π. Ζ. 2. 50, Νόνν. Δ. 8. 78.

ἐπικόλπω = κολπῶω, Ἀγαθίας 188. 15.

ἐπικολυμβᾶω, κολυμβῶ ἐπὶ τι ἢ πρὸς τι, Ἡσύχ. ἐν λέξει ἐπινῆχομαι.

ἐπικόλωνος, ὢν, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ, λόφου, ἡ ἐπικόλωνος ὁδὸς ὑπῆρχε καλῇ Διόδ. 19.19.

ἐπικομάω, τρέφω κόμην, Πολυδ. Β' , 25, Δ' , 136.

ἐπικόμβια, τά, (κόμβος) νομίσματα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ ἐντὸς κόμβων, εἰς κομβοδέματα, ριπτόμενα εἰς τὸν λαὸν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς χρυσθεῖς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ναοῦ, περὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων· ἐνίοτε δὲ γράφεται ἐπικόμψια, ἴδε Δουκάγγ.

ἐπικομίζω: μέλλ. Ἄττ. -ῖω:— ἐπιτροπεύω ἢ ἀνατρέφω, ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ Διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Διογ. Α. 5.14, ἐν τῷ Παθ.— Μέσ., κομίζω τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφήν αὐτοῦς ἑαυτοῖς.. ἐπικομίσασθαι κελεύσας Δίων Κ. 50.11.

ἐπικομῶω, κομῶω, καλλωπίζω, Θεμίστ. 167D.

ἐπικόμοος, ὢν, (κόμη) ὁ ἐπικόμων, ὁ ἔχων κόμην, Πολυδ. Δ' , 137· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκίηρω γράφεται περικόμοος.

ἐπικομπάζω, κομπάζω ἐπὶ τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς περὶ τινος πράγματος, ὁ δ' ἡλάλαζε κάπνικυπασεν τὰδε Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 981· ἀλθθεὶ λόγῳ τὸ περὶ τῆς ἀλώσεως ἐπικομπάσας τοὺς Ὑπερδόρεους Πλουτ. Κάμυλ. 29. 2) καυχῶμαι ἢ γαυρῶ ἐπὶ τινι, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 263· ἀλλ' ὁ Valek. ἀναγινώσκει: ὀλίγῳ ἐπ' ἐκόμψασε μισθῷ.

ἐπικομπέω, = τῷ προηγ. 1, Θουκ. 8. 81. 2) καυχῶμαι διὰ τι, τι ὁ αὐτ. 4. 126.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικομπῶν» ἐπικαυχώμενος.



ἐπικομψεύω, καθιστῶ τι κομψόν, γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20.11, 2.

**ἐπικομπάνων**, τὸ, ἔθλον ἐστὶ οὐ οἱ μάγειροι κόπτουσι τὸ κράας, κρεατοσάνιδον, «ἐπίζηνον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικομπάνον» ἐστὶ δὲ τούνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ γαίται μ' ὄλως ἐπικομπάνον τι' Πολυδ. Γ' 101.

**ἐπικυπή**, ἡ, ἐπικυπή εἶναι ὅταν τις κόψῃ τοὺς κλάδους δένδρου καὶ καταλίπῃ μόνον τὸ στέλεχος, «καλοῦσι δὲ ἐπικυπήν ὅταν ἀφαιρεθῇσιν τῆς κόμης ἐπικύφη τις τὸ ἄκρον» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 17, 3· μιᾶς ἐπικυπῆς, μετ' ἐν κύπημα, Δίων Κ. 38. 50., 49. 29.

**ἐπικόπος**, ον, κλαδευμένος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5.1, 12.

2) ἐπὶ νομισμάτων, ἐκ νέου κεκομμένος, κεχαραγμένος, «ἐπικόποι, οἱ κακῶς πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι» Ἐτυμ. Μ. 360. 41· «ἐπικόπος» χάραγμα ἐκ νέου πληγὴν Ἦσυχ.

**ἐπικόπον**, τό, = ἐπικόπανον, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9.

**ἐπικοπρίζω**, = κοπρίζω, Γεωπ. 2. 23, 5.

**ἐπικόπτεις**, ου, ὁ, ὁ ἐπικρίνων ἢ κατακρίνων, σκόπτεις, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 18 καὶ (μετὰ διαφ. γραφ. ἐπισκώπτεις) 4. 33, πρὸλ. 2. 127, Σέξτ. Ἐπιμ. Π. 1. 224.

**ἐπικόπτω**, κυπῶ ἐπὶ τινος (δηλ. ἄνωθεν), κόπτω, σφάζω, βοῦν ἐπικόπῳν Ὀδ. Γ. 443.

2) μεταγεν. ἐπὶ δένδρων, κόπτω τοὺς κλάδους, κλαδεύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 3· μεταφ., τάπειν, Λατ. acciderē, ὁ βασιλεὺς τοὺς πεφρονηματισμένους ἐπέκοπτε, ὡς λέγομεν νῦν «ἐκοπτε τὰ περὰ τῶν» ἐταπεινῶν αὐτούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 19, πρὸλ. Πλουτ. 2. 529B· ἐμποδίζω, αὐτόθι 975A· ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, τίνα δ' αὐτ. ἐν Κικ. 24, Φιλῶστρ. 843· πρὸλ. ἐπικόπτεις, ἐπισκώπτω.

3) ἐπ. χαρὰκτῆρα, κόπτειν νόμισμα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9.

4) κόπτω, χαράσσω ἐκ νέου, τὸν ἀπότηριζέντα μύλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σπράβ.

5) ἐν Μέσ. τύπων, τύπτω τὸ στήθος μου, κόπτομαι. δούρομαι ἐπάνω εἰς τινα, Λατ. plangi, εἶδόν νιν αὐτῇ, κάπεσᾶσα τῶνδ' ὄχων ἔκρυψα πέπλοισ κάπεκοψάμην νεκρὸν Εὐρ. Τρω. 623.

**ἐπικορίζομαι**, Ἀποθ., μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ὑποκορίζομαι (Μοῖρ. 380), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 8.

**ἐπικόρομον**, τό, (κορμός) = ἐπικόπανον, ἐπικόπον, Εὐστ. 1476. 34· προσέτι ἐπικόρομον, ἐπὶ τίνος ἐπιζήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρομου ὁ αὐτ. 1692. 62, ἐνθα ἀναγνωστέον ἐπικορμίου.

**ἐπικόρον**, «ἐπικόπον. Πάριος» Ἦσυχ.

**ἐπικόροι**, «ἐπὶ κονδυλίων» Ἦσυχ.

**ἐπικορίζω**, (κόρη) κυπῶ εἰς τὴν κεφαλὴν, Schneid. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 8· κοινῶς ἐπικορίζω ἀνεῖν ἐννοίας.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 5.

**ἐπικορριστός**, ἡ, ὅν, ὁ τυτθεὶς ἐπὶ κόρρης, ἐπὶ κεφαλῇς ἡ γνάθου, «ἐπικορριστὸν (κῶδ. ἐπικόρριστον) κατακονδυλιστὸν» Ἦσυχ.

**ἐπικορούσσομαι**, Μέσ., ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ Λουκ. Ἀλέξ. 57.

**ἐπικορυφόμαι**, ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς τὴν κορυφὴν τίνος, ἐπικορυφούται τῇ ὑπερφανεῖᾳ Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 413C.

**ἐπικορύφωσις**, εως, ἡ, ἡ κατὰ τινα ἀναλογίαν αὐξήσις, πολλαπλασιασμός ἢ συγκεφαλαιώσις, Νικομ. π. Ἀριθμ. 2. σ.110.

**ἐπικός**, ἡ, ὅν, (ἐπος) ἀνήκων εἰς τὸ ἐπος, ποιήσις Δίων. Ἀλ. π. Συνέσι. 22· ἐπ. κύκλος, ἴδε κύκλος· οἱ ἐπικοί, οἱ ἐπ. ποιηταί.—Ἐπίρρ. -κῶς, Σουῖδ.

**ἐπικοσμέω**, προσθέτω κοσμήματα εἰς τί, κοσμῶ μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, τὰ ἱρά Ἡρόδ. 1. 184· ἐπ. τινὰς ἐπιγράμμιαι, τιμᾶν τινὰς δι' ἐπιγράμματα, 7. 228· θεᾶν ἐπ., τιμᾶν, πανηγυρίζειν, Ἀριστοτ. Βᾶτρ. 383· ἐπὶ ἐπικηδεῖων τιμῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 11.—Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 5.

**ἐπικόσμημα**, τό, κόσμημα, Τατιαν. 852C.

**ἐπικόσμησις**, ἡ, τὸ ἐπικοσμεῖν, Ἀποστ. Διατ. 1.8, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ.1011C, κτλ.

**ἐπικότew** = κοτέw, Νικ. Θηρ. 181, ἐν τμήσει.

**ἐπικότος**, ον, ὁ μετὰ κότου, ὀργῇ γινόμενος, ἐκδικητικὸς, στάσιν ἐπικότον Πινδ. Ἀποστ. 228· Ἥρας ἐπικότοισι μῆδεσι Διόχλ. Πρ. 602· τέκνοισ δ' ἀγρίαις ἐφῆκεν ἐπικότους τροφὰς, αἰαί, πικρογλώσσους ἀράς ὁ αὐτ. ἐν Θέβ. 787, ἴδε Ἐρμῶν.—Ἐπίρρ. -τως, ἐξωργισμένος, Διοχλ. Πρ. 162.

II. Παθ., ἐπίμορος, «ἐπικότα» ἐπίμορφα ἃ πᾶς ἂν τις μέμψατο. Σοφοκλῆς Ναυπλίου καταπλέοντι Ἦσυχ. (Σοφ. Ἀποστ. 386), πρὸλ. Διοχλ. Χο. 628.

**ἐπικοττάδίζω**, ῥίπτω ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένου καταθείον τὸ ἀπολείποντον κόμα τοῦ ποτηρίου μου οὕτως ὥστε νὰ ποιῇσθαι πόρον τινά, ὅστις ἐκαλεῖτο λάταξ, Πολυδ. ζ, 110· πιβ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἀποκοττάδίζω.

**Ἐπικοῦρειος**, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἐπικούρου, ἡ τῆν φιλοσοφικὴν αἵρεσιν τοῦ Ἐπικούρου, ἄτομα Ἀνθ. Π. 11. 93· αἵρεσις Στω. παράρτ. σ. 24 οἱ Ἐπικοῦρειοι Λουκ. Ἐρμότ. 16.

**ἐπικοῦρέw**, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἄπαξ, ἀλλὰ ἔ Μοῖρα ἡγ' ἐπικοῦρήσοντά μετὰ Πριάμῳν τε

καὶ Ὑίας Ἰλ. Ε. 614, πρὸλ. Ἡρόδ. 4.128, Θουκ. 7. 57· τινι Εὐρ. Ρῆσ. 937, 956, Θουκ. 5. 23, κτλ.

2) ὑπαγετὸς ὡς σύμμαχος ἢ μισθοφόρος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰσοκρ. 76. 2· μισθοῦ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 575B.

II. καθόλου, βοηθῶ ἐν ἀνάγκῃ, τινι Εὐρ. Ι. Α. 1453, Ἀριστοτ. Σφ. 1018· τῇ δικαιοσύνῃ Πλάτ. Πολ. 368C· ἀλλὰ μετὰ δοτ. πράγμ., ὡσαύτως, τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ ἐπ., φροντίζειν περὶ αὐτῆς, Διοχλ. 4. 38· νόσοις ἐπικοῦρησά, παρασχεῖν βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῷ πάσχοντι ἐναντίον τῆς νόσου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4.13· οὕτως, ἐπ. τῷ λιμῷ, τῷ γήρᾳ, τῇ πενίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2. 6., 10. 2, κτλ.· ἐσθλὴς μὲν τοι... καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικοῦρεῖ, εἶναι χρήσιμοι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 30.

2) μετ' αὐτ. πράγμ., εἰ δὲ τῷ ἢ χειμῶνα ἐπεκοῦρησα, εἰναι δὲ εἰς τινα ἐξ ὧν παρέσχον ἀνακούφισιν ἐν χειμῶνι, ἐν καίρῳ μεγάλου ψύχους, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 25, πρὸλ. τὸ Λατ. defendere καὶ τὰ ῥήματα ἀμύνειν, ἀλέξειν· ἄλλ' ἐν Ἀριστοτ. Ἀποστ. 302. 8, κάραβον γυναιεῖ... ἐπεκοῦρήσατε, παρέσχετε.

**ἐπικοῦρημα**, τό, βοήθημα, ἣν δὲ τοῖς... ὀφθαλμοῖς ἐπικοῦρημα τῆς χιόνος, εἰ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύεται, ἥτο δὲ τῶν... ὀφθαλμῶν προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς χιόνος ἐάν τις ἐπορεύετο ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέλαν τι, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13.

**ἐπικοῦρησις**, εως, ἡ, βοήθεια, προστασία, τῶν θεῶν Εὐρύρ. παρὰ Στω. 555, ἐν τέλει· κακῶν, βοήθειαι ἐναντίον κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 28· τῆς ἀπορίας Πλάτ. Νόμ. 919B.

**ἐπικοῦρητέον**, ῥήματ. ἐπὶ τοῦ ἐπικοῦρῶ, δεῖ ἐπικοῦρειν, Κλημ. Ἀλ. 1.1048A.

**ἐπικοῦρία**, ἰων. -τη, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἡρόδ. 6. 108, Διοχλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικοῦρίας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικοῦριαν ποιεῖσθαι τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Γοργ. 492C· ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικοῦριαν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμικες ὅτι ἤθελεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογία, Δημ. 1199. 11.

II. ἐπικοῦρική δύναμις, βοηθητική, Διοχλ. Ἰκτ. 721: — μισθοφορικὸν στρατεύμα, Ἡρόδ. 5. 63., 6.100· ἐν τῷ πληρ., Θουκ. 7. 59· πρὸλ. **συμμαχία** II.

2) ἡ θέσις τῶν ἐπικοῦρων ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 415C· πρὸλ. ἐπικοῦρος I. 4.

**ἐπικοῦρίζω**, πρεσβεύω τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐπικούρου, φρονῶ τὰ τοῦ Ἐπικούρου, Ὠριγέν. I. 1145B.

**ἐπικοῦρικός**, ἡ, ὅν, χρησιμεύων εἰς ἐπικοῦριαν, βοηθός, Πλάτ. Πολ. 434C, 441A.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπικοῦρικά, συμμαχικά, Θουκ. 7. 48, κτλ.· τὸ ἐπ. = ἐπικοῦρία II, ὁ αὐτ. 4. 52, Πλάτ., κλπ.

**ἐπικοῦριος**, ον, παρέχων βοήθειαν, βοηθητικός, ἐπὶ θεοτήτων, Πaus. 8. 41, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 139.1, κ. ἄλλ.

**ἐπικοῦρος**, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ., τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπὶ τῶν βαρβάρων συμμαχῶν τῆς Τροίας, Τρώες.. ἡδ' ἐπικοῦροι Β. 815· Τρώες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικοῦροι Γ. 456, κ. ἄλλ.· πρὸλ. Ἡρόδ. 2. 152., 3. 91, κ. ἄλλ.

2) παρ' Ἀττ. ἐπικοῦροι ἦσαν οἱ μισθοῦ τοῖς στρατιώται, οἵτινες ἐκαλοῦντο καὶ ξένοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐγγυρίους στρατιώτας, τοὺς πολίτας, Θουκ. 6. 55· ἐπικοῦρους προσμισθοῦσθαι ὁ αὐτ. 2. 33, πρὸλ. Λυσ. 129. 4, κτλ.· ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπικοῦρους Ἐριμπ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 18: — ὄνομα ἡτόν τιμητικὸν τοῦ σύμμαχοι, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 12.

3) = δούρυφόροι, οἱ μισθοῦ τοῖς σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, Ἡρόδ. 1. 64., 6. 39, πρὸλ. Θουκ. 6. 58.

4) οἱ ἐπικοῦροι, οὕτως ὀνομάζεσθαι ἡ τάξις τῶν μαχιμῶν ἡ στρατιωτικῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 414B, 415A, 545D.

II. ὡς ἐπὶ β., βοηθός, βοηθῶν, μετὰ δοτ. προσ., Ἀφροδίτη.. Ἀρεῖ ἐπικοῦρος Ἰλ. Φ. 431· βῆναι ἐπ. τινι Πινδ. Ὀ. 137· ταῖς νήσοις ἐπ. Ἀριστοτ. Ἰππ. 1319· τοῖς ἀδίκουμένοις ἐπ. Θουκ. 3. 67· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., βροτῶν ἐπικοῦρε Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀρη 9, πρὸλ. Πλάτ. Συμπ. 189D, κ. ἄλλ.· ἀπολ., προστατής, οἱ εὐνοῦχοι.. δεσπότης ἐπικοῦρου προσδέονται Ξεν. Κύρ. 7. 5, 61.

2) μετὰ γεν. πράγμ., βοηθῶν, προστατεύων ἐναντίον τινός, νόσου Εὐρ. Ὀρ. 211· ψύχους Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 7· Λαδοδακίδαίς ἐπικοῦρος θανάτων, προστατεύων αὐτοὺς ἐναντίον θανάτων, Σοφ. Ὀ. Τ. 496· πατρὶ αἱμάτων ἐπ. Εὐρ. Ἰλ. 138.

**ἐπικοφίζω**, μέλλ. Ἀττ. -ίω: — ἐλαφρύνω, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος πολὺ φορτίον ἐν καιρῷ τρικυμίας, τοὺς δὲ (Πέρσας) προσκυνέοντα (τὸν Σέρην) ἐκπηδέειν ἐς τὴν θάλασσαν· καὶ τὴν νῆα ἐπικοφισθεῖσαν, οὕτω δὴ ἀποσωθῆναι ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 8.118· μεταφ., ἐπ. τοὺς πόνους τῷ ἀρχόντι, ἀνακουφίζειν τοὺς κόπους αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25· τὰς συνηφῶς Δημ. 643.11: — ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, μόχθου Εὐρ. Ἰλ. 72· τοῦ δέους Δίων Κ. 43.18.

II. ὑποβατάζω, ὑποστηρίζω, οὐ δὲ πατρός γ'. θιγῶν πλευράς σὺν ἐμοὶ τάδε' ἐπικοφίξ' Σοφ. Δι. 1411· ἐπικοφίσαντες.. τὴν γῆν, καταστήσαντες αὐτὴν ἐλαφρὴν διὰ σκαλίσεως, ἐπισκάφαντες, Ξεν. Οἰκ. 17.13.

2) μεταφ., προξενῶ ἀνακούφισιν, τῷ μὲν προσώπῳ παρα-



Θαρρύνων, ταῖς δὲ ἐλπίσιν ἐπικουφίζων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 18. 6) καθιστὰς τὴν ἐλπίδα, πληρῶς ἄερος, ἤδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 629.

ἐπικουφισμός, ὁ, ἀνακούφισις, Κλήμ. Ἀλ. 880, Σουλ. Ἐπιγρ. 3461. 9.

ἐπικραδαίνω, κραδαίνω ἐπὶ τι, σείω ἐπάνω εἰς τι, τῷ τὸ σῶμα τῶν ἐπικραδαίνειν, περὶ κυνὸς θηρευτικοῦ δταν πλησιάζῃ νὰ εὕρῃ τὸ θήραμα, Πολυδ. Ε', 61, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ. 74.

ἐπικραδάω, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ' 552, Ὀππ. Κ. 1. 91. ἐπικραδῖον· ἐπικράδιον· Πισύχ.

ἐπικράζω· μέλλ. -κράζω [α], κρίζω πρὸς τινα, ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίοις Λουκ. Ἀνάχ. 16· ἀόρ. ἐπικράξα Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 1.

ἐπικραίνω, Ἐπικ. -κραταίνω· μέλλ. -κράνω (ἀλλὰ ἐπικράνει ἢ ἀντεπικράνει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1340, περὶ ὧν ἴδε ἐν λέξει φαίνω)· ἀόρ. α' -εκραῖνα, Ἐπικ. -εκραῖνα, -εκραῖνε· Μέντ., ἐπεκρήναντο Κόνιντ. Σμ. 14. 297. Ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Ὀμ., μόνον ἐν τῇ Ἰλ., κλπ.: ἀρῆν πάσαν ἐπικρήνει, -ἐπιτελέσεις (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 599· ὡς ἔφαν' οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράαινε Κρονίων, οὕτως εἶπον' οὐπω δ' ἄρα τὴν αἵτησιν αὐτοῖς ἐπιτέλει ὁ τοῦ Κρόνου υἱός· (Θ. Γαζής), Γ. 302, πρβλ. Β. 419· ἡδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνον ἐξέλωρ, καὶ νῦν δὴ μοι ἐπιτέλεσον τὸ ἐπιθύμημα (Σχόλ.) Ἰλ. Α. 455, κτλ.: μῦθος ἐπεκρήνε καρῆατι, διὰ κατανύσεως τῆς κεφαλῆς. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 40· οὕτω, ἐπ. τέλος Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 624· ἀληθῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἐπτ. ἐπὶ Θήβ. 687· γάμου πικράς τελευτὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 745· ποινὰς θανάτων αὐτοῖς 1340· χάριν ἀντ' ἔργων αὐτοῖς 1546· πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1468. — Παθ., χρυσῶν δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο, ἥγουν ἐπὶ χρυσῶ τὰ χεῖλη ἀπῆρτιστο καὶ τετελέετο (Εὐστ.), Ὀδ. Δ. 132, πρβλ. 616, Ο. 116· ἐπεκράαντο μῆριμος αἰὼν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 46, πρβλ. Εὐμ. 969.

II. διευθύνω, κυθερνῶ, θεοῦς Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 531, ἔνθα ὁ Ἑρμῆος ἀναγνώσκων οἰμούς ἀντὶ θεοῦς. ἐπικράνεις, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 1017Β. ἐπικράνεις, ἰδος, ἡ, = παρειακφαλῆς, Πολυδ. Β', 45, Ἑραστράτος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναι φησι) περὶ τὴν μῆνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἦν ἐπικρανίδα λέγει Πλούτ. 2. 890Α, Γαλην. τ. 1, σ. 128. 12. ἐπικράνεις, ἰδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ τοῖχου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὰ κιονόκρανα τῶν κίωνων κατὰ τὸ τὸ ὕψος καὶ τὸν διάκονον, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, ἴδε Böckh. σ. 274. Κατὰ τὸν Μύλλερν (περὶ Ἀθηνῶς Πολιάδος σ. 48 καὶ 56) = κιονόκρανον, ἐξυπακ. τῆς λ. πλίνθος. ἐπικράνον, τὸ, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον, κάλυμμα κεφαλῆς, κεφαλόδεσμος, βαρὺ μοι κεφαλᾶς ἐπικράνον ἔχειν ἄφελ', ἀμπετασὸν βόστρυχον ὥμοις Εὐρ. Ἰππ. 201· πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ περικρανα ἐν Στράβ. 504, ἔνθα ὁ Κοραῖς σημειοῦται· γράφε περικράνα καθὰ φέροισι τάντι γραφα, καὶ οὐκ ἐπικράνα, δὲ πληνθῆς ὁ Γερμανὸς ἐκδότης, ὡς ἐν ἀντιγράφοις φερόμενον ἀπεδέξατο. II. = κιονόκρανον, ἂν δ' ἐπικράνεις σχεθὸν πέτρων ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες Πινδ. Ἀποσι. 58. 7, Εὐρ. Ι. Τ. 51· ἐπικράνον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος Εὐστ. Ἰλ. 701, 1, Ἡσυχ., Πολυδ. Β', 42· μεταφ. ἐπὶ τῶν προθέσεων, τὰς γε μὴν προθέσεις ἐστὶν ἐπικράνεις καὶ βάσεις καὶ υποθέσεις, ὡς οὐ λόγους, ἀλλὰ περὶ τοὺς λόγους μᾶλλον οὐσας, ἔμοιον Πλούτ. 2. 1011D.

ἐπικράσεις, εἰδος, ἡ, τὸ ἐπικρατῆσαι, συγκερασμός, Δίφιλος παρ' Ἀθην. 91Κ' ἐπὶ χυμῶν, Δισκ. 2. 53.

ἐπικραταίω, = κραταίω, ἐνισχύω, Ἐσθ. (Ἐκκλ. Δ', 12), ὡν τῷ Παθ. ἐπικρατεία, ἡ, (ἐπικράτης) κυριότης, κυριαρχία, κατοχή, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28, Πολυδ. 12. 25, 3, κτλ.: ὑπεροχή, νίκη, τῆς τῶν Καρχηδόνων ἐπικρατείας Πολυδ. 2. 1, 3. 2) ἐπικρατήσις, Πλούτ. 2. 906C, πρβλ. Σέξτ. Ἐμ. Π. 1. 80. II. ἐπὶ χωρᾶς, ἡ οὗσα ὑπὸ τὸ κράτος, τὴν ἔχουσαν τινός, ἀπινεν... ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας Ξεν. Ἀν. 7. 6, 42· κρήνη δὲ ἡδεός ὕδατος... ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῇ ἐπικρατεῖα τοῦ χωρίου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου, αὐτοῖς 6. 4, 4· φθάνει... εἰς τὴν Καρχηδονίαν ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν Πλάτ. Ἐπιστ. 349C. — Ἐπὶ γλώσσης, χρήσις, Ἀπολλ. Δ. Σύντ. 326. 14, Ἀριστείδ. Κυντ. 44.

ἐπικρατέω, εἶμαι ἄρχων, κυθερνῆτης, ἄρχω, μετὰ δοτ., ὅσοι γὰρ νῆσσοι ἐπικρατέουσιν ἀριστοὶ Ἰλ. Κ. 214· νῆσοισιν Ὀδ. Α. 245, Π. 122· ἀπολ., ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν, εὐτ' ἂν μῆκέτ' ἐπικρατέοι ἀνάντες Ρ. 320, πρβλ. Ε. 60, Ἀρχιλ. 63. II. ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, νικῶ, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτά γένηται, ἐπικρατέουσι περ ἔμπτῃς, ὅπως ἔτι μᾶλλον τοῖς μὲν Τρωσὶν εὐχῆς ἀξία γένωνται, καὶ περ νικῶσι καὶ περιγινόμενοι (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ε. 98, πρβλ. Ἀριστοτ. Αὐτ. 767· ἀνώγει δὲ τῷτὸ αἰεὶ, οὐκ ἔων φεύγειν οὐδὲν πληθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν ἢ

ἀπόλλυσθαι Ἠρόδ. 7. 104· ἐπικρατεῖν τῇ στασει ὁ αὐτ. 1. 173.

2) συγν. μετὰ γεν., ἐπικρατῶ ὡς καὶ νῦν, ἐπ. μάχῃ τῶν Γελῶν Ἠρόδ. 7. 155· τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. 8. 94, Λυτ. 920. 6. ἐπ. αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἐν δίκῃ, Ἠρόδ. 4. 65· οὕτω καὶ, ἐπ. τοῦ πυρός ὁ αὐτ. 86· γήρως Πλάτ. Νόμ. 752Α· κεκραδέομαι γὰρ κἀν μετὰ τῇ ἡμέρας, ἔως ἂν ὕμιν ἐπικρατήσῃ τῷ κοᾷ Ἀριστοτ. Βάτρ. 267. 3) σπανίως μετ' αἰτ., κυριεύω, νικῶ, μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἀμαρτίας ἐπικρατήσῃεν Ἰσοκρ. 13C· δύο βασιλεῖς οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατήσας Δίων Κ. 35. 16· ἐπικρατήσας τὰ πλεῶν τοῦ πολέμου, ἐπικρατήσας ἐν ταῖς πλείσταις μάχαις, Θουκ. 4. 19, πρβλ. 7. 63.

4) μετὰ γεν. ὡσαύτως, γίνομαι κύριος τινος, Λατ. rotitū, τῶν πραγμάτων Ἠρόδ. 4. 164· τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 1. 17 κ. ἀλλ. τῶν Ἑλλήνων, τῶν Περσέων ὁ αὐτ. 2. 1, κτλ. τῶν πολλῶν, τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 6. 32, 115· τῆς ἀναγκαίου τροφῆς Θουκ. 1. 2· τῶν ἐρώτων Πινδ. Π. 8. 9, κτλ. 5) καθόλου, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, πληθεῖ Ἠρόδ. 4. 187, 5. 2· τῷ ναυτικῷ Θουκ. 2. 93· τῷ πεζῷ ὁ αὐτ. 7. 63· κατὰ θάλασσαν Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 6· μετ' ἀπαρ., ἐπικρατοῦντων τῶν περὶ τὸν Ξενόφρον ταῦτα γίγνεσθαι, καθότι ἐπεκράτει ἡ γνώμη τοῦ Ξεν. καὶ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτῷ εἰς τὸ νὰ γίνωνται ταῦτα τοιοῦτοτρόπως, Θουκ. 5. 46· ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 6. 74. 6) μεταφ., ὑπερισχύω, ἐπικρατεῖ τὸ ἀνθρώπινον ἦθος Πλάτ. Κριτ. 121Α· ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ Μένανδ. ἐν Ἐπιτεροῦσι 1· τὸ ψῆχος, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3, κτλ. τὸ δνομα Πολυδ. 2. 38, 1· ὁ λόγος Διόδ. 5. 62.

6) μετὰ μετοχ., καὶ οὐκ ἐπεκράτουν διαίρουντες Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 49.

ἐπικρατής, εἰς, ὁ ἐπικρατῶν. εἰς τι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ., ἐπικρατέστερος τῇ μάχῃ, ὑπέρτερος ἐν... Θουκ. 6. 88· ἐπικρατέστερος τινος Δίων Κ. 55. 30, πρβλ. Μέμωνα 29· κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, μετ' ἐπιτυχίας, Δισκ. Ἐκλογ. σ. 539. — Ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπὶ τῷ. -τέως, ἰσχυρῶς, νέφος ἀμφιδέθηκε νηυσὶν ἐπικρατέως Ἰλ. Π. 67· ἔμπεσ' ἐπικρατέως, ἐπέπεσε μετ' ὁρμῆς, ἰσχυρῶς, αὐτοῖς 81· αὐτίκα δ' ἰὸν ἦκεν ἐπικρατέως Ψ. 863 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· οὕτως Ἠσ. ἐν Ἀσπ. Ἠρ. 321, 419, 461, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 367, κλ.

ἐπικρατήσις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπικρατεῖν τινος, νικᾶν, καταβάλλειν, παρέσθεν ὑπὶν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικρατήσιν, Σαμίω δὲ κόλυσιν Θουκ. 1. 41, πρβλ. Πολυδ. Θ', 142. II. παντοδυναμία, κυριαρχία, κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ ἐπικρατήσιν Δίων Κ. 47. 21. III. ἐπὶ πραγμάτων, ὑπερίσχυσις, κατὰ τὴν τῆς θηλείας ἐπικρατήσιν Γαλην. τ. Α. σ. 629. 15 καὶ τ. 19. σ. 488. 4, κτλ.

ἐπικρατήτειον, ῥῆμ. ἐπίθετον τοῦ ἐπικρατῶ, δεῖ ἐπικρατεῖν, τινὸς Κλήμ. Ἀλ. 224. ἐπικρατήτικος, ἡ, ὅν, ὁ κρατῶν τι, στυπτικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπακτικός, ὁ γε μὴν τῶν ἀλεκτορῶν ἀπλοῦς ζωμός· ἐπικρατήτικος [ἐπικραστικός] ἔκδ. Kühn) ἐστὶ δυνατόμωος, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτροῦν ὑπακτικός Γαλην. π. Ἀπλ. Φαρμ. Κράσ. βιβλ. Α. τ. 12. σ. 361, 3 λη', ἔκδ. Kühn. — Γραμματ. ἐπικρατητικά, ἐπὶ ῥημάτων σημαίνοντων ἐπικρατήσιν.

ἐπικρατήτωρ ἀστήρ, ὁ, ὁ κυριαρχῶν, ὁ δεσπόζων ἀστήρ ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, Πτολεμ. Τετράβ. 216, 217. ἐπικρατῖδιον, τό, ὁ σθημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· Ἡσυχ. ἐπικρατικός, ἡ, ὅν, (ἐπικράννυμι) = ἐπικραστικός, Γαλην. Ὑγιειν. 4.

ἐπικρατής, ἰδος, ἡ, (κράς, κρατός), εἰδος κεφαλόδεσμου (πρβλ. ἐπικράνη) ἡ μάκτρον, Ἰππ. 28. 7. 2) = ἐπικρατής, ἐπικρατῖδες, αἱ ἐπικρατῖδες· ἐστὶ δὲ εἶδος ὑποδήματος· Πλωτ. Λεξ. ἐπικρατύνειν· ἐπισχύειν, ὀχυροῦν· Ἡσυχ. ἐπικραυγάζω = ἐπικράζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 21, 3., 4. 1, 19.

ἐπικρεμάννυμι καὶ -ῶν· μέλλ. -κρεμάω [α], Ἀττ. -κρεμῶ. Ἐπικρεμῶ, ἄτην τινὴ Θέογν. 206· κίνδυνον Πολυδ. 2. 31, 7· φόβον Διόδ. 16. 50. II. Παθ. ἐπικρεμάμαι, ἀόρ. ἐπικρεμάσθην, ἐπ. κρεμάμαι ἄνωθεν, περὶ κρημνῶν πέτρας, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλωνα 2. 84· οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ Πλούτ. Πωπλ. 10· — μεταφ., ἐπικεκαίμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, θάνατος Σίμων. 48· δόλιος αἰὼν Πινδ. Ι. 8. 28· τιμωρία Θουκ. 2. 53· ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, ἐπικεκαμένος κίνδυνος, ὁ αὐτ. 7. 75, πρβλ. 3. 40· μετὰ δοτ. προσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 483· Ἐπικ. γ' πληθ. ἐπικρεμῶνται Νόνν. Δ. 20. 173.

ἐπικρεμής, εἰς, ἐπικρεμάμενος, ἄνωθεν, Χριστοδ. Ἐκφρ. 183. μεταφ., ἐκκρεμής, ἀμφέβολος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 23. ἐπικρέτει (= ἐπικρατεῖ), οὕτως ὁ Bergk ἐξέδωκεν ἐν Ἀλκαίου ἀποσπασμῶν 81 (47) (ἐν Lyr. Gr.) ἀντὶ τοῦ ἀδαιωνίου ἐπικρέκει.

ἐπικρήδεος, ὁ, κρητικὴ τις ὄρχησις, Ἀθην. 629C. ἐπικρήνην, -κρήνει, ἴδε ἐν λ. ἐπικραίνω. ἐπίκρημνος, ὄν, κρημνώδης, ἀπόκρημνος, Φερεκύδ. παρὰ τῷ



Σχολ. ἐν Ὁδ. Φ. 22, Δικαίω. 2. 6 (μετὰ διαφ. γραφ. ἀπόκρ.).

ἐπικρήναια, «ἐορτὴ Ἀθήνης παρὰ Λάκωνιν» Ἡσύχ.

ἐπικρήνον, «κεφαλόμενον» Ἡσύχ., πρὸς ἐπικράνον.

ἐπικρήσαι, ἴδε ἐν λ. ἐπικεράννυμι.

ἐπικριδόν, Ἐπίρρ. (ἐπικρίνω) κατ' ἐκλογὴν, ἐπικριδὸν ἱερεύσαντο μῆλα, «ἀντί τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖα ἔθυσαν» (Σχολ.), Ἄπολλ. Ρόδ. Β. 302.

ἐπικρύμα, τό, τὸ δόξαν, ἀπόφασις, προσταγή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737 α. 23., 4957. 28.

ἐπικρίνω [τ]: μέλλ. -κρίνω, ἀπορραϊζώ, ὀρίζω, τι Πλάτ. Πολ. 524Ε, Νόμοι 768Α, Διον. Ἀλ. 3. 29· τι περὶ τινος Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238.13, κτλ.· ἐπ. τί διαφέρει Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 7, 4· τὸ ἐπικρίνον, ἡ κρίνουσα, ἡ ὀρίζουσα δύναμις, ὁ αὐτ. π. Ἐνυπν. 3, 8: — ἐπιδάλλω διὰ δικαστικῆς ἀπορραϊξέως, θάνατον Ἐβδ. (Β' Μακκ. δ', 47). II. ἐκλέγω, Διόδ. 1. 75· καὶ γένος τὸ ἐξ ἐωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρίνειν ἄρρεσι, ἴσον θεωρεῖν, τιμᾶν, Ἰππ.: Ὅρκος.

ἐπ-ί-κρινον, τό, ἡ κεραία, ἥτοι «τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἰστοῦ, ᾧ προσδίδεται τὰ ἄρμενα» (Σχολ.), ἐν δ' ἰσθὸν ποιεῖ καὶ ἐπικρίον ἄρμενον αὐτῷ Ὁδ. Ε. 254, 318, Λατ. antenna navis.

ἐπικρίσις, εως, ἡ, κρίσις ἐπὶ οἰουδήποτε πράγματι, διορισμός, διάγνωσις, Στράβων 7, Πλούτ. 2. 43C, Διογ. Λ. 9. 92, Ἀπολλωνίου Ἀλ. περὶ Ἀντωνίου. 351C, περὶ Ἐπιγρ. 551. 32.

ἐπικρίτῃριον, τό, = ἐπικρίμα, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 67· πρὸς σημ. Coen ἐν Γρηγ. Κορίνθου, σ. 441.

ἐπικρίτης, οὔ, ὁ, ἐλεγκτής, «δοκιμαστής» (Σουΐδ.), χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων καὶ συμβούλῳ τῷ Μασσανάσῃ, διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν Πολύδ. 14. 3, 7.

ἐπικριτικός, ἡ, ὄν, ἐπιθεσθαιτικός, Διογ. Λ. 9. 47.

ἐπικρίτος, ὄν, ἐπὶλετος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 5.

ἐπικροκον, τό, ἐνδυμα γυναικείον, ἡ ἐκ τοῦ κροκοῖδος χρώμασι αὐτοῦ (κρόκος) ἡ ἐκ τῆς κρόκης αὐτοῦ, Λατ. ericrocum. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικροκον» ἐπαυσιτόν.

ἐπικροταλίζω = ἐπικροτέω, Νόνν. Δ. 17. 29.

ἐπικροτάφιος, ὄν, ὁ ἐπὶ τῶν κρατάφων, Νικήτ. Χων. Ἄλωσ. Πολ. σ. 382D.

ἐπικροτέω, ποιῶ κρότον ἐπὶ τινός, τὰ δ' [ἄρματα] ἐπικροτέοντα πέτοντο, ἐτινάσσοντο ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδάφους κροτούντα, Ἰσο. Ἀσπ. Ἡρ. 308: — μετ' αἰτ., κτυπῶ μετὰ κρότου, συγκρούω, τὰ κύμβαλα Ἀλκιβίων 1.12· γένειον Ὀππ. Κ. 2. 244. 2) κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπευφημῶ, ἐπιδιοκίμῳ, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 304, Πλούτ. Ἀντων. 12, Δουκ. Χάρ. 8: — μεταγεν., ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τῷ χεῖρε ἐπικροτοῦντων Συνέσ. 166D. 3) μετὰ δοτ. ὀργανική, ἐπικροτῶν τοὺς ὁδοῦσι Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 21· ἐπ. τοῖς δακτύλοις (ὡς νῦν οἱ ὀρχόμενοι), Λατ. digitis crepare, Εὔστ. 1602.10· ἀπολ., Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 530B.

ἐπικροτήσις, ἡ, ἐπίπληξις, Γλωσσ.

ἐπικρότης, ὄν, κτυπηθεὶς ἡ πατρίδης ἰσχυρῶς, κυρίως ἐπὶ ἐδάφους, ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἵππεύειν Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 14· τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπικρότον, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ' Ἰστ. 5. 33, 2: — μεταφ., τὸ ἐπ. τοῦ λόγου, τὸ εὐχρον αὐτοῦ, Φιλόστρ. 539.

ἐπικρούμα, τό, «ἐπίπληγμα, ἡ ἐπιχάραγμα» διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἀργῷ· ἐπικρούμα χθονὸς Ἀργείας Σοφοκλῆς Ἰνάχω· Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 270).

ἐπικρουρίζω, κρουρίζω ἐπὶ τινι, Θεοφύλ. Β. IV. 320C.

ἐπικρουσίς, εως, ἡ, κρούσις ἐναντίον τινός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

ἐπικρούω, ἐπὶ ἡλίου, κτυπῶ αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ, χάλασον τὸν ἡλόν. — οἱμοὶ κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε Ἀριστοφ. Θεσμ. 1004.

II. χθονὰ βάκτροις ἐπικρούσαντας, κρούσαντας τὴν γῆν διὰ τῶν βάκτρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 202· ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ εἶφος, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ εἶφος, Πλάτ. Πομπ. 58· μεταφ., ἐμπαίζω, σκώπτω τίνα, εἰς τίνα Μάχων παρ' Ἀθην. 579B.

III. = ἐπικροτέω, Ἐβδ. (Ἰερ. ΜΗ', 26).

ἐπικρύπτειν, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπικρύπτω, δεῖ ἐπικρύπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 348.

ἐπικρυπτικός, ἡ, ὄν, ὁ δηλοῦν κρύψιν, ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρήματα, ὡς π. χ. λάθρα, Γραμματ.

ἐπικρυπτομένους, Ἐπίρρ., κρυφίως, μυστηριωδῶς, Διδ. Ἀλ. I. 753A.

ἐπικρύπτω, ὄν, κρυπτός, κεκρυμμένος, Τζέτζ., Σχολ. εἰς τὰ μεθ' Ὁμ. 282.

ἐπικρύπτω: μέλλ. -κρύψω: ἀόρ. δ' ἐπικρύψω. Ἐπικρύπτω, κρύπτω, δὲ δ' αἰτίων.. χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει Αἰσχύλ. Εὐμ. 317· τὴν βούλῃσιν Πλάτ. Κρατ. 421B (ἐν Εὐρ. Πικτ. 296, ὁ Ἐρμανν. διορθοῖ: ἔπη κρύπτειν) — συχρὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, σκεπάζω τι, δὲν καθιστῶ αὐτὸ φανερόν εἰς ἄλλους, πάρεστιν αὐτῷ ἀπακρύψασθαι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 109, ἐν τέλει: τὰς αὐτοῦ τύχας.. τοῦτικρύπτεσθαι σοφὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 557· ἐπὶ τὴν

αὐτοῦ ἀπορίαν Πλάτ. Ἀγ. 196B, πρὸς Πρωτ. 346B· ὁ τι οὐχ ὑγιαίνει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476E· τάλῃθ' ἡ Δημ. 216.16· ἀπολ., ἐπικρυπτόμενος, μὴ φανερῶν ἑαυτὸν, μετὰ μυστικότητος, Ξεν. Ἀν. 1.1, 6· τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον Δημ. 1415. 3· ὥσαυτως, τι εἰς τι Πλούτ. Περικλ. 4: — ἐπικρύπτεσθαι τινὰ τι, ἀποκρύπτειν τι ἀπὸ τινος, φυλάττειν αὐτὸ μυστικόν, Πολύδ. 3. 75, 1· ὥσαυτως, ἐπ. τινα ὡς.. Πλάτ. Θεαίτ. 180D: — ἀποκρύπτω τὸν σκοπὸν μου, ἐπεκρύπτοντο γὰρ ὅμως ἐπὶ τῶν πεντακισχιλίων τῷ ὀνόματι, «ὅσοις ἦν βουλομένοις δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν, οὗτοι δὲ μόνως προσηγόρευον τὴν κατάστασιν ἣν ἐβούλοντο γενέσθαι, φοβούμενοι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὑπαλλάττοντες πεντακισχιλίους ἐκάλουν» (Σχολ.), Θουκ. 8. 92· μεταμφιάζω ἑαυτὸν, ἐσθῆτι θεράποντος ἐπικρυψάμενος Πλούτ. Κάσ. 38· ἐπικρυπτομένων τούς πολλούς, παραπλανώντων ἐξαπατώντων, Πλάτ. Θεαίτ. 180C. — Παθ., κρύπτομαι, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 5, 9.

ἐπικρύψω, ὄν, κρυπτός, κρύφιος, ἄδοτος, ἐπικρυφὸν οἶμον, «ἦγον ἐν σκότῳ πορεύαν» ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἥτταν» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 8. 92, Πλούτ. Ἀρατ. 10. ἐπικρύψις, εως, ἡ, τὸ ἐπικρύπτειν, Πλούτ. Νικ. 23, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ἐπικρύζω, κρύζω ὡς κορώνῃ ἐπὶ τινι, φθονεραὶ γὰρ ἐπικρύζουσι κορώναι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1051· τινὶ θεμίσει 61D.

ἐπικτάομαι, Ἀπολ., κτώμαι προσέτι ἡ ἐπὶ πλεόν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 901· ἄλλον οὐδένα [νόμον] ἐπικτέονται (Ἰων.) Περὶ 2. 79· ἐπικτώμαι ἀρχήν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου, Θουκ. 1. 144· ἐπ. τὰ μὴ προσήκοντα ὁ αὐτ. 4. 61· τριῖναις κέκτησθε πολὺς καὶ πάτριον ἡμῖν ἐστὶν ἐπικτάσθαι, νὰ προσθέτητε εἰς ὅσας ἔχετε καὶ ἐτέρας, Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 3· τόνδ' ἐπ. σύμμαχον, ὡς σύμμαχον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 671· ἐνυμάρτυρας ὑμᾶς ἐπ. Σοφ. Ἀντ. 846.

ἐπικτείνω, ἀποκτείνω πάλιν, τίς ἀλκή τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν, κτανεῖν ἐκ νέου, Σοφ. Ἀντ. 1030, πρὸς Πλούτ. Κάσ. 46.

ἐπικτένιον, τό, (κτεῖς), «ἐπὶ μὲν τῶν γυναικῶν τὸ ἐπίσειον (τὸ μέρος τοῦ ὑπογαστρίου τὸ ἀμέσως ὑπὲρ αὐτοῦ αἰδοῦν), ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν κτεῖνα ἐστὶν (ἴδε κτεῖς 6), ἐπὶ δὲ τοῦ στυπείου ἡ τοῦ λίνου τὸν τῷ κτενὶ (ἴδε κτεῖς 1) προσεζήκοντα χυοὺν ἐν τῇ ἐργασίᾳ Γαληνὸς Ἰπποκ. γλωσσ. ἐξήχ. σ. 475, Ἰππ. 411. 43, 11, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικτεῖνα τὰς ἡλακτάς. καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος».

ἐπικτερεῖζω, ἐπὶ νεκροῦ, τελῶ ἐπικηδείους τελετὰς ἐπ' αὐτῶν, κηδεύω, θάπτω αὐτόν, νέκυν.. ἐπεκτερεῖζαν ὀδῖται Νόνν. Δ. 47. 241· τύμβον τεύξαντες ἐπικτεριοῦσι γυναῖκα Τζέτζ. Μεθ' Ὁμ. 200.

ἐπικτήματα, τό, (ἐπικτάομαι), «κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει» κτήματα μὲν γὰρ ἐσὶ τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ Ἀμμώνιος σ. 84.

ἐπικτηνέτης, ὁ, ὁ ἐπὶ κτηνῶν, Γλωσσ.

ἐπικτήσις, εως, ἡ, τὸ πρόσθετον κέρδος, καλὴ γὰρ ἡ πικτήσις Σοφ. Φ. 1344· χρημάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ' Ἰστ. 3. 20, 11, ἐν τῷ πληθ., Διον. Ἀλ. 9. 53.

ἐπικτήτειον, ῥῆμ. ἐπίθετον τοῦ ἐπικτάομαι, δεῖ ἐπικτᾶσθαι, Εὔστ. Πονημάτ. σ. 222. 63., 231. 26, ἐκδ. Taf.

ἐπικτήτος, ὄν, ὁ, πρόσκτητος, ἐπικτήτος γῆ, ἥτις δηλ. ἦτο πρότερον ὑπὸ τὸ ὄνομα, ὡς τὸ Δέλτα τῆς Αἰγυπτου, Περὶ 2. 5, πρὸς 10· ἡ γῆ προσθεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός, Πλάτ. Νόμ. 924A, πρὸς Λουκούργ. 154.1· ἐπ. γυνή, ἐκ ξένης χώρας (ὡς τὸ ἐπακτός), ἡ νεωστὶ κτηθεῖσα, Περὶ 3. 3· ἐπικτ. φίλοι, νεωστὶ γεγνημένοι φίλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀρχαῖοι, Ξεν. Ἀγρ. 1. 36· ἐπικτ. δόξα, ἀντίθετον τῷ ἐμφυτος ἐπιθυμία, Πλάτ. Φαῖδρ. 237B· τὰ ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ φύσει ὄντα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ σύμφυτα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.17, 9· τὸ ἐπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτοφύεα, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 7, 33, κτλ. πρὸς ἐπακτός, ἐπίθετος.

ἐπικτίζω, κτίζω ἐκ νέου, πόλις Ἰώλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούδας μετωνόμασε Ἰασιάρειαν Στράβ. 831. II. ἱερῶν, κτίζω ἐν ἡ μεταξύ, πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσιν, Πλούτ. 2. 328.

ἐπικτύπῳ, ἀόρ. α' ἴδε κατω., ἀόρ. δ' ἐπικτύπον, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1136: — κτυπῶ ἐπὶ τινος, τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν, κτυπῶν τὸ ἐδαφος διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 483· σάκεα ἐφέεσιν ἐπέκτυπον Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ' ἄνω· σάκεες σιν ἐπέκτυπον ὁ αὐτ. Β. 1081· ἀπολ., ἀντιχῶ, πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλύμπιος Ἀριστοφ. Ὀρν. 780· ἐπὶ χορῷ, Πολύδ. 30.13, 9.

ἐπικυβός, οἰ, ἴδε ἐν λ. κυβεπικυβός.

ἐπικυδαίνομαι, Πλάτ., γαυρίζω ἐπὶ τινι, Λούκιος τούτοις ἐπεκυδαίνετο Δίων Κ. 71. 2.

ἐπικυδής, ἐς, (κύδος) ἐνδοξός, ἐπιφανής, οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀντακίδου εἰρήνης καλουμένης Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36· λαμπρός, ἐπιτυχής, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα ἐποίησεν Ἰσοκρ. 69C· ἐπικυδέστε-



ραι ἐλπίδες Πολύδ. 16. 4. 3· καὶ ἐπὶ προσώπων, ἐπικυδέστερος ταῖς ἐλπίσι, μᾶλλον εὐέλπεις, ὁ αὐτ. 5. 69, 11.—Ἐπίρρ. μόνον ἐν τῷ συγρ. —εστέρας ἀγωνίζεσθαι ὁ αὐτ. 5. 23, 2.

ἐπικυδιάω, = ἐπικυδάνομαι, Ἄπολλ. Ρόδ. Δ. 383· ἄλλ.

ἢ ἐπικυδιάει.

ἐπικυεύω, = ἐπικυεύσκομαι, Ἰππ. 1144E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, ἐν τέλει καὶ ἄλλ.

ἐπικύημα, τὸ, τὸ συλλεγεῖν ὑπὸ ἥδῃ ἐγκύου γυναικὸς ἢ ζῴου, κύημα, ἐμβρυον, Ἰππ. 260. 10, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4. 5, 2.

ἐπικύησις, εὖως, ἢ, τὸ ἐπικυεύεσθαι, δευτέρα ἐγκυμοσύνη, ἐπιγραφὴ πραγματείας Ἰπποκράτους ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΥΗΣΙΩΣ, Ἰππ. 260, Κλήμ. Ἀλ. Παίδ. σ. 223· μεταρ. Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 136. 5, ἐκδ. Βόννης.

ἐπικύθριον (Ἰων. ἀντὶ ἐπικύθριον)· «τὸ πῶμα τῆς χύτρας» Ἡσυχ.

ἐπικυύσκομαι, Παθ., κυύσκομαι, συλλαβάνω ἐν γαστρὶ ἐκ νέου, ἐπὶ ἥδῃ ἐγκυμονούτος ζῴου, Λατ. superfœtare, Πρὸς. 3. 108, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 1, κ. ἄλλ.· ἐπὶ γυναικὸς, ὁκόταν ἐπικυύσκηται ἡ γυνὴ Ἰππ. 260· πρβλ. ἐπικυεύω.

ἐπικυκλέω, ἀμεταβ., ἔρχομαι κατὰ σειρὰν ἐπὶ τινος, ἐπὶ πῦμα καὶ χορὰ πᾶσι κυκλοῦσι (ἐν τμήσει) Σοφ. Τρ. 130· οὕτως ἐν τῇ Παθ., ἐπικυκλεῖσθαι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 17, ἐνθα ὁ Sylburg. ἐπικαλεῖσθαι.

ἐπικυκλῖος, ὄν, κυκλικός, ἐπ. (ἐξυπ. πλakoύς), ὁ, στρογγύλος, σικελικός πλakoύς, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 645E· περὶ τῆς διαιτ. γρ. ἐπικυκλίου παρὰ Πλούτ. 2. 1146D, ἴδε ἐν λ. ἐπικυκλῖκος.

ἐπικυκλῖος, ὁ, κύκλος ἐπὶ ἐτέρου κύκλου (παρ' Ἀστρον.) Πλούτ. 2. 1028B.

ἐπικυλίδες, ἰδων, αἱ, τὰ ἄνω βλέφαρα, «οἱ δὲ κύλον μὲν τὸ κάτωθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἄνωθεν ἐπικυλίδα ἢ κυλίδα» Πολύδ. Β'. 66· ἴδε ἐν λ. κύλα.

ἐπικυλίκετος, ὄν, ὁ λεγόμενος ἢ πραττόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος, δηλ. τοῦ ποτηρίου, ἥτοι ἐνῷ τις πίνει, ἐν συμποσίῳ (inter pocula), ἀρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικίων λόγων μεταδοῦναι; Ἀθην. 2A, ἐνθα ἐν νεωτέραις ἐκδ. γράφεται ἐπικυλικίων· ἔχεις τοὺς ἐπικυλικίους περὶ μουσικῆς λόγους Πλούτ. 2. 1146D, ἐνθα ἀντίγραφά τινα ἔχουσιν ἐπικυκλῖκος (ἐπικυκλικὸς Wyttenb. καὶ ἄλλοι)· πρβλ. Διογ. Λ. 4. 42, καὶ ἴδε τὴν λ. κύλιξ.

ἐπικυλινδῶ, ἐπικυλινδῶ ἢ -κυλίω (Διόδ. 19. 19): μέλλ. -κυλίω [τ]: —κυλίω τι ἐπὶ τινα, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυλινδῶν πέτρους εἰς τὸ κάτανυξεν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἀρ. α' ἐπικυλίωσαι Πολύδ. 3. 53, 4· ἐπικυλινδῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λουκ. Χάρων 3.—Παθ., τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων, ἐπισταυθέντων, Πλούτ. 2. 831E.

2) ἀμεταβ., τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων, ἐπικυλιόμενων, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπικυλινδρόμαι, Παθ., πατοῦμαι, ἰσοπεδοῦμαι διὰ κυλινδρῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 6, 7.

ἐπικυλίον, τὸ, τὸ ἄνω βλέφαρον (πρβλ. ἐπικυλίδες), Εὐστ. 1951. 20.

ἐπικύλλωμα, τὸ, κωλύτης, Εὐστ. 1599. 13.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐπικύλλωμα (γρ. ἐπικύλλωμα)· ἐπικυρῶμα, κατὰ δὲ Σουδ.: «ἐπικύλλωμα τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτισιν περισσευόμενον· κόλλιξ γὰρ ὁ ἄρτος» ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολλῶναι».

ἐπικυμάνω: μέλλ. -αῶ, χύνομαι ὡς κύμα ἐπάνω εἰς τι, παρ' ὧν ἐκπίπτουσι ποταμοὶ πυρὸς μεγάλοι τε καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες Φυλόστ. 836· μεταφ., κινεῖται κυματωδῶς, κυρτοῦμαι, ἐπικυμαίνειν τὴν γάλακτα Πλούτ. Ἀλέξ. 33. II, μεταβ., τὴν θάλασσαν.. ἐπικυμήνας, διεγείρας εἰς αὐτὴν κύματα, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 2.

ἐπικυμᾶντίξω, ἐπιπολάξω τῷ ὕδατι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῶν κυμάτων, Φίλων 1. 445.

ἐπικυμᾶτωσις, εὖως, ἢ, διακύμανσις, Μ. Ἀντών. 3. 28.

ἐπικύπτω: μέλλ. -ψω: κύπτω ἐπὶ τινος, ὑπέρ τι, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, Ἰππ. π. Ἀρρ. 819, Ἀριστοφ. Θεσμ. 239· ὁρθὸς ἔστινη, μικρὸν ἐπικύπτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 21, 2· πρβλ. ἀποκύπτω, ὕποκύπτω.—ἐπικύπτω ἐπὶ τι, κύπτω νὰ λάβω τι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18· ἐπ. ἐς βιβλίον, ἐγκύπτω εἰς βιβλίον, Λουκ. Ἑρμότ. 2: —στηρίζομαι ἐπὶ τινος, ἀκούω, τί νὶ ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 6. 2· ἄλλ', ἐπικύπτω τῷ συνεδρίῳ, κύπτω πρὸ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Διτ. Τραγ. 11: —μετοχ. πρkm. ἐπικεκυφώς, ὁ κατὰ συνήθειαν κύπτων, κυρτός, οὐκ ἐπικεκυφὸς ὁρθός, ὡ βέλτιστ', ἔσει Ἀναξάνδρ. ἐν «Πανδάρῳ» 1.

ἐπικυρίσσω, σφοδρῶς ἐπιπίπτω, ἐπὶ καταγίγδος, διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34.

ἐπικυρῶω, ἐκυρῶω, ἐπιθεβαῖω, ἐπιψηρίζω, τὴν γνώμην Θουκ. 3. 71, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 793. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 32, Ρήτορ., κλπ.· μετ' ἀπαρ., τίνες.. λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κάπεκῶρσαν Θανεύιν Εὐρ. Ὀρ. 862.—Παθ., πρίν τι ἐκυρῶθηναί Θουκ. 5. 45, πρβλ. ἐπιψηρίζω, ἐπιχειροτονώ.

ἐπικυρῶς, ὄν, κεκυρτωμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀλίγον τι κυρτός, Πλούτ. 2. 53G.

ἐπικυρῶω, κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κάρηνα Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 234.—Παθ., κυρτοῦμαι ἡρέμα, Λουκ. Ἑρωτ. 14.

ἐπικύρω: παρτ. ἐπικύρων (Ἑπικ. ἐπικύρων): ἀρ. α' ἐπέκυρσα ἢ ἐπέκυρῃσα (ἴδε κατωτ.):—Συναντῶ, ὡς τὸ ἐπιτυγχάνω, Λατ. incidere, μετὰ δοτ., ὥστε λέων ἐγάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Ἰλ. Γ. 23· ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθερίοις κυρήσας Ἦσ. Ἑργ. κ. Ἠμ. 753· αἰὲν ἐπ' αὐχένι κύρε φαινοῦσι δοῦρὸς ἀκωκῇ, «αἰεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 821 (ἄλλ' ἐν Κοῖντ. Σμ. 13. 394, ἐπὶ ἱέρος αὐχένι κύρσαι, κρατεῖν αὐτὸ ἄνωθεν τοῦ αὐχένος)· μὴ φθο-νεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπῆς ἐπικύρσαιεν Πινδ. Π. 10. 30:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπικύρσαις ἀφθόναν ἀστῶν, «ἐπιτυχῶν πολιτῶν οὐ φθονούτων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 10· μεγάλαν ἀγαθὰς τε.. βιοτὰς ἐπεκύρσαμεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 853, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 342.

ἐπικύρωσις, εὖως, ἢ, (ἐπικυρῶω)· ὡς καὶ νῦν, ἐπιθεδαίωσις, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 45, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 487D, κλ.

ἐπικύρφος, ὄν, = ἐπικυρῶς, κεκυρτωμένος, κυρτός, Ἐδδ. (Γ' Μακκ. Δ'. 5), τὸ συγρ. ἐπικυρφέστερος παρὰ Σουδ.

ἐπικυφέλιος, ὁ, (κυφέλη)· φύλαξ, προστατὴς τῶν κυφελῶν τῶν μελισσῶν, Πάν Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπικύψης, εὖως, ἢ, τὸ ἐπικύπτειν, ἐξαπιναιῖος ἐπικύψεις φυλάσσεσθαι Ρῥοφ. σ. 83, ἐκδ. Matth., Ὁρειβάς. σ. 2, ἐκδ. Mai.

ἐπικυθωνίζομαι, Ἀποθ., ἐξακκοῦσθαι πίνων, «ἐπικυθωνίζεσθαι δὲ τὸ περικεῖν πίνειν Κριεῖας λέγει» Πολύδ. Γ'. 31.

ἐπικωκῶ: μέλλ. -ύσω [ῶ], κωκῶω, θρηγῶ ἐπὶ τινι, κάπικωκῶω πατρὸς τὴν δυστάλειαν δαίτ' Σοφ. Πλ. 283· ἀακρῶσαι κάπικωκῶσαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ 805· ἀπολ., ἐπεκώκυσε Ἠλιδ. 13· μετὰ δοτ., ἐπικωκῶσας τῷ πάθει Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 111G.

ἐπικώλος, ὄν = ἐπὶ κώλος, «ἐπὶ κώλος τὸν πόδα· σκάζων» Ἡσυχ.

ἐπικωλύω: μέλλ. -ύσω [ῶ], κωλύω, παρεβάλλω ἐμπόδιον, Θουκ. 6. 17· ἀλλήλους Ξεν. Οἰκ. 8, 4· κωλύω εἰς τι, τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Σοφ. Φ. 1242.

ἐπικωμάζω, κωμάζω, συνευθυμῶ περιτρερόμενος ἐν ταῖς ὁδοῖς μετ' ἄλλων εὐθυμούντων, «βγαίνω πατινάδα», Πολύδ. 26. 10, 5, Καλλ. Ἐπιγράμ. 44· κωδῶλον, ἀγρίως ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, εἴ τινα Ἀριστοφ. Ἀγ. 982· τινὶ Μένανδ. ἐν Ἀδρή. 234· εἰς τὰς πόλεις Πλάτ. Νόμοι 950A· εἰσαρμῶ που μετὰ συνοδείας κωμαστῶν, ἐπεκώμασεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μελισσοῦ Πλούτ. 2. 772F.—Παθ., ὑδρίζομαι, προσεβόλωμαι ἀγροίκως, τὸν δήμιον ἐλπίδορουν, εἰ φέρει πράως ἐπικωμάζομενος οὕτως ἀσελγῶς καὶ παροινούμενος ὁ αὐτ. ἐν Πύρρῳ 13.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικωμάζω· χλευάζω, μυκτηρίζω».

ἐπικωμασία, ἢ, τὸ κωμάζειν, Γλωσσ.

ἐπικωμαστής, ὁ, ὁ ἐπικωμάζων, Γλωσσ.

ἐπικωμαστικός, ὄν, ὁ εἰς κῶμον ἀνήκων, ὑπόθ. εἰς Θεοκρ. εἰδύλλ. 3.

ἐπικωμαστικῶς, Ἐπίρρ. = ἐγκωμιαστικῶς (ὁ ἴδε), Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 1.

ἐπικωμῖος, α, ὄν, ἐγκωμῖος, Ἰπποκλέα ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν δπα, «θέλοντες με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἰπποκλέα ἄγειν φωνήν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 10. 9· ἐπικωμῖος ὕμνος Ν. 8. 85· ἐπικώμια, τά, = ἐγκώμια, ἀνθὸς 6. 56:—ἴδε κῶμος.

ἐπικώμω, ὄν, = τῷ προηγ., Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 686A (κατὰ Λ. Δινδ. ἀντὶ ἐπικώμω, Πλούτ. 2. 128D, Ἀλκιφρων 1. 37.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικώμω»· ὁ ἐπάδων τῇ φίλῃ. ἢ ἀπὸ οἴνου ἄδων. ὑδρίστης. συγκαίρων».

ἐπικωμῶδῶ, διακωμῶδῶ, σκώπτω, χλευάζω, Πλάτ. Ἀπολ. 31D.

ἐπικωπητήρ· «τροπωτήρ» Ἡσυχ.

ἐπικώπος, ὄν, (κώπη) ὁ ἐπὶ τῆς κώπης, κωπηλάτης, Μένανδρ. παρ' Ἰωσήφ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 14, 2.

2) ὁ ἔχων κώπα, ἐφόλκια δ' ἦσαν αὐτῇ (τῇ νηϊ) τὸ μὲν πρῶτον κέρκυρος.. πᾶς δ' ἦν οὗτος ἐπικώπος, με κωπία, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 108F, Διον. Ἀλ. 3. 44 ἐπικώπος (ἐξυπ. ναῦς), ἢ, ταχὺ πλοῖον, πλοῖον ταχυδρομικόν, Κικ. Ἀττ. 5. 11, πρβλ. Γέλλ. 10. 25.

3) ἐπὶ ἑξῶς κυρίως, μέχρι τῆς κώπης, δηλ. μέχρι λαθῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων αἰχμηρῶν πραγμάτων, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ δέξῃ, ὁδυνήρως, ἐπικώπος Ἀριστοφ. Ἀγ. 231.—Πρβλ. ἐπικώμος.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπικώπα· ἐπίμεμπα».

ἐπιλάβῃ, ἢ, (ἐπιλαμβάνω) κράτησις, «ἐπίσμιον», πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 432.

2) λαβή, Ἰππ. π. Ἀρρ. 814.

ἐπιλαγχάνω: μέλλ. -λήξομαι, μοι πίπτει ὁ κλῆρος μετ' ἄλλων τινά, «λαχαίνω δεύτερος», οὕτε λαχὼν οὐτ' ἐπιλαχὼν Αἰσχίν. 62. 31· «εἰκοι τὸ γινόμενον τοιοῦτον εἶναι» ἐκληροῦντο οἱ βουλευεῖν ἢ ἄρχειν ἐπόμενοι, ἔπειτα ἐκάστω τῶν λαχόντων ἑτέρος ἐπελάγγανεν, ἐν' ἑάν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοικασθῇ ἢ τελευτήσῃ ἀντ' ἐκείνου γέννηται βουλευτὴς ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ» (Ἀρποκρ.), Δημ.



1331. 5. ὅτι πονηρῶ καὶ ἔξω ἐπέλαχες ἀνδρὶ Πλάτ. Κωμ. ἐν Ὑπερβόλῃ 3. 4, πρὸς καὶ Ἀρκοπρ. II. πίπτω προσέτι εἰς τὸ μερίδιόν τινος· ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1235 (ἔ.θα ἔξεροι ἐρμηνεύουσιν· ἔχει ὡς κληρὸν ἢ μερίδιον· ἀλλ' ἴδε λαγχάω IV).

ἐπ-ἐλάδον, Ἐπίρρ. = ἐλαδόν, καθ' ὁμάδας, κατὰ πλήθη, Διον. II. 763.

ἐπιλάζωμαι, Ἀποθ., κρατῶ, κλείω, ἰδοὺ σιωπῶ κάπιλάζωμαι στόμα Εὐρ. Ἀνδρ. 250. — Μόνον ποιητ., πρὸς ἐν λ. λάζωμαι.

ἐπιλαμπαργέω, λαμπαργῶ ἐπὶ τινι, ἐπιλαμπαργῶν τῷ δὲ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. σ. 145D.

ἐπιλαῖς, ἔδος, ἡ, ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ ὑπολαῖς, ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5.

ἐπιλακκος, ὄν, σχηματίζων κοίλωμα, λάκκον, τὸ ἐπ. μέρος, ὃ ἐ. τὸ κατωτέρον μέρος τοῦ λαμποῦ, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 54.

ἐπιλαλέω, ἀντιλέγω, λοιδόρῳ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ κατὰ τινος, Σύμμ. Ψαλμ. ΡΚΒ. 4. 2) ὁμιλῶ περὶ πράγματός τινος, Εὐστ. 773. 26, ἐν τῷ Παθ.

ἐπιλαμβάνω· μέλλ. -λήψομαι· ἀρ. -ἐλάθον. - λαμβάνω, λαμβάνω ἐπὶ τινι, λαμβάνω κέρδος ἐπὶ τινι, ἐπὶ τοῖς πενήτην ταλάντοις ἔλαβεν ἑκατόν, ἔλαβε κέρδος ἑκατόν, Ἀριστ. Πολ. 1. 11. 11: — μετὰ γεν. διαιρετ., ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, ἀλλ' ὅτι ἔλαβεν ἀκρότητα καὶ μέρος τοῦ χρόνου, δηλ. παρεξέτευν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 1. 17· ὁ μὲν δὲ χρόνος βροιωτορχοῦντι Ἐπαμεινώνδῃ διήνυστο, τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἀνδρὰ τῆς ἀρχῆς Πλου. 9. 14, 5.

II. καταλαμβάνω, προσβάλλω, ἐπὶ νόσου, ἐπιλαδόν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερὴν Ἡρόδ. 8. 115, Ἰππ. Ἀρ. 1258, Θουκ. 2. 51· ἐπὶ ἐχθροῦ, ἦδη γὰρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσι Δουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 36. — Παθ., ἐπιλείπηται νόσῳ Σοφ. Ἀντ. 732· οὕτω δὲ καὶ ἀπολ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, ἐν τέλει τὴν ἀσθῆσιν ἐπιλήφθεις, παθὼν ἀποπληξίαν, Δατ. sensibus captus, Πλουτ. Φλαμ. 6· πρὸς ἐπιλήπτος, -λήψια, -λήψις. 6) ἐπὶ γεγονότων, αἰφνιδίως καταλαμβάνω τινά, μὴ . . χεϊμῶν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι Θουκ. 4. 27· νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον αὐτοῦ 96· ταχὺ ἐπιλαδόν γῆρας Πλάτ. Ἐπινομ. 974Δ: — ἀπροσ., ἐπιλαμβάνει, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συμβαίνει ὥστε τις νὰ . . Πισαίους μὲν δὲ . . ἐπέλαβεν ἀναστάτους ὑπὸ Ἡλείων γενέσθαι Πλουτ. 6. 22, 4, 7. 21, 1.

2) φθάνω, ἐκτείνωμαι, ἔθαπτον πάντας (τοὺς νεκρούς), ὁπόσους ἐπελάμβανε τὸ κέρα, εἰς ὅσους ἐξετείνετο τὸ κέρα, Σεν. Ἀν. 6. 5, 6· ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτῶ καὶ ἑνατόν ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφεύγει, δηλ. ὀκτῶ καὶ ἡμισυ ἔτη παρῆλθον τοῦτου τοῦ πολέμου μέχρι τῆς εἰς Φλοῦντα φυγῆς τῆς Χρυσίδος, Θουκ. 4. 133· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπ. τετάρτου μηνός, φθάνω μέχρι τοῦ τετάρτου μηνός, οὐχὶ πέραν αὐτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 9· ἔνιαι δὲ (γυναῖκες) ἐπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ ἑνδεκάτου μηνός, φθάνουσι μέχρι τοῦ ἑνδεκάτου μηνός, δηλ. γεννῶσι τὸν ἑνδεκάτον μῆνα, αὐτοῖς 4. 10· οὕτω, φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον, πλήν τὸ μὲν θάπτον τὸ δὲ βραδύτερον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνειν Θεοφρ. 1. Φ. 1. 9, 6, πρὸς Πλουτ. Μάρ. 46.

3) πιάνω, κρατῶ, βουλλῶμαι, κάμνω τι νὰ σταματήσῃ, σταματῶ, ἰδίως διὰ τῆς πίεσεως, τὴν ῥίην ἐπιλαδοῦσα Ἀριστοφ. Πλ. 703· ἐπιλαμβάνω τινά τῆς ὁπίσω ὁδοῦ, ἐμποδίζω αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, Ἡρόδ. 2. 87· καί μοι ἐπὶλαβε τὸ ὕδωρ, κάμνε νὰ σταματήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλειψύδρας [ἔπει ἐγένετο ὅτε ὁ ῥήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον τὸν ἵνα ἐξετασθῶσι μάρτυρες· ἢ νὰ ἀναγνωσθῶσιν ἔγγραφα, ἴδε ἐν λ. κλειψύδρα], Δυσ. 23. 1, 5, Ἰσάκις κλ., πρὸς Ἀττ. Process. σελ. 713 κέξ· τοὺς πόρους τοῦ στόματος ἐπ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 3, 5, κτλ.

4) καταλαμβάνω χώρον, μηδὲν τῶν τῆς πόλεως . . οἰκοδομήμασιν ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 799C· πλείω τόπον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 7, 3: — μεταφ., πολὺν δ' ἐπελάμβανε χώρον, «ἐπῆλθε δὲ πολὺν τινα χώρον» (Σχόλ.), Θεόκρ. 13. 65, πρὸς τὸ τοῦ Οὐεργίλλ. corrigere campum.

5) μετὰ γεν., ἐπιχειρῶ, ἐξακολουθῶ, ἐπιλαβάνω τῆς κινήσεως Αἰλ. π. Ζ. 5. 18· τῆς ἐς τὸ ἄνω νήξεως ἐπιλαβάνουσι αὐτοῖς 13. 19. 6) μετὰ δοτ., βοηθῶ, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 4. 96. 7) ἀμεταβ., ἐπακολουθῶ, Ἀριστ. Πρὸδ. 1. 8, 3.

III. Μέσ., μετὰ παθ. πρkm., (Πλάτ. Κρατ. 396D) κρατοῦμαι ἔχ τινος, ἐπιδέχομαι ἀπὸ τινος, ἐπιλαμβάνομαι τινος, μετὰ γεν., τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6. 113, Θουκ. 4. 14, κτλ.· τῶν ἀφλάστων νηὸς Ἡρόδ. 6. 114· τῶν ἐπισπαστῶν αὐτοῖς 91· ἐτοῦ ἐπιλαδόντῃ δὲ ὀρέπανα Δευ. Κύρ. 7. 1, 31· καί μοι ἀνίσταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ Πλάτ. Πρωτ. 335C· ἐπιλαβόμενος [τινος] τῇ χειρὶ Δημ. 534. 1· τινος τῶν τριχῶν Δίσχιν. 75. 3· μὴ πῖλαμβάνω Εὐρ. Φοῖν. 896.

2) προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινος Σεν. Ἐλλ. 4. 2, 22, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 4· ἰδίως διὰ λόγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 236B· ἐπὶ νόσων, Δουκ. Νῆρ. 29.

3) καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω, τῶν παιδῶν Δημ. 895. 10· καταλαμβάνω τὰ ὑπάρχοντά τινος ἀπέναντι ὀφειλῆς, ὁ αὐτ. 558. 18· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος κτήματος, Πλάτ.

Νόμοι 954C.

4) πιάνω, λαμβάνω, προστάτω ἐπιλαβόμενοι, κτησάμενοι ἡγεμόνα, Ἡρόδ. 1. 127· δράττομαι, προφάσιος 3. 36., 6. 49· δυνάμιος 9. 99· καιροῦ Ἀριστοφ. Δυσ. 696· ἐξουσίας, γαλήνης Πλάτ. Πολ. 360D, Πολιτ. 273A· τῶν ἀμαδῶν Πλουτ. Ὀβ. 3· ἐπ. λογισμῶ, Δατ. ratione assequi, Πλάτ. Φαῖδων 79A.

5) ἐπὶ τόπου, φθάνω, ἐὰν ὁ λέων ἐπιλαδῆται δασὸς φεύγει, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς δάσος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 3· τῶν ὁρῶν Πλουτ. Ἀντών. 41· τὸ ἐν Δουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. μίαν ἐκάτερος ἀκραν ἐπιλαβόμενοι ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ θὰ ἦτο μίᾳ ἀκρας (ἰδ. γρ. ἀπολαβόμενος ΑC, καὶ ἀπολαβόμενοι L)· ἐπὶ καταστάσεως, μετὰ μεταφ. ἐννοίας, ἐρημίας ἐπιλημμένοι Δημ. 36. 2.

6) ἐπιχειρῶ, ἐπιλαμβάνομαι, πράξεων μεγάλων Πλουτ. Μάρ. 7.

7) ἐγγίζω τι, Δατ. strictim attingere, τινος Πλάτ. Πολ. 449D.

8) διακόπτω τινὰ ἐμφοῦντα, λαμβάνω τὸν λόγον (πρὸς ὑπολαμβάνω), ὁ αὐτ. Γοργ. 506B, Συμπ. 814E· ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι, τοῦ ψηφίσματος Σεν. Ἐλλ. 2. 1, 32· καὶ σοῦ ἐπιλαβόμενου ὅτι . . Πλάτ. Πολ. 490C.

9) σπᾶν. μετ' αἰτ., καταλαμβάνω, τὰς Ἀθήνας Δουκ. 158. 23. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 462, § 176.

ἐπιλαμπρος, ὄν, λαμπρός, ἐνδοξος, καὶ οἷς ἐστὶν ὁ βίος ἐπιλαμπρος Ἀρτεμίδ. 3. 61.

ἐπιλαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, κοσμῶ, τὸν οἶκον Πλουτ. Λύσανδ. 30· γένος τιμαῖς Διον. Ἀλ. 6. 41: — ἐπὶ ἡχοῦ, καθιστῶ αὐτὸν εὐκρινῆ καὶ σαφῆ, οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον ὁ αὐτ. π. Συνθ. σ. 77. 9· ἐπὶ φωνῆς, καθιστῶ αὐτὴν ὀξεῖαν, οἱ βάτραχοι, προσδοκῶντες ὁμιλῶν, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς Πλουτ. 2. 912C.

ἐπιλάμπτος, ὄν, ἴων. ἀντὶ ἐπιλήπτος.

ἐπιλάμπω, λάμπω μετὰ τι, ἡ εὐθύς ἐπείτει, ἡ ἥλιος δ' ἐπέλαμψε Ἰλ. P. 650· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 141, Πλουτ. Λύσι. 12, Φάβ. 6· Ἀρατος 21, Αἰμῖλ. 17· ὡς σφί ἡμέρη ἐπέλαμψε Ἡρόδ. 8. 14, πρὸς 3. 135· ἐπιλαμψάσης ἡμέρης, ὅτε ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα, ὁ αὐτ. 7. 13· οὕτως, ἔαρος ἐπιλάμψαντος ὁ αὐτ. 8. 130.

2) λάμπω ἐπάνω εἰς τι μέρος, ἐπὶ τόπου, ἀπολύτ., ὁ γὰρ ἥλιος πρὶν ἄνω ἀρθῆναι οὐκ ἐπιλάμπει Ἰππ. π. Ἀέρ. 283· ἐὰν δὲ νότιόν τε ἡ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ Σεν. Κυν. 8, 1· μετὰ δοτ., λάμπω ἐπὶ τινι, αἱ φλόγες ἀκροῖς ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι Πλουτ. Φάβ. 6· ὁ ἥλιος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῷ ἔρωτι ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 22: — μεταφ., οὐριος . . ἐπιλάμπων ἐμῷ ἔρωτι, Κύπρι Ἀνθ. Π. 5. 17· τοῖς ἀπελπίουσιν ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 20.

II. μεταβ., οὐ Πηλεὸς ἀντιθέου μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρία· (κατὰ Δινδ. μυρία) Πινδ. Ἀποσπ. 158: — Παθ., ἀμφὶ δὲ καλῇ τετράφαλος φοινίκι λόφῳ ἐπελάμπετο πῆληξ Ἀπολλ. Ρόδ. B. 920.

2) πληρῶ τι φωτὸς, φωτίζω, ἡμος ἥλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνων αὐτοῖς 164.

ἐπιλάμψις, ἡ, τὸ ἐπιλάμπειν, ἐκλείψις καὶ ἐπιλάμψεϊς Φίλων 2. σ. 330. 45 κ. ἀλλ., Σχόλ. Βεν. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Θ. 557, κλ.

ἐπιλανοθάνω, ἴδε ἐπιλήθω.

ἐπιλάρκεσμα, τό, «λάρκου βύσμα. λάρκος δὲ ἀγγεῖον ἀνθρώκων πλεκτόν» Βετμ. M. 361. 22.

ἐπ-ἐλαρχία, ἡ, διπλῇ ἴλῃ, ὃ ἐ. δύο ἴλαι ἡ 128 ἱππεῖς, Ἀρρ. Τακτ. 18. 2: — ἐπ-ἐλάρχης, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, πθ. γρ. ἐν Ἀφρικαν. Κεστ. 72.

ἐπ-ἐλάσις, Δωρ. ἀντὶ ἐπιλήσις, Πίνδ.

ἐπιλαεῖν, καθιστῶ τι λείον, Πλουτ. 2. 75B· μεταφ., ἐπιλεῖν-νας τὴν Ξέρξεω γνώμην, δηλ. καταστήσας αὐτὴν ἀποδεκτὴν, παραδεκτὴν Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρὸς 8. 142, καὶ λαεῖν.

ἐπὶ λέαν (Δωρ.), «ἐπὶ ληστεῖαν» Ἡσυχ.

ἐπιλαεῖνας, εὖς, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι λείον, Φίλων 1. 254.

ἐπιλέγδην, Ἐπίρρ., κατ' ἐκλογὴν, Εὐστ. 955. 8.

ἐπιλέγω, λέγω πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ μετὰ τι, Ἡρόδ. 2. 35, 64, κτλ.· ποιεῖν τι καὶ ἐπιλέγειν, ποιεῖν τι καὶ ἐπ' αὐτῷ ἢ μετ' αὐτὸ λέγειν, ὁ αὐτ. 4. 65· παίζουσιν ἐπιλέγοντες ὁ αὐτ. 5. 4· ἐπ. τὸν λόγον τόνδε, ὡς . . ὁ αὐτ. 2. 156., 8. 49· ἐξηπάτων . . ἐπιλέγων τοιαυτῇ Ἀριστοφ. Ἰππ. 418· ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ . . παρανομίαν, ἀναφέροντες ὡς ἀποδείξιν, Θουκ. 6. 28· ἐπ. τινὶ τι Σεν. Κύρ. 1. 3, 7: — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπαναλαμβάνω, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 5.

2) καλῶ ἐξ ὀνόματος, Ἡρόδ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 700B· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Δίσχυλ. Ἰκέτ. 49.

3) ἀποδίδω εἰς τινά, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 7· ἐπ. τινὶ, ὡς . . λέγω περὶ τινος ὅτι . . ὁ αὐτ. Ἡρ. N. 2. 6, 9.

4) λέγω ἐναντίον τινός, Ἀπκ. Ἐμφύλ. 3. 18.

II. ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡρόδ. 3. 44, 81· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, τῶν Βαβυλωνίων ἐπελέξατο, ἐξέλεξε δι' ἐαυτὸν τινὰς ἐκ τῶν . . ὁ αὐτ. 3. 157, πρὸς 6. 73, Θουκ. 7. 19, Ἀριστ. Ἀποσπ. 146. — Παθ., ἐπιλεγεμῖν ἢ ἐπιλεγειμῖν, ἐπὶλεκεῖ, Σεν. Κύρ. 3. 3, 41, πρὸς Ἰσοκρ. 71B Βενκ.

III. ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, σκέπτομαι περὶ τινος, ἀναλογίζομαι, ταῦτα Ἡρόδ. 1. 78., 2. 120 κ. ἀλλ.· οὐκ ἢ μὴ ἐπ., nihil curare, 7. 236 κ. ἀλλ.· οὐδαμὰ ἐπιλεξάμενος, μὴ κοτὲ τίς μοι ἐπα-



ναύταιη, οὐδαμῶς φοβηθεὶς μὴ... 3. 65., 7. 149. μετ' ἄπαρ., πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι, περιμένων, προσδοκῶν... 7. 49, πρὸλ. 52. σπαν. παρ' Ἀττ., μηδ' ἐπιλεχθῆς Ἀγαμεμνονίαν εἶναι μ' ἄλοχον, μηδὲ νά με θεωρήσης ὡς γυναικα τοῦ Ἀγαμέμνομος, Δίσχυλ. Ἀρ. 1498 (ἄλλ.) ὁ Ἑρμῆαν., μηκέτι λεχθῆ δ' Ἀγαμ. μ. εἰ. ἄλλ., μηδὲ νά λεχθῇ πλέον ὅτι... 2) παρ' Ἡρῶδ. ὡσαύτως, διέρχομαι, ἀναγινώσκω, τὸ βιβλίον, τὰ γράμματα 1. 124, 125., 2. 125 κ. ἄλλ. οὕτως ἐν Πaus. 1. 12, 3. ἐπιλείβω, γύνω οἶνον ἐπὶ τούτῳ, ἐπισπένδω, ἐπὶ δ' αἶθρα οἶνον λείβει Ἰλ. Α. 463. ἀπολ., ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον Ὀδ. Γ. 341.

ἐπιλείμμα, τό, κατάλοιπον, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 786. ἐπιλείω, ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καθιστῶ τι λείον, ἐμρίζω, ὃ μὲν καὶ ἔπειτα ἐπελειοῦτο τὸ γένειον Δίων Κ. 48. 34.

ἐπιλείπω, ἀρῶν, ἐπὶ δὲ πλεόν ἐλέλειπτο, ἐπελέλειπτο δὲ πλεόν, ὅτ' δὲ πλεόν αὐτῷ λείπεται καθά καὶ ἔδειο (Εὔστ.), Ὀδ. Θ. 475, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8. 18.—Ἰαθ. μετὰ γεν., ὑπολείπομαι, ἐπιλείπειται παντὸς ἀριθμοῦ Πλάτ. Ἐπινομ. 978Δ. 2)

ἀρίων τι ἀδικον, παραλείπω, ὥς οὗτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλιποῖμαι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων Πλάτ. Πρωτ. 310Ε. μετὰ μετοχ., καὶ ἄλλα δὲ μυρία ἐπιλείπω λέγων ὁ αὐτ. ἐν Φιλῆω 26Β, πρὸλ. 52Δ. 2) ἐπὶ πράγματι, ἐκλείπω, ἀπολείπω, ὡς τὸ Λατ. deficere, μετ' αἰτ. προσ., ἄλλ' ἤδη ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἢ μ' ἐπιλείπει, ἥεις μ' ἀρίνει, Θογν. 1130. γλαυκὲς ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1102. ἐπειδὴν αὐτοὺς ἐπιλιπῶνιν ἐλπίδες Θουκ. 5. 103, πρὸλ. Ἀντιφῶνα 131. 27. ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ὁ καιρὸς μοῦ λείπει, δὲν ἀρκεῖ, Λατ. dies me deficit, Ἰσοκρ. 4Δ, πρὸλ. 345C. ἐπιλείπει με λέγοντα ἡ ἡμέρα Δημ. 324. 18:—μεταγεν. μετὰ δοτ., Πλουτ. Κικ. 42, Δίλ. π. Ζ. 8. 17. 2)

παρ' Ἡρῶδ. συγκαίς ἐπὶ ποταμῶν, κοῖτον δὲ πινόμενον μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; περὶ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρου ἄπερ ὑπὸθεν διέρχοντο ἔπινον ὅλον τὸ ὕδωρ τῶν βυζάνων καὶ ποταμῶν, Ἡρόδ. 7. 21, πρὸλ. 2. 174. οὕτω, τῶν θυμῶν ἐπιλιπόντων αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ποταμούς) ὁ αὐτ. 2. 25. ἀπικόμενον δὲ τὸν στρατὸν ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον.. ἐπέλιπε τὸ ρέεθρον, οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ τε καὶ τοῖσι κτήνεσι πινόμενος ὁ αὐτ. 7. 43, 58, κτλ. οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξεως ρέεθρον, ἐκτραίνομαι, ὁ αὐτ. 7. 127. οὕτως, ἐπ. τὰ φρέατα Δημ. 186. 16. 3) ἀκολουθεῖν καθόλου, ἐκλείπω, ἵνα μὴ ἐπιλιπῇ κατεσθίμενα Ἡρόδ. 3. 108. οἷτος ἐπιλιπὼν Θουκ. 3. 20. τὰ ἐπιτήδεα ἐπ. Ξεν. Ἀν. 4. 7, 1. ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπ. Πλάτ. Πρωτ. 334Ε. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιγιγνεσθαι, Ἀριστοφ. Πλ. 554.

ἐπιλείγω = λείγω, διὰ γρ. ἐν Λόγγ. 1. 24, ἀντι-ἐπιτρέχω. ἐπιλείψης, εὖως, ἢ, (ἐπιλείπω) ἔλλειψης, ὀρνίθων Θουκ. 2. 50. τῆς δυνάμεως Πλούτ. 2. 695D. τελῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 2695 b. ἐπικετ-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ἐπικέττου σώματος, Πλουτ. Ἀρατ. 32.

ἐπικελευσθαι, ῥῆμ. ἐπιθετον τοῦ ἐπιλέγω, δεῖ ἐπικέγειν, Εὔστ. Πονημάτ. σ. 197. 37.

ἐπικλεκτός, ον, (ἐπιλέγω) ἐκλεκτός, «διαλεκτός», ξύλα πρὸς εὐωδίαν ἐπὶλ. Δίλ. Ποικ. Ἰστ. 5. 6:—ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἐπικλεκτοὶ Ξεν. Ἀν. 3. 4, 43, Ἑλλ. 5. 3, 23. οἱ Λατ. extraordinarii, Πολύδ. 6. 26, 6, κτλ.—Ἐπίρρ. -τως, λαγάδην, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 4. ἐπιτελογισμένως, Ἐπίρρ., μετὰ λαγισμοῦ, μετὰ σκέψεως, Κλήμ. Ἀλ. 186.

ἐπιλεξίς, εὖως, ἢ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, «διάλεγμα», Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 5.

ἐπιλεπύνω, καθιστῶ τι λεπτόν, ὁμαλόν, λείον, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπείσσηθον, Πολύδ. Ζ', 1, 24.

ἐπιλέπω: μέλλ. -ψω, ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον, «ἐπελεψίω», «ἐφελουδίξω», δάφνης ἀγλᾶδον ἔζον ἑλῶν ἐπέλεψε σιδήρῳ Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 109.

ἐπιλευκαίνω, εἶμαι λευκὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιλευκαίνει τὸ περιττώμα πᾶσι καὶ τούτοις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 1, 3, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 9, κτλ.

ἐπιλευκία, ἢ, = λεύκη, εἶδος ἐκφυαντίας, Πλούτ. 2. 670F.

ἐπιλευκος, ον, λευκὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρουδερὸς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 5.

ἐπιλεύσω, βλέπω πρὸς τὰ ἐμπρός, τόσον τὶς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἱστῶν, «ποσοῦτον δὲ τις ὅρα πάρος δύναται ὅσον ἐπὶ λίθου βολή» (Θ. Γαζῆς, Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 12, ἔνθα τινὲς γράφουσιν τὴν λέξιν διηρημένως ἐπὶ λέουσαι.

ἐπιληθός, ον, (ἐπιλανθάνω) λήθην προξενῶν, μετὰ γεν., φάρμακον.., νηπενθὲς τ' ἀχολόν τε κακὸν τ' ἐπιλήθον ἀπάντων (ἐπιλήθες παρὰ Ψευδο-Πλουτ. ἐν Βίω Ὀμ. σ. 255, Κλήμ. Ἀλ. 3), Ὀδ. Δ. 221. μετὰ θηλ., ἱγυγα θεοὺς ἐπλήθον παντὸς Δίλ. π. Ζ. 4. 41., 15. 19.

ἐπιληθός, μέλλ. -σω, προξενῶ λήθην, ὃ γάρ τ' ὕπνος] ἔπνλησεν ἀπάντων, «λήθην ἐπήγαγεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Υ'. 85. ἡδονή

σφέας ἐπιλήθουσα τῶν πάρος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12. ἐπιλήσει σε τῶν Ἀφροδίσιων Φιλόστρ. (;):—Ἰαθ., λησμονοῦμαι, ἐπιλασθὲν Πινδ. Ἀποσπ. 86. μετοχ. πρὶμ. ἐπιτελησμένους Ἑβδ. (Ἰσαίας ΚΙ', 16) οὐκ ἔστιν ἐπιτελησμένον ἐνὶ ὄπιον τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιβ', 6. πρὸλ. Ἀλαστός.

II. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι ἢ κοινό-τερον ἐπιλήθομαι: μέλλ. -λήθομαι: ἄρ. -ελαθόμην Πλάτ. Ἀπολ. 17Δ. ἐν Νόνν. Δ. 48. 968. -ελησάτο μετὰ πρὶμ. ἐνεργ. -λέληθα Ἡρόδ. 3. 46, Πινδ. Ο. 10 (11). 4. ἄλλα συνηθέστερον παθ. -λέλησμαι Εὐρ. Βάκχ. 188, Ἀριστοφ. Νεφ. 631, Λυσ. 175. 8, Πλάτ. Φαίδων 75D, κ. ἄλλ.: ὑπερ. -ελελήσμαι Ἀριστοφ. Σφ. 605, Πλάτ. Φαίδων 73E, κ. ἄλλ.—Ἀφίω τι νά διαφύγῃ τὴν μνήμην μου, λησμονῶ, μετὰ γεν., ὅπως ἰθάκης ἐπιλήσεται (Ἐπικ. ἀντι-ἡται) ἐπιλήθηται, ἀμνημονήσῃ (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 57. οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθητο τέχνης Δ. 455, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 560. οὐδ' ὡς σχεδὸν ἐπέληθητο Ὀδ. Ε. 324. γονέων ἐπιλάθεται (Δωρ.) Σφ. Πλ. 146. οὕτω παρ' Ἡρῶδ. 4. 4 καὶ Ἀττ.:—ὡσαύτως μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 46, Εὐρ. Ἑλ. 265, Ἀριστοφ. Νεφ. 631, κτλ.:—μετ' ἄπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 853, Πλάτ. Πολ. 563B. εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται ὕπερ. ὑπὲρ Λυκίω. 7. μετὰ μετοχ., ὀφείλων ἐπιελάθα, ἐλθασμόν, ὅτι ἐχρῶσθαι, Πινδ. Ο. 10 (11). 4, πρὸλ. Εὐρ. Βάκχ. 188. ὡσαύτως, ἐπ. περὶ τινος Ἀνδοκ. 19. 16, Πλάτ. Πρωτ. 334D, 336D. ὡσαύτως, παραμειλῶ, πρόσταγμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κε-βητος. 2) σπανιώτερον, ἐκονσίως λησμονῶ, προσποιῶμαι ὅτι δὲν ἐνθυμούμαι τι, «δὲν λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψει, τοῦτέστι μὲν τῶν ἐντολῶν μεμνημένος ἐπιλανθάνεται Ἡρόδ. 3. 147. οὕτως, ἐκὼν ἐπιλήθομαι ὁ αὐτ. 4. 43, πρὸλ. 3. 75, Δισκίν. 22. 39.—Ἰδε Κόντον Γλωσσ. Παρκατ. σ. 450.

ἐπιληγῆς, ἔδους, ἢ, (λεία) ἢ λησθεῖσα ὡς λεία ἢ λάρυον, κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ, ἐπιληγῆς γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 23.

ἐπιληγέω, ἐπιβῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ ἐπιέχω, ἢ κτυπῶ χρόνον διὰ τοῦ ποδὸς εἰς τοὺς χορεύοντας, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, «ἐπεκρότου» (Εὔστ.), Ὀδ. Θ. 379.

ἐπιληκῆτος, ὁ, «ὁ τετυρωμένος (στυπικῆλτος)» Ἡσύχ. ἐπιληκυθίστρια (Δωρ. ἐπικαλυθίστρια), ἢ, κωμικὸν ὄνομα τῆς τραγικῆς μούσης, ἢ κομπώδης, Ἀνθ. Π. 13. 21, πρὸλ. λή-κυθος I. 2.

ἐπιλήνιος, ον, (λήνιος) ἀνήκων εἰς λήνον, «πατητήρι» τῶν σταφυλῶν, μέλος Ἀθην. 199Α. ὕμνος Ἀνακρέοντ. 60. 8. ἐπιλήνια χαίρειν Ὀππ. Κ. 1. 127:—ἐπὶ-υμνόν τι τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὑμν. 49. 1. ὡσαύτως ἐπιλήναιοι, ἐπιλήναιοι θεοὶ Μάξ. Τύρ. 30. 4. ἐπιληπτεῖον, ῥῆμ. ἐπὶ τοῦ ἐπιλαμβάνω, δεῖ ἐπιλαμβάνειν, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2. 12.

ἐπιληπτεύομαι, ἢ τῷ ἐπομ., Ἑβδ. (Α' Βασίλ. ΚΑ', 15).

ἐπιληπτεύω, (ἐπιληπτός) εἶμαι ἐπιληπτικός, Πλούτ. 2. 290B.

ἐπιληπτικός, ἢ, ὁν, ὁ εἰς ἐπιληψίαν ὑποκείμενος, Ἰππ. Ἀφ. 1246, κ. ἄλλ. II. νόσοι, νοσήματα ἐπ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 5, 6, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. -κώς, Ἰππ. 172F.

ἐπιληπτός, ὢν, ἐπιλαμπτός, ον, (ἐπιλαμβάνω) συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶρῳ, Λατ. deprehensus, καὶ πῶς ὁράται κάπιληπτος ἡρέθῃ; Σοφ. Ἀντ. 406: μετὰ μετοχ., ἐπιλαμπτός ἀφάσσοις ἔσται, συλληφθήσεται ψηλαφῶσα, Ἡρόδ. 3. 69. 2) ἀξιοκατά-κρως, ἐπιλημπος, ἐπιλήμιος, βίος Φύων 2. 4. κάλλος Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 23470.

II. πάσων ἐξ ἐπιληψίας, ἐπιληπτικός, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 8, 3, κ. ἄλλ., Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 12, 5, Ἀποσπάσμ. 175.—Ὁ Δημ., ἐν 794. 3, σχηματίζει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν, τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἴσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπιληπτός πάσῃ πονηρίᾳ οὕτως, ἐπὶ ὑπὸ πάθους Πλούτ. 2. 798E.

ἐπιληπτήρ, ὀρος, ὁ, ὁ ἐπιτιμῶν, ἐπιτιμητής, φέκτης, Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλ. 4.

ἐπιλησις, Δωρ. -λασις, εὖως, ἢ, (ἐπιλήθομαι) τὸ ἐπιλανθάνεσθαι, λησμονεῖν, λήθη, καμάτων Πινδ. Π. 1. 46:—ὡσαύτως ἐπι-λησμονή, ἢ, Ἀλεξίς ἐν Ἀδῆλ. 68 (ἴδε Meineke 5. 92), Ἑβδ., Καίν. Δισκ. —ἐπιλησμοσύνη, ἢ, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 147, Δίων Κ. 56. 41. πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 385.

ἐπιλησμονέω, = ἐπιλήσμαι εἶμι, λησμονῶ, Ἰσίδωρος Πηλ. 209C.

ἐπιλήσμων, ον, γεν. ονος. (ἐπιλήθομαι) ὡς καὶ νῦν, συνηθί-ζων νά λησμονῇ, «ἐχασιάρης»; Κρατίνος ἐν «Πανόπταις» 3, Ἀρι-στοφ. Νεφ. 129, 485, 629, Λυσίας 128. 15, Πλάτ., κλπ.: μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. Ἀπολ. 6, ἐν τῷ συγκρ. ἐπιλησμονέστερος, ἐνὲν δ' Ἀριστοφ. Νεφ. 790 ὑπάρχει ἐπιλησμάτατος (ὡς εἰ ἐκ βενικῷ ἐπιλήσμιος).

II. ἐνεργ. προξενῶν ἐπιλησμοσύνην, ὡς περ ἐπιλήσμονι τινι ἐπαδῇ Χίλων ἐν Ἐπιστ. 3.

ἐπιλήσομαι, ἴδε ἐπιλανθάνω.

ἐπιληστικός, ἢ, ὄν, λησμονῶν, Εὔστ. Πονημ. 117. 79.

ἐπιληψία, ἢ, = ἐπιλήψης, σταμάτημα, Ἀριστ. Προβλ. 2. 1.

II. = ἐπιληψίς II, σελήνιασμός, Ἰππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. Ἀποσπ. 331, Θεοφρ. Ἀποσπάσμ. 88.—Κατ' εὐφημιᾶν καλεῖται ἱερὰ νόσος, ὁ δὲ Ἰπποκράτης ἔχει ἰδιαιτέρως πρᾶγματιαν περὶ



τῆς νόσου ταύτης (Περὶ Ἱερῆς Νόσου 301, ἐν δὲ τῇ ἐκδ. τοῦ Littre τ. 6. σ. 350-398).

**ἐπιλήψιμος**, **ον**, ἀξιόμειπτος, ἐπιλήψιμος ὡς καὶ νῦν, ἀντίθ. τῷ ἀνεπιλήπτου, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 22, κτλ.

**ἐπιλήψις**, **εως**, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐφάπτεσθαι τινος, «πείσμον», τὸ περιπλάκηται ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον καὶ πάσης τῆς εἰδομένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B· τὸ λαμβάνειν προσέτι, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5. 77.

2) ἐν νομικαῖς φράσεσιν, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπὶ κτήματος διὰ κατοχῆς, Λατ. manus injectio, Πλάτ. Νόμ. 954E.

3) ἐπιλήψις, μομφή, Ἰσοκρ. 171C· οὐκ ἐλάττους ἔχει τούτων ἐπιλήψις, ἐπιλήψιμα μέρη, Ἀθην. 187F.

**ἐπιλήψια** **II**, ὁ σεληνιασμός, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα ἱερὰ νόσος, Λατ. morbus comitialis, Ἰππ. 216E, Ἀριστ. Προβλ. 31. 27, πρβλ. 30. 1, 2.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 463.

**ἐπιλήγδην**, Ἐπίρρ., ἐπιπολαῖω, ὡς τὸ ἐπιγράφδην, βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί. ἄκρον ἐπιλήγδην, «οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψᾶσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. P. 599 (ἐνθα ἡ δ' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ὡς εἰ ἦν ἐπιλλήγδην), Λουκ. Νιγρ. 36, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

**ἐπιλήζω**, ἐπιψάω ἐπιπολαῖω τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, Νικανόρος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 712. 34, ἐν λ. σίζω.

**ἐπιλειμνάσκει**, **Παθ.**, κατακλύζομαι, πεδία ἐπιλειμνασμένα χειμάρροισι Πλουτ. Καῖς. 25.

**ἐπιλειπᾶνω**, = ἐπιλείπω, καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οὐκ ἐπιλιμπάνει ὁ μέλλων τοῦ τίθῃμι Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 4. σ. 393 ἐν τῇ ἀρχῇ.

**ἐπιλεῖνᾶω**, «ἐπιλεῖν» ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἐστῶτα λῖνα καὶ ἐπιθλίπειν» Ἡσύχ.

**ἐπιλεῖνευτῆς**, **οὔ**, ὁ, ὁ ἐπιθλίπων τὰ θηρευτικά λῖνα, δικτυα, ἢ ὁ δ' αὐτῶν θηρεύων, Ἀθθ. Π. 6. 93 Ἰακώψ.

**ἐπιλέπαινω**, καθιστῶ τι λιπαρόν, Πλουτ. Ἀλέξ. 57.

**ἐπιλείπαρέω**, = λεπαρέω, θερμῶς ἵκετεῦω, ἐπὶ τινι Θεμιστ. 457 Δινδ.

**ἐπιλέπῆς**, **ἔς**, = ἔλλειπῆς, Πλουτ. Σύλλ. 7 (ἡ, ὡς ἐρμηνεύει αὐτὸ ὁ Schäf., = ἐπίλοιπος), Ἡσύχ.

**ἐπιλέπῆς**, **ἔς**, (λίπος) = ὑπολειπῆς, Ὁρειβάς. ἐν Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 114.

**ἐπιλεχμάσσω**, = τῷ ἔπομ., Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναξ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. σ. 874.

**ἐπιλεχμάω**, = ἐπιλείχω, Βαθρ. 48. 6:—Μέσ. παρὰ Φίλων 1. 305, 45 (ἐνθα ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις εἶναι ἐπιλιχημήσεται), 527, 18, κτλ.

**ἐπιλεχνεύω**, = ἐπιλείχω, Φίλων 1. 137.

**ἐπιλλείβω**, Ἐπίκ. ἀντὶ ἐπιλείβω, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 1133.

**ἐπ-ιλλίξω**, διανεύω, κάμνω νεύματα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κάμνω ἡμάτι», οὐκ αἵτις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίξουσιν ἅπαντες, «τοῖς ὅμμασι διανεύουσι» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 11· διανεύω μετὰ πονηρίας, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 387· ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω κερτορίας, «καταμικεύουσι, κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπικλίνειν καταμικεύων» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. F. 791.

2) σκαρδαμύττω, ἐπιμύω, κλείω ἐν μέρει τοὺς ὀφθαλμούς ὡς νυστάζων, Νικ. Θηρ. 161.

3) συστέλλω τοὺς ὀφθαλμούς ὅπως ἴδω μετὰ προσοχῆς τι, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 14, σ. 762. Πρβλ. ἑλλός, ἐπιλλώπτω, κτλ.

**ἐπ-ιλλος**, **ον**, ὁ διάστροφος τοῖς ὅμμασιν, «ἀλλοθίωρος», Λατ. strabus, Εὐστ. 206. 29.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίλλος παράστροφος, ἡ συχὴ διάστροφος. παρὰ τοὺς ἰλλούς, οἳ εἰσιν οἱ ὀφθαλμοί».

**ἐπ-ιλλῶω**, = τῷ ἔπομ., Εὐστ. 206, 32.

**ἐπ-ιλλώπτω**, κυττάω τινὰ σκωπτικῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀφθαλμῶν, «στραβοκυττάω», Πλουτ. 2. 51C, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

**ἐπιλοβίς**, ἰδος, ὁ, (λοβός), «μέρος τοῦ ἥπατος» Ἡσύχ.

**ἐπιλογῆ**, ἡ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, Λυσίμαχος παρ' Ἰωσήφω κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

**ἐπιλογίζομαι**, μέλλ. Ἀττ. -λογίζομαι, Πλάτ. Ἀξ. 365B. ἀορ. -ελογισάμην Ξεν., Δημ., -ελογίσθην Ἡρόδ.: πρkm. -λελόγισμαι Διον. Ἀλ. 3. 15· Ἀποθ. Ἀναλογίζομαι, συμπεραίνω, θεωρῶ, ὅτι.. Ἡρόδ. 7. 177, Δημ. 1090, οὐδὲν τοῦτο ἐπελογίσαντο, nullam huius rei rationem habuerunt, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 16· πρβλ. ἐπιλογιστέον.

**II**, ἀπαγγέλλω, λέγω τὸν ἐπίλογον, ὅτι ἔργον ῥήτορος, ὡς φησι Θεοδέκτης, προοιμιάσθαι πρὸς εὐνοίαν, διηγῆσθαι πρὸς πιθανότητα.. ἐπιλογισάσθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον Ἀριστ. Ἀποσπ. 123.

**ἐπιλογικός**, **ἡ**, **όν**, (ἐπιλόγος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, τοὺς ἐπιλογικούς οἰκτους Ἀθθ. 590E.—Ἐπίρρ. -κῶς, Γραμμ.

**ἐπιλόγισις**, **εως**, ἡ, = τῷ ἔπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1091B.

**ἐπιλογισμός**, ὁ, «λογαρισμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21· σκέψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλουτ. 2. 435B· τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν ὁ αὐτ. 2. 514E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. Foëd. Οἶζον. Ἰππ.

**ἐπιλογιστέον**, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιλογίζομαι, δεῖ ἐπιλογίζεσθαι, Πλουτ. 2. 40B.

**ἐπιλογιστικός**, **ἡ**, **όν**, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπιλογίζεσθαι, τῶν ἐξῆς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 3· ἐπιλογιζόμενος, φρόνιμος, Κλήμ. Ἀλ. 254.

**ἐπίλογος**, ὁ, (ἐπιλέγω) συμπέρασμα, κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ Ἡρόδ. 1. 27· ἐπίλογον ποιεῖσθαι τῆς γνώμης Ἰππ. 224. 11 κέξ.

**II**, ὁ ἐπίλογος, τὸ τέλος λόγου, ὡς καὶ νῦν, Λατ. epilogus, peroratio, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 3., 19. 1.

2) τὸ τέλος δράματος = ἐξοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρό-

λογος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 1548.

3) ὡσαύτως, ἐπακολουθοῦσα ἐπεξηγηματικὴ πρότασις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 21, 6, πρβλ. 20, 9.—ἐν Εὐρ. Ἡλ. 719 τὸ ἐπίλογοι Θεέστου εἶναι ἐφαρμένον. Ὁ W. Dindorf παραδέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Seidler: ὡς ἐστὶ λόγος Θεέστου, ἀλλ' ἡ ἐννοία ἀπαταιεῖ μᾶλλον, ὡς ἐστὶ λόγος ἢ πάλος Θεέστου, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 779. Ἰδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

**ἐπίλοχος**, **ον**, (λόγῃ) ἐπὶ βέλους, τὸ ἔχον ἀκίδα, ἀκιδωτὸν, ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος Εὐρ. Ἰππ. 221.

**ἐπιλοιθῆ**, ἡ, (ἐπιλείθω) σπονδῇ Ὀρφ. Ἀργ. 601.

**ἐπιλοιθίος**, **ον**, χρησιμεύων πρὸς λειθὴν, σπονδὴν, φιάλην ἐπιλοιθίον Χριστοδ. Ἐκφρ. 157.

**ἐπιλοιδορέω**, λειδορῶ ἐπὶ τινι, τῶν δ' ἀκουσάντων, οἱ μὲν ἐπιλοιδοροῦν αὐτόν, κτλ., Πολυδ. 15. 33, 4, ἐκ διορθώσεως τοῦ Casaub. ἀντὶ ἀπελοιδοροῦν.—Μέσ., Σουῖδ. ἐν λέξει ἐπιτωθάζωμαι.

**ἐπιλοιμα** ἔπη, ἐπωδαὶ πρὸς ἀπέλασιν λοιμοῦ, Πολυδ. Δ'. 53.

**ἐπίλοιπος**, **ον**, ὁ ὑπολειπθεὶς, ὑπόλοιπος, μένων, μῆνας ἐπὶ τὰ τοὺς ἐπίλοιπους Καμύβου ἐς τὰ ὀκτώ ἔτη τῆς πληρώσεως Ἡρόδ. 3. 67· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. μετὰ γεν., αἱ ἐπ. τῶν πολλῶν 6. 33· τὰ ἐπ. τοῦ λόγου 4. 154· τάπ. τῶν λόγων Σορ. Φ. 24, κτλ.· τάπ.λοιπα Εὐρ. Ἰων. 923· ἡ π.λοιπος ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φων. 842· τί οὖν ἐπίλοιπον; Ἀνδοκ. 12. 2.

2) ἐπὶ χρόνῳ, τὸ μέλλον, χρόνος Ἡρόδ. 2. 13, Πλάτ. Νόμοι 628A, κτλ.· ἡμέραι ἐπ. Πινδ. Ο. 1. 53· βίος Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 525B, Πλάτ. Νόμοι 929E.

**ἐπιλοιθίος**, **ον**, = λοιθίος, Πάυλ. Σιλεντ. Ἐκφρ. Ἀμ-θωνος 171.

**ἐπίλουτρον**, τό, τὸ ποσὸν ὅπερ πληρῶνει τις δι' ἐν λουτρόν, δηλ. λούσιμον, Λουκ. Λεζιφ. 2.

**ἐπιλύγάζω**, -λύγατος, -λύγίζω, πλημμελεῖς γραφαὶ τῶν ἀντιγραφῶν ἀντὶ ἐπηλ-. Πλειστοκ. τοιαῦτα ἡμαρτημέναι γραφαὶ διωρθώθησαν ἐκ καλλιτέρων ἀντιγράφων.

**ἐπιλύγεον**, «ἐπινέφεον, σκοτεινὸν [ἐπηλ-]» Ἡσύχ.

**ἐπιλυγίζω**, λυγίζω εἰς τι, τὴν ἀκαμπῇ τῶν Ἰουδαίων ἐπι-λυγίσαι καρδίαν Ἀνδρ. Κρήτ.

**ἐπιλύζω**, λύζω συνεχῶς ἡ βήτω, «βήχω» ἀπαύστως, Ξηρά δ' ἐπιλύζων ὁλοῇ χελλύσεται ἀτῇ, «βήσσαν διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπαυστον» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξίφ. 81.

**ἐπιλύκειον**, τό, ὃ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο πολεμαρχεῖον, ἐπεὶ δὲ Ἐπίλυκος ἀνωκοδόμησε καὶ κατεσκεύασεν αὐτὸ πολεμαρχήσας Ἐπιλύκειον ἐκλήθη Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. III. 5, ἐκδ. Blass σ. 4. 4 καὶ 6.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπὶ Λύκειον ἀρχεῖον τοῦ πολεμαρχοῦ Ἀθήνην».

**ἐπιλυμαίνομαι**, Ἀποθ., προξενῶ λύμην, βλάθην, καταστροφὴν, Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινομένων τὸν ἀνδρῶπινον βίον καθάρας Πλουτ. 2. 881D.

**ἐπιλύπείω**, προσέτι λυπῶ, θλίβω, ἀλλὰ γὰρ.. μᾶλλον σφεας ἐπελύπεις Ἡρόδ. 9. 50.—Παθ., λυποῦμαι ἐπὶ τινι, ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ. ὅτι.. Σέξτ. Ἐμπ. π. M. 11. 127.

**ἐπιλύπεια**, ἡ, λύπη, θλίψις ἐπὶ τινι, Ζήνων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 100.

**ἐπίλυπος**, **ον**, (λύπη) σκυθρωπὸς ἐκ λύπης, ἡσυχῇ ἐπίλυποι, κατηφές Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12· μελαγχολικός, ἄθυμος, Πλουτ. 2. 13A.

**II**, λυπηρὸς, προξενῶν λύπην, Ἀριστ. Ἠθ. N. 3. 2, 5 κ. ἀλλ.· τὸ ἐπίλυπον, τὸ προξενεῖν λύπην, αὐτῶι 3. 1, 13, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **καματηρόν**.

**ἐπίλυσις**, **εως**, ἡ, (ἐπιλύω) ἀπαλλαγὴ ἐκ τινος, ἐπίλυσιν πό-νων, ἐπίλυσιν δίδου Αἰσχύλ. Θῆβ. 134.

2) λύσις, ἔλεγχος, σοφισμάτων Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 246· ἐξηγήσις, ἐρμηνεία, τῶν ὀνειράτων Ἡλιόδ. 1. 18, πρβλ. 4. 9, B' Ἐπιστ. Πέτρου α', 20· ἀνασκευή, Κλήμ. Ἀλ. I. 400B.

3) ἐπὶ νηστείας, = κατάλυσις, Εὐσεβ. II. 492A, B.—Κατὰ Σουῖδ. «ἐπίλυσιν, ἐφοδόν».

**ἐπιλυσάω**, λυσῶ, μαίνομαι, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, τοὺς τῇ ἀθέ-σμῳ μῖξει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσῆσαντας Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 251C, κ. ἀλλ.

**ἐπιλύτέον**, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιλύω, δεῖ ἐπιλύειν, Κλήμ. Ἀλ. 736.

**ἐπιλύτικός**, **ἡ**, **όν**, κατάλληλος πρὸς λύσιν δυσκολιών, «γραμ-ματικός ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων» Σουῖδ. ἐν λ. **Σωσθεῖος**.

**ἐπίλυτρος**, **ον**, ὁ κρατούμενος χάριν λύτρων, ἃ (δηλ. ἀνδρά-



ποδα) ἂν λάδωσιν, ἐπιλύτρα ποιοῦσι (ποιοῦνται Κοραῆς), «ἐπι-  
λύτραν ποιεῖσθαι, τὸν ἄλντα πολέμῳ καὶ δεδεμένον αὐτῷ κατέχειν,  
ὥς· ἐθέλει ἐπὶ λύτροις αὐτῆς ἀπολύειν» σμ. Κοραῖ, Στράβ. 736.

**ἐπιλύχνιος**, **ον**, ὁ γινόμενος καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτουσι τὰς λυ-  
χνίας, ἐσπερινός, ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, εὐχαριστία διὰ τὴν  
ἐσπεραν, Βασίλ. IV. 205Α, Γρηγ. Νύσσ. III. 981C, 985B.—**ἐπι-  
λύχνιος** ψαλμός, ὁ ἀδόμενος κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἄποστ.  
Διαταγ. 8. 35. [Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἡ ἐπι-  
λύχνιος εὐχαριστία, δηλ. τὸ Φῶς Ἰλαρὸν ἁγίας δόξης ἀπεδί-  
δετο ὑπὸ τινῶν εἰς τὸν Ἀθναγόραν τὸν μαρτυρήσαντα ἐπὶ Διοκλη-  
τιανοῦ. Ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὁμοῦς ἐκδόσεσι τοῦ Ὁρολογίου ἔχει ἐπι-  
γραφὴν: ἀπολίμια Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἐξ  
οὗ δύναται νὰ εἰσάγῃ τις ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἔδωκεν εἰς  
αὐτὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφήν ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Ἐσπε-  
ρινῷ].

**ἐπιλύχνος**, ὁ, ἡ -ον, τό, ἔλαιον διὰ λύχνον, Ἀριστ. ἡ Θεόφρ.  
παρ' Ἀθην. 173F ἀλλὰ κατὰ Schneid διορθωτέον ἐπὶ λύχνον (τὴν  
γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ὁ Meineke).

**ἐπιλύω**, λύω, λύω, τὰ δεσιὰ οἱ ἐπιλύσαι Θεόφρ. 30. 42·  
λύω πρὸς τινα σκοπόν, ἔαν διδόνθην.. πρὸς τὸν δρόμον ἐπιλύω  
(τὰς κύνας) Σεν. Κυν. 7. 8· καθόλου, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω ἐπὶ τινι,  
τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κακούργους ἐπιλύσαι τῷ πολέμῳ Λουκ.  
Παρασ. 50· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ ἐπιλύει-  
ται ἡ ἡλικία, ἐκ τοῦ μή οὐχὶ ἀνανακτεῖν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπαλ-  
λάττει αὐτοῦς ἡ ἡλικία ἐκ τοῦ νὰ ἀγανακτῶσι, δηλ. δὲν ἀπαλῶσται  
αὐτοῦς τῆς ἀγανακτῆσεως, Πλάτ. Κρίτων 43C· ἐπιλύεσθαι ἐπι-  
στολάς, ἀνοίγειν αὐτάς, Ἡρόδιαν. 4. 12, 8.

**2)** λύω, ἐρμηνεύω, Ἀριστ. Ἀποστ. 164, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 246· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ Μέσῳ  
τύπῳ, Ἀθην. 450F, κ. ἄλλ.

**3)** ἀναίρῳ κατηγορίαν, Λουκ. Δις Καθηγ. 30. **II.** Μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., χάνω τὴν  
δύναμίν μου, δὲν ἔχω πλέον ἰσχύον, τοὺς μὲν ἐπιλύσσεσθαι, ἐκεί-  
νων δὲ μείζον δυνήσεσθαι Λουσ. 25. 33, ἔνθα ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ  
Werlmann φέρεται ὑποδύσεσθαι.

**ἐπιλωδοῖμαι**, Παθ., παραμορφοῦμαι (ὑπὸ τῆς λέπρας), ἔαν  
τις ἴδῃ ὅτι ἔπεσον αἱ δερύδες αὐτοῦ εἰς ἐπιλωδημένον,  
«λωδο-ασμένον», Achmes Ὀνειρ. 54.

**ἐπιλωθεύω**, ἐρυδρίζω, οἱ δ' ἐπελῶδευον καὶ ἐκερτόμεον  
ἐπέεσσιν Ὀδ. B. 323.

**ἐπιλωδῆς**, ἐς, (λῶδη) ἐπιλωδῆς, βλαβερός, Νικ. Θ. 35, 771.

**ἐπιλωδῆτος**, **ον**, (ἐπιλωδῶμαι) ὀλέθριος, τοῦπιλωδῆτον γέ-  
νος Λυκόφρ. 1173.

**ἐπιλωφῶω**, ἐλαφρύνω, Ἰγνάτ. ἐν Βίῳ Νικηρ. Act. SS. Mart.  
τ. 2. σ. 719C.

**ἐπιμάζιος**, **ον**, (μαζῖος) = ἐπιμαστίδιος, Ἀνθ. Π. 5. 276.,  
9. 548.

**ἐπιμάθεια**, ἡ, (ἐπιμανθάνω) τὸ κατόπιν μανθάνειν, Κορυνοῦτ.  
π. Θ. Φ. 18.

**ἐπιμαίεσθαι**, ἐπιθυμῶ θερμῶς, ἐπιμαίεσθαι μάχης Λυκό-  
φρων 301.

**ἐπιμαίνω**, ἐμβάλλω τινὶ μανιῶδῃ ἔρωτα, Σουῖδ. ἐν λ. Ἀνα-  
γυράσιος. **II.** Παθ., μετ' ἄορ. ἐπεμαίνην [ἄ], ἀλλ' ὡσαύ-  
τως καὶ μετὰ Μέσ. ἐπεμαίνω, πρkm. -μεμῆνα· — μετὰ ταῦτα  
μαίνομαι, μετὰ δοτ., τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, ἡγάπησεν  
αὐτὸν μανιῶδῶς, Πλ. Ζ. 160· τὰ πράγμαθ', οἷς τότε ἐπεμαίνετο  
Ἀριστοφ. Σπ. 744, πρβλ. 1469, Μοσχ. 6. 2, Λουκ. Ἐρωτ. 22: —  
ἀπολ., εἶμαι ἔξω φρενῶν, μαίνομαι, Δισχύλ. Ἀγ. 1427, Θῆβ. 155.

**2)** ἐπιπίπτω, ἐφορῶ μανιῶδῶς, ἐπεμήνατο πύργοις, περὶ  
τοῦ Καναῖνος, Ἀνθ. Πλαν. 106.

**ἐπιμαίεσθαι**: Ἐπικ. μέλλ. -μάσσομαι: ἄορ. -μασσάμην:  
Ἀποθ., ἐν γρήσει μόνον παρ' Ἐπικ. Ἀποθλέπω εἰς τι, ἀγωνί-  
ζομαι νὰ φθάσω εἰς αὐτό, μετὰ γεν., σκοπέλου ἐπιμαίεσθαι Ὀδ. M.  
220· μεταφ., ἐπιμαίεω νόστου, ἀγωνίζου πρὸς ἐπάνοδον, Ὀδ. E.  
344· ἡ ρὰ νῦ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμός, ἐπεζη-  
τεῖ, ἐπεθύμει, Πλ. K. 401· λουτρῶν Θεόφρ. 23. 57· φυγῆς Τιμῶν  
παρὰ Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 57: — οὕτω, μετὰ δοτ., ὁρμῶ πρὸς τι, ἔχω  
τι ὡς σκοπὸν, Ὀρφ. Ἀργ. 930.

**II.** μετ' αἰτ., ἀρπάζω τι, ἐπι-  
λαμβάνομαι τινός, ἔλφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, «ἐζήτει, ἐφή-  
πτετο, καὶ ἔστι τὸ κώπην ἀντίπρωσις, ἐρήπτετο τῆς κώπης τοῦ  
ἐίρους» (Συρόλ.), Ὀδ. A. 531· τῶν ὀπῶν ἴθυσεν ὁ γέρον ἐπὶ  
χερσὶ μάσσεσθαι, ὅτε ὤρμα ὁ γέρον ἐφ' ἑκασθαι ταῖς χερσὶ, αὐτόθι  
591· χεῖρ' (ὅ ἐστι χεῖρ) ἐπιμασάμενος, ἀρπάσας τῇ χερσὶ  
ἐγκρατῶς τὸ εἶρος, I. 302 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. T. 480· τὴν  
δ' Ἥρην ραδινῆς ἐπεμάσσοτο χεῖρας, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς  
τρυφερᾶς χερσὶ αὐτῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 106.

**2)** ἐπιφάω, ψη-  
λαφῶ, οἷον ἐπεμαίετο νῶτα, «ἐζήτει, χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν»  
(Εὐστ.), Ὀδ. I. 441· τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατε-  
ρός Πολύφρημος, «ἐφαψάμενος» (Συρόλ.), αὐτόθι 446· γνῶ ρ' ἐπι-  
μασάμενῃ [αὐτόν] T. 468, πρβλ. 480· ἐπὶ νῶτ' ἐπιμαίετο  
Ἡσ. παρ' Ἀθην. 498B· ἔλκος δ' Ἰγνὴρ ἐπιμάσσεται ἡδ' ἐπι-  
θῆσει φάρμακα, «ψηλαφῆσει, ἐξετάσει», Πλ. Δ. 190· ὡς ἄρα μιν  
φαμένην ῥάδω ἐπεμάσσοι Ἀθήνη Ὀδ. N. 429, πρβλ. Π.

172· Ἥρην δὲ μαστίγι θεῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' Ἰππους, ἐπέψαυε  
τῇ μαστίγι, Πλ. E. 748, κτλ.· μεταφ., ἐπεμαίετο τέγγην, Λατ.  
artem tractavit, Ἰγν. Ὀρμ. εἰς Ἑρμ. 108· ἐπ. τι νῶφ' Ἀπολλ.  
Ρόδ. Γ. 816.

**III.** μεταγεν. ἀπολ., ἐπὶ τῆς νυκτός, βραδείως  
ἐπέρχομαι, Ὀρφ. Ἀργ. 119.

**ἐπιμακρός**, **ον**, ἐπιμήκης, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 838, ἔνθα ἐπανορθω-  
τέον ὑπόμακρος, ἴδε Littlér τ. 4, σ. 316.

**ἐπιμαλθα**, «ἀγαθὰ, προσηγῆ. ἡ μαλακά. ἡ ἄσθενῆ λίαν» Ἡσυχ.  
**ἐπιμανθάλωτός**, τό, (μανθαλῶτός) φίλημα ἀκόλαστον, ὡς τὸ  
καταγλῶττισμα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1201.

**ἐπιμανῆς**, ἐς, ἐμμανῆς εἰς τι, εἰς τὰς γυναῖκας Πανσ. I. 6,  
8· οὕτω, πρὸς τινα Ἀχ. Τάτ. 8.1.—**Ἐπίρρ.**, ἐπιμανῶς ἔχειν  
πρὸς τι Ἀθην. 276E.

**2)** ἀπολ., μαίνόμενος, παρὰ φρων, Πλούδ. παρ' Ἀθην. 45C, Πλουτ. Δίων 47.

**ἐπιμανθάνω**: μέλλ. -μαθῆσομαι, μανθάνω προσέτι ἡ μετὰ  
ταῦτα, ἀντίθετον τῷ προμανθάνω, Θουκ. I. 138· μετ' ἀπαρ.,  
Ἡρόδ. I. 131· εἰ.. ὁ αὐτ. 2. 160.

**ἐπιμάνικα**, τά, τὰ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων  
καὶ ἀρχιερέων φορούμενα πρόσθετα μανίκια, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C.

**ἐπιμανίκια**, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσ. Λειτουργ. τ. 6. σ. 983.

**ἐπιμαντεύομαι**, Ἀποθ., προσέτι μαντεύομαι, προφητεύω, μετ'  
αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀππ. Ἑμφύλ. 4. 127· τινὶ τι αὐτόθι 138, Φιλόστρ.  
202. 16.

**ἐπιμαργαίνω**, ἐπιμαίνομαι, μανιῶδῶς ἐπιθυμῶ τι, σῦες φο-  
ρυτῶς ἐπιμαργαίνουσαι Ἀρατ. 1123.

**ἐπιμαργός**, **ον**, ἐμμανῆς διὰ τι, «μεμνηνός» Σουῖδ.

**ἐπιμαρμαίρω**, λάμπω, K. Μανασσ. Χρον. 5C.

**ἐπιμαρπτω**, ἀρπάζω, δρᾶττομαι, «ἐπέμαρψε» κατέλαβεν Ἡσυχ.

**ἐπιμαρτύρεω**, φέρω μαρτυρίαν περὶ τινος πράγματος, ἐπιβε-  
βαίω, εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσῃ αὐτὰ τὰ δυνάματα μὴ πάνυ ἀπὸ  
τοῦ αὐτομάτου κείσθαι Πλάτ. Κρατ. 397A· ἐπ. τι πρὸς τινα  
Πλουτ. Λύσανδρ. 22· τὰ χρήματα ἃ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, ὧν  
ἂν ἐπιμαρτυρήσῃ τὴν κατοχήν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.  
5774. 156· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Σερτώρ. 12· ὅτι.. Λουκ. Ἀλέξ. 42·  
ἀπολ., Πλουτ. Νικ. 6.—**Παθ.**, ἐπιβεβαίωμαι διὰ μαρτυρίας, Σέξτ.  
Ἑμπ. M. 7. 211.

**II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξορκίζω τινὰ νὰ...  
Λακεδαιμονίοισι τε ἐπεμαρτυρέοντο, μὴ ποιεῖν μηδὲν  
κωδῆρον περὶ πόλιν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 5. 93· πρβλ. ἐπιμαρ-  
τύρομαι.

**ἐπιμαρτύρησις**, **εως**, ἡ, ἐπιβεβαίωσις μαρτυρίας, Ἐπίκουρ.  
παρὰ Διογ. A. 10. 147, Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 7. 212, Πλουτ. 1121D.

**ἐπιμαρτυρία**, ἡ, τὸ ἐπιμαρτυρῆσθαι, Θουκ. 2. 74.

**ἐπιμαρτύρομαι** [ῶ], Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι τινὰ νὰ εἶναι μάρτυς,  
ἐπὶ συνθήκῃ, τοὺς θεοὺς Σεν. Κύρ. 8. 5, 25, Ἀν. 4. 8, 7, κτλ.  
ἐπὶ ἀδικίᾳ ἡ βλάβῃ, ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἑλλ. 3. 4, 4· καὶ ἀπολ., Πλούδ.  
25. 9, 8· — ὡσαύτως, καλῶ τινα ὅπως ἐμφανισθῇ ὡς μάρτυς μου,  
ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, Λατ. antestari, Ἀριστοφ. Νεφ.  
495, πρβλ. Σπ. 1437.

**2)** ἐπικαλοῦμαι ἐνθέρμως, ἐξορκίζω  
τινὰ, Λατ. obtestari, Ἡρόδ. 5. 92, ἐν τέλ.· ἐπιμ. τινα μὴ ποιεῖν  
τι, αὐτόθι 93, Θουκ. 6. 29.

**3)** μετ' αἰτ. πράγμ. ἐπομένου τοῦ  
ἔστι.., βεβαίω ἡ διακηρύττω ἐνώπιον μαρτύρων εἶναι.., Δημ. 915.  
121, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244B· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ.  
Λούκουλλ. 35.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468.

**ἐπιμαρτύρος**, ὁ, μάρτυς τῶν λόγων τινός, κτλ., Ζεὺς δ' ἄμμι  
ἐπ. ἔστω Πλ. II. 76· θεοὶ δ' ἐπ. ἔστων Ὀδ. A. 273, πρβλ.  
Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 20.

**ἐπιμάρτυς**, ὅρος, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Λουσ. 1287· αἰτ.  
-μάρτυρα, Μουσαῖος I, Ἀνθ. Π. ἐν παρατρ. 179· -μάρτυρας  
Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 229: — ὡς θηλ., Χριστοδ. Ἐκφρ. 193.

**ἐπιμασάομαι**, Ἀποθ., τρώγω ἡ «ἐξηρομασῶ» τι μετὰ τὴν βρω-  
σιν, Ἀλκίφρων 3. 51, Γεωπ. 12. 30, 9.

**ἐπιμασσω**, κυρίως ζυμώνω ἐκ νέου, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, κεφα-  
λὰν ἐπιμάσσεται, ψηλαφᾷ, θωπεύει, Ἀνθ. Π. 7. 730.—**Καθ'** Ἡσυχ.  
«ἐπιμάσσεται» ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον... Σοφοκλῆς Δίχναλῶτισιν  
Ἡσυχ. (Σοφοκλ. Ἀποστ. 50).—Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς  
τὸ ἐπιμάσσομαι καὶ ἐπιμασάσμεν εἶναι μέλλ. καὶ ἄορ. τοῦ  
ἐπιμαίεσθαι.

**ἐπιμαστεύω**, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὑρῶ, Σχόλ. εἰς Ὀρμ. Ὀδ. Γ. 377.

**ἐπιμαστίδιος**, **ον**, (μαστός) ὁ θηλάζων ἔτι, βλαχάι δ' αἰμα-  
τόσσοι τῶν ἐπιμαστίδιων.. βρέμονται Δισχύλ. Θῆβ. 349·  
ἐπιμαστίδιον γόνον Σοφ. Ἀποστ. 962· ἐπιμαστίδιον τότε βρέ-  
φος ἔτι, δηλ. ἐπὶ ἐν γάλακτι, Εὐρ. I. T. 231, κτλ.

**ἐπιμάστιος**, **ον**, (μαστός) = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1734,  
Πλούδ. B'. 8.

**ἐπιμαστίω**, μαστίζω, ταύρου αὐχένα.. ἐπεμάστιε κεστῶ,  
Νόνν. Δ. I. 80.

**ἐπιμαστός**, **ον**, (ἐπιμαίεσθαι) ὁ ἐπιμαστεύων, ἐπιζητῶν τροφήν,  
ἐπιμαρτυρῶν ἀλήθειαν, ἐπιμαστέω ὁ ἐπαίτης, ὡς τροφήν μαστεύων,  
ὁ ἐστὶν ἐπιζητῶν (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 377, Ἡσυχ.

**ἐπιμαχέω**, ἐρχομαι εἰς συμφωνίαν μετὰ τινος νὰ συμβοηθῶμεν  
ἀλλήλους στὰν βλαπτόμεθα ὑπὸ πολεμίων, πρὸς Ἀργεῖους ζυμ-



μαχίαν ποιέσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν, δηλ. τῇ ἀλλήλων χώρα βοηθεῖν. Θουκ. 5. 27.

**ἐπιμάχια**, ἡ, συνθήκη μεταξύ δύο κρατῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους ἐάν τις κερύει πόλεμον κατὰ τὸ ἐνδὲς ἢ τοῦ ἄλλου ἢ κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν, τῇ δὲ ὑστεραία μετέγνωνσαν Κερκυραίοις μὲν ἐπιμαχίαν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν. ἐπιμαχίαν δὲ ἐποίησαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἦν ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ἐπιμάχους Θουκ. 1. 44.—καὶ δε διαφέρει συμμάχια ἐπιμαχίας αὐτὸς Θουκυδίδης διδάσκει· ἢ ἡ μὲν ἐπιμαχία ἐστὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς τῷ ἐπιμαχομένῳ ἔχειν· ἐπιμαχία δὲ τῷ συμμάχῳ μόνῳ ἀδικούμενῳ συμπράττειν, ἀμύνοντα μόνον εἰ τις ἦσιν ἐπ' αὐτὸν (ἢ ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ)· (Δούκας).—ἀρκεῖν ἐφασιον σφίσι τὴν πρώτῃν γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοισι βοηθεῖν, ἐννεπιστρατεύειν δὲ μηδεὶν ὁ αὐτ. 5. 48, Δημ. 160, 14, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 11, Ἡσυχ.

**ἐπιμάχος**, ον. (μάχομαι) ἐν δυνάται τις εὐκόλως νὰ προσβάλῃ, εὐπρόσβλητος, ἐπὶ ὠχυρωμένων θέσεων, ὡς τὸ ἐπιθατὸς καὶ ἐπίδρομος, ἀντίθετον τῷ ἀμαχος. Ἡρόδ. 1. 84· ἥκιστα ἐπιμαχον Θουκ. 4. 31, 35, κτλ. (ὁ Ἡσυχ. σφάλλεται λέγων· ἐπιμαχον χωρίον· ὁ οὐ δύναται τις προσεῖναι μαχόμενος· ἀλλὰ πῶς, ἐρημνέων νὰ εἶχε κατὰ νοῦν τὸ τοῦ Θουκ. ἥκιστα ἐπιμαχον).—ἐπὶ χώρας ἐν γένει, εὐπρόσβλητος, ἢ τὸ ἐπιμαχώτατον ἦν τοῦ χωρίου Ἡρόδ. 9. 21, πρὸλ. 6. 133, Θουκ. 4. 4, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 14· ἐπιμαχον χωρίον, ἐφ' ᾧ δύναται τις μάχην ἐπενεγκεῖν· Θωμ. Μ. 349.

**II.** παρσκευασμένος εἰς μάχην, ἐπιμαχον· σπράτευμα, τὸ ἐπιτίδαιον μάχεσθαι· Θωμ. Μάγ. ἐνθ' ἀνωτ.. οὕτω δὲ καὶ Πλούτωνι ἐπιμάχῳ Ἐπιγρ. Κνίδ. Newton's Halic. **III.** = περιμάχης, διαφιλονεικούμενος, καὶ τὴν πόλιν ἐπιμαχον τὰς Φίλας ἀεὶ τυγχάνουσιν Ἡλιόδ. 8, 1, ἐνθα ὁ Κωραῖος σημειοῦται (τ. 2. σ. 374)· ὁ Ἡλιόδωρος δὲ ἐπιμαχον λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας, σφεδόν τι ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ περιμάχους, τούτεστι περὶ ἧς μάχης καὶ ἀμφισβήτησις ἦν αἰεὶ.

**ἐπιμειδιάω**, ἐπιμειδῶ, παρ' Ὁμ. αἰέποτε ἐν τῇ φράσει, τὸν ἢ τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη Ἰλ. Θ. 38, κτλ. ἐπὶ σκωπτικοῦ μειδιάματος, τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Κ. 400· ἀλλ', ἢ ἐπὶ ἐπιμειδήσας, ἐλαφρῶς ἐπιμειδιάσας, Ἡσ. Θ. 547:—μετὰ δοτ., Ἀνθ. Π. 6. 345.

**ἐπιμειδιάσας**, εως, ἢ, τὸ μειδιᾷ ἐπὶ τινι, πολλάκις ἐπιμ. καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον Πλούτ. 1. 1009F, 1092E.

**ἐπιμειδῶ**: μέλλ. -άσω, μειδιῶ ἐπὶ τινι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 129· ἐπιμειδῶσαι λέγεται τῷ λόγῳ Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 4.

**ἐπιμειδῶν**, ον, γεν. -ονος, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἔτι μεῖζων, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 66. 37.

**ἐπιμείλια**, ἴδε ἐν λ. μεῖλια.

**ἐπιμελαίνομαι**, Παθ., γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», ὅπερ σὺμπτωμα νεκρώσεως, Ἰππ. π. Ἀγμ. 775.

**II.** ἐπὶ καρποῦ, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω (ὠριμάζω), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 6.

**ἐπιμελῶς**, αἰνας, ἐπιμελῶν, μέλας κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, «μαυραειδής», Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 3. 8, 7, κτλ.

**ἐπιμέλεια**, ἡ· Αἰολ. γέν. -ῆας ἐν τινι Μυτιλην. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189· ὄνομα ἐπιμελῆα ἐν Σπαρτ. Ἐπιγρ. αὐτοῖς 2189 καὶ ἐν ἀντιγράφοις: (ἐπιμελής).—Φροντὶς ἀφαιρωμένη εἰς τι πρᾶγμα, προσοχὴ εἰς αὐτό. ἐπιμέλεια, λέξις τοῦ περὶ λόγου, ἀπαξ παρ' Ἡρόδ. (ἴδε κατωτ.), ἀκολουθῶν δὲ συγχαίς παρὰ Θουκ., Ξεν., κτλ. διὰ γε ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας, δηλ. τὰς περὶ τοὺς θεοὺς, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 4, κτλ.:—μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἐπ. τοῦ ναυτικοῦ, τῶν οἰκείων καὶ πολιτικῶν Θουκ. 2. 39, 40, πρὸλ. 94· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 3. 46· τῶν πραγμάτων Ἀνδοκ. 21. 24· τῶν κοινῶν Ἰσοκρ. 144D· τῶν κοινῶν Πλάτ. Νόμ. 720C, κτλ.· ὡσαύτως, περὶ τίνος Θουκ. 7. 56· περὶ τινος ἢ τι Διοκῶρ. 162. 24, Πλάτ. Πολ. 451D· πρὸς τινος ἢ τι Δημ. 618· 8, Πλάτ. Νόμ. 751B· εἰς τι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 263D· ἐπιμελείαν τίνος ποιέσθαι, ἔχειν Ἡρόδ. 6. 105, Θουκ. 6. 41, Δημ. 1414. 10· ἀντίθετον τῷ ἐπιμελείας τυγχάνειν, Ἰσοκρ. 113D, κτλ.· ἐπ. παρὰ τίνος Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ Ἰσαῖος 64. 37· ὁδασιν ὕψινοις χρῆσθαι, καὶ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν μὴ παρέργως, καὶ περὶ τούτου πρέπει νὰ φροντίζῃ τις οὐχὶ παρέργως, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 17· ἐπιμέλεια, κατ' ἐπιμέλειαν, μετ' ἐπιμελείας. ἐπιμελῶς, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 47, Ξελλ. 4. 4, 8· ὑπὸ ἐπιμελείας θεοῦ γίγνεσθαι, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ φροντίζε, Ἀντιφῶν 123. 20.

**2)** ἐπιστάσια, Λατ. procuratio, ὡς ἀρα δσα τίς αἰρετὰς ὦν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμέλεια τις καὶ διακονία Δισχίν. 55. 35· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πολιτικά τῶν ἐπιμελῶν ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρὸς τινος πράξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτοῖς 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτοῖς 22· ἢ τῶν ἐφήδων ἐπιμέλεια, ἰδιαίτερα τις ἐπιστάσια ἐν Ἀθήναις, Δειναρχ. 110. 14· πρὸλ. ἐπιμελητής. **3)**

πᾶσα ἐν γένει ἐπιμέλεια, Λατ. studium, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 13, κτλ.· κατὰ πληθ., ἐπ. καὶ σπουδαί Πλάτ. Νόμοι 740D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 2 κ. ἀλλ.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιμέλεια» σπουδὴ καὶ «ἐπιμελείας οἶκος» ἐνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο.

**ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμελόμαι**,—τὸ τελευταῖον αἰέποτε παρ' Ἡρόδ. (1. 98., 2. 174, κτλ.), ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. (Θουκ. 6. 54., 7. 39, Λυσ. 110. 28, Πλάτ. Γοργ. 516B, κτλ., δι' ὠρθότη δὲ ἀπανταχοῦ ὑπὸ Α. Διόδορ. ἐν Ξεν., ἴδε ἐν Κύρ. 1. 2, 10, Ἀπομν. 1. 1, 19· ἀλλὰ τὸ ἐπιμελέομαι ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Φοιν. 556:—μέλλ. ἐπιμελήσομαι Ἡρόδ. 5. 29, Θουκ., κτλ. (ὁ τύπος ἐπιμεληθήσομαι εἶναι διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 8, Δισχίν. 57. 39):—ἀόρ. ἐπεμεληθήν Ἡρόδ. 8. 109, Θουκ. 8. 68, Ἰσοκρ. 48B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11 (ἐπεμεληθῆσαν μόνον παρὰ μεταγεν., Συλλ. Ἐπιγρ. 2802, Γαλην.· ἐν Διοδ. 2. 44 ὁ Βεκκ. ἔγραψεν ἐπιμελομένην):—πρκμ. ἐπιμελέσθαι Θουκ. 6. 41: Ἀποθ. (μέλομαι).

Λαμβάνω φροντίδα τίνος, φροντίζω περὶ τίνος, ἐπιμελοῦμαι, ἐπιστάτω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμελέω, σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Εὐρ. Φοιν. 556, συγχόν παρὰ τοῖς πελογράφους μετὰ γεν. ἀντικειμένου, Ἡρόδ. 1. 98., 5. 29, Ἀριστοφ. Σφ. 154, Πλ. 1117, Θουκ. 3. 25, κτλ.· περὶ τίνος Ξεν. Ἀν. 5. 7, 10· ὑπὲρ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 12· περὶ τινος Πλάτ. Μενέξ. 248E.—μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω ὥστε., πλην καθ' ὅσον αἰτ. τινος ἐπιμελόντο σὺν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι Θουκ. 6. 54, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 10· ἢ μετὰ γεν. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν τῷ Οἰκ. 20, 9· ἐπομένου τοῦ ὅπως μεθ' ὀριστικῆς μέλλοντος ἢ ὑποτακτικῆς ἀορ., Θουκ. 4. 118, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2, κτλ. (παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἑλλην. 6. 5, 37 ἀντὶ ὁμοσάμεν ἀναγίνωσκε ὁμοσάμεν μετὰ τὸ ὦν αὐτοὶ ἐπιμελήθητε ὁρκῶν ὅπως ...)· καὶ ἐπομένου τοῦ ὡς μετ' εὐκτικῆς (παρὰ γρημῆτον χρόνον ἡγουμένου), ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 5, 1, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. τίνος ὅπως ἔσται Πλάτ. Εὐθύφρων 2D:—ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., προσέχω, λαμβάνω φροντίδα ἐν σχέσει πρὸς τι, Ἡρόδ. 2. 174, Θουκ. 6. 41, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 4, κτλ. (ἐν Εὐρ. Φοιν. 556 ἡ αἰτ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔχοντες):—μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπιμελέσθαι πᾶσαν ἐπιμέλειαν Πλάτ. Πρωτ. 325C:—ἀπολ., δίδω προσοχήν, προσέχω, Ἡρόδ. 2. 2.

**2)** ἐπὶ δημοσίων ὑπουργημάτων, ἔχει τὴν τήρησιν ἢ τὴν ἐπιστάσιν τίνος, εἶμαι ἐπιμελητής τίνος, οἷς ὑπὸ τῆς πόλεως.. προστέτακται τῶν μοριῶν ἐλαίων ἐπιμελεῖσθαι Λυσ. 7. 29· τῶν δεκάδων Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14· τοῦ δρόμου ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 8, 25· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Πολ. 331D· τῶν ὁδῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 4011· πρὸλ. ἐπιμελητής. **3)** ἀσχολοῦμαι ἢ καταγινομαι εἰς τι ἢ τέχνην τινά, κτλ., δυσὶν τέχναις Δημ. 823. 10· τῆς παντικῆς, τοῦ λέγειν δύνασθαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 71, κτλ.· περὶ τῆς μουσικῆς Πλάτ. Νόμοι 812B· ὑπὲρ τῆς στρατηγίας Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

**ἐπιμελήμα**, τό, τὸ περὶ ὁ ἀσχολεῖται, ἀσχολήμα, ἐν τοῖς καλλιστοῖς τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγουμένοις εἶναι ἐπιμελήμας γεωργίαν Ξεν. Οἰκ. 4. 4· ἐπὶ τὰ ἐνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα αὐτοῖς 7. 22, 37.

**ἐπιμελής**, ἐς, (μέλομαι) ὁ ἐπιμελούμενος ἢ φροντίζων περὶ τίνος, ἔχων τὴν φροντίδα τίνος, ἐπιμελής ἀγαθῶν, ἀμελής κακῶν Πλάτ. Συμπ. 197D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35, κτλ.:—ἐπ. περὶ τι αὐτοῖς Ἀπομν. 3. 4, 2. **2)** ἀπολ., ἐπιμελής, προσεκτικός, Σοφ. Ἀποστ. 419, Ἀριστοφ. Νεφ. 501: οὕτως, ἐν τῷ συγγρ. καὶ ὑπερβ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 30, Ἰσοκρ. 70B· ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει ἐτέρου θεραπεῖαν Μένανδρ. ἐν Θεοφρονομένῳ 2. 9.—Ἐπίρρ. -λῶς, μετ' ἐπιμελείας, Πλάτ. Τιμ. 88C, κ. ἀλλ.· Ἰων. ἐπιμελῶς, Ἰππ. π. Ἀρρ. 822· Συγγρ. -εστέρας, Ἀθην. 629D· Ὑπερβ. -έστατα, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 104D.

**II.** Παθ., περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀλλ' οἱ τοῦτ' ἦν ἐπιμελές, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τοῦτο ἦτο ἀντικείμενον φροντίδος, Ἡρόδ. 3. 40· οἷς ἀγνεῖα τούτων ἐπιμελής Πλάτ. Νόμ. 909D· τὸ ἐπιμελές τοῦ ὀρωμένου πολλοῖς προσήκει, «καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἔργου ἀνήκει τοιοῦτοτρόπως εἰς πολλοὺς» (Δούκας), Θουκ. 5. 66:—τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. ἐπιμελές, μετὰ δοτ. προσ., Κύρῳ δὲ ἐπιμελές ἐγένετο τὰ Κροίσος εἶπε, οἱ λόγοι τοῦ Κροίσου ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Κύρῳ, εἰλκυσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 87, πρὸλ. 5. 12, 7. 37· ἐπιμελές γὰρ διήμιοι ἦν, διότι τοῦτο διήγειρε τὴν περιεργίαν μου, δηλ. ὁρᾷν τὸν χοῦν ὁ αὐτ. 2. 150· μετ' ἀπαρ., οὐδενὶ γὰρ ἐπιμελές ἦν ὁκοπεῖν ταῦτα διότι οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ παρατρέχῃ ταῦτα, Ἀντιφῶν Τετραλ. Α. 4. 7· οἷς ἐπ. ἦν εἰδέναι, ὅσοι εἶχον τὴν περιεργίαν ἢ ἤθελον νὰ μάθωσι, Θουκ. 1. 5, πρὸλ. Δημ. 310. 4· οὕτως, ἐπ. ποιοῦμαι εἰδέναι Πλάτ. Συμπ. 172E· τοῖς ἀρχουσι δὲ ἐπιμελές ἐστὶν μὴ τις... οἱ δὲ ἀρχόντες νὰ φροντίζωσι μήπως τις... Πλάτ. Νόμ. 932D· οἷς τούτων ἐπιμελές αὐτοῖς 763E, πρὸλ. 824B· δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπ. εἶναι τῇ πόλει Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 8.

**ἐπιμελεῖται** καὶ ἐπιμελεῖται, αἰ, Ἐπιγρ. Ἐλευσίνος, CIA. II. 628, ὡς καὶ νῦν.

**ἐπιμελητέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιμελοῦμαι, δεῖ ἐπιμελεῖ-



σθαι, ἐπ. ὅπως.. Πλάτ. Πολ. 618B· τινός Σε. Ἀπομ. 2. 1, 28· περί τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7.16, 1.

ἐπιμελητεύω, εἶμαι ἐπιμελητής, Σουλ. Ἐπιγρ. 1713, 2047-8, 2371.

ἐπιμελητής, οὗ, ὁ, (ἐπιμελέομαι) ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα πραγμάτων τινος, ὁ διέπων τιν, οἰκονόμος, φροντιστής, ἐπιστάτης, τὸν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων, διέπων τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Ἀριστοτ. Πλ. 907· ἵππων. καὶ δυνων Πλάτ. Γοργ. 516A· τῶν πρὸς δαίταν ἐπιτηδεύων Σε. Κύρ. 8.1, 9· ὡσαύτως, ὁ περὶ τῆς παιδείας ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 951E:—ἀπολ., φύλαξ καὶ ἐπ. Σε. Ἀπομ. 2. 7, 14· ἐπὶ ἐργοδοτοῦ ἢ ἐπιστάτου, ὡ' ἵμελητὰ φιλάργυρε Θεόκρ. 10. 54· ἐπὶ διοικητοῦ, κυβερνήτου, καταστήσας ἐν αὐτῷ Δράκοντα Πελλήνη ἐπιμελητὴν Σε. Ἑλλ. 3. 2, 11, πρβλ. Πολύδ. 4. 80, 15, Σουλ. Ἐπιγρ. 332, 335 κ. ἄλλ.· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιμελητοῦ τῆς Ἀγῆλου, αὐτοῦ 2286-8, 2293 κ. ἄλλ.

II. ἐπὶ ἐπιμελητῶν οἷς ἀνετέθη ὑπὸ τῆς πόλεως ἡ ἐπιστάσις πραγμάτων τινος, 1) ἐπὶ ἱερῶν κτημάτων ἢ πραγμάτων ἐν γένει, οὗτ' ἐπιμελητῆς ἡρημένοσ Δυσ. 7. 29, Σουλ. Ἐπιγρ. 108, 109· τῶν μυστηρίων Διμ. 570. 7· εἰς τὰ Διονύσια ὁ αὐτ. 519. 17. 2) ἐπὶ τῶν ἐνδεκα, ἐπ. τῶν κακούργων Ἀντιφῶν 131. 26.

3) ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν, Διμ. 512. 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 104, 213· οἱ ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπ. Διμ. 1145. 15.

4) τῶν νεωρίων ὁ αὐτ. 612. 21· ἐπ. τοῦ ἑμπορίου ὁ αὐτ. 1324. 28, Δειναρχ. 106. 20· ἑμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσι Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολ. σ. 73. 14 (ἐκδ. Blass)· τοῦ λιμένος, λιμεναρχῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 124. 19· ἐπιθεωρητῆς σταθμῶν καὶ μέτρων, αὐτοῦ 123· ἐπιτηρητῆς τῶν γυμνασίων, 353. 12· ὁ τοῦ πρυτανείου 575· κρηνῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 62. 3· φυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς αὐτοῦ 14· ὁδῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 2638, κλ.

ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιμελούμενος πραγμάτων τινος, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐπιστατῇ, τὸν δὲ ἐπιμελητικὸς βουλούμενον ποιήσασθαι τινὰς Σε. Οἰκ. 12, 19· ἡ ἐπιμελητικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἐπιμέλεια, Πλάτ. Πολιτικ. 275E κῆ.

ἐπιμελητήρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιμελητῆς, Ἡσύχ. ἐν λ. κομίστρια.

ἐπιμελίη, ἡ, ἴων ἀντὶ ἐπιμέλεια, Ἡροδ. βίος Ὀμ. 5. 7.

ἐπιμέλλω, μέλλω, ὁκνῶ ἔτι περισσότερον, Μέμων σ. 332 Orell.

ἐπιμελόμαι, ἴδε ἐν λ. ἐπιμελέομαι.

ἐπιμέλλω, ἐπάδω, Αἶδα τ' ἔχθρον παῖαν' ἐπιμέλλειν Δισχλ. Θῆβ. 869.

ἐπιμελωδῶ, ἐπαναλαμβάνω τι μελωδούμενον, «τραγουδῶ», ὅταν κατ' ἀγοράν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γυναῖκα, παιδάρια, πᾶς τις ἐφεῖξῃ τοιαῦτα ἐπιμελωδῇ· Ἀριστοτ. 1. 511.

ἐπιμελωδῆμα, τό, τὸ ἐπαδόμενον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 64.

ἐπιμέμβεται, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιμεμῆται, συγχεομαι. παθ. πρkm. (μετὰ ἐνεργ. σημασι.), Κόιντ. Σμ. 3. 123· πρβλ. μέμβεται.

ἐπιμεμιγμένως, Ἐπίρρ. = ἐπιμίξ, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὀμ. σ. 288 ἐν λ. ἐπιμίξ.

ἐπιμέμωνα, ποιητ. ὅ' πρkm. μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ (ἐνν. πορεύεσθαι), Σοφ. Φ. 515.—ἴδε ἐπιμώνα.

ἐπιμεμπος, ον, ἄξιος μομφῆς, ἐπιμεμπτοὶ οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχρόντες Ἀπολλών. Ἀλέξανδρος ἐν Α. Β. 505. 16.

2) ψέγων, μεμφόμενος, ψέκτης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 446.—Ἐπίρρ.—πως, ἀσχερῶς καὶ ἐπιμεμπτὰς Ὑπόθ. εἰς τὸν Αἰσχίνου κατὰ Κτηρ. λόγον περὶ τὸ τέλος.

ἐπιμεμφής, ἐς, ἐπιμεμπτος, ἄξιος μομφῆς, οὐδ' αὐτὴ Δεύκοφρον ἄγασσαμένη ἐπιμεμφῆς Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C· οὐκ ἐπιμεμφές δῶρον Ἀνθ. Π. 260.

ἐπιμεμφομαι: μέλλ. -φομαι, Ἀποθ., ἐπιρρίπτω μομφήν εἰς τινά, ἔχω παράπονον κατὰ τινος, μετὰ δοτ. προσ., ἢ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφει Ὀδ. Π. 97, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 159, κτλ.—μετὰ γεν. πρᾶγμ., ἐπατιώμαι, παραπονοῦμαι, εἶμαι ὀργισμένος ἐπὶ τινι, εἴ τ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται εἴ θ' ἐκατόμβης, «εἴ τε ὁ αὐτός ἐνεκα εὐχῆς (μὴ τελεοθείσης) ἤμιν ἐπιμέμφεται εἴτε ἐνεκα θυσίας» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 65, πρβλ. Β. 225, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα μέμφομαι Α. ὡσαύτως, οὗτ' ἄρ' ὁ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐθ' ἐκατόμβης, ἀλλ' ἔνεκ' ἀρστήηρος (μέμενται), εἶναι ὀργισμένους, Α. 94· ἀκολουθῶς, ἐπ. τινὲς τινος, ἑαυτῷ ἐπιμεμφομένο τῆς τολμῆς, ἐμέμφοτο ἑαυτὸν διὰ τὴν τολμήν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 2· σπαίνω, ἐπ. τινά τινος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ αἰτιάομαι, ὡν ἐπιμεμφομένα σε Σοφ. Τρ. 122:—μετ' αἰτ., μέμτρομαι, ψέγω, νῆσον Καλλ. εἰς Ἀγλ. 163, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 83:—ἀπολ., ἔχω παράπονον, Ἀρτεμίδωρος, ἐγὼ ταῦτα ποιῶμαι ὥστε σε καὶ τὸν παῖδα τὸν σὸν μηδὲν ἐπιμέμφομαι Ἡρόδ. 1. 116, κτλ.· ἐπιμ. ὅτι.. Ἰππ. 293. 44.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., αἰτιώμαι τινά ἐπὶ τινι, ὀργίζομαι κατ' αὐτοῦ διὰ τι, τὰ Κρόϊσος ἐπιμεμφομένος τῷ Κύρῳ Ἡρόδ. 1. 75, κτλ., πρβλ. 2. 161. 7. 169.

ἐπιμεμφής, εὖως, ἡ, = ἐπιμομφή, Διον. Ἀλ. 3. 11.

ἐπιμένω: ἀορ. ἐπέμεινα:—ἀναμένω, περιμένω, Ὀμ. καὶ Ἀττ. ἀπολ., εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπιειγόμενός περ Ἀρης Ἰλ.

Τ. 142, Ὀδ. Ρ. 277· ἐπιμείναι ἐς αὐρίον Α. 351· ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπιμείνον, ἀρήϊα τεύχεα δῶν, ἀλλ' ἄγε νῦν ἀναμένον ἔως οὐ ἐνδουθὲ τὰ πολεμικὰ θπλα, Ἰλ. Ζ. 340· ὡσαύτως, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἡμοῖσιν ὄφρα κεν κτλ. Ὀδ. Δ. 587· ἐπιμ. ἴνα.. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 160· οὕτως, ἐπιμ. ἔς τε.. Σε. Ἀν. 5. 5, 2—μεθ' Ὀμ., ἐπιμ. ἐν τῇ πόλει Ἀνδοκ. 10. 26· ἐπὶ τῇ στρατιᾷ Σε. Ἀν. 7. 2. 1.

2) ἀπολ., ἐπὶ πραγμάτων τινος, μένω ἐνθα ἐτέθη, καὶ τὸν πληθόν, εἰπου δεοὶ χρῆσθαι, ἀγγεῖων ἀπορία, ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἔγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν Θουκ. 4. 4· ἐξακολουθῶ νὰ μένω, Πλάτ. Φαῖδων 80C, Σε. Κυν. 6, 4—διατηρῶ τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἱππέως, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4, 8.

3) ἐξακολουθῶ ἐπιδιώκων ἢ αναζητῶν τι, εἰ οὖν βούλει, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμένωμεν τε καὶ καρτερήσομεν Πλάτ. Ἀγλ. 194A· ἐπιμείναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτηματί ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179E· ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 490A· ἐπὶ τοῦ κακούργηματος Διμ. 727. 27· ἐπὶ τῆς πολιτορκίας Πολύδ. 1. 77, 1—ὡσαύτως μετὰ μέτοχ., ἐπ. ἐπὶ τῶν ἵππων ὁρθὸς ἐσθηκῶς Πλάτ. Μένων 93D.

4) μένω πιστός, ἐμμένω, ὅμως ἐπέμεινε ταῖς σπονδαῖς Σε. Ἑλλ. 3. 4, 6, ἐνθα διαρβώθη ἐνέμεινε.

II. μετ' αἰτ., περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, Λατ. expectare, τινὰ Εὐρ. Ἰκέτ. 624, Φοῖν. 231, Πλάτ. Πολ. 361D (πρβλ. ἐπαναμένω):—μετ' ἀπαρ., ἐπ. τι τελεσθῆναι Θουκ. 3. 2, πρβλ. 26· μὴ ἵμειναι τοῦμιν δέξυναι στόμα, νὰ μὴ περιμένῃς ὥστε νὰ.., Σοφ. Τρ. 1176.—Πρβλ. ἐπιμένω.

ἐπιμερής, ἐς, «ἐπιμερής» ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινὶ Ἡσύχ., ἴδε ἐπιμύδιος.

ἐπιμερίζω, διανέμω, διαμοιράζω, τινί τι, τέταρτοις χιλίοις, οὗς ταῖς φράτταις ἐπεμέρισαν Διον. Ἀλ. 2. 50· τὰ ἐπιμεριζόμενα, ἐπιμεριστικαὶ ἀντωνυμῖαι, οἷον ἔστρος, ἐκἄστρος, ἑκάστος, Διον. Ὁρᾶξ 636. 13· περὶ γενικῆς διαιρετ., «πᾶσα γενικὴ παντός ὁνόματος ἐπιμεριζομένη συνέχει τὸ ἄρθρον (τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν... οἱ δὲ...), Ἀπολλ. Δ. π. Συντ. 92. 21., 36. 10., 35. 24, 1.

3) μνημονεύω καθ' ἐν ἑκάστον, Στράβων 587.

ἐπιμερισμός, ὁ, ἐπινέμησις, Ἡσύχ. κλ.:—ἐπιμερισμοὶ εἶναι ἀριθμοὶ συλλαβῶν ἔχουσιν τὴν αὐτὴν προφοράν, ἀλλὰ γραφομένων διὰ διαφόρων φωνηέντων, Boissonade Προοίμ. εἰς Ἡρωιδαν. IX.

2) ἐπιμερισμοὶ Ὀμήρου, τέχνηλογία Ὀμηρικῶν λέξεων, Γραμματικὸν τι ἔργον, οὗ ἡ ἐπιγραφή «Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν Ὀμήρου ἐπιμερισμῶν κατ' ἀλφάβητον» Ἀνέκδ. Κραμῆρου τόμ. 1. σ. 1, πρβλ. μερισμός.

ἐπιμεροτής, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τις ἐπιμερής, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 98.

ἐπίμεσος, ον, μέσος, «μεσόκοπος: ἀρρενικῶς, τὸ ἐπίμεσόν ἡλικίας, Κρατίνος Α. Β. 108. 24· ἐν τῇ γραμμ. ἐπίμεσον ῥῆμα τὸ μέσος ἢ παθητικὸς σχηματιζόμενον καὶ μὴδέποτε ἐνεργητικῶς, καὶ σημαῖον εἴτε ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐχὶ πάθος, εἴτε πάθος μόνον καὶ οὐχὶ ἐνέργειαν, οἷον χρώμα, τεκμαίρομαι, δέομαι, ἡττώμαι, οἰδοῦμαι, κ.τ.τ., πρβλ. ἀποθετικὸς II.

ἐπίμεστος, ον, ὑπερπλήρης, ὥσπερ πάντ' ἐπίμεστα, ὑπερπλεα, Καλλ. εἰς Δῆμ. 134· οὐδὲ πληθ. ὡς ἐπίρρ., Φερεκρ. παρ' Ἡσυχ. (ἐν Ἀδῆλ. 34)· «ἐπίμεστα πλουτῶν: οἷον ὑπερβάλλονται τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πᾶν πλουτῶν» Φρύν. ἐν Α. Β. 40. 4.

ἐπιμεταπέμπομαι, Μέσ., πάλιν ἢ μετέπειτα μεταπέμπομαι, ἢ ὑστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι Θουκ. 6. 21., 7. 7.

ἐπιμετρέω, μετρῶ εἰς τινά, οὐκ ἐπιδώσω οὐδ' ἐπιμετρήσω (ἐνθα φαίνεται ὅτι κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δαίνειν), «προῖκα καὶ κατὰ χάριν παρέξω, οὐδ' ἐπιμετρήσω μέτρον τινὶ καὶ μεδίσω» (Τζέτζ.), «ἀντὶ τοῦ οὐ χρῆσω» (Πρόκλ.), «οὐδ' ἐρ' οἷς ἐμέτρησα μετρήσω. ὥσπερ ἐφερευνητικὸν δοκεῖ τὸ ἐπιμετρήσω τοῦ ἐπιδώσω, κτλ.» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 395.—Παθ., χωρὶς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπιμετρομένου οἴτου, ἐκτός τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπὶ πλέον διδομένου οἴτου, Πρὸδ. 3. 91.

II. προσθέτω τι εἰς τι, δίδω πλείον, ἐπ. ὁβολὸν τοῖς ναύταις Πλουτ. Λύσανδ. 4, πρβλ. Ἀλέξ. 42· ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα [ἔτη], προσθεῖς, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 1· στρατηγίας χρόνον ἐπιμετρήσαι, ἐπιμηκύναι, Πλουτ. Ἀγασ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 3, κτλ.: προστίθηναι, τι Πολύδ. 28. 15, 2, κτλ.· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπιμετρεῖται τῶν σκαμμάτων, προσθεῖται καὶ ἄλλα σχήματα, Λουκ. Πλοῦτ. ἡ Εὐχ. 19· ἐπ. τινι, προστιθέναι, αὐτοῦ 18, πρβλ. Πολύδ. 3. 118, 6· ἀπολ., ἐξογκῶν, υπερβολικῶς παριστάνω, ὁ αὐτ. 5. 15, 8.

III. ἐπ. τὸν οὐρανόν, καταμετρεῖν, Λουκ. Ἰακωβ. 6.

IV. ἀμεταβ., ἀποτελῶ προσθήκην, ἐπιμετρῶν λόγος Πολύδ. 15. 34, 1· καὶ οὕτως ἴσως τὸ ἐπιμετροῦν, ὁ αὐτ. 12. 15, 2.

ἐπιμετρον, τό, καὶ τι προστιθέμενον ὅπως πληρώσῃ καλῶς τὸ μέτρον, ὑπερβολή, προσθήκη, ἣν γὰρ καὶ τὰ δάκην, τὸ μὲν ἀδελφὲς εὐθὺς ἐθῆκας, διπλάσιον δ' ὄνησας ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον Θεόκρ. 12. 26· δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, αὔξειται, γίνεται περισσότερος, ἐπὶ οἴτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4. 13, 7, Πλουτ. 2. 503D, 676B· ἐν ἐπιμέτρῳ, ἐπὶ πλέον, ὡς ἐκ περισσοῦ, Πολύδ. 6. 46, 6· ἐξ ἐπιμέτρου Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 47, κτλ.

ἐπιμύδιον, τό, Epimedium alpinum, «ἐπιμύδιον [οἱ δὲ ἐρινεός, οἱ δὲ θρύας, οἱ δὲ πολυρρίζον, Ῥωμαῖοι οὐκ ἐνδίκτα] καυλὸς ἐστίν



οὐ μέγας, κισσῷ παραπλήσια ἔχων φύλλα ὅσον ἢ ἡ ἰσ', οὕτε δὲ καρπὸν οὔτε ἄνθος φέρει· ῥίζαι δὲ λεπταί, μέλαιναι, βαρύσμοι, γευσάμενός μωραῖα· Διοσκ. 4. 19, κλ.

**ἐπιμύδομαι**, Ἀποθ., μηχανώμαι τι κατὰ τινος, δόλον δ' ἐπεμύδετο πατρὶ· Ὀδ. Δ. 437, πρβλ. Κόιντ. Σμ. 14. 479.

**ἐπιμυθεύομαι**, Ἀποθ., ἐπιρράβομαι, σκέπτομαι περί τινος κατόπιν, ὅταν πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, Εὐστ. 64. 27· ὡσαύτως ἐπιμυθεύομαι, Κορνοῦτ. σ. 18.

**Ἐπιμυθεύς**, ἑως, ὁ, (μῦθος) ὁ κατόπιν σκεπτόμενος, ἀπροβούλευτος, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθεύς, τοῦ προηγουμένου σκεπτομένου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 85· Ἐπιμυθεύς ἀμαρτίνοος Ἡσ. Θ. 511· ὁψίνοος Πινδ. Π. 5. 35.—Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀδελφῶν φέρονται ἐν ποικίλαις παροιμίαις, τὸ μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμυθεύως ἔργον, οὐ Προμηθεύως Λοκκ. Προμ. 7· Ἐπιμυθεὺς οὐκ ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν Συνέσ., ἴδε Πλάτ. Πρωτ. 320D κέξ., πρβλ. πρόφρασις II.

**ἐπιμυθής**, ἑς, (μῦθος) ὁ μετὰ προνοίας καὶ σκέψεως γενόμενος, ὡς ἐπιμυθεὺς Θεόκρ. 25. 79· ἄλλοι δ' ὅμως δίδουσι ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν λέξιν.

**Ἐπιμυθιάς**, ἄδος, θηλ. ἐπίθ. τοῦ ἄρσ. Ἐπιμυθεύς, ἐδάην ἄταν Ἐπιμυθειάδα (γρ. ἐπιμυθιάδα) Συνησ. Ὑμν. 3. 682.

**ἐπιμυθικός**, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἐπιμυθεύς, ἀφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμυθικῶς αἰσθέσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 64.

**ἐπιμύκης**, ἑς, ὡς καὶ νῦν, «μακρουλὸς» Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D, Λοκκ. Θεῶν Διάλ. 10. 1· ὑπερβ. ἐπιμυκέστατος Ἡρωδιαν. 8. 1· ἀνώμαλ. ἐπιμύκηστος Φίλιππ. 1. 291.

**ἐπιμυκύνω**, μυκύνω, μακρύνω, Πανσ. 4. 10, 4, Φιλόστρ. 714.

**Ἐπιμυλίδες** Νύμφαι, αἱ, (μῦλα, τὰ πρόβατα) αἱ προστατίδες τῶν προβάτων ἢ ποιμνίων, Valck. εἰς Θεόκρ. 1. 22, Δόγγ. 2. 27, Α. Β. 17. 7· Ἐπιμυλίδες ἐν Πανσ. 8. 4, 2.—Πρβλ. Μυλίδες, Μυλίδες.

**ἐπιμύλιος**, ὁ, ὁ φύλαξ ἢ προστατὴς τῶν ποιμνίων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Πανσ. 9. 34, 3.

**ἐπιμυλῖς**, ἰδὸς, ἡ, (μῦλον) εἶδος μεσπίλου, «μεσπίλου δὲ καὶ ἑτερόν ἐστιν εἶδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον, ὃ ἔνιοι ἐπιμυλῖδα καλοῦσιν» Διοσκ. 1. 170· εἶδος ἀπιδίου, ἐπιμυλῖς δὲ καλεῖται, φησὶ Πάμφιλος, τῶν ἁπλῶν τι γένος Ἀθῆν. 82D, Ἡσυχ.

**ἐπιμυνήνιος**, ἔχω τὸ ἀξίωμα ἢ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιμυνήου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B, 83, 2448 IV. 16, 36, κτλ.:—ἐπιμυνησία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιμυνήου, αὐτόθι 31·—ἐκτακτος συνεδρία τῶν ἀμφικτυόνων, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1896, 198 ff., II 14, πρβλ. Bourguet ἐν BCH. 1896, 225.

**ἐπιμυνήσιος**, ον, (μῆν) μηνιαῖος, ἐπιμυνήσιος, οἱ, μηνιαῖοι ἄρχοντες, οἱ οἱ πρῶτοι ἐν Ἀθῆναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2148. II. 35, 3137. 30 (Προσθ.), 3641b. 5, πρβλ. Ἑρμάννου Πολ. Ἀρχ. 127. 54.

2) **ἐπιμυνήσιος**, ἱερεῖς, ἱεροποιοί, οἱ τὰ ἐπιμυνήια προσφέροντες, Ἡσυχ., Ἐπιγρ. Κῶ 36 b, 25 κέξ.· ἐν τῷ ἐνικ., ἔπιρρ. παρὰ Hicks 138 § 11, 24.

II. **ἐπιμυνήνια**, τὰ, 1) (ἐξυπ. ἱερά) μηνιαῖαι προσφοραί ἢ θυσίαι, ὡς τὰ ἔμμηνα, Ἡρόδ. 8. 41, παρ' Ἀθῆν. 234E.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τῆς ἐπιμυνήνια, ἡ κατὰ μῆνα τῇ νομικῇ συντελουμένη». 2) ἐπιμυνήνεια, ζωοτροφία δι' ἓνα μῆνα, Λατ. menstruum, Πολύβ. 31. 20, 13, κτλ., Ἰουδενάλ. 7. 120· ὡσαύτως, ὁ ἐπ. σῖτος Πλούτ. Φλαμιν. 5· ὁ λόγος ὁ ἐπ., ὁ κατὰ μῆνα λογαριασμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3059. 19.

3) ἡ μηνιαία περίοδος τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. I. 10. 7, 11 κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ἐπιμυνήνιον (ἐξυπ. αἷμα), τὸ, Διοσκ. 2. 97· ἡ ἐπιμυνήνιον καθαρισμός Ἀρετ. περὶ Αἵτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9.

**ἐπιμυνήνιος**, εἶμα ὀργισμένος ἐναντίον τινός, Πριάμῳ ἐπιμυνήνιε δίω Ἰλ. N. 460· τινὶ τι, πρὸς τινα ἐνεκά τινος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 55. **ἐπιμυνήνιος**, οὐ, ὁ, = μνηνυτής, ὡς ἀναγινώσκειται νῦν ἐν Ἀρρ. Ἀν. 3. 26, 3.

**ἐπιμυνητῖα**, σκέπτομαι, δικαιοῦμαι πῶς νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπιμυνητῖα κασιγνήτην ἀρέσασθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 668.

**ἐπιμυνηχάνομαι**, Ἀποθ., μηχανώμαι, ἐπινοῶ σχέδια ἐναντίον τινός, λαμβάνω τὰς προφυλάξεις μου, Ἡρόδ. 1. 94. 6. 91· δεῖνόν τινι Λοκκ. Θεῶν Διάλ. 3. 1, πρβλ. Κόιντ. Σμ. 14. 427.

II. **ἐπιμυνηχάνημα**, τὸ, μέσον πρὸς τι πρᾶγμα, Ἰππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249. 3.

**ἐπιμυνηχάνησις**, ἡ, ἐπινοία, μηχανήμα, ἔξ ἐπιμυνηχάνησεως, ἐπίτηδες, τεχνητῶς, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 378.

**ἐπιμυνηχανητέον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιμυνηχάνομαι, δεῖ ἐπιμυνηχάνεσθαι, Γαλῆν. τ. 14. σ. 169. 9.

**ἐπιμυνηχάνος**, ον, (μηχανή) πανούργως μηχανώμενος, κακῶν ἐπιμυνηχάνος ἔργων, μηχανώμενος κακὰ ἔργα, Ἡρόδ. 6. 19.

**ἐπιμυνηχάνω**, μαινώ, Γ. Παχυμ. τ. Β'. σ. 54. 16, ἔκδ. Β.

**ἐπιμυνηγῆ** [ι], ἡ, ἀνάμειξις, ἐγκατάμειξις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 124.

**ἐπιμυνηγνύμι** καὶ -ῶς: μέλλ. -μῖξω. Προσθέτω διὰ μῖξεως, κολακί. ἐπέμειξεν ἡ φύσις ἡδονὴν τινα, προσέθηκε μίγμά τι (ἢ μέρος τι) ἡδονῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 240B· αἰτέω σε, ... Ζεῦ πάτερ,

ἀγαλαίσαι δ' ἄστυνόμοις ἐπιμύξει λαόν, νὰ καταστήσῃς δὲ τὸν λαὸν οἰκεῖον εἰς τιμὰς κερατινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. N. 9. 74· ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμειξε θνητοῖς, ἐπήνεγκεν ἐμφύλιους φόνους μετὰ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 59· ἐπιμύξει χεῖρας, μάχεσθαι αὐτοῖς, ὁ αὐτ. ἐν N. 3. 107.

II. **ἀμεταβ.**, ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας, συγκοινωνῶ, οὐδ' ἐπιμυγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοισι Θουκ. 1. 2· πρὸς τινὰς Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16· τισὶ Ἡλιόδ. 6. 13· χωρὶς ἐπ., ἔρχομαι πρὸς αὐτὸ, ὁ αὐτ. 5. 33.

III. οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπιμύγνυσθαι ἀλλήλοισι Ξεν. Κύρ. 7. 4, 5· παρ' ἀλλήλοισι Θουκ. 2. 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 146· ὡσαύτως, ἐπ. τινί, συναντῶν, Πλούτ. Αἰμίλ. 12· τὰς πράξεις ὁ αὐτ. ἐν Φλαμιν. 2:—ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἐπ. ἀνδρὶ Δαμ. 1370. 21, πρβλ. Λοκκ. Ἐρωτ. 22:—ποιητ. ὡσαύτως, ἐπιμύγνυσθαι τόπῳ, συγχέειν εἰς τόπον τινά, Ruhnk. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 99· ἐπ. δεῦρο Φιλόστρ. 206.—Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο ἐπιμύγγω, ὃ ἴδε.

**ἐπιμυκτέα**, ῥηματ. ἐπιθέτον τοῦ ἐπιμύγνυμι, δεῖ ἐπιμυγνύναι, Θεορ. Νόνν. τ. 2. σ. 89.

**ἐπιμυκτός**, ον, κοινὸς εἰς τινα, ἔστι τὰ χωρία ταῦτα Λυδοῖς καὶ Καροῖν ἐπιμυκτὰ Σιράδων 647.

2) «μειγμένους, ἀνάμικτος, τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 52, Νικ. Θηρ. 528· φασίλοισι τριηρετικοῖς, ἐπιμύκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 95.—Ἐπίρρ. ἐπιμύκτως Ζωναρ. ἐν Συντάγματι Ἱερ. καν. τ. 2, σ. 226.

**ἐπιμυνησκόμαι** (καὶ -ῆ-), Ἰων. ὡσαύτως ἐπιμυνάομαι, -μυνῶμαι: μέλλ.-μνήσομαι, σπανίως -μνησθήσομαι (Ἡρόδ. 2. 3, Δαμ. 429. 28):—ἀόρ. ἐπεμυνήσθη, ἀλλὰ καὶ ἐπεμνησάμην (ἴδε κατωτ.): πρkm. ἐπιμυνήμαι: Παθ.

Ἀναμυνησκόμαι, σκέπτομαι περί τινος, ἐνθυμούμαι τι, φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, μετὰ γεν., ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παῖδων ἡδ' ἀλόγων καὶ κτή-σιν ἡδὲ τοκῶν Ἰλ. Ο. 662· ἐπιμυνησάμεθα χάρις, «μνησθείμεν τῆς μάχης» (Θ. Γαζής), Ρ. 103· τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθεῖς Ὀδ. Α. 31, Δ. 189· (ταῦτα εἶναι τὰ μόνα μέρη τοῦ ῥήματος ἐν χρήσει παρ' Ὀμ.). 2) ποιούμεναι μνηστῆρας, ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σεῖο Ὀδ. Δ. 191, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 5, 85, Αἰσχύλ. Χο. 623, Σοφ., κλ.· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἡρόδ. 2. 101, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12, κτλ.:—μετ' οὐδ. ἄντων. κατ' αἰτ., τοσοῦτον ἐπιμνησθέντες Ἡρόδ. 1. 14, πρβλ. 2. 3· ἄλλ' ἐν 6. 136, συντάσσει τὸ ῥημα μετὰ γενικῆς τε καὶ αἰτιατ., τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμνησμένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν:—ὡσαύτως, ἐπιμ. ὅτι.. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 8· ἐπ. περί γυναικῶν, ὡς.. Πλάτ. Τίμ. 18C.

**ἐπιμυνηνός**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπιμνήνω, ἐνδιατρίβω, ἐμμένω, ὡς καὶ ἐμοὶ τότε ἔργον ἀέξεται, ὦ ἐπιμύμνω Ὀδ. Ε. 66, Ο. 372.

**ἐπιμύξω**, Ἐπικ. ἐπίρρ. (ἐπιμύγνυμι), ἀναμείξω, ἐπιμείξω ἵπποι τε καὶ αὐτοί, «ἀναμειγνύμενοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 525, Φ. 16· ἐπιμείξω δὲ τε μαιίνεται Ἀρης, ὁ Ἀρης μαιίνεται ἄνευ διακρίσεως προσώπων, Ὀδ. Α. 537· κτείνοντα ἐπιμείξω Ἰλ. Ε. 60:—ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΔ', 25).

**ἐπιμύξω**, Ἰων. -έξω, ἡ, τὸ ἀναμυγνύεσθαι μετ' ἄλλων, συγκοινωνία, σχέσεις ἐμπορικῆς ἢ ἄλλης, Λατ. commercium, ἐούσης ἐπιμύξως πρὸς τοὺς Τεγεγίτας Ἡρόδ. 1. 68· ἐπιμύξω χρῆσθαι πρὸς.. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 1· ἐπιμύξας οὗσης παρ' ἀλλήλοισι Θουκ. 5. 78· ἐπιμύξεται ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αὐτόθι 35· ἡ πόλεωσιν ἐπ. πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 949E· κατ' ἐπιμύξεται τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸ ἰδίᾳ, Διογ. Α. 10. 2.

**ἐπιμύξις**, ἑως, ἡ, = τῷ προηγ., Θεογν. 297, Βαθρ. 12. 22.

**ἐπιμύξω**, παλαιότερος ποιητ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ ἐπιμύγνυμι, ἀμεταβ., ἔχω συγκοινωνίαν ἢ σχέσεις, παρ' ἀλλήλοισι Θουκ. 1. 13.

II. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἐν τῇ Ἰλ. αἰετοῖτε ἐπὶ ἔχθρικῆς σημασίας, αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμύγομαι, ἀναγκάζομαι πάντοτε νὰ ἔχω νὰ κάμω μὲ τοὺς Τρώας, πάντοτε συγκρούομαι πρὸς αὐτούς, «ἐν τῇ μάχῃ σύνειμι» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 548, πρβλ. Ε. 505· ἐν Ὀδ. ἐπὶ εἰρηνικῶν σχέσεων, ἐμπορίου, κλπ., οὐδὲ τις ἀμμι βροτῶν ἐπιμύγεται ἄλλος Ὀδ. 2. 205, πρβλ. 241, καὶ ἴδε ἐν λ. εἴρη· ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, οὐδὲ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμύγεται, οὐδ' ἐπὶ δαίτῃ Ἡσ. Θ. 802· μεταγεν. μετ' αἰτ. τόπου, πλησιάζω πρὸς τινα τόπον, προσεγγίζω, Καλλ. εἰς Δία 13:—παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀκριβῶς ὡς ἐν τῇ Ὀδ., ἔχω σχέσεις ἐμπορικὰς, ἐπιμύξεται μετὰ τινος, Αἰγύπτῳ, τῇ Ἑλλάδι Ἡρόδ. 2. 104, πρβλ. 151· ἀλλήλοισι Ξεν. Ἀθῆν. Πολ. 2, 7· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5· ἐπ. ἐς τὴν ἐπιμυχίαν πρὸς τινὰς Θουκ. 4. 118· ἀπολ., ἔρχομαι εἰς κοινωνικὰς σχέσεις, Ἡρόδ. 1. 185, Θουκ. ἔνθ' ἄνωγ.

**ἐπιμύξω**, ον, (μισθός) μισθωτός, ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, κτλ., παρὰ Σουίδ., ἐν λ. Σεβηριανός, Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπάρουρος:—ἀνώμαλ. θηλ. ἐπιμύξω, εἶδος, ἐταίρα, πόρνη, Ἀνθ. Π. 7. 403.

**ἐπιμύξω**, ἡ, πρόσθετος, ἕκτακτος μισθός, Δίων Κ. 78. 36.

**ἐπιμνημονεύω** = μνημονεύω, διαρ. γραφ. ἐν Ἀθῆν. 386C· μνημονεύω προσέτι, ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν, δεῖον ἐπιμνημονεύσαι τὰ, κτλ., Χρον. Πασχ. σ. 44. 17.



ἐπίμνησις, ἡ, μνεία, Ἀριστέας Ἰστ. 70. σ. 107. 12  
ἐπιμνηστέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ νὰ ἀναφέρῃ, Πλάτ. Τιμ. 90Ε.

ἐπιμοιραίνω, μοιραίνω, ὡς λέγομεν νῦν, αἱ Μοῖραι κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίρανεν (κείμενον: ἐπεμοίρασαν) Σχόλ. Λυκόφρ. σ. 144, ἐκδ. Kink.

ἐπιμοιράομαι, λαμβάνω τὸ ἀνήκον ἐμοὶ μέρος, μετ' αὐτ., καὶ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισε νόμος τύμβους καλύπτειν κάπιμοιρᾶσθαι κόνιν Μοσχίων παρὰ Στοβ. 2. 244, 31, πρὸς. Ψευδο-Φωκυλ. 93:—μετὰ γεν., μετέχω τινός, μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων δ' ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

ἐπιμοίριος, ον, (μοῖρα) εἰς τὴν μοῖραν ἀνήκων, μοιραῖος, νήματα Ἀνθ. Π. 7. 504.

ἐπιμοίριος, ον, μετέχων τινός, μετὰ γεν., εὐδαιμοσύνας ἐπιμοίριος (βίος) Εὐρυφάν. παρὰ Στοβ. 555. 42, Βακχυλ. 1. 158, Πρὸκλ. 6. 26., 7. 25.

ἐπιμοιχεύω, μοιχεύω τινὰ μετὰ τι, ἐξακολουθῶ νὰ μοιχεύω, ὅς τὴν.. Τυρῶ ποιῶν διέφθειρε καὶ ἐτι ἐπιμοιχεύει Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 6.

ἐπιμολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἐπιδιδάσκω, ἐπέμολε πάθος, ἐπ' ἄλγε, Σοφ. Τρ. 855.

ἐπιμολος, ὁ, δ' ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, εἰσβάλλων, γὰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 629.

ἐπιμομφή, ἡ, (μέφομαι) ἐπίμεμφις, παράπονον, Πινδ. Ο. 10 (11). 12.

ἐπιμομφος, ον, δ' ἐπιμεμφόμενος, δ' ἀγαπῶν νὰ ἐπιμεμφῇται τινα, νὰ φέγγῃ, Εὐρ. Ρῖσ. 327. II. ὡς τὸ ἐπιμεμφής, ἐπιμεμψτος, ἐπὶ οἰωνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 553. ἐπιμομφον ἄταν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 830.

ἐπιμονή, ἡ, (ἐπιμένω) τὸ μένειν ἐν τινι τόπῳ, χρονοτριβή, ἢ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμονὴν γενομένην καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἢ σχολαίους Θουκ. 2. 18.

2) σταθερότης, Πλάτ. Κρατ. 395Δ. 3) ῥητορ., τὸ ἐμμένειν εἰς τι ζήτημα, τὸ πραγματεύεσθαι αὐτὸ φιλοπόνως, Λογγίν. 12. \*ἐπιμονὴ δὲ ἐστίν, .. ἐπὶ πλεονὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμονὴ μετὰ αὐτῆς αὐτῆς .. ὡς Δημοσθένης .. \*Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἡγούντο» κτλ. Ἀλεξ. π. Σχημάτ. Ρητ. (Walz) τ. 8. σ. 440, πρὸς. 501, 508, 560, 655. 675, 700, τ. 9. 114. II. ἐν ἐπιμονᾷ τινος, ἐπὶ ὑπολοίπῳ τῆς περισσεύματος λογαριασμοῦ ἀφθέντος εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 5640. 6 κέξ. πρὸς. ἀνδοκεία:—ἴσως ἡ διαφορά μετὰ τοῦ ἐν ἀνδοκείᾳ καὶ ἐν ἐπιμονῇ εἶναι ὅτι τὸ μὲν δεύτερον ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀποδύμενον τὸ ἀξίωμα ταμίαν, τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸν ἀναλαμβάνοντα αὐτό.

ἐπιμόνιος, ον, = τῷ ἐπομ., Γεωπ. 2. 57.  
ἐπιμόνος, ον, διαμένων εἰς τι ἐπὶ πολὺ, μόνιμος, Πολύδ. 6. 43, 2. ἐπιμόνον ποιεῖν τὸν στρατηγόν, μόνιμον ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, αὐτῷ 15. 6. καὶ τοὺς ἐρανοὺς ἐπιμόνους ποιεῖν, ἐπιβραδύνειν τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 38. 3, 10. ὁ ὥνος ἐπ. ἔστω Σὺλλ. Ἐπιγρ. 2266. 17:—ἐπ. τινὶ ἢ ἐν τινι, ἐπιμένων εἰς αὐτό, Πλούτ. Φλαμίν. 1.—Ἐπίρρ. -νωσ, Πλάτ. Ἀξ. 372Δ.

ἐπιμόριος, ον, (μόριον) περιέχων τὸ ὅλον καὶ κλάσμα ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὴν μονάδα,  $1 + \frac{1}{X}$ : ἐπ. λόγος, ὁ λόγος καθ' ὃν ἀριθμὸς τις περιέχει ἕτερον καὶ κλάσμα τι αὐτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 41. ὡσαύτως, ἐπιμόριον, τὸ, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3. πρὸς. ἐπιτρέτος.—Ἐπίρρ. -ίως, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 20.—περὶ ἰδιατέρων παραδειγμάτων ἴδε ἐπιτρέτος, ἐπιτέταρτος.—Ἄν δὲ ὁ ἀριθμητὴς συμβῇ νὰ εἶναι μεζῶν τῆς μονάδος, οἷον  $1 + \frac{2}{X}$ ,  $1 + \frac{3}{X}$  κλ. ὁ λόγος καλεῖται ἐπιμερὴς λόγος, Νικόμ., Ἰάμβλ.: Ἡσύχ.

ἐπιμόριος, ον, (μόριον) περιέχων τὸ ὅλον καὶ κλάσμα ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὴν μονάδα,  $1 + \frac{1}{X}$ : ἐπ. λόγος, ὁ λόγος καθ' ὃν ἀριθμὸς

τις περιέχει ἕτερον καὶ κλάσμα τι αὐτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 41. ὡσαύτως, ἐπιμόριον, τὸ, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3. πρὸς. ἐπιτρέτος.—Ἐπίρρ. -ίως, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 20.—περὶ ἰδιατέρων παραδειγμάτων ἴδε ἐπιτρέτος, ἐπιτέταρτος.—Ἄν δὲ ὁ ἀριθμητὴς συμβῇ νὰ εἶναι μεζῶν τῆς μονάδος, οἷον  $1 + \frac{2}{X}$ ,  $1 + \frac{3}{X}$  κλ. ὁ λόγος καλεῖται ἐπιμερὴς λόγος, Νικόμ., Ἰάμβλ.: Ἡσύχ.

ἐπιμοριότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ εἶναι τις ἐπιμόριος, Ἰάμβλ.

ἐπιμορμύρω [ῶ], μορμύρω, μορμυρίζω, καχλάζω, ἐπεμορμυρε τῶν πειρασμῶν τὸ κύμα Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 55C. καὶ ἐν τμήσει: τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμυρίζεται ἐνδοθὶ πόντος Διον. Περ. 81.

ἐπιμορτος, \*σπόριμος γῆ. [ῆ] ἐπιμεριστή. λέγεται οὕτω καὶ ὁ ἐπὶ μέρει ἐργαζόμενος. μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο καὶ ἐκτῆμορτι οἱ τὸ ἐκτον τελούντες.—Κατὰ δὲ Πολύδ. (Ζ' 151), ἐπιμορτος δὲ γῆ παρὰ Σόλωνι ἡ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γεωργῶν.—ἴδε ἐν λ. μορτῆ.

ἐπιμορράζω, ὑποκρίνομαι, προσποιούμαι, Λατ. simulare, ἀλήθειαν, εὐσέβειαν Φίλων 1. 340, 387, 698, Κλήμ. Ἀλ. 41.—Μέσ. -αζομαι καὶ -ίζομαι, Εὐσέβ. II. 781Α, IV. 804Β, κλ.—Καθ' Ἡσύχ.: ἐπιμορράζονται σχηματίζονται.

ἐπιμορφίζω, = τῷ προηγ., Ἰρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 827D, κλ.

ἐπιμορφώω: μέλλ. -ώσω, δίδω μορφήν τοιαύτην ἢ τοιαύτην εἰς τι, σχηματίζω, Φίλων 2. 520. ἐν τῷ Παθ., λαμβάνω τὴν μορφήν τινος, ἐπεμορφώθη ἔποψ Κλημέντις 5. 13.

ἐπιμοτώω, ἐπιθέτω μοτόν, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειδασ. 277 ἐκδ. Μαί.

ἐπιμοχθέω, = ἐπιπονέω, \*ἐπιμοχθέσαι σὺν μόχθῳ ἐπιπονέσαι Ἡσύχ.

ἐπιμόχθητος, ον, ὁ αἰετοπε πλήρης μόχθων, βίος Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3816.

ἐπιμόχθος, ον, πλήρης μόχθων, κοπιαστικός, ὡς τὸ ἐπίπονος, Μανέθων 4. 248, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 381.—Ἐπίρρ. -θως, μετὰ κόπου, Ἀππ. Καρχηδ. 72. οὕτως οὐδ., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. 1Ε', 7).

ἐπιμύζω, κάμνω διὰ τῶν μυκτῆρων τὸν ἥλον μῦ μῦ, \*μορμυρίζω εἰς τὸ τέλος ὁμιλίας τινός, ὡς ἔφαθ' αἱ δ' ἐπέμυσαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρην, \*δυσανασχετοῦσαι ἐπεμυκτῆρισαν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 20, Θ. 457.—Καθ' Ἡσύχ.: \*ἐπιμύζει ἐπιστενάζει, ἐπιγογγύζει.—Μέσ. ἐπεμύζατο \*ἐπεστενάξεν, ἐπεγογγύσεν Ἡσύχ.

ἐπιμυθεύομαι, Ἀποθ., λέγω προσέτι, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀπομ., Ἰλ. 1. 109.

ἐπιμυθεύομαι, Παθ., τὰ ἐπιμυθευόμενα, τὰ ψευδῶς λεγόμενα περὶ τινος, τὰ δ' ἐπιμυθευόμενα πέπλαστοι μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπιδόας Ἀριστ. π. τὰ Ζ' 1. 8. 24, 9.

ἐπιμύθιος, ον, ὁ μετὰ τὸν μῦθον ἐπακολουθῶν, τὸ ἐπιμύθιον, τὸ ἥκικόν συμπέρασμα τοῦ μύθου, Λουκ. Διόνυσος 8.

ἐπιμυκτῆρίζω, ἀνυψῶ τοὺς μυκτῆρας ἐναντίον τινός, ἢ ἐάγω ἥχον τινα ἐκ τῶν μυκτῆρων πρὸς ἐμπαιγμόν τινος, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 37.—Καθ' Ἡσύχ.: \*ἐπέμυξαν\* ἐπεμυκτῆρισαν, ...

ἐπιμυκτῆρισμός, τὸ ἐπιμυκτῆρίζειν, μεταγεν.

ἐπίμυκτος, ον, (ἐπιμύζω) ὁ ἐπιμυκτῆριζόμενος, Θεόγν. 269 (διάφ. γραφ. ἐπίμυκτος).

ἐπιμυλίδιος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. διαλαδός.

ἐπιμύλιος [ῶ], ον, (μύλη) πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ μύλου, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Σέξτ. Εὐμ. π. Μ. 9. 185. II. ὡς οὐσαστ.,

1) τὸ ἐπιμύλιον, ὁ ἄνω λίθος τοῦ μύλου, ἢ ἐπάνω μυλοπέτρα, Ἐβδ. (Δευτ. ΚΔ', 6). 2) ἡ ἐπιμύλιος (ἐτυμ. ὦδῆ), ἄσμα ἀδόμενον κατὰ τὸ ἄλεσμα παρὰ τὰς μυλοπέτρας, ἢ ἐπιμύλιος (ὦδῆ) καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ἤδον Τρύφων παρ' Ἀθην. 618D, πρὸς. Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 7. 4.

ἐπιμύλις, ἰδος, ἡ, (μύλη) ἡ ἐπιγονατὶς, Ἰππ. Μοχλ. 841, πρὸς. Greenhill. Θεόφρ. σ. 50. 11.

ἐπιμύξεις, εως, ἡ, (ἐπιμύζω) τὸ ἐπιμύζειν, \*στεναγμός Ἡσύχ., πρὸς. μυγμός.

ἐπιμυρίζω, ἐπαλείφω, εἰδὼ καὶ οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνομένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσιν αὐτῷ (τῷ ῥοδίῳ μύρῳ) Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιμύρομαι [ῶ], Παθ., ἐπικλύζομαι, καταβρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, \*δὲον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμός Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 938, ἔνθα ἴδε σχολιαστὴν ὅστις ἐρμηνεύει κατὰ τρόπον ὅπως διάφορον.

ἐπιμύσις, εως, ἡ, τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, Κλήμ. Ἀλ. 218, Ε. Μ. 490. 54, ἴδε σκαρδαμύσσω—τῶν χειλέων Γρηγ. Νύσσ. 1. 63Ε.

ἐπιμύσσω, ἐπιμυκτῆρίζω ἐν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 6. 3, ὑπὸ Hemst. τοὺς ὁδόντας ἐπιμυγνέτες ἀντὶ ἀπομυγνέτες, ἔνθα δ' Σχολ. ἐρμηνεύει \*καταγελασθέντες—πρὸς. ἀποσμύχομαι ἐν ἐκδόσει Jacobitz ἀποσμυγνέτες).

ἐπιμύω: μέλλ. -ώσω [ῶ]:—κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Διόδ. 1. 48. ὁματ' ἐπιμύει Ὀππ. Ἀλ. 2. 110. ἀπολ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθνήσκω, Καλλ. Ἐπιγράμ. 41. 5. ἀνοια μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ, μηδὲ τοὺς πέλαις ἔδαν Πολύδ. 4. 27, 7. 2) συγκλείω τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἐνδεῖν συναισθήσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 934. II. ἀμεταβ., τὰ βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει Ἀρετ. Ὁδ. Νόσ. Θεραπευτ. 1. 6:—ἀπολ., κλείω, ἐπὶ ὠτειλῶν, Ὀππ. Κ. 2. 290.

ἐπιμωκάομαι, Ἀποθ., ἐμπαίζω, χλευάζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ο. Τ. τοῦ Σοφοκλ. σχολ.—ἐπιμωκέω, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Διτ' Τραγ. 16.

ἐπιμωχῆσις, ἡ, χλευασμός, Γεωρ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 218C.

ἐπιμωχέω, κάμνω ἀγωγὴν ἐναντίον τινός. ἐνάγω τινὰ, ἐπιμωλὲν (ΕΠΙΜΟΛΕΝ) ἰὼ πρὸ τῷ ἐνιαυτῷ Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης IX<sup>38</sup> ἴδε μωλέω.

ἐπιμωμάομαι, Ἀποθ., ὀνειδίζω, τινὶ Διον. Π. 896.

ἐπιμωμητός, ἡ, ὄν, ἀξιόμειπτος, ἔρις Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 13. ἔργον Θεοκρ. 26. 38.

ἐπιμωμος, ον, ἀξιόμειπτος, τὸν βίον Ἡλιόδ. 7. 2, πρὸς. Ἀρετμ. 5. 67.

ἐπιμώομαι, Δωρ. ἀντὶ ἐπειμάομαι II. 2, Βίων 7. 2 (εἰ μὴ ἀναγναστέον ἐπειμάετο, ὡς ἐν ἐκδόσει Ahrens).

ἐπινάκτον [ἐπινάκτην]:—ἐξωνάκτην Ἡσύχ.

ἐπιναρκάω, ναρκώνομαι, τῶν ἐναντίον ἐπιναρκησάντων Μιχ. Ἀτταλ. σ. 106. 14, ἐκδ. Β.

ἐπινάσσω: μέλλ. -έσω, ἐπινάκτω, κατακλείω, Ἡσύχ.

ἐπινάστιος, ον, (ναῖω), \*μέτοικος, ξένος, φυγὰς (Σουείδ.) Ὁρμηκίης ἐπινάστιοι ἡπειροῖο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 795.

ἐπινανυμαχία, ἡ, ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη, μάχη παρὰ τὰς ναῦς, Ψευδο-Πλούτ. Βίος Ὀμ. 387.



ἐπιναυπηγέω, ἐποικοδομῶ ἐπὶ τοῦ πλοίου, «ἐάν δ' ἢ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργία δύν» κτλ. Πολυδ. Α', 92.

ἐπιναύσιος, ον, (ναυσία) παθὼν ναυτίαν, ἀναγκύλλαν, προσποιηθείς ὡς ἐπιναύσιος γεγονὼς Πολύδ. 31. 22, 1.

ἐπινάχομαι, Διῶρ. ἀντὶ ἐπινήχομαι, Θεόκρ. 23. 61.

ἐπινάω, ἴδε ἐπινέω (Α').

ἐπινεάζω, φέρομαι ὡς νέος, ὡς ἔχων νεαρὰν ἡλικίαν, «ἀνδρειότερα κινήσει ἐπινεάζων» Πολυδ. Γ', 53.

ἐπινεανεύομαι, Ἀποθ., φέρομαι ὡς νεανίας, δεικνύω νεανικὴν ζωηρότητα, Πολυδ. Γ', 121. ἐπινεανεύμενός φησι, μὲ νεανικὴν τόλμην, Πλούτ. 2. 1079D.

ἐπινείον, τό, (ναῦς, νεώς) ὁ λιμὴν ἔνθα διαμένει τὸ ναυτικὸν χώρος τινός, ὁ ναύσταθμος, Ἡρόδ. 6. 116, Θουκ. 1. 30., 2. 84. ἐπινεία καὶ λιμένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 5: — καθόλου, λιμὴν, ὅρος πρὸς ἐμπορίαν χρήσιμος, Διον. Ἀλ. 9. 56, κλ.—Κατὰ Σουίδ. «ἐπινείον, .. πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων εἰσιν, ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντός ἐμπορίου καὶ παραθαλάσσιου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι». καὶ ἐπινείον, παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμιστήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπινείον προσορμιστήριον, τόπος παραθαλάσσιος», καὶ «ἐπινήγιον (Ἡρόδ. ἔνθ' ἄνωτ.) μικρὸς λιμὴν καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στοαί».

ἐπινεύσομαι, ἴδε νίσσομαι.

ἐπινέμωσις, εως, ἡ, διανομή, Ἰππ. 27. 32. Κλήμ. Ἀλ. 552. II. (ἐκ τοῦ Μέο.) ἐπέκτασις, διάδοσις, πυρὸς Πλούτ. Λύσανδ. 12, Διογ. Λ. 10. 93.

ἐπινεμητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπινέμω, δεῖ ἐπινέμειν, Πλάτ. Νόμ. 737C.

ἐπινέμω: μέλλ. -νεμῶ καὶ -νεμήσω: ἀορ. ἐπινέμεμα. Ἐπιμερίζω, διαμερίζω, σίτον ἑλὼν ἐπινέμιε τραπέζην, «ἐπεμέρισεν», ἐπέθηκε» (Σχόλ.), Ἰλ. 1. 216, Ω. 625: μετὰ δὲ οὐκ. προσι., σίτον δέ σφ' ἐπινέμιε Ὀδ. Υ. 254. ἐφ' ἐκατέρῳ τὸ μέρος ἐπ. ἐκάτερον Πλάτ. Πολιτικ. 264D.

II. ἐπὶ βοσκημάτων, βόσκη αὐτὰ ἐπὶ ἑλῶν ἀγρῶν, ἔάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 843D. καὶ Θεαγένης ἐν Μεγαρίσι τῶν ἐποπῶν τὰ κτήνη ἀποσφάδας λαδὼν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπινέμιοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 9, πρὸλ. Δημ. 1274. 27, καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἐπινωμία.

6) ὡς τὸ desperare, ἐν δὲ ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπικεῖρουν τὸν σίτον, ἀφίνουσιν τὰ βοσκήματα ἐπ' αὐτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7; 4.

2) ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπιβόσκηται: βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεμομένων, ὑπὸ τῶν ἐπιβόσκομένων προβάτων, περὶ τοῦ φυτοῦ φυζήληον, ὅπερ συνήθως κατατρώγεται ὑπὸ τῶν μῆλων, δηλ. τῶν προβάτων, πρὶν προλάβῃ νὰ ἀναδράμῃ εἰς μέγεθος, Πλούτ. 2. 293A. οὕτως ἐπὶ τοῦ πυρός, πῦρ ἐπ. τὸ ἄστυ, ἡ πυρκαϊὰ ἐκτείνεται, ἀπλώνει εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 5. 101, πρὸλ. Πολύδ. 14, 5, 7. ταύτην μὲν οὖν τὴν γραφὴν ἐς ταῦτ' αἰτίας ἀλλὰς συνωστθεῖσαν ἐν Ρώμῳ τὸ πῦρ ἐπενέματο, τὴν κατέκαυσε, περὶ τῆς περιφήμου εἰκόνης ἦν ἐξωγράφῃσεν ὁ Καῦνιος Πρωτογένης, Πλούτ. Δημήτ. 22. ἀπολ., τὸ πῦρ ἐκώλυσαν .. ἐπινεμηθῆναι Διόδ. 17. 26: — οὕτως ἐπὶ μισασητικῆς νόσου, Ἰππ. Ἐπίδμη. τὸ Γ', 1082. ἡ νόσος ἐπενέματο τὰς Ἀθήνας Θουκ. 2. 54, πρὸλ. Πλούτ. 2. 776F. ἀπολ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νουῶ. 1. 6: — ἐπὶ πειραστικῆς συμφορᾶς, ἐπενέματο τὴν θάλασσαν Πλούτ. Πομπ. 25. ἐπὶ στρατιάς, ἐπ. τὴν Γαλατίαν ὁ αὐτ. ἐν Καλ. 19: — ἐπὶ ἐθίμῳ ἢ συνήθειᾳ, διαδίδομαι, τινὰς ὁ αὐτ. ἐν Δημήτ. 18: — καθόλου, πλησιάζω, προσεγγίζω, Μουσᾶν ἀπὸ τόξων Δία .. βέλεσι Πινδ. Ο. 9. 11.

6) ἔχω τι εἰς τροφὴν, τρώγω, ὁ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 31.

γ) τρώγων καταναλάσκω, κόμην ἐπενέματ' ἀλώπηξ, κατέστρεφεν αὐτὴν ἡ ἀλωπεκίασις, Καλλ. εἰς Ἀργ. 79. δαίτα Νικ. Ἀλεξίφ. 510, πρὸλ. Πλούτ. 2. 980D.

δ) κατοικῶ, Λουκ. Διόνυσ. 6. — 3) μεταφ. ἐν τῷ Παθ., καταλαμβάνομαι (ἀδίκως) ὡς εἰ ὑπὸ κτηνῶν ὑπερβαίνοντων τὰ ὅρια τῆς βοσκῆς των, θήλυς ὄρος ἐπινέμεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 485. ἴδε Δοναλδῶνος Νέον Κρατύλον II. 3.

ἐπινέουσις, εως, ἡ, τὸ ἐπινεύειν, συγκατατίθεσθαι, τὰς συγκαταθέσεις βεβασιῶμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπινεύσει Ἀθῆν. 66C. ἀπολ., συναίνεσις, καταστησάμενος τὴν ἀρχὴν ἐπινεύσει ἐπὶ Καίσαρος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 1.

II. κλίσσις πρὸς τι σημεῖον, οὐκ εὐθεῖαν τὴν ἐπινέουσιν, ἀλλὰ λοζὴν ἀτρέμα ἀπεργάζονται Γαλην. τ. 4. σ. 33. 15, καὶ 2. 461, 8.

ἐπινεύω: μέλλ. -νεύσω Λουκ. Κρόν. 1. 4. -νεύσομαι Ἀριστ. αἰν. 2. 1. Νεύω, κατανεύω, κινῶ πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑποσχέσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνανεύω, ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμὲ δ' ἐπένευσεν ἀρηγῆτι Ἰλ. Ο. 75. ἡ, καὶ κυανέην ἐπ' ὀφρύσι νεύσει Κρονίων Δ. 528, κτλ. νεύω διὰ τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως, ὡς φάτο Κρονίδας ἐννεπίοια θεά: τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις νεύσαν Πινδ. I. 8 (7).

100. σὺ .. ἐπένευσας τάδε, ἐπεδοκίμασας, ἐπεκύρυσας τὰς πράξεις ταύτας, Εὐρ. Ὀρ. 284, πρὸλ. Δημ. 332. 18. ἐπένευσεν ἀληθές εἶναι, ἐνευσεν εἰς σημεῖον ὅτι ἦτο ἀληθές, Αἰσχίν. 62. 11. σιγῇ δὲ τὰ ψευδῆ .. ἐπινέουσι, δηλοῦσι δὲ τὰ ψευδῆ διὰ τῆς σιωπῆς (τὸ δὲ Λατ. innuere), Δημ. 560. 6. ἀπολ., Ἀντιφῶν 117. 11, κτλ. Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὗτοί, ἔκαμαν Ἑλληνικὸν νεῦμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 115: — μετ' αἰ., ὑπισχνοῦμαι, Πάριν, ὦ μ' ἐπένευσαν, Εὐρ. Ἑλ. 681. τι Βάκχ. 1349. ἐπ. σιγῇ τι Δημ. 560. 7. ὑπὲρ τινος Πολύδ. 21. 3, 3.

2) κάμνω νεῦμα πρὸς ἕτερον διὰ νὰ πράξῃ τι, διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἐπ' ὀφρύσι νεύσει σιωπῇ .. στορέσαι λόγος Ἰλ. 1. 620 (616). ἀπολ., Ὀδ. II. 164, πρὸλ. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 169, 466, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37.

3) νεῦμα ἢ κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κόρῃσι ἐπένευσεν φαεινῇ, «τῷ λαμπρῷ δὲ κρᾶνει παρέκλυτε» (Θ. I. αἰῆς), Ἰλ. X. 314. λόφων ἐπένευσεν ἔθειραι Θεόκρ. 22. 186. πέτραι ἐπινευκυῖαι, ἐπικρεμάμεναι, Λουκ. Πρωμ. 1: — οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀντίθετον τῷ ἐξυπτειάζεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 120.

4) κλίνω πρὸς .., ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἢ βουλή πάλιν Ἀριστοφ. Ἰππ. 657.

ἐπινεφελής, ἴδος, ἡ, = νεφέλιον, μικρὸν νέφος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 49 = 150.

ἐπινεφέλιος, ον, (νεφέλη) κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφελῆς, ἐπινεφής, οὗτ' ἐπινεφέλων ἐόντων, μὴ ὄντος τοῦ καιροῦ νεφελώδους, Ἡρόδ. 7. 37 (ἀλλὰ δύο ἀντίγραφα ἔχουσι: ἐπὶ νεφελῶν, καὶ ἄλλα τινὰ: ἐπὶ νεφέων), Ἀριστ. Προβλ. 25. 18 καὶ 21 (πρὸλ. πλωτήματος) ὅταν ἐπινεφέλων ἢ, ἀντίθετον τῷ αἰθρίας οὐσῇ, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 9, 11, πρὸλ. 26. 8, 3. ἔκ. οὐρον, θύλον, πεδωλωμένον, Ἰππ. Ἀφ. 1252.

II. φέρων ἢ συνάγων νέφη, οἱ βορέαι ἐπινεφέλοι Ἀριστ. Προβλ. 26. 62.

ἐπινεφέω, φέρω ἢ συνάγω νέφη εἰς τὸν οὐρανόν, κάμνω συννεφίαν, ἐπινεφούσι (οἱ νότιοι ἄνεμοι) Ἀριστ. Προβλ. 26. 38. ἐπινεφεῖ ὁ Ζεὺς Ἀλεξ. ἐν Ἀτθίδι 2. ἐπ. ἄνεμος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 4. ἡ ἀπολ., ἐπινεφεῖ, εἶναι συννεφεῖα, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4.

ἐπινεφεής, ἐς, (νέφος) συννεφής, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκοτεινός, ἀήρ Ἀριστ. Προβλ. 26. 8, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 2. ἐπινεφῇ, συννεφεῖα, ἐπινεφῇ καὶ αἰθρία ὁ αὐτ. π. Ἀνέμ. 51.

II. φέρων νέφη, ἐπινεφῇ καὶ ὑέτιος (ἄνεμος) αὐτόν 4. ἐπινεφρίδους, ον, (νεφρὸς) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὀμφήν .. ἐπινεφρίδιον, «τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς λίπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 204.

ἐπινεφής, εως, ἡ, συννεφεῖα, Ἀριστ. Προβλ. 26. 38.

ἐπινέω (Α'): μέλλ. -νήσω, ἐπινήθω, ἐπικλῶθω, ἴδιως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, ἄσσα οἱ αἶσα γινόμενῳ ἐπινέωσι λίνω, ἄπαρ αὐτῶν Μοῖρα τιμωμένη ἐπέκλωσε τῷ λίνῳ» (Θ. I. αἰῆς), Ἰλ. Υ. 128, Ω. 210.—Παθ., ὁ ἐπινησθεὶς αὐταῖς μόθος Αἰλ. π. Ζ. 7. 1. «ἐπινησθεῖσαν, ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν» Σουίδ. ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 14.—Κατὰ Κόδικτον (N. Lect. σ. 161 καὶ ἐν Λογίῳ Ἐρμῇ Κόντου π. 1. 488) τὸ νέω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νήσω παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν νάω, ἐξ οὗ καὶ ἐπινάω καὶ οὐχὶ ἐπινέω. ἴδε Ζηκίηδον Λεξικ. Ἀττ. Ρημάτων ἐν λ. νάω-ῶ (νῆω) καὶ Veitch Greek Verbs ἐν λ. νέω (νῆω).

ἐπινέω (Β), ἐπισωρεύω ἴδε ἐν λ. ἐπινηνέω.

II. ἐπισωρεύω ἢ φορτώνω μέ τι, μετὰ γεν. πράγμ., ἀμάσας .. ἐπινέουσι φρυγάνῳ Ἡρόδ. 4. 62. μετοχ. παθ. πρkm. ἐπινενημένος, ὡς αἱ τράπεζαι γ' εἰσιν ἐπινενημένα ἀγαθῶν ἀπάντων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 838.

ἐπινέω (Γ): μέλλ. -νεύσω, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπικλῶθω, ἐπικλῶ, οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει τὴν ἐπινεουσῶν (ἀπλῶν) τὴν πεπαιτάτην αἰ· Ἀλεξ. ἐν Βρεττία 1. 5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 3, κτλ. ἐπὶ τινος Ἀθῶν. 667E.

ἐπινεωτερίζω, = νεωτερίζω ἐπὶ, καὶνότερα καινοῖς ἐπινεωτερίζοντες Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 342C.

ἐπινήθω = ἐπικλῶθω, διάφ. γρ. ἐν Σχολ. εἰς Λυκούρ. 585, ἀντὶ κλῶθω.

ἐπινηῆος, ον, (ναῦς, νῆς) ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀνθ. Π. 9. 82.

ἐπινηνέω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπινέω Β, μόνον ἐν τῷ παρατ., ἐπισωρεύω, μετὰ γεν. τόπου, νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἐπεσώρευον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Ἰλ. II. 428, 431. πρὸλ. νηνέω.

ἐπινησιδῖος, α, ον, ἐπὶ τῆς νήσου, φρούριον ἐπινησιδίου Γεωργ. Παχυμ. Μ. Παλ. σ. 283E.

ἐπινησιος, παρακείμενος νήσῳ, Ἀνωμένου Σταδίασι. Gaillii Geogr. Gr. τ. 2. σ. 470.

ἐπινηστεύω, νηστεύω μετὰ τινα, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 472. 27.

ἐπινητρον, τό, πῖθ. ἡλακότη, «ἐφ' οὗ δὲ νήβουσιν .. ἐπινητρον καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 32, Γ', 125, Ε. Μ. 362. 20.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπινητρον ἐφ' ᾧ τὴν κρήνην τρέβουσιν».

ἐπινητήριον: εἶμαι νηφελὸς πρὸς τι ἢ ἐν τινι, τῷ βίῳ Πλούτ. 2. 87E. τῇ πράξει Λουκ. Ἐρωτ. 45.

ἐπινήχομαι: μέλλ. -χόμαι, Ἀποθ., νήχομαι, κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μέσῳ δ' ἐπενήχγετο πόντῳ Βατραχ. 107. πλημμυρίζω, κατακλύζω, τοῖς πεδίοις Ἡρωδ. 8. 4. παιδὸς δ' ἐπενάχγετο φωνά, ὁ. ἔ. ἀνιχνόχοτο. ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Θεόκρ. 23. 61.



ἀπλῶς, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, Φιλων 1.14. 2) κολυμβῶ πρὸς ἡ εἰς, μετ' αὐτ., Σαρδῶ θ' ἡμερόεσσα, καὶ ἦν ἐπενύχματο Κύπρις Καλλ. εἰς Ἀπλ. 21.

ἐπινύχυτος, ον, = νύχυτος, ἀφρονος, δῶρα 'Ορρ. 'Αργ. 39. 310.

ἐπινύζω, ὑγραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιβρέχω, Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 5. 9, 13, π. Φυτ. 'Ιστ. 4.14, 6, ἐν τῷ παθ. αορ. ἐπενέφθην.

ἐπινύκω, νικῶ προσέτι, διζῶ. γραφ. παρὰ τοῖς 'Εδδ. ('Εσδρ. Α. 1', 9).

ἐπινύκειος, ον, = τῷ ἐπομ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1088, χάριν τοῦ μέτρου.

ἐπινύκιος (ἦ, ον, (νίκη) ἀνίκων εἰς νίκην, περὶ νίκης, ἀσιδῇ Πινδ. Ν. 4.127· ὕμνος Διὸς. 5. 29· ἀγῶνες ἐπ., ἐπὶ νίκῃ, πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης, Πολύδ. 30, 13, 1, πρβλ. Συλλ. 'Επιγρ. 3503· οὕτως, ἐπινύκιος πομπή, ἐορτή, πανηγυρίς Διον. 'Αλ. 3. 41, Πλούτ. Ρωμ. 29· ἐπ. τιμαί, αἱ θριαμβευτικαὶ τιμαί, ὁ αὐτ. ἐν Διμίλ. 31· ἡμέρα ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 3. II. ὡς οὐσιαστ. ἐπινύκιον (ἐξυπ. ἄσμα, μέλος), τό, ἄσμα ἐπὶ νίκῃ, ᾧδῃ θριαμβικῇ, οἷα τὰ ἐπινύκια τοῦ Πινδάρου, πρβλ. 'Αδὸν. 3Ε· Ζῆνα .. ἐπινύκια κλάζων (πρβλ. ἐπεύφημέω) Δίσχυλ. 'Αγ. 174. 2)

ἐπινύκεια (ἐξυπ. ἱερά), τὰ, θυσία ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐορτῇ πρὸς πανηγυρισμὸν αὐτῆς, 'Αριστοφ. 'Αποπ. 379, 'Ανδοκ. 33.1, Πλάτ. Συμπ. 17Δ, Δημ. 532.12· τὰ ἐπ. θύειν Πλάτ. Συμπ. 173Δ, κτλ.· ἐστιᾶν Δημ. 1356. 8. 6) (ἐξυπ. ἄουλα), τοῦτων ἐνεργῶν πάντα τάπινύκια Σοφ. 'Ηλ. 692, Διον. 'Αλ. 3. 27, Συλλ. 'Επιγρ. 1583 κ. ἄλλ.

ἐπινύκος, ον, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 8, 99, Στράτις ἐν 'Ουτίσῳ 1· ἐπινύκος (ἐξυπ. ὕμνος), ὁ, 'Αριστείδ. 2. σ. 373, πρβλ. Βδὲκκ Σχολ. εἰς Πινδ. σ. 460.

ἐπινυπτεῖς κύλιξ, ἡ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος μετὰ τὸ νύμφον προσηρομένη κύλιξ οἴνου, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἐνιπτον τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ὡς πράττουσι καὶ νῦν ἐν τισιν ἐπαρχίαις, ὡς π. χ. ἐν Θράκῃ καὶ ἄλλ., καὶ πότος μεταδόρπιος καὶ κύλιξ μετανυπτεῖς ἢ ἐπὶ πᾶσιν· εἴποις δ' ἂν τὴν αὐτὴν καὶ ἐπινυπτεῖδα Πολύδ. 5', 31.

ἐπινύσσαμαι, 'Απολ., ἐπέρχομαι, μετὰ γεν., πεδίον Σοφ. Ο. Κ. 689. 2) μετ' αὐτ., ἐπέρχομαι, ἐπισκέπτομαι, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 817, Νικ. Θ. 470· ἀπολ., Θεόφρ. 8. 43, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 281.

ἐπινύφω [ἦ], νίφω, χιονίζω ἐπὶ, οἷς δ' ὁ θεὸς ἐπινύφει καὶ ἐπομβρεῖ Φιλων 1. 296. 2) ἄπρος, ἐπινύφει, ἐκ νέου χιονίζει, ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ χιών, Ξεν. Κυν. 8.1. II. μεταβ., καλύπτω διὰ χιόνος, ἐν τῷ Παθ., ὅταν ἐπινυφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 4.14, 6, Φιλων 1. 441.

ἐπινεύω, σκέπτομαι περὶ τινος, σοφίζομαι, μηχανώμικι τι, ἐπινεύω, εὐρίσκω τρόπον καὶ κατορθῶναι τι, Λατ. excogito, τι 'Ηρόδ. 1. 48, 'Ιππ. π. 'Αρρρ. 808, 837, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 884, Πλάτ. κλ.:— μετ' ἀπαρ., εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἀρπάσαι; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1202, πρβλ. Νερ. 1039:— ἀπολ., κῆρυξ ἐπινούσεις, σχέδια, σχεδιάζω τι, ἐπινούω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δρᾶν, 'Αντιφῶν 121. 44· πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, Θουκ. 1.70. 2) ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπὸν, διανοοῦμαι, προτίθεμαι, τι Θουκ. 2. 8, Ξεν. 'Αν. 2. 5, 4, κτλ.: μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., 'Ηρόδ. 1. 27, 'Αριστοφ. Θεσμ. 338, Ξεν. κλ.: μέλλ., 'Ηρόδ. 3. 134: ἀόρ., ὁ αὐτ. 2. 152, 5. 24, 65, Εὐρ. Ρῆσ. 195 (οὐδαμῶ ἀλλαχού παρὰ Τργχ.) κτλ. 3) κατανοῶ, αἰσθάνομαι, μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπινούουσιν ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες Πλούτ. Περιχλ. 6.

II. ἐπινούω, ὡς νῦν, Κλήμ. 'Αλ. 365 κ. ἄλλ.— Παθ., ὀνόματα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐπινουθέντα Λουκ. Θεῶν 'Εκκλησία 13, πρβλ. Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8, 381, κτλ.:— ἄλλ' ὁ παθ. ἀόρ. ἐπινουθῆναι λείπει ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεργ. ἐν 'Ηρόδ. 3. 122, 6. 115, Λουκ. 'Ερωτ. 31.

ἐπινόημα, τό, σκέψις, ἐπινόημα, ἐπίνοια, 'Αρχιλ. 52, 'Ιππ. π. 'Αρρρ. 808, 'Αντιφῶν παρὰ Πολύδ Β'. 228.

ἐπινουητικῶς, ἦ, ὄν, ἱκανὸς εἰς· τὸ ἐπινουεῖν, ἐκ τοῦ Θητ. Στερ. ἄνευ μαρτυρίας.— 'Επίρρ. ἐπινουητικῶς Φωτ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς 'Ιδίων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόκκου.

ἐπινούημων, ὁ, ἦ, ὁ ἐπινούων, ἐφευρετικὸς, Ζωγράφ. σ. 463.

ἐπινούησις, εὖς, ἦ, (ἐπινούω) τὸ ἐπινουεῖν, ἐπινόημα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 334C.

ἐπινουεῖον, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπινούω, δεῖ ἐπινουεῖν, Νικομ. 'Αρμ. σ. 9.

ἐπινουητής, οὔ, ὁ, ὁ ἐπινούων, δίδων προσοχὴν εἰς τι, οὐ περὶ τὰς ἐδωδὰς ἐπινουητής Μ. 'Αντων. 1.16.

ἐπινουητικός, ἦ, ὄν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπινουεῖν, ἐπὶ ῥήτορος, Λογγίν. 4· ἐπὶ ἰχθύων, λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ) ἐπινουητικὸς ὢν τοῦ διασφάζειν αὐτὸν 'Αθήν. 310F.— 'Επίρρ. ἐπινουητικῶς, 'Ωριγέν. II. 100D.

ἐπινούτος, ἦ, ὄν, ὑπάρχων ἐν τῷ νῷ, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 8.38.

ἐπινουήτρια, ἦ, ἐφευρετική, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 440.

ἐπινουεῖω, νοθεύω ἐπὶ πλόν, Φώτ. III.1108C.

ἐπινούω, ἦ, (νοῦς) τὸ σκέπτεσθαι περὶ τινος, σκέψις, διάνοια, ἰδέα, οὐδ' ἐς ἐπίνοιαν ἐλθεῖν τινος Θουκ. 3. 46· ὡς .. 4. 92· οὐδ' ἐπίνοιαν οὐδέποτε ποιησάμενοι τῆς θαλάσσης, οὐδὲ διανοηθέντες ποτὲ περὶ αὐτῆς, Πολύδ. 1. 20. 12· τὰς ἐπ. εἰς τι γέρειν Διον. 'Αλ. πρὸς Γν. Πομπ. 'Επιστ. 1. 2· πάσαις ταῖς ἐπ. γίγνεσθαι περὶ τι Πολύδ. 5.110, 10· κατ' ἐπίνοιαν Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 348· πᾶσαν ἐπ. ἀτοπίας ὑπερβάλλειν Πλούτ. 2. 1065D.

2) δύναμις τοῦ ἐπινουεῖν τι, ἐφευρετικότης, οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπ. Λοιδορεῖν; 'Αριστοφ. 'Ιππ. 90, πρβλ. Θεόφρ. π. 'Οσμ. 7:— ὡσαύτως, ἐφεύρεσις, ἐπινόημα, ἐπ. ἀστείονατῇ 'Αριστοφ. 'Ιππ. 539· καινὴν ἐπ. ζητεῖν ὁ αὐτ. Σρ. 346, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 3, 19· θαυμαστάς ἐξευρίσκων ἐπ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1322, κτλ.

3) σκοπός, σχέδιον, τίν' ἐπ. ἐσχεθεσ; Εὐρ. Φοίν. 408, πρβλ. Μῆδ. 760· τίς ἐπ.; 'Αριστοφ. Θεσμ. 766, πρβλ. 'Ορν. 405· τίς .. ἡ πῖνοια τῆς ἐγκεντρίδος; ὁ αὐτ. 1073, πρβλ. Πλ. 45.

II. ἡ μετὰ ταῦτα σκέψις, δευτέρα σκέψις, ψεύδει γὰρ ἡ πῖνοια τὴν γνώμην Σοφ. 'Αντ. 389, πρβλ. 'Επιμηθεύς:— καθόλου, καταλήψεις, κατανόησις, τὴν κοινὴν ἐπίνοιαν Πολύδ. 6. 5, 2, πρβλ. Λογγίνου 'Αποστ. 7. 3.

ἐπινουμή, ἦ, (ἐπινέμομαι) ἐπὶ τοῦ πυρός, διδάσκει, ἐξάπλωσις αὐτοῦ, Πλούτ. 'Αλξ. 35· ἐπὶ δηλητηρίου, τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινόμην Αἰλ. π. Ζ. 12. 32. II. ἐπίθεσις ἐπιδέσμου, Γαλην. τ. 18, μέρος 1. σ. 791, 11, 792. 1, κτλ.

2) διαταγή, παραγγελία, ἐπινόμην ἐδώκασιν ὅπως, ἐάν κοιμηθῶσιν, διαδέξωνται ἕτεροι δεδοκιμασμένοι ἄνδρες τὴν λειτουργίαν Κλήμ. Ρωμ. 1. 44.

ἐπινουμία, ἦ, (ἐπινέμομαι) δικαίωμα διὰ συμβάσεως δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν νὰ βόσκωνται τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ἐκατέρωθεν, ἐπιγαμίας δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινουμίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23, πρβλ. Πολύδ. Ζ', 184, Συλλ. 'Επιγρ. 1335. 13., 1569. 37., 1724b, κ. ἄλλ.: ἴδε πὰς λέξεις ἐπεργασία, ἐπιγαμία— οὕτως, ἐπινόμειον, τό, τὸ διὰ βόσκην καταβαλλόμενον ἀργύριον, αὐτόθι 1537· πρβλ. ἐννόμιον.

ἐπινουμῆς, ἴδος, ἦ, (νόμος) προσθήκη εἰς τὸν νόμον, παράρτημα, ὄνομα πραγματείας ἀποδιδомένης εἰς τὸν Πλάτωνα· ὁ Φίλων (1.495) ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ δευτερονομίου. II. δῶρον τοῦ νέου ἔτους, Λατ. strenua, 'Αθήν. 97D. III. μέρος τριήρους, αὐτόθι.

ἐπινουμοθεῖω, εἰσάγω προσθέτους νόμους, Πλάτ. Νόμοι 779D.

ἐπινουμος, ον, ὁ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν, ὡς τὸ ἐπινούριος, Πινδ. II. 11.13, ἔθνα ἴδε Dissem. (7). II. = κληρονόμος, Ησύχ., Συλλ. 'Επιγρ. 1845.111. III. νόμιμος, κανονικός, ὡς τὸ ἐννομος, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3. 94.

ἐπινούω, μετὰ νόσον τινὰ νοσῶ πάλιν, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Δ', 953, πρβλ. Α. Β. 69. 20.

ἐπινούσος, ον, ὑποκείμενος εἰς νόσον, οὐχὶ ὑγιής, φιλάσθενος, σῶμα 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 4, 4, Θεόφρ. π. Χρῆμ. 48, Διόδ. 2. 48.— 'Επίρρ. —ως, ὡς ἀσθενής, διὰ γένιν ἐπ. 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Δ', 942.

ἐπινουσοποιεῖσθαι, Μέσ., ἐπὶ γυπῶν, κατασκευάζω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἰς τι, γύπες ὅρεσιν οὐκ ἐπινουσοποιήσονται Ἀηρόφρ. ἐν τῇ Fabr. Βιβλ. τ. 4. σ. 338.

ἐπινούστος, ὁ ἐπὶ νόστῳ, ᾧδῃ 'Ησύχ. ἐν λ. ἱμαῖος.

ἐπινουεῖω, βρέχω τὴν ἐπιφάνειαν, συνεχῶς ἐπινουτίζων αὐτὰ Διοσκ. 2.105.

ἐπινουτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἐν τινι, ταῖς ναυσὶ Πλούτ. 2. 690C, 'Ηρακλίδ. 'Αλληγ. 'Ομ. 9.

ἐπινούκτερος, ον, νυκτερινός, Τζέτζ. Μεθ' 'Ομ. 135.

ἐπινουκτίδος, ον, = τῷ ἐπομ., Προκόπ., ἴδε Λοθ. Φρόν. 556.

ἐπινούκτιος, ον, (νύξ) διὰ νυκτός, ἐπινούκτια μῆλα νομεύων 'Ανθ. Π. 6. 262.

ἐπινουκίς, ἴδος, ἦ, «φλύκταινα ὑποπέλειδος ὕμνυρος ἔναϊμος, περὶ τὰς κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη» (Πολύδ. Δ', 197), 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281, πρβλ. Κέλσ. 5. 8, 2. 2) βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβαίνοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐφημερίς (βιβλίον τῆς ἡμέρας, ἡμερολόγιον), Συνέσ. 153Δ, C.

ἐπινούμφειος, ον, = ἐπινουμφεῖδος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. 'Αντ. 814.

ἐπινουμφεύω, νυμφεύω μέ τινα, 'Απόλλων .. Ὑσμινίαν ἐπινουμφεύει σοι Εὐμῆδ. 11. σ. 426.

ἐπινουμφεῖδος, ον, ἀνίκων ἢ καταλλήλως διὰ νύμφην, νυμφικός, 'Ανθ. Π. 7.182.

ἐπινούσω: μέλλ. —ξω, κεντῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Λουκ. Λεξιπ. 11.

ἐπινουστάζω: μέλλ. —σω καὶ —ξω, νυστάζω ἐπὶ, ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τι, τινὶ Πλούτ. Βροῦτ. 36· ἀπολ., Λουκ. Δις Κατηγ. 2.

ἐπινουμάω: μέλλ. —ῆσω, κατευθύνω τὰ βήματά μου πρὸς τινα, πλησιάζω πρὸς αὐτόν, οὐδὲ τιν' αὐτῷ παιδῶνα κακῶν ἐπινουμῶν Σοφ. Π. 168· παρατηρῶ, προσδίδωμι τι, σώματα .. ὁμμάτων αὐγαῖς ἐπενώμας Εὐρ. Φοίν. 1561. II. διανέμω, διαμοιράζω, λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους Δίσχυλ. Εὐρ. 311· κλήρους ὁ αὐτ. Θῆδ. 729, πρβλ. 'Αγ. 781, Σοφ. 'Αντ. 139.

ἐπινῶς, = λίαν, Σουῖδ., ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀντὶ ἐπιμανῶς, ἐν Λουκ. π. 'Αλγβ. 'Ιστ. 2. 25· «δεῖ γράφειν ἐπι-



νῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς. Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντί τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει».

ἐπινωτιδεύς, ἕως, ὁ, εἶδος γαλεοῦ, Ἑπαινετός παρ' Ἀθην. 294D· τοῦτον ὁ Ἀριστ. καλεῖ νωτιδεανόν, αὐτόθι. Ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν Ξενοκρ. π. Ἐνυδρ. Τροφ. σ. 70.

ἐπινωτιδεῖος, ον, (νῶτος) ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων, Ἀνθ. Π. 6. 21.

ἐπινωτιζῶ, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα, πυρσὺ δ' ἄμφεκαλύφθη ξανθὸν κράτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρὸς, ἐκαλύφθη κράτα πυρσὺ καὶ δεινῷ χάσματι θηρὸς ἐπινωτίσας αὐτό, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 362· ἐφορμῶ κατὰ τινος ὀπισθεν, «ἐπινωτίσεν» ἐφώρμησεν. [Ἀρχιππος] Ἀμφιτρώωνι δευτέρῳ Ἡσυχ.—Μέσ., λαμβάνω τινά ἐπὶ τῶν νῶτων μου, ἐπινωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον Πaus. παρ' Εὐστ. 1282. 55.

ἐπινωτιος, ον, (νῶτος) ἐπὶ τῶν νῶτων, ἐπινωτίον ἦγεν ἐς οἶκον Βατραχον. 77· ἐπινωτίοι κέχυνται (αἱ ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἑλικες) Δουκ. Ἐρωτ. 26.—Κατὰ Πολυδ. (B', 133) «τὰς δ' ὀμωπλάτας εἰσὶν οἱ καὶ ἐπινῶτια καὶ πλάτας ἐκάλεσαν».

ἐπιξανῶν, ξάνων, «τρυχαννίζων» τὴν ἐπιφάνειάν· τινος, ἐρεθίζω τοιοῦτον τρόπον τραῦμα μὴ ἐπουλωθὲν ἔτι, Βασίλ. ΠΙ. 268B.

ἐπιξανθίζω, κάμνω τι νὰ λάβῃ χρώμα ξανθὸν δι' ὀπτησεως, καὶ πλεура δελφάκεια ἐπεξανθισμένα Φερειρ. ἐν «Μεταλλ.», 1.16.

ἐπιξανθος, ον, κλίνων πρὸς τὸ ξανθὸν, χιτρινωπός, ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 5. 22· ἐπὶ ἐλάφῳ. Πολυδ. B', 76· ἐπὶ φυτῶν τινῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Πιστ. 3. 10, 4.

ἐπιξανόμενοι, ἰων. ἀντί ἐπιξανόμενοι, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 764.

ἐπιξεναγία, ἡ, ἐν Ἀρρ. Τακτ. 14. 5, = πρὸς τέσσαρας ξεναγίας, δηλ. 2048 ἄνδρας.

ἐπιξενίζομαι, ἔρχομαι πρὸς τινά ὡς ξένος, τοὺς ἐπιξενίζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν Σχόλ. εἰς Δυκόφρ. 717.

ἐπιξενόομαι, Παθ., ξενιτεύομαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενόοσθαι τοῖς τηλικούτοις Ἰσοκρ. 418A (ἴδε σημ. Κοραῖ τ. 2. σ. 311)· τὸ τε γὰρ ἐπιξενόοσθαι τινὰς ἐν ἄλλοις τεθραμμένοις νόμοις ἀσυμφορὸν εἶναι φασὶ πρὸς τὴν εὐνομίαν Ἀριστ. Πολ. 7. 6.1· φιλοξενούμεναι, Δουκ. Ἐρωτ. 7· ἡ δ' ὡς Ἀθηνιάδου ἐν ἐπεξεινούοντο γυναικὶν Ἀπολλ. Ρόδ. B. 764, Πλούτ. 2. 250E, κτλ. 2) ἔχω σγέσεις ξενίας μετὰ τινος, εἰμαι στενὸς φίλος τινός, ἐπεξενώσθαι πολλοῖς Δημ. 1224. 2, πρβλ. Διόδ. 1. 23, Πλουτ. Νομ. 4· ἡ ἐπιξενωθεῖσα σώμασι μοῖρα, τὸ μέρος τὸ παρεχόμενον εἰς τὰ σώματα, Ἡράκλειτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 130. II, ὡς Μέσ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1320, ἐπιξενούμαι ταῦτα δ' οὐ θέσανοι μὲν, ἐπικαλούμαι τὴν φιλόξενον ὕμῳ ἐπιμαρτυρίαν εἰς ταῦτα ὡς μέλῳσα ν' ἀποθάνω· ἴδε Ἑρμαννὸν ἐν τόπῳ.—Καθ' Ἡσυχ., «ἐπιξενούμαι» ξενοδοκούμαι, ἐπιμαρτυροῦμαι.

III, κατὰ τὸν Ἡσυχ.: ὡσαύτως = πορεύεσθαι, «Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλῳ Κρήσι» αἰ.

ἐπιξενος, ὁ ἐπὶ ξένης ὄν, ξένος, Κλήμ. Ἀλ. 450.

ἐπιξένωμα, τό, ξενία, ἡ κατ' ἄλλους τόπος διαμονῆς τῶν ξένων, ξενών, φιλιούσθαι λαϊκοῖς εἰς ἐπιξένωμα Εὐστ. Πονημάτ. 245. 17.

ἐπιξένωσις, ἕως, ἡ, τὸ διατρίβειν ἐν τῇ ξένῃ καὶ συσχετίζεσθαι μετὰ τῶν ἐκεῖ οἰκούντων, Διοδ. Ἐκλογ. 582.

ἐπιξεντικῶς, Ἐπίρρ. παρ' Ἡσυχ. δι' οὐ ἐρμηνεύει τὸ ἐπιγρᾶδον, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπιξέω, ξέω ἡ ξαίνω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 908, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπιξηνον, τό, (ξηνός), «ὁ μαγειρικὸς κορμὸς ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτονται» Σουῖδ.· «ξήλον, ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, οἷον τὸ κρεακόπον ξύλον (καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπανον)» Ἡσυχ.: τὸ ξύλον ἐφ' οὗ ὁ δῆμος κόπτεται τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1277, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 318, 355, 359, 365, Εὐστ. 1443. 16.

ἐπιξηραίνω, ξηραίνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰππ. π. Ἀγμ. 774. Παθ.: ξηραίνομαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 89D, κτλ.· ἔχω διάλειμμα ξηρασίας, ὁ αὐτ. περὶ Διατ. Ὀξ. 388. 36. 2) βάλλω τι ἐπάνω εἰς τι νὰ ξηρανθῇ, «ξύλον» εἰς ὁ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἀρτους ἐπιξηραίνουσιν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 1038.

ἐπιξηραντικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιξηραίνων τι, δύναμιν ἔχουσα ἐπιξηραντικὴν Διοσκ. 4. 138 (140).

ἐπιξηρᾶσία, ἡ, ἡ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ξηρασία, Ἰππ. 1169D.

ἐπιξηρος, ον, ξηρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἰππ. Ἐπίδμ. τὸ Α', 969· ὁπωσούν ξηρός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἐπιξοά, ἡ, (ἐπὶ καὶ ξέω), ἐπιλάσας, στίλβωσις, Κάλις εἴλετο ἐπιξοάαν [τοῦ] στρώματος τοῦ ἔνδοι καὶ τοῦ προδόμου Ἐπιγρ. Ἐπιτάφου 3225A<sub>10</sub> = Ἐπίδ. Καθῶδ. 241<sub>10</sub>, κτλ.

ἐπιξομαι (Μεγαρ.) = ἐφίξομαι· Ἡσυχ.

ἐπιξύλον, τὸ ἐπὶ παραστρόφιδα τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου· Ἡσυχ.

ἐπιξύσιος, ον, ποιητ. ἀντί ἐπικούσιος, ἐπιξύσιος ἐν ἀρούρῃ, «κοινούς τοὺς ὄρους ἔχουσι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 442· πρβλ. ἐπινομία.

ἐπιξύων, ποιητ. ἀντί ἐπικουίνων, φωνήν... ἐπεξύνωσεν ἑκάστῳ Νόνν. Δ. 26. 290· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., πορφύρουσα οἶον

ἢ κακὸν ἔργον ἐπεξύνωσατο βουλῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1162· ὅτε κηρύκεσιν ἐπεξύνωσατο μύθους ὁ αὐτ. Δ. 435.

ἐπιξύσιος, ἕως, ἕνω ἐπάνω εἰς τι, τυρὸν ἐπιξύσθεντα Πλάτ. Πολ. 405E, πρβλ. Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 907, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 11.

2) ἐγγύθεν παρέρχομαι, παραμείβομαι, ἄπτομαι, ἐπιφαύω, ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεύς γαῖαν ἐπιξέει Ἀρατ. 650.—Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 389 «ἐπιχρεῖ, ἐπιξέει. συμῆται δὲ ἔστι τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξέειν».

ἐπι-ὀγδοος, ον, = ἐπόγδοος, Ἀρχαῖοι Μουσ.

ἐπιποικοδομά, ἡ, ἴδε ἐποικοδομῆ.

ἐπιποικος μένω, μένω κατ' οἶκον, μεταγεν.

ἐπιποίνιος, ον, (οἶνος) παρὰ τὸν οἶνον ἢ ἐπ' αὐτῷ, Θεογν. 965.

ἐπιπονοχοεῖω, κινῶ οἶνον, θεοῖς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφροδ. 205

ἐπιόπτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντί τοῦ ἐπόπτης, βροτῶν Ὀμήρου Ἐπιγράμ. 11.

ἐπιόπτος, ον, ποιητ. ἀντί ἐποπτος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 10, Ἀρατ. 25.

ἐπιορκέω, ἐν Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 204 ἐφορκέω, καὶ ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῇ αὐτόθι 1688. 9 ἐφορκέω, ὡς αὐτῶς καὶ ἐν Ἀφρ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 3137. 78: μέλλ. -ἦσω Ἰλ., Ἀριστοφ. Δυσ. 914, κτλ., -ἦσομαι (κατ-) Δημ. 1269. 24: ἀορ.

ἐπιόρκησα ὁ αὐτ. 1204. 20: ἀπαρ. -ορκήσαι Ἡρόδ., κτλ.: πρκμ. ἐπιόρκηκα Πλάτ. Νόμ. 948E, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22, ἐνίοτε γραφόμενον ἐπιόρκηκα ἐν Ἡρόδ. 4. 68 (ἐπιόρκος). Ὀρκίζομαι ψευδῶς, οὐδ' ἐπιόρκησαι πρὸς δαίμονας Ἰλ. Τ. 188· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τῶν πραγμάτων εἰς ὃ ὀρκίζεται τις, τὰς βασιλῆϊας ἐστίας ἐπιορκεῖν Ἡρόδ. 4. 68· τοὺς θεοὺς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1609, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 7, Δημ. 1204. 20, κτλ.· τὸ πλείστον ὁπλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 298, 428, Νεφ. 402, Πλάτ. κλ.· οὐδὲν ἐφροντίζον ἐπιορκῶν Δημ. 553. 19· μετὰ συστοίχ. αἰτ.· ἐπ. ἔρκουσι τινὶ ἐν αὐτ. 1203, ἐν τέλει, πρβλ. Αἰσχίν. 16. 20, κτλ. — Ἀνέθετον τῷ εὐορκέω, Ψήφισμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 196. 56, Χρύσιππ. αὐτόθι 58, ὅστις κάμνει διακρίσιν μεταξὺ τοῦ εὐορκεῖν καὶ τοῦ ἀληθορκεῖν, καὶ μεταξὺ τοῦ ἐπιορκεῖν καὶ τοῦ ψευδορκεῖν: ἴδε ἐν λ. ἐξώλεια, ἐπόμνυμι. II, ὡσαύτως ἀπλῶς = ὁμνῶμι, ὀρκίζομαι, Σόλων παρὰ Δυσ. 117. 34, ὁ ἴδε.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 290.

ἐπιορκία, ἡ, ὡς καὶ ὦν, ψευδὴς ὄρκος, Δατ. perjuria, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 4· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Γοργ. 524E· πρὸς τοὺς θεοὺς Ἐν. Ἀν. 2. 5. 21· ἐπὶ προσφέρεσθαι Δημ. 409. 21.

ἐπιόρκος, ον, ἐπὶ ὄρκου ὃν ὠρκίσθη τις ψευδῶς, εἰ δὲ τι τῶνδ' ἐπιόρκον ἐμοὶ θεοὶ ἀλγεα δοῖεν Ἰλ. Τ. 264· ἀλλὰ τὸ πλείστον ὡς οὐσιαστ., ἐν τῇ φράσει ἐπιόρκον ὁμῶσαι, ὁμῶσαι ψευδὴ ὄρκον, Ἰλ. Ι'. 279, Τ. 260, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 280, Θεογν. 432· ἐπιόρκον ὄρκον ὥμοσε Ἀριστοφ. Βάτρ. 150· καὶ οὕτως, ἐπ. ἐπομνύναι (ἴδε ἐν λ. ἐπόμνυμι)· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Κ. 332, καὶ ρ' ἐπιόρκον ἐπώμοσε, ὥμοσεν ὄρκον ἀνωφελῆ, μάταιον, ὃν δηλ. αὐτὸς μὲν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἠθέλησαν.

II, ἐπὶ προσώπων, ὁ ψευδὴς ὀρκισθεὶς, ἐπιόρκος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 802, Εὐρ. Ἡλ. 1355, Ἀριστοφ. Νεφ. 399, κ. ἄλλ.· ὑπερβ. ἐπιορκότατος, Ἀντιφῶν 147. 11.—Ἐπίρρ. -κως, Ἡρωδιαν. 6. 9.

ἐπιορκοσύνη, ἡ, = ἐπιορκία, Ἀνθ. Π. 12. 250.

ἐπιόσομαι, Ἀποθ., ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῷ δ' ἐπιόσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων, «οὗτοι δὲ ἐπιόσοντες τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγὴν τῶν ἐταίρων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ. 381· βλέπω τινὰ ἀνέναν, ἐν τῇ φράσει, ἐπὶ δ' ὅσεται ἄνδρα Ἀπολλ. Ρόδ. B. 28· ἐννέα δ' αὐγάς ἡελίοιο ἐπιόσσεται, μεταφ. ἐπιζῇ, Νικ. Θηρ. 510.

ἐπιούδις, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Α.Β. 1310, ἐν λ. αἰφνιδίς.

ἐπιούρα, ἴδε τὴν λ. οὔρον.

ἐπιούρος, ὁ, ἐν χρήσει κατὰ πολὺ ὡς τὸ οὔρος (ὡς τὸ ἐπιβουκόλος καὶ ἐπιποιμὴν, ἀντὶ βουκόλος, ποιμὴν), φύλαξ, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, μετὰ γεν., ὦν ἐπιούρος, χοιροδόσκος, Ὀδ. Ν. 405, Ο. 39· βῶν, φυτῶν Θεοφρ. 8. 6, 25.1· ἐν Ἀπολλ. Ροδίῳ Δ. 652· διάφ. γραφὴ ἀντὶ ἐπικούρου· σπανιώτερον μετὰ δοτ., Κρήτῃ ἐπ., φύλαξ τῆς Κρήτης, ἐπὶ τοῦ Μίνως, Ἰλ. Ν. 450· ἐκλήν ἐπιούρον ἐόντα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1180. II, μέρος ξύλου λήγον· εἰς ἐξὺ, ἥλος ἐκ ξύλου, δαδὸς λιπαρὰς ἐπιούρον Γεωπον. 10. 61, πρβλ. Φιλίστρ. 544, Ἡσυχ.

ἐπιούσιος, ον, (ἐπιούσα, ἴδε ἐπειμι (εἶμι) II):—ἐπαρκής διὰ τὴν ἡμέραν, ἄρτος Εὐαγγ. κ. Ματθ. 5', 11, κ. Δουκ. ια', 3· πρβλ. ἐπηγετανός.—Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἀρμόζων».—Κατ' Εὐθύμ. Ζυγαθην. (τ. Α', σ. 110): «ἐπιούσιον δὲ προσηγόρευσε, τὸν ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ ὑπάρξει καὶ συστάσει τοῦ σώματος ἐπιτήδειον» ἡ κατὰ Χρυσόστομον ἐπιούσιον εἶπε τὸν ἐφήμερον.—Κατὰ τὸν Ὀρίγεν. περὶ Εὐχῆς 16: «πρῶτον δὲ τοῦτο ἱστέον ὅτι ἡ λέξις ἡ ἐπιούσιος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὕτε τῶν σοφῶν ὠνόμασται οὕτε ἐν τῇ τῶν ἱδίων συνήθει τέρπειται, ἀλλ' εἴκοι πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν ευαγγελιστῶν».—πέπλασται δὲ κατὰ τὸ περιούσιος· ἀλλὰ καθὼς τοῦτο σημαίνει τὸ πολὺ, τὸ πλῆθος, τὸ περισσόν, τὸ ἄφρονον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἐξαιρετικόν, οὕτω καὶ τὸ ἐπιούσιος, σημαίνει τὸ ἱκανός, τ. ε. ἐπαρκής, γρειώδης· σημ. Θ.



Φαρμακίδου ἐν Ζυγαθῇ. ἔνθ' ἄνω. Ἴδε Κόντου Φιλόλ. Παρὰτ. ἐν Ἀθῆναις τ. 6. σ. 331. κέξ.

ἐπιπόνομαι. ποιητ. ἀντὶ ἐπόφομαι. Ὀμ. Ἰλ. I. 167. Ὀδ. B. 294.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπιπόνοται» προχειρίζονται. προΐδωσιν. ἐπιλέγονται.

ἐπιπόνοτος, ὁ, (ἐπιπόνομαι) πεπληγυῖα ἡ πηκτὴ καὶ στερεὰ ὕλη σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πολλῶν πραγμάτων. «τοῖσα» ἢ «κρούστα», Διοσκ. I. 134. Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. I. 9. ἀλώδης Πλούτ. 2. 627F.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπιπόνοτος» τὸ ἐπὶ τῶν ἐφομένων, ἢ γραυῶν.

ἐπιπόνοχος, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πάγχυ. Θεόκρ. 17. 104.—Ἐν Ἰλ. K. 99. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 292, ἢ ἐπὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ πάγχυ, ἀλλὰ χωρίζεται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος.

ἐπιπαιωνίζω, ἄνω παῖνα ἐπὶ τινος, Διόδ. 5. 29, Πλούτ. Μάρκελλ. 22.

ἐπιπαιωνισμός, οὗ, ὁ, φθὴ ἄδομένη ἐπὶ νίκῃ, Στράβων 421 (κατὰ Κραῖν ἀντὶ -παιωνισμός).

ἐπιπαίζω. μέλλ. -παίξομαι, περιπαίζω, τινί Ἡλιδ. 10. 13. ἀπολ., ἀνθρώπῳ ἐπιπαίξω Ἀλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 16, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγουμένον στίχον, ἔνθα τὸ ἐπιπαίξεται σημαίνει: εἶναι δευτέρον παιγνίδιον ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὸ δευτέρον φαιγνόν. 2) παίζω ἐπὶ, διασκεδάζω, θαλάττῃ Φιλόστρ. 835, Ἡούχ.

ἐπιπαίμα, τό, ἐπιπαίσιμα, πρόσκοιμα, Ἡούχ.

ἐπιπαιστικός, ἢ, ὄν, (ἐπιπαίξω) ὁ πρὸς παιδιάν, πρόβλημα ἐπιπαιστικόν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 448C. (αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσι: πρόβλημα ἔστι παιστικόν).

ἐπιπαιωνίζω = ἐπιπαιωνίζω, «ἐπιπαιωνίζουσα» ἀλαλάζουσα Ἡούχ.

ἐπιπακτός, ἴδος, ἢ, «ἐπιπακτός, οἱ δὲ ἐλλεγομένην, οἱ δὲ βόριον» θανίσκος μικρός, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων Διοσκ. 4. 107 (109).

ἐπιπακτώω, κλέω καλῶς, τὰς θύρας, «τῶ δὲ κλείσαι ἴσον τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταῦτόν τὸ λύειν» κτλ. Πολύδ. I, 27 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 608).

ἐπιπαλάμφομαι = ἐπιμηχανάομαι, ἀμφίβ. ἐν Λούκ. Τοξ. 16.

ἐπιπαλάσκευομαι, πλην τῆς νομίμου γυναικὸς μου ἔχω καὶ παλλακὴν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρομ. 215.

ἐπιπάλλω, πάλλω πρὸς τινα ἢ ἐναντίον τινος, βέλλῃ Δισχύλ. Χο. 161.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπέτηλεν» ἐκλήρωσεν.

ἐπιπαμάτις, ἴδος, ἴδε ἐπιπάμων.

ἐπιπαίμα, ἴδε ἐπιπάσιμα.

ἐπιπαμφάλα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπιδλέπω, πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες, «πολλὰ ἐπιδλεπόντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. B. 127.

ἐπιπάμων, γεν. -ωνος, (ἐπιπάμαι), Δωρ. ἀντὶ ἐπὶ κλήρος: ἀνωμαλ. θηλ. ἐπιπαμάτις, ἴδος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 281, Ἡούχ., Σουδ' ἴδε Ημίστ. Πολύδ. I, 20.

ἐπιπάω ἢ ἐπὶ πᾶν, Ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, καθόλου, ἐν γένει, περίπου, συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, κατὰ μέσον ὅρον, Ἡρόδ. 4. 86, Θουκ. 5. 68. ἔωθε γὰρ τοῦτο ὡς ἐπίπαν ποιεῖν πρὸς τὸν ζέφυρον Ἡρόδ. 2. 68. τὸ ἐπ. 6. 46. ὡς τὸ ἐπ. 7. 50, 1. εἰς ἐπ. Ξενοφ. 3. 4.

2) ἐξ ολοκλήρου, ἀδροδιαίτων δ' ἔπεται Ἀλφὼν δόλος, οἳ ἐπίπαν ἡπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, «οἱ δι' οὗον τὴν ἡπειρον οἰκοῦντες» (Σχόλ.), Δισχύλ. Πέρσ. 42, Ἰκέτ. 822.

3) περίπου, τοῦλάχιστον, τετραδάκτυλον τὸ ἐπ. Ἰππ. π. Ἀρρ. 783. II. ἐπὶθ. ἐπιπαιστικός, πληθ., ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. [αὐτ. Ἀττ., Δισχύλ. Πέρσ. ἐν ὧν ἀνωτ., Meineke εἰς Μένανδ. σ. 51].

ἐπιπάσιμος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πάππος, Λατ. alavus, Πολύδ. I, 18, ἢ πρόπαππος, ὁ τοῦ πάππου πατήρ, Λατ. proavus, Ἡούχ., Εὐστ. Πονηρ. 39. 58.

ἐπιπαραγίνομαι, Ἀποθ., ἐπὶ στρατηγῶν, ἔρχομαι ὅπως διαδεχθῶ τινα ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Πολύδ. 1. 31, 4. ἐπὶ γεγονότων, ἐπισυμβαίνω, μυριάκις δὲ ἐκ τινος τύχης ἐπιπαραγίγνεται καὶ τοῖς νέοις Ἰούλικος παρὰ Σοφ. 587. 41.

ἐπιπαραγωγός, φέρω ἐπάνω, τὴν χεῖρα ἐπιπαραγίγειν ἐπὶ τὸ στήθος Ἰππ. Μοχλ. 848, ἔνθα ὁμοῦς ὁ Δινδ. γράφει παραγίγειν.

ἐπιπαρανέω, ἔτι μᾶλλον ἐπισυρεῖω, Θουκ. 2. 77.

ἐπιπαρασκευάζομαι, παρασκευάζω, προμηθεύω προσέτι δι' ἐμαυτὸν, καὶ εἰ τις τὴν ἐνδεόμενον γνώη τοῦτο ἐπιπαρασκευάζοιτο Ξεν. Κύρ. 6. 3. 1.

ἐπιπάρειμι, (εἰμι) πάρεμι ὡσαύτως, ὡς ἦσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστῶς ἐπιπαρόντας Θουκ. I. 61. ἄλλω τινος αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, παρουσιασθέντος ἐκεῖ, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 26. παρῆρσιμαί που, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἐπιπαρόντος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 20.

ἐπιπάρειμι, (εἰμι) πορεύομαι ἐπὶ ὤψι τοῦ μέρους· παραλλήλως πρὸς τινα πορευόμενον κάτωθεν, οὕτως τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας πορευόμενοι οἱ μὲν τῇ ὁδῷ κατὰ τοὺς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὅρος ἐπιπαρόντες, ἐπιπαραπορεύομενοι, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 30, κτλ.—προσβάλλω τινα ἐκ τοῦ πλαισίου, μετὰ δοτ., ἐπιπαρίων τῷ

δεξιῷ Θουκ. 5. 10.

2) ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, ὁ αὐτ. 4. 108, κτλ. εἰ δέοι τι, ἐπιπαρήσαν (κοινῶς -παρήσαν) οὗτοι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 23. πρὸλ. 30 (ἐπιπαρίοντας).

3) παρουσιά-ζομαι ἔμπροσθεν ἢ ἐνώπιον στρατεύματος ὅπως ἀγορεύσω (πρὸλ. πάρεμι IV. 2), Θουκ. 4. 94, 6. 77. 7. 76. ἄνευ τοιούτου σκοποῦ, ἐπ. κατὰ πρόσωπον Πολύδ. 5. 83, 1.

4) ἐπισκέπτομαι δι-ερχόμενος, Φρυγίαν, Μυσίαν, κτλ., Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5. 7.

ἐπιπαρεμβάλλω, παρεμβάλλω προσέτι ἢ πλησίον, ἐπιπ. φά-λαγγα, παρατάττω αὐτὴν ἐκ νέου, Πολύδ. 12. 19, 6.

II. ἀμετάβ., ἔρχομαι εἰς γραμμὴν μετ' ἄλλων, ὁ αὐτ. 3. 115, 10., 11. 23, 4, κτλ.

ἐπιπαρέξειμι, (εἰμι), ἐξέρχομαι ἐπὶ τι, ἐπιπαρεξιών ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 15. 7.

ἐπιπαρήρχομαι, Ἀποθ., προχωρῶ πορευόμενος παρὰ τι μέρος, ἐπιπαρήλθεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τὴν δρχθην Δίων K. 40. 35. κατὰ τὰ μετέωρα ὁ αὐτ. 47. 35.

ἐπιπαρόδος, ἢ, ἐπὶ τοῦ χοροῦ θεάτρου, δευτέρα πάροδος, «καὶ ἢ μὲν εἰσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται, ἢ δὲ κατὰ χρεῖαν ἐξοδος ὡς πάλιν εἰσόδων μετὰστασις, ἢ δὲ μετὰ ταύτην εἰσοδος ἐπιπά-ροδος» Πολύδ. Δ', 108.

ἐπιπαροίχομαι, παρέρχομαι μετὰ τι, τεσσάρων ἡδὴ χρό-νων ἐπιπαρωχηκότων τῷ διωγμῷ Πέτρ. Ἀλεξανδρ. ἐν Συντ.

Ἰερ. Κανόν. τ. 4, σ. 394, ἐκδ. Πάλλη καὶ Ποτλῆ.

ἐπιπαροξύνω, ἔτι μᾶλλον παροξύνω, Δίων K. 44. 35. Ἀγ. Ἰάτ. 1. 8.—Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ πυρετοῦ, ὑποφέρω ἐκ διαδοχικῶν παροξυσμῶν, Ἰπκ. Ἐπίδημ. τὸ Δ', 940. ἐπὶ ἔλκους, ἔτι μᾶλλον φλεγμαινόμεναι, κοινῶς «θυμώνω», ὁ αὐτ. 81 H.

ἐπιπαρορμάω, ἔτι μᾶλλον παρορμῶ, παροτρύνω, πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιπαρορμῶντα τοὺς Ἀθηναίους Πλούτ. 2. 118F.

ἐπιπάσιμα, τό, ὁ ἐπιπασσόμενός ἐπὶ τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15. 114 (κοινῶς ἐπιπάσιμα).

ἐπιπάσσω, Ἀττ. -πτω· μέλλ. -πάσω [α]. Πασπαλίζω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπ' ἄρ' ἡπια φάρμακα εἰδῶς πάσσε Ἰλ. Δ. 219, πρὸλ. E. 401. τι ἐπὶ τι Ἡρόδ. 4. 172. τινί τι Ὀρφ. Αἰθ. 449, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 15. 3. μετ' αὐτ. μόνον, τὰς εἰρωνείας ὁ αὐτ.

ἐν Ἀλκί 22. ἀπολ., Θεόκρ. 2. 18.—Παθ., ἀλφίτα ἐπιπασσθέντα Πλάτ. Πολ. 405E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρὰτρ. σ. 309.

ἐπιπαστέον, ῥήμ. ἐπὶθ. τοῦ ἐπιπάσσω, δεῖ ἐπιπάσσειν, Ἀντυλ. παρ' Ὀρειβ. II. 70, 12.

ἐπιπαστός, ον, ἐπιπεπασμένος, «πασπαλισμένος», τευθίς Φιλόξ. 2. 16.

II. ἐπιπαστον, τό, εἶδος πλακούντος ἐπιπεπα-σμένου διὰ παντοίων καρυκευμάτων, κυρίως ἁλμυρῶν, Ἀριστοφ. Ἰπκ. 103, 1089. λιπαροῖς ἐπιπάστοις Φερεκρ. ἐν «Πέρσικῳ» 1. 3. ἀλλὰ (ἐξυπ. τοῦ φάρμακον) ἐμπλαστον, Ἰπκ. 48. 26, Θεόκρ. 11. 2. πρὸλ. Βλωμφ. εἰς Δισχύλ. Πρ. 488.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπιπάστα» τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔνταί ἀλφίτα· οὕτως γὰρ ἦθον αὐτά.

ἐπιπατᾶγέω, κάμνω πάταγον ἢ θόρυβον πρὸς τι, ἐπιπατα-γοῦντες. κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ Μένανδρ. Προτίκτωρ 127, ἐκδ. Hoesch.

ἐπιπατάσσω, πατάσσω τι προσέτι, Μεταγεν.

ἐπιπάττω, = ἐπιπάσσω.

ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, (πάττω) μητρυῖος, Πολύδ. I, 26.

ἐπιπαύω, = παύω, Διοσκ. 2. 24 (μετὰ διαφ. γραφῶν).

ἐπιπαφλάζω, παφλάζω ἐπὶ τινι, κύματα ἐπ. αἰγιαλοῖσιν Κίνυν. Σμ. 11. 229, Νόνν. Δ. 1. 237.

ἐπιπαχύνω, κάμνω τι ἔτι παχύτερον, Ἀλξ. Τραλλ. σ. 761.

ἐπιπέδος, ον, ἐπὶ τοῦ πέδου, τοῦ ἐδάφους, στοὰ ἐπ., ἐν ἀντι-θέσει πρὸς τὸ ὑπερφῶν, Διον. Ἀλ. 3. 68.—Καθ' Ἡούχ. «ἐπιπέ-δον» ἐπὶ τὴν γῆν. χαμῶγιον. ἰσόπεδον.

II. ἐπίπεδος, ὡς νῦν, Πλάτ. Κριτ. 112A. χωρίον Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29, κτλ., οὐκ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθῶν αὐτοῦ 6. 4, 14.—ἀνώμαλ. συγκρ.

-πεδέστερος, αὐτόθι 7. 4, 13.

III. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, ἐπίπε-δος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ στερεός, Πλάτ. Φίληθ. 51C. εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντός σῶμα Τίμ. 32A. ἐπ. γωνία αὐ-τόθι 51E.—ἐπίπεδον, τό, ἐπίπεδος ἐπιφάνεια (τὸ γενικὸν ὄνομα εἶναι ἐπιφάνεια), ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 528D. μήκους καὶ ἐπ. καὶ βάθους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 817E.

2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὡς π. χ. οἱ ἀριθμοὶ δύο καὶ τρία ἐκαλοῦντο πρῶτοι ἐπίπεδοι, τὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐννέα πρῶτοι τετραγῶνοι, Πλούτ. 2. 1017D. τὰ γὰρ πενήτη-κοντα καὶ τέσσαρα μεσοῦσης ὅρον ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι συγκαίμενον ἐκ τε τῆς μονάδος καὶ τῶν πρῶτων δυοῖν ἐπι-πέδων καὶ δυοῖν τετραγῶνων καὶ δυοῖν κύβων (πρῶτοι δὲ κύβοι ἐλέγοντο οἱ ἀριθμοὶ 8 καὶ 21) ὁ αὐτ. 2. 415E. ὁ ἰσόπλευρος καὶ ἐπ. ἀριθμός, τετράγωνος ἀριθμός.—Πλάτ. Θεαιτ. 148A.—Ἐπίρρ. ἐπιπέδως, ἐξ ἐπιπολλῆς, Νικόμ. 101.

ἐπιπέδω, καθιστῶ τι ἐπίπεδον, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐπιπεδωθήσονται τετραγωνικῶς ἀναλυθέντες εἰς μονάδα Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 83D.

ἐπιπεδωσις, ἢ, τὸ ἐπιπεδῶναι, Ἰάμβλ. ἐν Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 83B.

ἐπιπειθεῖν ἢ -εῖν [ε], ἢ, πεποιθήσις, πίστις, ἐλπίς δὲ πάν-



τας κάμπειθεϊν τρέφει Σιμωνίδης παρὰ Στοβ. τ. 3. σ. 284, ἐκδ. Gaisf.

ἐπιπειθής, ἐς, ὑποκείμενος, τὸ μὲν ὡς ἐπιπειθεὶς λόγῳ, τὸ δέ, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 13, Τίμων 1.

ἐπιπειθόμαι, πείθωμαι εἰς τοὺς λόγους τινός, εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἶκαδ' ἔμην Ἰλ. 154· καταπειθόμαι, σὺν-καταναύω, ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ Ὀδ. Β. 103.

2) ἐμπιστευόμαι εἰς τι, ἔχω πεποιθήσιν, μαρτυρίοισιν Δίσχυλ. Ἀγ. 1095, πρβλ. Ἀνθ. Π. παρὰρ. 50. 32· περὶ τοῦ ἐπιπείθω, ἴδε περὶ 10.

3) συγκατατίθεμαι, ὑπακούω, τινὶ Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 369· εὖ παραινέας, κάμπεισθαι Σοφ. Ἠλ. 1472.

ἐπιπείρω, μόνον παρ' Ἠσυχ. «ἐπιπείρει» μοιχεύεται ἡ μοιχεύει, — ὡς εἶναι ἐν χρήσει τὸ περαίνω Π.

ἐπεπελάζω, πελάζω ἐπὶ, φέρω τι πλησίον τινός, πρὶν ἐπὶ ἔλφος αἱματι· σὺ πελάσαι Εὐρ. 1. Τ. 881, ὡς ὁ Seidl. ἀντὶ παλαιῶν (ἀντὶρ. Παλ.). Ὁ Ναυκ. ἀναγινώσκει πελάσσαι, ὁ δὲ Paley νομίζει ὅτι ἡ ἐπὶ πλεονάζει.

ἐπιπείλωμαι, Ἀποθ. (πέλω), ἐπέρχομαι, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται Ὀδ. Ν. 60· ἐνσκήπτω, οὐδὲ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ συγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι Ο. 408: — ἀλαχού μόνον ἐν τῇ Ἐπικ. συγκεκομ. μετοχῇ αὐτ. ἐπιπλόμενος, ἐπερχόμενος, πλησιάζων, ἀλλ' ὅτε δὴ θυδόν μοι ἐπιπλόμενος ἔτος ἦλθε Ὀδ. Η. 261, Ξ. 287· ἐπιπλόμενών ἐνιαυτῶν Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 87, πρβλ. Θ. 493 (ἴδε ἐν λ. ἐνέαυτος)· ἐπιπλ. νυκτὶ, ἐπιπλ. ἡσυχ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1231, κτλ.· ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. Γ. 25, 127· ἐπὶ ἐχθρικῇ ἐνόησι, προσβάλλω, ἐπιτιθέμενος, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐπερχόμενος, ὁ αὐτ. Δ. 465· Ρ. 127· οὕτως ἐπὶ νέφους, ἰὼ σκότου νέφος· ἐπιπλόμενον ἀφαιτον Σοφ. Ο. Τ. 1314. — Καθ' Ἠσυχ. «ἐπιπλόμενον» κυκλομενών, ἐπερχόμενον.

ἐπιπεμπάω, ῥημ. ἐπιθετὸν τοῦ ἐπιπέμπω, δεῖ ἐπιπέμπειν, Ἀλέξ. π. Σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 93.

ἐπιπεμπτος, ον, = 1 — 1/3, ἐπὶ δανείων φερόντων τόκον τὸ 1/3 τοῦ κεφαλαίου, ἥτοι 20 τοῖς εκατόν, ναυτικὸν ἐπ. Ξεν. Πόροι 3, 9, πρβλ. Βοικχίου Π. Οἱ. 1. 164-186, καὶ ἴδε τὴν λ. ἐπιτρίψος.

II. = πέμπτος, Εὐπολ. κ. ἀλλ., παρ' Ἀρπ. τοῦ ὑπὸ πέμπτον, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἐν δίκῃ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 17.

ἐπιπέμπω, στέλλω κατόπιν ἢ πάλιν, ἀγγελλίαι, ἀγγέλλω ἐπ., μετ' ἀπαρ., Ἠρόδ. 1. 160, 4. 83.

2) ἐπὶ τῶν θεῶν, πέμπω εἰς τινα, ὅψιν δ' αὐτ. 7. 15· χάριν Πινδ. Ἀποσπ. 45· ἐρωτὰ τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 245B· ἀλλ' ἰδίως ὡς ποιήν, πέμπω κατ' ἐπᾶν ἢ ἐναντίον τινός, Δατ. immittere, τὰν δ' κατὰ χθονὸς Αἰῶδας Καθμεῖοις ἐπιπέμπει Εὐρ. Φοῖν. 811· κινδύνους τινὶ Δυσ. 105. 9· δέσμοις καὶ θανάτου· Πλάτ. Κρίτων 46C· ἀνάγκη τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 62C· ἀποστέλλω ἐναντίον, τινὶ Ἀππ. Καρχηδ. 49.

II. στέλλω προσέτι, ἀλλήν στρατιάν Θουκ. 7. 15· πρὸς τὸ στρατεύμα ἀλλήν ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 6. 73.

2) στέλλω χορηγῶν ἢ προμνησθών, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 235, πρβλ. Πολυδ. 6. 15. 4.

ἐπιπέψω, εὖ, ἡ εἰς τινα τόπον ἀποστολὴ, διὰ τὴν ἡ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπ. Θουκ. 2. 39, πρβλ. Λουκ. Φαλ. Πρωτ. 3, Διογ. Α. 10. 100.

ἐπι-πένθ-εκτος, ον, = ἐπιπενταμερής, Νικομ. Εἰσαγωγ. Ἀριθμ. 1. 21.

ἐπι-πέντα-μερής, ἐς, = 1 + 4/5, ὁ αὐτ. πρβλ. ἐπιμόριος.

ἐπι-πεντ-ένατος, ον, = 1 + 4/5, ὁ αὐτ.

ἐπιπεραίνω, = ἐπιπείρω, εἰ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ζῶσαν ἐπιπεραίνει Ἀρτεμίδ. 1. 79 (ζῶσαν ἔτι περαίνει Reisk καὶ Reiff).

ἐπιπερθεῖν, Ἐπίρρ. = ἐφύπερθε, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπιπέδα, Πλάτ. Θεαίτ. 173E (Πινδ. Ἀποσπ. 226).

ἐπιπεριερίσσω, περιτυλίσσω ἐκ δευτέρου, τι περὶ τι Ἰππ. π. Ἀρρ. 803.

ἐπιπεριτρέπω, περιτρέπω πρὸς τινα σνοπόν, Μ. Ἀντων. 8. 35.

ἐπιπερκάζω, γίνομαι μέλας, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν ὠριμαζουσῶν, ὡς δ' ἐπιπερκάσεις μαρῇ τριχί, τώρα δὲ ὅτε αἱ μαραὶ τρίχες μαυρίζουν τὸ πρόσωπόν σου, Ἀνθ. Π. 11. 36.

ἐπιπερνώ, ον, κάπως μέλας, ἐπὶ σταφυλῶν ὠριμαζουσῶν ἐντέθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος λαγωῶν τινῶν, Ξεν. Κυν. 5. 22 (ὑποδέεσθαι ἀντίγραφα ἔχουσιν ἐπιπερνώ), Πολυδ. Ε'. 67.

ἐπιπετάννυμι, μέλλ. -πετάσω, ἀπλώνω τι ἐπὶ τι, τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλατάς Ξεν. Κυν. 5. 10. — Παθ., τέφρῃ δ' ἐπιπέπατο πολλὰ Κόντ. Σμ. 14. 25.

ἐπιπέτομαι, μέλλ. -πτήσομαι, Ἠρόδ. 7. 15, Λουκ. ἀόρ. ἐπεπτάμην ἢ -ὀμην (ἴδε πέτομαι)· μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ ἐπέπτην, μετοχ. ἐπιπτάς, Ἀνθ. Π. 11. 407, Ἀλκίφρων 3. 59: Ἀποθ. Π. Πέτομαι ἐπὶ ἢ πρὸς τινα, ἄλλο δ' οἷον δὲ οὐδεβλής καθ' ὅμιλον ἐπιπέσθαι μενεαίνων Ἰλ. Δ. 126· ὡς ἀρα οἱ ἐλπόντι ἐπέπατο δεξιὸς ὄρνις Ν. 821, Ὀδ. Ο. 160, πρβλ. Ἠρόδ. 7. 15, Ἀριστοφ. Ὀρν. 48, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19.

2) μετ' αὐτ., πέτομαι ὑπεράνω, ὅς ἀδροχα πεδία κάρποφώρα τε γὰς ἐπιπετόμενος Ιακχεῖ Εὐρ. Ἐλ. 1486· γῆν καὶ θάλασσαν Ἀριστοφ. Ὀρν. 118, πρβλ. 1471 (ὡσαύτως, ἐπ. ἀρούραις Αἰλ. π. Ζ.

17. 16)· μεταφ., καινὰ καὶ θαυμαστά ἐπιπ., πετῶ πρὸς τι, τρέχω μετὰ σπουδῆς κατόπιν τινός, αὐτοῖ. 1471· ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι Πλάτ. Πολ. 365A.

3) μετὰ γεν., πέτομαι κατὰ τινός, διὰ τὸ τὸν ἄρρενα· ἐπιπετόμενον συν-τρίβειν (τὰ ὦτα), περὶ τοῦ ταῷ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 9. — Πρβλ. ἐφίπταμαι, ἐπιποτόμοι.

ἐπὶ-πετρον, τό, φυτὸν τι ἐπὶ πετρῶν ἢ πετρωδῶν τόπων φυόμενον, εἶδος ἀειζῶνου (sedum), Ἰππ. 874G, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 44, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 7, 3· γραφόμενον ἐπίπτερον ἐν Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2. — Ὁ Ἠσυχ. ἀπλῶς λέγει: «εἶδος βοτάνης παρὰ Θεοφράστῳ».

ἐπιπηγάζω, κάμνω νὰ ἀναβλύξῃ, νὰ βρέῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 323.

ἐπιπήγμα, τό, τὸ ἐπὶ τινος προσπεπηγμένον, Φίλων Βελοπ. 54. 5.

ἐπιπήγνυμι ἢ -ύω, στερεῶν, θεμελιῶν τι, ἀψίδων· ἐπέ-πηξε βάσιν Παῦλ. Σιλεντ. Ἐκφρ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 497.

II. κάμνω τι νὰ πῆξῃ ἢ παγώσῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ δὲ παγετός ἐπιπήξας Ξεν. Κυν. 5. 1. — Παθ., μετ' ἀμεταβ. πρkm. ἐπιπέ-πηγα, ὅταν ἀνίη καὶ πάλιν ἐπιπηγνύηται, ἐπὶ πάγου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 2.

ἐπιπηδάω, μέλλ. -ήσομαι, Πλάτ. Λύσι. 216A: — Πηδῶ κατε-πάνω τινός, ἐπιπίπτω, προσβάλλω, ἀγρίως ἐπ. τινὶ Ἀριστοφ. Σφ. 705, πρβλ. Πλάτ. Ἐνθ' ἀναστ. ἐπ. τῷ λόγῳ Πλούτ. 2. 512D· ἐπὶ ἀρρένων ζώων, ἐπιπηδῶν ὀχεύει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 2. 4, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 254A.

ἐπιπήδησις, εὖ, ἢ, ἐφόρμησις, ἐπίθεσις, Πλούτ. 2. 76C, 916D, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ἀρρένων ζώου, ὀχευσις, ὁ αὐτ. 2. 768E.

ἐπιπήξ, ὁ, = ἐπιπήγμα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 40· κλὼν πρὸς ἐγκεντρίσμα, ἐνθεμα, Γεωπ. 4. 12, 8.

ἐπιπήγξις, εὖ, ἢ, σκληρύνσις, νάρκωσις, τοῦ σώματος Matth. Med. σ. 291.

ἐπιπήσσω = ἐπιπήγνυμι, Γλωσσ.

ἐπιπήγυς, υ, οὐ (τοῦ πῆγματος) τὸ μὲν ἄνωθεν ἐπιπήγνυ, τὸ δὲ κάτωθεν ἀγοστός Πολυδ. Β'. 140· ἐπιπήγνυ· τῶν πηγῶν τὸ ἄνω· Ἠσυχ.

ἐπιπέζω, πιάζω ἐπάνω, ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πιάζειν, ἐτούτεστιν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰς χερσὶν αὐτοῦ ἐκώλυε τὸ στόμα τοῦ Ἀντίκλου μὴ λαλῆσαι τι (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 287· εἴ-πετο δ' αὐτὸς λαῖδον ἐπὶ σιδαρῷ πιάσας ποδὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1335.

ἐπιπέσιμος, ὁ, τὸ ἐπιπέσειν, Γαλην. τ. 8, σ. 19D, 156F.

ἐπιπικραίνω, κάμνω τι ἔτι πικρότερον, δούτερον, ἄλλως δὲ (τὸ δούρ) οὔτε δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει Ἰππ. Ὀξ. 394.

ἐπιπικρός, ον, κάπως πικρός, Ἰωσήφ κατὰ Ἀπίωνος 2. 38 (διάφ. γραφ. ἐπὶ μικρόν).

ἐπιπικρώ, μέλλ. -ώσω, = ἐπιπικραίνω, Ἐμπεδ. παρὰ Διογ. Α. 8. 76.

ἐπιπίλναμαι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρακ., Ἐπικ., προσπελάζω, ἐρχομαι πλησίον, οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται Ὀδ. Ζ. 44.

ἐπιπίμπλημι, πληρῶ ἐντελῶς, σπλάγγων χεῖρ' ἐπιπλή-σαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 975.

ἐπιπίνω [τ]: μέλλ. -πίομαι· ἀόρ. ἐπίνω· πρkm. -πίπωκα.

Πίνω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἰππ. Διάτ. Ὀξ. 393, Ἀριστοφ. Εἰρ. 712· ἐπ. τοῦ οἴνου, μέρος τοῦ οἴνου, Πλάτ. Πολ. 372B· ἰδίως, πίνω μετὰ τὴν βρῶσιν, κρέ· ἔδωκα καὶ ἐπ' ἀκρητον γάλα πίνων Ὀδ. 1. 297· θύννεια· καταφαγόν, κατ' ἐπιπίνων ἀκρατον· ὡς Ἀριστοφ. Ἰππ. 354, πρβλ. Πλ. 1133· ἐπ. μετὰ τὸν οἶνον οἶνον Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28: — ἀπολ., τὸ πρῶ ἐπιπίνειν Εὐπολ., ἐν Ἀδῇ. 2. 3. — Πρβλ. ἐπινυπνίς.

ἐπιπίπω, μέλλ. -πσοῦμαι, πίνω ἐπάνω εἰς τινα ἢ εἰς τι, ἐπέπιπτον ἀλλήλοισι Θουκ. 7. 84· ἐπὶ τι Ξεν. Οἰκ. 18, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 5: — μεταφ. ὡς τὸ Δατ. incidere, ἐπὶ τι Ἰσοκρ. 100A· λογιζόμενος ἐπιπίπτει τινὶ Πλούτ. Ὁμων 9.

II. ἐπιπίπω, ἐπὶ ἐχθρικῇ ἐνόησι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινὶ Ἠρόδ. 4. 105, Θουκ. 3. 112· ἀφυλάκτῳ αὐτῷ ἐπ. Ἠρόδ. 9. 116· ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ Θουκ. 1. 117· ἀπαρσκειούς τοῖς ἐναντίοις Ξεν. Κύρ. 7. 4, 3· ὡσαύτως, ἐς τοὺς Ἑλλήνας Ἠρόδ. 7. 10: — ἐπὶ θυέλλῃ, τοῖσι βαρβάροις ὁ Βορέης ἐπέπεσε ὁ αὐτ. 7. 189· χειμῶν ἐπιπεσὼν Πλάτ. Πρωτ. 344D· ἐπὶ ἐναντίον ἀνέ-μων, ἐπιπίπτουσι δὲ τοῖς ἀλλοῖς μάλιστα Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 17· ἐπὶ νόσων, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281· ἡ νόσος ἐπὶ τοῖς Ἀθη-ναίοις Θουκ. 3. 87, πρβλ. 2. 48· οὕτως ἐπὶ λύσει, δυστυχῆματι, κτλ., οὐχὶ σοὶ μόνῃ ἐπέπεσον λύπαι Εὐρ. Ἀνδρ. 1042, κτλ.· ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ ταῖς πόλεσι Θουκ. 3. 82, κτλ.

2) ἐπακολούθῳ, ἐπ. ῥῖγος πυρετῷ Ἰππ. Ἀφ. 1251.

ἐπιπίσσω· ἐπιπίσσειν· ἐπιπίσσειν· Ἠσυχ.

ἐπιπίστεύω = πιστεύω, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 2, 4.

ἐπιπίστος, ον, διάφ. γραφ. ἐν Θεοκρ. 11, 2 ἀντὶ ἐπίπαστος. ἐπιπίστως, εὖ, ἢ, (πιστῶ) ἐπιβεβαίως τῆς πιστώσεως, ἐν τῇ Ρητορ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 266E.



**ἐπιπλα**, τά, ἐργαλεῖα, σκεύη, «ἐπιπλα», κινητὴ περιουσία («τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων» Πολυδ. Γ' 10· «ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ χρῆματα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ἐγγ(ε)ῖα. ἀλλ' ἐπιπόλαια» Ἡεύχ.), Λατ. supellex, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκίνητα, Ἡρόδ. 1. 150, 164., 7. 119, κ. ἄλλ., Σορ. Ἀποσπ. 7, Θουκ. 3, 68, Ἰσαῖος 72. 41, πρβλ. Ἰδῶς Ξεν. Οἰκ. 9, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 21. (Ὁ τύπος ἐπιπλα αὖπαντὰ ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ Ἡρόδ. 1. 94, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέντος, διότι ἀλλοχοῦ μεταχειρίζεται τὴν γραφὴν ἐπιπλα· φαίνεται τοῦλάχιστον ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τῆς προθ. ἐπὶ (ὡς τὸ διπλόα ἐκ τοῦ δίς), οὐχὶ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπίπλοος).

**ἐπιπλαδῶν**, εἶμαι πλαδαρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Φίλων 2. 418.

**ἐπιπλαζομαι**, μέλλ. -πλάζομαι· ἀδρ. ἐπεπλάζομαι, Παθ.

Περιπλανῶμαι, περιφέρωμαι ἐπὶ τινος, πόντον ἐπιπλάζομαι πρὸς Ὀδ. Θ. 14· πόντον ἐπιπλάζομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1066.—Τὸ ἐνέργ. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρὰ τῶ Νικ. ἐν Ἀλεξίφ. 127.

**ἐπιπλάνομαι**, = ἐπιπλάζομαι, γῆν Δημόκριτ. παρὰ Κλήμ.

Ἀλ. 357· ἐπιπλάνω, δακρύων τοῖς ὁμασιν ἐπιπλανώμενος ἐν Ἡλίοδ. 7. 17, πρβλ. 3. 5· ὅπου, κίττος ἐπιπλανώμενος, ἐφέρπων, Δόγγος Α. 2.

**ἐπιπλάνητης**, ου, ὁ, περιπλανώμενος, Welck. Συλλ. Ἐπιγραμ. 32. 11.

**ἐπιπλάξις** = ἐπιπλήξις, ἐπιπλάξις, ἐπιπλήξις, Τίμ. Λοκρ. 103E.

**ἐπιπλάσις**, ἡ, ἐπιθέσις ἐμπλάστρου, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 9.

**ἐπιπλάσμα**, τό, ἐμπλάστρον, Ἰππ. π. Ἀθρ. 805.

**ἐπιπλάσσω**, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -άσω [ᾶ]: — ἐπιθέτω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπάνω εἰς τι, γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον Ἡρόδ. 2. 38· τι ἐπὶ τι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 2· τί τινι Γαλην. II. «βουλλώνω», «στουπώνω», τὰ ὅτα Ἀριστ. Προδλ. 3. 27· τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Αἰοθ. 8.

**ἐπιπλαστέον**, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐπιπλάσσω, δεῖ ἐπιπλάσσειν, Γεωπ. 16. 18.

**ἐπιπλάσσω**, ον, ὁ ἐπιπεπλάσμενος, ἐπαληθιμένος, ἐπὶ προσώπου ἐψιμυθωμένου, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.: — μεταφ., πλαστός, ψευδής, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.: — μεταφ., πλαστός, ψευδής, δακρύων ἐπιπλάστων Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7, Ἐρωτ. 3.—Ἐπίρρ.

-τως, Μ. Ἀντων. 2. 16.

**ἐπιπλαστώδης**, ες, ἐπιπλασματώδης, ὁμοῖος ἐπιπλάσματι, Matth. Med. σ. 276.

**ἐπιπλάττω**, ἐπικροτῶ, ἐπιδιοκίμῳ χροτῶν τὰς χεῖρας, μετὰ δοτ., τοῖς μὲν ἐπεπλάττω, «ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα» (Σχόλ.), Θεοφρ. 9. 22.

**ἐπιπλάττω**, (Ἀαωνικ.)· «πλακοῦντος εἶδος» Ἡούχ.

**ἐπιπλάττω**, ἐπὶ μάλλον πλατύνω, ἐπεκτείνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8, ἐν τῷ Παθ.

**ἐπιπλάττω**, υ, πλατύνω, τὸ ἄνω μέρος, ἐπίπεδος, Ἀρχιμήδ. περὶ Κωνοειδ. κ. Σφαίρ. ἐν τῷ προοίμ.· οὕτως ἐπιπλάττης, ἐς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 5, 3· πρβλ. Λοδ. Φρύν. 539.

**ἐπιπλέκτος**, ον, ἐπιπεπλεγμένος, πλεκτός, Ἐπιγρ. Ἀθηνών, Rang. Ant. hel. 863.

**ἐπιπλέκω**, πλέκω ἐπὶ τινος, Ἀνθ. Π. 12. 256, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 16.

II. ἐν τῷ Παθ., ἐμπλέκομαι, συμπλέκομαι μετὰ τινος, τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίδου ταῖς.. πράξεις ἐμπεπλῆσθαι Πολύδ. 4. 28, 2, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 31, 8, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 8· ἐμπεπλῆσθαι τινὶ Στράδ. 662· ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς σαρκινὴν μίξιν μετὰ τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 575. 51, Ἀθην. 211E.

**ἐπιπλέω**, εἰς (ἰων. ἐν), εον, ἐντελὴς πλήρης, κρῶν, ἀγαθῶν πάντων Ἡρόδ. 1. 119, 3. 18., 6. 139.—Ἀττ. ἐπιπλέω, ον, Πλουτ. Ἀντων. 85.

**ἐπιπλευρός**, ον, «τὰ ἐπιπλευρά· τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς μασχάλας» Ἡούχ.—πλήγιοι, Σχόλ. εἰς Νικ. Θερ. 268.

**ἐπιπλευσις**, εως, ἡ, τὸ πλέειν ἐναντίον τινός, ἐπ. ἔχειν, τὸ νὰ δύναται τις νὰ προσβάλλῃ τινὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος, σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπιπλευσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους Θουκ. 7. 36.

**ἐπιπλέω**, ἰων. -πλώω (ἀμφότερα παρ' Ὀμ.): μέλλ. -πλεύσομαι· Ἐπικ. 6' ἐν. ἀδρ. 6' ἐπέπλωσις· μετοχ. ἐπιπλώς, ἀλλὰ (Ἰλ. Γ. 47) ἐπιπλώσας. III. ἐπὶ τινος, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα Ἰλ. Α. 312, Ὀδ. Δ. 842· πόντον ἐπιπλώων Ε. 284· πόντον ἐπέπλωι Γ. 15· ἐπιπλώε εὐρέα πόντον Ἰλ. Ζ. 291· ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ Ὀδ. I. 227, κτλ.

II. πλέω ἐναντίον τινός, προσβάλλω διὰ θαλάσσης, νηυσὶν ἐπ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 86· τῇ Κερκύρᾳ Θουκ. 3. 76· ἐπὶ τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 11, κτλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 70., 6. 33· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 80:—καθόλου, πλέω ἔμπρὸς, αἱ δὲ λοιπαὶ (νῆες) τῶν Ῥωμαίων ἐπιπλεύουσι κατὰ βραχὺ συνηθροίζοντο Πολύδ. 1. 25, 4, κτλ.

III. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, πλέω, ταξιδεύω, τῶν δὲ ἐπιπλεόντων μετὰ γε τοὺς στρατηγοὺς οἱ δὲ ἦσαν Ἡρόδ. 7. 98., 8. 67, Θουκ. 2. 66· ἐπὶ στρατηγῶν ἢ ναυάρχων καὶ

ἄλλων ἀξιωματικῶν, τοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν ἐπ. στρατηγούς Ἡρόδ. 5. 36· ναύαρχος Θουκ. 3. 16· σύμβουλος αὐτοῖς 76· ταμίης Δημ. 1188. 20:—ὡσαύτως, οἱ δὲ ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, ἐταξίδευσον ὡς ἐπιμελῆται ἢ ἐπιστάται τῶν ἐμπορευμάτων, ὁ αὐτ. 1285. 9· καί, ὁ ἐπιπλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὁ αὐτ. 885. 17.

IV. παραπλέω, γῆν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143., 4. 36, πρβλ. Πλουτ. Λυσανδ. 11.

V. πλέω κατόπιν, ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ Πολύδ. 1. 50, 5.

VI. κλέω ἐπὶ τινος, ἐπιπλέω, ἐπ' αὐτοῦ (ἐν τῷ τοῦ ὕδατος) Ἡρόδ. 3. 23· ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37 ἐν τέλ.: ἐπὶ τῷ ὕδατι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 7, 16· παγοδρομῶ, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ποσὶ Πολύδ. 3. 55, 2 καὶ 4.

**ἐπιπλέω**, ον, Ἀττ. ἀντὶ ἐπιπλέω, ὁ ἴδε.

**ἐπιπλήγμα**, τό, ἐπιπλήξις, Ἐτυμ. Γουδ. 189. 25 (ἐνθα ἐτέθη πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἐνίγμα, ἥτις ὡς μὴ οὐσα κατακεχωρισμένη ἐν τοῖς λεξικοῖς διέφυγε καὶ ἡμᾶς καὶ δὲν κατεχωρίσαμεν αὐτὴν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ).

**ἐπιπληθύνω**: πληθύνω, αὐτάνω, ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. (Γεν. Ζ', 17), καὶ ἐπιπληθύνομαι, Δημήτρ. Φαλ. 156—ἐν τῷ ἐνέργ. τύπῳ: ἐπιπληθύνοντι τῷ καρπῷ Βίος Ἰω. Δαμ. τ. 1. σ. VIII. B.

**ἐπιπληκτεῖρα**, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιπληκτῆ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

**ἐπιπληκτέος**, α, ον, ὃν δεῖ ἐπιπληκτεῖν, Φίλων I. 242. 31.

**ἐπιπληκτής**, ου, ὁ, (ἐπιπλήσσω) ὁ ἐπιπλήκτων, Γλωσσ.

**ἐπιπληκτικός**, ἡ, ὃν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπιπλήκτῃ, δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς Διογ. Δ. 4. 63, Κλήμ, Ἀλ. 144.—Ἐπίρρ. -κῶς, γράφει πρὸς αὐτὴν ἐπιπληκτικῶς Διοδ. 17. 114.

**ἐπιπληκτος**, ον, ἐπιπληκτής, Μοσχόπ. παρ' Ἀμμων. σ. 56.

**ἐπιπλημμυρίζω**, πλημμυρίζω, Γρηγ. Νύσ. τ. 3. σ. 622B.

**ἐπιπλημμύρω** [ῶ], πλημμυρῶ, τι Ὀππ., Ἀλ. 1. 465:—ὡσαύτως ἐπιπλημμυρεῖω, τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν Φιλόστρ. 2. 368, 29.

**ἐπιπληξία**, ἡ, = ἐμπληξία, Πολυδ. Ε', 121.

**ἐπιπλήξις** καὶ Δωρ. -πλάξις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπιπλήττειν, ἐπιτιμᾶν, διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλάξιν Τιμ. Λοκρ. 103E, Ψευδο-Δημ. 1406. 26· ἐπιπλήξιν ἔχειν, προκαλεῖν, ἐπιδέχεσθαι, Διογίν. 25. 18· ἐπ. πρὸς τι ἢ τινὰ Ἰππ. 24. 46, Πλουτ. Σόλ. 3.

**ἐπιπληρώω**, ἐκ νέου πληρῶ, γεμίζω, κρατῆρα Ἐρατοστρ. παρ' Ἀθην. 482B· καὶ συναγωγίμον συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν (κατὰ διόρθ. Casaub. ἀντὶ ἐπικλήροῦσιν) Ἐριππ. ἐν Ἡερωνῇ 3· κακοῖς ἐπιπλ. κακὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 68.—Μέσ., οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς Θουκ. 7. 14.

**ἐπιπληρώσις**, εως, ἡ, ὑπερπληρώσις, Ἐρασίστρατ. παρὰ Γαλην. τ. 4. σ. 471. 7.

**ἐπιπλήσσω**, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω:—πλήττω, κτυπῶ, μαστιζῶ τι, τόδ' ἐπιπλήσσω, ἐπεὶ οὐ μάστιγα.. νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι Ἰλ. Κ. 500.

II. τιμῶν, κολάζω, μάλιστ' ἀπὸ λόγων, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, «μαλλώνω», ἐλέγχω, φέγω, μετ' αὐτ. προσ., καὶ μ' οὐ τινὰ φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Ἰλ. Ψ. 580, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327A· συντόμερον μετὰ δοτ., Ἐκτορ, αἰ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσειε Ἰλ. Μ. 211, πρβλ. Ἰσοκρ. 8E, Πλάτ. Νόμ. 805B, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικῷ 286B.—Παθ., ἐλέγχομαι, φέγομαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 478E.

2) ἐπ. τινὶ τι, ὀνειδίξω τινὰ διὰ τι, Ἡρόδ. 3. 142· τὴν.. αὐθαδίαν.. μὴ ἵπλησσε μοι Αἰσχύλ. Πρ. 80· ἐπ. τινι τοῦτο, ὅτι.. Πλάτ. Πρωτ. 319D:—μετ' αὐτ. πράγμ. μόνον, τί τόδ' ἐπέπληξας; Σορ. Ο. Κ. 1730:—ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Αἰάντι 288, Ξεν. Οἰκ. 13, 12, κτλ.

III. ἀμετάω, ἐπιπλάττω, ἀρούραις Ἀρακ. 1095.

**ἐπίπλοα**, ἴδε ἐν λ. ἐπιπλα ἐν τέλ.

**ἐπιπλο-εντεροκῆλη**, ἡ, ἐπιπλοκῆλη καὶ ἐντεροκῆλη ὁμοῦ, Παύλ. Αἰγίν. 278.

**ἐπιπλοῖον**, τό, = τὸ ἐπίπλοον, ὁ ἴδε.

**ἐπιπλοκή**, ἡ, (ἐπιπλέω) τὸ ἐπιπλέεσθαι, ῥίζας ἔχει κατ' ἐπιπλοκὴν, περιπεπλεγμένα, Διοσκ. 186 (189)· ἐντέθεν, τὸ ἐργεσθαι εἰς σχέσεις πρὸς τινα, συγκαίνωνεῖν, συγκαίνωνία, σχέσεις, βραχεῖα τις ἦν τοῖς προεξηρημένοις ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους Πολύδ. 5. 37, 2· ἀνάμειξις, τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκῆς ὁ αὐτ. 4. 3, 3:—μῖξις σαρκικῇ, Διοδ. 4. 9, κτλ.

3) τὸ ἐπιμικτον πράγματός τινος, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 37.

4) τὸ ἐπιπλέεσθαι ἢ συμπλέεσθαι μετὰ τινος, ἐπὶ γραμμάτων, ὅσα δὲ ἐπιπλοκὴν ἔχει τοῦ γ ἐῖς η λῆγει, τρώγλη, αἰγλή, ζεύγλη, Ἀθην. 324C· μονῆρες ἀρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ, Ἡρωδιαν. π. Μον. Δεξ. σ. 22, 26.

**ἐπιπλοκῆλη**, ἡ, (ἐπίπλοον, κῆλη) = ἐπιπλοκῆλη ἐστὶν ὀλισθησι ἐπίπλοον κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὁσέου, κοινὸς «σπάσμων», Γαλην. 19. 448. 10· ἐντέθεν ἐπιπλοκῆλικός, ὁ, ὁ ἔχων τοιοῦτον πάθημα, ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 396E.

**ἐπιπλόμενος**, η, ον, Ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀδρ. τοῦ ἐπιπλέομαι.

**ἐπιπλον**, τό, ἴδε ἐπιπλα.

**ἐπίπλοον**, τό, = τῷ Ὀμηρικῷ δέρτρῳ, ὁ ἐπικαλύπτων τὴν



κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα πιμελωδὴς ὕμνῃ, Λατ. omentum, Ἰππ. Ἀφ. 1254; Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 18., 3. 14, π. Ζ. Μορ. 4. 3, 1. ὡσαύτως, ἐπίπλοος, ὅ, Ἡρόδ. 2. 47. συνηρ. ἐπίπλους, Ἐπίχ. καὶ Ἰων. πᾶρ Ἀθην. 107. ὡσαύτως καὶ ἐπίπλοισιν, Φιλέταρος ἐν Ἰατρ. παρ' Ἀθην. 106Ε, Ἰσυχ. ἐν λ. ἐπίπλον· πρὸλ. Μεινεκε Κωμ. Ἀποστ. 3. α. 299, 5. σ. 83. — (Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ πέλλα (B) ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς προθ. ἐπί, ἡ ἐπάνω πτυχὴ, ὡς τὸ ἀπλοῦς ἐκ τοῦ ἄμα, διπλοῦς ἐκ τοῦ δις, πρὸλ. ἐπιπλα, τά).

ἐπίπλοος, ον, συνηρ. ἐπίπλους, οὖν (ἐπιπλέω): — πλέων ἐναντίον, ὁρμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ναὺς Πολύδ. 1. 27, 5., 50. 6.

2) πλέων κατόπιν τινός, ἀντίθετον τῷ πρόπλοος, ἀμρὶθ. ἐν Διοδ. 20. 50. 3) = ἐπιβάτης, «κυβερνήτας δὲ καὶ πρῶτάς μόνους ἐπίπλους εἶχον» Ἀρρ. παρὰ Σουῖδ. 4) = διοπος, Ἀρποκρ. ἐν λ. διοπεύων.

II. περὶ τοῦ ἐπίπλοα, τὰ, ἴδε ἐπιπλα ἐν τέλει.

ἐπίπλοος, συνηρ. -πλους, ὁ, τὸ πλέειν ἐναντίον, ἐπιφέρεσθαι κατὰ τινος, ἡ προσβολὴ ἢ ἐροδὸς πλοίου ἢ στόλου, Θουκ. 2. 90, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 11. ἐπίπλου· αὐτοὶ ποιοῦνται τῇ Μιλήτῳ, ἐπιπλέουσιν κατὰ τῆς Μιλήτου, Θουκ. 8. 79. καὶ ἐπίπλου τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο αὐτοὶ 30. ἐπὶ τὴν Σάμον αὐτοὶ 63. τοῖς Ἀθηναίοις ὁ αὐτ. 3. 78. τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλου· ἔκαρτύνειν, παρὰσπένδειν 100 ναῦς πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῆς .., ὁ αὐτ. 2. 17, πρὸλ. 56: — σπανίως ἐπὶ φίλων, τῷ φίλῳ ἐπίπλω ὁ αὐτ. 8. 102, ἐνθα ἴδε Δούκα καὶ ἄλλου; ἐρμηνευτάς, διότι τὸ χωρίον φαίνεται λανθαρμένον.

ἐπίπλοος, συνηρ. ἐπίπλους, ὁ, ἴδε ἐν λ. ἐπίπλοον. ἐπιπλώω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιπλέω.

ἐπιπνευσίς, εὖως, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπιπνοία, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ὅ τε ἐνθουσιασμός ἐπιπνευσίον τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ Στράβων 467.

ἐπιπνευστικός, ἡ, ὄν, ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, Σχόλ. εἰς Διοχλ. Πρ. 483.

ἐπιπνέω, Ἐπικ. -πνεύω (ὡς ἀέποτε παρ' Ὀμήρῳ): μέλλ. -πνεύσμαι. Πνέω ἐπὶ τινός, Λατ. afflare, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, περὶ δὲ πνοῆς βορέας ζώγει ἐπιπνεύουσα Ἰλ. Ε. 698. τινι, ἐπὶ τινός, Ἀριστοτ. Σπ. 265. ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου ἐν θαλάσσῃ, ὅσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς ἤνυσεν, ἡ λιγύς οὖρος ἐπιπνεύειν ὀπισθεν Ὀδ. Δ. 357. ἀπολ., εἰσὸς ἐπιπνεύουσιν ἀῆται 1. 139. θάνατον ἐπιπνεύει ὁ βορέας Ἀριστ. Προβλ. 26. 46. ἀνεμος .. ἥδιος ἐπέπνει Πλουτ. Σπρ. 17, κτλ. ἐπὶ σφοδρῆς πνοῆς ἀνέμου, αὐτοῖσι ἐπιπνεύσαι νότον μέγαν τε καὶ ἑξάσιον, φορέοντα δὲ θίνας τῆς ψάμμου καταγῶσαι σφεας Ἡρόδ. 3. 26. μεταρ., μαινόμενος δὲ ἐπιπνεῖ .. Ἄρης Διοχλ. Θιβ. 343, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 136. (χωρὶς ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 447, ὅσα τε γαῖαν πνεῖσι τε καὶ ἔρπει, καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Σ. 131, ἀνέχουσιν εἰς τὸ ῥῆμα πνέω, τὸ πνέω). 2) μετ' αἰτ., πνέω ἐπὶ τι, αἱ δ' ἄλλαι μᾶψ αὖραι ἐπιπνεύουσι θάλασσαν, εἰκὴ πνέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Θ. 872. ἀγροὺς Δουκ. Χαρίδημ. 1.

3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκφυσθὲς ἐκ τῶν μυκτήρων ἢ τοῦ στόματος, λάβρον ἐπιπνεῖν τε πυρὸς σέλας, περὶ τῶν πυρ' φουσάντων ταύρων τοῦ Αἰγίου, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1327.

II. μεταρ., 4) παρορμῶν, παρορμῶν τινα ἐναντίον τινός, Ἀργεῖοις ἐπιπνεύσας σπαρτῶν γένναν Εὐρ. Φοῖν. 794. στρατὸν Ἀργεῖων ἐπιπνεύσας αἵματι, παρορμῆσας εἰς σφαγὰς, αὐτοὶ 789. 2) ἐμπνέω εἰς, διωρῶμαι, παρέγω, Μουσῶν προσφῆται ἐπιπνευκότες ἡμῖν τὸ γέρας Πλάτ. Παῖτρ. 262D. ἀρωγὴν Ἀνθ. Π. 1. 16. ὁλβον Ὀρφ. Ἰγν. 84. 8.

3) ἐκ μεταφοράς εὐνοῖαν ἀνέμου, εὐνοῖα, χαρίζομαι, βοήθῃ, τῆς τύχης ἐπιπνεύσης, Λατ. adspirante fortuna, βοηθῷ, Πολύδ. 11. 19, 5, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 937, Πλουτ. 2. 759F.

III. πνέω κατόπιν, ἐπιπνεῖ βορέα νότος Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 5. 53.

ἐπιπνέω, πνέω, σπαραγγίω. ἐπιπνέγων χειρὶ τοὺς ἐπιόντας τῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ Ἰωσήφ. Ἰγμνηστικ. σ. 148. — ὡς διάφ. γρ. ἐν τῷ κ. Δουκ. Εὐαγγ. ἡ, 7, ἀντὶ ἀποπνέω.

ἐπιπνοία, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπιπνευσίς, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ἐπ. πραότητος Πλάτ. Τίμ. 71C. ἔξ ἐπιπνοίας Διός, Ζηνός Διοχλ. Ἰκέτ. 18, 45. θείας ἐπὶ αὐτοῖς 576. οὐκ ἀνευ τινός ἐπιπνοίας Θεῶν Πλάτ. Νόμοι 811C, πρὸλ. Κρατ. 399A. μαντικὴν .. ἐπιπνοίαν Ἀπόλλωνος θέντες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 265B. ἐπιπνοία δαιμονίου ἐνθουσιάζειν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐθ. 1. 1, 4. ἐπ. πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Ἄγις 7. ἡ Σίβυλλα ὠμίλει ἕκ τινος δυνατῆς ἐπ. Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἑλλήνας 37.

II. πνοὴ δυνατῆ, ἰσχυρὸν φύσημα ἀέρος, ἐπιπνοίαι χειμεριναὶ Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 55.

ἐπιπνοός, ον, συνηρ. -πνοος, οὖν (ἐπιπνέω): — ἐπὶ χωρίον, ἐπιπνοον, ἐπιπνεόμενον, καταπνεόμενον ὑπὸ ἀνέμων, Πολύδ. Ε'. 110: — ἐμπνευσμένον, παρὰ τινός Πλάτ. Κρατ. 428C. ἐπ. καὶ κατεχόμενος ἐκ τοῦ Θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99D, πρὸλ. Συμπ. 181C, κτλ. ἐπ. καὶ φοιδόληπτος Πλουτ. Πομπ. 48. — Ἐπέρρ. -πνωος, Πολύδ. Α'. 16.

ἐπιπόδοτος, α, ον, (πόδος) ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν· συνηματισθὲν ὡς τὸ

ἐμπόδοτος, περιπόσιος, ολοῖθ' ὅστις ἦν δὲ ἀγρίας πέδας .. ἐπιπόδιος ἔλυσ' Σοφ. Ο. Τ. 1350.

ἐπιποθεῖω, ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ποθῶ τι σφοδρῶς, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 5. 93, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Νόμ. 855E. ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 20): ἐπὶ ἀρπαγμῇ μὴ ἐπιποθεῖτε (αὐτοὶ ΕΑ', 11).

ἐπιπόθημα, τό, τὸ ὅ τι ποθεῖ τις, ἐπιθυμία, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΑΘ', 9.

ἐπιπόθησις, εὖως, ἡ, τὸ ἐπιποθεῖν τι, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀναγ- γέλλων ἡμῖν τὴν ὕμνων ἐπιπόθησιν Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 7, Κλήμ. Ἀλ. 977.

ἐπιπόθητος, ον, ποθητός, ἐπιθυμητός, Ἀπκ. Ἰδερ. 43, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. δ', 1.

ἐπιποθία, ἡ, = ἐπιπόθησις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 23.

ἐπιποίω, ἐπιπροστίθημι, νεότητα τῷ εἶδει Φιλόστρ. 570, 32, Συνέσ. 60A, κλπ.

ἐπιποιήσις, ἡ, προσθήκη, Εὐστ. Πονημάτ. 284, 81.

ἐπιποιήσιος, ον, πλαστός, ἐπιπλαστός, προσποιητός, ψευδής, Συνέσ. 17C, 85C.

ἐπιποιμήν, ἐνος, ὁ, ἡ, = ποιμήν, θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν Ὀδ. Μ. 131. πρὸλ. ἐπιθουκόλος.

ἐπιποκος, ον, μετὰ τοῦ πόκου, τοῦ μαλλοῦ, δηλ. ἀκούρευτος, ἐπὶ ἀνῶν, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Γ', 4) ἀντὶ ἐπὶ πόκων, ἀλλ' ἡ λέξις εὐρήται καὶ ἐν Ἐπιγραφῇ τῆς Κω 3731, = PH 401 [Ἐκ]άται ἐμ πόλει [οἶν] ἐπιποκον τελέ[αν]. — Πρὸλ. Mitth. 16. 414, n. 1. — Κατὰ τὸν Paton καὶ Hicks οἱ ποιμένες τῆς Κω εἶσι καὶ νῦν λέγουσιν ἐποκον ἀντὶ ἐπιποκον.

Ἐπιπόλα· οὕτως ἐν Λακεδαιμονίῳ ἡ Δημήτηρ ἰδρυμένη τιμα- ται· Ἡσύχ.

ἐπιπολάζω: μέλ. -σω, (ἐπιπολῇ) μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, δὲν ριζώνω, οὐδαμῶς ἀν μᾶλλον ἢ .. ὕλη ἐπιπολάζει Ξεν. Οἰκ. 16, 14. ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγγέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἀνω ὥσπερ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰ. 8. 2, 17, πρὸλ. 5. 15, 16. ἡ ἀτμὶς ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 4, 3. τὸ ἐπιπολάζον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφιστάμενον, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3, 2 κ. ἀλλ'. μετὰ δοτ., ὕδατι ἐπ. αὐτοῦ 4. 4, 2. τὸ ἔλαιον ἐν τῷ ὕδατι ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 7, 2. ὧν τὸ μὲν ἀποδίδον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλήρες καταφέρεται κάτω Γεωπον. 14. 7, 27: — ἐπὶ πτηνῶν, περιπταται ἀνωθεν, Θεοπόμπ. Ἰστ. 79: — ἐπὶ τροφῇ, ὡς τὸ Λατ. innatare stomacho, διαμένει ἀπεπτος ἐν τῷ στομάχῳ, Ἰππ. 359. 25, Ἀριστ. Ἀν. Ἰστ. 2. 11, 5, Γαλην.

II. μεταρ., εἶμαι ἐπὶ κορυφῆς, επικρατῶ, Ἐπίχ. 133 Δηρ. Φίλιππος ἐπιπολάζει, ἐπικρατεῖ, Δημ. 117. 16, πρὸλ. Ἰσοκρ. 95A, 181B. ἐπ. ἐν πᾶσι τοῖς πολιτεύμασιν Πολύδ. 30. 10, 2.

2) ὑπεριερχώ, ἐπικρατῶ, εἶμαι συνήθης τοῖς τηλικούτοις .. ὕβρις ἐπ. Ξεν. Λακ. 3, 2. ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχνηύουσα Πλάτ. Ἀε. 369D. αἱ μάλιστα ἐπιπολαζούσαι [δόξαι] Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 4. ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου αὐτοῦ 4. 8, 4.

3) εἶμαι ἀρθρονός ὑπάρχων ἐν ἀρθρονίῳ, ὁ χυμὸς ἐπεπόλασεν Ἰππ. Ἐπιδερμ. τὸ Α' 95D. οἱ ἐπιπολάζοντες μύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 37, 2 τὴν ἀνω ταύτην ἀνοίαν ἐπιπολάζουσαν Ἀλεξίς ἐν Ἀδημ. τριῶν 6. 7. ἐπὶ ἔξω, Πολύδ. 13. 3, 1, κτλ. ἐπὶ ποιημάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Θεσμ. 162.

4) εἶμαι προπετής, αὐθάδης, ἀλαζών, Διον. Ἀλ. 11. 6, Ἀπκ. Μιθρ. 75. ὑπεροψία ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐμμερ. 3. 76. μετὰ δοτ. προσ., φέρομαι αὐθαδῶς πρὸς τινα, Πλουτ. 2. 634C, πρὸλ. Δουκ. Ἰκαρομ. 29.

III. πλανῶμαι ἀνά τινα τόπον, τὴν Αἴγυπτον Ἠλιόδ. 2. 25, πρὸλ. 8. 8. ἀπολ., περιπλανῶμαι, περι- φερόμαι, Ἀπκ. Μιθρ. 75.

IV. πλημμυρῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Δουκ. Δουκ. ἡ Ὀνος 34.

2) ἐπ. τῇ ρητορικῇ, ἐνασχολεῖσθαι εἰς τὴν ρητορικὴν, ὁ αὐτ. Ρητ. Διδάσκ. 26. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπολάζει» ἐπιπλέει.

ἐπιπολαιόρριζος, ον, (ρίζα) ἔχων ῥίζας ἐπιπολαζούσας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὐχὶ βαθεῖας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 4., 2. 5, 1.

ἐπιπόλαιος, ον, καὶ θηλ. ἐπιπολαῖα παρὰ μεταγεν. ὡς παρὰ Στράβ., Γαλην., Διοσκ., κλ., ἴδε Γλωσσ. Παρατρ. Κόντων σ. 152 καὶ 153. (ἐπιπολῇ) ἐπιπολάζων, ἐπιπόλαιος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 832. 16. ἡ μὲν οὐλὴ τὸ δέρμα λεπτὸν καὶ ἐπιπόλαιον ἴσχει Ἀριστ. Προβλ. 8. 5. τραῦμα Δουκ. Πλοῦτον ἡ Εὐχ. 37. 2) προέχων, ἐξέχων, ὅσπερ Ἰππ. 913D. ὀφθαλμοὶ Ξεν. Συμπ. 5. 5.

3) κινητὴ περιουσία, ἐπιπολαίων (ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΝ) χρημάτων Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης V<sub>11</sub>.

4) μεταρ.: ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός, Λατ. quotidianus, παιδεία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 203. ἐπ. ἡδοναὶ καὶ διατριβαὶ Δημ. 1418. 1.

5) ἐπιφανότης Διοσκ. Θηριακ. προσμ. ἐπ. ὕπνος, ἐλαφρὸς ὕπνος, Δουκ. Ἀλεκτρ. 25. ἔρωσ δ' αὐτ. ἐν Ἐταίρ. Διαλ. 8. 2.

6) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καταφανής, φανερός, ἐπ. λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 4, πρὸλ. 11, 10. ἐπιπολαϊότερον τοῦ ζητουμένου ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 5. 4. ἡ ἐπιπολαϊότητα .. ζήτησις ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 3, 3. ἐπιπολαῖον τὸ ψευδὸς αὐτοῦ 3. 12, 4.



II. Ἐπίρρ. -ως, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐχὶ εἰς βάθος, Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4, 8· τιτρώσκειν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πῶλ. 3. 7, 22.  
2) ἐξ ἐπιπόλης, ἐπιπολαίως, Ἰππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 16· συγκρ. -οτέρως αὐτίθι 1 (Δ. Ἐλαττον) 1, 3.  
ἐπιπόλαιος, εὖως, ἡ, τὸ ἐπιπολάζειν, Ἰππ. 47. 35, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 21.  
ἐπιπολασμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπ. τῆς ἔσεως Ἀριστ. Προβλ. 22. 8.  
2) μεταφ., ἐπαρισ, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, Διον. Ἀλ. 6. 65· πρβλ. ἐπιπολάζω.  
ἐπιπολαστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἐπιπολάζη, νὰ ἀναθαίνει ἐπάνω, κυρίως ἐπὶ ἀπέπτου ἐν τῷ στομάχῳ τροφῆς, Ἰππ. π. Διαίτ. ὉΕ. 394. 44, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1.—  
Ἐπίρρ. -κῶς, περισσῶς, ἀφθόνως, ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ Πολύδ. 4. 12, 9.  
ἐπιπολερμόμαι = ἐπιπολεμένο· πολεμῶς διεκίετο· Ἡσυχ. ἐπιπολεῖν = ἐπιπολάζω, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61.  
ἐπιπολή, ἡ, (ἐπιπέλομαι) ἐπιφάνεια, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 7, Γαλην., κλ. ἴδε Λοδ. Φρύν. 126 κέξ. II. δοκιμοὶ συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μόνον κατὰ γεν., ἐπιπολής, ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπιπολής δὲ ἔπεται αὐτὸ τὸ ἐλλύχινον Ἡρόδ. 2. 62, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· κατὰ μὲν καὶ ἐπὶ πολῆς, ἐν μέσῳ δὲ, κατὰ μὲν καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 1, 7· λαὶν ἐπ. πεφυτευμένα ὁ αὐτ. Οἰκ. 19, 4· ἐπιπολής τὸ σιναρδὸν σκέλος ἔχοντα, ἔχοντα τὸ παθὸν βλάβην σέλος ἀντάτα, ὕψηλота, Ἰππ. π. Ἀρρ. 837· τὸ ἐπ., ἡ ἐπιφάνεια, τοῦ σώματος τὸ ἐπ. τε καὶ ἐντός Πλάτ. Φίλῳ. 46D, πρβλ. 47C. 2) ὡς πρῶτ. μετὰ γεν., ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑπέρ, τῶν πυλῶν Ἡρόδ. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1108, Πλ. 1207, καὶ ἴδε κατωτέρω IV. Καθ' Ἡσυχ. ἐπιπολή: ἀντάτα· ἐπιπλέον· 3) μετ' ἄλλων πρῶτ., κατ' ὑπερθε ἐπιπολής τῶν ξύλων Ἡρόδ. 4. 201· ἔξ ἐπ. Διόδ. 5. 38, Δουκ. Νιγρ. 35, κλ. (ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 17, ὁ Βεκκ. παραλείπει τὴν πρόθεσιν ἔξ, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Προβλ. 1. 43)· δι' ἐπ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 598A· οὕτως, ἐν ἐπιπολή = ἐπιπολή, Στράβων 570. III. σαφῶς, πανερῶς, πᾶσι ὅστις ἐπιπολής ἰδεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 38, 2.  
IV. Ἐπιπολαί, ὡρίον ὑπερκείμενον τῶν Συρακουσῶν, κατωφερεῖς μὲν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπόκρημνον δὲ ἐκατέρωθεν, καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακοσίων διὰ τὸ ἐπιπολής τοῦ ἄλλου εἶναι Ἐπιπολαί Θουκ. 6. 96.  
Ἐπιπολαίος = Ἐρμῆς ἐν Ρόδῳ, ὡς Ἰόργων Ἰστορεῖ· Ἡσυχ. ἐπιπολιζέω. ἐπικοιδοῖμι, ἐπιπολίσκω· ἐπικοιδοῦμαι· Ἡσυχ. ἐπιπολιδοῖμαι, Παθ., ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολίτης, ἐπιπολιδοῦνται αἱ τριχες αὐτῶν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 3.  
ἐπιπόλιος, ὁ, ἀρχίζων νὰ γίνῃται πολίτης, Δημ. 1267. 21.  
ἐπιπόλος, ὁ, πρῶτοπολος, σύντροφος, Σοφ. Ο. Τ. 1322.  
ἐπιπολύ, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ πολὺ, ἴδε ἐν λ. πολὺς IV. 3.  
ἐπιπολυπραγμονέω, πολυπραγμονῶ ἐπὶ τινι, μεταγεν.  
ἐπιπομπεύω, ἐμπομπεύω, πομπεύω ἐπὶ τινι, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν Πλουτ. Καῖσ. 56.  
ἐπιπομπή, ἡ, τὸ ἐπιεμπόμενον τινι ἐξ ἀνωτέρως δυνάμεως, μαγγανεία, βασκανία, Ποιητ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαδρικ. τ. 3, μέρος 6 § 4, στ. 22, 165, 176.  
ἐπιπονέω, κοπιᾶω εἰς τι, ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονέειν ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Λακ. 2, 5, Πλάτ. Νόμοι 789E.  
ἐπιπονία, ἡ, τὸ ἐπιπονέειν, πονεῖν, κοπιᾶειν εἰς τι, Ἡσυχ. ἐν λ. πονηρία.  
ἐπιπονός, ὁ, κοπιώδης, πλήρης ταλαιπωριῶν, λατρεία Σοφ. Τρ. 830· μόρος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1561· ἀσχολία, ἀσκησις, φυλακή Θουκ. 1. 70., 2. 39· γῆρας Πλάτ. Πολ. 329D· βίος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· μαθήσις καὶ μελέται ὁ αὐτ. ἐν Κυρ. 12, 15· πλήρης πόνων καὶ θλίψεων, ἔξελυσ' ἐπιπονὸν ἀμέραν Σοφ. Τρ. 654· ἀνιάρως, ἐπιπονώτερον [ἐργον] μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἶληφ' ἔγῳ Ἀλεξ. ἐν Ἠρωτοχόρῳ 1· οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπ. Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 50, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19:—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔργα καλὰ καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 801E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 29:—τὸ ἐπιπονόν, τὸ ἐνέχον πόνον, κόπον, ὁ αὐτ. ἐν Κυρ. ἐνδ' ἄνωτ. τὰ ἐπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 13, κ. ἄλλ.:—ἐπιπονόν [ἐστι] τὴν δύσκειαν ἀφανίσαι, εἶναι δύσκολον ἔργον νὰ .., Θουκ. 3. 58. 2) ἐπὶ προσώπων, ἐπιμελής, ὑπομένων τὴν κόπῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1370, Πλάτ. Φαῖδρ. 229D:—ὡσαύτως, ὁ μὴ ἀντέχων εἰς κόπῳ, ταχέως ἐξαντλούμενος, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 11. 3) ἐπὶ οἰωνῶν, ὁ προσημαινὼν παθήματα, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23. II. Ἐπίρρ. -νως, Λατ. aegre, Ἰππ. Ἐπίδ. τὸ Δ', 939, Θουκ. 1. 22· ἐπιπόνως καὶ καλῶς Ἰσοκρ. 386D· βιώσεται Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2, κτλ.—Συγκρ. -ώτερον, οὐδεὶς οὐδὲν κόννηκεν ἐπιπονώτερον Ἀρχέδικος ἐν Ὁθησαυρῷ 2. 8.—Ἰγερθ. -ώτατα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67.  
Ἐπιποντία, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσυχ.

ἐπιπορεῖα, ἡ, προσέλευσις, προσέγγισις, ἀντίθετον τῷ ἀποπορεῖα, Ἡρων Αὐτομ. 261.  
ἐπιπορευόμεαι· μέλλ. -εὔσομαι· ἀόρ. ἐπιπορευέσθην· Ἀποβ. (πορευέω). Πορευέομαι, ὑπάγω ἐπὶ τι, ἐπιπορευθέντων ἐπὶ τὸ πλῆθος Πολύδ. 4. 9, 2· πορευέομαι ἀπὸ τόπου· εἰς τόπον, μετ' αἰτ., ἐπιπορευόμενος ἀδεῶς ἐπόρθει, κτλ., ὁ αὐτ. 1. 12, 4, κτλ.· μετὰ δοτ., Πλουτ. Δουχοῦρ. 28. 2) μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐπισκέπτομαι, Λατ. obire, ἐπὶ στρατηγῶν, Πολύδ. 11. 12, 1., 15. 10, 1· μεταφ., διέρχομαι, διατρέχω, τῇ διανοίᾳ, τῇ ὁψει Πλούτ., ἴδε Wyttenb. ἐν 107E.  
ἐπιπόμενοι, εὖως, ἡ, τὸ πορεύεσθαι πρὸς τι, Τζέτζ. ἡ πορεία, ἡ τροχία τῶν πλανητῶν, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 93. 15, κτλ.  
ἐπιπορπείομαι, πρkm. -πεπόρπημαι· Ἀποβ.:—κοιμῶμαι ἐπὶ ἐπάνω μου διὰ πόρπης, πορφυρίδα ἐπιπεπορπημένος Πολύδ. 39. 1, 2· σάγους Διόδ. 5. 30.  
ἐπιπόρπημα, Δωρ. -αμα, τό, ὡς τὸ ἐμπερόνημα, πᾶν ἐνδύμα κομβωτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἰδίως μανδύας, ἐνδυμασία κιθαροῦ, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικ. ἐν Ὑαῖς ἀφ' ἱερῶν 2, Πλουτ. Ἀλ. 32· πρβλ. περονατρίς.  
ἐπιπόρπις, ἰδος, ἡ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 32, κατὰ τινος = ἐπιπόρπημα, κατ' ἄλλους = πόρπη, πρβλ. Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. σ. 192.  
ἐπιπόρπωμα [-αμα], τό, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης, καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαιδὰς συνέχουσα πόρπη, Ἡσυχ.  
ἐπιπορσαίνω, χορηγῶ, παρέχω, Νικ. Ἀποσπ. 2. 54.  
ἐπιπορσύνω, παρασκευάζω, Κόνιν. Σμ. 7. 712.  
ἐπιπορφυρίζω, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 26, Θεόφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 18, 2.  
ἐπιπορφυρός, ὁ, πορφυρίζων, κλίνων εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Θεόφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 4. 6, 7.  
ἐπιποτάμιος, α, ὁ, ἐπὶ τῷ ποταμῷ, πόλις Ἑλλάδι. 150· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐν ποταμῷ ἐργαζόμενος, ἐξησχυμένος νὰ ἐργάζεται ἐν ποταμῷ, ὁ ἐπιποτάμιος ἡπειρωτικῶς λειτουργῶν ἐτάττετο Συνέσ. 111D:—ἡλ. ἐπιποταμίς, ἰδος, νύμφη, «νεράϊδα» Σχόλ. εἰς Ἠλ. γ. 8.  
ἐπιποτόμαι, πρkm. ἐπιπεπότῃμαι· Ἀποβ.:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐπιπέτομαι, ἐφιπταμαι, ἵπταμαι ὑπεράνω τινός, τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρῶν πεπόταται Αἰσχύλ. Εὐμ. 379· στυγία τις ἐπὶ ἀχλὺς πεπόταται Πέρα. 669· γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιποτόμενοι Φίλων 2. 200. II. ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπὶ δὲ κουφοτάτῃ ὡς δύνασθαι ἐπιποτάσθαι τῷ ἀέρι Διοσκ. 5. 85· τῷ ὑγρῷ Πορφυρ. π. Νυμφῶν Ἀντρου 10.  
ἐπιπότιος, ὁ, ἐπὶ πότῳ, ὁ ἐν συμποσίῳ, ἐπιπότια ἄσματα Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 137.  
ἐπιπότος, ὁδος, ποδιάσις, ἔχων μῆκος ἐνός ποδός, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ. 222C.  
ἐπιπρατόμαι, Μέσ., εἰσπράττω ἐπὶ πλεόν παρὰ τινος, «ἐπιπρατέομαι, ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες, ἀπαίτησαντες» οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπρατέομαι σπονδὰς ἀνευώσαντο· Σουῖδ.  
ἐπιπραύνω = πραύνω, Διονύσι. Περ. 1052.  
ἐπιπρεΐγιστος, ὁ μετὰ τὸν πρεσβύτατον, Νόμοθεσία Γόρτυν. Κρήτης VII.  
ἐπιπρέπεια, ἡ, εὐπρέπεια, εὐσχημοσύνη, χάρις, ἐμφάνεια, Ἀριστ. Φυσιογν. 4. 7, κ. ἄλλ., Ἀργύρ. παρὰ Στοβ. τ. 1. 79· κατὰ πλῆθ., Πολύδ. 3. 78, 2:—Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιπρεπείας, στολαῖς εὐπρεπέων».  
ἐπιπρέπης, ἔξ, ἀρμόδιος, εὐπρεπής, Διωτογένη. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 331. 9:—τὸ ἐπιπρεπές, = τῷ προηγ., Δουκ. π. Εἰκόν. 7.  
ἐπιπρέτω, ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι ὑπάρχων ἐν τινι, οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰσοράσθαι εἶδος καὶ μέγεθος Ὁδ. Ω. 252· Φυὰ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα (καθ' Ἑρμάννον: παῖ, σοὶ λῆμα) Πινδ. Π. 8. 63, πρβλ. Θεόκρ. 25. 40, Διον. Ἀλ. Δείναρχ. 7· ὁ τε οφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρᾶν Δουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 1.  
II. ἀρμόζω, πρέπει, ἔπειτα τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις ἐπιπρέπειν; Ξεν. Κύρ. 7. 5, 83, πρβλ. Πλουτ. 2. 794A.  
ἐπιπρεσβεύομαι, ἀπέρχομαι πρὸς πρεσβευτὴν, ὡς τὸ ἐπικληροῦμαι, Διον. Ἀλ. 2. 47.  
II. ἀποστέλλω πρεσβεῖαν, πρὸς τινὰ ὁ αὐτ. 6. 56· τινι Πλουτ. Σερτῶρ. 27, Ἀντών. 68.  
2) ἀποστέλλω καὶ ἄλλην πρεσβεῖαν, Ἀππ. Κελτ. 18.  
ἐπιπρηγής, ἔξ, ἐπικληγής εἰς τι, χέρομαι ἐπιπρηγής «ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 939.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐπιπρηγής» ἐπὶ στόμα. λοξός. ἐπικληγής ἐπ' ὄψιν καὶ «ἐπιπρηγής» ἐπὶ κάτω (κατὰ) στραμμένον».  
ἐπιπρηγὴν, ἦνος, ὁ, ἡ, ἐνὸς ἔτους ἡ καὶ πλείον, «ἐπιπρηγὴν» αἰγὸς ἡλικία Ἡσυχ., ἴδε πρηγὴν.  
ἐπιπρηγύνω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιπραύνω, Διον. Περ. 1052.  
ἐπιπρίω, καθ' Ἡσυχ. «ἐπιπρίων» τοὺς ὀδόντας τρέχων — ἀφρίδων κοναβήδων ἐπιπρίουσα γένειον Ἀνθ. Π. 7. 531.  
ἐπιπρό, Ἐπίρρ., εἰς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὰ ἐμπρός, οὐ μὲν ἐπιπρό



«εἰς τοῦμ'προσθεν .. ἡ διόλου» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 982, Διον. Π. 276.

**ἐπιπροβαίνω**, ἐπεκτείνωμαι, ὅσον ἐπιπροβέδθηκε Χελιδόνων μυχὰ νήσων Διον. Περ. 128.

**ἐπιπροβάλλω**, ῥίπτω τι ἐπὶ τινος, ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμάνεων ἀπὸ χειρῶν κούρη ἐπὶ στυγερῇ, κόσμον ἔθεντο φόνον, περὶ τῆς Τάρπηας, Σιμύλος ὁ ποιητὴς παρὰ Πλούτ. ἐν Ρωμύλῳ 17.

**ἐπιπροείηκα**, ἐπιπροέμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιπροείημι.

**ἐπιπροέχομαι**, Παθ., ἵσταμαι ἢ ἐπεκτείνωμαι ἔμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 524.

**ἐπιπροθῶ**, προτρέχω πρὸς τὰ ἔμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 582, Νικ. Θ. 382.

**ἐπιπροβάλλω**, ποιητ. ῥῆμα, θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιόν τινος, ἢ (ἢ Ἐκαμῆρη) σφωὶν πρῶτον μὲν ἐπιπροείηλε τράπεζαν καλήν, «πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐξέτεινεν ἔμπροσθεν τράπεζαν περικαλλή» (Θ. Γαζής), Π. Α. 628.

**II.** ἐπιπέμπω, Θεοὺς .. ἐπιπροβαλ-  
λεν, ἐπέπεμπε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον εἰς αὐτήν, δηλ. τὴν Δήμητρα, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δῆμ. 327· ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν ἐπιπροβαλλε Κόνιτ. Σμ. 6. 231.

**ἐπιπροβήμι**, ποιητ. ῥῆμα, ἐξαποστέλλω τινὰ εἰς τι μέρος, τὸν μὲν νηυσὶν ἐπιπροβήκα· Ἰλιον εἴσω, διὰ πλοίων ἐξαπέστειλα κτλ., Π. Σ. 58· ἄλλας, κεινὸν μὲν νηυσὶν ἐπιπροβήκα ὁμοῖν, ἔλθειν εἰς Ἀχιλλῆα, ἐκείνον μὲν ἔπεμψε εἰς τὰ πλοῖα νὰ υπάγῃ εἰς τὸν Ἀχιλλῆα, Ρ. 708· ἄνδρας δὲ ἰσσεσθαι ἐπιπροβήκεν ἀρίστους, ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὅπως ἰκετεύσῃσι, Ι. 520 (516)· τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροβήκεν ταχὺν ἰὸν (Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. 6'), ὑπομένειαις ἂν ἐπιπέμψαι τῷ Μενελάῳ βέλους ταχὺς Δ. 94· ἐπεὶ νημερτέα βάζειν Ἥρῃ ἐπιπροβήκεν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1185· πότμον Ποιητ. ἐν Λουκ. Ἀλέξ. 27· λιγὺν οὖρον Ὀρρ. Ἀργ. 359· τείως μιν ἐπιπροβήκε θαλάσση Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1617, κτλ.· ῥέεθρον ἐπιπροβήσι θαλάσση, ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 49· ἐντεῦθεν, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., νησοῖσιν ἐπιπροβήκε (ἐξυπ. ναῦν), «ἐπαφῆκεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 299.

**ἐπιπροίκος**, ἢ, (προῖξ) κόρη λαμβάνουσα μέρος μόνον τῆς πατρικῆς κληρονομίας ὡς προῖκα, «ἐπιπροίκος» δὲ ἢ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὅρῳ κατὰλειμμένην, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων Α. Β. 256. 10· «ἐπιπροίκος» ἐπὶ προικί ἐκδοθεῖσα Ἡσύχ. καὶ ἐπιπροίκα· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικί ὄντων ὁ αὐτός ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀπροίκος, Πλούτ. Γ', 35.

**ἐπιπρομολεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἀχρηστοῦ ἐνεστ. ἐπιπροβλώ-  
στω, ἐπιπορεύομαι, ἐπέρχομαι, ἐπιπρομολοῦσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 665, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «περιτετεῖς ἢ ἐπὶ πρόθεσις».

**ἐπιπρονοέομαι**, Ἀποθ., = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1588.

**ἐπιπρονεύω**, νεύω, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπρός ὑπὲρ πάντων τινός, Νικ. Θ. 374, Ὀμπ. Κ. 4. 122.

**ἐπιπροπίπτω**, πίπτω πρὸς τὰ ἔμπρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1449, Νικ. Ἀλεξ. 496.

**ἐπιπροσβάλλω**, διεσθύνω τὴν πορείαν μου πρὸς τι, Δαρδανίην δὲ λίποντας ἐπιπροσέβαλον Ἀδύθῳ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 931.

**ἐπιπροσγίγνομαι**, Ἀποθ., ἐπιπροστίθεμαι, Ἀπολλων. π. Συνατάξ. 258.

**ἐπιπροσδέομαι**, μέλλ. -δεήσομαι, Ἀποθ., ἔτι μᾶλλον δεό-  
μαι, Παρθέν. 17.

**ἐπιπροσθεν**, ποιητ. (ἀλλὰ σπανίως) -προσθε, Εὐρ. Ἰκέτ. 514, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῇ. 41· Ἐπίρ. **I.** ἐπὶ τόπου, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, ἔμπρός, ἐπίπρ. τίθεσθαι, ποιεῖσθαι τὴν Εὐρ. Ὀρ. 468, Ξεν. Κύρ. 1. 4. 24· ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίνε-  
ται, ἐμπόδων γίνονται, γίνονται ἐμπόδια, Πλάτ. Γοργ. 523D· οὐ  
ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τὸν ἐσχάτον ἐπίπροσθεν ἢ ὁ αὐτ. Παρμ. 137E· κώμας τε καὶ γηλόφους ἐπίπροσθεν ποιησάμενος,  
φροντίσας νὰ ἔχῃ ἔμπρός του κώμας καὶ γηλόφους, Ξεν. Κύρ. 3. 3,  
28 (πρβλ. ἐπιπροσθῶ).

**2)** μετὰ γεν., ἐπ. τῶν ὀφθαλ-  
μῶν ἔχειν Πλάτ. 213A, πρβλ. Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 30.

**II.** ἐπὶ βαθμοῦ, θεῖναι τι ἐπ. τινός, προτιμᾶν τι ἐτέρου, Εὐρ. Ἰκέτ. 514· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθεν ἔστι, εἶναι προτιμότερα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 641· ἐπ. τατοχρά· τῶν καλῶν Ἀντιφάν. ἐν ὁ ἀνωτ.

**ἐπιπροσθεῖς**, ἐπιπροσθέτης, ἴδε ἐπιπρόσθης.

**ἐπιπροσθετίω**, προσθέτω ἐπὶ πλέον, Φιλόδημ. ἐκδ. Gomperz. Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἐπιθεβαίνονται μᾶλλον ἢ γραφῇ τῆς Ἐπικου-  
ρείου λέξεως ἐπιπροσθετής, τῆς παρὰ Διογένη Λαερτίῳ, ἥτις  
ὅμως ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schneider καὶ τοῦ Κοραῖ ἀπεδοκιμάσθη  
ὡπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Θησ. Στεφάνου, Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθην.  
— Πρβλ. ἐπιπρόσθης ἐν τέλει.

**ἐπιπροσθῶ**, (ἐπιπροσθεν) εἶμαι ἔμπρός, ἐμποδίζω, ἐπιπρο-  
σθύνω τοῦ Κιθαίριος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 32· μετὰ δοτ., τὸ  
μέσον ἐπ. τοῖς περσασί, ἵσταται ἔμπροσθεν, ἀποτελεῖ γράμμην  
μετὰ τῶν περσῶν, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 1· ὥστε τῶς πρὸς τὴν  
Διόνην τετραμμένοις πύργοις .. ἐπιπροσθεῖν ἅπασι, νὰ  
παρρηπίπτῃ πρὸ αὐτῶν θῶν, νὰ εἶναι ἔμπρός αὐτῶν, Πλούτ. 1. 47,

2.— Παθ., ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ πυρός, καλύπτομαι ὑπὸ σκοτεινοῦ  
τινος πρᾶγματος, τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς  
ὕλης ἐπιπροσθούμενον Γρηγ. Νύσ. 1. 9B [τὴν τραγωδίαν]  
ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην, ἐπισκοτιζομένην, Πλούτ.  
2. 41C.

**ἐπιπρόσθης**, εἰς, ἢ, τὸ ἵστασθαι ἔμπροσθεν τινος καὶ σκια-  
ζειν, ἢ γὰρ σελήνῃ ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθην τῆς  
γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 30· ἰδίως ἐπὶ ἐκλει-  
ψεων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 7., 2. 14, 7, Πλούτ. 2. 121B· ἐπὶ  
πραγμάτων τὰ ὅποια χρησιμεύουσι πρὸς κάλυψιν, Πλούτ. 3. 71, 3·  
**ἐπιπρόσθεις** ἀπαντὰ πολλὰς ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἀριστοτέλει·  
— **ἐπιπρόσθης** δὲ ἀπαντὰ ἐν Ἐπικουρῷ παρὰ Διογ. Α. 10.  
92, 94, 96, πρβλ. Φιλόδημ. παρὰ Gomperz Herk. Stud. I. σ. 13.

**ἐπιπροσπλέω**, προσπλέω πρὸς τι μέρος, μετὰ δοτ., ἐθάρρησαν  
πρῶτοι Ρόδιοι ἐπιπροσπλέεσθαι τῷ τόπῳ Σιράδων 57.

**ἐπιπροστίθημι**, προσθέτω προσέτι, Ἰππ. 380. 47, Διον. Ἀλ.  
6. 9, κλ.

**ἐπιπρόσω**, περατίζω, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12.

**ἐπιπροσώπειος**, ὄν, ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐπιπροσώπεια κεν-  
τήματα, κεντήματα ἃ ὑπέστησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων οἱ περὶ τοῦ  
ὁμολογητῆς Θεοφάνη καὶ Θεόδωρου, Ἰω. Γενέσ. σ. 74. 18, ἐκδ. Β.,  
Κουμαν. Συναγ. Λέξ. Ἀθην.

**ἐπιπροτέρω**, ἐπὶ ἄνω, προωτέρω, πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐπιπρο-  
τέρωθε θεόντες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 940.

**ἐπιπροφαίνωμαι**, Παθ., φαίνομαι που, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπρο-  
φανέντας ἐνισπεῖν οἰωνούς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 917.

**ἐπιπροφέρω**, κινῶ πρὸς τὰ ἔμπρός, ταρσὸν ποδός Ἀπολλ.  
Ρόδ. Δ. 1519.

**ἐπιπροχέω**, μέλλ. -χεῶ, ἐκχύνω, χύνω, ἐκπέμπω, ὄρνις ..  
θρήνον ἐπιπροχέουσα ἵει μελίγηρυν αἰοδὴν Ὀμ. Ἰγν. 19.  
18.— Παθ., χύνωμαι ἐπάνω, ἐφορῶ, Νόν. Δ. 21. 69.

**ἐπιπροωθέω**, ὠθῶ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰ ἔμπρός, Λουκ. Ὀν. 10.

**ἐπιπρυτανεύω**, ἐπιπρυτῶ, ἐπιπρυτανεύειν τάληθες ἐν τῷ  
κοινῷ Ἀσκληπ. Ἐπιστ. 28. 4.

**ἐπιπρωταίτερον**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ πρωταίτερον, ἀμρ. γρ.  
ἐν Ἰππ. 998C.

**ἐπίπρωρος**, ὄν, (πῶρα) «ἐπιπῶρος» τὰς μὴ κατὰ πρύμνα  
προσεσχηγνίαις Ἡσύχ.

**ἐπιπταίρω**, παταρνίζωμαι ἐπάνω εἰς τι, οὐχ ὁράς ὃ μοι υἱὸς  
ἐπέπτarre πᾶσιν ἐπεσιν; δὲν βλέπεις, πῶς ἐπαρνήσθη ὁ υἱός  
μου ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους μου; (ὅπερ θεωρεῖτο καλὸς οἰωνός,  
πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 2, 9, Ἀθῆν. 66C), Ὀδ. Ρ. 545, πρβλ. Ὀμ. Ἰγν.  
εἰς Ἐρμ. 297:— μεταφ., εἶμαι εὐμενής τινι, ἐπὶ ἐρώτων, Σμυλῖδα  
μὲν ἔρωτες ἐπέπτarren Θεόκρ. 7. 96· ἐπὶ θεοῦ, θεός τις ἐπέ-  
πτarren ἐρχομένην τοι ἐς Σπάρταν ὁ αὐτ. 18. 16.

**ἐπίπτασμα**, τὸ, ἐπίπτασμα, κρούσμα τῶν δακτύλων, Ἀριστοφ.  
Ἀποπ. 609· πρβλ. ἐπίπτασμα.

**ἐπιπτάρνυμαι**, Ἀποθ. = ἐπιπταίρω, «ἐπιπτάρ(ν)υμαι» μετα-  
καλῶ. κατέγω. ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ παρμὸς πολλὰς Πισύχ.

**ἐπιπταῖω**, ἀντὶ ἐπιπταῖω, ὑποπτ. μεταγ.

**ἐπίπτερον**, τὸ, ἴδε ἐπίπτερον.

**ἐπιπτέρυξις**, ἢ, τὸ περύτεσθαι ἐπὶ τινος, Μιχ. Γλυκᾶς  
Χρον. σ. 45.

**ἐπιπτύσσω**, πτύσσω, «ζαρώνω» ἐνεκα φόβου, μὴ γὰρ δὴ ἐν  
τάχει ἐπιπτήξαιμεν ὀρτύγων ἐναφάμενοι φύσιν Ἀριστοτέλης  
παρὰ Φιλοστρ. 584.

**ἐπιπτύσσω**, τρήω, ξερολιδίζω, ἐξάγω διὰ τριβῆς τὸν φλοὸν, ἐν  
τῷ Παθί, ἐπὶ τῆς ζεῖας, ἐπὶ δ' ἅπασα ἐπιπτισθῇ Γεωπ. 3. 7. 1.

**ἐπίπτωμα**, τὸ, (ἐπιπτύσσω) πτυχή ἐπικαλύπτουσα ἀνομιὰν τι  
κυρίως τῶν δοτραχοδέρμων, λέγεται καὶ ἐπικάλυμμα, ὃ ἴδε, Λατ.  
operculum, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 21, π. Ζ. Ἰστ. 4. 2. 21., 4.  
4. 10.

**2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ βράχια (σπάραχνα) τῶν ἰχθύων,  
ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 12. 6.

**ἐπίπτουξις**, εἰς, ἢ, συστολή, ἢ τῶν βραχίων διαστολή  
καὶ ἐπίπτουξις Βασίλ. Ι. 149B, Γαλην. τ. 4. σ. 564.— Κατὰ τὸν  
Φρύν. ἐν Α. Β. 72. 20, «οχλάδες .. αἱ τῆς γαστρός διὰ παχύτητος  
ἐπιπτύξεις».

**ἐπιπτύσσομαι**, πτύσσομαι, διπλύνωμαι οὕτως ὥστε νὰ καλύ-  
πτω τι, τινί Ἰππ. 1201E· ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδας, ἐπιπτύσσεσθαι  
δυναμένην ἐπὶ τὸ τῆς ἀρτηρίας τρήμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.  
1. 16. 10, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπτύσαι»  
ἐπερεῖσαι.

**ἐπιπτύχῃ**, ἢ, = ἐπίπτωμα, ἐπικάλυμμα, Πλούτ. 2. 979D·  
τοῦ θώρακος ὁ αὐτ. Πομπ. 35· αἱ ἐπ. τῶν ρακίων, ἐμβαλῶ-  
ματα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2.

**ἐπιπτύω**, πτύω ἐπάνω εἰς τι, δαίμων τοι κόλποισιν ἐπι-  
πτύουσι γυναῖκες Καλλιμ. Ἀποπ. 235 ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ  
Θεοκρ. (6. 39) ὅστις ἐρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦ Θεοκρ. ὡς μὴ βα-  
σκανθῶ δὲ τρις εἰς ἐμὸν ἐπτύσα κόλπον, «ἐπιφέρει, «ποιεῖσι  
γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτα αἱ γυναῖκες τὸ νυμεσητὸν ἐκ-  
τρεπόμεναι» Καλλιμάχος Δαίμων, κτλ., ἔθθα ὁ Bentley διορθῶ:



Καλλίμαχος δ' Αἰτίων (δηλ. τετάρτῳ Αἰτίων) τρίς κόλποι-  
σιν ἐπιπτώουσιν γυναῖκες, σκορπίῳ τις ἐπιπτώσας Γαλην.  
6. 754, 17.

ἐπιπτώσεις, εως, ἡ, (ἐπιπίπτω) τὸ πίπτειν εἰς τινα, αἱ τῶν  
κλήρων .. ἐπιπτώσεις Πλούτ. 2. 740D· τὸ κατὰ τύχην γινόμενον,  
σύμπτωσις, Θεαγ. παρὰ Στοβ. 9. 21· κατὰ ἐπιπτώσιν καὶ συν-  
τυχίαν Στράβ. 102.

ἐπιπύσεις, εως, ἡ, (πυέω) ἡ ἐκ νέου ἐμπύσεις, Ἰππ. Προγν.  
39, διὰφ. γραφ. ἀντί διαπύσεις.

ἐπιπυκνόμεαι, Παθ., γίνεσθαι πυκνός, συμπυκνόμεαι, ἐπιπυ-  
κνωθεῖς (δ' ἀπρ) καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκώτατος  
ἐστίν Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 17.

ἐπιπυθάνομαι, Ἀποθ., μανθάνω, πληροποροῦμαι κατόπιν, τὰ  
γεγενημένα διον. Ἀλ. π. Θουκ. 29.

Ἐπιπυργεῖα, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ πύργου, ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης ἐν Ἀθῆ-  
ναις, Παστ. 2. 30, 2.

Ἐπιπυργεῖται· ὡς Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀδδῆροις ἐκαλεῖτο· Ἡούχ.  
ἐπιπυρέσσω, ἔχω πυρετὸν μετὰ ταῦτα, Ἰππ. Προρρ. 68, Γαλην.

τ. 19, σ. 423. 9, κ. ἀλλ.

ἐπιπυρεταίνω, = τῷ προηγ., Ἰππ. 255. 37, κτλ.· ὡσαύτως  
ἐπιπυριάζω, Ἡούχ. ἐν λ. ἐπιτυφῶσαι.

ἐπιπύρον, τό, (πῦρ) ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐστία ἡ θέσις διὰ τὸ πῦρ,  
Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 211, Ἡούχ. ἐν λ. θυμῆλη.

ἐπιπυρώω, ἐπικαίω, Ἡούχ. ἐν λέξει ἐπιτυφῆ.

ἐπιπυρρός, ὄν, πυρρός κατὰ τι, ἐπίπυρρος τὸ σῶμα Ἀριστ.  
Φυσιογν. 13, 5, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 4.

ἐπιπυρεσία, ἡ, ἐπανειλημμένον σημεῖον διὰ πυρῶν, Πολύαιν.  
6. 19, 2.

ἐπιπωλεῖσθαι, Ἀποθ., ἐπιπορεύεσθαι, πορεύεσθαι πλησίον καὶ  
παρὰ τῇ, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,  
ἐπὶ στρατηγῷ ἐπιθεωροῦντος τὸν στρατὸν αὐτοῦ, Ἰλ. Γ' 196, κτλ.:—  
ἀλλ' ἐν Ἰλ. Α. 264, 540, ἐπὶ καταπτεύσεως τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὰρ ὁ  
τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, «ἐπύρχετο τὰς τά-  
ξεις» κτλ. (Θ. Γαζής). Ὁ Ὀμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν ταύτῃ τῇ  
φράσει, καὶ οὐδμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.—Παρὰ Θεμιστ. εὐρίσκωμεν τὸν  
τύπον ἐπιπολοῦμαι, ἐπισκέπτομαι, Βόσπορον 75C μετὰ δὲ,  
Σύροις 152B, ἔνθα ὁ Δοβ. (Φρύν. 584) ἀναγινώσκει ἐπιπωλ-.

ἐπιπώλησις, εως, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, ἐπίσχεψις, ἐπιθεώρησις,  
ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν εἰς τὸ δευτέρου ἡμῖς τοῦ Δ  
τῆς Ἰλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 6129b. 59, πρβλ. Πλούτ. 2. 29A.

ἐπιπώμα, τό, σκέπασμα, τὸ ἐπιπώμα τὸ λεγόμενον ἐπι-  
πηγμα Ὁρειβάς. σ. 125 ἐκδ. Μαί, Γαλην. τ. 4. σ. 636. 1, τ. 18,  
μέρος 1, σ. 40. 6.

ἐπιπωμάζω, καλύπτω διὰ πώματος, ἡ ὡς διὰ πώμ., στουπώνω,  
Ἡρων Πνευμ. 150.—Παθ., καλύπτομαι διὰ πώματος, ἐπιπωματί-  
ζομαι, Ἰππ. 423. 30, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΞΗ', 16).—Οὕτως ἐπιπω-  
μάννυμι Ἡρων Πνευμ. 180.

ἐπιπωμασμός, οὗ, ὁ, τὸ καλύπτειν διὰ πώματος, Εὐστ.  
1630. 63.

ἐπιπωματίζω, = ἐπιπωμάζω, Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 16,  
Θεοφρ. π. Πυρρ. 49, 59.—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294.

ἐπιπωματικός, ἡ, ὄν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιπωματισμόν, Σχόλ.  
εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 616.

ἐπιπωρόμαι, Παθ., γίνεσθαι ἢ εἶναι πεπωρωμένος, σκληρὸς  
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰππ. π. Ἀγμ. 796· ἢ, γίνεσθαι τοιοῦτος κατόπιν,  
αὐτόθι 776.

ἐπιπώρωμα, τό, τὸ σκληρὸν μέρος ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τὴν  
θεραπείαν τεθραυσμένου ὄστος, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 802· καθόλου, τύλος,  
callus, ὁ αὐτ. 92C, D.

ἐπιπώρωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμός τύλου, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 791·  
—τύλος, callus, Πλούτ. 2. 906F, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐπιπωτάομαι, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἐπιποτάομαι, Ἀνθ.  
Π. 9. 88.

Ἐπιρνώτιος· «Ζεὺς ἐν Κρήτῃ» Ἡούχ.

ἐπιρραβδίζω, ἐκ νέου ραβδίζω, πλήττω διὰ τῆς ράβδου πάλιν,  
Ἡούχ. ἐν λ. κραδίης νόμος.

ἐπιρραβδοφορέω, λέξις τις παρὰ Ξεν. ἐν τῷ περὶ Ἰππ. 7. 11,  
ἀναφερομένη κατὰ τινὰς μὲν εἰς τὸν ἐφ' ἵππου ὀχοῦμενον, καὶ σημαί-  
νοισα, κάμνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἐπισείων ράβδον ἡ μαστίγα, κατ'  
ἄλλους δὲ εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον, καὶ δηλοῖ, καλπάζω, ἴδε Δοναλσῶνος  
Νέον Κρατύλον σ. 224. Κατὰ τὸν Πολυδ. (Α', 220): «τὸ δὲ ἐπιρ-  
(ρ)αβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὅπερ γίνεταί· εἴ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνει,  
οὐ πᾶν ἐπαινοῦσιν ὁ ἱππικός».

ἐπιρραγολογέω, ραγολογῶ, συνάξω ἐκ τῶν κλημάτων ὅσας στα-  
φυλὰς εὖρω μετὰ τὸν τρυγητὸν, Εὐάγρ. Σκίτ. 1252C, Ἰωάνν.  
Κλίμ. 848D.

ἐπιρραθῶμέω, δεικνύω βαθμίαν εἰς τι, παραμελῶ, ἦν γὰρ τι  
κἂν ὀλίγον ἐπιρραθμῆσας λάθῃ Λουκ. Δις Κατηγ. 1.

ἐπιρραίνω, ραντίζω ἄνωθεν ἐπάνω εἰς τι, θαλλῶ ἐπιρραίνειν  
ὕδωρ Θεοφρ. 24. 96, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 5· τι ἐπὶ τι ὁ αὐτ.

π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 13, 5· μετ' αἰτ., ραντίζω τι, ἀλλ' ὅσα (ψά) ἄν  
ἐπιρραίνῃ ὁ ἄρρην τῷ θορῶ αὐτόθι 6. 13, 6· καὶ μετὰ τῆς ἐπεί,  
ὁ ἄρρην ἐπιρραίνει ἐπὶ τὰ ψά τὸν θορὸν αὐτόθι.—Παθ., ὁ  
αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 12.

ἐπιρρακτός, ἡ, ὄν, ὁ μετ' ὁρμῆς πίπτων ἐπὶ τι, ὁ κλειών ἐκ  
τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, θύρα ἐπιρρακτὴ, καταρρακτὴ, κοινὸς  
«κλαδανή», Ἀριστόδημος· εἰς ὑπερῶν οἴκημα ἐνδυσόμενος  
θύραν ἔχων ἐπιρρακτὴν· ἦς ὑπεράνω τιθεῖς κλινίδιον,  
ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἐταίρας Πλούτ. 2. 781D, πρβλ. 365C, ἔνθα  
ἴδε Wyttenb.: πρβλ. καταρρακτῆς.

ἐπίρραμμα, τό, τὸ βαπτόμενον ἐπὶ τινος, Γλωσσ· ἐκ διορθώ-  
σεως τοῦ Kuhn ἐν Πολυδ. Δ', 119 ἀντὶ ἐπιρρημα, καὶ οὕτως  
ἴσως ἐν Ζ', 66.—Πρβλ. Meineke Κίμρ. Ἀποσπ. 4. 683.

ἐπιρραντίζω = ἐπιρραίνω, Ἐβδ. (Λευ. Γ', 27).—Πρβλ. τὸ  
ἐπόμενον.

ἐπιρραπίζω, ραπίζω, κυτῶ, τινὰ κατὰ κόρρης Ἀρισταίν.

1. 4· ἐπ. τὸ πῦρ (ἴσως ἐπιρραντίζειν) διον. Ἀλ. 1. 59. 2)  
μεταφ., ἐπιπλήττω, Ἀθην. 168F', 422C.

ἐπιρραπίζεις, Ἰων. ἀντὶ -σις, εως, ἡ, ἐπιπλήεις, Ἰων παρ'  
Ἀθην. 604B.

ἐπιρραπισμός, ὁ, = ἐπιρραπίζεις, Πολυδ. 2. 64, 4.

ἐπιρράπτω, ράπτω τι ἐπάνω εἰς τι, τι ἐπὶ τινι, οὐδεὶς ἐπι-  
δλημα ράκους ἀγνάφου ἐπιρράπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ  
Εὐάγρ. κ. Μάρκ. 6', 21:—ἀδριστεῖ τις εἰ ἐπιρραφεν ἐν Νόνν.  
Δ. 9. 3, εἶναι πθ. ἐθαρμένος.

ἐπιρράσσω· μέλλ. -ξω, ὡς τὸ Ἐπικ. ἐπιρρήσσω, ἐπιρρίπτω,  
συγκρούω μετ' ὁρμῆς, κλείω τι μετ' ὁρμῆς, πύλας ἐπιρράσσω· ἔσω  
(οὕτως ὁ Dobree ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήσσω· τῶν ἀντιγράφων.) Σοφ. Ο. Τ.  
1244· τὸ πῶμα Πλούτ. 2. 356C.—Παθ., ἐπὶ πυλῶν, πρὶν ἐπιρ-  
ραθῆναι τὰς πύλας διον. Ἀλ. 8. 18· πρβλ. ἐπιρρακτός,

ἐπιρρήσσω. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τινὸς μετ'  
ὁρμῆς, ἐπιρράσας αὐτοῖς τὴν ἵππον, προσβάλλων αὐτοὺς ὁρμη-  
τικῶς διὰ τοῦ ἱππικοῦ, αὐτόθι 3. 25· καὶ τὸν λίθον ἐπιρράσαν-  
τες, ἐπιρρίψαντες, ἐπιθέντες, Πλούτ. Φιλοπ. 19.

II. ἀμεταβ., ἐπιπίπτω μετ' ὁρμῆς μεγάλης, ἐπὶ θυέλλης, μὴ τις Διὸς κεραυνὸς  
ἡ τις θυβρία χάλαζ· ἐπιρράσσα (ἔξω. ἐπέπληξεν ὑμᾶς) Σοφ.  
Ο. Κ. 1503, πρβλ. Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 59· ἐπ. τινι, ἐπιτίθεμαι  
κατὰ τινος, προσβάλλω τινὰ, Διόδ. 15. 84, κτλ.

ἐπιρραψιδέω, ἐπάδω ἐν εἶδει ραψιδίας, ἐπη Λουκ. Νεκ. 4·  
ἐπ. ἐπὶ τινί, ἐπάνω εἰς τινα, Φιλόστρ. 682.

ἐπιρρέζω, προσφέρω θυσίας ἐπάνω εἰς τι, βωμός δ' ἐφύπερθε  
τέτυκτο νυμφῶν ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὀδῆται (Ἰων.  
παρ.) Ὀδ. Ρ. 211. 2) θυσιάζω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι,  
Ζηνί δ' ἐπιρρέξαι .. ἄρσενα χοῖρον Θεοφρ. 24. 97, πρβλ. Ἀνθ.  
Π. 6. 157.

ἐπιρρεμδῶς, Ἐπίρρ., ἀμελῶς, ἀνεμίνως, ἀφροντίστως, Ἐρμῆς  
παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 1092.

ἐπιρρέπεια, ἡ, τὸ ἐπιρρέπειν, κλίνειν πρὸς τι, Ἰωάνν. Χρυσ.  
τ. 4. σ. 835. 25.

ἐπιρρεπής, ἔς, ἔχων ῥοπήν, κλίνων πρὸς τι, Λατ. proclivis,  
πρὸς τι Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 60, Ἀθην. 576F· εἰς τι Ἡρωδιαν. 6.  
9· ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρὸς τινα ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 8·  
ἀπολ., ἑλπίς ἐπιρρεπεστέρα, εὐνοική, Πολυδ. 1. 55, 1.—Ἐπίρρ.,  
ἐπιρρεπῶς ἔχειν πρὸς τι Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22, 1, Σέξτ. Ἐμπ. Μ.  
1. 380.

ἐπιρρέπω, ρέπω, κλίνω πρὸς τι, ὅφρ'· ἡμῖν δ' αἰπὺς ὀλε-  
θρος ἐπιρρέπη, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστιγγος, Ἰλ. Δ. 99, πρβλ. Θ.  
72· ἐντεθεὶς καθόλου, πίπτει εἰς τὸν κλῆρὸν τινος νὰ πρέξῃ τι, ὑμέ-  
ναιον, ὅς τὸτ' ἐπιρρεπεν γαμβροῖσιν ἀεῖδειν Δίσχουλ. Ἀγ.  
707· ἀπολ., αὐτόθι 1042.

II. μεταβ., κάμνω τι νὰ κλίνῃ,  
ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἀλ-  
λοτε ἄλλως Θεογν. 157. 2) κάμνω τι νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τινος,  
ἐπ. μῆθιν πόλει Δίσχουλ. Εὐμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι  
μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἴδε καταρρέπω.

ἐπιρρέω· ἄρρ. ἐπερρῶν, Παθ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.): (πρβλ.  
ῥέω). Ρέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ ἐπιμύ-  
γεται .. ἀλλὰ τὴ μιν καθύπερθε ἐπιρρέει ἡδὲ ἔλαιον,  
περὶ τοῦ ποταμοῦ Τιταρησίου, Ἰλ. Β. 754. 2) εἰσρέω, χύνω-  
μαι ἐντὸς τινος, ἐπιρρεδόντων τῶν ποταμῶν, ἐνῷ εἰσρέουσιν εἰς  
αὐτὴν (δηλ. τὴν θάλασσαν) οἱ ποταμοί, Ἀριστοφ. Νεφ. 1294· πλεῖω  
αὐτὴ ἐπιρρέοντα Πλάτ. Θεαίτ. 177C, πρβλ. Τίμ. 85E, κ. ἀλλ·  
ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E:—μεταφ., ἐπὶ μεγάλῃς  
πληθὺς ἀνθρώπων, χύνομαι ὡς ῥέουσα ἀτελεστέον, ἐπέρχομαι, ἐπέρ-  
ρεον ἔθνεα πεζῶν Ἰλ. Α. 724· ἐπιρρεδόντων τῶν Ἑλλήνων  
καὶ γινομένων πλεόνων Ἡρόδ. 9. 38· ἐπ. ὁχλος Γοργόνων  
Πλάτ. Φαίδρ. 229D· ὅσος ὁχλος ἀμὴν ἐπιρρεῖ Θεοφρ. 15. 59·  
ἐπὶ τῶν ἀπορροίων τοῦ Δημοκρίτου, Πλούτ. 2. 733E· μετ' ἀπαρ.,  
τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιρρεδόντων Ἰσοκρ. 252C:—μεταφ.  
ὡσαύτως, οὐπιρρέων χρόνος, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρῶν χρόνος,  
δηλ. τὸ μέλλον, Δίσχουλ. Εὐμ. 853· ὀλβου δ' ἐπιρρεύντος, εἰσ-  
ρεύσαντος δὲ πλούτου, Εὐρ. Μήδ. 1229, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 27, Πλάτ.



Νόμ. 778D. II. ἐν τῷ Παθ., 'Ομόλῃν.. εὐγεων μάλιστα καὶ ὕδασι ἐπιρρομένην, ποτιζομένην, Πλουτ. 9. 8. 6.

ἐπιρρήννυμι: μέλλ. -ρήξω: ἀορ. ἐπέρρηξα: — ῥήννυμι, «ἐσχίζω», πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ Δισχύλ. Πέρσ. 1028. Πρβλ. ἐπιρράσσω, ἐπιρρήσσω, ἐπιρρακτος.

ἐπιρρήδην, 'Επίρρ. (ἐρέω, ῥήθηναι) ὀνομαστί, ὡς τὸ ἐπὶ κλην καὶ ἐπὶ κλησίν, μετὰ τοῦ καλεῖσθαι, 'Αρατ. 261. II. =

διαρρήδην, ῥήτῳ, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 640, 847· σαφῶς, 'Αρατ. 191. ἐπιρρήμα, τὸ, τὸ μετὰ ταῦτα λεγόμενον: I. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ

κωμῳδίᾳ, ποιημάτων συνήθως ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων, ὃ ἀπήγγελλον ὁ κορυφαῖος μετὰ τὴν παράδοσιν, ὡς ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 575, 'Ιππ. 565· ἴδε 'Ησύχ., Σουῖδ.

II. γραμμ. τὸ ἐπιρρήμα, Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 2, 'Απολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. σελ. 529. 6, κέξ.

III. σκαμπτικὸν ἐπώνυμον, διδὲ τῆς μανίας ἐπιρρήμ' Μάχων παρ' 'Αθην. 578D (τὸ ῥήμ' Meineke ἐν νεωτ. ἔκδ.).

ἐπιρρηματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἐπιρρήμα, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 244, κτλ.—'Επίρρ. -κῶς, Γραμμ.

ἐπιρρήξιος, εως, ἡ, σχίσμον, διάρρηξις, Γαλην. 14. σ. 424, 8. ἐπιρρήσις, εως, ἡ, ἔλεγχος, ὀνειδισμὸς, λόγος, 'Αρχιλ. 7, Πλούτ.

2. 19C, 'Ησύχ. II. ῥῆσις ἀνευ σημασίας τινὸς ἀπαγγελλομένη ἐν ταῖς μαγικαῖς ἐπιφωταῖς, ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπιρρήσιν Λουκ. Φιλοφ. 31.

ἐπιρρήσσω, 'Επ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ ἐπιρράσσω, σύρω, σπρώχνω τε ἐπὶ τινος μετὰ δυνάμεως, περὶ μοχλοῦ ἢ ὀχέως, «σύρουν», ὃν μετεχειρίζοντο ὅπως κλειδῶσαι θυραν, θύρην δ' ἔχε.. ἐπιβόλῃς, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσοσκον 'Αχαιοί, τρεῖς δ' Ἀναοίγεςκον 'Ιλ. Ω. 454, πρβλ. 456 καὶ ἴδε ἐπιρράσσω. 2) παρασύρω

βιαίως, μετ' ὀρμῆς, ἐπὶ ἀνέμου, οἱ μὲν ἐπιρρήσσοισιν 'Οππ. 'Αλ. 1. 634:— καὶ ἀμεταβ., ἐκρήννυμι, ἐπὶ ἀνέμου, 'Αρατ. 292.

ἐπιρρητέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ εἴπῃ, προσέτι, Πλούτ. 2. 36B.

ἐπιρρητορεῦω, ῥητορεῦω ἐπὶ τινος, ἐπάνω εἰς τινα, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερητορεῦσεν αὐτῷ Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 26· τι κατὰ τινος 'Αχ. Τάτ. 8. 8. II. εἰσάγω πρὸς τοῦτους ὡς ῥητορικὸν ἐπίλογον, 'Αθην. 590E.

ἐπίρρητος, ὄν, δυσφήμιτος, ὡς τὸ ἐπιδότητος, αἱ βαναυσικαὶ καλοῦμεναι (τέχναι) καὶ ἐπιρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μὲν τοὶ πάντες ἀδοξοῦνται Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πλοῦτος Φιλόστρ. 303.—

'Επίρρ. -τως, Πολυδ. Γ', 139. ἐπιρρήγιω, 'Ιππ. 'Επιθμ. τὸ Α', 951, ἔχω μετὰ ταῦτα ῥῆγος— ἐπιρρηγιώ, ὁ αὐτ. 72A, 76A, 1194D.

ἐπιρρήζιον, τὸ, κλωνάριον τῆς ῥίζης, «κλωρρίζι», πλάγια ἐπιρρίζια Διοσκ. 1. 10.

ἐπιρρήκινος, ὄν, ῥυτιδῶδες, Ξεν. Κυν. 4, 1. ἐπίρρινον, τὸ, δακτύλιον τῆς ῥινὸς χρησιμεῦον ὡς κόσμημα αὐτῆς, εἶδος «σχοιλαρικίου» τῆς ῥινός, Σύμμαχ. ἐν 'Ιωδ MB', 11.

ἐπιρρήνιος, ὄν, (ῥίς) ἔχων μακρὰν ῥίνα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 12.

ἐπιρρηπάριον, τὸ, ἐνδύμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔχον καὶ κουκούλαν διὰ τὴν κεφαλὴν, Κ. Πορφ. 'Εκθ. Βασ. Τάξ. σ. 391C.

ἐπιρρηπτεύω, = τῷ ἐπομ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., Ξεν. 'Αν. 5. 2, 23. 2) ἀμεταβ., ῥίπτομαι ἐπὶ τὰ ἔχνη, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6. 22.

ἐπιρρήπτω, ῥίπτω ἐναντίον τινός, ὅτε μοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν 'Οδ. Ε. 310· ὁ λέων ἐπ. ἐαυτόν, ῥίπτει αὐτόν, ὀρμῇ, ἐπὶ τῆς ῥεῖας τοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 44, 4· ῥίπτω ἐπάνω εἰς τινα, ἐπ. στεφάνους Πολυδ. 18. 29, 12· Βροῦτῳ τὴν φοινικίδα Πλουτ. 'Αντών. 22· χεῖρα δ' ἐπέρριψεν (ἐπὶ τοῦ κύτους), ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, 'Ανθ. Π. 9. 84:— μεταφ., προσενῶ, τῇδε γὰρ θνητῇ θεός.. τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας Δισχύλ. Πρ. 738· ἐπιρρίπτω κατὰ τινος, ψευδεῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων Διόδ. 14. 12. II. ἐκφέρω γνώμην, ἀδιορίστως ἐπ. περὶ τῶν λοιπῶν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 8.—

ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309. ἐπιρροή, ἡ, (ἐπιρρέω) ῥοή, βεῖσις, εἰσορή, κακαῖς ἐπ. ὕδωρ μαιῶν Δισχύλ. Εὐμ. 694· ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1510· δακρύων ἐπιρροαὶ Εὐρ. 'Αποσπ. 577· ἐπ. αἱματος 'Ιππ. Κερ. Τρωμ. 904· ἀνίσθεται τῷ ἀπορροῇ (ἐκροῇ), Τίμ. Λοκρ. 102B· τῆς τροφῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 6· κατ' ἐπιρροὴν Τίμ. Λοκρ. 101C· αὐξήν τε καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 783B:— μεταφ., ἐπ. κακῶν Εὐρ. 'Ανθρ. 349· ἀνάμνησις ἐστὶν ἐπ. φρονήσεως ἀπολιπούσης Πλάτ. Νόμ. 732B. 2) τὸ βεῖμα ποταμοῦ, Δισχύλ. 'Αποσπ. 141, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 623.

ἐπιρροθῆναι, ἐπιβῶ ἀποκρινόμενος ἢ ἐπιδιοκίμαζον (πρβλ. ἐπευφημέω), στάσις πάγκοινος ὧς ἐπιρροθεῖ Δισχύλ. Χο. 459· διὰ ῥόδου δεικνύω τὴν χαρὰν μου, τὴν ἔγκρισίν μου διὰ τι, χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερροθεῖ σάινοντες οὐραῖας τὴν κεκτημένην Σοφ. 'Αποσπ. 700, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 553· 'Ορ. 901· ἐπ. κτύπῳ, ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ, Δισχύλ. Χο. 427. 2) μετ' αἰτ., ἔξενον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερροθῆσε, πολλοὺς μὲν πικροὺς λόγους εἶπε κραυγάζων κατ' αὐτοῦ, Σοφ. Τρ. 264.

ἐπιρροθῆτος, ὄν, ἐπίφοτος, 'Ησύχ.

ἐπιρροθος, ὄν, ὁ σπεύδων εἰς βοήθειαν, βοηθός, τοῖσι οἱ ἐπιρροθος ἦεν 'Αθήνῃ 'Ιλ. Δ. 390· θεὰ.., μοι ἐπιρροθος ἐλθέ ποδοῖν Ψ. 770· μακρὰ γὰρ ἐπιρροθοὶ εὐφρόναι εἰσὶ, «μακρὰ γὰρ οὐσαὶ αἱ νύκτες βοηθοῦσι τοῖς βουσί, ἐπειδὴ πολλὰ ἀναπαύονται καὶ ὀλίγα κἀμνοῦσιν» (Πρόκλος), 'Ησ. 'Εργ. κ. Πμ. 558· ἐπιρροθοὶ ἄμμι πέλεσθε 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1193:— αὐστηρότερον ὡς ἐπίθ., πύργος, μῆτις ἐπιρροθος 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1045, κτλ.:— μετὰ γεν., παρέχων βοήθειαν ἐναντίον τινός, νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιρροθον Δισχύλ. Θῆβ. 368:— κοινότερον ἐν τῇ ποιητικῇ ἐκτεταμένη μορφῇ ἐπιτάρροθος (ὁ ἴδε).

II. ἐπ. κακὰ, ὁ εἶδη ἀλλεπάλληλα, συνεχῆς καὶ ἀπαυστος κακολογία, Σοφ. 'Αντ. 413, πρβλ. Valck. 'Ιππ. 628:— ἐντεῦθεν, ἀξιόμειπτος, ταπεινός, μηδαιμνός, δώματα Σοφ. 'Αποσπ. 517.

ἐπιρροῖα, ἡ, = ἐπιρροή, Θεοφρ. 'Αποσπ. 9. 20, Αἰλ. π. Ζ. 10. 36, κτλ.: ἡ ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Διοδ. 'Ελλογ. 597, 98.

ἐπιρροιδεῖω, ἐκπέμψω ποῖον τινα κρωγμόν, ἐπὶ κοράκων, καὶ ἐὰν κόραε εὐδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν... ἐπιρροιδεῖ, ὕδωρ σφαιναῖν Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., βαλῶν δ' ὅγε δευτέρον ἰὸν λαίμῳ ἐπερροιδῆσε, κατηύθυνεν αὐτόν μετὰ ῥοῖδου εἰς τὸν λαῖμόν, Κύντ. Σμ. 8. 322· πρβλ. ἐπιρροῖζέω.

ἐπιρροῖδην, 'Επίρρ. ὡς τὸ ῥύδην, μετὰ ἡχηρῆς καὶ μανιώδους ὀρμῆς, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 860.

ἐπιρροῖζέω = ἐπιρροιδεῖω, Θεοφρ. π. Σημ. 1. 16, 'Αρατ. 969:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἡ καὶ τοιαύτας τῶδ' ἐπιρροῖζεις φυγάς; τοιαύτας λοιπὸν φυγάς τὸν φωνάζεις νὰ κάμῃ, Δισχύλ. Εὐμ. 424, πρβλ. Λυκόφρ. 585. II. φέρομαι μετὰ ῥοῖδου πρὸς τι, ἐπὶ βέλου, ἐπερροῖζον ὁστοὶ Νόν. Δ. 48. 940.

ἐπιρροῖζειν, ἐπισφίζειν. ἐπισφύζειν. ἐπαγκλειθεῖν 'Ησύχ.

ἐπιρρομῶ, ἐφορμῶ μετὰ ἤχου προερχομένου ἐν περιστροφικῇ κινήσει, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ι. 4. 78 (3. 65).— 'Εν Σαπφῷ 2. 11 ὁ Bgk. ἀναγινώσκει ἐπιρρομῶ.

ἐπιρροος, ὁ, συντρ. -ους, ἐπιρροή, πλήρωσις, πλεονασμός, ἐπιρρους αἵματος 'Ιππ. 881F.

ἐπιρροφάνω = ἐπιρροφέω, ἄκρητον οἶνον ἐπιρροφανεῖω 'Ιππ. 534. 51.

ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ προσέτι ἢ μετὰ τι, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 387, 'Αριστ. Προβλ. 27. 3, 4· ἐπιρροφεῖν τοῦ ὕδατος Πλουτ. Φωκ. 9.

II. ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ ἀπλήρως, ἀντίθετον τῷ πίνῳ, Κλέαρχ. ἐν 'Κιθαρωσῶν 1· ἀγαθὸν δαίμονος ἐπιρροφεῖν ὀσιόπομπ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 20 (Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 525).

ἐπιρρόφημα, τὸ, τὸ ἐπιρροφούμενον, 'Αλέξ. Τραλλ. 12. σ. 686. ἐπιρρόφανον, ἀπόμακτρον (ἴδε ῥόφανον) 'Ησύχ.

ἐπιρρυγίς, ἑδος, ἡ, (ῥύγος) τὸ γαμψὸν ἥτοι ἀγκιστροειδές μέρος τοῦ ῥύγχους πεπνοῦ, Σουῖδ. ἐν λ. γαμψάνυχος.

ἐπιρρύζω, παραρμῶ, ἐναντίον τινός, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινα ἐπιρρύζας 'Αριστοφ. Σφ. 705, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ 'Ησύχ., ἀλλ' ὁμοῦ πρβλ. ῥύζω.

ἐπιρρυθίζω, φέρω εἰς ῥυθμόν, ποιήματα Πλάτ. Νόμ. 802B· ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἐαυτὴν ἐπερρυθμίζεν, ἐστόλιζεν, ἐνέδωκε μετὰ ἀπλότητος, Λουκ. 'Αλιεύς 12.

ἐπιρρύομαι, 'Αποθ., σφῶ, διαφυλάττω, Δισχύλ. Θῆβ. 165. ἐπιρρυπαίνω, καθιστῶ τι ῥυπαρὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 828A.

ἐπιρρύσις, εως, ἡ, = ἐπιρροή, 'Ιππ. 416. 54, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 14, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 51.

ἐπιρρύσιμος, ἡ, ὄν, (ῥυσμός) ὁ ἐπιρρέων, 'Ησύχ.· ἐπιρρυσμῆ ἐκάστοισιν ἢ δόξιν, τυχαία, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. 7. 137.

ἐπιρρύτος, ὄν, (ἐπιρρέω) βέων ἐντὸς ἢ πρὸς, ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3· ἐπὶ τροφῆς, ἐγγεσόμενος, ἐγγυματιζόμενος εἰς τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 80D· ἐπὶ δράσεως, πηγάζων ἐκ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 508B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 99D. 2) μεταφ., ἐπιρρέων, ἄφθονος, καρπὸς Δισχύλ. Εὐμ. 907· πρβλ. ἐπίσσυτος. II.

Παθ., ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐπιρροήν, ἀνιθ. τῷ ἀπόρρυτος, Πλάτ. Τίμ. 43A. 2) καταβρεχόμενος, ποτιζόμενος ὑπὸ ὕδατων, πεδίων μέγα καὶ καλόν, ἐπιρρυτον, περὶ τοῦ πεδίου τῆς Κιλικίας τοῦ διαρρεομένου ὑπὸ τῶν ποταμῶν Πυράμου, Κύνου καὶ Ψάρου, Ξεν. 'Αν. 1. 2, 22.

ἐπερρωγολογέομαι, 'Αποθ. (ῥῶξ, ῥάξ) = ἐπιρραγολογέω, 'Ἰωνήπου Μακκ. 3· πρβλ. ἐπικαρπολογέομαι.—Τὸ ἐνεργ. παρ' 'Ησυχ.· ἐπερρωγολογῶσι καλαμωμένοι τὸν ὀμπελῶνα·

ἐπερρώννυμι καὶ -ύω: ἀορ. ἐπέρρωσα:— προσθέτω δύναμιν εἰς τι, ἐνισχύω, δίδω θάρρος, ἐπιθαρρύνω πρὸς τι, αὐταῖ [αἱ νέες].. σφέας ἐπέρρωσαν 'Ἡρόδ. 8. 14· τοὺς μὲν ἐπέπληξεν, τοὺς δὲ πολλῶ μάλλον ἐπέρρωσεν Θουκ. 4. 36, πρβλ. 8. 89· εἰς τὸ ἐπιρρῶσαι αὐτοὺς Ξεν. 'Ελλ. 7. 5, 6· ἐπ. τινὰ πρὸς τι Πλουτ. Δύσανδ. 4· ἐπιρρῶσεν σαυτὴν, λάβε θάρρος, Λουκ. Τίμ. 41· ἐπ. τὴν γνώμην, τὰ πάθη Πλουτ. 2. 62A, 681F. II.

Παθ., ἐν ᾧ ὁ πρkm. ἐπέρρωμαι, καὶ ὁ ὑπερσ. ἐπερρῶμην χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστ. καὶ παρ.: μέλλ. ἐπερρῶσθῆσομαι Λουκ. 'Ενυπν. 18· ἀορ. ἐπερρῶσθην:— ἀνακτώμαι ἰσχύν, λαμβάνω θάρ-



ροι, Θουκ. 6. 93., 7. 2· οἱ Κορίνθιοι.. πολλῶν μᾶλλον ἐπερρώωντο ὁ αὐτ. 7. 17· ἐς τὰλλα πολὺ ἐπερρώωντο αὐτόθι 7· ἐπερρώσθη.. ἰδὼν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 18· ἐπερρώσθαι πρὸς τὴν Πολυδ. 1. 24, 1· τὰς ψυχὰς Ἠρωδ. 3. 3·— κείνοις... ἐπερρώσθη λέγειν (ἀπρος.), ἔλαβον θάρρος νὰ λέγωσιν, Σοφ. Ο. Κ. 661.

**ἐπερρώομαι**, παλαιὸς ἵππικ. ἐνεστ.: Μέσ. ἄρ. α' ἐπερρώσαντο:— γυναικὶ ἐπ' ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀμβρόσιας δ' ἄρα χαίται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, αἱ δὲ θεαὶ τριχες τῆς κόμης ἐχούθησαν κυματίζουσαι ἐκ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς τοῦ ἄνακτος, Ἰλ. Α. 529· πλοχιμοὶ.. ἐπερρώοντο κινῶντι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 677. 2) κινεῖται ἐλαφρῶς, ποσσὶν ἐπερρώσαντο, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ἐπιτεταμένως καὶ ἐρρῶμένως καὶ ἐντόλως ἐχόρευσαν» Ἡσ. Θ. 8, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 385· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπύρρωςαι δὲ χορείην, κάμε τὸν χορὸν ζωρότερον, γοργότερον, Ἀνθ. Π. 9. 403.

3) ἀκολουθῶ ταχέως, ἐπερρώοντο τιθῆναι Κολοθ. 100. II. καταβάλλω πᾶσαν τὴν δύναμιν μου εἰς τι, ἐργάζομαι μετὰ προθυμίας, μετὰ δοτ., ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἐλατο ποιμένι λαῶν τῆσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, ἐργάζοντο πάση δυνάμει, Ὁδ. γ. 107· ὁμῶς δ' ἐπὶ ἡμῖν νύκτα νῆμενον ἀκαμάτησιν ἐπερρώοντ' ἐλάττω, ὡς τὸ Λατ. incumbere remis, ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμοίως ἐν νημεῖα ἐκωπηλάτουν ἐντόλως, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 661. Πρβλ. ῥώομαι.

**ἐπέρρωσις**, εὖως, ἡ, ἐνίσχυσις, Αἰλ. π. Ζ. 6. 1, Λογγίν. 11. 2. — Ἰδὲ Κόντου Γλωσσ. ΠαρATR. σ. 64.

**ἐπιρυσμίζει**· «διατυπὸν» ἐπανορθοῦται· Ἡσύχ.

**ἐπισαγμία**, τό, (ἐπισάτω) σάγμα, σαγμαρίον, κοινῶς «σαμμάρι» ζῶον, Ἑβδ. (Λευ. ΙΕ', 9)· ἐπισαγμία τῶν ὄνων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450:— μεταφ., δεινὸν γε τοῦπισαγμία τοῦ νοσήματος, τὸ φορτίον τῆς νόσου, Σοφ. Γ. 755, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb.

**ἐπισαβρός**, ον, = ἐπισαπρός, Εἰρην. 1. 13, 4, Γλωσσ. Ἐπιφαν. τ. 1. σ. 235B, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπικηρότατοι.

**ἐπισαλεύω**, ἐπὶ πλοίου, εἶμαι ἀραγμένον που οὐχὶ ἐντὸς λιμένος, σαλεύω ἐπ' ἀγκυράς, ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις Φιλόστρ. 740:— μεταφ., σαλεύω, κινεῖμαι, ἐπ. τοῖς ὁμοῖς (ἴδε σαλεύω II. 3), Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 45. II. κυματίζω ἐπάνω, ἡ κόμη ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ Φιλόστρ. 798· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Λουκ. Ἐρωτ. 40.

**ἐπισάλος**, ον, σαλευόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἄστατος, ἀβέβαιος, εὐμετάπωτος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 6. 5, Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 794, 804.

**ἐπισαλπίζω**, συνοδεύω διὰ σάλπισματος, οἱ ἱερεῖς βυκάνας ἔχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνωδοῦσιν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 13, 3.

**ἐπισαμὸν**· «λευκὸν» Ἡσύχ.

**ἐπισαξίς**, εὖως, ἡ, ἐπισώρευσις, τῆς γῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3.

**ἐπισαπρός**, ον, σαπρὸς εἰς τὴν ἐπισάνειαν, ἤδη σηπόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 5.

**ἐπισαρκάζω**, σαρκάζω, μυκτηρίζω τινά, Φίλων 1. 587· τινὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110.

**ἐπισαρκος**, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ σαρκός, ὁστὲον Ἰππ. π. Ἀγμ. 764.

**ἐπισάττω**, ἐπισωρεύω φορτίον ἐπάνω εἰς τινα, φορτώνω, τὴ ἐπὶ ὄνους, ἐπὶ καμήλων Ἡρόδ. 1. 194, 3. 9· ἵππον ἐπ., ἀπλῶς, ἐπιθῶτω ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐρίππιον, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27, Ἀν. 3. 4, 33· μετὰ διπλῆς αἰτ., φορτώνω τινά με τι, τὴν ὄνον σῦκα Ἀλκιφρων 3. 20. 2) ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, τὴν ἐπισεσαγμένην γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 2, 5.

**ἐπισαφῶς**, = τῷ ἐπομ., Ψελλ. κ. Δαιμόν. σ. 3. ἐκδ. Gaulm. **ἐπισαφηνίζω**, ἔτι μᾶλλον σαφηνίζω, κάμνω τι σαφέστερον, Κλήμ. Ἀλ. 545.

**ἐπισαχθής** (-εῖς ;), ὁ ὀρεϊέτης· Ἡσύχ.

**ἐπισαδέννυμαι**, Παθ., σδύνομαι ἐπάνω εἰς τι, καὶ λιθανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὐ μάλα εὐρωτιώντας, ὡς αὐτῖκα ἐπισαδένθηται τῷ ἀνθρακί Λουκ. Ζεύς Τραγ. 15.

**ἐπίσειον**, τό, τὰ περὶ τὴν ἡδὴν μέρη, Ἰππ. 252. 34, κτλ.· γραφόμενον ὡσαύτως ἐπίσειον, Λυκάφρ. 1385· ἐπίσειον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 13, 1.— Κατὰ Πολυδ. «αὐτὴ δὲ ἡ τριχὼς (ἡ περὶ τὸ αἰδοῖον δηλ.) ἦθε τε καὶ ἐπίσειον», κατὰ δὲ Ἡσύχιον: «ἐπίσειον» τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός.

**ἐπίσειστος**, ον, ὁ ἐπισείσμενος, κυματίζων, ἔχοντας.. ἐπίσειστον κόμην Λουκ. Ἀλεκτρ. 26. 2) ἐπίσειστος, ὁ, κυματίζων προσώπειον ἔχον κόμην κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Πολυδ. Δ', 146 κξ., πρβλ. Müller Archæol. d. Kunst. § 340. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίσειστος» εἶδος κουράς.

**ἐπίσειω**, Ἐπικ. ἐπίσα- (ὡς αἰέτοτε παρ' Ὀμ.):— σείω πρὸς τι ἢ ἐναντίον τινός, εἰς τινὶ, ἰδίως πρὸς ἐκφρόσην ἢ καταπόνησιν, Ζεύς.. αὐτὸς ἐπίσειον ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν Ἰλ. Δ. 167, πρβλ. Ο. 230· ἐπίσειουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1, πρβλ. 2. 2, κλ.· ἐπ. πόλεμον, ἀνακινεῖν, Ἰω-

σῆπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 17, 3· Πέρσας ἐπ., ἐπίσειεν αὐτοὺς ὡς ἀπειλὴν, Πλουτ. Θεμ. 4· ἀλλὰ, ἐπ. τὴν χεῖρα, εἰς ἐνδειξὴν συνανέσεως ἢ ἐπιδοκιμασίας, Λουκ. Σκυθ. 11, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 4, Δίς Κατηγ. 28:— ἀπολ., ἐπὶ δ' ἔσειε κόμαν Εὐρ. Ι. Τ. 1276· τόσον ἐπίσειει, οὕτω φαίνεται ἐπαπειλούσα, ἐπὶ ἀγάματος Σκύλλης, Ἀνθ. Π. 9. 755. 2) παροτρύνω, παρορμῶ, ἵππον Σοφ. Ἀποσπ. 159· ἐπ. τινὶ τὰς δρακοντῶδες κόρας, παρορμῶν αὐτὰς ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ὀρ. 255· ἐπ. πόλιν σοι αὐτόθι 613· ὡ μῆτερ, ἵκετεύω σε μὴ ἵπσειέ μοι τὸν Μισγόλαν Ἀλεξ. ἐν Ἀγωνίδι ἢ Ἰππίσκῳ 1.

3) ἀμεταβ., ἐπιτίθεται, προσβάλλω, τινὶ Διόδ. 13. 94. 4) σείω τὴ οὕτως ἐπὶ τινος ὥστε νὰ ἐγγίξῃ ἐπ' αὐτοῦ, ταῖς παρειαῖς ἐπέσειε τὸν βόστρυχον Καλλιστράτου Ἐκφράσεις 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 147.

**ἐπίσειων**, οντος, ὁ, εἶδος σημαίας πλοίου, συγγενὲς τῷ παράσειον. Πολυδ. Δ', 90. 91. 2) = πρεσβύτης μακροπύγων, ἐπὶ κυματίνων προσωπείων, ὁ αὐτ. Δ', 143.

**ἐπισέλῃνος**, ον, (σελήνη) ἔχων σχῆμα σελήνης· ἐπισέλῃνα, τά, πλακούντες τοιοῦτου σχήματος, λαγῶα δώδεκ' ἐπισέλῃνα Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀφώνι 2. 10.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπισέλῃνα» πόπανα μηνσεῖδη.

**ἐπισεμνολογέω**, σεμνολογῶ ἐπὶ τινι, Ἀνώνυμ. ἐν Ρήτορικῇ (Walz) τ. 1. σ. 599. 29.

**ἐπισεμνόμεαι**, Παθ., σεμνύνομαι, ὑπερφανεύομαι ἐπὶ τινι, Φίλων 1. 599, ἰώσηπ. κατὰ Ἀπλόνιον 2. 3:— Τὸ ἐνεργ., ἐξυψώ, μεγαλύνω, Βίος· Ἰω. Δαμασκ. τ. 1. σ. XXIII, Φωτ. Ἐπισ. σ. 379. 26.

**ἐπισεσυρμένως**, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐπισύρω, ὀκνηρῶς, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπίκτ. Ἐγγχειρ. 31, Κλήμ. Ἀλ. 958.

**ἐπίσεύω**, Ἐπικ. ἐπίσα- (ὡς αἰέτοτε παρ' Ὀμ.). Πῆμψ κατὰ τινος, παρορμῶ τι κατὰ τινος, δεῖδω.. μὴ.. μοι καὶ κῆτος ἐπίσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἄλλος Ὁδ. Ε. 421· ὁμῶς ἐπίσεύσας, κελεύσας, ἐφορμήσας, Ε. 399· μεταφ., τόσα γάρ μοι ἐπίσευσεν κακὰ δαίμων, ἐπήγαγεν, ἐπέχευεν (Σχόλ.), Σ. 256, Τ. 129· ὀνειράτ' ἐπέσευσεν, ἐπέπεμψεν, Υ. 87· κῆρας Ἀνθ. Π. 7. 439. II. τὸ πλείστον ἐν τῷ Παθ., σπεύδω, πορεύομαι ἐν σπουδῇ εἰς ἡ πρὸς, ἐπεσεύοντο δὲ λαοί, ἠκολούθουν ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Β. 86· ἐς Πανθοῖδην... πάντας ἐπεσεύοντ' Ν. 757· ἐπεσεύοντο νομόνδε, εἰς βοσκήν, Σ. 575· νῆάδ' (οὕτως ὁ Ἀριστάρχ.) ἐπεσεύοντο Ὁδ. Ν. 19· ἐπὶ ἐχθρικῇ σημασίᾳ, σπεύδω, ἐφορμῶ κατὰ τινος, νηυσὶν ἐπισεεύεσθαι Ἰλ. Ο. 347.

2) λῖαν συγχ. κατὰ μετοχ. παθητ. πρkm. ἐπεσεύόμενος, μετὰ γ' ἐνικ. ὑπερσ. ἐπέσεύτο (ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ.), γ' πληθ. ἀορ. α' ἐπέσεύθεν Ὀπκ. Κ. 4. 136:— κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ ἐχθρικῇ σημασίᾳ, ἐφορμῶ, ἐπέσσυτο δαίμονι Ἰσοκ. Ἰλ. Ε. 438, Π. 705, κτλ.· ἰὼ ἐπέσεύμενον βάλε τεῖχος ὕψηλοῖς, ἔτρωσεν αὐτὸν δὲ βέλος ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τεύχους καθ' ἣν ἐφώρμα, Μ. 388· μετὰ δοτ., αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο Ε. 459, πρβλ. Φ. 227· μετ' αἰτ., τεῖχος ἐπεσεύμενοι Μ. 143, Ν. 395· μετὰ γεν., ἐπεσσύμενος πεδίοιο, ὁρμητικῶς φερόμενος ἐπὶ τῆς πεδιάδος, Ε. 147, Χ. 26 (πρβλ. διαπράσσω)· ὡσαύτως ἐπὶ πυρός, κτλ., ἥτοτε πῦρ, τό τ' ἐπεσεύμενον.. φλεγέθει Ρ. 737· κύμα δεινὸν ἐπεσεύμενον Ὁδ. Ε. 314, πρβλ. 431:— ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικῆς τινος ἐννοίας, πρὸς δῆλωση ταχέως κινήσεως, μετὰ δοτ., ὡς οἱ.. ὀνειρον ἐπέσσυτο Δ. 841· μετ' αἰτ., ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια, ἔπνεεν ἄνωθεν αὐτῶν, Ζ. 20· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο διώκειν, ἔσπευδε διώκων, ἀκολουθῶν κατόπιν, Ἰλ. Φ. 601, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 758· ἀπολ., χερσὶν ἐπεσεύμενος λάβε πέτρης Ὁδ. Ε. 428· ἐπεσεύμενος λάβε γούνων Χ. 310. 3) μεταφ., διατελῶ ἐν συγγίσει ἢ ἐξεγέρσει, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Ἰλ. Α. 173· θυμὸς ἐπ. ὄφρ' ἐπαμύνω Ζ. 361· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο θυμὸς.. τέρπεσθαι Ι. 398.— Ἡ Ἐπικὴ αὕτη λέξις ἀπαντᾷ σπανιώτατα παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πέδον ἐπισύμενο Διὰ Σχόλ. Εὐμ. 786· ἐπέσσυτο τάνδε γαίαν.. ἄτα Εὐρ. Φοίν. 1065· τεύχεα.. ἐπέσσυτο φλόξ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1162· οὕτω, τίς.. ὄρεα τὰδ' ἐπέσσυτο; Ἀριστοφ. Ἀποστ. 757.

**ἐπισήθω**, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω», ψήγωμα χρυσοῦ ἐπέσηθον ταῖς κόμαις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 3.

**ἐπίσημα**, τό, σημεῖον τι ἢ τύπος ἐπὶ νομίματος, Σιμωνίδης παρὰ Διογ. Α. 4. 45· ἐπὶ ἀσπίδος, τοῦπισημ' Αἰσχύλ. Θήβ. 659· ἐπὶ ἔχων.. ἐν μέσφ σάκει Εὐρ. Φοίν. 1107, πρβλ. 1125, καὶ ἴδε ἐπίσημον.

**ἐπισημαίνω**, ἀφίνω σημεῖον, ἐπὶ νόσου, τῶν γὰς ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσημαίνεν, ἡ κατάληψις ὁμοῦ τῶν ἄκρων ὑπὸ τῆς νόσου κατέλειπεν εἰς τὸν νοσήσαντα σημεῖον τι ὅτι ὑπέστη ταύτην τὴν νόσον, Θουκ. 2. 49· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἦν ἅπαξ ἐπισημανθῇ, ἂν ἀπαξ λάθῃ τὸ σημεῖον τῆς νόσου, Ἰππ. 306. 17· πρβλ. ἐπίσημος:— μετ' ἀπαρ., ὁ θεὸς ἐπεσημαίνεν αὐτῷ ὅσον εἶναι, ἔδωκε χρυσὸν διὰ σημείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2:— Παθ., κάπσημανθῆσεται κείνου κεκλήσθαι λαός, καὶ θὰ διακρίνηται (ὁ λαὸς τῆς Ἀχαιῆς) ὡς φέρων τὸ ὄνομα αὐτοῦ (τοῦ Ἀχαιοῦ δηλ.), Εὐρ. Ἰων 1593.

II. δεικνύω, δηλῶ, ἐπ. κακῶ τὴν παρανομίαν Πλουτ. Νουμ. 22.

III. ἀμεταβ., δίδω σημεία, φαίν



νομαί ὡς σύμπτωμα ἐν τινι νόσῳ, τοῖσι μὲν οὖν καυσώδεσιν ἀρχομένοισιν ἐπεσημαίνεν Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 954· ἀρθρον ἐπ. συντεταμένον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 797, πρὸλ. Φοῦς. Οἶκον. — ἐπὶ τῆς ἡδῆς, τῆς ἡλικίης ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἀναφαίνομαι, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 11., 1. 20, 14: — ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Θεοφρ. π. Σημ. 1. 10: ἐπὶ οἰώνων, τῷ Ρώμῳ γῦπες ἐπ. ἐξ Διον. Ἀλ. 1. 86, κτλ. ἐπὶ τῷ δημόσιον Πασ. 3. 12, 6: ἐπὶ τῶν θεῶν, δαιμόνιον αὐτοῖσι τῷ Διῷδ. 19. 103, πρὸλ. 5. 3, Πλουτ. Σύλλ. 14: — ἀπροσ., ἐπισημαίνει, συμπτώματα παρουσιάζονται, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14, 3., 6. 18, 19, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 15 κ. ἄλλ. **IV.** Μέσ., διακρίνω, μίαν ἐπισημαίνεσθαι τινὰ φύσιν Πλάτ. Φίληβ. 25A, πρὸλ. Πολιτικ. 258C: ἐπισημηνάμενος ἔάν τε ἰσχυρὸς ἔάν τε ἀνίκατος δόκη εἶναι ὁ αὐτ. Γοργ. 526B. **2)** σημαίνω, δεικνύω, φανερώω, τί βούλομαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744A: 8. καὶ Ὅμηρος ἐπεσημῆναι αὐτοῖσι 681E: ἐπ. ἐν τοῖς ὅρκοις ὅτι "οὐκ ἀδικήσω" Ἄριστ. Πολιτικ. 5. 9, 11: οὐδ' ὅσον ἀκρῶ τῷ μειδιᾷ ἐπισημηνάμενος τῆς γλώσσης τὴν διαμαρτίαν Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίμε. 1. **3)** βάλω τὸ ὄνομα μου καὶ τὴν σφραγίδα μου ἐπὶ τι (ὡς σημεῖον ἐγκρίσεως), ἐπισημαίνεσθαι τὰς εὐθύνας Δημ. 310. 21: καθόλου, ἐπικροτῶ, δηλῶ ἐπιδόκιμαζω, ἐπιδόκιμάζω: ἐγκρίνω, Ἰσοκρ. 233B, Λίξιγλ. 34. 26, Μένανδ. ἐν «Φάσματι» 1, κτλ.: — σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀποδοκιμάζω, Διῷδ. 13. 28, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5, πρὸλ. Πολύδ. 2. 61. 1.

**4)** διακρίνω δι' ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς, ἐπισημαίνεσθαι τινὰ δῶροισι Πολύδ. 6. 39, 6: κολάσσειν ὁ αὐτ. παρὰ Σουῖδ., ὅστις γράφει: «ἐπισημῆσθαι, βεβαιῶσαι. ἐπισημηνάμενον δὲ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτῶν» ἀντὶ τοῦ κυρωσάντων. καὶ Πολύβιος, «τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημῆναιτο», ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγεῖν, θαυμάσειν. καὶ αὖτις, «τοὺς μὲν χάρισι τοὺς δὲ κολάσσειν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν ἐπισημαίνεσθαι».

**ἐπισήμανσις**, εὖως, ἡ, σημεῖον γενόμενον ἐκ τινος συμβεβηκότος, ἀπὸ ἐπισημάνσεως κεραυνῶν, ὅπου κεραυνοὶ ἀπῆλκον σημαία, Ἄριστ. Προβλ. 24. 18. **II.** ἐν ἐπισημάνσει, ἐν περισκέψει, μετὰ προσοχῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 260. 81.

**ἐπισημαίνετον**, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπισημαίνω, δεῖ ἐπισημαίνειν, Ἄριστ. Τοπ. 8. 6, 1.

**ἐπισημαῖα**, ἡ, σημειώσεις, ἔπαινοι, ἄξιος ἐπισημασίας Πολύδ. 40. 6, 1: τυχεῖν ἐπισημασίας ὁ αὐτ. 30. 1, 2, Διῷδ. 16. 83, κτλ. ἐπ. εὐνοϊκῇ Πολύδ. 6. 6, 8: ἐν τῷ πληθ., ἐπισημαίνω, Κικ. π. Ἄττ. 1. 16, πρὸλ. 14. 3: ἐπὶ κακῆς σημασίας, Διῷδ. 16. 83.

**II.** σημεῖον, σύμπτωμα, προσβολὴ νόσου, παροξυσμός, Γαλην.: — ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς σημεῖον τοῦ καιροῦ, Πολύδ. 1. 37, 4, Διῷδ. 1. 49, Πλουτ. 889E. **III.** ψήφος τοῦ λαοῦ, ἐπισ. Κικ. π. Ἄττ. 14. 3, 2.

**ἐπισημεύομαι**, Μέσ. = ἐπισημαίνομαι, διακρίνω, παρατηρῶ, τὸ ἀνίσχον ζῳδῖον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 68: ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, ἐπιδόκιμαζω, ἐπισημειωσάμενων κρότῳ τὸ ἔθος, ἐπιδόκιμασάντων διὰ χειροκροτήσεως τὸ ἔθος, Πλουτ. 235C.

**ἐπισημεύω**, εὖως, ἡ, σημειῶμαι ἢ σχόλιον, Διογ. Α. 7. 20. **ἐπίσημον**, τὸ, πᾶν διακριτικὸν σημεῖον, οἷον τὸ οἰκόσημον, Ἡρόδ. 1. 195: σχέδιον ἢ σημεῖον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος (πρὸλ. ἐπίσημα), ὁ αὐτ. 9. 74: ἢ σημαία ἢ τὰ σημάτια τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. 8. 88: ἢ ἐπὶ νομίσματος παράστασις, Πλουτ. Θησ. 6.

**ἐπίσημος**, ὄν, (σῆμα) ἔχων σημεῖον, φέρων ἐπιγραφὴν ἢ σχέδιον τῆς παράστασις, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, κεκομμένους, κεχαρμένους, χρυσὸς ἐπίσημος, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ ἀσημος, Ἡρόδ. 9. 41: ἀργύριον Θουκ. 2. 13: χρυσίον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 40, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 145. 56, 146. 11: οὕτως, ἀναθήματα οὐκ ἐπ., ἀφιερώματα ἀνεῖν ἐπιγραφῆς τινος, Ἡρόδ. 1. 51: ἀσπίδες ἐπ., ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ λεῖται, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 13 καὶ 28, πρὸλ. Μένανδ. ἐν «Ψοφοδεῖ» 1: — ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, φέρων τὰ σημεῖα τῆς νόσου, Ἰππ. 306. 12: — ἐπὶ προβάτων, τὸ φέρον σημεῖον τι, ἐγένετο δὲ τὰ μὲν ἄσημα τοῦ Λάβαν, τὰ δὲ ἐπίσημα τοῦ Ἰακώβ Ἐβδ. (Γεν. Α', 42). **2)** ἀξιοσημεῖωτος, ἀξίος μνήμης, περιφανής, Διογ. insignis, μνημα ἐπίσημον, μνημεῖον μετὰ περιφανῶν τεκμηρίων, περὶ τοῦ αἵματοφόρου πτώματος τοῦ Αἰμόνος, ὅπερ ἔκειτο ὡς φανερόν μνημεῖον τοῦ ἀνηκέστου σφάλματος τοῦ Κρέοντος, Σοφ. Ἀντ. 1258: ἔμφορος Εὐρ. Ὀρ. 543: εὐνή, λέχος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 68, Ὀρ. 21: τύχη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 544: χαρακτήρ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 379: τάφος ἐπίσημότητος Θουκ. 2. 43: τιμωρία Λουκῶν, 166. 10: — καὶ ἐπὶ προσ., ἐπ. σοφίην, ἐπιφανῆ ἐπὶ σοφίᾳ, Ἡρόδ. 2. 20: ἐπ. ἐν βροτοῖς Εὐρ. Ἰππ. 103: ἐπ. ἔξνοι Ἄριστορ. Ἀποσπ. 460: ἐπὶ κακῆς σημαίας, διαδόχτος, γνωστός, ἐς τὸν ψόγον Εὐρ. Ὀρ. 249: διὰ δημοκρατίαν Πλουτ. Φάβ. 14: τῇ μοχθηρίᾳ Λουκ. Ρητόρων Διδάσκ. 25.

**II.** Ἐπίρρ. -μωσ, Πολύδ. 6. 39, 9: συχρ. -οτέρως, Ἀρτεμ. 2. 9. **ἐπίσης**, ἀντὶ ἐπ' ἴσης (ἐξυμ. μοίρας), ἴδε ἐν λ. ἔσος IV. 2. **ἐπισθῆναι**, ἔχω ἐπαρκῆ δύναμιν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οὐδέ μιν... κάμψαι ἐπέσθενε χερσὶν Κόνιν. Σμ. Α. 567., 14. 177. **ἐπ-ίσθιμος**, ὄν, ἐπὶ τοῦ αὐχένος — ἐπισθῆμιον, «σέπασμα περὶ τὸν τράχηλον» Ἡσύχ.

**ἐπίσιγμα**, τὸ, «ἐπεγέλευ(σ)μα κυσίν» Ἡσύχ. — Πιθανὴ γραφὴ παρὰ τῷ αὐτῷ ἀντὶ ἐπιστίγματα (Σοφ. Ἀποσπ. 8).

**ἐπισιγάζω**, σιγῶ, σιωπῶ, Τζέτζ. Ἐπιστ. I μετὰ τὰς Χιλ.

**ἐπισίζω**, κάμνω κύνα νὰ ὀρμήσῃ, Ἄριστορ. Σφ. 704: πρὸλ. ἐπισίστον.

**ἐπισῖμος**, ὄν, ὁ ἔχων κάπας σιμὴν τὴν ῥῖνα, Ἐπιγρ. ἐν Bockh. Erkl. e. Aegypt. Urkund. σ. 4.

**ἐπισιμῶω**, κάμπτω πρὸς τὰ ἔσω, τὴν προδοσκήδα Αἰλ. π. Ζ. 8. 10: — κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κάμπτω, ὁ δ' Ἀγχιλλεὺς ἰδὼν ταῦτα πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἤγεν, ἐπισιμῶσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἤγεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 50: πρὸλ. ἀποσιμῶω.

**ἐπισιῖνῆς**, ἐς, (σίνομαι) ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην παρὰ τινος, ὀρνισί Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 6, 1, πρὸλ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3.

**II.** ἐνεργ., ἐπιβλαθής, αὐτόθι 2. 3, 2.

**ἐπισίνιος**, ὄν, «ἐπίβουλος» Ἡσύχ.

**ἐπισίνομαι** (σί), Ἀποθ., βλάπτω, φυλλάδια τ' Ἰσχυρὴν πηγάνου, ἦν τ' ὥκιστα βορῇ ἐπεσίνατο κάμψη Νικ. Ἀλεξ. 413.

**ἐπίσιον**, τὸ, ἴδε ἐπίσειον.

**ἐπίσιστον**, τὸ, «τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπέρχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεταῖς ἐπίσιστον καλοῦσιν» Α. Β. 252. 23, Ε. Μ. 363. 54.

**ἐπισιτίζομαι**: μέλλ. Ἄττ. -ισθῆναι, Ἰων. -ισθῆναι, Ἡρόδ. 9. 50: μεταγεν. -ισομαι, Ἀρρ. Ἀν. 3. 30: Μέσ.: — ἐξοδίζω ἐμαυτὸν δὲ τροφῆς, λαμβάνω ἐφόδια, Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Θουκ. 8. 101, πρὸλ. Ξεν. Πόροι 4, 48: ἐπ. ἐκ τῆς κόμης Ἡρόδ. 7. 176: ἐπ. τῇ στρατιᾷ Θουκ. 6. 94: εἶχον οὐδὲν ὅπου ἂν ἐπισιτίσαιντο Δημ. 1223. 8: παρακαλῶν ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὐβοίαν ἐπισιτισάμενους Ἄριστ. Ρῆτ. 3. 10, 7. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, προμηθεύμενοι ἄριστον, Θουκ. 8. 95: οἱ στρατιῶται ἤχοντο ὅτι οὐκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν, ν' ἀγοράσσωσι τροφὰς διὰ τὴν πορείαν, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 7.

**3)** μεταφ., ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστεῖαν, λαμβάνουσι τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια πρὸς σοφιστεῖαν, Πλουτ. 2. 78F. **II.** = παρασιτέω, Φερεικρ. ἐν «Γραυσί» 1.

**ἐπισίτιος**, ὄν, (σίτος) ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος (δηλ. ἀνεμισθοῦ), ἐπὶ δούλων, Πλάτ. Πολ. 420A: ἐθέλει δ' ἀνεμισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμείνειν ἐπισίτιος Εὐδουλ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1: ἐπὶ παρασίτων, Ἄριστορ. Ἀποσπ. 382, Τιμοκλῆς ἐν «Πύκτι» 1: πρὸλ. ἐπισίτιος.

**II.** ἐπισίτια, τά, «τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. ταῦτα δὲ ἐνόστε ἐκάλεον καὶ σιτίον» Ἀρποκρ.

**ἐπισιτίσις**, εὖως, ἡ, = τῷ ἐποτρ., Διῷδ. 20. 73: — ὡσαύτως, ἐπισίτισμα, τὸ, Πολύαν. 3. 10, 11.

**ἐπισιτισμός**, ὁ, (ἐπισιτίζομαι) τὸ ἐπισιτίζεσθαι, λαμβάνειν ἐφόδια, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 26, Ἀν. 1. 5, 9. **2)** ἀποθήκη ἐφοδίων, αὐτόθι 7. 1, 9: ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ' Φίλιππος παρὰ Δημ. 280. 11: ἐπ. ἀνώνυμος Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 15: κατὰ πληθ., Ἡρωδ. 6. 7.

**ἐπισίτιος**, ὄν, = ἐπισίτιος, ἐπὶ παρασίτου, Κράτης ἐν «Τόλμαις» 1. **ἐπισίττω**, = ἐπισιζῶ, «ἐπισιττεῖν» κυνηγετικῶς παρορμᾶν Ἡσύχ.

**ἐπισίφλον**, «αἰσχροὺν, μωμητὸν» Ἡσύχ.

**ἐπισιωπάω**, σιωπῶ ἐπὶ, περὶ τὸν καιρὸν τῶν ῥημάτων, οἷς ἐπεσιώπησα, ἐφ' οἷς ἐσιώπησα, Φιλόστρ. 171.

**ἐπισκάζω**, χαλαίνω, ῥιχνόω ἐν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν Ἀπολλων. Ρόδ. Α. 669: ἀπολ., Νικ. Θηρ. 294.

**ἐπισκαίρω**, σκιρτῶ πρὸς τι, ἐπὶ ἰχθύος, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8, Νόν. Δ. 48. 902.

**ἐπισκαλίζω**, σκαλίζω, Ἰουστ. Μάρτ. Ἐπιστ. σ. 32A.

**ἐπισκαλμῖς**, ἔδος, ἡ, (σκαλμός) «τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον» Ἡσύχ., Πολύδ. Α', 87.

**ἐπισκάπτω**, σκάπτω ἐπιπολίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, Ἀνθ. Π. 9. 52. **II.** γυρίζω τὸ χῶμα πρὸς ἐπικάλυψιν τοῦ σπόρου, Διογ. innocare, Γεωπ. 2. 24.

**ἐπισκαρδάμυττω**, σκαρδαμύττω ἐπὶ τι, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιζυγκλεῖν.

**ἐπισκαρίζω**, πάλλομαι, ἀσπαίρω, μεταγεν.

**ἐπισκάφεύς**, εὖως, δ, «ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων» Ἡσύχ.

**ἐπισκάφεια**, τά, «ἐορτὴ παρὰ Ροδίοις» Ἡσύχ.

**ἐπισκεδάννυμι**: μέλλ. -σκεδάσω, διασκορπίζω, ἐπιρραντίζω, τι ἐπὶ τὴ Πλάτ. Τίμ. 85A, πρὸλ. Ἀλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 1. 9. — Παθ., ἐπιρραντίζομαι, τινὶ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32.

**ἐπισκέλλω**, εὖως, ἡ, (σκέλος) τὸ πρῶτον πῆδημα τοῦ ἵππου κατὰ τὸ κάπασμα, ἢ πρῶτη «δρασκελιά», Ξεν. Ἰππ. 7, 12, πρὸλ. Ἐρμάν. Πονημάτ. 1. 73.

**ἐπισκῆλλω**, ἀποξηραίνω: ἀμετάβ. πρkm. ἐπέσκληκα, ἐπεσκλήκωτες (ἐξεσκλήκωτες Naekius) Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 60F: πρὸλ. ἀποσκληναι.

**ἐπισκεπάζω**: μέλλ. -άσω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, τινα Ἐβδ. (Θρῶνι Γ', 43): ἐπιτίθημι, τί τινα αὐτόθι.



ἐπισκεπής, ἐς, (σκέπη) παρέχων σκέπην, καθίζει δὲ θεοὺς ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπῇ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.16, 1, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 30.

ἐπισκεπτής, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., περί οὐ πρέπει να σκεπθῇ ἡ ἐξετάση τις, Θουκ. 6.18, Πλάτ. Φαίδων 107B. II. οὗδ' ἐπισκεπτόν, δεῖ ἐπισκεπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D.

ἐπισκέπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπισκεπτόμενος, «ἐπισκέπται, ἄρχοντες ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ὑπηκόους καὶ τὰ τούτων πράγματα» Δ. Β. 251.15: — κατὰ σκοπὸν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 25.

ἐπισκαπεύειν, ἡ, ὄν, κατὰ λόγον πρὸς ἐξετάσιν, μέθοδος Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπισκαπτομαι, ἐνests. ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγ. συγγραφεύσιν (ὡς παρὰ Ψευδο-Ἰππ., Μενάνδρῳ ἐν Ἀδελφ. 162), ἐξ οὗ παραλαμβάνονται οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ῥήματος ἐπισκοπέω ἴδε ἀνέπτομαι.

ἐπισκέπω = ἐπισκαπάζω, Ἀνθ. Π. 6. 62, Ἀπολλοδ. 1. 6. 2.

ἐπισκαπάζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, δεῖπνον Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1.147, ἐν τῷ Παθ. — ἐπ. ναῦν, ἐτοιμάζειν, ἐξαρτύνειν, Θουκ. 1. 29, κτλ. ἐπ. ἵππους, ἐπιστάττειν, ἐτοιμάζειν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 1: — Μέσ., ἐπισκαπάζεσθαι ναῦν, παρασκευάζειν πρὸς ἀπόπλουν, Θουκ. 7. 36· ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκαπασάμενοι δόσσα ἐδύναντο ὑποζύγια νυκτὸς ἀπῆσαν, ἐροδίασάντες αὐτὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 18· ἐπ. τὴν διαλεκτικὴν εἰς ἄριστ. Ρητ. 1. 4, 6. 2) ὡσαύτως, τὰ χρήματα ἐφ' ἡμαξῶν ἐπισκαπάζει, να τοποθετήσωσιν αὐτὰ ἐφ' ἡμαξῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1.

II. ἐπισκαπάζω, ἀνακαινίζω, διορθῶν ὡς νῦν, Λατ. reficere, τὰ τελεῖν Θουκ. 7. 24· τὸν ναῦν Ξεν. Ἀν. 5. 3, 13· τὰς τριήρεις Ἀνδοκ. 26. 18, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 18· τὰς δόσους Δημ. 36.17· καὶ ἐν τῷ Μέσ., πόλιν παλαιὰν ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 738B.

ἐπισκαπασία, ἡ, ἐπισκευή, Γλωσσ.

ἐπισκαπαστής, ου, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ διορθῶν, τῶν πομπῶν Δημ. 618.4, κτλ. τῶν ἱερῶν Νόμ. παρ' Ἀθην. 235D. ἐπισκαπαστικῶς, Ἐπίρρ., παρακλητικῶς, Βασίλ. τ. 2. σ. 164D. ἐπισκαπαστός, ἡ, ὄν, διορθωθείς, ἀνακαινισθείς, Πλάτ. Πολιτ. 270A.

ἐπισκευή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῶν ἱρῶν Ἡρόδ. 2.174, πρβλ. 175· τῶν τελεῶν Δημ. 329. 5, κτλ. τὰς ἐπ. καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων Πολύδ. 6.17, 2.

II. ὑλικά πρὸς ἐπισκευὴν ἢ παρασκευὴν, τῶν νεῶν Θουκ. 1. 52· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐλέφαντα καὶ μαχαίρων λαβὰς καὶ ἄλλα ἐπισκευὰς Δημ. 819. 25· χορηγίας καὶ ἐπ. Πολύδ. 1. 72, 3, πρβλ. 11. 9, 1.

ἐπισκευωρέω, σκευωρῶ, ἐν τῷ παθ., Εὐστ. Πονημάτων. σ. 34, 2.

ἐπισκεψίς, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξετάσις, ἐπισκεψίς, Ξεν. Οἰκ. 8, 15· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Νόμοι 849A· τῶν ἱππέων Πλουτ. Κράσ. 13· ἐπισκεψίς τῶν ἀσθενῶν, Πολύδ. 5. 56, 8· πρβλ. ἐπισκοπή. 2) ἐξιχνίασις, ἔρευνα, Ἰππ. Προορ. 85, Πλάτ. Πολιτ. 456C, κ. ἄλλ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 1.

ἐπισκηγιον, τό, (σκηγή) ἐν θεάτρῳ, θάλαμος ὑπὲρ πάντων τῆς σκηγῆς, Βιτρούβ. 7. 5. — Καθ' Ἡσυχ. «τὸ ἐπὶ τῆς σκηγῆς καταγώνιον».

ἐπισκηγος, ον, (σκηγή) πρὸ τῆς σκηγῆς, ἐνώπιον τῆς σκηγῆς, δηλ. δημόσιος, γόσι Θεοφ. Ἀν. 579. 2) οἱ ἐπίσκοποι, οἱ (ἐν ταῖς πόλεσιν) ἐπισταβένοντες στρατιῶται, Πλουτ. Σερτώρ. 24· ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν τόπῳ (τ. 4. σ. 335 καὶ 330), καὶ πρβλ. τὸ ἐπόμεν.

II. ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηγῆς, ἡ ἐπ. ὡς οὐσιασ. = ἐπισκήγιον, Βιτρούβ. 57.

III. ἐξωτερικός, τυχαῖος, ὁ ἐπικλητός οὐτοσί καὶ ἐπίσκοπος ὁχλος Διον. Ἁλ. 6. 53, πρβλ. 9. 53.

ἐπισκηγιώω, καταλύω, ἐπισκηγιώσαντες ἐπὶ ταῖς οἰκίαις Πολύδ. 4. 18, 8· ταῖς οἰκίαις ἐπισκηγιώσαντες ἀπὸ τοῦ 72. 1· μεταφ., ἴν' ἐπισκηγιώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν ἐμοί, Β'. Ἐπιστ. π. Κορινθ. ιθ', 9.

ἐπισκήπτω, μέλλ. -ψω, πρkm. ἐπέσκηφα, Διογ. Λ. 1. 118: Κάμνω τι νὰ πῶ ἐπὶ τίνος, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτήν θεοφάτων Διοχὺλ. Πέρσ. 740· ἀναθέτω, ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Σοφ. Ἀν. 566. 2) ἀμετάβ., ἐπιπλήρω, ὡς κεραυνός, Λατ. ingruere, invadere, πράγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν, κατήντησεν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, Διοχὺλ. Εὐμ. 482· νόσος ἐπέσκηψε πολλὰ Πλουτ. Θυσ. 15· ὅ ἂν ἔρω ἐπισκήψῃ οὐ αὐτ. 2.767D, πρβλ. 701B.

II. ἐπιβάλλω, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., θεθεῖν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσας πολέμους.. διέπειν Διοχὺλ. Πέρσ. 104· κελεύω, Σοφ. Ο. Τ. 252, 1446, Ἀντιφῶν 111. 36, Θουκ. 2. 73· σπανιώτερον μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., Ἡρόδ. 4. 33, Εὐρ. Ἀλκ. 365· τὸ ἀπαρ. συγνάξις ἐξυπακούεται, τοσοῦτον δὲ σ' ἐπισκήπτω (ἐξυπ. ποιεῖν) Σοφ. Τρ. 1223· οὕτω, πρὸς δεξιὰς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε Εὐρ. Ι. Τ. 701· τὸ πρόσωπον συγνάξις ὡσαύτως παρακλίεσθαι, ἐπ. (ἐξυπακ. ὑμῖν) τὸν.. φόνον ἐκπρήξασθαι Ἡρόδ. 7.158· ἐπισκήπτουσα.. ἐξω δόμων.. ὥθει' ἐμὲ Διοχὺλ. Πρ. 664· ἐπέσκηψε.. εἰρεῖαι Αἰγύπτου Σοφ. Ἀν. 752· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Εὐρ. Ι. Τ. 1077.

2) ἴδιως, ἐξορκίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω.. μὴ περιδέειν Ἡρόδ. 3. 65· κλαίον-

τας, ἱκετεύοντας, ἐπισκήπτοντας μὴδενὶ τρόπῳ τὸν ἀλιτήριον στεφανοῦν Διοχὺλ. 76. 6, πρβλ. Θουκ. 2.73, κτλ. ἐπὶ τῶν διαταγῶν ἡ παραγγελίων τῶν ἀπονησκόντων, μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσας τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρομένονσι Ἡρόδ. 3.73, πρβλ. Λυσ. 138. 40, Δημ. 840.15., 954.15. III. ὡς

ἄτε. δικανικός ὅρος, καθόλου ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, καταγγέλλω τινὰ καὶ κινῶ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ (ἴδε ἐπισκήψεις II), διεμαρτύρησεν οὕτοσι... ἐπισκηψάμενων δ' ἡμῶν.. ἡ.. δίκη τῶν ψευδομαρτυριῶν εἰσέλῃ, ὁ ε. ἐκίνησέ τις καθ' ἡμῶν διαμαρτυρίαν· ἡμεῖς δὲ ἀπήντησαμεν δι' ἐπισκήψεως.. καὶ ἐκινήσαμεν ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Ἰσαῖος 52. 19· πλήρες, ἐπ. τιμὴ ψευδομαρτυριῶν Δημ. 846. 29, πρβλ. 1139. 7, Διοχὺλ. 18. 27· ὡσαύτως ἀπλῶς, ἐπ. τιμὴ Ἰσαῖος 39.13· καὶ, ἐπ. [τῇ μαρτυρίᾳ] ὡς ψευδεῖ οὕση, ἀποκηρύττειν αὐτὴν ὡς ψευδῆ, Δελφάρχ. 96. 42: — ὡσαύτως ἐπὶ ἐτέρων ἐγκλημάτων, οἷον φόνου, ἐπ. τιμὴ φόνου Πλάτ. Εὐθύφρων 9A, πρβλ. Νόμους 871E· ἐπ. εἰς ὑμᾶς, ποιεῖν καταγγέλλω, καταγγέλλειν ἐνώπιον ὑμῶν, Λυσ. 99. 38: — αὐτὴ ἐννοία ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πλάτ. Θεαίτ. 145C· ἐντεῦθεν τὸ Παθ., ἐὰν ἐπισκηψῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρήσῃ οὐ αὐτ. ἐν Νόμ. 937C· καθόλου, πρὸς τῆς θανάτου.. ἐπισκήπτου, καταγγέλλω, κατηγορεῖσθαι, Σοφ. Ἀντ. 1313· ἴδε Att. Process. σ. 385. — Καθ' Ἡσυχ.: «ἐπισκήπτει» σημειοῦται. μέμφεται. προνοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτιμᾷ».

ἐπισκηρίπτω, = ἐπισκήπτω, Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπισκήπτω. II. ἐπισκήψεις, εως, ἡ, διαταγή, ἐντολή, παραγγελία, τὰς Εὐθυκράτους ἐπισκήψεις Ἰσαῖος 78. 34, πρβλ. Πλουτ. Δίωνα 11.

II. ὡς δικανικός ὅρος, καταγγελία ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς καταδιώξεως, ἴδιως ἐν δίκῃ ψευδομαρτυριῶν, γενομένη ἐναντίον τῶν μαρτύρων διαμαρτυρίας (ἴδε τὴν λέξιν), τῇ ἐπ. τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ. 1154. 22· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ἀριστ., ἐν Πολιτικ. 2. 12, 11, λέγει περὶ τοῦ Χαρῶνδου ὅτι πρῶτος.. ἐποίησε τὴν ἐπίσκηψιν ὡσαύτως ἦν ἐν χρήσει εἰς ὑποθέσεις φόνου, Δημ. 1161.11· πρβλ. ἐπισκήπτω III.

ἐπισκιάζω, μέλλ. -άσω, ἐπιρίπτω σκιὰν ἐπάνω εἰς τι, Λατ. obumbrare, τῇ πτέρυγι τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 1. 209, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἀντ. 2. 18, 3, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 5· μετὰ δοτ., Θεοφρ. π. Αἰθ. 79, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 7. II. ἐπισκοιζῶ, ἀμαυρῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 30· ἀντίθετον τῷ φωτίζεσθαι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 141· μεταφ., ἐπικαλύπτω, τὰ δεινὰ ἐτέροις ὀνόμασιν ἐπ. Ἰούγκου ἐκ τοῦ Περί Γῆρας παρὰ Στοβ. 597 ἐν τέλει οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπεῖαν Λουκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 11· τὸν ἐκάστου βίον ἐπισκιάζουσα (διάφ. γρ. ἐπιπλυγάζουσα) ὁ αὐτ. π. Διαβολῆς 1· τῇ εὐγενείᾳ Ἡρωδιάν. 2.10: — Παθ., λαθραῖον ὄνμ' ἐπισκιάσμενη, βλεπούσα κρυφίως, Σοφ. Τρ. 914.

ἐπισκιάσις, εως, ἡ, = ἐπισκίασμός, Ἀθαν. τ. 2, σ. 282, Γρηγ. Νύσος. Ἀντιρρ. 27, σ. 189, Χρον. Πασχ. σ. 374. 7, Μεθόδ. σ. 405, Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 17.

ἐπισκίασμα, τό, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκιάζειν, Πρόκλ. Παράφρ. Πολ. σ. 112.

ἐπισκίασμός, ὁ, «κάλυμμα» Ἡσυχ.

ἐπισκιάω = ἐπισκιάζω, Ἀρατ. 736, Κόιντ. Σμ. 2. 479· ἐπὶ τῶν ταῶν, ἐὼν δέμας.. ἐπισκιάουσιν Ὀπκ. Κ. 2. 590.

ἐπίσκοπος, ον, (σκιὰ) ἐκκασμένος, ἔχων σκιάν, σκιερὸς, τόπος Πλάτ. Πολ. 432C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.15, 6· οἰκημα Πλουτ. Μάρ. 39· μεταφ., βίος ἐπίσκοπος, ὁ μακρὰν τῆς πολιτικῆς τύρβης, ἥσυχος, Λατ. vita umbratilis, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὸν δημόσιον βίον, ὁ αὐτ. 2. 135B.

II. ἐνεργ., ἐπισκιάζων, μετὰ γεν., ὁμιλῶν ἐπίσκοπον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐπισκίασιν τῶν ὁμμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1650. — Ἐπίρρ. -ίως, ἐπιδοῦλως, ἐπισκίως, κρυψίνως, ὑπόδλως Πολύδ. Δ'. 51.

ἐπισκιάωδης, ες, = ἐπίσκοπος, Ψευδ. Ἀθαν. 4. 576B.

ἐπισκίρτάω, σκίρτῶ ἐπὶ, τιμὴ Νόνν. Δ. 2. 29· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. insultare, τῷ νεκρῷ Πλουτ. Δημοσθ. 22: — ἀπολ., ἐπισκίρτωσιν ἐξείρηται, ἱουλοὶ Ἀνθ. Π. 5.103., 12.10.

ἐπισκίρτημα, τό, σκίρτημα, πῆδημα, Νόνν. Δ. 19.152.

ἐπισκληρός, ον, ὡπωσὺν σκληρός, κοιλίῃ Ἰππ. 79D.

ἐπισκοπᾶτον, τό, Λατ. episcopatus, = ἐπισκοπή, Κηρυκτάρ. 741A.

ἐπισκοπεῖα, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, Ἐπιφάν. 1.735.

ἐπισκοπεῖον, τό, ἐπισκοπικός οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, Παλλὰδ. Λαυσ. 1235B, Βίος Χρυσ. 27B, Σύνοδ. Κων/πόλεως κτλ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, Κ. Πορφυρ. Νεαρ. Περί δυνατῶν κτλ.

ἐπισκοπεύω, = τῷ ἐπομ., Ἐδδ. (Μιχ. Ζ', 7). 2) εἶμαι ἐπίσκοπος, Εὐσέβ. Π. 249A, 256B, VI. 752A, Ἐπιφάν. Π. 57D, κλπ.

ἐπισκοπέω, μέλλ. -σέψομαι, μεταγεν. -σκοπήσω, Βαβρ. 103.8: Μέσ. ἀορ. -εσκεψάμην, μεταγεν. -εσκόπησα, Λουκ. Ἐρμ. 44 καὶ 59: πρkm. ἐπισκεμμαι, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Πλάτ. Ἐπινομ. 990A· ὡσαύτως ἐν παθητ. σημασίᾳ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3.1, 10, π. Ζ. Μορφ. 4.11, 21.

II. Παρατρῶ, ἐξετάζω τι, Ἡρόδ. καὶ ἄτε.: προσέχω εἰς τι, βλέπω ἐν βλέμμα εἰς αὐτό, βλέπω, ὡ



Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τὰμ' ἐπεσκέψω κακὰ Εὐρ. Πρακλ. 869· ἐπὶ πολιοῦχων θεῶν, Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1136· ἴλιον.. ἐπισκοπεῖ σεμνὸς Ποσειδών Εὐρ. I. T. 1414, πρβλ. Φοιν. 661· ὁ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1173, πρβλ. 1186· ὡσαύτως ἐπὶ κυβερνήτου πόλεως, οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐάν ὁ ποιότης αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τοῦτων ἐπιστήμιων; Πλάτ. Πολ. 506B, πρβλ. Σεν. Οἰκ. 4, 6· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Πλάτ. Δυσ. 207A· ἀκολουθοῦσάν ἐξηγημέναν πρατάσεων, ἐπ. ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χώρος γέγονε Ἡρόδ. 2. 109· ἐπ. πῶς ἔχει Πλάτ. Γοργ. 451C· τὸδ' ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87B, πρβλ. Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· πότερον... ἢ.. Πλάτ. Πολ. 518A· τίς εἶη.. Σεν. Ἀπομν. 3. 2, 4, πρβλ. Συμπ. 1, 12· ἐπ. μὴ.., προσέχειν μήπως, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 2. 2) ἐπισκέπτομαι, ὡ θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μοιῶν Σοφ. Αἴ. 854· ἐπισκέπτομαι τινά ὡς φίλος ἢ ὡς ἱάτρως, Δημ. 113. 25· ἐπ. τοὺς καίνοντας Σεν. Κύρ. 8, 2, 25, Ἀπομν. 3. 11, 10, Πλουτ., κλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Δημ. 1364. 11.—Παθ., εὐνὴν ὀνειροῖς οὐκ ἐπισκοποῦμένην, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ὄνειρα, δηλ. ὕπνον, Δίσχυλ. Ἀγ. 13. 3) ἐπὶ στρατηγῷ, ἐπιθεωρῶν, ἐπιβλέπων, τὰς τάξεις Σεν. Ἀν. 2. 3, 2· τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 5, 21, πρβλ. Δίσχυλ. Εὐμ. 296. 4) ἐξετάζω τι καλῶς, ὅ, τι ἂν μέλλῃς εἶρεν, πρότερον ἐπισκοπεῖ τῇ γνώμῃ Ἰσοκρ. 11A· ὡσαύτως, ἐπ. πρὸς τὴν Πλάτ. Νόμ. 924· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 348D, κ. ἄλλ., Σεν. ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 3. 15, 2· ἐπεχειρήσας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἶη; Σεν. Ἀπομν. 4. 2, 24· ἐπ. τίς.., ποία τις.., κτλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 1· πότερον.. αὐτὸς 3. 4, 1.—Μέσ., ἐξετάζω κατ' ἐμαυτὸν, μελετῶ, σκέπτομαι, Πλάτ. Φαίδων 91D· εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπ. τι ὁ αὐτ. Φίληβ. 61E, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἐταραινίοις 3. 8, Φίλημ. ἐν Ἐμυστιδί 1. 5) ἐπισκοπός εἰμι, = ἐπισκοπεῖν, Ἰγνάτ. 696A, Κλημέντ. 40A, Εὐσέβ. II. 684, Ἀθανάσι. I. 348C, Γρηγ. Νύσσ. III. 1076C, κλ. 3) ἐπισκοπῇ, ἡ, ἐπισκοπεῖς, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἐπισκοπῇ ἐπισκοπεῖται ὁ θεὸς ὑμᾶς Ἐβδ. Γεν. N. 24, 25, Ἐξοδ. Γ' 16, Γ' 19, Λευτ. Ιθ' 20, τιμωρίας, Ἀριθμ. Ιζ' 29, Ἰωβ Γ' 12, Σοφ. Σολ. Β' 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ' 44· ἀπογραφὴ, ἀπαριθμήσεις, Ἐξοδ. Δ' 12, Ἀριθμ. Ζ' 2. II. τὸ ὑπουργημα τοῦ ἐπισκόπου, Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. γ', 2, Κλήμης Ρώμης I. 44, σ. 296C, Εἰρην. 849A, Ἰππόλυτ. Αἰρ. 450, 67, κλ.:—καθόλου, ὑπουργημα, ἀξιωματ., Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΗ' 8), πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. α', 20. 2) ἡ τοῦ ἐπισκόπου κατοικία, Ἄννα Κομν. 14. 425. 3) μετω- νυμικ. τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 10, 13. ἐπισκοπῆσις, εὐς, ἡ, ἐπιθεωρήσεις, ἐξετάσεις, Διν. Τακτ. 10. ἐπισκοπητέον, ῥημάτι ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπῶ, δεῖ ἐπισκοπεῖν, Ὀριγ. IV. 489A, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκθ. Κραμήρου τ. 3. σ. 214. 30. ἐπισκοπία, ἡ, = εὐστοχία, ἀλλ' ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (Σ', 205). II. πρόσθεσις, παρατήρησις, ἡλίου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 315. III. = ἐπισκοπή, Εὐσέβ. II. 1136A, Ἐπιφάν. II. 220B. ἐπισκοπικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον, Σωκρ. Ἐκκλ. I. 5. 16, 8. 21, 22.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀθανάσι. π. 1. σ. 138, 573, κλ. ἐπισκοπομάρτυρες, οἱ, ἐπίσκοποι μάρτυρες, Ἀδδ. Ἀλεξ. σ. 988, ἔκδ. Μί. ἐπίσκοπος, ὁ, (σκοπὸς II), ὁ ἀγρυπνῶν ἐπιτηρῶν καὶ φυλάττων τι, φύλαξ, ἡ γὰρ ὁλῶς ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκει (δηλ. τὴν πόλιν), περὶ τοῦ Ἐκτορος, Πλ. Ω. 729· ἐπίσκοπος.. ὁδαίων, ὁ τῶν ἐφοδίων ταμίης (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 163· ἐπίσκοποι ἀρμιονία, ἐπόπται; ἔφοροι τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Πλ. X. 255· νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι, φύλακες, Σοφ. Ἀντ. 217· πορευόν- ται γὰρ οἶδε δὴ τινες χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι, πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅπως ἐπισκοπήσωσιν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 112· ἐπ. δι- σταν, ἐπὶ τοῦτόν (πρβλ. ἄναξ κώπης), Θεοκρ. 24. 105· παιδα- γωγός, Πλάτ. Νόμ. 795D· ἐπόπτης, ἐπ. σωφροσύνης καὶ ὕδρεως αὐτόθι 849A.—ἰδίως ἐπὶ πολιοῦχων ἢ προστατευτικῶν θεῶν (πρβλ. ἐπισκοπεῖν), Παλλὰς ἐπ. Σόλων 15. 3· δίκη Πλάτ. Νόμοι 872E· Κλειώ ἐπ. χειρὶδων Σιμωνίδ. 74· Χάριτες Μινυᾶν ἐπ. Πινδ. Ο. 14. 5· θεοὶ ἐπ. ἀγορᾶς Δίσχυλ. Θῆβ. 272· πατρῶων ὁμιμάτων ἐπ. ὁ αὐτ. Χο. 126· τὸ δεινὸν.. φρενῶν ἐπίσκο- πον ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 518· νυχὴν φεγγμάτων ἐπ., ἐπὶ τοῦ Βάκ- χου, Σοφ. Ἀντ. 1148· σπανίως μετὰ δοτ., πᾶσι γὰρ ἐπ. ἐτάχθη.. Νέμεσις Πλάτ. Νόμοι 717D· δίκη ἐπ. αὐτόθι 872E.. 2) κατὰσκοπος, μετὰ δοτ., ἐπ. Τρώεσσι ἐπίσκοπον Κ. 38· ἢ νῆσσοι ἐπίσκοπος ἡμετέραςιν αὐτόθι 342. 3) οἱ Ἀθη- ναῖοι συνείθεον νὰ ἀποστέλλωσι δημοσίους λειτουργούς, οἵτινες ἐκα- λοῦντο ἐπίσκοποι, ἦτοι ἐπόπται, πρὸς διοίκησιν τῶν ὑποτελῶν πό- λεων, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων ἀρμοσται, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1023, Συλλ. Ἐπιγρ. 73, 73 b (προσθήκ.). 4) ἐκκλησιαστικὸς ἐπόπτης κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους = πρεσβύτερος, Πράξ. Ἀποστ. κ', 28, Ἐπ. Φίλ. α', 1, πρὸς Τιμόθ. Α', γ' 2, Τίτ. 1. 7· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἰγνατίου καὶ ἐφεξῆς ἐπίσκοπος, ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

ἐπίσκοπος, ὄν, (σκοπὸς II), ὁ βάλλων τὸν σκοπόν, ἐπιτυχής, βάλλειν ἐπ. Θεμιστ. 143A· τοζότης Ἰμέρ. Ἐκκλ. 14. 4· βάλλ- λοισι δ' ἐπίσκοπον ἤχηρ Ὀπκ. Κ. 1. 42·—φθάνων, ἐγγίζων, νί- κης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα Αἰσχύλ. Εὐμ. 903 (ἴδε Δινδ. εἰς Ἀγ. 1378)· ἄτης τῆσδ' ἐπ. μέλος, ἀνάλογον ἢ ἀρμόδιον πρὸς τὸ μέ- γεθος τῆς συμφορᾶς, Σοφ. Αἴ. 976, ἔνθα ἴδε Λοβ.:—οὐδ. πληθ. ἐπίσκοπα, ὡς ἐπίρρ., ἐπιτυχῶς, «τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ» (Ἡσύχ.), ἐπ. τοξεύειν Ἡρόδ. 3. 35· ὁμαλὸν Ἐπίρρ. -πως, Πολυδ. Σ', 205· συγκρ. -ώτερα, Θεμιστ. 116B· ὑπερθ. -ώτατα Πολυδ. Α', 215.—Πρβλ. εὐστοχος, εὐσκοπος. ἐπισκορπίζω, σκορπίζω ἐπὶ τι, Σουῖδ., διασκορπίζω, ἐπισκορ- πίζοντες τὸν πλοῦτον Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 426. 6. ἐπισκοτάζω, = τῷ ἐπομ., Ἰππ. περὶ Ἰητήριον 740, Συλλ. Ἐπιγρ. 3915. 39. ἐπισκοτέω, (σκοτός) ἐπιρρίπτω σκιὰν ἐπὶ τινος, προξενῶ σκό- τοι, οἰκίαν ὠκοδόμησεν τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τόπῳ Δημ. 565. 25· ἐπεσκότει τῷ Κτησίπῳ τῆς θέας, ἐγένετο εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον νὰ βλέπῃ, Πλάτ. Εὐθύδημ. 274C, πρβλ. Πολύδ. 34. 12, 2, Πλουτ. 2. 538E. 2) μεταφ., ἐπιρρί- πτω σκότος καὶ ἀμαυρότητα, τῇ κρίσει Ἰππ. 1299. 4, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 7· ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις Ἰσοκρ. 3C· τὸ πρὸς χά- ριν ῥῆδεν ἐπ. τῷ καθορᾶν ὁ αὐτ. 160D, πρβλ. Δημ. 23. 27· οἶνος τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ Εὐθύδ. ἐν Ἀδῆλ. 11· ἐπ. γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 41· τὸ δ' ἔραν ἐπ. ἄπασιν, ὡς εἰσικεν Μένανδ. ἐν Ἀνδρίᾳ 1, κτλ.—Παθ., εὐρί- σκομαι ἐν σκότει ἢ ἐν ἀβεβαίότητι, ἐπισκοτεῖμενος τῇ ἀπειρίᾳ Ἰππ. 27. 37· ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κολλυεσθαι Πολύδ. 2. 39, 12. ἐπισκοτῆσις, εὐς, ἡ, σκοτισμός, κοινῶς «σκοτεινίασμα» τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλουτ. Περικλ. 35, Νικ. 23, κτλ. ἐπισκοτίζω = ἐπισκοτέω, Πολύδ. 13. 5, 6, ἐν τῷ παθ. ἐπισκοτῆσις, εὐς, ἡ, καὶ -ισμός, οὐ, ὁ, = ἐπισκοτῆσις, Πρὸκλ. Παράρτ. Πτολ. 2. 7, σ. 112, 2. 8, σ. 119. ἐπισκοτός, ὄν, ὁ ἐν τῷ σκότει ὢν, ἐσκοτισμένος, παρελθοῦ- σα [ἡ σελήνη] τὴν ἐπ. χώραν (ἐπὶ ἐκλείψει) Πλουτ. Αἰμίλ. 17· ἐντεῦθεν ὁ Ἐρμᾶν. διωρθώσεν ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυ- μένα, ἐπὶ τῆς ἀκτίας τοῦ ἡλίου, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4, ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου ἐπισκοπτεν. ἐπισκύζομαι, Ἀποθ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζονται Ἀχαιοὶ Πλ. Θ. 370· μὴ πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσοιτο ἰδόντι (Ἐπικ. ἀέρ.) Ὀδ. Η. 306:—Ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαρ. ἐπισκύσαι, «ἐπισκῶσαι, τὸ χαλεπῆναι» Ε. Μ. 364. 13. ἐπισκύνειν, μέλλ. -ῖω, πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, δηλ. πίνω αὐτὸν ἄκρατον, ἄκρατοποτῶ, ζωρότερον πίνω, Ἡρόδ. 6. 84, πρβλ. Ἀδῆλ. 427B κέξ.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 45. ἐπισκυνθωπάζω, γίνομαι, φαίνομαι σκυνθωπῶς ἢ βλοσυρῶς, ἐπὶ κυνῶν, Σεν. Κυν. 3, 5· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. 2. 375A, Πολυδ. Σ' 29. ἐπισκύνιον [ῶ], τὸ, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἥτοι δέρμα, τὸ συνοφρῶμα τοῦ μετώπου (Ἀριστ. π. 2. Γεν. 5. 1, 36)· πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται ὅσοι καλύπτων, ἐπὶ λέον- τοι, Πλ. Ρ. 136· δεινὸν ἐπισκ. ξυνάγων, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 823· τοῖον ἐπισκ. βλοσυρῶ ἐπέκειτο προσώ- πῳ Θεοκρ. 24. 116, πρβλ. Ἀνθ. Παν. 4. 100· ῥυσὸν ἐπισκύνιον, πολὺον ἐπ. Ἀνθ. Π. 6. 64, 7. 117· εἰ δὲ καί, φαιδρὸν ἐπ., αὐτόθι 12. 159· ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, ἐπὶ σοβαρευο- μένου ἀνθρώπου, αὐτόθι 11. 376· ἐν τῷ πληθ. αὐτόθι ἐν τῷ Παρα- τήματι 68:—ὡσαύτως ὡς τὸ ὀφρῶς, Λατ. *supercilium*, ἐν χρή- σει ἐπὶ ἀλαζονείας ἢ προσποίησεως, αὐτόθι 7. 63, κτλ.· ἀλλ' ἐν Πολυδ. 26. 5, 6, ἀπλῶς, αὐστηρότης, σοβαρότης συμπεριφορᾶς, κατὰ τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοί- κειον τῆς ἡλικίας. ἐπίσκυρος, ὁ, παῖδά τις διὰ σφαίρας, «ὁ μετὰ πολλῶν σφαιρι- σμός» Ἡσύχ., ἴδε Kuster ἐν λέξει. II. ἄρχων, ἐπόπτης, Καλλ. Ἀποσπ. 231. ἐπίσκωμα, ἐμπαιγμός, Α. Β. 1186, = σέλλος, Ε. Μ. 713. 7. ἐπισκωμματίζω, ἐπισκώπτω, Ἐπιφάν. 1 ἐν τῇ ἀρχῇ. ἐπισκωμματίζω, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκωπτικόν, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 990, 2. 106. ἐπισκώπτης, οὐ, ὁ, ὁ ἐπισκώπτων, ὁ ἐμπαίζων ἴδε ἐπι- κώπτης. ἐπισκώπτω, σκώπτω ἐπὶ τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγεῶ, τινά Πλάτ. Εὐθύφρων 11C, Σεν. Ἀπομν. 4. 4, 6· τι αὐτόθι 3. 11, 16, Συμπ. 1, 5, καὶ συχν. ὡς διάφ. γραφ. ἐπισκώπτω· εἰς τι Πλουτ. Λυκόφρ. 30. 2) ἀπολ., παιδιᾷ χρώμα, παίζω, ἀστεί- ζομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 375· ἔφη ἐπισκώπτων Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 7. ἐπίσκωψις, εὐς, ἡ, τὸ ἐπισκώπτειν, ἐμπαιγμός, «περίπαιγμα» Πλουτ. Ἀντών. 24. ἐπισμαράγιω, ἐπηγῶ, ἐπεσμαράγησε δὲ δρυμὼν Ὀπκ. Κ. 2. 78, Κόντ. Σμ. 2. 546, κτλ.:—μετὰ συστοίχ. αἰτ., νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν Ἰάκχῳ, ἡχηρῶς ἐφύμνησαν, Νόν. Δ. 48. 965.



ἐπισμᾶω, ἐπιτρέβω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπὶ τινος, μετ' αὐτ. προσ. καὶ πράγμα. τί γὰρ οὗτος ἡμῶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 389, πρὸς. Κρατῖνον ἐν «Κλεοβουλῆναις» 9: — ἐπισμᾶχῳ εἶναι τύπος ἤτεον Ἀττ., Ὀπκ. Κ.Ι. 501 (δι. γρ. ἐπισμᾶχῳ).

ἐπισμυγερός, ἄ, ὄν, οἰκτρός, ἐλεεινός, πᾶρ δ' Ἀγλύς εἰσθήκει, ἐπισμυγερὴ καὶ αἰνὴ Ἰσο. Ἀσπ. Ἠρ. 264· αἰσά Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1065. — Ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπέρρ., ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν· οἰκτρῶς, ὁδυνῶς ἐπλήρωσεν, Ὀδ. Γ'. 195· ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, «ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτοῦ, ἐπιπόνως» (Σχολιαστ.), «ἀθλίως, χαλεπῶς»· παρέλκει δὲ ἡ ἐπὶ (ὁ αὐτ.), Δ. 672.

ἐπισοδῶς, βιάζω, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ τις, μάλιστα τινα Θεμιστ. 50B· ὡδὴ πρὸς τὰ ἐμπρός, τι Ἠλῖδ. Γ. 11, πρὸς. 4. 5· εἰτα τετρακότυλον ἐπεσόδει κῶθωνά μοι, ἐξεσφενδύνα ἐπ' ἐμέ, Ἀλεξίς ἐν «Παννυχίδι» 5.

ἐπισο-ογκος, ὄν, τοῦ αὐτοῦ ὄγκου, ἐξηραμένον παρὰ Στράβωνι 614· ὁ Κοραῖς ἀναγινώσκει ἐπίσου ὄγκου ἀντὶ ἐπισοῦγκου.

ἐπισο-ισος, ὄν, = ἴσος, Πολύδ. 3.115.1, Ἐβδ. (Σειράχ. Θ'. 12).

ἐπισοφίζομαι, σοφίζομαι, ἐπινῶ, Ἰαμβλ. Βίος Ἠλῖδ. 184, Ἐπιφάν. II. 688D.

ἐπισόφισις, ἡ, ἐπινόησις, Ἰουστίν. Σικελ. Ἐπιστ. 32.13.

ἐπισόω, καθιστῶ τὸ ἴσον πρὸς ἄλλο, ἔϋλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πᾶχος ἀκρίβως ἐπισώσαντες (ἀπισώσαντες Reisk.) Πλωτ. Λύσανδρ. 19.

ἐπισοπάδην [ᾱ], Ἐπέρρ. (ἐπισπάω) ἄμυστι, «μονορροῦφι», πίνειν Ἰππ. 546. 23.

ἐπισοπαίρω, σπαίρω ἐπὶ τινι, συνταράσσομαι, ἐπὶ τινι Πλούτ. 2. 327E.

ἐπισπαῖσις, εἰως, ἡ, ἐφέλκυσις, καὶ τὴν ἐπίσπασιν τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Πνεύμ. 2. 10, πρὸς. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6, κτλ.

ἐπισπασμός, ὁ, εἰσέλκυσις τῆς πνοῆς, εἰσπνοή, Ἰππ. 1185E.

ἐπισπαστέον, ῥῆμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπισπάω, δεῖ ἐπισπᾶν, Οἰζουμέν. ἐν Ἑλλ. Παιτρ. Μί. τ. 111, σ. 457.

ἐπισπαστήρ, ἥρος, ὁ, (ἐπισπάω) σιδηρίον ἢ λαβὴ δι' ἧς ἡ θύρα ἐλκεται ὅταν θέλῃ νὰ κλείσῃ τις αὐτήν, εὐρών προσκειμένης τὰς θύρας καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρίει εἴχετο κρατερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς Ἠρόδ. 6. 91· πρὸς. ἐπισπάω Γ. 2. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπισπαστήρες, τῶν θυρῶν τὰ προσήλωμένα σιδηρία, δι' ὧν ἀνακλίνεται ἡ πόλη» καὶ «ἐπισπαστήρων» τῶν τῆς θύρας κρατημάτων», πρὸς. ἐπισπαστρον.

ἐπισπαστικός, ἡ, ὄν, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἐλκων, ῥορητικός, τοῦ ὕγρου Ἀριστ. Πρωτ. 37. 3, 2, Πολύδ. 4. 84, 6, κτλ. — ἐπὶ φαρμάκων, φάρμακον ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύῃ ἔξω τοὺς χυμούς, Γαλην. — Ἐπέρρ., ἐπισπαστικῶς κινεῖν, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 69.

ἐπισπαστός (ἐπισπαστός Λοδ. Παρὰλ. 491), ὄν, ὅνπερ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ. Ἰρος.. ἐπισπαστον κακὸν ἔξει, «ἐπισπαστον κακὸν τὸ αὐθαίρετον, καὶ ὁ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 73, πρὸς. Δ. 462· ἐπισπαστον λύπην ἐγέννησεν Ἠλῖδ. 2. 6· δεσποτεία Δίων Κ. 62. 3. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισπαστον» αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν: — ἐπισπαστόν. ἐπὶ τῶν μνηστῆρων ἐν τῇ Ὀδ., Παισ. 8. 12, 6. II. ἐπ. βρόχος, σφιγχτός ἐξελκυσμένος βρόχος, «θηλειά», Εὐρ. Ἰππ. 783.

ἐπισπαστρον, τό, σχοινίον δι' οὗ ἀνασύρει τις τι ἢ ῥυμουλκεῖ, Διόδ. 17. 90· ὡσαύτως, ὁ βρόχος τοῦ ὀρνιθοθήρα, Ὀπκ. Ἡερ. 3. 12, Ἡσύχ. 2) = ἐπισπαστήρ, Πολύδ. Γ'. 22, ὁρόπτρον ἐπισπαστρον θύρας Εὐστ. Ὀδ. 1429. 2. II. τὸ ἐπισπρόμενον, παραπείρασμα, Ἐβδ. («Ἐξοδ. ΚΣ', 36).

ἐπισπάω: μέλλ. -σπάω [ᾱ]: ἔλκω, σύρω κατόπιν μου, Ἠρόδ. 2. 121, 4· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Σεν. Ἀν. 4. 7. 14· ἡ γ' ἐπισπάσας κόμης, ἐκ τῆς κόμης, Εὐρ. Ἑλ. 116, πρὸς. Τρω. 882, Ἀνδρ. 711· ἐπισπασθῆναι τῇ χειρὶ Θουκ. 4. 130· — μεταφ., ἐπιφέρειν, προξενῶ, τοσόνδε πληθὸς πημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 477. 2) ἔλκω πρὸς τὰ ἔξω, κλείω, ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἴχετο τοῦ ῥόπτρου Σεν Ἑλλ. 6. 4, 36, πρὸς. ἐπισπαστήρ· ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου, ἐλκυσθέντος, σφιγθέντος, Δημ. 744. 9. 3) ἐφελκύνω πρὸς ἑμαυτὸν, κερδαίνω, ἐγὼ δὲ καὶ ὄλγα κείνων πέποιθα ταῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Σοφ. Αἶ. 769: — συγν. ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπισπᾶσθαι κέρδος Ἠρόδ. 3. 72· εὐνοίαν Πολύδ. 3. 98, 9· ἔχθραν Ἀνθ. II. 11. 340· πώγωνα ἐπισπασάμενος, κτησάμενος, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 16.

4) ἐφελκύνω, θέλω, καταπείθω, τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420A· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπος, ὁ λόγος.. ἂν ἐπισπᾶσαιτο Θουκ. 3. 44, πρὸς. 5. 111· ἐπισπᾶσθαι τινα εἰς ἑαυτοῦ βούλησιν Πλάτ. Νόμ. 863E· ἐπ. ὁ πέρδιε τὸν Θηρεῖον Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9. 8, 3: — μετ' ἀπαρ., παρακινῶ νὰ πράξῃ τις τι, ἐπισπᾶσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμῶσεσθαι, ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο θὰ παρεκίνη, θὰ εἰλκυεν αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀποιομήσῃ, Θουκ. 4. 9· ἐπισπᾶσθαι τινα ἐμπληροῦσθαι ὁκράσειν τὰ ὅμματα Σεν. Κύρ. 5. 10· — ἐπ. τοὺς πολεμικοὺς ἐφ' ἑαυτὸν Πλωτ. Φίλοπ. 18, πρὸς. Μάρ. 11. 21, 26, Πολύδ. 3.

110, 2, κτλ. — Παθ., φοβοῦμαι μὴ πάντες.. ἐπισπασθῶσιν.. πολεμήσαι Δημ. 62. 5.

5) Μέσ., ἀπορροῶ τροφήν, ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Πρωτ. 2. 25, κ. ἄλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 12, κ. ἄλλ.· καταρροῶ, ἐπὶ τοῦ πινότος τι, Λουκ. Θεωρ. Διάλ. 5. 4.

6) Μέσ., ὡσαύτως, προσκαλῶ, Πύρρον Πολύδ. 1. 6, 5· φυλακὴν καὶ βοήθειαν παρὰ τινος αὐτῷ 7. 6.

7) ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐξαπλῆνς πάλιν ἐπισπωμένης βριαότερον τὴν ἐπὶ κλυσιν ποιεῖν, ἐπαερχομένης, Θουκ. 3. 89.

II. ἀνατρέπω, ἐντεθεὶν παροῖμ., ὤλην τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσω, Δατ. plaustrum percussisti, Λουκ. Ψευδολογιστ. 32.

III. ἐν τῷ Μέσῳ, ἔλκω τὴν ἀκροβυστίαν πρὸς τὰ κάτω, προσπαθῶ νὰ γείνω ὡς ἀπερίτμητος, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπᾶσθω Ἀ' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 18, πρὸς. Ἀ' Μακκ. Α', 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 5. 1.

ἐπισπᾶν, ἐπισπᾶν, ἴδε ἐφέπω.

ἐπισπείρω: μέλλ. -σπερῶ, σπείρω, τὴν δὲ ὁδὸν ταύτην, τῇ βασιλεὺς Ξέρξης τὸν στρατὸν ἤλασε, οὔτε συγχέουσι Θρήνητες οὗτ' ἐπισπείρουσι Ἠρόδ. 7. 115· σπείρω ἐπὶ τινος, φυτοῖς δὲ οὗσι τοῖς τοιοῦτοις καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἀνδρῆρα δεῖ κριθᾶς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4· τινα τι αὐτῷ 2. 17, 3: — μεταφ., ἐπ. μομφὰν ἀλιτροῖς Πινδ. Ν. 8. 67.

ἐπισπείρις, εἰως, ἡ, τὸ ἐπισπένδειν, τὴν ἐπίσπειριν τοῦ οἴνου Ἠρόδ. 2. 39.

ἐπισπείριμα, τό, τὸ ἐπιγεόμενον ὡς ἐσάτης σπονδῆ· μεταφ., ἐπ. τῶν ἐκκεχυμένων βίων Πλούτ. 2. 349B, ἐκ διορθώσε. τοῦ Reisk, ἀντὶ: ἐπὶ πεισμάτων ἐκκεχυμένων βίων.

ἐπισπένδω: μέλλ. -σπέσω, ἐπιγίω τι, κυρίως ὡς σπονδῆν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ οἶνον κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἐπ. Ἠρόδ. 2. 39· ἐπεὶ οἶνον ἐπισπείρωσι κατὰ τῶν κεφαλῶν ὁ αὐτ. 4. 62· τοῖσι ἱεροῖσι ὁ αὐτ. 7. 167· νεκρῷ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1395· τοιαῦτ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χάρας, μετὰ τοιαύτας εὐχάς, ἐπιγίω ταύτας τὰς σπονδὰς, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 149· ἀπολ., κἀμνω σπονδῆν, Ἠρόδ. 4. 60· οὗτ' ἂν τι θύων οὗτ' ἐπισπένδων ἄνοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 156: — ὡσαύτως, ἐπ. δάκρυ Θεοφρ. 23. 38. II. ἐν τῷ μέσῳ τύπος, συνομολογῶ νέαν συνθήκην, Θουκ. 5. 22.

ἐπισπερχής, ἐς, ὁρμητικός, σφοδρός, τῷ σχήματι καὶ τῷ ἡθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχής ἀλλ' ἀγαθὸς φανείσθω Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2. — Ἐπέρρ. -χῶς, Σεν. Κύρ. 4. 1, 3. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισπερχῶς» μετὰ σπουδῆς.

ἐπισπέρχω, ἐπισπεύδω, σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς, αὐτὸς ἐπισπέρχων Ὀδ. X. 451· ([ἵππους] κέντρον ἐπισπέρχων Ἠ. Ψ. 430· ναῦν ἐρετμοῖς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 346· τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεὸς Αἰσχύλ. Θῆβ. 689· τοὺς ἄλλους τοιαῦτ' ἐπισπερχε Θουκ. 4. 12· μετ' ἀπαρ., ἐπισπεύδω, ἐπειγῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 525, Πλωτ. 2. 347A. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισπέρχουσι» ἐπισπεύδουσι, ἐπειγόμενοι. 2) ἐπ. ἴχνος, ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη, Ὀπκ. Κ. 4. 90, πρὸς. Νικ. Θ. 144. II. ἐπισπέρχουσι ἀελλαι, «ἐπισπεύδουσι», ἐπειγόντες» (Σχολ.), Ὀδ. Ε. 304.

ἐπισπείσθαι, ἴδε ἐφέπω B.

ἐπισπεύδω, παροτρύνω, προτρέπω πρὸς τι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀποσπεύδω, καὶ Ἀρτάδανος, δὲ πρότερον ἀποσπεύδων μούνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερός ἦν Ἠρόδ. 7. 18· ἐπ. τὸ δρᾶν Σοφ. Ἠλ. 467· τὴν στρατείαν Ἰσοκρ. 69A, κτλ.: ἐπὶ προσώπων, παροτρύνω, κἀμνω τινὰ νὰ σπεύδῃ, Σεν. Ἑλλ. 5. 1, 33· ὁδῆσαν Θεοφρ. 16. 93· — Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10.

II. ἀμεταβ., σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρός, Εὐρ. Τρω. 1275· πρὸς τινα Σεν. Πόροι 3. 4· ἐπισπεύδω εἰς τι, ἀποβλέπω μετὰ ζήλου εἰς τινα σκοπὸν, Bornem. Σεν. Συμπ. 7. 4· μετὰ δοτ., βοηθῶ, οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, οὗς δὲν ἐβοήθησεν ἡ φύσις, Πλάτ. Νόμοι 810B· μετοχ. ἐπισπεύδων, μετὰ σπουδῆς, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1389.

ἐπισπευστικός, ἡ, ὄν, ὀτρυντικός, Εὐστ. 831. 29.

ἐπισπιλάσαι, ἀπαρεμφ. σπιλῶσαι, κηλιδῶσαι, μολύναι, μιᾶναι, Φώτιος ἐν Nauck. Lex. Vindob. σ. 216.

ἐπισπλαγχνίζομαι, ἐπιθ., ἐπὶ τῶν σπλάγχων, Ἐπιγρ. Δῆλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 25.

ἐπισπλαγχνίζομαι, Ἀποθ. = σπλαγχνίζομαι, ὁ δὲ ἐπισπλαγχνίζομενος ἐλεηθῆσεται Ἐβδ. (Παροῖμ. Σολ. ΙΖ', 5), Σύμμαχ. ἐν Δευτερονόμ. II', 8.

ἐπίσπληντος, ὄν, ἔχων βεβλῆκαμένον τὸν σπλῆνα, ἔχων πάθειν τοῦ σπληνός, σπληνικός, Ἰππ. 1238B.

ἐπισπόμενος, ἴδε ἐφέπω.

ἐπισπονδῆ, ἡ, ἀνανεωθεῖσα ἀναχωρή, ἡ ἣν δύναται τις νὰ ἀνανεώσῃ, Θουκ. 5. 32, ἐν τῷ πληθ.

ἐπισπορά, ἡ, (ἐπισπείρω) δευτέρα σπορά, σπορὰ ἐπὶ σπορᾷ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 10, Ἑκκλ. πρὸς. ἐπισπορία.

ἐπισπορεύς, εἰως, ὁ, ὁ ἐπισπείρων, Βασιλ. III. 637C, Σωκράτ. 520A.

ἐπισπορία, ἡ, «ἐπισπορία ἐστὶν ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα ἑτερον ἐπεμβάλῃ» (Πολύδ. Α', 223)· ἐπισπορίην ἀλέασθαι, «τὸ μὴ ἀνωμάλως ῥίπτειν, ἀλλὰ συμμετρῶς τὰ σπέρματα, μὴ ἐπάλληλα



ταῦτα εἰς ἓνα τόπον· αὕτη γὰρ ἡ ἐπισπορία» (Πρόκλ.), 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 444.

ἐπισπόριον, τό, = ἐπισπορά, Γερμανὸς Κων/πόλεως 265C.

ἐπισπορος, ον, ὁ κατόπιν σπαρείς, οἱ ἐπισποροί, οἱ μετέπειτα, οἱ ἀπόγονοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 673· τὰ ἐπ., λάχανα σπειρόμενα διὰ ὕψιμον συγκομιδὴν, τὰ καλούμενα ἐπισπορά· ταῦτα δ' ἐστὶ τεύτλιον, θριδικήν, εὐζωμον, λάπαθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7.1, 2.

ἐπισπουδάξω, ἐπισπύδω, παροτρύνω τινα εἰς τι, 'Εβδ. (Γέν. ΙΘ', 15 ὡς διάφ. γραφ., Παροιμ. ΙΓ', 11 ἐν τῷ Παθ.). II. ἀμεταβ., σπύδω, ἐπισπούδασον ἐτι θάττον Λουκ. 'Αλ. 2.

III. ἐπισπουδάειν τῷ οἴνῳ, σπουδάειν ἐπὶ τῷ οἴνῳ, σπουδαιολογεῖν ἐν πότῳ, Φιλόστρ. 585.

ἐπισπουδαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπισπύδων τινα εἰς τι, ὁ ἐξαναγκάζων αὐτὸν νὰ πράξῃ τι, 'Εβδ. ('Ἡσαίας ΙΔ', 4).

ἐπίστω, -σποιμι, -σπών, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐφάτω.

ἐπίσσαι, αἰ, = ἐπιγινώμεναι, 'Εκαταίου 'Αποσπ. 367.—Καθ' 'Ἡσυχ.· ἐπίσσαι· ὕστερον γενομένη. νεωτέρα». Ἴδε καὶ 'Ανέκδ. Κραμύρου τ.1. σ. 280. 27 ἐν λέξει μέτασσα.

ἐπίσσειω, ἐπίσσειώ, 'Επικ. ἀντὶ ἐπισείω, ἐπισεώ.

ἐπίσσοφος, ὁ, ἄρχων ἐν τισι Δωρ. πόλεσιν ἐκλεγόμενος ὡς πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας, Σύλλ. 'Επιγρ. 2448 VIII. 16 κέξ.—'Ἴδε Lexicographical Study of Greek. Inscr. by H. M. Searles. ἐν λέξει.

ἐπίσσωτος, ον, (ἐπισσω, ἐπέσσωμαι) ὁ ἐξορμῶν, ὁ ἀναβλύζων μεθ' ὀρμῆς, ἐπὶ δακρύων, κλαυμάτων ἐπίσσωτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἐνι σταγῶν Αἰσχύλ. 'Αγ. 887· βίαιος, αἰφνίδιος, δῦαι αὐτόν· 1150· βίου τύχη ὁ αὐτ. Εὐμ. 924· μετ' αἰτ., ὀρμητικός, φρένας ἐπίσσωτος Εὐρ. 'Ἰππ. 574.

ἐπίσσωτρον, τό, 'Επικ. ἀντὶ ἐπίσωτρον, 'Ἰλ. Ε. 725.

ἐπίστα, ἀντὶ ἐπίστασαι, β' ἐνικ. τοῦ ἐπίσταμαι, Πινδ., Αἰσχύλ.

ἐπίσταγμα, τό, τὸ σταζόμενον ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Γαλην. Δεξ.

ἐπίσταγμός, ὁ, (ἐπιστάζω) αἰμορραγία τῆς ρινός, Διοσκ. 3. 23.

ἐπίσταδόν, 'Επίρρ. (ἐρίστημι, ἐπιστήναι) ἱστάμενος ἐφ' ἑκαστον κατὰ σειράν (ἐφίστάμενος ἐκάστῳ Ε. Μ. 364. 33), ὁ εἰ διαδοχικῶς τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον, νεύκειον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, ἐφεστώτες» (Σχολ.), 'Οδ. Μ. 392· νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν Ν. 54, Σ. 425· πρβλ. ἐπάρχομαι, καὶ ἴδε 'Απολλ. Ρόδ. Α. 293, πρβλ. Δ. 1687.—Τὸ ἐν 'Οδ. Π. 453 χωρίον δόρπον ἐπισταδόν ὠπλίζοντο, φαίνεται ὅτι ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὴν ἄλλην ἐρμηνείαν τῶν Σχολιαστῶν, ἐπίσταμένως, ἐμπελρως» (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ῥήμ. ἐπίσταμαι), ἄλλ' ἄνευ ἀνάγκης.

ἐπιστάζω, στάζω τι ἐπάνω εἰς τι, δηλ. ἀφίνω νὰ πέσῃ τι κατὰ σταγόνας ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, τινί τι 'Αριστ. Προβλ. 3. 5, 6· 'Ορειβάς. Coccchi σ. 102· μεταφ., τερπνάν ἐπιστάζων χάριν Πινδ. Ι. 4 (3) ἐν τέλει· βραχὺ τῆς πειθοῦς Λουκ. 'Ερωτ. 19· πρβλ. ἐνστάζω.—Παθ., ἐπειδὴν ἐπισταγῇ δυνυχι, περὶ γάλακτος, Διοσκ. 2. 75.

II. ἀμεταβ., ἐκ νέου πάσχω αἰμορραγίαν τῆς ρινός, 'Ἰππ. 80E (ἐνθα κακῶς ἐπίσταίς), 171E.

ἐπισταθμάομαι, 'Αποδ., καλῶς ζυγίζω, ἐξετάζω, πάντ' ἐπισταθμώμενος Αἰσχύλ. 'Αγ. 164.

ἐπισταθμεῖα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπισταθμῖα.

ἐπισταθμεύω, καταλύω ὡς στρατιώτης παρὰ τινι, Πλούτ. Σύλλ. 25· τινι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 23, πρβλ. 2. 828F. II. Παθ., ἀναγκάζομαι ὑπὸ τινος νὰ παράσχω αὐτῷ κατάλυμα καὶ τροφήν, οἱ δὲ Φωκεῖς.. ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ρωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι Πολύβ. 21. 4.1· ὀρίζομαι ὡς κατάλυμα, οἰκίαι χαμαιτυπῆαι καὶ σαρβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι Πλούτ. 'Αντων. 9.

III. μεταφ., ἀπαρχολῶ τι εἰς τι, οὐδ' ἐπισταθμεύων τὰ ὅτα διαλέξεσιν ἀκαρίαις Πλούτ. 2. 778B.

ἐπισταθμῖα, ἡ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖσθαι παρὰ τινι, καταλύειν παρὰ τινι, Διόδ. 17. 47 (διάφ. γραφ. -εἶαν), πρβλ. 'Εκλογ. 603. 92 καὶ 96.

II. ὑποχρέωσις τοῦ παρέχειν κατάλυμα εἰς τινα, κυρίως εἰς στρατιωτήν, μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμῶν ἀπαλλάξας ἡγαπήθη, «τῆς ἀνάγκης τοῦ οἰκῆσιν καὶ τροφήν παρέχειν τοῖς στρατιωταῖς» τοῦτο γὰρ ἐσήμαινον αἱ ἐπισταθμῖαι, δ παρὰ τοῖς Τούρκοις τὰ καλούμενα κονάκια» Κοραΐς (τ. 4. σ. 330), Πλούτ. Σερτώρ. 6, Κικ. 'Αττ. 13. 52, 2.

ἐπιστάθμη, ἡ, στάθμη, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 428D.

ἐπιστάθμησις, ἡ, στάθμησις, ζυγοστάσις, Γλωσσ.

ἐπίσταθμος, ον, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν θύρας, 'Ανθ. Π. 9. 336.

2) σταθμῶν, καταλύων παρὰ τινι, ἕκαστος τῶν σταθμῶν τὸν ἴδιον ἐπισταθμον εὐ μάλα μεθύσας ἀπέκτεινε Πολύβιν. 7. 40, 1:—ἐπίσταθμα, τὰ, πρόσθετα σταθμά, «τὰ δὲ ὀνομαζόμενα σταθμῖα, σταθμά, ἐπίσταθμα καὶ στάσιμα ὠνόμασε Κηρισδῶρος» Πολύβ. Δ', 173.

II. ὡς οὐσιαστ., ἐπίσταθμος, ὁ, διοικητής, σατράπης, καὶ μόνον ὁὗ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς 'Ἰσοκρ. 65E· 'Εκατόμνως δ' ὁ Κάρτας ἐπίσταθμος ὁ αὐτ. 74D.—ἐπίσταθμοι: οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑψηλούς· πόλεις· παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς σταθμοῖς εἶναι· σταθμοὶ δὲ αἱ καταγωγαί, οἱ δὲ λακεδαίμονες τοὺς τοι-

οὗτους ἀρμοστὰς ἐκάλουν» Α. Β. 253. 22, πρβλ. 'Αρποκρ. ἐν λ.

2) = συμποσίταρχος, Πλούτ. 2. 612C.

ἐπισταλάζω, = ἐπιστάζω, τί τινι Λουκ. 'Επιστολ. Κρον. 31· ὡσαύτως ἐπισταλάω, στάζω ἐπάνω εἰς τι, Ἰδρώς.. στήθος ἐπ. 'Ανθ. Π. 9. 322.

ἐπιστάλημα, τό, (ἐπιστέλλω) παραγγελία, καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μηδὲν, ἔξενος δὲ ἐπιστάματα (ἀποστέλλειν, Foss) εἰς Βυζάντιον ἀλμάδας, κτλ., Θεοφρ. περὶ Μικροφιλοτ. (Χαρ. 7)· λέγεται ὅτι ἡ λέξις ἐπεχωρίαζεν 'Αλεξανδρεῦσιν, Σιurz. Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 72.

ἐπισταλτικός, ἡ, ὄν, (ἐπιστέλλω) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν:

1) ἐν τῇ γραμμ., ἐπισταλτικὴ πτώσις, ἡ δοτικὴ, 'Απολλ. περὶ Συντάξ. 239, Α. Β. 636. 6. 2) = ἐπιστολικός, Πρὸκλ. παρὰ Φωτ.

ἐπίσταμαι, β' πρόσ. -ασαι, Αἰσχύλ. Πρ. 374, 982, Σοφ. 'Ηλ. 629, Πλάτ., ἄλλ' ἐπίστα Πινδ. Π. 3. 142, Αἰσχύλ. Εὐμ. 86,

581, καὶ ἐπίστη Θεογν. 1085, 'Ἰων. ἐπίσταται (ἐν συνθέσ. ἐξεπ-) 'Ἠρόδ. 7. 135· προστακτ. ἐπίστασο ὁ αὐτ. 7. 29, Αἰσχύλ. Πρ. 840,

967, κτλ.· ἄλλ' ἐπίσταο 'Ἠρόδ. 7. 209, συνηρ. ἐπίστω Σοφ. Ο. Τ. 658, κτλ.· ὑποτακτ. 'Ἰων. ἐπιστέμωμαι 'Ἠρόδ. 3. 134, 'Αττ. ἐπίσταμαι Πλάτ. Εὐθύδ. 296A:—παρὰ. ἡπιστάμην, ασο,

ατο, Αἰσχύλ. κτλ.· ἄνευ αὐξήσ. ἐπίστατο 'Ομ., καὶ παρ' 'Ἠρόδ. πλείστοι ἐκδίδται γράφουσιν αὐτὸ ἄνευ αὐξήσ.· 'Ἰων. γ' πληθ. ἡπισ-

τέατο ἢ ἐπιστέατο:—μέλλ. ἐπιστήσομαι 'Ομ., 'Αττ.:—ἀορ. ἡπιστήσθην 'Ἠρόδ. 3. 15, Πλάτ. Νόμ. 687A:—'Αποδ.:—

μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξῃ τι, εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω, οὐδέ οἱ δοτέ' ἐπιστήσονται 'Αχαιοὶ ἀλλέξαι, «οὐδέ τὰ ὅσα αὐτοὺ εἴσονται οἱ 'Ελλήνες σὺλλέξαι» (Θ. Γαζής), 'Ἰλ. Γ. 320, πρβλ. 'Οδ. Ν. 207· ὁ 'Ομηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τε διανοητικῆς ἰκα-

νότητος, ὅστις ἐπίσταιτο ἡσὶ φρεσὶν ἄρτια βάζειν 'Ἰλ. Ε. 92, 'Οδ. Θ. 240· ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ Δ. 730, καὶ ἐπὶ τεχνικῆς δεξιότητος, ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν 'Ἰλ. Ε. 60:—συγν. παρ' 'Αττ., οὕτως σωφρονεῖν ἐπίστασαι Αἰ-σχύλ. Πρ. 982, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 589· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπ. δόμος Αἰσχύλ. 'Αγ. 962· ἐπ. .. θεοὺς σέβειν Εὐρ. 'Ἰππ. 996,

πρβλ. 'Αλκ. 566· κιθαρίζειν οὐκ ἐπ. 'Αριστοφ. Σφ. 969, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223D, Πλάτ. 420E, κ. ἄλλ.· τὸ ἀπαρ. συχναίς παρα-

λείπεται, σφζ' ὅπως ἐπίσταται Αἰσχύλ. Πρ. 374, πρβλ. Εὐμ. 581.

2) παρ' 'Ἠρόδ., εἶμαι βέβαιος, εἰςεύρω, πιστεύω δι. . ., 3. 134, 140., 6. 139, κ. ἄλλ.

II. μετ' αἰτ., ἐνωσθ' ὑπόθεσιν τινα, γνωρίζω, εἶμαι πεπειραμένος ἐν τινι, γινώσκω καλῶς τι, πόλ-λ' ἡπίστατο ἔργα 'Ἰλ. Ψ. 705, πρβλ. 'Οδ. Β. 117, Η. 111· Μου-σέων δῶρον 'Αρχίλ. 1· τὴν τέχνην 'Ἠρόδ. 3. 130· τὸ μέλλον Αἰσχύλ. Πέρσ. 373· ἐμπειρία ἐπ. τι Θουκ. 4. 10· πάσας τὰς

δημιουργίας Πλάτ. Πολ. 598C· ἔγωγε γράμματα· οὐδ' ἐπ. Κρατίδης ἐν «Νόμοις» 1· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὁμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 276· μετ' ἀπαρ. πρὸς ἐπεξηγήσιν τῆς αἰτίας, ἔργον δὲ μῦνον ἐσθίειν ἐπ. Σίμων. 'Αμοργ. 24, πρβλ. 'Αρχίλ. 59:—οὐς προχεί-ρου εἶχον καὶ ἡπιστάμην μύθους τοὺς Αἰώλωπον, οὐς εἶχον

προχείρους καὶ ἐγίνωσκον ἀπὸ στήθους, Πλάτ. Φαίδων 61B, πρβλ. Γοργ. 484B· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, τοὺς γινώσκοντας νὰ διαλέγωνται Συριστὶ, Σεν. Κύρ. 7. 5, 31.

2) μεθ' 'Ομηρ., γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, γινώσκω καλῶς (ἐξ οὗ ἐπιστήμη), 'Ἠρόδ. 7. 8, καὶ 'Αττ.: τὸ

ἐπίστασθαι κεῖται ὡς ἰσοδύναμον τῷ εἰδέναι, Πλάτ. Θεαιτ. 163C, 'Αριστ. 'Αναλυτ. Πρ. 2. 21, 9 κέξ., Φυσ. 1.1.1· (ἄλλ' ἐνίστο

τὸ μὲν εἰδέναι εἶναι γενικὸς ὅρος, τὸ δὲ ἐπίστασθαι περιορίζεται εἰς τὴν αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴν γνῶσιν (ἐπιστήμη), 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 10):—συχνάκις ἐπιτείνεται δι' ἄλλον λέξεων, οἶον, εὖ ἐπ. 'Ἠρόδ. 5. 42· σαφῶς ἐπ. Αἰσχύλ. Πρ. 840, κτλ.· τὰ δια-φέροντα ἐπ. 'Ανδοκ. 31. 34:—Συντάσσ., ἐπ. τι 'Ἠρόδ. καὶ

'Αττ.: ἐπ. περὶ τινος 'Ἠρόδ. 2. 3, Θουκ. 6. 60· περὶ θεῶν Εὐρ. 'Αποσπ. 793· ἐπομένης ἐξηρημένης προτάσεως, τί σφιν χρή-σεται ἐπ. Θεογν. 770· ἐπ. ὅτι.. ἡ ἐπ. τοῦτο, ὅτι.. 'Ἠρόδ. 1. 3, 156, κ. ἄλλ., καὶ 'Αττ.: ὡς.. 'Ἠρόδ. 1. 122, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599, Σοφ. Αἰ. 1370· ἐπ. αὐτὸν οἷς ψωμίξει· 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 715, κτλ.

3) σπανίως, γνωρίζω τινά, ὡς τὸ γνῶναι, ὁ παῖς τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπ. Εὐρ. 'Ἰων 51, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 1278,

III. μετὰ μετοχ. παρὰ πεζογράφου καὶ 'Αττ., γνωρίζω δι. . . τις εἶναι, ἔχει, κτλ., εὖ ἐπ. αὐτὸς σχήμαν 'Ἠρόδ. 5. 42· ἐσ-θλὸς ὢν ἐπίστασο Σοφ. Αἰ. 1399, πρβλ. Θουκ. 2. 44· ὡσαύτως, ὡς ὠδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπ. σε χρή Σοφ. Αἰ. 281, πρβλ. Ο. Τ. 848:—μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐαυτοῦ Φαυστύλου ἡπιστάμεθα

παῖδας (ἐνυπ. ὄντας) Πλούτ. Ρωμ. 7.

IV. ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. ἐπιστάμενος, ἡ, ον, καίπερ ἐν πολλοῖς φυλάττουσα τὴν

ῥηματικὴν αὐτῆς δύναμιν, πολλάκις ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπιθ., ὡς τὸ ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐμπειρος, νοήμων, ἀνδρὸς

ἐπισταμένου, ἐπιστάμενον ἄνδρα τὸν σπουδαῖον φησιν, ἥτοι ἀγα-θόν. ἄρ' οὐ γέγονεν ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον τοῦ λέγειν ἐπιστήμας τὰς ἀρετὰς» (Εὐστ.), 'Οδ. Ε. 359· ἐπισταμενὸν περ ἐόντι, καίπερ

ὄντι ἐμπερὶ, 'Ἰλ. Τ. 80· καὶ μάλ' ἐπ. 'Οδ. Ν. 313· ἔτι καὶ ἐπὶ



των ποδῶν χορευτοῦ, θρέεσκον ἐπισταμένοισι πόδεςσι, ἐξ-  
σκημένοι, Ἰλ. Σ. 599:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπιστάμενος πο-  
λέμοιο, φόρμιγγος, αἰοδῆς, ἔμπερος, πεπειραμένος εἰς... Β. 611, Ὁδ. Φ. 406· καὶ μετὰ δοτ., ἀκοντι (ἐνθα ἴσως ἐξυπακούστ.  
βάλλειν) Ἰλ. Ο. 282:—ἐντεῦθεν, 2) Ἐπίρρ. ἐπιστάμε-  
νως, δεξιῶς, ἐμπεριῶς, Ὁμ., Ἡσ. Θ. 87, κτλ.· εὐ καὶ ἐπιστα-  
μένως Ἰλ. Κ. 265, Ὁδ. Υ. 161, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 107· ἐπιστ.  
πίνειν Θούγ. 212 Bgk.· ὡσαύτως παρὰ πελογράφους, Ξεν. Κύρ. 1.  
3, 3. (Ἐπειδὴ οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν φράσιν ἐφίστημι τὸν  
νοῦν κάπως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάμαι, εἶναι πιθανὸν ὅτι  
τὸ ἐπιστάμαι εἶναι ἀπλῶς ἀρχαῖος μέσος τύπος τοῦ ἐφίστημι,  
πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 13, τῷ γὰρ ἡρεμῆσαι καὶ στήναι τὴν  
διάνοιαν ἐπιστασθαι.. λέγομεν, καὶ ἴδε ἐπιστασις 2).—Ἰδε  
Κόντου Γλωσσ. ΠαρATR. σ. 52.

ἐπιστάσις, εως, ἡ, αἰμορραγία ῥινός (ἡ λέξις φαίνεται ἐφαρ-  
μένη), Ἰππ. 80.18· πρβλ. ἐπιστάζω ἐν τέλει.

ἐπιστάσια, Ἰων. -ία, ἡ, = ἐπιστασις, ὡς ἐλασία ἢ ἑλασις,  
(πρβλ. Δοβ. Φρύν. 528), προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἔχει δὲ ἐπι-  
στασίαν, εἶναι ἀξία προσοχῆς, Ἀθην. 66B· ἐπ. τῆς νόσου Ἀρετ.  
π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6.

II. διοικήσις, κυβέρνησις, πρὸς  
τὴν ἐπ. αὐτὴν Στράβ. 366, πρβλ. Διόδ. 20. 32· ἀπολ., Πλουτ.  
Λυκούλ. 2, Νικ. 28, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. ΠαρATR. σ.  
51, 52 καὶ 510.

ἐπιστάσιος, στασιῶς ἐπὶ τινι, δὲν παραδέχομαι τι, Σίετ.  
Ἐμπ. π. Μ.11. 37, Θεοφύλ. Σιμοκ. 325.11.

Ἐπιστάσιος Ζεύς, ὁ, ὁ παρὰ Ῥωμαίους Jupiter Stator, ὁ  
ποιῶν ἵστασθαι καὶ μὴ φεῦγειν, τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν ἐπι-  
στάσιον ἂν τις ἐρμηνεύσειεν Πλουτ. Ῥωμ. 18. (Ἐκ τοῦ ἐφί-  
στημι).

ἐπιστάσις, εως, ἡ, (ἐφίστημι) «σταμάτημα», ἔμφραξις, ἐπί-  
σχεσις, τῆς κοιλίης, τοῦ οὔρου Ἰππ.195E, 76E· ἐπ. αἵματος,  
«σταμάτημα» τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. 380.15· πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.  
1.7.1.

2) βία, ὁρμή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9.1. II.  
(ἐφίσταμαι) «σταμάτημα», στάσιμον, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν.  
2. 4, 26· φροντίζων ἐπιστάσεις, στάσιμον διαλογισμῶν, ἀνίσχυ-  
χοι διαλογισμοί, Σοφ. Ἀντ. 225· ἀντίθετον τῷ κίνησει, Ἀριστ. π.  
Ψυχ. 1. 3, 21, κ. ἄλλ.

2) τὸ ἵστασθαι πρὸς ἐξέτασιν, παρα-  
τήρησις, προσοχή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 17· τοῦτ' ἄξιον  
ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 4, 7· μετὰ ἐπ. ὁ αὐτ. περὶ Ἀτομ.  
Πρακμ. 18· ἐπ. γίγνεται τινος Πολύδ. 8. 30, 13· ἀξίος ἐπιστά-  
σεως ὁ αὐτ. 11. 2, 4· ἀγειν τινὰ εἰς ἐπ. ὁ αὐτ. 9. 22, 7· ἔξ ἐπ.,  
προσεκτικῶς, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. 3. 58. 3· ἀξίος ἐπ. ὁ αὐτ.  
11. 2, 4.

3) = ἐπιστασία II, Διόδ. 14. 82· ἐπ. ἔργων,  
ἐπιδρασίς, ἐποπτεία, ἐπιτήρησις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 2:—ἴσως ἔχει  
αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ια', 28.

4) ἀρχή, ἑνάρξις, ἐπ. ποιεῖσθαι ἀπὸ... Πολύδ. 1.12. 6· ἡ ἐπ. τῆς  
ἱστορίας ὁ αὐτ. 2. 71, 7· τῆς κακίας Ἐβδ. (Β' Μακκ. 5', 3).

5) ἀφρός, Ἰππ. Ἀφ. 1259. 6) θέσις, τὴν ἐπ. ἐπ' ἄλ-  
λῆλοισ ἐφείναι, ἐπὶ πλοίων, Πολύδ. 1. 26, 12.

III. ἴδε ἐπι-  
στάσις.

ἐπιστάτης, ἡ, (ἐπιστάμενος) ἀξίωμα, κυβέρνησις, διοίκησις,  
Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. § 174.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. ΠαρATR. σ. 132.

ἐπιστάτειον, ἴδε ἐπιστατητειον.

ἐπιστάτω, = τῷ ἐπομ., Εὐσεβ. παρὰ Στοδ. 308. 42, Σουλ.  
Ἐπιγρ. 5142.—ὁ τύπος οὗτος «σπανιότατα μὲν ἀπαντᾷ, ἀνελλήγι-  
στος δ' ὑπὸ τοῦ Κοβθίου νομιέται» Κόντος ἐν Γλωσσ. ΠαρATR. σ. 28.

ἐπιστάτω, εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ποιμνιοῖς Σοφ. Ο. Τ.  
1028, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἡ ψυχὴ ἐπ. τῷ σώματι Πλάτ.  
Γοργ. 465C, 465C, πρβλ. Πολ. 443E· τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ  
ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390C, πρβλ. 405D.

2) μετὰ γεν., ἔχω τὴν  
ἐποπτεῖαν τινός, τὴν φροντίδα, τοῦ ἔργου Ἡρόδ. 7. 22· ἔργων  
Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· ζῶων ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2· τοῦ οἴκου δεῖ  
εἶναι αὐτόθι 8.1, 16· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 600D· οὐκ ἂν  
ἐρθῶς ἔχοι τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν ὁ αὐτ. ἐν  
Πρωτ. 338, πρβλ. Ἰσοκρ. 62C· ἐπ. τῶν νοσεόντων Ἰππ. 27.  
7· καὶ ἀπολ., Πλάτ. Πολιτ. 293B.

3) ἵσταμαι πλησίον, παρί-  
σταμαι, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, οὐ ψευδὴς μάρτυς ἐργασίαν ἐπ.  
Πινδ. Ν.7.1· Παῖδων τῷδ' ἐπιστάτεϊ λόγφ Δίσχολ. Ἀγ. 1248.

4) σπάντως μετ' αἰτ., ἀκολουθῶ, τίς γάρ με μόχθος οὐκ  
ἐπιστάται; Σοφ. Ἀποσπ. 163.

II. ἐν Ἀθῆναις, εἶμαι Ἐπι-  
στάτης, ἥτοι πρέεδρος (ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ), συχν.  
ἀπαντᾷ ἐπὶ κεφαλῇς ψηφισμάτων, ἔδοξε τῷ δήμῳ. Νικιάδης  
ἐπιστάται Θεοκ. Α. 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 373, Ἀνδοκ. 13.  
3, Σουλ. Ἐπιγρ. 73b.1 (Προσθῆκ.), 74. 8., 76. 2, κτλ., καὶ ἴδε ἐπι-  
στάτης, πρύτανης II.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. ΠαρATR. σ. 28,  
ἐνθα καὶ παθ. ἐπιστατοῦμαι ὑπὸ τινος· ἴδε καὶ ΠαρATR. τοῦ  
αὐτοῦ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 363 κέξ.

ἐπιστάτη, ἡ, ἴδε ἐπιστάτης IV.

ἐπιστάτηρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ., ὅστις καὶ ἐρμηνεύει  
αὐτὸ «τὸ στόμα τῆς νεώας, καὶ κατὰ πληθ., «ἀγορανόμοι. καὶ οἱ  
τῶν πλοίων νομεῖς».

ἐπιστάτης, εδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιστάτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.  
Θεσμ. 374, Σουίδ., Εὐδοκ. Μακρμεβ. 12 Villos. An. Gr.

Ἐπιστάτηριος, «Ζεύς ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι) ὁ παρὰ τινι ἱστάμενος, ὅθεν, ὁ  
προσερχόμενος ὅπως ἐπαίτηση ἢ ἱκετεύσῃ, ἐπαίτης, ἱκέτης, οὐ σὺν·  
ἀν.. σὺν ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δόλῃς Ὁδ. Ρ. 455. 2) ἐν  
παρατάξει μάχης, ὁ ἱστάμενος πλησίον ἀνδρός τινος ὅστις ἐν  
παραστάτῃς ἦτο ὁ πλησίον ἐκ δεξιῶν ἡ ἀριστερῶν ἱστάμενος, ὁ δὲ  
προστάτης ὁ ἐν τῇ ἔμπροσθεν γραμμῇ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 59.,  
8.1, 10, κ. ἄλλ.

II. ὁ ἐπὶ τινος ἱστάμενος, ἀναβάτης, ἀρμά-  
των ἐπιστάται, ἐπὶ ἀρματηλάτου, Σοφ. Ἠλ. 702· ἐπὶ τοῦ μαχομέ-  
νου ἐκ τοῦ ἀρματος, ὡς τὸ παραβάτης, γυμνήτες, ἱππῆς, ἀρ-  
μάτων τ' ἐπιστάται Εὐρ. Φοῖν. 1147· ἐλεφάντων ἐπ., ἐπὶ τοῦ  
ὁδηγοῦ, Πολύδ. 1. 40, 11.

2) ὁ ὠρισμένος νὰ ἐπιστάτῃ ἐπὶ  
τινος, νὰ εἶναι ἀρχηγός, οἱ δ' ἐπιστάται, δις οὗ στρατηγῷ  
Δίσχολ. Θιβ. 815· πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης, δηλ. ὁπλίτης, ὁ  
αὐτ. ἐν Πέρσ. 379· ποιμνίων ἐπιστάταις Σοφ. Αἰ. 27· ἐρετριῶν  
ἐπ. (ὡς τὸ κώπης ἀναξ) Εὐρ. Ἐλ. 1267· θύματος ἐπ. ὁ αὐτ.

Ἐκ. 223· ἀλλὰ, ταύρων πυρπνῶν ἐπιστάτην (ἐνθάδε),  
θαυμαστὴν ταύρων πυρπνῶν διὰ τὸν χειρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 478·  
οἶους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας, δηλ. οὐχ ὅπλων, ἀλλὰ  
γυναικείας τρυφῆς ἐπιστάτας, «οἷους εἰκὼς εἶναι ἐπιτηδεύουσιν εἰς τὴν  
τῶν ἐνόπτρων καὶ μύρων ὑπηρεσίαν» (Σχόλ.), περὶ τῶν Φρυγῶν,  
ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1112· ἐπὶ προστάτου θεοῦ, ἐναλίψ θεῷ τοῦδ'  
ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ Σοφ. Ο. Κ. 889· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀν-  
δράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, ὁ δέειπεν,  
ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 76.—ὡσαύτως παρὰ πελογράφους, θέομαι δ' ἑνὶ τῶν  
τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινοὺς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι,

κρίτας, Ἀνδοκ. 29. 34· ἐπιστήμων, ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης;  
τί ἂν εἰποῖμεν αὐτὸν εἶναι, ὡς Σώκρατες, ἡ ἐπιστάτην τοῦ  
ποιήσαι δεινὸν λέγειν; Πλάτ. Πρωτ. 312D· ἐπ. ἀθλῶν,  
πρέεδρος, ἐπιμελητὴς τῶν ἀγῶνων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 949A, πρβλ.  
Ξεν. Λακ. 8, 4· ἐπὶ τῶν ἐπιστατούντων ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄνθρωποι,  
ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 18· ἐπὶ κυβερνήτου πλοίου, ὁ αὐτ. Οἰκ.  
21, 3, καὶ (μεταφ.) Πλάτ. Πολ. 412A.

III. ἐν Ἀθῆναις  
ἱδίων, 4) ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις, εἰς ἐκ τῶν πρυτάνεων,  
ἐκλεγόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὅστις προήδρευεν ἐπὶ τῇ βουλῇ ἢ τῇ ἐκ-  
κλησίᾳ (ἐὰν συνέβαινε νὰ συνεδριάξῃ αὕτη ἡ ἐκκλησία) μέχρι τῶν  
ἀρχῶν τῆς δ' πρὸ Χρ. ἐκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ ἐπιστάτης διαρρίσθη  
φύλαξ τῶν ἀρχείων καὶ τοῦ θησαυροφυλακίου, καὶ ἐκλήρου ἐνέαν  
προέδρους ἐκ τῶν ἐνέαν φυλῶν (ἐξαιρουμένης τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς),  
οἵτινες προήδρευον ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἔπραττεν  
αὐτοὺς ἕως τότε, καὶ ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπιστάτης τῶν προέδρων,  
Ἀρχιγν. 59. 13, Δημ. 596. 4, Σουλ. Ἐπιγρ. 186, 189. 5.—Κατὰ  
τὸν Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ἀθην. Πολ. XLIV (σ. 63. 20, ἐκδ. Blass),  
«ἐστὶ δὲ ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων εἰς ὁ λαῶν» οὗτος δ' ἐπιστατεῖ  
νῦντα καὶ ἡμέραν, καὶ οὐκ ἔστιν οὐτε πλείω χρόνον οὐτε δις τὸν  
αὐτὸν γενέσθαι. τηρεῖ δ' οὗτος τὰς τε κλεῖς τὰς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ  
χρήματα ἐστὶν καὶ [τὰ] γράμματα τῇ πόλει, καὶ τὴν δημοσίαν σφρα-  
γίδα, καὶ μένειν ἀναγκαῖον ἐν τῇ θόλῳ τοῦτον ἐστίν, καὶ τριτύν  
τῶν πρυτάνεων ἦν ἂν οὗτος κελεύῃ. καὶ ἐπειδὴν συναγάγῃ οἱ  
πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, οὗτος κληροῖ προέδρους ἐνέαν,  
ἕνα ἐκ τῆς φυλῆς ἐκάστης πλην τῆς πρυτανευούσης, καὶ πάλιν ἐκ  
τούτων ἐπιστάτην ἕνα, καὶ παραδίδωσι τὸ πρόγραμμα αὐτοῖς: οἱ δὲ  
παραλαβόντες τῆς τ' εὐκοσμίας ἐπιμελοῦνται, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ χρη-  
ματίζειν προτιθέσιν, καὶ τὰς χειροτονίας κρίνουσιν, καὶ τὰ ἄλλα  
πάντα διοικοῦσιν, καὶ τοῦ [τ'] ἀρεῖναι κύριοι εἰσιν, καὶ ἐπιστατῆ-  
σαι μὲν οὐκ ἔξεστιν πλείον ἢ ἀπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ, προεδρεύειν  
δ' ἔξεστιν ἀπαξ ἐπὶ τῆς πρυτανείας ἐκάστης.

2) ἐπόπτης,  
ἐπιτηρητὴς δημοσίων ἔργων, οἰκοδομῶν, κτλ., τοῦ νεῶ τοῦ ἐν  
πόλει, δηλ. τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, Σουλ. Ἐπιγρ. 160.1·  
ἐπ. τῶν ἔργων, Λατ. praefectus operum, Δημ. 264. 26, πρβλ.  
Ἀρχιγν. 55. 41· τοῦ ναυτικοῦ ὁ αὐτ. 85. 29· τῶν κοπρῶνων  
Δημ. 785.13, κτλ.

IV. κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Ἀριστοφ. εἰς  
Ὀρν. 436, «ἐπιστάτῃ δὲ θηλυκῶς χαλκοῦ: τρίποδος χυτρώποδος  
ἐκτελῶν χρεῖαν. οἱ δὲ πᾶν τὸν Ἡρακλῆον πρὸς τὰς ἐστίας ἱδρυμένον  
ὡς ἔφορον τοῦ πυρός». ἄλλως οὐ ἐπιστάτης ξύλον ἐστὶ κόρακας  
ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν,  
ὡς ἐπιτίθεσθαι λίθῃτα ὑποκαίμενον». Ἰδε Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 9,  
καὶ πρβλ. τὴν λέξιν ἐπιστατον.—Περὶ τοῦ ἐπιστάτης ἔχει πολλὰ  
ὁ Σουίδ. ἂν ἴδε.

V. ἐκκλησιαστ. = ἡγούμενος μοναστηρίου,  
Δωρόθ. 1800B.

ἐπιστατητειον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιστατεῖω, δεῖ ἐπιστατεῖν,  
μετὰ δοτ., Πλάτ. Πολ. 377B, 401B· μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 7, 35·  
ἴδε Δοβ. Φρύν. 766.

ἐπιστατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος: εἰς τὸ ἐπιστατεῖν,  
ἡ ἐπιστατικὴ (ἐξυπακ. ἐπιστήμη), Πλάτ. Πολιτικ. 292B,  
308E.

II. ἐδραῖος, ἀμετακινήτος, Διογ. Α. 7. 45.—Ἐπίρρ.  
-κῶς, ἀμετακινήτως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 84 πρὸς ἐρμη-  
νεύειν τοῦ ἐπισταδόν· ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, Σίετ. Ἐμπ. π.  
Μ. 7. 182.

ἐπιστάτης, εδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπιστάτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.  
Θεσμ. 374, Σουίδ., Εὐδοκ. Μακρμεβ. 12 Villos. An. Gr.



**ἐπίστατον**, τό, = ὑποκρητηρίδιον, ἐν τῷ Ἀττικῷ κειμένῳ τῆς Σιγειακῆς Ἐπιγραφῆς.

**ἐπιστάχυν**, (σταχύς) ἀναδίδω, αὐξάνω, κυρίως ἐπὶ τῶν σταχυῶν μεταφ., ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξανθήσεως τῶν ἐν τῷ γενεῖν τριχῶν, ἴσόν που κάκείνω ἐπισταχύεσκον ἱουλοί, «ἤνθονον, ἤνθουν» (Σχόλ.), περὶ τοῦ Κυκλίου καὶ τοῦ Ἰάσονος ὄντων τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 972.

**ἐπιστάσται**, ἴων. ἀντὶ ἐπίστανται.

**ἐπιστεγάζω**, ἐπιθέτω στέγην, ἐπεστέγασε τὸ οἶκημα δοκοῖς παχειαῖς Κρητίας παρ' Ἀθην. 529C. — Ἰδε Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπέρεψα. **ἐπιστείδω**, πατὴρ ἐπάνω, ἵσταμαι ἐπάνω, ὃν δ' ἐπιστείδεις τόπον, ὁ τόπος δὲ ἐφ' οὗ πατεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 56· ἐπιλήθεται οὐνεκα γαῖαν ποσσὶν ἐπιστείδει Ρίαν. παρὰ Σοφ. 54. 18· αἰγιαλόνδε Ὀρρ. Ἀργ. 1118· ἐπ. ἔργον, Λατ. opus aggredi, προχωρεῖν εἰς τὸ ἔργον, αὐτόθι 941.

**ἐπιστεγνῶ**, γραπτέον ἐπιστεγανῶ, «σκαπάζω, στουπάνω» Ἡρων Πνευμ. σ. 232D.

**ἐπιστεῖριον**, τό, τὸ ἐπὶ τῆς στείρας, ἐπιστεῖριον τὸ τῆς νηὸς Σουῖδ.

**ἐπιστεῖχω**, πλησιάζω, νᾶσον Πινδ. Ι. 6. 5, 30· ἀήματα.. ἐπ. χθόνα Αἰσχύλ. Εὐμ. 906· ἀπολ., τὴν ἐπιστεῖχουσαν ἡμέραν Εὐρ. Ἀποσπ. 813. 7.

**ἐπιστέλλω**, μέλλω. -στέλλω, στέλλω πρὸς τινα, γράψας ἐς βιβλίον τάδε ἐπέστειλε ἐς Σάμον Ἡρόδ. 3. 40, πρὸλ. 7. 239· γράφω, ἀγγέλλω δι' ἐπιστολῆς, ἡδὶω.. ἂν εἶχον ὑμῖν.. ἐπιστέλλειν Θουκ. 7. 14· ὁ δὲ Κύρος αὐτῷ ἐπέστειλε πρὸς μὲν Πέρσας λέγειν κτλ., Ξεν. Κύρ. 4. 5, 26· ἐπ. ἐπιστολάς τινα Διημ. 51. 2, Πλάτ. Ἐπιστ. 363B:—ἀπολ., στέλλω ἀγγέλιον, Εὐρ. Ι. Τ. 770· ἰδίως δι' ἐπιστολῆς, γράφω, παραγγέλλω, Αυσ. 160. 27· περὶ τινος ὡς ἀδικοῦντος Θουκ. 8. 38· ἐπ. ὅτι.. αὐτόθι 50, 99· τὰ ἐπιστάλιντα ἐκ Σάμου, αἱ εἰδήσεις αἱ ἀποσταλθεῖσαι ἐκ Σάμου, αὐτόθι 50· τὰ ἐπισταλμένα, ἐπιστολαί, Πλουτ. Ἀρτοφ. 21, κλ.· πρὸλ. ἐπιστολή. 2) παραγγέλλω, διατάττω, τινί τι Θουκ. 5. 37· τινὰ τι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 32· τινί περὶ τινος αὐτόθι 4. 5, 34, Πλάτ. μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινί ἀπιστασθαι Ἡρόδ. 6. 3· τινί ἐκμαθεῖν Εὐρ. Φοῖν. 863· ὡσαύτως, ἐπ. τινὰ ποιεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 106, Ξεν. Κύρ. 5. 5. 1· καὶ ἀνευ πτώσεως, δίδω διαταγὰς ὅπως πράξῃ τις τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 205, Θουκ. 8. 72, κλ.· οὕτως, ἐν τῷ Παθ., ἐπέσταλτό οἱ.. μετ' ἀπαρ., διετάχθη νὰ.., Ἡρόδ. 4. 131· καὶ μοι ἐκ βασιλείως ὧδε ἐπέσταλται ὁ αὐτ. 6. 97· αἱς ἐπέσταλται τέλους, εἰς αἷς ἀνετέθη ἡ ἐπιμέλεια, Αἰσχύλ. Ἀγ. 908, πρὸλ. Εὐμ. 743· τὰ ἐπισταλμένα, αἱ δοθεῖσαι διαταγαί, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 779· κατὰ τὰ ἐπ. ὑπὸ Δημοσθένους Θουκ. 4. 8. 3) διατάττω διὰ διαθήκης, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, πρὸλ. Valck. Εὐρ. Ἰππ. 858.

II. σύρω τι ὑπεράνω, φάρος ἐπιστεῖλασα κατωμασδὼν Χριστοδ. Ἐκφρ. 140· πρὸλ. συστέλλω.

**ἐπιστεναγμός**, ὁ, στεναγμός ἐπὶ τινί, Γλωσσ.

**ἐπιστενάζω**, μέλλω. -αζω, στενάζω ἐπάνω εἰς τινα, καὶ τί δή πράττειν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε, Αἰσχύλ. Πέρσ. 727, Πλουτ. Βροῦτ. 51, κτλ.· ἀπολ., Εὐρ. Ι. Τ. 283. **ἐπιστενάκτος**, ὄν, «τὴν ἐπιστενάκτον βοήν», τὴν μετὰ στεναγμῶν ἐπιβόων ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοῖν. 1301. **ἐπιστενάχιζω**, = ἐπιστενάω, Νόνν. Δ. 8. 204· πρὸλ. ἐπιστοναχίζω.

**ἐπιστενάχω**, = ἐπιστενάω, τινί Αἰσχύλ. Ἀγ. 790· ὅρ. ἐπεστενάχησε θανόντι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2109g:—ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 185:—Μέσ., ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι Ἰλ. Δ. 154, πρὸλ. Τ. 301, Χ. 515.

**ἐπιστενος**, ὄν, συνεσταλμένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 4, 7, ἐν τῷ συγκρ.

**ἐπιστέρω**, στενάζω ἐπὶ τινί ἢ μετὰ τι, ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων Ἰλ. Ω. 776, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 679· τί δή τάλαινα τοῖοδ' ἐπιστέρεις τέκνοις; διὰ τί στενάξεις διὰ ταῦτα τὰ τέκνα; Εὐρ. Μῆδ. 929, πρὸλ. Πλουτ. Καῖς. 21, κλ.

2) μετ' αὐτ., θρηνῶ, Σοφ. Τρ. 947.

**ἐπιστέρνιος**, ὄν, ἐπιστήθιος, ἐπιστέρνιον ἀνάκλιμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης Θ. Στουδ. σ. 785, ἐκδ. Μί.

**ἐπιστεφάνω**, κοσμῶ διὰ στεφάνου, βωμὸν Πινδ. Ο. 9, ἐν τέλ.· τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 401.

**ἐπιστεφής**, ἔς, Ὀμ., μόνον ἐν τῇ φράσει κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο, κρατῆρας πλήρεις οἶνου μέχρι στεφάνης, Ἰλ. Θ. 232, Ὀδ. Β. 431, πρὸλ. ἐπιστεφέω:—κεκαλυμμένος ἔκ τινος πράγματος, ἥδε δ' ὡστ' ὄνου ράχης ἐστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής, περὶ τῆς νησοῦ Θάσου, Ἀργίλοχ. παρὰ Πλουτ. 2. 604C:—μεταφ., ὅσοις ἐπιστεφής φρονήσεως ἢ κεφαλῇ Εὐστ. Πονημ. σ. 319, 66.

**ἐπιστέφω**, κυρίως, περιβάλλω διὰ στεφάνου ἢ ὡς διὰ στεφ., ὁ Ὀμ. αἰετοῖτε ἐν τῷ Μέσφ, κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο, ἄκρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν ποτοῦ, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Α. 148, κτλ.· ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρητῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖν οἱ κρατῆρες ποιοῦνται· Ἀθην. 13D, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 674F (διότι οὐδεμίαν

ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν μεταγενεστέραν συνήθειαν, καθ' ἣν τὸ ποτήριον ἐστέφετο δι' ἀνθίων, Λατ. vina coronare, ὡς ὁ Οὐεργίλιος ἐκλαμβάνει τὸ πρᾶγμα, Αἰν. 3, 525, πρὸλ. Ἀθην. ἐνθ' ἄνωτ. καὶ ἴδε ἐν λ. ἐπιστεφής, ἀμφιστεφής).

III. καλύπτω διὰ τινος, μέ τι, τράπεσοδι μακρινίδων ἄρτων ἐπιστέφοισι, κεκαλυμμένοι δι' ἄρτων, Ἀλκμάν 61.

III. χοάς ἐπιστέφω τινί, ἐπὶ χοάς ἐπὶ τοῦ τύμβου τινός, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἐβλάστε, τάσδε δυσμενεῖς χοάς οὐκ ἂν ποθ' ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε Σοφ. Ἠλ. 441.

**ἐπιστέωνται**, ἐπίστη, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπίσταμαι.

**ἐπιστηθεῖζομαι**, ἀκκουμβῶ, στηρίζω τὸν στήθος μου ἐπὶ τινος, Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμ. Η' 5), διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπιστηθρ-.

**ἐπιστήθιος**, ὄν, (στήθος) ἐπὶ ἡ παρὰ τὸ στήθος, ἐπὶ φιλου, οἰκείος, προσφιλῆς, στενός, Δαμασκ. Ι. 1249C (πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιγ', 25), Θεοφάν.:—ὡσαύτως ἐπιστηθεῖδος, Ε. Μ. 760. 48, 723., 9., 733, 19., 762, 15, κλ.

**ἐπιστήκω**, = ἐφέστηκα, Βίος Ἐπιφαν. 84D.

**ἐπιστηθεῖν**, Παθ., ἐπιτίθεμαι ὡς στήλη ἐπὶ τινος, θινός ἐπεστηλωμένον ἄχθος Ἀνθ. Π. 7. 503.

**ἐπιστήμα**, τό, (ἐπίστημι) πᾶν τὸ ἐστημένον ἐπὶ τινος, ἐπιδάφιος στήλη, Πλάτ. Νόμοι 958E, Σουῖδ. προσέτι, κόσμημά τι πλοίου, Διόδ. 13. 3.

**ἐπιστηματίον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ προηγ., Βίτων Πολεμ. Ὀργ. σ. 106. 39.

**ἐπιστήμη**, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαι τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνώσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, δεξιότης, ὡς π. χ. τῆς τοιείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Αυσ. 914. 15· περὶ τι Πλάτ. Φῖλῆς. 55D· τοῦ νενῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. II. καθόλου, γνώσις, ἐπιστήμη σύμῳ προύχοις ἂν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμης πλέως, πάνσοφοι ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 721, πρὸλ. Τρ. 338.

2) ἐπιστημονική γνώσις, ἴδε ἰδίως Πλάτ. Πολ. 477B κέξ., Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 33, Ἡθ. Ν. 6. 3· ἐν ἀντιπ. πρὸς τὴν τέχνην καὶ ἐμπειρίαν, Πλάτ. Πολ. 422C, Ἰων 536C, πρὸλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 4· πρὸς τὴν δόξαν, Ἰππ. Νόμοι, Πλάτ. Πολιτ. 301B:—ἐν τῷ πληθ., αἱ διάφοροι ἐπιστήμαι, συγχ. παρὰ Πλάτ., κλ. 3) ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία, τάξις, Εὐσέβ. II. 285C, 620A· ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιστήμη, πειθαρχία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Παῦλ. 949A· τῶν ἀδελφῶν (δηλ. μοναχῶν) Κυρίλλ. Ἱερ. Προκατ. 4.

**ἐπιστημον-άρχης**, ὄν, ὁ ἐπὶ τῆς πειθαρχίας ἐν μοναστηρίῳ, εὐταξίας, Στουδ. 1781D, 1709D· ἐπιστήμων εἰς τι, Εὐστ. Πονημ. 21. 8:—**αρχικός**, ἡ, ὄν, κατὰλλῆλος πρὸς τοιαύτην θέσιν, αὐτόθι 50. 20:—**αρχεῖο**, εἶμαι τοιοῦτος, αὐτόθι 66. 78.

**ἐπιστημονίζω**, ἐπιστήμονα ποιεῖν τινα, Ἀκύλ. ἐν Ἡσαΐα NB. 13.

**ἐπιστημῶ**, = τῷ προηγ., Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Β' 10, ΔΔ', 8.

**ἐπιστημονικός**, ἡ, ὄν, ἐπιδεκτικὸς ἐπιστήμης, γνώσεως, ἀντίθετον τῷ λογιστικῶς, τὸ ἐπ. [μέρος τῆς ψυχῆς] Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 2, Ἡθ. Ν. 6. 1, 6· θεός.. πᾶν τὸν ἐπιστημονικώτατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 12.

II. ἀνὴρ ἐν εἰς ἡ κατὰλλῆλος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὡς καὶ νῦν, ἀρχαί ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. f, 2· ὁρισμὸς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 3· ἀπόδειξις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 6, 11, κτλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 4.

**ἐπιστημός**, ὄν, = ἐπιστήμων, γινώσκων, μετὰ γεν. πράγμ., Ἰππ. 1200C.

**ἐπιστημοσύνη**, ἡ, = ἐπιστήμη, Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 13.

**ἐπιστήμων**, ἐπιστήμων, γεν. -ονος, (ἐπίσταμαι) ἐπιστάμενος, γινώσκων, συνετός, ἐπ. βουλή τε νόμῳ τε Ὀδ. Π. 374· ἀρχόντος Ξεν. Οἰκ. 21, 5· ἐπιστήμων γὰρ εἶ=ἐπιστάσαι γὰρ Εὐρ. Ἰκ. 843.

2) ἔχων γνώσιν ἢ ἐμπειρίαν πράγματος τινος, ἐμπειρος, πεπειραμένος, μετὰ γεν., κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 514· τῆς θαλάσσης, τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 1. 142., 8. 45· τῆς τέχνης Πλάτ. Γοργ. 448B· ὡσαύτως, περὶ τινος ἡ τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 599B, κτλ.· μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ ῥήματος, τὰ προσήκοντα ἐπιστήμων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 9, πρὸλ. Οἰκ. 2, 16. 3) μετ' ἀπαρ., γινώσκων πῶς νὰ... λέγειν τε καὶ σιγᾶν Πλάτ. Φαίδων 276A, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 19, 16.—**Συγκρ. -ονέστερος**, Πλάτ. Χαρμ. 174A.—Ἐπίρρ. ἐπιστημόνως, μετὰ γνώσεως, ἐπιστημῶς, ἐμπειρῶς, λέγειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 207B· ἔχειν πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 233C· συγκρ. -έστερον Ξεν. Οἰκ. 3. 14· ὑπερθ. -έστατα Πλάτ. Πολ. 584D.

II. κάτοχος ἐντελούς γνώσεως, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 301B, κτλ.· ἀντιθέτον τῷ δοξαστῶς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208E· παρ' Ἀριστ.· ὁ ἐπιστημονικός γινώσκων τι, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 6, 4, Κατηγ. 8, 41.

**ἐπιστήριγμα**, τό, = στήριγμα, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. KB', 19).

**ἐπιστηρίζω**, μέλλω. -ζω, στηρίζω τι ἐπὶ τινος, χορὴν.. νῶτοις ἐπεστηρίξαν ὄνοιο Ὀππ. Κ. 4. 256.—Παθ., ἐπιστηρίζομενος ἐν τῷ ὕδατι Ἀριστ. Προβλ. 23. 13· ἐβάδιζεν ἐπιστηρίζομενος ἅμα τοῖς ἱκέταις Λουκ. πρὸς Ἀπαλδευτ. 6· ἐπὶ τινος Ἐβδ. (Ἐξοδ. ΙΖ', 12).

**ἐπιστήριξις**, ἡ, στήριξις ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Λυκάφρ. 707.



ἐπιστητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπίσταμαι, δεῖ ἐπίσταςθαι, Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 207.14, κτλ.

ἐπιστητικός, ἡ, ὄν, ὁ δυνάμενος ἐπίσταςθαι, ἐπιστητική ἔξις Κλήμ. Ἀλ. 468.

ἐπιστητός, ἡ, ὄν, (ἐπίσταμαι) ἐπιστητόν, ὁ δύναται νὰ μάθῃ τις μετὰ λόγου, καὶ ὧν μὲν μὴ ἔστι λόγος, οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι .. ἃ δ' ἔχει, ἐπιστητὰ Πλάτ. Θεαιτ. 201D, Ἀριστ., κτλ. τὸ ἐπιστητόν μαθητόν ὁ αὐτ. ἐν Ἡθ. Ν. 6. 3, 3, κ. ἄλλ.

ἐπιστήματα = ἐπικελεύματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι (Ἀποσπ. 8). ἐπιστάματα Ἡσυχ.—ἐὰν πρέπη νὰ πιστευσώμεν τὸν Μοῖρην (σ. 157), θέον νὰ γράφωμεν ἐπιστάματα, πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπιστήματα, ἴδε καὶ Ruhnk. παρὰ Valck. εἰς Θεόκρ. 6. 29.

ἐπιστιγμή, ἡ, τὸ ἐπιστιζόμενον, Αἰν. Τακτ. 31.

ἐπιστίζω: μέλλ. -ῶ, στίζω, κάμνω στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Νικ. Θ. 332.—Παθ., εἶμαι κατάστικτος, πλήρης σιγμάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3.7, 5· τῶ νώτω οἱ σημεῖα ἐπέστικτα Αἰλ. π. Ζ. 11. 24· ἐπιστιζομένων γραμμάτων Αἰν. Τακτ. 31.—Κατὰ Μοῖρην (σ. 157) ἐπιστίζας Ἀττικῶς ἐπιστίζας, Ἑλληνικῶς.—Καθ' Ἡσυχ. ἐπιστίζαι· ἐφορμῆσαι καὶ ἀλλαχὺ ἐπιστίζαι· ἐφορμῆσαι καὶ ἐπιστίζας· ἐπαρεῖς εἰς ὁρμήν.—Ἴδε ἐπιστίζω.

ἐπιστῖλθω, στίλθω, ἐπιλάμπω, γυναικὶ δ' αἰετὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστῖλβει χάρις Λουκ. Ἐρωτ. 26, Πλουτ. Λύστ. 28.

ἐπίστιον, τό, ἐν Ὄδ. Ζ. 265, νῆες .. εἰρῶναι πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, ἔνθα ἡ ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι· ἑκάστος ἔχει ἴδιον ἐπιστέγασμα διὰ τὸ πλοῖόν του ὅτε εἰδικυεν αὐτὸ εἰς τὴν ἡρᾶν. Οἱ ὄρατοι εὐρίσκοντο ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: ὁ Ἀρίσταρχος ὑπελάμβανε αὐτὴν ὡς ἰωνικὸν τύπον ἀντὶ ἐφέστιον (ὅπερ ἐν τῇ νῆα Ἰάδῃ τοῦ Ἡροδότου βεβαίως εἶναι ἐπίστιον· ἴδε ἐν λέξει ἐφέστιος) ἄλλ' ἀλλαχὺ ὁ Ὀμηρος ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἐφέστιος·—μὰ ἐκ τῶν ἐρμηνειῶν τοῦ Σχολιαστοῦ εἶναι: ἐπίστιον, ἐποίκιον, σκηνή, νεώριον .. παρὰ τὸ ἴστιον.

ἐπίστιος, ὄν, ἰων. ἀντὶ ἐφέστιος.

ἐπιστιζόμεμαι, Ἀποθ. = ἐπιστεῖχῳ, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 206.

ἐπιστοβέω, χλευάζω, λοιδορῶ, μὴ μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 663, Δ. 1725.

ἐπιστοιβάξω, στοιβάξω, ἐπισωρεύω ἐπὶ τινος, καὶ ἐπιστοιβάσουςι ἔϋλα ἐπὶ τὸ πῦρ Ἐβδ. (Λευτ. Α', 7, Η', 12).

ἐπιστοιδαίσεις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπιστοιδαῖν, ἐπισωρεύσεις, Εὐστ. 744. 5.

ἐπιστολάδην [ᾱ], Ἐπίρρ. (ἐπιστέλλω II), ἔξωσμένως, κομψῶς, ἐπὶ ἱματισμοῦ, κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἀντὶ τοῦ κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287.

ἐπιστολάριοι, οἱ, Λατ. epistolares, οἱ γραμματεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, Βασίλ. κ. 9. 1, 122 καὶ 127.

ἐπιστολεύς, εἰς, ἡ, (ἐπιστολή) γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Σουλ. Ἐπιγρ. 5900, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιστέλλω.

II παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ὑποναύαρχος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 7., 4. 8, 11, κτλ. φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἦτο καὶ κομιστὴς ἐπιστολῶν (ἐπιστολιφόρος), αὐτῷ 6. 2, 25, πρβλ. 1. 1, 23.

ἐπιστολή, ἡ, (ἐπιστέλλω) πᾶν τὸ ἐπιστελλόμενον δι' ἀγγέλου, ἀγγελία, παραγγελία, διαταγή, εἴτε προφορικῇ εἴτε ἔγγραφῳ (πρβλ. Θουκ. 7. 11 πρὸς τὸ 8. 5), Ἡρόδ. 4. 10, καὶ Ἀττ.· ἐξ ἐπιστολῆς, κατὰ διαταγὴν Ἡρόδ. 6. 50· οἱ Τραγ. χρωτίζαν τῇ λέξει αἰεὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχ. Πρ. 3, Πέρσ. 783, Ἰκέτ. 1012, Σοφ. Αἴ. 781, Ο. Κ. 1601, κτλ.· Πενθέως ἐπιστολαῖς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πενθέως, Εὐρ. Βάχχ. 442· τέκνων ἐπιστολάς ἔγραψας· παραγγελίας περὶ τῶν τέκνων τῆς· ὁ αὐτ. ἐν Ἰπκ. 858—ἰδίως ἡ παραγγελία ἀποθνήσκοντος, ἡ τελευταία αὐτοῦ θέλησις, ἴδε Valck. ἐν Εὐρ. Ἰπκ. ἐνθ' ἄνωγ.

2) ἐπιστολή, γράμμα, Λατ. epistola, ἐπ. διαπέμψαι, ἀποδοῦναι Θουκ. 1. 129., 7. 10· λυεῖν ὁ αὐτ. 1. 132· ἐπ. ἔδωκεν ἀποδοῦναι Λυσ. 160. 24· πέμπειν τινὶ Εὐρ. 1. Τ. 589· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μιᾷς ἐπιστολῆς, ὡς τὸ γράμμα, Λατ. literae, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 111. 314, Θουκ. 1. 132, κτλ.· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν .. τοῦ Ὀθωνος, Λατ. ab epistolis Othoni, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Πλουτ. Ὄθ. 9, πρβλ. Olear. εἰς Φιλόστρ. 589.

ἐπιστολη-φόρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Εὐστ. Ἑκκλ. Ἰστ. 1. 3.

ἐπιστολιᾶ-φόρος, ὄν, ὁ φέρων, κομίζων ἐπιστολάς.—ἴδε ἐν λ. ἐπιστολεύς.

ἐπιστολιδίων, τό, ἐπιστόλιον, Βασίλ. Μ. τ. 3. σ. 293C, κλ.

ἐπιστολιζῶ = στολιζῶ, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 229.

ἐπιστολικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος δι' ἐπιστολὴν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 620· ἔχων ὕψος ἐπιστολῆς, λόγοι Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 1. 3· βιβλία Διογ. Α. 10. 25· χαρακτήρ Δημ. Φαλκρ. 223.

ἐπιστολιμαῖος, ὄν, ὁ δι' ἐπιστολῶν, ὁ ἐν ἐπιστολαῖς, ὁ ἐν εἶδει ἐπιστολῆς, ἐπιστολικός, συνουσία Φιλόστρ. 187, πρβλ. 285· ἐπ. γράμματα Φίλων 2. 533, Εὐστ.:—δυνάμεις ἐπ., δυνάμεις ὑπεσχημέναι δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐψηρισμένοι, ἀλλὰ μὴδὲποτε σταλεῖσαι, δυνάμεις ἐπὶ τοῦ χάρτου, Δημ. 45. 12, πρβλ. 48. 17.

ἐπιστόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπιστολῆ, Πλουτ. Ἀγρ. 3, κλ.

ἐπιστολο-γράφικός, ἡ, ὄν, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ. Πορφ. Βίος Πυθαγ. § 12· μέθοδον .. τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλούμενην Κλήμ. Ἀλ. 657· ἴδε ἐρογλυφικός.

ἐπιστολο-γράφος, ὁ, (γράφω) ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματεὺς, Πολύδ. (31. 3, 16) παρ' Ἀθην. 195B, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5717. 24.

ἐπιστολοειδής, εἰς, ὁ ἐν εἶδει ἐπιστολῆς, Bud.

ἐπιστομαίζω = ἐπιστομίζω, Φίλων 1, 85, 28, εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐπιστομίζω.

ἐπιστομία, ἡ, κατὰ Ζηνόδοτον ἀντὶ ἐπισβολία, Σχόλ. εἰς Ὄδ. Δ. 159.

ἐπιστομίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, (στόμα) χαλινῶ, δαμάζω (ἔπ-πον), Φιλόστρ. 841· μεταφ., ἀποστομίζω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, τοὺς ἑχθρούς Ἀριστοφ. Ἰπκ. 845, πρβλ. Δημ. 85. 5, Αἰσχίν. 42. 29· ὅσον ἐπ. καὶ χαλινουῦντες τὸ φιλόφρονον Πλούτ. 2. 967B.—Παθ., ἐπεστομίσθη Πλάτ. Γοργ. 482E.—ἐπιστομίσαι, τὸ ἐπισχεῖν λέγοντα· Πολύδ. Β', 102· ἐπιστομίζων· φημῶν, ἐλέγχων Ἡσυχ., πρβλ. καὶ Σουῖδ. ἐν λ. II. ἐπὶ αὐλητῶν, βάλ-λων ἐπὶ τῷ στόματός μου τὸ ἐπιστόμιον (τὴν φορβειάν), φορβειᾶ .. ἐπιστομίσας ἑαυτόν, περὶ τοῦ Μαρσίου, Πλούτ. 2. 713D.—ἀλλά, ὁ αὐλὸς ἐπ. τὴν φωνήν, ἐμποδίζει τὴν φωνήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2· οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 7.

III. κάμνω τινὰ νὰ πῆσῃ κατὰ πρόσωπον, ἐπιστομα·, Λουκ. π. Εἰκόν. 10, π. Διαβολ. 12.

ἐπιστομίον, (στόμα) τὸ πῶμα ἢ στρόφιγξ ὕδραγωγικοῦ σωλῆ-νος, ὡσαύτως ἐπιτόνιον, Βάρρων De Re Rustica 3. 5, 16, Βιτρούβ. 10. 13.

ἐπιστομῖς, ἰδος, ἡ, = φορβειᾶ, διὰ τὴν φορβειάν, οἰνοὶ ἐπι-στομίδας Ἡσυχ. ἐν λ. ἐπύχαλκον.

ἐπιστομίσμα, τό, ἐπιστόμιον, φίμωτρον, μεταφ., ἐμπόδιον, κώλυμα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 3, 3.

ἐπιστομιστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐπιστομίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 196.

ἐπιστομῶ, ἐμψράττω, «στουπώνω», Ἡρων π. Πνευμ. σ. 186D.

ἐπιστοναχέω = ἐπιστένω, ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἰλ. Ω. 79· ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς Ἰλ. Γ.—Ὡσαύτως ἐπιστοναχίζω, = τῷ προηγ. (μετὰ διαφ. γρ. -στεναχίζω), Ἡσ. Θ. 843, Βατραχ. 73.

ἐπιστορέννυμι, ἡ (παρ' Ἡσυχ.) -σπορέννυμι: μέλλ. -σπρώ-σω: ἀορ. α' -εστώρεσα ἢ -εσπρώσα· μέσ. ἀορ. -εσπορέσαντο Νόνν. 24. 334.—Σπρώνω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπισπρώνω, ἐστώρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα, ἐπὶ τῆς κλίνης, Ὄδ. Ξ. 50· χιτῶνας ἐπὶ τὸν στῦλον Ἰπκ. π. Ἀθρρ. 836:—βάρβαρος τις μέλλ. ἐπισπρωννύσω τῇ γῇ νικητόν, μόνον παρὰ τῷ Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάρ. 24.

2) ἐπισπᾶν, ἐπισπρώσαι τὸν δόνον Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 9, 1· ἡ κάμηλος ἀλουργίδι ἐπισπρωτῶ Λουκ. Προμ. 4.

ἐπιστοχάζομαι = στοχάζομαι, Λέοντ. Ι. 1256D.

ἐπιστοχαστέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ ἐπιστοχάζεσθαι, διάφ. γραφὴ ἐν Νικομ. Ἀριθμ. 2. 28, 6, ἀντὶ ἐπιστροχαστέον.

ἐπιστρατάομαι, Ἀποθ. = ἐπιστρατεύω, Νόνν. Δ. 1. 267., 48. 32, ἐν τῷ Ἐπικ. γ' πληθ. παρὰτ. ἐπιστρατῶντο.—Πρβλ.

στρατᾶν, στρατῶν.

ἐπιστρατεῖα, ἰων. -ῆτη, ἡ, ἐπιστρατεῖα ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 9. 3· τῶν Πλαταιῶν, κατὰ τῶν Πλ., Θουκ. 2. 79· σὺν Κύρῳ Ξεν. Ἀν. 2. 4, 1.

ἐπιστρατεύσεις, εἰς, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 3. 4.

ἐπιστρατεύω, ἐκστρατεύω κατὰ τινος, τινὶ Εὐρ. Βάχχ. 784, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1522, Θουκ. 3. 54, κτλ.· ἐπὶ τινι Ἀριστ. Οἰκ. 2, 30· ἐπὶ τὴν χώραν Ἀνδοκ. 14. 27, Πλάτ. Μενέξ. 239B· εἰς Θερταλίαν Αἰσχίν. 65. 32·—παρὰ ποιηταῖς μετ' αἰτ. τόπου, ἐπ. πατριδὰ τὴν ταύτης Σοφ. Τρ. 362· Εὐβοῖδα χῶραν αὐτῇ 1, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 22· οὕτως, ἐπ. τινι ὁ αὐτ. Ι. Α. 1154, Θουκ. 4. 60, 92:—ἀπολ., Αἰσχ. Πέρσ. 780, Σοφ. Αἴ. 1056· πεζῶ καὶ ναυσὶ Πλουτ. Νικ. 7·—οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μετὰ παθητ. πρkm., ἐπιστρατεύεσθαι ἐπ' Αἴγυπτον Ἡρόδ. 3. 107, πρβλ. 6. 132· μετὰ δοτ., Εὐρ. Μῆδ. 1185, Ἀριστοφ. Σφ. 11, κτλ.· μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Φοῖν. 605.

ἐπιστρατήγος, ὁ, ὑποστράτηγος, Ρωμαῖοι .. κατὰ τὴν χῶ-ραν (τὴν Αἴγυπτον δηλ.) ἐπιστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας καὶ ἐθνάρχας .. ἀποδείξαντες, πραγμάτων οὐ μεγάλων ἐπιστατεῖν ἡξιωμένους Στράβων 798, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2285, 4715, 4751 κ. ἄλλ.:—ἐπιστρατηγέω, ἔχω τοῦτο τὸ ἀξίωμα, αὐτῷ 4701, -04, -05.

ἐπιστρατόπεδεῖα, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν ἀπέναντι, Πολύδ. 1. 77, 7· ἡ τῶν πολεμίων ἐπ., τὸ ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐστρατοπέδευσαν πλησίον, ὁ αὐτ. 5. 76, 9.

ἐπιστρατοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, τοῖς Ρωμαῖοις Πολύδ. 1. 19, 5· ἐπὶ τὸ ὄρος 5. 30, 4, κτλ.

ἐπιστρεμμα, τό, ἡ στρόφη ἢ καμπὴ μεθορίου γραμμῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 5594. 28.

ἐπιστρέπτειν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιστρέφω, δεῖ ἐπιστρέφειν, Ἀριστείδ. 1. 99.

ἐπιστρεπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ τινὰ νὰ



συνέλθῃ, Εὐστ. Πονημ. 121. 79. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἐπιστροφάδην, αὐτόθι 74. 4.

2) ἐπ. πρὸς αὐτόν, ἱκανὸν νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτόν, Πρόκλ. Στοιχειώσις Θεολ. 15.

**ἐπιστρεπτος, ον**, (ἐπιστρέφω) ὁ πρὸς ὃν στρέφεται τις, ὃν βλέπει καὶ θαυμάζει τις, αἰὼν Δισχύλ. Χο. 350. ὦραν.. ἐπ. βροτοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 997. II. ἐν δὲ δύναται τις νὰ περιστρέψῃ, εὐστροφος, Ἦρων π. Πινευμ. 185.

**ἐπιστρέφεια**, ἡ, προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, Διον. Ἀλεξ. 1321C, Εὐσέβ. II. 1141A, 801A.

**ἐπιστρεφής**, ἐς, ὁ στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν αὐτοῦ εἰς τι, προσεκτικός, ἄγρυπνος, ῥήτωρ Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 275F. πρβλ. ἐπιστρέφω II. 3.

2) ἀκριβής, αὐστηρὸς, καταγραφὰ Διον. Ἀλ. 10. 33. ἀρχὴ Ἡρωδιαν. 1. 8, κτλ. — οὕτως, ἐπίρρ. -φῶς, Ἰων. -φῶς, μετὰ σπουδῆς, δραστηρικῶς, ἐνεργῶς, εἶρετο ἐπιστρ. Ἡρόδ. 1. 30. ἐπιστρ. καὶ ῥητορικῶς γήσουσι Δισχύλ. 10. 30. ἐπ. πάννυ καὶ θρασέως Διον. Ἀλ. 7. 34. πρβλ. ἐπιστρέφω II. 5. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιστρεφῆς, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς παρὰ Ἡροδότῳ καὶ ἀπατητικῶς», πρβλ. καὶ Εὐβουλ. ἐν Ἀδῆλ. 15a.

II. εὐστροφος, Λατ. versatilis, ποικιλοτρόπως χαμπτόμενος, ποικίλος, φωνή ἐπ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 3.

**ἐπιστρέφω**: μέλλ. -ψω, στρέφω, γυρίζω, ἀλλ' ὑποχωρεῖν νῶτον ἐπιστρέψας Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 141. στρέφω πρὸς τι μέρος, δεῦρ' ἐπιστρέψον κάρα καὶ τλήθῃ τοὺς σοὺς προσδέλῃ-πιν ἐναντίον ἐχθροὺς Εὐρ. Ἡρακλ. 942, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10, 12. ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, στρέψαντες αἰφνιδίως τὰς ναῦς (ἴδε ἐπιστροφή), Θουκ. 2. 90. ἀλλ' ὡσαύτως, τρέπω τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 9. στρέφω, ἐπιστρέφω ἀντος δὲ ταχέως ἐκείνου τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς Πλουτ. Σύλλ. 19.

β) ἀμετάβ., στρέφομαι πρὸς, ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' Ἐκκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Γ. 370. — οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' ὅ. κτλ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐνταῦθα δὲ τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ μεταβατ., περιστρέφω, ἀλλ' ἴδε Ἡρόδ. 2. 103, Σοφ. Τρ. 566, Θουκ. 1. 61. ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρ' Ἀριστοφ. Σφ. 422. ἐπὶ ναυτῶν, Πολύβ. 1. 47, 8., 50. 5. ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, στρέφομαι καὶ ἐφορῶ ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ, ἐπὶ τινα Ξεν. Κυν. 10, 15. — ὑποστρέφω, ἐπανάγχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. 16. 44, κτλ.: ἐπὶ νόσου, ἐπανάγχομαι, Ἰππ. 135E.

2) στρέφω πρὸς, τὸ νόημα Θεογν. 1083. ἦθος κατὰ τινα ὁ αὐτ. 213. ἐπιστρέψας τὸν Δία, ἀναγκάσας τὸν Δία νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν, ἐλκύσας τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Λουκ. Τίμ. 11. πρὸς τι, εἰς τινα Πλούτ. 2. 21C, 69E: ἐπισκίπτω, ἐπάγω, ὡς πρὸς τι πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεῖς; Σοφ. Τρ. 1182. — ἐπ. τὴν φάλαγγα, προσάγει αὐτὴν εἰς μάχην, Πλουτ. Ἀντων. 42. — ἐντεύθειν, β) ἀμετάβ., στρέφομαι πρὸς τινα, Ξεν. Ἰππ. 8. 12, κτλ. ἐπ. πρὸς ἢ ἐφ' ἑαυτόν, ἐξετάζειν καθ' ἑαυτόν, σκέπτεσθαι, Πλωτίν. 5. 3, 1, Πρόκλ. Στοιχειώσις 15.

3) κάμνω τι νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 5, πρβλ. Πλουτ. Ἀλκ. 16. β) ἀμετάβ., μετανοῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ'. 15, Λουκ. 22. 32, κτλ. 4) συστρέφω, «στρήφω», Λατ. torquere, δδύνῃ σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἐπιστρέφειν δοκεῖ Ἀριστοφ. Πλ. 1131. ἐπ. ἐπισκύνειν Ἀνθ. Π. 11. 376. — καὶ ἐν τῷ Παθ., διαστρέφομαι, τράχηλος ἐπιστρέφεται Ἰππ. Ἀφ. 1250. ἐπὶ κόμης, οἷς ἐπέστραπται τὸ τρίχυν, ὧν αἱ τρίχες εἶναι ἐστραμμέναι, Ἀριστ. Προβλ. 33. 18.

II. Μέσ. καὶ Παθ., ἰδίως κατ' ἀρ. β' παθ. **ἐπεστράφην** [α], ὡσαύτως **ἐπεστρέφθην**, Ὀππ. Κ. 4. 178. — στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω καὶ βλέπω, ἥτε ἐπιστρεφόμενος, στρεφόμενος ὀπίσω καὶ βλέπων, Ἡρόδ. 3. 156. οὕτως ἐπὶ λέοντος, βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 3. καὶ μετ' αἰτ., πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη κάρριψεν αὐτὴν αὖτις ἐς κοίτην πάλιν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου πολλάκις ἐστράφη ὀπίσω καὶ ἔρριψεν ἑαυτὴν πάλιν ἐπὶ τῆς κοίτης, Εὐρ. Ἀλκ. 187. δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, οὕτω μετεστράφη, μετεβλήθη, Σοφ. Ἀντ. 1111.

2) περιφέρομαι, Ἦρων. Ὀμ. 27. 10. κατ' ἄλσος Δισχύλ. Ἰκέτ. 508. καὶ μετ' αἰτ., γαίαν ἐπιστρέφεται, πλανᾶται ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τοῦ παραιτηρῶ, σπουδάζω τι, Ἦσ. Θ. 753, Θεογν. 648. οὕτως, ἐπ. ὁρέων κορυφὰς Ἀνακρ. 2. — ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, ἐρχομαι εἰς τινα τόπον, πῶθεν γῆς τῇσδ' ἐπεστράφη πέδον; Εὐρ. Ἑλ. 83, πρβλ. 89, 768, Ἰων 352. (ὡσαύτως, εἰς χώραν Ξεν. Οἰκ. 4. 13). — μετὰ συστοχ. αἰτ., διεξέδδους ἐπιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι.. Πλάτ. Φαῖδρ. 247A, πρβλ. Πολ. 616C: — ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περιστρέφομαι, Διον. Περ. 584. πρβλ. **ἐπιστροφάω**.

3) στρέφω τὸν νοῦν πρὸς τι, προσέχω εἰς τι, ἐξετάζω, Λατ. observare (πρβλ. ἐπιστροφή II. 3), τινας Ἀνακρ. 97, Σοφ. Φ. 599. Ἀνθ. Π. 5. 48. — ἀπολ., ἐρχομαι εἰς ἑμαυτόν, προσέχω, ἐπιστροφὰς Ἡρόδ. 1. 88. οὐκ ἤλθε, .. οὐκ ἐπεστράφης Εὐρ. Ρῆτ. 400. οὐκ ἐπεστράφη = οὐκ ἐφρόντισε (ὀλίγον ἀνωτέρω) Δημ. 665. 5, πρβλ. 133. 24, Ἀνθ. Π. 11. 319. 4) μετ' αἰτ., Θεογν. 440. Θεοῦ νιν κέλε' σμ' ἐπεστράφη, ἐπισκέφατο αὐτήν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1030.

5) με:σχ. παθ. κρημ. **ἐπεστραμ-**

**μένος**, = ἐπιστρεφής, ἐνθερμος, σφοδρὸς, λόγοι ἐπ. Ἡρόδ. 7. 160, πρβλ. 8. 62: πρβλ. **ἐπιστρεφής**.

**ἐπιστρεψίς**, εὐς, ἡ, σύστρεψις, συστροφή, τινος Ἰππ. π. Ἀρθρ. 794, κτλ.

**ἐπιστρογγύλλομαι**, στρογγυλεῖσθαι, Νικ. Θ. 514.

**ἐπιστρογγύλος**, ον, κλίνων εἰς τὸ στρογγύλον, ἔχων στρογγύλον πως σχῆμα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 27, 1.

**ἐπιστροφάδην**, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, «ἐνεργῶς, ἐντόνως. ἢ, ἄλλοτε εἰς ἄλλον ἐπιστρεφόμενος. σπουδαίως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 483. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Φ. 20. τύπτον ἐπιστροφάδην, «τουτέστιν ἐπιστρεπτικῶς» (Εὐστ.), «μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος» (Ἀπολλωνίου), Ὀδ. X. 308, κτλ. (ἢ, κατ' ἄλλους = ἐπιστρεφῶς, ζωηρῶς, σφοδρῶς) ὡσαύτως, ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, τουτέστιν οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ τῆδε κακείᾳ ἀποκλίνων, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 210. ἀπανταχῶθεν, Ὀππ. Κ. 1. 79. — ποιητ. ἐπίρρ. ἀπαντῶν καὶ παρὰ Φίλωνι 2. 177. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιστροφάδην» ἐπιστρεφόμενος ἰαχυρῶς. ἢ μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπεστραμμένως. καὶ ἐνεργῶς.

**ἐπιστροφεύς**, εὐς, ὁ, ὄνομα τοῦ πρώτου σπονδύλου τοῦ τραχήλου, «τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεύς ὀνομάζεται» Πολύδ. Β'. 131.

**ἐπιστροφή**, ἡ, (ἐπιστρέφω) περιστροφή, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης Πλάτ. Πολ. 620E. συστροφή, «στρήψιμος», τῶν σχοινίων Πλουτ. Ἀλέξ. 25.

II. ἀμεταβ., δαίμων ἀνδρῶν ἐπιστροφή, περὶ πολεμίων, στρεφόμενων ὅπως ἀντιμετωπισαί τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1045. μυρίων ἐπιστροφὰ κακῶν, ἐπανεληγμέναι προσβολαὶ ἀναριθμητῶν κακῶν, αὐτόθι 537, πρβλ. Διδ. 19. 83, Ἀρρ. Ἀν. 7. 17. ἰδίως ἐν στρατιωτικοῖς ἐλιγμοῖς, Πολύδ. 10. 21, 3 (ἐνθα ἴδε Schweigh.). Πλουτ. Φιλοτ. 7. ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγή τῆς διευθύνσεως, στροφῇ, ἢ ἐπ. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, 11. ἔξ ἐπιστροφῆς, δι' αἰφνιδίας στροφῆς, Πολύδ. 1. 76, 5, Πλουτ. Τιμολ. 27. ἀλλά, ἔξ ἐπιστροφῆς παθεῖν, ἐξ ὑποτροπιάσεως, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 159.

2) ἐναντία φορὰ τῶν πραγμάτων, μετατροπὴ αὐτῶν, μή τις ἐπ. γένηται Θουκ. 3. 71. ἀποτελεσμα, τέλος, Πολύδ. 22. 15, 15. 3) προσοχὴ εἰς τὴν πρὸς ὅσον ἢ πρᾶγμα, φροντίς περὶ αὐτοῦ (πρβλ. ἐπιστροφή II. 3), πρὸ τοῦ θανάτου τήνδ' ἐ-θεσθ' ἐπ. Σοφ. Ο. Τ. 134. ὧν ἐπιστροφή τις ἦν, ὅσοι ἐπιμέλειαν τινα ποιοῦνται τῶν πραγμάτων, Εὐρ. Ι. Τ. 671. οὕτως, ἐπιστροφῆς ἄξιον Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 9. ἐπ. ποιεῖσθαι Φίλιππ. παρὰ Δημ. 158. 25, πρβλ. 439. 15. ἐπ. ἔχειν τινὸς Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 125. περὶ τινος Πλουτ. 2. 1045A, κτλ. ἐπιστροφῆς τυγχάνειν Πολύδ. 4. 4, 4, κτλ.

4) τὸ περιστρέφεσθαι ἐν τινι τόπῳ, ἐνδιατρίβειν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐν διαστρώματι ἐπιστροφὰ Δισχύλ. Θῆβ. 648, ἐνθα ἴδε τὸν Blomf. ξενοντίμους ἐπ. δωμάτων, ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς ξενίας, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 548. οἷσιν οὐκ ἐπιστροφὰ, οἵτινες ἐνταῦθα εἶναι ἀπαράδεκτοι, δὲν δύνανται νὰ μείνουν, Εὐρ. Ἑλ. 440. Σπερχιεῖ ποταμὲ βούνομοι τ' ἐπιστροφὰ, νομαὶ ἐνθα συγκαταστὰς βόες, Δισχύλ. Ἀποσπ. 243. οὕτω, Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφὰ (κατὰ Δινδ. ἀντὶ Σηρῶν ἐνστροφὰ) αὐτόθι 264. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιστροφὰ» διατρίβειν, διαίτα. Δισχύλος Φρυγίνῃ πρβλ. Ἀριστ. 1. σ. 239.

5) ἐντασις, σφοδρότης ὕψους, λόγου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀσρότης, Φιλόστρ. 519.

**ἐπιστροφῆσις**, εὐς, ἡ, περιπέτεια, μεταβολή, καὶ ταὶ κατὰ τὸν σὺμπαντα κόσμον ἐπιστροφάσις Ὀνάτος παρὰ Στοβ. ἐν Ἑκλογ. 1. 94.

**ἐπιστροφία**, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Verticordia, ἡ καρδιοστρόφος, Πλαυ. 1. 40, 5.

**ἐπιστροφίς**, ἰδος, ἡ, «ὅταν ἡ ὄσφρς ἢ στρεβλῇ» Ἠσύχ.: — κατὰ πληθ., «τρίχες συνεστραμμέναι» Ἠσύχ.: — οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ οἱ οὐ μόνον οὐλὰ ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι τρίχες Εὐστ. 1561. 38.

**ἐπίστροφος**, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ ἀναστρεφόμενος, ἐρχόμενος εἰς συγκοινωνίαν μετ' ἄλλων (κατὰ τὰς περιπλανήσεις αὐτοῦ), φιλοεξνούμενος ἐν ξέναις χώραις, ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων Ὀδ. Α. 177. (διάφ. γραφ. ἐπίστροφος) Θ. 163. ἐπ. τινας, ἐνδιαφερόμενος εἰς τι, ἐν τινι, Δισχύλ. Ἀγ. 397.

2) = ἐπιστρεφής, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 979, Διον. Π. 75.

3) Ἐπίρρ. -φως, ἐπιμελῶς, Ἐφίππος ἐν Ἐγερῶν 2. 10, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 225. 3. — ἀλλ' ἴσως διορθωτέον ἐπιστρεφῶς.

**ἐπιστρωμα**, τό, ἐν τῷ πληθ., ἐπίαγμα, «σαγμαρί», δίχα ἐπιστρωμάτων, ἄνευ ἐπιπλοῦν, περὶ ἵππου, Achmes Ὀνειρ. 152.

**ἐπιστρώννυμι** ἢ -ῶω, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιστορέννυμι.

**ἐπιστροφάω**, θαμσι. τοῦ ἐπιστρέφω, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀμεταβ. μετ' αἰτ., συχνάζω εἰς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι αὐτόν, θεωρ. ἐπιστρωφῶσι πόληας, «ἐπέρχονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 486. ἀνέρο, ὅντε θαμειὰ ἐπιστρωφῶσι μερίμνην, ἐπέρχονται αὐτῷ, ἐνοχολοῦν αὐτόν, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 44. γαίαν Ὀρρ. Ἀργ. 828. εἰς γῆν Φρύν. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 433. — οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, εἰσέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, συχνάζω, κατέχω, δῶμ' ἐπιστρωφῶ-



μῆνου Δίσχολ. 'Αγ. 972· ὡστόσο, ἔρχομαι εἰς .., πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπ. πέδον; Εὐρ. Μῆδ. 666.

**ἐπιστυγής**, ἔς, (στυγέω) ἀπεχθής, μισητός, Κλήμ. 'Αλ. 79.  
**ἐπιστυγνάξω**, = **στυγνάξω** ἐπὶ τινι, ἀνίωμαι, θλίβωμαι διὰ τι πράγμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπαγαλλομαι, ἐρῆδομαι, Βασίλ. I. 485B, III. 225C, 257B, Γρηγ. Ναζ. I. 941B.

**ἐπιστύλιον**, τό, (στυλίω) ἐν τῇ ξυλοδομῇ εἶναι ἡ δοκὸς ἡ κειμένη ἐπὶ τῶν στύλων, ἐν δὲ τῇ λιθοδομῇ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θριγκοῦ τὸ ἐπὶ τῶν κιονοκρανῶν σφριζόμενον, Σουλ. 'Επιγρ. 160. 36, 2751-3, Πλουτ. Περικλ. 13· καθελὼν ἀπὸ τῶν ἐπιστυλίων 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. σ. 68.12 (ἔκδ. Blass)· «κίονες διεστάθησαν ἐύλινοι... ἐρ' ὧν ἐπιστύλιον καθιρμόσθη τετράγωνον ὑπερείδον τὴν σύμψασαν τοῦ συμποσίου στέγην» 'Αθην. 196B, 205E, Βιτρούβ. :—ὡστόσο, **ἐπιστύλιος**, ἰδὸς, ἡ, Φίλων 1. 666· καὶ **ἐπιστύλον**, τό, Γεωπ. 14. 6, 6.

**ἐπιστύψω** [ῥ]: μέλλ. -ψω, ἐνστύψω, στύψω, Νικ. 'Αλ. 79. 277· τὰ ἐπιστύφοντα .. βρώματα 'Αθην. 120C· μεταφ. ἐνοχλῶ, τραχύτητα ἐν ταῖς συμπλοκαῖς τῶν ὀνομάτων, ἐπιστυφούσας τὴν ἀκοήν Διον. 'Αλ. π. Δημ. 38· ἐλέγχω, μέφομαι, ἐπιπλήττω, 'Αλκίφρ. 1. 3.

**ἐπιστωμύλλομαι**, Μέσ., ἀμιλλῶμαι νὰ φανῶ ὑπέρτερος ἐν τῷ καμφοδεῖν, Συνέσ. 62C.

**ἐπισυγγράφω**, συγγράφω πρὸς τούτοις, προσέτι, Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 5.16.

**ἐπισυγκάμπτω**, = **συγκάμπτω**, Γαλην. εἰς 'Ιππ. 'Υπομνήμ. Γ', τ. 18, μέρος 1. σ. 643. 9, κτλ.

**ἐπισυγκεράννυμι**, = **συγκεράννυμι**, 'Αθηναγόρ. 'Απολογ. 246.  
**ἐπισυγκλείω**, συγκλείω τι ἐπὶ τινος, κλειῶς χρυσοῦς περὶ τὸν αὐχένα .. διὰ χειρὸς βασιλέως ἐπισυγκλείεται Κ. Περφυρ. 'Εκδ. Βασ. Τάξ. 411B, κτλ.

**ἐπισυγκροτέω**, περισυνάγω, συναθροίζω, κυρίως στρατιώτας, καὶ συγκροτῶ στρατιωτικὸν σῶμα, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 1.1. 6.

**ἐπισυγκροῦω**, = **συγκροῦω**, Δίων Κ' 'Εκλογ. Βασ. σ. 185.  
**ἐπισυγχέω**, συγχέω προσέτι, τὰς περὶ θεοῦ δόξας Φίλων 1. 320.

**ἐπισυζεύγνυμι**, ἐπισυνάπτω, Γαλην. τ. 12. σ. 456A, Σχόλ. 'Ενετ. εἰς 'Ιλ. Β. 278.

**ἐπισυζυγής**, ἔς, ἡνωμένος μετὰ τινος, ἡ δυὰς ἐπισυζυγῆς οὐσα τῇ μονάδι 'Ιάμβλ. ἐν Νικομ. 121.

**ἐπισυζυγία**, ἡ, παρ' 'Ασκληπιάδῃ ἐν Τακτ. 8, τάγμα ἐξ ὁκτώ πολεμικῶν ἄρματων, ἐξυαργία λέγεται τὰ δύο ἄρματα, συζυγία δύο ζυγαρχαί, ἐπυζυγία δύο συζυγίαι.

**ἐπισυζοφαντέω**, ἔτι μᾶλλον συζοφαντῶ, ἐνοχλῶ δι' ἀνόητων κατηγοριῶν, 'Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. II', 31, Πλουτ. 'Αντών. 21.

**ἐπισυλλαμβάνω** = **ἐπικυδεσκομαι**, ἐπισυλλαμβάνουσιν αἱ γυναῖκες 'Ορειβ. ἔκδ. Daresb. τ. 3, σ. 70—**ἐπισύλληψις**, εἰς, ἡ, = **ἐπικύησις**, 'Αριστ. 'Αποσπ. 260.

**ἐπισυλλέγω**, συλλέγω ἐπὶ, 'Ιππ. περὶ 'Ιητρεῖον 744.

**ἐπισύλληψις**, εἰς, ἡ, δευτέρα σύλληψις, Λατ. superfoetatio, Πλούτ. 2. 906C, D.

**ἐπισυμβαίνω**, συμβαίνομαι πρὸς τοῖς ἄλλοις, 'Αριστ. Ρητ. π. 'Αλ. 4. 2, 'Αν. Πρ. 2.16.1. II. ἐπιγίγνομαι, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 9. 371, πρβλ. 373.

**ἐπισυμβαλλομαι**, ἐν Φυλάρχ. παρ' 'Αθην. 593D, ἡμαρτημένη ἀνάγκωσι ἀντὶ ἐπὶ νοῦν βῆλλομαι, οὐδὲν τῶν προγεγενημένων φιλανθρωπῶν ἐπὶ νοῦν βαλομένη.

**ἐπισυμβαμα**, ατος, τό, τὸ ἐπισυμβαῖνον, Ν. Χων. σ. 598. 8, ἔκδ. Β.

**ἐπισυμμάχια**, ἡ, συμμαχία ἐναντίον κοινῷ ἐχθροῦ, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 160.13.

**ἐπισυμμάτω**, συγκλείνομαι ἐπάνω εἰς τι, ὅσον ῥιζοῦται καὶ ὅσον ἐπισυμμίει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

**ἐπισυμπίπτω**, μέλλ. -πεσοῦμαι, ἐπισυμπίπτει οὐ μέτριον εὐτύχημα τοῖς ᾗδῃ γεγονόσιν, συμπίπτει ἐπὶ τοῖς ᾗδῃ γεγονόσι, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 15.10, 3· ἀπολ., Φίλων 2. 221.

**ἐπισυμπλέκω** = **συμπλέκω**, 'Απολλωνίου Δ. π. Συντ. 124. 26, 'Ιππόλ. π. Αἰρ. 336. 3, κτλ.

**ἐπισυμφέρω**, φέρω τι σύναμα, μνημονεύεται ἐκ τῆς Νικομάχ. Θεολ. 'Αριθμ.

**ἐπισυναγώ**, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, Πολύβ. 1. 75. 2., 5. 97, 3· ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 37, κτλ.—Παθ., Πλούτ. 2. 894Δ· ἐπισυνατέλλω, «οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνημένην ἄγαν ἔχουσι» 'Ισοχ. ἐν λέξει **σφηκίσκος**, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λέξει **σφηκώδεις**.

**ἐπισυναγωγῇ**, ἡ, = **συναγωγῇ**, **σύναξις**, 'Εβδ. (Β' Μακκ. Β', 7), Β' 'Επιστ. π. Θεοσ. 6', 1, κτλ. 2) περιληπτικὴ ἰδέα, Πρὶκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 67.

**ἐπισυναθροίζω**, συναθροίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, Σχόλ. εἰς 'Ομ. 'Ιλ. 126 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐπαγεῖρω κλ.

**ἐπισυναίνεω**, συναίνω εἰς τι, τοῖς ἔρκοις ἐπισυναίνεσαντος τοῦ πλήθους 'Ιωσήφου 'Ιουδ. 'Αρχ. 5.1.16.

**ἐπισυναίρω**, συναίρω ἐπὶ, ἐπισυναίροντες τὰς αἰχμὰς τῶν ὀπλων Μ. 'Ατταλ. σ. 248. 8, ἔκδ. Β.

**ἐπισυναλλάττω**, συναλλάττω, συμφιλιώνω, 'Ιωάνν. Καμενιάτ. 'Αλωσ. Θεοσ. 376D.

**ἐπισυναλοίφω**, ἡ, συναλοίφῃ ἐν τέλει στίχου, Σχόλ. εἰς 'Πρῆιστ. 4. 7, σ. 29.—Οἱ Λατίνοι γραμματικοὶ χράνται τῇ λέξει ἐπὶ τῇ συνιέσει, οὕτω τὸ Phaethon ἀναγινώσκειται ὡς δισύλλαβ., τὸ scio ὡς μονοσύλλαβ., Διομήδ. 442. 20, κτλ.

**ἐπισύναξις**, ἡ, συναγωγή, ἐπιγραφή συγγράμματος Μιχ. Γλυκᾶ: Χρονικὴ Σύνομος 'Επισύναξις, Κωδ. 'Ενετ. παρὰ Morell. Bibl. Ms. σ. 266.

**ἐπισυναπτέον**, ῥήμ. ἐπίθ. τοῦ ἐπισυνάπτω, δεῖ ἐπισυνάπτειν, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 10. 20.

**ἐπισυνάπτω**, ὡς καὶ νῦν, συνάπτω, προσαρτῶ τι εἰς τι, οἷς ἐπισυνάφμεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον παραχὰς Πολύβ. 3. 2, 8· κάρνω τι νὰ ἐξαρτᾶται, τι ἀπὸ τινος Διον. 'Αλ. 1. 87· προσθέτω, τι περὶ τινος Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 120. 2) = **συνάπτω**, ἐπισυνάπτειν μάχην τινὶ Διόδ. 14. 94, πρβλ. Πλουτ. Κόμμιλ. 18.

II. **συνορεύω**, ἔρχομαι ἀμέσως κατόπιν, Φωτ. Βιβλ. 458. 30.

**ἐπισυναρχομαι**, 'Αποθ., ἄρχομαι συγχρόνως, βοηθῶ, ἐπισυναρξάμενος αὐτῷ τὰς τύχας 'Ιππόδαμ. παρὰ Στοβ. 554.1.

**ἐπισυναφή**, ἡ, ἐπισυναφή δὲ ἐστὶν ὅταν τρία τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἔξῃς μελωδῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων· Βακχεῖος Εἰσαγ. Τέχν. Μουσ. σ. 21.

**ἐπισυνδέσις**, εἰς, ἡ, ἐνωσις, σύνδεσις, Πλούτ. 2. 885B· τῶν ἐν κόσμῳ Μ. 'Αντών. 6. 38.

**ἐπισυνδέω**: μέλλ. -δῆσω, συνδέω σφιγνότερα, ταῦτα μὲν οὖν οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπισυνδεῖ μᾶλλον, καθιστᾷ αὐτὴν μᾶλλον δύσλυτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 7.—Μέσ., ἐπισυνδέεσθαι τὰ τῆς κοινωνίας 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 43.

**ἐπισυνδίδωμι**, συνωδοῦμαι πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον Πλουτ. Αἰμίλ. 14.

**ἐπισυνδρομή**, συνδρομή, συρροή ἐπὶ τὸ αὐτό, Νικήτ. Μανουήλ Κομν. σ. 57D.

**ἐπισυνέμι**, (εἶμι) ἔρχομαι ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό, δεχόμενοι τοὺς ἐπισυνιόντας Διον. 'Αλ. 1. 63 (διάφ. γρ. τοὺς ἐπὶ συνιόντας).

**ἐπισυνείρω**, ἐπισυνάπτω, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1.142.

**ἐπισυνεισφέρωμαι**, συνεισφέρωμαι προσέτι, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 292B.

**ἐπισυνεισφορά**, ἡ, πρόσθετος συνεισφορά, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 966C.

**ἐπισυνέμπτωσις**, ἡ, ἐλέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμπτῶν ἐπαλλήλια· Εὐστ. 'Ιλ. 1291, 43.

**ἐπισυνεργέω**, συνεργῶ ἐπὶ τι, εὐφυνίαν.. ἐπισυνεργούντων Εὐρυπύμου περὶ βίου παρὰ Στοβ. 556. 30.

**ἐπισυνέχω**, κρατῶ, ἔχω, τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐπισυνέχοντας γυναῖκας ἄλλογενεῖς 'Εβδ. (Α' 'Εσδρ. Θ', 17).

**ἐπισυνηγورέω**, = **συνηγورέω**, 'Ισιδ. Πηλουσ. 207A.

**ἐπισυνήθης**, εἰς, = **συνήθης**, Σχόλ. 'Ενετ. εἰς 'Ιλ. Α. 35.

**ἐπισυνθεμα**, τό, ἐπισφάρεμα, Νικήτ. 'Ιω. Κομν. σ. 17D.

**ἐπισύνθεσις**, εἰς, ἡ, περαιτέρω σύνθεσις ἢ σύνδεσις, συναρμογή, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 1. 22· ἡ πρὸς ἀλλήλα ἐπ. Λογγίν. 40.1

**ἐπισυνθετικός**, ἡ, ὅν, ὁ ἐπισφάρεων· ἐπισυνθετικῇ, ἡ, = **ἐκλεκτικῇ**, ὄνομα αἰρέσεως, Γαλην. τ. 14. σ. 684. 8.—'Επίερ-  
-κῶς, = κατ' ἐπισύνθεσιν, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 3. 40.

**ἐπισύνθετος**, ὄν, = **σύνθετος**, Κλήμ. 'Αλ. 667· — **μέτρον ἐπισύνθετον**, = **διπενθήμερον**, 'Πρῆιστ. 15.12, 27.

**ἐπισυνθόκη**, ἡ, πρόσθετος ἄρθρον ἐν συνθῇ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ὡς τὸ ἐπισπονδαῖ, Πολύβ. 3. 27.7.

**ἐπισυνθήμα**, τό, = **ἐπισύνθεμα**, Εὐστ. Πονημάτ. 336, 49.

**ἐπισυνιστάω**, = τῷ ἐπομ., 'Ιωσήφου 'Ιουδ. 'Αρχ. 14.1, 3.

**ἐπισυνίστημι**: μέλλ. -συστήσω, προσέτι συνιστῶ, καὶ ἐπισύστησον (σύστησον Heicb.) τῷ ἀνδρὶ Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 4. 9· διεγείρω ἐναντίον τινός, ὡς ἐπισυνιστάντας αὐτῷ (τῷ Πρώδρ) τὸν δῆμιον Φιλόστρ. 560.

II. Παθ. μετ' ἀρ. ὁ' καὶ πρkm. ἐνεργ., **συνίσταμαι** ἐπὶ τινος, ἐπισυνιστάμενος (τὰς ἀκτῖνας) αὐτῷ (τῷ νέφει) Πλούτ. 2. 894E· ἀπολ., εἶμαι ἡνωμένος, συναυξάνομαι, κορυφούμαι, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 3. 85., 11. 119.

2) ἀπὸ κοινῷ ἀνίσταμαι κατὰ τινος, τινὶ Παρθέν. 35· ἀπολ., Πλούτ. 2. 227A.

**ἐπισυνένω**, ἐπισωρεύω, ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς στοιχηδὸν ἐπισυνένησαν Δίων Κ. 40. 2.

**ἐπισυνοικίζω**, συνοικίζω νέους ἐποίκους, Στράβ. 213.—Παθ., ἐπὶ τόπου, ἐκ νέου συνοικίζομαι, Παιουσ. 6. 22, 5.

**ἐπισυντάσσω**, συντάσσω, μηχανώμαι τι ἐναντίον τινός, διαδο-  
λάς τοῖς ἀδελφοῖς 'Ιωσήφου 'Ιουδ. Πόλ. 1. 28, 1.

**ἐπισυντείνωμαι**, Παθητ., καθ' ὑπερβολὴν ἐντείνωμαι, 'Ιππ. 404.13.

**ἐπισυντέμνω**, καθιστῶ σύντομον, Σχόλ. 'Ενετ. εἰς 'Ομ. 'Ιλ. Β. 156,



ἐπισυντήκω, συντήκω, λυώνω, Γ' αλην. τ. 12, σ. 107.—Παθ., καταπύχομαι, μαράνκομαι, ἐπισυντακέντες ὄλοντο Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 14.

ἐπισυντίθημι, προσθέτω προσέτι, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 207. ἐπισυντρέχω, τρέχω ὁμοῦ πρὸς τινα τόπον, ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ δῆλος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6'. 25.

ἐπισυνωθῆω, = συνωθῆω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 104.

ἐπισυρίζω, = τῷ ἐπομ., Αἰλ. π. Ζ. 2. 7, Νόνν. Δ. 1. 71.

ἐπισυρίσσω, Ἀττ. -ττω, συρίω ὅπως σμάνω τι, διὰ συριγμοῦ δίδω σημεῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 1.

ἐπισυρμα, τό, πᾶν δ, τι σύρεται κατόπιν τινός, ἡ οὐρὰ ὄρεως, Ἰππ. Π. 1277· ἡ γραμμὴ ἣ τὸ ἔχνος ὅπερ γίνεταί όταν τις σύρη τι κατὰ γῆς, Ξεν. Κυν. 9, 18.

ἐπισυρμός, ὁ, (ἐπισύρω) ὀκνηρία, ἀμέλεια, εἰς ἐπ. καὶ λήθην ἄγειν Πολύδ. 40. 2, 10.

ἐπισυρράπτω, συρράπτω ἐπὶ τινος ἢ προσέτι, Ἀθαν. τ. 2, σ. 547. ἐπισυρρέω, συρρέω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ ὕδατων, Στράβ. 240, Διον. Ἀλ. 4. 55, Πλούτ. 2. 895B.

ἐπισύρροια, ἡ, συρροή, Αἰλ. π. Ζ. 12. 20.

ἐπισύρω [ῶ], σύρω νωχελῶς, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὴν πόδε Διογ. Α. 1. 81· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ποδῆρεσι χιτῶνας ἐπισύρεσθαι Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 46· φελλοὺς αὐτοῖσι 45· οἰκέτας Βασίλ.—Παθ., σύρομαι κατὰ γῆς, ἔρπω, ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κυν. 5. 13, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 23.

II. πράττω τι νωχελῶς, ἀμελῶς τινος ἐπιτρέφω, ἀποφεύγω σκοπιμῶς, τὰ πράγματα Δυσ. 175. 18· καὶ ἀπολ., ἐπισύροντες ἔροῦσι, θὰ εἰπωσι συγκεχυμένους ὅπως μὴ ὥσι καταληπτοί, Δημ. Λεπτ. 496. 23, ἔνθα ἴδε Wolf· μὴ τι ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν, εἶναι βραδύν, ἀμελῆ, Μ. Ἀντων. 8. 51.—ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συγν. κατὰ μετοχ. παθ. πρkm., παρημελημένος, Πολύδ. 16. 20, 3· γράμματα ἐπισεσυρμένα, ἀμελῶς ἢ ἐσπευσμένα γεγραμμένα, τὰ γράμματα οὐ πᾶν σαφῆ, ἀλλὰ ἐπισεσυρμένα δηλοῦντα ἐπειδὴν τινα τοῦ γεγραφότος Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 10. 3· φθέγγεσθαι ἐπισεο. τι καὶ συνεχές καὶ ἐπίτροχον ὁ αὐτ. ἐν Πλοῖῳ ἢ Εὐχ. 2· χρέμπτεσθαι ἐπισεο. ὁ αὐτ. ἐν Φιλοπάτρ. 20· ἐπισεο. καὶ ρυπαρός, ἡμελημένος καὶ ἀκαθάρτος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Διογ. Α. 1. 81.—Ἐπίρρ. ἐπισεσυρμένως, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπικτ. Ἐγγειρ. 38, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545.

ἐπισυστάσεις, εως, ἡ, θορυβώδεις συνάθροισις, τοῦ ὄχλου Πράξ. Ἀποστ. ΚΔ', 12 (τὰ ἄριστα χειρόρ. ἔχουσιν ἐπιστάσεις)· παρτρία, σῶμα στασιωτῶν, πρὸλ. Θρωσάσων παρ' Ἰωσήφῳ κατὰ Ἀππίωνος 1. 20, Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΙΓ', 40)· συνάθροισις, πλειόνων κακῶν ἐπιστάσας Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 127.

ἐπισυστέλλομαι, Παθ., συνέλλομαι, συμμαχεύομαι, εἰς μικρότερον σχῆμα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· σφραγῆς τὴν κυλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 301.

ἐπισυστρέφω, συναγὼ ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, συναθροίζω, Λογγίν. 24· ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπισυστρέφεσθαι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ Μωυσῆν καὶ Ἀαρών Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΙΓ', 42).

ἐπισυσφίγγω, συσφίγγω προσέτι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 165. 8, ἔκδ. Δ.

ἐπισυχνος, ον, ἀρκούντως συχνός, Ἰππ. Προρρ. 79 (ἀλλ' ὁ Littré ἐπὶ συχνόν εἰς ἀντιγράφῳ, τ. 5. σ. 562).—Ἐπίρρ. ἐπισυχνως, παρὰ Σουῖδ., ἐν λ., Λογγίνος (6)· ἀλλ' ἐν τῷ ἀρίστῳ Παρισινῷ ἀντιγράφῳ κεῖται: ἐπὶ δειπνῶ.

ἐπισφαγίς, ἰδος, ἡ, (σφαγή) τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κολῶμα, «ἡ δὲ ὀπισθεν κατὰ τὸν στρῶφα σφόνδυλον κοιλότης ἐπισφαγίς προσεῖρηται» Πολύδ. Β', 134, ἔνθα ἄλλοτε ἐπισφαγεύς ἢ ἐπισφαγιεύς.

ἐπισφάζω, μεταγεν. -σφαττω, σφάζω ἐπὶ, σφάζω ἐπάνω εἰς τι, ἰδίως ἐπὶ ἐπιτυμβίῳ θυσίῳ, κάμνι ἐπισφάξαι τάφῳ Εὐρ. Ἐκ. 505· καὶ ἅμα πρόδρατα πολλὰ ἐλαύνειν ὡς ἐπισφαγεῖν τῷ Ἀδραδάτῃ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7.

2) ἐπιχέω, αἷμα μηλείου φόνου ἐπ. Εὐρ. Ἥλ. 92, πρὸλ. 281.—Παθ., αἷμα ἀρτίως ἐπεσφαγμένον Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 19.

III. σφάζω ἐπὶ τινος ἢ προσέτι, τρίτον θῦμι ὡς ἐπισφάζων δυοῖν Εὐρ. Ἥρ. Μαιν. 995, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 29 (ἔνθα καὶ τὸ Μέσ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ). Ἀντώνιον ἐπ. Καίσαρ Πλουτ. Βρούτ. 18:—ἐκ νέου φόνου, νεκροὺς ἐπισφάττειν Διογ. Α. 2. 135.

III. φονεύω ἐντελῶς, «ἀποτελείων», Δατ. conficere, Πλουτ. Ἀντων. 76:—μεταρ., σκοτώνω, οὐ ἥμῃς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ ἐπιτιμῶν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 43.

ἐπισφαίρω, ων, τὰ, κατὰ Πλούταρχον εἶδος δερματίνων ἱμάντων δι' ὧν περιέδεον τὰς χεῖρας οἱ διαμαχόμενοι ἐν ταῖς παλαίστραις, «ὅπως εἰς ἀνῆκστον ἡ ἀμιλλα μὴθην ἐκπύπτη μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον» Πλούτ. 2. 825C:—οὕτως, μάχαιραι μετ' ἐπισφαίρων, ἔφη φέροντα κομδίαι ἐπὶ τῇ αἰχμῇ, ὡς νῦν τὰ τῶν ἑασκουμένων εἰς τὴν εἰσομαχίαν, Πολύδ. 10. 20, 3.—ὑποκορ. ἐπισφαίριον, τό, ἐπισφαίριον ῥινός Γαλην. τ. 18, μέρος 1, 805, 10.

ἐπισφαίρωμα, τό, ἐπισφαίριον στέμματος, Ἄννα Κομν. 78C.

ἐπισφακέλιζω, γίνομαι γαγγραινώδης, ἦν μὴ ἐπισφακέλιση Ἰππ. π. Ἀρρ. 790, κτλ.

ἐπισφακέλις, εως, ἡ, γάγγραινα, τεργιδών, Ἰππ. π. Ἀρρ. 816.

ἐπισφάλεια, ἡ, τὸ ἐπισφαλές, ἡ, ἀβεβαιότης, Πολυδ. Ἀποσπ. Βατικ. σ. 459.

ἐπισφαλής, ες, (σφάλλομαι) ὑποκείμενος εἰς πτώσιν, ὁ μὴ ἀσφαλής, ἀσταθής, ἀβεβαίος, τὰ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ Πλάτ. Πολ. 497D· ἐπισφαλεστέρα δυνάμεις Δημ. 22. 14, πρὸλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 1, 1· ἐπισφαλές [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 5, 25.

II. (σφάλλω) ὡς αἰεὶ μὲν ἐπισφαλοῦς εἰς βλάβην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς αἰεὶ μὲν ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κινδύνον τινα βλάβης, Πλουτ. 2. 653C, κτλ.

2) ἐπικίνδυνος, νόσημα Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 11· καιροί, χώρα Πολύδ. 1. 66, 12.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπισφαλής· βλαβερός. ἐπικίνδυνος».—Ἐπίρρ., ἐπισφαλῶς ἔχειν, διακείσθαι, εὐρίσκεισθαι ἐν κινδύνῳ, ὁ αὐτ. 6. 25, 4, Πλουτ. Σόλ. 13· ὑπερβ., ἐπισφαλέστατα περᾶσαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 15.

ἐπισφάλω, καθιστῶ τι ἐπισφαλές, ἐπικίνδυνον, δόλῳ δευτέρῳ τὰς προσδόσεις αὐτῶν ἐπισφάλλον Ἰωσήφ. Τουδ. Πόλ. 3. 7, 29:—Παθ., ὁδὸν ἣς ἐπεσφάλησαν, ἀπεπλανήθησαν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 280D.

ἐπίσφατον· «ἐπιμωμητόν. ... ἡ ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένον» Ἡσυχ. ἐπίσφατον, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐπισφράζω.

ἐπισφελίτης· «ὁ θρανίτης» σφέλας γὰρ τὸ ταπεινὸν διαφρόν, τὸ ὑποπόδιον. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ θράνος, ἔχει δὲ τὴν ἄνω ἐδραν» Ἡσυχ.

ἐπισφηνόω = ἐπισφηνόω, σιδηρὸν ἐπεσφῆκωσε κορύμβῳ Νόνν. Δ. 9. 123.—Μέσ., αὐτόθι 2. 111.

ἐπισφηνον, τό, (σφήν), πρόσθετος σφήν, Κλήμ. Ἀλ. 800.

ἐπισφίγγω = σφίγγω, πέδιλα .. τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα Λουκ. Ἐρωτ. 41· κόρην .. ἐλχον ἐπισφίγγας πήχεσιν ἡμετέροις, εἶχον τὴν κόρην σφιγκτά εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἀνθ. Π. 5. 243· χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπείσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας, τῶν σανδαλίων τοὺς ἱμάντας, Ἀθην. 543F· ἐπ. τὴν ἀμφιοδητήριον, περιπλέκειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λύειν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 96· τὴν νήτην ἐπίσφιγγον, σφίγγον ἔτι μᾶλλον τὴν χορδήν, ἐπὶ μουσικῷ ὄργάνῳ, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 36.

ἐπισφιδρύω, σφιδρύω ἔτι μᾶλλον, Πλουτ. Κλεομέν. 10, Φιλόδημ. 1. σ. 36.

ἐπισφραγίζω [ε]: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐσφραγίζω, ἐπισφάλλω, σφραγῖδα, ἐπιθεβαῖω, ἐπικυρῶ, σοὶ κλέος ὀππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι Ἀνθ. Πλαν. 366:—Μέσ., βουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι διὰ τῆς συγκλήτου τὴν αὐτοῦ παρανομίαν, νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς συγκλήτου νὰ ἐπισφραγισθῇ ἡ παρανομία αὐτοῦ, Πολύδ. 32. 22, 3.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς Ἀποθ., ἐπισφραγίζομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Νόμ. 855E, 957B· ἐπ. τινὶ τι, παρέχειν τι εἰς τινα ὡς δῶρον, Ἐπίγρ. Δελφ. 40.

2) ἐπιθέτω ὡς σφραγῖδα, ἐντυπώνω, τῇ πολιτικῇ μίαν ἰδέαν Πλάτ. Πολιτικ. 258C, πρὸλ. Φαῖδ. 75D· σιγὴν χεῖλεσιν ἐπ. Νόνν. Δ. 48. 218 (ἀλλ' ἐν Ἡλιοδ. 6. 13, σιγῇ ἐπ. τι).—Παθ., ἀποτυπῶμαι ἐπὶ τινος, δηλοῦμαι διὰ τινος, Πλάτ. Φίληβ. 75D· σημειοῦμαι, τινὶ, διὰ τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐπισφραγισμός, ὁ, ἐπιθεβαίωσις, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ρητόρων (Walz):—οὕτως, ἐπισφραγισίς, εως, ἡ, αὐτόθι 7. 1319· ἐπισφραγισμα, τό, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10. 1, κτλ.

ἐπισφραγιστής, οὔ, ὁ, ὁ σφραγίζων ἢ ὑπογράφων, Λουκ. Ἀλεξ. 23.

ἐπισφραγιστικός, ἡ, ὄν, ἐπισφραγίζων, ἀρμόδιος πρὸς ἐπισφραγισιν, Εὐστ. Θεσσαλ. ἔκδ. Μί. τ. 136, σ. 661.

ἐπισφύζω, ἔτι μᾶλλον σφύζω, πάλῳ, κυπῳ, Γαλην. 4. 783.

ἐπισφύρια [ῶ], τὰ, αἱ πόρπαι δι' ὧν συνήπτοντο πρὸς ἀλλήλα κατὰ τὰ σφυρὰ τὰ δύο μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περινημιδας, παρ' Ὀμ. αἰετοπε ἀργυρὰ ταῦτα, κνημιδας ... ἀργυρέουσιν ἐπισφύριοις ἀραρυίας, «τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασι» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 331, Α. 18, κτλ.

2) τὸ ἄνω μέρος τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἀρθρώσεως, τὰ σφυρὰ Ἀνθ. Π. 6. 206, Ὀμπ. Κ. 4. 434.—Πρὸλ. τὸ ἐπόμε.

ἐπισφύριος, ον, (σφυρῶν) ὁ ἐπὶ τῶν σφυρῶν, γέρας ἐπ., ὁ μνηστὴς (hupula) ὁ ἐπὶ τῶν πεδίλων τῶν γερούστων ἐν Ρώμῃ, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 51. 31· τὸν ἐπύβολον τῆς εὐγενείας περιηρημένος τῷ ὑποδήματι, τοῦτο δὲ ἐστὶν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μνηστοῖδες Φιλόστρ. 555.

ἐπίσφυρος, ον, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6. 107.

ἐπισχεδιάζω, λέγω ἢ πράττω ἐκ τοῦ προχειροῦ, τῷ καιρῷ, ἐγκαίρως, Φιλόστρ. 485, πρὸλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, καὶ ἴδε αὐτοσχεδιάζω, σχεδιάζω.

ἐπισχεδόν, Ἐπίρρ., πλησίον. ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 3· ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. ἢ δοτ., ἐπισχεδὸν ἀλλήλησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 604· ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο ὁ αὐτ. Δ. 948.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπισχεδόν· συνεγγυς, ἀγγυόν».

ἐπισχεθεῖν, ποιητ. ἀορ. τοῦ ἐπέχω, κρατῶ ὀπίσω, ἀνακαίτιζω, Αἰσχύλ. Θῆβ. 453.—Παθ. ἀορ. ἐπισχεθεῖναι παρ' Ἀθην. 213D.—πρὸλ. Λεξ. Σοφ. τοῦ Ellendt, ἴδε εἰκαθεῖν καὶ σχεθῶ.







ρίαρχος, Τεγέης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67. (Ἐσχηματισμὸς ἐκ τοῦ ἐπιρροθός, ὡς τὸ ἀταρτηρός ἐκ τοῦ ἀτηρός· ὁ Λυκόφρων ὅμως μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν τάρροθος, 360, 400, κτλ.), Ἡσυχ. ἐπίταρχον· «ἐπίταφιον» Ἡσυχ.

ἐπιτάσεις, εὖς, ἡ, (ἐπιτείνω) «ἐντάση», νεύρων Ἰππ. π. Ἀρρ. 784· ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὄργάνου, Πλάτ. Πολ. 349Ε, πρβλ. Πλούτ. 2. 99C· ἐπ. τὸν καταπελτῶν Ἀπκ. Καρχηδ. 93.

2) ἔντασις ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνεσις (χαλάρωσις), Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6, 2 κ. ἄλλ.· ἐπὶ παρορμητοῦ, τὰς ἐπιτάσεις τῶν πυρετῶν καὶ τὰς ἀνεσίες Ἰππ. 405. 44· χειμῶνος Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 6· θυμῶν Πολύδ. 4. 39, 9· πόνων Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 11· πρβλ. Πλούτ. 2. 732C κέξ.: — ἐπὶ ὕους, τὸ ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μείζον, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 13, Λογγίν. 38.

II. τὸ μέρος τοῦ δράματος, ἐν ᾧ ἡ πλοκὴ γίνεταί πυκνότερα, Γραμμ.

ἐπιτάσσω, Ἀττ. -ττω· μέλλ. -ξω. — Ἐντέλλομαι, προσταίτω, ἐτοίμως μὲν ἔγωγε εἰμὶ ποιεῖν... τὸ ἀν ἐπιτάσσης σύ Ἡρόδ. 5. 111· μὴ ἴπτασο· ἂ μὴ κρατεῖς Σοφ. Ο. Κ. 839, κτλ.· τί τινι, ὡς, ἐπ. ἀεθλόν τινι Ἡρόδ. 4. 43, πρβλ. 1. 115· πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἀλλοῖσιν ἀλλοὺς Βακχυλ. Ἀποσπ. 50 [B 21]: — μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἐπ. τοῖσι μὲν πεζῶν στρατὸν.. παρέχειν Ἡρόδ. 4. 83, πρβλ. 3. 159, Ἀριστοφ. Σπ. 69, Ἀνδοκ. 24. 44, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διατάττω νὰ... Ἐν. Λακ. 5, 8· παραλειπομένου τοῦ πτωτικοῦ, ἐπ. ἀποφορὴν ἐπιτελεῖν Ἡρόδ. 2. 109, πρβλ. 137: — ἀπολ., ἐπιβάλλω διατάγας, Θουκ. 1. 140, κ. ἄλλ.· τινὶ Σοφ. Ἀντ. 664: — Παθ., δέχομαι διατάγας, ὑποτάσσομαι εἰς διατάγας, εἰ ἴπταξέμεσθα δὴ Εὐρ. Ἰκέτ. 521· ἐπιτασσόμενος Ἀριστοφ. Σπ. 686· μετ' ἀπαρ., οἱ ἐπιταγμένοι γαμεῖν Πλάτ. Νόμοι 925Ε· μετ' αἰτ. πράγμα, ἄλλο τι ἐπιταχθήσεσθε Θουκ. 1. 140: — ἐπὶ πραγμάτων, διατάττομαι, Λατ. imperari, ὁ στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἐκάστοισι Ἡρόδ. 6. 95· οὕτω, Λακεδαιμονίοις.. ναὺς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 7· τὰ ἐπιτασσόμενα, αἱ διδόμεναι διατάγαι, Ἡρόδ. 1. 115· ἐπιτάχθησθαι Πλάτ. Τίμ. 20B κ. ἄλλ.· τὸν νόμον τὸν ἐπιταχθέντα ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 740C.

2) μεταχειρίζομαι τὴν προστακτικὴν ἔγκλησιν, τί γὰρ ἂν τις ὑπολάβοι ἡμαρτησθαι ἂ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾷ, ὅτι εὐχεσθαι οἷός τις ἐπιτάττει εἰπὼν «μὴν ἄειδε θεά» Ἀριστ. Ποιητ. 19, 8, (ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ σημαίνει καὶ ἀπλῶς τὸ κελεύει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐχεσθαι).

II. τάσσω τε ἀμέσως μετ' ἄλλο ἢ παρ' ἄλλο τι, [Σαγάρτιοι] ἐπετετάχατο ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 7. 85· ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτης μὲν Περικλῆς, Διομέδοντι δὲ Ἐρασιπιδῆς Ἐν. Ἑλλ. 1. 6, 29. — Μέσ., τοὺς ἱππᾶς ἐπετάξαντο ἐν τῷ δεξιῷ Θουκ. 6. 67· ὅπισθεν τοῦ πεζοῦ τὴν ἵππον Ἡρόδ. 1. 80· ὅπισθεν ἐπιτεταγμένον Πλάτ. Πολ. 471D· διεβίβαζε τὸν στρατὸν ἐν δώδεκα σπερίαις προτεταγμέναις, ταῖς δ' ἄλλαις ἐπιτεταγμέναις διὰ τὰς κυκλώσεις τῶν πολεμίων Πλούτ. Λούκουλλ. 31, κτλ. — Μέσ., Ἐν. Ἀν. 6. 5, 9: — Παθ., τοῖσι μυρλοῖσι ἐπετέτακτο ἵππος Ἡρόδ. 7. 41.

3) διορίζω τινὰ ὡς ἀρχηγόν τινος, ἐπιτάσας αὐτοῖς Πτολεμαῖον, κτλ., Ἀρρ. Ἀν. 1. 24 κ. ἄλλ. — Παθ., οἱ ἐπιτεταγμένοι, οἱ διορισθέντες ὡς φρουροὶ τῶν ἀμαζῶν, Θουκ. 5. 72. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 311 - 313.

ἐπιτάτικος, ἡ, ὄν, (ἐπιτείνω) ὁ σημαίνων ἐπίτασιν, ἀντίθετον τῷ ἀνεκτικῷ, ἢ τὸ δα ἐπιτατικόν» (ἐν τῇ λ. δασπληγῇ) Σχολ. εἰς Θεοφρ. 2. 14, κτλ. — Ἐπὶρρ. -κῶς, Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 632, κτλ.

ἐπιτάφιος [ᾱ], ὄν, (τάφος) ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἢ παρὰ τὸν τάφον, ἀγών ἐπ., ὁ εἰς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος τελούμενος, Διόδ. 17. 117· ἐπιτάφιον (ἔξου) ἀγωνίσασθαι Συλλ. Ἐπὶρρ. 1417· ὁ δὲ πολέμαρχος... διατίθῃσι δ' ἀγῶνα τὸν ἐπιτάφιον Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 86. 1 (ἐκδ. Blass), Πλούτ. Πύρρ. 31, Λουκ. Εὐν. 4: — ἐπ. λόγος ἢ ἀπλῶς ἐπιτάφιος, λόγος ἐκφωνούμενος ἐπὶ τοῦ τάφου, οἷος ὁ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων πολιτῶν ἐκφωνηθεὶς, Ἐχόμεν ἱκανὰ παραδείγματα ἐπιταφίων, ὡς παρὰ Θουκ. 2. 35 κέξ., παρὰ Πλάτ. ἐν Μενεξ., καὶ ἐτέρους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λυσίου καὶ Δημοσθ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 34, κτλ. — οὕτως, ἐπ. ἐπαινος Πλούτ. 2. 218A· ἐπ. σοφιστῆς, ὁ ποιῶν τοιοῦτους λόγους, Ἀχ. Τάτ. 3. 25.

II. ἐπιτάφια, τά, κηδεία, Συλλ. Ἐπὶρρ. 2336. 24.

ἐπιταφρῶν, περικλείω διὰ τάφου; Οἱ μ. Θεοφρ. 1. 13.

ἐπιτάχυνω, ἐπισπεύδω, τινὰ τῆς δόδου Θουκ. 4. 47· τὸν πόλεμον, τὴν πορείαν Πλούτ. Περικλ. 29, κτλ.· τὴν φράσιν, καθιστῶ αὐτὴν ταχέαν, τρέχουσαν, ὁ αὐτ. 2. 1011Ε· τῇ Ἑλλάδι τὴν πεπωμένην Πασα. 8. 51. 4. — Παθ., ὑπὸ πιαστίων ἐπιταχυνόμενος Πλούτ. Ἀντών. 68.

ἐπιτάχυνσις, εὖς, ἡ, ἐπισπένυσι, Διωτογ. παρὰ Στωβ. 331. 19. ἐπιτεγγῶ, ἐπιχέω ὕδρον, ὑγραίνω, βρέχω, τί τινι Ἰππ. π. Ἀγμ. 770· τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύοις Φιλίστρ. 574. — ὡσαύτως = ἐπιστάξω, Ἀνακρέοντ. 57. 22.

Ἐπιτεγίος ἦρως (τέγος) Ἐπὶρρ. Ἀθην. CIA. III. 290, ἐπιστέγας.

ἐπιτεγκτος, ὄν, βεβρεγμένος, ἐπὶ ἐπιδέσμων, ἐπιτεμάτων, κτλ., Ἰππ. π. Ἀρρ. 830.

ἐπιτεγξίς, εὖς, ἡ, ἐπίβρεξις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 770.

ἐπιτετεασμένως, Ἐπὶρρ. παθ. πρμ., ἐνθουσιωδῶς, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, Πολύδ. Α', 16.

ἐπιτείνω: μέλλ. -τενώ: Ἰων. παρὰ. ἐπιτείνεσκον Ἡρόδ. 1. 186. Ἐκτείνω ἐπὶ τινος, ἢ ὑπεράνω τινός. Εὐλα ἐπὶ τὴν γέφυραν Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ. Ὑπὲρ τάφρου ὁ αὐτ. 4. 201. — ὁ Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ νύξ ὁλοή τέταται δειλοῖσι βροτέσι Ὀδ. Α. 19· ἐπὶ πόλεμος τέτατο σφιν Ἰλ. Ρ. 736.

2) τείνω, τευνώνω, «χορδίζω», ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὄργάνου, ἐπ. τὰς χορδὰς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνέμειν ἢ χαλᾶν, χαλαρώνω, Πλάτ. Λύσ. 209B· ὡς περ λύραν ἐπ., ἔως ἂν ἀρμόσῃ Μάγαν Ἐπιστ. 1. 9: — Παθ., χορδαὶ ἐπιτείνόμεναι δεύτερον φθέγγονται Ἀριστ. Προβλ. 18. 35, 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 5. 7, 16. 3) ἐπὶ ἥχου, καθιστῶ αὐτὸν δεύτερον, ἐπ. τὸν φθόγγον καὶ ἐξὺ φθέγγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 2. 14, πρβλ. 9.

γ) μεταφ., ἐπαυξάνω τι, ἐπιτείνω αὐτὸ, ἄρα σφοδρότερας τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ θυμοὺς καὶ ἔρωτας ἢ τῶν οἰνῶν πόσις ἐπιτείνει; Πλάτ. Νόμοι 645D· τὰ τιμήματα ἐπ. ἢ ἀνίεναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 10, πρβλ. Δημ. 1290. 17· τὰ τῆς ψυχῆς γυμνάσια Πλάτ. Πολ. 498B· ἐπ. τὴν πολιτείαν, καθιστᾶν αὐτὴν αὐστηρότεραν, Ἀριστ. Πολ. 5. 9, 8, πρβλ. 5. 1, 9, Ρητ. 1. 4, 12· ἐπ. τὴν κράσιν, καθιστᾶν αὐτὴν ἰσχυρότεραν, Πλούτ. 2. 677F· τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκοτεινοῖς καὶ σκοτεινοῖς ἐπ., ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ εἰκόνας, αὐτοῖσι 57C· τῇ γλυκύτητι τοῦ νοῦθετοῦσιν ἐπ. τὸ πικρὸν.. τῆς νοῦθεσίας αὐτοῖσι 67B: — ἀπολ., ἐπιμένω εἰς τι, ἐπὶ μάλλον ἐπέτεινεν οὕτως Δημ. 1287. 3, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 6. 1, 1, Πολ. 4. 6, 10: — Παθ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνέλεσθαι, Πλάτ. Φαίδων 98C, κ. ἄλλ.· ἀπροσώπως, ἐπιτείνεται = ἐπίτασις γίνεται, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 13.

δ) ἀμεταβ., αὐξάνομαι, ἰσχυρότερος γίνομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἰππ. 133H· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. Φυσ. 6. 7, 3, κ. ἄλλ. — «ἐπιτείνω» μεγαλύνω· μακρύνω· Ἡσυχ. 3) παροτρύνω, παρακινῶ, τινὰ ποιεῖν τι Ἐν. Ἰππαρχ. 1. 3· ἐπέτεινεν οὖν ἐπὶ μάλλον αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν ταῖς στρατείαις καὶ ταῖς κυνηγεσίαις, ὑπεβάλλεν εἰς μεγαλειτέρας σωματικὰς σκληραγωγίας αὐτὸς ἑαυτὸν, κτλ., Πλούτ. Ἀλέξ. 40.

II. Παθ., τανύομαι, ὡς ἐπὶ βασιανιστηρίου ὄργανου, τῷ πυρετῷ Ἰππ. 1154H· ὑπὸ νόσων Πλάτ. Φαίδων 86C· ἀκολούθως καθόλου, βασανίζομαι, ζηλοτυπῶν Λουκ. Ἐταρ. Διάλ. 9. 4.

2) τευνώνομαι, ἐκτείνομαι, τὰ δὲ νεῦρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίσθαι Πλάτ. Φαίδων 98C· ἐπὶ τιμῶν ἢ ἀξιών, ὑψοῦμαι, ἄλλ' ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο, ἥσαν ὑψοῦμαι, Δημ. 1290. 17· ταῖς εὐνοῖαις ἐπιταθῆναι Πολύδ. 17. 16, 3· ἐπιτεταμένους ἐκείνοις (ἐπὶ τοῖς βίβλοισι), ἀφωσιωμένους, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 27, πρβλ. Διόδ. 1. 37.

3) ὑπομένω, πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι Ἐν. Λακ. 2. 5· διαρκῶς πλείονα χρόνον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 10, 3.

ἐπιτερομαι, Παθ., ὑποφέρει, ταλαιπωροῦμαι, κέαρ δ' ἐπετέρετο λιμῷ Ὀρφ. Ἀργ. 1089 (Κῶδ. ἐτέρετο).

ἐπιτελιχίζω, οἰκοδομῶ φρούριον ἢ ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς πολεμίας χώρας ὅπως χρησιμεύῃ ὡς ἡ βάσις στρατιωτικῶν ἐνεργειῶν κατ' αὐτῆς, ἀπολ., Θουκ. 1. 142. 7. 47· ἐπ. [Δεκλείαν] τῇ πατρίδι Ἀνδοκ. 13. 35, πρβλ. Πλούτ. Ἀλκιβ. 23· ἐπ. τῷ Φιλιοῦντι τὸ.. Τρικάρανον Ἐν. Ἑλλ. 7. 2, 1, πρβλ. 5. 1, 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., Δεκλείας ἐπιτελιχισμένης Δισχίν. 38. 5: — μεταφ., ἐπ. τυράννου ἐν χώρᾳ, ἐγκαθιδρύνει τυράννον ἐν τῇ χώρᾳ, Δημ. 99. 2, πρβλ. 133. 22· οὕτω, τῷ πλοῦτι τὴν ὑπεροψίαν ἐπ. Λουκ. Νιγρ. 23· ἐπ. [τινὰ] τῇ συνωμοσίᾳ.. πολέμιον Πλούτ. Βρούτ. 20.

ἐπιτελιχίσις, εὖς, ἡ, ἡ οἰκοδόμησις φρουρίου ἐπὶ τῶν ἐχθρικών συνόρων, ἡ κατοχὴ αὐτῶν, Θουκ. 1. 142· ἐπ. Δεκλείας δ' αὐτ. 6. 93.

ἐπιτελιχισμα, τό, φρούριον ἢ ὀχύρωμα οἰκοδομηθὲν ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 8. 95, Ἐν. Ἑλλ. 5. 1, 2· τινι ἢ ἐπὶ τινι, ἐναντίον τινός, κατασκευάζειν ὅμιν ἐπ. τὴν Εὐβοίαν Δημ. 106. 3· ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ὁ αὐτ. 248. 13· μετὰ γεν., ὡς καλεῖται τὸν πολεμῖν ἐστὶν Ἀθηναίους ἔχουσι τοσαῦτα ἐπιτελιχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας, οἵτινες ἔχουσι τοσαῦτα φρούρια ἐπαπειλόντα τὴν χώραν αὐτοῦ, Δημ. 41. 20 (ἂν καὶ ὁ Hemst. ἐν Λουκ. Νιγρ. 23· διςχυρίζεται ὅτι ἡ τοιαύτη ἔννοια θὰ ἀπῆτει τῇ χώρᾳ).

2) μεταφ., φραγμός, κώλυμα, ἐμπόδιον, ἐπ. πρὸς τὸ μὴ ὁτιοῦν παρακινεῖν Δημ. 193. 27· ὡς περ ἐπ. τοῖς οἰοῖς κατὰ γει τὸν Ἀντίπατρον Ἰωσήφου Ἰουδ. Πόλ. 1. 23, 1· τὴν φιλοσοφίαν ἐπ. τῶν νόμων, φραγμὸν ἐναντίον τῶν νόμων ἢ (κατὰ Hemst. ἐνθ' ἀνωτ.) ὀχύρωμα πρὸς υπέρσπισιν αὐτῶν, Ἀλκιμάχας ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4.

ἐπιτελιχισμός, ὁ, = ἐπιτελιχίσις, Θουκ. 7. 18, Ἐν. Ἑλλ. 5. 1, 2· τῇ χώρᾳ, κατ' αὐτῆς, Θουκ. 1. 122· μεταφ., ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπὶ. ἐξήτει Δημ. 254. 20.



ἐπιτειχιστής, ὁ, ἐπισκευαστής τῶν τειχῶν, Νικήτ. Μαν. Κορν. σ. 89B.

ἐπίτειχος, τό, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, Εὐστ. Ἰλ. 969. 5.

ἐπιτεκμαίρομαι, Ἀποθ., τεκμαίρομαι, εἰκάω περὶ τινος, τινί Ἀρατ. 229· τινός δ' αὐτ. 457, 1038· ἐπ. οἶος .. ὁ αὐτ. 142.

ἐπιτεκνος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ δυναμένη νὰ τεκνοποιήσῃ, γόνιμος, Ἰππ. Ἀφ. 1255.

ἐπιτεκνῶ, γεννῶ μετὰ ταῦτα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 5, 6.

ἐπιτεκταίνωμαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, δόλον Ὀππ. Κ. 3. 405.

ἐπιτεκταντήρ, ἥρος, ὁ, παρασκευαστής, Ἡσυχ.

ἐπιτέλειαι, ἡ, ἐπίδωξις, διοικήσις, Πολύαιν. 6. 9, 3 (ἐνθα ὁ Κόραξ ἐπιτέλειαι).

ἐπιτέλειος, α, ον, = τέλειος, ἐπιτελείαις εὐχαῖς (διωρθῶν ἐπὶ τελεταῖς εὐχ.) Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 2, 4.

ἐπιτελειῶ, τελειῶ, συμπληρῶναι, τὴν θυσίαν Πλουτ. Μάρ. 22· πρβλ. ἐπιτελέωμα· ἐπιτελειωθῆναι = θανεῖν, Ἰω. Κλίμακ. 712C.

ἐπιτελειῶσις, εως, ἡ, κατόπιν γινομένη προσφορά, ἰδίως εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ γεννήσει τέκνου, ἐπιτελειῶσις παιδῶν Πλάτ. Νόμοι 784D.

ἐπιτέλειαις, συμπληρώσις, τίνος Πλουτ. Νουμ. 14. 2, 961C· ἐπ. τῆς πολιτείας, περὶ τῆς Τιμητέας ἐν Ρώμῃ, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 16, Φλαμίν. 18.

ἐπιτέλειαις, εως, ἡ, συμπληρώσις, Ἀριστ. Προβλ. 10. 32.

ἐπιτελεσμά, τό, τὸ ἐπιτελεσθέν, συμπληρωθέν, παρὰ Πολυδ. Γ'. 181.

ἐπιτελεστήον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτελῶ, δεῖ ἐπιτελεῖν, Ἰσοκρ. 240B.

ἐπιτελεστής, οὔ, ὁ, ἐκτελεστής, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 305.

ἐπιτελεστικός, ἡ, ὁν, κατάλληλος πρὸς ἐπιτέλειαν, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 56.

ἐπιτελέω· μέλλ. -έσω, ἐκτελῶ, ἐπιτ. τὰ ἐπιτασσόμενα Ἡρόδ. 1. 175, πρβλ. 51. 90· τὰς ἐντολάς αὐτοῦ 157· τὸν προκείμενον ἄθλον αὐτοῦ 126· ἐπ. ἔργω ὁ ἄν γνῶσιν Θουκ. 1. 70· τοῖς ἔργοις ἐπ. Ἰσοκρ. 22C· κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως χρησμάτων, ὀπτασιῶν, κτλ., ἐπ. φήμην, χρηστήριον, ὄψιν Ἡρόδ. 1. 13, κ. ἄλλ.: ἐπὶ εὐχῶν ἡ ὑποσέσεων, αὐτοῦ 86., 2. 63, Θουκ. 1. 138· —Μέσ., τὴν χρῆσιν ἐπιτελέσασθαι Πλάτ. Φίλ. 276C· ἐπὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἐπ. πόλεμον Πολύδ. 1. 65, 2· —Παθ., ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235. 4.

2) φέρω εἰς τελειότητα, τὴν γένεσιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 8, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 1, 7· Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 8, κ. ἄλλ.: ἐπὶ συλλογισμοῦ, γίνομαι τέλειος διὰ τῆς ἀναγωγῆς εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. Ἀναλυστ. Πρ. 1. 5. 16., 1. 23, 11, κ. ἄλλ.

III. τελῶ θρησκευτικὸν καθήκον, θυσίας Ἡρόδ. 2. 63· νηστείας καὶ ὀρτάς ὁ αὐτ. 4. 186, πρβλ. 1. 167., 2. 122· —ἀπολ., προσφέρω θυσίαν, τινί Δίλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 61.

IV. ἀποκινῶ, καταβάλλω, πληρῶναι, ἀποφορῇν Ἡρόδ. 2. 109· πεντήκοντα τάλαντα βασιλεὺς τὸν ἐπέτειον φόρον ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 5. 82, 84· ἐπιμῆνιαι 8. 41· μεταφ. ἐν τῷ Μέσ., εἰ δὲ βιώσομαι πλεῖω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι, νὰ πληρῶναι τὰ χρεῖα (οὕτως εἰπεῖν) τοῦ γήρατος, νὰ ὑποστῇ τὰ βάρη αὐτοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 8· οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακισατο, ἀλλ' ἰλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπιτελέσατο, καὶ ἐπλήρωσε τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος τοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 33· —Παθ., ἡ δίκη .. τοῦ φόρου .. ἐκ Μαρδονίου ἐπιτελέετο, ἀπένειπετο ὑπὸ .., Ἡρόδ. 9. 64.

V. ἐπιβάλλω εἰς τινα, δικάζω τινί, Λατ. poenae irrogare alicui, Πλάτ. Νόμοι εἰς τὴν ἐλπί.

ἐπιτελέωμα, τό, = ἐπιτέλεια, ἐπιτελέωμαι ἀπρότερον πολλάκις ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας Λυκούργου, εἰκοι δὲ ἐπιτελέωμα λέγειν τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρῶτερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησὶν «εἰ τοίνυν ἔρη πάντων ὕστατα ταῦτα θυεσθαι καὶ ἐπιτελέωματα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων» Ἀρποκρ. —Κατὰ δὲ Ἡσυχ. «ἐπιτελέωμα» τὸ ἐπὶ θυσίᾳ γινόμενον. —Ἰδε ἐπιτελεῖω, ἐπιτελεῖωσις.

ἐπιτελής, ἑς, (τέλος) τέλειος, ποιεῖν τι ἐπιτελές, = ἐπιτελεῖν, ἀπειλήσας παντοῖα τῷδε, ἢν μὴ τὰδε ἐπιτελέα ποιήσῃ Ἡρόδ. 1. 117., 3. 141, Ἰππ. Ὀρκ. κτλ. ταῦτά τε δὴ ὦν ἐπιτελέα ἐγίνετο = ἐπετελοῦντο, Ἡρόδ. 1. 124, Θουκ. 1. 141· εὐχῇ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 931E· κρίσιν λαμβάνειν ἐπιτελῆ Διον. Ἀλ. 10. 46· —ἐπιτελῆ, εἰς πέρα· ἀγόμενα Σουῖδ.: —ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐπιτελῆς ὥρα γαμεῖσθαι Ἡσυχ. —Ἐπίρρ. -έως, ἐπὶ τέλους, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 8.

II. ἐνεργ., ἀποτελεσματικός, Ἀντ. Διβ. 19.

ἐπιτέλλω· ἄορ. ἐπέτελλα· —Μέσ. ἄορ. ἐπετελλάμην· —Παθ. πρkm. ἐπιτέταλμαι. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, λέγω, Ὀμ., κλ. —Σύνταξις μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀλόγῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Ὀδ. Ψ. 349· μετ' αἰτ. πράγμ., μόνον, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Ἰλ. Α. 25, κτλ. μῦθον .., ὃν Νέστορ ἐπέτελλε Α. 839· ἐλήθετο οὐνοθεσιῶν ἅς ἐπέτελλε .. Διομήδης Ε. 320· ἐφετμένων ἅς ἐπέ-

τείλας αὐτοῦ 818· οὕτω, θάνατον ἐπιτέλλειν Πινδ. Ν. 10. 145· ἐπ. τέρματα, ὁρίζειν, Αἰσχύλ. Πρ. 100' (ἐνθα ἑτέροι ἐρμηνεύουσιν αὐτὸ ἀμεταβ., ἀνατέλλειν, ἴδε Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιτελέας)· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, εἶδω διατάγας εἰς τινα, ἐπὶν εὐ τοῖς ἐπιτελλῶ Ἰλ. Κ. 63, Ν. 753, κτλ. οὕτω καὶ ἀπολ., ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε Ὀδ. Ψ. 349· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἰλ. Μ. 84, Φ. 230, κτλ. οὕτω, πέμπων μ' ὦδ' ἐπέτελλε (ἐηλ. ποιεῖν) Ω. 780, πρβλ. Α. 765, Ὀδ. Ρ. 9· —ὠσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἄλλοις ταῦτ' ἐπιτέλλεο Ἰλ. Α. 295, πρβλ. Ὀδ. Α. 622· Ἀγαῖων νόστον .., ὃν ἐπιτελλάτο Παλλὰς Α. 327· ὁ δὲ μοι χαλεποῦς ἐπετέλλετ' ἀέθλους Α. 622· ἐπ. ἀνίας .. κραδίη Ἀπολλ. Ρόζ. Γ. 264· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Β. 802, Ὀδ. Φ. 240· ἀπολ., Ρ. 21· —ἐν τῷ Παθ., τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέτατο, προσετέτακτο Ἰλ. Β. 643, Ὀδ. Α. 524.

II. Παθ., ἀνατέλλω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν ὅσοι ὁρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε Λοδ. Φρύν. 125), Πληγιάδων .. ἐπιτελλομένων Πίσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 381· Ἀρκτοῦρος .. ἐπιτέλλεται αὐτοῦ 565, πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 371· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἰππ. 553. 8, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 10., 2. 5, 4. 2) μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, ὥρατος καὶ ἔρωσις ἐπιτέλλεται Ὁέογν. 1275· ἀγῆτωρ υἱὲ ἐπιτελλόμενος Πινδ. Π. 1. 135.

ἐπιτέμνω, Ἰων. -τάμνω· μέλλ. -τεμῶ· ἄορ. 6' ἐπέτεμον Ἀττ., ἐπέταμον Ἰων. —Χαράττω τὴν ἐπιφάνειαν τίνος δι' ὀξείας ὀργάνου, λίθου δέξῃ τὸ ἔσω τῶν χειρῶν παρὰ τοὺς δακτύλους τοὺς μεγάλους ἐπιτάμνει Ἡρόδ. 3. 8· ἐπιταμόντες μαχαίρῃ 4. 70· σχίζω, ἐπιτάμνω κατὰ μῆκος τὰς σάρκας ὁ αὐτ. 6. 75· φλέβα Ἰππ. π. Ἀέρ. 293· τραυματικῶς, ἐπ. τὴν σαυτοῦ κεφαλὴν Αἰσχίν. Περὶ Παραπρ. 33 ἐν τέλει. —Μέσ., ἐπεὰν ἐπιτάμνεται τοὺς βραχίονας, ἐγχαράσσιν, ὁ αὐτ. 1. 74· κατὰ τὴν, εἰς τὴν μέρος, Θεοφρ. π. Φύτ. Ἰστ. 1. 8, 4.

II. συντέμνω, τὰ ἐπιχειρήματα Ἀριστ. Σοφ. Ἐλεγχ. 15. 8· διακόπτω, ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπὶ λέγοντα τὸν πρεσβευτὴν ἐπιτεμών, οὐκ ἔρη προσδεῖσθαι, κτλ., Πολύδ. 2. 19, 3· ἀποσιμῶ τι, τὰς προφάσεις ὁ αὐτ. 35. 4, 6, πρβλ. 5. 58, 3. 2) συνιόμενα, συντέμνω, διηγούμεναι τι ἐν συνόψει, Πλουτ. Ἀρτοξ. 11 (πρβλ. ἐπιτομή)· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 16.

3) ἀποκόπτω τὴν θείαν, Μανέθων 2. 115· —Παθ., ἀποτέμνομαι, ἀπόλλομαι, Φίλων 2. 582· —Κατὰ Σουῖδ. «ἐπιτεμνόμενος, περικόψαι».

ἐπίτεξ, εκος, ἡ, (τεκεῖν) ἡ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ, τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα εἶδον Ἡρόδ. 1. 108· ἡ γυνή, ἐπίτεξ εἶδον αὐτοῦ 111, πρβλ. Ἰππ. 603. 4· ἐπὶ ἔσῳ, Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. Σύνοντ. 34· [δῖ]ς ἐπίτεξ Ἐπίγρ. Κρήτ. Comp. 10· σὺν ἐπίτοκα (ἐξ ὀνομ. ἐπίτοξ) αὐτοῦ 21· λέγει Ἰων. Hemst. Θωμ. Μ. σ. 357, πρβλ. ἐπίτοκος. —Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β' σ. 324.

ἐπιτερατεύομαι, Ἀποθ., τερατολογῶ καὶ ἄλλα τερατολογήματα, Πανός. 8. 2, 7.

Ἐπιτέρμιος, ον, (τέρμα) ὁ ἐπὶ τοῦ τέρματος, ἐπὶ τοῦ τέλους. «Ἐπιτέρμιος» Ἑρμῆς Ἡσυχ.

ἐπιτερπής, ἑς, παρέχων τέρψιν, τερπνός, εὐχάριστος, χῶρος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 413· ἄ καὶ λόγῳ· ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές Πλάτ. Φαῖδρ. 240D· ἰδεῖν Πλουτ. Ρωμ. 16· τῶν πεπραγμένων ἐπ. αἱ μνήμαι Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 9. 4, 5· —Ἐπίρρ. -πῶς, Πλουτ. Νουμ. 13. II. ὁ εἰς τέρψει, ῥηδὼς ἀφωσιωμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 23.

ἐπιτέρπομαι, Παθ., Ἐπικ. ῥῆμα, τέρπομαι ἐπὶ τινί, ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228, πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 166, Ἡσ. Θεογ. 158, Πινδ. Ο. 5. 51, Θεογ. 1218· ἐπιτέρπεσθαι θυμὸν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 204· Διὶ ἔπ. ἦτορ αὐτοῦ 146· μετ' ἀπαρ., Ἀνθ. Π. 9. 766.

ἐπιτεταγμένως, Ἐπίρρ., ἐν προσήκουσῃ τάξει, Βασίλ. τόμ. 1, σ. 496, 3.

ἐπιτεταμένως, Ἐπίρρ., ἐν ἐπιτάσει, σφόδρα, λευκῇ ἐπιτεταμένως, λευκοτάτῃ, Διοσκ. 5. 171· ὑπερμέτρως, τοῖς προπίνουσιν ἐπιτεταμένως οὐκ οἰκείως διατίθεται ὁ στόμαχος, ἀλλὰ μάλλον κακοῦται Ἀθην. 45D· μετ' ἐπιτάσεως, ἐπιτεταμένως ὁρᾷ Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Πλουτ. 635.

ἐπιτεταραγμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς καθῆ. μετοχ. τοῦ ἐπιτεράσσω, ἐν σφοδρῇ παραγῇ, Γ. Παχυμ. τ. Α' σ. 526, 15, ἔκδ. Β. ἐπιτεταρτός, ον, = 1 + 1/2, (πρβλ. ἐπιτέρτος), Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 101.

ἐπιτετευγμένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτυγᾶνω), ἐπιτυχῶς, Διογ. Α. 2. 42. ἐπιτετηθευμένως, (ἐπιτηθεύω) ἐπιμελῶς, μετ' ἀκριβείας, οὐκ αὐτοσχεδῶς, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἀλίσιστα· ἐπιτετηθευμένως Διον. Ἀλ. π. Σύνθ. 25· «ἐπεπίθεδες, ἐπιτετηθευμένως» Ἐτυμ. Γουδ. σ. 203, 35.

ἐπιτετηρημένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτηρέω), μετ' ἐπιτηρήσεως, μετὰ προσοχῇ, Βασίλ. τ. 2. σ. 480D, 542C, κτλ.

ἐπιτετηρμένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτέμνω), συντόμως, Στράβ. 202. ἐπι-τετρα-έβδος, ον, = 1 + 1/4, (πρβλ. ἐπιτέρτος), Νικόμ. Ἀριθμ. σ. 108.



ἐπιτετραμερής, ἑς, = ἐπιτέταρτος, ὁ αὐτ. σ. 106.  
ἐπιτετρά-πεμπτος, ον, = 1 + 1/4 (πρβλ. ἐπιτέριτος), ὁ αὐτ. σ. 107.

ἐπιτετράφεται, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπιτρέπω I. 3 ἐν τέλει.  
ἐπιτευγμα, τό, (ἐπιτεύχω), ἐξεύρημα, τέχνασμα ἢ ἐπιτυχία, Διόδ. 1. 27. τοῖς περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι Διογ. Α. 8. 57.

II. ποιητῶν ἀγαθῶν ἐπιτεύγματα, προτόνια, Διόδ. 15. 6. τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἑκλογ. 630. 73.  
ἐπιτευκτικός, ἡ, ὄν, (ἐπιτυγχάνω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχη, Ἀριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 3, 1, Διον. Ἀλ. π. Πομπ. 5. 2) ἀπολ., ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός, φάρμακον Παῦλ. Διγ. 3. 78. ζήλος Πολύδ. 10. 25, 7. II. ἀσφαλής, τὴν ἐπιτευκτικωτάτην (δηλ. χώραν) ὁ αὐτ. 2. 29, 3.

ἐπιτευξία, ἡ, = ἐπιτευξις, Τζέτζ. Ἀλληγ. Ὀμ. Π. Ω. 216.  
ἐπιτευξις, εως, ἡ, (ἐπιτυγχάνω), τὸ ἐπιτυγχάνειν, εὐκαιρία χρόνου ἐπιτευξις ἐν ᾧ χρή παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι Πλάτ. Ὅροι 413C, Ἀριστ. Μεγ. Ἡθ. 2. 8, 13, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 2) ἐπιτυχία, Ἀππ. Καρχ. 105. II. = ἐντευξις, συνέντευξις, ἀμφίβ. ἐν Θεοφρ. Χαρ. 12.

ἐπιτευτάζω, ἐπασχολοῦμαι, ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι εἰς τι, Πλάτων παρὰ Διδύμω τῷ Ἀλεξανδρεῖ ἐν Miller Mel. d. lit. gr. σ. 399.

ἐπιτεύχω, κατασκευάζω διὰ τι, Ἰλῖω μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι Πινδ. Ὀ. 8. 42.

ἐπιτεχνάζομαι, = τῷ ἐπομ., Ὀπκ. Ἀλ. 3. 194.

ἐπιτεχνάομαι, Ἀποδ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι πρὸς τινα σκοπόν, βουλὴν σοφωτάτην. ἐπιτεχνάται Ἡρόδ. 1. 63. ἐπιτεχνήσασθαι τοιόνδε 1. 123. ἐπιτεχνάται τοιόνδε 2. 2, πρβλ. 119. 121, 4. 2) μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, ἐὼ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πεῖρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ Λουκ. Δίς Κατ. 1. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446.

ἐπιτεχνήμα, τό, ἐπινόημα, Διλ. π. Ζ. 12. 16. -ασμα Φωτ. Ἐπιστ. 279, 35.

ἐπιτεχνήσις, εως, ἡ, ἐπινοήσις διὰ τινα σκοπόν, ἐξεύρεσις, Θουκ. 1. 71, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 14, Πaus. 1. 66. ἐπεξεργασία τεχνική, περὶ ὕψους λόγου, Διον. Ἀλ. π. Ἰσάιου 3. τεχνική παρασκευὴ ὑδάτων, Ἀθην. 124E, πρβλ. 568A. νέα ἐπινοήσις, Ἀθην. 124E, κτλ.

ἐπιτεχνητός, ὄν, τεχνητῶς κατασκευασμένος, τεχνητός, Λουκ. Προμ. 18, περὶ Ὀρχ. 27.

ἐπιτεχνολογέω, προσθένω εἰς τοὺς κανόνας τέχνης τινός, Ἀλέξ. Ἀφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Τοπ. 8.

ἐπιτεχνανίζω, τηγανίζω μετὰ ταῦτα, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 49.

ἐπιτηδεύομαι, Παθ., γίνομαι ἐπιτήδειος, κατὰλληλος ἢ ἱκανός, Ἰάμβλ. ἐν Βίβ. Πυθ. 228.

ἐπιτήδειος, α, ον, ἰων. -εος, ἑη, εον, ὁμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. -εώτερος, -εώτατος, Θουκ. 4. 54., 7. 86, κτλ. ἀνώμαλ., ἐπιτηδέεστερος, -εστάτος, Ἀνώμ. παρὰ Σουῖδ., Δημόκρ. παρ' Εὐστ. 1441. 16. ἰων. -εώτερος, -εώτατος, Ἡρόδ. 9. 2., 1. 110, κ. ἄλλ. (ἐπιτηδής) — ἀρμόδιος, κατὰλληλος, πρόσφορος, γῆ, χώρα Ἡρόδ. κλ. — Σύνταξις ἐπιτήδειος ἐς τι Ἡρόδ. 1. 115, κτλ. πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 390B. συγκ. μετ' ἀπαρ., χωρίον ἐπ. ἐνιπεύσαι, κατὰλληλον πρὸς ἱππασίαν Ἡρόδ. 6. 102, πρβλ. 9. 2, Θουκ. 1. 20, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Εὐρ. Βάκχ. 508. ἀνδρὰ ἐπιτηδεώτατον.. δέξαι Ἡρόδ. 3. 134, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 82. οὕτως, ἐπ. τῷ σώματι κινδυνεύειν Ἀντισθ. 136. 35. καὶ ἀνδρας δὲ τινὰς ἀπέκτειναν.. οἱ ἐδόκουν ἐπιτήδαιοι εἶναι ὑπεραίρεσθαι, οὗς ἐνόμισαν ὅτι ἦτο συμφέρον, νὰ ἀρσένον ἐκ τοῦ μέσου, Θουκ. 8. 70. ἐπ. τεθνάναι Ἀνδοκ. 32. 27, πρβλ. Λυσ. 185. 32. οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, ἀλλ' εἰ ζυεῖναι μὴ πῆτιδέα κυρεῖς, .. ἀλλὰ διότι δὲν εἶσαι εὐχάριστος σύντροφος νὰ ζῇ τις μετὰ σοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 206. αὐαῦτως, ἐπ. ὁσπρακισθῆναι, ἄξιος νὰ ὁσπρακισθῇ, Ἀνδοκ. 34. 2. ἐπ. παθεῖν τι Δημ. 610. 20. τὸν ἐπ. ἐπαιεῖν, ἐτυπτεν ἐκείνον ὃν ἡμᾶς νὰ κτυπήσῃ, Σεν. Ἀν. 2. 3, 11. ἀλλὰ, ἐπ. ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, ὅστις εἶναι πιθανὸν νὰ ἐλθῇ, ἢ ὅστις ἔχει κλίσην ἢ διάθεσιν νὰ .., Θουκ. 8. 63. ἐπὶ καταλλήλῃ τοποθεσίᾳ, ἄνδρες Ἕλληνες ἐν-θῆαυτα ὤμιν ἐπιτήδεον οἰκέειν Ἡρόδ. 4. 158, κτλ.

II. χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀναγκαῖος, 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὀλιγαρχία ἐπ. τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατὰλληλος, ἀρμόζουσα, Θουκ. 5. 81. ἐπ. τῷ δήμῳ Λυσ. 134. 23. καταστῆσαι ἐς τὸ ἐπ., πρὸς ὠφέλιμον αὐτῶν, Θουκ. 4. 76. οὐδὲν ἡρόντο ἐπ., οὐδεμίαν ὠφέλειαν, ὁ αὐτ. 1. 58. ἐπὶ συνθηκῶν, οἰωνῶν, οὐκ ἐπ., οὐχὶ εὐνοϊκά, ἀντίθετον τῷ καλῷ, Ἡρόδ. 6. 97., 9. 37. — ἰδίως ὡς οὐσιαστ., τὰ ἐπιτήδεα, τὰ χρεώδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ἐφόδια, κυρίως ἐπὶ ζωοτροφίῳ, Λατ. commeatu, ὁ αὐτ. 2. 174, Θουκ. κλ. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμ., Σεν. Πόρ. 4, 38. 2) ἐπὶ προσώπων, χρήσιμος, φιλικός, Ἡρόδ. 4. 72, Θουκ. 3. 40. τινι, εἰς τινα, Θουκ. 4. 78. ἐπ. ποιεῖν τινα Ἀνδοκ. 34. 25. ἐόντα τῷ πατρὶ ἐπιτήδειον, φερόμενον πρεπόντως τῷ πατρὶ, Ἡρόδ. 3. 52. ἐπ. τοῖς πρᾶσομένοις, εὐνοϊκῶς ἔχων πρὸς .., Θουκ. 8. 54. — ὡσαύ-

τως ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., στενός, φίλος, Λατ. necessarius, οἱ ἐπ., οἱ φίλοι, ὁ αὐτ. 5. 64. Ἀθηναῖον ἐπ. ὁ αὐτ. 7. 73. ἡμέτερος ἐπ. Λυσ. 93. 41.

III. Ἐπῖρρ. -εως, καὶ ἰων. -εως, προθύμως, χρή δὴ τό γε ἔμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως Ἡρόδ. 1. 108., 4. 139. 2) πρεπόντως, προσηκόντως, οὐ γὰρ ἐποίησατε ἐπιτηδέως ὁ αὐτ. 9. 7. σφίον αὐτοῖς ἐπιτηδείως, ὡς συνέφερον αὐτοῖς, Θουκ. 1. 19, πρβλ. 5. 82. — Συγκρ. -εώτερον, ὁ αὐτ. 4. 54. -εωτέρως Ἰππ. 602. 39. 3) ἐπ. ἔχειν τινί, φιλικῶς ἔχειν, Πaus. 3. 9, 3.

ἐπιτηδεότης, ἡτος, ἡ, ἀρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκολία πρὸς τι, Ἰππ. π. Ἀγμ. 769. πρὸς τι, Πλάτ. Νόμ. 778A. 2) ἐπ. πρὸς πόλεμον, προετοιμασία πάντων τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς διάεργον τοῦ πολέμου, Πολύδ. 2. 23, 11. II. φιλικὴ διάθεσις, ἀγαθότης, καλωσύνη, πρὸς ἅπαντας Ἀριστεῖδ. 1. 112. ἀντίθετον τῷ ἀπόστασις, Διογ. Α. 10. 46.

ἐπιτηδής, Ἐπίρρ., ἐπὶ σκοπῷ ὠρισμένῳ, ἐπὶ τούτῳ, ἐπιτήδης, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγέρομεν Πλ. Α. 142. μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχώσιν Ὀδ. Ο. 28. — Παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. γράφεται προπαρῶς. ἐπιτήδης (πρβλ. ἀληθής, ἀληθές).

Ἡρόδ. 3. 130., 7. 44, 168, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 902, Ἀριστοφ. Ἰππ. 893, 1135, 1184, Εἰρ. 142, κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 112, Πλάτ. κλ.: Δωρ. ἐπιτάδες Θεοκρ. 7. 42. ἐντεῦθεν, μετὰ πονηρίας, ἀπατηλῶς, Εὐρ. I. Α. 476. — ὥσπερ ἐπιτήδης, ἀρμοδίως, ὡς πρέπει, Πλουτ. 2. 577D. μεταγεν. ὡσαύτως ἐξεπιτήδης. Τύπος ἐπιτηδῆς δὲν ἀπαντᾷ ἐν χρήσει μόνον ὁ Εὐστ. ἐν Ὀδ. Ο. 28 ἀναφέρει αὐτὸν ὡς ἄρσ. τοῦ ἐπιτηδῆς. (Ἡ ἐτυμολογία ἀέβητος ὁ Κούρτ. ὑποβάλλει γνώμην ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ τείνω, Λατ. tendō. ἐντεῦθεν τὰ ἐπιτηδεύω, ἐπιτηδέος).

ἐπιτηδεύμα, τό, τὸ εἰς ὃ τι ἀσχολεῖται τις, ἐργασία, ἀσχολία, ἐπάγγελμα, ἐνέργεια, συνήθεια, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. studium, institutum, τὰ τῆς χώρας ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 138, πρβλ. 6. 15. ἡ μάθημα ἢ ἐπ. Πλάτ. Δάχ. 180A. πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 454D, πρβλ. Εὐθύδ. 275B. τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ., καθήμερινα συνήθειαι, Θουκ. 2. 37, πρβλ. Ἀντισθ. 122. 13. ἐπ. πρὸς τινα Θουκ. 1. 32. πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 711B, 918A. 2) δαίκα, Φωτ. Οἶκ. Ἰππ.

ἐπιτηδεύσις, εως, ἀρσώσις ἢ προσοχὴ εἰς τι ἔργον ἢ ἀσχολίαν, Θουκ. 2. 36, Πλάτ. κλ. ἐτάσσεις ἔξως ἡ χαρακτήρος, εἰς ἀρετὴν Θουκ. 7. 86. ἀρετῆς Πλάτ. Πολ. 853B. βίοντος ἀτρεκέως ἐπιτηδεύσεις, ὑπερβολικαὶ ἀκριβολογίαι εἰς τοὺς τρόπους, Εὐρ. Ἰππ. 261. τὸ ἔξ ἐπιτηδεύσεως, τὸ ἐπιτετηδευμένον ὕψος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8.

ἐπιτηδεύτειον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτηδεύω, δεῖ ἐπιτηδεύειν, Πλάτ. Νόμ. 858D.

ἐπιτηδευτός, ἡ, ὄν, ἐπιτετηδευμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φυσικός, Συνέσ. 63C.

ἐπιτηδεύω: παρατ. ἐπετήδεον Πλάτ. Φαῖδ. 64A: ἀόρ. ἐπετήδευσα Θουκ. 1. 37. πρκμ. ἐπιτετηδεύωμαι, -μαι, Λυσ. 135. 41, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 304B, κτλ., ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τηδεύω, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ῥῆμα ὑπάρχει, καὶ τὸ ἐπιτηδεύω συνηματίζεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ ἐπιτηδῆς. Καταγίνομαι εἰς τι, ἀσκάω, ἐπαγγέλλομαι, ἔχω ὡς ἔργον μου, ἐπιτηδεύομαι, Λατ. studere rei, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 135, κτλ., ἐν τοι κακοῖς.. ἀνάγκη ἀπῆτιδεύειν κακὰ Σοφ. Πλ. 309. ἀσχοῦμαι εἰς τι, ἐπ. λαλᾷν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069. εὐσέβειαν Ἀντισθ. 119. 11. τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, τοῦτο δὲ ἐπὶ κακ. καὶ οὐκ ἐπ' ἀρ. σκοπίμας ἔπραξαν, Θουκ. 1. 37. κακὰ καὶ αἰσχρὰ Λυσ. 135. 40. ἐπαγγέλλομαι, ἐτασκάω, ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην Πλάτ. Θεαίτ. 149A, Σεν. Ἀθην. Πολ. 1, 13, κτλ. ὡσαύτως, ἐπ. τι πρὸς τι, ἐπινοεῖν τι πρὸς τινα σκοπόν, τοιαῦτάδε ἐπιτηδεύσας Ἡρόδ. 6. 125. — Παθ., γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως, διὰ τέχνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει εἶναι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 98, Λυσ. 135. 41. ἐπὶ κυνῶν, μετ' ἐπιμελείας ἀνατρέφομαι, Σεν. Κύρ. 1. 6, 40. 2) μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω νὰ πράξω, συνηθίζω νὰ πράττω, Ἡρόδ. 3. 18., 4. 170, Πλάτ. κλ. οὕτω καὶ ἐπ. ὅπως. Ἡρόδ. 3. 102. 3) ἀπολ., κατὰ μετοχ. ἀόρ. ἐπιτηδεύσας, ἐπιτήδης, Ἡλιδ. 5. 31.

ἐπιτηδέως, Ἐπίρρ. τοῦ ἐπιτηδέος, ἰων. ἀντὶ ἐπιτηδέος, δ' ἴδε.

ἐπιτήθη, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς μάμης, Λατ. abavia, Θεόπομ. Κωμ. ἐν Παμφίλῳ 3, Πολύδ. Γ'. 18. πρβλ. ἐπίπαππος.

ἐπίτηκτος, ὄν, ἐπὶ χυρσοῖς, στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσοῦν. οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα Ἀλέξ. ἐν Ἰππέϊ 2. 2) κεκαλυμμένος χρυσῷ ἢ ἐπὶ χρυσοῖς κοσμημαί, = sigillis s. emblematis inductus, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Böckh, κρατῆρ ὑπάργυρος ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 150A. 43. κρατῆρ ἐπὶ, ἐπὶ χυρσοῖς, αὐτοῖς 151. 25., 159. 9.

II. μεταφ., πλαστός, κίβδηλος, ἐπίτηκτα φιλεῖν Ἀνθ. II. 5. 187, πρβλ. Κικλ. π. Ἀττ. 7. 1, 5.

ἐπιτήκω, ἐντήκω, τήκω, ἰλυνῶμαι. τι καὶ ἐπιγίω αὐτὸ ἐπάνω εἰς τι, ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα Ἡρόδ. 7. 239. κηρὸν ἐπιτήξαντες τῷ νεκρῷ Πλουτ. Ἀγστ. 40.



ἐπιτηλῆς, ἰδὸς, ἢ, ἔχουσα κεράτιον ὡς θήκη τῶν σπόρων της, ἐπιτηλῆς μῆκων = μῆκων κερατίων, «παπαροῦνα» φέρουσα τὸν σπόρον αὐτῆς ἐνδὸς κερατίων, Νικ. Θ. 852.

ἐπιτηρέω, παραμονεύω, καιροφυλακῶ, νύκτ' ἐπιτηρήσασα θυώδεις ἐκ θαλάσσιοι «Ὀμ. Γυν. εἰς Δήμ. 245· βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν αὐτοῖς 922· ἐπετήρουν ἀπρόντας αὐτοὺς Θουκ. 5. 37, πρβλ. 4. 42· ἐπιτηρῶν τὴν θερὰ πᾶσαν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσιν Δυσ. 1. 2, 4· σὺ δ' ἐπιτηρεῖς τὸ βλάδος, σὺ δὲ κύτταε ν' ἀνακαλύψης τὸ σφάλμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1151· κᾶτ' ἐπιτηρεῖ, ὅταν ἦδῃ γ' ὡς κτλ. δ' αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 633· δὲ (ὁ κύων) κέρκω σάινων σ', ὁπότεν δειπνῆς ἐπιτηρῶν, ἔξε- δεται σου τοῦτον Ἰππ. 1031· ὁπότε .. Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 2, 16· Μέσ., Ἠλιόδ. 5. 20.

ἐπιτηρήσιμος, ον, ὃν πρέπει νὰ τηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ, τοῦ κοι- νωνῆσαι ἡμέραι Κλημέντια 414B.

ἐπιτήρησις, ἡ, τὸ ἐπιτηρεῖν, παραφυλάττειν, «παραμο- νεύειν», Φωτ. Ἐπιστ. 67. 12. 2) τήρησις, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3. 18, κτλ. 3) ἐπιθεσις, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1135.

ἐπιτηρητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτηρῶ, δεῖ ἐπιτηρεῖν, Φίλων II. 305. 12, Εὐσέβ. IV. 972B.

ἐπιτηρητής, οὗ, ὁ, φύλαξ, φρουρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 36· ἐπ. ἱεράς πύλης (ἐν Ἑλεφαντίνῃ τῆς Αἰγύπτου) Συλλ. Ἐπιγρ. 4869-78, 4941D (Προσθήκα).

ἐπιτηρητικός, ὁ, ὃν, δ' ἐπιτηρῶν, καιροφυλακῶν εὐκαιρίαν, κυρίως ἵνα πράξῃ τι κακόν, Διογ. Λαέρτ. 7. 114· μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 538D.

ἐπιτίθημι: μέλλ. -θήσῃ: πρκμ. -τέθεικα, Πλάτ. Εὐθύδ. 272B· τὸ παθητ. παραλαμβάνεται τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ ἐπείκειμαι.

Α. ἐνεργ., θέτω, τοποθετῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπιθέτω, ἐπὶ θυμῶν ἢ ἄλλων προσορῶν τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦ βωμοῦ, ἐπὶ μνηρὰ θέντες Ἀπόλλωνι Ὀδ. Φ. 267. πρβλ. Γ. 179· ἐπὶ λιβα- νιστοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 426, Σφ. 96· λιδανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπιτίθεισαν (ἐξυμ. τῇ ἐσχάρᾳ) Ἀντιφῶν 113. 24· ἐπὶ ἐδεσμάτων τιθεμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰδῶτα πόλλ' ἐπιθέτω Ὀδ. Α. 140, πρβλ. Κ. 355· θέτω τι ἐπάνω εἰς τι, οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφο- πλίσσαιτε τάχιστα, ταῦτα τε πάντ' ἐπιθεῖτε .. Ἰλ. Ω. 264· [νέκυας] ἐπὶ νηοῖσι τιθέντες Ὀδ. Ω. 419· καὶ ἡ γενικὴ σύνταξις εἶναι: ἐπ. τινί τι, ὡς τὸ Λατ. imponere· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς τὸν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἶφρας Ἰλ. Ω. 589, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 183· ἐπ. τι ἐπὶ τινος ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐπὶ τι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14:— μετ' αἰετῶ μόνον· ἐπιθέτω, ἐπ. φάρμακα Ἰλ. Δ. 190· δέλεον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἐθηκεν Κ. 466· στήλην Ἡρόδ. 7. 183· φάκελον ἐύλων· Εὐρ. Κύκλ. 242· ἐπ. μνημεῖα τινι ὁ αὐτ. ἐν 1. Τ. 702.

2) προσηλώνω ἢ στρέφω τι πρὸς τι, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν· Ἐκτορεῖς ἄρα μάλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν, «ἐπειδὴ ἡ τοῦ Διὸς μετεβλήθη διάνοια» ἐπὶ ταῖς θυ- σίαις ἄρα τὰς Ἐκτορεὺς μάλλον ἔθηκε τὴν διάνοιαν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Κ. 46· ἀλλὰ, τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, μετ' ἄπαρ., ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς νὰ .. Ὀδ. Φ. 1.

II. ἐπιθέτω πῶμα ἢ κάλυμμα, ὡς εἴ τε φαρτῆρ πῶμ' ἐπιθείη Ὀδ. 1. 311· κεφαλῇ ἐπέθηκε καλὸν πετρὴν Ε. 332· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρῶσιν, δηλ. ἔθηκε λίθον ὡς θύραν ἢ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου, Ν. 370· ὡσαύτως, θέτω θύραν εἰς τι, κολλητὰς ἐπέθηκε θύρας (πρβλ. ἐπιρρήσσω) Ψ. 194· θύρας ἐπέθηκε φαεινάς Φ. 45, πρβλ. 1. 240· ἴδε κατωτ. Β. II, καὶ πρβλ. ἀνακλίνω II.

III. προσθέτω, ὅσσα τε νῦν ὑμῖν ἔστι καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε Ὀδ. Χ. 62, πρβλ. Ἰλ. Η. 364, κτλ.· κράτος, κῦδος τινι Ἰλ. Α. 509, Ψ. 400, 406· ἀλλὰ τοὶ ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω Ψ. 796. 2) ἐπὶ χρόνου, κάμνω τι νὰ ἔλθῃ μετὰ τι, ἐπιφέρω, ἐπάγω, ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδωρον ἤμαρ ἐπὶ Ζεὺς· ἔθηκε Κρονίῳ Ὀδ. Μ. 399, Ο. 477· μάλα πολλὸν [ἔτεα] Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 694.

IV. μύθοις ἢ μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι, θεῖναι πέρας αὐτοῖς, Λατ. finire imponere, Ἰλ. Τ. 207, Υ. 369, κτλ. 2) ἐπιθέτω τι πρὸς συμπλήρωσιν ἐργασίας τινός, πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσὴν ἐπέ- θεκε κορώνην Ἰλ. Δ. 111· περὶ νῆν τ' ἐπέθηκε φαεινὴν Ὀδ. Γ. 256· οὕτω μεταγεν., δύο ταῦτα ὡς περὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἐαυτοῦ νεανειομένοις ἐπέθηκεν (ἴδε τὴν λ. κε- φάλαιον) Δμρ. 520, 27· κολοφῶνα ἐπ. τῇ σοφίᾳ (ἴδε τὴν λ. κολοφῶν) Πλάτ. Εὐθύδ. 301E, πρβλ. 272B· πίστιν ἐπ. Δμρ. 165. 2, πρβλ. 1196. 17, 28.

V. ἐπιβάλλω, ἐπὶ ποινῆς, σοὶ δέ, γέρον, ὁπῶν ἐπιθήσκειν Ὀδ. Β. 192· δίκην, ζημίαν, ἀποῖνα ἐπ. τινί Ἡρόδ. 1. 120, 144, 9. 120, κτλ.· θάνατον αὐτοῖς ἐπι- τίθεντες δίκην τῆς ἀμαρτίας; Πλάτ. Νόμ. 838C· ἐργῶν αὐτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπ. ἀμοιβὴν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 332· τιμωρίαν ὑπὲρ τινος Δμρ. 1392. 10, πρβλ. κατωτ. Β. IV:— οὕτως ἐπὶ τιμω- ρίας ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θῆσιν γὰρ ἐμελλεν (ὁ Ζεὺς) ἐπ' ἀλγέα τε στοναχὰς τε Β. 39· οἷον ἐπὶ Ζεὺς ἔθηκε κακὸν μόρον Δ. 357· [ἀτῆν] οἱ ἐπὶ φρεσὶ ἔθηκε .. Ἐρινύς Ὀδ. Ο. 234· ἀνάγκην ἐπ. μετ' ἄπαρ., Ξεν. Δακ. 10, 7· ἐπιθεῖς δὲ καὶ εἴ τις ταῦτα φύγοι, μηδὲνός ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν, ἐπιθε- λῶν ὡς τιμωρίαν. αὐτοῖς: 3, 3· ἴδε κατωτ. Β. IV.

VI. ὡς τὸ

ἐπιστῆλλω, πέμπω, γράφει ἐς βιβλίον πάντα, .. γράψας δὲ ἐς Διγυπτον ἐπέθηκε Ἡρόδ. 3. 42 ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μελεῖ ποιήσας ἐπιτίθει ἐς Μυτιλήνην δ' αὐτ. 5. 95· ἐπ. ἐπι- στολὴν Δμρ. 915. 17· ἴδε κατωτ. Β. V, καὶ πρβλ. ἀντεπιτίθημι.

VII. ἐπὶ καταλήψεως δυνάμεως, ἐπὶ γὰρ ὅς τε καὶ θνοῦ τὰς ἐπώνυμια μετατιθεῖς, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε (ὡς π. χ. Ὑάται, Ὀνεᾶται) Ἡρόδ. 5. 68· δίδω, τὸ τοῦ θλοῦ ἐπι- τίθεντες δνομα Πλάτ. Συμπ. 205B, κτλ.· ἀλλὰ συγχρότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μεταχειρίζομαι ὡς ἐπίθετον, Γραμμ.

Β. Μέσ. ἀπὸ τοῦ Πλουτ. καὶ ἐφεξῆς μετὰ παθ. ἀορ.:— βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῇφιν .. θήκατο, ἔθηκε περικεφαλῖαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ἰλ. Κ. 30· κρατὶ δ' ἐπὶ .. κυνέην θέτο Ε. 743, Κ. 41, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 702, κτλ.· σίτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 3:— χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, «θεῖς τὰς χεί- ρας τὰς ἀνδροκτόνους ἐπὶ ταῖς στήθεσι τοῦ φίλου» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Σ. 317· οὐκ ἐπιθήσομαι [δ' ἐμῷ] κᾶρα κτύπημα χείρᾳ δλοῖον; Εὐρ. Ἀνδρ. 1210.

II. θέτω τι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, πύλας τοῖς ὤσιν ἐπιθέσθε Πλάτ. Συμπ. 218B· θύρας Ὀρφ. Ἀποσπ. 1. 2, κτλ., ἴδε ἀνωτ. Α. II.

III. ἐπιτίδομαι, μετὰ δοτ., ναυτι- λήσει μακρῇσι ἐπιθέσθαι Ἡρόδ. 1. 1· τῇ πείρᾳ, τῷ ἔργῳ Θουκ. 7. 42, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3, κτλ.· μετ' ἄπαρ., ἐπιχειρῶ, φιλοσο- φεῖν ἐπέθετο Ἀλεξ. ἐν Γαλατείᾳ 1. 3· γράφειν Ἰσοκρ. 82A, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 242B.

2) ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, προσ- βάλλω τι, ἐπιτίθεμαι, τῇ Εὐδοίᾳ Ἡρόδ. 5. 31· Ἐφεσίοισι ὁ αὐτ. 1. 26, πρβλ. 102., 8. 27· τῷ δήμῳ Θουκ. 6. 61· τῇ δημοκρατίᾳ Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 12· οὐδεὶς πώποτε πρότερον ἐπέθετο τῇ τοῦ δήμου καταλύσει πρὶν .. ἐπιχειρῶσιν τὴν κατάλυσιν τῆς δη- μοκρατίας πρὶν .. Αἰσχίν. κατὰ Κτηρ. 65. 5· τῇ τυραννίδι Δυ- κοῦργ. 165. 27· ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς περιστάσεως νὰ ἐπιτεθῶ, ἐπιθέ- σθαι ταῖς ἀλλήλων ἀμαρτίαις Ἰσοκρ. 15B· οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρώπων ἐπεκούφισαν Δμρ. 643. 10· ἀπολ., ἐπιτίθεμαι, κάμνω ἐπιθεῖσαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3. 5.

3) ἀπολ., δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκει, ἥσκει δικαιοσύνην μετ' ἐγκατερίσεως, ἐπιμονῆς, Ἡρόδ. 1. 96, πρβλ. 6. 60.

IV. ἐπι- φέρω εἰς ἑαυτόν, τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἄρας; Αἰ- σχύλ. Ἀγ. 1409· ἐπιβάλλω, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο Θουκ. 2. 24· καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλό- μενα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 41.

V. διατάττω τινά, φᾶς Ἀστυά- γεα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθεμένον μοι Ἡρόδ. 1. 111· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., 3. 63. A.

VI. δίδω δνομα, οὐ μὲν γὰρ τις πᾶ- νον ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων .. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τιθένται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆς Ὀδ. Θ. 554.— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρταρ. σ. 471, ἐνθα ἐπεθέμην, οὐχὶ ἐπετέθην, καὶ τὸν αὐ- τὸν ἐν Ἀθῆναις τ. Γ', σ. 370.

ἐπιτίθω, σφδρα ἀδόκιμος σχηματισμός ἀντὶ τοῦ προηγ. Θεοφάν. 653. 3, 5.

ἐπιτίκτω: μέλλ. -τέξομαι, γεννῶ προσέτι ἢ μετ' ἄλλο, Ἰππ. 260. 11, 18· τῷ πρώτῳ ἔτερον ἐπιτίκτουςιν Ἀριστ. Ἀποσπ. 260, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ. 1.

ἐπιτιμᾶ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἐπιτιμῆς I, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1692.

ἐπιτιμάσιος, ὁ, (ἐπιτιμᾶ II. 2), ὁ εὐρίστων σφάλματα καὶ ἐπιτιμῶν τοὺς ἄλλους, χωρικὸν ἐπώνυμον τοῦ ἱστορικοῦ Τιμαίου, Ἰστρος ὁ Καλλιμάχειος παρ' Ἀθην. 272B, πρβλ. Διοδ. 5. 1.

ἐπιτιμᾶω, ἐκτιμῶ τι, ὀρίζω τὴν τιμὴν τινος, Λατ. aestimare: ἐνέσθην, 1) ἐν τιμῇ ἔχω, ἐκτιμῶ, Ἡρόδ. 6. 39.

2) ἐπιτείνω, ὑψώνω τὴν τιμὴν τῶν ὀνίων, τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτε- τήμας πολὺ Αἰθίοψ ἐν Ἑμάρῳ 1. 27· ἀπολ., Αἰλ. π. Ζ. 10. 50· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὀμιλίας αἰτήσιν, αὐξά- νουσα τὴν τιμὴν, ἀπαιτοῦσα πλείονα, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἐπιτεμῶσα:— Παθ., ὅτι δὲ ὁ σίτος ἐπιτεμήθη πρότερον καὶ ἐγένετο ἐκκαίδεκα δραχμῶν Δμρ. 918. 20, 1208. 2.

II. ἐπὶ δικαστῶν, ἐπιβάλλω ποινὴν εἰς τινα, δίκην Ἡρόδ. 4. 43, διαφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν. 16. 10· ἐπ. ἀργύριον Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 6:— πρβλ. ἐπιτιμῆτωρ, ἐπιτιμέω. 2) ψέγω, κατακρίνω, Λατ. obijcere, exprobare alicui, μὴ πάθωμεν δ' ἄλλοις ἐπιτιμώ- μεν Πλάτ. Φαῖδρ. 237C· Ἰσοκρ. 5D, κτλ.— Παθ., Ἀριστ. Πόνη. 17. 2.

6) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, μέφομαι, ἐπιτιμῶ, ὡς καὶ νῦν, οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ Δμρ. 502. 12· ὅτι εἰμ' ἀλάζων, τοῦτ' ἐπιτιμᾶς; Ἀναξανδρίδης ἐν Ἑφραρχομαντείᾳ 1:— Παθ., τὸ .. ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31· πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 16.

γ) μετὰ δοτ. μόνον, ἀποδο- κιμάζω, κατακρίνω, Δυσ. 169. 42, Ἰσοκρ. 170A. Δμρ. 246. 9· τινι ἐπὶ τινὶ Πολύδ. 7. 11, 9· περὶ τι ὁ αὐτ. 8. 11, 1· τινὶ ὅτι .., ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 169D, Δμρ. 160. 15, κτλ.

δ) ἀπολ., ἐπι- πλῆτω, λόγῳ καλῶς ἐπ. Θουκ. 3. 38, πρβλ. 4. 28· τὸν μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φῆσαι τις ἂν ῥάδιον Δμρ. 13. 27, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 16 x· ἀλλ.

ἐπιτιμίαμα, τὸ, τίμημα. ποινή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 15.



2) ἐπιτήμησις, ἔλεγχος, φόγος, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 32, Πλούτ. 2. 1110E.

ἐπιτήμησις, εὖως, ἡ, ἐπιτήμησις, Θουκ. 7. 48, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδελφ. 62, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 12 κ. ἀλλ. ἐπιτήμησιν ἐπιτιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 6, 5.

II. ὕψους τῆς τιμῆς πράγματός

τινος, σίτου Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 117. ἐπιτιμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτιμᾶν, δεῖ ἐπιτιμᾶν, μετὰ δοτ., οἷς μὲν ἐπιτιμητέον οἷς δὲ συγγνώμην δοτέον Πολύδ. 8. 1, 2, Φίλων 437, 3.

II. ἐπιτιμητέος, α, ον, ἄξιος ἐπιτιμήσεως, Ἀριστ. Μεγ. Ηθ. 2. 6, 32.

ἐπιτιμητήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Ἀλ. 1. 682.

ἐπιτιμητής, οὔ, ὁ, ὁ ἐκτιμητής, ὁ ὀρίζων τὴν τιμὴν, Λατ. laxator, Ἀντιφών 133. 18, Συλλ. Ἐπιγρ. 102, 5 (ἴδε Böckh σ. 141).

II. ὁ τιμωρὸν, τιμωρός, κολασταὶ κάπ. κακῶν Σοφ.

Ἀποστ. 478. ἐπ. ἔργων, ὁ κατακρίνων, ψέγων, ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρὺς Αἰσχύλ. Πρ. 77. τούτων κολαστὴν κάπιτιμητήν Εὐρ. Ικ. 255. ἐπ. τῆς ὀμιλίας Πλάτ. Φαίδρ. 239E.

ἐπιτιμητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτιμῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ, Δουκ. Ζεύς Τραγ. 23. λόγος ἐπ. Ὅροι Πλάτ. 416 ἐν τέλει. — Ἐπίρρ. — κῶς, ἴω. Χρυσ. τ. 2. σ. 328, 26, κλ.

ἐπιτιμῆτωρ, ὀρος, ὁ, ἐν Ὁδ. I. 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε, τιμωρός, ἐκδικητής (Εὐστ.), δηλ. Ζεὺς ξένιος. Τὸ ῥῆμα ἐπιτιμᾶω δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ.

ἐπιτιμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἐπιτιμῆσαι, ἡ ἀπολαυσὶς πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, ἐκλογικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀτιμία, Αἰσχίν. 39. 42, Δημ. 549. 10. συνελεγεμένον εἰς τὴν ἐπιτ. ἀργύριον, χρήματα συναχθέντα πρὸς ἀνάγκησιν τοῦ δικαίου τοῦ εἶναι ἐπιτίμον πολίτην, τοῦ ἐκλέγειν, ὁ αὐτ. 329. 12.

II. ποιητ. τιμωρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 43, Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. Γ' 10).

II. = αἰδοῦτον, Ἀρτεμίδ. 1. 45.

ἐπιτιμιάζω, ἐπιβάλλω ἐπιτίμιον, Θ. Στόυδ. σ. 1240, ἐκδ. ΜΙ.

ἐπιτιμιάσθεις αὐτόθι σ. 1581.

ἐπιτίμιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἐπιτίμια, τά, ἡ ἀξία ἢ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ὁ ἔ. I. αἱ πρὸς τινα γενόμεναι τιμαί, ἔστ' Ὁρέστον ταῦτα τάπ. Σοφ. Πλ. 915. (ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη οὐδαμῶς ἄλλοθεν ἀπαντᾷ, ὁ Δινδάρ. προτείνει τάπιτύμβια τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέκρινε καὶ παρεδέξατο ὁ Jebb).

2) ποιητ. τιμωρία, τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι Ἠρόδ. 4. 80, πρὸλ. Εὐρ. Ίκ. 1086. τοιαῦθ' ὄρωντες τῶνδε τάπιτμια Αἰσχύλ. Πέρσ. 823. τοῖς ἐπιτίμοις ἔνοχοι τοῦ φόνου Ἀντιφών 125. 33. τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτ. Λυκούργ. 148. 17. καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τάπιτμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί, πῶς ἀνταμείβουσι, δηλ. πῶς τιμωροῦσιν οἱ θεοὶ τὴν ἀσέβειαν, Σοφ. Πλ. 1382, πρὸλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 3. κρίσεις. — μεγάλα ἔχουσαι ἐπιτίμια Δημ. 229, ἐλ. — ἐν τῷ ἐνικῶ, τόνδ' ὅπ' οἰώνων δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμωα τοῦπιτιμῶν λαβεῖν, ὅτι θά λάβῃ τὴν τιμωρίαν, θά τιμωρηθῇ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1021. θάνατον ἔταξε τὸ ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9. ἐπ. ὀρίζειν τινὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 354, κτλ. Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 2561b. 80, ἐπιτίμοις ἀπαντᾷ, καὶ ἐπιτίμον αὐτόθι 4300v.

ἐπιτίμιος, ον, ἐπὶ πολίτου, ὁ ἀπολαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐλευθέρου πολίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀτιμιος (ἴδε), Ἀριστ. Βάτρ. 702, Ἀνδοκ. 10. 12, Θουκ. 5. 34, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 11, κτλ. — χρήματα ἐπ., περιουσία μὴ δημευθεῖσα ἂν καὶ ὁ κύριος αὐτῆς διετέλει ἐν ἐξορίᾳ, Νόμος παρὰ Δημ. 634. 13.

2) ἔχων πλοῦτος, πολυτίμος, Ἀγάρθ. 31, 10. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτίμιον» πλούσιον. τιμωρὸν τιμωτόν. II. Ἐπίρρ. — μως, ἐντίμως, Κλήμ. Ἀλ. 507.

ἐπιτινιάσσω, ἐμβάλλω, ἐμποῶ, Βασίλ. τ. 3. σ. 546B.

ἐπιτίτθιος, ον, ἐπιμάζιος, ἐπιμασιδῖος, «εὖ τὸ βυζί», Λατ. subrumus, παῖδα λιπῶν οἰκίος ἐπιτίτθιον Ἀνθ. Π. 11. 243. ἀπολ. γαλαθηνός, Θεοφρ. 24. 53.

ἐπιτιτράω, τρυπῶ ἄνωθεν, Ὁρεῖβ. σ. 98, ἐν τῷ ἄορ. ἐπιτρήσαι.

ἐπιτιτρώσκω, = τιτρώσκω, Φίλων II. 576, 23.

\* ἐπιτλάω, ῥίξα ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ ἄορ. ὁ ἐπέτλην: φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, «οἱ δ' σοὶ ὑπομείνω ἡ καρδία» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 591. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἔμοισιν, «οἱ δ' σοὶ ἡ καρδία ὑπομείνω καὶ πεισθῇται τοῖς ἐμοῖς λόγοις», Τ. 220. μυρὶ ἐπιτλάς Νικ. Ἀλεξίφ. 241.

ἐπιτμήγω, μέλλ. — ἔω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιτέμνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 407. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτμήγειν» ἐπιτέμνεσθαι: σπεύδειν.

ἐπιτιμητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτέμνω, δεῖ ἐπιτέμνεσθαι, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 150.

ἐπιτοκίς, ἡ, τόκος τόκων, Φίλων 2. 285, 12.

ἐπιτοκίδιος, ον, γενέθλιος, Ψελλ. περὶ τῶν ὀνομάτων. τῶν δικῶν σ. 108.

ἐπιτόκειον, τό, γενέθλιακὸν ποίημα, Εὐμάθ. 4. 6. 2) τόκος, Αἰσ. 133.

ἐπίτοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, «ἐπίτοκος» ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κωμωδός, δὲν ἐπίτεξ εἰπεῖν Φρύν. 333. ἀλλ' ἡ ἀποδοκιμαζομένη λέξις ἀπαντᾷ παρ' Ἰπποκρ. καὶ Ἀριστ.

2) γόνιμος, τίκτουσα, Ἰππ. 1201H. ἐν γαστρὶ ἔχουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 573. α: καὶ οὕτω γιγνώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκά εἰσιν οἱ ποιμένες, ἴδε ἐπίτεξ.

II. (τόκος II) φέρων τόκον ἐπὶ τόκῳ, τόκοι ἐπίτοκοι, τόκοι ἐπιφέροντες τόκους, Λατ. vorsura, Πλάτ. Νόμ. 842D.

ἐπιτολή, ἡ, (ἐπιτέλλω II) ἡ πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐμφάνισις ἀστέρος, ἀστρώων Εὐρ. Φοίν. 1116. ἰδίως ὅταν ἡ ὁρατός, δηλ. ὅταν συμβαίνειν νὰ ὁρᾷται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐντεῦθεν: ἡ περίοδος τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 281, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, κτλ. Ἀρκτούρου Θουκ. 1. 78. Κυνὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 11. τῆς Πλειάδος Πολύδ. 4. 37, 2: μεταγεν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 90, Πλούτ. 2. 889E, Ἀρτεμίδ. 1. 3. πρὸλ. ἀνατολή.

2) ἔγερσις ἀνέμου, Παλαίφ. 18. 2. ἡ ἀρχὴ ἢ πηγὴ ποταμοῦ, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 109.

ἐπιτολμάω, ὑπομένω, σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. sēpere aude, Ὁδ. Α. 353. ἀλλ' ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν Θεογ. 445. ἀπολ., ἀλλ' ἐπετόλμησεν, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καρτερικῶς ὑπέμεινε, «ὅτι ἐπετόλμησεν ἔρμηνεῖα, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καὶ ἔστι ταῦτόν τὸ ἐπλῆ καὶ ἔμεινεν» (Εὐστ.), Ὁδ. Ρ. 238. μεταγ. καὶ μετὰ δοτ., ἀποτολμῶ τι, τῇ διαβάσει, τῷ ἔργῳ Πλούτ. Φίλων. 10. Ἀντών. 69. τῷ διφρῶ, τῷ ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 780. ἐπ. τινὶ Αἰλ. π. Ζ. 7. 19, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.

ἐπιτολμητέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιτολμᾶν, δεῖ ἐπιτολμᾶν, μετ' ἀπαρ., Φίλων 1. 2. ἐπειδὴ καλεῖται καιρὸς, ἐπιτολμητέον αὐτῷ Γαλν. τ. 4. 158, 9.

ἐπιτοματικὸς, ἡ, ὄν, ἐν εἴδει ἐπιτομῆς, ἐπίτομος, πρόχειρος, Γαλν. τ. 8. σ. 317.

ἐπιτομή, ἡ, (ἐπιτέμνω), τομὴ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντομή, τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 60. 43.

II. ἐπιτομή, περιληπτικὴ ἔκθεσις: τῶν φυσικῶν Ἀριστ. Προβλ. 9, ἐν τῇ κεφαλίδι περὶ τοῦ Διέβου, Δίων Κ., κλ. — ἐν ἐπιτομῇ Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 20, 1. ἡ Ρώμη καλεῖται ἐπιτομή τῆς οἰκουμένης Ἀθην. 20B.

ἐπίτομος, ον, (ἐπιτέμνω), τετμημένος εἰς τεμάχια, κομμάτια ξύλου, καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρῆσιν οὕτω τέμνεσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 12. ἐπιτομωτάτη δόδος, συντομωτάτη, Συνας. Ἐπιστ. 35. τὰ ἐπ. τῆς χούρας Πανσ. 10. 31. 7. ἐπίτομον δείξας ἡ λεωφόρον Διῶ Χρυσ. 1. 474.

2) σύντομος, ἐπίτομον ἀναγραφὴν Σουῖδ. ἐν λ. Διογενειανός. — Ἐπίρρ. — μως, Ἀπολλ. Δ. π. Ἀντωννυ 261B, Συντ. 215, 9; Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 487A.

ἐπιτόνιος, τό, (ἐπιτέμνω), ἐργαλεῖον πρὸς ἐπίτασιν ἢ τέντωμα, κόλλακος δι' οὗ αἱ χορδαὶ ἐνστατοῦ ὄργάνου ἐντέννονται πρὸς ἀποτελεσθαι ἁρμονίας, Ἀθην. 456D. μεταφ., ἡ συντροφία ὥσπερ ἐπ. ἔστι τῆς εὐνοίας Πλούτ. 2. 3D.

II. μικρὸς αὐλὸς πρὸς τὸν τόνον τοῦ ὁποῖου ἐντέννεται τὰ ὄργανα, Ἐτυμ. Γουδ. ἐν λέξει ἀπότομον.

ἐπίτονος, ον, (ἐπιτέμνω), ἔντονος, Διοδώρ. Ἐκλογ. 557. ἐπὶ ἥχῳ, Φιλόστρ. 537. — Ἐπίρρ. — μως, κατὰ διόρθωσιν Turneb. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 385.

II. ἐπίτονος (ἐξυμ. ἱμάς), ὁ, σχισμὸν πλοίου, ἐκτενόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἱστοῦ, ἀντὶθ. τῷ πρὸς-τονος, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ [ιστῷ] ἐπίτονος βέδλητο, βόδα βρῖστο τέτευχός, ἐνθα τὸ ἐπ. εἶναι μακρὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ στήθους, Ὁδ. Μ. 423. — Κατὰ Σουῖδ. «ἐπίτονος, ὁ δεσμευὼν ἱμάς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρα».

2) ἐπίτονοι, οἱ μεγάλοι μυῖνες τοῦ ὥμου καὶ βραχίονος, Πλάτ. Τίμ. 84E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 5, 4. νεύρων ἐπίτονοι Πλάτ. Νόμοι 945C.

ἐπιτονώω, κατ' ἱατρικὴν σημασίαν, ἐνδυναμίζω, Σοφ. Ἐφ. ἐκδ. Ερμ. σ. 26.

ἐπιτοξάζομαι, Ἀποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο Ἀχαιοὶ Ἰλ. Γ. 79, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, Δουκ. π. Διαβολ. 12, Δίων Κ. 74. 6.

ἐπιτοξεύω, = τῷ προηγ., τινὶ Δίων Κ. 68. 31. τινὰ Ἀρ-σταίν. 11.

ἐπιτοξίτις, ἰδος, ἡ, ἐν σταυροειδῇ τῶν ἡ αὐτῆς ἡ τὸ κοίλωμα ἐνθα τίθεται τὸ βέλος, «τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα (ἐκάλουν) ἐπιτοξίτις» Ἡρων Βελοπ. 124A. Φίλων Βελοπ. σ. 75A. epitoxis ἐν Βιτρούβ. 10. 15.

ἐπιτοξίζω, (τόπος), «κατοικίζω» Σουῖδ., ἴδε κατοικίζω.

ἐπιτοξίως, Ἐπίρρ. = ἐπὶ τῷ τόπῳ, Θεοφάν. 610, 13.

ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπλεῖστον, ὡς αὐτὸς ἐπιτοπλήθος, ἀντὶ ἐπὶ τὸ πολὺ, πλεον, πλεῖστον, πλῆθος, γενικῶς, καθόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, κοινῶς, συνήθως ἴδε ἐν λέξει πολὺς.

ἐπιτόσοις, Δωρ. μετοχ. τοῦ ἐπίτοσσει



ἐπιτράγημα, τὸ, δεύτερον ἔδεσμα, ἢ τὸ λαμβανόμενον μετὰ τὸ τράγημα, Νικήτ. 755, 14.  
ἐπιτράγηματίζω, προσφέρω ὡς τραγήματα, Ἰουλ. Ἐπιστ. κδ', 391, ἐν τῷ Πλατωνικῷ.

Ἐπιτράγία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἐκ τινος αἰγὸς εἰς τράγον μεταμορφωθείσης ὑπ' αὐτῆς, λέγεται δὲ αὐτῷ (τῷ Θησεῖ) τὸν μὲν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι... θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσης τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτράγίαν Πλούτ. Ἱθρ. 18.

ἐπιτραγίας, οὐ, ὁ, εἶδος ἰχθύος· παχέος μὲν ἀλλ' ἀνευ-ώων, καὶ ἐπομένως στεῖρου (πρὸλ. τὸ ἐπώμ.), «εἰσὶ δὲ τινες ἰχθύες οἱ καλοῦνται ἐπιτραγίαι, γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι· κυπρίνος καὶ βάλαιρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ὠδὸν οὔτε θορόν οὐδέποτε» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4.11.7.

ἐπιτράγοι, οἱ, (ἴδε τραγῶν) τὰ ἀκμαῖα καὶ ὀργῶντα κτήνη· ἀμπέλου, Διον. Ἀλ. 17. 2.— Κατὰ τὸν Μέν. Ἐστμ. (367, 17) «ἐπιφυλίδες, τὰ πρὸς βότρυας, οἱ καλούμενοι ἐπιτραγοί», κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. (Ζ', 152) «οἱ δὲ καλούμενοι νῦν τῶν ἀμπέλων ἐπιτραγοὶ θυμάλωπες ἐλέγοντο».

ἐπιτραγωδῶ, διηγούμεναι κατὰ τρόπον τραγικόν· ἐξηκόντων, ἕσα οἱ φαρμακοῦλοι καὶ οἱ ριζοτόμοι· ἐπιτραγωδούντες λέγουσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 8, 5, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 28, Δουκ. Τοξ. 12· ἐξηκόντων ἔτι μᾶλλον, τινὶ τὴν Πλούτ. Περικλ. 28· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 18· ἐπιτραγῶδει τούτῳ τῷ δράματι καὶ ἕτερον πάθος· δαίμων Ἡλιόδ. 2. 29.

ἐπιτράνωσις, ἡ, = τράνωσις, Ὀριγ. III. 340B.

ἐπιτράπξις, οὐ, ὁ παράσιτος· Ἡούχ.

ἐπιτραπέζιος, οὐ, (τράπεζα) ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπέζῳ ὕδατι ὁικῶς ἔσθῃ, ἐφ' ὅτι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σὲ τις ἀκρὺ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, ἐπὶ ὕδατος κεχυμένου ἐπὶ τραπέζης, ὅπερ δύναται τις διὰ τοῦ δακτύλου νὰ κάμῃ νὰ ρυθί πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, Δουκ. Ἐρμ. 68· ἐπιτραπέζια διηγήματα Βασίλ. τ. 1. σ. 69D, λέξις· Εὐστ. Ὁδ. 1561, 58. II. = τῷ προηγ. Ἡούχ. ἐν λ. τραπέζης.

ἐπιτραπέζιος, οὐ, = τῷ προηγ., σκεύη Θεοφρ. περὶ Λίδων 42.

ἐπιτραπέζωμα, τὸ, ἐν τῷ πληθ. ἐπιτραπέζωματα, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζιας βρώματα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Μενέειρ 1, πρὸλ. Ἀθην. 170F, Ἡούχ. ἐν λέξει.

ἐπιτράπεις, Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐπιτρέπεις, Ἰλ. K. 421.

ἐπιτραυματίζω, τραυματίζω πάλιν, τὸν τετρωμένον ἐπιτραυματίζω Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 236C.

ἐπιτραχίλος, οὐ, (τράχηλος) ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐπιτραχίλος κόσμος· Σουῖδ.  
2) ἐπιτραχίλιον, τὸ, μέρος ἱεραικῆς στολῆς, τὸ γνωστὸν ἐπιτραχίλιον, Ψευδο-Χρυσ. XII. 777Δ, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C, κλ.

ἐπιτρεπτεόν, ῥημ. ἐπίθ. τῷ ἐπιτρέπω, δεῖ ἐπιτρέπειν, Ξεν. Ἰέρ. 8, 9, Πλάτ. Συμπ. 213E· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκείνοισι... οὐκ ἐπιτρεπτέα ἐστὶ Ἡρόδ. 9. 58.

ἐπιτρεπτικός, ἡ, ὁν, προτρεπτικός, Ἀριστιδ. 2. σ. 310, Διονύσ. Ἀρεοπ. 132, Ὀριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 229Δ, κλ.

ἐπιτρεπτικός, ἰων. -τράπω· μέλλ. -τρέψω· ἄρ. α' -τρέψα Ὀμ., Ἀττ., ἰων. -ετραψα Ἡρόδ. 4. 202· ἄρ. θ' -ετραπον Ὀμ.:— Μέσ., ἰων. μέλλ. -τράψομαι Ἡρόδ. 3. 155· ἄρ. β' μέσ. -ετραπύμην Ὀμ.— Παθ., ἰων. ἄρ. α' -ετραπύμην· μετοχ. -τραφθεὶς Ἡρόδ.: ἄρ. β' παθ. -ετραπην. Κυρίως, τρέπω ἢ στρέφω πρὸς τὸ ἄλλ' οὕτω μόνον ἐν τῷ μέσ. ἄρ. β', σοί δ' ἐμά κηδεα· θυμὸς ἐπιτρεπτεο... εἰρεσθ', ἡ καρδία σου ἐλάνειν εἰς τὸ νὰ ἐρωτήσῃς περὶ τῶν βασιάνων μου, Ὁδ. I. 12· ἀνατρέπω τὴν ἐπὶ τινος, ἐς κεφαλὴν ἡμῶν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρώπους Δουκ. Λεξ. 8.  
2) τρέπω τὴν ἐπάνω εἰς τινα, μεταφέρω, κληροδοῶ, τοῖσιν θεοὶ δόξα δοῖεν (ᾤεσθαι), καὶ παισὶν ἐπιτρέψειν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι Ὁδ. H. 149.  
3) ἐμπιστευόμεναι τὴν εἰς τινα, καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, «ἐπιτροπὴν, οἰκονόμον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐποίησε» (Σχόλ.), B. 226 (ἴδε ἐπιτροπος)· ἐπιτρέψας ἕκαστα δμῶων (ἐκείνῃ), ἥτις... Ἀριστ. Ο. 24, πρὸλ. Ἰλ. P. 509· θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι, «τοῦτέστιν, ἀνάθε· (Εὐστ.)», Ὁδ. X. 287, πρὸλ. T. 502· οὕτω, κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπην (Αἰολ. ἀπαρ.) Ἀλκαῖος 35· σμικραῖς... ἐαυτοὺς ἐλπίσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 913:— συχν. παρὰ πεζογράφους, ἐπ. τινὶ τὰ πράγματα Ἡρόδ. 6. 26· τὴν πόλιν ὁ αὐτ. 4. 202· Νάξον ὁ αὐτ. 1. 64· τὰ πάντα, πλεῖστα Θουκ. 2. 65, 5. 99· τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 5. 9, 31, κλ.: τινὰ ἱατρῶν Ἀντιφῶν 127. 38, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 130· ὡσαύτως, παραδίδωμι νῆον πρὸς ἐκπαίδευσιν, Πλάτ. Λάχ. 200D, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1098· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., σοί δ' οἶψ' ἐπέτρεψεν πονέσθαι, σὲ δὲ μόνον ἀφίκε νὰ κοπιᾷς, Ἰλ. K. 116, πρὸλ. 421, Ἡρόδ. 9. 10:— συχν. παρ' Ἀττ., παραχωρῶ τὴν εἰς τινα (πρὸλ. ἐπιτροπή), ἐπεισαν δαίμονας ἐπιτρέψαι αὐτοῖς Δημ. 1360. 7, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 936A· ὅμιν ἐπιτρέπω κρίναι Πλάτ. Ἀπολ. 35D, πρὸλ. Ἀνδοκ.

1. 28.  
4) μετὰ δοτ. μόνον, ἀρίνω τὰ πάντα εἰς ἕτερον, ἐμπιστευόμεναι ἑαυτὸν εἰς τινα, ἔχω πεποιθήσιν, τοῖσιν γὰρ ἐπιτρέπομεν γε μάλιστα, «ἐξουσίαν δέδωκαμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. K. 59· ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν Ὁδ. Φ. 279· ἐπ. τῇ ἐλπίσιν Ἡρόδ. 3. 81· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ὡς τὸ Λατ. referre ad..., ἀρίνω ὑποθεσὶν τινα εἰς τὴν κρίσιν ἢ διακρίσιν ἄλλου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1115, Σφ. 521, Βάτρ. 811, Θουκ. 1. 28· τινὶ δικαστῇ, εἰς τινα ὡς εἰς δικαστὴν, ὁ αὐτ. 4. 83:— ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ περὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 512E, Ἀλκ. α', 117E· Ἀθηναίοις ἐπ. περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, νὰ παραδώσωσιν ἐαυτοὺς εἰς τὴν ἐξέθεσιν τῶν Ἀθηναίων μόνον νὰ μὴ ἔχωσιν ἐξουσίαν θανάτου ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 4. 54· περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρ. Δημ. 813, 2· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Θουκ. 5. 31.

5) Μέσ., ἐμπιστευόμεναι εἰς τινα, ἀρίνω τὴν ὑπόθεσιν μου εἰς αὐτόν, τινὶ Ἡρόδ. 1. 96, 5. 95, κλ.: ὡσαύτως, ἐμπιστευόμεναι τὴν ἀνῆκον εἰς ἐμὲ εἰς ἄλλον, ὁ αὐτ. 3. 155, 157, Ξεν., κλ.

6) Παθ., ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται (γ' πληθ. πρkm. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ) Ἰλ. B. 25· τῆς (ἐνν. ὥρας) ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, τοῦ οὐρανοῦ αἰ· πύλαι εἰναι δεδομένοι εἰς αὐτὰς (νὰ τὰς ἀνοίγωσι καὶ νὰ τὰς κλείωσι), Ἰλ. E. 750, Θ. 394, πρὸλ. Ἡρόδ. 3. 142, κλ.: ὡσαύτως μετ' αἰτίας, πράμν., ἀρχὴν ἐπιτραφέντες Ἡρόδ. 1. 7· ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν Θουκ. 1. 126· πρὸλ. πιστεύω II.

II. παραχωρῶ, δίδω, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας Ἰλ. Φ. 473· παρ' Ἀττ., ἐπ. τινὶ, μετ' ἀπαρ., παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Ἀριστοφ. Πλ. 1078, Πλάτ. κλ.: μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 7. 7, 8, Πλάτ.: ὡσαύτως, Θηβαίοις ἐπ. αὐτονόμους (-οις) εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 9· οὐδέντι ἐπ. κακῷ εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 31· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἀδελφόντι τῷ ἀδελφῷ Ἡρόδ. 2. 120· μὴ ἐπ. τινὶ ἀδικοῦντι Πλάτ. Εὐθύφρ. 5E· ὡσαύτως ἀπολ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Πινδ. O. 6. 36, Ἀριστοφ. Νεφ. 799, Πλούτ. 915, Θουκ. 1. 71.

2) ἀμεταβ. ὡς τὸ Λατ. concedere, οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆρας λυγρῷ, «αὐτοῦσιν οὐδὲ ὑπὸ γῆρας ἐνίκαστο» (Σχόλ.), Ἰλ. K. 79· ἡλικίῃ καὶ θυμῷ μὴ ἐπιτραπε, μὴ υποχωρεῖ, μὴ κυριεύου ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 36· ταῖς ἐπιθυμίαις Πλάτ. Νόμ. 802B· τῇ ὀργῇ Διον. Ἀλ. 7. 45.

III. κελεύω, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 11, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 784C.— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 17, καὶ Ἀθηναῖν τ. Γ', σ. 312 κξ.

ἐπιτρέφω· μέλλ. -θρέψω, τρέφω ἐπὶ, ἐπιτρέφετε τὴν δόξην βότρου Ἀνθ. Π. 7. 536.  
2) καθόλου, τρέφω, διατρέφω, γυναικας καὶ τὰ εἰς πόλεμον ἀχρηστά ἐπιθρέφειν Ἡρόδ. 8. 142, 144· κακὸν τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 6.

II. Παθ., γεννώμαι κατόπιν, ἐκτρέφωμαι, ἀνατρέφωμαι, ὡς οἱ ἀπόγονοι, Λατ. succrescere, ἐκ τούτων δὴ ὧν σφι τῶν δούλων καὶ τῶν γυναικῶν ἐπιτρέφει νεότης Ἡρόδ. 4. 3· οἱ ὑπερτερον ἐπιτράφεντες βασιλεῖς ὁ αὐτ. 2. 121, 1· καθόλου, Κύρον δρέων ἐπιτρεφόμενον, τρεφόμενον ὡς διάδοχον, ὅτι ἐμεγάλωνε καὶ ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ γείνη διάδοχος, ὁ αὐτ. 1. 123, Διον. Ἀλ. 7. 9.

ἐπιτρέχω· μέλλ. -δράμωμαι· ἄρ. β' -δράμω Ὀμ. (σπαίνω ἄρ. α' -ἐθρεξα, Ἰλ. N. 409): πρkm. -δεδράμηνκα, Ξεν. Οἰκ. 15. 4· ποιητ. -δεδρομα Ὁδ.: τρέχω, ὁρμῶ κατὰ τινος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅπως προσβάλλω, ἐπιτεθῶ· ἀπολ., ὁ δ' ἐπέδραμεν Ἰλ. Δ. 524, πρὸλ. Σ. 527· ἐπὶ κυνῶν, οἱ μὲν κεκλήρωτες ἐπέδραμον Ὁδ. Ξ. 39· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπιτεθεμαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 4. 32, Ξεν. Κυν. 9, 6· ἐπὶ τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 51.

2) τρέχω, ὁρμῶ ἐπάνω εἰς τι μετ' ἀληθείας, οὕτι ἐπιδραμών πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο, δηλ. ἐδέχετο πάντα τὰ διδόμενα οὐ τι ἐπιδραμών αὐτοῖς, χωρὶς νὰ δεῖξῃ μεγάλην προθυμίαν, Ἡρόδ. 3. 135· οὐκ ἂν ποτέ που τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν συγχωρήσειεν ἐπιδραμών, δὲν θὰ ἐσπεύδῃ ποτε βεβαίως νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ἀμέσως, Πλάτ. Νόμ. 799C· οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν Δημ. 831. 10· μετὰ δοτ., εἶμαι ἀπληστος διὰ τὴν, Ἀππ. Καρχηδ. 94.

II. τρέχω ἐπὶ τινος ἀποστάσεως, τόσους ἐπεδραμέτην, ἐπὶ ἔκπῳ, Ἰλ. Ψ. 433, πρὸλ. 418, 447· τρέχω ἄνωθεν, ἐπιψάμω τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπίς ἐπιθρέξαντος αὐσεν ἔγχεος N. 409.

2) ἐπεκτείνωμαι, λευκὴ ὁ ἐπιδέδραμεν αἶγλη Ὁδ. Z. 45· κακὴ δ' ἐπιδέδραμεν ἀχλύς Γ. 357:— μετὰ δοτ., τῷ δὲ μῆλων ἐπιδέδραμεν ὁδμή· Ἐρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 2· ἐπιδέδραμεν νυκτὶ φέγγος Ἀπολλ. Ρόδ. B. 670· οἱ ἐρευνδοὶ ἐπιτρέχει Ἀρατ. 834, πρὸλ. Ὀμπ. Κυν. 3. 94· ἐξανθήματα ἐπ. τοῖς σώμασιν, Πλούτ. 2. 671A· ὁρεσι... ἀφ' ἡλίου μορφαῖ ἐπ. αὐτοῖς 934D· σημειῶν τῷ νεκρῷ μοχθηρὸν ἐπιδραμόντων, ἐπιφανέντων, ὁ αὐτ. ἐν T. Γράμμ. 13, κλ.: μετ' αἰτ., οἶσμα ὅταν ἐρεβός ὕψαλον ἐπιδράμῃ, ὅταν τὸ κύμα ὁρμήσῃ ὑπὲρ αὐτὸ τοῦ σκότους τῆς ἀβύσσου, Σοφ. Ἀντ. 588· τοῦ περὶ τὴν Αἴτνην ρεύματος, πολλάκις τὴν χώραν ἐπιδραμυκτός, περὶ τῆς λάβας, Ἀριστ. περὶ Θουκ. Διονυσ. 105, 5· ψυχὴν ἐπιδέδραμε λήθη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 645· ῥώμην ἐπέδραμε λόγος Πλούτ. Διμῖλ. 25.

3) ἐπ. καλὰ μους χεῖλαι, Λατ. labro percurrere, ἀρπάξω τὴν σύριγγα τοῖς χεῖλεσιν αὐτὸς τοὺς καλὰ μους ἐπέτρεχε Λόγγος 1. 24· τὴν σύριγγα τῇ γλώσσῃ Ἀλκιφρ. 3. 12· τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς







αὐτήν, Θουκ. 5. 31. 2) καθόλου, ἐξουσία τοῦ ἀποφασίζειν, τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, ἐπ. διδόναι τινὶ περὶ τίνος Ἰππ. 25. 27· τῇ Συγκλήτῳ διδόναι τὴν ἐπ. Πολύδ. 18. 22, 5· διδόναι ἑαυτοῦς ἐς ἐπ., ἢ τὴν ἐπ. διδόναι περὶ σφῶν αὐτῶν, Λατ. *dedere se in fidem*, τὸ νὰ παραδώσῃ τις ἑαυτὸν τινὶ ἄνθρωπῳ, δ' αὐτ. 2. 11, 8., 15. 8, 14, κτλ. ἐπιτροπὴν λαμβάνω, λαμβάνω πᾶσαν ἐξουσίαν, Πολύδ. 3. 15, 7, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 45, Διόδ. 17. 47.

II. τὸ ὑπόρρηγμα ἢ ἡ ἐξουσία ἐπιτρόπου, οἰκονόμου, ἐπιστάτου, διοικητοῦ, Λυσ. Ἀποσπ. 26, Πλάτ. Νόμ. 924B, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83 (ἐκδ. Blass). 2) ἀγωγὴ κατὰ ἐπιτρόπου εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευθέντος πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ, Λατ. *tutela iudicium*, ἐπιτροπῆς δικάζεσθαι Λυσ. Ἀποσπ. 15· καταγιγνώσκειν τὴν ἐπ. Δημ. 861 ἐν τέλ., πρβλ. 900. 1· ἐπιτροπῆς κρίνειν τινὰ Πλούτ. 2. 844C· πρβλ. Att. Process σ. 454.

ἐπιτροπία, ἴδε ἐν λ. ἐπιτροπεία.

ἐπιτροπικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἐπιτροπὴν, ἐπ. νόμοι, νόμοι περὶ ἐπιτροπείας, Πλάτ. Νόμ. 927E· ἐπ. λόγος Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 20.

ἐπιτροπος, ὄν, (ἐπιτρέπω) ἄνθρωπος εἰς δὲ εἶναι ἐμπειστὴν μὲν ἢ φροντὶς πράγματός τινος, οἰονόμος, ἐπιστάτης, φροντιστής, κυβερνήτης, κτλ.· μετὰ γεν. πράγμ., τῶν ἐξωτοῦ Ἡρόδ. 1. 108· τῶν οἰκίῳ 3. 63· τῶν πατρῶν Δημ. 539. 23, πρβλ. 565. 15· τοπάρχης, ἀντιθαλάσσης, Μέμφιος, Μιλήτου Ἡρόδ. 3. 27., 5. 30, πρβλ. 5. 106· ἐπιτετραμμένος, ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνεν, τοῦ Ἀριαπίθεος ἐπιτρόπου δ' αὐτ. 4, 76. 2) μετὰ γεν. προσ., ἐπιτροπος, προστάτης, κηδεμὼν, ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοιπασιν, ἢ τῆς πατρὸς εὐνοία ἐπιτροπος αὐτοῖς, τῶν παιδῶν καταστήσεται Ὑπερίδου Ἐπιτάρ. 43. Ὁ Καλλίας καλεῖται ἐπιτροπος τοῦ Πρωταγόρου, πληρεξούσιος, συνήγορος, οὐ γάρ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μάλλον Καλλίας δ' Ἰπποκρίτου τῶν ἐκείνου ἐπιτροπος Πλάτ. Θεαίτ. 165A· πρβλ. Δημ. 819. 18· ὁ Καίσαρος ἐπιτροπος ἢ ἐπ. Καίσαρος, Λατ. *procurator Caesaris*, διοικητῆς ἢ τοπάρχης ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, Πλούτ. 2. 813E, Σουλ. Ἐπιγρ. 1186 κτλ.· ἐπ. Σεβαστοῦ ἢ -οτῶν δ' αὐτ. 1078, 1318, 1813b (Προσθῆκαι), 1352, κτλ.

3) ἀπολ., ὁ ἐπιτροπεύων τινὰ, κηδεμὼν, ἀλλ' ὁ μὲν ἦν ἐπὶ παῖς, ὁ δὲ τοῦτοῦ ἐπιτροπὸς τε καὶ ἀνεψιὸς Ἡρόδ. 9. 10, Θουκ. 2. 80, κτλ.· θεὸς ἐπ. ὦν Πινδ. Ο. 1. 171· φροντιστής, ἐπιμελητής, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.—Περὶ ἐπιτρόπων πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 82 καὶ 83 (ἐκδ. Blass).

ἐπιτροφή, ἢ, (ἐπιτρέφω) διατροφή, συντήρησις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9. 1.

ἐπιτροχάδην [ᾱ], Ἐπίτρο. ἢ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, συντόμος, παρατρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 213· ὦ πόποι, ὡς ὁ μοιοδὸρος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, «ἐπευσμένως» (Σχόλ.), «κατ' ἐπιδρόμην» (Εὐστ.). Ὀδ. Σ. 26.

ἐπιτροχάζω, ἐπιτρέχω ἐλαφρῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 341. 85· συντόμως πραγματεύομαι, ῥαθυμῶς ἐπιτετροχασμένα Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 16.

ἐπιτροχάλος, ὄν, ἐπὶ ρυθμῶν, γοργός, οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχεῖς.. ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 18· μεταρ., ταχύς, ταχέως ῥέων, δ' αὐτ. περὶ Δημ. 40.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτροχάλον» πικρῶς, καὶ ταχέως.

ἐπιτροχασμός, ὁ, «ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαριθμῶσιν γινόμενην, ἅνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως» Φοιδάμ. περὶ Σχημ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 505, Ἀλέξανδρ. π. Σχημ. αὐτόθι 450, ἴδε καὶ 656, 701.

ἐπιτροχαστίον, ῥήμ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιτροχάζειν, Νικομ. Ἀρμ. σ. 7· πρβλ. ἐπιστοχαστίον.

ἐπιτροχάω, = ἐπιτροχάζω, μετ' αἰτ., ὕδωρ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1266, Διον. Περιηγ. 148· μετὰ γεν., κύματος Ἀνθ. Π. 9. 306· ἀπολ., Διον. Περιηγ. 148. 2) ἐπιτρέχω πρὸς τι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1606· πίπτω, Ἀρατ. 889.

ἐπιτροχος, ὄν, εὐκόλως τρέχων, εὐκόλως κλίνων, μετ' ἀπαρ., Ἰππ. 792B, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ἐπιφόρος· μεταρ., ταχύς, γοργός, μέλη, ρυθμὸν Ἠλιδ. 4. 17· γοργῶς, ταχέως λαλῶν, λαλοῦντες ἥδη στωμύλα καὶ ἐπιτροχα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 3· ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο δ' αὐτ. ἐν Νεκυομ. 7.—Ἐπίτρο. ἐπιτροχῶς λαλεῖν Διλ. π. Ζ. 7. 7.—Καθ' Ἡσυχ. «ἐπιτροχόν» ῥάδιον, ἐτοιμον, γοργόν..

ἐπιτροχάω, τρυγῶ τὰ καταλείθεντα μετὰ τὸν τρυγητόν, Ὀριγ. γέν. III. 632C.

ἐπιτρούζω, ἐπιγογγύζω, τῷ δ' ἐ μὺς ἐπιτρούζας Βαθρ. 42. 8, Ἡσυχ.: ἀπολ., ἐπὶ τέττιγος, τερετίζω μετὰ τι, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἐπιτρούσσειν· ἐπιμένειν. Λάκωνες· Ἡσυχ.

ἐπιτρούφα, τρυφά, ἐντροφῶ ἐν τινι, δόγμασιν Φίλων 2. 392.

ἐπιτροχόμαι [ῶ], Παθ., μεγάλως θλίβομαι, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2113ε.

ἐπιτροχῶ· μέλλ. -τρώξομαι· ἀόο. ἐπέτρωχον· τρώγω τι ὡς

ὄφον μετὰ τῆς κυρίας τροφῆς ἢ μετ' αὐτὴν, κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 21. 28· μετὰ γεν. διαίρετ., τρώγω ἐκ τίνος, Διλ. π. Ζ. 3. 5.

ἐπιτροπῶν, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτρέπω, τινὶ τι, ἢ μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἀλ. 2. 223., 5. 188.

2) κελεύω, διατάσσω, τινὶ μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 351· ἀπολ., Χριστοδ. Ἐκφρ. 300.

ἐπιτυγχάνω· μέλλ. -τεύχομαι· ἀόρ. ἐπιτεύχον· κυρίως, κτυπῶ, βρῶ τὸ σημάδι, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ῥάδιον μὲν τοῦ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, γαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 14· οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις Πλούτ. 2. 438A· ἐντεῦθεν, II. συναντῶ, ἀπαντῶ, εὐρίσκω κατὰ τύχην.

1) μετὰ δοτ. προσ., ὅλλ' εἰσιθ', ἵνα μὴ κείνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 195· ζητοῦσ' ἤλθ', ἦν πον' ἵτιυχ' θεαταῖς οὕτω σοφοῖς αὐτόθι 535, Ἰσχυρ. 3. 75., 8. 34· ἐτοίμως ἐπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 738D· ἐπ. γυναικὶ βιαζομένη αὐτοῖς 874C· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπ. σοφῷ Ἡρόδ. 1. 68· ἐπ. ταῖς θύραις ἀνεωγμέναις Πλάτ. Συμπ. 223B.

2) μετὰ γεν. προσ., μετρίου ἀνδρός Ἀριστοφ. Πλ. 245, πρβλ. Πλούτ. Ἀρτοῦ. 12· μετὰ γεν. πράγμ., ἐπ. ὁλκάδος ἀναγομένης Θουκ. 3. 3· εὐδύνων ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33.

3) ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 570; Θουκ. 6. 68· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁ ἐπιτυχὼν, ὡς τὸ ὁ τυχὼν, ὁ ἐπιών, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ τις, ὁ τυχὼν, Ἡρόδ. 2. 2· Ἀντιφῶν 115. 1· μάλιστα μετ' ἀντὶσ., οὐ φαύλων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων Πλάτ. Κρατ. 390D· οὐ γάρ οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύρ. 4A· οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 352C· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1248, Ἀριστοφ. Βάτρ. 375.

III. κατορθύνω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 28, Δημ. 1168. 1· τοῦ καλῶς μιγύνειν Πλάτ. Φίλ. 61D· ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀγώνος, κερδαίνω τὴν ὁλκην, Δημ. 1175. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 2.

2) ἀπαντῶ, εὐρίσκω, Πλάτ. Πολ. 431C· ἄττ' ἂν ἐπιτύχῃς Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 14. 3) μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῇ πράξει ἢ ἐκτελέσει τινός, Ἡρόδ. 8. 101, 103, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· οὕτω καὶ μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νεκυομ. 6.

4) μετὰ δοτ. τροπ., εἶμαι τυχερός, ἐπιτυχίς ἐν τινι πράγματι, μάχη Αἰσχίν. 77. 16· καὶ ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχίς, ἐπιτυγχάνω, Πλάτ. Μένων 97C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 19.

5) Παθ., ἔχω καλὴν ἔκδοσιν, αἱ ἐπιτετευγμένοι πράξεις, ἐπιτυχεῖς, Πολύδ. 6. 53, 2, πρβλ. Ἰππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 21, Διόδ. 1. 1, Πλούτ. 2. 673E.

IV. μετὰ δοτ. προσ., συνομιλῶ μετὰ τίνος, ὡς τὸ ἐντυγχάνω, Πλάτ. Νόμ. 758C· ὡσαύτως, ἐπιτυγχάνω βιβλίῳ, λαμβάνω καὶ ἀναγιγνώσκω αὐτό, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 27.

ἐπιτυλλίετω, ἐξελλίτω, ἀνελλίτω, ἐπὶ βιβλίῳ, Διογ. Α. 9. 114.

ἐπιτυμβίδιος, α, ὄν, (τύμβος), ἐπιτάφιος, θρήνην Αἰσχλ. Χο. 342· τὴν δ' ἐπ. τοῦτω θῆκεν χάριν Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 6207.

II. ἐπιτυμβίδιοι ἐν Θεοκρ. 7. 23, ἐπώνυμον τῶν κορυθαλλῶν, ἢ διότι ἔχουσιν ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, ἢ ὅτι τάφοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἐνδιατρίβουσιν, ὡς λέγει ὁ Βαθρ. (72. 20), καὶ κορυθαλλῶς οὖν τάφοις παίζων· — περὶ τοῦ κορυθαλλοῦ ἢ κορυδοῦ ὁ Ἀριστοφ. (Ὀρν. 472) μυθολογεῖ παράδοξα· οὐδ' Αἰσώπων πεπότητας, ὃς ἔρασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, καίπειτα νόσω τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν· γῆν δ' οὐκ εἶναι, .. τὴν δ' ἀπορούσαν ὑπ' ἀμυχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορθύει· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 5, ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. ἐνθ' ἄνωγε.

ἐπιτύμβιος, ὄν, = τῷ προηγ., αἶνος, θρήνην Αἰσχλ. Ἀγ. 1547, Χο. 335· χοαί Σοφ. Ἀντ. 901· σῆμα Σουλ. Ἐπιγρ. 3685· ἐπιτύμβιον· — Ἀφροδίτῃ ἐπιτύμβια, ἢ παρὰ Ρωμαίων Venus Libitina, Πλούτ. 2. 269B· οὕτως, θεοὶ ἐπ. Σουλ. Ἐπιγρ. 1034.

ἐπιτυπῶ, ἀποτυπῶ, διατυπῶ, Τζέτζ. Ἐφῆρ. Ἰλ. σ. 20, 16.

ἐπιτύρον, τό, ἔδεσμα κατεσκευασμένον ἐξ ἐλαίων, Κάτων R. R. § 119, Πλάυτος Mil. Gl. 1. 1, 24, Ἡσυχ. (ἐνθα ἡ γραφὴ εἶναι ἐφαρμένη)· ἐπιτέρω· ἐκπιάσματα ἐλαίων.

ἐπιτυφλώ, κλείω τοὺς πόρους, Ἀριστ. Προβ. 9. 13, Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 66· — τυφλῶν, ἐπιτετυφλωμένον, πεπρωμένον· Εὐτυμ. M. 365, 50.

ἐπιτύφομαι [ῶ]: Παθ., κατακαίομαι, Φιλόστρ. 516, 854· — μεταρ., καταφλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος, ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστα μοι, δηλ. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί, ἐπικαθ', ἐκτυρωθῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 221· θηρίον.. τυφλῶν.. μαλλὸν ἐπιτεθυμμένον, μακρόν, Πλάτ. Φαῖδρ. 230A (ἄλλοτε ἐγγράφετο ἐπιτεθυμμένον)· τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιτύφω» ἐκαπολύω, Σαρακοῦσσιοι.

ἐπιτύφω = τυφώω, Ἡσυχ. — Κατὰ τὸν Μοῖριον· ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς, ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς.

ἐπιτυχίς, ἱς, (ἐπιτυγχάνω), ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀποτυχίς, ἐν τῷ Συγκρ. (Πλάτ. Σίσυφ. 391D)· κότος Αἰσχλ. Ἰκ. 744· ἐν τινι Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' ὕπν. μαντικῆς 2, Διόδ. 4. 83· κατὰ τι Πολύδ. 5. 102, 1· μετὰ γεν., ἐπ. τῶν καιρῶν δόξα, ἥ τις ἀέριστε ἐπιτυγχάνει,



Ἰσοκρ. 239A.—Ἐπίρρ., ἐπιτυχῶς εἰπεῖν Πλάτ. Φίλ. 38D· διελ-  
λέχθαι Ἰσοκρ. 280D.

II. Παθ., εὐκολος εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ  
τις αὐτόν, εὐδολῆτοι καὶ ἐπ. Ἀππ. Συρ. 25.

ἐπιτυχία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πολύδ. 1. 6, 4, Διον. Ἀλ.  
3. 70, κτλ.

ἐπιτωθάζω· μέλλ. -άσω, ἐπισκώπτω, ἀστετεύομαι, Πλάτ.  
Ἀξίω. 364C· ἐμπαίζω, περιγέλω, τινά καὶ τινί Ἀππ. Ἐμφυλ.  
2. 67, 5. 125· τὸ γεγονός Ἀδῶν. 604E, Πούχ.

ἐπιτωθασμός, ὁ, ἐμπαίγμος, περιγέλως, Πολύδ. 3. 80, 4,  
Ἠιδόδ. 10. 25.

ἐπιφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. ὁ τοῦ ἐπεσθίω.

ἐπιφαιδρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν ἢ καθαρόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.  
663.—Παθ., Ἠιδόδ. 8. 9.

ἐπιφάνει· μέλλ. -φάνω, ὡς τὸ ἐπιδείκνυμι· ἀπολ., μὴ δὲ  
λίην ἐπίφαινε Θεογν. 359· ἐπ. τι, Δατ. prae se ferre, Πολύδ.  
10. 18, 8· μὴ δὲν τεχνικὸν Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. 1. 10· τὸ ἀγέ-  
ρωχον, τὴν προαίρεσιν, Πλούτ.· ἀνθρωπόμορφον τι Λουκ.

Ἀλέξ. 12.—Παθ., ἐπιφαινόμεναι, αἶφνης φαίνεσθαι, ἡλίσκος δ' ἐπέ-  
λαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάνθη Ἰλ. Ρ. 650· ἐπὶ ἐχθροῦ

αἰφνιδίως ἐμφανιζόμενον, Ἠρόδ. 2. 152, 4. 122, Θουκ. 8. 42, κτλ.  
διὰ τὸ ἐπιφάνετα με κωλύσαι Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 9.

ἐπ. ἐς τὴν Νάξον Ἠρόδ. 5. 30, πρὸλ. Ἐν. Ἀν. 3. 4, 13· ἐπι-  
φανῆναι ἐπὶ τὸ ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21. 10· ἐπὶ τὰ Δρέπανα

Πολύδ. 1. 49, 7· ἐπιφαινόμεναι τινι ἐς οἶκον, παρουσιάζεσθαι,  
ἐμφανίζομαι, Ἠρόδ. 4. 97· ἐπιφαινόμεναι τινι ὁ αὐτ. 1. 24, καὶ

ἄλλ.· συγχ. ἐπὶ ὁνείρων καὶ ὁράσεων, ὁ αὐτ. 2. 91., 3. 27· ἐν τῷ  
ὕπνῳ ὁ αὐτ. 7. 16· ὠσαύτως, ἵνα σφί τιμωρίῃ· ἐπιφανῆσθαι

ὁ αὐτ. 8. 49· τὰ ἐπιφαινόμενα, συμπτώματα ἀκολουθούνα ἢ  
ἐπισυμβαίνοντα, Ἰππ. Ἀφ. 1243.

2) μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ.,  
κάμνω φανερόν ὅτι... Χρυσίππ. παρὰ Πλουτ. 1044D.

3) Παθ.,  
κατὰ λέξιν, φαίνεσθαι ἐπὶ τινος, Τιμ. Λοκρ. 101D· ἐπιφαίνεται καὶ

ταῖς εἰκόσι, φαίνεται, διακρίνεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰκόνων, Πλούτ.  
Ἀρατ. 3 καὶ 48, Γάβ. 23.

II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ.,  
ἐν τῷ ἐνεργ., δεικνύω φῶς, φέγγω, φωτίζω, ἡμέρας ἐπιφανοῦ-  
σης Πολύδ. 5. 6, 6· (οὕτω καί, ἡμ. ἐπιφανομένης ὁ αὐτ. 3.

113, 1)· ἐπιφάνει τοῖς ἐν σκότει καθημένοις Εὐαγγ. κ.  
Λουκ. α', 79.

ἐπιφάλλος, ὁ, ὀνομασία αὐλήσεως, ὁ ἐπιφάλλος ἠύλετο μετ' ὀρ-  
χίσεως, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.

ἐπιφάνεια [ᾱ], ἡ, ἐμφάνις, π. γ. τῆς ἡμέρας, ἡ «χαρυνγή»,  
Πολύδ. 3. 94, 3· ἰδίως ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνις ἐχθροῦ, ὁ αὐτ. 1. 54,

2· ἐπὶ θεοτήτων ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν λατρεύοντα, Διον. Ἀλ. 2. 68,  
Πλουτ. Θεμ. 30· τὰς ὑπ' αὐτῆς (ἐνν. Ἀρτέμιδος) γινομένης

ἐναργεῖς ἐπ. Ἐπιγρ. Ἐρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2964. 4· φανέρωσις  
τῆς Προνοίας, Διόδ. 1. 15, ἐνθα ἴδε Wessel.—ἄρασις, ὄραμα,

Ἰουστ. Μ. Ἀπολ. 1. 5 καὶ 14· ἡ ἐμφάνις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ  
ἢ τῶν δαϊμόνων, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Ζ', 23, Β' Μακκ. Γ', 24, κτλ.),

Ἀριστέας 30, Παῦλ. Ἐπιστ. π. Τιμ. Β', α', 10, Κλημ. Ρ. 2. 12,  
Κλημ. Ἀλ. Π. 39B.—τὰ ἐπιφάνεια, Χρυσ. Π. 369D, κλ.

II.  
ἡ ὁρατὴ ἐπιφάνεια σώματος τινος, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 1, Μεταρ. 2.

5. 3., 6. 2, 2, κ. ἄλλ.· ἐπιφάνεια δὲ ἔστιν, ὁ μήκος καὶ πλά-  
τος μόνον ἔχει Εὐκλ. Στοιχεῖα I. Ε'· ἡ κατὰ πρόσωπον ἐπ.

τὸ μέτωπον, Πολύδ. 1. 22, 10· κατὰ τὰς ἐπ. μάχας, ἐν τῷ  
μετώπῳ, ὁ αὐτ. 3. 116, 10· αἱ τρεῖς ἐπ. τῆς πόλεως, αἱ τρεῖς

ὁραταὶ αὐτῆς πλευραί, ὁ αὐτ. 4. 70, 9· ἡ ἐπιφάνεια ἥτοι ἐπιδερμὶς  
τοῦ σώματος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3. 5, Διόδ. 3. 29, ἐνθα ἴδε τὸν

Wessel. 2) τὸ κατ' ἐπιφάνειαν, τὸ ἐξωτερικόν, κατ' ἀντίθε-  
σιν πρὸς τὴν οὐσίαν ἢ πραγματικότητα, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν

ἀντιθ. πρὸς τὸ τῇ ἀληθείᾳ, παρὰ τῷ Σουδ. 3) ἐξω-ερικὴ  
ἐπίδειξις, φήμη, δοξα, ἰδίως προσερχομένη ἐκ τινος ἀπροσδόκητου,

Πλάτ. Ἀλκ. 1. 124C, Ἰσακίος 64. 34· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 137C,  
Διόδ. 19. 1.

ἐπιφανής, ἔς, ὁ εἰς φῶς ἐρχόμενος, αἶφνης παρουσιάζομενος, ἐπὶ  
θεῶν, Ἠρόδ. 3. 27, κτλ.· ἐντεῦθεν, πρῶν πρὸς βοήθειαν, Δατ.

praeiens, Θεοὶ ἐπιφανέστατοί Διόδ. 1. 17, ἐνθα ἴδε Wessel.

2) ἐπὶ τόπων καὶ πράγματων, καταναῆς, περιφανής, πόλις ἐπ.  
Ἐξωθεν Θουκ. 5. 10, πρὸλ. 6. 96, 7. 19· τινί 7. 3· ἔχειν ἐπιφα-  
νεῖς θηλάς, ὁράτας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 13, 3.

3) δη-  
λος, κατάδηλος, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημειῶν Θουκ. 1. 21·

διὰ τὸ μὴ ἐπ. εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 5. 10. II. ἐπὶ ἀν-  
θρώπων, ἐνδοξος, αξιοσημειώτος, ἔχων διακεκριμένην θέσιν, Ἠρόδ.

2. 89 κ. ἄλλ.· οἰκίη οὐκ ἐπ. αὐτοῖς 172· ὀνομαστὴς εἶτε ἐπὶ καλῶ  
εἶτε ἐπὶ κακῶ, Ἐν. Ἀπομν. 3. 1. 10, Ἀπομ. 140, 36· ἀνδρεία ὄντος.

6. 72· πρὸς τὸν πόλεμον Πλάτ. Νόμ. 629E.—καθόλου, περιδότη-  
τος, εὐκλετής, Δατ. Illustris, Πινδ. Π. 7. 7, κτλ.· ἀνδρῶν ἐπιφα-  
νῶν πᾶσα γῇ τάφος Θουκ. 2. 43.

2) ἐπὶ πράγματων, ἄξιος  
προσοχῆς, σημειώσεως, οὗτοι σφείων οἱ ἐπιφανέστατοί νόμοι

Ἠρόδ. 5. 6· ἐπιφανέστατὴ χρεῖα Πολύδ. 1. 78, 11. 3)  
ὡς ἐπὶ θεῶν, τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν, Διόδ. κτλ., Σουλ.

Ἐπιγρ. 1392 κ. ἄλλ.· ὠσαύτως ἐπὶ βασιλείᾳ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, π.  
χ. ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου τῆς Συρίας, Πολύδ. 26. 10, 1, κλ.

Ἐπίρρ. -νῶς, Θουκ. 1. 91· συγχρ. -έστερον, Μένανδ. ἐν «Θεο-  
φορομένην» 2. 19· ὑπερβ. -έστατα, Θουκ. 5. 105.

ἐπιφάνεια (ἐξυπ. ἱερά), τὰ· 4) τὰ γενέθλια, ἡ γέννησις  
τοῦ Χριστοῦ, Ἐπιρ. I. (932B) 336C, II. 828B, Χρυσ. II. 458D,

XI, 22B (ἴδε Θεοφάνεια). 32) = θεοφάνεια, ἡ βάπτισις τοῦ  
Χριστοῦ, Γρηγ. Νακ. II. 561C, Χρυσ. II. (355A) 459B, Ἀποστ.

Διατ. 8, 33, κλ.· πρὸλ. Ἀθῶν. 542E· ἴδε ἐπιφάνεια I.  
ἐπιφαντός, ὄν, (ἐπιφαίνεσθαι) ὁ ἐν φάει ὢν, ὁ ἐν τῷ φωτὶ, ὁ

ζῶν, Σοφ. Ἀντ. 841, πρὸλ. Valck Εὐρ. Φαιν. 1349.

ἐπιφαντικῶς, Ἐπίρρ. ἐξ ἐπιθ. ἐπιφαντικῶς, σαφῶς, ἐναρ-  
γῶς, καταναῶς, Σχόλ. Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. 1, σ. 626· ἡ

λατινικὴ μετάφρασις ἔχει dilucide.

ἐπιφαρμακεύω, μεταχειρίζομαι φάρμακον εἰς τι, ἀμφ. παρὰ τῷ  
Μένανδ. ἐν «Ἠρώτ. 4.—Ο Meineke ἔχει: πεφαρμακεύσ' ὡ

γλυκύνει' ἀντὶ ἐπιφαρμακεύσον γλυκύνει'.

ἐπιφαρμάττω, οὐκ ἀκίνδυνον ἐπιφαρμάσσειν τὰ σπλάγ-  
χνα ἢ τὴν πεφαρμαγμένα, νὰ βάλλῃ εἰς αὐτὰ καὶ ἄλλο φάρμακον,

ἐνθὲ εἶναι ἥδη πεποτισμένα ἐκ φαρμάκων, Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 16.

ἐπιφᾶσις, εὖως, ἡ, = ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιφαινεσθαι, Θεοφρ. π.  
Αἰσθ. 27· ἐξωτερικὴ ὄψις, ἐπ. βασιλικὴ Πολύδ. 4. 77, 3· κατὰ

τὴν ἐπιφάνειαν, κατὰ τὸ φαινόμενον, Πολύδ. 11. 27, 8· ἀντίθετον τῷ  
κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ. 14. 2, 9· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ κατ'

ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 26. 5, 6. II. ἐνδείξις, ἐπίδειξις, ἐτοιμό-  
της ἀκριβείας κτλ. ὁ αὐτ. 4. 11, 4. 12. 11, 4, κτλ.

ἐπιφάσκει, δισχυρίζομαι, ἐπαγγέλλομαι, διαθεσθῶ, μετ' ἀπαρ.,  
Φίλων παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 388D· προσποιεῖμαι, ὑποκρίνομαι,

ἐπ. τὸν πλοῦσιον ὁ αὐτ. 2. 536.

ἐπιφανέντιος, ὄν, (φάνη) ὁ ἐπὶ τῆς φάνης ἢ παρ' αὐτὴν,  
φορεῖα Ἐν. Ἰππ. 5. 1.

ἐπιφάντης, ὄν, = τῷ προηγ., Μανασσ.—σὺ εὐσφόρος ἀστὴρ·  
Ἠσὺχ.

ἐπιφάσσω, = ἐπιφῶσσω, ἐκλάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελή-  
νης, Ἐβδ. (Ἰωδ ΚΕ', 5, ΛΑ', 26)· ὠσαύτως ἐν τῷ Παθ. τύπω,

αὐτοῖσι ΜΑ', 9.

ἐπιφάω, ἐπιλάμπω, τινί Ἐπιστ. π. Ἐρεσ. ε', 14.

ἐπιφέρναι, τὰ, προῖξ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. I. 147.

ἐπιφέρω· μέλλ. ἐποίσω· ἀόρ. α' ἐπήνεγα· ἀόρ. δ' ἐπήνεγα-  
κον· ἐπιβάλλω, οὕτως ἐμοῦ ζώντος... σοί... βαρεῖας χεῖρας

ἐποίσει, «ἐπιβαλεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 89· ἡ ἀπλῶς, χεῖρας ἐποί-  
σει Ὁδ. II. 438· οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολυδακρύν

Ἀργα Ἰλ. Γ. 132, πρὸλ. Θ. 516, Τ. 318, Θ. 82· οὕτως, ἐπ.  
δὲ τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 766· πρὸλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 1192, Ἀριστοτ. Ὀρν.

344· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπιφέρειν τινί πόλεμον, κινεῖν, Δατ.  
bellum inferre, πόλεμον ἀκήρυκτον Ἀθηναίοισι ἐπέφερον,

διεζήγον πόλεμον ἀκήρυκτον, Ἠρόδ. 5. 81, πρὸλ. Θουκ. 1. 141·  
ἔπλα ὁ αὐτ. 4. 16., 7. 18· ἐπιφέρω τὸ διάφορον τισι, φέρω,

προσενῶ, διαφωνίαν μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 7. 55· ἐπ. δικὴν, τιμω-  
ρίαν τινί Πλάτ. Νόμ. 943D· ἀμοιβὴν τινί Πολύδ. 1. 84, 10·

ἀπολ., εἰ γὰρ ὡς ἐποίσει, ἂν οὕτως ἐκτελέσῃς τὴν ἐπίθεσιν,  
Ἀριστοτ. Ἰππ. 837.

2) ἐπιθέτω, ἰδίως θέτω προσφοράς ἐπὶ  
τάφῳ, ἐπ. ἀπαρχὰς Θουκ. 3. 58, πρὸλ. 2. 34· τῷ νεκρῷ στέ-  
φανον Πλουτ. Περικλ. 36· ταφὴν εἰς τινά Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 73·

τὰ ἐπιφερόμενα, αἱ προσφοραί, Ἰσοκρ. 189A.—ὠσαύτως, ἐπιθέω  
χρώματα, ἀλοιγὰς, κτλ., Πλάτ. Σορ. 251A, Ἐπιστ. 351B· ὠσαύ-  
τως, ἐπ. τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα, δηλ. ἐφαρμόζειν αὐτὰ,

ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 424E. 3) φέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον  
τινός, ἐπ. τινί αἰτίαν Ἠρόδ. 1. 26, 68 κ. ἄλλ., Ἀντιφῶν 134. 6,

Πλάτ. Φαῖδρ. 98A· ἐγκλήμα Εὐρ. Ὀρ. 766· μέμψιν Ἀριστοτ.  
Βάτρ. 1253· λόγον Θουκ. 1. 70· ὠσαύτως, ἐπ. μωρίην, ναυρίαν

τινί, ἀποδίδω μωρίαν, κτλ., εἰς τινά, κατηγοροῦ τινά ἐπὶ... Δατ.  
exprobare alicui, Ἠρόδ. 1. 131., 6. 112· ἀδικίαν Θουκ. 3. 42·

τῷ ἀνθρώπῳ... κακίαν καὶ ἀρετάς Πλάτ. Σοφ. 251E· τὴν  
Κλεοπάτραν αὐτῷ, ἐνδείξιν αὐτὸν διὰ τὴν Κλ., Δίων Κ. 50. 1·

τι ἐπὶ τινά Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 11, 2. 4) ἐπιφέρω, φέρω,  
ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ἐπ. τιμὰν θνατοῦς Πινδ. Ο. 1. 50·

ἐλθευθρίαν Θουκ. 4. 85· σούλειαν, κτλ., ὁ αὐτ. 3. 56.

5) προσθέτω, αὐξάνω, ἐπ. τὴν ὑπερβολὴν ὁ αὐτ. 3. 82· ὀργὰς  
ἐπιφέρω τινί, ὑπηρετῶ εἰς τὰ πᾶσι τῶν, χαρίζομαι εἰς αὐτόν,

Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 12, Θουκ. 8. 83, ἐνθα ἴδε τὸν Σχόλ.

6) εἶδω ὄνομα εἰς τινά, Δατ. imponere, Πλάτ. Πολιτικ. 307B,  
Πολ. 596A κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 6, 7 κ. ἄλλ.

7) ἐπι-  
φέρω ψῆφον, εἶδω ψῆφον, Διον. Ἀλ. 2. 14. II. Μέσ., φέρω

μετ' ἐμυτοῦ, φέρω ὡς πρῶτα, τι Αὐο. 153. 12· πρὸλ. Δημ. 1011.  
4, καὶ ἴδε εἰσφέρω II. 3· ἐπὶ στρατιωτῶν, σιτία Πλουτ. Σερτ.

13· ὕδωρ Στράβ. 138. 2) μεταχειρίζομαι τι, πρῶτον, Ἰππ.  
85A.

III. Παθ., ὁρμῶ κατὰ τίνος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι,  
δοῦναι δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροτον Ἰλ. Ο. 743, πρὸλ.

Θουκ. 3. 23, Ἐν. Κύρ. 2. 4, 19, κτλ.· ἐπὶ πλοῦ, φέρομαι, διευ-  
θύνωμαι ἐναντίον ἐτέρου, Ἠρόδ. 8. 90· θάλατταν μεγάλῃ ἐπιφέ-  
ρεται. μεγάλῃ θάλασσᾳ πλῆττει τὸ πλοῖον, Ἐν. Ἀν. 5. 8, 20·

λοιδορῶ, ὕβριζω, Ἠρόδ. 8. 61· μετ' ἀπαρ., εἶμαι· πρόσθυμος νὰ



πράξω τι, Πολύδ. 29. 9, 5. 2) ἀποδίδομαι εἰς τινα, ἀδικίας δ' ἐπιφερομένης Θουκ. 3. 42. 3) φέρομαι πρὸς τὰ ἑμπρός, Ἡρόδ. 2. 96· ἐπ. ἐπὶ τι, ἄγομαι εἰς τινά γνάμην, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 6. 4) ἐπέρχομαι, ἐπικίμαι, ἀπειλῶ, ἐπ. κίνδυνος Πολύδ. 2. 23, 7· κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., προδεδικνύνειν τὰ ἐπιφερόμενα, τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν, Ἡρόδ. 1. 209, πρβλ. 3. 16· ἐπ. κακὰ Ἀντιφῶν 115. 30·—ὡσαύτως, ἀπλῶς ἐπέρχομαι, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστήναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι Πλάτ. Φίληβ. 43A· τὰ ἐπ., τὰ ἐπόμενα (ἐν προφορικῇ ἢ γραπτῇ λόγῳ), Πολύδ. 3. 6, 8. 5) ἐπὶ φράσεων, ἐπαρμόζομαι, Πλούτ. 2. 41C.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτερομένους· ὠρηχότατος», καὶ «ἐπιφέρει· προσήκει», καὶ «ἐπιφέρεται· ἀλαζονεύει».

ἐπιφνημητήρ, ἥρος, ὁ ἐπυρηνῶν, «ἐπιφνημητῆρες· εὐφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι» Ἡσύχ.

ἐπιφνημα, συγκατατίθεμαι, συναίνω, Ἐμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 820F, 1113B· μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐπιφνέμενος παρ' Ἡσύχ. ἐν λ.

ἐπιφνημίζω, προφέρω ἢ προλέγω δυσωκίονους λέξεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντην ἐπιφνημίζετο (Μέσ.) Ἡρόδ. 3. 124, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. 28, 27· ἐπ. τινὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα Δίων Κ. 39. 39. 2) ὑποσυννοῦμαι κατὰ μαγεύειν τινά, κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα.. ἐκδῶσειν Εὐρ. 1. Α. 130· ἢ ἐκ παιδὸς ἐπιφημιθεῖσαι πρὸς ἀνδρὶ ἐδδόμεν ὑπάτειά (ἐπὶ τὴν Μαρίον) Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 61· πρβλ. ἐπιφνημίσμα, ἐπιφνημισμός, φήμη.

II. ἀποδίδω τι εἰς τινα, ἐκάστη μοῖρα θεῶν Πλάτ. Νόμ. 771D [τοῦτοις] ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπ. Δημ. 495. 10 (ἐνθα ἴδε Wolf.)· συγν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπ. τὸ δαιμόνιον Πλούτ. Ποπλ. 23· ἐνομοῖα τινι Δίων Κ. 54. 33, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 187·—Παθ., θεοῖς.. παῖδες ἐπεφημισησαν Δίων Κ. 44. 37· ὅσα θεῖα Ἐλευσίνι ἐπιφημίζετα Ἀριστείδ. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., διατείνονται οἱ.., τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι Πλάτ. Τίμ. 36C· αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ θεράποντα εἶναι Διλ. π. Ζ. 8. 12· πολλὰ ἐπ. αὐτῷ δηλοῦν [τὴν] ἔλαφον Πλούτ. Σερτ. II. III. καλῶ τινι οὕτως ἢ δίδω εἰς αὐτὸ τοιοῦτον ὄνομα διὰ τὸν δεῖνα λόγον, τάγαθὸν ἐπ. λυσαιτελοῦν Πλάτ. Κρατ. 417C, πρβλ. Τίμ. 73C.

IV. παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ἀριερώω τινι εἰς τινα θεόν, Λουκ. Θυσ. 10· Ἀρεῶς παῖδας ἐπ. τινὰς Στράβ. 250· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. 275, Πλούτ. Κάμειλ. 7, κτλ.—Ἡ λέξις συνηθέστατα εἶναι ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς θεότητα καὶ συγκαίνις συγχέεται πρὸς τὸ ἐπευφημῶ ἢ -έζω, Λοβεκ. Φρὺν. 596.

ἐπιφνημίσμα, τό, οἰώνισμα· ἐπὶ κακοῦ οἰωνοῦ, Θουκ. 7. 75· ἐπὶ ἀγαθοῦ οἰωνίσματος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 2, κτλ.

ἐπιφνημισμός, ὁ, τὸ ἐπιφνημίζειν ἢ ἀριερώειν τινι εἰς θεόν τινα δι' ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ποταμῶν Εὐρώτα καὶ Ἀλφειοῦ, οὗς οἱ ἄρχαοὶ ὡς καὶ ἄλλοις ποταμοῦς ἐθεοποιοῦν, Στράβ. 275.

ἐπιφθάνω, φθάνω πρῶτος, προφθάνω, μετοχ. ἀορ. ἐπιφθάς, τρῶσεν ἐπιφθὰς Βατραχίω. 213.—Μέσ., ἐπιφθασάμενος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει αἰξ οὐρανία ἐν τέλει.

ἐπιφθέγγομαι· μέλλ. -γζομαι· Ἀποθ., φθέγγομαι μετὰ τινα, Λατ. accipere, ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα Δίσχυλ. Χο. 457· λέγω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Πλάτ. Φίληβ. 18D· ἐπιφθέγγομαι τι πᾶσι πράγμασι, ἐπαναλαμβάνω τι μετὰ ἑκαστον συμβάν, Πλούτ. 2. 436C, πρβλ. 150D· τι ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. ἐν Ποπλ. 14. 2) ἀπλῶς, φθέγγομαι, προφέρω, Πλάτ. Κρατ. 383A· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 257C.

III. ἐπιλέγω, ἐπιβοῶ, καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς, τὸ δὲ πλῆθος ἄπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ἐπιφθεγμα, τό, πᾶν ὅτι προτρέπεται ἐναντίον τινός, ἐπιτίμησις, ἐπιπληξίς, ἀπειλή, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 140, 23, Εὐστ. Ἀποσπασμάτ. σ. 142, 29, κλ. II. ἐπιφώνημα, ὡς τὸ ὦμο ἐγὼ Ἀπολλ. Δ. περὶ Ἐπιρρ. 537, 10· κλητικὸν ἐπιφθεγμα τὸ ὦ ὁ αὐτ. περὶ Συντ. 52, 26· παιωνικὸν ἐπιφθεγμα Ἀθην. 696F.

III. ἢ προσθήκη χορικής φῶδης, ἥτις ὡσαύτως καλεῖται καὶ ἐπιφθεγματικὸν [οὐστήμα], «ἔστι δὲ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτη τῶν ἐφυνίων, οἵτι τὰ μὲν ἐφύνια ὡς πρὸς τὸν νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικά ἐκ περιετοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται» Ἡρακλ. 130, «τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐπωδὸς... ἀλλὰ καλεῖται οὐστήμα ἐπιφθεγματικὸν» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 338.

ἐπιφθεγματικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιφθεγμα (ἴδε ἐπιφθεγμα III).

ἐπιφθεγξίς, εὖως, ἡ, ἐπιβόησις, ἐπιφώνησις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Σρ. 704.

ἐπιφθίνω, φθίνω, φθίρομαι ἐπὶ τινος, λείριά τε στήλῃσιν ἐπιφθίνοντα καμίντων, φθίνοντα ἐπὶ στήλαις τῶν θανόντων, Νικανδρὸς παρ' Ἀθην. 684D.

ἐπιφθονέω, ἀποκρῶνω τινά, δὲν θέλω νὰ πράξῃ τι, ᾧ δὲ κ' ἐπιφθονέωσι (ἐνν. ἄσπον ἰμεν) Ὀδ. Α. 149. II. τρέφω μῖσος ἐναντίον τινός, τινὶ Ἡρόδ. 9. 79.—Παθ., ζηλοφθονοῦμαι, Διον. Ἀλ. 9. 43.

ἐπιφθονός, ὄν, ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μισητός, πρὸς θεῶν

ἐπιφθονοὶ γίνονται, μισοῦνται ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 4. 205· ὁ διειργνὼν τὸν φθόνον, μηδ' εἴμαισι στρώσας· ἐπιφθονὸν πόρον τίθει, μηδὲ καθίστα τὴν διάδοσιν μου ἐπιφθονὸν στρώσας τὴν δόον διὰ πέπλων, Δίσχυλ. Ἀγ. 921· τινι Εὐρ. Μῦθ. 304, Ἰκέτ. 893· εἰ τῷ θεῶν ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσαμεν Θουκ. 7. 77· πενία ἤκιστα ἐπ. Σεν. Συμπ. 3. 9· ἐπιφθονώτεροι (ἐνν. αἱ ἐμαὶ διατριβαί) Πλάτ. Ἀπολ. 37D, πρβλ. Πολ. 502D· ἐπιφθονόν ἐστι, μετ' ἄπαρ., εἶναι ἄξιον φθόνου, ἀξιολύστον, Ἡρόδ. 7. 139, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1274·—τὸ ἐπιφθονόν, φθόνος, τὸ ἐπ. λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις Θουκ. 2. 61. 2) ἐνεργ., ὁ ἔχων μῖσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός, οἰκῶ γὰρ ἐπιφθονός Ἀρτεμῖς ἀγνά Δίσχυλ. Ἀγ. 135· ἀπολ., ἐπιβλαβής, ὁ αὐτ. Εὐμ. 376· τὸ θεῖον.. ἐπιφθονόν= φθονερὸν (παρ' Ἡρόδ.) Ἀππ. Ἐμφυλ. 8. 59. II. Ἐπέρρ., ἐπιφθόνως διακείσθαι τινι, φθονεῖσθαι ὑπὸ τινος, Θουκ. 1. 75· ἐπ. διαπράξασθαι τι, κατὰ τρόπον μισήτορος, ἢ (ἐνεργ.) μὲ τρόπον ἱκανοποιῦντα τὸν φθόνον του, ὁ αὐτ. 3. 82 ἐν τέλ.· ἤκιστα ἐπ., μετ' ἐλαχίστου φθόνου, Σεν. Κύρ. 7. 5, 37. 2) ἐπ. ἔχειν πρὸς τινα, διατελεῖν ἐν καταστάσει ἔχθρας πρὸς τινα, αὐτῷ 3. 3, 10, 8. 2, 28.

ἐπιφθορός, ὄν, (φθορὰ) φθοροποιός, φάρμακον Πολυδ. Ε'. 132. ἐπιφθούζω, Δωρ. ἐπιφθούζω, = ἐπιπύτω, πύω διὰ νὰ ἀσπύγω τὴν ἐπίδρασιν μαγείας ἢ γοητείας, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γράται, Λατ. despuere, Θεοκρ. 7. 127, πρβλ. Tibull. 1. 2. 54· ἀλλὰ παρὰ Θεοκρ. 2. 62 ἡ ἐννοία φαίνεται κἄπως διάφορος. Ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει· «ἐπιφθούζουσα, ἐπιφθουρίζουσα, ἡσυχῶς ἐπάδουσα. [ἀντὶ τοῦ μετὰ φθιρίσμου ἐπιπύτουσα]».

Ἐπερί, ὄνομα Αἰγυπτ. μνησ., = πᾶναιμος, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. ζ', 38), Πλούτ. 2. 312B, κλ. ἐπιφθονοεικέω, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἢ προσέτι, Χρυσ. II. 142B.

ἐπιφιλοπονέομαι, Ἀποθ., καταγίνομαι φιλοπόνως εἰς τι, θήραις τε ἐπιφιλοπονέσθαι συνεπαίρει τι ἡγή Σεν. Οἰκ. 5, 5. ἐπιφλεβδός, ὄν, (φλέψ) ἔχων τὰς φλέβας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἔχων αὐτὰς ἐξεχούσας ὑπεράνω τῆς ἐπιφ., Ἰππ. 1180G, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 12.

ἐπιφλεδοτομέω, φλεδοτομῶ προσέτι, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβάσ. II. 41, 7.

ἐπιφλεγής, ἐς, (φλέγω) φλογώδης, πυρώδης, χρώμα Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 34.

ἐπιφλεγμα, τό, φλόγωσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιφλεγμαίνω, ὑποφέρω ἐκ μεσολαδούσης φλογώσεως, Ἰππ. π. Ἀγμ. 776, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 7, 6.

ἐπιφλεγμονέομαι, = ἐπιφλεγμαίνω, Ἀλεξ. Τραλλ. 2. σ. 125. ἐπιφλέγω· μέλλ. -έζω, κατακαίω, πῦρ.. ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην Ἰλ. Β. 455· ὄφρ' ἢ τοῖς τοῦτον μὲν ἐπιφλέγει [νεκρὸν].. πῦρ Φ. 52· ἐπὶ ἔχθρου, πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον Ἡρόδ. 8. 32· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπ. ἀκτίνεσσιν Διον. Περιηγ. 1110 ἐπ. τὴν πόλιν, πυρπολεῖν αὐτήν, Θουκ. 2. 77.—Παθ., Νικ. Θ. 188.

2) μεταφ., ἐξάπτω, παρορῶν, προτρέπω, σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν Δίσχυλ. Πέρσ. 395 δι' ἔρωτος, Λαίς ἐπ. τὴν Ἑλλάδα Πλούτ. 2. 767F, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κάτ. Πρεσβ. 1, Αἰλ. π. Ζ. 15. 9.—Παθ., Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 34.

3) μεταφ. ὡσαύτως, καθιστῶ τινα ἐνδοξόν, Λατ. illustrare, ἐπ. πόλιν ἀοίδαῖς Πινδ. Ο. 9. 34. II. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καίω ἰσχυρῶς, εἶμαι καυστικός, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος ὡς περ νῦν τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει Λουκ. Ἀνάχ. 25, Δίων Κ. 59. 7.—μεταφ., εἶμαι λαμπρός, Πινδ. Π. 11. 69.

ἐπιφλόγισμά, τό, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐπιφλογίζω), μέρος πεφλογισμένου, πεφλογισμένου ἐξάνθημα, Ἰππ. Ἀφ. 1053. Ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 388) ἐρμηνεύων τὴν λέξιν φῶδης λέγει· «καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ φύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι στρογγύλα ἐπιφλογίσματα».

ἐπιφλογώδης, ἐς, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὡσεὶ πεφλογισμένην, ἐπιφλογώδεις ἐξερύθρουσι χρώμασι Ἰππ. 191H, ἐνθα ἴσως γραπτέον ἐπὶ φλογώδεις.

ἐπιφλυγμός, ὁ, ἀνάβλυσις ὕδατος, Ἀχὺλ. Γέν. Β'. 6, πρβλ. ἐπιβλυγμός.

ἐπιφλύζω, = ἐπιφλέγω, ἀμεταβάτως, Σωφρόνιος 3681C.

ἐπιφλυκταίνοδομαι, Παθ., ἔχω φλυκταίνας, ἐξανθήματα ἐπὶ τοῦ σώματος· μου, Ἰππ. 1127B.

ἐπιφλύω [ῶ], φλυαῶ, λαοδωῶ, τινὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 481.

ἐπιφοδός, ὄν, φοβερός, τρομερός, Δίσχυλ. Ἀγ. 1152· φῶδον πρόξενος, Πλούτ. Πύρρ. 7.

II. Παθ., ὁ ἥρμα φθοῦνός, δειλός, Γαλν. τ. 19. σ. 707, 3·—Ἐπέρρ. ἐπιφῶδως Ἀππ. Σὺρ. 19.

ἐπιφονεῖνέζω, λαμβάνω χρώμα φοινικοῦν, κοκκινέζω, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5. 17, Θεοφρ. π. Χρωμ. 32.

ἐπιφονέισω, καθιστῶ τὸ φοινικοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κοκκινέζω αὐτό, Λουκ. Ἐρωτες 41. II. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

III. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

IV. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

V. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

VI. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

VII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

VIII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

IX. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

X. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XI. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XIII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XIV. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XV. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XVI. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XVII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XVIII. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.

XIX. ἀμεταβ., κίω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρώμα, εἶμαι ὑπερῆρος, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 1. 10· ὅπως ἐν τῷ Παθ. Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 36.



**ἐπιφοιτάω**, ἴων. -έω, μεταβαίνω που συχνά, συχνάζω, πλεύνω· δὲ αἶε γινομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος, ἀντὶ πλεύνων δὲ αἶε γινομένων τῶν ἐπιφοιτούντων, τῶν προσερχομένων, τῶν δικαστῶν, Ἡρόδ. 1. 97., 9. 28· ὁ ἐπιφοιτῶν κέραμος, τὰ αἶε εἰσαγόμενα ἄγγεια οἴνου, ὁ αὐτ. 3. 6· ἐπ. ἐς., περιέρχομαι εἰς διάφορα μέρη, Θουκ. 1. 135· ὥστε τὴν γῆν δηοῦν ἐπιφοιτῶντες, ὥστε εἰσβάλλοντες νὰ δηώμεν τὴν γῆν, αὐτοὶ 81.

2) μετὰ δοτ. προσ., σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, σπανίως ἐπισκέπτεται αὐτοὺς, περὶ τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ τῶν Αἰγυπτίων φοῖνικας, Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. Δουκ. Ἑρωτ. 9.

3) μετ' αἰτ., ἐπὶ οὐέριων, φῆς τοι... ἐπιφοιτῶν δνειρον θεοῦ τινος πομπή, Ἡρόδ. 7. 16, πρβλ. 15. 16· ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἰππ. 169C, Ἀρετ. Χρον. Νύσς, Θεραπευτ. 1. 4· ἐπεφοίτα πανταχόσε, μετέβαινε πανταχοῦ, Πλούτ. Ἀντ. 65.

**ἐπιφοιτήσις**, εως, ἡ, τὸ ἐπέρχεσθαι εἰς τινα· ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, ἔμπνευσις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

**ἐπιφόρος**, ὄν, ὁ ἐπιφοιτῶν, ὁ ἐπερχόμενος, τινὶ Μανέθ. 4. 83.

**ἐπιφορά**, ἡ, (ἐπιφέρω) τὸ ἐπιφέρειν τι εἰς τι ἢ ἐπὶ τι, ἐντεῦθεν, 1) προσθήκη τις γινομένη εἰς τὸν μισθὸν τίνος, Θουκ. 6. 31, Διόδ. 17. 94· προσθήκη συντελούσα εἰς τι, ἡ ἕξωθεν ἐπ. τῆς εὐδαιμονίας Πολύδ. 5. 90, 4.

2) τὸ ἐπιφέρειν, ἐπιβάλλειν, ἐπιβολή, ὀνομάτων Πλάτ. Κράτ. 430D, Νόμ. 944B. 3) προσθήκη, δευτέρα σειρά φαγητῶν [ἐπὶ δείπνου], Δαμόξ. ἐν «Συντράφους» 1. 58· πρβλ. **ἐπιφόρημα**.

II. (ἐκ τοῦ Παθ.) 1) προσφορά γινομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, Πλούτ. Νουμ. 22. 2) αἰφνιδίως προσβολή, ὀρμή, βία, Λατ. impetus, Πολύδ. 6. 55, 2, κτλ.· ἐπ. ὀρῶντων, χειμῶνος, δακρύων, αἰφνιδίως βροχή, αἰφνιδία δάκρυα, ὁ αὐτ. 4. 41, 7, κτλ.· ἐπ. ἀνέμῳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· ἡ ἐπιθεσις ῥήτορος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀπολογία, Φιλόστρ. 542· ἡ τῆς αἰσθητικῆς ἐπ., προσοχή, Πλούτ. 2. 1144b.

3) ἐπ. ῥευμάτων, ἐπιρροή ὑγρῶν, Λατ. eriphora, αὐτοὶ 102A, Γαλῆν, τ. 13. σ. 439C. III. ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ δευτέρα πρότασις ἐν τινι περιόδῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀρχή, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 20· ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ ἢ ὑποθέσεως τίνος, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 8. 301.

**ἐπιφορβέω**, (τρέβω) τρέφω· ἀλλ' ἐν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 105, βοτάνης ἐπεφορβεῖ βοῦς, ὀρθότερον εἶναι νὰ ἐκκληφῇ ὡς ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

**ἐπιφορέω**=**ἐπιφέρω**, ἐπισωρεύω, ἐπιπολῆς τῶν ἑλῶν χοῦν γῆς ἐπ. Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ. 8. 28· ἐπὶ τὸν ἅλα γῆν ἐπιφορέοντες, οὕτω σπεῖρουσι ὁ αὐτ. 4. 183· ὕλην ἐπεφόρησαν 7. 36· γῆν Ἀριστοφ. Εἰρ. 167, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· λίθους ἀνωθεν Ἀριστ. Εἰρ. 224. 2) συλλαμβάνω ἢ ἔχω ἐν γαστρὶ, Σύνοδ. Ἀγκύρ. 25.

**ἐπιφόρημα**, τό, ἐν τῷ πληθ., πρόσθετα ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δείπνον, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610, Ἀρχιππ. ἐν «Ἰσρακιεὶ χαλκούντι» 4 (παρ' Ἀθην. 640F)· ἐν τῷ ἐνικῷ, Δουκ. Λεξιφ. 8, ἴδε ἐν λ. «Λευδοσ». 2) προσφορά ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 122 (27).

**ἐπιφόρησις**, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, κόνεως Εὐστ. Πονημάτ. 321. 33.

**ἐπιφορεῖκός**, ἡ, ὄν, (ἐπιφορά) σφοδρὸς, δεινός, ἐπὶ ὕψους λόγου, Ρήτορες.

2) ἐν τῇ γραμμ. = συλλογιστικὸς, περὶ τῶν συνδέσμων, ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, κτλ., Ἀπολλ. Δ. π. Σύνδ. 494, 13, 519, 20.

**ἐπιφόρος**, ὄν, (ἐπιφέρω) φέρον πρὸς τι μέρος, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπιφόρος ἐς [τὴν πόλιν] Θουκ. 3. 74, πρβλ. 2. 77· εὐνοϊκός, αὖριος, ἐπὶ ἀνέμῳ, Πανσ. 8. 28, 4· ἐπιφορώτατος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 813.

II. διατεθειμένος, ἔχων κλίσιν νά, ἐπιφόρος ῥέπειν πρὸς τι Ἰππ. π. Ἀρθρ. 792· ἀρμόδιος, κατάλληλος, εἰς τι Λογγίν. 5. 1· ἀπολ., λάνγος, ἀκόλατος, Ἰππ. 1280. 23.—Ἐπίρρ. ἐπιφόρως ἔχειν πρὸς τι Στράβ. 553.

2) ἐπὶ ἐδάφους, κατωφερῆς, Λατ. acclivis, Πλούτ. Φλαμιν. 8.

III. ἔγκυος, Ἰππ. Προρρ. 75· ἐπίτεξ, Ξεν. Κύρ. 7. 2· «ἐπιφόρος» τοῦ τεκεῖν ἔγγυς οὖσα· Ἡσύχ.: ἐπὶ φυτῶν, ἐπὶ τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπιφορον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8.

**ἐπιφορτίζω**, φορτίζω, φορτῶναι ἐπάνω εἰς τι, ἄσκούς ἐπιφορτίσαντες ὕδατος Ἰωσήπου κατὰ Ἀπ. 2. 8.—Μέσ., Ξεν. Ἰππ. 5, 2.

2) μεταφ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, γίνομαι φορτικὸς, τινὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 379.

**ἐπιφορτώματα**, τά, δηλ. τὰ μελίζονα τοῦ δένοντος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασι. τὰς. σ. 480, ἔκθ. Β.

**ἐπιφραγμα**, τό, (ἐπιφράσσω) κάλυμμα, σκέπασμα, Ἡρων Πνευμ. 157.

**ἐπιφραδέως**, (ἐπιφράζομαι), Ἐπίρρ., ἐπιμελῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1134, Γ. 83:—συγρ. ἐπιφραδέστερον, «ἐπιφραδέστερον» συντομώτερον, συντετώτερον· Ἡσύχ.

**ἐπιφραδύμων**, ψευδολόγος· Ἰησὺς.

**ἐπιφράζω**, φράζω, λέγω προσέτι, Ἡρόδ. 1. 179, ἐνθα ὁ Βεκκ. ἔτι φράσαι· (περὶ τοῦ ἐπιφραδεῖ ἴδε ἐν λ. φράζω).

II. ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ Μέσ., κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀόρ. καὶ (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σήμασις) παθ. ἐπεφράσθη: 1) μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι νὰ κάμω, μοι· ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ..., οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι, «ἐπεφράσθη, ἐβουλεύσω, ἐπεινώσας» [Σχόλ.], Ὁδ. Ε. 183: τὸ μὲν οὐτὶς ἐπεφράσας... ἔβλάσαι δόρυ, «ἐπεφράσαστο, ἐνενόησεν, ἐνεθυμήσθη» [Σχόλ.], Ἰλ. Ε. 665.

2) μετ' αἰτ., σκέπτομαι περὶ τίνος, μηχανώμαι, ἐπινῶ, ἐπιφράσσει· ὁλεθρον Ὁδ. Ο. 444· κακὴν ἐπεφράσαστο τέχνην Ἡσ. Θ. 160· ἐπιφράζεται τοιάδε Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 1. 48· γάμον Θεοφρ. 22. 166:—ἀπολ., ὥδε ἐπιφρασθεῖς, καταλήξας εἰς τοῦτο τὸ συμπέρασμα, Ἡρόδ. 4. 200· ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, σκεφθεῖσα αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δι' ἰδίας ἐπινοίας, ὁ αὐτ. 7. 239.

3) παρατηρῶ, Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσας· ἡδ' ἐνόησεν, «τὸ ἐφράσαστο καὶ τὸ ἐνόησεν ἐκ παραλλήλου τὸν αὐτὸν ἔχει νόον» (Εὐστ.), Ὁδ. Θ. 94, 533· ἐπομένου τοῦ ὄσον..., Ἰλ. Φ. 410· ὅτι... Ἀρρ., κτλ.· ἐπ. κατὰ θυμὸν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 402· ἀναγνωρίζω, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάται Ἀχαιοί Ὁδ. Σ. 94· λαμβάνω γνώσιν τίνος, ὡς... ἐπιφρασσάτο βουλὴν, «καὶ τὴν βουλὴν γνοῖεν» (Θ. Γαζης), Ἰλ. Β. 282, πρβλ. Ν. 741· ὅπως δὲ οὗτος Μῆδων ἀποικοὶ γεγόνاسι ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφρασσάσθαι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐνόησω, Ἡρόδ. 5. 9.

**ἐπιφραεῖς**, εως, ἡ, ἡ παρέμπτωσις τῆς γῆς ἐν ταῖς ἐκλείψει τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 891E.

**ἐπιφράσσω**, Ἀττ. -τω, μέλλ. -ξω· φράττω, κλείω, ταύτην [τὴν δίοδον] ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 3, 2· πόρους Νικ. Ἀλεξίφ. 285:—Μέσ., καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξη τὰ ὦτα, καὶ ἂν διὰ κηρῷ ἐπεφράξη· τὰ ὦτά σου, Δουκ. Εἰκ. 14, Γρυχ. Νύσς. τ. 1, σ. 150E.—Παθ., τοῦ στομίου τοῦ περὶ τὸν τροχὸν ἐπιφραττομένου Πλούτ. 2. 891E.

**ἐπιφρανα**, ὁποχόνδρια· Ἡσύχ.

**ἐπιφρῆκτος**, ἡ, ὄν, ἔχων τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιφρῆκτῃν φολίδεσσι, δηλ. ἐπιφρῆσσαν, Νικ. Θ. 157.

**ἐπιφρῆσσω**, Ἀττ. -τω, ἔχω τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ὡς τὸ Λατ. horriere, Ἑμπεδ. παρὰ Πλούτ. 98D, Διον. Περιγρ. 443· ἰδίως ἐπὶ ὕδατος, νέποδες... ἐπιφρῆσσαν γαλῆνῃ, ἐγείρουσιν ἡρέμα κυματῖδια ἐπὶ τῆς γαληνίου θαλάσσης, Ὁππ. Κυν. 1. 384, πρβλ. Ὁπρ. Ἀργ. 1147, Πολύδ. Δ. 106.

**ἐπιφρονέω**, εἶμαι εὐφρῆς, ἔξυκνος· μόνον κατὰ μετοχ. θηλ. ἐπιφρονέουσα=ἐπίφρων Ὁδ. Τ. 385, μόνον ὅτι ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 424B θέτει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐπικλείουσαι, λέγων, ὡς τὴν αἰδοῖν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι, κτλ.

**ἐπιφροσύνη**, ἡ, (ἐπίφρων) φρόνησις, συνέσις, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη Ὁδ. Ε. 437· ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι Τ. 22· παρατήρησις, Ἀρατ. 762, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 659· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγους, Φίλων, Ἰωσήφω, κλ.

**ἐπιφρουργός**, ὄν, ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τίνος, μεταφ., ἐπικείμενος, ἕψος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπιφρουργον δέρη Εὐρ. Ὁρ. 1575.

**ἐπίφρων**, ὄν, (τρήν) φρόνιμος, συνετός, οἱ τε (οἱ θεοὶ) δύνανται ἀφρονα ποιεῖσαι καὶ ἐπίφρονα περ μάλ' ἐόντα Ὁδ. Ψ. 12· αἰχμητὴν... καὶ ἐπίφρονα βουλὴν, συνετὸν ἐν βουλῇ, Π. 242· ὡσαύτως, βουλὴ, μῆτις ἐπίφρων Γ. 128, Τ. 326, Ἡσ., (ἀλλ' οὐδαμῶς ἐν Ἰλ.).—Λεῖξ ἐπικὴ ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Βακχουλ. 16. 25 (ἐκθ. Kenyon): πρβλ. εὐφρων.

**ἐπιφύλαξ**, ἄκος, ὁ, = φύλαξ, Δόγος 1. 21.

**ἐπιφύλασσω**, Ἀττ. -τω, φυλάττω, περιμένω, πλοῦν ἐπιφυλαττέτω, ὅς περιμένῃ διὰ πλοῖον ν' ἀποπλεύσῃ, Πλάτ. Νόμ. 866D.

**ἐπιφύλιος**, ὄν, (φύλη) διανεμεμῆμένος εἰς τὰς φυλάς, χθῶν Εὐρ. Ἰων 1577.

**ἐπιφυλλάζω**, καρπολογῶ σταφυλάς ἐν ἀμπέλῳ· μεταφ., ἀναζητῶ ἐπιμελῶς, Ἑβδ. (Θρήνοι Δ', 22, Β', 20), Νικητ. Χρον. 121A.

**ἐπιφυλλίς**, ἰδος, ἡ, (φύλλον): ἐπιφυλλίδεας, αἱ, τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπολειφθέντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ βοτρυδία, κοινῶς «ἐπαναστάφυλα», Ἀνθ. Π. 6. 191, Διοσκ. 4. 144, Ἑβδ. (Θρήνοι Β', 20): ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 92 καλεῖ τοὺς μηδαμινούς καὶ ἀναξίτους ποιητάς ἐπιφυλλίδας, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Διον. Ἀλ. ἐν Ρητορ. 10, 18.

**ἐπι-φυλλό-καρπος**, ὄν, ἔχων καρποὺς ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 8.

**ἐπιφύσις**, εως, ἡ, (ἐπιφύω) ἔκφυσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, σάρκωμα, ἐπ. βλεφάρων = σῦκον II, Ἰππ. Ἐπιθεμ. τὸ Γ', 1085· ἐπ. σαρκός, ἐπὶ σαρκὸς καλυπτούσης τὸ ὀστέον, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 752· χονδρὸν δ' αὐτ. π. Ἀρθρ. 810· ἡ εἰς τοῦ δέρματος, οἷαι αἱ τῶν ἰχθύων λεπίδες, Ἀθην. 357C.

2) ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀστέου χρησιμεύουσα πρὸς τὴν ἄθρῳσιν, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 796· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς λεγομένης ἀποφύσεως, καθ' ὅσον κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἶναι ἴσον μικρὸν ὀστέον συνδεόμενον μετὰ τοῦ μεγάλου διὰ χόνδρου, ἐνῷ κατὰ τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν τὰ δύο συγχωνεύονται εἰς ἓν συνεχὲς ὀστέον.

**ἐπιφύτεύω**, φυτεύω ἐπάνω ἢ ὑπεράνω τίνος, μεταφ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 168.

**ἐπιφύω**: μέλλ. -ύσω [ύ]: φύω ἐπὶ τι ἢ προσέτι, Θεοφρ. π. Φυτ.



Ἰστ. 1. 9, 3.

II. Παθ. 'μετ' ἄορ. 6' καὶ πρkm. ἐνεργ. ἐπέ-  
φυν, ἐπιπέφυκα [τῷ σήματι] ἐπιπέφυκε ἑλαίη, ἐφύρωσεν  
ἐπὶ τοῦ σ. Ἡρόδ. 4. 34' ἰδίως ὡς ἔκρυσς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8.  
24, 9, κ. ἄλλ. ταῖς ψυχαῖς ἐπ. μελανίαι Πολύδ. 1. 81, 7:—  
ἐντεῦθεν, ἐμμένω, εἰμαι στενὴς προσκεκολλημένος εἰς τὴν (πρόλ.  
ἐμφύω), ἀμφοῖν ταῖν χερσὶν ὁ αὐτ. 12. 11, 6' ἰδίως ἐπὶ πυλῶν,  
ἐπ. τοῖς θηρίοις, ἐπιμένειν διώκειν, κατὰ πόδας, Πλουτ. Λού-  
κουλλ. 1' μεταφ., προσκολλῶμαι, τοῖς πλείστοις... ὅσον κῆρες  
ἐπιπεφύκασιν Πλάτ. Νόμ. 937D' τοῖς ἀγαθοῖς Πλουτ. 2. 6C:  
προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι αὐτόθι 507C. 2) γεννῶμαι κατό-  
πιν, Πλουτ. Κλεομ. 16.

ἐπιφώνεω, πλησιάζω εἰς τὴν μέρος φωνῶν, μὴτ' ἐπιφωνεῖν  
μηδὲνα θνητῶν θήκην ἱερὰν Σοφ. Ο. Κ. 1762, πρβλ. Ἀριστ. 1.  
14: ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ. Ἀποσπ. Ὀμ. 42. 2) ἐπιφώνω, λέγω  
περὶ τινος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν. ὦ Ἥγησιος ὁ Μάγνης ἐπι-  
πεφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασβέσαι τὴν πυρκαϊάν ἐκείνην  
ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον Πλουτ. Ἀλέξ. 3' εἰς τὴν αὐτ. ἐν  
Λουκουλλῷ 39' ἐκάρμωξεν εἰς τινά, τινί τι Ἀθῆν. 178E. 3)  
προσφωνῶ, τινί τι Πλουτ. Πομπ. 4. 4) συναίνω, Συλλ.  
'Επιγρ. 5853. 36.

ἐπιφώνημα, τό, ἀστεῖος λόγος, Πλουτ. Ἀλέξ. 3. 2) ἐν  
τῇ Ῥητορ., τελεωτικῇ πρότασις περιέχουσα τὸ συμπέρασμα ἢ τὴν  
ῥητικὴν ἐκάρμωξεν, Διον. Ἀλ. Ῥητορ. 10. 18, Δημήτρ. Φαλ. 106,  
109, Κυντίλ. 8. 5, 11. 3) παρὰ Γραμμ. ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡσύχ.  
ἐν λέξει κόγξ.

ἐπιφωνηματικός, ἡ, ὄν, ἔχων φύσιν ἐπιφωνήματος {2},  
Εὐστ. 1038. 38.—Ἐπίρρ. -κῶς, Δημήτρ. Φαλ. 109.

ἐπιφωνηματίων, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπιφώνημα, Ἀρρ. Ἐπίκτ.  
3. 23, 31.

ἐπιφωνήσεις, εἰς, ἡ, τὸ ἐπιφωνεῖν, κραυγὴ, Πλουτ. Πομπ. 4.  
ἐπιφωνητής, ὁ, ὁ ἐπιφωνῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξει λιγύς.

ἐπιφωρᾶω: μέλλ. -άσω, ἀνακαλύπτω ἐν τινι πράγματι, δια-  
κρίνω, Συνέσ. 292B.

ἐπιφώσκω, ὡς τὸ ἐπιφάσκω, προβαίνω πρὸς τὸ λυκαυγές,  
καὶ σάββατον ἐπέφωσκε, ἐξημέρωνε σάββατον, Εὐαγγ. κ. Λουκ.  
κγ', 54, κατὰ Ματθ. κη', 1' ἐπιφωσκούσης τῆς δογδῆς Συλλ.  
'Επιγρ. 9119. II. μεταβ. -άσκω, κἀν τὴν νὰ ἐκπέμπῃ (φῶς),  
φῆγγος Ποιητ. Βοταν. 25.

ἐπιφωτίζω, φωτίζω, ἐπιπεφώτισται μοι ὁ νοῦς Ἑρμ. Τρισμ.  
ἐπιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) = φωτισμός, Πλουτ. 2. 936B.

ἐπιχαίνω, μεταφ. τύπος τοῦ ἐπιχάσκω, ἐπικεχηνότες τῷ  
χρυσῷ Λουκ. Τιμ. 18, περὶ Θυσ. 9 κ. ἄλλ. II. = ἐγχαίνω,  
επεγγέλλω, Ἀνών. παρὰ Σουβ. ἐν λ. ἐπιχάνη.

ἐπιχαίρ-ἀγῶθος, ὄν, ὁ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιχαίρων, σχηματισθὲν  
ὡς ἀντίθετον τῷ ἐπιχαίρεκακος, Ἐρastoθ. παρὰ Στράβ. 61.

ἐπιχαίρεκακῶς, μετὰ χαιρεκακίας εὐφραίνομαι ἐπὶ τινι, τῷ  
παισμάτι τινος Φωτ. Ἐπ. 295. 30.

ἐπιχαίρεκακία, ἡ, χαρὰ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ἀριστ. Ἡθ.  
N. 2. 6, 18., 2. 7, 15.

ἐπιχαίρε-κάκος, ὄν, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς,  
'Αναξανδρίδης ἐν Ἀδῆλ. 8, Ἀλεξίς ἐν «Διαπλεύσαις» 1, Ἀριστ. Ἡθ.  
N. 2. 7, 15, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. ἐπιχαίρεκακῶς Νικ. Δαβ. ἐν  
'Ἐλλ. Πατρολ. Μί. τ. 38, σ. 813.

ἐπιχαίρεσι-κάκος, ὄν, = τῷ προηγ., Εὐσ. V. 93B, ἴδε Λοβεκκ.  
Φρύν. 770.

ἐπιχαίρησκακος, = τῷ προηγ., Ὀρίγην. I. 420A, 508A.

ἐπιχαίρησκακῶς, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Διδ. Ἀλ. 1177D.

ἐπιχαίρω, χαίρω ἐπὶ τινι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς,  
μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς τοῖς τοῦδε Σοφ. Αἴ. 961' ἀτυχίαις  
τῶν πέλκας Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 127, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ. 2. 2, 20'  
μετὰ δοτ. προσ., Δημ. 558 ἐν τέλει· τινί τε θνητῷ Πλουτ. Εὐμ.  
2' ἀπολ., Ἀριστοφ. Βίρ. 1015, Δημ. 126. 19, καὶ μέσ. ἄορ. ἐπε-  
χῆρατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 55. 2) σπανίως ἐπὶ καλῆς σημα-  
σίαι, ἐπιχαρῆναι (ἄορ. 6' παθ.) χαίρω ἐπὶ τῇ χαρᾷ ἑτέρου, Ἀρι-  
στοφ. Θεσμ. 314' μετ' αἰτ., σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω  
Σοφ. Αἴ. 136' πρβλ. Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1549.

ἐπιχαλάζω, ῥίπτω χάλαζαν ἐπὶ τινος, μεταφ. πετροβολῶ,  
ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθόν, ... ὅτι πλεί-  
στοις λίθοις ἐμφορήσας ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς;  
Λουκ. Τιμ. 58.

ἐπιχάλαρος, α, ὄν, (ἐν τῷ Θ. Στ. ἐπιχάλαρος), κάπως  
χαλαρός, (ἐπιδίδει) ἐπιχάλαρωτέρη Ἰκπ. περὶ Ἀθῆρ. 817.

ἐπιχάλας: μέλλ. -άσω [α], χαλαρώνω, τὸ καλῶς ὀν Πολύδ.  
34. 3, 5' δεσυὺν Λουκ. Ἑρμόδ. 3. II. ἀμεταβ., ὑποχωρῶ,  
ἐνδίδω, σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύναισιν οὐδὲν ἐπιχα-  
λᾶς Δισχύλ. Πρ. 179.

ἐπιχαλεπαίνω, χαλεπαίνω ἐπὶ τινι, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. καὶ  
'Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπαλαστήσασα.

ἐπιχαλκεύω, χαλκεύω, κατασκευάζω τι σφυρηλατῶν ἐπὶ ἄμμο-  
νος, κάπιχαλκεύω, μύθους Δισχύλ. Ἀποσπ. 297' μεταφ., μετα-  
βάλλω τινά, ὡς διὰ σφυρηλατήσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν μου, τὸν πλάττω

κατὰ τὴν θέλησίν μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 422, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 19, 1.

II. Παθ., λεπίδες δ' αὐταῖς ἦσαν ἐπικεχαλκευμέναι  
πανταχόθεν χρυσαῖ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 3.

ἐπιχαλκεῖται, ὁπλίζεται, Ἡσύχ.

ἐπιχάλκος, ὄν, κεκαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, χάλκινος, ἀσπίς  
'Ἡρόδ. 4. 200, Ἀριστοφ. Σρ. 18' ἐπιχάλκος (ἐξυμ. ἀσπίς), ἡ,  
τὸ μὲν δόρυ μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλεν  
'Αμειφίας ἐν «Σφενδόνῃ» 3. — Καθ' Ἡσύχ.: ἐπιχάλκος ἀσπίς  
'ἔχει γὰρ χαλκὴν τὴν ἐπιβολήν.— ἐπιχάλκων, τό, καθ' Ἡσύχ.:  
ἐπὶ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβερίαν, οἰονεῖ ἐπιστομίδα.

ἐπιχάραγμα, τό, τὸ ἐπιχαρυσσόμενον ἐπὶ νομίσματος, Ἡσύχ.  
ἐν λ. ἐπικρουμα καὶ ἐν λ. γλαυξ.

ἐπιχαράσσω, Ἀττ. -τω, χαράσσω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, φύλ-  
λον ἐπικεχαράγμενον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 2, 5. II.  
χαράττω τὴν ἐπὶ τινος, καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιωτάτοις  
βοῦν ἐπιχαράττον ἢ πρόβατον ἢ σὺν Πλουτ. Ποπλ. 11.

ἐπιχαρής, εἰς, εὐχάριστος, χαροποιός, τίς ὧδε τλησικάρ-  
διος θεῶν, ὅτω τάδ' ἐπιχαρῆ; Δισχύλ. Πρ. 160. II. ἐπὶ  
προσώπου, ὁ χαίρων ἐπὶ τινι, εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρής ἐγενόμην  
πτώματι ἐχθρῶν μου Ἐβδ. (Ἰώδ ΔΑ', 29).

ἐπιχαίρειντίζομαι, Ἀποθ. ἐπιλέγω τι χαριεντιζόμενος, Λουκ.  
Συμπ. ἡ Λαπίθ. 12.

ἐπιχαρίζομαι: μέλλ. Ἀττ. -ίσομαι, Ἀποθ., παρέχω ὡς χά-  
ριν, τινά τι Ἑν. Ἰκπ. 6. 12. 2) ἀμεταβ., ἐπιχαρίττα (ἡ  
ἐπιχαρίτται, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχαρίσαι) τῷ Ἑνῷ, ἔσο εὐγενής  
πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 884, πρβλ. Ahrens Διολ. Διάλ. σ. 177,  
καὶ ἴδε τὴν λέξιν ἐπιχαρίς ἐν τέλει.

ἐπιχαρίς, ὁ, ἡ, οὐδ' ἐπιχαρί, εὐάρεστος, εὐχάριστος, θελκτι-  
κός, Δισχύλ. Θῆβ. 910 (ἐνθα ὁμοῦ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ δάκτυλον,  
ὅσον τὸ εὐχαρίς), κτλ. ἐπ. ἐν ταῖς συνοουσίαις Ἑν. Κύρ. 1.  
4, 4' χάρις οὐκ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 853D' σιμὸς ἐπ. κληθεὶς ὁ  
αὐτ. ἐν Πολ. 474E' θηρίον ἐπ., ἐπὶ τοῦ λαγωῦ, Ἑν. Κύρ. 5.  
33' τὸ ἐπιχαρί, τρόπος εὐάρεστος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 6, 12, Πλάτ.  
Πολ. 528D' τὸ συγκρ. καὶ ὑπερβ. εἶναι ἐπιχαριώτερος, -τατος  
(ἐκ θετικῷ ἐπιχαρίτος), συνη. παρὰ Ἑν., πρβλ. Bornem. ἐν  
Συμπ. 3. 9, 7, 5. Τὸ Ἐπίρρ. εἶναι ὡσαύτως ἐπιχαρίτως, Ἑν.  
'Απολ. 4, ἴσοκρ. 311E' Βοιωτ. ἐπιχαρίττως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 867,  
πρβλ. ἐπιχαρίζομαι.

ἐπιχαρίτος, ὄν, ὁ, = ἐπιχαρίς, Γρηγ. Νύσο. τ. 1. σ. 476, κλ.  
ἐπιχαρίττα ἡ ἐπιχαρίτται (κατὰ Bergk. ἐπιχαρίττε),  
Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχαρίσαι, ἴδε ἐπιχαρίζομαι.

ἐπιχαρίττως, ἴδε ἐν λ. ἐπιχαρίς.

ἐπιχαρμα, τό, (ἐπιχαίρω) ὅτινι ἐπιχαίρει τις ἐπιχαίρησκακῶς,  
ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην ὑδρίσμα κάπι-  
χαρμα καὶ διαφθοράν Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 459, Θεόκρ. 2. 20.

II. χαιρεκακία, Εὐρ. Φοίν. 1555.

ἐπιχαίρος, ὄν, (ἐπιχαίρω) ἐπ' ᾧ τις αἰσθάνεται χαρὰν, εὐφρό-  
συνος, Σοφ. Τρ. 1262' γεραροῖς ἐπιχαρτον Δισχύλ. Ἀγ. 722'  
ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, 2) ἐπ' ᾧ τις ἐπιχαίρει ἐπιχαίρησκακῶ-  
ς, ἐχθροῖς ἐπιχαρτα πέπονθα, παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν  
χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθροῦς μου, Δισχύλ. Πρ. 158' οἱ δικαίως τὴν πᾶ-  
σχοντες ἐπιχαρτοί, δηλ. ἀπὸ ὅπως ἐπιχαίρει τις διὰ τὸ πλῆγμα  
αὐτῶν, Θουκ. 3. 67, Δημ. 1127. 11' βαρβάρους ἐπιχαρτος γενό-  
μενος, προεῖνῆσας ἐπὶ τούτῳ χαρὰν τοῖς βαρβάροις, Πλάτ. Ἐπιστ.  
356B. II. μεταβ. = ἐπιχαίρων, Ἀφρονίδης δὲ (ἐν Ἀδῆλ.  
7) τὸν ἐπιχαίροντα ἐπιχαρτον εἰρήκεν' ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῖλον, ὥστε  
βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς Πολυδ. I'. 101.

ἐπιχάσκω, Ἀττ. τύπος τοῦ ἐπιχαίνω, χάσκω ἐπὶ τινι, Μα-  
κασσ. Χρον. 1. — Ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 12, 2, διορθωτέον  
ὑποχάσκω, ὅπερ ἐγένετο ἥδη ἐν τῇ ἐκδόσει Wimmer.

ἐπιχασμάομαι, Ἀποθ., χασμάομαι ἐπὶ τινι, Ἡλιδ. 4. 5.

ἐπιχατέες: ἐνδεεῖς Ἡσύχ.

ἐπιχαυνόομαι, Παθ., χαυνόομαι ἐπὶ τινι, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιχέζω: μέλλ. -χεσοῦμαι, χέζω ἐπὶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 440,  
'Εκκλ. 640' πρkm. ἐπικέχοδα, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 68.

ἐπιχειλήεις, εἰς, (χειλός) ὁ ἐπὶ τῶν χειλέων ἢ παρὰ τὰ χεῖλη,  
γλῶσσα ἐπιχειλήεις, ἄλλος, Πολύδ. 5'. 120. II. πλήρης  
μέγρι χειλέων (πρβλ. ὑπερχειλής), περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους,  
ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρῶν ἐπιχειλήει Ἀριστοφ.  
'Ιππ. 814' πίθος ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Θεμιστ. 174D, πρβλ.  
115A.

III. ἔχω τὰ χεῖλη πρὸς τὰ ἔσω ὡς οἱ γέροντες,  
'Αλκίφρ. 3. 55.

ἐπιχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν τινι τόπῳ ἢ ἐν ἐπιχει-  
ρήσει τινί, Θουκ. 1. 89. 2) ἐνωχλῶ, λυπῶ, ἐπιχειμάζεις σαυ-  
τόν, Μένανδρος εἶρκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως.  
πειστέον δὲ τοῖς δοκιμοῖς τοῖς μὴδ' εἰδῶσι τούνομα Φρύν. 387, ἐκδ.  
Λοβεκκίου, πρβλ. Ἀμμόνιον (146) ἐν λ. χειμάζειν, ἴδε καὶ  
Sturz Μακεδ. Διάλ. σ. 72. II. ἄπροσ. ἐπιχειμάζει, ἐπι-  
γίγνεται χειμῶν, Γεμίσιος ἐν Pelav. Οὐραν. σ. 62, 68, 79.

ἐπιχειμάσεις, εἰς, ἡ, = μεταχειμάσεις, Πλίν. Η. Ν. 18. 57.

ἐπιχειμέριος, α, ὄν, χειμερινός, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 14.



ἐπίχειρ, ὁ, ἡ, πρόχειρος, παρὰ Πολυδ. Β', 148, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκέρου παρελείφθη ἡ λέξις.

ἐπίχειρα· τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις· Πλούτ.

ἐπιχειρῶ, (χείρ), θέτω τὴν χεῖρά μου εἰς τι, οἱ μὲν δεῖναι ἐπιχειροῦν, «καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιχειρεῖν τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, κατὰ τὸ· ἐπὶ χεῖρας ἔλθαι» (Εὐστ.), Ὁδ. Ω. 386, πρβλ. 395· πηδάλιοις Ἀριστοφ. Ἰππ. 542.

2) θέτω τὴν χεῖρά μου εἰς τι ἔργον, ἀρχίζω νὰ ἐργάζομαι, ἐπιχειρῶ, τῇ διώρυγῃ Ἡρόδ. 2. 158· δροσισμῷ ἐπ., ἐπιχειρεῖν ἀπόδρασιν, 6. 70· τῇ δόξῃ 7. 43, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 819· τοῖσι βασιλῆσιν Ἡρόδ. 3. 63· τυραννίδι 5. 46· ἔργῳ τοσοῦτῳ 9. 27· λόγοις, τέχνῃ Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α, Γοργ. 521D, κτλ.· τοῖς ἀδυνάτοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 5, κτλ.

3) σπανιότερον μετ' αἰτ., μεγάλα ἔργα Θεογν. 75, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 45C, Φίληβ. 57B.—Παθ., ἐπιχειροῦμαι, Θουκ. 4. 55., 6. 31, Ξεν., κλ.· τὸ ἐπιχειροῦμενον, ὅπερ ἐπιχειρεῖ τις, Πλάτ. Νόμ. 746B.

4) μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 3. 38, 65., 9. 42, Ἀριστοφ. Βάτρ. 81, Θουκ. 2. 40, Πλάτ., κλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Τίμ. 53Α κ. ἀλλ. II. ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινι Ἡρόδ. 1. 11, 26, 190, Θουκ. 3. 94, Ἀριστοφ. Σφ. 1030, κτλ.· πρὸς τινα Θουκ. 7. 51· ἐπὶ τινα Πλάτ. Μενέξ. 241D· εἰς τὰς σατραπείας Διόδ. 14. 80.—ἀπολ., Ἡρόδ. 5. 72., 8. 108, Θουκ., κτλ.· κτείνων ἡ ἐπιχειρῶν Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 17.—Παθ., Θουκ. 2. 11.

III. προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ ν' ἀποδείξω, συζητῶ διαλεκτικῶς, Πλάτ. Θεαῖτ. 205Α· περὶ τίνος Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 1· ἐκ τίνος, ἐκ τίνος ζητῶμεν, αὐτόθι 2. 11, 1· πρὸς τι, πρὸς τι συμπέρασμα, αὐτόθι 3. 6, 13 κ. ἀλλ.· ἔς τι Διογ. Α. 4. 28· ἐπ. ὅτι.—Ἀριστ. Τοπ. 5. 1, 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρωτ. 2. 19, 2· λογικώτερον ἔστιν ἐπιχειρεῖν ὧδε ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Οὐρ. 1. 7, 15.

ἐπιχειρήμα, τό, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως στρατιωτικόν, Θουκ. 7. 47, Ξεν. Ἑλλ. 1. 2. 6, κτλ.· ἐπ. ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Ἀλκ. α', 113C· πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317B.

2) τὸ σημειῶν τὸ χρησιμεύον ὡς βάσις τῶν ἐνεργειῶν ἐναντίον ἐνθροῦ, Ἀππ. Συρ. 52· ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἐπιχειρομένη ἀπόδειξις, οἷας γίνεται χρῆσις ἐν τῇ Διαλεκτικῇ καὶ ἥτις εἶναι σύντομός τις μετ' αἰτιολογίας ἀποδείξεως (φιλοσοφία), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12 κ. ἀλλ., πρβλ. Trendelenb. Λογ. Ἀριστ. σ. 100· οὕτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαρίον 1. 8.

ἐπιχειρηματικός, ἡ, ὄν, (ἐπιχειρήμα II), περιέχων ἐπιχειρήματα, διαλεκτικός, λόγοις Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 1.—Ἐπίρρ. -κῶς Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 515, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 203, 13.

ἐπιχειρήσεις, εὖς, ἡ, τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπιθέσεις, Ἡρόδ. 1. 11, Θουκ. 2. 11., 4. 130· τήν ἐπ. μὴ συντάχουτε Ἡρόδ. 3. 71· ἐκφέρειν τήν ἐπ. ὁ αὐτ. 8. 132· ἐπ. ποιεῖσθαι τίνος, ἐπιχειρεῖν τι, Θουκ. 1. 70· ὑμετέρα ἐπ., ἐπιχειρεῖς ἐναντίον ὑμῶν, αὐτόθι 33· ἡ ἐπ. τοῦ σώσαι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 115B, πρβλ. Νόμ. 631A. II. διαλεκτικός συλλογισμός (ἴδε ἐπιχειρήμα), Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 6., 6. 1, 3, πρβλ. Πολύβ. 12. 8, 4, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαρίον 1. 8.

ἐπιχειρητέον ἡ -έα, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ προσβάλλῃ, τινὶ Θουκ. 1. 118., 2. 3· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Πλάτ. Ἀπολ. 18E.

II. ἐπιχειρητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, ὁμοῦς δὲ καὶ τοῦτο ἐπ. Ἀντιφῶν 116. 41.

ἐπιχειρητής, οὗ, ὁ, τολμηρὸς εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἀντίθετον τῷ ἀπολμοῦ, Θουκ. 8. 96· ἐπ. τίνος, ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι, Πλάτ. Τίμ. 69D.

ἐπιχειρητικός, ἡ, ὄν, ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ἡ νὰ ἐπιτεθῇ, Πλούτ. 2. 978B. II. ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνῃ), ἡ τέχνῃ τοῦ δι' ἐπιχειρημάτων συλλογίζεσθαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 8, 7.

ἐπιχειρίζω, προσβάλλω, «ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι» Ἡσυχ. ἐν λ. ἀλληλίζεσθαι. II. ἐπιχειρίσθῃ (-θήθῃ) εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή), ἐγένετο δοκιμὴ θεραπείας, Ἰππ. 1147E.

ἐπιχειρῶν, τό, (χείρ) μόνον κατὰ πληθ. ἐπίχειρα, τὰ, κυρίως μισθὸς τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ἐντέθειν, μισθὸς, πληρωμή, ἡ 1) ἐπὶ ἀμοιβῆς, ἀνταμοιβῆς Ἀριστοφ. Σφ. 586, Τραγ. παρὰ Κλέμ. Ἀλ. 586C, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17. 8· ἀρετῆς ἐπίχειρα Πλάτ. Πολ. 608C· εἰρωνικῶς ἐν Δημ. 1484, 4, Πολυδ. 8. 14, 5:—ἡ 2) συχνώτερον ἐπὶ ποινῆς, τοιαῦτα τῆς ὑψηλόρου γλώσσης.. τάπχειρα γίνεταί Δισγύλ. Πρ. 319, πρβλ. Ἀντιφῶνα 113. 33, κλ.· εἰφῶν ἐπ. λαχοῦσα, τὸν μισθὸν τοῦ εἰφους, δηλ. τὸν δι' αὐτοῦ θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 820. Ἐν ἀντιγράφοις ἐνίοτε κακῶς, ἐπιχειρία, ὡς παρ' Ἰππ. 26. 13.

ἐπιχειρονομῶ, κάμνω χειρονομίας, Φίλων 1. 298., 2. 485· μεταρ., ἀρπάζω τι, λαμβάνω μετ' τὴν χεῖρά μου, αὐτόθι 2. 371· παρ' Ἡσυχ. «οἱ ἐπιχειρονοῦντες· οἱ ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρώμενοι».

ἐπιχειροτονῶ, ψηφίζω ὑπὲρ τίνος προτεινομένου ψηφίσματος, διὰ ψήφου ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ, ἐπειδὴν ἐπιχειροτονήτε τὰς γνώμας Δημ. 48. 17· ἡ εἰρήνῃ ἡ ἐπιχειροτονήσις Ὑψίστατος παρὰ Δημ. 235. 9· κυρίως ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐν 261. 17, ἐπιχειροτονήσεν ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος, πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 62.

20 (ἐκδ. Blass). 2) ἐπὶ ἀρχόντων, παραδέχομαι τινα ἐκλεχθέντα εἰς τι ἀξίωμα, Νόμ. παρὰ Δημ. 612. 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 396· ἐπὶ Ρωμαίοις δημόχρου, ἐπεχειροτόνησε τῷ Μαρπῷ τὴν στρατηγίαν, κατῳρίωσε (ὁ Σουλπίκιος) νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Μ. στρατηγός, Πλούτ. Μίρ. 35. II. παρ' Ἑκκλ., χειροτονῶ προσέτι ἡ κατόπιν.

ἐπιχειροτονία, ἡ, ψηφοφορία δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Πλάτ. Νόμ. 755E· νόμον ἐπιχειροτονίαν ποιεῖν Ὑψίστατος παρὰ Δημ. 706. 7· ὡσαύτως, ἐπ. διδόναι αὐτόθι 716. 19· ἐπ. ἐστὶ ἡ γίνεταί αὐτόθι 706. 8 κέ., 1330. 17· (οἱ πρυτανεύοντες) καὶ περὶ τῆς δοτρακοφορίας ἐπιχειροτονίαν διδῶσιν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 63. 8 (ἐκδ. Blass)· οὕτω δίδωσιν ἐν μὲν τῇ βουλῇ τὴν ἐπιχειροτονίαν, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ τὴν ψηφον αὐτόθι σ. 80. 8.

ἐπιχειρονησιάζω, ἔχω σχῆμα παραπλήσιον χειρονήσῳ, Στράβ. 277, ἐθα ὁ Κοραῖς ἐστὶ δὲ τι χειρονησιάζουσα.

ἐπιχεῖρ· μέλλ. -χεῖ (ἴδε χέω), ὁ, πρὸς. ἐπιχεῖς Ἀριστοφ. Εἰρ. 169· ἄορ. α' ἐπιχεῖα:—Ἐπικ. ἐνεστ. ἐπιχεῖω: ἄορ. α' ἐπιχεῖα: ἀπαρ. ἐπιχεῖται Ὅμ.

Χύνω ἐπάνω εἰς τι, ἐπιχύνω, χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε.. νίψασθαι Ὁδ. Α. 136, κτλ.· πλήρες, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖται Ἰλ. Ω. 303· χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ χευάντων Ὁδ. Δ. 213· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, οἶνω ἐπιχεῖν ὕδωρ Ξεν. Οἶκ. 17. 9. 2) μεταφ.· τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε Ἰλ. Ω. 445· Τρώες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν Ε. 618· ἀνέμιον ἐπ' αὐτῆν χεῖεν Ὁδ. Γ. 289· θρήνον ἐπ. Πινδ. Ι. 8 (7). 129· ὀδμήν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 191· βλασφημίαν ἐπ. (γεν. διαίρ.) Λουκ. Ζεύς Τραγ. 35.

3) ἐπὶ στερεῶν, ὡς τὸ χάννυμι, θανόντι· χυτὴν ἐπὶ γαίαν ἔχευαν Ὁδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 256· ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν Ζ. 419· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 205.

II. ἐχέω, ἐγγύνω, ἀπαντῶντα καὶ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 407D· ἐν ἀγαθὸν ἐπιχεῖα, τρι' ἀπαντρεῖ κακὰ Διελί. ἐν Ἀδῇ. 26· πληρῶς ποτήριον. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπὶ χεῖ δύο Ἀθ. Π. 12. 168, πρβλ. Ὅρατ. Ὄδ. 3. 8, 13., 19. 9, καὶ ἴδε κατωτ. Β. II.

Β. Μέσ.: ἐπιχύνω ἡ ῥίπτω ἐπάνω μου, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων Ὁδ. Ε. 487· ἐπεχεύατο πήχεε παιδί, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας τῆς περὶ τὸν παῖδα, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 268· ἀλλὰ, πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, δι' αὐτόν, Ὁδ. Ε. 257. 2) ποντώθη δ' ἀρα γαῖα, βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντη, ἡ δὲ θάλασσα ἐπέχεεν αὐτὴν πανταχοῦ, Κότντ. Σμ. 14. 604.

II. ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἀκρατον, ὧτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἥτοι λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδων εἰς οὐτὸς δόμα ἤθελεν ἕκαστος, ἐπὶ ἐρωτικῶν προποσειων, Θεοκρ. 14. 18, πρβλ. Ἀντιφῶν. ἐν «Διδυμοῖς» 3· ὡσαύτως, ἔρωτος ἀκράτῳ (γεν. διαίρετ.) ἐπεχεῖτο Θεοκρ. 2. 152· καὶ ἀπλῶς, ἐπιχεῖσθαι τίνος Φύλαρχ. ἐν Ἀποσπ. 29· ἴδε Welcker Θεογν. 315, καὶ πρβλ. τὴν λ. ἐπιχυσίς II.

Γ. Παθ., ἐπιχέομαι, χύνομαι ἐπάνω, ἰλύος ἐπιχυθείσης Ξεν. Οἶκ. 17, 12· μεταφ., τοῖς Ἑλληνικοῖς δνόμασι τῶν Ἰταλικῶν ἐπιχυθέντων Πλούτ. Ρωμ. 15.

2) μεταφ., ἐπὶ πληθὺς ἀνθρώπων συρρέοντων εἰς τινα τόπον, ἐπέχυντο (Ἐπικ. ἄορ. ε' παθ.), Ἰλ. Ο. 654· ἀνὰ νῆας Π. 295· οὕτως, ἐπέρχονται ὡς χεῖμαρρος ἡ ῥεῦμα, τοῖς ἐναντίοις ἐπιχυθέντας.. μὴς ἀρουραίους Ἡρόδ. 2. 141· τοσοῦτων μοι πραγματῶν ἐπικεχυμένων Θεόπομπ. παρὰ Πολυδ. 8. 11, 13.

3) μεταφ., ἐπὶ λόγου, ἐχέομαι ὡς πρόσθηκη, Λατ. supervenio, τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου, περὶ τῆς συζητήσεως ἡς τῶρα ἐγένετο ἀρχή, Πλάτ. Πολιτικ. 302C· ὁ νῦν δὲ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793B.

II. ἐπὶ ὀπῶν ἰχθύων, .. ἰχθύς, τοῦτο μὲν ἐν γάρφῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπῳ ἐπικεχυμένους Λουκ. Ὅνος 47.

ἐπιχηρεῖω, διατελῶ χήρα, διαμένω ἐν χρεῖα μετὰ τι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 7, 3.

ἐπιχθόνιος, ον, καὶ βραδύτερον α, ον, (χθών):—Ἐπικ. ἐπιθ., ἐπὶ τῆς γῆς, γήινος, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς ἐπιθ. τῶν θνητῶν, ἀνθρώποι, ἄνδρες, βροτοὶ Ὁδ. Θ. 479, Ἰλ. Α. 266, 272· καὶ ἀπολ., ἐπιχθόνιοι, γήινοι, ἄνθρωποι: ἐπείγει (πρβλ. χαμαί), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπουράνιοι θεοὶ Ω. 220· οὕτως, ἐπ. γένος ἀνθρώπων Πινδ. Ἀποσπ. 232. 3:—ἐπ. δαίμονες, οἱ θαμνίζοντες εἰς τὴν γῆν, Ἡσιόδ. Ἐργ. κ. ἤμ. 122, Βακχыл. 4. 15 κ. ἀλλ. II. ὁ ζῶν εἰς τὰ μεσόγαια μέρη, Διον. Περιηγ. 459, 1093.

ἐπιχλιιάδων· «τὸ χιλιόστον» Ἡσυχ.

ἐπιχλιδῶ· πληρῶ, Ἡσυχ.

ἐπιχλύνω, χιονίζω ἐπάνω εἰς τι, τοῦ πάγου ἐπιχιονηθέντος Θεοφάν. 670, 6.—ἐπιχιονίζομαι Μιχ. Γλυκάς ἐν Χρον. 284B.

ἐπιχλευάζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τὴν Πλούτ. Νομ. 22· τινὰ Ἀππ. Συρ. 53· περιγεῖν τινα, τινὶ ὅτι.. Πλούτ. 2. 93B· λέγω περιφρονητικῶς, κερδῶ δ' ἐπεχλευάζειν ὡς.. Βαβρ. 82. 4.

ἐπιχλιάνω, θερμαίνω τὴν ἐπιφάνειάν τίνος, ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν Λουκ. Ἀλέξ. 21.—Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, Ἰππ. Κικκ. Πρωγ. 219.

ἐπιχλούς, ον, (χλὴν) ἔχων χλοερὰν ἐπιφάνειαν, Ὅππ. Ἀλ. 1. 131.



ἐπιχνοάω, λευκῆσιν ἐπιχνοάουσι ἐθείραις, ὥς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκάς φρυμένας τρίχας (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 672 (κωδ.: ἐπιχνοάουσαι, Passow: ἐπιχνοαούση).

ἐπίχνοος, συντρ. -χνοός, ὁ, ὅμματα ἐπίχνου ἔχοντα Ἰππ. Κωακ. Προγν. 208. ἐπίχνου, ἐπίπαγον χνοάωδ· Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 472. — Καθ' Ἡούχ.: ἐπίχνου· ἐπεσκοτισμένον.

ἐπιχρή, ἡ, = ἐπίχρωσις, Στράβ. 691. — Καθ' Ἡούχ. ἐπιχρά· κατὰχρῳσις.

ἐπίχολος, ον, (χολή) πλήρης χολῆς, χολώδης, πυρετοί Ἰππ. π. Ἀγμ. 775· μεταφ., ὀργίλος, εὐερέθιστος, Φιλόστρ. 580· ταῖς ὀργαῖς Πλούτ. 2.129C.

II. ἐνεργ., γεννῶν, παράγων χολήν, πόλη ἐπιχολωτάτη Ἡρόδ. 4. 58, ὅπου προτάτῃ διέρρησις ἐπιχολωτάτη (ἐκ τοῦ χυλός), ἀλλ' ἴδε Διλ. π. Ζ. 16. 26.

ἐπιχορδῖς, ἴδος, ἡ, (χορδή) τὸ μεσεντέριον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁς. Νούσ. 2. 6.

ἐπιχορεύσεις, τὸ χορεύειν κατόπιον, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 54.

ἐπιχορεύω, χορεύω ἐπὶ τινὶ ἢ πρὸς τιμὴν τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1317· ἔρχομαι χορεύων, Ξεν. Συμπ. 9, 4· κωμικῶς ἐπὶ φαγνόντων φερομένων εἰς τὴν τράπεζαν, ἄριστον ἐπεχόρευεν Δίφιλ. ἐν Ζωγράφῳ 1· ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας ὁ αὐτ. ἐν Πελοπίδῃ 1.

II. ἐπιλέγω χορικόν τι ἄσμα, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς εἰπὼν: «πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων» ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθε Φιλόστρ. 199.

ἐπιχορηγέω, = χορηγέω, παρέχω, ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν χορηγῶσι Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. θ', 10· δ... ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ πνεῦμα πρὸς Γαλ. γ', 5. — Παθ., ἀγῶνες λαμπραῖς ἐπιχορηγοῦμενοι δαπάναις Δουκ. Ἀλ. 10. 54· πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν... ἐπιχορηγοῦμενον καὶ συμβιβαζόμενον, ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀρμῶν διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον, Ἐπιστ. π. Κολ. θ', 19· πρὸλ. ἐπιχορηγία.

ἐπιχορήγημα, τό, πρόσθετον χορήγημα, παροχή, Ἀθην. 140C, ἐν τῷ πληθ.

ἐπιχορηγητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιχορηγῶ, δεῖ ἐπιχορηγεῖν, Σωφ. Ἐφείσ. ἐκδ. Ern. σ. 131.

ἐπιχορηγία, ἡ, περαιτέρω χορήγησις, πρόσθετος βοήθεια, πᾶν τὸ σῶμα... συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, συνδεόμενον διὰ πάσης συναφείας τῶν συνεργούντων μελῶν (πρὸλ. ἐπιχορηγέω ἐν τέλ.), Ἐπ. πρὸς Ἐφ. δ', 16· διὰ τῆς ἐπ. τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. α', 19.

ἐπιχορηγός, ὁ, ὁ ἐπιχορηγῶν Ἐπιφάν. II. 569A.

ἐπιχοριαμδικός, ἡ, ὄν, ἐπιχοριαμδικὸν μέτρον, τὸ Σαπρικόν, Ἡφαιστ. 14. 2· χοριαμδικὸν μέτρον, οὐ προηγεῖται τροχαῖχῃ διποδία, Ἀριστείδ. Κόνιντ. 5.

ἐπιχορτάζω, προσεῖτε τρέφω, Σωσθ. ἐν Ἐρμάν. Πονημ. 1. 55.

ἐπιχράινω, χρωματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες Δουκ. Δις Κατ. 6· ἐπικεχράνθαι (κοινῶς -κεχρῶσθαι) ὁ αὐτ. ἐν Διτ Τραγ. 8· πρὸλ. ἐπικαινώω.

ἐπιχράω, (χράω Δ), ἐγγίξω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίξω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., τῶν (ὀηλ. τῶν Ἀρπυιῶν) ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἡλίω χερσίν, «πολλὰς... ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπὶ-νεγκαν τὰς χεῖρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 283· μετ' αἰτίας, γυτθὸν ἐπέχραε δέρμα, ἐλαφρῶς ἐπέψασε, Κόνιντ. Σμ. 11. 480.

ἐπιχράω, (χράω Β), ποιητ. λέξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παρατ. ἢ ἀόρ. β' ἐπέχραον. — Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, ἐφορῶ, μετὰ δὲ, ὡς δὲ λύκοι ἀρνεοῖν ἐπέχραον... ὡς Δαναοὶ Τρῶεσσιν ἐπέχραον Ἰλ. II. 352, 356· μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐθάραν» (Εὐστ.), Ὁδ. Β. 30· ἀλόχῳ... ἐπέχραον ἀλλοτρίῳ Πινδ. Ἀποσπ. 44. 2) ἱπολ., εἶμαι ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, ἐπὶ ἀνέμου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 498.

3) μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος ἢ σπεύδω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Δ. 508· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., .. ἀνάγκης, ἢ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος, με ἠνάγκασε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἰκ... ὁ αὐτ. Γ. 431· πρὸλ. ζαχρηῆς.

\*ἐπιχράω, (Γ), δανείζω προσεῖτε, πρὸλ. ἐπικύχρημα. II. ἐπιχράομαι, Ἀποθ., μεταχειρίζομαι τι, ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ἐπισκεπτόμαι αὐτό, κάπνιζόμεθα χθονὶ Εὐρ. Ρῆσ. 942.

2) μετὰ δὲ, προσ., Λατ. uti, ἔρχομαι εἰς στενὰς σχέσεις πρὸς τινα, οὐκ ἐχθροὶ ὄντες, ὥστε βλάπτειν οὐδ' αὐτοὶ φίλοι, ὥστ' ἐπιχρησθαι, ἐπειδὴ δὲν εἶμεθα ἐχθροί, ὥστε νὰ σᾶς θλάψωμεν, οὐτε πάλιν φίλοι, ὥστε νὰ καίνωμεν κατὰχρησιν τῆς φιλίας, Θουκ. 1. 41· αἱ ἐπιχρεώμεναι [αὐτῇ] μάλιστα γυναῖκες, αἱ στενωπῶνται αὐτῆς φίλαι, Ἡρόδ. 3. 99, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 953A.

ἐπίχρεος, ὁ, ἀναγκαῖος, Θεόδ. Μετοχ. π. Πολ. Κυρην. σ. 93, ἐκδ. Orell.

ἐπιχρεμίδω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1260, Κόνιντ. Σμ. 11. 328.

ἐπιχρεμετίζω, χρεμετίζω ἐπὶ τι, Νικήτ. Χρον. 19. 4.

ἐπιχρέιμπομαι, Ἀποθ., χρέιμπομαι (ἐξερῶ) ἐπὶ τινὶ, ἢ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι, καὶ λαρόγγις καὶ ἐπιχρέιμπου τοῖς λεγομένοις Δουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 19.

ἐπιχρηματισμός, ὁ, τὸ χρηματίζεσθαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς χρηματιστικὰς ἐργασίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546.1.

ἐπιχρησμεδέω, χρησμεδῶ ἐπὶ τινὶ, ὡς παράδοξα ἐπεχρησμεδῶ τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τρία ταῦτα, περὶ Φαβωρίνου τοῦ φιλοσόφου, Φιλόστρ. 489.

ἐπιχρίμπω, ἐπιφέρω, ἐπιπέμπω, ἀλλ' ἐπιχρίμπει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γαῖαν ἢ πάνδωρος αἶσα Βακχυλ. Ἀποσπ. 62 [B. 36]· ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Οππ. Κυν. 2. 171. — Παθ., ἐπικλίνωμαι, «ἀκκουμῶ», λέχρις ἐπιχρίμψθεις, «πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλθεῖς» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1235.

ἐπιχρίσις, εὖς, ἡ, (ἐπιχρίω), τὸ ἐπιχρίειν, ἐπαλείφειν τι, ἐπαλείφει, ὅπῃ θανάσιμον πρὸς τὰς ἐπιχρίσεις τῶν βελῶν Στράβ. 199, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Πρ. 476.

ἐπιχρίσμα, τό, τὸ ἐπιχρίσμενον, ἀλοιφή, ἐπιχρίσασιν πρὸς ὥπου στίλβοποιούσα Διοσκ. 1. 90.

ἐπιχρίστέον, ῥηματικὸν ἐπιθετὸν τοῦ ἐπιχρίω, δεῖ ἐπιχρίειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπίχριστος, ον, ἐπικεχρισμένος, ἐπαληθιμένος, τὰς ἀναισχύντους παρείας ἐρυθραίνουσιν ἐπίχριστοις φύκεσιν Δουκ. Ἐρωτ. 41· φάρμακα Στράβ. 513· τὰ ἐπ., ἀλοιφαί, Πλούτ. 2. 102A: — μεταφ., ψευδής, οὐχὶ γνήσιος, καὶ πραγματικός, Λατ. fuscatus, οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκός αὐτοῦς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐτὶν Δουκ. Τίμ. 28.

ἐπιχρίω: μέλλ. -ίσω [Γ], ἐπαλείφω, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ (ὀηλ. τὸ τόξον) Ὁδ. Φ. 179· ἐπιχρίσας παρείας Σ. 172. — Μέσ., ἀλείφω ἑαυτόν, ἀλείφωμαι, χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ Σ. 179. 2) ἀλείφω ἐπάνω εἰς τι παχὺ ἐπίχρισμα, Τουρκ. «σουδαντίκ», ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω καὶ ἐπικαλύψας, κτλ., Δουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 62. 3) ἐπ. σφραγίσαι, σφραγίζειν, Εὐαγγ. Πέτρ. 8. (ἐν Κανταβεργία 1892).

II. ἐπιβάλλω, ἀλείφω ἀλοιφῇ, τινὶ τι Διοσκ. 3. 25· ἐπιχρίω ὡς ἀλοιφῇ, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 6.

ἐπιχροά καὶ ἐπιχροά, ἡ, χροιά, Ἀθην. 42E — ἐπίχροια, Κλῆμ. Ἀλ. 792.

ἐπιχρόσις, εὖς, ἡ, ἐπίχρωσις, καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχρόσεις Θεοφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 5, 4, εἰάφ. γρ. ἐπίχρωσις.

ἐπιχρονίζω: μέλλ. Ἀττ. -ίω, διαρκῶς ἐπὶ πολὺ, ὅταν (τὸ θερμὸν) ἐπιχρονίσῃ Ἀριστ. Πρὸλ. 24. 2· ἐπικεχρονικός σιδήμα, παλαιόν, ἐκ πολλοῦ χρόνου, χρόνιον, Γαλην.: — ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ἐπιχρονίζομενος δὲ (ὁ νότος) ψυχθεὶς συνίσταται μᾶλλον εἰς ὕδωρ Ἀριστ. Πρὸλ. 26. 19.

ἐπιχρονίος, ον, διαρκῶς ἐπὶ χρόνον, μακρὸς, μακροχρόνιος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 14 (ἐνθα ὁ κωδ. ἐπιχρόνιος): — θηλ. ἐπιχρονία Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 9, 3.

ἐπιχρύσος, ον, ἐπικεκαλυμμένος διὰ χρυσοῦ (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κατὰχρύσος καὶ περιχρύσος, ἴδε τὰς λέξεις), Ἡρόδ. 1. 50.. 2. 132., 9. 80, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 12, 16 καὶ ἀλλ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 14, κτλ.: πρὸλ. ἐπίχρητος. II. πλούσιος, Ἠλῶδ. 2. 8.

ἐπιχρύσω, μεταβάλλω εἰς χρυσόν, ἐν τῷ Παθ., καὶ γὰρ ἡ τροφή ἡ διδομένη αὐτῷ διὰ τοῦ στόματος ἐπεχρύσωτο, περὶ τοῦ Μίδου, Εὐδοκία ἐν Ἰωνιᾷ 290 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιχρῶζω, = ἐπιχρῶννυμι, Ἀριστ. π. Χρωμάτων. 1, 2, Νικ. Ἀλεξίφ. 337, Διόδ. 2. 52.

ἐπιχρῶμα, τό, ἐπίχροια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. σ. 203.

ἐπιχρωματίζω, ἐπιτίθεμαι χρώμα, οὕτω δὲ, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ' ἅττα ἐκαστῶν τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν Πλάτ. Πολ. 601A.

ἐπιχρωματικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς χρωματίζειν, Πολ. ἀρμ. II. 1, σ. 91 - 2, ἐκδ. Wal.

ἐπιχρωματώσις, εὖς, ἡ, ἐπιχρωματισίς, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spiel. Rom. τ. III. σ. 667.

ἐπιχρῶννυμι καὶ -ύω: μέλλ. -χρῶσω, τρίβω ἢ ἀλείφω ἐπὶ τινος, χρωματίζω τὴν ἐπιφάνειαν τινος, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυμι τῷ ἐρυθρήματι, καὶ δίδει εἰς ὅλον τὸν οἶκον χρωματισμὸν τινα διὰ τοῦ ἐρυθρήματος αὐτοῦ (ὁ χρυσός), Δουκ. περὶ Οἴκου 8· ἦν δ' ἔχων φύσιν ὁ αἶθρ. κατὰ τὰς ἐπιψάσεις ἐπικέχρωκε τὸν χαλκὸν Πλούτ. 2. 395E· ἡ εἰκὼν κεκοσμηθῆναι, οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος.. φαρμάκοις.. καταβαφεῖσα Δουκ. Βίχ. 16· μεταφ., ὁδῶν ἐπικεχρωσμένοι, ἀπλῶς χρωματισμένοι με δόξας, Πλάτ. Ἐπιστ. 340D.

ἐπίχρωσις, εὖς, ἡ, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρωματισμός, Πλούτ. 2. 382C· διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 4.



**ἐπίχυμα**, τό, (ἐπιχέω) ὑπόχυμα, ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Σχόλ. ἐν Δισχύλ. Πρ. 499 πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἐπάργεμα. **ἐπιχύνω**, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπιχέω, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἑλλογ. 2.1092.

**ἐπιχύσις**, εὖς, ἡ, (ἐπιχέω) χύσις ἐπὶ τινος ἢ ἐν τινι, εἰσρόή, Πλάτ. Τιμ. 77D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ποταμῶν ἐπιχύσεις Ἀθην. 331D· τῶν ὀμβρῶν Δίων Κ. 41. 45· — μεταφ., ἐπ. πολιτῶν Πλάτ. Νόμ. 740B· τῆς τῶν ἡδονῶν ῥώμης αὐτοῦ 841A.

**2)** = ὑπόχυσις, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε καὶ λευκώματα Νικηφ. Κάλιστος ἐν Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ. 123B.

**3)** = κονίσις, Ἡσυχ. II. ἡ πλήρωσις τῶν ποτηρίων διὰ πρόποσιν, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ οἰνοχόου, Πολύβ. 16. 21, 22· ἐπιχύνειν τίνος λαμβάνειν, ποιεῖσθαι (πρὸς) ἐπιχέω II, Πλούτ. Δημήτρ. 25, Βρούτ. 24· ἐν ταῖς ἐπιχύσεσι = ἐν τοῖς συμποσίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2525b. 121.

**III** ποτήριον, ἡ οἶνου λάγνος, Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1· ἐπ. χαλκίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 12· πρὸς Φύλαρχον παρ' Ἀθην. 142D.

**ἐπιχυάριον**, τό, πρόχους, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 468, 5.

**ἐπιχυτέον**, ῥήμ, ἐπιθ. τοῦ ἐπιχέω, δεῖ ἐπιχεῖν, Διοσκ. 2. 89, κλ.

**ἐπιχυτήρ**, ἥρος, ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐπέχεον ὑγρὸν τι, πρόχους, Σύμμ. ἐν Ζαχαρ. Δ', 2, πρὸς ἐπιχύσεις III.

**ἐπιχυτός**, ον, (ἐπιχέω) ὁ ἐπιχεόμενος, ὡς οὐσίαισιν. **ἐπιχυτός** (ἐξυπὶ, πλακοῦς), ὁ, εἶδος πέμματος, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο ἔγχυτος πλακοῦς, Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφῳ» 2, Ἀθην. 645C.

**2)** **ἐπιχυτον**, τό, «εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένου» Ἡσυχ.

**ἐπιχωλαίνω**, χολαίνω εἰς τι, Γεώργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 111C.

**ἐπιχωλός**, ὁ, «ἐπιχλός» τὸν πόδα σκάζων Ἡσυχ. (ὁ κῶδ. ἔχει: ἐπικωλός).

**ἐπιχῳμα**, τό, ἐπισφραγισμός, μεταγεν. **ἐπιχῳματισμός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, καὶ ῥήμα **ἐπιχῳματίζω**, μεταγ.

**ἐπιχώνια** «κάραι» Ἡσυχ.

**ἐπιχώννυμι** καὶ -ῶ, ἐπισφραγίζω τὴν εἰς ὕψος, νεκρῶ θίνα γῆς Πλούτ. Ἀρτοῖ. 18· τούτοις γῆν ἐπιχῳσας Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6298. — Παθ., ἐπ. τὸ ἐδαφος ἐπὶ τὴν λίμνην Ἀριστ. π. Θανμ. 89· βωμὸς ἐπιχεχωμένον Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Φιλ.

**II** πληρῶ, γεμίζω, τὴν διόδον Θεοφρ. π. Φυτ. Γστ. 9. 3· 2· τοὺς λιμένας Διόδ. 13. 107.

**ἐπιχωόμαι**, ὁ, 367·, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, ἐπεχωόσαστο μύθοις Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 367.

**ἐπιχωρέω**, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τοῖς ἀπιστοῦσι Σοφ. Ἀντ. 219, πρὸς Πλούτ. 4. 17, 8· ὡσαύτως, συμπαρῶν τινι, τούτῳ τῷ ἐπιχωράμῳ ἐπεχωρήσει καὶ ὁ τόπος ἐκείνους Ἐρυθὸς καλοῦμενος Ἀριστ. π. Θανμ. 133, 4.

**2)** ἐπ. τινὶ τινι, παραχωρεῖν τι εἰς τινά, Ἀρρ. Ἀν. 1. 27, 5, Πλούτ. 2. 422A· μετ' ἀπαρ., ἐπιχωρήσει τινι ποιεῖν τι Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 24.

**3)** συχωρῶ, ἀμαρτάνω Πλούτ. Ἀλέξ. 45, πρὸς 2. 482A· πρὸς συχωρῶ.

**II** προσέρχομαι εἰς τινά, γίνομαι σύμμαχος, Λατ. accedēre alicui, Θουκ. 4. 107· πρὸς τινά Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 34.

**2)** χωρῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὄπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι τὴν φάλαγγα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 2, 17.

**3)** ἀκολουθεῖ, ὑπάγω κατόπιν, προεμβάλλει τοὺς πόδας, καὶ αὐτὸς ἐπιχωρεῖ Πανσ. 9. 39, 11.

**ἐπιχωρήσις**, εὖς, ἡ, παραχωρήσις, ἔδεια, Ἀρρ. Ἀν. 6. 25, Ἑβδ. (Ἑσθρ. Γ', 7).

**ἐπιχωριάζω**, **1)** ἐπὶ προσώπων, συνήθως νὰ ἐπισκέπτομαι, νὰ συγχάζω, Λατ. ventilare, ἐπ. Ἀθήναζε Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 57A· ἐπ. τινὶ, συνήθως νὰ συνδιατρίβω συγχὰ μετὰ τινος, Λουκ. Ψευδολ. 19· οὐ πάντοτε εὐθὺς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἀνὴρ πράγμασι, μὴ συνήθως πολλὴ νὰ φρονεῖται διὰ τὰ ἀνὴρ πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Χάρ. ἡ Ἐπίσκοποντι 1.

**2)** ἐπὶ πραγμάτων, εἶναι τι συνήθως, ἐπικρατεῖ ἐν τόπῳ τινι, περὶ Ἀθηνᾶς ἐπεχωρίσασεν ἡ αὐλητικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 12· παρὰ τισι Πολύβ. 6. 46, 3· τῇ νήσῳ Σερὰς. 487· — οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀπρὸς, ἐπιχωριάζεται, εἶναι συνήθως, ἐπικρατεῖ ὡς συνήθεια ἐν τῷ τόπῳ, συνήθίζεται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 6, πρὸς Ἀθην. 619F.

**3)** ἐπὶ φωτὶν καὶ λαχάνων, ἐγκληματίζομαι, μεθ' ὧν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει Ἀθην. 369F.

**4)** ὀνομάζω, καλῶ τι κατὰ τὴν τῆς χώρας συνήθειαν, Ἰωὴ Λυδ. π. ἄρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α. 30.

**ἐπιχωρίος**, α, ον, ὡσαύτως ὡς, ον, Ἀριστοφ. Νεφ. 601, Πλάτ. κλ.: (χώρα): — ἐντός ἢ ἐκ τῆς χώρας, **1)** ἐπὶ προσώπων, οἱ ἐπὶ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἐχωρίοι, Ἡρόδ. 1. 78, 181 κ. ἄλλ.· οὐχωρίοι χθονός Σοφ. Ο. Τ. 939, Εὐρ. Ἰων. 1111· ἐπ. ἀμαρτήματα, τὰ κατὰ ἐχωρίων, Πλάτ. Νόμ. 730A· οὕτως, ἐπ. ὀνιφένος Δισχύλ. Ἰκετ. 800, πρὸς 661· οὐ. ἐπ. ὁ γυψ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 11, 4.

**2)** ἐπὶ πραγμάτων, τῆς χώρας ἢ ἐν χρήσει ἐν τῇ χώρᾳ, ὑποδήματα Ἡρόδ. 1. 195· κράνεα ὁ αὐτ. 7. 91, πρὸς Πινδ. Π. 4. 141· τὸν ἐπ. τρόπον Ἀριστοφ.

Πλ. 47· συχνάκις, τὸ ἐπιχωρίον, τοῦ ἐπιχωρίου, ἡ συνήθεια τῆς χώρας, συνήθεια ἐπικρατοῦσα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1173, Θουκ. 6. 27, κτλ.· τὰ ἐν Πέρσας ἐπ. Σεν. Κύρ. 1. 4, 25, πρὸς Ἰππ. π. Ἀέρ. 280· ἐπιχωρίον ἐν ἡμῖν, μετ' ἀπαρ., ὡς εἶναι ἡ συνήθεια τῆς χώρας ἡμῶν, Θουκ. 4. 17· ἐπιχωρίον ὄντος τοῖς Πέρσας φιλεῖν Σεν. Ἀγῆσ. 5, 4· οὐκ ἐπ. ὑμῖν τοῦτο, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ τόπου σας, Πλάτ. Νόμ. 730A· ἐπιχωρία, κοινὰ πράγματα, Πινδ. Π. 3. 38, πρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 342· καλὰ ἐπ., τιμαὶ τῆς χώρας, Πινδ. Π. 1. 7 (6). **2)** ὁλκή ἐπιχωρία ἐδομοήκοντα (δηλ. δραχμαὶ) Συλλ. Ἐπιγρ. 2858· μετὰ γεν., τῆς ἡμετέρας μουσῆς ἐπιχωρίον, ἰδιόζων, Πλάτ. Συμπ. 189B. — Ἐπιρρ. -ίως, Ἀριστοφ. Σφ. 859. — πρὸς ἐγχώριος.

**ἐπιχῳσις**, εὖς, ἡ, (ἐπιχώννυμι), ἐπισφραγισμός, «παντὸς γένους, ὅλης καὶ γῆς καὶ λίθων» φερόμενων ὑπὸ χειμάρρων, Πολύβ. 4. 41, 9· μεταφ., ἐξόχως, Εὐστ. Πονημάτ. 188. 21.

**ἐπιχῳστέον**, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιχώννυμι, δεῖ ἐπιχώννυναι, Γεωπ. 5. 9, 7.

**ἐπιψαίρω**, ἐπιψάω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 512.

**ἐπιψακάζω**, ἄρχ. Ἀττ. ἀντὶ ἐπιψεκάζω, ὁ ἴδε.

**ἐπιψάλλω**, κρούω ἐγχορδὸν ὄργανον ἡ ἐπάξων ἀποτελῶ συμφωνίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες Πλούτ. 2. 713B. — Κατὰ τὸν Πολύβ. (Δ', 58), «τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα εἰποῖς ἂν καὶ πληττόμενα καὶ ἐπιψάλλόμενα, ἐγχορδα, κτλ.»

**ἐπιψαύδην**, Ἐπιρρ., ἐπιγράφην, ἀκροβήτως, Σχόλ. εἰς Ἰλ. P. 599 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐπιλέγδην.

**ἐπιψαυσις**, εὖς, ἡ, ἐλαφρὰ ψαυσις, Πλούτ. 2. 395E, Ἀλ. π. Ζ. 8. 7.

**ἐπιψαύω**, ψαύω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 217, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ Ἀττ., φθάνω τι, Πινδ. I. 3 (4). 17· κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, δηλ. ἐάν τις κοιμηθῇ ἔστω καὶ ὀλίγιστον, Θεοκρ. 21. 4· ὅρρα τις τῶν ἐν δυνατῶ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται, «ὅπως ἂν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμῶν ὀρέγηται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 164· τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρόνιδος νόμιον οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαύσαι Φανίας παρ' Ἀθην. 638C· γῆς ἐπ., ἐπὶ ναυαγίων, Σοφ. Ἀποσπ. 563· καθόλου, ἐπιλαβεσθαι, κώπης ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1255· ἐγγίζω τι, λαμβάνω μέρος εἰς τι, τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 1394· μεταφ., ὡσαύτως, ἐλαφρῶς ἐγγίζω τι, Λατ. stricim attingere, Ἡρόδ. 2. 65.

**2)** μετὰ ὁστ., Κύντ. Σμ. 2. 456· πρὸς ψαύω.

**3)** μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 12. 551, Ὀρρ. Λβ. 126.

**II** ὁ ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἀπαξ, καὶ τοῦτο μεταφ. ἐπὶ ἀμεταβ. ἐννοίας, ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύη πραπίδεςσι, «τοῦτο ἀντικειμενικῶς κεῖται, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀνδρὶ, ὅς ὀλίγον τι ἐπιψαύει φρενῶν, ... ἔστι γὰρ ὁλος ὁ στήθεξ ἀντὶ τοῦ ἀνέρι φρονίμῳ» Εὐστ., Ὀδ. Θ. 547· πρὸς εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη Ἰλ. Α. 391. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 419.

**ἐπιψαφίδω**, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιψηφίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1562.

**ἐπιψάω**, καταψάω, καταψήζω, «κοινῶς χατρεύω», ἐπιψήσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην Κραμῆρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 206. 23.

**ἐπιψεκάζω**, ἄρχ. Ἀττ. -ψακάζω, ἐπιχέω κατὰ σταλαγμοῦς ἐν εἰδὲ ψεκάζων, ἐπιβρέχω, ἦν δὲ ἡμῖν ὁ παῖδες μικράς κυλίζει πυκνὰ ἐπιψακάζωσιν, ἐὰν δὲ οἱ ὑπὴρται μὲ μικρὰ ποτήρια συγχὰ μᾶς ὀρεσίζωσι, Γεώργ. παρὰ Σεν. Συμπ. 2. 26, πρὸς Θεοφρ. π. Αἰθ. 13· καὶ αἰτιὰ τὴν τύχην οὐδὲ ὀλίγα οἱ τῶν χαρίτων ἐπιψεκασσάν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 27· ἀπολ., ὁ θεὸς ἐπιψακάσει, βρέχει ἐλαφρῶς, ψυχάζει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141.

**2)** βαντίζω, τὴν πυρκαϊάν ἐπεψέκαζεν Ἡρόδοτος. 6. 14.

**ἐπιψεκτός**, ἐπιμεμπτός, Ἡρασιτῶν Θερ. Ἀποτελ. σ. 10, 19.

**ἐπιψέλειον**, τό, ὑποσταγιόνος ἀλλοῦς τοῦ χαλικοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

**ἐπιψεύδομαι**, Ἀποθ. ψεύδομαι ἐπὶ τινι, Σεν. Ἰέρων 2, 16, Λουκ. π. Εἰκ. 20.

**II** ἀποδίδω ψεῦδος εἰς τινά, τί τινι ὁ αὐτ. ἐν Τοῖ. 42.

**III** παραμορφῶ, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψεύσαμενος Πλούτ. Φλαμιν. 9.

**ἐπιψηγία**, τό, «ἄλως ἄγνη, ἐπιψηγία ἐστὶν ἄλως», ἀπρὸς τῆς θαλάσσης, Διοσκ. 5. 119 (127).

**ἐπιψηλάφω**, ψηλάφω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπιψηλάφοντα τὸν δακτύλιον Πλάτ. Πολ. 360A· ἐπιψηλάφους τοῦ σκιηποδός, ψηλάφους καὶ εὐρῶν τὸν σκιηποδός, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310C.

**ἐπιψηφίζω**, μέλλω. Ἀττ. -ῶ, θέτω τι εἰς ψηφοφορίαν ὅπερ ἔστι ἔργον τοῦ προέδρου (ἐπιστάτου) τῆς ἐν Ἀθῆναις Βουλῆς ἡ Ἐκκλησία, ἐπ. τὰς γνώμας Ἀντιφῶν 146. 39, Αἰσχίν. 71. 7· ταῦτα Ἀμμ. 596. 4· μετ' ἀπαρ., ἦν δὲ τις εἴπη ἡ ἐπιψηφισθὶς κινεῖται τὰ χρεῖματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι, κτλ., Θουκ. 2. 24· — οὕτως ἐπὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, ἐπ. τὰς γνώμας Αἰσχίν. 71. 41.

**2)** ἀπολ., θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, Θουκ. 6. 14, κτλ.· οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ἐπὶ τοῖς Σωκράτους, Σεν. Ἀπομν. 1. 18· συγχῶν ἐν τοῖς προσιμοῖς τῶν ψηφισμάτων, τῶν προέδρων ἐπεψηφίσε Εὐάγγελος Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθηκ.) 85c, πρὸς 90, 96, 105 κ. ἄλλ., ψήφισμα παρ' Ἀνδρ.



10. 34.—ἐπ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἐν Σπάρτῃ) Θουκ. 1. 87. ἐπ. τῇ ἐκκλησίᾳ Λουκ. Τίμ. 44.

3) ἐπ. τινί, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν ἀντὶ ἐτέρου ἢ κατὰ παρακινήσιν ἄλλου, Ἡρόδ. 8. 61.

4) ἐπ. τοὺς παρόντας, θέτω τὸ ζήτημα ἐνώπιον αὐτῶν, λαμβάνω τὰς ψήφους των, λαμβάνω τὴν γνώμην των περὶ αὐτοῦ, Πλάτ. Γοργ. 474Δ.—πρβλ. ἐπιψαφιδῶ. II. Παθ., τίθεμαι εἰς ψηφοφορίαν, Δισχύλ. 36. 43., 71. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 40:—ἐπὶ ἀρχῆς, ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχὴ τις Ἀριστ. Πολιτ. 5. 1. 11.

III. μεταγεν. ἐν τῷ Μίσῳ τυπῶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἢ καθόλου ἐπὶ τῶν ψηφοφορούντων, ψηφοφορῶ, Διόδ. 19. 61, Διον. Ἀλ. 6. 71, 84. ἄλλ' ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 7. 38, Λουκ. Χαρίδμ. 12. ἐνῶ τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκ.) 2152 b. 5, 2264 κ. ἄλλ.

ἐπιψήφισαι, εὖως, ἡ, τὸ ἐπιψηφίζειν τι, δι' ἑμῆς ἐπιψηφίσας βασιλεύοντα Νικήτ. Ἰω. Κομν. σ. 30D.—ἐπιψήφισμα, τό, Λιδάσιος τ. 4, σ. 313. 7.

ἐπιψήγῃ, ἐπιτρίβω, βῶλον ἐπιψήγῃ πυροφόροις βοτάναις Ἐπιγρ. Σάρδεων ἔμμετρο. L. et W. 640.

ἐπιψέζω, ἐπιψωμίζω, ἐπιψίσει· ἐπιψιέ, ἐπιψωμιέ· Ἡσύχ.

ἐπιψιθύριζω, ψιθυρίζω εἰς τι, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13. 108, Προκοπ. Ἀνεκδ. σ. 73C.—Παθ., τοιοῦτου τινὸς ἐπιψιθυριζόμενου Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 834B.

ἐπιψόγος, ὄν, ἄξιος ψόγου, ἐπιμέμπτos, Ξεν. Λακ. 14. 7, Πλουτ. Σύγκρ. Κίμ. καὶ Λουκ. 1.—Ἐπίρρ. -γως, μετὰ ψόγου, ἐπιμέμπτως, λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Σύνκρ. Δημ. κ. Κικ. 3, Κλήμ. Ἀλ. 245.

II. ἐνεργ., ἐπίψογον φάτιν, ψόγον φέρουσαν, Δισχύλ. Ἀγ. 611.

ἐπιψοφέω, ψοφῶ, κάμνω κράτον μετὰ τι, αἱ δὲ πόδες οὐλα κατακροτάλλινον, ἐπιψοφεον δὲ φαρέτραι Καλλ. εἰς Ἀρτ. 247. ἐπικροτῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Ἠρ. 228E.

II. κράζω μεγαλοφώνως, τὴ Κλήμ. Ἀλ. 270.

ἐπιψύφης, ἡ, τὸ οὖσ. τοῦ ἐπιψοφῶ, Γλωσσ.

ἐπιψύφεις, ἡ, ἀνάψυφεις, ὁδρόσισμα, Φιλάγγ. ἐν Matth. Med. σ. 60. 4.

ἐπιψύχω, καθίστω τι ψυχρόν, ὁδροσέρον· γαίαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὔραι Ἀπολλ. Ρόδ. B. 525, Πλουτ. Σερτ. 8.

ἐπιψωμίζω, ταγίζω ἐπὶ πλέον, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιψίσει.

ἐπ-ιωγαί, ὄν, αἱ, τόποι ἡ μέρη πρὸς ἀγχυροδόλῃσιν τῶν πλοίων καὶ προφυλάξιν αὐτῶν, οὗ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν δοχοί, οὐδ' ἐπιωγαί, «τόποι ἀνέμου σκέπη» ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωή, τουτέστι πνοή ἄγνυται (Εὐστ.), Ὀδ. E. 404.—ἐν τῷ ἐνίκῳ: κατερχομένους ἐπιωγῇν (διάφ. γρ. ἐπ' ἰωγῇν) «σκέπη, ὅρ' ἡς ὁ ἀνεμος ἄγνυται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1640, Ἡσύχ.

ἐπ-ιωνικός, ἡ, ὄν, ἐν τῇ μετρικῇ, ἀπ-ιωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐστὶ, τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδοκασιγὰλον, ... ἐπιωνικὸν δὲ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικὸν ἐστὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὃ τὴν μὲν πρώτῃν ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικάς ἑξασημούς καθαρὰς Ἡρακλείων Κερ. id., 3, κ. 6.

ἐπιώψατο, ποιητ. γ' ἐνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ ἐφοράω.

ἔπλε, συγχεομένη ἀντὶ ἔπλε, ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ πῆλω: ἔπλεο, ἔπλεω, ἔπλετο, συγχεομένα ἀντὶ τῶν ἐπέλεο, ἐπέλου, ἐπέλετο, παρὰτ. μέσ.

ἔπληντο, γ' πληθ. Ἐπικ. Παθ. ἀορ. τοῦ πελάζω, Ἰλ. Δ. 449, Θ. 63.

ἐπ-ὀγδοος, ὄν, Λατ. sesquioctavus, 1 + 1/8, Πλάτ. Τίμ. 36A, Β:—ἐπ. λόγος, ὁ λόγος τοῦ 1/8, Πλουτ. 2. 367F. ἐπ. τόκος, τόκος: ἀναβαίνειν εἰς τὸ 1/8 τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 12 1/8 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, Διον. 1212. 2.—Πρβλ. ἐπέρτερος.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπὶ-δοον» τόνος μουσικός.

ἐπ-ογκομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι, ὕψομαι, Νικήτ. Χρον. 65D.

ἐπὶ-ογκικαί· αἱ τοῦ πλοίου παραθήκαι· Ἡσύχ.

ἐπ-ογκος, ὄν, = ἔγκυος, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 194.

ἐπογκομαι, ἐξογκοῦμαι, Νικήτ. Μαν. Κομν. 2. 65D.

ἐπ-ογμεύω κύκλον, ἀνοίγω κυκλικὴν αὐλακα, σχηματίζω κύκλον, Τρυφιδ. 354.

ἐπ-ὀγμιος, ὄν, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἡ προστάτις τῶν ὄγμων τοῦ ἀγροῦ, ἡ ἐφορος τοῦ θέρους, ὦ Δάματερ ἐπόγγιμε Ἀνθ. Π. 6. 258.

ἐπόδια, ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντὶ ἐφόδια, ἐφοδιάζω.

ἐπογραφέω, γράφω ἔπη, Σχόλ. εἰς Γρηγ. ἐν Καταλ. Βοδλ. σ. 47.

ἐποδύνδομαι, αἰσθάνομαι ὀδύνην ἐπὶ τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 245A.

ἐπ-οδύρομαι, Ἀποθ., θρηνηῶ ἐπὶ τινι, ἐπωδύραντο δὲ πέτραι Ἀνθ. Π. 7. 10.

ἐποδάκει, Δισχύλ. Πέρσ. 656 (ἐνθα νῦν γράφεται εὖ ποδοῦχει κατὰ τὸν Πολυδ. Α' 98), ἴδε τὸ ῥῆμα ποδοχεῖω.

ἐποιεσάνθο (= ἐποίησαντο), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπ-ὀζω, ἀρχίζω νὰ ὤξω κακῶς, νὰ βρωμῶ, Ἐβδ. («Ἐξοδ. Ζ', 18, κατὰ χρόν. μέλλ. ἐποζέσει») Γαλήν. 19. 100.

ἐποίνονμι ἢ ἐποίω, ἴδε ἐν λ. ἐπώχατο.

ἐπ-οιδαίνω, πρήσκομαι, ῥινὸς ἄκρον ἐποιδαινῶν, «καὶ τοῦ δέρματος» κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἑπαρμᾶ· (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξίφ. 477.

ἐπ-οιδαλέος, α, ὄν, ἐπωχωμένος, πρησμένος, Ἰππ. 544. 46.

ἐπ-οιδέω = ἀποιδαινῶ, Ἰππ. 72F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 2. ἐντεῦθεν, ὕστατος. -ησις, ἡ, αὐτῆς 3. 5, 5.

ἐπ-οιδίσκομαι, Παθ. = ἐποιδαινῶ, Ἰππ. 1148G.

ἐπ-οίζω, ἴδε ἐπώζω.

ἐποικειδομαι, εἶμαι οἰκίος, πρόσσειν δ Δούκας τῷ βασιλεῖ, ἐπωκείτω γάρ ὑπὲρ ἅπαντας, τιμηθεῖς Ν. Χων. σ. 745. 7, ἐκδ. Β.

ἐπ-οικέω, ὑπάγω ὡς ἐποικος εἰς τινα τόπον, μετ' αἱ., Κυκλάδας ἐποικέουσαι νησαῖας πόλεις Εὐρ. Ἰων 1583. Βοιωτῶν Στράβ. 410. ὡσαύτως, ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ξεν. Κύρ. 6. 2. 10. ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 752E.

II. ἐγκαθίσταμαι πλησίον ἢ ἔχων ἐχθρικούς σκοπούς ἐναντίον τινός, ὕμν. Θουκ. 6. 86. καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ Δεκέλεια... τῇ χώρᾳ ἐπωκείτο, ἡ Δεκέλεια κατοικεῖτο ὑπὸ τῶν πολέμιων ὡς ὁρμητήριον ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς χώρας (δηλ. τῆς Ἀττικῆς), Θουκ. 7. 27.

ἐποικία, ἡ, πλημμελὲς γραφή ἀντὶ τοῦ ἀποικία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 135.

Ἐποικιδία· Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ· Ἡσύχ.

ἐπ-οικίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, ἐγκαθίστω τινα ὡς ἐποικον ἐν τινι πόλει, ταῖς δὲ πλείοσι (πόλεσι) τοὺς ἐαυτῶν στρατευομένους ἐπώκειν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96, κτλ., ἐν τῷ Παθ., καταφυγόντι εἰς Ἀνδρήριον τείχος. ἐπ' αὐτῇ τῇ Σαλῶνῃ ἐπωκίμενον Δίων Κ. 56. 12.

II. ἐπιτεγχίζω, τινί Παῦσ. 4. 26. 6., 28. 1.

III. καλλιερῶ, ἐδωκεν... κῆπον ἐποικίσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3561.

ἐποίκιον, τό, (οἶκος) ἑπαυλὶς, ἀγροτικὴ οἰκία, ἀγροκήπιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1730, 5774. 146, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Z. 265, Ἐβδ. (Λεωτ. κε', 31).

II. ἐπιπλα τῆς οἰκίας, Πανδέκτ.

ἐπ-οικίσις, εὖως, ἡ, τὸ ἐποικίζειν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 137.

ἐπ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπὶ προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, ἐποικοδομήσαντες δὲ αὐτὸ (δηλ. τὸ τείχος) οἱ Ἀθηναῖοι ὑψηλότερον, καταστήσαντες αὐτὸ ὑψηλότερον δι' ἐποικοδομήσεως, Θουκ. 7. 4. μεταρ., ἐπισωρεύω, σχηματίζω οὕτως εἰπεῖν κατακροφον σημαῖον, ἀνιούσαν ἔμψαν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7. 31, Ρητ. π. Ἀλ. 4. 9. πρβλ. ἐποικοδομήσεις.

2) οἰκοδομῶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ κρηπιδί Σεν. Ἀν. 3. 4. 11. ἐπὶ κρηπιδὸς Πλάτ. Νόμ. 736E. μεταρ., τοῖς ἀληθέσιν ἐψευσμένα Παῦσ. 8. 2. 6.

II. οἰκοδομῶ πάλιν, ἀνοικοδομῶ, Πλάτ. Νόμ. 793C, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5. 12, Δημ. 1278. 27.

III. ἐπιτεγχίζω, Πολύδ. 2. 46. 5.

ἐπ-οικοδομή, ἡ, καὶ ἐποικοδομήμα, τό, ἐπὶ τίνος οἰκοδομή, ὃ τε θεμέλιος ἢ τε ἐποικοδομή Κλήμ. Ἀλ. 864, 660. Σικελιωτ. Δωρ. ἐποικοδομά, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 150.

ἐπ-οικοδομήσεις, εὖως, ἡ, τὸ ἐποικοδομεῖν: μεταρ., ἐπισωρεύεις, ἀνιούσα ἔμψαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 34, Λογγίν. 39. πρβλ. ἐποικοδομῶ I.

ἐπ-οικονομέομαι, Παθ., οἰκονομοῦμαι, ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται [ἐπικονομεῖται Schneid] ταῖς οἰκονομίαις Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1.

ἐπ-οικονομία, ἡ, ἀνάλογος διανομή, ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν Λογγίν. 11. 6 (εἰ μὴ ἀναγνώστεον ἐποικοδομῆα).

ἐπ-οικος, ὃ, ὃ ἐγκατασταθεὶς μεταξὺ τῶν, Πινδ. O. 9. 105. ἐντεῦθεν, ξένος, ἄλλοτριος, ὁ μὴδὲν δικαίωμα πολιτικὸν κερταμένος, παραπλήσιον τῷ μέτοικος, Σοφ. Ἠλ. 189 (ὡς ὁ γλ.), πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 742A, Συλλ. Ἐπιγρ. 2602.

2) συνηθέστερον, ὁ ἀπερχόμενος ἢ πεμπόμενος πού ὡς μετανάστης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1307. ἐποίκους ἐμπειν, ἀποστέλλειν. Θουκ. 2. 27 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἰσοκρ. 83C. δέχεσθαι, ἐπάγεσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 11 καὶ 13. πρβλ. ἀποίκος, σύνοικος.

II. γείτων, γειτονικός, ἐπ. Ἀσίας ἀγνᾶς ἔδος Δισχύλ. Πρ. 410. γειτνιάζων, Σοφ. O. K. 506.

ἐπ-οικουρέω = ὑποικουρέω, Φίλων 2. 202, 12.

ἐπ-οικτίρω, (ἔξ ἐπιγραφ. ἀπὸ τοῦ 550 μέχρι τοῦ 350 π. X. ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφή τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι οἰκτίρω, διὰ τοῦ ι, ἴδε Meisterhans Grammatik der Att. Ins. σ. 87), αἰσθάνομαι οἶκτον, ἔλεος, ἐπὶ τινι, καὶ ποτὲ μὴν στυφελίζομένου σκύλακος παρίοντα φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τότε φάσθαι ἔπος Ξενοφάν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 120, 2. οἰκτίρω τινα ἐπὶ τινι, ἐποικτίρω δὲ νιν Σοφ. Ἀλ. 121, O. T. 671, κτλ., ἀπολ., Δισχύλ. Ἀγ. 1069.

ἐπ-οικτίρω, οἰκτίρω, μετ' αἰτιατ., θέαμα δ' εἰσάψει τάχα τοιοῦτον οἶον καὶ στυγροῦντ' ἐποικτίσαι Σοφ. O. T. 1296. «ἐποικτίρας» οἰκτεῖρας· Ἡσύχ.—Μέσ., θρηνηῶ, ὀδυρομαι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 27, 3.

ἐποικτίστος, ὄν, ἄξιος οἴκτου, ἄδλιος, οἰκτρός, Δισχύλ. Ἀγ. 1221.

ἐπ-οικτος, ὄν, ἀξιολύπητος, Δισχύλ. Ἀγ. 1614.



**ἐπ-οιμῶζω**: μέλλ. -οιμῶξομαι, οἰμῶζω, θρηνῶ ἐπὶ τινί, τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει Διοχῶν. Χο. 547.

**ἐποίνος**, ον, (οἶνος), βαλχικός, Νόνν. Δ. 11. 301· σκόλιον ἐν συμποσίοις ἀδόμενον, Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 314, 6.

**ἐποιστέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιφέρω, δεῖ ἐπιφέρειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

**ἐποίσω**, μέλλ. τοῦ ἐπιφέρω. Ἰλ. Α. 89, Ὀδ. Π. 438.

**ἐπ-οιγχνέω**, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 12. 131. — Καθ' Ἡσυχ. «ἐποιχνεῖ» ἐπιφοιτᾷ.

**ἐπ-οίχομαι**, οίχομαι ἐπὶ, πορεύομαι πρὸς τινα, αὐτίκα δὲ μνηστήρας ἐπώχετο Ἰσθθεός φώς Ὀδ. Α. 324· αὐτόν τε κέλευε αἰτίειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστήρας Ρ. 346, 351, πρβλ. Ζ. 382· ἐπ. δόμον ἄλλον, Θεογ. 353· ὅτι πλειοταῖσι βροτῶν ξεινίαίς αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις, ὅτι προσέρχονται εἰς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ πανηγύρεων τοσούτων ὥς οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν βροτῶν, Πινδ. Ο. 3. 72· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 44.

**2)** ἐπέρχομαι μετὰ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, μετ' αἰτ., Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ Ἰλ. Ε. 330, πρβλ. Κ. 487.

**3)** ἄλλ. ὅ γε νηῶν ἱκρί· ἐπώχετο μακρὰ βιβάδων, «ἄλλ' οὐδὲ γε τὰ ἐξέχοντα ἄκρα τῶν νεῶν ἐπέρχετο μεγάλως προποδίζων» (Θ. Γαζής), Ο. 676.

**2)** περιέρχομαι, κῆνυ τὸν γυρὸν κατὰ σειρὰν (πρβλ. Ἐπειμ. III), ἐπὶ οἶνοχου, θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεῦσαν Ὀδ. Α. 143· ἐπὶ στρατηγῷ ἐπιθεωρούντος τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα, Λατ. obire, στίχας ἀνδρῶν πάντας ἐπώχετο Ἰλ. Ο. 279, πρβλ. Π. 155, Ὀδ. Δ. 451· καὶ ἀπολ., περιέρχομαι; ἐπιθεωρῶ, Ἰλ. Κ. 171, Ρ. 215· πάντο' ἐποιχόμενος Ε. 508· πάντῃ ἐπ. Ζ. 81, Κ. 167, κτλ.

**3)** ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἃ ἔφερον τοῖς θνητοῖς θάνατον, τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο πάντῃ ἀνά στρατὸν Α. 383, πρβλ. 50· ἐπὶ αὐτῶν τῶν θεῶν, οἳ ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν Ο. 759, Ὀδ. Γ. 280· Ἀρτεμις ἀγνή οἳ ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ε. 123, κτλ.

**4)** καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, «κυνήγῳ τὴν δουλειά μου», Λατ. obire, καὶ ἀμφιπολοῖσι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι Ἰλ. Ζ. 492, Ὀδ. Α. 358, Ρ. 227, κτλ.· δόρπον ἐποίχεσθαι, ἀπέρχεσθαι εἰς τὸ δεῖπνον, Ν. 34· κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ γυναικῶν, ἰσθὺν ἐποιχομένην, ἰσχυροῦσαν, καὶ ὑφαινοῦσαν (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 31, Ὀδ. Ε. 62, κτλ.· ἔργον φυλόπιδος ἐπ. Μίμνερμ. 13. 10· φύλοπιν Ἡσ. Ἀσπ. Πρ. 200· [γῦας καὶ ἀλάδας] ἔργοισιν ἐπ., μετὰ κόπου, Θεοκρ. 25. 32· μετὰ δοτ., ἔργω ἐπ. Κόιντ. Σμ. 12. 343: — ἀπολ., κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπιμελῶς, πολυασχλῶς, ἢ μὲν ἐποιχομένη· ἔντυεν ἵππους Ἰλ. Ε. 720, πρβλ. ποιπνύω.

**ἐπ-οιωνίζομαι**, Ἀποθ., προμαντεύω, προμηνύω, «ἐποινωκόμενος αὐτῷ τὴν νίκην, ταῦτα λέγει» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 447, πρβλ. Σχόλ. εἰς Διοχῶν. Πρ. 927· πρβλ. ἐπισημαίω.

**ἐπ-οκέλλω**, = ἐπικέλλω, φέρω εἰς τὴν ἑρᾶν, ῥίπτω ἔξω, νεᾶς ἐποκέιλαντες Ἡρόδ. 6. 16, 7. 182· ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα Θουκ. 4. 26.

**2)** ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, πίπτω εἰς τὴν ἑρᾶν, «πίπτω ἔξω», συντρέβομαι, ὁ αὐτ. 8. 102· εἰσπλέω, Ἀρρ. Ἀν. 2. 23, 3· ἐπὶ ἑχθρῷ, Ἀριστ. π. Θουμ. 136.

**ἐπ-οκλάζω**, ὁκλάζω, γονατίζω ἐπὶ τινος, τῇ γῇ συνεχῆς ἐποκλάζοντες, ἐπὶ ὀρχουμένων, Ἠλιόδ. 4. 17.

**ἐπ-οκριαῖα**, εἶμαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Νικ. Θ. 790.

**ἐπ-οκρίεις**, εἰσα, ἐν, προέχων, Ἀνθ. Π. 7. 401.

**ἐπ-ολβίζω**: μέλλ. -ίσω, καλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, τινὰ Νόνν. Δ. 46. 325.

**ἐπολύς**, ὁ, εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, ὥς ὁ παρ' Ἀριστοφ. αἰγυλιός, Σουῖδ.

**ἐπ-ολισθάνω**: μέλλ. -ολισθήσω, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ πλοίου καθελκυομένου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατίζοισιν ἐπωλισθησε κυλινδροῖς ὀλκάς ἀπ' ἡϊόνων ἐς βυθὸν ἐλκομένην Ἀνθ. Π. 10. 15· μεταφ., μὴτ' ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις· αὐτόθι 5. 278.

**ἐπολμῖς**· «εἶδος μάντεως» Ἡσυχ.

**ἐπ-ολολύζω**, κράζω ἐκ χαρῆς, ἀλαλάζω, θριαμβεύω ἐν τινί, ἀπολ. (ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ), ὡς δ' ἐπωλολύετο ἡ παντότολμος, ὡσπερ ἐν μάχῃ τροπῇ Διοχῶν. Ἀγ. 1236· νῦν ἄρ' αἰδὼν γε πᾶσιν ἔστιν ἐπολολύεαι, «εὐφρονεῖν» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ἰππ. 616· τινὶ Διοχῶν. Θῆβ. 825· ἐπολολύεατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν Χο. 942· πρβλ. ἐπαλαλάζω, ὀλολύζω.

**ἐπ-ολοφύρομαι**, Ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ ἐπὶ τινί, ἐπολοφύρεσθαι ταῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πάδ. ἐν τῷ Προομ. § 4.

**ἐπομαι**, ἀκολουθεῖν, Ἀποθ., ἴδε ἐπω.

**ἐπ-ομδρέω**, = ἐφύω, ἐπιδέρω, πρβλ. ἐπινύφω. — Παθ., εἴπερ ἐπομδρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσων ἀπόχρη Ἀνθ. Π. 11. 365. 7.

**2)** χύνω ὡς βροχὴν ἐπὶ τινος, ἐάν μὴ ἐπομδρήσῃ ταῖς αἰσθήσεσι τὰς ἀντιλήψεις· ὁ θεὸς Φίλων Ι. 48 καὶ 296.

**3)** ἀμεταβ., ἀναβλύζω, Βασίλ., Θεοφύλ. Σιμοκ., Φώτ.

**ἐπομδρησῖς**, εὖς, ἡ, διὰ βροχῆς ἄρδευσις, Σουῖδ.

**ἐπομδρία**, πολλὴ βροχὴ, ἀβρόνια βροχῆς, Ἰππ. Ἀρ. 1247· καθόλου, πολλὰ βροχαί, βροχερός καιρός, κατακλυσμὸς ὑδάτων, Διοχῶν. Ἀποσπ. 304· ἀντίθετον τῷ αὐχμὸς, Ἰππ. π. Ἀέρ. 294, Ἀριστοφ. Νερ. 1120· Δευκαλίωνος ἐπ. Κλήμ. Ἀλ. 380· ἐν τῷ πλῆθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9, κ. ἄλλ.: — μεταφ., χερμαδῶν ἐπομδρία Λυκόφρ. 333.

**ἐπ-ομδρίζω**: μέλλ. -ίσω, ἄρδευω, Ἠλιόδ. 9. 9.

**2)** ἐπιχέω ὡς βροχὴν, Κλήμ. Ἀλ. 337.

**ἐπ-ὀμβριος**, ον, = τῷ ἐπομ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 5.

**ἐπ-ὀμβρος**, ον, ἴαν βροχερός, ἔαρ, ἔτος Ἰππ. Ἀρ. 1247, Ἐπιδήμ. τὸ Γ', 1081· θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 4 κ. ἄλλ.: χωρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 6.

**ἐπομένως**, Ἐπίερ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἐπομαι, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἀντιθ. πρὸς τὸ πρῶτως, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4. 13.

**Π.** συμφώνως πρὸς τι, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 844Ε, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2. 14.

**ἐπ-ὀμνυμι** καὶ -ὠω: μέλλ. ἐπομοῦμαι· ἄρ ἐπώμοσα.

Ὁμνύω μετὰ ταῦτα, ὁμνύω συμφώνως πρὸς δοθεῖσαν παραγγελίαν ἢ διαταγὴν, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυνον (δι. γαρ. ἀπαρ.). Ὀδ. Ο. 437, πρβλ. Θουκ. 2. 5 (ἐν Ἰλ. Α. 233, Ὀδ. Υ. 229, κτλ. καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι, κτλ., ἢ ἐπὶ καίται ἐπιορμητικῶς, προσέτι). **2)** μετὰ συστοίᾳ, αἰτιατ., ἐπίορκον ἐπώμοσεν (ἴδε ἐν λ. ἐπίορκος), Ἰλ. Κ. 332· ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἐπομόσῃ, ὅστις δὲ ποτε ὁμῶς ψευδὴ ὄρκον ἐν ὀμνύει αὐτῆς (τῆς Σιγῆς), Ἡσ. Θ. 793.

**3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν ἥλιον, ὀρκίζεσθαι εἰς τὸν .., Ἡρόδ. 1. 212· ἐπ. τινὰ θεὸν, Λατ. deus jurare, Εὐρ. Ι. Τ. 747, κτλ.: ἐπ. θεοῦς ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 433· οὕτως, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλιαν Ξεν. Κύρ. 6. 4; 6· μετὰ διπλῆς αἰτίας, μὴ τὴν θεοῦ ἐπίορκον ἐπομνυθῇ Θεογ. 1195· Μέσ., ἐπομνυσθαι τοὺς θεοὺς παρὰ Δημ. 747. 12· ὡσαύτως, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο Λουκ. Ἰακωμόν. 9· ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων θεῶν ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 18.

**4)** μετ' αἰτίας, πρᾶγμα, ὡσαύτως, ὀρκίζομαι εἰς τὴν πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Λυσ. 211, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 23.

**5)** μετ' ἀπαρ., ὀρκίζομαι ὅτι, Ἡρόδ. 5. 106, Εὐρ. Ι. Τ. 794, Πλάτ. Κριτίας 120Α· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπωμόσατο .. εἰδέναι Αἰσχίνου Δημ. 273· ὡσαύτως, ἐπομνύνειν ἢ μὴν μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 9, 6, Πλουτ. Ἀλιξ. 47· Ἐπικ., ἐπ. ἢ μὲν .. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 715, κτλ.: ἐπ. ὅτι .. Πλουτ. Περικλ. 30.

**6)** ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἄρ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπομόσας εἶπε, εἶπε μεθ' ὄρκου, ἐνὸρκως, Ἡρόδ. 8. 5, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 2.

**Π.** ἐν τῷ Μέσ. = ὑπόμνυσθαι (ἂν μὴ ἀναγνώσκοντες αὐτὸ τοῦτο), Ἀριστοφ. Πλ. 725.

**ἐπ-ομόργνυμι**, ἀφίνω τύπον ἐπὶ τινος, ἐντυπῶ, ἐνοσφρίζω, Γρηγ. Ναξ.

**ἐπομφάλειος**, α, ον, (ὀμφάλος), ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου τῆς ἀσπίδος, βάλεν Αἰαντος δεινὸν σάκος .. μέσσω ἐπομφάλιον, ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος (Λατ. umbilic), Ἰλ. Η. 267· σῦκον ἐπομφ., σῦκον ἔχον μέσῳ ὀμφαλοῦ ὀμφαλῷ, Ἀνθ. Π. 6. 22.

**Π** τὸ ἐπομφάλιον, ὁ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, Παρθέν. 35, πρβλ. Πολυδ. Β, 169.

**ἐπ-ονειδίζω**, ονειδίζω, διασύρω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 2, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 628Α.

**ἐπ-ονειδιστος**, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος ὀνειδῶς, ἀξιοκατάκριτος, αἰσχρός, καταπεφρονημένος, Εὐρ. Ι. Τ. 689· ἐπ. εἰρήνην Ἰσοκρ. 254D, πρβλ. Δημ. 449. 9· ἀμαθία Πλάτ. Ἀπολ. 29B, κτλ.: τινὶ Ξεν. Συμπ. 8. 34 ἐπ-ονειδιστὸν ἐστὶ παρὰ τισι Δημ. 806. 7· τούνομα τούπ-ονειδιστὸν βροτοῖς, τὸ ἐπ-ονειδιστὸν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποσπ. 475 b· ἐπ-ονειδιστότερον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2· Ἐπίερ. -τως, αἰσχρῶς, Πλάτ. Νόμ. 633Ε.

**ἐπ-ὀνησις**, εὖς, ἡ, ἀπόλαυσις, συμποσίας Ἀλκαῖος 46.

**ἐπ-ονομάζω**, δίδω ἢ ὀρίζω ὄνομα εἰς τι, δίδω νέον ὄνομα, ὃ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν Πλάτ. Τίμ. 60D· ὃ τὸ εἰσόντι ἐπ-ονομάζει οὗτος ἐπὶ τῷ 185C· πᾶσι ταῦτόν ἐπ. ὄνομα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 263C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτίας, τὰς Μούσας .. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406Α. — Παθ., τῇ ἀρχῇ ὕδρις ἐπ-ονομάζεται, εἰς τὴν ἐξουσίαν δίδεται τὸ ὄνομα ὕδρις, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 238Α, πρβλ. Κρατ. 404Β.

**2)** ἐπ-ονομάζω τινὰ ἀπὸ τινος αἰτίας, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐπ-ονομάσαι αὐτόθι 397C· ἐπ. αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 103B· ὡσαύτως, ἐνίοτε μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστ., ὁ αὐτ. Παρμεν. 133D· ἴδε ἐπ-ονομάζω.

**3)** καθόλου, ὀνομάζω, καλῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀφνειὸν ἐπ. τὸ χωρίον Θουκ. 1. 13· σοφιστὴν ἐπ-ονομάσας, δηλ. σεαυτὸν, Πλάτ. Πρωτ. 349Α, πρβλ. Φαίδρῳ 113B κ. ἄλλ.· παρακαταθήκην ἐπ. Δημ. 840. 11: — Παθ., ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, ἀπὸ τινος Θουκ. 6. 2, κτλ.: ὡσαύτως, τινὸς Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1329, Πλάτ. Νόμ. 738B· πατρὸς ἐν ἐπ-ον. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204B· πατρός .. δαίτ' ἐπωνομασμένην, ὃ ἐ. κληθεῖσαν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀγαμέμνονος (πρβλ. ἐπώνυμος), Σοφ. Ἠλ. 284: — ἰδίως, ἐπ-ονομάζω.



νομάζονται, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 2. 29. ὦ ξένη Ἀθηναίε, .. ὁσκεῖς γάρ μοι τὴν θεοῦ ἐπωνυμίας ἀξίος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 626D. 4) προτέρω, λέγω, ἀναφέρω, ἐπονομαζούσας τὰ οὐνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ Ἡρόδ. 4. 35, πρβλ. 7. 115· ἐπονομάζων τινά, καλῶν τὸ ὄνομα τινος κατὰ τὴν παιδιάν τοῦ κοστάδου, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 16, πρβλ. Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῶν» 1.

ἐπονομασία, ἡ, τοὺς βαπτίζομένους ἐπὶ τρισμακαρία ἐπονομασία, ἐπικλήσει (δὴλ. «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος»), Κλήμ. Ὁμ. 11, 26, τ. 1. σ. 705 (Κλημέντια 256B, 257C).

ἐπ-ονομαστέον, ῥήμ. ἐπίθ., δεῖ ἐπονομάζειν, ὅσους θεοὺς οὐρανὸς ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 828D.

ἐπ-οξίζω: μέλλ. -ίσω, ἐπὶ ἐρυγῆς, ἐποξίζουσιν ἐρυγὴν, «ῥέψιμον μὲ ἐνδύαν», Ἐρωτιαν. σ. 266 ἐν λ. ὀξυρυγμῇ.

ἐπ-οξύνω [ῥ], ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, Ἐδδ. (B' Μακκ. Θ', 7). — Παθ., φωνὴν τραχεῖα καὶ ἐποξυνόμενην τοῖς ῥήμασι, καθισταμένη ὀξεῖα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 777D.

ἐπ-οξυς, υ, ἔχων γεῦσιν ὅπως οὖν ὀξεῖαν, ὡς τὸ ὀξύμελι, Ἰππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐπ-οπιζομαι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, Διὸς δ' ἐποπιζέω μῆνιν Ὀδ. Ε. 146· θεῶν δ' ἐποπιζέω μῆνιν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 291, Θέογν. 1297.—τὸ ἐνεργ. ἐν Ὀρρ. Λιθ. 67 Ἐρμ.

ἐπόπιθεν, Ἐπίρρ., ὅπισθεν, ἐρχόμενος ὀπισθεν, κατόπιν, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως, ἐπ' ὅπ., κατὰ Gaisf. καὶ ἄλλους ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 42.

ἐποποιεῖ, κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ ἐποπος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 58.

ἐπο-ποιεῖα, ἡ, ἐπικὴ ποίησις ἢ ἐπ. ποίημα, Ἡρόδ. 2. 116, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 24 κξ.

ἐπο-ποιεῖς, ἡ, ὄν, ἀνέκων εἰς τὴν ἐπικ. ποίησιν, σύστημα Ἀριστ. Ποιητ. 18. 12.

ἐπο-ποιός, ὁ, ἐπικός ποιητής, Ἡρόδ. 2. 120, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10· καθόλου, στιχογράφος, Δουκ. Ζεὺς Τραγ. 6.

ἐπ-οπτᾶω, ὅπτω, «ψήνω» προσέτι ἡ μετὰ ταῦτα, ἐπώπτων ἔγκατα πάντα Ὀδ. Μ. 363, Δίφωλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121C· ἐφθύν ἐποπτᾶν οὐ φασι δεῖν Ἀθῶν. 656B. 2) ὡς λογοπαίγνιον = ἐπωπτᾶω, ἐφορῶ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 303.

ἐποπτικός, ἡ, ὁ τρίτος καὶ ἀνωτάτος βαθμὸς μνήσεως ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις, Πλούτ. Δημήτρ. 26· πρβλ. ἐποπτεύω II. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

ἐπόπτευσις, εως, ἡ, ἐξέτασις, νεκρομαντεῖται μὲν γὰρ καὶ ἀδιαφθόρων παίδων ἐποπτεύσεις, περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντοσθίων ἀδιαφθόρων παίδων χάριν μαγικῶν σκοπῶν (πρβλ. Σωκρ. 3. 13 λέγοντα: «παῖδας καταθύνει ἀφθόρους ἄρρενας καὶ θηλείας»), Ἰουστινίου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 18.

ἐποπτεύω, (ἐπόπτης) ἐπιθλέπω, ἐπιτηρῶ, ἐπὶ ἐπιστάτου ἢ ἐπόπτου, ἔργα τ' ἐποπτεύσκε Ὀδ. Π. 140, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 765· Ἐρμῇ.. πατρῶ· ἐποπτεύων κράτη Αἰσχύλ. Χο. 1· ἐπ. μάχην αὐτόθι 489· ὁ πάντ' ἐπ. τάδε ἡλῖος αὐτόθι 985· δίκας δ' αὐτ. ἐν Εὐμ. 224· ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις φόρμιγγι Πινδ. Ο. 7. 19:—ὡσαύτως, μῆδ' ἐποπτεύειν κότῳ, μῆδ' ἐφορᾶν μετ' ὀργῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 220. 2) ἀπολ., ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, οἱ περὶ τοὺς νόμους ἐποπτεύοντες Πλάτ. Νόμ. 951D.

II, γίνονται ἐπόπτης, γίνονται δεκτοὶ εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνωτάτον βαθμὸν τῆς μνήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε μύσσης), Πλάτ. Ἐπιστ. 333E, Πλούτ. Δημήτρ. 26· μετ' αὐτ., θεωρῶ ὡς ἐπόπτης, Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· παροιμ. ἐπὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ κοσμικῆς εὐτυχίας, ἐποπτεύειν δοκῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 745. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ἐποπτῆρ, ἥρως, ὁ, = τῷ ἐπομ., ἐπὶ προστατῶν θεῶν, λιτῶν Αἰσχύλ. Θῆβ. 640:—ὡσαύτως, ἐπ. φρυκτωριῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 11.

ἐπόπτης, ου, ὁ, (ἐπόφομαι, ἐφορᾶω) ὁ ἐπιθλέπων, φύλαξ, ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, Πινδ. Ν. 9. 12· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πaus. 8. 30, 1· ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, Ἐπιγραμ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπικρ. (Προσθήκαι) 4699· ἐπ. πόνων, θεατῆρ, Αἰσχύλ. Πρ. 299· τῶν ἀνθρώπων τὴν Τιμ. Λοκρ. 105A· ὡς περ ἐπόπτας τῶν στρατηγούμενων Δημ. 47. 5.

II, ὁ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνωτάτον βαθμὸν τῆς μνήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' ἴδε μύσσης), Συλλ. Ἐπικρ. 71b. 7, 2158, Πλούτ. Ἀλκ. 22· πρβλ. ἐποπτεύω II, ἐποπτεύς.

— Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἐποπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνέκων ἢ κατάλληλος δι' ἐπόπτην, τὰ τέλεα καὶ ἐπ., τὰ ἀνώτατα μυστήρια, Πλάτ. Συμπ. 210A, πρβλ. Φιλῶν. 14, Πλούτ. Δημήτρ. 26· καθόλου, μυστικός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7· οἱ ἐποπτικώτεροι, οἱ βαθύτερον μεμνημένοι, Ἡλιόδ. 9. 9· πρβλ. ἐποπτεύω.

ἐπόπτης, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπόπτης, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 34· αἱ Ἐπόπτιδες, ὄνομα βιβλίου τινὸς ὑπὸ Σωφρανίου, Πλίν. ἐν Πιρομ. περὶ τοῦ τέλ. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 196.

ἐπ-οπτος, ον, ὁ ἐγγὺς εὐρισκόμενος καὶ δρατὸς, Στράβ. 239· πρβλ. ἐπίοπτος.

ἐπόπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπόπτης, Ἰω. Διὰκ. Ἀλληγ. σ. 459 Gaisf. — παράδοξον ἄρσεν. ἐπόπτριος ἀπαντᾷ παρὰ Θεοδ. Προδρ. σ. 66, 354.

ἐποπτρον, τό, «τὸ κοινῶς λεγόμενον φανάριον», Σχῶλ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 6, σ. 773.

ἐπορᾶω, Ἰων. ἀντὶ ἐφορᾶω.

ἐπορβεῖται: «φθονεῖ» Ἠσύχ.

ἐποργᾶω, «ἐποργῶσαι, μνησῶσαι» Σουῖδ.

ἐπ-οργιάζω, τελῶ ὄργια ἐν τινι τόπῳ, ὅπου πόλεσσιν ἔρως ἐποργιάζει Ἀνακρέοντ. 14 (13).

ἐπ-οργίζομαι, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Ἐδδ. (B' Μακκ. Ζ', 3, Δανιῆλ. 1A', 40).

ἐπ-ορέγω: μέλλ. -ξω, προστέρω εἰς τινα, διδῶ προσέτι, εἴ περ ἂν αὐτὴ Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ, «ἐὼν αὐθις ὁ Ζεὺς τῷ υἱῷ τοῦ Τυδεΐδου τῷ Διομήδῃ ὁδὸν παράσχηται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 225· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., τιμῆς οὗτ' ἀφελὼν οὗτ' ἐπορεζάμενος Σόλων 4 (14). 2. II, Μέσ., ἐκτελεῖν ἐμαυτὸν πρὸς τὰ ἐμπρός ὅπως προσβάλω τινά, κατ' ἄλλους προτείνω, προσβάλλω τὸ δόρυ ὅπως προσβάλω, παρ' Ὀμ. ἄπαξ, ἐνθ' ἐπορεζάμενος μεγαθύμου Τυδεΐος υἱὸς ἄκρην οὕτως χειρὰ μετὰ λυμένους ὀξείῃ δουρὶ Ἰλ. Ε. 335· ἐπορέγομαι τινος χειρὶ, ἀπλῶν τὴν χειρὰ μου νὰ πιᾶσω τι, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1313, Μάτριν παρ' Ἀθῆν. 136B (ἐν τῷ παθ. ἄορ. ἐπωρέζουην): ὡσαύτως, χειρὰς τινι ἐπ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1212· ἐπ. πρὸς τι Ἰππ. 1212F· ἀπολ., 1210C. 2) μεταφ., ἐπιτελεῖν τὰς ἀπαιτήσεις μου, Ἡρόδ. 9. 34· ἐπ. τινός, ἐπιθυμῶ, σφοδρῶς, ποῦ τί, Πλάτ. Πολιτικ. 437C, Θεαίτ. 186A. — Καθ' Ἠσύχ. «ἐπορεζάμενος» ἐφορμῆσας· ἐπελθὼν· ἐπιλαβόμενος.

ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐφορᾶω, Ἡρόδ. 1. 124.

ἐπ-ορθιάζω, κάμνω τι νὰ σταθῇ ὀρθιον, ἐπορθ. τὰ ὦτα, ὀρθῶν, «τεντώνω ταυτιά», Φίλων 2. 4· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψῶ τὴν φωνήν μου, ὁλοφυγνὸν ἐμφηγοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 29· ποίαν Ἐρινύον τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν αὐτόθι 1120· ἀπολ., ἐπορθιάζω γόοις, ἐγείρω τὴν φωνήν μου ἐν θρήνοις, ὁ αὐτ. ἐν Πέτρ. 1050.

ἐπ-ορθεύω, ἐγείρομαι ἐνωρίς, Ἐτυμ. Μ. 368. 1. — Καθ' Ἠσύχ. «ἐπορθεύσαι» ἐπαγρυπνῆσαι. — Μέσ., Δίων Χρ. 1. 372, Δουκ. Ἐνὺπν. 1, Πολυδ. Α', 71.

II, ἵνα παρὶ γόους νυκτὸς ἐπορθεύσω, ἵνα εἴπω πρῶτῃ πρῶτῃ εἰς τὸν πατέρα μου τοὺς νυκτερινούς μου θρήνους, Εὐρ. Ἥλ. 142 (ὡς ὁ Δινδ. ἀντὶ ἐπορθοδόσας).

ἐπ-ορθίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 712D.

ἐπορθρισμός, ὁ, ἡ πρωινὴ κατὰ τὸν ὄρθρον ἔγερσις, τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, δὴλ. κεκραγμοὶ τελωνιῶν ἐπορθρισάντων, αἱ πρωινᾶι κραυγαὶ τῶν δορυφόρων εἰσπρακτόρων φόρων, Πλούτ. 2. 654F.

ἐπ-οριγνάομαι, = ἐπορέγομαι, Θεμιστ. 33A.

ἐπ-ορίνω, διεγείρω, δι. γρ. ἐν Νικ. Θ. 671, Μανέθων 6. 597.

ἐπορρίζω = ἐφορρίζω, ἐξορρίζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6 ἐν τέλ.

ἐπορικισμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἐφορικισμός, ἐξορικισμός, Κυρίλλου Ἱερ. Προοίμ. εἰς τὴν Κατῆχ. 4, 5.

ἐπορικιστής, οὗ, ὁ, ἐξορικιστής, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6, Εὐσέβ. II. 621B, 756A, κλ.

ἐπορικιστός, ὄν, ἐξορικισθεὶς, Κύριλλ. Ἱερ. σ. 231.

ἐπορμάω, ἐπορμέω, Ἰων. ἀντὶ ἐφ-.

ἐπ-ορνύμι καὶ -ύω: μέλλ. -όρσω ἄορ. -ώρσω: — ποιητ. ῥῆμα, διεγείρω, ἐγείρω, ὅς μοι ἐπώρσε μένος Ἰλ. Ὑ. 93.

2) διεγείρω καὶ ἀποστέλλω ἐναντίον τινός, ἄγρει μὴν ὁ ἐπορσὸν Ἀθηναίην, ἄγε μὴν παρόρμησον αὐτῷ τὴν Ἀθῆνάν· (Θ. Γαζῆς), Ε. 765, πρβλ. Μ. 293, Ὀδ. Φ. 100· μετ' ἀπαρ., ὅσον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι Ἰλ. Η. 42:—ὡσαύτως, ἐπὶ πραγματίων, τὴν [εἰζύν] μοι ἐπώρσε Ποσειδάων Ὀδ. Η. 271· οἱ ἐπώρνευε μόρσιμον ἡμᾶρ Ἰλ. Ο. 613· ἢ σφιν ἐπώρσ' ἄνεμον Ὀδ. Ε. 109, πρβλ. Εὐρ. Κύνκλ. 12· τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπώρσε, ἔστευλεν ὕπνον εἰς αὐτήν, Ὀδ. Χ. 429, πρβλ. Ἰλ. Μ. 253.

II, Παθ. ἐπόρνυμαι, μετὰ πρkm. ἐπόρρω, γ' ἐνικ. Ἐπικ. ἄορ. 6' παθ. ἐπώρτο: — ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιτίπτω ἐναντίον τινός, μετὰ δοσι, ἢ καὶ ἐπώρτ' Ἀχιλλῇ Ἰλ. Φ. 324· ἀπολ., ἐπὶ δ' ὠρνυτο διὸς Ἐπειὸς Ψ. 689, πρβλ. 759 (ἴδε δρομαί): — μετὰ συστοίχ. αἰτ., τὸν δ' ἐπόρνυται στόλον Αἰσχύλ. Ἰκ. 187: — ἐπὶ πραγμάων, μετ' ἀπαρ., ὥρτο δ' ἐπὶ.. οὐρος ἀήμεναι Ὀδ. Ι'. 176· ἐπὶ δίφῳ δρωρεν Νικ. Θ. 774.

ἐπ-ορούω, Ἐπικ. ῥῆμα, ὁρμῶ βιαιῶς ἐναντίον τινός ἢ πρὸς τινα, τῷ δὲ Μέγῃς ἐπόρουσεν Ἰλ. Ο. 520· ἀπολ., ἐπόρουσε κύων ὡς αὐτόθι 579· ἄπαξ μετ' αἰτ., ἄρμ' ἐπορούσας Ρ. 487. ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἐλθρῆς σημασίας πλὴν ἀπαξ, Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ, ὥρμησεν ἵνα ζητήσῃ αὐτόν, Ε. 793· οὕτω καὶ



ἀπαξ ἐν τῇ Ὁδ. ἐπὶ ὕπνου, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, ὅτε οἱ γλυκύς ὕπνος λυσιμελής ἐπόρουσε Ψ. 343.

ἐπ-οροφώω, ἐπιθέτω ὀρυφῆν, ἐπὶ ταύτῃ (δηλ. τῇ γῇ) καθάπερ τινὰ θεῖαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπωρέφωσεν Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ὀμπρ. 48, σ. 160, ἔκδ. Sch.

ἐπορόσιν, ἴδε ἐπόρυναι.

ἐπόρυξις, εὖως, ἡ, τὸ ἐπορύσσειν, ἐπισκάπτειν, Ἐπιγρ. Τροϊζήνος, L. et F. 157, a.

ἐπ-ορύττω, ὀρύττω εἰς βάθος, ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἦπαρ (περὶ τοῦ αἵτου τοῦ τρώγοντος τὸ ἦπαρ τοῦ Προμήθεως) Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 8.

ἐπ-ορχέομαι, Ἀποθ., ὀρχοῦμαι πρὸς τι, ἐπορχούμενος ὕψος (ἢ ὕψος) ἀττης, χορεύων πρὸς τὸν ἦχον ἢ τὸ μέλος, Δημ. 313, 26, πρβλ. Πλουτ. 2. 336C:—μεταφ., ὀρχοῦμαι χλευαστικῶς πρὸς τινα, Λατ. insultare, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις Ἀππ. Καρχ. 66.

ἔπος, εὖς, τό, [ἐκ √FEP, ἴδε ἔπω Δ]. I. λέξεις, παῦρος ἔπει, δι' ὀλίγων λέξεων, Πινδ. O. 13. 138: ἔποςος ομικροῦ χάριν Σοφ. O. K. 443: λόγοι ἔπεισι κοσμηθέντες, λόγοι κοσμηθέντες διὰ κομψῶν λέξεων, Θουκ. 3. 67: καθόλου, τὸ διὰ λέξεων ἐκπερόμενον εἴτε πολλῶν εἴτε ὀλίγων, ὁμίλια, λόγος, κλιαν συχρὸν παρ' Ὀμ. (ὅστις δὲν μεταχειρίζεται οὕτω τὸ μετὰ ταῦτα συνώνυμον λόγος) ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ μῦθου, μῦθοισιν ἔπεισι τε σοῖσιν ἀκούων Ὁδ. Δ. 597: ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσας Δ. 561.—Ἐντεῦθεν, ὡσαύτως, ὅταν αἱ λέξεις τοῦ ἄσματος εἶναι σπουδαιότεραι τῆς μελωδίας αὐτοῦ, ἄσμα μετὰ μουσικῆς, ἐπεὶ τέρποντι' ἐπέεσσιν Ὁ. 91: ἀοιδὸν .. ὅς τε θεῶν ἔξ ἀειδῆ δεδωώς ἔπει' ἰμερότατα βροτοῖσι P. 519.—Αἱ ἐπόμεναι χρήσεις εἶναι αἱ μὲλλον ἀξίαι σημειώσεως παρ' Ὀμ.: 1) λόγος ἀξίως νὰ ἀκούσῃ τις αὐτόν, σπουδαῖος, στεῦται γὰρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ Ἰλ. Γ. 83. 2) ὑπόσχεσις, Ὁ. 8. τελεῖν ἔπος, φυλάττειν, ἐκτελεῖν τὸν λόγον, Ξ. 44, πρβλ. Δισχύλ. Πρ. 1033. 3) λόγος ἐπικαιρός, συμβουλὴ, γνώμη, Ἰλ. A. 108, κτλ.: συχρὸν παρ' Ἀττ. 4) ὁ λόγος, ἐκ θεῖας ἐμπνεύσεως, προφητεία, χρησμός, καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιρος ἀλαοῦ, κτλ., Ὁδ. M. 266, Ἡρόδ. 1. 13, κλ., καὶ Τραγ.:—βραδύτερον ὡσαύτως, λόγιον, ῥητόν, παροιμία (ὡς τὸ ἀπόφθεγμα), τὸ παλαιὸν ἔπος Ἡρόδ. 7. 51, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 507. 5) λέξεις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔργον, ἔπει ἀκράντα, λόγοι ἀνεκτέλεστοι, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀντίθετον τῷ ἔτυμα, Ὁδ. T. 595, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 111:—ἐντεῦθεν αἱ λέξεις ἔπος καὶ ἔργον συγχάνεις παρατίθενται ἀλλήλαις, Ἰλ. O. 234, Ὁδ. B. 272, κτλ.: οὕτω καὶ ἡ ἔπει ἢ βίη Ἰλ. O. 106: προσέτι, ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Δ. 77. 6) ἐκεῖνο ὅπερ αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν, ἡ ἔννοια, οὐσία, ὑπόθεσις λόγου, κτλ., σχεδὸν ὅμοιον τῇ λέξει πράγμα, νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἀγγελος εἶμι Ἀχιλλ. Δ. 652, P. 701, κτλ., πρβλ. Σοφ. O. T. 1144, O. K. 443:—ὁ Ὀμ. συχρ. ἔχει τὰς φράσι., ἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, πιφαύσκειν.

II. μεταγεν. χρήσεις. 1) συγχάνεις συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἔργου ἢ πράγματος, Δισχύλ. Πέρσ. 174, Ἀριστοφ. Ἰππ. 39, κτλ.: ἔργω τε καὶ ἔπει Πλάτ. Νόμ. 897C: ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε Ἡρόδ. 3. 135, πρβλ. 1. 90, Δοξέκκ. ἐν Σοφ. Δ. σ. 430. 2) κατ' ἔπος, λέγειν πρὸς λέγειν, ἀκριβῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 802. 3) πρὸς ἔπος, εἰς τὸν πρῶτον λόγον, ἅμα τῇ αἰτήσει, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 37. 6) πρὸς ἔπος ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ, πρὸς πᾶσαν λέξιν ἀποκρινόμενου τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 19, Φιλοφ. 38:—ὡσαύτως, ἔπος δ' ἀμειβοῦν πρὸς ἔπος Δισχύλ. Εὐμ. 586, πρβλ. Ἀριστοφ. Νερ. 1375, Πλάτ. Σοφ. 217D. γ) οὐδὲν πρὸς ἔπος, πρὸς οὐδὲνα σκοπὸν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 751: ὡσαύτως, ἔσκαρτε σοι, ἐάν μὴδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι Πλάτ. Εὐθύδ. 295C: τί πρὸς ἔπος; ὁ αὐτ. ἐν Φιλόξ. 18D, Λουκ., κλ.

4) ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ὡς εἰπεῖν ἔπος, εἰπεῖν κατὰ τὸ λεγόμενον, οὕτως εἰπεῖν, Εὐρ. Ἡρακλ. 167, κτλ.: ἴδε ἐν λ. ἐμβραχυ καὶ ἐν λ. ὡς B. II. 3:—ἰδίως, ὁμιλῶ ἀπλῶς, γενικῶς, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ δυνάως ἢ ἀκριβεῖ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 656E, Πολ. 341B: ἄλλ' ὡσαύτως, ὁμιλῶ σαφῶς, ἀπλῶς, «μὲ ἕνα λόγον», Δισχύλ. Πέρσ. 714. 5) ἐνὶ ἔπει, μὲ μίαν λέξιν, συντόμως, ἐνὶ ἔπει πάντα συλλαβόντα λέγειν Ἡρόδ. 3. 82. III. ἐν τῷ πληθ., ποιήσεις εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους, ἐπικὴ ποιήσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέλη (τὴν λυρικὴν ποιήσιν), ἱαμβεῖα, διθυράμβους, κτλ., πρῶτον παρὰ Πινδ. N. 2. 2, Ἡρόδ. 2. 117, Θουκ. 1. 3: νικᾶν ἔπος Συλλ. Ἐπιγρ. 200. 13: ποιητὴς ἔπων αὐτοῦ 1584. 9, κ. ἄλλ., πρβλ. O. Mullέρου Ἰστ. τῆς Ἑλλ. Φιλολογίας 4 § 3: ἀκολούθως ἐφημερόση ἐπὶ τὴν ἐλεγειακὴν ποιήσιν, ἔπειτα εἰς ἄλλα εἶδη, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λυρικὴν ποιήσιν, Ἀλκυῶν 29, Πινδ. O. 3. 14. 2) ἐν τῷ ἐνίκῳ, στίχος ποιήσεως, Ἡρόδ. 4. 29, Ἀριστοφ. Βάτρ. 862, 956, 1161: ἐντεῦθεν, περὶ μέτρων ἢ περὶ ἔπων ὁ αὐτ. Νερ. 638: πρβλ. Francke εἰς Καλλίν. σελ. 77 κέξ. ἔτι δὲ, τῷ δὲ πλήθει τῶν λεγομένων οὐκ ἐπιτιμησόντων οὐδ' ἡν μυρίων ἔπων ἢ τὸ μῆκος Ἰσοκρ. 261A, πρβλ. Schäf. εἰς Διον. π. Συλλ.

σ. 30: καὶ παρὰ Λουκ. (πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 28), ἐπὶ ζωγράφου, οὐδ' ἐν ἐπτά ἔπεισι γράφει, οὐδ' ἐν ἐπτά γραμμαῖ. — Ἰδε καὶ Κόντον ἐν Ἀδηνᾶς τ. Δ', σ. 137.

ἐπ-οστράκιζω, βίπτω ὁστρακα ἢ πλατεῖα πετράδια μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης οὕτως ὥστε νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ αὐτὴν πολλάνκις, κοινῶς παίζω «πατημαδάκια». — Κατὰ τὸν Μέν. Ἐτυμ. (368, 3), «ἐποστράκιζειν, παιδιὰ τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὁστρακα ἀφέντες εἰς τὴν θάλασσαν», πρβλ. Ζωαναρ. 853 καὶ Ἰωάν. ἐν λ., πρβλ. προσέτι Minuc. Fel. 3. 6. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐποστράκιζειν» ὁστράκοις παίζειν.

ἐποστράκισμός, «εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ὁστράκια πλατεῖα ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προίενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕγρου» καὶ ἐπιτρέγοντα ἐνίοτε πολλάνκις ὥς ἀνὸνῆσαντα δῶσι κατὰ θαλάσσης, ἥλιστον ποιοῦντα πρόσροφιν» Εὐστ. 1161, 34.

ἐποσφραῖνιωμα, ὁσφραῖνιωμα, τοῦ βρώμου δὲ ἐποσφραῖνιωμένων Σχόλ. Ἰωάν. Κλίμ. σ. 356, 14.

ἐπόσχινον, τό, «κλήμα, ἐξ οὗ πέφυκέν τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης» Γαλην. Γλωσσ. 472.

ἐπ-οτοτύζω, ἀναβοῶ, κραυγάζω θρηνησῶς, ἰήιον μέλος.. ἐπωτότυζε Εὐρ. Φοῖν. 1038.

ἐπ-οτρύνω, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἀπολ., συχρ. παρ' Ὀμ., ὅστις πολλάνκις συνάπτει αὐτῷ καὶ ἄλλο ταυτοσημον ῥήμα, ἐποτρύνει καὶ ἀνῶγει Ἰλ. Z. 439, κ. ἄλλ. μετ' αὐτ. προσ. Ἡρόδ. 7. 170, κ. ἄλλ. εἰς τὸ πρῶτον ἐπ' αὐτοῦ 223: ἐπὶ δεινὰ Θουκ. 1. 84:—μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ μαχεσασθαι, χαλεπαίνειν, κτλ., Ἰλ. Y. 171, κτλ., πρβλ. Ἰππ. π. Ἀγμ. 776: στείχειν Πινδ. N. 9. 47: μόλειν Σοφ. Πλ. 1264: ἔρδειν ὅτι κε κείνους ἐποτρύνει [ἐρδειν] Ἰλ. O. 148: μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶζει.. κατακτῆαι, νὰ παροτρύνῃ καὶ διατάξῃ αὐτοὺς νὰ καύσωσι, Ὁδ. K. 531: ἱππεῦσιν ἐποτρύνων.. ἐλαυνόμεν Ἰλ. O. 258, πρβλ. II. 525:—ἐτάροισιν ἐποτρύνους ἐκέλευσεν ὁπλῶν ἀπτεσθαι, ἔμβα ἡ δοτ. καὶ τὸ ἀπαρ. ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἐκέλευσεν, Ὁδ. B. 422, I. 488, 561, κλ. 2) μ. αἰτ. πράγμ., νῶντι ἐποτρύνει πόλεμον, διεγείρει πόλεμον ἐναντίον ἡμῶν, X. 152: ὡσαύτως, πόλεμον.. ἐπ. γίγνεσθαι Θουκ. 7. 25: ἀγγελίας.. ἐπ. Κεφαλλήνων πολέσιν, πέμπειν ἀγγέλλας κατεπειγούσας εἰς τὰς πόλεις τῆς Κ., Ὁδ. Q. 355: σαλπικίται εὐνοδὸν ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, ἔδιδον τὸ σήμ. τῆς συμπλοκῆς εἰς τοὺς ὁπλίτας, Θουκ. 6. 69, πρβλ. Πλουτ. Αἰμιλ. 33, Κράσσ. 23.—Μέσ., ἐποτρυνώμεθα πομπήν, ἃς σπεύσωμεν νὰ πέμψωμεν αὐτόν (τὸν Ὀδυσσεῖα) μετὰ συνοδείας, Ὁδ. Θ. 31.—Παθ., ἀλλὰ σὺ μὴ ποτρύνου Δισχύλ. Θιβ. 698.

ἐπουδαῖος, ον, (οὔδας) ἐπιγόνιος, Ἡσύχ.: ὁ τύπος ἐπούδειος εἶναι πλημμελὲς γραφὴ ἀντὶ ἐπ' οὔδεος, Ἀνθ. II. 7. 198.

ἐπουλῆς, ἴδος, ἡ, (οὔλον) ἐπουλῆς ἐστὶν ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσφόκιμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον ἢ ἐπουλῆς ἐστὶ φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὁδόντων οὐλα, ὑπεραναιστητικὰ ὡς ὑπερσφόκιμα Παύλου Αἰγίν. 3. 26, Ἀέτιος σ. 155, Πόλυδ. Δ' 199.

ἐπ-ουλόωμα, Παθ., ἐπὶ ἔλκου, κλείω, θεραπεύομαι, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 789, Γαλην. II. 440.

ἐπ-ουλος, ον, κάπως οὔλος, σγορρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 5.

ἐπούλωσις, εὖως, ἡ, ἐπὶ ἔλκου, «κλείσιμον», ἴασις, Γαλην. 18 μέρος 1, 723.

ἐπουλωτικὸς, ἡ, ὄν, συντελεστικὸς πρὸς ἐπούλωσιν, Γαλην. τ. 14. 784.

ἐπουραῖος, α, ον, (οὔρα) ὁ ἐπὶ τῆς οὔρας, δῆγμα Ἀνθ. II. 9. 252.

ἐπ-ουράνιος, ον, ὡσαύτως ἡ, ον, Κόνιν. Σμ. 2. 429: ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνιος, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπ. θεός θεοὶ Ὁδ. P. 484, Ἰλ. Z. 129, 131, 527: ἐπουράνιος εὐσεδῶν ψυχὰ Πινδ. Ἀποσπ. 97. 4: ἡ ἐπ. πορεῖα Πλάτ. Φαῖδρ. 256D.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐραστ., οἱ ἐπουράνιοι = θεοὶ, Θεόκρ. 25. 5, Μόσχ. 2. 21: οὕτως, ἡδῆ ἐπ. εἰ Λουκ. Θ. ὦν Διάλ. 4. 3: τὰ ἐπουράνια, τὰ οὐράνια φαινόμενα, Πλάτ. Ἀπολ. 19B.

ἐπ-ουρέω, κατοῶμαι ἐπὶ τινος, Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 17, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5. 16.

ἐπουριάζω, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, δεῖξει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσσοντος τὰ ἀκάτια Λουκ. πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 45: κολπῶ, ζουσκῶν, τὴν ὁδόνην ὁ αὐτ. π. Οἶκ. 12.

ἐπ-ουρίζω, ὥσῳ πρὸς τὰ ἐμπρός ὡς οὐρίος ἀνεμος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπουρίζοντος δὲ τοῦ πελάγους καθάπερ τοῦ ποταμοῦ ρεύματος διὰ τὴν πλημμυρίδα Στράβ. I. 13: μεταφ., ἄλλ' οὕτι ταύτῃ σὺν φρόνημα ἐπούριος, δὲν ἔστρεψις τὸν νοῦν σου ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦτο, Εὐρ. Ἀνδρ. 610: μετὰ συντοχῇ αἰτ., πνεῦμα αἰματηρὸν ἐπουρίσασα, ἐκπνεύσασα πνοὴν αἵματος (ἐπὶ τῶν Ἐρινύων) Δισχύλ. Εὐμ. 137: πρβλ. κατουρίζω. II. ἀμεταβ., κινεῖσθαι κατ' εὐθείαν πρὸς τι μέρος ὡς ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, τρέχει κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας Ἀριστοφ. Θεομ. 1226, πρβλ. Ἐπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 2. 3: μεταφ., βοηθῶ. ὥσπερ ἂν μὴ



ἐπουρίση τὸ τῆς τύχης Πλάτ. Ἀλκ. 2.147Α· πρβλ. οὐρος.

ἐπ-ουρος, ον, πνεύον ευνούκως, αἶσα Σοφ. Τρ 954. II. μεταφ., ὑποδοχόμενος, ὠθεύμενος, πνεύματι ἀληθείας Κλήμ. Ἀλ. 130· πρβλ. ἔπουρος.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπουρος· εἶδος ἰχθύος».

ἐπ-ουρὸς, ἔχω οὐρὸν ἀέμενον. Πολύβ. 2. 10, 6. ἐπουρώσεις, εως, ἡ ἀμφίθ. λέξις ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3.13, 5, πιδ. τὸ σπεύδειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς εἰ διὰ βιαιοτάτου ἀνέμου, διάφ. γρ. ἐπόρουςις.

ἐπ-ουσία, ἡ, περίσσευμα, Πτολεμ. ἐν Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλ. ἐπουσιώδης, ες, (εἶδος) προστιθέμενος εἰς τὴν οὐσίαν, οὐχὶ οὐσιώδης, Παρφύρ. κλ. ἴδε Bast. Γρηγ. σ. 340.

ἐπ-οφείλω, ὀφείλω προσέτι ἡ ἀκόμη, τι Θουκ. 8. 5.— Παθ., τόκος ἐποφειλόμενος τισι Δίων Κ. 42. 51.

ἐπ-οφθαλμῶ, = ἐποφθαλμιάω, παρὰ Πλουτ. ἐν Αἰμίλ. 30, ἀναγνωστέον κατὰ Κροῦτην ἐποφθαλμιάσαντες, ὡς ἀπανταχοῦ παρὰ Πλουτ. Παρὰ μεταγεν. τοῖς συγγραφεύς, οἷος ὁ Χαρίτων 1.7, Ἀθανάσι. 1. σελ. 397, οἱ τύποι ἐποφθαλμῆσαι ἢ -σαι ἴσως εἶναι γνήσιοι.

ἐποφθαλμία, ἡ, φθόνος, Ἄννα Κομν. σ. 32C.

ἐπ-οφθαλμιάω, ῥίπτω βλέμματα πλήρη ἐπιθυμίας εἰς τι, ἐπιθυμῶ τινος, τινι Αἰλ. π. Ζ. 3. 4· ἐπ. χρήμασι Πλουτ. Καῖς. 2· πρὸς τὸν πλοῦτον ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 25· πρβλ. Δορν. Χαρ. σ. 86, Schaif Λογγ. σ. 350· ἴδε ἐποφθαλμῶ.

ἐποφθαλμίζω, ἴδε ἐποφθαλμῶ.

ἐπ-οφθαλμῶς, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ· τὰ ἐποφθαλμία, τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ραλινου.

ἐπ-οφλισκάνω, ὀρεῖλω ἐτι πλείονα, τί τινι Θεμιστ. 83Α.

ἐποφρύδιον, τό, «τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων», μέτωπον, Ἑσυχ. Χειρόφρ. (Πουδ. σ. 202, 36), ἐν λ. ἐπισκύνειον.

ἐπ-οχέομαι, Παθ., μετὰ μέλλ. (καὶ ἐν Νόνν. Δ. 45. 322, ἄρ.) Μέσ.: — φέρομαι ἐπὶ τινος, ὀχουμαι, ἀκριδῶς ὡς τὸ Λατ. vehi, οὐ μάν ὅμιν γε καὶ ἄρμασι δαδιδάλοισιν Ἐκτωρ.. ἐποχῆσται, λέγει ὁ Ζεύς εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Π. Ρ. 449, πρβλ. Κ. 330· ἐφ' ἵππῳ Πaus. 6. 20, 16· ἀπολ., κάμηλον ὥστε ἐποχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49· ἐπὶ ἐξηρρωμένῳ ὅστου, στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ πλησίον, ἵππ. π. Ἀρβ. 792· κομικῶς, ἐμβόταις ὑψηλῆς, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· ἡ κομψοδία.. ἀναπαύσεις μετρίαι ἐποχομένην τὰ πολλά ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Προμηθ. εἰ ἐν Ἀόγ. 6· ἡ γῆ τῷ ἀέρι Πλουτ. 2. 896D.

ἐποχετεία, ἡ, ἡ δι' ὀχετῶν ἄρδευσις, Στράβ. 740, ἐν τῷ πληθ.

ἐπ-οχετεύω, φέρω ὑγρόν τι δι' ὀχετῶν, Λατ. derivare, Πλάτ. Γοργ. 493B· τὸ ἀπορρέειν.. δι' ὀχετῶν ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτία 117B· πηγὴν ἀλλήν εἰς τὸν ἀγῶγόν Σὺλλ. Ἑπιγρ. 4040.1. 20· ἐπ. ἀνθεσιν ὕδωρ Λογγ. 4. 4· μεταφ., λόγος οἶνον τὸ φιλόανθρωπον ἐπὶ τὴν ψυχὴν.. ἐπ. Πλουτ. 2. 660B:—Παθ., [αἱμα] ἐκ τῆς καρδίας ἐποχετεύεται καὶ εἰς τὰς φλέβας Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 11· [αἱ φλέβες] ἐς ἀλλήλας ἐποχετεύονται, φέρουσιν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ αἷμα, ἵππ. 278. 42· ὕδωρ τὸν Ἰούλιον.. εἰς τὴν πόλιν ἐπωχετεύθη Δίων Κ. 48. 32, πρβλ. 49. 42.—Μέσ., ἐποχετεύεται τοῖς κοχλίας τὰ λίαν ἑξαλα Στράβ. 819· Ἰδοῦσα δὲ (ἡ ψυχὴ) καὶ ἐποχετεύσαμένη ἡμερον, εἰσαγαγοῦσα εἰς ἑαυτὴν ὡς δι' ὀχετοῦ ἡμερον, Πλάτ. Φαῖδρ. 251E.—[Ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν Ἑμπεδ. 190].

ἐποχεύς, εως, ὁ, (ἐπέχω), ὁ ἐμποδίζων· ἴδε ἐν λ. ἐποχλεὺς. ἐπ-οχεύω, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἐπιπιδῶ, ὀχεύω, βατεύω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 6.—Μέσ., συνδυάζομαι, ἐνούμαι, θερμὸν δ' ἐποχεύετο θερμῷ Ἑμπεδ. παρὰ Μακροβ. 7. 5.

ἐποχῆ, ἡ, (ἐπέχω), ἐμπόδιον, διακοπή, ἡ κατὰ τὸν πόλεμον Πολύβ. 38. 3, 2· μετ' ἐποχῆς, μετ' ἐπισχεσεως, με' ὁσταμάτημα (ἐν τῷ τρέχειν) ὁ αὐτ. 10. 21, 4· ἐποχὰς ποιεῖν.. τῆς προκοπῆς, διακόπτειν τὴν πρόδον, Πλουτ. 2. 76D.

II. τὸ ἐπέχειν περὶ τινος, μὴ ἐκφέρειν κρίσιν ἐκ τοῦ προαίρου περὶ αὐτοῦ, ὅρος τεχνικὸς σκεπτικῶν φιλοσόφων, Πλουτ. 2. 1122A, κτλ.: τὸν ὅρον τοῦτον μετέφρασαν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, ὁ αὐτ. ἐν Κικέρ. 40 (ἐνθα ὁ Κροῦτης σημειοῦται: ἔστι τούτων-ἴον τῇ συγκαταθέσει ἡ διὰ δύο λέξεων assenssionis retentio ἐρμηνευθεῖσα τῷ Κικέρωνι ἐποχῇ... ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν μᾶλλον, καὶ τῶν Πυρρωνειῶν φιλοσόφων, περὶ ἣν καὶ, ἐφεκτικοὶ ἐκότεροι ὠνόμασθησαν. «καὶ ἡ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν δianoian, ὡς μῆτε τιθέναι, μῆτε ἀναιρεῖν, διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν ζητουμένων», φησὶν ὁ ἐμπερικὸς Σέξτος» (Πυρρων ὑπότυπ. Α. 22, § 196), πρβλ. Κικ. Acad. Pr. 2.18· ἴδε ἐπέχω IV. 2. c.

III. διακοπή, παῦσις τοῦ φωτὸς διαρκούσης ἐκλείψεως, Πλουτ. 2. 923A. 2) ἡ ἐποχὴ ἀστέρας, τὸ σημεῖον ἐν ᾧ ὁ ἀστὴρ φαίνεται ὅτι διακόπτεται τὴν ῥυθμὴν αὐτοῦ καὶ μένει ἀκίνητος, ἀφ' οὗ φάσκει τὸ ὕψιστον τῆς τροχῆς αὐτοῦ, Πτολεμ., Νικομ. Ἄρμ. 6, πρβλ. Ideler Χρον. 1. σ. 115· καθόλου, ἀστέρων ἐποχαί, αἱ θέσεις τῶν ἀστέρων, αἱ συνοδοὶ αὐτῶν ἡ συζυγία, Πλουτ. Ρωμύλ. 12· ἐντεῦθεν, ἱστορικὴ ἐποχῇ, Νικομ. Ἄρμ. σ. 6.

ἐπόχηςος, ἡ, τὸ ἐποχεῖσθαι, Ἰαμβλ. Β. Πιν. 65, σ. 136.

ἐποχῆτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐποχεομαι, δεῖ ἐποχεῖσθαι, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220, 82, ἐκδ. Taf.

ἐποχθίδιος, α, ον, (ὄχθη), ἐπὶ τῶν ὄχθων τὰς διατριβὰς ποιοῦμενος, Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηίδες, εἶδετε Δάφνιν χθιζόν Ἀνθ. Π. 9. 556.

ἐπ-οχθίζω, στενάζω, «βογγῶ», δδύναις Ὀπκ. Ἀλ. 5.170.

ἐποχλεύω, εως, ὁ, = τροχοπέδη, δηλ. τὸ ὄργανον δι' οὗ κωλύονται τὸν τροχὸν νὰ σπέρηται εἰς κατάντες τόπους, Σιμάριςτος παρ' Ἀθην. 99C, ἐνθα ὁ Casaub. διορθοῖ ἐποχεύς, καὶ τὴν διόρθωσιν ταύτην παρεδέξατο ὁ Meineke.

ἐποχλῆς = ἐνοχλῶ, ἐποχλεῖ τὸν Καίσαρα Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 13B.

ἐποχλίζω, κλείω, ἀσφαλίζω, Ἀπολλ. Λεξικ. Ὀμ. ἐν λέξει ἐπόχχατο.

ἐπ-οχμάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς, Ὀπκ. Κ.1. 389· ἀλλ' ἴδε ἐπαιχμάζω.

ἐπ-οχον, τό, τὸ κάλυμμα τοῦ ἐπιππίου ἢ κατ' ἄλλους, ἡ ζώνη ἡ συγκρατοῦσα τὸ ἐπίππιον ἐπὶ τῆς ῥάχews τοῦ ἵππου, «ἔγγλα», «ἔγγλα», Τουρκ. «κολάνι», Ξενοφ. Ἴππ. 12. 9.

ἐποχος, ον, (ἐπέχω), ὁ ἐποχοῦμενος, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ἀμάξης ἢ πλοῖον, μετὰ γεν. ἢ δοτ., ναῶν ἐποχοί, ἄρμασιν ἐποχοί Αἰσχύλ. Πέρσ. 45. 54· μεταφ., λόγος μανίας ἐπ., λόγος ὀχουμένου ἐπὶ τῆς μανίας, δηλ. μανιώδης, «τρελλός», Εὐρ. Ἴππ. 214 (πρβλ. τὸ τοῦ Ὀμ. νηπιᾶς ὀχέειν). 2) ἀπολ., καλὸς ἐπὶ τοῦ ἵππου καθ' ἑαυτὸν, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· ἐπόχως ἡ θήρα ἀποδεκνύει αὐτὴν 8.1. 35· ἐπεὶ δὲ δεῖ ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἐλαύνοντα ἐποχον εἶναι, νὰ μὴν τις καλῶς εἰς τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ἴππ. 8, 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 677· ὡσαύτως, ἱππασίας ἐποχος, ἡσυχμῆνος εἰς.., Πλουτ. Μάρ. 34. — Ἑπίρρ., ἐπόχως καθίσαι, ἀσφαλῶς, Πολυδ. Α', 209. II. Παθ., ποταμὸς ναυσι ἐπ., πλωτός, Πλουτ. Μάρ. 15.

ἐπ-οχῦρόω, ἐτι μᾶλλον ὀχυρώνω, Διοδ. Ἑκλογ. 532. 85.

ἐποφ, οπος, ὁ, «ποῦπος», «πουπούτης», «ταλαπετεινός», Λατ. urupa, οὕτω κληθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, Ἑπίχ. 116 Ahr., Ἀριστοφ. Ὀρν. 226 κ. ἄλλ.· ὄρα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305, ἐνθα ὑπάρχει φανταστικὴ τις παραγωγὴ, ἐποφ ἐπόπτῃς τῶν αὐτοῦ κακῶν.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐποφ· ἐπόπτης, δυνάστης, καὶ εἶδος ὀρνέου».

ἐπ-οψάομαι, (ὄψον), Ἀποθ., τρώγω τι ὡς ὄψον μετὰ τοῦ ἄρτου μου, τοῦτον δεῖ τὸν ζωμόν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς.. ἐποψάσθαι Πλουτ. 2. 237A. 2) τρώγω τὸ φαγητόν μου ἐπάνω εἰς τι, τρυβλίῳ εὐτελεῖ Κλήμ. Ἀλ. 190.

ἐπόψῃμα, τό, τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου ἐσθιόμενον, προσφάγιον, Σὺλλ. Ἑπιγρ. 1625. 62· οὕτως ἐπόψῃσις, εως, ἡ, Ἀθην. 186D.

ἐποψία, ἡ, = ἐποψις, Θεμιστ. 2D, Συνέσις, κλ.

ἐποψίδιος, ον, κατάλληλος ὅπως ἐσθιῆται μετὰ τοῦ ἄρτου, Ἀνθ. Π. 7. 736.

ἐπόψιμος, ον, (ἐπόψομαι), δν δύναται τις ἡ «βαστᾶ ἡ καρδιά του» νὰ ἴδῃ, δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον Σοφ. Ο. Τ. 1312.

ἐπόψιος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ἀρατ. 258· (ὄψις) καταφανής, φανόμενος καλῶς, ἐποπτός, ὁρατός, τόπος Σοφ. Ἀντ. 1110· πρβλ. προσόψιος:— μεταφ., ἐπιφανής, περιφανής, βωμὸς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 496:— ἐν Π. Γ. 42 διωρθῶθι εἰς ὑπόψιον. II. ἐνεργ., ὁ ἐπιδελών τὰ πάντα, ἐπόπτης, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 1040· μάλιστα τοῦ Διός, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1124, 1133, Καλλ. εἰς Δία 82, Ἡσύχ.

ἐπ-οψις, εως, ἡ, θεία ἐκ τινος τόπου, ἐπ' ὅσον ἐπ. τοῦ ἱεροῦ εἶχε, ἐφ' ὅσον διάστημα ἐξτείνεται ἐκ τοῦ κατ' ἡ ὄψις, ὅσον μέρος ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τις ἐκεῖθεν, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκτός τῆς ἡμετέρας ἐπ., πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἡμετέρα ὄρασις, Πλάτ. Πολ. 499C· τὴν ἐποψίον τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἡναγκάζοντο ἔχειν, τὴν θέαν τῆς ναυμαχίας, Θουκ. 7.71· ἐποψίον τινος παρέχειν Πλουτ. Αἰμίλ. 22· καταστήναι εἰς ἐπ. τῶν πολεμίων ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλ. 8· πεσόντας δ' ἀμφοτέρους ταφῆναι μὴ ἐν ἐπόψει ἀλλήλοισι, οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ ἐνός τάφου α μὴ φαίνεται ὁ ἄλλος, Στράβ. 676. II. ἐπιδεψις, ἐποπτεία, ἐπ. θεία περὶ τοῦ κόσμου Ἰπποδάμ. παρὰ Σοφ. 555. 26.

ἐπόψομαι: μέλλ. τοῦ ἐφοράω, ἄνευ ἐνεσται. ἐν χρήσει.

ἐππᾶσις, εως, ἡ, ἴδε ἐμπασις.

ἐππᾶσθην [α], ἀόρ. α' παθ. τοῦ πιπρᾶσχω.

ἐππᾶσθον, ἀόρ. β' τοῦ πέρθω.

ἐππρᾶσι, ἑνικ. ἀντὶ ἐπρῆσθαι, ἀόρ. τοῦ πρῆθω, Ἡσ. Θ. 856.

ἐπρῆσθην, ἑνικ. ἀόρ. α' παθ. τοῦ πιπρᾶσχω.

ἐπρῆξα, ἑνικ. ἀντὶ ἐπρᾶξα, ἀόρ. α' τοῦ πρᾶσσω.

ἐπρῆσα, ἀόρ. α' τοῦ πρῆθω.

ἐππᾶ, οί, αἱ, τὰ, ἄκλ., ὡς καὶ νῦν, Ὀμ., κτλ., περὶ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτοῦ ὡς μυστικοῦ ἀριθμοῦ ἴδε Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 5, κτλ. (πρὸς τὰ ἐπ-α, ἐδδ-ομος (ἀντὶ ἐπ-ομος, πρβλ. ὀκτάτος, ὀγδ-οος) πρβλ. Σανον. sapt-an, sapl-amas Zenod. hapt-an, hapt-alhas· Λατ. sept-em, sept-imus· Γοτθ.



καὶ Παλ.-Γ'ψ.-Γερμ. sib-un (sieben)· Παλαιο-Σκανδ. sjaun, sjaundi (ἐκπεσόντος τοῦ χειλοφώνου)· Ἀγγλο-Σαξον. seof-on, κτλ.).—Περὶ τοῦ ἑπτά ἐπὶ θήβας ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 346 κέξ.

**ἑπτα-βόειος, ον**, κεκαλυμμένος δι' ἑπτὰ πτυχῶν βοείου δέρματος, φέρων σάκος· χάλκεον, ἑπταβόειον Ἰλ. Η. 220· σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον ταύρων λατρεφῶν αὐτόθι 222, κτλ.· κωμικῶς, θυμοὶ ἑπτ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1017, Ἡούχ.

**ἑπτά-βοιος, ον**, = τῷ προηγ., ἑπτ. ἀρρηκτον σάκος Σοφ. Αἴ. 576.

**ἑπτά-γλωσσος, ον**, ἐπτάφθογγος, ἐπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Ν. 5. 43.

**ἑπτά-γράμματος, ον**, ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων ἀποτελούμενος, ἐπὶ λέξεων ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ὡς π. χ. ὀργίλος, σκληρός, κτλ., Ἡούχ., πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 176.

**ἑπτά-γωνικός, ἡ, ὄν**, = τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 85C.

**ἑπτά-γωνος, ον**, ἔχων ἐπτά γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὑψουμένων εἰς τὴν ἑξῆς δυνάμιν, Νικομ. Ἀριθμ. 117. II. **ἑπτάγωνα**, τά, εἶδος μουσικῶν ὀργάνων, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6. 13.

**ἑπταδάκτυλος, ον**, ἔχων ἐπτά δακτύλων πάχος, Ἀθῆν. π. Μην. σ. 4. 18.

**ἑπταδεύσαντες, μτχ.**, ἄρξαντες τὴν τῶν ἑπτὰ ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ ἀρχήν, Ἐπιγρ. Ὀδίας ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Struve ἐν Ὀδησῶ 1866 σ. 3 (= Hermes, 1869, τ. Γ' σ. 441, ἀρ. IV).

**ἑπτά-δουλος, ὁ**, ἐπτάκις δοῦλος, ὁλωσδιόλου δοῦλος, Ἡρώδ. Μιμ. 5. 75, Ἰππώναξ παρ' Εὐστ. 725. 40, πρβλ. τριδουλος.

**ἑπτά-δραχμος, ον**, ἐπτά δραχμῶν ἀξίας, Θεόκριτ. 15. 19.

**ἑπτάδυμος, ον**, γενώμενος ὁμοῦ μετ' ἑτέρων ἑξ, Ἀριστ. παρὰ Στράβ. 695, Ἀριστοτέλης δὲ τινα καὶ ἐπτάδυμα ἱστορεῖ τετοκέναι· πρβλ. διδυμος.

**ἑπτάδωρος, ον**, χάρις, ἡ τῶν ἑπτὰ χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Εὐχὴ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Συνόψει ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

**ἑπτά-ενος, ον**, = ἑπταετής, Ἡούχ., πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθῆν. τ. Α' σ. 66.

**ἑπταῖξ** = ἐπτά ἡ ἑξ, Τζέτζ. Ἰστ. 11, 342.

**ἑπτα-ετήριος, α, ον**, ἐπτά ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8664.

**ἑπταετηρίς, ἰδος, ἡ**, περίοδος ἐπτά ἐτῶν, Διονύσι. Ἀλεξ. 1333B.

**ἑπτα-ετής, ἐς**, = ἐπτετής, ἐπτά ἐτῶν ἡλικίας, Ἰππ. Προγν. 43, Πλάτ. Γοργ. 471C: — ἐτις, ἰδος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 153.

II. **παροξ. ἑπταετής, ἐς**, ἐπτά ἐτῶν· οὐδ. ἑπτάετες, ὡς ἐπίρρρρ. ἐπὶ ἐπτά ἐτη, Ὀδ. Γ. 305, Η. 259.

**ἑπταετῆσαι, ἀπαρέμφ.**, γενέσθαι ἐπτά ἐτῶν, Θ. Στοῦδ. σ. 1461, ἔκδ. Μί.

**ἑπταετία, ἡ**, περίοδος ἡ ἡλικία ἐπτά ἐτῶν, Πλάτ. Ἀξ. 366D, Πλουτ. Δημήτρ. 44.

**ἑπτά-ζωνος, ον**, ἔχων ἐπτά ζώνας, περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, Νόνν. Δ. 1. 241· ἴδε Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 13.

**ἑπτά-ήμερος, ον**, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ ἡμερῶν ἡ διαρκῶν ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας, Δίων Κ. 76. 1· πρβλ. ἐπτήμερος.

**ἑπτάθεος, ἔχων**, ἐπτά θεοὺς, «νῦν δὲ λέγεται ἡ Θεοδοσία τῇ Ἀλανικῇ ἥτοι τῇ Ταυρικῇ διαλέκτῃ Ἀρδαύσα, τουτέστιν ἐπτά-θεος» Ἀνωνύμου Περίπλ. Εὐξ. σ. 5, ἔκδ. Hudson.

**ἑπτάξ** = ἐπτάκις, Κερήν. 1. 305, 20.

**ἑπτά-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ.**, δεκαεπτά, Ἡρόδ. 1. 50 κ. ἄλλ. παρ' Ὁμ., ἐπτά δὲ καὶ δεκά Ὀδ. Ε. 278 κ. ἄλλ.

**ἑπτακαίδεκα-έτης, ου, ὁ**, = ἑπτακαίδεκέτης, Διόδ. 2. 2, Πολυδ. Α' 55.

**ἑπτακαίδεκάκις, Ἐπίρρρρ.**, δεκαεπτάκις, δεκαεπτά φορές, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 196, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 104, 31, ἔκδ. Βεκκ.

**ἑπτακαίδεκά-μετρος, ον**, περιέχων 17 μέτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1333.

**ἑπτακαίδεκαπλάσιος, ον**, δεκαεπταπλάσιος, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 1257, ἔκδ. Μί.

**ἑπτακαίδεκά-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν**, 17 ποδῶν μῆκος ἔχων, Πλάτ. Θεαίτ. 147D.

**ἑπτακαίδεκαταῖος, α, ον**, κατὰ τὴν δεκάτην ἑξῆς ἡμέραν, Ἰππ. Ἀφ. 1250.

**ἑπτακαίδεκάτος, η, ον**, δέκατος ἑβδομος, Ἰππ. Ἀφ. 1245, Θουκ. 7. 28, κτλ.

**ἑπτακαίδεκ-έτης, ἐς**, 17 ἐτῶν ἡλικίας, Πολύβ. 4. 24, 1, Διογ. Α. 5. 6.

**ἑπτα-καί-εικοσα-έτης, ἐς**, 27 ἐτῶν ἡλικίας, Διον. Ἀλ. 4. 7, κτλ.

**ἑπτακαίεικοσα-πλάσιος, ον**, εἰκοσιεπτάκις μεγαλειότερος, Πλάτ. Τίμ. 35E· ὡσαύτως, ἑπτακαίεικοσα-πλάσιων, ονος, ὁ, ἡ, Πλούτ. 2. 890C.

**ἑπτακαίεικοσαπλοῦς, οὖν**, = ἑπτακαίεικοσαπλάσιος, Ἄνων. μουσ. παγμ. ἀποσπ. ἐν Χρόν. κλ. XI. σ. 161.

**ἑπτακαίεικοσ-έτης, ἐς**, 27 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 251.

**ἑπτακαίεικοσι-μόριος, ον**, περιέχων ἐν εἰκοστὸν ἑβδομον μέρος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 4.

**ἑπτακάτιοι, αἱ, α, Δωρ.** ἀντὶ τοῦ ἑπτακόσιοι, Ἡρακλεωτ. Πινάκ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 47.

**ἑπτά-καυλος, ον**, ἔχων ἐπτά καυλοὺς ἢ στελέχη, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 48.

**ἑπτα-κέφαλος, ον**, ἔχων ἐπτά κεφαλὰς, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 340. 9.

**ἑπτάκιν, ἐπτάκις, Ἐπιγρ.** παναρχαία Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II. σ. 318 = IG. ant. 79.

**ἑπτάκις, Ἐπίρρρ.**, ἐπτά φορές, Λατ. septies, Πινδ. Ο. 13. 56, Ἀριστοφ. Λυσ. 698, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως ἐπτάκι, Σιμωνίδ. 159, Ἀπολλ. Ριδ. Γ. 860.

**ἑπτάκις-μόριοι [ῶ], αἱ, α, ἑβδομήκοντα** χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, κτλ.

**ἑπτακισ-χιλίοι [χί], αἱ, α, ἐπτά** χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 43, κλ.

**ἑπτά-κλίνος, ον**, ἔχων ἐπτά ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, οἶκος Φρύν-Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 5, Ξεν. Συμπ. 2. 18· κοιτῶν Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 205C· καὶ ἄνευ τοῦ οἴκος ἢ κοιτῶν, Τιμόθ. ἐν «Κυναρῶν» 1· θές ἐπτάκλινον, βάλε ἐπτά ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, Εὐδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 12· ἐπτάκλινον, τὸ, ὡς μέτρον χώρου, τὸ δέρμα κατέ-χει εἰς ἑπτ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 45, 1.

**ἑπτάκόσιοι, αἱ, α, ὡς** καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2. 140, κλ.

**ἑπτακοσιο-πλασιάζεις, Ἐπίρρρ.**, 700 φορές, ἴδε ἐννεακαί-εκοσικαίεπτακοσιοπλασιάζεις.

**ἑπτακοσιοστός, ἡ, ὄν**, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Α. 1. 24.

**ἑπτα-κότυλος, ον**, ἔχων ἐπτά κοτύλας, Λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

**ἑπτά-ἀκτῖς, ἑνος, ὁ, ἡ**, ἔχων ἐπτά ἀκτῖνας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 11E· ἴδε Hemst. Δουκ. 1. 165.

**ἑπτά-κύπος, ον**, ἐπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Π. 2. 129.

**ἑπτά-κυκλος, ον**, ἔχων ἐπτά κυκλους, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297 C, κλ.

**ἑπτά-κωλος, ον**, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ κώλων, στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 219.

**ἑπτά-λογος, ἡ**, σύγγραμμα ἐν ἐπτά λόγοις ἢ βιβλίαις, Ἀγάπ. παρὰ Φωτ. κατὰ Μανιχ. 1. σ. 55 ἔκδ. Wolf.

**ἑπτά-λογχος, ον**, ἔχων ἐπτά λόγχας, δηλ. ἐπτά τάγματα λογχοφόρων, στόλος Σοφ. Ο. Κ. 1305, πρβλ. 1311.

**ἑπτά-λόφος, ον**, ὁ ἔχων ἐπτά λόφους, περὶ τῆς Ρώμης, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 2, Ἀνθ. Π. 14. 121, Πλούτ. 2. 280D.

**ἑπτά-λυχνος, ον**, ἔχων ἐπτά λύχνους, Ἐκκλ.

**ἑπταμελής, ἐς**, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μελῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασίλ.

**ἑπταμερής, ἐς**, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μερῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασίλ.

**ἑπτα-μηνιαῖος, α, ον**, = τῷ ἑπομ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 18, 1, Πλούτ. 2. 908B.

**ἑπτά-μηνος, ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ γεννηθεὶς τὸν ἑβδομον μῆνα μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, παιδίον, βρέφος, τέκνον ἐπτάμηνον, «ἑφταμηνήτικο» Ἰππ. 254. 24, κ. ἄλλ.· τίκτειν τινὰ ἐπτάμη-νον, τίκτειν ἐπτάμηνα [τέκνα] Ἡρόδ. 6. 69, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 9.

II. **ἑπτάμηνος, ἡ**, ἐπτά μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Πλούτ. 2. 907F.

**ἑπτα-μήτωρ, ορος, ἡ**, μήτηρ ἐπτά τέκνων, Ἰωσήφ. Μακκ. 16.

**ἑπτά-μίτος, ον**, ἐπτάχορδος, ἡ δὲ λύρη ἐπτάμιτος ἐοῦσα κτλ. Δουκ. περὶ τῆς Ἀστρολ. 17, Ἀνθ. Π. 9. 250.

**ἑπταμναῖος, α, ον**, ἐπτά μνῶν βάρος ἔχων, Ἡούχ. ἐν λ. μο-λυβδῖς.

**ἑπταμοιρία, ἡ**, τὸ ἑβδομον μέρος, Παῦλ. Ἀλ. Ἀποτελέσμ. σ. 29.

**ἑπτα-μόριον ἢ ἑπτα-όριον**, τό, τὰ ἐπτά διαμερίσματα, χώ-ραν τε πολλὰν προέμενοι τῆς αὐτῶν, ἦν Σεπτεμιάγιον καλοῦσιν, ὅπερ ἐστὶν ἑπταμόριον Πλουτ. Ρωμ. 25, διάφ. γρ. ἑπταχώριον.

**ἑπτάμορφος, ον**, ὁ ἔχων ἐπτά μορφάς, Μεθόδ. 73C.

**ἑπτάμυξος, ον**, ἐπὶ λυχνίας ἐχούσης ἐπτά μυκτῆρας ἢ θέσεις δι' ἐλλύχνια, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 909B.

**ἑπτά-μύχος, ον**, ἔχων ἐπτά μυχοὺς, δηλ. πολλοὺς, ἐπτάμυ-χον σπῆος, «πολύμυχον» (Σχόλ.), Καλλ. εἰς Ἀδῆλ. 65.

**ἑπτάνευρον, πολύνευρον, ἀρνόγλωσσον**, Ἀπποῦλ. περὶ ἐννάμ. βοταν. 1, Παῦλ. Αἰγν. 7. 17.

**ἑπταξαν, Δωρ.** ἀντὶ ἐπτηξαν, γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ πτήσσω.

**ἑπταόριον, τό**, ἐπταβόριον, Γλωσσ.

**ἑπταοὔγκιον, τό**, τὸ ἔχον ἐπτά οὔγκιας, Γλωσσ.

**ἑπτα-πάλαιστος, ον**, ἔχων μῆκος ἐπτά παλαιστών (παλαμῶν), Σιέτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 321.

**ἑπτά-πεκτος, ον**, (πέκω) ἐπὶ αἰγός, «ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα» Ἡούχ.· «ἡ ἐπτάκις δυνάμενη καρῆναι· παίζει γὰρ τὸ κτερίαι ἢ κτε-



νίσκι· Σουΐδ. ὄνομα κωμικοῦ τινος ἔργου ἐνίοτε ἀποδοδόμενου εἰς τὸν Ὀμ.

ἐπτα-πέλεθρος, ὄν, ἔχων μέγεθος ἐπτά πλέθρων, Ἄρης ἐπταπέλεθρος Νόυν. Δ. 36.14.

ἐπτάπηγος, ὄν, ὁ ἔχων ἐπτά πηγάς, Κυρίλλου βίος Σάβα ἐν Cotel. Eccl. mon. τ. 3, σ. 252A.

ἐπτά-πῆχυς, ὄν, γεν. εὖς, ἔχων μῆκος ἐπτά πῆχεων, Ἡρόδ. 1. 68. κτλ.

ἐπταπλᾶνθης, ἔς, = ἐπτά πλανητῶν, Σεκούδου Γνωμ. 635.

ἐπταπλασιαζῶ, ὡς καὶ νῦν, μεταγεν.

ἐπταπλασιασμός, ὁ, Ἡρών Νεώτ. 121, 19.

ἐπτα-πλάσιος, α, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἐπτάσις τόσος, Πλάτ.

Ἐπιστ. 332A. — Ἐπίρρ. -ως, Ἐβδ. (Παροιμ. 5', 31).

ἐπτα-πλάσιων, ὄν, γεν. -ονος, = τῷ προγ., Ἐβδ. (Β' Βασιλ. IB', 6).

ἐπτά-πλευρος, ὄν, ἔχων ἐπτά πλευράς, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1 15.1. — ἐπτάπλευρον, τό, εἶδος βοτάνης, plantago, = ἀρνό-γλωσσον, Διοσκ. 2.153.

ἐπτάπληγος, ὄν, ἡ, = αἱ ἐπτά πληγαί, Μαλαλ. 65, 6.

ἐπταπλόος, ὄν, συντρ. -πλοῦς, οὖν, ὡς καὶ νῦν, Θεοδόσ.

Μελιτ. παρὰ Hardt εἰς Πολυδ. σ. 53.

ἐπταπλόω, ἐπταπλασιάζω, Γερμαν. Κωνσταντῖνός ἐν Θεορ.

Ἐκκλ. σ.149.

ἐπτα-πόδης, ὄν, ὁ, ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν, Θρήνην Ἰλ. Ο. 729· ἄζων Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 422, Ἡσύχ.

ἐπτά-πολις, ὁ, ἡ, περιέχων ἐπτά πόλεις· Ἐπτάπολις, δια-μέριμά τι τῆς Αἰγύπτου, Διον. Π. 251· καλούμενον Ἐπτανομῆς

ὑπὸ τοῦ Πτολ. 4. 5, Ἐπτάνομος ἡ -ία, ὑπὸ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π. ἐνθ' ἄνωτ.

ἐπτάπολος, ὄν, ἔχων ἐπτά πόλους, σφαῖρα Ἐπη Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 1, σ. 2. 4.

ἐπτά-πορος, ὄν, ἔχων ἐπτά πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Ὑμν. Ὀμ. 7.7· ἐπὶ τῶν Πλειάδων, Εὐρ. I. A. 7, Ρῆσ. 529, Ὀρ. 1005· Πληιάς ἐπτ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· ἐπὶ τοῦ Νείλου, Μόσχ. 2. 51, Διον. Π. 264.

ἐπτά-πους, ποδός, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος ἐπτά ποδῶν, Ἄριστ.

Ἄποστ. 564, Συλλ. Ἐπιγρ. 160.1, 19, Ἡσύχ.

ἐπτά-πύλος, ὄν, ἔχων ἐπτά πύλας· ἐπίθετον τῶν ἐν Βοιωτίᾳ

Θηβῶν, Ἰλ. Δ. 406, Ὀδ. Δ. 263, Αἰσχύλ. Θῆβ. 165, Εἰφ. Σοφ.

Ἀντ. 101, 119. — Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο ἐκατόμυλοι.

ἐπτά-πυργος, ὄν, ἔχων ἐπτά πύργους, ἐπὶ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ

Θηβῶν, Εὐρ. Φοίν. 245, κτλ.

ἐπτάρρον, ἄρρ. β' τοῦ πατέρω, Ὀδ. Ρ. 541.

ἐπτάρροος, ὄν, (ῥόος), ἔχων ἐπτά ρεῖθρα ἢ κοίτας, Αἰσχύλ.

Ἄποστ. 304, ἐνθα (ἀντὶ ἐνθα Νείλος ἐπτάρρους), ὁ Δινδόρφ.

ἐξέδωκε· Νείλος ἐνθ' ἐπτάρροος).

ἐπτάς, ἄδος, ἡ, ὁ ἀριθμός ἐπτά, Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20,

3, κτλ.

ἐπτά-σημος, ὄν, ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά χρονικῶν σημείων,

Ἡρακλ. 11. 9.

ἐπτα-στάδιος, ὄν, ἔχων μῆκος ἐπτά σταδίων, διωρυξ Σκύμν.

648· τὸ ἐπτ., χῶρος· ἐπτά σταδίων, Στράβ. 122, 124.

ἐπτα-στέριος, ὄν, ἀποτελούμενος ἐξ ἐπτά ἀστέρων, Κλήμ.

Ἄλ. 813.

ἐπτάστολος, ὄν, ἔχων ἐπτά στολάς, ἡ ἐπτάστολος φύσις, ἡ

ἐγούσα ἐπτά στολάς αἰθερίου (τοὺς πλανήτας), (Ὀριγ.) φιλοσοφ.

ἐκδ. Μί. σ. 3134· — δι. γρ. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 1221 ἀντὶ ἐπτάστομος.

ἐπτά-στομος, ὄν, ἔχων ἐπτά στόματα, πύλαι ἐπτ., ἐπὶ τῶν

ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Ἰκ. 401· οὕτως, ἐπτ. πύργωμα αὐτόθι

1221, Φοίν. 287· πόλις ἐπτάστομον Βάχ. 919· Θῆβας..

τάς πύλας ἐπταστόμιος Σοφ. Ἄποστ. 778· πρβλ. ἐπτάπυλος.

ἐπτά-στροφος, ὄν, = ἐπτά στροφῶν, συνιστάμενος ἐξ ἐπτά στρο-

φῶν, Ἡρακλ. σ. 134 Gaisf.

ἐπτά-στυλος, ὄν, ἔχων ἐπτά στύλους, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 339,

ἐκδ. Mil.

ἐπτασυλλαβία, ἡ, τὸ ἐπτασύλλαβον, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ.

τ. 3. σ. 328, 2.

ἐπτα-σύνλλαβος, ὁ ἐξ ἐπτά συνλλαβῶν, Ἐρραίμ. παρὰ Lambec.

Bibl. Caes. τ. 8, σ. 731D.

ἐπτασυστρόβητος, ὄν, τὸ ἐπτασυστρόβητον ὄργανον, τὸ

ἐπτάκις συστραφέν, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 31, 18.

ἐπτατάλαντος, ὄν, ἄξια· ἐπτά τάλαντων, Θεμιστ. 284B.

ἐπτα-τείχεις ἐξοδοί, αἱ ἐπτά ἐξοδοί (πύλαι) τοῦ τείχους τῶν

Θηβῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 284.

ἐπτάτοχος, ὁ, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως μετὰ τοῦ βιβλίου

τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ τῶν Κριτῶν, Σιδώνιος ἐν Ἐπιστ. 5.15.

ἐπτάτο, γ' ἐν. ἄρρ. β' τοῦ πέτομαι ἡ πέταμαι.

ἐπτά-τομος, ὄν, ἐν ἐπτά τόμοις, Σωκρ. 841A, Ψελλ. 927A.

ἐπτά-τονος, ὄν, ἔχων ἐπτά τόνους, ἐπτάφωνος, Τέρπανδ. 1,

Ἰων 3. 3, Εὐρ. Ἀλκ. 446.

ἐπτα-φάης, ἔς, ἐπταπλασίως λάμπων, Ὀρρ. Ὑμν. 6. 8

ἐπτα-φειγγής, ἔς, ἔχων ἐπτά φειγγί, Φίλων I. 504. 26, ἀνα-φύεται ἡ λέξις εἰς τοὺς ἐπτά πλανήτας.

ἐπτά-φθογγος, ὄν, ἐπτάφωνος, κιθάρα Εὐρ. Ἰων 881.

ἐπτά-φύλλος, ὄν, ἔχων ἐπτά φύλλα, πολύφυλλος, κράμβις

Ἰππώναξ 28.

ἐπτά-φωνος, ὄν, ἔχων ἐπτά φωνάς, περὶ στοῶς τινος ἐν Ὀλυμ-πία παρχούσης· ἐπταπλὴν ἡχώ, Πλούτ. 2. 502D, Λουκ. Περειγρ.

40, πρβλ. Πλίν. 36. 15.

ἐπτά-φωτος, ὄν, = ἐπταφάης, Ψευδο-Θεοφύλ. Β. IV. 1229D.

ἐπτάχᾶ, Ἐπίρρ., εἰς ἐπτά μέρη, Ὀδ. Ω. 434· οὕτως, ἐπταχῆ

Δίων Κ. 55. 26, ἐπταχῆ Φίλων I. 28, 43, ἐπταχῶς Γαλην. 19.

280, 9.

ἐπτά-χορδος, ὄν, ἔχων ἐπτά χορδάς· ὡσαύτως = ἐπτάτονος,

Ἄριστ. Πρβλ. 19. 25, κ. ἄλλ., Νικομαχ. Ἀρμ. 7. — Καθ' Ἡσύχ.

«ἐπτάχορδα» παλαιὰ μέλη δι' ἐπταχόρδου ἀδόμενα·.

ἐπτάχρονος, ὄν, ἐπτά χρόνων (βραχέων) ἐν τῇ προσωδίᾳ,

Δράκων 13. 28, Ἡρακλ. 3. 3.

ἐπτά-ωρος, ὄν, ἐξ ἐπτά ὥρῶν ἀποτελούμενος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 45.

ἐπτετηρίς, εἶδος, ἡ, ἑορτὴ ἀγομένη κατὰ ἐπτά ἔτη, ἔστι δὲ καὶ

ἐπτετηρίς ἐνταῦθα Ἄριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 78. 14, ἐκδ. Blass.

— Ἰδε Κόντιον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 149.

ἐπτε-ετής, = ἐπταετής, ἐπτά ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Χιωνίδης· ἐν

Ἡρώσιν 3, Ἄριστοφ. ἐν Βατρ. 418· ὄνομα πληθ. ἐπτεετής ἐν

Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121E· θηλ. ἐπτεετής, εἶδος, ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ.

480, ἐν Λουκ. Τοξ. 61.

ἐπτήμερος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ἐπταήμερος, ὄν, Ἰππ. 254. 18.

ἐπτε-ήρης, εἰς, ἔχων ἐπτά σειρὰς κωπῶν, Πολύβ. 1. 23, 4, Ἀθην.

203D.

ἐπτοημένως, μετὰ τάρβους, Πλανοῦδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 3. 244.

ἐπτορογυῖος, ὄν, (ὀργυῖα) ἔχων μῆκος ἐπτά ὀργυῶν, πῶδες

Σαπφ. 99.

ἐπτός, ἡ, ὄν, ἀντὶ ἐφθός, ἡ, ὄν, Γλωσσ.

ἐπτε-υσχυλος, ἡ, «ἡ δὲ ἐπτυσχυλος (κῶδ. ἐπτυσχυλος)· εἶδος ἐστὶν

ὑποδήματος· Α. Β. 16, 14, ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω γράφεται ἐπτυσ-

χυλοι· ὅθεν καὶ ἐπτυσχυλοι ὤφειλε διὰ τοῦ φ καὶ θ, καὶ γὰρ τὸ

ὕσχυλος δασύνεται. ἔστι δὲ τῶν υποδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξά-

πονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα· Ἐν Φωτίου. Λεξ. φέρεται·

«ἐπτύσχυλοι, ὑποδημάτιόν τι· κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι»· — Καθ'

Ἡσύχ. «ἐπτυσχυλ (Βοιωτ.)· ἀνδρείον ὑπόδημα».

ἐπτύροφος, ὄν, ἔχων ἐπτά ὀροφάς, «πατώματα», Διόδ. 14. 30·

πρβλ. Λοβ. Φρύν. 709.

ἐπυδρος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ ἐφρυδρος, Ἡρόδ. 4. 198.

ἐπύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπος, μικρὸν ἐπος, Ἀθην. 65A·

ποιμαίνον, Ἄριστοφ. Ἀχ. 398, Εἰρ. 532, Βατρ. 942. — Καθ'

Ἡσύχ. «ἐπύλλιοις» στίχοις·.

ἐπω, λέγω ἴδε εἶπον. (Ἐκ √FEP παράγονται ὡσαύτως τὸ

ἐπος (γραφόμενον Fεπος ἐν παλαιᾷ τινι ἐπιγρᾶφ. ἐν τῇ Συλλ.

Ἐπιγρ. 11. 3), ἐνFεῖπον, εἶπον, ἐν-έπω, ὁψ, ἄλλ' οὐχὶ τὸ

ἐσπον, ἐνέπω, ἐνείπον, ἔσκε· πρβλ. Σανσκρ. vak, vivakmi

(dico, voco), vāk (vox)· Λατ. voco, κτλ.· Παλαιο-Τυήλ.-Γερμ.

wahan, gewahnian (νεώτ. Γερμ. erwählen).

ἐπω, καταγίνομαι εἰς τι, παρὰ. εἶπον, κτλ.: τὸ ἐνεργητ. σχε-

δὸν δὲν εἶναι ἐν χρήσει, εἰμὴ ἐν συνθέσει, ἴδε κατωτ. Α: — Μέσ.

ἐπομαι, παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἐσπομαι (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ

ἀορ. β'), Ὀμ. Ὑμν. 29. 12, κτλ.: — παρὰ. εἰπόμεν, Ἐπικ.

ἐπόμεν Ἰλ.: — μέλλ. ἐφομαι: — ἀορ. β' μετὰ δασείας ἐσπόμεν

Ὀμ.: ἐσπέσθω Ἰλ. Μ. 350· ὑποτακτ. ἐσπονται Ὀδ. Μ. 349·

εὐκτ. ἐσποίμην Τ. 579. Φ. 77· ἀπαρ. ἐσπέσθαι Ἰλ. Ε. 423,

Ὀδ. Δ. 38· μετοχ. ἐσπόμενος Ἰλ. Κ. 246, Μ. 395. κτλ.·

(ἐπειδὴ τὸ ἐ- εἶναι μέρος τῆς ρίζης, ὁ Βεκκ. πιθανῶς σφάλεται

ἐπταγαγὼν τοὺς τύπους σπείσθω, σπώνται, σποίμην, σπείσθαι,

ἐσπόμενος· ἀν καὶ Ἐπικὴ τις προστακτ. σπεῖτο ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ.

Κ. 285, καὶ τὸ ἐ- βεβαίως ἀποκόπτεται ἐν τοῖς συνθετοῖς συνεπί-

σπεσθε Πλάτ. Κριτ. 107B· ἐπί-σπη Σοκρ. Ἰλ. 967, Πλάτ.,

ἐπισπείσθαι Πλάτ., ἐπι-σπόμενος Θεοκρ., κτλ., μετὰ-σπό-

μενος Ὀμ. — (Ἐκ τῆς √'EP, ἀντὶ ΣEP, παράγονται ὡσαύτως

αἱ λέξεις ὁπ-αδός, ὁπ-λον· πρβλ. Σανσκρ. sak, si-sak-mi, καὶ

sap, sapāmi (sequor), sakis, sakivas (socius)· Λατ. sequor,

secundus, ad-secla, socius, secus· Λαθ. seku).

Α. ἐνεργ. ἐπω, ἀσχολούμαι, καταγίνομαι εἰς τι, ἐν χρήσει

παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ ἀπλῶν: τὸν δ' εὐρ' ἐν θαλάμῳ περι-

καλλέα τεύχε' ἔποντα, «τοῦτον δὲ εὐρεν ἐν τῷ δωματίῳ περιέ-

ποντα καὶ ἐπιμελούμενον τῶν περικαλλῶν αὐτοῦ ὅπλων» (Θ. Γα-

ζης), Ἰλ. Ζ. 321: παν-αχού δ' ἀλλαχού (ὡς, ἀμφ' Ὀδυσῆα ἔπον

Ἰλ. Δ. 483· ἀμφὶ βοός ἐπετον κρέα αὐτόθι 776, κτλ.· μετὰ

Τυδέος υἱὸν ἔπουσα Κ. 516· περὶ τεύχε' ἔπουσιν Ο. 555),

αἱ προθέσεις χωρίζονται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδε ἐν λέξ.

ἀμφεῖπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω, περιέπω· γ' πληθ. ἐ-

πουσι ἀπαντὰ ἐν Νικ. Ἀλεξ. 429, 490, Θηρ. 508, 738.

Β. Μέσ. ἐπομαι, ἔρχομαι κατόπιν, ἀκολουθῶ. I. ἐπὶ



προσώπων, ἡ κατόπιν ἢ ἐν συνοδείᾳ τινός, ἀπολ., ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' αὖμ' ἔσπετο 'Ιλ. Δ. 472· ἡγήσατο, τοῖ δ' αὖμ' ἔποντο 'Οδ. Β. 413· ἡγείθ', ἡ δ' ἔσπετο, κτλ.: — Σύνταξ.: μετὰ δοτ., 'Ομ., κλ.: μετ' αἰτ. μόνον παρὰ Πινδ. Ν. 10 69 καὶ μεταγ. ποιηταίς, πιθαν. σφάλμα ἐν Δουκ. 'Ον. 51:—ὡσαύτως συγγ. ἐπομένης προθέσεως, ἔσπεσθαι ἅμα τινι 'Ιλ. Β. 534, κτλ.: ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἁμα ἐπαναλαμβάνοντο, οἱ τοι αὖμ' αὐτῷ 'Ἰλιον εἰς αὖμ' ἔποντο 'Οδ. Δ. 372, πρβλ. Ο. 541· καὶ ἀπολ., αὖμ' ἔποντο 'Ομ. (ἔτε ἀνωτ. Σοφ. 'Ηλ. 253, Αἴ. 814· σπανιώτερον, ἐπὶ τινος 'Οδ. Α. 278, Β. 197· ἐπὶ τινι· Εὐρ. 'Αλκ. 1032, Σεν., κτλ.: μετὰ τινι 'Ιλ. Σ. 234· μετὰ τινα Ν. 492· (καὶ παρ' Ἀετ., μετὰ τινος Ἀριστοφ. Πλ. 824)· σὺν τινι 'Οδ. Η. 304, κτλ.: ὅπισθεν 'Ηρόδ. 1. 45, κτλ.: ὡσαύτως, ἔσπεσθαι βράδην Σεν. Ἀν. 6. 5, 25· ἐπὶ βασιλείᾳ, ἐναντίον τοῦ βασιλέως, αὐτοῖ 1. 4, 14, κτλ. 2) ἀκολουθῶ, ἐπὶ ἀμφιπόλῳ, οὐκ οἶη, ἅμα τῆς καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο 'Οδ. Α. 331, πρβλ. 6. 84, κτλ.:—ὡσαύτως, συνοδεύω τινά ὡς τιμητικὴ συνοδεία, Λατ. *prosequi*, 'Ιλ. Α. 424· συνοδεύω τινά ὡς πομπὴς ἢ υπερασπιστής, 'Οδ. Γ. 376, 'Ιλ. Σ. 383. 3) ἐπὶ ἐχθρῶν ἐννοίας, παρακολουθῶ, διώκω, ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων ἔπει· Ἀργεῖοισι κελεύων Ἀ. 154, 165, 754, Ρ. 753, Φ. 256, κτλ.: ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἔποντο Δ. 474· (οὐδαμῶν ἐν τῇ 'Οδ.)· θηρίοις ἔπονται διώκοντες Σεν. Ἀν. 5. 4, 24. 4) συνακολουθῶ, δε καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπειθ' ἵπποις ἀθανάτοισι 'Ιλ. Π. 154, 'Οδ. Ζ. 319:—μεταρ., ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ τῆς δύναμει τοῦ ἀνθρώπου, ὡς γέρον, εἰθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὡς τοι γούναθ' ἔπειτο, αἶθε, ὥσπερ ἐν τῷ προσφιλῇ στήθει ὑπάρχει σοι· προθυμία, οὕτω σοι καὶ τὰ γόνατ' ἀκολουθοῦσιν· (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Δ. 314· γνόησιν χ' οἶη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται 'Οδ. Υ. 237, πρβλ. Λ. Θ. 140· ἔσπεσθαι τοῖς καιροῖς Πλουτ. Πομπ. 17. 5) ἐπὶ πληγέντος διὰ δόρατος δὲ ἐν τῇ ἐξελεύσει αὐτοῦ παρακολουθεῖ αὐτό, Θεοστορίδην.. δουρὶ τυχεράς νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἔσπόμενος πέσε δουρὶ προνήξ', αὐτὸς δὲ ἐσόμενος τῷ δόρατι κατέπεσεν ἐπὶ πρόσωπον· (Θ. Γαζής), 'Ιλ. Μ. 395· κινήθ' δὲ τρυφάλεια αὖμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ, κενὴ δὲ ἡ περικεραλαία ἅμα τῇ παχείᾳ αὐτοῦ χειρὶ ἐπέπτο· (Θ. Γαζής), δηλ. ἀποσταθεῖσα τῆς κεφαλῆς ἔμεινε εἰς τὴν χεῖρά του, Γ. 376· Σαρπητῶν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἐλὼν χεροῖ· ἔλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα, παρακολουθῶ, κατέπεσε, Μ. 398. 6) ἀκολουθῶ ἐπὶ τὰ ἔχον τινός, τῷ στίθῳ τῶν ἵππων Σεν. Ἀν. 7. 3, 43· ἀπολ., ἔσπεσθε, ὡς κύνες δ' αὐτ. ἐν Κυν. 6. 19. 7) ἀκολουθῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, νόμῳ 'Ηρόδ. 5. 18; Θουκ. 2. 35· ἔπου δὲ μηνυτήρος ἀφθέγκτου φραδαῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 245· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν 'Ιλ. 1053, 'Ηρόδ. 9. 16:—ἀποδέχεται πρόκλησιν, Σεν. Συμπ. 1. 7:—ἐπ. κακοῖς, ὑποκύπτειν αὐτοῖς, Σοφ. Τρ. 1074. 8) ἀπλῶς, ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, μόνον κατὰ προστ. ἔπει προτέρῳ, ἐλθε πλησιέστερον, 'Οδ. Ε. 91, 'Ιλ. Σ. 387. 9) παρακολουθῶ, ἰδίως διανοητικῶς, ἐννοῶ, Λατ. *mente assequi*, συγχὼν παρὰ Πλάτ., ἄρ' ἐπομαι σου τῷ λόγῳ; Πρωτ. 319Α· οὐχ ἔσπου τοῖς λεχθεῖσιν Πολιτ. 280Β· οὐχ ἐπομαι τοῖς λεγομένοις Εὐθύμ. 12Α. 10) ἐπὶ χρόνῳ, τοῖς ἐπομένοις, εἰς τὰς ἐπομένας γενεάς, Πλάτ. Φίλ. 17D. 11) ἀπροσ., ἔπεται διελθεῖν, εἶναι ἐπόμενον νά, Ἀριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 2, 1. II. ἐπὶ παιδαγωγῶν, οἷον ἐπὶ νυμφικῶν θώρων, ὅσα εἴκοι φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔσπεσθαι, ὅσα εἰναι πρέπον ν' ἀκολουθῶσιν αὐτὴν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, 'Οδ. Α. 278, Β. 197· ἔτε ἀνωτ. 4 καὶ 5. 2) ἐπὶ τιμῆς, δόξης, κλ., τούτῳ κ. κῦδος αὖμ' ἔψεται 'Ιλ. Δ. 415· οὕτως, ἀτῆ, τιμὴ ἔπεται τινι Ε. 512. 514· ὁλός, μῶμος, κτλ., συγχὼν παρὰ Πινδ.· πειθῶ δ' ἔπειτο καὶ τύχη Αἰσχύλ. 'Ικ. 523, κτλ.: ἢ οὐ γιγνώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἀλκή; ὅτι οὐδεμίαν υπέρσπασιν σὺ παρέχεις ὁ Ζεὺς; 'Ιλ. Ο. 140, πρβλ. 'Οδ. Υ. 237, Πινδ. Ν. 11. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854. 3) ἀκολουθῶ μετὰ τι, ἐπακολουθῶ, ἔσπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ καὶ ἀναισχυντίᾳ Σεν. Κύρ. 1. 2, 7, κτλ.: τὰ ἐπόμενα τινος, τὰ παρακολουθοῦντα, τὰ ἀποτελέσματα, Πλάτ. Πολιτ. 271Ε, πρβλ. Πολ. 394Ε· τὰ ἐπ. μεγέθη, τὰ προκύπτοντα μεγέθη ἐν τινι ἀναλογίᾳ, 'Εκκλ. 4) ἀκολουθῶ, συμφωνῶ, Πινδ. Ο. 2. 39, 13. 66· ἐπόμενα σωφροσύνη, συνῆθοντα πρὸς τὴν σωφρ., Πλάτ. Νόμ. 632C, 934C· τὰ τούτοις ἐπόμενα, τὰ ὁμαία τούτοις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 406D· ἀναγκαῖα καὶ ἐπ. ἀλλήλοισι, λογικὰς ἐπακολουθοῦντα, αὐτοῖ 486E· οὕτω καὶ ἐπὶ Νυμφῶν, οὕτε θνητοῖς οὕτ' ἀθανάτοισιν ἔπονται, δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὴν τάξιν οὕτε τῶν.. οὕτε.., 'Ομ. Γ. γν. εἰς Ἀφρ. 260.

ἐπωφάδιος, ον, ὁ ἐπωφάδεος, ἐξελθὼν τοῦ φῶς, 'Οπκ. Ἀλ. 1. 752. (Συνήθ. γραφ. ὑπωφάδιος.)

ἐπωφᾶζω: μέλλ. -άω (φών), κάθημαι ἐπὶ τῶν φῶν, «κλωσσῶ», τὸ πλεῖστον ἐπὶ πενήτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 8, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἄλλων φῶν, οἷον χελωνῶν, 5. 33, 3· ἐπὶ μελισσῶν, 5. 22, 10· ἐπὶ ἀραχνίων, κτλ., 5. 27, 3· ἐπὶ μαλακοστράκων, 5. 18, 9· πρβλ. ἐπῶζω. — Καθ' 'Ηούχ.: «ἐπωφᾶζουσι» νεοτετεύουσιν, ἐπὶ τοῖς φῶσι βῶσιν· — Κατὰ Σουῖδ.: «ἐπωφᾶζουσιν» ἐπὶ τοῖς φῶσι ἄδουσιν, βῶσιν.

σιν». II. μεταβ., ἐπωφᾶζω νεοσσούς, οὐ γὰρ ἐπωφᾶζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, ἀλλὰ διὰ τεχνητῆς θερμότητος, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 74.

ἐπῶφαις, εως, ἡ, τὸ ἐπωφᾶζειν, «κλωστήματα», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 6, 3· ὡσαύτως, ἐπωφασμός, ὁ, αὐτοῖ 6. 1, 2., 6. 9, 4. ἐπωφαστὴς, ἡ, ὅν, ἀρχαῖον ἢ συνηθίζων νά ἐπωφᾶζη, ἐπὶ πενήτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 12.

ἐπωθεῖα, ἡ, (δδελός) «ἐπιτίμιον ἐστὶν ἡ ἐπωθεῖα τὸ ἔκτον μέρος τοῦ τιμῆματος, ὅπερ ἐδόσαν οἱ διώκοντες τοῖς φεύγουσιν, εἰ μὴ ἔλοιεν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἐκάστην δραχμὴν ὁδολογῶν, ὅπερ ἔκτον ἐστίν, ἐν ἑξ ὁδοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης, ἐκ πολλῶν δὲ ἐστὶ τούτο οὕτως ἔχον μαθεῖν» Ἀρποκρ.:—ἐδίδετο δὲ ἡ ἀποζημίωσις εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἰδιωτικαῖς ὑποθέσεσιν, αἵτινες ἐκαλοῦντο δίκαι), ἐὰν οὗτος δὲν ἐπετύγχανεν νά λάβῃ τοῦλάχιστον τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, τὴν ἐπωθ. ὁφείλιν, τῆς ἐπωθ. κινδυνεύειν Δημ. 834. 25., 880. 10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 87 κέξ., Att. Process σ. 641. 729, κέξ., 'Ηούχ. — 'Ο Πλάτ. ἐν Νόμ. 921D μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δόλῳσιν τόκου, ἐνα ὁδὸν κατὰ δραχμὴν, ὡς ἦτο καὶ ὁ ἔφεκτος λεγόμενος τόκος (ἔτε ἐν λέξ. ἔφεκτος)· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει μᾶλλον ἀποζημίωσιν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς μὴ τηρήσαντας τὰ ὁμολογηθέντα.

ἐπ-ωδῆ, ἴων καὶ ποιητ. ἐπαιοδῆ, ἡ, ἄσμα ἀδόμενον ἐπὶ πάντων μαγικῶν ἄσμα, μαγικοὶ λόγοι, μαγικαῖα, ἐν χρήσει πρὸ πάντων πρὸς θεραπείαν τραυμάτων, ἐπαιοδῆ δ' αἶμα.. ἔσχεθεν 'Οδ. Τ. 457, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 384· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηγνέιν ἐπωδὰς πρὸς τοιμῶντι πῆματι, δὲν εἶναι ἴδιον σοφοῦ ἱατροῦ νά θρηγνολῇ ἐπωδὰς ἐπὶ ἔλκους ἀπαυτύνοντες, ἐντομήν, Σοφ. Αἴ. 582· ἐπὶ τῶν Μάγων, 'Ηρόδ. 1. 132· καὶ μ' οὐτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐποικισαῖσιν θέλξει Αἰσχύλ. Πρ. 174· φῶλον ἐπωδαῖς Σοφ. Ο. Κ. 1194, Σεν. Ἀπκμν. 2. 6, 10 κέξ.: ποῖαις ἐπωδαῖς ἡ λόγοις ἀλλοσκεσθαι Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 16· οὐτε φάρμακα.. οὐδ' αὖ ἐπωδαῖ Πλάτ. Πολ. 426B· θυοῖαι καὶ ἐπ. αὐτοῖ 364B· τὰς τελετάς καὶ τὰς ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 202Ε, κτλ.: μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, μαγεῖα διὰ τὴν ἐναντίον τινός, τούτων ἐπωδὰς οὐκ ἐποίησε πατὴρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 649.

ἐπώδης, ες, (ἐπῶζω) ὁ κακὸς ὄζων, ἐκπέμπων δυσωδία, ὡς τὸ δυσώδης, 'Ιππ. ἐν Γαλν. Δεξ.

ἐπωδικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἐπωδὸν (II), 'Ηφαιστ. 3. 3.

ἐπώδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπωδός (II), 'Ηούχ. ἐν λ. ἐπιρρήματα.

ἐπωδός, ὅν, (ἐπῶζω) ὁ ἄζων πρὸς τι ἢ ἐπὶ τινος, μεταχειριζόμενος λέξεις ἡ μαγικά μέσα πρὸς θεραπείαν τραυμάτων πρὸ πάντων, ἐπωδὸν μῦθοι Πλάτ. Νόμ. 903B.

6) ὡς οὐσιαστ., μάγος, ἐν συνοδικῷ μετὰ τοῦ γόης, Εὐρ. 'Ιππ. 1038, Βάκχ. 234· μετὰ γεν., ἐπωδὸν Ὁρηκίων ἀημάτων, ἐπωδὸν πρὶς παύσιν τῶν Ὁρηκίων ἀνέμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1418· ἐπ. τὸν τοιοῦτον Πλάτ. Φαῖδ. 78A:—μετὰ δοτ., συντελεστικός, ὀφέλιμος, ἐπ. γίγνεσθαι τοῖς νέοις πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 671A· νοσῶν ἀνὴρ νοσοῦντι.. ἐπ. ἐστὶ, εἶναι παρηγορία, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 51Ε. 2) Παθ., πρὸς μουσικὴν ἀδόμενος, φωνὰ Πλουτ. 2. 622D· κατάλληλος δι' ἄσμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 16. 3) ὁ ἀδόμενος ἡ λεγόμενος συμφῶνος πρὸς τι, μορφῆς ἐπωδὸν (ἐπώνυμον τὴ Ναύκιος) ἡ τί..; Εὐρ. Ἐκ. 1272. II. ἐν τῇ μετρ. ὡς οὐσιαστ.. 1) ἐπώδός, ἡ, (σκαπ. ἄρσεν., 'Ηφαιστ. σ. 129) ἡ μετὰ τὴν ὥδην, μέρος λυρικῆς ὥδης ἀδόμενον μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, Διον. Ἀλ. π. Συμ. 19. 2) ἐπωδός, ὁ, ὁ κατὰ πυκνὰ διαλείμματα ἐπαναλαμβάνοντος στίχος ἐν τισὶ ποιήματι ὡς ἐν Θεοκρ. 1. 64 κέξ. «ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' αὐτοῖς»: ἐν Βίοις 1, «αἰκίζω τὸν Ἀδωνιν» ἐπαίδουσιν ἔρωτες: ἐν Μόσχῳ 3, «ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθῳ ἄρχετε μοῖσαι»:—μεταρ., ὁ κοινὸς ἀπάσης ἀδολεσχής ἐπ., ὁ αἰ ἐπαναλαμβάνοντος λόγος, Πλουτ. 2. 507Ε.

6) δύο στίχων ὁ βραχύτερος, Ἰαμβικός δίμετρος ἐπόμενος τριμέτρῳ, ἐπινωθεῖς ὑπὸ Ἀρχιλόχου καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁρατίῳ ἐντεῦθεν μικρὰ ποιήματα γεγραμμένα εἰς τοῦτο τὸ μέτρον ἢ εἰς παρῶμοια μέτρα ἐκαλοῦντο ἐπωδοὶ 'Ηφαιστ. 12. 1, ἐπωδὰ Πλουτ. 2. 1141A.

ἐπωδόνεια, ἡ, πόνος, ὀδύνη, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 444.

ἐπώδυνος, ον, (δδύνη) πλήρης ὀδύνης, 'Ιππ. π. Ἀρχ. 'Ιητρ. 18, Προγν. 38· τραύματα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1205· δάκρυα Πλουτ. 2. 114D· ἀνάμ. συγχρ. -νέστερος 'Ιππ. π. Ἀρθρ. 816.—'Επίρρ.

-νωος, ὁ αὐτ. ἐν 'Επιδημ. τὸ Α. 975.

ἐπ-ῶζω, = ἐπωφᾶζω, Ἐπίχ. 96, Ἀηρ. ἡ Κρατύν. ἐν «Νεμεσί» 2· κλωζῶ ἡ κακκαίζω, ἐπὶ ὀρνίθος ἐπωφᾶζομένη, Ἀριστοφ. 'Ορν. 266· μεταφ. ἐπὶ τῆς Νιδῆς, τέκνοις ἐπῶξεν τοῖς τεθνηκόσι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 158· ἄλλ' ὁ Nauck ἀναφέρει τὸ ἐπῶξε εἰς τὸ ἐπώϊζω, ἐθρήνην ἐπ' αὐτῶν.

ἐπ-ωθέω, ἐπωθῶ, σπρώχνω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4, Πρωβλ. 16. 8, 7· οὐ τοῦ τὴν ὀρμὴν ἐπώσοντας δεῖται Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Ββλ. 445. 19.

2) ἐμπήγῳ με δύναμιν, ἐπωθούτων τῷ σιδήρῳ τὸν κοντὸν εἰς τοὺς ἵππους Πλουτ. Κράσσ. 27·



ἐπ-ωθίζω, = τῷ προηγ., σπρώχνω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπωθίζον-  
τος τοῖς κύμασι (ζεφύρου Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπ-ωκύνω, ἐς, ἀκίως δέξαι ἢ ἐνός, Ἰππ. 543. 49., 544. 17.

ἐπ-ωκύνω, καθιστῶ τι δέύτερον, ταχύνω, μὴ βλακεύων, ἀλλ'  
ἐπωκύνων τὴν ἐνέργειαν Ἰαλίν. 6. 100.

ἐπ-ώλεθρος, ον, (διέθρος) = διέθρος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 203.

ἐπ-ωλένους, ον, ἐπὶ τῆς ὠλένης, τοῦ βραχίονος, Ὀμ. Ὑμν.  
εἰς Ἰερμ. 433, 510, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 557.

ἐπωμάδιος, ον, (ῶμος) ὁ ἐπὶ τῶν ῶμων, πτέρυγας γὰρ  
ἐπωμασία(ι)ς φορεῖ (φόρει Alirens) Θεόκρ. 29, 29, πρβλ. Ἀνθ.  
Παν. 4. 108.

ἐπωμαδόν, Ἐπίρρ., ἐπὶ τῶν ῶμων, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 738, Κόιντ.  
Σπ. 13. 541, Ἀνθ. Παν. 4. 279, Σουίδ.

ἐπ-ωμίδιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄμου, φλέψ Ἰππ. 277. 36,  
48: — ἐπωμίδιον, τό, μικρὰ ἐπωμία, Ἀπκ. I. 819. 91, ἔκδ.  
Schweighaeuser 1785.

ἐπ-ωμίζομαι, Μέσ., θέτω ἐπὶ τοῦ ὄμου μου, Ψευδο Λουκ.  
Φιλόπατρ. 4.

ἐπώμιος, ον, = ἐπωμάδιος, Λουκ. Ἐρωτ. 44, Ἀλκίφρων 1. 1.

2) ὡς οὐς, τὸ ἐπώμιον, = ὠμοφόριον, Ψευδο-Ἀθαν. IV.  
264B, = ἐπωμίδιον, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 721, 23.

ἐπωμῖς, ἰδός, ἡ, (ῶμος) τὸ ὑπερέχον ἄκρον τοῦ βραχίονος ἐνθα  
συνδέεται μετὰ τοῦ ὀσ. οὗ τῆς κλειδός, αὐτὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος  
ἀκρωμία καὶ ὠμον κεφαλὴ καὶ ἐπωμῖς καὶ ἀκροκόλια (Πολυδ. Β'.  
137), Ἰππ. π. Ἀδρ. 780, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13, πρβλ. Greenhill  
Ἡεθρ. 199. 9' κατὰ τὸν Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 12, 1) τὸ ὀπί-  
σθιον αὐχένος μόριον ἐπωμῖς: ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φυσίον.  
6. 14

2) παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ῶμος, Ἀχαιοὺς παρ'  
Ἀθην. 414D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 143, Ἀνθ. II. 9. 588.

3) τὸ μέτωπον ἢ τὸ ὑψηλότατον μέρος τοῦ πλοίου, Ἀνθ. II. παρὰ 15.  
II. τὸ μέρος τοῦ γυναικείου χιτῶνος τὸ ὅποιον ἐκαρφύνοτο παρὰ  
τὸν ὦμον διὰ περὶ ὧν, ἡ τοῦ ὦμου ταινία, Εὐρ. Ἐκ. 558, φαίνουσα  
μαστόν λελυμένης ἐπωμίδος Χαίρημων παρ' Ἀθην. 608B: —  
ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ ἐρέτου, Εὐρ. I. T. 1404 ἴδε Βακχίρου  
Χαίρηλ. 425. — Κατὰ Σουίδ. «ἐπωμῖς, εἶδος περιβολαίου», κατὰ δὲ  
Ἰσίδ. «ἐπωμίδα» ὡς λέντιον, ἱερατικὸν περιβόλαιον. 2) =  
τῷ Ἐβρ. עֲוֹמָה. ὅπερ ἐφόρου αἰ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς, Ἐβδ. (Ἐβρδ.  
KII', 6, KΘ', 30).

3) = ὠμοφόριον. Ἀποφθεγμ. Πατέρων  
284A. 4) = παραστώς, θύρα, Ἐβδ. (Ἰεζεκίηλ ΜΑ', 2).

ἐπωμοσία, ἡ, (ἐπώμιον) = ὑπωμοσία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ.  
Πλ. 725.

ἐπώμοσις, εως, ἡ, τὸ ὀρκίζεσθαι ἐπὶ τινι, Εὐστ. Ἰλ. 809, 32.

ἐπωμότης, ὁ, πρῶτος τοῦ ὀρκίου, ἐνορκὸς δικαστής, Ἐπιγρ. Λο-  
κριχὴ ἐκδ. Ἰω. Οἰκ., Hicks 31. 10, πρβλ. ὀρκωμότης.

ἐπώμοτος, ον, (ἐπώμιον), ὠρκισμένος, οὐνεχ' ὀρκων οἴσιν  
ἦν ἐπώμοτος (διάφ. γρ. ἐνώμοτος) Σοφ. Αἴ. 1113 οὐκ ἐπώμο-  
τος λέγων δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν, ὁ αὐτ.  
ἐν Τραγ. 427, πρβλ. ἐνώμοτος.

II. Πάβ., μάργους τῶν ὀρ-  
κων, ὡς τὸ ὀρκίος, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, «τουτέστι τοῦ ὀρκου  
ἐγγυήτην» (Σουίδ.), Σοφ. Τραγ. 1188.

ἐπώνια, τά, (ῶνῃ), φόρος δι' ἐμπορεύματα ἀγοραζόμενα ἢ  
πωλούμενα, «τὰ δὲ καταβαλλόμενα ὑπὲρ τῶν πιπρασκομένων, τέλη  
ἐπώνια λέγουσιν» Πολυδ. Ζ', 15, πρβλ. Ἀρπ. ἐν λ., (ἀλλ' ἐπω-  
νία, ἡ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 668. 30) πρβλ. Böckh P. E. 2. 37.  
κατὰ τὰ Α. Β. (40.7) ἐπώνια: τὰ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσδιδομένα  
ἔξωθεν χάριτος ἔνεκα».

ἐπωνυμῖα, φέρω ἐπώνυμον, ἐπονυμίζομαι, τὸν ἐκεῖθεν ἐπω-  
νυμοῦμαι Μ. Ἀνομ. τ. Α', σ. 292, 23, ἔκδ. Α.

ἐπωνυμία, Ἰων. -ιη, ἡ, (ἐπώνυμος), ἐπώνυμον, ὄνομα διδο-  
μενον κατόπιν ὡς ἐπώνυμον, «παρὰνῶμεν, ἐκ τίνος ἀπορρέει, ἢ ἐκ  
τοῦ ὀνόματος προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. cognomen, ὡς Ἐπα-  
φρος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 46' Πολυνεϊκῆς ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 829' ἐπ.  
ποιεῖσθαι, ἐπονυμίζεσθαι, Ἡρόδ. 2. 42' ἔθεν ἔθετο τὰς ἐπω-  
νυμίας ὁ αὐτ. 4. 45' ἐπὶ τίνος, κατὰ τὸ ὀνομα τίνος, 1. 49'  
οὕτως, ἔχειν ἐπ. ἐπὶ τίνος 4. 45, 107' καλεῖσθαι ἐπωνυμίην  
ἐπὶ τίνος 1. 14' κατὰ ἐπωνυμίην τινὸς κεκληῖσθαι 1. 173'  
ἔχειν ἐπ. ἀπὸ τίνος 2. 42', 7. 121 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2.  
102, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C: τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας, ἐκ τοῦ ὀνόματος  
τῆς θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 626D, πρβλ. Κριτ. 114A' ἐπ. ἀρ' ἐαυτῶν  
παρέχουσαι Θουκ. 1. 3' ἀλλὰ, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας..  
ἔχειν, οἱ ἐδωκε τὸ ἐαυτοῦ ὄνομα εἰς τὴν χώραν, αὐτῶν 9' ἐπ. τινὶ  
Μαργίτην τίθεσθαι, ἐπονυμίζουσαν τὴν Μ., Αἰσχίν. 76. 24' ἂν τὸ  
ἄνθρωπον εἰς τὸ ὑποκείμεν., δύνανται νὰ διαμεῖνῃ κατ' ὄνομασιν,  
προσελθόντες τὴν ἐπωνυμίαν.. συκοφάντης ὁ αὐτ. 41. 14'  
ἀλλὰ, ἔχουσα τὴν ἐπ. τὴν τοῦ δ' ἐστιν Πλάτ. Φαῖδρ. 921B  
ὡσαύτως μετὰ προσθήκης ἀπαρεμφ., ἐπ. ἔχει εἶναι τι, ἔχει ὄνομα  
δε εἶναι τι, δύνανται νὰ εἴπω τις οἱ εἶναι, αὐτῶν 102C' ἐπ. ἔχει  
τὸ.. καλὸς γὰρ ὁ ἀδελφὸς κεκληῖσθαι Ξεν. Οἰκ. 12. 2' ἐπ. ἔχοντος  
Θασίου εἶναι Ἡρόδ. 2. 44' ὡς ἐπίρρ., Ὀλυμπίῳ ἐπωνυμίην,  
κατὰ τὸ ἐπώνυμον, αὐτῶν, πρβλ. 4. 116., 5. 92. 2) καθόλου,  
ὄνομα, ὁ αὐτ. 2. 4, κτλ. πρβλ. ἐπωνύμιος.

ἐπωνύμιον, τό, = τῷ προηγ., Διον. Ἀλ. 5. 19, Πλουτ. Πύρρ.  
1., 2. 560F.

ἐπωνύμιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. (I. 3), κεκλημένος  
κατὰ τὸ ὄνομα τίνος, τινὸς Ἡρόδ. II. 1. 58, Ἡρόδ. 2. 112' ἐπωνυ-  
μίαν χάριν νίκας Πινδ. Ο. 10 (11). 95' τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν,  
τὸ ἐνταῦθα συνώνυμον. Πλάτ. Φαῖδρ. 250E.

ἐπώνυμος, ον, (δύναμις, Αἰσχ. ἀντὶ ὀνομα), φερώνυμος, τῷ  
δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομα' ἐστὶ ἐπώνυμιον. φερώνυμον, Ὀδ. T. 409'  
Ἀλκυονίδην καλέεσκον ἐπώνυμιον, οὐνεκ' ἀρ' αὐτῆς μήτηρ  
Ἀλκυονίδος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα κλαίει, «Ἀλκυονίδην  
ὀνόμαζον φερώνυμος, διότι ἡ μήτηρ αὐτῆς θρήνον ἔχουσα Ἀλκυονίδος  
τὴς πολλὰ πενθούσης ἔκλεινε» (Θ. Γαζής), Ἰλ. I. 562 (558), πρβλ.  
Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 373' Κύκλωπας δ' ὄνομα' ἦσαν ἐπώ-  
νυμοι, οὐνεκα.. Ἡσιόδ. Θ. 144, πρβλ. 282: — ὅταν παραλεί-  
πεται ὁ λόγος, τὸ ὄνομα καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐκφραστικὸν τοῦ πράγ-  
ματος, Ἀρήτη δ' ὄνομα' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἔηλ. ἡ εὐκτῆ, Ὀδ. Η.  
54' κάρτα δ' ὦν ἐπ., πομπαῖος ἱσθί, ἐπὶ τοῦ πομπαίου  
Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 90' Ζεὺς ἀλεξήτηριος ἐπ. γένοιτο,  
εἴθε νὰ γένῃ ἀλεξήτηρ, ὑπερασπιστής, κατὰ σημαίνει καὶ τὸ ἐπώ-  
νυμον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπὶ τῷ Θῆβ. 8, πρβλ. 405' ἐπωνυμίῳ  
δὲ κάρτα, Πολυνεϊκῇ λέγω αὐτῶν 658' ὦ Πολυνεϊκές, ἔφους  
ἀρ' ἐπώνυμος, ὁρθῶς ἐπωνομάσθης.. Εὐρ. Φοῖν. 1495' πρβλ.  
φερώνυμος.

2) ὀνομασμένος προσεῖς, ἔχων ἐπώνυμον,  
Ἡρόδ. 5. 45' πολλῶν ὀνομάτων ἐπ., καλούμενη διὰ πολλῶν  
ἐπωνύμων, ἐπὶ τῆς Ἀρροδίτης, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 2.

3) παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὀνομασθεὶς κατὰ τὴν πρόσωπον ἢ  
πράγμα, μετὰ γέν., εἰς τὸ δ'.. ἐπώνυμιον γένος Πελασγῶν,  
λέγει ὁ βασιλεὺς παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 252', πρβλ. Πρ. 850, Σοφ. Ο.  
Κ. 65' ἐπ. ὀρνιθίος Πινδ. I. 6. 78, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 11' ἐνθεν  
ἐστ' ἐπ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 689' ἐπ. δεῖπνα Οὐέστον Εὐρ. Ὀρ.  
999' ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ τίνος Ἡρόδ. 4. 184' ἐκ τίνος Ἀνθ. Π.  
779' ἀπὸ τίνος Σκύν. 546: — ὡσαύτως μετὰ δοτ. (πρβλ. Ὀδυσ-  
σεύς), Σοφ. Ἀποσπ. 403' ποιεῖν ἐπώνυμιόν τινι Πλάτ. Νόμ.  
969A' ἐπ. ἐαυτῷ Διον. Ἀλ. I. 71' τὸ ἐπ. = ἐπωνυμία Πολυδ.  
5. 21, 7, κτλ., καὶ οὕτω, τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτι.., εἰς  
τὸν μὲν τὸ ἐπώνυμον ἐδόθη, διότι.., Ἡσιόδ. Θ. 282. — Ἐπίρρ.  
-μως, ἐκ τίνος Ἀθην. 121A πρβλ. τὸ προηγ.

II. ενεργ.,  
δίδων τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὴν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἀλλ' αὐτὸ μὴ οὐ  
παῖ, λαδὼν ἐπώνυμον (ἐνν. τὸ σάκος), ὅπερ σοὶ δίδει τὸ  
ὄνομα σου (: Εὐρουσάκης), Σοφ. Αἴ. 574.

2) ἐν Ἀθήναις,  
οἱ ἐπώνυμοι (ἐνν. ἡρώες), ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ τῆς Ἀττικῆς ὀνομα-  
σθῆσαν, ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 28, Ἰσοκρ. 382D, Δημ. 548. 3,  
Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 31. 19 κ. ἀλλ. (ἐκδ. Blass), Παισ. 1.  
5, 2, κλ.

6) ἀρχων ἐπώνυμος, ὁ πρῶτος τῶν ἐνέναι  
ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποῖου ὀνομάζετο  
τὸ ἔτος, Παισ. 3. 11, 2, Πολυδ. Η'. 85, 89, Σουλ. Ἐπιγρ. 186,  
189, 190-6, 376 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2. 2: — οὕτως ἐπὶ τῶν  
ἐφόρων τῆς Σπάρτης, Παισ. ἐνθ' ἄνωτ. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ὑπάτων,  
Ἡερωδιαν. 1. 16, κλ.

ἐπωπάω, (ἐπώποιμαι) = ἐφοράω, ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω,  
Λατ. inspicere, πολλά Αἰσχύλ. Χο. 693' πάντα φρενὶ ὁ αὐτ.  
ἐν Εὐμ. 275' ὁδηγῶ, διευθύνω, γλώσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ  
[Πειθῶ] αὐτῶν 971' — πρβλ. Ἠσυχ. ἔθνα καὶ ὁ τύπος ἐπωπάζει  
ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ.

Ἐπωπετής, «Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίους» Ἠσυχ.

ἐπωπεύς, εως, ὁ, ἐπιτηρητής, ὑποπτεῖν παρ' Ἀγαθαρχίδ. σ. 24.

ἐπωπή, ἡ, τόπος ἐξ οὗ ἐπιθίλπει τις, σκοπία, Αἰσχύλ. Ἰκ. 539.

ἐπωπίς, ἰδός, ἡ, (ἐπώποιμαι) σύντροπος, ἀκόλουθος, Λυκόφρ. 176.  
ἔθνα ἴδε Τζέτζ. σ. 946 Müll.

II. ἐπωπίς, ἡ ἐπιθίλπουσα,  
φυλάττουσα, «ἐπωπίδες» ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι παρὰ Λακεδαιμονίους  
Ἠσυχ., ἔθνα ὁ Kuster ἐπωπητῆ. — Ἐπωπίς, Δημήτηρ παρὰ Σι-  
κυωνίους Ἠσυχ.

ἐπωρεῦναι, «ῥαῖα συνιλεῖν» Ἠσυχ.

ἐπωρεῖζω, (ῥα) μεριμνῶ, Ἠσυχ.

ἐπ-ωροφία, ἡ, ἀνωτέρα στέγη, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 81.

ἐπῶρσε, ἀρ. α' τοῦ ἐπῶρνυμι· ἐπῶρτο, Ἐπ. ἀρ. 6' παθ.

ἐπ-ωρύω [ῶ], ὠρύομαι ἐναγίον τινός, Ἀνθ. Π. 9. 311' ἐν τῷ  
Μέσ., Ἐβδ. (Ζαχ. ΙΑ', 8).

ἐπωρσις, εως, ἡ, σπρώξιμον πρὸς τι, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3.

ἐπωστρίς, ἰδός, ἡ, ἡ ὠλύουσα ἐτέραν ὀπισθεν πρὸς τὸ ἀνανταίς.  
— Καθ' Ἠσυχ.: νεπωστρίδες αἱ ἐπὶ Σάμον ταῖς γυναῖξιν τὴν δε-  
ξιὰν χεῖρα ἐπὶχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν.

ἐπ-ωπειλοῦμαι, Παθ., ωπειλοῦμαι κατὰ τὴν ἐπιράνειαν, Ἀρετ.  
περὶ Διὸς Χρυσ. Νουσ. 2. 4.

ἐπωπιδέας, αἱ, (ὥς) δοκοῖ ἐξέχουσαι ὡς ὧτα ἐκατέρωθεν τοῦ  
προσθίου μέρους τοῦ πλοίου, ὁπότεν ἐρρίπτοντο αἱ ἀγκυραὶ, Εὐρ. I.  
T. 1350' ἐνίοτε ἰσχυροποιούμενα ὥς ἀνθίσταται εἰς τὴν προσθί-  
αν ἐλκρικοῦ πλοίου, Θουκ. 7. 34, 36, ἔθνα ἴδε Arnold., Θεοφρ.  
π. Φυσ. Ἰστ. 5. 7, 3, Φιλόστρ. τ. 2, σ. 322, 17 ἔκδ. Kayser, πρβλ.  
Σπάρτ. 138, Διόδ. 17. 115: — Ἰων. ἐν Ἀπκ. Ἐμφρ. 5. 107. 2)  
λαδὶς ποτηρίου, Σχόλ. εἰς Κλήμ. 788C.



ἐπ-ωφέλεια, ἡ, ὠφέλεια, κέρδος, Δημόκρ. παρὰ Στράβ. 452.22.  
ἐπ-ωφέλεια, ὠφέλιον ἢ βοηθῶν τινα εἶς τι, τινὰ τι, τινὰ οὐδὲν  
Σερ. Πλ. 1005, Εὐρ. Ὀρ. 955, Ἀριστοφ. Νεφ. 1442, Πλάτ., κτλ.:  
ἐπ. τινα, βοηθεῖν, ἐπικουρεῖν, Σοφ. Πλ. 578, Φιλ. 905, 1371.  
τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 441, Εὐρ. Ἀνδρ. 677· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 843C.—Πλάτ., λαμβάνω βοηθειαν, Φαλάρ. Ἐπιστ. 113:—ἐν Σοφ. Ο. Κ. 541, ἐδεξάμην δῶρον, ὁ μήποτ'· ἐπωφέλεια πόλεος ἐξελεσθαι, ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὸ ἐπωφέλεια ὡς ὠφέλιον, εἴθε νὰ μὴ εἶγον δεχθῇ. Ὁ Ὀρμ. πειράται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν διὰ τινος ἐρμηνεύας λίαν βεβιασμένης, ἵδε τὴν σημειώσιν αὐτοῦ. Ὁ Jebb ἔχει ἐπωφέλεια, ἵδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ καὶ τὸ παράρτημα ἐν σ. 278.

ἐπωφέλεια, τό, βοηθῆμα, ταμίευμα, βορᾶς Σοφ. Φ. 275.  
ἐπωφέλης, ἐς, βοηθῶν, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Πολυδ. Ε', 136, καὶ ἄλλοι Γραμματ.—Ἐπίρρ. -λῶς, Πολυδ. Ε', 135, Θεμιστ. 252A, 278C.—Παρ' Ἡσυχ. παροξυστικῶς: «ἐπωφέλης: ὁ καλούμενος ἐφιάλτης».

ἐπωφέλια, ἡ, = ἐπωφέλεια, Ἀνθ. Π. 6. 33.  
ἐπωφέλιμος, ὄν, = ἐπωφέλης, Χρυσ. Ἐπη 6.  
ἐπώχματο, παλαιὸν Ἑπικ. γ' πληθ. ὕπερσ. Παθ. ἐν Ἰλ. Μ. 340, πᾶσαι γὰρ [πύλαι] ἐπώχματο, πᾶσαι ἦσαν κεκλεισμέναι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὁρὴ γραφῇ, καὶ ὅτι ὁ τύπος ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ἐπέχω (πρὸλ. ὄχσεύς). Ὁ Ἀρίσταρχ. πιθαν. ἔγραψεν ἐπώχματο (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ἐποίγω, ὅπερ ὁμοῦς δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ σημαίη τὸ κλείειν ἢ εἶναι κεκλεισμένον), Σχολ. Ἐντε. ἐν τόπῳ.—Ὁ Ζηνόδοτος προέτεινε πᾶσας γὰρ ἐπώχματο, ὁ ὁρθοῦς ἔβασεν εἰς πᾶσας τὰς πύλας (ἐκ τοῦ ἐποίχομαι), Σχολ. ἐν τόπῳ, Εὐστ. 909.13.

ἐπ-ωχρος, ὄν, ὀλίγον ὠχρός, Ἰππ. Κεφ. Τρωμ. 911.  
\*ἔρα, ἡ, τὸ λατ. terra, γῆ, μόνον παρὰ Γραμμ.: ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. ἐραζε, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἐραζε Ὀδ. Ο. 527· ἀπὸ δ' εἰδαστα χεῦεν ἐρ. Χ. 85, πρὸλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 419. 471· οὕτω, νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἐρ. Ἰλ. Μ. 156· οὐμὸς δὲ πότμος.. κυρῶν ἄνω ἐρ. πίπτει Δίσχυλ. Ἀποσπ. 155· βραβύλοισι καταβρίθοντες ἐρασδε Θεόκρ. 7.146· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θάλλειν Μόσχ. 2. 66.

ἔραδος· ἀπαρὰ τὸ ἐρίζειν· νείκος, συνδρομή, λοιδορία, ἀνεξικακία· Ἡσυχ.  
ἔρατα, «ὁ κλάδος» σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυθαλῶδες· Σουῖδ.

ἐραῖμαι, ὅ' ἐνικ. ἐρασαι Εὐρ., Ἐπικ. ἐρασσαι Θεόκρ. 1. 78· ὅ' πληθ. ἐράσασθε (ὡς τὸ ἀγάσασθε), Ἰλ. Π. 208· γ' ἐνικ. ὑποτ. ἐρηται, Δωρ. ἐράται, Πινδ. Π. 4.164· εὐκτ. ἐραίμην, ὁ αὐτ. 11.76· παρὰτ. ἡράμην [ᾶ], Σαπφ. 37, Θεόγν. 1346, Πινδ., Θεόκρ.: μέλλ. ἐρασθήσομαι Δίσχυλ. Εὐμ. 852· ἀόρ. ἡράσθην Ἀλκμ. 17, μετοχ. ἐρασθεῖς Ἠρόδ. 1. 8, 96, Δίσχυλ.· ἄλλα παρ' Ἐπικ. καὶ τῷ Πινδ. μέσ. ἀόρ. ἡράσάμην (ὁπόθεν οἱ Ἐπικ. τύποι ἡράσαστο Ἰλ. Υ. 223, Δίσχυλ. 26· καὶ ἐράσαστο Ἡσιόδ. Θ. 915, Πινδ. Π. 2. 50)· πρkm. ἡρασμαι Παρθέν. 2. 3:—παρὰ πεζολόγοις ὁ ἐνεστώς καὶ παρὰτ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐράω, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι τύποι ἐκ τοῦ ἐραμαι. Ἐρῶ, εἶμαι «ἐρωτευμένος», ἀγαπῶ ἔμμανῶς, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο φύλων διεγερτικῶν παθῶν, ἔχω ἔρωτα πρὸς τινα (ἵδε ἐράω), ὡς αἰσέται παρ' Ὀμ.· κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὡς σοο νῦν ἐραμαι, «ἐρῶ, ἐπιθυμῶ» (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 446, Ξ. 328· τῆς.. ἡράσατ' Π. 182· τῶν.. ἡράσαστο Υ. 223· λέχους Εὐρ. Μῆδ. 491· ἐπὶ γυναικός, ἡ.. ἡράσατ' Ἐνιπῆρος Ὀδ. Α. 238· μετὰ συνοστῇ. αἰτ., ἐρ. μέγαν γ' ἔρωτα Εὐρ. Μῆδ. 697.—Παρά τῷ Ἀλκίφρ. 1. 18, ἀντὶ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδείας ἡράσθης, ὁ Κόβητος προτείνει ἡρέθης.

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαπῶ ὑπερμέτρως, σφύδρα ἐπιθυμῶ, ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου Ἰλ. I. 64· φυλόπιδος.. ἔης τὸ πρὶν γ' ἐράσασθε Π. 208· ἐρασθεῖς τυραννίδος Ἠρόδ. 1. 96· τῶν ἀπεόντων Πινδ. Π. 3. 35· καλῶν αὐτόθι 11.76· γῆς τῆρος Δίσχυλ. Εὐμ. 852· κείνων ἐραμαι Ἀριστοφ. Σφ. 751 (λυρ.)· οὕτω. Πλάτ., κλ. 2) μετ' ἀπαρ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, οὐκ ἐραμαι πλουτεῖν Θεόγν. 1151· ἡράτο ἐπιθαύειν Πινδ. Π. 4.164· ἐραμαι πυθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 511· λαβείν τι Εὐρ. Μῆδ. 700· φαγεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146· οὕτω παρὰ Πλάτ., κλ.:—ἀπολ., οὐκ ἐραμαι, δὲν ἔχω τοιαύτην ἐπιθυμίαν, Πινδ. Ν. 1. 44.

ἐρανάρτος, ὁ, ὁ ἐξ ἐράνων σιτιζόμενος, Σύνοδ. Χαλκιδ. 1065B.  
ἐραν-ἀρχης, ου, ὁ, ὁ πρόεδρος ἐράνου, ὁ συλλέγων τὰς συνεισφοράς, Διογ. Δαέρτ. 6. 63, Ἀρτεμίδ. 1. 17., 2. 36.—Καθ' Ἀρποκρ. ἐν λέξει πληρωτῆς: «πληρωτὴς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἐράνον τοῖς ἡτοῖ λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις· εἰεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι».

ἐραν-ἐμπολος, ὄν, ὁ διατρεφόμενος διὰ συνεισφορῶν, «ερανέμπολος: οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες» Ἡσυχ.

ἐρανίζω, ἐρανὸν αἰτῶ ἢ υποβάλλω εἰς ἐράνον, μετ' αἰτ. προσ., τὰ τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας Δημ. 1482. 2.

2) συλλέγω διὰ συνεισφορᾶς, ἐπαίτῳ ἢ δανεί-

ζομαι, στεφάνους Δίσχιν. 60. 4· ἐρ. φίλον παρὰ φίλοις Πλάτ. Νόμ. 915E· μεταρ., φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνδυάζω, εἰς ὅλον Ἀνθ. Π. 9.13, πρὸλ. 11, Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 1. 12· τὰ σώματα, ἐπισωρεύειν αὐτά, Δίων Κ. 43. 38· ἡράνισαι (ἐ' ἐν. παθ. πρkm.) νεφέλαις, εἶσαι ἐξωγκωμένους ἐκ.. Ἀνθ. Π. 9. 277.—Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτὸν, δανείζομαι, τροφήν παρ' ἐτέρων Πλούτ. 2.1058C, πρὸλ. Πολυδ. Δ', 43· πανταχόθεν ἡδονὴν ἐρανίζεσθαι Λουκ. Βίων Ἠρᾶς 12, πρὸλ. π. Ὀρχ. 49· ἀπολ., Διογ. Α. 9. 50.

II. βοηθῶ διὰ συνεισφορᾶς, τινι Δημ. 999. 24· καὶ ἀναγνωστὸν πολλοῖς ἀντὶ πολλοῦς ἐν Ἀντιφ. 117. 33.—Παθ., βοηθοῦμαι διὰ συνεισφορᾶς, ἐρανισθεῖς πρὸς τῶν φίλων Διογ. Α. 8. 87.

ἐράνικος, ἡ, ὄν, περὶ ἐράνου, ἡ ἀνήκον εἰς ἐράνον, ἐρ. δίκη, περὶ ἐράνου, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 15 (ἐκδ. Blass), Πολυδ. Η', 37· νόμος ἐρ. αὐτόθι· ἐρ. λόγος, λόγος τις (τοῦ δεινάρχου) περὶ ἐράνου, Διονυσίου Ἀλ. Δειναρχ. 12· ἀκροάσεις ἐρανικαί, ἀκροάσεις δι' ἐράνου, διδασκαλία ἐπὶ μισθῷ, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212C.

ἐράνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐρανος, «ἐράνιον» ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον· Ἡσυχ.

ἐράνεις, εως, ἡ, συλλογὴ συνεισφορῶν, συνεισφορὰ, Πλάτ. Νόμ. 915E· προσέτι, ἐρανισμός, ὁ, Διον. Ἀλ. 6. 96.

ἐρανιστέον, ῥημα. ἐπὶ τοῦ ἐρανίζω, δεῖ ἐρανίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 785.

ἐρανιστής, οὗ, ὁ, ὁ συνεισφέρων εἰς ἐράνον (σύλλογον ἐρανιστῶν), ἐστιᾶν ἐρανιστάς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 356, πρὸλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20., 8. 9, 5, Ἀθην. 362E· πρὸλ. ἐρανος II.—Καθ' Ἀρποκρ.: «ἐρανιστής μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τῇ φορᾷ ἢ ἐκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρειν. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίαν ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγυῆς ἐράνου, εἰ γνήσιος».

ἐρανυνός, ἡ, ὄν, (ἐράνω), ἐρατεινός, ἐπέρατος, τερπινός, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ πόλεων ἢ τόπων ἐν γένει, Καλυδῶνος ἐρανυνῆς Ἰλ. I. 531, 577· πόλιν ἐρανυνήν Ὀδ. II. 18· οὕτω περὶ τοῦ Ταυγέτου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1297 (λυρ.)· τῆς Μιλήτου, τῆς Λέσβου, Θεόκρ. 28. 21, Μόσχ. 3. 90· ὡσαύτως, ἐρανὸν ὕδωρ Σιμωνίδ. 55· ἐραννὸν Ἀοῦς ἰδεῖν φάος Βακχυλ. 16. 42 (ἐκδ. Blass), Ἡσυχ.· παρὰ μετὰ γ. καθόλου = ἐρατός, φιλότης Διον. Π. 777· φηγοῦ, ἄλσος, κτλ., Ὀρφ.· σπαν. ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 335.—Πρὸλ. ἐρατεινός, ἐρατός.

ἐράνος, ὁ, τὸ διὰ συνεισφορᾶς δεῖπνον, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ συμβολή, Λατ. coena collaticia, φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο λιτὸν δεῖπνον, διότι τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εἰλαπίνην, ὅπερ εἰσῆματε μεγάλην εὐωχίαν, εἰλαπίνῃ ἦε γάμος· ἐπεὶ οὐκ ἐρανος τάδε γ' ἐστὶν (ἵδε εἰλαπίνην) Ὀδ. Α. 226 (ἐνθα ἵδε Nitzsch), πρὸλ. Α. 414· παρὰ Πινδ., συμπόσιον, πανηγύριον, ἐορτή, Ο. 1. 59· πολὺν ὕψους ἐρ. ὁ αὐτ. Π. 5. 103· ἐράνον εἰς θεοῦς.. ἐποίει Εὐρ. Ἐλ. 338· ἐράνον σὺν ἐφῆβοις ἐπενεγκεῖν Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 7.1.

2) πᾶσα συνεισφορὰ, Λατ. symbola, οἷα οἱ Ἀθηναῖοι ὠφέλιον νὰ συνεισφέρωσι πρὸς συντήρησιν τῶν πτωχῶν ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 615, ἐνθα ἵδε τὸν Σχολ., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 651-3· ἐξ οὗ ὁ Πινδ. καλεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, ἣν ὁ Περσεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Πολυδέκτην λυγρὸν ἐράνον, Π. 12.25· ἐράνους ἐλέοιτε, δὲν κατέβαλε τὰς συνεισφοράς, Δημ. 821. 14, πρὸλ. Ἰσαῖ. 88. 28· ἀκαλούθως, καθόλου, συνεισφορὰ γινομένη ὑπὸ φίλων πρὸς ὑποστήριξιν ἢ βοηθείαν τινος ἐν δυσκολίᾳ εὐρισκομένου, φιλικὸν ὄνασιον, ἐρ. εἰσφέρειν τινὶ Πλάτ. Συμπ. 177C, Νόμ. 927C· συλλέγειν Ἀντιφ. 117.19· αἰτεῖν Λουκ. Τίμ. 45· ἐράνον φέρειν ἀπλῶς, συνεισφέρειν ἐλευθέρως, Δημ. 142. 1., 547. 10· διτάλαντον εἶχες ἐράνον παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν ὁ αὐτ. 329.17· τοὺς ἐράνους διαφέρειν, ἀπαιτεῖν τὰς ὀφειλάς, Λυκούργ. 150. 8.

3) εὐμένεια, χάρις, Ἰσοκρ. 212A· χάρις, ἣν μάλιστα ὁ εὐεργετηθεὶς μέλλει νὰ ἀνταποδώσῃ, καλλίστον ἐράνον δοῦς γὰρ ἀντιλαμβάνεται Εὐρ. Ἰκέτ. 363, πρὸλ. Θουκ. 2. 43, Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 47, Ξεν. Κύρ. 7.1, 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· εἰρωνικῶς, τὸν αὐτὸν ἐρ. ἀποδοῦναι, ἀποδοῦναι τὰ ἴσα, Δημ. 1348. 3.

II. ἐταιρεία ἀνθρώπων συνεισφερόντων· κοινὸν ταμείον πρὸς τινά σκοπόν, «συλλογος», πρὸλ. Δημ. 329. 15· τὰ μέλη τοιοῦτου συλλόγου ἐκαλοῦντο ἐρανισταί, Συλλ. Ἐπιγρ. 126, κ. ἄλλ., καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἐκαλεῖτο ἀρχερανιστής, αὐτοὶ 2525b. Οἱ σύλλογοι οὗτοι συνήθως ἐλάμβανον πολιτικὸν χαρακτῆρα· ἐνίοτε ἀπετέλουν σωματεῖα κατέχοντα περιουσίαν καὶ ἐξήσκουν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς δημοκρατίας· περὶ τῶν διαφόρων ἐράνων ἵδε Casaub. Θεοφρ. Χαρακτ. 15, Böckh P. E. 1. 328, Att. Process σελ. 540 κέξ. (Περὶ θανάτου συγγενῆς τῷ ἐράω, ἐραμαι, ἵδε Ἀθην. 362E).—Καθ' Ἡσυχ.: «ἐράνον» συνεισφορὰ. δῶρον. εὐωχία. ἢ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. ἢ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον».

ἐρασδε, Δωρ. ἀντὶ ἐραζε, δ ἵδε.  
ἐράσι-μολπος, ὄν, ὁ τερπόμενος εἰς τὰς μολπὰς, τὰ ἄσματα, περὶ τῆς Θαλείας, Πινδ. Ο. 14. 22.







μ' εἰρνάσω; τί μ' εἰργασαί; Σοφ. Φιλ. 928, 1171, κτλ. μὴ δῆτα τοῦτο μ' ἐργάσῃ ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 1206· ἀσχεστὰ ἐργ. τινα 'Αριστοφ. Σφ. 787· σπανιώτερον, ἀγαθὰ ἐργ. τινα 'Ηρόδ. 8. 79, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 1373, Θουκ. 3. 52. Πλάτ. Κρίτων 53Α· πολλὰ καὶ καλὰ τὴν Ἑλλάδα Πλάτ. Φαῖδρ. 244Β· σπανίως, τίτι τι 'Αριστοφ. Σφ. 1350.

3) καταργάζομαι τι, ὅπλα ..., οἷσιν τε χρυσοῦν εἰργάζετο 'Οδ. Γ. 435 ἐργ. γῆν 'Ηρόδ. 1. 17, κτλ. ἐργ. [γῆν] ἐργάταις Ξεν. Κύρ. 1. 6, 11· γῆν καὶ εὐλα καὶ λίθους ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 3. 3: 7 ἀργυρίτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο 'Εγκλημα παρὰ Δημ. 974, ἐν τέλ. ἐργ. θάλασσαν, ἐπὶ ἐμπορίων, Διον. 'Αλ. 3. 46· οὕτω, καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν ἐργάζονται, ἐπὶ ἀλιείων, 'Ησ. Θ. 440: — χωνεύω τροφήν, Λατ. subigere, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 18, 1, πρὸλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 7, 6, 18, 11.

4) κτῶμαί τι ἐργαζόμενος, ὡς νῦν τὸ «κάμνω», χρήματα 'Ηρόδ. 1. 24, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 840, κτλ. βίον ἐκ τοῦ δικαίου 'Ανδοκ. 18. 42, πρὸλ. 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 43. 297· ἀργύριον ἀπὸ σοφίας Πλάτ. 'Ιππ. Μείζων 282D· μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. 'Απομν. 2. 8, 2· ἐμπορεύομαι, ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται Δημ. 794. 22· ζημιαν ἐργ. (δηλ. ἑαυτῷ) 'Ισαί. 58. 19.

5) ἐξασκῶ, Λατ. exercere, τέχνην, ἐργασίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 60Ε, κτλ. ἐπιστήμην Ξεν. Οἰκ. 1. 7. 6) ἀπολ., ἐργάζομαι ἔργον τι ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν τινά, ἐλθὼν ἐπὶ τὸ γναφεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζεται Λυσ. 23, 2· ἐν ἐμπορίῳ Δημ. 957. 27· ἐν τῇ ἀγορᾷ 1308, 9· κατὰ θάλασσαν ἐργάζεσθαι 1297. 8· τοῦτοισι περὶ ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι διὰ τούτων τῶν χρημάτων ἐργάζομαι εἰς ναυτικὰ δάνεια, 893. 24· δις ἢ τρις ἐργ. τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ 1292. 3· ταῦτα ἐργ., οὕτως ἐμπορεύεται, 794. 22· οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ἐμπορευόμενοι, 922. 10: — ἰδίως ἐπὶ πορνῶν, σώματι ἐργ., Λατ. corporis facere, 1351. 21· ἐργ. ἀπὸ τοῦ σώματος Πολύδ. 12. 13, 2· ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας (αἱ ἐταῖραι) 'Αλέξ. ὁ Σάμιος παρ' 'Αθην. 572F· πρὸλ. ἐνεργάζομαι.

7) προξενῶ, πημονάς Σοφ. 'Αντ. 236· πτόθον τίτι 'Δημ. 1404. 18.

III. ὁ παθ. πρkm. ἐργασαίμαι ἔργον ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, ὡς π. χ. ἐν 'Ηρόδ. 3. 155, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 321, 'Ανσιρ. 125. 36, καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ Σοφ., ἴδε Λοθέκκ. ἐν Σοφ. Αἴ. 21: ἀλλὰ συχνάκις ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐπὶ παθ. σημασίας,

1) γίνομαι ἢ οἰκοδομοῦμαι, ἐργαστο τὸ τεῖχος 'Ηρόδ. 1. 179· ἐκ πάτρας ἐργασμένος Αἰσχύλ. Πρ. 242· οἰκοδόμημα διὰ ταχέων εἰργ. Θουκ. 4. 8· λίθοι εἰργ., καταεργασμένοι, ὁ αὐτ. 1. 93· γῆ εἰργ. Ξεν. Οἰκ. 19. 8· θώρακας εἰργ. ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 3. 10, 9.

2) ὡς παθ. ὡσαύτως ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ, γίνομαι, πράττομαι, τελοῦμαι, Αἰσχύλ. 'Αγ. 354, 1346, Εὐρ. 'Εκ. 1085· τὰ ἐργασμένα, τὰ πεπραγμένα, 'Ηρόδ. 7. 53, Εὐρ. 'Ιων. 1281· ἐργ. ἐστί... ἐργαζομένη Σοφ. Ο. Τ. 1374, πρὸλ. 1369. 'Ο ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημ. εἶναι σπάνιος, τὸ χρῆμ' ἐργάζεται 'Αριστοφ. Λυσ. 148· σκευὴ οἷς γῆ ἐργάζεται Διον. 'Αλ. 8. 87· παρατ. ἡργάζετο (ἐργάζετο Cobet κ. ἄλλ.) 'Υπερείδ. 'Υπὲρ Εὐξείνου π. 44· μέλλ. ἐργασθήσομαι, ἀείποτε ἐπὶ παθητ. σημασίᾳ, Σοφ. Τ. 1218, 'Ισοκρ. 'Επιστ. 6· καὶ οὕτως ὁ ἀορ. ἐργάσθη Πλάτ. Πολιτικ. 281Ε, Πολ. 353Α: πρὸλ. ἐπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-ἐργάζομαι.

ἐργαθεῖν, 'Επ. ἐργαθεῖν, 'Αττ. ἐργαθεῖν, ποιητ. ἀορ. β' ἀπαρ. τοῦ εἰργῶ, χωρίζω, ἀποκόπτω, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐργαθεν 'Ιλ. Ε. 147· ἀπὸ πλευρῶν χροά ἐργαθεν Α. 437.

II. ἀναγκαιῶς, Σοφ. 'Ηλ. 1271, Εὐρ. Φοῖν. 1175, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1171: πρὸλ. καταεργαζομένην. Περὶ τοῦ τύπου, πρὸλ. ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν.

ἐργάλετον, 'Ιων.-ἥσιον, τό, (ἔργον), ἐργαλεῖον, ὄργανον, 'Ηρόδ. 3. 131, Θουκ. 6. 44, Πλάτ. Πολιτικ. 281C, κλ.—Καθ' 'Ησυχ.: «ἐργαλεῖον» ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνους.

ἐργαλοθῆκη, ἢ ἐργαλειοθήκη, 'Ησυχ. ἐν λ. σουγλάριον.

ἐργανά (Βοιωτ.)· «ἐργαλεῖα, σκευὴ χειρῶν» 'Ησυχ.

ἐργάνη, [ἄ], ἢ, ἐργάτις, ὡσαύτως ὄργανη, ἐπὶ τοῖς 'Αθηνᾶς, Λατ. operosa Minerva, Σοφ. 'Αποσπ. 727, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστορ. 1. 2, Πλούτ. 2. 99Α, Πaus. 1. 24, 3· πρὸλ. ἐργάτις II.

II. = ἐρ-

εργάζομαι, = ἐργάζομαι, 'Εβδ. ('Εξ. Κ' 9, κ. ἄλλ.).

ἐργάζομαι, ἐρετικόν, τοῦ ἐργάζομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ, μέλλω νὰ ..., ὡς ἐργασείων οὐδέν, Σοφ. Τρ. 1232· τί δ' ἐργασείεις; τί μέλλεις νὰ πράξῃς; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1001.

ἐργασία, 'Ιων.-τή, ἢ, (ἐργάζομαι), ὡς καὶ νῦν, «δουλειά», ἀσχολία, Λατ. labor, ἐργασίην φεύγειν 'Ομήρ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 486, καὶ 'Αττ. ἀντιθέτον τῷ ἀργία, Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 7· ἐργ. ἀγαθῇ, παραγωγικῇ ἐργ., ὁ αὐτ. ἐν Πέροις 4. 29· ἀνελεύθερος 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 1, 40· ἐργασία ἐγκατεῖν, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40· ἢ περὶ τὴν θάλασσαν ἐργ., ἐπὶ ναυτῶν, Πλάτ. Πολ. 371Β· μὴ γενομένης ἐργασίας, Δημ. 819. 28· ἔδος ἐργασίαν, μετ' ἀπαρ., Λατ. da operam ut ..., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ΙΒ. 58· ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας ἐργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 7. 20.

II. κατασκευὴ, οἰκοδομή, τεχνικὴ Θουκ. 7. 6· ἱματίων, υποδημάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 449D, Θιαίτ. 146D.

τῆς ἐσθῆτος Ξεν. Οἰκ. 7. 21· πίττης Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 2. 6· μεταφρ. Πέργαμος ἀμφὶ τεταῖς ἐργασίαις ἀλίσκεται, ἡ Τροία κυριεύεται (δηλ. εἶναι περυσμένον νὰ κυριεύθῃ) κατὰ τὸ μέρος τὸ κυριεῖται διὰ τῶν χειρῶν σου, Πινδ. Ο. 8. 56· ἐργ. ἡδονῆς Πλάτ. Πρωτ. 353D.

2) ἡ καταργασία ὕλης τινός, ἢ ἐργ. τοῦ σιδήρου 'Ηρόδ. 1. 68· χαλκοῦ, ἐρίων, εὐλών Πλάτ. Χαρμ. 173Ε· τῶν χρυσεῶν μεταλλῶν Θουκ. 4. 105, πρὸλ. 'Υπερείδ. 'Υπὲρ Εὐξείνου π. 45: ἀλλὰ συνηθέστατα, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, ἐργ. γῆς, χώρας 'Αριστοφ. Βάτρ. 1034, 'Ισοκρ. 145D, κτλ. ἐργ. περὶ κήπων Πλάτ. Μένως 316Ε· ὡσαύτως, πέψεις, χώνευσις τροφῶν, 'Αριστ. περὶ 'Αναπν. 11. 1, κτλ.

3) καθόλου, ἐμπορίον, Ξεν. 'Απομν. 3. 10, 1, Δημ. 976. 28, κτλ. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὧν τῆς κατὰ τὴν θάλασσαν, ἐνησχολημένοις εἰς ἐμπορίον κατὰ θάλασσαν, Δημ. 893. 21· ἐργ. χρημάτων 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 8. 9, 5· — ἐπάγγελμα, ἐργασία ἐταῖρας, ἐπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην 'Ηρόδ. 2. 135, ἴδε Valck εἰς 1. 93, Δημ. 270. 15.

4) ἐξάσκηση, τῶν τεχνῶν Πλάτ. Γοργ. 450C· ἢ ἐργ. τῆς τραπέζης, τὸ ἔργον τοῦ τραπέζιτου, Δημ. 946. 3· Κύπριδος 'Ανθ. Π. 5. 219.

5) ἔργον τέχνης, τετράγωνος ἐργ., ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, 'Θουκ. 6. 27, πρὸλ. 7. 6.

III. συντεχνία ἢ ἐταιρεία ἐργατῶν, ἢ ἐργ. τῶν βαφείων Σουλ. 'Επιγρ. 392Α, πρὸλ. 3938, καὶ ἴδε τὴν λ. ἔργον V. ἐργασίμη, ἢ, εἶδος ἀμύνης τῆς χειρὶστος ποιότητος, ἢ δὲ χειρὶστος ἐν ἀπάσαις ἐργασίμη καλεῖται Διοσκ. 1. 77.

ἐργάσιμος, ον, καὶ η, ον, ὁ ἐπιδεικτικὸς ἐργασίας, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐργασίαν, λίθοι Πλούτ. 2. 701C· εὐλα Πολυδ. Η'. 109· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γῆς, ἐργ. χωρία, ἀρόσιμα, Πλάτ. Νόμ. 639Α, 958D· οὕτω, τὰ ἐργ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16, κτλ. τὰ τεμένη ὅσα... θεμιτόν ἐστιν ἐργάσιμα ποιεῖν Σουλ. 'Επιγρ. 103. 17· ἢ ἐργ. (δηλ. γῆ) Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 6. 3, 5.

2) ἐργάσιμος ἡμέρα, ἡμέρα καθ' ἣν δύναται τις ἢ ἐπιτρέπεται νὰ ἐργασθῇ, 'Εβδ. (Α', Βασίλ. Κ', 19).

II. ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος:

πρὸς πορισμόν, τὸ ἐργάσιμον, οἱ ἐργαζόμενοι, ἢ ἐργατικὴ τάξις, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3. 72· ἰδίως ἐπὶ ἐταίρων, 'Αρτεμίδ. 1. 80.

2) δραστήριος, θρασυτής 'Ορφ. 'Υμν. 59. 7.

ἐργασίς, ἢ, = ἐργασία, ἐκτέλεσις, «τῇ ἐργασίᾳ τοῦ φόνου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 853.

ἐργαστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐργάζεσθαι, Ξεν. 'Ιππαρχ. 8. 8.

II. τοῦργον ἐστ' ἐργ., πρέπει νὰ γίνη ἢ πρέπει τις νὰ τὴν κάμῃ, Αἰσχύλ. Χο. 298, πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 791, Ξεν. Οἰκ. 7. 35· τὰ ἔργα... ὡς ἐστὶν ἐργαστέα αὐτοῖς 13. 3· ὅτ' ἦν ἐργ., ὅτε ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ τις, Σοφ. Τρ. 688.

ἐργασίων, ὠνος, ὄν. κύρ. παρ' 'Αριστοφ. (Σφ. 1201), ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει γεωργός.

ἐργαστήρ, -ῆρος, ἐργάτης, ἰδίως ἐν τῇ γεωργίᾳ, Ξεν. Οἰκ. 5. 15· ἐπὶ σιδηρουργοῦ, 'Ορφ. 'Υμν. 65. 4: — κοινότερον ἐργάτης.

ἐργαστηριακοί, οἱ, ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτῶν ἀποζώντες, χειρῶνακτες, Πολύδ. 38. 4, 5.

ἐργαστηρι-άρχης, ου, ὁ, ὁ πρῶτος ἐργαστηρίου τινός, Σουλ. 'Επιγρ. 4968.

ἐργαστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίναται ἐργασία, ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον ἔνθα τὴν ἐργασίαν ἐτέλουν δοῦλοι, 'Ηρόδ. 4. 14, Λυσ. 120. 44, 'Ισαίος 40. 11 κέξ., Σουλ. 'Επιγρ. 123. 9, κ. ἄλλ.· μεταλλεῖον, λατομεῖον, αὐτόθι 162. 6, Δημ. 967. 17 κέξ.· κρεοπωλεῖον, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 744· κουρεῖον, Πλούτ. 2. 973B, πρὸλ. Perizon. ἐν Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 6. 12: κατ' εὐφημισμὸν, χαμαιτυπείον, Δημ. 1367. 26 (ἴδε ἐργάζομαι II. 6).

2) μεταφρ., τὴν πόλιν ὥντως εἶναι πολέμου ἐργ., Ξεν. 'Ελλ. 3. 4, 17· συκοφαντῶν ἐργ., ὅπως συκοφαντῶν, Δημ. 995. 8, πρὸλ. 1010. 25.

ἐργαστής, = ἐργαστήρ, Σουλ. 'Επιγρ. 392D, πρὸλ. 3480, 'Απολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 500· διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐργάται παρ' 'Ιωσήφ ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 18. 1, 1.

ἐργαστικός, ἢ, ὄν, ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν, ἐργατικός, ἐπιμελής, 'Ιππ. 86B, Πλάτ. Μένων 81D, Ξεν. 'Απομν. 3. 1, 6· οἱ ἐργ., οἱ ἐργατικοί, οἱ ἐργάται, Πολύδ. 10. 16, 1, πρὸλ. ἐργατικός.

2) ἡ ἐργαστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τι, Πλάτ. Πολιτικ. 280Ε, 281Α· τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, τὸ ὄργανον τὸ πρὸς πέψιν τῆς τροφῆς, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 4, 8.

ἐργαστῆναι, αἱ, κόρα αἰτίνας ὑφαίνον τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς, «ἐργαστῆναι» αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι· 'Ησυχ.

ἐργαστρα, τά, μισθὸς ἐργασίας, ἐργατικά, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA. II. 403, A. Rang. Ant. hell. 857, στ. 16.

ἐργατεία, ἢ, ἐργασία, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. 7. 17).

ἐργάτεομαι, 'Αποθ., ἐργάζομαι πολὺ, κοπιᾷσα, Διόδ. 20. 92, 'Αθαν. τ. 1, σ. 36Α, κλ.

ἐργάτης, [ἄ], ου, ὁ, ὡς παρ' ἡμῖν, Σουλ. 'Επιγρ. 2266. 18, κτλ.: ἰδίως, ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, γεωργός (πρὸλ. ἔργον I. 2, ἐργάζομαι I), γῆς ἐργ. 'Ηρόδ. 4. 109, 5. 6· οἱ ἐργ. οἱ περὶ γεωργίαν Δημ. 933, ἐν τέλ.: συχνάκις ὡσαύτως ἀπολ., ὡς τὸ αὐτοφυγός, Σοφ. Ο. Τ. 859, Εὐρ. 'Ιπ. 75, 'Αριστοφ. 'Αχ. 611, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστί, ἐργ. ἀνὴρ Θεοκρ. 10. 9, Δημ. 1362.

11· οὐργατῆς· λέως, ὁ ἐργατικός· κατὰ 'Αριστοφ. 'Επρ. 632· ὡσαύ-



τως ἐπὶ ζήλων, βοῦς ἐργ., ἐργαζόμενος βοῦς, Ἀρχιλ. 36, Σοφ. Ἀποστ. 149. ἔργ. σφῆκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 41, 2. ὥσπερ-  
τως, ἐργ. θαλάσσης, ἐπὶ ἀλιείας, Ἀλκίφρ. 1. 11. ἐργάτης λίθων,  
ὁ ἐργαζόμενος λίθους, λιθοδόξος ἢ λιθογλύφος, Δουκ. Ἐνύπν. 2.

2) ὡς ἐπίθετο, ἐργατικός, δραστήριος, ἐπιμελής, ἐργ. στρατηγός  
Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18. ἀντίθ. τῷ ἀργός, Πλάτ. Εὐθύδ. 281C, πρὸδ.  
Πολ. 551A: πρὸδ. ἐργάτης,

τῶν πολεμικῶν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 4. ἐργ. δίκης, ἐπὶ δικαστοῦ,  
Λυκόφρ. 128. ἀπολ., ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὴν ἐξάσκησιν ἰδιαιτέρου τινὸς  
κλάδου χειρουργικῆς, π. χ. εἰς τὴν λιθοτομίαν, οὐ τεμνέω δὲ οὐδὲ  
μὴν λιθιώντας, ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτησιν ἀνδράσι πρῆξις  
τῆσδε Ἰππ. Ὀρκος 1. — III. ὁ πράττων τι, ἐργαζόμενος, Σοφ.

Ἄντ. 252. τῶν καλῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27. τῆς ἀδικίας  
Εὐαγγ. κ. Δουκ. εἴ', 27.

IV. εἶδος μηχανήματος ναυτικοῦ  
κυρίως πρὸς ἀνέλκυσιν ἀγκυρῶν, κοινῶς «ἀργάτης» ἢ «μοποαργάτης»,  
Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 110B. ergata παρὰ Βιτρούβ. 10. 4.

ἐργατήσιος, α, ον, παρέχων εἰσόδημα, χώρα Πλουτ. Κάτων  
Πρεσβ. 21.

ἐργατικός, ἡ, ὄν, = ἐργαστικός, Πλάτ. Πολιτ. 259E. ὁμοίος  
ἐργάτῃ, γυνὴ ἐργ. Δουκ. Ἐνύπν. 6. ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐπιμε-  
λής, δραστήριος, Πλάτ. Μένων 81D. τὸ ἐργ. Ἰππ. π. Ἄερ. 295:  
συγκ. -ώτερος, ὑπερβ. -ώτατος, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ  
Ζ. Ἰστ. 9. 38 καὶ 40. — Ο' Ἡρόδ. (2. 11) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν  
ἐπὶ τοῦ Νεῖλου διὰ τὰς χώσεις τὰς προξενουμένας εἰς τὰ παράλια ἐκ  
τῆς ἰλῦς ἣν καταδιδοῦσι τὰ ζῷα αὐτοῦ. — Ἐπίφρ., ἐργατι-  
κῶς πρὸς τι, ἐπωφελῶς διὰ . . . Πλουτ. Κάμυλλ. 16.

ἐργατίνης [τ], ου, ὁ, = ἐργάτης, ἰδίως γεωργός, ἐργ. βου-  
καῖος, ἐργ. ἀνὴρ Θεόφρ. 10. 1, 21, 3. Ἀνθ. Π. 11. 58. οὕτω,  
βοῦς ἐργ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 663, Ἀνθ. Π. 6. 228. 2) ὡς  
ἐπίθ., ἐργατικός, ἐνεργητικός, ἐνεργητικός, μετὰ θηλ. οὐσιαστ., ἐρ-  
γατίναις παλάμαισιν Ἀνθ. Π. παράρτ. 323. — II. μετὰ

γεν., ἐργαζόμενος τι ἢ ἀσκῶν τέχνην τινά, Ἀνθ. Π. 5. 240, 275.

ἐργάτης [α], εδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐργάτης, γυνὴ ἐργάτις ἐπὶ  
τῶν ἐργαζομένων μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 50. ἐργ.  
βοῦς Ἀνθ. Π. 9. 741. 2) ὡς πραγματικὸν ἐπίθ., ἐργατικὴ,  
ἐπιμελής, δραστήριος, γυναῖκες οὕτω ἐργ. Ἡρόδ. 5. 13. γλῶσ-  
σαν μὲν ἄρῃν χεῖρα δ' εἶχεν ἐργάτιν Σοφ. Φιλ. 97. βιοτά  
Ἀνθ. Πλαν. 1. 15. 3) ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, Μοῖσα οὕτω  
ἐργάτις ἦν, ἡ Μοῖσα δὲν ἦτο εἰσέτι μισθωτὴ, Πινδ. 1. 2. 10.

γυνὴ ἐργ., ἐπὶ ἐταίρας (πρὸδ. ἐργάζομαι Π. 6), Ἀρχιλ. 173.

II. μετὰ γεν., ἡ ποιοῦσα ἢ παράγουσα τι, μνήμην ἀπάν-  
των . . . ἐργάτιν Δισχύλ. Πρ. 461 (ἔνθα ὁ Ἑρμῆς ἐκ τοῦ Στοβ.  
ἐργάνην) νέκταρος ἐργ., ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404.  
νήματος, ἐπὶ τῆς ἡλικίας, 6. 174. σελίδων, ἐπὶ ποιητῶν,  
9. 26. Κύπριδος, ἐπὶ ἐταίρων, 5. 245. σπᾶν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πο-  
λιτεία ἐργ. τῶν ἀγαθῶν Διον. Ἀλ. 2. 76.

ἐργατο-κυνᾶνδρος, ὁ, = ἐργάτης IV, «μοποαργάτης», Βίτων  
ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 109.

ἐργατῶνες· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκεῖται κοιμῶνται,  
οἱ παρὰ Ἀττικῶς ἐργατῶνες· παρὰ Κρησὶν ἐργάτῶνες (ἐργατῶναι·)  
οἱ ἐπὶ τῆς κατὰ τῶν τεχνικῶν τεταγμένοι· Ἡσύχ.

ἐργεπεικτής, ου, ὁ, (ἐπειγῶ) ἐπιστάτης τῶν ἔργων, ἐργοδιώ-  
κτης, Εὐστ. 588. 16.

ἐργ-επιστάσια, ἡ, ἐπιστάσια ἔργων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2779, 3936.

ἐργ-επιστάτω, εἶμαι ἐπιστάτης ἔργων, αὐτόθι 2963c. 2965:  
2966. καὶ ἐργ-επιστάτης, ου, ὁ, ἐπιστάτης ἔργων, Ἐπίχ. παρὰ  
Πολύδ. Ζ', 183, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 337.

ἔργμα (παρὰ Πινδ. ἔργμα), τό, ποιητ. ἀντὶ ἔργον, ἀθανά-  
των βουλῇ τε καὶ ἔργασιν ἔξοχ' ἀρίστους Ὀμ. Ὑμν. 27.  
20., 32. 19, Θέογν. 29, Ἀρχιλ. 65, Σόλων 3. 12, Βακχυλ. 13. 17  
(ἔκδ. Blass), συγνάσις παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς  
Δισχύλ. Θῆβ. 556, Ἰκέτ. 500. σπαν. παρὰ πεζογράφους, ὡς παρὰ  
τῇ Περικτ. ἐν Στοβ. 487. 24.

ἔργμα, τό, (εἴργω) πρᾶγμός, σκέπη, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15,  
1. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐργμασι καλύμασι. περιφράγμασι».

ἐργμός, ου, ὁ, = ἐργγμός, Ἰαμβλ. Προτρεπ. σ. 68. 8 καὶ 12.  
ἐργγνυμι, ποιητ. ἀντὶ εἴργω, πρὸδ. καθεῖργνυμι. — Καθ'  
Ἡσύχ. «ἐργγνυμι· κρύπτει. κατακλείει».

ἐργοδιωκτής, ἐπισπεύδω τὸ ἔργον, εἶμαι ἐργοδιώκτης, ἐργοδι-  
γός, Ἐβδ. (Β. Παρὰλ. Η', 10).

ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω) ἐπιστάτης ἔργων, ἐργοδηγός,  
Ἐβδ. (Ἐξοδ. Γ', 7).

ἐργοδόσιον, τό, ἐργοστάσιον, Κωδιν. Παρεκβολ. 21.

ἐργο-δοτέω, δίδω ἐργασίαν κατ' ἀποκοπήν, ἀντίθετον τῷ ἐρ-  
γολαβείω, Ἀπολλοδ. ἐν Ἀδελ. 8., Σουλ. Ἐπιγρ. 2826. 5.

ἐργο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων ἐργασίαν, ἀντίθετον τῷ ἐργο-  
λάβος, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 1. 6, Σουλ.  
Ἐπιγρ. 3467. 24.

ἐργο-λάβεια [α], ἡ, = ἐργολαβία, Ἀλκίφρ. 1. 34.

ἐργο-λάβειω, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὠρισμένῳ  
χρηματικῷ ποσῷ, ἀντίθετος πρὸς τὸ ἐργοδοτέω, Σουλ. Ἐπιγρ.

3467. 24. μετ' αἰτ., ἐργ. ἀνδριάντας, Λατ. statuas conducere  
faciendas, Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 3, πρὸδ. Φιλόν. 97. τὸ μακρὸν τεῖχος  
Πλουτ. Περ. 13: — ἐπὶ τῶν σοριστῶν, ἐργ. τὰ μεираκία, ἀναλαμβάνειν  
τὴν ἀνατροπὴν αὐτῶν ἐπὶ μισθῷ, Ἀλκίφρ. 3. 55. καὶ ἀπολ., ἐργάζο-  
μαι ἐπὶ μισθῷ, ἐπιδιόκω χρηματικὴν ὥφελειαν, κερδοσκοπῶ, σοφι-  
στῆς ἐργολαβὼν Δισχίν. 42. 41, πρὸδ. Δημ. 608. 12. ἐν τινι,  
εἰς τι πράγμα, Δισχίν. 58. 26. τινί, διὰ τινα, Δημ. 784. 25. ἐπὶ  
τινα ἢ μετὰ τινος, ἐναντίον τινός, Δισχίν. 24. 37, Δημ. 1482.  
26. οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ. Πολύδων. 6. 51.

ἐργο-λάβεια, ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὠρισμένῳ  
ἀμοιβῇ, παρὰ τοῖς ῥήτοσι, κερδοσκοπία, πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς  
ἐργολαβίαν γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· ἐρ-  
γολαβίας ἔνεκεν παραμένουσιν ἐν τῷ μαθήματι Διόδ. 2. 29.

ἐργολάβος, [α], ὁ, ὁ συμβαλλόμενος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τι-  
νός, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὠρισμένῳ χρηματικῷ  
ποσῷ, Λατ. conductor, redemptor, ἀντίθετον τῷ ἐργοδότῃ,  
Πλάτ. Πολ. 373C, Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 32. τοῦ ἀγάλματος, πρὸς  
κατασκευὴν αὐτοῦ, Πλουτ. Περιχλ. 31. ἔργ. δίκης, συνήγορος, Θε-  
μιστ. 260B, Πολύδ. Ζ', 182. II. ἐργολάβους προσφέρουσι  
τάς τοιαύτας χάριτας κέρδους ἢ χρηματισμοῦ ἔνεκα Πολύδ.  
Ἐκλογ. Βατ. 410. — Κατὰ Σουίδ.: «ἐργολάβος οὐκ ὥσπερ ἐν τῇ συνη-  
θείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ τινῶν ἔργων μισθὸν λαμ-  
βάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξε-  
δέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαυρῶν πραγμάτων χρώνται τῷ  
ὀνόματι».

ἐργο-λήπτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., «τοὺς δὲ ἐργολάβους καὶ ἐρ-  
γολήπτας Τηλεκλέδης ὁ κωμικός» Πολύδ. Ζ', 182.

ἐργομίσσης, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ μέσεργος, ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν,  
Χοροδοσκ. τ. 1, σ. 54, 15, ἔκδ. Gaisf., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρα-  
τηρ. σ. 323.

ἐργομικῶν· «ἐμπαῖκων» Ἡσύχ.

ἔργον, τό, (περὶ τῆς ῥήξης ἴδε \*ἔργω). Ἐργον, ἐργασία, ὡς  
καὶ νῦν, Ἰλ. Β. 436, κτλ. ἀντίθ. τῷ ἀεργίῳ, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ.  
313. πλεόνων δὲ τοι ἔργον ἀμεινον Ἰλ. Μ. 412. ἔργον ἐποί-  
χεσθαι Ζ. 492. νῦν ἐπλετο ἔργον ἀπασιν Μ. 271. ἰδίως κατὰ  
πληθ., ἄλλος ἄλλοισιν. — ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ε. 228.  
ἐπὶ ἔργα τραπέσθαι Ἰλ. Γ. 422. ἔργων πούσασθαι Ὀδ. Δ.  
683. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμισε, «κύτταξε τὴν δουλειά σου», Ἰλ. Ζ.  
490, Ὀδ. Α. 356. — Ἰδίως κατὰ τὰς ἑξῆς σχέσεις, 4) ἐν τῇ

Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἔργων ἢ πράξεων πολεμικῶν, πολεμῆτα  
ἔργα Ἰλ. Β. 338, κ. ἄλλ., Ὀδ. Μ. 116. ἔργον μάχης Ἰλ. Ζ.  
522. καὶ μόνον, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ Δ. 175, πρὸδ. 539. οὕτω  
μετέπειτα, ἔργον. — Ἀρης κρίνει Δισχύλ. Θῆβ. 414. ἐν τῷ ἔργῳ,  
κατὰ τὴν συμπλοκήν, Θουκ. 2. 89, πρὸδ. 7. 71. ἔργον ἔχεσθαι,  
συνάπτειν μάχην, Πινδ. Π. 4. 414, πρὸδ. Θουκ. 1. 49. κρατεῖν  
ἔργον, νικᾶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Ο. 9. 127. ἀλλὰ κατὰ πληθ., μετὰ  
τοῦ ἄρρ., τῶν ἔργων ἔχεσθαι ἢ ἀπτεσθαι, ἐπὶ τὰ ἔργα τρα-  
πέσθαι ἢ ἐναι Κόδητος V. L. L. σ. 41: «ὡσαύτως, ἔργα θῆκε κάλ-  
λιστ' ἀμφὶ κόμαις, ἔθηκε [τὴν ἀμοιβήν] ἐνδόξων ἔργων περὶ τὴν  
κόμην αὐτοῦ, Πινδ. Ο. 13. 54. 2) ἐπὶ ἔργων φιλοπονίας, θδεν:

α) ἐπὶ ἀγρῶν κεκαλλιεργημένων, ἀνδρῶν πλῆονα ἔργα Ἰλ.  
Μ. 283, κτλ. ἔργ' ἀνθρώπων Π. 392, Ὀδ. Ζ. 259. βροτῶν  
Κ. 147. οὔτε βοῶν οὐτ' ἀνδρῶν. ἔργα (πρὸδ. τοῦ Οὐεργίλλου  
hominumque bouumque labores), 10. 98. καὶ ἔργα μόνον, Ἰλ.  
Π. 392, Ὀδ. Π. 140, κτλ. — Ἐργα καὶ ἡμέραι, δηλ. γεωργικά ἔργα  
καὶ αἱ κατὰλληλοι ἡμέραι πρὸς ἐργασίαν, ὅδμα τοῦ γνωστοῦ ἔργου  
τοῦ Ἡσίοδου· δύο δ' αἰὲν εἶχον πατρώια ἔργα, εἰργάζοντο εἰς  
τὰ πατρικά κτήματα, Ὀδ. Β. 22. ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργῳ ἢ μὲν,  
οὔτε εἰς τὰ κτήματά μας θά ὑπάγωμεν, Β. 127, πρὸδ. 252. ἐσπέριοι  
δ' Ἰθάκης. ἔργ' ἀφίκοντο, τὴν ἐσπέραν ἔσθαι εἰς τοὺς ἀγρούς  
τῆς Ἰθάκης, Ξεν. 344. ἀμφ. . . Τιστρήσιον ἔργα νέμοντο, ἐκαρ-  
ποῦντο τοὺς ἀγρούς, Ἰλ. Β. 751, πρὸδ. Ὀδ. Ε. 222. οὕτω, τὰ τῶν  
Μυσῶν ἔργα, τοὺς κεκαλλιεργημένους ἀγρούς τῶν Μυσῶν, Ἡρόδ. 1.  
36. καὶ παρ' Ἀττ., τὰ γεωργικά ἔργα, τὰ κατ' ἀγρούς ἔργα,  
κτλ.: — ἀκολούθως, καθόλου, περιουσία, πλούτος, κτήματα, ἔργον  
ἄξειν Ὀδ. Ε. 65, Ο. 372. πρὸδ. ἐργάτης, αὐτομυργός, γεωρ-  
γός καὶ ἀεργός, ἀργός (κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν).

β) ἐπὶ γυναικείας ἐργασίας, τὸ ὑφαίνειν, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ . . .  
Ἰσοφαρίζοι Ἰλ. 1. 390, κτλ. ἀμύμονα, ἀγλαά, περικαλλέα  
ἔργ' εἰδύσα Ὀμ. ἔργα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Γ. 72., 22. 422. ἴδε  
κατωθ. III. (Ἐντεῦθεν ἢ Ἀθηνᾶ, = ὡς προστάτης τοιούτων ἔργων  
καλεῖται ἐργάνη, ἐργάτης).

γ) περὶ ἄλλων ἀσχολιῶν, παρ'  
Ὀμ., θαλάσσια ἔργα, ἀλιεία, ὡς πόρος ζωῆς, Ὀδ. Ε. 67. ὁ βίος  
τοῦ ναυτοῦ, Ἰλ. Β. 614. καὶ ἀκολούθως περιφρ., ἔργα δαιτός,  
δηλ. ἀνήγοντα εἰς εὐωχίαν, 1. 228. φιλοτήσια ἔργα, δηλ. ἐρωτι-  
καὶ ὑποθέσεις, Ὀδ. Δ. 246. ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429. οὕτω παρὰ  
μεταγεν., ἔργα Κυπρογενεῶς Σόλων παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 31.  
Ἐρωτος Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀρρ. 1. Ἀφροδίτης, Κύπριδος, κτλ.  
ὡσαύτως, τέκνων ἐς ἔργον Δισχύλ. Ἀγ. 1207. καὶ ἀπολ. ἔργον,  
ἴδε Ἰακωφίῳ Ἀνθ. 1. 2. σ. 194. οὕτω καὶ, ἔργα τάχους, θήρας,  
κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 2. 12, κτλ., παρὰ Θεοκρ. 22. 42, τὰ ἄνθη κα-



λοῦνται φίλα ἔργα μελίσσαις:—παρ' Ἀττ. ἐπὶ παντός εἶδους ἔργων, οἷον ἐπὶ μεταλλείων κ.τ.τ., ἐν τοῖς ἀργυρεῖσι ἔργοις. Ξεν. Πόρ. 4. 5, Δημ., κτλ.

3) δύσκολον, βαρὺ ἔργον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον Ἰλ. Ν. 366. ἄλλ' ἐν τῇ ὁδῷ, ἔργον τρομερόν, παράτολμον, Λατ. facinus, Δ. 663., Δ. 272. οὕτως, ἀργαλέον ἔργον, Ὁμ.: ὠσαύτως, χειρᾶδιν λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, μέγαν ὄγκον, Ἰλ. Ε. 303. πρβλ. Υ. 286.

4) πράξις, ἐνέργεια, ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὀδ. Δ. 388. Τρώων.. θέσκελα ἔργα Ἰλ. Γ. 130. ἀήσυλα ἔργα Ε. 876. κάρτερὰ, αἰκεία ἔργα, κτλ., Ὁμ.: παλίντιτα, ἀντίτα ἔργα δ' αὐτ.: φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, εἰσνετοῦ νοῦ καὶ ἀρίστα βουλευέσθαι δυναμένου ὁ παρῶν καιρὸς δεῖται (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 354. ἔργα ἀποδείκνυσθαι Ἡρόδ. 1. 16, κτλ.:—συχρὸν παρ' Ὁμ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔπος, ἔργον, οὐχὶ λόγος μόνον, ἴδε τὴν λέξιν ἔπος Π. 1. οὕτως ἔργον καὶ μῦθος ἀντίκεινται, Ἰλ. Ι. 443., Τ. 242, Δισχύλ. Πρ. 1080, κτλ.: ἄλλα παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἔργον καὶ λόγος, Σοφ. Ἰλ. 358, Εὐρ. Ἀλκ. 339. ἔργον καὶ ῥήμα, Σοφ. Ο. Κ. 873. ἔργον καὶ ὄνομα, Εὐρ. Ι. Α. 128, Θουκ. 8. 78, 89. ὠσαύτως ἐν πλείστοις φράσεσι, πέπρακται τοῦργον Αἰσχύλ. Πρ. 75, πρβλ. Ἀγ. 1346. χωρεῖν πρὸς ἔργον Σοφ. Αἴ. 116. τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν.. τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον, δηλ. ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 12. ἐν ἔργῳ, ἑτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, Εὐρ. Ι. Τ. 1190, κτλ.

Π. ὡς τὸ πρᾶγμα ἢ χρῆμα. ἔνθα δύναται νὰ τελεῇ τὸ τι· πᾶν ἔργον.. ὑπεῖξομαι, εἰς πᾶν πρᾶγμα, Ἰλ. Α. 294. μάλιστα ἐν φράσεσι: μῆδεσθαι ἔργα Β. 38, κτλ.: πάρος τᾶδε ἔργα γενέσθαι Ζ. 348, κτλ. ὅπως ἔσται τᾶδε ἔργα Β. 252, Ὀδ. Ρ. 78, κτλ.: μέμνημαι τὸδε ἔργον Ἰλ. Ι. 527. ἄκουε τοῦργον Σοφ. Τρ. 1157, πρβλ. Ο. Τ. 847, Αἴ. 466.

III. Παθ., τὸ κατεργασθῆναι ἢ ποιῆθαι ἔργον, οἷ' ἐπαικτικῶς ἔργ' ἔμην ἀθανάτων, ἐπὶ τῶν ὁπλῶν τοῦ Ἀχιλλεύου, Ἰλ. Τ. 22. ἐπὶ ἀργυρῶν κρατήρων, ἔργον Ἡφαιστοῦ Ὀδ. Δ. 617. πέπλοι.. ἔργα γυναικῶν Ἰλ. Ζ. 289, Ὀδ. Η. 97, πρβλ. Κ. 223. ὕφασμα, σῆς ἔργον χερὸς Αἰσχύλ. Χο. 831. λώτινον ἔργον, ἔργον πεποιημένον ἐκ λωτοῦ, Θεόκρ. 24. 45. ἐπὶ τεύχους, κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1125. ἐπὶ ἀγάλατος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10. 7. ἐπὶ πολιορκητικῶν ἐργασίῳ, αὐτὸς δὲ περιγεῖται τὴν πόλιν ἐπισκοπῶν. πῶς δυνατόν εἴη προσάγειν ἔργα τῷ τείχεϊ καὶ μηχανὰς Πολύδ. 5. 3, 6. ἐπὶ συγγραμμάτων, Ἀνθ. Π. 11. 354, 8.

2) τὸ ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἔργον χρημάτων, τόκος ἢ κέρδος ἐκ τῶν χρημάτων, Ἰσακ. 88. 24, Δημ. 816. 16., 819. 2. πρβλ. ἀργός, ἐνεργός.

IV. αἱ ἐπόμεναι ἰδιόζουσαι Ἀττ.

1) ἔργον ἐστί, α) μετὰ γεν. προσώπου, εἶναι ἔργον τίνος, «ἡ δουλειὰ τοῦ», ἡ κυρία αὐτοῦ ἐργασία, ἴδιον, χαρακτηριστικόν, ἀνδρῶν τὸδ' ἐστὶν ἔργον Αἰσχύλ. Χο. 673. ὅπερ ἐστὶν ἔργον ἀγαθὸ πολίτου Πλάτ. Γοργ. 517C. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅπερ νεῶν ἀμεινον πλεουσῶν ἔργα ἐστὶν Θουκ. 2. 89. οὐ θερμότητος ἔργον ἐστὶ ψύχειν Πλάτ. Πολ. 335D. οὕτω μετὰ δοτ. προσ., οἷς τοῦτο ἔργον ἦν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 36, πρβλ. 6. 3, 27. οὕτω καὶ μετὰ τῆς κητ. αντων., ὁδν ἔργον ἐστί, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἴδικόν σου ἔργον, εἰς σὲ ἀνήκει να .., Αἰσχύλ. Πρ. 635. ἐμὸν τὸδ' ἔργον.. κρῖναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 734. οὕτω, ὁδν ἔργον, ὅθε θεοῖς Ἀριστοφ. Ὀρν. 862. ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 426. καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἡμέτερον τὸ ἔργον Ἡρόδ. 5. 1. Ἐν τοιαύταις φράσεσιν ἡ λέξ. ἔργον συχνάκις παραλείπεται, ἴδε εἰρηλ. Π. II.

β) μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει χρεῖα, ἀνάγκη τίνος, ὠφέλεια, τί δῆτα τῶδων ἔργον; Εὐρ. Ἀλκ. 39. πολλῆς φυλακῆς ἔργον [ἐστί] Πλάτ. Πολ. 537D. συχνάκις μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνησέσθαι Σοφ. Αἴ. 852, πρβλ. 12. οὐδὲν .. ὁδόντων ἔργον ἐστ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1310. οὐ δόλου νῦν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1158, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 911. μετὰ δοτ. προσ., ἐπέδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ Ἡρόδ. 1. 17. μετὰ τοῦ ἄρθρου, οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων.. τὸδ' εἴη τοῦργον, τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο δὲν φαίνεται πλέον νὰ ἔχῃ χρεῖαν πολλῶν λόγων, Σοφ. Ἰλ. 1373. προστεθειμένης μετοχῆς, οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείναντος Πλούτ. Ποπλικ. 13.

γ) μετ' ἀπαρ., πολλὸν ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν [πάντα], ὅλ' ἦτο πολὺ δύσκολον ἔργον νὰ διὰ διεξέλθῃ τῇ, Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 1, πρβλ. Λυσ. 11. 6. 41. ἔργον ἐστὶν εἰ ἐροῦμεν Δημ. 716. 22. ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν Μένανδρ. ἐν Ἀσπίδι 3. — κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ἐστάναι, εἶναι ἀνωφελές νὰ ἵσταται τις ἀπραχτός, Ἀριστοφ. Λυσ. 424, πρβλ. Ὀρν. 1308, Σοφ. Αἴ. 852, κτλ.:— ὠσαύτως μετὰ γεν., πλείονος ἔργου ἐστί.. μαθεῖν Πλάτ. Εὐθύφρ. 14Δ:— σπαίνετα μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἔργον μαχομένων Φίλιππος (ἡ Φίλιππος) ἐν «Ολυμπιακῇ» 1. 3. ἔργον [ἐστί]; Λατ. opus est, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρέπει νὰ .., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 8.

2) ἔργα παρέχειν τινί, παρέχειν πράγματα, ἐνοχλήσεις, Ἀριστοφ. Νεφ. 515, Πλάτ. Τιμ. 29D. ἔργον ἔχω, λαμβάνω τὸν ὁπλον, φροντίω, μετὰ μετοχ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 6. μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 10, 6.

3) ἔργον γίνεσθαι τῆς νόσου, γίνεσθαι θῦμα αὐτῆς, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἀτολμός. ἴδε Ἰακωφίου

Ἀνθ. Π. σ. 277. κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμὶ Πλούτ. Εὐμέν. 17. τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον δλιγυρίας Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 29.

5) ἔργον ποιῶμαι τι, κάμνω τι ἔργον μου, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι εἰς τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 232A, Ξεν. Τέρ. 9. 10. οὕτως, ἐν ἔργῳ τίθεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 4. 15. V. = ἐργασία

III, τὸ ἔργον βαφένον Συλλ. Ἐπιγρ. 3498.

ἐργοπαρέκτης, ου, δ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἐργασίαν, Κλήμ. Ρώμ. § 34. πρβλ. ἐργοδότης.

ἐργοπονέομαι, Ἀποθ., ἐργάζομαι πολὺ, κοπιᾶζω, μοχθῶ, ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσιν (οἱ μύμητες) Ἀρτεμίδ. 3. 6. — Τὸ ἐνεργ. παρὰ Κλήμεντι ἐν Ἀποστ. Διατ. σ. 34C. ἐργοπύνει, ἐνδελέχιζε, κοπία.

ἐργο-πόδος, ὁ, γεωργός, Ἀνθ. Π. 11. 9. κυνηγός, Ὀππ. Κυν. 1. 148. ἀλιεύς, Νικ. Θ. 830. ἔργ. ἐλέφαντος, ὁ κατεργαζόμενος ἐλεφαντόδοντα, Μανέθ. ὡς ἐπὶ θ, ἐργατικός, ἐπιμελής, Κόλουθ. 192, ἐν τῷ θηλ.

ἐργασκόπος, ὁ σκοπῶν τὰ ἔργα τίνος, Παλλαδ. Βλος Χρυσ. σ. 51.

ἐργαστάσιον, ἐργαστήριον, διάφ. γρ. παρὰ Κωδινῷ ἐν Παρεκβολ. 21, ἀντὶ ἐργοδόσιον

ἐργο-στέδλος, ου, = ἐργεπιστάτης, Χαρίτων 4. 2., Συλλ. Ἐπιγρ. 3700.

ἐργο-τεχνίτης, ου, ὁ, τεχνίτης ἔργων, = τεχνίτης, Ἰαμβλ. π. Μυστ. σ. 165.

ἐργότρως, ὁ, (ὀτρύνω) = ἐργεπείκτης, «κατάσκοπος ἔργων» Ἡσύχ.

ἐργο-φόρος, ου, ἐργαζόμενος, πολυάσχολος, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Αἰλ. π. Ζ. 5. 42.

ἐργό-χειρον, τό, ἔργον τῶν χειρῶν, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐργοχειρῶν τῶν μοναχῶν ἐν ταῖς μοναῖς, Βασίλ. III. 633C, Ἀποφθ. Πατέρων 105C, κλ.

ἐργύλον «στάτην», Ἰωνες «Ἡούχ.

ἔργω, Ἰων., καὶ ἔέργω Ἐπικ., Ἀττικ. δὲ ἔργω (ἢ εἶργω, ἴδε κατωτ.) ὁ Ὁμ. ἔχει ἔργω ἢ ἔέργω, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδέποτε εἶργω, διότι ἐν Ἰλ. Ψ. 72 τῇ λέξει εἶργουσι εἶναι ἢ πῶθ. γραφ. (ὁ Μονρο διετήρησε τὴν ἀρχαίαν γραφ. τῇ λέξει με εἶργουσι): παρὰ. εἶργον (εἶξ-) Ἡρόδ. 5. 22:— μέλλ. ἔρξω (ἔξυν-) Σοφ. Αἴ. 393, εἶρξω ἢ εἶρξω ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1406, Εὐρ. Ἰλ. 1255, Θουκ., κτλ.:— ἄορ. ἔρξα Ὀδ. Ξ. 411, Ἡρόδ. 3. 136. εἶρξα Εὐρ. Βάκχ. 443. ἄορ. δ' εἶργαζον (ἴδε ἐργαθεῖν):— Μέσ. καὶ Παθ.: ἐνεστ., Ἰλ. Ρ. 571, Ἡρόδ., κλ.: μέλλ. ἔρξομαι Σοφ. Ο. Τ. 890. εἶρξομαι Ξεν. Ἀν. 6. 6, 16, Αἰσχίλ. 71. 2. ἄορ. ἔρχομαι Ἰλ. Φ. 282, Ἰππ. 590. 52, 54. εἶρχομαι Λυκοῦργ. 164. 4, Δημ. 1367. 10. πρην. ἔργμαι Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 123, Ἐπικ. γ' πληθ. ἔρχονται Ὀδ. Κ. 283. ἔργμαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1085, Ξεν. Ἐλλ. 5. 2, 31. Ἐπικ. μετοχ. ἐεργόμενος Ἰλ. Ε. 89. ὑπερ. Ἐπικ. γ' πλ. ἔρχατο Ρ. 354, ἔρχατο Ὀδ. Κ. 241. — Δυσκόλια τις ὑπάρχει ἐν τῇ χρήσει τῆς δασείας. Ὁ Εὐστ. (1387. 3) λέγει ὅτι παρ' Ἀττ. τὸ εἶργω ἐσήμαινεν ἐγκλείω, τὸ δὲ εἶργω κωλύω καὶ ἡ διάκρισις αὐτῇ μέχρι τίνος ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς χρήσεως τῶν συνθέτων ἀεἶργω, καθεἶργω. Ἀλλ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις τηρεῖται, καὶ ἀπαντᾷ ὁ τύπος καθεἶργω ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸ εἶργω. Ὁ Βεακχέρος ἐν Θουκ. ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα τοῦ Τζέτζου ἐν Κραμῆρῳ Ἀνεκθ. τ. 3. σ. 352, 30, «τὸ εἶργω καὶ φιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν αὐτὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων φιλοῦντων» ἀλλὰ τοῦτο πάλιν δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ καθεἶργω παρ' Ἀττ. συγγραφ. ἀντὶ τοῦ καθεἶργω. (Ἐκ τῆς √EPI παράγονται ὠσαύτως αἱ ἐξῆς λέξεις: ἐεργονυμι, εἶργμός, εἶρκτή. Λυκοῦργος: πρβλ. Σανσάρ. urig, urinag-mi (arceo), Λατ. urg-eo, Γοθ. vrik-a (δῶκω), Ἀγγλο-Σαξων. wring-an (Ἀγγλ. to wring).) Κωλύω τινά, εἶτε ἐγκλείω αὐτὸν εἶτε ἀποκλείω, κλείω ἐντός, ἐγκλείω, συγκλείω, Λατ. includere, ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ, «συσχεθέντα» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Φ. 282: ἐνὶ Κίρκης (δωμάσιον) ἔρχαται ὥς τε σῦες, συγκλείονται ὡς περ χοῖροι, Ὀδ. Κ. 283. μετ' ἀπαρ., τὰς μὲν ἀρα ἔρξαν.. κοιμηθῆναι Ξ. 411. Θρήϊκας.. ὁσσοὺς Ἑλλήσποντος.. ἐντός ἔεργει, περικλείει ἐντός, Ἰλ. Ρ. 845, κτλ. (οὕτως, ἐνδον εἶρξας Ἀριστοφ. Ἀγ. 330.) ἀψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε [φάλαγγας], ὅπως ἐπὶ τὰς ναῦς συνήλανε καὶ ἔκλειεν αὐτὰς ἐκεῖ, Ἰλ. Π. 395, πρβλ. Μ. 219, Θουκ. 1. 106. καθεἶργω, κλείω ἐντός, πύλας.. αἵτε θανόντων ψυχὰς εἶργουσιν καίπερ ἀναισθημένους Θέογον. 710. Ἡρόδ. 3. 136, Δημ. 159. 4, κτλ.:— ἐπὶ πραγμάτων, χρύσεια δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντός ἔεργον, «ἐνδον ἑαυτῶν περικλείουν» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 88. σύμπαντα ἔρξας, ἐγκλείεις .., Πλάτ. Πολιτικ. 285B:— Παθ., ἀσκέσει γὰρ ἔρχατο πάντῃ, «ἀσπίσι γὰρ πεφραγμένοι ἦσαν πανταχόθεν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ρ. 354. γέφυραι ἐεργμένα, ὥς τὸ ἐξεργμενά, ἡσφαλισμένα, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένα, στερεαί (ἴδε γέφυρα), Ε. 89.

II. ἀπέργω, κωλύω, ἀποκλείω, Λατ. excludere, τῇ λέξει με εἶργουσι ψυχὰς εἰδωλὰ καμόντων Ψ. 72. εἶεργουσι Ὀδ. Δ. 503, Θουκ. 4. 9, κτλ.: ἀμφί



ἐργεῖν 'Ιλ. Ν. 706 (ἴδε ἀμφὶς III)· οὕτως, ἐκτός ἐργεῖν 'Οδ. Μ. 219· κλήθοις ἄν ἐργοίμεθα Εὐρ. 'Ελ. 288. 2) μετὰ γεν., ἀποσοδῶ, ἀπομαρτυρῶ. καλῶς, ὡς δτε μήτηρ παιδὸς ἐπὶ ἐργῇ μιῦται 'Ιλ. Δ. 131, πρβλ. Ρ. 571· ἀλλὰ οὐ τῶν μὲν πάντων ἐργε θυμὸν 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 333· ἐργεῖν τινὰ σιτίων 'Ηρόδ. 3. 48· ἐργεῖν τινὰ ἱερῶν, νομίμων, ἀγορᾶς, κτλ., ὡς τὸ Δατ. interdicere igni κτλ., 'Ισοκρ. 731, 'Αντιφ. 145. 32, 'Αυσ. 105. 24· καὶ μετὰ προσ. ἐργ. βέλος ἀπὸ χροδὸς 'Ιλ. Δ. 130· τινὰ ἀπὸ τιμῆς 'Οδ. Δ. 503· ἀπὸ χώρας Δίσχῦλ. 'Ικέτ. 63· ἐκ πόλεως Ξεν. 'Αν. 6. 6, 16, κτλ.· σπανίως ὡς τὸ ἀμύνειν, μετὰ δοτ. προσ., εἰργεῖν.. μητρὶ πολέμιον δόρυ, ἀποκρούειν ἀπ' αὐτῆς, Δίσχῦλ. Θῆβ. 416.— Παθ., ἐργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπληρον ποιῆσαι, ἐκτός θανάτου καὶ ἀκρωτηριάσεως (ὡς τὸ πλὴν θανάτου), Δίσχῦλ. 26. 16.— Μέν., ἀπέχουμι τινος, μετὰ γεν., βοῶν 'Ηρόδ. 4. 164· τῶν ἀσέπτων Σοφ. Ο. Τ. 890· γέλωτος Πλάτ. κλ.· ἐργετο τοῦ ἄλλους, ἐφείδετο αὐτοῦ, δὲν κατέστρεφεν αὐτό, 'Ηρόδ. 7. 197, πρβλ. Δ. 164. 3) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἀπολ., Θέογν. 686:— Παθ., οὐδὲν εἰργεται, τίποτε δὲν ἐμποδίζεται, δηλ. πάντα ἐπιτρέπονται, Σοφ. Τρ. 344· εἰργου, παῖσε, «στάσου», ὁ αὐτ. Ο. Κ. 836. 6) μετ' ἀπαρ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ μή, οὐ νύξ ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι 'Ηρόδ. 8. 98· εἰργει τόνδε μὴ θανεῖν νόμος Εὐρ. 'Ηρακλ. 963, πρβλ. Δίσχῦλ. 'Αγ. 1027· μόνον μετ' ἀπαρ., κακὸν δὲ ποῖον... εἰργε τοῦτ' ἐξιδέναι Σοφ. Ο. Τ. 129· εἰρῶν πελάζειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1408· οὐδὲν εἰργει... τελειοῦσθαι τάδε ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1257· μετὰ τοῦ ἄρθρου, εἰργασθῆναι τὸ μὴ οὐχ ἐλεῖν Εὐρ. Φοῖν. 1175· ὡσαύτως, εἰργεν ὥστε.. ἥ ὥστε μὴ.., μετ' ἀπαρ., Ξεν. 'Ελλ. 7. 2, 13, 'Αν. 3. 3, 16. \* ἔργω, ἄχρηστος ῥίξα, ἀνθ' ἧς ἐρδω, ῥέζω, ἐργάζομαι, εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνστυ. καὶ παρακατ.: περὶ τοῦ μέλλ. ἔρξω, ἄορ. ἔρξαι, πρμ. ἔοργα καὶ ὑπερσ. ἔωργειν ἴδε τὸ ῥῆμα ἐρδω. ('Εκ τῆς √ FERG παράγονται ὡσαύτως ἐργ-ον (γραφόμενον Φάργον ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. II), ἐργάζομαι, ὄργ-ανον καὶ ἴσως ὄργ-τα πρβλ. Σανσκριτ. vrag-āmi, 'Ιοθ. ναυκ-jan (ἐργάεσθαι), Παλαιο-Γερμ. werah (Γερμ. werk, 'Αγγλ. work):— τὸ ἐργον εὐρηται ἄνευ τοῦ δίγαμμα ἐν 'Ιλ. Δ. 395, 'Υμν. εἰς Διὶ 140, 144). ἐργώδης, ες, (εἶδος) ἐπίπονος, ὀκληρός. ἐργ. φαρμακεύεσθαι, δύσκολος πρὸς κάθαρσιν, 'Ιππ. 'Αρ. 1245, πρβλ. 1249, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 9· θυγάτηρ κτημ' ἐστὶν ἐργώδης πατρὶ Μένανδ. ἐν 'Ανεψιούτ.: 2 πολέμιος Πλουτ. Μάρκελλ. 30· ἐργώδης ἐστίν, μετ' ἀπαρ., 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 9. 10, 5 κ. ἄλλ.· ἐργωδέστερον αὐτόθι 1. 13, 8, κ. ἄλλ.— Συγκριτ. καὶ ὑπερβ. -έστερος, -έστατος, Λουκ. 'Αλκ. 4, Ξεν. 'Απομν. 3. 3, 6. ἐργ-ωνέω, ἀναλαμβάνω διὰ συμβολαίου τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων, 'Επιγρ. 'Αρκαδ. 1222, Συλλογ. 'Επιγρ. 2266 Α. 9. ἐργώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) = ἐργολάβιος, Συλλ. 'Επιγρ. 1570 Α. 35, 2058 Β. 39, 2266. 5 κξξ.· καὶ ἐργωνία, ἡ = ἐργολαβία, Πολύδ. 6. 17, 5. ἐργωρία, ἡ, ἀνιάρτης, ὀκληρότης, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 118. ἐρδω· παρατ. ἐρδον 'Ιλ. Δ. 707, 'Ιων. ἐρδεσκον Ι. 540, 'Ηρόδ. 7. 33· μέλλ. ἔρξω 'Οδ. Α. 80, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 327, Δίσχῦλ. Πέρσ. 1058, Σοφ. Φιλ. 1406· ἄορ. ἔρξαι 'Ομ., 'Ηρόδ.· δὲν λαμβάνει δὲ αὐξήσιν παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς (πιδ. πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἥρξαι, ἄοριστος τοῦ ἄρχω), Δίσχῦλ. Θῆβ. 924, πρβλ. 'Αγ. 1529 Δινδ.: πρμ. ἔοργα 'Ομ., κλ.· γ' πληθ. ἔοργαν Βατραχομ. 179: ὑπερσ. ἔωργειν, γ' ἐν. ἔωργει 'Οδ. Δ. 693, Ξ. 289· ἐόργεε 'Ηρόδ. 1. 127:— τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐλάμβανε τὴν δασείαν κατὰ τὸν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αγ. 329· καὶ συχναίως οὕτω γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, πρβλ. ποιητ. ἐν Πλάτ. Εὐθύφρ. 12 Β (πρβλ. ῥέζω, ὅπερ εἶναι ἀπλῶς κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ ἐρδω, καὶ ἴδε Βουτυρ. Λεξίλ. ἐν λ. κελαινός 5· καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε \* ἔργω). Ποιητ. καὶ 'Ιων. ῥῆμα πράττω, ὅσος ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε 'Οδ. Θ. 490· ἐρξον ὅπως ἐθέλεις 'Ιλ. Δ. 37· ἐρξον, ὅπην.. νόος ἐπλετο Χ. 185, πρβλ. Πινδ. II. 8. 7, Δίσχῦλ. 'Αγ. 1658, κτλ.· εἰ δὲ κεν ὡς ἐρξῇ 'Ιλ. Β. 364· εὐ ἐρξας Ε. 650· οὔτε εὐ ἐρδων οὔτε κακῶς Θέογν. 368:— συχνότερον μετ' αἰτ., ἐρδειν μέγα ἔργον, ἔργα βλαία 'Οδ. Β. 236, Τ. 92· ἐρδ. φίλα, ἐσθλά, πολλά, κτλ., 'Ομ.· ἐνίοτε μετὰ δοτ. προσ., ὅς δὲ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργειν 'Οδ. Ξ. 289· μὴ νυκτὶ.. ἀποθύμια ἐρδοι 'Ιλ. Ξ. 261, πρβλ. Μόσχ. 4. 93, Εὐρ. Μῆδ. 1292· ἄλλ' ἔτι καὶ παρ' 'Ομ. συχνότερον μετὰ διπλῆς αἰτ., ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε 'Ιλ. Γ. 351, πρβλ. κακὰ πολλὰ ἔοργεν Τρώας Ε. 175, πρβλ. I. 540 (536), Δίσχῦλ. Πέρσ. 236, κτλ.· ἀνήκεστον πάθος ἐρδ. τινὰ 'Ηρόδ. 1. 137· ὡσαύτως, εὐ ἐρδειν τινὰ Θέογν. 105. 949, Σιμωνίδης π. γυναικ. 80, κτλ.· κακῶς 'Ηρόδ. 6. 88, Εὐρ. Μῆδ. 1302· ὡσαύτως ἀπολ., ἐρδ. τινὰ, κακοποιεῖν, βλάπτειν τινὰ, Σοφ. Φιλ. 684· σπανίως μετὰ μόνου ὀυσιαστ. ὡς ἀντικειμ., ἐρδ. πῆματα Δίσχῦλ. Πέρσ. 786· προσωφέλῃσιν Σοφ. Φιλ. 1406· φάρμακα ἐρδειν, ποιεῖν μαγείας, Θεόκρ. 2. 15· ἐρδοι τις ἦν ἑκαστος εἰδείη τέχνην, ἑκαστος, φησὶν, ἣν οἶδε τέχνην ἐργάζεσθαι καὶ

ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σφ. 1431:— Παθ. ἐρδόμενον μέρος, τὸ διδόμενον μερίδιον, Πινδ. Ο. 8. 104. 2) τελῶ ἢ προσφέρω θυσίαν (ἴδε ῥέζω), συχν. παρ' 'Ομ. (ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πρμ. καὶ ὑπερσ.): ἐρδόμεν ἀθανάτοισι τε-ληέσσας ἐκατόμβας 'Ιλ. Β. 306· ἐρδ. ἱερά καλὰ 'Ησιόδ. Θεογ. 417· Διὶ θυσίας 'Ηρόδ. 1. 131· σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἐρδειν Δίσχῦλ. Θῆβ. 230· καὶ ἐν τῷ Παθ. θυσίη ἐρδόμενη ὦδε 4. 60:— ὡσαύτως, ἀπολ., ὡς τὸ Δατ. facere operari, ἐρδειν.. ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 135. ἐρέα, ἡ, = ἐριον, μαλλίον, Στράβ. 196, Καλλιῆ. παρ' 'Αθην. 197 Β. ἐρεβεννός, ἡ, ὄν, ('Ερεβος) 'Επικ. ἐπίθ., ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος, νύξ 'Ιλ. Θ. 488, 'Ησιόδ., κτλ.: ἀήρ 'Ιλ. Ε. 864· νέφεα Χ. 309· οὐδαμοῦ ἐν 'Οδ.— Πρβλ. ἐρεμνός. \* Ἐρέβεσφι, Ἐρέβουσφι, ἴδε ἐν λ. \* Ἐρεβος. ἐρεβίνθειος, ον, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἐρεβίνθου, ἐρεβίνθειος Διόνυσος: «παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων» Ζηνόδ. 3. 83, ἐν Παροιμοιῶν. σ. 298 ἐκδ. Gaisf. ἐρεβινθιαῖος, α, ον, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος = μέγεθος ἐρεβίνθου, Διοσκ. 5. 154 (155): ἐρεβίνθινος, η, ον, = ἐρεβίνθειος, 'Ησύχ. Σουῖδ. ἐρεβίνθος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥεβίθι», Δατ. cicer, 'Ιλ. Ν. 589· οἱ ἐρεβίνθοι ἐπρώγοντο ὡμοί (ὡς τὰ ἀμύγδαλα) ἢ ἡψημένοι (ὡς τὰ κάστανα), μετὰ τὸ φαγντὸν ὡς τράχημα, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1136, κ. ἄλλ., Κρῶδουλος κ. ἄλλοι παρ' 'Αθην. 54 Ε. ἐρ. καὶ κύσμοι Πλάτ. Πολ. 372 C:— τὸ φυτὸν, ἢ «ῥεβιθία», Θεοφρ. π. Φυτ. Ιστ. 7. 3, 2, κτλ. II. μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖον, 'Αριστοφ. 'Αγ. 801, Βάτρ. 545, 'Ησύχ., πρβλ. κριθὶ IV. (Συγγενὲς τῷ ὄροβ-ος, Δατ. erv-um, Παλαιο-Γερμ. araw-eiz (Γερμ. erbse).) ἐρεβινθώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος ἐρεβίνθῳ, φύλλον ἐρεβινθώδες, δηλ. ὅμοιον μὲ τὸ τῆς «ῥεβιθίας», Θεοφρ. π. Φυτ. Ιστ. 6. 5, 3. ἐρεβο-δῆφω, ψηλαφῶ, «πασπατεύω» ἐν τῷ σκότει, ὑπὸ τὸν Τάρταρον 'Αριστοφ. Νεφ. 192· ἀναγκῶν τι ψηλαφῶν, δῶδας ἐρεβοδιφῆσας, Εὐστ. Πονημάτ. 294. 79. ἐρεβόθεν· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν σκότους, Εὐρ. 'Ορ. 178. \* Ἐρεβος, τό, 'Αττ. γεν. 'Ἐρέβους 'Αριστοφ. 'Ορν. 694, 'Ιων. γεν. 'Ἐρέβους 'Ιλ. Θ. 368, 'Οδ. Α. 37, καὶ 'Ἐρέβουσφιν (ἔξ 'Ἐρέβουσφιν 'Ιλ. I. 572, πρβλ. 'Ησιόδ. Θ. 669, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Διὶ 350), ἀνθ' οὗ ὁ Buttm. προτιμᾷ 'Ἐρέβεσφιν, κατὰ τοὺς γραμμ. (καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ἐν 'Ιλ. καὶ ἐν Θεογ. 'Ησιόδ. ἐνθ' ἀνωτ.), δὲν ἀπαντᾷ δοτ. οὔτε πληθ. Τὸ \* Ἐρεβος, Δατ. Erebus, τόπος σκότους, μεταξύ τῆς γῆς καὶ τοῦ 'Αδου (ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ ἔρεβος διακρίνεται ἐν 'Ιλ. Θ. 368), καὶ ἐπομένως οὐχὶ τόπος διαμονῆς τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ διαδόσεως, διότι διὰ τοῦ ἐρέβους ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τις εἴς τε μεταβαίνειν εἰς τὸν 'Αδην εἴτε ἐπανερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, 'Ιλ. II. 327, 'Οδ. Κ. 528, Α. 564, Μ. 81, κ. ἄλλ., καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, ἀλλὰ σπαν. παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Πλάτ. 'Αἴ. 371 Ε, Πλούτ. 2. 1130 D:— μεταφ., ἔρεβος ὕψαλον, τὸ σκότος τῆς ἀόυτου, τῆς θαλάσσης, Σοφ. 'Αντ. 589· ἐπὶ αἰνίγματος, ἀξυνέτοις ἐρεβος 'Ανθ. Π. 7. 429. II. κατὰ τὸν 'Ησιόδ. ἐν Θεογονίᾳ 125, τὸ 'Ερεβος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Χάους, «ἐκ Χάους δ' 'Ερεβός τε μέλαινα τε νύξ ἐγένοντο» Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐγένοντο, οὗς τέκε κυσαμένη, 'Ἐρεβὶ φιλόττη μῆγ' ἑσσαι. 'Εντεῦθεν ἐρεβεννός, ἐρεμνός· περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὴν λέξιν ὄργων). \* Ἐρεβόσδε, 'Επίρρ., εἰς τὸ 'Ερεβος, 'Οδ. Υ. 356. \* Ἐρεβο-φοῖτις, ἡ, ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἄορατος, Σχόλ. 'Ιλ. Τ. 87, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ἡεροφοῖτις, περὶ 'Ερινύος. \* Ἐρεβοφυῖς, ες, ὡς τὸ 'Ερεβος, Τζέτζ. 'Ἐξήγ. 'Ιλ. 56. 3. \* ἐρεβώδης, ες, σκοτεινός ὡς τὸ 'Ερεβος, Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 169 C, 475 F. ἐρεβ-ώπις, εἶδος, ἡ, ἔχουσα ἐρεβώδη ὄψιν, ἡ ἐρεβώδες βλέμμα, 'Ορφ. Λιθ. 538. ἐρεγμα, τό, (ἐρείκω), = ἐριγμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12. 12. ἐρέγκις, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τετριμμένων ἢ «κοπανι-σμένων» κυμάτων, ἄλευρον Διοσκ. 3. 94. ἐρεγκμός, ὁ, = ἐρεγμα, 'Ερωτιαν. σ. 378 ἐν λ. φακῶν ἐρέγ-ματα. II. = ἐρυγκός, σμ. Piers. εἰς Μοῖραν 158. ἐρεῖνω, ὡς τὸ ἐρομαι, ἐρωτῶ περὶ τινος, ἢ ἐρωτῶ νὰ μάθω τι, συχνὸν παρ' 'Ομ.: μετ' αἰτ' προσ.; μηδ' ἐρεῖνε 'Οδ. Η. 31, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. πράγμ., τί ἡ γενεὴν ἐρεῖνειν 'Ιλ. 2. 145, κτλ.· ἢ μετὰ διπλ. αἰτιατ., ἐπεὶ οὐ με τοῦτ' ἐρεῖνειν 'Οδ. Α. 220, Δ. 137· ὡς ἐρεῖνινον ἀμφὶ ξείνῳ ἔμψ Ω. 262:— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ἄφαρ δ' ἐρεῖνινο μύθῳ Ρ. 305· ἐρευνῶ πρὸς εὐρεσίαν τινος, ἀναζητῶ, πλείστον δὲ γαλῆν περὶδείδω, ἥτις ἀρίστη, ἢ καὶ τραυλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεῖνει Βατραχομ. 52. 2) πολυπραγμονῶ περὶ τινος, οὐδ' ἐρεῖνω Καυκασιὰς κνημίδας, ἐρωτῶ περὶ τινος πράγματος, μαντεύην.. ἢ ἐρεῖν-εινς 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 533. 4) δοκιμάζω, ἐξετάζω, αὐτόθι 487. II. λέγω, ὁμιλῶ, αὐτόθι 313. \* Ἐπικὴ λέξ. ἐν χρήσει



ἐν τινι ἔσται. παρὰ Θεοπόμῳ τῷ Κωμικῷ ἐν «Μήδῳ», 1, καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 228E.

ἐρεθίζω, Δωρ. -ἰσθω Θεόκρ.: Ἐπικ. ἀπαρ. -τῆμεν Ἰλ. Δ. 5: παρὰ. ἡρεθίζον Σοφ. Ἀντ. 965 (Αυρ.), Ἐπικ. ἐρεθίζον Ἰλ. Ε' 419: -μέλλ. -ἰσθω Γαλῆν., -ἰσθ' Ἰππ. 845F. — ἄρ. ἡρεθίσσα Διον. Ἀλ. 3. 72: ποιητ. ἐρεθίσσε (Turnebus: ἡρεθίσσε καὶ). Δίσχλ. Πρ. 181 (χορ.), ἀπαρ. ἐρεθίσσαι Ἀνθ. Π. 12. 37: — πρkm. ἡρεθίσκα Δίσχλ. 33. 11: — Παθ. ἄρ. ἡρεθίσθην, μετοχ. ἐρεθισθεὶς Ἡρόδ. 6, 40, Διον. Ἀλ.: πρkm. ἡρεθίσμαι, ἴδε κατωτ.: (ἐρέθω).

Διεγείρω, παροτρύνω εἰς ὀργήν, εἰς πόλεμον, εἰς μάχην, ἐρεθίζω, Δατ. provocare, ὡς αἰέποτε ἐν Ἰλ. Α. 32, Ε. 419, κτλ. ἔρ. κέρτομοις ἐπέεσσι Δ. 5: κύνας τ' ἀνδράς τε, ἐπὶ λέοντος, Ρ. 658: οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. (πλὴν ἐν Τ. 45, ὅφρα κε. . μητέρα σὴν ἐρεθίζω, ἐρεθίζω τὴν περιέργειαν αὐτῆς). ἔρ. τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 146: φιλάλλους τ' ἡρ. Μούσας Σοφ. Ἀντ. 965: ὥσπερ σφηκιδάν ἔρ. τινὰ Ἀριστοφ. Αυσ. 475: χεῖτρον. . ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 258: — μεταγεν., καθόλου, διεγείρω, ἐξέλπω, φόβος ἔρ. φρένας Δίσχλ. Πρ. 181: μεταφ., ἔρ. χορεύς Εὐρ. Βάκχ. 148: ἐπὶ μουσικοῦ ὄργανου, ἐρεθίζε μάγαδιν, ἐγγίξε, Τελέστως παρ' Ἀθην. 637A: τὰ φονικὸν καὶ θηριώδες Πλουτ. 2. 822C: ἄλλ' ἐν Θεοκρ. 22. 2, πύξ ἔρ., φαίνεται ἀπ' ὧς = ἐρεθίζειν: — Παθ. ἐρεθίζομαι, διεγείρομαι, ὑπὸ τινος Ἡρόδ. 6, 40, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1104: ἐπὶ τοῦ πυρός, φέψαλος. ἐρεθίζομενος, ῥιπίδι Ἀριστοφ. Ἀγ. 669: αἰθὴρ ἐρεθίζεσθαι βροντῇ Δίσχλ. Πρ. 1045: πνευμα ἡρεθισμένον, ἐπὶ τινος τρέχοντος ἔως οὐ κοπῇ ἢ ἀναπνοῇ αὐτοῦ, Εὐρ. Μῆδ. 1119: ἐπὶ βηχός, Ἰππ. Ἀφ. 1251: ἔλκος ἡρεθισμένον, περιλογισμένον, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 768, Πολύδ. 1. 81, 6: ἐπὶ τὴν ὕδριν ἡρεθισθαι Δουκ. Ἐρωτ. 22: ἐρεθίσμα, τό, τὸ ἐρεθίζειν, ἐρεθισμός, διεγερσις, Διπ. παρὰ Σουίδ. χορῶν ἔρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 312: συμπίσιν ἔρ., λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ τοῦ Κριτίου, Ἀθην. 600D.

ἐρεθισμός, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὀξ. 391: τριθῆ, Θεοκρ. περὶ Ἰδρ. 16: ἐνόχλησις, Διον. Ἀλ. 10. 33: — ἐν Ἰππ. Ἀφ. 1244, ἐρεθισμοί εἶναι φάρμακα διεγερτικὰ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ σώματος.

ἐρεθιστέον, ῥήμ. ἐπὶ θ. τοῦ ἐρεθίζω, δεῖ ἐρεθίζειν, Πλάτ. Τιμ. 89B.

ἐρεθιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀγαπᾷ καὶ ἐρεθίζει τοὺς ἄλλους, φιλονεικός, ἄνθρωπος, Ἐβδ. (Δευτ. ΚΑ', 18), Ἡούχ.

ἐρεθιστικός, ἡ, ὄν, ἀνίχνων εἰς ἐρεθισμόν, σημειῖον ἐρεθιστικόν Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 392. 15, ὡς καὶ νῦν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα νὰ ἐρεθίσῃ, διεγερτικός, μετὰ γεν., ἐρεθιστικά ὀρέξεως Δίφ. Σιφ. παρ' Ἀθην. 120E: Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 36.

Ἐρεθύμιος, ὁ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια Ἡούχ.

ἐρέθω: παρὰ. ἡρεθον Μόσχ. 3. 85, Θεόκρ. 21. 21, Ἰων. ἐρέθσκον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ' 618, 1103: — παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ ἐρεθίζω, ἐν τῇ Ἰλ. αἰέποτε, διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, μὴ μ' ἐρεθε σχετλή Γ. 414: ὅτ' ἀν μ' ἐρεθῶσιν δυνειδεῖσι ἐπέεσσιν Δ. 519: ἄλλ' ἐν Ὀδ. ἐπὶ πάσῃ ἐνοχλήσει, ὀδυνάων. . αἷ μ' ἐρέθουσι Δ. 813: μελεδῶναι Τ. 517: μετ' ἀπαρ. Ὀμ. Ἰων. 7. 14: μετ' αἰτ. πράγμ., ἡρεθον ὠδὴν, ἡγεῖρον ὠδὴν, ἄσμα, Θεόκρ. 11. 21: ἔρ. ἔρωμανῖν, ἐπαυξάνειν, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἐρεγγμός, ὁ, (ἐρείκω), = ἐρεγγμα, Γαλῆν. 6, σ. 533, μετὰ διαφ. γραφ. ἐριγγμός.

ἐρείδω: Ἐπ. παρὰ. ἐρείδον Ἰλ. Ν. 131: μέλλ. ἐρείσω Καλλ. εἰς Ἀῖλ. 234, Ἀνθ.: ἄρ. ἡρεῖσα Σοφ. Ἀντ. 1236, Πλάτ. Φαῖδρ. 254E, Τιμ. 91E: Ἐπικ. ἐρεῖσα (ἐπ-) Ἰλ.: πρkm. ἡρεῖσα (συν-) Ἰππ. 305. 24, (προσ-) Πολύδ. 5. 60, 8: ἄλλ. ἐρήρεῖσα (προσ-) Πλουτ. Διμίλ. 19. — Μέσ.: μέλλ. ἐρείσσομαι (ἐπ-) Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, Πολύδ.: ἄρ. ἡρεῖσάμην Πρ. Ἀσπ. Ἡρ. 362. (ἀπ-) Πλάτ. Πολ. 508D: Ἐπικ. ἐρείσσομαι Ἰλ. Ε. 309. — Παθ., γ' ἐν μέλλ. ἐρηρεῖσσαι Ἰππ. 650. 32: Ἐπικ. ἄρ. ἐρείσθην Ἰλ.: πρkm. ἐρήρεῖσα Ἡρόδ. 4. 152, Ἰππ. 837H, πρβλ. 838B, 6: ἐνίκ. ἡρήρεῖσα Ἀρχιλ. 88: ὡσαύτως ἡρεῖσαι Τιμ. Δοκρ. 98E, Διόδ. 4. 12, Πaus. 6. 25, 5: Ἰων. γ' πλὴθ. πρkm. ἐρηρέδαται Ἰλ. Ψ. 284, 329, ἐρήρενται Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 320: ὑπερσ. ἡρήρεστο Ἰλ. Δ. 136: γ' πλὴθ. ἐρηρέδατο Ὀδ. Η. 95: — ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν αὐτὴν μόνον ἐν τῷ ἡρήρεστο, ὁ δὲ Ἡσ. (Ἀσπ. Ἡρ. 362), ἐν τῷ ἡρεῖσσει. Ποιητικ. ῥήμα (ἐν χρῆσι ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς μεταγεν. πειογράφοις), στηρίζω τι ἐπὶ ἄλλου, ἐπακουμβῶ, δόρῳ. . πρὸς ταῖχος ἐρείσας Ἰλ. Χ. 112: θρόνον πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας Ὀδ. Θ. 66, 473: πύργῳ ἐπὶ προύχοντι. . ἀσπίδ' ἐρείσας Ἰλ. Χ. 97: οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρείσατε. . πλευρὸν ἀμφιδέξιον Σοφ. Ο. Κ. 1112: πρὸς στέρν' ἐρείσας (δηλ. τοὺς παῖδας) Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1362, πρβλ. Βάκχ. 684: τὰ ἰσχυρά πρὸς τὴν γῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E: ἔρ. τινὰ εἰς ἔδραν Εὐρ. Ἡρακλ. 603: εἰς γῆν Πλάτ. Τιμ. 91E: ἐς χεῖρας ἔρ. τι Θεόκρ. 7. 104: ἔρ. τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς Πλάτ. Τιμ. 43E: τὸ γόνυ κατά τοῦ Ἰνίου Πλουτ. Φλαμιν. 20: ῥῶ ἐνὶ κάλπιν ἐρείσεν

Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1234: — μετέπειτα καθόλου, ἐμπήγῳ ἰσχυρῶς, ἐμβάλλω, ἀγκυραν χθονὶ Πινδ. Η. 10. 79: ἔρ. ὀμμα, Δατ. figere oculos, προσηλθόν, εἰς τὴν Εὐρ. Ι. Α. 1123: ἐπὶ χθονὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 784: ἔρ. πόδας ἐς βένθος, Δατ. figere restigia, στηρίζειν τὸν πόδα στερεῶς, αὐτόθι 1010. 2) ὑποστήριξω, ἀνέχω, Δατ. sustinere, ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρείδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ, ἐπὶ πυκνῆς τάξεως ὀπλιτῶν, Ἰλ. Ν. 131, Π. 215: ἔρ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσον Τυρταῖος 8. 31: πέλτην ἐρείσον Εὐρ. Ρῆσ. 487: κλόν' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός ὥμοιν ἐρείδων Δίσχλ. Πρ. 350: μεταφ., ἔρ. τὰν γυνάμιν, ἐπιθεβαίνον τὴν γνώμην, Θεόκρ. 21. 61: ἴδε ἐν τέλει.

3) πιέζω ἰσχυρῶς, ἐπιτίθεμαι, τόξῳ τινὰ Πινδ. Ο. 9. 48: ἴδε κατωτ. Π. 1: — ἐπὶ σημασίας αἰσχροῦς, ἔρ. γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 616, Ἀποσπ. 55, 116. 4) ὠθῶ, ῥίπτω, ὅπῃ κέ τις. . ἐρείθῃ Ἑμπεδ. 104: ἔρ. τὴν ἡρεῖδα κατὰ τῶν ἱππέων: ἐξεφενδῶνα. . Ἀριστοφ. Ἰππ. 627, πρβλ. 628: ὁ χορὸς ἡρεῖδεν ὀρθαθοῦς τέσσαρας ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 914: οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφω, ἔπος πρὸς ἔπος ἡρεῖδομεσθ' ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1375. 5) ἐμπήγῳ, πλευραῖς ἔγχοις Σοφ. Ἀντ. 1236: ἔρ. μαστίγα, ἐφαρμύζειν, τύπτειν διὰ τῆς μαστίγας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 14: Ἰν' ἀνταλὰν ἐρείσω πлагὰν Εὐρ. Ἀνδρ. 845. 6) ἐπὶ στοιχημάτων, καταθέτω τι ἀπέναντι ἐτέρου, ἄλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὐδοκτον ἀμύνει ἐρείδε, ἤγουν φέρων κατάθου (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 24: Δατ. deponere, Οὐεργιλ. ἔκλογ. 3. 31, 9. 62.

II. ἀμετάδ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ, ἀλλήλοισιν ἐρείδουσai, στηρίζομεθα ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, Ὀδ. Χ. 450 (ἐνθα ὁμοῦς ἑτεροὶ ἀναγνώσκουσιν ἀλλήλοισιν, καὶ ὑπονοοῦσι νέκυας μετὰ τὸ ἐρείδουσai, ἵνα δηλοῖ σταιθὴν τῶν νεκρῶν ἢ λέξεις (Εὐστ.). 2) ἐπιτίθεμαι, ἐπωθῶ, οὐδὲ δύνατον ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζει ἐρείδοντες βελέεσσιν, οὐδ' ἐδύναστο (οἱ Τρῶες) ἐρείδοντες (σὺν) βελέεσσιν ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζει (αὐτόν), Ἰλ. Π. 108: εἰς τινὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 558: νέφος ἔρ. ἐπὶ γῆν Πλουτ. Νουμ. 2: πνεῦμα κατὰ τῆς σχεδίας ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 19: ἐπὶ ἀσθενείας, καταλαμβάνω μέρος τ' τοῦ σώματος, μένω, ἀκκουμβῶ ἐκεῖ, νόσος γὰρ αἰεὶ γείτων ὁμοτοίχος ἐρείδει Δίσχλ. Ἀγ. 1004, πρβλ. Γαλῆν. κλ. 3) καθόλου, δίδομαι εἰς τι μετὰ προβλήμας καὶ δραστηριότητος, «πέφτω μετὰ μουτρα», ἴδιως ἐν τῷ ἔσθλειν, ἐρείδε, μὴ παύσαις μηδέποτ' ἐσθλὴν τῶς ἔως σαυτὸν λάθης διαρραγείς Ἀριστοφ. Εἰρ. 31, πρβλ. 25: ἐνθα κατὰ τὸν Σχόλ. ὁ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσόντων καὶ ἐπεριδιδόμενων ταῖς κόπαις, remis incumbentes) ἐρείδετον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 415.

III. Μέσ. καὶ Παθ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπὶ τινος, τῷ ὄγ' ἐρείσσομενος (δηλ. σκήπτρῳ) Ἰλ. Β. 109: ἔγχει ἐρείδόμενοι κλόν' ἄθροοι Ε. 38: ἐπὶ μέλλῃς. ἐρείσσεις Χ. 225: ἔτι καὶ μετὰ γεν., ἐρείσσομαι χειρὶ παχείῃ γαίης, ἐστηρίχθην μετὰ τὴν χεῖρά τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ε. 309, Α. 355: καὶ ἀπολ., ἐρείσσομενος βάλε, στερεῶς σταθεῖς, πατήσας στερεὰ, λαβὼν στάσιν στερεάν, ὡς τὸ εὐ διαβάς, Μ. 457, πρβλ. Π. 736: ἄλλ' ἐπὶ πεσόντος, ὁ δ' ὑπτιός οὐδεὶ ἐρείσθην Η. 145, Α. 144: οὐδεὶ δὲ σσιν χαιται ἐρηρέδαται, αἱ κόμαι αὐτῶν ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ψ. 284: γόνυ αὐτοῦ κονίαισιν ἐρείδόμενον, στηρίζομενον, ὡσπερ μόνον. . Δίσχλ. Ἀγ. 64: τοῖς γούνασιν ἐρηρειμένοι Ἡρόδ. 4. 152: πῆλῳ στενῶς, σφίγγω, ἐπὶ ἐπιδέσμοις, Ἰππ. περὶ Ἰητρ. 743. 2) ἐμπήγῳ, στερεῶς, ἔγχοις διὰ θώρηκος ἡρήρεστο, ἐστηρίχθην, ἐνεπάγχῃ, Ἰλ. Γ. 358, Η. 252, κτλ.: λαε ἐρηρέδαται, ἵσταντο στερεῶς ἐμπηγμένοι, Ψ. 329: θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδαται Ὀδ. Η. 95 (ἄλλ' αὐτόθι 86: τοῖχοι ἐληλέδαται, ἐκ τοῦ ἐλαύνω, εἶναι ἢ ὀρθῇ ἀνάγκησις): ἀπολ., δίκας ἐρείδεσθαι πυθμὴν, εἶναι στερεός, Δίσχλ. Χο. 646: ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ πλανᾶσθαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 5. 3) ἐρείδεσθαι ναυαγίαις, πίπτειν εἰς τὴν θῆραν ἐν ναυαγίῳ, Πινδ. ἱ. 1. 52.

IV. Μέσ. 1) μετὰ σημασίας ἀμοιβαίουτο, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίδεσθε κακοῖσιν, μηκέτι μάχεσθε μηδὲ καταπονεῖτε κακοῖς ἐαυτοῦς (Θ. Γαζή), Ἰλ. Ψ. 735. 2) μετ' αἰτ. στηρίζω, στερεῶς δι' ἐμαυτὸν, πλησίον ἡρήραντο καρήατα Σιμωνίδ. 173: βάκτρῳ δ' ἐρείδου. . στίδον Εὐρ. Ἰων. 743: ἐπὶ γαίαν ἵχνος Ἀνθ. Π. 12. 84: ἐπὶ τοίχῳ λίθων Θεόκρ. 23. 49: ἐπὶ χερὶ παρειῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1160: χεῖρας σκήπανίῳ Ἀνθ. Π. 6. 83: τὸ γῆρας ἐπὶ σκήπῳ αὐτόθι Γ. 457: ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἔρ., ἐγείρειν, τὰς σκέψεις εἰς. . αὐτόθι 9. 787: ἴδε ἀνωτ. Ι. 2. — ἴδε Κόντου Πλωσ. Παρατηρ. σ. 474.

ἐρείκη ἢ ἐρίκη, ἡ, Δατ. erica, θάμνος φρυγανειδῆς, κοινῶς, ἀρείκη, ὀρείκη, γραιῖς ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρὶ, ἐρηρεῖς ἐρείκης σωφὸν ἀνάφαντες διὰ τοῦ πυρός, Δίσχλ. Ἀγ. 295, Εὐπολ. ἐν Ὀδῇ 1, Θεόκρ. 5. 64. (ἐρίκη [ἢ] Ἀρχάδ. σ. 107. 14: ἄλλ' ἐρείκη Θεογονώτου Κανόν. σ. 109. 33: πρβλ. ἐρικῶσις).

ἐρείκεις, ἴδε ἐρίκεις.

ἐρεικτός, ἡ, ὄν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, Ἐβδ. (Δευτ. Γ' 21: ἐνθα διαφ. γραφ. ἐλικτά), ὁσπρία ἐρεικτά τὰ σχιστά, ὁποῖον δὲ κυάσος. Πausanias δὲ καὶ ἐρεικτόν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλλουρον ἀλληλεόμενον, ἄλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, δὴ ἄνθρωπος κοινός



Εὐρίστας· ἀπὸ πολλῶν δὲ Πάυχ· ἵνα πείσῃ· ὅτι οὐδὲ γὰρ οὐκ ἔστιν



ἐρεσμαί· «κατάπλεον· Ἦσυχ.

ἐρέσσω, Ἀττ. -τω· Ἐπ. παρατ. ἔρεσσον Ὀδ.: ἀόρ. ἤρεσα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1110, (διήρεσα) Ὀδ. Μ. 444, (διήρεσα) αὐτόθι Ε. 331.) (Ἐκ τῆς √ΕΡΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἐρέτ-ης, ἐρετμόν, ἐρεσ-ία, ὕπ-ηρέτ-ης, ἀμφ-ήρ-ης, ἀλι-ήρ-ης, τρι-ήρ-ης, πεντηκόντ-ορ-ος, κτλ.· πρβλ. Σανσκριτ-ας, arit-ras, arit-ram (Ἀγγλ. oar, rudder), arit-ā (ἐρέτης), Λατ. rat-is, rem-us, rem-i-gium, tri-rem-is, Παλαιο-Σκηνδιν. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. ár (Ἀγγλ. oar, κώπη), Παλαιο-Γερμ. ruod-ar (Γερμ. ruder)). Κωπηλατῶ, ἄνδρας ἐρεσομένοιαι μεμαῶτας ἰλ. Ι. 361· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον Ὀδ. Ι. 490, Μ. 194· πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, τῷ καὶ ζῶδες ἔρεσσον Δ. 78· πομπήνους κώπαις ἔρ. Σοφ. Τρ. 561· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων, πτεροῖς ἐρ. Εὐρ. Ι. Τ. 289· καὶ ἀπολλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνί 161.

II. μεθ' Ὀμ., μεταβ., σπυῖα κωπηλατῶν, μεταρ., γόων· ἐρέσσει· πόμπιμον χεροῖν πίτυλον, κρούετε ταῖς χερσὶ τὸ ἐμμετρον κύπτον τὸν συνοδεύοντα τοὺς θρήνους, Αἰσχύλ. Θῆβ. 855 (πρβλ. ἔρεσσ' ἔρεσσεν καὶ στέναζ', ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1046)· Παθ., ναῦς ἤρεσσετο αὐτόθι 422, πρβλ. Ἰκ. 723 καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 633· ἐπὶ πτηνῶν (ἴδε ἄνωτ.), πτερυγίων ἐρετμοῖσιν ἐρεσομένοι (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργίλιου remigio alarum), Αἰσχύλ. Ἀγ. 52, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 289. 2) καθόλου, θέτω εἰς ταχέαν κίνησιν, κινῶ ταχέως, τὸν πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Δ. 138, Ἀνθ. II. 10, 22, πρβλ. 101· μεταρ., τοίσας ἐρέσσοουσιν ἀπειλάς· καθ' ἡμῶν Σοφ. Αἴ. 251· ἐρ. μῆτιν, Λατ. consilium volvere, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 159· Παθ., ἐπὶ τόξου, λαμβάνομαι ἀνὰ χεῖρας, ἐκτείνωμαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1135· ἐπὶ τῆς Ἰούς, οἰστρῶ ἐρεσομένην, ἐλαυνόμενη ὑπὸ τοῦ οἰστρου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 541.

III. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διέρχομαι αὐτὴν κωπηλατῶν, διέρχομαι, Καλλιμάχου ἐν Ἀνθ. II. (ἐν τῷ παραρτ. 45)· Παθ., νήεσσιν ἐρέσσεται· ὕδωρ Ἀνθ. II. 4, 3, 81. Πρβλ. ἐλίσσω, κινέω, ἀράσσω.

ἐρεσχηλέω (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ διαρ. γραφ. -ελέω), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., ὁμιλῶ ἐπιπολαίως, λέγω ἐρεσχηλέας, ἀστειολογῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σπουδῇ λέγω, σπουδαιολογῶ, Πλάτ. Παιδ. 545Ε, Νόμ. 885C, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16, 3, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., λέγω παίζων ἢ ἀστεϊζόμενος ὅτι... Φιλόστρ. 64.

II. μεταβ., πειράζω τινα ἀστειεύομενος, ἐπελαδύμην ἐρεσχηλῶν σε Πλάτ. Φαῖδρ. 236B, πρβλ. Ἀθην. 223Ε, πρβλ. καὶ Ἦσυχ. ἐν λέξει ἀνὴρ, ἐνοχλῶ τινα, τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχηλεῖν τὸν ἥρωα Αἰλ. π. Ζ. 3, 37, 15, 22, Λουκ. Δημῶν. 10, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ. Φίληβ. 53Ε. 2) μετὰ συστοίχ. αἰτ., πρόσφιν, ἀφορμὴν ἐρ., εὐρίσκειν πρόφασιν τινα ἢ αἰτιολογίαν μηδαμινὴν, Ἀππ. Καρχηδ. 74, Μιθρ. 64. (Ὁ τύπος ἐρεσχηλέω, ὃν ἀπέδεξετο ὁ Βεγκήρος ἐν Πλάτ. (ἐξαίρει μόνον τοῦ Φιλίππου 53Ε), κατὰ Piers. ἐν Μοίρ. 159, Buttin ἐν Φαῖδρῳ ἐνθ' ἄνωτ., ἐπιβεβαιούται ὑπὸ τοῦ Παρθεν. ἐν τῷ Μερ. Ἑστμ. 374, 51).

ἐρεσχηλία ἢ -ελία· ἡ, μυρολογία, φλυαρία, Σωκράτ. 3, 7, Βασίλ. τ. 2, σ. 495B, κλ. — Καθ' Ἦσυχ.: «ἐρεσχηλία· φιλονεικία, φλυαρία, ἐνστάσις».

ἐρεταίνω, σπάνιος· τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐρέσσω, Ἦσυχ. (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Schmidt διωρθώθη: «ἐρετε τὰν νῶν ἐλαυνε τὴν νῶν»).

ἐρετή, ἡ, = ἀρετή, ἐρετῆς ἔνεκεν Ἐπιγρ. Διὰ ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 463· οἷς ὁ ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες Ἀττ. Ἐπιγρ. ἐκδ. Σ. Α. Κουμανούδη ἀριθ. 3037. — Καθ' Ἦσυχ. «ἐρετή (Διολαΐς;): ἐπιθυμητή».

ἐρέτης, ου, (ἐρέσσω), κωπηλάτης, κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ., νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν Ὀδ. Α. 280, κ. ἀλλ. Ἠρόδ. 6, 12, καὶ Ἀττ.: μεταρ., κυλίκων ἐρέται, ἐπὶ φιλοποτιῶν ἢ μεθύων, Διον. παρ' Ἀθην. 443D.

II. ἐν τῷ πληθ. προσέτι, κῶπαι, Ἀνθ. II. 6, 4. ἐρετικός, ἡ, ὢν, κωπηλατικός· ἡ ἐρετικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, Πλάτ. Νόμ. 707Α· ἐρ. πληρώματα, πληρώματα κωπηλατῶν, Πλούτ. Πομπ. 25· οὕτω, τὸ ἐρετικόν, Λατ. remigium, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 54· ἐρ. αὐλῆματα Πολυδ. Δ', 56. ἐρετμόν, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 714, ἐκ διορθώσ. τοῦ Meineke, πρβλ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 366.

ἐρετμόν, τό, Λατ. remus, ποιητ. ἀντὶ κώπης, πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν Ὀδ. Α. 77, πρβλ. Ψ. 276, Πίνδ., Αἰσχύλ., κλ.· εὐήρης ἐρετμόν Ὀδ. Α. 121, 129, κτλ.· οὕτω, κατὰ πληθ., εὐήρε' ἐρετμὰ αὐτόθι 124· ἐρετμοῖσι Χρησμ. παρ' Ἠρόδ. 8, 96· ἐρετμὰ Εὐρ. Ι. Δ. 1388, Ι. Τ. 1485: — ἐπὶ πτερυγίων, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐρέσσω II. 1.

II. «τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον» Ἦσυχ. ἐρετμός, ἐροδιάζω με κώπας, μῆδ' ἐρετμῶσαι χέρας, «κώπαις ἀρμόσαι» (Ἦσυχ.), Εὐρ. Μήδ. 4· ἀλλὰ χεῖρας ἐρετμῶσαντες, ἐπιθέντες ταῖς κώπαις τὰς χεῖρας, Ὀρφ. Ἀργ. 356· καὶ ἐν Νόνν. Δ. 7, 185, μεταχειρίζομαι τὰς χεῖρας ὡς κώπας, κωπηλατῶ δι' αὐτῶν, κούρμω: «γυμνὰ χεῖρας ἐρετμῶσας δι' ὕδατος ἔτρεχε κούρην».

II. κωπηλατῶ διὰ μέσου, διέρχομαι, ἐξ εἰκας, ἡερίους κενεῶνας ἐρετμῶσας πεδίλῳ αὐτόθι 14, 3.

ἐρετριεύς, «σκόππει, παίζει» Ἦσυχ. Ἐρετριεύς, ὁ, ὁ ἐξ Ἐρετρίας, Ἠρόδ., κλ.: γεν. ἐνικ. -εῖως,

συνηρ. -εῖως, Στεφ. Βυζ. Ἀνέκδ. Ὀδ. 4, 195· πληθ. -εῖων, συνηρ. -εῖων, Θουκ. 4, 123, 8, 95, Βεγκ.: αἰτ. ἐνικ. -εῖα, Ἀρχαῖ. 130· «Ἐρετριέων ῥῶ' Ἐρετριεὺς τῷ ῥ' κατακόρως χρώνται» Ἦσυχ.: — ἐπὶ ῥ', «Ἐρετριεύς, ἡ, ὢν, Ἠρόδ., κλ.» οἱ Ἐρ., οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐρετριεύς Μενεδήμου, Στράβ., ἴδε Ritter Ἰστορ. Φιλ. 2, 141 κέ.: ὡσαύτως Ἐρετριακός, ἡ, ὢν, Στράβ. 393· «ἐρετριακὸς κατάλογος» ἐπὶ Διφίλου (Ὀλυμπ. 84, 3) ψήφισμα ἐγγραφή ἐξ Ἐρετρίας καταλέγει ὁμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων νιούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν ἐρετριακὸς κατάλογος Ἦσυχ. — Ἐρετριάτης, α, ὢν, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 8, 95· Ἐρετριάς (δηλ. γῆ), ἄδως, ἡ, εἶδος πηλοῦ ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, Διοσκ. 5, 171.

ἐρέττω, μεταγεν. Ἀττ. ἐντὶ ἐρέσσω, Λουκ., Ἀθ. Ἐρευμαί, τό, = ἔρυγμα: ἐν τῷ πληθ., ἐρεύματα, πολυτελεῖ ἐδεσμάτα, Γρηγόρ. Ναζ. Ἐπιγρ. 166.

ἐρευματώδης, ες, (εἶδος), προξενῶν ἐρυγὴν, ἐρευγμόν, «ῥέψιμον», ἐρευγματωδέστερα (τὰ αἰγία κρέα τῶν βοείων) Ἰππ. 404, 47.

ἐρευγμός, ὁ, = ἔρυγμα, «ῥέψιμον», Ἰππ. Κωικ. Προγν. 138, Ἀριστ. Προβλ. 10, 44.

ἐρευγμώδης, ες, = ἐρευγματώδης, Ἰππ. 356, 24.

ἐρευγό-ειος, ὢν, ὁ διάγων τὸν βίον ἐρευρόμενος, γαστρίμαργος, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 172.

ἐρεύγομαι: μέλλ. ἐρεύξομαι, Ἰππ. 607, 42· ἀόρ. ἤρευξάμην, Χρησμ. Σκυλλ. 4, 81· πρβλ. ἄν., ἐξ-ερεύγομαι: Ἀποθ. (Ἐκ τῆς √ΕΡΕΤ παράγονται προσέτι αἱ λέξεις ἐρυγ-εἶν, ἐρύγ-ῃ, ἐρυγ-γάνω, κλ.· πρβλ. τὰ Λατ. ruc-to, ruminare· τὰ Ἀγγλο-Σαξον. roc-cean καὶ τὰ Παλαιά -Υψηλ. -Γερμ. il-ruch-n (ruminare). Ἐτεμῶ. Λατ. eructare, μ. αἰτ., ἐρευρόμενοι φόνον αἵματος ἰλ. Π. 162· ἰόν Νικ. Θ. 232· ἀπολλ., «ῥεύγομαι», ἐκ-πέμπω διὰ τοῦ στόματος ἀέρα ἐκ τοῦ στομάχου, Λατ. ructare, ὁ δ' ἐρεύγοτο οἰνόδαρειν, περὶ τοῦ Κύνκλινος, Ὀδ. Ι. 374, πρβλ.

Ἰππ. 485, 29, Ἀριστ. Προβλ. 10, 44. 2) μεταρ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑφουμένης καὶ θραυσμένης εἰς ἀφρούς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐρευγόμενη ἄλδος ἔξω, «ἐκθραυσσόμενης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος» (Σχόλ.), ἰλ. Ρ. 265· κῆμα ποτὶ ἔερρον.. δεινὸν ἐρευρόμενον Ὀδ. Ε. 403· ἐρεύγεται ἡπειρόνδε (πρβλ. προσερεύγομαι) Ε.

438· οὕτως ἐπὶ τῆς Αἰτίας, ἐρεύγονται παγαὶ πυρὸς Πινδ. II. 1, 40· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, γίνομαι, Ἀππ. Μιθρ. 103· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρεύγονται σκότον.. νυκτὸς ποταμοί, ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ ἄδου, Πινδ. Ἀποσπ. 95, 8· ἀφρόν ἐρευρόμενος Διον. II. 539, κτλ.· ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Κενταύρου, Ἀνθ. Πλαν. 4, 115.

II. ἐν ἀορ. β' ἐνεργ. ἤρυγον, μετοχ. ἐρυγών, «μουγκρίζω» κυρίως ἐπὶ ταύρων (πρβλ. ἐρύγκηλος), ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἰλ. Υ. 403· ὡς ἀρα τὸν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὅσπερ.. θυμὸς ἀγῆνωρ αὐτόθι 406· τρίς μὲν ὕλαν, ἄσπεν ὅσον βαθυὸς ἤρυγε λαίμαξ, ὅσον ἤδυνάτο νά φωνάξῃ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαίμου αὐτοῦ, Θεόκρ. 13, 58. — Αὕτη ἡ ἔννοια περιορίζεται εἰς τὸν ἀόρ. (ἐξαίρ. τῶν Ἠρόδ., ἐνθα ὁ ἐνεστ.

ἐρεύγομαι καὶ μέλλ. -ῥομαι κεῖνται ἀντὶ τοῦ λαλῶ μεγαλοφώνως καὶ τοῦ βρυχώμαι, πρβλ. Λοδεκ. Φρύγ. 64, Ἰακωφίου Ἀνθ. II. 50), ἀλλὰ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης σημασίας, καθ' ὅσον ἀμφότεροι οἱ τύποι παρήχθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ λαίμῳ ἢ λαρυγγί ἤχου καὶ ὁ ἀόρ. δὲ ἤρυγον κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τὸ ἐρεύγομαι παρ' Ἀριστ.

ἐν Προβλ. 10, 44, Νικ. Ἀλεξ. 111.

ἐρευθαλέος, α, ὢν, (ἐρεύθος), ἐρυθρός, Νόνν. Δ. 12, 329, 359.

ἐρευθαδανόν, τό, ἐρυθρόδανον, rubialinctoria, Ἠρόδ. 4, 189, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9, 13, 6.

ἐρευθῆς, ἐρυθρῶ, κοκκινίῳ, Λουκ. Νερ. 7, Φιλόστρ. 641.

ἐρευθήεις, εσσα, ἐν, ἐρυθρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 727, Νικ. Θ. 899 (διάφ. γραφ. -ηῖς).

ἐρευθήμα, τό, ἐρυθθήμα, ἐρυθρότης, Γαλην. II. 268E, ἐκδ. Charter. Lutetiae 1679.

ἐρευθής, ες, = ἐρευθήεις, Στράβ. 779, Ἀρατ. 784, Ὀππ. Κυν. 3, 94.

ἐρευθιάω, ἐρυθρίω, γίνομαι ἐρυθρός, κοκκινίῳ, Ἰππ. 638, 51, Ὀππ. Ἰστ. 3, 25, Ἦσυχ.

ἐρευθός, εος, τό, ἐρυθρότης, «κοκκινάδα», Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 979, Πλούτ. 2, 48C· ἐπὶ χρώματος, ἢ κείνο μεταδελύψεται ἐρευθός Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 726.

ἐρευθώ, = τῷ ἐπομ., Νικήτ. Χρον. 92D.

ἐρευθώ, ἀορ. α' ἀπαρ. ἐρεῦσαι· (ἐρυθρός): κάμνω ἐρυθρόν, κηλιδῶ δι' ἐρυθροῦ χρώματος, ὁ δὲ θ' αἵματι γάτιον ἐρεῦθων ἰλ. Α. 394· γάτιον ἐρεῦσαι αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ Σ. 329. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐρυθρός, Σαπφώ 94, Ἰππ. 1020E, Θεόκρ. 17, 127, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 778, κτλ.· πρβλ. συνεξερεῦθω.

ἐρευκτικός, ἡ, ὢν, (ἐρεύγομαι) προξενῶν ἐρευγμόν, Διοσκ. 1, 90, 2, 137.

ἔρευνα, ἡς, ἡ, ὡς καὶ νῦν. ζήτησις, ἀναζήτησις, ἐρ. ἔχειν τινός, ἐρευνᾶν, ἀναζητεῖν, Σοφ. Ο. Τ. 566· οὐδ' ἤϊας εἰς ἐρευναν ἐξευρεῖν γονάς; Εὐρ. Ἰων 338· ἐρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκίων Ἀριστ. Οἰκ. 2, 31.



ἐρευνᾶς, ἄδος, ὁ, ἡ, = ἐρευνητικὸς, Ἰωάν. Λυδ. 140. 7, 193. 16, ἐκδ. Βόννης.

ἐρευνᾶω, γραφόμενον - ἐω ἐν Ἑπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 2554. 59 (ἐρέω):— ἐρευνᾶ, ἀναζητῶ τι, ζητῶ να εὕρω τι, ἐπιζητῶ, ἐξετάζω, ἵχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν Ὀδ. II. 436· μετ' ἀνέρος ἵχνι' ἐρευνῶν Ἰλ. Σ. 321· τεύχε' ἐρ. Ὀδ. X. 180· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρευνᾶν τήν σοφὴν εὐδουλίαν Δίσχυλ. Πρ. 1038, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 33· νεκροὺς ἐρευνᾶν καίμει τήν εἰργασμένην; Εὐρ. Μήδ. 1318· κακοῦργους Ξεν. Κύρ. I. 2, 12· τὸ γραμματεῖον Δημ. 788 ἐν τέλ., παρὰ Σοφ., ἐν Ο. Τ. 725, ἡ φράσις: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρεῖαν ἐρευνᾶ, εἶναι τοιμηρὰ ἔκφρασις: ὡς εἰ συνίστατο ἐκ τῶν ἐξῆς δύο προτάσεων: ὧν ἂν χρεῖαν ἔχη καὶ ἂν χρήσιμα ὦντα ἐρευνᾶ. 2) ἐρευνᾶ να εὕρω τι, ἐπισταμένη ὡς, εἰ ὑποστρέψαντες ἐς ζήτησιν ἀπικοίτατο, πάντα ἐρευνῶσιν μέλλοιεν Ἡρόδ. 5. 92, 4· τὸ πλοῖον Ἄν· τιπῶν 133. 1· ὁρος· τανύφυλλον ἐρευνῶν Θεόκρ. 25. 221:— ἀπολ., εὐρήσκει ἐρευνῶν Πινδ. Ο. 13. 161, πρβλ. Σοφ. Ἄντ. 268. 3) ἐρωτῶ περὶ τίνος, ἔξ· πικρὰν δ' ἐρευνᾶς φάτιν Εὐρ. Ἐλ. 662· παῖδων ἐρευνῶν σπέρει' ὅπως γένοιτό μοι ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 669· ἐξετάζω ζητημά τι, αὐτόθι 1089· ταῦτ' οὖν.. ζητῶ καὶ ἐρ. Πλάτ. Ἀπολύγ. 23B, πρβλ. 41B, Θεαίτ. 200E, κ. ἄλλ.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μίσφ τύπῳ, αὐτόθι 174A. 4) μετ' ἀπαρ., ζητῶ να πράξω τι, ὥστις ἐρευνῆ ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελλέσαι δόμιον, ὥστις ζητεῖ να κατασκευάσῃ οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ ὄρους κατὰ τὸ ὕψος, Θεόκρ. 7. 45.

ἐρευνητέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἐρευνᾶω, δεῖ ἐρευνᾶν, Ξεν. Συμπ. 8. 39.

ἐρευνητὴρ, ἥρος, ὁ, Νόνν. Δ. 2. 25.— ἐρευνητής, οὔ, ὁ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256A, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5· ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἀναζητῶν.

ἐρευνητικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων να ἐρευνᾶ, ἡ ὁ συντελὼν πρὸς ἐρευνᾶν, Νικήτ. Χρον. σ. 312D.— Ἐπιρρ. ἐρευνητικῶς, μετ' ἐρεύνης, μετὰ προσοχῆς, Ταράς. 1453A.

ἐρευνητρία, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Κορονοῦτ. π. Θ. Φ. 10.

ἐρευξίς, εὠς, ἡ, (ἐρεύομαι) ἐρευγμός, «ρέψιμον», Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 959.

ἐρευξί-χολος, ον, ὁ ἐξεμῶν χολῆν, χολерикὸς, Νικήτ. Χρον. 19. 4.

ἐρέφω: παρτ. ἥρεφον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54, ποιητ. ἥρεφον Πινδ. Ο. 1. 110; μέλλ. ἐρέψω Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 1110: ἄορ. ἥρεψα Δημ. 426. 1 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν λόγῳ), Ἐπικ. Ἐρεψα Ὀμ.— Μίσ.: μέλλ. ἐρέψομαι Εὐρ. Βάχχ. 323: ἄορ. ἥρεψάμην Ἀπολλ. Ρόδ. B. 159, κτλ., (κατ-) Ἀριστοφ. Σφ. 1294.— Πάθ., πρkm. ἥρεπται Φιλόστρ. 33. (Ἐντεῦθεν ὄροφος· πρβλ. ἐρέπτω καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ὄροφον).

Καλύπτω διὰ στέγης, καθύπερθεν ἐρεψαν.. ὄροφον λειμωνόθεν ἀμῆσαντες, δηλ. ἐπέταξαν (τὴν σκηνὴν) διὰ καλύμνου θεράσαντες αὐτοὺς ἐκ λειμῶνος (ἴδε Spitzner Exc. 36), Ἰλ. Ω. 450, πρβλ. Ὀδ. Ψ. 193, Ἰλ. Α. 39 (ἴδε ἐπερέφω)· τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀέτον (ἴδε ἀέτος III), «στεγάσομεν πρὸς ἀέτην» (Ἰπύχ.), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1110, πρβλ. Ἀποσπ. 54· ἔυλοισ ἥρεψε τὴν οἰκίαν Δημ. 0. 13. 46· ὧν (δηλ. τῶν κρατήρων) κρᾶτ' ἐρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους Σοφ. Ο. Κ. 473.— Μίσ., στέφω ἑμαυτὸν, κισσῶ τ' ἐρεψόμεθα καὶ χορεύσομεν Εὐρ. Βάχχ. 323· ἔανθά δ' ἐρεψάμενοι δάφνην καθύπερθε μίτωπα Ἀπολλ. Ρόδ. B. 159: πρβλ. ἐρέπτω.

3) κοσμῶ οὖς διὰ στεφάνων ἀνθέων, ναὺν κραινίους Πινδ. I. 4. 94 (3. 72): καθόλου, καλύπτω, λάχναι νιν μέλαν γένειον ἐρεφον ὁ αὐτ. Ο. 1. 110.

Ἐρεχθεύς, εὠς, Ἐπικ. -ῆος, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς. «ὦν ποτ' (ὡς λέγει ὁ Ὀμ.) Ἀθήνη θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ Ζεῖδος ποτ' ἄρουρα· κἀδ' ἐν Ἀθήνῃς εἰσεν, ἐφ' ἐνὶ πτόνι νηῶν» (ἐκ τῶν ἐρέχθω), κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. B. 547, Ὀδ. II. 81· ἐντεῦθεν Ἐρεχθεῖον, τὸ, ὁ ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν Ἀθήνῃς, Πaus. 1. 26, 6, Πλούτ. 2. 843F· καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ, ὡς ἐπώνυμον τῶν Ἀθηναίων, Πινδ. καὶ Τραγ.· ἐνικῶς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἰππ. 1015. 1030· Ἐρεχθεῖδαι παρ' Εὐρ. ἐν Μῆδ. 824:— Ἐρεχθίδης, ἔδος, θηλ. ἐπιθ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἐρεχθέα, θάλασσα Ἐρ., πηγὴ τις ἐν Ἀθήνῃς ἀπερωμένη εἰς αὐτόν, Ἀπολλ. δδ. 3. 14, 1. πρβλ. Ἡρόδ. 8. 55· ὡσαύτως τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἐρεχθίδος (Ἐρεχθίδος Blass) Δημ. 536. 21, κτλ.

II. ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήνῃς, ὅς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθεῖως εἶχε Πλούτ. 2. 843B, Λυκούργ. 158, 431.

ἐρεχθῶ, διατέμνω, διασχίζω, διαρρηγνύω, σπαράττω, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγέσι θυμὸν ἐρέχθων Ὀδ. E. 83, 157.— Παθ., νῆσθ.. ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, φερόμένην τῇδε καθεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Ψ. 317· δδύνησιν ἐρεχθομένην, βασιλικομένην, Ὀμ. Γύν. εἰς Ἀπόλλ. 358. πρβλ. Spitzn. Exc. Ἰλ. xxxiv § 3. (Συγγενὲς τῶν ἐρέχτω.)

ἐρέψιμος, ον, στεγασίμος, χρησιμεύων πρὸς ἐπιστέγασιν, δένδρα ἐρέψιμα Πλάτ. Κριτίας 111C· ὕλη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 8.

ἐρεψίς, εὠς, ἡ, ἐπιστέγασις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 1· στέγη; Πλούτ. Περικλ. 13, Ἀνώνυμ. 45, κτλ.

ἐρέω (Α), Ἐπ. ῥήμα. = ἐρεσένω, ἐρομαι, ἐρωτᾶω (δὲν πρέπει δὲ να συγχέηται πρὸς τὸ ἐρέω (Β)):— ἐξετάζω να μάθω, μ. αἰτ. πράγμα, περὶ τίνος, ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Ἰλ. II. 128, πρβλ. Ὀδ. Φ. 31.

1) μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μίαν· τιν ἐρεῖομεν ἢ ἱερῆα ἢ Ἑπικ. ἀντὶ ἐρώμεν), Ἰλ. Α. 62· ἀλλήλους ἐρέοιμεν Ὀδ. Δ. 192· ὅπως ἐροίμην ἐκάστην Α. 229.

ἐρέω (Β), Ἰων. ἐντὶ ἐρώ, ὁ ἀ εἰπῶ· ἴδε ἐρέω.

ἐρημάδελεφος, ον, ὁ ἐρημός ἀδελφῶν, μὴ ἔχων ἀδελφούς, ἐρημάδελοι ἐν ἐγγένεσσι Θ. Στουδ. σ. 1644, ἐκδ. Μί.

ἐρημιάζω, (ἐρήμος), ἀφίνωμαι ἐρημός, εἶμαι ἐρημός, ὑπάγω μόνος, ἐρημιάζεσκον (Ἰων. παρτ.), Θεόκρ. 22. 35, πρβλ. Ἀνθ. II. 7. 315.

ἐρημιάκος, α. ον, ποιητ. ἀντὶ ἐρήμιος, ἐρημός, κοινῶς ἐρημός, «ὀλομοναχός», Μόσχ. 3. 21, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 672, κτλ.· σιωπηλός· νύξ· Ἐμπεδ. 252· ἐγκαταλειμμένος, νεοσσοί Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1298: μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, Ἀνθ. II. 9. 439.

ἐρημιανθρωπία, ἡ, ἔλλειψις ἀνθρώπων, Καλλιμ. κ. Χρυσος. στ. 345 ἐκδ. Α.·— ἐρημιάνθρωπον, τὸ, αὐτόθι στ. 1268.

ἐρημιάς, ἄδος, ἡ, ἀνώμαλον ὄηλ. τοῦ ἐρήμιος, Μανθίων 6. 67.

II. μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, Χριστοδ. Ἐκκλ. 33. 4.

ἐρήμη (θηλ. δίκη), ἡ, ἴδε ἐρήμιος II.

Ἐρημηέτος· Ζεὺς ἐν Λέσθῳ· Ἡσὺχ.

ἐρημία, ἡ, I. ἐπὶ τόπων, ἐρημία, τόπος ἀκατοίκητος, ἐρημός, Πρὸδ. 3. 98, Δίσχυλ. Πρ. 2, κτλ.· ἡ Σκυθῶν ἐρημία (παρτ. ἐκ τοῦ Πρὸδ. 4. 17 κέει), Ἀριστοφ. Ἀχ. 704· ἀφίκετ' εἰς ἐρ. ὁ αὐτ. ἐν Αὐσ. 787· ἔρπειν εἰς ἐρημίας, εἰς ἐρημία, μοναχικὰ μέρει, Ἀριτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 3, 2, κτλ.

II. ὡς κατάστασις, «μοναχία», τὸ να εἶναι τις μόνος, ἐρημίαν ἄγειν, ἔχειν, διατελεῖν ἐι ἐρημία, ζῆν βίον μονήρει. Εὐρ. Μήδ. 50, Βάχχ. 609· ἐρημίας τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 510· ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδοροῦντο. Ἀντιφῶν 115. 19· ἐπὶ προσώπων, ἀπομόνωσις, ἐγκατάλειψις, Σοφ. Ο. Κ. 957, Αὐσ. 151. 30, Ἰσάιος 35. 12, κτλ.· δι' ἐρημίαν, δι' ἐλλείψιν δηλ. συμπαγίνας, Θουκ. I. 71, πρβλ. 5. 67· ἐρημίας ἐπειλήμενοι Δημ. 36. 2· εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν Μένανδρ. ἐν Ἀνδρίχῳ 4.

β) ἐπὶ τόπων, ἐρήμισις, Lat. vasitatis, ἐρημίαν γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακὴν, ὅταν κατερημωθῇ παντελῶς πόλις τις, Εὐρ. Τρω. 26· ἐρημία δούς, ἐρημώσας, καταστερέφας, αὐτόθι 95· ἀτριβῆς ὑπ' ἐρημίας Θουκ. 4. 8.

2) μετὰ γεν., ἔλλειψις τινος, ἀπουσία, φίλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 2. 14· ἀρσένων, βροτῶν, ἀνδρῶν Εὐρ. Ἐκ. 1017, Βάχχ. 875, Θουκ. 6. 102· λύγων Ἀριστοφ. Ὀρν. 1484, κτλ.· δι' ἐρημίας πολεμίων πορεύεσθαι, ἄνευ συναντήσεως πολεμίων, Ξεν. Ἐλ. 3. 4, 21· τὴν ἐρ. ὁρῶν τῶν κυλισσόντων, βλέπων οἱ οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὥστε να τὸν ἐμπόιστῃ, Δημ. 54. 10· ἐτι δὲ, ἐρημία κακῶν, ἀλλαγὴ, ποικῶν ἐρημίαν εὕρω; Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1157.

ἐρημιάς, ἄδος, ἡ, ἐν Θεοκρ. 27. 62 φαίνεται σημαίνει κόρην ἀπερωσασαν τὴν παρθενίαν αὐτῆς τῇ Ἀρτέμιδι, Ἀρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς οὐκ ἐτι πιστὴ (σοῖς ῥήμασιν οὐκέτι πιστῇ Ahrens), διότι ἀπώλεσε τὴν παρθενίαν τῆς.

Ἐρημιάς, ὦν, τὰ, τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Παλλάδ. Λαυσ. 1010B, Σωζ. 1373C.

ἐρημικοειδής, ἔς, ὁμοιάζων πρὸς ἐρημικόν, πολίτευμα Θ. Στουδ. σ. 1437, ἐκδ. Μί.

ἐρημικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἐρημίαν, ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἐδδ. (Ψαλμ. ΡΑ', 7.—ἐρημικός βίος, ὁ βίος ἐρημίου, Γρηγ. Ναζ. I. 1104A, κλ.

ἐρημικός [Γ], ον, ὁ τῆς ἐρήμου, ὄνος, ἄγριος ὄνος, Ἐδδ. (Ἰώδ ΙΑ', 12).

II. ὡς οὐσίαστ., ἐρημίτης, μοναχὸς ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Παλλάδ. Λαυσ. 1212C, Ἀποσφ. Πατέρ. 240A, κλ.

ἐρημοδατεύτος, ον, = ἐρημοπλάνος, Γρηγέντ. 705C.

ἐρημοδατεῖς, περιπατῶ ἐν ἐρημίᾳς, Θ. Βαλααμὸν παρὰ Ban. din. Galat. Bibl. Med. τ. 1, σ. 81.

ἐρημοδίκιον, τὸ, = ἐρήμη δίκη, μὴ παρόντων ἐκατέρων τῶν μερῶν, Γλωσσ. Οὐλπ. Διγεστ. 4. 7, ἐν Near. 63, 3.— ἐρημοδίκιοι, οἱ ἐκ μονομεροῦς εἰσηγήσεως τὴν καταδίκην ἔχοντες, Βασιλικ., Δουαγγ.

ἐρημοθωκός· ἐρημολόγος· Ἡσὺχ.

ἐρημο-κόμης, ὁ, ἡ, γεν. ον, ὁ στερούμενος κόμης, Ἀνθ. Π. 6. 294, 7. 383.

ἐρημο-λάλος, [ᾱ], ον, λαλῶν, τερετίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, τέττις Ἀνθ. Π. 7. 196.

ἐρημολόγος, ὁ λέγων ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἡσὺχ. ἐν λ. ἐρημοθωκός. ἐρημό-νομος, ἡ -νόμος, ον, ὁ συγχάζων τὰς ἐρήμους, Θεαί Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1333· θῆρες Ἀνθ. II. 6. 184.

ἐρημο-πλάνος [ᾱ] ον, ὁ πλανώμενος μόνος, ἡ ἐν ταῖς ἐρημίαις, Ὀρν. Γύν. 38. 4 (κοινὸς ἐρημοπλάνων) θεωρεῖται ὡς διδυραμβώτης ὑπὸ Δημητρ. Φαληρ. 116.

ἐρημοποιός, ὄν, ὁ προευνῶν ἐρήμῳσιν, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἐρημωτής.



ἐρημόπολις, ι, γεν. ιδος, ὁ ἐστερημένος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ἐρημόπολις μάτηρ Εὐρ. Τρω. 599.

ἐρημο-πολίτης, ου, = τῆς ἐρήμου πολίτης, Βασίλ. IV. 357C; βίος Ψευδο-Γερμ. 396A.

ἐρήμος, ον, ἀλλὰ καὶ θηλ. ἐρήμη, Ὁδ. Γ. 270, Σοφ. Ο. Κ. 1719, Ἀνθ. 739, Τρω. 530, καὶ ἐν τῇ Ἀττ. φράσει δίκη ἐρήμη (ἴδε κατωτ. III): Ἀττ. ὠσαύτως ἐρήμος, ον, Ἠρωδιαν. π. μὴν. λέξ. 33 (πρβλ. ἐτοίμος): συγκρ. -ότερος, Θουκ. 3.11, Λουσ., κλ.: ὑπερβ. -ότατος, Ἡρόδ. 9.118, Ξεν. "Ερήμος, μόνος, μοναχικός, I. ἐπὶ τόπων, ἐς νῆσον ἐρήμην κάλλιπεν Ὁδ. ἐνθ' ἄνωτ. γῶρος Ἰλ. Κ. 520· συγν. παρ' Ἡρόδ., καὶ Ἀττ.: τὰ ἐρ. τῆς Διδώης, τὰ ἐρήμα μέρη... Ἡρόδ. 3. 32, πρβλ. Θουκ. 2.17· ἐρήμος γὰρ ἐστὶν ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ καύματος Ἡρόδ. 2. 32, 3.102, πρβλ. ἐρημία I· ὠσαύτως, ἡ ἐρήμη Αἰλ. π. Ζ. 7. 48.

2) ἐπὶ προσώπων ἡ ζώνων, τὰ δ' ἐρήμια φοβεῖται, πὰρ δὲ βοσκήματα, ἡρημαμένα τῆς τοῦ ποιμένος βοθείας φεύγει. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ ποιμένος τοῦτο νοοῦσιν» (Σχόλ.). Ἰλ. Ε. 140· Ξερέην ἔρημον [μολεῖν] Αἰσχύλ. Πέρσ. 734· ἦσθαι δόμοιο ἐρημον ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 862· πρὸς τὴν ἐρήμια Σοφ. Τρ. 530· ἐρήμιος κάφιλος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 228· ἐρ. ἀπολιπὼν τινα Ἀριστοφ. Πλ. 447· συγν. ἐπὶ δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλειμμένων ἀνθρώπων, Ἀνδοκ. 31. 8, κτλ.: οὐκ ὦν τῶν ἐρημοτάτων οὔτε τῶν ἀπὸρων κομιδὴ Δημ. 551.7· εἰς ὄρφανα καὶ ἐρήμια ὑδρίζειν Πλάτ. Νόμ. 927C: — ἐπὶ ὀρνέων, μονήρες, οὐκ ἄγελαστον, ἐρήμιος θρνιθάς Πλουτ. Κάτθ. 63: — οὐδ. ὡς ἐπίερρ., ἐρήμια κλαίω, κλαίω μόνος, Εὐρ. Ἰκ. 775· ἐρημον ἐμβλέπειν, βλέπω ἀτενῶς πρὸς οὐδὲν ὠρισμένον σημείον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 393.

3) ἐπὶ καταστάσεως, πλάνος, πότιμος Σοφ. Ο. Κ. 1114, 1716. II. μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, κενός ἢ μὴ ἔχων τι [χώρα] ἐρ. πάντων Ἡρόδ. 2. 32· ἀνθρώπων 4.17, πρβλ. 18· ἀνδρῶν 6. 23, πρβλ. 8. 65, Σοφ. Ο. Τ. 57· ἰὼ στέγαι φίλων ἐρημιοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλεία ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1405· Πειραιά ἐρ. ὄντα νεῶν Θουκ. 8. 96· ἀπολύτως, ἀνυπεράσπιστος, ἡ ἦν ἐρημότατον (δηλ. τὸ τεῖχος), Ἡρόδ. 9.118.

2) ἐπὶ προσώπων, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τινος, συμμάχων ὁ αὐτ. 7.160· πατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1717· πατὴρς καὶ μητρός Πλάτ. Ν. 927D· πρὸς φίλων Σοφ. Ἀντ. 919· οὕτως, ἐρ. οἶκος, οἶκος ἄνευ κληρονόμων, Ἰσαῖος 66. 29.

3) ἄνευ κακῆς συμμοίας, μὴ ἔχων, ἄνευ, ἐσθίας ἐρήμιος ὅπλων Ἡρόδ. 9. 63· ἐλευθέρους, ἀπηλλαγμένους ἀπὸ τινος, ἀνδρῶν κακῶν ἐρημιος πόλις Πλάτ. Νόμ. 862E, πρβλ. 908C.

III. ἐρήμη, σπανίως ἐρήμος (μετὰ ἡ συννηθέστερον ἄνευ τοῦ γραφῆ, δίκη, δει-αίτα), ἡ, δίκη καθ' ἣν δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἐναγόμενος καὶ οὕτω καταδικάζεται ἐρήμην, ἡλπιζε... τὴν γραφὴν... ἐρήμην ἐσεσθαι, ὅτι θὰ ἦτο ἀνυπεράσπιστος, Ἀντισφ. 116.1· ἐρήμην δίκη θάνατον καταγιγνώσκειν τινὸς Θουκ. 6. 61· ἐρήμην εἶλον [δηλ. δίκην], ἐκέρθησαν τὴν δίκην μὴ παρουσιασθέντες τοῦ ἀντιδίκου, Δημ. 540. 21· ἐρήμην αὐτὸν λαδόντες... εἶλον Λυσ. 159. 34· ἐρήμον δεδωκότα, καταδικάσαντα ἐρήμην, ὁ αὐτ. 542. 4· ἐρήμον ὥφλε δίκην, καταδικάσθη μὴ παρουσιασθεῖς, Δημ. 542. 23, πρβλ. Ἀντισφ. 131.1· ἐρήμην καταγιγνώσκειν ἢ καταδικαίαν τινος, ἐκφέρειν κρίσιν ἢ ἀπόφασιν ἐναντίον τινὸς ἐρήμην, Δημ. 903. 9, 1013. 22· γενομένης ἐρήμου κατὰ Μειδίου ὁ αὐτ. 544. 22· ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες ἀπολογουμένου οὐδενός Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρβλ. Δημ. 542. 20· ἐρήμην ἢ ἔξ ἐρήμης κρατεῖν Λουσ., κλ.

2) περὶ τοῦ ἐρήμας τραγῶν ἴδε τραγῶν: (Συγγενὲς τῷ ἡρέμα, κτλ., κατὰ τὸν Κούρτ. ἀρ. 454).

ἐρημο-σκόπος, ὁ, ὁ σιλλάτων ἀμελῶς, ἐρημοσκόπους, τοὺς βρῆδους φυλάττοντας Σουῖδ.

ἐρημοσύνη, ἡ, ἐρημία, Ἀνθ. Π. 9. 4 καὶ 665.

ἐρημότοπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἐρημος τόπος, καὶ ἐρημοτοπία, ἡ, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 864 καὶ 78, ἔκδ. Α.

ἐρημο-φίλης [ῖ], ου, ὁ, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν, Ἀνθ. Π. 9. 396, Πλαν. 256.

ἐρημόω: μέλλ. -ῶω (ἐρήμιος): ἐρημώνω, γυμνώνω, καταστρέφω, ἱερά θεῶν Θουκ. 3. 58· τὴν χώραν Ἀνδοκ. 26. 10. — Παθ., Κρήτης ἐρημωθείσης Ἡρόδ. 7.171· πόλεις ἡρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρβλ. 2. 44.

II. στερεῶ τινά τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρβλ. στερεῶ, ἀφαίρεσις): ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἐστὶν ὁ αὐτ. 1. 4. 27 (3. 35)· ἡρήμωσε δὲ σὼν ναυδατῶν ἐρετμά, κατέστησε τὰς κόπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἑλ. 1610· σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39. — Παθ., ἀποστεροῦμαι τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ. 1.144· συμμάχων ὁ αὐτ. 7.174· ἀρσενος Αἰσχύλ. Ἀγ. 260· πατὴρς Εὐρ. Ἀνδρ. 805· τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς, τὰ καταλειπόμενα ἄνευ φυλακῆς, Ξεν. Ἰππαρχ. 4.18.

2) ἀπελευθερώνω, ἀπαλλάττω ἀπὸ τινος. Διὸς ἀλσος ἡρήμωσε λέοντος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 360· Ἀσίαν Περσικῶν ὀπλων Πλουτ. Κίμ. 12. — Παθ., πνεῦμα ὁσμῶν ἐρημωθέν, ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν ὁσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E.

III. ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, ἔδω χώραν Πινδ. Π. 4. 479· τάξιν ἐρήμου θανῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 293.

πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 314, Πλάτ. Νόμ. 865E· τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ ἐρημώσαντες, καὶ ἀφέντες αὐτὴν ἐρημον, Θουκ. 5. 4· τόνδ' ἐρημώσας ὄχον, καταλιπὼν κενὸν τοῦτο τὸ δῆγμα, καταλιπὼν δηλ. ἐξ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1070.

IV. τρωῶ ἐν ἐρημίᾳ, καθίσταω ἐρημον, Αἰσχύλ. Ἰκ. 516, Εὐρ. Μήδ. 90: — Παθ., ἐρημωθέντος τοῦ ὁμίλου, ἀποχωρισθέντος ἐκ τοῦ ὁμίλου, Ἡρόδ. 4.135.

ἐρημώδης, ἐς, = ἐρημιος, Ἑρμ. Σμ. 9. 26.

ἐρήμωσις, εως, ἡ, τελεία ἐγκατάλειψις, καταστροφή, Ἑδδ.

(Λευτ. ΚΣ', 34, Παρ. Β', 30 κτλ.), Ἀρρ. Ἀν. 1. 9, 13.

ἐρημωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐρημῶν, ὁ φέρων ἐρήμωσιν, Ἀνθ. Π. 6.115.

ἐρημωτικός, ἡ, ὁν, ἐρημῶν, καταστροφικός, Ἐπιφάν. 1. σ. 458.

ἐρηρῶδεται, -ατο, ἴδε ἐρεῖδω.

ἐρήριμαι, ἴδε ἐρεῖπω.

ἐρήρισται, ἴδε ἐρεῖζω.

ἐρητύω, Δωρ. ἐρατύω: παρατ. ἐρήτυον (ἄνευ αὐτῆς.) Ἰλ., Ἰων. -ύσσκον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1301, Κόνιν. Σμ.: μέλλ. -ύσω Ἀπολλ. Ρόδ., (κατ-) Σοφ. Φιλ. 1416: ἄορ· ἐρήτυσα Ἰλ. Α. 192· παρατ. ἐρήτυσον Εὐρ. Φοίν. 1260· θαμιστὴν ἐρητύσασκε Ἰλ. Β. 189, Α. 567. — Παθ. ἴδε κατωτ. [ὑπὸ πρὸ φωνήεντος, ἐκτός ἂν εἶναι μακρὰ συλλ., ὡς ἐρητύοντο μένοντες Ἰλ. Θ. 345· ἀλλὰ μακρὸν πρὸ τοῦ σ, καὶ ἐν τῷ Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. ἐρήτυθεν· ἀλλ' ὁ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 164 ἔχει ὃ πρὸ μακρῆς συλλ.] Ἐπικ. ῥῆμα (ἀπατωνὴν δις παρὰ Τραγ.), ἀναστέλλω, ἀναγαίττω, ἐμποδίζω, κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον Ἰλ. Σ. 503· ἐρητύσασκε φάλαγγας Α. 567· ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον Β. 164, πρβλ. 75.189, Ὁδ. Ι. 493· ἐρητύσειε τε θυμὸν Ἰλ. Α. 192· πολλὰ κέλευθος ἐρατύει (ἐρατύον Musgr.), μεγάλη ἀπόστασις μᾶς χωρίζει, Σοφ. Ο. Κ. 164: — Μέσ., ἐρητύοντο δὲ λαὸν Ἰλ. Ο. 723.

— Παθ., ἐρητύοντο μένοντες Θ. 345· ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμῷ Α. 462 (458), πρβλ. Ν. 280· ἐρήτυθεν (Αἰδὼλ. ἀντί-θησαν) δὲ καθ' ἕδρας Β. 99, 211· παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο Θ. 345, κ. ἄλλ.

2) ἀκόλουθος μετὰ γεν., ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος, τέκνα δεινῆς ἀμύλλης Εὐρ. Φοίν. 1260· ἐρητύσασκε δ' ὕλα γμοῦ, ἐπέτασεν αὐτοὺς (τοὺς κύνας) νὰ μὴ ὑλακῶσιν, Θεόκρ. 251. 75. — Παθ., μετ' ἀπαρεμφ., ναυτιλίας.. ἐρητύοντο μέλειςσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 835.

ἐρί-, τό, ἀκλίτος τύπος τῆς λέξεως ἐρίον, μακλίον, Φιλητ. 18: ἐρί-, ἀχώριστον μέρος ὡς τὸ ἀρι-, προτιθέμενον τῶν λέξεων πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, κατὰ τὸ πλείστον Ἐπ. καὶ Δωρ. — Καθ' Ἠσχύλ.: ἐρί· πολύ, μέγα, ἰσχυρόν.

ἐριάδες, = κανθαρίδες, Γλωσσ.

ἐρι-αυγής, ἐς, λίαν φωτεινός, λαμπρός, Ὀρρ. Ἀποσπ. 7.11.

ἐρι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλόν, καμπύλον τράχηλον, ἐρι-αύχενες ἵπποι Ἰλ. Κ. 305, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ὁδ.· ἀντίθετον τῷ βρυαύχην. — Καθ' Ἠσχύλ. ἐρίαύχενες· γαῦροι. μεγαλαύχενες. μεγάλοι, ἀπὸ μέρους.

ἐρι-αχθής, ἐς, (ἐρίον, ἄχθος) φέρων ἄχθος ἐρίου, μακλοῦ, βαθύμαλλος, ἡ (ἐρι-, ἄχθος) λίαν βεβαρμένους, ποίμνη Μάξιμ. π. Καταρχ. 520.

ἐριβαλλος, ὁ, «τὸ μαρσίπειον» Ἀρκάδ. 54. 9, γραπτέον ἀρι-βάλλος. ἴδε τὴν λέξιν.

ἐρι-βόας, ου, ὁ, ἰσχυρῶς βῶων, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 10· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 27.

ἐριβόαια· ὠνὺξ καὶ μεγάλως τιμωμένη Ἠσχύλ.

II. ὡς κύρ. ὄν. Ἐριβόαια Βαχχὺλ. 16. 14, Ἐριβοῖας 12. 102 (ἔκδ. Blass).

ἐρι-δομος, ον, μεγάλως, ἰσχυρῶς βομδῶν, μέλειςσα Ὀρρ. Ἀποσπ. 49.

ἐρι-δρεμέτης, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διὸς, ἰσχυρῶς βροντῶν, Ζεὺς Ἰλ. Ν. 624· περὶ τοῦ Αἰσχύλ., ἡ που δεινὸν ἐριδρεμέτας χόλον ἐνδοθεν ἔξει Ἀριστοφ. Βάτρ. 814· Ἰνδοὶ κῶμον ἀγοῦσιν ἐρι-δρεμέτη Διονύσιον Πινδ. Π. 578, κτλ.: ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέων Πινδ. Ι. 4. 77 (3. 64)· μεγάλως ἡχῶν, αὐλὸς Ἀνθ. Π. 6.195.

ἐρι-δρεμής, ἐς, = ἐριδρεμος, Ἀνθ. Π. 6. 314.

ἐρι-δρεῖθής, ἐς, λίαν βαρὺς, Ὀρρ. Ὑμν. 5. 636.

ἐρι-δραμος, ον, ἡχρῶς βῶων, φωνάζων, εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐριδρεμος Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διόνυσ. 56, Ἀνακρ. 14, Πανύκας παρ' Ἀθην. 36D· ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πινδ. Ο. 11 (10) ἐν τέλει· γῶν, νεφέλῃ ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 3, 11.

ἐρι-δρυχῆς [ῦ], γεν. ου, Ἐπικ. -εω, ὁ, = τῷ ἐπομ., ταύρου ἐριδρυχῆς μένος ἀσχετον Ἡσ. Θ. 832· οὗς ἐριδρυχὰς Βαχχὺλ. 5. 116 (ἔκδ. Blass)· πόντος, λέων Ὀπκ. Ἀλ. 1. 476, 709.

ἐρι-δρυχος, ον, ἡχρῶς βρυχώμενος, βοῦς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 116· λέων Κόνιν. Σμ. 3.171· ἰσχυρῶς ἡχῶν, ἐπὶ σάλπιγγος, Ἀνθ. Π. 6.159.

ἐρι-δωάξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βῶλους, ἐπὶ εὐφόρου γῆς ἐντεῦθεν εὐγενίος, λίαν εὐφορος, ἀπαρ' ἐν τῇ Ὁδ.· ἐριδῶλακος ἡπειροίον Ν. 235· συγγὼν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριδῶλακι Α. 155, κτλ.: πόλεως.. ἐριδῶλακος Κρατίν. ἐν Δραπέτειαν 3, ἔνθα ἴδε M. ineke.



ἐρίδωλος, *ον*, = τῷ προηγ., 'Οδ. Ε. 34, καὶ συγνάκις ἐν 'Ιλ. ἐρίδωτος· «μεγαλόφρων»· 'Ησύχ.  
ἐρι-γάστρω, *ορος*, ὁ, ἡ, μεγάλην ἔχων γαστέρα, μόσχος Νικ. 'Αλεξίρ. 344.  
ἐριγδουπέω, *κτυπῶ*, κροτῶ σφοδρῶς, βροντωδῶς, σχηματισθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς 'Ιλ. Η. 507.  
ἐρι-γδουπος, *ον*, = ἐριδούπος (δ' ἴδε), βροντωδῶς ἤχων, βρον-  
τώδης, παρ' 'Ομ. αἰετοὶ ἐπιθετοὶ τοῦ Διὸς, ἐριγδοῦπου Διὸς  
υἱὸν 'Ιλ. Ε. 672· ἔρ. πόσις 'Ηρης 'Οδ. Ο. 112, 180· 'Ιλ.· 'Εν 'Ιλ.  
Α. 152, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, ἐριγδοῦποι πόδες ἵππων.  
ἐριγγηθῆς, *ἐς*, λίαν περιχαρής, 'Ορφ. Λιθ. 24.  
ἐριγηρύς, *-υος*, ὁ, ἡ, μεγαλοφώνος ὁμιλῶν, «μεγαλόφρονος»  
'Ησύχ.  
ἐπιγληνός, *ον*, ἔχων μεγάλους τοὺς βολβούς τῶν ὀφθαλμῶν,  
μεγαλόφθαλμος, 'Σχολ. Κυν. 1. 310.  
ἐριγμα, *τό*, (ἐρείκω)· τετριμμένοι, κοπανισμένοι κύματι, 'Ιππ.  
220F· ἴδε ἔρεγμα.  
ἐρίγμα, *ἡ*, = τῷ προηγ., 'Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 505.  
ἐριδαίνω, *παρ*ατα. ἡριθαίνων, Βαθρ. 68· 'Επικ. ἀόρ. ἐρί-  
δῃνα, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 89·— Μέν., Κόντ. Σμ. 5. 105· 'Επικ. ἀόρ.  
α' ἀπαρ. ἐριδῆσασθαι (μετὰ τοῦ κ μακροῦ) ἢ ἐριδῆσασθαι,  
'Ιλ. Ψ. 792· ἀλλάχου ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστέ·  
(ἐρίζω). Φιλονεικῶ, μαλλίων, μετ' ἀνδράσι 'Οδ. Φ. 310· αὐ-  
τῶς γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνων 'Ιλ. Β. 342· νῦν δὲ περὶ  
πτωχῶν ἔρ. 'Οδ. Σ. 403· εἰ δὴ σφύ ἐνεκα θνητῶν ἔρ. 'Ιλ.  
Α. 574· εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνων, φιλονεικοῦμεν, ἀγωνι-  
ζόμεθα (ὡς περὶ θύλου) διὰ τὸ ἔξογον αὐτῆς, 'Οδ. Β. 206· μετὰ δότ.,  
ἐριδαίνων ἀλλήλοισιν.. πελεμιζέμεν 'Ιλ. Π. 765, πρβλ.  
'Απολλ. Ρόδ. Α. 89· ὡσαύτως, ἀντίπα πάντων.. ἐριδαίνεμεν  
οἱος 'Οδ. Α. 79· μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν Καλλ. εἰς 'Αρτ.  
262·— ἐπὶ πολέμου, πρῶτον παρ' 'Απολλ. Ρόδ. Β. 986, κτλ.:—  
Μέν., ἀργαλέον δὲ ποσὶν ἐριδῆσασθαι 'Αχαιοίς, «γαλεπὸν  
δὲ τοῖς 'Ελλήσιν ἐλθεῖν αὐτῷ εἰς ἀμίλλαν ποδῶν» (Θ. Γαζής), 'Ιλ.  
Ψ. 792·— 'Επ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Δημητρίῳ Βυζαντίῳ παρ' 'Αθην.  
452D· τὸ γυρίον ἐν Λουκ. 'Αλιεὺς 6 παρελήφθη ἐκ τοῦ 'Απολλ.  
Ρόδ. Α. 89.  
ἐριδάντης, *ον*, ὁ, ἐριστῆς, φιλονεικός, παρὰ Διογ. Α. 2. 107·  
'Ιωνική τις γεν. πληθ. ἐριδαντέων ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Διημοκρ.  
παρὰ Πλουτ. 2. 614E, ὅπερ ἔκαμε τὸν Κλήμ. 'Αλεξ. (σ. 328) νὰ  
ἐπινοήσῃ τὴν ὀνομ. ἐριδαντέες.— Παρ' 'Ησυχ. ὡς κύριον ὄνομα  
«Εριδάντας»· 'Ηρακλῆς παρὰ Ταραντίνους.  
ἐριδηλός, *ον*, κατάλληλος, ἐπιφανὴς λίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω.  
τη', σ. 15.  
'Εριδίμετος· «Ζεὺς ἐν Ρόδῳ»· 'Ησύχ.  
ἐριδέντης, *ἐς*, (δένος), ὁ λίαν ταχέως περιδινόμενος, καπνὸν  
ἐρευγόμενῃ ἐριδινέτα Τρυφίδ. 231.  
ἐριδίον, *τό*, ὑποκοριστ. τοῦ ἐριον, Λουκ. 'Ωκυπύς 89 (ἐνθα  
ἐρίδιον), 'Αρρ. 'Επικτ. 3. 22, 71, Φώτ. ἐν λ. λαμπάδιον.  
ἐριδμαίνω, = ἐρεθίζω, κινῶ εἰς ἐρίδα, ἐρεθίζω, σφηκεοσιν  
ἐοικότες.. οὗς παῖδες ἐριδμαίνωσιν 'Ιλ. Π. 260. II. ἀμεταβ.,  
= ἐριδαίνω, μάλα δ' αἰέν ἐριδμαίνων ἀθερίσει 'Απολλ. Ρόδ.  
Γ. 94· ξανθοῖο κρόκου θυόεσσιν ἔθειραν δρέπτον ἐριδμαί-  
νουςι Μόσχ. 2. 69· διὰ τ' 'Ανθ. Πλαν. 4. 297· ὑπὲρ τίνος  
Νικ. 'Αλεξίρ. 407· μετ' ἀπαρ. κύβοι ἐριδμαίνουσι φιλήματος  
ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12. 31.  
ἐρί-δμάτος, *ον*, (δέμας), ἰσχυρῶς ἐκτισμένος, δηλ. ἀκίνητος,  
ἀκατάβλητος, ἔρις ἐρ. (πρβλ. Θεόδομητος, εὐδμητος) Αἰσχύλ.  
'Αγ. 1461·— ὁ 'Ερμάνος ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὸ δαμάτω, ἐρίδ-  
ματος ἀνδρὸς διζύς Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωτ., λίαν δαμάζουσα, κατα-  
βάλλουσα τὸν ἄνδρα.  
ἐρί-δουπος, *ον*, ὡς τὸ ἐριγδούπος, πλην ὅτι ὁ 'Ομ. μετα-  
χειρίζεται τὸν δευτέρον τύπον ἐπὶ προσώπων, τὸν δὲ πρῶτον αἰετοὶ  
ἐπὶ: πραγμάτων καὶ τόπων, ἀκτάων ἐριδοῦπων 'Ιλ. Υ. 50· πο-  
ταμῶν ἐριδοῦπων 'Οδ. Κ. 515· αἰθούσης ἐριδοῦπου 'Ιλ. Ω.  
323, κτλ.  
ἐρίδωρος, *ον*, μεγαλόδωρος, ἀφρόνος, ὁπώρη 'Οππ. Κυν.  
3. 504.  
ἐρίζω, Δωρ. γ' πληθ. ἐρίζοντι Πινδ. Ν. 5. 72· 'Επικ. ἀπαρ.  
ἐριζέμεναι, —ἐμεν 'Ιλ. Φ. 185, Ψ. 404, Δωρ. ἐριζέμεν Θεόκρ.  
6. 5· παρὰτ. ἡριζόν Δημ. 113. 20, 'Επικ. ἐρίζον 'Ιλ. Β. 555,  
'Ιων. ἐριζέσκον 'Οδ. Θ. 225· μέλλ. ἐρίσω (δε-) 'Αππ. 'Εμψυλ.  
5. 127, Δωρ. ἐρίζω, Πίνδ. ἐν Εὐστ. Ποιήματ. 56. 94· 'Επικ. ἀόρ.  
ἡριζα· 'Ησ. Θ. 928, Λυσ. 194. 33, ποιητ. ἔριξα Πινδ. 1. 8 (7).  
60· 'Επικ. εὐκτ. ἐρίσσειε 'Ομ., ἴδε κατωτ.· Δωρ. ἡριζα 'Ηρα-  
κλειστ. Πίνκ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5775. 26·— πρkm. ἡριζα  
Πολύδ. 3. 91, 7·— Μίσ., 'Επικ. παρὰτ. ἐρέζετο 'Ιλ. Θ. 534·  
'Επικ. ἀόρ. ὑποτ. ἐρίσσειε (ἀντὶ ἐρίσσηται) 'Οδ. Δ. 80·—  
Παθ., 'Επικ. πρkm. ἐρήρισμα (ἐπὶ ἐνεργ. σημασι.), ἴδε κατωτ.  
(ἴσως συγγενὲς τῷ ἐρ-έω, ἐρ-εθίζω). Μάχομαι, φιλονεικῶ,  
μαλλίων, συνήθως ἐπὶ λογομαχίῳ, τινί, πρό: τινα, 'Ιλ. Α. 6, κτλ.,  
καὶ 'Αττ.· ἀλλήλοισι 'Οδ. Σ. 277, Πλάτ. ἀντιθίην τινί 'Ιλ. Α.

277· ἀντία τινί Πινδ. Π. 4. 507· πρός τινα δ' αὐτ. ἐν Π. 2.  
162, 'Ηρόδ. 7. 50, 1, Πλάτ. Πολ. 395D· ὡς ποτ' 'Αθανάτιαν ἔριν  
ἤρισε Θεόκρ. 5. 23· περὶ τίνος 'Ιλ. Μ. 423, κ. ἄλλ.:— ἀκολου-  
θούσης ἐξηρημένης προτάσεως, ἔρ. ἔστις ἀρεῖων Θεόκρ. 5. 67·  
ἄλλοτερος γενναίότερος Πλάτ. Λύσ. 207C·— ἀπολ. παρὰ Πλάτ.  
ἐπὶ σοριστικῶν φιλονεικῶν, ἀντὶ τῷ διαλέγεσθαι, Πολ. 454A,  
πρβλ. Πρωτ. 337B. 2) ἀνταγωνίζομαι, ἀνθαμιλλῶμαι πρός  
τινα, εἶμαι ἀντίπαλός τινος, οὐκ ἂν ἔπειτ' 'Οδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε  
βροτὸς ἄλλος 'Ιλ. Γ. 223· ἐπεὶ σφίσιν οὐ τις ἐρίξεν 'Οδ. Θ.  
371, πρβλ. Ξεν. Κυν. 1. 12·— μετ' αἰτ. πράγμα., ανταγωνίζομαι,  
εἶμαι ἀντίπαλος, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἐν τινι πράγματι, οὐδ'  
ἐπὶ 'Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι 'Ιλ. 1. 389, πρβλ. 'Οδ. Ε. 213,  
'Ηστ. 'Ασπ. 'Ηρ. 5·— ὡσαύτως μετὰ δότ. πράγμα., δρηστοσύνη οὐκ  
ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, «τῇ ἐν τῇ διακονίᾳ ἐνεργείᾳ»  
(Σχολ.), 'Οδ. Ο. 321· οὕτω παρ' 'Αττ., γνῶμη ἔρ. τινί Δωρ. 194.  
3) ὡσαύτως ἐρίζητον ('Επικ. ἀντὶ-ετον) περὶ ἴσης 'Ιλ. Μ. 423·  
ἐρίσσειαν περὶ μύθων Ο. 284· ἀθανάτοισιν ἐρίεσκον περὶ  
τόζων 'Οδ. Θ. 225, πρβλ. 'Ηρόδ. 5. 49· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ.,  
ἐρίζετον ἀλλήλοισιν χειρὶ μαχήσασθαι 'Οδ. Σ. 38· ἴσα δὲ  
πίνειν οὐ τις οἱ ἀνθρώπων ἤρισε Φίλαικος παρ' 'Αθην. 440E.  
3) ἀπολ., δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ, νὰ ἔλθω εἰς ἀμίλλαν πρός τινα,  
Νέστορ οἷος ἐρίξεν, «ἐξισούτο» (Σχολ.), 'Ιλ. Β. 555. II.  
ὁ 'Ομ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., ὥ [τόξω] οὐ  
τίς τοι ἐρίζεται 'Ιλ. Ε. 172· ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τίς μοι ἐρίσ-  
σεται.. κτήμασιν 'Οδ. Δ. 80· οὕτως, ἐρίζετο βουλάς Κρονίω  
'Ηστ. Θ. 534· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρkm., τῷ οὐ τις ἐρήρισαι  
κράτος ο' αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 53, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 155, 1. 4. 49  
(3. 47).  
ἐρί-ζωος, *ον*, μακρόβιος, Λατ. vīvax, Γρηγ. Ναζ. 'Ωδ. 6. 18,  
'Ησύχ.  
ἐρι-ήκοος, *ον*, (ἀκούω) ἔχων δεξιάν τὴν ἀκοήν, 'Ορφ. Λιθ. 462.  
ἐρί-ηκος, *ον*, (ἔρα, πρβλ. ἥρα) ἐντελὴς ἀρμόζων, ὡς ἐπιθ.  
τοῦ ἐταίρος, πιστός, ἐρίηρος ἐταίρος, «ἄγαν εὐάρμοστος»  
(Σχολ.), ἐν τῷ ἐν. μόνον ἐν 'Ιλ. Δ. 266· ἀλλάχου αἰετοὶ ἐτερο-  
κλίτες ἐν τῷ πληθ., ἐρίηρος ἐταίροι, αἰτ. ἐρίηρος ἐταίρους 'Ιλ.  
Γ. 47, 378, 'Οδ. 1. 100, 172, 193, κτλ.: παρωδῆται δὲ οὗτοι Κρατίων  
ἐν 'Οδυσσεύσει 5· τὸ ἐρίηρος αἰοίδος ἐν 'Οδ. Α. 346, Θ. 62,  
471· πρέπει νὰ ληρθῇ ὑπὸ γενικῇ ἐννοίᾳ, πιστός εἰς τὸν οἶκον τοῦ  
κυρίου του (οὐχί εἰς τοὺς μνηστῆρας, διότι κατ' ἀνάγκην ᾔδεν,  
Α. 154), πρβλ. 'Ησύχ.  
ἐρι-ηχῆς, *ἐς*, (ἡχέω) μεγάλως, ἰσχυρῶς ἤχων, 'Οππ. 'Αλ. 3. 213.  
ἐριθάκη, *ἡ*, ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν, ἣν πλην τοῦ μέλιτος πασα-  
σκευάζουσι πρός ἰδίαν χρῆσιν· εἶναι δὲ στερεωτέρα τοῦ μέλιτος καὶ  
οὐχὶ ὅσον αὐτὸ ρευστή· δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται πρός τὴν κηρήβραν,  
ἥτις ὠνομάζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μελίκηρον, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ.  
5. 22, 9, πρβλ. 9. 40· ἡ ἐριθάκη καλεῖται πρῶτετι κήρινθος καὶ  
σανδαράκη.— Πρβλ. 'Ησύχ.  
ἐριθάκης, *ἴδος*, ἡ, = ἐριθος (ἡ), ἐργάτις, Θεόκρ. 3. 35.  
ἐριθάκος, ὁ, πτηνὸν λίαν διδασκόμενον νὰ φελλίζῃ λέξεις ὡς ὁ  
ψιττάκος, «ὄρνειον μονῆρας καὶ μονότροπον» Σουίδ.— Κατ' 'Αριστο-  
τέλ. (π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 49B, 4), μεταβάλλουσι δὲ καὶ οἱ ἐριθα-  
κοὶ καὶ οἱ καλοῦμενοι φοινίκουροι ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ  
μὲν ἐριθακος χειμερινὸν, οἱ δὲ φοινίκουροι θερινοί, διαφέ-  
ρουσι δὲ ἀλλήλων οὐθεν ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἡ τῇ χρῶα μόνον·  
πρβλ. 'Αποσπ. τοῦ αὐτοῦ 241. 10.— Παροιμ., οὐ τρέφει μία  
λόχη δύο ἐριθάκους, «ἔστι δὲ ὄρνειον ὑπὸ μὲν τινων καλούμενον  
ἐριθεύς, ὑπὸ δὲ ἐτέρων ἐριθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐριθακος» Σχολ.  
εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 922 (927).— ὁ Adams νομίζει ὅτι οἱ ἐριθακοὶ εἶναι  
ἡ πυραλίς, «πετρίτης».  
ἐριθάκωδης, *ἐς*, (εἶδος) ὡς ἐριθακος, λίλος, φλύαρος, ἐριθα-  
κώδεϊς γραῖαι 'Επίχ. 33 Ahr.  
ἐριθαλής, ἡ -θαλήης, Δωρ. ἀντὶ ἐριθηλής, 'Ησύχ.  
ἐριθαλῆς, *ἴδος*, ἡ, «εἶδος δένδρου»· 'Ησύχ.  
ἐριθαλλος, *ον*, (θάλλω) ὁ σφόδρα θάλλων, ἐπὶ φυτῶν καὶ δέν-  
δρων, Σμινανθ. 23· πρβλ. 23· πρβλ. ἐριθηλής.  
ἐριθόσος, *ἡ*, (ἐριθύομαι) ἐπὶ μισθῷ ἐργασία, «μισθαρία» Σουίδ.  
II. ἐπιθιώξεις δημοσίας τίνος θέσεως, σπουδαρχία, Λατ. am-  
bitus, 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 2. 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 5. 3. 9.  
ἐριθεοσύμαι, 'Αποθ. (ἐριθος)·— ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ,  
'Εβδ. (Τωβ. Β' 11)· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., 'Πλάτ. 1. 5, Σχολ. εἰς  
Σοφ. Αἴ. 833, Εὐστ. 1162. 23. II. ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων,  
ἐπὶ προσώπων, ἐπιθιώκω θέσιν δημοσίων, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν σπουδάζω,  
σπουδαρχέω, ἐπικητῶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ὄγλου, οἱ ἐριθεοσύμι-  
νοι, Λατ. ambitum exercentes, 'Αριστ. Πολ. 5. 3. 9· ἀλλὰ  
μεταβ. ἐν τῷ συνθέτῳ, ἐξεριθεύεσθαι τοὺς νέους, δελεάζειν,  
πλανᾶν καὶ ἐλκύειν αὐτοὺς εἰς φατριαστικὰ μέτρα, Πολύδ. 10. 22,  
9. Πρβλ. ἐριθεῖα, ἀνεριθεούσης.  
ἐριθεύς, *ἔως*, ὁ, = ἐριθακος, 'Αρατ. 1025, Θεοφρ. 'Αποσπ.  
6. 3, 2.  
ἐρι-θηλής, *ἐς*, (θάλλω, τέθηλα) λίαν θάλλων, ἐπὶ φυτῶν, μυ-  
ρικής τ' ἐριθηλέας ὄζους, «ἄγαν θάλλοντας, εὐθαλεῖς» (Σχολ.),



Ἰλ. Κ. 467· ἔρνος .. ἐριθηλές ἐλαίης Ρ. 53· δάφνης ἐριθη-  
λέος δζον Ἰησ. Θ. 30· ἐπὶ κήπων, ἀλωάων ἐριθηλέων Ἰλ. Β.  
90· οὕτω, γαῖα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 723· μεταφ., εὐνομία Ἀνθολ.  
Πλαν. 4. 72.

ἐρίθνηλος, ον, = τῷ προηγ., Ρώμη Χρησμ. Σιδουλ. 8. σ. 714.  
ἔριθος, ὁ, καὶ ἡ, ἐργάτης ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, μισθωτός, ὑπηρετίας  
οἰουδήποτε εἶδους· ἐν τῇ Ἰλ. ἐριθοι εἶναι οἱ θερισταί, ἐνθα δ'  
ἐριθοὶ ἡμῶν, ὁξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, «ἐριθοί,  
κυρίως μὲν ἐριουργοί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι»  
(Σχολ.), Σ. 550 καὶ 560· βραδύτερον, ἐριθοι, αἱ, αἱ νήσοι καὶ  
ὑφαίνουσαι, αἱ ἐριουργοῦσαι (τυχαία δὲ εἶναι ἡ ὁμοιότης τῆς λέξεως  
πρὸς τὸ ἔριον), Δημ. 1313. 6. Θεοκρ. 15. 80, κτλ.· ἐπὶ ἀρχαίων,  
πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βριθεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 269.  
τλήμων γαστήρ ἐριθος, Λατ. crepitus ventris, ὁ ἐκ τῆς γασ-  
τρός ἔξερχόμενος ἄηρ, ψόφος τῶν ἐντέρων, πορδή, Ὀμ. Ὑμν. εἰς  
Ἑρμ. 286, ἐνθα ἔδε Ἑρμῆανον. — Καθ' Ἰησὺς· ἐριθοὶ οἱ γεωρ-  
γοί. παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ἥτις ἐστὶ γῆ. καταχρηστικῶς δὲ  
καὶ οἱ ἐριουργοί, ἡ μισθωτοί.

ἐρίθυλος, ὁ, = ἐρίθακος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 927.  
ἐρίθυμος, ον, ἐξέθυμος, Κόνιντ. Σμ. 1. 742.  
ἐρικάνην· «φραγμόν» Ἰησὺς.  
ἐρίκει· «οἰκίζει» Ἰησὺς.  
ἐρίκειν, ἔδε ἐρείκω.  
ἐρίκη [τ], ἔδε ἐρείκη. — Πρὸλ. Ἰησὺς.  
ἐρίκεις, ἔδος, ἡ, (ἐρείκω) ἡ ἐρίκτη, κοπανισμένη κριθή, χον-  
δραλεσμένη, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Γαλιν.· ὡσαύτως ἐρείκεις  
(ὁ ἔδε) καὶ ἐρίκας Ἰησὺς.  
ἐρείκτας ἄρτος, ὁ, ἐκ χονδραλεσμένης κριθῆς, Σέλευκ. παρ'  
Ἀθην. 114 Β.

ἐρι-κλάγκτης, ον, ὁ, (κλάζω), ὁ σφοδρῶς κλάζων, ἡγών, Πινδ.  
II. 12. 38.

ἐρίκλαυτος, καὶ -κλαυτος, ον, ὁ κλαίων πολὺ, Ἀνθ. II. 7.  
560, Συλλλ. Ἐπιγρ. 400. 11. II. Παθ. πολὺκλαυτος, πολυ-  
θρήνητος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 668.

ἐρίκλυτος, ον, ὁ πολὺ φημισθείς, περίφημος, Ὀρφ. Ἀργ. 1028.  
ἐρίκλεις, συνηρ. ἐρικουῖς, οὔσσα, οὖν, πλήρης ἐρίκης· ἀπαν-  
τῶν μόνον ἐν τῷ κυρ. ὀνόματι Ἑρικουῖσσα, μία τῶν νήσων τοῦ  
Αἰόλου, Στράβων 276, Στεφ. Βυθ. ἐν λέξ.· ἐν τοῖς Σχολίοις εἰς  
Ἀριστοφ. Πλουτ. 586 γράφεται Ἑρεικοῦσσα, ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀπολλ.  
Ρόδ. Σχολ. Β. 43 Ἑρικωδής.

ἐρικτεῖνος, ον, πολυκτήμων, πλούσιος, Ὀππ. Κυν. 1. 312.  
ἐρικτός, ἡ, ὄν, ἔδε ἐρεικτός.  
ἐρι-κτύπος, ον, ὁ μέγαν κτύπον ποιῶν, Ποσειδῶν Ἡσιόδ. Θ.  
456. 930.

ἐρι-κυδής, ἐς, ὁ ἔχων μεγάλην δόξαν, ἔνδοξος, Ἐπικ. ἐπιθ. τῶν  
θεῶν καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, Ἰλ. Ξ. 327, Ὀδ. Α. 576 καὶ 631·  
ἐπὶ τῶν δώρων αὐτῶν, θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλ. Γ. 65, Υ. 265·  
ἐρ. ἦδ' Α. 225, Ἡσ. Θ. 988·—πλὴν τοῦτου ὁ Ὀμ. μόνον ἔχει  
δαίς ἐρικ., λαμπρὸν συμπόσιον, Ἰλ. Ω. 802, Ὀδ. Γ. 66, Κ. 182,  
κτλ.·—καὶ ἐνταῦθα δὲ πρόκειται περὶ εὐωχίας ἐν θυσίᾳ·—ἐπὶ τό-  
πων καὶ ἀνθρώπων, ἄστου Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 220, Ὀρφ. κλ.  
ἐρι-κλύμων [ῶ], ον, (κλύω), σφόδρα ἐγκλύμων, ἐρικύμων φέρε-  
ματα (φέρματι κῶδ.) Δισχὺλ. Ἀγ. 119· ἀλλὰ τὸ Μεθ. Ἀντίγρ. ἔχει  
ἐρικυμάτα, ὁπότεν ὁ Seidl. διώρθωσεν ἐρικυμάδα.

ἐριλαμπέτης, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπομ., Μάξ. π. καταρχ. 102.  
ἐρι-λαμπής, ἐς, ὁ σφόδρα λαμπρός, Ὀρφ. Ἀποσπ. 29, Γρηγ.  
Ναζ. III. 414 Α, 462 Α.

ἐρι-μύκης [ῶ], ον, = τῷ ἐπομ., ταῦρος Καλλ. Ἀποσπ. 452.  
ἐρί-μυκος, ον, (μυκάμαι, μέμικα), ὁ ἰσχυρῶς μυκόμενος,  
βοῶν ὑπὸ πόσῳ ἐριμύκων Ἰλ. Υ. 497, πρὸλ. Ψ. 775, Ὀδ. Ο.  
235, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 788· ὁλολυγῇ Ἀνθ. II. 6. 219.

ἐρινάζω· μέλλ.-άζω, Δωρ.-άζω·—ὡς τὸ Λατ. caprifico,  
«ἐρινάζειν, ὀλυνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν  
καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψήνες μετασέρονται εἰς τὸν  
τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι  
τῶν δένδρων» (Φωτίου Διέξ. Συναγ.)· δι' ὃ καὶ ἐρινάζουσι τὰς  
συκάς· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὅπως οἱ ψήνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν  
τῶν ἐπικρεμαννύμενων γιγνόμενοι διοίγωσι τὰ ἐπὶ τῆς συ-  
κῆς κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 5, πρὸλ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 8, 1, ἔδε  
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 32, 6, καὶ πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 193· τὸ ἡρινά-  
σμενον, τὸ γονιμοποιηθὲν σῦκον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 8, 3·  
πρὸλ. ψήν, ὀλυνθάζω. II. συναζω ἄγρια σῦκα, «ἐρινάζειν»·  
τὸ τὰ ἐρινὰ ἀραιροῦντας εἰς θύλακα κατατίθεσθαι (ἐρινὰ γὰρ τοῦ ἐρι-  
νεοῦ σῦκα) Πολύδ. Ζ', 143, Ἰησὺς.

ἐρινάς, ἀδος, ἡ, = ἐρίνεος, Νικ. Θηρ. 854. II. = ὀλυν-  
θος ἡ ὀλυνθος, Ἀμερίας δὲ ἐρινάδας καλεῖσθαι τοὺς ὀλύν-  
θους Ἀθην. 76 Β.

ἐρίνασμιός, ὁ, τὸ ἐρινάζειν, ἡ ἐργασία τῆς γονιμοποιήσεως τῶν  
σῦκων, Θεοφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 9, 5.

ἐρίναστός, ἡ, ὄν, ὠριμάσας δι' ἐρίνασμοῦ, Schneid ἐν Θεοφρ.  
π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 12.

ἐρίνεον, τό, ὁ καρπὸς τοῦ ἐρίνεοῦ, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 75 Ε·  
πληθ. ἐρίνεα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 32, 6· ὡσαύτως, = ὀλυνθος,  
ἔδε ἐρίνεον.

ἐρίνεος, ὁ, ἡ ἀγριοσυκῆ, κοινῶς «ὀρνεός» ἢ «ὀρνιά», ficus ca-  
prificus, λαθὼν δὲ στήσαν παρ' ἐρίνεον Ἰλ. Ζ. 433, Α. 167,  
κ. ἄλλ.· Ἰσοδ. παρὰ Στράβ. 643, Ἐπίχ. 85 Αhr., Θεοκρ. Ἀττ.  
ἐρίνεως (οὐχὶ ἐρίνεως Χοιροβοσκ. 261 Gaisf.), Ἀθην. 75 Δ· πρὸλ.  
ἐρίνεος. 2) = ἐρίνεον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 32, 5.

II. ὡς ἐπιθ. ἐρίνεος, ἄ, ὄν, συνηρ. οὖς, ἄ, οὖν, ὁ ἐκ τῆς  
ἀγριοσυκῆς, ἐρίνεον σῦκον, = ἐρίνεον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5.  
22, 9., 32, 6· γεν. πληθ., ἐρινῶν συκῶν Ἀθην. 76 Β· κρᾶδαις  
ἐρίναϊς Εὐρ. Ἀποσπ. 680 (Ἀθην. 76 Β).

ἐρίνεος [τ], α, ον, Ἰων. ἐρίνεος, ἡ, ον, ἐξ ἐρίου, μάλλι-  
νος, κελῶν, εἴματα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 195, 2, 81., 4. 93, Ἰππ. π.  
Ἀθρ. 837, π. Ἀγμ. 763· πρὸλ. τὰ Ἀττ. ἐρεοῦς.

ἐρίνεωδής, ἐς, (εἶδος), πλήρης ἀγρίων συκῶν (ἐρίνεῶν),  
Στράβ. 598.

ἐρίνεως, ἔδε ἐρίνεος.  
ἐρίνῳ, τό, ἄωρον σῦκον, Ἀλεξ. ἐν Ἀλέξει 1, Θεοφρ. π. Φυτ.  
Ἰστ. 2. 8, 1.

ἐρίνός, ὁ, ἐρίνεός, ἀγριοσυκῆ, Στράτις ἐν Ἐρωίλῳ 2, Νικ.  
Ἀλεξ. 319. 2) = ἐρίνεον, ἀγριον σῦκον, πέπων ἐρ. ὡς,  
ἀχρεῖος ὢν Σοφ. Ἀποσπ. 190.

ἔρινος, ὁ, φυτὸν ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν βασιλικόν, δι' ὃ λέγε-  
ται καὶ ὠκυμοειδές· «φύεται δὲ παρὰ ποταμοῖς καὶ κρήναις· φύλλα  
δὲ ἔχει ὠκύμοιο ὁμοία, μικρότερα δὲ καὶ ἐπεσπόμενα» Διοσκ. 4. 29.

Ἐρινύς, (οὕτω δι' ἐνός ν γραφόμενον ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγρά-  
φοις καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς, οὐχὶ δὲ Ἐρινύς, ἔδε Δινδ. ἐν Θησ.  
Στεφ.)· γενικ. ὄνομα, ἡ· πληθ., ὄνομα. Ἐρινύες, αἱ. παρ' Ὀμήρῳ  
Ἐρινύας καὶ Ἐρινύς· παρὰ δὲ Ἀττ. μόνον Ἐρινύς Ἀττ. γεν.  
πληθ. συνηρ. Ἐρινῦν ἀντὶ Ἐρινύων, ὡς τὸ γενῦν ἀντὶ γενύων,  
Δινδ. ἐν Εὐρ. I. Τ. 931 καὶ 970. Θεοδῆς τιμωρὸς κακῶν πράξεων,  
παρ' Ὀμ. (ὡς αἱ παρὰ Ρωμ. Furiae) αἰείποτε κατὰ πληθ. πλὴν ἐν  
Ἰλ. I. 571, Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234· ἀλλ' οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὸ ἐν.  
ἐπ' ὅσῃς συγχῶς ὅσον καὶ τὸ πληθ., οὕτω δὲ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς  
προσωποποιήσις τῆς συνεκδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τριῶν Ἐρινῶν  
πρώτον γίνεται λόγος ἐν Εὐρ. Τρω. 457, Ὀρ. 1650· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα  
Τισιφρόνη, Μέγαιρα, Ἀλκιδῶ ἀπαντῶσι μόνον παρὰ μεταγεν. συγγρα-  
φεῖσιν, οἷον Ἀπολλοδ. I. 1, 4, κλ.: παρ' Ὀμ. οὐδεὶς ἀριθμὸς ἀνα-  
φέρεται· ὁ δὲ Δισχὺλ. εἰσάγει πλήρη χορὸν ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ Εὐρ.  
περιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐν I. Τ. 961 κ.εῖ. Παρὰ τοῖς ἀρχαιο-  
τάτοις Ἐπικοῖς τιμωροῦσι τὴν ἐπιτοκίαν, Ἰλ. Τ. 259, Ἡσ. Ἐργ. κ.  
Ἡμ. 801· τὴν ἀνθρωποκτονίαν, Ἰλ. I. 571· ἀγνώμων διαγωγῆν πρὸς  
τοὺς γονεῖς, αὐτὸς 454, Ὀδ. Β. 135 (ἔδε κατωτ. II)· κακομεταχει-  
ριστὶν ἱκετῶν, Ρ. 475· ἔλπειν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, Ἰλ.  
Ο. 204· καὶ πᾶσαν ἀλαζονικὴν καὶ αὐθάδη διαγωγὴν·—ἐπιβάλλουσι  
σὶγῇ εἰς τὸν ἔπνον τοῦ Ἀχιλλέως Ἐάνθων μέλλοντα νὰ ἀποκαλύψῃ  
πλείονα τοῦ δέοντος, Τ. 418· ἀποπλανῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἐκ-  
λάβωσι τὸ κακὸν ἀντὶ ἀγαθοῦ, ὡς ἡ Ἀτη, Τ. 87, Ὀδ. Ο. 234·—Οἱ-  
κλήτριον αὐτῶν ἦτο τὸ Ἐρεβός, ἐντεῦθεν τὸ ἐπιθ. ἡεροφροῦτις,  
Ἰλ. I. 571 (567), καὶ τὸ ὅτι ἐδύναντο νὰ καταδικάζουν τινα καὶ  
πέραν τοῦ τάπου, Τ. 260, Ὀδ. Υ. 78.—Κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 185,  
ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Γῆς διὰ σταγόνων τινῶν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐ-  
ρανοῦ (ἔδε Γλάδωτων Hom. Stud. 2. 302 κ.εῖ.) ὁ Δισχὺλ. θεω-  
ρεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Νυκτός. Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις λατρείας αὐ-  
τῶν καὶ τῆς ιδέας ἣν εἶχον περὶ αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι βλ. Müller ἐν  
Δισχὺλ. Βῆμ. § 77 κ.εῖ.,—καὶ πρὸλ. Εὐμένειδες, Σεμναί.

II. ὡς προσηγ., μητρὸς ἐρινύες, κατέρας τῆς μητρὸς, Ἰλ. Φ.  
412, Ὀδ. Α. 280· Ἀρά τ' ἐρινύς πατρός ἡ μεγασθενῆς  
Δισχὺλ. Θήρ. 70, πρὸλ. 724 καὶ 886, Σοφ. Ο. Κ. 1434· ἀλλά, τί-  
σαιτο .. ἐρινύς πατρός, τὴν φονικὴν ἐνοχλήν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ,  
Ἡσ. Θ. 472· οὕτω, ἐρινύες Λαΐου, αἱ παρὰ τοῦ Λαΐου κληρο-  
δοτηθεῖσαι κατάραι, παρ' Ἡρόδ. 4. 149· φρενῶν ἐρινύς, διατά-  
ραξις αὐτῶν, μανία, Σοφ. Ἀντ. 603· ποίαν Ἐρινὺν τὴνδε δώ-  
μασιν κέλει ἐπορθιάζειν, ποῖν εἶναι αὕτη ἡ Ἐρινύς ἣν κελεύεις  
νὰ ἐκπέμψῃ ὁδεῖαν κραυγὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας, Δισχὺλ. Ἀγ. 749, Σοφ.  
Ἰλ. 1080, Τραχ. 891, Εὐρ. Ὀρ. 1390· ἀλλὰ δὲ εὐρίσκεται παρὰ  
πεζογράφοις, εἰ μὴ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 357 Α, Πολύδ. 24. 8, 2, κλ.  
Πρὸλ. ἀλάστωρ.

III. ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ἐν Ὀγκαις  
πᾶσι τῆς Ἀρχαίας, Καλλ. Ἀποσπ. 207 (Τέξτ. εἰς Λυκάφρ. 153),  
Πaus. 8. 25, 4 κ.εῖ. [Ὡ ἐν πάσαις ταῖς τρισυλλάβους πτώσεσι.]  
πρὸλ. ἐν Σανσκρ. Saran-yū, μυθικὸν τὴν πρόσωπον ἐν τῇ Βέδξ,  
(πρὸλ. τὸ παρ' Ἰησὺς· Ἀρᾶντισιν Ἐρινύσι)· περὶ τῆς συγγε-  
νεῖας τῶν δύο ἔδε M. Müller Sc. of L. 2. 484).

ἐρίνυν, εἶμαι ὠργισμένος, πλήρης ἀτακακτικῆς, Ἀρχαδικῇ  
λέξει ἐκ τοῦ Ἐρινύς, ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆ-  
σθαι καλοῦσιν ἐρίνυναι οἱ Ἀρκάδες Πaus. 8. 25. 6



Ἑρινυώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς τὰς Ἑρινύς, Πινδ. 2. 458B, 602D.

ἐρίξας, ἴδε ἐρείκω.

ἐριουχόμενος, ὁ, ἐριουργός, μεταγεν.

ἐριολλθος, ου, ὁ, σφόδρα θλιβός, βασιλεὺς Μ. Ἀχόμ. τ. Β', σ. 391. 9, ἔκδ. Α.

ἐρίον, τό, Ἴων. ἐρίον, Ἡρόδ. 1. 1, Ἰππ., καὶ ἀέποτε παρ' Ὀμ. πλὴν τῆς γεν. ἐρίοιο ἐν Ὀδ. Δ. 124:—ἐρίον, μαλλίον, Ἰλ. Μ. 434, Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Συμπ. 175D, Πολ. 398A· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Γ. 388, Ὀδ. Σ. 316· τάρια, κατὰ κρά- σιν ἀντὶ τὰ ἔρια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1387· ἔρια οὐλα αὐτόθι 1067· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισι, ὁμοιάζουσι μὲ· μαλλία ἀπλωμένα, περὶ τῶν νεφελῶν, ὁ αὐτ. Νεφ. 343· ἐρίων τάλαν- τον ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1147· τὰ Μιλήσια ἔρια Εὐδούλ. ἐν Πρώκριδι 1, πρβλ. Ἀμφίον ἐν Ὀδυσσεύϊ 1· ἔρια ἀπὸ ἑλύου, βάρβαρ (Γερμ. Baumwolle, δενδρόμαλλον), Ἡρόδ. 3. 47, πρβλ. 106. 7, 65· οὕτω, τὸ ἐρίον (τῆς ἀράχνης), ὁ ἴστος αὐτῆς, Φιλόστρ. 853· τὰ ἐκ τῆς θαλάττης ἔρια, περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων φυσιολό- γων ὀνομαζομένου βύσσου, τοῦ γενείου τῆς πίνης, δι' οὗ εἶναι προσκολλημένη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· ἐκ τῶν ἐρίων τοῦτων καὶ νῦν ἔτι ἐν Τάραντι τῆς Ἰταλίας κατασκευάζουσι λεπτουργή· γε- ρόκτια, Ἀλκίφρ. 1. 2. (Ἐκ τῆς ὧEP παράγεται ὡσαύτως αἱ λέ- ξεις εἴρ-ας, ἐρ-έα, ἐρ-εούς, ἐϋ-ερ-ος· πρβλ. Σανσφρ. ur-ā ur-anas (πρόδατα), ὡρ-ηα (ἐρίον)· Λατ. vill-us, vill-us· Γαλλ. vill-a (ἐρίον)· Ἀγγλ. wool, Λαθ. vil-na· Σλαβ. vlu-na.)

ἐρίον-ξύλον, τό, τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος, Οὐλίπαιαν.

ἐριο-πλῦτης, ου, ὁ, (πλύνω) ὁ πλύνων, λευκαίνων ἔρια, Διοσκ. 2. 193.

ἐριοπωλῶ, πωλῶ ἔρια, εἶμαι ἔμπορος ἐρίων, Πολυδ. Ζ' 28.

ἐριο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔρια ἢ ἔμπορος μαλλίων, Πολυδ. Ζ' 28.

ἐριο-πωλικῶς, Ἑπίφρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐριοπωλῶν, δο- λῶς, πανούργως,· μὲ κατεργαρία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1386.

ἐριο-πώλιον, τό, ἡ τῶν ἐρίων ἀγορά, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 8, 1.

ἐριό στεπτος, ον, (στήφω) ἐστεμμένος δι' ἐρίων, ἐριστέ- πτοις κλάδοισιν· Δισχύλ. Ίκ. 23, ἐκ διορθώσ. Σκαλιγ. ἀντὶ ἐε- ροστέπτοις τοῦ Κώδικος.

ἐριούνης, ὁ, ἴδε τὸ ἐπόμεν.

ἐριούνης καὶ ἐριούνης, ὁ, Ὀμηρ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμ. (πιδ. ἐκ τοῦ ἐρ-· ὀνένημι), ὁ ἐρι ὀνιεύς, ὁ ἄγαν ὠφελῶν, μεγαλωφελῆς, πρόξε- νος εὐτυχίας, σῶκος, ἐριούνης Ἑρμῆς, ὁ σωστικός καὶ πολυω- φελῆς Ἑρμῆς (Θ. Γαζής), Ἰλ. Υ. 72· Ἑρμείας ἐριούνης Ο. 457, 679· οὕτω καὶ ἐριούνης Ἑρμείας Υ. 34, Ὀδ. Θ. 322· Διὸς ἐριού- νιος υἱὸς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 28· θεῶν ἐριούνιε δαΐμον αὐτόθι 551· ἀπολ. Ἑριούνης, δηλ. ὁ Ἑρμῆς, Ἰλ. Ω. 360, 440:— ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1144, Ἑρμῆς ἐριούνης κεῖται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θόλιος· πρβλ. ποιητ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμολόγῳ 374. 24· ἴδε τὴν λέξιν ἀκάνκητα.

II. ἐρ. νόος Ὀρφ. Λιδ. 197, πρβλ. καὶ Ἡούχ.

ἐριουργεῖον, τό, ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ κατεργάζονται ἔρια, Πολυδ. Ζ' 28.

ἐριουργέω, κατεργάζομαι ἔρια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7, Λακ. 1. 3, κτλ.

ἐριουργία, ἡ, ἡ κατεργασία τῶν ἐρίων, Πολυδ. Ζ' 28.

ἐριουργός, ὄν, (ἐρίον, \* ἔργω) ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, Δίων Κ. 79. 7· ἡ ἱερὰ φυλὴ τῶν ἐρ., ἐν Φιλαδελφείᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422. 28.

ἐριοφορέω, φέρω ἔριον, ἐπὶ προβάτων, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 208D.

ἐριο-φόρος, ον, φέρων ἔριον, δένδρον ἐρ., τὸ φυτὸν τοῦ βάμ- βακος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 7, 7.

ἐριτεῖν ἴδε ἐρείπω.

ἐριτες· ὁδαίοι Ἡούχ.

ἐρί-πλευρος, ον, ἔχων ἰσχυράς πλευράς, στιβαρός, Πινδ. Π. 4. 419.

ἐρίπνη ἢ ἐρίπνα, ἡ, ἀπορροῇ πέτρα, κρημνὸς ἀπότομος, Εὐρ. Πλ. 210, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1147, κτλ.· ἐπάλλεων ἐρίπνας, τὰ ὕψη τῶν ἐπαλλέων, ἡ τοὺς ὑπεράνω αὐτῶν πύργους, Εὐρ. Φοίν. 1168.

(ἐκ τοῦ ἐρείπω, ὡς rupes ἐκ τοῦ rumpo), Ἡούχ.

ἐριπόλοι, δμῶς Σιμωνίδης ἐκ τοῦ ἐρισπόλοι, συγκοπῇ τοῦ ο, Ἑτυμ. Μ. σ. 38, 46, (διάφ. γρ. αἰριπόλοι).

ἐρίπώ, = ἐρείπω, Ἑτυμ. Μέγ. 374, 32· ἐρειπώ ἐν Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 434.

ἐρι-πτολήτος, ον, παρὰ πολὺ πτούμενος, ἔντρομος, Νόνν. Δ. 28, 13.

ἐρίπων, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ ἐρείπω.

ἐρίς, ὕδος, ἡ, αἷτ. ἐρίν καὶ ἐρίδα, ἐξ ὧν ἡ αἷτ. ἔριν εἶναι ὁ ὅρκιος Ἀττ. τύπος, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὀμ. (Ὀδ. Γ. 136, 161, Π. 292, Τ. 11), ὅστις ὁμοίως προτιμᾷ τὸν ἀρχαιότερον τύπον ἐρίδα· πληθ. ἐρίδες, ἐν δὲ τῇ Κ. Διαθ. καὶ ἑρεις (Ἑπιστ. Β' πρὸς Κορ. ιβ'. 20, κ. ἄλλ.) (ἴδε ἐρίζω).

Ἑρίς, φιλονεικία, διένεξις, ὁ μάλλημα, συχνάκις μετὰ τινος ἐννόλας ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἀμίλ-

λῆς) I. ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται ὁμοῦ μετὰ τῶν λέξεων πόλεμος, μάχη καὶ τῶν τοιαύτων, αἰεὶ γάρ τοι ἐρίς τῇ φίλῃ πόλεμοι, τε μάχαι, τε Α. 177, Ε. 891· μεριάφ' ἐρίδας καὶ ἀτῆς Ε. 732, πρβλ. Ν. 358· σπένοντο δὲ ὀριζομένη δι' ἐπιθέ- του, ἐρίς κακῇ, κρατερῇ, θυμοδόρος Ἰλ. Γ. 7, Υ. 48, κτλ.· ἢ διὰ γεν., ἐρίς πτολέμοιο, Ξ. 389, κτλ.· καὶ τάνπαλιν, νεῖκος Ἑρίδος Ρ. 384 (οὕτω καὶ εἰς ἔριν μάχης Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15)· ὡσαύτως, ἐρίδα ἐυνάγοντες Ἀρτος Ε. 861· ἐρίδι ἢ ἔξ ἐρίδος μάχεσθαι Α. 8, Η. 111· ἐρίδι ἐυνεῖναι Υ. 66, Φ. 390· θεοὺς ἐρίδι ἐυνελάσσαι Υ. 134· ἐν δ' αὐτοῖς ἐρίδα ῥήγνυντο βα- ρεῖαν, ἤγειρον φοδερὰν μάχην, Υ. 55:— οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, πρβλ. Πινδ. Ν. 8. 87, κτλ.: ἐν Δισχύλ. Ἐπτ. ἐπὶ Θ/β. 429, τὸ χωρίον οὐδὲ τὰν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν, φαίνεται νὰ σημαίνει τὴν ἐναντίωσιν τοῦ Διὸς μεταθετοζομένην εἰς τὴν γῆν ἐν ἀσφα- παῖς:— παρ' Ὀμ. σπανίως ἐν τῷ πληθ., ἐρίδας καὶ νεῖκα Ἰλ. Β. 376, Υ. 251. II. ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀμίλ- λης, ἀνταγωνισμοῦ, ἀφρων δὴ κείνους γε καὶ οὐτιδανὺς πέλει ἀνὴρ, ὅστις ἐξαινοδόκῳ ἐρίδα προφέρειται ἀέθλων Θ. 210· εἰ γὰρ νῶϊν ἐρίς ἔργοιο γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Σ. 366· ὡσαύτως, ἐρίς χερσὶ Σ. 13· ἐρίδα προφέρειν, ἐν πρὸς ὁμῶς ἀμίλλῃ, Ζ. 92· ἐριν στήσαι ἐν τινι Π. 292, Τ. 11:— ὁ Ἡσιόδ. διακρίνει καλὴν καὶ κακὴν ἔριν, Ἐργ. κ. Ἡμ. 11 κέξ., πρβλ. Δί- σχύλ. Εὐμ. 975:— οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς σχεδὸν ὡς τὸ ἀγών, ἀμίλλα, κάλλονας, μελωδίας Εὐα. Ι. Α. 1308, κτλ.· ὅπλα ἔριν ἐθήκε συμμάχοις ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 100· ἐριν ἔχειν ἀμφὶ μουσικῇ Ἡρόδ. 6. 129· Ἑρὰ Παλλάδι τ' ἔριν μορφαὶ ἂ Κύπρις ἔσχεν Εὐρ. Ι. Α. 183· ἐριν ἐμβάλλειν τινα πρὸς ἄλ- λήλους Ξεν. Κύρ. 6. 2, 4, πρβλ. 8. 2, 26· εἰς ἔριν συμβάλλειν τινὰς, περὶ τινος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 4. 2· κατ' ἔριν τῶν Ἀθη- ναίων, ἐξ ἀντιζήλιας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 5. 88, πρβλ. Κόρινθ. 21· Διὸς βρονταῖς ἐς ἔριν, εἰς ἀμίλλαν πρὸς τὰς τοῦ Διὸς βροντάς, Εὐρ. Κύκλ. 328:— ὡσαύτως, τὸ ἀντικεινόν τῆς ἀμίλλης, Ἀνθ. Π. 6. 286· ἄλλ' ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 975, ἐρίς ἀνα- θῶν σημαίνει ζῆλον, ἀμίλλαν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, χάριν τοῦ βελτίστου.

III. μεθ' Ὀμ., ἐπὶ πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν διγνοσίων, κτλ., φόνος, στάσεις, ἐρίς, μάχαι Σοφ. Ἀντ. 1234· ἐρίδες, νεῖκη, στάσις, .. πόλεμος Ἀριστοφ. Θεσμ. 788· ἐρίδος ἀγών Σοφ. Α'. 1163· ἐριν συμβάλλειν τινι Εὐρ. Μήδ. 521· ἐκφεύ- γειν Πλάτ. Νόμ. 736C· λύειν, καταστέσειν Εὐρ. Φοίν. 81, Σοφ. Ο. Κ. 422· γίγνεται ἐρίς πρὸς τινα Θουκ. 6. 31· μετὰ πρόθεσιν, ἐς ἔριν ἔλθειν τινι Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 877· ἀφικέσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ἔριν Εὐρ. Ι. Α. 319, 377· ἐν ἐρίδι ἐβαίει Θουκ. 2. 21· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 6. 35· δι' ἐρίδων γίγνεσθαι Πλάτ. Τίμ. 88A· δι' ἐρ. ἵναι τινι Πλουτ. Καῖσ. 33· κατ' ἔριν Πλάτ. Κριτί. 109B· ἐρίδος ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 237B· μετ' ἀπαρ., εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλοῖν ἐρίς .. ἀρχῆς λαβέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 372.

2) λογομαχία, φιλονεικία, ἐκ τῆς ἐρίδος .. ἐμάχοντο Ἡρόδ. 1. 82· ἐριν λόγων διδόναι ἀλ- λήλοισι Εὐρ. Βάκχ. 715· ἐρίς ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοι- μὸν ὀνομασθαι ἀλλὰ .., Θουκ. 2. 54· ἐρίς ἦν εἶπε .., ὁ αὐτ. 3. 11· μεστός ἐρίδων Πλάτ. Φίλ. 49A· ἡ περὶ τὰς ἐρίδας φι- λοσοφία Ἰσοκρ. 209B· συχνάκις οὕτω παρὰ Πλάτ., πρβλ. ἐρι- στικός.

IV. ὡς κύριον ὄνομα, ἡ ἔρις, ἡ θεὰ ἡ κινούσα εἰς πόλεμον, Ἰλ. Α. 73· ἀδελφῇ καὶ σύντροφῳ τοῦ Ἄρεως, Δ. 440· τίθεται ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ Κυδοιμός καὶ Κῆρ, ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμός ὁμίλειον, ἐν δ' ὁλοῇ Κῆρ Σ. 535· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 235, ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἡ παρὰ Οὐεργίλλῳ Dis- cordia.

2) παρὰ μεταγεν. μυθολογίᾳ ἦτο ἡ θεὰ, ἥτις ὡς μὴ προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος ἐπὶνεγκε τοὺς Τρωϊκὸν πόλεμον, Κόλουθον ἐν Ἑλ. Ἀρπ. 37 κέξ.· τῆς διηγῆ- σεως ταύτης τὰ σπέρματα εὐρηται ἐν Πλ. Ο. 62· (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον).

ἐρι-σάλλιγξ, ἰγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἡρώδης σαλπίζων ὁνομα πτηνοῦ τινος ἐν τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 884· παρ' Ἡούχ. Ἑρισάλλιγξ, ὁπερ εὐλόγως νομίζεται ὁρβότερον τοῦ κειμένου ἐν τοῖς εἰς Ἀριστο- φάνη Σχολίοις ἐρισάλλιγξ· Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατρ. σ. 366.

ἐρίσθεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐρίζειν, Θεοφρ. 4. 8, 5. 136.

ἐρι-σθενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ., Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 119.

ἐρι-σθενής, ἐς, μεγαλοσθενής, μεγαλοδύναμος, ἐπὶ τοῦ Διὸς, Πλ. Ν. 54, Ὀδ. Θ. 289, Ἡσ. Θ. 4, κτλ.· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. Π. 7. 2· ἐρισθενέων Λαπιθῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 41, ἐρισθενέων μέ- νει ἀνδρῶν αὐτόθι 543· ἐπὶ τῶν Ἑρινύων, Ὀρφεὺς· ἐρισθενέσι θεμεθλοῖς Ἀνθολ. Π. 9. 800· Ἑπίφρ.-ἔως Μάξιμ. π. καταρχ. 540.

ἐρίσται, τὸ ἐρχεσθαι εἰς ἔριν, τὸ μάχεσθαι, Θεόγν. ἐν Κραμύρῳ Ἀνεκδ. τ. 2. σ. 87. 6.

ἐρισκαπτα· οἱ ἐρὰ βοτάνη, εἰς ἣν ἂν ἐρίς ἐπισκίψῃ· Ἡούχ.

ἐρίσμα, τό, (ἐρίξω) αἰτία ἐρίδος, Πλ. Δ. 38.

ἐρι-σμάραγος, ον, ἡχρῶς βροντῶν ὡς τὸ ἐρίκτυπος, ἐπὶ τοῦ Διὸς, Ἡσ. Θ. 815, κτλ.· θάλασσα Μουσαῖος 318· ἀστράπη Λουκ. Τίμ. 1.

ἐρίσμα, ὁ, = ἐρίς, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 107.



**ἐρί-σπορος**, **ον**, καλῶς ἐσκαρμένος, αἶα Ὀππ. Κυν. 2. 119.  
[ἐρίσταλκῆς, ἐς.] πλημμελὴς ἀνάγωνος Kenyon παρὰ Βακ-  
χολίῃ VII.7. ὁ Blass ἀνένω ὁρῶς: ἀρίσταλκῆς, ἐς, ἔχων  
ἀρίστην, πολεμικωτάτην ἀλκήν.

**ἐρί-σταφύλος**, **όν**, ὡς ἐπιθετὸν τοῦ οἴνου, ἀμπελοὶ αἶ τε φέ-  
ρουσιν οἶνον ἐρίσταφυλον, «ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφύλης γι-  
νόμενον» (Σχολ.), ἢ ἀπὸ μεγάλων σταφυλῶν, Ὁδ. I. 111, 358.

**III.** πλούσιος εἰς σταφύλας, ἐπὶ τῆς Λέσθου, Ἀργέστηρ. παρ'  
Ἀθην. 92E. ὡς ἐπὶ τοῦ Βάχου, Ἀνθ. II. 9. 580. — Καθ' Ἡσύχ.:  
«ἐρίσταφυλὸν καλλιστάφυλον» πολὺν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενούς σταφύλης ἢ  
μεγάλους.

**ἐρίστης**, **οὔ**, ὁ, (ἐρίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίξῃ, φιλονεικός, Ἀκύλας  
ἐν Ἰεζεκ. ΜΑ', 6.

**ἐριστικός**, **ῆ**, **όν**, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλόμαχος, μαχητικός,  
Σχόλ. εἰς Εὐρ. I. A. 576.

**II.** ἰδίως ἀγαπῶν τὰς λογομαχίας  
ἢ συζητήσεις, φιλονεικός, Πλάτ. Λύσι. 211B. κτλ. παιδιὰ Ἀριστ.  
Ρητ. I. 11, 15. ὁ ἐριστικός περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. οὕτως:  
ἔχων πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ὡς ὁ ψευδογράφος πρὸς τὸν γεωμετρικόν·  
Σοφιστ. Ἐλεγχ. II. 6. οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ τῶν ἄλλων ἐριστικώ-  
τεροι Λουκ. Ἀλ. 43. οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρίκης σχολῆς, οἵτινες  
ἦσαν ἀρρωστωμένοι εἰς τὴν διαλεκτικὴν, ἐκαλοῦντο σκωπτικῶς Ἐρι-  
στικοί, αὐτοὶ 106. — ἢ ἐριστική (δηλ. τέχνη), ἢ περὶ τὰς συζη-  
τήσεως τέχνη, σοφιστεία, Πλάτ. Σοφιστ. 231E, κ. ἄλλ. οὕτω, τὸ  
ἐριστικόν, ὀρίζεται ὡς τὸ ἐντεχνον καὶ περὶ δικαίων. καὶ  
ἀδικῶν ἀμφισβητοῦν αὐτόθι 225C. τὰ ἐριστικά Ἀριστ. Ρητ. 2.  
24, 10, κ. ἄλλ. οἱ ἐρ. συλλογισμοί, λόγοι, σοφίσματα, παραλο-  
γισμοί, ὁ αὐτ. ἐν Τόπ. I. 1, 3, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 7, 7. ἢ ἐρι-  
στικὴν τέχνην, ἔργον τι τοῦ Πρωταγόρου, Διογ. Λ. 9. 55. — Ἐπίρρ.  
-κός, Πλάτ. Πολ. 454B, κτλ.

**ἐριστός**, **ῆ**, **όν**, περὶ οὗ φιλονεικεῖ τις, τὰ δὲ τοῖς (δεῖ τοι  
Mekler) δυνατόις οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, «τοῖς κρατούσιν οὐ δι'  
ἐρίδος δεῖ εἰς ταῦτα πρόσπελάζειν» (Σχολ.), Σοφ. Πλ. 220.

**ἐρισφαλής**, **ἐς**, «ἐπισφαλής», Εὐστ. Πονημάτ. 324. 14.

**ἐρί-σφαράγος**, **ον**, μεγάλως ἡγῶν, πολὺηχος, μεγαλόφωνος,  
Ποσειδῶν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 187. εὐρύανакτος ἀγγελος Ζη-  
νὸς ἐρίσφαράγος, ἐριγδοῦπος, Βακχολ. 5. 20 (ἐκδ. Blass). —  
Ὁ Πλούτ. ἐν Συμποσ. (2. 698E) λέγει: βρόγχος, ὃν ἀσφάρα-  
γον ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρί-  
σφαράγους ἐπονομάζουσιν εἰσθῆσαι. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρίσφαράγος»  
μεγαλαύχην· ὑψηλόφωνον.

**ἐρίσφηλος**, **ον**, «ἐρισθενής», ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, «Στησίχο-  
ρος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἵσον τῷ ἐρισθενῇ» Εὐστ. M. 100. 47.

**ἐρ:σχηλέω**, ἴδε ἐρεσχηλέω ἐν τέλει.

**ἐρίσχηλος**, **ῶ**, λοιδορός, Εὐστ. M. 374. 50.

**ἐρί-ταρβής**, **ἐς**, «μεγάλως δειλός» Ἡσύχ.

**ἐρί-τίμος**, **ον**, πολύτιμος, ἐπὶ χρυσοῦ, οὐ δὲ κεν ἀκτήμιον ἐρι-  
τίμιον χρυσοῦ Ἰλ. I. 126, 268. ἐπὶ τῆς αἰγίδος, αἰγίδ' ἔχουσι  
ἐρίτιμον ἀγήρων ἀθανάτων τε B. 447. τριπόδων ἐρίτιμων  
Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 443, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1016. — ἐπὶ προσώπων,  
Μανέθων 3. 324, Θεμίστ. 54D. Μοῖραι Σουλ. Ἐπιγρ. 3982. 13.

**II.** ὡς οὐσιαστικόν. ἰχθύς τις, πῦθ. εἶδος τι σαρδῆς, σαρδέλλας,  
χαλκίδας ἅς καλοῦσι καὶ σαρδίνους, ἐριτίμους Ἀθην. 328F,  
355F, ἴδε σημειώσι. Κυραῖ ἔς Ἐσνοκράτ. καὶ Γαλην. σ. 167, κῆξ.  
— Ἐπίρρ. ἐριτίμως, N. Χων. σ. 299. 8 (ἐκδ. B.), M. Φόρτ. τ.  
Δ', σ. 15 (ἐκδ. Mil.).

**ἐρί-τιμητος**, **ον**, καλῶς κεκομμένος, ἐριτίμητοισιν ἱμῶσι Ὀππ.  
Κυν. 4. 106.

**ἐριφέας**, «χιμαρός» Ἡσύχ.

**ἐρί-φεγγής**, **ἐς**, λίαν λαμπρός, φεγγαβόλος, Πρόκλ. Ὑμν. 2. 13.  
Μανέθων 6. 22.

**ἐρίφειρος**, **ον**, (ἐρίφος) ἀνῆκων εἰς ἐρίφον, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις»  
1. 9, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 7, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 31.

**ἐριφιήματα**, «ἐρίφοι, Λακωνες» Ἡσύχ.

**ἐρίφιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ Ἐρίφους, Ἀθηνίων ἐν «Σαμβόραξιν»  
παρ' Ἀθην. 661B. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε' 33, κτλ.

**ἐρί-φλεγής**, **ἐς**, ὁ πᾶν φλέγων, Νόνν. Δ. 26. 33.

**ἐρί-φλοῖος**, **ον**, ὁ ἔχων παχύν φλοῖον, «αἱ ἀκαρποὶ (δρυεὶς),  
φησὶ (Ἀγαθοκλῆς) καὶ πλατύφυλλοι ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ Περ-  
γαμηνῶν» Εὐστ. Ἰλ. 994. 42.

**ἐριφοκλήπος**, ὁ, ὁ κλέπτει ἐρίφους, Ὀππ. Κυν. 1. 516, ἀντί:  
ἐρίφων κλοπὴς τῶν ἀντιγρίφ. J. G. Schneider.

**ἐρίφος**, ὁ, ὁ νεαρός γόνος αἰγός, «κατσικάκι», ἀρνεοσύν. ἢ  
ἐρίφοισιν Ἰλ. II. 352, πρβλ. Ὀδ. 262, Ὁδ. I. 226.

**ἐρίφοι**, οἱ, Λατ. hoedi, ἀστερισμός τις (οὗ ἢ ἐπιτολή τῇ 23 Σε-  
πτεμβρίου καθ' ἡμᾶς), ὅστις προξενεῖ θυέλλας, ἐφ' ἐσπερίοις ἐρί-  
φοις, «ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι τοῦτο γὰρ δύναται· τὸ ἐσπερίος»  
(Σχολ.). Θεόκρ. 7. 53. ἐπ' ἐρίφοις, ἐν καιρῷ τρικυμῶδεις, Ἀρατ.  
158, ἴδε Σχολ. Θεοκρ. ἐνθ' ἄνω.

**ἐριφοστάσιον**, τό, μάνδρα δι' ἐρίφους, Γλωσσ.

**ἐριφωής**, **ἐς**, πολύδραστος, κριθή M. Ἀκου. τ. B', σ. 42. 25,  
ἐκδ. Δ.

**ἐρί-φυλλος**, **ον**, ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα, «ἐρίφυλλος δρυς»  
ἢ πλατύφυλλος καὶ ἢ καλούμενη φελίλθος Ἡσύχ.

**ἐριφώδης**, **ἐς**, (εἶδος) ὁμοίος ἐρίφω, φύσις Ἰσίδωρ. Πηλ. ἐπ.  
A', 193.

**Ἐρι-χόδιος**, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν συνταυτιζόμενος  
ἐνίοτε τῷ Ἐρεχθεῖ, Θεμιστ. Λόγ. 27, σ. 337, πρβλ. Δίσχυλ.  
Ἀποσπ. 55 καὶ ἴδε τὴν λέξιν Κέκροψ· — Ἐρεχθοειδῆαι, = Ἐρε-  
χθεῖδαι, Σουλ. Ἐπιγρ. 411.

**ἐρί-χρῦσος**, **ον**, πλούσιος εἰς χρυσόν, πλούσιος, Ἀνθ. II. 9. 785.

**ἐρίψιμα**, «πτύσσιμα» Ἡσύχ.

**ἐριώδης**, **ἐς**, (εἶδος) ἐρίφω ὁμοίος, μαλλωτός, Ἰππ. π. Ἀθρρ.

816, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 45, 3, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 7, 4.

**ἐριώδυνος**, **ον**, (δδύνη) πολυδύνης, λίαν δδυνήρης, Μάξιμ. π.  
Καταρχ. 161. «ἐριωδύνον μεγαλωδύνον» Ἡσύχ.

**ἐριωδών**, «μεγάλους ἔχων ὀδόντας» Ἡσύχ.

**ἐριώλη** ἢ ἐριώλη (Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου σ. 570), ἢ, σφο-  
δρὰ ἀνέμου συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος, σφοδρὰ καταγνώδης θυέλλα,  
Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1132, Δ. 1778. περὶ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφ. ἐν  
Ἰππ. 511, πρβλ. βάρκαθρον ἐν Σηρῇ 1148 σχηματίζει δι' αὐτοῦ  
τογοπαίγνιον, ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τοῦ ἐριον καὶ τοῦ ὀλλύναι,  
ἐρίων τάλαντον καταπέμπει ραδίως. — οὐκ οὖν ἐριώλην  
δὴτ' ἔχρην ταύτην καλὴν δικαιότερον γ' ἢ καυνάκην;  
«ἐριώλην, ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἐρία ἀναλώσαι» Σχόλ. εἰς  
Ἀριστοφ. Σφ. ἐνθ' ἄνω.

**ἐρι-ώπης**, **ον**, ὁ, θηλ. -ώπις, εἶδος, (ὡψ) μεγαλόφθαλμος, ἐν  
τῷ θηλ. Κῦμης ἐριώπιδα κούρην Ὀμ. Ἐπιγρ. μ. 1. 2. ἐν τῷ  
ἀρσ. κατ' αἶτ. ἐριώπεια Μάξιμ. π. Καταρχ. 545. ἐριώπια αὐτόθι  
32. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐριώπις· μεγαλόφθαλμος, καὶ ἢ Ἀγχίστου γυνή»  
καὶ «ἐριώπιδος· εὐώπιδος».

**ἐριάζειν**, «σκώπτειν» Ἡσύχ.

**ἐρκάνη**, ἢ, (ἐρκος, εἴργω) φραγμός, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 969.  
2. 1578. 21. μάνδρα, Θεμιστ. 292A.

**ἐρκατος**, «φραγμός» Ἡσύχ.

**ἐρκέτος** (οὐχὶ ἐρκειος ἢ ἐρκιος), **ον**, ὡσαύτως α, **ον**, ἐν  
Δίσχυλ. Χο. 653. — ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ ἐρκος, εἰς τὸ προαύλιον, Ζεὺς  
«Ἐρκέιος, ὁ τῆς οἰκογενείας, ἐπειδὴ ὁ βῶμος ἢ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ  
ἵστατο ἐν τῷ ἐρκει, τῷ προαύλιῳ, Ὁδ. X. 335, Ἡρόδ. 6. 68, Σοφ.  
Ἀντ. 487, Εὐρ. Τρω. 17, Κρατῖνος ὁ νεώτ. ἐν «Χελώνῃ» 1. 5,  
πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. 302D. ἀπολλ., ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ  
Ἑρκείου Παισ. 4. 17, 4. (ὁ Ὀδύσεος τηρεῖ τὴν Ἑλλ. λέξ. Jupiter  
Hercules· ἀλλαχού ἐν τῇ Λατ. λέγεται Penetralis· καὶ οἱ Ἕλληνες  
ἐρμηνεύουσι τὸ Ρωμαϊκὸν Penates διὰ τοῦ Ἑρκείου, Διον. Ἀλ.  
1. 67). 2) ἐρκέιους πύλας, βαλὼν ἐρκέιων πυλῶν,  
θύρας ἐρκείας κτύπον, περὶ τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς, Δίσχυλ. Χο.  
561, 571, 653. πρὸς κλον' ἐρκείου στέγης, αὐτῆς τῆς στέγης,  
τῆς ὑπὸ στέγην αὐλῆς, τῆς οἰκίας, Σοφ. Αἶ. 108, ἐκθα ἴδε σημ.  
Jelb. ἐφ' ἐρκέιω πυρὰ Εὐρ. Τρω. 483. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρ-  
κειου Διός· τοῦ ἀσφαλίου. ἢ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν. ἔστι δὲ ἐρκειος  
Ζεὺς παρ' Ἀθηναίους». — Ἰδε παρατηρήσεις Κόντου ἐν Ἀθηνῶν τ.  
Δ', σ. 153 κῆξ.

**ἐρκέιον**, τό, περίφραγμα, φραγμός, περίβολος, ἐρκίον αὐλῆς  
Ἰλ. I. 476, Ὁδ. Σ. 102. παρὰ μεταγεν., κατοικία, Ἀπολλ. Ρόδ.  
B. 1074; πρβλ. Θεόφρ. περὶ Σημ. 53. (Ἐκ τοῦ ἐρκος· ὑποκορ.  
δὲ μόνον κατὰ τύπον). — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρκίον· κύκλος αὐλῆς· οἰκία.  
τειχίδιον· στεφάνη δώματος».

**ἐρκέτης** [τ]; **ον**, ὁ, ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκέτης, ὁ Ἀμερίδας δὲ ἐρκίτας  
φησὶ καλεῖσθαι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγρούς οἰκέτας Ἀθην. 267C, Ἀνέκδ.  
Ὁξ. τ. 2. σ. 45. 7, Ἡσύχ.

**ἐρκοθηρικός**, **ῆ**, **όν**, (ἑρῆρα) ἀνῆκων εἰς τὸ θηρεύειν διὰ θηρευ-  
τικῶν δικτύων, τοῦτο ἐρκοθηρικόν τῆς ἀγρᾶς τὸ μέρος φῆσο-  
μεν εἶναι Πλάτ. Σοφ. 220C. ἐρκοθηρευτική (ἐξεν. τέχνη)  
Πλούτ. Ζ', 139. -ρευτής, ὁ, αὐτόθι 137.

**ἐρκό-πεζα**, «τὰ τῶν νεῶν (ἴσως διορθωτ. τειχῶν) ἔξωθεν περι-  
τιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβάλλει εἶναι ἀκανθώδη ἔζα» Ἡσύχ., πρβλ.  
Φωτ. Λεξ.

**ἔρκος**, **εὖος**, τό, (ἐργω, εἴργω) φραγμός οἰοδῆποτε (πᾶν ἔσον  
ἀν' ἐνεκα κωλύσεως ἐργῇ τι περὶ ἔχον Πλάτ. Σοφιστ. 220B)  
πέρι κήπων καὶ ἀμπελιῶν, Ὁδ. H. 113, Ἰλ. E. 90., Σ. 564.

2) ἰδίως, περίβολος περὶ τὴν αὐλὴν οἰκίας, Ὁδ. Φ. 238, κ. ἄλλ.  
(πρβλ. ἐρκέτιος) ἔρκος ὑπερθεορεῖν Σόλων 15. 28, Ἡρόδ. 6.  
134. ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἶ. 1253: — ὡσαύτως, τὸ περιπεφραγμένον  
μέρος, ἢ αὐλή, στάς μεσφ' ἐρκεί Ἰλ. II. 231., Ω. 306, πρβλ.  
Ὁδ. Θ. 57, κλ. Κίσιον ἔρκος, δηλ. τὰ Σούσα, Δίσχυλ. Πέρσ.  
17. γαλας ἔρκος, περιπεφραγμένη πόλις, Εὐρ. Ἰρακλ. 441. ἔρκος  
ἱερὸν, δηλ. ὁ βῶμος, Σοφ. Τρ. 607. ἐπὶ τοῦ ὀσπράχου τῆς πίννης,  
Πλούτ. 2. 980.

3) τεῖχος πρὸς ὑπεράσπισιν, ἐρκεί χαλκίῳ  
Ἰλ. O. 566. ἔρκος. ἐκ ναυηγίων περιεβάλλοντο Ἡρόδ. 7. 191,  
πρβλ. 9. 99. 4) περιφρ., ἔρκος ὀδόντων, κατὰ τὸ πλεῖστον  
ἐν τῇ φράσει, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων, «ποῖος λό-  
γος τὸ περίφραγμα τῶν σῶν ὀδόντων διέφυγε» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 350,  
Σόλων 25 (3). 1. οὕτως, ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων Ἰλ. I. 409.



Ὁδ. Κ. 328· κάρχαρον ἔρκος, ἀνὲν τοῦ ὀδόντων. Ὁππ. Ἀλ. 1. 506· ὡσαύτως, ἀγγέων ἔρκεσι, ἀντὶ τοῦ ἀγγεσι, Πινδ. Ν. 10. 68· σφραγίδος ἔρκος, ὁ ἐστὶ σφραγίς, Σοφ. Ἦρ. 615. 3) μεταφ., πᾶς σφραγίς ἢ μέσον ὑπερστροφίσεως, ἔρκος ἀκόντων, ἐπὶ ἀσπίδος, χρησιμεύουσας ὡς μέσον ἀμύνει ἐναντίον τῶν ἀκόντων. Π. Ο. 646, πρβλ. Δ. 137· ἔρκος βελών Ε. 316· ἔρκος ἰωχιμοῦ, ἀμυντήριον ἐν μάχῃ ἢ κατὰδιώξει. ἐπὶ τοῦ ἔρματος τοῦ Νεμέου λέγεται, Σοφ. 257, πρβλ. Ἠρόδ. 9. 99· ἔρκεσιν εἰρήνῃ κυρία θαλάσσης Αἰσχύλ. Πέρσ. 90· ἐπὶ προσώπων· οὕτως ὁ Ἄλκιος λέγεται ἔρκος Ἀχαιῶν Π. Γ. 229, Ζ. 5, Η. 211· ἐπὶ ἀνδρείας πολεμούντων στρατιωτῶν, ἔρκος πολέμοιο Δ. 299· ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ἔρκος Ἀχαιοῖσιν.. πολέμοιο Δ. 284· οὕτως ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, γαίης μονόφρουρον ἔρκος Αἰσχύλ. Ἀγ. 257· ἀπὸ λ. Πινδ. Η. 5. 151, κελ.: — πρβλ. τὴν λ. πύργος. 6) ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ περιγράφοντος ἢ τοῦ περιριζοῦ, δίκτυον, βρόχος, πρὸς σύλληψιν κτηνῶν, Ὁδ. Χ. 469· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυν., σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσι Σοφ. Ἀποσπ. 382, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 528· πρὸς σύλληψιν ἐλάφων. Πινδ. Π. 3. 89· πρὸς ἄγαν ἰχθύων, ὁ αὐτ. Π. 2. 147· ἐν Περσ. 7. 85 ἐπὶ τοῦ βρόχου τῶν Σιγαρτίων: — μεταφ., τῆς δίκης ἐν ἔρκεσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1611, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 60, Εὐρ. Μῆδ. 986, Πλ. 155, Βάχχ. 958· χρυσοδέτοις ἔρκεσιν.. γυναικῶν, διὰ τοῦ χρυσοῦ ὁρμον δι' οὗ ἐξηπατήθη ἡ Ἐριφύλη καὶ προώθησεν τὸν ἐαυτῆς ἄνδρα, Σοφ. Ἠλ. 838. ἔρκ-οῦρος, ον, ὁ φυλάττων ἔρκος τι· ἢ περιβόλον, Ἀνθ. Π. 12. 257 (τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσιν ὀρκοῦρος). ἔρκιτή, ἡ, ἰων. ἀντὶ εἰρκτή. ἔρκιτος, ἡ, ὄν, = ῥεκτός, κατορθωτός, Ἀρριαν. Ἰνδ. 20. ἔρκτωρ, ορος, ὁ, (= ἔργω), ὁ πράττων τι, τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσι κακῶν Ἰσχυρ. Μ. σ. 375. 40. Ἐρκύνια· ἑορτὴ Δήμητρος· Ἡσυχ. ἔρμα, τό, ἔρεσμα, ὑποστήριγμα· ἐπὶ τῶν ὑποστηρίγματων (κυλίων ἢ λίθων) ἐφ' ὧν ἵστατο τὸ πλοῖον ὅτε ἐσύρετο ἔξω (πρβλ. ἔρεσμα), νῆα.. ἐπ' ἡλείοιο ἐρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν, ἔρεσμα, στήριγμα (Σχολ.), Πλ. Δ. 486· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν Β. 154· μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔρμα πόληρος, ἔρεσμα ἢ ὑποστήριγμα τῆς πόλεως, Π. 549, Ὁδ. Ψ. 121· τοῦτο.. οἷον ἔρμα πόλεως κείσθω, ὡς θεμέλιον διὰ τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 737Α· ὥσπερ ἔρμα· τῆς πολιτείας βέβαιον Πλούτ. 2. 814C· πρβλ. ἔρμας. 6) ὑπάρχει σκοτεινῆς μεταφ. ἐν Πλ. Δ. 117, μελαινέων ἐρμ' ὀδυνάων, ἐπὶ ὅξιος βέλους, ὡς τοῦ θεμελίου δυνάων, δηλ. τῆς αἰτίας ἢ πηγῆς αὐτῶν· ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος ἠθετεύει ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου. 2) ὑπάλος ἐν θαλάσῃ ἔνθα πλοῖον δύναται νὰ προσαρξῇ, Ἠρόδ. 7. 183, Ὁσικ. 7. 25, Εὐρ. Ἐλ. 854 (ἐνθα ἀναγκαστέον ἐφ' ἔρμα)· ὁσην ἔρματα, ἀφανεῖς ὑπάλος, Ἀνακρ. 36 ἐνθ. ἴδε Bgk. 1· ἀφαντον ἔρμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1007, πρβλ. Εὐμ. 565· ἔρματα ὑφάλα διον. Ἀλ. 1. 52· ἔρμα γῆς ἀπαλόν, πηλώδης ὑπάλος, Ἀππ. Εμυλ. 5. 101. 3) ὕψωμα, λοσιόκος, σωρὸς χώματος ἢ λίθων, κοινῶς «τοῦμπα», πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον... τάφου Σοφ. Ἀντ. 849· ἐρισθενὲς ἔρμα θανοῦσιν Σὺλλ. Ἐπιγρ. 4599· (οὕτω δὲ ὁ ἔρμα ἀναγινώσκει ἐν Αἰσχύλ. Χο. ἀντὶ ἔρμακα)· τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξορμᾷ τις, ἀφετήριον ἔρμα Φιλῆ, ἐν Ἀνθ. Π. 9. 319· ἔρματα τῶν θεμελίων, ἐρείπια τῶν θεμ., Διόδ. 5. 70. 4) ἔρματα πλοίων, «σαβοῦρρα», Πλούτ. 2. 782B· οὕτως ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12, 9. 40, 46) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν λίθων δι' ὧν ὑπετίθετο παρὰ αἰγέραντοι καὶ αἰ μέλισσαι ἰσορροποῦν ἐν τῇ πηλῇ αὐτῶν (ἢ ὅτι Ουεργιλ. sanctorum Γεωργ. 4. 195), πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1137, 1429 μεταφ., τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔρμα Σοκρ. παρὰ Σοφ. Τ. 3. 72· οἷον ἔρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν θεμελίω Πλούτ. Λυκ. 5· ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τὸ ἔρμα πλοίου ἐσχηματίσθη ἢ μεταφ. ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 580, λαδοῦσα δ' ἔρμα ἔτιον, σὺλλαβοῦσα καὶ ἐγκυμονήσασα διὰ τοῦ Διός· — πρβλ. ἔρματιζω. II. ἐν τῇ πληθ. ἔρματα, ἐνώτια, Πλ. Ε. 182, Ὁδ. Σ. 297. 2) οὕτω παρ' Αἰλιανῶ (περὶ Ζ. 17. 25), δεσμός, ταινία, βρόχος, ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι· σπεῖραι ὄρεως, τοῖς ἐκείνου περιπεσὼν ἔρμασιν αὐτόθι 37. (Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ πρέπει νὰ παράγῃται ἐκ τοῦ εἶρω, λατ. sero, ὅπως τὸ ὄρεως· ἀλλ' ἡ πρώτη σημασία μετὰ τῶν ποικιλιῶν αὐτῆς ὑποδείκνυσιν ἡμῖν τὸ ἐρεῖδω, πρβλ. ἔρεσμαι, καὶ ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.). ἔρμ-ἀγέλη, ἡ ἀγέλη (μέγα πλῆθος) τέκνων γεννηθέντων ἐκ τῆς Ἐρμῖνης, Ἐρμῖνὴν γε κόραξ παρελέετο· ἢ δὲ τάλανα φρικτῶν δαιμονίων ἐρμαγέλην ἔτεκεν Ἀνθ. Π. 11, 353, πρβλ. Ἐρμιοποικιλιῶδες. ἔρμαζω, (ἔρμα), στήριζω, στερεώνω, Ἰππ. π. Ἀρρ. 808· ὁ δὲ L. Dind. διορθοῖ ἔρμασθαι ἀντὶ ἡρμάσθαι, αὐτεῖδ 743 Δ. — Καθ' Ἠσυχ.: «ἐρμάσαι· ἐλαφρῶς περιελθεῖν» καὶ «ἐρμάσαι· μαλᾶξει, στήριξις». Ἐρμαθῆν, ἡ, Ἐρμαθῆν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1 καὶ 4. Διαφωτισθεῖται ἀν τοῦτο ἡ (α') εἶδος Ἐρμῖν ἐκ τῶν τιμῶν ἐν ταῖς ἀρετήραις μετὰ κεφαλῆς Ἀθηνᾶς, ἢ (β') ἀγαλμα ἢ προτομή μετὰ διπλῆς κεφαλῆς [ὡς ἡ τοῦ Ἰαννοῦ], τοῦ Ἐρμού δηλ. καὶ τῆς Ἀθη-

νᾶς, ἢ (γ') ἀγαλμα ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων ἐν συνδυασμῷ· ἡ αὕτη ἀμφιβολία ὑπάρχει ἐν τοῖς τύποις Ἐρμ-άνουβις, Ἀνθ. Π. 11. 360, Ἰρην. Νατ. τ. 2. σ. 14Α· Ἐρμ-ἔρεως, Πλιν. 36. 4, 10· Ἐρμ-ἡρακλήης, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 10· Ἐρμῶ-παν, Δ. Β. 1198, Ἀρκάδ. 8. 9. II τρίτη ἐννοία βεβαίως εὐρίσκεται ἐν τῷ Ἐρμαφρόδιτος (ὁ ἴδε)· καὶ τὸ Ἐπίγραμ. ἐν Ἀνθ. Παν. 234 (ἐνθα περιγράφεται ἀγαλμα ἔχον κεφαλὴν Πανός, κορμὸν Ἡρακλέους καὶ πόδας Ἡρακλέους) ἐπιθεταῖο τοῦτο. Ὁ Ἐρμαφρόδιτος τοῦ Πολυκλέους ἦτο περιφ. φημι· (πιθαν. τοῦ πρεσβυτέρου Πολυκλέους, τοῦ ἀκμάσαντος π. Χρ. 370), Πλιν. 34. 19, 20. Ἐρμαφρόδιτος ἀγάλματα μνημονεύει ὁ Θειόφρ. ἐν Χαρ. 17 καὶ ὁ Ποσειδώνιος (τῆς Νέας Κωμ., περὶ τὸ 289 π. Χ.)· πρβλ. Müller Archäol. der Kunst § 128. 345. ἔρμαζω, μιμούμαι τὸν Ἐρμῆν, Εὐστ. 15· πρβλ. Ἐλληνίζω. Ἐρμαῖκος, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἐρμῆν ἢ ὡς ὁμοῖος αὐτῷ, Μαρτῖνος ἐν βίῳ Πρύκλου 28, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 36· — Ἐρμαῖκοι, οἱ τοῦ Ὁρατίου viri Mercuriales, πεπαιδευμένοι ἄνδρες, φιλόλογοι, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Notices des Mss. 6. σ. 45. Ἐπίρ-κως, Εὐστ. 818. 19. ἔρματον, τό, κυρίως δῶρον τοῦ θεοῦ Ἐρμού, δηλ. ἀπροσδόκητος τύχη, εὐρήμα θεόπεμπτον (ἴδε ἐν λ. Ἐρμῆς II), Σοφ. Ἀντ. 397· ἔρματον ἂν ἦν τι, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Φαίδρ. 107C· ἔρμ. ἂν εἴη ἡμῖν εἰ... ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176C· ἔρμ. ἂν ἐφάνη ὁ αὐτ. ἐν Πτολ. 368D· ἔρμαίω ἐντυγχάνειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486B· ἔρμ. νόμεισθαι ἢ ποιείσθαι τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217A, Γοργ. 489C· ἡμῖν ἐν Δημ. 986. 16· πρβλ. εὐρήμα II. 2) = ἔρμαξ, Ἡσυχ. ἐν λ. ἔρμακες. II. Ἐρμαῖα (δηλ. ἱερά), τά, ἐορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρμού, Πλάτ. Λύσ. 206D, Αἰσχίν. 2. 22. Σὺλλ. Ἐπιγρ. 108. 7. (Κυρίως οὖν τοῦ Ἐρμαῖος, ἀλλ' ὡς οὐσίας προπαροξύνεται, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. ἀγαθῇ, Εὐστ. Ὁδ. 1809. 43· — κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Λουκ. ἐν Χαρ. ἢ Ἐπιγρ. 12, «ἔρμαιον τὸ εὐρήμα προπαροξυνόντως» τὸ δὲ Ἐρμού κτητικὸν προπεριπαῖται. Ἐρμαῖος, α, ον, καλούμενος ἐκ τοῦ δυνάματος τοῦ Ἐρμού, Ἐρμ. λόφος, ἐν Ἰθάκῃ, Ὁδ. Π. 471· Ἐρμ. λέπας Λήμνου Αἰσχύλ. Ἀγ. 283, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1459· — ὁ Σχολ. τῆς Ὁδ. περὶ τοῦ Ἐρμαῖος λέγει: «Ἐρμαῖος οὖν λόφος· ἀντὶ τοῦ σημειῖν τὴν ὁδοῦ» τὰ γὰρ σημεῖα τῶν Ῥωμαίων μιλῶν Ἐρμαῖος λόφος καλοῦσιν· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. Ἐρμαῖ 2) ἀνήκων εἰς τὸν Ἐρμῆν, ἐκ τοῦ Ἐρμού, κερδαλέος, ἐπικερδῆς, ἔρμαλον δαιμόνιον δόσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 947· λόφος Ἀρατ. 674. Ἐρμαῖσταί, οἱ, ἑταιρεία τις ἥς τὰ μέλη οὗτος ἐκάλουντο, τὸ κοινὸν τὸ Ἐρμαῖσταν Ἐπιγρ. πόλεως τινος τῆς ἐλλάδος Ἀσίας, Bull. dell' Inst. di R. 1860. σ. 218., Ἐπιγρ. Δύλου, Bull. d. cor. hell. I. σ. 285 καὶ IV. σ. 190. Σύλλογος τις ἐν Ρόδῳ, Hell. Journ. τ. 1. σ. 356. Ἐρμαῖων, -ῶνος, ὁ, ὄνομα μῆνός τινος ἐν Ἀλικαρνασσῷ. Newton's Halic. ἐπίσης ἐν Κέφ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 546. ἔρμακον· ὄρνειον (ἐρίθκον;·) Ἡσυχ. ἔρμαν, πλημ. γραφ. ἀντὶ ἔρμα, παρὰ Φωτ. καὶ Ἀρποκρ. Ἐρμάνουβις, ἰδὸς, ἴδε Ἐρμαθῆν. ἔρμαξ, ἄκος, ἡ, (ἐκ τοῦ ἔρμα, πρβλ. λῶαξ), σωρὸς λίθων, συσσωρευόμενος περὶ τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀγαλμα τοῦ Ἐρμού κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, καθ' ἣν ἕκαστος διαδότης διερχόμενος ἐρείπει ἐνα λίθον εἰς τὸν σωρὸν, Νικ. Θ. 150· πρβλ. Ἐρμαῖος, Ἐρμαῖον. II. Καθ' Ἠσυχ. «ἐρμάκε· αἱ ὑψαλοὶ πέτραι». Ἐρμαῖριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Ἐρμῆς, ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἀρμάρια, ἔρμαρια ὀρεῖλαισι λέγεσθαι, ὡς εὐρὸν ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ Ἀγίου Διονυσίου... οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐδ' ἅντας ἀνδράνας ἐποῖον, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἐρμῆς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἔρμαριον. ἐποῖον δὲ αὐτοῦς διακένους, οὐρας ἔχοντας καθάπερ τερχοπυργίους· καὶ ἔσθωεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσθωεν θεῶν· ἔσθωεν δὲ ἀπέκλινον τοὺς Ἐρμῆς Ἰσχυρ. Μ. 146. 56. ἔρμασις, εως, ἡ, (ἐρμάζω) = τῷ ἐπομ., Ἐρωτιαν. σ. 174: — ἔρμασις ἐν Ἐπιγρ. Τροϊκῆς, L. et. F. 157a. ἔρμασμα, τό, στήριγμα, ἔρεσμα, Ἰππ. περὶ Ἰητρεῖον 749· πρβλ. ἔρμα. ἔρμασμός, ὁ, ὑποστήριγμα (πρβλ. τὸ ἐπόμεν.), Ἰππ. π. Ἀγμ. 770. ἔρματιζω, = ἐρμάζω, ὑποστηρίζω διὰ χειρουργικῆς ἀρτάνης, τῆς κνήμης ἡρμιασμένης Ἰππ. π. Ἀγμ. 766. II. ἐπιθετὸν ἔρμα, σαβοῦρραν (ἔρμα I. 5), ἔρμ. ἑαυτοῦς λιθοῖσις Πλούτ. 2. 967B. — Μέσ., ἐρματίζω ἑμαυτὸν, ἰσορροπῶ, λιθοῖσις αὐτὸν 979D· ἀλλὰ μεταβ., νύμφας ἐς οἶκους ἐρματίζονται, παραλαμβάνουσι νύμφας εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὧν ἔρμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 406, 8, πρβλ. Λυκόφρ. 1319. ἔρματίτης, ὁ, χρησιμεύων ὡς ἔρμα, πέτρος Λυκόφρ. 618. Ἐρμαφρόδιτος, ὁ, πρόσωπον μετέχον τῶν ιδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ Ἐρμαφρόδιτου, υἱοῦ τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Διόδ. 4. 6, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 23, Χριστόδ. Ἐκτρ. 202, κελ.· περὶ ἀγαλμάτων Ἐρμαφρόδιτου ὄρα ἐν λ. Ἐρμαθῆν. Ἐρμάων, Ἐρμέας, Ἐρμεῖας, ἴδε ἐν λ. Ἐρμῆς.



Ἑρμείον, τό, ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἡ ἴσως = Ἑρμαῖ, Στράβ. 343.

Ἑρμεῖος· ἀπὸ δήμου. λέγονται γάρ τινες Ἑρμειοὶ τῆς Ἀκαμαντίδος σελῆς· Ἡσυχ.

Ἑρμ-ἑρως, ὥσως, ὁ, ἴδε Ἑρμαθῆνη.

ἑρμεῶν· σωρὸς λίθων· Ἡσυχ.

Ἑρμηῖδιον, ἴδε Ἑρμείδιον.

ἑρμηνεία, ἡ, (ἑρμηνεύω) ἐξηγήσις, διασφήνισις, Διογ. Ἀπολ. λωιάτ. ἐν Ἀποσπ. 1, Πλάτ. Πολ. 524B, Θεαίτ. 209A· ἡ δύναμις τοῦ διὰ λόγων ἐκφράζειν τὰ διανοήματα, Ξεν. Ἀπορν. 4. 3, 12· χρῆσθαι τῇ γλώττῃ πρὸς ἑρμηνείαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 5, πρὸλλ. τὸ περὶ Ψυχ. 2. 8, 16; π. Ἀναπν. 11, 1· ἐκφρασις, αἱ Πλάτωνικαί ἐρμ. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 1. 2· ὑπόμνημα ἑρμηνευτικόν, ἑρμηνεία εἰς τὴν ὁκτάτευχον Φωτ. Βιβλιολ. σ. 7. 8, κλ. ἑρμηνευμα, τό, ἐξηγήσις, ἑρμηνεία, Εὐρ. Φοῖν. 470, Ἱπ. Μαιν. 1137. 2) σύμβολον, μνημεῖον, Νηρηῖδος γάμιων Εὐρ. Ἀνδρ. 46.

ἑρμηνεύς, ἑως, ὁ, (Ἑρμῆς, ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν) ἐξηγητής, ἰδίως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν γλῶσσαν, «ἑρμηνεύς», Ἱπρίδ. 2. 125, 154, κ. ἄλλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 17, κτλ. II. ἐξηγητής, ὁ ἑρμηνεύων, ὁ καθιστῶν τὴν σαφές, Πινδ. Ο. 2. 153, Δίσχυλ. Ἀγ. 616, 1062, κτλ.· οἱ ποιηταὶ καλοῦνται ἑρμηνεῖς τῶν θεῶν, Πλάτ. Ἰων 534E· τῶν νόμων ἑρμ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 907D· σιωπῇ δ' ἀπορροῦσιν λόγων Εὐρ. Ἀποσπ. 127.

ἑρμηνεύσεις, ἑως, ἡ, ἑρμηνεία, ἐξηγήσις, Δίων Κ. 66. 1. ἑρμηνεύεσθαι, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ ἑρμηνεύω, δεῖ ἑρμηνεύειν, Σχόλ. εἰς Δίσχυλ. Πρ. 226.

ἑρμηνευτής, οὗ, ὁ, = ἑρμηνεύς, Πλάτ. Πολιτικ. 290C, Πολυδ. Ε'. 154.

ἑρμηνευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἑρμηνείαν ἢ ἑρμηνευτικὴν (δηλ. τέχνην) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· ἑρμ. δύναμις Λουκ. 11ος δει Ἰστ. Συγγρ. 34.

ἑρμηνευτρία, ἡ, θηλ. τοῦ ἑρμηνευτής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 589.

ἑρμηνεύω, μέλλ. -σω, διερμηνεύω, μεταφράζω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλαν γλῶσσαν, καὶ ἔλεξε Ξενοφῶν ἡρμηνεύει δὲ Τιμησίθεος Ξεν. Ἀν. 5. 4, 4. II. ἐξηγούμεναι διὰ λέξεων, ἔτι δὲ ἀπορωτέρως διακρίνεται ὡς χρῆ ἡμῖν ἐρμηνεύσαι ταῦτα Ἀντιφῶν 121 17, Θουκ. 2. 60, κτλ.

2) γάμιον τινα νά ἐννοήσῃ τι, ἐξηγούμεναι, ἀπαυρίσσω, ἑρμηνεύω τὴν εἰς τινα, ὅπως τί δράσῃ, Θούγατερ; ἑρμηνεύε μοι Σορ. Ο. Κ. 398, Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἐκ τῆς πινακίδος δ' ἀμπερέως δ τι κα λέγει τὰ γραμμάθ', ἑρμηνεύει Φιλύλλης ἐν Πόλλεσι 3· κοί μοι δοκοῦσι θεῖα μοῖρα ἡμῖν παρά τῶν θεῶν ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν Πλάτ. Ἰων 535A.— Μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑπιν. 985B.— Πλάτ., Ἀριστ. ἐν Σορ. Ἐνέχ. 4. 9.

Ἑρμ-ηρακλῆς, ἑως, ὁ, ἴδε Ἑρμαθῆνη.

Ἑρμῆς, οὗ, ὁ: ἐκτὸς τῆς ὀνομ., ὁ Ὀρ. ἔχει συχνάκις αὐτ.

Ἑρμῆν, ἄλλ' Ἑρμῆ ἀπαντᾷ ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 5094-9: δοτ.

Ἑρμῆ· Ὀδ. Ε. 435: κλητ. Ἑρμῆ· Ὀμ. Ὑμν. 17, 12, Δίσχυλ. Πέρσ. 629, Εὐρ. 930: Ἑπικ. γεν. Ἑρμῆ· Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 413, εἰς Ἀφρ. 149, Ἡρόδ. 5. 7, κτλ.· μετ' ἐπεκτάς. Ἑρμείω Ἰλ. Ο. 214: ὁ ἀσυναρ. τύπος Ἑρμείας μόνον ἐν τῇ δοτ. Ἑρμεία Ἰλ. Ε. 390: Ἑπικ. ὄνομ. Ἑρμείας. αἰτ. -αν, συχνὸν παρ' Ὀμήρῳ.

Ἑρμείης μόνον παρὰ μεταγεν. Ἑπικῶς, ὡς Καλλ., Νικ., κλ.: γεν. Ἑρμείας Ὀδ. Μ. 390, Ο. 318, Ἑρμεία Ἀνθ. Π. 7. 480: κλητ. Ἑρμεία Ὀμ.:— Δωρ. ὄνομ. Ἑρμῆς, γεν. -ᾱ, Πινδ., κλ., κλητ. Ἑρμῆ Δίσχυλ. Ἀποσπ. 271, 387: ὡσαύτως Ἑρμῆων [ᾱ], Ἡσ. Ἀποσπ. 9, Βίων 3. 8, Ἀνθ. Π. 4. 3, 110· Βοιωτ. γεν. Ἑρμῆου Keil Ἑπιγρ. σ. 76.

Ἑρμῆς, ὁ παρὰ Λατ. Meisurius, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 938· ὁ Ὀρ. ἀναφέρει τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἡ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον Ἀντίφον ἡδῶα (ὁ Ζεὺς) Ὀδ. Ε. 28, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ καλεῖ Μαῖαδᾱ, Ἑρμῆ, Μαῖαδός αὐτῆς Ὀδ. Ε. 435. Παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν (Ἰλ. Ω. 334, Ὀδ. Ε. 28) καλεῖται δειάκτορος (ὁ ἴδε)· ὡς δοτὴρ εὐτυχίας (Ἰλ. Ε. 491, Ὀδ. Ο. 319) ἐριούσιος, ἀκάκητα, πρὸλλ. Ἑρμαιοιν, μετὰ ἰδιαιτέρας ἀναφωρᾶς πρὸς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κτηνῶν (Ἰσ. Θεογον. 444), ὥστε ἀκολούθως γίνεται βουκολικός θεὸς (ἴδε νόμιος)· ὡς θεὸς πάσης κρυφίας πράξεως, πανουργίας ἢ στρατηγῆματος (Ὀδ. Τ. 397) δόλειος· ἔνεκα δὲ τῆς χρυσῆς αὐτοῦ ῥάβδου τῆς μαγικῆς δύναμιν ἔχουσας (Ὀδ. Ε. 47) ἐκαλεῖτο χρυσόρραπις· ὡς δὴ γῆρας τῶν ψυχῶν τῶν τελευτῶντων (Ὀρ. μόνον ἐν Ὀδ. Ω. 1, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα συχνότατα) ψυχοπομπὴς, πομπάτης. Κατὰ τὸν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. παρίσταται ὡς ὁ εὐρὺν τὴν χεῖλυν καὶ ὡς ἐπιτήδειος κλέπτης.

Ἀνολούθως ἐγένετο θεὸς προϊστάτης πάσης νοερᾶς ἢ σωματικῆς δεξιότητος καὶ ἰκανότητος ἐν παντὶ πράγματι, ὡς τῆς γυμναστικῆς (ἴδε ἐναγώνιος), τῆς ἱστορικῆς, τῶν γραμμάτων καὶ πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης· ὡσαύτως τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἀγορᾶς, τῶν ὁδῶν (ἀγοραῖος, ἐμπολαῖος, ὁδῖος, ἐνόδιος) καὶ τῶν κτηνῶν. Ἡ ῥάβδος αὐτοῦ εἶχε μαγικὴν δύναμιν, ἴδε κατωτ. Π. 4. Συνήθως παρι-

στάνετο ὡς νεανίας λεπτοφυῆς· παλαιότερόν τι Πελασγικὸν ἄγαλμα αὐτοῦ παρίστανεν αὐτὸν ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν μετὰ γενειάδος καὶ ὀρθοῦ αἰδοῖου, Ἱπρίδ. 2. 51· καὶ ἐν Ἀθῆναις πᾶσαι ἐν ταῖς γυναιξί τῶν ὁδῶν τετράγωνοι στήλαι ἔχουσαι κεφαλὴν ἢ προτομὴν ἐκαλοῦντο Ἑρμαῖ (ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ ὁ Winckelman, Lessing κλπ. σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἑρμα, ἑρμαῖς)· ἐκαλοῦντο προσέτι ἡ τετράγωνος ἑρμασία Θουκ. 6. 27· τὸ σχῆμα τὸ τετράγωνον Πaus. 4. 33, 3· τὰ ὁμοιοπατα ταῦτα ἐτίθεντο ὡς ὅρια καὶ ἐθεωροῦντο ἱερὰ· ἐντεῦθεν ἡ ταραχὴ ἢ γενομένη κατὰ τὴν θραύσιν αὐτῶν ἐν Ἀθῆναις ἐν ἔτει 415 π. Χ., ἐμεγάλυνον καὶ ἐβδὼν ὡς ἐπὶ δήμῳ καταλύσει τὰ μυστικά καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο Θουκ. 6. 28, 53, Ἀνδοκ. 6. 7, κτλ.· πρὸλλ. Ἑρμαθῆνη καὶ ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. Ἑρμαῖ· ὁ πληθυντ., τῶν ἱερῶν Ἑρμῶν ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν τινι Σαμοθρ. ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ. 2158.— Καθ' Ἡσυχ.: ἑρμαῖ· παραφύδα δένδρων, οἱς παίζοντες ἑρμομαχεῖν λέγουσιν.

II. παροιμ. 1) Ἑρμῆν ἔλκω, πῶμα (κοιν. «τραβῶ») τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐν συμπόσιῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Στράτις ἐν Ἀληνομέδῃ 1.

2) κοινὸς Ἑρμῆς, συντροφεὺς, ἀνήκων εἰς πάντας ὁμοίως, δηλ. ἐὰν δύο ἢ πλείονες ἄνθρωποι εὐρίσκειν τι κατὰ τύχην, δικαιούνται νὰ μοιρασθῶσιν αὐτὸ ἐπιφανοῦντος· ἐκείτου ἀκοινὸς Ἑρμῆς, πάντες ἔχομεν μερίδιον, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2· καὶ τῶν εὐρίσκομένων χαλκῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐν ταῖς ὁδοῖς δεινὸς ἀπαίτησαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν· Θεοφρ. Χαρ. 30, ἔνθα ἴδε Casaub. πρὸλλ. Ἑρμαῖον.

3) ἐν τῇ λίθῳ Ἑρμῆς, ὁ ὑπνοῦσας ὡς ὑπάρχων ἐν τῇ λίθῳ καὶ πρὶν εἰς λάβῃ μορφήν Ἑρμοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 5, 6., 4. 2. 7, κ. ἄλλ.

4) Ἑρμῆς ἐπιστήλθε, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ αἰφνιδίῳ παύσεως τῆς συνομιλίας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας ἀβωδὸς περνάει, ἡ «Ἐδραῖσιν πύλον γενναῖται», Πλούτ. 2. 502F.

5) τοῦ Ἑρμοῦ ῥαβδίον, τὸ δὲ οὐ ἀγαθὸν τι γίνεται, Ἑρμοῦ ῥαβδίον. οὐ θέλει, φησὶν, ἄψαι, καὶ χρυσοῦν ἔσται Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 12.

6) Ἑρμοῦ ἀμύητος· ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἐν τισιν ἐμπερίων χλευαστικὴ δὲ ἡ παροιμία, ὁμοίᾳ τῇ: βάλλ' ἐς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην· Διογεν. Ἰν. IV. 63.

7) Ἑρμοῦ κλῆρος· ὁ ὁ πρώτος ἐλκόμενος κλῆρος Ἑρμοῦ νομίζεται· Ἡσυχ.

8) Ἑρμοῦ αἰδοῖον, λίθος τις τῶν τιμίων ἄγνωστος, Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 37. 166.

9) Ἑρμοῦ ψήφος· τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἑρμαῖα· Ἡσυχ.

Ἑρμείδιον [ιδ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς, μικρὸν ἄγαλμα Ἑρμοῦ, Ἀριστοτ. Βίρ. 924· ὡς ἐκφρασις στοργῆς καὶ ἀγάπης, ὑποκόρισμα φιλοφρονητικόν, μὴ νυν λακίσης, λίσσομαι σ', ὠρμίδιον αὐτῷ 382.

Ἑν Λουκ. Χάρ. ἡ Ἑπικ. 1, Ἑρμηῖδιον διὰ τοῦ ἡ ἐν τῇ προπαρλ., ὅπερ ἴσως εἶναι ὁ ὁρθὸς τύπος.

ἑρμῆς ἢ ἑρμῖν, ἑως, ὁ, = ἑρμα, ἐπὶ τῆς σημασίας στηρίγματος τῆς κλίνης, ποὺς κλίνης, ἐρμῖσι, ποῖσι ποῖ τῆς κλίνης· (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 278· αἰτ. τοῦ ἐνικ. ἑρμῖνα, Ψ. 198, ἴδε Εὐστάθ. ἐν τόπῳ, πρὸλλ. δὲ καὶ Ἡσυχ. καὶ Σουῖδ. ἐν λέξει.

Ἑρμογενεασταί, οἱ, αἰρετικοὶ τινες οὕτω καλούμενοι ἐκ τοῦ αἰρεσιάρχου αὐτῶν, Ν. Χων. θητ. ὁρθῶς. σ. 52, ἐκδ. ΜΙ.

ἑρμο-γλύφετον, τό, ἐργαστήριον γλυπτικῆς, Πλάτ. Συμπ. 215A.

ἑρμο-γλύφεύς, ἑως, ὁ, γλύπτης Ἑρμῶν καθόλου, γλύπτης, ἄγαλματοποιός, συναρμοστήν καὶ ἑρμογλυφεά Λουκ. Ἐνύπν. 2, Πλούτ. 2. 580E, πρὸλλ. Θωμᾶν Μάξιστρ. 365, καὶ ἴδε τὴν λ. ἑρμογλύφος.

ἑρμο-γλύφικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς γλυπτικὴν ἢ κτλ. (δηλ. τέχνην), ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου, Λουκ. Ἐνύπν. 7.

ἑρμογλύφος, ὁ, = ἑρμογλυφεύς, ἀριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν Λουκ. Ἐνύπν. 2.

ἑρμο-δάκτυλος, ὄν, ὁ, φυτὸν τι ὅπερ τινὲς μὲν νομίζουσιν εἶναι τὸ Colchicum autumnale, ἑτεροὶ δὲ τὸ Iris tuberosa, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 643 κξξ, Διοσκ. 4. 42 ἐν τοῖς νόθοις.— Κατὰ τὸν Sibth. ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἔχει δύο ὀνόματα· πενταδάκτυλον καὶ πεντάφυλλον.

ἑρμοκοπίδης, οὐ, (κόπτω), ὁ κόπτων, καταστρέφων τοὺς Ἑρμῆς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1094, Πλούτ. Ἀλκ. 20· πρὸλλ. Ἑρμῆς Ι. ἐν τέλ.— Καθ' Ἡσυχ.: «ἑρμοκοπίδαι» οἱ περικύψαντες τοὺς Ἑρμῆς Ἀθηναῖς, ἐπὶ Ἀρμυνηστοῦ ἄρχοντος, τοῦ Πελοποννησιακοῦ συνεστώτος πόλεμος.

ἑρμομαχέω, παίζω διὰ παραφύδων δένδρων ἀχρήστων, Ἡσυχ. ἐν λέξ. Ἑρμαῖ.

Ἑρμῶ-δὸν, ὁ, ἴδε Ἑρμαθῆνη.

Ἑρμοπιθηκιάδης, ὁ, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμούλου καὶ τοῦ Πηλέου τινός (λέξις κοινὴ πλάσθεῖσα πρὸς χλευασμὸν τῶν δυσειδῶν τέκνων τῆς θυγατρὸς Ἑρμούλου τινός), Ἑρμοπύκου θυγατὴρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ· ἡ δ' ἔτεκεν πολλοὺς Ἑρμοπιθηκιάδας Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. Π. 11, 353.

ἑρμος ἢ Ἑρμος· ὁδῖος Ἀττικῆς καὶ ποταμός· Ἡσυχ.

Ἑρμοχοίνιος γῆ· ἡ Αἴγυπτος· τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο Ἡσυχ.

ἑρνατῆς· ἀναδενδράς· Ἡσυχ.

ἑρνεσί-πεπλος, ὄν, τετυλιγμένος εἰς φύλλωμα, Ὀρ. Ὑμν. 29. 5.







ἐρπυλλος, ὁ, καὶ ποιητικῶς ἡ, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 1, Ἀνθ. Π. 4.1, 54, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 677Γ'· εἶδος ἐρπυστικοῦ ἀειβαλοῦς φυτοῦ, Lat. serpyllum, ἐξ οὗ κατεσκευάζον στεφάνους· ἦν δὲ ἱερὸν ταῖς Μούσαις, Κρατίνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 168. — Κατὰ Σουΐδ.: «ἐρπυλλος εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὁμοῖον, δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει· φυτὰριον τι εἶδος· παρὰ τὸ ἐρπεῖν ταῖς ῥίζαις, ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον».

ἐρπύσις, εὖς, ἡ, (ἐρπύζω) τὸ ἐρπεῖν; Ἐρψις, Ἀθανάσιος. τ. 2. σ. 246:—ἐρπυσμός, ὁ, Σουΐδ.—Καθ' Ἡσίου: «ἐρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων».

ἐρπυστάζω, = ἐρπύζω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀταλλε.

ἐρπυστήρ, ἥρος, ὁ, = ἐρπηστής, ἐρπετόν, Ὀππ. Κυν. 3.110.

2) ἐπὶ θ., ὁ ἐρπων, ὁφείει ἐρπ. Ὀππ. Κυν. 3. 411, Ὀρφ. Λιθ. 49· ἐρπ. δρόμος Παύλου Σιλ. Ἀμβ. 243: ὡσαύτως ἐρπυστής, οὗ, ὁ, παιδίον ἐρπον, Ἀνθ. Π. 9. 302.

ἐρπυστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐρπων, ἀντικεινὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐρπόντων, ὥσα ἐρπ., ἐρπετά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.1, 29, π. Ζ. Μαρ. 4.10, 31.

ἔρπον· παρατ. εἶρπον· Δωρ. μέλλ. ἐρψῶ Θεοκρ. 5. 45, 18.40, Ἀττ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐφ' ἐρψῶ: ἀόρ. εἶρψα παρὰ Δίωνι τῷ Χρ. (Δοδεκ. Παρ. 1. 35), ὁ δὲ Ἀττ. τύπος εἶναι εἶρπυσα, ἀπαρ. ἐρπύσαι (παραλαμβάνονμενα ἐκ τοῦ ἐρπύζω), πρβλ. Ἠλίου, σελύκω. (Ἐκ τῆς √ΕΡΠΙ παραγόνται καὶ αἱ λέξεις ἐρπ-ύζω, ἐρπ-ετόν, ἐρπ-ης· πρβλ. Σανσκρ. sarp, sarp-āmi, sarp-as· Lat. serp-o, ser-p-ens). — Ἐρπω, «σύρομαι», καθόλου δὲ κινεῖται, περιπατῶ βραδέως, ὡς τὸ ἐρπύζω: ἤμενος ἡ ἔρπων Ὀδ. Ρ. 158· ὅσσα τε γαίαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει Ἰλ. Ρ. 447, Ὀδ. Σ. 131, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 95· εἶρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἄμφ' ὀδελοῖσι μεμύκει, ἐκινεῖντο μὲν τὰ δέρματα, τὰ δὲ κρέατα ἐν τοῖς ὀδελῶσι μυκηθῶσι ὁμοῖον ἔχον ἀπετέλουν, Ὀδ. Μ. 395· ἐπὶ νηπίον, Αἰσχύλ. Θήβ. 17· ἐπὶ γαλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 207· ἔρπ. ἐξ εὐνῆς Ἀριστοφ. Σρ. 552: — συχ. παρὰ Τραγ., ἀπλῶς ὑπάγω ἡ ἔρχομαι, Αἰσχύλ. Πρ. 810, κλ. ἔρπεθ' ὡς τάχιστα Σοφ. Ο. Κ. 1643· Θησεύς δδ' ἔρπει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1154· ἔρπειν ἐς μῦθον, πρὸς ὧδας ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 316, ἐν Κύν. 423· ἔρπε δεῦρο, ἔλθε ἔδω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνθ. 722· καὶ μετὰ συστοιχ. αἰτ., ἔρπ. ὁδοῦσι Σοφ. Αἴ. 287· κέλευθον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1223, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· ὡσαύτως, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον Κωμικός παρὰ Πλουτ. 54Β.

2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, βότρυς ἐπ' ἡμῶν ἔρπει Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἥδη ἔρπουσα πρόσω αὐτόθι 546· ἐπὶ δακρύου καταρρέοντος· ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1231· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλῶμαι, διαδίδομαι, ὡς τὸ Lat. serpit rumor, Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1087· πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει αὐτόθι 157 (πρβλ. ὕφ' ἔρπω) ὁ πόλεμος ἐρπέτω, ἄς κάμῃ τὸν δρόμον του, Ἀριστοφ. Ἰππ. 673, πρβλ. Λυσ. 129:—ὡσαύτως, προσδεύω, εὐτυχῶ, Πινδ. Ο. 13.148, πρβλ. Ν. 7.100:—ἐπὶ δυστυχμάτων, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως εἰς τινα, Σοφ. Ἀντ. 585, 619, πρβλ. Αἴ. 1087.

ἐρράδᾳται, ἴδε τὸ ῥῆμα ραῖνω.

ἐρραδιουργημένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., εἰχῆ, ἀλογίστως, τυχόντως, ἀσκόπως ἡ σκολῶς, Ἐπίρρ. τ. 1: σ. 312Α.

ἐρραθάγει· «ἐκρῶται» Ἡσίου.

ἐρραθάμει· «ἐρρῶα» Ἡσίου.

ἐρράθαιεν· «ὑγραίνεν. κατέβρεχεν» Ἡσίου.

ἐρραμια, τὸ, ἐμβόλωμα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 213.

ἐρραος, ὁ, κρύος, Λυκόφρ. 1316 (διάφ. γραφ. ἔρραως ἢ ἐρραός) ὡσαύτως, ἄγριος κάπρος, Καλλ. Ἀποσπ. 335 (κατὰ τὸν Τζέτζι. εἰς Λυκόφρ. ἐνθ' ἄνωτ.)· παρ' Ἡσίου· ἐφέρετο ἐρράς, ἄλλα νῦν διωρθώθῃ εἰς ἔρραος. (Πιθανὸς ἐκ τοῦ ἄρρηγ, Ἰων. ἔρρηγ· πρβλ. Σανσκρ. vṛshas (ταῦρος), Lat. verres, aries).

ἐρράπτω, = ἐνράπτω, Ἰππ. π. «Ἀρρ. 802, Διον. Ἀλ. 4. 62, Αἴλ. π. Ζ. 2. 22, Ἀριστ. 1. 29, κλ.

ἐρραστωνευμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., βαθύμω; ἀμελῶς, ἡμελημένος, Θεόδ. Μετοχ. σ. 93, ἔκδ. Orell.

ἐρρεντί, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ μετοχ. ἐρρείς, ἐρρέντος, ὡς εἰ ἐκ τοῦ \*ἐρρημι, = ἐρρω); ὡς παρὰ τὸ ἐθελοντος τὸ ἐθελοντέ, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὀλοσχερῶς, Ἀλκαῖος ἐν Ἑσμ. Μ. 377, 19.

ἐρρετός· «φθόρος» Ἡσίου.

ἐρρήεντα· «δρυσώδη. καταφυκτικά» Ἡσίου.

ἐρρήθην, ἴδε ἐρῶ, εἰπεῖν.

ἐρρήγο-δοσικός, ὄν, = προδοτοδοσικός, Σοφ. Ἀποσπ. 589.

ἐρρήσει· «ἤξει. εἰσελεύσεται» Ἡσίου.

ἐρρηγορέω, = ἀρρηγορέω, ὑπηρετῶ ὡς ἀρρηγρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 431.

Ἐρρηγόροι· «οἱ τῇ Ἐρῃ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα» Ἡσίου.

ἐρρίγα, πρkm. τοῦ ῥιγέω· Δωρ. γ' πληθ. ἐρρίγοντι.

ἐρρίνον ἢ ἐνρίνον, τὸ, (ἐν, ῥίς), φάρμακόν τι πεαρμικόν, ἐπιφέρειν πεαρμικόν· ἀπὸ δὲ τῆς ῥινός παρὰ Πανσανίαν ἐνρίνον ἴσας καὶ ἐρρίνον διὰ δύο ρ, ἄρρωμα ὃ τὰς ῥίνας, φησὶν, ἐνεχρίοντο· Εὐστ. 950.1.

Ἐρρος· «ὁ Ζεὺς» Ἡσίου.

ἐρρυθμισμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., εὐρύθμως, Δίων Κ. 79.16.

ἐρρυθμος, ὄν, = ἐνρυθμός, Πλούτ. 2. 623Β.

ἐρρω· μέλλ. ἐρρήσω, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 259, Ἀριστοφ. (ἴδε κατωτ.): ἀόριστ. ἤρρησα, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1192 (πρβλ. ἄν., εἰσ-έρρω): πρkm. ἤρρηκα (εἰς-), ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1075. (Ἐκ τῆς √ΕΡΡ, ἴδε Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ πρβλ. ἀπόφρασε). — Πορεύομαι βραδέως καὶ μετὰ κόπου, μόλις δύναμαι νὰ περιπατήσω διὰ χυλότητα, ὅθεν καὶ περὶ τοῦ Ἠραίστου λέγει ὁ Ὀμ. αὐτὰρ ὁ ἔρρων πλησίον, ἐνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνον ἴζε φαινοῦ Ἰλ. Σ. 421· ἢ μ' οἶω ἔρροντι συνήντητο, με συνήντησε πλανώμενον μόνον, Ὀδ. Δ. 367, πρβλ. Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 259. 2) ἀπλῶς, πορεύομαι, ὑπάγω, ἐς τὰς ἑορτάς Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 76, πρβλ. 2556. 39.

II. κατὰ κακὴν μου τύχην ἡ πρὸς ἐμὴν βλάβην ἔρχομαι ἢ ὑπάγω που ὅπου κάλλιον νὰ ἔσπανε τὸ πόδι μου παρὰ νὰ ἐπὶ γαίνα, ἐνθάδε ἔρρων, ἐπὶ φθορὰν παραγινόμενος· (Σχολ.). Ἰλ. Θ. 239, Ι. 364, συχ. παρ' Ἀττ., Τυρίδας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἄκταις Σαλαμινιάσι, πίπτοντας ἐκ τῆς Τυρίδας νεῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 963, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 379, Πλάτ. Φίλ. 241D· ἀτιμὸς ἔρρειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 884· ὁ Πόλυτος ἠρρσεν, ἦλθε πρὸς αὐτόν, ἐπὶ λύμῃ, ὅπου εἶθε νὰ μὴ μετεβάνην, Ἀριστοφ. Βατρ. 1192, πρβλ. Λυσ. 336. 2) τὸ πλεῖστον κατὰ προστ.

ἔρρε, abi in malam rem, «κρημνίσου!» «πῆγαινε ἵς τανάθεμα», Ἰλ. Θ. 164, Θέογν. 601· ἔρρ' οὕτως Ἰλ. Χ. 498· προσέτι, ἔρροις Εὐρ. Ἀλκ. 734, Ἀνθ. Π. 5. 3· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἔρρετε λωδητήρες ἐλεγχεῖς Ἰλ. Ω. 239, Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 562· καὶ ἐν τῷ γ' ἐνικ. ἔρρέτω, ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸν κόρακα, ἔρρέτω, οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἐτι πειρηθῆναι ἔσσεται Ἰλ. Υ. 349, Ὀδ. Ε. 139· ἀσπίς ἐκεῖνι ἔρρέτω Ἀρχιλ. 5· ἔρρέτω Ἴλιον, ἀπόλοισι, Σοφ. Φιλ. 1200· μετὰ προστ., ἔρρ' ἐκ νήσου θάσσον, Lat. aufer te hinc ocius, Ὀδ. Κ. 72· ἔρρ' ἐκ προσώπου Ἡρώδ. Μιμλ. 8. 41 (ἔκδ. Crusii)· ἔρρ' ἀπ' ἐμῆτο Θεόκρ. 20. 2· παρ' Ἀττ. μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλης λέξεως πρὸς ἐπίτασιν, ἔρρ' ἐς κόρακα, Lat. praece coisgos, «πῆγαινε ἵς τὸν διάβολον», Ἀριστοφ. Πλ. 604· ἔρρ' ἐς κόρακα, ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἀλεξ. ἐν Ἰππεῖ 1· οὕτως, οὐκ ἐρρήσεται; οὐκ ἐς κόρακα ἐρρήσεται; δὲν θὲ ἔκκρουμισητήε ἵς τὸν διάβολον; Ἀριστοφ. Λυσ. 1240, Εἰρ. 500· εἰ μὴ ῥρήσεται ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 1320.

3) παρ' Ἀττ., χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἐξαφανίζομαι, καταστρέφομαι, ὡς τὸ οἴχομαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 419· ἔρρει πανώλης ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 732· ἀφαντος ἔρρει Σοφ. Ο. Κ. 560· ἔρρει τὰ θεῖα, ἐχάθη ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀρεῖσθαι τιμὴ, αὐτὸς 910· ἔρρει ἔμεας φλογιστὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 57· ἔρρει μάτην Εὐρ. Ἠλ. 1220· θανόντας ἔρρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1113· ἐξ οἷων καλῶν ἔρρεις, ἐκ τινῶν εὐτυχῶν ἔχεις ἐκπέσει, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 389· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζολογοῖς, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, Lat. acrum est de me Ἐν. Συμπ. 1.15, πρβλ. Κύρ. 6.1, 3, Πλάτ. Νόμ. 677 G· ἔρρει τὰ καλά, ἡ εὐτυχία παρήλθεν, Ἰπποκρ. ἐπιστολὴς τοῦ Μινδάρου παρὰ Ἐν. ἐν τῷ Ἑλλ. 1.1, 23, ἐνθα αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἔρρει τὰ καλά (Bergk), δηλ. τὰ πλοῖα κατεστέρησαν, ἴδε τὴν λέξιν κάλων.

ἔρρωγα, πρkm. τοῦ ῥήγνυμι.

ἐρρωμένος, ἡ, ὄν, μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ῥώννυμι, ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ θ., ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγείας, ἰσχυρός, ἀντίθετον τῷ ἄρρωστος, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Α, Δημ. 24. 3· ἐρρωμένος ὢν Λυσ. 168. 38· ἐρρωμένη δύναμις Πλάτ. Φαῖδρ. 268Α:—ἀνώμαλον σύγκρ., τειχομαχίῃ ἐρρωμενεστέρα Ἡρόδ. 9.70, Πλάτ. Γοργ. 483C· ἐρρωμενεστέρας ταῖς γνώμας Ἐν. Κύρ. 3. 3, 31· τὸ ῥύσει ἐρρωμενεστέρον Πλάτ. Συμπ. 181C:—ὑπερβ. -έστατος, Ἀνδοκ. 34.15, Πλάτ. Πολ. 477Ε. — Ἐπίρρ. ἐρρωμένως, ἀνδρείως, Αἰσχύλ. Πρ. 65, 76, Ἀριστοφ. Σρ. 230· χωρεῖν Ἐν. Ἀγρ. 2.11· συγκρ. -έστερον, Πλάτ. Ἰππ. Μελ. 278Α. — -εστέρως, Ἰσοκρ. 74Ε· ὑπερβ. -έστατα, Πλάτ. Πολ. 401D.

ἐρρωμένη, ἴδε ῥώννυμι.

ἐρρώοντο, ἐρρώσαντο, ἴδε ῥώομαι.

ἐρρώως, ὁ, = ἔρραος, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Λυκόφρ. 1316.

ἐρρωσο, ἴδε ῥώννυμι.

ἐρρατός, α, ὄν, = ἐρρήεις, ἐρραῖα· ἐαρινά. νέα. ἀπαλά.

δρυσώδη Ἡσίου.

ἔρρη, ἡ, Ἐπικ. ἐέρρη· Δωρικ. ἔερρα, Πινδ. Ν. 3.135· ἔρρα, Ἀλκαῖος 32, Θεόκρ. 20.16. Ἀρχαία ποιητ. λέξις, δρυσός, Ἰλ. Ψ. 598, κτλ.· τεθαλυῖα ἔρρη, ἀφθονος δρυσός Ὀδ. Ν. 245· οὕτως, θήλυς ἔρρη, ὁθῆλυς δὲ ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν... ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς κτλ. (Εὐστ.). Ε. 467, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· ἐν τῷ πληθ., φεικάδες βροχῆς, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρρασι αἵματα μυδαλέας Ἰλ. Δ. 53· στιλπνὰ δ' ἀπέπιπτον ἔρρασι (δηλ. τῆς νεφέλης) Ξ. 351· γλωρεῖς ἔρρασις Πινδ. Ν. 8. 69:—καθόλου ἐπὶ παντός ὕψους, καὶ λειριον ἀνθεμιον ποντίας ὕψελοισι ἔρρασι, ὕψελος αὐτὸ ἐκ τῆς ποντίας δρυσός, δηλ. τῆς θαλάσσης, περὶ κοραλλίου, αὐτὸς 7.116, πρβλ. Γ. 135· γλυκερὴ ἔρρη, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, Ἡσ. Θ. 83. II. ἐν Ὀδ. Ι. 222, χωρὶς αὐθ' ἔρρασι (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ὁ Ὀμ. ἔχει τούτον τὸν τύπον), μεταφ. ἐπὶ νέων καὶ τρυ-



φερών ζώνων οὕτω παρ' Δίσχυλ. τὰ νέα ζωὰ καλοῦνται δρόσοι, παρ' Ἀδριαν. (π. Ζ. 7. 47) ψάκαλοι· πρὸλ. βρέφος, μέτασσασι. ('Εκ τῆς √ΦΕΡΣ, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ Ὀμ. τύποι ἐ-έρση, ἐ-ερσηίης· πρὸλ. Σανσκρ. varsh, varsh-ati (pluit), varsh-as (pluvia) ἴσως δὲ καὶ ras-as (volet, ὑγρὸν)· Λατ. ros· ὁ Ροττ ὑποδεικνύει ὡσαύτως σχετῆσιν τινα μετὰ τοῦ δρόσου).—Καθ' Ἡσύχ. «έρσαι· οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔρσαι. καὶ τὰ ἀπαλὰ τῶν προβάτων, καὶ αἱ δρόσοι», καὶ ἔρση· δρόσος. νοτία. ὁμίλη». ἔρσηεις, Ἐπικ. ἔερα-, εσσα, ἐν, δροσερός, πλήρης δρόσου, λωτὸν ἐρσηέντα Ἰλ. Ξ. 348· λειμῶν Ἀνθ. Π. 9. 668, κτλ. μεταφ. ἐπὶ πτώματος, οἷον ἐρσηίεις κεῖται, δροσερός, Ἰλ. Ω. 419· νῦν δὲ μοι ἐρσηίεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κείσται, περὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἑκτορος, αὐτόθι 757.

ἔρσην, ενος, ὁ, ἰων. ἀντὶ ἄρσην. ἔρσης, ου, ὁ, ἐπὶθ. Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς. CIA. I. 430. ἔρσηφορία, ἴδε ἀρρηφόρος. ἔρσαι, εως, ἡ, (ἐίρω) πλοκή, ἀνάδεσις. «ἔρσαι, τὸ πλεεξίδιον» Σουῖδ., κτλ., διὰρ. γραφ. ἐν Θουκ. 1. 6, Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 152D. ἔρω, (έρση), ὑγραίνω, βρέγω, ὡς τὸ ἄρδω, Νικ. Θηρ. 62. 631. ἐρσοδής, ες, (εἶδος) = ἐρσηίης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6. ἐρύγγω, = τῷ ἐπομ., πυκνῶς ἐρυγᾶν Γεωπ. 17. 17, 1.

ἔρσις, «κρημνός» Ἡσύχ. ἐρυγᾶστωρ, «μεγαλόγαστωρ» Ἡσύχ., ἀλλ' ἴσως ἐρι-γαστωρ. ἐρυγᾶν, κοινὸς πεδὸς καὶ ἄττ. τύπος τοῦ ἐρεύγομαι, Ἰππ. 371. 46, Κρατίωνος ἐν «Δραπέτισιν» 2· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἶνον ἐρυγγ. Εὐρ. Κύκλ. 523, πρὸλ. Εὐπολιν ἐν «Μαριχᾷ» 14· σκορο-δάλημν Λουκ. Ἀλέξ. 39· μεταφ., δάνει' ἐρυγᾶν Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 21· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., Ἰππ. 371. 24, 38.—Περὶ τοῦ ἥρυγον ἴδε ἐρεύγομαι.

ἐρύγη, ἡ, ἐρευμὸς, Λατ. eruclatio, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 529, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5. II. «φωνή, βοή τις» Ἡσύχ. («ἐρυγεῖν· φωνεῖν, φωνῆσαι» Schmidt). ἐρυγήτωρ, «βοητής» Ἡσύχ. ἐρυγίζεσθαι (ἐκ τοῦ ἐρυγῆ, ταῦτο τῷ ἐρεύγεσθαι, ἐρυγ-γάνειν), Σωφ. Ἐφ. ἐκδ. Ern. σ. 166. ἔρυγμα, τό, = τῷ προηγ., Ἰππ. 484. 28.

ἐρυγμαίνω, «ἐρυγᾶν», «ἐρυγμαίνουσα, ἡ βοῦς. καὶ ὁ ταῦρος ἐρυγμαίνων, ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» Ἡσύχ.—ἐρυγμένω, Ἰππ. 1207E. ἐρυγματώδης, ες, (εἶδος) ἐπιφέρων, προξενῶν ἐρευμὸν, Ἰππ. 485. 27.

ἐρύμηλος, η, ον, (ἐρυγεῖν) ταῦρον ἐρύμηλον, «μέγα μυκόμενον» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 580· ὡς τὸ ἐρίμυκος. II. ἐρυγ-μήλη, «ἐπίπετον ῥαφάνου, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» Ἐτυμ. Μ. 379. 28, πρὸλ. Ἡσύχ. (ἐνθα ὁ κῶδ. ἔχει τὸν τύπον ἐρυγλή).

ἐρυγμός, ὁ, = ἐρυγή, Ἀριστ. Προβλ. 13. 4, κ. ἄλλ., Θεοφρ. Ἀποσπ. 4. 61.

ἐρύθεινω· ἄορ. ἐρύθηνα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 791:—ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐρυθραίνω, ποῶ τι ἐρυθρόν, ὁ αὐτ. Δ. 474. Κάμνω τι νὰ κοκκίνισθ, παρθενικάς ἐρύθηνε παρηγίδας ὁ αὐτ. Α. 791:—παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, ἐρυθθαίνοτο αἵματι γαῖα Ἰλ. Κ. 484, Φ. 21 (ἐν τῷ ἐνεργ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον ἐρεύθω)· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 11. 92· γίνομαι καταπύρφορος, Ἀνθ. Π. 12. 8.—Παθ. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Ἀρρ. παρὰ Σπῆθ. παράρτ. 2. 5, Πολυδ. Β' 87, Εὐμάθ. σ. 22 (μετὰ διαφ. γρ. ἐρυθθαίνεται).

ἐρύθημα, τό, (ἐρύθεινω) ἐρυθρότης, «κοκκινάδα» ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἰππ. Ἀφορ. 1260, Θουκ. 2. 49· ἐρ. προσώπου, τὸ κυρίως προερχόμενον ἐξ αἰδοῦς, κοκκίνισμα, Εὐρ. Φοῖν. 1488, πρὸλ. Ἰππ. 397:—ἀπολ., ἐρυθρότης, κοκκινάδα, Ξεν. Κύρ. 5. 18· «αἰδὼς δ' ἐπερρύθμινεν ἡπιωτάτον ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθείσα χρώματι» Χιρμήων παρ' Ἀθην. 608D.

ἐρύθειν, ἡ, κατὰ Ροδίους ἀντὶ ἐρυσίδη, Στράβ. 613. ἐρυθίσις, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ Ροδίους, Στράβ. 613, ἴδε ἐρυσίσις.

ἐρύθινος, ὁ, = ἐρυθρὸς, Ἡνίοχος ἐν «Πολυπράγμασι» 1, 3, Ὀππ. Ἀλ. 1. 97.—Καθ' Ἡσύχ. «Ερυθρίνοι· πόλις καὶ χώρα ἐν Παρλαγονίᾳ. καὶ εἶδος ἰχθύος».

ἐρυθράδιον, τό, = ἐρυθρόδανον, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 74.

ἐρυθραῖον, καλίστῳ τὴν ἐρυθρόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 3· πρόσωπον Περικτ. παρὰ Σπῆθ. 488. 2.—Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 5· ἐρυθρίω, αἰδοῦς ἐνεπιμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4, Ἀριστ. Πθ. Ν. 4. 9, 2.

II. ἄμεταβ., εἶμαι ἐρυθρός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 8. 4, 3. ἐρυθραῖος, α, ον, = ἐρυθρός. πόντος, θάλασσα Διον. Π. 38, κλ., κάλαμος αὐτόθι 1127· λίθος Statius, Silvae 4. 6, 18.

II. ὁ ἐξ Ἑρυθρῶν, Ἡρόδ., κλ.

ἐρυθράνός, ὄν, ἐρυθρός, εἶδος κισσοῦ, Πλίν. 24. 49.

Ἑρυθράξ, Ἐπίρρ., ἐν Ἑρυθραῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1. 73b (Προσθ.). ἐρυθραυγής, ἐς, ὁ ἔχων ἢ πέμψων ἐρυθρὰν λάμψιν, περὶ τοῦ χαλκοῦ. Κωνστ. Μανασσ. Χων. 120.

ἐρύθημα, τό, = ἐρύθημα (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ.), Πολυδ. Ζ', 187, Γρηγ. Νύσσ. 1. σελ. 54, 135.

ἐρυθρίας, ου, ὁ, ἔχων χροιάν ἐρυθράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὠχρίας, Ἀριστ. Κατηγ. 8, 15.

ἐρυθρίαις, ἰων. -ησις, εως, ἡ, κοκκίνισμα, Ἰππ. 23. 24.

ἐρυθρίω, Ἐπικ. μετοχ. -ιδων, Μουσαῖος 161: παρατ. ἡρυθρίων Λουκ. Παισμάτ. 1, κτλ.: ἄορ. ἡρυθρίαισα Πλάτ., κλ.: πρkm. ἡρυθρίαινα (ἴδε ἀπρηυθρίαικός) «ἔχω τάσιν πρὸς τὸ ἐρυθρίω, ἐρυθρίω, κοκκινίζω, τότε καὶ εἶδον ἐγὼ.. Θρασύμαχον ἐρυθρίωντᾶ Πλάτ. Πολ. 350D. Πρωτ. 312A, κτλ., πρὸλ. Δημ. 270. 2· ἀστεῖον γε.. ὅτι ἐρυθρίαις Πλάτ. Λύσ. 204C· μετὰ μετοχ., ἐρυθρίω ποιῶν τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1· ὅστις δ' ἐρυθρίᾳ τηλικούτος ὢν ἔτι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακός Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 58, πρὸλ. Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 173, 287· ὡσαύτως, ἐρ. τινὰ, ἐρυθρίαν ἐνώπιόν τινος, Ἀρισταιν. 1. 13· μετ' ἀπαρ., Λιβάν. 4. 775.

ἐρυθρίνος, ὁ, λυθρίνη ἢ λυθρινάρι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 11, 8, κ. ἄλλ., Ἀθην. 300E, F, 327B, C. ἴδε σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκράτ. καὶ Γαληνόν σ. 61.

ἐρύθριον, τό, κοκκίνη τις ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

ἐρυθρόδαπτος, ον, ὁ, = τῷ ἐπομένῳ, Κωνστ. Μανασσ. 127.

ἐρυθρο-δαφής, ἐς, κοκκινοδαμμένος, Εὐστ. 6. 8.

ἐρυθρο-δωλος, ον, ἐρυθρὸν ἔχων γῆν, Σχόλ. Διον. Π. 183.

ἐρυθρό-γραμμος, ον, ἐρυθρὰς ἔχων γραμμάς, Ἀριστ. Ἀποσπ. 278, πρὸλ. Ἀθην. 321E.

ἐρυθρογραφίω, γράφω δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Θεόδ. Ὑρτακ. Ἐπιστ. 17.

ἐρυθρόγραφον, τό, γραφή, γράψιμον δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Νικητ. Χων. σ. 387C.

ἐρυθρό-γραφος, ὁ, ἡ, ἐρυθροσήμαντος, δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων γεγραμμένος, Ἐρατμ. Καισ. 8506, σ. 201.

ἐρυθρο-δακτύλος, ἔχων ἐρυθροὺς δακτύλους· κατακρίνεται ὡς οὐχὶ ποιητικόν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 13.

ἐρυθρόδανον, τό, τὸ «ρίζαρι», Λατ. rubia tinctoria, Διοσκ. 3. 150· ἐρυθρόδανος, ἡ, Πλίν. 24. 56.

ἐρυθροδανώ, βάπτω τι με' ἐρυθρόδανον, «ρίζαρι», βάπτω ἐρυθρόν, Ἐβδ. ('Ἐξοδ. ΚΕ', 5, ΚΣ', 14).

ἐρυθρο-ειδής, ἐς, ἔχων ὅψιν ἐρυθράν· πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἐλυτρο-, ὁ ἴδε.

ἐρυθρο-κάρδιος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν, ἐν:ερίωνην, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 3.

ἐρυθρό-κομος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν κόμην, ἐρυθρόν χνοῦν, Πλίν. 13. 34.

ἐρυθρό-λευκος, ον, ἀσπροκόκκινος, Ἡσύχ. ἐν λ. φλογό-λευκον.

ἐρυθρο-μέλας, αἶνα, ἐρυθρόμελαν, μαυροκόκκινος, Ἀθην. 652E.

ἐρυθρόνιον, τό, φυτὸν τι ἐκ τοῦ γένους τοῦ σατύριου, «σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον, οἱ δὲ σατύριον ἐρυθραῖκόν» Διοσκ. 3. 144.

ἐρυθρο-ποικίλος, ον, ἔχων στίγματα ἐρυθρά, Ἐπίλαρχμ. 47 Ahr.

ἐρυθρό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, ἔχων ἐρυθροὺς πόδας, πελειὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 13, 3.

II. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 303, εἶδος πτηνοῦ ἐνὶ δρόμῳ (ἴσως τὸ totanus calidris).

ἐρυθρο-πρόσωπος, ον, ἔχων ὅψιν ἐρυθράν, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Ἀρμάτος.

ἐρυθρός, α, ὄν, [τὸ υ φύσει βραχὺ] Ἀριστοφ. Ἀχ. 787, Ἰππ. 1088, Ὀρν. 145· ὥστε οἱ ὀρθοὶ τύποι τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερβ. εἶναι -ώτερος, -ώτατος, ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 83B, Ἐπιν. 987C· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ -ότερος ἐν Ἀναξανδρίδ. ἐν «Κερκίῳ» 1, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1].

Κόκκινος, Λατ. ruber, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ νέκταρος καὶ τοῦ οἴνου, Ἰλ. Τ. 38, Ὀδ. Ε. 93· τοῦ χαλκοῦ, Ἰλ. Ι. 365 (ἴδε τὴν λ. χαλκός)· τοῦ χρυσοῦ, Θεογν. 450· τῆς μιλτου, Ἡρόδ. 3. 57· τοῦ κόκκου («πρινοκοκκίου»), Δρόμων ἐνθ' ἄνωτ.· ἐπὶ αἵματος, Δίσχυλ. Εὐμ. 265:—ἐρυθρά, τά, ἐρυθραὶ φλύκταιναι, ἐξανθήματα, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 147, 427, 1, κτλ.

II. Ἑρυθρὰ θάλασσα παρ' Ἡρόδ. περιλαμβάνουσα τὴν τε «Ἑρυθρὰν θάλασσαν» ἢ Ἀραβικὸν κόλπον καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν (περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Περσικοῦ κόλπου διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ), 1. 180, 202., 2. 8, 158., 4. 39· οὕτω, πόντος Ἑρ. Πινδ. Π. 4. 448:—ἀκολουθῶς καὶ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 10, Διόδ. 2. 11· ἐν χρῆσι ἀορίστως ἐπὶ μακρὰν ἀπεχόντων καὶ ἀγνώστων τόπων, μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν Ἑρ. θάλατταν προσειέας πέμψων Δημ. 438.

20. Πρὸλ. Ἑρυθράτος. ('Εκ τῆς √ΕΡΥΘ· παρὰχόντων καὶ αἱ λέξεις ἐρεῦθ-ω, ἐρυσ-ίδη· πρὸλ. Σανσκρ. rudh-iram (αἶμα), rohī-as (ἐρυθρός)· Λατίν. rub-er, ruf-us, rut-ilus, rob-igo ('Ὀμρ. rub-ru) Γοτθ. ga-rūd-jo (αἰδημοσύνη)· Παλαιο-Σκανδιν. rjóð-r (ruddy), rjóð-a· Ἀγγλο-Σαξον. reod-an (κοκκινίζω)· Παλαιο-Γαλλο-Γερμαν. rōt, rost (roth, red), κτλ.

ἐρυθρότης, ητος, ἡ, κοκκινάδα, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 10, Γαλην., κλ.



ἐρυθροφορέω, φορῶ ἐρυθρά, κόκκινα ἐνδύματα. Ἀννα Κομνηνὴ τ. Β', σ. 17, ἐκδ. Β.

ἐρυθροφόρος, ον, ὁ φορῶν ἐρυθρά ἐνδύματα, ὁ φέρων κόκκινα, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 239. 34, ἐκδ. Taf.

ἐρυθρόφυλλος, ον, ὁ ἔχων ἐρυθρά φύλλα, κοκκινόφυλλος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4769.

ἐρυθρό-χλωρος, ον, κοκκινολίτρινος, Ἰππ. 1175C· διάφ. γραφ. -χολος.

ἐρυθρό-χροος, ον, συνηρ. -χρους, ουν, ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, Δίων Κ. 43. 43.

ἐρυθρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Κρατίνος ἐν «Τροφω-νίῳ» 1.

ἐρυθρῶ, ποιῶ τι ἐρυθρὸν, τοῖς αἵμασιν ἠρύθρωσαν ἀρού-ρας Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 28.

ἐρυθρώδης, ες, = ἐρυθροειδής, Ἀθην. 76B.

ἐρυθρῶς, ον, ἐρυθρός, κόκκινος, ἐρυθρῶις γράμμασι Κ. Μανασσ. Χρον. 2707, ἀλλὰ γραπτέον ἐρυθρῶς, ὡς το προικῶς, κ. τ. τ.

ἐρυκάνάω, ποιῶ. ἀντὶ ἐρύκω, κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ, οἷ που κεῖνον ἐρυκανάω· ἀέκοντα Ὀδ. Α. 199· μετ' ἀπαρ., κωλύω τινα ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἐρικανόωσα μάχεσθαι Κόιντε. Σμ. 12. 205· ὡσαύτως, Ἑπικ. παρὰτ. ἐρύκανε (ἐκ τοῦ ἐρυκάνω), Ὀδ. Κ. 429, πρὸς Ὀρρ. Ἀργ. 650.

ἐρυκτῆρες, οἱ, τάς τις ἀπελευθέρων ἐν Σπάρτῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271F.

ἐρύκω [ῶ], Ἰλ., Ἡρόδ., Τραγ., σπάν. ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ, Ξεν. Ἀν. 3.1, 25, πρὸς ἀπερμένον Ἑπικ. ἀπαρτέμ. ἐρύκμεν, Δωρ. ἐρύκην (ῶ) Βακχ. XVI (XVII). 41· μέλλ. ἐρύξω, Ὀμ., οὐχὶ Ἀττ.: ἀρ. α' ἤρουξ, Αἰσχ. 1076. Θῆβ. 1076. Ὀμ. 5. 8. 25· Ἑπικ. ἐρύξω, Ἰλ. Γ. 113, Ὀδ. Ρ. 515, κτλ.: Ἑπικ. ἀρ. ε' ἠρύκω (κν) πρὸς ἡνίπαπε ἐκ τοῦ ἐνίπτω), Ἰλ. Ε. 321, Υ. 458, ἡ ἐρύκω (κν) Α. 352, κτλ., ἀπαρ. ἐρύκω (κν) Ε. 262, Ὀδ. Α. 105: — Μέσ., Ἰλ. Μ. 285. — Παθ., ἴδε κατω: Π. — Παράλληλοι τύποι, ἐρυκάνω, -ανάω (πρὸς δεικανάομαι) ἀπαντῶσι παρ' Ὀμ. (Συγγενὲς τῷ ἐρύκω).

Ἀναγκαιζέω, περιορίζω, κατέχω, ἵππου εὐκάτα κόμοιον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάρφῳ, «τοὺς ἵππους εὐτά κτως κατέχειν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ τάρφῳ» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 48, κτλ.: λαὸν ἐρυκάκετε, κατέχετε, κωλύετε (ἀπὸ τῆς φυγῆς), Ζ. 80, πρὸς. 658· ἀλλὰ, λαὸν ἐρυκε, ἀπώδω, ἔκαμε τὸν λαὸν νὰ μὴν ἐκεῖ ὅπου ἦτο, ἐκράτησεν αὐτὸν ἐκεῖ, Ψ. 258· θυμὸν ἐρυκακέειν, περι-στέλλειν, ἀναγκαιζέειν τὴν ἐπιθυμίαν, Ὀδ. Α. 105· ἔτερος δὲ με θυμὸς ἐρυκεν, ἑτέρα σκέψις με ἐκώλυεν (ἀντιθετὸν τῷ ἀνῆκεν), Ι. 302· ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν, νὰ περιορίσω αὐτόν, Ἰλ. Θ. 206· πιστὶν ἐρ., δηλ. δυσπιστεῖν, Ἑμπεδ. 360· ἐρυκέ μιν ἐνδοθεν αἰδῶς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 652· — μετὰ γεν., μὴδὲ μ' ἐρυκε μάχης, «μὴδὲ κώλυέ με τοῦ πολέμου», Ἰλ. Σ. 126· ἀλλὰ τις θεῶν.. Ἀἶδα σφε δόμων ἐρύκει Σορ. Τρ. 120· οὕτως, ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι Ἡσ. Ἑργ. κ. Ήμ. 28· — μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἐμ-ποδίζω τινα ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ τι, Πινδ. Ν. 4. 54, Εὐρ. Ἡρακλ. 691· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 317· μέλλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 346· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἤρουε πόλιν μανάτραπῆναι Αἰσχ. 1076· ἐρ. τινα μὴ.. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 11.

2) ἀπολ., κωλύω, ἐμποδίζω, ἐρύκακε γάρ τρυφάλεια Ἰλ. Α. 352· ἐρυκέμεν, νὰ ἐμποδίσωσι (τὴν φυγὴν αὐτῶν), Φ. 7. 3) ἀνα-στέλλω, ἀνακόπτω, ἀναγκαιζέω, σταματῶ τὸν ἐχθρὸν, εἴ κε.. ἐρύ-σκειεν ἀντιπαστάντες Ἰλ. Ο. 297, πρὸς Ὀδ. Χ. 178· οὕτω, τὰ δ' οὐ μένος ἄμδν ἐρύζει Ἰλ. Θ. 178· ἐρ.. τοὺς ἐπιόντας Ἡρόδ. 4. 125, πρὸς. 5. 15, κτλ. 4) κρατῶ τινα ξενίζων αὐτόν, Λατ. hospitio destinare, ξενίζω· ἐνὶ μεγάροισιν εἰσκοισιν ἦματ' ἐρύσει Ἰλ. Ζ. 217· συγχὼν ἐν Ὀδ.. ὡς ἐν Ρ. 408· — ἀλλ' ὡσαύ-τως, κρατῶ βίᾳ, περιορίζω, [πόντος] πολέας ἀέκοντας ἐρύκει Ἰλ. Φ. 59, πρὸς Ὀδ. Α. 14, Η. 315, κτλ.· ἐρυξὼν ἐνὶ μεγάροισι γυναικας, κατάκληισαν αὐτάς, Τ. 16· γῆ μιν ἐρύκει, ἐπὶ νεκροῦ, Ἰλ. Φ. 62. 63· σφῶε.. δόλος καὶ δεσμός ἐρύκει Ὀδ. Θ. 317· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κύμα δέ.. μιν ἐρύκεται Ἰλ. Μ. 285.

5) ἀποκρύνω, ἀποκρύβω, Λατ. arcere, ἀκοντα Φ. 594· ἄ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι Ὀδ. Ε. 166· κακὸν, τό οἱ οὐ τις ἐρύ-κακεν Ἰλ. Ο. 450, πρὸς. Ρ. 292· οὕτως, ἐρ. ψευδῶν ἐνὶ πᾶν Πινδ. Ο. 10 (11). 7· τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρ. Θεόκρ. 7. 127· τὰ κακὰ ἀπ' ἑμαυτοῦ Ξεν. Ἀν. 3.1. 25· πόλεμον ἀπὸ τίνος Πολύδ. παρὰ Σουῖδ.

6) χωρίζω, ὀλίγος δ' ἔτι χώρος ἐρύκει Ἰλ. Κ. 161. Π. Παθ., κωλύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπέλθω, κρατοῦμαι, ἐλθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεται Ὀδ. Δ. 373, πρὸς. Λ. 466, Ρ. 17. 2) ἀπολ., μένω ὀπίσω, δέν προχωρῶ, μὴ μοι ἐρύκεσθον, λέγει ὁ ἡλίος εἰς τοὺς αὐτοῦ ἵππους, Ἰλ. Ψ. 443.

3) ἐμποδίζομαι, ἐρυκόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ, Ἡρόδ. 9. 49. 4) ἀνέδην δδε χώρος ἐρύκεται, ὁ τόπος οὗτος ἀμείως φυλάσσεται, δηλ. εἶναι ἀνοικτός εἰς πάντας, Σοφ. Φιλ. 1153 (ἀλλ' ὁ Πόρτων ἐκλαμβάνει τὰς λέξεις ἀπὸ τοῦ ὅδε μέχρι τοῦ ὑμῖν ὡς παρενθετικά, καὶ ἀποδίδει τὸ ἀνέδην εἰς τὸ ἐρπετε, ἀλλ' οὕτω καταστρέφεται ἡ ἐννοία ἐντελῶς ὁ Jebb διορθοῦ: ἀλλ' ἀνέδην,

ὁ δὲ χώρος \* ἄρ' οὐκέτι φοδῆτός. Ἴδε ἐκτενῆ σημειώσιν Jebb καὶ παραρτήματα).

ἐρύμα, τό, (ἐρύμαι) φυλακτήριον, προφυλακτήριον μέσον, μίτρης θ' ἦν ἐφόρει ἔρυμα χροός, «καὶ τῆς μίτρας, ἡ ἐξώνυτο, φύλαγμα τοῦ σώματος ἔχων αὐτήν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Δ. 137. ἐπὶ χλαίνης καὶ χι-τῶνος, Ἰσ. Ἑργ. κ. Ήμ. 531· θώρακας, ἐρύματα σωμάτων Ξεν. Κύρ. 4. 3, 9· ἐρ. νιφετοῦ, σκέπη, προφύλαγμα ἐναντίον τοῦ.., Καλλ. Ἀποσπ. 142· τὸ ἐρύμα τοῦ τεύχους ἐφυλάσσοτο Ἡρόδ. 7. 223· 225· περιβαλέσθαι ἔρκος, ἐρ. τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 9. 96, πρὸς. Θουκ. 8. 40· ἐρ. Τρώων, τεῖχος τῆς Τροίας, Σοφ. Αἴ. 467· ἐρ. λίθοις ὀρθοῦν, πρόχυμα, Θουκ. 6. 66· ἐρ. τειγίξεσθαι, τειγί-ζειν ὁ αὐτ. Α. 11, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 46· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμοῦ ἡ χα-ρακώματος ἐν χρήσει πρὸς στρατιωτικὴν ἄμυναν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 4, 22. 2) ἀμυντήριον, ἐρ. χώρας, περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Αἰσχ. Εὐμ. 791· στήριγμα, παιδᾶς ἐρ. δώμασι Εὐρ. Μήδ. 597· ἔρυμα πολεμίας χειρός, ἀμυντήριον ἐναντίον ἐχθρικής χειρός. αὐ-τόν: 1322· πρὸς. ἔρυμα 1. 4. — Καθ' Ἰσχυρ.: «ὀχύρωμα, φυλακή, κάλυμμα, φύλαγμα». Κατὰ Σουῖδ. «ἔρυμα, φύλαγμα καὶ τεῖχος, ἀσφα-λισμα».

Ἐρυμάνθιος, ον, ἀνῆκων εἰς τὸ ὄρος Ἐρυμάνθον, Ἐρυμάν-θιον κάπρον ἔκτανε (Ἡρακλῆς) Ἀνθολ. Πλαν. σ. 252. 92.

ἐρύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 5. ἐρυμνάομαι, Παθ., κατασφαλλίζομαι, «ἐρυμνάσθαι, κατησφα-λίσθαι» Σουῖδ.

ἐρυμνό-νυτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα καλῶς κεκαλυμμένα ἢ πε-φυλαγμένα, ἐπὶ καρτίνου, Ἀνθ. Π. 6. 696.

ἐρυμνός, ἡ, ὄν, ὑπερθ. -ότατος, Ἀνθ. Π. 7. 138, 599 (ἐρύο-μαι): — ὠχυρωμένος, ὀχυρὸς διὰ τέχνης ἢ ἐκ φύσεως, Ἰλ. κωνά τ' ἐρυμνὴν Ἡσίοδ. Ἀποσπ. 15 (132 Gottle), πρὸς. Θουκ. 5. 65· ἐρ. δώματα Εὐρ. Ἰλ. 68· κείναν μὲν πύργοισι.. ἐρυμναί, Δηλός δ' Ἀπόλλωνι Καλλ. εἰς Ἀφλ. 23· τὰ ἐρυμνά, θέσεις ὀχυρά, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 31, κτλ.: τόποι οἱ ἐρ. Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 5· ἐπὶ ὄρους, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, ἀμφὶ τ' ἐρυμνὴν Ὀθρυν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 514, κτλ. — Ἐπὶρρ. συγκρ. -οτέρως Ἀριστ. Ἠολ. 7. 12. 3.

ἐρυμνότης, ητος, ἡ, τὸ ὀχυρὸν θέσεως τίνος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 23· τῶν τειγῶν Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 9· ἐρ. τῶν Ἀλπεων, δυσκολία ἐν τῇ ὑπερβάσει αὐτῶν, Πολύδ. 3. 49, 9, κτλ.

ἐρυμνώ, ὀχυρώνω, κάμνω ὀχυρὸν, Ἑτυμ. Μ. 378. 31.

Ἐρυμός: «Ζεύς, καὶ Ζυγός, καὶ Ζεύγλη» Ἡσυχ.

ἐρυξίς, εως, ἡ, = ἐρευξίς, Ἰππ. 1200A.

ἐρύσ-ἀρματτες, αἰτ. -άτας, ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ. ἄνευ ἐνίκ. ἐν χρήσει, οἱ τὰ ἄματα σῦρτοντες, ἐρυσάρματες ἵπποι, ἐρυσάρμα-τας ἵππους Ἰλ. Ο. 354, Π. 370, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 369. Πρὸς. Λο-δεκκ. Παρὰλ. 179.

ἐρύσθαι, πάσχω ἐξ ἐρυσίθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2.

ἐρύσιθι [τι], ἡ, «νόσος τις (ἐξ) ἀέρος ἐπιγινωμένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς» (Ἡσυχ.), Λατ. robigo, ἰδίως προσβάλλουσα τὸν σί-τον, Πλάτ. Πολ. 609A, ἔτι μᾶλλον τὴν κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 14. 14· ἀχύμοι καὶ ἐρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 22, 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Συμπ. 188B, κτλ. — Κατὰ τὸν Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2) ἡ δ' ἐρύσιθι σαπρότης τις. — Κατὰ τὸν Σουῖδ. ἐρυ-σίθι, θηριδίον τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, δ' λυμνίκεται τὸν καρπὸν. τίνες νόσον ἐπιγινωμένην τοῖς σπέρμασι. ἡ ἡ κοιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου. (Ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ὁ ἴδε· πρὸς. μέλτος ΠΙ. Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Ὀρρ. Αἰθ. 594).

ἐρύσιθις, ὁ, ἀποτρέπων τὴν ἐρύσιθιν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· θηλ. ἐρυσιθίη, ἐπώνυμο. τῆς Δήμητρος ἐν Ρόδῳ κτλ., ὡς τὸ Λατ. Robigus, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἤγοντο τὰ Robigalia πρὸς ἀποφυγὴν τῆς robigo: — τὸ πρῶτον μόνον κατὰ τὸ Ρόδιον ἰδίωμα, ἐρυθίδιος Στράβων. 613· τὸ δὲ δεύτερον ἡμαρτημένως γράφεται ἐρυσιθίη ἐν τῷ Γουδ. Ἑτυμ. ἐν λ. ἐρυθίδιος.

ἐρύσιθῶ, προσβάλλω δι' ἐρύσιθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24 ἐν τέλει. — Παθ., = ἐρυσιθῶ, Θεοφρ. αὐτόν: 22. 2, κτλ.

ἐρυσιθώδης, ες, πλήρης ἐρύσιθης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 27, 3., 9. 40, 46, Θεοφρ.

ἐρύσι-θρεῖς ψήκτρα, ψήκτρα δι' ἧς κενεῖνται αἱ τρίχες κτέ-νιον με μικροῦς ὀδόντας, Ἀνθ. Π. 6. 246.

ἐρύσιμον, τό, «ἄγριον κάρδαμον» (Ἡσυχ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 3, 1· εἰρύσιμον ἐν Νικ. Θ. 891· ὡσαύτως ῥύσιμον.

2) ἐρύσιμον, = ἐλκυσίμον· Φῶς.

ἐρύσι-νηξ, ἱδος, ἡ, ἡ τὴν ναῦν φυλάττουσα καὶ σφάζουσα, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐρύσι-πελας, ατος, τό, ἰσχυρὰ φιλόγως καὶ ἐξοίδως τοῦ δέρματος, κοινῶς «ἀνεμοπύρωμα», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 16, Προγν. 45, 17, Ἀρ. 1253. (Ἐκ τοῦ ἐρυθρός, πέλλα, = δέρμα, Κουρτ. ἄρ. 353· πρὸς. ἐρυσιθίη).

ἐρυσιπελατό-χροος, ον, συνηρ. -χρους, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυσιπελάτος, φλεγμονή.. τεκοῦσα ὄγκον ἐρυσιπελατόχρουον Ψελλ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. 1. 228· καὶ ἐρύσιπελατῶδης, ες, (εἰ-δος) ὁμοίος ἐρυσιπέλατι ἢ μετέχων τῆς φύσεως τοῦ ἐρυσιπέ-ατος, οἶδημα.. ἐρυθρὸν καὶ ἐρυσιπελατῶδες Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 912.



ἐρύσι-πολις, ὁ, ἡ, (ἐρύομαι) ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίης, ἡ προστατεύουσα, ὑπερασπίζουσα τὴν πόλιν, πότινι Ἀθηναίῃ, ἐρυσίπολι (ἀλλ' ἐν ταῖς ὁρίσταις νεωτάταις ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ γραφή ῥυσιπολι) Ἰλ. Ζ. 305, Ὀμ. Ὑμν. 10.1. 28. 3.

ἐρυσας, εως, ἡ, (ἐρύω) ἑλκυσας, «τράβηγμα», νεῶν ἐρύσεις ἐκ θαλάσσης ἄνω Μαξ. Τύρ. 19. 4· ἐν Φίλωνι 1. 602 ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ ὄρουσις.

ἐρυσί-σκηπτρον, τὸ, ὄνομα φυτοῦτινος, = ἀσπάλαθος, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 57, Δισκ. 1.19.

ἐρυσί-χαιος, ον, ὁ ποιμενικὴν βῆδον κρατῶν, Ἀλκμάν 12, πρβλ. Ἀρκάδ. σ. 43 (ὁ Ἀπολλῶδ. παρὰ Στράβ. 460, ἐνθα ἡ λέξις γράφεται Ἐρυσιχαῖος, θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα· «τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίου τινὰς φησὶν Ἀπολλῶδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμάν μίμνηται Ἐρυσιχαῖος, οὐδὲ ποιητὴν, ἀλλὰ Σαρόβιον ἀπ' Ἀρκᾶν»).

ἐρυσί-χλιον, ονος, ὁ, ἡ, διαιτῶν τὴν γῆν, ἐπὶ βούς ἀροτριῶντος, οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχλον· Σ·ράτων παρ' Ἀθην 38213.

ἐρυσμός, ὁ, ἐρυσμα ἡ ἐπικουρήμα κατὰ τῆς μαγείας, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 230: — ἐρυσμον, ἄλχανον, οὗ τὸ σπέρμα τριδουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες· Φωτίου Δεξ.· ἐκ δὲ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. (Ἰλ. 965. 48), φαίνεται ὅτι τὸ ἄνωτέρω εἶναι αἰτία τοῦ ἀρσενικοῦ ἐρυσμός. Ἰδοὺ τὴν λέξιν ὁ Εὐστ.: «ἀπὸ τοῦ ἐρύειν δοκεῖ παρῆλθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Πανστανίῳ ἐρυσμός, λᾶχανον, φησὶν, θερμικτικόν, οὗ κτλ.».

ἐρυσος· «σπυρίς, κίλαθος» Ἰσὺχ.

ἐρυστός, ἡ. ὄν. ἐλκυσμένος, κολεῶν ἐρυστά .. Ἐίφη, γυνὴ Εἴτη, Σοφ. Αἴ. 730.

ἐρύττω, ἤρος, ὁ, ὁ ἐξελεῖται ἡ σφῶν ἀπὸ τινος, κακῶν ἐρύττω Νικ. Ἀλεξ. 363.

ἐρύω, ἰών, ἐρύω· Ἐπικ. ἀπαρ. ἐρύομαι [ῶ], Πισ. Ἐργ. κ. Πιμ. 816: — παρὰτ. ἐρύων Μήσχ. 2. 14, ἐρύον Ἰλ. Μ. 258· ἐρύσσανον, Νόν. Δ. 43. 50: — μέλλ. ἐρύω ὡς ὁ ἐνεστ., Ἰλ. Α. 454. Ο. 351. — Ε. 67. κ. ἄλλ., ἐρύσω, ὡς ἐν Ὀππ. Ἀλ. 5. 375· Ἐπικ. ἐρύσσω, Ὀρρ., Νόν., — ἀορ. ἐρύσσα, Ὀμ., Πρῶδ. Ἐρυσσα, Ἰλ. Ε. 573, Πρῶδ.· ἐρύσσω, Ἰλ. Γ. 373, Ὀδ. Θ. 85· ἐκτεταμένον ἐρύσασκε (ἐξ-), Ἰλ. Κ. 490· προσ. ἐρύσσον, ἐτι καὶ παρὰ τῷ Σοφ. ἐν Τρ. 1033 (ἐν χορῶ) ὑπο: ἐρύτω, Ἰλ., ἐρύτω, Ἰππ. 452. 12, κτλ., ὁ· ἐνικ. ἐρύσσης, Ἰλ. Ε. 110, Ἐπικ. α' πληθ. ἐρύσσομεν (ἀντὶ ὡμεν), Ἰλ. Ε. 76, Πρ. 625· εὐκτ. ἐρύσαιμε, Ἰλ. ἐρύσαι, ἐρύσαι, Ἰλ.· ἀπαρέμφ. ἐρύσαι (δι-, ἐξ-), Πρῶδ.· μετοχ. ἐρύσας, Ἰλ. Ψ. 21, ἐρύσας, Πρῶδ. 4. 10· ἐρύσας, Ἀπολλ. Ρῶδ. Γ. 913. ἰών. καὶ ποιητ. ῥήμα. «Ἐλκω, σύρω ἐπὶ τοῦ ἐξάφους, καθόλου, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὁρμῆς ἢ ἀσπρότητας. νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διάν, καθελκύσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 141, Ὀδ. Θ. 34· ἄλαδε Β. 389· νῆα.. ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε, ἀνελκύσωμεν εἰς τὴν ξηρὰν, Κ. 423· νῆα.. ἐπ' ἡπείρουτο ἔρυσσαν, ἀνελκύσαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Π. 325, 359· ἐνθα τε νῆες εἰρύταν .. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Ἰλ. Δ. 248· ἡ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντες ἐπ' ἄκρης, περὶ τοῦ δουρεύου ἵππου, ὁ, ὁ Ὀρμ. ὀνομάζει δουράτιον ἵππου καὶ κοῖλον δόρυ Ὀδ. Θ. 508· τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος, «τρίς δ' ἐλκύντας περὶ τὸ μῆμα καὶ τελευτῶτος υἱοῦ τοῦ Μενoitίου», (Θ. Γαζής), ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἐκτορος, Ἰλ. Ο. 16· οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροῦς ἔρυσαν, ἔσυραν, ἐκόμισαν, ἐπὶ φίλων, Ε. 573, Π. 781· ἡ ἐπὶ πολέμῳ, νεκρὸν γὰρ ἐρύοντα ἰδὼν, ἰδὼν αὐτὸν ἐλκοντα νεκρὸν πρὸς σκύλευσιν, κτλ., Δ. 467 κέξ., κ. ἄλλ. (ἴδε κατωτ. Β. 1. 2)· ἐπὶ κυνῶν καὶ σαρκορᾶν ὀρνέων, ἔλκω καὶ διασπαράττω, οἰωνοὶ ὡμῆσται ἐρύουσι Α. 454, κτλ. — ἐντεῦθεν, σύρω τινὰ διὰ τῆς βίας, δῆσα ἐρύσας, ἐλκύντας ἀναγκαστικῶς ἔδηξα Ὀδ. Ι. 99· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, διὰ δῶματ' ἐρ. .. ἡ ποδὸς ἡ καὶ χειρὸς Ρ. 479· οὕτως, ἔρυσαν τέ μιν εἴσω κουρίξ, ἔσυραν δὲ αὐτὸν ἐν: ἐκ τῆς κόμης, Κ. 188· — σύρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοις Ζῆν', δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ καθελκύσητε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ πεδῖον τὸν Δία, Ἰλ. Θ. 22, πρβλ. 23, 24· σείρην .. κλόν' ἂν' ὑψηλὴν ἐρύσαι Ὀδ. Χ. 176· χειρὶ πάλιν ἐρύσσει' Ἰλ. Ε. 836 (πρβλ. αὐερύω) — ἐπὶ πολεμιστῶν, δόρυ .. ἐξ ὡτειλῆς ἐρύσει, ἐξεῖλκυσε, Π. 863· ὅφρα μοι ἐξ ὡμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστον Ε. 110· μελλήν .. ἐκ κρημνοῦ Ρ. 175· ὡσαύτως, φάρμακον ἐκ γαίης Ὀδ. Κ. 303: — ὡσαύτως, κατὰρπικτα, καταστρέφω, κρᾶσας μὲν πύργων ἐρύον, κατέρριπτον τὰς στεφάνας τῶν πύργων (ἀλλὰ κατ' Ἀρίσταρχον: «τὰς ὑποτρόχους κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἰλκον», Ἰλ. Μ. 258, πρβλ. Ε. 35. 2)· ἀνευ ἐννοίας τινὸς βίας, ἔλκω, ἐλκύω, φάρος .. κᾶκ κεφαλῆς ἐρύσσει, ἔσυρεν αὐτὸ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, Ὀδ. Θ. 85· ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, σύρων ἢ κρατῶν αὐτόν .., Ἰλ. Χ. 493· νευρήν ἐρ. ἐπὶ τινὶ, ἐλκειν, ταυνῶν τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ο. 464· οὕτως, ἐρ. τὸδον Πρῶδ. 3. 30· ἔγχος εἴρυσον, σύρε τὸ ἔξω σου, Σοφ. Τρ. 1033· ἐπὶ τινὶ κληρὸν ἐρ., ἐλκειν, ἐκβᾶν, Καλλ. εἰς Δία 62· ἐκ ποδὸς ἐρ., ἐλκειν κατὰ μέρος, Πινδ. Ν. 7. 99· ἀλλὰ πλὴν ὅσους εἰρύειν, Δατ. dueere lateres, ὡς τὸ ἔλκειν, Πρῶδ. 2. 136.

Β. Μέσ., ἐρύομαι, ἰών. ἐρύομαι (μετὰ ῶ, ἐνῶ τὸ ῥύομαι (δ' ἴδε) κοινῶς ἔχει ῶ): μέλλ. ἀπαρεμ. ἐρύεσθαι Ἰλ. Ι. 248, Ε. 422, Υ. 195· ἐρύσσομαι Κ. 44, Ὀδ. Φ. 125, ἐρύσσομαι Ἰλ. Σ. 276: — ἀορ. ἐρύσσανον Δ. 186, ἐρύσσανον Χ. 306, ἐρύσαντο Α. 466, κτλ.: ὑποκατ. ἐρύσσωμαι Ἀπολλ. Ρῶδ. Α. 1204· εὐκτ. ἐρύσκειο, -αίετο Ἰλ. Ε. 456, 298· ἐρύσσαίμην Θ. 143, Ὀδ. Π. 459· ἀπαρ. ἐρύσασθαι Ἰλ. Χ. 351, ἐρύσασθαι Α. 216· μετοχ. ἐρύσσεσθαι Α. 190, ἐρύσσεσθαι (ἐπ-) Πρῶδ. 4. 8: — πλην τούτων ἔχομεν ἐν μέσῃ σημασί. τοὺς ἐξῆς τύπους: ἐρύται Ἀπολλ. Ρῶδ. Β. 1208· γ' πληθ. ἐρύταται [ῶ] Ἰλ. Α. 239, [ῶ] Ὀδ. Π. 463 ἀπαρ. ἐρύσθαι Ὀδ., ἐρύσο, ἐρύτο Ἰλ., Πισ., ἐρύτο Ὀμ., ἐρύντο, -ῶτο Ἰλ. Μ. 451, Χ. 303, γ' πληθ.: κατὰ τύπον οὗτοι οἱ χρόνοι ἀνέχουσιν εἰς τὸν παθ. πρkm. καὶ ὑπερσ.: ἀλλ' ὁ Βεγκκῆρος γράζει τὸ ἀπαρ. ἐρύσθαι, ἐρύσαι (οὐχὶ ἐρύσθαι, ἐρύσθαι), καὶ τὰ ἐρύσο, ἐρύτο πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τοὺς ἐλάχιστον ὡς μέρη Ἐπικ. παρὰτ. ἡ ἀορ.: — ἐξε: ὄντες τὰ ἀκολουθῶντα παραδείγματα θὰ ἴδωμεν ὅτι οἱ πατήρ. οὗτοι τύποι ὁσῶν κείνται ὡς μέσοι λαμβάνουσιν ἀεὶ ποτε τὴν μεταφ. σημασί. σφῶν, φυλάττω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ἀποκρούω (πρβλ. ῥύομαι), καὶ οὐδέποτε λαμβάνουσι τὴν κυρ. ολκτικὴν σημασί. ἔλκω, «τράβω». εἰ μὴ ὅαν εἶναι παθητικοί (ἴδε κατωτ. Γ.), πληθ. ἐν Ὀδ. Χ. 90 (ἐρύτο δὲ φάσανον δέξυ), ἐνθα τὸ ἐρύτο δουλόως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχον παθ. σημασίαν. Ἐλκω, σύρω τι δι' ἐμαυτὸν, ἔπειτα δὲ κεν ἐρύσαιμθα νῆας ἀπάσας, «μετὰ ταῦτα δ' ἂν ἐλκύσωμεν ἀπάσας τὰς νῆας» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ε. 79, ἴδε κατωτ. Γ. ἰ· αὐτὸ γάρ μιν (δηλ. τὸν δουρεύον ἵππον) Τρῶες ἐς ἄκρόπολιν ἐρύσαντο Ὀδ. Θ. 504· Εἴφος, μάχαιραν, ἀορ ἐρύσθαι, ἐξεῖλκεν, Ἰλ. Δ. 530, Φ. 173, Γ. 271· ἐκ κολεοῦ Θεόκρ. 22. 191· δόρυ ἐξ ὡτειλῆς ἐρύσσειν Ὀδ. Κ. 165· ἐπὶ κρέατος: ἐκ τοῦ ὀδελοῦ, ἐρύσαντό τε πάντα, καὶ ἔσυραν, ἐξήγαγον πάντα, Ἰλ. Α. 466, κτλ.: ἐρύσσεσθαι μενεαλῶν, ἐπιθυμῶν νὰ ταυνῇ τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 125· καὶ τότε δὴ βούλευον, ὥπως λασιαίχονα βύρσαν θηρὸς θεοειδῶτος ἀπὸ μελῶν ἐρύσαιμην Θεόκρ. 25. 273.

2) ἔλκω πρὸς ἐμαυτὸν, ἄσσαν ἐρύσσομαι Ὀδ. Τ. 481. 3) σύρω τινα ἐκ συνωστισμοῦ, μάχης ἢ ἄλλου κινδύνου, ἐρύσσεσθαι τινα μάχης, χάρις Ἰλ. Ε. 456, Ρ. 161· ἰδῶν: ἐπὶ ἐταίρων ἐλκόντων τὸ πτώμα φρονεῦντος φίλου ἤρωος, οὐδὲ κε .. ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν Σ. 152, πρβλ. Ε. 298, Ρ. 104· ἄλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐχθρῶν, Ε. 422· ἐντεῦθεν, 2) ἀπαλλάττω, ἐξάγω ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐλευθερῶ, μετὰ χειρὶν ἐρύσσομαι Φοῖβος Ἀπόλλων Ε. 344, πρβλ. Α. 363· πῶς ἂν .. ἐρύσσοισθε ἱλίον Ρ. 327· Ποσειδάων .. Νέστορος υἱὸν ἐρύτο Ν. 555· βουλῆς .. ἥτις κεν ἐρύσεται ἡδὲ σώσει Ἀργεῖους Κ. 44· ἀλλ' Ἡφαιστος ἔρυτο σώσω τε Ε. 22· ὁ δ' ἐρύσσομαι καὶ μ' ἐλέησεν Ὀδ. Ε. 279· ἀκολούθως ἐπὶ αἰχμαλώτων, ἐξυγορᾶν, ἀπολυτρώων, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσὸν ἐρύσσομαι ἀνώγοι .. Πρίαμος, «οὐδ' ἂν σὲ αὐτὸν διὰ χρυσοῦ ἱσχυρῶς σοι ἀναρρύσσειν κελύξω .. ὁ Πρίαμος» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Χ. 351.

3) ἡ ἀρχικὴ ἐννοία τοῦ ἔλκειν ἢ ἐξεῖλκεν ὁλοκληρῶς ἐκλείπει καὶ τὸ ἐρύσσεσθαι σημαίνει ἀπλῶς, ὑπερασπίζω, προστατεύω, προφυλάττω, ἐπὶ πανοπλίᾳ, ἀλλὰ πάροισιν ἐρύσσομαι (ῶστηρ Ἰλ. Δ. 186· [κυνέη] ἐρύτο κάρη Ἡσ. Ἀσπ. Πρ. 138· ἰπτήρης .. ἡ οἱ πλεῖστον ἐρύτο Ἰλ. Δ. 138· ἐρύτο γὰρ ἐνδοθὶ θώρηξ Ψ. 819· ὡσαύτως, ἄστου δὲ πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σάνιδες τ' .. ἐρύσσονται Σ. 275· σάνιδων .. αἱ βα πύλας ἐρύοντο Μ. 454· οἷος ἐρύετο ἱλίον Ἐκτωρ Ζ. 403, πρβλ. Φ. 507, Ω. 499· οἱ με πάρος γε εἰρύατο Χ. 303· Λυκίην εἴρυτο δίκησιν τε καὶ σθένει Ψ. 542· [ἐλαφον] ὕλη εἰρύσατο Ο. 273· ὁσσον τ' ἡ δὴ δύμ' ἡ τρεῖς ἄνδρας ἐρύσσαι Ὀδ. Ε. 484· ἀκολούθως,

III, μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκρούω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω, ἀλλ' οὐκ οἷωνοῖσιν ἐρύσσομαι κῆρα μέλαιναν Ἰλ. Β. 859· ἡ δ' (δηλ. ἡ ἀσπίς) οὐκ ἔγχος ἔρυτο Ε. 538, Ρ. 518, Ω. 524. 2) κινῶ, ἀναχατίζω, ἐμποδίζω, παραπλησίως τῷ ἐρύκω, Διὸς νόον ἐρύσσομαι Θ. 143· μὴ δὲ μὲν κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσσομαι Ω. 584· νόστον ἐρύσσεσθαι, ἀποσυρῶντες τὴν ἐπάνοδον· δηλ. διαμεινάντες, Πινδ. Ν. 9. 54· νῆα τ' ἐρύσθαι Ἀπολλ. Ρῶδ. Γ. 607.

3) φυλάττω, ἐπιτηρῶ, νῆα, νῆας ἐρύσθαι Ὀδ. Ι. 194, Κ. 444, Ε. 259, Ρ. 429· εἰρύσθαι μέγα δῶμα Ψ. 151· ἡ νῶϊν εἴρυτο θύρας, εἰ δούλη, αὐτοῦ 229· ἐπέτελλεν .. εἰρύσθαι ἀκοῖται Ρ. 268· αὐλὴν ἐρύντο, ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 25. 76· ὡσαύτως, ἐτι μ' αὐθ' εἰρύσθαι οἱκαδ' Ἰόντα, μετ' ἐπεμύνοισι, μετ' ἐνεδρεύουσιν, Ὀδ. Π. 463· χαλεπὸν σε θεῶν .. δῆνεα εἴρύσθαι, εἰδέναι, γνῶναι, Ψ. 82· φρεσὶν ἐρύσσεσθαι, φυλάττει, κρύπτει, Π. 459· οἱ τε (δηλ. οἱ δικαστοὶ) θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύσθαι, «οἵτινες τὰς δίκας καὶ τοὺς νόμους παραλαβόντες παρὰ τοῦ Διὸς φυλάττουσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 239· ἐντεῦθεν, 4) φυλάττω, τιμῶ, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὑπακοῆς, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσσομαι Κρονίωνος, οὐκ ἐρύλας, Φ. 230· ἔπος εἰρύσσεσθαι, φυλάττειν (Σχόλ.), Α. 216.

IV, δέχομαι, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, καὶ στόμαχος οὐ πάμπαν εἰρύαται τὴν τροφήν Ἰππ. 663. 24, πρβλ. 661. 52.



Γ. Παθ., ἀνέλκομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ πλοίων, ἐνθα θαμειὰ Μυρμιδόνων εἰρυνὸν νέες ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα, «ὅπου πυκνὸς αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες ἦσαν εἰλκυσμένοι περὶ τὸν ταχύποδα Ἀχιλλέα» (Θ. Γαζής), Π. Σ. 69· ὅσαι πρῶται εἰρύατο Ο. 654· θιν' ἔφ' ἄλδος πολίης εἰρυνέναι Ν. 632· εἰρύατο νῆες θιν' ἔφ' ἄλδος πολίης Ξ. 30· εἰρύαται ἀμφὶ θαλάσσης αὐτοῖς 75, πρβλ. Δ. 248· καὶ οὕτως ἴσως, νῆες δ' ὁδόν., εἰρύαται, εἰλκυσμένοι εἰσὶν ἔξω κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ (ἐνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ῥήμα ὡς μέσ. Β. II. 4, καὶ ἐρμηνεύουσι: φυλάττουσι τὴν ὁδόν, Ὁδ. Ζ. 265. II. = ἐρύκομαι, ἢ δ' ἐρύτ' εἰν Ἀρμιοισιν Ἦσ. Θ. 304.

Δ. Ἀμφισθεῖται ἂν τὸ ἐρύω ἔλκω, καὶ τὸ ἐρύομαι διασφίξω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ἀ-ήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· ἄλλ' ἡ σχέσις τῆς ἐνοσίας, ὡς ἐκτίθεται ἀνωτέρω, φαίνεται ἀρκοῦντος πειστικῆς, πρβλ. ῥύομαι.

ἔρφος, εὖς, τό, δέρμα, = στέρφος, τέρφος, Νικ. Ἀλεξίρ. 248, Θρη. 376.

ἐρχάμεντα πυλῶνα· «τὸν πεπυκνωμένον, καὶ συνεχόμενον» Ἦσυχ.

ἐρχάται, ἐρχάτο, Ἰων παθ. πρkm. καὶ ὑπέρσ. τοῦ ἔργω. ἐρχάταομαι, Παθ., κλείομαι ἐντός τινος, ἐν δὲ ἐκάστῳ [συφεῶ] πεντήκοντα οὐές.. ἐρχατόωντο, «καθειργμένοι ἦσαν» (Σχολ.), Ὁδ. Ξ. 15.— Καθ' Ἦσυχ. «ἐρχατόωνται» συνεχόνται».

ἐρχάτος, ὁ, «φραγμός» Ἦσυχ., πρβλ. ἔρκος.

ἔρχεῖα· «ὁ ὅμοιος πύλης τῆς Διγῆδος» Ἦσυχ.

ἐρχομαι. Ὀμῆρ., κλ.: παρὰτ. ἡρχόμην Ἰππ. 1226E, καὶ συγχόν παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, ὡς παρὰ Λουκ. ἐν Δίῃ Φων. 4, Πικρ. 5. 8, 5, κλ.· παρ' Ἀττ. εὔρηται μόνον ἐν συνθέταις, πρ-ἡρχόμην Θουκ. 4. 120, προσ- αὐτοῖς 121, περι- Ἀριστοφ. Θεσμ. 501· ἂν ἀναγινώσκωμεν ἡρχοντο (ἀντὶ προ-) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, ὅα οὔται παρὰτ. τοῦ ἀρχομαι, ὡς ἐν Πλάτ. Πολ. 452E.— οἱ χρόνοι οἱ αὐτοὶ γίνονται ἐκ τῆς √EP, EPX (πρβλ. τὸ Σανσκρ. ar, ark h' οἱ δ' ἐπόμενοι ἐκ τῆς √EAYΘ, ὡς π. γ. ὁ μέλλ. ἐλεύσομαι Ὀμ., Ἰων. καὶ μεταγεν. πεζ., ἐνίοτε παρὰ Τραγ. (Αἰσχύλ. Πρ. 854, Ίκ. 522, Σοφ. Ο. Κ. 1206, Τρ. 595), ἄλλ' ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν Λυσ. 165. 13, ἴδε ὀλίγον κατωτ.:— ἄρ. ἡλῦθον Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει παρ' Εὐρ., ἔτι καὶ ἐν διαλογικοῖς χωρίοις (Πρ. 660, Ἰλ. 598, Τρω. 374, πρβλ. Νεόφρ. παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Μῆδ. 661)· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὀμ. ὁ συγκατομ. τύπος ἡλθον εἶναι κοινότερος, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεις μόνον οἱ συγκατομμένοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει, ἔλθω, ἔλθοιμι, ἔλθε, ἔλθεῖν, ἔλθων Ἐπικ. ἀπαρ. ἐλθόμεναι, -έμεν Ἰλ. Ἀμφ. ἡνδον ἀντὶ ἡλθον Ἐπὶ 126 Αἰν., Θεόφρ. 2. 118. 16. 9· Λακων. ἔλση, ἔλσοιμι, ἔλσων ἀντὶ ἔλθω, ἔλθοιμι, ἔλθων Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081· μεταγενεστέρως τις ἄρ. ἡλθα ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., πρβλ. Σουλ. Ἐπὶ 922, 6210, κτλ.· γ' πληθ. ἡλθοσαν Ἑβδ. ἡλθθα Συλλ. Ἐπὶ 6278, πρβλ. Ἀνθ. II. 14. 44:—πρkm. ἐλῆλῦθα Ἀττ. συγκατομ. πληθ. ἐλῆλῦμεν, ὅτε, Κρατίνος ἐν Χείροσι 9, Ἀχαιοὶ παρ' Ἡρακλ. σ. 18 (ἐκδ. Gaisf.)· παρ' Ὀμ. ἀσιποτε Ἐπικ. ἐλῆλῦθα, ὅθεν α' πληθ. ἐλῆλῦσθμεν Ἰλ. I. 49, Ὁδ. Γ. 81, μετοχ. ἐλῆλῦσθως Τ. 28, Υ. 360· καὶ ἄπαρ (Ἰλ. Ο. 81) ἐλῆλῦσθως:— ὑπέρσ. ἐλῆλῦσθμεν Ἑβδ. (.), ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1306· Ἰων. ἐλῆλῦσθες Ἡρόδ. Ἐπικ. ἐλῆλῦσθες Ἰλ. ὡσαύτως ἡλῆλῦσθμεν Καλλ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁδ. τ. 4. σ. 417.— Μέρη τινὰ τοῦ ῥήματος τοῦτου ἀπελθούρουντο παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ τῶν τύπων τοῦ εἶμαι, δηλ. αἱ πλάγια ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ. ἔω, εἴμαι, ἔθε, εἶναι, ἔων (ἀντὶ ἐρχομαι, ἐρχοίμην, κτλ.)· παρὰτ. ἡα, ἡεῖν (ἀντὶ ἡρχοίμην)· μέλλ. εἴμαι (ἀντὶ ἐλεύσομαι)· ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 210, Λοθέκ. ἐν Φρυγ. 38, Κόδρον ἐν V. LL. σ. 32. Ἐρχομαι ἢ ὑπάγω (πρβλ. ἡκω, οἰχομαι), λίαν συγχ. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς:— αἱ ἰδιαίτεροι σημασίαι προκύπτουσιν ἐκ συντάξεως μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῶν προθέσεων μετ' ὧν συντάσσεται τὸ ῥήμα.

1) ἐρχομαι εἰς τινα τόπον ἢ ἀπέρχομαι, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συχνάκις παρ' Ὀμ., μάλιστα ἐν τῇ προστ., ἥτις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἄγε, ἐμπρός! ἀπλῶς ὡς παρακελευσματικόν. 2) ἐρχομαι ἢ ὑπάγω ὁπίσω, ὑποστρέφω, ἀγγελλῶν στρατοῦ.. ἐρχομένοιο Ὁδ. Β. 30, πρβλ. Κ. 267· πῆλρες, αὐτίς, ἀψ. πάλιν ἐλθεῖν Τ. 533, 544, κτλ. ὡσαύτως, οἶκον ἐλεύσεται Τ. 313· οὕτως, οἶκοςδε, πρὸς οἶκον Ἀττ.:— ἀπολ., ἡλθες, ἔφρασας, ἔχεις ἔλθε, ὡς καὶ νῦν, Π. 461, κτλ.

II. μετὰ συστ. αἰτ., ὁδὸν ἐλθέμεναι, «εἰς ὁδὸν παραγενέσθαι, ὃ ἐστὶν εἰς ἐνέδραν καταλθεῖν» (Σχολ.), Π. Δ. 151· ἀλλήν ὁδόν, ἀλλὰ κέλευθα ἡλθόμεν, ἡλθόμεν εἰς ἄλλον ὁρμόν, «ἄλλην ὁδόν, ἄλλαν κέλευθα» ἐκ παρακλήλου τοῦ αὐτοῦ· τὰ γὰρ δύο ἐν σημαίνουσιν (Εὐστ.), Ὁδ. I. 262· τῆρσιν ὁδὸν ἐλθεῖν, «ματαίαν» (Σχολ.), I. 316· συγχ. παρ' Ἀττ., ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πρ. 962, Θῆβ. 714· ὡσαύτως, κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 707D· νόστιμον πόδα ἐλθεῖν (πρβλ. βαίνω Δ. II. 4), Εὐρ. Ἀλκ. 1153:— ὡσαύτως, ἀγγελλῶν ἐλθόντα σὺν Ὀδυσῇ. ἀγγελλον καὶ πρὸςθευτὴ ἀφικόμενον... (Θ. Γαζής), Π. Δ. 140· ἐξεσίην ἐλθόντι, ὅτε μετεβῇ ὡς πρὸςθευτῆς, Ω. 235, Ὁδ. Φ. 20. 2) μετ' αἰτ. τόπου, ἐρ-

χομαι, φθάνω εἰς τι μέρος, σπαν. παρ' Ὀμ., Ἀἶδω δόμους ἐρχεσθαι Ἰλ. X. 483· ἐρχεσθον κλισίην, ὑπάγετε, Δ. 322· ἀλλὰ συγχόν παρὰ μεταγεν. ποιητῶν, ὡς παρὰ Πινδ. ἐν Π. 4. 91, παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 259, κλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 2. 24, 25.— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προστ., σὲ δ', ὡ τέκνον, τόδ' ἐλῆλῦθεν πᾶν κράτος Σοφ. Φιλ. 141· ἴδε βαίνω Δ. II. 3. 3) μετὰ γεν. τόπου, πεδίοιο ἐλθεῖν, διὰ τοῦ πέδιου (πρβλ. διαπαρᾶσσω, ἀπύξομαι), Ἰλ. B. 801· ἀλλὰ παρ' Ἀττ., ἐκ τίνος τόπου, καὶ γῆς ὁποίας ἡλθον, καὶ ἐκ ποίας γῆς ἡλθον, Σοφ. Ο. Κ. 572· οὕτω καὶ παρ' Ὀμῆρ., ἐκ Πύλου εἰλῆλῦσθας Ὁδ. Ο. 42:— καὶ ἐπὶ προσώπων, ἀπ' ἐκείνου ἐρχομαι (ἔλκω, ἀπὸ τοῦ Ἀλκίτιδου) Πλάτ. Πρωτ. 309B· προέρχομαι, γίγνομαι, δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἀγαθοῦς ἀνδρας ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίστασθαι, πρέπει δὲ ἐκ τῶν παρόντων (δεῖναι) νὰ ἐξέλθωμεν ἀνδρες γενναῖοι καὶ νὰ μὴ παραμελήσωμεν ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 3. 4) μετὰ δοτ. προστ., ἐρχομαι εἰς τινα, δηλ. ἐρχομαι εἰς βοήθειαν ἢ ἐπικουρίαν καὶ ἀνακούφισιν τινος, σπαν. παρ' Ὀμ., Ὁδ. Π. 453· ἀλλὰ συχνὸν μετέπειτα, Πινδ. Ο. 1. 161, Αἰσχύλ. Πρ. 653, Θουκ. 1. 13, 8, 19, κτλ.· ἀπορροῦντι αὐτῷ ἐρχεται Προμηθεὺς Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὡταύτως ἐπὶ κακοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 358, Πέρσ. 440, κτλ.: ἴδε κατωτ. Β. I.

III. μετὰ μετοχ. μέλλ. πρὸς δὴλῶσιν τοῦ τίνος ἐνεκα, ἐρχομαι οἰσόμενος ἔγχοις, ὑπάγω νὰ φέρω.. Ἰλ. N. 256· ἐρχομαι ὁσόμενη Ξ. 301· συγχ. παρ' Ἀττ., μαρτυρήσων ἡλθον Αἰσχύλ. Εὐμ. 576, κτλ.· ἐν Εὐρ. Μηστ. 1303, ὁ Elmsl. διώρθωσεν ἐκσώσων ἀντὶ ἐκσώσαι· ὡσαύτως, ἐλθεῖν ὡς εἰρησόμενοι Ξεν. κλ. 2) παρ' Ἡρόδ. ὡς βοηθητικὸν ῥήμα, ἐρχομαι λέξω, μέλλω, ἔχω κατὰ νῦν νὰ εἶπω (ὡς τὸ Γαλλ. je m'en vais vous dire), 1. 5., 2. 40., 7. 102., 3. 6, κ. ἄλλ.· οὕτως, ἐρχ. συνηνέων 4. 99· ἐρχ. μηχανεύων 2. 35:— σπάν. παρ' Ἀττ., Πλάτ. Εὐθύφρων 2C, Θεάγ. 129A· ἐν Φαίδρ. 100B, ἐρχομαι ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδειξάσθαι, ἀντὶ ἐρχ. σοι ἐπιδειξόμενος, ἴδε Heind.

3) μετὰ μετοχ. ἐνεστ. ἄορ. ἢ πρkm. παρ' Ὀμῆρ. δηλώσῃς τὸ πῶς ἐρχεται τις, ἡλθε πεφοβημένος Κ. 510· ἡλθε φθάμενος, ἡλθε προφθάς (πρῶτος), Ψ. 779· κεχαρισμένος ἐλθεῖν Ὁδ. Β. 54:— Τὸ ἐν Ἰλ. Σ. 180 χωρίον εἶναι ἄξιον προσοχῆς, σοὶ λῶδῃ, αἱ κέν τι νέκυς ἡσχυρμένος ἐλθῇ, ἀντὶ ἡσχυρμένος ἢ, ἐὰν τὸ νεκρὸν σῶμα (τοῦ Πατρόκλου) περιυβρίσθῃ, ὡς τὸ venias ἀντὶ τοῦ fias ἐν Οὐεργ. Γεωργ. C. 1. 29· ἐντεῦθεν ἢ κοινῇ σημασίᾳ, καταντῶ νὰ εἶμαι, ἀποβαίνω, Ἀττ. evadere, exire, prodire. 4) ἡ μετοχὴ τοῦ ἄορ. ἐλθῶν συχνάκις προστίθεται εἰς ἑτέρων ῥήμα, οὐ δύναμαι σχεῖν ἐμπεδοῦν, οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθῶν, οὐδὲ νὰ ὑπάγω καὶ πολεμήσω, Ἰλ. Π. 521· κἀθρον ἐλθῶν, ἐλθε καὶ κἀθρον, αὐτόθι 668· οὕτω παρ' Ἀττ., λέγοις ἂν ἐλθῶν Αἰσχύλ. Ίκ. 928· δρᾶν νῦν τάδ' ἐλθῶν Σοφ. Ἀντ. 1107, πρβλ. Schäf. ἐν Αἰ. 1183.

IV. ἐπὶ παντὶ εἶδους κινήσεως, ἔξ ἄλδος ἐλθέτω Ὀμ. ἐπὶ πόντον.. ἐρχεσθαι, διαπλεῦσαι τὴν θάλασσαν, Ὁδ. Β. 265· καὶ μετὰ προσδιορισμῶν, πόδεσσιν ἐρχεσθαι, περὶ πορεύεσθαι, Ζ. 40· πελὸς ἐς Ἰλίον εἰλῆλῦσθαι Ἰλ. Ε. 204, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, Π. 758, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ο. 549, Ὁδ. Ξ. 334· ἐπὶ δορᾶτων ἢ ἀκοντίων, συγχ. ἐν Ἰλ.— ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ὡς ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Ε. 91· ἐπὶ ἀνέμων ἢ θυελλῶν, Ἰλ. I. 6· Ὁδ. Μ. 288· ἐπὶ νεφῶν, Ἰλ. Δ. 276, Π. 364· ἐπὶ ἀστέρων, ἐπιτέλλω, ἀνατέλλω, Ὁδ. N. 94· ἐπὶ χρόνου, εἰς ὃ κεν ἐλθῇ νῦν Ἰλ. Ξ. 77, πρβλ. Ω. 351· ἐπὶ ἡλθῇ θέρους Ὁδ. Α. 192· ἔτος ἡλθε Α. 16.— ἐπὶ γεγονότων καὶ καταστάσεων, εἰς ὃ κε γῆρας ἐλθῇ καὶ θάνατος Π. 59, πρβλ. Α. 135:— ἐπὶ αἰσθημάτων, εὐαγέρομαι, ἄχος, ἡμερος ἡλθεν Ἰλ. X. 43, Ω. 514· ἐπὶ ἥκων κτλ., τὸν.. περὶ φρένας ἡλῦθ' Ἰωή Κ. 139· καὶ ἄνευ τοῦ φρένας: περὶ δὲ σπρας ἡλῦθ' Ἰωή Ρ. 261· ἐπὶ οἴνου, Κύκλωπα περὶ φρένας ἡλῦθεν οἶνος Ὁδ. I. 362· ἐπὶ μάχης, διόσ' ἡλθε μάχη Ἰλ. N. 337· ἐπὶ πραγμάτων πεμπομένων ἢ λαμβανόμενων, ὅφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἐλθῇ Τ. 191, πρβλ. Α. 120.— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., π. γ. ἐπὶ κινδύνων καὶ τῶν τοιούτων, εἰ πάλιν ἐλθῇ τῇ Ἑλλάδι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 43· μὴδ' ὑπὶ ἀνάγκης γάμοις ἐλθοῖ Αἰσχύλ. Ίκ. 1032, Πέρσ. Πέρσ. 436, 440· ἐπὶ σπημάτων, διαταγῶν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 663, Θουκ. 8. 19, 96, κτλ.— εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθῶν εἶπε, πόσοι μίσθοι τοῦ πατρός μου κτλ., ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 17, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 1, 15.

V. Μεθ' Ὀμῆρον φράσεις: 1) ἐς λόγους ἐρχεσθαι τινι, ἐρχεσθαι εἰς συνομιλίαν, Ἡρόδ. 6. 86, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1164· οὕτως, ἐς ὅψιν τινι ἐλθεῖν Ἡρόδ. 3. 42. 2) εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι (ἴδε ἐν λ. χεῖρ II. 3)· οὕτως, ἐς μάχην ἐλθεῖν τινι Ἡρόδ. 7. 9, 3· εἰς ὀργὰς τινι Πλάτ. Πολ. 572A· ἴδε κατωτ. 6. 3) ἐπὶ μετῴν ἐρχεται, αὔξεται, Σοφ. Φιλ. 259· ἄρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἐλθοι, ἀρὰ γε δὲν ὅλ καταβῆλη πᾶσαν δυνατὴν προσάβειναι, δὲν θὰ κάμῃ, ὅτι εἰμπορεῖ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18. 4) ἐς τὸ δεινόν, ἐς τὰ ἀλγεινὰ ἐλθεῖν, ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον, κτλ., Θουκ. 3. 45, 2. 39· εἰς τοσοῦτό τινος ἐλθεῖν ὥστε.. Πλάτ. Γοργ. 487 Ρ, κτλ.· εἰς τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 361D· ὅσοι ἐνταῦθα ἡλικίας ἡλθον, ὅσοι ἐφθασαν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, αὐτοῖς 329B·



ἐς ἀσθενὲς ἐρχ., καταντῶν εἰς ἀδύνατον συμπεράσμα, Περδ. 1. 120· ἐς ἀριθμὸν ἔλθειν, ἀριθμεῖσθαι, Θουκ. 2. 72· εἰς ἐρωτὰ τινος ἔλθειν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδῃ» 2· εἰς ἐλεγχὸν φιλήν. ἐν Ἀδῆλ. 8. 3, κτλ. 5) παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἤλθεν διακναῖσαι, παρ' ὀλίγον καὶ γεν., ἐμφατικὴ περίφρασις ἀντὶ ῥήματος, π. χ. διὰ μάχης τινὶ ἐρχεσθαι, ἀντὶ μάχεσθαι τινι, Εὐρ. Πρ. 978, Θουκ. 4. 92· διὰ πολέμου ἐρχεσθαι, ἀντὶ πολεμεῖν, Περδ. 6. 9, Θουκ. 2. 11· διὰ φίλιας τινὶ ἐρχεσθαι, ἀντὶ φιλεῖν τινα. διὰ πείρας ἐρχεσθαι, ἀντὶ πειράσθαι· διὰ φόνου, διὰ πυρός ἐλ., φονεύειν, καίειν κτλ., Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 482, Br. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 773, ὅς τοι Λατ. grassari rapinis, ferro, igne, ita περδ. διὰ Α. IV:—ἀλλὰ, οἱ διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, ὅσοι διήλθον ὀλόκληρον τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων, ὅσοι ἐξεπλήρωσαν πάντα τὰ καθήκοντα, Σεν. Κύρ. 1. 2, 15· διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες Πλάτ. Ἀλκ. 1. 142Α.

7) ἐρχεσθαι παρὰ τὴν γυναῖκα, τὸν ἄνδρα, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Περδ. 2. 115., 6. 68. Ἐρχομενός, ὁ, ἡ ἡ, (Krüger ἐν Σεν. Ἀν. 2. 5, 37, Porp. ἐν Προλεγ. εἰς Θουκ. 8), = Ὀρχομενός, ἵσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Πισ. Ἀποσπ. 15, πρὸς Σχόλ. εἰς Ἀρατ. Φαιν. 45, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1569α. III. ἔρψις, εὖς, ἡ, (ἐρπω) τὸ ἔρπειν, «σύρεσθαι», Πλάτ. Κρατ. 419 D. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 7. ἔρως, ὅς, τοῦ ἔρος (δ' ἴδε), Ὁδ. ἔρῳ Ἀττ., ἰων. καὶ Ἐπικ. ἐρέω, μέλλ. τοῦ σπαν. ἐνεστ. εἶρω (B.). Ἀττ. εὐκτ. ἐροῖην Σεν. Κύρ. 3. 1, 14:—ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐνεργ. πρkm. εἰρήνηκα Ἀττ.: ὑπερσ. εἰρήκειν Πλούτ. 2. 184· Παιθ. πρkm. εἰρήμαι Ἰλ., Ἀττ.: ἰων. γ' πληθ. εἰρέαται Περδ. 7, 81: ὑπερσ. εἰρήτω Ἰλ., Ἀττ.:—ἀρ. Παιθ. ἐρρήθην, μεταγεν. ἐρρέθην (ὁ Βεκκίος παρὰ μὲν Πλάτωνι πανταχοῦ παρεδέξατο τὸν τύπον ἐρρήθην παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει ἐρρέθην, ὡς ἐν Κατηγ. 9, 3), ἰων. εἰρέθην Περδ. 4. 77, 156: μέλλ. ῥηθῆσομαι 1. 73, Πλάτ. Πολ. 473, Ἰσοκρ. 173E, Δημ. 830. 10· ὅλλα κοινότερον εἰρήσομαι, μόλις εὐχρηστον ἐν τῷ γ' ἐνικῷ ἤσεται Ἰλ. Ψ. 795, Πινδ. 1. 6. (5). 87, Σοφ. Φιλ. 1276, κτλ.—Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλ. ἐρέω γ' ἐνικ. πρkm. καὶ ὑπερσ. μετὰ μετοχ. εἰρημένους ἀόρ. μετοχ. ῥηθῆεις ἐν τῇ φράσει ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ (ἴδε κατωτ.), καὶ μέλλ. Παιθ.—τὴν θέσιν τοῦ ἐνεστ. εἶρω (σπάνιον παρ' Ἐπικ. καὶ οὐδαμῶς παρ' Ἀττ.) καταλαμβάνουσι τὰ ῥήματα φημί, λέγω ἡ ἀγορεύω· τὸ δὲ εἶπον χρησιμεύει ὡς ἀόρ. (Ἐκ τῆς √EP ἢ FEP παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἐρ-ομαι, εἶρω, ῥη-τός, ῥη-τρα, ῥη-τωρ, ῥη-μα· πρὸς. Δανσφρ. brū, bra-vimi (διαλέγεσθαι) Λατ. ver-bum· Gotth. vaur-d (Ἀγγλ. word, λέξις) anda-waard ant-wort):—Παιθ. ὡσαύτως καὶ αἱ λέξεις ἐρέω (Δ), ἐρεεῖνω, ἐρωτάω, καὶ ἐρευνάω, ὁαρίζω, εἰρήνην καὶ ἔχωσι συγγένειαν πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

II. θά εἶπω ἡ θά ὁμιλήσω, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ὁς. προσ., Ὀμ. ὡσαύτως ἀπολ., οὐδὲ πάλιν ἐρέει, οὐδὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ (Σχόλ.), Ἰλ. 1. 56· ἐν δ' ὅμιν ἐρέω πάντας φίλοισι, «λέξω δὲ ἐν ὅμιν ἅπασιν φίλοις οὐσίαι» (Θ. Γαζης), αὐτῆς 528, πρὸς Ὁδ. Π. 378·—ἀκολούθως συγχὸν παρ' Ἀττ., ἐρεῖν πρὸς τινα, περὶ τινος, κτλ.:—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁμιλῶ περὶ τινος, κακῶς ἐρεῖν τινα, κακολογεῖν τινα, Θεογν. 796, Εὐρ. Ἀλκ. 705· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρεῖν τινὰ τὴν αὐτὴν 954, Πλάτ. Κρίτων 48Α:—Παιθ., μῦθος.. εἰρημένος εἶπω Ἰλ. Θ. 524, πρὸς Ὁδ. Μ. ἐν τέλ.· λίαν ἐρημένον, λίαν ἀληθές, Αἰσχύλ. Πρ. 1031.

III. ἐρῶντες, μετὰ ὁς. προσ. καὶ ἀπαρ., ἤλθον ἐπισκεψόμενοι τὰ τε ἄλλα ὅπως ἔχοι.. καὶ Δερκυλίδα ἐρῶντες μένοντι ἄρχειν, καὶ εἰς τὸν Δερκυλίδαν ν' ἀναγγεῖλαι τὴν διαταγὴν (τῶν οἴκου τελεῶν) κτλ., Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 6·—οὕτως ἐν τῷ παθ.· εἰρητὸ οἱ, μετ' ἀπαρ., ἐδόθησαν αὐτῷ διαταγὰν να πράξει τι, Περδ. 7. 26, κτλ.

III. ἐν τῷ παθ., οὗτοι μὲν οἱ παραθαλάσσιοι τὸν νομᾶδων Λιβύων εἰρέαται (ἰων. ἀντὶ εἰρηνῆται), ἐγένετο περὶ αὐτῶν λόγος, ὁ αὐτ. 4. 181. ἔρωδιός, ὁ, τὸ ὄρνειον ὁ ἔρωδιός, κοινῶς «ῥωδιός», «ψαροφάγος», Λατ. ardea, Ἰλ. Κ. 274, Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 7, Ἀριστοτ. Ὀρν. 886, κλ.: ὡσαύτως ῥωδιός Ἰππώναξ 59:—ὡς Ἀριστοτ. μνημονεύονται τρία εἶδη ἔρωδιων· ὁ πέλλας, πῆθ. ὁ κοινός ἔρωδιός, Ardea cinerea· ὁ λευκός, A. egretta· ὁ ἀστερίας, A. stelleris, περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23· ὁ ἔρωδιός περὶ οὐ λέγει ὁ Ὀμ. (Ἰλ.

ἐνθ' ἄνωτ.) ὅτι ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τῆς νυκτὸς ἔπεμψεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Διομήδη ὅπως ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς θάρρος, ἥτο πιθανῶς ὁ A. nycticorax, ὁ νυκτοκόραξ.—Καθ' Ἡρω-διανόν (B', 924) ἐρωδιός.

ἔρωτες ἐλλ. -ήσω: ἀόρ. ἡρώησα (ἑρώη):—Ἐπικ. ῥῆμα, ὁρμῶ, ἐξορμῶ, χύνομαι, αἷμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δούρι, «περιρρυθνέται τῷ δούρατι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 303, Ὁδ. Π. 441· ἡρώησαν ὀπίσω, ἐπὶ ἔππον, «υπεχώρησαν εἰς τοῦπίσω» (Θ. Γαζης), Ἰλ. Ψ. 433· οὐνεκεν ἡρώησε.. Ἀργῶ, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργῶ, Θεοκρ. 13. 74. 2) μετὰ γεν. πράγμ., ἀλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωήσαι πολλέμοιο μέλλω, ἐν ἄλλῃ τινὶ περιστάσει μᾶλλον ἢ νῦν πιθανόν ν' ἀποχωρήσω ἐκ τῆς μάχης, ὅτλ. ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει οὐδὲ κἂν φαντάζομαι νὰ καταλίπω τὴν μάχην, Ἰλ. Ν. 776, πρὸς. Τ. 170· ἐρωήσουσι δὲ χορμῆς Σ. 101· ἐρωήσαν καμᾶτοιο Ὀμ. Ἰγμ. εἰς Δήμητρ. 302· ὡσαύτως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., νεφέλη δὲ μιν ἀμφιδέθηκεν κυανήν: τὸ μὲν οὐποτ' ἐρωεῖ, δηλ. τοῦ σκοπέλου, ἀεὶ ῥῆν μὲν γὰρ εἰπέην, ἡ μὲν οὐποτ' ἐρωεῖ, τούτεστιν οὐδέποτε ἀποχωρεῖ ἐκείθεν ἡ νεφέλη, ὁ δὲ ἄλλως ἔφη τὸ μὲν οὐποτ' ἐρωεῖ, τούτεστιν τὸ νέφος, δὲ ταύτῃ τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυνουμίαν» (Σχόλ.), Ὁδ. Μ. 75· ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρωεῖ (δηλ. τοῦ ἵεναι) Ἰλ. Β. 179:—μεταγενέστερ. μετ' αἰτ., καταλείπω, ἀτίνω, Θεοκρ. 13. 74., 24. 99.

II. μεταβ., ἀποτρέπω, ἀπελκύνω, μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμ., τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσῃσι ἀπὸ νηῶν Ἰλ. Ν. 57· ἄλλ' εὐρήσῃσι παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρὰ Θεοκρ. 22. 174, Καλλ. εἰς Δηλ. 133, Κοῖντ. Σμ. 3. 520. ἔρωή, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα (ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ταχεῖα κίνησις, ὁρμή, δύναμις, ὁφέλλει δ' ἄνδρος ἐρωήν· αὖτε δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 62, πρὸς. Σ. 488· τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, δούρος ἐρωή, ὁρμή, Α. 357, Ο. 358· ἐρωή βελέων Δ. 542, Ρ. 562· λείπετ' ἀγακλῆρος Μενελάου δούρος ἐρωήν, «ἀφίστατο τοῦ ὑπερηνδύου Μενελάου δούρατος βολήν» (Θ. Γαζης), Ψ. 529, πρὸς. Φ. 251· καὶ λιμνητῆρος ἐρωή, καὶ τῇ τοῦ λιμνῶντος ῥωμάλειν, Ν. 590· ἄλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτός ἐρωῆς πετράων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1657· πυρός Ἀνθ. Π. 9. 490. 2) ἐπιθυμία, ὁρμή, περὶ Κύπριν ἐρωή αὐτῆς 10. 112, πρὸς. Ὀπκ. Κυν. 3. 175.

II. μετὰ γεν. πράγμ., ἀποχώρησις ἀπὸ τινος, ἀποχή, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἐρωή Ἰλ. Π. 302, Ρ. 761· μάχης Θεοκρ. 22. 192· δακρύων Μόσχ. 4. 40· ἀπολ., διαφυγή, σωτηρία, ὡς γὰρ ἐρωή λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν, οὐδαμῶς γὰρ ἐκφυγεῖν ἐνεστί τοι μέγα χῆσμα τῶν στομάτων» (παράφρ.), Διον. Π. 601.

ἐρωμαίνω, εἶμαι ἐρωμανής, Ὀπκ. Κυν. 3. 368, Ἀνθ. Π. 5. 267. ἐρω-μανής, ἐς, ἐμμανής ὑπὸ ἔρωτος, Διοδώρ. Ἑκλογ. 581. 98 (κατὰ τὸν Vales. ἀντὶ ἐρωμένην). 2) ὁ διεγείρων ἐμμανῆ ἔρωτα, φίλτρα Ὀπκ. Ἰγμ. 54. 14. ἐρωμανία, ἡ, ἐρωτικὴ μαγία, ἐρωτομανία, Ἀνθ. Π. 5. 47, 220, 255. ἐρωμένιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐρωμένη, μικρὰ ἐρωμένη, τρυφερά ἀγάπη, Ἀνθ. Π. 11. 168.

ἐρωμένιος, ὁ, ἐρωμένην, ἡ, ἴδε ἐράω. ἔρως, ὡς, ὁ: περὶ τῆς ὁς. ἔρω ἀντὶ ἔρωτε ἴδε ἐν λ. ἔρος· παρὰ ποιητ. ἔχομεν αἰτ. ἔρων ἀντὶ ἔρωτα, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 459 (9. 39): (ἐρμαι, ἐράω). Νεώτερος τύπος τοῦ Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἔρος, ἐνθέρμος ἀγάπη, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν πάθος (περὶ τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων ἴδε ἐν λ. ἔρος)· ἔρως ὁθλυκρατῆς Αἰσχύλ. Χο. 600· ἔρως ἀνίκατε μάχαν κτλ. Σοφ. Ἀντ. 781 κέξ· ἔρωτ' ἔραν Εὐρ. Ἰππ. 32· ὁ τῆσδ' ἔρως, ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, Σοφ. Τρ. 433, Εὐρ. Ἰων. 67· πρὸς τινα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 48, ἐν ἀρχῇ:—καθόλου, ἔρως, ἐπιθυμία πράγματι τινος, ἔρως πατρῶας τῆσδ' ἡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 540. Εὐμ. 865, κτλ.: περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 782E· πρὸς τι Λουκ. Νυχρ. ἐν ἀρχῇ:—ἔχω ἐρωτὰ τινος Περδ. 5. 32· ἔρως ἔχει με Αἰσχύλ. Ἰκ. 521, Σοφ. Ἀποσπ. 690· ἔρως ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 368· ἔρως ἐμπίπτει μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 341, Θουκ. 6. 24· εἰς ἐρωτὰ τινος ἀφικέσθαι Ἀντιφάνης ἐν «Υδρία» 1. 3· ἔλθειν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδῃ» 2:—ἐν τῷ πληθ. ἔρωτες, Λατ. amores, Πινδ. Ν. 3. 51, κτλ.: οὐχ ὅσοι ἐρ. Εὐρ. Ἰππ. 764· ἔρωτες ἐμὰς πόλεως Ἀριστοτ. Ὀρν. 1316, κτλ. 2) τὸ πρᾶγμα δ' ἐρᾷ τις, ἀπροσέκτων δ' ἐρώτων δευτέραι μανίαι, «τῶν οὖν ἀμηνχάων ἐρώτων, ῥσιν, ἐπιθυμίαι δευτέρας· ἐξοῖσι τὰς μανίας» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.: οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἐρωτὶ κυρίους γε ὄντας, ἐπὶ φιλαργύρων, Λουκ. Τίμ. 14.

3) ἐν Σοφ. Αἰ. 693, ἐπὶ υπερβολικῆς χαρᾶς, πρὸς. φρίσσω II. 4. II. ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ θεὸς Ἐρως, Ἀμορ, Ἀνακρ. 64, Σοφ. Ἀντ. 781, Εὐρ. Ἰππ. 525 κέξ., κτλ.: ὁ ἀρχαιότατος τῶν θεῶν καθ' Ἱσ. (ἴδε ἔρος), πρὸς. Παρμεν. 132:—ἐν τῷ πληθ., Σιμωνίδ. 116, κτλ.: πρὸς. τὸ τοῦ Ὁρατίου mater Cupidinum.

Ἐρωτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ Ἐρως, μικρὸν Ἐρωτάριον Ἀνθ. Π. 11. 174.



ἐρωτάω, Ἐπικ. ἐρωτάω, ἀλλὰ συνηρ. παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτέρω παρ' Ἡρόδ. τὰ Ἀντίγραφα ποικιλλοῦσι μετ' ἐν τῶν συνηρ. τύπων ἐρωτᾷ, ἐρωτᾷσαι κτλ. (Ἡρόδ. 3.119., 1.67. κ. ἄλλ.), καὶ ἐρωτᾷται κτλ. (ὁ αὐτ. 4.145 κ. ἄλλ.): παρὰ τὴν ἡρώτων ὅπου 7.10, κτλ., ἐρωτάω Ὁδ. Ο. 423· ἰων. ἐρωτῶν ἢ -ευν Ἡρόδ. 4.145., 3.140: — μετὰ πληθ. προστ. ἐρωτῶντων Ἀντιφῶν 137.5: — μέλλ. -ήσω, κτλ.: ἢ συνηρ. λέξ. παρ' Ἀττ., ἢ ἀναπληροῦσα τοῦ ἐλλείποντος χρόνου τοῦ ἐρωμαι, οἱ δ' Ἐπικ. τύποι εἶναι ἐρέω Δ, ἐρεείνω. Ἐρωτῶ, τίνα τι, περί τινος, ἃ μ' εἰρῶ τῆς Ὁδ. Δ. 347, Ρ.138· ἐρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; Ι. 364· ὅς' ἄν σ' ἐρωτῶ Σοφ. Ο. Τ. 1122· οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ' Ἀριστοφ. Νεφ. 641, κτλ.: — Παθ., ἐρωτῶμαι, τι Πλάτ. Νόμ. 895E, Ξεν. Κύρ. 1.4, 3. 2) ἐρωτῶ τι, ὡς νῦν, ὅ δ' οὖν ἐρωτᾷτ' Αἰσχύλ. Πρ. 226, Πλάτ. Πολ. 508A· τι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 185C· ἐρ. ἐρωτήμα ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 487E. — Παθ., τὸ ἐρωτηθῆναι, τὸ ἐρωτῶμενον, περί οὗ ἡρώτησεν ἢ ἐρωτᾷ τις, ὅπου 3.61, Ξεν. Ἀπομν. 4.2, 23, κτλ.· τὰ ἐμπροσθεν ἡρωτημένα Πλάτ. Νόμ. 662D, πρὸς Λοβεκ. Παραλ. 522. 3) ἐπομένως ἐληρωμένης προτάσεως, ἐρώτα δὴ εἰπείτα τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι Ὁδ. Ο. 423· ἐρωτᾷν εἰ... ἢ ἦν... Ἰππ. 682.46, ὅπου κλ. (ἴδε ἐν λ. πύστις)· ὑμᾶς ἐρωτῶ... ἢ ταῦτ' ἀρίστα κτλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 182· πότεροι... Ἀριστοφ. Ἀχ. 648· ὅστις Αἰσχύλ. κλπ. 4) ἐρωτῶ τινα περί τινος, ζητῶ νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ, ἐρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεὸν Ὁδ. Ε. 97· ἐρ. καὶ ἐλέγγειν Ἀντιφῶν 144.7· τινα ἀμφί τινος Εὐρ. Ἰων 236· ἐρ. τὸν θεὸν Ξεν. Ἀν. 3.1.7, Ἀπομν. 1.3, 1, κτλ. — Παθ., ἐρωτᾷσθαι ὅπου Εὐρ. Ι. Α.1130. 2) ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, ὡς ἀντίθετον πρὸς τὴν συλλογιστικὴν ἀπόδειξιν, προκαλῶ συμπεράσμα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρῶτ. 1.1, 3, κ. ἄλλ.· οὕτως, interrogare ἐν Κικ. Ρατ. 28· ἐντεῦθεν βραδυτέροι, συλλογιστικῶς συμπεραίνονται (πρὸς συνερωτάω II), Λοκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 17. III, παρὰ μεταγενέ. = αἰτέω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ, ἐκεῖθεν, ἐρ. τίνα τι Ἐσδ. (Α', Βασιλ. Α', 21, κ. ἄλλ.)· ἐρ. τινα ποιεῖν τι Εὐαγγ. κ. Λοκ. ἡ', 37, κ. ἄλλ.· ἐρ. τινα ἵνα ἢ ὅπως ποιῇ τι παρὰ τῷ αὐτῷ ζ', 3, 36, κ. ἄλλ.· ἐρ. τινα περί τινος Εὐαγγ. κ. Ἰω. ις', 26, κτλ.

ἐρωτεύομαι, ὡς καὶ νῦν, πίπτω εἰς ἔρωτα, ἐρωτεύεσθαι ἀληθινὸν ἔρωτα· Θ. Στουδ. σ.1362, ἐκδ. Μί.

ἐρώτη, Ἀμφ. ἀντί ἐρώτα, ὅ· ἐνικ. τῆς προστ. τοῦ ἐρωτάω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 800.

ἐρώτημα, τό, ὡς καὶ νῦν, ὅπου 3.54· ἢ πρὸς τὸ ἐρ. ἀπόκρισις αὐτοῦ 60· τὰ ἐρ. τοῦ ἐυνουθίματος, αἱ περί τοῦ συνθήματος ἐρωτήσεις, ὁ αὐτ. 7.44· ἐρ. περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 336D· ἐρ. ἐρωτᾶν, ἐρέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 42E, Πολ. 487E.

II, ἐρωτήσις γινόμενη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προκαλέσῃ τις συμπεράσμα ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1.15, 8, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.12, 2, κ. ἄλλ.· πρὸς ἐρωτάω II. 2.

ἐρωτηματικῶς, προβάλλω ἐρωτήσεις ὅπως προκαλέσω συμπεράσματα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου μου, Ἀριστ. Τοπ. 8.1, 2.

ἐρωτηματικὸς, ἢ, ὄν, ἐνέχων ἐρωτήσιν· ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ 1225, κτλ.

ἐρώτησις, εἰς, ἢ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πρωτ. 312D, κ. ἄλλ., Ξεν. Κύρ. 8.4.13, κ. ἄλλ.· ταύτην ποιήσασθαι τὴν ἐρώτησιν Ἰσοκρ. 171A· περί τινος, ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσιν Πλάτ. Θεαιτ. 147C.

II, ἐν τῇ διαλεκτικῇ, πρόκλησις συμπερατμάτων δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1.1.3, κ. ἄλλ.· πρὸς ἐρωτάω II. 2.

ἐρωτητέον, βήλ. ἐπὶ τοῦ ἐρωτῶ, δεῖ ἐρωτᾶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.12, 2.

ἐρωτητικὸς, ἢ, ὄν, ἀνὸς εἰς ἐρωτήσεις, ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ; Πλάτ. Κρατ. 398E.

II, ἢ -κῆ, ἢ τέχνη τοῦ προκαλεῖν συμπεράσματα δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγχ. 11.9. — Ἐπίρρ ἐρωτητικῶς, = ἐρωτηματικῶς, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 983D.

ἐρωτικὸς, ἄδως, ἢ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ ἐρωτικῶς, Νύμφη· Ἀνθ. Π. 9.627.

ἐρωτικῶς, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Ἀγίλλ. Τάτ. 6.20.

ἐρωτιδεύς, ἄδως, ὁ, μικρὸς ἔρωτος· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ λαγιδεύς ἐκ τοῦ λαγῶς πληθ. ἐρωτιδεῖς Ἀνακρ. 26.

Ἐρωτιδεῖα (δηλ. ἱερὰ), τὰ, ἑορτὴ τοῦ ἔρωτος, Ἀθην. 561E, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 7.154, καὶ ἐν Σπαρτιατικῇ Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1429, 1430 ἐνθα Ἐρωτιδεῖα καὶ -αἶα.

ἐρωτίζω, = ἐρωτάω, Ἰσούχ. ἐν λ. ἡρώτιζον.

ἐρωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς ἔρωτα, ἢ προσερχόμενος ἐξ ἔρωτος, ὀργῇ, λύπῃ ὅπου 6.57, 59· ἐρ. ἐυνουχία, ἐρωτικὴ ὑπόθεσις, αὐτοῖς 54· ἐρ. λόγος, λόγος περί ἔρωτος, Πλάτ. Φαίδρ 227C· ἐρ. μέλος, ἄσμα ἔρωτος, Βίων 15.2· περί ἐρ. αἰτίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5.4, 1· τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικὰ ὑποθέσεις, Πλάτ. Συμπ. 186C, 193E, κ. ἄλλ.· τὰ ἐρ. περί γυναικας Πλουτ. Κίμ. 4· ὡσαύτως, = Ἐρωτιδεῖα Πλούταρχ. 2.748F· ἢ ἐρωτικῆ, = τὰ ἐρωτικά Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1.2.

II, ἐπὶ προσώπων, ἐκδοτος εἰς ἔρωτα, Πλάτ. 474D, κ. ἄλλ.· συγχερ.-ώτερος Ξεν. Συμπ. 4.62·

καθόλου, ἔχων ἔρωτα, τρέφων πόθον, πρὸς τι Πλουτ. Δημοσθ. 25. — Ἐπίρρ. -κῶς ὅπου 6.54· ἐρ. μεταχειρίζεσθαι τινα Λυσ. Ἀποστ. 2· ἐρ. διατίθεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207B· ἐρ. ἔχειν τινός, ἔχειν ἔρωτα πρὸς τινα, αὐτοῖς 222C· ἐρωτικῶς ἔχειν.. τοῦ ποιεῖν τι, ἐπιθυμεῖν σφοδρῶς, Ξεν. Κύρ. 3.3, 12.

ἐρώτιον, τό, = ἐρωτᾶριον, Λοκ. Φιλοφ. 14. — Καθ' Ἡούχ. «ἐρώτιον» ἐρώμενον. Ταραντινοῖς.

ἐρωτῆς, ἰδὸς, ἢ, ἡγαπημένη, ἐρωμένη, Θεόκρ. 4.59. II, ὡς ἐπίθ., Ἐρωτιδεῖς νῆσοι, νῆσοι τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π.7.628.

ἐρωτό-βλητος, ὄν, «ἐρωτοχτυπημένος», διάφορ. γραμ. παρ' Εὐμαθ. ἐν Ἰσμ. 84.9.

ἐρωτο-γράφος, ὄν, περί ἔρωτος, μέτρον Ἀνθ. Π.7.421.

ἐρωτο-δεσμία, ἢ καὶ -δεσμός, ὁ, δεσμός ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5822, κλ.

ἐρωτο-διδασκαλός, ὁ, ἢ, διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ ἐρᾶν, Ἀθην. 219D.

ἐρωτοδίκη, ἢ, δίκη ἐρωτικῇ, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2831, ἐκδ. Μαυρ. ἐρωτοδυναστεία, ἢ, δυναστεία ἔρωτος, πολύφοβος Λυδ. κ. Ροδ. στ.150, ἐκδ. Wg.

ἐρωτόεις, εἰσα, ἐν, πλήρης ἔρωτος, Ἠρωδιαν. Ἐπιμ. 206.

ἐρωτοκίμινος, ἢ, κίμινος ἔρωτος, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 1129, ἐκδ. Α.

ἐρωτοκράτης καὶ ἐρωτοκράτωρ, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἐκτουῦ ἐρωτικῆς δυνάμεως κυριαρχῶν, ἐρωτοκράτης Ἐρως Λυδ. κ. Ροδ. στ. 382, 402, 421, ἐκδ. Wg.: οὕσιαστ. ἐρωτοκρατία, ἢ, τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος, αὐτοῖς στ. 270, κ. ἄλλ.

ἐρωτο-κράτητος, ὄν, ὁ κυριευθεὶς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 1874.

ἐρωτοληπτῶς, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 528.

ἐρωτό-ληπτος, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἔρωτος, Λατ. amore cupias, Νικήτ. Εὐγ. 6.624.

ἐρωτοληψία, ἢ, τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ ἔρωτος, Σουίδ. ἐν λ. κάτοχος.

ἐρωτομάνειν, = ἐρωμανέω, Στοδ. Ἐκλογ. 2.118, Πολυδ. Γ'· 68.

ἐρωτο-άνης, ἐς, = ἐρωμανής, Ὀρφ. Ὑμν. 54.14, Ἀθην. 599E.

ἐρωτο-μάνεια, ἢ, = ἐρωμανία, ἐμμανής ἔρως, Πλούτ. 2.451E.

ἐρωτο-παίγιον, τό, ποίημα ἐρωτικόν, Γέλλιος 2.24.

ἐρωτοπικρία, αἰ, πικρία τοῦ ἔρωτος, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 22, ἐκδ. Wg.

ἐρωτο-πλάνος, ὄν, ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν ἔρωτα, φθόγγος Ἀνθ. Π.7.195.

ἐρωτο-πολεῖω, πλέω ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5.156.

ἐρωτο-ποιέομαι, παθ., γίνομαι δι' ἔρωτα, Ἰουστίν. Μάρτ. σ. 49.

ἐρωτο-τόκος, ὄν, ὁ τίκτων γενῶν ἔρωτα, Μουσαῖος 159.

ἐρωτοτρόφος, ὄν, ἢ τροφὸς ἢ μήτηρ τοῦ ἔρωτος, δηλ. ἢ Ἀπροδίτη, Ὀρφ. Ἀργ. 476.871.

ἐρωτύλος, ὁ, Ἀμφ. λέξις, ἀγαπητός, ἐρῆμιος, Θεόκρ. 3.7.

II, ὡς ἐπίθετ., ἐρωτύλα ἀεῖδειν, ἄδω ἄσματα ἐρωτικά, Βίων 3.10, 13.

ἐς, ἰων. καὶ παλαιὸς Ἀττ. τύπος τῆς προθ. εἰς· ἀπαντα τὰ σύνθετα ζητητέον ἐν εἰς-, πληθ. ὀλίγων ἰων. καὶ Ἐπικῶν λέξ. ἀπαντωσιν μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἐς-.

ἐς· κατάλ. πτώσ. αἰτ. πληθυντ. τριτοκλίτων ἀντί ας. — Ἐτι ἐς κατάλ. πτώσ. ὄνομα. ἢ αἰτιατ. ἐνικ. ἀρσ. τριτοκλίτου ὀνόματος ὄν συνθήκας ληγόντων εἰς ὅς, τέμενες (εἰς) Ἐπιγρ. Μεγαλοπόλεως, L. et F. 331 στ. 31 καὶ 42. — Ἰδὲ Κουμανοῦδ. Συναγ. λέξ. ἀήστ. ἐν τόπῳ.

ἐς δὲ καὶ (= πρὸς δὲ καὶ), Ἐπιγρ. Θήρας, CIG. 2448.

ἐσαγείρω, ἐσάγω, ἴδε εἰσαγείρω, εἰσάγω.

ἐσαεί, διὰ παντός, ἴδε ἀεί.

ἐσαθρέω, ἐσακούω, κτλ., ἴδε εἰσαθρέω, εἰσακούω.

ἐσάλλω, ἴδε εἰσάλλομαι.

ἐσαν, Ἐπικ. καὶ ἰων. γ'. πληθ. παρὰ τοῦ εἰμί.

ἐσάντα, ἐσάπαξ, ἴδε εἰσάντα, εἰσάπαξ.

ἐσαπικνέομαι, ἰων. ἀντί εἰσαφικνέομαι.

ἐσάρτι, ἐπίρρ. ἀντί εἰς ἄρτι, ἔως τώρα, Λοβεκ σημείωσ. εἰς Φρύν. 21.

ἐσας, μετοχ. ἄορ. τοῦ ἐζω, σημαστ. I.

ἐσαυθός, ἴδε εἰσαυθός.

ἐσαύριον, ἴδε αὐριον· ἀλλὰ εἰς τὴν ἐσαύριον, Πολυδ. 8.15.6.

ἐσάφριξ, εἰς, ἢ, = ἀφίξις· εἰς τι μέρος, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt Catal. cord Gr Monacens τ. 5, σ. 305-6.

ἐσάχρι, ἐπίρρ. (εἰς ἄχρι) μέχρη, μετὰ γεν., ἐσάχρι Μυρίνη· Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 604, Ἀνθ. Πλαν. 4.307.

ἐσβαίνω, ἐσβάλλω, κτλ., ἴδε εἰσβαίνω, εἰσβάλλω.

ἐσβιάζω, ἐσβολή, ἐσδεχόμεμαι, ἐσδίδωμι, ἐσδύω, ἐσείμι, ἴδε εἰσβιάζω, εἰσβολή, κτλ.

ἐσδέλλοντες ἐς τοῖς ἔργοις (= ἐκβάλλοντες ἐκ τοῦ ἔργου, ἢ ἐκ τῷ ἔργῳ) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e = Gau. 117. — Πρὸς τὰ παρ' Ἰσούχ.: «ἐξέλεν» βάλλεν καὶ «ἐξέλεν» ἐβάλεν.



ἔσδοσις, ἡ, (= ἔκδοσις) Ἑπιγρ. Τεγέας. I. et F. 340e = Cui.  
117: — ἔσδοτῆρες, οἱ, (= ἐκδοτῆρες, ἐκδοταί) αὐτόθι.  
ἔσδοραμύλιζον· ἐσδοραμε· Ἡσύχ.  
ἔσεμάσαστο, ἴδε εἰσεμάσαστο.  
ἑσίνης, ἑσίνην, ἴδε ἔνος. — Καθ' Ἡσύχ. «ἑσίνης» ἐς τρίτην  
ἑσέπατο, ἴδε εἰσεπέτομαι.  
ἑσργύναι, ἴων. ἀντί εἰσέργειν, ἐγκλείειν, περιορίζειν, Ἡρόδ.  
2. 86.  
ἑσεάχατο, ἴδε σάτω.  
ἑσέχυντο, ἴδε εἰσέχυν.  
ἑσέχω, ἑσηγέτομαι, ἑσθθέω, ἑσέχω, ἴδε εἰσ-  
ἑσήλατο, ἴδε εἰσάλλομαι.  
ἑσθλῶς, ἡ, = εἰσέλευσις, Ἀνθ. II. 9. 625.  
ἑσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀπρ. τοῦ ἔθιμι. 2) ὡσαύτως παθ. πρkm.  
τοῦ ἐννυμι.

ἑσθῶ, (ἑσθή) ἐνδύω. — ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρkm. καὶ  
ὑπερσ., τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. ἡσθημένος, καὶ ἴων. ἑσθημέ-  
νος, ἐνδεδυμένος ἢ περιβεβλημένος τι, ἑσθηται ἑσθημένος Ἡρόδ.  
6. 112· μετὰ δὲ, ῥάκεισι ἑσθημένος δ' αὐτ. 3. 129· ἡσθημένοι  
πέπλοισι Εὐρ. Ἑλ. 1539; Πελοποννησιακῶς ἡσθημένος Πυ-  
θαίνοτος παρ' Ἀθην. 589F· γ' πληθ. πρkm. ἡσθηται Ἀνώνυμ.  
παρὰ Σουίδ. γ' ἐνικ. ὑπερσ. ἡσθητο, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 32·  
ἡσθησθαί, δ' αὐτ. ἐν τῷ π. Z 16. 34.

ἑσθημα, τό, ἐνδυμα, ἐν χρήσει παρὰ Τραγ., ἀεῖποτε κατὰ πῆλ.  
= ἐνδύματα, ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 836, ἐν Ἀγ. 562, Σοφ. ἐν Ἥλ.  
263· οὕτω καὶ παρὰ Σοῦκ. 3. 58, κτλ.

ἑσθην (= ἑσθηται), ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. ἑσθη, πεντάκις οὕτως ἐν  
Ἑπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. Β'. σ. 235-6.

ἑσθην, γ' δουκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐννυμι, Ἥλ. Σ. 517.

ἑσθής, ἡτος, Δωρ. ἑσθῆς, ἄτος, ἡ, (ἴδε ἐννυμι): — ἐνδυ-  
μασία, ἐνδυμα, Ὀμ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., χαλκόν τε χρυσόν τε  
ἄλλας ἑσθῆτας τὸ δόντες, «ἑσθῆτα... ἀντί τοῦ ἑσθῆτας» (Εὐστ.).  
Ὀδ. Ε. 38· χρηστῆρα ἑσθῆς, τὸ ἐνδυμα προφήτιδος, Αἰσχύλ.  
Ἀγ. 1270· Ἀργολίς ἑσθῆς, Ἀργολικὴ ἐνδυμασία, δ' αὐτ. ἐν Ἰκ.  
237· μετρία ἑσθῆς, ἀπλῆ, ἀπέρητος ἐνδυμασία, Σοῦκ. I. 6· κατὰ  
πληθ., τὰ ἐνδύματα πολλῶν ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 871, 114τ.  
Ἀλκ. (Πρῶτος) 122Ε· ἄλλ' ἐνός μόνου, Εὐρ. Ἑλ. 421.

II. περιληπτικῶς, ἐνδύματα, ἑσθηται ἔσφερον εἰσω, ἔθλ, τὰ ἀρτίως  
πυλόντα ἐνδύματα, Ὀδ. Η. 6· ἐντυον ἐνὺν ἑσθητος μαλακῆς  
Ψ. 290· τὰ ἑσθητος ἐχόμενα εἶχον Ἡρόδ. 3. 66, πρβλ. Ξεν.  
Ἀν. 3. 1, 19. III. μεταφορ., = τεῖχος, ἑσθῆς τῆς πόλεως  
Δημάδης παρ' Ἀθην. 99D.

ἑσθῆσις, εως, ἡ, (ἑσθῆω) ἐνδυμασία, ἐνδυμα, πιθαν. γραφ.  
παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 2. 8, 14, πρβλ. Πολυδ. Γ'. 51· ἐν τῷ πληθ.,  
Ἀθην. 18Ε, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 4· δὲτ. πληθ. ἑσθῆσας Φίλων  
2. 158.

ἑσθητο-πράτης, ὁ, ὁ πωλὼν ἑσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α'. σ. 195,  
ἐκδ. Mil.

ἑσθητορράφος, ὁ, ὁ βράπτων ἑσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α'. σ. 337,  
ἐκδ. Mil.

ἑσθι, = ἑσθε, ἑσθε τοῦ ἑσθι λέγει· Ἑκαταίος· Ἀνώνυμ. ἐν Κρα-  
μήρου Ἀνεκδ. τ. I. σ. 207.

ἑσθῶ (πρβλ. τοὺς ποιητ. τύπους ἑσθῶ, ἔδω, ὧν δ' δευτέρος εἶναι·  
ὁ ριζικός τύπος καὶ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται ὁ μέλλ. καὶ ὁ πρkm. τοῦ  
ἑσθῆω): παρκατ. ἡσθοντο Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 147: μέλλ. ἔδομαι  
(πρβλ. πίνω, μέλλ. πίνομαι) Ἥλ. Δ. 237, Ὀδ. Β. 123, Ἀττ.:  
τὸ ἔδομαι εἶναι μεταγεν. ἀν' οὐχ ἡμαρτιζόμενος τύπος, (προκατε-  
βῆται) Λουκ. Διάλειψις πρὸς Ἡσιόδ. 7, κτλ.: πρkm. ἐδῆδονα Ἀρι-  
στοφ. Ἰππ. 362, Ἀλεξίς ἐν Παννυχίδι 1. 2, Ξεν. ἐδῆδονα  
εὐρήται ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ Σπαριατ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλ. Ἑπιγρ.  
15: Ἑπικ. μετοχ. ἐδῆδώς, -ούτα, Ἥλ. Ρ. 542, Ὀμ. Ὑμν. εἰς  
Ἑρμ. 560: ὑπερσ. ἐδῆδονα Λουκ. Ὀνειρ. ἡ Ἀλεκτρ. 4: — Μέσ.  
ἑσθίομαι Ἰππ. 1128F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 11: ἀόρ. ἡδε-  
σάμην (κατ-) Γαλην. 5. 752. — Παθ. ἐσθίομαι Ὀδ. Δ. 318,  
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 42, 4, Λουκ.: ἀόρ. ἡδεσθην Ἰππ. 1. 686  
Kühn, Ἀριστ. Προβλ. 13. 6, 1, (ἀπ-, κατ-) Πλάτ. Κωμ. ἐν Σο-  
φισταῖς 5, ἐν «Εὐροταῖς» 8: πρkm. ἐδῆδεσμαι (κατ-) Πλάτ.  
Φαῖδρ. 110Ε, ἐδῆδεμαι (ἀπ-) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 22,  
Ἑπικ. γ' ἐνικ. ἐδῆδεται Ὀδ. Χ. 56. Ὁ ἀόρ. δ' σχηματίζεται  
ἐκ τῆς γ' ΦΑΓ, ἴδε φαγεῖν. (Περὶ τῆς βίτης ἴδε λ. ἔδω).  
Τρώω, Ὀμηρ. (μέλιστα ἐν Ὀδ.), κλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐσθιέμεν  
καὶ πινέμεν Ὀδ. Β. 305, Φ. 69· κρέα ἡσθιον Ὑ. 348· τὰ  
ἐσθιόντα, τὰ σέδακα, πλεῖστα... γὰρ τὰ ἐσθιόντα ἐν στρα-  
τιᾷ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐσθ. τι Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ.  
Σοφ. Ἀποσπ. 596 (ἐκ τίνος σατυρικοῦ δράματος), Εὐρ. Κύκλ. 233·  
ὡσαύτως, ἐσθ. τινός, τρώω ἐκ τίνος... Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 6, κτλ.:  
ἐπὶ θηρίων, κατατρώω, καταβροχθίζω, ἡσθίει δ' ὥστε λέγων ὀρε-  
σίτροφος Ὀδ. I. 292, πρβλ. Ἡσ. Θ. 524, 773, κτλ. — Παθ. οἶ-  
κος ἐσθιεται, δ' οἶκος ἡ περιουσία καταστρέφεται, Ὀδ. Δ. 318.

2) μεταφρ., πάντας πῦρ ἐσθίει, τὸ πῦρ καταναλίσκει  
πάντας, Ἥλ. Ψ. 182 ἐπὶ διαβρωτικῷ ἔλκους, ὡς ὁ ἔρπης (ἴδε τὴν

λέξιν), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 246· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἔλκεα ἐσθιό-  
μενα, ἐπὶ περιλασθέντων δριμέων ἔλκων, κτλ., Ἰππ. 1128F· ἐσθ.  
ἐαυτόν, κατατῆκεν, στενοχωρεῖν ἰώσ τοῦ Ὀμήρου, δν θυμὸν  
κατέδωκεν. Ἀριστοφ. Σο. 287· ἐσθ. τὴν χελύνην, δάκνειν τὸ  
χέλιος, αὐτόθι 1083· ἐσθ. τὴν καρδίαν Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2.  
12Ε. 3) δδόντες ἐσθιόμενοι, σεσηπότες, Θεοφρ. Χαρ. 21  
Schneid.

ἐσθλαί· ἐθύλινα παίγνια· Ἀμαθούσιοι· Ἡσύχ.

ἐσθλό-γαμος, ὁ, ὁ ἐλθὼν εἰς καλὸν γάμον, ὁ νυμφευθεὶς κα-  
λῶς, Ἰρηγ. Ναξ. τ. 2. σ. 78.

ἐσθλο-δότης, οὗ, ὁ, πάροχος ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, Μανέθων 2. 142,  
Συνεσ. Ὑμν. 4. 270.

ἐσθλός, ἡ, ὁν, Δωρ. ἐσλός, ἡ, ὁν· συγkr. καὶ ὑπερβ. -ότε-  
ρος, -ότατος· Ἀ. Θ. II. 9. 156., 6. 240. (Ἐκ τῆς √ΕΣ, εἰσιλ  
(ἐσιμ), κατὰ τὸν Κούρτ.· πρβλ. Σανσκρι. sal (ὦν, bonus), su- (εὐ),  
sv-aslis (εὐεστός). Ποιητ. ἐπίθ. = τῷ ἀγαθός, καλός εἰς τὸ εἶδος  
του, ἡ (ὡς συνήθως) ἐπὶ ἀρχηγῶν, ἡ καὶ ἐπὶ χοιροδόσκου, ὡς ἐν Ὀδ.  
O. 557 ἐπὶ ἵππων, Ἥλ. Β. 348· ἐσθλός ἐν τινὶ Ἥλ. O. 283· ἀκο-  
λούθως μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 106, κτλ.: — ἐντεῦθεν κατὰ πολ-  
λὰς σφάσεις, 1) ἐπὶ προσώπων, ἐκ τῆς κοινῆς παρὰ τοῖς ἀρ-  
χαιοτάτοις ιδέας περὶ ὑπεροχῆς καὶ ἐξοχότητος, ἀγαθός, γενναῖος,  
ἰσχυρός, Ὀμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἥλ. ὡσαύτως, ὀλβίος, πλούσιος, Ἥσ.  
Ἑργ. κ. Ἡμ. 212· καὶ ἀκολούθως, εὐγενής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ  
κακός (ἴδε ἐν λέξει ἀγαθός II), εἴτ' εὐγενής πέφυκας εἴτ'  
ἐσθλῶν κακῇ Σοφ. Ἀντ. 38· ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς δ' αὐτ. ἐν  
Φιλ. 96· ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων Εὐρύπ. Ἀνδρ. 772, κτλ.· πρβλ.  
Welcker ἐν προοίμ. Θεόγ. σ. XXII· ἐπὶ εὐγενῶν ἵππων, Ἥλ. Ψ.  
348.

2) ἐπὶ τοῦ νοῦ καὶ τῶν ιδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, νόος, μέ-  
νος, κλέος, κτλ., Ὀμ., καὶ συγk. παρ' Ἀττ.· ἐσθλ' ἀγορεύον-  
τες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδόμενοι Ὀδ. Ρ. 66· ἐσθλός ἐστὶς τινα,  
καλός, πιστός, Σοφ. Ἥλ. 24· τινὶ Ναυμάχιος 48. 3) ἐπὶ πραγ-  
μάτων, κτλ., φάρμακα, τεύχεα, κτήματα, κειμήλια, κτλ.,  
Ὀμ. καὶ Ἀττ. 4) εὐσίαν, αἰσός, καλός, τυχερός, ὀρνε-  
θες Ὀδ. Ω. 311· ὕπαρ Τ. 547· μοῖρα, γάμος, κτλ., Τραγ.

5) ὡς οὐσιαστ., ἐσθλά, τά, ἀγαθὰ (δηλ. πράγματα), πυρὴν  
ἡμυλκόμεν ἐσθλῶν Ὀδ. Κ. 523· εἴ τις ἐσθλὰ πέπαται  
Πινδ. II. 8. 103· — ἀλλὰ ἐσθλόν, τό, καλὴ τύχη, ἐντυχία, ἐν ἀντιθ.  
πρὸς τὸ κακόν, Ἥλ. Ω. 530· παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔσθηκεν  
Ὀδ. O. 488· ἐσθλὸν βαθὺ Πινδ. O. 12. 17.

6) ἐσθλόν  
[ἔστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι καλόν, συμπερὶν να... Ἥλ. Ω. 301 —  
Ποιητικῇ λέξει ἡ χρεῖται καὶ ὁ Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2. 441B,  
Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 19 (ἐν ἴων. ἐτα-  
λέει), κτλ.

ἐσθλότης, ἡτος, ἡ, ἀγαθότης, καλωσύνη, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ.  
2. 441B.

ἑσθος, εως, τό, σπάν. τύπος ἀντί τοῦ ἑσθημα, Ἥλ. Ω. 94,  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 940· τὸ ἑσθος (μετὰ χασμαδῶς, ἐπειδὴ τὸ πάλαι  
εἶχε ἰλαγμα καὶ ἡ λέξ.) λεγόμενον ὑπὸ Λάκωνος ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1096·  
πρβλ. τοὺς τύπους βέστον, γαστήρα ἐν τῷ Μεγ. Ἑτυμ. καὶ Ἡσύχ.

ἑσθ' ὅτε, ἀντί ἑστίν ὅτε, Λατ. est quum, ἀπὸ καιροῦ εἰς  
καιρὸν, κάποτε ἐσχηματισμένον ὡς τὸ ἐνίοτε, μετ' ὀριστ., Ξεν.  
Κύρ. 3. 1, 20, πρβλ. Θεόφρ. 25. 26· ἐσθ' ὅτε .., ὅτε .. Σοφ.  
Αἰ. 56, κέει.

ἑσθω, Ἑπικ. ἀπαρ. ἐσθιέμεναι: παρκατ. ἡσθον, Ὀδ., Μάτρων  
παρ' Ἀθην. 137B: — ποιητ. τύπος τοῦ ἐσθῆω, τρώω, ἐσθιειν καὶ  
πίνειν Ὀδ. Ε. 197, πρβλ. Η. 220· ἐσθουσαι βάλανον, ἐπὶ ζώων,  
καταβροχθίζουσαι, Ν. 409· ἐσθιέμεναι κειμήλιά τε πρόδασιν τε,  
δ' ἐστὶ καταβροχθίσαι πᾶσαν τὴν περιουσίαν ἀκλήτων τε καὶ κινή-  
την, Β. 75· ἐπὶ ζώων, τρέφομαι· ἐκ τίνος, τρώω τι, Ἥλ. Ω. 415,  
Ὀδ. Ν. 409: — ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1597· Ἀρχιππ.  
ἐν Ἰγθύσιον 7 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Φιλίππιδος ἐν Ἀργυρίου Ἀρα-  
νισμῷ 1. 5, Μάτρων ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Ἀθην. 597A· σπάν. παρὰ  
πεζογράφους, Πλούτ. 2. 101D, Ἑβδ. (Λευ. ΙΖ', 10, 13, 18'. 27).

ἑσία, ἡ, ἴδε ἐσσία.

ἑσία, ἡ, (ἔθιμι) ἀποστολή, πρεσβεῖα, Σουίδ, κλ., πρβλ. ἐξ-εσῆ.

ἐσιάλλοντι (Βοιωτ.)· ἐκτείνουσιν, ἐκπέμπουσιν· Ἡσύχ.

ἐσιέμεναι, θηλ. πληθ. μετοχ. ἐνεστ. μέσ. τοῦ εἰσῆμι, Ὀδ.  
Χ. 470.

ἐσινέομαι, εἰσίνεσθαι, ἴδε εἰσινέομαι, εἰσίνεσθαι.  
ἐσίμεν (= εἰσέναι, εἰσέναι), Ἑπιγρ. Ρόδου ἐν Bilioti et  
Cottret l'île de Rhodes σ. 390.

ἑσις, εως, ἡ, (ἔθιμι) ἀφρασίς, Ἑτυμολ. Μ. 469. 49. 2)  
(ἔθιμι) ὁρμή, μόνον παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 411D, 420A· ἀλλὰ τὸ  
σύνθετον ἑφασίς εὐφραίνεται πολλὰχού.

II. (ἔζω) τὸ καθέζε-  
σθαι, κάθισμα, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 535. 20.

ἐσιτήριον· τὸ ἐν μέσῳ αὐλήμα· Ἡσύχ.

ἐσκαταβαίνω, ἴδε εἰσκαταβαίνω.

ἐσκάθεστο, μέσ. ἀόρ. δ' τοῦ εἰσκατατίθηναι, Ἡσ. Θεογον.

840, 899.

ἔσκε, Ἑπικ. καὶ ἴων. ἀντί τοῦ ἔην, γ' ἐνικ. παρκατ. τοῦ εἰμῆ,



ἑσπεμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., μετὰ περισκέψεως, Διημ. 749. 8. ἑσκηδεκάτη (= ἑκκαίδεκάτη, ἢ μᾶλλον ἑκκαίδεκάτη), Ἑπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ Δ., σ. 210. ἑσκήχρηται, δανείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ἑπιγρ. Θεσσ. 1557.

ἑσκλητεῖν = εἰσάγειν Ἡούχ. ἑσκλητα, ἀμετάβ. πρkm., τοῦ σκέλλω. ἑσκλησία, ἡ, (= ἑκκλησία) Ἑπιγρ. Ἐλευθερναίων Κρητῶν ἐν Τῷ L. et W. 71.

ἑσκλητος ἢ ἑσκλητός, ἡ, μικρά συνέλευσις (τεχνικός ὄρος), ἔδοξε τὰ ἄλλα καθάπερ τὰ ἑσκλητῶ καὶ τὰ βουλὰ Ἑπιγρ. Ρηγ. IG. Sic. et Il. 612 = Ditt. S. II. 251. — Καθ' Ἡούχ. : ὅ τῶν ἐξόντων συλλήροισι ἐν Συρακούσας, πρὸς Valck. ἐν Πρὸδ. 7. 8, καὶ ἴδε ἑκκλητος II.

ἑσκομιδῇ, ἑσκομίζω, ἴδε εἰσκομιδῇ, εἰσκομίζω.

ἑσκον, Ἑπικ. καὶ Ἰων. παρ. τοῦ εἰμι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν II. 153. Ἰλιον σκην. ἐν τῷ γ' πρὸς ἑσκέ, οὐδέποτε ἐν τῷ δ' ἑσκες.

ἑσκοπημένως, ἐπίρρ. = ἑσπεμμένως, Θεόδ. Πρὸδ. σ. 177.

ἑσλειανάτω (= ἑκλειανάτω;), Νικαρέτα τὰς οὐπεραμερίας Ἑπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βωιωτ. Bull. d. cor. hell. III. σ. 465. πρὸς Κορυμαγιού. Συ. αγωγ. λέξ. ἀθη. ἐν τόκῳ.

ἑσλός, Δωρ. ἀντὶ ἐσθλός δ' ἴδε.

ἑσμάχ, τό, = μάχος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 254.

ἑσμασόμενος = ἐμασθόμενος, Ἡούχ.

ἑσματευόμενον = ἐματευόμενον, ἐρευνῶντα, κακοπαθούντα (κατωθ-)

Ἡούχ.

ἑσμίον, ἀντιστοίχον Ἡούχ.

ἑσμών (Βωιωτ.) = ἐσπεμμένως Ἡούχ.

ἑσμός, (συγλ. ἑσμός, ὁμοί. ἢ ῥίμα εἶναι Ἑδ. ἔξομαι, ἴδε Δίσχυλ. IX. 684, πρὸς ἀφασμὸς), δ, πᾶν τὸ ἀφρόνως, ἐξομῶν, ἀναδύσας, Λατ. scaturigo. ἴδως σαφῶς μελισσῶν, Θεόδ. 5. 114, Πλάτ. Νόμ. 708B, Ξεν. Ἰλλ. 3. 2, 28; σπηκῶν, καθ' ἑσμούς, κατὰ σπηκῆ, Ἀριστοφ. Σπ. 1107. 2) πλῆθος ἢ ἀγέλη, ἑσμός ὕδρις, ἐπὶ ἀνθρώπων, Δίσχυλ. IX. 31 ἑσμός ὡς πελειᾶδων ἐξεσθε αὐτοὶ 223; γυναικῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 353, κτλ. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἑσμοὶ γάλακτος, ῥυάκας γάλακτος, Εὐρ. Βίχ. 710. ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl. προσέτι, ἑσμός μελίσης γλυκύς, ὅ ἐστι μέλι, Ἑπικ. ἐν Ἀντιστολέρῳ 1, πρὸς Σοφ. O. K. 481, Ἑρμάννου Πονημάτ. 2, 252; ὡσαύτως, ἑσμοὶ νούσων Δίσχυλ. IX. 684 λόγων Πλάτ. Πολ. 450B, — Πρὸς καὶ Ἡούχ.

ἑσμο-τόκος, ον, παρὰ γυναικῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239.

ἑσμο-φύλαξ, ἄκος, δ, φύλαξ μελισσῶν, Γεωπ. 15. 2, 9.

ἑσο (Βωιωτ.) = ἐξ ὅσων Ἡούχ.

ἑσόδδην, ἐπίρρ. ἴδε ὅδδην.

ἑσοδημένος, Ἑπιγρ. ἀντὶ σεσοδημένως, ἑσοδημένως καὶ

ταράχῳδως Ἀντόλλ. ἐν Matth. Med. σ. 281.

ἑσοδός, ἐσοικέω, κτλ., ἴδε εἰσοπτρον, εἰσοικέω.

ἑσοπος κήπου, ἴδως εἰσοδός κήπου, Ἑπιγρ. Σόλων Κιλικίας, L. et W. 4473.

ἑσοπτερίζομαι = κατοπτερίζομαι, Ἰαμβλ. Πρὸτρ. 107. 26, 120. 3.

ἑσοπτρον, ἐσοράω, ἴδε εἰσοπτρον, εἰσοράω.

ἑσοῦ (= σοῦ), γεν. πᾶσι προσώπ. ἄντων, πᾶρ' ἑσοῦ Ἑπιγρ. Αἰγυπτίου CIG. 4866 = Rev. arch. 1865, I. σ. 428 μετ' ἑσοῦ Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Στὸν Μεσ. βιβλ. VI. σ. 11.

ἑσοῦμαι, Δωρ. ἀντὶ ἑσομαι, μέλλω τοῦ εἰμι.

ἑσοχάδες, ὡν, αἰ, (εἰσέχω) ἐσωτερικὰ αἰμορροΐδες, κοινῶς ἑσοχάδες, Γαλην. 2. σ. 449. 19 καὶ 21, κτλ., πρὸς ἐσοχάδες.

ἑσπάρειος (= ἑσπερίος), Ἑπιγρ. Ναυπάκτου, Ἑποικ. Δορ. γρμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. σ. 10.

ἑσπαρμένως, ἐσπαράδην Ἡούχ.

ἑσπέρα, Ἰων. -ἔρη, ἡ, Λατ. vespera, κτλ. ὁγλ. τοῦ ἑσπερος.

I. (ἔξυπακ. ὥρα), ἑσπέρα, «βράδυ» (παρ' Ὁμ. ἑσπερος),

Ἡρόδοτ. 1. 142; Πίνδαρ. κτλ. ἑσπεράς, κατὰ τὴν ἑσπέραν τὸ

«βράδυ», Πίνδ. II. 4. 70, Εὐπολ. ἐν Ἀδῇ 28, Πλάτ. κτλ. τῆς

ἑσπέρας Ἀλεξ. ἐν Ἀλέξει 3. 8 ὡσαύτως, ἑσπέρην Ἰππ. 644.

25 ὅπερ ἑσπεράς ἐν ὅδῳ Θούκ. 3. 112 ἀνατολήν ποιέσθαι

ἀφ' ἑσπ. Ἀριστ. Μετὰρ. 1. 7. 12 ἑφ' ἑσπεράς Meineke Κωμ.

Ἀποσπ. 5. σ. 52 οὕτως, ἀκρα οὖν ἑσπερά Πίνδ. II. 1. 18

πρὸς ἑσπερά Ἀριστ. Σπ. 1085 εἰς ἡ πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸ

«βράδυ», Πλάτ. Συμπ. 223D, Ξεν. Ἰλλ. 1. 1. 30 ἑπείδῃ ἑσπέρα

ἦν Πλάτ. Συμπ. 220C ἐπεὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν Ξεν. Ἰλλ. 4. 3,

22 ἑσπεράς γιγνόμενης Πλάτ. Πολ. 621A περὶ ἑσπ. βα-

θεῖαν, ἀρὰ τὸ «βράδυ», Πλούτ. 2. 179D — μετὰ, ὁ βίος ἑσπε-

ραν ἀγεί, κλίνει πρὸς τὸ τέλος τοῦ, Ἀλεξ. ἐν Τίτῳ 3 βίου ἑσπ.

παρ' Ἀριστ. ἐν Ποικτ. 21. 13 — ἐν τῷ πηλ. αἰ. ἑσπερίνη ὥρα,

Dissen. ἐν Πίνδ. 1. 744.

II. (ἔξυπακ. χώρα), τὸ πρὸς δύ-

ομάς μέρος τοῦ κόσμου, ἡ πρὸς δύμας, Λατ. occidentis, ὡς τὸ Γερμ.

Abend, πρὸς ἑσπέραν Εὐρ. Ὀρ. 1260 πλεονέστερον, ἡ πρὸς

ἑσπέρην χώραν Ἡρόδ. 1. 82 τὸ πρὸς ἑσπέρης δ' αὐτ. 8. 130

οὕτω, τὰ πρὸς ἑσπέραν Θουκ. 6. 2

ἑσπεράτος, α, ον, ἑσπερίος, ἑσπερινός, ἑσπεράια ὥρα Θ.

Στουδ. σ. 896, ἐκδ. Ml.

ἑσπερία (ἔξυπακ. χθών), ἡ πρὸς δυσμάς τῆς Ἑλλάδος χώρα,

ἡ Ἰσπρία, Διον. Ἀλ. 1. 35, 49: — ἡ Ἰσπανία, ἡ Ἰσπανία χώρα; ἡ

καὶ Ἰσθρία καὶ ἑσπερία Σουδ.

ἑσπερίζω, τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ, ἡ δειρνομαι τὴν

ἑσπέραν μετὰ τινος, ἤρχοντο οὖν οἱ ἔξοι καὶ ἑσπερίζον μετ'

αὐτῶν (ἑσπερίζον = ἡσπερίζον) Δωρδ. 1741C.

ἑσπερίθην, ἐξ ἑσπεράς, Γεωργ. Παχυμ. Ἀδρ. Παλ. σ. 212C.

ἑσπερικός, ἡ, ὡν, ὁ τῆς ἑσπεράς, τῆς δύσεως, μῆλον ἑσπερι-

κόν, παρὰ τοῖς Λέβυσι, = κίτρινον, Ἰδωκ. παρ' Ἀθην. 83C.

ἑσπερινός, ἡ, ὡν, = τὸ ἐοικ. Ξεν. Λακ. 12. 6. — ἡ ἑσπερινή

θυσία Ἑδ. (Δευ. ΚΓ. 5, κλ.) ἑσπερινή εὐχὴ Βασιλ. IX. 497C

σύναις Θεοφίλ. Ἀλ. 33B. 2) ὡς οὐσ., ἡ ἑσπερινός (ἔξυ-

πνος) Γρηγόρι. 616B. — Ἐν τῇ Αἰτιουργικῇ μέγας ἑσπερινός,

καθ' ὃν τελεῖται καὶ εἰσοδός καὶ μικρὸς ἑσπερινός δ' συνήθης.

ἑσπερίος, α, ον, καὶ ος, ον, Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 395 (ἑσπερος):

ἀντίθ. τῷ ἡῶτος, ἑῶος. I. ἐπὶ χρόνῳ, πρὸς ἑσπέραν, κατὰ

τὸ βράδυ, τὴν ἑσπέραν, Ὁμ. ἴδως ἐν τῇ Ὀδ., κατὰ τὸ πλείστον

μετὰ βήματος, ἑσπερίος δ' εἰς ἄστυ, κάτειμι Ὀδ. O. 505

ἑσπερίος ἦλθεν I. 336 ἑσπερίους ἀγέρεσθαι ἀνύγει B. 385

ἀπονέσθαι ἑσπ. I. 452, πρὸς B. 357, E. 344 ἑσπ. φλέγεν

Πίνδ. N. 6. 66: — ἑσπερίῳ (δηλ. ὥραις), κατὰ τὰς ἑσπερινὰς

ὥρας, Ὀπκ. Κυν. 1. 138, Μανέθων 2. 422 ἄχρι ἑσπερίου (ἔξυ-

πας) χρόνου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 34, 1 — περὶ τοῦ ἑσπ. αἰοῖσι,

ἴδε ἐν λέξ. ὁποκουρίζομαι. II. ἐπὶ τόπων, ὁ πρὸς δυσμάς,

δυτικὸς, Λατ. occidentalis, πρὸς ἑσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ.

H. 29, πρὸς Εὐρ. ἐν ὧν ἄνω. Ἐριφοὶ Θεόδ. 7. 53 ἄλς Ἀρατ.

407, πρὸς Καλλ. Ἀποσπ. 443 τὰ ἑσπ., τὰ δυσμικὰ μέρη, Θουκ.

6. 2, Πλούτ. Ἀγνῶν. 30 ἄφ' ἑσπερίης (ἔξυπακ. χώρας), ἐκ δυ-

ομῶν, Σουλ. Ἑπιγρ. 6012c.

ἑσπερίς, ἴδως, ἀνώμαλ. ἡλ. τοῦ ἑσπερίος, δυσμική, δυτική,

Διον. II. 563. II. ὡς οὐσ., ἄνθος εἰς εὐωδίαν τὴν ἑσπέραν,

ἴδως τὸ κοινὸς λεγόμενον «μανουσάκτι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17,

3. 2) ὡς ὄνομα κύριον, ἑσπερίδες, αἱ θυγατέρες τῆς Νυκτός, περὶ

ὧν ἐμυθολογεῖτο διὰ κατὰ τὸν ἐπὶ τινος νήσου τοῦ Ὀλειαίου πρὸς τὴν

ἑσπέραν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ ἐφύλαττον τὸν περιτρήμον κήπον τῶν

χρυσῶν μήλων, Ἡρόδ. Θ. 215. 518: — ἐπιστεμετο δὲ διὰ ἥσαν τρεῖς

τὸν ἀριθμὸν, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐν Θεογονίᾳ 275 νόθου στίχου τοῦ Πρὸ-

δου, κατὰ τὸν Διόδ. (4. 27), ἥσαν θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος, καὶ ἐπὶ τὰς

τὸν ἀριθμὸν. 3) αἱ ἑσπ. νῆσοι, παρὰ Στράβ. 150, = αἱ

Μακάρον νῆσοι — παρὰ Διόδ. II. 563; = αἱ Καρσίτεραιδες.

ἑσπερίαια, τό, (ἑσπερίζω) = δειπνον, Φιλίμ. παρ' Ἀθην. II. D.

ἑσπερίτης, ον, ὁ, ἡλ. ἑσπερίτης, ἴδως, δυσμικός, Σουδ.

ἑσπερόθεν, Ἑπιγρ., ἐκ δυσμῶν, Ἀρατ. 891.

ἑσπερος, ον, (ἴδε ἐν τῷ), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑσπέραν, ἑσπερι-

νός, ἑσπ. ἀστήρ, ὁ «ἑσπερινός», Ἰλ. X. 318 ἀντίθ. τῷ ἑῶος

ἀστήρ, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. II. 7. 670 ὡσαύτως ὡς οὐσισσι, ἀνευ τοῦ

ἀστήρ, λαμπρὸν ἑσπερόν φάος Εὐρ. Ἰων. 1149, Βίων 16. 1

ἴδως ἐπὶ τοῦ πλάνητος Ἀφροδίτης, Τιμ. Δοκρ. 97A, Κικ. N. D.

2. 20 πρὸς φωσφόρος ὡσαύτως ἑσπερον.. σελάνας ἐρατὸν

φάος Πίνδ. 10. 90 (ἴδε τὴν λ. λαμπήρ), ἑσπ. θεός, ὁ θεὸς τοῦ

σκότους, δηλ. ὁ Ἀδης ἡ δ' Ὀθνακος, Σοφ. O. T. 178; — ὡσαύτως

ὡς τὸ ἑσπερίος, συνδυαζόμενον μετὰ βήματος, Ὁμ. Ψαν. 19. 14,

Τιμ. Δοκρ. 96E πρὸς ἑσπερος, Ὁμ. Ψαν. 19. 14, 178; — ὡσαύτως

ἑσπέρα, «βράδυ» (ἴδε ἑσπέρα), ἐπὶ ἑσπερος ἦλθεν Ὀδ. A. 423

μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν, περιέμενον ἡ ἐπὶ ὅλῃ ἡ ἑσπέρα,

Δ. 786, πρὸς Σ. 305, 306 ποτὶ ἑσπερον, πρὸς ἑσπέραν, «πρὸς

τὸ βράδυ», Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 550 ὡσαύτως ἑσπερον γεν, πηλ., ποτὶ

ἑσπερα Ὀδ. P. 191 ὡσαύτως, ἡ ἑσπερος Ἀπρὸς, Ρόδ. Δ. 1290:

μετὰ, ἐπὶ ἡλικίας, τί δὲ ἑσπερός ἐστὶ γυναικῶν Ἀ. θ. II. 5.

233. II. ὁ πρὸς δυσμάς, τόποι Δίσχυλ. Ἰπρ. 348 ἀγκῶνες

Σοφ. Αἰ. 805 ἑσπερος γῆ, ἡ πρὸς δυσμάς ὡσαύτως ἀνευ τοῦ γῆ,

ἀφ' ἑσπερόν Καλλ. εἰς Ἀλ. 174 πρὸς ἑσπερον ἡ -ου Διον. II.

280, 335. (Κατ' ἀρχὰς εἶχε F, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν μηχανοευρέ-

των Ὀμηρικῶν χωρίων) ἑσπερε ἀπαγὰς ἐν τοῖς ποιήμασι τῆς

Σαπφούς 45 Αhr. πρὸς Σανσφρ. varialis (νύξ), ἴδως ἐκ τοῦ vas

(καλύπτειν) οὕτω vesper εἶναι ὁ παλαιὸς Ἀφριν. εὐπος: τὸ δὲ

hesperus παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. Πρὸς ἑσπερίους.

ἑσπευόμενως, Ἑπιγρ. (σπεύδω), μετὰ σπουδῆς, ταχέως, Διον.

Ἀλ. π. Διμοσθ. 54.

ἑσπεφράναι, ἀπαρεμψ. ἀπαντῶν ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 6,

3; κατὰ τὸ φαινόμενον = εἰσφρεῖν ἢ εἰσφείρειν, πρὸς π. Ζ. Γεν.

1. 15. 3.

ἑσπόμεναι, μεταγιν. Ἑπικ. τύπος τοῦ ἑσπόμεναι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.

1607, Διον. II. 436, 1140, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 141, κτλ. ἑσπόμεναι εἶναι

διὰ γρ. ἀντὶ ἔρχεται ἐν Ὀδ. Δ. 826, ἣν ἀπεδείξαντο ὁ Wolf

καὶ ὁ Spitzn.

ἑσπόμεν, ἀπαρ. σπένθαι, ἀορ. δ' τοῦ ἑσπόμεναι.











ἴμν. εἰς Ἑρμ. 411: ἐπίρρ. -ως, διαφόρως, Θωμ. Μ. ἐν λ. περιβάλλω.

ἐστρατόωντο, ἴδε στρατόμαι.

ἑσπέρηνες: «Σειρήνες» Ἡούχ.

ἐσ-τρίς (ἐς τρίς), = τρίς, τρεῖς φορές, Πινδ. Ο. 2.123, Π. 4.108.

ἐστρωμένους, μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ στορέννυμι, «στρωμένους» Ὀμ. ἴμν. εἰς Ἄρρ. 159.

ἐστώ, οὗς, ἡ, δωρικ. ἀντί οὐσία, ἀντιθ. τῷ μορφή, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1.714. (Ἐκ τοῦ εἰμί, ἐστί· πρβλ. ἀπειστώ, εὐεστώ, κακεστώ, Σανσκρ. sv-astis), Ἡούχ.

ἐστωρ, ορος, ὁ, πᾶσθαλος ἐνιέμενος, ἐμβολόμενος τῷ ῥυμῷ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἑστορί βάλλον, ἐπέβαλον δὲ τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότες πασάλοι τὸν κρίκον· (Θ. Γαζής), πῖθ. ὅπως δὲ ῥυμῶνται δι' αὐτοῦ αἱ ἐσωτερικαὶ ἡνίκαι, Ἰλ. Ω. 272; πρβλ. Ἀρ. Ἀ. 2. 3.13, Πλούτ. Ἀλξ. 18. Παρ' Ὀμ. ἐνθ' ἄνωτ., τὸ ἐκτωρ (ἐκ τοῦ ἐχῶ), οἷον ὁ ἐχέτωρ, ὁ κρατῶν, εἶναι κατὰ τὸν Σχολ. διάφ. γραφή. — Πρβλ. καὶ Ἡούχ.

ἐσύντηκεν, ἄρ. α' μετὰ διπλῆς αὐξήσ. τοῦ συνήμκε.

ἐσ-ύστερον, Ἐπίρρ. ἀντί τοῦ ἐς ὑστερον, μετὰ ταῦτα, Ὀδ. Μ. 126 (ἔνθα νῦν γράζεται διηρημένος ἐς ὑστερον), Ἠρόδ. 5. 41.

ἐσφαλᾶ, (ὡς λέγονται καὶ νῦν) Ἀωρ. ἀντί ἐσφαλᾶ, ἄρ. α' τοῦ σφάλλω, Πινδ. Ο. 2.145, κ. ἄλλ.

ἐσφαλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., ὡς καὶ νῦν, κατὰ λάθος, κακῶς, Ἀνθ. Π. 15. 38.

ἐσφέρω, ἐσφορά, ἴδε εἰσφέρω, εἰσφορά.

ἐσφάλας, εως, ἡ, πρὸς τὰ ἐσω πείσις, Ἰππ. 899F.

ἐσφάλα, πείχω πρὸς τὰ ἐσω, Ἰππ. 899F. ἐν τῷ παθ.

ἐσφάζουσιν, Ἀλξ. ἀνδρέων. ἀντί ἐσφάζω, Ἀνθ. 21.

ἐσχαμεν (= ἐσχομεν), Pap. du Louvre 17. 24.

ἐσχάρα, Ἰωνικ. ἄρῃ [ᾱ]. ἡ, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἐσχαρόφιν (ἀπ' ἐσχ.- Ὀδ. Η. 169) ἐπ' ἐσχ.- Ε. 59, Τ. 389). Ὁ τόπος ἐφ' ᾧ τὸ πῦρ καίεται, ἐστία, «γωνία», Ὀμ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, ἐκάθ' ὃ πλῆστον τῆς ἐστίας, Ὀδ. Ζ. 52· ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐτῇ αὐτῇ 305· ὡς τόπος ἐφ' ᾧ ἐστὶν πυρὸς, ἔθα κατέφευγον οἱ ἱκέται ζητοῦντες ἄστυον, καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, παρὰ τὴν ἐστίαν (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ), Ὀδ. Η. 153, πρβλ. 160, 169, Τ. 389· ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν φαγητῶν, Υ. 123· πρὸς καυσὶν εὐδωδῶν ξύλων ἡ θυμιατήριον, Ε. 59· ἐνίοτε δὲ ἦτο κινήτη, εἶδος πυραύνου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 888, Σρ. 938· πρβλ. Πολύδ. Γ. 94, 95, Βεκκίριον Χαρίκλ. 1 σ. 205. 2) Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, πυρὰ στρατευμάτων ἐν καιρῷ πολέμου, Ἰλ. Κ. 418.

III. θυτική ἐσχάρα, βωμὸς πρὸς πρόσφορὰν ὀλοκαυτωμάτων, διακρινομένη ὅμως ἀπὸ τοῦ γενικωτέρου βωμὸς, ὡς τὸ Λατ. altare ὁπὸ τοῦ aia· βωμὸς ἱσπίδος· (Ἀπολλ. Λεξ.), βωμοῦ δὲ διαφέρει ἐσχάρα, καθότι ὁ μὲν ὑπερέστηκεν, ἡ δὲ πρὸς γείους ἐστὶ (Εὐστ. 1575. 40), Ὀδ. Σ. 420, ἴδε Σοφ. Ἀντ. 1016· πρὸς ἐσχάραν Φοῖβου Διόχου. Πέρσ. 205· ἐπ' ἐσχάρα πυρὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 108· ἡμέτερος ἐπ' ἐσχάρας αὐτῶν 806· Πυθική, Διός, θεῶν Εὐρ. Ἀνθρ. 1241. 41, κτλ., πρβλ. Δημ. 1385. 2· ἐνίοτε κινήτη, καὶ πῦρ ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλῃς ἄνδρες ἐπίπτον ῥέροντες Σεν. Κύρ. 8. 3, 12, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 202B· ἐσχ. βωμιαῖος Σοφ. Ἀποσπ. 36· βώμιος Εὐρ. Φοῖν. 274.

III. μέσον πρὸς παραγωγήν πυρὸς, οἷον ἐν τῇ ξύλῳ, προσάναμμα, «ἀσπίς», κτλ., ὡς τὸ πυρεῖον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5, 7, περὶ Πυρὸς 64.

IV. πᾶσα βᾶσις, ἐφ' ἣς στρεφεται τι, ὡς τὸ βωμὸς, Vitruv. 10. 11, 9.

V. παρ' Ἰατρ. ἐσχαρώμα, «κακάδι», ὅπερ σχηματίζεται ἐπὶ καυτηριασθέντος ἔλκου, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 788, κτλ., Πλάτ. Κριμ. ἐν Ἀδλ. 2, Ἀριστ. Προβλ. 1. 32, πρβλ. Ἀρποκρ., Σουῖδ., καὶ Ἡούχ. ἐν λέξει.

IV. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον ὡς καὶ νῦν, ἐσχαρήν κρηττόκον Ἀνθ. Π. 101· πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ.

VII. ἐν τῷ πληθ., = τὰ χεῖλη τῶν γυναικείων αἰθρῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1283 (1286), Σουῖδ.

ἐσχαρεὺς, εως, ὁ, ὁ ἐν τῷ πλοίῳ μάγειρος, Πολύδ. Α'. 95, Θεμίστ. 195B.

ἐσχαρεών, ὄνος, ὁ, = ἐσχάρα I, Θεόκρ. 24. 48, Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἐσχαρίον, τό, ὑποκρ. τοῦ ἐσχάροι 1) πύραυλον. Τουρκ. «μαγκάλι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435. 2) μέρος ἐφ' οὗ ἵσταται τις ἡ στρεφίζεται, βᾶσις, Πολύδ. 9. 41, 4, Διόδ. 20. 91. 3) «Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχαρίον παραγῶγας οἶδε, δι' οὗ καθέλικονται νῆες εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθιρούσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναι φησι» (Εὐστ. 1575. 45)· κοινῶς «σκάρα», καθελικύσθη δὲ (ἡ ναὺς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρίου τινὸς κτλ. Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 204C.

4) ἐσχάρα, ἔλκος ἐν καύσεως, Ὀρεῖβ. 192 Mai. — Καθ' Ἡούχ.: «ἐσχαρίον· κοῖλον θυμιατήριον».

ἐσχαρίος, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, τὴν ἐστίαν ἢ κατάλληλος δι' αὐτήν, πῦρ Ἀνθ. Π. 7. 210.

ἐσχαρίς, ἴδος, ἡ, μικρὸν πύραυλον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435 Ἀλξ. ἐν Φιλοκῶ 1, Πλούτ. Κράσ. 16, κτλ. ἐσχ. χρυσή Σουλ. Ἐπιγρ. 2859· εἶδος σπανίῳ ἐν χρήσει πρὸς ἀλιεῖαν κατὰ τὴν

νύκτα, «πυροφάνι», τῆς πρώρας τῶν σκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς Διῶ. π. Ζ. 2. 8, ἴδε τὴν λ. ἑνός III. ἐσχαρίτης, (δηλ. ἄρτος), ὁ, ἄρτος, ὠπτημένος ἐπὶ ἐσχάρας, Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτογράφῳ» 2, Κρόνυλος ἐν «Ἀπαγομένῳ» 2. — Καθ' Ἡούχ.: «ἐσχαρίτης» ἄρτος ἐγχευτός.

ἐσχαρό-πεπτος, ὄν, ὠπτηθὲς ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἰππ. 1136C (κατὰ Passov. ἀντί ἐσχαρόπεπος).

ἐσχαρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὁ αὐτὸς καὶ κύριος, ἴδε Ἀρχιππὸν ἐν «Ἰχθυοῖς» 5, Μνησίμαχος ἐν «Ἰπποτρόφῳ» 1. 44· «ὅταν δὲ πλατέων (ἰχθύων) βούλῳ τεθῶν, ψήρεται, ἐσχαρόν, ὃν καλοῦσι καὶ κύριν· Ἀδριανὸν παρ' Ἀθην. 330A· ὁ Κόραξ ἐν σῆμ. εἰς Ξενοκρ. σ. 186 μνήμονευσεν τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἀθην. ἐπάγεται: «ὅστι δὲ καὶ ὁ ἐσχαρος, ὡς γούν εἰκάζει ὁ Ροῦδελέτος (παρὰ τῷ Γεσνήρ. Περὶ ἐνὺδρ. σ. 785), βουγλώττου εἶδος τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν Pergouse».

ἐσχαρόφιν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἐνικ. ἀρίμου. τοῦ ἐσχάρα.

ἐσχαρώμα, κάμνω νὰ σχηματισθῇ ἐσχάρα, «κακάδι» ἐπὶ αἰοιφῶν, φαρμάκῳ χρῆσθαι τῶν ἡρέμα ἐσχαροῦντων Ὀρεῖβάσ. 186 Mai. — παθ., ῥυπαρὰ ἔλκη καὶ ἐσχαρωμένα (γράφ. ἡσχ-) Διοσκ. 169 (172).

ἐσχαρόδης, ες, (ἐσχάρα ν.) ὁμοίος πρὸς ἐσχάραν σχηματισθεῖσαν ἐκ καυτηριασέως, Πολύδ. Δ', 204, Γαλην. τ. 14. σ. 777, 9, καὶ τ. 19. σ. 442, 3.

ἐσχαρώμα, τό, «κακάδι», Ἰππιατρ. σ. 210, 211.

ἐσχαρώσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἐσχάρας, «κακάδι», Ἀριστ. Προβλ. 1. 33.

ἐσχαρωτικός, ἡ, ὄν, ἐπὶ φαρμάκῳ, τὸ ἔχον τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἔλκου νὰ σχηματίζῃ ἐσχάραν, «κακάδι», Διοσκ. 2. 83, 5. 132 (133).

ἐσχατάω, (ἐσχατος) μένω ἐσχατός, Ὀμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., εἰ τινα πουδῶν ἔλοι ἐσχατόωντα, ὅστατος ὑπολειπόμενος, Ἰλ. Κ. 206· ἐπὶ πόλεως, Ἀθηγόνα τ' ἐσχατοῦσαν, «τὴν ἐν τοῖς ἐσχατοῖς μέρεσι τῆς Βοιωτίας κειμένην» (Σχολ.), Β. 508, Μύρσιος ἐσχατοῦσα αὐτῇ 616· ἀφ' ἐσπερον ἐσχατόωντος, ἀπὸ τῆς ἐσχατῆς δύσεως, Καλλιξ. εἰς Δηλ. 174· κάρηνον ἐσχατ., τὸ βρέγμα, Ἀρατ. 207: — μετὰ ῥήματος, τεχθῆσεται ἐσχατόωσα, ἐπὶ τέλους, Μανέθων 4. 459.

ἐσχατεύω, τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, τὰ ἄκρα αὐτῶν, δηλ. οἱ κλώνες, οἱ πτόροι ἢ ἀκρομένους, Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 5. 1, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 366B· εἶμαι εἰς τὸ ἐσχατον μέρος τόπου τινός, εἰς τὴν ἄκραν, ἐσχατεύουσα (ἡ Τριφυλία) τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς τὰς χειμερινὰς δύσεις, Πολύδ. 4. 77, 8.

ἐσχατιά, Ἰων. ἰή, ἡ, (ἐσχατος) τὸ ἐσχατον μέρος, ἄκρα, ὄριον, ἴδιος τόπου τινός, Ὀμ., Πρὸδ., καὶ Ἀττ., ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ἐπὶ τῶν ἐσχατῶν μερῶν τῆς νήσου, Ὀδ. Ε. 238· ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἀγροῦ, Δ. 517, Ε. 489· καὶ ἀπλῶς, ἐπ' ἐσχατιῇ ἡ-ῆς, ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ τῆς ἀκτῆς, I. 182, 180· ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, «ἀπλῶς ἐσχατία τὸ πᾶν λιμένος ἄκρον μεθ' ὃ ἡ θάλασσα» (Σχολ.), Β. 391, Κ. 96· ἐσχατιῇ πολέμου, κατὰ τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, Ἰλ. Α. 524, Υ. 328· ἐσχατιῇ, ἐν τῷ κατωτάτῳ μέρει [τῆς ἐπικηδείου πυρῆς], Ἰλ. Ψ. 242· ἐσχατιαῖς, ἀντί ἐν ἐσχ., κατὰ τὰ περίε ἄκρα, Σοφοκλ. Φιλ. 144: — μεταφ., τὸ ἐσχατον. ὕψιστον σημεῖον, ἔλκος πρὸς ἐσχατίαν Πινδ. I. 6. (5). 17· πρὸς ἐσχατίαν ἀρεταῖσιν ἰκάμεναι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3. 77· ὡσαύτως ἐπὶ μερῶ τοῦ σώματος, καρδίας ἢ ἐσχ. Ἰππ. 269. 4· γένυος Ἀρατ. 57. 2) τὰ σύνορα χώρας τινός, ἐσχατιῇ Γόρτυνος Ὀδ. Γ. 294· ναίων δ' ἐσχατιῇ Φθίρης Ἰλ. I. 484· οὕτως, ἐσχατιῇ, μόνον ἐν Ὀδ. Σ. 104, Ἀργιλ. 82· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης, τὰ ἄκρα, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, Ἠρόδ. 3. 106· ὡσαύτως, τὰ σύνορα, ἡ μεθόριος χώρα, τῆς Αἰτωλίδος ὁ αὐτ. 6. 127· ἀπολ., ὁ αὐτ. 3. 115, 116, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 4, κτλ., πρβλ. 6. 127: — ἐν τῇ Ἀττ., «ἐσχατιαί: τὰ χωρία λέγουσιν ἐσχατίας τὰ πρὸς τοῖς ὄροις τῆς χώρας ἢ τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ» (Α. Β. 256. 30): κτήμα, οἰκίαν μὲν γὰρ ὀπισθεν τῆς πόλεως, ἐσχατιάν δὲ Σφρηττοί, Ἀλωπεκῆσι δ' ἔτερον χωρίον Διόχιν. κατὰ Τιμάχ. 97. Δημ. 1040. 13, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2338. 52 κέξ., Böckh Α. Ε. 1. 86, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ.

3) ἐπὶ χρόνῳ, ἀν' ἐσχατίαν, ἐπὶ τέλους, Πινδ. Π. 11. 86· οὕτω κατὰ δοτ., ἐσχατιῇ Νικ. Θηρ. 437. 4) ἐσχατιαί, = δύσεις, Ἀρατ. 574.

ἐσχατίζω, εἶμαι ἐσχατος, φθάνω λαὸν ἄργά, ὕστερῳ, Ἐδδ. (Ἰον. Ε'. 28)· «χρονίζω, Α' Μακκ. Ε'. 53.

ἐσχατίος, ὄν, ποιητ. ἀντί ἐσχατος, Νικ. Θηρ. 747, Ἀνθ. Π. 7. 555.

ἐσχατιώτης, ὄν, ὁ, θηλ. -ώτις, ἴδος, ὁ ἐπὶ τῶν συνόρων. ὡς κύριον ὄνομα, ὁ εἰς Ἐσχατιᾶς (τῆς Τήνου), Σουλ. Ἐπιγρ. 2338. 6. 17, κ. ἄλλ., πρβλ. 2347c 28.

ἐσχατό-γῆρας, ὄν, ὁ ἐν ἐσχατῇ (γεροντικῇ) ἡλικίᾳ ὢν, Διόδωρ. 15. 76, Στράβων 650. κτλ. — ὡς θηλυκ., Πολύδ. Β'. 18: ὡσαύτως, ἐσχατογόνητος, ὄν, Ἐδδ. (Σειράχ ΜΒ', 8)· καὶ παρὰ Βυζ. ἐσχατογῆρων, ὁ, Προκοπ. Ἰστ. 558A, 595C, κλ. (Περὶ τοῦ τῶνισμοῦ







ἐταιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ ἐταίρου, Πλούτ. 2. 808E.  
ἐταιρίζω: μέλλ. -ίσω, εἰμαι ἐταίρος ἢ συντροφός τινος, μετὰ  
δοτ., ἀνδρῶν ἐταίριζομαι 'Πλ. Ψ. 335' ἐπὶ τῶν Χαρίτων 'Ομ. Ύμν.  
δσι. 'Αρρ. 96. 2) μεταβλ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγω δι' ἑμαυ-  
τόν, ἐκλέγω ὡς σύντροφόν μου, ἢ τινά· που Τρώων ἐταίριζοαίτο  
(ἔπικ' ἀντὶ ἐταίριζοαίτο), «ἐταίρον καὶ συνεργόν λάβοι» (Σχολ.),  
'Πλ. Ν. 450, πρβλ. Ναυμάχ. 55. 11) ἐταιριεύομαι, εἰμαι  
πάρῃ, ἐν τῷ ἐνεργ., Ἀδουκ. 'Εταιρ. Διάλ. 8. 2' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,  
'Αθῆν. 503B.

ἐταίρ' ἄνδρ., ἢ, ὄν, ἀνθρώπων ἢ ἀρμόζων εἰς ἐταιρίαν ἢ ἐται-  
ρίκῃ, ἢ συντροφία, 'Αριστ. Πότ. 8. 5, 3., 8. 12, 1 κ. ἐξ. κ. ἄλλ.  
2) τὸ ἐταίριζόν, = ἐταίρεα 2, 'Θουκ. 8. 48' ἐτ. συνά-  
γειν 'Υπερίδ. ὑπὲρ Εὐδελίπ. 23' τὰ ἐταιρικά, φατρία, πολι-  
τικά μερίδες, σύλλογοι, Πλούτ. Ἀδουκ. 9. 5. Δίων Κ. 37. 57' (ὡσαύ-  
τως ἀντὶ τοῦ collegia τῶν Ῥωμαίων, Δίων Κ. 38. 13). 6) ὁ δε-  
σμός τῆς ἐταιρείας, ὁ δεσμός τῆς φατρίας, 'Θουκ. 3. 82. 2) ὁ  
ἵππος ἐταίρικῃ, ὁμαί ἵππων σωματοφυλάκων τῶν Μακεδόνων  
Βασίλειον, Πολύδ. 16. 18, 7' πρβλ. 'Εταίρος 1. 6. 11) ἀνήκων  
εἰς ἡμίονος πρὸς ἐταίραν, παρικός, -κή, γυνή Πλούτ. 2. 440C, κτλ.  
τὸ ἐτ., ἢ συνθήκη τῶν ἐταίρων, 'Αλκίφρων 2. 1' οὕτως ἐπὶ πρ. κῶς,  
Λουκ. Δις Κτηγ. 20, Πλάτ. Πρωτ. 2.

ἐταίρις, ἰδος, ἢ = ἐταίρα, Ξεν. Έλλ. 5. 4, 6, 'Αθῶν. 567A.  
'Ανθ. Π. 6. 208: — κατὰ τὸν Θωμάν Μάγιστρον 357' ἐταίρα 'Αττι-  
κοί, οὐχ ἐταίρις.

ἐταίρισμός, ὁ, (ἐταίριζω II), πόρνεια, καὶ πάντων ἀπλῶς  
τῶν ἐταιρισμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων 'Αθῶν. 516B.  
ἐταίριστής, οὗ, ὁ, ἀσελγῆς ἄνθρωπος, ὁ περὶ τὰς τῶν ἐται-  
ρῶν θύρας κεκλινημένος· Πολύδ. 5' 188' θηλ. 'Εταίριστρια, =  
τριβάς, Πλάτ. Συμπ. 19E.

ἐταῖρος, 'Επικ. καὶ 'Ιων. ἐταῖρος (ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν  
Πέρσ. 990 Δορ.), ὁ, (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἑτης). Συντροφός, κατὰ  
τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν ἀπολούων ἀρχηγῶ τινος, σύντροφος· ἐν τοῖς  
ὅπλοις, 'Πλ. Α. 179, Γ. 259, I. 658, κτλ. ὡσαύτως, ὁ συντρόφων  
μετὰ τίνος, 'Οδ. Ρ. 577' ὁ σύνδουλος, 'Οδ. Ε. 407, 413, Ο. 307  
κτλ. ἐπὶ τῶν ὑποστρώτων, Σ. 350, Φ. 100' συνδουζόμενον μετὰ τοῦ  
ἀνδρὸς Θ. 584, 'Ηρόδ. 3. 95, 'Αντιφῶν 113. 24' τὰ 'Ομ. ἐπὶ θ. εἶναι  
ἐσθλός, πιστός, φίλος ἐταῖρος, ἐρίτρος ἐτ.: — ἐν γένει,  
φίλος, σύντροφος, 'Πλ. Α. 179, Γ. 259, I. 658, Κ. 151, 'Οδ. Ν. 266'  
ἐν φιλικῇ προσηγορεύεται, ὡ ἐταῖρε, καὶ ἐμὸν φίλε, 'Αριστοφ. Σπ. 1239'  
φίλ' ἐταῖρε Θεόγν. 761' κτλ.: — μετὰ γεν. διακρίτ., δαιμόνιος  
ἐταῖρε, σύντροφος τοῦ δέπνου μου, 'Ομ. Ύμν. εἰς Ἑρμ. 436' νυ-  
κτῆς ἐτ. αὐτοῦ 290' πόσιος καὶ βρώσιος ἐταῖρος· δημοστρεφός,  
Θεόγν. 115' ὡσαύτως, ἐτ. ἐν πράγματι αὐτοῦ 116. 2) μεταφ.,  
ἐπὶ πραγμάτων, ἐσθλὸς ἐταῖρος, ἐπὶ οὐρῳ ἀνέμου, 'Οδ. Α. 7, Μ.  
149' φθόνος .. ἐτ. ἀνδρῶν Πινδ. 'Αποπ. 231' γελῶς ἐτ.  
ὁδρεως Πλούτ. 2. 622B: — μετὰ δοτ., βίον τὸν σοφῶς ἐταρὸν  
'Ανθ. Π. 7. 470.

3) ὁ μαθητὴς ἢ διηγητὴς ἐκαλούμενος ἐταῖς  
οἱ τῶν διδασκάλων τῶν οἱ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8,  
1, κ. ἄλλ., πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 12, 7' οὕτως ὁ Δημόκριτος ἢ ὁ  
ἐταῖρος τοῦ Λευκίππου, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 9' συμφορηταῖς  
συμμεταίρει, Πολύδ. 45. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνήκοντων εἰς  
τὴν αὐτὴν πολιτικὴν μερίδα (πρβλ. ἐταίρεα I. 2), 124. 14' οἱ περὶ  
αὐτὸν ἐτ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς λέσχην  
ἄγειν, 521. 12. 5) σπάνιος ἐπὶ ἐρασμῶν, θυμῶς δὲ καὶ πρὸς  
ἕρπον ἀφροδισίον ἐλθόνθ' ἐταῖρον ὀντινοῦν ἐδέξατο Σιμω-  
νίδης περὶ Γυναικ. 49, 'Αριστοφ. Έκκλ. 913. 6) ἐταῖρος,  
οἱ, οἱ σωματοφυλάκες· σῶμα ἱππικοῦ ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ,  
Πολύδ. παρ' Ἀθῶν. 194E, πρβλ. πεζ. ἐταῖρος.

7) ὡς ἐπὶ θ. κοινῶς, συνεταῖρος, τὸ ἐπιθυμητικὸν ἡδονῶν ἐταῖρον Πλάτ.  
Πολ. 439D: — ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ὑπερβ. τοῖς σεαυτοῦ ἐται-  
ροτάτοις, εἰς τοὺς σενωτάτους σου φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487D,  
πρβλ. Φαίδωνα 89D: ὡσαύτως, σαρδὼν γένος πέτρῃσιν  
ἐταῖρον, σταθερόν, ἐμμένον εἰς τὰς πέτρας, 'Οππ. Ἀλ. 4. 267' ἀπολ.  
ἐπὶ τῶν ἀγέλας, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 325.

11) ἐταῖρα, 'Ιων. ἐταίρη, 'Επικ. ἐταῖρα [ἢ], ἢ, σύντροφος, 'Ερσι. Ἀρεος. κασι-  
γνήτῃ ἐταῖρ τε 'Πλ. Α. 441' φύξ, φόδος κρυδέντος ἐταῖρη  
Γ. 2' φόρμιγξ. 1) ἢν ἀρὰ δαίτη θεοὶ ποίησαν ἐταῖρην 'Οδ. Ρ. 271,  
πρβλ. 'Ορατ. Ὀδ. Γ. 14, 6, 'Ομ. Ύμν. εἰς Ἑρμ. 478' Νίκην,  
ἢ χορικὸν ἐστὶν ἐταῖρα 'Αριστοφ. Ύπν. 589, πρβλ. Πλάτ. Πλάτ. 603B'  
πενία σφιν ἐταῖρα 'Θεοφ. 22. 16' Ποσειδάωνος ἐταῖρη,  
περὶ τῆς καταποντισθείσης πόλεως 'Ελίκης, 'Ηκάλλ. εἰς Δῖον 101.  
2) παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλείστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νομί-  
μον σύζυγον καὶ οὕτω κατὰ διαφόρους ἀποχωρήσεις τῆς σημεῖας, ἀπὸ  
παλλαχῆς (ἢ εἰς ἡδονῶν) νῆαίνας σύζυγος κατὰ πάντα τὰ ἔθνη ἐκτός  
τοῦ νομικοῦ προσόντος, ὅπερ ἦν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας) μέχρι τῆς  
κοινῆς ἐταῖρας, διακρίνεται δ' ὁμοῦς τῆς πόρνης, καὶ οὖν οὐχ  
ὡς λέγειν ἰδὼν ἢ ἐταῖρας δέ τῆς ἐρωτὰ τυγχάνειαι 'Αναξίλ.  
ἐν Νεοτίδ. 2' πρῶτον ἐν 'Ηρόδ. 2. 131, 135, καὶ αὐτὸν παρὰ  
Κομ. 'Ἰδε' Ἀριστοφ. Πλ. 149, 'Αθῶν. 571C κ. ἐξ. 12), πρβλ. Λεξικὸν Ἀρ-  
χαϊστῶν ἐν λ. Ἐταῖρα: — ἢ Ἀρροδίτη ἐλατρεῖτο ὡς Ἐταῖρα,  
Φιλέταιρος ἐν 'Κορινθιαστίῳ 1, Κλήμ. Ἀλ. 33. Καθ' Ἡσύχ. ἡ ἐταῖ-

ρας ἱερὸν τῆς Ἀρροδίτης Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἐταῖρας καὶ τοὺς  
ἐταῖρους ἀγίνετο. — Πρβλ. ἐταῖρῶν. (Περὶ τῶν διασημῶν παρ'  
ἀρχαίων ἐταῖρων ἴδε τὸ II' Βιβλίον τοῦ Ἀθηναίου).

ἐταῖροσύνη, ἢ = ἐταίρεα, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτλ. σ. 15.

ἐταῖροσύνης, ἢ, ὄν, εἰλικός, φίλος, 'Ανθ. Π. 12. 247.

ἐταῖρο-τρόφος, ὄν, ὁ τρέφων, διατρέφων ἐταῖρας, Μανθῶν 1.  
313, Ἀδανῶν. I. 356B, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. ἐξ. πυρροκόπος.

ἐτάλασπας, ἴδε \*τάλας.

ἐταλον, τό, ἐναύσιον, ἀρνηθῶν ἐτάλα 'Επιγραμ. Διολ. Hof-  
mann GD. II, σ. 10, ἀριθμ. 155α, κτλ.

ἐτάρισσάτο, ἴδε ἐταίριζω II.

ἐταρος, ἐτάρη, 'Επικ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ ἐταῖρος, ἐταίρη.

ἐτας, αἰτ. πληθ. τοῦ ἑτης.

ἐτασις, εως, ἢ, καὶ ἐτασιμός, ὁ, (ἐτάζω) ἀμφοτέρω παρὰ τοῖς

ἑτέροις, σπάνιος τύπος ἀντὶ τῶν συνήθων ἐξέτασις, -αμός. Προσέτι,

ἐταστέον = ἐξεταστέον, Τζέτζ. ἐταστῆς = ἐξεταστῆς, Σουλ.

'Επιγρ. (Προσθήκη) 3641 b. 42, Σουβ. ἐταστατικός, ἢ, ὄν, =

ἐξεταστατικός, Έκκλ. — Καθ' Ἡσύχ. ἐτασιμός, ἐξέτασις, ἢ ὁ ἀριθ-  
μός παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς.

ἐτεῖ, ἐπὶ πρ. τοῦ ἐτεός, πρῆγματι, ἀληθῶς, Δημόκρ. παρ' Ἀλ. ἡν.

3. σ. 2' πρβλ. Σέξτ. Έμπ. Π. 1. 214, Διογ. Λ. 9. 72. — Έν Ἀπολλ.

Ροδ. Β. 1179, ἀντὶ τῆς ἐν Ἀντιγράφῳ γραφῆς (Ζεὺς αἰτεῖ τὰ ἕκαστ',

ἐπιδέρκεται) τινὲς ἀναγινώσκουσιν: ἐτεῖ (ἐτι ποῦ Ἑρμάννος,

ἀτενεῖς Merkel, ἐτεδὸν Meineke, αὐτὸς Κῶδ. Βατ. κ. Παρισ.)

ἐτεθήπια, ἴδε τέθηπα.

ἐτειος, α, ὄν, (ἐτος) ἐτήσιος, ἀπὸ ἐτους εἰς ἐτος, Λατ. an-

nuus, ἀεθλα Πινδ. I. 4. 114' φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 2' δασυρὸς

Εὐρύπ. Ρήσ. 435' πρβλ. ἐπέτειος: — ἐτεια ὡς ἐπὶ πρ., Λυκούρ.

721. 11) ἐνός ἐτους, Ξεν. Κύρ. 5. 14, πρβλ. Valck Diatr. σ. 6.

ἐτεκον, ἴδε τέκτω.

ἐτελής, ὁ, εἶδος ἰχθύος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 13, 1' ὡσαύτως,

ἐτελής, ἐντελής, εὐτελής. — Καθ' Ἡσύχ. ἐτελής, χρύσορρος ὁ

ἰχθύς.

ἑτεο-δουτάδαι, οἱ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς ἐν Ἀθῶν-

αῖς ἀπὸ εἰνός Βούτου, ἀρ' οὐ γένους οἱ ἱερεῖς καθίσταντο φαίν

Ἀθήνησι .. καὶ εἰσὶν ἑτεοδουτάδαι οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου

Εὐστ. 'Οδ. 1644. 47, Ἀλεξ. ἐν Ἑπυράνῳ 1. 3, Δημ. 573 10,

'Αριστ. Ἀθῶν. Πολ. σ. 112, 24 (ἐξδ. Blass). — Καθ' Ἀρποκρ.

ἑτεοδουτάδαι: Λυκούργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας, γένος παρ' Ἀθηναίους,

οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου: ἐτεδὸν γὰρ τὸ ἀληθές ἐκ δὲ τούτων

καθίστατο ἡ ἱερεία τῆς πολιτείας Ἀθῶνας, καθά φησι Δράκων περὶ

γεννέων: — οἱ ἑτεοδουτάδαι καλοῦνται καὶ Βουτάδαι ἔτιμοι οἱ

Σουλ. Ἑπιγρ. 666. — Καθ' Ἡσύχ. ἑτεοδουτάδαι γένος Ἀθηνησὶ

πάντ' ἁμφοτέρω.

ἑτεοδωμός, ὡς, ἢ ἐτεροδωμός, ὡς, ὁ, τίμιος, πιστὸς δούλος,

ἑτεοδωμῶν τῶν (ἐν) γνητῶς δουλευόντων· Ἡσύχ. πιθαν. ἀπλῶς

διάφ. γαρ: καὶ κ' ἐτεροδωμῶν (ἀντὶ καὶ κ' ἐτεοδωμῶν) ἐν

'Οδ. Π. 305.

ἑτεοκλέης, συνηγ. κλέης, ὁ, ποιητ. αἰτ. ἑτεοκλέα (ἀντὶ

κλέα) Αἰσχύλ. Θῆβ. 1097' κλέη. ἑτεοκλέες, αὐτοῖς 39' (ἐτεός,

κλέος).

ἑτεο-κρητες, οἱ, ἀληθεῖς, γνήσιοι Κρήτες, οἱ Ἰθαγενεῖς Κρή-

τες (Εὐστ. 'Οδ. 1644. 47), 'Οδ. Γ. 176.

ἑτεο-κρίθος, ἢ, γνησία, καλὴ κριθὴ, Θεοφρ. π. Φυσ. Αἰτ.

3. 22, 2.

ἑτεός, ὁ, ὄν, (Ἐκ τῆς √ET παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις

ἐτ-υμος, ἐτ-άζω πρβλ. Σανσχ. sat-yas (ἀληθής), sat-yam (ἀλή-

θεια) Παλαίω-Σανσχ. sann-r, Ἀγγλο-Σανσχ. sōth (sooth): —

ἀληθής, πραγματικὸς, γνήσιος, πόλλ' ἐτά 'Δ. Γ. 255' ἢ ἐτεδὸν

Κάλχας μαντεύεται, εἰ ἀληθές .. Α. 300' τὰ δὲ μέλλει

ἀκούμεν, εἰ ἐτεδὸν περ. Ε. 125' καὶ αὐχρότερη μάχιστα ἐν

'Οδ. 1, εἰ ἐτεδὸν γε, εἰ πράγματι ἔχει αὐτῶ, πρβλ. Spitzl. Πλ. Ε.

125. 11) ἐτεδὸν, ὡς ἐπὶ πρ., κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, ἀλη-

θῶς, Λατ. reverē, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεδὸν γε φίλῃν ἐξ πατρίδ'

Ἰκάνω 'Οδ. Ν. 328, πρβλ. Πλ. Θ. 423' εἰ δὲ δ' ἐτεδὸν γε καὶ

ἀτρέκεως ἀγορεύεις Ο. 53' εἰ ἐτεδὸν .. μνησκόμα, ὁρθῶς,

Θεοφ. 25. 173. 2) παρ' Ἀριστοφ. αἰετοτε ὡς ἐρωτ., πρῆγ-

μαί: ἀληθῶς οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεδὸν .. Ἀγ. 322, πρβλ. 609'

ἐτεδὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς; Ύπν. 32, πρβλ. 732' τί οὖν τοῦτ'

ἐστίν ἐτεδὸν; Νεφέλ. 93' τί τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεδὸν; αὐ-

τοῖς 820, πρβλ. 1502' ὡσαύτως ἐπὶ ἐρωτησίου, σημασία, ἐτεδὸν;

ὡς ποτ' ἀληθῶς; ἀλήθεια 3, Λατ. itane 2' Ὀρν. 393' πρβλ. ἀλη-

θῆς III. 2, καὶ ἴδε ἑτος (ἐπὶ πρ.). — Τὸ ἄρσενικόν δὲν ἀπαντᾷ τὸ

δὲ θηλ. μόνον ὡς ἐπὶ πρ. ἐτεῖ, ὁ ἴδε, ἴω. Ἀλεξ. ἐν τοιγ. παραγ-

γέλω. σ. 29. 5. ἀναφέρει ὡσαύτως ἐτά' ἀπὸ τοῦ ἐτός .. ὡς

ἐτά Τημενίδος χρύσειον γένος', καὶ παρ' Ἡσύχ. φέρεται

ἐτά' ἀληθῆ, ἀγαθῆ.

ἐτεραλκής, ἑς, ἐπὶ θ. τῆς νίκης, ἢ παρέχουσα δύναμιν εἰς τὸν

ἑτερον ἐν τῶν δύο, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ φρά-

σει, μάχης ἐτεραλκέα νίκην, νίκην ἐν τῇ μάχῃ κλίνουσαν πρὸς

τὸ ἑτερον μέρος, ἢ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἐτεραλκέα νίκην,



«ὅς ὄντι μὲν οὖν ἡπίστατο τὴν ἑτερορρεπὴ νίκην τῆς μάχης» (Θ. Γαζής), Πλ. Η. 362· σήμια τιθεὶς Τρώεσσι· μάχης ἑτεραλκία νίκην, σημειῖν διδοὺς (ὁ Ζεὺς) τοῖς Τρώσιν ὅτι ἡ νίκη ἔσται ἑτεροκλινής, δηλ. ὑπὲρ τῶν ἐναντιῶν, Θ. 171· ἀλλ', ἡ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκία νίκην ὄψ· ἡ ἴνα παράσχω τοῖς Ἀχαιοῖς νίκην κλινούσαν ὑπὲρ αὐτῶν· Η. 26· οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξ. μάχης, δίδου ἑτεραλκία νίκην Ρ. 627, Ὁδ. Χ. 236. οὕτως, ἔτ. Ἀρης Αἰσχύλ. Πέρσ. 951 (Ανρ.). καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγους, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. 2) ἐνεργ., ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅς ἐστιν ἑτεροκλινής, δηλ. τὸ ἔχον χρεῖαν βοήθειας, Πλ. Ο. 738· λύσις ἔτ. Νικ. Θωρ. 2· σκάζοντα ποδῶν ἑτεραλκίαν τασφ. περὶ τοῦ Ἡρακλείου, Νόνν. Δ. 9. 230. II. κλινῶν δὲ μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἕτερον, ἀμφίρροπος, Λατ. *anvers*, μάχη Ἡρόδ. 9:103· καὶ οὕτως, ἑτεραλκίως ἀγωνίζεσθαι, *an-cipiti Marte pugnare*, ὁ αὐτ. 8.11· οὕτως, μόθου ἔτ. κλωγμῶ, ποιητ. παρὰ Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 31.—Ἡ αὐτὴ ποικίλα ἐνοιαὶν καταφαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις συνθέτοις, πρβλ. *ετεροκλινής*, *ετερορρεπής*, *ετερόρροπος*, *ετερήμερος*.—Καθ' Ἡσύχ.: «ετεραλκία νίκη», *ετεροκλινή*, *ετερορρεπῆ*. τὴν τοῖς προτέροις νενικημένοις ἀλκὴν περιποιούσαν».

**ετερ-ἀριθμος**, ον, ἔχων διάφορον ἀριθμὸν, «ετεράριθμον» δὲ (σχῆμα) εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαίνον· ον ἀναγομένη, ὡς τὰ παῖδια παίζει· Φοιβάμην περὶ Σχημάτ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 503.

**ετεραχθεῖω**, = *ετεροκλινέω*, κλινῶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, «ετεραχθεῖ», οἷον οἱ πολλοὶ *ετεροκλινεῖ* λέγουσιν, διὰν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὅτουσιν διηρημένοι ἄχθος ἐπὶ θάτερον ρέπη· Α. Β. 38. 24.

**ετεραχθής**, ἔς, κλινῶν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, *ετερορρεπής*, Κύριλλ. Ἀλ. κα: Ἰουλ. 7. σ. 222.

**ετερ-εγκεφαλῶ**, ἢ -έω, πάσχω κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐγκεφάλου (πρβλ. *ἡμικρανία*), παραφρονεῖ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 611. Κατὰ τὰ Α. Β. 37, 18: «ετερεγκεφαλεῖν» τὸ ἐγκεφάλου ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκεφαλὸς διμερής ἐστίν, εἰκὸς εἰρησθαι τὸ *ετερεγκεφαλεῖν*, οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκεφάλου, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ.

**ετερειδής**, ἔς, = *ετεροειδής*, Νικ. Ἀλεξίφ. 84.

**ετερημερία**, ἡ, τὸ ζῆν ἡμέραν παρ' ἡμέραν· διάφ. γραφή παρὰ Φιλῶνι (2.189). ἀντὶ *ετερήμερος* ζωή.

**ετερ-ἡμερος**, ον, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν (ζῶν), περὶ τῶν Διοσκουρίων, ἄλλοτε μὲν ζώουσιν ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὐτοὶ τεθνήσκουσιν Ὁδ. Α. 303, πρβλ. Φιλῶνα 2.189· ἐπὶ διαλείποντας πυρετοῦ, Ὁρρ. Διθ. 627.—Ἐπίρρ. *ετερημέρως* Ν. Χων. σ. 596. 2, ἐξδ Β.

**ετερήρης**, ες, (\* ἄρω) = ἀμφήρης, Μάξιμ. π. Κατάρχ. 165. *ετερήρις*, Ἐπικ. δοτ. θηλ. τοῦ ἕτερος.

**έτερο-**, ὡς πρῶτον συνθετικόν, ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 185 καὶ ἄλλ.

**ετεροθάρεια**, ἡ, τὸ βαρύνειν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἡσύχ. ἐν λ. *καταπροσκλησιν*·—*ετερό-θάρης*, ἔς, βαρύνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Εὐστ. 1316. 26.

**ετεροβουλία**, ἡ, μεταβολὴ γνώμης, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 860D:—*ετέρο-βουλος*, ον, ὁ ἑτέραν βουλήν ἢ γνώμην ἔχων, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2. σ. 13E, 23D.

**ετερογαμία**, ἡ, τὸ συνάψαι ἕτερον γάμον, Τζέτζ. εἰς Λυκόορ. 1317.

**ετέρο-γαστρίος**, ον, ὁ ἐξ ἐτέρας γαστρὸς, ἐξ ἄλλης μητρὸς, ἀντιθετὸν τῷ ὁμογαστρίος, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ήμ. 347. **ετέρογενεῖς**, εἶμαι ἑτέρου γένους, ἀνήκω εἰς ἄλλο εἶδος, Νικομ. Ἄρ. Εἰσαγ.

**ετέρο-γενής**, ἔς, ἐτέρου γένους, τὰ ἔτ., ἐπὶ ζῶνι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8.18, 1, π. Ζ. Γεν. 1.18, 24.

II. τὰ ἔτ., παρὰ γραμμ., ὀνόματα μεταβάλλοντα τὸ γένος αὐτῶν, ὡς δάκτυλος, δάκτυλα κτλ., κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Ἀριστ. Κατηγ. 3. 2.—Ἐπίρρ. νῶς, Ἐπικ. π. Μ. 7. 361.

**ετέρο-γλαυκος**, ον, ἔχων τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν γλαυκόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 18.

**ετέρο-γλωσσος**, Ἄττ. -τος, ον, ὁ λαλῶν ἑτέραν, δηλ. ἑξ-ἑν γλῶσσαν, ἑτερόγλωσσος, Πολύβ. 24. 9, 5, Στράβ. 333· ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χειλεσιν ἐτέροις λαλήσω τῷ λαῶι τούτῳ, δι' ἑτερογλώσσαν καὶ διὰ ξένων χειλέων θὰ λαλήσω πρὸς τὸν λαὸν τούτον, πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστ. κ. ιβ', 21.—Ἐπίρρ. -ώσσως, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 234.—ἀντιθετ. τῷ ὁμόγλωσσος.

**ετέρο-γνάθος**, ὁ, ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληρότερην τῆς ἄλλης, ἵππος Ξεν. Ἰππ. 1. 9., 3. 5., 6. 9.—Καθ' Ἡσύχ.: «ετερόγναθος» σκληρόστομος. ἀπειθής, ἐπὶ τῶν ἵππων, κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «ετέρο-γναθος ὁ ἀπειθής ἢ ὁ ἀπληρὸς καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων».

**ετέρογνωμονέω**, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 283. 37.

**ετέρογνώμος**, ον, ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, Διδ. Ἀλ. 865C, πρβλ. *ετερογνώμων*.—Ἐπίρρ. *ετερογνώμως* Διδ. Ἀλ. 461A.

**ετέρογνωμοσύνη**, ἡ, διαφορὰ γνώμης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10.11, 7.

**ετέρο-γνώμων**, ον, ἔχων διάφορον γνώμην, *ετερόγνομος*, Κλήμ. Ρώμ. 1. 11, Συνέσ. 1068A, Κύριλλ. Ἀλ. 368A.

**ετέρο-γονος**, ον, = *ετερογενής*, Ἰππιατρ. σ. 11, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀμφίγονοις.

**ετέρο-δεσποτος**, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἕτερον δεσπότην ἢ κύριον, πρόδοτον ἑτεροδέσποτον Θεόδ. Στουδ. σ. 206A.

**ετέρο-διδάκτος**, ον, δεδ. διὰ γένους ὑπ' ἑτέρου, τὸ αὐτοφύες κρεῖττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου Ὀλυμπιόδ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 11.

**ετέροδιδασκᾶλῶ**, διδάσκω ἑτέρας διδασκαλίας, οὐχὶ τὰς ὁ-θᾶς, πρὸς Τιμόθ. Α' Ἐπιστ. κ. α', 3, Ἰγν. 721B, κλ.:—*ετέρο-διδασκαλία*, ἡ, ἀπατηλὴ διδασκαλία, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 96:—*ετέρο-διδασκαλός*, ὁ, ὁ ἑτέρα καὶ οὐχὶ τὰ ἀληθῆ διδάσκων, αἰρε-τικός, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3. 32.

**ετέροδοξέω**, ἔχω ἑτέραν δοξασίαν, δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἑτεροδοξεῖν Πλάτ. Θεαίτ. 190E.—Παρ' Ἐκκλ., εἶμαι ἑτερόδο-ξος, αἰρετικός, Ἰγν. 712B, Εὐσέβ. Π. 497A.

**ετέροδοξία**, ἡ, τὸ ὑπολαμβάνειν ἐν πράγματι ἀντὶ ἑτέρου, πλάνη γνώμη (πρβλ. *ἄλλοδοξία*), Πλάτ. Θεαίτ. 193D.—Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ νὰ εἶναι τις ἑτερόδοξος, αἰρετικός, Ἰγν. 669A, Εὐσέβ. 2. 708B, Ἀθαν. 1. 469C, 549B, Ἐπιφάν. 1. 173A, 180C.

**ετέρο-δοξος**, ον, ὁ ἔχων διάφορον δόξαν, διάφορον γνώμην, ἀντίθ. τῷ ὁμόδοξος, Λουκ. Εὐν. 2:—ἐντεῦθεν, 2) πρε-σβεύων ἄλλο παρὰ τὸ ὀρθόν, ἀκολουθῶν πλάνην, ἀντίθετ. τῷ ὁμό-δοξος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9, 19, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 5.—Παρ' Ἐκκλ., αἰρετικός, Κλήμ. Ἀλ. 1. 1176B, Π. 457A, Ἰππόλυτ. 617A, 868A, Ὀριγέ. 1. 261A, 1284C, κλ.—Ἐπίρρ. -ξως, κατὰ τὴν ἑτεροδοξίαν, μετὰ διαφόρου γνώμης, Φιλόστρ. 559.

**ετέρο-δύναμος**, ον, διαφόρου δυνάμεως, τὸ ἔτ., διαφορὰ δύ-νάμει· ἡ ἰκανότης, Στω. Ἐκλογ. 1. 838.

**ετέρο-εθνής**, ἔς, εἰς ἕτερον ἔθνος ἀνήκων, ξένος, Στράβ. 128, Κλήμ. Ἀλεξ. 478.

**ετέρο-ειδής**, ἔς, ἀνήκων εἰς ἕτερον εἶδος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2.17, 25, Πλουτ. 2. 891A.—*ετεροειδέεια*, ἡ, ἕτερον εἶδος, Θεολ. Ἀρ. σ. 8.

**ετέρο-ζήλος**, ον, ζηλωτής ὑπὲρ τοῦ ἐνός μέρους, κλινῶν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς ῥοπῆς πλάστιγγος, Εὐστ. Πονημάτ. 345. 35.—Ἐπίρρ. *ετεροζήλως*, οὐχὶ δικαίως, Πσ. Θ. 544. II. ζηλωτής ἐτέρου ἔργου, Ἀνθ. Π. 11. 216.

**ετέροζυγέω**, εἶμαι ἑτερόζυγος, σύμφ. ἀνίσως, μετ' ἀνίστου δυνά-μεως, ἐπὶ ἀροτριῶντων βοῶν, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. ἱσοφόροι· μεταφ. μετὰ δοτ., μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, μὴ ὁμοψυγεῖτε μετὰ τοὺς ἀπίστους, μὴ ἀναμειγνύεσθε μετ' αὐτοὺς, πρὸς Κο-ρινθ. Β' Ἐπιστ. σ', 14, πρβλ. *ετέροζυγος*.

**ετέροζυγίαις**, εως, ἡ, διαφωνία, Νικήτ. 376D· ἀλλὰ *ετερο-ζυγία*, ἡ, κλίσις, ῥοπή πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξίφ. 3.

**ετέρο-ζυγος**, ον, ἐτέρου εἶδους, *ετεροειδής*, τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγω, δὲν θὰ κάμης τὰ κτήνη σου νὰ βα-τεῖωνται μετ' *ετεροειδῆ* κτήνη, Ἐδδ. (Λευτ. ΙΘ', 19, πρβλ. Δευτ. ΚΒ', 10), «τοῦτέστιν, οὐ δώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῃ τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν» Κύριλλ.:—παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ κινούμενος κατὰ διάφορον κλίσει, Εὐστ. Ἰλ. 113, 35· οὕτως ἐπίρρ. -γως, ἑτεροκλί-τως:—τὸ Ἐπίρρ. σημαίνει προσέτι, ἀπαφῶς, Πρβλ. ἐν Α. Β. 1164. 2) ἐπὶ πλάστιγγος, ἡ ῥέπουσα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ψευδο-Φωκυλ. 13.

II. μετ' ἄλλου συνευγεγμένους, δηλ. διπλοῦς, Νόνν. Δ. 10: 348.—Καθ' Ἡσύχ.: «ετέροζυγοι» οἱ μὴ συζυγοῦντες.

**ετέρο-ζυξ**, ὅς, ὁ, ἡ, ἐευγεγμένους μόνος εἰς τὸν ζυγόν, ἄνευ τοῦ συντρόφου του, μεταφ., μὴτε τὴν πόλιν ἐτερόζυγα περι-δεῖν γεγεννημένην Ἴων παρὰ τῷ Πλούτ. ἐν Κίμ. 16· πρβλ. *μο-νόζυξ*.

II. = τῷ προηγ. II., Νόνν. Δ. 5.148.

**ετέροζήμερος**, = *ετερήμερος*, Τατιαν. 728C.

**ετέροζήλης**, ἔς, θάλλον ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἐπὶ τέχνων τοῦ αὐτοῦ μὲν πατρός· ἀλλ' ἐκ διαφόρων μητέρων, δηλ. ἐπὶ τέχνων μὴ ὁμομητρῶν, Εὐστ. Ἰλ. 1283, 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 6440, Γεωργ. Παχυρ. Μιχ. 11κλ. σ. 197B, Ἀρμενόπουλ. 5. 9, 19 κ. ἄλλ., ἀντιθ. τῷ ἀμφιθαλῆς.—Ἰδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

**ετέρο-θαλής**, ἔς, ἔχων ἑτέραν θήλειαν, Δαμασκηνός, μνημονεύε-ται ἐν τῷ Θηταυρῷ Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

**ετέρο-θηκος**, ον, ἡκουμένος ἐπὶ τῷ ἐτέρου μέρους, Νικήτ. Χρον. 171C.

**ετέρο-θηρσκος**, ον, ἀλλόθηρσκος, μεταγεν.

**ετέρο-θροος**, ον, ἀλλόθροος, ἑτερόγλωσσος, ξένος, Νόνν. Δ. 2.172.

**ετέρο-θροος**, ουν, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. Α. σ. 147.

**ετέροτος**, α, ον, Ἐπικ. -ότος, ἡ, ον, Διον. Π. 1180:—ἀλ-λοῖτος, διάφορος τὸ εἶδος, Ἡρόδ. 1. 99., 2. 35., 4. 62· ἔτ. ἡ... Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 10· ἔτ. τινὸς αὐτόθι 11· ἀσυνήθης, παράδοξος, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Διαιτ. Ὁξ. 384.—Ἐπίρρ. -οῦως, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁξ. 390.



ἑτεροειδής, ἡτος, ἡ, διαφορὰ κατὰ τὸ εἶδος, Πλάτ. Παρμ. 160D, 164A.

ἑτεροϊώω, ἀλλοιῶω, μεταβάλλω, Ἰππ. π. Δεαίτ. 'Οξ. 389, Πλούτ. 2. 559C: εἰς τι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 1:—Παθ., μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, Ἡρόδ. 2. 142, 7. 225, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, π. Ἀγμ. 762.

ἑτεροϊώσις, ἑως, ἡ, ἀλλοιώσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11, π. Κόσμ. 6. 32.

ἑτεροιωτικός, ἡ, ὅν, ὁ εἰς τὸ ἑτεροῦν ἐπιτήδειος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70.

ἑτερό-καρπος, ὄν, φέρων ἀλλοίους, διαφόρους καρπούς, ἐπὶ ἐνθέτων δένδρων, Ἰππ. 245. 34.

ἑτεροκίνησις, ἡ, ἡ δὲ ἑτέρου κίνησις, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 225.

ἑτερο-κίνητος, ὄν, κινούμενος ὑπ' ἑτέρου, μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ ἑαυτοῦ, ἀντίθετ. τῷ αὐτοκίνητος, Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 106, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 365, κλ.

ἑτεροκλινέω, κλίνω, ῥέπω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΙΣ', 11, Α. Β. 38, 24, ἐν λ. ἑπεραχθεῖ. Ἐκκλ.

ἑτερο-κλινής, ἑς, ῥέπων, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, κεκλιμένος, Ἰππ. π. Ἀθρ. 795, Δίων Κ. 57. 21: χωρίον ἐτ., κατωφερὲς μέρος, Ξεν. Κυν. 2. 7.—Ἐπίρρ. ἑτεροκλινῶς ἔχειν πρὸς ῥοδονήν, ἔχειν ῥοπήν, κλίσιν, προδιάθεσιν πρὸς αὐτήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12: 7.

ἑτεροκλινής, ὄν, (κλίνω) ἀνωμαλῶς κλινόμενος, ἐπὶ ὀνομαστικῶν, ὡς γυνή, γυναικός, Ζεύς, Διός, Ἀπολλ., περὶ Συντάξ. 1075, κλ.: ἐπὶ ῥημάτων, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντωνιου. 14.—Ἐπίρρ. τῶς, Εὐστ. 113. 41.

ἑτερο-κλονέω, κλονῶ, σείω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ὀππ. Κυν. 4. 204: διάφ. γραφ. ἑτεροκλινέω.

ἑτερο-κνεφής, ἑς, = τῷ ἡμίσει σκοτεινός, Συνέσ. 1297D, Ψελλ. 1124B.

ἑτεροκοπία, ἡ, γύμασμα, παιγνίδιον, ἐν ᾧ δύο μέρη ἀμιλλῶνται πρὸς ἄλληλα, παιγνίδιον σφαίρας, Gaius Aurelianus 5. 11.

ἑτερό-κοπος, ὄν, δίστομος, (πάντα τὰ λεξικά οὕτως ἐρμηνεύουσιν τὴν λέξιν, ἂν καὶ συμφώνως ἐτὶ φύσει ἔλλῃ. γλώσσης ἐπέπεσε νὰ σημαίη τὸ ἐναντίον): ἑτερόκοπα ἔφη Ἀννα Κομ. σ. 115A.

ἑτερο-κρανία, ἡ, πόνος κατὰ τὸ ἡμῖσι τῆς κεφαλῆς (πρὸβλ. ἡμικρανία), Ἀρχιγέ. παρὰ Γαλ. τ. 3. σ. 263: ὡσαύτως ἑτερο-κρανίον, τὸ, Γαλῆν. τ. 14. σ. 400, 13: ἐπιθ. ἑτεροκρανικός, ἡ, ὅν, ὑποκείμενος εἰς ἑτεροκρανίαν, Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med. 309.—Ἰδε Κόντου Φιλόλογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερό-κυπος, ὄν, ὁ ἕτερον κτύπον ἔχων, Νόνν. Δ. 39, 347.

ἑτερό-κυφος, ὄν, ὁ τὴν ἑτέραν τῶν ἀκρῶν βεβλαμμένος, κυφὸς κατὰ ἓν οὗς, Κυρίλλ. Λεξικ.—ἑτεροκυφῶς, εἶμαι κυφός κατὰ τὸ ἕτερον οὗς, ἑτεροκυφῶν Ἐδδ. (Σερῶν 10', 27), ἀλλ' ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυν. 137 διορθοῖ ἐθελονκυφῶν:—Ἰδε Κόντου Φιλόλογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 20.

ἑτερολαμπής, ἑς, ἄλλως, ἀλλοίως ἰάμπων, Θεόδ. Στουδ. σ. 195B.

ἑτερό-λεκτός, ὄν, λεγόμενος ὑπὸ ἄλλου, τὸ ἑτερόλεκτον, ὁ ὑπὸ ἄλλου λεγόμενος (Σχόλ.), Ἰω. Κλημ. 322. 8, 329. 43.

ἑτερολέκτως, Ἐπίρρ., τὸ εἰπεῖν τι δι' ἄλλων λέξεων, Θ. Στουδ. 833B.

ἑτερο-λεξία, ἡ, ἑκφρασις τῆς αὐτῆς ἐννοίας δι' ἄλλων λέξεων, Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἐκκλ. σ. 677, Θεόδ. Στουδ. 94B.

ἑτερο-λογία, ἡ, ὁλός, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΛΗ', 4.

ἑτερό-μαλλος, ὄν, λαΐσις, ὁσὺς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους, Στράβ. 218.—ἑτερομαλλής, ἑς, «καυνάκαι» στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῇ. Ἡσύχ. ἐν λ. καυνάκαι (ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 22, τὸ ἑτερομαλλῆ ὡς ἀσύστατον τρεπτέον εἰς τὸ ἑτερομαλλῆ).

ἑτερομάσχαλος, «χιτῶν δουλικὸς ἐργατικὸς. ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην» Ἡσύχ.—Κατὰ Πολυδεύκ. (Ζ', 47) «χιτῶν δὲ ἑτερομάσχαλος καὶ ἀμφομάσχαλος, ὁ μὲν ἐλευθέρων σχήμα, ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκετῶν», πρὸβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 337. 3.—Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 22.

ἑτερο-μεγεθῆω, αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, δόδοντες.. ἑτερομεγεθῆσαντες Ἀρτεμίδ. 1. 31.

ἑτερομέρεια, ἡ, κλίσις, ῥοπή πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Φώτ., Σουίδ. ἐν λ. κατὰ πρόσκλησιν.

ἑτερομερές, λαβάνω τὸ μέρος πατρίας τινός, μεροληπτῶ, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. σ. 194D.

ἑτερομερής, ἑς, ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, βίος Κρίτων παρὰ Στοδ. 44. 8: ἀριθμοὶ ἑτερομερεῖς-ἑτερομήκεις Θεολογ. Ἀρ. σ. 63 Ast. 2) τὸ ἐτ., χωρισμός, Πορρ. παρὰ Στοδ. ἐν Ἐκλογ. 1. 338.

ἑτερομετρία, ἡ, διαφορὰ ἐν τῷ μέτρῳ, ἑτερόμετρος, ὄν, ἑτέρου μέτρου, ἀμφοτέρω παρ' Ἡρακλ. 15. 3.

ἑτερο-μήκης, ἑτερόμηκες, ἀνισόπλευρος, δηλ. ἐπιμήκης ὀρθογώνιος, Ξεν. Ἰππ. 7. 14: ἑτερόμηκες, τὸ, «ἑτερόμηκες δὲ ὀρθογώνιον μὲν, οὐκ ἰσοπλευρον δὲ» Εὐκλείδ. 1. σ. 2 α', Ἀριστ. Κατηγ. 8.

35, π. Ψυχ. 2. 2, 2.

2) ἐπὶ ἀριθμῶν, οὐκ ἐτεράγωνος, δηλ. προκύπτων ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο ἀνίσων παραγόντων, ὡς 6=3×2, Πλάτ. Θεαίτ. 148A, Πλούτ. 2. 367F: ἀντίθετ. τῷ ἰσοπλευρῶ, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 4. 3. Πρὸβλ. προμήκης.

ἑτερομηκικός λόγος, ὁ, ὁ λόγος, ἡ ἀναλογία τῶν πλευρῶν τοῦ ὀρθογωνίου, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 133A.

ἑτερο-μήτριος, ὄν, ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἑτέρας μητρὸς, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 19: ἑτερομήτωρ, ὁρος, ὁ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 223.

ἑτερόμματος, ὄν, = ἑτερόφθαλμος, οἱ δὲ ἑτερόμματοι καταφρονούντες καὶ πολέμου καὶ φάσματος καὶ λεόντων Ἰουλ. Ἀφρικανὸς ἐν Κεστ. σ. 292, ἴδε Φιλόλ. Ποικίλ. Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 43.

ἑτερομῶλιος δίκη, ἡ, (μολεῖν) «ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντί-δικοι, ἀλλ' ἑτέρος, ὃ εἶσιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἰς» Εὐστ. 999. 63, Φώτ., Ζηνόβ. 3. 88 ἐν Παροιμοιῶν.—Ἰδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερομορφος, ὄν, ἔχων διάφορον μορφήν, Αἰλ. π. Ζ. 12. 16, Φίλων 1. 655.

ἑτερο-ουσία, ἡ, διαφορὰ οὐσίας ἢ φύσεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 976C.

ἑτεροούσιος, = ἑτερούσιος, ἐξ ἑτέρας οὐσίας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὁμοούσιος, Ωριγέ. 4. 625C, 628A, Ἀθην. I. 457A, κλ.

ἑτεροπαθεῖα, ἡ, (πάθειν) τὸ πάθειν εἰς ἄλλο μέρος, τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ Διοσκ. 2. 184.

ἑτερο-παχής, ἑς, ἀνίσως παχύς, Ξύλα Ἀπολλ. Πολιορκ. 27.

ἑτερό-πιστος, ὄν, = ἑτερόδοξος, Φώτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 1. 123, 125, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 11, σ. 212E, ἔκδ. Παρ.

ἑτερο-πλάνης, ἑς, πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Νικ. Ἀλεξίπ. 243.

ἑτερο-πλάτης, ἑς, ἔχων ἄνισον πλάτος, Ἀπολλ. Πολιορκ. 26.

ἑτερόπλευρος, ὄν, ὁ ἔχων ἑτέρας πλευράς, Σκύμν. Περιηγ. σ. 266 (κῶδ. τρίπλευρος).

ἑτερόπλοκοι, πόδες ἐν τῇ μετρικῇ πεντασύλλαβοι, οὗς ὄντας 32 τὸν ἀριθμὸν, καταλέγει ὁ Διομήδης ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I. σ. 481.

ἑτερό-πλους, ὄν, συνηρ. πλουν, οὖν, ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων μόνον δι' ἓνα πλοῦν, ὅταν ἀποπλήτῃ ἐκ τίνος λιμένος ὅπως μεταβῇ εἰς ἄλλον ὀρισμένον λιμένα, οὐχὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦν τῆς ἐπιστροφῆς, ἑτερόπλῳ τῷ ἀργυρίῳ κεχρημένῳ Δημ. 916. 3: οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τοῦτοισι ἑτερόπλουν τάρ-γυριον εἰς Ἀθήνας ὁ αὐτ. 1291. 25: τὰ ἑτερόπλοα (ἐξυπακ. ἀργύρια) ὁ αὐτ. 909. 25, πρὸβλ. Böckh P. E. 1. 178.—Ἰδε Φιλόλ. ἀμφοτερόπλους καὶ ἴδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερόπνοοι αὐλοί, οἱ, διπλοὶ αὐλοί, Ἀνακρέων 25 (49): ἀμπίθ.

ἑτεροποδῆω, (ἑτερόπους) εἶμαι ἑτερόπους, χωλαίνω, ἑτεροπο-δοῦντες ἵπποι Ἰππιατρ. σ. 258.

ἑτερο-ποῖός, ὄν, διάφορον ποιῶν, Α. Β. 1375.

ἑτερόπορος, ὄν, (πόρη) ἐμπεπορημένος, θηλυκωνόμενος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος, Καλλ. Ἀποστ. 225.

ἑτερό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνίσους, τὸ μέγεθος, ἐπο-μένως χωλός, Ἀλκίφρων 3. 27, Φιλόστρ. 515, Ἰππιατρ. 53. 8, ἴδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνῶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροπροσωπῶ, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, Γραμμ. Θ. Γαῖη 4. 521.

ἑτερο-πρόσωπος, ὄν, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπίρρ. -πως, Γραμμ. II. σχῆμα ἐτ., ὁπόταν λέγηται τι ὡς ἐξ ἄλλου προσώπου, δηλ. μὲ τὰς λέξεις ἄλλου προσώπου, Φοιβάτων περὶ Σχημάτων ἐν Ρήτορι (Waltz) τ. 8. 504, 6: ἐπίρρ. -πικῶς, Γραμμ.

ἑτερό-πτωλις, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἑτέρας πώλεως, Ἰβριννα 4, Νόνν. Δ. 26. 41.

ἑτερο-πτωτος, ὄν, κατὰ πτώσιν ἄλλης κλίσεως ἀνωμαλῶς κλινόμενος, τὸ γοῦν μεγάλοι ἑτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγας, ὁρθῶς ἐπὶ δουκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνιου. 11C.

ἑτερορρέπεια, ῥέπω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Πλούτ. 2. 1026E.

ἑτερορ-ρεπής, ἑς, ῥέπων ἐξ ἴσου πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀμερόληπτος, δίκαιος, Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως ἀδίκαια μὲν κακοῖς, δῖα δ' ἐννόμοις Αἰσχύν. Ἰκ. 403 II. = ἑτερορροπος, ἐπὶ ἀσθενῶν εὐρίσχομένων ἐν τῇ κρίσει τῆς νόσου, Ἰππ. 399. 55: οὕτως, ἐτ. Ζήτημα Ἑρμογ.—Ἐπίρρ. -πῶς, Πολυδ. Δ', 172.—Καθ' Ἡσύχ. «ἑτερορρεπής» ἐπὶ τὸ ἕτερον ῥέπον καὶ βαροῦν.

ἑτερο-ροπία, ἡ, = ἑτερορρέπεια, Πολυδ. Δ', 172.

ἑτερόρ-ροπος, ὄν, (ὡσαύτως ἡ, ὄν, Ἰππ. Ἐπίδμ. τὸ Δ', 939, ἀλλὰ πῶθ. ἐσφαλμένως), ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἐτ. ἐπὶ γῆν ἀφικέσθαι Ἰππ. περὶ Ἀεθρ. 808: ἐτ. ἐπάρματα, οἰδήματα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπίδμ. τὸ Δ', 938: ἐπὶ πεπρωμένων μελῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ἰητροίων 748: θεῶν ἐτ. δῶρα, δῶρα ἀπερ δυνάτον νὰ ἀποβῶσι καλά ἢ κακά, Ριαν. παρὰ Στοδ. 54. 4: Ἐπίρρ. -πῶς, Πολυδ. Η', 13.

ἑτερόρ-ρυθμός, Δωρικ. -ρυσμος, ὄν, ἔχων διάφορον ρυθμὸν, Γαλῆν. τ. 19, σ. 409, 17: «ἑτερόρ(ρ)υσμα» ἀνόμοια» Ἡσύχ.

ἑτερός, α, ὄν, Δωρ. ἄτερος [ἄ], Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου



304:— ἄλλ' ἄτερος [α]. Ἀττ. κρῆσις ἀντὶ τοῦ ἑτερος, Ἰων. οὐτερος Ἡρόδ. 1. 34, κτλ., Δωρ. ὠτερος Θεόκρ. οὐδ. θάτερον, τὸ ἑτερον, Ἀττ., Ἰων. τοῦτερον Ἡρόδ. 1. 32. πληθ. ἄτεροι ἀντὶ οἱ ἑτεροί, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 4. θάτερα Ἀττ.: γεν. θατέρω Ἀττ., Ἰων. τοῦτερον Σιμωνίδ. περί Ρυναίχ. 113, Δωρ. θατέρω Τιμ. Λοκρ. 94Α, ἡ θατέρω Ἐπίχ.: δοτ. θατέρω Αἰσχύλ. Πρ. 778: θηλ. ὀνομαστ. ἀτέρα ἡ (ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Σοφ. ἐν Ο. Κ. 497, Ἀριστοφ. Λυσ. 85. 90, ἡτέρη): δοτ. θάτερα Σοφ. Ο. Τ. 782, Εὐριπ. κλ. (ἐν Ἀντιγράφ. ἐντοτε θητέρα), Ἰων. τητέρα Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 495B.— Μεταγεν. καὶ ἤτεον δόκιμοι συγγραφῆς μετεχειρίσθησαν ὀνομ. θάτερος, ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ἄβρου· ὁ θάτερος, ἡ θατέρα Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 200, Λυκούφρων 590. θατέρων, θατέρων, κτλ., ἡ ἔκκλ.· πρβλ. Valck. εἰς Εὐριπ. Ἰππ. 349. Piers. ἐν Μοίριδι 432. (ἡ καὶ τῶν ἄλλων) πρβλ. τὸ Σανκρ. anī-aras· Γοθ. anī-ar· Ἰσλανδ. ann-arr, πληθ. adrir· Γερμ. and-ere, κτλ.: ἐν τῇ Λατ. alt-er τὸ η μετεβλήθη, ἐξηφανίσθη δὲ ἐν τῇ Ἀγγλο-Σαξον. od-ar (oth-er), ὡς ἐν τῇ ἑτε-ρος. 1. ὁ ἄλλος, εἰς ἐκ τῶν δύο, ὅποτε (πλὴν παρὰ ποιηταῖς) συνήθως προστίθεται τὸ ἄβρον· συχνάκις ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν σκαίῃ ἔγχος ἔχων, ἐτέρηφι δὲ λάετο πέτερον Ἰλ. Π. 733. τῇ ἐτέρῃ μὲν... τῇ δ' ἐτέρῃ αἰ, Σοφ. 272, Φ. 71, Ὀδ. Χ. 183, πρβλ. Σεν. Κύν. 10. 11· χειρὶ ἐτέρῃ, τῇ μιᾷ χειρὶ, Ἰλ. Μ. 452, Ὀδ. Κ. 171, (ἀλλὰ χειρὶ ἐτέρῃ, συνήθως ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἴδε κατωτ. ἰν. 1)· οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, ἐτέροιο διὰ κροτάφοι, διὰ τοῦ ἐτέρου κροτάφου, Ἰλ. Δ. 502· χωλὸς δ' ἐτερον· πόδα Β. 217, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 162, Δείναρχ. 100. 35· ἀμφοτέροι αἱ γνάθοι, ἡ ἡ ἐτέρῃ Σενωφ. Ἰππ. 1. 9, ὁ ἔτ. τῶν ὀφθαλμῶν Διονύσιος Ἀλ. 5. 23· εἰς γόνυ ἑτερον Φιλδοστρ. 843:— ἀκολουθοῦν ἐπὶ πάντων τῶν προσώπων ἡ πραγματικῶν ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, Λατίν. alteruter, ἀμφω ἀφ' ἡμῶν, εἰ γ' οὖν ἑτερός γε φύ- γησιν Ἰλ. Ε. 258, κτλ.: τὴν ἐτέραν πύλην, τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο πυλῶν, Ἡρόδοτ. 3. 156· τῶνδε τὰ ἑτέρα ὁ αὐτ. 4. 126· τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν... τὸν ἔτ. Εὐρ. Φοίν. 951· ὁ ἑτερος τῶν στρατιωτῶν, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο... Ὀυκ. 4. 43: δυοῖν ἀγαθὸν τὸ ἔτ. ἀντίθετον 28· τὸ ἔτ. τοῖν δυοῖν τοῖν αὐτ. 7. 24· δυοῖν θάτερον, ἡ... ἡ... Πλάτ. Θεαιτ. 187B· τῷ ἐτέρῳ ἡ ἀμφοτέ- ροις ὁ αὐτ. ἐν Πτολ. 475A:— ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. alterutri, τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθρὶ τέκεν κτλ. Ὀδ. Α. 258· τὸν δὲ νῦν ἑτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιν αἰήμερον, τοῦτων λοιπὸν τῶν γονέων ἡ οἱ ἐμοί, ἡ οἱ σοὶ θὰ κλαύσῃσι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν υἱὸν αἰ- μερον, Ἰλ. Γ. 210· εἰς δὲ καὶ δαίμων ἄμμε διακρίνη, δώη δ' ἐτέ- ροισι γε νίκην Ἰλ. Η. 292· ἐτέροισι δὲ κύδος ἔδωκεν Ν. 303· συχν. μετ' ἀρνήσεως, οὐδ' ἐτεροὶ Α. 71· πρβλ. οὐδέτερος, μᾶλλον ἑτερος. 2) ἐν διπλαῖς προτάσεσι τὸ ἑτερος (παρὰ πεζοῦ γράμμις ἀεὶ ποτὶ τὸ ἑτερος) ἐπαναλαμβάνεται· ἐτέρω μὲν δουρὶ... τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράδδην βάλε χειρὸς Φ. 164· τὸν ἑτερον, ἑτερον δὲ... Ὀδ. Ε. 265· ἔτ. λευκόν, ἐτέρην δὲ μέ- λαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἑτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἑτερον δὲ ἀνέ- νευσεν Π. 250· καὶ οὕτω παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφείοις:— τὸ ἑτερος ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ μιᾷ προτάσει, διδῶσι [ε- τερος μὲν] κακῶν, ἑτερος δὲ ἑάνων Σοφ. 528, πρβλ. Η. 420· ἡ μὲν... ἡ δ' ἐτέρῃ Χ. 149· ἑτερος... ὁ δὲ... Ὀδ. Θ. 374· μετὰ τοῦ ἄλλος, ἑτερος μὲν... ἄλλος δὲ... Ἰλ. Ι. 313, 472, πρβλ. Ὀυκ. 4. 61, Πλάτ. Πολ. 439B, Θεαιτ. 183A· καὶ ἀνάπαλιν, ἄλλω ὀρ- χηστῶν, ἐτέρῳ κίθαριν [ἔδωκεν] Ἰλ. Ν. 731, πρβλ. Ὀδ. Π. 123· τότε μὲν ἑτερα... ἄλλοτε δὲ ἄλλα... Πλάτ. Ἀλκ. Πρῶ- τος 116E· ὁ ἑτερος... ὁ λοιπός... Σεν. Ἀν. 4. 1. 23· ἑτερα... τὰ δὲ... Σοφοκλ. Ο. Κ. 1454· καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγους, εἰς μὲν... ἑτερος δὲ... 3) συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ἔξ ἐτέρων ἑτερ' ἐστὶν Ὀδ. Ρ. 266· ἡ δ' ἐτέρα [κύλις] τὴν ἐτέραν ὠθείτω, τὸ ἐν ποτήριον ἄς ὠτῇ πρὸς τὰ ἐμ- πρὸς τὸ ἄλλο, Ἀλκαίος 41· ἡ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν ἡ θάτερον, ἡ τὸ ἐν μέρος ἡ τὸ ἄλλο, Εὐρ. Ἰων. 849· ἑτεροὶ ἐτέρων ἀρχοῦσι Ὀυκ. 2. 64· ἑτερος ἀφ' ἐτέρου ἐθνησκον ὁ αὐτ. 2. 51· εἰ τίς τι ἑτερος ἐτέρου προφέρει ὁ αὐτ. 7. 64· ἐμμιγνυμένων ἐτέ- ρων ἐτέροις Ἀριστοφ. Ὀρν. 701· ὡσαύτως, συμφορὰ ἑτέρα ἐτέ- ρους πιεῖται, μία συμφορὰ πιεῖται, τοὺτους καὶ ἄλλη τὸν ἄλλον, Εὐρ. Ἀλκ. 893· τίθηται προσεῖται καὶ τρίς, ἑτέρα δ' ἑτερος ἑτε- ρον δλῶ καὶ δυνάμει παρῆλθεν ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 905, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 231· οὕτω καὶ, ἄλλη δ' εἰς ἐτέρην ὀλοφύρετο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 250. 4) ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. alter, δεύ- τερος, ἡ μὲν... ἡ δ' ἐτέρῃ... ἡ δὲ τρίτῃ... Ὀδ. Κ. 352 κέ, πρβλ. Ν. 67 κέ, Ἰλ. Μ. 93 κέ... Π. 179, Ἡρόδ. 7. 57, Σεν. Κύρ. 2. 3, 22· ἡ ἑτέρα (ἔκπε. ἡμέρα), ἡ δευτέρα ἡμέρα, δηλ. ἡ μετὰ τὴν αὐρίαν, αὐτὴ δὲ 4. 6, 10 (πρβλ. πρότασις). 5) οὕτω μετ' ἀντωνυμ. ποσότητος, τόσσοι δ' αὐθ' ἑτεροί, ἄλλοι τόσοι, Ἦσ. Θ. 367· ἑτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον κατὰ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 2. 149· ἐτέρου τοσοῦτο χρόνον Ἰσοκρ. 72D· ἑτερα τοιαῦτα, ἄλλα παρόμοια, Ἡρόδ. 1. 120, 191· τοιοῦτος ἔτ., ἀκριβῶς ἄλλος τοιοῦ- τος, ὁ αὐτ. 3. 47, πρβλ. 1. 207, 2. 5· τῷ αὐτῷ τρόπῳ... τῷ

ἐτέρῳ ὁ αὐτ. 2. 127· ἄλλα τε τοιαῦθ' ἑτερα μυρία Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313· χίλις ἐτέρας (δραχμαί) Δημ. 1323. 20· δεύτε- ρος, τρίτος, τέταρτος ἔτ., ἀκόμη δευτέρας, τρίτος, τέταρτος, ὁ αὐτ. 643. 18., 644. 16, κλ.: οὕτως, ἑτεροὶ αὐτοί, ἄλλοι αὐτοί, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 12, 3· νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὗρηκε τὸν ἑτε- ρον τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονὶ Μένανδρ. ἐν Ὀμόνιδι 4· ὁ ἐταί- ρος ἑτερος ἐγὼ Κλήμ. Ἀλ. 450. II. τίθεται ἀνεμνέμενος ἀντὶ τοῦ ἄλλος, Λατ. alius, ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' αἰσπετο μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς διαφορᾶς, ὅτε τὸ ἄβρον οὐδέποτε προστίθεται, ὅς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἑτερ' ἄρμαθ' ἱκῆται Ἰλ. Δ. 306, Ὀδ. Π. 124, κτλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 422· ἔτ. τις ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 949, Εἰρ. 274, Πλάτ., κλπ. ἑτερα ἅττα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 188B· ἐπαναλαμβάνοντες, ἐτέραν χάτεραν τρικυμῖαν Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 7· αἱ δ' αὐθ' ἑτεροι χωροῦσι τινες Ἀριστ. Λυσ. 66· πρὶν ἑτερον αὐ δοῖν καὶ καλῶσαι τινα Εἰρ. 295:— παρ' Ἀττ. μετ' ἀρνήσεως, οἷα οὐχ ἑτερα [ἐγένετο], ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν ἔγιναν ἄλλα, Ὀυκ. 1. 23· ναυμαχία... οἷα οὐχ ἑτέρα τῶν προτέρων ὁ αὐτ. 7. 70, πρβλ. 29, Πλούταρχ. 2. 671B, κτλ. III. ἄλλος παρὰ τὸν συνήθη, διάφορος, ἑτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν Ὀδ. 1. 302· τὸ μὲν ἑτερον, τὸ δὲ ἔτ., δηλ. ἀμφοτέρω- ροι εἶναι διάφοροι, διαφέρουσιν, Πλάτ. Μένων 97D, πρβλ. Πολ. 317A· ἔτ. τε καὶ ἀνόμοιον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186B· τὸ ταῦτόν ἔτ. ἀπο- φαίνειν καὶ τὸ ἔτ. ταῦτόν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 259D· καὶ οὐχ ὁ αὐτός Δημ. 911. 7, κτλ.:— μετὰ τοῦ ἄλλος: χάτερος ἄλ- λους πόνους, καὶ διαφόρους ἄλλους κόπους, Εὐρ. Ἰκέτ. 573· πρβλ. Ὀρ. 346, καὶ Δινδ. ἐν τόπῳ· Ρόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἐτέρας Δημ. 198. 21· ἑτερον τὸ τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως Φιλήμων ἐν Σικελικῷ 1· ἑτερα φρονῶν καὶ ἐμμιγγο- ρῶν Δείναρχ. 92. 23:— μετὰ γεν., ἄλλος παρὰ, διάφορος, φίλους... ἐτέρους τῶν νῦν ὄντων Ὀυκ. 1. 28, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 333 Α· Δημ. 142. 26· ὡσαύτως, ἑτερον ἡ... Εὐρ. Ὀρ. 346· οὕτω μετὰ τῆς προτ. παρὰ, παρὰ πάντα ταῦτα ἑτερον Πλάτ. Φαῖδρ. 74A, πρβλ. Σεν. Κύρ. 1. 6, 2· ἑτερα εἶδη παρὰ μοναρχίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 10, πρβλ. 3. 15, 13. 2) διάφορος παρ' ὅτι ἐπρε- πεν, οὐχὶ καλός, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ κακός, ὡς τὸ Λατ. alius ἡ sequior ἀντὶ malus, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 503· ἀγαθὰ ἡ θάτερα, ἵνα μὴ δὲν εἰπω φλαῦρον Δημ. 597. 3 ἄλλ' ὡσαύτως ἀπολ., δαίμων ἔτ. Πινδ. Π. 3. 62· θυσιὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· λέκτρα, συμφορὰ Εὐρ. Μῆδ. 639, Ἦρ. Μαιν. 1238· πλεον θάτερον ποιεῖν, πλείοντον κακόν, Ἰσοκρ. 389D, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδωνα 114E, Εὐθύδ. 280E, Δημ. 1175. 19· ἴδε Benli. Op. σ. 21, Valck. Diatr. σ. 112. IV. ἰδιόζουσι φράσεις: 1) τῇ ἐτέρᾳ (δηλ. χειρὶ) Ἐπικ. τῇ ἐτέρῃ ἡ ἐτέρῃφι, διὰ τῆς μιᾶς χειρός (ἴδε ἐν ἀρχ.)· ἐτέρηφι δὲ γένητο πυράρχην, τῇ ἐτέρᾳ δὲ (δηλ. τῇ ἀριστερᾷ) ἔλαβε τὴν πυράρχην, Ἰλ. Σ. 477, Ὀδ. Ο. 481, Θεόκρ. 24. 45· ἐντεῦθεν, ἡ παροῦσα, τῇ ἐτέρᾳ λαμβάνειν, λαμβάνειν ἀπόνως, Πλάτ. Σοφιστ. 226A· ἐτέρηφι (οὐχὶ - ηφι, ἴδε Götli.) Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 214· ὡσαύτως, ἔκ δ' ἐτέρας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1115· Ἀνθ. Π. 9. 650. 6) (ἔκπε. ἡμέρα), κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, Σοφ. Ο. Τ. 782· θάτερα Εὐριπ. Ρῆσ. 449· τῇ ἐτέρᾳ Σεν. Κύρ. 4. 6, 10. 7) (ἔκπε. ἡμέρα), κατ' ἄλ- λον διάφορον τρόπον, Σοφ. Ο. Κ. 1444· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρα τρέπεσθαι, διότι συμβαίνει πως τὰ τοιαῦτα νὰ λαμβάνωσιν ἄλλην τροπὴν Ἀριστοφ. Νεφ. 812· ἑτέρα πῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 35· τότ' ἄλλοσ'... θάτερα δὲ... Σοφοκλ. Τρ. 272· θάτερα... θά- τερα... κατὰ τὸν ἑνα τρόπον... κατὰ τὸν ἄλλον... Ἰνίοχ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 16:— ὡσαύτως κατ' αἰτ., ἐτέραν ἐκτρέπεσθαι Λουκ. Τιμ. 5. 2) Ἐπιρρηματικῶς μετὰ προτ. α) ἐπὶ θά- τερα, πρὸς τὸ ἐν ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κατὰ τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἐπὶ θάτερα μὲν... ἐπὶ θάτερα δὲ... Ἰππ. 783D. Β. τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλ- κων Πλάτ. Σοφιστ. 259C· ὡσαύτως μετ' ἄλλης προτ., ἔς τὰ ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἑτερον μέρος ἡ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους, Ὀυκ. 1. 87· ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ὁ αὐτ. 7. 37· ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θ., ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θ. Πλάτ. Πρωτ. 314E:— μετὰ γεν., ἔς τὰ ἐπὶ θ. τοῦ ποταμοῦ Ὀυκ. 7. 84· εἰς τὰ ἐπὶ θ. τῆς πόλεως Σεν. Ἐλλ. 6. 2, 7· τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ρίνος Ἰππ. 802C. 6) κατὰ θάτερα, κατὰ τὸ ἐν ἡ κατὰ τὸ ἑτερον μέρος, κατὰ θ. ἀσπός Δημ. 1307. 24, πρβλ. Πλούτ. Βρυτ. 51, κτλ.: ἄλλα, καθ' ἑτερα, ὡς πρὸς ἄλλα ζητήματα, Ὀυκ. 7. 42. V. ἐπὶ ἑτέρως, κατὰ τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἀντίθετος. τῷ ἀμ- φοτέρως, Πλάτ. Θεαιτ. 181E· ἔτ. τε καὶ ἔτ.=ἀμφοτέρως, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 235A· ἔτ. ἔχειν τοῦ σκέλους=ἐτεροσκελὴς εἶναι, Φιλδοστρ. 129. 2) κατ' ἄλλον τρόπον, νῦν δ' ἐτέρως ἐδόλοντο θεοὶ κακὰ μηχανήσυντες Ὀδ. Α. 234 [ἐθα ὁ Spitzl. καὶ ὁ Nitzsch προτιμῶσιν ἐτέρως βάλλοντο]: οὕτε εἶναι κοινὸν τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, χάτερος καλῶς ἔχον Σοφ. Ἀντ. 687 (κατὰ τὸν Erfurd ἀντὶ χάτέρῳ), Θεόκρ. Ἐπιγράμ. 10. 3· ἐτέ- ρως ἔχω, εἶμαι διάφορος, ὀδιαφορετικῶς, τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦ- τον, ἀλλ' ἐτέρως ἔχον Ἀριστοφ. Πλ. 371:— συχνότερον παρὰ πεζογράφοις, ὡς ἔτ., κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, Ἰππ. 800D, Πλάτ.



Σοφ. 266Δ, κτλ.· ἔάν τε καλῶς, ἔάν θ' ὥς ἐτ. Δημ. 254, 7, πρβλ. 298, 22:—μετὰ γεν., διαφόρως παρὰ .. ἐτ. πως τῶν εἰω-  
θῶτων Πλάτ. Πολιτικ. 295D· ἐτ. ἡπερ.. Αἰλ. π. Ζ. 12, 28.

ετερο-σήμαντος, ον, ἔχων ἄσμαν ἔχων σημασίαν, Εὐστ. 1411.  
43.—Ἐπίρρ. -τως, ἴω. Διακ. Σχολ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἦρ. 354.

ετερο-σκελής, ἐς, ἔχων ἄσμαν τὰ σκέλη, Ἰππιατρ. 13, σ. 53·  
ἐπὶ τριγώνων, τριγώνων ἰσοσκελές, ἑτεροσκελές, σκαληνὸν  
Πολυδ. Δ', 161.

ετερό-σκιος, ον, (σκιὰ) οὗ ἡ σκιά (κατὰ μεσημβρίαν) πίπτει  
πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐπὶ τῶν οἰκούντων  
πρὸς βορρᾶν καὶ νότον τῶν τροπικῶν, Ποσειδώνιος παρὰ Σερβάτινι  
135, πρβλ. 133· ἴδε ἀμφίσκιος, περίσκιος.—Ἰδε Φιλόλ. Ποι-  
κίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 23.

ετερόσ-αῦτος, ον, ὁρμῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νόνν. Δ.  
38, 244.

ετερό-στοιχος, ον, ἀνήκων εἰς ἕτερον στοῶν, «ετερόστοιχα»  
ἀσύμπτωτα· Ζωναρ. σ. 892, Φώτ., Ἡσυχ.

ετερό-στομος, ον, ἔχων μίαν μόνον «κόψιν», πέλεκυς Συνέσ.  
1489C· «πέλεκυς ἑτερόστομος» Πολυδ. Δ', 137.

II. ετερόστομος φάλαγξ, «ετερόστομος φάλαγξ» καλεῖται ἥτις  
πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἡμῖς ἔχουσα ἐν εὐνύμῳ παραγωγῇ,  
τοῦτέστι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐνύμῳ, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεος τοὺς  
ἡγεμόνας ἐν τῇ δεξιᾷ παραγωγῇ· Σουίδ. (Τακτ. Ἀρριαν. 29, 3).—  
Ἰδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 21 κέξ.

ετερό-στροφος, ον, ἐκ διαφόρων στροφῶν αποτελούμενος,  
Ἡρακλ. 9, 3.

ετερο-σχημάτιστος, ον, διαφόρως ἐσχηματισμένος· τὸ ἑτε-  
ροσχημάτιστον, «ετεροσχημάτιστον» δὲ ἐστὶν ἐναλλαγὴ ρήματος  
εἰς μετοχήν, ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδέσμου, ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ  
ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλίσιν, ὥς ἵνα ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, «ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ  
δεῖνα, τότε ἐγένετο», εἰπῶ «τρέχοντος τοῦ δεῖνα τότε ἐγένετο»· Φοι-  
δάμμνος περὶ Σχημάτων ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8, σ. 503.

ετερο-σχήμων, ετερόσχημον, ἔχων διάφορον σχῆμα, Θεοφρ.  
π. Φυτ. Ἰστ. 1, 10, 1, Λουκ. Πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 51· μεταγεν.  
ετερόσχημος, ον.

ετερο-τάγης, ἐς, ἀνήκων εἰς ἑτέραν τάξιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς  
τὸ ὁμοταγής, Πρόκλ. Θεολ. 2, 21, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ. 106.

ετερότης, ητος, ἡ, διαφορά γένους ἢ οὐσιώδους διαφορά, «οἶον  
τὸ μὲν ἵππος τὸ δ' ἄνθρωπος, ἀνάγκη ἅρα τὴν διαφορὰν ταύτην ἐτε-  
ρότητα τοῦ γένους εἶναι. λέγω γὰρ γένους διαφορὰν ἢ ἕτερον ποιεῖ  
τοῦτο αὐτὸ» Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9, 8, 3, πρβλ. 1, 9, 4· «διαφορὰ  
δὲ καὶ ἐτερότης ἄλλο. τὸ μὲν γὰρ ἕτερον καὶ οὐ ἕτερον οὐκ ἀνάγκη  
εἶναι τινὶ ἕτερον .., τὸ δὲ διάφορον τινὸς τινὶ διάφορον κτλ.» αὐτόθι  
9, 3, 7.

ετεροτράχελος, ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον ἐτεροκλινῆ, δηλ.  
κλινόμενα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 69, ἴδε Φιλόλ. Ποι-  
κίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 43.

ετεροτροπέω, ἔχω ἄλλους, διαφόρους τρόπους, πολεμεῖ πως  
ἀλλήλοισι τὰ ἐτεροτροπεῖν ἡρημένα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰωάνν.  
15, 19, σ. 897.

ετερό-τροπος, ον, διαφόρου τρόπου, διαφόρου εἶδους, κακὸν  
ἐτερότροπον Ἀριστ. Θεσμ. 724· γαλεῶν ἐτ. φύλα Ὀππ.  
Ἀλ. 1, 379.

II. ὁ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τρεπόμενος, ἀδέ-  
βαιος, τύχης ἐτ. ὁρμῇ Ἀνθ. Π. 9, 768, πρβλ. Νόνν. Δ. 2, 669,  
7, 7.—Ἐπίρρ. ἐτεροτρόπως, ἐτέρω τρόπῳ, Καισάρ. 1149, Κύ-  
ριλλ. Ἀλ. X. 201B.

ετερό-τροφος, ον, διαφόρως ἀνατραφεὶς, Συνέσ. 22Δ.

ετερ-ούας, ὁ, ἡ, τὸ, μόνως, ἔχων ἐν οὐς, μίαν λαθὴν, Ἀνέδ.  
Ὁξ. 2, 7, 22, Εὐστ. 870, σ. 20 Λοθεκ. Φρύν. 658.—Ἀλλ' ὁ  
Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 20 κέξ.) λέγει· «ἐπειδὴ βραχεῖα ἢ  
λῆγουσα τοῦ ἐπιθέτου, πλημμελὲς ἐξελέγχεται οὐσα ἢ παροξύτονος  
ἐκφορὰ ἐτερούας».

ετερ-ουῖς, εἶδος, ἡ, ἀγγεῖον ἔχων μίαν μόνην λαθὴν, «ετε-  
ρουῖδα» τρυβλίον (γρ. τρύβλιον) κενὸν· Ἡσυχ., ἴσως διορθωτ. «και-  
νόν».—Ἰδε Φιλόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 21.

ετερο-υπόστατος, ον, ὁ ἔχων ἑτέραν ὑπόστασιν, Θεόδ. Στουδ.  
σ. 63E.

ετερ-ούσιος, ον, ἔχων ἑτέραν οὐσίαν, ἀντίθετον τῷ ὁμοού-  
σιος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 25B, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4, 11 καὶ  
12, Θεόδ. Στουδ. σ. 160B.

ετερο-ουσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσίαστ. τοῦ ἐτερούσιος, Ἐκκλ.  
ετεροφᾶς, ἐς, = τῷ ἡμίσει περιλάμπων, Συνέσ. 1297D, Ψελλ.  
1124B.

ετεροφανής, ἐς, φαινόμενος διάφορος, ἔχων ἑτέραν ὄψιν, Γαλην.  
τ. 12, σ. 473B.

ετεροφθαλμία, ἡ, διαφορά τῶν δύο ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους,  
Ἰππιατρ. 13, σ. 53.

ετερό-φθαλμος, ον, μόνφθαλμος, Λατ. unoculus, luscus,  
Δημ. 744, 18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4, 22, 4, κ. ἄλλ., ἐτ. ποιεῖν  
τὴν Ἑλλάδα, μεταρ. ἐπὶ τῆς προταθείσης καταστορῆς τῶν Ἀθη-  
νῶν, Δεπτέρης παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3, 10, 7, Πλούταρχ. 2, 803Δ.

II. ἔχων ὀφθαλμούς διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα,  
Γεωπ. 16, 2, 1· πρβλ. ἐτερόγλαυκος.—Ἰδε Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τ.  
Δ', σ. 11 κέξ.

ετερό-φθογγος, ον, ἔχων διάφορον φθόγγον, φωνήν, ἐκ δὲ ὧων  
ετεροφθόγγων μίαν ἁρμονίαν ὁμοφώνον ἀγεί Συνέσ. Ἦρμ.  
3, 339.

ετερο-φορέομαι, παθ. = ἐτερορρεπέω, Τιμαίου Λεξ. ἐν λέξ.  
ταλάντουσθαι.

ετεροφρονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Κλίνναμ. σ. 147A.

ετεροφροσύνη, ἡ, διαφορὰ φρονήματος ἢ γνώμης, Ἰάμβλ. ἐν  
Βίῳ Πυθαγ. 31.

ετερο-φρούρητος, ον, ὑπὸ ἑτέρου φρουρούμενος, Ἰουστίν.  
Μάρτ. σ. 1940 (532B).

ετερόφρων, ον, (φρὴν) φρονῶν κατὰ τρόπον ἕτερον, ἐτερόδοξος,  
Δίδυμ. Ἀλ. 808A, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1, μέρος 1, σ. 135E.

II. παραδόξως σκεπτόμενος, μαϊνόμενος, ἐμμανής, ἐτερόφρονα κοῦ-  
ρην Τρυφιδ. 439· ἐτερόφρονα λύσαν Ἀνθ. Π. 1, 19.

ετερό-φυής, ἐς, διαφόρου φύσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὁμο-  
φυής, Ἰππόλυτ. 832B, 837C, Ἀθαν. I. 457A, II. 772D· ἀλλαχόθι  
γεννηθεὶς, αὐτ.

ετερό-φύλος, ον, ἀνήκων εἰς ἑτέραν φυλὴν ἢ γένος, Αἰλ. π.  
Ζ. 16, 27, Σκύμν. 101· ἐτέρου εἶδους, Εὐστ. Πονημάτ. 144, 69.

ετερό-φυτον δένδρον, τὸ, ἐγκεκεντρισμένον ἐπὶ ἑτέρου δέν-  
δρου, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ετερόφύεομαι, ἀποθ., εἶμαι διάφορος τὴν φωνήν, τὸν ἦλον,  
Εὐστ. 1626, 3.

ετεροφωνία, ἡ, διαφορὰ φωνῆς ἢ τόνου, Πλάτ. Νόμ. 812D· ὁ  
Θεόδρ. ἔγραψε περὶ ἐτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν Ἀθην. 390A.

ετερό-φυνος, ον, ἔχων διάφορον φωνήν, ἐτερόγλωσσος, ἐντετυ-  
θεν, Ξένος ἐτεροφῶνων στρατῶ Δισχόλ. Θέβ. 170, ἔνθα ἡ λέξις  
ἴσως εἶναι γλῶσσημα· διότι τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξ. οἶαν ὁ Ἑρμάννος  
προτείνει· ἐτεροδόχμοι στρατῶ.

ετερόχειρ, ὁ, ἡ, = ἀριστερόχειρ, Συνέσ. σ. 161 B', ἴδε Φι-  
λόλ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 25.—Πρβλ. ἕτερος  
I., ἔνθα τὸ ἐτέρη χειρ = ἀριστερά χειρ.

ετερό-χηλος, ον, ἔχων ἀνίσους χηλὰς, Ἰππιατρ. πρβλ. ἐτε-  
ρόπους.

ετεροχορεύω, ἔχω διάφορον χρῶμα, τοῦ ἐτεροχροοῦντος  
δοστέου Chirurg. Vett. σ. 93, 17.—Κατὰ τὰ A. B. 386, 9, «ἀλ-  
λοφάσσειν· ἐτεροχρεῖν, παροῶν».

ετερόχροια, ἡ, διαφορά, ποικίλα χρώματος, μελανοράδω-  
τοι (κατὰ Κοραῖν διορθωτέον, μέλανες βαδδωτοί) καθ' ἐτερό-  
χρoιαν, «κατὰ ποικιλίαν ἢ ποικίλως βαδδωτοί» (Κοραῖς), Ξενοκρ.  
περὶ Ἐνυδρ. Τροφ. σ. 15, ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν σ. 151 ἐν τέλ.

ετερόχροιος, ον, = ἐτερόχρους, «ὁ ἄλλοις κατὰ τὴν χροίαν»  
Σουίδ., Ζωναρ.

ετεροχροιότης, ητος, ἡ, = ἐτερόχροια, Πύρρων παρὰ Διογ.  
Λ. 9, 86.

ετερό-χρονος, ον, ὁ ἔχων διαφόρους χρόνους· τὸ ἐτ., «μετά-  
βασιν ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον» Φοιδάμμνος περὶ  
Σχημάτων ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8, σ. 504.

ετεροχρονικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ χρόνον ἕτερον, Matth. Lectt.  
Mosq. τ. 2, σ. 48.

ετερό-χροος, ον, συνηρ.-χρους, -οον, ἕτερον χρῶμα ἔχων,  
Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 3, 2, Πολυδ. Θ', 98.

2) ποικιλό-  
χρους, Νόνν. Δ. 5, 186, ὅστις μεταχειρίζεται ἐτερόκλ. δοτ. καὶ αἰτ.

ετερόχροε-, χροα.

ετεροχρωματέω, = ἐτεροχροεῶ, Γεωπ. 2, 6, 37.

ετερό-χρωμος, ον, ἐτερόχρους, Ἰππιατρ.

ετερό-χρωος, ωτος, ὁ, ἡ, = ἐτερόχρους, Γρηγόρ. Νύσσ. ἐν  
Wolf. Anecd. Gr. τ. 3, σ. 10. II. ἐτερόχρωες ὕπνοι,  
ὕπνος μετ' ἄλλου προσώπου, συγκοίμησις. (ἴδε ἐρμηνείαν Κοραῖ ἐν  
τῷ Θησαυρῷ Στεφάνου ἐν λ.), Λουκ. Ἐβραῖες 42· ὁ Κόδηςτος διορ-  
θοῖ ἐνερόχρωες.

ετερόως, ἀλλοιῶς, καθιστῶ ἄλλοιον, ἐτερουμένην Νικ. Γερασ.  
II. 27, 1.

ἐτέρωθεν, ἴδε τερσαίνω.

ἐτέρωθεν, (ἢ -θε, Ἡσ. Ἀσπ. Ἦρ. 281, Κόντ. Σμ., κλ., ἄλλ'  
ὁ Spitzn. διορθοῖ ἐτέρωθι)· Ἐπίρρ. ... — ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους,  
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμῆνιε Πλ. Δ. 247, κί· ἄλλ.· ἐκ δ'  
ἐτέρωθεν Θεόδρ. 22, 91.

2) βραχυλογικῶς μετὰ ῥημ. σά-  
σεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἐτέρωθι, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέναντι,  
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεός ἔσσηκ' Πλ. Γ.  
230, Ζ. 247.

II. = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ.  
702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4, 1, 34.

ἐτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔνθεν μὲν .., ἐτ. δέ ..  
Ὁδ. Μ. 235· ἐτ. δέ .. Ἡρόδ. 2, 106.

II. = ἄλλοθεν, Πλάτ.  
Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4, 1, 34· οὐδαμῶθι ἐτ., ἐν οὐδενὶ  
ἄλλῳ τόπῳ, Ἡρόδοτ. 3, 113· ἐτ. πανταχοῦ, ἐν οἰκῇ ποτε ἄλλῳ  
τόπῳ Ἀντιφῶν 146, 5:—μεταγεν., ἐτ. τοῦ λόγου, εἰς ἄλλο μέ-  
ρος τοῦ λόγου, Ἡρόδ. 6, 19, πρβλ. 9, 58· ἐτ. που τοῦ σώματος



Ἄριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2. 11.

μέν .. ἐτ. δὲ Ἡρόδ. 3. 35.

ἐτερονυμῖο, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Νικομ. Ἀρ. σ. 92· ἐτερονυμῖα, ἡ, ἕτερον ὄνομα, Θεοδ. Στουδ. σ. 259C, Εὐστ. Ἰλ. 304, 21, κλ. — ὠνύμοσ, ὄν, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Κλήμ. Ἀλ. 928.

ἐτέρως, ἴδε ἕτερος ν.

ἐτέρωσα, Ἐπίρρ., πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἰλ. Δ. 492, Ὀδ. Π. 179· ἔνθεν μὲν .. ἐτ. δὲ .. Πλάτ. Σοιστ. 244Α: — πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐτ. κάρη βάλεν Ἰλ. Θ. 306, πρβλ. 308, Ν. 543, Ὀδ. Χ. 17.

2) βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἐτέρωθι, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους, οἱ δ' ἐτ. καθίζον Ἰλ. Υ. 151· κἂν ἐτ. πατάξῃς Δημ. 51. 27. II. = ἄλλοσε, πρὸς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Ψ. 231, Ὀδ. Π. 163, καὶ Ἀντ. ἐτ. τρέχειν Ἀριστοφ. Ἀγ. 828 ὡσαύτως, εἰς ἐτ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1315.

ἐτέρωσις, εἰς, ἡ, ἀλλοίωσις, ἐν τῇ ἐτέρωσει (ἐτεροῖωσι Κοραΐς) τοῦ περιέχοντος Μ. Ἀντών. 4. 39.

ἐτέρωσα, Αἰολ. ἀντὶ ἐτέρωθι, Σαπφώ 1. 5, ἴδε Α. Β. 606, 607. ἐτετεύχαστο, Ἐπίκ. γ' πληθυντ. παθ. ὑπερ. τοῦ τεύχω, Ἰλ. Δ. 808.

ἐτετεύμε, ἴδε τέτμεν.

ἐτευνεῖ· ἀληθεύει· Ἡσύχ.

ἐτευνία· ἀληθῆ· Ἡσύχ.

ἐτήρ, ἥρος, ὁ, ἐνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων, ἐτήρας ἀμνούς Θεοῖς ἔρεξ' (ἐρέξας κωδ.) ἑπακτίοις Σορ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 329, 20· μετὰ τὴς σημειώσεως: γράφεται δὲ καὶ εὐείρας.

ἐτης, ὄν, ὁ, παρ' Ὁμ. ἀειποτε κατὰ πληθ. ἔται. οἱ, (ἴδε ἐν τέλει): — οἱ ἔται, κατὰ τὸν Nitzsch ἐν Ὀδ. Δ. 3, ἦσαν κυρίως ὁμόφυλοι συγγενεῖς μεγάλης τινὸς οἰκογενείας καὶ ἐξαρτῶμενοι ἐξ αὐτῆς, ἔται δὲ ἐλέγοντο καὶ οἱ συνέταιοι φίλοι (Κραμῆρου Ἀν. τ. 4. σ. 408, 26), ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν Ἰλ. Ζ. 262· δαίνυνται γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν Ὀδ. 3· συγνάξις συνδυάζεται μετ' ἄλλων συγγενικῶν λέξεων, παῖδες τε κασιγνητοί τε ἔται τε Ἰλ. Ζ. 239, πρβλ. Π. 456, Ὀδ. Ο. 273· ἔται καὶ ἀνεψιοί Ἰλ. Ι. 464· ἔται καὶ ἑταῖροι Π. 295· γειῖτονες ἡδὲ ἔται Ὀδ. Δ. 16· σπανίως ἐν τῷ ἐνίκ., ἐτης Ἡρακλῆος Ὀρφ. Ἀργ. 224, Ἐρμῆν.

II. ἀκολούθως, = δημότης ἢ πολίτης, κατόικος ἐκάστης πόλεως, τοῖς δὲ ἔταις κατὰ πάτρια δικάζεσθαι, «δὲ ἀλλήλων λυεῖν τὰ διάφορα» (Σχόλ.), Θουκ. 5. 79· ἐν τῷ ἐνίκῳ, = ἰδιώτης, κατ' ἀντίθ.: πρὸς τοὺς κατέχοντας ἀρχὴν τινα, πρὸς σε .. ὡς ἔτην λέγω Αἰσχύλ. Ἰκ. 247· οὕτε δημόσιος οὗτ' ἔτης ἀνὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 314· ἀρχῶν οὐκ ἔτη πρέπων Εὐρ. ἐν Ἀδελφ. 158.

III. περὶ τοῦ ὧ τάν ἡ ὧ τάν, ἴδε ἐν λέξει τάν. (Ἐχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται **Γετης** ἐν Παλαιᾷ τινι Ὀλυμπ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11: πρβλ. ἐταῖρος).

ἐτησάει, οἱ, (ἔτος) μετὰ τοῦ ἀνέμου ἢ ἀνευ αὐτοῦ, περιοδικοὶ ἄνεμοι, τὰ Τουρκιστὶ «μελτέμια» λεγόμενα παρ' Ἡρόδ. ἰδίως ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν «μονσούν», οἵτινες πνέουσιν ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν καθ' ὅλον τὸ θέρος, 2. 20, κτλ.· οὕτως ἐπὶ βορείων ἀνέμων ἐν Ἑλλάδι (βορειοδυτικῶν κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 13) οἵτινες πνέουσιν ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἐπὶ 40 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σερίου, Ἡρόδ. 6. 140., 7. 168, πρβλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 287, Δημ. 48. 28., 93. 13· ἐν τεύθεν διακρινόμενοι ὡς βορέαι ἐτήσιοι ὑπὸ τοῦ Ἀρίστ. ἐν Προβλ. 26. 2, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 24, Πίνυ. Η. 77. § 1· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου εὐρου, ὅτι οἱ εὐροὶ κατ' ἐκεῖνο τὸ πέλαγος πνέοιεν ἐτήσιοι Στράβ. 144: — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ νοτίου «μονσούν» τοῦ ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 31, Ἰνδ. 21.

ἐτησιὰς, ἄδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἔτους, ἐπίθ. τοῦ αὐρα, Νόνν. Δ. 12. 286.

ἐτήσιοι, ὄν, καὶ παρ' Ἰππ. α, ὄν· (ἔτος): διαρκῶν ἐπὶ ἐν ἔτος, πένθος Εὐρ. Ἀλκ. 336· προστάσια Θουκ. 2. 80· ἐτησίους σφας ἀρχεῖν, ἀρχεῖν ἐπὶ ἐν ἔτος, Δίων Κ. 60. 24. 2) κατὰ πᾶν ἔτος, ὠραὶ Ἰππ. 1297. 48, Πλούτ. 2. 993E· θυσαίαι Θουκ. 5. 11, κτλ.· ἐτήσιοι πρόστι· ἀεὶ Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσει» 6. — Ἐπίρρ. -ίως, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 107· οὕτως ἐν τῷ οὐδ., ἡμερίδας τρυγώσιν ἐτήσιον Ἀνθ. Π. 5. 27.

ἐτητυμία, ἡ, ἀλήθεια, Ἀνθ. Π. 9. 771, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 69.

ἐτήτυμος, ὄν, ἐκτεταμ. ποιητ. ἀντὶ ἔτυμος (ὡς ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς), ἀληθής, οὐκ ἔσθ' ὅδε μυθος ἐτ. Ὀδ. Ψ. 62· ἄγγελος ἐλθὼν Ἰλ. Χ. 438· ἐτήτυμα μυθεῖσθαι Ἡσ. Ἐργ. κ. Πηλ. 10· τοῦτ' ἀγόρευον ἐτήτυμον, εἰπέ μοι τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ, Ὀδ. Δ. 174· τοῦτ' ἐτήτυμον .. ; μετ' ἀπαρ., εἶναι τοῦτο ἀληθές οἱ .. ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 737· εἰ λέγεις ἐτήτυμα Σορ. Φιλ. 1290· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι .. , Ἀριστοφ. Βέρ. 119.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀληθής, φιλαλήτης, οὐ ψευδόμαντις .. ἀλλ' ἐτ. Εὐρ. Ὀρ. 1667· ἐτ. στόμα ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1085.

3) ἀληθής, γνήσιος, πραγματικὸς, Λατ. sincerus, κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτ., δι' ἐκείνον δὲν μένει ἀληθής, πραγματικὴ ἐπιστήρη, Ὀδ. Γ. 241· ἐτ. φέγγος Πινδ. Ο. 2. 101· ἀληθείᾳ, κλέος αὐτῷ 10 (11), 66, Ν. 7. 92· ἐτ. Διὸς κἄρα Αἰσχύλ. Χο. 948· ποῖς ἐτ. γεγώς Σοφ. Τρ. 1064· χρυσὸς Θεόκρ. 12. 37.

II. ὡς Ἐπίρρ. κατ' οὐδ., ἐτήτυμον. ὡς τὸ ἐτεύν, ἀληθῶς, πράγ-

ματι, ὄντως, Ὀδ. Δ. 157, Ἰλ. Ν. 111, Σ. 128, Ἀρχιλόχ. 31: — παρὰ Τραγ. τὸ Ἐπίρρ. -μῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 166, 477, 681, κτλ.· ὡς ἐτήτυμῶς Σορ. Ἠλ. 1452.

ἔτι [εἰ, πλὴν ἐν ἄρσει, Ἰλ. Ζ. 139, κτλ.]. — (Πρβλ. Σανσκρ. ati (ultra) Λατ. et, et-iam, at- ἐν τῷ at-avus): — Ἐπίρρ. I.

χρονικόν, 1) ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀκόμη, εἰσέτι, Λατ. adhuc, ἔτι μοι μένος ἔμπεδον Ἰλ. Ε. 254· ἔτι τυτθὸν ἐόντα Ζ. 222· εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς Σορ. Ο. Κ. 623· ἔτ' ἐκ βρέφους (πρβλ. ἐξέτι), ἔτι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, Ἀνθ. Π. 9. 567· μετὰ τοῦ καὶ, ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἰλ. Α. 455, Ἡρόδ. ἔτι καὶ ἐκ παρόντων Θουκ. 7. 77· ἔτι καὶ νῦν Πλάτ. Συμπ. 215D· νῦν ἔτι (εἰ Αἰσχύλ. Θήρ. 708, πρβλ. Ἀγ. 818. 2) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ παρατατ., ἀθήεσσον γὰρ ἔτι, ἥσαν ἀκόμη ἀσυνήτιστοι, Ἰλ. Κ. 493, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 102, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Χο. 340, Πλάτ. Πρωτ. 310C, κτλ.: — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας πρέπει ἐνίοτε νὰ ἐρμηνεύται διὰ τοῦ ἡδῆ, καὶ ἐπὶ καὶ γεγονέναι ἔτι Πλάτ. Μένων 93A· προσορμώμενοι ἔτι Θουκ. 5. 111, πρβλ. Διον. Ἀλ. 5. 46· ἔτι πρότερον Θουκ. 8. 45.

3) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη, ἐπὶ πλεόν, ἀλγε' ἔδωκεν .. ἡδ' ἔτι δώσει Ἰλ. Α. 96, πρβλ. Ε. 465· οὕτω μετὰ τῆς εὐκτ., ἔτι .. φιλέοι Ὀδ. Ο. 305· μετὰ τῆς προστ., μὴ τίς ἔτι .. ἔστω Β. 330., Ε. 8: — ὡσαύτως, μετὰ ταῦτα, τοῦ λοιποῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 908, Σορ. Ἠλ. 66, κτλ., ἴδε Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 636. 4) μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἔτι ἢ οὐκέτι, οὐχὶ πλεόν, ἴδε οὐκέτι, μὴκέτι.

II. ἐπὶ βιβλίου, ἀκόμη, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Λατ. praeterea, insuper, ἑτέρων γ' ἔτι Ὀδ. Ε. 325· ἔτ' ἄλλος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 156, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 411, Ὀδ. Α. 623, Σορ. Ἀντ. 218, κτλ.· τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον .. ; Αἰσχύλ. Χο. 114· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, πρὸς τοῦτ' ἔτι, πρὸς τοῦτοίς ἔτι (πρβλ. προσέτι) Σορ. Φιλ. 1339, Ἀριστοφ. Νεφ. 720· ἔτι δέ, καὶ πρὸς τοῦτοίς, ἐπὶ πλεόν, Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, κτλ.· ἔτι δέ καὶ Θουκ. 1. 80, κτλ.· πρῶτον μὲν .. ἔπειτα δὲ .. ἔτι δὲ .. , Σεν. Ἀν. 6. 6, 13· καὶ ἔτι, μόνον, Πλάτ. Σορ. 239D.

2) συγνάξις πρὸς ἐπίτασιν συγχερ., ἔτι μᾶλλον, «ἀκόμη περισσώτερον», Ἰλ. Ε. 97. 362· μᾶλλον ἔτι Ὀδ. Σ. 22· ἔτι καὶ μᾶλλον Πινδ. Π. 10. 88· ἔτι πλεόν Ἡρόδ. 7. 6, Θουκ. 1. 80· πάσις τε κἂτι τοῦδ' ἀνοῦστερος Αἰσχύλ. Πρ. 987· πότιμῳ τῷ νῦν .. , κἂτι τοῦδ' ἐχθίονι Σοφ. Ο. Τ. 272, πρβλ. Ἠλ. 559, 1299.

3) μετὰ τοῦ θετικῶς, ἔτι τοίνυν τρῶνδε, ἄλλο τόσον, ἀκόμη τόσον, Πλάτ. Θεαίτ. 184B· πρόσθεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242D· ἔτι ἄνω, ἀκόμη ἀνωτέρω, Σεν. Ἀν. 7. 5, 9· ἔτι μᾶλα Ἀριστοφ. Βέρ. 53, 462, Βάτρ. 864· οὕτω τὸ adhuc παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατ., ἴδε Passow ad Tac. Germ. 19. Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι συγνάξις ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡρόδ. 6. 97.

ἐτιθηγήσαστο· ἐθρεψεν, — ἐτιθῆνευσεν· ἐτρόφισεν (= ευσεν). ἐτιθηγήσαστο· Ἡσύχ.

ἔτλην, ἡς, ἡ, ἀπρ. τῆς ρίζης \*τλᾶω.

ἔτμαγεν, Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. 6' τοῦ τέμνω.

ἐτηνρός, ἄ, ὄν, (ἔντος) ὅμοιος ἔντει, ἐτηνρὸν ἔψημα Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

ἐτηνρύσις, εἰς, ἡ, (ἀρύω) κοχλάριον δι' οὗ ταρασσουσιν ἢ ἐξάγουσι τὸ ἔντος, Ἀριστοφ. Ἀγ. 245, Ἀποσπ. 612. Πρβλ. ἐτνοδόνος καὶ ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐτεντής (ἡ -ίτας) [τ], ἄρτος, ὁ, = λεκιθότης, παρ' Ἀθην. 111B, 114B.

ἐτνο-δόνος, ὄν, ὁ ἀνακυκλῶν, ἀνακατώνων τὸ ἔντος, τορύνῃ Ἀνθ. Π. 6. 305· ἐτνοδόνον τορύνων αὐτίχῃ 306.

ἔτνος, εὐς, τὸ, πυκνὸς ζωμὸς μετ' ὁσπρίων, εἶδος πόλτου ἢ χυλοῦ ὁσπρίων, Ἀριστοφ. Ἀγ. 246, Βάτρ. 62, 506, Πλάτ. Ἰππ. Μείξ. 290D· ἔτνος γε πίσινον εὐχρων καὶ καλὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1171· ἐν τῷ πληθ., Καλλι. Ἀποσπ. 178. (ἔτνος ἐν Ἑτυμολ. Μ., Ἡσυχ., κλ.).

ἐτοιμάζω: μέλλ. -άσω, κτλ.: παθ. πρkm. ἡτοιμασμαι ἐνίοτε ἐν κυρίᾳ παθ. σημασ., ἐνίοτε δὲ ἐν μέσῃ, ἴδε κατωτ.: (ἐτοιμασ.)

ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, προμηθεύω, ἐμοὶ γέρας αὐτίχῃ· ἐτοιμάσας Ἰλ. Α. 118· νέας Ἡρόδ. 6. 95· στρατιὴν ὁ αὐτ. 7. 1· ἐγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας Σορ. Τρ. 361· δῶμα Εὐρ. Ἀλκ. 364· βουλὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 473· δάκρυα δ' ἐτοιμάζουσι, εἰς τοὺς προξενούτας δάκρυα, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 454 (ἐνθα ὁ Διὸς)· προτείνει: δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσιν, ἴδε ἐν τόπῳ· ἀργύριον ῥητόν Θουκ. 2. 7, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., κάπρον ἐτοιμασάτω ταμίειν Ἰλ. Τ. 197.

II. Μέσ., ὅρρ' ἱρὸν ἐτοιμασασαίτ' Ἀθήνη Κ. 571· ἐτοιμασσαντο δὲ ταύρους Ν. 184· τὰλλα ἐτοιμάζετο, ἔκαμνε τὰς λοιπὰς τοῦ ἐτοιμασίας, Θουκ. 4. 77· ὅπως ἐτοιμασάντο τιμωρίαν ὁ αὐτ. 1. 58· πλεονα ἡτοιμασμένοι Σεν. Κύρ. 3. 3, 5· τροφήν ἡτοιμασμένοι Δημ. 690. 8.

2) ἐτοιμάζω ἐμαυτὸν, παρασκευάζωμαι, γίνομαι ἐτοιμος, μετ' ἀπαρεμ. Σεν. Ἀπολ. 8· πρὸς τι Πολύδ. 3. 105, 11.

III. Πισθ., γίνομαι ἐτοιμος, ἡτοιμασθαι ἡδῆ, ὅτι τὰ πράγματα εἰχον ἡδῆ ἐτοιμασθῆ, Θουκυδ. 6. 64, πρβλ. 7. 62· ἐτ. τι, παρασκευάζωμαι μέ τι, Πολύδ. 8. 32, 7.

ἐτοιμασία, ἡ, = ἐτοιμότης, πρὸς τι Ἰππ. 24. 47· εἰς ἐτ.



ὕμῳ παρέχω, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σου, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 1, 2.  
 II. παρασκευῇ, ἐτοιμασίᾳ ὡς νῦν, Ἐβδ. (Ψαλμ. Θ', 41, κ. ἄλλ.), Ἐκκλ.  
 ἑτοιμαστὴς, οὗ, ὁ, προπαρασκευάζων, ἐτοιμάζων, Κλήμ. Ἀλ. 826.  
 ἑτοιμαστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐτοιμάζων, προπαρασκευαστικός, ἐτοιμαστική φωνή, ἡ ἐτοιμάζουσα τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 764Α καὶ Β.  
 ἐτοιμό-δακρυς, υ, γεν. υος, εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα, Εὐστ. 115. 30.  
 ἐτοιμο-θνήσκος, ον, ἐτοιμος ν' ἀποθάνῃ, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον, Διατάγ. τῶν Ἀποστ. 2. 14.—ὡς οὐσιασ., τὸ ἐτοιμοθνήσκον, τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, Στράβ. 713.  
 ἐτοιμο-κόλλιξ, ἴκος, ὁ, ὁ χορηγῶν ἐτοιμῶς «κολλίξια» ἢ «κουλλούρια», Κωμ. Ἀνών. 163 (Ἰσούχ. ἐν λ. ὀλισθοκόλλιξ).  
 ἐτοιμο-κοπία, ἡ, ἐκούσιος κόπος, Ἰπκ. 28. 19.  
 ἐτοιμολογία, ἡ, τὸ ἐτοιμῶς καὶ εὐχερῶς λέγειν, Ἐπιφάν. II. 376Α:—ἐτοιμο-λόγος, ον, ἐτοιμος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ἐτοιμῶς ἀπαντῶν, Φωτίου Δεξ. ἐν λ. εὐρεσίλογος.  
 ἐτοιμο-μεμφής, ἐς, ἐτοιμος εἰς τὸ μέμψασθαι, Εὐστ. 873. 3.  
 ἐτοιμο-παθής, ἐς, εὐαίσθητος, ἐτοιμοπαθής πρὸς τὸ δακρύνειν Νικήτ. Εὐγ. 6. 132.  
 ἐτοιμο-πειθής, ἐς, ἐτοιμῶς πειθόμενος, Ἡρώδιαν. ἐπιμερισμ. σ. 38, ἔκδ. Boiss.  
 ἐτοιμο-πενθής, ἐς, ἐτοιμῶς πενθῶν, εὐαίσθητος εἰς λύπας, Νικήτ. Εὐγεν. 9. 192.  
 ἐτοιμό-πιστος, ον, εὐπιστος, Μάξιμ. Πλανούδ. ἐν μεταρ. Μεταμορφ. Ὁδιδ. 7. 826.  
 ἐτοιμό-πιτος, ον, ἐτοιμος νὰ πέσῃ, ἀκροσφαλής: ἀντί τοῦ ἐτοιμοπύτος. Α. Β. 367. 16.  
 ἐτοιμόρ-ροπος, ον, ὁ ἐτοιμῶς ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κελκλιμένος καὶ ἐτοιμος νὰ πέσῃ, Νικήτ. Χρον. 95D.  
 ἑτοιμός, ον, ἄλλ' ὡσαύτως θηλυκ. ἐτοίμη Ἰλ. I. 425. Σοφ. Ἠλ. 1079, κτλ.: παρὰ συγγραφεῖς μετὰ τὸν Θουκ. ἑτοιμος, ἡ, ον, ἡ ος, ον, πρὸλ. ἐρῆμος:—(πιθαν. συγγενὴς τῇ ἑτυμῶς).  
 ἑτοιμός, πρόχειρος, ἡτοιμασμένος, ὄνελαθ' ἐτοίμα προκείμενα Ὀδ. Ξ. 453, κτλ.: [τὰ κράνη] εἶχε ἐτοίμα Ἡρόδ. 1. 119, πρὸλ. 3. 123· ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαίτα Θούκρ. 13. 63, πρὸλ. Εὐρ. Κύκλ. 357· ἐτοίμα χρήματα, ἑτοιμα, Ἡρόδ. 5. 31· ἐτ. ποιέσθαι, ἐτοιμάζειν, ὁ αὐτ. 1. 11· ὡς ἐτοίμα ἦν, ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα, Θουκ. 2. 3· ἐπειδὴ αὐτῷ ἐτ. ἦν αὐτόθι 98· ἐξ ἐτοίμου, ἀμέσως καὶ ἀνευ διαταγῆς, ἀμέσως, προχείρως, ἐξ ἐτ. λαμβάνειν Ἰσοκρ. 101C· ἐξ ἐτ. ὑπακούειν Ξεν. Οἰκ. 14, 3· ἐξ ἐτοιμοτάτου διώκειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 57· ἐξ ἐτοίμου φίλον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 16, πρὸλ. Ἰπποκρ. Προγν. 46· οὕτω καὶ, ἐν ἐτοίμῳ [ἐστὶ] Θούκρ. 22, 61· ἐν ἐτ. ἔχειν Πολύδ. 2. 34, 2· ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέρερον λίθιν Ἀισχύλ. Χο. 448:—τὰ ἐτοίμα, Λατ. quae in promptu sunt, ἐπὶ τὰ ἐτοίμα μᾶλλον τρέπονται, Θουκ. 1. 20· τὰ ἐτοίμα βλάψαι ὁ αὐτ. 70· ἀλλὰ, τοῖς ἐτοιμοῖς περὶ τῶν ἀφανῶν.. κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 6. 9.  
 2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, βέβαιος, μέλλον βεβαίως νὰ γείνη, αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότιμος ἐτοιμος Ἰλ. Σ. 96, πρὸλ. Ἰπκ. π. Ἀρβρ. 830:—ὡσαύτως, εὐκολος νὰ παραχθῇ ἡ νὰ γείνη, ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦξε γ' ἐτοίμη (δηλ. μῆτις) Ἰλ. I. 425· ἐτ. ἐστὶ τὸ διαφθορῆναι, εὐκολον, Πλούτ. 2. 706C· μετ' ἀπαρεμφ., ἐτ. μᾶλλον [ἐστὶν] ἀπεχθάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 567A, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 89· οὐ γὰρ τι ἐτ. μεταπεῖσαι, δὲν εἶναι εὐκολον., Πλάτ. 2. 23, 6.  
 3) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἐτοίμα τετελεχάται, ὅπως ἔχουσι γίνη, Ἰλ. Ξ. 53· ἡ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο, τῷ ὄντι ἐξεπληρώθησαν (ἀπὲσχον), Ὀδ. Θ. 384.  
 II. ἐπὶ προσώπων, ἐτοιμός, δραστήριος, πρόθυμος, ζηλωτής, Λατ. paratus, promptus, ἐτ. ἦν ἐμοὶ σεираφόρος Ἀισχύλ. Ἀγ. 842· τινί, ἐν τινὶ ἡ διὰ τι, Πινδ. Ο. 4. 24· ἐς τι Ἡρόδ. 8. 96· πρὸς τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἐτοιμός, πρόθυμος νὰ βοηθῇσιν ἢ νὰ ὑπάγω μετὰ τινος, κτλ., Πινδ. Ν. 4. 120, πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 50· μετ' ἀπαρ., ἐτοιμός νὰ πράξῃ τι, ὁ αὐτ. 1. 42, 113, κ. ἄλλ· ἐπισητενάγειν πᾶς τις ἐτ. Ἀισχύλ. Ἀγ. 791· χωρεῖν ἐτ. Σοφ. Αἰ. 813, πρὸλ. Ἀντ. 264· Ἀντιφώντα 144. 10· ὑπακούειν ἐτοιμότεροι Θουκ. 4. 61· θηρία ἐτ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207B· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα Σοφ. Ἠλ. 1079· ὡσαύτως, ἐτοιμός ἦν, ἀπολ., ἥτο ἐτοιμός, Ἡρόδ. 1. 10, πρὸλ. 5. 31· ἐτ. ἔχειν τινὰς, ἔχειν τινὰς ἐτοιμούς, παρεσκευασμένους, ὁ αὐτ. 3. 45· ἐτ. ποιέσθαι τινὰς ὁ αὐτ. 5. 86.  
 2) προσέτι, πρόθυμος, τολμηρός, Λατ. in omnia paratus, λήμα Ἀριστοφ. Νερ. 458· ἡ γνῶμη Θουκ. 4. 123· τὸ ἐπὶ τοῖς ἐτοιμοῖς, τὸ ἀποφασιστικόν, Εὐρ. Ὀρ. 1106· τὸ ἐτ. τῆς γνῶμης Φιλόστρ. 706· τὰ ἐτ. τῶν θηρίων ὁ αὐτ. 292.  
 III. Ἐπίρρ. -μωος, Θουκ. 1. 80· ἐτ. ἔχειν Ἀνθιδ. 179. 5· ἐτ. ἤκειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 2· ἐτ. παρορῶς, φανερώς, προφανῶς, Πλάτ. Ἰπκ. Μείζ. 300C· (παρ' Ἀττ. συγγένει ἐξ ἐτοίμου, ἴδε ἀνωτ. I. 1)· συγκρ. ἐτοιμότερον Ἰσαῖος 47 ἐν τέλ.· ὑπερβ. -ύτατα Πλάτ. Πολιτ. 290A.

ἐτοιμό-σθεστος, ον, ὁ ἐτοιμος νὰ σθεσθῇ, «εὐκολόσθεστος», Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 898A.  
 ἐτοιμότης, ἡτος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐτοιμότης πρὸς τὸ ποιεῖν τι Δημ. 1268. 7· λόγων ἐτ., ἱκανότης εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, Πλούτ. 2. 6E.  
 2) προθυμία, κλίσις, διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Καμύλλ. 32· ἐν τῇ πληθ., Μ. Ἀντων. 4. 12.  
 ἐτοιμο-τόμος, ον, ἐτοιμος εἰς τὸ τέμνειν, χεῖρες Ἀνθ. Π. 9. 282.  
 ἐτοιμο-τρεπής, ἐς, εὐκόλως τρεπόμενος ἢ ὀδηγούμενος εἰς τι, ἐτοιμοτρεπής εἰς ἁμαρτίαν Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ζαχ. 13. σ. 790.  
 ἐτοιμο-τρεχής, ἐς, ἐτοιμος νὰ δράμῃ, Νικήτ. Χρον. 331D.  
 ἐτοιμο-φύρος, ον, εὐκόλως φθείρων, καταστρέφων, Ἰωάν. Χρυσ. Ὀμ. 116, τ. 6.  
 ἐτοιμό-φλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 414.  
 ἔτος, ετος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.):—ἔτος, ὡς καὶ νῦν, τῶν προτέρων ἑτῶν Ἰλ. Δ. 691· τόδ' ἑικοστόν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ κείμεν ἔδην Ω. 765, πρὸλ. Ὀδ. Β. 89; Τ. 222· ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν Η. 261· ἔτος ἐνιαυτῶν, ἴδε ἐν λέξ. ἐνιαυτός· ἐκάστον ἔτους Πλάτ. Φαῖδρ. 58B· ἄν' ἐκάστον ἔτος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 4· ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀνθ. Π. 9. 430· ἀνὰ πέντε ἔτεα, κάθε πέντε ἔτη, Ἡρόδ. 8. 65· δι' ἔτους πέμπτου, κάθε πέμπτον ἔτος, Ἀριστοφ. Πλ. 584· κατὰ ἔτος, κατ' ἔτος, Θουκ. 4. 53· κατὰ πᾶν ἔτος Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 1· ἔτος εἰς ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Σοφ. Ἀντιγ. 340· εἰς ἔτος Θεοφρ. Ἐπιγράμ. 13· εἰς ἔτος ἐξ ἔτους ὁ αὐτ. ἐν Ἐιδυλλ. 18. 15· παρὰ ἔτος, κάθε δεύτερον ἔτος, Πaus. 9. 32, 3· πάλαι πολλά ἤδη ἔτη, πρὸ πολλῶν ἡρῶν ἑτῶν, Πλάτ. Ἀπολ. 18B· τρίτῳ ἔτει, κατὰ τὸ τρίτον ἢ διὰ τὸ τρίτον ἔτος, Θουκ. 1. 101· τρίτῳ ἔτει πρότερον Ἡρόδ. 6. 40· τρίτῳ ἔτει τούτων, κατὰ τὸ τρίτον μετὰ ταῦτα ἔτος, αὐτόθι, κτλ.· συγν. κατ' αἰτ., ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον.. βόσκων, τοῦτο εἶναι τὸ δέκατον ἡρῶν ἑτῶν ἄρ' ἔτος, Σοφ. Φ. 312C· τύραννος ἐγεγόνει ἡρῶν χιλιούτων ἔτος, τώρα καὶ χίλια ἔτη, Πλάτ. Πολ. 615C, πρὸλ. Δημ. 29. 21., 900. 3· ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀνθρώπου, γεγονώς ἔτη τρία ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν, δηλ. 97 ἑτῶν, Ἰσοκρ. 283C (;)· γεγονώς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, πρὸλ. 13; κτλ.: καὶ ἀνευ τοῦ γεγονώς, τοῦς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1, πρὸλ. 6. 4, 25, κτλ.: ὡσαύτως κατὰ γεν., ἐπειδὴν ἑτῶν ἢ τις τριάκοντα Πλάτ. Νόμ. 721A· μυρίων ἑτῶν, κατὰ περίοδον 10,000 ἑτῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 284E· ὥρα ἔτους, ἴδε ἐν λ. ὥρα I.  
 II. περὶ τῆς ἀρχικῆς διακρίσεως τοῦ ἐνιαυτοῦ κατ' ἔτος, ἴδε ἐνιαυτός· καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει πρὸς ἐπίσταν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἴδε ὀκταετηρίς, ἐννεακαιδεκαετηρίς. (Ἐκ √FET: μάλιστα εὐρίσκει γειραμμένον Fέτος ἐν Δωρ. καὶ Αἰολ. Ἐπιγραφ., Σὺλλ. Ἐπιγρ. 11, 1569. 37, 5774. 10· πρὸλ. Ἀρχ. Σανσκρ. vatsas, valsaras (ἔτος) Λατ. velus:—ἐντεῦθεν παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις ἐτήσιος, τῆτες (σῆτες), νέωτα.)  
 ἔτος, Ἐπίρρ. = ἐτωσίως, μάτην, ἀνευ λόγου, ματαίως, μόνον με' ἀρνήσεως, οὐκ ἔτος, Λατ. non frustra, non temere, non sine ratione, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, 413, Ὀρν. 915, Θεσμ. 921, Πλ. 1166, Ἀποσπ. 116, Φιλέταιρ. ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Πλάτ. Πολ. 414 B, 568A· οὕτως ἐν ἐρωτήσεσιν, οὐκ ἔτος ἄρ' ὡς ἐμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε; Ἀριστοφ. Πλ. 404· οὐκ ἔτος ἄρ' ἤσθθα δεῖν ἡ καὶ σοφῇ; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 245.  
 II. ἡ σημασία: ὄντως, πράγματι, = ἔτεδον φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν Γραμμ.  
 ἔτος, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ ἔτη, πεμπτός, ἴδε ἀν-ετός, ἀφ-ετός.  
 ἔτραγον, ἄορ. 6' τοῦ τρώγω.  
 ἔττε, ἴδε ἐσσε.  
 ἔττα: «(Ἀχαιῶνες) ἔστια» Ἡούχ.  
 ἔττοῖ παρέοντος (= ἐπὶ τοῦ παρόντος), Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mittheil. d. d. arch. Inst. VII. σ. 64· αὐτόθι εὐρήσκει ἀττᾶς, ἀττᾶν (= ἀπὸ τᾶς, ἀπὸ τῶν), καππάντος χρόνους (= ἀπὸ πρῶτος χρόνου), ὑππρότας (= ἀπὸ πρῶτας).  
 ἔττων: «(Κρήτες) ἐκ τῶν» Ἡούχ.  
 ἐτυμηγόρεω, λέγω τὴν ἀλήθειαν· ἐτυμηγορία, ἡ, τὸ ἐτυμηγόρειν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, Α. Β. 1376.  
 ἐτυμηγόρος, ον, (ἀγορεύω) ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, Ὀρρ. Ἀργ. 4. 1183.  
 ἐτυμ6-δρῦς, ὕος, ἡ, ἡ ἀληθὲς δρῦς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 2.  
 —Καθ' Ἡούχ. «ἡ τὰς γλυκείας βαλάνους ἔχουσα».  
 ἐτυμ6-θροος, ον, «λαλῶν τὴν ἀλήθειαν», Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 60.  
 ἐτυμολογέω, ἀναλύω, λέξιν τινα καὶ εὐρίσκω τὴν ἀρχὴν αὐτῆς Ἀθῆν. 35C· ἐτ. τι ἀπὸ ἡ ἐκ τινος ἢ παρὰ τι, Γραμμ.:—ῥημ. ἐπίθ. ἐτυμολογητέον, δεῖ ἐτυμολογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 629.  
 ἐτυμολογία, ἡ, ἡ ἀνάλυσις λέξεως πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, Στράβ. 784· Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16:—μετασφαζομένη εἰς τὴν



Λατ. διὰ τοῦ notatio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (Top. 10), καὶ διὰ τοῦ originalio ὑπὸ τοῦ Κοττιλιανού 1. 6, 28.

**ἐτυμολογικός**, ἡ, ὄν. ἡ ἀνήκων εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, Εὐστ. 1799. 25· ἡ -κῆ, ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐτυμολογίας, Varro L. L. τὸ -κόν, ἐτυμολογ. λεξικόν· Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 396. 15.

**ἐτυμο-λόγος**, ὄν, σπουδάζων τὴν ἐτυμολογίαν ὡς οὐσιαστ., ἔτ., ὁ, ὁ ἐτυμολογῶν, Ἐτυμ. Μ., Varro L. L.

**ἐτύμος**, ὄν, ὡσαύτως, ἡ, ὄν, Σοφ. Φιλ. 205 (Δυρ.):— ποιητ. ἐπὶ, ὡς τὸ ἐπὶ τυμός, ἀληθής, βέβαιος, πραγματικός: ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ', ψεύσονται ἢ ἐτυμον ἔρεω; Π. Κ. 534, Ὁδ. Δ. 140· οὕτως, ἐγώ, φάμ' ἐτυμον Σοφ. Ἀντ. 1320· ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα Ὁδ. Τ. 203, πρὸλ. Πισ. Ο. 27· οἱ ῥ' ἐτυμα κραίνουσι, οὗτοι [οἱ ὄνειροι] ἔχουσιν ἀληθῆ ἔκδοσιν. Ὁδ. Τ. 567, πρὸλ. Θέογν. 713, Δισχύλ. Πρ. 293· ἔτ. λόγος, ἀληθὴς διήγησις, φήμη, Στσίχλ. 29, Πινδ. Π. 1. 132· ἔτ. ἀγγελος, φήμη, φάτις Δισχύλ. Θήβ. 82, Εὐρ. Ἡλ. 818, Ἀριστοφ. Εἰρ. 114· πάθεα Δισχύλ. Εὐμ. 496· τέχνην παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 260Ε· ὡς ἐτυμ' ἐστάνκντι, πόσον φυσικῶς... Θεοκρ. 15. 82.

**ἐτυμον**, παρ' Ὀμ. εἶναι καὶ Ἐπίρρ. ὡς τὸ ἐτέον; ἀληθῶς, ὄντως, πραγματικῶς, ἀλλ' ἐτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσσεύς Ὁδ. Ψ. 26 οὐ σ' ἐτυμόν γε φάμεν πεπνυσθῶσι Πλ. Ψ. 440· ὡς ἐτυμον Ἀνθ. Π. 7. 352· ὡσαύτως πλὴθ., ἐτυμα, αὐτοῖσι 663· τὸ ἡμῶν ἐπίρρ. ἐτύμως, Ξενοφάν. 7. 4, Πινδ. Ο. 6. 130, Δισχύλ. Θήβ. 918, κτλ. ὡς ἐτύμως ὁ αὐτ. ἐν Εὐρ. 534. **II.** **ἐτυμον**, τό, ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀληθὴς κατὰ γράμμα σημασία τῆς λέξεως: ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, ἡ ἐτυμολογία, ἡ παραγωγὴ αὐτῆς, ἡ ῥίζα, Διόδ. 1. 11, Ἀθην. 571D, Πλούταρχ. 2. 278D. — Ἐπίρρ. -μως, ἐτυμολογικός, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 19, κ. ἀλλ. — οὐδαμῶς ἐν τῷ Ἀττ. περὶ λόγῳ καὶ παρὰ μεταγεν. μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ Π, πλὴν ἐν Πλάτ. Ἀείδιχ. 366B.

**ἐτυμότης**, ητος, ἡ, ἡ ἀληθὴς σημασία λέξεως, Στράβ. 248, 345, Πλούτ. 2. 638A.

**ἐτυμώνιος**, ὄν, ποιητικ. ἀντὶ ἐτυμός, «ἐτυμώνιον» ἀληθές· Ἡσύχ.

**ἐτώσιον-εργός**, ὄν, ἐργαζόμενος ματαίως καὶ ἀνωφελῶς, «ὁ μετὰ παρὰ ῥομὴν τοῦ ἀρμοδίου καιροῦ ἐργαζόμενος» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 409.

**ἐτώσιος**, ὄν, (ἐτός ἐπίρρ.): Ἐπικ. ἐπίθ., μάταιος, ἄσκοπος, ἄλογος, ἀνωφελής, Λατ. inutilis, ὅτι ῥά οἱ βέλους ὡκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χειρὸς Πλ. Ε. 407· ἐτώσια πίπτει ἐραζε [τὰ βέλη] Ρ. 633· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη, ἀνευ ἀποτελέσματος, Ὁδ. Χ. 256, 273· δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζετο Ω. 283:— ἐντεῦθεν, ἀχρηστὰς, ἀνωφελῆς, περιττοῦς, ἐτώσιον ἀχθος ἀρούρης Πλ. Σ. 104· ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύειν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 400· ἔργον ἐγ. λείπειν, λείπειν αὐτὸ ἀτέλεστον, αὐτοῖσι 438· ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς, ὅστις ἀπλῶς προποιοῦμενος ὅτι θὰ κτυπήσῃ χωρὶς νὰ πράττῃ τοῦτο, Θεοκρ. 22. 102· ὡς ἄρσ., πρῶτον παρὰ Θεοκρ. 25. 236· ὡς θηλ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 533. — Ὁδ. ἐτώσιον, ὡς Ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 698· ἐτώσια Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 893· ἡμῶν ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 246.

**εὐ**, Ἐπικ. εὐ (ἀλλὰ μόνον πρὸ διπλοῦ συμφώνου, ὥστε τὸ υ γίνεταί θέσει μακρόν· ἴδε κατωτ. γ). Ἐπίρρ. (κυρίως οὐδ. τοῦ εἶς), καλῶς, Λατ. bene, ἀντίθ. τῷ κακῶς, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς: συγνάκις συνδέεται μετ' ἄλλου Ἐπιρρήματος, εὐ καὶ ἐπισταμένως, καλῶς καὶ ἐμπειρῶς, Πλ. Κ. 265, Ὁδ. Υ. 161· εὐ λειψῆς, ἄριστα εὐ πεπυκασιμένα, κτλ., ἴδε Πλ. Β. 382 κέφ. οὕτως, εὐ κατὰ κόσμον Κ. 472· σπανιώτερον, εὐτυχῶς, καλῶς, Ὁδ. Γ. 188, 190, Τ. 79. — Χρήσεις: **2)** μετὰ ῥημάτων ἰδίως γνωστικῶν, εὐ οἶδα, εὐ εἰδώς, εὐ γινώσκειν, κτλ., Ὀμ. κλ. ἡ φράσις εὐ οἶδ' ὅτι, συνηθέστατα προστίθεται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, οὐ γάρ, εὐ οἶδ' ὅτι, οὐ πράγματι· ᾄσει Ἀριστοφ. Εἰρ. 1296, Δημ., κλ.· εὐ γάρ σαφὺς τόδ' ἴστε Δισχύλ. Πέρσ. 784· εὐ οἶδα, ἐν ἀποκρίσει, Διωτίππος ἐν Φιλαργύρῳ 1· ὡσαύτως, εὐ μῆδεο, «καλῶς βουλευού» (Σχόλ.), Πλ. Β. 360· εὐ ἔρδειν, = εὐεργετεῖν, Ε. 650· εὐ εἰπεῖν τινα, εἰπεῖν καλὸν λόγον περὶ τίνος, Ὁδ. Α. 302:— μεθ' Ὀμ., εὐ δρᾶν, ποιεῖν ἔσθον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐ πάσχειν, εὐ πράσσειν, εὐ βεβήκναι, ἔχειν καλῶς, διαίνειν καλῶς, ὅρα τὰ ῥήματα· οὕτως, εὐ ἔχειν, ἔκειν, λαχεῖν Ἡρόδοτ. κτλ.· μετὰ γεν., εὐ ἔκειν τοῦ βίου Ἡρόδ. 1. 30· εὐ φρονεῖν, ἴδε φρονέω· εὐ σέβειν, ἴδε εὐσεβέω, κτλ. — πρὸς ἔμψαν ἐνίοτε τίθεται ἐν τέλει τῆς φράσεως, ἀνδρες γεγονότες εὐ Ἡρόδ. 7. 134· νόμοις μὴ λύειν ἔχοντας εὐ ὁ αὐτ. 3. 82· καὶ ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου ῥήματος εὐ πρᾶγμα συντεθὲν Δημ. 275. 26. **2)** εὐ γε, συχν. ἐν ἀποκρίσει, ἴδε ἐν λ. εὐγε. **II.** μετ' ἐπίθ. ἢ Ἐπίρρ., εὐ πάντες ἢ πάντα, ὡς τὸ μάλα πάντα Ὁδ. Θ. 37, 39, κτλ.· εὐ μάλα Δ. 96, κτλ.· εὐ μάλα πάντες Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 172· εὐ μάλα πρεσβύτερος Πλάτ. Εὐθύφρων 4Α· μάλ' εὐ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142, Πλάτ. Σοφιστ. 236D· εὐ καὶ μάλα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 191Α· κάρτα εὐ Ἡρόδ. 3. 150· εὐ πάνυ.. ἡ πάνυ εὐ Ἀριστοφ. Πλ. 198, Πλάτ. Μένων 80Α· εὐ σαφῶς Δισχύλ. Πέρσ. 784· εὐ

πῶς Εὐρ. Ἐκάβ. 902· εὐ γ', ἄνδρες, εὐ σφόδρ' Νικόστρατος ἐν Ἀπελαυνόμενῳ 1· οὕτως ὡσαύτως, καλῶς τε καὶ εὐ, εὐ τε καὶ καλῶς Ἡρόδ. 1. 59, Πλάτ.· εὐ κἀνδρῶς, εὐ κἀνδρείως Ἀριστοφ. Ἰππ. 379, Θεσμ. 656.

**III.** ὡς οὐσιαστ., τὸ εὐ, τὸ ὀρθόν, τὸ εἰκαστόν, τὸ δ' εὐ νικάτω Δισχύλ. Ἀγ. 121, 139, πρὸλ. Σοφ. Φιλ. 1140, Ἀριστοφ. Ἀγ. 661· τοῦ εὐ ἔνεκα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 1. 8.

**IV.** ὡς τὸ κατηγορούμενον πρὸτάσεως, τί τῶνδ' εὐ; Δισχύλ. Χό. 337, πρὸλ. 116· εὐ εἴη, εἴθε ν' ἀπόβῃ εἰς καλόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 216· εὐ σοὶ γένοιτό, εἴθε νὰ εὐτυχῇς, Ποιητῆς παρ' Ἀθην. 186C.

**V.** ἐν συνθέσει ἔχει πάσας τὰς σημασίας τοῦ Ἐπίρρ., ἀλλὰ συνήθως συνυπονοεῖται μέγεθος, ἀφθονία, εὐτυχία ἢ εὐκαλία· οὕτως τὰ μετ' αὐτοῦ σύνθετα συγνάκις = τοῖς μετὰ τοῦ πολλῷ συνθέτοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σύνθετα τοῦ κακῶς καὶ δυσ-. Ὀπόταν διπλοῦν σύμφωνον ἀκολουθῇ ἐν συνθέσει, παρ' Ἐπικ. συνήθως γίνεταί εὐ- μετὰ θέσει μακρόν υ, ὡς ὑγνομάρκτος, ἐδῶμητος, ἐδῶγος, κτλ., Ἐρμάνν. ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 36· τὰ ἡμίφωνα διπλασιάζονται μετ' αὐτὸ, οἷον ἐυμεμελής, ἐυνητος, ἐθόρρος, ἐυσεσλμος· ἐνίοτε παρ' Ἐπικ. παρεμβάλλεται ἡ χάριν τοῦ μέτρου, εὐσημελής, εὐηπελής. Ὡς τὸ στερ. α, Λατ. in, καὶ τὸ δυσ-, συντίθεται μόνον μετ' ὀνομάτων· τὰ δὲ ῥήματα, ἐν οἷς τὸ εὐ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην συλλαβὴν, παράγονται ἐκ συνθέτων ὀνομάτων, ὡς, εὐπαθεῖω, ἐκ τοῦ εὐπαθής· τύποι δὲ οἱ τοῖς ἐπάσχω, εὐποιεῖω δέον νὰ γράφονται διηρημένως: εὐ πάσχω, εὐ ποιέω, κτλ.· ἐν τοῖς ἐπικείμενοις, εὐναιόμενος, κτλ., ἡ μετοχὴ ἐγένετο ἐπίθ. ἴδε πρὸ πάντων Λοβέκ. ἐν Φρυν. 561, κέφ.:— τὸ εὐδοκῶ φαίνεται ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν.

**εὐ**, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ οὐ, Λατ. sui, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. τοῦ γ' προσ., εἰ πῶς εὐ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφελῇ Πλ. Υ. 464· ἀντὶ αὐτοῦ Ἡρόδ. 3. 135. **II.** ἐν Πλ. Ε. 427, Ο. 165, Ω. 293, 611, ἐνθα ἐπίσης εἶναι ἐγκλιτικόν, κεῖται ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

**εὐα**, ἐπιφώνημα παρακλυσματικόν, «εὐα» ἐπιφνητισμὸς ληνατικός καὶ μυστικός, καὶ ἔα· Ἡσύχ., πρὸλ. εὐοῦ:— εὐα κατὰ Σουῖδ. «τράγου φωνῆς μίμημα».

**εὐαγγελέω**, = τῷ ἐπομ., ἀναφερόμενον ὑπὸ Φρυνίχου ἐκ τοῦ Πλάτ. (Πολ. 432D, Θεαίτ. 144B), ἐνθα οἱ ἐκδοταί ἔχουσιν εὐ ἀγγέλλω, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. σ. 632, καὶ Νέον Φρυνίχ. Rutherford σ. 335.

**εὐαγγελίζομαι**, παρὰ Πανσ.: μετοχ. μέλλ. -εούμενος Λουκ. Ἰκαρομ. 34: ἄορ., Ἀριστοφ. ἐνθα κατωτέρω:— ἐνεργητ., Ἐβδ. (Α', Νόμ. ΔΑ', 9), Ἀποκάλ. Ἰωάνν. ι', 7. ιδ', 6: ὑπερτ. εὐηγγελίκειν, ἀμφίβ. παρὰ Διωνι Κ. 61. 13 (εὐαγγέλιος): Ἀποσ.

Ἀγγέλιον εὐάρεστα νέα, εὐχαρίστους εἰδήσεις, λόγους ἀγαθοῦς εὐαγγελισσασθαι τινι Ἀριστοφ. Ἰππ. 643, πρὸλ. Φρυν. Κωμῶδῶν ἐν «Σατύροις» 1, Δημ. 332. 9· εὐτυχίας τινι Λυκούργ. 150. 7· ὡσαύτως, τινά τι Ἀλκίερ. 3. 12, Ἡλιδ. 2. 10· εὐ. ὅτι... Θεοφρ. Χαρ. 17· τινί ὅτι... Λουκ. Φιλοφ. 31· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., Πλούτ. Μάρ. 22.

**II.** κηρύττω ἡ ἀναγγέλλω, διακηρύττω ὡς χαροποιὸν ἄγγελμα, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 43, κτλ.· εἰρήνην Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. δ', 17, κτλ.

**2)** ἀπολ., κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18, κτλ.: μετ' αὐτ. προσ., κηρύττω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν καλὴν ἀγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου, παρὰ τῷ αὐτῷ γ', 18, Πράξ. Ἀποστ. η', 25· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφηταῖς Ἀποκάλ. Ἰωάνν. ι', 7 (ἐνθα τοῖς δούλοις εἶναι ἡ προτιμότερα γραφή), ιδ', 6· εὐαγγελίζοντες τοῖς εἰσώλοις αὐτῶν καὶ τῷ λαῷ Ἐβδ. (ἐνθ' ἄνωτ.):— ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ, εὐαγγελίζομαι τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 5, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. δ', 2 καὶ δ: ἄλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύττομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 16, Ἐπιστ. π. Γαλ. ι', 11.— Ἐν τῇ λειτουργικῇ: ἀναγινώσκω τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας: εἰρήνην σοὶ τῷ εὐαγγελιζομένῳ Εὐχολόγ. σ. 54.

**εὐαγγελικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς καλὴν ἀγγελίαν, χαρὰ Ἀχθιες Ὀνειρ. 10.

**II.** ἀνήκων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἢ περιεχόμενος ἐν αὐτῷ, Εἰρημ. 1. 3, 6, Κλήμ. Ἀλεξ. 1. 1168C, Ἰππολ. 812D, Οριγ. 1. 536D:— Ἐπίρρ. εὐαγγελικῶς Ἰππολ. 696B, Ἰσίδ. Ἐπιστ. 1. 16, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 137D, κλ.

**εὐαγγέλιον**, τό, ἀμοιβὴ διὰ καλὴν τινα ἀγγελίαν διδομένη εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα, εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, ἀγαθῆς ἀγγελίας δῶρον (Σχόλ.), Ὁδ. Ε. 152· οὐτ' ἀρ' ἐγὼν εὐαγγ. τόδε τίσω οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλευσεται αὐτοῖσι 166:— οὕτως παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πλὴθ., εὐαγγέλια θύειν, προσφέρειν θυσίαν εὐχαριστήριον ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἰσοκρ. 142Α, Ξεν., κλ.· εὐαγγέλια θύειν ἑκατόν βοῦς τῷ θεῷ Ἀριστοφ. Ἰππ. 656· ἐδουθῆτε ὡς εὐαγγ. Ξεν. Ἐλλ. 4. 3, 14· εὐαγγέλιον θύσαι Δισχύλ. 76. 23· εὐαγγέλια στεφανοῦν, ἀναδῆσαι τινα, στεφανοῦν τινα ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 647, Πλ. 765· ὡσαύτως, ἐπ' εὐαγγελίοις Πλούτ. Σερτ. 11.

**II.** καλὰ ἀγγέλια, καλὰ εἰδήσεις, Λουκ. Ὀν. 26, Πλούτ.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐαγγέλια» μη-νύματα, κηρύγματα.

**2)** ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, ἡ ἀγαθὴ ἀγγελία, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, Εὐαγγ. κ.



Ματθ. 8', 23 κ. ἀλλ., Μόρχ. α', 1, κ. ἀλλ., Λουκ. Πράξ. ιε', 7, κ', 24, 'Επιστ. Παύλ. π. Ρωμ. β', 16, κ. ἀλλ., 'Επιστ. Πέτρ. Δ', δ', 17, 'Υγνάτ. 704B, Κλήμ. 'Αλεξ. I. 1229A, κλ.

εὐαγγέλιος, ον. = εὐαγγελικός, Κλήμ. 'Αλ. 140, κλ.

Εὐαγγελίς, ἡ, θεὰ τις ὑποτακτική, ὡς φαίνεται, τῆς ἐν Σάμῳ 'Ηρας, 'Επιγρ. Σάμου, C. Curtius Urk. z. Gesch. von Samos (Wesel, 1873).

εὐαγγελιστής, οὔ, ὁ, ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας: 1) κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου, Πράξ. 'Αποστ. κα', 8, 'Επιστ. Παύλ. π. Ἐφεσ. δ', 11, π. Τιμόθ. Β', δ', 5, κτλ. 2) Εὐαγγελιστής, συγγραφεὺς ἑνὸς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων· περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν Ματθαίου, Μάρκου, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου. 3) μετωνυμ. = εὐαγγέλιον, Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελιστορία, ἡ, θύλα. τοῦ προηγ., ἡ κηρύττουσα τὸ εὐαγγέλιον. Βασίλ. Σελ. 517B, Νικήτ. Παρλ. 181A.

εὐάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) φέρων καλὰς ἀγγελίας, Αἰσχύν. 'Αγ. 22· ἔλπιδες αὐτοῦ 262, κτλ.· σωτηρίων· πραγμάτων εὐάγγ. αὐτοῦ 646 φήμη εὐ. Συλλ. 'Επιγρ. 5973b. II. Καθ' Ἡσυχ. 'Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς.

εὐάγεια, ἡ, καθαρότης, ἀγνεία, ἀγιότης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 74. II. λαμπρότης, αὐτοῦ 107· ἐν Προτρεπτ. σ. 152 εὐάγεια, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. εὐαυγία.

εὐάγέω, εἶμαι εὐαγής, ἄγιος, καθαρός, αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγγέσοιμι ἄδοιμι Θεοῦ. 26. 30· εὐαγέων καὶ εὐαγγέσοι μελοῖμην Καλλ. εἰς Δῆλ. 98.

εὐαγής (Α), ἐς, (ἄγιος): ἀπληγαγμένος ἄγιος, καθαρός, εὐσεβής, ὡς τὸ ἀγνός, ἄγιος, Λατ. castus, ἀντίθετ. τῷ δυσαγής.

1) ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἄγος, ἀμείνων, ὁ δ' ἀποκτείναν τὸν ταῦτα ποιήσαντα .. ὁσιος ἔστω καὶ εὐαγής Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγγεσάτων ἰππέων Διον. 'Αλ. 10. 13· ἴδε ἐν λέξ. εὐαγέω.

2) ἐπὶ πράξεων, τίς οἶδεν εἰ κἀνθεν εὐαγὴ τάδε; ἄμεμπτα, δίκαια, Σοφ. 'Αντ. 521· εὐαγές ἦν τοῦτο ἀποκτείναντι Διμ. 122. 16, πρὸλ. Ἀριστ. 'Αποσπ. 495· τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη, οὐχὶ εὐοίωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. 'Ἐπιστ. 312A: — οὕτως ἐν τῷ 'Επιγρ., εὐαγέως ἔρδνει 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 275, 370, πρὸλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 699, κτλ.· οὐκ εὐαγῶς Φίλων 2. 472.

3) ἐπὶ πραγμάτων, καθαρός, ἀγνός, ἄμωμος, ἐλέφας (δὴλ. ἐλέφαντος ὀδόντες) .. οὐκ εὐαγές ἀνάθημα Πλάτ.: Νόμ. 956A· θυγατρὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1140, κλ.· ὕμνοι 'Ανθ. Π. 7. 34· λέχος Ἀππ. 'Εμφυλ. 2. 148. 4) ἐν Σοφ. Ο. Τ. 921 ἔχει ἐνεργητικὴν πῶς σημασίαν, ἴδε λύσις I. 3.

εὐάγης (Β), ἐς, (ἄγιος): εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, ἀνθρωποι 'Ἰππ. 363. 35· μέλισσαι 'Ανθ. Π. 404. 7· ὀφθαλμοὶ Ἀρετ. π. Αἰτ. 'Οἱ. Νούσ. 2. 4.

εὐάγης (Γ), ἐς, (ἴδε ἐν τέλει): καθαρός, λαμπρός, εὐάγεος ἡελοῖο (πρὸλ. ἀγής II) Παρμ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 732· καθαρὰ καὶ εὐαγέα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, 'Ἰππ. 376. 39, πρὸλ. Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73, 78· λευκῆς χιόνης .. εὐαγεῖς βολαὶ Εὐρ. Βάκχ. 662, πρὸλ. Ρῆα. 303· εὐαγέστερον γίγνεσθαι, ἀντίθετ. τῷ σκοτωδέστερα φαίνεσθαι καὶ ἀσφῆ, Πλάτ. Νόμ. 952A· εὐαγέστατος, ἀντίθετ. τῷ θολερώτατος, ἐπὶ αἵματος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 58D.

II. μακρόθεν ὁρατός, ἐπιφανής, περιφανής, ἔδραν εὐαγὴ στρατοῦ (πρὸλ. κάτοπτος ἐν 'Αγ. 307) Αἰσχύν. Πέτρο. 466 (ἀλλὰ περὶ τῆς ἐτυμολογίας καὶ ἀκριβοῦς ἐνοίας τῆς λέξεως ἐν τῷ χωρίῳ οὗτω οὐτε οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταί, οὐτε οἱ νεώτεροι ἐρμηνευταὶ συμφωνοῦσιν)· ἔστιν θεατὴν πύργον εὐαγὴ λαβὼν Εὐρ. 'Ικ. 652. [οἱ τὸ α εἶναι μακρὸν φαίνεται μόνον ἐκ τοῦ Παρμεν. ἐνθ' ἄνωκε, πρὸλ. ἀγής· διότι παρὰ Τραγ. ἡ λέξις αὕτη ἀεῖποτε ἅπαντα ἐν τῷ πέμπτῳ ποδὶ, καὶ παρὰ Λεωνίδ. Ταραντίνῳ ('Ανθ. Π. 6. 204) ἀντὶ εὐαγέα ὁ Meineke προτείνει: διόρθωσιν εὐάκεια.] ('Η σημασία φανερώς διακρίνεται τὴν λέξιν ταύτην ἀπὸ τοῦ εὐαγής Α καὶ Β, καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ. εἶναι ἀμφίβ.· ὁ Hemsterhuis προτείνει νὰ διορθωθῇ ἅπαντα τοῦ εὐαυγής (ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 9 ὁ Βεγκῆρος γράφει εὐαυγέ-σματος ἐξ Ἀντιγράφων, πρὸλ. εὐαυγεία II)· ἀλλ' ἡ μεγάλη συμφωνία τῶν Ἀντιγράφων δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο· καὶ τινες ἐξήνεγκαν γνώμην ὅτι ἡ ρίζα πρέπει νὰ εἶναι ἀγῆ ἢ ἀγγῆ = αὐγῆ).

εὐάγητος, ον, = εὐάγης (Γ), λαμπρός φύσιν εὐ., ἐπὶ νεφών, Ἀριστοφ. Νερ. 276. — ἡ ποσότης δὲν ἐπιτρέπει τὴν παραδοχὴν τῆς ἄλλης σημασίας, ἣν προτείνει ὁ Σχολ., δηλ. εὐκίνητος, εὐαγής (Β).

εὐαγία, ἡ, ἴδε εὐάγεια.

εὐάγκαλος, ον, (ἀγκάλω) ὁ εὐκόλως φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, ἀχθος οὐκ εὐάγκαλον Αἰσχύν. Πρ. 350· τόξον Εὐρ. 'Αποσπ. 782 (ἐνθα ὁ Nauck ἀγκυλον)· φόρτος Αἰλ. παρὰ Σουίδ.· εὐάρεστος πρὸς ἐναγκαλισμόν, Λουκ. 'Ἐρωτες 25. II. ἐνεργ., εὐκόλως περιλαμβάνων, εὐρύχωρος, λιμὴν Εὐστ. Πονημάτ. 265. 93.

εὐάγκεια, ἡ, τὸ ἔχειν ὠραίας κοιλιάδας, Πίνδου εὐάγκεια, αἱ ὠραῖαι κοιλιάδες τῆς Πίνδου, Καλλ. εἰς Δῆμ. 83.

εὐαγκής, ἐς, (ἄγκω) ἔχων ὠραίας κοιλιάδας, Πινδ. Ν. 5. 84.

εὐάγκριτος, ον, = εὐανάγκριτος. εὐκόλως ἀνακρινόμενος, εὐ-

διάνωστος, ἀντίθετ. τῷ δυσάγκριτος, 'Επιγρ. ἔμμετρος Θηδῶν, 'Αθηναίου τ. Α', σ. 477.

εὐαγλῖς, ἡ, περὶ τῆς κεφαλῆς σκοροῦδου, «καλὰς ἀγλῖδας ἔχουσα. ἀγλῖδες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκοροῦδων σύγκεινται, ἀπερ σκελίδια ἡ συνήθεια φησι» (Σχόλ.), Νικ. 'Αλεξίφ 432.

εὐαγόραστος, ον, εὐκόλως ἀγοραζόμενος, εὐθηνός, 'Ἡσυχ. ἐν λέξει: εὐωνος.

εὐαγορέω, εὐαγορία, ἄωρ. ἀντὶ εὐηγορέω, εὐηγορία.

εὐαγρεσία, ἡ, = εὐαγρία, Θεοφρ. 31. 1.

εὐαγρέω, ἔχω καλὴν ἄγραν, 'Ανθ. Π. 6. 12, 304, 'Αθῆν. 297F.

εὐαγρής, ἐς, = εὐαγρος, 'Οππ. 'Αλ. 3. 49., 4. 157.

εὐαγρία, ἡ, καλὴ ἄγρα, Πολυδ. 8. 31, 6, 'Ανθ. Π. 6. 187., 9. 268.

εὐαγρος, ον, (ἄγρα) εὐτυχὴς ἐν τῇ ἄγρᾳ, ἐπιτυχής, τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόγον Σοφ. Ο. Κ. 1089, πρὸλ. 'Ανθ. Π. 6. 34· παρέχων καλὴν ἄγραν, αὐτοῦ 9. 555.

εὐαγυα, ἡ, ἀντὶ εὐάγυια, ἡ ἔχουσα καλὰς ὁδοὺς, Συλλ. 'Επιγρ. 8749.

εὐάγωγία, ἡ, καλὴ ἀγωγή, καλὴ ἀνατροφή, Αἰσχύν. 48. 20.

II. τὸ εὐάγων, εὐαγωγή ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις Πλάτ. 'Οροι 413B, Ἀριστ. π. 'Αρετ. κ. Κακ. 5. 5.

εὐάγωγος, ον, (ἀγωγή) εὐκόλως ἀγόμενος, ὁδηγούμενος, ἐπὶ τι, εἰς τι, πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 486E, 'Ξεν. Οἰκ. 12, 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 7, 4· εὐάγωγος ὑμῶν δύνανται τινὶ Πλάτ. Νόμ. 671B· ὑπὸ τινος Ἰσοκρ. 409D· καὶ φύσει πῶς, εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἔρῳν [ἐνθα τὸ εὐ εἶναι βραχὺ] Μένανδρ. ἐν «Ναυκλήρῳ» 4.

II. χρήσιμος, παρέχων εὐκολία: εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τοῦ Νείλου, 'Ισοκρ. 224A (ἐνθα ὁ Blass ἐξέδωκεν εὐαγωγός)· ἐπὶ ἱπποῦ, «εὐάγωγος, εὐήνιος» Πολυδ. Α', 195· τῶν δακτύλων τὸ εὐάγωνον Λουκ. Εἰκόνες 6: — ἐπὶ τόπου, εὐάριστος πρὸς διαμονήν, Στράβων 178.

III. 'Ἐπιγρ., γῶς, εὐκόλως, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 23, 3. εὐάγων, (ᾧ) ὠνος, ὁ, ἡ, ἐπὶ ἐπιτυχῶν ἀγῶνων, εὐάγων τιμὰ, «ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὐαγωνισθεῖσιν, ἡ εὐ καὶ καλῶς, τιμὴ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 71.

εὐαδής· «εὐπνουν» 'Ἡσυχ.

εὐαδής· «εὐήνιος» οἱ δὲ εὐαῆς (Σοφ. Φ. 828)· 'Ἡσυχ.

εὐαδίκητος, ον, (ἀδικέω) ὁ εὐκόλως ἀδικούμενος, Ἀνδοκ. 31. 7, Λουκ. Τιμ. 32, 'Ἰππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 40.

εὐαδον, ἴδε ἀνδάνω.

εὐάεια, ἡ, (εὐαῆς) δροσερός, ὕγιενός ἀήρ, 'Αθῆν. 205B.

εὐαερία, ἡ, δροσερότης ἀέρος, λαμπρότης καιροῦ, Πλούταρχ. 2. 787D.

εὐαερος, ον, (ἀήρ) ἔχων καλόν, δροσερόν ἀέρα, Στράβ. 150.

εὐάζω, κραυγάζω, βοᾷ εὐαί πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Σοφ. 'Αντ. 1135, Εὐρ. Βάκχ. 1035· Διονύσω 'Ανθ. Π. 9. 363· μετὰ συστολῇ. αἰτ., μελωδῶν εὐ. χορὸν Σώπατρ. παρ' Ἀθῆν. 175D: — ἐν Εὐρ. Βάκχ. 68, ἀντὶ εὐαζομένα θεῶν, ὁ Ἑρμῆς διώρθωσεν ἄζομένα. — Καθ' Ἡσυχ. «εὐάζει» θρηγεῖ καλῶς, ὕμνεῖ, ἐπιβεγγεταί.

εὐάζης, ἐς, (ἄημι) εὐάερος, δροσερός, χῶρον ἐν εὐαεῖ 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 597· νάπη Ποιητ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 445D. II. ἐνεργ., ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκὸς πνέων, οὐριος, ἀντίθετον τῷ δυσαγής, Ἡρόδ. 2. 117, Εὐρ. 'Ελ. 1504: — μεταρ., εὐνοϊκός, ὕπνε .. εὐαεὶς ἡμῖν ἔλθοις (μετὰ ᾧ), Σοφ. Φιλ. 828.

εὐαθλος, ον, ὁ εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. I. 5 (6). 3· ὡς ὄνομα χύριον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 710. II. ὁ καλῶς κερδηθεὶς, εὐάθλων γερῶν 'Ανθ. Πλαν. 4. 363.

εὐαί, κραυγὴ χαρᾶς, ὡς τὸ εὐοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1294, κτλ.· εὐαί, σαθαῖ Εὐπολῖς ἐν «Βάπταις» 10.

εὐαιμία, ἡ, (αἷμα) ἡ καλὴ κατάστασις τοῦ αἵματος, Γαλην. τ. 7. σ. 340.

εὐαιμορράγητος, ον, εὐκόλως πάσχων αἱμορραγίαν, Γαλην. 19. 457.

εὐαίνετος καὶ εὐαίνητος, ον, (αἰνέω) ὁ πολυαίνετος, εὐαίνητος Ὀρφεὺς Πινδ. Π. 4. 315· εὐαίνετε Κηῖα μέριμνα Βακχ. 18. 11 (ἐκδ. Blass).

εὐαίρετος, ον, (αἰρέω) εὐάλωτος, χῶρη Ἡρόδ. 7. 130· λαγῶς Πολυδ. Ε', 50· πρὸλ. εὐεύρετος.

εὐαίσθησις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ αἰσθάνεσθαι τι εὐκόλως, Πλάτ. Τιμ. 76D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 6.

εὐαίσθητός, εἶμαι εὐαίσθητος, πρὸς μόνον ἢ μὲν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαίσθητοῦσα, περὶ τῆς Νιδῆς, Τζέτζ. Ἱστορ. 4. 451, Παλλᾶδ. Λαυσ. σ. 54A, κλ.

εὐαίσθητικός, ἡ, ὄν, = εὐαίσθητος, Γαλην. 16. 360.

εὐαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων ευερέθιστα τὰ αἰσθητήρια, εὐκόλως αἰσθανόμενος ἢ ἀνταμειβανόμενος πινος, περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 812C· ἐλέφας εὐ. ζῶων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 46, 1· — Συγκρ. -ότερος, Πλάτ. Τιμ. 75C· ὁ ἀνθρώπος εὐαίσθητοτάτος τῶν ἄλλων ζῶων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 2: — τὸ εὐαίσθητον = εὐαίσθησις, Γαλην. — 'Ἐπιγρ., εὐαίσθητως ἔχειν τινός, ἔχειν ταχεῖν ἀντίληψιν τινος, ταχέως ἀνταμειβᾶσθαι τινος, Πλάτ. Νόμ. 670B, πρὸλ. 661B· εὐαίσθητοτέρως ἔχειν περὶ







συγχέων οὖτω τὸ εὐάνειος πρὸς τὸ εὐάνειος (Δωρ. ἀντὶ εὐήνιος).  
**εὐανορία**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐήνιορ.  
**εὐαντίω**, ἀπαντῶ ἢ συναντῶ ἐπιχαίρειν, μετὰ δοτ., Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 268.  
**εὐάντης**, ες, = τῷ ἐπομ., ἀντίθετον τῷ δυσάντης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.148.  
**εὐάντητος**, ον, (ἀντία) εὐαπάντητος, εὐπρόσιτος, εὐμένης, Θεόδ. Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 2.83.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐάντητος» καλῶς ὑπαντῶν.  
**II.** εὐπρόσδεκτος, ἄγρη Ὀππ. Κυν. 2. 488, πρὸς Ἄλ. 2149.  
**εὐάντυς**, ὅς, ἡ, ἔχων καλὴν ἄντυγα. Κατὰ Σουίδ.: «εὐάν-  
 τυγα, εὐάξονα».  
**II.** ἔχων ὥρατον θόλον, ἐπὶ οἰκοδομήματος, Παύλ. Σιδ. Ἐκφρ. 121  
**εὐάνυστος**, ον, ὁ εὐχερῶς ἀνυστός, Μ. Ἀχομ. τ. Β' , σ. 51.  
 10., 301. 2., 302. 8, ἔκδ. Α.  
**εὐάνωρ** [ᾶ], ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐήνωρ.  
**εὐάξος**, ον, εὐβραυστος, Γεωτ. 10, 57.  
**εὐαπάλλακτος**, ον, ἀρ' οὐ εὐκόλως τις ἀπαλλάσσεται, Ἱππος 3.1.  
 εὐαπαλλακτότερον πάθος Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.—Ἐπίρρ. -τως Αἰν. Τακτ. σ. 50 ἔκδ. Orell.  
**εὐαπαντησία**, ἡ, εὐπροσηγορία, Χρύσιππ. παρὰ Πλούταρχ. 2. 441 Β.  
**εὐαπάντητος**, ον, = εὐάντητος, Κλήμ. Ἀλεξ. 858, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2139b.26, Σουίδ. ἐν λ. εὐάντητος.  
**εὐαπάρτιστος**, ον, καλῶς ἀπηρετισμένος, τέλειος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 362.  
**εὐαπάτητος**, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις, Πλάτ. Φαῖδρ. 263B, Βίας παρὰ Στοβ. 221. 46, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2.16 κ. ἄλλ.  
**II.** ἐνεργ., ἐτοιμῶς, εὐκόλως ἀπατῶν τινα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.1,7.  
**εὐαπήγητος**, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐαφήγητος.  
**εὐαπόδατος**, ον, ἐρ' οὐ εὐκόλως εἶναι νὰ κάμῃ τις ἀπέβαιναι, νήσος εὐαποδατωτέρα Θουκ. 4. 30.  
**εὐαπόδλητος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποβαλλόμενος, χαλόμενος, Δίδ. Ἀλ. 856C, Κύριλλ. Ἀλ. I. 976D, κλ.  
**εὐαπόδεικτος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποδεικνυόμενος, πιθανός, «φανερός» (Ἡσύχ.), Βασίλ. τ. 2. σ. 219D, Ἀθανάσι. II. 1112A.  
**εὐαποδέκτος**, ον, ἀποδεκτός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 235.—Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν. μοναχ. Βίος Μαρίας σ. 40.  
**εὐαποδεξία**, ἡ, φιλικὴ διαγωγή, Θεόδ. Στουδ. σ. 377D.  
**εὐαπόδοτος**, ον, ὃν εὐκόλως χωνεύει τις, εὐπεπτός, ἴδε ἐν λ. εὐανάδοτος.  
**2)** εὐδίαλος ἢ εὐετήγητος, ἐν πράγμασιν εὐαποδότοις Στράβ. (2. 4, 5), 107.  
**εὐαπόδωτος**, ον, διὰρ. γραφ. ἀντὶ εὐαπόδωτος ἐν Ἀριστ. π. Ζ. 4. 4, 16, ἴδε Κόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β' , σ. 291.  
**εὐαποκρήτος**, ον, εἰς ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποκρηθῇ, Σωκραν. π. Γυναίκ. Παθ. σ. 1. ἔκδ. Dietz.—Ἐπίρρ. -τως ἔχειν πρὸς τι, ἔχειν εὐκόλον ἀποκρίσθαι πρὸς τι, Ἄρτεμ. 4. 63.  
**εὐαποκυλίστος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποκυλίσμενος, Γαλην. 4. σ. 471. 538.  
**εὐαπολύγητος**, ον, ὃν εὐκόλως συγχωρεῖ τις, «εὐκόλοσυγχώρητος», Στράβ. 463, Πλουτ. Ἀγισ. 18.  
**εὐαπόλυτος**, ον, εὐκόλως χωριζόμενος, τινος Ἱππ. Μοχλ. 842' ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀρθρ. 792, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 30' διὰρ. γραφ. εὐαπόδωτος, δ ἴδε.  
**εὐαπόνικτος**, ον, εὐεξάλειπτος, Α. Β. 817, 12.  
**εὐαπόπνοος**, ον, εὐκόλως ἐξαπνιζόμενος, Θεοφρ. π. Ὄσμ. 42.  
**εὐαπόπτωτος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.  
**εὐαπορρήτος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀπορρῶν, Ἱππ. π. Ἀγμ. 770.  
**εὐαποσβεστος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποσβεσνύμενος, «εὐκολόσβυστος», Ἀρτεμίδ. 1. 74.  
**εὐαποσειστος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀποσεισόμενος, Ἐπίρρ. εὐαπο-  
 σείστως, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1036E.  
**εὐαπόσπαστος**, ον, ὃν εὐκόλως εἶναι νὰ ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τι-  
 νος, εὐαπόσπαστα ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5.18, 4.  
**εὐαποτείχιστος**, ον, ὃν εὐκόλως εἶναι νὰ περιβάλῃ τις διὰ  
 τείχους, ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτείχιστοι ὥσιν Θουκ. 6.75, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31.  
**εὐαπόφυκτος**, ον, εὐκόλως ἀποφεύγων ἢ ἐκφεύγων, ὀλισθηρός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.  
**εὐάρητος** δυνειρος· «εὐτακτος» Ἡσύχ.  
**εὐαρ**, τὸ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλλαδίου χάριν ἐτυμολογίας·  
 αὐτὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὐαρ εἶναι εἰρηκαί· ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἔαρος  
 κρᾶσις· Φωτίου Βιβλ. σ. 535, 15.  
**εὐαρδής**, ες, ὁ καλῶς ἀρδεύων, ποτίζων, Πλούτ. 2. 912F' πιθαν.  
 ἔσφαλ. γραφ. ἀντὶ εὐαλδής.  
**εὐάρεσκος**, ἴδε εὐάρεστος.  
**εὐάρεστέω**, ἀντίθετον τῷ δυσάρεστέω, εἶμαι εὐάρεστος, τινι,  
 εἰς τινα, Διόδ. 14. 4:—Παθ., εὐαρεστοῦμαι, τινι, εἰς τι, ὁ αὐτ.  
 17.113.  
**II.** ἀμεταβ., = τῷ παθ., Λύσιππ. ἐν Ἀδῆλ. 1, Διον. Ἀλ. 11. 60.

**εὐαρέστημα**, τὸ, = εὐαρέστησις, Matthaei Med. σ. 68.  
**εὐαρεστήριος**, α, ον, ἐπὶ θυσίας, ἡ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν θεῶν  
 γινόμενη, θυσίαις εὐαρεστηρίοις Διον. Ἀλ. 1. 67, διαρβώθη ἐκ τοῦ  
 Βατικ. κωδίκος, ἀντὶ ἀρεστηρίοις.  
**εὐαρέστησις**, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέ-  
 στησιν Διον. Ἀλ. 10. 57, κτλ.  
**εὐαρεστητέον**, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ εὐαρεστέω, δεῖ εὐαρεστεῖν,  
 Φίλων 2. 413.  
**εὐαρεστήσις**, ἡ, = εὐαρέστησις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 6, 8,  
 ὡς διὰρ. γραφ. Κλημέντια 257B, κλ.  
**εὐαρεστικός**, ἡ, ὃν, κατὰλληλος, ἀρμόδιος πρὸς εὐαρέστησιν,  
 Μ. Ἀντων. 9. 6.  
**εὐάρεστος**, ον, (ἀρέσκω), ἀρέσκων, εὐπρόσδεκτος, προσηνὴς  
 εὐαρέστησιν, τινι Β', Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 9, κτλ.· πρὸς τινι Κλήμ.  
 Ἀλ. 882' τὸ εὐάρεστον = εὐαρέστησις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιβ', 2:  
 —Ἐπίρρ., εὐαρεστοτέρως διακείσθαι τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5,  
 5' κοινῶς, εὐαρεσκοτέρως, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 621.  
**εὐάριθμητος**, ον, ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, δηλ. ὀλίγος τὸν  
 ἀριθμὸν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, Πλάτ. Ἀπολ. 40D, Συμπ. 179C'  
 παρὰ Βυζ., εὐάριθμος, ον, Νικήτ. Χων. σ. 350C, κλ.  
**εὐαριτος**, ον, (ἀρῶ) ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος, πειθίμος, ἐν  
 ἡνίοσι τ' εἶχεν εὐαρκτον στόμα, ἐπὶ Ἱππου, Δίεγυλ. Πέρσ. 193.  
**εὐάρμαςτος**, ον, (ἄρμα) ἔχων καλὰ ἄρματα, Θόδ. σ. τ' εὐαρ-  
 μάτου ἄλλος Σοφ. Ἀντ. 845.  
**2)** νικητὴς ἐν τῇ ἀρματληα-  
 σία, Πινδ. Π. 2. 9., I. 2. 24.  
**εὐαρμοστέω**, εἶμαι καλῶς ἡρμοσμένος ἢ συντεθειμένος, Ἱππ.  
 28. 2.  
**εὐαρμοσσία**, ἡ, ἡ καλὴ ἁρμογή, μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις,  
 ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστικαῖς συμπεριθεῖν Ἰσοκρ. π.  
 Ἀντιδ. § 203' εὐ. τῆς ψυχῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς Δελ. Πλάτ.  
 411E.  
**II.** ἐπὶ διαθέσεων καὶ τρόπων τῶν ἀνθρώπων, καταλ-  
 ληλότης, Πλάτ. Πολ. 400D, Πρωτ. 326B' εὐαρ. τρόπων Δημ.  
 1407. 5' εὐαρ. πρὸς ἐντετυξιν Πλουτ. Συγκρ. 1.  
**εὐάρμοστος** ον, (ἀρμόζω) καλῶς ἡρμοσμένος, ἁρμονικός, κά-  
 λαμος Εὐρ. Ἠλ. 702' μέλος, ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 655A, Κρατ.  
 405A.  
**II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καλῶς συμμορφούμενος εἰς τι, ἁρ-  
 μόδιος, ἐπιτήδειος, πρὸς ἅπαντα Ἰσοκρ. 239C' εὐάρμ. ἐαυτὸν  
 ἐν πᾶσι παρέχειν Πλάτ. Πολ. 413E'— Συγκριτ. καὶ ὕπερθετ.  
 Πλάτ. Πρωτ. 326B, Πολ. 412A' τὸ εὐάρμ. = εὐαρμοστία, ὁ αὐτ.  
 ἐν Θεαιτ. 178D'—Ἐπίρρ., εὐαρμόστως ἔχειν πρὸς τι Ἰσοκρ.  
 223E.  
**εὐάρνος**, ον, πλούσιος εἰς πρόβατα, Ἀνθ. Π. 6.108' ἐπὶ θήλειοις,  
 οἶδ., «προβατίνια», ἡ καλὰ τίκτουσα ἀρνία, ἀπ' εὐάρνοιο .. οἶδς  
 αὐτῶν 7. 657.  
**εὐάρτος**, ον, (ἄρτω) καλῶς ἀρτοποιηθεῖσα ἢ εὐκόλως δυναμένη  
 νὰ καλλιεργηθῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 810, Ἀνθ. Π. 6. 41., 9. 347.  
**εὐάρτυτος**, ον, (ἀρτύω) καλῶς ἡρτυμένος, παρεσκευασμένος,  
 ἐπὶ ἐδεσμάτων, Ἀθην. 165B.  
**εὐαρχία**, ἡ, καλὴ διοίκησις, καλὴ κυβέρνησις, Ἑτυμολ. Μέγ.  
 390. 38.  
**εὐαρχίσασθαι**· ἀπαρξασθαι· Ἡσύχ.  
**εὐαρχιῶ**· ἀρξομαι· Ἡσύχ.  
**εὐαρχος**, ον, ὁ καλῶς ἄρχων, ὁ καλῶς κυβερνῶν, Λυκόφρ. 233.  
**2)** εὐκόλως κυβερνῶμενος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, 5.  
**II.** ὁ καλῶς ἀρχόμενος ἢ ἀρχίζων, λόγος Λουκιαν. Λεξιτ. 1:—  
 κάμων καλὴν ἀρχήν. Τουρκ. «σεφτε», ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ ἐν τῇ  
 ἀγορᾷ, Ἀνθ. Π. 6. 304.  
**εὐας**, ὁ, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις onatio, ἴδε εὐαστής II.  
**εὐάς**, ἄδος, ἡ, ἡ κράζουσα εὐα, δηλ. βακχίς, μαινάς, εὐάδα  
 κούρην Ὀρρ. Ὑμν. 48.1, Φιλόστρ. 793. **2)** ὡς ἐπιθ., ὁ, ἡ, βακ-  
 χική, εὐάδι φωνή .. γεραίρων Νόνν. Δ. 19.108: ἴδε ἐν λ. οἰνᾶς.  
**II.** Εὐας, αντος, ὁ, ἐπιθετον Διονύσου· Δράκων, 62. 6,  
 Ἑτυμ. Μ. 553. 46.—Καθ' Ἡσύχ. = Διόνυσος.  
**εὐασμα**, τὸ, κραυγὴ βακχική, Εὐρ. Βάκχ. 129.151.  
**εὐασμός**, ὁ, (εὐάζω) ἡ κραυγὴ εὐα, κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ  
 εὐθυμίας, ἐπὶ τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, Ἑρμυστῆς 5.18, πρὸς  
 Πλουτ. Μάρκελλ. 22, Ἀντών. 75.— Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς  
 Ὀρν. 874: «τῶν Ἑλλήνων τινὲς τὸν εὐασμὸν σεβάμενον λέγουσιν».  
**εὐάστειρα**, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ εὐαστήρ, Ὀρρ. Ὑμν. 50. 8 , 68, 1.  
**εὐάστερος**, ον, (ἀστήρ) πλήρης ἀστέρων, ἀστερόεις, Ἀρατ.  
 237.  
**II.** λαμπρὸς ἀστήρ, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρρ. Ὑμν. 8. 3.  
**εὐαστήρ**, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομέν., Ὀρρ. Ὑμν. 29, Ἀνθ. Π.  
 9. 246.  
**εὐαστής**, οὐ, ἡ παροξ. εὐαστης, οὐ, ὁ, (εὐάζω) ὁ κράζων  
 εὐα, βακχεύων, Ὀρρ. Ὑμν. 53. 5, Ἀνθ. Πλαν. 1.15, κτλ.  
**II.** ὁ εὐαστὴς ὀρίαμβος, ἐν χρήσει παρὰ Διον. Ἀλ. 5. 47 πρὸς μετά-  
 φρασιν τοῦ onatio τῶν Ῥωμαίων, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22  
 χρηταί τῷ εὐας.  
**εὐαστικός**, ἡ, ὃν, βακχευτικός, Ἡσύχ. ἐν λ. εὐασμα (ἀντὶ  
 εὐασμα).  
**εὐάτριος** [ᾶ], ον, Δωρ. ἀντὶ εὐήτριος.



εὐαύγεια, εὐαυγής, ἴδε ἐν λ. εὐαγής (Γ).  
εὐαυγής, ἔς, ταχέϊαν αὐτήσιν λαμβάνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.13, 4: Συγκρ.—εσπερος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3.12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1.8, 4.

εὐαύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν αὐχένα, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμηρον 478.

εὐαφαίρετος, ον, εὐκόλως ἀφαίρουμένος, Θεοφρ. π. Ὁσμ. 42.  
εὐαφάνιστος, ον, εὐκόλως ἀφανιζόμενος, Προκόπ. Διάκον. ἐν Ἑλλήν. Πατρολ. Μί. τ.100, σ.1200.

εὐάφεια, ἡ, μαλακότης ἐν τῷ ἄπτεσθαι, ἵνα κόσμιον ἔχη, ἡ στρώσις καὶ εὐάφειαν Ἑρακλεῖδ. παρ' Ἀθην. 48D, Ὀρειδᾶς. 133 Mai.

εὐαφήγητος, ον, ἴων εὐαπήγητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται τις ν' ἀφήγηθῇ, νὰ περιγράφῃ, Ἡρόδ. 7.63, Δίων Κ. 42.26.

εὐαφής, ἔς, (ἀφή) ὁ εἶκον ἐπὶ τῇ βίβει, ἀκαλός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17, 10' μεταφ., ἐπιδεικτικός, νοῦς Πλούτ. 2.588D.—Ἐπίρρ.—φῶς, ἴων.—φῆως, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.6' εὐνοήτως, σαφῶς, δεικνύναμι Μ. Ἀντων. 11.18.10.

εὐαφής, ἔς, (ἀφή) ὁ εἶκον ἐπὶ τῇ βίβει, ἀκαλός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17, 10' μεταφ., ἐπιδεικτικός, νοῦς Πλούτ. 2.588D.—Ἐπίρρ.—φῶς, ἴων.—φῆως, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.6' εὐνοήτως, σαφῶς, δεικνύναμι Μ. Ἀντων. 11.18.10. II. ἐνεργ., ἐλαφρῶς ἐγγίζων, Ἀρετ. ἔνθ' ἄνωτ. 9.10.—Ἐπίρρ.—φῶς, Δουκ. Ἀρμον. 1: μεταφ., εὐ. μετάφασις, εὐκολος, ἀβίαστος, φυσικὴ μετάφασις, εὐαφής καὶ ἀνάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάφασις ὁ αὐτ. Πῶς δέ; Ἰστ. Συγγρ. 55' τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων ὁ αὐτὸς Εἰκ. 14.

εὐαφής, ἡ, ἴων. ἀντὶ εὐάφεια, Ἀνθ. Π. 5.35, 294.

εὐάφειον, τό, φάρμακον θεραπεύον δι' ἐξωτερικῆς ἐπαλείψεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαλῆν.

εὐάφορμος, ον, πρόσφορος, ἔτοιμος, Ἐκκλ. II. ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ αἰτιολογήσῃ αὐτόν.

εὐαχής, εὐάχης, Δωρ. ἀντὶ εὐηχῆς, εὐήχης.

εὐάστακτος, ον, ὃν εὐκόλως φέρει τις ἡ κινεῖ, μηχανὴ Ἡρόδ. 2.125.

εὐάστακτος, ον, ὃν εὐκόλως φέρει ἡ ὑποφέρει τις, Ἀριστ. Ρητ. 1.12, 31, Πολιτικ. 1.9, 8. II. καλῶς ὑποστηριζόμενος, Ἰππ. π. Ἀγρ. 772.

εὐδάτος, ον, (βαίω) εὐδιάδατος, εὐπρόσιτος, ἀντιθετὸν τῷ δύσδατος, οὗ γὰρ εὐδάτος περὶ Ἀίσχλ. Πρ. 718' πρὶν τι εὐδατόν τινα Πλάτ. Νόμ. 761 Α': συγκρ., —ώτερος Ξεν. Ἑλλ. 4.6, 9.

εὐδάφης, ἔς, καλῶς βεβαμμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1.942' ἔχων καλὴν βαφήν, ἱωάνων χρώμα, τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐδαφὴ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 8. σ. 688D, ἔκδ. Παρισ.—Ἐπίρρ., εὐδαφῶς Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 373, ἔκδ. Mil.

εὐδρος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.36, 1, ἐν τῷ ὑπερεστ.

εὐδίοτος, ον, ὁ εὐκόλως εὐρίσκων τὴν τροφὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τινων ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.1, 23, 11.5, κ. ἄλλ. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, διάγων βίον καλόν, αἰετιζόμενος, Δίων Κ. 52.39.

εὐδίστατος, ον, εὐκόλως βλαπτόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.12, 1. II. εὐκόλως βλάπτων, Γεωπ. 9.9, 10.

εὐδίσταται, ἡ, ἡ ταχέϊα καὶ ἄφρονος βλάστησις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1.20, 5:—γράφεται καὶ εὐδλαστιά αὐτόν 1.20, 6, ἔκδ. Wimmer.

εὐδλαστέω, βλαστάνω καλῶς, ταχέϊως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.20, 5: τὸ δ' ὅλον οὐ ποιεῖ ἡ θερμότης μάλις αὐδλαστέιν αὐτόν 4.3.3.

εὐδλαστής, ἔς, ὁ καλῶς καὶ ταχέϊως βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.24, 2. II. ἐνεργ., ὁ συντελὼν πρὸς καλὴν βλάστησιν, αὐτόν 2, 3, 3.

εὐδλαστιά, ἡ, ἴδε εὐδλάσσεια.

εὐδλαστος, ον, = εὐδλαστής I, Φίλων 2.56. II. = εὐδλαστής II, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.3, 3.

εὐδλῆφρος, ον, ἔχων ὥραϊα βλέφαρα, Ἀνθ. Π. 14.122.

εὐδλήγης, ον, εὐκόλως βαλλόμενος, εὐπρόσλητος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.79, Συρ. 35.

εὐδοθήγητος, ον, εὐκόλως βοηθούμενος ἢ ὑπερασπιζόμενος, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7.5, 3, πρβλ. 6, 3.

εὐδοκία, γεν. ας, ἴων. ἡς, ἡ παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς κειμένη γνωστὴ νῆσος, Ὀμ., Ἡσ., κλ. — Εὐδοκίηθεν καὶ ποιητ. —θε, ἐξ Εὐδοκίας, Καλλ. εἰς Δῆλ. 197.200.—Εὐδοεὺς (οὐχὶ Εὐδοιεὺς, Ἑνμ. Μ. 389.10), ἔως, ὁ, αἰτία.

Εὐδοῖα, πληθ. —οἶς (ἀν καὶ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Θουκ. 4.92, κτλ. ἔχουσιν —οἶας), ἴδε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνιμ. σ. 126B, ὁ ἐξ Εὐδοκίας, Ἡρόδ. κλ.—Ἐπίθ. Εὐδοϊκός, ἡ, ὃν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλλ. 767 κλ. παρ' Ἡρόδ. Εὐδοϊκός, 3.89, 95' παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐδοϊκός, Εὐδοϊκὸν εἶδος Αἰσχλ. Ἀπόσπ. 371' ὡσαύτως Εὐδοϊκός, α, ον, Σοφ. Ἀποσπ. 239' ἀρτ. Εὐδοϊκῆς, ου, ὁ, Στράβ. 449' βηλ. Εὐδοῖς, ἔδος, Ἡρόδ. 3.89, Διόδ. 12.11' ἀλλὰ συνηρ. αἰτία. Εὐδοῖδα Αἰσχλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ.—ὡσαύτως ἔκτεταμ. Εὐδοῖς, αὐτόν 237, 401, Ἀποσπ. 239.—εὐδοῖδες, κάστανα, Δίων Χρυσ. 1.246, —εὐδοῖδες, τὰ κασάνια Ἑνμ. Μ. 389.1.—Ἐπίρρ. Εὐδοϊκῶς, Συνέσ. 23D.

εὐδολεῶ, ἐπιτυγχάνω εἰς τὸν βόλον, τὸ ῥίψιμον τοῦ κύβου, Δουκ. Ἐρωτ. 16.

εὐδολος, ον, (βάλλω) εὐκόλως ἐπιτυγχάνων βόλος, εὐκόλως ἐπιτυγχάνων ῥίψιμον τοῦ κύβου, Μίδας ἐν κύβοισιν εὐδολώτατος (τὸ δὲ Μίδας ἦν ὄνομα βόλου) Εὐδολος ἐν Κυβευταῖς 4, Πολυδ. Θ', 94, Σουδ. ἐν λ. Μίδας:—καδόλου, εὐτυχῆς, ἐπιτυχῆς, «τυχερός», ἄγρη Ὀππ. Ἀλ. 3.71, Ἠλιόδ. 5.18.—Ἐπίρρ., ἦν γὰρ εὐδολὸς ἔχων, ἥτο εὐτυχῆς, διετέλει ἐν εὐτυχίᾳ, Αἰσχλ. Χο. 696 (οὕτως ὁ Ρορ. ἀντὶ εὐδούλως).

εὐδοσία, ἡ, καλὴ βοσκή, χώρα ἔχει πολλὴν εὐδ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3.21, 3, πρβλ. 6.22, 3.

εὐδοσία, ἡ, καλὴ βοσκή, χώρα ἔχει πολλὴν εὐδ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3.21, 3, πρβλ. 6.22, 3. 2) εὐτροφία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18.59., 4.6, 5' ἐξ ἄλλος Ἀνθ. Π. 11.199.

εὐδοστρύχος, ον, ἔχων καλοὺς βοστρύχους, Ἀνθ. Π. 5.251, Πολυδ. Β', 27.

εὐδοτέομαι, ἀποθ., ἔχων καλὴν βοσκήν, Στράβ. 500.

εὐδοτος, ον, (βόσκω) ἔχων ἀφθονον καὶ καλὴν βοσκήν, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, εὐδοτος, εὐμηλος, «εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεῖα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 406' τοῖς ζῴοις πᾶσιν εὐδοτον Πλάτ. 110Ε ἐν τέλει, πρβλ. Πλούτ. Κόμυλλ. 16.

εὐδοτος, ον, (βόσκω) ἔχων ἀφθονον καὶ καλὴν βοσκήν, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, εὐδοτος, εὐμηλος, «εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεῖα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 406' τοῖς ζῴοις πᾶσιν εὐδοτον Πλάτ. 110Ε ἐν τέλει, πρβλ. Πλούτ. Κόμυλλ. 16. II. εὐτροφία, ἀμνός Θεόκριτ. 5.24.—Καθ' Ἡσυχ. «εὐδοτοὶ» εὐτροφοὶ. εὐανθεῖς.

εὐδοτρος, ο, γεν. υος, ἔχων ἀφθονους σταφυλὰς, Σοφ. Φιλ. 548, Ἀνθ. Π. 9.668' εὐδοτρόπος, ον, ἐν Ἀνακρεοντ. 4.17.

εὐδουλεύς, ἔως, ὁ, ἐπὶ πολλῶν θεῶν, προσαγορευθῆναι (τὸν Δία) εὐδουλέα καὶ μητιέτην διὰ τὴν ἐν τῷ βουλευέσθαι καλῶς σύνεσιν Διόδ. 5.72. Νικ. Ἀλ. 14' Ὀρφ. Ὑμν. 29.6 αἰτ.

εὐδουλή Πλούταρχ. 2.714 C, πρβλ. εὐδολος ἐν τέλει.—Καθ' Ἡσυχ. «Εὐδουλεύς» ὁ Πλούτων. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ.

εὐδουλέα, ἡ, καλὴ βουλή, εὐθὺς κρίσεως, φρόνησις, Αἰσχλ. Πρ. 1035, 1038, Σοφ. Ἀντ. 1050, Θουκ. 1.78, κ. ἄλλ. περὶ τινος Πλάτ. Πρωτ. 318E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6.9, 3.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως (ἴδε τὴν λ. εὐδολος), Συγκρ. —ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερβ. —ότατα Γεωπ. 5.16, 1.—ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πλούτωνος, ὃ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὐδουλή, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνησιν, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689' Ὑπερβ., Ἀνδοκ. 18.10.—Ἐπίρρ.—λως



εὐγένειος, Ἐπεικ. ἡὐγένειος, ον, (γένειον) ἐπὶ λέοντος, ὁ ἔχων καλὸν γένειον ἢ ὠραίαν χαίτην, λέων .. ἡὐγένειος Ὁδ. Δ. 456· λλς Ἰλ. Ο. 275, Ρ. 109, κλ.· ἐπὶ τοῦ Πανός, ἔχων καλὸν γένειον, Ὁμ. Ὑμν. 18. 39· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πλάτ. Εὐθύφρων 2Β, Λουκ. Ἰκαρ. 20.

εὐγενέτης, ου, δς, = τῷ ἐπομ., Εὐρ. Ἴων 1060, Ἀνδρ. 771, Φοίν. 1510, κτλ.· θηλ. εὐγενετειρα, Ἀνθ. Π. 9. 788.

εὐγενής, ἐς, παρ' Ὁμ. εὐηγενής, (δ' ἴδε), καὶ ἐν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 94 εὐηγενής, (γένος): ἐκ καλοῦ γένους, ἐξ εὐγενοῦς γενεᾶς, ὡς ἡλὼς καταγωγῆς, εὐγενής, Λατ. generosus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 704· τὸ μὲν ἐστιγχαί εὐγενέας, τὸ νὰ εἶναι τις ἐστιγμένος θεωρεῖται ὡς σημεῖον εὐγενείας, Ἡρόδ. 5. 6. 2) παρὰ τοῖς Τραγ. ἡ ἔννοια αὕτη σχετίζεται μετὰ τῆς ἐννοίας ὑψηλοῦ καὶ γενναίου φρονήματος, ὡς ἐν Σοφ. Ἀντ. 38, Φιλ. 874, κτλ.· διαφέρει φύσις γενναίου σκύλακος .. νεανίσκου εὐγενοῦς Πλάτ. Πολ. 375 Α'—ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη κυρίως ἀντίζει εἰς τὸ γενναῖος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 3, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 132.

3) ἐπὶ ζώων, καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναῖος, ἵππος Θεογν. 184, Σοφ. Ἥλ. 25· λέων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1259· ὄρνιθες Πολύβ. 1. 58, 7· ἐπὶ φυτῶν, καλοῦ εἶδους, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 2. 14, Γαλην. ἐπὶ χάρας, εὐφροσύνης γόνιμος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25· φλέδες καὶ ἴνες Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 7. 4) ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἔξοχος, ὅταν εὐγενεστάτη φανῇ (θηλ. ἢ σελήνη) Σοφ. Ἀποσπ. 713· παρθένος εὐγενής εἶδος Εὐριπ. Ἑλ. 10· εὐγ. πρόσωπον, παρηγίς, κτλ. ὁ αὐτ.· ἐπὶ ὕψους, τὸ εὐγ. τῆς λέξεως Αἰλ. π. Ζ. ἐν τέλει. II. Ἐπίρρ. -ὥς, ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Κύκλ. 201· γενναῖος, μετὰ γενναϊότητος, ὁ αὐτ. ἐν Τρωφ. 729.

εὐγενεία, ἡ, = εὐγένεια, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 696, Ἀνθ. Π. 7. 337, Παράρτ. 130. εὐγενίζω, καθιστῶ τι εὐγενές, ἐξευγενίζω, πόλιν Φιλίμ. ἐν Ἀδῆλ. 89.

εὐγένιος, ον, = εὐγενής, «εὐγένιος, εὐγενής, καὶ εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ. II. εὐγένειον, τό, ὄνομα εἶδους τινὸς σταφυλῆς, Γεωπ. 11. 3, 4.

εὐγενής, εἶδος, μεταγενέστ. θηλ. τοῦ εὐγενής, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρρ. 7. 3, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 3200, (προσθῆκαι) 3857u:—τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμαζέει ὁ Ἱερωνίμ., ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 451. εὐγεφύρωτος [ῶ], ον, ὁ εὐκόλως γεφυρούμενος, «εὐκολογεφύρωτος», τόπος Πολύβ. 5. 66, 5.

εὐγεώρητος, ον, ὁ εὐκόλως καλλιεργούμενος, νῆσος Σκύλαξ σ. 9, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 575.

εὐγέωργος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ. 10, σ. 986C, ἐκδ. Παρισ.

εὐγεως, ον, = εὐγειος, Αἰλ. π. Ζ. 5. 561, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 102.

εὐγηθής, ἐς, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 792.

εὐγήθητος, ον, δαυρ. εὐγάθητος, ον, = τῷ προηγ., Ἐυριπ. I. T. 212

εὐγηρία, φθάνω εἰς εὐτυχές γῆρας, γηράσκω εὐτυχῶς, Στωβ. Ἐκλογ. Ἠθ. τ. 2. 236.

εὐγηρία, ἡ, εὐτυχές γῆρας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 15· πρβλ. εὐγῆρας.

εὐγηρος, ον, μόνον ἐν τῷ πληθ., ἴδε εὐγῆρας.

εὐγηρος, υ, ἡδῶς ἡχών, σιοιδή Ἀριστοφ. Βάτρ. 213, Ὀππ. Ἀλ. 5. 617.

εὐγῆρος, ον, ὁ εὐτυχὲς διερχόμενος γῆρας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ταχυγῆρος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 15, Καλλ. Ἐπιγράμ. 41, Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· πληθ. ὄνομαστ. εὐγηροὶ ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 12, 3· οὐδ. εὐγῆρας, Ἰππ. π. Ἀδρῆρ. 825.—Παρ' Ἡσυχ. εὐρηται Ὑπερθετ. «εὐγηρότατος» καλῶς γηρῶν.

εὐγλάγος, ον, = τῷ ἐπομ., Λουκ. Τραγ. 110.

εὐγλάγης, ἐς, Νικ. Θ 617, καὶ εὐγλάγος, ον, Λυκούρ. 307· ἔχων ἀφρονον γάλα·—δοτ. κατὰ μεταπλασμ. εὐγλαγι, ὥσπερ ἐξ ὀνομ. εὐγλαξ, ἀπαντᾷ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 744.

εὐγληνος, ον, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Λυκούρ. 598, Ὀππ. Κυν. 3. 79.

εὐγλυπτος, ον, καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαρμαγμένος, Ἀνθ. Π. 7. 363· ὡσαύτως, εὐγλύφανος, ον, Νόνν. Δ. 34. 238· εὐγλυφής, ἐς, Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὐγλωσσία, ἄττ. -ττία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, εὐχέρεια εἰς τὸ λαλεῖν, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Εὐρ. Ἀποσπ. 205, Ἀριστοφ. Ἰππ. 837.

II. ἡδύτης ἁσματος, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

εὐγλωσσος, ἄττ. -ττος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐφράδης, εὐγλωττος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 775· τὸ Νεστόριον εὐγλ. μέλος Εὐρ. Ἀποσπ. 891· ἔχων εὐχέρειαν γλώσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 445. 2) ὁ ἥδῶς ἡχών, εὐχῆρος, ἐπὶ τῆς ἄττ. διαλέκτου, Ἀνθ. Π. 9. 188:—τὸ εὐγλωττον, ἡ εὐφράδεια, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 1. II. ἐνεργ., ὁ λῶν τὴν γλῶσσαν, ποιῶν τινα εὐφραδῆ, ὄντος Ἀνθ. Π. 9. 503.

εὐγλωττώ, εἶμαι εὐφράδης, Θωμᾶς Μάγιστρ. 394, Ἐκκλ.

εὐγλωτίζω, καθιστῶ εὐγλωττον, τινά τι, τινά εἰς τι πράγμα, Φιλῶστρ. 273.

εὐγλώχιν, ἔνος, δ, ἡ, ὁδεῖαν ἔχων αἰχμήν, Ὀππ. Ἀλ. 5. 439, Κόνιντ. Σμ. 8. 406.

εὐγμα, τό, (εὐγομαι) ὡς τὸ εὐχος, καύχημα, καύχησις, κενά εὐγμάτα ἐπὶ τῶν Ὁδ. X. 249. II. ὡς τὸ εὐχῆ, ἀλλ' αἰετοτε κατὰ πληθ., ἰκεταί, εὐχαί. ἐκφράσεις ἐπιθυμίας, Αἰσχύλ. Πρ. 534, Θῆβ. 267, Χο. 463, Σοφ. Ἀντ. 1185, Ἀριστοφ. Θεσμ. 354, Καλλ. Λούτρ. Παλλᾶδ. 139.

εὐγναμπτος, Ἐπεικ. εὐγναμπτος, ον, καλῶς ἐπιτεκαμμένος, κλητῶν εὐγνάμπτοις Ὁδ. Σ. 294· χαλινοὶ Ὀππ. Ἀλ. 5. 498· περόνη Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 833· ἀγκυρα Ὀρφ., κλ.—Περὶ τοῦ θηλ. εὐγνάμπτη ἴδε Λοβέκ. Παρ. 459, κέξ.

εὐγνητος, ον, = εὐγενής, Φιλῶξ. παρ' Ἀθην. 685D.

εὐγνώμειω = εὐγνώμονέω, Νικητ. Κωνστ./εως Ἰστ. 11. 9.

εὐγνώμων, εἶμαι εὐγνώμων, εὐμενής, δίκαιος καὶ τίμιος, δεικνύων καλὰ αἰσθήματα, φέρομαι μετ' ἐπιεικειᾶς, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 1. 2, Πλουτ. Νομ. 12, Λουκούλλ. 4· πρὸς τινα Διόδ. 13. 22.

εὐγνώμοσύνη, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος, χρηστότης, καλοκαθία, ἐπιεικεία, εὐμενεία, ἀσροφροσύνη, Αἰσχίν. 78. 8, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 2.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐγνώμοσύνη» ἐννοία. 2)

φρόνησις, Πλουτ. Θεμιστ. 7, κτλ.

εὐγνώμων, εὐγνώμων, γεν. ονος, (γνώμη), ἔχων καλὰ αἰσθήματα, εὐγενής, καλοκάγαθος, ἐπιεικής, συνετός, δίκαιος, Ἀνδοκ. 20. 26, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 6, Αἰσχίν. 78. 6, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 11, 1· ψευδὸς εὐγνώμονεστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 4· παθεῖν εὐγνώμονα Διόδ. 13. 25. 2) σοφός, φρόνιμος, Πλούτ. 2. 420 Ε'· εὐγνώμων τὸ πόνημα, μετὰ σκέψεως, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41.

II. Ἐπίρρ., εὐγνώμονως, ἐπιεικῶς, εὐμενῶς, Διόδ. 19. 9· μετὰ παρησίας, πολλῶν τῶν ἄλλων εὐγνώμονεστερον Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 4. 2) φρονίμως, Ξεν. Ἀγῆσ. 2. 25.—ἴδε Κόνιντ. Γλωσσ. Παρατηρ. 154 κέξ.

εὐγνώστος, ον, λίαν γνωστός, οἰκείος, Σοφ. Αἴ. 704, Εὐρ. Ὀρ. 1394, Λυσ. 148. 26. 2) εὐδιάκριτος, Πλάτ. Σοφιστ. 218Ε'· εὐγνώστων .. πότερός .. ἔστιν ὁ πονηρὸς Δημ. 844. 16.

Ἐπὶ τοῦ τύπου εὐγνώστος ἴδε Λοβ. ἐν Αἰαντι ἔνθ' ἄνωγε.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐγνώστος» δηλός, φανερός.

εὐγομοίος, ον, καλῶς συντηρησμένος, Εὐρ. I. T. 1286· ὡσαύτως, εὐγόμεφωτος, ον, Ὀππ. Ἀλ. 1. 58.

εὐγονέω, εἶμαι γόνιμος, πρόσδατα γάρ .. εὐγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κῆσιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 14, 1.

εὐγονία, ἡ, γονιμότης, εὐφορία, Πλάτ. Πολ. 546Α, Ξενοφ. Λακ. 1. 6.

εὐγονος, ον, εὐτεκνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 581· τὸ εὐγονον, παραγωγικὴ δύναμις, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 3.

εὐγραμματα, ἡ, τὸ ὠραῖον γράψιμον (τῶν ἀλφαβητικῶν στοιχείων), Γαλην. 2. 75Α.

εὐγράμματος, ον, συγκεῖμενος ἐκ καλῶν γραμμάτων, εὐφημος, Σουίδ. ἐν λέξει.

εὐγραμμία, ἡ, ἡ ὠραῖα ἰχνογραφία, Ἀθην. 197Β.

εὐγραμμος, ον, καλῶς ἐσχεδιασμένος, Λουκ. ἐν Δι Τραγ. 33· ὁ ὠραῖος ἔχων γραμμάς ἢ σχῆμα, Στράβ. 100· τῶν ὀφρύων τὸ εὐγραμμον, αἱ λεπταὶ καὶ κανονικαὶ αὐτῶν γραμμαί, Λουκ. Εἰκόνες 6.

II. καλῶς διαγεγραμμένος, περιοδοὶ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.—Ἐπίρρ. εὐγράμμως, Ἰω. Λαυρ. π. Ἀρχ. σ. 282.

εὐγράμψης, ἐς, (γράφω) καλῶς γεγραμμένος, ἐξωγραφημένος, Ἀνθ. Π. 6. 221. II. ἐνεργ., γράφω καλῶς, κάλαμος αὐτόθι 6. 66, πρβλ. 65.

εὐγραφία, ἡ, καλὴ ζωγραφία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ὁράκης τοῦ ἔτους 149 μ. Χρ., Annali di Inst. di Roma, 1868, σ. 133.

εὐγράφος, ον, καλῶς ἐξωγραφημένος, Παύλου Σιλ. Ἀμβ. 97.

εὐγύαλος, ον, ἔχων ὠραῖα κοιλώματα, Τρυφ. 537, Νόνν. Δ. 13. 68 (ἐνθα διάφ. γραφ. εὐρύαλος).

εὐγυσις, ον, ὁ ἔχων καλὰ μέλη τοῦ σώματος, ἡ καλὸν σῶμα, εὐρωστος, εὐγυλίων .. νέων Βακχыл. XI. 11.

εὐγύρος, ον, ὠραῖους γύρους ἡ κύκλους ἔχων, οὐ κατ' εὐγυρον πάλιν ψάμιος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, περὶ τοῦ παλαιστοῦ Δημοστράτου, Ἀνθ. Πλαν. 25.

εὐγωνία, ἡ, κανονικότης τῶν γωνιῶν, μῆκος εἰς εὐγωνίαν Εὐρ. Ἴων 1137, ἐξ εἰκασιᾶς τοῦ Elmsl. ἀντὶ εἰς εὐγωνίον.

εὐγωνιος, ον, ἔχων κανονικὰς γωνίας, Ξεν. Οἰκ. 4, 21, Ἀριστ. Προβλ. 15. 11, 1, Εὐρ. Ἴων 1137.

εὐδαίδαλος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰρησμένος, εὐδαίδαλον νᾶ Βακχыл. XVII. 89, ἐκδ. Kenyon, Ἀνθ. Π. 1. 16.

εὐδαιμονέω: μέλλ. -ήσω: πρkm. εὐδαιμόνηκα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 8: (εὐδαίμων). Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχής, ὀδισ, Ἡρόδ. 1. 170, Θουκ. 8. 24, Εὐρ., κλ.· τι, ὡς πρὸς τι, Ἡρόδ. 2. 177, Σοφ. Ἀντ. 506, κτλ.· εἰς ἀπαντα Εὐρ. Ἀποσπ. 46· ἐς θυγατέρας ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 531· ἐν τινι Λουκ. Νεφρ. Διάλ. 24. 3·—εὐδαιμονήτης, τύπος εὐχῆς, εὐλογίας παρὰ τῷ Εὐρ. ἐν Ἠλ. 231, ἐν Φων. 1086, ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1041 (1073)· παρφ-δοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἰοιστοφ. ἐν Ἀγ. 446. 457.



εὐδαιμόνημα, τό, καλή, τύχη, εὐτυχία, εὐτύχημα, Λουκιαν. Εἰκ. 22, Στοβ. Ἐκλογ. 2.194.

εὐδαιμονία, ἴων. -ειη, ἡ, εὐτυχία, ὄλος, Ὀμ. Ὑμν. 10. 5, Πινδ. Ν. 7. 83, Ἡρόδ. 1. 5. 32, καὶ συγνάμει παρ' Ἀττ.· χρημάτων προσδῶν καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδ. Θουκ. 2. 97· ἐπὶ χωρῶν, Ἡρόδ. 5. 28., 7. 220, κτλ.· μοῖρ' εὐδαιμονίας Πινδ. Π. 3. 150· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Εὐρ. Ι. Α. 591, Πλάτ. Φαίδων 115D.

2) παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., τελεία εὐτυχία, ἴδε εὐδαιμονία ἐν τέλει.

εὐδαιμονίζω, θεωρῶ ἡ καλῶ τινα εὐτυχεῖ, μακαρίζω, εὐδαιμονίζει παῖδα σὴν Εὐρ. Τρω. 268, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7, Ἰσοκρ. 175D, κλ.· μετὰ γεν. πράγμ., οὐ πάνυ μοῖρας εὐδαιμονίσει, οὐχὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἀξίων μακαρισμοῦ διὰ τὴν τύχην του, Σοφ. Ο. Κ. 144, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 516C, 518B, Συμπ. 194E· αὐτὸν εὐδαιμονοῖ τῆς περιουσίας Δημ. 550. 20, πρβλ. 362. 12· εὐδ. τινὰ ὑπὲρ τινος Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 3· ἐπὶ τινι Δημ. 314. 2· διὰ τι Λουκ. Νιγρ. 23.—Παθ., Πλάτ. Πολ. 465D, κ. ἄλλ.

εὐδαιμονικός, ἡ, ὄν, τείνων ἡ ἄγων εἰς εὐδαιμονίαν, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 6, 3, Ρητ. 1. 19, 31· τὰ εὐδ., τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν εὐδαιμονίαν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34· τελειτὴ καλὴ τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Φαῖδρ. 253C.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀποδεχόμενος εὐδαιμονίαν, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 1134, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 8, 16· οἱ εὐδαιμονικοὶ, φιλόσοφοι θεωροῦντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν τὴν εὐδαιμονίαν, Διογ. Λ. 1. 17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548A.—Ἐπίρρ., -κῶς πράττειν, διάγειν, Ἀριστοτ. Εἰρ. 856, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9.

εὐδαιμόνισμα, τό, ὅ, τι θεωρεῖται ὡς εὐδαιμονία, Πλάτ. Ἐπιστ. 354C.

II. συγχαρτήριον, Ἀπτ. Ἐμφυλ. 4. 16.

εὐδαιμονισμός, ὁ, τὸ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 34,

Ἡθ. Νικ. 4. 7, 13, Πλουτ. Πελοπίδ. 34, κλ. 2) = εὐδαι-

μονία, Εὐστ. Πονημάτων. 304. 14.

εὐδαιμονιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ εὐδαιμονίζω, δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 1. 10, 1.

2) -έος, α, ον, δν δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀρρ. Ἀν. 1. 12, 2.

εὐδαιμοσύνη, ἡ, = εὐδαιμονία, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 36,

Ξεν. Ἐρ. 1. 16.

εὐδαίμων, εὐδαίμων, ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων· ἐντεῦθεν, εὐτυχὴς, μακάριος, Λατ. felix, τῶν εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος ὅς τὰδε πάντα εἰδῶς ἐργάζεται ἀνάγιστος ἀθανάτοισιν, τούτων ὅστις ταῦτα πάντα εἰδῶς ἐργάζεται, μὴ δυσχερῶς τοὺς θεοὺς, οὗτος εἶναι εὐδαίμων καὶ ὀλβιος, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 824· εὐδ. καὶ ὀλβίος Ἑόγων. 1007· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 647, Πέρσ. 768, Σοφ. Ἀντ. 582· μακάριός τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 354A· μετὰ γεν., εὐτυχὴς ἐν τινι ἡ διὰ τι, Ἡσ. ἐνθ' ἄνωστ., Φαίδ. 58E· ὡσαύτως εἰρωνικῶς, εὐδ. εἰ, ὅτι οἶει.. Πλάτ. Πολ. 422E· τὸ εὐδαίμων = εὐδαιμονία, Θουκ. 2. 43.—Ἐπίρρ., -μόνως Εὐρ. Ὀρ. 601, Ἀριστοτ. Πλ. 802, κλ.—Συγκρ. καὶ Ὑπερδ.-έστερον, -έστατα Πλάτ. Νόμ. 734D, 710B.

2) ἴδιος ἐπὶ ἐξωτερικῇ εὐτυχίᾳ, ὁ εὐπρεπὴς, ὁ πλούσιος, οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν Ἡρόδ. 1. 133, πρβλ. 196., 5. 8, Πινδ. Π. 10. 34, Θουκ. 1. 6, κλ.· ἐν πολλοῖς χρήμασι εὐδαίμονες ὄντες Λυσ. 903. 11· οἱ πλούσιοι καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 406C, πρβλ. Πρωτ. 316B· ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, αἱ Ἀθηναὶ μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες Ἡρόδ. 8. 111· Εὐβοίᾳ, νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ. ὁ αὐτ. 5. 31· Κυρᾶνα Πινδ. Π. 4. 491, κλ.—Ἄν καὶ πάντοτε ἐμπεριχλεῖται τὴν ἔννοιαν καλῆς τύχης, ὅμως ἐν Εὐρ. Μῆδ. 1230 ἀντιτίθεται πρὸς τὸ εὐτυχὴς, ὀλβίου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ· συνήθως ὅμως ἀμφοτέραι αἱ ἔννοιαι· στενὰς σχετίζονται, εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία, ὀλβος καὶ εὐημερία, ἴδε πρὸ πάντων Πλάτ. Πολ. 354A, 580C, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 1. 8, 4, κέξ, 7. 13, κέξ., Πολιτικ. 8. 5, 10.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 157 κέξ.

εὐδακρύτος, ον, (δακρύνω) ἀξιοδακρύτος, οὐχ ἥσσαν εὐδακρυτὰ μοι λέγεις τὰδε Αἰσχύλ. Χο. 181.

II. ὥραιος ἐν δάκρυσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλοστρ.

εὐδακτύλος, ον, ἔχων ὥραίους δακτύλους, Ἀλκίφρων 3. 67.

εὐδάμνας· «εὐδάματος» Ἡσύχ.

Εὐδάνεμος· «ἀγγελος παρ' Ἀθηναίους» Ἡσύχ.

εὐδάνω, ποιητ. ἔκτετα. ἀντὶ τοῦ εὐδῶ, Λυκόφρ. 1354, ἀλλὰ

πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐνδύνει.

εὐδάπανος, ον, (δάπανη) πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 2. 2, Πλουτ. Σόλ. 3.—Ὑπερδ. εὐδαπανώτατος Δίων Κ. 44. 39.

II. ὁ μὴ δαπανηρός, ὁ διὰ μετρίως δαπάνης γινόμενος, Διον. Ἀλ. 2. 23, Δίων Κ. 52. 30.

εὐδαρκής· «εὐφθαλμός» Ἡσύχ. (πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ εὐ-

δρακῆς) ἡ εὐδερκής).

εὐδέειλος, ον, (ἴδε ἐν τέλ.) εὐθῆλος, φανερός, μακρόθεν ὁρατός, Ὀμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), τὸ πλείστον ὡς ἐπὶ θεοῦ τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. Β. 167, I. 21, κτλ.· ἐπὶ νήσῳ καθόλου, ἡ ποῦ τις νήσῳ εὐδέειλος Ν. 234· πιθ. διὰ τὸ εὐθῆλον αὐτῶν, διότι πᾶσαι αἱ νῆοι συγκρινόμεναι ἡπείρους εὐθῆλότητα ἔχουσι τὰ ὅρια· Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 167 (περιγραφή λίαν ἀρμάρυσα τῇ Ἰθάκῃ)· οὕτως ὁ Πινδ. ἐν Ο. 1. 178 καλεῖ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνιον εὐδέειλον, μακρόθεν

ὁρατόν· πρβλ. εὐαγῆς Γ.

II. μετέπειτα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐθῆλος, ὡς ἐν Πινδ. Π. 4. 136 ἡ Ἰωλκὸς καλεῖται εὐδ. χθών, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς θρεῖνας κατοικίας τοῦ Ἰάσονος (τοὺς αἰπείνους σταθμούς)· οὕτω περὶ τῆς Κρήσης μετὰ τοῦ ἀναπεπταμένου αὐτῆς πεδίου πρὸς νότον, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 434· ὅσα που φύει εὐδέειλος αἶα Εὐρ. 54. (Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς καὶ τὸ δέελος, δῆλος, ἴδε ἐν λ. δτος. Ὁ Στράβ. καὶ τινες γραμμ. θεωροῦσι τὴν δευτέραν σημάσιαν ὡς τὴν μόνην, πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. δειλη 7-9· ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δυσμικός, = δυτικός, ἐκ τοῦ δειλη, ἐσπέρα, ὅπερ ἀρμόζει μὲν εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀλλ' οὐχὶ εἰς πᾶσας τὰς νήσους καὶ βεβαίως οὐχὶ εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἥτις ἔκειτο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.).

εὐδεινός, ἡ, ὄν, = εὐδεινός, Ἀνέκδ. Ὁξ. 2. 207, ἐν τῷ Συγκρ. -ότερος, ἐντεῦθεν πιθανός, εὐδεινούς λιμένας ἐπανορθώσαν ἀντὶ εὐδεινούς ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 22, καὶ εὐδεινώτατος ἀντὶ εὐδινώτατος ἐν Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 9. 7, περὶ τῶν ἐν Παλ. Μαρτυρ. 9.

εὐδειπνία, ἡ, καλὸν δεῖπνον, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην. 149B, 479D, πρβλ. φιλοτῆτα.

εὐδειπνος, ον, δαίτες εὐδ., καλῶς κατηρτισμένοι εὐωχία,

Εὐρ. Μῆδ. 200. II. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 484, παρ' εὐδειπνοῖς ἔσει ἄτιμος, σημαίνει παρὰ τοῖς νεκροῖς εἰς οὓς προσφέρουσι θυσίας οἱ ζῶντες θά εἶσαι ἄτιμος· ὁ Σχολιαστ. ἐρμηνεύει· «τῶν ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβάνοντων ἐναγισμῶν σὺ ἄτιμος ἔσει». Πρβλ. Φωτ. λέξ.· Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ Μέγα Ἐτυμ. σ. 42, 3, ἐν λ. αἰάρα.

εὐδενδρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ εὐδενδρος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 358, ἐκδ. Mil.

εὐδενδρος, ον, ἔχων ἄφθονα καὶ καλὰ δένδρα, Πινδ. Ο. 8. 12, Π. 4. 131, Εὐρ. Ι. Τ. 134, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἰππ. π. Ἀέρων 288, Στράβ. 100.

εὐδερκής, ἐς, βλέπων καλῶς, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, Μάξιμος π. καταρχ. 151. 263.—Εὐδερκής, κύρ. ὄν., Δημ. σ. 688, 11, ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικιλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α'. σ. 29.

εὐδερματος, (δέρμα) ἔχων καλόν, ἰσχυρόν δέρμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 125, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λ. εὐρρενος.

εὐδέψητος, ον, (δεψίω) καλῶς κατεργασμένος, τὰ δέρματα τὰ εὐδέψητότατα, τὰ κἀλλιστα μεμαλαγμένα, Ἰππ. π. Ἀρῆρ. 779, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1. σ. 436, 14, ἐκδ. Kühn.

εὐδηλος, ον, ἐντελὸς φανερός, κατάδηλος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1009, κλ.· εὐδηλός [ἐστὶ] ποιῶν, εἶναι καταφανὴς τοῖς πᾶσι ποιῶν, Ἀριστοτ. Ἀχ. 1130· εὐδηλόν [ἐστίν] ὅτι.. Πλάτ. Πολιτικ. 308D· φιλόσοφος τις εἰ — εὐδηλόν Ἀλέξιν ἐν Ἀίνω· 1. 11· ἐν εὐδήλῳ [ἐστὶ] Ἰππ. 6. 3· ἴδε ἐν λ. δῆλος.—Ἐπίρρ. -λως Πλουτ. Θηρ. 3.

εὐδία, ἡ, καλοκαιρία, κοινὸς «βιτιά», ἐκ χειμῶνος εὐδία Πινδ. Ι. 7 (6). 52· ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· ὅταν εὐδία γένηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 3· εὐδίας (γεν.), ἐν καλοκαιρίᾳ, αὐτῷ 8. 12, 10·—πληθ., ἐν γε χειμῶσι καὶ εὐδίας Πλάτ. Νόμ. 961F· εὐδίων οὐσῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 36. 2) μεταφ., ἡρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, Πινδ. Ο. 1. 158, Π. 5. 12, Αἰσχύλ. Θῆβ. 795, Ἀντιφῶν 116. 25, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 19· ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας, Πρωτα. παρὰ Πλουτ. 2. 118E, ἐνθα ἴδε Wytll.· σαρκὸς εὐδ., καλὴ κατάστασις τῆς σαρκὸς, αὐτῷ 126C. [Περὶ τῆς προσωδίας ἴδε εὐδιος].

εὐδιάδαιτος, ον, «εὐκολοπέρατος», ποταμός Ξεν. Ἑλλ. 4. 2,

11, Πλουτ. 2. 1117D, Πολύαιν. 2. 1, κλ.

εὐδιάβλητος, ον, = τῷ ἐπομ., Χρυσίπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040B.

εὐδιάβολος, ον, δν εὐκόλως διαβάλλει τις, Πλάτ. Νόμ. 944B· εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3B.—Ἐπιρρ.. εὐδιαδόλως ἔχειν Δημ. 1406. 10.

εὐδιάγνωστος, ον, δν εὐκόλως διακρίνει τις, Γαλην. τ. 14. σ. 63. 10, Πρὸκλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 668, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 3A, κλ.

εὐδιάγραπτος, ον, ὁ εὐκόλως διαγραφόμενος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 145. 230.

εὐδιάγωγος, ον, φαιδρός, ἱλαρός, εὐθυμος, Διοσκ. 4. 61, Φίλων 1. 52, κλ.

εὐδιάζομαι, ἀποθ., = εὐδιάω, βίος ἀσαλεύτως ἡσυχία εὐδιαζόμενος Πλάτ. Ἀξ. 370D.—ἐνεργ., παρὰ τῷ Γρηγ. Νύσς. τ. 1. σ. 508D.

εὐδιάθετος, ον, καλῶς διατεταγμένος.—Ἐπίρρ. -τως, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 2. II. καλῶς διατεθειμένος, ἐπὶ προσώπων,

Δούκ. 81B, Ἐεὐδ. Στουδ. 546D, κλ.

III. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυσδιάθετος, ἐπὶ ἀγάμου κόρης, οὐκ εὐδιάθετος οὐ δυναμῆνη

εὐχερῶς γάμνασθαι Ἡσύχ.

εὐδιάθροπτος, ον, = ῥαδίως διαθροπτόμενος, συντριβόμενος,

Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 828D, III. 1341C.

εὐδίατος ἡ -εἰατός, ὁ, ὅπῃ ἐν τῷ πλοῖῳ πρὸς ἐκροήν τοῦ ἐν τῷ πυθμένι ἀθροισμένου ῥυπαροῦ τῆς «σεντίνας» ὕδατος, Πλουτ. 2. 699F, πρβλ. Πολύδ. Α'. 92, Ἡσύχ., «τῆμα τῆς νεῶς δι' οὗ ἡ ἄν-







εὐδοκιάζω, = εὐδοκέω, Ὠριγ. VII. 13A.

εὐδοκίμειω: παρὰ τὴν εὐδοκίμου Πλάτων. Γοργ. 515E· ἀόρ. ἡ εὐδοκίμεια· Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1031: — ἡ αὐθιγία παραλείπεται ἐν τῇ ἰσθμῷ διαλ., Ἡρόδ. 3. 131, 7. 227, καὶ συχνάκις ἐν Ἀντιγράφοις Ἀττ. συγγραφέων, ὡς ἐν Ἀριστοφ., ἐνθ' ἀνωτ., Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 2, ἡ λ. Εἶμαι εὐδοκίμος, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, εἶμαι ἐντιμος, δημοτικὸς, Θέογν. 587, Εὐρ. Ἀποσπ. 550, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., Λυσίας 173. 40, κτλ.: — εὐδοκίμω ἐν τινι, διακρίνομαι ἐν τινι, εὐδοκίμω; Ἡρόδ. 1. 59, Θουκ. 2. 37: ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 291A ἐπὶ τινός Δημ. 1425. 5· τὶ Δίων Κ. 60. 8· περὶ τὶ Πλάτ. Πολ. 368A, κτλ.: ἔκ ἢ ἀπὸ τινος Πλουτ. Δίων 34, Ἀνθ. Π. 11. 157, Δίων Κ.: — εὐδ. μάλιστα τῶν μαθητῶν Πλάτ. Πρωταγ. 315A οὕτως, εὐδ. διὰ πάντων τῶν βασιλεύων Ἡρόδ. 6. 63: — εὐδ. παρά τῷ βασιλεῖ, ἔχειν δύναμιν παρ' αὐτῷ, ὁ αὐτ. 8. 87, πρβλ. 88., 9. 20· παρά τισι εὐδοκίμων νόμος Δημ. 530. 16: — παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπω, Κωμ. Ἀνώνυμ. 50 (Διδό. 12. 14), Πλουτ. Γάβ. 16. 2) ἐπὶ οἰκῶν, ἐδεσμάτων, κλ., λίαν τιμῶμαι, εὐδ. σφόδρα Ἀλεξ. ἐν Ἀδῇ. 14· σκώπες σφόδρα εὐδ., δηλ. ἡ σὰρξ αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 28: — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων καθόλου, οἱ εὐδοκίμοι τινος τῶν νόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἡθ. Νικ. 10. 9, 20· ἐπὶ κοινῶν ἐπιχειρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 23, 30, κ. ἄλλ. II. ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ἔχω ἐν τιμῇ, Διδό. 4. 24. εὐδοκίμους, εὐδ., ἡ, καλὴ φήμη, τιμὴ, ἐπιτυχία, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. 358A, 363A, Δουκ. Ἀλ. 25· ἐν τῷ ἐνικ. παρὰ Θεμιστίω 347C.

εὐδοκίμια, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Φίληβ. 58D.

εὐδοκίμος, ὁ, ὁ εὐδοκίμων εἰς τι, ἐντιμος, ἐνδοξος, ἐπιτυχής, στρατιὰ Διοχῶν. Πέρο. 857· θάνατος Εὐρ. Ἡρακλ. 621· εὐδ. εἰς τι, πρὸς τι, Πλάτ. Ἀπολ. 29D, Νόμ. 878A· ἐπὶ τινι Πλουτ. Δυσανδρ. 22· ἐν πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 631B· ἐν τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 1.

εὐδοκουμένως, μετοχ. Ἐπίρρ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ εὐδοκέω, κατὰ γνώμην τινός, κατ' εὐχὴν, μετὰ δοτ., Πολύβ. 18. 34, 10.

εὐδοκίμωτος, ὁν, λέξεις πλασθεῖσα πρὸς ἔμφημιαν τοῦ εὐδοκίμωτος. Εὐστ. 782. 24.

εὐδοξέω, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, Εὐρ. Ρῆσ. 496, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 16, κτλ.: τὰ πολλὰ, εἰς πλεῖστα πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 31.

εὐδοξία, ἡ, καλὴ φήμη, τιμὴ, δόξα, Σιμωνίδης 5, Πινδ. Π. 5. 9, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 8· ἀρετὴ, τὸ ἔξοχον, Πινδ. Ν. 3. 70· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 332. 6. 2) ἐπιδοκιμασία, τοῦ πλήθους Πλάτ. Μενέξ. 238D. II. καλὴ κρίσις, ἀντίθετον τῷ ἐπιστήμῃ, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99B.

εὐδοξος, ὁν, (δόξα) ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ἐντιμος, περίφημος, ἐνδοξος, Θέογν. 195, Σίμων. 147, Πινδ. Π. 12. 10, Θουκ. 1. 84, κλ.: εὐδ. παρὰ τισι Πλάτ. Νόμ. 773A· νέες εὐδοξόταται, πλοῖα ἔχοντα τὴν ἀρίστην ὑπόληψιν, τὰ πρῶτα ἢ «πρώτης τάξεως», Ἡρόδ. 7. 99.— Ἐπίρρ. —ξως, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 287B.

εὐδουλος, ὁν, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δούλους, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 267D, Φερεφρ. ἐν Ἀδῇ. 72.

εὐδράκκης, ἔς, (δέρκομαι δι' ἀδερκῆς, Σοφ. Φιλ. 847.

εὐδράνεια, ἡ, ἰσχὺς καὶ ὑγία σωματικὴ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ἸΓ', 19), Πισχ. (ἀδράνης· εὐρηται μόνον παρὰ Γραμμ. καὶ Κυρίλῳ Ἀλ. Π. 148D, 521C: ἡ ῥίξα εἶναι δραίνω.)

εὐδρομέω, τρέχω καλῶς, εἶμαι ταχύς, Μενανδ. ἐν Ἀδῇ. 467, Πλουτ. Φιλοπ. 18: μεταφ., εὐτυχῶ, εὐημερῶ, Φιλόστρ. 807· εὐδρομέω (δηλ. εὐδρόμει) ἐπὶ τύμβου, Σουλ. Ἐπιγρ. 6760.

εὐδρομία, ἰων. —εῖη, ἡ, ταχύτης, Ἰππ. Ἐπιστ. 1276. 54.

εὐδρομίας, ὁν, ὁ, ὠκύς, ταχέως τρέχων, εὐδρομος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἐρατοσθ. παρὰ Πλουτ. 2. 981D.

εὐδρομος, ὁν, τρέχων καλῶς, ταχύς, ὠκύς, Ἀνθ. Π. 6. 160, Ὀρφ. 2) εὐδρομος πόλις, πόλις μετὰ καλῶν ἵπποδρόμων, Ἀνθ. Π. παρὰ 336. III. ἐπὶ ἱατρικῇ σημάσει, ἔχων τοὺς πόρους ἀνοικτούς, σῶμα Πλουτ. 2. 715B, Γαλην. τ. 12. σ. 377B.

εὐδρασος, ὁν, ἔχων ἄβυσσον ὁρόσον, ἄβυσσον ὕδαρ, πηγαί Εὐρ. I. A. 1517· τόποι Ἀριστοφ. Ὀρν. 245.

εὐδυνάτος, ὁν, ἰσχυρός, Ὀρφ. Ὑμν. 28. 20.

εὐδυσώπητος, ὁν, ῥαδίως δυσωπούμενος, εὐκόλως ἐνδίδων εἰς παρακλήσεις, Πλουτ. 2. 538E.

εὐδω· παρὰ τὴν εὐδον Πλάτ. Συμπ. 203B, ἀποκατασταθὲν ἐν Εὐρ. Βάχχ. 683, Ρήσφω 763, 779, εὐδων Ἰλ. Β. 2, Θεόδρ. 2. 126, Ἰων. εὐδέσκε Ἰλ. X. 503: — μέλλ. εὐδήσω Διοχῶν. Ἀγ. 327: — ἀόρ. ἡ εὐδήσα (καθ-) Ἰππ. Κοιμῶμαι, πλαγιάζω, συχνὸν παρ' Ὀμ.: μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἐποτ' ἂν αὐτὴ εὐδήσθαι γλυκύν ὕπνον Ὀδ. 4. 445· ὕπνον οὐκ εὐδήσιον Εὐρ. Πρ. Μαίν. 1014· γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον Θεόδρ. 24. 7· ὡσαύτως, ὕπνω γ' εὐδόντα, βεβυθισμένον εἰς ὕπνον (κατὰ Badham: ἐνδόντα, παραδόντα εἰς τὸν ὕπνον), Σοφ. O. T. 65· εὐδῶν, παρὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην Ὀδ. O. 337, 342· σὺν δημήλικι εὐδῶν Θεογν. 1059.

τὴν δλην νύκτα Πλάτ. Νόμ. 807E, κ. ἄλλ.: — ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, Πρόμαχος δεδημένος εὐδῶν ἐγγεῖ μῶν Ἰλ. K. 482· οὐμός εὐδῶν.. νέκυς Σοφ. O. K. 621· πρβλ. κοιμῶμαι II. 3.

II. μεταφ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ὅφρ' εὐδῶν μένος Βορέας Ἰλ. E. 524· εὐδέτω πόντος Σιμωνίδης 44. 15, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 566· εὐδῶντα πόλεμον ἐπεγείρειν Σόλων 3. 19· εὐδῶσι δ' ὁρέων κορυφαί Ἀλκαῖν 34· οὕτω κακὸν τόδ' εὐδῶσι Εὐρ. Ἰκ. 1148· εὐδῶι χάρις, κοιμᾶται, παύεται, Πινδ. I. 7 (6), 23, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 662· ἐπὶ τοῦ νοῦ ἡ τῆς καρδίας, εἶμαι ἡσυχος, εἶμαι εὐχαριστημένος, εὐδῶσι φρενὶ Σοφοκλ. Ἀποσπ. 563, πρβλ. Θεόδρ. 126, Πλάτ. Πολ. 571C· (οὕτω τὸ dormire, ἐν τῇ Λατίν., πρβλ. Heid. Ὀρατ. Σατ. 1. 2, 7): — ἐπὶ προσώπων, κοιμῶμαι, ὥστε καὶ βραδύς εὐδῶι, δηλ. καὶ ἂν ἀναπαύεται ἀλόγη καὶ δὲν θέλει νῆα κινήσῃ, Σοφ. O. K. 307· Τισίαν ἔασομεν εὐδῶν, ὅτ' ἀφ' ἡμῶν αὐτὸν νῆα ἀναπαύσῃ, Πλάτ. Φαῖδρος 267A: πρβλ. βριζῶ.— Παρὰ πεζογράφους κοινωτέρων εἶναι τὸ καθεύδω, ἂν καὶ εὐρίσκομεν τὸ εὐδῶ ἐν Ἡρόδ. 1. 34, 209, Πλάτ. Ἑνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κυν. 5. 11.

εὐδωρήτος, ὁν, ἀφρόνως δωρήθεις, Ὀππ. Ἀλ. 4. 359.

εὐδωρία, ἀντίθετ. τῷ φειδωλίᾳ, ἐλευθερίᾳ εἰς τὸ δωρεῖσθαι, Εὐσέβ. II. 1252C.

εὐδωρος, ὁν, ἐλευθέρως, μεγαλόδωρος, Ὀππ. Ἀλ. 2. 39· παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. Π. 179, 186.

II. πλουσίως δεδωρημένος, πεπρωτισμένος, Παύλ. Σλ. Ἐκφρ. τῆς Μεγ. Ἑκκλ. 920.

Εὐδωσώ· ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις· Ἡσύχ.

εὐεᾶνος, ὁν, πλουσίως ἐνδεδυμένος, Μόσχ. 4. 75, Μάξιμ. π. καταφρ. 477, 562.

εὐεγρετος, ὁν, ἡ εὐεγρετος, (ἐγρομαι, ἐγείρω) εὐκόλως ἐξεγερθόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰεροκλέους.

εὐεγχής, ὁ, ὁ ἔχων καλὸν ἔγχος, ὠτρυνε δ' Ἀρης εὐεγχής Βακχῶν. 12. 147 (ἐκδ. Blass).

εὐεδρος, ὁν, (ἐδρα) ἔχων λαμπρὰν ἑδραν, ἡ καθημένος ἐπὶ λαμπρῷ θρόνῳ, ἐπὶ θεοτήτων, Αἰσχύλ. Θῆβ. 96, 319· καθέδρα εὐεδρος, ἀσφαλὴς καὶ βεβαία· Σουῖδ., δηλ. ἀσφαλὴς κάθισμα ἐπὶ τοῦ ἵππου. 2) ἐπὶ πλοῖον, = εὐσελμος, Θεόδρ. 13. 21, II.

Παθ., ἵππος εὐεδρος, ἐπὶ τοῦ οἴου ὁ ἵππεὺς κάθεται ἀσφαλῶς, Ξεν. Ἰππ. 1. 12. III. ἐν καλῇ ἡ τυχερῇ τύπῳ, εὐεδρος ὄρνις, οἰωνὸς ἐμφανιζόμενος ἐν εὐθέτῳ καὶ καταλήλῳ τύπῳ, Διλ. π. Ζ. 16. 16· καθόλου, ἀρμόζων, ἀρμόδιος, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 6.— Ἐπίρρ. εὐεδρός· «εὐθέτως, βεβαίως» Ἡσύχ.

εὐεθετρος, ὁν, ἔχων καλὴν κόμην, Ἀνακρ. 80 Bgk.· κοινῶς εὐεθερῶ.

εὐειδής, ἔς, ἔχων καλὸν εἶδος, ὠραῖαν μορφήν, γυνὴ Ἰλ. Γ. 48· κυρίως ἐπὶ καλλοῦς γυναικείας (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπ.), πρβλ. Ἠσ. Θ. 250, Θεογν. 1002, Πινδ. I. 8. (7). 61, Πλάτ. Κρίτων 44 A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4· ἄλλ' ἐπὶ ἀρρένων, Ἡρόδ. 1. 32, 112., 6. 32 (ἐν τῷ Ὑπερβ.), Αἰσχύλ. Πέρο. 324, Εὐρ. Ἑλ. 1540, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9: καθόλου ὠραῖός, χρωτὸς εὐειδὴς φύσις Εὐρ. Ἀλκ. 174: — τὸ εὐειδέες, καλλοῦν πρόσωπον, τὸ εὐηδέες οἱ Κρήτες εὐπρόσωπον καλοῦσι Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 25. 16.

εὐεϊκαστος, ὁν, «εὐκόλος εἰς τὸ εἰκασθῆναι» Ἡσύχ.: — εὐκόλως ἡ εὐχερῶς εἰκάζων, Πτολ. Τετραβ. 155. 7.

εὐεϊκτος, ὁν, ὁ ῥαδίως εἰκων, εὐπειθής, Δίων Κ. 69. 20, Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρωβ. 2. 23.— Ἐπίρρ. εὐεϊκτως, εὐπειθῶς, Κλήμ. Ρώμ. 1. 37.

εὐεῖλητος, ὁν, ὁ, εὐεῖλητος, «εὐεῖλητοι, ὅ ἐστιν εὐεῖλητοι διὰ μαλακότητα», περὶ ταπότην, Εὐστ. Ἰλ. 1056.

εὐεῖλος, ὁν, εὐήλως, θερμός, Λατ. arcticus, πνοαί Εὐρ. Φοίν. 674, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 612· χωρίᾳ Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8. 12, 9, Σουῖδ. Φώτ., κλ.

εὐεῖματός, ἡ, εἶμαι καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτῃ» 3, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1, 2: — παρὰ μεταγεν. εὐεῖματέω, Σωτάδης παρὰ Στωθ. 189. 42.

εὐεῖματος, ὁν, (εἶμα) εἶμαι ἐνδεδυμένος μετὰ καλὰ ἐνδύματα, εἶμαι «καλοφορεμένος», Μάξιμ. Τύρ. 3. 10, ἐκ διορθ. Στεφάνου.

εὐεῖμονίω, = εὐεῖματέω, Κύριλλ. Ἀλ. X. 473C.

εὐεῖμων, ὁν, = εὐεῖματός, δύο γυναικ' εὐεῖμονε Αἰσχύλ. Πέρο. 181.

εὐεῖρος, ὁν, (εἶρος, ἔριον) ἔχων ἔριον καλὸν ἢ ἐκ καλοῦ ἔριον, Ἰππ. 666. 41 (ἐν τῷ ὑπερβ.), Ἀνθ. Π. 7. 657: — Ἀττ. εὐεῖρος Σοφ. Τρ. 675 (κατὰ Δοβίλ. ἀντὶ εὐεῖρου)· εὐεῖρων τ' ἄγραν, δηλ. πρῶτα, (εὐεῖρον κατὰ Schneidew., εὐκερῶν τ', κατὰ τὰ ἀντίγραφα) ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 297, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· εἰ τινα πόλιν φράσεις ἡμῖν εὐεῖρον Ἀριστοφ. Ὀρν. 121· γλῶσσαν εὐεῖρων βοτῶν, ὅσον μαλακὴν ὥστερ σίσυραν εὐεῖρον (Σγῶλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ.), Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 6.— Περὶ τοῦ Ἀττ. τύπου ἴδε Φρύν. 146 καὶ Δοβ. ἐν τόπῳ· περὶ δὲ τῆς ἑτεροκλ. αἰτ. εὐεῖρας ἀντὶ εὐεῖρους ἴδε ἐν λ. ἐτήρ.

εὐεῖσβολος, ὁν, εἰς δὴν εὐκόλως εἰσβάλλει τις, Στράβ. 792· ἀντίθετ. τῷ δυσεῖσβολος.

εὐεῖκβάτος, ὁν, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐκβαίνει τις, Ἰππ. π. Διατῆ. Ὀξ. 395.



εὐεκαρτέριος, *ον*, δν εὐκόλως ὑπομένει τις, Ἑρακλεωτικ. Ἀπόσπ. σ. 212 Scott.  
 εὐέκκαστος, *ον*, εὐκόλως ἐκκαίμενος, Γαλην. 2, σ. 3. 34 (Ald).  
 εὐέκκριτος, *ον*, ἐπὶ τροφῆς, ἡ εὐκόλως ἐκκρινομένη, εὐδιαχώρητος, Ξενοκρ. 33, Ἀθην. 62F.  
 εὐέκνιπτος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐκνιπτόμενος, ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρώματος, Πολυδ. Α', 44.  
 εὐέκπλυτος, *ον*, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α', 44. II. ἐνεργ., ὁ ἐκπλύνων, ὁ καθαρίζων εὐκόλως, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁξ. 385.  
 εὐεκποίητος, *ον*, ἐπὶ τροφῆς, = εὐέκκριτος, εὐδιαχώρητος, Ἀθην. παρ' Ὁρείβασ. I. 10, 12.  
 εὐεκπόροτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐκπορούμενος, Ἀπολλ. Λεξ. σ. 90.  
 εὐέκπτωτος, *ον*, ὁ ῥαδίως πίπτων, Πτολεμ. Τετράβ. 161 ἐν λ. ἀλαπαδνότερος.  
 εὐεκπύρωτος [ῦ], *ον*, ὁ ῥαδίως ἐκπυρόμενος, Στράβ. 579.  
 εὐέκρυπτος, *ον*, εὐκόλως ἀποκρυπνύμενος, Πολυδ. Α', 44, ἐπὶ βαρῆς.  
 εὐεκτέω, εἶμαι ἐν καλῇ ὑγίειᾳ, εἶμαι εὖρωστος, τῷ σώματι Κέβητος Πίναξ 18' εἰς ψυχὴν Εὐστ. Πονημάτ. 121. 88' ὅταν ἡ ζωὴν ἢ δένδρον εὐεκτῇ Πλούτ. 2. 919C.  
 εὐέκτης, *ον*, ὁ, (ἐχῶ) ὁ εὐεκτών, ὑγιής, εὖρωστος, ἀντίθετον τῷ καχέκτης, Πολυδ. 3. 88, 2, Διог. Α. 2. 22.  
 εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 41. 17., 43. 14.  
 εὐεκτικός, ἡ, *ον*, ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγίειας, ὑγιής, εὖρωστος, σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C: ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 10. 5, 9, κ. ἄλλ.  
 2) συντελεστικός πρὸς εὐεξίαν, ὑγιεινός, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 13, 3, Ἡθ. Νικ. 5. 1, 5.—Ἐπίρρ. —κῶς, Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 168.—Καθ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. «εὐεκτικός» σχετικῶς.  
 εὐεκτικός, *ον*, = εὐέκτης, Γαλην. 6. 664, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἰππ. 109.  
 εὐέκφορος, *ον*, ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥαδίως κυφορούσα καὶ τίχουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 11.  
 εὐέλαιος, *ον*, παράγων ἄφθονον καὶ καλὸν ἔλαιον, Στράβ. 243.  
 εὐέλεγκτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐλεγχόμενος, Πλάτ. Θεαιτ. 157B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15, κτλ. ὁ εὐκόλως δοκιμαζόμενος, Πλάτ. Ἀπολ. 33C.  
 Εὐελίδης· «αὐθόδης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ» Ἡσυχ.  
 εὐέλικοτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐλισσόμενος, τὸ τοῦ δράκοντος. εὐέλικτον Εὐστ. 229. 36' εὐκαμπτος, «εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρθέλειος ὡς ἔχει τὸ σῶμα .. ὑγρόν, εὐέλικτον» Πολυδ. Ε', 83, πρὸς Β', 117.  
 εὐελκῆς, *ες*, οὗ τὰ ἔλκη εὐκόλως θεραπεύονται, ἀντίθ. τῷ δυσελκῆς, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁξ. 391.  
 εὐελκτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐλκόμενος, Γαλην. τ. 13. 10C.  
 εὐελον· «εὐήλιον» Ἡσυχ.  
 εὐελπεις, ὁ, ἡ, οὐδ. εὐέλπει· ἔχων καλὴν ἐλπίδα, πλήρης ἐλπίδος καὶ θάρρους, Θουκ. 4. 10, 62, Ξεν., κλ. ἐπὶ τοῖς δεινοῖς Θουκ. 1. 70' οὕτως εὐέλπεις ὦν περὶ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάττ. 364A' πρὸς τὸν θάνατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 41C' ταῦ κρατήσεων Διόδ. Ἑκλογ. Βατ. σ. 76.  
 2) μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., εὐέλπεις εἰμί σε ἰσχύσειν Αἰσχύλ. Πρ. 509' εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι, εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ σωθῶσι, Θουκ. 6. 24, πρὸς Πλάτ. Φαῖδ. 63C' τὸ εὐέλπει, ἡ καλῇ ἐλπίς, φαειρότης, εὐθυμία, Πλούτ. 2. 1101B, Δίων Κ. 42. 1, κτλ. οὕτως, εὐέλπεια λαλιά, φαειρὰ ὁμιλία, Πολυδ. 1. 32, 6' μετὰ τοῦ μάλλον ὡς Συγκρ., ὅπως εὐέλπιδες μάλλον εἶεν οἱ Ἑλλήνες Ξενοφ. 2. 1, 18, ὡς Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177.  
 II. Παθ., περὶ οὗ καλὸ ἐλπίζει τις, Ἐδδ. (Παροιμ. 16', 18). Παρὰ Κλήμ. Ἀλ. I. 976C, εὐέλπεις = ἀγαθὴ ἐλπίς.  
 εὐελπιστέω, ἔχω καλὴν ἐλπίδα, Χαρίτων σ. 79. 22, Νικήτ. Χρον. 415B:—εὐελπιστία, ἡ, τὸ εὐελπιστεῖν, Πολυδ. 11. 3, 6, ὡς Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 258, § 95:—εὐέλπιστος, *ον*, πλήρης ἐλπίδος, ἐν τῷ Ἐπίρρ. εὐελπιστώως, μετὰ καλῆς ἐλπίδος, Ἰω. Κλήμακ. σ. 117. 21.  
 εὐέμβαςτος, *ον*, εὐκολοέμβαςτος, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁξ. 395, Χίων ἐν Ἐπιστ. 15.  
 εὐέμβλητος, *ον*, δν εὐκόλως ἐμβάλλει, τοποθετεῖ τις, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντων μελῶν τοῦ σώματος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 833.  
 εὐέμβολος, *ον*, ἐκτεθειμένος εἰς εἰσβολάς, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 10. II. = τῷ προηγ., Ἰππ. π. Ἀγμ. 777.  
 εὐέμετος ἢ εὐήμετος, *ον*, εὐκόλως ἐμῶν, ἦν δὲ καὶ εὐήμετος ἢ, ἐμείνιν. Ἰππ. π. Ἀρθρ. 805.  
 εὐεμήτης, *ες*, (ἐμῶν) εὐκόλως κινούμενος εἰς ἔμετον, Ἰππ. 645. 35' ἵνα εὐεμῆς ἡ (οὕτως ὁ Κῶδ. Vrb.), ἵνα εὐκόλος ἢ ὁ ἔμετος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 10, 2.—Τύπος τις εὐημῆς ἀπαντᾷ ἐν Ἰππ. Ἀρ. 1249B, πρὸς Δοβ. ἐν Φρυν. 706.—Ἰδε Γραμματικά Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 551 ἐν λ. εὐεμήτης, δυσεμήτης.  
 εὐεμνήσσις, ἡ, ἡ τάσις, διαθέσις πρὸς τι, Στοβ. Ἑκλογ. 2. 182:—παρ' Ἰατρ., νόσος εἰς ἣν κοινῶς ὑπόκειται οἱ ἄνθρωποι, ὅσον κρυολογήματα, κ. τ. τ., Ποσειδώνιος παρὰ Γαλην. 5. σ. 157B, Διог. Α. 7. 115.  
 εὐέμπωτος, *ον*, εὐκόλως ἐμπίπτων, εἰς ἡ πρὸς τι Γαλην. 5. 157A, Πτολεμ. Τετράβ. 164, Ὁριγέν. ΠΙ. 1300B, κλ.—Ἐπίρρ. —τως, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, Ἰω. Χρυσ. ΠΙ. 571B, κλ.  
 εὐέμφρακτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐμφραττόμενος, Γαλην. 6. 497, 2.  
 εὐένδοτος, *ον*, εὐκόλως ἐνδίδων, γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος Στράβων 740.  
 εὐέντευκτος, *ον*, φιλοπροσθήγορος, ὁμιλητικός, Πολυδ. Ε', 138.—Ἐπίρρ. —τως, αὐτόθι 139.  
 εὐέντρεπτος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, «ἐντροπαλός», Πτολεμ. Τετράβ. σ. 159.  
 εὐεξάγωγος, *ον*, εὐκόλως ἐξαγόμενος, καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης πλησίον Στράβ. 222.  
 εὐεξάλειπτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐξαλειφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53.  
 εὐεξανάλωτος, *ον*, ὁ εὐχερῶς ἀναλισκόμενος, εὐπεπτος, εὐκολογώνευτος, Ἰππ. 383. 10.  
 εὐεξαπάτητος, *ον*, ὁ ῥαδίως εξαπατόμενος, Πλάτ. Πολ. 409A, Ξεν. Ἰππαρχ. 7. 15.  
 εὐεξαπτος, *ον*, εὐκόλως ἀναπτόμενος, ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ἐηρότερον, εὐεξαπτον εἶναι Μ. Ἀντών. 9. 9, Γαλην. τ. 13. σ. 9C, Εὐστ. Ἰλ. 87. 27, κλ.  
 εὐεξέλεγκτος, *ον*, εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Ἰππ. Μελίτων 293D.  
 εὐεξέλικοτος, *ον*, ἐμπειρος περὶ τὴν ἐξέλιξιν, ἐπὶ στρατοῦ, Στράβ. 154.  
 εὐεξέαστος, *ον*, δν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἢ ἀνακαλύψῃ τις, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 4, 4.  
 εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης) καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγίειας, ἐντελής ὑγίεια, εὖρωστιά, ἀντίθετον τῷ καχεξία, Ἰππ. Ἀρ. 1242' σαρκὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 200' εὐεξία τῶν σωμάτων καὶ καχεξία Πλάτ. Γοργ. 450A, πρὸς Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 5. 1, 5' εὐεξία καὶ ὑγίεια Πλάτ. Πολ. 559A' ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 41A, Αἰσχίν. 26. 43' εὐεξία τῶν σωμάτων Πλάτ. Πρωτ. 354 B. II. καθύλου, ῥώμη, ἰσχύς, καλὴ κατάστασις, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 414D' τῆς πολιτείας Ξεν. Δακ. 8. 1' πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 12' φωνῆς Πλούτ. 2. 804B, κτλ. εὐ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἱκανότης, δεξιότης εἰς τὰ πολεμικά, Πολυδ. 3. 6, 12.  
 εὐεξίλαστος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐξίλεόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 148.  
 εὐεξοδος, *ον*, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται ἢ ἐκφεύγει τις, ἔστι δ' οὐκ εὐεξοδὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 688' εὐ. πόλις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ δυσέμβολος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρὸς 7. 11, 3. II. ἐνεργ., εὐκόλως διαφεύγων, ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 22.  
 εὐεξος· «εὐρυχῆς» (κατὰ τὸ σῶμα δηλαδ.) Ἡσυχ.  
 εὐεπάγωγος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐπαγόμενος, πρὸς τι Πολυδ. 31. 13, 5.  
 εὐεπαίσθητος, *ον*, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος, Ἰππ. 606. 29.  
 εὐεπακολούητος, *ον*, δν εὐκόλως δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ, ἐπὶ σειρᾷ συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 13.  
 εὐεπανόρθωτος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐπανορθούμενος, Ἰππ. 7. 26 καὶ 30.  
 εὐεπεία, ἡ, (εὐεπῆς) καλλιπεία, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαῖδρος 267 C, Διον. Ἀλ. εἰς Δημοσθ. 25, κλ. εὐεπεία λόγων Πλάτ. Ἀἰσχ. 369D. II. εὐφημος λόγος, εὐφημία, Σοφ. Ο. Τ. 932.  
 εὐεπηθολος, *ον*, ὡς εὐεπιθολος.  
 εὐεπηθόλως, = εὐεπιθόλως, Εὐστ. Θεσο. Πονημ. σ. 68. 18., 184. 76, ἐκδ. Taf.  
 εὐεπήκοος, *ον*, εὐπειθής, Ἀνδρ. Κρήτ. 1160 B, Στέφ. Διάκ. 1130A.  
 εὐεπηρέαστος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐπηρεαζόμενος, βλαπτόμενος, Ἐπίκτ. 4. 11, 111, Γρηγ. Ναζ. I. 637B.  
 εὐεπής, *ες*, (ἐπος) εὐφραδής, μελωδικός, φωνὴ Ξεν. Κύρ. 13. 16. 2) ποιῶν τινα εὐγλωττον, ἐμπνέων εὐγλωττίαν, ὕδωρ, τοῦ Ἑλικωνός, Ἀνθ. Π. 11. 24. II. Παθ., καλῶς λαλῶν, εὐπρόσδεκτος, λόγος Ἡρόδοτ. 5. 50:—Ἐπίρρ. —πῶς, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22.  
 εὐεπιθᾶτος, *ον*, δν εὐχερῶς ἀναβαίνει τις, λόφος Στράβων 234, Πολύαινος 6. 5' εὐπρόσθλητος, Λουκ. π. Διαβολ. 19.  
 εὐεπιθλεπτος, *ον*, εὐκόλως ὀρώμενος, κατάδηλος, φαειρός, Πολυδ. Α', 172.  
 εὐεπιθολος, *ον*, εὐστοχος, εὐστόχως βάλλων ἐπὶ σκοπὸν· ἐντεῦθεν, εὐρύτης, ἀγχίνους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 322' ἄλλως, εὐεπιθολος.—Ἐπίρρ. εὐεπιθόλως (εὐεπηθόλως Reisk.) Ἀρτεμίδ. 4, προοίμ.—Κατὰ τὸν Κόντου (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 192 κξ.) ἡ διὰ τοῦ ἡ ἐκπορὰ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἡ μόνη ὁρθή.  
 εὐεπιθούλευτος, *ον*, ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιθούλην ἢ στρατήγημα, Στράβ. 100, κλ.—Συγκρ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 3.  
 εὐεπιθούλος, *ον*, ἀρεσκόμενος νὰ σκευωρῇ ἐπίθουλα σχέδια ἐναντίον τινός, Πτολ. Τετράβ. σ. 162. 1. 163. 11.

εὐέμπωτος, *ον*, εὐκόλως ἐμπίπτων, εἰς ἡ πρὸς τι Γαλην. 5. 157A, Πτολεμ. Τετράβ. 164, Ὁριγέν. ΠΙ. 1300B, κλ.—Ἐπίρρ. —τως, Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, Ἰω. Χρυσ. ΠΙ. 571B, κλ.  
 εὐέμφρακτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐμφραττόμενος, Γαλην. 6. 497, 2.  
 εὐένδοτος, *ον*, εὐκόλως ἐνδίδων, γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος Στράβων 740.  
 εὐέντευκτος, *ον*, φιλοπροσθήγορος, ὁμιλητικός, Πολυδ. Ε', 138.—Ἐπίρρ. —τως, αὐτόθι 139.  
 εὐέντρεπτος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, «ἐντροπαλός», Πτολεμ. Τετράβ. σ. 159.  
 εὐεξάγωγος, *ον*, εὐκόλως ἐξαγόμενος, καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης πλησίον Στράβ. 222.  
 εὐεξάλειπτος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐξαλειφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53.  
 εὐεξανάλωτος, *ον*, ὁ εὐχερῶς ἀναλισκόμενος, εὐπεπτος, εὐκολογώνευτος, Ἰππ. 383. 10.  
 εὐεξαπάτητος, *ον*, ὁ ῥαδίως εξαπατόμενος, Πλάτ. Πολ. 409A, Ξεν. Ἰππαρχ. 7. 15.  
 εὐεξαπτος, *ον*, εὐκόλως ἀναπτόμενος, ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ἐηρότερον, εὐεξαπτον εἶναι Μ. Ἀντών. 9. 9, Γαλην. τ. 13. σ. 9C, Εὐστ. Ἰλ. 87. 27, κλ.  
 εὐεξέλεγκτος, *ον*, εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ. Ἰππ. Μελίτων 293D.  
 εὐεξέλικοτος, *ον*, ἐμπειρος περὶ τὴν ἐξέλιξιν, ἐπὶ στρατοῦ, Στράβ. 154.  
 εὐεξέαστος, *ον*, δν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἢ ἀνακαλύψῃ τις, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 4, 4.  
 εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης) καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγίειας, ἐντελής ὑγίεια, εὖρωστιά, ἀντίθετον τῷ καχεξία, Ἰππ. Ἀρ. 1242' σαρκὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 200' εὐεξία τῶν σωμάτων καὶ καχεξία Πλάτ. Γοργ. 450A, πρὸς Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 5. 1, 5' εὐεξία καὶ ὑγίεια Πλάτ. Πολ. 559A' ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 41A, Αἰσχίν. 26. 43' εὐεξία τῶν σωμάτων Πλάτ. Πρωτ. 354 B. II. καθύλου, ῥώμη, ἰσχύς, καλὴ κατάστασις, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 414D' τῆς πολιτείας Ξεν. Δακ. 8. 1' πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 12' φωνῆς Πλούτ. 2. 804B, κτλ. εὐ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἱκανότης, δεξιότης εἰς τὰ πολεμικά, Πολυδ. 3. 6, 12.  
 εὐεξίλαστος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐξίλεόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 148.  
 εὐεξοδος, *ον*, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται ἢ ἐκφεύγει τις, ἔστι δ' οὐκ εὐεξοδὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 688' εὐ. πόλις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ δυσέμβολος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρὸς 7. 11, 3. II. ἐνεργ., εὐκόλως διαφεύγων, ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 22.  
 εὐεξος· «εὐρυχῆς» (κατὰ τὸ σῶμα δηλαδ.) Ἡσυχ.  
 εὐεπάγωγος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐπαγόμενος, πρὸς τι Πολυδ. 31. 13, 5.  
 εὐεπαίσθητος, *ον*, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος, Ἰππ. 606. 29.  
 εὐεπακολούητος, *ον*, δν εὐκόλως δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ, ἐπὶ σειρᾷ συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 13.  
 εὐεπανόρθωτος, *ον*, ὁ εὐκόλως ἐπανορθούμενος, Ἰππ. 7. 26 καὶ 30.  
 εὐεπεία, ἡ, (εὐεπῆς) καλλιπεία, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαῖδρος 267 C, Διον. Ἀλ. εἰς Δημοσθ. 25, κλ. εὐεπεία λόγων Πλάτ. Ἀἰσχ. 369D. II. εὐφημος λόγος, εὐφημία, Σοφ. Ο. Τ. 932.  
 εὐεπηθολος, *ον*, ὡς εὐεπιθολος.  
 εὐεπηθόλως, = εὐεπιθόλως, Εὐστ. Θεσο. Πονημ. σ. 68. 18., 184. 76, ἐκδ. Taf.  
 εὐεπήκοος, *ον*, εὐπειθής, Ἀνδρ. Κρήτ. 1160 B, Στέφ. Διάκ. 1130A.  
 εὐεπηρέαστος, *ον*, ὁ ῥαδίως ἐπηρεαζόμενος, βλαπτόμενος, Ἐπίκτ. 4. 11, 111, Γρηγ. Ναζ. I. 637B.  
 εὐεπής, *ες*, (ἐπος) εὐφραδής, μελωδικός, φωνὴ Ξεν. Κύρ. 13. 16. 2) ποιῶν τινα εὐγλωττον, ἐμπνέων εὐγλωττίαν, ὕδωρ, τοῦ Ἑλικωνός, Ἀνθ. Π. 11. 24. II. Παθ., καλῶς λαλῶν, εὐπρόσδεκτος, λόγος Ἡρόδοτ. 5. 50:—Ἐπίρρ. —πῶς, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22.  
 εὐεπιθᾶτος, *ον*, δν εὐχερῶς ἀναβαίνει τις, λόφος Στράβων 234, Πολύαινος 6. 5' εὐπρόσθλητος, Λουκ. π. Διαβολ. 19.  
 εὐεπιθλεπτος, *ον*, εὐκόλως ὀρώμενος, κατάδηλος, φαειρός, Πολυδ. Α', 172.  
 εὐεπιθολος, *ον*, εὐστοχος, εὐστόχως βάλλων ἐπὶ σκοπὸν· ἐντεῦθεν, εὐρύτης, ἀγχίνους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 322' ἄλλως, εὐεπιθολος.—Ἐπίρρ. εὐεπιθόλως (εὐεπηθόλως Reisk.) Ἀρτεμίδ. 4, προοίμ.—Κατὰ τὸν Κόντου (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 192 κξ.) ἡ διὰ τοῦ ἡ ἐκπορὰ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἡ μόνη ὁρθή.  
 εὐεπιθούλευτος, *ον*, ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιθούλην ἢ στρατήγημα, Στράβ. 100, κλ.—Συγκρ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 3.  
 εὐεπιθούλος, *ον*, ἀρεσκόμενος νὰ σκευωρῇ ἐπίθουλα σχέδια ἐναντίον τινός, Πτολ. Τετράβ. σ. 162. 1. 163. 11.







«εύτυχος» 'Ησυχ. :— «εύερμία, ή, εύτυχία. Αἰλ. π. Ζ. 5. 39:— «εύερμία» εύτυχία· ἔμπανιν δὲ δυσερμία, δυστυχία» 'Ησυχ.

εύερνής, ἑς, (ἔρνος) καλῶς βλαστάνων, θάλλων, Εὐρ. Ι. Τ. 1100· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καλῶς ἡγούμενος, εὖσωμος, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 103, πρβλ. 502, 'Ανθ. Π. παράρτ. 257. 10· ἐπὶ χώρας, πλουσίας εἰς φυτά, εὐβοτος καὶ εύερνής Στράβ. 477. 'Ησυχ.

εύερος, ον, 'Αττ. τύπος τοῦ εὐείρους, ὁ ἴδε.

εύεστοις, ον, ἐπὶ τῆς Δῆλου, ἡ οὖσα ἐν καλῇ θέσει, ἡ κατέχουσα καλὴν θέσιν μεταξύ τῶν γῆσων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 325.

εύεστώ, οὖς, ή, (εὖ, ἔστώ, ἴδε ἐν λ. εὖ), καλὴ κατάστασις, ἡσυχία, ἡρεμία, εύτυχία, ἐν τῇ παρελθούσῃ εὖεστοί 'Ηρόδ. Ι. 85· ἐν εὖ. φιλῇ Αἰσχύλ. Θῆβ. 187, 'Αγ. 929· χαίρουσαν εὖεστοί πόλιν 'Αγ. 647· αἰτ. εὖεστώ Δημόκρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 45. Πρβλ. ἔστω, αἰε-, ἀπ-εστώ.— Πρβλ. καὶ 'Ησυχ.

εύετηρία, ή, (ἔτος) καλὸν ἔτος, «καλὴ χρονιά» (διὰ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς), ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εύετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει Ξεν. Έλλ. 5. 2, 4, Πλάτ. Συμπ. 188Α, κτλ.· ἐν τῷ πληρ., ἐν ταῖς εύετηρίαις 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 20· ἐπὶ προβάτων, τῶν δὲ προβάτων ἔαν μὲν τὰ προσδύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὄρειαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εύετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 19, 7, κ. ἀλλ.

2) καὶ δόλου, εύτυχία, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Νικ. 1. 8, 6., 8. 1. 1, Πολιτικ. 5. 6, 17, 'Ησυχ.

εύετρία, ή, = τῷ προηγ., 'Ανθ. Π. 14. 121.

εύερέτος, ον, (εύρίσκω) εύκόλος εύρίσκόμενος, εύερέτετον χώραν, θέσιν ἢν εύκόλως εύρίσκει τις, Ξεν. Οἶκ. 8. 17· ἐν 'Απομν. 3. 1, 10 εύερέτοι κατὰ διόρθωσιν L. Dind. ἀντὶ εὐαίρετοι.

εύεφικτος, ον, ἐφικτός ἄνευ δυσκολίας, διὰ τοῦτο εύεφικτος ἡ τοῦ ἄθροιν παραθεσις 'Απολλ. περὶ Συναέξ. σ. 44. 26.

εύεφόδευτος, ον, = τῷ ἐπομ., 'Ιάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 134.

εύεφοδος, ον, εύπρόσβλητος, εύπρόσιτος, ἐπὶ τόπων, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, Πολύβ. 1. 26, κτλ.

εύεψητος, ον, εύπεπτος, εύκολοχώνευτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 12.

εύήλιας, ή, καλὴ ἀμύλλα, τῆς ἐν τοῖς λόγοις εύήλιας καὶ καθαρῖότητος Πλουτ. Λυκ. 12, ἐνθα ὁ Κοραῖς παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Κλαυερίου· εύτελείας, δηλ. τῆς βραχύτητος τῶν λόγων, «παρ' ἅπασι φέρεται εύήλιας, πλὴν ἑνός, ἐν ᾧ γράφεται ἀξη- λίας. 'Εστί μὲν οὖν γράφειν ἀφελείας προειλόμην γὰρ μὴ τὴν τοῦ φίλου Κλαυερίου διόρθωσιν εύτελείας Κοραῖς.—'Ο Κρόπος διορθοῖ εύφρμίας.

εύήλιος, ον, ἔχων καλὸν ζῆλον· ἐν τῷ Ἐπιρρ. -λως, μετὰ καλοῦ ζήλου, 'Ανθ. Π. 11. 144. II. ἐπίζηλος, ἀειζήλευτος, Νικ. 'Αλ. 9, Εὐστ. 361. 24.

εύζυγής, ἑς, = τῷ ἐπομ., γάμος Γρηγόρ. Ναξ. IV. 45Α.

εύζυγος, 'Επικ. εύζυγος, ον, (ζυγός III) ἐπὶ πλοίων, ἔχων καλὰ καθίσματα, νηὸς εύζυγου, κατὰ τὸν Σχολ. «εὖ συζευγυ- μένης», 'Οδ. Ν. 116, Ρ. 288· εύζυγον ἦλσαν 'Αργῷ 'Απολλ. Ρόδ. Α. 4, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: «εύζυγον, ἦγουν εύκάθεδρον».

εύζυγος, ον, καλῶς ἔξυμμένος, πρὸ πάντων εύζυμὸς τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται Γαλλν. 14. 879.

εύζυξ, ὅς, ή, ἀποτελὼν ὥραιον ζεύγος, μαζοὶ γλαγόεν- τες, εύζυγες, ἱμερόεντες 'Ανθ. Π. 5. 56.

εύζωγραφητος, ον, καλῶς ἔξωγραφμένος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 184, 39.

εύζωέω, ζῶ καλῶς, ἀντιβ. τῷ κακοζῶέω, Μ. 'Αντών. 3. 12.

εύζωΐα, ή, καλὴ ζωή, τὸ ζῆν καλῶς, 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 1. 18, 4· τρισυλλ. τύπος, χάριν τοῦ μέτρου, ἐν Πινδ. Π. 4. 233, ἱερὸν εύ- ζώας (οὐχὶ εύζώας) ἄωτον.

εύζωμέομαι, ἡμαρτημένη γραφή ἐν 'Ιππ. 551. 32· ἴδε ζω- μέω.

εύζωμον, τό, φυτὸν οὐ τὰ σπέρματα ἐχρησμένον παρὰ τοῖς ἀρ- χαίοις ὡς παρ' ἡμῖν τὰ τοῦ σινάπεως.—'Η λέξις διετετήθη ἔφαρ- μένη ἐν τῷ πληθύν., διότι ὁ λαὸς τὰ εύζωμα ὀνομάζει στήμερον «ζού- ματα», ἀλλὰ συνθέστερον τὸ εύζωμον ὀνομάζεται «ρόκα», ή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3, Διοσκ. 2. 169.— Κυρίως οὖδ. τοῦ εύζωματος, δηλ. ἐξ οὗ κατασκευάζεται καλὸς ζυμός.

εύζωνος, 'Επικ. εύζωνος, ον, (ζώνη) καλῶς ἔξωσμένος, 'Ομ. (ἀλλὰ μόνον ἐν 'Ιλ. Α. 429, Ψ. 261, 760, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 212), αἰέποτε ὡς ἐπὶ θ. τῶν γυναικῶν (αἰτίνες ὡσάυτως καλούμεναι βαθύ- λωναι), καλλιζώνων, βαθυκόλποι, ἐκ τοῦ ζώνη (ἴδε τὴν λέξ.)· πρβλ. Müller Archæol. d. Kunst. § 339. 3.— Καθ' 'Ησυχ. «εύ- ζωνος» εύτοκος, καλή·.

2) ἀκολούθως καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔξω- σμένος πρὸς γύμνασιν, ἔξωσμένος ἡ ἐνδεδυμένος ἐλαφρῶς πρὸς πορείαν, δραστήριος, ἐνεργητικὸς, τὸ τοῦ 'Ορατίου alte praecinctus, μῆκος δ' ἔδδου εύζώνων ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναίσιμουνται 'Ηρόδ. Ι. 72· τριηκοντα ἡμέρας ἐν εύζώνων ἀνδρὶ αὐτοῦ 104, πρβλ. 2. 34, Θουκ. 2. 97· ἰδίως ἐπὶ ἐλαφρῶς ὠπλισμένων στρατιωτῶν, Λατ. expeditus, ἦσαν γὰρ τῶν πολέμων οἱ εύζωνοὶ κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἐξολλόν Ξεν. 'Αν. 5. 4. 23· ἡ ἐπὶ ὀπλιτῶν μὴ φερόντων τὰς βαρεῖας αὐτῶν ἀσπίδας, αὐτοῖ 7. 3. 46· μεταγεν. ἐπὶ πλοίων,

Μέξ. Τύρ. 1. 210:—'Επίρρ. -νως, 'Αλκίφρων 3. 55:—Καθ' 'Ησυχ.: «εύζωνος» εύστόλως· μὴ ἔχων φορτίον».

3) ἐπὶ ἐνδύματος, καλῶς ἔξωσμένον, Σορ. 'Αποστ. 314b.

4) μεταφ., εὐδάστα- κτος, πενία Πλουτ. Πελοπίδ. 3· βίος Δίων Κ. 56. 6.

εύζωνος, ον, (ζωή) μακρόβιος, διαρκῶν πολὺ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 10., 5. 4, 3.

εύζωρος, ον, ἐντελῶς καθαρός, ἄμικτος, ἐπὶ οἴνου, Εὐρ. 'Αλκ. 757, 'Αριστ. 'Εκκλ. 227, Κομικ. παρ' 'Αθην. 423C, κέξ.— Συγκρ. -ότερος καὶ -εστερος, εύζωρότερον . . . ὦ παῖ, ὅδ' Δίφιλος ἐν «Παιδερασταῖς» 1, πρβλ. Κρατίν. ἐν 'Αδῆλ. 136· κέρασον εύ- ζωρότερον 'Αντιφάνης ἐν «Λάμπωνι» 3· πίνειν . . κύλικας εύζωροστέρας Εὐδουλ. 15α, πρβλ. ἄσμα ἐν Πλουτ. Θησ. 22.

εύζωστος, ον, (ζώννυμι) εύκόλως ζωννύμενος, κατάλληλος πρὸς ζῶσιν, ἡ εύζωστότατος αὐτός ἑαυτοῦ 'Ιππ. π. 'Αρρ. 791, πρβλ. Σχολιαστὴν 'Ιλ. Α. 429, ἐνθα μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εύζωνος· εύζώστω, καλῶς καὶ εύστόλου.

εύγενής, ἑς, 'Επικ. ἀντὶ εύγενής, 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Αφρ. 230, Θεόκρ. 27. 42, 'Ανθ. Π. παράρτ. 51. 29.

εύγηεσία, ή, (ἡγήομαι) εύαρχία, ἔξ εύγηεσίης 'Οδ. Τ. 114.— Πρβλ. 'Ησυχ.

εύγηορέω, λέγω καλὰ περὶ τίνος, ἐπαίνω, Πινδ. Ι. 1. 73 ἐν τῷ παθ.

εύγηορία, ή, καλὸς λόγος, ἔπαινος, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 139.

εύγηορος, ον, (ἀγορεύω) ὁ ἀπὶ αἰσὶ λέγων, ὡς τὸ εύφημος, Εὐ- βουλ. ἐν «Ὀδυσσεὶ ἡ Πανόπταις» 1 (ἐνθα ὁ Meineke ἔχει εύη- γορῶν, μετοχ.).

εύθβεια, παρὰ Τραγ. ὡσαύτως εύθβία, 'Ιων. -έη, ή:—ἀγα- θότες ἦθος, ἀπλότης, τιμιότης, Πλάτ. Πολ. 348C, Δημ. 717. 2· δι' εύθβιην, ἐνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαθέσεως (οὐχὶ ἄνευ εἰρωνείας), 'Ηρόδ. 3. 140.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, μωρία, ἄνοια, βλα- κεία, ἐς τοσοῦτο εύθβίης ἀνήκει τοῦτο 'Ηρόδ. 7. 16, 3, πρβλ. 1. 60· κουφρόνουν τ' εύθβίαν Αἰσχύλ. Πρ. 383· ἀλλ' ἀνωφελῆς εύθβία κατ' οἶκον Ἰδρυται γυνὴ Εὐρ. 'Ιππ. 639, πρβλ. Θουκ. 3. 45, Λυσ. 175. 17, κλ.

εύθβης, ἑς, (ῆθος) ἔχων καλὸν ῆθος, ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀγα- θός, ἀπλούς, ἄσολος, Πλάτ. Πολ. 348B· ἀντιθέτον τῷ πανούργος, Λυσ. 100. 17· τὸ εύθβης = εύθβεια, Θουκ. 3. 83· τὸ εύθβέστατον 'Αριστ. Ρητ. 3. 17, 15· ἐπὶ πόρνης, ἡ παραλελυμένα ἔχουσα τὰ ῆθη, 'Αργίλ. 17.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀπλοϊκός, ἀνύπτος, μωρός, βλάξ, «κουτός» (πρβλ. τὸ ἀρχ. 'Αγγλ. seely πρὸς τὸ 'Αγγλ.-Σαξον. sœlis, Γερμ. selis, μακάριος), προήγμα εύθβέστατον 'Ηρόδ. 1. 60· μῦθος, λόγος, αἰτία, ὁ αὐτ. 2. 45, Πλάτ. Νόμ. 818B, κ. ἀλλ.· κακοῦθβης δ' ὦν τοῦτο παντελὺς εύθβης φήθη Δημ. 228. 26· τὸ τῶν προβάτων ῆθος εύθβης 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 3, 2· ὡς οὐσίαν, ἡλίθιος ἄνθρωπος, Ξεν. Έλλ. 2. 3, 16, πρβλ. Buhnk. Τίμ. σ. 132· εύθβης [ἔστι], μετ' ἅπαρ., εἶναι ἄνοησία, μωρία, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 5, κ. ἀλλ.· λίαν, κομιδῇ εύθβης ὁ αὐτ. ἐν 'Αναλ. 'Υστ. 1. 32. 4, 'Αποστ. 202.

3) μεταφ. ἐπὶ πληγῶν ἡ νόσων, ἐλαφρὸς, εύκολοθεράπνευτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κακοῦθβης (δυσκολός, δυσθεράπνευτος), 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιηρ. 11, Προγν. 43.

II. 'Επίρρ. -θως, Πλάτ. Φαίδων 100D:—Συγκρ., -εστερα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276E· 'Υπερθ., -εστατα, Εὐρ. 'Ανδρ. 625.

εύθβια, 'Ιων. -έη, = εύθβεια, ὁ ἴδε.

εύθβίζομαι, φέρομαι ὡς εύθβης, κάμνω τὸν εύθβη, πρὸς ἀλ- λήλους Πλάτ. Πολ. 336C· εἶμαι εύθβως, ἀστείζομαι, Φιλόστρ. 343.

εύθβικός, ή, ὄν, ὡς εύθβης, ἔχων καλὸν ῆθος, με «καλὰ φρονικά», Πλάτ. Πολ. 343C, Χαρμ. 175C.

2) ἀνόητος, μωρός, εύθβι- κώτερον ἔστί τι 'Αριστ. Φυσ. 4. 10, 8.—'Επίρρ. -κώς, 'Αρι- στοφ. Νερ. 1258· εύθβ. ἔχειν Πλάτ. 'Ιππ. μέϊων 301D).

εύθβης, ἑς, (ἀκὴ) καλῶς ἡκονημένος, ὀδύς, αἰχμῆς . . εύθήκεος 'Ιλ. Χ. 319· εύθήκα φάσγανα 'Απολλ. Ρόδ. Β. 101· εύθήκει ευρῶ Νικ. 'Αλ. 410· πρβλ. εύαγῆς Ι, ἐν τέλει.—'Ιδε καὶ 'Ησυχ. ἐν λέξ.

εύθβισέω, εἶμαι εύθβος, ὑπακούω προθύμως, μετὰ γεν., καὶ εύηκοήσω τῶν ἀεὶ κρινόντων ἐμφρόνως 'Ορκος τῶν 'Αθηναίων 'Ερῆβων παρὰ Στοβ. 243. 25.

εύθβοῖα, ή, πρόθυμος ὑπακοή, Διόδ. 17. 55, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 1, μέρος 1, σ. 92 Α, κλ.

εύθβοιος, ον, (ἀκοή) ἀκούων καλῶς ἡ εύκόλος, 'Ιππ. 'Αφ. 1247.

2) προθύμως ἀκούων, ὑπακούων, εύπειθής, 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 1. 13, 17:—μεταφ., ὑπεραίρει εύήκοοι ὁ αὐτ. π. Ζ. 'Ιστ. 10. 1, 7.

3) προθύμως εἰσακούων, ἐπὶ τῶν θεῶν, θανατοῖς 'Ανθ. Π. 9. 316·—καθόλου, κλίαναι ἡ ἔχων διάθεσιν, πρὸς μεταβολὴν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 14, 5.—'Επίρρ., εύθβίως διακείσθαι πρὸς τι Πολύβ. 27. 6, 7.

II. εύκόλως ἀκούμενος, ἀκούστος, 'Αριστ. Τоп. 1. 15, 13· εύηκοώτερα τὰ τῆς γυκτός ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 11. 5.

2) εύχάριστος· εἰς τὸ οὐς, εύάρεστος μνημονεύεται ἐκ Δημ. τοῦ Φαίηρ.

εύθλᾱκᾱτος, Δωρ. εύθλᾱκᾱτος, ον, καλῶς νήβιον, κλῶθων, ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 28. 22.

εύθλᾱκος, ον, ἐφ' οὗ εύκόλως δύναται τις νὰ ἱππέυῃ ἡ εἰάωνη



ἐφ' ἄρματος ἢ ἀμάξης, πρὸς ἀνάντες εὐήλατον Ξεν. Ἑλλ. 5. 4. 54· τὰ θηρία ἐξελαὶν πρὸς τὰ ἐργασίμα τε καὶ εὐήλατα οὗτο· ἐν Κύρῳ Παίδ. 1. 4. 16.—Καθ' ἵππῳ: «εὐήλατον· καλῶς ἐλήλα· μένον ἢ ἐλαυνόμενον» καὶ «εὐήλατος· ὁ πεδινὸς καὶ εὐάριστος γῆρος».

εὐήλις, ἕκος, ὁ, ἡ, (ἡλικία) ἔχων καλὸν ἀνάστημα, Πολέμων 181, Ἀνδρ. Κρήτ. 1304C, Τζέτς. Μεθ' Ὀμ. 126, 478, 227, πρὸλ. Λοβεκ. Παρ. 289.—Ὁ τύπος εὐήλικος μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἀχίμης Ὀνειροκρ. σ.11, εὐνούχον εὐεῖδῃ, εὐήλικον.

εὐήλιος, Δωρ. εὐάλιος, ον, ἐκτεθειμένος καλῶς εἰς τὸν ἥλιον, προσήλιος, Λατ. arcticus, Εὐρ. Ἰππ. 129· «καὶ σύμπασαν δὲ τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα αὐτῇ ὅτι πρὸς μεσημβρίαν ἀναπέπταται, ὥστε εὐήλῳ εἶναι ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θερούς εὐσκίος» Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὐήλιος ἐν ἀμείραις, ἐν ἡμέραις καθ' ἃς λαίπετι ὁ ἥλιος, Ἀριστοτ. Βάτρ. 242· εὐάλιον πῦρ, ὁ αἰετινομενός· ἀνὴρ αἰθρὰ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀναξαγόρου, Εὐρ. Ι. Τ. 1138· εὐήλιος οἰκία Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ἐν εὐήλιῳ, εἰς εὐήλιον μέρος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.16, 1· εὐήλιον τὸ μετόπωρον, καλὸν δπως ἐξέρχεται τις εἰς τὸν ἥλιον, Φιλόστρ. 155.—Ἐπίρρ. -ῶς, με λαμπρὸν ἥλιον, Δίσχυλ. Εὐμ. 906. II· ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥλιον, ἀγαπῶν νὰ ἐξέρχεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἡλιάζεται, Φιλόστρ. 233.

εὐήμερος, (εὐήμερος) διέρχομαι εὐτυχεῖς ἡμέρας, Σοφ. Πίλ. 653· καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, καὶ εἰ τὰ πάντα νῦν μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν Θηβῶν βαίνουσι κατ' εὐχὴν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 616· τὸ εὐήμερον τῆς πόλεως, ἡ εὐμερία αὐτῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 13· πόλεις εὐημεροῦσαι αὐτοῖσι 8. 8. 22· εὐήμερεῖν καὶ τροφὴν ἀφθονὴν ἔχειν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.19, 1· ἀντίθετ. τῷ χαλεπῶς ἔχειν, αὐτοῖσι 8.12, 10, πρὸλ. 18, 1 κέξ· εὐ. τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 16. 2) ἐπιτυχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Δίσχυλ. 36.18· ὡσαύτως ὡς τὸ νικάω, μετ' αἰτ., π. χ., τραγωδίαν εὐήμερεῖν Ἀθῆν. 577D, πρὸλ. 484 D· ἀκρόβαια εὐήμερον Πλούτ. 2. 521F.

εὐημέρημα, τό, εὐτύχημα, ἐπιτυχία, Πολύδ. 3.72, 2, Κικ. πρὸς Ἄττ. 5. 21.

εὐημερία, Δωρ. εὐαμερία [α], ἡ, καλὴ ἡμέρα, ὥρατος καιρός, καλοκαιρία, ὡς τὸ εὐδία, εὐημερίας οὕσης Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 2· γενομένης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.15, 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτοῖσι 5. 9, 3.

2) ἡμέρα εὐτυχίας, ὑγεία καὶ εὐτυχία, ὑγεία καὶ εὐδία, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5.11, 5, κ. ἄλλ.· πρὸς ὑγίειαν καὶ πρὸς εὐμῃ ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1. 6, 8.

3) τιμὴ καὶ δόξα, Πινδ. 1.1. 56, Κικ. πρὸς Ἄττ. 9.13· εὐτύχημα, Πλούτ. 2. 498B· νίκη, ἐπιτυχία, Πολύδ. 7. 9, 10· ἐν τοῖς θεάτροις Ἀθῆν. 631F· εὐαμερία εἰς ἐμπορικαῖς, ἐπιτυχία: ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ἱπποδὰμ. παρὰ Στόβ. 250. 21.—Καθ' ἱππῳ: «εὐημερία· εὐδαιμονία».

εὐήμερος, Δωρ. εὐάμερος [α], ον, (ἡμέρα) ἀνέμων εἰς ὥραν, εὐτυχὴ ἡμέραν, εὐήμερον φάος, εὐτυχῆς ἡμέρα, Σοφοκλ. Αἴ. 709.

2) ἀπολαύων εὐτυχούς· ἡμέρας, εὐθυμίας, φαίδρος, εὐάμερος, μολπαὶ Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 41 (Δωρ.)· πρόσωπον Ἀριστοφ. Ὀρν. 1322· μοῖρα Πλάτ. Τιμ. 71D· τὸ εὐήμερον, εὐτυχία, Φίλων 1.515.

εὐήμετος, εὐημήτης, ἔδε εὐήμετος, εὐεμής.

εὐημονία, ἡ, (ἥμιον) δεξιότης εἰς τὸ ῥίπτειν ἢ βάλλειν, ἐπιτυχάνειν, Ἡσύχ., πρὸλ. ἡμοσύνη παρὰ τῷ αὐτῷ.

εὐηνεμία, ἡ, οὐρίος ἀνεμος, Δουκ. Δεξιφ. 15.

εὐήνεμος, Δωρ. εὐάνεμος [α], πληρὸν ἐν Ἀνθ. Π. 9. 555], ον· ὁ ἔχων καλῶς ὡς πρὸς τοὺς ἀνέμους· ἐπὶ.

I· εὐδαιμόνιος, καλὸς, ἀεικαίματος, πλότον γεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον Εὐρ. Ἀποσπ. 318· τῷδε γὰρ πλότον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διδος Θεόρου. 28. 5—ἐπιθετ. τοῦ Διδος ἐν Σπάρτῃ, Ἰανσ. 3. 13, 8. 2) μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμων, λιμὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 749· χώρα Δουκ. Ἀποκρ. 27.

II· ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον, καλῶς διαπνεόμενος, [ὡς πῦρ] ἐν εὐάνεμοις βάσσαις (πρὸλ. εὐπνοος II) Σοφ. Αἴ. 197· καὶ οὕτω πῖθαν, εὐάν. ἱμνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341.

εὐήνιος, ον, (ἡνία) εὐπειθής εἰς τὰς ἡνίας, εὐεργῶς συράμενος, ἄρμα Ἑμπεδ. 49· ὀχήματα Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ἵπποι εὐηνιῶται οὗτο· ἐν Πολ. 467E· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 730B· ἐπὶ νόσῳ, ἡ εὐκόλως ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου, Ἰππ. 562. 50· πρὸλ. εὐάνιος.—Καθ' ἱππῳ: «εὐήνιον· καλῶς ἡνιοχούμενον, ἐπὶ μηδενὶ ἀνίωμενον, πρᾶον».—Ἐπίρρ. -ῶς, εὐπειθής, Πλάτ. Σοφιστ. 217C, κτλ.

εὐηνορία, ἡ, (εὐήνωρ) ἡ τοῦ ἀνδρός ἀρετὴ, ἀνδρεία, γενναϊότης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 407· οὕτως ὁ Πινδ. ἐν Ο. 5. 21, ἐν τῷ πληθ.

εὐηνύτος, ον, (ἀνύω) εὐκατόρθωτος, Ἡσύχ.· εὐηνύστος Ζωαρ.

εὐήνωρ, Δωρ. εὐάνωρ [α], ορος, ὁ, ἡ, παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἐπὶ οἴνου, ὁ ἀνδρείας περιποιητικὸς, φέρον δ' εὐήνωρα οἶνον Δ. 622· ἐπὶ χαλκοῦ, ὁ κοσμήων τὸν ἄνδρα, ὁ συντελὴς πρὸς ἀνδρεία, καθότι ἐχρησμέμενος εἰς ὁλοποιαν, φέρον δ' εὐήνωρα χαλκὸν Ν.19. II· παρὰ Πινδ. ἐπὶ πόλεων, κτλ., ἔχουσα καλούς ἄνδρας. ἀεθνοῦσα εἰς γενναίους ἄνδρας. ὡς τὸ εὐάνωρος.

Ο.1. 37, 6.136, κτλ. ἵππος εὐ., ὁ ἐγκλείων γενναίους ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ δουρεῖου ἵππου, Τρωφ. 468.

εὐήπελῆς, ἔς, (πέλομαι) πρᾶος, εὐήνιος, Ἡσύχ.

εὐήπεια, ἡ, «εὐηνία, εὐεξία» Ἡσύχ., Καλλιμ. εἰς Δήμ. 136, ἐνθα ἴδε Bentl.

εὐήρατος, ον, (ἐραμαι) λίαν ἡγαπημένος, ἀτίερατος, Πινδ. Ο. 5. 21., 6.165, Τελέστης 1.7.—εὐάρατος δὲν εἶναι ἐν χρήσει.

εὐήρεια «εὐπλοία· εὐχέρεια» Ἡσύχ.

εὐήρετος, ον, (ἐρετρός) καλῶς ἡρμοσμένος εἰς τὴν κώπην, σκαλμός Δίσχυλ. Πέρσ. 376. 2) καλῶς κωπηλατούμενος, πλάτα Σοφ. Ο. Κ. 716· ναῦς Εὐρ. Ἰων. 1160.

εὐήρης, ἐς, καλῶς ἡρμοσμένος, Ὀμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἀεῖποτε ἐπιθ. τῶν κωπῶν, εὐμεταχείριστος, εὐλήπτος, λαδῶν εὐήρης ἐρετμόν Δ.120· οὐδ' εὐήρη· ἐρετμὰ αὐτοῖσι 124; κτλ.—νεῶς εὐήρ. πῖτυλος, ὁ πάταγος τῶν καλῶς ἡρμοσμένων ἢ ἐρεσσομένων κωπῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 1050· εὐήρ, σκάφη Πλουτ. Ἀντών. 65.—καθόλου, εὐήρ. πρὸς τὴν χρεῖαν, ἀρμόδιος, ἀρμόζων, Ἰππ. 19. 52· εὐ. τεύχη Χρησμ. παρὰ Πανσ. 4.12, 4· εὐ. ἵππος = εὐήνιος. «εὐάγωγος» Ἡσύχ. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε -ήρης, κατήρης, ποθήρης, τριήρης.)

εὐήρότατος, ἡ, ον, εὐδιος, Ἡσύχ.

εὐήροτος, ον, (ἀρόω) καλῶς ἡροτριμμένος, Πολυδ. Α'. 227, Σουῖδ.

εὐήρυτος, ον, (ἀρύω) ὁ ῥαδίως ἀντελούμενος, ὕδωρ Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀθήν. 106.

εὐήτριος, Δωρ. εὐάτριος [α], ον, (ἡτριον) ὁ διὰ λεπτῆς κλωστής ὕφασμένος, εὐφής, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 45· ὕφασμα Πλάτ. Πολιτικ. 310E· ἱμάτιον Δουκ. Δεξιφ. 9· αἰ εὐ. σινδόνες, ἐκ βάμβακος, Στράβ. 693. II· ἐνεργ., καλῶς ὑφαίνων, τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν.. κερκίδα Ἀνθ. Π. 6: 289.

εὐήφνης, ἔς, (ἄφενος) πλουτῶν, εὐ. πλουτών, ἡ εὐ. τῷ πλουτῷ χρώμενος, αὐτοκασιγνήτων εὐήφνης Σώκιοι Δ. Α. 427· Τρώων εὐήφνης Ψ. 81 (κοιν. εὐήγ-).

εὐήχης, Δωρ. εὐάχης, ἔς, καλῶς ἡχῶν, εὐηχος, Πινδ. Π. 2. 25, Καλλ. εἰς Ἀῆλ. 296, Πλουτ. 2. 437D.—Καθ' ἱππῳ: «εὐήχης· εὐφωνον, εὐφηνον».

εὐήχητος, Δωρ. εὐάχητος [α], ον, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἰων. 884· μεγάλως ἡχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1272.

εὐηχος, ον, = εὐήχης; Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 14, Ἀθῆν. 80D· οὐδ. πληθ. εὐήχα, ὡς Ἐπίρρ., Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 3.

εὐθάλαμος, ον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ εὐτυχὴ ποιούσα τὸν θάλαμον, δηλ. τὸν γάμον, Νόνν. Δ. 2. 324.

εὐθάλασος, ον, κείμενος καλῶς παρὰ τὴν θάλασσαν, Φιλόστρ. 548.

2) δῶρον εὐθάλασσον, τὸ τῆς ναυτικῆς δεξιότητος ἢ δυνάμεως (τῶν Ἀθηναίων), Σοφ. Ο. Κ. 711 (μετ' ἀναφορὰς πρὸς τὸ ἐν φρεσὶ θαλάσσιον ὕδωρ ἐν τῷ Ἐρχεῖδῳ, πρὸλ. Θάλασσα 3).

II· ὁ ἀντέχων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ταξειδεύων χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ ἡ θάλασσα, Ἀλκιφρων 2. 4.

εὐθάλεια [θα], ἡ, τὸ ἄνθος πράγματός τινος, εὐδαιμονίας Ἀργύτ. παρὰ Στόβ. 13. 38· εὐθαλία ἐν Ἑνμ. Μ. 442.12.

εὐθάλειω, θάλλω καλῶς, ἀνθῶ, Νικανδρ. παρ' Ἀθῆν. 683C, Κόιντ. Σμ. 4. 423, Πλούτ. 2. 28D.

εὐθάλης, ἔς, (ῥῥαΔΔ, θάλλω) θάλλων καλῶς, ἀνθῆρος, Αἰγυπτος Δίσχυλ. Ἀποσπ. 304, πρὸλ. Μόσχ. 3. 107, Ὀρφ. Ἀργ. 910, Ἀνθ. Π. 7. 600, κτλ.

εὐθαλής, ἔς, Δωρ. ἀντὶ εὐθηλῆς, ἐν καλῇ ἀκρῇ, ἀκαμάτος, ὁρατος, Πινδ. Π. 9.128· ὁλβῶ· βριθῆνι φάμιαν ἥκουσ' εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπεῖα Εὐρ. Τρω. 217· σῶζω δ' εὐθαλεῖς καρπούς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1062 (ἐνθα ἴδε Dindl.)—ἐν Ἀνθ. Π. 9. 247. 313, ἀναγνώσκον εὐθολῆς.

εὐθαλπής, ἔς, καλῶς [θάλλων, θερμαίνων, θερμῆς, Κόιντ. Σμ. 4. 441.

εὐθανασία, ἡ, εὐκόλος ἡ εὐτυχῆς θάνατος, Ποσειδῖππος ἐν Μύρμηκι 1, Φίλων 1. 182, Κικ. πρὸς Ἄττ. 16. 7, 3, Αὐγουστ. παρὰ Suet. Oct. 99.

εὐθανάτω, ἀποθνήσκω καλῶς καὶ εὐτυχῶς, Πολύδ. 5. 38, 9, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 5.

εὐθανάτος, ον, ἀποθνήσκων εὐκόλως ἡ εὐτυχῶς, θάνατος.. εὐθανάτος = ἀθανασία, Μένανδρος ἐν Ἀλκιβ. 3.—Ἐπίρρ. -ῶς, Κράτιος ἐν Ἀδῆλ. 106,

εὐθάρσεια, ἡ εὐτολμία, Ἄππ. Ἑμυλ. 3.91—εὐθαροσία Πλάτ. Ὀροι 412A.

εὐθαρσέω, ἔχω καλὸν θάρρος, εἶμαι εὐτολμος, Ἀνδοκ. 21. 38· ἐν Δίσχυλ. Θέβ. 34, Ἰκ. 1015, ὁ Μεδ. Κωδ. ἔχει εὐ. θ. διηρημένως, δηλ. εὐ. θαρσεῖτε ἀντὶ τοῦ κοινοῦ εὐθαρσεῖτε.

εὐθαρσής, ἔς, πλήρης θάρρους, εὐτολμος, Ὀμ. Ὑμν. 7. 9, Δίσχυλ. Ἀγ. 930, Εὐρ. Πίλ. 526· ἐν τοῖς δεινοῖς Ξεν. Ἀγῆσ. 11. 10· πρὸς κίνδυνον Διόδ. 11. 35.—Συγκρ. -εσπερος Πλουτ. 2. 69A: ὕπερθ. -εστατος Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 9:—Ἐπίρρ., λέγ' εὐθαρσῶς Δίσχυλ. Ἰκ. 249· εὐθαρσῶς ἔχειν πρὸς τι Ἀριστ. Ηθ. Ν. 3.



6, 4. 2) ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθ. Ξεν. Ἰππαρχ. 4.11.  
 εὐθέατος, **ον**, (θεάομαι) εὐκόλως δρώμενος, Πολυδ. Ε', 150.  
 εὐθεῖα, ἡ, ἴδε εὐθύς.  
 εὐθεῖν· (Κρήτες) ἐλθεῖν· Ἡσύχ.  
 εὐθένεια, ἡ -ια, εὐθενέω, ἴδε εὐθηνία, εὐθηνέω.  
 εὐθέρα· ἀμέρος τι τῆς νεώος· Ἡσύχ.  
 εὐθεράπευτος, **ον**, εὐκόλως θεραπεύμενος, Θεοφρ. π. Φυτ.  
 Ἰστ. 9.16, 6, κτλ.· εὐκόλως βοηθούμενος, Δίων Κ. 38. 24. II.  
 ὃν εὐκόλως κτᾶται τις δι' εὐμενοῦς τρόπου καὶ περιποιήσεων, Ξεν.  
 Κύρ. 2, 2, 10.  
 εὐθέριστος, **ον**, εὐκόλως θεριζόμενος· — εὐθέριστον, τό, εἶ-  
 δος βαλσάμου (παρὰ Διοσκ. θεριστόν), Πλίν. 12. 54.  
 εὐθέριμνος, **ον**, εὐκόλως θερμαινόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ.  
 4. 7, 3.  
 εὐθερμος, **ον**, λίαν θερμός, Ἰππ. 243 (δίδ), πιδαν. ἡμαρτημένη  
 γραφ. ἀντὶ ἐνθερμος.  
 εὐθερος, **ον**, ἐπὶ χωρίου, εὐχάριστον τὸ θέρος, Πολυδ. Ε', 108.  
 εὐθεσία, ἡ, καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, εὐεξία, Ἰππ. ἐν  
 Γαλην. Δεξ. — ἐνιαυτός εὐθεσίης, «ὁ εὐφορίας ἀπεργαστικός»  
 αὐτόθι.  
 εὐθετέω, εἶμαι εὐθεος, κατὰλληλος, εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι  
 Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 7, 4· εὐθ. εἰς τι Διόδ. 2. 41, 48· μετὰ  
 δοτ., λιμενία.. οὐ μόνον τοῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μα-  
 κραις ναυσὶν εὐθετοῦντας αὐτόθι 5.12. II. μεταβ., τακτο-  
 ποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, Λουκ. Θεῶν Διὰλ. 24.1 (διάφ. γραφ. εὐθε-  
 τίσαντα), Δίων Κ. 40.49· εὐθ. ἐαυτήν ὁ αὐτ. 51.13· «εὐθετεῖν  
 νεκρὸν τὸ εὐ νοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρὸν» Δ. Β. 40.  
 εὐθέτης, **ου**, ὁ, διακτητής, Ἐπιγρ. Πριην. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.  
 2905C. 2.  
 εὐθέτηςος, **εως**, ἡ, καλὴ διάταξις, τακτοποίησις, εὐμερία,  
 Εὐστ. 1383.13.  
 εὐθετίζω, τοποθετῶ καλῶς, ὁστέα.. βοῶς δολιγὴ ἐπὶ τέχνῃ  
 εὐθετίσας κατέθηκε Ἡσ. Θ. 541· κατὰσυνεῖζω τι εὐθέτως, χελι-  
 δὼν.. ἥρος καλὴν ἡθέτιζεν ἐν τεύχῳ Βαθρ. 118. 2· διευθετῶ,  
 πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κατὰπτρα προσελθόντες τὰς κόμας εὐ-  
 θετίζουσι Λουκ. πρὸς Ἀπαλθ. 29, κτλ. — Μέσ., ὁστέα εὐθετίσά-  
 μενος, διάφ. γραφ. ἐν Ἰππ. π. Ἀγμ. 757, 764· πρὸλ. εὐθετέω.  
 εὐθετός, **ον**, (τίθημι) καλῶς τεθειμένος. τεθειμένος οὕτως ὥστε  
 νὰ εἶναι πρόχειρος, Ἰππ. π. Ἰητρ. 744· εὐκόλως τοποθετούμενος, λέ-  
 δητας εὐθέτους (οὕτως ὁ Augat. ἀντὶ -του) Αἰσχύλ. Ἀγ. 444·  
 εὐθ. σάκος, ἀρβύλαι, εὐάρμοστα, εὐκόλα καὶ ἔρριμα πρὸς χρῆσιν,  
 Δατ. habilis, ὁ αὐτ. ἐν Θιβ. 642, Ἀποσκ. 255· εὐθ. εἰς τι Διόδ.  
 2. 57· πρὸς τι ὁ αὐτ. 5. 37· εὐθετόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι  
 κατὰλληλον, «βολικόν» νὰ.., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 491. 36. 2)  
 ἐπὶ προσώπων, κατὰλληλος, τινὶ Νικ. παρὰ Στωβ. 149. 4· πρὸς τι  
 Πολυδ. 26. 5, 6, κτλ.· ταχύς, ἄξιος, ἱκανός, κατὰ τι, ἐν τινι, Διοδ.  
 Ἐκλογ. 598. 34· Ἐπίρρ., εὐθέτως ἐχειν Ἰππ. π. Ἀγμ. 766·  
 πρὸς τι Διοδ. Ἐκλογ. 593. 6.  
 εὐθεώρητος, **ον**, εὐκόλως δρώμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.  
 27· τινι, ὑπὸ τινος, Διόδ. 19. 37. 2) εὐνόητος, Ἀριστ. Ρητ.  
 1.15, 25· εὐθεώρητόν ἐστι περὶ τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18,  
 32· οὐκ ἐστὶν εὐθ. ποτέρως.. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλεγχ. 25. 3.  
 εὐθέως, Ἐπίρρ. τοῦ εὐθύς, 8 ἴδε.  
 εὐθηγής, **ες**, καλῶς ἀκούων, δέξων, Ἀνθ. Π. 6. 63.  
 εὐθηκτος, **ον**, καλῶς ἡκονήμενος, δέξ, Λυκόφρ. 1105, Νόνν.  
 Δ. 17.121.  
 εὐθηλέομαι, Παθ. (εὐθής), ἔχω θηλάσῃ καλῶς, εἶμαι εὐτρα-  
 φής, παχύς, ἐγὼ δὲ γάγον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον τόνδ' ἐν  
 ῥοθούντι κριθάνων ἡθίσω Αἰσχύλ. Ἀγ. 321 (Ἀθην. 375E)·  
 πρὸλ. Δημόκρ. παρὰ Στωβ. 452. 7. — Ἰδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν  
 Ἀθηνᾶς τ. Α', 555.  
 εὐθηλία, εὐθηνία, «εὐθηνία, εὐθηνία τις οὖσα» Σουίδ.  
 εὐθηλήμων, **ον**, σπάν. τύπος τοῦ ἐπομ., μόσχος Ἀνθ. Π.  
 6. 623.  
 εὐθηλής, **ές**, (θηλή) καλῶς θηλάσας, «καλυπρευμένος», ἴδε εὐ-  
 θήλης.  
 εὐθής, **ον**, (θηλή) ἔχων θηλὴν σφριγῶσαν, εὐθήςλον πόριν  
 Εὐρ. Βάχχ. 737· εὐθήςλοι δὲ τρέφοντο βόες I. T. 580· μαστόν  
 εὐθήςλον θεὰς Λυκόφρ. 1328.  
 εὐθημονέομαι, ἀποθ., θέτω εἰς τάξιν, εὐθετῶ, εὐθετίζω, εὐθη-  
 μονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις Πλάτ. Νόμ. 758B·  
 τὸ ἐνεργ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Ἰστ. 1. 367: «καὶ θῶπλα λαβὼν καὶ γνά-  
 θους εὐθυμῶναι».  
 εὐθημοσύνη, ἡ, τάξις, εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀν-  
 θρώποις, καθοδηροῦσύνη δὲ κακίστη, «τὸ καλῶς διατεῖσθαι καὶ  
 οἰκονομεῖν τινα τὰ ἐαυτοῦ καλόν, τοῦναντίον δὲ φαδόν» (Τζέτζ.),  
 Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 469. 2) εἰς καλῆς τάξεως, κλισίαι πρὸς εὐ-  
 ταξίαν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7, Αἰλ. π. Ζ. 9.17.  
 εὐθήμενος, **ον**, γεν. ονος. (τίθημι) καλῶς τεταγμένος, ἐν τάξει  
 εὐρίσκόμενος, εὐτακτος· ἐπὶ ὀρίθων, ἡ σίττη.. τὴν διάνοιαν εὐ-

θικτος καὶ εὐθήμενος καὶ εὐδίοτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.17,  
 1., 32. 3· εὐθήμενοι μέλπων ἀοιδῇ, «εὐ διατεθειμένη, εὐρύθμω»,  
 εὐποιήτω· Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 569. II. τακτοποιῶ, βάλλω  
 εἰς τάξιν τὰ πράγματα, μετὰ γεν., δημῶν γυναικες, ζωμάτων  
 εὐθήμενος, «εὐ τιθεῖσθαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 84.  
 εὐθηνέω, ἴων καὶ μεταγεν. ἀντὶ εὐθενέω (ἴδε κατωτ.) θάλλω,  
 ἀκμάζω, εὐδοκίμω, εὐημερῶ. Δατ. florere, vigere, ἐπὶ ζώων, μὴ γὰ  
 τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν (εὐθενοῦντα Πᾶν Meineke, εὐθενοῦντα  
 γὰ Dobree) .. τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 944·  
 καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν.. ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα αὐ-  
 τῷ 908· τὰ κτήνεα εὐθηνεῖν εἰκός Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· ἀλλὰ  
 [ζῷα] ἐν ἀλλαῖς εὐθηνεῖ χώραις Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 2· ἐπὶ  
 γῆ· Ξεν. Ἀθ. 2, 6· ἐπὶ χωρῶν, εὐθηνεῖν Αἴγυπτον Ἡρόδ. 2.  
 91, 124· οὕτω, μὴ τιν' οἶκον εὐθενεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 895 συ-  
 γχόν παρὰ Δημ., ἐπὶ ἀνδρῶν, κτλ., τοὺς στρατιώτας.. εὐθε-  
 νεῖν 94. 26· εὐθενοῦντων τῶν πραγμάτων 321. 8, κτλ.· ἐν-  
 δέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα συμφοραῖς περιπεσεῖν  
 Ἀριστ. Πθ. Νικ. 1. 9, 11· εὐθηνεῖν τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ.  
 Γεν. 4. 6, 14· ἔχω ἀφρονίαν πράγματός τινος, [ἄρoura] κτήνεον  
 εὐθηνεῖ Ὀμ. Ὑμν. 30.10, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8.19, 1,  
 Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 44, Αἰλ. π. Ζ. 5.13. II. τὸ Παθ. εἶναι ἐν  
 χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθηνήσαν  
 Ἡρόδ. 1. 66· τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι Δημ. 413.10, πρὸλ. Αἰλ.  
 π. Ζ. 9. 59. — Ὁ τύπος εὐθενέω θεωρεῖται ὡς ὁ μόνος Ἀττ. τύ-  
 πος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου, ἀπαιτεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ.,  
 καὶ εὐρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Δημ.· ὁ δὲ τύπος εὐ-  
 θηνέω ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Ὀμ. Ὑμν., ἐνθ' ἄνωγ., εὐρη-  
 ται δὲ ἀεὶ ποτε παρὰ τοῖς Ἰωσι συγγραφεῦσι καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντι-  
 γράφοις τοῦ Ἀριστ.· μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτου φαίνεται ὅτι κατέ-  
 στη ὁ ἐπικρατὴς τύπος· ἴδε Δινδόρφ. προοίμ. εἰς Δημ. VIII, πρὸλ.  
 ὡς αὐτὸς εὐσθενέω. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Σανσκρ. dhan-  
 am (πλούτος)).  
 εὐθηνία, ἡ, ἀφρονία πράγματός τινος, εὐθηνία κτημάτων  
 Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 3, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8.19, 8· ἡ ἀπὸ σιτίων εὐθ.  
 Πλούτ. 2. 307D. 2) καλὴ κατάστασις, εὐδαιμονία, Φίλων 1.  
 438· ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις εὐρίσκομεν ἄρχοντας ἡ ἐπιστάτας  
 διοριζομένους ὅπως ἐπιστατώσι περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν πό-  
 λεων καὶ καλουμένων εὐθηνίας ἐπιμελητάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1186,  
 πρὸλ. 3080, 4240· ὡσαύτως, εὐθενίας ἐπαρχος = ἐπιμελητής,  
 5895· εὐθενείας ἐπ. 5973· εὐθενίη, ἐν τινι, Ἐπιγρ. αὐτόθι 3769.  
 εὐθηνός, ἡ, ὅν, ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ ταύτῃ ἀγορᾷ πάντα  
 εὐθηνὰ Ψευδο-Χρυσ. τ. 9. σ. 849C, ἐκδ. Παρίσι.  
 εὐθής, ἡγος, ὁ, ἡ. (θῆγω) = εὐθηκτός, Θεογράστου Κανόνες  
 ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. τ. 2. σ. 40. 24.  
 εὐθήςρατος, **ον**, ὃν εὐκόλως θηρεύει ἡ κτᾶται τις, Διὸς ἱμερος  
 οὐκ εὐθήςρατος ἐτύχη Αἰσχύλ. Ἰκ. 86· ἐτ' εὐθ. Ἀνθ. Π. 12.  
 105· εὐθ. ὑπὸ τῶν ἡδέων Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 3. 1, 11· ἴων.  
 εὐθήςρητος, διάφ. γραφ. -εὐτός Ὀππ. Ἀλ. 5. 426.  
 εὐθήςρα, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῇ θήρᾳ, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.  
 εὐθήςρος, **ον**, (θήρα) τυχερός ἡ ἐπιτυχὴς ἐν τῇ θήρᾳ, Εὐρ. Βάχχ.  
 1253· εὐθήςρος (ἐφεδρος Boiss.) ὀρνέων Ἰση Βαθρ. 72. 21·  
 ἐπώνυμον τοῦ Πανός. Ἀνθ. Π. 6. 185· εὐθήςρος ἄγρη, αὐτόθι 27,  
 πρὸλ. 253· εὐθ. κάλαμοι, βέλη, μὴ ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ,  
 αὐτόθι 89. 2) κατὰλληλος πρὸς τὸ δελεάζειν τὸ θήραμα, Αἰλ.  
 π. Ζ. 12. 42. II. (θήρ) ἔχων ἀφρονίαν κυνηγίου, ὅρος Στράβ.  
 636, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6. 268.  
 εὐθής, Ἀλεξανδρεῶτικ. ἀντὶ εὐθύς Ἐ6δ. (Β' Βασίλ. 10', 18),  
 ἴδε Θωμᾶν Μάγ. σ. 383.  
 εὐθήςσαυρος, **ον**, καλῶς τεθησαυρισμένος, εὐθήςσαυρον ἐλαίην  
 Ἀνθ. Π. 6. 300.  
 εὐθήςκος, ἡ, ὅν, (εὐθύς) εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, κίνησις  
 Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 51.  
 εὐθήςκτεω, εὐκόλως θιγγάνω, ψάω, ἵνα μὴ εὐθικτῇ τὰ ἐπι-  
 βαλλόμενα Ἀπολλ. Πολιορκ. 16E.  
 εὐθήςκος, **ον**, (θιγεῖν) ἐγγίζων καλῶς, ἐπιτυχῶς, εὐθυδῶλῳ καὶ  
 εὐθίκῳ χρησάμενοι προσβολῇ Φίλων 1. 286, 38. 2)  
 εὐθύς, **ος**, εὐθ. τὴν διάνοιαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 17.1·  
 εὐθ. πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, δέξω· ἀποκρινόμενος, Ἀθην. 583D·  
 εὐθύς, ἀγγίξων, Πολύδ. 17. 4, 4, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6. 302. — Ἐπίρρ-  
 -τως Ἡρωδίου. 4. 7.  
 εὐθήςια, ἡ, εὐφυία, ἐπιτηδεύτης, Φίλων 1.157, 593, Ἀνώνυμ.  
 παρὰ Σουίδ.  
 εὐθήςατος, **ον**, (θλάω) εὐθραυστος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 12.  
 εὐθνήσιμος, **ον**, εὐθάνατος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1293.  
 εὐθνήτος, **ον**, ὁ εὐκόλως θνήσκων, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ.  
 88A.B.  
 εὐθύνιος, **ον**, τρώγων ὑπερβολικῶς, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Πλούτ.  
 2. 267E. II. εὐθ. γέρας, τιμὴ δεικνυμένη εἰς τινα διὰ  
 πολυτελοῦς θυσίας καὶ εὐχαρίαι (πρὸλ. εὐδεδεικνός), Αἰσχύλ. Χο. 257.  
 εὐθορύδιος, **ον**, εὐκόλως θορυβοῦμενος, εὐθορύδιος πρὸς  
 τοὺς συκοφάντας, πρὸ τῶν συκοφαντῶν, Πλούτ. Νικ. 2.



εὐθραυστος, ον, (θραύω) εὐκόλως θραυόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6. 9, Πλούτ. 2. 174D.

εὐθρεπτος, ον, καλῶς τρεφόμενος, εὐτραφής, Ἑτυμ. Μ. 28. 41.

εὐθρηγικός, ον, ἔχων καλὸν θρηγνόν, «περβάζει» (Τουρκ.), εὐθρηγικοί θ' ἔδραι Εὐρ. Ἐλ. 70.

εὐθριξ, Ἑπικ. εὐθριξ, τρήχος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας, Εὐδουλ. ἐν «Στεφανοπώλει» 2· ἐν Ἰλ. αἰέποτε ἐπὶ ἵππων, ἔχων ὥραιαν καὶ ἄφρονον χαίτην, ἵππους Ψ. 13. 301, 551· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 6· ἐπὶ προβάτων, μηρί' εὐτρίχων τε μήλων Βακχολιδ. Ἀποστ. 4. 5 (ἐκδ. Blass)· ἐπὶ πτηνῶν, ἔχων ὥραια πετρά, Θεόκρ. 18. 57.

II. κατεσκευασμένος ἐξ ἰσχυρῶν τριχῶν, ἐπὶ ἀλιευτικῆς ὁρμῆς, Ἀνθ. Π. 9. 52, πρὸλ. Νικ. Ἀλ. 352.

εὐθρονος, Ἑπικ. εὐθρονος, ον, ἔχων ὥραιον θρόνον, εὐθρονος Ἡώς Ἰλ. Θ. 565, Ὀδ. Ζ. 48, Ο. 495, Ρ. 497· Ἀφροδίτη Πινδ. Ι. 2. 8· Ὡραι ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 105, κλ.

εὐθροος, Ἑπικ. εὐθροος, ον, εὐήχος, Ὀππ. Κ. 5. 285, Ἀνθ. Π. 6. 39.

εὐθρυδής, ἔς, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 5. 142, κτλ.

εὐθρυπτος, ον, (θρύπτω) εὐκόλως θραυόμενος, αὐχὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 30· εὐθρ. ἄηρ, εὐκόλως διαιρούμενος, διαχωριζόμενος, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 8· ἐπὶ χρώματος, εὐκόλως θρυπτόμενος, Στράβ. 579, Πλούτ. 17· ἐπὶ κρέατος, εὐπεπτος, ὁ αὐτ. 2. 916B.

II. μεταφ., Ἀτα. dissolutus, ἐκτεθηλυμένος, ἐκνενευρισμένος, Γαλιν. 2. 326.

εὐθύ, οὐδ. τοῦ εὐθύς, ἐν χρήσει ὡς Ἑπίρρ. ἴδε εὐθύς Β. εὐθύβλαστος, ον, ὁ ἔχων εὐθεῖαν βλάστησιν, Ξρνος Θ. Στοῦδ. σ. 808, ἐκδ. Μί.

εὐθύβολος, ἡ, ἡ εὐθεῖα βολή, εὐστοχία, Πλουτ. Νικ. 25. εὐθύβολος, ον, (βάλλω) ὁ ἐξ εὐθείας βάλλων, ὁ βάλλων, κτυπὼν τὸ σημείον, Θ. Στοῦδ. 276C· ὄνομα εὐθ., τὸ ἀκριβὲς ὄνομα, Φίλων 1. 73, κτλ.· τὸ εὐθ. = τῷ προηγ., ὁ αὐτ. 2. 465.—Ἑπίρρ. -λος ὁ αὐτ., Ἡλιδ. 5. 22.

εὐθύ-γένετος, ον, ἔχων εὐθὺ τὸ γένειον, Πόλεμ. Φυσιογν. 2. 13.

εὐθύ-γλωσσος, ἄττ. -ττος, ον, ὁ παρρησία λέγων, εὐθυρρίμων, Πινδ. Π. 2. 157, Δαμασκ. παρὰ Σουίδ. εὐθύ-γρομμικός, ον, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 1, κ. ἄλλ.· τὸ εὐθ. (μετὰ τῆς λέξεως σχῆμα ἢ ἄνευ αὐτῆς), σχῆμα ἀποτελούμενον ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρ. 2. 25, 2, Προβλ. 16. 4, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 12, 1· ἐντεῦθεν -γραμμικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἡ κατάλληλος εἰς τοιοῦτον σχῆμα· καὶ Ἑπίρρ. -κῶς, Ἰάβελ. ἐν Νικομ. 80. 136.

εὐθυδῆμων, ονος, ὁ, «ἀπλοῦς δημότης, Εὐριπίδης Ἀντιόπη» Ἡσύχ. (Εὐρύπ. Ἀποστ. 228).

εὐθυ-δικαίος, ον, ἴδε εὐθύδικος.

εὐθυ-δύκλα, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν, ἄμεσος δίκη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῆς χρήσεως οἰωνόηποτε τεχνικῶν ἐμποδίων καὶ δυσκολιών (οἷαι αἱ παραγραφαί, διαμαρτυρίαι)· εὐθυδικίαν ἀποδέχεσθαι Ἰσαῖος 63. 15· εἰσιέναι Δημ. 908. 7 ὡσαύτως, εὐθυδικία εἰσιέναι ἢ εἰσελθεῖν ὁ αὐτ. 1103. 11, Ἰσαῖος 60. 62.

εὐθύ-δίκος, ον, ὁ δικαίως δικάζων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 761, Ἀνθ. Π. 6. 346· ἀντὶ τοῦ εὐθυδικαί ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 312, ὁ Ἑρμανν. διορθοῦ εὐθυδικαί· πρὸλ. ὀρθοδίκαιος.

εὐθυδικόφρων, ον, ὁ εὐθύδικα φρονῶν, Θ. Λάσχ. σ. 768, ἐκδ. Μί. εὐθυδρομέω, ἐπὶ πλοίων, χωρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, κάμνω εὐθὺν δρόμον, Φίλων 1. 131, 327, Πράξ. τῶν Ἀποστ. ις', 11.

εὐθυ-δρόμος, ον, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, ἄνεμοι Στράβ. 45· νῆες Ὀρφ. Ἦμν. 21. 10.

εὐθυ-έντερος, ον, ἔχων εὐθεῖα ἔντερα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 15, κ. ἄλλ.· τὸ εὐθ., τὸ ὀρθὸν ἢ ἀπευθυσμένον, Ἰατρ. Συγγρ. εὐθυεπής, ἔς, (ἔπος) εὐθυρρίμων, παρρησία ὁμιλῶν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 13.

εὐθυεπία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν παρρησία, ὀρθολογία, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 7 (ἐνθα γράφεται εὐθυεπεία ὡς καὶ παρ' Ἡσυχίου· ἄλλ' ἐν Φωτῶν Λεξ. εὐθυεπία).

εὐθυ-εργής, ἔς, καλῶς εἰργασμένος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 27, ἐῖ μὴ ἤμαρ. γραφ. ἀντὶ εὐεργής.

εὐθυ-θάνατος, ον, ταχέως φονεύων, θανάσιμος, πλῆγῃ Πλουτ. Ἀντών. 76.

εὐθύ-θριξ, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθείας τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 13, κέξ.

εὐθύ-καυλός, ον, ἔχων εὐθὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4. 5.

εὐθυκρέων· «παχύς» Ἡσύχ.

εὐθυκτέανον (αἰτιατ. ὀηλ.)· «ἰθὺ πεφυκυῖαν, εἰς ὀρθόν» Ἡσύχ.

εὐθύ-ληπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κρατούμενος, εὐχολος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

εὐθυλογέω, ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ, ἐκ τῆς γραμματ. Θεοδ. Γαζῆ. εὐθυλογία, ἡ, = εὐθυεπεία, Πόλεμον Φυσιογν. 1. 6.

εὐθυ-λόγος, ον, = εὐθυεπής, Σουίδ.

εὐθυμάχῃω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι φανερώς, ἄνευ ἀπάτης, παρὰ τῷ Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

εὐθυ-μάχης, ου, ὁ, φανερώς μαχόμενος, Πινδ. Ο. 7. 27.

εὐθυμάχια, ἡ, φανερά μάχη, Πλουτ. Σεπτ. 10.

εὐθυ-μάχος [ᾶ], ον, = εὐθυμάχης, Σιμωνιδ. 108, Ἀνθ. Π. παρὰ ρτ. 73.

εὐθυμέω, εἶμαι εὐθυμος, εὐθυμῶ, Εὐρ. Κύκλ. 530, Ἀνθ. Π. 5. 101· εἶμαι εὐμενής, Θεόκρ. 15. 143.

II. μεταβ., κάμνω τινὰ εὐθυμον, καθιστῶ τινα φαίδρον, εὐθυμῶν ἐμὲ Αἰσχύλ. Ἀποστ. 281. 4, πρὸλ. Δημόκρ. παρὰ Στοδ. τίτ. 83. 25.—ἐντεῦθεν, εὐθυ-μέομαι, Παθ., εἶμαι εὐθυμος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 36· ἐπὶ τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παίδ. 4. 1. 19· ἐν ταῖς ἀτυχίαις Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 20.

εὐθυμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ εὐθυμῶ, δεῖ εὐθυμεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 27.

εὐθυμία, ἡ, φαίδροτης, χαρά, εὐφροσύνη, Πινδ. Ι. 1. 88, Δημόκρ. παρὰ Σενέκα de Tranq. 2, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 7· ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ο. 2. 63, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 12.

εὐθυμοποιέω, ὄν, ὁ προσειδὼν εὐθυμίαν, φάρμακον Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 158. 10 καὶ ἀλλαχοῦ.

εὐθύμος, ον, ἀγαθός, εὐμενής, ἄναξ Ὀδ. Ε. 63.

II. φαίδρος, πλήρης χαρᾶς, εὐθυμος, Πινδ. Ο. 5. 51, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 13, Πλάτ. Νόμ. 792B· συμπόσιον εὐθ. Ἰων 1. 14 Bgk., πρὸλ. ἔκθυμος.—ἐπὶ ἵππων, θυμοειδής, Ξεν. Ἰππ. 11. 12.—τὸ εὐθυ-μον = εὐθυμία, Πλουτ. 2. 1106C, Δίων Κ. 21. 1.—Ἑπίρρ. -μους, μετ' εὐθυμίας, φαίδρως, Βατραχον. 159, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1592, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12.—Συγκρ. -ότερον αὐτόθι 2. 2, 27· Ὑπερβ. -ότατα αὐτόθι 3. 3, 12.

εὐθύνω (περὶ τοῦ εὐθύνω καὶ εὐθύνῃ ἴδε ἐν τέλει), ἡ, γεν. εὐθύνης, αἰτ. εὐθύναν· (εὐθύνω):—τὸ ποιεῖν τὴν εὐθὺν διόρθωσιν, τιμωρία, κόλλασιν, Πλάτ. Πρωτ. 326E.

II. ἐν Ἀθηναίς λογοδοσία, ἡν ὑπερεῖχε τοῦ πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος νὰ δώσῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐν χρήσει καθ' ἐνίκον παρ' Ἀριστοτ. ἐν Σφ. 571, Λυσία 118, 26., 119. 37., 174. 26, Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 10, ἐν τέλει· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς ἐν Ἀριστοτ. Ἰππ. 825, Πλάτ., Ρήτορ.· εὐθύναι τῆς πρεσβείας, λογοδοσία τῆς πρεσβείας τινός, Δημ. 367, 2· εὐθύνας ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν. λογοδοσίαν, λογαριασμόν παρὰ τινος, ὁ αὐτ. 308. 23· κατηγορεῖν τινος εἰς τὰς εὐθύνας Ἀντιφῶν 146. 23· τὰς εὐθύνας κατηγορεῖν, ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἔρχεσθαι, ἀμφισβητεῖν τὴν λογοδοσίαν τινός, ὁ αὐτ. 341. 18, 366. 25.—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν, παρέχειν, ὑποβάλλειν τοὺς λογαριασμοὺς εἰς ἐξέτασιν, Ἀριστοτ. Εἰρ. 1187, Ἀνδοκ. 12. 19, Λυσ. 183. 21, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 39, ἐκδ. Blass.

2) εἰς τὴν ἡμέραν νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἄρξαντα ἢ διοικήσαντα ἐπὶ τῶν δημοσίων ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει δημοσίων χρημάτων, ἴδονατο νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν λογιστῶν (ἴδε λογιστής), καὶ αὕτη ἡ νομικὴ ἐνέργεια ὠνομάζετο ἐπίσης εὐθύναι, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 15, 16, 70. 5 (ἐκδ. Blass)· = εὐθύνας ὀφλεῖν, κατηγοροῦσθαι ἢ καταδικασθῆναι ἐπὶ καταχρήσει, Ἀνδοκ. 10. 15, Λυσ. 148. 25· ἐνεκα κλοπῆς Αἰσχύλ. 55. 17· εὐθύνας ἀποφυγεῖν, διαφυγεῖν, ἀπαλλαγῆναι τῆς κατηγορίας, Πλάτ. Νόμ. 946D, 947E· εὐθύνων ἀπολύειν τινὰ Ἀριστοτ. Σφ. 571.—μεταφ., τὰς εὐθύνας τὰς τοῦ βίου, Ἀλεξ. ἐν Ἀδρ. 34.—Πρὸλ. Böckh. P. E. 1. 254.—Τύπος εὐθύνω δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ, ἴδε κανόν. Θεογνώστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 101. 5, δι' ὃ καὶ διορθῶν ἐν Δημ. 17. 15, 367. 2· ὁ δὲ τύπος εὐθύνων δύναται νὰ ὑπάρχῃ μόνον παρὰ μεταγεν., ἀλλ' ὅπουδήποτε ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις παλαιῶν καὶ δοκιμῶν συγγραφέων, ὡς ἐν Λυσ. 118. 26., 174. 26, εἰναι πιθανὸς σφάλμα τῶν αντιγράφων· ἴδε Λ. Δινοδρόφιον ἐν Θησ. Στεφ., καὶ Κόντου Παρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὐθύνος, ον, ὁ εὐθύνων, διορθῶν, τιμωρῶν, δικαστής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 828, Εὐμ. 273· πρὸλ. εὐθυντής. II. ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίους, δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντες ἐν τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας, διελέκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτεῖα (\* Ἀρποκρ.), κληροῦσι δὲ καὶ εὐθύνους ἔνα τῆς φυλῆς ἐκάστης, καὶ παρέδρους δύο ἐκάστῃ τῶν εὐθύνων Ἀριστοτέλ. Ἀθην. Πολ. σ. 69. 10 (ἐκδ. Blass), νόμος παρ' Ἀνδοκ. 10. 39, Πλάτ. Νόμ. 945A κέξ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16· ἴδε Böckh P. E. 1. 254 κέξ.—ὅτι δὲ ἡ τῶν λογιστῶν ἀρχὴ ἦτο διάφορος τῆς τῶν εὐθύνων ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 8 (ἐκδ. Blass). ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρχαιοστ. Σμῖθ (μετὰ ρτ. Σ. Τσιθανοπούλου) σ. 366.—ἴδε Κόντου Παρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὐθύνος, εἰς, ἡ, (εὐθύνω) τὸ εὐθύνειν, ποιεῖν τὴν εὐθύναν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κάμψαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, π. Πορείας Ζήνων 9. 1· εὐθύνους τῆς διοεστραμμένης ρίνος, «ἰσάμας», Γαλιν. τ. 18, μέρ. 1, σ. 481, 8.



εὐθυνητόν, ῥημα. ἐπὶ τοῦ εὐθύναω, δεῖ εὐθύνειν, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 34D.

εὐθυνητὴρ, ἄνθρωπος, ὁ, ὁ διορθῶν, τιμωρῶν, κυλαστής, ὕβριος θέλον. 40. 2) ὡς ἐπὶ, εὐθυνητὴρ οἶαξ, ὁ διευθυνοῦν οἶαξ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 717.

εὐθυνητῆρος, α, ον, ὁ ποιῶν τι εὐθύν, διευθυνοῦν, κυβερνῶν, σκηπτρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 764—εὐθυνητρία, ἡ, τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἐνθα ἦτο προσηρμοσμένοι στερῶς τὸ πηδάλιον, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1356.

εὐθυνητής, οὐ, ὁ, = εὐθυνοῦς, Πλάτ. Νόμ. 945B, C· δημιος εὐθυνητής χθονός, ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 440 (ἀντὶ αὐθέντης).

εὐθυνητικός, ἡ, ὄν, ὁ περὶ εὐθύνων, (ἴδε εὐθυνα), εὐθυνητικὸν (δικαστήριον) Ἀριστ. Πολιτικ. 4.16, 2· λόγος εὐθυνητικός Διον. Ἀλ. Δελναρχ. 11.

εὐθυνητός, ἡ, ὄν, ὁ καταστάς εὐθύς, ἴσος, ἀντιθ. τῷ καμπυτός, Μετεωρ. 4. 9, 5.

εὐθύναω (ῥ): μέλλ. ὤνω. (εὐθύς) = τῷ Ὀμ. εὐθύναω (ὑπερ ἀπαντᾷ συχνάκις ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἀπτ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773): ὁδηγῶ κατ' εὐθεῖαν, διευθύνω, οἰωνὸν γνώμη στομίαν ἀτερ εὐθύναω ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 387· εὐθ. ἡνίκα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1738· ἄρματα Ἰσοκρ. 9A· ἡθύνουν ἀμφήρες δόρυ, διηθύνουν τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐρεσασμένον πλοῖον, Εὐρ. Κύκλ. 15· εὐθ. πλάταν ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 39· εὐθ. ἀγέλας, ὁδηγεῖν, Σεν. Κύρ. 1.1. 2· εὐθ. χειροί, διευθύνειν εὐθύναι αὐτὸν, Σοφ. Αἰ. 542· εὐθ. πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 728, κτλ. 2) μεταρ., διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω, Κύρου δὲ παῖς.. ἡθύνει στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Σοφ. Ἀντ. 178, πρβλ. 1164, Εὐρ. Ἑκ. 9, Πλάτ. Μένων 320 D.

II. ποιῶ τι εὐθύν, εὐθ. δίκας σκολιάς, διαστραμμένας δίκας διευθεῖν, ποιεῖν αὐτάς δικαίας, Σόλων 5. 36· εὐθ. δίκας λαοῖς Πινδ. Π. 4. 273· εὐθ. οὖρον, πέμπειν οὖριον ἄνεμον, ὁ αὐτ. Ο. 13. 38· εὐθ. ὄλβον ὁ αὐτ. II. 1. 88· ὡς περ εὐθύνων διαστρεφόμενον.. εὐθ. ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωταγ. 325D, πρβλ. 236E.

III. ἐν Ἀθήναις, ἀκούω λογοδοσίαν (πρβλ. εὐθυνα), ἐπὶ ἄρχοντας, καλῶ αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, Πλάτ. Πολιτικ. εὐθ. τὰς ἀρχάς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26, 12. 5, κ. ἄλλ.—Παθ., 299A· ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 18, 6. 2) μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, προσκαλῶ τινα ὅπως δώσῃ εὐθύναν περὶ.. τινα κόλλης Πλουτ. Κικ. 9.—Παθ., τῶν ἀδικημάτων εὐθύνῃθαι Θουκ. 1. 95.

3) καθόλου, κατακρίνω, τὴν Φιλίστου διάλεκτον Πλουτ. Νικ. 1. IV. ἀμείβεσθαι, ὑπερεῖν ὡς εὐθύνος, Πλάτ. Νόμ. 946.

εὐθυνονεῖρία, ἡ, ἐναργὲς ὄνειρον, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὑπν. Μαντ. 2. 12.

εὐθύ-ὄνειρος, ον, ὁ βλέπων ἑναργῆ ὄνειρα, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὑπν. Μαντ. 2. 2 καὶ 10.

εὐθυπλοέω, πλέω κατ' εὐθεῖαν, ἐπὶ τι Στράβ. 493, Ἀρρ. Κυν. 25. 8.

εὐθύπλοια, ἡ, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλοῦς, Στράβ. 151.

εὐθυπλοκία, ἡ, (πλοκή) εὐθὺ πλέξιμον, ὁμαλὴ ὕφανσις, ὁμαλότης ὕφασματος, Πλάτ. Πολιτικ. 283A, 311B.

εὐθύπλοος, ον, συνηρ. -πλους, ουν, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλέων, Στράβ. 282.

εὐθύ-πνοος, ον, συνηρ. -πνοος, ουν, ὁ πνέων κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ν. 7. 42, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 14. II. ἀναπνέων ἐλευθέρις Ἰππ. 1170E.

εὐθυ-πομπός, ὄν, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν πέμπων, Πινδ. Ν. 2. 10.

εὐθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, πότμιος εὐθυπορέων, (ἐκ μεταφ. τοῦ πλοίου) τὸ πεπρωμένον κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ βαῖνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1005· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. π. Πορείας ζῶων 10. 4, κ. ἄλλ.· ἀντιθ. τῷ ἀνακαμπτεῖν ὁ αὐτ. π. ψυχῆς 1. 3, 20· μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐθ. ὁδόν, ὁδόν, πορεύεσθαι κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ο. 7. 167, I, 5 (4). 76. II. ἔχω εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4.

εὐθυπορεία, ἡ, εὐθὺτης πορείας, τὸ κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν πορεύεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 747A, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 34. II.

εὐθύ-πορος, ον, ὁ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος, μεταρ. εὐθύς, ἡθος Πλάτ. Νόμ. 775D.

II. ἔχων εὐθύν πόρον, κέρας Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 38· ἔχων εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 3.

εὐθυρρημονέω, ὁμιλῶ ἀπὸ τοῦ εὐθέος, λέγω τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, Κικ. Fam. 9. 22, 4· ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, Πλουτ. Δημήτρ. 14.

εὐθυρρημοσύνη, ἡ, παρρησία λόγου, τὸ λαλεῖν ἄνευ ὑπεκφυγῶν ἢ συστολῆς, εὐθυπέεια; Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 72.

εὐθυρρημονία, εὐθυρρημον, (ῥημα) παρρησία ὁμιλῶν, ὁ λέγων τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, εὐθυπέης, Κικ. Fam. 12. 16, Πολυδ. Ε'. 119.—Ἐπίρρ. -μόγως, Κλήμ. Ἀλ. 493.

εὐθύρ-ριζος, εὐθείας ρίζας ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1, 7, 2.

εὐθύρ-ρις, ἴνος, ὁ, ἡ, εὐθεῖαν ἔχων ῥίγα, Πολυδ. Β'. 73.

εὐθυροός, ον, ὁ καλὸν ἔχων θύραρον, Εὐρ. Βάκχ. 1158.

εὐθύς, εἶα, ὅ, Ἰων. καὶ Ἑπικ. εὐθύς (ὡς ἀεὶποτε ἐν Ἰλ., Ὀδ. καὶ Ἡρόδ.), ἴδε ἐν λέξ. εὐθύς. Εὐθύς, ἴσος, εἴτε καθέτιος, εἴτε ὀριζωντίας, ἀντίθετ. τῷ σκολιός ἢ καμπύλος; Πλάτ., κλ.· εὐθ. πλόος, δόδος Πινδ. Ο. 6. 177, Ν. 1. 36, καὶ Ἀπτ.· εὐθυτέρα δόδος Σεν. Κύρ. 1. 3, 4· δόδους εὐθείας τέμνειν Θουκ. 2. 100· ῥόμβος ἀκόντων Πινδ. Ο. 13. 134· εὐθεία (ζηλ. δόξ), διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Πλάτ. Νόμ. 716A· εὐθεῖαν ἔρπει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· τὴν εὐθεῖαν Εὐρ. Μῆδ. 384· ἐπ' εὐθείας Διὸς 19. 38· ἴδε κατωτ. 2 καὶ 3· οὕτω καί, εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν Σεν. Ἰππ. 7. 17, κτλ.· τοῦ εὐθέος πλήρης, κεκορημένος, βεβαρημένος ἀπὸ τοῦ νὰ πορεύηται τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, αὐτόθι 14· ἡ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς δόδος, ἡ εὐθεία δόδος πρὸς.. Λουκ. Ρητ. Δόξ. 10.

2) ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, σαφής, δίκαιος, ῥῆτραι Τυρταῖος 2. 8· τόλμα Πινδ. Ο. 13. 15· δίκη ὁ αὐτ. Ν. 10. 22· κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην (ἴδε εὐθυδικία καὶ πρβλ. εὐθύνω II) Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· εὐθ. ἐταῖρος Σκάλ. Ἑλλ. 15 Bgk.· ὁ εὐθύς λόγος Εὐρ. Ἰππ. 492, πρβλ. Πινδ. Π. 3. 50· τὸ εὐθὺ τε καὶ τὸ ἐλεύτερον Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, λέγειν παρρησία, φανερώς, κατ' εὐθεῖαν, ἀπροκαλύπτως, Θουκ. 3. 43· ἐκ τοῦ εὐθέος ὑπουργεῖν, φανερώς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὁ αὐτ. 1. 34· καὶ ἐν τῷ θηλ., ἀπλῶς καὶ δι' εὐθείας Πλουτ. 2. 408E· ἀπ' εὐθείας αὐτόθι 57A, ἐν Φαβ. 3.

3) ἡ εὐθεία, ὡς οὐσιαστ., α) (ἐξυπακ. γραμμῇ), εὐθεία γραμμὴ Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 2, Εὐκλείδ.· ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας Πολύβ. 3. 113, 2 καὶ 3· ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν αὐτόθι 8. 6) (ἐξυπακ. πτώσις) ἡ ὀνομαστ., Λατ. casus rectus, Διονύσι. Θρ. 632. 10, 635. 5, Δρακ. 18. 5, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντων. 268C, 289B, κτλ.

B. Ὡς Ἐπίρρ., εὐθύς καὶ εὐθύ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον κυρίως ἐπὶ χρόνον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τόπου.

I. εὐθύ, ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθεῖαν, εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 342· ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη Σοφ. Ο. Τ. 1242· εὐθὺ ἐπὶ Βαθυλῶνος, κατ' εὐθεῖαν πρὸς.. Σεν. Κύρ. 5. 2, 37· καὶ οὕτω μετὰ γεν., εὐθὺ τῶν κυρηδίων, εὐθὺ Πελλήνης Ἀριστοφ. Ἰππ. 254, Ὀρν. 1421· εὐθὺ τοῦ Διὸς ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 68, 77, πρβλ. 819· εὐθὺ τῆς σωτηρίας αὐτόθι 301, πρβλ. Εὐριπ. Ἰππ. 1197, Θουκ. 8. 88, κτλ.· ἴδε εὐθύς.

2) = ἀπλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 2, πρβλ. 9. 13, 2.

3) ἐνὸπιόν τινας, τὸ δαιμονίον Πλάτ. Θεαγ. 129A.

II. εὐθύς, 1) ἐπὶ χρόνον, ὡς καὶ νῦν, εὐθύς, ἀμέσως, ἐν τῷ ἄμ, Πινδ. Ο. 8. 54· ὁ δ' εὐθύς ὡς ἤκουσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 361· ὁ δ' εὐθύς ἐξέφωμ' ἑν Σοφ. Αἰ. 317· τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοοῦμενον Θουκ. 1. 1, πρβλ. 5. 3., 7. 77· συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων ἐπιρρηματικῶν λέξεων, τάχα δ' εὐθύς ἰὼν Πινδ. Π. 4. 147· εὐθύς κατὰ τάχος Θουκ. 6. 101· εὐθύς παραχρημα (ἴδε ἐν λ. παραχρημα)· εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς Ἀριστοφ. Εἰρ. 84· εὐθύς ἐξ ἀρχῆς Σεν. Κύρ. 7. 2, 16· ἐξ ἀρχῆς εὐθύς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9· εὐθύς κατ' ἀρχάς Πλάτ. Τίμ. 24C· ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἦδη Λουκ. Ὀνειρος ἡ Ἀλεκτρ. 1· εὐθύς ἐκ νέου, ἐκ παιδός, ἐπὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Πολ. 485D, 519A· εὐθύς ἐκ παιδίου Σεν. Κύρ. 1. 6, 20 (ἴδε ἐν λ. παῖς II)· μετὰ μετοχ., εὐθύς νέοι ὄντες Θουκ. 2. 39· τοῦ θέρου εὐθύς ἀρχομένου, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρου, αὐτόθι 47· ἀρξάμενος εὐθύς καθισταμένου [τοῦ πολέμου], ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 1. 1· εὐθύς ἀποδοθῆναι, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 4. 43· εὐθύς γενομένοις, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 186B.

2) σπανίως, ὡς τὸ εὐθύ, ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας, ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 96· τοῦτο εὐθύς ἐγομένη, ἀμέσως πλησίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. Θεοφρ. 25. 23· εὐθύς ἐπὶ τὴν γέφυραν, Σπονδ. παρὰ Θουκ. 4. 118· τὴν εὐθύς Ἀργούς καπητρυφίας ὁδόν, τὴν ὁδὸν τὴν Ἀγροῦσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Ἄργος, καί.. Εὐρ. Ἰππ. 1197 (φράσις ἡν ὁ Φῶτ. σημειοῦται ὡς πλημμελῆ, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ)· εὐθύς Λυκαίου Φερεφρ. ἐν «Μεταλλεύειν» 4:—ἀλλ' ἡ χρεῖς αὐτῆς τοῦ εὐθύς ἀντὶ τοῦ εὐθὺ κατέστη κοινοτέρα παρὰ μεταγεν., ὡς παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1. 14., 2. 17, 5 καὶ 7., 4. 3, 5.

3) ἐπὶ τρόπον, κατ' εὐθεῖαν, ἀπλῶς, Πλάτ. Μένων 100A· φυσικῶς, ἀναγνῶντως, φανερώς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 10, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ αὐτό τινα (II)· παραδείγματος χάριν, ἐπὶ τῷ πρώτῳ τυχόντι παραδείγματι, ὡς περ ζῶων εὐθύς ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 4. 6, πρβλ. 8, π. Οὐρ. 2. 2, 1, κ. ἄλλ.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρρητρ. σ. 167, 169.

Γ. εὐθέως, Ἐπίρρ., ἐν χρήσει ἀκριβὲς ὡς τὸ Ἐπίρρ. εὐθύς, Σοφ. Αἰ. 31. Ο. Κ. 994, Εὐρ. Ἀποσπ. 31, Πλάτ. Φαίδων 63A, κτλ.· αἰσθημένος εὐθέως, εὐθύς ὡς ἐνόησε, Λυσ. 97. 22· ἐπεὶ εὐθέως, εὐθύς ὡς, Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 4· εὐθέως παραχρημα Ἀντιφῶν 113, 30, Δημ. 1237. 21· ἴδε ἄνωτ. Β. I., 2) ἀμέσως, κατ' εὐθεῖαν, Διον. Ἀλ. π. Συνδ. 3. 14.

3) ὡς τὸ εὐθύς B. II. 3, οἷον εὐθέως, ὡς παραδείγματος χάριν, Πολύβ. 6. 52. 1., 12. 5, 6.

εὐθύσᾱνος [ῥ], ον, ἔχων καλοὺς θυσάνους, Ἀνθ. Π. 6. 202.

εὐθυσκοπέω, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι, Πλούτ. 2. 737A.



εὐθυ-σκόπος, ον, βλέπων κατ' εὐθείαν, ἀκριβῶς ἢ ὁρθῶς βλέπων, Ἰσχυρ. ἐν λ. οὐκ εὐθυσοκόπου.  
 εὐθυσομάς, ὁ, (εὐθύω) τὸ εὐθὺ ποιεῖν τι, Φίλων 1. 576..  
 εὐθύ-στομος, ον, = εὐθυρρήμων, Πολυδ. Ε' 1, 60.  
 εὐθυτενής, ἑς, (τείνω) πρὸς τὸ εὐθὺ τεταμένος, εὐθύς, Αἰλ. π. Ζ. Α. 34, Φίλων 1. 456. — Ἐπίρρ. -νῶς, Γαλην. 12. 477F. — Ἐπίρρ. εὐθυτενῶς, κατ' εὐθείαν, Φίλων 1. 338, 24.  
 εὐθύτης, ἡ, (εὐθύς) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετ. τῷ καμπυλό-της, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20: προσέτι ἀντίθετον τῷ περιφέρεια, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 6: εὐθύτης τριχῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οὐλότης, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 2, κ. ἄλλ. II. δικαιοσύνη, Ἐδδ. (Ἰησ. ΚΑ', 14).  
 εὐθυ-τοκία, ἡ, ὁ ἀπλοῦς τόκος, τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἀνωθεν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων δραχμαίων τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν Ἐπιγραφ. Λακ. Μ. 51 = Le B. 7. 242a.  
 εὐθυτομέω, τέμνω κατ' εὐθείαν — εὐθυτομία, ἡ, εὐθεῖα τομή, Ὁρειδᾶς. 2. 4 Mai.  
 εὐθύ-τομος, ον, εὐθῶς, κατ' εὐθείαν τετμημένος, εὐθύς, ὁδὸς Πινδ. Π. 5. 120.  
 εὐθύ-τονος, ον, = εὐθυτενής: εὐθύτονοι καταπέλται Ἀθῆν. περὶ Μηχανημάτων. σ. 5. 13: τὰ εὐθ. ὄργανα Ἡρων Βελοπ. 122: ἴδε παλίντονος.  
 εὐθύ-τονος, ον, προσηκόντως τετορευμένος, Κωνσταν. Βασίλ. Μακ. σ. 152.  
 εὐθύτος, ον, καλῶς τεθυμένος, καλλήντος, Εὐπολὺς ἐν «Δύτο-λύκῳ» 2.  
 εὐθυ-τράχηνος, ον, ἔχων εὐθὺν τράχηλον, Σωραν. περὶ Γυναικ. Παθ. σ. 14, ἔκδ. Dietz.  
 εὐθυ-τρεχῆς, ἑς, τρέχων κατ' εὐθείαν γραμμὴν, εὐθυτρεχῆς (διάλωμα) ἐξ Ἀττικ. Ἐπιγρ. ἐνθα ὑπάρχει -υτρεχῆς διερ. συνε-πλήρωσεν ὁ Μύλλερ (De munim. Athen. σ. 66) εἰς εὐθυτρεχῆς ἢ ἰθυτρεχῆς.  
 εὐθύ-τρητός, ον, ἔχων εὐθείαν διάτρησιν, αὐλίσκος Ρούρος παρ' Ὁρειδᾶς. II. 221, 7.  
 εὐθύ-τριχος, ον, = εὐθύτριξ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 7, Πόλεμον Φυσ. 2. 3.  
 εὐθύ-τρυπος, ον, ἔχων εὐθείαν τρύπα, Θεοφρ. π. Δισθ. 73 (κωδ. εὐρύτρ-).  
 εὐθυ-φερέτης, ἑς, κινούμενος κατ' εὐθείαν γραμμὴν, εὐθυγραμ-μος κίνησις, Πλάτ. Νόμ. 815B.  
 εὐθυ-φλόγιστος, ον, ὁ εὐθῶς φλογιζόμενος, εὐφλεκτος, Ἐπιφρ. τ. 2. σ. 51C.  
 εὐθύ-φλοιος, ὁ, εἶδος ὀρυκτοῦ, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 2.  
 εὐθυ-φορέομαι, φέρομαι, κινούμαι κατ' εὐθείαν γραμμὴν, Πρὸκλ. εὐθυφορέα, ἡ, κίνησις κατ' εὐθείαν γραμμὴν, Ἀριστ. Φυσ. 5. 4, 3.  
 εὐθυφορέος, ἡ, ὄν, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ κατ' εὐθείαν φέρουσα, ἴσος δρόμος, Μ. Ἀπομ. τ. Β'. σ. 195. 17, ἔκδ. Α'.  
 εὐθύφρων, ον, (φρήν) ὁρθῶς φρονῶν, Δίσχ. Εὐμ. 1040, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτων. 130. 70. — ἐν Εὐμ. 1034 ὁ Δινδόρρ. διορθοῖ: ὑπ' εὐφρονὶ πομπή, ἀντὶ εὐθύφρονι. — τῶν κωδ.  
 εὐθυ-φυής, ἑς, ἔχων εὐθείαν αὐξάνσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 6 Schneid.  
 εὐθύ-ῶνυξ, ὅς, ὁ, ἔχων ὑπὲρ ὄνυχας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 9, 6, 8. 16, 2: περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοθέκ. ἐν Φρυν. 708.  
 εὐθυώρως, εὐθυπρῶ, Ἀριστ. Προβλ. 11. 58.  
 εὐθυωρία, ἡ, εὐθυπρία, εὐθεῖα διεύθυνσις, Πλάτ. Πολ. 436E, Τίμ. 45C, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 14, κ. ἄλλ.: κατ' εὐθυωρίαν, κατ' εὐθείαν γραμμὴν, Τίμ. Λοκρ. 94B, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 7, κ. ἄλλ.: ἀντικρῶσαι κατ' εὐθ., κατ' εὐθείαν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 2, 9: ὡσαύτως, εἰς εὐθ., κατ' εὐθείαν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἑλκτον) 2, 1: εὐθυωρία ἐπὶ θάλασσαν Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2561b. 64: ὡσαύτως, ἀν' εὐθυωρίαν (διὰ τοῦ εἰ). Ἡρακλειωτικ. Πίνακες 5774. 65.  
 εὐθύωρος, ον, κατ' εὐθείαν διεύθυνσιν ἐν χρῆσει μόνον ἐν τῷ οὐδετ. εὐθύωρον, ὡς Ἐπίρρ. εὐθύς, εὐθύωρον ἄγων, κατ' εὐθείαν, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 16, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11. 16: ὁρᾶν αὐτόθι 7. 5. (Π κατὰ λέξει -ωρος οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη σχέσιν πρὸς τὸ ὥρα ὡς δεικνύει ἡ σημασία).  
 εὐθώρηξ, ὁ, ἡ, καλὸν ἔχων θώρακα, Ἀνθ. Π. 9. 389, Νόνν. Δ. 15. 156.  
 εὐθαῶς, = εὐθᾶω, Εὐρ. Κύκλ. 495, πρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1033.  
 εὐθακός, ἡ, ὄν, Βακχικός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 289: θηλ. εὐθᾶς, ἀδος, Ἀνθ. Π. 9. 603.  
 εὐθεῖτος, ον, (ἰσάομαι) εὐθεράπευτος, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 790, Ξεν. Ἰππ. 4. 2: εὐθεατότερος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 10, κ. ἄλλ.  
 εὐθεῖς (= εὐθεῖς, εἶδος) Ἐπιγρ. Αἰολ. Διήκπου ἕμμετρος ἐν CIG: 4725: ἴδε G. Meyer griech. Gram. σ. 213.  
 εὐθέρως, ὥτος, ὁ, ἡ, εὐκόλως ἰσθῶντων, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 20. κ. ἄλλ.: οὐδ' εὐθέρων αὐτόθι 19: ὥτως, εὐθέρως, ον, Γαλην. 6. 222: πληθ. εὐθέρωσα Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, κ. ἄλλ.

εὐέρος, ον, λίαν ἅγιος, πανάγιος, Λατ. sacrosanctus, Ἀνθ. Π. 6. 231.  
 εὐεκέτευτος, ον, εὐκολοκτέτευτος, Φωτ. Δεξ. ἐν λέξ. εὐάν-τητος.  
 εὐέκμος, ον, εὐυγρός, Γεωργ. Πισιδ. Ἐξ. 1389.  
 εὐέλατος, ον, (εὐάμαι) σφόδρα ἱλεώς, εὐμενής, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλ-λωνος, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 7045: εὐ. ἐγένου αὐτοῖς Ἐδδ. (Ψαλμ. 118. 8): εὐέλατεώ, εἶμαι εὐέλατος, ἱλεώς, εὐμενής, Ἐδδ. (Δευτ. ΚΘ', 20, κ. ἄλλ.).  
 εὐεματέω, ἴδε εὐεματέω.  
 εὐένος, ον, (ῖς) ἔχων ἰσχυρὰς ἵνας, Ξύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 1.  
 Εὐέως, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἐκ τῆς κραυγῆς εὐαί, εὐοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 211, Εὐρ. 157, κτλ.: Εὐέως = Βάκχος, αὐτόθι 566, 579.  
 II. εὐέως, ον, ὡς ἐπιθ., βακχικός, πῦρ Σοφ. Ἀντ. 964: τελεταί Εὐρ. Βάκχ. 238.  
 εὐέππος, ον, ἐπὶ προσώπων, ἔχων καλοὺς ἵππους, ἡδόμενος ἐπὶ καλοῖς ἵπποις, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 210, Πινδ. Ο. 3. 70: Ὑπερβ., Ξεν. Ἐλλ. 4. 2, 5, κτλ. 2) ἐπὶ τόπων, περίφημος διὰ τοὺς καλοὺς ἵππους αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 2, Σοφ. Ο. Κ. 668: πρβλ. εὐ-παλός.  
 εὐέστος πόθος, ὁ, πόθος γνώσεων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 182. (Ἐκ τοῦ ἱσχυρ. οἶδα, γινώσκω).  
 εὐέσχιος, ον, ἔχων καλὰ ἰσχύα, Ἀνθ. Π. 5. 116.  
 εὐέχουτος, υ, ἔχων ἀφρόνους καὶ καλοὺς ἰχθύς, θάλασσα Διόδ. 11. 57, πρβλ. Ἀθῆν. 360E.  
 εὐέωτης, ου, ὁ, (εὐέως) βακχικός, Ἀνέκδ. Ὁξ. τ. 1. σ. 86: θηλ. εὐέωτες, ἱδός, Μοσχίων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 242.  
 εὐεκάης, ἑς, (καίω) εὐχερῶς καίόμενος, Διοσκ. 4. 155, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 432.  
 εὐεκαίρετος, ον, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Θουκ. 7. 18, Δίων Κ. 47. 37: ὁ εὐκόλως καταλυόμενος, Βασίλ. τ. 1. σ. 1036B: ἐπὶ τείχεος, τὸ εὐκόλως καταρριπτόμενον, Πολυδ. Α' 170, εὐεκάεδρος, ον, = εὐσελμος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 390, κτλ.  
 εὐεκάεχτος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, περιοριζόμενος, ἀναχα-τιζόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69.  
 εὐεκαίρειος, ἔχων εὐκαίριαν, ἔχω καίρον, Πολυδ. 20. 9, 4: μετ' ἄπαρ. Πλούτ. 2. 223D, Λουκ. Ἐρωτ. 33. II. τινι ἢ εἰς τι, ἀπερῶ τὸν καίρον μου εἰς τι πράγμα, μόνοις εὐκαίρειν τοῖς ἀθά-νατοις ἑαυτοῦ. Χίανος Ἐπιστ. 16: εἰς οὐδὲν ἔτερον εὐκαί-ρου ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον Πράξ. Ἀποστ. 15', 21: πρβλ. ἐνευκαίρειω, III. ἀπολαύω εὐκαίριας, εὐημερῶς, εὐτύχως, Πολυδ. 4. 60, 10: τοῖς βίοις ὁ αὐτ. 32. 21, 12: ἐπὶ ταύ-της τῆς ἐνοίας ὡσαύτως εὐκαίρειομαι, ὡς ἀποθ., Ποσειδώνιος παρ' Ἀθῆν. 275A.  
 εὐκαίρημα, τό, τὸ ἐν ἀρμοδίῳ καὶ καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενον, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194.  
 εὐκαίρεια, ἴων. -εῖη, ἡ, κατάλληλος, ἐπιτήδειος καιρὸς, εὐκαί-ρια, τὴν εὐκ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 239F, Πλάτ. Φαῖδρ. 274A: — ἀφρονία χρόνον, σχολή, Ἰππ. Ἐπιστ. 1281. 13: (τῇ γῆρσιν ταῦτην ἀποδοκιμάζουσιν ὁ Φρύν. καὶ Μοῖρις, πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. σχολή).  
 II. καταλλήλως, ἀρμοδιότης, Πλούτ. 2. 16B, 736F.  
 2) ἐπικαιρός τοποθεσία, τῶν πόλεων Πολυδ. 16. 29, 3. III. πλούσιος, εὐημερία, ὁ αὐτ. 1. 59, 7, κτλ. ἀφρονία, τῶν ὑδάτων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 23, 4: Διόδ. 1. 52.  
 εὐκαίρος, ον, ὁ εἰς ἀρμοδίον καιρὸν, εἰς κατάλληλον περίστασιν γινόμενος, λόγος Φιλήμων ἐν Ἀδῆλ. 25: μετ' ἄπαρ, χῶ τι σοὶ λέγειν εὐκαιρὸν ἐστὶ Σοφ. Ο. Κ. 32: τὸ εὐκαιρον = εὐκαιρία Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 7: εὐκαιρον αἰείας, ἐν καιρῷ εὐθέτω, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43. II. ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν καλῇ τοποθεσίᾳ, Πολυδ. 4. 38, 1, Διόδ. 1. 63, κτλ. III. πλούσιος, δόλιος, Πολυδ. 13. 9, 1. IV. Ἐπίρρ. -ρῶς, ἐν καιρῷ εὐθέτω, ἐν ευκαίρῳ, Ἰππ. Ἐπιστ. 1285, εὐκαίρως χρῆσθαι τινι Ἰσοκρ. 111B: εὐκ. ἔχειν πρὸς τι Ἰσοκρ. 223E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 18. — Συγκρ. -ότατα Πλάτ. Φαῖδρ. 78A: Ὑπερβ. -ότατα Πολυδ. 5. 63. 13. 2) οὐκ εὐκαίρως ἔχειν, οὐκ ἔχειν εὐκαίριαν, ὁ αὐτ. 5. 26, 10.  
 εὐκαλεῖ: ἀτρεμίζει. Ἦσυχ.  
 εὐκαλεῖα: ἡσυχία. Ἦσυχ.  
 εὐκάλος, = εὐκαῖλος, Δωρ. ἀντὶ εὐκήλος, εὐκήλια.  
 εὐκάματος, ον, εὐκόλος, κῆπος, εὐκόλος, πόνον ἡδὺν κάμα-τόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 66: εὐκ. ἔργα, καλῶς εἰργασμένα ἔργα, Ἀνθ. Π. 1. 10: εὐκ. στέφανος, στέφανος κτηθείς δι' εὐγενῶν ἀγῶνων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 335.  
 εὐκάμπεια, ἡ εὐκαμπία, Ἀρχαῖοι Ἰατρ. σ. 126 Matthaei.  
 εὐκαμπής, ἑς, (κάμπω) καλῶς κεκαμμένος, καμπύλος, ἐρέ-πανον Ὀδ. Σ. 368: κλητὸ εὐκαμπέα Φ. 6: χαλάσας εὐκαμπέα τόξα Ὀμ. Ὑμν. 27. 12: ἀροτρον, ἀρπη, κτλ., Μόσχ. κλ. — εὐκαμπής τὰ κέρτα Λουκ. Ἐνάλ. Διέλ. 15. 2: τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν ὁ αὐτ. Εἰκ. 14. II. ὁ εὐκόλως καμπτόμενος, εὐ-καμπτος, κατασκευάζειν τι εὐκαμπές Πλούτ. Σὺλλ. 17. [Π παραλήγ. εἶναι βραχεῖα ἐν τῷ εὐκαμπές ἀγκιστρον Ἀνθ. Π. 6.



4, ἔνθα ὁ Σαλμάσιος προϋτείνει τὴν ἀνάγνωσιν εὐκαπές, εὐκόλως καταπινόμενος, ἐκ τοῦ κάπτω).

εὐκαμπτος, ον, εὐκόλως καμπτόμενος, εὐλύγιστος, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 826, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.11, 17.

εὐκαμψία, ἡ, τὸ εὐκαμπτον, τῆς φωνῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7.26.

εὐκάνονιστος, ον, καλῶς κεκανονισμένος, Ἑρρ. Σύρ. τ. 1. σ. 71C.

εὐκάρδιος, ον, (καρδία) ἔχων γενναίαν καρδίαν, θαρραλέος, εὐτολμος, Λατ. egregie cordatus, Σοφ. Αἴ. 364· καρτερικός, Φιλ. 535, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, θυμοειδής, Ξεν. Ἰππ. 6.14.—Ἐπίρρ. -ίως, ἐμφύχως, γενναίως, παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως Εὐρ. Έκ. 549.

II. = εὐστόμαχος. Ἰππ. παρὰ Γαλην., Ξενοκρ. σ. 18.

εὐκάρηνος, ον, καὶ ποιητ. ἡὐκάρηνος, ον, ἔχων καλὴν κεφαλὴν, Μάρκελ. Σιδήτ. περὶ Ἰχθύων 24.

εὐκαρπείω, παράγω πολὺν καὶ καλὸν καρπὸν, καρποφορῶ καλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5, π. Φυτ. Ἰστ. 2.7, 7.

εὐκάρπησις, ἡ = εὐκαρπία, Γαλην. τ. 6. σ. 665, 17.

εὐκαρπία, ἡ, ἀφθονία καρποῦ, καρποφορία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 240, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.1, 2:—εὐκάρπεια, ἐν Εὐρ. Τρω. 217, κατὰ τὸν Burges.

εὐκαρπος, ον, ἔχων ἀφθονον καρπὸν, γόνιμος· ἐπὶ γυναικῶν, εὐπαιδές τε καὶ εὐκαρποι Ὀμ. Ὑμν. 30. 5· ἐπὶ δένδρων, σιτηρῶν, γῆς, Πινδ. Π. 1. 57, Ν. 1. 20· χώρα εὐκαρποτάτη Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· εὐκ. θέρος Σοφ. Αἴ. 671.

II. ἐνεργ., ποιῶν τι γόνιμον, ἐπὶ θ. τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. παρὰ Πλουτ. 2.756E· τῆς Δημήτρως, κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 394.

εὐκαρπύω, ποιῶ εὐκαρπον, Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Μί.

εὐκάρφωτος, ον, καλὰ καρφωμένος, πρὸλ. εὐγόμεφωτος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 58.

εὐκατάβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς καταβαλλόμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 8. σ. 51C.

εὐκαταγέλαστος, ον, ὁ ὁλως καταγέλαστος, Ἀλέξ. Ἀρροδ. Προβλ. 25. 29.

εὐκατάγνωστος ον, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιόμειπτος, Καν. τῆς ἐν Ἑρέσφ Συνόδ. σ. 247. 32.

εὐκατάγωγος, ον, καλὸς πρὸς προστόρμειν, λιμὴν Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 195.

εὐκαταγώνιστος, ον, εὐκόλως καταγωνιζόμενος, καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολύβ. 9. 4, 8, κτλ.

εὐκατάκαστος, ον, εὐκόλως κατακαίόμενος, Σουίδ. ἐν λέξει εὐκατάπρηστος.

εὐκατακόμιστος, ον, εὐκόλως μετακομιζόμενος, Ὑλη Στράβων 322.

εὐκατακράτητος, ον, ὁ εὐχερῶς κατακρατούμενος, Πολύβ. 4. 56, 9.

εὐκάτακτος, ον, εὐχερῶς θραύμενος, εὐθραυστος, Φίλων 2. 308, πρὸλ. εὐκατέακτος.

εὐκατάληπτος, ον, εὐκόλως κατανοούμενος, Ἀρτεμίδωρ. 1. προοίμ., Ἰππ. κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἰππ. περὶ Ἱητρείων 743.

εὐκατάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλατόμενος, καταπραϊνόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 17.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1344.

εὐκατάλυτος, ον, εὐκόλως καταλύόμενος, καταστρεφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 15.

εὐκαταμάθητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 388.

εὐκαταμάχητος, ον, εὐχερῶς καταμαχόμενος, καταβαλλόμενος, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6.17.

εὐκατάμικτος, ον, ὁ εὐκόλως καταμιγνύμενος, εὐπροσήγορος, πρῶον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ὁδελφούς εἶναι Ἀθαν. τ. 2. σ. 383D.

εὐκατανόητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Πολύβ. 18.13.11.

εὐκατάνυκτος, ον, εὐκόλως κατανοούμενος, ὁ εὐκόλως αἰσθάνομενος κατάνυκτι, Θεόδ. Στουδ. σ. 276E, κλ.,—Ἐπίρρ. εὐκατα-νύκτως, μετὰ πολλῆς κατανύξεως, Ἀναστ. Σινδ. σ. 224.1.

εὐκαταπάλαιστος, ον, εὐχερῶς ἐν τῇ πάλῃ καταβαλλόμενος, Ἑτυμ. Μ. 400. 5.

εὐκατάπαυστος, ον, εὐκόλως καταπαυόμενος, Γαλην. 2. 206A.

εὐκαταπληκτος, ον, εὐκόλως καταπληττόμενος, θορυβούμενος, Λιβαν. Βίος Δημοσθ.

εὐκατάπρητος, ον, ὁ εὐκόλως καταπραττόμενος, εὐκατάρθωτος, Πολύβ. Θ. 161.

εὐκαταπραΐνυτος, ον, εὐκόλως καταπραϊνόμενος, Γλωσσ.

εὐκατάπρηστος, ον, εὐκόλως κατακαίόμενος, «εὐκατάπρηστον» εὐκαστον, εὐχερῶς καίόμενον· Ἠσύχ., Βασίλ. I. 225B.C, III, 377D.

εὐκαταπτόητος, ον, εὐκόλως καταπτοούμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 273A.B, III.760D.

εὐκαταπύπτως, ον, ὁ εὐχερῶς καταπίπτων, διάφ. γραφ. ἀντὶ εὐκαπόπτως, Νικήτ. Βυζ.704A.

εὐκατάσβεστος, ον, εὐχερῶς κατασβεγνύμενος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 5, σ. 686A, ἔκδ. Παρισ.

εὐκατάσειστος, ον, εὐχερῶς κατασειόμενος ἢ καταρριπτόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. μέρ.1, σ. 408D, κλ.

εὐκατασήμαντος, ον, εὐκόλως σφραγιζόμενος, ἐκ τοῦ Ἑθσ. Σεφ.

εὐκατάσκηπτος, ον, εὐκολοπαρητήρης, Ἰππ. π. Ἀγμ.772, Γαλην. 4.184.

εὐκατασκεύαστος, ον, εὐκόλως κατασκευαζόμενος, Φίλων Βελοπ. 56C. 61A.

εὐκατάσκευος, ον, = τῷ προηγ., Φαθωρῖν. σ.104.1.

εὐκατάστατος, ον, ἐν καλῇ καταστάσει, στερεός, εὐσταθής, ἀπαθής, ἥσυχος, Ἑρρ. Σύρ. τ. 3. σ. 138A, κλ.—Ἐπίρρ. εὐκατα-στάτως, εὐσταθῶς, ἀταράχως, Μακάρ. 517D.

εὐκατάστροφος, ον, καλῶς συντεταγμένος, ἐπὶ περιόδου Δημήτρ. Φαλ. 10.

εὐκατάσχετος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, συγκρατούμενος, Ἰππ. π. Ἀγμ.766, ἐν τῷ συγκρ.

εὐκατάστακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 6.

εὐκατάστροφος, ον, ὁ εὐχερῶς κατατρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 857B.

εὐκατατρώχαστος, ον, εὐχερῶς προσβαλλόμενος, εἰς ἐπιδρομὰς ὑποκείμενος, Στράβ. 671· ἐπὶ συγγραφῶν, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ ψεῖη, ἀδόκιμος, ὁ αὐτ. 15.

εὐκατάτρητος, ον, = εὐκατάφορος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 360A, 577C, IV. 857B.

εὐκαταφορία, ἡ, κατωφέρεια, Διογ. Α.7.115· ἐν τῷ πληθ.

εὐκατάφορος, ον, ἔχων κλίση πρὸς τι, Λατ. proclivis, πρὸς τι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 8, 8.

εὐκαταφρόνητος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος καταφρόνησεως, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4.28, Κύρ. 8.3.1, Δημ. 45.1, κλ.—Ἐπίρρ. -τως, Πλουτ. Δημήτρ. 16.

εὐκαταφρόνιστος, ον, καλῶς πεφροντισμένος, Φίλων 1. 644.

εὐκατάψευστος, ον, περὶ οὗ εἶναι ἀσφαλές να ψευσθῇ τις, διότι φησὶ (Ἑρατοσθένης) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκατάψευστον Στράβ. 26.

εὐκατέακτος, ον, = εὐκάτακτος, Ἀρτεμίδ. 1.66.

εὐκατέργαστος, ον, ὃν εὐκόλως κατεργάζεται τις, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.7, 3· ἔρια Γαλην. τ.12. σ. 226F· ἐπὶ τροφῆς, εὐπε-πτος, εὐκολογνέντος, Ξεν. Ἀπομν. 4.3, 6.

2) εὐχερῶς κατορ-θούμενος, Δημ. 1464.65, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6.29· εὐκατεργαστότερόν ἐστι, μετ' ἁπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 12.

3) εὐκατέβλητος, εὐκαταμάχητος, Διον. Ἀλ. 3, 20, Πλουτ. Πύρρ. 19.

εὐκατηγόρητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. τ. 98, 56, Θουκ. 6. 77, Πολύβ. 4. 29, 3.

εὐκατοϊκήτος, ον, κατὰλληλος πρὸς ἐνοίκησιν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1621.

εὐκάτοπτος, ον, εὐκόλως δρώμενος, φανερός, σαφής, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 150B.

εὐκατόρθωτος, ον, εὐχερῶς κατορθούμενος, Διοδ. Ἑκλογ. Βατ. σ.101.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 246.

εὐκάτοχος, ον, = εὐκατάσχετος, Κύριλλ. Ἀλ. VII. 119B.

εὐκαυστος, ον, εὐκόλως καίόμενος, εὐφλεκτος, Θεοφρ. π. Πυρ. 72, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 1134:—εὐκαυτος παρὰ Φωτ. ἐν λ. περσοκῶνῃ.

εὐκέαστος, ον, (κεάζω) εὐκόλως σχιζόμενος, εὐσχιστος, εὐκλα-στος, Εὐστ. 1241. 18.

εὐκέατος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., κέδρου τ' εὐκέατοιο Ὁδ. Ε. 60· ἐρινεοῦ εὐκέατοιο Θεοκρ. 24. 248.—Καθ' Ἠσύχ.: «εὐκέατον» ζητάν. εὐσχιστον. εὐκαστον.

εὐκέλαδος, ον, καλῶς ἡχῶν, μελωδικός, λωτός.. εὐκέλαδος, ἐπὶ αὐλοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 160· εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, «εὐμούσων καὶ ἡδέων» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Νεφ. 312· μοιπα Ἀνθ. Π. 7.194, κτλ.

εὐκεντρος, ον, ἔχων καλὸν κέντρον, ὀξύς, εὐκεντρον βέλος Ἀνθ. Π. 9. 339.

εὐκέραιος, ον, ἔχων ὠραῖα κέρατα, Μόσχ. 9.52, Ἀνθ. Π. 9.827· πρὸλ. εὐεῖρος.

εὐκέραιος, ον, καλῶς συγκερασμένος, εὐκράης, ἐπὶ τῆς ἀτμο-σφαίρας, Πλουτ. 2. 922E· ἐπὶ ἡχου, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.

εὐκερδής, ἔς, ἐπικερδής, Ὀππ. Κυν. 1. 37.

εὐκερματέω, (κέρμα) ἔχω ἀφθονίαν κερμάτων, εἶμαι πλούσιος εἰς χρήματα, Εὐθουλ. ἐν Ἀδῆλ. 23.—Κατὰ τὸν Φρύνη. (σ. 362): «εὐκερματεῖν ἀηδὲς πάνυ ἡδίστα ἂν εἴποις εὐπορεῖν κερμάτω».

εὐκέρως, ον, συνηρ. ἀντὶ εὐκέραιος· γεν. εὐκέρωτος Γεώπ. 18.1, 3.

εὐκέφαλος, ον, καλὴν ἔχων κεφαλὴν, Ἀρρ. Κυν. 4. 4.

εὐκνηλῆτιρα, ἡ, (εὐκνηλος) ἡ κνηλῶσα, θέλγουσα ἢ καταπραΐ-νουσα, παίδων εὐκνηλῆτιρα, «ἡ καλῶς θέλγουσα τοὺς παῖδας» (Τζέτζ.), Ἠσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 462, πρὸλ. Πλουτ. 2. 657D· «εὐκνη-λῆτιρα» ἡσυχάστρια· Ἠσύχ.



εὐκλήλια, ἡ, ἡσυχία, Ἡσυχ. (εὐκαλεῖα κωδ.).

εὐκλήλος, ον, καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. η, ον. Δωρ. εὐκᾶλος: (ἴδε ἐν λέξ. ἔκκλητος). — ἀπληγαγμένος φροντίζων, ἡσυχος, ἀμέριμνος, Λατ. securus, εὐκλήλος τὰ φράζεαι, ἄσος ἔθελγησθαι Ἰλ. Α. 554· εὐδον δ' εὐκλήλοι Ὀδ. Ε. 479, πρβλ. Σορ. Ἠλ. 241. Πόιητ. παρ' Ἀθην. 364B· ἡμεῖς μὲν .. πολέας τελέοντες ἀέθλους .., ὁ δ' εὐκλήλος Ὀδ. Γ. 263· εὐκλήλοι πολέμιον, «ἐφ' ἡσυχίας ἐμάχοντο» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Γ. 371· εὐκλήλος τότε νῆα θοὴν .. ἐλκόμεν ἐς πόντον, δηλ. ἄνευ φόβου, Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 669, πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 480· μάλ' εὐκλήλος τέρεπος φρένα Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 2. 2) ἀπὸ τοῦ Θεοκρ. καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. καὶ ἑφετῆς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, νύξ εὐκλήλος, ἡσυχος, ἡρεμὸς, Θεοκρ. 2.166· πτέρυγες εὐκλήλοι, σταθεραί, ἰσόρροποι, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 568· αὐραὶ εὐκ., εὐπνοαί, Ὀππ. Ἀλ. 4. 415.— Ἐπίρρ. λως, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 861.

εὐκλήλος, ον, (καλῶς) εὐκόλως καίόμενος, «εὐκλήλον» εὐκαυστον, εὐσχηστον, Ἰων ἐν Ὀμρὸν Φωτ. Λέξ. Συναγ.

εὐκλήπευτος, ον, ὁ καλῶς κηπευόμενος, καλλιεργούμενος, ὁ φυτουργός τῶν εὐκλήπευτων δένδρων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 333· ὡς οὖν, ἕτερον ὄνομα τοῦ στρύχνου, τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν ὃν καὶ εὐκλήπευτον τινες ὠνόμασαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7.7, 2 (κατὰ τὸν Urbin· κώδικα, ἀντὶ εὐκλήπετος, περὶ οὗ ἴδε Schneider ἐν ταῖς σημειώσ. καὶ Προσθήκαις).

εὐκίνησια, ἡ, εὐκόλῃ κινήσεως, εὐκίνησια, Ἀντιλλ. παρὰ Στοβ. 547. 3, Πολύδ. 8. 28, 3· ἡ τῆς βάσεως εὐκίνησια τῷ ποδὶ ψαυομένη Ἀρτεμῶν παρ' Ἀθην. 637A· ἐν τῷ πληθ., Διδδ. 3. 49.

2) ἐπὶ παθ. σημασία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 63. εὐκίνητος, ον, (κίνησις) εὐκόλως κινούμενος, Λατ. mobilis, Ἰππ. Ἀρ. 1247, Πλάτ. Τίμ. 58B· τὸ εὐκίνητότατον αὐτόθι 56A· εὐκίνητότατον τὸ σφαιροειδές Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 15, κ. ἄλλ.· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 8. 2) εὐκόλως μεταβαλλόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 8. 2.— τὸ εὐκίνητον, ἡ ἀστάθεια, Ἡρωδιαν. 7.7.— Ἐπίρρ. τως, Διδδ. 20. 95. 3) εὐκόλως κινούμενος, ἔχων κλίσην, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ὀργὴν Ἀριστ. Κατηγ. 10. 28, Ρητ. 2. 2, 11· εἰς λόγους Ἀνθ. Π. παράρτ. 304.

4) = εὐλέγχετος, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 11. εὐκισσος, ον, πλήρης κισσοῦ, Ἑλικῶν εὐκισσος Ἀνθ. Π. 7. 407, 3.

εὐκίων [ε], ον, ἔχων καλοὺς κίονας, εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν Εὐρ. Ἰων 185, Ἀνθ. Π. 7. 648, 7, κλ. εὐκλᾶδος, ον, ἔχων καλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 648, Σουίδ. ἐν λ. εὐπτορθος.

εὐκλαστος, ον, (κλᾶς) ὁ εὐχερῶς κλόμενος, εὐθραυστος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 60. εὐκλεής, ἔς, παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 73, κλ. εὐκλειής, ἴδε κατωτ.· οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται συντεταγμένους τύπους πτώσεων τινων, δοτ. εὐκλέῃ ἀντὶ εὐκλεῆς ἡ -εῖ, Πινδ. Ν. 2. 39· αἶτ. τοῦ ἐνικ. εὐκλέα ἀντὶ εὐκλεῆς ἡ -εᾶ, Πινδ., Σορ. Ο. Τ. 161, Βακχ. κλ.· αἶτ. τοῦ πληθ. εὐκλέας ἀντὶ εὐκλεῆς ἡ -εῖς, Σιμωνίδ. 31.1, Πινδ. Ο. 2.163.— ὡσαύτως ἔχομεν τοὺς ἐκτεταμένους ποιητ. τύπους: εὐκλειῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 2936· αἶτ. εὐκλεῖα Πινδ. Ν. 6. 50· πληθ. εὐκλεῖας Ἰλ. Κ. 281, Ὀδ. Φ. 331· πρβλ. ἀγακλεής. (κλέος). Ἐχων καλὸν κλέος, περίφημος, ἔνδοξος, Ὀμ., κλ.· οὐ μὲν ἡμῖν εὐκλεῖα Ἰλ. Ρ. 415· γόσος εὐκλεῆς .. Ἀτρεΐδαις, πρὸς δόξαν τῶν Ἀτρεΐδων, Αἰσχύλ. Χο. 321· βίον πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 86· εὐκλεέστατος βίος Εὐρ. Ἀλκ. 633, κτλ.— Ἐπίρρ. -εῖως, ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλεως Ἰλ. Χ. 110, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 332· εὐκλεῶς ἀπολέσθαι, καταθεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 328, Ἀγ. 1304· Ὑπερβ., εὐκλεέστατα Ξεν. Ἰπαρχ. 1, 1.

εὐκλειᾶ, ἡ ἐν Αἰσχύλ. Ὀψ. 685 εὐκλειᾶ χάριν τοῦ μέτρου· Ἐπικ. Εὐκλειᾶ Ἰλ. Θ. 285, Ὀδ. Ε. 402· εὐκλειῇ Ἀνθ. Π. παράρτ. 215· πρβλ. ἀγνοῖα, ἀνοῖα, κτλ.— καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, δόξα, Ὀμ., κλ.· τὸν .. Εὐκλείης ἐπίβησον Ἰλ. ἐνθ' ἄνωγ. λιπῶν .. εὐκλειαν ἐν δόμοισι Αἰσχύλ. Χο. 349· στέφανος εὐκλειᾶς Σορ. Αἴ. 465, Εὐρ. Ἰκ. 315· πρβλ. ἀγαλμα.

εὐκλειῆς, Ἰων. -ηζῶν. ἐπαίνω, δοξάζω, Σαπφώ 118, Τυρταῖος 8. 24· Δωρ. ἀορ. εὐκλειῆς Βακχ. 6. 16 (ἐκδ. Blass)· ἀπαρ. ἀορ. εὐκλειῆσαι Πινδ. Π. 9.161· εὐκλῆζων Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 175. εὐκλειῆς, Ἐπίρρ. εὐκλειῶς, Ἐπικ. ἀντὶ εὐκλεῆς, εὐκλεῶς. εὐκλήλιος, ον, ἔχων μέγα κλέος, ἔνδοξος, Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 48. εὐκλειστος, ον, (κλειῶ) καλῶς κεκλεισμένος, Εὐστ. 1937. 61, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 178. εὐκλήλις [ι], ἴδος, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προηγ., καλῶς κεκλεισμένη, εὐκλειστος καὶ ἀσφαλής, Θύρη. Ἐκκλησία, ἀραρυῖα Ἰλ. Ω. 318· οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ., κλ., ἄλλ' ὁ Βεγκῆρος ἐπόμενος τῷ Τρύφωνι γράφει: ἐὺ κληῖς ἀραρυῖα, «εὺ ταῖς κλεισίᾳ ἡρμοσμένη» (Σχόλ.).

εὐκλήματτος, ἔχω καλὰ, σφριγῶντα κλήματα, ἐπὶ ἀμπέλου, Ἐβδ. (Ὡσ. Γ. 1). — ἐκ τοῦ εὐκλήματος. ον, ἐπὶ ἀμπέλου ἔχουσα σφριγῶντα κλήματα, Ἀθηνά. 2. σ. 223. εὐκλήρῳ, εἶμαι εὐκλήρος, εἶμαι τυχερός, ἔχω καλὴν μερίδα, Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 35· μετὰ συστολῆς. αἶς., κλήρρον Ἀνθ. Π. 11. 128.

εὐκλήρημα, τό, καλὴ τύχη, εὐτύχημα, κατόρθωμα, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀδωνίδι» 1, Διοδ. 18. 13. εὐκλήρῳ, ἡ, καλὸς κλήρος, καλὴ τύχη, εὐμερία, εὐτυχία, Διον. Ἀλ. 3. 14, Αἰλ. π. Ζ. 1. 54. εὐκλήρος, ον, τυχερός, εὐτυχής, Ἀνθ. Πλαν. 296, πρβλ. Α. Β. 34. 25 ἐν λ. δύσκληρος. — ὁ Φώτιος ἐρμηνεύει: «εὐεπίτευκτος». εὐκλής· ὁ ἄδης: καὶ ὀνομαστός. καὶ εὐεῖδης· Ἡσυχ.

εὐκλῶννητος, ον, ὁ εὐκόλως κλονούμενος, Νεῖλ. Ἐπιστ. σ. 194. εὐκλῶνος, ον, ὁ καλοὺς τοὺς κλῶνας ἔχων, Γαλην. τ. 13. σ. 877. εὐκλῶστος, ον, καλῶς κεκλωσμένος, χιτῶν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 203· λίνον, νῆμα Ἀνθ. Π. 6. 33, 284.

εὐκμητος· «εὐπαγής» Ἡσυχ. εὐκνήμις, ἴδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς κνημίδας, καθόλου εὐσπλος, συγχὸν παρ' Ὀμ., ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἶτ. πληθ. εὐκνήμιδες, εὐκνήμιδες, ἐν τῇ Ἰλ. ἀεῖποτε ἐπιθετον τῶν Ἀχαιῶν, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ τῶν ἑταίρων, Εὐκνήμιδες ἑταῖροι Β. 402, Γ. 550.

II. ἔχουσα ὠραίας ἀκτίνας ἐν τοῖς τροχοῖς, ἀπὴν Νόνν. Δ. 7. 140.

εὐκνήμιος, ον, ἔχων καλὰς κνήμας, Ἀνθ. Π. 5. 203, πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 34. 8, 21. II. εὐκνήμοιο κόμην βρῖθουσιν ὀρεῖς Νικ. Θηρ. 648, ἔθνα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὐκνήμοιο, ἔχον εὐκλάδου. ἡ εἶδος βοτάνης», πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξ. 372.

εὐκνιστος, ον, εὐερέσις, Μανέθ. 5. 337. εὐκοίλιος, ον, εὐκόλῳ τὴν κένωσιν τῆς κοιλίας, περὶ τοῦ τεύτλου, τὸ δὲ λευκὸν εὐκοίλιον Διοσκ. 2.149, Ἀθην. 371B· τὸ τοῦ Θεοπόμπου (Ἀθην. 649B) εἰς εὐδούλιαν ὁ Κοραῖς διορθοῖ εἰς εὐκοίλιαν.

εὐκοινομήτις, ὁ, ἡ, σκεπτόμενος περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, σκεπτόμενος ἀπὸ κοινοῦ, ἀρχὰ Αἰσχύλ. Ἰκ. 700.

εὐκοινωνησία, ἡ, τὸ εὖ κοινωνεῖν, Μ. Ἀντων. 11. 20. εὐκοινοῦνητος, ον, εὐκόλως εἰς κοινωνίαν, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναται τις νὰ ἔχη δοσοληφίας, εἰς χρήματα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1, 26.

εὐκολία, ἡ, (εὐκόλος) κυρίως τὸ νὰ εἶναι τις εὐκόλος εἰς τὰ ἀποβλέποντα τὴν τροφήν, Πλούτ. 2. 461C· ἡ περὶ τὴν διαίταν εὐκ. ὁ αὐτ. ἐν Καίσαρι 17: — ἀλλὰ παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῖται, 2) ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, αὐτάρχεια, καλὴ διάθεσις, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, κτλ. 3) ἐπὶ τοῦ σώματος, εὐχέρεια καὶ ἐλαφρότης εἰς τὰς κινήσεις, εὐκίνησια, Πλάτ. Νόμ. 942D· μεταφ., εὐκολία πρὸς τὴν ποίησιν Πλούτ. Κικ. 40· εὐκ. πρήξις Ἀνθ. Π. 7. 694.

εὐκόλλος, ον, (κόλλα) καλῶς συγκολλῶν, κολλητικός, Ἀνθ. Π. 6. 109.

Εὐκόλος· «Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίους» Ἡσυχ.

εὐκόλος, ον, (κόλον): I. ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως εὐχαριστούμενος μετὰ τὴν τροφήν του, Ἀνθ. Π. 9. 72· εὐκ. τῇ διαίτῃ Πλούτ. Λυκούργ. 16· τὸ εὐκόλον τῆς διαίτης ὁ αὐτ. ἐν Γάλλ. 3: — ἀλλὰ παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῖται, 2) περὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἀντίθετ. τῷ δύσκόλῳ, εὐκόλως ἱκανοποιούμενος, αὐτάρχεις, πρᾶος, εἰρηνικός, «καλόκαρδος», Λατ. facilis, comis, λεγόμενος περὶ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12· μετὰ δοτ., εὐκόλος πολίταις, φιλικὸς πρὸς αὐτοὺς, ἐν Εἰρήν. διαγών μετ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· εὐκ. ἐαυτῷ Πλάτ. Πολ. 33A· εὐκ. πρὸς τινα Πλούτ. Φάβ. 1: — Ἐπίρρ. -λως, μετ' εὐκολίας, ἡσυχως, πρᾶως, εὐκ. ἐξέπιε Πλάτ. Φαίδων 117C· εὐκ. φέρειν τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.10, 12· εὐκόλως ἔχειν Λυσ. 101. 23· ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 4. 8, 2· ὡσαύτως, ἀμελῶς, ἄνευ φροντίδος, Πλάτ. Σοφιστ. 242C. 2) ἐτοιμος, πρόθυμος, εὐκίνητος, Ἀνθ. Π. 5. 206, πρβλ. Πολυδ. Α', 130, Δ', 96. 4) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίᾳ, εὐκόλως κλίνων ἢ ὠθούμενος πρὸς τι, ἐπιρρηπής, πρὸς ἀδικίαν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 40· ὀργαῖς Πλούτ. 2. 463D. II. ἐπὶ πραγμάτων, εὐκόλος, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν Πλάτ. Πολ. 453D, πρβλ. Παρμ. 131E: — Ὑπερβ. — ὥπατος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 779E. εὐκόλο-στάλακτος, ον, ὁ εὐκόλως σταλάζων, εὐεπίφορος εἰς δάκρυα, καὶ γὰρ εὐκόλοσταλάκτος τῶν γυναικῶν ἡ φύσις Βελθάνδρος καὶ Χρυσάνθεα στ. 415, ἐκδ. Μαυρ.

εὐκόλπος, ον, ἔχων καλὸν κόλπον, ἐπὶ γυναικός, Χριστοδ. Ἐκφρ. 104. 2) μετὰ καλὰς πτυχάς, ἐπὶ δικτύου, Ἀνθ. Π. 6. 28. 3) ἔχων καλοὺς κόλπους, ἐπὶ χώρας, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 285 C.

εὐκόλυμβος, ον, καλῶς κολυμβῶν, Σχόλ. εἰς Λυκούργ. 387. εὐκόμης, ου, ὁ, (κόμη) = εὐκομος, Πολυδ. Β', 24. Ε', 83, Μάξιμ. Τύρ. 3. 8.

εὐκομιδής, ἔς, (κομιδῇ) περὶ οὗ ἐλαβέ τις καλὴν ἐπιμέλειαν, Ἡρόδ. 4. 53, ἐν τῷ Ὑπερβ. — Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκομιδῆς εὐ ἡμέμους» εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ.

εὐκόμιστος, ον, (κομίζω) = τῷ προηγ., Πολυδ. Θ', 161, Εὐστ.



1560. 6.—Καθ' Ἡσυχ.: εὐκόμιστος· ἐπιμελείας εὐ τετυχηκώς· κομῆν γὰρ ἡ ἐπιμελεία.

εὐκομος, Ἑπικ. εὐκομος, ον. (κόμη) ἔχων ὥραιαν κόμην, ἐπὶ θεαινῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ., ἐν τῷ Ἑπικῷ τύπῳ οὕτω Πινδ. Ο. 6.154, Π. 5. 60· εὐκαλλος, εὐκομία μῆλα Ἀνθ. Π. 9. 363, 20.—ἐπὶ ἀλσους, Πολυδ. Δ'. 229.

εὐκομών, εὐκομώντα κάρηνα Κόιντε. Σμ. 4.403· ὥσως γραπτέον διηγεμένους· εὐ κομώντα.

εὐκομπος, ον, ὁ ἰσχυρῶς ἡγῶν, εὐκομποὶ πλαγαὶ ποδός, ἐν τῇ δρχήσει, Εὐρ. Τρω. 152.

εὐκοπία, ἡ, εὐκολία ἐργασίας, Διόδ. 1. 36., 3, 17.

εὐκοπος, ον, μὲ ὀλίγον κόπον, εὐκολος, Πολυδ. 18.1, 2· τὸ πλείστον ἐν τῷ Συγκρ. εὐκοπώτερον [ἔστι], μετ' ἅπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6'. 5, 18', 24., κελ.—Ἐπίρρ. -πως, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 615: Συγκρ. Ἐπίρρ. -ώτερον, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 54.

εὐκόρυθος, ον, (κόρυς) ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ὀπκ. Κυν. 1. 363.

εὐκόρυφος, ον, ἔχων καλὴν κορυφὴν, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 992: μεταφ., ἐπὶ ὕρου λόγου, ἡ καλῶς καὶ γλαφυρῶς τελευτῶσα περίοδος, ὡς τὸ εὐκατάστροφος Διον., Ἀλ. π. Δημοσθ. 40 καὶ 43.

εὐκοσμέω, φέρωμαι εὐπρεπῶς, κοσμίως, Ἐδδομ. (Δ' Μακκ. Ε', 15).

εὐκόσμητος, ον, (κοσμέω) εὐ κεκοσμημένος, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 384.

εὐκοσμία, ἡ, καλὸς τρόπος, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια τρόπου, Εὐρ. Βάκχ. 693, Ξεν., κλ., πληθυντ., εὐκοσμία τῶν παίδων Πλάτ. Πρωτ. 325D, πρὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15, 9· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας καὶ τῶν παρθένων, ἄρχων τις οἷος ὁ censor morum, Ἐπίρρ. Σμύρν. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπίρρ. 3185.19· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκ. ἀρχων αὐτοῖς 3831a.14 (προσθίκα), 3847m (προσθίκα).

εὐκοσμίως, Ἐπίρρ., = εὐκόσμως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 969.

εὐκοσμος, ον, κοσμίως φερόμενος, κόσμιος, εὐπρεπής, Σόλων 3. 32. Θουκ. 6. 42 (ἐν τῷ Συγκρ.)· οὐκ εὐκοσμον αἰροῦνται φυγὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 481:—τὸ εὐκοσμον, = εὐκοσμία, Θουκ. 1. 84.

2) καλῶς κεκοσμημένος, εὐχαρις, Εὐρ. Βάκχ. 235· τοῖ-γοι γραφῆσιν εὐκοσμοὶ Ἀρετ. Ὁδ. Νόσθ. Θεραπευτ. 1.1. II. Ἐπίρρ. -μως, μετ' εὐκοσμία, Ὁδ. Φ. 123, πρὸς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 626. Ὑπερβ. -ότατα Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1. 2) μετὰ κόσμῳ (σολισμοῦ), μετὰ χάριτος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1120, Πλουτ. Δημ. 11.

εὐκουρος, ον, (κεῖρω) καλῶς κεκαρμένος, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698 E.

εὐκράδαντος, ον, (κράδειω) ὁ εὐκίλως κραδαινόμενος, σεῖο-μενος, εὐσιστος, ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον· Ἐτυμ. Μ. 701. 53.

εὐκράης, Ἑπικ. εὐκράης, ἔς, = εὐκρατος, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. διάφ. γραφ. ἀντὶ ἀκρατής· ἐπὶ ἀνέμων, ἡπιος, ἐλαφρὸς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1228, Δ. 891· ἐπὶ κλίματος, ἡπιος, μαλακός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.14, 10· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀπκ. Ἀλ. 4. 33.

εὐκραίρης, Ἑπικ. εὐκραίρης, ον, ὡσαύτως, α, ον, (κραίρα) ἔχων ὥρατα κέρατα, εὐκρως, ἰδίως ἐπὶ βοῶν, βουσίην εὐκραίρησιν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 209· εὐκραίρω βοῖ Αἰσχύλ. Ἰκ. 300.

2) ἐπὶ πλοίων, ἔχων ὥραιον ἔμβολον, Ὀπκ. Ἀλ. 2. 516.

εὐκράς, ἄτος, ὁ, ἡ, = εὐκρατος, (Δοδ. Παρ. 264), εὐκράτης, ἐπὶ μέσῃς θερμοκρασίαις, κρήνη εὐκράς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος Πλάτ. Κριτίας 112D· ἐπὶ κλίματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7.1, 4· μεταφ., ἔστιν οἷς βίος ὁ μικρὸς εὐκράς Εὐρ. Ἀποσπ. 506, πρὸς 197 (ἴδε Διόδ. ἐν τόπῳ)

2) ἐπὶ οἶνου, εὐ κεκαρμένος, καὶ πόσιν, Πανδ. Γ', 23. 3) ἐπὶ προσώπων, εὐκρινῶντος, οὐ πολλοῖς εὐκρ. Ἀνθ. Π. 12.105.—Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκράς· εὐ-κέφαλος· εὐκρατος.—Κατὰ τινὰς γραμματικῶν· ἡ λέξις γράφεται παροξύτως εὐκρας, Πολυδ. ἐνθ' ἄνωτ., Φώτιος ἐν λ., Κραμῆρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 335, 1.

εὐκράσια, ἡ τὸ εὐ κεκερασμένον, καλὴ θερμοκρασία, τῶν ὥρων Πλάτ. Τιμ. 24C· τοῦ ἀέρος Πολυδ. 34. 8, 4· ἀπολ., Ἀριστ. Πρὸβλ. 1.11, π. Φυτ. 1. 2, 9· ἐν ταῖς εὐκρασίαις, ἐν τοῖς εὐκρά-τοις κλίμασι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 1. 2) ἐπὶ προσώ-πων, εὐκρ. τοῦ σώματος, καλὴ κρῆσις, διουσυγκρασία, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 4, πρὸς π. Ζ. Γεν. 2. 6, 37.

εὐκράτειον, τό, οἶνος μεμιγμένος ὕδατι κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Βίος Ἀγίας Εὐπραξ. 18

εὐκράτος, ἴων. εὐκρήτος, ον, (κεράννυμι) καλῶς συγκεκε-ρασμένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ἀπρ Πλάτ. Ἀξ. 371D· ὥρα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3.12, 11· εὐκρατον ποιεῖν τὴν θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.7, 9· ἐπὶ χωρῶν, Διόδ. 1.10· ἐπὶ τῆς εὐκράτου ζώνης, Διογ. Δ. 7. 156· ἐπὶ ὕδατι, μετρίως θερμότητος, χλιαρὸς, Γαλην., κλ.· ἐπὶ οἶνου, μεμιγμένος κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Ἀριστ. Πρὸβλ. 3.18 ὁπότεν, εὐκρατον, (ἀπολ.), αὐτόθι 22· πρὸς ἄκρα-τος. 2) μεταφ., συγκεκρασμένος, ἡπιος, ὀλιγαρχία, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 6. 6, 1 ἥθος Μ. Ἀντών. 1.15· Κύπρις Ἀνθ. Π. 6.

208. 3) ἐπὶ προσώπων, εὐκρινῶντος, εὐπροσῆγορος, εὐκρ-πρὸς ἅπαντας (ἴδε εὐκράς 3) Ἰππ. 22. 47.—ὡς οὐσιασ., εὐ-κρατον, τό, ἀρέσχημα ἐκ πεπείρωτος, κυμίνου καὶ ἀνίσου ἐν χρίσει ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Σουῖδ. 1716B (ταυτὸν τῷ κυμινοθέρμῳ τοῦ Πτωχοπροδρόμου).

εὐκρατώ, καθιστῶ τι εὐκρατον, Παλλὰδ. Ἰατρὸς περὶ Πυρετ. 114.11.

εὐκράτως (α), Ἐπίρρ. τοῦ εὐκρατος, συγκεκρασμένως, με-τρίως, Γαλην.· εὐκράτως ἔχω, εἶμαι χλιαρὸς, Ἀρτεμίδ. 1. 64.

εὐκράτως, Ἐπίρρ., στερεῶς, ὅταν ἔσλον μακρὸν ἢ μέγα μὴ εὐκράτως ἔχη τις, ὅταν δὲν κρατῇ αὐτὸ καλὰ, Ἀριστ. Πρὸβλ. 3. 26, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. εὐκρατῆς.

εὐκράτως, ἡ, = εὐκρασία, Ἀντωνίου Ἐπιτ. Ρητ. ἐν Ρή-τορι (Walz) τ. 3. σ. 663, 28.

εὐκρεκτος, ον, (κρέκω) καλῶς κρέκων, καλῶς ἡγῶν, ἐπὶ ἐγγόρ-δων ὀργάνων, φόρμιγγος εὐκρέκτου Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1194.

2) καλῶς «κτυπημένος» διὰ τῆς κερκίδος, ἐπὶ τῶν κλωστικῶν τοῦ στή-μονος, εὐκρέκτους.. μίτους Ἀνθ. Π. 6.174.

εὐκρήδεμνος, ον, ἔχων καλόν, κομῶν κεφαλόδεσμον, Νόνν. Δ. 26. 338.

εὐκρήμνος, ον, ἔχων μεγαλοπρεπεῖς κρημνοὺς, εὐκρήμνοις ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπῶν Ὀπκ. Κυν. 3. 251.

εὐκρήνος, ον, (κρήνη) ἔχων κρήνας ὥραιας, καλοὺς πίδακας, καλῶς ἀρδεύμενος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 330.

εὐκρήπις, ἔδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων καλὴν κρηπίδα, ἰσχυρὰν βάσιν, Νόνν. Δ. 40. 258.

εὐκρήτος, ον, ἴων. ἀντὶ εὐκρατος.

εὐκρήτος, ον, (κρήνη) πλούσιος εἰς κρήνην, Θεοφρ. 7. 34, Ἀνθ. Π. 6. 258.

εὐκρίνεια, ἡ, (εὐκρίνης) καθαρότης, σαφήνεια, Πλάτ. Ὅροι 414A, Εὐστ. Πονημάτ. 303, 35, Ἐρμογέν. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 3. σ. 210, κλ.

εὐκρίνῃω, ἐκλέγω καλῶς, ἐτοιμάζω προσηκόντως, τοὺς στρα-τευσόμενους δεῖ εὐκρίνεῖν Ξεν. Ἑλλ. 4.2, 6· πρὸς δευκερνεῖω.

εὐκρίνης, ἔς, (κρίνω) καλῶς κεχωρισμένος, Ξεν. Ἰππαρχικ. 3. 3· καλῶς ἀνεψφγμένος, στόματα Ἰππ. 598. 22.

II. σα-φής, φανερός, μὴ συγκεχυμένος, τῆμος δ' εὐκρίνεας τ' αὖραι καὶ πόντος ἀτήμων, τότε οἱ ἀνεμοὶ εἰσι διακεκριμένοι καὶ σταθεροὶ καὶ οὐχὶ συγκεχυμένοι καὶ ἀλλήλοισι μαχόμενοι, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 668· γυνῶσις εὐκρ. γενήσεται Ἰσχυρ. 79.12· οὐκ εὐκρίνεις [ἔστι], δὲν ὑπάρχει φανερὰ διάκρισις, Ἀριστ. Πρὸβλ. 11. 33, 2·—οὕτως ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐκρινῶς ἔχειν Πλάτ. Σοφιστ. 242C· εὐκρινέστε-ρον ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564C· οὐκ εὐκρινῶς, ἄνευ διακρίσεως, Στράβ. 779. III. ἐν καλῇ τάξει, πάντα.. εὐκρίνεα ποιεῖσθαι Ἠρόδ. 9.42.—Ἐπίρρ., εὐκρινῶς, Ξεν. Οἰκ. 8.19. IV. ὑγιής, ἔτι δε καὶ τὸ σωματίον οὐκ εὐκρίνεις δν, δηλ. δν φιλάσθωνος, Ἰσοκρ. 415E, ἐνθα ἴδε σημ. Καραῇ.—Καθ' Ἡσυχ.: «εὐκρίνης· ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων» καὶ ὁ νεκρός, καὶ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυ-μολόγων (392.30): «εὐκρίνης, συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμ-βάνων καὶ ὑγιάνας, διὰ τὸ εὐ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τίθενται».

2) ἐπὶ νόσων, εὐκόλως εἰς κρίσιν ἐρχόμενος, Ἰππ. Ἀρ. 12, 47· οὕτω δὲ καὶ ἐπίρρ. -νῶς, ἴων. -νέως, ἴδε Φοῖδ. Οἶκον Ἰππ.

εὐκρίτος, ον, (κρίνω) περὶ οὗ εὐκόλως κρίνει τις, οὐκ εὐκρ. τὸ κρίμα Αἰσχύλ. Ἰκ. 397· κρίσις Ἰππ. π. Διαίτ. Ὅξ 385· νό-σημα ὁ αὐτ. ἐν Ἀρ. 1243· εὐκρ. [ἔστιν] ὅτι.., εὐκόλως δια-κρίνεται, εἶναι κατὰδηλον ὅτι, Πλάτ. Πολιτικ. 272C, πρὸς Δ.

εὐκρόαλος, ον, πλήρης χαλίκων, Νόνν. Δ. 15. 95.

εὐκρόταλος, Ἑπικ. εὐκρ., ον, συνοδευόμενος ὑπὸ χροτάλων, χορεῖται Ἀνθ. Π. 9.139· ζωπρός, θορυβώδης, πλατάγῃ αὐτόθι 6.309.

εὐκρότητος, ον, καλῶς ἐσφυρηλατημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ μετάλλῳ, πρόχους Σοφ. Ἀντ. 430· ἐπὶ ξίφους, ὁ δ' εὐκρό-τητον δωρίδ' ἀρπάσας χερσὶν (δωρίδ' ἀναρπάσας Nauck) Εὐρ. Ἡλ. 819· πρὸς Valck. Ἀδων. σ. 358C.

εὐκροτος, ον, καλῶς ἡγῶν, Ἀλκίφρων 3. 43:—Ἐπίρρ. -τως, Σώπατρος ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 8. σ. 14.

εὐκροπτος, ον, δν εὐκόλως δύναται νὰ κρύψῃ τις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 753, Αἰσχύλ. Ἀγ. 623.

εὐκρυψής, ἔς, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 39. 6.

εὐκταζομαι, θαμιστικὸν τοῦ εὐχομαι, Ἡσυχ., Φώτ.

εὐκταῖος, α, ον, (εὐχομαι) Ἀττ.—Ἐπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τραγ., πρὸς Ἀρατος):

1) ἀνῆκων ἢ ἀρμόδιος εἰς εὐ-χὴν, ἀναθηματικὸς, Αἰδου.. εὐκταίαν χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σωτήρος εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχαὶ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1060· ἐπὶ Πλάτ. Νόμ. 906B· εὐκτ. νύμφα, ἀφωσιωμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ἰ. Τ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Δατ. ludi votivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωτος Κ.:—εὐ-κταῖα, τὰ ἀτιερώματα προσφερόμενα συμφῶνως πρὸς γινόμενὴν εὐ-χὴν («τάξιμον»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχύλ. Ἰκ. 631, Σοφ. Τρ. 239.

2) ἐπὶ θῶν θεῶν, οὗ· ἐπικαλεῖται τὴν ἰδίω, πατρός εὐκταίαν Ἐρινύν, ὥν ἐπήλυτος Οἰκίππος· τελέσας τὰς ἀράς.



(Σχόλ.), Δίσχολ. Θέβ. 724· πατρόθεν εὐκταία φάτις αὐτοῦ 841· Θέμις εὐκταία Εὐρ. Μῆδ. 169· τοῖσι δυστυχούσιν εὐκταία θεός ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 214. 3) καθόλου, δν ἐπιθυμεῖ τις, ἥως, λιμὴν Ἀνθ. Πλ. 6. 203., 9. 41· γάμος γάρ.. εὐκταῖον κακὸν Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 102· ἐπιθυμητός, Πλάτ. Νόμ. 687E (διὰ γράφ. εὐκτέον), Δουκ. Τύραν. 17.—Ἐπίρρ. εὐκταίως, κατ' εὐχὴν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5. 155.

εὐκτέανος, ον, (κτέανον) εὐκτήμων, πλούσιος, ὀλιγός, Δίσχολ. Περσ. 897, Ἀνθ. Π. 9. 442.

εὐκτέανος, ον, (κτεῖς) = εὐκτῆδων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 3 (ἐν τῷ συγκρ.): εὐμήκης, ὕψηλός, εὐκτ. δρυς, Πλουτάρχ. Μάρκ. 8, πρβλ. Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 99C.—πρβλ. ἰθυκτέανος.

εὐκτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ εὐχεσθαι, Μεθόδ. 241A.

εὐκτῆδων, ον, γεν. ονος, (κτῆδων) ἔχων εὐλείας ἵνας· ἐντεῦθεν, εὐκόλως σχιζόμενος, ἐπὶ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5.1, 11· πρβλ. εὐκτέας.

εὐκτῆμοσύνη, ἡ, καλή, πλούσια κατάστασις, πλούτος, Πολυδ. Γ'. 196.

εὐκτῆμων, ον, (κτῆμα) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτῆματα, εὐκτῆμων, πλούσιος, Πινδ. Ν. 7. 135, Πολυδ. Γ'. 109.

εὐκτῆριος, ον, ἀνίκων ἢ ἀρμόδιος εἰς προσευχὴν, εὐκτῆριος οἶκος Συλλ. Ἐπιγρ. 8638, Εὐσεβ. Π. 928A, Βασίλ. IV. 473B, Δίδ. Ἀλ. 589B, κλ.

II. εὐκτῆριον, τό, ἰδιαίτερον μέρος πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, παρεκκλησίον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8668, Ἰρηγ. Θαυματουργ. 1048A, Δίδ. Ἀλ. 589C, Ἐπιφάν. Π. 757D, κλ.

εὐκτῆτος, ον, ὁ καλῶς κτῆσεις, Ἀνθ. Π. παράρτ. 47, Ἀριστ. 2. 15.

εὐκτικός, ἡ, ὄν, (εὐκτός) ἐκφράζων εὐχὴν ἢ ἀνίκων εἰς εὐχὴν, ὕμνοι Μένανδρ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 9. σ. 139· εὐκτικὰ μέλη Πιρόκλ. Χρῆστ. σ. 389, 3 Gaisf., πρβλ. Ἀνθ. Π. 1. 118. 2) ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις, Διον. Θραξ 638, κλ.—τὸ εὐκτικόν, = ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις, Α. Β. 31, 1.—Ἐπίρρ., -κῶς, ἰκετευτικῶς, Μεθόδ. 49B, Ἰρηγ. Ναξ. III. 160B, κλ.

3) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλινιν, Σουῖδ. ἐν λ. ἀγαπήν.

εὐκτιμένος, ἡ, ον, (κτίζω) καλῶς ἐκτισμένος, Ὀμ. ἐπιθετον τῶν πόλεων, ἔκτ. πολλοῖσιν Ὀμ. Π. 501, κτλ. ἀκολούθως περὶ παντός πράγματος εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος εἰργάσθη, νῆσον εὐκτιμένην ἐκάοντο, κατεργάσαντο οὕτως ὥστε νὰ ἔχη κομψὰς οἰκοδομάς, Ὀδ. I. 130 (ἐνθα ἴδε Nitzsch)· ἔκτ. ἐν ἀλῶνι, ἐπὶ ἀλῶνι καλῶς κατασκευασμένον, Ἰλ. Υ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὀδ. Δ. 226. Ὁ κοινὸς τύπος εὐκτιμένη ἀπαντὰ ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 36.

εὐκτιστος, ον, ποιητ. εὐκτιστος, (κτίζω) = τῷ προηγ., Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. 270.

εὐκτίτος, ον, = εὐκτιμένος, Ἰλ. Β. 592, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 423, Διον. Π. 552.

εὐκτός, ἡ, ὄν, (εὐχομαι) ἄξιος εὐχῆς, ἐπιθυμητός, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωεὶ μὲν εὐκτὰ γέννηται, ἵνα γένωσιν ὅσα οἱ Τρ. ἐπιθυμοῦσι καὶ εὐχονται, Ἰλ. Ε. 98· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἡτήσασιν Σοφ. Ἀποσπ. 72. 2) δν ἄξιον εἶναι νὰ ἐπιθυμῇ τις, εὐκτόν ἀνθρώποις Εὐρ. Ἰων 642, Ἰσοκρ. 283E, Θεόκρ. 10. 52· εὐκτότατος γάμος Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 142:—εὐκτόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἡρακλ. 458, Ἀπομν. 1. 5, 5. II. ἀφιερωμένος, «ταμμένος», Ἀνθ. Π. 10. 19.

εὐκτυπέων, οὔσα, ον, (κτυπέω) ἰσχυρῶς κτυπῶν, Κόνιντ. Σμ. 5. 21.

εὐκυβέω, (κύβος) = εὐδολεῶ, ἐπιτυχάνω ἐν τοῖς κύβοις, Ἀμφις ἐν «Γυναῖκομακία» 3.

εὐκυκλος, ον, ἔχων καλὴν περιφέρειαν, στρογγύλος, ἐν Ἰλ. ἀεῖποτε ἐπιθετον τῶν ἀσπίδων, ἀσπίδας εὐκύκλους Ε. 453, 797, κ. ἄλλ., Δίσχολ. Θέβ. 590· εὐκ. ἔδρα Πινδ. Ν. 4. 107· σφαῖρα Παρμεν. 103· ὄχοι Δίσχολ. Πρ. 710· ἀντίπηγος εὐκύκλου Εὐρ. Ἰων 1391· στεφάνη Ξεν. Κύρ. 9. 12· εὐκύκλον ποιεῖν Πλάτ. Τίμ. 40A· ὀφθαλμοὶ Ἀχιλλ. Ἀποσπ. 5. 2) ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἀπῆλθον, πῖθ. ταυτόσημον τῷ εὐτροχος, ἔχουσα ὠραίους τροχούς, Ζ. 58. 70. II. ἐν κύκλῳ κινούμενος, κυκλικός, χορεία Ἀριστοφ. Θεσμ. 968.—Ἐπίρρ. Ἰωσ. Ὀρφ. Λιβ. 135.

εὐκύκλωτος, ον, = τῷ προηγ., Εὐδουλ. ἐν «Κυβεύταις» 1, Ἀριστοφ. ἐν «Φιλωνίδῃ» 1.

εὐκύλικος, ἡ, ον, (κύλιξ) ἀρμόζων καλῶς εἰς τὴν κύλικα, εὐκύλικον λαλῶν Ἀνθ. Π. 7. 440.

εὐκύλιστος, ον, εὐκόλως κυλιόμενος, Ἡρων Αὐτομ. 245.—Ἐπίρρ. εὐκύλιστως, αὐτόθι.

εὐκύμαντος, ον, ἰσχυρῶς κυμαίνόμενος, μεταφ., Εὐστ. Ὀδ. 1392. 49.

εὐκύπος, ον, ἔχων καλὰς κύπας, Ὀκπ. Ἀλ. 5. 244, Ἡσυχ. ἐν λ. εὐσέλμοιο.

εὐλάβεια, ἡ, Ἰων. -τε, Θεογ. 118: ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦς, διάκρισις, προσοχή, πρόβλεψις, Θεογ. ἐνθ' ἄνωγ., Σιμωνίδ. 111, Gaisf., κλ.· ἐσώζ' ἐτ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὅτ' ἐνεθυμεῖτο τὴν προσοχὴν, Σοφ. Ἠλ. 994· προσωπ. ἐν Εὐρ. Φοῖν. 782·

ἡ εὐλ. σῶζει πάντα Ἀριστοφ. Ὀρν. 377· εὐλάβειαν ἔχειν μὴ .., = εὐλαβεῖσθαι μὴ .., Πλάτ. Πρωτ. 321A· οὕτως, εὐλ. αὐτῇ.. τὸ μὴ νέουσι.. γεύεσθαι, ἡ προσοχὴ πρὸς κώλυσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539A· εὐλαβείας δεῖται πολλῆς, εὐλαβείας ἐστὶ πολλῆς Δημ. 425. 5; Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 22· εὐλάβειαν ποιεῖσθαι περὶ τι αὐτοῦ 5. 11, 28· δι' εὐλαβείας ἔχειν τινὰ Διον. Ἀλ. 5. 38· ἐπ' εὐλαβείᾳ.. προεῖρηται, χάριν προσοχῆς, Πλάτ. Πολ. 539D· τὸ ἐπ' εὐλαβείᾳ ἐν Δίσχολ. Ἀγ. 1024· πῶς εἶναι γλώσσημα· ὁ Τρικλίνιος προὔτεινεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ, ἐπόμενος τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Σχολ.· ὥστε μὴ βλαβῆναι..

2) μετὰ γεν., προσοχὴ ἢ διάκρισις ἐν τινι πράγματι, εὐλαβείᾳ τινοῦς ποιητέα Ἀντιφών 123. 43· εὐλάβειαι πληγῶν, ἀποφυγὴ, Πλάτ. Νόμ. 815A· τῶν αἰσχυρῶν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 39· πρβλ. ἡλᾶβεια τῶν ποιοιμένων Σοφ. Ο. Κ. 116· εὐλάβειαν προὔθεμν γυνὸν ἐν αὐτ. ἐν Ἠλ. 1334. 3) σεβασμός, εὐσέβεια, εὐλάβεια, πρὸς ἣν περὶ τὸ θεῖον Δίδ. 13. 12, Πλουτ. Κόμωλ. 21, Νουμ. 22· ἀπολ., φόβος τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ε', 7, ιδ', 28, πρβλ. Πλουτ. 2. 432E. 4) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερβολικὴ προσοχὴ, δειλία, ὁ αὐτ. ἐν Φαδ. 1.

εὐλαβεόμαι: παρσκ. ἡλᾶβούμην Εὐρ. Ὀρ. 748, 1059 (διὰ γράφ. εὐλ-), εὐλ- Δίσχολ. 4. 26: μέλλ. -ήσομαι Πλάτ. Πολ. 410A· ὡσανύτως, -ηθήσομαι Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 30, 2, Διογ. Λ. 7. 116, Γαλῆν. Ἐδδ.: ἀρ. ἡλᾶβήθη (ἡ εὐ-), ἴδε κατω.

Φέρομαι ὡς εὐλαβής, προσέχω, εἶμαι διακριτικός, φυλάττομαι, Λατ. cavere, ἐπομένον μὴ ἢ ὅπως μὴ μετ' ὑποτακτ., εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς Σοφ. Τρ. 1129, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 100, Ἀριστοφ. Ἰππ. 253, Πλάτ. Φαῖδ. 89C, κλ.· μετὰ μέλλ. ὀριστ., εὐλαβοῦμενοι ὅπως μὴ ἐγώ.. οἰχῆσθαι αὐτοῖς 91C: ὡσανύτως μετ' ἀπαρ., ἐνίοτε ἄνευ τοῦ μὴ, εὐλαβοῦμενοι πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 616· εὐλ. λέγειν Πλάτ. Φαῖδον 101C· ἐνίοτε παρενθεμένου τοῦ μὴ, ἡλᾶβετο μὴ σῶζειν φίλους Εὐρ. Ὀρ. 1059, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1277, Πλάτ. Χαρμ. 155D. 2) προσέχω, φροντίζω, χῶπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβοῦμενος Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

II. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

III. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

IV. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

V. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

VI. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

VII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

VIII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

IX. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

X. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XI. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XIII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XIV. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XV. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XVI. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XVII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XVIII. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XIX. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ. 21:—ἀπολ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβοῦμενος ἡρόνην Πλάτ. Πρωτ. 333E· εἰ μὴ δὲν εὐλαβήθηντα τάληθες εἰπεῖν θεοί, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3.

XX. μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περὶ τίνος, φυλάττομαι ἀπὸ τίνος, εὐλαβοῦμαι Ἀριστοφ. Ἀγ. 955· εὐλ. περὶ τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἰων 537A· περὶ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691B· ἀμφὶ τινι Δουκ. Ὀνερος ἢ Ἀλεκτρ



ρῶν ὕνιν, ὅπερ ἐδήλον ὅτι ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ σιτοδεία, ὥστε νὰ πορί-  
ζωνται τὸν σίτον ἄλλοθεν, ὠνοῦμενοι αὐτὸν δι' ἀργυρίου. Οὕτε τὸ  
ῥῆμα οὕτε τὸ ὄνομα ἀπακτὰ ἀλλαχού. Εἶναι ἀρχαῖοι Λακωνικοὶ  
τύποι πῖθων. συγγενεῖς τῷ αὐλάξ.

εὐλάλος, ον, ἡδέως λαλῶν. Ἀνθ. Π. 9. 525. II. = εὐ-  
γλωττος II, αὐτότι 229, κτλ.

εὐλαμπής, ἑς, λίαν λαμπρός, Μάξιμ. π. Καταρχ. 582, Μάξ.  
Τύρ. 17. ὡσαύτως, εὐλαμπρος, ον, Πολύδ. Δ'. 183.

εὐλαχάνος, ον, ἔχων ἀφρονίαν λαχάνων, Ἀνθ. Π. 7. 321.

εὐλεϊαντος καὶ εὐλεϊαντος, ον, (λεαίνω) εὐκόλως λεαινόμε-  
νος, Ξενοκρ. 42. τροφή Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 10.

εὐλειμων, ον, ἔχων καλοὺς λειμῶνας, οὐ γὰρ τις νήσων  
Ἰππῆλατος οὐδ' εὐλειμῶν Ὁδ. Δ. 607, πρβλ. Ὁμ. Ὑμν. εἰς  
Ἀπόλλ. 529, Ἡσίοδου Ἀποσπ. 39.

εὐλεκτρος, ον, παρέχων συζυγικὴν εὐευχρίαν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδί-  
της. Σοφ. Τρ. 515, Ἀνθ. Π. 5. 545. ἐπὶ νύμφης, ὦραια, Σοφ.  
Ἀντ. 795.

εὐλεξες, ε, ἔχων καλὴν ἐκλογὴν λέξεων, Λουκ. Λεξιφ. 1, Ρητ.  
Διδασκ. 17 (σκόπτων τὴν λέξιν), πρβλ. Λοθέκκιον ἐν Φρυν. 628.

εὐλειπόμενος, ον, εὐκόλως λεπιζόμενος, «ἐξελουδιζόμενος», βρά-  
λανος Διοσκ. 4. 160.

εὐλεχής, ἑς, = εὐλεκτρος, Ἀνθ. Π. 7. 619, Πλαν. 182.

εὐλή, ἡ, σκώλης, τὸ ἔμβρυον τῆς μυίας, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.  
ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ ἀεποῦται ἐπὶ τῶν σκωλή-  
κων τῶν ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς σαρκὸς καὶ ἐπομένως διαφθόρων τῶν  
ἐλμίνθων, Ἰλ. Τ. 26, Ω. 414 (ἴδε ἐν λ. αἰόλος I.) ὑπ' εὐ-  
λέων καταβρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 16 (πρβλ. ἐκξέω, εὐλάξω). 15.

Ἰππ. 622, 26, Πλάτ. Ἀέτιχ. 365C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 15,  
10: — ἐπὶ κοινῶν σκωλήκων, Ὀρρ. Λιθ. 594. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει  
τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΕΦΔ, γενομένην κατὰ μετὰθεσιν γραμμῶν ἐκ  
τῆς ΦΕΔ, εἴλω).

εὐλήθαρης, ον, εἰς ληθαργίαν ὑποκείμενος, Ἰω. Χρυσ. τ.  
9. σ. 898Α, ἔκδ. Παρίσι.

εὐλήκτος, ον, ταχέως λήγων, Λουκ. Τραχ. 324.

εὐληματέω, (λήμω) ἔχω καλὴν διδασίαν, εἶμαι θαρραλέος, φαι-  
δρός, «εὐληματέω λήματος καὶ ἀνδρείας εὐ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι  
σατυρικῷ» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 104), πρβλ. καὶ Φωτίου Δεξικ.

εὐληγής, ἑς, ἔχων ὠραῖον καλλίον, Ἔτυμ. Μ. 393.

εὐληπτος, ον, εὐκόλως λαμβανόμενος, μόνον ἐπιρρηματικῶς, καὶ  
προσφέρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἐκπῶμα εὐληπτότατα τῷ  
μέλλοντι πίνειν, καὶ προσφέρουσι τὸ ποτήριον οὕτως ὥστε ὁ μέλλων  
νὰ πῖναι νὰ δύνηται νὰ λαμβάνῃ αὐτὸ εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8.

2) εὐκόλως κυριευόμενος, εὐχλωτος, νησιῶται Θουκ. 6. 85. πόλις Διον.  
Ἀλ. 3. 43 (ἐν τῷ συγκρ.) εὐλ. κόλαξι Πλούτ. 2. 66B: — ἐν εὐκό-  
λως καταλαμβάνει τις ἡ κερδαίνει, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 10. εὐκόλως  
κατανοούμενος, εὐνόητος, Ἰαμβλ. Πρ. σ. 42.

εὐληρα, ὦν, τὰ, ἀρχαία Ἑπικ. λέξις ἀθεσίου ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ  
κοινοῦ θνήσκει, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκε Ἰλ. Ψ. 481,  
Κόντ. Σμ. 4. 508, 9. 156. Δωρ. εὐλήρα, Ἑπικ. παρὰ τῷ Μεγ.  
Ἔτυμ. 393, καὶ ὡς διάφορος γραμ. ἐν Ἰλ., Ἡσύχ. (Ἰσως ἐκ τῆς  
αὐτῆς ῥίζης ἔξ ἧς τὸ εὐλή).

εὐλιβάνος, ον, πλούσιος· εἰς λιθωνιόν, εὐλιβάνω Συριῆς  
Ὀρρ. Ὑμν. 54. 17.

εὐλίθος, ον, ὁ ἐκ καλοῦ λίθου, ἄντρον Ὀρρ. Ὑμν. 58. 4. ἐκ  
λαμπρῷ λίθου κατασκευασθεῖς, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 6.

εὐλίμενος, ον, (λίμνη) ἔχων καλοὺς λιμένας, ἀκταὶ Εὐρ. Ἑλ.  
1463. πόλις εὐλίμενωτέρα Πλάτ. Νόμ. 704C πρβλ. Β. εὐλ.  
ἄλδος οἰκοὶ Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 327D.

εὐλίμενότης, ητος, ἡ, τὸ εὐλίμενον, Μένανδρ. ἐν Ρήτορσι  
(Walz) τ. 9. σ. 175.

εὐλίμνος, ον, (λίμνη) ἔχων πολλὰς λίμνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.  
8. 19, 3.

εὐλίφος, ον, καλῶς νήθων, κλώθων, ἐπιθ. τῆς Εἰλεθυίας, Πασυ.  
8. 21.

εὐλιπής, ἑς, (λίπος) σφόδρα λιπαρός, Λυκόφρων. 874. Ἐπιστο-  
λαὶ Φίλοστρ. 748.

εὐλιτάνευτος, ον, (λιτανεύω) εὐλόλως εἰς παρακλήσεις ἐνδι-  
δων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1111.

εὐλόγος, ον, εὐλόγον ἡ ἡλ- Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 454:  
μέλλ. -ήσω Εὐρ. Ἑκ. 465: ἀόρ. εὐλόγησα ἡ ἡλ- Ἑβδ., ἀπαρ.  
εὐλόγησαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 565: πρμ. εὐλόγηκα Ἑβδ.: — Παθ.  
μετὰ μέσ. μέλλ. εὐλόγησομαι (διάφ. γραμ. -ηθήσομαι, ὡς ἀεί-  
ποτε παρὰ τοῖς Ἑβδ.) Ἰσοκρ. 190Α: ἀόρ. εὐλογήθην Φαλαρίδης  
Ἑπιστ. 4. πρμ. εὐλόγημαι Ἑβδ. Λέγω καλοὺς λόγους περὶ  
τινός, ἐπαινῶ τινα, πόλιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 580. πατέρα τὸν ἄμῶν  
Σοφ. Φιλ. 1314, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. ἐνθ' ἄνωστ., καὶ συχρὸν παρ'  
Εὐρ. ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., δίκαια εὐλ. τινα, δίκαιως ἐπαι-  
νεῖν τινα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 372, πρβλ. Ἑκκλ. 454. — θεοὶ εὐλογοῦσιν  
τινα, τιμῶσιν αὐτόν, Εὐρ. Ἰκ. 927. συγν. ἐν μεταγεν. Ἑπιγραμ.  
εὐλογεῖ τὸν θεὸν Πτολεμαῖος, Ἰουδοῖος Συλλ. Ἑπιγρ. 4838c,

πρβλ. (ἐν προσθήκαις) 4705b, c, κ. ἄλλ. — Παθ., ἐπαίνοις εὐλο-  
γούμενον Σοφ. Ο. Κ. 720. τὸν ἐν Δωδωνί δαίμον' εὐλογοῦ-  
μενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 1401. II. δίδω τὴν εὐλογίαν μου,  
εὐλογῶ, συγνὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. 2) ὡσαύ-  
τως, κατὰ τινα Ἑβρ. εὐφημισμὸν, καταρῶμαι, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ.  
Κ', 10), ἴδε Field. (Ἑξαπλᾶ) Ἰώδ Β', 9.

εὐλόγησις, ἡ, ἡ εὐλογία, ἡ εὐλόγησις τῶν ἀρτων, ἡ εὐλό-  
γησις τῶν κολλύβων Τριφίδιον, ἡ ἐκ τοῦ ἱερέως εὐλόγησις  
Γεώργ. Παχυμ. Ἰστ. 4. 5.

εὐλογητάριον, τό, ἐν τῇ λειτουργικῇ, εὐλογητάρια, εἶναι  
τροπαιρία τινα ὧν ἀναγινωσκόμενων ἢ ψαλλομένων προηγεῖται ἡ ῥή-  
σις: Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, δίδας ὅν με τὰ δικάωμάτά σου Ὁρλόγ.,  
Ἡχολόγ. — εὐλογητάρια ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς  
ἀναγινωσκόμενα ἢ ἀδόμενα, εὐλογητάρια δὲ νεκρώσιμα τὰ κατὰ  
Σάββατον, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γίνονται δεῖσις ὑπὲρ τῶν  
νεκροκημένων ἐν Κυρίῳ. Τὰ εὐλογητάρια ἀποτελοῦσι καὶ μέρος τῆς  
νεκρωσίου τελετῆς.

εὐλογητέον, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ εὐλογῶ, δεῖ εὐλογεῖν, Κλήμ.  
Ἀλ. I. 493.

εὐλογητικός, ἡ, ὁν, διατεθειμένος νὰ ἐπαινῇ. — Ἐπίρρ. -κῶς,  
ἀμφοτέρω ἐν Εὐστ. Πονηματίσις 219. 62., 115. 17.

εὐλογητός, ἡ, ὁν, εὐλογημένος, Φίλων 1. 453, Εὐαγγ. κ.  
Λουκ. α', 68, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 25, κτλ.

εὐλογία, ἡ, καλλιλογία, Πλάτ. Πολ. 400D, Λουκ. Λεξιφ. 1: —  
ἐν Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 22, 4 φαίνεται ὅτι σημαίνει, ὠραῖον ἔχον,  
εὐπρεπῆ γλῶσσαν, πρβλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ. 16. 18: — πληθ., γλαφυραὶ  
φράσεις, Ἀδωπ. 229 Ἑκδ. Κοραῆ.

II. ἐπαινος, ἐγκώμιον, Πινδ. Ν. 4. 8 (ἴδε ἐν λ. βραίνω), Θουκ. 2. 42. ὑμνήσαι δι' εὐ-  
λογίας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 356. ἄξιος εὐλογίας Ἀριστοφ. Ἑβρ. 738.  
ἐν τῷ πληθυντ., Πινδ. I. 3. 3, Πλάτ. Ἀέτιχ. 365Α. — καλὴ φήμη.  
δῶκα, ἀγῆραντος εὐλ. Σιμωνίδ. 97, πρβλ. Πινδ. Ο. 5, ἐν τέλει.  
παρὰ μεταγεν. Ἐπιγραμ., = αἶνος τῷ Θεῷ, Συλλ. Ἑπιγρ. 4838 c, κ.  
ἄλλ.

III. ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ καθόλου ἐν τῇ  
Ἐκκλησιαστικῇ γλῶσσῃ, εὐλογία κατὰ τὴν νῦν σημασίαν, Ἑβδ. (Γέν.  
ΜΟ', 25, Ἦσ. ΞΕ', 8, Ἰεζεκ. ΛΔ', 26), Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιε',  
29, κ. ἄλλ.

2) δῶρον, Ἑβδ. (Γέν. ΛΓ', 11, Κρίτ. Α', 15,  
Α', Βασιλ. ΚΕ', 27), Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Β. θ', 5, Βασιλ. III.  
1313C, κλ.

3) προσφορά εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνισταμένη κυ-  
ρίως ἐξ ἀρτου καὶ οἴνου, Ἀποστολ. Διαταγ. 8. 31, Σωκρ. 760B,  
4) προσφορά ἀρτου μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Ἰωάν. Μύσχ.  
2869D, Σωφρ. 3989Α, κλ.

5) τεμάχιον εὐλογημένου ἀρτου =  
ἀντίδωρον, Στουδ. 1752B, κλ.

6) εὐλογία τῆς γαμικῆς συνα-  
φείας = στεφανώμα, Στουδ. 1093Α.

7) ἡ ἄδεια τοῦ ποιῆσαι τι  
διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου, Ψευδο-Βασίλ. III. 1307C, 1309Α,  
Στουδ. 1736C, 1748C, κλ.

εὐλογιστέω, = εὐλόγηστέω· εἰμι, φέρομαι μετὰ περισκέψεως, ἐν  
τινὶ Διογ. Α. 7. 88, Πλούτ. 2. 1072C, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 25. πρὸς  
τι Πλούτ. Ὁθων 13, κλ.

εὐλογιστία, ἡ, τὸ εὐλογιζεσθαι, περισκέψις, φρόνησις, Πλάτ.  
Ὀροι 412E, Πλούτ. 2. 103Α.

εὐλόγηστος, ον, ὁ εὐκόλως ὑπολογιζόμενος, «εὐκολολογάριστος»,  
ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τοῦ Φυσ. 13. 6, 1, π. Αἰσθ. 3. 12. πλη-  
θὺς Διον. Ἀλ. 4. 15.

2) καλῶς λογαριασθεῖς, ζυγισθεῖς, αἰ-  
τίται ὁ αὐτ. 1. 4. εὐλογος, ὁρθός, ὁδός ὁ αὐτ. 5. 55. ἐκλογὴ Πλούτ.  
2. 1072C.

II. ὁρθὸς ὑπολογίζων, φρόνιμος, σκεπτικὸς, Ἀριστ.  
Ρητ. 2. 8, 4, Πολύδ. 10. 2, 7, κτλ.: τὸ εὐλόγησθαι = εὐλογισ-  
τία Πλούτ. 2. 1071E, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 17: — Ἐπίρρ. -τως,  
Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 135. εὐλ. φέρειν Διον. Ἀλ. 4. 21.

εὐλογος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν λόγον, λογικός, προτήκων, κατὰ λ-  
λήλως, νουθετήματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 830. οὐκ ἐλόδῳ εἰοικε  
Πλάτ. Πολ. 605E. εὐλογον [ἔστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι ὁρθόν, εὐ-  
λογον νὰ... Ἀριστοφ. Βάτρ. 736, Πλάτ. Κρατ. 396 B, Ἀριστ.  
Πολιτικ. 3. 15, 12, κ. ἄλλ.: οὕτως, εὐλογώτερον [ἔστι] ὁ αὐτ.  
ἐν Πθ. Ν. 1. 13, 11, κ. ἄλλ.

2) εὐλογος, δίκαιος, πρόφασις  
Θουκ. 3. 82, Δημ. 277. 29, κτλ.: τὸ εὐλογον, ὡς καὶ νῦν, Θουκ.  
4. 87. ἐκ τῶν εὐλόγων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Πολύδ. 10. 44, 6,  
πρβλ. Πλούτ. Θεμιστοκλ. 13. ἐκτός τῶν εὐλόγων πίπτειν, ἔξω  
πάσης πιθανότητος, Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 10. 2, 3. — Συγκρ. Πλάτ.  
Ἐπιστ. 352Α. Ὑπερβ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4.

II. Ἐπίρρ. -γως, ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 508, Ἰκ. 47, Ἀποσπ. 5. εὐ-  
λόγως ἀπρακτοὶ ἀπίσιν Θουκ. 4. 61. εὐλ. φέρειν (εὐλόφως  
Abresch.), Εὐρ. Ἀποσπ. 175. εὐλ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 62D.  
εὐλ. φθορεῖν τινα Ἀλεξίς ἐν Ἐπιδόμοις 3. 1. τοῖς εὐλόγως  
καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσιν Μένανδρ. ἐν Ἀνδρία 1, πρβλ. Ἀριστοφ.  
Σφ. 771. παρ' Ἀριστ. συχναίς ὡς τὸ εὐλόγως, ἐν τέλει περιόδου  
ἐκφράζοι πλήρη συναίνεσιν, Πθ. Ν. 7. 13, 2, 8. 13, 2, κ. ἄλλ.

Συγκρ. -ωτέρως, Ἰσοκρ. 121C. -ώτερον, Πολύδ. 7. 7, 7.

εὐλογοφάνεια, ἡ, τὸ οὖς. τοῦ εὐλογοφάνης, ὁ διάβολος  
μετ' εὐλογοφάνειας βλάπτει ἡμᾶς Δωρὸδ. 5. 775, κλ.

εὐλογοφάνης, ἑς, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐλογος, Ρήτορες  
(Walz) τ. 2. σ. 316. — Ἐπίρρ. -γως, Εὐστ. 171. 17.



**εὐλογχέω**, εὐμοιρῶ, εἶμαι τυχερός, κατὰ τὸν Kuster καὶ Hemsterh. ἀντὶ τοῦ εὐλογεῖν ἐν 'Ψυχ. (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Schmidt ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ 'Ψυχ.).

**εὐλογχος**, ον, (ἐλόγησα, λαγχάνω) ὁ καλὴν λόγῃν ('Ἰων. ἀντὶ λάχος, κλήρον) ἔχων, τυχερός, Δημόκριτος μὲν γὰρ εὐχεσθαι φησὶ δεῖν, ὅπως εὐλόγων εἰδῶλων τυγχάνωμεν, «ὅπως προσπίπτωσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος (τουτέστι τοῦ περικυλοῦντος ἡμᾶς ἀέρος) φαντασίαι εἰδῶλων εὐτυχῶν» (σημ. Κοραῖ ἐν τόπῳ), Πλούτ. 2. 419A, ὁ αὐτ. ἐν Δίμιλ. 1.

**εὐλοεσθής**, ἐς, (εὐλός, εἶδος) αὐλακώδης, Γενεσίου Βασιλείων Βιβλ. 1. 11C, πρβλ. εὐλός.

**εὐλοετείρα**, ἔχουσα ὠραία λουτρά, πόλις 'Ανθ. Π. παράρτ. 336. **εὐλοιδόρητος**, ον, ἐκτεθειμένος εἰς λοιδορίας, κακολογίας, δν εὐκόλως κακολογεῖ τις, Μένανδρ. ἐν «Σικυνίῳ» 1, Πλούτ. 2. 757A.

**εὐλός**, ὁ, αὐλαξ, ὀχετός, Συνέσ. 174D (κοινῶς αὐλός).

**εὐλόφος**, ον, ἔχων ὠραῖον λόφον, κυνή Σοφ. Αἴ. 1286, πρβλ. σφῆκιωμα καὶ ἴδε 'Ηλιδδ. 7. 5. **II**, ὁ αἶρων τὸν ζυγὸν καλῶς, ἰσχυρός, ὑπομονητικός, ἀντίθετ. τῷ δύσλοφος, αὐχὴν 'Ανώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ὡντόν Δυσ. 776.—Καθ' 'Ψυχ.: «εὐλόφος· ῥάδιος, εὐχερής».—'Επίρρ. εὐλόφως φέρειν Εὐστ. 1653. 6, πρβλ. εὐλόγος II· «εὐλόφως, γενναίως» Σουῖδ.

**εὐλοχία**, ἡ, ἡ καλὴ γέννα, εὐτεχνία, εὐλοχία Δωριδός, ἡ καλὴ γέννα, τὰ καλὰ τέκνα τῆς Δωριδός, δηλ. αἱ Νηρηίδες, αἵτινες κατὰ τὸν 'Ησίοδ. (Θεογ. 240) ἦσαν τέκνα τοῦ Νηρέως καὶ Δωριδός, 'Επιγραφ. ἔμμετρος 'Ανδρου. Ross Inscr. Ined. II. 96: πρβλ. Kaib epigr. Gr. 443.

**εὐλοχος**, ον, βορῶν ἐν τῷ τοκετῷ, ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, Εὐρ. 'Ἰππ. 166· Εἰλεῖθια Καλλ. 'Επιγράμμ. 56.

**εὐλύγιστος**, ον, (λύγιω), εὐκόλως λυγίζμενος, εὐκαμπτος, Εὐστ. 73. 20.

**εὐλύρας** [ῦ], ὁ, = τῷ ἐπομ., ἐπώνυμον τοῦ 'Απόλλωνος, Εὐριπ. 'Αλκ. 570, 'Αριστοφ. Θεσμ. 969.

**εὐλύρος**, ον, (λύρα) ὁ παίζων καλῶς τὴν λύραν, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Εὐρ. 'Αποσπ. 480· ἐπὶ τῶν Μουσῶν, 'Αριστοφ. Βάτρ. 229· ἐπὶ κιθαριστοῦ, 'Ανθ. Π. παράρτ. 215.

**εὐλύσια**, ἡ, εὐκόλια περὶ τὸ λυτεν, εὐκηνσία, Διογ. Α. 6. 70, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 19. 11· εὐλ. κοιλίας, ὑγιεινὸς βαθμὸς εὐκοιλότητος, Κικ. Fam. 16. 18, 1.

**εὐλύτος**, ον, (λύω) εὐκόλως λυόμενος, Ξεν. Κυν. 6. 12. **2)** ἐπὶ εὐκοιλότητι, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὐλύτοι 'Ἰππ. Προγν. 43, 'Αριστ. Προβλ. 4. 3.

**3)** χαλαρῶς συνηρθρωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων, 'Αριστ. Φυσιογν. 5. 8., 6. 15:—ἐπὶ προσώπων, εὐκίνητος, ἐλαφρὸς, Διόδ. 3. 32. **4)** μεταφ., εὐκόλως διαλυόμενος, στέργηθρα Εὐρ. 'Ἰππ. 256· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 19· ἐπὶ προβλημάτων, εὐκόλως λυόμενος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Γεν. 3. 5, 5. **5)** μεταφ., ὡσαύτως, στόμα εὐλύτον πρὸς λοιδορίαν Θεοφρ. Χαρακτ. 6.

**II**, 'Επίρρ. -τως; εὐκόλως, 'Ἰππ. Κωακ. Προγν. 190, Πολύδ. 27. 9, 5, κτλ.

**εὐμάθεια**, ἡ, εὐκόλια εἰς τὸ μαγθάνειν, εὐαγωγή, εὐπείθεια, Πλάτ. Πολ. 490C· ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸν ποιητικὸν τύπον εὐμάθεια, Πλάτ. ἐν Χαρμ. 159E, ἐν Μένωνι 88A· 'Ἰων. ἐγ, 'Ανθ. Π. 6. 325, κ. ἄλλ. **II**, τὸ εὐνόητον πράγματός τινος, 'Εκχλ.

**εὐμαθής**, ἐς, (μαθεῖν) ὁ εὐχερῶς ἢ ταχέως μαγθάνων, Λατ. docilis, ἀντίθετον τῷ δυσμαθής, Πλάτ. Πολ. 486C, κ. ἄλλ.· τινος Πλάτ. 'Ἐπιστ. 344A· πρὸς τι Δημ. 705. 11:—'Επίρρ. εὐμαθῶς, εὐμαθῶς παρακολουθεῖν Δισχλν. 16. 29.—Συγκρ. -έστερον, Πλάτ. Νόμ. 723A.

**II**, Παθ., ὁ εὐκόλως μαγθάνόμενος, εὐνόητος, Δισχλν. Εὐμ. 442, 'Αριστ. Ρητ. 3. 9, 3· εὐμαθὲς φώνημα, εὐδιάνγνωστον, εὐκρινές, Σοφ. Αἴ. 15· εὐγνώστα καὶ εὐμαθῆ Ξεν. Οἰκ. 20. 14, κτλ.· οὕτως ἐν Σοφ. Τρ. 614 ὁ κεῖνος εὐμαθὲς.. ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθῆσεται, ἐνθα αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Billerbeck ἀντὶ τῶν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἐπ' ὅμματα θήσεται.

**εὐμαθία** καὶ **εὐμαθία**, ἴδε ἐν λ. εὐμάθεια.

**εὐμάκης** [ᾱ], ἐς, Δωρ. ἀντὶ εὐμήκης.

**εὐμάλακτος**, ον, [ᾱ], ον, εὐκόλως μαλασσόμενος, Σχόλ. εἰς 'Οδ. B. 426.

**εὐμαλλος**, ον, ἔχων καλὸν μαλλίον, Πινδ. I. 5 (4). 79.

**εὐμαλός**, Δωρ. ἀντὶ εὐμηλός.

**εὐμαράθος**, ον, ἔχων ἄβητον μάραθον, 'Ανθ. Π. 9. 318.

**εὐμαραντος**, ον, ὁ ῥάδιος ἢ ταχέως μαραινόμενος, Γρηγ. Ναζ. IV. 80A, Κύριλλ. 'Αλ. I. 164A, III. 1301C.

**εὐμαρεία**, ἡ, 'Ἰων. -λή (οὐχί -λή, ἵδε Koen. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 521)· εὐχερεία, εὐκόλια, ευκαίρια, τίτι, ὅπως πράξη τίς τι, Εὐρ. 'Αποσπ. 181· ἀλλὰ συνηθέστερον τινος Σοφ. Φίλ. 284, 704· εὐμ. φυγῆς 'Ανών. παρὰ Σουῖδ. τῆς ζητήσεως 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 3, 4. **2)** εὐκηνσία, δεξιότης, χερσὶν Εὐρ. Βάχχ. 1128· μεταφ., ἐπὶ τῆς διανοίας, Μ. 'Αντών. 1. 3.

**3)** ἐπὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, καλὴ κατάστασις, ἀνάπαυσις, εὐμαρεία χρῆσθαι, ἡσυχίαν ἄγειν, ἐν ἡσυχίᾳ διάγειν, Σοφ. Τρ. 193· ἄλλ' ὡσαύτως, εὐμαρίῃ

χρᾶσθαι εὐφημιστικῶς = alvum exonerare, ἀποδεῦν, ἀποπατεῖν, 'Ηρόδ. 2. 35, πρβλ. 4. 113· εὐμ. παρασκευάζειν, παρασκευάζειν εὐκόλα ἢ πρόχειρα μέσα, Πλάτ. Νόμ. 738D· πρὸς τὰς Διὸς ὥρας εὐμ. μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 321A· εὐμ. ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., εἶναι εὐκόλον νά.., ὁ αὐτ. ἐν Δυστ. 204D, Ξεν. Οἰκ. 5. 9· δι' εὐμαρείας, εὐμαρῶς, εὐκόλως, Δουκ. 'Ερωτες 13· πρὸς εὐμαρείαν τινος, πρὸς εὐκόλιαν τινός, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰππία 5.

**εὐμαρέω**, εὐμαρῶ, τὸ δὲ πάντων εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ θνατοῖσιν Βαχχυλ. 1. 36 (σελ. 29, ἔκδ. Blass).

**εὐμαρής**, ἐς, εὐκόλος, εὐχερής, πρόχειρος, ἀνευ κόπου, ὡς τὸ εὐκόλος, πλὴν τοῦ ὅτι συνήθως εἶναι ἐν χρῆσει ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν Θεογνιδί 843 (ὅστις ἔχει καὶ τὸ 'Επίρρ. -έως, 463)· εὐμ. χεῖρωμα, εὐκόλος, λεία, Δισχλν. 'Αγ. 1326· δυστυχοῦντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰκ. 338.—εὐμαρὲς [ἐστὶ], μετ' ἀπαρ., εἶναι εὐκόλον.. Σιμωνιδ. 154, Πινδ. Π. 3. ἐν τέλ., Ν. 3. 37, Εὐρ. 'Αλκ. 492· οὕτως, ἐν εὐμαρεῖ [ἐστὶ] ὁ αὐτ. I. Δ. 969, πρβλ. 'Ελ. 1227, 'Αποσπ. 385. 10. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπ., εὐκόλος, ἥπιος, πρῶτος, 'Ἰππ. 24. 52, Σοφ. 'Ἠλ. 179, 'Αρετ. π. Αἴτ. Χρον. Παθ. 1. 6. **II**, 'Επίρρ. -ρῶς, ποιητ. -ρῶς, ἥπιος, Θεογν. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Κριτίας 113E. **3)** εὐκόλως, Δισχλν.

'Αποσπ. 332, Βαχχυλ. 5. 195 (ἔκδ. Blass), Πλάτ. Νόμ. 706B, 'Ἡρώδ. 'Αποσπ. 5, Δουκ. 'Ερωτες 53. (Κατὰ τὰ 'Ενετικά Σχόλ. ἐν 'Ἰλ. O. 37, ἐκ τοῦ ἀχρήστου μάρη = χεῖρ, πρβλ. εὐχερής). [ᾱ], πλὴν ἐν 'Επιγ. 23 Ahr.].

**εὐμαρέζω**, καθιστῶ τι εὐμαρές, εὐκόλον, «ἐλαφρύνω», Θεόδ. Στουδ. σ. 258A.

**εὐμαρίη**, 'Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐμαρεία.

**εὐμαρίς**, εἶδος, ἡ, οὐχὶ εὐμαρίς, 'Αρκάδ. σ. 34, οὐδ' κανὼν ἐπιθεσάουται ἐκ τῆς αἰτ. εὐμαρίν ἐν Δισχλν. Πέρσ. 660), ἄλλ' — 'Μέγας 'Ετυμολόγ. (393. 16) καὶ ὁ Φώτιος δευτεροῦσι τὴν λέξιν:— 'Ασιατικὸν τι σανδάλιον, «παντοῦπλα», παρόδοις ἐν εὐμαρίσι Εὐρ. 'Ορ. 1370· κροκόδαπτον.. εὐμαρίν ἀείρων (ἐπειδὴ τὸ κίτρινον ἦτο τὸ βασιλικὸν χρῶμα ἐν Περσίᾳ), Δισχλν. ἐνθ' ἄνωτ.· τὰ σανδάλια ταῦτα εἶχον παχέα πέλματα, δι' ὃ καὶ ἡ εὐμαρίς ἐκαλεῖτο βαθύπελμος, 'Ανθ. Π. 7. 413, πρβλ. Λυκόφρ. 855. (πιθαν. ξένη λέξις). [Τὸ α γίνεται βραχὺ ἐν τῇ 'Ανθ.].

**εὐμαρότης**, ητος, ἡ, = εὐμαρεία, Καλλιστρ. 894.

**εὐμάχανος**, ον, [ᾱ], Δωρ. ἀντὶ εὐμήχανος.

**εὐμάχος**, ον, ὃ εὐκόλως μάχεται τις, εὐπολέμητος, Μάξιμ. Τύρ. 26. 2.

**εὐμέγεθς**, ἐς, καλοῦ μεγέθους, μεγάλου μεγέθους, 'Αριστοφ. Πλ. 543· λάδρακος κρανίον εὐμέγεθες Εὐβούλος ἐν «Τιτιχίς» 1· μάλα εὐμ. Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 4. **2)** μαρτυρία.. εὐμεγέθης, σπουδαία, οὐχὶ ἀσήμαντος, Δημ. 625. 22.

**εὐμεθέδευτος**, ον, = τῷ ἐπομ., Πτολεμ. Μαθημ. 1, 9, τ. 1, σ. 26, ἔκδ. Halm.

**εὐμέθοδος**, ον, ὡς καὶ νῦν, μεθοδικός, 'Αλέξ. Τραλλ. 15.—'Επίρρ. -δως, 'Αριστ. 1. 13.

**εὐμέθυστος**, ον, εὐκόλως μεθυσκόμενος, Γεωπ. 7. 34, 2.

**εὐμεθής**, ἐς, προσμετιδῶν, εὐμενής, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 715, Καλλ. εἰς 'Ἡραν 129.

**εὐμείλης**· ἴδε εὐμείλικτος ἐν τέλει.

**εὐμείλικτος**, ον, εὐκόλος μειλίσσόμενος, ὁ εὐκόλως καθιστάμενος μείλικτος, ἡ εὐμείλικτος καὶ ἀμνηστικός αὐτῶν καρδία Θεόδ. Στουδ. σ. 219B.—Κατὰ τὸν 'Ψυχ.: «εὐμ(ε)λικτοῖ· εὐμ(ε)λίκτοι, εὐαρεῖς. μ(ε)λίκτος γὰρ ὁ ἡδύς· καὶ «εὐμείλης» εὐμείλικτον».

**εὐμείλινος**, ον, ἐπὶ μελανοθήκης, ἡ ἔχουσα καλὸν μέλαν, «μελάνι», καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα 'Ανθ. Π. 6. 295.

**εὐμείλεια**, ἡ, μελωδία, Διόδ. 4. 84, Πλούτ. 2. 456B, κτλ.

**εὐμελής**, ἐς, μελωδικός, εὐχρος, ρυθμικός, 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 1, Σώπατ. ἰπαρ' 'Αθην. 175E· διάφορον τοῦ ἐμμελῆς (ἔμμετρος), Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 11, κτλ.· καθόλου, εὐάρεστος, συμπόσιον Πλάτ. 'Αξίoch. 371D:—'Επίρρ. -λῶς, Μάχων παρ' 'Αθην. 577D. **II**, ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. 'Απίκιος.

**εὐμελίτιω**, παράγω πολὺ ἢ καλὸν μέλι, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 26, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6, 2, 3.

**εὐμενεία**, ἡ, ποιητ. εὐμενία, Πινδ. Π. 12. 8:—ὁ χαρακτήρ ἢ ὁ τρόπος τοῦ εὐμενοῦς, καλὴ διάθεσις πρὸς τινα, εὐνοία, χάρις, ἡμῖν.. παρὰ τῶν θεῶν.. εὐμενεία εἴη 'Ηρόδ. 2. 45, πρβλ. Σοφ. O. K. 631, Εὐρ. 'Ελ. 313, Ξεν. 'Απολ. 7· εὐμ. πρὸς τὸ θεῖον Θεοκ. 5. 105· ἐπ' εὐμενείᾳ, ὅπως κερδήσῃ τις τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν, Δουκ. Τόξ. 1· σὺν εὐμενίᾳ, εὐμενῶς, Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ. **II**, ἐπὶ ὁσμῆς, ἡδύτης, τὸ εὐάρεστον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6. 14, 12.

**Εὐμενεῖα**, τὰ, ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐμένους, Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθήκαι) 2139b. 40.

**εὐμενέτης**, ον, ὁ, ποιητ. ἀντὶ εὐμενῆς, ὁ εὐμενῶς ἀκαίμενος, χάριματά δ' εὐμενέτῃ χαρὰ δὲ τοῖς εὐμενῶς διαχειμένοις, δηλ. τοῖς φίλοις, 'Οδ. Z. 185.—ὡλ. εὐμενέτειρα παρ' 'Ψυχ.



εὐμενέω, εἶμαι εὐμενής, εὖνους, Ψευδο-Φωκυλ. 134, Θεόκρ. 17. 62, 'Οππ. Κυν. 1. 9, κτλ.· τινι, πρὸς τινα, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 260.

II. μετ' αἰτ., φέρομαι μετ' εὐμενείας πρὸς τινα, Πινδ. Π. 4. 225· πρὸβλ. ἀνδάνω καὶ ἀρέσχω μετ. αἰτ.

εὐμενής, ἑς, (μένος) ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, εὖνους, ἀγαθός, τινι, πρὸς τινα, ἐπὶ τῆς καρδίας, Χαῖρε, Ποσειδάων γαίηγοι... εὐμενέες ἦτορ ἔχων 'Ομ. 'Υμν. 22. 7 (οὐχὶ ἐν 'Ιλ. οὕτως ἐν τῇ 'Οδ.), ἐπὶ τῶν θεῶν, εὐμενέσσι... παρὰ Κρονίδαίς Πινδ. Π. 2. 45· εὐμενής δ' ὁ Λύκειος ἔστω Αἰσχύλ. 'Ικ. 686, πρὸβλ. Ξεν. 'Ελλ. 6. 4, 2· ἴλεως καὶ εὐμενής ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 2, Θεόκρ. 5. 18· 'Ερμής Συλλ. 'Επιγρ. 4767· Ζεὺς 7367e, κτλ.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 175, 'Αγ. 516, 'Ικ. 488, Σοφ. 'Αντ. 212, κτλ.· εὐμ. πρὸς τι, καλῶς διατεθειμένος πρὸς τι, Πλούτ. Λούκιλλ. 42· τὸ εὐμενέας = εὐμενεία, Πλάτ. Νόμ. 792E, Δημ. 53. 6· ξείνος δὲ ξείνῳ... εὐμενέστατον πάντων 'Ηρόδ. 7. 237.

3) ἐπὶ ἐνεργειῶν, τόπων, κλ., εὐμενεῖ τύχα, νόμῳ Πινδ. Ο. 14. 24, Π. 8. 25· εὐμ. ὁλοθυγμός, σημαίνων εὖνοαν, φιλικός, Αἰσχύλ. Θήβ. 268· γῆ εὐμ. ἐναγώνισσασθαι, εὐνοϊκὴ δπως ἀγωνισθῇ τις ἐν αὐτῇ, Θουκ 2. 74· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ, εὐεργετικός, Σπερχειδὸς ἀρδεῖ πεδίον εὐμενεῖ ποτῶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 487 ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἥπιος, μαλακός, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 1, 6· οὕτως ἐπὶ φαρμάκων, 'Ιππ. π. Διάτ. 'Οξ. 394· ἐπὶ ὁδοῦ, εὐκόλος, ὡς τὸ εὐμαρῆς, Ξεν. 'Αν. 4. 6, 12.

II. 'Επίερ. -νῶς, 'Ιων. -έως, Αἰσχύλ. 'Αγ. 952, Πλάτ. Φαίδων 89A, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1275, κλ. — Συγκρ. -έστερον Εὐρ. 'Ελ. 1298, Πλάτ. Νόμ. 718D: ὡσαύτως -εστέριος 'Ισοκρ. 49B, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1: — 'Υπερβ. -εστατα Θ. Στουδ. 379C· -εστατός 'Ιω. Δαμασκ. 'Επιστ. πρὸς Θεοφ. σ. 142.

εὐμενεία, ἡ, ποιητ. τύπος ἰσ. δύναμις τῇ εὐμενείᾳ, Πινδ. Π. 12. 8.

Εὐμενίδες (ἐξ ὑπ. θεαί), αἱ, κυρίως αἱ εὐμε: εἰς θεαί, κατ' εὐφημισμὸν δὲ αἱ 'Ερινύες, ὄνομα τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλ.· ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Σοφ. Ο. Κ. 486· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς Εὐμενίδας Εὐρ. 'Ορ. 38· διαφέρουσαι ἀπὸ τῶν σεμινῶν θεῶν κατὰ τὸν Φιλήμονα, «Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός ἐτέρας φησὶ τὰς σεμνάς θεὰς τῶν Εὐμενίδων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42). — Πρὸβλ. Müller ἐν Εὐμεν. § 87.

εὐμενίζομαι, Μέσ., ἐξελῶ, ἥρωας Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22.

εὐμενικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εὐμενῆ, ὁμοίος ἐκείνῳ, τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ ἐκείνον, 'Αριστ. π. 'Αρετ. κ. Κακ. 8, 2, Πολύβ. 12. 8, 6.

εὐμερδής· «εὐρωστος» 'ΗΣύχ.

εὐμερίστος, ὄν, (μερίζω) εὐκόλως μερίζμενος, διαιρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 10, 8.

εὐμεταβλησία, ἡ, τὸ εὐμετάβολον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβλητος, ὄν, (μεταβῆλω) εὐκόλως μεταβαλλόμενος, 'Αριστ. Τέχνη Ρητ. 1. 12, 34· ἐπὶ τῆς τροπῆς, εὐπέπτος, εὐολογώμενος, 'Ιππ. Κριτ. 383, 8· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Αἰσωπ. 315. — 'Επίερ. -τως, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβολος, ὄν, = τῷ προηγ., εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Πλάτ. Πολ. 503C, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 32, κτλ.· εὐμ. ἔστιν ὁ βίος Διφίλ. ἐν 'Αδῇλ. 37· τὸ εὐμετ. = εὐμεταβλησία, 'Αριστ. Φυσιογν. 3, 2, κτλ.

εὐμετάγωγος, ὄν, εὐκόλως μεταβιβαζόμενος ἢ κατὰ μέρος τιθέμενος, Γαλην. τ. 19. σ. 558, 10, κλ.· τὸ ἐν 'Αντύλλ. παρ' 'Ορείβ. σ. 33 ἔχδ. Μαί. εὐμετάγωγος εἶναι ἡμαρτημένη γραφ.

εὐμετάδοτος, ὄν, εὐκόλως, προθυμῶς μεταβιβάζων, ἐλευθερίως, Δ' 'Επιστ. π. Τίμ. σ', 18, Κλήμ. 'Αλ. 166· τὸ εὐμετάδοτον; ἐλευθεριότης, Μ. 'Αντών. 1. 14.

II. Παθ., εὐκόλως μεταβιβαζόμενος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 1014. — 'Επίερ. -τως, 'ΗΣύχ. ἐν λ. εὐσυναλλάκτως.

εὐμετάθετος, ὄν, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, πρὸς τι Πλούτ. 2. 799C· εὐμετάβολος, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἀσταθής, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 53.

εὐμετακινήτος, ὄν, εὐκόλως μετακινούμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 12, 4· τὸ εὐμ., ἐλ-λειψὶς σταθερότητος, Μ. 'Αντών. 1. 16.

εὐμετακόμιστος, ὄν, εὐκόλως μετακομίζμενος, ἀεὶ ποτε ἔτοιμος, πρὸς τι Κωνστ. παρ' Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 36, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 2.

εὐμετακυλίστος, ὄν, εὐκόλως μετακυλιόμενος, Γαλην. 2. 4C, Εὐστ. Πονημάτ. 327. 73.

εὐμετάλλακτος, ὄν, ὁ εὐχερῶς μεταλλάσσόμενος, Γλωσσ.

εὐμετάμελος, ὄν, ὁ εὐκόλως μεταμελόμενος, Θ. Στουδ. 203E.

εὐμετάπειστος, ὄν, εὐκόλως μεταπειθόμενος, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 7. 9, 2.

εὐμεταποίητος, ὄν, εὐκόλως μεταποιούμενος, μεταβαλλόμενος, ἀλλοιούμενος, 'Ιππ. 24 52.

εὐμετάπτωτος, ὄν, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 45· τὸ τῆς τύχης εὐμετάπτωτον Διόδ. ἐν 'Ελλογ. Βατ. σ. 18.

εὐμετάστατος, ὄν, εὐκόλως μετακινούμενος, ἀσταθής, Πλούτ. 2. 5D.

εὐμετάστρεπτος, ὄν, εὐκόλως μεταστρεφόμενος, εὐμετάδλητος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ο. 203 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ στρεπτός.

εὐμετάτρεπτος, ὄν, εὐκόλως μεταστρεπόμενος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Α. 526, Σουδ.

εὐμετάφορος, ὄν, εὐκόλως μεταφερόμενος, Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 743, 'Ετυμ. Μ. 255. 52.

εὐμεταχειρίστος, ὄν, ὅν εὐκόλως μεταχειρίζεται τις, εὐκολοκυβέρνητος, ἐπὶ ἀνθρώπων, 'Ισοκρ. 410D, Πλάτ. Φαῖδρ. 420A, Ξεν. 'Αν. 2. 6, 20: — οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, 'Ισοκρ. 'Επιστ. 9· χρεῖα εὐμ. πρὸς τὸ ζῆν 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 9, 8. 2) εὐδελήκτος, Θουκ. 6. 85, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2, 15.

εὐμετρέω, = εὐ μετρέω, Κύριλλ. 'Αλ. I. 172D.

εὐμέτρητος, ὄν, ὁ ῥαδίως μετρούμενος, Σωφρ. 'Ιεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 461.

εὐμετρία, ἡ, καλὸν μέτρον, καλὴ ἀναλογία, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3: — μέτρον ἀριστον, καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἀριστον Δογγί-νου 'Αποσπ. 3. 6, Εὐστ. 1414. 10, κλ. 2) ὁρθότης τοῦ μέ-τρον ἐν τῇ στοιχίῳ γίγξ, Γρηγ. Ναζ. III. 1336A.

εὐμετρος, ὄν, καλῶς μεμετρημένος, καλῶς ὑπολογισθείς, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1010 ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ, Θεόκρ. 25. 209. 2) εὐρυθμός, Διοκ. 'Αλ. π. Συσθ. 25.

εὐμήκης, Δωρ. εὐμάκης [α], ες, (μήκος)· ἔχων καλὸν μήκος, ὑψηλός, Πλάτ. Παρμ. 127B, Θεόκρ. 14 25. — Συγκρ. -εσπερός, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 11· 'Υπερβ., Στράβ. 222. 3) καθόλου, μέγας, τύχαι Ψευδο-Εὐρ. I. Α. 596· μήκος Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 10, 11.

εὐμήλος, Δωρ. εὐμᾶλος, ὄν, ἔχων πλῆθος προβάτων, 'Οδ. Ο. 406, 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλλ. 54, Πινδ. Ο. 6. 169, Θεόκρ. 22. 157.

εὐμήτρος, ὄν, ἔχων καλοὺς μηρούς, Πολύδ. Β' 187, Θ' 162.

εὐμήρυτος, ὄν, (μηρύω) εὐκόλως νηδόμενος, κλωθόμενος, Λουκ. Δραπέτ. 12.

εὐμητής, εἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν σκέψιν, σοφός, φρόνιμος, 'Οππ. 'Αλ. 5. 97, 'Ανθ. Π. 9. 59.

εὐμηχάνια, Δωρ. εὐμᾶχανία, ἡ, ἐπιτηδεύτης ἐν τῇ ἐπινοή-σει μέσων, ἐφευρετικὴ ἱκανότης, μετ' ἀπαρ., Πινδ. I. 4. 3: = εὐ-πορία, Πλούτ. Τιμολ. 16, Λουκ. Φάλ. 1. 12.

εὐμήχανος, Δωρ. εὐμάχανος [α], ὄν. I. ἐπὶ προσώ-πων, εὐφυής ἐν τῷ ἐφευρίσκειν, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, ἀντίθετ. τῷ ἀμήχανος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 381, Πλάτ. Πρωτ. 324D, κτλ.: — μετὰ γεν., εὐμήχανος λόγου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408B· ἀλλίαν εὐμ. ἔργων 'Οππ. 'Αλ. 4. 593: — μετὰ προθέσ., εὐμ. πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ πηγῶν, πλήρης ἐπινοήσεων πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 11, 1, πρὸβλ. 18. 1· ἐν τινι Διόδ. 20. 92· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Πλούτ. 830B. — 'Επίερ. -νῶς, Πλούτ. Περικλ. 31, κτλ. II. Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εὐφυῶς ἐπινοηθείς, ἐκ τῶν ἀμυγχανῶν πόρους εὐμηχάνους πορίζων 'Αριστοφ. 'Επιστ. 759· ἐπίνοιοι Πλάτ. Πολ. 600A.

εὐμικτός, ὄν, κοινωνικός, Θεμιστ. 270D: — ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ συχνά-ζοιμητὴ, Πολύδ. Γ' 96.

εὐμήμητος [ι], ὄν, ὅν εὐκόλως δύναται νὰ μιμηθῇ τις, Πλάτ. Πολ. 605A.

εὐμήσητος [ι], ὄν, ἀξιολήπτος, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, ἐν τῷ 'Υπερβ.

εὐμήτας, ὄν, ἔχων ὠραίως κλωστάς, ὕφηντα καὶ τόδ' εἶδος εὐμήτοις πλοκαῖς Εὐρ. I. T. 817.

εὐμετρος [ι], ὄν, ὁ ἔχων ὠραίαν μέτραν (δ' ἴδε), Μέσχ. 4. 98.

εὐμμελής, ὁ, (εὐ, μελία), ὠλισμέσος διὰ καλοῦ δόρατος, ἐκ μελίας, Ὀμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Πριάμου, εὐμμελλῶ Πριάμοιο (ἀντὶ τοῦ 'Ιων. εὐμμελίω), οὗτο εὐ ποτε τῇ μελίᾳ χρησάμενος, πολεμικοῦ (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 47. 165, Ζ. 449· τοῦ Εὐφρόδου, Παν-θόου υἱὸς εὐμμελῆς P. 9· υἱὸν εὐμμελίην αὐτόθι 59· υἱὲς εὐμ-μελίᾳ αὐτόθι 23· τῶν ἡρώων, 'Οδ. Γ. 400, 'Ησίοδ., κλ.· Δωρ. γεν. εὐμμελέα 'Ανθ. Πλαν. 1. 6.

εὐμναστος, ὄν, Δωρ. ἀντὶ εὐμνηστος.

εὐμνημένευστος, ὄν, εὐκόλως μνημονεύμενος, ὅν εὐκόλως ἐν-θυμεῖται τις, Δημ. 1296. 10, 'Αθῶν. 277C. — Συγκρ. -ότερος, 'Αρι-στοτ. Ρητ. 1. 9. 25· 'Υπερβ. αὐτόθι 3. 9, 3. II. ἀξίος μνησίας, ἀξιωμακόμενος, Πλάτ. Τιμ. 18C, D.

εὐμνημῶν, ὄν, ἀπαντῶν ἐν τῷ Συγκρ. 'Επίερ. εὐμνημωνα-στέριος, ὡς ἂν ὁ ἐπαινος εὐμνημωναστέριος ἔχη, ὅπως ὁ ἐπαι-νος διατηρεῖται εὐχερέστερον ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. 'Αγης. 11. 1.

εὐμνηστος, ὄν, καλῶς ἐνθυμούμενος, σκεπτόμενος περὶ τινος, τινὸς Σοτ. Τρ. 103 (ἐν τῷ Δωρ. τύτῳ εὐμναστος), Ποιητ. παρὰ Πανσ. 10. 5, 8.

εὐμοιράττω, = εὐμοιρέω, μόνον παρὰ Τιμ. Δωκρ. 99E.

εὐμοιρέω, εἶμαι εὐμοῖρος, τυχερὸς εἰς τι, ἀξιούμαι τινος, τῆς κρείττονος παρὰ σοῦ εὐμοιρησάτω καὶ μερίδος καὶ ὑπολή-ψεως Εὐστ. Πονημάτ. 356. 24· τι Συνέσι. 68A: — εὐμοιρεῖ, ἐν



ἐπιτυχίοις, εὐτύχει, *felix sis*, Σουλ. Ἐπιγρ. 9300, 9424, κ. ἄλλ.: — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐμοίρησεν· εὐτύχησεν· ἐκλήρωσάτο».

εὐμοιρία, εὐκλήρια, εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, σώματος, φωνῆς Λουκ. Εὐαγγ. 8, π. Ὀρχ. 72· εὐμοιρία τῆς ἀλφρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ δόξων ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. Διδασκ. 8· ἀπολ., Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 5. 3, Πλούτ. 2. 14C, κτλ.

εὐμοιρος, ον, εὐκλήρος, ὀλίθος, καλόμοιρος, εὐτυχής, εὐδαίμων, ἀντίθετον τῷ ἄμοιρος, Πλάτ. Συμπ. 197D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 294, Ἀνθ. Π. 6. 278, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμεν. 19· περὶ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμενίσαι 890 γραφῆς τοῦ κωδικοῦ: τῇ δέ γ' ἀμείρου, ἵδε γημέρος. — Ἐπίρρ. -ρως, = εὐτυχῶς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου: Συγchr. -ότερον, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ.

Εὐμολπιδεῖαι· «οὕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος...» Ἡσύχ., Φώτ.

εὐμολπος, ον, ὁ ἡδῶς μέλπων, Ἀνθ. Π. 9. 396· ὡς κύριον, ὄνομα ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Διμήτρ. 154:—εὐμολπείω, μέλω καλῶς, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 478:—εὐμολπία, ἡ, «εὐφροσύνη» Ἡσύχ.

εὐμορφία, ἡ, ὠραιότης μορφῆς, συμμετρία, Εὐρ. Τρω. 936, Πλάτ. Συμπ. 218E· σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A· εὐμορφίαι λόγων Εὐρ. Κύκλ. 317, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 400· χολῆς, λοδοῦ τε.. εὐμ., συμμετρία ἐν τοῖς σπλάγχνοις, ἥτις ἀπηχεῖτο ὅπως τὸ θῆμα τῇ εὐσίανον, Αἰσχύλ. Πρ. 495.

εὐμόρφος, α, ον, = εὐμορφος, μητέρος εὐμορφίης [τ], ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 9727.

εὐμορφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὠραίαν μορφήν, ὠραίος, Σαπφώ 78, Ἡρόδ. 1. 196, Αἰσχύλ. Ἀγ. 416, 454· σώμα εὐμορφον ἰδεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 109. 10· μεταφ., εὐμ. κράτος Αἰσχύλ. Χο. 490.

εὐμουσία, ἡ, ἱκανότης ἀντιλήψεως τοῦ ὠραίου καὶ τεχνικοῦ, παιδείας ἀνωτέρας, ἐμπειρία καὶ τέχνη εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἐν ταῖς διαφόροις περιστάσεσι, πραγματῶν εὐμ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἀντίθετον τῷ ἄμουσία, κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ εὐμουσία, ἐνοχλεῖ δὲ ἡ ἀμουσία Πλούτ. 2. 903A.

εὐμουσος, ον, ἔμπειρος ἐν ταῖς τέχναις, ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει, μουσικῇ καὶ ὀρχήσει, ἀντίθετον τῷ ἄμουσος· ἐντεῦθεν, μελωδικός, μοιῆ Εὐρ. Ι. Τ. 145· τιμαὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 112· παιδιὰ Λουκ. Ἐρωτ. 53· χεῦματα Ἀντ. Π. 9. 66.—Ἐπίρρ. -σως, ἐπιχαρίτως, Πλούτ. 2. 1119D.

εὐμοχθος, ον, σύντοκος, δραστήριος, πολυμοχθος, γυμνάς (= γυνάσιον) Ἀνθ. Π. παρέρ. 103.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐμόχθων· τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἰδρώτων».

εὐμῦθος, ον, εὐγλωττος, εὐεραδής, Ἀνθ. Π. 4. 3, 107.

εὐμῦκος, ον, ἡχηρὸς μυκάμενος, Ἀνθ. Π. 6. 255., 9. 104.

εὐμύλια ἡ εὐμυλίη, ἐφαρμύνη λέξις ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 325· ὁ Ἑρμᾶνος διορβοὶ εὐμυλίη, καὶ ἄλλοι: εὐμαρίη, εὐελετή, εὐδότη, κτλ.

εὐμῶλα· «εὐθρα· εὐοπία» Ἡσύχ.

εὐμῶλος· «ἀγαθὸς πολέμιστής· εὐοπλος», καὶ Ὑπερβ. «εὐμῶλοτάτων» ἀπαλόν, νεώτατον· Ἡσύχ.

εὐνάεως, εσσα, εν, ἵδε εὐνάων.

εὐνάξω: μέλλ. -άσω [ᾶ] Ὀδ., Ἀττ.: ἄορ. ἡνῶα Εὐρ. Ρῆσ. 762, εὐνάσα· Σιμωνίδ. 116, Ἀπολλ. Ρόδ.:—Παθ., Ὀδ. (ἵδε κατωτ.): ἄορ. ἡνῶασθην ἢ εὐνάσθην Πινδ. Π. 3. 44, Εὐρ. Ἰων 17, 1484, (ἔυν-) Σοφ. Ο. Τ. 982, Ἐπικ. γ' πληθ. εὐνάσθεν (κατ-) Ἰλ. Γ. 448· εὐνασμαι (κατ-) Εὐρ. Ρῆσ. 611: (εὐνή):—κατὰ τὸ πλείστον ποιητ., πρβλ. εὐνάω:

1) τοποθετῶ τινά που χάριν ἐνέδρα, ἔνθα σ' ἔγνων ἀγαθοῦσα.. εὐνάω ἔξελες Ὀδ. Δ. 408.

2) βάλω τινά να κοιμηθῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1060, κτλ.: ἐπὶ ζῶων κατακλινόντων τὰ νεογνά αὐτῶν εἰς τὴν φωλεάν, Σεν. Κυν. 9, 3· μεταφ., ἐπὶ θανάτου, ἀποκοιμίζω, καταβάλλω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάει ῥοπή Σοφ. Ο. Τ. 961, πρβλ. Τρ. 1042· οὕτω, βάρβιτον οὐδὲ θανόν εὐνάσεν εἰν Ἀἰδῇ Σιμωνίδ. ἐνθ' ἀνωτ.: εὐνάειν.. βλεφάρων πόθον Σοφ. Τρ. 106.

—Παθ., κατακλινόμεναι, πλαγιάζω, Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεὺς Υ. 1· εὐνάζοντο κατὰ μέγαρον Ψ. 299· οὕτως Ἡσίοδ. ἐν Ἑργ. κ. Ἡμ. 336, καὶ Ἀττ. ποιητ.: ὡσαύτως Σεν. ἐν Κυν. 12, 2: ὡσαύτως, ἐνθα δέ τ' ὀρνιθεῖς.. εὐνάζοντο, συνήθιστον νὰ κοιμῶνται (νὰ «κοιμνηζόνται»), Ὀδ. Ε. 65: ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, παρ' ἀνδράσιν εὐνά-ζομαι Ε. 119· οὕτω, θεασί εὐνάζεται Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 191· εὐνάσθην ἔξενου λέκτροισιν Πινδ. Π. 3. 44· εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 205· γάμοις.. βασιλικὸς εὐνά-ζεται Εὐρ. Μῆδ. 18· Φοῖβω κρυπτόμενον λέχος ἡνῶασθην ὁ αὐτ. ἐν Ἰων. 1484· ἐπὶ ζῶων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23· ἐπὶ νύκτι, οὐ γὰρ π' ἀπ' εὐνάσθεντος ἐκκινεῖται Σοφ. Τρ. 1242.

Π. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., αὐτόθι 1005.

εὐνάης, ἔς, = εὐνάων, ἐπ' εἰν]αεῖ πόρῳ.. Θερμόδοτος Βακχουλ. VIII [IX] 42 (ἐκδ. Blass), κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Jebb, εἶοι ἐν τῷ παπύρῳ διακρίνονται μόνον τὰ γράμματα ε. . αει.

εὐναετῶν, ουσα, ον, καλῶς τοποθετημένοι, καλῶς κατα-κλινόμενοι, Ὀμηρικ. ἐπιθ. τῶν λέξεων πόλις, δόμοι, μέγαρχα· οὕτω καὶ εὐναόμενος, ἡ, ον, ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπιθ. τοῦ πόλις ἡ πτο-

λειθρον· ὡσαύτως, ἐν Βουδείῳ εὐν. Ἰλ. Π. 572· ἐς Σιδονίην εὐν. Ὀδ. Ν. 285.—Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα εὐναίνομαι ἢ εὐναίε-τῶν, δι' ὃ ἐν ταῖς νεωτέροις καὶ ἀρίστοις ἐκδόσεσι γράφεται διγρη-μένους, εὐ ναιετῶν, εὐ ναιόμενος, ἀλλὰ πρβλ. Spitzn ἐν Ἰλ. Α. 164.

εὐνάος, α, ον, (εὐνή) ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ εὐνῇ ὢν, εὐν. λαγῶς, λαγῶς ἐν τῇ ἰδίᾳ φωλεᾷ, Σεν. Κυν. 5. 9· εὐν. ἴγνη, ἴγνη τῆς κοί-της αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 7, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 184, Meineke ἐν Σερᾷττ. «Ἀταλάντη» 1.

2) κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῆς συζυγικῆς κλί-νης, εὐν. ἑάμαρ, γαμέτης, πόσις, κτλ., σύνευνος, ὁμόκοιτος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 329, Εὐρ. Ἰκ. 1028, κτλ.: Κύπρις ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 179· εὐν. γάμοι Αἰσχύλ. Ἰκ. 331· ἀτῇ εὐν., ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Ἀνδρ. 104.

3) λύπη εὐν., ἥτις κάμνει ὥστε νὰ μένη τις ἐπὶ τῆς κλίνης του (πρβλ. ὁρμητοσύνη), ὁ αὐτ. ἐν Ἰπκ. 160· εὐν. πτέρυγες, ἐπαφῶσαι, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῇ φωλεᾷ, Ἀνθ. Π. 9. 95.

4) εὐνάεια, ἡ, φωλεά, ἵδε ἐν λ. καρφητρός· ὡσαύ-τως, εὐνάεια, τά, εὐνή, Ὀρρ. Λιθ. 221.

Π. (εὐνή II) ἀνή-κων ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἀγκυροβόλησιν· ἐντεῦθεν, καθόλου, δόξητων, διευ-θύνων πλοῖον, πηδάλια Εὐρ. Ι. 432.

2) ὡς οὐσιαστ., εὐ-ναίαι, = εὐνή II, ἀγκυρα, λίθος εὐναίης Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 955.

εὐνάσιμος, ον, κατάλληλος ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς εὐνή· εὐνά-σιμα, τά, μέρη κατάλληλα πρὸς ὕπνον, Σεν. Κυν. 8. 4.

εὐνάσιος, ὁ, εὐνάσιος = εὐνητῆρ. Ἀπολλ. 144: ὁηλ.

εὐνάστειρα, παρὰ Γαλην. 13. 876.

Π. ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγκυρα, Ὀππ. Ἀλ. 3. 373.

εὐνατῆρ, εὐνάτειρα, εὐνάτωρ, ἵδε εὐνητῆρ.

εὐνατῆριον, τό, μέρος ἐν ᾧ κατακλίνεται τις πρὸς ὕπνον, κοιτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 160, Σοφ. Τρ. 918 ἐν τῷ πληθ.:—γαμήλιος θάλα-μος, Εὐρ. Ὀρ. 590.—εὐναστῆριον εἶναι τύπος μέταγεν. ἐντεῖθεν

εἰς τὰ Ἀντιγράφα τῶν Τραγ., Δινδ. ἐν Αἰσχύλου Πέρσ. ἐνθ' ἀνωτ.

εὐνάω: μέλλ. -ήσω Ἀνθ.: ἄορ. εὐνησα Ὀδ.:—Παθ., Σοφ.: ἄορ. εὐνήσθην Ὀμηρ., κλ.: πρκμ. εὐνημαι Ἀνθ. Π. 7. 397: (εὐνή):—ποιητ. ῥῆμα, = εὐνάζω, (ἀλλὰ σπανίως παρ' Ἀττ.).

1) τοποθετῶ ἐν ἐνέδρα, ἔξελες δ' εὐνήσε [ἡμᾶς] Ὀδ. Δ. 440.

2) ἀποκοιμίζω, καταβακαλῶ, εὐνήσασα φρουρὸν ὀρνί Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 87· μεταφ., τῆς δ' εὐνήσε γόνον Ὀδ. Δ. 758· κάματον, ἐλπίδας, χόλον Ἀνθ. Π. 10. 12, κτλ.:—Παθ., ὡς τὸ εὐνάζομαι, κατακλινόμεναι, «πλαγιάζω», αὐτόθι 7. 397· ἐπὶ

κυνός, κεῖμαι ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐν τῇ εὐνῇ μου, Σοφ. Ο. Κ. 1571, πρβλ. εὐνώμας· ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἄορ. ἐπὶ

ἀνέμων, παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι Ὀδ. Γ. 384· οὕτω, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεῖς ὄρα Σοφ. Ἀποσπ. 581· ἀλλάχω παρ' Ὀμ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Κ. 296, κτλ.: φιλό-τητι ἢ ἐν φιλότῃ εὐνηθῆναι Ἰλ. Γ. 441, Ε. 314, κτλ.: μετὰ

δοτ. προσώπου, συγκατακλινόμεναι, συκοιμῶμαι τινι, θεᾷ βροτῶν

εὐνῆσαι, γυνὴ θεᾷ εὐνηθεῖσα Β. 821, Π. 176:—οὕτω, παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσα Ἡσ. Θ. 967.

εὐνάων, ουσα, ον, (νάω) καλῶς, εὐκόλως ῥέων, ὑγρός, ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ (διάφ. γραφ. εὐνάεντος, ἐκ τοῦ εὐνάειν, ἀλλὰ πρβλ. ἀενάων) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41.

Εὐνεῖδαι· «γένος ἀπὸ Εὐνέω κεκλημένου, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ κθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι Ἀθῆνῃσι κθα-ριστῶν. ἐνταῦθα γὰρ ὤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ» Ἡσύχ., Πολυδ. Η', 103, Φώτ.

εὐνέτης, ου, ὁ, (εὐνή) = εὐναστῆρ, Εὐρ. Ὀρ. 1393, Ἀνθ. Π. 9. 241:—ὁηλ. εὐνέτης, ἑδος, Ἰπκ. 1221E, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 96, κτλ.

εὐνεως, ων, (ναῦς) ἔχων πολλάς καὶ καλὰς ναῦς, Κροίσος μὲν εἶχεν εὐπιππον γῆν, Πολυκράτης δὲ εὐνεων θάλασσαν Μάξ. Τύρ. 55.

εὐνή, ἡ, Ἐπικ. γεν. ἐν. καὶ πληθ. εὐνήφε, -φεν, Ὀμ. Κλῆνη, κοίτη, εὐνή ἐνὶ μαλακῇ Ἰλ. Ι. 618, κτλ.: ἔβη εἰς εὐνήν, με-τέβη εἰς τὴν κλῆνην, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ, Ὀδ. Α. 427, κτλ.: εὐνῆς ἐπιδόμηναι Ἰλ. Ι. 133, κτλ.: ἔξ εὐνῆς ἀνστάσα Ε. 336· ἔξ εὐνῆφι θορόντα Ο. 580· ὠρυτ' ἄρ' ἔξ εὐνήφι Ὀδ. Β. 2, Ι'. 405, Δ. 307· πρβλ. λέκτρον.

2) ἡ στρωμνὴ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λέχος (ἡ κλῆνη), λέχος πόρνεον καὶ εὐνήν Γ. 403· ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν Ψ. 179, ἵδε ἐν λ. ἐνεύναος.

3) εὐναὶ Νυμφῶων, αἱ κατοικίαι αὐτῶν, Ἰλ. Ω. 615:—ἐπὶ ζῶων, συμφεοὺς δυοκαίδεκα πόσει.. εὐνάς συσιῶν Ὀδ. Ε. 14· ἡ φωλεά ἐλάφου, Δ. 338, Ἰλ. Α. 115· ἡ κοίτη λαγῶν, Σεν. Κυν. 6. 16· φωλεὰ πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 425· κριοῦ εὐναί, μέρος ἐν Κολχίδι, ὅπου ὁ κρῖς τοῦ Φρίξου ἔστη, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 116.

4) ἡ γαμήλιος ἡ συζυγικὴ κλῆνη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προστιθεμένης ἰδίας λέξεως, δι' ἧς δηλοῦται τοῦτο, ἔτλην ἀνέρος εὐνήν Ἰλ. Σ. 433· ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι Ὀδ. Δ. 333· ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν Κ. 297· καὶ συχνάκις ἐν τῇ φρά-σει, ἐμίγην (ἐμίγη) φιλότῃ καὶ εὐνῇ Ἰλ. Γ. 445, κτλ.:—

ζαλωτὸν οὐδ' ὀφρονος εὐνάς Πινδ. Ο. 7. 10· εὐναίς ἀνανδρῶ-τοις Σοφ. Τρ. 109· εὐναὶ γαμήλιοι, νυμφίδιοι, κρύφιοι Εὐρ. Μῆδ. 1027, Ἀλκ. 885, Ἠλ. 720:—ἐνίοτε ὅμως καὶ ἄνευ τῆς προσ-θήκης ἄλλης λέξεως, ἄλλην τιν' εὐνήν ἀντὶ σοῦ στερῆς πόσις,



ἐνθα δὲν ὑπάρχει αἰτία νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ἐπὶ πρῶτον, ἡ αὐτὴ. ἐν Ἄνδρ. 907, πρβλ. Τρω. 831· οὕτως ἐπὶ παρόντων, ἄτερ εὐνάς Πινδ. Ο. 9. 69· ὁσιός ἀπ' εὐνῆς Εὐρ. Ἰων 150. 5) ἡ ἐσχάτη κλίνη τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τάφος, ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί Αἰσχύλ. Χο. 319· εἰς εὐνὴν πατρός Σοφ. Ἠλ. 436, πρβλ. Ἄνθ. Π. παράρτ. 260 (οὕτως τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ Τυφώος εὐναί ἐν Ἰλ. Β. 783).

6) κατοικία, Πλάτ. Πολ. 415Ε. II. πληθ. εὐναί, λθῶσι χρησιμεύοντες ὡς ἀγκυραὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ., καὶ ῥιπτόμενοι, ὡς καὶ νῦν, ἐκ τῆς πρῶτης, ἐνῶ ἡ πρῶτα προσεδέμετο εἰς τὴν ἑστῆν (πρβλ. πείσμα, πρυμνήσειον). ἐκ δ' εὐνάς ἐβαλον κατὰ δὲ πρυμνήσιν· ἐξήσαν Ἰλ. Α. 436, Ὁδ. Ο. 498· ὕψι δ' ἐπ' εὐνάνων ὀρμίσσομεν, ἔξω δὲ εἰς τὰ ἀνοικτὰ ἐπ' ἀγκυράς θὰ σαλεύωμεν, Ἰλ. Ε. 77· εὐνάς δ' ἐνθ' ἐβαλον κατὰ βένθεος Κόνιτ. Σμ. 12. 346:— τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶχον αἱ ἀγκυραὶ ἔτι καὶ ὅτε ἦσαν ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 436.— Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ἐκλάβωμεν τὸ, ἐπὶ ταῖς εὐναῖς τοῦ Θουκ. 6. 67, ἐν τῇ Ὀμηρικῇ σημασίᾳ.— Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζολόγοις, ὡς ἐν Πλάτ. Πρωτ. 321 Α, Πολ. 415Ε, Πολιτικ. 272 Α.

εὐνηθεῖν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, Ὁδ. Υ. 124, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 197. εὐνημα, τό, (εὐνῶν) συγκοίμησις, συζυγία, Εὐρ. Ἰων 304, ἐν τῷ πληθ.

εὐνητήρ, ἄνω. εὐνῆτῆρ, ἥρος, ὁ, (εὐνῶν) συγκοινωνός τῆς κοιτῆς, συζυγός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 136· ἐπὶ ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 4. 383.— θηλ. εὐνάτειρα (ἄνω. τύπος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.), θεοῦ μὲν εὐν., συγκοινωνός τῆς κοιτῆς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 157· εὐν. Διὸς λελχέων δ' αὐτ. ἐν Πρ. 895, πρβλ. Ἀνθ. Π. 15. 21· μεταρ., εὐνήτειρα νύξ ἔργων, ἡ καταπαύουσα τὰς ἐργασίας, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1058. II. χιτῶν εὐνητήρ, «νυκτικὸν ὑποκάμισον», Κωμ. Ἀνάων. 325 (Πολύδ. Γ', 123).

εὐνήτης, ου, ὁ, = εὐνητήρ, Εὐρίπ. Μήδ. 159.— θηλ. εὐνήτρια, Σοφ. Τρ. 922.— Καθ' Ἡσυχ. «εὐνήτης» ἀνήρ.

εὐνήτωρ, ἄνω. εὐνάτωρ, ορός, ὁ, = εὐνητήρ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 665, Εὐρ. Ἰων 912, Ἡρ. Μαιν. 27, 97.

εὐνήφι, εὐνήφιν, Ἐπικ. γεν. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ εὐνή. εὐνία, ων, τά, κλίνας, στρωμαῖα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 117, Ἀνάων. παρὰ Σουῖδ.

εὐνικῆς· «εὐκρινῆς» Ἡσυχ.

εὐνίκητος, ον, εὐκόλως ἠετώμενος, Γαλην. 2. σ. 207.

εὐνίκητον· «εὐλήκητον» Ἡσυχ.

εὐνίς, ὁ, ἡ, αἰτ. εὐνίον· πληθ. εὐνίδες (ἴδε κατωτ.)·— ἐστερημένος τινός, ὡς τὸ ὀρφανός, μ. γεν., ὅς μ' υἱῶν.. εὐνίον ἐβηκε, μὲ κατέστησεν ἔρημον τῶν υἱῶν μου. Ἰλ. Χ. 44· ψυχῆς τε καὶ αἰδωνός σε.. εὐνίον ποιήσας Ὁδ. Γ. 524· βραχίονες εὐνίδες ὤμων, ἀπεστακμένοι ἐκ τῶν ὤμων, Ἐμπεδ. 308· εὐνίς (ιδεας) ἀνδρεῖων ἀγέων, ἐλευθεροὶ, ἀππληγμένοι., ὁ αὐτ. 461· γένναν εὐνίον πατρός Αἰσχύλ. Χο. 247, πρβλ. 794· εὐνίον ἐβηκ' ἀρετῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 6295.— ἀπολ., ἐστερημένος τέκνων, πολλὰς ὡς Περσίδων μάταν εὐνίδας (εὐπαιδὰς Weil) ἐκτίσαν ἥδ' ἀνάνδρους (ἐκτίσαν εὐνίδας κωδ.) Αἰσχύλ. Πέρσ. 289.— Ἰδε Φίλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

εὐνίς, ιδος, ἡ, εὐνέτις, σύννευος, σύζυγος, Σοφοκλ. Τρ. 563, Εὐρίπ. Ὀρ. 929, Γ. Α. 397, 807, Ἀνθ. Π. 9. 355· ὡσαύτως ὡς ἄρσ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393.— Ὁ τονισμός εὐνίς, ιδος, εὐρισκόμενος ἐν Ἀντιγράφοις, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμ.

εὐννήτος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ εὐνήτος (νέω):— καλῶς κεκλωσμένος ἢ ὑφασμένος, οἱ δὲ χιτῶνας εἶατ' εὐννήτους, «εὐ νενησμένους καὶ εἰργασμένους» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 597, πρβλ. Ω. 580· πέπλοι λεπτοί, εὐννήτοι Ὁδ. Η. 97.

εὐνοῖω, εἶμαι εὐνός, εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρὸς τινα, τινι Ἡρόδ. 9. 237, Σοφοκλ. Αἶ. 687, Δυσ. 131.1, Ἀριστοφ. Νεφ. 1412, κλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 79· ὁ εὐνόων, ὁ εὐνοϊκῶς διακείμενος, Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 7. 7, 2:— Παθ., ἀπολαύω εὐνοίας, εὐνοοῦμαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 171.

εὐνόημα, πλημμελὲς γραφ. ἀντὶ εὐνόημα, ὁ ἴδ.

εὐνόησις, εως, ἡ, αἰσθημα εὐνοϊκόν, εὐνοία, εὐμένεια, Ἀρτεμίδ. 2. 12.

εὐνοητικῶς, Ἐπίρρ. εὐμενῶς, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 204.

εὐνοϊά, ἡ, ποιητ. ἐνίοτε εὐνοϊά (πρβλ. ἀγνοία, ἀνοία), Ἐρμάνιος εἰς Σοφ. Φιλ. 129· Ἰων. εὐνοῖη, ποιητ. εὐνοῖη Ἀ. θ. II. παράρτ. 318: (εὐνοῖα):— εὐνοία, ὡς καὶ νῦν, τὸ εὐνοϊκῶς διακείμενος, εὐμένεια, ἀγαθότης, κατ' εὐνοίαν, ἐξ ἀγαθότητος. ἐξ εὐμενείας, «ἀπὸ καλοσύνης», Ἡρόδ. 6. 108· δι' εὐνοίας Θουκ. 2. 40· δι' εὐνοίαν Πλάτ. Πρωτ. 337Β· εὐνοίας ἔνεκα Δημ. 243. 19· κατ' εὐνοίαν κρίνειν, «μεροληπτικῶς», Ἀντιφῶν 124. 9, Δυσ. 188, ἐν τέλει· κατ' εὐνοίαν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἰκ. 940· μετ' εὐνοίας Πλάτ. Φαῖδρ. 241C, Δημ. 317. 29· ὑπ' εὐνοίας ὁ αὐτ. 20. 22· εὐνοίῃ Ἡρόδ. 7. 239· εὐνοία λέγειν Σοφ. Φιλ. 1322· εὐνοία τῇ σῇ, ἐξ ἀγάπης πρὸς σέ, Πλάτ. Ἰοργ. 486Α· οὕτω μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἐπ' εὐνοία χθονός, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· εὐνοία τῇ ἑαυτοῦ Πλάτ. Ἰοργ. 485Α· εὐνοίας ἔνεκα τῶν Ἑλλήνων, ἔνεκα εὐνοίας πρὸς αὐτούς, Ξεν.

Ἀν. 4. 7, 20· εὐνοίαν ἔχει εἰς τινα παρὰ Δημ. 243. 19, πρβλ. Θουκ. 2. 8· πρὸς τινα Πλάτ. Πολ. 470Α· εὐν. παρὰ τῶν θεῶν Δημ. 18. 2· ἔξ ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· εὐνοίαν παρέχειν, παρέχεσθαι, δεικνύειν εὐνοίαν, Σοφ. Τρ. 708, Ἀντιφῶν 138. 20, Ἀνδοκ. 2. 29· εὐνοίαν ἔχειν, εὐθεοῖαι ἐκ καρδίας ἴνα..., Θουκ. 2. 11· ὡς ἐκατέρωφ' τις εὐνοίας.. ἔχοι ὁ αὐτ. 1. 22 (ἴδε ἔχω Β. II. 2): ἐν τῷ πληθ., αἰσθήματα ἀγαθότητος, τοῖς ἡσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Αἰσχύλ. Ἰκ. 489· Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι ὁ αὐτ. ἐν Θιβ. 450.

II. ὁῶν εἰς ἐνδείκνυται εὐνοίας, ἰδίως ἐπὶ δῶρων συνθήκῃς δεδομένων εἰς τοὺς Ἀθηναίους· στρατηγός ἐκ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Δημ. 432. 2· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 96. 9· πρβλ. Thirlw. Ἑλλ. Ἱστορ. τ. 6. σ. 49.

εὐνοῖζομαι. Ἀποθ. = εὐνοῖω, Ἀριστ. Ἡθ. Εὐδ. 7. 7, 2.

εὐνοϊκός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, ἀγαθός, εὐμενής, εὐνοϊκώτερον ὑπάρχει τινα Δημ. 1299. 13, πρβλ. Ἀμφ. ἐν Ἀδάμαντι 1.— Ἐπίρρ., εὐνοϊκῶς ἔχειν τινα Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 15· πρὸς τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 34· εὐν. διακείσθαι πρὸς τινα Ἰσοκρ. 282Β· ἀκοῦσαι εὐνοϊκῶς Ὑπερίδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. XVI· εὐν. προσδέχεσθαι Δημ. 227. 2.— Συγκρ. -ωτέρως ὁ αὐτ. 1228. 14: Ὑπερίδ. -ώτατα Ξεν. Κύρ. 8. 4. 1.

εὐνομεῖσθαι· μέλλ. -ῆσθαι Ἐπίρρ. 1. 97: ἄρ. εὐνομήθην αὐτόθι 65: πρκμ. εὐνόμημαι Ἐπιμενίδ. παρὰ Διογ. Α. 1, 113: Ἀποθ. ἔχω νόμους καλοῦς, καλὸν πολίτευμα, εἶμαι εὐνομος, Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., Θουκ. 1. 18, Πλάτ., κλ.· πόλις εὐνομεῖται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380Β· πόλις εὐνομουμένη Δημ. 744. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 4, Πολιτικ. 4. 8, 5· οἰκία οὐκ εὐν. Αἰσχίν. 24. 24· ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομήσῃτε, ὅταν θὰ τηρῇτε τοὺς νόμους, ὁ αὐτ. 1. 26.— Ἐν Πλάτ. Νόμ. 927Β, ἀντὶ τῆς ἐνεργ. μετοχῆς εὐνομοῦσα, ὁ Αστ. προτείνει εὐνομος οὕσα.

εὐνόημα, τό, νόμος, ἔννομος ἐνέργεια, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1041Α, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 192 (κοινῶς εὐνόημα).

εὐνομία, ἰων. εὐνομίη, ἡ, καλὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, καλὴ διοίκησις, τάξις, εὐταξία, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, «εὐνεμσίαν (εὐνεμσίαν Barn), καθ' ἣν εὐ νεμόμεθα καὶ διατελούμεθα» (Σχόλ.), Ὁδ. Ρ. 487· μετέβαλον ὥδε ἐς εὐν. Ἡρόδ. 1. 65· πληθ., εὐνομίῃσι πόλιν κατὰ.. κοιρανέουσιν Ὁμ. Ὑμν. 30. 11, πρβλ. Πλάτ. Σοιστ. 216Β· ἀπόλοιμος εὐν. Πινδ. Π. 5. 90· εὐνομία σέβειν Σοφ. Αἶ. 712, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 195, 236· εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέχεσθαι Πλάτ. Πολ. 425Α· κατὰ τὸν Ἀριστ., οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὐ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δὲ διδ' μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτόν ἐστιν τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις νόμοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν Πολιτικ. 4. 8, 6, πρβλ. 3. 9, 8· κατὰ δὲ Πλάτ. (Ὁροί 413Ε)· εὐνομία πειθαρχία νόμων σπουδαίων:— οἱ ἐπὶ τῆς εὐνομίας, παραπλήσιον τῷ νομοφύλακες, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59.

2) προσωποπ. ὑπὸ Ἡσ. ἐν Θεογονίᾳ 902 ὁ θυγάτηρ τῆς Θέμιδος, πρβλ. Πινδ. ἐν Ο. 9. 26., 13. 6 κέξ., Δημ. 772. 23· οὕτως ὡς ὄνομα ποιήματος τοῦ Τυρταίου, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 5, 4, Στράβ. 362.

3) εὐκαμψία τῆς φωνῆς, ἐν τῇ μουσικῇ, Λόγγος 2. 3.

εὐνομος ον, (νόμος) ὁ ὑπὸ καλοῦς νόμοις διατελῶν, καλῶς κυβερνώμενος, πόλις Πινδ. Γ. 5 (4). 28· Σκυθαί Αἰσχύλ. Ἀποστ. 203 (πρβλ. Στράβ. 300)· εὐνόμων ἀνδρῶν, ζώντων ἐν εὐνομίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 815Β.

2) ἐπὶ πραγματίων, ἔρανος εὐνομιάτος, «δικαιότατος» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 1. 61· μοῖρα εὐν. = εὐνομία, ὁ αὐτ. Ν. 9. 70.

II. (νομὴ ἢ νομός) ἐπὶ τόπων, καλὸς πρὸς βοσκήν, ἔχων καλὴν βοσκήν, Λόγγος 4. 4.

εὐνόος, οον, Ἀττ. συνηρ. εὐνούς, οον, πληθ. εὐνοί, ὡσαύτως ἐπερόκλ. εὐνούς (συνηρ. ἐκ τοῦ εὐνοος) Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 122: γεν. πληθ. εὐνώων Θουκ. 6. 64:— εὐνοϊκῶς διακείμενος, καλῶς διατεθειμένος, εὐμενής, φιλικός, Ἡρόδ., Τραγ., κλ.· ἀνὴρ φίλος καὶ εὐν. Ἡρόδ. 5. 24· εὐνούς γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 226· τινι Ἡρόδ. 7. 173, κ. ἄλλ., Σοφ. Φιλ. 1351, κτλ.· τῷ δήμῳ Ἀνδοκ. 31. 9· ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς εὐνοίος λυπητέον, ἐγὼ καὶ οἱ εὐνοϊκοὶ ἐμοὶ διακείμενοι πρέπει νὰ λυπώμεθα, Ξεν. Ἀπολ. 27· τὸ εὐνόουν = εὐνοία, Σοφ. Ἰλ. 1203, Θουκ. 4. 87, κ. ἄλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυσμενής, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 5· περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ φίλος ἴδε Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 2, 4.— Συγκρ. εὐνοώτερος Σοφ. Αἶ. 822, Ἰων. εὐνοώτερος ἐν Ἡρόδ. 5. 24: Ὑπερίδ. εὐνοώστατος Ἀριστοφ. Ἰππ. 874, Πλάτ., πρβλ. Λοδεκ. Φρύν. 143.

2) ἐπὶ πραγματί, τὴν πάροδον ἴν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνοοῦστέραν, εὐνοικώτεραν, Διονύς. Κωμωδιοποῖς ἐν Ὀμιονόμοις 1. 17.— Ἐπίρρ. εὐνώως Πλουτ. Γάβ. 8, κτλ.· συνηρ. εὐνώς Μ. Ἀντων. 3. 11, ἴδε Λοδεκ. Φρύν. 141: Ὑπερίδ. -νοώστατα Διόδ. 19. 6.— Περὶ τοῦ εὐνοος ἴδε Κόντον ἐν «Σωκράτει» σ. 24 κέξ.

εὐνοστός, ἡ, θεὰ προστάτις τῶν μύλων, αἰδὸς ἐπιμύλιος, δεκοῦσα ἐφ' ἧν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων· Εὐστ. Ὁδ. 1383, 42, Λοδεκ. Ἀγλαορ. σ. 972· πρβλ. νόστος II.

II. εὐνόστου λιμὴν, ἐν Ἀλε-



ξανδρεία, = ὁ λιμὴν τῆς εὐτυχοῦς ἐπιστροφῆς, Στράβων 792, 795.

εὐνουχίας, ου, ὁ, (εὐνούχος) ὁμοίος πρὸς εὐνούχον, ἀνίκανος πρὸς συνοσίαν, Ἰππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 15.

II. μεταφ., εἶδος σικυοῦ ἄνευ σπόρων, ἀντίθετον τῷ σπερματίας, οὐχ ὅρας δτι ὁ.. Ἐλαγρος.. περιέρχεται σικυοῦ πέποντος εὐνούχου κνήμας ἔχων; Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάβῃ» 1· ὡς ὄνομα δένδρων τιῶν φοινικοσπόρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 250· εὐν. κάλαμοι, οἱ τοῦ Πιλινίου spadones, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 4.

εὐνούχιζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποτέμνω τὰ γεννητικὰ μέρη τινος, καθιστῶ αὐτὸν εὐνούχον, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνούχιζων Λουκ. Κρονολόγιον 12· εὐν. ἑαυτὸν τῆς ἐπιθυμίας Κλήμ. Ἀλ. 538:— Παθ., Δίων Κ. 68. 2:— ῥηματ. ἐπιθ., εὐνούχιστέον τοὺς μύσους Γεωπ. 17. 8, 2.

εὐνουχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐνούχων, εὐνουχικὸν παιδικίον Ι. Γενέσ. σ. 23, 8 ἔκδ. Β.

εὐνούχιον, τό, εἶδος θρίδακος, μαρουλίου, = ἀστύτις ἢ ἀστύτις, Πλιν. Η. Ν. 19. 8.

εὐνουχισμός, ὁ, τὸ εὐνούχισεν, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 2. σ. 700, Ὀρίγ. III. 1253Α, κλ.—εὐνούχιστής, οὗ, ὁ εὐνούχιστῶν, Γλωσσ.

εὐνούχο-εἰδή, ἑς, ὁμοίος εὐνούχῳ, Ἰππ. π. Ἀέρ. 293.

εὐνούχος, ὁ, (εὐνή, ἔχω) ἀνὴρ ἐκτομίας, οὗ ἐξέτεμον τὰ γεννητικὰ μέρη. Ἐν Ἀσία, ἀκολούθως δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶχον αὐτοὺς ὡς φύλακας τῶν γυναικῶν καὶ ὡς θαλαμηπόλους (ὁπόθεν τὸ ὄνομα, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες), Ἡρόδ. 1. 117., 7. 187., 8. 105. Ἀριστοφ. Ἀχ. 117 κέξ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 60 κέξ.: ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς αὐλαῖς καὶ τοῦ Βυζαντίου πολλάκις κατεῖχον ὑψηλὴν θέσιν. 2) ἐπὶ ζώων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 585, Τζέτζ.

3) ἐπὶ καρπῶν, ἄνευ σπόρου ἢ πυρῆς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 652Α (πρβλ. εὐνουχίας):— εἶδος πλατυρύλου καὶ ἀκαύλου θρίδακος (μαρουλίου), ἥτις ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων ἐλέγετο εὐνούχος, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστύτις (ἢ ἀστύτις κατὰ Meineke), Ἀθην. 69Ε.

II. ὡς ἐπιθ., ὁ φυλάττων τὴν εὐνὴν, τὴν κοίτην, ἄγρυπνος, λαμπάδες εὐνούχιος ἑορτασίαν Σοφ. Ἀποσπ. 880.

εὐνούχωδης, ἑς, = εὐνούχοειδής, Σουίδ. ἐν λ. ἄρρη.

εὐντα, Δωρ. ἀντὶ ἑδόντα, οὗδ. πληθ. τῆς μετοχ. ὦν, Θεόφρ. 2. 3.

εὐνώως, (εὐνώος) Ἐπίρρ., μετ' εὐνοίας, εὐμενῶς, Ἀριστέας 27, Ἐπίκτ. 4. 6, 7.

εὐνώμας, ου, ὁ, (νωμάς) = εὐκίνητος, αἰὲν εὐνώμα χρόνῳ Σοφ. Αἴ. 601 (ἐνθα τὰ κρείττω τῶν Ἀντιγράφων ἐναντίον τοῦ μέρους ἔχουσιν εὐνώμα): ἄλλ. ὁ Bgk. διορθοῖ εὐνώμας, Παθ. τοῦ εὐνώω, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, καὶ πρβλ. Ο. Κ. 1571.

εὐνώτος, ον, ἔχων καλὰ ἢ ἰσχυρὰ νῶτα, Ἀριστ. Φυσιολ. 5. 18.

εὐνάατος, ον, (ἐναίω) καλῶς ἐκτιμώμενος, περὶ ἐρίου, Ἀνθ. Π. 6. 282.

εὐξέαι, Ἐπικ. θ' ἐνικ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ εὐχομαι, αὐτὰρ ἐπὴν σπεῖσθαι τε καὶ εὐξέαι κτλ. Ὀδ. Γ. 45.

εὐξένος, ἴων. εὐξέενος, ον, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, φιλικός, ἀνδρῶνας εὐξ. δόμων, τοὺς θαλάμους τοὺς ὠριμένους πρὸς ὑπόδοξιν τῶν ξένων, Αἰσχύλ. Χο. 712· λιμὴν εὐξέινωτάτος ναύταις Εὐρ. Ἰππ. 157:— Ἐπικ. Ἐπίρρ. εὐξέενος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 963, 1179.

II. Πόντος Εὐξέινος, ἡ τανὺν Μαύρη Θάλασσα, Ἡρόδ. 1. 6, κ. ἄλλ., Εὐρ. Ι. Τ. 125, κτλ.· εὐξ. πέλαγος Πινδ. Ν. 4. 80· οἰδμα Ἡρ. Μαιν. 410, κτλ.· ὁ Εὐξέινος μόνον, Στράβ. 491.— Κατὰ πρῶτον, τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο ἄξενος, ὁ ἀφιλόξενος, ἐκ τῶν ἀγρίων φυλῶν αἰτίνας κατὰκουσαν τὰ παράλια αὐτοῦ (dictus ab antiquis A xenus ille fuit, Ὀβιδ. Trist. 4. 4, 56):— ἴσως τὸ ὄνομα εὐξέινος ἐλέγθη κατ' εὐφημισμὸν, ὡς τὸ Εὐμενέιδες.

εὐξέστος, Ἐπικ. εὐξέστος, ἡ, ον, ἄλλὰ, ὡς, ον, Ὀδ. Ο. 333: (ξέω):— καλῶς ἐξεσμένος, ὡς τὸ εὐξέος, ἐπὶ τῆς ἐργασίας τέκτονος; ῥυμῶς, ἀπήνη, φάτνη Ἰλ. Ω. 271, 275, 280· χηλὸς Ὀδ. Ν. 10· ἄκοντες Ξ. 225.— τὸ εὐξέστον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 27.— ἴδε Κόντου Γραμματικά ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559, δ'.

εὐξήραντος, ον, εὐκόλως ἐκτανύμενος ἢ ἐξατμιζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 15. 3, 11, κ. ἄλλ.

εὐξέος, Ἐπικ. εὐξέος, ον· συνηρ. γεν. εὐξέου δουρὸς ἀκωκῆ Ἰλ. Κ. 373, Spitzl.: (ξέω):— ἀκριδῶς ὡς τὸ εὐξέστος, συχρὸν παρ' Ὀμ. ἄρμα, δίφρος Ἰλ. Β. 390, Ὀδ. Α. 590· δόρυ Ἰλ. Κ. 373· κτλ.— ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ:— ἐν Ὀδ. Ε. 237, σκέπαρνον εὐξέον, ἐξ ἐστιλβιωμένου μετάλλου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ.· ἐδύναται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἶναι· τὸ εὐξέον, ὡς που καὶ βέλος ὠκύμορον, τὸ ὠκύ θανατοῦν.

II. εὐκόλως ἐξοόμενος ἢ ἐστιλβούμενος, εὐξέωτερα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 4.

εὐξύλη, λέξις ἐξθαρμένη ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 3, ἔθα ὁ Schn. διώρθωσεν εὐχυλά.

εὐ-ξυλο-εργός, ὄν, καλὸς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ξύλου, ὕλης πελεκηττορας εὐξυλοεργός Μανέθων 4. 324.

εὐξύλος, ον, ἐκ καλοῦ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 6· ἔχων ἀφρονίαν ξύλων, Ἀποσπ. Ἀντιβ. 58.

εὐξύμβλητος, εὐξύμβολος, εὐξύνετος Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβλητος, εὐσύμβολος, εὐσύνετος.

εὐξυστος, ον, (ξύω) εὐκόλως ξυόμενος ἢ ἐκινεζόμενος, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 911.

εὐογία, ἡ, οὗς. τοῦ εὐογκος, μέτριος ὄγκος, Δημόκριτ. παρὰ Στωβ. 553. 16.

εὐογκος, ον, ἔχων καλὸν ὄγκον, ἀριετὸν ὄγκον, κλινούσης τῆς λέξεως εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὀγκώδους, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 795· κοιλία ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40· οὐδ' ἄγαν εὐ. Εὐρ. Ἀποσπ. 689· εὐογκος εἶναι γαστρί, μὴ ἐσθίειν πολλά, Ποιητ. παρὰ Στωβ. Τίτ. 97. 17· εὐ. φωνή, ἡχηρὰ φωνή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλή, Φιλόχορ. 66:— μεταφ., βαρὺς, σπουδαῖος, ἀντίθετ. τῷ εὐτελεῖ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 2· θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὐογον καὶ τὸ λιτόν ὕψος Πλούτ. 2. 511Β.

II. μέτριος τὸν ὄγκον, συμπαγής, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 6, π. Ζ. Γεν. 4. 1, 41· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ μικρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 16, 8:— φορητός, εὐμετακώματος, ὁ αὐτ. 9. 16, 8· τὰ εὐ. τῶν ἀναθημάτων Πλούτ. 2. 969Ε.

2) ἐπὶ χόρτων καὶ βοτανῶν, εὐπεπτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.— Ἐπίρρ. εὐόγκως, μετὰ ἐπαρκούς ὄγκου, Διοκλ. παρ' Ὀρεβάσ. III. 173. 5.

εὐοδέω, ἔχω ἐλευθέραν ὁδὸν ἢ δίοδον, ἐπὶ βροτοῦ ὕδατος, Δημ. 1274. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 50, κ. ἄλλ.— ἀπροσ. ἐν τῷ Παθ., εὐοδεῖται, ὑπάρχει ἐλευθέρη δίοδος, ὁ αὐτ. 3. 4, 24.

2) μεταφ., «πηγαῖνα καλὰ», εὐτυχῶ, εὐοδῶν πορεύεσθαι Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 10· ἡ ἀρετὴ.. προΐουσα εὐοδεῖ Μ. Ἀντων. 6. 17· χαίρει καὶ σὺ κεῖσθαι, ἐπὶ ἐπιτυχείῳ πιακός, Σουλ. Ἐπιγρ. 1956, πρβλ. 1907· 9. 3706.

εὐοδία, καλὴ πορεία, καλὸν ταξίδιον, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 34) παρ' Ἀριστοφ. Βαστ. 1528, ἐνθα τὸ εὐοδῖαν ἀπὸ στόματος χεῖν, πρέπει νὰ σημαίνῃ εὐχὰς ἀγαθὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τινός, (πρβλ. τὸ τῆς καθωμλιμμένης, «κατευδῖον»).

εὐοδιάζω, βάλλω τι οὕτω πως ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ εὐκόλως, νὰ εὕρῃ εὐκόλως τὸν δρόμον του, λαβόντες οὖν.. ἀριμόζοντα καθετήρα εὐοδιάσωμεν αὐτὸν Παῦλ. Αἰγ. 6. 59:— οὐσιαστικ., εὐοδιασμός, ὁ, ὁ δὲ τοῦ εὐοδιασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν αὐτόθι.

εὐοδμία, εὐοδμος, ἴδε εὐοσμία, εὐοσμος.

εὐοδος, ον, εὐδιάτατος, ἐπὶ ὁρέων, Ξεν. Ἀν. 4. 8. 10· ἐπὶ ὁδοῦ, εὐδατος, ὁδός.. εὐοδωτάτη τοῖς ὑποζυγίοις αὐτοῦ 4. 2, 9.

2) μεταφ., εὐκόλος, ἄνευ δυσκολίας, ἀπλοῦς, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1127D.

3) ὁ εὐκόλος ἐκκρινόμενος, εὐέκκριτος, πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν (τὰ δούτρεα) οὐκ εὐοδα Μνηστήρας παρ' Ἀθην. 92C· ὡς ἐπιθέτον τοῦ Πανός, ὁ εὐοδος θεός, ὁ παρέχων εὐοδῖαν, Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαι) 4705b, κ. ἄλλ.· εὐοδὰ σοι πάντ' ἐστὶ Ἐπιτύμω, ἐν Amer. Inst. 3. σ. 313.

εὐοδόω, καθιστῶ τὴν πορείαν τινός καλὴν, εὐποτμον, μετὰ δοτ. προσ., σφῶν δ' εὐοδοῖν (ἐν διδοῖν Burges) Ζεύς, «νὰ σὰς δώσῃ καλὸν κατευδῖον», Σορ. Ο. Κ. 1435· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. μετ' αὐτ., Ἐβδ., κτλ., ὁ δὲ Ἑρμάννος διορθοῖ, σφῶ ἐν τῷ μνημονεύοντι χωρίῳ τοῦ Σοφ.: ἀπολ., τὸ εὐοδοῦν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7.

2) Παθ., κάμνω εὐτυχές, αἶσιον ταξίδιον, εἰ εὐοδόωθιςωμαι Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 10· ἐπὶ πραγματικῶν, ἐπιτυγχάνω, «πηγαῖνα καλὰ», ὡς Κλεομένης εὐωδῶθη τὸ πρᾶγμα Ἡρόδ. 6. 73· θησαυρίζω δτι ἂν εὐοδῶται = εὐπορῇ Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ις' 2, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. ια', 29. II. ἀμεταβ., = τῷ Παθ., Φίλων 1. 514.

εὐοῖ, ἐπιφώνησις βακχευόντων, Λατ. enoe, ὡς τὸ αἰαί, ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσός Σοφ. Τρ. 219, κτλ., ἴδε Φῶτ. ἐν λέξ.

εὐοικονόμητος, ον, εὐκόλως οἰκονομούμενος, μόνον ἐν τῷ Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 464.

2) εὐπεπτος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 54D, 80B, 115D.

εὐοίκος, ον, ἔχων καλὰς οἰκίας, Ἑτυμολ. Μ. 389. 24.

2) καλὸς πρὸς κατοικίαν, εὐάρεστος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 370. II. φιλόξενος, Δίων Κ. 44. 39.

2) ἀγαθὸς πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 267D.

εὐοινείω, ἔχω ἄφρονον οἶνον, ἐξάγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 516.

εὐοινεία, ἡ, ἀφρονία οἴνου, καλὸς τρυγητός, Στέφ. Βυζ.

εὐοίνεστος, ον, ἐκ καλοῦ οἴνου, ἐπιλοιβή Ὀρρ. Ἀργ. 601.

εὐοῖνος, ον, ἔχων ἄφρονον οἶνον, Λέσβος Ἑρμηνείαν 5. 55, πρβλ. Στράβ. 241· σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐοιωνισμός, οὗ, ὁ, καλὸς οἰωνός, προαίσθησις εὐτυχίας, Σχόλ. εἰς Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 47.

εὐοιώνεστος, ον, ἔχων καλὸν οἰωνόν, Διοδ. Ἑκλογ. 629. 37.

εὐολθος, ον, πλούσιος, εὐδαίμων, Εὐρ. Ι. Τ. 189, Ἐπίγραμμα ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1582, 2661.

εὐολέσθητος, ον, = τῷ ἐπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. 352.

εὐολέσθατος, ον, εὐκόλως ὀλισθάνων, ἀσταθής, ἡλικία Φίλων 2. 463, πρβλ. Πλούτ. 2. 878D.

II. λίαν ὀλισθηρὸς, κόπρος Ἀλέξ. Ἀπρ. 1. 90.

εὐόλκιμος, ον, (ὀλκή) εὐκόλως ἐλκόμενος, συρρέμενος, κολλώδης, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 802.

εὐομβρία, ἡ, ἀφρονία βροχῆς, Εὐσεβ. Ἑκκλ. Ἰστ. σ. 353, κλ.



**εὐομβρος, ον**, ἔχων ὀφθονίαν βροχῆς, καλῶς ποτιζόμενος, Στράβ. 183.

**εὐομίλος, ον**, κοινωνικός, Μ. Ἀντων. 1. 16· ἐμπιστευτικός, Ἠλιόδ. 3. 10· οὐσιαστ. ἐν τῷ πληθ. εὐομιλίαι, αἶ, Χάρ. ἐν Λατ. Γραμμ. (ἐκδ. Keil) 1, σ. 33.12., 549.10.

**εὐομπατος, ον**, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, βλέπων καλὰ, ὀδεδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον καὶ εὐόμπατον· Ἑτυμ. Μ. σ. 284. 8.

**εὐομολόγητος, ον**, εὐκόλως ὁμολογούμενος, ἀναμφήριστος, Πλάτ. Πολ. 527B.

**εὐομφαλος, ον**, παρ' Ἀρχαίοις = εὐοσμος, Ἀθην. 682C, ἴδε ὁμψή ἐν τέλει.

**εὐόνειρος, ον**, ὁ βλέπων εὐχάριστα ὄνειρα, Στράβ. 761· φέρων εὐχάριστα ὄνειρα, νύξ Ἠλιόδ. 3. 5· τὰ εὐ., εὐχάριστα ὄνειρα, Πλούτ. 2. 83D.

**εὐόνυξ, ὅς, ἡ**, ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Μ. Σιδήτ. 34.

**εὐοπλῆω, εἶμαι** καλῶς παρεσκευασμένος, ὀπλισμένος, Ἀνθ. Π. 12.120, Φίλων 1. 20.

**εὐοπλία, ἡ**, καλὴ κατάστασις ὅπλων καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, Ξεν. Ἰέρ. 9, 6.

**εὐοπλος, ον**, καλῶς ὀπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, Ἀριστοφ. Ἀγ. 592· λόχος, πόλις Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, Ἰέρ. 11, 3· τῶν ζώων τὰ ἄρρενα εὐοπλότερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 11, 11.

**II.** (ὁπλή) ἔχων καλὰς ὁπλὰς, Πολυδ. Α' , 191.

**εὐοπτος, ον**, (ὄραω, ὄψομαι) περιφανής, εὐκόλως ὁρώμενος, Λογγίν. 4. 3.

**II.** ὠρατός, εὐειδής, Ἑτυμολ. Μ. 276. 36.

**εὐοράτος, ον**, (ὄραω) = τῷ προηγουμ. I, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ.

**εὐοργησία, ἡ**, ἡπιότης διαθέσεως, Εὐρ. Ἰππ. 1039, Βάχχ. 641.

**εὐοργήτος, ον**, (ὀργή) ὁ εὐμένως φερόμενος, αὐτὸ τῇ ὀργῇ εὐχρώμενος· (Ἰσχυρ.), Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· τοῖς κόλαξι... εὐοργήτος Εὐδούλος ἐν Διονυσίῳ 1. 3.—Ἐπίρρ., εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, μετ' ἡπιον τρόπον, ἡπιῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀργισθεῖς, Θουκ. 1. 122.

**II.** ὁ εὐκόλως εἰς ὀργὴν κινούμενος, πλήρης ὀργῆς, Πλούτ. 2. 413C.

**εὐοργος, ον**, (ὀργή) ἐπὶ φόγῳ, «ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων. ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου»· Ἡούγ.

**εὐορεκτος, ον**, ὁ προεινὼν βρεῖν, ὀρεκτικός, τὸ μὲν ποικίλον ἡδιδόν ἐστιν, τὸ δὲ ἡδιδόν εὐορεκτότερον Πλούτ. 2. 663E.

**εὐόριστος, ον**, ὁν εὐκόλως τηρεῖ τις ἐνδὸς ὁρίων, ἡ ἀτμίς ὕδρον καὶ ψυχρόν· εὐόριστον μὲν ὡς ὕδρον Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 6· τὸ εὐόρ., ἀντιθετὸν τῷ τὸ δυσόριστον, αὐτὸθι 4. 1, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 6, 3.—Κατὰ τὸν Ζωαρᾶν σ. 917: «εὐόριστον τὸ ψηλαφώμενον καὶ φθειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ θύρια».

**εὐορκῶ, ὀρκίζομαι** ἀληθῶς, κάμνω ἀληθῆ ὅρκον, ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ἀντιθ. τῷ ἐπιτορκῶ, μηδὲνα θεὸν ὁμόσεως, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλης Ἰσοκρ. 7· Ἀ—φυλάττω τὸν ὅρκον μου, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 28· τιμὴ Θουκ. 5. 30· τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμωσ' ἦν ἂν εὐορκοίμην ἐγώ, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐγώ δεν θα ἔκαμνα ψευθεῖν ὅρκον, Εὐρ. Ὀρ. 1517· ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες, τηροῦντες τοὺς ὅρκους, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 25.

**εὐορκησία, ἡ**, τὸ εὐορκεῖν, Ἀλέξανδρος ἐν «Ἐλένη» 1· πρβλ. Λοθέκ. ἐν Φρυν. 513.

**εὐορκία, ἡ**, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 2.119.

**εὐορκος, ον**, ὁ τηρῶν τὸν ὅρκον του, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον αὐτοῦ, ἀνδρὲς δ' εὐόρκου γενεῆ μετόπισθεν ἀμείνων· Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 283, πρβλ. 183, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 86, 3, Ἀριστοφ. Πλ. 61, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42, κτλ.· εἰς τινα Εὐρ. Μήδ. 495.

**II.** ἐπὶ ὀρκων, εὐορκα ὁμνύειν, ὀρκίζεσθαι πιστῶς, Ἀντιφῶν 112. 23· διομῶσασθαι εὐορκοτέρα ὁ αὐτ. 143. 18· ψηφισασθαι Ἰσαῖος 2, ἐν τέλει· γυνῶνα Δημ. 310.16· εὐορκοτέραν θήσεσθε τὴν ψῆφον ὁ αὐτ. 846. 2, πρβλ. 522. 19· εὐορκοτάτην τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν Λυκοῦργ. 149. 23, πρβλ. Λυσ. 153. 3: — συμφωνῶς πρὸς τὸν ὅρκον τινός, οὐχὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου, εὐορκόν [ἐστι] Θουκ. 5.18, πρβλ. 23.29· εὐορκα ταῦθ' ὅμιν ἐστι Δημ. 525.13· οὕτως ἐν τῷ Ἐπίρρ., τὰ δ' εὐόρκως ἔχει Αἰσχύλ. Χο. 979· εὐορκὸν θέσθαι τὴν ψῆφον Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.19, 5.

**εὐορκωμα, τό**, πιστὸς ὅρκος, Αἰσχύλ. Χο. 901 ἐν τῷ πληθ.

**εὐορκωτος, ον**, = εὐορκος, Πολυδ. Α' , 39.

**εὐόρμητος, ον**, (ὀρμάω) εὐκόλως ὀρμῶν πρὸς τι, εὐόρμητος πρὸς ἡδονὴν Βασίλ. Σελ. ἐν Βίῳ Θεόκλ. σ. 76.

**εὐορμος, ον**, ἔχων καλοὺς ὀρμούς πρὸς προσόρμωσιν πλοίων, ἐν δὲ λιμνὴν εὐορμος Ὀδ. Δ. 358, πρβλ. Ι.136, Ἰλ. Φ. 23, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 207, Σοφ. Φιλ. 221, κτλ.

**2)** καλῶς ἡγκουροβλημένος, ἀραγμένος· εὐόρμων .. πρυμνήσια γνηῖν Ἀνθ. Π. 10.4.

**εὐορνέθια, ἡ**, καλὸς οἶανός, Σοφ. Ἀποσπ. 881.

**εὐορνῆς, εἶδος, ὁ, ἡ**, καλὰ προμηνῶν, αἰσιος, οἰωνοὶ Διον. Ἀλ. 2. 73.

**II.** ἔχων ἀφθονίαν πτηνῶν, ἐπὶθ. τῆς Τανάγρας ἐν Ἀνθ. Π. 7. 424.

**εὐόροφος, ον**, ἔχων καλὴν ὀροφὴν, καλῶς ἐστεγασμένος, Ἀνθ. Π. 9. 59.

**εὐόρηψ, ηκος, ὁ, ἡ**, ἔχων ὠραίους κλάδους, Νόνν. Δ. 21.296.

**εὐοσμέω, εἶμαι** εὐοσμος, εὐώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.16.1.

**εὐοσμεία, ἡ**, εὐωδία, Σοφ. Ἀποσπ. 340, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 4· ἀλλ' εὐοσμεία ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 51· πρβλ. Πολυδ. Β', 75. 76.

**εὐοσμος ἢ εὐοδμος, ον**, (ἴδε ὁδμή, ὁσμή) ἔχων καλὴν ὁσμήν, εὐώδης, εὐοδμον Ἐσρ Πινδ. Ἀποσπ. 45. 14· σέλινον, νέκταρ Θεόκριτ. 3. 23., 17. 29· οὕτω δὲ καὶ Διον. ὁ Περικτ. 937 (διόφ. γαρ. εὐώδης), κλ.· εὐοδμος τῇ ὀσφρῇσει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13. 3.—πρβλ. ὁσμή.

**εὐοσφραντικός, ἡ, ὁν**, ὁξὺς τὴν ὀσφρῇσιν, Ἡσυχ. ἐν λ. εὐορνοτάτην.

**εὐόσφραγτος, ον**, ὡς τὸ προηγ., ὁ ἔχων καλὴν ἥτοι ὀξείαν ὀσφρῇσιν, Ἑτυμολ. Μ. 765. 53.

**εὐόσφαλμος, ον**, ὁ ἔχων ὠραίους ὀφθαλμούς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41.

**2)** ὁ ἔχων ὀξείαν ὀσφρῇσιν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 55. **II.** εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθην. 545E:—μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἀρεστός, κατὰ τὸ φαινόμενον καλός, εὐλογοφανής, εὐδὲσθαλμιον ἀκοῦσαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2.18, 16· πρβλ. εὐπρόσωπος.—Ἐπίρρ.—μῶς, «εὐοσφάλμωσι·ἀντί τοῦ εὐπρεπῶς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ταῶν Ἀρποκρ.

**εὐοφρύς, υ**, ἔχων ὠραίας ὀφρῦς, Ἀνθ. Π. 5.76.

**εὐοχέω, καλῶς ἡνιοχῶ**, «εὐοχεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἀντί τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται» Σουῖδ.

**εὐοχθεῖω, ἔχω** ἀφθονίαν ἀγαθῶν, εὐήμερῶ, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἰμ. 475, Ρισν. παρὰ Στράβ. 54.12.—Καθ' Ἰσυχ.· «εὐοχθεῖν· εὖ ἔχειν, εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. εὐτροφεῖν· ὁγὴ γὰρ ἡ τροφή».

**εὐοχθος, ον**, ἔχων καλὰς ὀχθαί, γόνιμος, εὐρορος, γῆ Ὀμ. Ἐπιγρᾶμ. 7. 2·—ὡσαύτως, δαίτας εὐόχθους, πολυτελεῖς, Βαχχ. Ἀποσπ. 22 (23) ἐκδ. Blass· βορὰ Εὐρ. Ἰων. 1169.

**εὐόχοον·** «πλήρη» ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῴχεται· Φωτ. Λεξ. ἐν λ.

**εὐοχος, ον**, (ἔχω) ἰσχυρῶς κρατῶν, δεσμυδς Ἰππ. π. Ἀδρῆρ. 808.

**II.** ὁν εὐκόλως κρατεῖ ἢ διατηρεῖ τις, σχήμα ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 779.

**εὐοφέω, ἔχω** ἀφθονία ὀφάρια, Στράβ. 184, 658.

**εὐοφία, ἡ**, (ὄψιν) ἀφθονία ὀφάρων, Ἀλκιφρων 3. 3.

**εὐοφία, ἡ**, (ὄψιν) καλὴ ὄψιν, εὐπροσωπία, Ἀλκις ἐν «Γαλατεία» 3.

**εὐοφος, ον**, ἔχων ἀφθονίαν ὀφάρων, ἀγορὰ Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 10· χωρίον Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 304 D, πρβλ. Πλούτ. 2. 669C, κτλ.

**εὐπάγῃς, ἐς**, (ὑΠΑΓ, πῆγνυμι) ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τῶν μελῶν, συμπαγής, στερεός, γερνός, Πλάτ. Νόμ. 775C, Ξεν. Κυν. 4. 1., 5, 30, κτλ.: ἐπὶ πραγματόν, σελίδες αὐτόθι 2. 8· βᾶκτρον Θεόκρ. 25. 208: πρβλ. εὐπάξ.—Ἐπίρρ.—γέως, Ὀππ. Ἀλ. 3. 401.

**εὐπάθεια, ἰων.** —ἐη, ἡ, (εὐπάθης) ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθῶν, ἀπόλαυσις ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Ξεν. Ἀγρ. 9. 3, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 8. 8. 2·—ἰδίως ἐν τῷ πληθ., ἀπολαύσεις, τέλειες, τρυφαί, ἐν εὐπαθείῃ (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντί —ἐησι, πρβλ. 8. 99), διατελεῖν ἐν τρυφῇ καὶ ἐν εὐθυμίᾳ, Ἡρόδ. 1. 22, 191· εὐπαθείας ἐπιτηδεύειν αὐτόθι 135· ὡσαύτως λιχνεύματα, ἡδύσματα, εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι Ξεν. Ἀπολ. 18, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 404D.

**2)** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, μακαρία κατάστασης τῆς ψυχῆς, Διογ. Λ. 17.115· πρβλ. Ξεν. Ἀγρ. 11, 9, οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν ἄλλ' εὐπ. νομίζειν:—καθόλου, εὐαίσθησις, Πλούτ. 2. 589C, κτλ. πρβλ. Wyttenb. ἐν 132C.

**εὐπάθεια, διάγω** εὐάρεστον τὸν βίον, εὐφραίνομαι. εὐθυμῶ, πινειν καὶ εὐπαθεῖν Ἡρόδ. 2. 133, 174, Πλάτ. 347C· ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 247D· ἴδε εὐπάθεια· ἀντιθετὸν τῷ δυσ-  
τυχίῳ. Δίων Κ. 56. 45.

**2)** λαμβάνω εὐεργεσίαν, εὐεργετοῦμαι, ὑπὸ τινος Πλούτ. 2.176B, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

**εὐπάθης, ἐς**, (πάθος) ἀπολαύων ἀγαθῶν, ἡδυπαθής, ἀβροδίαιτος, ἔχοντες εὐπαθῆ βίον Κράτης ἐν «Θηρίοις» 4.

**II.** εὐκόλως πάσχων ὑπὸ τινος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος Ἀριστ. Πρβλ. 8. 4· τῷ ἀέρι Πλούτ. 2. 949E· πρὸς τὸ πῦρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκις. 35· εὐπ. εἰς τὸ πάσχειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 7· ἐπιδεκτικός, εὐαίσθητος, Πλούτ. 2. 528D.

**εὐπάθειη, ἡ**, ἰων. ἀντί εὐπάθεια.

**εὐπαιδευσία, ἡ**, καλὴ ἐκπαίδευσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 1080, Με-  
νάδρου Μονόστιχ. 653.

**εὐπαιδευτος, ον**, καλῶς πεπαιδευμένος, καλῶς ἡσχημένος· Ἰππ. π. Ἀρρ. 808· εὐπαιδευτόν ἐστι, εἶναι ἔργον ἐμπείρου ἀνδρός, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 780· ἐπιστολὴ εὐπαιδευτος, δεκνύουσα τὴν εὐπαιδευσίαν τοῦ γράψαντος αὐτήν, Διον. Ἀλ. πρὸς Γν. Πομπ. ἐν ἀρχῇ.—Ἐπίρρ.—τως, Συγκρ. —ότερον, Ἀθην. 177E.

**εὐπαιδεία, ἡ**, καλὴ τέκνων γενεά, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· τέρε-  
πεται δ' εὐπαιδείᾳ Εὐρ. Ἰκ. 490· εὐπαιδείαν ἔχοντ', εὐτυχῇ ἐν τέχνῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνί 678· ὡ μακάριε τῆς εὐπαιδείας Ἀριστοφ. Σφ. 1512· τῆς .. ἡμετέρας εὐπ. Ἰσοκρ. 229C· πρβλ. εὐτεκνία.

**εὐπαις, αἰδος, ὁ, ἡ**, ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, Ὀμ. Ὑμν. 30. 5, Ἡρόδ. 1. 32, καὶ Ἀττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἑκ. 810, Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 639· βιοτάς εὐπαις Εὐρ. Ἰων 491:—ἀλλὰ, Λατοῦς γόνος



εὐπαις, ὁ εὐγενὴς αὐτῆς υἱός, ὁ αὐτ. ἐν Ἦρ. Μαιν. 689, I. T. 1234.—Πρβλ. εὐτεκνος.

εὐπακτος, Δωρ. ἀντὶ εὐπηκτος.

εὐπάλαιστος, ον, εὐ-ὅλως ἡττώμενος ἐν τῇ πάλῃ, Ἐπίχαρ. 98 Ahr.

εὐπάλαιστρος, ον, ἐμπεριεὶς ἔχων εἰς τὰ τῆς παλαιστρας, ἐξησκημένους, μεταρ., τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, τὸ μετ' ἐπιτηδεύοντος εἰρωνεύεσθαι, Λογγίν. 34. 2.

εὐπάλαμος, ον, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν τι τεχνήντως, εὐμήχανος, ἐπινοητικός, εὐπάλαμον μέριμναν Δίσχυλ. Ἀγ. 1531. ἔρωσ. Ὀρρ. Ὑμν. 57. 4. σοφίῃ Ἀνθ. Π. παράρτ. 55. 2) καλῶς ἐξεργασμένος, ἔντεχνος, ὕμνοι Κρατίνου ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 530.

εὐπάλη, ἑς, (πάλη) = εὐπάλαιστος, ἀεθλοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. B 618, ἴδε Ruhnke. Ἐπιστ. Κριτικ. σ. 222, Ἰων.—Ἐπίρρ. εὐπαλέως Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 193.

εὐπάξ, ἄχος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐπάξ, εὐπάγι κύκλῳ, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ εὐπαγεῖ ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1428.

εὐπαράγωγος, ον, εὐκόλως φερόμενος εἰς τινὰ τόπον, ὁστέα Ἰππ. π. Ἀγμ. 755. II. εὐκόλως παρασυρόμενος, ἀποπλανώμενος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1115, Πλάτ. Τίμ. 69D. 2) ἐνεργ., ἀπατηλός, δολεαστικός, Φίλων 2. 481.

εὐπαράδεκτος, ον, εὐκόλως γινόμενος δεκτός, εὐπρόσδεκτος, Πολύβ. 10. 2, 11, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 114A. II. ἐτοιμὸς δεχόμενος, τίνος Φίλων 1. 136. οὕτως, εὐπαράδοχος Κύριλλ. Ἀλ. III. 961A.

εὐπαραίτητος, ον, εὐδιάλλακτος, εὐεξίλαστος, Πλούτ. Δίων 47, Φωκ. 29.

εὐπαράκλητος, ον, εὐκόλως διὰ παρακλήσεων ἐξιλεούμενος, Πλάτ. Ἐπιστ. 328A. II. εὐκόλως καταπειθών, καταπειστικός, τρόπος Ἀρισταίν. 2. 1.

εὐπαράκολούθητος, ον, ὃν εὐκόλως παρακολουθεῖ τις, ἐπὶ διηγέσεως, ἐπιχειρήματος λογιχοῦ, κτλ., Πολύβ. 4. 28, 6, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6. τοῦ εὐπαρακολουθήτου ἕνεκα Ἀριστ. Ἠθ. N. 2. 7, 11.—Ἐπίρρ. -τως, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 37. II. εὐκόλως ἀκολουθῶν, «εὐπαρακολουθῶν» ὁ εἰς τὰ πράγματα καὶ οὐ νωχελεῖς Ἡσύχ.

εὐπαράκομιςτος, ον, ὁ εὐκόλως παρακομιζόμενος, δλκάδος π. πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐπαρακομίστου διὰ τὸ μέγεθος Πλούτ. Δουκυλλ. 13. μεταρ., εὐπαρακομίστῳ τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον Πλούτ. 2. 597B. II. πόλις.. εὐπαρακομίσιος τῆς περὶ ἑλὰ ὕλης, ἔχουσα καλὴν θέσιν διὰ τὴν προμήθειαν ἐνλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4.

εὐπαράκρουστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποκρούσῃ, νὰ ἀνασκευάσῃ, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 6A.

εὐπαράλγιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, Πολύβ. 5. 75, 2, κτλ.

εὐπαράμυθτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐχαῖς Πλάτ. Νόμ. 888C. 2) ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος, παρηγορούμενος, θάνατος Πλούτ. 2. 110D, 113E.

εὐπάραιος, ον, Δωρ. ἀντὶ -ηρος, = εὐπάραιος, Πινδ. Π. 12. 28.

εὐπαράπειστος, ον, εὐκόλως παραινεύμενος, φίλοις εὐπαραισιτότατος Ξεν. Ἀγασ. 11, 12.

εὐπαράπλους, ον, ὃν εὐκόλως περιπλέει τις, Στράβ. 838.

εὐπαράτρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρατρήμενος, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 3. σ. 255 ἐν τέλει.

εὐπαράτρεπτος, ον, ὃν εὐκόλως μετατρέπει τις ἀπὸ τῆς γνώμης του, ὡς τὸ εὐπαράπειστος, Πολύβ. Η'. 12.

εὐπαράτρυπτος, ον, εὐκόλως ἀποπλανώμενος ἐξ ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων, αἰσθητήρια Μ. Ἀντων. 5. 33.

εὐπαράφορος, ον, εὐκόλως παραφερόμενος, ἐκτρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. I. 141D, II. 529B, X. 344D:—«εὐπαράφοροι» ἐξεστηκότες Ἡσύχ.

εὐπαρέδρος, ον, ὁ ἐγκατεργῶν, ἀφωσιωμένος, προσκεκολλημένος, τὸ εὐπαρέδρον, τὸ καλῶς παραμένον καὶ διηγεκῶς, πρὸς τὸ εὐσχημον καὶ εὐπαρέδρον (διάφ. γρ. εὐπρόσεδρον) τῷ Κυρίῳ Ἐπιστ. Α' π. Κορ. ζ', 35, πρβλ. Ἡσύχ., Σουίδ.—Ἐπίρρ. εὐπαρέδρως, μετ' ἀφωσιώσεως, Κύριλλ. Ἀλ. VI. 217B, κλ.

εὐπαρέριος, ον, ἔχων ὠραίαις παρειάς, καλλιπαρείος, Πολύβ. B'. 87, Θ', 162. Δωρ. εὐπαράριος, ὁ ἴδε.

εὐπαρείδωτος, ον, ὁ εὐκόλως παρεισδύνει μὴ προσῆκον μέρος, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 797.

εὐπαρηγόρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρηγορούμενος, Πτολ. Τετράβ. 153.—Ἐπίρρ. εὐπαρηγορήτως καὶ εὐπαρηγόρως μνημονεύονται ἐκ τῶν Ἐπιστ. Φαλαρίδος.

εὐπαρθένος, ον, περιφρημος διὰ τὰς ὠραίαις παρθένους, Τρυφ. 51. II. εὐπ. Δίρκη, εὐδαίμων παρθένος, Εὐρ. Βάχχ. 520, πρβλ. Ἀνθ. Π. 287, Νόνν. Δ. 16. 311, καὶ ἴδε ἐν λ. εὐπαις.

εὐπαρόδευτος, ον, ὃν δὲν δύναται τις νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ προσελκύσῃ ἢ προσοχὴν αὐτοῦ, Σουίδ. ἐν λ. Ἀρμάτος.

εὐπαρόδος, ον, εὐπρόσιτος, Στράβ. 148.

εὐπαρόιστος, ον, = εὐπαράφορος, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ.

1, σ. 35, 237. εὐμετακρίσιμος, αὐτόθι 286.—Κατὰ Σουίδ. «εὐπαροιστον» εὐπαράγωγος, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

εὐπαρόδυντος, ον, εὐκόλως παροδυνόμενος, ὑπὸ κακῶν Πλούτ. Ἀντων. 73.

εὐπαρόρμητος, ον, εὐκόλως παρορμώμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 10.

εὐπάροχος, ον, ἐτοιμῶς παρέχων ἑαυτὸν, πειθνός, ἵππος Ἰππιατρ. ὁ ἐλευθερίως παρέχων τι, Ἰω. Δαμασκ. II. 264B.

εὐπαρρησίαστος, ον, ὁ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 338C, κλ.

εὐπάρυφος, ον, ἔχων ὠραίαν πορφυρᾶν καρυφὴν ἢ κράσπεδον, περίζωμα Πλούτ. Διμλ. 33. ὡς οὐσιαστ., εὐπάρυφος, ἡ, ὠραίον ἔνδυμα, Νικόστρ. ἐν «Βασιλεῦσι» 1, Ἡρῳδιαν. 1. 16. 2) ἐπὶ προσώπων φορούντων τοιοῦτον ἔνδυμα, Λατ. praeextatus, εὐπάρυφος τις, ἐκ τῶν μεγάλων τις, Πλούτ. 2. 57A (ἔνθα ἴδε Wyt). Δουκ. Ἐνὺν. 17, Δημῶν. βίος 17, κλ.

2) μεταρ., πομπῶδες, διηγήματα Πλούτ. 2. 547E. ἀλλά, εὐπ. λόγοι παρ' Ἀθην. 453A εἶναι πθ. διηγῆσεις ἀσελγεῖς διὰ διαφορομένων λέξεων, ὡς τὸ Λατ. praeextatus.

εὐπάτρις, ἡ, = εὐπατέρεια, Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 218.

εὐπάτρεια, ἡ, (πατήρ) ὡς τὸ εὐπατρίς, θυγάτηρ εὐγενοῦς πατρός, ἐπὶθ. τῆς Ἑλένης, Ἰλ. Z. 292, Ὀδ. X. 227. τῆς Τυρούς, Λ. 235, πρβλ. Μόσχ. 2. 29. 2) ἐπὶ τόπων, ἀντικων εἰς εὐγενὴ πατέρα, αὐλά. Εὐρ. Ἰππ. 98.

εὐπάτριον, τό, βοτάνη τις, agrimonia eupatorium (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος), Διοσκ. 4. 41.

εὐπάτριδης, ον, Δωρ. -δας, α, ὁ (πατήρ):—ἐκ καλοῦ ἢ εὐγενοῦς πατρός, ἐξ εὐγενοῦς οἰκονομίας, ἐπὶ προσώπ., Σοφ. Πλ. 162, Εὐρ. Ἀλκ. 920, Ἰππ. 152, κτλ. ὡσαύτως, εὐπατρίδαι οἱκοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἰων. 1073. II. ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους οἱ εὐπατρίδαι ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, οἱ γεωμόροι τὴν δευτέραν, οἱ δημιουργοὶ τὴν τρίτην, ὅτε δὲ Ἰερὴ ἡ δημοκρατία, οἱ εὐπατρίδαι, ὡς οἱ Πατρίκιοι ἐν Ρώμῃ, διετήρησαν τὰ ἱεραρχικά ἀξιώματα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν, πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 765, Ἰσοκρ. 351C, Ξεν. Συμπ. 8. 40, Πλούτ. Θερ. 25, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 17. 20. εὐπατρίδαις δὲ γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ παρέχειν ἀρχοντας ἀποδοῦς καὶ νόμῳ διδασκάλους εἶναι καὶ δόσιον καὶ ἱερῶν ἐξηνθήσαν αὐτοῖς 1. 112. 5 (ἀποσπ.) πέντητας εὐπατρίδας οὐδεὶς δρᾷ ἈΔεῖς: «Θηβαῖοι» 1. 3. καὶ δὲ φιλοθκυλεῖς, ἐξ εὐπατρίδων ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπεμελοῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκολεῖον» Πολύβ. Η', 111, ἴδε Thirlw. Ἰστορίαν τῆς Ἑλλάδος τ. 2. σ. 10 κέξ., Grote τ. 3. κεφ. 10. 2) ἐν Ρώμῃ οἱ Πατρίκιοι, Πλούτ. Ποπλ. 18, Φάβ. 16, κτλ. 3) «εὐπατρίδαι, οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπλήυδεις» Φώτ.

εὐπατρίς, ἡ, (πατήρ) ὡς τὸ εὐπατέρεια, γεννηθεῖσα ἐξ εὐγενοῦς πατρός, τὰς εὐπατρίδας Νηρηῶς Εὐρ. I. Δ. 1077. οὕτω, τίς ἂν εὐπατρίς ὦδε βλάστοι, ποία ἄλλη θυγὴ οὕτως εὐγενής; εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν κόσμον; Σοφ. ἨΔ. 1080. ἔλ- πιδων (ἐκ φίλων Mekler) ἔτι κοινοτόκων εὐπατρίδων τ' ἀρωγαί, δηλ. ἀρωγαί ἐν ἐλπίδι γιγνόμεναι ἀπὸ τοῦ εὐπατρίδου καὶ κοινοτόκου (Ὀρέστου), αὐτόθι 858, ὁ Jebb ἔδεδωκεν εὐπατρι- δᾶν, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. 2) ἐν Ρώμῃ, αἱ εὐπατρίδες ἀρχαί, αἱ τῶν Πατρίκων, Δίων Κ. 46. 45.

εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 969, Ἀνώ- νυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. μέγα.

εὐπαχῆς, ἑς, ἔχων ἀρκετὸν πάχος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 6., 4. 3, 4., 4. 6, 2.

εὐπεδέλιος, ον, καλὰ φορῶν πέδιλα, Ἰρις Ποιητ. παρὰ Πλούτ. 2. 765D.

εὐπέδιος, ον, ἔχων ἐπίπεδον, καλὸν ἔδαφος, Κόιντ. Σμ. 11. 125, ἴσως ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ εὐρυπέδιοιο.—ὁγλ. εὐπεδιάς, ἄδος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 88.

εὐπεζος, ον, (πέζα) ἔχων ὠραίους πόδας, Πολύβ. B'. 192.

εὐπειθεία, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Τίμ. Δοκρ. 104B, Πλούτ. Δίων 4, κτλ. εὐπειθεία ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1359.

εὐπειθέω, προθύμως ὑπακούω, εἰμὶ εὐπειθής, Χαράωνδ. παρὰ Στοβ. 290. 10.

εὐπειθής, ἑς, (πρβλ. εὐπειθής) ὡς καὶ νῦν, ὁ προθύμως ὑπακούων, τινι Αἰσχύλ. Εὐρ. 829, Πλάτ. Φαῖδρ. 254A. τοῖς νόμοις εὐπειθέστατος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715C, πρβλ. 890C. ὡσαύτως μετὰ γεν., τῶν νόμων αὐτοῖς 632B. πρὸς ἡ εἰς τι αὐτοῖς 718C, Φαῖδρ. 271D.—ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 29. ἐπὶ ὕλης (ἐξέλου), ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθής Γαλην. 6. 41. ἐπὶ τροφῆς, ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφήν καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῇ καὶ μαλακώτεραν Πλούτ. 2. 669B.—Ἐπίρρ. -θώς, αὐτόθι 981A. II. ἐνεργ., καταπειστικός, δημιουργοῦς εὐπειθείς.. στροφάς Αἰσχύλ. Ἰκ. 623. ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 274. σήματ' εὐπειθῇ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 259.—ἐπὶ χαλινού, καθιστῶν εὐπειθῇ, εὐπειθεῖ δεσφῶ Ὀπκ. Κυν. 1. 313.

εὐπειστος, ον, (πειθῶμαι) ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως πειθόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. N. 7. 9, 2: πρβλ. εὐπιστος.



εὐπεκτος, ον, = εὐποκος, Ἡσύχ.  
εὐπελαγής, ἐς, κείμενος εἰς ἐπικαιρον μέρος πρὸς τὸ πέλαγος, εὐπελαγέος Μελιβόλης Ὀρφ. Ἀργ. 168.  
εὐπελέκτος, ον, εὐκόλως πελεκώμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6. 4.  
εὐπελής, (πέλω) πρῶτος, εὐήνιος, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρπ. 215.  
εὐπέμπλος, ον, λέξις ἀπαντῶσα μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμ. 476, ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπλον (δηλ. αἱ Εὐμενίδες), ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει: «εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον» ὡς εἰ ἦν εὐπέμφελον, (πρβλ. δύσπέμφελος) ἄλλοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν στίχ. 481, ἐρμηνεύουσιν: εὐπεμπτος, εὐκόλως ἀποπεμπόμενος (πρβλ. δύσπεμπτος).  
εὐπεμπτος, ον, ὁ εὐκόλως πεμπόμενος, Γλωσσ.  
εὐπένθερος, ον, ἔχων καλὸν πενθερόν, εὐπένθερε γαμβρὲ Θεοφρ. 18. 49.  
εὐπέπαντος, ον, καλῶς ὠμασμένος, ὠριμος, ἐπὶ εὐνδῶν οὐσιῶν, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 39, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 89 κ. ἄλλ.  
εὐπέπλος, ον, ἔχων ὠραίον πέπλον, ὠραία ἐνδεδυμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ε. 424, Ὀδ. Ζ. 49, Ἡσ. Θ. 273, Βακχουλ. 10. 42., 14. 49 (ἐκδ. Blass).  
εὐπεπτῶ, ἔχω καλὴν πέψιν, «χωνεύω καλῶς», Ἰππ. 267. 21, Γαλην. τ. 2. σ. 102, 18.  
εὐπέπτος, ον, εὐκόλῳ χωνεύτος, ἀντίθετον τῷ δύσπεπτος, Ἰππ. ἐν Διατ. Ὀφ. 385, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 6. 7, 7, κ. ἄλλ. 2) ἐνεργ., ἔχων καλὴν πέψιν, εὐκόλως χωνεύων, Med. Vett. σ. 227, 253, Matth.  
εὐπέραντος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613. 35.  
εὐπέρατος, ον, «εὐκολοπέραστος», ποταμὸς Στράβ. 697.  
εὐπεράτωτος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613. 36.  
εὐπεριάγωγος, ον, εὐκόλως περιστρεφόμενος, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος Λουκ. Μύλας Ἐγκώμ. 3.  
εὐπεριάρετος, ον, εὐκόλως ἀφαιρούμενος, τότε γάρ εὐπεριάρετος ὁ φλοιὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1. 1, πρβλ. δύσπεριάρετος αὐτόν.  
εὐπερίγραπτος, ον, = τῷ ἐπομ., Λουκ. ἐν Διτ. Τραγ. 33.  
εὐπερίγρφος, ον, ὃν εὐκόλως περιγράφει τις, ὁ εὐκόλως ὀριζόμενος, Στράβ. 78. 210. 2) ἔχων ὠραίας τὰς ἐξωτερικάς γραμμάς, ἔχων κομψὴν περιφέρειαν, καλὸν σχῆμα, Λουκ. Ἐρωτες 14, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13· τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ Λουκ. π. Οἶκ. 7. — Ἐπίρρ. εὐπερίγρφως, διὰ καλῶς ὠρισμένου τρόπου, Ἀτταλ. παρ' Ἰππάρχ. 1041Α, κλ.  
εὐπερίδρακτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατανοούμενος, τὸ εὐπερίδρακτον καὶ σαφές τῶν ἐπιχειρημάτων Ἀέτιος· παρ' Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 924C, 931D.  
εὐπερίθραυστος, ον, ἐθραυστος, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπερίθραυστόν ἐστι καὶ σαθρόν Πλούτ. 2. 458E.  
εὐπεριχάλυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, εὐκόλως κρυπτόμενος, Τραγ. παρὰ Στοβ. 563. 28.  
εὐπερίκοπτος, ον, ἀποκόπτων τὴν τυπικότητα, ἀπλοῦς, εὐπ. τὰς ἐντεῦθεν, ἀποφeyγὼν τὰς μακρολογίας καὶ τυπικάς ἐκφράσεις, Πολύδ. 11. 10, 3.  
εὐπερίληπτος, ον, εὐκόλως περιλαμβανόμενος· ἐντεῦθεν, συνεσταλμένος, στενός, Πολύδ. 7. 7, 6. II. εὐκόλως κατανοούμενος, Πορφύριον περὶ Ἀποχ. Εὐφύχ. 3. 4.  
εὐπερινόητος, ον, καλῶς ἐπινοήθεις, καλῶς συντεθείς, στίχος Σουλ. Ἐπιγρ. 2722. 9. 2) = εὐνόητος, Ποιγόν. III. 1473B.  
εὐπεριλοπτος, ον, = εὐκαταφρόνητος, Πολύδ. Ἐποσπ. 30.  
εὐπεριόριστος, ον, καλῶς ὀριζόμενος, Στράβ. 83.  
εὐπερίπατος, ον, ἐπιτρέπων τινὰ νὰ περικατῇ εὐκόλως, Λουκ. Τραγ. 324.  
εὐπερίσπαστος, ον, εὐκόλως δυνάμενος νὰ συρῇ, Ξεν. Κυν. 2. 7.  
εὐπερίσταλτος, ον, ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, εὐζωνος, Εὐστ. Ἰλ. 198. 43.  
εὐπερίστατος, ον, εὐκόλως περιβάλλων, περιπλέκων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 16', 1. — Καθ' Ἡσύχ. : «εὐπερίστατον» εὐκόλον, εὐχερῆ, πρβλ. κ. Σουίδ. καὶ Φώτ. ἐν λ.  
εὐπερίτρεπτος, ον, ὁ ῥαδίως ἀνατρεπόμενος, λίθος Ἀθήν. 155E· ὁ ῥαδίως περιτρεπόμενος, Λουκ. ἐν Διτ. Τραγ. 50.  
εὐπερίφρακτος, ον, ὁ ἔχων καλῶς περιπεφραγμένον τὸ σῶμα, δπλοῖς εὐπερίφρακτος Πλανούδ. Μεταφρ. Βοηθ. σ. 44. 4.  
εὐπεριφρόνητος, ον, εὐκαταφρόνητος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 306, 61, Σουίδ.  
εὐπερίφωρος, ον, (φωράω), ὁ εὐκόλως φωρίζμενος, φανερούμενος, Πλούτ. 2. 238F.  
εὐπερίχυτος, ον, ὁ ῥαδίως περιχέμενος, Πλούτ. 2. 954D.  
εὐπερίψυκτος, ον, ὁ ῥαδίως ἀποψυχόμενος ἢ γινόμενος ψυχρός, Σωφρων. π. Γυναικ. Παθ. σ. 185 ἐκδ. Dietz

εὐπετάλεια, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. παρὰ Φαβρικ. 3. σ. 633.  
εὐπέταλος, ον, ἔχων ὠραία φύλλα, πλήρης φύλλων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000, Ἀνθ. Π. 4. 1, 19, κτλ. II. ὡς οὐσιαστ., εὐπέταλον, τὸ, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 4. 148. 2) εὐπέταλος, ὁ, πολυτέμνος τις λίθος, Ὀρφ. Λίθ. 228.  
εὐπέταστος, ον, ὁ εὐχερῶς πεταννύμενος, ἡ λέξις παρ' Ἡσυχίω, ὅστις ἐρμηνεύει: «εὐπέταστον» πλατὺ· εὐρύπιστον».   
εὐπέτεια, ἡ, εὐκολία, δι' εὐπετείας, εὐκόλως, Εὐρ. Φοῖν. 262· μετ' εὐπετείας Πλάτ. Τίμ. 64D· κατ' εὐπέτειαν Διον. Ἀλ. 6. 52: — ἐν τῷ πληθ., εὐπετείας διδόναι, παρέχειν εὐκολίας, κακίας περὶ Πλάτ. Πολ. 364C. 2) εὐκολία περὶ τὸ λαμβάνειν ἢ ἔχειν, Λατ. copia, Ἡρόδ. 5. 20· τροφῆς Ξεν. Οἶκ. 5. 5· τῶν προθυπομένων Πλάτ. Νόμ. 718D· ἀγοράς Πλούτ. Νικ. 20. 3) ἀσθένεια, ἀδυναμία σώματος, Ἰππ. 230. 27.  
εὐπετής, ἐς, (√ΠΕΤ, πίπτω) κυρίως ἐπὶ τῶν κύβων, ὁ πίπτων καλῶς· μεταφ., εὐνοϊκός, εὐτυχής, Αἰσχύλ. Ἰκ. 1011· καὶ οὕτως ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐπετὺς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 552: — παρὰ Γραμμ. ὡσαύτως, τὸ εὐπετές, τὸ εὐρύθμον, Schäf. ἐν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 310· — ἀλλὰ συνήθως, εὐχερής, εὐκολός, ἀνευ δυσκολίας, Λατ. facilis, Ἡρόδ. Τραγ., κλ.· πῆδημα Αἰσχύλ. Πέρσ. 95· δδός, πρόσδεος Πλάτ. Σοφιστ. 218D, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 3, κτλ. πάντα δ' εὐπετῇ θεοῖς Εὐρ. Φοῖν. 689· οὐδὲν εὐπετές τῶν μεγάλων Πλάτ. Πολ. 365C: — μετ' ἀπαρ., εὐπετής χειρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 120, 145· ὀφθῆναι, εἰσακοῦσαι Πλάτ. Σοφιστ. 254A, Πολ. 494D· ὡσαύτως, εὐπετέες [ἐστί], εἶναι εὐκόλον νά.., πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἓνα Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 995, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 13. 2) Ἐπίρρ. -τέως, Ἰων. -τίως, οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπετέως Ἡρόδ. 3. 69, πρβλ. 1. 189, κ. ἄλλ., εὐπ. φυλάσσειν Ἀντιφῶν 124. 38· ἔχειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 23· — μετ' ἀριθμητικῶν, ἐξακοσίους ἀμφορέας εὐπετέως χωρέει, εὐκόλως χωρεῖ 600 ἀμφορεῖς, Ἡρόδ. 4. 81· τὸ πλάτος γίνεται τεσσέρων εὐπ. δακτύλων, φθάνει εἰς πλήρεις τέσσαρας δακτύλους, ὁ αὐτ. 1. 193: — Συγκρ. -εστέρας ὁ αὐτ. 3. 143· ὡσαύτως -εστέρον, Ἰππ. Προγν. 38. II. ἐπὶ ἐνδύματων καὶ ὄπλων, εὐκόλως σφερόμενος, ἐλαφρὸς, Πολύδ. 2. 28. 7, Πλούτ. Φιλοπ. 9.  
III. ἐπὶ προσώτων, εὐχαριστημένος, εὐκολός τὸ ἦθος, Εὐριπ. Κῦκλ. 526· εὐπετέες ἦθος Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 4. 2· οὕτως, εὐπετέως φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 521. IV. εὐπετής ἀναχώρησις, ἐσπευσμένη, Πλούτ. 2. 797B.  
εὐπετής, ἐς, (πέτομαι) ὁ καλῶς πετούμενος, Εὐστ. 899. 55.  
εὐπετρος, ον, ἐκ καλοῦ σκληροῦ λίθου, Ἀνθ. Π. 6. 306.  
εὐπεφία, ἡ, καλὴ χώνευσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3. 8., 4. 3, 5.  
εὐπηγής, ἐς, = εὐπαγής, εὐπηκτος, ἀπαξ παρ' Ὀμήρ., ξεῖνος μέγας ἢ δ' εὐπηγής, συμπαγής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ὀδ. Φ. 334· μῆτραι Ἰππ. 609. 11: — Καθ' Ἡσύχ. «εὐπηγής» εὐ τεθραμμένος· εὐπαγής τῷ σώματι».   
εὐπηκτος, ον, (πήγνυμι) καλῶς συμπεπηγμένος, καλῶς ἐκτισμένος, ὠκοδομημένος, ἐν μεγάρῳ εὐπ. Ἰλ. Β. 661· μυχῷ κλισίῃς εὐπ. I. 663 (659)· μυχῷ θαλάμῳ εὐπ. Ὀδ. Φ. 41· σύριγγα ἐκ καρῶ εὐπάκτοιο, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου, δηλ. καλῶς συμπεπηγμένον, συμπαγούς, Θεοφρ. 1. 128· πρβλ. εὐπαγής, εὐπηγής. II. ἐπὶ ὄγκων, εὐκόλως πηγνύμενος, Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 9, πρβλ. 6. 1. 2) ἐνεργ., εὐπ. ἀήρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 3.  
εὐπήληξ, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ἀνθ. Π. 6. 120, Βαβρ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. γέρανος.  
εὐπήγος, ον, (πήγη) καλῶς ὑφασμένος, ὑφαί Εὐρ. I. T. 312, 814, κτλ.  
εὐπήληξ, ἡ, (εὐπηκτος) στερεότης, τὸ συμπαγές, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 16.  
εὐπήχης, υ, εὐπήχεις χεῖρες, μετὰ ὠραίων πήχεων, Εὐρ. Ἰππ. 200· ἐπὶ θ. Ἀθηναίς, εὐπήχυν Ἀθήνην Ριαν. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 4. 34, 21.  
εὐπίδαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφρονίαν πιδάκων, πηγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 253.  
εὐπιόθως, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς πιθανότητος, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 2.  
εὐπίθεις, = εὐπειθέως, Ἰππ. 650. 22  
εὐπίθης, ἐς, = εὐπειθής I, οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπίθης Αἰσχύλ. Πρ. 333 (335)· θάρσος· εὐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 982· — ἐν πέντε ἐτέροις χωρίοις, ἐνθα τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ εὐπίθης, τὰ Ἀντίτραφα ἔχουσιν εὐπειθής, ἴδε ἐν λέξει.  
εὐπίλητος [ι], ον, καλῶς συμπεπιεσμένος, πυκνός, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2. 12.  
εὐπίνεια, ἡ, ἀρχαιοπρεπὴς καλλονὴ ἐκφράσεως, ἐφ' ἧς ὁ τῆς ἀρχαιότητος πίνος. δηλ. ὁ χνοῦς ἥρεμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, pīnor obsoletus (Auct. ad Herenn. 4. 16)· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, ἀπλότης, ἀφέλεια, Λογγίνος 30· ἴδε εὐπινής II. 2) ποιότης καλοῦ σιδήρου, Ὁρειβάσι. 125 Mai.  
εὐπινής, ἐς, (πίνος) ὁ ἱκανὸν πίνον, ἥτοι ῥύπον ἐξ ἐλαίου καὶ



κόνεως ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ ἀθλητοῦ ἐν τῇ παλαιστρᾷ, καλῶς γεγυμνασμένος, ῥωμαλέος, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 118· ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, χαλκός.. εὐπινέστερος.. τοῦ σιδήρου Ὀρειβάς. 121 Μαί. II. μὲ ἱκανὴν σκωρίαν ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἀρχαιότητος, κυρίως ἐπὶ ἀρχαίων ἀγαλμάτων· ἀκολουθῶς ἐπὶ τοῦ ὕψους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀπλοῦς, ἀπλής, φυσικός. Κικ. πρὸς Ἀττ. 12. 6, 3· οὕτω δὲ καὶ Ἐπίρρ. -νός, αὐτόθι 15. 17, 2·—περὶ τῆς λέξεως Toup. ἐν Λογγίνω 30, Schäf. ἐν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. σ. 301, 329, Ernesti Clav. Cic. ἐν λέξ.: πρὸλ. πίνος, εὐπίνεια, ἀρχαιοπινής, πινόμεναι.

**εὐπιστος**, **ον**, (πίστις) ἄξιος ἐμπιστοσύνης, ἀξιόπιστος, ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12· εὐπιστά, πράγματα εὐκόλως πιστευόμενα, Σοφ. Αἴ. 151·—ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφ. γραφ. εὐπειστος.

II. ἐνεργ., εὐκόλως πιστεύων, εὐκολόπιστος, Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 4, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 7· οὕτως Ἐπίρρ., εὐπίστωσ ἔχειν Ἀριστοφ. Θεσμ. 105.

III. εὐκόλως ὑπακούων, εὐπειθής, Εὐκλείδ. παρὰ Στοβ. 86. 2, εἰ μὴ ἀναγνωστέον εὐπειστος.

**εὐπίων** [τ], ὁ, ἡ, γεν. ονος, λίαν παχύς, λίαν πλούσιος, Ἀνθ. Π. 7. 654.

**εὐπλαγκτος**, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος.

**εὐπλαδής**, **ες**, = πλαδαρός, Ἰαμβλ. Μαθήμ. 191.

**εὐπλάνης**, **ες**, πλανώμενος κατὰ βούλησιν, Ὀππ. Κυν. 4. 365.

**εὐπλαστος**, **ον**, εὐκόλως πλαττόμενος, τιθέμενος εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπὶ τελευταμένης ῥινός, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 804.

2) εὐκόλως πλαττόμενος ἢ λαμβάνων σχῆμα τι, ἐπὶ κηροῦ, Πλάτ. Πολ. 588 D· εὐκόλως μορφοῦμενος, ἡθος ὁ αὐτός ἐν Νόμ. 666C· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Ποιητ. 17. 4.

II. εὐκόλως ἢ καλῶς πλάττουσα, εἰδούσα σχῆμα καὶ μορφὴν, φύσις ὁ αὐτὴ π. Ζ. Γεν. 3. 11, 6.

**εὐπλάτης**, **ες**, ἔχων καλὸν πλάτος, λόγῃ Ξεν. Κυν. 10. 3.

**εὐπλειος**, **α**, **ον**, καλῶς πεπληρωμένος, καδ δ' ἄρα πῆρην ὦκεν Εὐπλείην Ὀδ. Ρ. 467.

**εὐπλεκής**, **ες**, = τῷ ἐπομ., θύσανοι.. πάντες Εὐπλεκέες Ἰλ. Β. 449· πρὸλ. εὐπλεκτος· ἐπὶ σφυρίδων, Ἀνθ. Π. 6. 28· ἐπὶ χορδῶν, Ὀππ. Ἀλ. 5. 379.

**εὐπλεκτος**, **Επικ.** εὐπλεκτος, **ον**, ὡσαύτως, **η**, **ον**, Νόνν. Δ. 13. 200· (πλέκω)·—καλῶς πεπλεγμένος, συνεστραμμένος, σειράς τ' εὐπλέκτους Ἰλ. Ψ. 115· εὐπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ· ἐντὸς ἀρματοῦ ἔχοντος τὰς πλευρὰς πλεκτὰς· ὡς τὰ καλῶς, αὐτόθι 335· οὕτω, δίφροι Εὐπλεκέες αὐτόθι 436. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 306, 370· ἀκολουθῶς ἐπὶ δικτύων, Εὐρ. Βάκχ. 870· ἐπὶ κόμης, Ἀνθ. Π. 5. 287.

**εὐπλευρος**, **ον**, ἔχων ἰσχυροὺς πνεύμονας, Λατ. bona latera habens, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 9, 3, Φυσιογ. 6. 9, κ. ἄλλ., πρὸλ. Ἡσυχ. ἐν λέξ. εὐηκας.

**εὐπληθής**, **ες**, ἐντελὲς πλήρης, διαφέρειν δὲ τῶν ἄλλων καλῶν (τὸν ἀσλητικὸν) εὐτροφία τινὶ τῆς φύσεως· εὐπληθέστερον γὰρ εἶναι καὶ εὐσαρκότερον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 4.

**εὐπληκτος**, **ον**, εὐκόλως πληττόμενος· ὥστε νὰ παράγῃ ἥχον, ὁμαλῶ πνεύματι καὶ λεῖψι κεκραμένος (ὁ χαλκός) εὐπληκτός ἐστι καὶ ἡχώδης Πλούτ. 2. 721E.

**εὐπλήρωτος**, **ον**, ῥάδιος πληρούμενος, πλήρης, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 2, Γαλήν. τ. 2. σ. 204.

**εὐπλοῖα**, ἔχω καλὸν πλοῦν, Βίο: Ὀμ. 18. Τέλης παρὰ Στοβ. 232. 22· ἴδε Dorv. Charit. σ. 599· εὐπλοεῖτε, ὡς εὐχὴ, Συλλ. Ἐπίρρ. (προσθήκαι) 6250b.

**εὐπλόησις**, **ἡ**, = τῷ ἐπομ., Θεόδ. Στοδ. σ. 402E.

**εὐπλοία**, ποιητ. εὐπλοῖα, ἡ, καλὸς πλοῦς, καλὸν ταξίδιον, εἰ δὲ κεν εὐπλοῖαν δώῃ.. ἐννοσιγίαιος Ἰλ. 1. 362· εὐπλοῖαν ἔπραξαν Αἰσχύλ. Ἰκ. 1046· εὐπλοίας τυχὼν Σοφ. Ο. Τ. 423, κτλ. Τὸν τύπον εὐπλοῖα ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Ἀνθ. Π. 9. 9 καὶ 107, παρὰρτ. 283, ἀλλ' οὐχὶ ἐν Ἰλ. (ἀλλὰ νεώτερά τινες ἐκδόσεις ἔχουσιν εὐπλοῖαν).

II. Εὐπλοία, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Συλλ. Ἐπίρρ. 4443.

**εὐπλοκαμέω**, ἔχω καλοὺς πλοκάμους, Σχόλ. Ἀμβρόσι., κλ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Β. 61.

**εὐπλοκαμῆς**, ἴδος, Ἐπικ. θηλ. τοῦ ἐπομ., σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐκνήμις, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ. Β. 119, Τ. 542, εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί.—Ἐν λέξ. Φωτ. «εὐπλοκαμίδες, καλλιπλοκαμοί».

**εὐπλόκαμος**, Ἐπικ. εὐπλόκαμος, **ον**, ἔχων ὠραίαν πλοκάμους, ἔχων ὠραίαν κόμην, συγχὸν παρ' Ὀμήρ. ὡς ἐπίθετον θεινῶν καὶ γυναικῶν, ἰδίως τῆς Ἡοῦς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀδ. Ε. 390, Υ. 80, κτλ. παρὰ μεταγεν., καὶ ἐπὶ παιδίων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. Μόσχ. 1. 12, Ὀρφ. Λιβ. 433· εὐπλόκαμοί κόμαι Εὐρ. Ι. Α. 791·—εὐπλοκάμου πόλις ἄλδος Ἀρχιλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 824, πρὸλ. Ὀππ. Κυν. 1. 131, 3. 182.

**εὐπλοκος**, **ον**, (πλέκω) = εὐπλεκτος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 75, Ἀνθ. Π. 6. 174.

**εὐπλοος**, **ον**, συνηρ. -πλοος, **ουν**, (πλέω) καλὸς διὰ πλοῦν, εὐπ. πλόος, = εὐπλοία, Ἡρίννα 2· ὠρία πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἴκοιτο, εἴθε νὰ γίνωσιν αὐτῷ πάντα εὐδιενὰ καὶ

νὰ φθάσῃ εἰς φιλικὸν λιμένα (εἰ μὴ ἀναγνωστέον εὐπλοος), Θεόκρ. 7. 62.

**εὐπλοουτος**, **ον**, «εὐπλοῦτον κανοῦν» εὖ ἔχον πλούτου διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλὰς. πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν. Ἡσυχ.

**εὐπλυνής**, **ες**, (πλύνω) καλῶς πλυθείς, καθαρός, φάρος Εὐπλυνής Ὀδ. Θ. 392, 425., Ν. 67., Π. 173.

**εὐπλωτος**, **ον**, εὐνοϊκὸς πρὸς πλοῦν, κύμα Ἀνθ. Π. 10. 25.

**εὐπνοέω**, = εὐπνοός εἰμι, Ἀριστ. Προβλ. 10. 48.

**εὐπνεια**, ἡ, εὐκολία περὶ τὴν ἀναπνοήν, Ἰππ. 38. 11, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, κ. ἄλλ.

II. καλὴ καὶ ἐλευθέρᾳ πνοῇ, ἀνέμων Διόδ. 2. 40.

2) τοποθεσία εὐάερος, Ἀριστ. Προβλ. 14. 7· ἐν εὐπνοίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 6. 16, 5· εὐπνοῖαι εὐήλιοι Διοσκ. 3. 134.

III. εὐωδία, Ἀνθ. Π. 12. 7, ἐν τῇ ποιητ. τύπῳ εὐπνοῖα.

**εὐπνοος**, **ον**, συνηρ. εὐπνοους, **ουν**· Ἐπικ. εὐπνοος: (πνέω)·—ἀναπνέων καλῶς ἢ εὐκόλως, Ἰππ. Προγν. 41.

2) μεταβατικὸν ἐνεργείας, ὁ ποῶν τινα νὰ πνέῃ ἐλευθέρως, ἀπαλλάσσων αὐτὸν τῆς δυσπνοίας, λουτρον Ἰππ. 395. 34.

3) ἐκπέμπων εὐωδία, εὐωδιάων, λείριον Μόσχ. 2. 32· ῥόδον Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 287.

II. παρέχων ἐλευθέραν εἰς τὸν αέρα εἰσοδόν, Λατ. perf. flabilis, μυκτῆρες Ξεν. Ἰππ. 1. 10· ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπος εὐπνοος Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7. 19, πρὸλ. 3. 12, 3· ἀπεπειράθη τῶν καλῶν εἰς εὐπνοίαν Λόγγος 2. 35.

2) εὐήμερος, εὐάερος, οἷκα εὐπνοους μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιος δὲ τοῦ χειμῶνος Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· τόποι οὗτοι ἐν Προβλ. 14. 7· δένδρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 15, 4· τὸ εὐπνοῦν τοῦ τόπου Πλάτ. Φαῖδρ. 230C.

III. καλὸς πρὸς ἀναπνοήν, ὁσπερὶς καὶ καθαρός, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 1. 13, 8, Σπέρμ. 150:—Συγχερ. εὐπνοώτερος, Ξεν. ἔθ' ἀνωτ., Ἰππ. 1131G· ὡσαύτως εὐπνοώτερος, Ἰππ. 1121A, Ἀριστ., κλ. Ὑπερβ. -οὔστατος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 12, 3.

**εὐποδία**, ἡ, (εὐπους) τὸ οὐσιαστ. τοῦ εὐπους, τὸ ἔχειν καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς πόδας, τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν καλῶς, ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἰππ. 1. 3· ὡς δὲ ποδῶν ἀρετὴ εὐποδία Πολυδ. Δ. 194.

**εὐποιέω**, εὐποιήτεος, ἐσφαλμένοι τύποι ἀντὶ τῶν εὐ ποιέω, εὐ ποιητέος, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρატτρ. σ. 260-263 § 96.

**εὐποιητικός**, ἡ, ὄν, ἐνεργητικός, εἰς ἡ περὶ χρήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 8., 1. 9, 10· τινός, πρὸς τινα, αὐτόθι 2. 2, 25· τὸ εὐποιητικόν, ἡ εὐεργεσία, αὐτόθι 1. 11, 22, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2. 1052B.

**εὐποιήτος**, **ον**, (ἴδε κατωτ.):—καλῶς πεποιημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφύρεος Ὀδ. Υ. 150· εὐποιήτον τε πυράγρην Ἰ. 434· οὕτω καὶ Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 64, Ἀπολλ. Ρόδ., κλ.—Ἐν Ἰλ. Ε. 466., Π. 636, ἔνθα ἡ τοῦ θηλυκοῦ κατάληξις ἀπαντᾷ, δέον νὰ γραφῇ διηρημένος: εὐποιήτῃσι, εὐποιητῶν (ἐν τελευταίᾳ δ' ὁμοῦς ἐκδόσει Hentze εὐποιήτῃσι, εὐποιητῶν).

**εὐποιεῖα**, ἡ, ἀγαθοεργία, εὐεργεσία, Λοκκ. Ἀποκηρυτ. 25· τῆς εἰς ἑαυτὸν εὐπ. Συλλ. Ἐπίρρ. 189. 9· πληθ., νίκησον αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα ταῖς εὐποιεῖαις Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 37.

**εὐποϊκίλος**, **ον**, λίαν ποικίλος, πολυποικίλος, εὐποϊκίλον ἄνθος ὁπώρης Ἀνθ. Π. 6. 154. 5.

**εὐποιός**, **όν**, = (ποιέω) εὐποιητικός, δίκαιος, Ἡσυχ.

**εὐποκος**, **ον**, πλούσιος εἰς ἔριον, ἐριώδης, ἐμμάλλος, μῆλων φλεόντων εὐποκος νομεύμασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1416.

**εὐπόλειος**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὸν Εὐπόλειον ἢ ὁμοῖος αὐτῷ, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10.

**εὐπολέμητος**, **ον**, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολυδ. Δ. 158.

**εὐπόλεμος**, **ον**, ἱκανός, ἄξιος, εὐδόκιμος ἐν πολέμῳ, Νίκη Ὀμ. Ὑμν. 7. 4· πόλις Ξεν. 4. 51, Οἰκ. 4. 3· ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἀνθ. Πλαν. 5. 331:—Ἐπίρρ. -μω, ἐμπεμπολέμω, ὁ μὲν Γάνυς καὶ τὰ στενά.. σπουδῇ προκατέλαβε καὶ τοὺς στρατιώτας εὐπολέμω διετάξε Δίων Κ. 78. 38.

**εὐπολῆς**, **ιδος**, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ πόλεις, Πολυδ. Θ. 27.

**εὐπομπος**, **ον**, ὁ εὖ πέμπων ἢ ἄνω εἰς εὐτυχὲς ἀποτελέσμα, Σοφ. Ο. Τ. 697· εὐπόμπῳ τύχῃ (κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸν πομπῶν Ἐρμῆν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 93.

**εὐπόνως**, Ἐπίρρ., μετὰ ὀλίγου κόπου, εὐκόλως, Ἑρμανν. ἐν Σοφ. Ι. Τ. 301.

**εὐπόρευτος**, **ον**, εὐκόλως πορευόμενος, παρερχόμενος, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ 686.

2) δι' οὗ εὐκόλως τις διέρχεται, εὐπορος. Κύριλλ. Ἀλ. VI. 437D.

**εὐπορέω**: μέλλ. -ήσω: ἄορ. εὐπόρεσα: πρkm. εὐπόρηκα Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 297E. κτλ., ἀλλ' ἡ πόρηκα Πλούτ. 2. 403F: Εἶμαι εὐπορος, εὐτυχῶ, εὐμερῶς, ἐρίσκομαι ἐν καλῇ καταστάσει, οὐκ ἂν ἴσως εὐποροίην, δὲν θὰ ἡδυνάμην ἴσως νὰ ἐπιτύχω, Πλάτ. Νόμ. 634B· εὐποροῦσι γὰρ οἱ ὀλίγοι, ἔχουσιν εὐπορίαν, εἶναι πλούσιοι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 7· εὐπ. ἀπὸ τῶν πονηροτάτων



Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 4· οἱ εὐποροῦντες ἄμφω ἐν «Διθυράμβῳ» 2· ἐπὶ πραγμάτων, ὅθεν ὁ πόλεμος εὐπορεῖ, ὅθεν ὁ πόλεμος διατηρεῖται ἐπιτυχῶς, Θουκ. 6. 34. 6) μετὰ γεν. πράγματος, ἔχω ἀφθονίαν τινός, ἔχω μέγα πλῆθος ἔκ τινος, εἶμαι πλούσιος εἰς τι, χρημάτων Λυσ. 154. 15· Ἀντιφῶν. ἐν Ἀδῆλ. 4. 2· σίτων Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19· ῥημάτων, ὀνομάτων, λόγων Πλάτ. Ἰων 536C, Σοφιστ. 267D, Συμπ. 209B· εὐπ. ἵππων Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 10· εὐπ. τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, ἐν τέλει — ὡσαύτως, εὐπ. ἐν τινι Ἀντιφῶν 137. 12· τινὶ Πολύδ. 1. 17, 2. 2) εὐρίσκω μέθοδον, εὐρίσκω τρόπον, ἀπολ., ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν Θουκ. 6. 44· μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν δύναμιν, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 235A, Ἀριστ. Τοπ. 1. 5, 3, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 478A· ὡσαύτως, εὐπορῶ ὅ τι λέγω, ἔχω ἀπαιτοῦμαι να εἰπω, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 532C· τοῦτο εὐπορῶ, ἔχω ἐπιμένειν ἀπάντησιν εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 279A· οὐκ εὐπ. ὁπῆ .., δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω καὶ πῶς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219E. II. μετ' αἰτ. πράγματος, παρέγω, δίδω, χορηγῶ, τὰργύρω Ἰσαῖος 64. 15, πρὸλ. Θουκ. 6. 34· δέκα μύριας τινὶ Δημ. 894. 19· προμηθεύω, ἄλλοθεν χρημάτων ὁ αὐτ. 1019. 12· ὅθεν οἰτοπομπίας εὐπόρησε τοῖς στρατιώταις ὁ αὐτ. 671. 13· προσβάλλω, παρουσιάζω, ἀποδείξεισι Διόδ. 2. 31· πρὸλ. συν-εὐπορέω καὶ ἔδε Λορέν. ἐν Φρυν. 955· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Πλάτ. = τῷ ἀμεταβ. ἐνεργ., ἔχω ἀφθονίαν τινός, οὐκ εὐποροῦμενοι χρημάτων Ἀριστ. Οἰκ. 2. 2, 4· τινὶ Πολύδ. 5. 43, 8· ἀπολ., οἱ εὐποροῦντες Σουλ. Ἐπιγρ. 2058, 66, πρὸλ. Λουκ. Δίς Κατῆ. 27· εὐποροῦνθ' ἐν αὐστηρώ Παθ. σημ. χορηγῆν, Βίος Ὀμ. 210. III. ὡς φιλοσοφικός ὅρος ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀπορίω, ἔχω τὰς ἀπορίας μου λελυμένας, ἔχω σαφὴ γνῶσιν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2· εὐπ. περὶ τινός ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 2, 1, π. Ζ. Μορ. 1. 5, 2. εὐπόρημα, τό, ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, Ἀλκιδάμ. σ. 87. εὐπόρητος, «ὁ καλῶς διοικῶν» Ἡσύχ. εὐπορία, ἡ, (εὐπορος) — τρόπος εὐκολοῦ τοῦ ποιεῖν τι, εὐκολία, ἱκανότης, μετ' ἀπαρ., Ἐμπεδοκλ. 347· εὐπ. ἡν ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 52· ἀπολ., ὅτε πολλὰ ὑμῖν εὐπ. φαίνεται Ξεν. Ἀν. 7. 6, 37· μετὰ γεν. πράγμ., τὸ πορίζεσθαι ἢ ἔχειν ἀφθονίαν τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἐξίστην, τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 321E· τοῦ καθ' ἡμέραν Θουκ. 3. 82· ὡσαύτως, εὐπ. ἐν τινι, εὐπ. ἔκ τινός Λυσ. 168. 29, 30· οὕτως, εὐπ. τῆς τύχης Θουκ. 3. 45· εὐπορίαν τοῖς βουλευρίαι τῇ ἑαυτοῦ τοῦ συμμάχου τοῦς ὑμετέρους ποιῶμενος, ποιούμενος τοῦς ὑμετέρους συμμάχους ὄργανα τῆς ἑαυτοῦ βουλευρίας, Δισγίν. κατὰ Τιμάρχου 33, 3· ἡ παρ' ἀλλήλων· εὐπ., ἀμοιβαία βοήθεια, Ἰσοκρ. 129E· ἡ περὶ τὴν οὐσίαν εὐπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 2. 2) ἀφθονία, χρημάτων Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 28· ἀγαθῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 4, 8· ἡ περὶ τὸν βίον εὐπ. Ἰσοκρ. 234B· ἀπολ., εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, πλούσιος, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· ἀντίθετον τῷ ἀπορία, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· ἐν τῷ πλῆθ., πλεονεκτήματα, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 253, Δημ. 59. 2· εὐπορία τῶν προσόδων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 5· ἀρουραία εὐπ., ἀγροτικὸς γεωργικὸς πλούτος, Ἀνθ. Π. 9. 373· μῆς οἶος καὶ βόδς εὐπορία, συνισταμένη ἐκ μῆς ἀροτρατίας καὶ ἐνός βόδς, αὐτόθι 149. II. ἀντίθετον τῷ ἀπορία, λύσις ἀμφιβολιῶν καὶ δυσκολιῶν, θετική γνῶσις, Πλάτ. Φῖλ. 15C, Ξενοφ. Οἰκ. 9. 1· ἡ ὑστερον εὐπ. λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2. III. Εὐπορέα, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἀρτεμὶς ἐν Ρόδῳ, Ἡσύχ. εὐποριεσία, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ πορίζεσθαι, Πορφ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφ. 1. 51. εὐπόριστος, ον, (πορίζω) εὐκόλως πορίζόμενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 144, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7. 1, 7· — εὐπόριστα (δηλ. φάρμακα), τὰ, κοινὰ καὶ πρόχειρα οἰκογενειακά φάρμακα, Πλουτ. Λούκουλλ. 40· — Περὶ Εὐπορίστων, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Διοσκορίδου. εὐπόρος, ον, ἐν εὐκόλῳ διέρχεται τις, «εὐκολοπέρατος», ἀτης .. πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον Δισγίν. Ἰκ. 470· ὁδὸς Πλάτ. Πολ. 321E· παριόντες ἐπὶ τὰ εὐπορα, δηλ. μέρη, Ξεν. Ἰππαρχ. 4. 4· εὐπορόν ἐστι διδέναι Θουκ. 4. 78, πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 17· εὐπ. ποιεῖν τὰ ὅσα Λουκ. Λεῖψ. 1. 2) εὐκόλως πορίζόμενος, εὐκόλως ποιούμενος, εὐκολος, τὰ μέγιστα .. σφί εὐπορά ἐστι Ἡρόδ. 4. 59· πολλὰ τοι θεός .. εὐπορ' ἀνθρώποις τελεῖ Εὐρ. Ἀποσπ. 101· παρ' ἑμοῦ δ' ἐστὶ ταῦτα εὐπορα Ἀριστοφ. Πλ. 533. π: βλ. Πλάτ. Πολ. 404C· φίλια .. εὐπ. εἴη Ἀριστοφ. Λυσ. 1267· τὴν κατὰ θάλασσαν ἐφοδὸν εὐπορτέραν Θουκ. 1. 93· πλείστον .. μέλι καὶ εὐπορτέτατον Πλάτ. Πολ. 564E· — τὸ εὐπορον = εὐπορία, εὐρίσκειν τὸ εὐπ. Ἰππ. π. Ἀρρ. 437· διὰ τὸ εὐπ. τῆς ἐλπίδος Θουκ. 8. 48· εὐπορόν ἐστι, εἶναι εὐκολον, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4. 10, κτλ. II. εὐκόλως προχωρῶν, ἑοικὸς, γοργός, γλῶττα Ἀριστοφ. Ἰππ. 637. 2) ἐπὶ προσώπων, πλήρης ἐπινοιῶν ἢ μηχανημάτων, εὐφυής, εὐφρεντικός, εἰσιμὸς, ἔμπνος, ἀντίθετον τῷ ἀπορος, Εὐριπ. Ἀποσπ. 433· εἰ οὖν τις .. εὐπορύτερος ἑμοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 86D· εὐπορος ἐν τοῖς ἀπόροις Ἀλεξίς ἐν Τραυματίᾳ 2· εὐπορώτερος πρὸς ἅπα

ἔργον Πλάτ. Πρωτ. 348D· μετ' ἀπαρ., εὐπορώτερος πορίζειν χρημάτων Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 236· ἐς τὴν .. δαίταν .. εὐπορώ-τατοι ὁ αὐτ. ἐν Σπ. 1112. III. καλῶς ἐφωδιασμένος μετ' τι, πλούσιος εἰς τι, πόλιν τοῖς πᾶσιν ἐπιπορώτατην Θουκ. 2. 64, πρὸλ. Δημ. 369· τὰ περὶ τὸν βίον Ἰσοκρ. 162D· καρπῶν Ἀριστ. Οἰκ. 2. 24, 4· — ἀπολ., ἐν καλῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, πλούσιος, Δημ. 17. 9., 1045. 23· οἱ εὐπ., ἀντίθετον τῷ ὁ ἀποροι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 7. 5, κτλ. IV. Ἐπὶρ. — ρως, εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ. — Συγκρ. — ὠτέρων Πλάτ. Συμπ. 204E. 2) ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφθόνως, εὐπ. ἔχειν, εὐημερεῖν, Λουκ. Λεῖψ. 2. εὐπόρφυρος, ον, ἔχων λαμπρὸν πορφυροῦν χρῶμα, Σχόλ. εἰς Θεόδ. 5. 96. εὐποσία, ἡ, = εὐδοσία, καλὴ βοσκή, εὐκαρπία, εὐθηνία, Ἐπιγρ. Ὀλύβας, Struve ἐν φυλλάδιῳ (1866) σ. 26-7, πρὸλ. Κουμανοῦδ. Συναγ. λέξ. ἀθηναίων ἐν λέξει. εὐποσιάρχειω, εἶμαι ἡ διατελῶ εὐποσιάρχης, εὐποσιάρχης· σάντα (τὸν δεινὰ) Ἐπιγρ. Ἐρυθραίας L. et W. 53. εὐποσι-άρχης, ου, ὁ, τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι δηλοῖ ἀρχοῦντα τινὰ ἱερατικὸν τὸ ἀξίωμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3385. 3, ἔδε Πανδώρας τ. 19, σ. 84, Ἐπιγρ. 12. εὐπόστιτος, ον, εὐκόλως ποιούμενος, Γλωσσ. εὐποστῆμος, εἶμαι εὐποστῆμος, «καλότητος», εὐτυχής, Πλουτάρχ. Αἰμίλ. 26. εὐποστῆμα, ἡ, καλὴ τύχη, εὐτυχία, Ξάνθος παρὰ Σουῖδ. ἐν ταῖς λέξεσιν εὐποστῆμα καὶ Ξάνθος, Πλουτ. Ἀριστείδ. 21, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 1, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10. εὐποστῆμος, ον, εὐτυχής, αἰὼν Δισγίν. Ἀγ. 245· εὐποστῆ-τατε Σοφ. Ἀποσπ. 146, πρὸλ. Πλάτ. 2. 58D· — Ἐπιγρ. εὐπό-τῆμος, εὐτυχός, Μουσώνιος 176, Σουῖδ., Ἡσύχ., Φώτ. εὐποτος, ον, (πίνω) καλὸς πρὸς πόσιν, εὐγευστος ἐν τῇ πόσει, ἐπὶ κρηναίου ἢ ποταμίου ὕδατος, Δισγίν. Πρ. 676, 812· ἐπὶ γαλακτος, Πέρσ. 611. II. ἐξ οὗ καλῶς δύναται τις νὰ πῇ, ἐκπώματα Ἐρατοστ. παρ' Ἀθην. 482B. εὐπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, ἔχων καλοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Ξεν. Ἰππ. 1, 3, Κυν. 3, 2· ἐπὶ πτηνῶν, εὐπους καὶ κακο-πτερος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 22, 2. II. ἐπὶ στίχων ἐν τῇ ποιήσει, ὁ συνιστάμενος ἐκ καλῶν καὶ εὐρύθμων ποδῶν, εὐπο-δὸς ἀρμονίας Ἀνθ. Π. 6. 54, κ. ἄλλ. εὐπράγιω, = εὐπράσσω, εὐημερῶ, εὐτυχῶ, Θουκ. 2. 60., 6. 16, Ξεν. Ἀπολ. 27 κτλ. εὐπράγημα, τό, ἐπιτυχία ἐν πολέμῳ, πολεμικὸν κατόρθωμα, Ἀπκ. Καρχηδ. 4, Εμφυλ. 1. 51. εὐπράγης, ἑς, (πράγος) εὐτυχής, εὐδαίμων, Πλανοῦδ. Μετάφρ. Βοηθ. σ. 37· — Συγκρ. εὐπραγέστερος, καὶ κατὰ Σουῖδ. εὐπρα-γότερος· — Ἐπιγρ. — γως, Γρήγ. Ναζ. τ. 2, σ. 286. εὐπραγία, ἡ, τὸ εὐ πράττειν, εὐημερεῖν, εὐτυχὴς ἐκ-βασίς, εὐτυχία, Ἀντιφῶν 120. 14, Θουκ. 5. 46. κτλ. ὡσαύτως ἐν Πινδ. Ο. 8. 18, Π. 7. 17· εὐπραξία, Ἰων. — ηξέτη, (δ' ἔδε), εἶναι ὁ παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐν χρήσει τύπος: — ὁ Θουκυδ. ἔχει τὸν πλῆθ. ἐν 1. 84., 4. 17, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 732C, Ἰσοκρ. 197B. II. εὐπραγία κατ' ἀντίθετον πρὸς ἀπλὴν ἐπιτυχίαν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 116B, Εὐθύδ. 281B περὶ αὐλημάτων εὐπρ: αὐτόθι 279E, πρὸλ. Πρωτ. 345A. εὐπρακτος, ον, εὐκόλως πραττόμενος, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 20. II. = εὐπραγής, Ὀπκ. Ἀλ. 3. 63, Μανέθων 1. 352. εὐπραξία, ἡ, εὐπραγία, ἡ, = εὐπραγία, Ἡρόδ. 7. 49., 8. 54, Δισγίν. Θάβ. 224, Σοφ. Ο. Κ. 1554, καὶ Εὐρ. ἐν τῷ πλῆθ., Εὐρ. Ἰων 566· ὡσαύτως ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 1. 33., 3. 39, ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολογοῖς προτιμᾶται ὁ τύπος εὐ-πραγία· ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶναι συγχωροί παρὰ τῷ Ἀριστ. ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκέρου. 2) ἐπώνυμον τῆς Ἀρτεμίδος, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 5613b. II. καλὴ διαγωγή, καλὸς τρόπος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 5. 4. εὐπραγῆς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία, Δισγίν. Ἀγ. 255· ἄλλ' ὁ Λορέν. ἐν Φρυν 501 προτιμᾷ πέλοιτο .. εὐ πράξις, πρὸλ. σ. 500, εὐπρεμνός, ον, ἐπὶ δρυός, ἡ ἔχουσα καλὸν πρέμνον, εὐστέλε-γος, παρ' εὐπρέμνῳ .. δρυὶ Ἀνθ. Π. 6. 221· κέδροι Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰων. 18. 1. εὐπρέπεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὸν ἐξωτερικόν, ἀξιοπρέπεια, εὐ-πρεπεία προέχειν Θουκ. 6. 31· ἀντίθετ. τῷ ἀπρέπεια, Πλάτ. Φαῖδρ. 274D, κ. ἄλλ. II. ἐξωτερικὴ εὐπρέπεια μόνον κατὰ φαινόμενον, εὐσηχησύνῃ καλῶς πεποιητὸν σφάλμα ἢ ἐλάττωμα, εὐπρε-πεία λόγου Θουκ. 3. 11· ἔχει .. εὐπρέπεια ἡ ἄλλῃ ὅτι Πλάτ. Εὐθύδ. 305E· — Καθ' Ἡσύχ. — εὐπρέπεια· εὐμορφία. εὐπρεπής, ἑς, (πρέπω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικόν, καλὸς, εὐσηχῆμος, σχῆμα εὐπρεπέστατον Ἡρόδ. 1. 60, πρὸλ. 2. 37· κόσμος εὐπρ. Δισγίν. Πέρσ. 833· εὐπρεπής ἰδεῖν Ἀρι-στοφ. Θεσμ. 192. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· εἶδος εὐπρεπῆς Εὐρ. Ἑκ. 269· τὴν ὅσιν Δημ. 1016. 24· κοσμεῖν .. οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα Πλάτ. Νόμ. 761C. 2) ἀρμόζων, πρέπων, ἀρ-



μόδιος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον (δηλ. ἐξελεθὲν ἐστὶ) Αἰσχύλ. Χο. 664, κτλ. οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 1145· λόγος ἐμοὶ οὐκ εὐπρεπέστερος λέγεσθαι Ἡρόδ. 2. 47· νόσημα οὐκ εὐπρ. Ἰσοκρ. 289Α· τελευτῇ εὐπρεπεστάτη, ἐνδοξότατον τέλος, Θουκ. 2. 44.

3) ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐπρεπής, ἀντίθετον τῷ ἀληθοῦς. Εὐρ. Τρω. 951· σκήψις εὐπρεπεστάτη Ἡρόδ. 3. 72· εὐπρ. αἰτία Θουκ. 6. 76· εὐπρ. θείλια, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀρετῆς, ὑπὸ καλὸν ὄνομα 3. 82· μετ' ὀνόματος εὐπρεποῦς αὐτοῦ· ἀπάτη εὐπρεπεῖ 4. 86· ἕκ τοῦ εὐπρεποῦς, ἐπὶ προφάσει, 7. 57· τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, = εὐπρέπεια (II, 3), 33, 44· εὐπρ. ἦν πρὸς τοὺς πολλοὺς 8. 66.

II. Ἐπίρρ. -πῶς, Ἰων. -πέως, Ἰρῶδ. 7. 220, Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, κτλ. — Συγχρ. -πέστερον Εὐρ. Ρῆσ. 841· Ὑπερβ. -πέστατα Θουκ. 8. 109. εὐπρεπτος, ον, ἐπιφανής, ἐνδοξος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 772, πρβλ. πάμπρεπτος.

εὐπρηξίη, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

εὐπρήσσω, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ εὐπρήσσω, ἐν Ὀδ. Θ. 259, εὐπρήσσεσκον ἕκαστα.

εὐπρηστος, ον, (πρῶτον) εὐρύσθητος, εὐπρηστον αὐτὴν ἔξαινεῖσθαι, ἐπὶ φουητηρίων, Ἰλ. Σ. 471, Ἠσυχ., Σουῖδ.

εὐπρήτων, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἀκρωτήρια, Παύλ. Σίλ. Ἀμβων. 247.

εὐπριστία, ἡ, τὸ εὐκόλως διὰ τοῦ πρίονος διασχίζεσθαι, Ἰππ. Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Θ. 93.

εὐπριστος, ον, εὐκόλως πριονιζόμενος, διασχιζόμενος, Ἰππ. Τρωμ. 911, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 3.

εὐπροαίρετος, ον, ὁ ἀγαθὸς ὢν προαιρέσεως, κάμων καλὴν ἐκλογὴν, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 703, κτλ.

εὐπρόδοτος, ον, εὐκόλως προδιδόμενος, Φωτ. ἐπιστολ. ριε', σ. 439, ἔκδ. Ἰω. Βαλέτα.

εὐπρόθυμος, ον, ἔχων καλὴν προθυμίαν, λίαν πρόθυμος, Ζηλωτής, Θεόδ. Στουδ. 338B, κτλ.

εὐπρόσδεκτος, ον, ὃν εὐχάριστος δέχεται τις, Πλούτ. 2. 801 C, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 16, 31, κτλ.

εὐπρόσδερος, ον, διάρ. γραφ. ἀντὶ εὐπάρεδρος ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

εὐπροσηγορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ εὐπροσήγορος, Ἰσοκρ. 6B.

εὐπροσήγορος, ον, ὁ τοῖς λόγοις οἰκίως ἐντυγχάνων τινί, διηλεκτικός, φιλόφρων, Εὐρ. Ἰππ. 95, ἐνθα ἴδε Valck. εὐπρ. φρὴν, στοῖμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 775, κτλ. γῆρας αὐτοῦ 594. 22, Τρωμ. παρὰ Στοβ. τῷ λόγῳ εὐπροσήγορος Ἰσοκρ. 6 A· οὐκ εὐπρ. αἶται, δυστυχεῖαι αἰετίνες ἀποτρέπουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι πρὸς ἐμέ, ἀπὸ τοῦ νὰ ὦσιν εὐπροσήγοροι πρὸς με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1284· ἐν εὐπροσηγόροις ἐστὶ τις χάρις Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 663. — Ἐπίρρ. -ρως, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 5. 4.

εὐπρόσθετος, ον, εὐκόλως παρεχόμενος, προμηθευόμενος, τροφή Ἰππ. 383. 9.

εὐπρόσιτος, ον, ἐπὶ τόπου, εἰς ὃν εὐκόλως πλησιάζει τις, «εὐκολοπλησιαστος», Στράβ. 545, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 44. 2) ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσδοτος, εὐπροσήγορος, Ἐκκλ.· εὐάρεστος, εὐχάριστος ἄνθρωπος, Μανέθων 5. 288· εὐπρόσδεκτος, Θεόδ. Στουδ. σ. 315B, Ἠσυχ.

εὐπροσδευτος, ον, = τῷ ἔπομ., Γεωπ. 10. 1, 3.

εὐπρόσδοτος, ον, ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, Λακ. qui faciles aditus habet. Θουκ. 6. 57, Ξεν. Ἀγης. 9. 2.

2) ἐπὶ τόπων, εὐπρόσιτος, εὐκόλως πλησιάζόμενος, ὡς αὐτ. ἐν Ἐλλ. 6. 5, 24, Ἀν. 5. 4, 30· ἐνθα .. φετο εἶναι, εὐπροσδοτώτατον ὅσα δεῖ προσκομίζεσθαι, ἡ προχειροτάτη ὁδὸς διὰ τὰ πράγματα ὅσα .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 1, 23. II. ἐνεργ., εὐκόλως πλησιάζων, ναῦς Φίλων Βελοπ. 104.

εὐπρόσδοτος, ον, εὐκόλως πλησιάζόμενος· καὶ καθόλου, εὐκολος· ἔκδοσις Εὐρ. Μῆδ. 279.

εὐπροσμίλος, ον, = εὐμίλος, Α. Β. 39.

εὐπροσόρμιστος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως προσορμίζεται τις ἡ ἀποβαίνει, νῆσος Διόδ. 5. 13, πρβλ. Πολυδ. Α', 100.

εὐπρόσρητος, ον, = εὐπροσήγορος, Πολυδ. Ε', 135.

εὐπρόσφθεκτος, ον, εὐηχος, εὐνήχοος· Ἠσυχ.

εὐπρόσφρων, ον, εὐκόλως προφέρων, εὐφραδής, ἐν τῇ Ρωμαίων φωνῇ Ἡρώδιαν. 8. 3, 7. II. εὐχάριστος ἐσθίμενος, ὁρεπτικός, ἐπὶ τροφῇ, Ξενοκρ. 7. 9· πρβλ. πρόσφωρος.

εὐπρόσφυτος, ον, εὐκόλως προσφύμενος, τινὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 2.

εὐπροσωπῶ, κάμνω καλὴν ἐπίδειξιν, Ἐπιστ. π. Γαλ. ε' 12.

εὐπροσωπία, ἡ, καλὸν πρόσωπον, καλὴ ὄψις, Διον. Ἀλ. 3. 11.

εὐπροσωπο-κοίτης, ὁ, κείμενος οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζῃ εὐπρόσωπον ὄνιν, τύχη εὐπρ. (μεταφ., ἀπὸ τῶν κύβων) Αἰσχύλ. Χο. 969, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ερμάννου καὶ Franz. (τύχα δ' εὐ-πρόσωπ' ἔπαυτ' ἀπὸ πάντων Weil).

εὐπρόσωπος, ον, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, Κρατίνος ἐν Ἀδελ. 29· μεῖράκιον Ἀριστοφ. Πλ. 976, πρβλ. Βατρ. 410, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 10· μετὰ φαιδρῶν προσώπου, δέχεται' ἂν εὐπρόσωπος Ἰλιεύς

τ' ἴσως χωροῦντ' ἀνευ σοῦ Σοφ. Αἰ. 1009. 2) μεταφ., καλῶς κατ' ἐπιφάνειαν, ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα, ἀπεκρίναντο μὲν οὕτω κατ' ἐπιφάνειαν καλῶς, Ἰρῶδ. 7. 168· οὐκ εὐπρ. φροίμιος Εὐριπ. Φοῖν. 1336· λόγους εὐπρ. καὶ μύθους 277. 6· εὐπρ. ἡ τοιαύτη νομοθεσία Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11. — Ἐπίρρ. -πως, Φιλόστρ. 510.

εὐπροφάσιτος, ον, εὐάριστος, εὐλόγος κατὰ τὸ φαινόμενον, αἰτία Θουκ. 6. 105. 2) εὐκόλως ἀποδεχόμενος προφάσεις, Ἀππ. Καρχηδ. 64.

εὐπρόφορος, ον, εὐκόλως προφερόμενος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 12.

εὐπρόχειρος, ον, πολὺ πρόχειρος, ὡς καὶ νῦν, Ἀνών. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 270.

εὐπρυμνής, ἐς, καλῶς διευθύων (τὸ πλοῖον), καλῶς κυβερνῶν, τυγχάνοντος εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 989· ὁ Paley ἐξέδωκε· τυγχάνοντα πρεμινῇ φρενὸς χάριν, ὁ Sidwich· τυγχάνοντας ἐκ πρυμνῆς φρενὸς χάριν, καὶ ἄλλοι ἄλλως.

εὐπρυμνος, ον, ἔχων καλὴν πρυμναν, νῆες Ἰλ. Α. 248, Εὐρ. I. T. 1000, 1357· πλάται ὁ αὐτ. ἐν I. A. 723, Βαχχыл. 12. 150 (ἔκδ. Blas).

εὐπρως, ον, ἔχων καλὴν πρῶραν, εὐπρώροισι πλάταις Εὐρ. I. A. 765. — Κατὰ Φώτιον· «εὐπρῶρον· εὐπρόσωπον».

εὐπταστος, ον, εὐκόλως πταίων, σφαλλόμενος, ἀσταθής, σφαλερός, Ἰππ. 26. 19.

εὐπτέρως, ον, ἔχων καλὰ πτερὰ, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. O. T. 176, Εὐρ. Ἰω. 1200, 1203· ἐπὶ φαρέτρας, ἡ ἔχουσα καλὰ βέλη, Βίαν 1. 82· μεταφρ., ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, «εὐγενῶν, ἐπηρμένων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νερ. 800.

εὐπτέρυγος, ον, ἔχων καλὰς πτέρυγας, Ὀμπ. Κυν. 3. 125· ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. Π. 10. 6.

εὐπτησία, ἡ, εὐκολία, ἡ ἐμπειρία περὶ τὴν πτήσιν, Ἀρτεμίδ. 5. 69.

εὐπτότης, ον, εὐκόλως ποσούμενος, πρὸς ἅπαν Πλούτ. 2. 642 A.

εὐπτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ εὐπόλεμος, Κόιντ. Σμ. 5. 320.

εὐπτορβος, ον, ἔχων ὠραῖους κλάδους, «εὐκλαδος» (Σουῖδ), ἐπὶ κεράτων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 96.

εὐπύγία, ἡ ὠραῖον σχῆμα, κομψὴ στρογγυλότης τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τῶν περὶ τὴν πυγὴν, Ἀλεις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 11.

εὐπύγος, ον, (πυγὴ) ἔχων καλὴν πυγὴν, καλῶς ἐσχηματισμένα ὀπίσθια, Ἐρμῆς ἐν Στοδ. Ἐκλογ. 1. 992, Πολυδ. Β', 184· πρβλ. καλλίπυγος.

εὐπυνδόκωτος, ον, ἔχων καλὸν πυθμένα, ἐπὶ ποτηρίου, Λουκ. Λεβίτ. 13.

εὐπυργος, ον, ἔχων καλοὺς πύργους, ἐπὶ τετελειωμένων πόλεων, Τροίην εὐπυργον Ἰλ. Η. 71, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 270· ποιητ. ὡσαύτως ἡ ὕπυργος Πινδ. Ν. 4. 19, Βαχχыл. 5. 184 (ἔκδ. Blas).

Εὐπυρίδα· ὁδὸς καὶ τόπος Ἀθηνῶν· Ἠσυχ.

εὐπύρος, ον, εὐφωρος εἰς σῖτον, Πολυδ. Θ', 162.

εὐπυροφόρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ πυροφόρος ἐν Στράβ. 241.

εὐπύρωτος, ον, (πύρῳ) εὐκόλως καιόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 5.

εὐπώγων, ὁ, ἔχων καλὸν πώγωνα, καλὸν γένειον, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 11, Ἀνθ. Π. 9. 99, 744, Ἡρόδ. Μιμιαμ. 8. 17.

εὐπῶλος, ον, ἔχων ἀρθρῶν πῶλων ἡ ἵππων, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τῆς Τροίας, Ἰλιον εἰς εὐπ. Ἰλ. Ε. 551, κτλ. δῶρον ..

εὐῖππον, εὐπῶλον .., ἐνθα τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων ἐν πολέμῳ, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ παραγωγὴν ἵππων, Σοφ. O. K. 711 [ἀλλ' ἴσως· εὐῖππον εἶναι ἡ ἀληθὴς λέξις, πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. εὐφωρον].

εὐπῶνος· «διμβρος» (Ἀλκαῖος)· εὐπότης· Ἠσυχ., ἐν Φωτ. εὐ-πῶνος.

εὐραβόαιμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, στάζων πολὺ, κάθυγρος, Νόνν. Δ. 5. 258.

εὐραί, αἱ, οἱ πόλοι τοῦ ἄστρους, ἐφ' ὧν στρέφονται οἱ τροχοί, «τὰ τῷ ἄστρῳ ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ» Πολυδ. Α', 146.

εὐρα· «αὐρα»· Ἠσυχ.

εὐρ-ακύλων, ἴδε εὐροκλύδων.

εὐράμην· ἴδε εὐράσκω.

εὐράξ· Ἐπίρρ., πλαγίως, οὔτ' δ' εὐράξ σὺν δουρί, «ἐκ πλαγίου» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 251, O. 541. II εὐράξ πατάξ,

ἐπιφώνημα ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1258, πρὸς ἀποδιώκιν πτηνῶν, ἀλλ' ἴδε Σχολιαστὴν ἐν τόπῳ, ὅστις δίδει εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο κακὴν ση-μασίαν.

εὐρεῖθρος, ον, = εὐρρεής, Μανέθων 1. 141.

εὐρεμα, τό, μεταγεν. καὶ ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ εὐρημα, Ἀνθ. Π. 7. 411, Βαβρ. ἐν Προσμ. 108· ἴδε Λαβέχ. ἐν Φρυν. 446.

εὐρεσιπέεια, -πέω, ἴδε εὐρησιπέεια, εὐρησιπέτω.

εὐρεσί-κάκος, ον, ἐφευρίσκων κακόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 407.



εὐρεσιλογέω, εὐρίσκω ἢ πολλαπλασιάζω λέξει· Πολύδ. παρ' Ἀθην. 193D, Διογ. Α. 2.134.

εὐρεσιλογία, ἡ, ἱκανότης περὶ τὴν εὐρεσιν λέξεων, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολύδ. 18. 29, 3, Διδό. 1. 37, κτλ.:—σοφιστικὴ χρῆσις τῶν λέξεων, ἱκανότης ἢ ἐμπειρία εἰς τὸν σχηματισμὸν λογοποιγιῶν, Πλούτ. 2. 1033B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 35.—εὐρησιλογία εἶναι συχνὴ διάφ. γραφή.

εὐρεσί-λογος, ον, εὐερίσκων λέξεις, ἔχων μέγα πλῆθος λέξεων, Διογ. Α. 4. 37, πρβλ. Wyttenb. ἐν Πλούτ. 2. 31E.—Φέρεται εὐρησιλογος ἐν Ἀντιγράφοις, Λοθέκ. ἐν Φρυν. 446.—Ὁ τύπος εὐρεσιλόγος ἐσφαλμένος, ἴδε Χατζ. ἐν Ὑλέγγ. καὶ Κρίστ. σ. 520 παραπέμποντα εἰς Wilamowitz καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τόμ. ε', σ. 73.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐρεσιλόγος» φλύαρος.

εὐρέσιος Ζεύς, ὁ, ὡς θεὸς τῶν εὐερίσεων, Διον. Ἀλ. 1. 39.

εὐρεσις, εως, ἡ, τὸ εὐρίσκειν, ἀνακαλύψις, Πλάτ. Πολ. 336E, Κρατ. 436A, κ. ἄλλ.

II. ἐπὶ συγγραφῆς, ἐπίνοια νοημάτων ἀρμοσίων (ὁ τεχνικός ὁρος εἶναι παρασκευή), Διον. Ἀλ. π. Δημ. 51.—πρβλ. εὐρησις.

εὐρεσί-τεχνος, ον, ὁ εὐρέτης τεχνῶν, Ὀρφ. Ὑμν. 31.14.

εὐρετέος, α, ον, ῥημα. ἐπιθ., δν πρέπει νὰ εὕρη τις, νὰ ἀνακαλύψῃ, Θουκ. 3. 45.

εὐρετής, οὔ, ὁ, ὁ εὐρίσκων, ὁ ἀνακαλύπτων, ἐπινοητής, Πλάτ. Δάχ. 186E, Ἰσοκρ. 18B, κτλ.—πρβλ. εὐρέτης.

εὐρετικός, ἡ, ὄν, εὐερετικός, ἐπιτηδευσις εἰς τὸ εὐρίσκειν, Πλάτ. Συμπ. 209A, Πολίτικ. 286E, 287A.—εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 4.

εὐρέτης, ἰδος, θηλ. τοῦ εὐρετής, Σοφ. Ἀποσπ. 88.—αἰτ. εὐρέτις Διδό. 1. 25.—(ὁ τύπος οὗτος ὀρίζει τὸν τόνον· διότι ἡ αἰτ. τοῦ εὐρέτις θὰ ἦτο εὐρετίδα).

εὐρέτης, ἡ, ὄν, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ εὐρίσκω, δν δύναται εἶς νὰ εὕρῃ, νὰ ἀνακαλύψῃ, τὰ μὲν διδάκτα μανθάνω, τὰ δ' εὐρέτα ζῆτω Σοφ. Ἀποσπ. 723.—εὐρέτα ἀνθρώποις Ξεν. Ἀπομν. 4.7, 6. εὐρέτρια, ἡ, = εὐρέτης, Διδό. 5. 67.

εὐρετρον, τό, ἀμοιβὴ τῆς εὐρέσεως ἀπαλειθεύοντος πράγματος, ὡς τὸ μὴνυτρον, Γρηγόρ. Θαυματουργ. 1045C, κλ.

εὐρηκα, πρkm. τοῦ εὐρίσκω.

εὐ-ρηκτος, ον, ὁ εὐχερῶς ῥηγιζόμενος, εὐθραυστος, Ἀρετ. Χρον. Νούστ. Θεραπευτ. 1.13, Ὁρειδ. 121 Mai.

εὐρημα, τό, παρὰ μεταγεν. εὐρεμα, δ ἴδε (εὐρίσκω):—ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, πρῆγμα ἀνακαλύπτον οὐχὶ ἐκ τύχης ἀλλὰ διὰ σκέψεως, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9.—ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὐρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379.—πολλῶν λόγων εὐρήμαθ' Εὐρ. Ἰκ. 248, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 561, Πλάτ. Θεαίτ. 200C, κ. ἄλλ.—τύμπανα Ρέας.. εὐρ. Εὐρ. Βάχχ. 59, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 188.—ἀντίθετος τῷ ὑπηρέτημα, Ἀντιφῶν 113. 9.

2) μετὰ γεν., ἐφεύρεσις χάριν τινός, θεραπεία, τῆς συμφορᾶς Εὐρ. Ἰππ. 716, πρβλ. Δημ. 808. 15. II. τὸ ἀπροσδοκῆτως εὐρεθῆν, παραπλήσιον τῷ ἔρμαιον (δ ἴδε). καλὴ τύχη, εὐτύχημα, ἀνελπιστον κέρως, Ἡρόδ. 7. 155.—εὐρ. εὐρηκε ὁ αὐτ. 7. 10. 4., 8. 109.—οὕτως, εὐρημα.. κάλλι-στον εὐρηκ' Εὐρ. Ἡρακλ. 534.—εὐρημα.. οἷον εὐρηκας τόδε ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 716, πρβλ. 553.—εὐρημασι πλοῦστοις ἐγένετο Ἡρόδ. 7. 190.—εὐρ. γίγνεται τόδε Εὐρ. Ἡλ. 606.—οἷσι δὲ δυσ-τυχοῦσιν εὐρ. εἶναι διακινδυνεύσαι Θουκ. 5. 46.—εὐρ. ἐδόκει εἶναι αὐτῷ 7. 3, 13 πρβλ. Ἰσακρ. 77. 24, κτλ. 2) ἐπὶ ἐκθέ-του παιδίου, εὐρ. δέξαιτ' ἔκ του Νυμφῶν Σοφ. Ο. Τ. 1105, πρβλ. Εὐρ. Ἰων. 1349.

εὐρημοσύνη, ἡ, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολύδ. Β' 128.

εὐ-ρήμων, ον, γεν. ονος, (ῥημα) εὐερίης, εὐφράδης, εὐγλω-τος, Πολύδ. Β' 128.—εὐρήμων καλλιπείας Ἡσύχ.

εὐρησι-επής, ἔς, εὐερίσκων ἔπη, ἥτοι λέξεις ἢ λόγους, ἐμ-πειροὺς ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν, εὐφραδέης, Πινδ. Ο. 9.120.—πλήρης λέ-ξεων, σοφιστικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 447.—ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. εὐρεσιέπειαι, καὶ εὐρεσιεπέω Λοθέκ. ἐν Φρυν. 440.

εὐρησιλογέω, -λογος, κτλ., = εὐρεσιλογέω, εὐρεσιλο-γος.

εὐρησις, εως, ἡ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ εὐρεσις, Λοθέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὐρήσω, μέλλ. τοῦ εὐρίσκω.

εὐρήτωρ, ον, (ῥηγνῆναι) εὐκόλως λεγόμενος, Αἰδ. π. Ζ. 17. 23.

εὐρήτωρ, ορος, ὁ, = εὐρετής, Ἀνθ. Π. 9. 505.

εὐρίζος, ον, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2,

5, ποιητ. εὐρίζος, Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, Φώτ.

εὐρίν, μεταγεν. τύπος τοῦ εὐρίς, δ ἴδε.

εὐρίνος, Ἐπικ. εὐρρινος, ον, (ρίς) = εὐρις, Βαβρ. 43. 8,

Ὀππ. Κυν. 2. 456, Αἰδ. π. Ζ. 2. 15.

εὐρίνος, Ἐπικ. εὐρίνος, ον, ἔκ καλοῦ δέρματος, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ' 1299, Ἀνθ. Π. 14. 55.

εὐρίπιδι-ἀριστοφάνειον, ἀριστοφάνειον τὸν Εὐρίπιδην, δηλ. σκώπτει καὶ περιπαίζει αὐτὸν ὡς ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειριζόμενος λέξει· καὶ φράσεις αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν Ἀδελφ. 155.

Εὐριπίδεις, α, ον, ἀνίχων εἰς τὸν Εὐρίπιδην, ὁμοίως αὐτῷ,

εὐρ. τι συμῆσεται Πλάτ. Θεαίτ. 154D.—τὸ Εὐριπίδειον, τὴν ῥη-τὸν τοῦ Εὐριπίδου, Πλούτ. Πύρρ. 14:—ἀλλὰ, τὸ Εὐριπίδειον (δηλ. μέτρον) εἶναι ἀσυνάρτητος τις τεσσαρεσκαίδεκασύλλαβος στί-χος, ὡς ὁ ἔστι: ἔφως ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ Εὐριπ. Ἀποσπασμάτια ἄδελφ. 136.—ἴδε Ἡρακλ. 15. 20.

Εὐρίπιδης, [π], ου, ὁ, ὄνομα κύριον. II. ὄνομα κύριον, Διφίλος δ' ἐν Συναφίῳ. Εὐριπίδου μνησθεὶς (κύδος δὲ τις οὕτως καλεῖται Εὐριπίδης) παίζων, κλ. Ἀδελφ. 247A.—ὁ τεσσαρεσκαίδεκα σὺν τῇ βολῇ τῷ ἀσπραγάλῳ, «εἰπεὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστάσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐρίπιδης, εἰ τετταράκοντα συνῆρξεν ἀσπραγάλῳ βολῇ, τὸν ἀριθ-μὸν τοῦτον Εὐριπίδην ἰονόμαζον» Πολύδ. Θ', 101.—ἴδε Vömel Diss. de Eurip. casa talorum Francf. 1847.

Εὐρίπιδίζω, μέλλ. -σω, μιμοῦμαι τὸν Εὐρίπιδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 18.

Εὐρίπιδικός, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Εὐρίπιδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. 18.

Εὐρίπιδιον, τό, μικρὸς Εὐρίπιδης, ὑποκοριστικὴ ἔκφρασις, σιγο-γῆς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 404, 475.

εὐρίπιστος, ον, (ῥιπίζω) εὐκόλως ῥιπιζόμενος, ὁ εὐκόλως τῆς κἀκείνης φερόμενος, ἄστατος, Κικ. π. Ἀττ. 14. 5, 2.

εὐρίπος, ὁ, στενὸν θαλάσσης, πορθμὸς ἐνθα ἡ παλῖνροια εἶναι λίαν ὀρμητικὴ, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 22, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 12, 4., 15, 20, π. Κόσμ. 4. 34.—ἰδίως ὁ πορθμὸς ὁ χωρίζων τὴν Εὐβοίαν ἀπὸ τῆς Βιωτίας, ἐνθα οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι τὸ ῥεύμα ἐπάκτις τῆς ἡμέ-ρας μετεβάλλετο (νεώτεροι παρατηρεῖται συμπαντοῦσι θεωροῦντες αὐτὸ ὡς λίαν εὐμετάβολον, ἴσως ἐνεκα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ), Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 222, κτλ., Σιρᾶδων 403:—παρμυ. ἐπὶ ἀστάτου, εὐμεταβόλου, ἀσθενοῦς τὸν νοῦν καὶ τὸ φρό-νημα ἀνθρώπου, πλείους τραπόμενος τροπᾶς τοῦ Εὐρίπου Δισχίν. 66. 27.—μεταφρ. ὡς ὅτι Εὐρίπος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 3.—ἀστάτα καὶ ἀδέξια Εὐρίπου τρόπον Ἰππαρχ. παρὰ Σιτοδ. 574. 12.

II. καθόλου, διωρὺς, τάρρας, κτλ., Βαβρ. 120. 2, Ἀνθ. Π. 14. 135, Διον. Ἀλ. 3. 68. (Ἐκ τοῦ εὐ, ῥιπή, ῥιπίζω, ἴδε Κούρτ ἀριθ. 516).

εὐρίπωδης, ἔς, (εἶδος) ὁμοίος τῷ Εὐρίπῳ, τόπος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 11, 32.

II. ὁ ζῶν ἐν τοιούτῳ τόπῳ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 17.

εὐρίς, ἔνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥίνα, δηλ. ὀξείαν ὄσφρησιν, κυ-νός.. ὡς τις εὐρίνος βάσις Σοφ. Αἰ. 8.—περὶ τῆς Κασσάνδρας, εὐρίς.. κυνὸς δίκην Δισχύν. Ἀγ. 1093.—παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. εὐρριν, Ὀππ. Κυν. 1. 463, πρβλ. 4. 357.

εὐρίσκω, παρὰτ. ἡύρισκον ἢ εὐρίσκον Σοφ. Ο. Τ. 68, Φιλ. 283, Ἀριστοφ. Βάτρ. 806, Θουκ., κλ.: μέλλ. εὐρήσω Ὀμ. Ὑμν., Ἀττ.: ἀόρ. ε' εὐρον Ὀμηρ., κλ.: Ἀττ. ἡύρον ἢ εὐρον Εὐρ. Μιδ. 553, κτλ.: Ἐπικ. ἀπαρ. εὐρέμεναι Ὀμ.: ἀόρ. ε' εὐρησα παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Μανέθων 5. 137: πρkm. εὐρηκα Σοφ., κλ.:—Μέστ.: μέλλ. εὐρήσομαι Ἡρόδ. 9. 6, Δυσκ., κλ.: ἀόριστ. ε' εὐ-ρόμην Ὀμηρ., Ἀττικ., ἡύρόμην ἢ εὐρόμην Δισχύν. Πρ. 267, Θουκυβ. 1. 58: ἀόριστος α' εὐράμην Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 3. Gaisf., Διονύς. Ἀλ. 13. 11, Ἀνθ. Π. 9. 29, παράρτημ. 274, πρβλ. Wolf. Λεπτ. σ. 216:—Παθ.: μέλλ. εὐρεθήσομαι Σοφ. Ο. Τ. 108, Εὐρ. Ι. Α. 1105, Ἰσοκρ. 196E: ἀλλ' ὥσταυς μέσ. (μετὰ παθ. σημκ.) εὐρήσομαι Ξεν. Ἀν. 5. 8, 22: ἀόρ. εὐρέθην Σοφ. Αἰ. 1135, Ἀριστοφ. Θεσμ. 521, Θουκ. 6. 31: πρkm. ἡύρηκα ἢ εὐρηκα Δισχύν. Πέρσ. 743, Σοφ. Τρ. 1075, Εὐρ., κλ.:—Ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸν ἐνεργ. καὶ μέσον ἀόρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 158, ἔθ: ἔθ' εὐρίσκω εἶναι πθ. γραφ. ἀντὶ ἐφευρίσκω καὶ εἰσῆλθῃ ἤδη εἰς τὰς ἀρίστους ἐκδόσεις τοῦ Ὀμήρου)· ὁ μέλλων εὐρήται ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 202. Οἱ μετ' αὐτῆς αἰσ: τύποι διὰ τοῦ ἡύ- προτιμῶνται ὑπὸ Ἑμπελ., Βεγκκέρου καὶ Δινδωρφίου ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, ἴδε Veitich Ἑλληνικά Ῥήματα ἐν λέξει. Εὐρίσκω εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων Πλ. Α. 498, κτλ.—εὐρημα εὐρίσκειν, ἴδε ἐν λ. εὐρημα. 2) μετὰ με-τοχ., εὐρίσκω ὅτι.., εὐρίσκε Δακεδαίμονιους.. προέχοντας Ἡρόδ. 1. 56, πρβλ. 1. 5.—καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡν εὐρεθῇ δίκαιος ὦν Σοφ. Τρ. 411, πρβλ. Ο. Τ. 839, Ο. Κ. 946:—ἡ μεταχθ. ἐνίστε παραλείπεται: εὐρίσκειν θεοὺς κακοὺς (ἔξυπ. ὄντας) ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 452: εὐρήσει τοσαῦτα ἐτη (ἔξυπ. ὄντα) Θουκ. 5. 26.—ἡν εὐρήσει (δηλ. ὦν) Σοφ. Τρ. 1075.—ἀνους εὐρέθη ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 763.

3) μετ' ἀπαρ., βουλευόμενος (ὁ Κύριος) εὐρίσκε πρῆγμ' αἱ εἶναι ἐλαύνειν.. ἐπὶ τὰς Σάρδεις, ὅτι ἐ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸ ὅποιον ἔκρεπε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἐλάσῃ κατὰ τὴν Σάρδεις, Ἡρόδ. 1. 79.—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, εὐρίσκειται (εὐρίσκει τὴν Schlaf) ταῦτα καιριώτατα εἶναι αὐτῷ 125.

4) εὐρ. ὅπως.., εὐρίσκω διὰ τῶν μέσων.., Θουκ. 7. 67:—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, μετ' ἀπαρ., εὐρίσκω, ἀνακαλύπτω πῶς νὰ.., ἡύρετο.. παύειν Εὐρ. Μιδ. 196.

II. ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, οὐδέ τι μῆχος εὐρέμε-ναι δυνατόν Ὀδ. Μ. 393: οὐδέ τι τέκμιον εὐρέμεναι δύ-νασαι Δ. 374, πρβλ. Ἰλ. Η. 30, Ι. 48.—εὐρ. ὁδόν Πινδ. Π. 10. 49.—ἔξ ἀμυχάνων πόρους Δισχύν. Πρ. 59.—μηχανὴν σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θιδ. 209.—πημάτων ἀρξίν Σοφ. Ἠλ. 875.



τινά ἐμοῦ βελτίονα Ἀριστοφ. Πλ. 104, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, εὐρετο τέκμηρον Ἰλ. Π. 472· Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομα' εὐρεο, ὅτι κε θεῖο παιδὸς παῖδι φίλῳ, σὺ αὐτὸς φροντισὼν νῦν νὰ εὕρῃς τί ὄνομα θὰ βάλῃς εἰς τὸν ἀγαπητὸν παῖδα τῆς θυγατρὸς σου, Ὁδ. Τ. 403· εἴ τι ν' ἐταίρισιν θανάτου λύσιν· εὐρομένην I, 421.

III. ἐπινόω, ἐπευρίσκω ὀρήματα Αἰσχύλ. Πρ. 468, κτλ.: — πρόφασιν Ἀντιφῶν 9. — Μέσ., τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκειται, τὰ ἔργα γίνονται λόγοι, δηλ. ὑμιλοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν, Σοφ. Ἡλ. 625.

IV. εὐρίσκω, κτῶμαι, ἀρετάν, δόξαν Πινδ. Ο. 7. 163, Π. 2. 716· φίλους Σοφ. Ἀποσπ. 109· ἔξ ὁλβίων ἀζήλον εὐροῦσαι βίον ἡ αὐτ. ἐν Τρ. 284, πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 1107· δεινὰ δ' εὐρούσας πρὸς αὐθαίμων πάθη Σοφ. Ο. Κ. 1078· ἀρ' ὧν ὄναισιν εὐρωσι δ' αὐτ. ἐν Ἡλ. 1061· εὐρ. τινὶ τι, Πλάτ. Πρωτ. 321 D· εὐρίσκες δὲ μητρὶ πῶς φόνον; τί σέδειον ἔχεις διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς σου; Εὐρ. Ἡλ. 650. — Μέσ., εὐρίσκω καὶ ἐπιφέρω εἰς ἑαυτὸν, κακὸν εὐρετο Ὁδ. Φ. 304· (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., μὴ ποῦ τις ἐπιπασσοῦν κακὸν εὕρῃ Ω. 262)· αὐτὸς εὐρόμην πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 267· μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ ἡ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1588, πρὸλ. Θῆβ. 879· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρῆμ., μέγα πένθος εὐρηται Σοφ. Αἴ. 615· εὐρήσεται τιμωρίην Ἡρόδ. 3. 148, πρὸλ. 9. 6; 26, κτλ.: κλέος, τιμάν Πινδ. Π. 3. 196, κτλ.: ἀδειαν εὐρέσθαι Ἀνδοκ. 3. 14· ἀτέλειαν Δημ. 457. 9· εὐρίσκεσθαι ὠφέλειαν ἀπὸ τινος Θεοκ. 1. 31· τι παρὰ τινος Λυσ. 130. 31· εὐρ. παρὰ τινος, μετ' ἀπαρ., ἐπιτυχάνω παρὰ τινος νὰ ..., Ἡρόδ. 9. 28· εὐρ. δεηθέντες Λυσ. 141. 25.

V. ἰδίως ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κτλ., εὐρίσκω τιμὴν, μετὰ δέ, ὅπως αὕτη εὐροῖσα πολλὸν χρυσὸν πρήσει, ἄλλην ἀνεκέρυσσε, μετὰ δέ, ὅτε αὕτη εὐροῖσα καλὴν τιμὴν ἐπωλεῖτο, ἄλλην ἀνεκέρυττεν ὁ κήρυξ, Ἡρόδ. 1. 196· εὐρε πλεόν ἡ ἐδδομήκοντα τάλαντα Σεν. Ἑλλ. 3. 4. 24, πρὸλ. Πόρους 4. 40· οἰκία εὐρίσκουσα διοχιλάς (ἐξυπ. δραχμάς) Ἰσαῖος 72. 39· ὅταν τις οἰκίτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὐρόντος, ὅταν τις πωλῇ κακὸν δοῦλον καὶ τὸν διδῇ εἰς τὴν τυχοῦσαν τιμὴν, Σεν. Ἀπομν. 2. 5, 5· οὕτω, καὶ εὐρίσκοντος Αἰσχίν. 13. 41· καὶ πωλῶν τι μὴ λέγειν τοῖς ὠνούμενοις, πόσου ἂν ἀποδοίτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν, τί εὐρίσκει, τί τιμὴν νομίζει θὰ εὕρῃ, τί τιμὴν νομίζει θὰ πιάσῃ, Θεοφρ. Χαρκτ. 15, ἐνθα ἴδε σημ. Κοραΐ.

εὐροῖω, (εὐροός) ῥέω καλῶς ἡ ἀφθόνως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. II. μεταβ., προβάλλω καλῶς, εἶμαι εὐνοϊκός, ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 601· τῶν πραγμάτων αὐτῷ εὐροοῦντων Πολύβ. 4. 48, 11· τῆς τυχῆς εὐροοῦσης Διδδ. 2. 45· ἐπὶ ἀνδρῶν, εἶμαι εὐτυχής, εὐημερὴς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 22., 3. 10, 10.

III. εἶμαι εὐφραδής, ὁμιλῶ ἐπιτυχῶς, Πλουτ. Ἀλέξ. 53. εὐροῖα, ἡ, καλὴ, εὐκόλος ῥοή, ἐλευθέρη εἰσοδος, ὕδατων Πλάτ. Νόμ. 779 C· τῶν φλεβῶν Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 3. 17. II. εὐφράδεια, Λατ. flumen orationis, Πλάτ. Φαῖδρ. 238 C· σὺν εὐροῖα Φιλῶστρ. 491, κτλ. III. εὐκοιλία, Πλάτ. Νόμ. 784 H· τῶν πραγμάτων Πολύβ. 2. 44, 2, κτλ.: ἀρθονία, τῶν πάντων Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 524 C. 2) εὐροῖα βίου, Στωϊκὴ φράσις δηλοῦσα βίον εὐδαίμονα, τὸ τοῦ Σενέκα vita secundo cursu defluens, Διογ. Α. 7. 88.

εὐροῖζηςτος, ὡς ἡχηρῶς συρίζων, ἐπὶ βέλους, Ἀνθ. Πλαν. 4. 104. εὐρο-κλύδων, ὠνος, ὁ, θυελλώδης τις ἄνεμος ἐν Πράτ. Ἀποστ. κ', 14. Ἡ λέξις φαίνεται σημαίνουσα: θυελλαν ἐξ ἀνατολῆς· ἀλλ' ὑπάρχει ποικιλία γραφῶν, καὶ ἡ πιθανότερα εἶναι εὐρ-ακλύδων (Λατ. Vulgata: Euroaquilo), δηλ. βορειοανατολικὸς ἄνεμος (πρὸλ. εὐρόντος), ὁ σήμερον καλούμενος Gregali, ὁ σφοδρότατος ἄνεμος ἐν τῇ Μεσογείᾳ, συνήθως πνέων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος.

εὐρον, ἴδε εὐρίσκω.

εὐρό-νοτος, ὁ καὶ ἡ, ἄνεμός τις μετὰ Εὐρου καὶ Νότου, Λατ. Phoenix ἢ Vulturinus, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 8, περὶ Κόσμ. 4. 14, Σουλ. Ἐπιγρ. 6180-81.

εὐροός, Ἐπικ. εὐρροός, ὡς, συνηρ. εὐρους, ὡς, ῥέων καλῶς ἡ ἀφθόνως, ὁ καλὰ ὥρατα ῥέματα ἔχων, Σκάμανδρος Ἰλ. Η. 329, Φ. 130· Σπερχειδὸς Σοφ. Φιλ. 491· Εὐρώτας Εὐρ. Ἑκ. 619.

II. ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἔχων τοὺς πόρους· ἀνοικτός, Ἰππ. π. Ἀρρ. 1244, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 9· ὡσαύτως, τὸν πόρον ἔχειν εὐρουν αὐτὸς 10. 5, 12. III. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας, κτλ., ῥέων εὐφραδής, ἐγγυλῶτος, στόμια Εὐρίπ. Ἰππ. ἐν Ἀποσπ. 12, πρὸλ. Schäf. ἐν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 23· — καθόλου, ἄφθονος, Πλάτ. Τίμ. 77 D.

IV. ἐπιτυχής, εὐτυχής, οἷς ἂν εὐρ. ἡ γένεσις; αὐτ. ἐν Νόμ. 740 D· βίος· Ἀρχύτ. ἐν Στωβ. Ἑκλογ. σ. 742 Gaisf., Μ. Ἀντών. 2. 4: — Συγκρ. εὐρεώτερος ἢ οὐστέρος (Γαλιν. 16. 360), Λοθέκ. ἐν Φρυν. 143· — Ἐπίρρ. εὐρύως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 27., 3. 22, 45· Ἀρεταῖος κτλ.: Συνηρ. εὐρως, Πολυδ. Δ', 23.

εὐροπος, ὡς, εὐκόλως ῥέπων, κλίνων, εὐροπον ἄμμα, βράχος εὐκόλως συσφιγγόμενος, Ἀνθ. Π. 9. 543. Ἐπίρρ. εὐρόπως, οὕτε γὰρ ἐκλείπειν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ, ἥτο εἰς αὐτὸν εὐκόλον, Ἀντιφῶν 138. 20.

Εὐρώς, ὁ, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἡ ἀκριβέστερον ΑΝΑ ἄνεμος

(πρὸλ. ἀπηνλιώτης), Λατίν. Eurus, Ἰλ. Β. 145, πρὸλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 6, 12, π. Κόσμ. 4. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 6180-81. (Πιθανὸς συγγενὲς τῷ ἡώς, αὐώς, ἔως, ὁ πρωτὶνός ἄνεμος, ὡς Ζέφυρος συγγενεὺς τῷ ζόφος, ὁ ἑσπερινός ἄνεμος: πρὸλ. ἡώς. Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ εὐώ ἢ εὐώ, Σανσκρ. ush, Λατ. uro. ἐκ τῆς ἡφαντικῆς αὐτοῦ φύσεως, Ἀριστ. Μετεωρ. ἐν ὀ' ἀνωτέρω).

εὐρός, ὡς, τὸ, τὸ πλάτος, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἀπολ., εὐρός, κατὰ τὸ πλάτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μήκος ἢ ὕψος, Ὁδ. Α. 312, Ἡρόδ. 1. 178, Σεν. Ἀν. 1. 4, 4, κτλ.: οὕτω, τὸ εὐρός αὐτῷ 1. 4, 9, κτλ.: εἰς εὐρός Εὐρ. Κύκλ. 390· ἐν εὐρῇ Αἰσχύλ. Θῆβ. 763.

εὐρραδάμιγξ, ἱγγος, ὁ, ἡ, ὁ καλὰς σταγόνας στάζων, πρῶτος εὐρραδάμιγγος ἀλείφατος εὐρεν ἔεσσην Νόνν. Δ. 5. 258, 15. 61, 19. 160, κτλ.

εὐρράπεις, εἶδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖαν ῥάβδον, Ἑρμῆς Νόνν. Δ. 4. 1. εὐρράφης, ἔς, (ῥάπτω) εὐράφης, καλῶς ἑρραμμένος, ἐν δὲ μοι ἄλφита χεῦον εὐρραφέεσι δoroῖσιν, καλῶς ἑρραμμένους· κωρύκοις, καὶ κοινότερον θυλάκοις (Εὐστ.), Ὁδ. Β. 354, 380· εὐρραφέος παρὰ μηροῦ, περὶ τοῦ Διονύσου δν ἐξήγαγεν ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ αὐτοῦ, Διον. Π. 940, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 6. 233.

εὐρρέης, ἔς, (ῥέω) ὁ καλῶς ῥέων, Ὀμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῇ Ἐπικ. γεν., εὐρρεῖος ποταμοῖο, συνηρ. ἀντὶ τοῦ εὐρρεῖος Ἰλ. Ζ. 508, Ξ. 433, Ο. 265, κτλ.: ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος Ἡσίοδ. παρὰ Στράβ. 342.

εὐρρείτης, ὡς, ὁ, (ῥέω) = εὐρρείτης, Σατυνιόεντος εὐρρείταις Ἰλ. Ζ. 34· Αἴγυπτον εὐρρείτην Ὁδ. Ξ. 257: παρ' Ἀττ., Σιμόντιν ἐπ' εὐρείτα Εὐρ. Τρω. 809: οὕτως, εὐρρείτος, ἡ, ὡν, Χρησμ. παρὰ Πλουσ. 5. 7, 3 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Sylburg.)· καὶ εὐρρείων, οὐσα, ὡν, Χριστοδ. Ἐκφρ. 411.

εὐρ(ρ)έκτης, ὡς, ὁ, = εὐεργός, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 54.

εὐρρην, Ἐπικ. ἀντὶ εὐρην, ἔχων ἄφθονα πρόβατα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 49.

εὐρρηγος, ὡς, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1086. 2) ἐκ καλοῦ προβάτου, κόρησιν Ἀνθ. Π. 14. 149.

εὐρρηχος, ὡς, (ῥήκω) λίαν ἀκανθώδης, ἀκανθώτος, καρπὸς εὐρρήχου παλιούρου Νικ. Θ. 868, ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὐρηχος ἡ καλῶς περιφράσσουσα, καὶ ἡ πρὸς φραγμοὺς ἐν πεποιτημένῃ, ῥήκος γὰρ ὅστιν ὁ φραγμός».

εὐρρῖν, εὐρροός, Ἐπικ. ἀντὶ εὐρῖν, εὐροός. εὐρῦ-ἀγυῖα, θηλ. ἐπὶ ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., ἔχουσα εὐρείας ἀγυῖας, εὐρείας ὁδοὺς, παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ θ. μεγάλων πόλεων, ἐν Ἰλ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ τῆς Τροίας· περὶ τῶν Ἀθηνῶν, Ὁδ. Η. 80· ἀλλὰ περὶ τῶν Μυκηνῶν ἐν Ἰλ. Δ. 52· καθόλου, εὐρ. πόλις Ὁδ. Ο. 384· ἀλλὰ, χθών εὐρυάγυια = εὐρὺ δεικτα (ἴδε ἴδε), Ὀμ. Ὀμ. γυν. εἰς Δῆμ. 16· εὐρ. δίκαι, ὁ ἔστι δημοσία, Τέρπανδρ. 3 Bgk. — Καθ' Ἡσυχ.: «εὐρυάγυια· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. πλατὺ ἄμφοδον· καὶ ἡ πλατεῖα καὶ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδῶς».

εὐρῦ-αἰχμας, γυν. Ἀωρ. α, ὁ, οὗ τὸ δέρι ἐκτείνεται μακρὰν, ἡ εὐσπλος, νικηφόρος, στρατὸς Πινδ. Ἀποσπ. 160.

εὐρῦ-άλως, ὡς, (ἄλως) ἔχων εὐρὺ δάκτυλον, εὐρύς, ὡρὸς Ὀππ.

Ἀλ. 1. 62· νέφεα Ἀνθ. Π. 7. 748· παρὰ Νόνν. Δ. 4. 409, κτλ.: ὡσαύτως εὐρυάλως, -ωος.

II. «Εὐρύαλος» ὁ Ἀπόλλων· Ἡσυχ.

εὐρυάναξ, αἰκτός, ὁ, οὗ τὸ κράτος εὐρὺ καὶ μέγα, αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος Ζηνὸς Βακχῦλ. V. 19, ἐκδ. Blass.

εὐρῦ-ἀνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ εὐρέως ἀνάσσουσα, Καλλ. εἰς Δῆμ. 122.

II. «Εὐρύανασσα» ἡ Ἡθῆ· Ἡσυχ.

εὐρυβάλινδος, ὁ Διόνυσος· Ἡσυχ.

εὐρῦ-βάτος, ὡς, εὐρέως βαλίων, εὐρέα βήματα ποιῶν, Ζεὺς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 233, μετὰ λογοπαίγνιόν ἐπὶ τῆς σημασ. II. 2) ἐκτεταμένος, Κόιντ. Σμ. 2. 283, Νόνν. Δ. 28. 79. II. ὡς κύριον ὄνομα, διδασκῶς τις ἀπατεῶν, οὗ τὸ ὄνομα κατέστη παροιμιᾶκόν, Πλάτ. Πρωτ. 327 D, Δημ. 233. 8, Αἰσχίν. 73. 12· ὁ προδότης τοῦ Κροίσου, Ἐφρ. παρὰ Σουῖδ., Διοδ. Ἑκλογ. 553. 56. — Καθ' Ἡσυχ.: «Εὐρύβητος· πανούργος, ἀπατεῶν, κέρκωψ».

— Ἐντεῦθεν τὸ ῥήμα εὐρυβατεύομαι, φέρομαι ὡς ὁ Εὐρύβατος, «πονηρεῖομαι», Εὐστ. Ὁδ. 1864. 10, Σουῖδ. ἐν γέει.

εὐρῦ-βέρθερος, ὡς, ἔχων εὐρὺ βάραθρον, Τζέτζ. ἐν Ὀμ. 475.

εὐρῦ-βίαις, ἰων. καὶ Ἐπικ. εὐρυβίτης, ὡς, ὁ, = εὐρυσθενής, Ἡσ. Θ. 931, Ὀμ. Ὀμ. γυν. εἰς Δῆμ. 295, Πινδ. Ο. 6. 98, Βακχῦλ. 15. 31, κτλ.

εὐρῦ-βόας, ὡς, ὁ, εὐρέως, ἰσχυρῶς βῶων, Λιβάν. 4. σ. 816. 31.

εὐρῦ-γαστρω, ὡς, ὁ, ἡ, ἔχων εὐρείαν, μεγάλην γαστέρα, μεταρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 2. 8, 2, ἴδε Λοθέκ. ἐν Φρυν. 660.

εὐρῦ-γένειος, ὡς, ἔχων εὐρείαν σιαγόνα, Ὀππ. Κυν. 2. 104· ἔχων πλατεῖαν γενειάδα, Νόνν. Δ. 18. 345.

εὐρῦ-δίνης [ι], ὡς, ὁ, ὁ εὐρείαν δίνην σχηματίζων, παρ' εὐρυδίναν Ἀλφειὸν Βακχῦλ. III. 6, V. 38.

εὐρῦ-εδής, ἔς, ὁ, ἔχων εὐρὺ ἔδος, ἔδαφος, ἐκτεταμένος, εὐρύς, χθών Σιμωνίδ. 8. 17.



εὐρύεδρος, ὄν. ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἑξάν, χθόνα κατ' εὐρύεδρον Βακχῦλ. XVI (XVII). 80, ἐξ εἰκασίας Herw. ἀντὶ τοῦ ἐδ-δενδρον τοῦ παπύρου.

εὐρυ-θήμελος, ὄν, = εὐρυεθής, ἐπώνυμον τοῦ Ἀδου, Σουλ. Ἐπιγρ. 5973c. πέδον εὐρυθέμελον Παύλος Σιλέντ. Ἐκφρ. τῆς Μγ. Ἐκκλ. 620· οὕτως, εὐρυθέμελος, ὄν, Πρην. Ναζ. τ. 2. σ. 167.

εὐ-ρυθμία, ἡ, εὐρυθμὸς τῆς ἡ κίνησις, κατὰ ρυθμὸν εὐ-ρυθμίαν παραδιδόναι Πλάτ. Πολ. 522A, πρὸλ. Πρωτ. 326B· αἱ περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμία Ἰσοκρ. 87E· ἡ κυκλικὴ εὐρ. τῶν περιόδων Διον. Ἀλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6. 60·— ἁρμονία μεταξὺ τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ. Πλούτ. 2. 45E, Quintil. 1. 10. 26.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀξιοπρέπεια, χάρις, Πλάτ. Πολ. 400F· ἡ τ' εὐρυθμία τὸ τ' ἦθος, Δαμῶν, ἐν Ἀδῆλ. 1. 7· εὐ. τῶν σωμάτων Πλούτ. 2. 8E, πρὸλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 8. 3) εὐρ. χειρῶν, λεπτότης ἀφῆς παρ' ἰατρῶν (χειρουργῶν) κτλ., Ἰππ. 24. 14, πρὸλ. Πλούτ. 2. 67E.

εὐ-ρυθμος, ὄν, Ἐπικ. εὐρυρυθμός, Μανέθων·— ρυθμικός, Lat. numerosus, concinnus, ἐπὶ μουσικῷ ρυθμῷ ἢ χρόνῳ, μουσικὴ εὐρ., διακρινόμενον τοῦ εὐμελῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7. 1· λέ-ξιν δ' αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 8, 7· καὶ τοῦ ἐνρυθμός, Διον. Ἀλ. περὶ Σύνδ. 11· εὐρ. κρούματα Ἀριστοτ. Θεσμ. 121· εὐρ. κινού-μενος ἐν ρυθμῷ, φυλάττων «χρόνον», αὐτοῖσι 985· προβήματα δ' αὐτ. ἐν Πλ. 759· μέλος Πλάτ. Νόμ. 655A· κίνησις αὐτοῖσι 795E· σφυγμοὶ εὐρυθμοί, κανονικοί, Γαλην.·— Ἐπίρρ. εὐρύθμους εἰ-πεῖν Ἰσοκρ. 294B.

2) ἐπὶ προσώπων, κόσμιος, ἐπιχαρις, Πλάτ. Πρωτ. 326B, Πολ. 413E, κτλ.· πιλίδιον ἀπαλόν, εὐ-ρυθμος βακτηρία· ὅλως αὐτὴν ὄραν γάρ τὴν Ἀκαδημαίαν ὁκώ, ἐπὶ γέροντος Ἀκαδημαίκοῦ φιλοσόφου, Ἀντιφάνης ἐν Ἀν-ταίῳ 1. 4·— Ἐπίρρ. -μωσ, μετ' εὐρυθμίας, ἐπιχαρίτως, Εὐριπ. Κύκλ. 563· πέμπειν εὐρύθμους τὸν κότταβον Πλάτ. Κωμ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 44.

3) καλῶς ἀρμόττων, ὁ ἀρμόττων γάρ ἐστιν εὐρυθμος Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10 κέξ· εὐρ. ὀρνί-θιον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 7, πρὸλ. 12, 9.

4) ἐπὶ ἐγγειρήσεων, ἐν τῷ Ἐπίρρ., ἐπι-τηδεύω, Ἰππ. π. Ἰητρεῖον 742.

εὐρυ-κάρηνος, ὄν, ἔχων εὐρεῖαν κεφαλὴν, σιγύννην εὐρυκά-ρηνον Ὀππ. Κυν. 1. 152· πίθος Νονν. Δ. 20. 127.

εὐρύ-κερως, ὄν, ἔχων κέρατα εὐρέως ἀναπεπταμένα, ἐπὶ ἐλάτων καὶ βοῶν, Ὀππ. Κυν. 2. 293, κτλ.

Εὐρυκλῆς, ἔους, ὁ, ὄνομα διασήμευ τινὸς ἐγγαστριμύθου· ἐν-τεῦθεν ὡς προσηγορ., ἐγγαστριμύθος, πρὸλ. Ἀριστοτ. Σφ. 1019, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Σορστ. 252C. — Κατὰ Σουῖδ.: «Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγ-γαστριμύθος, ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιοῦτου τινὸς μάντεως», πρὸλ. καὶ Πουγ. ἐν λ.

εὐρυκώσας· «μεγαλόνους· μέγα ἰσχύων· εὐήκοος· εὐνομος· εὐτονος· εὐμενής»· Ἡσύχ.

εὐρυ-κοιλίος, ὄν, ἔχων εὐρεῖαν κοιλίαν, Ἰππ. 269. 2.

εὐρύ-κολπος, ὄν, = εὐστερνος, χθών Πινδ. Ν. 7. 49.

εὐρυκώσα, (κόω = κοῖω) ἐπιθετον τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἀκούει τις εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἔνεκα τῆς ἡμερίας. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐρυ-κώσα· εὐρύνωμος· ἢ πολυάστερος νύξ· ἢ μεγάλη· ἢ πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα· κόους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον». 2) ἐπὶ τῆς θαλάσσης· θεᾶς Κητούς μακρόθεν ἀκουστικῆς, «εὐρυκώσα»· ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα... ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι· τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων· ὅσους εὐρυκώσα Τυφάονι κύσσατο Κητῶ»· Ἐτυμ. Μ. 395. 28.

εὐρυκρεῖων, ὄντος, ὁ, ἔχων εὐρὺ καὶ μέγα κράτος, μέγας βασιλεὺς, ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων Ἰλ. Δ. 102· ἀείποτε ὡς ἐπιθετον τοῦ Ἀγαμέμνονος, πλὴν ἐν Ἰλ. Δ. 751 ἐνθάδε εἶναι ἐπιθετον τοῦ Ποσειδῶνος· εὐρυκρεῖων ἐνοσίχθων·— τὸ ἐπι-θετον τοῦτο ἀπαντᾷ πολλὰ τοῦ Ἰλιάδος, ἀπαξ δὲ ἐν Ὀδ. Γ. 248, — Νεώτεροι τινες ἐκδοταὶ τοῦ Ὀμήρου ἐξέδωκαν· εὐρὺ κρεῖων διγρημῶνας.

εὐρυ-λειμῶν, ὄν, ἔχων εὐρεῖς λειμῶνας, Διθύα Πινδ. Π. 9. 95.

εὐρύ-μέδων, ὄντος, ὁ, = εὐρυκρεῖων, περὶ τοῦ αἰθέρος, Ἐμ-πεδ. 438· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 8. 41· περὶ τοῦ Χείρωνος, δ' αὐτ. ἐν Π. 3. 5·— παρ' Ὀμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα· οὕτω καὶ θηλ. Εὐρύμειδουσα.

εὐρυ-μενής, ἔς, εὐρὺς καὶ ἰσχυρὸς, τεῖχος, Φᾶσις Ὀρρ. Ἀργ. 958. 1050.

εὐρυ-μέτωπος, ὄν, ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ βοῶν, Ἰλ. Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382, κ. ἄλλ., Ἡσ. Ο. 291, Σπρᾶδ. παρ' Ἀθην. 382E· ἐπὶ ἀνδρῶν, Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ. 376, 378, 663, πρὸλ. μετωπίτας.

εὐρυ-νεφής, ἔς, ὁ ἔχων εὐρεῖα νέφη, εὐρυνεφεὶ Κηναίῳ Ζηνί Βακχῦλ. XV (XVI), 17, ἐκδ. Blass.

εὐρύνω (ῶ)· μέλλ. -νύω (εὐρύς) καθιστῶ τὴν εὐρὺν, πλατύνω, λειψ-ναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα, ὁμαλὸν ἐποίησαν τὸν τῆς ὀρχήστρας τόπον, ἐπλάτυναν δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο, Ὀδ. Ε. 260· εὐρύνω τὸ μέσον, ἀρίων ἐν τῷ μέσῳ εὐρὺν διὰ-στημα, Πρὸδ. 4. 52· εὐρ. τὸς μυκτικῆρας, διαστελλεῖν, Ἰππ. 1. 10· αὐλακας εὐρ. Θεόκρ. 13. 31· ἀνοίγω ἔλκος, καθιστῶ αὐτὸ

εὐρύτερον, ὄνυξι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 99· στήθεα Ὀππ. Κυν. 3. 442. — Παθ.· εὐρύνομαι, γίνομαι εὐρύτερος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4040. 1, 24.

2) μεταρ., ἐκτείνω, ξενίου δαίμονος ἐργασίην Ἀνθ. Π. 7. 698. — Παθ., ἐκτείνομαι εἰς μακρὰν ἔκτασιν, Διον. Π. 92, Λουκ. Ἀλεκτρ. 6.

εὐρύ-νωτος, ὄν, ἔχων εὐρεῖα νῶτα, φῶτες Σοφ. Δγ. 1251.

εὐρυόδεα, ἡ, (ὁδός) θηλ. ἐπὶ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., ἔχουσα εὐρεῖας ὁδούς, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς γῆς (ὡς τὸ εὐρύ-πορος ἐπὶ τῆς θαλάσσης), χθονὸς εὐρυοδείης, ἥς αἱ ὁδοὶ εἶναι εἰς ἀπαντας ἀνοικταί, Ἰλ. Π. 635, Ὀδ. Γ. 453, κτλ. Πρὸλ. εὐ-ρυάγυα, καὶ Ἡσύχ.

εὐρυοδίνης, ἡμαρτημένη γραφή ἐν Χρησμῷ παρὰ Σπρᾶδ. 1. 53., 12. 536 ἀντὶ ἀργυροδίνης, ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ καὶ ἐν Σιδωλλ. Χρησμ. σ. 515.

εὐρύοπα, Ἐπικ. ἀντὶ -όπης, ὁ, (ὥπι, ὥσμαι) ὁ εἰς μακρὰν ἔκτασιν βλέπων, Ὀμρ. ἐπὶ. τοῦ Διὸς, κατὰ τὸ πλείστον κατ' ὄνομα. ἐν τέλει τοῦ στίχου, εὐρύοπα Ζεύς· ὡσαύτως ἐν τῇ κλητ., εὐ-ρύοπα Ζεὺ Ἰλ. Π. 241· ἐν ἀρχῇ, εὐρύοπα Κρονίδης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77, πρὸλ. Ὀμ. Ὑμν. 22. 4· ἐν τῇ Ἰλ. ὑπάρχει καὶ αἰτ., ὡς ἐξ ὀνομαστ. εὐρύοφ, εὐρύοπα Ζῆν (ἐν τέλει στίχου) Ο. 206, Ξ. 265, Ω. 331· εὐρὺν δ' εὐρύοπα Κρονίδην Β. 498, Ω. 98· Ζῆνα· εὐρύοπα, κρεῖοντα Ὀμ. Ὑμν. 22. 2· Ἡ ῥη-θεῖσα σημασία εἶναι ἀναγκαῖα ἐν Ὀρρ. Λιβ. 88, ἔθα ἀναφέρεται· εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὁ Πινδ. Ἀποσπ. 238, χορὸς εὐρύοπα κέλα-δον ῥθειγόμενος) ὑποθέτει τὴν λέξιν ὡς ἐκ τοῦ ὁφ (φωνή)· εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἤγαν, πολλοὶ δὲ υποστηρίζουσι τὴν σημασίαν ταύ-την καὶ παρ' Ὀμ., ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 498. [ᾧ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν ἱππότα, νεφεληγερέτα, κλ., ἀλλὰ συνήθως ὁ θεὸς μακρόν.]

εὐρυ-πέδιλος, ὄν, ἔχων εὐρεῖα πέδιλα, εὐρύς, ὀπλῇ Ὀππ. Κυν. 1. 288.

εὐρύ-πέδος, ὄν, ἔχων εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν, εὐρύς, εὐρύχωρος, γαῖα Ἀνθ. Π. 7. 748.

εὐρύ-πορος, ὄν, ἔχων εὐρεῖς πόρους, εὐρύχωρα περάματα ἢ δρόμους, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ὡς τὸ εὐρυόδεα ἐπὶ τῆς γῆς), ἔνθα πάντες δύνανται νὰ πλανῶνται κατὰ βούλησιν, μέγα κύμα θαλάσσης εὐρύποροιο Ἰλ. Ο. 381, πρὸλ. Ὀδ. Δ. 432, Μ. 2, Δισγύλ. Πέσσ. 110.

εὐρυπρωκτία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ εὐρυπρώκτου, Ἀριστοτ. Ἀχ. 843, Σπ. 1070, κ. ἄλλ.

εὐρύ-πρωκτος, ὄν, ἔχων εὐρὺν πρωκτόν, Lat. pathicus, ca- lamitus· ὡσαύτως, μοιχὸς συλληφθεὶς, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προσηγορίας τῶν τοιοῦτων (ἴδε ῥαφανίδωσις)· συχναίς ὑπὸ Ἀριστοτ. ἀναφερόμενον εἰς τοὺς Ἀθηναίους καθόλου, ὡς ἐν Ἀχ. 716, Νεφ. 1090. — Συγκρ., Εὐθύλ. ἐν Ἀδῆλ. 2.

εὐρυπτος, ὄν, (ρύπτω) εὐκόλως καθαριζόμενος, Πόλυδ. Δ. 44.

εὐρυπύλη, ἔς, ἔχων εὐρεῖα πύλας, ἄν' εὐρυπύλεις Ἀἰθὼς δῶ Ἰλ. Ψ. 74, πρὸλ. Ὀδ. Α. 751.

εὐρυ-πώγων, ὄντος, ὁ, ἔχων εὐρὺν πώγωνα, πλατεῖαν γενειάδα, Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ. 654.

εὐρυ-ρέεθρος, ὄν, ἔχων εὐρὺ ρέεθρον, εὐρέως ῥέων, Ἰλ. Φ. 141· πρὸλ. τὸ ἐπὶ.

εὐρυ-ρέων, οὐσα, ὄν, εὐρέως ῥέων, Ἀἰθὼς εὐρυρέων Ἰλ. Β. 849, Π. 288., Φ. 157· Ἀλφεῖος Πινδ. Ο. 5. 44. — Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα εὐρυρέω (διότι ἐν Ἰλ. Ε. 515 ἀναγνώστειον εὐρὺ ῥέει), δι' ὃ ἐν ταῖς νεωτέταις καὶ ἀρίσταις ἐκδ. γράφεται διγρημῶνας· εὐρὺ ῥέων.

εὐρύς, εὐρέα, εὐρὺ· Ἰων. θηλ. εὐρεῖα (εἰς εὐρέα), Ἡρόδ. 1. 778, οὕτως ἐν Θεοκρ. 7. 78· γεν. εὐρέος, εἰας, εὐός· αἰτ. ἐνικ. παρ' Ὀμήρ. εὐρὺν καὶ ἐνίοτε εὐρεῖα (ἴδε κατωτ.). — γεν. εὐρέος ὡς θηλ., Ἀσίου Ἀποσπ. 2, Ὀππ. Κυν. 3. 323· οὕτως ὄνομα. πληθ. εὐρέες, Ἀνθ. Π. 9. 413·— πρὸλ. ἡδῆς, ὅθλυς, Νάκε Χοιρίλ. σ. 74·— Συγκρ. εὐρύτερος, ἴδε κατωτ. ('Ἐκ τῆς ἘΥΡ' παρὰ-γοντα ὡσαύτως αἱ λέξεις εὐρ-ος, εὐρύνω, κτλ.· πρὸλ. Σανσκρ. ur-us, θηλ. ur-vi, ur-u-k' akshās = εὐρύοπα). Πλατὸς, ἐκτε-ταμένος, εὐρύχωρος, συχρὸν παρ' Ὀμ., ἰδίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, οὐρανὸν εὐρὺν Ἰλ. Γ. 364, κτλ.· εὐρεῖα χθών Δ. 182 κτλ.· εὐρεῖα πόντον Ζ. 291· ὡσαύτως, εὐρεῖα κόλ-πον Σ. 140, Φ. 125, κτλ.· εὐρ. σχεδὴ Ὀδ. Ε. 163· ὥμοι Ἰλ. Γ. 210, 227, Ὀδ. Σ. 68, κτλ.· (οὕτως, εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδε στερνοισιν ἰδεσθαι Ἰλ. Γ. 194)· μετὰ φέρονον Κ. 29· σάκος Δ. 527· τεῖχος Μ. 5· εὐρυτέρα ὁδὸς Ψ. 427· εὐρὺν ἀγῶνα (ἴδε ἐν λ. ἀγών)· κατὰ, ἀνά, μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν Δ. 229, 384, 478·— συχρὸν παρ' ἅπασιν τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀετ., οἵτινες σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰμὴ ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλ' ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοτ. Ἰππ. 720· οὐδ' εἶναι κοινὸν παρὰ πεζολόγους, εὐρ. τάφος Ἡρόδ. 1. 178· κόθορνοι εὐρέες, ὑποδήματα εὐρύχωρα, 6. 125· οἰκίαι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· ἀντίθετον τῷ στενός, Πλάτ. Νόμ. 737A· φλέβες, πόροι οἱ αὐτ. ἐν Τιμ. 66 Δ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 2· κατὰ εὐρύτερα Πλάτ. Φαίδων 111D.

2) μέγας, φθάνων εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, κλέος εὐρὺ



Ὁδ. Ψ. 137· κληδὼν Σιμωνίδ. 84 (59). 6· εὐρ. ἐλπίδες Ἀνθ. Π. 7.99. — II. ὡς Ἐπίρρ., τὸ οὐδὲ εὐρύ· εἶναι ἐν πλείετι χρήσει, Πινδ. Ο. 13. 34, κλ. — Συγκρ. εὐρυτέρως ἔχειν Ἀριστοφ. Ἄσπ. 419· ἴδε εὐρυρέων.  
εὐρύ-σάκης [ᾱ], ες, ἔχων εὐρεῖαν ἀσπίδα· μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀϊάντος, ἴδε Σοφ. Αἴ. 575. — Καθ' Ἡσυχ. «εὐρυσάκης» ὁ μέγας ἔχων ἀσπίδα καὶ γενναῖος.  
εὐρύ-σθενής, ες, οὐ πὸ σθένος εὐρύ, μέγας, πανίσχυρος, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλ. Ζ. 455, Θ. 201, Ὁδ. Ν. 140· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Ι. 2. 26· ἐπὶ τοῦ Τελαμώνος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 62· ἐπὶ τῆς πόλεως Ἰμέρας, Ἰμέραν εὐρυσθενέ· ὁ αὐτ. ἐν Ο. 12. 2· ὡσαύτως, ἀρεταί, πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Ο. 4. 16, Π. 5. 1, Βακχ. 18. 17 (ἐκδ. Blass).  
εὐρύ-σορος, ον, ἔχων εὐρεῖαν σορόν, θήκη νεκροῦ, εὐρύσορον σήμα· Ἀνθ. Π. 7. 528.  
εὐρύ-στερνος, ον, ἔχων εὐρεῖα στέρνα, Γαί· εὐρύστερνος Ἡσ. Θ. 117· οὐρανὸς Ἀνθ. Πλαν. 303· Ὀρφ. Λθ. 639· Ἀθάν· Θεόκρ. 18. 36· Ποσειδῶν Χριστοῦ· Ἐκφρ. 65· — πρὸς εὐρύκολπος·  
εὐρύ-στήθης, ες, = τῷ προηγ., ὁ ἔχων εὐρύ-στήθος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 12.  
εὐρύ-στομία, ἡ, τὸ προφέρειν τὰς λέξεις εὐρέως, μετὰ ῥητορικῶν τινος ὄγκου, Εὐστ. 11. 43· — μεταφ., πομπώδης γλῶσσα, κομπορημοσύνη, Φαρισαϊκὴ εὐρυστομία ὁ αὐτ. ἐν Πονηκ. 190. 88.  
εὐρύ-στομος, ον, ἔχων εὐρύ στόμα, Ἰππ. 609, 12, Ξεν. Ἰππ. 10. 10, κτλ.  
Εὐρυτάν, ὄνομα, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρυτανίας, ἔθνος Αἰτωλικὸν ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ Εὐρύτου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1554. 11b.  
εὐρύ-τενής, ες, λίαν ἐκτεταμένος, ὁ μακρὰν ἐκτενιόμενος, Νόνν. Δ. 21. 326.  
εὐρυτέρως, Ἐπίρρ. Συγκρ. τοῦ εὐρύς, δ' ἴδε.  
εὐρύτης [ύ], ητος, (εὐρύς) πλάτος, Ἰππ. 397. 30. — II. ἡ ἑκαστὴ λέξις τινος ἐν τῇ προφορᾷ, «τὸ σημαίνει» Ἰακόν· πλὴν τὸ σημαίνει πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα· Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 72.  
εὐρύ-τιμος, ον, λίαν τετιμημένος, ὁ μέγας πανταχοῦ τιμωμένος, Ζεὺς Πινδ. Ο. 1. 67.  
εὐρύτος, ον, (ῥέω) ἐπὶ κρήνης, ἡ καλῶς καὶ ἀφθόνως ῥέουσα, Ψευδο-Εὐρ. 1. Δ. 420.  
εὐρύ-τητος, ον, ἔχων εὐρείας ὁπὰς, ἡθμός Διοσκ. 1. 79.  
εὐρύ-τρύπος, ον, (τρύπων) = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73, ἔνθα ὁ Schneid. εὐδύ-τρύπος.  
Εὐρύφθεσσα, ἡς, ἡ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν λάμπουσα, σύζυγος τοῦ Ὑπερίωνος καὶ μητὴρ τοῦ Ἡλίου, Ὀμ. Ὑμν. 31. 2, 4.  
εὐρύ-φαής, ες, ὁ μακράν, εἰς ἀπόστασιν λάμπων, φέγων, Τιτάν Συναε. Ὑμν. 9. 38.  
εὐρύ-φάρετρος, ον, ὁ ἔχων εὐρεῖαν φάρετραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 45· ὡσαύτως, εὐρυφάρετρο· Ἀπολλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 115.  
εὐρύ-φλεβος, ον, ἔχων εὐρείας φλέβας, Γαλην. 6. 49.  
εὐρύ-φυής, ες, περὶ τῆς κριθῆς, ἡ ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπὶ πολὺ φουμένῃ, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν στάχυν αὐτῆς, πυροὶ τε ζεῖαι τ' ἡδ' εὐρυφύεις κρὶ λευκὸν Ὁδ. Δ. 604, ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται· «εὐρυφύεις λέγει τὸ κρὶ παρατετηρημένως, ὡς τοιοῦτον ὃν κατὰ τὴν ἔκφρσιν».  
εὐρυφωνία, ἡ, εὐρύτης ἤχου, φωνῆς, Εὐστ. 39. 42.  
εὐρύ-φωνος, ον, ὁ εὐρέως, μέγας ἤχων, Εὐστ. 1396. 3.  
εὐρυχᾶδής, ες, (XΔΔ, χανδᾶν) μέγας χαίνων, ἔχων εὐρὺ στόμα, ἐπὶ ποτηρίου, Ἀνθ. Π. 6. 305, Λουκ. Δεξιφ. 7.  
εὐρυ-χαίτης, ον, ὁ ἔχων μεγάλην καὶ βαθυπλόκαμον κόμην, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Διονύσου, Πινδ. Ι. 7. 4.  
εὐρύ-χορος, ον, πλατύς, μέγας, Ὀμ. ἐπιθ. μεγάλων πόλεων, εὐρύχορον Μυκαλησόν Ἰλ. Β. 498, Ὁδ. Ο. 1, κτλ. τῆς Ἑλλάδος, δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο Ἰλ. Ι. 478· τῆς Ἀσίας, τῆς Λιβύης, Πινδ. Ο. 7. 34, Π. 4. 76· ἀγυιαί ὁ αὐτ. ἐν Π. 8. 77, Εὐρ. Βάκχ. 87, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 7· οἶκος Ἀνθ. Π. 6. 319· εἶναι Ἐπικ. τύπος τοῦ εὐρύχωρος, μετὰ βραχείας παραληγοῦσης χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ καλλιχόρος, ἴδε Nitzsch ἐν Ὁδ. Ζ. 4, Δεξικ. τῶν Ἀρχαίων· ἐν λέξ. χορός· ἀλλ' ἀπαντὰ ἀπαξ παρ' Εὐρ., καὶ ἐν πεζῇ τινι Ἀετ. Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. (ἐν ταῖς προσθήκαις) 175b.  
εὐρυ-χωρής, ες, = εὐρύχωρος, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Πασ. 3. 19, 1· — Συγκρ. -έστερος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 22· Ὑπερθ. -έστατος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16.  
εὐρυχωρία, ἴων. -είη, ἡ, εὐρύς χώρος, ἐν τῇ λοιπῇ εὐρ. τῆς θήκης· Ἡρόδ. 4. 71, πρὸς Δημ. 428. 14· εὐρ. τῷ θεῷ ποιεῖται Ποιητ. παρ' Ἀθην. 622B· ἀποκλείουσι γὰρ τῷ ἄνω εὐρυχωρίᾳ τὴν κεφαλὴν τοῦ βράχιονος, ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἑξαρθρώσεως σχηματισθέντος κενοῦ χώρου, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 787· ἐν εὐρυχωρίᾳ εἶναι Πλάτ. Θεαίτ. 194D· ἐν τῷ πλῆθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 804C (ἐνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν εὐρυχώρια, τὰ). — 2) ἰδίως ἐπὶ εὐρυχωροῦ πεδίου καταλλήλου πρὸς μάχην, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18, Ἑλλ. 7. 4, 24· ἐπὶ θαλάσσης, ἀνοικτὸν καὶ εὐρύχωρον μέρος,

ἐν εὐρυχωρίᾳ ναυμαχεῖν Ἡρόδ. 8. 60, πρὸς Θουκ. 2. 83., 86, 90. — 3) μεταφ., εὐρύς χώρος, πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, δηλ. δύναται ν' ἀποδείχῃ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων, Πλάτ. Μένων 315D· εὐρ. τινὸς διδόναι, παρέχειν Πλούτ. 2. 48E, 828D.  
εὐρύ-χωρος, ον, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 12, Δρόδ. 19. 84.  
εὐρύ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, ἴδε εὐρύοπα.  
εὐρώγης (ῥώξ), ἔχων καλὰς καὶ ἀφθόνους ῥάγας, πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεια Ἀνθ. Π. 6. 190.  
εὐρώδης, ες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εὐρύς, Σοφ. Αἴ. 1191.  
εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρύς)· πλήρης εὐρώτος, «μουχλιασμένος», ὑγρὸς καὶ σκοτεινός, παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἴκτα· εὐρώεντα (τὸ τοῦ Οὐεργίλ. loca senta sita) Ἰλ. Τ. 65· εἰς Αἶδεω ὄμιον εὐρώεντα Ὁδ. Κ. 512, Ψ. 322, πρὸς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 152· εὐρώεντα κέλευθα Ὁδ. Ω. 10· ὑπὸ ζῶφω εὐρώεντι Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 482· τάφον εὐρώεντα Σοφ. Αἴ. 1167· ἐν Ἡσ. Θ. 731, 739, ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου, ἔνθα ἦσαν καθειργμένοι οἱ Τίτανες, χῶρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης· — Γραμματικοὶ τινες ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν οὐ μόνον διὰ τοῦ σκοτεινός, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ πλατύς, = ἀναπεπταμένος, ὅπερ παριστὰ τὴν λέξιν ὡς ἰσοδύναμον τῷ εὐρύς (πρὸς εὐρώδης), Ἀπολλ. Δεξ. σ. 374, Ἡσυχ. 1. 1528 (ἐκδ. Albert.)· Ἐτυμολ. Μ. 397, 57· ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰδέαν τινὰ ἀποστροφῆς καὶ οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξιν· οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστ. εὐρώς, ὡς μετεχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θεόγνης, ὁ Σιμωνίδης, κλ. — Μεταγεν. ποιηταὶ (ὡς ὁ Ὀππ. ἐν Ἀλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀναμφιβόλως μετεχειρίσθησαν τὸ εὐρώεις ὡς ταυτόσημον τῷ εὐρύς, πρὸς εὐρώδης· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμείξωμεν τὸν Ὀμηρον.  
εὐρωίαν· «εὐερίαν»· ὕγιαν· Ἡσυχ.  
εὐρών, οὔσα, ὄν, μετοχ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ εὐρίσκω.  
Εὐρωπαϊός, α, ὄν, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης, Διον. Ἀλ. 1. 2· Ἴων. Εὐρωπαϊός, ἡ, ον, Ἡρόδ. 7. 73· — Εὐρωπαϊεύς, ὁ, = Εὐρωπαϊός, ὁ αὐτ. 8. 133, 135· θηλ. Εὐρωπαϊς, ἴδος, Στφρ. Βυζ.  
Εὐρώπη, ἡ, ὡς γεωγραφικὸν ὄνομα πρῶτον ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 251, 291, Πινδ. Ν. 4. 115· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον ἡπειρον ἤξει· Ἀσιαδ' Αἰσχύλ. Προμ. 734. — II. ὡς θηλ. κύριον ὄνομα, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 357, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος· — Περὶ τῆς ἀρκαγῆς τῆς Εὐρώπης· ὑπὸ τοῦ Διὸς ἴδε Ἡρόδ. 1. 2, 173., 4. 45, ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸν χαριέστατον τοῦ Λουκιανοῦ διάλογον Ζεφύρου καὶ Νότου (Ἑνάλ. Διάλ. 15). — Καθ' Ἡσυχ. «Εὐρώπη» χώρα τῆς δύσεως, ἡ σκοτεινὴ.  
Εὐρωπαϊά, ἡ, = Εὐρώπη Ι, Σοφ. Ἀποσπ. 37, Εὐριπ. Ἀποσπ. 382· ὡσαύτως, Εὐρωπαϊεῖη, ἡ, Διον. Π. 152, Μέσχ. 2. 15. — II. ὄν. κύρ., «Εὐρωπαϊά» ἡ «Ἡρα» Ἡσυχ.  
εὐρωπαϊός, ἡ, ὄν, = εὐρύς, Εὐρ. Ι. Τ. 626, Ὀππ. Ἀλ. 3. 20., 4. 526· πρὸς στενωπόες.  
εὐρώς, ὄπος, ὁ, «μουχλα», ὕγρασία μετὰ σήψεως, σηπεδῶν, φθορά, Λατ. situs, squalor, Θεόγν. 452, Σιμωνίδ. 5. 4, Βακχ. 1. Ἀποσπ. 4 [13]. 11 (ἐκδ. Blass), Εὐρ. Ἰων 1393, Πλάτ. Τίμ. 84B, πρὸς ἡμίσητα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 5 κέξ· εὐρώς ψυχῆς Πλούτ. 2. 48C· ἴδε εὐρώεις.  
εὐρωστέω, εἶμαι εὐρωστος, ἀντίθετον τῷ ἀρρωστέω, Πολυδ. Γ', 121.  
εὐρωστία, ἡ, καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, ἰσχύς, δύναμις, Ἀριστ. π. Θανμ. 1. 2· τῆς ψυχῆς Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 44.  
εὐρωστος, ον, (ῥώνυμι) ὑγής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 6· εὐρωστος τὸ σῶμα αὐτό· 6. 1. 6· τῷ σώματι Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιόχ. § 123· τὴν ψυχὴν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 4· — Ἐπίρρ. -τως, Ξεν. Ἀγρο. 2. 24.  
Εὐρώτας, οὐ, ὁ, ὁ κύριος ποταμὸς τῆς Λακωνίας. — II. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ εὐρύς, Ἀνθ. Π. 5. 60.  
εὐρωτίαν· ἴδον· μελιαν· Ἡσυχ.  
εὐρωτιάω, (εὐρώς) εἶμαι ἡ γίνομαι πλήρης εὐρώτος, «μουχλιάω», φθειρομαι, σήπομαι, καταρρέω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 8, Λουκ. Νεκυσμ. 15, κτλ.· βλὸς εὐρωτιῶν, ὁ βλὸς τοῦ ἀνίπτου· ἀκαθάρτου, βλὸς «βουτημένος εἰς τὴν βρώμαν», Ἀριστοφ. Νεφ. 44.  
εὐς, ὁ, (ἴδε εὐ) ἀγαθός, γενναῖος, εὐγενής, ἀρχαία Ἐπικ. λέξ. ἐν συνηθ. χρήσει παρ' Ὀμ. κατ' ὄνομα, εὐς παῖς Ἀγχιλαοῦ Ἰλ. Β. 819, κτλ.· ἀπαξ κατ' αἵματι, υἱὸν εὐν Πιρίμοιο Θ. 303· οὐδὲτερον εἶναι ἀείποτε ἢ (ἴδε ἡὐς), διότι τὸ εὐ εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὡς Ἐπίρρ.· — ἀνώμ. γεν. ἐνικ. ἔθος (ὑποτιθεμένη ὑπὸ τινων ὡς Ἐπικ. τύπος τοῦ εὐ, sui, ἴδε Βουτημ. Δεξ. ἐν λ', ὅστις δὲν παραδέχεται τὴν ἰδίαν ταύτην ἐν ταῖς νεωτάταις ἐν τούτοις καὶ ἀρίστα ἐκδόσεσι γράφεται ἔθος, μετὰ δασέως πνευματικός, ἐν τισι δὲ καὶ ἔθος κατὰ Ζηνοδοτον), παιδὸς ἔθος Ἰλ. Δ. 393· παῖδος εἶο Σ. 71· ὁλόων υἱὸς ἔθος (εἶο Leaf) Ο. 138, Ω. 422, 550· ἀείποτε ἐν τέλει στίχου (πλὴν ἐν Ὁδ. Ο. 450)· — γεν. πληθ. ἔχων (ὡς εἰ ὑπῆρχε θηλ. ὄνομα ἐνικ. ἐὰ ἢ ἐά), ἕτερος δὲ τ'



ἔδων, ἕτερος δὲ (πίθος) ἀγαθόν, 'Πλ. Ω. 528· θεοί, δωτήρες ἔδων 'Οδ. Θ. 325· Ἐριεῖα ... διάκτορε, δωτορ ἔδων αὐτόθι 335, πρβλ. 'Ομ. 'Υμν. 17. 12., 29. 8, 'Πσ. Θ. 46. 111.

εὔσα, = οὐσα, Δωρ. θηλ. μετοχ. τοῦ εἶμαι, Θεοκρ. 2 76., 5. 26.

εὔσα, ἴδε εὔω.

εὐσαβέω, = εὐσεβέω, εὐκτ. εὐσαβεῖοι = εὐσεβοίη, 'Επιγραφ. 'Ολυμπίας ἐν Arch. Zlg. 1880, σ. 54.

εὔσαι· «καῦσαι» 'Ψούχ.

εὐσάλευτος, ον, (σαλεύω) εὐκόλως σαλεύμενος, Φίλων 1. 96, 'Αθαν. τ. 1. σ. 404, 'Ιω. Διάκ. ἐν 'Πσ. 'Ασπ. 225.

εὐσάμα· «ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικὸν ἐπιθρημα» 'Ψούχ. εὐσάνιδωτος, ον, (σάνις) ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον καλὰ σανιδωμένον κατὰστρομα, 'Ψούχ. ἐν λ. εὐσελματο.

εὐσαρκίω, εἶμαι εὐσαρκος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 561.

εὐσαρκία, ἡ, εὐρωστία τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν καλὰ σάρκα, 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 821, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 15, 2· ἐπὶ καρπού, ὅταν ᾗ εὐσαρκος, μεστός τροφῇ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1, 9, 2.

εὐσαρκος, ον, (σῶρ) ἔχων καλὰ σάρκα, εὐσώματος, 'Ιππ. 'Αρ. 1249, Ξεν. Λακ. 5. 8. κλ.· ἐπὶ κρέατος, κρανίων μέρη εὐσαρκά, πλήρη σαρκός, 'Αμφις ἐν 'Ἐπτά ἐπὶ Θέβ. 1· — ἀντιτίθεται δὲ ὅτε μὲν τῷ σαρκώδεϊ, ὅτε δὲ τῷ ἄσαρκος, Γαλην.

εὐσαρκῶς, κάμνω τινὰ εὐσαρκον, Γαλην. Θεραπ. 14.

εὐσαρκώεις, εὐς, ἡ, = εὐσαρκία, ἡμετέρη μὲν γραφ. ἐν 'Ιππ. 401.

εὐσεβεία, ἡ, (θεῖα) εὐσεβεία· — ὡς καὶ νῦν, σεβασμός πρὸς τὸ θεῖον, εὐλάβεια θρησκευτικῇ, Λατ. pietas, ἀντίθετον τῷ δυσσεβείᾳ, Τραχ.· μιάνων εὐσεβείαν 'Αρης Αἰσχύλ. Θέβ. 344· εὐσ. Ζηνός, πρὸς τὸν Δία, Σοφ. 'Πλ. 1097· πρὸς εὐσεβείαν = εὐσεβῶς, αὐτόθι 464· ὡσαύτως ὡς τὸ pietas, σεβασμός πρὸς τοὺς γονεάς, υἱικός σεβασμός, αὐτόθι 968· εὐσ. εἰς θεούς καὶ γονεάς 'Πλάτ. Πολ. 615C· εὐσ. πρὸς ἡ περὶ τοὺς θεοὺς αὐτοῦ ἐν Συμπ. 193D. 'Ισοκρ.· — τὴν εὐσ. τῶν πραχθέντων 'Αντιφῶν 122.22.

2) φῆμὴ ἐπὶ εὐσεβείᾳ, εὐσεβείαν .. οἶσει, ὅα ἀπολαύς τῆς τιμῆς ὅτι εἶσαι εὐσεβής, Σοφ. 'Ηλ. 968· δόξαν εὐσεβείας ἐξηγέ-κατο, περὶ τοῦ Διόνειου, Ξεν. Κυν. 1, 15· πρβλ. ἀρετῇ ἐν τέλει, καὶ Πολυδ. Α' 20.

εὐσεβέω, εἶμαι εὐσεβής, ζῶ ἡ φέρομαι εὐσεβῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, ἀπολ., Θεογν. 145, Σοφ. Δ' 1350, κλ.· εἰς τινα, ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 731· περὶ τινά Εὐρ. 'Αλκ. 1148, Πλάτ. Συμπ. 193A· πρὸς τινα Μένανδρ. ἐν Μονοστυχ. 567· 'Ανθ. Π. 10. 107· εὐσ. τὰ πρὸς θεοὺς, εἰς τὰ ἀποδιδέποντα τοὺς θεοὺς, Σοφ. Φιλ. 1441· τὰ περὶ θεοῦς 'Ισοκρ. 26B· — ὡσαύτως, εὐσ. θεοὺς, σέβεισθαι αὐτούς, Αἰσχύλ. 'Αγ. 338, κλ.· ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ὁ Πάρωον ἐν Εὐρ. Φοιν. 1340 γράρει εὐσέβειν ('vitenur tragici dixisse εὐσεβείν θεοὺς καὶ εὐσεβείν εἰς θεοὺς'), ἀλλ' ἡ διάκρισις εἶναι ἀμφοτεροσημία, ὅτι καὶ τὰ ῥήματα εὐσεργετέω καὶ ἀσεβέω εἶναι ἐν χρήσει μετ' αὐτ. προσώπων (ἴδε τὰς λέξ.·) ἔχομεν δὲ καὶ Παθ. εὐσεβεῖσθαι, ἀπολαύειν σεβασμοῦ, ἐν 'Αντιφῶντι 123. 42, Πλάτ. 'Αἰσχ. 364C.

εὐσεβήμα, τό, πράξις εὐσεβής, Διμήτρο. Φαληρ. 281.

εὐσεβής, ἐς, (σέβω) Λατ. pius, ὡς καὶ νῦν, ὁρθῆκος, εὐλαβής, δσος, ἀντίθετον τῷ δυσσεβής (ἰδεῖ), Θεογν. 1137, 'Ηρόδ. 2. 141, Πινδ. Ο. 3. 73, καὶ 'Αττ., ἀλλ' οὐχὶ κοινὸν παρὰ περὶ λόγους, Πλάτ. Φίλ. 39E· πιστός εἰς τὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ἰδίως ἐκκλητῶν, ἱερὰ καθήκοντα, πρὸς ἡ ἐς τινα Αἰσχύλ. 'Τκ. 339, Εὐρ. 'Πλ. 253· μετ' αὐτ. τρόπου, εὐσεβής χεῖρα, δίκαιος ἐν ἔργῳ, Αἰσχύλ. Χο. 141· εὐσεβεῖς ἐξ εὐσεβῶν Σοφ. 'Ηλ. 589, πρβλ. Α' 'Επιστ. π. Κορ. ζ', 14· ὁ τῶν εὐσεβῶν χώρος, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Πλάτ. 'Αἰσχ. 371C· ἐν εὐσεβείῳ (ἐντ. χώρῳ) Καλλ. 'Επιγράμ. 11.

II. ἐπὶ πράξεσιν, πραγμάτων κλ., ἅγιος, ἡγιασμένος, ἱερός, ταῦτά μοι στίβιν εὐσεβῇ θεῶν παρά Αἰσχύλ. Χο. 122· εὐσ. χρηστίον Εὐρ. 'Ηλ. 1272· εὐσεβείς [ἐστί], μετ' ἀπαρ., 'Ανθ. Π. παράρτ. 51. 42· οὕτως, ἐν εὐσεβεῖ [ἐστί] Εὐρ. 'Ελ. 1277· — τὸ εὐσεβές = εὐσεβεία, Σοφ. Ο. Κ. 1125, Εὐρ. Τρω. 42, 'Αντιφῶν 141. 2 καὶ 29· τοῦμόν εὐσεβές Εὐρ. 'Ιππ. 656· τὰ ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῇ παραβαίνειν Φίλιππος παρὰ Δημ. 380. 10.

III. 'Επιρρ. εὐσεβέως, 'Αττ.· — ὥδς, Πινδ. Ο. 6. 133, κλ.· εὐσεβῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ εὐσεβές ἐστί Σοφ. Ο. Τ. 1131, Δημ. 407. 8· Συγκρ. — ἑσπερον, Ξεν. 'Απομν. 4. 3, 16· ὑπερθ. — ἑσπ. 47B.

εὐσεβεία, ἡ, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐσεβείας, Θεογν. 1138, Πινδ. Ο. 8. 10, Σοφ. 'Αντ. 943, Ο. Κ. 189, Κριτίας παρ' 'Αθην. 433A· εὐσεβόρων, ὁ, ἡ, ἔχων εὐσεβῆς φρόνημα, 'Εκκλ.· — 'Επιρρ. — ὄνως, Σούλ. 'Επιρρ. 8802, Ψευδο- 'Αδανᾶς IV. 717B.

εὐσεβιστος, ον, εἰς· σπειρώς ὑποκειμένης, Στράβ. 447.

εὐσελαος, ον, λαμπρῶς λαμπών, εὐλαμπής, Παῦλ. Σιλ. 'Εκφρ. Μεγάλ. Εκκλ. 830.

εὐσελγος, ον, φέγγος, ἐπὶ τοῦ λαμπρῶ φέγγους τῆς σελήνης· ἡ λέξις εὐρηκα· ἐν νόθῳ προλόγῳ τοῦ Ρήσου μνημονευμένῳ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ δράματος τούτου τοῦ Εὐριπίδου. — Καθ' 'Ψούχ.· «εὐσελγος» εὐεγγής.

εὐσελμος, 'Επικ. εὐσελμος, ον, (σελμα) ἔχων καλὰ σέλ-

ματα, ζυγὰ ἡ καθέδρα, καλὰ θρανία διὰ τοὺς κωπηλάτας, παρ' 'Ομ. αἰετοί ἐν τῷ 'Επικ. τύπ. ὡς ἐπιθετ. τῶν πλοίων, νηὶς εὐσελμοιοι, «εὐκαθέδρου» σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἑρεσσόντων καθέδραι· (Σχόλ.) 'Πλ. B. 170· οὕτω Στρησίχ. 29, Εὐρ. I. T. 1383 (ἐν τῷ κοινῷ τύπῳ). — Κατ' ἄλλους τὸ εὐσελμος ναῦς σημαίνει πλοῖον ἔχον καλόν, στερεόν κατὰστρομα (ἐν τῇ πρώτῃ μόνον καὶ τῇ τρίτῃ), ἴδε Δεξικ. 'Ομηρ. Autenrieth καὶ τὸ τοῦ Πανταζίδου.

εὐσεπτος, ον, (σέβω) λίαν σεπτός, θεός, ἱερός, τὰν εὐσεπτόν ἀγγεῖλαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. T. 864.

εὐσήκωτος, ον, ἐν καλῇ ἰσορροπία, ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐσήκωτος πάντων Βίτων Μηχ. 113.

εὐσημία, ἰων. — ἴη, ἡ, καλὴ πρόγνωσις, καλὴν σημεῖον, 'Ιππ. 1170 (ἴδε Lillré 5. σελ. 286)· πρβλ. διοσημία, ἴδε καὶ Κόντου 'Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 407.

εὐσημος, ον, ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐλόγος, φάσμα Εὐρ. I. A. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43.

II. εὐδιάνυστος, εὐράτος, εὐσημιον γὰρ οὐ με λανθάνει [τὸ πλοῖον] Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 714· καπνῷ δ' ἀλοῦσα· εὐσημιος πόλις ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 818· σήματα 'Ιππ. Μοχλ. 851· ἴχνη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 19, 5· οὐκ εὐσημιον, ὅθεν αὐτόθι 3. 8, 2· εὐσ. προσαγόρευσις Μένανδρ. ἐν 'Παρακαταθήκῃ 1, 3.

2) εὐκόλως νοούμενος, εὐληπτος, εὐδιὰκριτος, σαφής, οὐδ' ὄρνις εὐσημιος ἀπορροιδεῖ βοᾶς Σοφ. 'Αντ. 1021· ἀντίθετον τῷ ἄσημος, αὐτόθι 1004. — 'Επιρρ. — μως, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 2· — 'Υπερθετ. — ὅτατα, Πλουτ. 2. 1022A.

εὐσηπτος, ον, (σήπω) εὐκόλως σηπόμενος, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 11, πρβλ. 1. 18.

εὐσηψία, ἡ, εὐκολος ἡ ταχεῖα σῆψις, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 9, 1.

εὐσθένεια, ἡ, καλὸν σθένος, ἰσχύς, δύναμις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6. Κύριλλ. 'Αλ. τ. 1. μέρ. 1. σ. 308E.

εὐσθενέω, ἔχω καλὸν σωματικὸν σθένος, εἶμαι ἰσχυρός, ὑγιής, Εὐρ. Κῦκλ. 2· ἐν 'Αριστ. Προβλ. 1. 22., 20. 18, μετὰ διαφ. γραφ. εὐθενέω.

εὐσθενής, 'Επικ. εὐσθενής, ἐς, (σθένος) ἰσχυρός, σθεναρός, ῥωμαλός, Κόνιν. Σμ. 14. 633· ἰσχυρός, σίδηρος 'Ανθ. Πλαν. 4. 325· — Συγκρ. — ἑσπερος Θεόφραστ. περὶ Πυρός 64· ἄλλ' ἀνώμαλ. 'Υπερθ. — ὠατος Ψευδο- Δουκ. Φιλόπατρ. 28. — 'Επιρρ. — νῶς, Κύριλλ. 'Αλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 121E· 'Υπερθ. εὐσθενέστατα αὐτόθι σ. 62 A.

εὐσιδήρος, ον, καλῶς δεδεμένος ἡ συνηρμοσμένος διὰ σιδήρου, ἀμάξης· εὐσιδήρου 'Ιω. Διάκ. εἰς 'Πσ. 'Ασπίδ. 237.

εὐσιπύς, ον, ἔχων πλῆρες τὸ σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀλιγηπύς, θείης δ' εὐσιπύς ἐξ ὀλιγησιπύων 'Ανθ. Π. 6. 288. ἐκ τοῦ σιπύα (σιπύη), σιτηρὸν ἀγγεῖον ἡ ἀρτοθήκη.

εὐσιτοί, ἑσθίω μετ' ὀρέξεως, 'Ιππ. 'Αρ. 1245· ἐν τοῖς συσσιτοῖς οἱ Κρήτες καθήμενοι εὐσιτοῦσι (συσσιτοῦσι Meineke), Πυργίων παρ' 'Αθην. 143E· εἶμαι καλὰ τετραμμένος, «καλοθρεμμένος», τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 8, 13.

εὐσιττία, ἡ, καλὴ ὄρεξις, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. καὶ 16, στ. 20. ἐκδ. Kühn.

εὐσιτος, ον, ἔχων καλὴν ὄρεξιν, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 135· εὐσ. πολλῶν σιτίων 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 16.

II. ἔχων καλὸν σῖτον, Σχόλ. εἰς Θεοκρ. 7. 34.

εὐσκαλός, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα καλοὺς σκαλοὺς, κατὰ Reisk. ἐν 'Ανθ. Π. 7. 215, 3.

εὐσκανδαλίστος, ον, ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος, 'Αναστ. Σιν. 41D.

εὐσκανδιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφρονίαν σκανδικῶν (χειροφύλων, «μυρωνίων»), 'Ανθ. Π. 9. 318.

εὐσκαρθμός, ον, (σκαίρω) ὁ ταχέως ἀναπηδῶν, ταχύπους, εὐκίνητος, τὸν δ' ἐς 'Αχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον 'Ιπποῖ 'Ιλ. N. 31· νῆες Κόνιν. Σμ. 14. 10· Πάν 'Ανθ. Π. 6. 32. — Καθ' 'Ψούχ.· «εὐσκαρθμοὶ» εὐποδες, εὐκίνητοι, ταχεῖς· σκαρθμός γὰρ ἡ κίνησις, τὸ δὲ σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι.

εὐσκαρίστος, ον, (σκαρίσκω) = τῷ προηγ., 'Βενετικὰ Σχόλ. εἰς 'Ιλ. N. 13· 'Ετυμολ. M. 398. 23.

εὐσκαφος, ον, (σκάπτω) εὐκόλως σκαπτόμενος, 'Ψούχ. ἐν λ. λάξεαι.

εὐσκέδαστος, ον, (σκαδάω) εὐκόλως σκαδεζόμενος, σκαοριζόμενος, οὐσία εὐσκέδαστος ἡ εὐδιὰφόρητος Γαλην. 10. 283.

εὐσκέλης, ἐς, ἡμετέρη. γραφ. ἐν Πολυδ. B' 193 ἀντὶ ἄσκελης, «καὶ παρὰ Πλάτωνι ἄσκελεις καὶ ἄπουν».

εὐσκέπαστος, ον, παρέχων καλὴν σκέπην, Θουκ. 5. 71· ἐν τῷ 'Υπερθ.· πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς (δηλ. τῆς στρατιωτικῆς γελῶνς τῆς διὰ τῶν ἀσπίδων σχηματιζομένης πρὸς σκέπην) Δίων K. 49. 30.

εὐσκεπής, ἐς, (σκέπας) ὁ εὐ σκεπόμενος, μὴ προσβαλλόμενος, ὑπὸ ἀνέμων, τόποι Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 1, 1· τῶν ἀνέμων, ἀπὸ .., ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ 'Ανέμ. 24.



**εὐσκεπτος, ον**, εὐκόλως ἐξεταζόμενος, εὐσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προέβλεψε Πλάτ. Φίληβ. 65D.  
**εὐσκευέω** (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. εὐσκευος), εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, οὕτω μὲν εὐσκευοῦμαι, «καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνατον» (Σχόλ.), — τοὺς λόγους τούτους λέγει ὁ Ἀἴας πρὸς αὐτὸν μικρὸν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας — Σοφ. Αἴ. 823.  
**εὐσκάστος, ον**, καλῶς σκιαζόμενος, σκιερὸς, κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκάστον αἶέν Σοφ. Ο. Κ. 1707.  
**εὐσκιος, ον**, (σκιὰ) = τῷ προηγ., 'Αχέροντος ἀκτάν παρ' εὐσκιον Πινδ. Π. 11. 33· ἐν εὐσκιόις δρόμοισιν 'Ακαδήμιου θεοῦ Εὐπολις ἐν 'Αστρατέυτοις· 3· οἰκία Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὐσκιον ἄλλος Θεόκρ. 7. 8.  
**εὐσκόπελος, ον**, πλήρης σκοπέλων, Πείσανδρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Νιφάτης.  
**εὐσκοπος, Επικ.** **εὐσκοπος, ον**, (σκοπέω) ὁ καλῶς σκοπῶν, ὀδυνηρὸς, ἄγρυπνος, **εὐσκοπος** 'Αργεϊφόντης 'Ιλ. Ω. 24, 109, 'Οδ. Η. 137· ἀπαξ ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, Δ. 198 (ἴδε κατωτ.)· ἐπὶ τοῦ 'Ηρακλέους, Θεόκρ. 25. 143· περὶ τοῦ Πανός, 'Ορφ. Ὑμν. 12. 9· ἐπὶ ἀνδρῶν, 'Ανθ. Π. 11. 112. 2) ὁ ἐν μεγάλῃ ἀποστάσει ὀρώμενος, ἐπὶ ἀστέρων καὶ φωτός, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 2, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1716· ἐπὶ τόπων, ἔχων ἐκτεταμένην θέαν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 2, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 41, 5, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13.  
**II.** (σκοπὸς) ἀγαθὸς σκοπευτής, ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, **εὐσκοπος** ἰο-χέαιρα, «ἣ εὐ κατασκοπαζομένη τοῦ σκοποῦ» (Εὐστ.), 'Οδ. Δ. 198· ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Χρησμ. παρ' 'Ηρόδ. 5. 61, πρβλ. Καλλ. εἰς 'Ηρην 190· τόξοις πρόσθεν εὐσκόποις χειρομένην Αἰσχύλ. Χο. 694· οὕτω παρὰ μεταγεν., εὐσκοπα βάλλειν, τοξεύειν 'Ηλιδ. 9. 5· πρβλ. **εὐστοχος**. — 'Επίρρ. -πως, Φίλων 2. 372· εὐσκ. ἔχειν τὴν ἀποκρίσιν Φιλόστρ. 556.  
**εὐσκαμμοσύνη, ἡ**, εὐχέρεια εἰς τὸ σκόπειν, εὐκολία εἰς τα-χείας καὶ εὐρεῖς ἀπαντήσεις, Πολυδ. Ε', 161.  
**εὐσκάμμων, ον**, γεν. ονος (σκάμμμα) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκόπειν ἢ εἰς σκαπτικὰς ἀπαντήσεις. — 'Επίρρ. -μόνως, Πολυδ. Ε', 161.  
**εὐσκαλον· εὐχαρι· 'Ησυχ.**  
**εὐμερδής· εὐρωτος· 'Ησυχ.**  
**εὐσηκτος, ον**, καλῶς κεκαθαρμένος, καθαρὸς, σιδηρὸς Μάξιμ. π. Καταρχ. 285.  
**εὐσηκτιγῆς, ἡ**, ἔχων πυκνὴν τρίχα, Νόνν. Δ. 11. 388.  
**εὐσμίλευτος, ον**, καλῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος, 'Ησυχ. ('Αντίγραφ. εὐσμίλωτα).  
**εὐσοια, ἡ**, εὐτυχία, εὐδαιμονία, Σοφ. Ο. Κ. 390, 'Αποσπ. 124.  
**εὐσοντας· «ἐκδερνόντας» 'Ησυχ.**  
**εὐσοος, ον**, σῶος, εὐτυχής, εὐσοα τέκνα Θεόκρ. 24. 8· ὡσαύ-τως, εὐσως Βάτων παρ' 'Αθην. 103C· πρβλ. **δύσοος** καὶ 'Ησυχ.  
**εὐσπειρής, ἔς**, καὶ εὐσπειρος, ον, (σπεῖρα) καλῶς συνειρη-ραμένος, εὐκοιδής, 'Ανθ. Π. 6. 206, 219.  
**εὐσπλαγγχία, ἡ**, καλὴ καρδία, γενναίωψυχία, σταθερότης, Εὐρ. Ρῆσ. 192. **II.** εὐσπλαγγχία ὡς καὶ νῦν, συμπάθεια, οἶκτος, 'Ιωάνν. Μαλαλ. σ. 482, 11, κλ.  
**εὐσπλαγγχνίζομαι, ἰων.** Χρυσ. τ. 4. σ. 567 ἐκδ. Παρισ., πρβλ. **σπλαγγχνίζομαι**.  
**εὐσπλαγγχνος, ἔχων ὑγιᾶ σπλαγγχνα, ἰππ.** 89C. **II.** πλή-ρης εὐσπλαγγχίας, 'Επιστ. π. 'Εφες. δ', 32, Α', Πέτρ. γ', 8.  
**εὐσπολον· «(Διοίετ)· εὐείμονα, εὐσταλέα» 'Ησυχ.**  
**εὐσπορος, Επικ.** **εὐσπορος, ον**, καλῶς ἐσπαρμένος, γύαι 'Αριστοφ. 'Ορν. 230· Αἰγυπτος 'Ανθ. Πλαν. 4. 295. 2) πλούσιος εἰς σπόρον, ἔχων ἀφθονίαν σπόρου, εὐσπορον ἀνθέμιον 'Ανθ. Παλ. 4. 1, 36. **II.** ὁ συντελὼν πρὸς καλὴν σποράν, ἐπί-θετον τοῦ 'Ερμού, 'Ερμῆς ἐν Στόβ. 'Εκλογ. 1. 176.  
**εὐσσελμος, εὐσωτρος, Επικ.** ἀντὶ **εὐσελμος, εὐσωτρος**.  
**εὐστάθεια, ἡ**, σταθερότης, καλὴ κατάστασις, ευημερία, Πλούτ. 2. 342F, κτλ. ὑπὲρ εὐστ. τῆς πόλεως Συλλ. 'Επιγρ. 2071, πρβλ. 3459. 2) ἰδίως ἐπὶ σωματικῇς ὑγείας, εὐστ. σαρκός, φράσεις τῶν 'Επικουρείων ἐν Πλουτ. 2. 135C, κτλ. corpus bene constitutum Kix. Tusc. 2. 6· οὕτως 'Ιων. **εὐσταθία** 'ἰππ. 24, 45, 'Ανθ. Π. 12. 199· **εὐσταθία** Συλλ. 'Επιγρ. 2070.  
**εὐσταθίω, εἶμαι εὐσταθής, σταθερός**, ὅταν πολῖταις εὐστα-θῶσι δαίμονες, ὅταν ὥσιν εὐνοῖται, Εὐρ. Ρῆσ. 315· εὐστ. ταῖς διανοαῖς Διον. 'Αλ. 6. 51· εἶμαι ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ τῇ θαλάσ-σης, Λουκ. π. 'Αλθβ. 'Ιστ. 1. 30, πρβλ. Πλούτ. 2. 281B. 2) εἶμαι ὑγιής κατὰ τὴν σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔξισ τῶν 'Επικουρείων, ὁ αὐτ. 2. 1090A· ἐπὶ χώρας, 'Αππ. 'Ιθρ. 9.  
**εὐστάθης, ἔς**, Επικ. **εὐστάθης, ὡς** αἰέποτε παρ' 'Ομ. (ἱστα-μαι)· καλῶς τεθεμελιωμένος, καλῶς φροδομημένος, περὶ σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου 'Ιλ. Σ. 374, κτλ.· ἐντός εὐσταθέος με-γάρου, θαλάμου 'Οδ. γ. 258, ψ. 178. **II.** μεταρ., στα-θερός, σθεαρός, Πλούτ. 2. 44A, κτλ. 2) ἐπὶ τοῦ σώματος, ὑγιής, εὐ ἔχων 'Επικουρ. αὐτόθι 1089D· σαρκὸς εὐσταθέος κατὰ-στημα Κλεομήδ. 2. 1. σ. 112· πρβλ. **εὐσταθίω, εὐστάθεια**.  
**3)** εὐσταθεῖς νοῦσοι, εὐκόλως θεραπεύμεναι, οὐχὶ σοβαρά,

'ἰππ. 'Αρ. 1247, 'Επιδμ. τὸ Α', 938. 4) ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐπὶ ἀνέμων, κλ., σταθερός, ἀμετάβλητος, ὁ αὐτ. ἐν 'Επιδμ. τῷ Γ', 1091· Ζέφυρος 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 820. 5) καθόλου, σταθερός, ἥσυχος, βίος 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 1· ἀρμω-νία Διον. 'Αλ. π. Δημ. 36.  
**III.** 'Επίρρ. -θῶς, Διηγ. Α. 7. 182, 'Αππ. παρὰ Σουίδ. -θῶς, 'Επιγρ. Μυτλ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2189.  
**εὐστάθεια, ἡ**, ἀντὶ **εὐστάθειας**.  
**εὐσταθμία, ἡ**, καλὴ μετ' ἀκριβείας στάθμησις, 'Ορειδᾶς. 68 Mai.  
**εὐστάθμως, 'Επίρρ.**, μετ' ἀκριβοῦς σταθμῆσεως, 'ἰππ. 588. 43, ἀλλ' ἴδε Foes.  
**εὐστάθεια, ἡ**, ἀπλὴ διευθέτης, 'ἰππ. π. 'Αρβρ. 839· ἐν τῷ 'Ιων. τύπῳ **εὐσταλῆ**· ἐπὶ στρατευμάτων, ἐλαφρότης στολῆς, ἐνδυ-μασίας, Πλουτ. Σερτώρ. 12.  
**εὐσταλής, ἔς**, (στέλλω) καλῶς παρεσκευασμένος, στόλος Αἰ-σχύλ. Πέρσ. 795· ἐπὶ στρατοῦ, ἐλαφρῶς ὀπλισμένος, Λατιν. ex-reditus, εὐσταλεῖς τῇ ὀπλίσει Θουκ. 3. 22· ἵππεὺς εὐσταλέ-στατος Ξεν. 'ἰππ. 7. 8, κτλ.· ὀπλισμὸς εὐσταλέστερος Διον. 'Αλ. 7. 59· τὸ εὐσταλὲς πρὸς πόλεμον = εὐστάλεια, 'Ηρωδιαν. 3. 8. 2) ἀπλοῦς, εὐκόλος, 'ἰππ. Μοχλ. 841· πλοῦς οὐριός τε **εὐσταλής**, καλὸν καὶ εὐκόλον ταφεῖον, Σοφ. Φιλ. 780. 3) συμπαγής, ὑστέρα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 10. 6, 14· εὐσταλὴς τὸν δογκον, τῷ σώματι Πλουτ. Μάρ. 34, κτλ. 4) καλὸς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, εὐπρεπής, χαρίεις, κόσμιος καὶ εὐστ. ἀνὴρ Πλουτ. Μένων 90A, πρβλ. Διόδ. Κωμ. ἐν 'Επικλήρῳ 1. 17, Πλουτ. Σόλων 12· — κατὰ τὴν στολὴν ἢ ἐνδυμασίαν, εὐπρεπής, τὸ σχῆμα **εὐσταλὴς** Λουκ. Τιμ. 54. **II.** 'Επίρρ. -λῶς, 'Ιων. -λῆως, ἐπὶ στολῆς, 'Οππ. Κυν. 1. 97, 'ἰππ. π. 'Ἰηρεῖον 740· ἐπὶ ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατευμάτων, 'Ηρωδιαν. 4. 15. 2) κομψός, κο-σμίως, 'ἰππ. π. 'Ἰηρεῖον 743.  
**εὐσταλῆ, ἡ**, 'Ιων. ἀντὶ **εὐστάλεια**.  
**εὐστατέω, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει**, 'Επιγρ. παρὰ Hicks 179. 19.  
**εὐστάφυλος, [ᾱ], ον**, ἔχων ἀφθονίαν σταφυλὰς, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 933 D.  
**εὐστάχυν, υ**, σταχύων εὐπορος, ἔχων ἀφθονίαν σταχύων, 'Ανθ. Π. 6. 36, Χρησμ. παρ' 'Ηλιοδ. 2. 26, κτλ.· μεταφορ., ἀνὴρρός, ἀκαμάχων, εὐσταχυς ἡλικίῃ, ἀνθηρὰ ἡλικία, 'Ανθ. Π. 7. 589· τεκῶν εὐσταχυν ἀνθοςύνην αὐτόθι 5. 276.  
**εὐστεγής, ἔς**, καλῶς ἐστεγασμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. Λυ-κόφρ. 350, ἀντὶ **εὐπαγής**.  
**εὐστείλειον (στειλέος), «καλὴν λαβὴν ἔχουσαν» 'Ησυχ.**  
**εὐστείρην, θηλ.** ἐπιθ., ἔχουσα καλὴν τρέπιν, ναῦς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 401.  
**εὐστερνος, ον**, ἔχων καλὰ καὶ εὐρέα στέρνα, 'Εμπεδ. 221, Μα-νέθων 4. 96.  
**εὐστέφανος, Επικ.** **εὐστέφανος, ον**, ἐπιθ. τῆς 'Αρτέμιδος, 'Ιλ. Φ. 511· ἐν τῇ 'Οδ. ἐπὶ τῆς Κυθρείας, Θ. 267, κ. ἀλλ., 'Ησ. Θ. 196, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, 'Ομ. 'Ἰγν. εἰς Δήμ. 224, κτλ. 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 298· περὶ τινος Νηρηΐδος, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 255· (ἐν πᾶσι τοῖσι τοῖς χωρίοις, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς, οὐχὶ· καλῶς ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος, ὡς παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἀλλ'· καλῶς ἐξοσμένος, ὡς τὸ εὐζώνος)· εὐστ. θεῶν θυσία, καλλι-στέφανοι θυσία θεῶν, 'Αριστοφ. Νερ. 309· λειμῶνες εὐστ., ἐστεμ-μένοι δι' ἀνθέων, 'Οππ. Κυν. 1. 461. **II.** ἐν 'Ιλ. Τ. 99, 'Ησ. 'Απιδ. 80, Θεογ. 978, ἡ πόλις Θῆβαι καλεῖται **εὐστέφανος** (ἴδε στεφάνη), περιβαλλομένη καλοῖς τεύχεσι καὶ πύργois, εὐστέφανω ἐνὶ Θῆβη, δτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην, κτλ.· οὕτως, εὐστ. ἀγυαὶ Πινδ. Π. 2. 109· Κρότων Διον. Π. 369· πρβλ. **στέφανος** I, **στεφάνωμα**, καὶ 'Ησυχ.  
**εὐστεφής, ἔς**, (στέφος) = τῷ προηγ., Χρησμ. παρὰ Σωκρ. ἐν 'Εκκλ. 'Ιστορ. 4. 8, Μάξιμ. π. καταρχ. 529.  
**εὐστηθος, ον**, ἔχων ὠραῖον στήθος, Τζέτζ. Μεθ' 'Ομηρ. 470.  
**εὐστηρικτος, ον**, καλῶς ἐστηρικμένος, στερεός, Σχόλ. εἰς Αἰ-σχύλ. Θῆβ. 312.  
**εὐστιδής, ἔς**, (στέιδω) καλῶς πεπατημένος, καλὴν βάσιν ἔχων, εὐστιδέας αἰθυσίας ἰχθυοδόλοισι λέπας 'Ανθ. Π. 6. 23· στερεός, ὁδὸς Κύριλλ. 'Αλ. III. 1273A· σαφής, εὐνόητος, κατὰ τὴν ἀστιδίῃ καὶ ἀπλουστέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν παρὰ τῷ αὐτῷ.  
**εὐστικτος, ον**, καλῶς ἐστιγμένος, πεποικιλμένος, κατάστικτος, 'Οππ. Κυν. 1. 336.  
**εὐστιπτος, ον**, ἐπὶ ὑφάματος, πυκνῶς ὑφασμένος, καλῶς συμ-πεπλεγμένος, κατεργασμένος, εὐστιπτόν .. φάρος, «εὐστρεπτον, εὐπληπτον» (Σχόλ.), 'Απολλ. Ρόδ. Β. 30.  
**εὐστιχηγῆ, ἡ**, καλὴ στιχουργία, 'Επιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, Kaib. origr. gr. 618.  
**εὐστολος, ον**, = **εὐσταλής**, ναῦς Σοφ. Φιλ. 516, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Α. 603.  
**εὐστομαχέω, ἔχω ὑγιενὸν στόμαχον, ἔχω καλὴν ὑγείαν**, Φιλό-δημ. ἐν Herkul Stud. 1. σ. 47.



**εὐστομαχία**, ἡ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις, εὐκολος πέψις, 'Ικέσιος παρ' Ἀθηναίῳ 298B.

**εὐστομάχως**, ον, καλὸς διὰ τὸν στόμαχον, ὑγιεινός, Διοσκ. 1. 171, 'Ικέσιος παρ' Ἀθην. 689C, πρὸλ. 26F. ἴδε εὐκαρδίας — 'Επίρρ. εὐστομάχως, μετὰ καλοῦ στομάχου, «με καλὸ στομάχι», Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 5, 2· εὐστομάχως ἀπορέγγειν Ἀνθ. Π. 11. 4, 3.

**εὐστομῶ**, εἶμαι εὐστόμος, ἄδω ἡδέως, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σοφ. O. K. 18, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 20· ὁμιλῶ εὐστόμως, Λουκ. Τραγ. 181. 2) καθόλου, = εὐφημῶ, Αἰσχύλ. Χο. 997, Ἀριστοφ. Νερ. 833.

**εὐστομία**, ἡ, εὐπέεια, εὐφροσύνη, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατ. 404D, 412E, κτλ.· ἡδὺ ἄσμα, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· κάλλος τῆς γλώσσης, εὐπέεια, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 12, π. Δημ. 13, κλ. — Κατὰ Πολυδ. (Ε', 117)· ἔπανος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκωμίων· βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία.

II. τὸ εὐάρεστον εἰς τὸ στόμα καλὴ γεῦσις, ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 6, 'Ικέσιος παρ' Ἀθην. 310F.

**εὐστόμος**, ον, (στόμα) ἔχων στόμα εὐμέγεθες, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 2· ἐπὶ ἵππων, εὐστ. τῷ χαλινῷ, ὁ ἀνευ δυσκολίας δεχόμενος τὸν χαλινόν, εὐάγωγος, ἀντίθετον τῷ ἄστομος, Πλούτ. 2. 39A· ἔχων μέγα στόμα, ἐπὶ ποτηρίῳ, Λουκ. Λεϊφ. 7. II. καλλιπείης, εὐφραδής, Ἀνθ. Π. 14. 10· ἐπὶ οἰνητοῦ λαγῆνου, ὁ καλίστων τινά ευχλόντων, αὐτόθι 9. 229· ἐπὶ πτηνῶν, ἡδέως ἄδων, ῥυθικός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 18. — 'Επίρρ. -μῶς, με καθάραν προσοράν, αὐτόθι 4. 42· Ὑπερβ. -ώτατα, αὐτόθι 13. 18· μελωδικώτατα, αὐτόθι 1. 43.

2) ὡς τὸ εὐφημῶς, ὁ ἀποφύγων τὰς δυσωαίους λέξεις καὶ οὕτω τηρῶν σιγὴν, περὶ μὲν τούτων .. μοι .. εὐστομα κείσθω, περὶ τούτων τῶν πραγμάτων ἅς τηρήσω θρησκευτικὴν σιγὴν, Ἡρόδ. 2. 171, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 28, ἐν τέλει· εὐστομὶ ἔχε, σιωπᾶ, σῆμα, Σοφ. Φιλ. 201. III. εὐάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀφίρων εἰς αὐτὸ καλὴν γεῦσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 6, 10.

**εὐστόμφατος**, ον, μετὰ πολλοῦ στόμφου, στομφώδης, σαρκασμὸς Μ. Φιλῆς τ. Α'· σ. 190, ἐκδ. Mil.

**εὐστόν**, τό, ὁλόκαυτον θῦμα (;), ἦν δὲ εὐστόν θύη ἡ πόλις, λάφεται γλῶσσαν 'Επιγρ. Ἰων. 100, = Ditt. Syll. ἐκ τοῦ εὐω. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐστόν» τὸ σεϊόμενον. ἴδε Dittenberger ἐνθ' ἄνωτ. ἐν τῇ σημειώσει.

**εὐστόος**, ον, ἔχων ὠραίας στοάς, πόλις Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

**εὐστόργως**, 'Επίρρ., μετὰ πολλῆς στοργῆς, Μ. Φιλῆς τ. Β'· σ. 235, ἐκδ. Mil.

**εὐστόρθυξ**, 'Επικ. εὐστόρθυγξ, ὁ, ἡ, ἐκ καλοῦ στελέχους, Ἀνθ. Π. 6. 35, 232.

**εὐστόχῶ**, ἐπιτυχᾶν τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυχᾶν, ἀντίθετον τῷ ἀμαρτᾶν, Πολυδ. 1. 14. 7, κτλ.· μετὰ γεν., εὐστ. πάσης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, τῆς ἐλπίδος, ἐπιτυχᾶν ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 45, 5, 28, 3, 6, 32, 7, 10· ὁρθῶς εἰκάξω, Πλούτ. 2. 617D· — ὁ Παθ. ἀόρ. ἀπαντᾷ ἐν ἴσῳ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, εὐστοχηθεῖσα χάρις, ἐπιχαίρως γενομένη.

**εὐστόχημα**, τό, τὸ εὐστόχως γινόμενον, εὐστοχον κατόρθωμα, ἐπιτυχία, ἀποφθεγγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα· Διογ. Α. 5. 34.

**εὐστοχία**, ἡ, τὸ εὐ στοχάζεσθαι, εὐστόχως βᾶλλειν, ἐπιτυχία, ἐπὶ τῶδων εὐστοχία γάνυται Εὐρ. 1. Τ. 1239· χερὸς εὐστ., περιφρ. ἀντὶ τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 811· — μεταφ., εὐστ. καιροῦ Πλούτ. 2. 74D. II. μεταφ. δέυτης, εὐρυία, ἀγγίλεια, Λατ. acumen, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6, 9, 2· χειρῶν εὐστ., ἐπὶ ζωγράφῳ, Διον. Ἀλ. π. Σοφ. 25, πρὸλ. Ἀνθ. Παν. 4. 310.

**εὐστόχος**, ον, εὐστόχως βᾶλλων, τῷ δ' ἂν εὐστόχῳ περὶ (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ πέτρῳ) Εὐρ. Ἐλ. 76· εὐστ. ἀκότιον Ξεν. Ἰππ. 12. 13.

II. καλῶς σκοπεύων, ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' εὐστοχον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 195· λόγχοις .. εὐστοχῶνται ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 140· εὐστοχος τὴν τοξικὴν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 33· ἐντεύθεν, 'Επίρρ.· εὐστόχως βᾶλλειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· εὐστοχα τοξεύειν Λουκιαν. Νιγρ. 39. — Ὑπερβ. -ώτατα Δίων Κ. 67. 14.

2) μεταφ., ἐπιτυχία, ὁρθῶς εἰκάων, Ἀριστ. Καθ' Ἱπν. Μαντ. 2. 11· καθόλου, εὐρυτής, ἀγγίλινος, ἱκανός, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11. 5, 'Εριππος ἐν «Ναυαγῷ» 1, Ἀνθ. Π. 41. 430· τὸ εὐστοχον = εὐστοχία, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 950B· εὐστ. ἐν ἀπαντήρσειν, Διογ. Α. 6. 74. — 'Επίρρ. -χως, Πλάτ. Νόμ. 792D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1. 1. 3) πλήρης ἐπιτυχίας, ἀγρη Ὀππ. Ἀλ. 3. 280· εὐχαί Ἀνθ. Π. 6. 158.

**εὐστρα** ἢ **εὐστρα** (ἴδε Ἑτυμ. Μ. 398, 31), ἡ: (εὐω)· τὸ μέρος ἐνθα ἐφλόγιζον, «ἐκαψάλλεσαν» τοὺς χοίρους· «εὐστρα, βόθρος ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὄνων τρίχας» (Εὐστ. 1446, 22), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1236, Πολυδ. ζ', 91.

II. «κατὰ Παισανίαν, τὸ ἐκ σταχυῶν καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθρίκας ἀποβαλόντων, ἥτοι ὁ περιεκαυμένος στάχυς» Εὐστ. ἐνθ. ἄνωτ. III. κωμικῶς, τὸ γυναικεῖον μόριον, αὐτόθι.

**εὐστράφης**, ἐς, (στρέφω) = εὐστρεφής, «εὐστραφής δὲ ὁ ἐπιδείσιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς» Ἀρμῶν. σ. 55, ἐκδ. Valcken., Ἑτυμ. Γουδ.

**εὐστρεπτος**, 'Επικ. εὐστρεπτος, ον, (στρέφω) καλῶς συνεστραμμένος, ἐπὶ σχοινίῳ ἢ λωρίῳ ἐκ δέρματος, εὐστρεπτοῖσι βοεῦσι Ὀδ. Β. 426, O. 291. II. εὐκίνητος, ἐλατρός, εὐστρεπος, πόδες Ἀνθ. Π. 9. 533.

**εὐστρεφής**, ἐς, (στρέφω) εὐστρεπτος, ἐπὶ νευρῶν τόξου, εὐστρεφέα νευρὴν Ἰλ. O. 463· ἐπὶ χορδῆς κιθάρης, εὐστρεφές ἐντερον οἶδς Ὀδ. Φ. 408· ἐπὶ σχοινίου, πείσμα εὐστρ. Κ. 167. ὁπλῳ εὐστρεφέι Ξ. 346· ἐπὶ λυγροῦ, εὐλύγιστος, εὐστρεφέεσι λύγροισιν I. 427.

**εὐστρόγγυλος**, ον, «ὁλοστρόγγυλος», Εὐτεχν. Μετάφρ. Νικ. Θορ. 509, σελ. 344.

**εὐστροφάλιγξ** [ξ], ὁ, ἡ, ἐπὶ κόμης, ἡ καλὸς βοστρύχους ἔχουσα, ἐδίνηνεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν Ἀνθ. Π. 6. 219, 18.

**εὐστροφία**, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ στρέφεσθαι, εὐκίνησις, ἐπιτηδεύτης, ἐν τινι Χρυσίππ. παρ' Ἀθην. 18B· εὐστρ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις Πλούτ. 2. 510F, πρὸλ. 975Δ.

**εὐστροφος**, 'Επικ. εὐστροφος, ον, καλῶς περιστραμμένος, «καλὰ στρημμένος», εὐστρόφῳ οἶδς αὐτῷ, «καλῶς περιστραμμένῳ ἔριφ, τουτέστιν, ἐρεᾷ σφενδόνη» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 599, 716. II. εὐκόλως στρεφόμενος, ευκίνητος, ἐλατρός, ταχύς, γοργός, νῆες Εὐρ. I. Α. 293· ζῶν Πλάτ. Κριτ. 109 C· πρὸς τὰς ἀπαντήσεις εὐστρ. Πλούτ. 2. 803F· τὸ εὐστροφον τοῦ φθέγματος Φιλίστρ. 589. — 'Επίρρ. -φως, Ἀνθ. Παν. 385.

**εὐστρωτός**, ον, (στρώννυμι) καλῶς ἐστρωμένος, Λατιν. bene stratus, ἐς λέχος εὐστρωτον, «καλὰ στρωμένον», Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀρρ. 158, εἰς Δήμητρ. 385.

**εὐστόλος**, ον, ἔχων ὠραίους στόλους, Εὐρ. I. T. 128. II. ἔχων στόλους σύμμετρως ἀπέχοντας ἀλλήλων, Βιτρούβ. 3. 2, 1.

**εὐστυφέλικτος**, ον, εὐκίνητος, Πλαν. Μετάφρ. Βοηθ. σ. 18. 8.

**εὐστυγνώματος**, ον, «εὐκολοσυγχωρητος», Ἀθαν. τ. 2. σ. 290. — 'Επίρρ. εὐστυγνώτως Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κρατμ. Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 69. 11.

**εὐσυγκατάβατος**, ον, ὁ εὐκόλως συγκαταβαίνων, Θεόδ. Στουδ. 537B.

**εὐσυχρυπτος**, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, Ἰππ. π. Ἀγμ. 753, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Πλατ. 1. 8.

**εὐσυχώρητος**, ον, εὐκόλως υποχωρῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 32, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ· οὐκ ἐπειεῖκτον. 2) = εὐστυγνώματος, μεταγενέστε.

**εὐσυκοφάντης**, ον, εὐκόλως συκοφαντούμενος, Πλούταρχ. 2. 707F.

**εὐσύλητος**, [ῡ], ον, ῥαδίως συλῶμενος, λαφυραγωγούμενος, ληστευόμενος, Κύρλλ. Ἀλ. VII 412D.

**εὐσύλληπτος**, ον, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐσυλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς Ὀραπόλλ. Ἱερογλυφ. 1. 54, σ. 53, ἐκδ. Leem.

II. ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥαδίως συλλαμβάνουσα, Κορνοῦτ. 168. Πτολ. Τετράδ. 72, Γαλην. Π. 106D, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀρεσκύμων· εὐσύλληπτότεροι τὸ σπέρματος Γεωπ. 7. 1.

**εὐσυλλόγιστος**, ον, εὐκόλως συμπεριαινόμενος, βέβαιος, εὐσυλλογιστότερα .. τὰ ἀληθῆ Ἀριστ. 1. 1. 12· εὐκόλως ἐξαγόμενος ὡς περίσυμα, ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρχε τὸ βάθος τῶν ἱππέων Πολυδ. 12. 18, 8.

**εὐσύμβατος**, ον, εὐκόλως συμβαδίζων, συμφωνῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 159. 30.

**εὐσυμβιβαστος**, ον, ὁ εὐκόλως συμβιβάζομενος, πιθανός, ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβιβαστον Εὐστ. 247. 29.

**εὐσύμβλητος**, καὶ ἀρχ. Ἀττ. εὐσύμβλητος, ον, = τῷ ἐπομ., τέρας εὐσ. Ἡρόδ. 7. 57· ἥδ' οὐκέτ' εὐσύμβλητος ἡ χρησιμὴ Διογ. Αἰσχύλ. Πρ. 775.

**εὐσύμβολος**, ἀρχ. Ἀττ. εὐσύμβολος, ον, εὐκόλως μαντευόμενος ἢ κατανοούμενος (πρὸλ. συμβάλλω III. 2), εὐδ. πόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάζει Αἰσχύλ. Χο. 170, πρὸλ. Δίωνα Κ. 40. 17.

II. μεθ' οὗ εὐκόλως τις συμβάλλεται, ἔρχεται εἰς διόληψιν, τίμιος, ἀκέραιος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5· προάγων τὸ ἐμπόριον, εὐδ. δίκαι Αἰσχύλ. Ἰκ. 701. 2) εὐκόλως συνεισφέρειν τὴν συμβολὴν αὐτοῦ, «εὐσύμβολος· ἀντὶ τοῦ ῥαδίου καὶ ἐκ συμβάλλων, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν Πολιτικῷ» Ἀρποκρ.

III. εὐόλιονος, Πλούτ. Δημήτρ. 12, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9. — 'Επίρρ. -λως, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Πίνδ. Σχολίων.

**εὐσυνεπιφορος**, ον, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ζήσῃ τις, φιλόδρων, Διογ. Α. 7. 13.

**εὐσυνπληρώτος**, ον, εὐκόλως συμπληρούμενος, κερδαινόμενος, 'Επικροτ. παρὰ Διογ. Α. 10. 133.

**εὐσυνμύθος**, ον, εὐκόλως συμμύθεος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 10.

**εὐσυνάγωγος**, ον, εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, μέρος πρόσφορον πρὸς συναγωγὴν πραγμάτων, ἐμπορεῖον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 6.

**εὐσυναίσθητος**, ον, εὐκόλως συναισθανόμενος, εὐσυναίσθητον ὁ ἐλέφας (οὕτω τὰ ἄριστα τῶν χειρῶν. ἀντὶ εὐαίσθητον)



Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 33. ἴδε O. Keller. ἐν ἐκδ. τοῦ Rer. natural. Script. Gr. 1, σ. 23.

εὐσυνάλλακτος, ὁν, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, Πλούτ. 2. 42Ε. — Ἐπίρρ. -τως, ἐντίμως, Ἐβδ. (Παροιμιογρ. ΚΕ', 10). — Καθ' Ἡσυχ. καὶ Φώτ. «εὐσυνάλλακτος» εὐμεταδότως. — εὐσυνάλλα-  
ξία, ἡ, «ἔξις ἐν συναλλαγῇ φυλάττουσα τὸ δίκαιον», Ἀνδρόνικ. περὶ Παθῶν σ. 751.

εὐσυνάρμοστος, ὁν, ὁ ῥαδίως συναρμοζόμενος, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 3.

εὐσυνάρπαστος, ὁν, εὐκόλως συναρπαζόμενος καὶ ἀποκοιζόμε-  
μενος, εὐπαράκομιτος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰεσ. σ. 875.

εὐσυνειδησία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ καλὴ συνείδησις, Κλήμ. Ἀλ. 797, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 255.

εὐσυνειδητός, ὁν, ἔχων καλὴν συνείδησιν, Μ. Ἀντων. 6. 30. Ἐπίρρ., εὐσυνειδήτως, Κλήμ. Ἀλ. 510, καὶ ἄλλοι. — εὐσυνει-  
δότης, Ὁριγέν. IV. 188Β, οὐχὶ ὁρθῶς κατὰ Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 254-258.

εὐσυνεσία, ἡ, = σύνεσις, ταῦτ' ὅσον σύνεσις καὶ εὐσυνε-  
σία, καὶ γὰρ οἱ συνετοὶ καὶ εὐσυνετοὶ Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 6. 10, 2.

εὐσύνετος, ὁν, Ἀρχ. Ἀττ. εὐξύνετος, ὁν, ὁ ἔχων σύνεση, συνετός, ὁ ἔχων ταχεῖαν ἀντίληψιν, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 6. 10, 2. εὐσυνε-  
τῆτεροι εἰς ταῦτα αὐτοὶ 10. 9, 21. — Συγκρ. Ἐπίρρ. -ετώτε-  
ρον, Θουκ. 4. 18. — τὸ εὐσύνετον = εὐσυνεσία, Σουλ. Ἐπιγρ. 4816. II. εὐκόλως ἐννοούμενος, εὐκατάληπτος, Εὐρ. I. Τ. 1092.

εὐσυνήγορος, ὁ, καλὸς συνήγορος, Κραμ. Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 329, 32.

εὐσυνθεσία, ἡ, καλὴ τῶν λέξεων συνθεσις, διάταξις, Εὐστ. 85. 34. II. ἡ καλὴ πίστις ἐν ταῖς συνθήκαις, ἡ πιστὴ τήρησις αὐ-  
τῶν, Φίλων 2. 267.

εὐσυνθετέω, εἶμαι καλῆς πίστεως, φυλάττω τὰς συνθήκας, ἀντί-  
θετον τῷ ἀσυνθετέω, Χρυσίππ. παρὰ Στοβ. 198. 6. ἐν πᾶσι Πολύδ. 22. 25, 5. πρὸς τινα Προκοπ. Βάνδαλ. 2. σ. 238Α.

εὐσύνθηκος, ὁν, καλῶς συγθεθειμένος, Ἄριστ. Ρητ. 3. 3, 3. — Ἐπίρρ. -τως, Εὐστ. 2. 22. 2) = τῷ ἐπομ., Πτολ. Τετρ. 165.

εὐσύνθηκος, ὁν, ὁ πιστὸς εἰς τὰς συνθήκας, Ἀππ. Μιθρ. 11, ἐνθα γραπτὸν ἐνσύνθηκος. = ἐνσπονδος.

εὐσύννοπος, ὁν, εὐκόλως δι' ἐνδὸς βλέμματος ὁρώμενος, ἀμέ-  
σως βλέπομενος, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 172 (= 183), Δισχίν. 70. 21. μέγεθος εὐσ. Ἄριστ. Ποιητ. 7. 10. πλῆθος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 5, 3. τάφοις ἀλλήλοισι εὐσ., πλῆσιν ἀλλήλων, εὐκόλως ὁρώμενοι ἀπ' ἀλλήλων, αὐτοὶ 2. 12, 9. δύναμις εὐσ. τοῖς ἐκ τῆς πόλεως Πολύδ. 5. 14, 6. II. μεταφ., εὐκόλως συναρπαζόμενος ὑπὸ τῆς  
διανοίας, εἰς ποιήματος, Ἄριστ. Ποιητ. 23. 5. λέγω δὲ περίοδον  
λέξιν. ἔχουσιν μέγεθος εὐσ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 9, 3. ἐπὶ τῶν  
γεγονότων ὑποθέσεώς τινος, αὐτοὶ 3. 12, 5, πρὸλ. Πολιτικ. 7. 1, 6. ἐπὶ  
ψεύδους, εὐκόλως ὁρώμενος ἢ ἀποκαλυπτόμενος, ὁ αὐτ. περὶ  
Δισθ. 4. 4. — Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. περὶ Θουκ. 99. — Ὑπερθε-  
-ότατα, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. σ. 73Ε.

εὐσυνουσίατος, ὁ, ἡ, φιλόφρων, ὁμιλητικός, τὸ εὐσυνουσία-  
στον, τὸ ἡμερον, Πρόκλ. εἰς Τίμ. Πλάτ. σ. 3.

εὐσύντακτος, ὁν, καλῶς συντεταγμένος, εὐσύντακτος γὰρ  
ἦδε ἡ τάξις ἄλλης μάλλον Ἀρρ. Τακτ. 16. 10. 2) ἔχων  
καλὴν σύνταξιν, εὐκόλως, ἐπὶ ὕψους, Εὐστ. 66. 33. — Ἐπίρρ. -τως,  
ὁ αὐτ. 336. 4, Φιλίμ. Δεξ. Τεχνολ. § 32.

εὐσυνταξία, ἡ καλὴ καὶ κανονικὴ σύνταξις, μνημονεύεται ἐκ  
τοῦ Εὐστ.

εὐσύντριπτος, ὁν, εὐκόλως συντρίβόμενος, Πολύδ. 9. 19, 7.

εὐσυσταλτικός, ἡ, ὁν, εὐκόλως συσταλλόμενος, Ἀθαν. τ. 2. σ. 429.

εὐσυστάτος, ὁν, καλῶς συνιστάμενος, εὐσχημάτιστος, Ἐμβρυα  
εὐσυστάτα ἐκβάλλει Matthaei Med. 122.

εὐσυστροφία, εὐστροφία, Γλωσσ.

εὐσυστροφος, ὁν, εὐστροφος, εὐκίνητος, Γλωσσ.

εὐσφαιρος, ὁν, ὁλοσφρόγγυλος, εὐσφαίρων (μαργάρων)  
Τζέτζ. Ἰστ. 11. 492.

εὐσφυκτος, ὁν, (σφύκω) ἔχων καλὸν σφυγμόν, Γαλην. τ. 8. σ. 431.

εὐσφυξία, ἡ, καλὸς, ὑγιὴς σφυγμός, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4, Κλήμ. Ἀλ. 286.

εὐσφύρος, Ἐπικ. εὐσφυρος, ὁν, ἔχων ὥρατα σφύρα ἐπὶ γυ-  
ναϊκός, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 16. ὅθουγ. 28. 13, κτλ. ποὺς Εὐρ. Ἐλ. 1570.

εὐσχετος, ὁν, (σχεῖν) εὐκόλως κατεχόμενός ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ,  
Ἰππ. π. Ἰηρεῖον 744.

εὐσχημάτιστος, ὁν, καλῶς ἐσχηματισμένος, Εὐστ. 1570. 47.

εὐσχημόνιος, ὁν, φέρομαι εὐσχημόνιος, Πλάτ. Νόμ. 732C, Μενάν-  
δρου Μονόστ. 646.

εὐσχημόνημα, τό, εὐσχημὸν πράξις, Στοβ. Ἐκλογ. Ἡθικ. 2. 194.

εὐσχημονίζω, διατρώω τινα εὐσχημόνα, περὶ τὴν ἐνδομασίαν  
ἴσως, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43. τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐ-  
σχημονίζων αὐτοὶ 66.

εὐσχημονισμός, ὁ, εὐσχημοσύνη, εἰ χρότιαν ἔχοισαν Σωσί-  
βιος ἢ Σωσῶ τροφὰς ἢ εὐσχημονισμοῦ Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43.

εὐσχημονολογέω, εὐσχημόνως ὁμιλῶ, μεταγ.

εὐσχημός, ὁν, εὐσχημὸν, Δίων Κ. 44. — Ἐπίρρ. -μως, Εὐρ. Ἐκ. 569.

εὐσχημοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ εὐσχημῶν, κοσμιότης, Πλάτ. Συμπ. 196Α, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 5. βίου, ῥημάτων Πλάτ. Πολ. 588Α, Νόμ. 627D.

εὐσχημὸν, εὐσχημον, γεν. ονος, (σχῆμα) κομψὸς τὸ σχῆμα, εὐπρεπής, ἐπίχαρις, ἀντίθ. τῷ ἀσχημῶν, Πλάτ. Πολ. 413Ε. κ. ἄλλ. — Συγκρ. -έστερος, αὐτοὶ 554. Ὑπερθ. -έστατος, Ξεν. Ἰππ. 11. 12. 2) ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἔχων τὸ ἐξωτερικὸν μόνον εὐ-  
σχημῶν, εὐσχημὸν κατ' ἐπιφάνειαν, εἰς τινα Εὐρ. Μίδ. 584, πρὸλ. Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 4. 8, 3. II. ἐπὶ πραγμ., πρέπων, εὐπρεπής, ἀρμόζων, λόγοι Εὐρ. Ἰππ. 490. πράγμα οὐδαμῶς εὐσχημὸν λέ-  
γειν Δισχίν. 76. 39. τὸ εὐσχημὸν, Δατ. decorum, Πλάτ. Πολ. 401C, Νόμ. 797B. — Ἐπίρρ. -μόνως, μετὰ χάριτος καὶ ἀξιοπρε-  
πείας, Ἀριστοφ. Σπ. 4210, Ξεν. Κύρ. 1. 8, Ἄριστ. Ἡθ. Ν. 1. 10, 13. — Συγκρ. -έστερον, Πλάτ. Ἐπιν. 981Α. 2) μεταγεν. ὡσαύ-  
τως, εὐγενής, ἐξ ἐντίμου κοινωνικῆς τάξεως, πλούσιος, ἐντιμος, Πράξ. Ἀπ. ιδ', 2, κτλ., πρὸλ. Δοβέν. ἐν Φρυν. 333. — ἴδε Κόντου  
Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

εὐσχήδης, ἔς, = τῷ ἐπομ., Ὀππ. Κυν. 2. 211, Ἀνθ. Π. 6. 68.

εὐσχιστος, ὁν, εὐκόλως σχιζόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6. 3. Ἀνθ. Π. 6. 227.

εὐσχολῆς, ἔς, εὐχολῶς εὐχόμενος, εὐχολογέω, εὐκαίριον, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30. τινός, Δουκ. Ἐρωτ. 33. — Κατὰ Μοῖρεν (σ. 138): «εὐσχολῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγων».

εὐσχολία, ἡ, τὸ οὐστ. τοῦ εὐσχολός, τὸ σχολὴν ἄγειν, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. Ἀδύγας, 3. 13.

εὐσχολος, ὁν, ὁ σχολὴν ἄγων, ἴδιος ὁ μὴ ἀσχολούμενος εἰς πό-  
λεμον, εὐσχολοι καὶ ἀπερίσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γεννηθέν-  
τες Πολύδ. 4. 32, 6. εὐσχολος τὴν ψυχὴν Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 32. — Ἐπίρρ. εὐσχόλως, Εὐστ. Θεσσαλ. ἐκδ. Μί. τ. 136, σ. 320. — Συγκρ. -ώτερος, Μ. Ἀντων. 3. 24.

εὐσωμάττω, ἔχω σῶμα καλῶς ἀνεπτυγμένον, εἶμαι εὐσαρκος, ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλέος, Εὐρ. Ἀνδρ. 765, Ἀριστοφ. Νεφ. 799. ἐπὶ  
δένδρῳ, εὐσ. τοῖς μεγέθεσι Πλούτ. 2. 641Α.

εὐσωματία, ἡ, ἰσχυρὸς ἢ εὐεξία τοῦ σώματος, Πολύδ. Β' 235.

εὐσωματώδης, ἔς, = τῷ ἐπομ., Ἄριστ. Προβλ. 2. 31.

εὐσωμος, ὁν, εὐρωστος τὸ σῶμα, εὐσαρκος, κοινῶς «γεμᾶτος»  
Ἑτυμολ. Μ. 105. 46.

εὐσωπία, «(Δωριεῖς) ἡσυχία» Ἡσυχ.

εὐσως, ὡν, = εὐσσοός, ὁ ἴδε.

εὐσωτρος, Ἐπικ. εὐσωτρος, ὁν, ἔχων καλὰ σῶτρα, δηλ. καλοῦς τροχούς, ἀπήνη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 273, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ω. 578, ἀντὶ εὐξέστου. — Καθ' Ἡσυχ.: «εὐσωτρον» εὐκόλιστον·  
σῶη γὰρ ἢ ἐφορμή καὶ φορὰ, ἣς εἶδος ἡ κύλισις καὶ «εὐσώτρου» εὐ-  
δρόμου.

εὐσάκης, ἔς, (τήκω) εὐκόλως τηκόμενος, Δουκ. Ἐρωτ. 61.

εὐσάκτω, εἶμαι εὐτακτος, φέρομαι καλῶς, Θουκ. 8. 1, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 1. κτλ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὑπακούω, πειθαρχῶ, αὐ-  
τοὶ 3. 5. 21. εὐτ. πρὸς ἀρχὴν, εἶμαι εὐπειθής, εἰς. . . Πλούτ. Κἀμύλλ. 18.

εὐσάκτημα, τό, πράξις εὐτακτος, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 192.

εὐσάκτος, ὁν, (τάσσω) ὁ ἐν καλῇ τάξει, τακτικός, πόλις Ἀρι-  
στοφ. Ὀρν. 829. ἰσιώπη Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153C. βίος Μέ-  
νανδρ. ἐν Μονόστ. 298. εὐτ. τὸν βίον, τὴν θλῆταιν Πλούτ. 2. 749D, Διουγ. Λ. 2. 25. 2) ἴδιος ἐπὶ στρατιωτῶν, τακτικός,  
πειθαρχῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 424, Θουκ. 2. 89, κτλ. πορεῖα ὁ αὐτ. 7. 77. — Συγκρ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 30. II. Ἐπίρρ. -τως, Ἰππ. Ἐπιδμ. τὸ Α' 944. ἐν τάξει, Δισχίν. Πέρος. 399, Ἀριστοφ. Νεφ. 964. — Συγκρ. -ότερον, Δημ. 1125. 1. ἄλλ. -τέρως Ξεν. Ἰπ-  
παρχ. 2. 7. 2) —

εὐσάλαντος, ὁν, πολυτάλαντος, ζυγιστάτης Γ. Πισιδ. Ἐξάμ. στ. 206.

εὐσάμεντος, ὁν, καλῶς τεταμιευμένος, Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7. 14. εὐδιαχειρίστος, εὐοικονόμητος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 799. 803, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 13.

εὐσάξια, ἡ, καλὴ τακτοποίησις, τῶν λίθων Ἀνθ. Π. 9. 695. τῶν  
τῆς ψυχῆς μέτρων πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Ὀροι 401D. τῆς  
ψυχῆς πρὸς ἡδονὰς αὐτοῦ Ε. — καλὴ κατάστασις, δειλῶν καὶ  
Ἰππῶν Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 14. 2) καλὴ τάξις, πειθαρχία, Θουκ. 6. 72. εὐτακτὸς διαγωγή, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C. ἐν πολιτείᾳ, τάξις,  
ἡ ἐνομοία εὐταξία Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4. 8, πρὸλ. 6. 6, 5, 6. 8, 1. 3) μετριότης ἐν τῇ διαίτη, Ἐρασιστρ. παρὰ Πλούτ. 2. 911B. II. ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἡ ἔξις τοῦ λέγειν καὶ πράττειν  
πάν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ, πρὸλ. Κικ. Off. 1. 40.

εὐσάπειντος, ὁν, εὐκόλως ταπεινούμενος, Συνέσ. 277B.

εὐσάρακτος, ὁν, εὐκόλως ταρασσόμενος, Πλούτ. Ἀρατ. 10.

εὐταρσος, ὁν, ὁ ἔχων καλὸν ταρσόν, ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέτ-



τιγος, 'Ανθ. Π. 7. 213· εὐτάροισιν ἐπ' ἀστράγαλοις αὐτοῖς 6. 254.

**εὔτε**, ἀναφορικὸν Ἐπίρρ.: **1)** ἐπὶ χρόνῳ, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **δτε**, δταν τὸ μέτρον ἀπικτῇ, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Τραγ., καὶ οὐδέποτε παρὰ Κωμ. ἢ τοῖς Ἀττικῶσι πεζολόγοις· ἀλλ' ἀπαντὰ ἔστιν **δτε** παρ' Ἡρόδ. (2. 63.. 6. 27., 7. 209). "Οτε, καθ' ὃν χρόνον, **2)** μεθ' ὁρίστ. ἐπὶ ὠρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, εὔτε μιν.. προὔπεμψεν, δτε ἔπεμψεν αὐτὸν 'Ἰλ. Θ. 367, πρβλ. 'Α. 735, Ψ. 85, Εὐρ. 'Ἰων 888· συνήθως μετὰ συσχετικῷ μορίῳ ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς ἔνθα, 'Ἰλ. Ζ. 392 τῆμος δὴ 'Οδ. Ν. 93· δὴ τότε Χ. 182· καὶ τότε δὴ ῥα Ω. 147· τόφρα δὲ Υ. 73· δὲ 'Ἰλ. Ψ. 62, 'Οδ. Ρ. 359· δ' ἄρα Υ. 56· ἡ μετὰ τοῦ εὔτε πρότασις δύναται νὰ ἀκολουθῇ, 'Ἰλ. Ε. 396, Ζ. 515, Πινδ. Ο. 3. 50.

**3)** μεθ' ὑποτ., εὔτε ἂν (ὡς τὸ **δταν**), μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. εἰ Δ. II), **α)** ἀναφερόμενον εἰς τὸ μέλλον (ὡς τὸ **ἂν** μεθ' ὑποτακτ.), οὐτι δυνήσεται χραισμεῖν, εὔτε· ἂν πολλοὶ πίπτωσι, ὅπταν πολλοὶ θὰ πίπτωσιν, 'Ἰλ. Δ. 242, πρβλ. Β. 34, Δίσχυλ. Πέρσ. 230. **β)** ἀναφερόμενον· συνήθως εἰς μίαν ἐκ πολλῶν περιστάσεων, μετ' ἐνεστ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἥμισυ ἀρετῆς ἀποσίνυται.., εὔτ' ἂν μιν κατὰ δοῦλιον ἤμαρ ἔλθουσιν 'Οδ. Ρ. 323, πρβλ. 320, Ἡρόδ. 6. 27, Δίσχυλ. Ἀγ. 12· ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ὅπου δυνατόν ἐν ὑπάρχει εὐκτικῇ, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, Πινδ. Ο. 6. 114· τὸ ἂν ἐνίοτε παραλείπεται, εὔτ' ἔρδωμεν 'Οδ. Η. 202, πρβλ. 'Ἡσ. Θ. 28, Δίσχυλ. Ὀδ. 338, καὶ συγχνάκις ἐν τῇ 'Ανθ. ('Ιακωφίῳ 'Ανθ. Π. σ. 106). **3)** μετ' εὐκτικῆς, δτε ἀναφέρεται εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων, μετὰ παρατ. ἐν τῇ ἀποδόσει, εὔτε μάχοιτο, ὅσάκις ἔβλεπε πολεμῆσαι, 'Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 164, 'Ομ. Ὑμν. 18. 8, Δίσχυλ. Ἀγ. 565.

**III.** αἰτιολογικόν, ἀφοῦ, μεθ' ὁρίστ. ἀορί., Σοφ. Αἴ. 715, Ο. Κ. 84, Φιλ. 1099. **IV.** ὡς Ἐπίρρ. συγκρίσεις, ἀντὶ τοῦ ἥυτε, ὡς, δις ἐν 'Ἰλ., εὔτ' ὄρεος κορυφῇσι κτλ., Γ. 10· τῷ δ' εὔτε περὰ γίγνεται Τ. 386 (οὕτως δ' Ἀρίσταρχ., ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὐτε): ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ Κοίνῳ Σμυρν.

**εὐτεῖχος, ον**, (τεῖχος) ἔχων καλὰ τεῖχη, Τροίη, 'Ἰλιος 'Ἰλ. Α. 129, κτλ.· ὡσαύτως, **εὐτεσυχής, ἐς**, Πινδ. Ο. 6. 4, Ν. 7. 67, Εὐρ. Ἀνδρ. 1010· ἐν 'Ἰλ. Π. 57 ἔχομεν αἰτία· **εὐτεσυχία** (οὐχὶ **εὐτεσυχία**), ὅπερ ὁ Εὐστ. ἀναφέρει εἰς τὸ **εὐτεσυχός, εὐς**.

**εὐτεσυχής, ον**, (τεῖχος) = **εὐτεσυχός**, Φρυγίη 'Ομ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 112.

**εὐτεσυχιστός, ον**, καλῶς τετεσυχισμένος, Πολύδ. 3. 90, 8, ἀμφιβ.

**εὐτεσυχός, ον**, = **εὐτεσυχός**, Μάξ. Τύρ. 27. 2, Ἀπολλ. π.: Συναξ. 187. 11, κ. ἄλλ.

**εὐτέμκατος, ον**, εὐείκαστος, «εὐτέμκατος» καλῶς τυπούμενον· 'Ἡσύχ.

**εὐτεκνέω, εἶμαι** εὐτυχῆς εἰς τέκνα, Εὐρ. Ἀποσπ. 524, Πλούτ. 2. 278B.

**εὐτεκνία, ἡ**, τὸ ἔχειν πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτεκνίας κύρσαι Εὐρ. 'Ἰων 470· εὐτεκνία δυστυχίαν.. καθέλκιν· ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰκ. 66, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 4, 'Ἡδ. Ν. 1. 8, 16· εὐτ. παίδων· Ἀνθ. Π. παράρτ. 264· γονιμότης, αὐτόθι 356· πρβλ. εὐπαίδεια. [ὁ Θεόδωρ. ἐν 18. 51 ἔχει τὴν λέξιν μετὰ βραχείας παραλλήλ., ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν λέξιν **τέκνον**].

**εὐτεκνός, ον**, ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ τέκνα, ἐπὶ γυναικῶν, Εὐρ. Ἐκ. 581, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Πριάμου, αὐτόθι 620· εὐτ. βοῦς (δηλ. ἡ 'Ἰὼ) Δίσχυλ. 'Ἰκ. 275· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 1405· εὐτ. χρησμός, χρησμός δ' οὐ δίδεται ὑπόσχεται καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἰωνι 423· εὐτ. ξυνωρίς, ζεύγος καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1618.— Συγκρ. -ότερος (μετὰ διαφ. γραφ. -ώτερος) Διδ. 4. 74. Ὑπερβ. -ώτατος Εὐρ. Ἐκ. ἐνθ' ἄνωτ. [ἴδε Χοιροδ. ἐν Α. Β. 1287].

**II.** ἐπὶ ζῶων, καλὸς πρὸς τὰ ἰδιὰ του τέκνα, φιλόστοργος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 6, 5., 9. 11, 1, κ. ἄλλ., πρβλ. **εὐπαις**.

**εὐτέλεια, ἡ**, 'Ἰων. **εὐτελή** (πρβλ. **εὐμάρεια**): εὐθηνία, πρὸς εὐτελήν σιτίων, πρὸς ἐπιτυχίαν εὐθηνίας τῶν τροφίμων, Ἡρόδ. 2. 92· εἰς εὐτέλειαν, εὐθηνά, δηλ. προστύχας, φαύλως, ἀντιθετὸν τῷ: εἰς κάλλος, εἰς εὐτ. χηλὶ συγγεγραμμένῳ, «εὐτέλως γεγραμμένῳ χηλὶ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὀρν. 805· κρέας δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἔσθθαι; τίνος; Ἀπόκρ. εἰς εὐτέλειαν, τὸ εἰς εὐτελή τιμὴν πωλούμενον, Ἀντισθ. ἐν «Ἀκαστρίῳ» 1· μάλα πρὸς εὐτέλειαν ἔξωπλισμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἀδῆλ. 1.

**2)** εὐτέλεια ὡς καὶ νῦν, εὐσέβειαν καὶ οὐκ εὐτ. ὑμῖν ἀνέγραψε Λυσ. 185. 13.

**II.** οἰκονομικὰ, λιτότης, ἢ εὐτέλεια, οἰκονομικῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 405· φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτέλειας, μετὰ λιτότητος, ἄνευ πολυτελείας, Θουκ. 2. 40· εἰς εὐτ. συντέμνειν. περιχέπειν τι μέγρι σημεῖον οἰκονομίας, ὁ αὐτ. 8. 86· ἐς εὐτέλ. σωφρονίζειν αὐτόθι 1· εὐτελή, κλεινῆς ἔκγονο σωφροσύνης Ἀνθ. Π. 10. 104· ἐν τῷ πληθ., ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι, τὰ μικρὰ καὶ ὀλιγοδάπανα εἶναι ἀρεστὰ τοῖς θεοῖς, Ἀντιπατρῆς ἐν «Μύστιδι» 2.

**2)** Εὐτέλεια, προσώπη. ὄνομα κύριον, Κρέτ. Θηβ. 3. 3 Bgk.

**εὐτελής, ἐς**, (τέλος) εὐωνος, εὐθηνός, Ἡρόδ. 2. 86, Πλάτ. Κρίτων 45Α, κτλ.· **μηδαμινός, εὐκολος, Πλάτ. Νόμ. 649D**· εὐτελέστερα δὲ τὰ δεινὰ Θουκ. 8. 46.— Ἐπίρρ. -λῶς, εὐθηνά, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελέως Ἐριππος ἐν «Ὁμοίαις ἢ Ὁδελιαφόροις» 1.

**2)** οὐτιδανός, ποταπός, «τιποτένιος», ἐπὶ προσώπων, σηματουργός δ' οὐ τις εὐτέλης ἀρ' ἦν Ἀίσχυλ. Ὀδ. 491· ἐπὶ χαρακτήρος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 4· ἀντιθετὸν τῷ σεμνός, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4, 8· ὁστις.. εὐτελέστατος Εὐπολίς ἐν «Μαριχῶ» 9· παιδισκάριον.. εὐτελὲς Μένανδρ. ἐν «Μισομένῳ» 3· ἀνόητος εὐτελής ὑπερβολὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἀδῆλ. 137:— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐτ. βίος, οὐτιδανός, ἄλλως, πρόστυχος, Πλάτ. Νόμ. 806Α· εὐτελέστερα ἀσκήσεις, ἀναξία λόγου, μὴ ἀπαιτούσα πολλὸν κόπον, Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 16· τάλλα δὲ.. εὐτελέστατ' ἔστ' Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 11, πρβλ. Ἐπικύριον ἐν «Μνησιπτολήμῳ» 1. 4.

**II.** ὀλιγοδάπανος, λιτός, δίδαιτα Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5· δεῖπνον Πλούτ. 2. 150C.

**εὐτελεῖζω, ἐξευτελεῖζω, ταπεινῶ**, Πλούτ. 2. 1073C, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 13.

**εὐτελισμός, ὁ**, ἐξευτελισμός, ταπεινώσις, Λογγίνος 11. 2, ἐν τῷ πληθ.

**εὐτελιστής, οὗ, ὁ**, ὁ ἐξευτελεῖζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV. 6, ἐκδ. Sauppe.

**Εὐτέρπη, ἡ**, ἡ τέρπουσα λίαν, μία ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, 'Ἡσ. Θ. 77.

**εὐτερπής, ἐς**, τερπνός, εὐάρεστος, θελκτικός, Πινδ. Ο. 6. 180, Ἀνθ. Π. 9. 364.

**εὐτέγνητος, ον**, τεχνήντως εἰργασμένος, Ἀν. Π. 6. 260.

**εὐτεχνία, ἡ**, ἐμπειρία ἐν τῇ τέχνῃ, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 34, Λουκ. Ἐρμῶτ. 20, Ἀνθ. Πλαν. 5. 142.

**εὐτεχνός, ον**, ἐμπειρος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ προσώπων, Ἰππ. Ἐπιστ. 1276. 51, Σουλ. Ἐπιγρ. 4924b· εὐτέγων.. σκυτοτόμων Ἀντ. Π. 6. 206.

**2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, εὐτεχνόισιν ἐδέθλοισ Παῦλ. Σιλεντ. Ἐκφρ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 514· ἔργοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀμβ. 79.— Ἐπίρρ. **εὐτέχνως**, Πολυδ. Δ'. 24, Κερύλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρος 1. σ. 110D, κλ.

**εὐτηκτός, ον**, εὐκόλως τηκόμενος ἢ διαλυόμενος, Ἀριστ. Πρβλ. 1. 50, κλ.

**εὐτηξία, ἡ**, ἡ περὶ τὴν τῆξιν εὐκολία, τὸ εὐκόλως τήκεσθαι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 50.

**εὐτετόσευτος, ον**, ὁ εὐκόλως τιθασειόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβ. 705.

**εὐτένακτος, ον**, ὁ εὐκόλως τινασσόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. κρο- τητά.

**εὐτέλημων, Δωρ. εὐτλάμων [α], ον**, γεν. -ονος, λίαν ἀντέχων, καρτερικός, εὐτέλημονι δόξῃ Δίσχυλ. Πέρσ. 28· εὐτλά- μωνι θυμῷ Εὐρ. Μῆδ. 865.

**εὐτηρτός, ον**, (τέμνω) καλῶς τετμημένος, ἐν τῇ 'Ἰλ. ἐπὶ δερματίων πραγμάτων, ἱμάντες Κ. 567, Φ. 30· τελαμίων Η. 304, Ψ. 825.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐμήτοις εὐ κατεσκευασμένοις».

**εὐτοίχος, ον**, ἔχων καλοὺς τοίχους, Μανέθων 4. 151.

**εὐτοκέω, τίκτω** εὐκόλως, Ἰππ. 260, 25, Κικ. π. Ἀττ. 10. 13· ἐπὶ δένδρῳ, γεννῶ, παράγῳ καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 1.

**εὐτοκία, ἡ**, εὐτυχῆς τοκετός, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56, Ἀνθ. Π. 9. 268· τρισσὴ εὐτ., τριῶν τέκνων εὐτυχῆς γέννησις, αὐτόθι 349.

**εὐτόκιος, ον**, βοηθῶν τὸν τοκετόν, Γεωπ. 13. 10, 12· κοινῶς **ἀτόκιον**.

**εὐτοκος, ον**, εὐκόλως γεννῶν, ἀντίθ. τῷ **δυστοκος**, ἵππος δὲ τῶν τετραπόδων ἀπάντων εὐτοκώτατος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 18, 21, κ. ἄλλ.

**εὐτολμέω, εἶμαι** ἀρκούντως, τολμηρῶς, ὥστε μὴ εὐτολμεῖν αὐτοῦς ἀδίκειν Δίων Κ. 55. 16.

**εὐτολμία, ἡ**, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐτολμος**, μεγάλη τόλμη, ἀνδρεία, θάρρος, γενναϊότης Εὐρ. Μῆδ. 469, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3. 5· ἐν τῷ πληθ., Διδ. 17. 10.

**εὐτολμος, ον**, ὁ ἔχων πολλὴν τόλμην, θαρραλέος, εὐτόλμῳ ψυχᾷ Λήματι Σιμωνίδ. 140 (199)· ἀπ' εὐτ. φρενός Δίσχυλ. Ἀγ. 1309· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 4· κύνες Ὀπκ. Κυν. 3. 383.— Ἐπίρρ. -μῶς Τυρταῖος 12, Δίσχυλ. Ἀγ. 1298·— Συγκρ. -ότερον Πλούτ. Σόλ. 14.— Ἀείποτε ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀντιτίθεται δὲ τῷ **τολμηρῶς**, παράτολμος. **εὐτολμος** εἶναι κρίνει, τολμηρὸς δὲ μὴ Μένανδρ. ἐν Μονοστήχ. 153.

**εὐτομος, ον**, καλῶς διηρημένος, κανονικός, ἐπὶ οἰκίας ἢ πόλεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 6 κέξ.

**εὐτονέω, εἶμαι** εὐτονός, ἔχω εὐτονίαν, δύναμιν, Ἰππ. Ἐπιστ. 1279. 1, 1283. 48· ἔχω τὴν δύναμιν ἡ τὰ μέσα νὰ πράξω τι, εἰ- πεῖν τι Πλούτ. 2. 531B, πρβλ. 533E· παρέχειν τι Σουλ. Ἐπιγρ. 5853. 10.

**εὐτονία, ἡ**, ἡ κατάστασις τοῦ καλῶς ἐντεταμένου, ἔντασις, ἰσχύς, βίωσις, δύναμις, εὐκαμψία, Ἰππ. Ἐπιστ. 1277· ὀρχοῖσιν τρινα κοῦ- φην καὶ περιέχουσιν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν Διδ. 5. 34· ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 2. 3· ἐπὶ χαρακτήρος,



Πλουτ. 2. 156C.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐτονία. ἀνεξικακία. καρτερία» ὑπομονήν.

**εὐτονίζω**, διδω δύναμιν εἰς τι πρᾶγμα, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 433.

**εὐτονος**, ον, (τείνω) καλῶς ἐντεταμένος, ἔχων τόνον, δύναμιν, εὐρωστος, ἰσχυρός, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἡ τῶν μελῶν αὐτοῦ, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. Ζῶν Πορείας 10. 9· τὸ εὐτονον.. σωμάτων καὶ ψυχῶν = εὐτονία, Πλάτ. Νόμ. 815A, κλ.· ἐπὶ μηχανῶν, Πολύβ. 8. 7, 2· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Διόδ. 1. 41. ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀριστ. Π. Θαυμ. 22· ἐπὶ ῥήτορος, δεινός, εὐλωττος, εὐτονος τῇ λέξει Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 4· τῆς λέξεως τὸ εὐτονον αὐτοῦ 3. 2.—Ἐπίρρ. -νωσ, μετὰ τόνου καὶ δυναμείας, ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1095.

**εὐτοξία**, ἡ, δεξιότης ἐν τῷ τοξεύειν, Ἡρώδιαν. 1. 15· ὁ Βεακῆρος εἰκάζει· εὐστοχία.

**εὐτοξος**, ον, ἔχων καλὰ τόξα, δηλ. βέλῃ (ἴδε τόξον II), εὐτοξον· φαρέτρην Ἀνθ. Πλαν. 4. 214.

**εὐτόρνευτος**, ον, = τῷ ἔπομ., Ἀνθ. Π. 5. 135.

**εὐτορνος**, ον, καλῶς τετορνευμένος, στρογγύλος, κυκλοτερής, Εὐρίπ. Τρω. 1197, Λυκούρ. 664. 2) εὐκόλως τορνευόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 4.

**εὐτράπεζος**, ον, ἔχων καλὴν τράπεζαν, φιλόξενος, ἀνδρῶνες Αἰσχύλ. Ἀγ. 243· ἐπὶ προσώπων, Πλουτ. Γ. Γράχ. 19. 2) ἀβρός, ἀβροδαιτός, ρυφήλος, βλος Εὐρ. Ἀποσπ. 672· ἐπὶ ἀνδρῶν, εὐτραπέζων Θετταλῶν· ξένων τροφαί Ἐριφος ἐν «Πελοποννησίων» 1 (Ἀθήν. 137D)· ἐπὶ ἐδεσμάτων, δαπανηρός, πολυτελής, Πλουτ. 2. 667C.

**εὐτράπελεύομαι**, ἀποθ., εἶμαι εὐτράπελος, ἀστεῖος, εὐφυής, ἡ φέρομαι εὐτραπέλως, ἀστείζομαι, εὐφυολογῶ, Πολύβ. 12. 16, 4, Διοδ. Ἑλλογ. 615. 59· οὕτως ὁ Διόδ. (ἀντὶ εὐτραπέζεύομαι) ἐν Εὐστ. 1053. 18.

**εὐτράπελῖα**, ἡ, ἡ φύσις, τὸ ἰδίωμα τοῦ εὐτραπέλου, εὐφυΐα, ἀστειότης, ζωηρότης, Δατ. urbanitas, Ἰππ. 24. 3 ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους· ὁριζομένη ὡς πεπαιδευμένη ὕβρις Ρητ. 2. 12, 16 (ἴδε ἐν λ. εὐτράπελος)· οὕτως, ἡ περὶ τὰς παιδείας καὶ τὰς ὁμιλίας εὐτρ. Πλουτ. Ἀντ. 43. 2) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = βωμολοχία, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἐρσο. ε'. 4.

**εὐτράπελος**, ον, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος ἡ μεταβαλλόμενος, ἀγχιετορος, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 5. 13· εὐκίνητος, ἐλαφρὸς, ἐπὶ τῶν πιθήκων, ὁ αὐτ. π. Ζ. 5. 26· λόγος εὐτρ., δεξιός, ἔτοιμος λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν, Ἀριστοφ. Σπ. 469.—Ἐπίρρ. -λωσ, δεξιῶς, ἐτοιμῶς, ἄνευ σκαίου· τοῦ ἡ δυσκολίας, Θουκ. 2. 41. 2) ἔτοιμος πρὸς ἀπάντησιν, εὐφυής, ὀξύς, ζωηρός, Δατ. urbanus, facetus, lepitus, πρὸλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 2. 7, 13 (ἐνθα ἡ εὐτραπελία εἶναι μέση μεταξὺ ἀγροικίας καὶ βωμολοχίας, πρὸλ. 4. 8, 3)· εὐτρ. παρὰ τὰς συνουσίας Πολύβ. 24. 5, 7· ἀλλὰ, 6) ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = βωμολόχος, σκωπτικός, φλύαρος, ἀχρεσιολόγος, ὡς Ἰσοκρ. 149D, πρὸλ. εὐτραπελία ἐν Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἐρσο. ε'. 4· εὐτράπελόν ἐστι, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι γελοῖον δι' αὐτ., Πλουτ. 2. 1062B. 2) δόλιος, πανούργος, ἔπος εὐτράπελον, εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρόν, ὁ ἐκτρέφεται ἀντίς (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 186· μὴ δολωθῆς, ὡ φίλος, εὐτραπέλεις κέρδουσ', μὴ ἀπατηθῆς, ὡ φίλε (Περων), ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς· κολακείας καὶ φιλοκερδείας τῶν αὐλικῶν κολάκων, αὐτοῦ 1. 178.

**εὐτράφειω**, καλῶς τρέφομαι, θάλλω, ἀκμάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 1· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς γαργή εἶναι εὐτροφεῖ, ὡς ἡ εὐτροφία ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 11.

**εὐτράφης**, ἐς, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, ἀκμαῖος, εὐσωμος, παχύς, Ἰππ. π. Ἀέρ. 289, Εὐρ. Μήδ. 920, I. T. 304, Πλάτ. Νόμ. 835D, Ἀριστ., κλ., πρὸλ. εὐτρεφής—τὸ εὐτραφές, = εὐτροφία, Πολύβ. 7. 36.—Ἰων. Ἐπίρρ. εὐτραφέως ἔχω, εἶμαι εὐτραφής, Ἰππ. 257. 5. II. ἐνεργ., θρεπτικός, ὕδαρ Διάχυλ. Θιβ. 308· γάλα ἐν Χο. 898.

**εὐτραφία**, ἰων. εὐτραφείη, ἡ, τὸ εὖ τρέφεσθαι, εὐημερία, Σουλ. Ἐπιγρ. 3769.

**εὐτράχηνλος**, ον, ἔχων ὥραϊον τράχηνλον, Ἰππιατρ. 261, Ἰω. Μαλαλ. 1. 133, 134, κλ.

**εὐτρεπής**, ἐς, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος· καθόλου, ἔτοιμος, παρσκευασμένος· συχρόν παρ' Εὐρ.· εὐτρεπὲς ποιεῖσθαι τι Βάναχ. 440· εὐτρ. παρεῖναι αὐτοῦ 844, κ. ἀλλ.· οὕτως, εὐτρεπῇ.. τὸν κοντόν ποιεῖ Ἐπικρ. ἐν Ἀδελφ. 2· δεῖπνον εὐτρεπὲς Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 2. 12· εἰδὼς εὐτρεπεῖς ὕμῃς Δημ. 45. 2· συνήγοροι.. καθ' ἡμῶν εὐτρεπεῖς ὁ αὐτ. 551. 17· εὐτρ. πρὸς τι Διον. Ἀλ. 2. 3.—Ἐπίρρ. εὐτρεπῶς ἔχω, εἶμαι ἔτοιμος, παρσκευασμένος, Δημ. 15. 9.

**εὐτρεπίζω**: μέλλ. Ἀττ., -ιῶ, παρσκευάζω, ἐτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, Εἰφορ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1651· ἄ χρη Εὐρ. I. T. 470· πάντα Δημ. 13. 1, πρὸλ. 32. 5., 44. 21· εὐτρ. τὰ τεῖχη, ἐπισκευάζειν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 4.—Παθ., γίνομαι ἔτοιμος, παρσκευάζομαι, Εὐρ.

I. A. 111, Ἀριστοφ. Πλ. 626· σφαγαῖσιν ἡτρεπισμένον Λυκούρ. 614:—Μέσ., ἐτοιμάζω δι' ἐμαυτὸν ἡ ἐτοιμάζω τι ἰδικόν μου, Θουκ. 4. 123, πρὸλ. 2. 18.

II. διαλλάττω, φιλιῶν, τινά τινι Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 12· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., αὐτοῦ 6, καὶ ἐν τῷ Παθ. πρkm., ἀπαντας ἡτρεπιστάς Δημ. 286. 17.—Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθ. πρkm. εὐτρεπισμένους, ἐτοιμῶς, Λέων Διάκ. σ. 26 C.

**εὐτρεπισμός**, ὁ, «ἐτοιμασία» Σουῖδ.

**εὐτρεπιστέον**, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ εὐτρεπίζω, δεῖ εὐτρεπίζειν, ἐτοιμάζειν, Ἰππ. 423. 43, Πηλιδ. 4. 15.

**εὐτρεπιστής**, οὗ, ὁ, ἐτοιμάζων, παρσκευάζων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 72.

**εὐτρεπτος**, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32, Πλουτ. Μάρ. 21· τὸ εὐτρεπτον ὁ αὐτ. 2. 912I· ἐπὶ νοσημάτων, ἥπιος, Γαλην. 15. 590. 2) ἔτοιμος, πρόθυμος, ἐπιρρητής, εὐτρεπτος πρὸς μεταβολάς, ἐνμετάβολος, αὐτοῦ 978F, Πολύβ. 5, 121.

**εὐτρεφής**, Ἐπικ. εὐτρεφής, ἐς, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐραφής, διές.. εὐτρεφέας Ὀδ. I. 425· αἰγὸς εὐτρεφέας Ξ. 530· σαρκοῦς εὐτρεφέστατον πάχος Εὐρίπ. Κύκλ. 380, ἐνθα ὁ Scal. εὐτραφέστατον· διότι τὸ εὐτραφές εἶναι ἐν χρήσει ἀλλαγοῦ παρ' Εὐρ. καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος. II. τρέφων, θρεπτικός, χώρας εὐτρεφούς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 18, 1 (ἐνθα διαρθρώθῃ ὥς εἰς εὐτραφούς).

**εὐτρεφία**, ἡ, (εὐτρεπτος) τὸ εὐμετάβολον, Κλήμ. Ἀλ. 460.

**εὐτρήνρων**, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφρονίαν περιστερῶν, Νόνν. Δ. 13. 62.

**εὐτρητός**, Ἐπικ. εὐτρητός, ον, (τιτρώ) καλῶς τετρημένος, τετρηνημένος, λοβοὶ Ἰλ. Ε. 182· δόνακες Ἀνθ. Πλαν. 4. 8· πρὸλ. χράνας· ἔχων πολλὰ ἀνοήματα, φλεβία Θεοφρ. περὶ Αἰσθ. 56· πορώδης, σπόγγος Κόνιν. Σμ. 9. 429· πέδον Ἀνθ. Π. 6. 21.

**εὐτρίαινα**, ὁ, (Διολ. ἀντὶ εὐτριάνης, ὡς τὸ ἱππότα ἀντὶ ἱπποτής, κτλ.), ἔχων καλὴν τρίαῖναν, ἐπιθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. O. 1. 117, κατ' αἰτίαν. εὐτρίαιναν, πρὸλ. ἀγλαοτρίαῖνα, ὀρσοτρίαῖνα.

**εὐτρίβης**, ἐς, καλῶς τετρημένος, εἰς κόνιν μεταβεβλημένος λεπτὴν, «φιλοκοπανιμένος», Νικ. Ἀλεξ. 328, 405· ἐτερέκλ. ἐστ. εὐτρίβι (ὡς ἐξ ἐνομ. εὐτρίψ), αὐτοῦ 44· πρὸλ. Λοβεκίου Παρ. 117.

**εὐτριπτος**, ον, (τρίβω) εὐθρυπτος, ψαθυρός, εὐκόλως τριεθόμενος, ὅταν ἴδῃς μαλακὸν ἄγαν εὐτριπτον, εἰς Ἰγδην βαλὼν λέαινε τῷ δοῖδυκι Δημοκράτης παρὰ Γαληνῷ τ. 14. σ. 130, 9.

**εὐτρίχος**, ον, = εὐθριξ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 934· τὸ εὐτριχον Κλήμ. Ἀλ. 267.

**εὐτροπία**, ἡ, (εὐτροπος) εὐστροφία, τὸ ἀγχιετορον, ἡ περὶ τὸ ἦθος εὐτρ. Πλουτ. 2. 500D. II. καλὴ διάθεσις, χρηστότης ἦθος, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 494. 5.

**εὐτροπῖς**, ἰδος, ἡ, ἐπὶ νεῷς, ἡ ἔχουσα καλὴν τρέπιν, «εὐστειρὴς νηὸς» εὐτρόπιδος Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 401.

**εὐτροπος**, ον, (τρέπω) εὐστροφος, οἱ δὲ ἡμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὅσον εὐτροποῖ τοῦ γάρ ἦθος αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 8, 3.

II. ὁ καλὸς ἔχων τρόπους, «εὐστροφος γὰρ ἀνὴρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὐτεταμένον» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 1· ἐπὶ νοσημάτων, ἥπιος, οὐχὶ ὀξύς, καὶ εὐτροποὶ καὶ οὐ κατέδεες Ἰππ. 50. 24.—Ἐπίρρ. εὐτρόπως, «εὐοργητῶς, εὐτρόπως» ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 122.

**εὐτροφέω**, τρέφομαι καλῶς, ἔχω εὐεξίαν σώματος, αὐξάνομαι, «μεγαλύνω», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 29, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 2, 2, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. ἡ Παθ., ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 4· ἴδε εὐτραφέω.

**εὐτροφία**, ἡ, καλὴ τροφή, ἀνθρακὰ κατὰστασις, εὐεξία, τῶν σωμάτων, τῶν ψυχῶν Πλάτ. Πρωτ. 531A κέ., πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 8, 6, κ. ἀλλ.· ἴδε εὐτραφέω.

**εὐτροφος**, ον, θρεπτικός, ὕμηνός, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 1 ἔαρ Ὀππ. Κυν. 3. 180. II. Παθ., καλῶς τεθραμμένος, ἀκμάζων, θάλλων, ἐπὶ δένδρων, Διόδ. 17. 89· ἐπὶ τέκνων, Ἰππ. 267. 17.

**εὐτρόχᾶλος**, Ἐπικ. εὐτρόχ., ον, (τρέχω) καλῶς βέων, ταχέως, ὁρμητικῶς κινούμενος, ποταμός Ὀππ. Κυν. 2. 131· μέλισσα Ἀνθ. Πλαν. 36· ἀοιδὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 907. II. ὀλοστρογγύλος, σφαῖρα, κύκλος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 135, Μανέθων 2. 130· εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, ἐντὸς τοῦ στρογγύλου, κυκλοτεροῦς ἀλωνίου, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 597, 804, πρὸλ. Spitzn. εἰς Ἰλ. Υ. 496.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐτρόχαλον» εὐκυκλον, ταχινόν.

**εὐτροχος**, Ἐπικ. εὐτροχος, ον, ποιητ. αἰτ. κατὰ μεταπλ. εὐτροχα Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 1. σ. 271· ἔχων ὥραϊους τροχούς, εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους Ἰλ. Θ. 438, πρὸλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 463· ἀμαζαν εὐτρ. Ὀδ. Ζ. 72, Ἰλ. Ω. 150, κλ.· εὐτρ. κύκλος Εὐρ., ἴδε ἐν λ. ἀντίπηξ. 2) τρέχων ταχέως, ὁρμητικός, Δατ. volubilis, Πλάτ. Τίμ. 37B· τρέγων, διολισθάνων εὐκόλως, ἐπὶ σχοι-



νίου διερχομένου διὰ μέσου βρόχων (θηλείων), Ξεν. Κυν. 2. 4. εὐτροχος γλώσσα, εἰσιμος, εὐκλιντος, εὐφραδής, Εὐρ. Βάχχ. 268. εὐτρ. ἐν τῷ διαλέγεσθαι Πλούτ. Περικλ. 7. τὸ τῆς διαβολῆς εὐτρ. Δαμάκιος· παρὰ τῷ Σουῖδ. — Ἐπίρρ., εὐτρόχως ἀναγινώσκων, μετὰ πολλῆς εὐχερείας, Φύλων 1. 303. II. ὁλοστράγγυλος, τείχος Ἀνθ. II. παράρτ. 50. 13.

εὐτρυγέτος, ον, εὐκόλως τρυγόμενος, ἐπὶ καρποφόρων δένδρων ἄπρ ὁ περιποιούμενος αὐτὰ διὰ καταλλήλου κλαδεύσεως περιορίζει τὴν εἰς πολὺ ὕψος αὐξησιν αὐτῶν, καὶ οὕτω καθιστᾷ αὐτὰ πολυκλάδα καὶ πολυδραστῆ, τὰ δὲ τοιαῦτα δένδρα· ἅμα τῇ πολυκαρπία καὶ εὐτρυγτότερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 3. 7, 4.

εὐτυκάζομαι, ἀποθ., ἐτοιμάζω, — καθ' Ἑσχύ. εὐτυκάζου (Ἀντίγραφ. εὐτυκάζων)· εὐτυκτον ἔχει, ἐτοιμον· ἐντεῦθεν διωροδόγη ὑπὸ Ἀ. Διγόρ. ἐν Δίσχυλ. Θῆβ. 149, τόξον εὐτυκάζου (τὸ Μιδ. Ἀντίγραφον ἔχει· τόξον .. τυκάζου).

εὐτυκέες· εὐεργές, εὐχερές. εὐποίητον. ῥῥῆδιον καὶ εὐτυκῶς· ῥῥῆδιος καὶ τὰ ῥῥῆσια Ἑσχύ.

εὐτυκος, ον, σπάνιος τύπος· ἀντὶ τοῦ ἐπομ., καλῶς ὠκοδομημένος, εὐτύκους δόμους (οὕτως ὁ Bothe) Δίσχυλ. Ίκ. 959.

II. ἔτοιμος· γλῶσσα αὐτοῦ 994· πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον .. εὐτυκος αὐτῷ 974· θεῖος προφάτας εὐτυκος .. ὕμνείν Βακχυλ. 8. 4 (ἔκδ. Blass)· πῦρ εὐτυκον ἔστω Θεοφρ. 24. 86· εἰς τι Πρατίν. 2 Bgk.

εὐτυκτος, ον, (τεύχω) καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς ἐξεργασμένος, κυνέη Ἰλ. Γ. 336, κτλ.· ἰμάσθλη Θ. 44, κλ.· κλισίη Κ. 566, Ὀδ. Δ. 123· κρέα εὐτ. ποιείσθαι, παρασκευάζειν αὐτὰ πρὸς τροφήν, Ἡρόδ. 1. 119, Βακχυλ. 17. 50.

εὐτύπωτος, ον, εὐκόλως δεχόμενος ἐντύπωσιν, εὐμάθεια δὲ εὐτυπώτου Γαλην. τ. 2. σ. 202· εὐτυπωτάτων καὶ ἀπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων Πλούτ. 2. 660C ἔνθα ὁ Beisk. διώρθωσεν· εὐτυπώτων ἀντὶ -ωπάτων. 2) ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως τυπούμενος ἢ ἐγγραττόμενος, «διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιοῦτῳ ξύλῳ (τῇ πέτρῃ) εὐτύπων» Εὐστ. 633. 25.

εὐτύχεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐτυχία, Σοφ. Ἀποσπ. 882.

εὐτύχω· παρὰ. ἡτύχουν ἢ εὐτύχουν Σοφ., κλ.: μέλλ. -ήσω Εὐρ. Ὀρ. 1212· ἀπρ. ἡτύχυσσα ἢ εὐτ-, Εὐρ., κλ.: πρkm. ἡτύχυνκα ἢ εὐτ- Πλάτ., κλ.: γ' πληθ. ὑπερσ. εὐτυχῆκεσαν Διημ. 231. 4.— Παθ.: ἀπρ. εὐτυχήθην Ἡρωδιαν. 2. 14· πρkm. εὐτύχημαι, ἴδε ἐν τέλει. Εἶμαι εὐτυχής, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, εὐήμερος, Πινδ. Ο. 7. 149, I. 3. 1, Ἡρόδ., κλ.: πόνου χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· οἱ εὐτυχοῦντες, οἱ ἐν εὐτυχίᾳ ὄντες, Ἀντισθ. 120. 14.— εὐτ. τινος, εἶμαι εὐτυχής ὡς πρὸς τι, Δουκ. Χαρίδημ. 23· εἰ μνήμης εὐτυχῶ Ἀθην. 58C.— τινι, πράγματι, τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 68· τῷ βίῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 111· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτ. πράγμα, τοῦ· ἄλλους πολέμους Ἡρόδ. 1. 65· τὰ πάντα ὁ αὐτ. 3. 40, Σοφ. Ο. Τ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 542, Ἰωνά 567. Ἐν τινι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 5· μετὰ μετοχ.· ἐπιτυχάνω ἐν τῷ ποιεῖν τι, Εὐρ. Ὀρ. 1212, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 11· οὕτω μετ' ἀπαρ., Λόγγος 4. 19, Διογ. Λ. 9. 100· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐτ. εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6.— εὐτύχει, ὡς τὸ Λατ. vale, ἐν τέλει τῶν ἐπιστολῶν ἢ ἐπὶ ἐπιμνησίων πλάκων (πρβλ. εὐπλοῦς), Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Σούλ. Ἐπιγρ. 4346, 4837, κ. ἄλλ.· εὐτυχεῖτε Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 251. 24· ὡσαύτως, ἀλλ' εὐτυχοῖς Δίσχυλ. Χο. 1063, Σοφ. Ο. Τ. 1478, Εὐρ. Μῆδ. 688· πρβλ. ὀνίνημη II. 3.— Παθ., εὐτύχηται τοῖς πολέμοις ἱκανά, ἔχουσιν ἀρκετὰς ἐπιτυχίας, Θουκ. 7. 77.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βροῖται πράγματ' εὐτυχοῦντα, εὐδοκιμούμενα, Δίσχυλ. Ἀγ. 1327· χωρὶς πόνου μὲν οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· τὸ εὐτυχοῦν, ἢ ἐπιτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 610· τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, αἱ δὲ πλείοτε κατὰ λόγον εὐτυχίαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀσφαλέστερα ἢ αἱ ἀπροσδόκητοι, Θουκ. 3. 39, πρβλ. 4. 79.

εὐτύχημα, τό, ὡς καὶ νῦν, εὐτυχές συμβάν, εὐτυχῆς περίπτωσις, Εὐρ. Φοίν. 1356, Πλάτ. Συμπ. 217A, κλ.· εὐτυχεῖν εὐτ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6.

εὐτύχης, ἑς, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσώπων καὶ γεγονότων, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., Πλάτ., κλ.· ἀντίθετον τῷ ὀλβίος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἄνωτ.· τῷ εὐδαίμων, Εὐρ. Μῆδ. 1229 (ἴδε ἐν λ.).· εὐτυχεῖ πότμῳ Δίσχυλ. Πέρσ. 709· εὐτυχή κλύουσα πρᾶξιν Σοφ. Τρ. 293· μετὰ δοτ., ἀλλ' εὐτυχῆς ἱκοῖτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τε, καλῶς νὰ ἔλθῃ μὲν εὐτυχίαν εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 308· δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 999.— τὸ εὐτυχές = εὐτυχία, Θουκ. 2. 44. II. Ἐπίρρ. -χῶς, Πινδ. Ν. 7. 133, Τραγ., κλ.· Ἰωνικ. -χῶως Ἡρόδ. 3. 39.— Συγκρ. -εσπερον Εὐρ. Ἡρακλ. 247, κλ.· Ὑπερβ. -εστατα Ἡρόδ. 7. 6.

εὐτύχια, (πρβλ. εὐτύχεια), ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὴ τύχη, ἐπιτυχία, εὐημερία, Πινδ. Ο. 6. 139, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., κλ.· τὴν ἀτυχίαν εἰς εὐτυχίαν αἰτοῦμαι μεταστῆναι Ἀντισθ. 119, 34.

διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ εὐδαιμονία ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 5, 17· ἐπ' εὐτυχία Εὐρ. I. Τ. 1490, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 573· εὐτυχία χρῆσθαι Πλάτ. Μένων 72A· κατὰ τινα θεῖαν εὐτ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798B· ἢ κατὰ πόλεμον εὐτ. Θουκ. 1. 120.— ἐν τῷ πληθ., εὐτυχήματα, ἐπιτυχίαι, ὁ αὐτ. 2. 44.

εὐύαλος, ον, ἐκ καλῆς ὑάλου, ῥηγνυμέναις καθαφαῖς εὐυάλοις φιάλαις κατὰ τὸν Πλανούδην, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀνθ. Παλ. 11. 55 δευτέρου στίχου· ἀπ' ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

εὐυδρέω, ἔχω ἀφθονίαν ὕδατος, Στράβ. 371.

εὐυδρία, ἡ, ἀφθονία ὕδατος, Στράβ. 218.

εὐυδρος, ον, (ὑδωρ) ἔχων πολὺ, ἀφθονον ὕδωρ, ἄστν Σιμωνίδ. 102· ἄκτα Πινδ. II. 1. 152· γῆ ποιῶν καὶ εὐυδρος Ἡρόδ. 4. 47· χώρος εὐυδρότερος ὁ αὐτ. 9. 25.

εὐυδρος, ον, (ὑδωρ) ἔχων πολὺ, ἀφθονον ὕδωρ, Ἐρ. I. Τ. 399· ἤεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὐυδρον ποτὸν (δορθωθὲν ἀντὶ ἐνυδρον) Πολύζηλος ἐν Ἀημοτυνῶν 3.

εὐυμνία, ἡ, = εὐμολπία, Ἑσχύ.

εὐυμνος, ον, ἐν πολλοῖς ὕμνοις ὕμνούμενος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 19. 207, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 30, ἐν Ἀποσπ. 36 (ἐν τῷ Ὑπερβ.), κτλ. [Ἡ παραλήγουσα βραχεία ἐν Ἐπιγρ. 69 Αἰρ.]

εὐυπέρδρατος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται τι, ἐπὶ κοιλότητος (κοτύλης) ἀρ' ἡς ἡ κεφαλὴ ὅσπου εὐκόλως ἐξολισθάνει, διενέγκοι μὲν γὰρ ἂν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἢ μὲν εὐυπέρδρατος ἔουσα, ἢ δὲ ἥσσον Ἰππ. π. Ἀθρ. 784.

εὐυπέρδλητος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑπερβαλλόμενος, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 4. 2, 19.

εὐυπνος, ον, κοιμώμενος καλῶς, βαθέως, Ἰππ. 267. 37.

II. ἔνεργ., δίδων, παρέχων καλὸν ὕπνον, ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς Ἑσχύ.

εὐυπόδητος, ον, ἐπὶ πεδίλου, τὸ εὐκόλως ὑποδεγόμενον, τὰ τῆς Ἑλένης εὐυπόδητα πέδιλα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 853, Ἑσχύ. ἐν λ. πᾶξ.

εὐυποιστος, ον, = ῥῥῆδιος φέρειν, εὐκόλως ὑποφερόμενος, «εὐκολούπερτος», Θεοδώρητ. ἐν Ἑκκλ. Ἰστ. 4. 19, κλ.

εὐυπόληπτος, ον, ὁ καλῶς φυλάττει, τι ἐν αὐτῷ, Εὐστ. Πονημάτ. 259. 44· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ὡς καὶ νῦν (ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τι καλῶς), αὐτῷ 68. 51, Ἰουστίν. Κωδ. 10. 30, 4, Χρον. Πασχ. 734. 8.— ὡσαύτως εὐυπόλημπος Κ. Πορφύρ. Ἑκθ. Βασιλ. Τζέ. 400. 13.— οὐσιαστ. εὐυποληψία, ἡ, Δυδ. κ. Ροδ. στ. 11. 989, ἔκδ. Wt.

εὐυπονόητος, ον, εὐκόλως ὑπονοούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1521, 12.

εὐυπόστατος, ον, ἔχων καλὴν ὑπόστασιν, καλὴν ἀντοχήν, Ἀφρικ. Κεστ. σ. 291B.

εὐυπόστατος, ον, ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος, ὑπακούων, Γλωσσ.

εὐυποχώρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Ἑρμ. ἐν Στοδ. Ἑκλογ. 1. 1086.

εὐύφαντος, ον, (ὑφαίνω) = τῷ ἐπομ., Σουῖδ., Βυζαντ.

εὐύφης, ἑς, (ὑφή) καλῶς ὑφασμένος, Ἀνθ. Π. 10. 2· περὶ τοῦ· τὸν δὲ γ' εὐύφη ἐν Σοφ. Τρ. 602, ἴδε ἐν λ. παναύφης.

εὐύφης, ἑς, (ὑφός) ἔχων ἀκρουντως μέγα ὕψος, Νικήτ. Χρον. 106 D.

εὐφαῆς, ἑς, (φᾶος) λάμπων καλῶς, λίαν λαμπρός, φωτεινός, Νόνν. Δ. 8. 111.

εὐφάλαρος, ἔχων λαμπρὰ φάλαρα, Ἑσχύ.

εὐφάμεω, εὐφάμος, Δωρ. ἀντὶ εὐφηνέω, εὐφημος.

Εὐφάμιος· ὁ Ζεὺς Ἑσχύ.

εὐφανής, ἑς, φαινόμενος καλῶς, στρατὸς Μαυρίκ. Στρατ. σ. 229.

εὐφραντῆστος, ον, ὁ συλλαμβάνων ἐν τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ καλὰ πράγματα, Ἀθαν. τ. 1. σ. 757.

εὐφραντῆστωτος, ον, ὁ διὰ τῆς ἑαυτοῦ φαντασίας δυνάμενος νὰ μεγαλοποιῇ καὶ περιστῇ ζωηρῶς ὡς πραγματικῶς ἐννοίας ἀφηρημένας δίδων εἰς αὐτὰ σχῆμα καὶ μορφήν, Λατ. qui sibi res, voces, acies secundum verum optime fingit, Κυνέτιανδ. 6. 2, 30.

εὐφάρετρος, ον, ὁ, Δωρ. -ας, α, ἔχων ὠραίαν φάρετραν, Σοφ. Τρ. 208.

εὐφάρμακος, ον, ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 10, 3. II. = εὐχρως Ἑσχύ.

εὐφάργεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ., φωταύγεια, Ἰάμβλ. Προτρ. σ. 116. 9.

εὐφεγγής, ἑς, φέγγων καλῶς, λαμπρός, φωτεινός, ἡμέρα .. εὐφ. ἰδεῖν Δίσχυλ. Πέρσ. 387· ἀστέρες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1195· σελήνη Πλούτ. 2. 161E· τὸ εὐφ. Δουκ. Ἰππίας 8.

εὐφημέω, Δωρ. εὐφάμεω (εὐφημος), μεταχειρίζομαι λέξεις εὐνοίας, ἀντίθετον τῷ δυσφημέω.

I. ἀποφεύγω πᾶσαν δυσόμιαν λέξιν, ὡς ἀπηγεῖτο κατὰ τὰς ἱερὰς τελετάς, τὸ τοῦ Ὁρατίου male ominatis parcere verbis ἀκολούθως (τοῦτο ὄντος τοῦ ἀσφαλέστερου μέσου πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν), τῇρῳ θρησκευτικῇ σιγῇ, φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ εὐφημῆσαι τε κέλεσθε Ἰλ. I. 171, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 263, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 17, 18, κτλ.· τὸ πλείστον κατὰ προστακτικὴν, εὐφῆμει, εὐφημεῖτε, σιγάτε, σιωπή!



Λατ. bona verba quaeso, faveite linguis, οἶονεῖ πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ οἰωνοῦ, Ἀριστοφ. Νερ. 298, Ἄχ. 241, κ. ἄλλ.· οὕτως, οἱ δὲ ἀμβόσαντες μέγα εὐφημῶσιν μιν ἐκέλευον, ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὐτοῦ ἐτάραξαν αὐτούς, Ἡρόδ. 3. 38· εὐφημῶν χρητὸν πρεσβύτην Ἀριστοφ. Βάτρ. 354· εὐφῆμει τοῦτο γε, ἦν δ' ἐγὼ Πλάτ. Εὐθύδ. 301Α, πρβλ. Πολ. 329C· οὐκ εὐφημήσεις; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 214D.—Παθ., εὐφημιον εἶη τοῦπος εὐφημουμένην (fausta audienti, Ἑρμ.) Διογύλ. Ίκ. 512· πρβλ. εὐστομος II. 2. II. βοῶ, ἀνακράζω εἰς ἔπαινον ἢ τιμὴν τινος, ἢ ἐν θριάμβῳ, Διογύλ. Ἄγ. 596, Εὐμ. 1035, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Διδ. 5. 49. 2) μετ' αἰτ., τιμῶ, ἐπαινῶ, λέγω καλὰ περὶ τινος, Πλάτ. Ἐπιν. 992D, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ὡσαύτως, καλῶ δι' ἐπικεκοῦς δνόματος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 119.—Παθ., ἔχω καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 4389. III. ἡχῶ ἐν θριάμβῳ, κέλαδος Ἑλλήνων παρὰ.. εὐφῆμῃσεν Διογύλ. Πέρσ. 389· ὁλολυγμὸς εὐφῆμῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἄγ. 28.

εὐφημητέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ εὐφημεῖν, Φίλων II. 257, 33. εὐφημητικὸς, ἢ, ὄν, ἔχων σημασίαν εὐφημιον, Εὐστ. 763. 37. εὐφημία, ἢ, ἡ χρήσις λέξεων εὐοίωνων, ἀντίθετον τῷ δυσφημῶ. I. ἀποχὴ ἀπὸ γλώσσης δυσοίωνου, θρησκευτικὴ σιγὴ, εὐφημιαν ἴσχε = εὐφῆμει Σοφ. Τρ. 178· σῶζε τὴν εὐφημιαν Σοφ. Ἀποσπ. 206· εὐφημία ὅτω, εὐφημία ὅτω, ὡς προκλήρυξ ἐπιθάλλουσα σιγὴν πρὸ τῆς προσευχῆς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 959, Ἑρμ. 295· οὕτως, εὐφημιαν.. κηρύξας ἔχω Σοφ. Ἀποσπ. 764· Τάλθιδιον.. εὐφημιαν ἀνέειπε Εὐρ. I. Α. 1564· μετ' εὐφημίας διδάσκειν Πλάτ. Νόμ. 949B· ἐν εὐφημίᾳ δεῖ τελευτᾶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117D· πρὸς εὐφημιαν τρεπέσθω, felix faustumque sit, Δουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Πρ. Πάσιμ. 17. II. ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, λόγων εὐφημιαν, τὸ εὐφημιον τῶν λόγων, Εὐρ. I. Α. 608· διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημιαν, διὰ τοὺς καλοὺς καὶ εὐνοικοὺς πρὸς τὴν πόλιν λόγους (Δουκ.), Διογύλ. 1. 169· πᾶσαν εὐφ. παρεχόμενῃ Δημ. 1472. 5· εὐφ. ἔχειν πρὸς τινα Πλάτ. Νόμ. 717C· ἰδίως, ὄνομα καλὸν καὶ ἔντιμον διὰ κακὸν πράγμα, εὐφημισμός (ὡς, Εὐμενίδες, εὐφρόνη, κτλ.), δι' εὐφημιαν αὐτοῦ 736A· εὐφημίας ἔνεκα Διογύλ. 66, ἐν τέλει· πρβλ. Πλούτ. 2. 449A. 2) = εὐφωνία, Δημητρίου. π. Ἑρμηνείας 175 (ἐν Ρήτορι Walz τ. 9. σ. 79), πρβλ. εὐφημίζω II. III. προσευχὴ καὶ αἶνος, λατρεία, τιμὴ, Εὐρ. I. Α. 1470, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 149B, Δελφάρχ. 106. 38· ἀθάνατος εὐφ. Διδ. 1. 2· ἀελμνηστος Πλούτ. 2. 121A· ἢ ὕστερον εὐφ. Δίων Χρ. I. 571· τὴν παρὰ πᾶσιν ἀγαθὴν εὐφημιαν, καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 39· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὕμνοι πρὸς αἶνον, ἔπαινοι, Πινδ. Π. 10. 54.—Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 206, ἀντὶ σῶζε τὴν εὐφημιαν, ἀναγνώθι εὐθυμῶν.

εὐφημίζω, μεταχειρίζομαι εὐφημιον, καλὴν λέξιν περὶ κακοῦ πράγματος, καί, εὐφημισμός, ὁ, ἡ χρήσις εὐφήμου λέξεως ἀντὶ δυσοίωνου, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἑρινύες, εὐφρόνη ἀντὶ νύξ, κτλ.. Εὐστ. 1398. 52, πρβλ. Δημητρίου. Φαληρ. 281. II. χαιρετίζω δι' εὐφήμων ἐπιφωνήσεων, Ἡρωδιαν. 2. 3, 35, ἐν τῷ Παθ.

εὐφημικῶς, Ἐπιγρ. = εὐφῆμως, Κύριλλ. Ἄλ. 1056A. εὐφῆμισμα, τό, τὸ εὐφημίζειν, Ἰωσ. Φλαβ. Ἰουδ. πόλ. 7. 5, 2. εὐφημολογία, ἢ, τὸ εὐφημα λέγειν, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 155 v°.

εὐφημος, Δωρ. εὐφᾶμος, ὄν, (φήμη) ἐκπέμπων φωνὴν εὐοίωνων, ὅσιος, ἀντίθετον τῷ δύσφημος, ἔστι δὲ.. εὐφημος (δ' μελανάετος) οὐ γὰρ μινυρίζει.. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 32. 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν δευτερευούσαις σημασίαις, I. ἀπεχόμενος ἀπὸ δυσοίωνων λέξεων, δ' ἔ. τῶν θρησκευτικῶν σιγῶν, εὐφημιον.. κοίμωρον στόμα Διογύλ. Ἄγ. 1247· γλῶσσαν εὐφ. φέρειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 581· οὕτως ἴσως, εὐφ. γόοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 36· τὸ τὰς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἰέντες· κινεῦντες τὰ χεῖλη· ἀνευ ἡχου ἢ λέξεων, ἐν σιγῇ τοῖς στοχασμοῖς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 132· οὕτως, ὕπ' εὐφῆμου βοῆς, δηλ. ἐν σιγῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 630· εὐφῆμα φώνει, ὡς τὸ εὐφῆμει. Λατ. fave lingua, ὁ αὐτ. ἐν Αἷ. 362, 591, Εὐρ. I. Τ. 687· εὐφημος ἰσθι Σοφ. Ἀποσπ. 426· εὐφ. πᾶς ἔστω λαὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 39. 2) ἥπιος (πρβλ. εὐφῆμα I. 2, εὐφημισμός), ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι.. κατονομαζέειν, δι' ἡπίων ἐκφράσεων, Πλάτ. Ἄλκ. 2. 140C· πρὸς τὸ εὐφημοτάτον, Λατ. in meliorem partem, Δουκ. Προμ. 3· πρβλ. ἀνευφημῶ. II. ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, ὁ εὐ ἡχῶν, εὐοίωνος, καλὰ προσμαίνων, μύθοι Ξενοφάνης 1. 14· ἡμᾶρ Διογύλ. Ἄγ. 636· ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Ίκ. 512· εὐφάμοι κέλαδοι Εὐρ. Τρω. 1072· εὐφάμον δ' ἐπὶ βωμῆτι μοῦσαν θέλει· αἰοῖδοι Διογύλ. Ίκ. 694 (ἴδε Ἑρμαννόν)· Μοῦσας ἀνοίγειν.. εὐφημιον στόμα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1719· εὐφημιον πόνοι, εὐσεβεῖς, ἱεροί, Εὐρ. Ἰων. 134· ὁδοῖοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1114· ὠδὴς γένος, ἐρωτήματα Πλάτ. Νόμ. 801A, Ἰππ. Μεζων. 293A· οὕτως Ἐπιγρ. -μως, δι' εὐφήμων λέξεων ἢ φράσεων, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 171, Διογύλ. Εὐμ. 287, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C, Ἡρόδ. Μιμίλκ. 4. 91. III. ἐπαινετικός, λόγος εὐφ., ἐγκώμιον, Πολύδ. 31. 14, 4. IV. ὡς ὄνομα κυρίου, «Εὐφημος· ὁ Ζεὺς ἐν Λέσβῳ» Ἡσύχ.

εὐφθαρτος, ὄν, εὐκόλως φθειρόμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 11, 5, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 11, κ. ἄλλ. II. εὐπεπτος, «εὐκολοχῶν» εὐτορ, Διφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 68F. εὐφθογγέω, φθέγγομαι καλῶς ἢ ἄνω εὐφώνως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 18, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξεως· εὐστομοῦσιν. εὐφθογγος, ὁ εὐ φθεγγόμενος, καλῶς ἡχῶν, εὐφθογοὶ χοροὶ λυρὴν ὀχέων Θεογν. 534· κελάδους εὐφθογγότερους Διογύλ. Χο. 341· συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ Εὐρ. Τρω. 127· ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ Ὑπερβ., Στράβ. 718, πρβλ. 260. εὐφίλητος, ἔς, ὁ λίαν φιλούμενος, εὐφίλη ἡμέρα Διογύλ. Ἄγ. 34. II. ἐνεργ., λίαν φιλῶν, ποίμνης τοιαύτης οὗτις εὐφίλης θεός ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 197. εὐφίλητος, ἢ, ὄν, λίαν περιημένος, μόνον ἐν Διογύλ. Θῆβ. 107. εὐφίλοπαις, ὁ, ἡ, τοῖς παισὶ φιλάτος, ἐπὶ σκύμνου λέοντος, Διογύλ. Ἄγ. 721. εὐφίλοτιμος, ὄν, ἐκ φιλοδοξίας γινόμενος, δαπανήματα Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 11. εὐφίλος, εὐχαλίντος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 178. II. ὁ φιμῶν τὴν στυφί, στυπτικός, εὐφίμου καρπὸν μύρτου Νικ. Ἀλεξ. 275. εὐφλαστος, ὄν, εὐθλαστος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 26. εὐφλεκτος, ὄν, εὐκόλως φλεγόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 22, Ἀρρ. Ἀν. 2. 19, 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐφλεκτα· εὐκατ' ἐξ ὕδα». εὐφορβία, ἢ, πολυτροφία, σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβία, γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης Σοφ. Ἀποσπ. 727 (Πλούτ. 2, 280F). εὐφορβιον, τό, «δένδρον ἐστὶ ναρθηκοειδὲς Διδυκόν.. ὅπου μεστὸν δερματάτου» Διοσκ. 3.96, Λατ. Euphorbium· ὡσαύτως καὶ ὁ ῥητινώδης ὅπος τοῦ φυτοῦ, αὐτόθι. εὐφορβος, ὄν, (φέρω) εὐτραφής, Ὀρφ. π. σεισμῶν 95. 2) εὐφορος. εὐφορβόσιο ἀρούρης Εὐδοκία ἐν Bandini Catal. Bibl. Med. τ. 1. σ. 234. 56. εὐφορέω, εἶμαι εὐφορος, γόνιμος, Ἰππ. Ἐπιστ. 1274. 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιδ'. 16· εὐτ. σταφυλὰς Γαλν. 3. 44. II. ἐπὶ πλοίων, φέρω μέγα φορτίον, Λουκ. Λεξιφ. 15. εὐφορτόρος, ὄν, εὐκόλως φερόμενος, ὑποπερτός, τινι Διογύλ. Χο. 353, Κύριλλ. Ἄλ. τ. 1. σ. 388B, Θεόδ. Στουδ. σ. 182B. εὐφορία, ἢ, ἡ δύναμις τοῦ φέρειν ῥαδίως, Ἰππ. π. Ἀγμ. 775. II. ὡς καὶ νῦν, ἄβητος παραγωγὴ, εὐφορία καρπῶν, οἶνου Ξεναγ. παρὰ Μακροβ. 5. 19, Ἀλκίφρων 1. 24· ἑλαίου Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 60. III. δεξιότης, ταχυχειρίαν, εὐποδῖαν, εὐφορίαν, Ἰσοφορίαν Πολύδ. Δ'. 97. εὐφορμιγξ, ἑγγος, ὁ, ἡ, ἔχω καλὴν φόρμιγγα, καλῶς φορμιζῶν, Ἀνθ. Π. 7. 10. II. Παθ., ἐπὶ λυρικῆς μουσικῆς, μολπῆς εὐφορμιγγος, συνοδευομένης ὑπὸ καλῆς φόρμιγγος ἢ λίαν μελωδικῆς, Ὀπτι. Ἄλ. 5. 618. εὐφορος, ὄν, (φέρω) ὃν φέρει τις μετ' ὑπομονῆς, ἔσχεν.. εὐφώρων λάθαν πόνων Πινδ. Ν. 10. 45. 2) εὐκόλως φερόμενος ἢ φορούμενος, εὐμεταχειρίστος, ἐλαφρὸς, ὅπλα Ξεν. Κύρ. 2. 3, 14· δόρυ ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 7, 8· περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνῃ εὐφορος Δουκ. περὶ Οἴκου 7. 3) εὐκόλως φερόμενος, ταχέως εξαπλούμενος, ἐπὶ νοσημάτων, Δουκ. Ἀποκρητ. 27.—ἐπὶ προσώπων, ἐπιτρεπτής, εὐφ. πρὸς ἡδονὰς Λογίγιος 44. 1. II. ἐνεργ., ὁ φέρων τινὰ καλῶς· ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοϊκός, οὐριος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 27. 2) ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐνεργητικὸς, ὁρατήριος, εὐρωστὴς, ὑγιής, Φωκυλ. 3, Ξεν. Συμπ. 2, 16· ἐνίοι τῶν βωῶν ὤμοι καὶ εἰκοσιν ἔτη, ἐὰν εὐφορον ἔχωσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 4. 2) ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ, νὰ ὑπομείνῃ, ἐν τῷ Ἐπιγρ., εὐφώρως τλήναι Σοφ. Φιλ. 572· εὐφορώτατα φέρειν Ἰππ. Ἀρ. 1242, πρβλ. π. Ἀγμ. 764· εὐφώρως ἔχειν πρὸς τι Πλούτ. 2. 651C. 4) ἐπὶ ζώων ἢ δένδρων, ὡς καὶ νῦν, παραγωγικός, καρποφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 11, 3, π. Φυτ. 1. 6, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10· μετὰ γεν., ὁπώρας Ἡρωδιαν. 1. 6· πόλις εὐφ. πρὸς ἀνδρῶν ἀρετὴν, πλουσία εἰς ἀνδρείαν, Διον. Ἄλ. Τέχνη Ρητ. 3. 3. 5) ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι εὐδόκως, μετ' ἀπαρ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2.—Ἐπιρ., εὐκόλως, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 146· εὐφώρως ἔχειν τῆς γλώττης, ἔχει γλῶσσαν ἐτοιμὴν, Φιλίστρ. 536· εὐφώρως ἔχω, αἰσθάνομαι καλλίτερα, Γαλν. — Ἀνώμαλ. Συγκρ., εὐφορέστερος ἐν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4. εὐφορτός, ὄν, ἐπὶ νεῶς, ἡ ἔχουσα ὅσον φορτίον ἢ ἔρμα πρέπει νὰ ἔχῃ ὅπως εὐπολῇ, εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες Ἀνθ. Π. 12. 53· —μεταφ., καλῶς κινούμενος, εὐκίνητος, εὐφόρτοι μελέαι Ὀππ. Κυν. 1. 85, πρβλ. 4. 447. εὐφοράδεα, ἢ, ὁρῇ χρήσις τῆς γλώσσης, Σέξ. Ἐμ. Π. 1, 98. 2) = εὐγλωττία, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 455. εὐφραδέης, ἔς, (φράζω) «σφαγῆς» Σουῖδ. 2) Παθ., καλῶς, ὁρῶς ἐκπεφρασμένος, Σχόλ. εἰς Π. Ξ. 382, κτλ.· ὁ Ὀμπερ. ἔχει μόνον τὸ Ἐπιγρ. ἐν Ὀδ. Τ. 352 εὐφραδέως, εὐφραδῶς, εὐγλωτῶς, μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. εὐφραδέτης, ἢ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ εὐφραδέα, Ἀνθ. Π. 1. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 6854f.



εὐφραίνω, Ἑπικ. εὐφρ-: μέλλ. Ἀττ. εὐφρανῶ Δισχύλ. Χο. 742, κτλ., Ἰωνικ. καὶ Ἑπικ. εὐφρανέω Ἰλ. Ε. 688, εὐφρανέω Η. 297:—ἀόρ. εὐφρανῶ ἢ ἡφρανῶ Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. II. 13. 19, Εὐρ., κτλ., Ἑπικ. εὐφρηνῶ Ἰλ. Ω. 102, ὑποκατ. εὐφρηνῆς Η. 295:—Παθ. μετὰ Μέσ. μέλλ., εὐφρανέομαι Σεν. Συμπ. 7. 5, Ἰωνικ. 6' ἐνικ. εὐφράνεαι Ἡρόδ. 4. 9' ὡσαύτως Παθ. εὐφρανέομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 165, Αἰσχίν. 27.12: ἀόρ. εὐφράνῃ ἢ ἡφρ-, Πινδ. Ο. 9. 94, Ἀριστοφ. Ἀγ. 5: (εὐφρων). Προξενῶ εὐφροσύνην, χαρὰν, φαιδρότητα, χαροποιῶ, «καλοκαρδίῳ», εὐφρανέειν ἄλοχον Ἰλ. Ε. 688· εὐφραίνετε γυναῖκας Ὀδ. Ν. 44· ἄνδρες εὐφραίνοιμι φρόνημα Ὑ. 82· εὐφρ. θυμὸν τινος Πινδ. I. 7 (6). 2· φρένα, νόον, βίον τινός, κτλ., Τραγ.· τινὰ ἐπέεσι Ἰλ. Ω. 102· δι' ἀρετὴν Πλάτ. Μενέξ. 237Α· τινὰ τι Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 211Ε, Σεν. Ἀπομν. 2. 4, 6.

II. Παθ. εὐφραίνομαι, τέπομαι, πληροῦμαι χαρὰς, εὐφραίνεσθαι ἔκληγον, εὐφραίνεσθαι ἡσυχίας, Ὀδ. Β. 311, Ἡρόδ. 4. 9'· τινι Πινδ. II. 9. 30, Πλάτ. Νόμ. 796Β· ἐπὶ τινι Ἀριστοφ. Ἀγ. 5· ἐν τινι Σεν. Ἰέρ. 1. 16· διὰ τινος αὐτοῦ 8· ἀπὸ τινος 4. 6· μετὰ μετοχ., εὐφράνῃ ἰδὼν Πινδ. Ο. 9. 94· εἰ πεπαισμένος μηδὲν τι μάλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Σοφ. Αἴ. 280, πρβλ. Εὐρ. Μῆδ. 36· τὰ ἐμὰ σὺ ἡφραίνου, σὺ ἀπέλευς τῆς εὐφροσύνης ἥτις ἀνῆκεν εἰς ἐμέ, Δουκ. Ἑνάλ. Διάλ. 13. 2.

εὐφραντήριος, ον, = εὐφραντικὸς, Φίλων Καρπ. 64Β. εὐφραντήριον, τό, χαρὰ, Θεόδ. Ἀγκ. 1393Β. εὐφραντικὸς, ἢ, ὄν, ὁ εὐφραίνων, ὁ προξενῶν εὐφροσύνην, οὐδὲν ἐστὶν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος Ἀθήν. 608Α.—Ἐπίρρ. -κῶς, μετ' εὐφροσύνης, Ψευδο-Χρον. τ. 7. σ. 324, 14.

εὐφραντο-ποιός, ὄν, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 520. εὐφραντικός, ἢ, ὄν, εὐάριστος, εὐχάριστος, παρέχων εὐφροσύνην, Τιμοκρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 6. 2) εὐφραίνόμενος, πλήρης χαρὰς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 536.—Ἐπίρρ. εὐφραντικῶς Μόσχ. περὶ Σχεδ. σ. 182.

εὐφράσις, ἡ, εὐφροσύνη, φαιδρότης, Ἑπικτ. παρὰ Στοβ. 72. 38. —Καθ' Ἡούχ.: «δαίτος· εὐωχία. εὐφράσις».

εὐφραστος, ον, (φράζω) εὐπρόφερτος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6· σαφής, ὁπωπὴ ὀν. 171.

εὐφρονέων, Ἑπικ. εὐφρ-, εὐφρονῶν, εὐφρίων, ἔχων καλὴν κρίσιν, εὐδιακείμενος, συγχὸν παρ' Ὀμ., ἐν τῷ στίχ. ὃ [ἢ] δς] σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν Ἰλ. Α. 73, κ. ἄλλ., —θελ. -εοῦσα ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 998.—πληθ. -εόντες, Μανέθων I. 233 ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ῥήμα εὐφρονέω, ἴδε εὖ ἐν τέλει.—Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι φέρεται διγρημένως, εὐφρονέων.—ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 260 κέξ.

εὐφρόνη, ἡ, (εὐφρων) ἡ καλὴ ὥρα, κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ νύξ (πρβλ. Εὐμενίδες), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 558, Πινδ. Ν. 7. 4, καὶ παρ' ἄλλοις τοῖς ποιηταῖς, ἄλλ' ὡσαύτως παρ' Ἰωσι πεζολόγοις, ὡς Ἡρόδ. 7. 12, 56, κ. ἄλλ., Ἰπκ. 588. 42, κτλ., ὁστρων εὐφρόνη, = ἀστερόεσσα εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19· εὐφρόνη = νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἀναξίμ. παρὰ Διογ. Α. 2. 4· οὕτω, κατ' εὐφρόνην Αἰσχύλ. Πέρσ. 221, Σοφ. Ἠλ. 259: II. = εὐφροσύνη Ἰπύχ. ἐν Εὐρ. Ἐλ. 1470 διωρθώθη νῦν εἰς τὸ εὐφροσύναν (Matth.), πρβλ. δυσφρόνη.

εὐφρονίδης, ον, ὁ, υἱὸς τῆς νυκτός, Ἀνθ. II. παράρτ. 281.

εὐφρονίων· (Δωρ.) εὐ τὰς φρένας διακείμενος. φρόνιμος. χαίρων Ἡούχ.

εὐφρόνως, Ἑπίρρ. τοῦ εὐφρων.

εὐφροσύνη, Ἑπικ. εὐφροσύνη, ἡ, (εὐφρων): ὡς καὶ νῦν, χαρὰ, εὐθυμία, φαιδρότης, ἀλλήλοισι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι Ὀδ. Υ. 8, πρβλ. Κ. 465, κτλ.: ἰδίως ἐπὶ συμπόσιον, οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλους χαριέστερον εἶναι ἢ δτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχη κάτω δῆμιον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνά δώματα ἀκούσζωνται αἰδοῦσθαι Ὀδ. I. 6, πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 449, 482, κτλ., κρητὴρ μεστός εὐφροσύνης Ξενοφάν. I. 4: ἐν τῷ πληθ., μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν εὐφροσύνην λαίναται εἴνεκα σεῖο, θυμηδίας εὐφραίνεται σοῦ ἔνεκα, Ὀδ. Ζ. 156· φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσα ἐν εὐφροσύναις Δισχύλ. Πρ. 540, Εὐρ. Βάκχ. 376, κτλ.:—ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Σεν. ἐν Κύρ. 8. 1, 32, Ἀγασθ. 9, 4, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἐνικ. δὲ ἐν Κύρ. 3. 3, 7, καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Τιμ. 80Β. II. ὡς κύριον ὄνομα, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, ἡ δίδουσα χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις, Ἡσ. Θ. 909· πρβλ. Θάλεια.

εὐφρόσυνος, ἡ, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀνθ. II. 5. 40· ποιητ. ἀντὶ εὐφρων, φαιδρός, τερπνός, εὐφροσύναις ταῖσδ' αἰοδαῖς (ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσὶ ταῖσδ' αἰοδαῖς κεχαρημένος Meineke) Σχόλ. δ' παρ' Ἀθην. 694C.—Ἐπίρρ. -νως, φαιδρῶς, εὐδύμως, Θεογν. 764.

II. ἐνεργ., εὐφραίνων, πληρῶν τινα εὐφροσύνης, Διοσκ. 4.128.—ὡς ἐπάνωμ. τῆς νυκτός, εὐφροσύνη, τερπνὴ ἢ μῆτερ ὀνειρώων Ὀρφ. Ὑμν. 3. 5, κτλ., πρβλ. Δοδεκ. Παρὰ. 231 κέξ.

εὐφρουρος, ον, (φρουρά) εὐφύλακτος, κοιμῶν Ὀππ. Ἀλ. 5.621.

εὐφρων, Ἑπικ. εὐφρ-, ον, ἀμρότερα παρ' Ὀμ. (φρήν): φαιδρός, πλήρης εὐφροσύνης, ἐπὶ τῶν εὐφραίνοντων ἐν εὐωχίαις, Εἰπερ τις.. δαίνυται εὐφρων Ἰλ. Ο. 99, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 531, Πινδ. Ν. 5.70, κτλ.: οὕτως Ἐπίρρ. εὐφρόνως, μετ' εὐφροσύνης, Πινδ. II. 10. 63, κτλ. 2) ἐνεργ., ὁ φαιδρῶν, ἡλαρύνων, ὁ προξενῶν εὐθυμίας, ὄνουν εὐφρονα Ἰλ. Γ. 246· εὐφρων πόνος εὐ τελέσσαι Δισχύλ. Ἀγ. 806· ὃ φέγγος εὐφρον αὐτοῦ 1577· ῥοαὶ εὐφρονες Ἀργείοις Σοφ. Αἴ. 420· οὐδ. πληθ., εὐφροσὶ δέχεσθαι = εὐφροσύναις (ἐνθα δ' Δινδ. ὑποθέτει ὅτι ἀπωλέσθη ὁλόκληρος στίχος, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ οὐσιαστ. τὸ προσδιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ εὐφροσιν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 632.

II. βραδύτερον, ἔχων καλὰς διαθέσεις, ἐμμένεις, εὐ. ους, ἀγαθός, θεὸς εὐφρων εἴη εὐχάτις Πινδ. Ο. 4. 21, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 772, Σοφ. Αἴ. 705, κτλ., γαίαν.. εὐφρονα μῆλοισι Πινδ. Ο. 7. 116· εὐφρων ἦδ' ὁμιλία Αἰσχύλ. Εὐμ. 1030· ψῆφον δ' εὐφρον· ἔθεντο αὐτοῦ 640: (ἐν Θεοκρ. 25. 29, ἐπὶ φρόνας εἶναι ἢ ὁρὴν γραφῇ):—Ἐπίρρ. εἰς ταύτης τῆς σημασίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 351, 849, Πέρσ. 837.

III. = εὐφημος, Ξενοφάν. I. 13· πῶς εὐφρον· εἶπω; Αἰσχύλ. Χο. 88· οὐδ' αὐτὸς εὐφρον Ἰκ. 378.

εὐφυής, ἑς, (φυή) εὐ ἡνέμετος, εὐτραφής, καλῶς ἐσχηματισμένος, καλλιφύης, εὐμορφος, μῆροί Ἰλ. Δ. 147· πτελέη Φ. 243· εὐφ. κλάδος, ἐπὶ κισσοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 98· πρόσωπον ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 1198· ὁδόντες Ἀλεξ. ἐν «Ἰσοστασίω» 1.20· χεῖρες, πόδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 13, κτλ., χορείας εὐφυῆς βάσις, εὐτακτος, χαρίεις, ἐπίχαρις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 968.

II. ἔχων καλὴν διάθεσιν ἐκ φύσεως (πρβλ. εὐφυῖα II), Σεν. Ἀπομν. I. 6.13, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3.5, 17· ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, εὐφυστάτους Σεν. Ἀπομν. Δ. 1, 3.

2) ἐκ φύσεως ἀρμόδιος, ἀρμόδιος ἢ κατὰλληλος, πρὸς τι Πλάτ. Πολ. 455Β, Ἰσοκρ., κτλ., εἰς τι Πλάτ. Πρωτ. 327C· εὐφυῆς λέγειν Αἰσχίν. 25. 41· εὐφ. τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς Πλάτ. Πολ. 409Ε· τὴν γνώμην Ἰσοκρ. 196Ε· σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐφ. πρὸς ἀγωνίαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 18 καὶ 19:—Ἐπίρρ., εὐφυὸς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· εὐφ. ἔχειν ἢ κεῖσθαι πρὸς.. αὐτοῖς 5. 3, 15, 7, 6, 5. εὐφυέστερον ἔχειν Δημ. 1414. 1.

3) ἐπὶ τόπων, εὐνοήτος, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3. 25, κτλ., οὕτως ἐπὶ χρόνων, Πολύδ. 1.19, 12.

III. ἐκ φύσεως εὐφυῆς, ὡς τὸ εὐτραπέλος, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ βωμολόχος, Ἰσοκρ. 149D, περὶ Ἀντιό. § 303· σοφιστὴς εὐφ. Ἀλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1, 4, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Λίνω» 1.13· εὐφυῆς, μεγαλοφυῆς, Ἀριστ. Ποιητ. 17. 4, πρβλ. Ρητ. 2.15.3· ἀντίθετον τῷ γεγυμνασμένος, αὐτοῦ 3.10, 1, πρβλ. Ἡθ. Ν. 3. 5, 17, ἐπὶ θρησκευτικῶν κυνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 3:—Ἐπίρρ. εὐφύως, μετ' εὐφύας, Πλάτ. Πολ. 401C· κολακεύειν εὐφύως Ἀντιφάν. ἐν «Λημνίαις» 2· ὀψοποιεῖν εὐφύως Ἀλεξ. ἐν «Ἀσκληπιοκλείδῃ» 1.

εὐφυῖα, ἡ, τὸ εὐ καὶ καλῶς πεφυκέναι, καλὴ φυσικὴ ἀνάπτυξις, Ἰπκ. π. Ἰατρειὸν 742· εὐφ. καὶ ὥρα Πλουτ. Σόλων 1.

II. φυσικὸν προτέρημα, φυσικὴ εὐφυῖα, μεγαλοφυῖα, καὶ ἥθικος, καλὴ διάθεσις, συγκαίως μετ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν συγχρόνως, ὡς τὸ Γαλλικὸν un bon naturel, εὐφυῖα ψυχῆς Πλάτ. Ὀροι 412Ε· εὐφυῖα τάχος μαθήσεως αὐτοῦ 413D, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 7.17, Ρητ. I. 6.15, κ. ἄλλ.

2) ἐπὶ τόπων, ἡ εὐφροσύνη, ἡ εὐφροσύνη καὶ εὐφύα πρὸς τὸ θάττον βλαστάνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. I. 2, 3· πρβλ. Πολύδ. 2. 68, 5.—Ὁ τύπος εὐφύεια ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. (ἐν Ἀδελφ. 78).

εὐφύλακτος, ον, εὐκόλως φυλαττόμενος ἢ προουρούμενος, Αἰσχύλ.

Ἰκ. 998· εὐφ. ἢ καρδία, καλῶς πεφυλαγμένη, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.7, 11· εὐφυλακτότερον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 2.12.—ἐν εὐφυλάκτω εἶναι, φυλάττεσθαι, Εὐρ. Ἡσ. Μαιν. 201· εὐφυλακτότερα αὐτοῖς ἐγγίγνεται Θεοκρ. 8.55· οὕτως, ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη ὁ αὐτ. 3. 92, Πλουτ. Ρωμ. 18.

II. (φυλάττομαι), καθ' οὐ εὐκόλως φυλάττεται τις, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγχ. 15.9, Δίων Κ. 57. 1.

εὐφυλλος, ον, ἔχων καλὰ καὶ ἄφθονα φύλλα, Πινδ. I. 6 (5). 89, Εὐρ. I. T. 1246.

εὐφύσητος [ῶ], ον, εὐκόλως φουσάμενος εἰς ἀποτελέσιν φλογός, Α. Β. 239.

εὐφύτος, ον, (φυτόν) καλῶς πεφυτευμένος, Πολυδ. Α'. 228.

εὐφωγία, ἡ, καλὴ φωνή, Σεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἀριστ. Πρὸβλ. 11. 39· ἡχηρότης φωνῆς, ἰσχυρὸς ἥχος, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 36.

II. εὐφωγία ὡς καὶ νῦν, Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 3. κ. ἄλλ., «εἰδὶ εὐφωγίαν τὸ σέξτης λέγεται ἔξεστις» Ἐτυμ. Μ. 610. 56.

εὐφωγος, ον, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Πιερίδες Πινδ. I. 1. 9· χορός (ἴδε σύμφθογγος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1187, κτλ., εὐφ. θαλάιαι, συμπόσια μετὰ καλλιφώνων ἀσμάτων, Πινδ. Π. I. 72.

2) ἔχων ἡχηρὰ φωνήν, ἐπὶ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713, Σεν. Ἐλλ. 2. 4, 20, πρβλ. Δημ. 380. 2.—Ἐπίρρ. -νως—Συγκρ. -οτέρως Δημ. Φαληρ. 267· ὅτερον Πλουτ. 2.1132Α.

εὐφωρότος, ον, εὐκόλως φωρῶμενος, εὐκόλως ἀνακαλυπτόμενος· τύπος τις κατὰ τὸ φαινόμενον Ὑπερθετ' εὐφωρότατος, ἐν Πλουτ. 2. 63C καὶ Γαλην. τ. 8. σ. 501D, εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡμάρ-



τημένη γραφή ἀντὶ εὐφώρατος, ὡς τὸ θριπιδέστατος εἶναι συνήθης ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ θριπιδέστατος. Πρβλ. εὐχειρώματος.

εὐχαίτης, ου, ὁ ἔχων ὠραίαν κόμην, Καλλ. Ἐπιγράμ. 56· ἔχων ὠραίαν χαίτην, Πολυδ. Ε', 83· ἔχων ὠραία φύλλα, Ἀνθ. Π. 4. 1, 51., 9. 669.

εὐχαίτης, ου, ὁ, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Διόδ. 20. 54.

εὐχάλινος [ᾱ], ον, ἔχων ὠραῖον χαλινόν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 169.

εὐχάλινωτος, ον, (χαλινώω) ὁ καλῶς κεχαλινωμένος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 178.

εὐχαλινός, ον, εἰρασμένος ἐκ καλοῦ χαλικοῦ ἢ ἐκ καλῶς εἰρασμένου χαλικοῦ, στεφανῶν Ἰλ. Η. 12· ἄλινη Ν. 612· μελίη Υ. 322· τρίποδες Ὀδ. Ο. 84· κράνος Δισχύλ. Θῆβ. 459· ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 456.

εὐχάλινωτος, ον, (χαλινώω) = τῷ προηγ., κρεάγρα Ἀνθ. Π. 6. 305.

εὐχανδής, ἔς, εὐρύχωρος, Μανέθων 6. 463, Νικ. Ἀλεξιδ. 63. εὐχάρης, ἔς, = τῷ εὐχαρίς, Μένανδρ. ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 9. σελ. 274.

εὐχαρή, ἡ, (= εὐχαριστία) Ἐπιγρ. ἔμμετρο. Πατρῶν τῶν μ. Χρ. χρόνων ἐν Ἀθηναίῳ τ. Ζ', σ. 210.

εὐχάρις, οὗδ. εὐχαρί, γεν. ιτος—εὐχάριστος, θελκτικός, εὐάρεστος, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις, δημοτικός, Λατ. gratus, urbanus, ἰδίως ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, Πλάτ. Πολ. 486Α, 487Α· Ξεν. ἄσπετος καὶ εὐχαρίς Ξεν. Κύρ. 2. 12· εὐχ. κατὰ τὰς ἐντεύξεις, ἐν ταῖς ἐμιλίαις Πολύδ. 22. 21. 3., 24. 5, 7· τὸ εὐχαρί, εὐχαρίς καὶ φιλόφρων τρόπος, εὐπροσηγορία, Ξεν. Ἀγασ. 8, 1., 11. 11—ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Εὐρ. Ἡρακλ. 894, πρβλ. Μῆδ. 632.—ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5.—ὑπερθ. εὐχαριτωτάτος Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 26· τὸ ἐν Πολύδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 402, εὐχαρίστατα, ἴσως διορθωτέον εἰς -ότατα, ἐκ τοῦ εὐχάριστος.

II. ἐπὶ τόπων, εὐάρεστος, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 4.

εὐχάριστέω, ὡς καὶ νῦν, οἶδα χάριν, ἐκφράζω εὐχαριστίας, Ἐπιγρ. ἀργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 34 (ἐνθα ἴδε Böckh), Ψήρισμα παρὰ Δημ. 257. 2· τινι Ποσειδωνίῳ παρ' Ἀθην. 213Ε· ἐπὶ τινι ἢ περὶ τινος Πολύδ. 16. 25. 1, Διόδ. 16. 11.—Παθ. Ἰππ. Ἐπιστ. 1284. 31.

2) ἐκπέμπω εὐχαριστίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐλογίαν τῶν πέντε ἄρτων καὶ τοῦ ἄρτου τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ε', 11, κατὰ Λουκ. κβ', 19, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ια', 24 (Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 26, κτλ.). 3) ἐν σχέσει πρὸς τὴν θεῖαν μετάληψιν κατὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, Ἰουστίνος Μάρτ. (Τρυφ. 41) Ἀπολ. Ι. 65, 66, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 813Α, κλ.

εὐχάριστήριος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἀπονέμων εὐχαριστίας, Θυσίας εὐχ. τοῖς θεοῖς ἀποδιδόναι Διον. Ἀλ. 10. 17· ὡς οὐσιαστ., εὐχάριστήρια (δηλ. ἱερά), τὰ, προσφορά εὐχαριστήριος, τοῖς θεοῖς θύειν εὐχ. Πολύδ. 5. 14, 8, πρβλ. Διόδ. Ἐκλογ. 621. 79· οὕτως ἐν τῷ ἐνίκῳ, Ἀσκληπιῶ καὶ Ὑγείᾳ.. εὐχαριστήριον (ἔξυπ. ἀνέθηκεν) Ἐπιγρ. Μήλου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2429, πρβλ. 517, 1606, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ. εὐχαριστηρίως, μετ' εὐχαριστίας, Σωκρ. 792Α.

εὐχαριστητέον, ἡμ. ἐπίθ. τοῦ εὐχαριστῶ, δεῖ εὐχαριστεῖν, Φίλων Ι. 273. 38, Ὀρίγ. III. 896Α.

εὐχαριστία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συναίσθησις ἢ ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης, εὐγνωμοσύνη. Ἰππ. 28. 11, Ψήρισμα παρὰ Δημ. 256. 19· πρὸς τινα Διόδ. 17. 59· ἀπόντι μάλλον εὐχ. ποιεῖ Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 146.

2) ἀπονομή εὐχαριστίας, ἡ ἁγία Εὐχαριστία, ἥτοι τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, Ἰγνάτ. 700Β, 713Β, Ἰουστίνος Μάρτ. Ἀπολ. Ι. 65, κλ.

3) τὰ ἅγια δῶρα, ὁ ἡγιασμένος ἄρτος καὶ οἶνος, Ἰουστίνος Μάρτ. Ἀπολ. Ι. 66 (Τρυφ. 70), Κλημέντια 12. 36, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 692Β, κλ.

εὐχαριστικός, ἡ, ὢν, = εὐχάριστος, Βασίλ. Ι. 317Β, Στέφ. Διάκ. 1165C, κλ.

εὐχαριστικῶς, Ἐπίρρ., εὐγνωμόνως, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας, Φίλων Ι. 59, 273.

εὐχάριστος, ον, (χάρις, χαρίζομαι) = εὐχαρῶς, ὡς καὶ νῦν, πλήρης χάριτος, θελκτικός, Ξεν. Οἰκ. 5. 10· ἐπὶ πραγαίων, εὐάρεστος, γλαυρός, λόγος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2, 1.—Ἐπίρρ., τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως Ἡρόδ. 1. 32.

II. εὐγνωμών, Λατ. gratus, αὐτόθι 90, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.—Ἐπίρρ., εὐχαρίστως διακείμεθα πρὸς τινα Διόδ. 1. 90.

III. ἀγαθοεργός, ευεργετικὴ διάθεσις, τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον ὁ αὐτ. 18. 28.

εὐχάριτος, ον, συνη. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., ὡς ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5.

εὐχάροπος, ον, ἐπιτεταμένος ἀντὶ χαροπός, Γεωμ. 14. 16.

εὐχατῆσαι· ἐπικαυχῆσθαι Ἡσύχ.

εὐχατύτερον· πλουσιώτερον (εὐχατῶ-) Ἡσύχ.

εὐχέλων· εὐτροπον. εὐχόρον· Ἡσύχ., πρβλ. εὐχελος.

εὐχείμερος, ον, (χεῖμα) ὑγιεινός ἢ κατάλληλος ὅπως διαχειμῶσις τις, πόλεις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 2. II. ἐνεργ., ὑπο-

μένων τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψυχρὸς καλῶς, εὐκλως, εἰσι δὲ εὐχειμερῶτατοι αἱ πλατύκερκοι οἰες τῶν μακροκέρκων ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 5. Ἀντίθετον τῷ δυσχείμερος.

εὐχειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξησκημένην καὶ ἐπιτηδεῖαν τὴν χεῖρα, ἐπίδειξις, Πινδ. Ο. 9. 169· σὺν νόμῳ εὐχ. Ἰππ. π. Ἀθρ. 799· ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη, ἐπὶ γλύπτου, Σοφ. Ο. Κ. 472, πρβλ. καλὶδαλος II, καὶ ἴδε εὐχέρεια I.—Ἐπίρρ. -ρως, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 21.

εὐχεῖρία, ἡ, ταχύτης χειρός, ἱκανότης, ἐμπειρία, δεξιότης (πρβλ. εὐχέρεια I), ἀνόητος εὐχ. Ἰππ. π. Ἀθρ. 802, πρβλ. Πολύδ. 11. 13, 3, κτλ.

εὐχειρώτος, ον, (χειρῶν) ὁ ῥαδίως χειρούμενος, καταβαλλόμενος, Διοχῦλ. Πέρσ. 452, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 4.—Ἐν Ξεν. Παιδ. 1. 6, 36. Οἰκ. 8, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 7, κτλ., ὑπάρχει ὑπερθ. εὐχειρώτατος ἀντὶ εὐχειρωτότατος, ἴδε Λοθεκ. Παραλ. σ. 38.

εὐχέλαιον, τό, (εὐχή, ἔλαιον): ἐν ἐκ τῶν ἐπτά μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· εἶναι δὲ ἱερὰ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἀλείφει δι' ἑλαίου τὸν νοσούντα καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἰατρεύσῃ αὐτὸν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἀλείφεται ὁ πάσχων λέγεται ἄγιον ἔλαιον. ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ἀπαιτοῦνται ἐπτά ἱερεῖς, Εὐχολόγ. (Πρβλ. Ἐπιστ. Ἰακώβου ε', 14, 15, Εἰρημ. 665Β, Δαμασκ. II. 24Β).—Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ χρίσμα, ὅπερ εἶναι ἄλλο μυστήριον.

εὐχέρεια, ἡ, = εὐχεῖρία, δεξιότης, Πλάτ. Πολ. 426D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 1· εὐκολία καὶ εὐχ. Πλάτ. Νόμ. 942D. πρβλ. Ἀλκ. 1. 122C· ἐπὶ τεχνίτου, Πλουτ. Περικλ. 13· εὐχ. Πραξιτέλους Λουκ. Ἐρωτ. 11· πρβλ. εὐχειρ.

II. ἐτοιμότης, κλίσις, διάθεσις πρὸς τι, εὐχ. πονηρίας, ῥοπή εἰς τὸ κακόν, ἡθικὴ παράλυσις, Πλάτ. Πολ. 391Ε· πρὸς ὀργὴν Λουκ. Προμ. 9, πρβλ. Πλουτ. 2. 271Β.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασυτέτης, ὑδριστικὸς τρόπος, ἱταμότης, Δισχύλ. Εὐμ. 495· ἡ τῆς πράξεως εὐχ. Αἰσχίν. 17. 33· ἐπὶ ἱστοριογράφου εὐχερῶς γράφοντος φευδὴ καὶ τερατώδη πράγματα, Πολύδ. 16. 18, 3· ἀκόλαστος ἢ ἀτάσθαλος διαγωγὴ, ἡ πρὸς τὸν δῆμον εὐχ. Πλουτ. Δημήτρ. 11· περὶ τὰς γυναῖκας, περὶ τοὺς ὄρκους ὁ αὐτ. ἐν Λυκ. 15, ἐν Λυσ. 8. πρβλ. ῥαδιουργία.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐχέρεια» κοιρανία.

εὐχερής, ἔς, (χεῖρ) ὃν εὐκόλως χειρίζεται, εὐκόλος, ἀκίνδυνος, οἱ ἐν ὑστερικαῖς σπασμοῖς εὐχερεῖ· Ἰππ. Προμ. 77· βίος Πλάτ. Πολιτικ. 266C. θάλασσα.. μεγάλας ναυαῖς οὐκ εὐχ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 84· εὐχερὲς ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., Βατραχομ. 62· πάντα ταῦτα ἐν εὐχερεί ἔθου, «τὰ ἐπὶ ῥεῖς ἐλαφρά», δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὰ προσοχὴν, Σοφ. Φιλ. 875· τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων ὁ εὐκόλος οὗτος τρόπος τῆς χρήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 184C.—Ἐπίρρ. εὐχερῶς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117C, κ. ἄλλ.

2) ἐπὶ προσώπων, εὐκόλυνος, ἐνδοτικός, αὐτάρκης, ὑποχωρῶν, ἀγαθός, Σοφ. Φιλ. 519· οὕτως.. εὐχ. ἀνὴρ Ἀλέξιος ἐν Ἀδῆλ. 9. 8· εὐχ. θεὸν λέγειν Ἀριστοτῶν ἐν ἸΠυθαγορίστῃ, 4. 5· ἡ ὕς.. εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζώων ἐστίν, εὐκολωτάτης εἰς τὸ νὰ ἐσθίῃ παντὸς εἴδους τροφὴν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 2·—συχὸν ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐχερῶς φέρειν Πλάτ. Πολ. 474Α· εὐχ. ἔχειν πρὸς τι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 3·—ἐσπερον Ξεν. Λακ. 2, 5.—ὑπερθ. -εστατα Διόδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 88.

II. ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἄξιος, καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας, τῆς κατ' ἀνδρα μὲν κατ' ἴδιαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικῆς Πολύδ. 4. 8, 9.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ ῥαδιουργός, ὁ εὐκόλως καὶ ἀσυστόλως πράττων πᾶσαν ἀτιμίαν, Δημ. 557. 28, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5.—Ἐπίρρ. -ρῶς, ἀπεισιδέπτος, ἀνοήτως, ὡ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουλευθῇς Δημ. 248. 11, πρβλ. 315. 3· εὐχερῶς πῶς Πλάτ. Θεαίτ. 154Β.—Συγκρ. -εσπερον Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11.

εὐχετάομαι, Ἐπικ. ἀντὶ εὐχομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἄνευ αὐξ.). Εὐχομαι, δέομαι, θεοῖσι μεγάλα εὐχετόωντο ἕκαστος Ἰλ. Θ. 347· Κρονίῳν.. εὐχετάσθαι Ζ. 268· πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορι τ' Ἀνδρῶν Α. 761, πρβλ. Ὀδ. Θ. 467.

II. καυχῶμαι, μετ' ἀπαρ., τίνες ἐμμεναι εὐχετόωντο; Ὀδ. Α. 172, κτλ.· καὶ παραλειπόμενον τοῦ ἀπαρεμφ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 189· Ὀρφ. Ἀργ. 287:—μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, Λατ. gloriarī, ἵνα μὴ τις.. εὐχετόμῃ ἐπέεσι Ἰλ. Μ. 391· οὐ μὲν καλὸν ὑπερβῖον εὐχετάσθαι Ρ. 19· μάψ αὐτως εὐχετάσθαι Υ. 348:—κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι, κομπάζειν ἐπ' αὐτῶν (ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὀλόλυξεν ἐν στίχ. 408) Ὀδ. Χ. 412.

εὐχέτης, ὁ, ὁ εὐχόμενος ὑπὲρ τινος, Δαμασκ. II. 341Β.

εὐχετίζομαι· ἠνυχοντο· Ἡσύχ.

εὐχῆ, ἡ, (εὐχομαι) προσευχὴ ἢ τάξιμον, ἀπαξ μόνον παρ' Ὀμ. (ἀνὸρ οὐ αἱ παρ' αὐτῷ λέξεις εἶναι εὐχος καὶ εὐχολῆ), ἐπὶ τῇ εὐχῇ σίγη Ὀδ. Κ. 526· οὕτως Ἡσ. ἐν Ο. 419, Θεόγν. 341, Ἡρόδ. 1. 31, Πινδ. καὶ Ἀττ., πρβλ. τέλειος II, τελεσφόρος I· θεὸς εὐφρων εἶη.. εὐχαῖς Πινδ. Ο. 4. 21· εὐχὰς ἀνασχεῖν τιτι Σοφ. Ἠλ. 636· εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων, Λατ. vota persol-



γενε, θίλων νὰ ἐκτελέσῃ «τάξιμον», Ἡρόδ. 1. 86· ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10· εὐχὴ χρῆσθαι, Λατ. votis potiri, Πλάτ. Νόμ. 688B· κατὰ χιλίων παρήγεσθαι.. εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, νὰ κάμωσιν εὐχὴν (τάξιμον) ὅτι θὰ θυσίασιν χιλίας αἰγας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 661· ἐν θεῶν εὐχαίαι Σοφ. Ο. Τ. 239, κτλ.· εὐχὰς εὐχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 700B, Δημ. 381.10, κτλ.· εὐχὴν ἀποθύειν Διφίλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2.10· κατ' εὐχὴν, ἔξ εὐχῆς, Λατ. ex voto, Καλλ. Ἐπιγρ. 50, Ἀνθ. Π. 6. 357.

2) ἀπλὴ ἐπιθυμία, πρᾶγμα τῆς φαντασίας κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα, εὐχαίς ὁμοία λέγειν, οἰκοδομεῖν ἐπὶ τοῦ αἵρος, Πλάτ. Πολ. 499C, 456C, 540D· μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος αὐτοῦ· 450D· κατὰ τὴν παιδων εὐχὴν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδαρίων, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ 29D· ἄξια εὐχῆς, πρᾶγματα ἐπιθυμητὰ μὴ ἀλλ' οὐκ καὶ ἐλπίστα ἢ πραγματοποιήσιμα, Ἰσοκρ. 79A· πολιτεία ἢ κατ' εὐχὴν γινόμενη Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 1, πρβλ. 4. 1, 3.

3) εὐχὴ ἐπὶ κακῷ, δ. ἔ. ἐπὶ κλησίαις κακοῦ, κατάρως, πατρός κατ' εὐχὰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 819, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 70.

4) χειροτονία, εὐχὴ ἡγουμένου Νικηφ. Κων/πόλεως 866B.

5) ἄδεια διδομένη ὑπὸ ἡγουμένου μοναστηρίου εἰς μοναχόν, Ἰωανν. Κλίμακ. 893B.

εὐχῶν, ὄν, εὐχῆς ἄξιος, Ἡσύχ.:— πῖθαν. σφάλμα.

εὐχῶν, ὄν, ἔχων ἄρθρον χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων, Κάππ. Λυκόφρ. 95.

II. ἐπὶ ἱππου, καλῶς τρεφόμενος, Ξεν. Ἰππ. 1. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 21, πρβλ. εὐχεῖλος.

εὐχῶν, ὄν, ἔχων ἄρθρον αἰῶν, Ἀνθ. Π. 6. 108.

Εὐχῆται, ὢν, οἱ = Μασσαλιανοί, αἰρετικοὶ πιστεύοντες καὶ κηρύττοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὤρεται διηνεκῶς νὰ προσεὐχῇται, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 376A, Θεοδοῦρη. IV. 429B, κλ.

εὐχῶς, συντηρ. ὅλως, οὖν, (χλόη) χλοερὸς, ἐπὶ τῆς Δι-μητρος, Σοφ. Ο. Κ. 1600· ἄνθρωπος, θαλερός, Νόνν. Δ. 41. 15.

εὐχλωρός, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἐγγλωρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 2.

εὐχο-λόγιον, τό, βιβλίον προσευχῶν, Ἀναστ. Σιν. 793B, Μεθόδ. Κων/πόλεως 1317D.

Εὐχολόγιον τό μέγα, τό μέγα βιβλίον τῶν προσευχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρβλ. Suicer ἐν λέξει.

εὐχομαι, ἔπικ. ὁ ἐνικ. εὐχεσθαι Ἰλ. Α. 378, κτλ.: παρὰ τὴν εὐχόμεν ἢ εὐχ.: μέλλ. εὐξομαι: ἀορ. ἡδῆξομαι ἢ εὐξ-.

Ἡ αὐξήσις οὐδαμῶς ἀπαντᾷ παρ' ἔπικ. καὶ Ἰωσι. Παρ' Ἀττικ. ὁ Ἑλισσ., Δινδ. καὶ ἑτέροις ἐπόμενοι τῷ Μοίριδι γράφουσιν ἡδ-.

Περὶ τῶν Παθ. τύπων ἴδε κατωτ. IV:— Ἀποθ. (συγγενὲς τῷ αὐ-χέω, καυχᾶσθαι).

Προσεύχομαι, ἀναπέμπον εὐχὰς, τελῶ εὐχὴν, ποιοῦμαι εὐχὴν (τάξιμον), Λατ. precari, vota facere, θεῶν, θεοῖς Ὁμ. καὶ ἄλλοι ποιηταί, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 7. 178., 8. 64. Θουκυδ. 3. 58· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐχ. εὐχὰς τοῖς θεοῖς, κτλ., ἴδε ἐν λ. εὐχῆ· εὐχ. θεόν, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 268· εὐχ. πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· εὐχὰς ὑπὲρ τίνος πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχ. Αἰσχίν. 56. 2· εὐχ. ἔπος Σιμωνίδ. 43. 18, Πινδ. Π. 3· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰλ. 1060:— μετὰ δοτ. ἡβιχῆς, προσεύχομαι ὑπὲρ τίνος, Ἰλ. Η. 298:— ὁ Ὁμ. ἀρέσκειται νὰ συνάπῃ τὸ μέγαλα ἢ τὸ πολλὰ τῷ εὐχεσθαι, προσεὐχέσθαι μεγαλοφώνως καὶ ἐνθέρμως, ποιεῖν πολλὰς προσευχάς:— ἀπολ., Αἰσχύλ. Χο. 465, Ἰκ. 980.

2) μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., εὐχομαι ἵνα., διδ' εὐχεται αἰεὶ.. φθι-σθαι Ὁδ. Ο. 353, Φ. 211, Ἡρόδ. 1. 31, καὶ Ἀτ.: μετὰ μόνου ἄπαρ., εὐχ. θάνατον φυγεῖν Ἰλ. Β. 401· τί δοκέεις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ.. λαβεῖν; Ἡρόδ. 1. 25· οἶκον ἰδεῖν Πινδ. Π. 4. 521, κτλ.· ὡσαύτως, εὐχομαι τοὺς θεοὺς δοῦναι μοι, ἱκετεύω νὰ μοι δώσωσιν οἱ θεοί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 351, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26· πρὸς τοὺς θεοὺς διδόναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2· ταῖς Μούσαις εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 545D, κτλ.:— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1512 (ἐνθα τὰ Ἀντί-γραφα ἔχουσι, νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθῆ μοι, οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶνονος ὑμῖς κυρῆσαι), δέον νὰ ἀναγνώσωμεν, οὐ καιρὸς ἔξ (ὡς μονοσύλλαβον) ζῆν, ὡς ὁ Δινδ., ἢ οὐ καιρὸς ἢ ζῆν ὡς ὁ Meineke, ἀλλ' ἢ γενικῶς παραδεδεμένη διόρθωσις εἶναι ἡ τοῦ Δινδοφρίου, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

3) μετ' αἰτ. ἀντικειμ., εὐχομαι νὰ ἔχω τι, ἐπιθυμῶ, χρυσὸν εὐχονταί, «χρυσὸν εὐχονται κτήσασθαι» (Σχόλ.). Πινδ. Ν. 8. 63, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., εὐχόμενος τοῦτ' ἂν εὐξάιτο Ἀντιφῶν 144. 16· εὐχ. τινί τι, εὐχο-μαι νὰ συμβῇ τι εἰς τινά, ὅλοιον· καὶ σοὶ πολλάκις τόδ' ἡδῆξ-αμεν Σοφ. Φιλ. 1019· ὡσαύτως, εὐχομαι τινι ὑπὲρ τίνος, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένη ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10, πρβλ. 3. 14, 3, Κύρ. 2. 3, 1.

II. ὑπισχνόμαι, μετ' ἄπαρ. μέλλ., εὐχομαι ἐλπιόμενος διδόναι ἢ ἐξελάν κύναν Ἰλ. Θ. 526· θεοῖσι.. ἐκατόμβας ῥέξειν Ὁδ. Ρ. 50, πρβλ. Ἰλ. Δ. 101, Πλάτ. Φαί-δων 58C· μετ' ἄπαρ. ἀορ., εὐχέτο πάντ' ἀποδοῦναι Ἰλ. Σ. 499, καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., παρ' οἷς μετ' ἄπαρ. ἐνεστώτος, ἡδῶν θεοῖς.. ἂν ὦδ' ἔρδειν τάδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 933, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1033.

2) μετ' αἰτ. πρᾶγματος μόνον, ὡς τὸ Λατ. vonere, «τάζω τι», πολλῶν πατημένων εἰμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 963· Ιε-ρεῖον, θυσίας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1619, κτλ. [λύχνον] περὶ πα-δὸς Καλλ. Ἐπιγρ. 56. 3.

3) τὸ ποῦμα ὁ ὑπισχνεῖται τις

ἐν τῇ εὐχῇ, ἐκφέρεται πολλάκις διὰ τῆς προθ. κατὰ, ὡς εἰ τὸ διὰ τῆς εὐχῆς προσφερόμενον ἦν ἡδὲ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, εὐχ. τοῖς θεοῖς κατὰ ἐκατόμβης Πλουτ. Μάρ. 26., 2, 291B· κατὰ νικητηρίων Δημ. Ἐπιστ. 1, πρβλ. ἔρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 660.

III. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ: ὑπισχνόμαι νὰ πράξω τι, προκύπτει ἐν-νοια οἷα ἡ τοῦ αὐχέω, μεγαλοφώνως ὑπισχνόμαι, καυχῶμαι, με-γαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὐχεται, οὐκ ἐν Ἀγίλλεως νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇ μὲν κεχολωμένος ἦτορ Ἰλ. Σ. 366:— τὸ πλεῖστον οὐκ ἐπὶ κενῆς καυχήσεως, ἀλλὰ περὶ πράγματος περὶ οὗ δικαιοῦται τις νὰ καυχᾷται, ταύτης τοι γε-νεῖς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι Ἰλ. Ζ. 211, πρβλ. Θ. 190· πατρός δ' ἔξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι Σ. 113, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 449A· σπανίως ἄνευ ἀπαρεμφ., ἐκ Κρητῶν γένος εὐχομαι (ἐξυπ. εἶναι) Ὁδ. Κ. 199· τὸ πατρὸς ἐκ Διὸς εὐχονταί Πινδ. Π. 4. 173· πόρτις εὐχεται βόας (ἐξυπ. εἶναι) Αἰσχύλ. Ἰκ. 313, πρβλ. Τ. 536· ἐνθεν εὐχομαι γένος Εὐρ. Ἀποσπ. 697:— ἀλλ' ὡσαύτως.

2) καυχῶμαι· ματαιο-φρόνως, μεγαλαυχῶ, εὐχεαί αὐτὸς Ἰλ. Α. 388· μετ' ἄπαρ., εὐχ.

δηλώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1318.

3) ἀπλῶς, ὁμολογῶ ἢ διακηρύττω, ἱκέτης δὲ τοι εὐχ. εἶναι Ὁδ. Ε. 450, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 88· τίς χθῶν εὐχεται ἦδε [εἶναι]; τί τόπος ἄρα γε νὰ εἶναι οὗτος; Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1251:— πρβλ. εὐχετόμας II.

IV. ὡς Παθ., ἐμοὶ μετρίως εὐκται, ὑπ' ἐμοῦ ἐγένετο ἐπαρκὴς δέησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 279C· ἡ πανήγυρις ἢ.. εὐχθεῖσα, ἢ «ταμμένη», Δίων Κ. 47. 32:— ἀλλ' ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται ὑπερσ., ἡγῆμην μετὰ ἐνεργ. σημεῖο. ἐν Τρ. 610.

εὐχόρδης, ὄν, ἐπὶ λύρας, ἢ καλὰ χορδὰς ἔχονσα, Πινδ. Ν. 10. 39.

εὐχόρηγτος, ὄν, ὁ εὐκόλως χορηγούμενος, διδόμενος, Εὐστ. Πονημ. 2. 298. 15.

εὐχόρος, ὄν, καλλιχόρος, εὐχόροιο τέχνης Ἀνθ. Π. (Παράρτ.) 217. 7.

εὐχόρτος, ὄν, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, συντελὼν πρὸς θρέψιν, θρεπτικός, ὅπου δ' ἂν ἦττον δυσχεραίνῃ τὸ ποτόν, τοῦτο μᾶλλον εὐ-χόρτον ἔστι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 8, 1.

II. ἔχων ἄρθρον βοσκῆν, πλήρως χόρτων, εὐχόρτα πεδία Πολυδ. Ζ'. 184.

εὐχος, εὖς, τό, (εὐχομαι) ποιητ. λέξις: II. διερ εὐχεται

τις νὰ ἔχη, ἰδίως πολεμικὴ δόξα, καθόλου, πᾶν τὸ περιποιεῖν τινι δόξαν καὶ φήμην, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας Ἰλ. Ε. 285· ἐδο-μεν ὀπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ Χ. 130· πόρῃ δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων Ὁδ. Χ. 7· ἀλλ', ὡς ἐννοί, ἐν γέ μοι εὐ-χος ὀρέξατε, κάμετέ μοι τοῦλάχιστον μίαν χάριν, Σοφ. Φιλ. 1202· ἄλλαν εὐχος ἀρέσθαι, «καύχημα λαμπρὸν ἀνεγνώσασθαι» (Θ. Γα-ζῆς), Ἰλ. Η. 203· ἔλεῖν Τυρταί. 9. 36, Πινδ. Π. 5. 26· Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα, ἀφῆκε· ἀπ' αὐτοῦ τὸ καύχημα, Ἰλ. Ο. 462· μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας; «ἄμοχθον δὲ καὶ ἄλλον καύχημα αὐτῷ ἐπέδωκας;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 473, καὶ συγνήν παρὰ Πινδ., ὡς Ο. 10 (11). 75· ἐπὶ προσώπων, Ἀνάκρεον, εὐχος Ἰώνων Ἀνθ. Π. 7. 27.

II. βραδυτέρον, εὐχή, ἀφιέρωμα, «τάξιμον», Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐχος» βού-λῃσις. νίκη.

εὐχρεως, ὄν, = εὐχρηστος, τότε δὲ εὐχρεψ ἐν δέπαϊ (τότε δὲ χρυσῶ ἐν δέπαϊ Cas. καὶ Dalec.) Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. 469F.

εὐχρημάτω, εἶμαι εὐχρήματος, Πολυδ. Γ'. 109, Σ'. 196:—

εὐχρημάτια, ἢ, πλοῦτος, ὁ αὐτ. Σ'. 196.— εὐχρημάτιστος, ὄν, πολυχρήματος, Πρόκλ.· εὐχρήματος, ὄν, πλοῦσιος, Πολυδ. Ι'. 109.

εὐχρημονέω, = εὐχρημάτω, Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Σ'. 196.

εὐχρηστῶ, εἶμαι χρήσιμος, τινί, διὰ τι πρᾶγμα, Πολυδ. 12. 18, 3· εἰς τι Διοσκ. 1. 6, κτλ.· τινί, εἰς τινά (ἄνθρωπον), Συλλ. Ἐπιγρ. 3800. 13· ἀπολ., Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Α. 7. 129, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 22.

II. Παθ., εὐχρηστεῖσθαι διὰ τινά, λαμ-βάνειν βοήθειαν διὰ τίνος, Διόδ. 5. 12· ὑπὸ τίνος Πλούτ. 2. 185D.

2) εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσει, ἐπὶ λέξεων, Εὐστ. 964. 21, κτλ.

εὐχρησθημα, τό, λαμβανόμενη ὠφέλεια, Κικ. Fin. 3. 21.

εὐχρηστία, ἢ, εὐκολία περὶ τὴν χρῆσιν, σκευῶν Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ὠφέλεια, χρησιμότης, πρὸς τι Πολυδ. 9. 7, 5.

II. πῖστις, ὑπόληψις ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, ἵνα τῆς εὐχρηστίας μὴ στοιρηθῇ Διόδ. 1. 79.

εὐχρηστος, ὄν, (χράσμαι) εὐκολος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος. Ἰππ. π. Ἀγμ. 763, καὶ συγνήν παρὰ Ξενοφ. (παρ' ᾧ ἀπαντῶσιν ἀμφότερα, τὸ τε Συγρ. καὶ Ὑπερθ.) πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 777B, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 5· εἰς τι Διόδ. 5. 40.— Ἐπίρρ. -τως Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1044D· εὐχρήστως ἔχειν πρὸς τι Πολυδ. 3. 73, 5.

εὐχρόστος, ὄν, = εὐχροος, ἀμφίβολ. ἐν Ξεν. Ἰππ. 1. 17· κατὰ

L. Dind. εὐρωστος.

εὐχροέω, ἔχω καλὴν, ὑγιεινὴν χροιάν, Ἀριστοφ. Λυσ. 80, Γα-λην., κλ.

εὐχροίς, ἔς, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχροος, δέρμα

βόειον εὐχροές Ὁδ. Σ. 24.



**εὐχρῶα**, ἴων. **εὐχροίη**, ἡ, καλὴ χροιά, ζωηρά καὶ ὑγιεινὴ ὄψις, Ἰππ. Κωακ. Προγν. 127Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4. 5, κτλ.

**εὐχροός**, ὄν, συνηρημ. **εὐχρούς**, ὄν, ἴων. **εὐχρούς**, ὄν, πρβλ. **εὐχρῶς** (χρῶα). ἔχων καλὸν, ζωηρόν, ἀνθηρόν χρῶμα, καλὴν ἐπιδερμίδα, ὑγιή, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Ξεν. Λακ. 5. 8, κτλ.—**Συγκρ.** -**οὐτέρος** Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41· -**οὐτέρος** Ἀριστ. Προβλ. 2. 30, κτλ.—**ὑπερ.** -**οὐστατος** αὐτόθι 32. 1. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, **εὐχροα** χρώματα Φιλόχορ. παρ' Ἀθην. 638Α.—Ἰδε Κόντων ἐν Σικράτει σ. 49 κέξ.

**εὐχρῶσος**, ὄν, πλούσιος εἰς χρυσόν, ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, Σοφ. Φιλ. 394.

**εὐχρῶς**, ὄν, = **εὐχροός**, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1171, Θεσμ. 644, Λυσ. 206, Ξεν. Οἰκ. 10, 5· πλῆθ. **εὐχρῶ** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 2.

2) ἐπὶ μουσικῇ, ὡς τὸ **εὐχροός**, Πλάτ. Νόμ. 555Α.—Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

**εὐχῦλία**, ἡ, τὸ οὐστὶ τοῦ **εὐχῦλος**, τῶν μυῶν οἱ μὲν Ἐφέσιοι... τῇ **εὐχῦλᾳ** τῶν... κτενὼν βελτίονες Ἀθην. 87C, 306E.

**εὐχῦλος**, ὄν, ἔχων καλὸν χυλόν, πλήρης χυλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 15· ἐπὶ κρέατος, Ἀλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 4, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 62C, Ἰκέσιος, αὐτόθι 282D.—Ἐπίρρ. -**λως**, Ἰππ. 589. 28.

**εὐχῦμία**, ἡ, = **εὐχῦλία**, Ἰππ. 412. 19, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11. 4.

**εὐχῦμος**, ὄν, ἔχων καλὸν χυμόν, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 649D· πρὸς τὴν ἐδωδὴν **εὐχ**. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, ἐν τέλει.—**Συγκρ.**, ἡ ὑπόρτης **εὐχυμότερα** ποιεῖ Πλούτ. 2. 690Α.—Ἐπίρρ., **εὐχῦμος**, Ροῦφ. Ἐφέσ. σ. 125, ἐκδ. Ruelle.

**εὐχῶλη**, ἡ, (εὐχραία) Ἐπικ. τύπος τοῦ **εὐχῶ**, προσευχῇ, ὁτάξιμον, οὐτ' ἄρ' ὅγ' **εὐχῶλης** ἐπιμύμφεται οὐθ' ἐκατόμῃς Ἰλ. Α. 65, 93· θυέσσει καὶ **εὐχῶλης** ἀγαγῆσιν 1. 499, Ὀδ. Ν. 357· **εὐχῶλῶν** οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἰρ. 68· ὡσαύτως παρ' Ἰωσὶ πεζολόγοις, πρβλ. **εὐχῶλιματός** καὶ ἴδε Πρωταγ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 53, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 28. 29. II. **καύχης**, μεγαλαυχία, κομπορηγοσύνη, πῇ ἔδαν **εὐχῶλαι**, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἀριστοὶ Ἰλ. Θ. 229· κραυγὴ θριάμβου, ἔνθ' ἄμ' οἰμωγῇ καὶ **εὐχῶλῃ** πέλεν ἀνδρῶν Δ. 450, Θ. 64. 2) ἀφορμὴ καυχῆσεως, **καύχημα**, κἀδ ἐν κεν **εὐχῶλῃν** Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λιποῖεν Ἀργεῖῃν Ἐλένην Ἰλ. Β. 160, πρβλ. Δ. 173· ὁ μοι... **εὐχ**. κατὰ ἄστυ πελέσκεο X. 433.

**εὐχῶλιματός**, α, ὄν, διατελὼν ὑπὸ **εὐχῇ**, τάξιμον, οἱ **εὐχῶλιμαῖοι** Ἡρόδ. 2. 63, ὅστις ὀλίγον ἀνωτέρω διδίδει καὶ τὴν ἐρμηνείαν, **εὐχῶλιδας** ἐπιτελούντες:—τὸ **εὐχῶλιμαῖοι** χρησιμεύει πρὸς μεταφράσιν τῆς Γαλιτικῆς λέξεως **σιλιδόουροι**, Νικόλ. Δαμασκην. παρ' Ἀθην. 249B. 2) **εὐχ**. θέαι, Λατ. *ludi votivi*, Δίων Κ. 79. 9. II. = **εὐκατάς**, εὐκτός, ἐπιθυμητός, Πολύδ. Ε' 1, 130.

**εὐχώριτος**, ὄν, (χωρίζω) δὲν **εὐκόλως** χωρίζει τις, «**εὐκολοχώριτος**», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 8.

**εὐψάμβθος**, ὄν, ἀμυδῶδης, πλήρης ἄμμου, Ἀνθ. Π. 6. 223, **εὐψήφεις**, ἔδος, ὅ, ἡ, ἔχων πολλὰς ψηφίδας, πολλοὺς χάλικας, χαλινοῦδης, Νόνν. Δ. 10. 163.

**εὐψοφος**, ὄν, **εὐηχος**, Δίων Χρυσ. 12. σ. 360 = 18Geel.

**εὐψυχτός**, ὄν, **εὐκόλως** ψυχόμενος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 16. Πρβλ. 8. 6.

**εὐψυχέω**, εἶμαι **εὐψυχος**, θαρραλέος, Ἐπιστ. π. Φιλ. β' 19, Πολυδ. Γ' 135. II. **εὐψύχει**, χαίρει, συνηθὴς ἐπιγραφὴ ἐπὶ τάφων, ὡς τὸ Λατ. *ria anima*, Ἀνθ. Π. παράρτ. 244, Συλλ. Ἐπιγρ. 2204, 4467, κ. ἄλλ.· πρβλ. **εὐπλοέω**, **εὐτυχεῶ**.

**εὐψυχῆς**, ἐς, (ψύχος) **εὐαρέστως** ψυχρός, δροσερός, Ἡρωδιαν. 1. 12. 6. 6.

**εὐψυχία**, ἡ, καλὸν θάρρος, γενναϊότης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 326, Εὐρ. Μήδ. 402, Θουκ. 1. 121, κ. ἄλλ.· ἀντίθετον τῷ **κακοψυχία**, Πλάτ. Νόμ. 791C.

**εὐψυχος**, ὄν, (ψυχῇ) ἔχων θάρρος, θαρραλέος, εὐτολμος, γενναῖος, γενναῖοψυχος, Λατ. *animosus*, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Εὐρ. Ρῆσ. 510, κτλ.· τὸ .. ἐς τὰ ἔργα **εὐψυχον** Θουκ. 2. 39, πρβλ. 43., 4. 126· **εὐψυχότατοι** πρὸς τὸ ἐπιέναι ὁ αὐτ. 2. 11.—Ἐπίρρ. -**χως**, Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 21. II. (ψύχω) **ἀναψυκτικός**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 1.

**εὐω**: μέλλ. **εὐωα**: ἄρ. **εὐσα**, ἀνευ αὐτῆς αἰσῶς: (ἴδε ἐν λέξ. **αὐω**):—ποιητ. ῥῆμα, φλογίζω, «**καφαλλίζω**», παρ' Ὀμήρ., ἐπὶ χοίρων ὧν ἐφλόγιζον τὰς τρίχας πρὶν μαγειρεύσασιν αὐτοὺς, «ἔστι δὲ τὸ εὐεῖν ἀρχαῖον, οὕτω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὑδατι ζέοντι» (Εὐσταθ.). **εὐσέ** τε μιστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειρεν Ὀδ. Σ. 75, πρβλ. 426, Β. 300· **εὐσές** εὐόμενοι ταυνοῦντο διὰ φλογός Ἰλ. 1. 468, Ψ. 33· οὕτως ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὐσεν ἀϋτὶμῇ Ὀδ. 1. 389· μεταρ., ἐπὶ δυστρόπου καὶ φιλερίδος γυναικός, εὐεῖ ἀτερ δαλοῦ ἄνδρα Ἦσ. Ἔργ. καὶ Ἥμ. 703.—Ἐν Λουκ. Δεξίφ. 11 καὶ Ἐευμολ. Μ. φέρεται μετὰ ψιφῆς **εὐω**· ἀλλὰ τὰ σύνθετα ἀφεῶω, ἐφεῶω ἀναρροῦσι τὴν τοιαύτην γραφήν, ἴδε Εὐστ. 1745. 50.

**εὐωδέω**, εἶμαι **εὐώδης**, Ἰπρωδιαν. Ἐπιμερ. 250, Θεόδ. Στουδ. σ. 289D, **Achmes** Ὀγεῖρ. σ. 23, κλ.

**εὐώδης**, ἐς, (ὄζω, ὄζωδα) ὡς καὶ νῦν, ἔχων καλὴν ὁσμὴν, εὐώσμος, πλήρης **εὐωδίας**, ἀντίθετον τῷ **δυσώδης**, ἐν θαλάμῳ **εὐώδει** Ἰλ. Γ. 382· **εὐώδεις** ἔλαιον Ὀδ. 13. 339· **εὐώδης** κυπάρισσος Ε. 64· **εὐώδεστας** Ἡρόδ. 3. 112· ἀκολουθῶς παρὰ Πινδ., παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζολόγοις:—τὸ **εὐώδεις** = **εὐωδία**, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 11· **εὐώδεις** ὄζειν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 12. 3.

**εὐωδία**, ἴων. -**ία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡδέα ὁσμὴ, Ἡρόδ. 4. 75, Ξεν. Συμπ. 2. 3· ἐν τῷ πλῆθ., Πλάτ. Τιμ. 65Α· ἀλλ' ἐν τῷ πλῆθ. ὡσαύτως, **εὐώδεις** οὐσίαι, Διδδ. 1. 84.

**εὐωδιάζω**, κάμνω τι νὰ γίνῃ **εὐώδεις**, νὰ «**μοσχοβολᾷ**», Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 144, 178, 256, Κλήμ. Ἀλ. 933, 12· καὶ γῆν **εὐωδιάζοντες** συγκράτοις εὐοδμίαις Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 83, κλ.

2) ἐκπέμπω **εὐωδία**ν, εἶμαι **εὐώδης**, ὡς καὶ νῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 442, «ἀνθὶ καλλίπνοα **εὐωδιάζοντα**» Ἡσῶν. ἐν λ. κρήνα.—Παθ., **εὐωδιαζομένην** ἅμα καὶ **ὕγιονότερον** τὸν ἄερα ἔχουσιν παρὰ τοῦτο Στράβ. 721· τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χλίνειον **στέαρ** οὕτως ἂν **εὐωδιασθῇ** Διδασκ. 2. 91.

**εὐωδιζομαι**, Ἀποθ., **αἰσθάνομαι** **εὐωδία**ν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 193.

**εὐώδεν**, ἔνος, ὁ, ἡ, **εὐκόλως** ὠδίνων, γεννῶν· **καρποφόρος**, γόνιμος, Ὀππ. Κυν. 3. 19· νηδὺς Ἀνθ. Π. 6. 201· ἐπὶ θ. τῆς **Δήμητρος**, Μάξιμ. π. Καταρχ. 529. II. Παθ., **εὐκόλως** τεχνεῖς, Κόλουθος 281, Νόνν. Δ. 14. 148.

**εὐφῶδος**, ὄν, ἡδέως ἤχων, γῆρυς Πλούτ. 2. 405F.

**εὐώλενος**, ὄν, **ὠραίως** ὠλένας ἔχων, Πινδ. Π. 9. 31· **δεξιὰ** Εὐρ. Ἰππ. 605.

**εὐωμοσία**, ἡ, ἡ τήρησις τοῦ ὅρκου, Ἡρωδ. Ἐπιμερ. 205.

**εὐώμοτος**, ὄν, (ὅμνυμι) ὁ τηρῶν τοὺς ὅρκους, Πολυδ. Α' 39.

**εὐώνητος**, ὄν, καλὰ ἡγορασμένος, **εὐώνος**, **εὐώνης**, Στράβ. 218.

**εὐώνια**, ἡ, **εὐώνια**, Πολύδ. 2. 15, 4.—**εὐώνιζω**, **ἐξευτελίζω**, **ἐξουθενίζω**, **εὐωνισμένον** = **εὐτελεῖς**, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. 1Α', 9.

**εὐώνος**, ὄν, **εὐώνης** (Γαλλ. *à bon marché*), Ἐπιγρ. 19 Αθρ., Δημ. 255. 12, κτλ.· φίλοι Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 4· **θάνατος** Ἀνθ. Π. 11. 169.—**Συγκρ.** **εὐωνότερος**, Ὑπερβ. -**ότατος**, Δημ. 255. 12, Πλάτ. Εὐθύδ. 304B· ἄλλ.· ἄνωμ. -**νέστερος**, Ἐπιγρ. παρ' Ἀθην. 424D.—Ἐπίρρ. -**νως**, Ὑπερβ. -**ότατα**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2483.

**εὐωνυμέομαι**, Παθ., ἔχω καλὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημ. 141. 13.

**εὐωνύμιος**, α, ὄν, = τῷ ἔπομ. II. Κόρινθα παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωννμ. σ. 136C.—Ἐπίρρ. -**ίως**, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1711.

**εὐωνύμος**, ὄν, (ὄνομα) ἔχων καλὸν ὄνομα, ἔντιμος, Ἦσ. Θ. 409, Πινδ. Ο. 2. 12, κλ.· **εὐώνυμος** χάρις, ἡ τιμὴ καλοῦ ὀνόματος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 90· **δίκη**.. μὴ **εὐώνυμος**, οὐχὶ ἔντιμος, Πλάτ. Νόμ. 754E. 2) ἐπὶ καλοῦ οἰωνοῦ, **εὐοίωνος**, Λατιν. *bone ominatus*, ἀντίθετον τῷ **δυσώνυμος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302D, Δίων Κ. 52. 4. 3) **εὐτυχῆς**, Πινδ. 7. 70., 8. 80· πρβλ. Εὐστ. 852. 5.

II. **εὐφημιστικῶς** ἀντὶ ἀριστερός, (διότι οἱ κακοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, πρβλ. **δεξιός**, **εὐξείνος**, **εὐφρημος** καὶ **ἀριστερός**), λύει τὸν αὐτῆς πέπλον.. ἐκ δ' ἐλγυφισεν πλεῦράν ἅπασαν ὠλένην τ' **εὐώνυμον** Σοφ. Τρ. 926· **ἐξ** **εὐωνύμου** χειρὸς Ἡρόδ. 7. 109· **ἐξ** **εὐωνύμου** (ἐξ αὐ. χειρὸς) ὁ αὐτ. 1. 72· κατὰ τὰ εὐ. Ξεν. Λακ. 11. 10· εἰς τὰ εὐ. παρεκκλίνειν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 19· ἐπὶ τὰ εὐ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 9· ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, τὸ **εὐώνυμον** κέρας Ἡρόδ. 6. 111, Θουκ. 5. 67, Ξεν. κλ.· τὸ **εὐώνυμον** (ἀνευ τοῦ κέρας) Θουκ. 4. 96· ἐπὶ οἰωνῶν, ἀντίθετον τῷ οἱ **δεξιὸν** φύσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 490.

III. ὡς ὄν. κύρ., «**εὐώνυμον**» καὶ **δῆμος** φυλῆς τῆς Ἐρεχθίδος.

**εὐώνυμος**, ἡ, *eunymus* Europaeus, Πλίν. 13. 38· «τὸ δ' **εὐώνυμον** καλούμενον δένδρον φέταί μεν ἄλλοθι τε καὶ τῆς Λέσθου ἐν τῷ ὄρει τῷ Ὀρδύνῳ καλούμεν» ἔστι δὲ ἡλικὸν ῥόα καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοῶδες, μεῖζον δὲ ἡ χαμαιδάφνης, καὶ μαλακὸν δὲ ὥσπερ ἡ ῥόα.. ἀνθεὶ δὲ τοῦ ἥρος· τὸ δὲ ἄθος ὁμοῖον τὴν χροάν τῷ λευκῷ ἴω· ὅζεις δὲν δεινὸν ὥσπερ φόνον. ὁ δὲ καρπὸς ἐμπερὴς τὴν μορφήν μετὰ τοῦ κελύφους τῷ τοῦ σησάμου λοθῷ· ἐνδοθεν δὲ στερεὸν πλὴν διηρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν. τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων ἀπακτινύνει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπὸς, καὶ μάλιστα τὰς αἰγὰς· Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 13.

**εὐώπις**, ἔδος, ἡ, (ὥψ) ἔχων ὠραίους ὀφθαλμούς ἡ ὠραίος τὴν ὄψιν, **εὐώπιδα** κούρην Ὀδ. Ζ. 113, 142, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμητρ. 334, πρβλ. Σοφ. Τρ. 523· **εὐώπις** Σελάνα Πινδ. Ο. 10 (11). 90·—**ἀναγινωσκόμενον** παρὰ τινος ὡς ἄρσεν. παρὰ τῷ Διδ. π. Ζ. 8. 12, πρβλ. Ἰακώφιον ἐν τόπῳ· ἴδε ἐν λέξ. **εὐώψ**.

**εὐωπῶς**, ὄν, = **εὐώψ**, Εὐρ. Ὀρ. 918, Διον. Π. 1075, Βαβρ. 124· **εὐ**. **πύλαι**, **φιλικάι** **πύλαι**, Εὐρ. Ἰων. 1611. II. ὁ βλεπών **καλῶς**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 38.

**εὐωπός**, ὁ, θαλάσσιος τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἀλ. 1. 256.

**εὐωρέω**, (εὐωρος) ὀλιγορῶ, ἀμελῶ.—Καθ' Ἡσῶν.: «**εὐωρεῖν**» τὸ μηδένος ἔχειν λόγον, ἢ μηδένος φροντίζειν καὶ «**εὐωρεῖ**» παίζειν.

**εὐωρία**, ἡ, (ὠρα) **εὐάρεστος** ὠρα, Λόγγος 1. 9.—Καθ' Ἡσῶν.:



εὐωρία· ὀλιγορία, ἀμείλια·, καὶ κατὰ Φώτιον: «τὸ μὴ πᾶν φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερον πως ἔχειν».

εὐωριάζω, = εὐωρέω, Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὁ Πέρτων ἐπηγόρευσε τὸν εὐπὸν ἐν Αἰσχίῳ. Πρ. 17 (ἐκ τοῦ Ἦσυχ. καὶ Φωτ.) ἀντὶ τῆς ἐν τῷ Ἀνειγράφ. γραφ. ἐξωριάζω.

εὐωρος, ον. (ῥα) ὀλιγορος, ἀμείλις, ἀδιάφορος, τινος, περὶ τινος, Εὐφορ. 102.

Π. (ῥα) εὐωρος γῆ, καρποφόρος; «ἡ τὰ νύκτα ἔχουσα» Ἦσυχ· εὐωρος γάμου, ὥριος, Λατ. *maiores nuptiae*, Σοφ. Ἀποσπ. 200.

εὐωχέω: μέλλ. -ήσω, κτλ.: — Μέσ. καὶ Παθ., μέσ. μέλλ. -ήσομαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 717, Πλάτ. Πολ. 372B: ἄορ. εὐωχῆ-σάμην Λουκ. Κρον. 11· ἀλλὰ Παθ. μέλλ. εὐωχῆθήσομαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 11: ἄορ. εὐωχῆθην, ἴδε κατωτ.: πρkm. εὐώχηναι Ἰππ. 679. 8, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224:—ἡ αὔξησις οὐδαμῶς εὐχεται (εὐ. ἔχω Ἀδην. 363D). Ἐστὶν μεγαλοπρεπῶς, μετ' αἰτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 126., 4. 73, 95, Εὐρ. Κύκλ. 346, Ἀριστοφ. Σπ. 341, Ξεν. κτλ.: ἐπὶ ζῶων, τρέφω καλῶς, τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχούντι ποιεῖν Ἰσοκρὸν Πλάτ. Πολ. 588E· τὰς ὕς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 3:—Μέσ. καὶ Παθ., τρώγω καὶ πίνω καλῶς, ἐν-τρυσθῶ ἐσθίων καὶ πίνων, εὐωχέονται Ἡρόδ. 5. 8· ὡς ἐθυσαν καὶ εὐωχῆθσαν ὁ αὐτ. 1. 31· εὐωχήμενοι, εὐωχῆντες, μετὰ τὴν εὐωχίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224, Ἐκκλ. 664:—μετὰ συνατοχ. αἰτ., τρώγω τὴν «χορταστικά», ἀπολαύω, κρέα εὐωχοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, πρβλ. Πολύβ. 8. 26, 10· εὐωχεῖσθαι ἐπινίκια Λουκ. Πλοῖον Ἡ. Εὐχάϊ 39· εὐ. γάμου, ἑορτήν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλίοδ.:—ἐπὶ ὑποζυγίων, βόσχομαι εἰς κόρον, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 11, Ἰππαρχ. 8, 4· ὥσπερ καυχῶν ὀνίδιον εὐωχήμενον, ὥσπερ ὄνος κριθῶν χορτασθεῖς (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σπ. 1306.

Π. μεταφ., ἐπὶ ἀλ-λων ἀπολαύσεων, εὐωχούντες [αὐτοὺς] ὧν ἐπεθύμουν Πλάτ. Γοργ. 518E· πολλὰ καὶ ἡδέα.. εὐωχῶν ὑμῖς αὐτοῖς 522A· οὕτως, εὐωχεῖν τινα καινὴν λόγων Θεοφρ. Χαρακτ. 9.—Μέσ., ἐντρυσθῶ, ἀπολαύω, μετὰ γεν., εὐωχοῦ τοῦ λόγου Πλάτ. Πολ. 352B· ἴδε Heind. ἐν Δύσ. 211D, καὶ πρβλ. ἐστιάω.

εὐωχῆτήριον, τό, δειπνητήριον, αἰθουσα συμποσίου, Γρηγ. Κορίνθου 527, ἔκδ. Schaefer.

εὐωχῆτης, οὔ, ὁ, εὐωχούμενος, δαιτυμῶν, συμπότης, Σχόλ. εἰς Αἰσχίῳ. Πρ. 10:2.

εὐωχῆτικός, ἡ, ὄν, εἰς εὐωχίαν ἀνήκων, Γλωσσ.

εὐωχία, ἡ, εὐθυμία, ἰδίως ἐν συμποσίῳ, γέυμα πλούσιον καὶ ἄφθονον, συμπόσιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1006, πρβλ. Βατρ. 85, κτλ.: ποιεῖν τὴν εὐωχίαν Συλλ. Ἐπιγρ. 3028· ἐν τῷ πληθ., συμπόσια ἑορτῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 329A, Ἀδην. 363B, κλ.

2) καθόλου, προμήθεια ζωστροφίων διὰ στρατὸν, Πολύβ. 3. 92, 9.

Π. μεταφ., λόγων εὐωχίαι, ἐντρυσθῆσαι, ἀπολαύσει: λόγων, Ἀνθ. Π. 4. 3, 6.

εὐωχιάζω, = εὐωχέω, Διδάκ. 4. 1078.

εὐωχιαστικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος, ἀρμόδιος πρὸς εὐωχίαν, Ἰα· ὄν κήνουλον (*caenulum*), ὅσον εὐωχιαστικὸν Ἰω. Λυδ π. μὴν. 4. 1.

εὐώψ, ὦπος, ὁ, ἡ, (ὦψ) ἔχων ὠραίους ὀφθαλμοὺς ἢ καλὸς τὴν ὄψιν, παρειά Σοφ. Ἀντ. 530· εὐώπια πέμψον ἀλκάν, πέμψον καλὴν βοήθειαν, [ἀλλ' ὁ Λοβέκ.,] ὅγατερ Διὸς εὐώπι, πέμψον ἀλκάν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 189· πρβλ. εὐώπεις.

ἔφα, Δωρ. ἀντὶ ἔφην, ἴδε τὸ ῥῆμα φημί.

ἐφαάνθη, Ἐπικ. ἀντὶ ἐφάνθη, ἴδε τὸ ῥῆμα φαίνω.

ἐφαῖδος, ἐφαῖδικός, Δωρ. ἀντὶ ἐφῆδος, ἐφῆδικός.

ἐφαγνίζω, τελῶ νεκρικοῦς τελετάς, Ἐτεοκλέα μὲν.. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντα ἐφαγνίσαι, καὶ νὰ τελέσῃτε πάσας τὰς νομιζομένας νεκρικοῦς τελετάς, Σοφ. Ἀντ. 196· ἐντεῦθεν, αὐτοῖς ἐν στίχ. 247 (κάφαγιστεύσας ἂν χρῆ) συμπεραίνουσιν ὅτι, ἐφαγιστεύσας εἶναι ἡ ὑποκρυπτομένη λέξις. Ἀλλ' ἴσως ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι: ἀφ-· διότι ὁ Φρόν. ἐν Α. Β. 26 λέγει: «ἀφαγνίσαι: ἀντὶ τοῦ ἀνιερωῖαι καὶ ἀναθεῖναι» ἔχων βεβαίως ὑπ' ὅψιν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Σοφοκλ. πάντα ἐφαγνίσαι.—ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ἀντ. 247.

ἐφαγον, ἴδε ἐσθίω.

ἐφαίμασσω, κάμνω τι αἱματηρόν, τὸ «αἱματώνω», Ὀρειδᾶς. 118 Cooch. ἐν τῷ Παθ.

ἐφαίρεομαι, Παθ., ἐκλέγομαι ἢ διορίζομαι ὅπως διαδεχθῶ ἄλλον, Θουκ. 4. 38, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 93.—Μέσ., ἐκλέγω διάδοχον, Λατ. *subrogare*, Δίων Κ. 49. 43.—ὁ ἐνεργ. τύπος ἐφαίρεῖν εὐρεῖται ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. W. el F. 167.

ἐφαίρεται, ἐπισκευάζω, ἐφακεῖσθαι (δρόμον) Ἐπιγρ. Δελφ., Cauer 204, γαφύρας ἐφαίρεσθαι 1. 41.

ἐφάλιος [εἰ], ον, (ἄλις) = ἐφαλος, Φώτ., Σουῖδ.

ἐφάλλομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἄορ. 6· μετὰ τοῦ τύπου τοῦ ὑπερσυν. ἐπάλλω (πρβλ. ἀναπάλλω), μετὰ μετοχ. ἐπάλμενος, ἐπιτάλμενος (ἴδε κατωτ.): Ἀποθ., τινάσσομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ ἐπὶ τινος ὥστε νὰ περισθῇ αὐτόν, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Ἀστεροπαῖω ἐπάλλω, «ἐφάλλω, ὠρμησε» (Σχόλ.), Πλ. Φ. 140, πρβλ. Ν. 643· Τρώεσιν ἐπάλλμενος Δ. 489, κτλ.

ἐπάλμενος ὁξεί δουρί αὐτόθι 421, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 220 ὡσαύτως, ἄνευ ἐγρηκτῆς σημασίας, μετὰ γεν., ἐπιτάλμενος Ἰππων, πρὸς τὰς ἐπὶ τὸ ἄρμα, Πλ. Η. 15· κύσσει μιν ἐπιτάλμενος, ὁρμήσας ἐφίλησεν αὐτόν, Ὀδ. Ω. 320· ἐπὶ φήμης, ἐς Αἰθίοπας ἐπάλλω Πινδ. Ν. 6. 84· «σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ τὸν οὐδὲν ἐφ. Πλάτ. Ἰων 535B, πρβλ. Πλούτ. 2. 139B, Ἀλκιβρόνα 1. 10.

ἐφαλμος, ον, ἄλμυρός, ἐφάλμων βρωμάτων Πλούτ. 2. 687D· — ἐφαλμας, τό, ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 6, εἶναι ἐφθαρμένον.

ἐφᾶλος, ον, (ἄλις) ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παράλιος, ἐπὶ λιμένος, Κήρινθόν τ' ἐφάλων Πλ. Β. 538, πρβλ. 584, Σοφ. Αἰ. 192· ἢ ἐφ. (ὀηλ. γῆ), ἡ παραλία, Λουκ. Ἐρωτ. 7.

Π. ἐπὶ πλοίων, Πισείδιπ. παρ' Ἀδην. 596D.

ἐφᾶλῶ, Δωρ. ἀντὶ ἐφῆλῶ,

ἐφαλας, εως, ἡ, τὸ ἐφάλλεσθαι ἐπὶ τινος, Ἀριστ. Προβλ. 16. 4, 4, ἐφαλας [φᾶ], Δωρ. ἀντὶ ἐφάμην, ἴδε φημί.

ἐφαμαρτάνω, μεταβατικὸν ἐνεργείας, παραπλανῶ εἰς ἁμαρτίαν, κάμνω τινὰ νὰ ἁμαρτήσῃ, πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν Ἐβδ. (Ἰερ. ΔΘ', 35).

ἐφάμερος, ἐφάμεριος, Δωρ. ἀντὶ ἐφῆμερος, ἐφῆμεριος.

ἐφάμιλλος [ᾶ], ον, (ἄμιλλα) ὡς καὶ νῦν, ἴσος ἢ ἀνίπαλος, ὅμοιος, ἐφ. γίνεσθαι τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἰσοκρ. 4C· τὸ ἐφ. ἰσότης, ὁμοιότης, Πλούτ. 2. 617C.—Ἐπίρρ. -ῶς ἰλου. Κλεισμ. 39.

Π. Παθ., θεωρούμενος ὡς ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ ἢ ἀμίλλης, ἐφάμιλλον τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης Δημ. 331. 10· ἐφάμιλλον ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 488.

13· ὅπως ἐφάμιλλον ἢ πᾶσι.. φιλοδοξεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 20, πρβλ. 97, 120. 18.

ἐφαμμα, τό, = ἐφαπτίς, Πολύβ. 2. 28, 8.

ἐφαμματίζω, ἐπιδένω ἢ δένω ὁμοῦ, Ὀρειδᾶς. 149, Μαί, Σωραν.

ἐφαμμος, ον, ἀμυώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4, κτλ. ὁ Schneid. ὕφαμμος.

ἐφᾶν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐφασαν, ἴδε φημί.

ἐφανγρέω, ἐν τῷ παθ. = ἐφαρῶμαι, Ἐπιγρ. Θεσσ. 345, κτλ.

ἐφανδάνω: μέλλ. -αδῆσω· Ἐπικ. ἐπανδάνω:—ἀρέσχω τινί, ἐμοὶ δ' ἐπανδάνει οὕτως, «ἐπαρέσχει» (Σχόλ.), Πλ. Η. 407· βουλὴν ἢ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανέ αὐτοῖς 45· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἡν-δανε μῦθος Ὀδ. Π. 406: ἄρ. ἐπέυδαεν, Μουσαῖος 180· μετ' ἄπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 950, Ὀρφ. Ἀργ. 771.

ἐφάψαι, Ἐπίρρ., ἀπαεῖ μόνον, μίαν φορὰν μόνον, Εὐπολις ἐν «Κόλατιν» Α. Β. 96. 17, Ἐπιστ. π. Ρωμ. 5', 10, π. Ἐδρ. 5', 27, κτλ.

Π. παρυσθῆς, Ἐπιστ. Α', π. Κερ. 3', 6.

ἐφάπαλος, ον, = ἀπαλός, Γεωπ. 10. 78, 3.

ἐφαπλώ, ἀπλώ, ἀπλώνω, ἄωτον Ὀρφ. Ἀργ. 1333· μετὰ γεν., λέων.. γυῖα γῆς ἐφαπλώσας, ἀπλώσας ἐπὶ τῆς γῆς, Βατρ. 95.

2) στήθος ἐφαπλώσας.. ὀχθῆν Νόν. Δ. 15. 9· μετὰ δοτ., δι-κτυα νεπὸ δέσσειν ἐφ. αὐτόθι 20. 385· ἐρετμοῖς χεῖρας Ὀρφ. Ἀργ. 455:—Παθ., λύκου μεγάλου δέμα λαδῶν.. περιέτεινε τῷ σώματι... ὡς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐφῆπλώσθαι ταῖς χερσὶ, οὕτως ὥστε οἱ δεξιὸς πόδες τοῦ δέματος τοῦ λύκου νὰ ἀπλωθῶσιν ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Λόγγος 1. 20· σκότος ἐφῆπλώται Πλούτ. 2. 167A.

ἐφάπλωμα, τό, πᾶν τὸ ἀπλούμενον ἐπὶ τινος, «τοὺς τάπητας οὗς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἐν πρὸς ἐν φράζοντες ἐφαπλώματα ἐρμηνεύουσιν» Εὐστ. 1347. 40, πρβλ. τὸ τῆς συνήθειας: πάπλωμα.

ἐφαπλωτέον, ῥημα. ἐπὶ θ. τοῦ ἐφαπλώω, δεῖ ἐφαπλῶν, Σωρ. Ἐρ., ἐκδ. Erm., σ. 205.

ἐφαπτέον, ῥημα. ἐπὶ θ. τοῦ ἐφάπτω, δεῖ ἐφάπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 1. 496B.

ἐφαπτίς, ἰδος, ἡ, τὸ ἐπανωρόριον στρατιώτου, ὁ μανδύας, Λαί, sagum, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194 F, Καλλίε. αὐτόθι 196, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.

Π. γυναικεῖον ἐνδύμα, Στράβ. 294· πρβλ. ἐφαμμα.

ἐφάπτω, ἰων. ἐπάπτω: μέλλ. -ψω·—δένω τι ἐπάνω εἰς τι. ἐπιπρεμῶ, πότιμον ἐφάψαις ὄργανον, ἐπιβαλὼν αὐτὸ ὡς μοιραῖαν καταδίκην, Πινδ. Ο. 9. 91· τί δ'.. ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ φάπτουσα προσθειμένη πλέον; τί ὠφέλεια θὰ προέκυπτεν ἂν ἐγὼ παρέβαινον ἢ ἐφύλαττον [τὴν διαταγὴν τοῦ Κρέοντος]; Σοφ. Ἀντ. 40 (οὕτως τὸ συλλύειν ἀντιτίθεται τῷ συνάπτειν, ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 1317)· ἔγνω γὰρ τάλας.. τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειν τότε, διότι κατενόησεν ὁ εὐστυχὴς ὅτι ἐν τῇ αὐτοῦ ὀργῇ παρῶμενεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 933:—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἐπ' ἀγχόνῃν ἤψαντο Σιμωνίδ. ἐν Ἰαμβλ. 1. 18:—ὁ Ὀμ. ἔχει αὐτάτους Παθ., ἀλλὰ ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐφῆ-πται, ἐφῆπτο, ὡς τὸ Λατ. *imminet*, εἶναι ἡ ἴσα κρεμασμένον ὑπερᾶνω τινός, ὠρισμένον ὡς τὸ πεπρωμένον τινός, μετὰ δοτ. προσ., Τρώεσσι κῆδε' ἐφῆπται «ἐπῆρτηται, ἐπικρέμαται» τοῦτ' ἐστὶν ἐπὶ-κείται» (Σχόλ.), Πλ. Β. 15. 32. 69, πρβλ. Ζ 241· Τρώεσσι δὲ λέρχου πείρατ' ἐφῆπται Η. 402, Ὀδ. Χ. 41· ἐφῆπτο αὐτόθι 33· ἀθανάτοι-σιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται Πλ. Φ. 513· ἦδη τὸ δ' ἐγγύς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται (ἔξυπ. τῶν φρενῶν) Εὐρ. Βάκχ. 777 (ὁ Ναυοκ ἀναγινώσκει ὕφάπτεται)—πρβλ. ἐπαρτάω, ἐπικρεμάννυμι.

Π. Μέσ., ἐπιλαυδάνομαι τινος, μόνον ἀπαεῖ παρ' Ὀμ., ἐπὶ ἡν



χείρῃσιν ἐφαψαί ἡπεῖρην, «αὐτὸν τῷ, ἐπὶ χέρσιν γενέσθαι, κολυμβῶντα δηλαδὴ» τοῦ γὰρ νηχομένου αἱ χεῖρες πρώται ἀπτονται γῆς. (Εὐστ.), Ὁδ. Ε. 348· ἀκολουθῶς ἐν Θεόγνιδι 6, Δισχύλ. Ίκ. 412 (πρὸς ἐφάπτωρ), Σοφ. Αἷ. 1172, κτλ.· ἐπεὶ γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου, φθάνω, ἐγγίζω, Δατ. attingo, Εὐρ. Ἐλ. 556, πρὸς Πινδ. Ν. 9.113. 2) ἐπιλαβόμεναι τινος διὰ τῆς διανοίας, φθάνω εἰς τι, Δατ. assequi, ἄτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένην Πλάτ. Συμπ. 212Α· ἐφ. τινὸς μνήμη, αἰσθῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253Α, ἐν Φαίδωνι 65D· ἐφ. ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 190C· ὡσαύτως, ἐφ. λόγων Πινδ. Ο. 9.19· ζητημάτων Πλάτ. Νόμ. 891C· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος, τινος αὐτόθι 915C. 3) παρὰ Πινδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ. (ὡς τὸ θειγγάνω καὶ τὸ ψαύω), δίδομαι εἰς τι, ἐπέεσσι, τέχναις, κελεύθοις ζωῆς Ο. 1.138, Π. 8.61· μετὰ δοτ. προσ., Ἐπιγραφ. Δελφ. 18. 4) ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ Παθ. πρkm. μετὰ γεν., ὅσαι μὲν νυν εἰδεὸς ἐπαμύναται εἰσι καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται, ὅσαι μὲν λοιπὸν συμβαίνει νὰ ἔχῃσι κάλλος προσώπου καὶ καλὸν ἀνάστημα, ταχέως ἀπαλλάσσονται, 1.199, ἐνθα ἴδε Bähr, πρὸς 8.105.

5) ὡς τὸ Δατ. contingere, σχετίζομαι πρὸς τινα, μετὰ γεν., ταύτης τῆς ἔξεως ἐφαπτόμενα Πλάτ. Νόμ. 728Ε· ὁμοιάζω πολὺ, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 14. 6) ἀκολουθῶ, ἔρχομαι δεύτερος, Θεόκρ. 9.2.

**ἐφαπτώδης**, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς ἐφαπτίδα, Φώτ. ἐν λέξ. στολάς. ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ ἐφαπτόμενός τινος, ἄγειν θέλοντες ῥυτίων ἐφάπτορες Δισχύλ. Ίκ. 728, πρὸς 412. II. ὁ θωπεύων τινα, κοινῶς «χαϊδεύων», αὐτόθι 312, 535 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα «Ἐπαφος»)· ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὁρφ. Ὑμν. 50.7., 52.9.

**ἐφαρμόζω**, «ἀρδεύον πεδῖον» Ἡσυχ. ἐφαρμογή, ἡ, συμφωνία, Πλούτ. 2.780B. ἐφαρμόδιος, ον, = ἀρμόδιος, Θ. Λάσκ. σ. 1281, ἐκδ. Μι. ἐφαρμόζω, Ἀττ. -όττω, Δωρ. -όσδω (Θεόκρ.): μέλλ. -όσω:

I. ἀμετάβ., πρὸς ἀρμόζομαι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, πείρηθῃ δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι, εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, «εἰ ἐφαρμόζοιεν αὐτὸς τὰ δπλά» (Θ. Γαζής), Ίλ. Τ. 385. 2) εἶμαι ἀρμόδιος ἢ δύναμαι νὰ προσαρμωθῶ εἰς τι, τινι Ἀριστ. Ἀναλ. Τ. 1.32, 2, Πολιτικ. 3.4, 2, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 3.1, 10, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ταύτῃ 5.4, 15, κ. ἄλλ.· ὁ .. μάλιστα ἐφαρμόσας πόλιν ἐπὶ πάντας τοὺς πόλιντας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3.1, 8· ἐφ. ἐπ' ἀλλήλα Εὐκλείδ. ἀπολ., Ἀριστ. Πολ. 7.6. 3) εἶμαι κατὰλληλος, ἀρμόζω, [οἶνω] ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί Πανύας παρ' Ἀθην. 37B· πρὸς τι Πλούτ. 2.136B, κτλ.

II. μεταβ., προσαρμόζω, τὸ εἰς ἕτερον, κόσμον χροῖ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 76· σχοίνω [τοῦς ἀνθρώπους] Θεόκρ. 1.53: — Μέσ., ζευγλάν ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9.19. 2) συναρμόζω, καθιστῶ ἀναλόγους, τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις Ἐν. Ἀγασ. 8.8· τοὺς λόγους τοῖς προσώποις Διον. Ἀλ. ἐν Λυσ. 13· καθάπερ δὲ λόγῳ ἡ πόλις ἡδύσματα μέλη καὶ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἐφαρμόσσατο Πλούτ. 2.769C, πρὸς Ὁρφ. Ἀργ. 1004· ἐφ. τὴν ἐπὶ τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 3.2, 3· τὴν ἐπὶ τὸ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1.7, 2· τὴν ἐπὶ τινος Δουκ. Ἀλ. 38· λόγων τε πιστὴν .. ἐφαρμόσαι Σοφ. Τρ. 623. — Μέσ., χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9.768, πρὸς 10.26. — Παθ., συναρμόζω ἑμαυτὸν εἰς τι, τινι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317B.

**ἐφαρμοσσις**, εως, ἡ, = ἐφαρμογή, Τίμ. Δοκρ. 95C. **ἐφαρμοστέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἐφαρμόζω, δεῖ ἐφαρμόζειν, τινὶ τὴν Πολύδ. 1.14, 8, Πλούτ. 2.34F, Δουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6. **ἐφάρξαντο**, Ἀττ. ἀντὶ ἐφάρξαντο, Ἐτυμ. Μ. 667, 22 ἐν λ. πεφαργμένοις, πρὸς Δινδ. εἰς Δισχύλ. Θήβ. 63, Σοφοκλ. Ἀντ. 236, κτλ.

**ἐφάρμοστος**, ον, ἐφαρμοζόμενος, Ν. Χων. σ. 584, 17., 685, 6, ἐκδ. Β. **ἐφαψις**, ἡ, ἐπαφή, θωπεία, Δισχύλ. 46 (κατ' αἰτ. ἐφαψιν)· πρὸς ἐφάπτωρ.

**ἐφέδδομος**, ον, περιέχων  $1 + \frac{1}{2}$ , Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 118, ἴδε ἐπιτρίτος. **ἐφεδῆς**· ἐπὶ πεδον, ταπεινὸν, χαμαὶ Ἡσυχ. **ἐφεδῆτα(ς)**· ἀρχὴ τις ἐν Σάμῳ Ἡσυχ.

**ἐφέδρα**, ἰων. ἐπέδρη, ἡ, τὸ ἐφεδρεῖναι, παραμένειν πλησίον τόπου τινός· ἐντεῦθεν, πολιτορχία, ἀποκλεισμός, Δατ. obsessio, Ἡρόδ. 1.17· ἐπέδρην ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 5.65. 2) καθῖσις ἐπὶ τινος πράγματος, Δατ. insessio, διότι πᾶν ἔνεκα τινος ἐφέδρας ἐστὶ Πλάτ. Πολιτικ. 288Α.

III. σταθμός, «στάθλος», Χρυσμ. παρὰ Φλέγ. ἐν Θουμ. 3. 2) βάσις, Ἡρων Πνευμ. σ. 183. III. «πόα τις, ἣν καὶ ἱπποῦριν καλοῦσι» Ἡσυχ., Πλίν. 26.20.

**ἐφεδράζω**, θέτω ἢ στηρίζω ἐπὶ ἄνω εἰς τι, τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2.211· μισρῷ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θάτερας χειρὸς ἐφεδράζουσα Ἡρόδ. 1.2. II. ὑποστηρίζω, ὑποκατατάζω, τὴν βάσιν τοῦ πρεσβύτου ὁ αὐτ. 7.8.

**ἐφεδρᾶνον**, τό, τὸ ἐφ' οὗ κἀθῆται τις, τὸ μὲν οἶον ἐφέδρανον γλουτὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.13, 2· πληθ., γλουτοὶ καὶ ἐφέδρανα Πολύδ. Β', 184. 2) καθῖσμα. «ἐφέδρανα» ἐφ' ὧν καθῆντο (οἱ) τὰς λύρας ἔχουσι Ἡσυχ. 3) ἐφέδρανον ὄργανον, μηχανήματι ἐφ' οὗ κἀθῆντο οἱ πάσχοντες κατὰ τὴν ὥραν χειρουργικῆς ἐγγειρήσεως, Ὁρειβάς. 120 Mai.

**ἐφεδράω**, ἴδε ἐφεδρήσσω. **ἐφεδρεῖα**, ἡ, τὸ καθῆσθαι ἐπὶ τινι, ἐπὶ δένδρεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.9, 2· ἡ ἐπὶ τοῖς ψοῖς ἐφ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 15.8. II. τὸ νὰ κἀθῆται τις πλησίον ἀναμένων τὴν σειρὰν του, ἐπὶ πυγμάχων κτλ., Πλάτ. Νόμ. 819B. 2) ἐν πολέμῳ, ἡ δύναμις ἡ ἐπιτιμωσάσα καὶ οὐσα ἔτοιμος ὅπως ἀνακαυφίσῃ τὰ κινδυνεύοντα μέρη τοῦ μαχομένου στρατοῦ, Δατ. subsidia, Πολύδ. 1.9, 2.

III. τὸ κεῖσθαι πλησίον, παραμονεύειν, ἡ τῶν πολέμιων ἐφ. Πολύδ. 24.12, 2· τὸ ἐνεδρεῖναι, Δατ. insidiae, Πλούτ. ἐν Φλαμιν. 8. **ἐφεδρεῖω**, (ἐφεδρος) ἐπικαθῆμαι, ἐπιστηρίζομαι, τὸ δ' ἄγγος τῶνδ' ἐφεδρεῖον κάρα Εὐρ. Ἡλ. 55· ἐπαύξω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.8, 1. II. ἐνεδρεῖω, παραμονεύω, ἐπὶ ἐχθροῦ περιμένοντος εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιπέσῃ, Θουκ. 4.71., 8.92· ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεῖουσιν τὴν δύναμιν Ἰσοκρ. 186C· ἐφ. τινί, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, οἶον τὸν δέσμον ἢ αἰχμάλωτον, Εὐρ. Ὁρ. 1627· καθόλου, παραφυλάττω, καιροφυλάκω, τοῖς .. ἀγαθοῖς ἐφεδρεῖον Δμ. 61.3· τοῖς καιροῖς τινος ὁ αὐτ. 100.10., 135.10· τοῖς ἀτυχήμασι τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2.9, 2. 3) ἐπὶ τρίτῳ ἀγωνιστοῦ (πρὸς) ἐφεδρος II. 4), Δουκ. Ἐρμῶτ. 40. 3) ἐν πολέμῳ, ἀποτελῶ τὴν ἐφεδρείαν, Πολύδ. 18.15, 2. 4) ἐπιτηρῶ, ἐπιστάω, προφυλάττω, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ ὁ αὐτ. 5.95, 5.

III. σταματῶ, Πλούτ. Πύρρ. 32, κτλ. **ἐφεδρήσσω**, ποιητ. ἀντὶ ἐφεδράζω, ἐπικαθῆμαι, ἔδρης Κόλουθ. 252· ἄρμασι Νόν. Δ. 20.36. 2) παρακλῆσαι, τινι Ἀνθ. Π. 7.161, Κόλουθ. 68. — Ἀντίγραφα τινὰ ἔχουσι ἐφεδρήσω, ὥπερ ἐλαμβάνετο ὡς ἄδρ. ἐνεστώτος τινός· ἐφεδράω.

**ἐφεδρίω**, = τῷ προηγ., Κόλουθ. 15. II. μεταβ., βάλλω τινὰ νὰ καθῆται, γέροντα ἐλάετο χειρὸς, καὶ μιν ἐφεδρίασκεν Τζέτζ. εἰς Ὀμ. 391. **ἐφεδρίζω**, καίω τὴν παιδίαν τὴν λεγομένην ἐφεδρισμόν, καθ' ἣν ὁ ἡγετῆς περιπαγῶν καὶ συνάψας τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας κατὰ τὰ νῦτα ἐβάσταζε τὸν νικῆσαντα ἐπὶ τῶν νῶτων, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφεδρίζει, δηλ. κἀθῆται ἐπὶ τῇ ῥάχῃ τοῦ ἡττηθέντος, Ἡσυχ., ἴδε Μείνεκε ἐν Φιλήμονος «Ἐφεδριάζουσι 2» — ἐντεῦθεν ἐφεδρισμός ἢ -ισμός, ὁ, τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον, Πολύδ. I', 118, Ἡσυχ.· καὶ «ἐφεδριστῆρας» τοὺς ἐπικαθήμενους ἐν τῇ εἰρηνικῇ παιδίᾳ Ἡσυχ.

**ἐφεδρος**, ον, (ἔδρα) καθήμενος ἐπὶ τινος, μετὰ γεν., λεόντων ἐφεδρε, ἐπὶ τῆς Κυβέλης, Σοφ. Φιλ. 401· ἱπποῦ Εὐρ. Ἰων 202· γῆς ἐφ. στρατὸς ὁ αὐτ. ἐν Ρήσῳ 954. 2) ἐφεδρον, τό, σταθμὸν καθῖσμα, θρανίον, Ἰπν. π. Ἀγμ. 757. — «ἐφεδρὸν τι» ὁστοῦν τι ἐν ἡμῖν Ἡσυχίος. II. ὁ καθήμενος πλησίον, τῶν πηδάλιων, ἐπὶ τοῦ πηδάλιου, Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ὡσαύτως μετὰ δοτ., σκηναῖς Εὐρ. Τρω. 139· ἀπολ. ἐνεστικὴν ἐφεδρος, καίται πλησίον, Σοφ. Αἷ. 610. 2) τοποθετημένος ἐν ἐφεδρεῖᾳ πρὸς βοήθειαν ἢ ἀνακούφισιν, ἐφεδρους ἱππότες .. ἱππότηαις ἔταξε, ἔταξεν ἱππεῖς ὡς ἐφεδρεῖαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἱππέων, Εὐρ. 1095· πρὸς 1095. Πολύδ. 8.33, 6. 3) παρακαθήμενος καὶ παραφυλάττων, τῶν καιρῶν, τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 3.12, 6, κτλ., πρὸς 3.12. Καλλ. εἰς Δῆλ. 125· ἐφ. βίου, καιροφυλακῶν τὴν ζωὴν του, δηλ. παραδοκῶν τὸν θάνατον του, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφοῖς 3, Ἡσυχ. 4) συγνάμις ἐπὶ τοῦ τρίτου ἀγωνιστοῦ (πυγμάχου ἢ παλαιστοῦ), ὅστις παρακλῆται ὅπως ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ νικητοῦ, ὡς τὸ διαδόχος, supposititius (Martial.), Πινδ. Ν. 4.156, Εὐρ. Ρῆσ. 119, Ἀριστοφ. Βάτρ. 792, πρὸς 792. Δουκ. Ἐρμῶτ. 41 κέξ. πρὸς βασιλέα μέγιστον ἐφεδρον ἀγωνισοίμεθα Ἐν. Ἀν. 2.5, 10· καθάπερ ἐφ. ἀθλητῇ Πλούτ. Σύλλ. 29· Κράσσοις, ὅς ἐφ. ἦν ἀμφοῖν ὁ αὐτ. ἐν Καῖσ. 28· ἐφ. τοῦ ἀγώνος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 53· οὕτω, κατὰ τινὰ ἀντίφρασιν ἐν Δισχύλ. Χο. 866, μόνος ὢν ἐφεδρος δισσοῖς, δηλ. εἰς ἐναντίον δύο, μηδενὸς ὑπάρχοντος ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἡττηθέντος. 5) καθόλου, ὁ ἀναμένων ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν ἑτέρου, διάδοχος, ἐφ. βασιλεὺς (ἀνευ διαφ. γραφ. ἐπεδρος) Ἡρόδ. 5.41· ἐφ. τινος Δουκ. Ὀνειρος ἡ Ἀλεκτρ. 9. — Ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 327) διορθοῖ τὸ ἐν Μιχ. Ἀχομινάτω (τόμ. Β', σ. 119, 17) ἐφεδρος εἰς ὑφεδρος.

**ἐφέζομαι**, Ἀποθ., κυρίως ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. καὶ γ' ἐνικ. παρὰ: ἀπαρ. ἐφέζεσθαι Ὁδ. Δ. 717· προστ. ἐφέξω Ἀ. 6. II. 15.13. Κἀθῆμαι ἐπὶ τινος, μετὰ δοτ., δένδρεω ἐφεζόμενοι Ἰλ. Γ. 152· πατρὸς ἐφέζετο γούνασι Φ. 506· διφρῶ ἐφέζεσθαι Ὁδ. Δ. 717, πρὸς 509· ὄχθω Ἀριστοφ. Ὀρν. 774· ὡσαύτως μετὰ γεν., Πινδ. Ν. 4.109, Ἀπολλ. Ρδδ. Γ. 1001· ἐπὶ νῶτοις Μόσχ. 2.121· εἰς ἐποπτα .. αὐλὴν ἐφεζόμενοι Ἀνθ. Π. 5.237· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Εὐρώταν ἐφεζόμενοι Εὐρ. Ἐλ. 1492· τύχη .. ναῦν θέλουσι ἐφ. (ὁ Casaub. ναυστολοῦσι) Δισχύλ. Ἀγ. 664· ἴδε καθίζω II. 2) κἀθῆμαι πλησίον, ἐνθα δ' ἄρ' αὐτὸς







ἐπισπένθαι πατρὸς Δίσχλ. Εὐμ. 620· γνώμῃς, βουλευμασι, τῷ δικαίῳ Σοφ. Ἀντ. 636. Ἡλ. 967, 1037, Εὐρ.:—ἀπολ., ὁ ἐπισπόμενος, ἀντίθετον τῷ δὲ πείσας, Θουκ. 3. 43· ὡσαύτως, συμφωνῶν, ἐπιδοκιμάζω, εἰ δὲ .. ἐπὶ δ' ἐσπινοῦνται θεοὶ ἄλλοι Ὀδ. Μ. 349, πρὸς Πινδ. Π. 4. 237.

3) ἀκολουθῶ λογικὴν τινὰ συλλογισμὸν, Πλάτ. Νόμ. 644D, Θεαίτ. 192E, κτλ. ἐφεργνυμι, κλείω ἐντός, ἐφέρζοντι Ἡρακλεῶς. Πίνακ. Ι. 31· ἐφερμήνευμα, τό, τὸ ἐφερμηνεύειν, ἐπεξηγήσεις, ἐνωτίσασθαι τῶν ἐφερμηνευμάτων (τῶν ἐφηρμηνευμένων Κωδ.) Θεοδ. Προδρ. Γαλεωμομ. 358· νεύσεις, ἡ, Τζέτζ. Σχόλ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 142, 24.

ἐφερμηνευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐφερμηνεύω, δεῖ ἐφερμηνεύειν, Πρόκλ. Παρμ. 670 (103).

ἐφερμηνευτικός, ἡ, ὄν, ἐπεξηγηματικός, Εὐστ. 777. 57, Σχόλ. εἰς Θεοδρ. 2. 48.

ἐφερμηνεύω, ἐπεξηγοῦμαι, Διονύς. Ἀρεοπ. σ. 306D.—Ἐν τῷ Παθ., Ψελλ. Σύμφ. Νόμ. 595.

ἐφερπύζω, μεταγεν. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 9. 231, Ὀρρ. Διθ. 701, κτλ.

ἐφέρπω: μέλλ. -ψω, Δίσχλ. Εὐμ. 500· ἄλλ' ὁ ἐν χρήσει α' ἄρ. εἶναι ἐφερπύσας, Ἀριστοτ. Ἠλ. 675 (ἐν Θεοκρ. 22. 15, ἀντὶ ἐφερπύσας [ῶ], πῖθ. ἀναγνωστέον ἐφερπύσας μετὰ τοῦ Kiessl., ἡ ἐπιθρῖσας μετὰ τοῦ Δουβελ.): πρὸς Ἐρπιω. Ἐρπιω ἐπάνω εἰς τι, ἐπὶ χύτρην Ἀριστοτ. ἔνθ' ἄνω. II. ποιητ., ἐρχομαι ἐπὶ τινὰ ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἐρχομαι πρὸς τινὰ βραδέως ἢ κρυφίως, τινὰ Δίσχλ. Εὐμ. 314, 943· ἐπ' ὅσοισι νυδ' ἐφέρει πρὸς ἄλλ. 269.

2) ἀπολ., ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, Δίσχλ. Εὐμ. 500· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἐπερχόμενος, χρόνος ἐφέρπων Πινδ. Ο. 6. 164· ἐφέρποισα κρίσις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 96. 4.

Ἐρεσθίς, ἰδὸς, ἡ, ἑορτὴ ἡ πανήγυρις τῶν Ἐρεσίων καὶ χρονολογικὴ ἐπέχῃ, ὡς Ὀλυμπιάς, Πυθιάς, Παναθηναίς, Ἐπιγρ. Ἐρέσιον Wood. Discov. etc. Append. VI. N° 8 καὶ 18.

Ἐφέσια, ἰων. τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐρεσίας Ἀρτέμιδος, Θουκ. 3. 104, πρὸς Πaus. 7. 2. II. «Ἐφέσια γράμματα» ἐπιφθεῖναι τινες δυσπαρακολούθητοι, ἅς καὶ Κροίσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν Φώτ., πρὸς Πaus. 7. 2.

Ἐφέσιον· ἀντιποίησης. ἐπιθυμίαν· Ἡσύχ. ἐφέσιμος δίκη, ἡ, δίκη ἐν ἣ εἴγῃ τις τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἐρεσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, οὐ κυρία δὲ ἡ κρίσις (τῆς βουλῆς), ἀλλ' ἐφέσιμος εἰς τὸ δικαστήριον Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. XLV. 2 (σ. 65), ἐκδ. Blass, Λουκ. Εἰκόν. 15· οὕτω, γνώσις ἐφ. Δημ. 78. 28, Πολυδ. Η'. 63, 125, Γαλιν. τ. 10, σ. 7.

Ἐφεσις, εὐς, ἡ, (ἐφήμι) τὸ ῥέπειν τι κατὰ τινος, τοξεύειν, ἡ τοῖς βέλεσιν ἐφεσις Πλάτ. Νόμ. 717A. 2) μεταφ. ὡς Ἀττ. νομικός δρος, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγὴν Ἀρποκρ.—«ἐφεσις δὲ ἐστίν, ὅταν τις ἀπὸ διακτητῶν ἡ ἀρχόντων ἢ δημοτῶν ἐπὶ δικαστὴν ἐφῇ, ἢ ἀπὸ βουλῆς ἐπὶ δῆμον, ἢ ἀπὸ δῆμου ἐπὶ δικαστὴν, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ νεκρὸν δικαστήριον. Πολυδ. Η'. 62· εἰς τινὰ Δημ. 1301. 4, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. IX. 2, XLV. 2, κτλ.· ἐπὶ τινὰ Ἀριστ. Ἀποσπ. 416· πρὸς τινὰ Διον. Ἀλ. παρὰ Ἰσαίῳ 12, πρὸς Ἐκκλητῶς.

II. (ἐφέμαι) τὸ ἐφέσθαι τινος, ἔρεσις, ἐπιθυμία, ὄρεσις, τινος Ἀρχύτ. ἐν Σοφ. Ἐκλογ. 741 Gaisf., Πλάτ. Νόμ. 864B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5. 17· ἀπολ., Πλάτ. Ὀροι 413C, Ἡσύχ.

ἐφεσπερεῖα, ἡ, ἡ τῆς ἐσπέρας Σουίδ. ἐφεσπερεύω (ἐσπέρα), «ἐσπέρας ἐργηγορῶ» Ἐτυμ. Μ. σ. 403. 52.—«τὸ μὲν ἐσπέρας προαγρυπνῆσαι καὶ ἐφεσπερεύσαι καὶ ἐφεσπερεύσασθαι» Πολυδ. Α'. 71.—«ἐφεσπερεύσασθαι» ἐσπέρας ἐργηγορέναι· Ἡσύχ.

ἐφέσπερος, ὄν, (ἐσπέρα) δυσμικός, χῶρος Σοφ. Ο. Κ. 1059.

ἐφέσπομαι, μεταγεν. ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐφέπομαι, Νόνν.

ἐφέσαι, ἐφεσαι, ἐφέσεσθαι, ἴδε ἐφέζω.

ἐφεστιασάμενος· εὐωχῆς, εὐρρανθῆς Ἡσύχ., Φώτ.

ἐφέστιος, ἰων. ἐπίστιος, ὄν, Ἡρόδ., Ἐπιγρ. Τηία ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3128: (ἐστία). Ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐστίας, ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, «ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐστίας, εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 234· Τρῶες, ἐφέστιοι, ὅσοι ἐσιν, αὐτόθονες, πολῖται· ἀντίθετον τῷ ἐπίκτοροι, Ἰλ. Β. 125, πρὸς 130· μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀλλ' ἔμει.. ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων (δ. ἐ. ἐπὶ τὴν ἐστίαν) Ὀδ. Η. 248· ἦλθεν ἐφ. Ψ. 55· ἐφέστιον πῆλξαι.. ἀκῆπτρον (δηλ. ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ) Σοφ. Ἡλ. 419:—ἐπὶ τῶν ἱετῶν καθέζομένων παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐπικαλουμένων προστασίαν, ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένετο Ἡρόδ. 1. 35· ἰκέτης καὶ δόμων ἐφ., ἐντός τοῦ ναοῦ οἰκῶν, Δίσχλ. Εὐμ. 577, πρὸς 669· κάθησθε δωμάτων ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 365· τὸν δ' ἐφ. θεῶν αὐτῶν 503, πρὸς Σοφ. Ο. Τ. 32· ὡσαύτως, ἀπλῶς ἐπὶ ξένου, ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 262· συγχρὸν ἐν Ἀπολλ. Ροδ., ἐφ. ἐν μεγάρουσι Δ. 909., Γ. 1117, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ.· ἐφ. ἀθανάτοισιν, καταικίων μετὰ τῶν ἀθανάτων, ὁ αὐτ. Γ. 116· πρὸς Δ. 518· μετὰ δοτ. τόπου, ὁ αὐτ. Α. 117.

II. καθόλου, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὴν οἰκογένειαν ἢ ὑπάρχων

ἐντός, Λατ. domesticus, πόνων.. δόμων ἐφέστιοι Δίσχλ. Θῆδ. 853· θύματα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1310· μίσμα ὁ αὐτὸς ἐν Εὐμ. 169· ἀλαλαγαὶ Σοφ. Τρ. 206· οἰκτίεις ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 959F· εὐναὶ Εὐρ. Ἡλ. 216· ἐφ. δόμοι, οἱ θάλαμοι τῆς οἰκίας, Δίσχλ. Θῆδ. 73:—ἰων. ἐπίστιον, τό, οἰκογένεια, οἰκογενειακὸς κύκλος, Ἡρόδ. 5. 72, 73· πρὸς ἐπίστιος.

III. θεοὶ ἐφέστιοι, οἱ οἰκογενειακοὶ θεοὶ, Λατ. Lares ἢ Penates, εἰς οὓς ἦν ἀπερωμένη ἡ ἐστία, Ἰεροκλ. παρὰ Σοφ. 416. 3· Ζεὺς ἐπίστιος ἢ ἐφέστιος, ὡς προστατὴς τῆς ἐξείας, Ἡρόδ. 1. 44, Σοφ. Ἀ. 492· ἐφέστιον Ἰδρυμὰ ἐν οἰκίᾳ ἔχων, ἐπὶ οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Πλάτ. Νόμ. 931A· ἐπίστιν (δηλ. κύλιν), ποτήριον πινόμενον εἰς τιμὴν τῶν οἰκογενειακῶν θεῶν, Bgk ἐν Ἀνακρ. 90.—Πρὸς Ἡσύχ.

ἐφεστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 37.

ἐφεστρίς, ἰδὸς, ἡ, (ἐφέννυμι) ἐπανωφόριον, ἱμάτιον, μανδύας, Ξεν. Συμ. 4. 38· φιλοσοφικὸν τριβώνιον, Ἀθην. 98A· στρατιωτικὴ γλαυκίς, Πλουτ. Λούκουλλ. 28· μανδύας γερούσιαστοῦ, Ἡρωδιαν. 4. 2· ὡσαύτως, γυναικεία ἐσθῆς, Ἀνθ. Π. 9. 153, κτλ.· ἴδε Βεκκίριον Χαρικλ. 441 ἐν τῇ Ἀγγλ. μεταφρ. 2) χλαμὺς ἐφεστρίς Ἀθην. 215B, Πολυδ. Ζ'. 61.

ἐφέτεον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἐφέτῃμαι, δεῖ ἐφέτῃναι, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 4, 2, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 32, σ. 224.

ἐφέτης, ὄν, (ἐφήμι) «ἡγεμών» Ἡσύχ., Δίσχλ. Πέρσ. 80.

II. ἐφέται, οἱ, «δικαστῶν εἶδος» Ἀθήνησι τῶν ἐφ' αἵματι δικάζοντες καὶ «κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας» Ἀθήνησι δικάζοντες Ἡσύχ.—«ἐφέται τὸν μὲν ἀριθμὸν εἰς καὶ πενήτηκοντα, Ἀράκων δὲ αὐτοὺς κατέστησεν ἀριστίνδην αἰρεθέντας» ἐδίκασον δὲ καὶ τοῖς ἐφ' αἵματι διωκομένοις ἐν τοῖς πέντε δικαστηρίοις Πολυδ. Η'. 125, Ἀνδοκ. 10. 43, πρὸς Πλουτ. Σόλωνα 19· μετὰ δὲ τὴν Ἰδρυσιν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, ἥτις ἀνέλαβε πάσας τὰς ἐκ προνοίας (προμελέτης) φονικὰς δίκας, οἱ ἐφέται ἐδίκασον μόνον τὰς ἐλαφρότεραν ποιήναι συνεπαγομένας ἀνθρωποκτονίας εἰς τὰ τέσσαρα δικαστήρια: ἐν Δελφίνῳ, ἐν Παλλάδιῳ, ἐν Πρυτανείῳ καὶ ἐν Φρεαττοῦ, Δημ. 643-646, Ἀριστ. Ἀποσπ. 417-19, κλ.

ἐφετικός, ἡ, ὄν, (ἐφήμι) ἀποβλέπων εἰς τι, τινος Κλήμ. Ἀλ. 661.

II. κινούμενος ὑπὸ ἐπιθυμίας, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 9, Wimmer.—παρὰ Γραμματ. ἐφετικὰ λέγονται τὰ ἐπιθυμίας δηλωτικὰ ῥήματα, Χοιροδ. ἐν Α. Β. 1277. III. ἐφετικοὶ ἀγῶνες, οἱ κατ' ἐρεσιν γινόμενοι ἐν δικαστηρίοις, Βασιλικ. τ. 1, σ. 450, ἐκδ. Heimb.

ἐφετίνδα παίζειν (Ἐπίρρ.), «εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαίραν ἄλλη προτεινάντες ἀλλὰ γῇ βάλλωσι» Ἡσύχ.—«ἐφετίνδα ὄνομα παιδιᾶς φανακίης· ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης φησὶ τὸ ὁστρακίνα παρὰ τὸ ὁστρακὸν ἀναπλάσας, αἰνιτιζόμενος τὸν ἐξοστρακισμὸν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γινόμενας ἐφέσεις» Ἐτυμ. Μ. 402. 39.—ἡ δὲ ἐφετίνδα, ὡς ἐστὶν εἰκάζειν, ὁστρακὸν ἀφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι, ὡς ἐντός τοῦ κύκλου στῆ· Πολυδ. Θ'. 117.

ἐφετμή, ἡ, (ἐφήμι) ποιητ. λ. ὡς τὸ ἐφημοσύνη, παραγγελία, ἐντολή, προσταγή, Ἰλ. Ε. 249 (ἴδε πινύσσα)· θεῶν ὥτρυνεν ἐφετμή Τ. 299.—συγχρὸν ἐν τῷ πληθ., ἐντολαί, διατάγματα, παραγγελίαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν ἢ τῶν γονέων, Ἰλ. Ε. 508, Σ. 216, Ὀδ. Γ. 11, κτλ.· ἄλλ' ἐν Ἰλ. Α. 495, Θέτις δ' οὐ λήθεται ἐφετμένων ἐοῦ.—ὡσαύτως ἐν Πινδ. Π. 3. 19, κτλ., Δίσχλ. Χο. 300. 685, Εὐμ. 241, Εὐρ. Ι. Α. 634· ὡσαύτως, ἐπὶ αἰτήσεων, εὐχῶν ἢ παρακλήσεων, Πινδ. Ι. 6. 5) 26.

ἐφέτος, ἐφετινός, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 336, κέξ. ἐφετός, ἡ, ὄν, (ἐφέμαι) ἐπιθυμητός, θελόν τι καὶ ἐφετόν Ἀριστ. Φυσ. Ι. 9, 3, πρὸς Πλουτ. 2. 274D.—Ἐπίρρ. τῶς.—ἐφετόν, τό, (ἐξυμ. δικαστήριον) δικαστήριον ἐν Μεγαλοπόλει δημοῖον τῶ τῶν ἐφετῶν ἐν Ἀθήναις, Ἐπιγρ. ἐν τῷ Hell. J. παράρτ. 1. σ. 126.

II. συγχωρητός, ἐπιτετραμμένος, Ἀγαθ. Ἰστορ. Β'. 7, σ. 78. 20, ἐκδ. Β.

ἐφευάζω, = ἐπευάζω, Πλουτ. Μάρκελλ. 22, ἂν μὴ ἀναγνωστέον εὐάζω.

ἐφεύρεμα, τό, = ἐφεύρημα, ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, Βασιλ. III. 165C, Σχόλ. Εὐρ.

ἐφεύρεσις, εὐς, ἡ, ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, Α. Β. 773, Ἰγνατίου Ἐπιστ. 2. σ. 34.

ἐφευρετής, οὗ, ὁ, ὁ ἀνακαλύπτων, ὁ μηχανώμενος, Ἀνακρεόντ. 41· κακῶν Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 30, Ἐκκλ.—ἐφευρετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐφευρίσκων ἢ οἱ ἔχον τὰς τὴν ἱκανότητα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. σ. 24, (Poetae Minores Graeci Gaisford τ. 2.).

ἐφευρίσκω· ἰων. ἐπευρίσκω· μέλλ. ἐφευρήσω· ἄρ. ἐφῆυρον ἢ ἐφεύρον, κτλ. Ἀνευρίσκω, εὐρίσκω, εἰ ποὺ ἐφεύροι ἠϊόνας λιμένας τῆς Ὀδ. Ε. 440, πρὸς 417 (πρὸς εὐρίσκω ἐν ἀρχ.), πρὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 266A.—κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., δν δ' αὐτ. βόδωντα ἐφεύροι Ἰλ. Β. 98· δαινυμένους δ' εὐ πάντας ἐφεύρομεν Ὀδ. Κ. 452· τήν γ' ἀλλόθουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν, ἀνεκαλύψαμεν, συνελάβομεν αὐτὴν διαλύσαν, Ω. 145, πρὸς Σοφ. Ἡλ. 1093. Πλάτ. Πολιτικ. 307C:—οὕτως ἐν τῷ



Παθ., μὴ ἐφευρεθῇ πρήσων Ἡρόδ. 9. 109· κλέπτων ὅταν τις.. ἐφευρεθῇ Σοφ. Ἀποσπ. 669· δρῶν ἐφευρίσκει (6' ἐνικ.) δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 938· ἐφηύρηται κακός (δηλ. ὧν) δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1421, πρβλ. Ἀντ. 281· δειλὸς ὧν ἐφηυρήθη Εὐρ. Τιν. 319.

2) ἀνακαλύπτει προσέτι, διὰ φ. γραφ. ἐν Ὁδ. Τ. 158· τινί τι Πaus. 3. 12, 10. 3) εἰσάγω προσέτι, ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκη [τὰ τέλη] Ξεν. Πόροι 4. 40. II. ἐπινοῶ, ἐπὶ τεχνῶν, τέχνην Πινδ. Π. 12. 13 (καὶ ἐν τῷ μέσ., αὐτοῖς 4. 466)· σοφῶς ἐφεύρες ὥστε μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 699. 2) ἀναπαύσκει, εὐρίσκει τι ἄγνωστον, ἐφεύρε δ' ἀστρον μέτρα καὶ περιστροφὰς Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· χρόνου διατριβάς αὐτοῖς 380· πρβλ. Κρατῖνον ἐν Ὁδυσσεύσιν· 3.

ἐφεψιάσθαι, ἐπακίζω, σκώπτω, χλευάζω, Lat. elludere, τεθνηῶτι γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες Ὁδ. Τ. 331, πρβλ. 370· ἴδε καθεψιάσθαι.

ἐφίψω, ἐκ νέου βράζω, Ἀθην. 656B· πρβλ. ἐποπτάω:— Παθ., ἐφίψεται ὕδωρ, κοχλάζει, Παλλὰδ. (Ἰατρός) περὶ Πυρετῶν σ. 40.

ἐφίψαια, τὰ, (ῥῆθ) τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρη, Lat. pubes, Διοσκ. 1. 3, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 647A.

ἐφιδαρχός, ὁ, (ἐφιδος, ἄρχω) ἐπόπτης τῶν ἐφίδων, ἄρχων τις ἐν τισι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον ἐν Ἐδέσση, Σουλ. Ἐπιγρ. 1997c (προσθῆκαι)· ἐν Κυζίκῳ, 3660, κτλ.· ἴδε Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 34., 7. 19.—ἐφιδαρχέω, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἐν Βερροίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1957g (προσθῆκαι)· ἐν Τέφῳ, 3085-6· ἐν Φιλαδελφείᾳ, 3421· ἐν Κυζίκῳ, 3665.

ἐφιδάω, ἴων. ἐπιθάω, φθάνω εἰς ἡλικίαν ἐφίδου, ἀνδρουμαι, Ἡρόδ. 6. 83, Δίσχυλ. Θῆβ. 665, Εὐρ. Ἀποσπ. 563, Ξεν. Κύρ. 6. 1. 12.

ἐφιδεῖα, ἡ, (ἐφιδεύω) ἡ ἡλικία τοῦ ἐφίδου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, οὐδ' εἰς ἐφιδεῖαν ἤλθεσ τέκος Ἀνθ. Π. 7. 467.

ἐφιδεῖον, τὸ, μέρος πρὸς γυμνασίῳ τῶν ἐφίδων, Στράβ. 246: ἐντεῦθεν ὡς ἀρχιτεκτονικός ὁρος, Βιτρούβ. 5. 11, 1.

ἐφιδεῖος, α., ὄν, νεανικός, ἀκμή Ἀνθ. Π. 7. 427, παράρτ. 148.

ἐφιδεύω, εἶμαι ἐφιδος, φθάνω εἰς ἐφιδικὴν ἡλικίαν, Πaus. 7. 27. 5, Ἀρτεμίδ. 1. 54· οἱ ἐφιδεύσαντες, οἱ γονόμενοι ἐφίδου, Σουλ. Ἐπιγρ. 265, 272B, 275-6, κ. ἄλλ.· τὸ ἐφιδεῦον = οἱ ἐφιδος; Ἡλίοδ. 7. 8.

ἐφιδεῖτηρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐφιδος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3538. 24.

ἐφιδεία, ἡ, = ἐφιδεῖα, Ἀρτεμίδ. 1. 54. II. ἐφιδεῖον, B', Μακκ. δ' 9.

ἐφιδεῖκος, ἡ, ὄν, Δωρ. ἐφιδεῖκος, α., ὄν, ἀνίκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς ἐφίδον, Θεόδωρ. 23. 56· τὴν.. τριχὰ τὴν ἐφ. κείρας Σουλ. Ἐπιγρ. 2392. II. τὸ ἐφιδεῖκόν, 4) = ἐφιδος, Λουκ. Πλοῖον ἡ Εὐχ. 3.

2) τὸ μέρος τοῦ θαλάσσιου τὸ ὠριμένον διὰ τοὺς ἐφίδους, Πολυδ. Δ' 122, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 795.

ἐφιδος, Δωρ. ἐφιδος, ὁ, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφιδικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτώ ἐτῶν μέχρι τοῦ εικοστοῦ, καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφίδους εἰσῆσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γονόμενοι· Πολυδ. H' 105, Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐπειδεδεῖτος (ὁ Ξεν. ἐν Κύρ. 1. 2, 8 θέτει τὴν ἡλικίαν ταύτην μετὰ τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος διὰ τοὺς Πέρσας: μέχρι μὲν δὲ 18 ἢ ἐπτακαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ δὲ τούτου εἰς τοὺς ἐφίδους ἐξέρχονται)· ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην ὁ Ἀθηναῖος νεανίας ὠρίσται τὴν δοκιμασίαν καὶ ἐνεργάτω ὡς πολίτης εἰς τὸ ληϊαρχικὸν γραμματεῖον τοῦ δήμου αὐτοῦ, Λουκῶν. 157. 18, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. κερ. 42., 76. 1· δοκιμασία ἐφίδων ὁ αὐτ. 60. 12 κτλ.· ἴδε Büchh de Eph. Att. (1819), Δεῖκ. Ἀρχαιοτ. (κατὰ τὸν Πολυδ. καὶ Ἀρποκρ. ἡ ἐγγραφὴ ἐν ληϊαρχικῷ γραμματεῖῳ ἐγίνετο μετὰ δύο ἔτη, δηλ. εἰς τὸ 20ὸν ἔτος)· πρβλ. περίπαλος. 2) ἐπὶ παρθένου, Βασίλ., Ἡούχ., Φώτ. II. εἶδος ποτρίου, Ἀθην. 469A. III. βόλος τις τῶν κύδων, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἐφιδουσύνῃ, ἡ, ἡλικία τοῦ ἐφίδου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 6. 282.

ἐφιδότης, ἡτος, ἡ, = τῷ προηγ., Βυζαντ.

ἐφιδόμαι, αποθ., ὀδηγῶ εἰς τινα τόπον, μετὰ δοτ. προσ., ἰδίως ὡς Ἀττ. δικανικός ὁρος, ὀδηγῶ τὸν ἄρχοντα εἰς οἶκον ἔνθα εἶναι κεκρυμμένος κακούργος ἐν ἧν δὲν τολμᾷ νὰ συλλάβῃ, Δημ. 601. 20, πρβλ. 803. 15, Πολυδ. H', 50· καὶ τὸ ὄνομα ἐφιδήσις, ἡ, ἐσθ'· μαίνεται ἀγῶνι ἐναντιὸν ἀνθρώπου δεχομένου καὶ κρύπτοντος κακούργον, Δ. Β. 187, Σουῖδ., Φώτ. κλ.

ἐφιδόμαι, = ἐπιχαίρω, τινι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· Θηβαῖοι.. ἐφιδόθησαν παθοῦσιν Δημ. 231. 2· ἐπὶ τινι Δίων Κ. ἀπολ., Ξεν. Ἀγρ. 7. 5, Δημ. 196. 21—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἀριστ. Ἀν. 1. 12.

ἐφιδύων, καθιστῶ τι ἡδύ, νόστιμον, καρυκεύω, τὴν τροφήν Πλουτ. 2. 668D—μεταφ., λόγους διατριβὴν ἐφ. αὐτοῖς 514F.

ἐφίχω: μέλλ. ἐφίξω, Σοφ. Ἡλ. 304—ἔχω φθάσει, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 34, Ἀντ. 1257, κτλ.· ἐφίχεν ἡμέρα Θουκ. 8. 61. 2).

ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφίχη, ὅσον τόπον καταλαμβάνει ἡ κατέχει, Ξεν. Λακ. 12. 5.

ἐφίχες, ἕκος, ὁ, ἡ, = ἐφιδος, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἐφίχης, ἕων. ἐπηλῆς, ἔδος, ὡσαύτως: ἐφίχης, ἔδος, ἡ: (ἡλος):—σισθηρὸν ἔλασμα καθελωμένον ἐπὶ τοῦ σκεπέσματος κιβωτοῦ, Φίλων Βελοπ. 63F, Ἡούχ. II. ἐν τῷ πληθ., τραχέα στίγματα ἀπὲρ καθίσταται τὸ πρόσωπον κατὰστικτὸν (ἐκ τοῦ ἡλός), ἡ κατ' ἄλλους μελανία: ἐν τῷ προσώπῳ ἔνεκα τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου (ἐκ τοῦ ἡλός), Ἰππ. Προρρ. 105C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 3, κτλ.· πρβλ. Νικ. Θ. 333, 158.

ἐφίχλος, ὄν, (ἡλος) καρφωμένος ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Σουῖδ. II. ἔων λευκὸν στίγμα, ὀφθαλμὸς Διὸς. π. Ζ. 15. 18· ὀφθαλμοῖσιν ἐφίχλος Ποιητ. ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑτυμ. 714. 6, Φώτ. π. Μ. 7. 233.

ἐφίχλος, καρφῶν τις στερεῶς: τῶνδ' ἐφίχλωται τορῶς γόμφος διαμπαῖξ, μεταφ., ὥρσηθ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα ἀμετακλήτως, Δίσχυλ. Ἰκ. 944.

ἐφίχλωτός, ἡ, ὄν, (ἐφίχλω) καρφωμένος ἐπάνω εἰς τι, Ἡρων Αὐτομ. σ. 244.

ἐφίχλωμα, καρφῶν τις στερεῶς: τῶνδ' ἐφίχλωται τορῶς γόμφος διαμπαῖξ, μεταφ., ὥρσηθ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα ἀμετακλήτως, Δίσχυλ. Ἰκ. 944.

ἐφίχλωτός, ἡ, ὄν, (ἐφίχλω) καρφωμένος ἐπάνω εἰς τι, Ἡρων Αὐτομ. σ. 244.

ἐφίχμαι, Παθ. πρkm. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. (πρβλ. ἡμαι): εἶμαι τοποθετημένος ἢ κάθημαι ἐπὶ τινος, κληῖδισσιν ἐφίχμενοι Ὁδ. Μ. 215· ὁρόνω Ζ. 309· μετὰ γέν., πόντου θινὸς ἐφίχμενος Σοφ. Φ. 1124· κάθημαι ἐν τινι, ὁμοίως, τάρω Δίσχυλ.: Ἀγ. 1217, Χο. 501· ὡσαύτως μετ' αἰτ. (ἴδε ἐν λ. καθίζω), βρέτας ἐφίχμενος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 409, πρβλ. 440 καὶ ἴδε ἐφεῖξομαι ἐν τέλ.· τάρων ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 158· βωμία ἐφίχμένη = βωμῷ ἐφ. Εὐρ. Ἰκ. 93. II. Παλλὰς οἶ τ' ἐφίχμενοι, οἱ πάρεδροι (πρβλ. ἐφεδρος), Δίσχυλ. Εὐμ. 629.

ἐφίμερευετής, οὐ, ὁ, δ' καθ' ἡμέραν φυλάκτων ἡ διοικῶν, δ' ἄρχων τῆς ἡμέρας, Φίλων 2. 481, 32, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 953C.

ἐφίμερεύω, δαπανῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τι πρᾶγμα, Πολυδ. 22. 10, 6· μετὰ δοτ., τοῖς κινδύνοις Διόδ. 11. 8. II. προεδρεύω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Σουλ. Ἐπιγρ. 5853.

ἐφίμερεια, ἡ, τάξις ἡ σειρά ἱερῶν οἵτινες ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα κατὰ περιόδους ἐξετέλουν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α' 5, πρβλ. Ἐβδ. (Δ', Παραλ. ΚΔ), καλουμένη πατριὰ ὑπο Ἰωσήφου ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 14, 7· πρβλ. Ἐβδ. (Δ', Παραλ. ΚΔ, 4).—Κατὰ Σουῖδ.: ἐφίμερεια, ἡ πατριὰ, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία. 2) ἱερατικὴ ὑπηρεσία ἐν ὠρισμένῃ σειρά ἡμερῶν, Ἐβδ. (Νεμε. II', 30 κτλ.). 3) ἡ κατ' ἐκάστην τελευτούμενη λειτουργία ἱερέως ἢ ἱερομονάχου ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Βασίλ. III. 645A.

ἐφίμερύνος, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 34.

ἐφίμεριος, Δωρ. ἐφάμ-, ὄν, ὡσαύτως α., ὄν, Πινδ. Ν. 6. 10, (ἡμέρα):—κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, δς τὸ καταδρόξιεν.. οὐ κεν ἐφίμεριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ ἐπιεν» (Σχόλ.), Ὁδ. Δ. 223· ἐν καρῷ ἡμέρας, ἀντίθετον τῷ μετὰ νύκτας, Πινδ. ἐνδ' ἄνωτ. 2) μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν, ἐφίμερεια φρονέοντες, μηδὲν φροντίζοντες περὶ τῆς αὔριου, Ὁδ. Φ. 85· κῆδος ἐφ. ἐπὶ μίαν ἡμέραν, βραχυχρόνιον, Θεογ. 656· συχνάκις διὰ ἀνθρώπων, ἐφίμεριοι, πλάσματα ἐφίμερα, Δίσχυλ. Πρ. 546, Ἀριστοφ. Ὀρν. 687· θανά τε καὶ ἐφαί. ζῶα Τίμ. Δωκρ. 99D. 3) διὰ τὴν ἡμέραν, καθήμενός, ἀμβροσία Φερκυδ. παρὰ Πλουτ. 2. 938B· λάτρις ἐφ., ὑπηρετὴς ἡμερήσιος, μισθωθείς - μετὰ τὴν ἡμέραν, Θεογ. 656· μισθὸς Ἀνθ. Π. 7. 634.—Πρβλ. ἐφῆμερος.

ἐφίμερις, ἔδος, ἡ, ἡμερολόγιον, ἰδίως στρατιωτικὸν ὑπόμνημα τῶν καθ' ἡμέραν συμβαίνοντων, ὡς τοῦ Καίσαρος τὰ Commentarii, Πλουτ. Καῖσ. 22· οὕτως ἀναγινώσκωμεν περὶ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφίμεριδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 23, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25. 1. 2) ἡμερολόγιον, βιβλίον τῶν καθ' ἡμέραν λογαριασμών, Πλουτ. 2. 829C, Προπέρ. 3. 23, 20· νῦν δ' ὥσπερ εἰς τὰς ἐφίμεριδας φιλοσοφούντες, δαπάνην ἀφαιροῦσι τῶν δειλῶν ἐν τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς Πλουτ. 2. 999A. 3) ἡμερολόγιον, «καλενδρίον», Συνέσις. II. = ἐφίμερεια, Ἰωσήφ. Βίος 1.

ἐφίμερον, τὸ, ἐντομὸν τι βραχείαν ἔχον ζωὴν, τὸ καλοῦμενον ζῶον ἐφίμερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 16· ζῶον πτερυγὸν τετράπουν.. ἅμα δυσμένον (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιώσαν ἡμέραν μίαν αὐτοῖς 5. 19, 26. II. φυτὸν δηλητηριώδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 16, 10, Νικ. Ἀλ. 250, Διοσκ. 4. 85, Ἡούχ. κλ.

ἐφίμερος, ὄν, Δωρ. ἐφάμερος, Διολ. ἐπάμερος, Πινδ. Π. 8. 135: (ἡμέρα):—κοινότερος τύπος τοῦ ἐφίμεριος, μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ μίαν μόνον ἡμέραν διαρκῶν, βραχυχρόνιος, πρόσκαιρος, τερπνὸν Πινδ. I. 7 (6). 57· τύχαι Εὐρ. Ἡρακλ. 866· ὁλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 558 (ἐνθα ἴδε Πέρσων)· ἐφ. σώματα καὶ χρήματα Θουκ. 2. 53· χρήσις Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 5· ἐφίμερον.. καὶ προπετὴ βίον Μένανδρ. ἐν Παρακαταθήκῃ 2· τὸ ἐφίμερον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 4. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφίμεροι, πρόσκαιροι: ὡς τὸ ἐφίμεριος. Πινδ. Π. 8. 135, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. (Ἰωφρ) 1. 3, Δίσχυλ. Πρ. 83· ὡς τάλας ἐφάμερε Πινδ. Ἀποσπ. 128· ὡς φῆμερος Ἀριστ. Νερ. 223· ὡς φιλε καὶ ἀτεχνῶς ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 923A. 3) τὸ ἐφί-



μερον, ἔντομόν τι· ἴσως τὸ ephemera longicauda, ἴδε λεξ. ἐφήμερον. II. ἡμερήσιος, καθημερινός, πυρετός· Ἰππ. Ἀφ. 1251· τροφή Διον. Ἀλ. 8. 41· πράξεις Λουκ. Ψευδολ. 17· δαπάνη Πλουτ. Περικλ. 16, κτλ. III. φάρμακον ἐφ., ἐπιφέρον θάλατον αὐθημερόν, Λατ. venenum praesentaneum (Πλιν.), Πλουτ. Θερμιστ. 31· πρβλ. ἐφήμερον II.

ἐφημερούσιοι, ὧν, οἱ, οἱ ἔχοντες μίαν μόνον ἡμέραν οὐσίαν, οἱ κτώμενοι τόσα μόνον ὅσα ἐπαρκοῦσι πρὸς τροφήν μίας ἡμέρας, Πρὸκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225.

ἐφημιόλιος, ὧν, ἦτορ ὁρδός· τύπος τοῦ ἡμιόλιος, Θεοδ. Σμυρν. 24, σ. 119.

ἐφημοσύνη, ἡ, (ἐφήμι) = ἐφετιμή, ἐντολή, διαταγή, παραίνεσις, οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν Ἰλ. P. 697, πρβλ. Ὁδ. M. 226, II. 340· οὕτως ἐν Πινδ. II. 6. 20, Σοφ. Φιλ. 1144, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 3.

ἐφημοθα, Ἐπικ. καὶ Διολ. ἀντί τοῦ ἐφης, ἐν χρήσει καὶ ἐν τοῖς κωμικ. διαλόγοις.

ἐφημοχάζω, μέλλ. -άσω, συναίνω εἰς τι, διάφ. γραφ. ἐν Πολυβ. 2. 64, 4· τινι Ἡλιόδ. 6. 7. II. εἶμαι ἥσυχος, ἥσυχάζω, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θερμπευτ. 1. 8.

ἐφοβέος, α. ὧν, (ἐφω) = ἐφθός, Σουίδ. Φώτ. ἐφοβαμένως, Ἐπίρρ. Παθ. πρkm., τοῦ φοβέρω, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 43.

ἐφθός, α. ὧν, (ἐφω) ὃν πρέπει νὰ μαγειρεύσῃ τις, Νικ. Ἀλ. 392. ἐφθ-ἡμερος, ὧν, διαρκῶν· ἐπὶ τὰς ἡμέρας, ἀνοχαί Πλουτ. 2. 223A.

ἐφθ-ἡμερήης, περιέχων ἐπὶ τὰς ἡμέρας, δηλ. 3 1/2· ἰδίως ἐν τῇ μετρικῇ, περιέχων τρεῖς πόδας καὶ ἡμισυν, τὸ πρῶτον τοῦτο τμήμα ἐξαμέτρου ἡ ἡμιδικού, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 302, κτλ. πρβλ. πενθῆμερηής.

ἐφθῆμερηκόν μέτρον, τὸ καὶ παροιμακόν, Τριχ. ἐν Script. Metr. Gr., ἔκδ. Westphal I. σ. 278.

ἐφθιάτο, ἴδε φθίνω.

ἐφθο-πώλιον, τὸ, μέρος ἔνθα ἐφθόν κρέας πωλεῖται, μαγειρεῖον, Ποσειδippiος ἐν «Παιδίῳ» 1, Ἀθην. 94C.

ἐφθός, ἡ, ὧν, ῥῆμα· ἐπὶ τοῦ ἐφω, βραστός, παρσκευασμένος πρὸς τροφήν, μαγειρευμένος, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύος· Ἡρόδ. 2. 77, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰντρ. 13, Εὐρ. Κύκλ. 246, Ἀριστοφ. Εὐρ. 717, Ἐκφαντίδης ἐν «Σατύροις» 1, Πλάτ. Πολ. 404C, κτλ. ἐπὶ λαχάνων, κραμβίδιον ἐφθόν χάριεν ἀστεῖον, Πάνυ. Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκοις» 6· ἐπὶ ὕδρων, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3. 8· ἐπὶ θερμῷ λουτροῦ, ἐφθόν [με].. πεποίηκεν Ἀντιφάνης ἐν Ἀδῇ. 9.

2) ἐφθός χρυσός, καθαρὸς χρυσός, Σιμωνίδ. 64. II. μεταφ. χαλάρος, ἐκνευρισμένος, νοητός· Ἰππ. 1225E· καὶ οὕτω τὸ οὐσιαστ. ἐφθότης, ἡτος, ἡ, νοηρότης, ὁ αὐτ. π. Διαιτ. Ὁδ. 392.

ἐφιάλλω, ἴδε φιάλλω.

ἐφιάλτης, ὧν, ὁ, ἄλλοι μὲν ἐπὶ τι, ὁ πνιγνῶν, ἡ ἡπιάτης, πάθος στομακικόν, καθ' ὃ ὁ κοιμώμενος αἰσθάνεται ὡς νὰ πηδᾷ τις ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν πλῶκωνῃ· Λατ. incubo, κοινῶς «βραχνιάς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐριάτῃ» 2, Στράβ. 19· Διολ. ἐπιάλτης, Ἀλκαῖος 129. — Κατ' Εὐστ. (Ἰλ. σ. 561. 10), «Ἐριάτης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις καίται στομακικοῦ, δ καὶ ἐπὶ πάθους λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βραχνυῶν λέγει. Ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφῆς τοῦ ἐφιάτου ἡ διὰ τοῦ ἴσως δατυνέσθαι τὸ ἐφιάλλω παρὰ τισι γίνεται ἢ κατὰ τινα γλῶσσαν τροπὴ τοῦ φιλοῦ εἰς δάσυν κτλ.

ἐφιαλτία, ἡ, ἡ ἐφιάλτιον, τὸν, βοτάνη προφυλακτικὴ κατὰ τοῦ ἐφιάτου, Πουτ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλίῳ Φαρμ. τ. 2. σ. 654. 162.

ἐφιδρώω, ἴων, ἐπιδρῶ· ἰδρῶν προσέτι ἡ μετὰ ταῦτα, πυρετῷ Ἰππ. Ἐπίδρμ. τὸ A', 941· ἰδρῶν ὀλίγον καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἡ μόνον κατὰ τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, ὁ αὐτ., ἴδε Foes Oec.

ἐφιδρώω, ἰδρῶν ἐπὶ τινος, Φίλων 1. 21, Παῦλ. Σιλ. Ἀμβων 158.

ἐφιδρωσις, εως, ἡ, ἡ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἡ τὸν θώρακα γινομένη ἐλαφρὰ ἰδρωσις, ἐνίστη δὲ καὶ ἐπὶ ὅλῳ τοῦ σώματος, Πλουτ. Βροῦτ. 25, Γαλν.

ἐφιδύειν· «ὀκνεῖν» Ἡσύχ.

ἐφείραει· «τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερίοις ἀποθυόμενα» Ἡσύχ.

Ἐφερερόν· «ἱερὸν ἔστι τῶν 12 θεῶν ἐν Βοσπόρῳ» Φώτ.

ἐφίζανω, Ὀμπρ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ αἰετοῖσι κατὰ παρ. καὶ κῆρη· καὶ εἰς, τῷ δὲ λοεσσομένῳ.. δειπνῶ· ἐφίζανέτην K. 578: ἐπικαθῆμαι, ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανεν K. 26· νότισιν ἐφίζανε Μόσχ. 2. 108· μετ' αἰτ., θῶκον Ἀπολλ. Ρόδ. A. 667: ἀκολούθως ὡσαύτως κατ' ἐνέστ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁδ. Νούσ. 2. 12, Φιλίστορ. 810.

ἐφ-ίζω, Δωρ. ἐφίσδω: I. μεταβατ. ἐνεργείας, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ., ἐφέεσαι, ἐφέεσασθαι, βάλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἐπικαθίσω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργ., τοῦ μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσαι, νὰ με ἀπαγάγωσιν εἰς Πύλον καὶ νὰ με βάλωσιν εἰς τὴν ἡνράν, Ὁδ. N. 274· — συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. ὑπὼ, γούνασιν οἷσιν ἐφεσάμενος, καθίσας με ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ γονάτων. II. 443 (πρβλ. I. 455, ἔνθα καίται μέλλων ἐφέσσεσθαι)·

πρὸς, ἀλλὰ με νηὸς ἐφεσσαι, ἐπιβέβασον (Εὐστ.), Ὁδ. O. 277· καὶ ἐν τῇσει, ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐξέσατο B. 295.

II. ἀμεταβ., καθέζομαι, κάθημαι, ὁ Ὀμ. μόνον ἐν τῇ Ὁδ. καὶ αἰετοῖσι ἐν τῷ παρ., Νέστωρ αὐτὸς ἐφίζε, Ὁδ. Γ. 411· ἐνθ' ἄρ' ἐφίζεν T. 55· ἐνθα... ἐφίζεσκε P. 331· βραδύτερον δὲ καὶ κατ' ἐνέστ., βαρὺς δ' ἐφίζει Δισχύλ. Ἰκ. 650· ὥρα ἐφίζοισα γλεφάροις, ἐπικαθήμενῃ, Πινδ. N. 8. 4· ὕπνος· βλεφάροισιν ἐφίζων Μόσχ. 2. 3· πρὸς ὅμῳ· ἀχλὺς ἐφίζει Κριτίας 2. 11· ἀμφὶ μῆλοισιν Νικ. Ἀλεξίφ. 478· τῆνεί γὰρ ἐφίσδει (Δωρ.) Θεόφρ. 5. 97.

ἐφίημι, ἴων, ἐπύημι, τοῦ ἐνεργητ. ὁ Ὀμπρ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνέστ. ἐφίηεις· μέλλ. ἐφίησω· ἀρίστ. α' ὀρίστ. ἐφίηκα, Ἐπικ. ἐφίηκα· ἀορ. β' πρὸς. ἐφες, ὑποτακτ. ἐφείω, ἡς, ἡ, (οὕτως ἐπειτα ἐν ταῖς πλαγαῖς ἐγκλίσεις πραγματῶν ὁ ἀορ. β' ἐφίης, Σοφ. Πλ. 554, μετοχ. ἐφίης, Αἴ. 495, κτλ.)· τοῦ Μίσου, μετοχ. ἐνέστ. ἐφίεμενος· μέλλ. ἐφίησομαι· ἔχει προσέτι ὁ Ὀμ. καὶ γ' ἐνικ. παρ. ἐφίει, ὡς εἰ ἐκ βῆμ' ἐφείω· πρβλ. ἔημι. [ἐφίημι Ἐπικ., ἐφίημι Ἀτ.]· ὁμοῦ ὁ Ὀμ. αἰετοῖσι μεταχειρίζεται· ἐφίειεις, ἐφίει, ἐφίεμενος μετὰ γ', πλὴν τοῦ ἐφίει ἐν Ὁδ. Ω. 180.]

Πέμπω πρὸς τινα, Πριάμω Ἰριν ἐφίσω Ἰλ. Ω. 117· ἐφίηκέ με καλέειν, ἐπεμψέ με νὰ καλέσω, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 712. 2) παρ' Ὀμήρ. μετ' ἀπαρ., παρακινῶ, παρορμῶ εἰς τι, οἷος γὰρ ἄνθρωποις ἡλέος, ὅς τ' ἐφίηκε πολυφρόνα περ μάλ' αἰεῖσαι Ὁδ. B. 464· οὕτως, ἐφ. τινὰ ἐχθοδοπῆσαι, χαλεπῆναι, στοναγῆσαι Ἰλ. A. 518, Σ. 108, 124, πρβλ. Πινδ. I. 2. 15. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ῥίπτω, ἀκοντίζω κατὰ τινας, ὅς τοι πρῶτος ἐφίηκε βέλος Ἰλ. Π. 812· ὁλλοῖς ἐφίει βέλεα Ὁδ. Ω. 180, κτλ. ἔγχος μελίην Ἰλ. Υ. 346, Φ. 170· οἰστόν ἐπὶ τινι Εὐρ. Μῆρ. 634· ἐφ. χεῖράς τινι, ἐπιβάλλειν χεῖράς τινι, Λατ. injicere manus, μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφίσω Ὁδ. Υ. 39, πρβλ. Ἰλ. A. 567, κτλ. 4)

ἐπὶ γεγονότων, τοῦ πεπρωμένου, κλ., πέμπω εἰς τινα, τοῖσιν αἰετῶν πότιμον ἐφίηκεν Ἰλ. Δ. 396, κτλ. Ἀργεῖοισι πολυστονα κῆδε· ἐφίηκεν Δ. 445, πρβλ. Φ. 524· μνηστῆρσιν ἀέθλον τοῦτον· ἐφίσω, ἐπισκήψω, ἐντελούμην (Ἀπολλ. Λεξικ.), Ὁδ. T. 576· τοῖσιν αἰετῶν νόστον· ὃν μοι Ζεὺς ἐφίηκε, ἐχαρίσατό μοι, I. 38· οὕτω, πάντ' ἐφίσω· ὁρῶν, συγχωρῶσα, ἐπιτρέψω, Δισχύλ. Εὐμ. 501· τέκνονσιν δ' ἄρα ἐφίηκεν, ἐπέμψεν, ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 786. 5) πέμπω ἐναντίον τινός, ἐπὶ ἐχθρῶν· ἐννοίας, τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἵππον Ἰπρὸδ. 5. 63· τὴν ἵππον ἐπὶ τοῖς Ἑλλησιν 9. 49, πρβλ. Ἰλ. A. 307· στρατὸν ἐς πεδία Εὐρ. Ἡρακλ. 393: ὡσαύτως, ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέλθῃ, διαχεύω, ἐπεῖται τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν χώραν Ἡρόδ. 7. 130, πρβλ. 2. 100· τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὴν ἑσόδον ὁ αὐτ. 7. 176· οὕτω καὶ, ἐφ. ἀκτῖνα Θῆβαις Εὐρ. Φοῖν. 5· ἀγέλας ἐπὶ τὰ χωρία Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἄγαν ἐφίηκας γλῶσσαν, πολὺ ἔλυσας τὴν γλῶσσαν σου, Εὐρ. Ἀνδρ. 954· ὀργῇ τινι ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 731D.

6) βάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, εἰς λέβητ' ἐφίηκεν ἔψασθαι μέλη Εὐρ. Κύκλ. 404. II. χαλάρωνω, ἴδωμι τὸν χαλινόν, Λατ. remittere, ἐφ. καὶ χαλαροῖς τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338A· πᾶσαν ἐφείς ὁδόνην [τῷ ἀνέμῳ] Ἀνθ. Π. 10. 1, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. B. 934: ἐντεύθεν. 6) παραχωρῶ, Λατ. concedere, τινὶ τὴν ἡγεμονίαν Θουκ. 1. 95· πάνθ' ἐφέντες ἡδονῇ Εὐρ. Ἀποσπ. 568· τὰλλα τοῖς δοῦλοισι Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5. 19· ἴδε ἐν λ. χεῖρις. 7) μετ' ἀπαρ., ἐπιτρέπω, ἀφίνω, τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ. 1. 90., 3. 113· τινὶ πᾶν λέγειν Σοφ. Πλ. 631· ἦν ἐφίς μοι (δηλ. λέγειν) αὐτέῳ 554, πρβλ. 556, 649· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς νεωτέρους ἐφίει δώκεν Ξεν. Κύρ. 4. 2, 24· — Παθ., ἐφεθήσεται τινι, μετ' ἀπαρ., Λουκ. Ὑπέρ. τῶν Εἰκ. 24.

7) ἐντέλλομαι, διατάσσω, Πινδ. I. 2. 13· ἴδε κατωτ. B. 2) παραχωρῶ, παραδίδω, ἀφίνω ὡς λείαν εἰς τινα, ἐγκαταλείπω, ἐφίηκεν ἄλλοις ἰχθύσιν διαφθόρην Σοφ. Αἴ. 1297, πρβλ. 495· — ἀπολ., κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπαρ. τοῦ ἑαυτοῦ), παραδίδομαι εἰς τι· οὐρία, εἰς οὐρίον ἄλεμον, Πλάτ. Πρωτ. 338A· λοχυρῷ γέλωτι Πολ. 388E· τῇ ἡδονῇ Τίμ. 59C· ἴδε δίδωμι IV.

III. ἀφίνω τὸν ἄρρενα ἐπὶ τὴν θῆλειαν, Λατ. admittere, Ἡρόδ. 3. 85., 4. 30, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 47; 1.

IV. ὡς νομικὸς δρος, ἀφίνω εἰς τινα νὰ ἀποφασίσῃ, δικάς ἐφ. εἰς τινὰ Δημ. 1017. 27., 1024. 22· ἐφ. τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀναφέρω τινὰ εἰς .., ὁ αὐτ. 913. 33· τοιαῦτα εἰς ἕτερον δικ. Λουκ. Ἐρμῶτ. 30· — καὶ ἀπολ. (ἐξυπαρ. ἑαυτοῦ), κάμνω ἐφείην τῆς ὑποθέσεως, εἰς τοὺς δικαστάς Δημ. 862. 5, πρβλ. 1017. 25· ἐπὶ τινα Λουκ. Δις Κατῆγ. 4· ἀπὸ τινος Δίων. K. 64. 2, πρβλ. ἐφέτης, ἐφείης.

V. Μῆς, ἐντέλλομαι, (ἴδε ἐφετιμή, ἐφημοσύνη), ὁμῶς δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφίεμενος τάδε εἶρων, ἐντέταλμένος τάδε λέγων, Ὁδ. N. 7, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 82, Ω. 300· ἐπιστολὰς ἄς σοι πατήρ ἐφείτο Δισχύλ. Πρ. 4· πρὸς τί τοῦτ' ἐφείσαι; Σοφ. O. T. 766· — μετ' ἀπαρ., ἐφ. τινὶ ποιεῖν τι· αὐτ. ἐν Πλ. 1111, Ἀριστοφ. Σφ. 242· χαίρειν, Ἀθάνα, τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι, ἐφίεμαι σε εἰς τὰ ἔλλα κλυεῖν μοι καὶ χαίρειν ὡς πεποιημένῳ μου (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ. 112, πρβλ. Δισχύλ. Xo. 1039· ἀπολ. ὡς ἐφείσαι ὁ αὐτ. ἐν Πέτρο. 228. πρβλ. Εὐρ. I. T. 1483· ἐφ. ἐς Λακεδαιμόνια, ἐν-



τέλλεσθαι, πέμπειν ἐντολὰς εἰς... Θουκ. 4.108.

ἀνὴρ εἰς τινα πρᾶξιν τι, κᾶρα τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλονται Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 31, κτλ.

II. μετὰ γεν., ἀποβλέπω εἰς τι, ἀγαθοῦ τινος Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.1, 1· τῶν προσώπων, τῶν ἔψων Πλουτ. Πομπ. 71, Καῖς. 45.

2) σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τινος, τί μοι τῶν δυσφορῶν ἐφίει; Σοφ. Ἠλ. 143· τί.. ἐφίεσαι φιλοτιμίας; Εὐρ. Φοῖν. 531· ἀλλοτρίων Ἀντιφῶν 138

37· τῶν κερδῶν, ἀρχῆς Θουκ. 1. 8, 128, πρὸλ. 4. 61· μετὰ γεν. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 4.1, 2· ἐν Σοφ. Ο. Τ. 766· ἀντί τοῦ· τί τοῦτ' ἐφίεσαι; ὁ Linwood προτείνει· τί τοῦδ' ἐφίεσαι;—μετ' ἀπαρ., ὦν.. σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι, ἀκουσον Σοφ. Φιλ. 1315· ἐφ. ἀρξείν Θουκ. 6. 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σοφ. Ο. Τ. 1055.

ἐφίημι, Δωρ. ἀντί ἐφίηται, Πινδ. 1. 2.15.

ἐφικάνω, = τῷ ἐπομ., χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει. Ὁδ. Δ. 196.

ἐφικνέομαι, Ἰων. ἐφικνέομαι· μέλλ. ἐφίξομαι· ἀορ. ἐφίχονην· Ἀποθ.

I. φθάνω τινά, σκοπεῖω πρὸς τινα, μετὰ γεν. ἐπὶ οὗο ἀντιπάλων μαχίτων, ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, δηλ. κατ' ἀλλήλων, Ἠλ. Ν. 613· ἄλλως, φθάνω ἢ κυπῶ διαβάδον, εὐ μάλα μοι ἐφικέσθαι, πεираσεται Πλάτ. Ἰππ. Μειζων 292Α· τῶν ἄλλων, ὅσων ἂν ἐφικέσθαι συνηθῶσιν Ἰσοκρ. 280Β· πρὸλ. Οὐκ. 800.70, Πλουτ. 2. 267C, κτλ.· ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφεν· δόγῃ οὐκ ἂν ἐφίκοιμην αὐτόσε Ἀντιφῶν ἐν Ἀφροδίτης γυναικί· 1.20· τὰ βέλη ἐφ. ἀχρὶ πρὸς τὸν σκοπὸν Δουκ. Νιγρ. 36.

2) φθάνω ἢ ἐκτελέομαι, ὅσον δ' ἡλιος ἐφ. Θιοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1.7, 1, κτλ.· ἐφ. ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 8· ἐδυνάσθη ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην γῆν τῷ ἀρ' εἰαυτοῦ φρόνῳ, ἡδυνήθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος· αὐτοῦ ἐπὶ τοσαύτην ἔκτασιν χωρῶν δύναμις τοῦ φρόνου ἂν ἐνέπνευεν, αὐτοῦ 1.1, 5· ἐφ. ἐς τὸ λεπτότατον Δουκ. Ζεύς Ἐλεγχμ. 19· ἔπου μὴ ἐφ. ἢ λεοντίζ, προσραπτεῖν.. τὴν ἀλωπεκῆν Πλουτ. 2. 190Β· μετὰ μετοχ., ἐφ. φθεγγόμενον· οὗτο· ἐν Τ. Γράχμ. 18· ἐφ. βλέποντα μέχρι τινὸς Δίων Χρυσ. 2. 321.

3) μεταρ., πλησιάζω, προσεγγίζω εἰς τι, περιγράφω, Λατ. rem acu tangere, ὅπως δὲ οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναται τῶν ἐκεῖ κακῶν Δημ. 361. 25· ἐφ. ἀριθμοῦμενος Πολύδ. 1. 57. 3·— οὕτω καὶ μετὰ προθ., ἐς τὰ ἄλλα λέγων ἐπίκειο ἀληθέστατα Ἡρόδ. 7. 9.

4) φθάνω εἰς τι, γίνομαι κάτοχος αὐτοῦ, ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν δόδον ἐπορεύθησαν, οὗτοι μόνου τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως· ἡδυνήθησαν Ἰσοκρ. 1. 5· ἄλλ' ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας Δισχίν. 81.10· φθάνω εἰς βαθμὸν νά.., οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν Δημ. 465. 24, πρὸλ. 494. 3· καὶ μετ' ἀπαρ., οὐδεὶς ἂν ἐφικτοῦ τῷ λόγῳ διελθεῖν Πλουτ. 2. 338D, πρὸλ. Πολύδ. 1. 4, 11·— ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Ἀππ. Μιθρ. 102.

II. μετ' αἰτ., ἐπέρχομαι, ὡς τὸ ἐφικάνω, εἰ σε μοῖρ' ἐφίκοιτο Πινδ. 1. 5(4).17· μετὰ διπλ. αἰτ., ἐφικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἐλλησποντον, κολάσαι αὐτὸν πληγαῖς, Ἡρόδ. 7. 35.

ἐφικτός, ἦ, ὄν, εἰ δὲ εὐκόλως θῆναι τις, προσίτος, Παρμεν. 42· οὐκ.. ὀφθαλμοῖσι ἐφικτὸν Ἐμπεδ. 389· τὸ μέσον ἐπίπαν ἐφ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 13· ἐφικτός εἰκότι λόγῳ Πλουτ. Θορ. 1.

II. ἐφικτὸν ἐστὶ, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., Πολύδ. 9. 24, 5· καθόσον ἐφικτὸν, καθόσον εἶναι δυνατόν, Ἀππ. mo virili, Ἀριστ. π. Κόσμ. 1, 6· ὡς οὐκ ἦν ἐφίκατο αὐτοῖς Διὶ π. Ζ. 5.7· ἐν ἐφικτῷ ἐνδὸς τοῦ δυνατοῦ, Θεοφρ. π. Δθ. 25, π. Πυρρ. 70· ἐν ἐφικτῷ τῆς ἐλπίδος, τοῦ φιλήσει Πλουταρχ. 2. 494E, 496C· ὡς ἐφικτὸν ἐλθεῖν Διον. Ἀλ. 2. 38.

ἐφίλαρύνω, = ἰλαρύνω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 147. 3, ἐκδ. Δ· ἐφίμερῳ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἱμερέω, μετ' αἰτ., Νικ. παρ' Ἀθην. 683F· μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 5. 269, Νόνν. Δ. 14. 355· μετ' ἀπαρ., Μουσαῖος 80·— Μέσ., Ἀρατ. 975.

ἐφίμερος [ε], ὄν, ἐπιθυμητός, ποθητός, θελητικός, εὐπρόσυνος, ἄτερ φιλότητος ἐφίμερος Ἠσ. Ἀσπ. Ἠρ. 15, Θεογν. 132· χυρὸς Ἀρχύλ. 18· ὕμνος Θεογν. 994· φάτις Αἰσχύλ. Χο. 840· ἢ τέκνων ὅψις ἐφ. προσλεύσειεν Σοφ. Ο. Τ. 1375· τὴν ἐφ. κόμην Ἀναξίλ. ἐν Ἀδῆλ. 6· ἐφ. ἀνδράσιν ἀγρῇ Ὀππ. Ἀλ. 4.110.

ἐφίενος· «τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκα» Ἠσυχ.

ἐφιορκέω, ἐν Δελφικῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἄλλαις, ἀντὶ ἐπιορκέω, Σουλ. Ἐπιγρ. 1688.13, κ· ἄλλ.· ἴδε Böckh 1. σ. 808.

Ἐφίππος·—Ζεὺς ἐν Χίω· Ἠσυχ.

ἐφίππασμαι, ἐφορμῶ ἐφίππος κατὰ τινος, μεταρ., ἐφίππασσασθαι λόγοις, καταβραβεῖν, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 131· πρὸλ. καθίππασσασθαι.

2) ἱππεύω, ἐποχοῦμαι, δελφινὰ μοι τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφίππασσαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ Δουκ. Ἐνῶλ. Διάλ. 6. 2· ἐπὶ σημασίαις αἰσχρᾶς, ἀνωθεν ἐπικειμένην· ἢ ἐφίππασσασθαι Ἀρτεμίδ. 1.79.

ἐφίππαρχία, ἢ, διπλῇ ἱππαρχία συνισταμένη ἐκ 1024 ἱππέων, αἱ δὲ δύο ἱππαρχίαι ἐφίππαρχία τεσσάρων καὶ εἰκοσιν ἀνδρῶν καὶ χιλίων Ἀρρ. Ταχτ. 18. 4, Σουῖδ. ἐν λέξ. ἐφίππων.

ἐφίππασσῆρ, ἦρος, ὁ, = ἐπιδήτωρ, Ἀπολ. Λεξ. ἐν λέξ. ἐπιδήτωρ.

ἐφίππος, ἐπέρχομαι ἐφίππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινά διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τινὶ Διόδ. 17.19.

II. ἐπιβαίνω, ἐποχοῦμαι Βαβρ. 76.10·— ἐπὶ ζώων, ἄγενα, βατεύω, καὶ χίμαροι λασίηται ἐφίππεύουσι χιμαίραις Ὀππ. Κυν. 1. 390.

ἐφίππος, ὄν, (ἵππος) ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου τιθέμενος, κασὰς δὲ τοῦδε τοὺς ἐφίππους τοῖς τῶν ἱππέων ἡγεμόσι δὸς Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6· ἥλιος Πλουτ. Ἀρτοξ. 11 (ἐνθα ἐφίππειος)· τὸ μὲν ἐφίππιον στρώμ' ἐστὶν ἡμίον, τὸ μὲν ἐφίππιον χρησιμεύει· εἰς ἡμᾶς ὡς στρώμα, Ἀντιφῶν ἐν Ἰππεύσι· 1· ἐπειδὴν γε μὴν καθί·

ζηται, ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφίππιου, τοῦ πάγμα· τοῦ δηλ., Ξεν. Ἰππ. 7. 5.

II. ἐφίππος (δηλ. δρόμος), ὁ, ὁ τοῦ ἱππέως δρόμος, δρόμος ὁρισμένης τινὸς ἐκτάσεως, Πλάτ. Νόμ. 833B·— ἐφίππιον· ἀγώνισμα ἐπ' ἵππων τρεχόντων· Φώτ.

ἐφίππον, τὸ, ὄχημα ὑπ' ἐνὸς ἵππου συρόμενον, Δίων Κ. 63.13, Πολύδ. Γ', 54, κτλ.

ἐφίππος, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Εὐπολὶς Αἰθίν· Φώτ., Πλουτ. 2. 306E, κτλ.· ἐφ. ὄντες, ἀντίθετον τῷ ὀπλιτευόμενος, Δύσ. 140.

21 Βεκκίος· ἀνδριάς ἐφίππος Πλουτ. Πολιτ. 19· ἐφίππος εἰκὼν χαλκῇ οὗτο· ἐν Φαβ. 22.

2) κλύδων ἐφίππος, μεταρ., ὁρμητικὴ κῆμα ἀρμάτων, παρὰ κλύδων· ἐφίππων ἐν μέσῳ κικλόμενον Σοφ. Ἠλ. 733.

II. ἀγὼν γυμναστικός παρὰ Λάκωνας Ἠσυχ.

ἐφίππο-τοξότης, ὄν, ὁ, ἐφίππος τοξότης, ἴδε ἐν Ἀ. ἀμφιποτοξότης.

ἐφίππεσθαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιπέτομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσδω, Δωρ. ἀντὶ ἐφίζω, ἴδε ἐν Ἀ. ἀφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.

ἐφίσταμαι, μεταγεν. ἐνεστέ· τοῦ ἐπιστέομαι, Μέσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θουκ. 119.148.



ὑπερσ. καὶ ἀορ. β' ἐνεργ. (οἱ μεταβ. ἐνεργείας τύποι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὀμ., ὁ δὲ Παθ. μόνον ἐν τῷ παρατ. ἐφίστατο, 'Πλ. Α. 644· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἀορ. β' ἢ πρkm. ἐνεργ.). 'Ἰσταμαι ἐπὶ τινος, τελέω, ῥύαται' ἐφεσταότες 'Πλ. Σ. 515· πύργῳ ἐφεστήκει Ζ. 373· διόφρῳ ἐφεσταότος Ρ. 609, κτλ.· ἐπέστη βηλῶ ἐπὶ λι-  
θέῳ 'Πλ. Ψ. 201· ἢ.. ἐπισταθεῖσα ὁρθή 'Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 9, 5· ἐπὶ τὰς.. σχεδίας Πολύβ. 3. 46, 8. 2) ἐπιβάλλομαι, μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 1170, πρβλ. Ο. Τ. 777.

3) ἵσταμαι, ἐπιπολάζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος, δηλ. τὸ ἀνθγάλα, 'Ἡρόδ. 4. 2· λιπαρότητες ἀνω ἐπιστάμεναι 'Ἰπκ. 40. 52· ὁρρὸς ἐφίσταται γάλακτι Διοσκ. 1. 96· οὕτως ἐπὶ ἀτρίδων, σχηματίζομαι, 'Ἀριστ. περὶ Νεφτ. 5, 2.

II. τοποθετοῦμαι ὑπερῶν τινός ὡς ἐπιστάτης ἢ ἐπόπτης, ἐπιστάτω, Λατ. praesesse. ἐφίσταται πύλαις Διοχύν. Θῆβ. 538· οἷός τε πολλοῖς προβατοῖς ἐφεστάναι 'Ἀριστοφ. Σπ. 955· οἱοὶ νῦν ἐφεστᾶσιν σκοποὶ Σοφ. Αἴ. 945· ἐπὶ τινι Σεν. 'Ἰερ. 9, 5· ἐπὶ τινος Πλάτ. Πολ. 460B, Δημ. 436. 28· σπαν. μετὰ γεν., πὸν ἐπεστώτα τῆς διώρυχας 'Ἡρόδ. 7. 117· ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1058· ἀπολ., δηλ. ἂν ἐπιστῶνται, ὁπουδήποτε ἔχουσι τὴν ἀρχήν, Θουκ. 6. 72· ἰδίως ἐν τῇ μετοχῇ, ὁ ἐφεστωτής, ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἐπιδελῶν, Σεν. Οἰκ. 21, 9· ὁ ἐφεστωτής, 'Ἰων. οἱ ἐπεστωτές 'Ἡρόδ. 2. 148., 4. 82, Σοφ. Αἴ. 1072· οἱ ἐφεστωτές Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 19· οἱ ἐφιστάμενοι αὐτοῖς 3. 5, 21.

III. ἵσταμαι πλησθόν, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι 'Πλ. Ν. 133· ἐπ' ἀκρῶ χεῖλει ἐφεσταότες, ἐφεστ. παρὰ τάφρῳ Μ. 52, 199· θύρῃσιν ἐφίστατο Δ. 644· οὕτως, ἐφ. πύλαις Διοχύν. Θῆβ. 538· ἐπὶ τῇ πόλει 'Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὰς πύλας, ἐπὶ τὰς θύρας ὁ αὐτ. 3. 77, Πλάτ. Συμπ. 212E· ἐπὶ τοῖς προθύροις ὁ αὐτ. ἐν Φιλίθῳ 64C· ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων ἢ ὁραμάτων, φαίνομαι εἰς τινά, εὐδοντι ἐπέστη δυνεῖρος 'Ἡρόδ. 1. 34, πρβλ. 7. 14, 'Πλ. Κ. 496, Ψ. 106· ἐπιστῆναι νυκτός 'Ἰσοκρ. 215B, κτλ.· ἀπολ., 'Ἡρόδ. 3. 78, Σοφ. Ο. Κ. 558, κτλ.· οἱ λέβητες ἐπεστωτές 'Ἡρόδ. 1. 59· ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε Πλάτ. Θεαίτ. 172B, πρβλ. Διοχύν. 65. 5· ἐπὶ στρατευμάτων, τοποθετοῦμαι ὅπουθεν, κατόπιν ἐπ. τοῖς ἑθροῖς Πολύβ. 16. 18, 7· πρβλ. ἐπιστάτης.

2) ἐπὶ ἐχθρικής σημασίας, ἵσταμαι κατέναντι τινός, τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισι 'Πλ. Ο. 703, πρβλ. Ε. 624· ἐνθα μένος φρονέοντες ἐφέστασαν 'Ὀδ. Χ. 203, πρβλ. Ω. 380· ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν τινος, ἐπὶ στρατεύματος, ἐπὶ τῇ πόλει 'Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὸ βασιλεῖον 'Ἰσοκρ. 200E· ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως, Θουκ. 8. 69· ἐξαίφνης ἐπιστάς τοῖς γιγνομένοις 'Ἰσοκρ. 167D, πρβλ. Δημ. 66. 23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 17. 1· εἰς τοὺς ὄχλους 'Ἰσοκρ. 372D.

3) μεταφ., ἐπὶ γεγονότων, ἐπὶκίμαι, εἶμαι ἐγγύς, instare, Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο 'Πλ. Μ. 326· πρὶν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Θουκ. 3. 82, Δημ. 287. 5· περὶ τοῦ βασιλέως.. ὁ λόγος ἐφέστηκε νῦν 'Ἀριστ. Ποιτικ. 3. 16, 1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 1.

IV. διακοπῶν τὴν πορείαν μου, σταματῶ, ἐπορεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος Σεν. Ἀν. 2. 4, 26, (πρβλ. Α. V.)· ἐπιστάς περιέμεινα Πλάτ. Συμπ. 172A· — μετὰ γεν., ἐπ. τοῦ πλοῦ Θουκ. 2. 91. V. προσηλώνων τὸν νοῦν μου εἰς τι, ἐπὶ τι 'Ἰσοκρ. 231D, Δημ. 245. 12· τοῖς πράγμασι.. ἐπιστάντες ὁ αὐτ. 43. 20· ἐπιστάς, ἀπολ. (δηλ. τοῖς πράγμασι) ὁ αὐτ. 305. 9· διὰ ταῦτ' ἐγγήγορεν, ἐφέστηκεν ὁ αὐτ. 70. 16· πρβλ. Α. VI. 1.

Γ. ὁ μέσος ἀορ. α' εἶναι ἐν χρήσει ὡς μεταβ. ἐνεργείας, τοποθετῶ, [τὰς θύρας] ἄσπερ 'Αριστοδῆμος δὲ 'Ηρακλέους δετε κατῆλθε λαδῶν ἐπεστήσατο Σεν. Ἀγρ. 8, 7· διορίζω, τάττω, φρουροὺς ἐπεστήσαμην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 9, 19· τέλος ἐπιστήσασθαι, ἐπιτιθεῖναι, Πλάτ. Νόμ. 802A· ὁ ἐνεστ. εὐρήται οὕτως ἀπαξ, τοῦ με τήνδ' ἐφίσταται βάσιν· πρὸς τί κωλύεις ταύτην μου τὴν πορείαν; διὰ τί μ' ἐμποδίζεις νὰ ἀπέλθω; Σοφ. Τρ. 339· — παρὰ μεταγεν. ὁ πρkm. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας· τάττω ἐπιστάτην ἢ ἐπόπτην, τινὰ τινὲ Πολύβ. 10. 20, 5., 24. 2, 32., 9, 1. 2) ἐπιστησάμενος, ὁ μεταβ., χρηματίζας ἐπιστάτης, 'Ἐπιγραφ. Θυατείρων ἐν τῇ Συλλ. 'Ἐπιγρ. 3498.

ἐπιστορέω, ἐπερωτῶ, 'Ἠσυχ.

ἐφλάδων, ἴδε φλάζω.

ἐφοδεύα, ἢ, (ἐφοδεύω) τὸ περιέρχεσθαι, ἐπισκέπτεσθαι τοὺς φρουρούς, κτλ. Πολύβ. 6. 35, 8. 2) φυλακή, φρουρήσις, περιπολία, Wessel. ἐν Διοδ. 20. 16.

ἐφοδεύεον, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ ἐφοδεύω, δεῖ ἐφοδεύειν, Σέξτ. 'Ἐμπ. II. 2, 198.

ἐφοδεύτης, οὗ, ὁ, ὁ περιερχόμενος πρὸς ἐξέτασιν· — κατάσκοπος, 'Ἀκύλας ἐν Γενέσ. ΜΒ', 9.

ἐφοδευνώω, ἐπιτορᾶζω, ὡς ἐν παρόδῳ, Σέξτ. 'Ἐμπ. Μ. 8. 308.

ἐφοδεύω, περιπολῶ, ἐπισκέπτομαι τοὺς φρουρούς ὅπως ἴδω εἰ φυλάττουσιν ἀγρύπνως, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφώδευσεν τὸ μὲν ἀφ' ἐσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τεῖχη, τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον σὺν τοῖς ἵπποις Σεν. 'Ἐλλ. 2. 4, 24., 5. 3, 22, πρβλ. κώδων· — μετ' αἰτ., ἐφ. φύλακας Πολύβ. 6. 35, 11. — Παθ., ἐφοδεύεται, γίνεσθαι ἢ περιπολία, 'Ἀριστοφ. Ὀρν. 1160, πρβλ. Πλούτ. 2. 781C· — ἐν

Σεν. Κύρ. 8. 6, 16, ἐπὶ ἐπόπῳ κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένου τὰς στρατείας τῆς Περιοίας· — Τιμοκλῆς ἐν Φιλοδικαστῇ 1 ἐπὶ τοῦ γυναικονόμου, οὗ ἔργον ἦν τὸ ἐπιβλέπειν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν εἰ τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. 2) ἐπιστάτω, ἐπιδελῶν, ἐφ. ἄνωσιν Διοχύν. Χο. 728· ἢ ὑπὸ τοῦ Conington προτεινομένη διόρθωσις, ἐφεδρεῦσαι εἶναι λίαν πιθανή. 3) ἐπισκέπτομαι ὡς κατάσκοπος, κατασκοπεύω, 'Ἐβδ. (Δευτερ. Α', 22). 4) μεταφ., προβαίνειν ἐξετάζων, ἐξετάζω ἐπιχείρημα λογικόν, Πλούτ. 2. 895C, Σέξτ. 'Ἐμπ. π. Μ. 8. 222, κτλ.

II. παραμονεύω, ἐνεδρεύω, τινὲ Κλήμ. 'Ἀλ. 4. ἐφοδεύω, τὰ, ἴδε ἐφοδεύω.

ἐφοδιάζω, 'Ἰων. ἐποδιάζω· μέλλ. — ἄσω, ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ ταξείδιον, Λατ. vaticum dare, τούτους λυσάμενοι ἀποπέμπουσι ἐποδιάσαντες ἐς τὰς 'Αθήνας 'Ἡρόδ. 9. 99· τινὰ Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 65· — Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 18. 3, 2. — Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ τι, θερμούς ἐφωδιάσθημεν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ἀρτους) 'Ἐβδ. (Ἰησ. Ναυ. Θ', 12). 2) καθόλου, χορηγῶ τι, ἐφοδιάζω, αὐτοὺς ἀλκή καὶ ὅπλοις Διοδ. 5. 34, πρβλ. Πλούτ. 2. 327.

II. Μέσ., μετ' αἰτ. πράγμα, πενταδραχμίαν ἐκάστῳ ἐφοδιασάμενος, φροντίδας ὥστε εἰς ἕκαστον νὰ δοῶσι πέντε δραχμαὶ, Σεν. 'Ἐλλ. 1. 6, 12. 3) μεταφ., διατηρῶ, προάγω, ἀργίαν Πλούτ. Σόλων 23· τὴν ἀπέθειαν ὁ αὐτ. ἐν Κοριόλ. 16.

ἐφόδιον, τό, τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἐφόδια, 'Ἰων. ἐπόδια, τὰ, (ἴδε ἐν τέλει) — Λατ. vaticum, τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ὁδοπορίαν, χρήματα καὶ ζωοτροφία, ἰδίως ἐπὶ στρατεύματος, ἐπόδια δοῦναι, λαβεῖν 'Ἡρόδ. 4. 203., 6. 70· δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις Δημ. 34. 10, πρβλ. σιτηρήσεις· — ἐπὶ τῶν παρεχομένων εἰς πρεσβευτὴν χρημάτων δι' ἔξοδα ὁδοπορίας, ἐφόδι' οὐκ ἔχω 'Ἀριστοφ. Ἀχ. 53· ἐφόδια ἀναλίσκειν Δημ. 441. 2· — καθόλου, τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς συντήρησιν, ἐφόδια τῷ γῆρᾳ ἱκανὰ Πλούτ. 1201. 22, πρβλ. 'Ἀριστοφ. Πλ. 1024· τὰ τῆς φυγῆς ἐφ. Διοχύν. 24. 30., Πλούτ. Ἀρατ. 6· τὰ ἐφ. τοῦ πολέμου 'Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· ἔτι καὶ, ἐφόδια τοῖς ἵπποις 'Ἀνδοκ. 33. 9· ἐπὶ δημοσίων χρημάτων, μιᾶς ἡμέρας ἐφόδια ἐν τῷ κοινῷ Δημ. 690. 8· καὶ ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, τὰ ἐν σώματι ὑπάρχοντα ἐφ. 'Ἀριστ. Περὶ 3, 5, 7. 2) σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνίκ., εὐσεβὲς βίος μείσιον ἐφ. 'Ἐπίχ. 152Ahr· ἀργυρίον τι ῥήτων ἔχοντα ἐφόδιον Θουκ. 2. 70· οὐκ ἔχων.. ἐμὴ παῖδα καὶ δόσον ἐφ. Σεν. Ἀν. 7. 3, 30· χιλίας λαδόντες δραχμάς ἐφόδιον παρ' ὑμῶν Δημ. 390. 24, πρβλ. Συλλ. 'Ἐπιγρ. 107. 35· ἢ χρηστότης.. θαυμαστόν ἐφόδιον βίῳ Μένανδρ. ἐν 'Υμνίστ. 1. πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν 'Ομοπατρίσις 2, ἐν 'Αδελφ. 251· τὴν Ἰλιάδα ἀρετῆς ἐφόδιον νομιζῶν Πλούτ. Ἀλέξ. 8.

3) μεταφ. = ἀφορμή, Δημ. 917. 14, 'Υπερίδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 31, πρβλ. Wyt. εἰς Πλούτ. 2. 8C. ἐφόδιος, οὗ, ὁ ἐπὶ ἐξόδῳ γινόμενος, ἐπιτηρίους εὐχάς, ἐφοδίου τοῖς πρὸς ἐξοδὸν ἰούσιν ἢ πρὸς θάνατον Σουίδ.

ἐφοδος, οὗ, εὐπρόσitos, Θουκ. 6. 66 (ἐν τῷ 'Υπερθ. — ὥπατος), Πολύβ. 1. 49. ἐφοδος, ὁ, ὁ περιερχόμενος καὶ ἐπιδελῶν τοὺς φρουρούς, περίπολος, Σεν. Κύρ. 8. 6, 16, Πολύβ. 6. 36, 6, πρβλ. ἐφοδεύω.

ἐφοδος, ἢ, ὁδὸς πρὸς τι μέρος, πρόσσος, ἄλλη ἐφόδῳ.. ἐπιὼν τῷ λόφῳ Θουκ. 4. 129., 6. 99· ἐφοδος μέντοι αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν Σεν. Ἀν. 4. 2, 6, πρβλ. 3. 4. 41· ἐπὶ λογι-  
κοῦ ἐπιχειρήματος, ἐφοδος ἐπὶ τι 'Ἀριστ. Τοπ. 1. 12. 2) μέ-  
σον προσεγγίσεως, Πολύβ. 4. 34, 5· εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐκ τῆς ἐξῆς, τῶν ἐπιτηδεύων Σεν. 'Ἐλλ. 2. 4, 3· συγκαίνωια, παρ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 6· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 5. 35. 3)

ἐπιχειρήσις, σχέδιον, μέθοδος, 'Ἀριστ. 'Ἠθ. Ν. 3. 1, 33, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 60. II. ἐπιδρομή, προσβολή, ἐπιθεσις, Διοχύν. Εὐμ. 376, Θουκ. 1. 93, κτλ.· τοῦ στρατεύματος Σεν. Ἀν. 2. 2, 18· ἐφοδὸν ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 95· δέχεσθαι ἐφοδόν, ἀντίθετον τῷ φεύγειν, ὁ αὐτ. 4. 126, Πλάτ. Φαίδων 95B· γνώμης μάλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος Θουκ. 3. 11· ἔξ ἐφοδού, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ. 1. 36, 11, κτλ.· τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ Διον. Ἀλ. 4. 51· — ἐπὶ πλοίων, εἰς ὁδὸν καὶ ἐφοδόν, διὰ φορτίον καὶ διὰ πόλεμον, Πολύβ. 3. 25, 4· — νυκτιπόλοιο ἐφοδοῖ, ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ὡς ὑποκει-  
μένων τῇ Περσεφόνη, Εὐρ. Ἰων. 1049. 2) προσβολή πυρετοῦ, 'Ἰπκ. 44. 3.

3) ἐν τῇ Ρητ. ὡς τὸ Λατ. insinuatō, ἔντεχον προσιόν, καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται καὶ προκατασκευαστὴς Διον. Ἀλ. ἐν 'Ἰσαίῳ 3.

ἐφοίτη, Δωρ. γ' ἐνίκ. παρατ. τοῦ φοιτᾶω.

ἐφόλκιον, τό, (ἐφέλκω) πηδάλιον, ἔσπτον ἐφόλκιον 'Ὀδ. Ε. 350.

ἐφόλκιον, τό, (ἐφέλκω) μικρὸν πλοῖον, λέμβος, παρὰ τὸ ἐλκε-  
σθαι ὑπὸ τῶν μεγάλων πλοίων. Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Πλούτ. Πομπ. 73, κτλ.· ἴδε Κόντων Γλωσσ. Παρατηρ. 369. 2) κα-  
θόλου, τὸ ἐκ τινος ἐκαρτώμενον, Ἀνθ. II. 7, 67, Πλούτ. Πομπ. 40., 2. 476A, πρβλ. Α. Β. 257. — Καθ' Ἠσυχ.· ἐφόλκιον· διὰ τοῦ ἔ-  
τὸ πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι.



ἐφολκίς, ἴδος, ἡ, = τῷ προηγ., ἄχος, βῆρος, «ἐπάχθεια, σκάφος» ('Ησύχ.), Εὐρ. Ἀνδρ. 200, Ἡρ. Μαιν. 631, 1424.

ἐφολκός, ὄν, (ἐρέλκω) ἑλκυστικός, ἐπαγωγός, ἐφολκά λέγειν Θουκ. 4. 108: μετὰ γεν., παιδὸς ἐφολκὸν Καλλ. Ἀποσπ. 291· ἐφολκός εἰς παρρησίαν Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 8. 12: — ἐφολκόν, τὸ, δόλωμα, δόλεαρ, ὃ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ. 7. 10.

II. ἔχων χρεῖαν ἑλκυσμοῦ, βραδυκίνητος, νωθρός, βραδύς, Ἀριστοτ. Σφ. 268· μὴ πρόλεσχος μὴδ' ἐφολκός ἐν λόγῳ, «μὴ προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μὴτε ἀμειβομένη μακρολόγει» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἰκ. 200.

ἐφομαρτεῖω: μέλλ. -ῆσω, παρακολουθεῖν κατὰ πόδας, ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδεται Ἰλ. Θ. 191, Μ. 412, Ψ. 414· μετὰ δοτ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 201, κτλ.: «σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Ἀρρ. Ἀναβ. 1. 19. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐφομαρτεῖτον» δημουγίτε».

ἐφομιλίω, συνασπείρομαι μετὰ τινος, καὶ γὰρ τὴν (δηλ. τὴν Σπαρῶν) ὁ μελιχρὸς ἐφομιλήσ' Ἀνακρέων Ἑρμηνιάδης παρ' Ἀθην. 598C· μετὰ δοτ., Νόνν. Δ. 5. 410.

ἐφόμοις, ὄν, = ὁμοίοις, ἐφ. ὦν τοῦ μετεχομένου δ μετέχων Θ. Στουδ. σ. 880, ἐκδ. ΜΙ.

ἐφοπλίζω, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι δαίνυντ' Ἰλ. Ψ. 55· Ἀντολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο... δεῖπνον ἐφοπλίσσαι Ὀδ. Τ. 419· δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἰλ. Δ. 344· οὕτως ἐν τῷ Μίσῳ, δόρπα τ' ἐφοπλίσθημεθα Ἰλ. Θ. 503, Ι. 66· ὁσαύτως, ἡμιόνοια, ἀμαῖαν ἐφοπλίσαι Ὀδ. Ζ. 37, πρβλ. 57, 69, Ἰλ. Ο. 263· [νῆα] ἐφοπλίσαντες Ὀδ. Β. 295· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1720.

2) ὡς καὶ νῦν, ὁπλίζω τινά ἐναντίον τινός, τινά τινι Ὀππ. Κυν. 3. 244· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μίσῳ, ἔρυν ὑμῖν ἐφοπλίσσομαι Ἀνθ. II. 9. 39, πρβλ. Πλαν. 151.

III. Μέσον ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, ὁπλίζω ἑμαυτόν, ἐς ἀγῶνα Ὀππ. Ἀλ. 5. 617: — ἐτοιμάζομαι πρὸς ἐπιβῆσιν, λαγωῖς ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 3. 86.

ἐφοπτής· «θεατὴς· αὐτόπτης» Ἡσύχ.

ἐφορᾶσις, ἡ, τὸ ἐφορᾶν, ἐπιβλέπειν, πρὸ ὕψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόδραστον ἐφόρασιν Πορφυρ. πρὸς Μαρκέλλαν 21.

ἐφορᾶντικός, ἡ, ὄν, ἀρμόδιος πρὸς τὸ ἐφορᾶν, ἐπιβλέπειν, ἐπιτηρεῖν, Ξεν. Οἰκ. 12, 19.

ἐφορᾶω, ἰων. γ' ἐνικ. ἐφορᾶ, ἀπαρ. ἐπορᾶν γ' πληθ. ἐπορέουσι (Schäff.) Ἡρόδ. 1. 124· παρὰ. ἐφεῶρων, ἰων. γ' ἐνικ. ἐπῶρα αὐτόθι 48: μέλλων ἐπόψομαι Ὀδ., Αἰσχύλ., κτλ.: «Ἐπικ. ὡσαύτως ἐπιόψομαι, ἴδε κατωτ.: ἀρ. α' ἐπόψατο Πινδ. Ἀποσπ. 58 ἐν τέλει, ἐπιόψατο κατωτ. II· ὑποτακτ. ἐπιόψωνται Πλάτ. Νόμ. 947C· ἀλλ' ὁ συνήθης ἀρ. εἶναι ἐπεῖδον (ὄν ἴδε). Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πάντ' ἐφορᾶ καὶ πάντ' ἐπακούει Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Α. 109, κτλ.: οὕτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. ὡς ἐν Σοφ. Ἥλ. 825· ὁπόσα ἐφορᾶ φέγγος ἀελίου, ποιητ. ἀντὶ ὁσαι εἰσὶ, Εὐρ. Ἰππ. 849· ἔπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν καθόλου ἢ τῆς θεᾶς προνοίας, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, βλέπω, Ζεὺς: ὅτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾶ Ὀδ. Ν. 214· θεοὶ: ἀνθρώπων ὕδριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες Π. 487· Ζεὺς πάντων ἐφορᾶ τέλος Σόλων 12 (4). 17· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορέουσι Ἡρόδ. 1. 124· Ζεὺς ὅς ἐφορᾶ πάντα Σοφ. Ἥλ. 175, πρβλ. 825· δίκην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν Δημ. 772. 29, κτλ.: οὕτω, λίμνός (προσωποπ.) μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 1642: — ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν Ἡρόδ. 3. 53· τὰ πόλεις Εὐκλ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 1· πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν Δημ. 38. 12· οὐ ῥᾶδιον ἐφορᾶν πολλὰ τὸν ἕνα Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9· ἀρχὴ ἐφορῶσα περὶ τὰ συμβόλαια αὐτόθι 6. 8, 3· ἐπὶ στρατοῦ ἐφεδρευόντος ἐν ὥρᾳ μάχης, προσέχω, ἐπιτηρῶ, οἷς εἰρήτο, ἢ ἂν τοῦ στρατευματός τὴν πονὴν μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6. 67· ἐπὶ στρατηγῷ περιερχομένου τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιτηρῶντος, ἄλλοτε ἀλλὰ χεῖρ περιελάυνον (ὁ Κύρος) ἐφεῶρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἰ τοῦ δέοντο Ξεν. Κύρ. 5. 3, 59· ἐπισκέπτομαι νοσοῦντα, αὐτόθι 5. 4, 18· ἐποψόμενος δαῖτα κλυτὰν, ἵνα ἐπισκῆψεται τὴν λαμπρὰν εὐχίαν, Πινδ. Ο. 8, 68.

2) ἀπλῶς, βλέπω, θεωρῶ, ἐποψόμενον Τίτυον Ὀδ. Η. 324· ἐπιθεωρῶ, ἕκαστα τῶν συγγραμμάτων Ἡρόδ. 1. 48. — Πολλάκις μετὰ μετοχ., ἐπόψαι... φεύγοντας Ἰλ. Ε. 145· ἐπόψαι... κτεινομένους μνηστήρας Ὀδ. Υ. 233· ἐπορᾶ μιν ἐξιδόντα Ἡρόδ. 1. 10· ἐφ. τοῦς φίλους εὐδαίμονας γενομένους Ξεν., κτλ., πρβλ. ἐπεῖδον: — ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, φῶχτ' ἐποψόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἣν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν» (Σχόλ.), περὶ τῆς Ἰλίου, διὰ τὰ κακὰ ὧν ἐγένετο πρότερος, Ὀδ. Τ. 260, 597, Ψ. 19· Ἀγαμέμνωνός σέ φημι ἐπόψεσθαι μόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1246· τὰ μέλλοντα Σοφ. Τρ. 1206, πρβλ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 1059, Ξεν. Ἀν. 7. 1. 30: — Παθ., ὅσον ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου, ὅσον μέρος αὐτῆς ἐδιέπετο, Θουκ. 3. 104· ἐκλέγω, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων Ἰλ. 1. 167· ἐπιόφωμαι ἡτικ ἀρίστη Ὀδ. Β. 294· ὁ βασιλεὺς ἐπιόψατο ἀρρηφόρους, «κατέλεξεν, ἐξελέξατο» Σουῖδ. ἐν λέξ., ἴδε σημ. Περσῶνος εἰς Μοῖρην σ. 142, πρβλ. Μέγα Ἑτυμ. 362. 39.

ἐφορεῖα, ἡ, (ἐφορεύω) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου, Ξεν. Λακ. 8. 3, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Β' 55, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 19 κέξ., ἐνίοτε

μετὰ διαφ. γραφ. ἐφορία αὐτόθι 2. 6, 17, Ρητ. 3. 18, 6. 2)

ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ γλῶσση = ἐπισκοπή, ἐφορεία Τύρου Φιλοστράτ. 504Α. II. (ὄρος) σύνορον, μεθόριον, Ἑκαταῖος (202) παρὰ Στράβ. καὶ Εὐστ.

ἐφορεῖον, τὸ, τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἔφοροι ἐν Σπάρτῃ, Ξεν. Ἀγῆσ. 1. 36, Πλούτ. 2. 232F.

ἐφορεῖω, = ἐφορᾶω, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Ἰκ. 627, 678, Εὐμ. 530· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 7· περὶ τινος Λουκ. Χαρίδημ. 10. II. εἶμαι ἐφορος, Θουκ. 8. 6, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 1.

ἐφορικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἔφορον, Ξεν. Λακ. 15. 6.

ἐφόριος, α, ὄν, (ὄρος) συναρῶν, γείτων, Ρωμαίων καὶ Περσῶν ὄντες ἐφόριοι Ἀππ. Ἑμυλ. 5. 9· ἐπὶ τῶν συνόρων, ἀγορὰς ἐφορίας Νόμος παρὰ Δημ. 631 ἐν τέλει, ἐξηγεῖται δὲ τὴν λέξιν αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ὀλίγον κατωτέρω (632, 24) ἀγορὰς ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γὰρ, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, τὰρχαῖα συνήσαν οἱ πρόσχωροι παρὰ θ' ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγεϊτόνων, ὅθεν ἐνόμαζεν ἀγορὰν ἐφορίαν», δηλ. ἀγορὰν γινόμενην ἐν τοῖς συνόροις, ἐνθα οἱ ὅμοροι λαοὶ συνήρχοντο χάριν ἀγοραπωλησίας ἢ δι' ἄλλον λόγον, ἴδε σημ. Weber ἐν τόπῳ, Πολυδ. Θ' 8· πόλεις ἐφορίας ἐδεῖμασθε Ἀριστεῖδ. τ. 1. σ. 219· στήλη ἐφορία Πολυδ. Θ' 8.

ἐφορμαίνω, ἐφορμῶ, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, δρόμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 208, πρβλ. Ὀρφ. Ὑμν. 33. 74· τινι, κατὰ ἡ ἐναντίον τινός, Ὀππ. Κυν. 3. 367.

ἐφορμάω, ἰων. ἐπορμάω: μέλλ. -ῆσω: — διεγείρω τι ἐναντίον τινός, οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον Ἰλ. Γ. 165· ὅς μοι ἐφώρμησας ἀνέμους Ὀδ. Η. 272· ἐπορμήσοι τοὺς λύκους, παρορμῆται, Ἡρόδ. 9. 93· ὧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 611· μετὰ διπλ. αἰτ., ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖον, παρορμήσαντα τοὺς ναύτας νὰ πλεύσωσιν ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἰάντι 1143, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὀρφ. Λθ. 26: — περὶ τοῦ ἐν Θουκ. 3. 31, ἴδε ἐν λ. ἐφορμέω. II. ἀμεταβ., ὁρμῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι Εὐρ. Ἰππ. 1275, Πλούτ. Πομπ. 19, κτλ. ἐπὶ τινα Δίων Κ. 36. 7· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, Ὀππ. Ἀλ. 2. 94, Ὀρφ. Λθ. 34: — ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 21, τὸ ἐφορμήσαντα, διωρθώθη ἤδη εἰς ἀφορμήσαν: — αὕτη ἡ ἔννοια εἶναι συχνότερα ἐν τῷ Παθ.

III. Παθ. καὶ Μέσ., παροτρύνομαι μετ' ἀπαρ., ἔχω προθυμίαν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, θυμὸς ἐφορμάται πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι Ἰλ. Ν. 74, πρβλ. Ὀδ. Α. 275, Γ. 399, κτλ.: — ἀπολ., ὁρμῶ μακρινῶς, ἔχει ἐφορμάσθαι Ἰλ. Ρ. 465· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετῃ. Παθ. ἀορ., ἐφορμηθεῖς, Ζ. 410, κτλ.: ἄκοντι ἐφορμηθεῖς Πινδ. Ν. 10. 129· ἐφορμηθέντες ἔξ ἐνδὸς ῥόθου Αἰσχύλ. Πέρσ. 462· καὶ ἀπλῶς ἄνευ ἐχθρικής ἐννοίας, τινάσσομαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τρίς μὲν ἐφωρμήθην Ὀδ. Α. 206, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. 1. 457: — μετ' αἰτ., ὁρμῶ κατὰ τινος, φέρομαι ὀρμητικῶς κατ' αὐτοῦ, ὡς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν ἔθνος ἐφορμάται Ἰλ. Ο. 691, πρβλ. Γ. 461· οὕτως, ἐφορμήσασθαι ἀέθλους Ἥσ. Ἀσπ. Ἡρ. 127: — σπάνιον παρὰ πεζολόγους, ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας, πρὸς καταφυγὴν καὶ πρὸς ἔξοδον ἢ ἐφόρμητον, Θουκ. 6. 49.

ἐφορμέω, ἰων. ἐπορμέω: μέλλ. -ῆσω: — μένω ἡκυροβολημένος· παρὰ τινι τόπῳ ἢ κατέναντι αὐτοῦ, ἐκτελῶ ἀποκλεισμόν, λαθῶν τοὺς ἐπορμέοντας, διαφυγὼν τὸν στόλον τοῦ ἀποκλεισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 81, πρβλ. Θουκ. 8. 75, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 20 κέξ.· πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφ. Θουκ. 4. 24: — μετὰ δοτ., ἐφορ. τῷ λιμένι ὁ αὐτ. 7. 3· ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπὶ τῷ λιμένι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 7· ἐπὶ τῷ στόματι Πολυδ. 1. 46, 5: — μετ' αἰτ., ἐφ. ναυσὶ τὴν ἀκτὴν Ἀππ. Ἑμυλ. 5. 72· (ἐν Θουκ. 3. 31, τὸ ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς, φαίνεται ἐφθαμένον): — καθόλου παρανομεῖω, ἡδὲ περὶ φύλασιν ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναεῖν ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 812· ἐφ. τοῖς καιροῖς Δημ. 30. 18: — Παθ., διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλὰς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι Θουκ. 1. 142., 8. 20· ἐν 6. 49 ὁ Schaffer διωρθώσεν ἐφορμισθέντας.

ἐφορμητὴς, ἡ, εἰσδοκ., δι' ἧς νὰ ἐφορμήσῃ τις, μία δ' οἷη γίγνεται ἐφορμητὴς Ὀδ. Χ. 130, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 108, Ὀππ. Ἀλ. 4. 623: — προσβολή, ἐπιβῆσις, ἐφορμαῖς λαβεῖν Θουκ. 6. 90, πρβλ. Gölher ἐν 6. 49· ἐπιχειρήσις, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 204.

ἐφόρμησις, εως, ἡ, (ἐφορμέω) τὸ ἐφορμεῖν πρὸς ἐπιτίμησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἡ θέσις ἣν κατέχουσι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα, = ἐφορμαί, ἀλλῶς τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὕση, διότι καὶ ὁ σταθμὸς τῶν πολεμίων εἶναι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, Θουκ. 2. 89 (ἐνθα ἴδε Arnold.)· μέσον ἡ εὐκολία πρὸς τοῦτο, ὁ αὐτ. 6. 48., 8. 15· ἐφ. παρέρχιν ὁ αὐτ. 3. 33. Ἐνίοτε φέρεται: ἐφόρμησις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις. Πρβλ. ἐφορμος, ὁ.

ἐφορμητικός, ἡ, ὄν, παρορμητικός, παρορμῶν εἰς μάχην, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀνακλιητικός, Μάξιμ. Τύρ. 26. 8, διαφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Δ' 86, ἀντὶ ἐφορμητικός.

ἐφορμίζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, φέρω εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐν τῷ Μίσῳ. τύπω, ἀμφὶ ταύτην θινὰ με ροιδοῖσας Εὐρος ἐφωρμίζατο Ἀνθ. Π. 7. 636: — Μίσῳ καὶ Παθ., ἔρχομαι εἰς ὄρμον, ἀγκυ-



ροβολῶ, εἰς πόπον Θουκ. 4. 8· πρὸλ. ἐφορμῶ ἐν τέλ.:—ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, = ἐφορμῶ, Δ' απ. Ἐμφυλ. 5. 108.

ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ζητῶ καταφύγιον ἐν τινὶ τόπῳ, ἔλαφοι ποταμοῖσιν ἐφόρμισαν Ἀνθ. Π. 9. 244, πρὸλ. 254:

ἐφορμος, ὄν, ἐν ὁρμῇ ἡγκυροβολημένος, αἱ νῆες — ἐφορμοὶ οὐσαί Θουκ. 3. 76.

ἐφορμος, ὁ, = ἐφόρμησις, Θουκ. 3. 6, 4. 27· ἐς ἐφ. πλεῖν ὁ αὐτ. 4. 32.

ἐφορος, ὁ, (ἐφορῶ) ἐπόπτης, φύλαξ, ἡγεμὼν, στρατιάς Δι- σχύλ. Πέρος. 25· χώρας Σοφ. Ο. Κ. 145· σφαγίων Εὐρ. Ρῆς. 80· τῶν παιδῶν Πλάτ. Φαίδρ. 265C:—ὡς θηλ., Διλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Νέμεσις.

Π. ἐν Σπάρτῃ, ἐφοροί, οἱ, σῶμα ἐκ πέντε ὁρόντων, ὅπερ εἶχε δύναμιν καὶ ἐπ' αὐτῶν, τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 1. 65, 6. 82, πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 692A· Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 17., 2. 9, 26, κ. ἄλλ.· παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς παρὰ Κρήσι κόσμους, αἱ μὲν ἐφοροὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσιν δύναμιν τοῖς ἐν τῇ Κρίτῃ καλοῦμένοις κόσμοις αὐτοῖς 2. 10, 6·—ὡσαύτως, ἄρχοντες ἐν Θήρᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448.

III. παρ' Ἑκκλ. = ἐπίσκοπος, τὸ στίφος τῶν Ἀρειανῶν ἐφόρων Φιλοσόφῳ, Ἑκκλ. Ἰστ. 1. 9, 4. 7· Ἀέτιον τὸν ἐφορον τῆς Παλαιστίνης αὐτοῖς 3. 12, σ. 46.

ἐφυβρίζω, ὑβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς πρὸς τινα, γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν, αὐθις ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων Ἰλ. 1. 368· μετὰ δόσιν, Σοφ. Αἴλ. 1385· μετ' αἵς, Ἀνθ. Πλαν. 4· οὗτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μὴ ὑβρίζεσθαι νεκροῦς Εὐρ. Φοῖν. 1663· συγχάσις προστίθεται οὐδ' ἐπιθετον, πολλὰ ἐφυβρίζειν τινὰ δ' αὐτ.: ἐν Ἡρακλ. 947· τὰ δεινὰ τινι δ' αὐτ.: ἐν Φοῖν. 180· εἰς ἀδελφόν· οἱ ἐφυβρίσαντο δ' αὐτ.: ἐν Ἀνδρ. 624· ἐφυβρίζον ἄλλα τε καὶ εἰ...· μετεχειρίζοντο ὑβριστικῶν γλώττων ἐρωτῶντες πρὸ πάντων ἄν. Θουκ. 6. 63.

Π. ὡς τὸ ἐπιχειρεῖν κακῶς, χαίρω ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἄλλου, Σοφ. Αἴ. 954, ἐνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐφυβριστήρ, ἥρως, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 7· 352, ἐνθα ἀντί τοῦ ἐφυβριστήρας ἰαμβουσαῦν διωρθώθη· ἐφ' ὑβριστήρας.

ἐφυβριστής, οὗ, ὁ, ὑβριστής, Πολ. Τετρ. 165.

ἐφύβριστατος, ὄν, αἰσχρός, ἐπονείδιστος, μιαιρός, Ἡρωδιαν. 6. 1· ἐφύβριστα πάσχειν δ' αὐτ. 2. 7·—Ἐπίρρ. τως, Πλουτ. Ἀρτοξ. 30, Ἡρωδιαν. 2. 13.

ἐφύγασαν, Ἀλεξανδρ. γ'. πληθ. ἄορ. δ' τοῦ φεύγω.

ἐφυγραίνονται, Πλάτ. γίνονται ὑγροί· ὕγραίνονται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 3, 12· ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐκλύομαι, ἐλαφρύνομαι, Ἰππ. Ἐπιθῆρ. τὸ Α. 948.

ἐφυγρος, ὄν, ὑγρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἀριστ. Προβλ. 9. 46., 23. 34, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 7.

ἐφυδάπιος, αἰ, ὄν, ἐν τοῖς ὕδασι διατῶμενος, Νύμφη ἐφύδα- τίη Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1229.

ἐφυδρεῖναι, ποιεῖν, ἀρεῖσθαι, ἀπόλλυσθαι (τὴν κυπάριττον) φασίν, ἔάν γε νέαν οὖσαν ἐφυδρεῖσιν πολλῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 7, 1.

ἐφυδρεῖναι, ἄδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς τὸ ὕδωρ, Νύμφη Ἀνθ. Π. 9. 327, 329.

ἐφυδρος, ἰων. ἔπυδρος, ὄν, (ὕδωρ) ὑγρὸς, βροχερός, ἐπὶ τοῦ πυλίου ἀνέμου, Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος Ὀδ. Ξ. 458· πρὸλ. τὸ τοῦ Ὑδραίου Ὀρίον aquosus.

2) ἔχων ἄφρονον ὕδωρ, γῆ ἐπυδρος πίδαξι Ἡρόδ. 4. 198, πρὸλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 10, 3, κ. ἄλλ. 3) ὑδρωπικός, Ἰππ. (:) 4) ζῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, νῆπτα Φιλόστρ. 778.

ἐφ' ὕδαρ, (οὐ) ἐφύδωρ, ὁ, ὁ ἐπιμελητής τοῦ ὑδραυλικοῦ ὥρο- λογίου (κλεψύδρας) ἐν τοῖς Ἀθηναίοις δικαστηρίοις, ἐπιμελητής δέ τις κληρωτὸς ἐγένετο δὲ καὶ ἐκαλεῖτο ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας Πολυδ. Η'. 113.

ἐφύλακτέω, ὑλακτῶ κατὰ τινος, κραυγάζω, μετὰ δότι, ἐπὶ κυ- νός, τοὺς ὁδοιπόρους ἐσαινεῖν, ἐκείνῳ δὲ ἐφυλάκτηι Πλουτ. 2. 969F, πρὸλ. 551C.

ἐφυμνῶ, ἄδω τι ἐπὶ τινὶ σκοπῷ, οὐ γὰρ ὡς φυγὴ παιδῶν ἐφύμνον σερμῶν Ἑλληνες τότε, ἀλλ' ἐς μάχην ὀρμίζοντες Αἰσχύλ. Πέρος. 393· τι οὐν μὴ ἄνωγας τῆς ἐφυμνήσαι χθονί· ὑμνήσαι ἐπὶ τῆς τῇ γλώσσῃ δ' αὐτῇ Εὐρ. 902, πρὸλ. Χο. 385· κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. Ἀντ. 1305· τὸ πάτριον μέλος ἐφύμνείω Πλάτ. Νόμ. 947C, πρὸλ. 799A, Συμπ. 197E.

2) ἐπὶ μουσικῇ, ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Σοφ. Ἀποσπ. 361.

III. ἐφύμνω, Δία ἡ αὐτὴ ἐν Ἀντ. 658.

ἐφυμνιάζω, ἐπάδω, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 9.

ἐφύμνιον, τὸ, ἐπὶ τοῖς ὕμνοις, Ἀθῆν. 701B, Σχόλ. εἰς Πίνδ. ἐπώνυμον ἐντεῦθεν παραγόμενον, ὡς τὸ Ἰάσος, ἐνθεν δὴ τότε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοῖβῳ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 713, πρὸλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 97.

Κατὰ τὸ Γούβ. Ἑρμῆος ἐφύμνια· οἱ ὕμνοι· οἱ μετ' ὀργάνων καὶ τέχνης ἀδόμενοι, κατὰ δὲ Ἡσυχ.: ἐφύμνια· ὥδαί.

ἐφύπρθε [ῶ], καὶ πρὸ φωνήεντος -θεν, Ἐπίρρ. ἄνωθεν, ὑπεράνω, στορέσαι τ' ἐφύπρθε τάπητας Ἰλ. Ω. 645, Ὀδ. Δ. 298, πρὸλ. Ἰλ. 1. 213· κρηδεῖναι δ' ἐφύπρθε καλύψατο διὰ θεῶν Ξ.

184, ὑπεράνω, κεφαλὴ τ' ἐφύπρθε τε χαίται Ὀδ. Δ. 150· ἐκ τῶν ἄνω, ἐφύπρθεν ἐρεισθεῖς Ὀδ. Ι. 383· ἀκολούθως ἐνίστε μετα γένι, Πίνδ. Ἀποσπ. 227, Θεοφρ. 23. 59·—ὡσαύτως γεωγρα- φικῶς, ὑπεράνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 393.

ἐφύπνῶ, κοιμῶμαι ἐν τῷ μεταξύ, Ἀἴσωπ. 173.—Καθ' Ἡσυχ.: ἐφύπνῶσαι· καθευθῆσαι.

ἐφύπνῶντω, κοιμῶμαι ἐπὶ τινος, Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μα- κεδόνα τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν ἐφύπνῶντεν λόγος Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 15.—Κατ' Ὀνησίκριτον παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 8, τὴν Πλάδα: «εἶχεν... αἰετὶ μετὰ τοῦ ἐγχειρίδιου κεκμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον».

Ἐφύρα [ῶ], ἰων. Ἐφύρη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, Ἰλ. Ζ. 152· προσεῖτε καὶ ἄλλων πόλεων ἐν Ἠλίδι καὶ Θεσπρωτίᾳ, Nietzsche Ὀδ. Α. 259, Β. 328, Ἡσυχ.

ἐφύση [ῶ], ὤρ, ἀντὶ ἐφύσα, γ' ἐνικ. παρὰ τοῦ φυσάω.

ἐφυστέρησις, εὐς, ἡ, = ὑστέρησις, καθυστέρησις, Κλήμ.

Ἄλ. 201.

ἐφυστερίζω, ἔρχομαι ἀργότερον, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, τὰ ἐφυσ- τεριζόντα = αἱ ὑστεροῦσαι πόλεις, Θουκ. 3. 82, πρὸλ. Διον.

Ἄλ. Θουκ. 29.

ἐφύφαινω, ὑφαίνω ἐντός ἢ ἐπὶ τινος, ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων Ὀππ. Κυν. 3. 415.

ἐφύφω, ἡ, κρόκη, ὑφάδι, Πλάτ. Νόμ. 734E, πρὸλ. Πολυδ. Ζ'. 30.

ἐφύω, ἀπρός, ἐφύει, βρέχει ἐπάνω εἰς τι, μετὰ δότι, χειρι- στον δὲ ἔάν ἀπανθοῦσι τισὶν ἐφύση καθάπερ ἔλαξα καὶ ἀπι- πέλῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 14, 8, κτλ.: ἀπολλ., ἐφύει γὰρ δοιοῦ ἄν ἐπιστῇ δ' αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 7· μετοχ. παθ. προκ. ἐφυσ- μένος, βεβρεγμένος, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν, Ξεν. Κυν. 9. 5.

ἐφ' ὧ, ἐφ' ὧτε, δηλ. ἐπὶ τοῦτῳ ὥστε, ἴδε ἐπὶ Β. Π. 3.

ἐφωδῶς, ὁ, ἐνδύεται τὸν λεγόμενον ἐφωδῆν, Ἑλληνικῇ δ' ἐπω- μίδι προσεσκητόν· Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5· ὡσαύτως, ἐφωδὶ καὶ ἐφωδὶ Ἐδδ. (Κριταὶ ΙΖ'· 5; Α', Βασίλ. Β', 18 κτλ.).

ἐφωρατίζω, ἐξωρατίζω, καθιστῶ τὴν ὥραν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 38.

ἐφώριος, ὄν, (ὦρα) πέπειρος, ὠριμος, Ἀνθ. Π. 9. 563.

ἐχᾶδον, ἴδε χανᾶδων.

ἐχάνη, ὁκεῦός τι ὁδοιπορικόν· Ἡσυχ.

ἐχεῖοιον, τό, κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 252, = μεσάδοιον.

ἐχ-ἐγγυος, ὄν, ὁ δοῦς ἢ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἀξιώπι- στος, ἀσφαλής, δόμοι Εὐρ. Μῆδ. 388· λόγος δ' αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 192· ποιεῖν τι ἐχέγγυον, Λατ. ratum facere, δ' αὐτ. ἐν Φοῖν. 759· ζημία ἐχέγγυος· ποιητὴ ἐφ' ἧς δύναται τις νὰ βασισθῇ (ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν ἢ τὴν πρόληψιν πᾶν κακούργηματον), Θουκ. 3. 46· ἐχεγγυώτατος μάρτυς Ἀθῆν. 398F· τὸ ἐχέγγυον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Ἡρόδ. 2. 13· ἐχέγγυος πρὸς ἡς εἰς τι Πλουτ. 2. 595F, 1055B· μετὰ γέν., σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος Ἀνθ. Π. 10. 56· ἀπορρήτων ἐχ., εἰς δὲ ἀσφαλῶς δύναται τις νὰ ἐμπι- στευθῇ μυστικά, Πλουτ. Πομπικ. 4· ἀέλιμα ἐχέγγυον πρὸς ἡγε- μονίαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, δ' αὐτ. ἐν Περικλ. 37, πρὸλ. Ἡρωδιαν. 3. 13· μετ' ἀπαρ., ἱκανὸς ἰσχυρὸς εἰς τὸ νᾶ... Πλουτ. Αἰμίλ. 8, πρὸλ. 2. 923C.

II. Παθ., ἀλλ' ὥσπερ ἐλαδὲς τὸν ἱκτὴν ἐχέγγυον, ὑπὸ τὴν σὴν ἐγγύσην, προστάσαι, Σοφ. Ο. Κ. 284.

ἐχε-γλωττία, ἡ, ἀνοκῶν γλώσσης, σιγῇ, σιωπῇ, λέξις χαλ- κευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουκιανῶν ἐν Λεξιφ. 9, κατὰ τὸ ἐνεχειρία (δια- κοπὴ πολεμικῶν ἐργασιῶν).

ἐχε-δερμία, ἡ, δερματικὴ τις ἀσθένεια τῶν κτηνῶν, Λατ. co- riago, Ἰππιατρ. σ. 88.

ἐχεδημία, ἡ, κατὰ τὸν Δικαίρχον ἐν Πλουτ. Θησ. 32· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀκαδημείας ἐκ τοῦ ἥρωος Ἐχεδήμου.

Ἐχεδωρίδες· αἱ νύμφαι· Ἡσυχ.

ἐχε-θύμος, ὄν, ὁ κρατὺς τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατής, σῶφρων, Ὀδ. Η. 320· πρὸλ. ἐχεφρών.—Ἐπίρρ.—μῶς, Ἐπίρρ. τ. 1, σ. 691.

ἐχειδίον, τό, ὑποκόρι· τοῦ ἐχεις, μικρὰ ἐχιδνα, ἐχειδίον, ὀφεί- διον· Σουῖδ., πρὸλ. καὶ Ζωανρ.

ἐχεκλήτης, εἰς (κλή) πάσων ἐξ ἐντεροκλήτης, κοινῶς ὅπα- σμένος, «κληλής» Ἡσυχ.

ἐχε-κόλλος, ὄν, πλήρης κόλλης, ῥητινωδής, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 799· ἐλάτῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 2· πηλοῦ ἐχεκόλλου Πλουτ. 2. 966D· τὸ ἐχεκόλλον, ἡ κόλλα, αὐτοῖς 735E.—Ἐπίρρ.—λως, Διοσκ. 5. 172.

ἐχε-κετᾶνος, ὄν, ἔχων μεγάλα κτήματα, Ριαν. 1, Νόνν. Δ. 11. 37.

ἐχε-μυθῶ, σιγῶ, σιωπῶ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21, 2· τὰ ἀπόρ- ρητα καὶ ἔχεμυθούμενα, πράγματα μὴ λεγόμενα, κρατούμενα μυστικά, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 310· λέξις Πυθαγόρειος, δ' αὐτ. ἐν βίῳ Πυθαγ. 94.

ἐχεμυθία, ἡ, σιωπῇ, σιγῇ, Πλουτ. Νομ. 8, κτλ.: λέξις τῶν Πυθαγορείων, δ' αὐτ. 2. 728D, Ἀθῆν. 308C.—Ὁ τύπος ἐχεμυθεῖα

εἶναι πάντεως βάρβαρος καὶ ἀσύστατος· Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρα- τηρ. σ. 393.



ἐχέ-μυθος, ον, κρατῶν τὸ μυστικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμ. (Ὁδ. Τ. 502) ἀλλ' ἔχε σιγὴν μυθόν, Γργη. Νύσσ. τ. 2. σ. 219Α, πρβλ. Φώτ., Σουίδ. καὶ Ζωναρ.

ἐχέ-νῆς, ἰδὸς, συνηρ. -νῆς, ἡδός, ἡ. (ναῦς) ὁ κρατῶν τὰς ναῦς, Διογύλ. Ἀγ. 119 (ἴδε ἀπλοῖα) ἀγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 27· γαλήνη Νόν. Δ. 13. 114. II. μικρὸς ἰχθύς, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ ὅπως τὰ πλοῖα, remora, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 14, 4· πρβλ. Ὁπ. Ἀλ. 1. 212, Πλιν. Ν. Η. 9. 25.—ἴδε Κόδ. του Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 120.

ἐχεπαίων, ον, ὁ ἔχων νόμιμον δικαίωμα κληρονομίας, ἐπὶ κληρονομίας, ἐχεπαίον γένος ἐν τῇ Ἰστιά Λοκρ. Ἐπιγρ. ἐκδ. Οἰκονομ. σ. 123, ἴδε Κόδ. του Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 155.

ἐχεπευκῆς, ἐς, (πεύκη) Ὀμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ βέλους, Ἰλ. Α. 51, Δ. 129.—κατὰ τὸν Εὐστ. κλ., πικρός, ἀλλὰ κατὰ τὸν Butt. (Λεξιλ. ἐν λ.), ὀξύς, διαπεραστικός (πρβλ. πεύκη, πικρός)—μεταγεν. ποιηταὶ βεβαίως μετεχειρολόγησαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πικρός, ὡς Νικ. Θ. 600, 866, Ὁρφ. Λιθ. 469.

ἐχέ-πικρός, ον, = τῷ προηγ., Εὐστ. 42. 33.  
ἐχέ-πῶλος, ον, ὁ ἔχων ἵππους Σουίδ.—ἐχέπῶλοι· ἵππικοι, ἵππο-ῥόφοι· Ἡσυχ.—ἐν Ἰλ. ὄνομα κύριον· Θαλυσιάδην Ἐχέπῶλον Δ. 458, πρβλ. Ψ. 296.

ἐχερρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) = ἐχεμυθία, σχηματισθὲν ἐκ τινος μὴ συμφωνομένου ἐπιθέτου ἐχερρήμων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 34.

ἐχεσαμία, ὅδε θέρος ὄντος ψεκασή ἡ βροντήση Ἡσυχ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 407.

ἐχέ-σαρκος, ον, ἐχόμενος τῆς σαρκός, ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ τῆς σαρκός, ἐχέσαρκον χιτῶνιον ἡμιπείχето Ἀθῆν. 590F.

ἐχέσκει· ἀνιάται· Ἡσυχ.  
ἐχεσκον, ἴδε ἐχου.

ἐχέ-στονος, ον, ὁ προεγνῶν στόνους, στεναγμούς, λύπας, ἰδὲν ἐχέστονον Θεόκρ. 25. 213.

ἐχεσφιν· ἄρμασιν (Βοιωτοί)· Ἡσυχ.  
ἐχέτης, ου, ὁ, = ὁ ἔχων, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πινδ. Ἀποσπ. 273.

ἐχέτλη, ἡ, (ἐχω) λαθεὶ ἄρτρον, Λατ. stiva· «τοῦ ἄρτρον τὸ κατόπιον ἔβλον ὀρθόν, οὗ ἔχεται ὁ ἄρτρος» (Ζωναρ., Φώτ., Ἐτυμ. Μ. 404. 15), Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 465, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1325, Ἀνθ. Π. 7. 650.—Καθ' Ἡσυχ.: «ὁ κατέχει ὁ ἄρτρον τοῦ ἄρτρον, καὶ ἡ αὐλαξ, καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἄρτρον, καὶ ἐχέτλαι· ἀροτριάμασιν. αὐλαξίν. καὶ ἐχέτλαι· ἀροτρίαν».

ἐχετλήεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς ἐχέτλην, ἐχετλήεντά τε γόμφρον Ἀνθ. Π. 6. 41.

ἐχέ-τιον, τό, (ἐχω) ἐχετλίου ἑξαναδῦσαι Νικ. Θερ. 825, ἐνθα δ' Σχολ. ἐρμηνεύει· «τόπος τοῦ πλοίου ὅπου τοὺς ἰχθύς τιθέασιν καὶ συλλέγουσιν, ἡ δὲ ζάγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτιον λέγεται».

ἐχετο-γνώμων, ονος, ὁ, μηχανήμα ὑδραυλικόν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ τηρεῖται εἰς ὠρισμένον ὕψος, Ἀβυδ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 9. 41.

ἐχέτρωσις, εως, ἡ, βοτάνη τις, ἡ λευκὴ βρυονία, Ἰππ. 574. 52, κλ.

ἐχέτωρ, ορος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος Ἐκτωρ, Σχόλ. εἰς Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 272, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στίχ. 100.

ἐχευα, ας, ε, Ἐπικ. ἄδρ. α' τοῦ -χέω, Ὁμ.: Μῆς. ἐχευάμην Ἰλ. Ε. 314.

ἐχεφρονέω, εἶμαι ἐχέφρων, Ἀνθ. Πλαν. 332.

ἐχεφροσύνη, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, Ἀνθ. Π. 9. 767.

ἐχέφρων, ον, γεν. ονος, (φρῆν) φρόνιμος, συνετός, ἀνὴρ ἀγαθός καὶ ἐχέφρων Ἰλ. Ι. 341, πρβλ. Ὁδ. Ν. 332· ἀλλ' ἐν Ὁδ. τὸ πλείστον ὡς ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, Δ. 111, κλ.—Ἐπίρρ. -όνως, Διόδ. 15. 33.

ἐχῆνεια, τά, μέρος χαλινοῦ, ἴσως τοπικός τις τύπος τοῦ ἐχίνος (V), Σουλ. Ἐπιγρ. 150B. 23, ἴδε Böckh 1. σ. 237.

ἐχῆς, ητος, ὁ, = ἐχέτης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 38, Ἐτυμολ. Μ. 404. 23.

ἐχθαίρω, Δωρ. γ' πληθ. ἐχθαίροντες, Θεόκρ. 24. 29· παρατ. ἡχθαίρον Εὐρ. Ἰκ. 879· ἄδρ. α' ἡχθῶρα Ἰλ. Υ. 306, Δίσχυλ., κτλ.: Δωρ. ἡχθῶρα, Τιμοκρέων ἐν Πλούτ. Θεμιστ. 21:—Μῆς., Ἐπικ. ἄδρ. ἐχθῶρα, ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Νικ. Ἀλεξ. 539, πρβλ. Κόντ. Σμ. 13. 255:—Παθ., Σοφ. Αἴ. 458· Μῆς. μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93· (ἐχθος). Μισῶ, ἀποστρέφωμαι, ἴν' ἐχθῆρει γέροντα Ἰλ. Ι. 452, πρβλ. Ὁδ. Δ. 692, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 298, καὶ Τραγ. ὡς παρωδία τῶν Φρουρῶν τοῦ Ἰωνος ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1425 μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἐχθος ἐχθῆρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαβανομένης καὶ αἰτ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθος ἐχθαίρω σε, δὲν τρέψω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1034:—Παθ., μισοῦμαι, εἶμαι μισητός, τινι Δίσχυλ. Ἰκέτ. 754, Χο. 241, Σοφ., κλ.: οὕτως ἐν τῷ Μῆς. μέλλ., ἐχθαρεῖ μὲν ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93:—Μῆς. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Νικ. Ἀλεξ. 539.—Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἰππ. ἐν Ἐπιστ. 1285. 21, Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 6, 5, 10. 9, 12, καὶ παρὰ μεταγεν. πε-

ζολόγοις, οἷον τῷ Φίλωνι (ἵσται συντάσσει αὐτὸ μετ' ἀπαρ., & τις παθεῖν ἐχθαίρει 2. 629) Πλούτ., Δίων. Κ. κλ.—Παρὰ Τραγ., ἐχθαίρω, ἄρτεος, εἶναι οἱ μόνον δόκιμοι τύποι, ἀν καὶ οἱ μεταγεν. τύποι ἐχθραίνω, -αντέος εἰσέτρησαν εἰς τὰ Ἀντιγράφα, Πέρσ. ἐν Εὐρ. Ὁρ. 292, Μῆδ. 555.

ἐχθαρτέος, α, ον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ ἐχθαίρω, ἐν δεῖ ἐχθαίρειν, μισεῖν, ἀξιολήστος, Σοφ. Αἴ. 679.

ἐχθειάσας· «μεγάλως θαυμάσας (Κρήτες)» Ἡσυχ.  
ἐχθέμειν, = ἐχθεῖναι, Ἐπιγρ. Καμυρέων τῶν ἐν Ρόδῳ Transact. of the R. soc. of Liter. XI, new ser.

ἐχθές, Ἐπίρρ. (ἴδε χθές), ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Νεφ. 175, Θεσμ. 616, Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 397D, κτλ.: ἀπ' ἐχθές Ἀνθ. Π. 11. 35· μέσφα τό γ' ἐχθές Θεόκρ. 2. 144· οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές Σοφ. Ἀντ. 456· χθές καὶ πρῶην, ἴδε πρῶην.

ἐχθεσινός, ἡ, ὄν, = χῥεσινός, Ἀνθ. Π. 10. 79.

ἐχθῶς, ἴδε ἐχου.

ἐχθῆμα, τό, = μίσημα, Φώτ., Σουίδ. ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἡσυχ. «ἐχέμα» μισήματα, Σοφοκλῆς Τυροῖ, ἀναγνωστέον: ἐχθῆματα, (Σοφ. Ἀποσπ. 590).

ἐχθίζίνος, ἡ, ὄν, = ἐχθεσινός, Μένανδρ. ἐν «Κυβερνήταις» 3. ἐχθιστός, ἡ, ον, ἀνώμαλ. Ὑπερβ. τοῦ ἐχθρός, ἐχθιστός δ' Ἀχιλλ. σφόδρα μισητός, Ἰλ. Β. 220· ἐχθιστός δὲ μοι ἔσσι θεῶν Ε. 890, κτλ.: τὸν θεοῖς ἐχθιστόν. Δίσχυλ. Πρ. 37· ἐχθιστός ὄραν Σοφ. Αἴ. 818· ἐχθ. γεγώς Εὐρ. Μῆδ. 467. 2) ἐχθρικώτατος, τῶν ἡμῖν ἐχθιστῶν μιστός. 2. 71· ὡς δὲ ἐχθροὶ καὶ ἐχθιστοὶ, πάντες ἴστε ὁ αὐτ. 7. 68· μετὰ γεν. ὡς εἰ ἦν οὐσιασ., οἱ ἐκείνου ἐχθιστοὶ, οἱ πικρότατοι αὐτοῦ ἐχθροί, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 5:—ὁ Λουκ. ἔχει καὶ: ἐχθιστάτος, Λουκ. Τραχυδοποδ. 245.

ἐχθίζων [τ], ἐχθίζον, γεν. ονος, ἀνώμαλ. Συγκρ. τοῦ ἐχθρός, ἐχθρικώτερος, μισητότερος, Δίσχυλ. Πέρσ. 438, Σοφ. Ο. Τ. 272, Εὐρ. Ἠλ. 222, Ἀριστοφ. Ὀρν. 370.—Ἐπίρρ., ἐχθίζόνως ἔχειν Ξεν. Συμπ. 4. 3.

ἐχθοδοπέω, δεικνύω ἐχθραν πρὸς τινά, φέρομαι ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν, ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἡρῆ Ἰλ. Α. 518.

ἐχθοδοπός, ὄν, μισητός, ἀξιολήστος, φῶς Σοφ. Φιλ. 1136· πό-λεμος Ἀριστοφ. Ἀχ. 226· τοῖα .. ἀνεστέναιες .. ἐχθοδοπ' Ἀτρεΐδαις Σοφ. Αἴ. 932· τῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγούνας πολλοῖς, ἴσως δὲ .. ἐτέροις προσφιλοῦς Πλάτ. Νόμ. 810D· ἐπὶ φαρμάκῳ, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδελφ. 13· ἐχθ. ὁρμασιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1670. (Ὁ τονισμὸς δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἀπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἐχθρός, ἐχθός, ὡς τὸ ἀλλοδαπός τοῦ ἄλλος, κτλ., ἴδε ἐν λ. ποδαπός).

ἐχθοῖ· «ἔω (Κρήτες)» Ἡσυχ.

ἐχθος, εος, τό, ἐχθρα, μῖσος, Διὸς ἐχθος ἀλευάμενος Ὁδ. Ι. 277· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐχθεα Λυγρὰ Ἰλ. Γ. 416, πρβλ. Πινδ. Πρ. 2. 100· ἐχθος τινός, μῖσος διὰ τινά, Ἡρόδ. 9. 15, Δίσχυλ. Ἰκ. 331, Θουκ. 1. 95· ἐχθος τινός δ' αὐτ. 1. 103, 1. 57· ἐς ἐχθος ἐπικέσθαι τινί, ἐχθρός γενέσθαι, Ἡρόδ. 3. 82· εἰς ἐχθος ἐλθεῖν τινι Εὐρ. Φοίν. 879· ὑπ' ἐχθους Πλουτάρχ. Ποπλικ. 19.

II ὡ πλείστον ἐχθος, ἀντικείμενον μίσους, ἐχθρας τῆς με-γίστης (ὡς τὸ μῖσος II), Δίσχυλ. Πέρσ. 284· πρβλ. ἐχθαίρω.—Παρὰ πεζολόγοις ἡ λέξις: ἐχθρα εἶναι ἡ συνθεστέρα. (Κατὰ τὸν Butt. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει ὀχθησάει ἐν τέλει, ἐκ τοῦ ἐκ, ἐξ, ἐκτός, ἀκριβῶς ὅπως ἡ πρώτη σημασία τοῦ Λατ. hostis ἦτο ἕνεος).  
ἐχθός, = ἐκτός, Ἐπιγρ. Λοκρική Οἰνανθείας, ἐκδ. Ἰω. Οἰκονομίδου, Hicks 31. 11.

ἐχθρα, ἰων. ἐχθρῆ, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐχθρική διάθεσις, μῖσος, Ἡρόδ. 5. 81, Πινδ. καὶ Ἀττ.: ἐχθρα τινός, ἐχθρα πρὸς τινά, Ἀντιφῶν 119. 20, Θουκ. 3. 10· κατ' ἐχθραν τινός Ἀριστοφ. Εἰρ. 133· ἐχθρα ἐς τινά Ἡρόδ. 1. 5, Θουκ. 2. 68· ἐχθρα πρὸς τινά Δίσχυλ. Πρ. 491, Θουκ. 2. 68· δι' ἐχθρας μολεῖν, ἀφικέσθαι τινι Εὐρ. Φοίν. 479, Ἰππ. 1164, 307D, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5. 9· δι' ἐχθρας γενέσθαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1412· εἰς ἐχθραν βάλλειν τινι Δίσχυλ. Πρ. 388· εἰς ἐχθραν ἐλθεῖν, καθίστασθαι τινι Δημ. 534. 24, Πλάτ., κλ.: πρὸς ἐχθραν, ἐκ προσωπικοῦ μίσους ἡ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Δημ. 274. 4· ἐχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινι Εὐρ. Μῆδ. 44, Ἡρακλ. 459· ἐχθραν αἰρεσθαι Δημ. 558. 9· ἀντιθετὸν τῷ καταλλάσσεσθαι τὰς ἐχθρας, Ἡρόδ. 7. 145· ἐχθραν λυεῖν Εὐρ. Τρω. 50· διαλυέσθαι Θουκ. 4. 19· ἀνελέσθαι Ἰσαῖος 36. 11· διαλλαχθῆναι τῆς ἐχθρας Ἀνδοκ. 23. 3.—μετωνομικῶς, = ὁ ἐχθρός, ὁ ἀντικείμενος, ὁ διάβολος, Ἰσιδώρ. Ἀποφθ. 6.

ἐχθραίζω, ἐχθρός εἰμι, Ὀριγέν. 736A.

ἐχθραίνω· παρατ. ἡχθραίνων Ξεν. Ἀγῆα. 11. 5· ἄδρ. ἡχθρῶνα Μάξιμ. π. καταρχ. 67· (ἐχθρός):—μεταγεν. τύπος τοῦ ἐχθαίρω (δὲ ἴδε), μισῶ, τινά Ξεν. Ἐνθ' ἄνωγ., Πλούτ. Νομ. 5:—ὡσαύτως, ἐχθραίνω τινί, διατελῶ ἐν ἐχθρικῇ σχέσει πρὸς τινά, Δίσχ. π. Ζ. 5. 2. II καθιστῶ τινά μισητόν ἢ ἐχθρὸν, τινά τινι Μάξιμ. Ἐνθ' ἄνωγ.· ἐχθραίνουσα τέκνοις γονέας Χρησμ. Σιδυλλ. 8. 26.  
ἐχθραντέος, Βυζαντ. τύπ. τοῦ ἐχθαρτέος:—ἐχθραντικός, ἡ, ὄν, ἐχθρικός, Νικήτ. Χρον. 184D.



**ἐχθρασμα**, τό, = ἐχθρά, ἥσυχ.  
**ἐχθρολέγκτης**, ου, ὁ, ὁ ἐξελέγχων (ὁ νικῶν) τὸν ἐχθρόν, Κ. Πορρ. Έκθ. Βασιλ. Τάξ. 612. 2, κ. ἄλλ., πρὸλ. ἐχθρολέγτης.  
**ἐχθρεύω**, διακείμεαι πρὸς τινα ἐχθρικῶς, γίνομαι ἐχθρὸς αὐτοῦ, τινι Έδδ. Έδδ. ΚΓ', 22, κ. ἄλλ., τούτου γοῦν τῷ Φαλάριδι Στησίχορος ἐχθρεύσας Έτζέ. Έστ. 1. 671.  
**ἐχθρία**, ἡ μεταγεν. τύπος τοῦ ἐχθρά, Έδδ. (Γέν. Κς', 21) πρὸλ. θεοσεχθρία.  
**ἐχθρικός**, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἐχθρικῶν δὲ καὶ πολεμίων Έσμογ. ἐν Ρήπορι (Walz) τ. 3. σ. 239. 18. ἀνθραξί βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην Έσπραμύχου Ένεοροχρ. 1.  
**ἐχθρο-δαίμων**, ὄν, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, θεομότης, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ Σοφ. Ο. Τ. 816.  
**ἐχθροειδής**, ὡς ἐχθρὸς, ἥσυχ. ἐν λ. ὑπόπτως.  
**ἐχθροθεός**, ὄν, ὁ τῷ θεῷ ἐχθρὸς, Θεόδ. Στουδ. σ. 449C.  
**ἐχθροκόσμος**, ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, Θεόδ. Στουδ. σ. 394C.  
**ἐχθρολέγτης**, ὁ ἀλετὴρ τῶν ἐχθρῶν, ἀντὶ ἐχθρολέγτης ἐν Κ. Πορρ. Έκθ. Βασιλ. Τάξ. 217A, 375C.  
**ἐχθρο-λέων**, ὁ, ἀντίπαλος λέων, Έπιγράμ. Έλλ. 96. 3.  
**ἐχθρο-ξένος**, ὄν, ἐχθρὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, μισόξενος, Δισχὺλ. Πρ. 727, Έθ. 606, 621, Εὐρ. Έλκ. 558.  
**ἐχθροποιέω**, καθιστάνω τινα ἐχθρόν πρὸς τινα, Έπφ. 5. 60, πιθαν. γραφ. ἐν Στοδ. 510. 2. πρὸλ. ἥσυχ. ἐν λ. ἐχθροποιήσεις (γρ. ἐχθροδοπήσεις).  
**ἐχθροποιός**, ὄν, ὁ ἐχθρὸν ποιών, Έπφ. 1. 54.  
**ἐχθρός**, ὁ, ὄν, (ἐχθρὸς) μισητός, μεμισσημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συγχὸν ἀπὸ τοῦ Όμ. καὶ ἐφεξῆς. (Ό Όμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς Πδ. σημασίας). Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνους ὀνόμας Έλδασ. Πύλριον Δ. 1. 312. πρὸλ. 378, Όδ. Έ. 156. Ἐχθρὸν δὲ μοι ἔστιν, μετ' ἅπαρ., εἶναι μισητὸν εἰς ἐμὲ νᾶ. Μ. 452. θεοῖσιν Ἐχθρὸς ἥσ. Θ. 766, Θεογ. 601, Ἀριστοφ. Έπ. 34. ὁ γὰρ θεοῖσιν Ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν Πλάτ. Κωμ. ἐν Ένέλεω 1, κτλ.  
**II** ἐνεργ., μισῶν. ἔχων ἔχθραν πρὸς τινα, τινι Θουκ. 8. 45, Έν. Έγ. 6. 1, κλ.: μετὰ γεν., ὕβρις ἐχθρὰν ὀδὸν Πινδ. Ο. Τ. 165. ἄπλ., ἐχθρὰ γλῶσσας Δισχὺλ. Χο. 309. ὀργαλ. Εὐμ. 987, κτλ.  
**III** πολλὰκις ὡς οὐσιασ., ἐχθρός, ὁ, ἔνθα αἱ δύο ἔννοιαι ἡ τε ἐνεργ. καὶ ἡ παθ. συμπίπτουσιν, ἥσ. Έργ. κ. ἡμ. 340, Πινδ. Τραγ., κλ.: ἀνὴρ Ἐχθρὸς Έπρδ. 1. 92. ὁ Διὸς Ἐχθρὸς Δισχὺλ. Πρ. 120. Ἐχθροῖς Ἐχθρὰ πορσύνων Έγ. 1374. εἰ. τινα ἔσοι Ἐχθρὸν ἑαυτοῦ Θουκ. 4. 47. οἱ ἔμοι Ἐχθροὶ ὁ αὐτ. 89, κτλ. — Κατὰ τὸν Ἀμμωνιον: ἐχθρὸς πολεμίου καὶ δυσμενὸς διαφέρει. ἐχθρὸς μὲν γὰρ ὁ πρότερον φίλος πολεμῖος δὲ ὁ μετ' ὀπλίων χωρὶν πέλας δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν καὶ ἀδιαιλλάκτως ἔχων. πρὸλ. Πολυδ. Α'. 150.  
**IV** πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν Συγχρ. καὶ Έπρδ. ἐχθρότερος, -τατος (Πινδ. Ν. 1. 98, Σοφ. Ο. Τ. 1346), οἱ ἀνωμαλοὶ τύποι ἐχθίων, ἐχθιστος (οὗς ἴδε) ἥσαν ἐν κοινῇ χρήσει. **V** Ἐπρδ. ἐχθρῶς, Πλάτ. Νόμ. 697D, κλ. — Συγκρ. ἐχθροτέρως, Δημ. 61. 26.  
**ἐχθρόφρων**, ὄν, ἔχων ἐχθρικὰς διαθέσεις, Έτυμολ. Μ. 245. 23.  
**ἐχθρῶδω**, ἐχθρικῶς διακείμεαι, πρὸς τινα Σουῖδ ἐν: Έμπεδοκλέους ἐχθρῶ.  
**ἐχθρῶδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐχθρῷ, ἐχθρικός. — Έπρδ., ἐχθρῶδης, ἐχθρῶδως ἔχειν τινι Δίων Κ. 43. 10.  
**ἐχθῦσαι**: ἐξεμῆσαι (Κρήτες) καὶ ἐχθῦση: ἐκρυσθῆ, ἐκπνεῦσαι (Κρήτες) ἥσυχ.  
**ἐχθῶ** (ἴδε ἐχθρος ἐν τέλει), μισῶ, οὐ δικαίως θάνατον ἐχθροῦσι βροτοὶ Δισχὺλ. Έποπ. 301. Ἐχθεις Σοφ. Φιλ. 510, Εὐρ. Μ. 118. Ἐχθεις Σοφ. Α'. 459, Εὐρ. Ένδρ. 212: — ὡσαύτως (ἐκ τοῦ ἐχθῆω), προστ. ἔχθεις Θεογ. 1032: παρὰ. ἔχθεις Έρμησιάνει παρ' Ἀθην. 598A. — ὁ Όμ. ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐχθόμενός περ' Ἀθηνῆ Έδ. Δ. 502. οὐ γὰρ ὀλω πάγχυ θεοῖς. [αὐτὸν] ἔχθεις αὐτοῦ 756. ἡ τοι ἔμοι. ὀλῆγα σιγαλόεντα ἔχθεις Έπ. 338. ἔχθεις πᾶσι θεοῖσι Έ. 366. ἔχθεις Δισχὺλ. Έγ. 417. ἔχθειςτο Εὐρ. Έπ. 1402. — Έν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰ., πλὴν δι' μετοχὴ τις Παθ. πρkm. ἔχθην μένος, ἀπαντὰ παρὰ Λυκόφρ. 827. τὸ σύνθετον ἀπεχθόμεναι εἶναι ἀχρηστώτερον.  
**ἐχθιδιον** (Γ). τό, μικρὰ ἐχθιδνα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 5. 34, 2. διαφ. γραφ. ἐχθιδνεον.  
**ἐχθιδνα**, ἡ, (ἐχίς) ὡς καὶ νῦν, ἡ ὀχιάς ἡ ὀχεντρα, Έπρδ. 3. 108, Τραγ., Πλάτ. Σοφιστ. 218A, κτλ.: μεταφ., ἐπὶ ἀπίστου συζύγου ἡ φίλου, Δισχὺλ. Χο. 249, Σοφ. Έντ. 531. **II** ἀρχαϊότερον, ὡς ἐν ἥσ. Ό. 297. 301, μόνον ὡς κύριον ὄνομα τέρατος τινος, ὅπερ ἦν θυγάτηρ τῆς Καλλιρόνης: ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον... θεῖον κρατερόφρον Έχθιδναν. ἡμισυ μὲν νύμφην... ἡμισυ δ' αὐτὴ πέλωρον ὀφιν κτλ., Βακχὺλ. 5. 62 (Έκδ. Blass).  
**ἐχθιδνατος**, α, ὄν, ἀντικων εἰς ἐχθιδναν ἡ ὅμοιος ἐχθιδνῇ, Καλλ. Έποπ. 161, Ένθ. Π. 7. 71.  
**ἐχθιδνήεις**, εσσα, ἐν, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 209. ὀφρος ἐχθιδνήεις, σύρμενος ὑπὸ ἐχθιδνῶν, Νόνν. Α. 13. 191.

**ἐχιδνο-ειδής**, ες, ὅμοιος ἐχθιδνῇ, συγχρ. ἐχιδνώδης (ἴδε ἴδε), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.  
**ἐχιδνο-κέφαλος**, ὄν, ἔχων κεφαλὴν ἐχθιδνῆς, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.  
**ἐχιδνο-κομος**, ὄν, ἔχων κόμην ἐχθιδνώδη, Νόνν. Δ. 1. 173.  
**ἐχιδνο-λογέω**, συλλέγω ἐχθιδνας, Εὐστ. Διον. Π. 376.  
**ἐχιδνότοκος**, ὄν, ὁ γέννηθεις ἐξ ἐχθιδνῆς, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 85D, κλ.  
**ἐχιδνο-φαγία**, ἡ, τὸ ἐσθῆν ἐχθιδνας, Διοσκ. 1. 234.  
**ἐχιδνο-χάρης**, ες, εὐρίσκων τέφρην εἰς τὰς ἐχθιδνας, Μαινάς ἐχιδνοχάρης Χρησμ. Σιδυλλ. 5. 168.  
**ἐχιδνώδης**, ες, = ἐχιδνοειδής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.  
**ἐχίτειον**, τῆ, = ἐχίον, Νικ. Θ. 56, 637.  
**ἐχίεως**, εως, ὁ, μικρὰ ἐχθιδνα, πληθ. ἐχίηες, Νικ. Θ. 133.  
**Ἐχίται**, ὡν. αἱ, νῆσοι ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, Έχινάων Έπρδ. 1. Β. 625, Εὐρ. Ι. Α. 286, συντῆως καλούμεναι Έχινάδες, αἱ, Έπρδ. 2. 10, κλ.  
**ἐχινάτος**, ὄν, = ἐχιδνάτος, Ψευδο-Νικ. Θ. 230.  
**ἐχιν-αλώπηξ**, εκος, ὁ, ἐχίνος καὶ ἀλώπηξ, Στέφ. Βυζ. 5, ἐν λ. Ἀζανόι, πρὸλ. χηναλώπηξ.  
**ἐχίνεις** ἡ ἐχίνες, οἱ, εἶδος μυῶς ἔχοντος τραχείας καὶ ἀκανθώδεις τρίχας, ζῶντος δὲ ἐν Λιβύῃ, Έπρδ. 4. 192, πρὸλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 28.  
**ἐχίνῃ** (δηλ. δορά), ἡ, δέρμα τοῦ ἐχίνου (ἀκανθοχοίρου), Ἀρχάδ. σ. 112, πρὸλ. Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 320.  
**ἐχίνισκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἐχίνος, μέρος τοῦ ὠτός, ὃ δὲ περὶ τῇ κυφῇ κοιλότης ἐχίνισκος Πολυδ. Β'. 86. σκευὸς μαγειρικόν, ὁ αὐτ. Γ'. 95.  
**ἐχίνο-μήτρα**, ἡ, τὸ μέγιστον εἶδος τῶν θαλασσίων ἐχίνων, ἔτι αἱ ἐχινομήτραι καλούμεναι, μεγέθει πάντων μέγισται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 4. 5. 2.  
**ἐχινό-πους**, οδος, ὁ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἴσως ταυτόσημον τῷ ἐχίῳ, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 44E, πρὸλ. Ἀθην. 97D.  
**ἐχίνος**, ὁ, (οὐχὶ ἐχίνος [ἴ], ὡς ἐν Ἀνεκδ. Όξ. 2. σ. 67. 170: ἐν Ἀριστοφ. Έποπ. 251. ἐχίνου εἶναι ἡμάρτημένη γραφὴ ἀντὶ σκίνου, ἴδε Δινδ.). Ὁ ἀκανθόχορος (κύριος ἐχίνος χερσαῖος), Erinaceus Europaeus, Ἀρχιλ. 83, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1086, Ἰων παρ' Ἀθην. 91E, Θεοφρ. Έποπ. 175.  
**2** ὁ θαλάσσιος ἐχίνος, ἄχινος, Έπ. 26 Αητ., Ἀρχιπ. ἐν Ἰχθύσι 5, Πλάτ. Εὐθύδ. 298B. ἐκτός τῶν γνωστῶν ἐσθιομένων ἐχίνων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα δύο γένη τὸ τε τῶν σπατάγγων καὶ τῶν καλουμένων βρυσῶν γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 4. 5. 2, Ἀθην. 91A-E.  
**II** τὸ δασκακὸν τοῦ θαλασσίου ἐχίνου, ὅπερ πολλὰκις ἐχρησίμευεν ὡς δοχεῖον ἡ ποτήριον ἐν ᾧ ἐτίθεντο φάρμακα ἱατρικά, Έπ. 663, 40, κ. ἄλλ. ἐνέειν, **2** ὡς τὸ Λατ. testa, ἀγγεῖον, δοχεῖον, ὕδρια εἶδος χύτρας, Λατ. echinus, Ἀριστοφ. Σπ. 1436, Εὐπόλις ἐν Ἀδρ. 23, ἴδε Έρωτιαν. τῶν παρ' Έπ. Λέξ. Συναγ., ἥσυχ.: ἐχίνος δὲ χύτρας εἶδος Πολυδ. Σ'. 91, Ὁρατ. Σάτ. 1. 6, 117, πρὸλ. κόγχη. **3** τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κλειόμεναι ἐσφαγίοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις ὑπὸ τῶν διαιτητῶν, ὅπως ὑπάρχωσι πρόχειροι ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε γίνῃ ἔφεσις τῆς ἀποράσεως αὐτῶν, Δημ. 1180. 24, 1265. 15, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 75. 11 καὶ 21.  
**III** τὸ ἀκανθώδες κέλυφος καρπῶν τινων, ὅλον τοῦ καστάνου, Ένεοκρ. 43, ἥσυχ. Φωτ.  
**2** οἱ τραχηλικοὶ σπόνδυλοι τοῦ καστάνου, Ἀθην. 306F.  
**IV** ὁ ἀληθὴς στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ζῴων, ἔνθα κυρίως γίνεται ἡ πέψις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14. 8. καλούμενος οὗτος ἐκ τῆς τραχείας αὐτοῦ ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας, πρὸλ. αὐτοῦ 4. βρῶν ἐχ. Καλλ. Έποπ. 250. ὡσαύτως ὁ πρόλοβος, ἐπὶ τῶν ποσάγγων πτηνῶν, Αἰλ. π. Ζ. 14. 7.  
**V** ἐν τῷ πληθ., τὰ πρὸς ἐκάτερα τὰ μέρη τοῦ χάλινου δέξα ἄκρα, ἅπερ δι' αἰφνιδίου συσπάσεως τῶν ἡνιῶν ἐπέβον τὸ στόμα (Λατ. frena lupata), Έν. Έπ. 10. 6. πρὸλ. ἐχίνια, ὑποστόμια.  
**VI** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ὡς εἶδες κόσμημα εἰς τὸ ἄνω μέρος Δωρικῶν καὶ Ἰωνικῶν κιονοκράνων (πιθαν. ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ), Βιτρούβ. 4. 3.  
**VII** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. 647A. (πρὸλ. Ἀρχ. - Έφελ. - Γερμαν. igil (Γερμ. igel) Σλαβ. jezi Λιβ. ezyz).  
**ἐχινώδης**, ες, (εἶδος) ἀκανθώδης, ὅμοιος ἐχίνῳ (ἀκανθοχοίρῳ), Ἀριστ. π. Θαυμ. 28. καθόλου, τραχύς, Σπράβ. 545.  
**ἐχιδό-δηκτος**, ὄν, = ἐχιδνώδηκτος, Σπράβ. 588, Διοσκ. Νδθ. 1. 103.  
**ἐχιολέκτης**, ὁ, ὁ συλλέγων τοὺς ἐχίς καὶ μισθοῦ δεικνύων αὐτοῦς, κατὰ διδρῶσιν Κοραῖ ἐν Κεθήτῳ Πίνακι σ. 88 (ἐκδ. Κοραῖ) ἀντὶ τοῦ ἐχιόδηκτος, ἴδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 148.  
**ἐχίον**, τό, (ἐχίς) εἶδος φυτοῦ, «φειδοβότανον», Sprengel ἐν Διοσκ. 4. 27, ἔνθα ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ.  
**ἐχίς**, εως, ὁ, γεν. πληθ. ἐχέων, Πλάτ. Εὐθύδ. 290A. παρὰ τῷ Νικάνωρ γέν. ἐχίος, πληθ. ἐχίεσσι, ἐχίαις, Έχιδνα, ὀχιάς, ὀχεντρα, Πλάτ. Συμπ. 217E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 3. 1. 28 (ἐνθα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὠπτόκου ὀφρεως), κτλ. μεταφ., συκοφάντης καὶ ἐχίς τὴν φύσιν Δημ. 799. 4. πορεύεται διὰ τῆς αγοράς



ὡπερ ἔχισ δ' αὐτ. 786, ἐν ἀρχῇ.—Ἡ ἐχέδνα κατὰ τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 129, εἶναι τὸ ὄθλιον τοῦ ἔχως; ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ἔχως καὶ ἐχέδνα εἶναι δύο διάφορα εἶδη· ὁ Ὀππ. ἔχει τὸ ἔχως ὡς θηλυκ., Κύν. 3. 439. (Ἐκ τῆς √EX, EFX, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις, ἐχέδνα, ἐγγέλιος, ἔχων πρὸς. Σανσκρ. ah-is Λατ. ang-uis, ang-uilla Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. unc. Αἰθ. ang-uuis (anguis) ung-urys (anguilla).—ἀνδρ. Τευτονικοὶ τύποι, οἷον Ἀγγλο-Σαξον. oel, Γερμ. aal, κτλ., ἔχως σχέσιν τινά, πρέπει νὰ ἐξηγητιώθησαν ἀνεξαρτήτως).

ἐχίτης [τ], ου, ὁ, εἶδος λίθου, Πλν. Η. Ν. 37.11. ἔχμα, τό, [ἐκ] τὸ ἐμφράσσον· ἐπομένως, 1. ἐμφράγμα, χερσὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Πλ. Φ. 259· ἴδε ἐν λ. ἀμάρη. 2) μετὰ γεν., ὁχύρωμα, σκέπη ἐναντίον τινός, ἐπὶ πλοῦτος Ὀμ. Ἑρμ. 37 ἔχμα βολάνων, ἔειρεκε τὰς ἀσπίδας· ἔχμα γὰρ τὸ κάλυμα (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 201. II, ὑποστήριγμα, ἐρείσμα, ἔχματα πέτρης, πᾶν τὸ συγκατοῦν τὴν πέτραν (δηλ. τὸν βράχον), Πλ. Ν. 139 (οὗτως, ἔχματα γούνων Νικ. Θ. 724)· ὡσαύτως, ἔχματα πύργων, ὑποστηρίγματα, ἐρείσματα (Σχόλ.), Πλ. Μ. 260· ἔχματα νηῶν, ὑποστηρίγματα τῶν πλοίων, δι' ὧν ταῦτα μένουσιν ἀκλιῆν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Πλ. Σ. 410· ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1200 τὸ ἐξήκειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης σημαίνει, μετ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν ρίζαν (τῆς ἐλάτης) χωμάτων.

ἐχμάζω, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, κωλύω, ἐμποδίζω, Εὐστ. 904, 4, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265, Ἡσυχ. πρὸς. ὁχμάζω.

ἐχομένως, Ἐπίρρ. τοῦ ἐχομαι, = ἐφεξῆς, Ἀπολλόδ. 3.1.1, Ἀπολλων. περὶ Ἀντανυμ. 128B· ἐχομένως τινός, κατόπιν μετὰ τινα, Διογ. Λ. 4. 23.

ἐχο-νόη, ἡ, = ἐξες νοῦ, ἐπινοῦν· πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως τέχνην, πρὸς. Heind. ἐν Πλάτ. Κρατ. 414B.

ἐχόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστώ. τοῦ ἐχω, ἐν τῇ φράσει· ἐχόντως νοῦν, νουνεχόντως, Πλάτ. Νόμ. 686E· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλῶ. 64A.

ἐχυρῶσαι· τῶν διὰ χειρὸς ὄρκω συνθέσθαι· Ἡσυχ.

ἐχυρός, ἄ, ὄν, (ἐχω) ὁχυρός, ἀσφαλής, ἐπὶ τόπων, λιμνῶν, χωρίων, κτλ., Θουκ. 4. 8, 9, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, κτλ. ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεῖν Θουκ. 1.90· ἐν ἐχυρῷ εἶναι ὁ αὐτ. 7.77· ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι τι Ξεν. Κύρ. 1. 6, 26, Ἡσυχ. 2) ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κτλ., ἀξιόπιστος, λόγος Θουκ. 3. 83· ἔλπις 7. 41· ἐχυρὰ παρέχεσθαι, παρέχειν ἰσχυροῦς λόγους, ὁ αὐτ. 1. 32· τὴν τόλμαν.. ἐχυρωτέραν παρέχεσθαι ὁ αὐτ. 2. 62· ἐχυρωτέρα δύναμις ὁ αὐτ. 1. 42· τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρῆιξε ὁ αὐτ. 3. 12.

3) ἐπὶ προσώπων, ἐχυρός πρὸς.. ἀσφαλής· ἐναντίον, Πλούτ. Σόλων 1. II, Ἐπίρρ. -ρῶς, Θουκ. 5. 26·—Συγκρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. 8. 24.

ἐχυρότης, ἡτος, ἡ, στερεότης, καὶ τὴν ἐν οἰκοδομίαις ἐχυρότητα Φίλω. 1. 644, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὁχυρότης, Πολύδ. 1. 57. 6.

ἐχυρό-φρων, ὄν, γεν. ὄνος, (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν νοῦν, ἐχυρόφρονες· αἱ σπουδαῖα φρονούσαι, ἡ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει· Ἡσυχ.

ἐχυρῶ, καθιστῶ τι ἐχυρὸν, ἀσφαλές, ὡς τὸ ὁχυρῶ, Φωτ.· ἰσχυροποιῶ· Σουῖδ.—παρ' Ἰσοκρ. 107B, ἐχυρῶσαι εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὀρίσαι.

ἐχυρῶμα, τό, ὁχύρωμα, Θεοφύλ. Σιμοκ. 11.18.

ἐχω, β' ἐνικ. ἔχεισθα Θεογν. 1316, Σαπφώ, ἴδε Γρηγ. Κορίνθ. 582· γ' δυτικ. ἔχετον Σοφ. Ἀντ. 146· δ' ἐνικ. ὑποτ. ἐχῆσθα Πλ. Τ. 180·—παρὰτ. εἶχον, ἔειχον, ἐχον, συγχὸν παρ' Ὀμ. γ' δυτικ. εἰχέτην Σοφ. Ο. Τ. 1511· Ἰων. ἔχεσκον Πλ. Ν. 257, Ἡρόδ. 6. 12·—μέλλ. εἶξω ἡ (ἐπὶ τῆς σημασίας κρατῶ, ἢ συνήθως ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ἔσχω) σχήσω· β' ἐνικ. σχήσεισθα Franck ἐν Ὀμ. Ἑρμ. εἰς Δῆμ. 366 (x. ἀλλ., σχήσῃσθα, ὑποτ. ἄορ.)· ὡσαύτως ἀόριστός τις α' ἐσχῃσα εὐρήται παρὰ μεταγεν.. Χρησμ. Σιδυλλ. 11 (9), 91, Νόνν. Δ. 17, 177, Συλλ. Ἐπίρρ. 5984B· 7· καὶ τύπος τις ἔσχα αὐτότε 1030· 5, πρὸς. 2264p (προσθήκαι), 2942c (προσθήκαι), 6316·—ἀορ. ἔσχον (ἀελοπε μετ' αὐτῆς. ἔτι καὶ παρ' Ὀμ.)· προστ. σχές Σοφ. Ἡλ. 1013, Εὐρ. Ἰππ. 1354 (ἡμαρτημένος τύπος, σχέ ἐνίοτε εὐρίσκεται ἐν Ἀντιγράφοις εἰς τὰ σύνθετα κατὰ-σχε, μετὰσχε, παράσχε, ἴδε Δινδ. ἐν Εὐρ. Ἐκ. 842, Veitch Ἑλληνικά Ρήματα σ. 252)· ὑποτ. σχῶ Πλ. Φ. 309, Ἀττ.· εὐκτ. σχοίην Ἰσοκρ. 11E, κτλ., γ' πληθ. σχοίησαν Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐερίππ. 42· ἀλλὰ σχοίμαι (ἐπι-, κατα-, παρα-) Εὐρ. κλ., γ' πληθ. σχοίεν Θουκ. 6. 33· ἀπαρ. σχειν Πλ. Η. 520, Ἀττ., Ἐπικ. σχήμεν Πλ. Θ. 254· (παρ' Ἀλεξανδρ. συγγραφ. γ' πληθ. παρὰτ. καὶ ἀορ. εἴχουσαν, ἐσχουσαν, Ἀνθ. Η. 5. 209, Σχόμν. 696)· περὶ τοῦ ποιητικ. τύπου ἐσχεδον ἴδε \*σχεδῶ·—πρkm. ἐσχῃκα Πλάτ. κλ., Ἐπικ. δέχωκα (συν-) Πλ. Β. 218· Μίσ., παρὰτ. εἰχόμεν Πίνδ., Ἀττ.·—μέλλ. εἴσομαι Πλ. Ι. 102, Ἀττ.· σχήσομαι αὐτότε 235, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1335, συνῆθετον ἐν τοῖς συνθέτοις (ἀνα-) Διοχὺλ. Ὁδ. 252, (παρα) Λυσ. 115· 5, κλ.,—Παθ., πρkm. παρ-ἐσχῃμαι, μετὰ μέσ. σημασ., ἴδε παρέχω Β·—ἀορ. ἐσχόμεν [δις παρ' Ὀμ. ἀνευ αὐτῆς. σχέτο Πλ. Η. 248; Φ.

345], Ὀμ., Ἡρόδ. 6. 85, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πλην ἐν τοῖς συνθέτοις ἀν-, ἀπ-, παρ-ἐσχόμεν· προστ. σχοῦ, σχήσθον, σχέσθες (ἀνα-) Εὐρ., κλ., ἀπαρ. σχήσασθαι Ὀδ. Δ. 422, Ἡίοδ.,—Παθ., μέσ. μέλλ. ἐν-ἐσχόμεν, μετὰ παθ. σημασ., Εὐρ. Ὀρ. 516, Δῆμ. 1231.16· μεταγεν. σχεθήσομαι Γαλήν., καὶ σύχ' αὖτις ἐν συνθέτοις, Πλούτ. κλ.:—ἀορ. ἐσχέσθην Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 6. 11, (ἐν-, κατ-, συν-) Πλούτ. 2. 980F· ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 21, Ἰππ. 557. 3· ὁ μέσ. ἀορ. ἔσχετο, Ἐπικ. σέχτο, μετοχ. σχόμενος εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., Πλ. Ρ. 696, Ὀδ. Δ. 705, Δ. 278, Ἡρόδ. 1. 31· πρὸς. κατέχω G. II·—πρkm. ἐσχῃμαι Πανσ. 4· 21, 2, (ἀπ-, κατ-) Δῆμ. 1204. 7· πρὸς. ἐσφάχτο·—Ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. σχειν προκύπτει ὁ παράλληλος τύπος ἔσχω (δ' ἴδε) ἐπὶ ἰδίαις σημασίαις. (Ἐκ συγκρίσεως πρὸς συγγενεῖς γλώσσας φαίνεται ὅτι ἡ ρίζα ὑπῆρξε διπλή, 4) √EX, SEEX, = ἔχω, ὁπόθεν καὶ τὸ ἔσχω (δ' εἰ. σι-σέχ-ω, πρὸς. μέμνω, πίπτω), σχήσω, ἔσχον, ἐσχῃκα, σχέσεις, σχήμα· ὡσαύτως, ἐχυρός, ὁχυρός· ἔξω, ἐξῆς, ἐξείτης ἔσχονός, σκεδόν· καὶ 2) √FEX, κρατῶ, βασιῶν, ὁπόθεν τὰ δχ-ος, δχ-εομαι, δχ-ημα, δχ-ετός· δχ-εῶν ἔσχω· καὶ δχ-λος, δχ-λέω, πρὸς. Σανσκρ. vah, vah-ami (veho), vah-asas (ὀχέτος), vah-anam (ὄχος), vah-ati (fluvius) Ἀττ. veh-o, veh-i-culum, vectura, ὡσαύτως via, velum· Γοτθ. ga-vigan (σαλευθῆν), κτλ., Ἀρχ.-Ὑψηλ. Γερμ. wag-an (Γερμ. vagen), κτλ.).

Α. Μεταβ.·—κύρια σημασίαι, I, ἔχω, II, κρατῶ:

I, ἔχω, ἴδε χεῖρ I. 2, 4) ἔχω, κατέχω ὡς κτῆμα, ἐπὶ περιουσίας· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνθετοτάτη χρήσις, Ὀδ. Β. 336, Π. 386, κτλ., οἱ ἔχοντές τι Ἡρόδ. 6. 22, ἡ ἀπλότης, ὁ ἔχων, ὁ πλούσιος, Σοφ. Αἴ. 157· οἱ ἔχοντες, Εὐρ. Ἀλκ. 57, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1295, Πλ. 596· οἱ οὐκ ἔχοντες, οἱ πτωχοί, Εὐρ. Ἰκ. 240· οὕτω, κακὸν τὸ μὴ ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φων. 405· ἔχων χρεῖα Δῆμ. 957. 5, πρὸς. 970. 4·—ἔχω τι παρά τινος, θεῶν ἀπὸ κάλλος ἔχοντα Ὀμ. Ἑρμ. εἰς Ἀφρ. 77· τι ἔκ τινος Σοφ. Ο. Κ. 1618· παρά τινος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 663· ὑπὸ τινος Ξεν. Ἀν. 7. 6, 33, κτλ., ὑπὸ τινι Ὀμ. Ἑρμ. εἰς Ἀπολλ. 191·—μετὰ γεν. διαίρει, μαντικῆς ἔχον τέχνην Σοφ. Ο. Τ. 709·—Παθ., κατέχομαι ὑπὸ τινος, ἀνῆκω εἰς τινα, τοῦ περὶ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκοροστή, οὗτοῦτο δὲ ἡ θυγάτηρ ἐγεγάμητο Ἐκτορι τῷ πολεμιστῇ (Θ. Γαζῆς), Πλ. Ζ. 398, πρὸς. Σ. 130, 197. 2) ἔχω, δηλ. ἔχω τὴν φροντίδα τινός, ἐπιτηρῶ τι, ἔχον πατρώτα ἔργα Ὀδ. Β. 22, πρὸς. Δ. 737· πύλαι.., ἄς ἔχον Ὀραιοί Πλ. Β. 749, Θ. 393· τὰς ἀγγέλας Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7· τὰς δίκας Δῆμ. 1153. 4·—εἴμαι ἐνθεο-λημέας εἰς τι, φυλακάς ἔχον, ἐφύλασσον, Πλ. Ι. 1, 471· σκοπὴν ἔχε Ὀδ. Θ. 30· ἀλαδὸς σκοπὴν εἶχε Πλ. Κ. 515, Ν. 10· σκοπὴν ἔχ. τινός Ἡρόδ. 5. 13· οὕτω, θήραν ἔχειν τινός, θηρᾶν τι, Σοφ. Αἴ. 564, κτλ., ἐν χερσὶν ἔχειν τι, ἴδε χεῖρ II. 6. 7.

3) μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ ἐν τινι τόπῳ, οὐρανόν, Οὐλυμπόν Ὀμ.: συχναῶς, [Νύμφαι] ἔχουσιν ὄρεων ἀλπεινά κάρηνα καὶ πηγὰς Ὀδ. Ζ. 123· Βρόμιος ἔχει τὸν χώρον Δισχὺλ. Εὐρ. 24· ἰδίως ἐπὶ προστάτηριον ἢ πολιορκίαν θεῶν καὶ ἡρώων, Θουκ. 2. 74, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 24, πρὸς. Blomf. εἰς Αἰσχ. ἐν Ἐπ. ἐπὶ Θ. 6. 69·—ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν Ὀδ. Ζ. 177, 195, κτλ., Θήβας ἔχον· ἐκυβέρνησεν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 4· ἔχεις γὰρ χώρον· κατέχεις αὐτόν, Σοφ. Ο. Κ. 37, πρὸς. Ὀδ. Ψ. 46·—ἐπὶ ζῶων, ὅταν δὲ ἡ γῆ βρῇ, μάλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσιν (οἱ λαῶ) Ξεν. Κυν. 5. 12. 4) ἔχω γυναῖκα (κατὰ τὸ πλείστον ἀνευ τοῦ γυναικῆ), οὐνεκ' ἔχεις Ἐλένην καὶ σφιν γαμβρός Διὸς ἔσσι· Ὀδ. Δ. 569, πρὸς. Ε. 313, Πλ. Ι. 53, κτλ., ἔσχε ἀλλήν· ἀδελφεήν Ἡρόδ. 3. 31, πρὸς. Θουκ. 2. 29· ὡσαύτως, ἔχω ὡς ἐρωμένην, διατηρῶ, Θουκ. 6. 57, Ἀνθ. Π. 5. 186, κτλ., ἔχω Λαίδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι Ἀριστοφ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 75, πρὸς. Ἀθήν. 544D·—ἐν τῷ Παθ., Ὀμ. ἐθ' ἄνωτ. 1 ἐν τέλει.

5) ἔχω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, φιλοξενῶ, Ὀδ. Ρ. 515, γ. 377, Ὀμ. Ἑρμ. εἰς Ἀφρ. 232, 274 6) ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώ. συχναῖς συνδυάζεται μετὰ ρήματος σχεδὸν πλεοναστικῶς, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ δίδῃ πλεονά· ἔμφανιν εἰς τὸν λόγον, οὗς δ' ἑγαυροῦς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλον εὐξέστη ἐπὶ φάνην, οὗς (ἡμίονους) δ' ἑγέρων αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεπε παρὰ τῇ καλῶς κατεσκευασμένῃ φάνη (Θ. Γαζῆς).

Π. Δ. 280· τοῦτο εἶναι συγχὸν παρὰ τοῖς πεζολόγοις ὡς ἐν ταῖς ἐπομέναις φράσεσιν, ἢ ἐξ ἔχων ταῦτα (ἐπλ. τὰ βιβλία) ἐξ τὰς Σάρδις Ἡρόδ. 3. 128, πρὸς. 2. 115· ἐπὶ στρατηγῷ μετὰ τοῦ στρατεύματος του, ὅς ἂν ἦκη ἔχων στρατὸν ὁ αὐτ. 7. 8, 4, κτλ., σπάνιον παρὰ τοῖς ποιηταῖς· πρὸς. λαμβάνω I. 11, φέρω X. 2. 7) ἐπὶ τόπῳ, ἔχω τι πρὸς τὰ ἀριστερά μου, νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερῇ ἔχοντες Ὀδ. Ρ. 171· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα Ε. 277· ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ ἔχων Θουκ. 3. 106· ὑστατον ἐχ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 2, κτλ., 8) ἐπὶ ἔξω, καταστάσεων ἢ περιστάσεων σωματικῶν ἢ ψυχικῶν, γῆρας ἔχ., περίφρ. ἀντὶ γῆραςκεν, Ὀδ. Ω. 250· κακὸν ἦ. 83· ἔλκος Πλ. Π. 517· λῦσαν I. 305· μάχην ἔχ. Ξ. 57 ἀρετὴ πέρι δῆριν ἔχ. Ὀδ. Ω. 515· ὕδριν ἔχειν, εἶναι ὕδριστήν, Δ. 368, κτλ., Ἀφροδίτην X. 445· οὕτω, φρένας ἔχ. Πλ. Ν. 394, κτλ., βουλήν B. 344·



θυμῶν, νδον, μένος ἔχειν, κτλ. — ὡσαύτως, ἔχω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἀλγεα Ε. 895, κτλ. ἄχα θυμῶ Γ. 412. πένθος μετὰ φρεσὶ Ω. 105. πένθος φρεσὶ Ὁδ. Η. 219. πόνον.. καὶ εἰζὺν Ἰλ. Ν. 2. Ὁδ. Θ. 529. οὐδὲν βίαιον Ἡρόδ. 3.15:— οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., αἰσχύνειν, ἐπιθυμῶν, φροντίδα ἔχειν, κτλ., περιπραστ. ἀντὶ αἰσχύνεσθαι, ἐπιθυμῶν, φροντίζειν, κτλ. ποθὴν ἔχ. τινός = ποθεῖν, Ἰλ. Ζ. 362. ἐπιθευέας ἔχ. τινός = ἐπιθεύεσθαι, Τ. 180. ἔχ. τέλος = τελεῖσθαι, Σ. 378. κόνον ἔχ. τινὶ = κοτεῖσθαι, Ν. 517. πρβλ. μομφή, πηδῆμα II. κτλ.:— οὕτω συχνάκις καὶ μετὰ προθ., ἔχω τινὰ ἐν ὀργῇ (ἢ ἀπλῶς ὀργῇ), διατελῶ ὠργισμένος ἐναντίον τινός, οὕτως ἐν ὀργῇ εἶχον οἱ πλεῖστοι τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 2. 8. ἐν ὀργῇ δὲ τὴν ἔχ. αὐτῶν 89. ἴδε ἐν λ. διὰ Α. III. 1. b. ἀνὰ στόμα, ἐν στόματι, ἡ διὰ στόματος ἔχ., ἴδε στόμα I. 3.— Ἄλλ' αὐταὶ αἱ φράσεις συχνάκις πάσχουσιν μεταθεσὶν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω γῆρας εὐρίσκειν: γῆρας ἔχει μὲ Ἰλ. Σ. 515. ἔχει γῆρας Ἰλ. Θ. 341. οὕτως, ἀμηνανίη, θάμβος, κλέος, αἶσα ἔχει τινὰ Ὁμ. ὥς σφας ἡσυχίᾳ τῆς πολιορκίας ἔσχε Ἡρόδ. Α. 135. βίος ἔχει τινὰ Σοφ. Ἡλ. 225. πρβλ. ἀδαυμένη, χαλιφροσύνη, κτλ.:— ὡσαύτως, ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, αἰθρὴ ἔχει κορυφὴν Ὁδ. Μ. 76. μένος ἡλιόιο ἔχει μιν Κ. 160. σε οἶνος ἔχει φρένας Σ. 331. ἔχει βέλος δὲ γυναικας, ἐπὶ γυναικὸς ὠδινούσης, Ἰλ. Α. 269. καὶ ἐν τῷ Παθ., ἔχεται κακότητι καὶ ἀλγεσι, ἀχέεσσι, θυμῷ, κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ, ὥς τὸ Λατ. teneri, Ὁμ. ἀγρυπνίῃσι, ὀργῇ Ἡρόδ. ὑπὸ πυρετοῦ Ἰππ. ἐν ἀπόρῳ, ἐν ἐμφοραῖς, κτλ., Θουκ., Πλάτ. κλ.

9) ἔχω ἐμπερίαν πράγματος: τινος, γινώσκω, ἐννοῶ, δημῶν Ἰππων Ἰλ. Ρ. 476. τέχνην Ἡσ. Θ. 770. πάντ' ἔχεις λόγον Δισχύλ. Ἀγ. 582. ἔχετε τὸ πρᾶγμα Σοφ. Φιλ. 789, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 51. ἔχεις τι· ὡς τὸ Λατ. tenes, ἥρως τίποτε· «κατάλαβες», Ἀριστοφ. Νερ. 732. ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς· Πλάτ. Θεαιτ. 154Α.— γνωρίζω, εἰδέναι, εἴ τι· ἄλληλιν μαντικῆς ἔχεις δδδν Σοφ. Ο. Τ. 311, Εὐρ. Ὁρ. 778.

10) συνεπαίνομαι, φέρω, προένω, ἐλλείθω: ὡδίννας ἔχουσαι Ἰλ. Α. 272. καναχὴν ἔχε Π. 105, 794. ἔχον βοήν, ἐπὶ αὐλῶν, Σ. 495. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς Εὐρ. Ὁρ. 1545. ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει Δημ. 142. 27. κτλ.: ἴδε ἀγανάκτησις, κατὰμειψις.

11) ἔχειν σταθμόν, ἔχω βάρος, ἴδε ἐν λ. σταθμός III. 2.

12) μετὰ δευτέρας αἰτ., ἥτις εἶναι κατηγοροῦμενον τῆς πρώτης, Ὁρφέα ἀνακτ' ἔχειν Εὐριπ. Ἰππ. 953. ἴδε ἐπιώμοτος II. γελῶσι παιδιὰν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον Σέλευκος παρ' Ἀθην. 155Ε. πρβλ. II. 12.

II. κρατῶ, 1) κρατῶ, ἔχειν χερσίν, ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, κτλ., ἴδε ἐν λ. χεῖρ. μετὰ γαμφηλῶν ἔχειν Ἰλ. Ν. 200. πρόσθεν ἔχ. ἀσπίδα Ν. 157. ὑποῦ κάρη Ζ. 509. ὑπὲρ πασῶν Ὁδ. Ζ. 107. ὀπιθεν Ἰλ. Ψ. 136. κρατῶ τι χάριν τινός, ὡς βοηθός αὐτοῦ, I. 209, πρβλ. Ν. 600. κρατῶ ὑψηλά, ὀρθοστάζω, σηκώνω, ὀρᾶν, ὡς κεφαλὴ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι Ἡσ. Θ. 517, 746, ἴδε ἐν λ. ἀμφίς. οὕτως, ἔχει δέ τε κίονας, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος, Ὁδ. Α. 53.

2) κρατῶ, χερσὶν ἔχων Μενέλαον Ἰλ. Δ. 154. Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδῶς (τὸν Κεφρήνην) Π. 763, πρβλ. Α. 488 (ἴδε κατωτ. Γ. I). ἔχειν τινὰ μέσσην, ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τῆς ὀφρυς, ἀπὸ τῆς μέσης, ἐπὶ παλαιστών, Ἀριστοφ. Νερ. 1047. ἔχομαι μέσος δ' αὐτ. ἐν Ἀχ. 571, Ἰππ. 388, Βατρ. 469. μεταφ., φρεσὶν ἔχειν, ἔχειν, φυλάττειν ἐν τῷ νῷ, Ἰλ. Β. 33. νῷ ἔχ. τινὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 2Β, πρβλ. Πολ. 490Α.

3) ὡς τὸ φέρω, φορέω, Λατ. gestare, ἐπὶ δυνάμει καὶ ἐνδυναμίας, φέρω, φορῶ, εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισιν Ἰλ. Σ. 538, πρβλ. 595. παραδελὴν ὤμοισιν ἔχων Ἰλ. Γ. 17. ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμοι Σ. 376. κυνέην κεφαλῇ ἔχε Ὁδ. Ω. 231, πρβλ. Ρ. 122, 450. τὰδ' εἵματ' ἔχω Ρ. 24, πρβλ. 572, κτλ.: στολήν ἀμφὶ σώμα Εὐρ. Ἐλ. 554. στολήν, χιτῶνα, κτλ., Ξεν. Κύρ. I. 4, 26, κτλ.

4) ἐπὶ γυναικός, κυφορῶ, ἔχω ἐν γαστρί, Λατ. utero gestare, Ἡρόδ. 5. 41, Ἰππ. 1128G, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14. πλῆρες, ἐν γαστρί ἔχειν Ἡρόδ. 3. 32. ὡσαύτως, πρὸς ἐαυτὴν ἔχειν Ἰππ. Ἐπιδμη. τὸ Α', 990.

5) ἀποκροῦμαι, καλῶ, Λατ. sustinere hostem, συνήως μετ' αἰτ. προσ., ἔξουσι γὰρ ἀπαντας ἐκνήμιδες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Ν. 51, Υ. 27. ἄπας μετὰ δοτ., οὐδὲ οἱ ἔσχον δατέον, «ἐπέσχον, ἐκάλυπον» (Σχόλ.), II. 740: ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα στήσω τὸ πλεῖστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως μέτ. μέλλ. στήσωμαι, μετ' αἰτ. ὡς τὸ ἐνεργ., ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς στήσεσθαι Ἰλ. Μ. 126, Ρ. 639.

6) κρατῶ στερεά, στερεῶναι, δόχως ἔχειν πύλας Μ. 456. θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλής Ω. 453. περιέχω, περικλείω, φρένας ἦπαρ ἔχουσιν Ὁδ. I. 301. οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ σάττα ἴνες ἔχουσιν Α. 219.

7) κατέχω τι, κρατῶ αὐτό, ἀτάρ δὴ οἷόν τ' ἔχεν πάλαι, εἶχεν ἐν χειρὶ, Ἰλ. Ψ. 871. πλεῖστον, τῷ μὲν δὴ χεῖρας τε καὶ ἔγχεα δέοντα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μαρμαίον μάχεσθαι Ε. 569. συχνάκις ἐπὶ ἵππων ἢ πλοίων, ὀδηγῶ, διευθύνω, ἐλαύνω, πεδίοις ἔχον ὠκέας ἵππους I. 263, πρβλ. Α. 760. φόβονδε Θ. 139. τῇ ρά.. ἔχον ἵππους Γ. 752, κτλ.: παρὲς ἔχε δίφρον Ἡσ. Ἀσπ. Ὑρ.

352. ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅτῃ ἔσχεσιν ἰὼν εὐεργέα νῆα Ὁδ. I. 279. παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχ. νέας Ἡρόδ. 6. 95. κτλ.:— ἀκολουθῶς συγν. ἀπολ., ἀνευ τοῦ ἵππου ἢ νῆας, τῇ ρ' ἔχε, κατ' ἐκείνην τὴν διευθύνσιν ἐξηκολούθει νὰ πορεύεται, Ἰλ. II. 378, πρβλ. Ψ. 422. Πύλονδ' ἔχον, ἐξηκολούθει διευθυνόμενος πρὸς τὴν Πύλον, Ὁδ. Γ. 182, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 720. ὡσαύτως (ἰδίως ἐν τῇ μέλλοντι σχήσῃ καὶ ἀορ. ἔσχον), προσορμίζομαι, νέες ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώραν Ἡρόδ. 6. 92. σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμίνα ὁ αὐτ. 8. 40. τῇ Δῆλῳ, κατὰ τὸ Ἰσοειδίον Θουκ. κλ.: ποῖ σχήσειν δοκεῖς; Ἀριστοφ. Βάτρ. 188.— Ἀκολουθῶς προσέτι, στρυγερὰν ἔχε δύσποτον ἀράν ἐπ' ἄλλοις, στρέψον αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἄλλους, Σοφ. Φιλ. 1119. κλισίαις διμ' ἔχων, ἔχων τὸ ἕμκα προσηλωμένον πρὸς τὴν σκηνήν, ἡ κατὰ τὸν Jebb: ἔχων τὸ πρόσωπόν σου κεκρυμμένον ἐν τῇ σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Α. 193. ἄλλος' ὅμῃα, θάτερα δὲ νοῦν ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 272. τὸν δὲ νοῦν ἔκειτο' ἔχει Εὐρ. Φοῖν. 360. δεῦρο νοῦν ἔχε, ἔχε τὸν νοῦν σου ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ὁρ. 1181. πρὸς τινὰ ἢ πρὸς τι τὸν νοῦν ἔχειν Θουκ. 3. 22., 7. 19. οὕτω, πρὸς τινὰ τὴν γνώμην ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 25.

8) κατέχω, κρατῶ, τοὺς γὰρ ἀνώνγειν σφοδρῶς ἵππους ἔχμεν, «κατέγειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 302, II. 712. ἀναχατίζω, σταματῶ, τινὰ Ν. 51, Υ. 27, Ψ. 720, καὶ Ἀττ. χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος, κρατῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Σ. 33. ἀλλὰ, οὐ σχήσει χεῖρας, οὐκ ἐφέξει, οὐ καλύψει (Εὐστ.), Ὁδ. Χ. 70. ἔσχ' ὀδύνας, «ἐπέσχεν, ἐπαυσεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 848, πρβλ. 271. ἔσχε κύμα Ὁδ. Ε. 451. μῦθον σιγῇ Τ. 502. (οὐδὲν, εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενὶ Ἡρόδ. 9. 93). ἄλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον Ὁδ. Ο. 445. οἶγα δ' ἔξ. στόμα, ἐν ἡσυχίᾳ Εὐρ. Ἰππ. 660, Ἀποσπ. 775. 56. πόδα ὁ αὐτ. ἐν I. Τ. 1159. πόδα ἔξω ἢ ἐκτός τινος ἔχειν, ἴδε ἐν λ. ποὺς Ε. 5. d.

9) κρατῶ μακρὰν τινός, ἐμποδίζω, τινὰ ἀγοράων, νεῶν Ἰλ. Β. 275, Ν. 687. γῶν Σοφ. Ἡλ. 375. φόνου Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 1005. ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἢ τινὰ.. στήσω ἀμυνόμεναι Ἰλ. Ρ. 182:— παρ' Ἀττ., ἀναχατίζω ἡ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τις τι, τοῦ μὴ καταδύναι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 11, πρβλ. Ἐλλ. 4. 8, 5. ἔσχον μὴ κτανεῖν Εὐρ. Ἀνθρ. 686, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 158, κτλ.: οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τὰδ' ἔξειπεν πατρὶ Εὐρ. Ἰππ. 658. πᾶς γὰρ ἀσδός δύο ἀνδρας ἔξει τοῦ μὴ καταδύναι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 11. τὸ μὴ ἀδικεῖν Δισχύλ. Εὐμ. 691, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 101. ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἔχ. τινὰ βουθυτοῦντα Σοφ. Ο. Κ. 888. μαργῶντα Εὐρ. Φοῖν. 1156.

10) κρατῶ, κατακρατῶ, ὅς οἱ χρήματα εἶχε βίᾳ Ὁδ. 230, πρβλ. Δημ. 867. 26. ἔκτορ' ἔχει.. οὐδ' ἀπέλυσεν Ἰλ. Ω. 115, πρβλ. 136.— αὐτὸς ἔχε, παρακαλῶ, ἔχε το σὺ· εὐγενῆς τρόπος ἀποποιήσεως, Εὐρ. Κύκλ. 270.

11) προσφύλαττει, σφίζω, Ἰλ. Ω. 730. ἐπὶ δολιμῷ, ὑπερασπίζω, προστατεύω, Χ. 322.

12) τῇρῳ ἐν τινὶ καταστάσει (ἀνωτέρω I. 12), εἶχον ἀτρέμας σφάας αὐτοὺς Ἡρόδ. 9. 54, πρβλ. 53, Ἀριστοφ. Ἔσθμ. 230. ἔχ. αὐτὸν κατ' οἶκος Ἡρόδ. 3. 79. ἐκποδῶν Δισχύλ. Πέρσ. 344, Ξεν. σῖγα νάπη φύλλ' εἶχε Εὐρ. Βάκχ. 1084. τοὺς στρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας.. ἔχειν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 11.

III. μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν νὰ πράξῃ τις, εἶμαι ἱκανός, συγν. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. ἀορίστ., ὡς ἐν Ἰλ. Η. 217, II. 110, κτλ.: σπανίως μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' οὐ πῶς ἔχει εἶχε, εἰσέτι δὲν ἠδύνατο, Ἰλ. Ρ. 354. οἷά κ' ἔγωγε, ἔφ' ὅσον δυνάμεθα, Ὁδ. Ο. 281. οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐξ οἷων ἔγω Σοφ. Ἡλ. 1279. ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 315. ὅσον εἶχες Εὐρ. I. Α. 1453. ὡς ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 614. ἀλλὰ πάντοτε δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρεμφατόν ἐκ τῶν συμφραζομένων.

2) μεθ' Ὁμ., οὐκ ἔχω, ἐπομένης ἐξηρημένης προτάσεως, οὐκ οἶδα, ἀγνοῶ, δὲν εἰσέτωρ.. οὐκ εἶχον τις ἀν γενομένην Δισχύλ. Πρ. 905, πρβλ. Ἰσοκρ. 259C. οὐδ' ἔχω πᾶν με χρή.. ἀφανίσαι Σοφ. Ο. Κ. 1710. οὐκ ἔχων ὅ τι χρή λέγειν Ξεν. Κύρ. I. 4, 24. οὐκ ἔχω ποῦ πῶς Σοφ. Τρ. 705. ὅπως μοι οὐκέτ' οὐκ ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1743. αἱ δύο συντάξεις συνδυάζονται ἐν Ἀντ. 270, οὐ γὰρ εἰχόμεν οὐτ' ἀντιφωνεῖν, οὐθ' ὅπως.. πράξαιμεν.

Β. ἀμεταβ., εὐρίσκειν ἐν τινὶ καταστάσει ἄλλ' ἔχον (οὕτως), ὥστε τάλαντα.., ἀλλ' εἶχον, δηλ. ἥσαν ἴσοι ὡς αἱ πλάστιγγες.., Ἰλ. Μ. 433. ἔξω, ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος, «κατάσχω τὸ πρᾶγμα, σιγῇ.. ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον ἀντὶ τοῦ διατεθῆναι ὅς οἱ παρὰ γέλλει» (Εὐστ.), Ὁδ. Τ. 494, πρβλ. Ἰλ. Ν. 679, Ω. 27. οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἐμμενεν ἥδονον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Ν. 557. οὕτω παρ' Ἀττ., σχέος οὐπερ εἰ, μένον ἐκεῖ ὅπου εἶσαι, Σοφ. Ο. Κ. 1169. ἔχειν κατὰ χώραν Ἀριστοφ. Βάτρ. 793. διὰ φυλακῆς ἔχειν, φυλάττειν, Θουκ. 2. 81. ἔχ' ἡρέμα, μένε ἥσυχος, ἥσυχασον, Πλάτ. Κρατ. 399Ε, κτλ.: ἔχε δὴ, σταῖς τῶρα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 349D, Γοργ. 460Α (ἐνθα ἴδε Heind.), κτλ.: ἔχε αὐτοῦ Δημ. 1109. 6. ἔχε νῦν, ἔχε οὖν, καὶ ἔχε μόνον ὅς τὸ αἶε Ἀριστοφ., Πλάτ., κτλ.

2) μετὰ γεν. ἀπέχομαι ἀπὸ τινος, πολέμου Θουκ. 1. 112. πρβλ. Γ. IV. 2.

3) μετὰ γεν. ὡσαύτως, λαμβάνω μέρος εἰς τι, «ἔχω νὰ κάμω» μέ τι, μαντικῆς τέ-



χνης Σοφ. Ο.Τ. 709· συχνότερον μετὰ προθ., ἐνασχολῶμαι εἰς τι, ἐργάζομαι περὶ τι, «καταγίνωμαι», ἀμφὶ τι Δισχὺλ. Θῆβ. 102, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 26, κτλ.· περὶ τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 28. II. ἀπλῶς, εἶμαι, ἑκάς εἶχον, ἦσαν μακράν, Ὁδ. Μ. 435· ὁμοῦς ἔχει Ν. 245· ἔχ. κατ' οἶκον Ἡρόδ. 6. 39· ἔχ. ἐν ἀνάγκαισι Εὐρ. Βάκχ. 89, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· ἔχοντες κυμιάτων ἐν ἀγκάλαις Ἀριστοφ. Βάτρ. 704· ὅπου συμφορὰς ἔχεις Εὐρ. Ἡλ. 238· ἐκποδὸν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ι.Τ. 1226, κτλ.

2) συχνάκις μετὰ τὰ Ἑπιρρ. τρέπου, εὐ ἔχει Ὁδ. Ω. 245· συχνότατα παρ' Ἀττ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχει, Λατ. bene habet, male habet, οὕτως ἔχει Ἀριστοφ. Πλ. 110· οὕτως ἐχόντων, quum res ita se habeant, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 10· ὡς ὧδ' ἐχόντων Σοφ. Αἷ. 981· οὕτω διὰ στέρνων ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 639· οὕτως ἔχειν περὶ τινος Ἡρόδ. 6. 16, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 7· πρὸς τὴν Δημ. 122. 26· τῇδ' ἔχ. Σοφ. Φιλ. 1336· κοσμίως ἔχ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 853· ἥδιον ἔχ. πρὸς τινα Δημ. 127. 8, κτλ.· ὡς εἶχε Ἡρόδ. 1. 114, Θουκ. 1. 134, x. ἀλλ., ὡς ἔχω, Ἀριστοφ. Λυσ. 610· ὥσπερ ἔχομεν Θουκ. 3. 30, ἔνθα ἴδε τὸν Duker.· ἔχ. ταύτόν, idem valet, Εὐρ. Ὀρ. 308· τάναντία εἶχεν Δημ. 121. 19· ἀσφαλῶς, ἀναγκαίως ἔχει = ἀσφαλές, ἀναγκαῖον ἐστὶ, Ἡρόδ. 1. 86., 9. 27· καλῶς ἔχει, ὡς καὶ νῦν, ἴδε καλῶς Γ. Π. 6.

6) συχνάκις προστίθεται γενικὴ τρόπου, εὐ ἔχειν τινός, ἔχειν καλῶς ὡς πρὸς τι, ἔχειν ἀξιοῦν αὐτοῦ, καλῶς ἔχω τῆς μέθης, εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ μεθύσιμος, Ἡρόδ. 5. 20· σφόδρῳ ἀνακῶς ἔχω, καταγίνωμαι ἐπιμελῶς εἰς τὸ σπεῖρειν, ὁ αὐτ. 8. 109· εὐ ἔχειν φρενῶν, σώματος Εὐρ. Ἰππ. 462, Πλάτ. Πολ. 404D· πρὸς τὴν 1. 2. γ' οὕτως, ὡς ποδὸν εἶχον, ὅσον ταχέως ἡδύνατο νὰ δράμῃσι, Ἡρόδ. 6. 116· ὡς τάχος εἶχεν ἑκάστος ὁ αὐτ. 8. 107· ὡς ... τίς ἐνόησας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ. 1. 22· ὡς ὀργῆς ἔχω Σοφ. Ο.Τ. 345, πρὸς Εὐρ. Ἑλ. 313, 857, κτλ.· πῶς ἔχεις ὁδῆς; Πλάτ. Πολ. 456D· οὕτω τρόπου ἔχεις Ξεν. Κύρ. 7. 5, 56· μετρίως ἔχ. βίου Ἡρόδ. 1. 32· ὑγιεινῶς ἔχ.· αὐτοῦ καὶ σωφρόνως Πλάτ. Πολ. 571D· — ἀλλ' ὡσαύτως, εὐ ἔχ. τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 464A, Ξεν. Οἰκ. 21. 7· οὕτως ἔχ. τῇ φύσει, τῇ διανοίᾳ Δημ. 330. 6, Λυκούργ. 157. 14, πρὸς Ἰσοκρ. 191A.

3) λόγος ἔχει, διαδίδεται, λέγεται, ἴδε Bast Ep. Cr. σ. 239. III. ἐπὶ διευθύνσεως, κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρὸς τι, ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 7.

2) ἵσταμαι ὄρθιος, ἐξέχω, κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, «τοῦτέστιν ἀναβαίνοντες καὶ ὡς οἷον ἀνίσχοντες ἢ καὶ ὑψοῦ ἀνέχοντες τὰς δοκοὺς» (Εὐστ.), Ὁδ. Τ. 38· δι' ὧμον δ' ὁδρῖμον ἐγγχος ἔσχεν, «διέσχε, διήλθεν» (Σχόλ.), Ἡλ. Ν. 520. 3) ἄνω, φέρω πρὸς τι σημείον, ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχ. Ἡρόδ. 1. 180, πρὸς 191., 2. 17· ἔχω εἰς τί, δεικνύω πρὸς τι σημείον, διευθύνωμαι, τείνω πρὸς τι, ἔχθρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 5. 81, τὸ ἐς Ἀργεῖους ἔχον, ὅτι ἀποδίδει εἰς τοὺς Ἀργ., ὁ αὐτ. 6. 19· τὰ ἐς τὴν ἀπόδοσιν ἔχοντα ὁ αὐτ. 6. 2, κτλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, ἐκτείνωμαι, ἐπ' ὅσον ἐποψίς τοῦ ἱεροῦ εἶχε ὁ αὐτ. 1. 64. 4) ἐπὶ τινι ἔχω, ἔχω ἐχθρῆ-κάς διαθέσεις πρὸς τινα..., ὁ αὐτ. 6. 49, Σοφ. Ἀντ. 986· πρὸς ἐπέχω III.

IV. μεθ' ὅμ. τὸ ἔχω ἐνοῦται μετὰ μετοχ. ἄορ. ἐτέρου ῥήματος, κρύψαντες ἔχουσι, ἀντὶ κεκρύφασι, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 42· ἀποκλήσας ἔχεις, ἀντὶ ἀποκέκλεικας, Ἡρόδ. 1. 37· ἐγκλείσας ἔχει Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 355, πρὸς Θεσμ. 706· — τὸ ἔχω ἐνίοτε δίδει σημασίαν ἐνεστώτος εἰς τὸν ἄορ., ὡς θαυμάσας ἔχω, εὐρίσκομαι ἐν καταστάσει θαυμασμοῦ, Σοφ. Φιλ. 1326· ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει, ὅστις νῦν ἔχει αὐτὸν ἐν ἀτιμίᾳ, Εὐρ. Μῆδ. 33, πρὸς Σοφ. Ἀντ. 22, 32, 77, κτλ.· — σπανιώτερον μετὰ μετχ. ἄλλων χρόνων, πρkm., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 701, Φιλ. 600, Ξεν. Ἀν. 1. 3. 14, 4. 7. 1, ἐνεστ., Εὐρ. Τρω. 318· — Ἡ περίφρασις αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μεταγεν. χρῆσιν τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος ἔχω πρὸς ἔνφρασιν τοῦ πρkm., πρὸς εἰμα Β. 2. — Ἀλλά,

2) ἡ μετοχὴ ἔχων μετὰ τοῦ ἐνεστ. προστίθεται τὴν ἐννοίαν τῆς διαρκείας εἰς τὴν παρούσαν πρᾶξιν, ὡς, τί κυπτάζεις ἔχων; τί ἐξακολουθεῖς νὰ..., Ἀριστοφ. Νερ. 509· τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; διὰ τί ἐπιμένεις ἀργοπορῶν; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 1151· τί γὰρ ἔστηκ' ἔχων; αὐτῷ 853, πρὸς Θεσμ. 473, 852· ἢ ἄνευ ἔρωτ., φλυαρεῖς ἔχων, ληρεῖς ἔχων, συνεχῶς φλυαρεῖς, δὲν παύεις φλυαρῶν, Πλάτ. Γοργ. 490E, 497A, πρὸς Εὐθύδ. 295C, Θεόκρ. 14. 8. 3) πλεονασμ., ἐστὶν ἔχον = ἔχει, Ἡρόδ. 1. 86· ἐστὶν ἀναγκαῖως ἔχων = ἔχει ἀναγκαῖως, Δισχὺλ. Χο. 237, Ἀριστοφ. Εἰρ. 334.

Γ. Μῖσ., προσκολλῶμαι εἰς τι, «κρατοῦμαι», ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεῖα, τῷ προσφύς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς Ὁδ. Μ. 433, πρὸς Ἡλ. Α. 513, Ὁδ. Ι. 435, κτλ.· πυκναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται (αἱ ἄκανθαί) Ε. 329· — κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ἀμφοτέρωσιν δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετε στενάδων, εἴχετο αὐτῇ, ἐκράτει αὐτὴν δυνατὰ, αὐτοῖς 429, πρὸς Ι. 435· βρετέων Δισχὺλ. Θῆβ. 98· ἐξόμεσθ' αὐτοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 101. 2) μεταφ., προσκολλῶμαι, ἀφοσιούμαι εἰς τι, ἔργου Ἡρόδ. 8. 11, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10· βιοτᾶς, ἐλπίδος Εὐρ. Ἰων 491, Ἰων 21 (ἐν τοῖς Ἀποσπ.)· τῆς αὐτῆς γνώμης Θουκ.

1. 140· δράττομαι τι, ὠφελοῦμαι ἐκ τίνος, ἔχεο τῶν ἀγαθῶν Θεογν. 32· προφάσιος ἔχεσθαι Ἡρόδ. 6. 94· ἐνέριον αἰετώσεις ἐπὶ τινος, ἀμφοτέρων τῶν ἐπωνυμιῶν ὁ αὐτ. 2. 17· ἐπιχειρῶ τί μετὰ ἐχ-λου, ἐπιλαμβάνομαι, μάχης... ἡς νῦν ἔχονται Σοφ. Ο. Κ. 424· κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 17· εἶμαι ἐκλιπῶν τινος, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Νόμ. 709C. 3) ἔρχομαι ἀμείσως κατέπιεν, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτότοι 1. 8, 4· ἐπεσθαι ἐχομέ-νους... τῶν ἀρμάτων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 9· τῆς πληγῆς ἔχε-ται, ἀκολουθεῖ τὸ κύππημα, Δημ. 51. 27· — ἐπὶ λαῶν ἢ χωρῶν, εἶ-μαι πλησίον, προσεγγίζω, συνορεύω, τινος Ἡρόδ. 4. 169, Θουκ. 2. 96, κτλ.· οἱ ἐχόμενοι, οἱ ὅμοροι, οἱ γειτονιάζοντες λαοί, Ἡρόδ. 1. 134· ἐπὶ χρόνου, τὸ ἐχόμενον ἔτος, τὸ ἐρχόμενον, τὸ προσεχές, Θουκ. 6. 3· τὰ ἐχόμενα, τὰ ἀκολουθοῦντα, Πλάτ. Γοργ. 494E, Ἰσοκρ. 121D. 4) ἐξαρτῶμαι, ἔκ τίνος Ὁδ. Ζ. 197, Α. 346· μετὰ γεν., οὐ ἐξέσται Ἡλ. Ι. 102.

5) ἀνέχω εἰς τινα, ὅσα ἔχωται τῶν αἰσθήσεων, τῶν διδασκάλων Πλάτ. Νόμ. 661A, Πρωτ. 319E, κτλ.· ἡ μετοχὴ παρ' Ἡρόδ. εἶναι συχνάκις περὶερ., τὰ τῶν ὄνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα, ἄπερ ὄντως εἶναι = τὰ ὄνειράτα, τὰ σιτία, κτλ., Ἡρόδ. 1. 120, 190., 2. 77., 3. 25, 66, κτλ. II. ἄντα παρειάων σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα, καλύψασα τὰς ἐαυτῆς παρείας διὰ τῶν ἀπα-λῶν ἢ καλῶν κρηδέμων, Ὁδ. Α. 334, Φ. 65· ἀσπίδα πρόσθ' ἔσχετο, ἐκράτησε τὴν ἀσπίδα ἔμπροσθεν ἐαυτοῦ, Ἡλ. Μ. 294, πρὸς 298, γ' 262. III. κρατῶ τῇ θ' οἶν μου, ἀντέχω, ἐφάντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σῆχσεσθαι, «ὥλθησαν γὰρ μηκέτι τοὺς ἱπποὺς ἀνθέειν» (Θ. Γαζῆς), Μ. 126· ἔχεο κρατερώς, «ἀνθί-στασσο ἱσχυρώς» (Θ. Γαζῆς), Π. 501, Ρ. 559. 2) μετ' αἰτ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποθῶ, οὐδ' ἔτι φασὶν Ἑκτορὸς ἀνδρό-φόνος ὁ μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους σῆχσεσθ', «οἱ θὰ δυνήσωνι ν' ἀποκρούσωσι», Ρ. 639.

IV. κατέχομαι, σταματῶ, ἐν τῇ δ' ἐδδομάτῃ ρινῶ σῆτο (τὸ ἐγγος), Ἡ. 248· ἔσχετο φωνὴ Ρ. 698, κτλ. 2) ἀπέχομαι τινος, αὐτῆς, μάχης Β. 98, Γ. 84· βίης Ὁδ. Α. 422· ἐχώμεθα δησιότητος ἐκ βελάνων Ἡλ. Ξ. 129· τῆς τιμωρίης Ἡρόδ. 6. 85· τὸν ἀθίκτων Σοφ. Ο. Τ. 891, κτλ.· μετ' ἀπαρ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 328· — οὕτως, οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμὸν ἀθλιον δέμας Σοφ. Ο. Τ. 1387· — ὡσαύ-τως, κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι, «κακῶν ἀπέχεσθαι» (Σχόλ.), Ὁδ. Χ. 316· Μενέλεω σῆσθαι χερα Εὐρ. Ρῆν. 174· — ἀπολ., σῆο, σῆσθε, ἐπίσχε, παύσαι, Ἡφαιστε, σῆο, τέκνον ἀγα-κίεες Ἡλ. Φ. 379· σῆσθε, φίλοι, καί μ' οἷον ἔασατε, «παύ-σασθε, ὦ φίλοι, καὶ ἀρετέ με κρόναι» (Θ. Γαζῆς), Χ. 416. V. ἀνέχομαι, ἀθαπτον ἐσχόμην νέκυν (δηλ. εἶναι) = ἀνεσχόμην, Σοφ. Ἀντ. 466.

ἔχωνθι. = ἔχωντι, ἔχωσι, ὑποτακτ., Ἐπιγράφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1568.

ἐφάλλ' αἶται, Ἰων. γ' πληθ. Παθ. πρkm. τοῦ φάλλω.

ἐφάλλ' αἶς, α, ον, (ἐψω) βραστός, κατάλληλος πρὸς βράσιν, Νικ. Ἀλξίερ. 565.

ἐψ-ἀνδρα, ἡ, (ἀνὴρ) ἢ ἐψουσα (βράζουσα) τοὺς ἀνδρας, ἐπίθ. τῆς Μηδείας, ἥτις διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤβλησε νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν νεότηρα τὸν γέροντα Αἴσωνα, Ἀνθ. Π. 15. 26, ἔνθα κακῶς ἐψάνδρα.

ἐψάνη, ἡ, (ἐψω) «ἐψητήριον» λοιπάς Ἡσυχ.

ἐψάνος, ἡ, ὄν, βεβρασμένος, βραστός, Ἰππ. 641. 45, Ἀριστ. Πρὸς 20. 4, 5· ἐψανά, τὰ, = ἐψημάτα, Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 68E.

ἐψεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ ἐψημα, Ἐδδ. (Δ', Βασίλ. Δ', 38, 39).

ἐψευσμένως, Ἐπιρρ. μετοχ. Παθ. πρkm. τοῦ ψεύδομαι, ψευ-δῶς, ἀπατηλῶς, Πλάτ. Νόμ. 897A, Σπράβ. 63.

ἐψέω, ἐψάω, ἴδε ἐψω.

ἐψημα, τό, πᾶν τὸ βεβρασμένον· πληθ., λάχανα πρὸς μαγειρείαν, Πλάτ. Πολ. 372C, 455C, Διόδ. Ι. 80, κλ. II. οἶνος ἡψημέ-νος εἰς γλυκύτητα, βρασθείς ἕως οὗ ἔμεινε τὸ ἐν τρεῖτον αὐτοῦ, Ἰππ. 359. 6, Πολυδ. Σ', 17· τὸ γὰρ ἐψημὰ σου γευσόμενος ἐλαθον ἐκροφῆσας Πλάτ. Κωμ. «Συμμαχία» 4· Λατ. sapa, Πλιν. 14. 11. — Καθ' Ἡσυχ.: «ἐψημα» ὅπερ ἐννοεῖ σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ.

ἐψηματώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς ἐψημα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐψησις, εως, ἡ, βράσις, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10, κτλ.· ἡ ἐψ. τῶν κρέων Ἡρόδ. 4. 61· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 303E· — ἡ χώνευσις μεταλλικῶν οὐσιῶν, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1.

ἐψητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐψω, δὴ ἐψεν, Διοσκ. 2. 89.

ἐψητήρ, ἥρος, ὁ, χύτρα, ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, Ἀνθ. Π. 6. 305.

ἐψητήριον, τό, «ἐψάνη» ἢ λοιπάς Ἡσυχ. II. = μαγειρείαν, Ψευδο-Βασίλ. 1313A.

ἐψητής, οὔ, ὁ βράζων, Ἀγαπαρχ. παρὰ Φωτ., Βασίλ.

ἐψητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς βράσιν, κατάλληλος πρὸς βράσι-μον, Γλωσσ.

ἐψητός, ἡ, ὄν, βραστός, βεβρασμένος, ὁδός Ξεν. Ἀν. 2. 3, 14.



ὑδατα Νικ. Ἀλεξ. 111.

βραστοί πρὸς βρώσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 679, Ἀρχιππος ἐν ᾧ Ἰχθυόσιν. Β. Νικοφῶν ἐν «Χειρογράφου» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 15, 2, Ἀθῆν. 301Α-Γ· πρὸλ. ἐπανθρακίς.

ἐψία, ἰων.-ἐψ, ἢ (ψῖα, ψεῖα) παιγνίδιον ὅπερ ἐπαίχεται διὰ ψηφιδίων· καθόλου, παιδία, παιγνίδιον, Νικ. Θ. 880· ἐψία· γέλιος, παιδία, χλευή, ἐφοδος· ἀπὸ τοῦ ἐπισθαί· ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθήναιον δευτέρῳ (Ἀποστ. Σοφ. 4.) ἡ «Ἠσυχ.» Ὑπάρχει πληθ. τύπος ἐψία ἢ ἐψια· τὰ ἐν Ἑτυμολ. Μ. 406. 8, ἐρμηνευόμενα· «τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια», παρὰ δὲ Ἠσυχ. «ἐψεῖα· παίγνια».

ἐψιάομαι, Ἀποθ. (ἐψία) παίζω μὲ ψηφίδας, διασκεδάζω, θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάσθων, «παίζεσθων» (Ἠσυχ.), Ὁδ. Ρ. 530· ἐψιάσθαι μοιλή καὶ φόρμιγγι Φ. 429· ἀμφ' ἀστραγάλοις· ἐψιδῶντο Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 118, πρὸλ. Α. 459, Καλλ. εἰς Ἀρτεμιν 3, εἰς Διμ. 36.—Ἐπικ. ῥήμα, πρὸλ. ἐψ-, καθ-ἐψιάομαι.

ἐψιατέον· «παικτέον» Ἠσυχ.

ἐψιατικόν· «γυμναστικόν, παιγνιώδες» Ἠσυχ.

ἐψέω, ἴδε ἐμψέω.

ἐψιμυθισμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. Παθ. πρkm τοῦ ψιμυθίζω, μετὰ ψιμυθίου, «κοιμωτικῶς καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τῇ κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ· καπηλικῶς ἔχει.

ἐψώ, = ἐψω, ἐψύεται ἢ τροφή· Θεόδωρ. Ἀδουκ. 1553B, ἐ, τῇ Ἑλλ. Πατρολογία.

ἐψω, γ' ἐνικ. παρατ. ᾗψε Ἡρόδ. 1. 48 (Ἀντίγραφο. ἐψε, ἴδε κατωτ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, Σφ. 239, ἀποστ. 507, 548· μέλλ. ἐψήσω Νικοχάρης ἐν Ἀδῇ. 1, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1· ἀόρ. ᾗψσα Ἡρόδ. 1. 119 (κωνὸς ἐψ-ησα), Ἀριστοφ. Ἀποστ. 109, 355, Πλάτ., κλ., πρὸλ. συν-ἐψω· πρkm ἐψηκα Φίλων 2. 245.—Μέσ., προστ. ἐψου Δισγύλ. Ἀποστ. 321· μέλλ. ἐψησομαι Πλάτ. Πολ. 372C.—Παθ., μέλλ. ἐψηθήσομαι Γαλιν.· ἀόρ. ᾗψθην Ἡρόδ. 4. 61, Πλούτ., κλ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν Δευτ. 7. 28 ἀπαντᾷ ὑποτακτικῇ παθητικῇ ἀορίστ. ἐψεθῇ ἀντὶ ἐψηθῇ)· μετοχ. ἐψηθεὶς Δισκ. 5. 100, ἐψηθέντες ἐν οἴνῳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐπορ. 1. 148· παρακειμ. ᾗψημένος Ἀριστοτέλ. Ἠροδ. 5. 36, Διόδωρ. 2. 9, ἐψημένος Ἰππ. 628. 25, πρὸλ. ἀρέψω II.—Ὁ ἐνεστώ· ἐψέω, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ λοποὶ χρόνοι, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τονισμοῦ ὃν φέρουσι τὰ Ἀντίγραφα ἄλλ' ἀντὶ τῶν ἐψώ, ἐψούσαι, ἐψέν, ἐψε, ἐν ταῖς ἀρίσταῖς ἐκδόσεσι τίθενται τὰ· ἐψω, ἐψούσαι, ἐψέν, ᾗψε, ἴδε Δινδόρρ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI· πρὸς δὲ οἱ τύποι ἐψούντες, ἐψώντες παρὰ Διοδ. 1. 80. 81, διωρθώθησαν ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Δινδ. (Περὶ τῆς κρίσεως ἴδε πέσω). Βράζω, ἐπὶ κρέατος κτλ. (οὐδαμῶς παρ' Ὀμ., ἴδε ἐν λ. ὁπτῶν), χελώνην καὶ ἀρνα κατακόψας ὁμοῦ ᾗψε αὐτοὺς ἐν λέβητι κρεῶν αὐτῶν 119, ἐψησαντες δὲ τὰ κρέα κατεψυχόνται αὐτῶν 216, κ. ἄλλ., Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9 [τὰ σμικρὰ κρέα] κατακόψαντα ᾗψεν αὐτὰ ὁπτῶν Πλάτ. Εὐθύδημ. 301C, κλπ· κυτάρους ἔψουσιν αἱ νεώταται Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 845, Πλάτ. Ἰππ. Μελών 290D· παροιμία ἐπὶ ἀνωφελοῦς κόπου, λίθον ᾗψεις (πρὸλ. πλινθός) Ἀριστοφ. Σφ. 280, Πλάτ. Ἐρυθ. 405B· μετὰ γεν. διακρ., ᾗψομεν τοῦ κορκόρου, ἐβράσκειμεν μέρος τοῦ κορκόρου, Ἀριστοφ. Σφ. 239.—Μέσ., ἐψου μὴδὲ λυπηθῆς πυρὶ Δισγύλ. Ἀποστ. 321.—Παθητ., βράζομαι, ἐπὶ κρέατος, ἐπεὰν δὲ ἐψηθῇ τὰ κρέα, ὁ θύσας τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχχνων ἀπαράξιμους ῥίπτει ἐς τὸ ἐμπροσθεν Ἡρόδ. 4. 61, κελ.· ἐπὶ ὕδατος, ὑρίσταμαι βρασμὸν, βράζω, πᾶν ὕδωρ προθερμανθέν ψύχεται μᾶλλον, ὥπερ τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον ὅταν ἐψηθῇ μέχρι ἐξέσεως Ἀριστοτέλ. Ἀποσπάσμ. 208, Πλούταρχ. 2. 690C.

2) ἐπὶ μετάλλῳ, χωνεύω, καθαρίζω διὰ τοῦ πυρὸς, ἐψόμενος χρυσὸς Πινδ. Ν. 4. 133· πρὸλ. ἀπεψός. 3) Μέσ., ἐψησάσθαι κόμην, βάλαι αὐτήν, ἐψησάσθαι κόμην τὸ καταχρῶσαι ἔλεγον Πλούδ. Β'. 35· πρὸλ. Φώτ., Ἠσυχ. 4) μεταρ., περιθάλπω, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἐψοί μάταν, ἀπάντων καλῶν ἀμμορὸς Πινδ. Ο. 1. 133, ἴδε Dissen. (83), καὶ πρὸλ. πέσω III. 3.

ἔω, ἰων. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμῆ.

ἔω, ἰων. ὑποτ. ἀορ. 6' τοῦ ἐημι.

ἔω, ἥως, αὐγῇ.

ἔω, = ἐγώ, Ἰωάνν. Σκυλίτζης (πρὸλ. τὸ Βοιωτικὸν ἔω).

ἔωανατολεύς, ἔως, ὁ, προσηγορία τοῦ Θεοῦ, Θ. Λάσχ. σ. 766, ἔκδ. ΜΙ.

ἔωγα, ἔωγμα, ἴδε οἶγνυμι.

ἔωθα, ἐώθεα, ἴδε ἔωθω.

ἔωθεν, Ἐπίρρ. ἥωθεν (δ' ἴδε), Ἐπίρρ., (ἔως) ἀπὸ πρώτας, «ἀπὸ νωρίων», «ἀπὸ τῆς αὐγῆς», ἀεὶ γὰρ δὴ... εἰώθειμεν φοιτᾶν... παρὰ τὸν Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτωνος Φαίδων 59D, κλπ. ἔωθεν εὐθύς Ἀριστοφ. Πλ. 1121, Εὐθύλοος ἐν Ἀδῇ. 1. 8.

2) αὐριον ἔωθεν, αὐριον πρῶτ' πρῶτ', εἰς τὰ χαράματα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 6· αὐριον ἔωθεν

ἀφίκου οἶκαδε καὶ μὴ ἄλλως ποιήσης Πλάτωνος Ἀδχ. 201B· οὕτως, ἔωθεν μόνον Ἀριστοφ. ἐν «Ἀχαρνῶν» 277, ἐν «Νεφέλαις» 1195, Πλάτ., κλ.· τὸ γ' ἔωθεν Ἀριστοτέλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 44, 22.

ἔωθινός, ἢ, ὄν., (ἔως) πρώτος, πρωτῆς, γίνεταί σφι ὁ ἥλιος κατὰπερ τοῖσι ἄλλοις ὁ ἔωθινός Ἡρόδ. 3. 104· ἔωθινός... εἶδον στρατὸν Σοφ. Ἀποστ. 445· οὕτως... ἐκκλησίᾳ ἔωθινῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 20· τὸ ἔωθινόν, ὡς ἐπίρρ... ἐνωρίς, πρῶτ', Ἡρόδ. ἔωθ' ἀνωτ. ἐν τῇ ὁρχῇ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 282· οὕτως, ἐξ ἔωθινοῦ, = ἔωθεν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 2, Πλάτ. κλ.· ἐξ ἔωθινοῦ μέχρι δελίης Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5· εὐθύς ἐξ ἔωθινοῦ Ἀλεξίς ἐν «Φυγάδι» 1. 4· περὶ τὴν ἔωθ. φυλακὴν, περὶ τὴν πρωτὴν φυλακὴν, Δατ. snh mpartium vigiliis, Πολύβ. 3. 67, 2· ὑπὸ τὴν ἔωθ. (μόνον) αὐτῇ 43. 1· τῆς ἔωθ. φυλακῆς Πλούτ. Πομπ. 68· προσεπιτεῖν τὸ ἔωθ', προσεπιτεῖν τὸν πρωτὸν χαιρετισμὸν, τὸ «καλημέρα», Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσάγ. Πταίσμ. 1· πρὸλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580D (ἔωθ' τὸ γ' ἔωθινόν· εἶναι ἡ πρῶ. γραφ. γ') ἔωθιναι δίκαι, παροιμία ἐπὶ ὑποθέσεων ταχέως συντελουμένων, «τὰ βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ῥῆθρον ἐξελέχοντο» Α. Β. 258. 2) ἀνατολικός, Διον. Π. 697· Συγκρ. ὥτερος Σπράβ. 493· ὥτατος ὁ αὐτ. 199· ἔωθινός ἀστὴρ, ὁ αὐγερινός, Ἑβδ. (Σειράχ, Ε'. 6)· ἔωθ. προσευχά Εὐσέβ. V. 409B. 3) ὡς οὗτ. (α') ἡ ἔωθινῇ (ἐξυπ. ὦρα) = πρώτῃ, Ἑβδ. (Δ', Μακκ. Ε. 30)· Πολύδ. 1. 53, 4, κλ.· (β') τὰ ἔωθινά, = ὁρθοί, ἔωθινῇ προσευχῇ, Χρον. Πάσχ. 552. 13· (γ') τὸ ἔωθινόν (ἐξυπ. τροπάριον), ὅπερ φάλλεται εἰς τὸ τέλος τῶν αἰώνων. Ὑπάρχουσι δὲ ἑνδεκα ἔωθινά, Στουδ. 1709C, Λέων 300 κέξ.

ἔωτος, ὄν. ὡσαύτως α, ὄν. ποιητ. ἀντὶ ἔωτος, ἔωθινός, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑωτίου Ἀπόλλωνος τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 686, ἐπικλείοντες Ἑώτιον Ἀπόλλωνα αὐτῶν 700· ὡσαύτως, ἀνατολικός, ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἀχρὶ καρήνου, ἦν Κρήτης ἐνέπουσιν ἐώτιον ἐμμεναι ἀκρὴν Διών. Περ. 111.

ἔωκει, ἴδε ἔωκα.

ἔωλίζομαι (ἔωλος), εἰμαί ἢ γίνομαι ἔωλος, παλαιούμαι, ἐπὶ ἰχθύος, Γαλιν. 390F· τὸ ἐνεργ. ἔωλιζω = ἔωλον ποιῶ, Ρούρ. παρ' Ὀρειδῶν. 1. 271, 7.

ἔωλο-κράσια, ἢ, (κράσις) μίγμα ζωῶν ἐξ ἔωλον δειπνῶν, ὅπερ ἐπέχεον ἐπὶ τῶν καταβλήθεντων ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ ὕπνου συντρόφων αὐτῶν οἱ μὴ μεθύσθentes συμποταὶ αὐτῶν χάριν παιδείας καὶ γέλωτος κατὰ τὸ τέλος συμποσίου, μεταρ. ἔωλοκρασίαν τινὰ μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ κατασκεδάσας, καταχύσας ἐπ' ἐμὲ τὰ ἀπὸ καὶ ἔωλα κράματα τῆς αὐτοῦ κακίας, Διμ. 242. 13, ἔωθα ὁ Σουίδας παρατηρεῖ· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιτῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἔωλων, ἃ ἐστὶν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Δισκίνης· Σουίδ. ἐν λ., πρὸλ. Λουκ. Συμπ. 3· ἄλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλούτ. 2. 148A, ἐμμένει τὸ... δυσάρεστον, ὥπερ ἐωλοκρασία τις ὕδρεως ἢ ὁρχῆς, φανερώς εἶναι = τῷ κρασιπάλῃ, Ἠσυχ.

ἔωλος, ὄν. (πιθ. ἐκ τοῦ ἔως, ἡώς) μῆς ἡμέρας, παλαιός, ὁ μέναι μέχρι τῆς αὔριου, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύων, παλαιός, ἀνιθετον τῷ πρόσφατος, σῆπονθ' ἔωλοι κείμενοι δὲ ἡμέρας ἢ τρεῖς Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1. 6· αὐριον ἔωλον τοῦτ' ἔχων [τὸ τέμαχος] οὐκ ἀχθῶμαι Ἀξιόνοκος ἐν «Χαλκιδικῶν» 1. 15· οὕτω, πρόσφατόν ἐστι καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὕμνητον, ἔωλον δὲ καὶ παλαιόν τὸ λιμναῖον Ἀριστ. Ἀποστ. 207· ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων Λουκ. Κατάπλ. 18· ἡ ἔωλος ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἡμέρα, ἰδίως ἡ μετὰ τοὺς γάμους, ὅποτε τὰ λείψανα τοῦ τῆς προτερίας συμποσίου ἐρωγόντο, Ἀξιόνοκος ἐν «Χαλκιδικῶν» 2· ἔωλος θρυαλλίς, ἡ πλησιάζουσα νᾶ σθεσθῇ ἐκ τῆς παλαιότητος, θάπτον γούν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἀν' ἡ τὴν τοῦ πανδομάτορος κεραυνοῦ φλόγα Λουκ. Τίμ. 2. 2) ἐπὶ πράξεων, παλαιός, ἀπρηλωμένος, «σχωριασμένος», τὰδικήματα ἔωλα... εἰς ἡμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται Διμ. 551. 13· ραψωδίαί, πράγματα Πλούτ. 2. 514C, 674F· ἔωλόν ἐστι τὸ λέγειν 777B, πρὸλ. Λουκ. Ψευδολογιστ. 5. 3) ἐπὶ χρημάτων, ὁ κείμενος ἀρχηγοῖς, ἐπισσωρευμένος, περιεργὸν ἐστὶν ἀποκεῖσθαι πάνυ ἔωλον ἐνδον ἀργύριον Φιλέταρος ἐν «Κυναγίδει», 2. 10.

4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ παρμελῶν τι καὶ ἀναβάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, βραδύς, ἀτολμός, Πλούτ. Νικ. 21· ἄλλ' ὡσαύτως, ὁ κραυγαλὼν τὴν ὑπεραίαν μέθη, Λατίν. hesternus, εἰ μὴ ναυτιώδης, μὴδὲ θολερός, μὴδὲ ἔωλος, μὴδὲ τεταραγμένος ὁ αὐτ. 2. 128B· ἔωλος ταῖς μνήμασι αὐτοῦ 611E.

ἔωλεται, ἴδε ἔλωμαι.

ἔωμεν ἢ ἔωμεν, μεμονωμένος τις τύπος ὑποτακτ. εὐρισκόμενος ἐν Ἰλ. Τ. 402, ἐπὶ γ' ἔωμεν (ἔωμεν Monro) πολέμοιο, ἀφού κορεσθῶμεν πολέμου, (ὡς ἐρμηνεύουσιν αὐτὸ τινὲς τῶν παλαιῶν).—Ἡ ἔννοια καὶ σύνταξις εἶναι ὡς ἡ τοῦ ἔω, κορεσθῶμαι, πληροῦ-



μαί πράγματός τινος, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὁ Buttm. καὶ ὁ Spitzner ἀνάγουσιν αὐτό. Νώτεροι γραμματικοὶ ἀνάγουσιν αὐτό εἰς τὸ ἱημι μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἀνιήμι II. 8. 6.

ἑὼν, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. μετοχ. τοῦ εἰμί.

ἑὼνῃμαι, ἑωνῃμαι. ἴδε ἀνέομαι.

ἑωνοχόει, ἴδε οἰνοχοέω.

ἑωντι=ῶσι, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν CIG. 2556.14, Ρόδου ἐν CIG. 2525.55.

ἑῶξα, ἴδε οὐγγυμι.

ἑῶς, α, ον, Αἰσχύλ. Πρ. 25, κτλ. ὡσαύτως, ος, ον, ἑῶσις ὁμοία φλεγέθων βολαῖς ἄλλου Εὐρ. Φοίν. 169· ποιητ. ἑῶτος. Ἰωνικ. καὶ παρ' Ὁμ. ἡτοῖς, ὁ ἴδε: (ἑως). Ὁ κατὰ πρῶτον γινόμενος, πρῶτον, πᾶν γινώσκων θ' ἑῶσαν ἡλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωγ. ὡς ἡμῖν ἡδὴ λοιπὸν ἡλίου σέλας ἔφα κινεῖ φθγγίαι' ὀρνίθων σαφῇ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 18, κτλ.:— ἑῶς ἀστὴρ=ἑωσφόρος, Εὐρ. Ἀποσπ. 999· οὐθ' ἑωπερος οὐθ' ἑῶς οὕτω θαυμαστός· Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.1, 15· ἑῶς ἔξαναστῆναι, ἐγερθῆναι ἐνωρίς τὸ πρῶτ', Εὐρ. Ἠλ. 786.

2) ἀνατολικός, Λατ. Eōus, εὐρόντες τεταγμένοις. Κορινθίων τοὺς φυγάδας ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς τῷ ἐῶφ ἔειπεν Ἐν. Ἑλλά. 4, 4, 9· τὰ ἐῶα, τὰ ἀνατολικά μέρη, Δουκ. Χάρων 5· ἔξ ἑῶας (δηλ. χώρας) Ἀριστ. Προβλ. 26.54, 4· κατὰ τὰς ἑῶας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 1.

ἑῶρα, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ αἰῶρα, ὁ ἴδε. II. ἑορτὴ τῆς Ἡριγένειας ὡσαύτως καλούμενη καὶ ἀλῆτις, Ἀθῆν. 618B· πρὸλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Πολυδ. Δ', 55, ἐνθα ἡ λ. γράφεται: αἰῶρα.

ἑῶρα, ἑώρακα, ἴδε ὁράω.

ἑῶργει, ἴδε ἔρδω.

ἑῶρέω, ἑώρηκα, ἑώρησις, ἑωρίζω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῦ αἰῶρ· πρὸλ. μετ-ἑωρος, -ἔζω.

ἑῶραζον, ἑορτάζω.

ἑῶρτο, ἴδε ἀείρω.

ἑως, ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. ἡώς, ὁ ἴδε.

ἑως, Ἐπικ. εἰως, εἶος καὶ ἥος (ἴδε ἐν τέλ.): Α. ἀναπορικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. donec, dum, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου ὡσαύτως ἐνέργειά τις προχωρεῖ ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, μέχρις, ἑως, ἡ πρὸς τὴν συνέχειαν αὐτῆς, ἐνόςφω, ἐνόςφω.

1) μέχρις, ἑως, 4) ὡς χρονικὸς σύνδεσμος, α) μεθ' ὁριστικῆς, ἐπὶ γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, θύνη διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμὸν Ἰλ. Δ. 342· εἰως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἀρτεμίδας ἀγνὴ οἷς ἀγῶνις βελέεσσιν ἐποικισμένη κατέπεφεν Ὀδ. Ε. 123· εἰως ἀπώλεσεν τε καὶ οὗτος ὠλετο Σοφ. Ἀποσπ. 225, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, 464, κτλ.· ὅταν ὑπάρχῃ παραταί. μετὰ τοῦ ἀν ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε ἡ μετὰ τοῦ ἑως πρότασις ἐκφράζει πρᾶξιν μὴ τελεσθεῖσαν, καὶ αὐτὸς ἡδέως μὲν ἀν Καλλικλείῃ τοῦτ' ἔτι διελεγόμενον, ἑως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν, θὰ ἐξηκολούθουν εἴ νὰ συνομιλῶ μετὰ τούτου ἑως οὗτου θὰ εἶχον ἀποδώσει εἰς αὐτὸν τὴν... Πλάτ. Γοργ. 506B, πρὸλ. Κρατ. 396C.

6) ἑως ἀν ἡ κε μεθ' ὑποτακτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀδύνατον γεγονὸς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, μαχησόμεθα... εἰως κε τέλος πολέμοιο κίχελω, μέχρις οὗτου ἐπιτύχῃ, Ἰλ. Γ. 291· Ἀργεῖφόντης, ὅς σ' ἄξει εἰως κε ἀγῶν Ἀχιλλεὶ πελάσῃ Κ. 183, τούτου (δηλ. τοῦ ποτομοῦ) παρ' ὀχθας ἔρφ' ἑως ἀν εἰδικὴ καταδασμὸν κτλ. Αἰσχύλ. Πρ. 810· οὐδ' ἀν ἀπάντων τῶν ἄλλων γέννηται κύριος, οὐδὲν ἔστ' αὐτῷ βεβαίως ζῆναι, ἑως ἀν ὑμῖς δημοκρατήσθε Δημ. 135. 1, κτλ.· παρὰ Τραγ. τὸ ἀν ἐνίοτε παραλείπεται, ἑως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης Σοφ. Αἰ. 555· ἑως κληθῇ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 147· ἑως ἀνῇ τὸ πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 764· πρὸλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 141.

γ) ἑως μετ' εὐκτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀδύνατον γεγονὸς ἐν τῷ παρελθόντι, ὥρσε... Βορέην, ἑως ὅ γε Φαιήκεσσι... μιγείῃ Ὀδ. Ε. 386, πρὸλ. 1.376, Ἀριστοφ. Βάτρ. 766· περιεμένομεν οὖν ἐκείστοις ἑως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον Πλάτ. Φαίδων 59D, κτλ.:— ἀν ἡ κε προστίθεται εἰς τὴν εὐκτικὴν (οὐχὶ εἰς τὸ ἑως), ἀν τὸ γεγονός· παρίσταται ἐκ περιστάσεων, ἑως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖν, ἑως οὗτου (εἰ δυνατόν) ἅπαντα ἀποδοῦναι, Ὀδ. Β. 78· οὐκ ἀν ἀποκρίναιο, ἑως ἀν σκέψαιο Πλάτ. Φαίδων 101D· τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτινὸς τ' αἰεθριπῆς ἀθικτον ἐν μυχοῖς σφίειν ἐμὲ, ἑως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσσαιμι πού Σοφ. Τρ. 687· κἀγὼ μὲν ἡλείουν αὐτοὺς μαστιγούν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἑως τάληθῃ δόσειεν αὐτοῖς λέγειν Ἰσοκρ. 361D.—Ἐν τῇ Ὀδ. τὸ ἑως (ἀνευ τοῦ ἀν) σχεδὸν λαμβάνει τὴν δύναμιν τελικοῦ συνδέσμου, ὥστε, ἔνα, εἰς Πηνελόπειαν... παύσειε κλαυθμοῖο Δ. 800· ὥκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον εἰς χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιεῖν Ζ. 80· ἀρήμενος εἰς ἴκοιο γῆρας τὸ λιπαρὸν θρέψαι δὲ παιδὶμον υἱὸν Τ. 367.

δ) μετ' ἀπαρ. μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραμ. Ἀιλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. ἱλυσιώμενον. 2) μετὰ μεμονωμένων λέξεων, ὡς ἄχρι, μέχρι, Λατ. usque, τὸ πλεῖστον μετ' ἐπὶ χρόνον, ἑως δέ, Λατ. usque dum, μέχρι τοῦ χρόνου

καθ' ὃν, μεθ' ὅρισται, Ξεν. Κύρ. 5.1, 25· οὕτως, ἑως οὐ Ἠρόδ. 2. 103· καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἑως οὐ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον Εὐάγγ. κ. Ματθ. α', 24, κτλ.: ἰσθί ἐν-ωνῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ, ἑως δούει ἐν τῇ δόφ' μετ' αὐτοῦ αὐτὸς ε', 25, κτλ. ἑως πότε; Λατ. quousque? ὡσαύτως, αὐτόθι: ἑ', 17, κ. Ἰω. ι', 24· ὡσαύτως, ἑως ὅψ' Ἰουκ. 3. 108· ἑως ἄρτι Αἰ. Ἐπιστ. Ἰω. β', 9· καὶ ἐπὶ τόπου, ἑως ὧδε, Λατ. hinc usque, Εὐάγγ. κ. Δουκ. κγ', 5.—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἑως τοῦ ἀπο-τίσαι, ἑως οὗτο πληρώσει, Νόμ. παρ' Αἰσχίλ. 3.18, πρὸλ. Δημ. 262:5, Ἀρ. σπ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.46 3, κτλ.:—ὡσαύτως μετὰ πρὸλ. ἑως πρὸς καλὸν ἑῶν ἀστέρα Ἀνθ. Π. 5. 201· καὶ ἐπὶ τόπου, ἑως εἰς τὸν χάρακα Πολύδ. 1.11.4· ἑως ἐπὶ τὴν θάλασσαν (διὰ φ. γαργ. ὡς) Πλάτ. Ἀποστ. ιζ', 14·—μετ' αἰτ., Γεώργ. Σὺγκειλ. 7A, κτλ.

II. ἐνόςφω, ἐνόςφω, ἐρ' ὅσον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀρχῇ αἰήτων, παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστ., εἰως ἐν Τροίῃ πολέμιζομεν Ὀδ. Ν. 315· ἡσθίε δ' εἰς ἀοιδὰ ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδεν Ρ. 358· αὐτὰρ ἐγὼ γε οὐκ ἀλέγω, εἰός μοι ἐχέρρων Πηνελόπειαν ζῶει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς Ρ. 330· ἑως δ' ἐτ' ἐμφρῶν εἰμὶ Αἰσχύλ. Χο. 1026, Πέρσ. 710· ἑως ἐτι ἐλπίς [ἡν] ὅουκ. 8. 40:—ἐπὶ ταύτης σημασίας τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει τέως, Ἐπικ. τέως, εἰς εἰς ἐπὶ κατὰ πολὺν βίον συνανα-γείρων ἡλῳμην, τέως γὰρ ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπέφνε Ὀδ. Δ. 90· οἱ δ' εἰς εἰς οἶτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, τόρρα βῶν ἀπέχοντο λιλαίονεσιν βιότοιο Μ. 328· εἰός ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, τόρρα οἱ ἐγγυθὲν ἦλθεν ἀγαθοῦ Νέστορος υἱὸς Ἰλ. Σ. 15· τόρρα δὲ Κ. 507, Υ. 41· δὲ μόνον Α. 193, Ὀδ. Δ. 120.

6) παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, ἑως ἀν, μεθ' ὑποτακτ. ὅταν πᾶσιν ἡ ἐνέργεια ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον, οὐ μοι... ἐλπίς, ἑως ἀν αἰθῇ πῦρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1435· λέγειν τε χρῆ καὶ ἐρωτᾶν ἑως ἀν ἐῶσιν Πλάτ. Φαίδων 85B, κτλ. γ) ἑως, μετ' εὐκτ. ἐν περιπτώσει ἐπαγγελιῆμένης ἐνεργείας, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155A.

Β. Παρ' Ὁμ. ἐνίοτε=τέως, ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρι τίνος, εἰως μὲν... ὥρνον... αὐτὰρ ἐπεὶ... Ἰλ. Μ. 142· εἰως μὲν ἀπείλει... ἄλλ' ὅτε... Ν. 143· εἰως μὲν... ἐποντο... αὐτὰρ ἐπεὶ... Ο. 277, πρὸλ. Ρ. 727, 730, Ὀδ. Β. 148· συνεχῶς, Γ. 126, ἐν Ἠρόδ. 8. 74 εἶναι πιθανῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφῶν αὐτοῦ τῶς

[ἑως, μετὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ποσότητος ἰάμβου μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ, ἐν Ὀδ. Β. 78· ὡς μονοσύλλ. ἐν Ἰλ. Ρ. 727, Ὀδ. Β. 148, κτλ.· ὡς σπονδεῖος ἐν τῷ τύπῳ εἰως, ἐν Ἰλ. Γ. 291, Α. 342, κτλ.· ὡς τροχαῖος ἐν τῷ τύπῳ εἰως, εἰός ὁ ταῦθ' ὤρμαινε Κ. 507· εἰός ἐγὼ... Ὀδ. Δ. 90, πρὸλ. Ζ. 280, Ι. 233, κτλ.—Ὅπου εἶναι σπονδεῖος ἡ τροχαῖος, ὁ Κούρτ. προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἡώς, ἥος, ὁ δ' ἐ. ἡΦος, Ἀττ. ἄΦος, ἄς, πρὸλ. Σανσκρ. yāvat (quandiu).]

ἑῶσα, ἴδε ὠδέω.

ἑῶσις, Ἰων. ἀντὶ ὥσι, γ' πληθ. ἐνεστ. ὑποτακτ. τοῦ εἰμί.

ἑῶσπερ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἑως, ἔτι καὶ ἑως, Θουκ. 7. 19, Πλάτ. κτλ.

ἑωσ-φόρος, Δωρ. Ἀωσφόρος, ὁ, ὁ φέρων τὴν πρῶτον, Λατ. Lucifer, ὁ Ἑωθινὸς ἀστὴρ, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, κοινῶς Ἀφγερνός, Ἰλ. Ψ. 226, Ἠσ. Θ. 381, Πινδ. Ι. 4. 40 (3. 42): πρὸλ. φωσφόρος. [Παρ' Ὁμ. ἀείποτε τρισύλλ. κατὰ συνίτησιν.]—Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ=σατὰν ἡ σατανᾶς, Ὠριγ. IV. 45C, Εὐσ. III. 556B, Γρηγ. Ναζ. III. 443A, Εὐάγγ. 1220D. (Τὸ ἐν Ἠσαΐα (ΙΔ', 12) χωρίον· πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἐωσφόρος ὁ πρῶτ' ἀνατέλλων; δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πτώσιν τοῦ σατανᾶ). ἑωυτοῦ, ἑωυτέων. Ἰων. ἀντὶ ἑαυτοῦ, κτλ.

## F

[F, τὸ δίγαμμα ἢ βαῦ (ἄκλιτα), ἔτι δὲ τὸ δίγαμνον, F ἔκτον γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, περισπῶν ὡς «στίγμα» (Σ), ὅθεν ὡς ἀριθμὸς Σ' = 6.—Πιθανώτατα τὸ F εἶναι λείψανον τῆς προφορικοῦ τῶν Ἑλλήνων γραφῆς, ὡς ἐμφανίζεται ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συμβόλου τούτου ἐκ τῆς Φοινικικῆς γλώσσας καὶ ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου τῶν πρὸς ἀνατολὰς Ἑλληνικῶν χωρίων καὶ ἀπαικίων, ἔτι δ' ἐκ τῆς παρουσίας ὁμοίου τῷ F συμβόλου ἐν τῇ παναρχαίῳ τῆς Κρήτης (Κνωσοῦ καὶ Φαιστοῦ) γραφῇ.

Ἐν τοῖς σφωζομένοις λειψάνοις τῆς τε Λιόλικῆς καὶ Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς διαλέκτου τὸ δίγαμμα οὐδαμῶς ἀπαντᾷ, εὐρηται δ' ὅμοιος

\* Ἐν ταῖς ἀναριθμητοῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς τρία μόνον παραδείγματα καὶ ταῦτα ὑποπτα εὐρήθησαν μέχρι τοῦδε, ἡγουν· αἱ CIA, iv, 1, c 373, 321 (σ. 198) ἀν[εθεκεν τα[θεναίαι] δ[ε]κα[τεν]



ἐν ταῖς Δωρικαῖς διαλέκτοις τῆς Λακωνικῆς, Ἡρακλείας, Ἀργεῶν, Κορινθίου, Κορκύρας, Μεγάρων, Κρήτης, Ἀχαΐας, (Ἱπείρου), Δοκρίδος, Φωκίδος, Δελφῶν, Θεσσαλίας, Ἠλίδος, Ἀρκαδίας, Κύπρου, (Παμφυλίας); **Βοιωτίας**. Ἐν ταῖς ταῖς διαλέκτοις τὸ F φαίνεται ὅτι ἔσχεν εὐρείαν τινα διάδοσιν, ὅτε ἀπαντῶν σποράδην καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς παλαιότητάς ἐπιγραφαῖς, περισφόμενον δὲ μέχρι τέλους τῆς δοκίμου ἀρχαιότητος.

**ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ.** Οἱ παλαιότεροι γραμματικοὶ ἐγνώρισαν τὸ F (μᾶλλον ἐκ τῶν τότε πανταχοῦ προστυγχανουσῶν ἐπιγραφῶν ἢ ἐκ τῶν διαλεκτικῶν ποιημάτων) ἐν χρόνοις καθ' οὓς τὸ σύμβολον τοῦτο ἦν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη νεκρὸν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐ μόνον τὴν φύσιν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα ἐκάλεσαν αὐτὸ **δίγαμμα**, ἥγουν 'διπλοῦν γάμμα', ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφήν (F = f). Ἐκαλεῖτο δ' ἐνίοτε καὶ βαῦ κατὰ τὸ Λατινικὸν V (vau), ὅπερ ἐτυμολογικῶς ἐνομισθὲ ταυτοσημόν, καὶ γράμμα ὅπερ τότε ὡς φωνῆεν μὲν ἐξηλληνίζετο διὰ τοῦ **δ** (ου), ὡς σύμφωνον δὲ διὰ τοῦ συμφωνοειδῶς υ (εὐθύς, εὐρύς, εὐεργέτης) ἢ β. Ἀντιγράφοντες δ' ὅμως διαλεκτικὰ κείμενα οἱ παλαιότεροι Ἕλληνες τὸ F ἀπέδιδον ἢ **παραστατικῶς** (γραφικῶς) διὰ τοῦ **Γ** (ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ **Τ** ἢ **Ε**), τοῦ μάλιστα παρεμπερούς τῷ F. ἢ **φωνητικῶς** διὰ τῶν συμφωνοειδῶν γραμμάτων **Υ** (δ, υ) καὶ **Β** (β). ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ **Φ** (φ), ἅπερ ἤδη προεφύοντο ὡς καὶ παρ' ἡμῶν.

Τὰ ἐπόμενα παραδείγματα εἰλημένα τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ 'Ηουχίου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἑτυμολογικοῦ διενκρινούσι σαφέστερον τὰ εἰρημένα.

**Α'. Παραστατικῶς:** 1) F = γ, οἷον γακτός (ἀκτός), γέαρ (ἑαρ), γισχὺν (ισχύν), γίπον (εἶπον), γιτέα (ιτέα), γοῖδα (οῖδα), γοῖνος (οῖνος), γόρτυς (ἄρτυς), γέτορ (έτος), γεκῶσα (ἐκούσα), γέστα (vesta; στολή), γῶ (ἰῶ, ἑαυτοῦ), κτλ. Πρβλ. καὶ Βεκκέρου Ἀνέκδοτα σελ. 1168: 'Προστίθεται δὲ καὶ τὸ γ παρ' Αἰολέων καὶ Ἰωσι καὶ Δωριέων καὶ Λακίων καὶ Βοιωτῶν, οἷον: ἀναξ γούαναξ, Ἐλένα γούλενα, ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκίαιω τὸ ρήξιος γούρηξιος εἰρηται'. ('Ὅρα καὶ κατωτέρω Σημ. 1.) 2) F = τ, οἷον: τραγαλέον (διερρωγῶτα), τηράνθεμον (ἡράνθεμον). 3) F = ε, οἷον: εὐόν ἐκ τοῦ φον (δν).

**Β'. Φωνητικῶς:** 1) F = υ, γ (υ), οἷον: ἀυάταν (ἄται), υἑσίς (στολή), ἀυρηκτος (ἄρηκτος), εὐράγη (ἑράγη), εὐαδε (ἔαδε), νᾶυος (νάος), κτλ. 2) F = β (β), οἷον: βεικαί (φεικαί, εἰκοςί), ἀβήδονα (ἀηδῶνα), βαβέλιος (ἀέλιος, ἥλιος), βιδεῖν (ιδεῖν), φάβος (φάος, φῶς), ὠβεα (ὠά), βηράνθειον (ἡράνθειον), βαδύ (ἀδύ, ἰδύ), κτλ. Τούτοις προσθετά πολλὰ ἀπὸ τοῦ βρ- ἀρχαῖα, οἷον: βροτῖδος (ῥῆτιος), βράκος (ῥάκος), βραδύμανθος (ῥαδύμανθος), βρήτωρ (ῥήτωρ), βρόδον (ῥόδον), βρίδα (ῥίδα), βρυτήρ (ῥυτήρ), κτλ. Ὡσαύτως ἐν Βοιωτικαῖς ἐπιγραφαῖς: βοροθαγόρας, βράμις, βρανίδας, Εὐρυβάνασα, ποικέτας, βοικία (οἰκίας), ὄρβος (= ὄρος, ὄρος), διαβειπάμενος, πανάειβουλος, ποινοβίου, Εὐβάλλης, Εὐβανδρος, κτλ. 3) F = φ, οἷον: φικάτι (εἰκοςί, ἐν Παμφυλικῇ ἐπιγραφῇ), φέσπερε (ἔσπερε, παρὰ Ζαπφῶν). Ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ δίγαμμα F πρὸς συγγέεται πρὸς τὸ Λατινικὸν γράμμα F, ὅπερ, ὡς εἶκος, ἐξελληνίζεται διὰ τοῦ ὁμοφώνου αὐτοῦ φ.

**Σημ. Παλαιαὶ μαρτυρίαι περὶ τοῦ δίγαμμα.** Varro et Didimus apud Priscian: 'V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos quam apud Aeoles habuit olim Digamma, id est Vau, ab ipsius voce profectum, teste Varrone et Didymo qui id ei nomen esse ostendunt... Adeo aut m hoc verum est quod pro digamma Aeolico F ponitur V: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: Οἶδε-μενος Φελέαν ἐλικυπῖδα, sic nos quoque pro consonante pleurumque simplici habemus V loco digamma positum'. — Διον. Ἀλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Α' 20, 10: 'Ἐλῶδη δ' νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον **Οὐδέλεια** [ἥγουν Velia] ὀνομάζεται. συνήθως γάρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὡς τὰ πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγένοντο τὴν ου συλλαβὴν ἐνὶ στοιχείῳ (ἥγουν V) γραφομένην. τοῦτο δ' ἦν ὡς περ γάμμα διταῖς ἐπὶ

ναφυπεγος, ἐπὶ Ναξίου μαρμάρου, πιθανώτατα ἔργον καὶ ἀνάστημα Ναξίου. 6) IV, 1, c 477 (σελ. 188) δὲ φίλες παιδὸς κατεθεκεν καλὸν ἰδεῖν· αὐτορ Φαίδιμος ἐργασατο, ἔνθα τὸ αὐτοῦ ἀποτελεῖ μίαν μόνην συλλαβὴν. Ἄλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ F ἐν τῷ ἰδεῖν καὶ ἐργάσατο ὡς καὶ ἡ μακρότης τοῦ α ἐν τῷ καλὸν ἐμφανίζουσιν ὅτι ὁ γράφας ἦν ἑένος. γ) IV, 1, b 422, 6 (τῆς δ' ἑκατοστήτης π. X.) αὐθο... ὅπερ οὐδὲν λέγει.

μίαν ὀρθὴν ἐπιευγόμενον τοῖς πλαγαῖς, ὡς Φελένη καὶ φάναξ καὶ φοῖκος καὶ φανήρ καὶ πολλὰ τοιαῦτα. — Τρύφων § 11: 'Προστίθεται τὸ δίγαμμα παρὰ τὴν Ἰωσι καὶ Αἰολέων καὶ Δωριέων καὶ Λακίων καὶ Βοιωτῶν, οἷον: ἀναξ φάναξ, Ἐλένα Φελένα. προστίθεται καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων [συμφώνων;] ἀσχομένοις: ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκίαιω, τὸ ρήξιος καὶ ρῥῆξιος εἰρηται'. ('Ὅρα ἀνωτέρω Δ' 1.) — Μελάμπροδος Σχόλια εἰς Διον. Θράκη σελ. 34 (ἐκδ. AHlgard = Βεκκέρου Ἀνέκδοτα σελ. 777) 'τὸ γὰρ εὐρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολέων δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα (ἔχει δὲ τύπον τοῦτονδε F)· δ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἐκάστη λέξει παρ' ἡμῖν δασυνομένη. αὐτοὶ φιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. συμβολὸν οὖν παρ' αὐτοῖς ἔστιν ἐκφωνήσεως ἔχον τῆς οἱ [;] καὶ οὐ διπλόγγου. ὅθεν δεικνύται μὴ ὄν γράμμα μηδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὐρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὐτε ἀρ' ἐαυτοῦ ἀρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα'. Σχόλια εἰς Διον. Θράκη σελ. 186, 21 (ἐκδ. AHlgard = Βεκκέρου Ἀνέκδοτα σελ. 777) 'ἐπειδὴ δὲ τινες τὸ παρὰ Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων λεγόμενον δίγαμμα (δ τυποῦται οὕτως F) βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἰπόμεν τοὺς λόγους δι' οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δεῖξομεν δι' οὓς ἔστι στοιχεῖον', κτλ. — Ἡρακλείδης παρ' Εὐστάτ. σελ. 1654, 20 'ἐν δὲ ἐτέρῳ τόπῳ λέγει δ' αὐτοῖς: Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίου ἄλλως χαίρειν τῷ β, προσθέντας αὐτὸ παντὶς φωνηέντος, τὸ γοῦν φάος φάβος φαι, καὶ τὸ ἀέλιος βαβέλιος. οὕτω δὲ, φησί, καὶ τὸ ὄρουσιν ὀρούσιν λέγονται, καὶ περισπωμένως ὄρουβῶ'. — Marius Victorinus σελ. 2468: 'F autem Aeolis dumtaxat idem valere, quod apud nos V, cum pro consonanti scribitur vocarique βαῦ et digamma'.

**ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ.** Περὶ μὲν τῆς φωνητικῆς δυνάμεως ἦτοι τοῦ ἥχου τοῦ δίγαμμα οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ θέλοντες νὰ συμπεράσωσι τὰς ἀνωτέρω ἀρχαιοτέρας μαρτυρίας ἐκλαμβάνουσι τὸ F ὡς ταυτοσημόν τῷ Λατινικῷ V πρὸ φωνηέντος κείμενον, θεωροῦσι δ' ὅμως αὐτὸ ὡς φωνῆεν, οὕτω δὲ προφέρουσιν αὐτὸ ὡς βραχυ ἢ ἡμισυ ου, ἥγουν ὡς τὸ Ἀγγλικὸν W. Πρὸς δὲ τοῦτο: ἐξετάζοντες ἀκριβέστερον τὰ τοῦ νεκροῦ τούτου συμβόλου πειρῶνται νὰ προσδιορίσωσι τὴν τε διδόνσιν καὶ χρῆσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις καὶ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ θέσιν ἐν ἐκάστῃ διγάρμῳ λέξει. Συνεξετάζοντες δὲ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ φιλολογικῶν μνημῶν πρὸς ἄλλας συγγενεῖς Ἰαπετικές γλώσσας συνάγουσιν ὅτι ἐν χρόνοις παλαιτάτοις ἡ Ἑλληνικὴ λαλιὰ ἐποιεῖτο εὐρείαν χρῆσιν τοῦ δίγαμμα, νομίζουσι δὲ (ὅπερ ἀμφίβολον) ὅτι διετήρησε σποραδικῶς τὸ φωνητικὸν τοῦτο στοιχεῖον μέχρι τῆς πέμπτης π. X. ἑκατοσταετηρίδος τελευτῶσης (K Brugmann, Gram.³ σελ. 38). Ὡς εἶκος, ἡ ἐξαφάνισις αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἀπὸτομος ἀλλὰ βραδεία καὶ βαθμιαία χρονίως: τε καὶ τοπικῶς, διάφορος δηλαδὴ κατὰ χρόνον καὶ τόπον ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις. Σημειωτέον δ' ἔτι ὅτι, καθ' ὃ φαίνεται, τὸ F πανταχοῦ διετηρήθη μακρότερον χρόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων.

**I. ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΟΝ F:** α) F πρὸ φωνηέντος, ἰδίᾳ δὲ πρὸ τοῦ ε: α: — εἰκοςί: φεικαί (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ), φίκατι (ἐν Λακωνικῇ, Βοιωτίᾳ), Λατ. viginti. ἔπος: φέπος (ἐν Ἠλίδι κτλ.), Ἰνδ. vācas (λόγος). ἔτος: φέτος (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ), ὄρτυς: γόρτυς (Ἰσχύ), Ἰνδ. vartaka-s. οἶκος: φοῖκος (ἐν Κύπρῳ, Κρήτῃ, Δοκρίδι, κτλ.), Ἰνδ. vēś-s (Λατ. vicus vicium). δς, ε, οὐ, οἱ: φος (ἐν Γόρτυν), φέ (ἐν Παμφυλίᾳ), φοῖ (ἐν Κύπρῳ). ἑκάστος: φέκαστος (ἐν Γόρτυν, Ἠλίδι, Ἀρκαδίᾳ, Δοκρίδι, κτλ.). Πρβλ. καὶ φεκέδαμος (ἐν Θεσσαλίᾳ), φιεκαδάμος (ἐν Βοιωτίᾳ). β) F πρὸ συμφώνων: — ῥήρα (συνθήκη): φρή-τρα (ἐν Κύπρῳ), φράτρα (ἐν Ἠλίδι), Ἰνδ. vralā-m (ἐντολή). — Σημ. Τοῦτο τὸ φρ φαίνεται ὅτι ἐγένετο πρῶτον ρ, εἴτα φρ: πρβλ. ῥήρτος ἄρρητος ἑρρήθην.

**II. ΜΕΣΟΝ F:** α) F μεταξὺ φωνηέντων: — Διός, Δι: Διδός (ἐν Ἀργεῖ), Διδιδωρος (ἐν Παμφυλίᾳ), Ἰνδ. div-as, div-i (div- οὐρανός). κλέος: κλέφος (ἐν Κρίσση), Τιμακλέφας (ἐν Κύπρῳ). ῥή: ριοφαῖσι (ἐν Κορκύρᾳ). στονόεσσιν: στονόφε-σαν (ἐν Κορκύρᾳ). βασιλέως: βασιλέφας (ἐν Κύπρῳ). εὐαδε: ἑφαδε (ἐν Γόρτυν). Γηρυόνης: Γαρυφόνες (ἐν Χαλκίδι). οἶος: οἶφος (ἐν Κύπρῳ). αἶε (ἀε): αἶφελ (ἐν Κύπρῳ, Κρίσση), κτλ. β) F κατόπιν συμφώνων: — φε: Δφεινίας (ἐν Κορκύρᾳ). φε: Ξένφω, πρόξενφος (ἐν Κορκύρᾳ). φφ: φρφος ἰδρος, ἐν Κορκύρᾳ). κόφρα (κόρη, ἐν Λακωνικῇ), λφ: καλφός (καλός). σφ: σφσφος (ἴσος, ἐν Γόρτυν).

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐμφανίζεται ὅτι τὸ F δὲν ἦτο φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον παρεμπερὲς τῷ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδῇ ἢ χειλεσφώνῳ υ καὶ τῷ συγγενεῖ αὐτῷ β. — Α. Ν. Γιάνναρης.]



# Z

**Z, ζ.** ζήτα, τό, ἄκλ., το ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ζ' = ἐπτὰ καὶ ἐβδομος (τὸ δὲ ζ', δηλ. F. βαῦ, τὸ κοινὸν καλούμενον δίγαμμα, παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ἀριθμοῦ ἑξ. ἑκτος), ὅλλα ζ = 7000.

Οἱ Γραμμ. ἐθεώρουν τὸ ζ ὡς εὐθύγον μεμιγμένον, συγχείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων σ καὶ δ· ἀλλὰ, ὡς τὰ ἐπόμενα παραδείγματα δεικνύουσιν, ὁ ἥχος σ δὲν ἤκούετο πολὺ ἰσχυρῶς καὶ ἐνίοτε ὁλοσχερῶς ἐκλείπει.

**1.** τὸ σ φαίνεται: **1)** ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ἔνθα τὸ ζ γίνεται σδ, ὡς Σδεύς, κωμάσδω, μελίσδω, ψευρίσδω ἀντὶ Ζεύς, κωμάζω, κτλ., Αhr. D. Aeol. § 7. 3.— τάνάπαλιν παρ' Ἀττ. τὸ σδ γίνεται ζ, Ἀθῆναζε, οὐραζε· ἀλλ' ἔδε-ζε.

**2)** ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ (τῶν Ταραντινῶν), ἔνθα τὸ ζ γίνεται σα, ὡς λακτισσώ, σαλπισσώ, φράσσώ, πρβλ. τὰ Λατ. commissari = κωμάζειν, Atticissare = Ἀττικίζειν Αhr. D. D. § 12. 5.— τάνάπαλιν παρ' Αἰολεῦσι καὶ ἴσως καὶ τισι Δωρικαῖς διαλέκτοις τὰ σα γίνονται ζ, ὡς πτάζω ἀντὶ πτήσσω ('Αλκαῶ), πλάζω ἀντὶ πλήσσω (Σαπρ.), Αhr. D. Aeol. 7. 2, D. D. § 13. 3.

**3)** ἐν τισι λέξεσιν ἔνθα τὸ ζ γίνεται σ, σιθύνη = ζιθύνη, Saguntum = Ζάκυνθος.— τάνάπαλιν ἐν τῇ Ἀτθίδι (κατὰ Ἀττικ. ἐπιγρ.· ἔδε καὶ Αἰλ. Διον. καὶ Βύστ.), ζιμυρός, ζιμωδίς, ζιμερδαλέος, ζιμήγμα, ζιμινύη, ἀναβαζιμός, ζιμυρνατός, ψήφιζμα. Ζιμάραγλος ἐγράφοντο διὰ τοῦ ζ ἀντὶ τῶν σιμυρός, κτλ., πρβλ. Σεξτ. Εἰμπ. M. 1. 169.

**II.** τὸ σ ἐξαφανίζεται πολὺ ὀλίγον: **1)** παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἔνθα ζα = δία, ὃ ἐ. dja, ἔδε ζά καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνθετοὺς λέξεις.

**2)** παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἔνθα τὸ ζ γίνεται δ, ὡς Δεύς, δάν ἀντὶ Ζεύς. Ζάν (ἡ Ζάς), θυγόν ἀντὶ ζυγόν, δάλος ἀντὶ ζήλος, δοράς = ζοράς, δόη ἀντὶ ζώη, Ἐπιγρ. Κρητ. Hell. J. 13, σ. 56, Αhr. D. Aeol. § 37. 1, D. D. § 12. 2· καὶ αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ἐμφανίζεται ἀνευ διαλεκτικῶν ἐπιδράσεων, ὡς ἀρίζηλος ἀντὶ ἀρίδηλος, ζορξ ἀντὶ δορξ, Λατ. zeta ἀντὶ δίαττα· πρβλ. ὡσαύτως ἀλαπαδνός ἐκ τοῦ ἀλαπάζω, παιδνός ἐκ τοῦ παίζω.

**6)** ἐν τῷ μῶσῳ τῶν λέξεων γίνεται δδ, ὡς θερίδω ἀντὶ -ίζω, μάδδα ἀντὶ μάζα, D. Aeol. § 37. 2, D. D. § 12. 3.

**3)** ὅπου τὸ Ἑλλην. ζ παριστᾷ τὸ ἐν συγγενείᾳ διαλέκτοις (i ἢ j), ὡς ζεῖα (ζεFά) = Σανσκρ. yavas (jordeum), ζέω = Σ. yas, ζυγόν = Σ. yugan, Λατ. iugum ἢ jugum· ζωμός = Σ. yūs, yūshas, Λατ. ius ἢ jus.

**4)** ὅπου τὸ ζ παριστᾷ ἥχον ὁμοιον τῷ ἀγγλικῷ j, ὅσον ἐν τῇ λέξει ζιζυφον, jujuba· πρβλ. ζήλος, ἱταλ. gelosia.

**5)** παρὰ τοῖς Ἀρχαῖς, παρ' οἷς ἐνίοτε ὑπῆρχεν ἀντὶ τοῦ θ, ὡς ζέλλω ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον ἀντὶ βέρεθρον, βάραθρον, ἐπιζαρέω ἀντὶ ἐπιβαρέω· ὡσαύτως Ἐπικῶς λαζομαι ἀντὶ ἄΛΑΒ, λαμβ-άνω· πρβλ. Πόρος. Φοιν. 45.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτα εἶνε συμφωνον διπλοῦν, ἐποίει τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνήεν τὸ ἐν τέλει τῆς προηγουμένης συλλαβῆς μακρὸν θέσει· ἀλλ' ὅμως παρὰ τοῖς Ἑπ. ὑπάρχουσι τινες ἐξαιρέσεις. Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει τὸ φωνήεν βραχὺ μόνον πρὸ δύο κυρίων ὀνομάτων, ἅτινα ἄλλως δὲν ἤδυναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸν ἐξάμετρον, ἀστὺ Ζελεῖης Ἰλ. Δ. 103, 121· οἱ τὲ Ζάκυνθος, ὕλησά Ζάκυνθος, κτλ., συχ. ἐν τῇ Ὁδ. Ἡ ἀμέλις τῶν μεταγεν. στιχοποιῶν κατέστησε τὴν ἄδειαν ταύτην οὐχὶ ἀσυνήθη, Herm. Ὀρφ. σ. 761, Spitzn. Vers. Her. σ. 99.

ζά [α], Αἰολ. ἀντὶ δία, ἀλλὰ σπανίως ἐν χρήσει ὡς πρὸθ., ζά τὰ σὺν ἰδέαν Θεόκρ. 29. 6, Meineke· ζά νυκτός, παρ' Ἰω. Γραμμ. π. Διαλ. σ. 384· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Αἰολ. συνθετοῖς ζαθάλλω, ζάθαλος, ζάδηλος, ζαελεξάμην, ζάχημι, ζανειῶς, ζύγρα (ἔδε τὰς λέξ.)· οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατίνους, zabolus ἀντὶ diabolus, zeta = δίαττα.

**II.** ζα- ἀχώριστον προθεματικὸν μόριον, = δα-, ὡς τὰ ἀρι-, ἐρι-, ἀγα-, πολὺ· ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ζαῆς, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενῆς, ζατρεφῆς, ζαφλεγῆς καὶ ζαχρηῆς, ἴσως ὡσαύτως ἐν τῷ ἐπιζάφελος. Ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἐν τῷ παραχώγῳ ῥήματι ζαμενέω· παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ ἐπιθέτῳ ζάπλουτος.

ζα, ἡ, γῆ, Ἐπιγρ. Ἰαλίου Κύπρου Gau. 118, στ. 8. 17. 24. 30. ζαθάλλω, Αἰολ. ἀντὶ διαθάλλω, Ἡσύχ., E. M.

ζάβατος, ὡν, Αἰολ. ἀντὶ διαβάτος, Ναφῶ 150 Bgk.

ζάδοτος, ὡν. (βόσκω) = πολύφορβος, πολύκτηνος, Ἡσύχ., Φώτ., Σουδ.

ζαθρός, ὡν, ἀντὶ ζάθορος (;) = πολυφάγος, Ἡσύχ., Φώτ., Σουδ.

ζάγκλη, ἡ, = τῷ ἐπομ., Νικ. Ἀλ. 180.

**II.** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μεσογῆνης ἐκ τοῦ σχήματος τῆς φυσικῆς προκυμαίας, ἥτις σχηματίζει τὸν λιμένα.

ζάγκλον, τό, ὀρέπανον πρὸς θερσίον, Λατ. falx, Θουκ. 6. 4· κατὰ τὸν Στράβ. 268, ζάγκλιον = σκολιόν (καὶ ἐπόμενος συγγενὲς τῷ ἀγκύλος)· καὶ ὁ Θουκ. 6. 4 λέγει ὅτι ἦτο λέξις Σικελικῇ ἀντὶ τοῦ ὀρέπανον· πρβλ. Γουρτ. Gr. Et. σ. 606.

Ζυγρός, ἔως, ὁ, πρόσωπόν τι τῆς Ὀρρικῆς μυθολογίας, νίδος

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, φανευθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτανῶν, ἀναπτα-  
νθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διονύσου, Καλλ. Ἀποσπ. 171, Νόνν. Δ. 10. 294·  
τελευτῶμενον πρὸς τὸν Ἀἰθῆρ ὑπὸ Δίσχλῳ, Ἀποσπ. 229· ἔδε Grote  
I. σ. 25 κέ.

ζάδηλος, ὡν, ἀντὶ διάδηλος, ἐπὶ ἰστίῳ πλήρους ὤπῳν, Ἀλ-  
και. 18 (2). 7.

ζαελεξάμην, = διελεξάμην, συνωμίλησα μετὰ τινος, τιγὶ  
Σαπρῶ 88 (53).

ζάχημι, = διάχημι, μετοχὴ ζαίντεος, Ἡσύχ.· γ' ἐνιχ. ζάει·  
αὐτόθι.

ζαῆς, ἐς, (ζα-, ἄχημι) Ἐπ. ἐπιθ., ἰσχυρῶς πνέων, τριχυμῶδης,  
ζαῆς ἄνεμος Ἰλ. M. 157, Ὁδ. E. 368· ὥρσε δ' ἐπὶ ζαῆν ἄνε-  
μον (ἀντὶ ζαέα, ζαῆ) Ὁδ. M. 313· ζαοὺς Νότου Ἀνθ. II. 9.  
290·— πρβλ. καὶ ζάω.

ζάθεος [α], α, ὡν, ὡσαύτως ος, ὡν, Εὐρ. Τρω. 1075·— ποιητ.  
ἐπιθ. (ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς  
χωρίοις), ἄγαν θεῖος, ἱερός, πανίτερος, ἐπὶ τῶπων οὐς εὐνοοῦσιν οἱ  
θεοί, ὡς τὸ ἡγάθεος, Ἰλ. A. 38, κτλ. (ἀλλ' οὐδαμῶς ἐν Ὁδ.),  
Ἰγν. Ὀμ., Ἡσ.· οὕτω, ζ. Πύλος, Ἰσθμός Πίνδ. II. 5. 94, I. 1.  
45· Κρήτα Εὐρ. Βῆρχ. 121 (λυρ.), κτλ.· Ὁλενος Αἰσχλῷ Ἀποσπ.  
996·— ἐπὶ πραγμάτων, ἄνεμοι Ἡσ. Θ. 253· κληῖδες, σελᾶναι  
Εὐρ. Τρω. 256, 1075· ποταμοὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 283· μολπαὶ ὁ  
αὐτ. Βατρ. 382· τιμαὶ Ποιητ. παρ' Ἀθην. 542E· ἐπὶ προσώπων,  
Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525· καὶ ἐν χριστιανικοῖς ἐπιγράμμασιν,  
ὡς τὸ μάκαρ, αὐτόθι 1. 10, 8. 57, 83, 150.

ζάθερος, ἐς, (θέρος) λίαν καυστικός, διάθερμος, καῦμα Ἀνθ.  
II. 6. 120.

ζάκαλλης, ἐς, (κάλλος) περικαλλής, Ἡσύχ.

ζακελτίδες, αἱ, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ γογγυλίδες ἢ κολοκύνται,  
Ἀθῆν. 369B· δι. γρ. ζεκελτίδες.

ζάκορος, εἶμαι ζάκορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 431 b (Προσθ.),  
481, 2298.

ζάκοριοςκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ζάκορος, Ἀγλαίας Βυζ. (Revue  
de Philol. (1846) 2. 1. σ. 17, 23).

ζάκορος, ὁ, καὶ ἡ, (ζα, κορέω) ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ὡς τὸ νεω-  
κόρος (ἀλλὰ κατὰ τὸν Θωμ. M. σεμνότερόν τι), ζ. Ἀφροδίτης  
Ἰγερειδ. παρ' Ἀθην. 590E· θεῶν Πλούτ. Καμ. 30· Διόρος Συλλ.  
Ἐπιγρ. 401· ἀπολ., ζ. καὶ ἱερέας Ἰερουλ. παρὰ Στοβ. 462. 1,  
πρβλ. Βοιωτ. Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Keil σ. 164, Πλούτ. Σύλλ. 7, κτλ.,  
Μένανδ. Δις ἐξ. 3, Λευκ. 4, ἔνθα ἔδε Meineke. (Πρβλ. διάκο-  
νος, διάκτορος· ἔδε ἐν λ. ζά = δία.) Οὐδέτ. ζάκορον, γυ-  
ναϊκάριον N. Χων. σ. 759. 8 (Bönn.).

ζάκοτος [α], ὡν, λίαν ὠργισμένος, Ἰλ. Γ. 220, Πίνδ. N. 6.  
91, Θόκωρ. 25· 83.

ζακυνθίδες, αἱ, = ζακελτίδες, ἐκ Ζακύνθου οὕτως ὀνομασθεῖ-  
σαι, Ἡσύχ., πρβλ. A. B. 261.

ζαλάινω, = μωραίνω, Ἡσύχ.

ζάλας, ζάλην προξενῶ, εἰρίμω θύελλαν, Νικ. Θ. 252, ἐν τῇ ἐπ.  
μετοχ. ζαλόωσα (χάλαζα).

ζάλευκος, ὡν, διάλευκος, λίαν λευκός, Χρησμός παρὰ Ζωσιμ.  
σ. 70 Bekk.

ζάλη [α], ἡ, ἡ ἐξέγερσις τῆς θαλάσσης, τριχυμία, (συστροφή ἀνέ-  
μων μεγάλη, Ἡσύχ.) Αἰσχλῷ Ἀγ. 656, Σοφ. Αἰ. 351, κτλ.· κο-  
νιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνευμάτων φερομένου Πλάτ. Πλάτ.  
496C· ζάλη πνευμάτων, διὰ θυελλῶν ἀνέμων, ὁ αὐτ. Τιμ. 43C·  
ζ. ἀνέμων, Πλούτ. 2. 993E· βέλεσι πυρηνόου ζάλης, περὶ τῆς  
πυρῆνης βροχῆς τῆς ἐκ τῆς Αἰτῆνης, Αἰσχλῷ Πρ. 371·— μεταφ., ζά-  
λαι, τριχυμιαί, θλίψεις, Πίνδ. O. 12. 16. (Πθ. τύπος τῆς αὐτῆς  
ρίζης, ἐξ ἧς τὸ ζέω, Curt. no. 567· ἐντεῦθεν ὡσαύτως ζάλος,  
ζαλάω, ζαλόεις).

ζαλμός, ὁ, Θρακικὴ λέξις σημαίνουσα δέρμα, Πορφ. B. Πυθ. 14.  
ζαλοειδής, ἐς, (εἶδος) = τῷ ἐπομ., Ἐκκλ.

ζαλόεις, εσσα, ἐν, τριχυμῶδης, πλήρης σάλου, Σχόλ. Νικ.  
Θ. 252.

ζάλος, ὁ, = ζάλη, ζάλος ἰλυεῖσι, βορβορῶδες κῦμα, Νικ.  
Θ. 568.

ζάλος, ζαλόω, ζαλωτής, ζαλωτός, Δωρ. ἀντὶ ζήλος, κλ.  
ζάμαχος, ὁ, ὁ λίαν πόρνος, Ἀνών. Λεξ. (ἔδε Κομμαν. Λεξ.).

ζάμενέω, σφόδρα ὀργίζομαι ἢ ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Ἡσ.  
Θ. 928.

ζάμενῆς, ἐς, (μένος) ποιητ. ἐπιθ., λίαν ἰσχυρός, δυνατός, ὁρ-  
μητικός, Ἰγν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 307 (ἐν τῷ ὑπερθ. ζαμενέστατε)·  
ἀκολούθως συχ. παρὰ Πινδ. (Ζαμ. Κένταυρος, ἥλιος II. 9. 64,  
N. 4. 22), καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ. ὡς ζ. γόλος Ὀπκ. K. 3. 448·  
ἄπαρ παρὰ Σοφ., ζ. λόγος, λόγος βίαιος, ὀσμενής, Αἰ. 137·—οὐδ.  
ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα Νικ. Θ. 181.

ζαμερίτης, α, ὁ, = διζαμερίτης, Δωρικὴ λέξις ἀντὶ μακα-  
ρίτης, Φωτ.

ζαμία, ζαμιώω, κτλ., Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ζημ-.

ζαμοργία, ἡ, = δημιουργία, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit.  
1879 σ. 47.



**Ζαμιουργός**, ὁ, = δημιουργός, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1880 σ. 47.

**Ζᾶμος**, ὁ, = δᾶμος, δῆμος, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

**Ζᾶν, Ζανός**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ζῆν, Ζηνός, ἴδε ἐν λ. Ζεὺς.

**Ζᾶνεκῶς** ἢ **Ζᾶνεκῶς**, ἐπέρρ., Διολ. ἀντὶ διανεκῶς, ἐπανορθωθὲν ἐν Κορίνθ. 9.—ἐφαρμόζον τι γλώσσημα τοῦ Ἡσυχ. ἀναφέρεται εἰς τοὺτον τὸν τύπον, αἰζηνεκός, διηνεκός, αἰώνιον.

**Ζᾶπεδον**, τό, = δᾶπεδον, Ξενοφάν. 1.1.

**Ζᾶπιμελος** [Γ], ον, λίαν παχύς, Ἡσυχ.

**Ζᾶπληθής**, ἐς, (πλήθω) πολυπληθής, Ζ. γενειάς, πυκνή, πυκνότριξ, Διόφυλ. Πέρσ. 316. Ζ. Μούσης στόμα; ἤχουν καλῶς, μετὰ πλήρη ἤχον, Ἀνθ. Π. 7.75.

**Ζᾶπλουτέω**, εἶμαι λίαν πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 1, 15.

**Ζᾶπλουτος**, ον, λίαν πλούσιος, βαθύπλουτος, Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀνδρ. 1282.

**Ζᾶπότης**, ον, ὁ, πολυπότης, πολὺ πίνων, Ἡσυχ.

**Ζᾶπρέπω**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dind. ἀντὶ διαπρέπω (χάριν τοῦ μέτρου) ἐν Διόφυλ. Πέρσ. 1006.

**Ζᾶπυρος** [ᾱ], ον, (πῦρ) διάπυρος, πεπυρωμένος, ἑλικες στεροπῆς Διόφυλ. Πρ. 1084.

**Ζᾶτεῦω**, **Ζατρεῖω**, Δωρ. ἀντὶ ζῆτ-.

**Ζᾶτρεφής**, ἐς, (τρέφω) ἐπ. ἐπίθ., καλῶς τεθραμμένος, παχύς, ταύρων Ζατρεφῶν Ἰλ. Η. 223. φώκας Ζατρεφῆας Ὀδ. Δ. 451.

**Ζατρίκιον**, τό, τὸ γνωστὸν παιγνίδιον, «σχάκι», Σχολ. Θεοκρ. 6.18. «παιδιά δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθός» Ἀννα Κομν. 12, σ. 360. ἴδε Δουκάγγ.—**Ζατρίκιζω**, παίζω τὸ Ζατρίκιον, Ἀχμέτ. Ὀνειρ. 241.

**Ζαυκί-τροφός**, ον, (σαύκος) τρυφερῶς ἀνατετραμμένος, Ἡσυχ., κατὰ τὸν Ruhnke.

**Ζαφάγος**, ὁ, γαστρίμαργος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Λεξ.).

**Ζαφέγγης**, ἐς, λίαν λαμπρός, Ἡσυχ.

**Ζαφέλης**, ἐς, ὁρμητικός, βίαιος, μετ' ἐπέρρ. -λῶς, Ἡσυχ. πρβλ. ἐπιζαφέλως: κατὰ τὸν Σουΐδ., = πάνυ ἀφελής. Ἐν Νικ. Ἀλ. 568 ἔχομεν πυρὸς Ζαφέλοιο (ἐκ τοῦ Ζαφέλος, ον, ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῷ Ε. Μ.), ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. Ζαφέλγοιο.

**Ζαφλεγής**, ἐς, ἐπ. ἐπίθ., περιφλεγής, πλήρης πυρός, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῶν, ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν ..., ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι Ἰλ. Φ. 465. ἐπὶ πυρῶδων, ὁρμητικῶν ἱππων, Ἰγν. Ὀμ. 7. 8. **II.** σφόδρα λαμπρῶν, μεγαλοφγγής, Ἡσυχ.

**Ζάφορος**, ον, = πολύφορος, Ἡσυχ.

**Ζάχολος** [ᾱ], ον, (χολή) = ζάκοτος, Ἀνθ. Π. 9. 524, 7, πρβλ. ἀχολος.

**Ζαχρεΐης**, διάφ. γραφ. ἀντὶ Ζαχρηΐης: ἐπέρρ. Ζαχρεΐες, ὁρμητικῶς, βίαιως, Νικ. Θ. 290.

**Ζαχρεΐος**, ον, (χρεία) μεγάλην ἀνάγκην ἔχων τινός, σφόδρα χρήτων τινός, μετὰ γεν., Ζαχρ. ὁδοῦ, ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ μάθῃ τὸν ὁρόμον, ὁ ἐρευνῶν πρὸς εὐρεσιν τῆς ὁδοῦ, Θεόκρ. 25. 6. πρβλ. χρεΐος, ον, II.

**Ζαχρηΐς**, ἐς, μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., βίαιως ἐπιπίπτων, προσβάλλων, ὁρμητικός, μανιώδης, μένος Βορέας καὶ ἄλλων Ζαχρηῶν ἀνέμων Ἰλ. Ε. 525. ἐπὶ πολεμιστῶν, Ζαχρηΐς .. κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Μ. 347, πρβλ. 360, Ν. 684. (Ἐκ τοῦ Ζᾶ-καὶ χράω Β. πρβλ. ἐπιχράω Β.)

**Ζαχρύσος**, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, πολυχρύσος, Εὐρ. Ἀλκ. 498, I. T. 1111.

**Ζᾶψ**, ἡ, = **Ζᾶλη**, τρικυμία, Κρατίν. Νέωτ. Ἀδῆλ. 3, Εὐφορίων 2, πρβλ. Ἰλῆμ. Ἀλ. 673.

**Ζᾶω**, συναίρουσιν τὰ αει, αει εἰς ἡ, η, ζῆς, ζῆ, ζῆτε προστ. **ζῆ** Σορ. Ἀποσπ. 181, Εὐρ. I. T. 687, μεταγεν. **ζῆθι**, Μένανδ. Μονοστ. 191, Ἀνθ. Π. 10. 43 (ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρωδίου, σ. 316 Herm.) εὐκτε. **ζῶν**, **ζῶν** **ζῶν** παρατ. **εἶζων** Σορ. Ἰλ. 323, Ἀριστοφ. Βατρ. 1072. **εἶζων** ἐν χειρογρ. τοῦ Ἀθην. 702. 2 εἶνε ἐσφαλμένος τύπος σχηματισθεὶς κατὰ τὰ **εἶζης**, **εἶζη**, **εἶζετε** (συνήγ. ἐκ τῶν **εἶζας** κλ.) γ' πληθ. **εἶζων** Ἀριστοφ. Σφῆξ. 709, Πλάτ. Νόμ. 679C. μέλλ. **εἶζω** Ἀριστοφ. Πλ. 263, Πλάτ. Πολ. 465D, Μένανδ. Μονοστ. 185. ἢ **εἶζομαι** Ἰππ. 247. 27, Δημ. 794. 20, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 7. ἄορ. **εἶζω** Ἰππ. 36, 16, Ἀνθ. Π. 7. 47, Πλούτ., κτλ. πρkm. **εἶζηκα** Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 8, Διον. Ἀλ. 5. 68, κλ. ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἄορ. καὶ ὁ πρkm. κατὰ τὸ πλεῖστον παρελήφθησαν ἐκ τοῦ βεῖδω. Πληθ. τῆς μετοχ. **εἶζωντος**, Ἰλ. Α. 88, ὁ Ὀμ. ἀετοπε μεταχειρίζεται τὸν Ἴων. ἐνεστ. **εἶζω** (δοτικὴ ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Πινδ., Ἡρόδ. καὶ ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγ., ὡς Σορ. Ἰλ. 157. Ο. Κ. 1213, Ἀποσπ. 685) ἀπαρ. **εἶζομαι**, -έμεν, Ὀδ. Η. 149. Ο. 436. παρατ. **εἶζων** X. 245, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 112, Ἡρόδ. 4.112. Ἰων. **εἶζοσκον** Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 90, Βίων 1. 30. ἄορ. **εἶζωκα** (ἐπ-) Ἡρόδ. 1. 120. πρkm. **εἶζωκα** Σουλ. Ἐπιγρ. 3684. ἀπαρίφ. **εἶζον** παρὰ Σιμων. Ἰαμβ. 1. 17, Ἀνθ. Π. 13. 21. καὶ ἐνεστ. **εἶζω** (-έω) ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 8846. (-ὀω) αὐτόθι 8792.

(Πιθανῶς ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο δι-ᾶω (ζῶ, spiro) πρβλ. Σανασκρ. γιν (vino), πρβλ. Ζ. Ζ. II. 3.)

**I.** Κυρίως ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ζῶων, ζῶ, Ὀμ. κλ. (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν, ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς Ἀριστ. Πθ. N. 1.7, 12). ἐλέγχιστε ζῶοντων, ἀχρεΐστα με: αὐτῶν ζῶπων, Ὀδ. Κ. 72. ζῶειν καὶ δρᾶν φάος ἡλιοιο Ἰλ. Ω. 558. ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο Δ. 88, πρβλ. Ὀδ. II. 439. ζῶν καὶ βλέπων Διόφυλ. Ἀγ. 677. ζῶει τε καὶ ἐστὶν Ὀδ. Ω. 263. ζῶντων καὶ ὄντων Δημ. 248. 25. τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἔνεκα Πλάτ. Πολ. 369D. ζῶσα καὶ ἐγγρηγοῦσα ὁ αὐτ. Νόμ. 809D. ζῶν καὶ ἐμψυχος Φαίδρ. 276A. ρεῖτα ζῶντες, ζῶντες εὐκόλως, εὐδαιμόνως, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 158, κ. ἄλλ. ζῶν κατακαυθῆναι, νὰ καυθῇ ζῶν, Ἡρόδ. 1. 86.—μετ' αἰτ. χρόνου, Ζ. ἡματα πάντα Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 222, κλ. ὀλίγα ἔτεα Ἡρόδ. 3. 22.—μετὰ δοτ. τρόπου, δρωέας .. ἀλλὰ τε πολλὰ, οἷσιν τ' εὖ ζώουσι, δι' ὧν ζῶσι καλῶς, Ὀδ. N. 423, T. 79. κολάκων πονηρὰ Ἀριστοφ. Θεσμ. 868, πρβλ. Δημ. 1390.11. οὕτω, Ζ. ἐπὶ τινὶ Ἀνδοκ. 13. 30, Ἰσοκρ. 211D.—ὡσαύτως, ζῶ ἀπὸ τινος, ζῶ ἐκ τινος, Θεόγν. 1152, Ἡρόδ. 1. 216, 2. 36, 4. 22, Ἀριστοφ. Βίρ. 850, κτλ. (πρβλ. ἀποζᾶω) ἔκ τινος ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591, Δημ. 1309. 26.—μετὰ μετοχ., ζῶ συκοφαντῶν Ἀνδοκ. 13. 25. ἐργαζόμενοι Ἀριστ. Πολ. 4.6, 2.—μετὰ δοτ. ἡθικῆς, ζῆν ἐαυτῶν, δι' ἐαυτὸν, Εὐρ. Ἰωνι 646, Ἀριστοφ. Πλ. 470, Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 257.—τὸ ζῆν = ζῶν, Διόφυλ. Πρ. 681, Πλάτ. Φαίδρ. 77E, κλ. καὶ ἄνευ τοῦ ἄορρου, εἰς ἕτερον ζῆν ὁ αὐτ. ἈΕ. 365D.—ζῆτω δ' βασιλεὺς, ὡς παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἐπευφημίας, Ἐβδ. (1 Βασίλ. ε' 24). βασιλεῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι αὐτόθι (Δαν. ε' 10). **2)** ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου, μετὰ συστοίχου αἰτ., ζῶειε δ' ἀγαθὸν βίον Ὀδ. Ο. 491. Ζ. βίον μοχθηρὸν Σορ. Ἰλ. 599, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 249, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 506, κτλ. καλὸν βίον Διόφυλ. Ἀποσπ. 174. ζῶν τὴν αὐτὴν Ἡρόδ. 4.112, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 344E. τὸν βίον ἀσφαλῶς Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 5. ἀνθρώπων βίον Σορ. Ἀποσπ. 517. νυμφίον βίον Ἀριστοφ. Ὀρν. 161. ὡσαύτως, Ζ. ἀβλαβεῖ βίῳ Σορ. Ἰλ. 650, πρβλ. Τρ. 168. εὖ ζῆν ὁ αὐτ. Φ. 505. κακῶς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 799. Ζ. εὐλόος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 410.—ὡς μεταβῆτ., ἔκ τῶν ἄλλων ὧν ἐζῆς (= εἰ ἐν τῷ βίῳ ἐπαρ-τες), ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῆς ζωῆς σου, Δημ. 559.1. ποιεῖσθαι φθόνον ἐξ ὧν ζῆς ὁ αὐτ. 577. 24. ἴδε ἐν λ. βεῖδω. **3)** ζῆ-σθαι, μεταβαίνει = δοῦναι ζωὴν, Ἐβδ. (Ψαλ. 40, 2. κ. ἄλλ.).

**II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. vivere, vigere, εἶμαι ἐν τῇ πλήρει ἀκμῇ τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκμαῖος, δλδος ζῶει μάσσων Πίνδ. I. 5. 8. ἄτης θύελλα ζῶσι Διόφυλ. Ἀγ. 819. ζῶντι χρωμένη πόδι Σορ. Ἀποσπ. 751. [μαντεῖα] αἰε ζῶντα περιπατᾷται ὁ αὐτ. Ο. Τ. 482. αἰε ζῆ ταῦτα [νόημα] ὁ αὐτ. Ἀντ. 457. τὰς θυμφορὰς τῶν βουλευμάτων ζῶσας μάλιστα, ἐχούσας μεγάλην ζωικὴν δύναμιν, διαμενούσας, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 45. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 1169. ζῶσα φλόξ, ζωντανὸν πῦρ, Γ'ρ. Βάκχ. 8.—ἐντεῦθεν, ἀντιθ. βιώναι (διελθεῖν τὸν βίον), βίους μὲν ἐστὶ τόσα, ζῆσας δὲ ἐστὶ ἐπτά Διω. Κ. 69.19, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11. παροιμ., ζεῖ χύτρα, ζῆ φιλῖα.

**ζε**, = δέ, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879, σ. 47.

**Ζε**, ἀχρῆστον μόριον σημαίνει κίνησιν εἰς τόπον κυρίως παρι-στῇ τὸ -σδε, ὡς Ἀθήναζε, Θῆβαζε, θύραζε, ἀντὶ Ἀθηνῶνδε, Θῆβαςδε, θύραςδε.—ἀλλ' εὐρηται ἐνίοτε μετ' ὀνομάτων ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς Ὀλυμπίαζε, Μουνιχίαζε.

**Ζεᾶ**, ἡ, = **Ζεῖα**, Διον. Ἀλ. 2. 25.

**II.** γραμμῇ, οὗτις ἐν τῷ

οὐρανίσκῳ τοῦ ἱππου, ἱππιατρ.

**Ζεγέριες**, παρ' Ἡρόδ. 4. 192, λέξεις Λιθυκῆ = βουνοί, σημαίνουσα εἶδος μυῶν παρ' Ἡσυχ. Ζεγερία.

**Ζεῖα**, ἡ, σχεδὸν αἰετοπε ἐν τῷ πληθ. **Ζεῖαι** (ὡς τὸ δλურαι), εἶδος σιτηροῦ, πθ. τὸ ἀσπρᾶσιτι, ἐξ οὗ ὁ φάρος, Λατ. far, Ὀμ. μόνον ἐν Ὀδ., ἐνθα χρησιμεύει ὡς τροφῇ τῶν ἱππων, παρὰ δ' ἔδα-λον **Ζεῖα**, ἀνά δε κρὶ λευκὸν **εἰμῆαν** Δ. 41, πρβλ. 604. ἐν τῇ Ἰλ. αἱ δλურαι τίθενται ἀντὶ τῶν **Ζεῖων**, ἱπποὶ .. κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ δλურας Ε. 196, Θ. 564. καὶ ὁ Ἡρόδ. διαβε-βασιὼ περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο λέξεων, οἷτι ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τοῦ γεννημάτων τούτου παρεσκευάζοι ἄρτον, ἀπὸ δλυρέων ποιεῖνται σιτία, τὰς **Ζεῖας** μετεξέτεροι καλέουσι 2. 36, πρβλ. 2. 77, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλῆν. 9. 3. καὶ ὁμοι ἡ **Ζεῖα** καὶ ἡ δλურα (ἐν-ταῦθα ἐν χρήσει καθ' ἑνικ.) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Θεοφρ. I. Φ. 8.1, 3, Διοσκ. 2.113. ἀρθῶνως παρήγετο ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μο-συνοίκων Ξεν. Ἀν. 5. 4. 27. εὐρηται καὶ ὁ τύπος **Ζεῖα** ἐν Ἀσκληπ. ἐνθ' ἄνωτ., Σπράβ. κλ. (Κυρίως **Ζεῖα**, πρβλ. Σανασκρ. yava (hordeum) Λατ. jawaas ἴδε Ζ. Ζ. II. 3.)

**Ζεῖδωρος**, ον, ὁ παρέχων **Ζεῖας**, ὡς ἐπίθ. τῆς γῆς, **Ζεῖδωρος** ἄρουρα, γόνιμος γῆ, Ἰλ. Β. 548, Ὀδ. Γ. 3, Ἡσ. Ζ. ἀρμόδης Νόνν. Δ. 26.185. μετὰ γεν., ἀχράς .. Ζ. ὁπῶρης Ἀνθ. Π. 9. 4.

**II.** τινὲς τῶν συγγραφῶν φανερῶς παρήγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ζᾶω**, = **βεῖδωρος**, ὁ παρέχων ζωὴν, Ἀφροδίτῃ Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 756E. ἐφετμῇ Νόνν. Ἰω. 12, ἴδε 49.—πρβλ. Μοσχ., Πύστ. 283.18.



**Ζειρά**, ἡ, εὐρύ περίβλημα τῶν Ἀράβων ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἐπιθε-  
 ὄλημένον, ὅπερ εἰδώνυτο περὶ τὴν ὀσφύν καὶ καθεκνέτο μέχρι τῶν  
 ποδῶν, Ἡρόδ. 7. 69· καὶ οἱ Θράκες ἐφόρουσιν αὐτό, αὐτότι 75· δια-  
 κρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς χλαμύδος παρὰ Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4. Ὡσαύτως  
 φέρεται Ζερά, Ἡσυχ., πρὸλ. Valck. Ἀδων. 224B. (Ἡ λέξις,  
 ὅπως καὶ τὸ πρᾶγμα, ἔχει ξένην ἄρχην.)

**Ζειρο-φόρος**, ον, φορῶν ζειράν, Ἀττικῶς, Ἀντίμ. 88.  
**Ζεῖω**, μεταγεν. Ἐπ. ἀντὶ ζέω, ὡς πνέω ἀντὶ πνέω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 734, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 60.

**Ζελελτίδες**, ἴδε Ζαλελτίδες.  
**Ζέλα**, τό, Θρακικὸν ἀντὶ οἶνος, Χοιροβ. παρὰ Θεοδ. σ. 124,  
 ὅστις ὑποθέτει ὄνομα. Ζελαῖς, γεν. Ζελαῖ· ἀλλὰ τὸ ἀπόσπ. τοῦ Εὐρ.  
 (Ἀθην. 193), ὅπερ ἀναφέρει, δείκνυσι ὅτι ἡ λέξις ἦτο ἄκλιτος, πρὸλ.  
 Ἡσυχ. καὶ Φώτ. ἐν λ. Ζέλαι, Ζεῖλα.

**Ζέλλω**, ἄορ. ἐξελον, Ἀρχαϊκὸν ἀντὶ βάλλω, Ἡσυχ., Ε. Μ. 408. 42.

**Ζέμα**, τό, (ζέω) τὸ βεβρασμένον, ἀπόβρασμα, Διοσκ. Ἀλεξ. 7, Γεωπ. 8. 37, 3· παρὰ Γαληνῷ καὶ Ζέσμα, Λοβ. Παραλ. 424, σημ. 36.

**Ζεματίζω**, ζέω, βράζω, «ζεματῶ», Γεωπ. 129.

**Ζέννυμι**, = ζέω, Ὀρειβ. 1. 396. — Παθ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 104.

**Ζεό-πῦρον**, τό, γέννημά τι μεταξὺ Ζέας (Ζεῖας) καὶ πυροῦ, Γαλην. 6. 320.

**Ζέρεθρον**, τό, Ἀρχαῖον ἀντὶ βέρεθρον, βάραθρον, Στράβ. 389.  
**Ζέρνα**, ἡ, = κύπελλον, Γεωπ. 2, 6. 23.

**Ζεο-ελαίο-παγής**, ἐς, βρασθεὶς, μαγειρευθεὶς ἐντὸς βραστοῦ  
 ἐλαίου, Φιλῶς. (Συμπ. 19) ἐν Meineke Κομ. Ἀποσπ. 3. σ. 636,  
 ὅστις ἐν στίχ. 14 ἀναγινώσκει Ζεο-ελαίο-ξανθ-επιπαγκαπύρω-  
 τος, ψηθεὶς μέτρι· ξανθότητος καὶ παρασκευασθεὶς διὰ βράζοντος  
 ἐλαίου, ἐπιθ. πλακοῦντος.

**Ζέσις**, εως, ἡ, (ζέω) βράσις, βράξιμον, Πλάτ. Τιμ. 66B, κτλ·  
 μέχρι ζέσεως, μέχρι βρασμοῦ, Πλούτ. 2. 690C· — μεταρ., ζ. τῆς  
 ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419E, πρὸλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1. 16.

**Ζεστο-λουσία**, ἡ, λουσις ἐν θερμῇ ὕδατι, Γαλην. 6. 208.

**Ζεστός**, ἡ, ὄν, (ζέω) βραστός, κρέα ζ. καὶ ὀπτά Ἀππ. Ἰσπ. 85.  
 II. θερμὸν μέχρι βρασμοῦ, ὕδωρ Νικ. Ἀποσπ. 3. 11·  
 ὕδατα ζ., ἐπὶ θερμῶν πηγῶν, Στράβ. 578, Διοσκ. 1. 39· — ὑπέρ-  
 θερμος, ψάμμος Διογ. Λ. 6. 23.

**Ζεστότης**, ητος, ἡ, θερμότης τοῦ βρασμοῦ, Πανσ. 10. 11, 4.  
**Ζετραία**, ἡ, Θρακικ. ἀντὶ τοῦ χύτρα, Πολυδ. Γ' 95.

**Ζευγάριον** [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ ζεύγους, μικρὸν ζεύγος, ἰδίως  
 ἐπὶ βοῶν (ἀρσενίων), Ἀριστ. Ὀρν. 582· ζ. βοεικὸν ὁ αὐτός  
 Ἀποσπ. 163· βοοῖν αὐτότι 344.

**Ζευγ-ελάτης**, ου, ὁ, = ζευγηλάτης, Ἡσυχ.  
**Ζευγηλάσια**, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἢ ὀδηγεῖν ζεύγος βοῶν, Εὐστ. 361. 13.

**Ζευγηλάτew**, ὀδηγῶ ζεύγος βοῶν, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8.

**Ζευγ-ηλάτης** [ᾱ], ου, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ὀδηγῶν ζεύγος βοῶν,  
 Σοφ. Ἀποσπ. 545, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8· — θηλ. ζευγηλάτριάς, ἰδος,  
 Σοφ. Ἀποσπ. 883.

**Ζευγητίς**, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ ζευγίτις, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 47.

**Ζευγιζω**, μέλλ. -σω, θέτω ὑπὸ ζυγὸν κατὰ ζεύγη, ἐνώνω,  
 Ἀκυλλ. Π. Δ.

**Ζευγιππης**, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ζευγίτης ἐν Διοδ. 19. 106.

**Ζευγίσαιον**, τό, τὸ τίμημα ὁ ἐτέλλων οἱ ζευγίται, Ζευγίσαιον δὲ  
 τελεῖν τοὺς διακόσια τὰ συνάμφορ ποιοῦντας Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 7. 4, Πολυδ. Η' 130· ἴδε Böckh Staatsh. 2. 260.

**Ζευγίτης** [τ], ου, ὁ, θηλ. ζευγίτις, ἰδος (ζεύγος)· — ἐζευγ-  
 μένος κατὰ ζεύγη, ζευγαριώτος, ζευγίτιδες ἵπποι Καλλ. Ἀπόλλ. 47·  
 ἡμίονοι ζευγίται Διοδ. 17. 71· ἐπὶ στρατιωτῶν εὐρίσχομένων  
 ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Πλούτ. Πελοπ. 23· κάλαμος ζ., κάλαμος ἐξ οὗ  
 κατεσκευάζοντο οἱ διπλοὶ αὐλοὶ (ζεύγη). Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 11, 3.

II. **Ζευγίται**, οἱ, ἡ τρίτη τῶν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος γενομένων  
 τεσσάρων διαιρέσεων τῶν Ἀθηναίων, κληθεῖσα οὕτω διότι οἱ ἀνήκον-  
 τες εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἤδυναντο νὰ διατηρήσωσι ζεύγος βοῶν,  
 Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 6, Ἀθην. Πολιτ. 7, 3 κ. ἄλλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 1068. 2· πρὸλ. Thirlw. H. of Gr. 2. 38, Grote 3. 156.

**Ζεύγλα**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19, Α. Β. 1378.

**Ζεύγλη**, ἡ, τὸ καμπύλον μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς δὲ ἐμβαίνει ὁ πρᾶ-  
 γμος τοῦ ζώου, ὥστε ὁ ζυγὸς εἶχε δύο ζεύγλας, πρὸλ. Π. Ρ. 439,  
 Γ. 406 (ἐθα ἡ χαίτη τοῦ ἵππου περιγράφεται ὡς ζεύγλη ἐξερι-  
 ποῦσα παρὰ ζυγόν)· ἐξεῦξα· ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ζεύγ-  
 λαισι δουλεύοντα Αἰσχύλ. Πρ. 463· ὑποδύναμι ὑπὸ τὴν ζ.  
 Ἡρόδ. 1. 31· βόας πελάζειν ζεύγλα Πίνδ. Π. 4. 404· ὑπάγειν  
 τοὺς ἵππους τῆς ζ. Δουκ. Ἐναλ. Διαλ. 6. 2· — Δὲν εὐρίσκεται παρὰ  
 τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογρ.

III. ἱμάς ἢ ζυλὸν συνάπτον  
 τὰ δύο πηδάλια, ἴδε ἐν λ. πηδάλιον.  
**Ζεύγληθεν**, ἐπὶρρ., ἀντὶ ἐκ τῆς ζεύγλης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1319.  
**Ζεύγληφι**, Ἐπ. γέν. ἢ δοτ. τοῦ ζεύγλη, Καλλ. εἰς Ἀστ. 162.  
**Ζευγλό-δεσμον**, τό, = ζυγόδεσμον, Ἡσυχ.

**Ζεύγμα**, τό, (ζεύγνυμι) δ. τι χρησιμεύει πρὸς σύνδεσμον, δεσμός,  
 τὸ ζ. τοῦ λιμένος, ὁ φραγμὸς τῶν πλοίων κατὰ πλάτος τοῦ στενοῦ  
 τοῦ λιμένος, Θουκ. 7. 69, 70 (πρὸλ. 59), Διοδ. 13. 14· πρὸλ. τὸ-  
 ξευμα. 2) γέφυρα ἐκ πλοίων, Σίμων. (ς) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 147· τὰ ζεύγματα τῶν ποταμῶν Διόν. Ἀλ. 9. 31, πρὸλ. Πλούτ. 2. 174E κτλ· — ἀποβάθρα σχηματιζομένη διὰ τῆς συνδέσεως πλο-  
 ῶν πλοίων, Πολύδ. 3. 46, 2, Πλούτ. Μαρκέλλ. 14, 15.

3) μεταρ., ζεύγματ' ἀνάγκης, αἱ στενοχωρίαι τῆς ἀνάγκης, Εὐρ. Ι. Α. 443.  
 II. παρὰ Γραμμ., σχῆμα λόγου, καθ' ὃ δύο ὑποκεί-  
 μενα συνάπτονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ κυρίως ἀνή-  
 κει εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐν Πλ. Α. 533, ἐνθα τὸ ἔδῃ  
 δέον νὰ νοηθῇ εἰς τὸ Ζεύς· πρὸλ. σύλληψις.

**Ζεύγνυμι**, ζεύγνυσι, Ἀισχύλ. Πέρσ. 191, (ὑπο-) Πλάτ. Πολιτ. 309A· προστ. ζεύγνυτε Εὐρ. Ρήσ. 33· ἄπαρ. -ύναι (μετα-) Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21· μεταρ. ζευγνύς Ἡρόδ. 1. 206, 4. 89· παρατ. γ' πληθ. ἐζεύγνυσαν Ἡρόδ. Ἐπ. ζευγνύ· Πλ. Ω. 783· ὡσαύτως ζευγνύω Ἡρόδ. 1. 205, Πολύδ., κτλ· παρατ. ἐζεύγνυσον Ἡρόδ. (Ἐπ. ζευγνύ· Πλ.), μέλλ. ζευξέω, ἄορ. ἐζεξεῖα, μεταγεν. πρkm. ἐζεухα (ἐπ-) Φιλόστρ. 64· — Μέσ., ἐπ. παρατ. γ' δυτικ. ζευγνύ-  
 σθην Πλ. Ω. 281, γ' πληθ. ζεύγνυντο Ὀδ. Γ. 492· μέλλ. ζε-  
 ξομαι Εὐρ. Ἐκ. 469, κλ· ἄορ. ἐζεξεῖσθην Ἡρόδ., Εὐρ. — Παθ., μέλλ. ζευχθήσομαι (δια-) Γαλην· ἄορ. α' ἐζεύχθην Πίνδ. Ο. 3. 10, Ἡρόδ., Τραγ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 302E· κοινότερον αὐτ. θ' ἐζύγην (ὑ) Πίνδ. Ν. 7. 8, Τραγ., (συν-) Πλάτ. Πολ. 546C· — Ὁ

Ὀρμ. συνηθέστατα μεταχειρίζεται ἄορ. ἐνεργ· ἄλλ' ἐν Πλ. Π. 145 ἄξις σημειώσεως εἶναι ὁ ἀνώμαλος τύπος ζευγνύμεν ἢ ὁ κατὰ Βουττμ. ζευγνύμεν, ἄπαρ. ἐνεργ· ἐνεσθ. ἀντὶ ζευγνύμεναι, ζευγνύσθαι, μετὰ ὅ· — μοναδικῇ ἐξαιρέσει τοῦ κανόνος ὅτι τὸ ὑ εἶναι μακρόν μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ὀρίστ. τοῦ ἐνεσθ., πρὸλ. Βουττμ. Δεξιῶ. ἐν λ. νῶε 9. Τὸ ἀπλοῦν ῥήμα εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς περὶ τῶν Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΖΥΓ παράγονται ζυγ-όν, ζυγ-ῆνα, σύ-ζυξ· ἐν τῇ Σανσκρ., Λατ., κτλ., τὸ ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ζ εἶναι το γ (ῆ j) ἴδε ΖΥ Π. 3· πρὸλ. Σανσκρ. yug, yugag-mi (jungo), yuk (conjunctus), yug-am (par), yug-yam (junementum)· Λατ. jung-o, jug-um, con-jux, jug-erum, ju-mentum· Γοτθ. juk, ga-juk (ζεύγας), jukusi (ζυγός)· Ἀρχ. Γερμ. joch (Ἀγγλ. yoke). Θέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἵππους, ἡμιόνους, βέας Ὀρμ· ἐνίοτε μετὰ τῆς προσθήκης ὕφ' ἄρματα, ὕφ' ἄρμασιν, ὑπ' ὀχεῖρας, ὑπ' ἁμάξης Πλ. Ψ. 130, Ω. 14, 782, κτλ· καζεῦξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα Αἰσχύλ. Πρ. 462· — οὕτω καὶ τὸ μέσ. ἐν χρήσει παρ' Ὀρμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), ἵππους ζεύγνυμαι, βάλλω τοὺς ἵππους μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω πρὸς ῥῆσίν μου, Ὀδ. Γ. 492, κτλ., Πλ. Ω. 281· ζεύσομαι ἄρματα πλώλους Εὐρ. Ἐκ. 469· οὕτως ἐπὶ καμήλων, Ἡρόδ. 3. 102· — καὶ ἐπὶ ἵππων πρὸς ἵπ-  
 πασίαν, ἐτοιμάζω, χαλινῶ, ἐπιστάτω, ζεύσαι Πάγασον Πίνδ. Ο. 13. 91, πρὸλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 128, 135· — ἐπὶ ἄρματι, ἐτοιμάζω. ζ. ἄρμα, ὄχους, Πίνδ. Π. 10. 102, Εὐρ. Ἀνδρ. 1019· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τέθριππα ὁ αὐτ. Ἀλκ. 428.

2) δένω, στερεώνω, ἀσκούω δεσμοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· — φάργ· ἐζευγμέναι πόρ-  
 ταισιν, στερεώσασαι μέ·, Εὐρ. Ἐλ. 317. 3) μεταρ., πότιμι, ζυγεῖς, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς μοίρας, Πίνδ. Ν. 7. 9· ζυγεῖς ἐν ἄρ-  
 μασι πημάτων Αἰσχύλ. Χο. 794· ἀνάγκη ζυγεῖς Σοφ. Φ. 1025· ζεύχθην· ὁ αὐτὸς ἐν Ἀντιγόνη 955· θεοράτορες ζυγεῖς Εὐρ. Ἰκέτ. 220· ἴδε σετραφόρος· — Μέσ., τόνω· ἐν ὄρκοις ζεύσο-  
 μαι αὐτότι 1229. — Παθ., ὀρκοῖς ζυγεῖς ὁ αὐτ. Μηδ. 735.

II. **συνενώνω**, συνάπτω, συνίδεσ· μακραί, ἐύεστοι, ἐζευγ-  
 μέναι, καλὰς συνημμέναι, Πλ. Σ. 276 (ἀλλαχού παρ' Ὀρμ. μόνον ἐν τῇ σημ. 1)· ζεύσαι ὀδόντας, ἐπὶ τοποθετήσεως θεβραχυμένης σια-  
 γόνος, ἵππ. Ἀρρ. 799· τῷ πόδε ζ., ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γλυπτῶν, οἵ-  
 τινες ἐποίουν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἔχοντα συμβεβηκότας τοὺς πόδας, σύμποδα, Ἡλιόδ. 3. 13.

2) ἐνώνω διὰ τοῦ γάμου, ἐπειδὴν εὐφρόνην ζεύει μίαν, συνδέσθω διὰ γάμου, τὴν σύζευξιν, τίς ταύτην ἐζεύει· Εὐρ. Ι. Α. 698· ζ. τὴν θυγατέρα τινὶ Ἀππ. Ἐμπύλ. 2. 14, πρὸλ. Ἀθην. 554I)· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, λαμβάνω γυναῖκα, ἀκοιτῶν ζεύεσθαι Εὐρ. Ἀλκ. 994· παρθε-  
 νειον ἐζεύω λέγος ὁ αὐτ. Τρωφ. 671· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., γά-  
 μοις ἐζεύει Ἀδράστου παῖδα, συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀδρ., ὁ αὐτ. Φοιν. 1365· ὁ Σεμέλην ζεύεας γάμοις ὁ αὐτ. Βάκχ. 168)· — Παθ., συζεύγνυμαι, ἐζευγμένη, ἀντιβλ. κόρη, Σοφ. Τρ. 536· γάμοις ζευχθῆναι ἢ ζυγῆναι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 826, Εὐρ. Ι. Α. 907, κτλ· ἐν γάμοις ὁ αὐτ. Ἠλ. 99· εἰς ἐνὸν ἡντιος ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 823· — μεταρ., ζ. μέλος ἔργμασι Πίνδ. Ν. 1. 10, πρὸλ. Ι. 1. 6.

3) ἐνώνω τὰς ἀπέναντι ὀχθὰς διὰ γυφῶν, ποταμὸν ζεύει Ἡρόδ. 1. 206· τὸν Ἑλλήσποντον ὁ αὐτ. 7. 33, κ. ἄλλ· μηχαν-  
 ναῖς ἐζεύεν Ἑλλης πορθμόν Αἰσχύλ. Πέρσ. 722, πρὸλ. Ἀσπ. 193. 23· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ζεύγνυσθαι τὸν Βόσπορον Ἡρόδ. 4. 83· — Παθ., ὁ αὐτ. 7. 6, 34· διῶρυξ ἐζευγμένη πλοίοις Ξεν. Ἀν. 1. 2, 5· ἄλλ' ὡσαύτως, 6) γέφυραν ἐζεύει Ἡρόδ. 1. 205, Α. 4. 118, κ. ἄλλ· καὶ ἐν τῷ παθ. 4. 85.

4) συνδέω τὰ τοιχώματα πλοίου διὰ θρανίων (ζυγόν III), Ἡσ. Ἀποσπ. 37· —



ἀλλά, ζεύεσθαι τὰς παλαιὰς [νοῦς]. ὥστε πλοῖμους εἶναι, ὑποδύσαντες, ὑποδύσαντες διὰ σπονδίων, Θουκ. 1. 29, ἐνθα ἔδε Σχολ. καὶ πρὸς. ὑπόζωμα. 5) σχηματίζω ζεύγη ἀντιπάλων ἐξομῶν. Ἄρρ. Ἐπικτ. 1. 29, 37.

**Ζευολογία**, εἰσπράττω φόρον τῶν γεωργικῶν ζευγῶν, Μ. Ἀκομιν. Β. σ. 106, 30 (Δεξ. Κουμαν.).

**Ζευγόνυμφος**, ον, νύμφη ἐξευγμένος, ἥλιος, Κωνσταντίν. Βασ. Τάξ. σ. 221Α.

**Ζευγο-ποιεῖν**, ἡ, τὸ σχηματίζειν ζεύγη, ἰδίως τὸ κατασκευάζειν διπλοῦν αὐλόν, Θεόφρ. 1. Φ. 4. 11, 6.

**Ζεύγος**, εος, τό, (ζεύγνυμι) ζεύγος κτηνῶν, «ζευγρία» βοῶν ἢ ἡμιόνων ἢ ἱππων, Πλ. Σ. 543· ζ. ἱππων Ἀνδοκ. 32, 27· βοεικόν Θουκ. 4. 128.

2) ἡ ἀμαξία ἢ ὄρει τὸ ζεύγος. Ζεύγει κομίζεσθαι Ἡρόδ. 1. 31· ἐπὶ ζεύγεος ἐλαύνειν αὐτόθι 199· ἐπὶ ζεύγους ἀγειν Ἀνδοκ. 7. 13, Ὑπερίδ. Δουκ. 5· ἄρμα χρησιμοποιοῦμεν εἰς ἀγῶνα ἀρματλασίας, = τέθριππον Θουκ. 5. 50· ζ. τέθριππον Αἰσχύλ. Ἀποστ. 368· ἀντίθ. συνωρίς, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἀλλ' ἔδε Πλούτ. 2. 146D· ζ. μίσθιον, μισθοῦμενον, ὁ αὐτ. Ἀντων. 6· λευκὸν ζ., ἔχον λευκοὺς ἵππους, Δημ. 565. 27· ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν, τὸ ζεύγος πρέπει νὰ εἶνε = τέθριππον ἔδε κατωτ. III.

III. ζεύγος ἐξ οἰωνόηποτε πραγμάτων, ἱρήκων Ἡρόδ. 3. 76· πεδῶν αὐτόθι 130· ἐπὶ τῶν Ἀτρείδων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 44· ἐμβάδοι Ἀριστοφ. Ἰππ. 872· τῶν Ἀντιφ. Στρατ. 3· ἀπολ., ἔγγαμον ζεύγος, ὡς τὸ Λατ. conjugium ἐκ τοῦ junctum, πρὸς. Valck. Φων. 331· τὸ ζ., ὁ καλεῖται θῆλον αἶ ἄρρεν Ξεν. Οἰκ. 7. 18· τὸ ἐρωτικὸν ζ. Δουκ. Ἐρωσι 11·—κατὰ ζεύγος ἢ κατὰ ζεύγη Πλούτ. 2. 93D· ἐς ζεύγεα Δουκ. Συρ. Θ. 12·—τὸ πληθ. ζεύγη ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, Λατ. tibiae pares, Θεόφρ. 1. Φ. 4. 11, 4 καὶ 6.

III. ὡσαύτως, συμβεβηκότως καὶ ἐπὶ πλεόνων ἡ δύο πραγμάτων ἢ προσώπων ὁμοῦ ἡνωμένων, ζεύγος τριπάρθενον, τρεῖς παρθένοι ἀδελφαί, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Εὐρ. Ἀποστ. 359· πρὸς. τρί-ζυγ·—οὕτω, ζ. τριβόλον Ἀριστοφ. Ἀποστ. 484· ζ. νεκρῶν, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ γονέων καὶ τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 454.

IV. = τῷ Λατ. jugerum, Βασιλικ.

**Ζευγοτροφέω**, τρέφω ζεύγος κτηνῶν, Πολυδ. Η' 132.

**Ζευγο-τρόφος**, ον, τρέφων ζεύγος κτηνῶν, Πλούτ. Περικλ. 12.

**Ζευγοφορέομαι**, παθ., σύρομαι ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Εὐσ. Ε. Π. 35 D.

**Ζευγοῦχος** = \*ζευγοῦχος, ὁ ἔχων, ὁ ὁδηγῶν ἄμαξαν συρομένην ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Ἐπιγρ. Ἐρμῶνης L. et F. 159h.

**Ζευκτεῖρος**, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ἐπομ., ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ὑμν. 54. 3.

**Ζευκτήρ**, ἥρος, ὁ, ὁ ζευγνύων, ἱμάς = ζυγὸς ἐσμον Ἡσυχ. Ζευκτήριος, α, ον, ζευγνύων, συνδέων, γέφυρα γαῖν δυοῖν ζ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 736· πάτερ.. Μαινάδων Ζευκτήριος ὁ αὐτ. Ἀποστ. 350.

II. ὡς οὐσιαστ., ζευκτήριον, τό, = ζυγόν, ὁ ζυγός, ὁ αὐτ. Ἀγ. 529· ζευκτηρία, ἡ, = ζεύγη II, ἔδε ἐν λ. πηδάλιον.

**Ζευκτης**, ου, ὁ, (οὐχὶ ζευκτης) = ζευκτήρ, Ἡσυχ. ἐν λ. ζευξίλεως, ἔδ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

**Ζευκτός**, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ ζεύγνυμι, ἐξευγμένος, Πλούτ. 2. 278B, κτλ.· συνδεδεμένος κατὰ ζεύγη, κάλαμοι Πλάτ. Ἐπιγρ. 21. 4 Bgk.· στίχος ἡρώφω ζ. ποδί, ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου, Ἀνθ. Π. 7. 9. 2) συνδεδεμένος, συνευγμένος, γεφύρα Ζευκτός Στράβ. 452.

II. ζευκτόν, τό, σῶμα στρατιωτικῶν πορευομένων ἀνὰ δύο, Ἀνών. παρὰ Δουκαγγ.

**Ζευξί-λεως**, ω, ὁ, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν, ἐπὶ βασιλείᾳ, Σοφ. Ἀποστ. 136.

**Ζευξιμοχρεία**, ἡ, γάμος ἀθέμιτος, περὶ τοῦ γάμου Κωνσταντίνου VI, Στουδ. 1017.

**Ζεύξει**, εως, ἡ, (ζεύγνυμι) τὸ ζευγνύναι, ζεύξιμον, ζεύξει τοιαύτη χρεόμενοι Ἡρόδ. 3. 104. II. σύνδεσις, τὸ συνάπτειν οἶον διὰ γεφύρας, ὁ αὐτ. 4. 88, 7. 35.

**Ζεύς**, ὁ, κλητ. Ζεῦ· αἱ πλάγαι πτώσεις ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Διός, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 6. 14, γεν. Διός, δοτ. Διέ, ὡσαύτως Δι [τ], Πίνδ. Ο. 13. 149, Ν. 10. 104, Σουλ. Ἐπιγρ. 16· αἰτ. Δία·—παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (καίπερ οὐχὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς εἰ μὴ ἐν τραγικαῖς φράσεσι) Ζῆν (τύπος οὗ τὰ ἴχνη ἐν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 162), Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα παρὰ μεταγεν. Δωρ. Ζάν, Ζανός, κτλ., Φιλῶδ. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποστ. 3. 636, Θεόφρ.·—εὐρηται καὶ ὀνομαστικῇ τι· Ζῆς ἢ Ζῆς Φερειῦδ. παρ' Ἡρωδιαν. ἐνθ' ἀνωτ., Κλήμ. Ἀλ. 741, αἰτ. Ζῆν (ἐκ διορισμοῦ τοῦ Herm. ἀντὶ Ζῆν) ἐν τέλει στίχων ἐν Πλ. Θ. 206, Ξ. 265· Δωρ. κλητ. Ζάν Ἀριστοφ. Ἐνθ' ἀνωτ. 570· καὶ ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων ΤΑΝ, ὅ ἐ. Ζάν, ἔδε Eckhel D. N. 2. 301, Πυθ. παρὰ Πορφ. Βίω Π. 17·—Βοιωτ. Δεύς, Ἀριστοφ. Ἀγ. 911· ὡσαύτως Δῆν, Ἡρωδιαν. ἐνθ' ἀνωτ.·—αἱ πλάγαι πτώσεις Ζεύς, Ζεῖ, Ζέα ἀναφέρονται ὑπὸ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 177, 195, Ε. Μ.· Ζεῦν ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ Ζῆν Ἀίσχρ. παρ' Ἀθην. 335· Ἀθ. Π. 7. 345, 5, ἔδε Jac. σ. 500·—τὸ πληθ. Διές, Ζῆνες Πλούτ. 2. 425E, παρ' Εὐστ. 1384. 27. Τὸ

Z παρίσταται διὰ τοῦ dy ἢ j ἐν ταῖς συγγενέσι γλώτταις, πρὸς. Σανκρ. dyāus, Λατ. ju-piter, jōn-is, ὡσαύτως τὸ Ζῆς ἢ Ζάν, Ζανός, πρὸς τὸ Λατ. Ja-nus· ἔδε ΖΖ II. 1, καὶ πρὸς. ἔτος). Ὁ Ζεύς, βασιλεὺς καὶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἐντεῦθεν συγγενεῖς καλούμενοι· Κρονίδης, Κρονίων, σύζυγος τῆς Ἥρας·—ὁ Ὁμ. παριστᾷ αὐτὸν ὡς ἄρχοντα τοῦ αἰθέρος (ἀήρ)· ἐντεῦθεν αἱ βρογαὶ καὶ αἱ θύελλαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, Ζεύς ὕει, κτλ., ἔδε ἐν λ. ὕω, νέφω, συννέφω, βροντάω, ὕμβρην, ὕδωρ, Δανάη·—συχὼν ἐν ἐπιφωνήσεσι, Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ Πλ. Ζ. 476· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1, κτλ.· Ζεῦ Ζεῦ Αἰσχύλ. Χο. 246, Ἀριστοφ. Σπρξ. 323· ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 153· ὁ ὄρκος οὐ μὰ Ζῆνα παρ' Ὁμ. μόνον, Πλ. Ψ. 43, Ὀδ. Υ. 339· ἀλλὰ συγχρό-ατος παρὰ τοῖς ἀπ. κωμικοῖς καὶ πελοῖς, οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νῆ Δία, ὡσαύτως μετὰ τὸν ἄρρητον, οὐ μὰ τὸν Δία· παροιμία ἐπὶ υπερβολῇ πλούτου, τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρί-ζειν Ἡρόδ. 5. 49.—Ἡρόδ. σωτήρ, ὁμόγγιος, Ἑλλήνιος, κτλ.· περὶ τῶν ιδιοτήτων τοῦ Διός, ὅρα Müller Archæol. d. Kunst § 349 κέξ· περὶ τῶν δικαίων ὀνομάτων ὑπὸ τὰ ποῖα ἐλατρεῖτο, ὅρα τοὺς Πίνακας τῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 23.

II. Ζεύς καταχθόνιος, ὁ τοῦ Οὐεργίλου Jupiter Stygius, ὁ Πλούτων, Πλ. 1. 457. III. διὰ τῆς κολακείας τῶν αὐλῶν τὸ ὄνομα Ζεύς κατήχησεν ὄνομα τῶν Μακεδόνων βασιλέων τῆς Συρίας, Σελεύκου Διὸς Νικατορος Σουλ. Ἐπιγρ. 4458, καὶ τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων, Διον. Π. 210, Ὀμπ. Κ. 1. 3, Χριστόδ. Ἐκφρ. 96, καὶ συγχὼν ἐν Ἐπιγρ. πρὸς. Suet. Domit. 13, Martial. 5. 8, κτλ.· ἐνθ' ὁ Γοργίας κατεγέλατο ὡς καλῶν τὸν μέγαν βασιλεῖα Δία τῶν Περσῶν, Λογγίν. 3. 2.

**Ζεφυρήριος**, ἡ, ον, = Ζεφύριος, αὐρὴ Νόνν. Δ. 48. 517.

**Ζεφυρήρις**, ἰδος, θηλ. τοῦ Ζεφύριος, Πισιδιτικ. παρ' Ἀθην. 318D. 2) ἀνήγων εἰς τὸν θεὸν Ζέφυρον, γενέθλη Νόνν. Δ. 37. 335, πρὸς. 47. 341.

**Ζεφυρήτη** (ἐνν. πνοή), ἡ, = Ζέφυρος. ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, Ὀδ. Η. 119. [Ζεφ- μακρὸν ἐν ἄρσει, ὡς ἐν τῷ ὅρις. σκύφος.]

**Ζεφυρικὸς**, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 13, Θεόφρ. 1. Φ. 8. 7, 7.

**Ζεφυρίτις** [ῦ], ον, ἐνίοτε καὶ α, ον (πρὸς. Ζεφυρήτη)·—ἀνήγων εἰς τὰς δυσμὰς ἢ τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, δυσμικός, «δυτικός», Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1· τοῖς ζ. (ἐνν. ἀνέμοις), κατὰ τὴν περιόδον τῶν δυσμικῶν ἀνέμων, Ἀριστ. 1. Ζ. 9. 28, 2. II. ὦδν ζ., «κλύσιον», ὡσαύτως ἀνεμίονον, ὑπνημένιον, αὐτόθι 6. 2, 13, Γεν. Ζ. 3. 1, 5.

**Ζεφύριτες**, ἰδος, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. Ἐπ. 5, Ὀμπ. Ἀλ. 80. 1. **Ζεφύριος**, ὁ, ὁ δυσμικός ἄνεμος, Λατ. Favonius, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. πᾶς ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενος ἄνεμος, Βορέης καὶ Ζ., τῷ τε Θρή-κηθεν ἄητον Πλ. 1. 5· ὡσαύτως συνδυάζεται μετὰ τοῦ Νότου, Φ. 334· ὡσαύτως ἐναντίον τοῦ Εὐρώ, Ὀδ. Ε. 332, Τ. 206·—συχναῖς παριστανόμενος ὡς θυελλώδης καὶ ὑετώδης, Ε. 295, Ξ. 458, καὶ ὡς καθαρίζων τὸν οὐρανόν, ὅποτε νέφεα Ζ. στυφελίσῃ Πλ. Α. 305· ὡς ἥπιος καὶ ἥσυχος, Ὀδ. Δ. 567 (οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τῶς μεταγεν. ποιηταῖς)· ὁ Ζέφυρος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὠκύτατος τῶν ἀνέμων, Πλ. Τ. 415· καὶ οὕτως, ὡς πρόσωπον, ἐνυμφεῦθη τὴν Ἄρ-πιαν Πυδάρην (ὠκύποδα), Π. 150· ἔδε Nitzsch Ὀδ. Β. 420·—παρ' Ἀριστ., ὁ Ζέφυρος εἶνε ὁ ἀκριβὴς δυσμικός ἄνεμος, ἐναντίος τοῦ ἀπηνιῶτου, Μετεωρ. 2. 6, 6· ἀλλ' ἐν Κόσμ. 4, 12, εἶνε ὡσαύ-τως ὁ Β. Δυτικός, πρὸς. Πολ. 4. 3, 7· καὶ αὕτη ἡ ποικιλία δικαιο-λογεῖ τὰς διαφορὰς περιγραφὰς τοῦ ἀνέμου τούτου παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστ. Προβλ. 26. 31 (εὐδαιμονδὲς καὶ ἡδιστός), καὶ 26. 52 (ψυχρός). (Ἐκ τοῦ ζῦφος, ὡς Εὐρος ἐκ τοῦ ἔως, πρὸς. Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 8.)

**Ζέω**, συνηρ. γ' ἐν. ζεῖ ἔτι καὶ παρ' Ὁμ.· μεταγεν. Ἐπ. ζέω (ὁ ἔδε)· παρὰ μεταγεν. πελοῖς ζέννυμι (ὁ ἔδε)· παρατ. ἔζει Πλ., Ἡσ., ἔζει Σοφ.· μέλλ. ζέσω (ἐξάνα-) Αἰσχύλ. Πρ. 370· ἄορ. ἔζεσα Ἡρόδ. 7. 188, πρὸς. ἐπιζέω· Ἐπ. ζέσσα Ὁμ.·—Παθ., ἄορ. ἐζέσθην (ἀπ-) Διοσκ. 1. 3, (ἐν-) Ἀρεταί. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 2· προκμ. ἐζεσμαι (ἐξ-) Γεωπ. 10. 54. (Ἐκ τῆς √ΖΕΣ παρὰγονται ὡσαύτως ζέσ-μα, ζέσ-τός· πρὸς. Σανκρ. yas, yas-yāmi, yas-āmi, (annitor), pra-yas-tas (υπερζέων), Ἀρχ. Γερμ. jes-an·—ἐντεῦθεν πῶθ. καὶ τὰ ζάλη, ζῆλος καὶ ζῆμη. ζῆθος).

Βράζω, ἐπὶ ὕδατος, ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἡσπὶ χαλκῷ Πλ. Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360· ὡς δὲ λέδης ζεῖ ἐνδον Πλ. Φ. 362, πρὸς. Εὐρ. Κύκλ. 343· σπανιώτερον ἐπὶ στερεῶν, εἰμαι ὑπερθερμός, γθῶν ἔζει Ἡσ. Θ. 695, 847· χαλκὸς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 60. 2) μεταφ., βράζω, τῆς θαλάσσης ζέσσης Ἡρόδ. 7. 188· αἶμα ἔζεισε διὰ χρωτὸς Ἀνθ. Π. 7. 208· ζεῖ ὁ οἶνος Πλάτ. Νόμ. 773D.

3) ἐπὶ ψυχικοῦ πάθους, ὡς τὸ Λατ. fei vere, ὁργῆς ζέουσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 378· ἡνίκ' ἔζει θυμὸς Σοφ. Ο. Κ. 343, πρὸς. Ἐρμηνευτὰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 321, Πλάτ. Πολ. 440C, κ., ἀλλ.

3) μετὰ γεν.· βράζω ἀπὸ ..., εἶμαι πλήρης τινός, λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πληθὺ ὁ αὐτ. Φαίδ. 113A· πῖθος ζ. [οἶνου] Θεόφρ. 1. Φ. 9. 17, 3· πεδία ζέοντ' Ἀγαρηνῶν, βράζοντα, πλήρη ..., Ἀνθ. Πλαν. 4. 39· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ζ. σκω-



λήκων (πρβλ. ἀναζέω, ἐκζέω, φθειρίζω) Δουκ. Ἀλεξ. 59· καὶ μετὰ δοτ., ζ. φθειρίζω Δουκ. Κρόν. 26· αἵματι Ἀριστειδ. 1.142, Λυκόφρ. 690. II. μεταβατ., κάμνω νὰ βράζω τι, βάλλω νὰ βράσῃ, τὸν δὲ λοστρά πυρὶ ζέον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 273· θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἐξεσας· Ἀνθ. II. 7 385· πρβλ. ἐκζέω.

2) ἐκατμίζω, ἀναδίδω, ἀυτμήν (διάφ. γραφ. -μῆ) Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 734.

ζῆ, ζῆθε, προστ. τοῦ ζάω.

ζηλαῖος, α, ον, (ζῆλος) ζηλότυπος, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524. 7.

ζηλευτής, ου, δ, = ζηλωτής, ἐν τῇ κοινῇ λαλιᾷ, Εὐστ. 1527. 29.

ζηλεύω, = ζηλῶ, Δημόκρ. παρὰ Σοφ. Παραρτ. τ. 3. 34.

ζηλέω, = ζηλοτυπέω, παρὰ γραμμ. ὡς ῥίζα τοῦ ζηλήμων.

ζήλη, ἡ, ἀντιζήλος, ἀντεράστρια, Ξενοφ. Ἐφέσ. 2.11, Ἀρισταίν. 1. 25.

ζηλημοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ζήλος, Κόιντ. Σμ. 13. 288, ἐν τῷ πληθ.

ζηλήμων, ον, γεν. -ονος (ζηλέω) ζηλότυπος, σχετλιοὶ ἔστε, Θεοί, ζηλήμονες ἔσοχον ἄλλων Ὀδ. Ε. 118· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 30· Ὀπκ. Κ. 3. 191, Μουσαῖ. 36, 37, Ἀνθ. Π. 3. 7· πρβλ. δύσζηλος.

ζηλο-δοτήρ, -ήρος, ὁ, πάροχος εὐδαιμονίας, μακαριότητος, κατ' ἄλλους, ὁ ἐμβάλλων εὐγενῇ ὁρμῇ, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524. 7. Ζηλο-μάνθης, ἐς, μανιώδης ἐκ ζηλοτυπίας, Ἄρης Ἀνθ. Π. 5. 218, Νόνν. Α. 41. 211.

ζήλος, ου, ὁ, παρὰ μεταγεν. -εος, τό, Ἐπιστ. Φιλ. 3. 9 (ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν χλῶν), κτλ. (Πθ. ἐκ τοῦ ζέω). Πρῶτος ἀμιλλα, μετὰ ζήλου μίμησις, εὐγενὲς πόθος πρὸς ὑπερέτερον ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξίσωσις, ἀντίθ. φθόνος, Πλάτ. Μενεξ. 242Α, Ἀριστ. Ρητ. 2.11.1· ἄλλ' ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ημ. 193 = φθόνος, ζηλοτυπία· συνδυάζονται τὰ δύο παρὰ τῷ Αυσ. 195.13, Πλάτ. Φιλήβ. 47Ε, 50Β, καὶ (ἐν τῷ πληθ.) Νόμ. 679C· εἰς ζήλον ἰέναι Πολ. 550Ε. 2) μετὰ γεν. προσώπων, προθυμία πρὸς μίμησιν τινος, Σοφ. Ο. Κ. 943· κατὰ ζήλον Ἡρακλέους, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν Ἡρ., Πλούτ. Θηρ. 25· ζ. πρὸς τινα Δουκ. Δημόκρ. 57. 3) μετὰ γεν. πράγμ., ζήλον .. γάμιν ἔχουσα, ἐγείρουσα ἀμιλλαν περὶ τοῦ γάμου, Εὐρ. Ἐκ. 352· ζ. τῶν ἀρίστων, εὐγενὲς πόθος τῶν .., ἀντίθ. φυγὴ τῶν χειρόνων Δουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 17· ἀνδραγαθίας, εὐεξίας, πλούτου, κτλ., Πλούτ. Κορ. 4, κτλ. οὕτω, ζ. πρὸς τὸ αὐτ. Περικλ. 2.

4) προσωποποιούμενος ὡς υἱὸς τῆς Στυγὸς, ἀδελφὸς δὲ τῆς Βίας, Κράτους, Νίκης, Ἡσ. Θ. 384. II. Παθ., τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμιλλῆς ἢ τοῦ πόθου, εὐτυχία, εὐδαιμονία, δόξα, Σοφ. Αἰ. 503· ζήλος καὶ χαρὰ Δημ. 300. 23· τὸν αὐτὸν ἔχει ζήλον ὁ στέφανος ὁ αὐτ. 267. 14· ζήλον καὶ τιμὴν τῇ πόλει φέρει ὁ αὐτ. 641. 8, πρβλ. 317. 9., 1399. 21. III. περὶ ὕψους λόγου, Ἠγέσιππος ὁ ῥήτωρ, δε ἤρεε μάλιστα τοῦ Ἀσιανῶ λεγομένου ζήλου παραφθεῖρας τὸ καθεστὸς ἔθος τὸ Ἀττικὸν Στράβ. 648· τῷ καλουμένῳ Ἀσιανῶ ζήλῳ τῶν λόγων Πλούτ. Ἀντων. 2· ὡσαύτως, ὁρμηκτικὸς, ἀγρίοτης, ζ. πυρὸς Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ι', 27.

ζηλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζήλος, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 100. Ζηλοτυπέω, ζηλεύω τινά, μετ' αἰτ., ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν Πλάτ. Συμπ. 213D· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἀθήν. 532Α· ζ. δοῦλην ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, ὡς πρὸς τὸν ἀνδρα αὐτῆς, Πλούτ. 2. 267D· μετὰ δοτ., ζηλοτ. τινὶ ἐπαινουμένῳ Δημ. Φαλ. 292. 2) φθονῶ, εἶμαι ζηλότυπος, «ζηλεύω», Κικ. Ἀττ. 13. 13, ἐν τῷ παθ.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., θεωρῶ τὴ μετὰ ζηλοτύπου θυμῷ, Αἰσχίν. 9. 4. 2) προσποιούμαι, ὑποκρίνομαι, κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετὴν ὁ αὐτ. 84. 15.—Παθ., ἡ ζηλοτυπούμενη τυραννὶς Πλούτ. Ἀράτ. 25. 3) εἶμαι ζηλωτὴς ὑπὲρ τινος, τὴν ἀλλήθειαν Ἐκκλ.

ζηλοτυπία, ἡ, «ζήλια», φθόνος, Αἰσχίν. 65. 16· ζ. καὶ φθόνος Πλούτ. Περικλ. 10· κατὰ τὴν τέχνην ζ. Δουκ. Διαβολ. 2· ζ. πρὸς τινα Πλούτ. 2. 276B.

ζηλό-τύπος, ον, (τύπτω) ἔχων ζηλοτυπίαν, «ζηλιάρης», Ἀριστοφ. Πλ. 1016· ἐδύναι Ἀνθ. Π. 5. 152· ζ. ἔχειν πρὸς τινα Διογ. Α. 2. 57.—Ἐπίρρ. -πως, Στράβ. 640.

Ζηλῶς (ζήλος). I. μετ' αἰτ. προσώπων, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, Λατ. aemulari, τινά Θουκ. 2. 37. 64, Πλάτ., κτλ. ἐπὶ κακῆς σημασίας, ζηλεύω τινά, φθονῶ (πρβλ. Ζηλῶς Ι.1), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ημ. 23, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀθήν. 168, 223· ζηλοῦσι ἄπαν διὰ παντός δυσδαίμον' (Κόντος ζηλοῦσα τὸν .. Ἀθηνᾶς τ. Α., σ. 603) Εὐρ. Ι. Τ. 1117, Θεόκρ. 6. 27· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἐβδ. (Σπράχ θ', 1)· ἀπολ., εἶμαι ζηλότυπος, Ἀ' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 4· Ζηλώσαντες, ζηλοτυπήσαντες, Πράξ. Ἀπ. γ', 9. 2) θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, θαυμάζω, μακαρίζω, τινά τινος, τινὰ διὰ τὴν πράγμ., Σοφ. Ἠλ. 1027, πρβλ. Ἰσοκρ. 59B· Ζηλῶ σε τῆς εὐδουσίας Ἀριστοφ. Ὀρν. 1010· τῆς εὐγλωττίας ὁ αὐτ. Ἰππ. 837· τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν ὁ αὐτ. Σοφ. 1450· σπανιότερον, ζ. τινά τι Σοφ. Αἰ. 552· ζ. σε ὁδοῦνεκα .., Αἰσχλ. Πρ. 330· ὅτι .. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 45· πολλά σε

ζήλῳ βίου, μάλιστα δ' εἰ... Σοφ. Ἀποσπ. 516· μετὰ μετοχ., ζ. σε θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος Αἰσχλ. Πέρσ. 712, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 52·—εἰρωνικῶς, ζήλῳ σε, σὲ καλοσυχίζω διὰ τὴν ἀγνοίαν, Εὐρ. Μηδ. 60, πρβλ. Νηλκ. Φοιν. 405, Θουκ. 5. 105.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., μετὰ ζήλου παθῶ, ἀγωνίζομαι πρὸς τι, ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο ἐζήλωκε Δημ. 22. 18, πρβλ. 500. 2.—Παθ., Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, κτλ., ἡ ἀρετὴ ζηλοῦται Δυσ. 193.12· τὰ ζηλούμενα Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 5.

III. καὶ ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. Γαλ. δ', 17· παθ., αὐτόθ. 18.

Ζήλωμα, τό, τὸ μετὰ ζήλου ἐπιδιωκόμενον· ἐν τῷ πληθ., μεγάλη εὐτυχία, Εὐρ. Ι. Τ. 379· πρβλ. Διον. Ἀλ. 7, 55.

II. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, προσπαθεῖται μετὰ ζήλου, ἀμιλλαι, Λατ. conpetitio, τὰ τῶν νέων ζ. Αἰσχλ. 27. 13, πρβλ. Δημ. 424. 17, Ἀνθ. Π. 7. 219.

2) ἀνταγωνισμός, ζήλωμα τῆς τῶν Ρωμαίων ἀρετῆς Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 113· ἐν τῷ πληθ., Δουκ. 355.

Ζήλωσις, εως, ἡ, ζήλος, μίμησις, τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 132· μεγάλων συγγραφέων Λογγίν. 13. 2.

II. μετὰ ζήλου ἐπιδιώξις πράγματός τινος, αἱ πολυτροποὶ τοῦ βίου ζ. Φίλων 1. 362· συνθήσια, τρόπος, ἔθος, αὐτόθ. 353, κ. ἄλλ.

III. ζηλοτυπία, Ἐβδ. (Ἀριθμ. ε', 14.)

Ζηλωτός, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. ἄξιος ζήλου, Διογ. Α. 5. 74.

II. Ζηλωτέον, χρῆ ζηλοῦν, Πλούτ. 4. 27, 8· νέοις ζ. τοῦς γέροντας Πλούτ. παρὰ Σοφ. 586. 1.

Ζηλωτής, ου, ὁ, ὁ μετὰ ζήλου ὁπαδὸς καὶ μιμητὴς, μιμητῆς καὶ ζ. τῆς ἀρετῆς Ἰσοκρ. 4B· ζ. καὶ ἐρασταὶ τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας Πλάτ. Πρωτ. 343Α· τῆς ἡλικίας τοῦ μεираκίου Αἰσχλ. 50. 26· τῶν καλῶν βουλευμάτων ὁ αὐτ. 51. 8· τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. 80· Θουκυδίδου, Ἀντισθένης Δουκ. Ἰστ. Συγγρ. 15, Ἐρμολ. 14.

2) ζηλότυπος, θεὸς ζ. Ἐβδ. (Ἐβδ. κ', 5).

II. Ζηλωτής, πλήρης ζήλου, ἐν χρῆσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Κανανίτης ἡ Καναναῖος (ἐκ τοῦ Ἑβραϊκ. gāna, φλέγομαι, εἶμαι ζηλωτής), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 4, κ. Μάρκ. γ', 18, Δουκ. ζ', 15, Πράξ. Ἀποστόλ. α', 13.

Ζηλωτικὸς, ἡ, ὄν, πλήρης ζήλου, Ἀριστ. Ρητ. 2.11.1· περὶ τι αὐτόθ. 3.

Ζηλωτός, ἡ, ὄν, ὡσαύτως ὡς, ὄν. Εὐρ. Ἀνδρ. 5, Μηδ. 1035· Δωρ. ζῶλ-. Πίνδ. (ζηλῶν)—εἶμαι ἄξιος μιμήσεως, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάστ. 368B· καλὰ καὶ ζ. ἐπιγράμματα Δημ. 615. 28· συγγρ., Ἰσοκρ. 135C.

2) θεωροῦμαι εὐτυχῆς, φθονοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, Θεογν. 455, Σοφ. Ἀντ. 1161· τινί, ὑπὸ τινος, Αἰσχλ. Πέρσ. 710, Πλάτ. Συμπ. 197D, κτλ. ὑπὸ τινος Ἰσοκρ. 96Α· μετὰ γεν. πράγμ., ἦθκε μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πίνδ. Ο. 7. 10· ζ. τῆς εὐνοίας Πλούτ. Πομπ. 61· μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. Δουκυλ. 38.

3) ἐπὶ καταστάσεων, ἄξιος φθόνου, ἐπιφθόνος, μακάριος, αἰὼν Σίμων. 71, Εὐρ. Μηδ. 243· Ζηλωτότατος βίος Ἀριστοφ. Νεφ. 462· γάμος Πλούτ. 2. 289B.

Ζημία, Δωρ. ζῆμία, ἡ, βλάβη, Λατ. damnum, Ἐπίχ. 150 Αἰγ. ἀντίθ. κέρδος, Δυσ. 109. 23, Πλάτ. Νόμ. 835B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5 κέξ· ζημίαν λαβεῖν, νὰ ὑποστῇ ζημίαν, βλάβην, Σοφ. Ἀποσπ. 884, Δημ. 155. 12· ζ. ποιῶ τινι, προξενῶ εἰς τινα ἀπώλειαν, Ἀριστοφ. Πλάτ. 1124· ζ. ἐργάζεσθαι Ἰσακ. 58.19· ζ. φέρειν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. ἐνθ' ἄνω· ζ. νομίζειν, ἠγεῖσθαι Ἰσοκρ. 37B, Ἰσακ. 65. 39.

II. ποιητ. χρηματικὴ, πρόστιμον, ζημίην ἀποτίνειν Ἡρόδ. 2. 65· ἐκτεταῖα Πλάτ. Νόμ. 774Ε· ὀφείλειν Ἡρόδ. 3. 52· καταβάλλειν Δημ. 727. 4· μετὰ .. χρημίαν ζημίαν, μὲ πρόστιμον χρηματικὸν, Πλάτ. Νόμ. 862D· ἄλλ' ὡσαύτως, ζημία ἐπικείται στατήρ, πρόστιμον ἐνὸς στατήρος .., Θουκ. 3. 70· ζημίαν ὀφείλειν τάλαντον Πλούτ. Δυσ. 27· τῆς ζημίας ἀφεθῆναι ὁ αὐτ. Ἀριστειδ. 4· πρβλ. ἀποχορήματος.

2) καθόλου, τιμωρία, ποινή, ζ. ἐπιτιθέναι τινὶ Ἡρόδ. 1. 144· ζ. ἔπειστί τινι Ἡρόδ. 2. 136· πρόσκειται τινι Ξεν. Πέρ. 4. 21· γλώσση ζημία προστρίβεται Αἰσχλ. Πρ. 329, πρβλ. 382· προστιθεμένης τῆς ποινῆς, θάνατον ζημίαν ἐπιτίθεσθαι, προτιθέναι, τάττειν, ὀρίζειν τὸν θάνατον ὡς ποινήν, Θουκ. 2. 24., 3. 44, Δημ. 498. 7· θάνατος ἡ ζ. ἐπικέεται Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 65· ἄλλὰ, ἐφ' οἷς .. θάνατος ἡ ζ. Πλάτ. Πρωτ. 325D· θανάτου ζ. πρόσκειται Θουκ. 3. 45· ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, ζ. ἀδικίας, τιμωρία διὰ .., Πλάτ. Θεατ. 176D, πρβλ. Νόμ. 860Ε.

III. λέξις ὑβριστικὴ ἢ ονειδιστικὴ, ἄλλ' αἰετοπε μετ' ἐπιθ., ὡς φανερά ζήμια, καθαρὰ βλάβη, ἀπώλεια ἀληθῆς, ἀνθρωπος οὐτιδανός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 737· καθαρὰ ζ., λαμπρὰ ζ., Ἀλκίφρων 3. 21, 38, πρβλ. Ἀλέξ. Δορκ. 1. 6. (Φαίνεται ὅτι σχετίζεται πρὸς τὸ δαμάω, Κρητ. δαμάω, Σανσκρ. gam (coercere), ἴδε Ζ ζ II. 3· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. dam-num, πρβλ. Ζ ζ II. 2).

Ζημιο-πρακτέω, ἀπατῶ καὶ λαμβάνω πρόστιμον, τινά Ρεγρον Παπύρ. Ἑλλ. 2. σ. 35.

Ζημιώω, μέλλ. -ώσω, Εὐρ., ἄορ. ἐζημιώωσα, Εὐρ., Θουκ., κλ., πρκμ. ἐζημιώωσα Δημ. 530. 12.—Παθ., μέλλ. ζημιωθήσομαι Δυσ. 181. 37, Ἰσακ. 81. 24, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 12· ἄλλὰ συνηθέως μέοις, ζημιώσομαι, ἐπὶ παθ. σημασία, Ἡρόδ. 7. 39, Ἀνδοκ.



10. 11, Θουκ. 3. 40, 'Ισοκρ. 378C, Δημ. 17. 3, 'Αριστ. Πολ. 6. 5, 3<sup>ος</sup> ἀόρ. ἐζημιώθηεν Πλάτ. Νόμ. 855B, 'Ισοκρ. Ἀντιδ. § 171 (160)· προκμ. ἐζημιώμαίαι Δειναρχ. 110. 19, 'Αριστ. Προξενὸν ἀπώλειαν ἢ ἐπιφέρει ζημίαν εἰς τινα, τινὰ Πλάτ. Νόμ. 846A· πόλιν Λυσ. 185. 37· μετ' οὐδ'. ἐπιθ., οὐδὲν ζ. τινὰ 'Ισοκρ. 117B· πλείω ζ. τινὰ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30· οὕτως ἐν τῷ παθ., μεγάλα ζημιώσεται, θὰ πάθῃ μεγάλα ἀπωλείας, Θουκ. 3. 40· πολλά Πλάτ. Νόμ. 916B· ἀπολ., ἀντίθ. τῷ κερδαίνειν, ὁ αὐτ. Γοργ. 490C, κτλ.—ὡσαύτως, τοσαύτας ἡμέρας ζημιούσιν τινα, προσεεῖν εἰς τινα ἀπώλειαν... Αἰλ. Π. 'Ιστ. 3. 23.

II. ἐπιβάλλω πρόστιμον, τιμωρῶ χρηματικῶς, μετὰ δοτ. πράγμ., ζ. τινὰ χιλίην δραχμῶν 'Ηρόδ. 6. 21, πρβλ. 6. 136· χρήμασιν Θουκ. 2. 65· μναῖς τρισὶ Πλάτ. Νόμ. 936A· ὡσαύτως ζ. τινὰ ἕως τριάκοντα μναῖς Λυκοῦργ. Ἀποστ.· εἰς χρήματα Πλάτ. Νόμ. 774B.— Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς πρόστιμον, τιμωροῦμαι χρηματικῶς διὰ τι πρᾶγμα, μετὰ δοτ. πράγμ., χρήμασι Ἀντιφῶν 120. 2· δραχμῇ τῆς ἡμέρας Πλάτ. Νόμ. 766C· μέχρι τοσοῦτου αὐτοῦ 855B· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ζ. πενήνκοντα λίτρας 'Αριστ. Ἀποστ. 436· μεταρ., τοῦ ἐνός, τοῦ περιέχει μάλιστα, τὴν ψυχὴν ζημιώσεται, θὰ χάσῃ, 'Ηρόδ. 7. 39· τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύσσει. κ. Μαθ. ις', 26· ἑαυτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 25· τὰ κέρτα Αἰλ. π. Ζ. 10. 1.

2) καθόλου, τιμωρῶ, 'Ηρόδ. 7. 35., 9. 77· τινὰ θανάτῳ ὁ αὐτ. 3. 27· τινα φυγῇ, πληγαῖς Θουκ. 4. 65., 8. 74.— Παθ., ζημιόσθαι ζημίαις ἐσχάταις Λυσ. 189. 16· θανάτῳ Ἀντιφῶν 123. 24· θανάτῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις Πλάτ. Πολιτ. 297E· χρήμασι καὶ ἀτιμία ὁ αὐτ. Νόμ. 721B.

Ζημιώδης, ες, (εἰδός) πρόεδρος ζημίας, ἐπιζήμιος, βλαβερός, Πλάτ. Κρατ. 417D, Νόμ. 650A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4. 11.—'Επίρρ. -δῶς, ἀποδοκιμαζόμενος ὡς δισφραγκτὸν ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Η'. 147.

Ζημιώμα, τό, (ζημιώσις), τὸ ἀπολεσθῆναι, ποινή, πρόστιμον, Λουκ. Προμ. 13, κτλ.—τῆς ἀταξίας, διὰ τὴν ἀταξίαν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 9.

2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν ζημίαν, ζ. ἔστω ἀστυνόμοις Πλάτ. Νόμ. 764C.

Ζημιώσις, εως, ἡ, ἐπιβολὴ ζημίας, ποινῆς, 'Αριστ. Πολ. 4. 16. 2. Ζημιωτής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιβάλλων ποινάς· τιμωρός, Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ. 77.—δῆμιος, Εὐστ. 1833. 53.

Ζῆν, ὁ, γεν. Ζηνός, ποιητὴ ἀντὶ τοῦ Ζεὺς, δ' ἴδε.

Ζηνο-ποσειδών, ὁ, θεότης τις μικτὴ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένη ἐν Κάρῳ, Μάχων παρ' Ἀθην. 337C, πρβλ. 42A, Σουλ. Ἑπιγρ. 2700 (Προσθήκη).

Ζηνό-φρων, ὄν, γεν. ονος· (Ζῆν, φρῆν) ὁ γινώσκων τὸ φρόνημα ἢ τὰς βουλὰς τοῦ Διὸς, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀποκαλύπτοντος τὴν βούλησιν τοῦ Διὸς διὰ τῶν χρησμών του, Ἀνθ. Π. 9. 525. 7· οὕτως καὶ Ζηνο-δοτήρ, ἥρος, αὐτόθι.

Ζῆσις, εως, ζωή, Στωβ. Ἑλλ. Φυσ. 262.

Ζητ-ἀρετησάδης, ου, ὁ, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 288 ('Αθην. 162B), ὁ ζητῶν τὴν ἀρετὴν, virtut-aueupida, κατὰ τὴν παράφρασιν τοῦ Scaliger).

Ζητεῖω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 398, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 215, εἰς Ἑρμῆν 392· Δωρ. ζῆτεῖω, Ἀλκμάν 17, Θεοκρ. 1. 85.

Ζητέω, Δωρ. μετοχ. ζῆτεῖσα, Θεοκρ. 1. 85· παραρτ. ἐζήτηουν, Ἑρμ. γ' ἐν ζήτηει. Ἰλ. Ε. 258 (οὐδαμῶς ἀλλάχου παρ' Ὀμ.), Ὑμν. Ἑρμ. 22· ἀόρ. ἐζήτησα, 'Ισοκρ. 349D· προκμ. ἐζήτησα, Δειναρχ. 107. 26.—Μέσ., ἀόρ. ἐζήτησάμην (ἀν-) Λόγγος Προσμ. 2.—Παθ., μέλλ. ζητηθήσομαι, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1. 60, Μ. 8. 16· ἀλλὰ ζητησομαι ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. Μ. 1. 28.

Ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐμὲ δ' ἐξοχα πάντων ζητεῖ Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.· ζ. πημάτων ἀπαλλαγὴν Αἰσχύλ. Πρ. 316, πρβλ. 262· εὐρήσεις ζητῶν Ἀριστοφ. Πλούτ. 104· μὴ ζητῶν Ξεν. Ἀγρο. 8. 1· τὸ ζητούμενον ἀλωτὸν Σοφ. Ο. Τ. 110.

2) ἐρωτῶ περὶ τίνος, τοὺς ἀρχοντας Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2· ἐρωτῶ περὶ τίνος πράγματος, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 5. 13.

3) ζητῶ, ἀναζητῶ, τὸν αὐτόχειρα Σοφ. Ο. Τ. 266· μεγάλοις μνηστρῶσι τὸν δρᾶσαντα Θουκ. 6. 27· ἐπὶ θηρευτῶν, ζ. τὸν λαγὼ Ξεν. Κυν. 6. 25.

4) ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, συγχ. παρὰ Πλάτ. κλπ., ζ. τὰ θεῖα Ξεν. Ἀπομν. 1. 1. 15· ταῦτ' οὖν ζ. καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεόν Πλάτ. Ἀπολ. 23B· ζητομένης ἀρετῆς ὁ τι ἐστὶν ὁ αὐτ. Μένων 79D· τὸ ζητούμενον, ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐρεύνης, τὸ ζήτημα, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 201A, κτλ.—πρβλ. Ζητητικός· ὡσαύτως ἐπὶ δικαστικῆς ἐρεύνης ἡ ἀνακρίσεως, ζ. περὶ ἀδικημάτων Δειναρχ. 91. 20· ἐνοχοι εἶναι τοῖς ζητομένοισι ὁ αὐτ. 97. 15· καθόλου, ζ. πότερον..., Πλάτ. Φίλῃθ. 27C· ζ. πρὸς ἑαυτὸν Λουκ. Λεξιφ. 17.

5) ἀπατῶ, ζητῶ, τῶν πράξεων παρὰ τὸ στρατηγικοῦ λόγον ζητοῦντες Δημ. 49. 18.

II. ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ἀμύχανα Εὐρ. Ἀλκ. 203· ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον Σοφ. Ο. Τ. 658· ἐπὶ φυσικῶν τάσεων, ὁ θερμὸς ὑφαμιον ζητεῖ χῶραν Θεοφρ. 1. Φ. 8. 11, 8.

2) μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, ἐκμαθεῖν τι ζ. Ἡρόδ. 3. 137, Αἰσχύλ. Πρ. 776· μεταλαβεῖν Ἀριστοφ. Πλούτ. 370, πρβλ. Ζήτησις 3· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. μέλλ., ζητεῖς ἀναπέσειν αὐτόθι 573· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ.,

ζητῶ ἡ ἐπιθυμῶ νὰ..., Πλάτ. Πολ. 343B.

III. αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τίνος, Λατ. desidero, ἵνα μὴ ζητέοιεν σίττα Ἡρόδ. 1. 94· Ἐρώνα Πλούτ. Γάβθ. 8.

Ζήτημα, τό, τὸ ζητούμενον, Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· οὐ ῥάδιον ζ., πρᾶγμα δυσεύρετον, ἐπὶ τῶν ἡκρωτηριασμένων μελῶν τοῦ Πειθῶος, Εὐρ. Βάκχ. 1139.

II. ἔρευνα, Σοφ. Ο. Τ. 278, ἰδίως φιλοσοφικῆς φύσεως, τὸ περὶ νόμου ζ. Πλάτ. Νόμ. 630E· τὰ περὶ φύσεως ζ. αὐτόθι 891C· ὡσαύτως, τοῦτ' οὐ τυγχάνει ζ. ὁ αὐτ. Κρατ. 421A· ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζ. πρῶτον, πότερον... ὁ αὐτ. Σοφ. 221C· ἀναζητήσις, ἔρευνα, μυρίοις ζητήμασιν εὐρὺν Εὐρ. Βάκχ. 1218· μητρός, περὶ τῆς μητρός, ὁ αὐτ. Ἰωνι 1352.

Ζητημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 16, 20, Λιβάν. 4. 639.

Ζητήσιμος, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ ζητήσῃ, τὰ ζ., τόποι, ὅπου δύναται τις νὰ ζητήσῃ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 6. 6.

Ζήτησις, εως, ἡ, τὸ ζητεῖν, ἡ ἀναζητήσις, ἔρευνα, κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλῶσαι Ἡρόδ. 2. 44· κατὰ βίου τε καὶ γῆς ζ. ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. 2. 54· ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν· πρὸς ἀναζήτησιν..., Σοφ. Τρ. 55· ἡ ζ. τῶν δρασάντων Θουκ. 8. 66· ζ. ἐπιστοφῆς Πλάτ. Θεαιτ. 196D, κτλ.—τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. 1. 20.

2) ἔρευνα, προσπάθεια πρὸς εὐρεσιν, ποιεῖσθαι ζήτησιν τῶν νεῶν, ἐρευνᾶν τὰ πλοῖα, Ἡρόδ. 6. 118, πρβλ. Αἰν. 122, ἐν τέλει, Αἰσχίν. 6. 45.

3) ἔρευνα, ἀνίχνευσις, ἰδίως φιλοσοφική, Πλάτ. Κρατ. 406A, Ἀπολ. 29C, κ. ἄλλ.· περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὁ αὐτ. Τιμ. 47A· ἡ τῶν ἐμφρόνων ζ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ἔρευνα τῶν λογικῶν ὄντων περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 244C· ἐν τῷ πληθ., Φαῖδρῳ 66D κ. ἄλλ.

4) δικαστικὴ ἔρευνα, Δειναρχ. 91. 20· ἴδε Ζητέω I. 4.

Ζητητέος, α, ὄν, ῥήμ., ἀξίως νὰ ζητηθῇ, Σοφ. Αἰ. 470, Ἀριστοφ. Ὀσμ. 604, κτλ.

II. Ζητητέον, πρέπει τις νὰ ζητήσῃ, ὁ αὐτ. Νεφ. 760· ἢ τιν' ἐτέραν [δύναμιν].. ἡμῖν ζ. Πλάτ. Φίλῃθ. 58E.

Ζητητήριον, τό, = βασιανιστήριον, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.

Ζητητής, οὗ, ὁ, ὁ ζητῶν, ἐρευνητής, Πλάτ. Πολιτ. 618C· τινος, περὶ τίνος, ὁ αὐτ. Χαρμ. 175E.

II. ἐν Ἀθῆναις οἱ Ζητηταὶ ἦτο ἀρχὴ ἔχουσα ἔργον τὸ ἀνευρίσκειν τοὺς ὀφειλτάς τοῦ δημοσίου, τοὺς κατέχοντας δημόσια κτήματα κλ., Λατ. quaesitores, Ἀνδοκ. 3. 6, κλ., Λυσ. 163. 6, Δημ. 696. 9, 703. 11, Πλάτ. Κωμ. Πρέσβ. 5· πρβλ. Hern. Pol. Ant. §§ 133, 151.

Ζητητικός, ἡ, ὄν, ἔχων ἔφασιν ἡ τάσιν πρὸς τὰς ζητήσεις ἡ ἐρεύνας, ἐρευνητικός, Πλάτ. Μένων 81D· τινος ὁ αὐτ. Αἰ. 366B· περὶ τι ὁ αὐτ. Πολιτ. 528B.

2) οἱ ζ. διάλογοι, διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ἐν οἷς ἐρευνᾶται ἡ ἀλήθεια, ἀντίθ. οἱ ὑψηγῆτικοι, Θεράσιλ. παρὰ Διογ. Α. 3. 49· τὸ ζ. ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, ἀναφέρονται εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 6, πρβλ. Grote Πλάτ. 1. 169.

3) οἱ ζητητικοί, ὄνομα διδόμενον εἰς τοὺς σκεπτικῶς ἡ ἐφεκτικῶς φιλοσόφους, Διογ. Α. 9. 69· ἡ ζητητικὴ, τὸ φιλοσοφικὸν αὐτῶν σύστημα, αὐτόθι 70· ἡ ζ. ἀγωγή Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1. 7.

Ζητητός, ἡ, ὄν, ῥήματι, ἐπίθ., ζητούμενος ἡ ζητηθεὶς, ὃν ἐζητησεν ἡ ζητεῖ τις, τινὶ Σοφ. Ο. Κ. 389.

Ζήτηρεον ἡ -εῖον, τό, τόπος ἐνθα ἐκολάζοντο οἱ δούλοι ἐν Χίῳ, Εὐπόλ. ἐν Ἀδῇλ. 46, Θεοπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδῇλ. 1· ἴδε E. M. 411. 33, Εὐστ. 837. 44· γραφόμενον ζώστειον, ἐν Ἀριστοφ. Ἀποστ. 66b, ζώντεον ἡ -εῖον ἐν Πολυδ. Γ', 78, Ζωναρ. ζώτεον ἐν E. M. 414. 40.—Ο ὁρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶνε ζήτηρ, ἀνὸ Ἡσυχ. ὁρθὸς ἀναφῆρη τὸ ζήτηρὸς μετὰ τῆς ἐρμηνείας δήμιος.

Ζεβύνη, ἡ, = σιβύνη, Ἑβδ. ('Ἡσαῖ. 2. 4)· Ζηβύνη Μαθ. Ἀρχ. σ. 92· Ζηβήνη Ἡσυχ.—ὑποκορ. Ζεβύνειον, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 40, Ἡσυχ.

Ζιγγίβερις, εως, ἡ, Ἀραβικὸν τι φυτὸν, οὐτινος ἡ ῥίζα ἐχρησίμευεν ὡς φάρμακον, «ζιντζιβερι», Διοσκ. 2. 190, Γαλην. 13. 175.

Ζιγνίς, εἶδος, ἡ, εἶδος σαύρας καλουμένη καὶ χαλκίς, ἔτι καὶ νῦν καλεῖται cicegna ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, Ἀριστ. 1. Ζ. 8. 24, 7 (διάφ. γραφ. ζυγνίς, ζιγνύς, διγνύς, ζιγνύς).

Ζιζάνιον, τό, = αἶρα II, Λατ. zizanium, lolium, Γεωπ. 2. 43, E. M.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιγ', 25, Γεωπ. 10. 87.

Ζιζανώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ζιζάνιον, Ἐπιφάν. 100C.

—'Επίρρ. -δῶς, ὁ αὐτ. 459A.

Ζιζύφους, ἡ, δένδρον ἡ «ζιζυφία», Λατ. rhamnus jujuba Linn., Ἰταλ. Giuggiola, Γαλλ. ginguolier· Ζιζύφον, τό, ὁ καρπὸς, Γαλην. 6. 357, Ὀρειβ. 1. 211, Γεωπ. 10. 3, 4.

Ζικαία, τά, (= δικάια), Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1879, σ. 47, καὶ 1880, σ. 66.

Ζινίχιον, τό, λωρίον τοῦ ὑποδήματος, Φώτ. Σουῖδ.

Ζιφύιον, τό, (= διφύιον· διπλοῦν) ζιφύιον ἀποτινέτω Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

Ζόη, ζῶα, ζῶα, ἴδε ἐν λ. Ζωή.

Ζόμβρος, ὁ, ἴδε ἐν λ. τραγέλαφος III.

Ζοός, ἴδε ἐν λ. Ζώος.



ζορκάς, ἄδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. δορκάς.  
 ζόφεος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐπομ., νύξ Νίχ. 'Αλ. 501.  
 ζοφερός, α, ὄν, (ζόφος) σκοτεινός, Χάος 'Ησ. Ο. 814· οἰ-  
 κημα 'Ιππ. 399. 37· ἀήρ Λουκ. Νιγρίν. 4· θάλαττα διαφαί-  
 νεται ζοφερά 'Αριστ. Θαυμασ. 130, 3·— τὸ ζοφερόν 'Ιππ.  
 563. 2, 'Αριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 9. 2) μεταφ., ζ. φροντίδες  
 'Ανθ. Π. 5. 297.  
 ζοφρότης, ητος, ἡ, = ζόφος, Νίχηρ. Βλεμμ. σ. 155.  
 ζοφφορία, ἡ, = ζόφος, Ποντική, Γρηγόρ. Ναζ. 'Επ. 7, σ. 771.  
 ζόφεος, ον, = ζόφεος, ζοφερός, 'Ανθ. Π. 7. 377.  
 ζοφο-δορπίδας, ον, ὁ, δειπνῶν ἐν τῷ σκότειν ἢ κρυφίως, περὶ  
 τοῦ Πιττακοῦ, 'Αλκαῖ. παρὰ Διογ. Α. 1. 81, πρβλ. Πλούτ. 2. 726Δ·  
 -δορπίας παρ' 'Ησυχ., Σουίδ.  
 ζοφο-εἰδελος, ον, ὁμοιος πρὸς ζόφον, σκοτεινός, Νίχ. Θ. 657.  
 ζοφο-εἰδής, ἐς, = τῷ προηγ., 'Ιππ. 595. 40, κτλ.· οὕτω, ζο-  
 φόεις, εσσα, εν, Νίχ. Θ. 775· 'Αλ. 474.  
 ζοφο-μηνία, ἡ, (μῆνη) = σκοτομηνία, 'Ησυχ., ἡ ἐκλειψίς τῆς  
 σελήνης, Σουίδ.  
 ζοφόπνοια, ἡ, ἄνεμος ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων, Σχόλ. 'Ιλ. Ψ. 334.  
 ζόφος, ὁ, τὸ σκότος τοῦ κάτω κόσμου, σκότος τοῦ 'Αδου, ἱεμέ-  
 νων 'Ερεβόςδε ὑπὸ ζόφον 'Οδ. Υ. 356, πρβλ. Α. 155, Π. Φ. 56·  
 'Αἴθης δ' ἔλαχε ζόφον ἡερόεντα, ἔλαβε διὰ κλήρου τὰ  
 βασίλεια τοῦ σκότους ὡς μερίδιον, Ο. 191, 'Οδ. Α. 57, 'Υμν. 'Ομ.  
 εἰς Δῆμ. 402, 446, κτλ.· γῆς ὑπὸ ζόφον Αἰσχύλ. Πέρσ. 839·—  
 καθόλου, πᾶν σκότος, 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 227· χειμέριος ζ., τὸ σκότος  
 ἥτοι ἡ κατήφεια τοῦ χειμῶνος, Πίνδ. Ι. 4. 30 (3. 37). II.  
 παρ' 'Ομ., τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, αἱ δυσμαί, ὡς παρὰ  
 Γερμ. Abend (εσπέρα), ἡδὴ γὰρ φάος οἶγεθ' ὑπὸ ζόφον 'Οδ.  
 Γ. 335· οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἡώς Κ. 190·  
 οὕτω, ποτὶ ζόφον, ἀντίθ. πρὸς ἡώ τ' ἡλείδιον τε 'Π. Μ. 239,  
 'Οδ. Ν. 240 (ἴδε ἐν λ. ἡλιος)· Γαδελῶν τὸ πρὸς ζόφον, πρὸς  
 δυσμαίς τῶν .., Πίνδ. Ν. 4. 112·— μεταφ., τῆς ψυχῆς .. ζόφος  
 Πλούτ. 2. 48C· ἐπὶ ὕφους, τὸ σκοτεινόν, ἀδιανόητον, Διον. 'Αλ. π.  
 Πομπ. 2·— Παρὰ πελοῖς, πρῶτον παρ' 'Αριστ. Κόσμ. 6, 30, Που-  
 λυδ. 18. 3, 7, ἀκολούθως ἐν τῇ Κ. Δ., Πλούτ., Λουκ.. κτλ. ('Εκ  
 τῆς αὐτῆς ρίζης παράγεται Ζέφυρος, ὁ ἴδε. τὸ δὲ κνέφας, γνό-  
 φος, ὁνόφρος φαίνονται ὅντες τύποι διάφοροι μόνον κατὰ διάλε-  
 κτον ἢ προφορὰν, Βουττμ. Λεξιλ., ἴδε κελαινός 9, Curt. Gr. Et.  
 σελ. 657 κέξ.)  
 ζόφος, εος, τό, = τῷ προηγ., Κ. Δ. 'Αποκάλ. Παῦλ. 62.  
 ζοφο-φθόρος, ον, ὁ τὸν ζόφον ἐκδιώκων, διαλύων, Θεοδόσ.  
 Διάκ. 'Ακρ. 1. 225.  
 ζοφώω, σκοτίζω, 'Ηλιδ. 2. 15.— Παθ., γίνομαι σκοτεινός, 'Ανθ.  
 Π. 6. 92· τὴν ὅσιν ἐξοφωμένος Ψευδολук. Φιλοπάτρ. 4.  
 ζοφώδης, ἐς, = ζοφοειδής, 'Ιππ. 213C, 'Αριστ. Προβλ. 26,  
 37, 53.  
 ζόφωμα, τό, σκότος, Βυζ.  
 ζόφωσις, εως, ἡ, ἐπισκότησις, σκότος, Γρηγ. Νύσσ. 2, 891.  
 ζώω, σπάν. ἰων. τύπος ἀντὶ ζάω, ὁ ἴδε.  
 ζυγάδην [α], ἐπίρρ., (ζυγόν) συνευγεγμένως, κατὰ ζεύγη, Φίλων  
 Ι. 237, Φώτ.  
 ζυγάδια, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Σουίδ.  
 ζυγαίνα, ης, ἡ, ἰχθύς, ἡ «σφυρίδα», 'Επίχ. 30 Αη., 'Αριστ. Ι.  
 Ζ. 2. 15, 12.  
 ζυγαῖος, = ζύγιος, 'Ιω. Χρυσόστ. 6, 974.  
 ζυγάρχης, ὁ, ἡγεμὼν ἱππικοῦ, Αἰλ. Τακτ. 19, 8.  
 ζυγαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ζυγάρχου, 'Ασκληπιδ. Τακτ. 8.  
 2) διοικήσις δύο ἀρμάτων, Αἰλ. Τακτ. 22, 2.  
 ζυγάς, ἄδος, ἡ, ζεύγος, Θεόδ. Πρῶτ. σ. 249.  
 ζυγάστρον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Πολυδ. Ζ'. 79, Γ'. 138.  
 ζύγαστρον [ῥ], τό, (√ΖΓΓ, ζεύγνυμι) κιβώτιον (ἐκ σανίδων  
 ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας συνημμένων), Σοφ. Τρ. 692, Εὐρ. ἐν 'Αδῇ.  
 208, Ξεν. Κύρ. 7. 3. 1·— παρὰ Δελφοῖς καλεῖται τὸ γραμματοφυλά-  
 κιον, Φώτ.·— τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος, κάλυμμα, Σχόλ.  
 Θεοκρ. 7. 78.  
 ζυγαίς, μετοχ. ἄορ. 6' παθ. τοῦ ζεύγνυμι.  
 ζυγέω, ἵσταμαι ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ, ἐπὶ στρατιωτῶν εἰς μίαν γραμ-  
 μὴν παρ' ἀλλήλους ἵσταμένων, Πολυδ. 3. 113, 8·— ὡς τὸ στοιχέω  
 περὶ ἵσταμένων ὁπισθεν ἀλλήλων κατὰ βᾶθος.  
 ζυγηδόν, ἐπίρρ., κατὰ ζεύγη, 'Ηλιδ. 10. 17.  
 ζυγητή, ἡ, «κλεῖς» 'Ησυχ.  
 ζυγη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ ζυγοφόρος, ὁ ἴδε.  
 ζυγία, ἡ, εἶδος πετελας, Carpinus betulus, Θεοφρ. Ι. Φ. 3.  
 3. 1., 5. 3, 3, Πλίν. 16. 26.  
 ζυγιάνος, ἡ, ὄν, γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῳδιον τοῦ ζυγοῦ, Βασίλ.  
 Ι. 55· πρβλ. κριανός, σκορπιανός.  
 ζυγιόζω, ζυγιόζω, Σουίδ.  
 ζυγιικός, ἡ, ὄν, (ζυγός) ἀνήκων εἰς ζυγόν (ζυγαριά), Θεολ.  
 'Αριθμ. σ. 29.  
 ζυγιμος, ον, = ζύγιος, Πολυδ. παρ' 'Αθην. 331B, πῖθ. ἐσφ.  
 γραφ. ἀντὶ τοῦ ζύγιος.

ζύγιος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ δένδρου ζυγίας, Θεοφρ.  
 Ι. Φ. 5. 3, 3.  
 ζύγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ζυγόν (III. 3), ὑπὸ τὰ  
 ζυγία Καλλιξ. παρ' 'Αθην. 204B.  
 ζύγιον, τό, (ὑποκορ. τοῦ ζυγός) ζυγί, ζυγαριά, 'Ακὺλ. Παροιμ.  
 11. 1.  
 ζύγιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. ἔθνα κατωί. (ζυγόν)·—  
 ἀνήκων ἢ κατὰλλος διὰ ζυγόν, ζ. ἵππος, ἵππος ὑπὸ τὸν ζυγόν,  
 ἀντίθ. σειραφόρος, Ψευδευριπ. Ι. Α. 221, 'Αριστοφ. Νεφ. 122·—  
 μετὰ γεν., θηρῶν ζυγίους ζεύξασα σατίνας Εὐρ. 'Ελ. 1310.  
 II. ἐπιθ. τῆς 'Ηρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, παρὰ Ρωμαίοις  
 Juno jugalis, 'Απολλ. Ριδ. Δ. 96, Μουσαῖ. 275· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων  
 θεοτήτων, 'Ανθ. Π. 7. 555, 'Ησυχ. III. ζύγιος, ὁ, = ζυγι-  
 τος, Πολυδ. Α'. 87, 120· κῶπαι ζ. Πολύαν. 5. 22, 4.  
 ζυγίς, εἶδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου θύμου, ξερπύλλος, serpyllum  
 silvestre, Διασκ. 3. 46, Φιλίν. παρ' 'Αθην. 681Γ.  
 ζυγίτης [ι], ου, ὁ, ὁ ἐρέτης ὁ καθήμενος ἐν τῇ μεσαίᾳ γραμμῇ,  
 ὡς τὸ μεσόνεος, Σχόλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 1074, πρβλ. θαλαμειτής,  
 θρανιτής.  
 ζυγιτής, εἶδος, = ζυγία, 'Αφροδίτη Νικήμ. Γερασ. ἐν τῇ Φω.  
 Ββλ. 144. 6.  
 ζυγνίς, εἶδος, ἡ, ἴδε ζιγνίς, θυγνίς.  
 ζυγό-δεσμον, τό, (ζυγόν, ὁ ἴδε) δεσμός τοῦ ζυγοῦ, δηλ. ἱμάς  
 δι' οὗ ὁ ζυγός προσδεύετο εἰς τὸν ῥυμόν, ζ. αἶμα ζυγῷ ἐνεα-  
 πηχῷ 'Ιλ. Ω. 270· περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, Πλούτ. 'Αλεξ. 18, κλ.  
 (καλούμενον ζυγοδεσμός, ὁ, παρὰ Θεμιστ. 30B· τοῦ ζυγοῦ δ  
 δεσμός παρ' 'Αρρ. 'Αν. 2. 3, 11)· συνη. ἐν τῷ πληθ., ζυγοδεσμα  
 Πρὸκλ. 'Υ. 31· 'Ανθ. Π. 9. 155, 741, κτλ.  
 ζυγο-δέτης, ου, ὁ, (δέω) = τῷ προηγ., 'Ησυχ.  
 ζυγο-εἰδής, ἐς, ὁμοιος πρὸς ζυγόν, τὸ ζ. = ζύγμα III, Γα-  
 λην. 4. 13.  
 ζυγο-κέφαλον, τό, φόρος ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρο-  
 ταιμῶντων ζευγῶν, Σουλ. 'Επιγρ. 2712. 9, Νεαρ. 'Ιουστίν.  
 ζυγοκλεπτῶ, κλέπτω εἰς τὸ ζυγισμα, ζυγοκλεπτήσαντες  
 'Ιουστ. νεαρ. ΡΜΗ, 2.  
 ζυγο-κρούστης, ὁ, ὁ ἀπατῶν εἰς τὸ ζυγί, 'Αρτεμίδ. 4. 59.  
 ζυγο-μάχέω, παλαίω πρὸς τὸν ὁμόζυγόν μου, ἵππου ἐν ἀρ-  
 ματί ζ. 'Αππ. Συρ. 33. 2) καθόλου, παλαίω, αγωνίζομαι,  
 ἐρίζω, περὶ τίνος Δημ. 996. 16· πρὸς τύχην Μένανδρ. 'Αδῆλ. 127,  
 πρβλ. Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 21· πρβλ. κώροκος.  
 ζυγο-μάχια, ἡ, ἐρις, μάχη, 'Αριστίν. 2. 2, 'Εκκλ.  
 ζυγόν, τό, ὡσαύτως ζυγός, ὁ, (μετὰ τὴν σημασ. Ι.) 'Υμν. 'Ομ.  
 εἰς Δῆμ. 217, (μετὰ τὴν σημασ. IV.) Πλάτ. Τιμ. 63B, καὶ παρὰ μετα-  
 νευστ. μετὰ πᾶσαν σημασίαν. Κατὰ τὸ πλείτερον οὐδὲν ὑπάρχει τὸ  
 ὄριον τὸ γένος τῆς λέξεως ἐν τῷ ἐνίκῳ, ἀλλὰ τὸ πληθ. φαίνεται δι-  
 εἶναι ἀεὶποτε ζυγά (πρβλ. ζεύγνυμι ἐν τελ.). Πᾶν δ, τι ἐνώνει δύο  
 σώματα, ἐπομένως, I. τὸ σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ κείμενον  
 ξύλον, τὸ προσδεγόμενον διὰ τοῦ ζυγοδεσμοῦ πρὸς τὸ τέλος τοῦ ῥυ-  
 μοῦ καὶ ἔχον ζεύγλας (ἐπιτραχηλίου θέσεις) εἰς ἑκάτερον ἄκρον,  
 δι' οὗ δύο ἵπποι, ἡμίονοι ἢ βοεὶς ἔσουρον ἀμαξάν ἢ ἀρστρον παρ' 'Ομ.  
 ἐπὶ τῶν ἵππων ζυγὸς συχνάκις ὀρίζεται εἰδικώτερον, ὡς ζυγὸν ἱπ-  
 πειον 'Ιλ. Ε. 799, Ψ. 392· ὑπὸ ζυγὸν ἡγαγεν ἵππους, ἐξευ-  
 ξεν αὐτούς, 'Ιλ. Ε. 731, 'Οδ. Γ. 383· ἐπὶ ζυγὰ θῆκεν ἵπποις 'Ησ.  
 'Εργ. κ. 'Ημ. 813· ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θῆκε βουσί αὐτόθι 579·  
 ὑπὸ ζυγοφιν (δ. ε. ζυγοῦ) λύον ἵππους 'Ιλ. Ο. 576·— παροιμ.,  
 τὸν αὐτὸν ἔλκειν ζ., ἐπὶ τῶν ὁμοίων καὶ παραπλήσιον πασχόντων,  
 «ς ἕνα πονοκάλι βράζου», 'Αριστίν. 2. 7, Παροιμιογρ. 2) μεταφ.,  
 ἐπὶ τῷ ζυγὸς αὐχένι κεῖται 'Υμν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 217· ἐχ-  
 θροῖν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θῆσω 'Θεογ. 1023· ἐπαυχένιον  
 λαβεῖν ζ. Πίνδ. Π. 2. 172· τὸ δοῦλιον ζ., ὁ ζυγός τῆς δουλείας,  
 'Ηρόδ. 7. 8, 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Θῆβ. 75, 471, κλ.· δουλείας, ἀνάγκη  
 ζ. Σοφ. Αἴ. 944, Εὐρ. 'Ορ. 1330· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως  
 εἶχον Σοφ. 'Αντ. 291· ἐπιτιθέσθαι τινὶ ζυγὰ τοῦ μῆ., ὥστε  
 νὰ μὴ .., Ξεν. Κύρ. 3. 1, 27· ζυγῷ ζυγῆναι Πλάτ. Πολ. 508Δ.  
 II. τὸ ἐγκάρσιον ξύλον, τὸ συνδέον τὰ δύο κέρατα τῆς φόρμιγ-  
 γος, εἰς δ προσηλθόντα οἱ κόλλοιες καὶ ἐντείνονται αἱ χορδαί, Λατ.  
 transtillum, 'Ιλ. Ι. 187. 2) τὸ ἐγκάρσιον ξύλον τοῦ ὕψαντικοῦ  
 ἱστοῦ, εἰς δ προσηλθὺτο ὁ στήμων, τὸ «ἀντί», πρβλ. ζυγώω. 3)  
 τὸ πῶν Ρωμαίων jugum, Διον. 'Αλ. 3. 22, κτλ. III. ἐν τῷ  
 πληθ., τὰ ἐγκάρσια ἐδῶλια τὰ ἐνοῦντα τὰς ἀπέναντι πλευρὰς πλοῖου  
 ἢ λέμβου, Λατ. transtra, 'Οδ. Ι. 99, Ν. 21, 'Ηρόδ. 2. 96· σπανίως  
 ἐν τῷ ἐνίκῳ, θεὸν εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249·— μεταφ., ἐς  
 τὸ πρῶτον πόλεος ζ. Εὐρ. 'Ιωνι 595· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέ-  
 ζετ' ἀρχίης αὐτ. Φοιν. 74. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ  
 λῆθιον ἀνωφλιον ἢ κατωφλιον τῆς θύρας, Σουλ. 'Επιγρ. 160. 91·—  
 ὡσαύτως, = Λατ. impages, τὰ προσπήγματα, οἱ σιδηροὶ δεσμοὶ ὑ-  
 ρας, ἴδε 'Επιγρ. Βρεττ. Μουσ. σ. 73. 3) ἡ μεσαία σειρά  
 τῶν καπλητατικῶν καθισμάτων τριήρων· μεταφ., κρατοῦντων  
 τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός, ἐνῷ οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (οἱ τῆς ἀνω σειρᾶς)  
 κυβερνῶσι τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1618. IV. ἡ φάλαγξ  
 τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριάς), ζυγὸν ταλάντου ὁ αὐτ. 'Ικτί. 822, Δημ.



1461. 17, πρβλ. 'Αριστ. Μηχαν. 1, 2—ἐντεῦθεν, αὐτὸς ὁ ζυγός (πρβλ. πῆχυς IV), αἶρειν τὸν ζυγὸν Πλάτ. Τιμ. 63B· ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κεῖσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 550E· ζυγὴ ἢ ἐν τῷ ζ. ἰσταναι Δυσ. 117. 40, Πλάτ. Πρωτ. 356B· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 784. 10·—παροιμ., ζ. μὴ ὑπερβαίνειν Πυθ. παρὰ Διογ. Α. 8. 18. V. κερχασίου, ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἰστού κεραία, Πίνδ. Νεμ. 5. 92.

VI. σανδαλίου ὁ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος δεσμός, 'Αριστοφ. Δυσ. 417, Πολυδ. Ζ'. 81· ζυγὸς Φωτ. VII. ζεύγος, κλεινὸν ζυγὸν Εὐρ. Ἐλ. 792· κατὰ ζυγά, κατὰ ζεύγη, 'Αριστ. Τ. Ζ. 5. 12, 1, Θεόκρ. 13. 32.

VIII. κατὰ πρόσωπον γραμμὴ στρατιωτῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ βάθος (ἥτις ἐκαλεῖτο στοῖχος), ἐν τῷ πρώτῳ ζ. ἐμάχοντο Θουκ. 5. 68· ὁ ζυγὸς Πολυάν. 4. 5, 4· κατὰ ζυγόν, γραμμὴ μετὰ γραμμὴν, Πολυδ. 1. 45, 9·—ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Δ'. 108· πρβλ. ζυγέω.

IX. ζυγά ἢ ἀζυγά, ἄρτια ἢ περίσσια, «ζυγά ἢ μονά», παιγνίδιον, Σχόλ. 'Αριστοφ. Πλ. 816.

ζυγο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ψευδῇ ἥτοι πλημμελῇ ζυγόν, Σουίδ.

ζυγοποιεῖω, κατασκευάζω ζυγούς (ἀμάξης), ἴδε Dobree 'Αριστοφ. Πλ. 513.

ζυγο-ποιός, ὢν, ὁ κατασκευάζων ζυγούς (ἀμάξης), Φερεκράτ. Περσ. 1. 1.

ζυγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. ζυγόν.

ζυγοσταθμῖω, = ζυγοστατάω, Τζέτζ. εἰς Δουκόφρ. 270.

ζυγοσταθμῖσις, εὼς, ἡ, = ζυγοστασία, Τζέτζ. εἰς Δουκόφρ. 275.

ζυγό-σταθμος, ὁ, ζυγός, ζυγαριά, Πλούτ. 2. 928B.

ζυγοστασία, ἡ, ζυγίσις, Τζέτζ. πρὸ 'Ομ. 267.

ζυγοστασίον, τό, τόπος πρὸς ζυγίσιν, Σουλ. 'Επιγρ. 3705.

ζυγοστατάω, ζυγίζω διὰ τοῦ ζυγοῦ, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ Δουκ. 'Ιστ. Συγγρ. 49· τινὰ πρὸς τινὰ 'Αλκίφρων 2. 2. II. Παθ., εἶμαι ἐν ἰσορροπία, Πολυδ. 6. 10, 7.

ζυγοστατήμα, τό, ζυγός, ζυγαριά, Φιλῆμ. Δεξ. σ. 177 (Ossan), Εὐδοκ.

ζυγο-στατής [ᾱ], ου, ὁ, (ἴστημι) ζυγιστής, δημόσιος ὑπάλληλος ἐπιβλέπων τὰ σταθμά, 'Αρτεμίδ. 2. 37, Βασιλικ.

ζυγο-τρύαση [ᾱ], ἡ, ζυγός, ζυγαριά, Φώτ.

ζυγουλικός, ὢν, ὁ σύρων τὸν ζυγόν, βοῦς Μοσχίων παρὰ Στοβ. 'Εκλογ. 1. 244.

ζυγόφειν, 'Επ. γεν. τοῦ ζυγόν, 'Πλ. Ω. 576.

ζυγοφορέω, ζυγίζω, 'Ησύχ. II. ἔσφ. γραφ. ζευγοφ.

ζυγο-φόρος, ὢν, φέρων τὸν ζυγόν, πῶλος Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 121 (λυρ.)· 'Ἰππιοὶ Πλούτ. 2. 524A· ἀλλαγῶ ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ ζυγηφόρος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 341, Εὐρ. Ρίς. 303.

ζυγῶν, (ζυγόν) ὑποβόλλω εἰς τὸν ζυγόν, συνάπτω, συναρμώζω, ζ. κιθάραν, θέτω τὸ ἐγκάρσιον ἐξέλιον εἰς τὴν φόρμιγγα ἢ λύραν, Δουκ. Θεόδ. Διαλ. 7. 4, 'Εναλ. Διαλ. 1. 4· κανόνες ἐζυγωμένοι οὗο 'Αγάθων παρ' 'Αθην. 454D, πρβλ. 'Εβδ. ('Εξεκ. μα', 26).

2) μεταφρ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 113. ζύγρα, ἡ, διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ διῷγρα (ἐνν. χώρα), ἐλώδης γῆ, Εὐστ. 295. 28.

ζυγῶδης, ες, = ζυγοειδής, Φίλων 1. 22.

ζυγωθρέζω, (ζυγόν IV.) ζυγίζω, ἐξετάζω, 'Αριστοφ. Νεφ. 745, κατὰ τὸν Σχολ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. 1550. 13, ἐκ τοῦ ζύγωθρον (ὁ τῆς θύρας μοχλός), κλείω, «μανδαλώνω», πρβλ. Πολυδ. I', 26.

ζυγωμα, τό, μοχλὸς συνέχων καὶ κλείων τὴν θύραν, Πολυδ. 7. 16, 5. II. = ζυγόν III. 1, Σχόλ. Θουκ. 1. 29. III. τὸ ζυγωματικὸν ὅσπου, ὅπερ συνδέει τὸ κρανίον μετὰ τῆς ἄνω σιαγόνης, arcus zygomaticus ἢ os jugale, Πολυδ. B', 85· πρβλ. ζυγοειδής.

IV. = ζυγόν II, Πτολεμ.

ζύγωσις, εὼς, ἡ, (ζύγῳ II) ἰσορροπία, ἀντιστήριγμα, κατὰ τὴν ζύγωσιν, ἐπὶ τῶν βαρειῶν θραντικῶν κωπῶν, Καλλιξ. παρ' 'Αθην. 204A.

ζυγωτός, ἡ, ὢν, (ζυγῶν) μετὰ ζυγοῦ, ἔχων ζυγόν, ἄρμα ζ., Λατ. biga, Σοφ. 'Ηλ. 702.

ζύθειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζύθοος, 'Ησύχ.

ζύθοος, ου, ὁ, ἡ -εος, τό, (ἴδε ζέω) εἶδος αἰγυπτιακοῦ ζύθου, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 11, 2, Διοσκ. 2. 109, Στράβ. 799, Διόδ. 1. 34, πρβλ. 'Ηρόδ. 2. 77· δοτ. ζύθω (οὕτω) ἐν Αἰθιοπικῇ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 5128. 16. 2) ὁ ζύθος τῶν βορείων ἐθνῶν, Ποσειδών. παρ' 'Αθην 152C, Στράβ. 155· ἴδε κοῦρμι.

ζύμη [ῡ], ἡ, (ἴδε ζέω) προζύμιον, 'Αριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 3, 'Εβδ. ('Εξέδ. ιδ', 15)· πρβλ. ζυμῶν—μεταφρ., διασπορά, ψευδοδιδασκαλία, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 6, κτλ.

ζυμήεις, εσσα, εν, ἔχων ζύμην, ἐνζυμος, ἄρτος 'Ησύχ.

ζυμίζω, ὁμοιάζω μετὰ προζύμιον, Διοσκ. 2. 98.

ζυμίτης [ι] ἄρτος, ὁ, ἐνζυμος ἄρτος, Σεν. 'Αν. 7. 3, 21, Πολυδ. Γ', 32, 72.

ζυμῶν, [ζύμη] κινῶ ζύμωσιν ἢ τινι, ἐμβάλλω προζύμιον εἰς τι, Λατ. fermentare, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ 'Α' 'Επιστ. π. Κορ. ε', 6—παθ., ζυμοῦμαι, ἐνοῦμαι μετὰ τῆς ζύμης, ὠρίσταιται

ζύμωσιν, Πλούτ. 2. 659B, 'Εβδ. ('Εξέδ. ιδ', 34, 39), κτλ.· κοιλία ἐζυμωμένην, ὅσα ἐν καταστάσει ζυμώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως, 'Ἰππ. 'Οξ. 394· ζυμομένην, ἐπὶ χύτρας, 'Αλεξ. Δεξ. 5. 8.

ζυμῶδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος μετὰ προζύμιον, 'Αριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 4.

ζύμωμα, τό, = ζύμη, Λατ. fermentum, Πλάτ. Τιμ. 74C—ὁ Νικ. ἀποκαλεῖ τὸν μύκητα ἢ ἀμανίτην (μανιτάρι) ζύμωμα γῆς, 'Αλ. 521.

ζύμωσις, εὼς, ἡ, ἐξοίδησις, Πλάτ. Τιμ. 66B, Πλούτ. 2. 659B· ἥπατος ζύμωσις. φούσκωμα τοῦ ἥπατος, 'Ἰππ. 1121G.

ζυμωτικός, ἡ, ὢν, προζέων ζύμωσιν, τινος Διοκλ. παρ' 'Αθην. 55D.

ζυμωτός, ἡ, ὢν, ἔχων προζύμιον, ὑποστὰς ζύμωσιν, 'Εβδ. ('Εξέδ. ιδ', 7, κ. ἄλλ.).

ζυτηρά, ἡ, πρόσδοσις ἡ ἀπὸ τοῦ ζύτου = ζύθου, Πάπυρ. Αἴγυπτ. ἐν Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873· πρβλ. ζύθος I.

ζωαγρία, ἡ, = ζωαγρέον, Αἰλ. π. Ζ. 13. 10.

ζωάγρια, ὢν, τά, (ζωός, ἀγρεύω), ἀμοιβή τῆς διασώσεως τῆς ζωῆς, ζωάγρι' ὀφέλλειν 'Οδ. Θ. 462· δῶρα λάμπονται ζωάγρια Κροίσου 'Ηρόδ. 3. 36· ὡσαύτως, ὡς τὸ θρεπτήριον, ἀμοιβή τῆς διατροφῆς τινος, Θέτι .. ζωάγρια τίθειν 'Πλ. Σ. 407, πρβλ. Καλλ. 'Αποσπ. 162, 'Ανθ. Π. 6. 200· ὡσαύτως θυσίαι εἰς τὸν 'Ασκληπιὸν καὶ ἄλλους θεοὺς ἐπὶ διασώσει ἀπὸ ἀσθενείας, αὐτῇ παραρτ. 56, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· μετὰ γεν. πράγμ., ζωάγρια μόχθων 'Ανθ. Π. 1. 12· ζ. νοῦσων αὐτῇ παραρτ. 55—τύπος τις ζώγρια, τά, εὐρίσκειται παρὰ Σουίδ.—'Ο ἐνικός ἀπαντᾷ ἐν τινι χρησμῷ παρὰ Πλούτ. 'Αράτ. 53 (πρβλ. ζωαγρία II)· καὶ ἐπίθετ.

ζωάγριος Βάβρ. 50. 15, ζωαγρίους μοι χάριτας ὀφλήσεις, θά μοι ὀφείλῃς χάριτας διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς· οὕτως ἐν Νόνν. 'Ιω. 15. 13, λύτρον ἐτάρων ζωάγριον.

ζωάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῶον, Σχόλ. 'Απολλ. Ροδ. Α. 1265., 3. 276.

ζωάρκεια, ἡ, διατήρησις τῆς ζωῆς, Σχόλ. Εὐρ. 'Εκ. 359· ὡσαύτως, ζωαρκία, Walz Ρήτ. 1. 599.

ζωαρκής, ες, ὁ διατηρῶν τὴν ζωὴν, Πρόκλ. 'Υ. 1. 2, Νόνν. Δ. 25. 173, Χρησμ. Σιδ. 8. 444· τά ζωαρκή, τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκούντα, Φώτ.

ζω-αρχικός, ἡ, ὢν, ὢν ἀρχή, αἰτία τῆς ζωῆς, 'Εκκλ.

ζῷ-αρχος, ὢν, ὁ ὁδηγῶν ἐλέφαντα, ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ, Αἰλ. Τακτ. 23. 1.

ζωγάνης, ὁ, παρὰ Βαβυλωνίους = ὑπέρτης, ἕνα αὐτῶν (τῶν ὑπέρτης) ἐνδεδουκὸτα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὃν καὶ καλεῖσθαι ζωγάνην 'Αθην. 639C.

ζῳγή, ἡ, εἶδος βοτάνης, 'Ησύχ.

ζωγορίτης, ὁ, ὁπὸς τοῦ ὀποβαλάμου, 'Ησύχ.

ζωγραφέων, τό, ἐργαστήριον ζωγράφου, Πλούτ. 2. 471F. ζωγράφω, ἀπεικονίζω διὰ τῆς γραφίδος ἐκ τῆς ζωῆς φύσεως, ζωγραφῶ, τινα Πλάτ. Πολ. 598B, κτλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Κρατ. 434 B· μεταφρ., ἡδοναί .. ἐζωγραφεῖν καὶ ὁ αὐτ. Φιλῆμ. 40B· πρβλ. ὕθρος I. II. κοσμοῦ δι' εἰκόνων ἡ χρωμάτων, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 996· τὰς ὀφρὺς ἀσβόλῳ 'Αλεξ. 'Ἰπποστ. 1. 16, πρβλ. Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 50.

ζωγραφέμα, τό, ζωγραφία, Πλάτ. Φιλῆμ. 39D, Κρατ. 430B, κέξ.

ζωγραφέτης, ἡ, ὢν, ἐζωγραφημένος, 'Εκκλ.· ποικίλος, 'Ησύχ.

ζωγραφέα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, ζωγραφική, Σεν. 'Απομν. 1. 4, 3. 2) γραφῇ, εἰκόνι, Πλάτ. Φαίδρ. 275D.

ζωγραφέικος, ἡ, ὢν, ἐμπειρος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Θεαιτ. 145A, Σεν. Συμπ. 4. 21· ἡ ζωγραφική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, Διόδ. 14. 46.—'Επίρρ. -κῶς, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 11. 255.

ζωγράφος, ὁ, (ζωός, γράφω) ὁ ἀπεικονίζων διὰ τῆς γραφίδος τὴν ζωὴν, ἡ καθόλου τὴν φύσιν, 'Ηρόδ. 2. 46, Πλάτ. Γοργ. 448C, 453C, Νόμ. 656B, κτλ.· μεταφρ., πολιτείων ζ. ὁ αὐτ. Πολ. 501C· πρβλ. ζωογράφος.

ζωαγρέα, ἴδε ἐν λ. ζωαγρία.

ζωαγρέον, ἐνίοτε γραφόμενον ζώγριον, τό, τόπος ἐνθα φυλάττονται ζῳα, θηριοτροφεῖον, Στράβ. 556, 'Επίκτ. παρὰ Στοβ. 316. 38· ἰχθυοτροφεῖον, Πλούτ. 2. 89A, Αἰλ. π. Ζ. 11. 34· ζ. ἰχθύων Ξενοκρ. 1. 34.

ζωαγρέυς, εὼς, ὁ, ὁ συλλαμβάνων [ἰχθὺς], ζ. θαλάττιος Γαλην. 4. 497.

ζωαγρεύω, = ζωαγρέω, Πολυάν. 4. 3, 27.

ζωαγρέω, μέλλ. -ήσω, (ζωός, ἀγρεύω) συλλαμβάνω ζῶντα, σφάζω τὴν ζωὴν τινος, αἰμαλωτίζω ἀντὶ τὴν φονεύσω, ζῳαγρεῖ, 'Ατρέας υἱὸς οὐδ' ἄξια δέξαι ἀποινα 'Πλ. Ζ. 46, πρβλ. Κ. 378, Δ. 131, 'Ηρόδ. 1. 86, 211· (ἀνθ) οὐ τὸ ζῶν ἀνάγειν ἀπαντᾷ ἐν 'Οδ. Ξ. 272]· εἶλε .. καὶ ἐζῳαγρῆσε 'Ηρόδ. 3. 52· τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζῳαγρῆσαν Θουκ. 2. 92· πλην ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν, οὗς ἐζῳαγρῆσαν ὁ αὐτ. 7. 23· μηδαμὴ μηδαμῶς ζῳαγροῦντας Πλάτ. Νόμ. 868B· ἐπὶ νεῶν, δὲ ἐζῳαγρῆσαν αὐτάνθρωπος Χαρίτ. 7. 6.—Παθ., 'Ηρόδ. 1. 66., 5. 77.

II. (ζῳή, ἀγείρω) ἐπαναφέρειν εἰς ζωὴν καὶ ἀκμήν, ἀναζωογονῶ, ὡς τὰ



ζωपुरέω, περί δε πνοιή βορέας ζώγρει ἐπιπνεύουσα Π. Ε. 698.

ζώγρημα, τό, τὸ ζωγρηθέν, Ν. Χων. σ. 386.19 (Βόνν.).

ζωγρία, ἰων. -έη, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν τινὰ ζῶντα, ζωγρῆ λαμβάνειν, αἰρέειν = ζωγρεῖν Ἠρόδ. 6. 28, 37. ζωγρία ἐγκρατής ἡ κύριος γίνεσθαι τινος Πολύδ. 1. 9, 8., 1. 79, 4. ζωγρία ἀνάγεσθαι ἢ εἰσανάγεσθαι Στράβων 518. Πολύδ. 1. 82, 2. ζ. ἀποβάλλω τινά, γάνω τινά συλλαβεθέντα, ὁ αὐτ. 1. 15, 2, Στράβων 359. ζ. ἀλῶναι Πολύδ. 5. 86, 5.

ζώγρια, τά, ἴδε ἐν λ. ζωάγρια·—ζώγριον, τό, ἴδε ζωγρεῖον.

ζωγρίας, ὁ, ὁ συλλαμβάνειν ζῶν, ζωγρίαν λαμβάνειν τινά Κτησίας 3 καὶ 9, Ζώσιμ. 1. 51. οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν Ἐβδ. (Δευτ. θ', 34). ζωγρίας ἐλήφθη Διόδ. Ἀποσπ. 510. 54. ζωγρίας ἔλαβε διολιγίους αὐτόθι 62. ζωγρίαι ἐάλωσαν Μένων ἐν τῇ Φωί. Β. 61. 238. 28.

ζώγρον· ἐγρήγορον· Ἠσύχ.

ζώγρος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ζωγρεῖον, Σχόλ. Νικ. Θ. 825. Ἠσύχ.

ζωδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῶν, μικρὸν ζῶν, ζωύριον, ἔντομον, Ἀλεξ. Δουκ. 2, Ἀριστ. I. Ζ. 5. 32, 1, κ. ἄλλ.· πρὸλ. ζωδίων.

ζωδιακός, ἡ, ὄν, (ζῶδιον) ὁ ἀντικων εἰς ζῶα· ζωδιακὸς (ἐνν. κύκλος), ὁ, Εὐδῆμ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. π. Ἀστρ. 40, Κλειμῆδ. 1. 2, Στοβ. Ἐκλ. 1. 512· καλούμενος ὁ κύκλος ὁ τῶν ζωδίων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 7· ἡ δὲ τῶν ζωδίων κ. αὐτόθι 1. 8, 3 καὶ 4· ὡσαύτως ἡ ζωδιακὴ (ἐνν. ὁδὸς) Μανέθων 4.168.

ζωδιο-γλύφος [ῶ], ὄν, (γλύφω) = ζωογλύφος, Πλούτ. 2. 712B.

ζῶδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζῶν (Π), μικρὰ εἰκὼν ἐξωγραφημένη ἢ γεγυμμένη, Ἠρόδ. 1. 70, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 36, Πλούτ. 2. 673B· ἐπὶ μεγάλῳ εἰκόναν, Διόδ. 1. 47.

II. ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, διὰ μέσων τῶν ζ. Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 9 κέξ., πρὸλ. Κόσμ. 2, 7, καὶ ἴδε ζωδιακός, ζωοφόρος.

ζωδιο-φόρος, ὄν, φέρων ζωδία ἢ ζῶα, κύκλος ζ. = ὁ ζωδιακός, Ἐκκλ.

ζωδιωτός, ἡ, ὄν, (ζῶδιον) = ζωωτός, Πολύδ. Ζ' 55, Ἠσύχ.

ζῶη, ὄν, ζωά. ἰων. καὶ ποιητ. ζῶη, ὄν, ζωά. Διολ. ζῶα, Θεόκρ. 29. 5· ἡ, (ζῶα) — τὸ ζῆν, δηλ. τὰ ἀπάρχοντα τινος, ἡ περιουσία του, ὡς τὸ βίος, βίωτος. ἡ γὰρ οἱ ζῶη γ' ἦν ἀσπετος Ὀδ. Ε. 96· τοῖ δὲ ζῶν ἐδάσαντο Ε. 208· κατὰ ζῶν φάγειν Π. 429· τὴν ζῶην ποιεῖσθαι ἢ καθίστασθαι ἀπὸ ἡ ἐκ .. ποιεῖσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ ... Ἠρόδ. 8. 105, πρὸλ. 106· ἔξ ἀλλόθεν Θεόκρ. Βερν. 2, πρὸλ. Ἀριστ. I. Ζ. 9. 1.

2) μεθ' Ὀμηρ., ζῶη, ὑπαρξίς, ἀντίθ. θάνατος, Τυρταῖ. 12. 5, Πίνδ. Ν. 8. 61, Τραγ., Πλάτ., κτλ.· θανάτου πρὶ καὶ ζωᾶς Πίνδ. Ν. 9. 68· ἡ πολλὴ ζῶη Σοφ. Ἀποσπ. 500· ζῶας βιοτὰ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 664· τοῦ βίου ζῶη Πλάτ. Τιμ. 44C· ὡς ὅρος δηλῶν ἀγάπην, ζῶη, ψυχῇ μου I. Juven. 6. 195—πληθ., ζωαί, Ἐβδ. (Ψαλμ. 66', 3).

3) τρόπος ζωῆς, ζῶην ἐλῶν τὴν οὐτήν Ἠρόδ. 4. 112.

II. ζωή, = γράψ, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἄρρος, Εὐστ. 906. 52· ζῶη παρ' Ἠσυχ. (Τὸν τύπον ζῶη (παροξύτ.) ἀπαίτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 500, 519, Εὐρ. Ἐκ. 1108, Μηδ. 983, Ἰππ. 816, Τρω. 254, Ἠλ. 121, I. T. 847· ἐνὸ οὐδαμοῦ τῶν Τραγ. ἀπαιτεῖται ὁ τύπος ζωῆ (πλην ἴσως ἐν Ἡρ. Μαιν. 660), ὁπότεν ὁ Ἐκμσλ. Μηδ. 946 προϋεῖναι νὰ διορθωθῇ ἀπανταχοῦ ζῶη παρὰ τοῖς Τραγ.—ὡσαύτως παρ' ἑτέροις ποιηταῖς, Καλλ. Ἀποσπ. 114, Θεόκρ. Ἐπ. 17. 9, Ἠρόδ. παρὰ Στοβ. τ. 116. 22).

ζωηδός, ἐπίρρ. (ζῶον) κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζῶων, Πολύδ. 6. 5, 9.

ζωήριος, ὁ, ὄν, (ζῶη) ζῶν καὶ παρῶν ζῶν, Σουῖδ., Ἐκκλ.

ζωηφορέω, φέρω ζῶν, Θεοδ. Μετοχ.

ζωη-φόρος, ὄν, ὁ φέρων ζῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 8815· -φόριος, ὄν, Σουῖδ. Ἰων. 3. 601.

ζωθάλμιος, ὄν, (ζῶη, θάλλω) ὁ παρῶν τὴν ἀκμὴν καὶ λαμπρότητα τῆς ζωῆς, Πίνδ. Ο. 7. 20· πρὸλ. βιοθάλμιος, πολυθάλμιος, φυτάλμιος.

ζωθαλπής, ἔς, (θάλλω) περιθάλλων, θερμαίνων τὴν ζῶν, Νόνν. Δ. 1. 454·—θῆλ. ζῶθαλπις, ἑδος, αὐτόθι 16. 397.

ζω-θήκη, ἡ, μικρὸς θάλαμος πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ dormitorium, ὄσπερ = κοιτῶν, Plin. Ep. 2. 17· zotheca, αὐτόθι 5. 6. II. ἐν τῷ Λατ. τύπῳ zotheca, κόγχη (ἐν τῷ τοίχῳ), Ἐπιγρ. Λατ. Orell. 1368, 2006.

ζωιδίος, ὁ, ὄν, = ζωδιακός, Ἀρατ. 544.

ζῶμα, ὁ, ὄν, (ζῶν) ἀντικων ἢ ἀρμύζων εἰς ζῶα, ἡ ζ. φύσις Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 5, 4, πρὸλ. 4. 5, 49· ἡ ζ. ἱστορία, ἱστορία τῶν ζῶων, αὐτόθι 3. 5, 18.

ζῶιον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζῶον, Σίμων. Ἰαμβ. 18.

ζῶμα, τό, (ζῶννυμι) ἐσωτερικὸν ἔνδυμα τῶν Ὀμηρικῶν πολεμιστῶν, ἐν Ὀδ. = χιτῶν, Ε. 482, πρὸλ. 478 κέξ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ χιτῶνος, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 309. 7, πρὸλ. Δίσχυλ. Ἀποσπ. 240·—ἐν τῇ Ἰλ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θώρακος, περὶ ὃ

ἐφέρετο ὁ ζωστήρ, λῦσε δὲ οἱ ζωστήρα .. ἡδ' ὑπένερθε ζῶμα τε καὶ ὑπὲρ τὴν Δ. 216, πρὸλ. 187·—ὡσαύτως τὸ περὶ τὸ αἰδοῦσα διάζωμα δ' ἐφόρουσι οἱ ἀθληταί, Λατ. subligaculum, παρὰ πεζοῖς διὰζωμα, Ψ. 683· πρὸλ. ζῶννυμι.

II. μεταγεν. ὡσαύτως = ζῶν, ζωστήρ, ἡ ζῶν ἡ γυναικὸς, Σοφ. Ἠλ. 452, Σουλ. Ἐπιγρ. 155. 17, Ἀνθ. Π. 6. 272·—Ἵγ' ἀρχαί καὶ τύπος οὐχὶ ἀττικὸς ζῶμα (ἴδε Θωμ. Μ. 411) παρ' Ἰππ. Ἀρρ. 791, Ἀγ. Τατ. 3. 21.

ζῶμα-ἀρυστρον, τό, = ζωμήρυσις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 244. ζῶμενυμα, τό, ζωμός, = σοῦπα, ζῶμενυματα, κωμικ. ἀντὶ ὑποζώματα νεώς (ἴδε ὑπόζωμα ἐν τέλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 279.

ζῶμεύω. (ζωμός) βράζων μεταβάλλω εἰς ζωμόν, κρεάδια ἐζωμευμένα, ἐζωμοποιήμενα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 507, πρὸλ. Δ. Β. 38· οὕτως ἐν Ἰππ. 551. 34.

ζωμήρυσις, εὖς, ἡ, (ἀρῶν) «κουτάλα» ζωμοῦ, ἡ τοῦ λίπου ἀρρηλόγος, Ἀντιρ. ἐν Ἀδῆλ. 32, Φιλῆμ. Νεώτ. Ἀποσπ. 1, Ἀνάζιππ. Κλωρ. 1, Ἀθῆν. 1261), πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 161. 3, Ἀνθ. Π. 6. 101.

ζῶμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζωμός, ὀλίγος ζωμός, Ἀριστοφ. Νερ. 389.

ζωμῆλη, ἡ, = ἀνηθον, Ἠσύχ., Φώτ.

ζωμοποιέω, ζωμεύω, κῶμω ζωμόν, «σάλτσαν», Ξενοκρ. 54.

ζῶμο-ποιός, ὄν, ὁ κῶμων ζωμόν, «σάλτσαν», Πλούτ. 2. 218C. II. χρησιμεύων πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ, ἐπὶ μυκήτων, Διοσκ. 4. 83.

ζωμός, ὄν, (Λατ. jus, ἴδε Ζ. Ζ. II. 3), ζωμός ἢ «σάλτσαν», τριγόμενος μετὰ τοῦ χρέατος, ἰχθύος, κτλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 1174, Εἰρ. 716 κ. ἄλλ.· οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πτόνων, ζωμοὶ παρασκευαζόμενοι ἐκ χρεάτων ζῶων ἐχόντων πᾶχος (πιμελῆν), Ἀριστ.

I. Ζ. 3. 17, 1, πρὸλ. Μ. Ζ. 2. 5, 2· ζ. μέλας, ὁ τῶν Σπαρτιατῶν, Μάτρων παρ' Ἀθῆν. 136E· ὁ μέλας ζ. Πλούτ. Δουκ. 12·—μεταφ., χύσις αἵματος, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 8. 2· πρὸλ. πέλαγος ἐν Δίσχυλ. Πέρσ. 816.

2) κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παγέος, λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς· ζωμός κατωνόμασται Ἀναξανδρ. Ὀδυσσ. 2. 5, πρὸλ. Ἀριστοφῶντα Ἰατρ. 1. 3.

ζῶμο-τάριχος [ᾱ], ὁ, τεταριχευμένος ἰχθύς, βραστός, ὡς σκαπτικὸν ὄνομα, Ἀλεξ. Γυναικ. 2.

ζῶναῖος, ὁ, ὄν, ζῶν ἐν τινι ζῶνῃ, Α. Β. 1378.

ζῶνάρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἠρωδιαν. Ἐπιμερ. σ. 41.

ζῶνῃ, ἡ, (ζῶννυμι) ζῶν, ζῶνარი. 1) παρ' Ὀμ. κυρίως ἡ κατωτέρα ζῶνῃ, ἣν ἐφόρουσι αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ὁσπρὶν, ὑπὲρ τὴν δὲ τῆς ζῶνης ταύτης ἡ ἐσθῆς ἀνεστέρο καὶ ἐπιπτεν εἰς πτυχάς, (ἡ δὲ ζῶνῃ ἡ καλούμενη στρόφιον, ταινία, ἐφορεῖτο εὐθὺς ὑπὸ τοὺς μαστούς), περὶ δὲ ζῶνῃν βάλετ' Ἰεῦι Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544, πρὸλ. Ἰλ. Ε. 181, Ἠρόδ. 1. 51, κτλ.—Φράσεις:

1) λῦσε δὲ παρθενὴν ζῶνῃν, ἔλυσεν τὴν παρθενικὴν ζῶνῃν, ἐπὶ τοῦ νυμφίου, Ὀδ. Α. 245, πρὸλ. Πλούτ. Λουκῶν. 15.—Μέσ., ἐπὶ τῆς ὕψεως, μοῦνον ἐνὶ ζῶνῃν ἀνέρι λυσαμένα Ἀνθ. Π. 7. 234· (ἐντεῦθεν ζῶνῃν ἀπολ., ἀντὶ γάμου, Εὐρ. I. T. 204· ἡ συνουσία, Φιλίστορ. 284)· ἀλλ' ὡσαύτως,

2) ζῶνῃν λύομαι ἢ ἀπολύομαι, λυα τὴν ζῶνῃν μου πρὸς τοκετόν, Καλλ. Εἰς Ἀγλ. 209, Ὀππ. Κυν. 3. 56· οὕτω, ζῶνῃν κατατίθεσθαι Πίνδ. Ο. 6. 66.

3) ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν πορείᾳ, ζ. λύομαι, χαλαρώνω τὴν ζῶνῃν μου, δηλ. ἀναπαύομαι, καταλύω, Ἠρόδ. 8. 120· ζ. ἀναλύεσθαι Καλλ. εἰς Ἀγλ. 237.

2) ἐπὶ ἐχόντων γυναικῶν, τέκνων ἡγεγ' ὑπὸ ζῶνῃν (ζῶνῃς)· βάρος Δίσχυλ. Χο. 992· πῶς γὰρ σ' ἐθρεψεν ἐντός .. ζῶνῃς ὁ αὐτ. Εὐμ. 608· τοῦτον .. ἐφέρον ζῶνῃς ὑπὸ Εὐρ. Ἐκ. 762· ὡσαύτως, ὑπὸ ζῶνῃν τίθεμαι, συλλαμβάνω, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀγρ. 255.

3) παροιμ., εἰς ζῶνῃν διδομαι, δίδωμι δι' ἐξοδα ζῶνῃς, ἐπὶ Ἀσιασίων βασιλισσῶν, εἰς αἷ ἐχαρίζοντο πόλεις ὀλοκλήροι διὰ τὰ μικρὰ αὐτῶν ἐξοδα, Ξεν. Ἀν. 1. 4. 9· ἣν [χώραν] καλεῖν .. τὴν ζῶνῃν τῆς βασιλείας γυναικὸς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123B· πρὸλ.

καλύπτρα I. 2. II. ἡ ζῶνῃ τοῦ ἀνδρός (παρ' Ὀμ. κωινὸς ζωστήρ), ἐπὶ τῆς ζῶνῃς τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α. 234· ἡ ζ. τοῦ Ὀρίωνος, οἱ τρεῖς ἀστέρες οἱ αποτελοῦντες τὴν ζῶνῃν τοῦ Ὀρίωνος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 14· ἡ ζῶνῃ τῶν βαρβάρων, ἐν ἡ ἐφέρον τὸ ἐγγειρίδιον, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10., 4. 7, 16, Ἀθῆν. 443B, Δουκ. Ἀναχ. 33, πρὸλ. Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάσ. 368C·—αὐτὴ ἡ ζῶνῃ ἐχρησίμευον, ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὡς βαλλάντιον, «κεμέρι», ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ χρήματα· ἐντεῦθεν, zonam perdere, γάνω τὸ βαλλάντιόν μου.

Ὀρατ. Ἐπιστ. Β', 2, 40. 2) ἡ ὁσπρὶν, περὶ ἣν ἐτίθετο ἡ ζῶνῃ, «μέση», οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται Ἀρεῖ ζῶνῃν ἱκελὸς Ἰλ. Β. 479, πρὸλ. Ὀρφ. Ἀποσπ. 6. 38· ὅπερ ὁ Πausan. 9. 17, 3 ἐρμηνεύει «τῶν ὁπλῶν τὴν σκευὴν».

3) παρὰ τοῖς βαρβάρους ὡσαύτως = ζῶνῃ στρατιωτικῇ, ζῶνῃς τυχεῖν Ἀνθ. Π. 11. 238· οἱ ὑπὸ ζῶνῃν, στρατιώται, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.

III. πᾶν ὃ, τι περιβάλλει τινά ὡς ζῶνῃ, Πλούτ. 2. 935A, Δουκ. Μύας Ἐγκωμ. 3.

2) μία τῶν ζωνῶν τῆς σφάρας, εὐκρατος, διακεκαυμένη, κατεφυγμένη, Λατ. cingulus, Στράβ. 31, 65, 94 κέξ.

3) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, = διὰζωμα. Πaus. 5. 10, 5, Βιτρούδ. ὡσαύτως: στοά, Βυθ.

4) παρ' Ἰατρ. συγγραφ., ἔρπης ζωστήρ (cingulum), καλούμενος οὕτως ὡς περιώννυν ὀλοκλήρον τὸ σῶμα, ignis sacer, πρὸλ. ζωστήρ II. 3.



ζωνιαῖος, α, ον, ὁμοῖος πρὸς ζώνην, πῖθαν. γραφ. ἐν Μαθ. Ἀρχ. 11.

ζώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ζώνη, Ἀριστοφ. Λυσ. 72, Ἀριστ. Θουμασ. 32, Ἀνθ. Π. 5. 158.

ζωνιο-πλόκος, ον, πλέκων ἢ κεντῶν καὶ διαποικιλλῶν ζώνας, Θωμ. Μ. 413.

ζωνίτης, ου, ὁ, θηλ. -τίτης, ἔδος, κατὰ ζώνας, καδμεία Διοσκ. 5. 84.

ζώννυμι, (παρά-) Πλάτ. Πολ. 553C, ζωννύω Ἰππ. 617. 19· μέλλ. ζώσω Ἑβδ., Κ. Δ.· ἄορ. ἔζωσα Ὀδ. Σ. 76 (ἐν χρῆσει παρ' Ὀμ. μόνον ἄπαξ ἐν τῷ ἑνεργ.), Ἰππ. 791D· πρῆμ. ἔζωκα Πανσ. 8. 40, 2, (δι-) Διον. Ἀλ. 2. 5.—Μέσ., ἴδε κατωτ. Π.—Παθ., ἄορ. ἔζωσθην (δι-) Θεόφρ. Ἀποσπ. 6. 1, 22· πρῆμ. ἔζωσμαι Ἰππ. 791G, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασ. (ἴδε κατωτ.) ἐν Ἀττικ. Ἐπιγραφ. ἔζωμαι (δι-, δι-) Meisterh. Gramm. σ. 185).—Τὸ ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔτι καὶ ἐν συνθέτοις· ἴδε δια-, κατα-, περι-, συ-ζώννυμι. (Ἡ √ΖΩΣ, ἐξ ἧς παράγονται ὡσαύτως ζωστήρ, ζώμα, ζώνη, ζητητέα πῖθανως ἐν τῷ Zenō, γὰρ-to (cinctus), Λαθ. po-jas-ati (cingere), ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 611.)

ζώνω, ἰδίως ζώνω περὶ τὴν ὁσφύν πρὸς πυγμαχίαν (ἴδε κατωτ.), ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη Ὀδ. Σ. 75· ζώσέ [μιν]· Ἀθήνη Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 72· ζ. τινά, ἐναγκαλιζομαι τινά κατὰ τὴν πάλην, Πανσ. 8. 40, 2· ζ. γαῖαν, περὶ τοῦ ὠκεανοῦ Ἀνθ. Π. 9. 778· ζ. νῆα ὁπλῶ = ὑποζώννυμι Π, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 368. II. Μέσ., ζών-νυμαι, ζώνω ἑμαυτόν, ζώνομαι περὶ τὴν ὁσφύν, ἐπὶ παλαιστικῶν καὶ πυκνῶν, ὅστινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου ἐφόρουσαν ζώμα, διὰ ζώμα, ἂν καὶ (ὡς παρατηρεῖ ὁ Θουκ. 1. 6) ἡ συνήθεια αὕτη βραδύ-τερον ἐγκαταλείφθη· τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα Ἰλ. Ψ. 685, πρὸλ. 710· ζώννυται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἀεθλα Ὀδ. Ω. 89· οὕτως ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις εἶχε φερθεῖ γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μῆδεα Σ. 67, πρὸλ. αὐτόθι 30.

2) καθόλου, ζώνομαι καὶ ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην, ζώννυσθαι ἀνωγεν Ἀργεῖους Ἰλ. Α. 15· ζώννυμαι ζωστήρι, ζώνω ἑμαυτόν με ζώνην, Κ. 78· ὡσαύτως μετ' αἰτ., 303 ζώννυ-σκετο μίτρην, ὅπου ἔσφιγγε τὴν ζώνην τοῦ, Ε. 857· ζώσατο δὲ ζώνην Ε. 181· χαλκὸν ζώννυσθαι Ψ. 130· ἐς γόνυ μέγρι χι-τῶνα ζώννυσθαι Καλλ. εἰς Ἀρτ. 12· χιτῶνα εἰς μηρὸν ἔζωστο Πλούτ. Ἀντων. 4· ὡσαύτως, ζώνομαι ὅπως ἐργασθῶ, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 343, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.—ὡσαύτως, ζώννυσθαι τὰς κοι-λίας ζώναις Θεόφρ. Ἰστ. παρ' Ἀθην. 443B· τὰς χεῖρας ἱμάντι Χριστόδ. Ἐκφρ. 220· πρὸλ. εὐζωνος.

III. παθ., στερεοῦμαι διὰ ζωνῶν, Ἑβδ. (Α'. Μακκ. ε', 37).

ζωνό-γαστρις καὶ -γαστρωρ, ὁ, ἡ, ὁ τὴν γαστέρα ζωννύμενος, Ἡούχ.

ζωνο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος πρὸς ζώνην, Ἰρις, Ἀπολλών. Λεξ., Εὐστ. 1068. 24.

ζωνός, ἐν Ἀριστ. Φυσιολ. 6, 7, πθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ εὐ-ζωνος.

ζώντεον ἢ ζωντεῖον, ἴδε ἐν λ. ζητηρεῖον.

ζωο-γενής, ἐς, γεννηθεὶς ἐκ ζώου, ζωώδης, τὸ ζωογενὲς τῆς ψυχῆς μέρος Πλάτ. Πολιτ. 309C.

ζωο-γλύφος, ὁ, γλύπτης ζώων, Ἀνθ. Π. 12. 56, 57.

ζωογονέω, παρὰ γω, γεννῶ ζῶα, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2· ἐπὶ σηπομένοις ὕλιν παραγούσων σκώληκα· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3.

II. ζωογονέω, παρὰ γω, γεννῶ ζῶντα πλάσματα, ἢ φύσις ζωογονεῖ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3, Λουκ. Ἐρωσ. 19· ζωογ. παρθένον, ἐπὶ τοῦ Αἰδὸς τεκόντος τὴν Παλλάδα ζῶσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Θεωδ. Διαλ. 8, πρὸλ. Διδδ. 1. 23.—Παθ., λαμβάνω ζώνη, γεννώμαι ζῶν, Ἀριστ. Θουμασ. 23.

2) παρέχω ζώνην, χάριζω εἰς τὴν ζώνην, τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 2.—Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294, Ἰσίδ. παρ' Ἀθην. 93D. 3) διατηρῶ ζῶντα, ἐν τῇ ζωῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 33.—Παθ., Πράξ. Ἀποστ. ε', 19.

4) = ζωοτρέφω, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. κ', 11).

ζωογονήσις, εως, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, καὶ ζωογονητικὸς, ἡ, ὄν, ἱκανὸς πρὸς παραγωγὴν ζώντων, Θεολ. Ἀριθμ. 46, 49.

ζωογονία, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, Πλάτ. Ἐπιν. 980C, Φίλων 1. 14—ζωογονία, παραγωγὴ σκωλήκων, Λατ. vermiculatio, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3.

ζωογονικός, ἡ, ὄν, = ζωογονητικός, Φίλων 2. 148.—Ἐπίρρ. -κός, Πρὸλκ.

ζωο-γόνος, ον, (γενέσθαι) παρὰ γων ζῶντα, παραγωγικός, γό-νιμος, σπέρμα Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2. 5, Ὀρφ. Ὑμν. 37. 3· ὀνομά-τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 7· ἐπιθ. τοῦ ἀριθμοῦ ἐπτά, διότι συγχάλας βρέφη γεννῶνται κατὰ τὸν ἑβδομον μῆνα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρὸλκ. 2. 47.

II. ὁ φέρων ζώνην, Ἀνθ. Π. 1. 93.

ζωογραφία, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζωγραφία, Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

ζωο-γράφος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζωγράφος, Θεόφρ. 15. 81.

ζωοδοτέω, παρὰ γω ζῶν, Ἑκκλ.

ζωο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς, Θεμιστ. 198B, κτλ.—ὡσαύτως ζωοδόστηρ, ἥρως, Βυζ.· θηλ. ζωο-δότειρα, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Γραμμ. ἐν Catal. Bibl. Riccard. σ. 38.

ζωο-δόχος, ον, δεχόμενος ἢ δεχθεὶς τὴν ζώνην, ζ. καὶ θεοδέγ-μων τάφος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, Ἑκκλ.

ζωό-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζώνην, Ἑκκλ.

ζωο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος πρὸς ζῶντα, Γεωπ. 10. 9, 4.

ζωοθετέω, (τίθημι) ποιῶ τινα ζῶντα, ζωοποιῶ, Ἀνθ. Π. παραρτ. 12.

ζωο-θηρία, ἡ, τὸ θηρεύειν, συλλαμβάνειν ζῷα ζῶντα, Πλάτ. Σοφ. 223B.

ζωοθηρικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ζωοθηρίαν, Πλάτ. Σοφ. 221B· ἡ ζωοθηρικὴ (ἐνν. τέχνη) = ζωοθηρία, αὐτόθι 220A, 222A.

ζωο-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, τρέφων ζῶα, βοτάνη· καὶ ζωο-θρέπτειρα, ἡ, γῆ, Μανασσ. Χρον. 417.

ζωοθυσία, ἡ, θυσιὰ ζῶων, οὐκέτι χρεῖα ζωοθυσιῶν ἢ σφα-γίων, ἀλλὰ προσευχῆς Ἑκκλ.

ζωο-θυτέω, (θύω) θυσιάζω ζῶα, Εὐστ. Ε. Π. 153B.

ζωό-καυστος, ον, καυθεὶς ζῶν, Βυζ.

ζωοκεράλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ζῶον, Ὑπόθ. τ. Μανέθ. Ἀποτελ. ἐν τῇ ὑπὸ Ludwich ἐκδόσει τοῦ Μαξιμου καὶ τοῦ Ἀμ-μονιος σ. 111 (Κομ. Λεξ.).

ζωοκτονία, ἡ, (κτείνω) σφαγὴ ζῶων, Ἑκκλ.

ζωο-κτόνος, ον, ὁ φανεύων ζῶον ἢ ζῶα, Φιλδοστρ. Βί. Ἀ-πολλων. 2, 66.

ζωό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν ζώου, Πλούτ. Νουμ. 8.

ζωομύριστος, ον, ὁ μυρίζων, ἐνέχων ζώνην, ζωομύριστον εὐλόν ὁ σταυρὸς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).

ζῶον, τό, ζῶν πλάσμα, μετέχον ζωῆς, Λατ. animal (ἀντὶ ani-male), Πρὸδ. 5. 10 (ἐπὶ μελισσῶν), Ἀριστοφ. Σφ. 551, Πλ. 443, κτλ.—πάν· ὁ τι περ ἂν μετάσχη τοῦ ζῆν ζῶον ἂν λέγοιτο Πλάτ. Τιμ. 77B· ζῶα, ἀντὶ φυτόα, ὁ αὐτ. Φαίδων 70D, 110E, κτλ.—ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἐρπετά, ζῷοι-σιν ἐρπόντεσσι Θ' Πίνδ. Ο. 7. 95· περιφρονητικὸς, ὅπως ἡ χώρα τοῦ τοιοῦτου ζῶου καθαρά γίνηται, ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους ζῶου (ῥηλ. ἀπὸ ἐπαιτῶν), Πλάτ. Νόμ. 936C.

II. ζωογραφία, γλυφῇ, εἰκὼν, ὁμοίωμα οὐχὶ ἀναγκαῖος ζῶον, ἀκριβῶς ὡς τὸ τύπος (πρὸλ. ζῶδειον), ζῶον δὲ οἱ ἐν ἡν, ἀνήρ ἱππεύς Ἡρόδ. 3. 88· ἀλλὰ συνήθ. κατὰ πλθ., ζῶα ἐς τὴν ἔσθλητα ἐγ-γράφειν αὐτόθι 203, πρὸλ. 2. 4, 124, 148, Πλάτ. Πολ. 515A, κτλ.—ζῶα γράφεσθαι, ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν, μετὰ δ' αἰτίας. τοῦ ζωγραφουμένου πράγματος, ζῶα γράψασθαι τὴν εὐδεῖαν τοῦ Βοσπόρου, γὰρ ζωογράφῃ τὴν διάδασιν τοῦ Βοσπόρου, Ἡρόδ. 4. 88· πρὸλ. ζῶδειον, ζωογράφος, ζωογλύφος.—Ἡ λέξις εἶναι τῶν μετ' Ὀμήρου χρόνων· οὐδεμία δὲ λέξις ἐκφράζουσα τὸ γένος ζῶον εὐρίσκεται μέχρι τῆς 5ης ἑκατονταετηρ. π. Χ. (Ἐν Ἐπιγρ. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν χρω φέρεται ζῶον, ὡς συνγρ. ἐκ τοῦ ζῶτον, ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Σιμωνίδ., πρὸλ. Ε. Μ. 413. 17. Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπιθ. ζῶος καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις δὲν ὑπάρχει τὸ ε, ἴδε Δινδ. Στερ. Θησ.).

ζω-όνυχον, τό, λεοντοπόδιον Διοσκ. 4. 131.

ζωο-πάροχος, ον, παρέχων, χορηγῶν ζώνην, Βυζ.

ζωοπλαστέω, πλάττω ἢ γλύφω εἰκόνας ἐμφυλκων ὄντων, ἀντὶθ. ζωογραφέω, Λυκόφρ. 844. II. δημιουργῶ ζῶντα, ζ. θνητὰ γένη Φίλων 1. 13.

ζωο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ δημιουργός, Φίλων 1. 184. II. ὁ πλάττειν εἰκόνας, γλύπτης, κτλ., αὐτόθι 2. 211.

ζωοποιέω = ζωογονέω, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 27, 3, π. Ζ. Γεν. 1. 21, 8, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 4, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 22.

II. ζωοποιέω, ποιῶ τινα ζῶντα, παρέχω ζώνην, Ἑβδ. (4 Ἐσδρ. ε', 7), Κ. Δ.

ζωοποιήσις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ζῶντα, ἐμφύκωσις, Ἑβδ. (2 Ἐσδρ. θ', 8), Ἰω. Χρυσ.

ζωοποιητικὸς, ἡ, ὄν, ἱκανὸς πρὸς ζωοποίησιν, τῶν νεκρῶν Ἰουστίν. Μ.—τὸ ζ., δύναμις ζωοποιητικῇ, Πλούτ. 2. 906A.

ζωοποιεία, ἡ, = ζωογονήσις, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 18, 2.

ζωο-ποιός, ὄν, ὁ παρέχων εἰς τινα ζώνην, ὡς τὸ ζωογόνος, Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 348—πάροχος ζωῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 8813, κτλ.

ζωό-πυρος, ον = ζῶπυρος, Διον. Ἀρεοπ.

ζωο-πώλης, ου, ὁ, πωλὼν ζῶα, ἰδίως πρὸς θυσίαν, Ἡούχ.

ζωό-πωλις (ἐνν. ἀγορά), ἡ, ἡ τῶν ζῶων ἀγορά, Ἡούχ.

ζῶος, ἡ, ὄν, (ζῶω) ζῶν, «ζωοταμός», Ὀμ., Ἡρόδ., κτλ.—ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος Ὀδ. Ρ. 115· ζῶον αἰρεῖν τινα, συλλαμβάνειν αἰχμάλωτον, Ἰλ. Ζ. 38· ζῶον λαβεῖν Ἑν. Ἑλλ. 1. 2, 5· πρὸλ. ζωοτρέφω—μεταφ., ζῶον δὲ φθιμένον.. κλέος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449.—Σπανιώτεροι τύποι εἶναι ζῶς Ἰλ. Ε. 887, Π. 445, Ἡρόδ. 1. 194 (κατὰ τὰς δοκιμωτάτας πηγὰς, οὐχὶ ζῶς, ὡς εἰ συνγρ. ἐκ τοῦ ζῶος, ὡς τὸ σῶς ἐκ τοῦ σῶος) καὶ ζῶός, Ἀρχίλ. 57, Θεόφρ. 29. 5· ἴδε Πόρσ. Ἑκ. 1090.

ζωό-σοφος, ον, ὁ σοφίζων, διδάσκων τὸν βίον, τὴν ζώνην τοῦ ἀνθρώπου, Ἀνθ. Π. 1. 88.

ζωοσταγής, ἐς, ὁ στάζων ζώνην, βότρυς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).



ζωο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμός ζώων, σταύλος, Εὐστ. 531. 17.

ζωότης, ητος, ἡ, ζωική φύσις, Πλούτ. 2. 1001B, Γαλην. 5. σ. 336· προβλ. Θεόφ. 25.

ζωοτοκέω, εἶμαι ζωοτόκος, γεννῶ ζῶντα, ἀντίθ. ζωοτοκέω, Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 10, κ. ἄλλ., Θεόφρ. 25. 125, κτλ. ζῶντα τὰ αὐτῶν τέκνα, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2. 1, 12, κ. ἄλλ.—Παθ., γεννῶμαι ζῶν, ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 12, 16. II. προικίζω με ζῶν, Ἐκκλ.

ζωοτοκία, ἡ, τὸ ζωοτοκεῖν, ἡ γέννησις ζῶντων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 3, 9.

ζωο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν τὰ τέκνα τοῦ ζῶντος, ἀντίθ. ζωοτόκος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 5, 1, κ. ἄλλ., Θεόφρ. 25. 125, κτλ.

ζωοτροφεῖον, τό, μέρος, ἐνθα τρέφονται ζῶα, Γλωσσ.

ζωοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ζῶα, Φίλων 2. 233.

ζωοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ζῶα, Πλάτ. Πολιτ. 261E. II. ζωοτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρησίμα, Δούκας Ἱστορ. σ. 15.

ζωοτροφικός, ἡ, ὁν, κατάλληλος πρὸς τροφήν ζῶων, Πλάτ. Πολιτ. 263E· ἡ ζωοτροφική (ἐνν. τέχνη) = ζωοτροφία, αὐτόθι 267A.

ζωο-τρόφος, ον, θρεπτικός, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Κλήμ. Ἀλ. 119. ζωο-τύπος (ῥ), ον, πλάττω, ἀπεικονίζω, κατ' ἀπομίμησιν τῆς φύσεως, ἔμφυχα ὄντα, Νόνν. Δ. 5. 527, Μανέθων 4. 343.

2) περιγράφω ζωῶν καὶ πιστῶς, ἐπὶ ποιητοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 1. ζωοφάγος, τρώω ζωικήν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 2, 16.

ζωοφάγος, ἡ, τὸ τρώειν ζωικήν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 41, 13. ζωο-φάγος (ἄ), ον, ὁ τρώων ζωικήν τροφήν, σαρκοφάγος, ἀντίθ. καρποφάγος (χορτοφάγος), Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 5, Ζ. Μ. 4. 13, 21.

ζωο-φθαλμον, τό, = βούφθαλμον, Διοσκ. 4. 89. ζωοφοβία, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ ζωοφοβίου, Ἐκκλ.

ζωο-φοβρός, ον, (φθεῖρω) ὁ καταστρέφω τὰ ζῶα, Εὐστ. Ποιν. 310. 93. II. κτηνοδότης, Ἐκκλ.

ζωοφορέω, κυοφορῶ τι ζῶν, φέρω ἐν τῇ γαστρὶ ζῶν ἔμβρυον, Ἀριστ. Ι. Ζ. 10. 7, 6. II. ἐπὶ δένδρων, καρποφορῶ, Γεωπ. 5. 13, 1.

ζωο-φόρος, ον, παρέχων ζῶν, Ἀνθ. Π. 9. 765, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. II. ζωο-φόρος, ον, ζῶα φέρον· ἐπομένως, 4)

φέρων τὰς εἰκόνας ζῶων, πλήρης γλυφῶν, πίναξ Διόδ. 18. 26· ἐντεῦθεν, ἡ ζωοφόρος, ὡς οὐσίαστ., τὸ μεταξὺ ἐπιστυλίου καὶ γείσου μέρος, Βιτρούβ. 3. 5. 2) ὁ ζ. κύκλος = ὁ ζωδιακός, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7· ἄνευ τοῦ κύκλου, Ἀνθ. Π. 14. 124, παραρτ. 92· προβλ. ζωότιον.

ζωοφυέω = ζωογονέω, Φίλων 2. 294. ζωοφυτέω, ἀναδίδω ζῶντας κλάδους, Ἀθήν. 682D.

ζωο-φύτος, ον, = ζωόφυτος, Πλούτ. 2. 701B. II. ζωό-φύτον, τό, πλάσμα μεταξὺ ζῶου καὶ φυτοῦ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 18. 1, 6.

ζωώω, γονιμοποιῶ, ζωογονῶ, ζωοῦσα θορῇ Ἀρεταί. π. Σημ. Χρον. Παθ. 2. 5· ἔρμηνεύμενον παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ ζωοποιεῖν.

II. Παθ., ἐπὶ σηπομένιων φυτῶν, παράγω, γεννῶ σκώληκας, σκωληκοῦμαι, θέρμιος καὶ ὁρεος καὶ ἐρέδινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χερσὶν Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 18, 2· προβλ. ζωογονέω, ζωοποιέω.

ζώπισσα, ἡ, ἡ πίσσα καὶ ὁ κηρὸς ἐκ παλαιῶν πλοίων εὐόμενα, Διοσκ. 1. 98.

ζωο-πονέω, παριστάνω ζωντανά, τέχνα δ' ἐξωπόννησεν ὄψιν ἔμπνοον Ἀνθ. Π. 9. 742.

ζωπύρα, ἡ, φυτόν, = κλινόποδιον, Ἡσυχ.· zorygon παρὰ Πλίν. 24. 15.

ζωπύρεω, (ζωπυρον) παράγω φλόγα, ἀνάπτω, ζωπ. τοὺς ἀνθρακας Μένανδ. Ἀρρ. 7· τὸ πνεῦμα ζ. Θεόφρ. Πυρ. 27.

2) μεταφ., μέμιναι ζωπυροῦν τάρδος Δίσχυλα. Θέβ. 289· ζωπυρουμένης φρενὸς ὁ αὐτ. Ἀγ. 1034· ζ. νεκρὴ νῆα Εὐρ. Ἡλ. 1121· τῆς φύσεως τὸ ζωπυροῦν Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 7, προβλ. Πλούτ. 2. 940C· ζ. τινα, ἐξερεθίζω, προκαλῶ τινα, Ἀριστοφ. Λυσ. 682· ζ. τρυφήν, ἐπαυξάνω, Πλούτ. Λυκοῦργ. 9.

II. ἀμετάβ., ἐξάπτομαι εἰς φλόγα, ἦν ἡ θερμὴ ζωπυρῇ Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.—Πρόβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 22 κέξ.

ζωπύρημα, τό, = ζωπυρον Ι, Σγῶλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 107.

ζωπύρησις, εως, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἐξάπτειν, Ἐκκλ.

ζωπύρίς, ἰδος, ἡ, ἡ ζωοποιούσα, ζωογονοῦσα, θερμὴ Ἰουλιαν. 172B.

ζωπύρον, τό, σπινθέρ, σπέρμα πυρός, ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθέρ πρὸς ἀναψιν, τεμάχιον ἀνημμένου ἀνθρακος, δι' οὗ ἀνάπτει τις πῦρ· ὅθεν ὁ Πλάτων καλεῖ τοὺς μετὰ τὸν κατακλισμὸν ἐπιζήσαντας σμικρά ζ. τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διὰσεσωσμένα Νόμ. 677B, προβλ. Λουκ. Τιμ. 3· οὕτω, [τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον] οἶον ζ. ἄττα κινήσεως Ἀριστ. Οὐρ. 4. 1, 2· βραχεία τινα ζ. τῆς Λυκούργου νομοθεσίας Πλούτ. 2. 240A· ζ. τι πρὸς σωτηρίαν βίου Μάξ. Τύρ., ἴδε Ruhnk. Τιμ. II. ἐνέργ., ψυχιστὴρ δι' οὗ ἀνάπτεται τὸ πῦρ, Σαράβ. 303· ὁ Φῶς καὶ ὁ Σοῦδ. ἀναε-

ρουσι ζωπύρια ἡ (κατὰ Πόρσ.) ζωπυρεῖα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

III. εἶδος φυτοῦ ὅπερ καλεῖται καὶ κλινόποδιον, ἀμφίδ. παρὰ τῶ Διοσκ.

ζωπύρος, ον, (ζωός, πῦρ) ἀνάπτων, ἐξάπτων, ἐξεγείρων, Φιλόστρ. 42.

ζωπύρωσις, εως, ἡ, ἐσφαλμ. τύπος ἀντὶ ζωπύρησις, Μάξ. Τύρ. 9. 7· ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 23.

ζωροποτέω, πίνω ἀκρατον οἶνον, Καλλ. Ἀποσπ. 109, Ἀνθ. Π. 11. 25.

ζωρο-πότης, ου, ὁ, πίνων ἀκρατον οἶνον, ἀκρατοπότης, μέθυ-σος, Ἡρόδ. παρ' Ἀθην. 497D· ὁφθαλμοὶ .. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται Ἀνθ. Π. 5. 226.

ζωρός, ὁν, καθαρὸς, ἀμυγῆς, ἀκρατος, κυρίως ἐπὶ οἴνου ἄνευ ὕδατος, ὡς τὸ ἀκράτος, ζ. μέθυ, Λατ. vinum meracum, Ἀπολλ. Ριδ. Α. 477· πῆμα Ἀνθ. Π. 12. 50· πότος Ἰππόλ. παρ' Ἀθην. 129D· ἀπολ., ζωρός (ἐνν. οἶνος) Ἀνθ. Π. 6. 105, Συνέσ. 69A, κτλ.· οὕτως ἔτι καὶ παρ' Ὀμ., ζωρότερον δὲ κέραιε, ἀναμίγνυε ἀδολώτερον τὸν οἶνον, δηλ. διηγώτερον ὕψος προσ-τίθει, Ἡλ. Ι. 203, προβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 25, 16· κεράσας ζωρότερον Ὀμηρικῶς Ἐπιπ. Ἐρφ. 3· οὕτω, ζωρὸν ὄρεας, ποιή-ριον ἀκράτου οἴνου, Ἀνθ. Π. 11. 28· ζωρὸν πέλαγος, πέλαγος οἴνου, αὐτόθι 7. 457· ζωρότερον κισσούδιον αὐτόθι 5. 289.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο σύνθεσις νὰ πίνηται ὁ δυνατός ἑλληνικός οἶνος ἀμικτος ὕδατος, ἡ μεθ' Ὀμηρον φράσις ζωρότερον πίνειν κατήν-τησε νὰ σημαίνη οὐ μόνον ὡς παρ' Ἡρόδ. 6. 84, πίνειν οἶνον ἀδο-λώτερον τοῦ συνήθους, ἀλλ' ἐν γένει πίνειν πολὺ, μεθύσκεσθαι, ὡς τὸ ἀκρατοποιεῖν, Θεόφρ. Χαρ. 4, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 13. 4, προβλ. Λουκ. Τιμ. 54, κτλ.· οὕτω, ζωρότερον πίνειν χρόνιμον οἶνον ὡς Ἀντιφ. Μείλαν. 1· προβλ. εὐζωρος—οὕτως ἐπὶ φαρμάκων καὶ τῶν τοιούτων, ζ. φάρμακον, ἐλλέβορος Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 7, Πλούτ. 45· διδόναι τι ζωρότερον ἐσθίειν Ἰππ. 582. 20—μεταφ., ζωρότατη μανίη Ἀνθ. Π. 7. 30.—Ἀλλὰ παρὰ τῶ Ἐμπεδ. ἐν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 423F, Πλούτ. 2. 677D, ζωρός ἔχει ἀκρίδως τὴν ἐναντίαν σημασίαν, κεκραμένος, μεμιγμένος, ἀντίθετον τῷ ἀκρίδος· ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκρίητα.

ζωρούαι, αἰ, πιθανῶς αὐλακές ἡ τάφροι δι' ἀπορροῇ τῶν ὑδάτων, Ἐπιγρ. Τροϊζήνος, L. et F. 157a, ἐνθα τρεῖς ἡ λέξις ἀπαντᾷ. (Δεξ. Κουμαν.). ζῶς, οὐδ. ζῶν, γεν. ζῶ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ ζωός, δ ἴδε. ζώσιμος, ον, (ζέω) ἐπιδεκτικός ζωῆς, Λατ. vitalis, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 12, 1 (Cod. Urb.), Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 47· τὸ ζώσιμον, ζωρότατος ἦτο τις, τὸ διάστημα δ ἔχει τις νὰ ζῇ, τὸ ζώσιμον ὅλον κινουμαι σοι Εὐμάθ. Ἰσμ. σ. 206.

ζώσις, εως, ἡ, (ζώννυμι) ζώσιμον, περίζωσις, σάκων Ἐβδ. (Ἡσάβ. κβ', 12), Ἐκκλ. II. ἡ ὁσφίς, ἡ «μέση», Ἀχμ. Ὀνειρ. 178, Κ. Δ. Ἀποκαλ. 59.

ζώσιμα, ἴδε ἐν λ. ζῶμα.

ζωσμός, ὁ, = δεσμός, Χρησμ. Σδ. 3. 151.

ζώστειον, τό, ἴδε ἐν λ. ζήτηριον.

ζώστειρα, ἴδε ἐν λ. ζωστήριος.

ζωστήρ, ἦρος, ὁ, (ζώννυμι) ἡ ζώνη, ἐν Ἡλ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς ζώνης πολεμιστοῦ, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν ὀσφιν καὶ ἠσφάλιζε τὰ κατώ-τερα μέρη τοῦ θώρακος (προβλ. μίτρη), συναπτομένη διὰ θηλυκω-μάτων ἐκ χρυσοῦ, ὅθι ζωστήρος ὀχλῆς χρυσεῖοι σύνεχον Ἡλ. Δ. 132· καὶ πῶ, πρὸς ἐνίσχυσιν κεκαλυμμένη διὰ μεταλλίων ἐλα-σμάτων, δαιδάλεος, παναίολος, Δ. 135, 186· φοίνικι φαινίδος Η. 305, προβλ. Ἡρόδ. 9. 74, Πίνδ. Ἀποσπ. 158, Σοφ. Αἴ. 1030—ἐν τῇ Ὀδ., ἡ ζώνη ἡ περισφιγγουσα τὸν χιτῶνα κατὰ τὴν ὀσφιν, Ξ. 72, προβλ. Θεόφρ. 7. 18.. 26. 17. 2) παρὰ μεταφ. ζώνη γυναικεία, Πaus. 1. 31, 1—μεταφ., ἐπὶ τῆς κυκλοῦσης θαλάσσης, νῆσοι ... ἀς .. ζ. Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει Ἀνθ. Π. 9. 421. II. πᾶν ὅ, τι περιτρέχει τι ὡς ζώνη, 4) σανίδες κατὰ μήκος τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς πρῶτης εἰς τὴν πρῶταν διήκουσαι καὶ συγκαταούσαι αὐτὸ (ὅπερ δύναται νὰ νοηθῇ ἐκ τοῦ Εὐρ. Κύκλ. 505 κέξ.), Ἡλιόδ. 1. 1.

2) εἶδος θαλασσοῦ φυτοῦ, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 6, 2, Πλίν. 13, 25. 3) = ζώνη III. 4, Πλίν. 26. 74. III. ὡς ἐπιθ.

ζωστήριος, Καλλ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 85.

ζωστήριος, α, ον, ὁ ἔχων ζωστήρα (ἐξωσμένος πρὸς μάχην) ἡ ἐκ τοῦ ζωστήρος (ἀκρας τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Κωλιάδος καὶ Σουνίου), ζωστήριος Ἀπόλλων Εὐφορίων ἐν τῷ Ε. Μ. 414, 20, Πaus. 1. 31, 1· ζωστήρια Ἀθηνᾶ ὁ αὐτ. 9. 17, 2· ἡ ζωστήρια Δεξ. Ρητ. 261· προβλ. Meineke Εὐφορίων. σ. 151, Στέρ. Βυζ. ἐν λ. ζωστήρ, Α. Β. 261, Ἡσυχ.

ζωστήρο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτης ζωστήρος ἡ ζωστήρων, Λυκούρ. 1329.

ζώστης, ου, ὁ, (ζώννυμι) ὁ ζωννύς ἡ ζωννύων, Γλωσσ.

ζώστος, ἡ, ὁν, (ζώννυμι) ἐξωσμένος, Πλούτ. Ἀλεξ. 32, Ἡσυχ.

ζώστρα, ἡ, δεσμός, ταινία, Θεόφρ. 2. 122.

ζώστρον, τό, ζώνη, ζωστήρ, Ὀδ. Ζ. 38.

ζώτειον, τό, ἴδε ἐν λ. ζήτηριον.

ζωτικός, ἡ, ὁν, (ζάω) κατάλληλος πρὸς παροχήν ἡ διατήρησιν



ζωῆς, ἐπιθυμία Πλάτ. Τιμ. 91B· δυνάμεις Τιμ. Λοκρ. 100D· τὸ ὑπὸν Ἄριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 18, πρὸλ. 3. 11, 5· [ἐὰρ] ζωτικώτατη ὥρα Θεόδωρ. Διτ. Φ. 1.13, 4.

II. πλήρης ζωῆς, ζωηρός, Δατ. νίναχ, Πλάτ. Πολ. 610E· τὸ ὑφ' αὐτῶν κινεῖσθαι ζωτικόν Ἄριστ. Φυσ. 8. 4, 7· ζωτικώτερα τῶν σπόγγων τὰ τήθηα ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 5, 41· τὰ ζωτικώτατα μέρη (τοῦ σώματος) Πλούτ. 2. 130B.—Ἐπίρρ. ζωτικῶς ἔχω, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, εἶμαι φιλόζωος, ὁ αὐτ. Κάτωνι Νεωτ. 70. 2) ἐπὶ ἔργων τέχνης, πλήρης ζωῆς, πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ζῶντος πράγματος, τὸ ζωτικόν φαίνεται πῶς ἐνεργάζη τοῖς ἀνδριάνσιν; πῶς παρέχει εἰς τοὺς ἀνδριάντας τὴν ἑκφράσιν τῆς ζωῆς; Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· ζωτικώτατα γράφειν Πλούτ. 2. 130B, ἐνθα ἴδε Wyttenb.

ζωύλλιον, τό, = τῷ ἔπομ., Τζέτζ. Ἰστ. 9, 958 κ. ἄλλ. ζωύφον [ῥ], τό, ὑποκορ. τῷ ζῶον, ζῶφον, Ἀθην. 210C, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 41.

ζωφορία, ἰων. -ίη, ὁ ζωδιακὸς κύκλος, Μανέθων 4. 510.

ζωφόρος, ον, (φέρω) = ζωοφόρος, ὁ ἴδε.

ζωφόρος, ον, (φύω) παρέχων ζωὴν εἰς τὰ φυτά, ζωογόνος δι' αὐτά, γόνιμος, αἶμα Δισχύλ. Ἰκέτ. 857· γῆ Πλούτ. Ρωμ. 20· τὰ ζωφύτα, φυτά, Διὸς παρὰ Στωβ. 408, ἐν τέλ. Πρὸλ. ζωόφυτος.

ζώω, Ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ζάω.

ζωώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ζῶω, βίος Ἀρεταί. π. Διτ. Χρον. Παθ. 1. 5· ἐπὶ ἀνθρώπων ὑλιστικῶν, ἀναισθητῶν, Πλούτ. 2. 8A.

ζωωδία, ἡ, ἡ τὸν ζῶον φύσις, ζωότης, Ἰαμβλ. Προτρ. 346.

ζω-ωνύμια, ἡ, ὀνομασία ἐκ ζῶων, ὡς ἐν τῷ Ζωδιακῷ, Εὐδοκ.

ζώωσις, εως, ἡ, (ζωόμαι) τὸ νὰ κάμῃ τις τινα ζῶντα, ζωοποίησης, Ἐκκλ.

ζωωτός, ἡ, ὄν, ὡσαύτως ὡς, ὄν, Ἀθην. 538D· (ζωόμαι)—εἰργασμένος ἢ πεποικιλμένος δι' εἰκόνας ζῶων, χιτῶν ὁ αὐτ. 197E· ἐφαπτις Πολύβ. 31. 3, 10· σκύφος Ζυλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55—οὕτω παρὰ Πλάυτ, belluata tapetia· πρὸλ. ἀνθεμωτός, σερου-  
ωωτός, κλ.

## Η

Η, ἡ, ἦτα, τό, ἄκλ., ἑξῆς γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου· ὡς ἡ ἀρίμη, ἡ = ὀκτὼ καὶ ὀγδόν, ἀλλὰ ἡ = 8000. Τὸ μεγαλογραφούμενον (Η) προεφέρετο ὡς μακρόν ε. Ὁ παλαιὸς ἀλφάβητος εἶχε μόνον ἐν στοιχείον (Ε) διὰ τὸν ἦχον ε τὸν τε μακρόν καὶ τὸν βραχύον (Πλάτ. Κρατ. 426C), ὥς οὐ τὰ μακρὰ φωνήεντα ἡ καὶ ω εἰσῆχθησαν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ εἰς τὸν Ἀττικόν ἀλφάβητον ἐπὶ ἄργοντος Εὐκλείδου, Ὀλ. 94. 2 = π. Χ. 403, ἀν καὶ εἶνε φανερόν ὅτι τὸ Η ἦν ἐν χρήσει ες φωνῆν πρὸ τούτου, ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 385, 5, 6, Ζυλλ. Ἐπιγρ. 24, Kirchhoff. Studien d. Gr. Alph. σ. 92. Τὸ στοιχείον Η πρὶν παραληφθῆναι ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἀλφάβητου πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ ε ἦτο ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ δασέος πνεύματος, οἷον ΗΟΣ ἀντὶ ὄς, (ἡτις χρήσις ἔμεινεν ἐν τῷ Λατίν. Η), Ζυλλ. Ἐπιγρ. 1, 6, 9, 16, κτλ., πρὸλ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 398A· ἐντέθη-  
θεν ἐν ἐπιγραφαῖς τὸ Η δηλοῖ ἐκατόν. Ὡσαύτως ἐτίθετο μετὰ τὰ ψιλὰ π κ τ πρὸς παράστασιν τῶν δασέων συμφώνων φ χ θ· πρὶν εἰσῆχθῶσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ΠΗ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ Φ, ΚΗ ἀντὶ τοῦ Χ, ΤΗ ἀντὶ τοῦ Θ. Ὅτε δὲ τὸ Η παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ε μακροῦ, ἐτιμήθη συγχρόνως εἰς δύο, ὥστε τὸ μὲν Η παρίστα τὴν δασείαν, τὸ δὲ Η ἐδήλου τὴν ψιλὴν, ὅθεν προέκυψαν τὰ νῦν σημεῖα τῶν πνευματισμῶν. Η δασεῖα ἐν τῇ Λατ. συχνάκις δηλοῦται διὰ τοῦ s, ἔποια sequi, ἔζοια sedeo, ὕλη sylvā.

Ὡς πρὸς τὰς διαλεκτικὰς μεταβολάς: 1) τὸ φωνῆεν ἡ ἦν ἐν πλείστοι χρήσις παρ' ἰωνῶν, ἀνθ' οὗ συχνάκις οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἰγόν ᾧ ὡς καὶ οἱ Ἀττ., ἀλλὰ συνήθως μετὰ ρ ἡ φωνῆεν, πρῆσσω θώρηξ ἱητρος, Ἀττ. πρῶσσω θώραξ ἱατρος. Οἱ Τραγ. ἐνίοτε μετεχειρίζοντο αὐτὸ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κοινῶν τύπων, ὡς Μηλιεύς ἀντὶ Μάλιεύς· ἀλλὰ τὰνάπαλιν τὰ Δωρ. κυνᾶγος, λοχαγός, κλ. ἦσαν ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τῶν κυνηγός, κτλ. 2) παρ' Ἀττ., εὐ καὶ ἡ οὐχὶ σπανίως μετεβάλλοντο εἰς ἡ, ὡς κλειθρα κληθρα, Νηρηίδες Νηρηίδες, Valek. Φοίν. 268. 3) Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ε, ὡς τῆνος, κῆνος ἀντὶ κείνος, Ahrens π. Δωρ. 154. 4) Βοιωτ. ἀντὶ αε, ὡς κῆ ἀντὶ καί, ἔλινον ἔλαιον, δουλήα δουλεῖα, γεγράφτη, δεδόχθη ἀντὶ γεγράφται, δεδοκται, Keil Ἐπιγρ. αρ. 1. σ. 73, κτλ.:—Βοιωτ. ὡσαύτως, εὐ ἀντὶ ἡ, Ἀγελσανδρος, Ἀριστοκλείς, κτλ., Keil αρ. 11· μετὰ διαγράφει ἀντὶ μη -ψη, αὐτοῖ 111. 2, κλ.—Ἐν χ/φοις τὸ ἡ συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ καί.

ἡ, Ἐπ. καὶ ἡδ (ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Δινδ. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 589)· σύνδεσμος ἔχων δύο κυρίας δυνάμεις, διαζευκτικὴν καὶ συγκριτικὴν (ἡδ μόνον ἐπὶ διαζευκτικῆς ἐννοίας).

Α. ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΣ, ἡ, Λατ. vel, ἁπλῶς ἐπισυνάπτων μίαν ἢ πλείους λέξεις ἡ προεργασίας διαπεράσας ἀπὸ τῆς πρώτης, Θεόστουτος ἡ βρόττειος ἡ κρεκαμένη Δισχύλ. Πρ. 116· ἡκουσας ἡ κωφῇ λέγω; ὁ αὐτ. Θῆβ. 202·—ἐνίοτε δέον νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ εἰ δὲ μή, ἄλλως, εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἡ ἡ

βουλή, ἡ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη Πλάτ. Φαῖδρ. 237C.

2) ἡ .., ἡ .. (ἡ ὡς οἱ ἀρχαῖοι γραμμ. προετίμων: ἡ (ἡδ) .. ἡ ..), ἐπαναλαμβάνονμενον εἰς δύο συστοιχούσας προτάσεις, Λατ. aut .., aut .., "Ομ., κτλ.: πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἑτέρας τῶν δύο προτάσεων ἐνίοτε τίθεται ἡτοι ἀντὶ ἡ, ὡς ἡ .. ἡτοι .. Πίνδ. Ν. 6. 8, Ἀποσπ. 103· ἡτοι .., ἡ .., Δισχύλ. Ἀγ. 662, Σοφ. Ἀντ. 1182, Ἀποσπ. 150, κτλ.: ὁ "Ομ. ἐνίοτε θέτει τὸ ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἡ, ἡ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289, πρὸλ. Δισχύλ. Εὐμ. 525—συχνάκις, ὅταν τὸ ἡ ἐπαναλαμβάνηται πλέον ἢ δις, τὸ τρίτον ἢ ἁπλῶς προσθίεται πρώτασιν, ἡτις εἶναι δευτερεύουσα ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν δύο συστοιχουσῶν προτάσεων, ὅστις γὰρ ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἡ γλώσσαν ἦν οὐκ ἄλλος ἡ ψυχὴν ἔχειν .. Σοφ. Ἀντ. 707.

II. ἐν ἐρωτήσεσι, 1) ἐν ἀνεξαρτήτοις ἐρωτήσεσιν, αἰτίνες ἀκολουθοῦσι γενικὴν ἐρώτησιν καὶ ὑποδεικνύουσι τὴν εἰς αὐτὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. an, τίπτ' εἰλῆλουθας; ἡ ἴνα ὕδριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος; πρὸς τὴν ἡδης; (μῆπως) διὰ νὰ ἴδῃς; Ἰλ. Α. 203, πρὸλ. Ε. 466, Η. 26, Ὀδ. Δ. 710, Ρ. 376· τί δῆτα χρῆζε; ἡ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ. Οὕτως ὁ Wolf παρ' "Ομ. ἀλλὰ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις νεώτεροι ἐκδοτὰς γράφουσιν ἡ .. ἴδε ἡ II. 2) ἐν ἐρωτήσεσιν, εἰ .., ἡ .., ἐὰν .., ἡ .., Λατ. utrum .., an .., εἰδόμεν εἰ νικῶμεν ἡ νικώμεθα Δισχύλ. Χο. 890, πρὸλ. Ἀγ. 718, κτλ.: οὕτω, πότερον .. ἡ πότερα .., ἡ .. ὁ αὐτ. Πέρσ. 148, 352, Ἀγ. 630, κτλ.—ἀλλὰ παρ' "Ομ. ἡ κεῖται ἀντὶ εἰ, (τὸ εἰ εἰσῆχον ἡδὲ οἱ ἄριστοι τῶν ἐκδοτῶν), Λατ. an, εἰπέ ἡ .., εἰπέ ἂν .., Ὀδ. Π. 138· εἴσεται, ἡ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, δὲ γυρῶρη ἂν .., Ἰλ. Ο. 111· ὡσαύτως ἡ .., ἡ .., ἀντὶ πότερον .., ἡ .., Δ. 190· Β. 300, Δ. 15, Ὀδ. Ζ. 142, Ο. 300, κτλ.: τοῦτο μιμεῖται ὁ Δισχύλ. Πρ. 780, ὁ Σοφ. Ο. Κ. 80 (ἐκτός ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γράφεται εἰ ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ πρώτου ἡ), πρὸλ. Δισχύλ. Χο. 757—παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, εἴτε .., ἡ .., ἀντὶ εἴτε .., εἴτε .. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 891, Λοδ. Αἴ. 178.

Β. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ, παρὰ, Λατ. quam, μετὰ συγκρ., "Ομ., κτλ.: ὡσαύτως μετὰ θετικῆς ἐπίθ., τὰ ὅποια ἐνέχουσι σύγκρισιν, ὡς ἄλλος, ἑτέρος, ἄλλοιός, διπλάσιος, ἐναντίος, ἑδῖος, πολλαπλάσιος, καὶ μετὰ τὰ ἐπὶρρ. πρὶν, πρῶτον, ἴδε ἐν λέξ. οὕτω, τῇ ὑστεραίᾳ ἡ .. Πλάτ. Συμπ. 173A· διαφερόντως ἡ .. ὁ αὐτ. Φαίδων 85B· οὐδ' ὅσον ἡ .., ὅχι τόσον ὅσον .., ὅχι πλείοντερον παρὰ .., Θεόδωρ. 9. 21, πρὸλ. 9. 34, 35, κτλ.: οὕτω, μετὰ ῥήματα ἐνέχοντα σύγκρισιν, βούλομαι ἡ .., ἐπιθυμῶ μᾶλλον παρὰ .., προτιμῶ, ἴδε βούλομαι II, αἰρέω Β. II· οὕτω, φθάνω ἡ .., ἔρχομαι ἐνωρίτερον παρὰ .., Ἰλ. Ψ. 445, Ὀδ. Α. 58· ἐπιθυμῶν ἡ .. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· δέχεσθαι ἡ .. Λυσ. 118. 5· οὕτω καί, παρὰ δόξαν .. ἡ ὡς αὐτὸς κατεδόκει Ἡρόδ. 1. 79, πρὸλ. 8. 4.—Σπανίως μόνον εὐρίσκεται τὸ ἡ μετὰ λέξιν ἡ ἐνέχουσαν σύγκρισιν, ὅπως δίκαιον ἔχειν .., [μᾶλλον] ἢ περὶ Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 9. 26· ἐμοὶ πικρὸς .., [μᾶλλον] ἢ κείνους γλυκύς Σοφ. Αἴ. 966. 2) τὸ ἡ ἐνίοτε συνάπτει δύο συγκριτικούς, ὅποτε ἀμφότερα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, πάντες κ' ἀρησαίται ἔλαφρότεροι πόδας εἶναι ἡ ἀφνερότεροι Ὀδ. Α. 160· ταχύτερα ἡ σοφώτερα Ἡρόδ. 3. 65· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀγ. 1078· μανικώτεροι ἡ ἀνδρείοτεροι Πλάτ. Θεαιτ. 144B· πρὸλ. Λατ. libentius quam verius, Cic. Mil. 29.

3) σπανίως μετὰ ὑπερβ., πλείους θαυμάσια ἔχει Αἰγυπτος ἡ ἄλλον πᾶσα χώρα Ἡρόδ. 2. 35· πιθανότ' κεν ὕμνι μάλιστα ἡ ἐμοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 91. 4) ἡ οὐ, συχνάκις ὑπάρχει ὅπου θὰ εἴχομεν μόνον ἡ, κυρίως προηγούμενης ἀρνήσεως, οὐδέτι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἡ οὐ καὶ εἰς ἡμέας Ἡρόδ. 4. 118, πρὸλ. 5. 94, Θουκ. 2. 62, κτλ.: ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἀρνήσις μόνον νοεῖται, ὡμὸν .. πόλιν δλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἡ οὐ τοὺς αἰτίους Θουκ. 3. 36. 5) ἡ συχνάκις παραλείπεται μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν προηγούμενων τῶν συγκριτικῶν πλέων, ἐλάττω, μέων, ὡς, ἔτη .. πλέω ἐδδομήκοντα Πλάτ. Ἀπολ. 17D· οὐ μετὸν πεντακοσίους Ξεν. Ἀν. 6. 2, 24· ὡς ἐν τῇ Λατ. plus decem, minus viginti, κτλ.—ἐνίοτε καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἡ μετὰ προτάσεως ἰσοδυναμοῦσης ἀπαρεμφάτω, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μείζον ἀμαρτεῖν, ἀντὶ ἡ ἀμαρτεῖν, Εὐρ. Ἀλκ. 879· τίς εὐπραξία σπανιωτέρα .., εἰ [δυναμικὴ] παρέστιν (ἀντὶ ἡ δύναμιν παραινέει) Θουκ. 1. 33.

6) ἐνίοτε πλεοναστ. μετὰ γεν., τίς ἂν αἰσχίον εἴη ταύτης δόξα, ἡ δοκεῖν .. Πλάτ. Κρίτων 14C, πρὸλ. Νόμ. 765A, Λυσίας 118. 28. 7) ὁ διαζευκτικός καὶ ὁ συγκριτικός ἡ εὐρηγεται ὁμοῦ ἐν Ἰλ. Ο. 511, βέλτερον, ἡ ἀπολέσθαι ἔνα χρόνον ἡ ἐβίωσαι, ἡ δηθὰ στρεῦγεσθαι καλλίτερον ἡ νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπαῖ ἡ ἀπαῖ νὰ ζῇσθ, παρὰ νὰ ... Ἰσοάκις ἡ οὐ, ἡ οὐκ, συμπέπυσιν ὁμοῦ ἐν στίχῳ, τὰ δύο μέρη παρφέρονται ὡς μία συλλαβή, ἀεῖποτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 328, Σοφ. Αἴ. 334, Ἀριστοφ. Λυσ. 128· καὶ συνήθως παρ' Ἐπ., π. χ., ἐν Ἰλ. Ε. 349, Ὀδ. Α. 298· πρὸλ. μὴ ἐν τέλ. οὕτω, ἡ αὐτὸς Ἠσ. Ἀποσπ. 89 (104)· ἡ εἰ Ἀλέξ. Πυρραυ. 1].

ἡ, ἐπιρῶνμα καλοῦν τὴν προσοχὴν τινος εἰς τι πρᾶγμα, ε, ε, ἡ, ἡ, σιώπα Ἀριστοφ. Νεφ. 105· καὶ οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ ἐν



Ἀριστοφ. Βατρ. 271, ποῦ Ξανθίας; ἢ, Ξανθία! ποῦ εἶνε ὁ Ξανθίας; ἢ Ξανθία.

ἢ, ἐπὶ ῥ. ἔχον δύο κυρίας ἐννοίας, βεβαιωτικὴν καὶ ἐρωτηματικὴν:

**I. ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ.** τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, Ὁμ., κτλ. Καὶ περ οὐχὶ σπανίως τίθεται μόνον, ὅμως συνήθ. καίτοι μεθ' ἐνός ἢ δύο ἄλλων μορίων, ὡς ἢ ἄρα, ἢ ἄρα δὴ. ἢ ἄρ ἢ ἢ ἄρ τε, ἢ ἄρ ἢ ἢ ἄρ νυ· ἢ γάρ, ἢ γάρ τοι· ἢ δὴ, ἢ δὴ που, ἢ δὴ τα· ἢ θὴν ἢ χάρτα· ἢ μάλα, ἢ μάλα δὴ· ἢ μὴν καὶ ἢ μὲν· ἢ νύ τοι· ἢ τάχα, ἢ τάχα καὶ· ἢ τε—καὶ πρὸς ἐκφρασιν ἀμφιβολίας: ἢ που, ἴδε ἐν λ. ποῦ. Ὁ ἰσχυρότατος τῶν συνδυασμῶν τούτων εἶναι τὸ ἢ μὴν, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἢ μὲν, ὡσαύτως ἢ μὲν, ἅπαντα παρ' Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται τοὺς τύπους τούτους ἐν ἰσχυραῖς ἐπιβεβαιώσεσιν ἢ ἐν ὁρκῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν εὐθείᾳ λόγῳ, Ἰλ. Β. 291, Η. 393, Ὀδ. Κ. 65, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 73, 167, κτλ. ἢ μὲν Ἰλ. Β. 370, Ν. 354· ἄλλ' ὡσαύτως μετ' ἄμαρ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετὰ ῥήματα ὁρκου, οὐ δὲ σύνθεο, καὶ μοι δημοσίων, ἢ μὲν μοι πρόφρων ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Ἰλ. Δ. 77· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἱστορικῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς Ἠρόδ. 4. 154, 5. 93 κ. ἄλλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 26 κξ· οὕτως, ἐγγυῶσθαι, ἢ μὴν παραμένειν Πλάτ. Φαίδωνι 115D ἐγγυητὰς καταστήσαι ἢ μὴν ἐκτελείειν Νόμος παρὰ Δημ. 712. 24· ἢ μὴν ἐνίοτε ἐνισχύεται μᾶλλον, ἢ μὲν δὴ Ἰλ. Β. 798, Ὀδ. Σ. 257 κ. ἄλλ.· ἢ δὴ μὲν Ἰλ. Ρ. 538· ἢ μὲν τοι Ὀδ.

**II. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ** τίθεται εἰς ἐρωτήσεις, ὧν τὴν ἀποκρίσιν προσδοκᾷ μετὰ τινος διαφέροντος, οἷον ἐν Ὀδ. Κ. 330, Ἰλ. Α. 666, Ο. 132, 504, 506· ἐνίοτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ «παράκαλῶ» ἢ «ὅθεν εἶνε οὕτω»· ὡς Ὀδ. Ν. 418, πρβλ. ἢ Α. Π. 1·—ὡσαύτως ἢ οὐκ...; Λατ. *nonne*? Ἰλ. Ο. 506, Ὀδ. Π. 424. —Εἰς τοῦτο συχνάκις προστίθενται μόρια ἢ, ἢ ἄρ ἢ 166· συνήθ. ἢ ῥα Ἰλ. Ε. 421, 762, Ὀδ. Δ. 672, κτλ.· τοῦτο δὲ μιμοῦνται οἱ Τραγικοὶ (ἐν λυρ. χοροῖς), Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Αἴ. 172, 954·—χρησιμοποιεῖται προσέτι πρὸς δόλωσιν τῆς πρώτης ἐκ πολλῶν ἐρωτήσεων, Πίνδ. Ι. 7 (6). 3 κξ· ὡσαύτως, ἢ ἄρα δὴ Ἰλ. Ν. 446· ἢ ῥα νυ Δ. 93· ἢ νύ τοι Ο. 128· ἢ ταῦτα δὴ Σοφ. Φ. 565, Ἠλ. 385· ἢ ταῦτα δὴτα... αὐτ. Ο. Τ. 429· ἢ γάρ.. Αἰσχύλ. Πρ. 745, 757, Σοφ. Ο. Τ. 1000· καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. ἢ γάρ· εὐρισκόμενον καθ' ἑαυτὸ, ὅθεν εἶνε οὕτω;· *n'est ce pas?* Πλάτ. Θεαιτ. 160E, Γοργ. 449D, 468D· ἢ καί...; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1027, 1362· ἄλλ' ἢ...; αὐτόθι 276, Χο. 774.—Ἡ ἐρωτηματικὴ αὕτη ἐννοία ὑπάρχει μόνον ἐν εὐθείαις ἐρωτήσεσιν καὶ ἐν γένει σπανιωτέρα τῆς σημασίας Ι. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις τὸ ἢ εὐρηται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, πληθὺν ὅτι συνάτον νὰ προηγηθῇ ἡ κλητικὴ, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 425, 762, Ὀδ. Δ. 632, Σοφ. Ο. Κ. 864, 1102· σπανίως ἄλλαι λέξεις, οἷον ἐν Εὐρ. Ἐκ. 1013, ἐνθα ἴδε Herm. (991).

ἢ, ἀντὶ ἔφην, γ' ἐν. παρ. ἢ ἄορ. β' τοῦ ἡμί.

ἢ, ἀντὶ ἦν, Ἀττ. συνηρ. τύπος τοῦ Ἰων. ἔα, παρ. τοῦ εἶμι (sum).

ἢ, γ' ἐνικ. ὑποτ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι (sum).

ἢ, θηλ. τοῦ ἄρθρου δ·—παρ' Ὁμ. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ αὐτή.

ἢ, θηλ. τῆς ἀναφρ. ἀντων. δς.

ἢ, ἐνικ. δοτ. θηλ. τῆς κτητ. ἀντων. δς, ἢ, δν.

ἢ, ἐνικ. δοτ. θηλ. τῆς ἀναφρ. ἀντων. δς, ἢ, δν. Ὁμ.· συχν. μετ' ἐπιπρην. σημασίας,

4) Ἐπ. ἐπὶ τόπου, ὅπου, εἰς δὲ μέρος, δεκτικῶν, τῇ, Ἰλ. Ν. 53., Ο. 46· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Ἠλ. 1435· τῇδε... ἢ Αἰσχύλ. Χο. 308· ἐκεῖνη... ἢ Πλάτ. Φαίδωνι 32D.

**II.** Ἀττικῶς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, ὡς, οἷον, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμειεν Αἰσχύλ. Ο. 558· ἢ νομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 1603· ἢ βούλονται Θουκ. 8. 71, κτλ.

2) δι' ὃ, διὰ τοῦτο, Λατ. *quare*, Θουκ. 1. 25., 2. 2, κ. ἄλλ.

3) ὡς, καθ' ὃ, καθ' ὅτι, Λατ. *qua*, *quatenus*, ἢ ὁ μὲν ἐκὼν... φάγοι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ἢ ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5.

**III.** συνδυάζομενον μεθ' ὑπερβ., ἢ ἐδύνατο τάχιστα, ὅσον ταχέως ἰδύνατο, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4, κτλ.· ἢ δυνατόν· μάλιστα αὐτόθι 1. 3, 15· ἢ ἀριστον ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 32, κτλ.· ἢ ῥᾶστα τοῦ καὶ ἡδιστα ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 9· ἢ ἂν δύναμαι τάχιστα ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 1, 9·—οὕτως, ὡς ἢ δὲ τι μάλιστα.

ἢα, ἦεν, α' καὶ γ' ἐν. ἐπ. παρ. τοῦ εἶμι (sum).

ἢα, συνηρ. ἀντὶ ἦεα, Ἐπ. παρ. τοῦ εἶμι (ibo).

ἢα, τά, συνηρ. ἐκ τοῦ ἦα, δ ἴδε.

ἢβαιός, α, ὄν, Ἰων. ἀντὶ βαίους, μικροῦ, ὀλίγου, κυρίως μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐδὲ· οὐ ὁ ἐνὶ φρένας, οὐδ' ἡβαίαι, δὲν ἔχει νοῦν, οὐδὲ ὀλίγον, Ἰλ. Ξ. 141, Ὀδ. Φ. 288· οὐ οἱ ἐνὶ τρίχας, οὐδ' ἡβαίαι, δὲν ἔχει τρίχας οὐδὲ ὀλίγας, Σ. 355· ὡσαύτως, ἡβαίην οὐτὶ κατὰ πρόφρασιν Καλλ. Ἀποσπ. 464· σπανίως ἄνευ ἀρνητ., πληγαμύδες... ἡβαίαι περ ἐοῦσαι Ὀπ. Ἀλ. 4. 514.

**II.** συχνὸν ἐν τῷ οὐδὲ ὡς ἐπὶ ῥ., οὐδ' ἡβαίον, οὐδὲ ἄλλ., οὐδ' ἐπ' ἐλάττωστον, Λατ. *ne tantulum quidem*, Ὀδ. Γ. 14, Ἰλ. Β. 380, 386, κτλ.· σπανίως ἄνευ αὐτήσεως, ἡβαίον ἀπὸ σπείρους, εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἀπόστασιν, Ὀδ. Ι. 462.

ἡβάσκων, ἐναρκτὶον τοῦ ἡβῶ, ἔρχομαι εἰς τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, εἰς ἀκμὴν, Λατ. *pubescere*, Ἰππ. Ἀφ. 1248, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 1· παῖς

ἡδάσκων ἄρτι αὐτόθι 7. 4. 7.

2) μεταφ., νῦν ἔθ' ἡβάσκει κακὸν (κατὰ Διόδ. ἀντὶ ἡβᾶ σοι) Εὐρ. Ἀλκ. 1085· ἡμῖν ἡβάσκει πενήλ' Ἀνθ. Π. 6. 30.

3) φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, δεικνύου τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα ἀνδρικῆς ἡλικίας, Ἀριστ. 1. 11, Φιλόστοφ. 821, Γαλγν.—πρβλ. τὸ ἐπόμεν.

ἡβῶω, Ἐπ. εὐκτ. ἡβῶομαι, μετοχ. ἡβῶων (ἴδε κατωτ.)· μέλ. -ἦσω (ἐφ-) Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, Δωρ. ἡβῶσω [α] Ἀνθ. Π. 7. 482· ἄορ. ἡβῆσα Ὀδ. Α. 41, Ἠσ., Ἀττ.· πρkm. ἡβῆκα (παρ-) Ἠρόδ. κλ. (ἦβη).

Εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν πλήρει σωματικῇ αὐξήσει, Ὁμ., ὅστις ἀλλήλιστα ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ἐν τῷ συχνάκις ἐπαναλαμβανομένῳ στίχῳ, εἴθ' ὡς ἡβῶοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴθ' Ὀδ. Ξ. 468, κ. ἄλλ.· ἀνὴρ οὐδὲ μάλ', ἡβῶν, μὴ ὦν ἀκόμῃ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, Ἰλ. Μ. 382, Ὀδ. Ψ. 187, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 879· ἡβῶσιν ὅψε' Ἰππ. Ἀέρ. 282· γυνὴ τέτορ· ἡβῶσα (ἐνν. ἔτη), δηλ. κατὰ τέσσαρα ἔτη ὑπερβᾶσα τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 696· ἡβᾶν ἐπὶ διετίας, ἴδε ἐν λ. διε-τῆς· γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει Αἰσχύλ. Ὀθ. 622· ἡβᾶν σθένος, εἶμαι νέος καὶ ἰσχυρὸς, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 436· ἡβῶν, ὅτε ἡμην νέος, Ἀριστοφ. Σφρ. 357· οἱ ἡβῶντες, οἱ νέοι, ὁ αὐτ. Βατρ. 1055, Θουκ. 4. 132· ἐπειδὴν ἡβῆσσω Πλάτ. Ἀπολ. 41E—ἐπὶ φυτῶν, ἡμερὶς ἡβῶσσω, ἀμπελοῦς ἀκμαία, «εὐκλῆματοῦσα», Ὀδ. Ε. 69, πρβλ. Σμῶν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24· ἡβῶν· ἀρτίως οἰνίσκον (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ νεανίσκον) Κρατίν. Πλυτ. 3.

2) μεταφ., εἶμαι νέος, ζωηρός, ἀκμαῖος, αἰετὶ γὰρ ἡβᾶ τοῖς γέρονσιν εὖ μαθεῖν, ἢ ἐπιθυμία τοῦ μαθεῖν τὰ ὀρθά εἶναι πάντοτε ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας, Blomf. Αἰσχύλ. Ἀγ. 567, πρβλ. ἀνηβῶω· ἡβᾶ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών, ὁ λαὸς ὀργισθεὶς νεανικῶς παραφερεται, Εὐρ. Ὀρ. 696, πρβλ. νεανικός· ἄγγελον.. γέρονθ' ἡβῶντα δ' εὐγλώσσω φρενί, ἀκμαζόντα, ἐκπαιρόμενον, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 775—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, γάμοι, ἔαρ ἢ Ὀπ. Ἀλ. 1. 474., 2. 252.

3) ἔχω τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τῆς ἡλικίας ἡλικίας, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2. 7, 15, Ἀνθ. Π. 12. 31.

ἡβῆ, Δωρ. ἡβᾶ (σπανίως ἄβᾶ, Θεόκρ. 1. 44), ἢ, (ἴδε ἐν τέλ.).

Ἀκμαία ἡλικία, νεότης, Λατ. *pubertas*, ἢ ἡλικία, καθ' ἣν πρῶτον ἐμφανίζεται ἡ ὑπὴρ καὶ τὰ μέλη κτῶνται τὴν πλήρη αὐτῶν ἀνάπτυξιν, νεηνὴ ἀνδρὶ εἰσικός, πρῶτον ὑπηνητή, τοῦπερ χαριεστάτη ἡδὴ Ὀδ. Κ. 279, πρβλ. Ἰλ. Ω. 348· καὶ δ' ἔχει ἡβῆς ἄνθος ὅτε κράτος ἐστί μέγιστον Ἰλ. Ν. 484, πρβλ. Ἠσ. Θ. 988· ἐντεῦθεν καλεῖται ἔρικυδής, Ἰλ. Δ. 225, Ἠσ. ἐνθ' ἄνωτ.· πολυήρατος Ὀδ. Ο. 366, κτλ.· ἡβῆς μέτρον ἰκέσθαι ἢ ἰκάνειν=ἡβάσκειν, Δ. 317, Σ. 217, κτλ.· ἡβῆν ἰκέσθαι Ο. 366, Ἰλ. Ω. 728· ἡβῆς ἀπονίσασθαι, ταρπῆναι Ρ. 25, Ὀδ. Ψ. 212· ἔφ' ἡβῆς Ἀριστοφ. Ἰπ. 524· θρέψασθαι τινα πρὸς ἡβῆν Πλάτ. Μενεξ. 238B.

6) ἡ ἰσχύς καὶ ἀκμὴ τῆς νεότητος, [δίσκον] ἀφῆκε.., πειρώμενος ἡβῆς Ἰλ. Ψ. 432· ἡβῆ τε πεποίησα χερσὶ τ' ἐμῇσιν Ὀδ. Θ. 181, πρβλ. Π. 174· ἡβῆς ἀκμὴ Σοφ. Ο. Τ. 741—ἐν τῷ πληθ., κουροτρόφοι νεανίδες ἡβαί Εὐρ. Ἰων. 477.

γ) ὡς νομικός ὅρος, ἡβῆ ἐσημαίνει τὴν πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἐν Ἀθῆναις τὴν δεκάετητην, Α. Β. 255. 15· ἂν καὶ ἀλλοχοῦ λέγεται ὅτι εἰς τὴν 14 ἐτῶν ἡλικία, Ε. Μ. 359. 17, Ἀρποκρ. ἐν λ. ἐπιδιετέες· ἐν Σπάρτῃ ἡ τῶν 18, ὥστε τὰ δέκα ἀφ' ἡβῆς ἦσαν ἄνδρες ἐτῶν 28, τὰ τετταράκοντα αὐτ' ἡβῆς, ἄνδρες ἐτῶν 58, καὶ οὕτω καθεξῆς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 32. 3. 4, 23., 6. 4, 17—ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐπεὶ δ' ἐς ἡβῆν ἡλ-θεν ὠραῖαν γάμων Εὐρ. Ἑλ. 12.

δ) ἐπὶ βῶν, ἡβῆς μέτρον ἔχοντε Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 436· περὶ τοῦ νέου δέρματος τοῦ ὄρεως, Νῆκ. Θ. 138.

2) μεταφ., ἐπὶ πάσης καταστάσεως ἀκμαίας καὶ εὐτυχοῦς, οἷα ἡ τοῦ νεανίου, νεανικὴ φαιδρότης, εὐθυμία, Πίνδ. Π. 4. 525· δαιτὸς ἡβῆ Εὐρ. Κύνκλ. 504, πρβλ. ἡβῆτη-ρον· ὡσαύτως, νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, πνεῦμα, Πίνδ. Π. 6. 48.

3) ἡ νεότης, ἡ νεολαία, Λατ. *juventus*, Αἰσχύλ. Πέρσ. 512, 733, Ἀγ. 106, κτλ.

4) ἡ ἡβικὴ χώρα, τὰ ἐφῆβαια, Λατ. *pubes*, Ἰππ. Ἐπιδῆμ. 3. 1083, Ἀριστοφ. Νεφ. 976, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 14, 1., 2. 1, 18., 5. 14, 3, κ. ἄλλ.

**II.** ὡς κύρ. ὄν. θηλ. ἡβῆ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, σύζυγος τοῦ Ἡρακλέους, Ὀδ. Α. 603, Ἠσ. Θ. 950· οἰνοχόος τῶν θεῶν, Ἰλ. Δ. 2· ἄλλ' ἐν μεταγεν. ἀλληγορικοῖς μύθοις, θεότης τῆς νεότητος. (Ὁ Curt. ἀποδέχεται τὴν σχέσιν τῆς λέξεως ταύτης πρὸς τὸ Σανσκρ. *yuvan* (juvenis), ἣν προτείνει ὁ Pott.)

ἡβῆδόν, ἐπὶ ῥ., ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐπάνω, πάντες ἡβῆδόν Ἠρόδ. 1. 172., 6. 21, πρβλ. Λουκ. Β. Πρ. 14 κ. ἄλλ.· τοὺς ἄνδρας ἡβ. ἀποσφάζει Διὸς 3. 54.

ἡβῆτης, ἡβῆς, ὅ, = ἡβῆτης, Ἀνθ. Π. 6. 76, Κόλουθ. 71.

ἡβῆτηρεν, τό, τόπος ἐνθα νέοι συνερχόμενοι ἦσθιον, ἔπινον, ἡσχοῦντο καὶ διεσκέδαζον, Πλούτ. Πομπ. 40. 53, πρβλ. Ἀθῆν. 425E, Ἠσχύ.

ἡβῆτης, οὐ, ὁ, (ἡβῶ) νέος ἀκμαῖος, κοῦροι ἡβῆται Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 56, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 324. 5, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 109· βραχιόνων ἡβῆτην τύπον Εὐρ. Ἡρακλ. 858.

ἡβῆτικὸς, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς νεότητα, νεανικός, Λατ. *juvenilis*, λόγοι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἡλικία ὁ αὐτ. Λακ. 4, 7.



ἡδύτωρ, ορος, ὁ, = ἡδύτηρ, ἡδύτης, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C.

ἡβός, ἡ, ὄν, Δωρ. ἁβός, = ἡβών, Θεόκρ. 5. 109 (ὁ Ahrens ἔδωκε) (ἂν καὶ ἡ γραφή εἴηαι ἀμφιβ.) ὁ Δινδ. προτείνει οὐθ' ἁβός (ἀντί οὐτε νεαρός) ἐν Σοφ. Ο. Κ. 702.

ἡδυλλία, κομικός σχηματ. = ἡβία, εἶμαι νέος, νεαρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 516, Φερεκρ. Μετ. 1. 29.

ἡδῶν, ἡδῶμαι, ἡδῶομαι, ἡδῶντες, ἡδῶσσα, ἴδε ἐν λ. ἡδῶα.

ἡγάσασθε, ἴδε ἐν λ. ἄγαμαι.

ἡγαγόμεν, ἡγαγον, ἴδε ἐν λ. ἄγω.

ἡγάθεος, ἡ, ὄν, Δωρ. ἀγάθ-, (ἄγαν, θεός, ἴδε Βουττμ. Δεξιλ.)—ἀγιώτατος, ἱερώτατος, συχν. παρ' Ὁμ., ἀέποτε ἐπὶ τόπων διατελούντων ἀμέσως ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, Πύλος, Λήμνος Ἰλ. Α. 252, Β. 722· Πυθώ Ἡσ. Θ. 499, Πίνδ. Π. 9. 71· πρβλ. ζάθεος—παρὰ Χριστιανοὶς ποιηταῖς ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 1. 91, κτλ.

ἡγαλῆος, α, ὄν, (ἄγνυμι) τεθραυσμένος εἰς τεμάχια, συντετριμμένος, Καλλίμ. (;) ἐν Ἑρμ. Μ. 418. 1.

ἡγᾶνον, τό, Ἰων. ἀντὶ τῆγανον, Ἀνακρ. 25.

ἡγεμονία, ἡμαρτημ. τύπος ἀντὶ ἡγεμονία.

ἡγεμόνεα, ἡ, θηλυκὸν τοῦ ἡγεμονεύς, = ἡγεμόνη, Ὀρφ. Ἀργ. 907.

ἡγεμόνευμα, τό, ὁδηγία, ἀρχηγία· ἄλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 1494 ἡγεμόνευμα νεκρός = ἡγεμών νεκρῶν, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ.

ἡγεμονεύς, ἑως, Ἑπ. ἀντὶ ἡγεμών, αἰτ. ἡγεμονῆα, -ῆας, Ὀππ. Κ. 1. 224, Ἀνθ. Π. 14. 72, 11, Μουσαῖ. 218, κτλ.

ἡγεμονεύω, Δωρ. ἄγεμ-, εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς ἡγέμων, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, προτὶ Ἰλίων Ἰλ. Π. 92· πρὸς δώματα, ἀγορήνδε, λέχοσδε, δεῦρο Ὀδ.· πρόσθ' ἡγεμόνευεν Χ. 400· Ω. 155· ἐπ' αὐλὴν Θεόκρ. 25. 60· μετὰ δοτ. προσ., προπορεύομαι τινος, ὁδηγῶ τινά, Ὀδ. Γ. 386, Θ. 4, κτλ.· τῇ ἴμεν, ἢ κεν δὴ σὺ ἡγεμονεύεις Ἰλ. Ο. 46· ἄλλ' ὡσαύτως, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω Ὀδ. Ζ. 261, πρβλ. Η. 30 κ. ἄλλ.· πλήρες, τοῖσι γέρον ὁδὸν ἡγεμόνευεν, προπορεύομαι αὐτῶν, ὠδήγει αὐτοῦς, Ω. 225· οὕτω, ῥόον ὕδατι ἡγεμονεύω, ἀνοίγω ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὕδωρ, διευθύνω τὸν ῥοὺν αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 258 (τὰ μόνον χωρὶς παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ. καὶ αἰτ.).

II. ὁδηγῶ ἐν πολέμῳ. εἶμαι ἡγέμων, ἀρχηγός, ἀπαξ παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ., Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε Ἰλ. Ο. 46· ἄλλ' ὡσαύτως, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν τοῦ ἄρχεον σημαντικῶν ῥημάτων (ἄρχω, κρατέω, κτλ.), μετὰ γεν., Λοκρῶν δ' ἡγ. Αἴας Ἰλ. Β. 527, πρβλ. 552, 620, κτλ.—οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 7. 99, 160, κτλ.· ἡγεμόνων ἡγ. Ξεν. Ἀγρο. 1, 3, κτλ.· ἡγ. τῆς σκέψεως, διευθύνων τὴν συζητήσιν, Πλάτ. Πρωτ. 351E—ἀπολ., ἔγω τὴν ἀρχηγίαν, Ἡρόδ. 8. 2· ἡγ. ἐν πόλει Πλάτ. Πολ. 474C· ἐπιθυμία καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος αὐτοῦ 197A.—Παθ., κυβερνεῖσθαι, ὑπὸ τινος Θουκ. 3. 61.—Ἡ σημασία II οὐδαμῶς εὐρίσκει ἐν τῇ Ὀδ., καὶ ἡ σημασία I σπανίως ἐν τῇ Ἰλ.

III. εἶμαι κυβερνήτης, τῆς Συρίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6'. 2.

ἡγεμονέω, ἔγω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Πλάτ. Τιμ. 41C, 70C, Νόμ. 631C.

ἡγεμόνη, θηλ. τοῦ ἡγεμών, = ἡγεμόνεα, βασίλισσα, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 227, Πaus. 9. 35, 2· τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ.

ἡγεμονῆς, ἱδός, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἡγεμονίς, Μανέθ. 4. 98.

ἡγεμονία, ἡ, τό προπορεύεσθαι, ὁδηγεῖν, Ἡρόδ. 2. 93· τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγ., διὰ τοῦ παραδείγματος, Πλάτ. Νόμ. 711C.

II. ἡ πρώτη, ἀνωτάτη ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 7., 3. 65, κτλ.· ἐπὶ στρατηγῶν ἢ ὑπαλλήλων, Θουκ. 4. 91· ἐν ἡγεμονίαις ὁ αὐτ. 7. 15· ἡ ἡγ. τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 6. 2· ἡ κατὰ πόλεμον ἡγ., τῶν πολεμικῶν ἡ ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 12 καὶ 13· τῶν στρατοπέδων Πλάτ. Εὐθύδ. 273C· τῶν ὀπισθοφυλάκων Ξεν. Ἀν. 4. 7, 8· ἡγ. δικαστηρίων, ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν, διέθυσιν, Αἰσχίν. 56.1.

2) ἐν τῷ πολιτικῷ ὀργανισμῷ τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, ἡ ἡγεμονία ἢ ἡ ἀνωτάτη ἀρχή μίας τινος αὐτῶν ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ὑποδεστέρας, οἷον ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ, τὴν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, κτλ. Ἡ ἡγεμονία τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ στόλων κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τοὺς Σπαρτιάτας· μετὰ ταῦτα ἡ στρατιωτικὴ αὐτὴ ἡγεμονία ἔλαβε τύπον κυριαρχίας, ἣν κατορθώσαν νὰ ἀποσπασώσιν ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τέλους τοῦ Πελοπον. πολέμου σκοπὸς ἦτο νὰ ὀρίσθῃ εἰς τίνα πόλιν ἐκ τῶν δύο ἀνέκων ἡ ἡγεμονία, ἥτοι ἡ κυριαρχία τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἢ ἡγ. τῆς Ἑλλάδος Ξεν. Ἑλλ. 7.1, 33, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 18· ἡ περὶ Σαλαμῖνα νίκη καὶ διὰ ταύτης ἡ ἡγ. αὐτοῖς 5. 4, 8.

6) ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ imperium, Πλούτ. Μαρ. 36, κτλ.· Αἰγυπτὸν δῆμιον Ρωμαίων ἡγεμονία προσέθηκε Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4040.

IV. 1) ἡ βασιλεία τοῦ αυτοκράτορος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1.

III. διαίρεσις τοῦ στρατοῦ ὑπ' ἀξιωματικόν, Πλούτ. Καμῖλλ. 23.

IV. τὸ πρῶτον καὶ κύριον (πράγματός τινος), ἡγ. τῆς τέ-

χνης τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προεἰδέναι Διφιλ. Ἀπολ. 1. 5.

V. ἡγεμονία, ἀρχή, Ἑβδ. (Γεν. λς', 30) ἢ Ἰλλυρίδος ἡγ. Ἡρωϊαν. 6. 7.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατ. 122 κέξ.

ἡγεμονίδης, ὁ, = ἡγεμών, Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 24).

ἡγεμονικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀρμόδιος εἰς ἡγεμονία, ἔτοιμος, ἐπιτήδειος πρὸς ὁδηγίαν, πρὸς τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 14· πρὸς τὰ πονηρὰ ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 2, 25. II. ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ, κυβερνητικός, ἀρχικός, Λατ. princeps, ψυχὴ ἐν τοῖς ἡλίει ἡγ. ὁ αὐτ. Σμπ. 8, 16· ἡγ. φύσις Φιλόλαος παρὰ Στob. Ἑκλογ. 1. 8· ἡγεμονικός τὴν φύσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 252E· ἡγ. τέχνη ὁ αὐτ. Φιλῆβ. 55D· οἱ κατ' ἀρετὴν ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 4· τὸ ἀρρεν.. τοῦ θήλεος ἡγεμονικώτερον αὐτόθι 1. 12, 1· ἡγ. καὶ πολιτικός βίος αὐτόθι 7. 6, 7.—ἡγεμονικόν, κυβερνητικὴ, ἡγεμονικὴ ἀρχή, Πλάτ. Πρωτ. 352B· τὸ ἡγεμονικόν, τὸ κυβερνητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς (ὁ νοῦς, τὸ λογικόν), Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 159, πρβλ. Πλούτ. 2. 898F, πρβλ. Cic. N. D. 2. 11.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον ἡγεμόνος, στρατηγῶν, στρατηγικῶς, ἀντίθετον δεσποτικῶς, Ἀριστ. Πολ. Ἀποσπ. 81.

2) ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Consularis, Πλούτ. Πομπ. 26.

ἡγεμόνιος, ὄν, ὁ ἀνῆκων εἰς ἡγεμόνα, ἄρχων, ὁδηγῶν, ἢ ἡγ. τοῦ λόγου δύναμις Κλήμ. Ἀλ. 133.—ὁ ἡγ., ἐπιθ. τοῦ Ἑρμού ὡς ὁδηγῶν τῶν ψυχῶν τῶν θεωνόντων, ἀλλὰ καὶ πομπῆτος, ψυχοπομπῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1159, Σουλ. Ἐπιγρ. 157. 22.

ἡγεμονίς, ἱδός, ἡ, θηλ. τοῦ ἡγεμών, ἡγεμονική, ἄρχουσα, πρώτη, κυρίαρχος, πόλις, Στράβων 372, Σουλ. Ἐπιγρ. 2721· γῆ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 65.

ἡγεμόσυνα (ἐνν. ἱερά), τά, εὐχαριστήριος θυσία δι' ἀσφαλῆ καὶ εὐτυχῆ ὁδηγίαν, τῷ Διὶ τῷ σωτήρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθίσαι Ξεν. Ἀν. 4. 8, 25.

ἡγεμών, Δωρ. ἄγεμ-, ὄνος, ὁ ὡσαύτως, ἡ, Πίνδ. I. 8 (7).

44, Αἰσχύλ. Ἰκ. 722, Αἰσχίν. 24. 24.—ὁδηγός, Λατ. dux· καὶ οὕτως, I. ἐν τῇ Ὀδ., ὁδηγός, ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν, Κ. 505, Ο. 310· οὕτω Ἡρόδ. 5. 14, Σοφ. Ἀντ. 1017, κτλ.· ἡγ. γενέσθαι τινὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 8. 31, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 281, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 4· ἡγ. ποδὸς τυφλοῦ Εὐρ. Φοιν. 1616· ἡγεμόνος τοῦ πλοῦ Θουκ. 7. 50· ἐπὶ ἀρματηλάτων, ἡνιόχου, Σοφ. Ο. Τ. 804.

2) ὁ πρῶτος πράττων τι, ὁ χρησιμεύων ὡς κανὼν καὶ ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, Λατ. princeps, dux, auctor, ἡγεμῶν γίγνομαι τινι, ὡς τὸ ἡγοῦμαι τινι, ὁδηγῶ τινά, δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς αὐτόν· τοῖς νεωτέροις ἡγ. χρηστῶν ἡθῶν γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 670D· ἡγεμῶν εἰμί τινος, δίδω ἀφορμὴν εἰς τι πρᾶγμα, εἶμαι αἰτίας τινος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, πρβλ. Πλάτ. Λύσι. 214A· πόνονος τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· τῆς εἰρήνης ἡγ. Δημ. 233, 15· ἀχαριστία πρὸς πάντα τὰ αἰσχροῦ ἡγ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, πρβλ. Πλάτ. Μένωνι 97B· ἡγεμόνες, κορυφαῖοι χοροῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1584, περὶ τὸ τέλος, ἴδε Böckh ἐν τόπῳ.—ἡγεμῶν ἐκαλεῖτο ὡσαύτως εἰς τὴν παιδευτῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, Σουλ. Ἐπιγρ. 266, 270, 279—80 κ. ἄλλ.

III. ἐν τῇ Ἰλ., ἡγέμων, ὁδηγός, πρῶτος, ἀρχηγός, λαοί, ἡλληθῶς Β. 365, Α. 304· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἡγεμόνες Δαναῶν, φυλάκων, κτλ.· οὕτω καὶ βραδύτερον, Ἡρόδ. 6. 43., 7. 62, 96 κ. ἄλλ.· στρατηγός καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρβαρον ὁ αὐτ. 7. 158· ἡγ. τῶν πολέμων ὁ αὐτ. 9. 33· ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάντων στρατηγῶν, ἔχοντες τίνας τῶν ἀρίστων στρατηγῶν ὡς διοικητάς, Θουκ. 8. 89· διοικητῆς, ἄρχων, κυρίαρχος, Πίνδ. I. 8 (7). 44, κτλ.· ἡγ. γῆς τῆσδε Σοφ. Ο. Τ. 103, πρβλ. Ο. Κ. 289· πάντων.. καὶ αὐτοῦ βασιλέως ἡγ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 14· ἡγ. τῆς συμμορίας Δημ. 565. 12· ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν μελισσῶν καὶ τῆς τῶν σφηκῶν, αἰτίνες παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἐθεωροῦντο ὡς ἄρρενες, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 42, 2· ἡγ. τοῦ σμήνους Πολυδ. Δ'. 106, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 38· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ζώων, ὁ ἡγ. τῶν προβάτων, ἐπὶ τοῦ κριοῦ τοῦ φέροντος τὸν κώδωνα, Ἀριστ. I. Ζ. 6. 19, 2· τῶν βοῶν αὐτόθι 21, 4, κτλ.

6) πρὸς μετάφρ. τοῦ π. Ρωμ. αυτοκράτορος (imperatoris), Πλούτ. Κικ. 2 κ. ἄλλ.· ὡσαύτ., διοικητῆς ἐπαρχίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 2, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 24.

2) ὡς ἐπιθ., ὁμοιον τῷ Λατ. princeps, ἡγούμενος, πρῶτος, ἀνὴρ Πλάτ. Κριτ. 119A· ἡγ. ναυαρχίς, ἢ τὴν σημαίαν φέρονσα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 722· ἡγ. τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533, 25· ἡγεμόνες πόδες Ἀριστ. I. Ζ. 1. 5, 17, Πορ. Ζ. 17, 2· ὡσαύτως ὡς οὐδ., ἡγεμόσι μέρεσι Πλάτ. Τιμ. 91E.

III. ἐν τῇ προφῆτᾳ = πυρρίχιος, Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 17.

IV. ἡγεμόνες, ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, οἱ ἐπὶ τοῦ γείσου κείμενοι ὀρθοὶ κέραμοι (κεραμίδες) τῆς στέγης, καλοῦνται καὶ ὀρθοκέραμοι καὶ ἀνθεμιστοί.

ἡγέομαι, Δωρ. ἄγ-· παρατ. ἡγοῦμαι Ἰλ. Μ. 28, κτλ., Ἰων. -εόμην ἢ εὐμην Ἡρόδ. 2. 115, ἡγέοντο 9. 15· μέλλ. ἡγήσομαι Ἰλ. Ε. 374, Ἀττ. ἄορ. ἡγησάμην Ὁμ., Ἀττ. ἄορ. ἡγήθην μεταγεν. (ἀλλὰ πρβλ. περιηγ-.) πρμ. ἡγήκαται Ἡρόδ., Ἀττ., ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. (ἴδε κατωτ. IV)· ἀποθ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἄγω, ἂν καὶ ἐμποδίζῃ ὁ πνευματικὸς, Cuiet. Gr. Et. σ. 677).

Προπορεύομαι, προηγούμεαι, ἀδελφ. ἡγέομαι, ὡς εἰπὼν ἡγείθῃ, ἢ ὁ ἔσπετο Παλλάς Ἀθήνη Ὀδ. Α.



125. ἂν παῖς ἡγήσαιο νήπιος Z. 300, κτλ.· πρόσθεν δ'.. ἴρις ἡγείτ' Ἰλ. Ω. 96. (οὐτως, ἡγοῦ πάροιθε Εὐρ. Φοιν. 834)· ἡγ. ἐπὶ νῆα Ὀδ. Ν. 65. ἐς τείχος Ἰλ. Γ. 144· κλισίῃδε Ὀδ. Ξ. 48· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 2. 93, κτλ.· ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5.

6) μετὰ δοτ. προσ., Ἰρῶσι ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Ἰλ. Χ. 101· ἐὶ Δουλιχίου.. ἡγείτο μνηστῆρσι Ὀδ. Π. 397· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγοῦμεθα Ἀριστοφ. Πλ. 15· ἡγ. τινὶ πρὸς ἀρετὴν Ξεν. Ἀγρο. 10, 2.

γ) προστιθεμένου τοῦ ὁδόν, ὁδὸν ἡγ., προπορεύουμαι ἐν τῇ ὁδῷ, Λατ. praecire viam, Ὀδ. Κ. 263· οὕτω, ἡγ. τινὶ τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 9. 15 (ἴδε κατωτ.). δ) μετ' αἰτ. τόπου, ἡ οἱ.. πόλιν ἡγήσαιο, ἥτις θὰ ἡδύναιτο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Σ. 114, πρβλ. Η. 22, Ο. 82· ἡγ. βωμοὺς ἀστικοὺς Δίσχυλ. Ἰκέτ. 501· ὡσαύτως, ἡγ. ἐς φιλόδητα, προηγούμεναι, κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα, τὴν ἀρχὴν πρὸς, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 710.

2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς ἐν τινὶ πράγματι, θεῖος ἀοιδός.. ἡμῖν ἡγείσθω.. ὀρχηθῆσοιτο Ὀδ. Ψ. 134· ἡγ. τινὶ σοφίας, ὥδης Πίνδ. Π. 4. 442, Πλάτ. Ἀλκ. I. 125C, πρβλ. Εὐθύδ. 281A· ἀλήθεια δὴ πάντων μὲν ἀγαθὸν θεοὶς ἡγείται πάντων δὲ ἀνθρώπων ὁ αὐτ. Νόμ. 730C· ἡγ. τοῦ χοροῦ Πέροισι Ξεν. Κύρ. 8. 7, 1, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· καὶ συγνάκις μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, ἡγ. νόμιων. ἀρχίζω τὸ ἄσμα, τὸ μέλος, Πίνδ. Ν. 5. 44· φρόνησις ἡγ. τοῦ ὀρθῶς πράττειν Πλάτ. Μένωνι 97C· ἡγ. πάντοτε καὶ ἐργου καὶ λόγου Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 15.

3) μετὰ δοτ. πράγμ., εἶμαι ὁδηγὸς ἐν τινὶ, εἶμαι πρῶτος εἰς τι, κερδοσύνῃ, νηπιεῖσι ἡγ. τινὶ Ἰλ. Χ. 247, Ὀδ. Ω. 469· ἐν τινὶ Πλάτ. Χαρμ. 172A.

4) μετ' αἰτ. πράγμ., ὁδηγῶ, διευθύνω, ἡγ. τὰς πομπὰς Δημ. 571. 3 (ἀλλ' ἴδε Δινδ.)· τὴν ἀποδημίαν Δίωνων παρ' Ἀθην. 633D.

5) μετοχ., ἡγοῦμενος, ἡ, ον, ὡς ἐπιθ., σκέλη ἡγοῦμενα, ἀντιθ. ἐπόμενα, οἱ πρόσθιοι πόδες, Ἀριστ. Πορ. Ζ. 16, 2 κεξ.· ὁ ἡγ. ποὺς ὁ αὐτ. Ἀποστ. 64.—ἴδε κατωτ. II. 2.

II. ὁδηγῶ στρατόν ἢ στόλον, συχν. παρ' Ὀμ., μετὰ δοτ., νῆες θοαί, ἦσαν Ἀχιλλεύς ἐς Τροίην ἡγείτο Ἰλ. Π. 169, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 238· οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο, ὅστις θὰ ἡδύναιτο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς τάξεις, Ἰλ. Β. 687· ἡγ. Τρώεσσι ἐς Ἰλίον Β. 211· ἡγ. Ἡρόισιν Β. 864· Λόγχαισιν Εὐρ. Βάκχ. 1359· ἀκολούθως συχὸν παρὰ Ξεν., κτλ.—συνηθέστερον μετὰ γεν., εἶμαι ὁ ἡγεμὼν ἢ ἄρχων κυβερνήτης τινός, Σαρπηδῶν δ' ἡγήσατο.. ἐπικυούρων Ἰλ. Μ. 101· ἡγήσατο λαῶν Ο. 311, πρβλ. Β. 567, 638, κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἡγ. τῆς Ἀσίης, τῆς συμμαχίης Ἡρόδ. I. 95., 7. 148· οἱ τῆς Θεσσαλίας ἡγεόμενοι, οἱ ἄρχοντες τῆς Θεσσ., ὁ αὐτ. 9. 1· δὲ ἡγείτο τῆς ἐξόδοιο Θουκ. 2. 10· ἡγοῦμενος τῶν ἡδονῶν ἄλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν Ἰσοκρ. 198A, κτλ.—ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων γίνεται φανερόν ὅτι μετὰ τῆς δοτ. τὸ ῥῆμα διασφίζει τὴν πρῶτην αὐτοῦ σημασίαν, τοῦ προπορεύεσθαι ἢ ὁδηγεῖν, ἥτις ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξει ἀπώλετο.

2) ἀπολ., οἱ ἡγοῦμενοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ κυβερνήτες, Σοφ. Φ. 386, πρβλ. Αἰσχύν. Ἀγ. 1363· ἡγ. ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, πρόκριτοι μετὰ τῶν ἀδελφῶν, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 22· πρβλ. ἡγοῦμενος, ὁ. III. μεθ' Ὀμηρ., ὡς τὸ Λατ. ducere, νομίζω, φρονῶ, Ἡρόδ. (ὅστις ἐπὶ ταυταύτης ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν πρkm. ἡγῆσαι), κτλ.· ἡγ. τὶ εἶναι ὁ αὐτ. 1. 126, 136., 2. 69, 72· ἡγείσθαι δὲ [θεοῦς] βλέπειν.. πρὸς τὸν εὐσεβεῖ βροτῶν Σοφ. Ο. Κ. 278.

2) προστιθεμένης λέξεως δηλοῦσης ιδιότητος, ἡγ. τινα βασιλέα, νομίζω ἢ θεωρῶ ὡς βασιλέα, Ἡρόδ. 6. 52· μηδ' αὐθαεῖαν εὐδουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτὲ Αἰσχύλ. Πρ. 1035· ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγῆσθαι πλέον ὁ αὐτ. Χο. 902, πρβλ. 905· ἡγ. τάλλα πάντα δευτέρα, θεωρῶ πάντα τὰλλα δευτερεύοντα, Σοφ. Φ. 1442· οὐκ αἰσχροὺν ἡγεί.. τὰ ψευδῆ λέγειν; αὐτόθι 108, πρβλ. Ἀντ. 1167· ἀντίπαλον ἡγ. τί τινι Θουκ. 4. 10· οὕτως, ἡγ. τι περὶ πολλοῦ Ἡρόδ. 2. 115· περὶ πλείονος Ἰσοκρ. 386E· περὶ πλείστου Θουκ. 2. 89· περὶ οὐδενός Δυσ. 110. 31· παρ' οὐδὲν Ψήρισμα. παρὰ Δημ. 282. 14.

3) συχν. ἐπὶ τῆς εἰς θεοὺς πίστεως, τὴν μεγίστην δαίμονα ἡγῆνται εἶναι Ἡρόδ. 2. 40, πρβλ. Σ. 8· ἡγ. θεοῦς, πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν, κτλ., Εὐρ. Ἐκ. 800, Βάκχ. 1327, Ἀριστοφ. Νεφ. 32· δαίμονας ἡγ. Πλάτ. Ἀπολ. 27D, πρβλ. Πόρσ. Ἐκ. 788, καὶ ἴδε νομίζω II. 1.

4) ἡγοῦμαι δεῖν, νομίζω ὅτι πρέπει, θεωρῶ καλόν, μετ' ἀπαρ., Ἀνδρκ. 4. 21, Δημ. 14. 26· οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ δεῖν, παθεῖν μάλλον ἡγησάμενοι ἢ.. Θουκ. 2. 42, ἔθθα ἴδε Ἀρνόλδ.· ἡγήσατο ἐπαινέσαι Πλάτ. Πρωτ. 346B.

IV. ὁ πρkm. εἶναι εὐχρηστος ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ ἀγῆμενα = τὰ νομειζόμενα, Χρῆσμ. παρὰ Δημ. 1072. 25· ὡσαύτως μέλλ. ἡγῆθῃσονται Ὀριγέν.· ἄορ. τὸ περιηγηθῆν Πλάτ. Νόμ. 770B· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἡγεόμενον, ὁδηγούμενον, Ἡρόδ. 3. 14, ὁ Ald. καὶ τινα χειρόγραφα ἔχουσιν ἀγόμενον (ἀντὶ ἀγόμενον)—τὸ ἐνεργ. ἡγέω, ὅπερ σημασιολογ. ὁ Ἡρωδ. π. μόν. λέξ. σ. 45· καὶ ἔτεροι, φαίνεται ὅτι προήλθε κατ' εἰκασίαν ἐκ τῶν τούτων τύπων.

ἡγερέθουμαι, Ἐπ. τύπος τοῦ ἀγείρομαι (Παθ.), συνάγομαι, συναθροίζομαι, Ὀμ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεσθ. καὶ παρატ.

ἀπαρ., ἀμφὶ δὲ μιν.. ἀγοὶ ἡγερέθονται Ἰλ. Γ. 231, πρβλ. Ὀμ. εἰς Ἀπὸλ. 147· ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀσλλέες ἡγερέθοντο Ἰλ. Ψ. 233· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι ἀθρόοι ἡγερέθοντο Ὀδ. Β. 392· ἐπὶ τῶν εἰδῶλων ἢ φασμάτων, ἀμφ' αἷμα.. ἀσλλέες ἡγερέθοντο Α. 227· σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι Ἰλ. Κ. 127·—ὑποτακτ. ἡγερέθωνται Ὀμπ. Ἀλ. 3. 360. Πρβλ. ἡερέθουμαι.

ἡγερεθην, ἴδε ἐν λ. ἀγείρω.  
ἡγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) = ἡγήσεις, Ἡσυχ., Γρηγ. Νάξ. 2. σ. 172. 91.

ἡγεσί-λεως, ὁ, = Ἀγασίλαος.

ἡγήτης, ου, ὁ, Δωρ. ἀγ-, (ἡγέομαι) ἡγεμὼν, ἀρχηγός, κλητ. ἡγέθ' ὁδοῖο Σουλ. Ἐπιγρ. 3538. 23· ἀγέτα κώμων Ὀρφ. Ὑμν. 51. 7· θηροσύναν Ἀνθ. Π. 6. 167.—θηλ. ἀγέτις, ἰδὸς, αὐτόθι 7. 425.

ἡγῆλᾶζαι, Ἐπ. τύπος ἰσοδυναμῶς τῷ ἡγέομαι, ὁδηγῶ, κακὸς κακὸν ἡγῆλᾶζει Ὀδ. Ρ. 217· ἀλλὰ κακὸν μόνον ἡγ-, ζῷ κακῶς, διαγῶ ἀλλίαν ζωὴν, Α. 618· βίσιον βαρὺν ἡγ. Ἀπολλ. Ρδδ. Α. 272.—περὶ τοῦ ἐν Ἀράτ. 893, ἴδε ὑφ' ἡγῆλᾶζω.

ἡγῆμα, τὸ, σκέψις, σκοπός, Ἐδδ. (Ἐξεκ. ιε', 3), Ἐκκλ.

ἡγῆσι-λεως, ω, ὁ, = Ἀγασίλαος.

ἡγῆσι-πολις, εως, ὁ, ἡγεμὼν τῆς πολιτείας, Διογ. Λ. 2. 131.

ἡγῆσις, εως, ἡ, ἀρχηγία, ἡγεμονία, ὡς τὸ ἡγεσία, Ἐδδ. (Α' Μακκ. θ', 31).

ἡγῆτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἡγῆτηρ, φωνή, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, ὁδμή Ὀμπ. Κ. 1. 253.

ἡγῆτεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἡγέομαι, πρέπει τις νὰ ὁδηγήσῃ, Ξεν. Ἐλλ. 4. 7, 2, Ἰππαρχ. 4, 3.

II. πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, Πλάτ. Πρωτ. 361A.

ἡγῆτης, Δωρ. ἀγ-, ἥρος, ὁ, = ἡγῆτης, ὁδηγός, Σοφ. Ο. Κ. 1521, Ὀπ. Ἀλ. 5. 70· σοφίης ἐδὼν ἡγῆτηρα, τὸν εἰς φιλοσοφίαν ὁδηγόν, διδάσκαλον αὐτοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 911. 2) = ἡγῆτωρ, ἀρχηγός, Πίνδ. Π. 1. 133.

ἡγῆτρία (ἐνν. παλᾶθη), ἡ, παλᾶθη ξηρῶν σύκων φερομένη ἐν πομπῇ κατὰ τὰ Ἀττικὰ Πλυντήρια εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὐρέσεως τῆς τροφῆς ταύτης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν πολιτισμόν, Ἀθῆν. 74D, Ἡσυχ., Φώτ.· ὡσαύτως ἡγῆτρία, Ε. Μ. 418. 49· γραφόμενον ἡγῆτρία ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1399. 29.

ἡγῆτης, οὔ, ὁ, = ἡγῆτηρ, ὁδηγός, νόστιμον ἡγῆτων Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 239. 2) εἶδος ἰχθύος, Ὀμπ. Ἀλ. 5. 70.

ἡγῆτωρ, ορος, ὁ, ἀρχηγός, ἄρχων, διοικητής, Τρώων, φυλάκων Ἰλ. Γ. 153, Κ. 181· ἡγῆτορες ἡδὲ μέδοντες, ἀρχηγοὶ ἐν πολέμῳ καὶ πρῶτοι ἐν βουλῇ, Β. 79, κτλ.· ἡγ. δνείρων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 14.

ἡγασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀγιάζω, κατὰ τρόπον ἁγίου, Ἰω. Χρυσ.

ἡγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἄγω, «πεπαιδευμένως» καὶ ἀγωγῇ ἢ παιδείῃς Σουῖδ.

ἡγνευμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀγνεύω, ἀγνῶς, καθαρῶς, Πολυδ. Α', 32.

ἡγορῶντο, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἔκτεταμ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἡγορῶντο, Ὀμηρ.

ἡγοῦμενος, ὁ, ἀρχηγός μοναστηρίου, συχὸν ἐν μεταγεν. Ἐπιγρ. α., ὡς Σουλ. Ἐπιγρ. 8634, 8724, κ. ἄλλ.·—ἡγομενία, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτόθι 8724.—ἡγομενικός, ἡ, ὄν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 256 (Λεξ. Κομμ.).

ἡγουν, σύνδεσμ. (ἡ γε οὖν) = δηλαδή, ἢ μάλλον.., χρησιμεύων ὅπως ὁρίσθι λέξιν τινὰ ὀρθότερον, καὶ πάντα, ἡγουν τὴν τε ἀπεψίλιν καὶ .., Ἰππ. 404. 46· διὰ ἐξηρότητα, ἡγουν χαυνότητα, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19. 11.

ἡγχοῦσα ἀντὶ τῆς ἀγχοῦσα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 929.

ἡγῶν, κρᾶσις ἀντὶ τῆς ἐγῶ.

ἡγῶν = αἰγῶν, ἡγῶς = αἰξί, ἐξ ὀνομαστ. ἡξ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1569.

ἡδᾶνός, ἡ, ὄν, = ἡδύς, πλάσθην ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τύπου ἐδᾶνός.

ἡδέ, καί, κυρίως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμὲν ἡμὲν.., ἡδέ.., καὶ.., καὶ.., ἴδε ἐν λ. ἡμὲν.—ἀλλᾶ, II. συγνάκις παρ'

Ὀμ. ἄνευ τοῦ ἡμὲν, ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ καί, ἡγῆτορες ἡδὲ μέδοντες Ἰλ. Β. 79, πρβλ. Α. 41, 96, 251, κλ.—ἐνίοτε ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ τὸ τε· σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας Ι. 99· Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Μ. 61· Ἥρην τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθῆνῃ Α. 400· μετὰ τῶν τε καὶ ἡδὲ δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καὶ λέξις τις, αὐτότ' ἀναγάζομαι ἡδέ.., Ε. 822, πρβλ. Πίνδ. Ο. 13. 62· καί, μὲν.., ἡδέ.., Ὀδ. Α. 239, Μ. 380, κτλ.· μὲν τε.., ἡδέ.., Ὀρφ. Ὑμν. 13. 8.—ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ μετὰ τῶν ἡδέ.., ἡδέ.., παίδων ἡδ' ἀλόγων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων Ἰλ. Ο. 663.—ἀλλὰ τὸ ἡδέ καὶ ὁμοῦ συνημμένον σημαίνει· καὶ ὡσαύτως, Ἰλ. Α. 334, Ὀδ. Β. 209· ἡδέ κε καί, καὶ δυνατόν ὡσαύτως, Ὀδ. Α. 240· ἡδ' αὐτε Ἰλ. Η. 302· ἡδ' ἔτι καί, ἔτι ἀκόμη, Α. 455, Β. 118· ἡδέ τε Ἀνθ. Π. 9. 788.—σπανιώτατον ἐν τῇ ἀρχῇ προτιθέμενον, ἡδέ καὶ οἰδέ Ὀδ. Δ. 235.—Οἱ Τραγικοὶ μεταχειρίζον-



ται τὸ ἥδ' ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ λυρικοῖς χωρίοις. Αἰσχύλ. Πέρσ. 16, 21, 22, 26, κτλ.· καὶ (σπανιώτερον) ἐν ἱαμβικοῖς, ὡς Αἰσχύλ. Χο. 1025, Εὐρ. 414, Σοφ. Ἀποσπ. 345, 493, Εὐρ. Ἔκ. 323, Ἡρ. Μαιν. 30· ἀπάντη δις ἔτι καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὐπολ. Αἰξ. 1, Ἀλεξ. Λευκ. 1· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.—Πρβλ. τὸ Ἐπ. ἰδέ.

ἡδεα, ἡδεον, ἦδε ἐν λ. \*εἶδω.

ἡδεκα, πρkm. τοῦ εἶδω, τρώγω, μόνον παρὰ Γραμμ.

ἡδελεφτισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., κυρίως = με ἀδελεφ-κὴν ὁμοιότητα μεταφ. = ὁμοίως, ἱμείρεται ἡδ. ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσιν Ἰππ. 591.17.

ἡδεως, ἐπίρρ. τοῦ ἡδύς, ὁ ἦδε III.

ἡδη, ἐπίρρ. ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ νῦν, ὅταν τὸ Λατ. jam πρὸς τὸ nunc—τὸ μὲν νῦν, nunc, ἀναφέρεται εἰς τὴν παρούσαν στιγμὴν· τὸ δὲ ἡδη, jam, ἡ εἰς τὸ ἀμέσως παρελθόν, ἕως τώρα, πλέον, τώρα πλέον, πρὸ τούτου, πρότερον, ἡ εἰς τὸ ἀμέσως μέλλον, τώρα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἄμα, παρעוּת (ἦδε Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 5)—ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς κοινώτατον, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας:

1) ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρελθόντος, νῦν ἡδη τελέθει, εἶναι πλέον νῦν, Ἰλ. Η. 282, 293· συχνάκις μετ' ἀριθμ., ἡδη γάρ τρίτον ἐστὶν ἔτος Ὀδ. Β. 89· ἔτος τόδ' ἡδη δέκατον Σοφ. Φ. 312· ἦν δ' ἡμεῖς ἡδη δευτέρου αὐτόθι 354· τελοῦντες ἔκτον ἔβδομον τ' ἡδη δρόμον ὁ αὐτ. Ἡλ. 726· ἡδη γάρ πολὺς ἐκτάτατον χρόνος ὁ αὐτ. Αἰ. 1402· σπεδὸν γάρ τι ἡδη Θουκ. 7. 33· τρίτην ἡδη ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 309D. 6) ἐνίοτε ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως, ἀπὸ ταύτης ἡδη Αἴγυπτος, ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἶνε Αἴγ., Ἡρόδ. 3. 5, πρβλ. 2. 15., 4. 99, Εὐρ. Ἰππ. 1200· Φωκεῦσιν ἡδη δημορὸς ἡ Βοιωτία ἐστὶν Θουκ. 3. 95.

2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἡδη Ἀργείους καὶ Τρώας Ἰλ. Γ. 98, πρβλ. Η. 402, Πλάτ. Γοργ. 486E· λέξον νῦν με τάχιστα, ὅρα καὶ ἡδη.. ταρπώμεθα Ἰλ. Ο. 635, πρβλ. Ὀδ. Δ. 294· ἡδη νῦν.. μεγάλ' εὐχεο Ἰλ. Π. 844· στείχοις ἂν ἡδη Σοφ. Τρ. 624· ἡδη.. στέλλεσθε; ὁ αὐτ. Φ. 466· μετὰ τοῦτ' ἡδη Ἀριστοφ. Θεσμ. 655. 3) ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, εὐθύς, τώρα, ἀμέσως, τοῖς μὲν γάρ ἡδη, τοῖς δ' ἐν ὑστερῷ χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 614· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαυθις, οἱ δ' ἡδη Εὐρ. Ἰκέτ. 551· οὐ τὰν', ἀλλ' ἡδη Ἀριστοφ. Βατρ. 527—οὕτω τιθέμενον μεταξὺ τοῦ ἄρρου καὶ τοῦ πτωτικοῦ δηλοῖ τὴν παρουσίαν πράγματός τινος. ἡ ἡδη χάρις, ἡ παρούσα εὐνοία, Δημ. 664. 23· τὸ ἡδη κολάζειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 24.

4) ἐν συλλογισμοῖς, ἡδη γάρ ἂν προστίθεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 201E· τὰ ἐκ τούτων ἡδη συγκείμενα αὐτόθι 202 B· ἐμέ τε καὶ σὲ καὶ τὰλλ' ἡδη αὐτόθι 159B· πᾶς ἡδη ἂν εὐροῖ ὁ αὐτ. Πολιτ. 398C, κτλ.

5) μετὰ τοῦ ὑπερβ., ὡ πάντων ἀνδρῶν ἡδη μάλιστα.. κτησάμενε, ἕως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, Ἡρόδ. 8. 106· μέγιστος ἡδη διάπλους Θουκ. 6. 31· οὕτω μετὰ συκρ., ἡδη.. λόγου μέζων Ἡρόδ. 2. 148.

II. συ-ζήσεις συνάπτεται μετ' ἄλλων χρονικῶν μορίων, ἡδη νῦν, τώρα δὲ, Ὀμ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1578· ἡ νῦν ἡδη Σοφ. Ἀντ. 801· ἡδη ποτὲ Ἰλ. Α. 260· πότε ἡδη Αἰσχύλ. Εὐμ. 50, Σοφ. Αἰ. 1142· ἡδη ποτὲ Ἀριστοφ. Νεφ. 346· πώποτε Εὐπολ. Πόλ. 9, Πλάτ. Πολ. 493D—ἡδη πάλοι Σοφ. Ο. Κ. 510—ἡδη τότε, Λατ. jam tum, tum demum, Πλάτ. Πολ. 417B· τότε ἡδη Αἰσχύλ. Πρ. 911—ἐπεὶ ἡδη, Λατ. quum jam, Ὀδ. Δ. 260· εἰ ἡδη Ἰλ. Χ. 52—τὸ τῆνικ' ἡδη Σοφ. Ο. Κ. 440· τὸ λοιπὸν ἡδη ὁ αὐτ. Φ. 454· ἀλλοτε ἡδη πολλάκις Πλάτ. Πολ. 507A· ἡδη γε Δημ. 357.16.

ἡδη, ἡδης ἡ ἡδησθα, ἡδη, ἦδε ἐν λ. \*εἶδω.

ἡδιστος, ἡδίων, ὑπερβ. καὶ συκρ. τοῦ ἡδύς.

ἡδομαι, Δωρ. ἄδομαι, μέλλ. ἡσθήσομαι, Σοφ. Ο. Τ. 453, Εὐρ. Ἡλ. 415, Πλάτ., κλ.· ἄδρ. ἡσθην (ἦδε κατωτ.), μέσ. ἡσάμην Ὀδ. Ι. 353· ἀποθ., ἦδε ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΑΔ, ΣΦΑΔ, ἦδε ἐν λ. ἀνδάνω.) Εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, τέπομαι, μόνον ἀπαξ παρ' Ὀμ., Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ., συκρ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ.—Συντάσσεται:

1) μετὰ μετοχ., ἡσάτο πίνων Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ.· παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἡσθη ἀκούσας, μετὰ χαρᾶς ἡκουσε, Ἡρόδ. 3. 34· ἡδοι ἂν.. ἰδοῦσα Αἰσχύλ. Πρ. 758, πρβλ. Σοφ. Φ. 882· δρωῦντες ἂν ἡδόμεθα (ἐνν. δρωῦντες) ὁ αὐτ. Αἰ. 1085· οἱ ἂν.. ἡσθελί λαβὼν ὁ αὐτ. Ἡλ. 1325· ἦδ. θωπευομένου Σοφ. Ἀγ. 635, κλ.

2) μετὰ δοτ., ἡδομαι τινι, εὐφραίνομαι εἰς τι ἢ διὰ τι, Ἡρόδ. 1. 69, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 121, Ἀριστοφ. Ἰππ. 623, κτλ.—σπανίως μετὰ γενικῆς, πώματος ἡσθη, ἀπέλαυσε πώματος ἡδόμενος, μετ' εὐχαρίστησιν ἐπιε, Σοφ. Φ. 715· ἐν Ο. Τ. 936, τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν ἡδοιο, ἡ αἰτιατικὴ ὀφείλεται εἰς ἑλξιν.

3) ἐνίοτε μετ' αἰτιατικῆς καὶ μετοχῆς, ἡσθην πατέρα τὸν ἄμῶν εὐλογοῦντά σε, μετὰ χαρᾶς σε ἡκουσα ἐν ἀπάντη τόν., Σοφ. Φ. 1314· ἡδεταὶ δόμους πληρομένους Εὐρ. Ἀποσπ. 330.

4) μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἔτερον ἡσθην Ἀριστοφ. Ἀγ. 13· τοῦθ' ἡδεταὶ ὁ αὐτ. Βατρ. 748 (κατὰ τὸ Ραβ. χειρόγρ.)· ἡσθην βαίει ὁ αὐτ. Ἀγ. 2· βραχέα ἡσθελία Θουκ. 3. 40—μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἡδεσθαὶ ἡδονὴν

Πλάτ. Φιλῆβ. 63A, κλ.

5) ἀκολουθούσης προθέσεως, ἡδεσθαὶ ἐπὶ τινι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12, Πλάτ. Φιλῆβ. 48B, κτλ.· ὑπὲρ τινος Δυσ. 193.10· πρὸς ὄλιγον Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 9. 4. 6) μετὰ τοῦ δι-, ἡδομαι ὅτι.., Ἀριστοφ. Νεφ. 773.

7) ἡ μετοχ. εἶνε ἐν χρήσει ἐς ἐπιθ., χαίρων, πλήρης χαρᾶς, χαϊδῶς, εὐχαρίστημένος, ἡδόμενα ψυχᾷ, φούνδᾳ Εὐρ. Ἀποσπ. 754, Ἀριστοφ. Ὀρν. 236· συχνάκις ὡς τὸ βουλομένῳ, ἀσμένῳ, ἐν τῇ φράσει ἡδόμενῳ ἐστὶ ἡ γίνε-ται μοι τι, μετ' εὐχαρίστησιν τι, προξενεῖ μοι ἡδονήν, Ἡρόδ. 8. 10., 9. 46· ἂν ὑμῖν ἡδόμενοις ἡ Ἀντιφῶν 142.14, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδ. 78B, Λάχ. 187C.

II. τὸ ενεργ. ἡδω, εὐχαρίστῳ, εὐαρεστῳ, εὐφραίνω, ἀπαντᾷ μετ' αἰτ. προσ. ἐν τῷ παρὰτ. ἡδε, Ἀνακρ. 145· ἀλλαχοῦ παρὰ μεταγεν. ἡδεε. Μουσῶν. παρὰ Στob. 167. 22· ἡδο-μεν Μένανδ. Μονοστ. 38· μέλλ. ἡσω Συνέσ. Ἐπιστ. 154· ἄδρ. ἡσα Ἐπιπ. Ἐμπολ. 1. 5, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48· τὰ ἡδοντα, χαρὰι, τέρψις, Πλάτ. Αἰξ. 366A· ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἔχει τὸ ἡδόμενον, 2. 1025D, 1101E.

ἡδομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγ., ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρί-στως, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 9.

ἡδονή, Δωρ. ἄδονά, ἡ, ἐν τοῖς τῶν Τραγ. χορικ., ἡδονά. ἡ, (ἡδομαι)—εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, τέρψις, χαρὰ, ἡδονάθεια, Λατ. voluptas, πρῶτον παρὰ Σίμων. 117 καὶ Ἡρόδ.· κυρίως ἐπὶ σαρκι-νῶν ἀπολαύσεων, αἱ τοῦ σώματος ἡ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, αἱ σαρκικαὶ ἡδοναί, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 22., 6. 1, 4· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ. Πλάτ. Πολιτ. 328D· αἱ σωματικαὶ ἡδ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 8, 4· αἱ περὶ πότους καὶ ἐδωδάς ἡδ. Πλάτ. Πολ. 389E· ἀλλ' οὐ-αὐτως, ἀκοῆς ἡδ., τέρψις τῶν ὧτων, Θουκ. 3. 38· ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδ. Πλάτ. Πολ. 582B· καὶ ἐπὶ χαιρεκάκου εὐχαρίστησεως, ἡ ἐπὶ κακοῖς, ἐπὶ λοιδορίαις ἡδ. ὁ αὐτ. Φιλῆβ. 50A, Δημ. 273.

24· ἡδονῇ ἡσσάσθαι, χαρίεσθαι, ὑποχωρεῖν εἰς ἡδονήν, Θουκ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ., κτλ.· κότερα ἀληθινήν χρῆσθαι ἡ ἡδονῇ; 7. 101· ἡδ. ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 160· ἡδ. εἰσέρχεται τινι εἰ.. ὁ αὐτ. 1. 24· ἡδονὴν φέρει Φερεκρ. Χειρ. 1. 2, Ἀλεξ. Ἀδῆλ. 7—συχνάκις μετὰ προσώπων ἐν ἐπίρρ. σημασία, πρὸς ἡ καθ' ἡδονὴν λέγω, ὡς τὸ πρὸς χάριν, ὁμιλῶ οὕτως ὥστε νὰ τέρψω, νὰ εὐχαριστήσω, Ἡρόδ. 3. 126, Σοφ. Ἡλ. 921, Θουκ. 2. 65· καθ' ἡδονὴν κλύειν, ἀκούειν Σοφ. Τρ. 197, Δημ. 98. 13· καθ' ἡδονὴν ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Πρ. 261· πρὸς ἡδ. ἐστὶ μοι αὐτόθι 494· καθ' ἡδ. τι δρᾶν, ποιεῖν, Λατ. indulgere genio, Θουκ. 2. 37· καθ' ἡδονάς τῷ δῆμῳ τι ἐνδιδόναι αὐτόθι 65· ὁ μὲν ἐστὶ πρὸς ἡδ., ὅτι εἶνε εὐαρεστον, Δημ. 226. 29, κτλ.· [ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡδ. ἐν συκρίσει πρὸς.., Σοφ. Ἀντ. 1171]—

ἐν ἡδονῇ ἐστὶ μοι, μοι εἶνε εὐαρεστον, Ἡρόδ. 4. 139, Θουκ., κτλ.· ἐπομ. ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 7. 15—ἐν ἡδονῇ ἔχω τι, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν ἐν τινι, Θουκ. 3. 9· ἀλλὰ, ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, ἀντίθ. οἱ λυπηροί, ὁ αὐτ. 1. 99—μεθ' ἡδονῆς ὁ αὐτ. 4. 19—

ὕψ' ἡδονῆς Σοφ. Ἀντ. 648, κτλ.· ὑπὸ τῆς ἡδ. Ἀλεξ. Ἀσκλ. 1, Κρατ. 1. 23· ὥσαυτως ὡς δοτ. τρέπου, ἡδονῇ, μετ' εὐχαρίστησεως, Ἡρόδ. 2. 137, Σοφ. Ο. Τ. 1339.

2) πρᾶγμα ἐν ᾧ εὐρίσκει τις εὐχαρίστησιν, τέρψις, ἀπόλαυσις, ὁ αὐτ. Ἡλ. 873, Ἀριστοφ. Νεφ. 1072.

3) ἐν τῷ πληθ., ἐπιθυμία πρὸς ἡδονάς, ἡδονικαὶ ἐπιθυμίαι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 3 κ. ἀλλ.

II. παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰωσι φιλοσόφους ἡ λέξις καίται ἐπὶ τῆς ποιό-τητος σώματός τινος, τῆς γεύσεως, ὁσμῆς, τοῦ εὐχύμου αὐτοῦ, καθ' ὅσον συνήθως συνάπτεται μετὰ τῇ χροῇ (χρῶμα), ἵδε Panzerbie-ler Διογ. Ἀπολλ. σ. 64, Schaubach Ἀναεγ. σ. 86· πρβλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 17. 6, Σώπαρ. παρ' Ἀθην. 649A, πρβλ. 369E, Μνησιθ. αὐτόθι 357F, ἐνθα ὁ Casaub. (ἀνευ ἀνάγκης) ἐξέλεβεν αὐτὸ ὡς = ἡδους II.

ἡδονικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἡ κατάλληλος εἰς ἡδονὴν, εὐφρόσυ-νος, τερπνός, εὐαρεστός, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D· βλος ἡδ. Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 31—οἱ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ὁπα-δοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστῆτιπου ἐκαλοῦντο οἱ ἡδονικοί, καὶ ἡ αἵρεσις ἡ φιλοσοφία αὐτῶν ἡδονικὴ, διότι ἐδόξαζον τὴν ἡδονὴν ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, Κέθης Πίν. 13, Ἀθην. 588A.

ἡδονο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, κατελλημμένος ἡ μεθυμένος ὕψ' ἡδο-νῆς, φύσις, τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.

ἡδος, εὐς, τό, (ἦδε ἐν λ. ἀνδάνω) ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, ἀπόλαυσις, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἡδος Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἡδος Ἰλ. Α. 318· ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδος; ποίαν εὐχαρίστησιν ἔχω ἐξ αὐτῶν; Σ. 80· αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἡδος; Ὀδ. Ο. 95.—Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπλῶς Ἐπικόν, καὶ μόνον κατ' ὄνομ. ἐνικ. II. = ὄξος (γλυκάδι) χρησιμεῖον ὡς ἡδυσμα ἡ καρύκευμα, τοῦτο μόνον Ἀτ-τικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἡδος καλοῦσι Ἀθην. 67C, ἐνθα ἶδε Casaub.· ἐπανορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Meineke ἀντὶ τοῦ εἰδός ἐν Ἀντιφ. Κωρ. 2. 4.—Δωρ. τύπος ἄδος (ἐν ἀμφοτέρας ταῖς σημασίαις), Ἐτυμ. Μ. 18.12, Ἠσύχ.

ἡ δ' ὤς, ἀντὶ ἔφη ἐκεῖνος, ἦδε ἡμί.

ἡδοσύνη, ἡ, = ἡδονή, Δωρ. ἄδ- παρ' Ἠσυχ.· πρβλ. πημονή, πημοσύνη.



ἡδύ-βιος, ον, ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων τὸν βίον, τὰ ἡδ., ὄνομα πιακούντων τινῶν, Χρυσίππ. Τυαν. (Ἀθην. 647C). II. ζῶν ἡδέως, Πρὸκλ. Πτολ. σ. 230.

ἡδύ-βιος, Δωρ. -βίος, ον, ὁ, ἡδέως ἡγῶν, γλυκύθυγος, ἡδύβιος. αὐθῶν πνεύματι Εὐρ. Βάχχ. 127. ἡδ. κόσσοφος Ἀνθ. Π. 9. 396. δόναξ ὁ αὐτ. Πλάν. 231.

ἡδύβιος, ον, ἡδέα βέλη ῥίπτων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 129.

ἡδύ-βιος, ον, γλυκὺς εἰς τὴν γεῦσιν, ἄρτος Γρηγ. Ναζ. 2, 105.

ἡδυβοτρία, ἡ, ἡ τῶν σταφυλῶν γλυκύτης, Ψελλός Ἀσμ. Ἀσμ. 1, 14.

ἡδύ-γαίος, ον, ἔχων καλὴν γῆν (χῶμα) ἢ ἐκ καλῆς γῆς, ἡδύ-γαίον = σικυός, Πρακλ. παρ' Ἀθην. 74B.

ἡδύ-γάμος, ον, ἡδύνων τὸν γάμον, ποιῶν αὐτὸν εὐάρεστον, κέρδος Ἀνθ. Π. 5. 243.

ἡδύ-γελως, ον, γεν. ω, ἡδέως γελῶν, Πάν. Ὑμν. Ὀμ. 18. 37, λάγυνος Ἀνθ. Π. 5. 135.

ἡδύ-γλωσσος, ον, ἡδεῖαν γλῶσσαν ἔχων, ἡδέως ὁμιλῶν, βοά κάρυκος Πίνδ. Ο. 13. 142. — ἡδυγλωσσία, ἡ, γλυκύτης γλώσσης, ὁμιλίας.

ἡδύ-γνώμων, ον, γεν. ονος, (γνώμη) ἔχων τερπνὴν γνώμην, διάνοιαν, πικινὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδώς, ἀντιθετὸν ἡδυσώματος, ἐπιθ. τοῦ Γανυμήδους, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύ-δειπνος, ον, δειπνῶν ἡδονικῶς, πολυδαπάνως, Bon-souper, ὄνομα παρασίτου, Ἀλκίφρ. 3, 68.

ἡδύ-επής, Δωρ. ἄδυ-, ἐς, ἡδέως ὁμιλῶν, Ἰλ. Α. 248, Πίνδ. Ν. 7. 31, Ἀνθ. Π. 9. 525, κτλ. ἡδέως ἡγῶν, λύρα Πίνδ. Ο. 10 (11). 114. ὕμνος ὁ αὐτ. Ν. 1. 4. κλητ. ὦ Διὸς ἄδυεπέες φάτι Σωφ. Ο. Τ. 151. — ποιητ. θηλ. πληθ., ἡδυέπειαι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες Ἰσ. Θ. 965, 1020.

ἡδύθεος, ἡ, ἐπιθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, = γλυκεῖα τὴν ὄψιν, Ὑμν. Ἀνώνυμου σ. 8.

ἡδύ-θροος, ον, συνηρ. -θροος, ουν, ἔχουσα ἡδεῖαν φωνήν, Μοῦσα, Εὐρ. Ἠλ. 703. Διόνυσος, Ἀνθ. Π. 9. 524.

ἡδύ-καρπος, ον, φέρων γλυκεῖς καρπούς, δένδρον Θεόφρ. Ι. Φ. 4, 4, 5.

ἡδύ-κοκκος, ον, ἔχων ἡδεῖς κόκκους, ροδιά, Μ. Φιλῆς 5. 596.

ἡδύκομος, ον, ἡδεῖαν ὁσμὴν ἔκ τῶν φύλλων ἐκπέμπων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 13.

ἡδύ-κρεως, ον, γεν. ω, ἔχων γλυκὺ κρέας, γίνεται δὲ πίῳν καὶ ἡδύκρεως (ὁ κόκκυς) ... ἱερᾶκων οἱ νεοττοὶ ἡδύκρεω σφόδρα καὶ πίονες Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 7, 5, κ. ἄλλ. — Συγκρ. -κρεώ-τερος, ἡδύκρεώτερος καὶ θερμότερος πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἰοί. ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5, 6, 7.

ἡδύ-κωμος, ὁ, ἡδὺς κῶμος, Ἀθην. 618C, Πολυδ. Δ. 1, 100.

ἡδύ-λάλος, ον, = ἡδυλόγος, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1029α (προσθ.).

ἡδύ-ληπτος, ον, ἡδέως λαμβανόμενος, Παῦλ. Σιλ. Θεσμ. Πού. 82.

ἡδυλίξω, (ἡδύλος) = ἡδυλογέω, Δατ. adulari, Μένανδ. Ἀλ. 16.

ἡδυλισμός, ὁ, ἡδυλογία, κολακεία, Εὐστ. 1417. 21, Φωτ.

ἡδυλογέω, λέγω λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρεσκοντας, τιμὴν Φρόν. Κομ. Ἐπίδαμ. 1. 4. — ἡδυλογεῖν, τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι, Β. Α. 41. 26.

ἡδυλογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν ἡδέως, Ἀθην. 164E.

ἡδυ-λόγος, Δωρ. ἄδυλ-, ον, ἡδονικῶς, ἡδέως ὁμιλῶν, σοφία Κρατίν. Χειρ. 1. λύραι μολπαί τε Πίνδ. Ο. 6. 162. χάρις Ἀνθ. Π. 5. 137. γλῶσσα αὐτόθι 7. 159. 2) ἐπὶ προσώπων, κολακευτικὸς, θωπευτικὸς, Εὐρ. Ἐκ. 134. ὡς οὐσιαστ., ἀστεῖος, ἀστειο-λόγος, Ἀθην. 165B.

ἡδύλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἡδύς, ὡς μικχύλος τοῦ μικρός· ὡς κύριον, ὄνομα ἐν τῇ Ἀνθ.

ἡδυ-λύρης [ῦ], ον, ὁ, ἡδέως ᾄδων πρὸς τὴν λύραν, Πίνδαρος Ἀνθ. Π. 11. 370.

ἡδύ-μάνης, ἐς, πλήρης ἡδείας μανίας, σπινθήρ (Ἐρωτος) Νόνν. Δ. 7. 269.

ἡδυ-μελής, Δωρ. ἄδυμ-, ἐς, ἡδέως ᾄδων, γλυκύθυγος, Ἀνακρ. 67, Σαπφώ 122, Πίνδ. Ν. 2. 40, Σοφ. Ἀποσπ. 228, κτλ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 659. — ποιητ. θηλ. ἡδυμέλεια σύριγξ, Νόνν. Δ. 29. 287.

ἡδυ-μελί-φθογος, ον, ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, Σιμωνίδης, Ἀνθ. Π. 9. 571.

ἡδυ-μήγης, ἐς, ἡδέως μεμιγμένος, χόνδρος Ἀνθ. Π. 7. 736.

ἡδυμός, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἡδύς, γλυκὺς, εὐάρεστος, ἐπιθ. τοῦ ὕπνου (πρὸς νήδυμος), Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 241, 449, Ἀντίμ. καὶ Σίμων. παρ' Εὐστ. 163. 28, Ἐπίχ. ἐν τῷ Ε. Μ. 420, 47. ἀνομαλὸν συγκρ. ἡδυμείτερος, ὑπερβ. -έστατος, Ἀλκμάν αὐτόθι.

ἡδυοντέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἡδύνῃ, νὰ γλυκάνῃ, Ἀλεξ. Πονηρ. 1. 4.

ἡδυοντήρ, ἡρος, ὁ, ὁ ποιῶν τι ἡδύ, νόστιμον, ἄλλος Ἐρατοστ. παρ' Ἡσυχ., Πολυδ. ζ', 71.

ἡδυοντήριος, α, ον, γλυκαίνων, πραῦνων, χοαὶ Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 535.

ἡδυοντικός, ἡ, ὁν, κατάλληλος πρὸς ἡδυσιν, ποιῶν τι νόστιμον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 6.

ἡδυοντική (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καρυκεῖν, Πλάτ. Σοφ. 223A.

ἡδυοντός, ἡ, ὁν, ἡρτισμένος, παρσκευασμένος, ἀρώμασι, πύσσα, στέαρ Ἰππ. 672. 12., 679. 21.

ἡδύνω, ἄρ. ἡδύνα Πλάτ. Θεαιτ. 175E, Δίφιλ. Γαμ. 1. — Παθ. ἄρ. ἡδύνωθην Ἀντιφ. Δυσπρ. 2. πρμ. ἡδύσμαι Πλάτ. (ἔτε κατωτ.), ἄπαρ. ἡδύνθαι κατὰ τὸν Φωτ. (ἡδύς). Γλυκαίνω, ποιῶ τι ἡδύ, νόστιμον, μετ' αὐτ., κόκκυας Ἐπίχ. 82. 7 Αhr.· ὀψων. Πλάτ. Θεαιτ. 175E· τὸ κρόμμυον... οὐ μόνον οἶτον, ἀλλὰ καὶ ποτὶν ἡδύνει Ξεν. Συμπ. 4, 8. ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλοις (πρὸς ἡδύνει II), Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 3, 38. II. μεταφ. ἡδ. ὁμιλῶν λόγους Πλάτ. ἔνν. ἀντ.· ὁ ποιητὴς ἡδ. τὸ ἀποπνέειν Ἀριστ. Ποιητ. 24, 22. σκηρὴν ἐράμιασι Ἀνθ. Π. παραρτ. 377. — Παθ., τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν Πλάτ. Πολιτ. 607A πρὸς Ἀριστ. Ποιητ. 6, 3, Πολ. 8. 5, 25. τοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθογγῶν Ξεν. Συμπ. 6, 4. 2) εὐαρεστῶ, θωπεύω, χαρίζομαι εἰς τινα, κόλαξ ἡδύνει τινα λόγῳ Δίφιλ. Γαμ. 1. ἡδ. τὴν ἀκοήν Διον. Ἀλ. π. Σουθ. 14. — Παθ., Τίμων παρ' Ἀθην. 281E.

ἡδύ-οδμος, ον, Δωρ. ἄδ-, ον, = ἡδύοσμος, Ἰππ. 603. 32. ἔαρ Σίμων. 121.

ἡδυοινία, ἡ, ἡδύτης οἴνου, ἡδὺς οἶνος, εἰς ἡδυοινίαν δὲ πα- σῶν ἀδηνρτικῶς καλλίων ἢ θηριακῇ (ἀμπελος) Γεωπ. 5. 2, 19.

ἡδύ-οινος, ον, παράγων ἡδὺν οἶνον, ἀμπελος Ξεν. Ἀν. 6. 4, 6. ἡδυονότερος καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 1. — περιέχων ἡδὺν οἶνον, λεπαστή Ἀπολλοφ. Κρητ. 2. — ἡδυοῖνοι, οἱ, ἔμποροι ἡδέος οἴνου, Ξεν. Πόροις 5, 3.

ἡδύ-όνειρος, ον, προξενῶν εὐχάριστα ὄνειρα, ἀσταφίδες τε καὶ ἰσθαδες Ἑρμιπ. Φορμ. 1. 16.

ἡδύ-οσμος, ον, ἔχων ἡδεῖαν ὁσμὴν, εὖοσμος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 116. πρὸς ἡδύοδμος. II. ὡς οὐσιαστ. ἡδύοσμος, ὁ, δυόσμος· ἡ γυδῆς = καλαμίνθη, Ἀριστ. Φυτ. 1. 7, 1, Δισκ. 3. 41, πρὸς Στράβωνα 344. ὡσαύτως ἡδύοσμον, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 7, 1. [ῶς τρισύλλ., Ἀνθ. Π. 11. 413].

ἡδύ-ὀφθαλμος, ον, ἔχων ἡδεῖς ὀφθαλμούς, Ἡσυχ. ἐν λέξει μελίγληνος.

ἡδυπάθεια, ἡ, εὐάρεστος ζωὴ, ἀπόλαυσις, τρυφή, οἱ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δ' ἀπόνως βιοτεῦσιν ἡδυ-πάθειαν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74.

ἡδυπάθειω, ζῶ τρυφηλῶς, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 1. ἡδ. ἀπό τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 2.

ἡδυπάθημα, τό, ἀπόλαυσις, Ἀνθ. Π. 9. 496.

ἡδυ-πᾶθος, ἐς, (παθεῖν) ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος, Ἀντιφ. Δωδ. 1, Ἀθην. 545A. — Ἐπίφρ. -θως, Ἐκκλ.

ἡδύ-πνευστος, ον, = ἡδύπνοος, Ἀνθ. Π. 5. 118.

ἡδυπνοῖς, εἶδος, ἡ, εἶδος κηροῦ, Πλίν. 20. 31. οὕτω διορθω- τέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ ἡδυπνοῖδης.

ἡδύ-πνοος, Δωρ. ἄδυπ-, ον, συνηρ. -πνοος, ουν, ἡδέως πνεύων, εὐάρεστος, αὐρα Εὐρ. Μηδ. 840. ἐπὶ μουσικοῦ ἡχου, Πίνδ. Ο. 13. 31, Ι. 2. 38. ἐπὶ εὐοιωνίστων ὁνείρων, Σοφ. Ἠλ. 480. 2) εὖοσμος, λεπαστή Τηλεκλειδ. Πρυτ. 2. χώρος Ἀνθ. Π. 9. 564. κρόκος Ἐπιγρ. Ἑλλ. 547. [Ἐν τοῖς δυοῖς τελευταίοις χωρίοις, ἡδύπνοον, ἡδυπνόου, πρέπει νὰ προσφέρωνται ὡς τρισύλλ. ἡδύπνοον, -πνοου].

ἡδυ-ποιέω, ποιῶ τι ἡδύ, γλυκὺ, γλυκαίνω, τό τε κατεσκλη- κὸς καὶ ἀνδρῶδες τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσιν Γρ. Νύσσ. 1, σ. 261.

ἡδύ-πολις, Δωρ. ἄδ-, ὁ, ἡ, ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν, Σοφ. Ο. Τ. 510.

ἡδυ-πορφύρα [ῦ], ἡ, εἶδος πορφύρας, θαλασσίου κογγυλίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 287.

ἡδυ-πότης, ον, πίνων ἡδέως, φιλοπότης, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524. 8, παραρτ. 34.

ἡδυποτίς, ἡ, ἐκπωμά τι, φίλη, Κρατίν. (Ἀθην. 469C), Ἐπιγν. Ἡρωίν. 2, Ἐπιγρ. Dittenb. SIG. 588, 7, Ἡσυχ. (κατ' ἄλλ. ἡδυποτίς, ὡς θηλ. τοῦ ἡδυπότης) — ἡδυποτιδίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570 6, 21.

ἡδύ-ποτος, ον, ἡδὺς εἰς πόσιν, γλυκὺς, οἶνος Ὀδ. Β. 340, Γ. 391, κτλ.

ἡδυ-πρόσωπος, ον, ἔχων ἡδὺ πρόσωπον, γλυκεῖαν ὄψιν, Μά- τρων παρ' Ἀθην. 136F.

ἡδυρραβδον = κινάμωμον, Ἡσυχ.

ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, ἄλλ' ἀπαξ παρ' Ὀμ., ἡδὺς αὐτῇ (ὡς θηλ.) Ὀδ. Μ. 369. Δωρ. ἄδύς, ἀνωμαλ. αἰτιατ. ἄδεα ἀντὶ ἡδὺν Θεόφρ. 20. 44, Μόσχ. 3. 83, ἀντὶ ἡδεῖαν Θεόφρ. 20. 8 (πρὸς ὁθλὺς) Ἰων. θηλ. ἡδέα, Δωρ. ἄδεα. — συγκρ. ἡδέων [Γ], ὑπερβ. ΤΟΜ Β'. — 55,



ἡδιστος Ὁδ. N. 80, καὶ Ἀττ. παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἡμαλῶς: ἡδύτερος, Ψευδορωκλ. 183, Ἀνθ. Π. 9. 247, Θεοφρ. I. Φ. 3. 2, 1 (ἀν ὁρθῇ ἡ γραφή)· ἡδύπατος Ἀνθ. Π. 11. 298, Πλούτ. 2. 98B.

I. γλυκύς, εὐάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, δεῖπνον Ὁδ. Υ. 391· συγν. ἐπὶ οἴνῳ, Γ. 51, I. 197, κτλ.· εἰς τὴν ὁσμὴν, ἀμβροσίην.. ἡδὺ μάλα πνεύσαν Ἀ. 446· ὁδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος δέδωκε I. 210· εἰς τὴν ἀκοήν, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδίῳ Θ. 64· αὐδῇ Ἡσ. Θ. 40· ἀκολουθῶς ἐπὶ παντός εὐάρεστου αἰσθήματος, καταστάσεως, κτλ., οἷον ἐπὶ ὕπνῳ, ἡδὺς ὕπνος Ἰλ. Δ. 131, καὶ συγν. ἐν τῇ Ὁδ.· ἡδὺς κοῖτος T. 510· ἡδὺ μάλα κνώσσοισα Δ. 809· ἡδὺς μῦθος, ἀντιθ. τῷ ἀλγεινός, Σοφ. Ἀντ. 12, πρβλ. 436 κέξ. — μετ' ἀπαρ., ἡδὺς δραπετὶν Δίσχυλ. Ἀγ. 602· ἡδὺς ἀκούσαι λόγους Πλάτ. Μένων 81D, πρβλ. Ἀριστοφ. Σοφ. 503 (ἴδε γλυκύς I. 2) — ἡδὺ ἐστὶ ἡ γίνεταί, εἰ... τότε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο Ἰλ. Δ. 17, πρβλ. H. 387· μετ' ἀπαρ., οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζώμεν Ὁδ. Ω. 435· ἀδὺ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βλον ἔλπισι Δίσχυλ. Πρ. 536, κτλ.· οὕτω, οὐ μοι ἡδὺν ἐστὶ λέγειν (ὡς τὸ οὐκ ἀμεινόν ἐστι) ποτιμῶ νά μῃ... Ἡρόδ. 2. 46· — οὐδ. ὡς οὐσίαις, τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ ὀψέως ἡδὺ Πλάτ. Ἰππ. Μελζ. 298A, τὰ ἡδέα, ἡδοναί, τέρψεις, Θουκ. 5. 105, Πλάτ. Γοργ. 495A, κτλ.· — οὐδ. ὡς ἐπίπρ., ἡδέως, γλυκά, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Ἰλ. B. 270, κτλ.· ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίδες Θεοφρ. I. 3.

II. μεθ' Ὀμ., ἐπὶ προσηγορίᾳ, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, Σοφ. O. T. 82, Φ. 530, πρβλ. Ἠλ. 929· — εἰρωνικῶς: ἡδιστος.. δεσμώτης ἐσω θακεῖ ὁ αὐτ. Δ. 105.

2) εὐχαριστήμενος, χαίρων, πλήρης χαρᾶς, ὁ αὐτ. O. T. 82· ἡδύς ἐσεσθε ἀκούσαντες Δημ. 641. 9· ἡδύς τοις ἔλπισιν Πλούτ. Καμῖλ. 32· ἡδύω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν ὁ αὐτ. Φαβ. 5· ἐπὶ προσωνύμασι, ὡς ἡδιστε, τὸ τοῦ Ὁρατίου *dulcissime verum*, Πλάτ. Πολ. 348C, κτλ. 3) ὡς τὸ γλυκύς καὶ εὐήθης, ἀρελῶς, ἀπλῶς, ὡς ἡδὺς εἰ ὁ αὐτ. Γοργ. 491D, Πολιτ. 337D, κ. ἄλλ.

III. Ἐπίρρ. ἡδέως, εὐχαρίστως, μετ' εὐχαριστήσεως, ἡδέως ἀλγεινῶς Θ' ἄμα Σοφ. Τρ. 436· ἡδ. εὐδὲν αὐτὸς 175· δρᾶν τι ὁ αὐτ. Ἀντ. 70· δρᾶν τινα Εὐρ. I. A. 1122· βίοντον ἀγειν ὁ αὐτ. Κύκλ. 453, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 440, Ξεν., κτλ.· ἡδέως ἂν ἐροίμην, εὐχαρίστως ἦβελον ἐρωτήσει, Δημ. 246. 10· — ἡδ. ἔχω τι, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρέσκειμαι ἢ ἀρκούμαι εἰς τι, Εὐρ. Ἰων. 647, 1602· ἡδ. ἔχω τινός Ἰππ. 1089C, Μάχων παρ' Ἀθην. 577E· ἡδ. ἔχω πρὸς τινα ἢ τινί, εἶμαι καλὸς πρὸς τινα, ἔχω καλὰς διαθέσεις, Ἰσοκρ. 6B, Δημ. 60 ἐν τέλει. ἡδ. ἔχω, ἐπὶ πραγματίῳ, εἶμαι εὐάρεστος, Εὐρ. I. A. 483· — ἡδέως μοί ἐστι, με εὐχαριστεῖ, Heind. Πλάτ. Ἰππ. Μελζ. 300C, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 436· — συγρ. ἡδίων Ἀνσ. 111. 41, Φερεκρ. Κορ. 1, Πλάτ., κτλ. — ὑπερβ. ἡδίστα μεντᾶν ἡκούσα Πλάτ. Θεαιτ. 183D, κτλ.

2) παρ' Ὀμ. τὸ ἡδὺ εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἄνωτ. (Συγγενὲς τῷ ἡδος, ἡδομαι· ἴδε ἐν λ. ἀνδάνω.) [Ἐν Εὐρ. Ἰκέτ. 1101, κατέχει χεῖρ' πατρίδ' οὐδὲν ἡδίων, καὶ Ἀλέξ. Ἀστω. 1. 6, γαστρός οὐδὲν ἡδίων.

ἡδύσαρον, τό, φυτόν τι, πελεκίνος Διοσκ. 3. 146. ἡδύσμα, τό, (ἡδύνω) ἐν τῇ μαγειρικῇ, τὸ παρέχον ἡδύτητα, τὸ ποιοῦν τὸ φαγνὸν νόστιμον, «σάλτσα», Ἀριστοφ. Ἰππ. 678, Σοφ. 496, Πλάτ. Πολιτ. 332D, Ξεν. Ἀπομν. 3. 14, 5, κτλ.· ἐπὶ ὅσῳ, Ἀθην. 67C· ἐπὶ μυρωδικῶν, Πλούτ. 2. 995C· — μεταφ., οὐ.. ἡδύσματι, ἀλλ' ὡς ἐδέσματοι χρῆσθαι τοῖς ἐπιθέτοις Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ἡ μελοποιία μετρίστον τῶν ἡδ. ὁ αὐτ. Ποιητ. 6, 27· παιδιὰ τοῦ πόνου ἡδύσμα Πλούτ. Ἀνκ. 25· πρβλ. ἡδύνω II. 1· — ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, μυρωδικόν, εὐώδες ἔλαιον, Ἰππ. 670. 37.

ἡδυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἡδύσμα, Τηλεκλ. Ἀμφ. 1. 11.

ἡδυσματο-θήκη, ἡ, θήκη, μυρωθήκη, ἀρωματοθήκη, Πολυδ. I. 93.

ἡδυσματό-ληρος, ον, φλυαρίᾳ ἡδυσμένος, ἡρυμένος, ὀψάρια Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 311C.

ἡδυσμός, ὁ, (ἡδύνω) ἡδύσμα, γλυκύτης, Ἐδδ. (Ἐξδδ. 30. 34). ἡδύ-σώματος, ον, ἔχων ὥρατον σῶμα, ἀντιθ. ἡδυγνώμων, Ξεν. Συμπ. 8. 30.

ἡδύτης, ἡτος, ὁ, (ἡδὺς) γλυκύτης, «νοστιμάδα», Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 222.

ἡδυ-τόκος, ον, παράγων ἡδέα, συκῇ, μέλισσα Νόνν. Δ. 3. 150. 41, 212.

ἡδυ-φάγέω, τρώγω λιχνεύματα, εἶμαι «λειψιάρης», «λεχουδιάρης», Ἐκκλ.

ἡδυ-φαής, ἐς, ὁ ἔχων λάμπειν γλυκεῖαν, ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λαμπρότητα, ἡλεκτρος Διον. Π. 317, πλινθεῖς Ἀνθ. Π. 6. 295, κτλ.

ἡδυ-φάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, ἡδὺς εἰς τὸν φάρυγγα, θρυμματίδες Φιλῶξ παρ' Ἀθην. 147B.

ἡδύ-φθογγος, ον, γλυκύφθογγος, γλυκύφωνος, Ἡσύχ. ἐν λ. ἡχῆται. — Ἐπίρρ. ἡδυφθόγγως Ἰσιδ. Θεσσαλ. ἐν Ἑλλά. Πατρολ. τ. 139, σ. 145.

ἡδυφῶδής, ἐς, (φράζω) ἡδέως ὁμιλῶν, Νικήτ. Χρον. 4, 2.

ἡδύ-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἡδέα, καλὰ φρονῶν, διανοούμενος, Εὐνους, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἡδυφώνια, ἡ, ἰδύτης φωνῆς ἡ ἤχου, Βάβρ. 9. 3· σύριγγος Ἀλκιφρων 3. 12, κτλ.

ἡδύ-φωνος, ον, ἔχων ἡδεῖαν φωνήν, γλυκύφωνος, Σαπφώ 66· δρυτὺ Πρατίν. 4.

ἡδυ-χάρης, ἐς, λίαν περιχαρής, Ἀνθ. Π. 3. 18.

ἡδύ-χρους, ον, συγρ. -χρους, ουν, ἔχων γλυκὺ χρῶμα, μέτωπα Ἀνθ. Π. παραρτ. 287· ἡδύχρουν μύρον, εὖοσμον μύρον, Διοσκ. 1. 61· τὸ ἡδ. ἐν Ἀλεξ. Τρῶλλ., *hedychrum* ἐν Cic. Tusc. 3. 19.

II. ἡδύχρους ἢ ἡδύπνους, ὁ, ἄμνος γαλαθηνός, σφαγίς πρὶν ἀπογαλακτισθῇ, *agnus subrimus*, «τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἄρνιον καὶ μῆψω γεγευμένον πάας, δ καὶ ἡδύπνουν λέγουσι» Φώτ., Ἡσύχ.

ἡδω, ἴδε ἡδομαι II.

ἡέ, ποιητ. ἀντὶ ἡ.

ἡέ, ἐπιφώνημα, ἂ! Δίσχυλ. Θήβ. 966, 978 (Δινδ. ἐή), Ἰκέτ. 831.

ἡε, ἡει, ἴδε ἐν λ. εἶμι (ibo).

ἡεῖδην, ἡεῖδης, ἡεῖδῃ, ἴδε ἐν λ. εἶδω.

ἡελιος, ὁ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἡλιος, ὁ ἴδε.

ἡελιώτης, ἴδε ἐν λ. ἡλιώτης.

ἡεν, Ἐπ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ εἶμι (sum).

ἡέπερ, Ἐπ. ἀντὶ ἡπερ, Ὀμ.

ἡέρα, Ἰων. καὶ Ἐπ. αἰτ. τοῦ ἀήρ.

ἡερέθομαι, Ἐπ. ἀντὶ ἀείρομαι (πρβλ. ἡγερέθομαι), παθ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἡερέθονται, -οντο.

Κρέμαμαι, αἰωρούμαι, μετεωρίζομαι ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς αἰγίδος, αἰγίδα., τῆς ἑκατὸν θύσανοι.. ἡερέθοντο Ἰλ. B. 448· ἐπὶ τῆς πτήσεως ἀκρίδων, Φ. 12· συγν. παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. — μεταφ., ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται, αἱ φρένες τῶν νεωτέρων πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, σπρέφονται: πρὸς πάντα ἀνεμον, εἶνε ἄστατοι, Ἰλ. Γ. 108. — Ὁ τύπος ἀερέθομαι μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ.

ἡέρι, Ἰων. καὶ Ἐπ. δοτ. τοῦ ἀήρ, Ὀμ.

ἡέριος, α, ον, πρωϊνός, ἡερίῃ δ' ἀνέοι μέγαν οὐρανὸν Ἰλ. Δ. 497 (Σχολ. ἐωθινή, ὁρθρινή): πρβλ. A. 557, Γ. 7 (Σχολ. ἐαρινά)· οὕτω καὶ ἐν Ὁδ. I. 52, ἐνθα τὸ ἡέριοι ἐρμηνεύεται ἐν στήχ. 56 διὰ τοῦ ὁφθα μὲν ἡώς ἦν, κτλ.

II. παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ἐν τῷ ἀέρι, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου, Σίμων ἐν Ἀνθ. Π. 7. 496· ἐπὶ μακρὰν κειμένης γῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. A. 580, πρβλ. Δ. 1239· ἐπὶ πτηνῶν, Ὀππ. K. 1. 380, πρβλ. Ἀλ. 3. 203, Ἀνθ. Π. 6. 180, 181· καὶ συγνᾶν παρὰ τῷ Νόνν., κτλ.

2) ἐξ ἀέρος, ἀνεμιαῖος, ἀόρατος, Ἀρατ. 349. (Ὁ Βουτυρ. Λεξιλ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἡερί μετὰ τῆς σημας. I, ἐκ τοῦ ἀήρ μετὰ τῆς σημας. II. Ὁ Voss μόνον ἐκ τοῦ ἀήρ, οὐ ἡ κυρία σημασία εἶνε (κατ' αὐτὸν) ἡ τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης).

ἡερο-δένης [Γ], ἐς, περιδινούμενος ἐν τῷ ἀέρι, αἰετός Ἀνθ. Π. 9. 223.

ἡερο-ειδής, ἐς, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμῶς εὐρίηται, ἔχων ὄψιν σκοτεινὴν καὶ συννεφώδη. Ὀμηρικὸν ἐπὶ θ. τῆς θαλάσσης (ἰδὼς ἐν τῇ Ὁδ.), ἐπ' ἡεροειδέα πόντον Ὁδ. B. 263, κτλ.· καθύλου· σκοτεινός, σπέος ἡεροειδὲς M. 80, N. 103· πρὸς ἡεροειδέα πέτρην, περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, M. 233· ὡσαύτως, ὡς τὸ ἡέριος, μακρὰν ἐν ἀποστάσει, ἀσαφής, ὅσον τ' ἡεροειδέας ἀνὴρ Ἰδεν Ἰ. E. 770· ὡσαύτως, ἡερ. νεφέλη Ἡσ. Θ. 757· πνοιαί Ὀρρ. Ὑμν. 37. 22. — Ἐπικὴ λέξις εὐρίσκομένη καὶ παρ' Ἀριστ. Χρωμ. 10.

ἡερέεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμῶς εὐρίηται, συννεφώδης, σκοτεινός, Τάρταρος Ἰλ. Θ. 13, κτλ., Ἡσ. Θ. 119· ζόφος Ἰλ. Q. 191, κτλ.· ἡερέεντα κέλευθα, ἡ ζοφερά δόδος, δηλ. ὁ θάνατος, Ὁδ. Υ. 64· παρὰ μεταγεν., ἡερ. ἱασπὶς Διον. Π. 724· μόλιδος Μανθῶν 6. 391· πελιδνός, ἐπὶ ἀσθενούς, Νίχ. Θ. 257.

ἡερόθεν, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀερ-, ἐκ τοῦ ἀέρος, πίπτων Ἀνθ. Πίλων. 4. 107.

ἡερο-μήκης, ἐς, Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, ὑψηλὸς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, Ὀρρ. Ἀργ. 922.

ἡερό-μικτος, ον, (μίγνυμι) μεμιγμένος μετὰ τοῦ ἀέρος, φωνά Ὀρρ. Ἀποστ. 28. 14.

ἡερό-μορφος, ον, (μορφή) ἔχων μορφήν ἀεροειδῆ, αὖραι Ὀρρ. Ὑμν. 80.

ἡερό-πλαγκτος, ον, Ἐπ. ἀντὶ ἀερ-, πλανώμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀέρος, Ὀρρ. Ὑμν. 6. 8.

ἡεροπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀέροψ, Ἀντων. Λιθ. 18 ἐν τέλει.

ἡερος, Ἰων. καὶ Ἐπ. γεν. τοῦ ἀήρ.

ἡερο-φαής, ἐς, λάμπων ἐν τῷ ἀέρι, ἄστρον = ἥλιος, Θεανῶ (παρὰ Πορφυρ. ἐν B. Πυθαγ. 22).

ἡερο-φεγγής, ἐς, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ὀρρ. Ὑμν. 19. 2.

ἡερο-φοίτης, ον, ὁ, = ἡερόφοιτος, Ἰων 10 (Bgk.), Ὀρρ. Λιθ. 45, Νόνν.

ἡεροφοῖτις, ἰδος, ἡ, (φοιτῶ) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ σκότους,



ἐρχομένη ἀφανής, ἀόρατος, ἡεροφ. Ἐρινός Ἰλ. I. 571, T. 87· ἐπὶ τῇς δελήνης, Ὀρφ. Ὑμν. 8. 2.

ἡερόφοιτος, ον, (φοιτῶν) πλανώμενος ἐν τῷ αἵρει, ἐπὶ μελισσῶν, Ψευδοφωκυλ. 117, 159· οἰστρος Ὀρφ. Ἀργ. 47· ἐπὶ τῇς σελήνης, Μάξ. π. καταρχ. 485, κτλ.

ἡερό-φωνος, ον, ἡχῶν διὰ μέσου τοῦ αἵρος, μεγαλόφωνος, ἰσχυρὰν ἔχων φωνήν, κήρυκες Ἰλ. Σ. 505· γέράνοι Ὀρφ. Ὑμν. 1. 621.

ἡεράζω, γ' πληθ. παρὰ τοῦ αἵμα (αὐτ.).

ἡεῖδεε, ποιητ. γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ οἶδα ἴδε ἐν λ. \*εἶδω.

ἡην, Ἐπ. γ' ἐν. παρὰ τοῦ εἰμι (sūm).

ἡήρ, ἴδε ἐν λ. ἀήρ.

ἡθάδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἡθάς, Ὀππ. K. 1. 448.

ἡθαῖος, α, ον, Δωρ. ἡθεῖος, Πίνδ. 1. 2. 69.

ἡθαλίος, α, ον, (ἡθος) εἰθισμένος, συνήθης, εὐναί Ὀππ. K. 2. 88, 307· ἐπὶ προσώπων, φίλικός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 23.

ἡθάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἡθμός, Ἐλλαν. 149· πρὸς ἡθάνιον.

ἡθάς, ἀδός, ὁ, ἡ, (ἡθος II), ὡς τὸ ἐθάς, εἰθισμένος εἰς τι πράγμα, γινώσκων αὐτό, ἐμπειρος αὐτοῦ, μετὰ γεν.; ἡθάς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων Σοφ. Ἠλ. 372· ἡθάς θύρης Ὀππ. Ἀλ. 4. 122· τῶν χωρίων Αἰλ. π. Z. 7. 6· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πέτραις αὐτέθῃ 9. 36.

2) ἀπολ.; συνήθης, οἰκεῖος, Ἰππ. 588. 24· τῶν γὰρ ἡθάδων φίλων νεοί .. εὐφιλέστεροι Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐπὶ ζῴων, ἡμερος, ἐξημερωμένος, Λατ. mansuetus, ὀρνίθες ἡθ., πετὰ κατοικίδια, -ὀρνίθες, Ἀρίστορ. Ὀρν. 271· ἐπὶ πτηνῶν ἡμέρων, δι' ὧν ἐξαπατᾷ καὶ συλλαμβάνει τις τὰ ξένα ἢ ἄγρια, Πλούτ. Σύλλ. 28· ἡθ. σκόμφοι Αἰλ. π. Z. 14. 1.

II. ἐπὶ πραγμάτων, συνήθης, νίκη Ἀνθ. Πλαν. 354· ὡσαύτως ὡς οὐδ., τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἡθάδων ἡθίων ἔστι Εὐρ. Κύκλ. 250· τοῖς ἡθασίν .. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀρίστορ. Ἐκκλ. 584, πρὸς 151.

ἡθεῖος, Δωρ. ἡθαῖος, α, ον, (ἴδε ἐν τέλ.) προσφιλέας, σεβαστός, ἡθεῖε Ἰλ. Z. 518, K. 37, X. 229, 239· καὶ περιφρ., ἡθεῖη κεφαλὴ Ψ. 94· Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ὑπ' ἀδελφοῦ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ Μενελάου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ Δηϊφόβου πρὸς τὸν Ἑκτορα, ὥστε ἀναμφιβόλως σημαίνει ἀδελφικὴν ἀμα στοργὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Οὕτως ἐν Ὀδ. Σ. 147, ὁ χοιροβοσκὸς λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσεως, ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω, θὰ καλέσω αὐτὸν μετὰ τὴν ἐπὶ κλησὶν πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, θὰ καλέσω αὐτὸν σεβαστὸν μου κύριον, πρὸς Πίνδ. 1. 2. 69. Ἐν Ἡσ. Ἀστ. 103, ἡθεῖε, ἐκ μέρους τοῦ Ἰολάου πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἡρακλέα. Ἐν Πίνδ. 1. 2. 69, ξεινὸν ἐμὸν ἡθαῖον, πιστόν μου φίλον· ἡθαῖοι, πιστοὶ φίλοι, Ἀντίμ. ἐν Ε. Γουδ. 238. 26. (Πθ. ἐκ τοῦ ἡθος, ἔθος, Curt. Gr. Et. n° 305.)

ἡθεῖον, ἴδε ἐν λ. ἐθέλω.

ἡθεος; ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ἡθεος, δ ἴδε.

ἡθέω, μέλλ. -ἡσω, ἀόρ. α' ἡσα ὁ Γαλιν. Λεξ. Ἰππ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἡθεος (δ ἴδε ἡθησα), ἀλλὰ μέσ. ἡθησάμην Νίκ. Ἀλ. 324 (ἦθω).

Διυλίζω, στραγγίζω, Νίκ. ἔνθ' ἄνωγ. — Παθ., στραγγίζομαι, τὸ ἡθούμενον Πλάτ. Κρατ. 402C· ἐπὶ οἴνου, ἡθημένος Ἐπιλκν. ἐν Ἀδῆλ. 1· χρυσὸς διὰ πέτρας ἡθημένος Πλάτ. Τιμ. 59E.

ἡθημα, τό, τὸ διυλισμένον, Ὀρειδᾶς, σ. 44 Matthaei.

ἡθόνιον, παρ' Ἡσυχ. πθ. γραφ. ἀντὶ ἡθάνιον, Lob. Path. Gr. 108.

ἡθητήρ, ἡθος, ὁ, = ἡθμός, Μάρκελλ. Σιδ. 76.

ἡθητήριον, τό, = ἡθμός, Σπράδ. 147· πρὸς ἡθόνιον.

ἡθικέομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ ἡθικῶς, ἡθικολογῶ, Σχόλ. Ἰλ. H. 408.

ἡθικός, ἡ, ὄν, (ἡθος II) ἀνῆκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὴν ἡθικὴν, ἡθικός, ἀντίθ. διανοητικός, Ἀρίστ. Ἠθ. N. 1. 13, 20 κ. ἄλλ.

τὰ ἡθικά, πραγματεῖα περὶ ἡθικῆς, ὁ αὐτ. Πολ. 4. 11, 3 κ. ἄλλ.

τὸ ἡθ. φιλοσοφία, ἀντίθ. φυσικὸν καὶ διαλεκτικόν, Διογ. Λ. προοίμ. 18· ἡ ἡθικὴ φιλοσοφία Σπράδ. 10· καὶ ἡ ἡθ. μόνον, Φίλων 1. 370.

II. ἐκφράζει, ἐμφαίνειν ἡθικὸν χαρακτῆρα, πίστις, λέξις Ἀρίστ. Ρητ. 1. 2, 3, 3. 7. 1, πρὸς Cic. Orat. 37· πῶς .. τοὺς λόγους ἡθικοὺς ποιητέον Ἀρίστ. Ρητ. 2. 18, 1, πρὸς 21, 16· ἡ μέλη, ἀρμονία ὁ αὐτ. Πολ. 8. 7, 3· αὐλὸς οὐκ .. ἡθικόν, ἀλλ' ὀργαστικόν αὐτόθι 8. 6, 9· ἡθ. γραφεύς, ἀγαλματοποιὸς αὐτόθι 8. 5, 21· Ἐπίρρ., ἡθικῶς λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 17, 12· ἡθ. γελᾶν, μειδῶν, ἐκφραστικῶς γελᾶν, μειδῶν, Πλούτ. Βρούτ. 51· Ὁ Κораῖς ἐρμηνεύει ὥδε: οὕτως μειδῶν, ὥστε συνεκρινεσθαι εἰς τῆς τοῦ μειδιάντος ψυχῆς ἡθος οἶον, ἀποφθεγγόμενον τινός τι γελῶν, ἀπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾶ ὁ διὰ τὸ γελῶν μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γελῶτος ἐσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα .. τοῦτό ἐστι τὸ ἡθικῶς γελᾶν.

ἡθικότης, ἡ, τὸ ἡθικόν, ἡθικός λόγος, Ἰω. Χρυσόστ. 5, 644.

ἡθῖς, εως, ἡ, διύλισις, στραγγισίς, Ἀρίστ. Προβλ. 2. 41 (ἀναγνώστ. διήθησις).

ἡθάρειον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἡθμός, Ἡσυχ.

ἡθο-ειδής, ες, ὁμοῖος πρὸς ἡθμόν, διυλιστήριον, τρυπητόν, Πλούτ. 2. 699A.

II. τὸ ἡθ. ὅσπου, τὸ πληρὲς πόρων, ὡς

ὁ σπόγγος, ὅσπου τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν τῆς ῥινός, δι' οὗ διέρχονται αἱ ἐκκρίσεις αὐτῆς, Γαλιν.

ἡθμός, ὁ, (Ἀττ. ἡθμός, (σῆμα) ἦθω), στραγγιστήριον, διυλιστήριον, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀρίστ. I. Z. 4. 8, 21 κ. ἄλλ.· ἰδίως οἶνου, Φερεκρ. Δουλοῖ. 4· παροιμ., τῷ ἡθμῷ ἀντλεῖν, ἐπὶ ματαιοπονίᾳ, Ἀρίστ. Οἰκ. 1. 6, 1· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· πρῶτον ἐν Ἐπιγρ. Ἀττικῇ εὐρεθείη ἐν Σιγίῳ (Σύλλ., Ἐπιγρ. 8), ἔνθα φέρεται ἡθμός, ἴδε Meisterh. Gramm. σ. 87· πρὸς Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1294.

II. ἡθμός σχολίνος = κήμος ΠΙ, Κρατίν. Νομ. 13, πρὸς Ἀνθ. Π. 9. 482.

III. = τὸ ἡθοειδὲς ὅσπου, Γαλιν. 2, σ. 58.

ἡθμώδης, ες, = ἡθοειδής, Σχόλ. εἰς Ἀρίστοφ. Σπ. 99.

ἡθογράφω, ζωγραφῶ, διαγράφω χαρακτῆρα, ἦθος, δεῖνός δὲ ἡθογραφῆσαι (Θουκυδίδης) Βίος Θουκ. 50.

ἡθο-γράφος [ᾱ], ὁ, ὁ ζωγραφῶν, διαγράφων χαρακτῆρα, ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος Ἀρίστ. Ποιητ. 6, 15.

ἡθολογέω, μιμῶμαι τὸν χαρακτῆρα, τὰ ἦθη τινός, Λογγίν. 9 ἐν τέλει.

ἡθολογία, ἡ, μίμησις τῶν ἡθῶν τοῦ χαρακτῆρος ἰδίως διὰ μιμικῶν σχημάτων, ἀλλαχού χαρακτῆρισμός, Ποσειδ. παρὰ Senec. Ep. 95. 66, Quinct. 1. 9, 3.

ἡθο-λόγος, ον, ὁ μιμώμενος χαρακτῆρα ἢ τρόπον διὰ μιμικῶν σχημάτων, ὡς τὸ ἀρεταλόγος καὶ βιολόγος, ἐπὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν, Διόδ. 20. 63, Cic. Orat. 2. 59· ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. M. 7. 10.

ἡθοποιέω, μορφῶν τὰ ἦθη, τὸν χαρακτῆρα, Πλούτ. Περικλ. 2· ἡθ. τὴν ψυχὴν Σέξτ. Ἐμπ. M. 6. 30.

II. ἐκφράζω, διαγράφω ταῦτα, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 19.

ἡθοποιητικός, ἡ, ὄν, ἐκφραστικὸς χαρακτῆρος, χαρακτῆριστικός. — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 1955. 54.

ἡθοποίητος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἀνηθοποίητος, Καλλιστρ. Ἀγαλμ. 10.

ἡθοποιία, ἡ, μόρφωσις χαρακτῆρος, ἦθος, Σπράδ. 648· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 128.

II. διαγραφὴ χαρακτῆρος, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 8.

ἡθο-ποιός, ὄν, μορφῶν, διαπλάττων χαρακτῆρα, μέλη Σέξτ. Ἐμπ. M. 6. 36· παιδεύσεις Πλούτ. Θεμιστ. 2· τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἡθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας ὁ αὐτ. Νόμ. 10 κλ. — τὸ ἡθ. = ἡθοποιία, ὁ αὐτ. 2. 660B.

ἡθος, εος, τό, (ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἔθος, ἴδε Ἀρίστ. Ἠθ. N. 2. 1, 1) — συνήθης διαμονή, ἐνδίαίτημα· ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ. τὰ μέρη, ἔνθα συναζοῦσιν ἢ κατοικοῦσι ζῶα, μετὰ τ' ἡθεα καὶ νόμον Ἰππων Ἰλ. Z. 511· [σῦας] ἔρξαν κατά ἡθεα κοιμηθῆναι Ὀδ. Σ. 411· ἐπὶ λέοντων, Ἡρόδ. 7. 125· ἐπὶ ἰχθύων, Ὀππ. Ἀλ. 1. 93· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων οἰκήσεων, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 166. 523, Ἡρόδ. 1. 15, 157, κτλ. — σπάν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 64, Εὐρ. Ἐλ. 274, Ἀρίστ. Κόσμ. 6, 16· ἔλεγον ἔξ ἡθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, μακρὰν τοῦ συνήθους μέρους αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 142· ἐπὶ δένδρων, Καλλιστρ. 154.

II. ὡς τὸ ἔθος, συνήθεια, ἔθιμον, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 136, Ἡρόδ. 2. 80, 35, κ. ἄλλ.

2) οἱ τρόποι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων, ἡ διάθεσις αὐτῶν, ὁ χαρακτῆρ, Λατ. ingenium, mores, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 67, 78· ἡθος ἐμφυεῖς Πίνδ. O. 11 (10). 20· ἀκίχνητα ἡθεα, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 184· τοῦνδ' ἡθος παιδεύειν Σοφ. Αἶ. 595· ὦ μιὰρὸν ἡθος, ἐπὶ προσώπου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 745· τὸ τῆς πλῆθους ἡθος Ἰσοκρ. 21A· τῆς ψυχῆς, τῆς γνώμης Πλάτ. Πολιτ. 400D, Δημ. 1406. 5· εἰὰ τὸ ἡθος τὴν ἀγωγὴν πρῶτος, βελτίων, ἀσθενῆς τὸ ἡθος, ἥπιος, κτλ. κατὰ τὸν χαρακτῆρα, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B, Δημ. 460. 28, Ἀρίστ. I. Z. 9. 12, 1· σπανιότερον κατὰ δοτ., ἀγοραῖος τῷ ἡθεῖ Θεόδωρ. Χαρ. 6· ὡσαύτως ἐπὶ ἐξωτερικῆς ὄψεως, ὡς ἰσχυρὸν τὸ ἡθος Ξεν. Συμπ. 8, 3· ὑψηλὸς τῷ ἡθεῖ Πλάτ. Δίονι 4.

6) ἐν τῇ Ρητορ., ὁ χαρακτῆρ καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγορεύοντος ἐντυπούμενα διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκροατάς, ἡθικὴ ἐντύπωσις, Ἀρίστ. Ρητ. 1. 2, 3, 2.

21, 16· κατ' ἡθος λέγεσθαι, ἀντίθ. κατὰ πάθος, Διον. Ἀλ. π. Συνοδ. 22, πρὸς Quintil. 6. 2, 8 κέξ. οὕτως ἐπὶ τῆς ἡθικῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐμποιεῖ ἄγαλμα, Φιλίστρ. 683· οὕτω, ποῖμα inorgat, Cic. Div. 1. § 66, πρὸς Hor. A. P. 319. — Ἐπὶ τῆς σημασ.

II. 2, τὸ ἡθος κείται σχεδὸν ἀσίποτε καθ' ἑνικ., πληθ. ὁπόταν λέγεται ἐπὶ πολλῶν προσώπων, ἀλλ' ἴδε τοὺς συγγραφῆς τοὺς ἀναφερόμενους παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 364.

3) ἐν τῷ πληθ. καθόλου, ἐπὶ τρόπων, ὡς τὸ Λατ. inores, Ἡσ. Θ. 66, Ἡρόδ. 4. 106, Θουκ. 2. 61· ἡθεσι καὶ ἔθεσι, ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμοι 968D· τρόποι καὶ ἡθῶ αὐτοῦ 896E· ἡ περὶ τὰ ἦθη πραγματεῖα Ἀρίστ. Ρητ. 1. 2, 7, κτλ.

4) ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, ἡθος τὸ πρόσθε τοκῆων (οὕτως ὁ Coningt. ἀντὶ ἔθος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 727, πρὸς Εὐρ. Ἰππ. 1219, Ἀρίστ. I. Z. 1. 1, 12, κτλ. — ἐπὶ πραγμάτων, φύσις, εἶδος, τοῦ πυρετοῦ Ἰαλιν.

ἡθροισμένως, (ἐπίρρ. μετοχ. καθ. πρῆμ. τοῦ ἀθροίζω, ὁμοῦ, ἀγελήδων, σωρηδόν, Ἡσυχ.



ἦθω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἡθέω (δ' ἦθε), Ἰππ. παρὰ Γαλῆν. (Ἐκ τῆς √ΣΑ παράγονται ὡσαύτως τὰ σάω, σῆθω· καὶ τοῦτο δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τύπον ἡθμός, ἦθε ἐν λέξει).

ἦι, Ἐπιγρ. Λεβαδείας = ἀεὶ ἐν Ἀθηναί. 9, 362.

ἦια, συνηρ. ἦα, τὰ, προμῆθαι διὰ ταξιδίου, ζωτοπορεῖν, Ἐπ. λέξις ἀντὶ τοῦ ἐφοδία, Λατ. viaticum, Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὀδ., δεῦτε, φίλοι, ἦια φερόμεθα Β. 410; πρβλ. 289; καὶ νῦν κεν ἦια πάντα διέφθιτο Δ. 363· ἐξέφθιτο ἦια πάντα Μ. 329· ἐν δὲ καὶ ἦα κωρύκω [ἐθῆκε] Ε. 266, Ι. 212·—καθόλου, [ἐλαφοί].. παρδάλων τε λύκων τ' ἦια πέλονται, τροφή τῶν λύκων καὶ .., Ἰλ. Ν. 103, πρβλ. Ἐμπεδ. 314, Νικ. Ἀλ. 412.

II. ἐν Ὀδ. Ε. 368, ὡς δ' ἀνεμος .. ἦων θήμωνα τινάζει καρφαλέων, δ' εἰ σωρὸν φλοίων ἢ ἀχύρου, πρβλ. Φερεικ. Ἀδῆλ. 14. (Ὁ Ἡσῶς ἀναφέρει ἐνικ. τύπον ἦιον, μετὰ τῆς ἐρμηνείας: παρειά, γνάθος, ἦις φαίνεται σχετίζουσα τὴν λέξιν πρὸς τὸ παρ-ἦιον). [Τὸ εἶναι βραχὺ, ὡς καὶ ὁ συνηρ. τύπος δεικνύει· ἀλλὰ ἡ μακρὸν ἐν ἄρσει, Ὀδ. Β. 410· πρβλ. δῆμος].

ἦια, Ἰων. ἀντὶ ἦειν, παρὰ τοῦ εἶμι (ibo). ἦθεος [ἦ], Ἀττ. συνηρ. ἦθεος, ὁ, νεανίας ἄγαμος ἐστὶ, «παλ-ληκάρη», ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ θηλυκὸν παρθένος, (μέχρι μὲν παιδογονίας ἦθεοι .. ὥσιν Πλάτ. Νόμ. 840D, πρβλ. 877E, Ρυδνκ. Τίμ.), ἐντεῦθεν, παρθένος ἠθεός τε, συνδυάζονται, Ἰλ. Σ. 593, Χ. 127, πρβλ. Ὀδ. Α. 38· χοροὺς παρθένων τε καὶ ἠθίων Ἡρόδ. 3. 48· οὐ γὰρ ἐστὶν ἠθεος Εὐρ. Φοιν. 945·—παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἐς ἐπιθ. παῖς ἠθεος Πλούτ. Θρησ. 17· ἠιθέοισιν ἐφῆβοισιν Σουλ. Ἐπιγρ. 246. II. σπάνιον ὡς ἠλ., ἠιθέη = παρθένος, Νικ. παρ' Ἀθην. 684C, Ἀνθ. Π. 9. 241· κόρη ἠθεός Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 40 (ἡ ἀρχὴ ἀδελφείας).

ἦκτο, ἦε ἐν λ. ἔοικα.

ἦξε, ἦε ἐν λ. αἰσῶσ.

ἦρός, εἰσα, ἐν. (ἦρών, ὄνος, ὥστε κυρίως ἐπρεπε νὰ εἴνε ἡρονόεις)·—ἔχων ὄντας ὑψηλὰς, ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ Ἰλ. Ε. 36· ἐν Κοίντ. Σμ. 5. 299, γῆνέσιν ἠιόεν. πεδίων καταβο-σκομένοισιν, (κατὰ τὸ φαινόμενον) παρέχον χορτόν πρὸς τροφήν τῶν χηνῶν—ὁπθεν ὁ Βουτεμ., Δελιλ., ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ εἰσαμένη, καὶ συμπιπναιὶν δὲ σημαίνει χορτοφόρος, ποιῶς. Ἐτε-ροι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ἦια, τροφή.

ἦιον, Ἐπ. ἀντὶ ἦεσαν, γ' πληθ. παρὰ τοῦ εἶμι (ibo)· ὡσαύ-τως α' ἐνικ., Λουκ. Συρ. Θ. 24.

ἦιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Φοίβου, ἦιε Φοῖβε Ἰλ. Ο. 365, Υ. 152. (Πιθ. ἐκ τῆς κραυγῆς ἦ, ἦ, πρβλ. ἔηρος, εὐῆος).

ἦιδω, (ἦια) προμῆθεύω, ἐφοδιάζω με τροφήν, Ἡσῶς.

ἦισαν, Ἐπ. ἀντὶ ἦεσαν, γ' πληθ. παρὰ τοῦ εἶμι (ibo).

ἦίχθη, ἦε ἐν λ. αἰσῶσ.

ἦίων, Ἀττ. ἦών, Δωρ. αἰών, ἀών, ὄνος, ἡ—ἀκτὴ τῆς θα-λάσσης, ἀκτὴ, ὅδι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζουσιν Ἰλ. Ψ. 61· ἀμφὶ δὲ τ' ἀκραὶ ἠιόνες βοδῶσιν Ρ. 264 (ἦε ἐν λ. παρα-πλήξ)· ἐν .. ἠιόνεσι καθίζων (Ἐπ. δοτ.) Ὀδ. Ε. 156·—ὡ-σάτως, Ἡρόδ. 2. 113, 8. 96, Πίνδ., Τραγ., καὶ παρὰ Ἐν. Ἑλλ. 1. 1, 5.

2) μεθ' Ὀμηρον, ἐπὶ ἄλλων αἰώνων, οἷον ἐπὶ δόξης λι-μνης, Πίνδ. Ι. 1. 46· ἐπὶ ποταμοῦ (πρβλ. ἠιόεις), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1158, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 659, Δ. 130; Διον. Ἀλ. 4. 27. 3) μεταφ., «τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα» Ἡσῶς.

ἦίων, ὄνος, ἦ, (ἄω) φῆμη, ἀκοή, ὡς ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόδο-τος ἀντὶ τοῦ ἀγγελλῆν ἐν Ὀδ. Β. 42.

ἦκα (\* ἀκή Ἠ), Ἐπιγρ. I. ἐλαφρῶς, ὀλίγον, ἦκ' ἐπ' ἀρι-στερά, ὀλίγον τὴν πρὸς ἀριστερά, Ἰλ. Ψ. 336· ἦκα παρακλινὰς κεφαλὴν Ὀδ. Υ. 301· ἐντεῦθεν καθόλου, ἡσύχως, ἐλαφρῶς, ἦκα ἐλαύνειν Σ. 92, 94· ἀπώσατο ἦκα γέροντα Ἰλ. Ω. 508· ἦκα μάλα ψύξασα Υ. 440· ἦκα κιόντες Ὀδ. Ρ. 254· πρβλ. ἡκι-στος.

II. ἐπὶ ἡχου, ἡσύχως, ἡρέμα, σιγανά, ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον Ἰλ. Γ. 155· ἦκα μύρεσθαι, ὁμαδοῦσαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 463, 564.

III. ἐπὶ ὕψεως, λειῶς, εὐαρέ-στος, ἦκα στίλβοντες ἑλαιοί, εὐαρέστως στίλβοντες με ἑλαίον, Ἰλ. Σ. 596· ἦκ' ἐπιμειδήσας, ἡσύχως, σιγὰ μειδιάσας, Ἡσ. Θ. 547· ἦκα μέλαν, ὀλίγον, κατὰ τὴν μέλαν, Ὀππ. Κ. 3. 39.

IV. ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μικρὸν κατὰ μικρὸν, Ἀνθ. Π. 5. 279, Ὀππ. Ἀλ. 2. 67.—Ἡ ῥιζικὴ σημασία φαίνεται ὅτι εἴνε: οὐχὶ πολὺ, ὀλίγον, ἐλαφρῶς, καὶ εἴνε τὸ θετικὸν τοῦ ἡκιστος, ὡς καὶ τοῦ ἡσων, ἡκιστος.

ἦκα, ἀόρ. α' τοῦ ἦκει.

ἦκατος καὶ ἦκαῖος, α, ον, Ἡσῶς· ἦκαῖος, ον, Ε. Μ. 424. 16, Σουῖδ., ἐπιθετ. τύποι ἐκ τοῦ ἦκα, ἀλλὰ μόνον παρὰ Γραμμ., πρβλ. ἀκαλός.

ἦκάς, ἀδος, ἦ, ἡνδρωμένη γυνή, Ἡσῶς.

ἦκάχε, ἰδε ἀχέω, ἀχέω II. 1.

ἦκεστος, η, ον, (Ἐπ. ἀντὶ ἄκεστος)· μὴ ἐγγιγχεῖς διὰ τοῦ βουκέντρον, ἀκέννητος, ἐπὶ νέων δαμάλειω τηρουμένων πρὸς θυσιᾶς, παρὰ Τακίω nullo mortali opere contactae, βοῦς .. ἦνις ἡκέ-στας Ἰλ. Ζ. 94, 275, 309.

ἦκή, ἦ, Ἰων. ἀντὶ ἀκή, ἀκωκή—παρ' Ἀρχιλ. 40 τὸ ἄκρον, τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως, κύματός τε κἀνέμου· πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 4. 196.

ἦκής, ἐς, ὀξύς, Ἡσῶς.

ἡκιστος, η, ον, ὑπερθ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιρρ. ἦκα, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 531, ἡκιστός ἐλαυνόμενος, ὁ ἡγνῶτατος ἢ βραδύτατος εἰς τὸ νὰ δόσῃ ἄρμα, πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ.—Γραμμ. τινες (Εὐστ. 1314. 27, Ε. Μ. 424. 27) γράφουσιν ἡκιστος, ὁ χειρίστος ἢ ἀσθε-νέστατος ἐν τῷ ἐλαύνειν, πρβλ. ἡκιστος· ἀλλ' ἂν καὶ τὸ ἡσων εἶναι εὐχρηστον παρ' Ὀμήρῳ, τὸ ἡκιστος δὲν εἴνε.

ἡκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ συνηρ. ἡσων, τὸ δὲ ἐν χρῆσει θετικὸν εἶναι μικρόν (πρβλ. ἦκα)· ἐλάχιστος, ὁ δ' ἡκιστ' ἔχων μακάρτατος Σοφ. Ἀποσπ. 359· ἄλλως ὡς ἐπιθ. μόνον παρὰ τῷ Αἰλ. (ὅστις φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσεν ἡκιστός ἐν Ἰλ. Ψ. 531, ἔαν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν φράσεων ἡκιστος θηρῶν, ἡκιστος κρυμὸν φέρειν, χειρίστος, ἐλάχιστος εἰς τὴν θήραν, κτλ.) π. Ζ. 9. 1., 4. 31.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπιρρ. ἡκιστα, ἐλάχιστα, Ἰππ. 395. 54, Σοφ. Φ. 427, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 299, κτλ.· οὐχ ἡκιστα, ἀλλὰ μάλιστα Ἡρόδ. 4. 170· ὡς ἡκιστα, ὡς οἶόν τε ἐλάχιστα, Θουκ. 1. 91.

2) συχναίει ἐπὶ ἀποκρίσεις εἰς ἐρώτησιν, οὐδόλως οὐδα-μῶς, Λατ. minime, Σοφ. Ο. Τ. 623, κτλ.· ἡκίστα γε, minime vero, αὐτὸν 1386, Πλάτ. Φαῖδρ. 276C· ἡκιστα πάντων Ἀριστοτ. Πλ. 440.

3) οὐχ ἡκιστα, συχρὸν ἐν τῷ σχήματι τῆς λιτό-τητος, Αἰσχύλ. Χο. 116· οἱ τε ἄλλοι καὶ οὐχ ἦκ. οἱ Ἀθηναῖοι, ὁ δὲ πρὸ πάντων οἱ Ἀθηναῖοι, Πλάτ. Πρωτ. 324C· ἐπὶ, πολλῶν μὲν .. οὐχ ἡκιστα δὲ ἐν τοῖς παρούσι πράγμασι Δημ. 18. 3, πρβλ. Θουκ. 7. 44, κτλ.· μετὰ γεν., οὐχ ἡκιστα Ἀθηναίων ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα Πλάτ. Κριτῶν 52Δ, πρβλ. Θεαιτ. 177C, Συμπ. 178Α κ. ἄλλ.

ἦκου, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἦ που.

ἡκρίδωμένως, ἐπιρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀκριδῶ, ἀκρι-δῶς, Ἐκκλ.

ἦκω, παρὰ. ἦκον· μέλλ. ἦξω Ἡρόδ. 1. 13., 7. 157, Θουκ. 4. 30, κτλ., Δωρ. ἦξω Ὀδῶρ. 4. 47· πάντες οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν· μετοχ. ἀόρ. ἦξας Πaus. 2. 11, 5, Γαλνν· πρkm. ἦκα Φιλῶστρ. 115, Σκύμν. 62, Σουλ. Ἐπιγρ. 4762, Δωρ. α' πληθ. ἦκαμες Πλούτ. 2. 225B· ὑπερθ. ἦκεσαν Ἰωσήφ. Ι. Α. 19. 1, 14.—Νέστ., ἐνεστ. ὑποτακτ. ἦκεται Ἀρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 1· μέλλ. ἦξομαι Μ. Ἀντων. 2. 4, Χρησμ. Σιδ. 12 (14). 200. 1 Ἐκ τῆς √ἦε, ἦε γίνεται μετὰ δατ. ἐν τῷ τύπῳ ἦκει, ἀόρ. α' ἦκα).

ἔχω ἔλ-θει, εἶμαι παρών, ἰσοδύναμ. πάρειμι, ἀφίγμαι, Λατ. adesse, κυρίως με σημασ. πρkm. καὶ ὁ παρὰ. ἦκον μετ' ἡσμ. ὑπερσυντ., εἶχον ἔλθει, καὶ ὁ μέλλ. ἦξω, ὡς τετελ. μέλλ. θὰ ἔχω ἔλθει, ἐκ διαμέτρου ἀντιθετον πρὸς τὸ οἰχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἐνῷ τὸ ἐρ-χομαι χρησιμεύει ὡς ἐνεστώς ἀμφότερων, καὶ τὸ εἶμι (ibo) ὡς μέλλ. —ὅτῳ τῶν μεθ' Ὀμηρον χρόνων (διότι ἐν Ἰλ. Ε. 478, Ὀδ. Ν. 325, ὁ Bekker ἔχει διορθώσει ἔκω, ὡς παρὰ Πινδ., ἦε Bockh διὰ φ. γραφ. Ο. 4. 18)·—ὁ παρὰ. δὲν εἴνε συνήθης, Αἰσχύλ. Πρ. 661, Πλάτ. Πολ. 327E· ὁ μέλλων ἦξω εἴνε συνηθέστερος, Αἰσχύλ. Πρ. 103, 717, 730, Εὐρ. Ἀνδρ. 738, Ἀριστοτ. Εἰρ. 265, Χρησμ. παρὰ Θουκ. 2. 54, κτλ.· ἦκε προσακτ., Σοφ. Αἰ. 1116, Εὐρ. Ρῆσ. 337, Ἀριστοτ. Εἰρ. 275, Ἐν. Κύρ. 4. 5, 25.—Πρβλ. καὶ Κόντων Γλωσσικ. Παρατηρῆς. σ. 451 καὶ 531.—Συντάσσεται συνήθ. μετὰ τοῦ εἴς, Ἡρόδ. 8. 50, Αἰσχύλ. Χο. 3, κτλ.· ἦκ. παρὰ τινα Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 137· πρὸς πόλιν Σοφ. Ο. Κ. 734· ἦκ. ἐπὶ τινα, ἐπέρομαι, προσβάλλω, Πλάτ. Πολ. 336B· μετὰ μόνης αἰτ., ἦξει ποταμὸν Αἰσχύλ. Πρ. 717, πρβλ. 724, 730· ἦκ. δῆμιον τὸν Λυρκεῖου Σοφ. Ἀποσπ. 709, πρβλ. 265, Εὐρ. Βάκχ. 1· ἦκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι Ἐν. Κύρ. 5. 3, 26· ἐς ταῦτ' ἦκ., ἔχω καταλήξει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνῶ, Εὐρ. Ἐκ. 748, Ἰππ. 273· μετ' ἐπιρρ. κινήσεως εἰς τόπον, ἦκειν ἐνθάδε, δεῦρο, κτλ., Σοφ. Φ. 377, κτλ.· βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1226·—ἀλλὰ, ἦκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα ἦκειν Ἀν. 7. 6, 2, δὲν σημαίνει ἔχω ἔλθει εἰς τὸ στράτευμα, ἀλλὰ, διὰ τὸ στράτευμα, ὡς τὸ, μετὰ τὸ στράτευμα· οὕτως, οἱ ἐπὶ τοῦθ' ἦκοντες Δημ. 234. 22· ἐπ' ὀλέθρῳ Εὐρ. Ι. Α. 886· οὕτως, ἦκ. διὰ ταῦτα, ἔνεκα τούτου Πλάτ., κτλ., περὶ σπονδῶν Ἐν. Ἀν. 2. 3, 4· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἄντων., αὐτὰ ταῦτα ἦκω Πλάτ. Πρωτ. 310E· δ τὴν ἦκοιεν Ἐν. Ἑλλ. 4. 5, 9·—μετὰ συστολῆς αἰτ., ὁδὸν μα-κράν ἦκειν ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 5, 42·—μετ' ἀπαρ., μανθάνειν γάρ ἦκοιεν, ἔχοιεν ἔλθει διὰ νὰ μάθωμεν, Σοφ. Ο. Κ. 12.

2) ἔχω φθάσει, ἔχω καταντήσει, ἐς τοσόνδ' ὕβριν αὐτόθι 1030· ἐς τοῦτο ἀμαθίας Εὐρ. Ἀνδρ. 170· ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας Πλάτ. Ἀπολ. 25E· ἐς ὅσον ἡλικίας ὁ αὐτ. Χαρμ. 157H, κτλ.· πρὸς γάμων ἀκμὰ Σοφ. Ο. Τ. 1492· ὄρας Ἰν' ἦκεις αὐτόθι 637, κτλ.

6) διὰ μάχης, δι' ἐργῆς ἦκειν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 475, Σοφ. Ο. Κ. 905· πρβλ. διὰ Δ. Ἰν. (γ) μετ' ἐπιρρ. φέρεται γενική ἐξαρθρωμένη ἐξ αὐτοῦ, οὕτω πόρρω σοφίας ἦκει Πλάτ. Εὐθύδ. 294E· συχναίει ὡσαύτως, ὡς τὸ ἔχω Β. Π. 2· ἐν ἦκειν τίνος, εἶμαι καλὰ ὡς πρὸς τὴν πράγμα, ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, ὡς εὐ ἦκ. τοῦ βίου, χρημάτων Ἡρόδ. 1. 30., 5. 62· ἐωυ-



τῶν δ' αὐτ. 1.102. Θεῶν δ' αὐτ. 8.111. πιθανότητος παρὰ Διον. 'Αλ.: π. Δεινάρχ. 1. ἐν τῷ καλῷ αὐτοῖς καταβαίνειν ἦκον βίου, Εὐρ. 'Αλκ. 291, ἴσως δυο διανοήματα εἰς συγκεκριμένα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦτο ἱκανῶς προκεχωρηκυῖα, καὶ ὅτι ἦτο καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ ἀποβάνουσιν (ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ).—ὡσαύτως, χώρην οὐχ ὁμοίως ἦκουσαν ὠρέων, χώρην ἔχουσαν ἀνομοίως ὠρεας τοῦ ἔτους, Πρὸδ. 1.149. οὕτω, πῶς ἀγῶνους ἦκομεν; πῶς αὐτὰ πῆγαμε· κατὰ τὸν ἀγῶνα, Εὐρ. 'Ηλ. 751. ὥδε γένους ἦκ. τινί, εἰμαι κατὰ τοῦτον τὸν βαθμὸν συγγενῆς πρὸς τινα, δ' αὐτ. 'Πρακλ. 213.—ὡσαύτως, εὐ ἦκω, ἀπολλ., εἰμαι καλὰ, ἀκμάζω, εὐ ἔχω, 'Ηρῆδ. 1. 30. (ὡσαύτως, ἐς μῆκος εὐ ἦκων 'Αἰλ. π. Ζ. 4. 34). σὺ δὲ δυνάμιος ἦκεις, μεγάλως 'Ηρῆδ. 7. 157.

3) ἔχω ἐπανάθει, ἐπέστρεψα, 'Αριστοφ. Εἰρ. 265, 275, Ξεν. 'Αν. 2.1, 9, Δημ. 479. 4. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀψόρρον, πάλιν ἦκειν Τραγ., κτλ.

4) μετὰ μετοχ. τροπικ., ἦκω φέρων, ἔχω ἔλθει φέρων (δηλ. ἦλθον με...), Σοφ. Ο. Κ. 579, πρβλ. 357, Πλάτ. Γοργ. 518D. οὕτως, ἦκεν ἄγων δ' αὐτ. Φαίδων 117A. ἦκεις ἔχων τι δ' αὐτ. Γοργ. 491C, κτλ.—ἀλλὰ μετὰ μετοχ. μέλλ. ὡς τὸ ἐρχομαι, ἦκω φράσων, ἀγγελλῶν, κτλ., δηλοῦνται σκοπός, ἵνα εἰπω, ἵνα ἀγγελλῶ, Εὐρ. Φοῖν. 706, 1075.

5) ἐνίοτε ἀπλῶς ὡς τὸ εἰμὶ, θεοὶς ἐχθιστος ἦκω, (ὡς παρὰ Ουερσίλῳ seu deus immensi venias paris, ἀντί fias) Σοφ. Ο. Τ. 1519, πρβλ. 'Αλ. 636, 'Ηλ. 1201, κλ.: ἀπὸ πολιτείων τοιοῦτων ἦκετε, ἐν αἷς... Θουκ. 4.126.

II. ἐπὶ πραγματῶν:—ἐπὶ ταχέως, ἔχω ἔλθει (εἰς τὴν τράπεζαν), 'Αλεξ. Δευκαδ. 1. ὡς τὰ περιφερόμενα ἦκε πρὸς ἡμᾶς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 3. ἐπὶ φήμῃ, ἐμοὶ ἀγγελλίῃ ἦκει 'Ηρῆδ. 8.140, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1177. ἐπὶ συμβάντος ἡ γεγονότος, πῆμα ἦκει τινὶ Δισγύλ. Πρ. 103, πρβλ. 'Αριστοφ. Βαστ. 606, κτλ.: τῷδε τάνδρῃ ἦκει βίου τελευτῇ Σοφ. Ο. Κ. 1472. ἴν' ἦκει τὰ μαντεύματα, εἰς ποῖον σημείων ἔχουσιν φθάσει, δ' αὐτ. Ο. Τ. 953. ὡς αὐτὸν ἦξει (ἔξει) μετὰ δ' αὐτ. Ο. Τ. 713.—ἐπὶ χρόνῳ, ἦκει ἡμῶν, νύξ Τραγ.: ἦκει πόλεμος παρὰ Θουκ. 2. 54. ἐς αὐτὸν ἦξει τὸ δεινὸν δ' αὐτ. 6. 77.

2) ὡς τὸ προσήκω, ἀνήκω, ἔχω συγγένειαν ἢ σχέσιν, ἀναφέρονται, τείνω, ποῖ ἦκει λόγος; εἰς τί ἀναφέρονται οἱ λόγοι; Seidl. Εὐρ. Τρω. 155. εἰς ἔμ' ἦκει... τὰ πράγματα, Λατ. pertinent ad me, 'Αριστοφ. Πλ. 919. εἰς ἐμὲ τὸ ἄλλεπον ἦξει, ὁ πῆσθ' ἐπ' αὐτῶν μου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13. συγχ. ἐν τῇ μετοχ., τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἦκοντα 'Αντιφῶν 139. 5. τὰ εἰς πλοῦτον ἦκ. Πλάτ. Εὐρυκ. 392E. τὰ πρὸς ἐπαινον, εἰς φιλανθρωπίαν ἦκ. Πολύδ. 12.15, 9., 28.15, 2, κτλ.

3) ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, 4) μετ' ἀπαρ., ἦκε μοι γένει... πενθεῖν, προσήκει μοι ἐνεκὰ τῆς συγγενείας νὰ... Σοφ. Ο. Κ. 738. 5) μετὰ μετοχ., δ' καὶ νῦν ἦκει γενόμενον, ὅπερ συνήθως συμβαίνει καὶ τώρα, Πολύδ. 26. 2, 1.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 451 καὶ 531.

ἦλ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἦλος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἡλίου, Εὐφροίων 105: πρβλ. δὴ ἀντὶ δῶμα, Στράβ. 364.

ἡλαίνω, 'Επ. ἀντὶ ἀλαίνω, πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, ἡλαίνοντα Θεοκρ. 7. 23 (Meineke ἀντὶ ἡλαίνονται).—μεταφ., πλανῶμαι τὸν νοῦν, μωραίνω, Καλλ. εἰς 'Αρτ. 251.

ἡλακάτα, ὦν, τὰ, μόνον κατὰ πληθ., τὰ περὶ τὴν ἡλακᾶτην ἔρια, ἡλακάτα στρωφῶς' ἀλιπόρφυρα 'Οδ. Ζ. 53, 306, πρβλ. II. 105. ἡλ. στροφαλλίζετε Σ. 315.

ἡλακᾶτη [κᾶ], ἡ, Δωρ. ἡλακάτᾱ Εὐρ., ἀλακάτᾱ Θεοκρ. (ἴδε ἐν λ. ἀρκυς):—ἡλακᾶτη, ῥόκα, Λατ. colus, ἐρ' ἡ: τυλίσσεται τὸ ἔριον, 'Οδ. Δ. 135, πρβλ. Δ. 357, 'Ιλ. Ζ. 491, Εὐρ., κτλ.: ἡ ἡλ. τοῦ ἀτράκτου, ἡ ῥόκος, τὸ στέλεχος τοῦ ἀτράκτου, Πλάτ. Πολ. 616C. πρὶν γηραιῷι μιγήμεναι ἡλακᾶτησιν, πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸ γῆρας, Σουλ. 'Επιγρ. 6280B. 18.

II. ὡς τὸ ἀτρακτος, ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ἡλακᾶτης, ὡς:

1) 'καλαμοκάννι', τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς γόνατος μέχρι τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ καλάμου, Θεοκρ. I. Φ. 2. 2.1. δόναξ 'Ησυχ.: πρβλ. πολυηλακάτος.

2) βέλος, ὡς τὸ ἀτρακτος, 'Ησυχ., πρβλ. χρυσήλακτος.

3) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἵστου, ὅπερ ἦν πεποιημένον οὕτως ὥστε νὰ στρέφεται, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 565 (ἴδε Σχόλ.), 'Αθήν. 475A.

4) μηχανὴ δι' ἣς ἀνεσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ δίκτυα ἢ ἄλλα βάρη, ἀλαχού θνος, Σχόλ. Θουκ. 7. 25.

ἡλακατῆνες, ὦν, οἱ, εἶδος μεγάλων θαλασσιῶν ἰχθύων ἐπιτηδείων εἰς ταριχεύειν, οὕτω κληθέντων ἐκ τοῦ ἀτρακτοειδοῦς αὐτῶν σχήματος, Κωμικ. παρ' 'Αθήν. 301D. 'Ο ἐνικ. παρ' 'Ηρωδιαν. π. μον. λέξ. 17, 8, «ἡλακατῆν, ὄνομα ἰχθύος κτηνώδους».

ἡλάκατον, ἡλατο, ἴδε ἐν λ. ἄλλομαι.

ἡλάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἦλος, μικρὸν καρπίον, Εὐστ. Πονημ. 305. 66.

ἡλάσσω, ἴδε ἐν λ. ἐλαύνω.

ἡλασκάζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἡλάσκω, ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων 'Ιλ. Σ. 281. μετ' αἰτ. τόπου, Ὑμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 142.

II. ἐν τῇ 'Οδ. I. 457, μετ' αἰτ., ἐμὸν μένος ἡλασκάζει, ἐκφυγεῖ, ἀποφεύγει τὴν ὀργὴν μου, ἐκτός ἂν πρέπη νὰ ἀναγνωσθῇ

ἡλυσκάζει, ἴων ἀντὶ ἄλυσκάζει, πρβλ. Herm. 'Οpp. 'Αργ. 439. ἡλάσκει, 'Επ. τύπος τοῦ ἀλαίνω (πρβλ. ἡλαίνω), πλανῶμαι, περιφέρωμαι, [ἐλαφοὶ] αὐτως ἡλάσκουσαι ἀνάλκιδες 'Ιλ. N. 104. [μυῖαι] κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν 'Ιλ. B. 470. ἐπὶ προσώπων, 'Εμπεδ. 21, Διον. II. 675. ἡλάσκαζες Ὑμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλ. 142.

ἡλᾶτο, ἴδε ἐν λ. ἀλδομαι.

ἡλᾶνε, ἴδε ἐν λ. ἀλδοαίνω.

'Ηλεκᾶκος ἢ 'Ηλεκᾶκος, ἡ, ὄν. ('Ηλεκᾶ, 'Ηλῆς) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν 'Ηλῆδα, ἔξ 'Ηλῆδος, Στράβων 393. τὰ 'Ηλιακά, 'Αρχαιολογία τῆς 'Ηλῆδος, Πaus.—οἱ 'Ηλεκᾶκοί, μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Σωκράτους φιλοσόφου Φαίδωνος τοῦ 'Ηλείου, Διογ. Λ. 1.17., 2. 105, 126.

ἡλεκτρά, ἡ, ἴδε ἡλεκτρον ἐν ἀρχῇ.

ἡλεκτάτη, ἡ, = ἡλακάτη, 'Επιγρ. Δῆλου, Dittenb. SIG. 588, 17, 28, 214.

ἡλεκτρινος, ὄν, κατεσκευασμένος ἐξ ἡλεκτρον, Λουκ. 'Αλ. 'Ιστ. 1. 20.

II. λάμπων ὡς τὸ ἡλεκτρον, ὕδωρ Καλλ. εἰς Δῆμ. 29.

ἡλεκτρον, τό, καὶ ἡλεκτρος, ὁ ἦ ἡ, (διότι ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία ἐν τῇ χρήσει τοῦ γένους) παρ' 'Ομ. καὶ 'Ησ. εἰναι ἀθλητὸν οὐδέτε. παρ' 'Ηρῆδ. 3. 115, Πλάτ. Τιμ. 80C καὶ Θεοκρ., ἄρσεν. παρὰ Σοφ. 'Αντ. 1038 καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, θηλυκὸν δὲ ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 532 (ἀν' καὶ ἐνταῦθα τινεὶ γράφουσιν ἡλεκτρῶν, ἐξ ὀνομ. ἡλεκτρα). Τὸ ἡλεκτρον, λέξις ἀπαντώσα τρίς ἐν τῇ 'Οδ., δηλ. ἐν Δ. 73, ἐνθα ὁ Τηλέμαχος ἐν τῷ ἀνὰκτόρῳ τοῦ Μενελάου θαυμάζει τὴν λαμπρότητα (στεροπὴν) χρυσοῦ ἡλεκτρον τε καὶ ἀργύρου ἦδ' ἐλέφαντος, καὶ ἐν Ο. 460, Σ. 296, ἐνθα χρυσοῦν περιδέραιον λέγεται ὅτι ἦτο κεκοσμημένον διὰ τεμαχίων ἡλεκτρον, μετ' ἡλεκτροῖσιν ἔερτο, ἡλεκτροῖσιν ἔερμένον.—οὕτως ἐν 'Ησ. 'Ασπ. 142, ἡ ἀσπίς τοῦ 'Ηρακλέους, τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι ἡλεκτρῷ θ' ὑπολαμπέες ἦν χρυσῷ τε φαινῶ, καὶ ἐν 'Επ. 'Ομ. 15.10, ἡ πλοῦσία νύμφη χαρακτηρίζεται ὡς ἡλεκτρῷ βε-δουσία, ἵσταμένη ἐπὶ ἐδάφους κεκοσμημένη δι' ἡλεκτρον ὁ Σοφ. ἀσάυτος ('Αντ. 1038) ἀναφέρει τάπη Σάρδεων ἡλεκτρον... καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσοῦν, καὶ ὁ Πυθέας παρ' 'Αθήν. 465D ἀναφέρει αὐτὸ μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δ' 'Ηρῆδ. 3. 115 λέγει ἀπλῶς ὅτι ἐφέρετο ἐκ τινος ποταμοῦ 'Ηριδανῷ θύτος ἐν τῇ θυσμ. ἐσχατιᾷ τῆς Εὐρώπης. ἐνῷ αἱ νῆσοι 'Ηλεκτρίδες τοποθετοῦνται πρὸ τοῦ ποταμοῦ Πάδου ὑπὸ τοῦ Στράβωνος 215, καὶ ἐν τῇ Βορείᾳ θαλάσῃ ὑπὸ τοῦ Πλιν. 4. 30. ὁ δὲ Κτησίας λέγει ὅτι ἐφέρετο εἰς Ἰνδοῖν.

Ἐκ πάντων τούτων οὐδεὶς λέγει τί ἦτο. 'Αλλ' ὁ Πaus. (5: 12, 7), καὶ ὁ Πλίνιος (33. 23., 37. 2, 11) διακρίνουσι τὸ ἡλεκτρον ὡς ἑξῆς:

1) τὸ παρ' ἡμῖν ἡλεκτρον (κεχριμπάρι), ὅπερ πῆν. ἐνοσιεῖται παρ' 'Ομ., 'Ησ. καὶ 'Ηρῆδ., βεβαίως δὲ παρὰ Πλάτ. Τιμ. 80C, καὶ τοῖς μεταγεν., καὶ 2) μεταλλικὸν τι μῆγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Στράβ. σ. 146 ὡς τὸ μειγμένον καθίζημα (κάθαρμα), ὅπερ ὑπολείπεται μετὰ τὴν πρώτην χώνευσιν τοῦ ὀρυκτοῦ χρυσοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὡς περιέχον 1 μέρος ἀργύρου καὶ 4 χρυσοῦ. Πιθανῶς ὁ ἀνοικτοῦ χρώματος χρυσός (λευκός χρυσός), ὃν ὁ Κροΐσος ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Δελφοὺς ('Ηρῆδ. 1. 50), ἦτο ἡλεκτρον. καὶ τοῦτο σημαίνει ὁ Σοφοκλῆς λέγων Σάρδεων ἡλεκτρον.

Παρατηροῦμεν ἔτι ὅτι τὰ νομίσματα πόλεων τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιέχουν μῆγμα ἀργύρου.—Πολλοὶ ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μεταλλικὸν τοῦτο ἡλεκτρον παρ' 'Ομ. καὶ 'Ησ., ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ κυρίως ἡλεκτρον ἦτο ἄγνωστον, ἕως δούοι Φοίνικες εἰσήγαγον αὐτὸ κατὰ νεωτέρας ἐποχῆν (ἀν' καὶ παρατηρήσειεν ὅτι τὸ περιδέραιον τὸ περιγραφόμενον ἐν 'Οδ. Ο. 460 ἦτο Φοινικικὸν ὄργανον) σημειωσέν δὲ καὶ τὸν παλαιὸν μῦθον ὅτι τὸ ἡλεκτρον παρήγεται ἐκ τῶν ἡλεκτροειδῶν θαχυρῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαίδωντος, πρβλ. 'Ηλῆδς II).

—'Εν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 532, λέγεται: περὶ τοῦ Κρατίνου, ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλεκτρον καὶ τοῦ δονοῦ οὐκέτ' ἐνόντος, ἐνθα ἡλεκτροὶ εἶναι πιθανῶς οἱ κόλλοπες τῆς λύρας. ('Η λέξις ἀναμφιδόλως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἡλεκτῶρ (ἴδε 'Οδ. Σ. 296, ἐνθα λέγεται ὅτι λαμβεῖ ἡ ἥλιος ὥς), ἡ ἔννοια δὲ αὐτὴ ἐνυπάρχει εἰς τὰ κύρια ὀνόματα 'Ηλεκτρά (μῆτηρ τῆς 'Ιριδος; 'Ησ. Θ. 266) καὶ 'Ηλεκτραί (μία τῶν πυλῶν τῶν Θηῶν), 'Ηλεκτρονύχῃ (θυγάτηρ τοῦ 'Ηλίου, Διόδ. 5: 56) πρβλ. Σανσκρ. arkas (sol), arkis (splendor):—οὐχ ἔκ τούτο ἔλκει (ὥς δ' 'Αριστοφ. ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ φαίνεται ἐκλαμβάνων αὐτό), διότι ἡ μαγνητικὴ ιδιότης τοῦ ἡλεκτρον πρῶτον ὑπὸ τὸν Θάλητον παρετήρηθη κατὰ Διογ. Λ. 1. 24, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 80C.—Πρὸς πληρῆ ἐρευνᾶν τοῦ ζητήματος ὅρα Ukert ἐν τῷ Zimmern. Phil. Journ. 1838, ἀρθ. 52-56, C. T. Newton Acts of Soc. of Lit., 1866, Head Hist. Num. σ. 34).

ἡλεκτρο-φαῖς, ἐς, λάμπων ὡς ἡλεκτρον, αὐγαί Εὐρ. 'Ιππ. 741.

ἡλεκτρώδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς ἡλεκτρον, 'Ιππ. 1135H, Φιλόστρ. 27.

ἡλεκτρον, ορος, ὁ, ὁ λάμπων ἀκτινοβολῶν 'Ηλιος, τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλεκτῶρ 'Ιλ. Ζ. 515. ὥστ' ἡλεκτῶρ Ὑπερίων Τ. 398.—ὡσαύτως, τὸ στοιχεῖον πῦρ, ἡλ. τε γῶν τε καὶ οὐρανός ἡδὲ θάλασσα 'Εμπεδ. 263.—ἡ αἰτία. ἡλεκτρορα παρ'



Ευφορ. 74. γέν. ήλέκτωρος Χοιροδ. έν Α. Β. 1200. — Περλ. ήλεκτρον έν τέλ.

ήλέματος, Δωρ. αλέματος, ον, (ήλεος) μάταιος, κοφός, ανοήτος, ὃ τὰς ἀλεμάτω ψυχὰς (οὕτως ὁ Σκαλ. ἀντί τῆς γραφ. τοῦ χειρογ. ἀδαμάτω] Ξοῦρ. 15. 4. ἐπὶ πρόσωπον, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 4. 42. βρωτῇ Σωτᾶδ. παρ' Ἀθην. 621Β. ἐκβολή] Ἀ.θ. Π. 6. 75. φαντασία αὐτοῦ 11. 350. — Ἐπίρρ. -τως, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1206, Καλλ. εἰς Δῆμ. 91. οὕτως οὐδ. πληρ. ήλέματα Ὅππ. Α. 4. 590.

ήλεος, ή, ὄν, (ἀλῃ, ἀλάομαι) πεπλανημένος, ἄρρων, ήλιθιος, φρένας ήλεέ' Ὁδ. Β. 243. ὡσαύτως έν τῷ κατ' ἀποκοπ. τύπῳ φρένας ήλεέ' (ὡς μέλε ἀντί μέλεος παρ' Ἀττ.). Ἰλ. Ο. 128. ήλεά ρεκάς, Καλ. Ἀποσπ. 174, πρβλ. 173. ὡσαύτως ήλεά ὡς επίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Ἀ.θ. Π. 7. 639.

2) ενεργ., ἐπιφάνων μανιαν, διαταράττων τὰς φρένας, δίνος Ὁδ. Ξ. 464. II. ἔσπερος τύπος ἀλεός (ἄ, ὡς φαίνεται) μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Πρωδίου. π. μον. λέξ. 4. 19, ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ μάταιος έν Ε. Μ. 59. 45. οὕτως, ἀλεόφρων, ὁ παράφρων αὐτοῦ: ὁ Ήσυχ. ὡσαύτως ἔχει ἀλαιοῖς (δηλ. ἀλεός), ὁ παλαιός, ἄρρων, Αἰσχύλος, (πρβλ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Δυσ. 987) καὶ τὸ ῥῆμα ἀλεώσσειν, μωραίνειν.

ήλεύατο, ἴδε έν λ. ἀλεύομαι, Ἰλ.

ήλῃλατο, ήλῃλαντο, ἴδε έν λ. ἐλαύνω.

Ἠλία, παρ' Ροδίου Ἄλεια, τά, ἐσότη τοῦ Ἠλίου, Ἀθην. 561Ε, Ἀριστέιδ. 1. 547.

Ἠλιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἠλίου, Δουκ. Ἐρωσ. 2. οἱ Ἠλιάδαι, ἀρχαία δικογένεια έν Ρόδῳ, Στράβ. 654, Διόδ. 5. 56. Περλ. ήλιάδης.

ήλιάζομαι, μέλλ. -άσομαι, Δωρ. ὅ. ἐνικ. ήλιάζεε (κοινῶς -άζεεις), Ἀριστοφ. Δυσ. 380. ἀόρ. -ασάμην ὁ αὐτ. Ἰππ. 798. ἀποθ.: — συνεδριάζω έν τῷ δικαστήριῳ Ἠλίατα, εἶμαι Ἠλιαστής, δικαστῆς έν τῇ Ἠλίατῃ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 798, Σηξ. 772 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, ήλιάσει πρὸς ήλιον), Νόμ. παρὰ Δημ. 716. 16.

ήλιάζω, ψήνω εἰς τὸν ήλιον, μάζας Στράβ. 773. — Παθ., «λιάζομαι», θερμαίνομαι έν τῷ ήλῳ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 5. 7. κρέμαμαι, ὡς τὸ ἐξηλιαζώ, καὶ ἔθαψαν τὰ θάτα τῶν ήλιασθέντων έν γῇ Βενιαμίν Ἐδδ. (Β' Σαμ. κα', 14).

ήλιαία, ή, έν Ἀθήναις, δημόσιος τόπος, έν ᾧ συνήδρευε τὸ μέγιστον δικαστήριον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 897. πρβλ. ήλιάζομαι.

2) τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, έν ᾧ ἐδικάζοντο πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αἱ ὑποκείμεναι εἰς δημοσίαν καταγγελίαν (γραφήν), οἷον ή ὕβρις, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 19. — Ὁ κανονικὸς ἀριθμὸς τῶν Ἠλιαστῶν ἦτο 6000, κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι διὰ κλήρου ἐκ τῶν πολιτῶν τῶν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη γεγονότων. Τὸ ὅλον σωματεῖον ὑποδιερίθη εἰς 10 τμήματα ἐκ 500 ἑκαστον (ὑπολειπομένων 1000 πρὸς ἀναπλήρωσιν) καὶ ἑκαστος Ἠλιαστής ἐλάμβανε μισθὸν τριώβολον ἐκάστην ἡμέραν.

II. = ἄλεια, ὁ ἴδε.

ήλιακός, Δωρ. ἀλικακός, ή, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν ήλιον, κύκλος ήλ., ὁ κύκλος τοῦ ήλιου, ή ἐκλειπτική (ἴδε ἐκλειπτικός), Διόδ. 1. 98. ήλ. (ἐξυπακ. κύκλος), ὁ, Κλεομήδ. 1, 4, κατ. Ἐκλείψης ήλ. Διογ. Α. 1. 23. ἔτος, στέφανος ἄλ., έν Ρόδῳ, Μεινεκε Κωμ. Ἀποσπ. 2. 747., 5. 52. — Ἐπίρρ. ήλιακῶς, Πρὸκλ. εἰς Παρμεν. 631.

ήλιάς, ἄδος, ή, θηλ. τοῦ προηγ., ἀκτίς Χρησμ. παρὰ Δουκ. Ἀλεξ. 34. Ρόδος ὁ αὐτ. Ἐρωσ. 7. II. Ἠλιάδες, αἱ, θυγατέρες τοῦ Ἠλίου μεταβλήθεισαι εἰς αἰγείρους καὶ δακρυόυσαι ήλεκτρον, Παρμενίδ. 9, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 604, Πλίν. 37. 2, 11. ή Ἠλιάς αἰγίρειος Φιλόστρ. 190.

ήλιάσις, εως, ή, = ήλιώσις, ἔχθεσις εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ήλιου, πῖλους φορεῖν, ἵνα μή τῇ ήλιάσει ταλαιπωρῶνται Δίων Κ. 59. 7.

ήλιᾶσις, εως, ή, τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν έν τῇ Ἠλίατῃ, οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ήλιᾶσεως ἔνεκα Ὅρκ. παρὰ Δημ. 747. 8. ήλιαστήριον, τό, τόπος έν ᾧ ήλιάζει τις ἑαυτὸν, «ήλιακτόν», Στράβων 815, Γαλην.

ήλιαστής, οὔ, ὁ, (ήλιαία 2), δικαστῆς έν τῇ Ἠλίατῃ, Ἀριστοφ. Σφ. 206, 891, Ἰππ. 255, κατ.

ήλιαστευός, ή, ὄν, ἀνήκων ή ἀρμόζων εἰς Ἠλιαστήν ή ὁμοιάζων πρὸς Ἠλ., γέρων Ἀριστοφ. Σφ. 195. ὁβολός ὁ αὐτ. Νεφ. 863. ὄρκος Δημ. 706. 26, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 49.

ήλι-αυγῆς, ες, (αὐγή) λάμπων ὡς ὁ ήλιος, χρυσός Ἐτυμ. Μ. 425. 24.

ήλιᾶω, εἶμαι ὡς ὁ ήλιος, κόμη ήλιῶσα Ἀνακρέοντ. 16. 5, Ἠλιόδ. 3. 4. II. ἐχέτω εἰς τὸν ήλιον, τὰς σταφυλάς Ἀριστ. Περὸλ. 20. 35, 2.

ήλιβάτας, ου, ὁ, ἀναβαίνων εἰς ὑψηλά μέρη, τράγος Ἀντιφ. Κυκλ. 2. 3, πρβλ. Ἀναξίλ. Κιρκ. 1 (ἐνθα ἀντί δέλφακος ήλιβάτου, πιθανῶς διορθωτέον -βάτας).

ήλιβάτος, Δωρ. ἄλιβ-, ον, ὑψηλός, ἀπόκρημνος, αἰετοπε παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἀποκρήμνων βράχων (πέτρην ή πέτραι) Ἰλ. Ο. 273, 619, Π. 35, Ὁδ. Κ. 88, Ν. 196. οὕτως έν Ἡσ. Θ.

675, 786, Ἀσπ. 422, Θέογν. 176, Πίνδ. Ο. 6. 110, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 351, Εὐρ. Ἰκέτ. 80, Θεοκρ. 26. 19, κατ. ὡσαύτως ὡς ἐπίθ. τοῦ ὄρος, ἄκρη, ἐρίπναι, πύργος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 169, κατ. ἐπὶ τῷ Ὀλυμπίου θρόνῳ τοῦ Διός, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1732. έν Ἰων. Ὁμ. εἰς Ἀπρ. 268, ἄν τὸ χωρίον ἔχη ὀρθῶς, καὶ ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων έν Ὁδ. Ι. 243, ὁ Κούκλῳ ήλιόβατον πέτρων ἐπέθηκε θύρῃσιν, ἐνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ βράχου ὁποῦθεν μεταγ. ποιηταὶ ἤχθησαν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀπλῶς ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ ὑπερόγκου, μέγας, μέλας ήλ. Ὁππ. Ἀλ. 5. 66. ὄχεδιή Κόνιτ. Σμ. 11. 312. — Ἡ λέξις εἶναι ποιητ., ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε εὐρεται καὶ παρὰ πέζοις, ὑψηλός, πέτραι ήλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 4. τόποι Πολύβ. 4. 41, 9. πέτρος Στράβων 818. κρημνὸς Δουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. συνόντ. 10. δένδρα Ἀγαθαργ. Ἐρυσθ. Θαλάσσι. σ. 61. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ σημασίᾳ ὑπερόγκος, παμμεγέθης, κύμα, σκιά Πλούτ. 2. 163C, 935F. II. ὡς τὸ Λατ. altius, βαθύς, ἀντρῶ έν ήλιβάτῳ Ἡσ. Θ. 483. Τάρταρος ήλ. Σηολ. 81. ήλ. ὑπὸ κευθμῳ έν Εὐρ. Ἰππ. 732. πελάγ' ἐσσιν έν ήλ. Ὁππ. Ἀλ. 3. 171. κακὸν ήλ. Δαμῶδ. Συντρ. 1. 22. εὐήθεια Πορφ. π. Ἀπογ. 1. 12.

(Ἡ λέξις κοινῶς θεωρεῖται ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ Δουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. συνόντ. 10. δένδρα Ἀγαθαργ. Ἐρυσθ. Θαλάσσι. σ. 61. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ σημασίᾳ ὑπερόγκος, παμμεγέθης, κύμα, σκιά Πλούτ. 2. 163C, 935F. II. ὡς τὸ Λατ. altius, βαθύς, ἀντρῶ έν ήλιβάτῳ Ἡσ. Θ. 483. Τάρταρος ήλ. Σηολ. 81. ήλ. ὑπὸ κευθμῳ έν Εὐρ. Ἰππ. 732. πελάγ' ἐσσιν έν ήλ. Ὁππ. Ἀλ. 3. 171. κακὸν ήλ. Δαμῶδ. Συντρ. 1. 22. εὐήθεια Πορφ. π. Ἀπογ. 1. 12. (Ἡ λέξις κοινῶς θεωρεῖται ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ ἡλιος, βαίνω, μόνον ὑπὸ τοῦ ήλιου πατοῦμενος, ὁηλ. ἀπάτητος, ἄβατος, δυσπρόσιτος, ἀπόκρημνος· ἀλλὰ τότε ή χρῆσις αὐτῆς ὡς ἐπιθέτου τῆς λέξεως πέτρην έν Ὁδ. Ι. 243, καὶ τῶν λέξεων ἀντρον, Τάρταρος, κευθμῶν εἶνε βεβαιωμένη καὶ ἀπίθανος. Ὁ Βουτυρ., Λεξιλ. έν λέξ. ἀναφέρει αὐτὴν ὡς τὸ ήλεός (ἀλιτεῖν), συνώνυμ. τῷ ἄβάτος ή δὺσβατος, δὺσβατος, δυσπρόσιτος, εἴτε ἐπὶ ὕψους εἴτε ἐπὶ βάθους (ὅποτε τὸ ήλιβάτος εἶνε συντεταγμένος τῷ τῷ ήλιτοβάτος, πρβλ. ήλιτοκρημνος, ήλιτοεργός). — Ἡ Ήσυχ. ὁμῶς ἀναφέρει τὴν λέξιν ἄλιψ = πέτρα, καὶ ἴσως ή πρώτη σημασία τοῦ ήλιβάτος εἶνε ἀπλῶς: βραχέως, κρημνώδης, πρβλ. ήλιβάτας).

ήλιθα, ἐπίρρ., (ἄλις) ἱκανῶς, ἀρκούντως, Λατ. satis multum, ληϊθα .. συνελάσσαμεν ήλιθα πολλήν Ἰλ. Α. 677. έν τῇ Ὁδ. αἰετοπε ήλιθα πολλή Ε. 483, Ι. 330, Ξ. 215, Τ. 443. παρὰ πολὺ, εἰς ὑπερβολήν, ή ἴσως μᾶλλον ὡς τὸ ἀθρόως, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 342, Δ. 177, 1265. II. (ήλεός) ματαίως, ὡς τὸ μάτην, Καλλ. Δουτρ. Παλλ. 124, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 283 (=μάτην έν 281). πρβλ. ήλιθιος.

ήλιθεάζω, ὁμιλῶ ή φερόμαι ἀνοήτως, μωρῶς, ἀνοηταῖνῳ, μωραίνω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1124.

ήλιθοποιός, ὄν, ὁ ποῖων τινα ήλιθιον, Εὐστ. εἰς Ὁδ. σ. 1769. 51.

ήλιθιος, Δωρ. ἄλιθ-, α, ον, (ήλιθα II) μάταιος, ἄσκοπος, ἀνοήτης, χόλος Πίνδ. Π. 3. 21. βέλος Αἰσχύλ. Αἰ. 366. ὁδός Ὁεφελ. 16. 9.

II. ἐπὶ προσώπων, ἀναίσθητος, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ μάταιος, Ἡρόδ. 1. 60, Εὐρ. Κύκλ. 537, Ἀριστοφ. Ἀγ. 443, κατ. τοὺς μὲν πλείστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχονταί μαυνομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἑλαττον ήλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους Πλάτ. Ἀλκ. σ. 240. ήλιθιον θάρρος θαρρεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 95C. ήλιθιώτερος Ξεν. Συμπ. 3, 6. -ώτατος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 765. — ήλιθίων [ἔστι], μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 4, Ἀντιφ. Βιωτ. 1. — Ἐπίρρ. -ίως, Δυσ. 92. 34, Πλάτ. Θεαιτ. 180D. οὐδετ. ήλιθειον, ὡς ἐπίρρ., Ἀριστοφ. Νεφ. 872.

ήλιθιότης, ητος, ή, μωρία, ἀνοησία, Κρατίν. Πυτ. 9, Πλάτ. Πολ. 560D κ. ἄλλ.

ήλιθιῶω, ποιῶ τινα ήλιθιον, διαταράττω τὰς φρένας αὐτοῦ, τρελαίνω, μή φρένας ὁμῶν ήλιθίῳση βροντῆς μύκημ' ἀτεράμνου Αἰσχύλ. Πρ. 1061.

ήλιθιῳδης, ες, (εἶδος) ὡς ήλιθιος, ήλιθιῳδῃ καὶ δυσγράμματον καὶ παχύν τὴν μνήμην Φιλόστρ. 558.

ήλιθιῳνῃ, ή, ή ἐπιφέρουσα διατάραξιν φρενῶν, ἐπιθετον τῶν Ἐρινύων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1136. 5.

ήλικία, ἰων. -ίη, Δωρ. ἀλικία, ή, (ήλιε) χρόνος ζωῆς, ήλικία, Λατ. aetas, ήν πως ήλικίον αἰδέσσεσται, ήδ' ἐλεήσει γῆρας Ἰλ. Χ. 419. γηραιὸν μέρος ἀλικίας Πίνδ. Π. 4. 280. παρὰ τὸν ἀλικία ἐοικότα χρόνον ὁ αὐτ. Ο. 4 έν τέλ. τὴνδ' ήλ. ἀστῶν, ὁ ἐ. τὸ γῆρας αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 914. — αἶν. έν ἀπολύτῳ χρῆσι, κατὰ τὴν ήλικίαν, νέος ήλικίην Ἡρόδ. 3. 134. ἐτέων ἑὼν ήλικίην πέντε καὶ λ' ὁ αὐτ. 2. 26, πρβλ. Ξεν. Κυν. 2. 3. οὕτω κατὰ δοτ., ήλικία ἔτι τότε ὦν νέος Θουκ. 5. 43. προεληλυθός τῇ ήλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. — ὡσαύτως, ὑπὸ τῆς ήλικίας, ἐκ τῆς ήλικίας, Πλάτ. Δάχ. 180D. αἱ δι' ήλικίαν ἀτοκοὶ ὁ αὐτ. Θεαιτ. 149C. οἱ έν τῇ αὐτῇ ήλ. Θουκ. 1. 80. τὸ ἀχρεῖον τῆς ήλ. ὁ αὐτ. 2. 44. ὅταν .. τοῦ γεννᾶν ἐκδῶσι τὴν ήλ. Πλάτ. Πολ. 461B. πόρρω τῆς ήλ. ὦν, προεχωρηκῶς τὴν ήλικίαν, ὁ αὐτ. Γοργ. 484C. προήκων ἐς βαθύ τῆς ήλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 279A. ὁ παρ' ήλικίαν νοῦς Μένανδ. Μονοστ. 690. — έν τῷ πληθ., έν ἀπάσαις ταῖς ήλ. Πλάτ. Πολ. 412E, πρβλ. έν Νόμ. 625B κ. ἄλλ. 2) συνήθ. ὡς τὸ ἥδη, ή ἀκμή, τὸ ἄθος τῆς ήλικίας, τῆς ζωῆς, ἀπὸ τοῦ 17 περίπου ἔτους μέχρι τοῦ 45, ἀνδρική ήλικία, ἀνδρότης, έν ἀλικία



πρώτῳ Πινδ. Ν. 9. 99· ἐν ἀλικίᾳ εἶναι Πλάτ. Πολ. 461B x. ἀλλ· μετ' ἀπαρεμφ., π. x. στρατεύεσθαι, ἡ στρατεύσιμος ἡλικία, 'Ηρόδ. 1. 209, πρβλ. Δημ. 42. 9, 'Αντιφών 128. 16· οὕτως, ἡλικίαν ἔχειν, εἰς ἡλικίαν ἔλθεῖν Πλάτ. Εὐθύδ. 306D, Θεαιτ. 142E· ἡλικίαν ἔχω, μετ' ἀπαρεμφ., εὐρίσκομαι ἐν τῇ καταλήφῃ ἡλικίᾳ, ὅπως πράττει, 'Ηρόδ. 1. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 146B· ἡλικίας μετέχειν Θουκ. 7. 60· οἱ ἐν ἡλικίᾳ, ἀνὴρες στρατευομένου ἡλικίας, ὁ αὐτ. 8. 75, Δημ. 42. 9· ἐστρατευμένος ἀπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας Δημ. 545. 15· ἐντὸς ἡλικίας Δυσ. 195. 22· ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία, ἡ μέση, ἡ ὥριμος, Θουκ. 2. 36· ἐπὶ γυναικῶν, ἡ διὰ γάμον ἡλικία, 'Ιππ. Κωακ. 110, Δημ. 1352. 12, Δισχίν. 26. 8., 27. 28· τὴν ἡλικίαν καταμεμψάμενος 'Ισαΐ. 64. 40.

3) νεανική ὁρμή, νεανικὸν πάθος, ἡλικίᾳ καὶ θυμῷ ἐπιτρέπειν 'Ηρόδ. 3. 36, πρβλ. 7. 18.

4) ἀγνότης, παρθενία, Δισχίν. 26. 7. II. = οἱ ἡλικες, οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁμῆλικες, Λατ. juvenia, ὅς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγγει 'Ιλ. Π. 808, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 145· ἰδίως οἱ στρατευομένου ἡλικίας, τῆς ἡλ. ἀπούσης ἐν ταῖς ναυσὶ Δυσ. 195. 17, πρβλ. Θουκ. 3. 67., 8. 1, κτλ· ὡσαύτως, ἀνθρώποι πάσης ἡλικίας, παῖδων τε .. καὶ πάσης ἡλ. Πλάτ. Νόμ. 959E.

III. χρόνος, ἐποχὴ, ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Δάτιον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δ., 'Ηρόδ. 5. 59, πρβλ. 60. 71· ἡλικίην τετρακοσίοις ἔτεσι .. πρεσβυτέρους ὁ αὐτ. 2. 53.

IV. γενεά, χρονικὴ περίοδος, Λατ. saeculum, ἐπὶ τῆς νῦν ἡλ. 'Ισοκρ. 75E· πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλ. Δεῖναρχ. 95. 10· εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλ. Δημ. 1392. 12· πολλὰς ἐμπροσθεν ἡλικίας Πλούτ. Περικλ. 27.

V. ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀνάστημα, μέγεθος, διότι τοῦτο ἦτο σημεῖον πολλῆς τῆς ἡλικίας, 'Ηρόδ. 3. 16, Πλάτ. Εὐθύδ. 271B, Δημ. 1024. 26· ἄνδρας ἡμισταδίαλους τὰς ἡλ. Δουκ. 'Αλ. 'Ιστ. 1. 10· ἐπὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψους κίονος, ὁ αὐτ. Συρ. Θ. 28.

ἡλικιάζομαι, ἡλικιῶμαι, ἀνδρούμαι, 'Ερμ. ἐν Στοβ. 'Εκλ. 1. 1098· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως ἡλικιόδομαι, καὶ ἡλικιῶσις, ἡ, = ἡλικία.

ἡλικιώτης, ου, ὁ, = ἡλιξ, ὁμῆλιξ. ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, Λατ. aequalis, 'Ηρόδ. 5. 71, 'Αριστοφ. Νερ. 1006· 'Ανδοκ. 7. 28· ἡλ. τινὶ Δυσ. 161. 22· ἐμὸς ἡλ. Πλάτ. 'Απολ. 33D· ἡλ. καὶ εἰ ταῖροι ὁ αὐτ. Συμπ. 183C, x. ἀλλ· — θηλ. ἡλικιώτης, ἱδρος, Πλούτ. 2. 554A, Δουκ. 'Εναλ. Διαλ. 15. 2· ἡλ. ἱστορία, σύγχρονος ἱστορία, Πλούτ. Περικλ. 13· πράξεις ἡλ. Διόδ. 1. 58· μετὰ δοτ., σύγχρονος τινι, αὐτοῖς 2· μετὰ γεν., Θεμιστ. 18A.

ἡλικίος [χ], η, ου, ὅσος, ὁπόσος, πόσος τις; ὁπόκρ· μικρός, ἡλικίος Μόλων, 'Αριστοφ. Βατρ. 55· τί τοσοῦτον ὕβρισην, ἡλικίον .. Δημ. 562. 7.

5) ἐπὶ ἡλικίας, ἄνδρα .. ἡλικίον Θουκυδίδην 'Αριστοφ. 'Αχ. 703· τοῖσιν ἡλικίοις νῶν = τηλίκιοις ἡλικίοις νῶν ὁ αὐτ. 'Εκκλ. 465· οἱ ἡλικοί ἐγώ = τηλικοί ἡλικοί ἐγώ, Πλάτ. Διγ. 180D· — σπάν. παρὰ Τραγ., ὁρᾶς μὲν ἡμᾶς, ἡλικοί Σοφ. Ο. Τ. 15.

3) ἐπὶ παγκρίνῃ ἐρωτήσεων, πόσον μέγας, ἂν ἰδῶ γὰρ ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσιν 'Αντιφάν. Νεαν 1. 6· συχνάκις ἐν ἐκφράσεσι θαυμασμοῦ, θαυμάσια ἡλικά, θαυμασίως, ἐκτάτως μεγάλᾳ, ὡς ἐν τῷ Λατ. mirum quantum, Δημ. 348. 24, πρβλ. 469. 18· οὕτω, μέγιστα ἡλικά τάγαθὰ Δουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. συνόντ. 13· ὡσαύτως, πόσον μικρός, Λατ. quantulus, Δουκ. 'Ερμ. 5.—'Εν ἐρωτήσεσιν εἰς τὸ πηλίκος ἀνταποκρίνεται τὸ τηλίκος ἡ τηλικούτος.

ἡλιξ, ἄωρ. ἄλιξ, ἔκος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, καταίθουσα παιδὸς .. δαλὸν ἡλικ', ἐπὶ τοῦ δαυλοῦ τοῦ Μελεάγρου, Δισχύλ. Χο. 607· δρῦς 'Απολλ. Ρόδ. Β. 479· — ἐν τῷ πληθ., βόας .. ἡλικες, ἱσοφόροι 'Οδ. Σ. 373· ἄλικες οἱ παρθένοι Πινδ. Π. 3. 30· ὕφ' ἡλικῶν νεανίδων 'Αριστοφ. Θεσμ. 1030, πρβλ. 'Αντιφ. 121. 26.

2) ὡς οὐσιαστ., εἰταίρος, σύντροφος, οἱ ἡλικες 'Ηρόδ. 1. 34., 2. 32, 'Αριστοφ. Σπρξ. 245· ἡλικές οἱ ἥδης ἐμῆς Δισχύλ. Πέρσ. 681· τὸν ἡλικά τόνδε 'Αριστοφ. 'Αχ. 336· παροιμ., ἡλιξ ἡλικά τέρπει Πλάτ. Φαῖδρ. 240C, 'Αριστ. Ρητ. 1. 11, 25, x. ἀλλ. II. παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., ὅμοιος, Wern. Τρυφιδ. 637.

ἡλιοακτινὸμορφος, ου, ἔχων τὴν μορφήν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, 'Ανών. Cod. Par. 37, fol. 49 v°.

ἡλιό-δολητος, ου, = ἡλιόβολος, Εὐρ. Βάχχ. 41, Αἰλ. π. Ζ. 8. 26.

ἡλιοβολέομαι, παθ., προσβάλλομαι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ζηνόδ. 5. 53· — ἡλιοβολία, ἡ, τὸ ἀκτινοβολοῦν ἡλιακὸν φῶς, 'Εκκλ. — ἡλιό-βολος, ου, ἡλιοκαής, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 12, 3.

ἡλιόγέννητος, ου, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου γεννηθείς, ὡς καὶ νῦν, κόρη 'Αχιλλέου ἔπος ἐκδ. Α. Μηταράκη σ. 298A· κοράσιον ἡλιογέννητον Λοβ. x. Ροδ. σ. 1716, ἐκδ. Wagner.

ἡλιο-ειδής, ἔς, ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, λαμπρός καὶ ἀκτινοβολῶν, φῶς τε καὶ ὅσιν ἡλιοειδῆ Πλάτ. Πολ. 508A.—'Υπερβ. -ειδέ-στατος, Πλάτ. Πολ. 509A· ὁθαλαμὸν, ὄργανον αὐροειδέ-στατόν τε καὶ ἡλιοειδέστατον Γαλην. 4, 362, κλ.—'Επίορ. -δῶς, 'Εκκλ.

ἡλιο-θαλάπης, ἔς, θερμαινόμενος ἢ θερμανθείς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, 'Ψούχ.

ἡλιοθερέω, ἡλιάζομαι, θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιοθερού-των τε καὶ παρὰ πῦρ θαλπομένων Γαλην. 6. σ. 84.

ἡλιοθερής, ἔς, (θέρω) θερμανθείς εἰς τὸν ἥλιον, Ε. Μ. 58. 1. ἡλιο-κάχης, ἔς, (κάω, καίω) κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Δουκ. Λεῖφ. 2· ἴδε τὸ ἐπόμεν.

ἡλιοκαῖα, ἡ, τὸ ἐκπῆσθαι εἰς τὸν ἥλιον, ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, Παῦλ. Αἰγ. 3. 6· — ἔχαιρε δὲ (ὁ Ζήνων), φασί, σῦκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαῖα Διογ. Α. 7. 1, ἔνθα ὁ Δινδ. διορθεῖ τὸ ἡλιοκαΐαις εἰς ἡλιοκαΐσι.

ἡλιοκαλλίς, ἱδρος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἄνθους, ὁ καλεῖται ἡλιανθές, Plin. H. N. XXIV. 102.

ἡλιο-κάμινος, ὁ, δωμάτιον προσῆλιον πρὸς χειμερινὴν χρῆσιν, Πλιν. 'Επ. 2. 17, 20, Συλλ. 'Επιγρ. 3148. 43.

ἡλιο-κάνθαρος, ου, κάνθαρος, κοπριών, μηλοδόνη· ἐκλήθη οὕτω, διότι ἐν Αἰγύπτῳ ἦτο ἱερὸς τῷ ἡλίῳ καὶ σύμβολον αὐτοῦ, 'Αλεξ. Τραλλ.

ἡλιό-καυστος, ου, (καίω) = ἡλιοκαής, Θεόφρ. 10. 27.

ἡλιοκεντρίς, ἱδρος, ἡ, εἶδος μυίας, Γλωσσ.

ἡλιοκέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων κεφαλὴν στείλουσιν ἀκτῖνες ἡλίου, Μεταγεν.

ἡλιοκόμας, ὁ, ὁ ἔχων κόμην ἡλιώδη, οὐκέτι χρυσοκόμας, ἀλλὰ ἡλιοκόμας ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος Εὐστάθ. σ. 964.

ἡλιοκρετός, οἱ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ 'Αλεξάρχου, ἀρχαῖου Μελαχρονίου, ὅστις καὶ τὸν κουρέα βροτοκρέτην καὶ τὸν ἀλεκτρούνα ὀρθορόβαν ὠνόμαζε καὶ ἄλλας ἰδίας λέξεις εἰσήνεγκε, 'Αθην. 98E.

ἡλιό-κτύπος, ου, ἡλιόβλητος, ἡλιοκαής, Δισχύλ. Τκέτ. 155, ἐκ διορθώσεως τοῦ Wellauer ἀντὶ ἡ δίοκτυπον (κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ., — οὐχὶ ἡ δίοκτυπον).

'Ηλιολάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν ἥλιον, Γεώργ. 'Αλεξ. Β. Χρυσ. σ. 235.

ἡλιο-μάνης, ἔς, ὁ μανιωδῶς τὸν ἥλιον ἀγαπῶν, ἐπὶ τοῦ τέττιγος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1096.

ἡλιό-μορφος, ου, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου, Ποιητὴς παρ' 'Αθην. 542E.

ἡλιόμορος, παθ., ζῶ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιωμένος, ἀντιθ. ἐσκιατραφικῶς, Πλάτ. Πολ. 556D· — ἐπὶ τόπων, ὅπως ἡ γῆ ἡλιωθῇ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 4. 1· τὸ ἡλιούμενον, μέρος προσῆλιον, προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, περιπετανούουσα δὲ τὰ οἶναρα, ὅταν ἐπὶ αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρυες ὥσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν Ξεν. Οἰκ. 19, 18, 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 6.

2) προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοῦσθαι τὴν κεφαλὴν 'Ιππ. 'Αέρ. 282· ἡ καίωμα, Μουσών. παρὰ Στοβ. 18. 3.

3) φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, 'Αριστ. Πρβλ. 16. 1· παροιμ., οὐθ' ὕεται, οὐθ' ἡλιοῦται, «ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἐστώτων, τουτέστιν οὐτε βρέχεται, οὐτε ἡλιοβολεῖται», Ζηνόδ. 5, 53.

ἡλιό-παις, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς ἡμέρας τοῦ ἡλίου (Κυριακῆς), ἡλιο-γέννητος, Συλλ. 'Επιγρ. 9727.

ἡλιό-πεμπτος, ου, πεμφθείς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Σειδύλ. 13. 151, 164.

ἡλιό-πεπτος, ου, ὠριμάσας ἐν τῷ ἡλίῳ, σταφίς 'Ιππιατρ. 171A.

ἡλιό-πους, ποδός, ὁ, = ἡλιοτρόπιον, Διοσκ. 4. 193.

ἡλιος, ὁ, ἄωρ. ἄλιος (Σοφ. Τρ. 96, 'Ηλ. 824), 'Επ. ἡλιος, ὡς αἰετοίς παρ' 'Ομ. (πλὴν ἐν 'Οδ. Θ. 271, ἔνθα κοινὸς ἐκλαμβάνεται ὡς κύρ. ὄν.) καὶ 'Ησ· Δωο. ἄελιος παρὰ Πινδ., Καλλ., καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τοῦ Σοφ. καὶ Εὐρ., ἴδε ἄελιος (ἴδε ἐν τέλ.). — ὁ ἥλιος. Περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται τὰ ῥήμ. ἀνιέναι, ἀνορούειν, καὶ (ἐν 'Οδ. Κ. 192) ἀνα-νέεσθαι· οἱ δὲ μετέπειτα συγγραφεῖς τὰ ἀνατέλλειν (πρβλ. ἀνα-τολῆ, τέλλω), ἀνίσχιν, κτλ· περὶ τῆς δύσεως, δύναι, κατα-θύναι, συνήθως κατὰ μετοχ. (πρβλ. δύσεις)· — φάος ἡελίοιο, ὁρᾶν φάος ἡελίοιο, ζῆν, 'Ιλ. Σ. 61, κτλ· ὡσαύτως, ὕπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερεόεντι ναίεται οὐρανός 'Ιλ. Δ. 44· οὕτω, γυνὴ τῶν ὑπ' ἡλίῳ ἀρίστη Εὐρ. 'Αλκ. 151· οὐκέτι εἰμὶ ὕφ' ἡλίου, δὲν ζῶ πλέον, αὐτόθι 394· ὡσαύτως, ὑπὸ ἡλίου ἐωρᾶτο Θουκ. 2. 102· ὑπὸ τὸν ἥλιον Δημ. 316. 16, κτλ. 'Ο 'Ομ. παριστάνει τὸν ἥλιον ὡς ἀνατέλλοντα ἐκ τοῦ 'Ωκεανοῦ, ἀνερχόμενον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πάλιν βυθιζόμενον εἰς τὸν 'Ωκεανόν, 'Ιλ. Η. 422, 'Οδ. 485, Σ. 239, 'Οδ. Γ. 1, Κ. 191, Τ. 433, πρβλ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 68· νεώτεροι ποιητὰι περιγράφουσιν αὐτὸν ὡς φερόμενον ἐκ δυσμῶν εἰς τὴν ἀνατολὴν διὰ μέσου τοῦ 'Ωκεανοῦ ἐντὸς χρυσοῦ ποτηρίου, Μίμνερμ. 12, πρβλ. 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 2, 6· ἐπειδὴν ἡλ. τραπῆ, ἐπὶ τῶν τροπῶν τοῦ ἡλίου, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 416· — 'Ο ἥλιος παρέχει τὸν ἀρχαιότατον τρόπον προσδιορισμοῦ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος· ἐντεῦθεν, πρὸς ἡῶ τ' ἡελίον τε, πρὸς ἀνατολὰς, ἀντιθ. πρὸς ζόφον, διότι ὁ 'Ομ. ἐσημεῖον μόνον δύο σημεία, ἀνατολὴν καὶ δύσιν (ἴδε ἐν λ. ζόφος), εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡελίον τε,







σπεύδειν Εὐρ. Έκ. 67· πυκνὴν βαίνειν ἡλ. ὁ αὐτ. Φοιν. 844· πικρὰν διώκων ἡλ. ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαίν. 1041.—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 251, ἴδε Δινώ.—Πρόλ. Κόντων ἐν 'Αθηνῶν τ. Β', σ. 147.

ἡλυσκάζω, ἴδε ἡλυσκάζω.

ἡλυν, ἴδε ἐν λ. ἀλφάνω.

ἡλω, ἴδε ἐν λ. ἀλλομαι.

ἡλώμην, ἴδε ἐν λ. ἀλλομαι.

ἡλώσεις, εὖως, ἡ, κάρφωμα, Κ. Πορρ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 658 (Βόνν.).

ἡλωτός, ἡ, ὄν, (ἡλώ) καρφώτος, ἔχων σχῆμα ἡλου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 66.

ἡμα, τό, (ἡμι) τὸ ῥιπτόμενον, βλήμα, βέλος, ἀκόντιον, ἡμασιν ἐπ' ἐν ἀριστος, ἱκανώτερος εἰς τὸ ἀκοντίζειν, Ἰλ. Ψ. 891· ἐντεῦθεν ἡμιων, ὃ ἴδε.

ἡμαθόεις, εσσα, εν, Έπ. ἀντί ἁμ- (ἁμθος), ἁμωδής, παρ' Ὀμ. ἀείπεται ἐπὶ τῇ ἐν 'Ηλιδι Πύλῳ, Πύλοιο ἡμαθόεντος, πρόλ. Ἰσ. 'Ασπ. 360· ὥστε ἂν ἡ Πύλος εἶνε θηλ. (ὡς ἐν 'Απολλοδ. 2. 7, 2), τὸ ἐπὶ θ. πρέπει νὰ θεωρηθῇ δικατάληκτον ἡμαθόεις, -δεν. 'Ο Στράβ. (344) παράγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ποταμοῦ 'Αμῆδου, διότι ἡ 'Ηλιδος δὲν εἶναι ἀμωδής, ἀλλ' ἡ Πύλος δὲν ἀπέιχε τῆς ἀκτῆς, καὶ τὸ ἐπὶ θ. ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀμωδείς αὐτῆς τόπους, ἴδε Σχόλ. Ἰλ. Β. 77· ὡσαύτως, ἡμαθόεσσα ἡλὶν 'Απόλλ. Ρόδ. Α. 932.

ἡμαι, ἡμαι, ἡμαι (ἀλλὰ καθ-ἡται 'Αριστοφ. Λυσ. 597, Πλάτ.), ἡμεθα, ἡστε, ἡνται Καλλ. 'Αποσπ. 122, Έπ. εἰάται Ἰλ. Κ. 100, εἴται Γ. 134 (καταέται Ἡρόδ. 1. 199) προστ. ἡσο Ὀμ., ἡσθα (καθ-) Αἰσχύλ. Πρ. 916· ὑποακτ. καὶ εὐκτ. μόνον ἐν τῷ συνήθει καθ-· ἡσθαί· μετοχ. ἡμενος·—παρὰ ἡμην, ἡστο, ἡστο (ἀλλὰ ἐκάσθητο, καθ-ἡτο, ἴδε καθ-ἡμαι), δοτικὸν ἡσθην (ἐῆσθην Έρρ. 'Αργ. 813), πληθ. ἡμεθα (ἡμεσθα Εὐρ. 1. Α. 88), ἡσθε Κρατίν. Ὀδ. 4, ἡντο, Έπ. εἰάτο Ἰλ. Π. 61, εἴατο αὐτοῖσι 414, ἐκατέατο Ἡρόδ. 8. 73. ('Ο Κούρτι· ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὴν √ ΗΣ, πρόλ. Σανσφρ. ἄς, ἄσθ (sedeo), καὶ ἀρνεῖται τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὴν √ ΕΔ, ἔξομαι). Κάθ-μαι, λίαν συχνὸν παρ' Ὀμ., εὐχρηστον δὲ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, τὸ δὲ σύνθ. καθ-ἡμαι εὐχρηστον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.—συχν. παρ' Ὀμ. μετὰ τῆς συγγενέως σημασίας· καθ-ἡμαι ἡσυχος, ἀργός, Ἰλ. Β. 255, Σ. 104, κτλ.· ἡσσαι ἐν εἰρήνῃ Καλλίν. Β. 3· κατ' οἰκὸς ἐκτὸς ἡμένω πόνων Εὐρ. 'Αποσπ. 10·—ἐπὶ στρατεύματος, καθ-ἡμαι, εἶμαι ἐστρατοπεδούμενος, Ἰλ. Ο. 740, Ω. 542· πόλιν ἡμει Σ. 509· πρόσθε τελεγμένον Εὐρ. Ἰκέτ. 664·—ἐπὶ κατασκόπῳ, παρακρύπτῳ, Ἰλ. Σ. 523· καὶ οὕτω μεταφρ. πρὸς ἐμὰ ψυχὰ Ὀάροςος ἡσται Εὐρ. 'Αλκ. 604·—μῆλον κεκρυμμένον, εἶται ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένον Ἰππω, ἐν τῷ δουρεῖω ἡμω κεκρυμμένοι, Ὀδ. Θ. 503, πρόλ. 512·—ἐπὶ ἀρχόντων, ἐν ἀρχαῖς ἡμειν Εὐρ. 'Ανδρ. 699, πρόλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 183·—βραδύτερον ἐπὶ πραγμάτων, οἷον νῶν, ἀναθημάτων, κτλ., = εἶμαι ἱδρυμένος, κεῖμαι, ἱδρὸν ἡσται Ἡρόδ. 9. 57· ἐπὶ στέγῃσι ἱερὸν ἡνται κάλλιπες Καλλ. 'Αποσπ. 122, πρόλ. Λουκ. Σφρ. Θ. 31, Jac. 'Ανθ. Π. σ. 932· ἡμένω ἐν χώρῳ = εἰαμένῃ, ἐντὸς χαλαροῦ τόπου, Θεόκρ. 13. 40.—Συντάσσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ. δηλώσης τὸ πλησίον ἢ ἐπὶ τινος, ἐνὶ δίφρῳ Ἰλ. Π. 403, πρόλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 366, κτλ.· ἐπὶ κορυφῇ Ἰλ. Ξ. 157· ἐπ' ἐσχάραις Αἰσχύλ. Εὐμ. 806· παρὰ κλισίῃ Ἰλ. Α. 330, κτλ., ἀνὰ Γαργάρω Ο. 153· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 'Ολύμπῳ Ν. 524, Φ. 389, κτλ.· ἐρετμοῖς, εἰς τὰς κώπας, Εὐρ. Κύκλ. 16·—σπανίως μετ' αἰτ., σέλμα σερμὸν ἡμένων, καθ-ἡμένω ἐπὶ .., Αἰσχύλ. 'Αγ. 183· Σιμῶνεντος κοίτας Εὐρ. Ρήσ. 547, πρόλ. Έμσαλ. Βάχχ. 38, καὶ ἴδε ἐν λ. καθ-ἡζω II·—συχνάκις μετὰ μετοχ. ῥημάτων δηλούντων κατάστασιν τινα τῆς ψυχῆς, ἡμαι .. ὀλιγυπελέων Ἰλ. Ο. 245· ὀδυρόμενος, ἀλλοφρονέων Ὀδ. Ξ. 40, Κ. 374· πεφυλαγμένος ἡσο Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 148· ἐκπεπληγμένη Σφρ. 'Αποσπ. 24.

ἡμ-αιθον, τό, ἡμιωβελίον, ἡμισυς ὁδολός ἐν Κυζίκῳ, Ἡούχ., πρόλ. Φοίν. παρ' Ἀθην. 359Ε, Ἡρώνδ. 3. 45.

ἡμαρ, Δωρ. ἄμαρ, τό, ποιητ. ἀντὶ ἡμέρας, ὃ ἐπικράτῳ τύπος παρ' Ὀμ., μεταχειρίζεται ὁμοῦ καὶ τὸν τύπον ἡμέρῃ· νύκτες τε καὶ ἡματα Ὀδ. Α. 183· νύκτας τε καὶ ἡμαρ, νύκτα καὶ ἡμέραν, Ἰλ. Ε. 490· ἡμαρ μόνον = ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἰσ. Έργ. κ. Ἡμ. 174· μέσον ἡμαρ, μεσημερία· 'μεσημέρι', Ἰλ. Φ. 111, Πίνδ., κλ.· δεξιέλον ἡμ., δεξιή, δεξιόν, Ὀδ. Ρ. 606.

2) ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. πρὸς περιγραπὴν καταστάσεως, αἰσιμον, ὀλεθρίον, μόρσιμον, νηλεὲς ἡμαρ, ἡμέρα τῆς μοίρας, τοῦ θανάτου, Ἰλ. Θ. 72, Τ. 294, κτλ.· ἐλευθέρων, δούλιον, ἀναγκαῖον ἡμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δουλείας, Ζ. 455, 463, κτλ.· νόστιμον ἡμαρ, Ὀδ. Α. 9, κ. ἀλλ.· ἡμαρ ὀφρακίδων Ἰλ. Χ. 490.

3) ἐπὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ἡματ' ὀπωρινῷ, ἡματι χειμερίῳ Πρ. 385, Μ. 279. II. μετὰ πρόσθεσ., ἐπὶ ἡματι, καθ' ἡμέραν, Ὀδ. Μ. 105, Ξ. 105· (αἰὲν ἐπὶ ἡματι Σφρ. Ο. Κ. 688)· ὡσαύτως, ἐντὸς μᾶς ἡμέρας, Ὀδ. Β. 284· διὰ μίαν ἡμέραν, Ἰλ. Κ. 48· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Τ. 229· πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, Θεόκρ. 24. 137·—οὕτω βραδύτερον, ἐπὶ ἡμαρ, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Σφρ. Ο. Τ. 199, 'Αποσπ. 239· ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Εὐρ. Φοιν. 401· ἐπὶ ἄμαρ ἕκαστον, ἄμαρ

ἐπὶ ἄμαρ Θεόκρ. 17. 96· ἡμαρ ἐπὶ ἡμαρ ἀεὶ 'Ανθ. Π. 9. 499·—κατ' ἡμαρ, καθ' ἡμέραν, Λατ. quotidie, Σφρ. Φ. 797, Εὐρ. Έκ. 627· κατ' ἡμαρ ἀεὶ Σφρ. Ο. Κ. 688· ἀεὶ κατ' ἡμαρ Εὐρ. Τρω. 392· ἀεὶ τὸ κατ' ἡμαρ ὁ αὐτ. Ἠλ. 145· τὸ κατ' ἡμιορ, τὸ διὰ τὴν ἡμέραν ἀναγκαῖον, ὃ ἐπιούσιος ἄριστος, Σφρ. Φ. 1079, 'Αποσπ. 520· ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' ἡμαρ, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, σήμερον, Λατ. hodie, ὃ αὐτ. Ο. Κ. 1079, Αἰ. 753· παρ' ἡμαρ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Λατ. alternis diebus, Πίνδ. Π. 11. 95, Σφρ. Ο. Κ. 1455, Αἰ. 475.

ἡμαρτημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ ἁμαρτάνω, ἐσφαλμένως, ἡγεῖσθαι Πλάτ. Μένωνι 88Ε· ἡμ. ἔχειν ὁ αὐτ. Νόμ. 670D.

ἡμάτιος [ἄ], α, ον, (ἡμαρ) ποιητ. ἀντὶ ἡμερήσιος, ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἡματὴ μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν Ὀδ. Β. 104, πρόλ. Τ. 149· ἡματῖαι σπεύδουσι μέλισσαι Ἡσ. Θ. 597· ἡμ. φέγγος, ὃ ἐ. ὃ ἥλιος, 'Ανθ. Π. 9. 651.

2) καθ' ἐκάστην ἡμέραν, Ἰλ. 1. 72.

ἡμθροτον, Έπικ. ἄορ. 6· τοῦ ἁμαρτάνω.

ἡμεδᾶσός, ἡ, ὄν, (ἡμεῖς) ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ἐγχώριος, Λατ. nostras, ἀντιθ. ἀλλοδαπός (πρόλ. ὕμεδαπός), 'Αριστοφ. Εἰρ. 220, Πλάτ. Θεαγ. 124D· νόμισμα ἡμ. Σουλ. Έπιγρ. 76. 4·—ἡ ἡμεδαπή, τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς βαρβαρικὰς χώρας, Ἡρώδιαν. 1. 11. (Περὶ τῆς καταλήξ. -δαπός, ἴδε 'Απολλ. π. Ἀντων. σ. 298 κέξ., καὶ πρόλ. ποδιαπός).

ἡμέδιμνον, τό, = ἡμιμέδιμνον, Dittenb. SIG. 508, 4, καὶ ἡμέδιμνος, αὐτ. 505, 34, καὶ ἡμέδιμνον 938. 8, 26.

ἡμεῖς, ἴδε ἐν λ. ἐγώ.

ἡμεκτέω, πρόλ. περιημεκτέω.

ἡμελημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ἁμελέω, ἁμελῶς, ἀφροντίστως, Ἰσοκρ. Έπ. 426C· ἡμ. ἔχειν Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4.

ἡμελλον, ἴδε ἐν λ. μέλλω.

ἡμέν, Έπικ. σύνδεσμ. ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ ἡδέ, κατὰ τὸ πλεῖστον συμπλεκτικός, ὡς τὸ καί .., καὶ .., τὸσον .., ὅσον καὶ .., Λατ. ei .., et .., ἀλλ' ἐνίοτε διαζευκτικός, ὡς τὸ Λατ. vel .., vel .., ἢ sive .., sive .., ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες Ἰλ. Β. 789, πρόλ. Ε. 751, Ὀδ. Ξ. 201, κτλ.· ὁπόταν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ἀπαιτῆται ἔμφασις, προστίθεται τὸ καὶ εἰς τὸ ἡδέ, ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα Ἰλ. Ε. 128· ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν Ὀδ. Β. 268·—ἡμὲν συχνάκις παραλείπεται πρὸ τοῦ ἡδέ, ἴδε ἐν λ. ἡδέ· ἀλλὰ σπανίως εὐρηται μετὰ τοῦ δὲ ἡτέ ἀντὶ τοῦ ἡδέ ἡμὲν .., πολλοὶ δὲ ... Ἰλ. Μ. 428· ἡμὲν ὅσοι χαλεποὶ ... οἱ τε φιλόξενοι Ὀδ. Θ. 575· συνηθέστερον ἀκολουθοῦντος τοῦ καί, Ἰλ. Ο. 664, 670, κτλ. ἡμεν, ἀ' πληθ. παρατατ. τοῦ εἵμι (sum). II. ἡμεν, α' πληθ. παρατ. τοῦ εἵμι (ibo).

ἡμέρα, Ἰων. ἡμέρη, Δωρ. ἁμέρα, ἡ·—ἡμέρα, πρῶτον παρ' Ὀμ. (ἂν καὶ ὁ συνήθης Έπ. τύπος εἶναι ἡμαρ), ἡμέρῃ ἡδὲ κακὸν φέροι Ἰλ. Θ. 541, Ν. 828· τίς νύ μοι ἡμέρῃ ἡδὲ Ὀδ. Ο. 514· νύκτες τε καὶ ἡμέραι Ξ. 93· μῆνες τε καὶ ἡμ. αὐτοῖσι 293, Α. 294· οὕτω παρ' Ἡσ., ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ νυκτὶ Έργ. κ. Ἡμ. 102· περὶ τῶν παικτικῶν θέσεων τῆς φράσεως νύκτα καὶ ἡμέραν, ἴδε Δελβ. Παραλ. 62·—ἡ σήμερον ἡμέρα, ἴδε ἐν λ. σήμερον·—ἡ ἡλίου ἡμέρα Σουλ. Έπιγρ. 6731· ἡ Ἀφροδίτης ἡμέρα αὐτοῖσι 6769· Έρμου, τῆς τετράδος καὶ τῆς παρασκευῆς, ἐπισημίζονται γὰρ ἡ μὲν Έρμου, ἡ δὲ Ἀφροδίτης Κλήμ. Ἀλ. 877·—Φράσεις σημαίνουσαι τὴν αὐγὴν, τὰ χαράγματα, ἅμα ἡμέρα ἢ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6, Αἰσχίν. 64. 28· ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκουση Ἡρόδ. 3. 86· ἡμ. διαλάμπει Ἀριστοφ. Πλουτ. 744· ἐκλάμπει ὁ αὐτ. Εἰρ. 304· ὑποφαίνεται Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14· γίνεταί ἢ ἐστὶ πρὸς ἡμέραν ὁ αὐτ. Έλλ. 2. 4, 6, Λυσ. 92 ἐν τέλ.· τῆς ἡμέρας ὀψέ, ἀργά, βράδυ, ἑσπέρας, Ξεν. Έλλ. 2. 1, 23.

2) ἐνίοτε ὡς τὸ Έπ. ἡμαρ· μετ' ἐπὶ θ. πρὸς περιγραπὴν καταστάσεως ἢ χρονικῆς περιόδου τῆς ζωῆς, ἐπίπνοος ἡμ., ζωῇ πλήρης ἀθλιότητος, Σφρ. Τρω. 654· λυπρὰν ἀγειν ἡμ. Εὐρ. Έκ. 364· ἔχθρὰ ἡμ. ὁ αὐτ. Φοιν. 540· παλαιὰ ἡμ., γῆρας, Σφρ. Αἰ. 623· αἱ μακρὰ ἡμέραι, μῆκος ἡμερῶν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1216· νέα ἡμ., νεότης, Εὐρ. Ἰωνι 720· οὕτω, τῇ πρώτῃ ἡμ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 8· ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμ., κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, αὐτοῖσι 13, 8· (ἀλλὰ τελευταία ἡμ., ἡμέρα τοῦ θανάτου, Σφρ. Ο. Τ. 1529.)

3) ποιητ. ἀντὶ τοῦ χρόνου, ἡμ. κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τάνθρωπειά ὁ αὐτ. Αἰ. 131· ἐς τὸδ' ἡμέρας ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1138.

4) γενέθλιος ἡμέρα, Διογ. Α. 4. 41.

II. ἀπόλ. χρήσεις: I) κατὰ γεν., τριῶν ἡμερῶν, ἐντὸς τριῶν ἡμ., Ἡρόδ. 2. 115, πρόλ. Θουκ. 7. 3· ἡμερῶν ὀλίγων, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, Θουκ. 4. 26, κτλ.· ἄλλης ἡμ., κατ' ἄλλην ἡμέραν, Σφρ. Ἠλ. 698· τῆς αὐτῆς ἡμ. Ἰσοκρ. 58C·—ἀλλ' ὡσαύτως, ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντιθ. νυκτός, Σφρ. 'Αποσπ. 63· οὐθ' ἡμέρας οὐτε νυκτός Πλάτ. Φαίδρ. 240C· δις τῆς ἡμέρης ἐκάστης, δις καθ' ἐκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37· δις τῆς ἡμ. Πλάτ. Κλωμ. ἐν Ἀδᾷλ. 44· πεντάκις τῆς ἡμ. Μένανδ. Μισ. 5· κατεσθίω .. τῆς ἡμ.· πέντε ἡμιμέδιμνα, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, Φερεκρ. 'Αγ. 1. 1.

2) κατὰ δοτ., τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν,



= σήμερον, Σοφ. Ο. Τ. 1183· τῇ τόθ' ἡμ. ὁ αὐτ. 'Ηλ. 1123· — οὕτω, τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1612, πρβλ. Ο. Τ. 615, Δίσχυλ. 'Αγ. 1666, Δουσ. 158, 39, κτλ.

3) κατ' αἰτ., πᾶσαν ἡμ., ὅλην τὴν ἡμέραν, 'Ηρόδ. 1. 111, κτλ.· τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμ. Σπ. Ο. Κ. 483· ὅλην τὴν ἡμ. Εὐπολ. Πολ. 5· τρίτην ἡμ. αὐτοῦ Ἰκοντος, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, Θουκ. 8. 23· οὐδεμίαν ἡμέραν, οὐδέποτε, Δημ. 264. 1· πέντε ἡμέρας, ἐπὶ πέντε ἡμέρας, Θουκ. 8. 103· τὰς ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

III. μετὰ προθ., μίαν ἀν' ἡμέραν, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Πίνδ. Ο. 9. 126· ἀνὰ πᾶσαν ἡμ., καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 'Ηρόδ. 7. 198· — ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τούδε, Σοφ. Ο. Τ. 351· ἀλλὰ, ἀφ' ἡμέρας πίνω, ἀρχομαι πίνων πρὶν εἶτε λῆξῃ ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. de die potare, Πολύβ. 8. 27, 11· — δι' ἡμέρας, 'Αττ. -ρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, 'Ηρόδ. 1. 97., 2. 173, Φερεικ. 'Ιπν. 1· διὰ τρίτης ἡμ., κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Λατ. tertio quocunque die, 'Ηρόδ. 2. 37· δι' ἡμ. πολλῶν, κατὰ διάλειμμα πολλ. ἡμ., Θουκ. 2. 29· — ἐν ἡμέρᾳ, ἴδε ἄνωτ. II. 2· — ἐξ ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, οὔτε νυκτός οὐτ' ἐξ ἡμ., Σοφ. 'Πλ. 780· — ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, 'Ηνίοχ. ἐν 'Αδλ. 1. 13· — ἐπ' ἡμέρην, διὰ μίαν ἡμέραν, 'Ηρόδ. 1. 32, Θουκ. 4. 69· τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμ. φρονεῖ Δίσχυλ. 'Αποσπ. 295· τῆς ἐφ' ἡμ. βορέας Εὐρ. 'Ηλ. 429· ἀλλὰ, τοῦφ' ἡμέραν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Εὐρ. Κύκλ. 336· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπ' ἡμ. ἐκάστης, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 'Ηρόδ. 5. 117· ἐφ' ἡμ. τῆς νῦν Σοφ. Ο. Τ. 351· — καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Δίσχυλ. Χο. 818· καθ' ἡμ. τὴν νῦν, τὴν σήμερον ἡμέραν, Σοφ. Ο. Κ. 3, ΔΥ. 801· ἀλλὰ καθ' ἡμ. κοινῶς σημαίνει δι' καὶ παρ' ἡμίν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμ. αἰὶ ὁ αὐτ. 'Αποσπ. 779· συνήθως ὅμως μετὰ τοῦ ἀρσενίου, τὸν καθ' ἡμ. βίον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1364, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1020, Θουκ. 1. 2, κτλ.· τὰ καθ' ἡμ. ἐπιτηδεύματα ὁ αὐτ. 2. 37· τὸ καθ' ἡμ. ἀδελεὺς ὁ αὐτ. 3. 37, κτλ.· καὶ τὸ καθ' ἡμ., ἀπολ. καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 1126, κτλ.· ὡσαύτως, τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμ. 'Ισοκρ. 56C· πρβλ. ὁσημέραι· — μετ' ἡμέρην, ἀντιθ. νυκτός, νύκτωρ, 'Ηρόδ. 2. 150· 'Αριστοφ. Πλούτ. 930· νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμ. Δίσχυλ. 64. 36· — ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένην, ἡμέρα ἀκολουθοῦσα ἡμέραν, 'Αντιφῶν 137. 43· οὕτω, παρ' ἡμέραν μόνον, Δουκ. Ο. Διὰλ. 24. 2· πρβλ. ἡμαρ ἐν τέλ· — πρὸ ἡμέρας, πρὶν ἀνατελεῖν ἡ ἡμέρα, Δίφιλ. Βοιωτ. 1· — πρὸς ἡμέραν: ἐπειδὴ δὲ ἦν πρὸς ἡμέραν, ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ, Δουσ. 92 ἐν τέλ., Δίφιλ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, Χαρίτ. 4. 2· — ὑπ' ἀνθρωπίνης ἡμέρας, ὑπὸ κρίσεως ἁ θρωπίνης (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου κρίσεως τοῦ Θεοῦ), Δ' 'Επιστ. π. Κορ. δ', 3.

IV. ὡς κύρ. ὄνομα. 'Ημέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγατὴρ τοῦ 'Ερέβους καὶ τῆς Νυκτός, 'Ησ. Θ. 124. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ ἡμερός, ἐν λ. ὦρα, Δοδ. Παρὰλ. 359).

ἡμεράλωψ, ὁ, ἡ, ἀντίθ. νυκτάλωψ, ὁ ἴδε, Γαλην. Εἰσαγ. 768.

ἡμερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν, διημερεύω, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ Ξεν. 'Ελ. 5. 4, 3· ἐν ἀγορᾷ Δημ. 1081. 26· πρὸς πύρ Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἐν πόνοισιν Εὐρ. 'Αποσπ. 529· — ἀπολ., ὁδοπορῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, Δίσχυλ. Χο. 710 (ἐνθα τὸ μακρὰς κελεύθου ἀνῆκε εἰς τὸ τὰ πρόσφορα, ὡς ἐν Εὐρ. 'Ελ. 515).

2) διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου, ὥς, Σοφ. 'Ηλ. 787· — Μεία, δαίταν ἥντιερ ἡμερεύεται Εὐρ. 'Αποσπ. 812. 6· — οὕτως ὁ Gaisf. ἀντι ἡμερεύεται (ὡς παρὰ τῷ 'Ιω. Δαμασκ.), ὁ Δίσχυλ. τὸ ἀναφέρει ὡς ἐμπορεύεται.

ἡμεράρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχὼν τῆς ἡμέρας, 'Ηλῖος Μανασσ. Χρον. σ. 38.

ἡμεραυγής, ἐς, ὁ λάμπων κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀστήρ, περὶ τοῦ ἡλίου, Μανασσ. Χρον. σ. 22· λυχνος ἰὼν ἡμεραυγής παμφαίνων, περὶ ἀνδρός, αὐτόθι 117.

ἡμερεύεις, εως, ἡ, = διημερεύεις, 'Ακύλ. Ψαλμ. 1. 2.

ἡμερήσιος, Δωρ. ἄμερ-, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Πολύβ. 9. 13, 6· (ἡμέρα)· — τῆς ἡμέρας, 'Ιπκ. 595. 20· ἡμ. φάος, φῶς οἶον τὸ τῆς ἡμέρας, Δίσχυλ. 'Αγ. 22 (ἐγκλείον τὴν ἰδέαν τοῦ εὐάγγελον, ἴδε Herm.)· πρβλ. νυκτερήσιος.

II. διαρκῶν μίαν ἡμέραν, ἡμ. ὁδός, μίᾱς ἡμέρας ὁδοπορία, 'Ηρόδ. 4. 101, Πλάτ. κτλ.· ἡμ. λόγος, διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, 'Ισοκρ. 345C· ἡμ. χρόνος Τίμ. Δοκρ. 97C, κτλ.· ζωὴ Πλούτ. 2. 111C.

III. διὰ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. (ἐνν. μίσθωμα) μισθὸς μίᾱς ἡμέρας, ἡμερομισθίον, Σουίδ.· φ' ἡμέρας στίχους ἡμερησίους, 500 στίχους καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Διογ. Α. 7. 181.

ἡμερία (ἐνν. ὦρα), ἡ, = ἡμέρα, ἡ τῶν ᾠων γραφὴ ἐν Σοφ. ΑΥ. 208· ὁ Thiersch. προτείνειν ἡμερία, ὁ Herm. εὐμαρία.

ἡμερίδης, ου, ὁ, (ἡμερος) ἐπὶ οἴνου, ἥπιος, μαλακός, Λατ. mitis, τὸν δ' ἀνθοομίαν ἀπωσάμενοι τοιούτῳ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου Πλούτ. 2. 663D, 692E· — ἐπιθ. τοῦ Διονυσίου ὡς προστάτου τῆς ἡμερίδου, αὐτόθι 451C, 994A.

ἡμερίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἡμέρα, Ἰλῶσσ.

ἡμερινός, ἡ, ὄν, εἰς ἡμέραν ἀνήκων, τῆς ἡμέρας, φῶς Πλάτ. Πολ. 508C· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντιθ. τῷ νυκτερινός, πυρετός 'Ιπκ. 'Επιδ. 1. 941· ἄγγελος ἡμ., ἀγγελιαφόρος τῆς ἡμέρας, Ξεν.

Κύρ. 8. 6, 18, πρβλ. ἡμεροδρόμος· ἡμ. θεωρία Πολύβ. 9. 14, 6.

II. ἡμ. σῖτα, ἐν 'Αριστοφ. Εἰρ. 163, καθημερινά, κοινά, πρβλ. 'Εριππ. Γῆρ. 1. 2.

ἡμέριος, Δωρ. ἄμ-, ον, διὰ μίαν ἡμέραν, διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν μόνον, γέννα, αἴμα Εὐρ. Φοιν. 130, 1512· οὔτε θεῶν γένος οὐθ' ἀμερίων.. ἀνθρώπων Σοφ. ΑΥ. 398, πρβλ. 'Αντ. 789· — ἀπολ., ἡμέριοι, θνητοί, 'Οπκ. 'Αλ. 2. 669, 'Ανθ. II. 3. 372 κ. ἀλλ.· ἀντιθ. φθίμενοι, 'Ανθ. II. 8. 107.

II. καθ' ἡμέραν, καθημερινός, κύκλος Φίλων 1. 92· — Ποιητ. ἐπιθ., διότι ἐν Ξεν. Οἰκ. 21, 3, ἀναγνωστέον ἡμερινός, Δοδ. Φρύν. 53.

ἡμερίς, ἰδος, θηλ. τοῦ ἡμερός· — ὡς οὐσιαστ. ἡμερίς (ἐνν. ἀμπελος), ἡ, ἡ ἡμερος ἀμπελος, ἀντιθ. ἀγριάς. 'Οδ. Ε. 69, Σίμων. ἐν 'Ανθ. II. 7. 24, 'Οπκ. Κ. 3. 458, κτλ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ἀμπελὶς ὑπὸ 'Αριστοφ. 'Αγ. 997· — μεταφ., ἡ ποιητικὴ ἡμ. τῶν Μουσῶν Πλούτ. 2. 15E· — ὡσαύτως, ἡμ. ὁρῦς = ἡμεροδρῦς, Θεόφρ. I. Φ. 3. 8, 2.

ἡμερο-δαπτισταί, οί, Χριστιανοί οἵτινες καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐθαπτίζοντο καὶ ἐπλυνον τὰς κλῖνας αὐτῶν, τὰς ἑδρας, τὰ ποτήρια, κτλ., 'Επιφάν. Αἰρέσι. 17, σ. 22.

ἡμερο-εἶος, ον, ζῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. = τὸ ἐφήμερον, ἐντομόν τι, Πλίν. 11. 43· ἐπὶ ἐπαιτῶν, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διογένης, κτλ., ζῶν διὰ τοῦ τῆς ἡμέρας κέρδους, Σάτυρ. παρ' 'Ιερων. 2. 267, πρβλ. Θεόγνωστ. ἐν Α. Β. 1381.

ἡμερο-γράφος, ὁ, ὁ διατηρῶν ἡμερολόγιον, Μαρίν. ἐν Βίω Πιρόκλ. σ. 29 Boiss.

ἡμερο-δάνειστος, οὔ, ὁ, ὁ δανειζὼν ἐπὶ καθημερινῷ τόκῳ, Διογ. Α. 6. 99, 100.

ἡμερό-δενδρον, τό, καρποφόρον δένδρον, Montef. Palaeogr. σ. 414.

ἡμερό-δοτος, ον, διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος, Β. Α. 1381.

ἡμερο-δρόμας = ἡμεροδρόμος II, Dittenb. ἔ. ἀ. 152, 2.

ἡμεροδρομέω, εἶμαι ἡμεροδρόμος, Στράβων 251, Δουκ. Θ. Διὰλ. 24. 1.

ἡμερο-δρόμος, ον, διατρέχων τὴν ἡμέραν, τρέχων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἡλῖος Φῶτ., κτλ.

II. ὡς οὐσιαστ., ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, 'Ηρόδ. 6. 105., 9. 12, Πλάτ. Πρωτ. 335E· πρβλ. ἡμερινός.

ἡμερό-δρῦς, ὕος, ἡ, δρῦς φέρουσα ἐδωδιμούς βαλάνους, 'Ησύχ.

ἡμερο-ειδής, ἐς, ὁμοιάζων πρὸς ἡμέραν, ἔχων τὴν φύσιν τῆς ἡμέρας, Σέτ. 'Εμπ. Μ. 10. 181.

ἡμερο-θηλής, ἐς, (θάλλω) ἡσύχως, ἡμέρας ἐκδαστάνων, ἐκ διασπάρσεως Gräfe ἐν 'Ανθ. II. 9. 374, ἀντι ἡμεροβαλλέει, πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 553.

ἡμερο-θηρικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἡ ἀρμόζων εἰς τὴν θήραν ἡμερῶν ζῶων· ἡ ἡμεροθηρικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τῶν ἡμερῶν θηρευτικὴ, Πλάτ. Σοφ. 222C.

ἡμερο-καλλίς, οὔς, τό, εἶδος κιτρίνου κρίνου βάλλοντος μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Κρατῖν. Μαθ. 1, Θεόφρ. I. Φ. 6. 1, 1., 6, 11· — οὕτως, ἡμεροκαλλίς, ἰδος, ἡ, Διοσκ. 3. 137. 'Ο Schneider ὑπολαμβάνει ταῦτα ὡς παριστώμενα διάφορα εἶδη.

ἡμερο-κοίτος, Δωρ. ἄμερ-, ον, ὁ κοιμώμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἐπιθ. κλέπτου, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 603· ἡμερόκοιτοι βλαγαί τεκέων, ἀντι ἡμεροκοίτων, Εὐρ. Κύκλ. 58· — ὡς οὐσιαστ., ἰχθύς τῆς ἰσῶς ἡ φώκη, 'Οπκ. 'Αλ. 2. 408· ὡσαύτως ἡμεροκοίτης, ου, ὁ, αὐτόθι 199, 224· — πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 307 κέξ.

ἡμερο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀρχὼν, κύριος τῆς ἡμέρας, 'Ηλῖος Μανασσ. Χρον. σ. 4.

ἡμερο-λεγδόν, ἐπίρρ. (λέγω) δι' ἀριθμήσεως τῶν ἡμερῶν, Δίσχυλ. Πέρος. 63· — ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὀρισμένην ἡμέραν, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 6. 21, 3.

ἡμερο-λογέω, ἀριθμῶ κατὰ ἡμέρας, τὸν χρόνον 'Ηρόδ. 1. 47.

ἡμερο-λόγιον, τό, βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ ἡμέραι, «καλὸν δάριον», Πλούτ. Καῖς. 59 (διάφ. γραφὴ -λογεῖον)· ὡσαύτως ἡμερο-λογικά, τά, Πτολεμ. ἐν Fabric. Β. Gr. 2. 431.

ἡμερο-μαχία, ἡ, μάχη ἐν καιρῷ ἡμέρας, 'Αριστείδ. 2. σ. 314.

ἡμερομισθίον, ἐργάζομαι μετ' ἡμερομισθίου, 'Ιω. Μοσχ. λειμ. πν. σ. 1136.

ἡμερο-νύκτιον, τό, = νυχθήμερον, 'Ετυμ. Μ. 540. 22, 'Εκκλ.

ἡμεροπευτής, οὔ, ὁ, ὁ διὰ ἡμέρου ὅπως ὑπαγόμενός τινα αἰμυλώτερον· Εὐστ. εἰς 'Ιλ. Γ. 39 χάριν ἐτυμολογίας τοῦ ἡμεροπευτῆς.

ἡμερό-πιτύς, υος, ἡ, ἡ ἡμερος πίτυς, 'Ησύχ.

ἡμερο-ποιέω, = ἡμερόω, 'Ησύχ.

ἡμερο-ποιός, ὄν, ποιῶν τι ἡ τὴν ἡμερον, Ἰλῶσσ.

ἡμερος, Δωρ. ἄμ-, ον, 'Ηρόδ. 5. 82, Πίνδ. Ν. 9. 100· (ἴδε περὶ τὸ τέλ.)· — ἀντιθ. ἀγριος. 1) ἡμερος, ἡμερωμένος, Λατ. mansuetus, ἐπὶ ζῶων, χῆνα φέρων.. ἡμερον ἐξ αὐλῆς 'Οδ. Ο. 162· ἡμερα ζῶα, ἡμ. ἀγέλαι, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 260B, κτλ.· οὕτω, τὰ ἡμερα μόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6.

2) ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργμένος, Λατ. salivus, ἐλαίη 'Ηρόδ. 5. 82· δένδρεα ὁ αὐτ. 4. 21., 8. 115· καρπὸς Πλάτ. Κριτ. 115A· οὕτω, τὰ



ἡμερα μόνον, ὁ αὐτ. Τιμ. 77B· πρὸς. ἡμερίς.

καλλιεργημένος, γενόμενος εὐφορος, ἡμερωτέρα χώρα Ἰππ. Ἀέρ. 288· οὕτως, ἡμερωτάται ὁδοί, καλαί, ἥσυχαι (πρὸς. ἡμερώς). Πλάτ. Νόμ. 761A. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡμερος, πρὸς, Λατ. mansuetus, civilis, Ἡρόδ. 2. 30, Πίνδ. Π. 1. 136., 3. 12· ἄνδρες οὕτως ἡμεροὶ καὶ φιλόανθρωποι Δημ. 530. 6· ἡμέροις χερσίν, αἰὼν ἡμερος Πίνδ. Ν. 8. 4., 9. 106· ἡμερος ἀστέρις Ο. 13. 2· οὕτως ἐπὶ λέοντος, ἐν βιότου πρότελοις ἡμερον Αἰσχύλ. Ἀγ. 721· ἡμερώτερος αὐτὸς 1632, Ἡρόδ. 2. 30.—Ἐπίρρ. -ρως, Πολύβ. 5. 54, 9· συγρ. -ωτέρως, Πλάτ. Νόμ. 867D· ὑπερβ. -ωτάτα, Δίων Κ. 58. 18. (Πῶς. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ ἡμαι, ὥστε ἡ πρώτη σημασία θὰ εἴνε· καθήμενος, ἡσυχος).

ἡμεροσκοπεῖον, τό, μέρος πρὸς φρουρήσιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, Στρατών 159, Αἰν. Τακτ. 6.—ἡμεροσκοπεῖω, φυλάττω ἡμερησίαν φυλῆκην, φρουρῶ τὴν ἡμέραν, Αἰν. Τακτ. 6.

ἡμερο-σκόπος, ὁ, φυλάττων ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Θῆβ. 66· φύλαξ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1174.—ὡς οὐσίαστ., φρουρὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἡρόδ. 7. 182, 192, Σοφ. Ἀντ. 253, κτλ.

ἡμερότης, ἡτος, ἡ (ἡμερος) ἀντίθ. ἀγριότης, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8. 1, 2. 2) καλλιέργεια χώρας, Ἰππ. Ἀέρ. 288. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθότης, πραότης, Πλάτ. Πολ. 410D. II παρὰ Βυζ., τίτλος τῶν αυτοκρατόρων, Λατ. Serenitas, Clementia.

ἡμερο-τοκέω, παράγω καρπούς ἡμέρους, Φίλων 1. 402, 455. ἡμερο-τροφεῖς, ἰδοῖς, ἡ, τρέφουσα μίαν ἡμέραν=χοινίς Ἀλέ-ξαρχος παρ' Ἀθην. 98E.

ἡμερούσιος, ἰα, τον, =ἡμερήσιος.—Ἐπίρρ. -ίως, Ἐκκλ. ἡμερο-φαής, ἐς, λάμπων ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἥλιος Νικήτ. Χρον. 205B.—Ἐπίρρ. ἡμεροφῶς, Εὐστ. Θεοσ. σ. 536 (Migne).

ἡμερο-φάνης, ἐς, ὁρατός ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἄστρον Ὀρ. Πλάτ. 411A, Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 14.

ἡμερό-φαντος, ον, ἐμφανιζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὄναρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 82.

ἡμερό-φοιτος, ον, πλανώμενος τὴν ἡμέραν, Βασίλ. 1. 107B.

ἡμεροφυλάκω, φυλάττω ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 62. Τοῦ ῥήματος τούτου καὶ ὑπὸ γραμματικῶν γίνεται χρήσις πρὸς ἐξη-γησιν τοῦ ἡμερωρῶ. ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 297.

ἡμεροφυλάκιον, τό, φυλακεῖον τῆς ἡμέρας, ἡμερῶα, ἡμερο-φυλάκεια Φώτιος.

ἡμερο-φύλαξ, ἄκος, ὁ, =ἡμεροσκόπος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 6. ἡμερό-φωνος, ον, ὁ τὴν ἡμέραν ἀγγέλλων, ἐπιθ. τοῦ ἀλεκ-τρυνός, Σίμων. (81 Bgk.) παρ' Ἀθην. 374D, ἔκ τινας μεταγεν.

χειρογρ., τὰ λοιπὰ ἔχουσιν ἡμερόφ-.

ἡμερόχειρος, ον, χειροῦλης, ἡμερος, Λατ. mansuetus, Δού-κας Ἰστ. σ. 71.

ἡμερόω, μέλλ. -ώσω, (ἡμερος) ἐξημερώνω, ποιῶ ἡμερον, 1) κυρίως ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Πλάτ. Πολιτ. 493B, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 28.

2) ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργῶ, περιποιῶμαι, Ἰππ. Ἀέρ. 288, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 14, 1.

3) ἐπὶ χωρῶν, καθαρῶς ἀπαλλάττω ἀπὸ ληστῶν καὶ ἀγρίων θηρίων, ὡς ἔπραξαν οἱ Ἡρακλῆς καὶ Ὁθηεύς, ναυτιλίαισι πορθμὸν ἡμερώσας Πίνδ. Ἰ. 4. 98 (3. 75)· χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 14· ἡ, καλλιεργῶ, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 15, 6, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἀνθρώ-πων, ἐκπολιτίζω, μεταδίδω τὸν πολιτισμόν, Πλάτ. Νόμ. 937D, κλ.

4) ἐπὶ ἀνθρώπων ὡσάυτως, πρᾶνῶν, ἀντίθ. τῷ ἀγριαίνω, λόγῳ Πλάτ. Πολ. 554D· ἄρμονία τε καὶ ρυθμῷ αὐτῶς 442A· καὶ ἐν τῷ παθ., αὐτῶς 493B· δώροισι ἡμεροῦσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 906D· ὑπὸ παιδείᾳ αὐτῶς 935A.

5) ὡσάυτως, ἐξημερώνω διὰ κατακτήσεως, ὑποτάσσω, ἡμερώσας δὲ Αἴγυπτον ἐξυβρί-σασαν Ἡρόδ. 7. 5· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πᾶν ἔθνος ἡμε-ρούμενον βασιλεῖ 5. 2, πρὸς. 4. 118.

ἡμερώμα, τό, καλλιεργημένον φυτόν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 6, 8, ἐν τῷ πληθ.

ἡμερωμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἐκλαιεν, ἡμερωμὸν δὲν εἶχεν Ἀκρίτ. ἔπος στ. 2172, ἐκδ. Α. Μηλιαράκη.

ἡμερῶν, τό, =ἡμεροφυλάκιον, Φώτ.

ἡμερ-ωρίω, =ἡμεροφυλακίω, Ἠσύχ., Φώτ.

ἡμερώσεις, εως, ἡ, ἐξημερώσεις, τῆς χώρας (διὰ τῆς ἀπαλλα-γῆς αὐτῆς ἀπὸ ἀγρίων θηρίων) Διόδ. 1. 24· καλλιέργεια, ἐπὶ γαιῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 4, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξημερώσεις, ἐκπολίσεις, Πλούτ. Νουμ. 6.

ἡμερωτής, οὔ, ὁ, ὁ ἐξημερώνων, Ἡρακλέα τὸν ἡμερωτὴν τῆς γῆς Μάξ. Τύρ. 3. 7.

ἡμες, Δωρ. ἀντὶ ἡμεν, =εἵναι, ἀπαρ. τοῦ εἵμαι.

ἡμετέριος, ον, =ἡμεδαπός, Ἀνακρ. 75, Ἀναξανδρίδ. Γε-ροντ. 1.

ἡμέτερος, Δωρ. ἀμέτ-, α, ον, (ἡμεῖς) ἰδικός μας, Λατ. pos-ster, Ὀμ. καὶ Ἀττ.· εἰς ἡμέτερον (ἐνν. δῶμα) Ὀδ. Β. 55, Ρ. 534· οὕτως, ἡμέτερόνδε Θ. 39, Ο. 513· ἐφ' ἡμέτερ' Ο. 88, Ἰλ. 1. 619· ἐν ἡμέτερόν Ἡρόδ. 1. 35., 7. 8, 4· ἡ ἡμέτέρα (ἐνν. χώρα) Θουκ. 6. 21, κτλ.—τὸ ἡμέτερον, ὅσον δι' ἡμᾶς, τὸ καθ' ἡμᾶς, Πλάτ. Τιμ. 27D, Νόμ. 778D, κτλ.—τὰ ἡμέτερα φρονεῖν

Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 14, κτλ.—ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν = ἡμῶν τῶν σοφῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1202· πρὸς. ἀμός· ἡμέτερον αὐτῶν [οἰκοδόμημα] = ἡμῶν αὐτῶν Πλάτ. Γοργ. 514B. II ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἀμός, Ὀδ. Α. 562, Π. 300, 442, Τ. 344, κτλ.

ἡμέων, ἴδε ἐν λ. ἐγώ.

ἡμην, μεταγεν. παρ. τοῦ εἵμαι (sum), Cobet V. LL, 57. ἡμην, παρ. τοῦ ἡμαι.

ἡμί, (ἴδε ἐν τέλ.) λέγω, Λατ. inquam, τὸ α' πρὸς. τοῦ ἐνεστ. ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ, ὁπόταν ἐπαναλαμβάνηται τι μετ' ἐμφάσεως, παῖ ἡμί, παῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1145, Βατρ. 37· ἄλλως μό-νον ἐν τῷ γ' ἐν. ἡσι, Σαπφώ 97, ἡσι, Ἐρμιππ. Ἀθ. 6· Δωρ. ἡτὶ Ἀλκμάν 139.

II. παρ. ἡν, γ ἐνικ. ἡ (ὁ μόνος τύπος δὲν ἔχει ὁ Ὀμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ., ἀεῖποτε ἐν τέλει τῶν λόγων τινός, ὅπως μετὰδῇ εἰς ἑτέραν πρᾶξιν), ἡ καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κώπῃ σχέθε χειρα, εἶπε, καὶ . . . Ἰλ. Α. 219, κτλ.· ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προίει . . . Ἑγχοσ Γ. 355, κτλ.· σπαν. μετὰ τοῦ ὑποκειμ., ἡ ῥα γυνὴ ταίμη Ζ. 390.—παρ' Ἀττ. ὁ παρ. οὗτος εἶναι συγχὸς ἐν ταῖς φράσεσιν: ἦν δ' ἐγώ, εἶπον ἐγώ, Πλάτ. Πολιτ. 327C, κλ., ἡ δ' ὅς, εἶπεν ἐκεῖνος, Κρατίν. Πυτ. 15, Ἀριστοφ. Σφη. 795, Πλάτ. κλ.· ἡ δ' ἡ ὁ αὐτ. Συμπ. 205C· ἐν χρήσει ὅπως εἰσαγάγῃ τοὺς λόγους τοῦ λαλοῦντος, καὶ τίθεται μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, ὡς τὸ Λατ. inquam, inquit.—ὡσαύτως ἐπαναλαμβάνομένου τοῦ ὑπο-κειμένου, ἡ δ' ὅς ὁ Γλαύκων Πλάτ. Πολιτ. 327B, κτλ. (Ἡ λέξις δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φημί, διότι ἡ ῥίξα εὐρηται ἐν τῇ Σανσκρ. āh-a (inquit), Λατ. aio, ad-agium· ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 611.)

ἡμί, ἀχώριστον πρῶτον συνθετ. σημαίνει τὸ ἡμισυ. (Ἡ ῥίξα τοῦ ἡμισυς· πρὸς. Σανσκρ. sāmī, Λατ. semi-, semis, Ἀρχ. Γερμ. sāmī. Ὁ Curt. σχετίζει τὸν τύπον μετὰ τοῦ Σανσκρ. sāma (ἴδε ἄμα), ἴσος, εἰς δύο ἴσα μέρη).—Πρὸς. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 285.

ἡμιάγιος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἅγιος, Ἐπιφάν.

ἡμιάγρυπνος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀγρυπνος, Βυζ.

ἡμιᾱλφα, τό, ἡμισυ ἄλφα, Ἀλύπιος Μουσ. σ. 4.

ἡμι-ἰαμβος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἰαμβικός, δηλ. καταληκτικός, δι-μετρος, Σχόλ. Νικ. Θ. 377.

ἡμιαφόριον, τό, ἡμισυς ἀφορεύς, Ἰώσηφ. Ἰουδ. Πολ. 2. 21, 2. ἡμιάνδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον Θεοφύλ. Σιμ. Ἐπ. 43.

ἡμιανδριον, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνήρ, εὐνούχος, Ἰππῶναξ 103, Λουκ. Θ. Διάλ. 2. 3, 1.

ἡμιάνθρωπος, ὁ, =τῷ προηγ., Λουκ. Ἐκκλ. Θεῶν 4· ὡσαύτως, ἡμιάρρην, ἐνος, ὁ, Κτησ. Περσ. 5, Θεόπομπ. παρὰ Φωτ.

ἡμιαρείζω, εἶμαι ἡμίαιρος, ἡμιαιριανός, ἐδιασκοπήσωμεν πῶς τινες ἡμιαρείζουσιν, ἐκείνου μὲν τὸ ὄνομα ἀρνούμενοι, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ κακοδοξίαν ἐνδεδυμένοι Ἐπιφάν.—ἡμιάρειος, ἡμια-ριανός, Ἐπιφάνιος 1, 845 κ. ἄλλ.

ἡμιάρτιον, τό, ἡμισυς ἄρτος, Σώφρων 57 Ahrens.—εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες Ἠσύχ.

ἡμιασάριον, τό, ἡμισυ [ἄσάριον, Λατ. semissis, Πολύβ. 2. 15, 6.

ἡμιαστατον, τό, τρόπος τις ἡ σχῆμα λόγου, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 469, 31 (Κουμαν. Λεξ.).

ἡμιαστράγαλον, τό, ἡμισυς ἀστράγαλος, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2. 1, 33.

ἡμιβάρβαρος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ βάρβαρος, Σπρᾶβ. 611.

ἡμιβᾶφης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ βεβαμμένος, κεχρωσμένος, Νύων. Δ. 1. 358.

ἡμιβίσιος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ζῶν, ἡμίκωος, ἡμιθανής, τοὺς δὲ ἡμιβίσιος ἐναρτίζει Μανέθων 2. 358.

ἡμιβράχης, ἡ -βρεχῆς, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ βεβρεγμένος, πο-τισμένος, γῆ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 1· κατὰ τὸ ἡμισυ ὑγρός, μου-σκευμένος, ἑθέρμι Ἀνθ. Π. 11. 413.

ἡμιβράχους, υ, κατὰ τὸ ἡμισυ βραχύς, Α. Β. 824.

ἡμιβροτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνὴρ, ἵππος ἡμ., Κένταυρος, Ὀππ. Κ. 2. 7.

ἡμιβροχος, ον, =ἡμιβρεχῆς, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3. 1, 6., 8. 6, 1.

ἡμιβρώς, ὠτος, ὁ, ἡ, =τῷ ἐπομ., Ἀντιφ. Δυσπρ. 1, Ἀνθ. Π. 6. 57.

ἡμιβρωτος, κατὰ τὸ ἡμισυ βεβρωμένος, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 26, Ἀεζώνικ. Χαλκ. 2.

ἡμιγᾶμος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπανδρός, δηλ. παλλακή, Φι-λόστρ. 516.

ἡμιγένετος, ον, ἐπὶ νεανίου, ὁ οὕτω πᾶσαν τὴν γένυν πεπλη-ρωμένην ἔχων γενεῖων, Θεόφρ. 6. 3. Σχόλ.

ἡμιγενής, ἐς, γεγεννημένος κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀτελής, Πλάτ. Τιμ. 661b· ἐπὶ καρπῶν, κατὰ τὸ ἡμισυ ὥριμος, οὐ δύνανται τε-λειοῦν, ἀλλ' ἡμιγενὴ φθίρεται Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1. 14, 1.

ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ γέρων, Λόγγος 3. 31.

ἡμιγράμμον, τό, (γράμμα II. 6) ἡμισυ γράμμα, Ἰππιατρ.

ἡμύγραφος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ γεγραμμένος, Μένανδ. ἐν Ἀδῆ-λοῖς 395.



**ἡμίγυμνος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ γυμνός, Δουκ. Έναλ. Διαλ. 14. 3, Άρριαν. Ένδ. 24. 8.  
**ἡμιγύναιξ**, αἰκίος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ γυνή, Σίμων. (3) 191, καὶ αἰτ., δεισας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν.—ὡσαύτως, **ἡμιγύναιος**, ον, Σουΐδ. **ἡμίγυμνος**, ον, Συνέσ. 184D.  
**ἡμιδαής**, ἐς, (δαίω) ἡμιδαυτος, νηὺς 'Ιλ. Π. 294, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 598.  
**ἡμιδαΐκτος**, ον, (δαΐω) κατὰ τὸ ἡμισυ ἐσφαγμένος, 'Οππ. Κ. 2. 281, 'Αλ. 5. 669.  
**ἡμιδακτύλιος**, α, ον, ἔχων μῦκος ἡμίσεος δακτύλου, Σέξτ. Έμπ. Μ. 10. 137.  
**ἡμιδακτύλιον**, τό, ἡμισυς δάκτυλος, χεῖλος τριῶν ἡμιδακτύλων, Σουλ. Έπιγρ. 123. 25, Πλούτ. 2. 935D.  
**ἡμιδαΐης**, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ φονευμένος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 716 διὰ γ. γραφ. **ἡμιθανής**, **ἡμιθαΐης**.  
**ἡμιδανάκη**, ἡ, ἡμίσεια δανάκη, ἴδε Ruhnk. Τιμ. ἐν λ. **ἡμιδαπός**, ὑποκορ. -ιον, τό, Ἡσυχ.  
**ἡμιδαπής**, ἐς, ἀμφίβ. λέξις, ἐρμηνευομένη ὑπὸ Φωτ. καὶ Σουΐδ. διὰ τοῦ **ἡμιτελής**.  
**ἡμιδαρεικόν**, τό, ἡμισυς δαρεικός, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά Έπιν. Δν. 1. 3, 21.  
**ἡμιδαΐης**, ἐς, (δέω) ἔχων ἑλλειψιν τοῦ ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, ἡμιπλήρωτος, βίκους οἴνου ἡμιδαΐης Έπιν. Δν. 1. 9, 25, 'Ανθ. Π. 5. 183, καὶ ἴσως οὕτως ἀναγνώστεον ἐν Νικ. 'Αλ. 55.—ἐξ ἡμιδαΐης, κατὰ τὸ ἡμισυ, Θεμιστ. 222B.  
**ἡμιδαΐειον**, τό, τρίμετρον δακτυλικόν, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 514. 28., 544. 15 (Κουμαν. Δεξ.), **ἡμιδαΐειοῖδιον**, τό, χιτῶν γυναικεῖος διπλούμενος κατὰ τὸ ἄνω μέρος οὕτως ὥστε νὰ καταπίπτῃ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σώματος, 'Αριστοφ. Έκκλ. 318, πρβλ. Δεξικ. 'Αρχαιοτ. ἐν λέξει **χιτῶν**, Δατ. tunica.  
**ἡμιδουλεία**, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ δουλεία, Χρύσιππος ὁ τὴν ἡμιδουλείαν εἰσάγων Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 257A.  
**ἡμιδουλος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ δούλος, Εὐρ. 'Ανθρ. 942, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 255A.  
**ἡμιδράκων**, οντος; ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ δράκων, Γρηγ. Ναζ. 2, σ. 142.  
**ἡμιδραχμιαῖος**, α, ον, ἔχων βάρος ἡμίσειας δραχμῆς, 'Αλέξ. Τραλλ. 8. 446.  
**ἡμιδραχμιον**, τό, ἡμίσεια δραχμή, Πολυδ. ζ', 160.  
**ἡμιδωδέκατον**, τό, = **ἡμίχουν**, τὸ 24ον μέρος τοῦ μεθιμνου, Ἡσυχ.  
**ἡμιέιλος**, ον, (εἶλη) κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος; Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 23, 1.  
**ἡμιεκατοστή**, ἡ, (τόκος) Βασίλ. ἐκδ. Heimh. τ. 2, παραρτ. σ. 254.  
**ἡμιεκατοστιαῖοι**, οἱ, τόκοι Βασίλ. ἐνθ' ἀνωτέρω.  
**ἡμιέκτειον**, ου, τό, = τῷ ἔπομ., Dittenb. SIG. 587, 270.  
**ἡμιέκτειον**, τό, = τῷ ἔπομ., αὐτ. 226, 75.  
**ἡμιέκτειον**, τό, = τῷ ἔπομ., 'Αριστοφ. Νεφ. 643, 645; Dittenb. SIG. 20, 7.  
**ἡμιέκτων**, τό, ἡμιγύς ἐκτεύς, Δημ. 918. 11, Θεόφρ. Ι. Φ. 2, 6, 2, κτλ., Dittenb. SIG. 10. 26., 570. 11, κλ. ἀγγεῖον περιέχον ἡμισυν ἐκτέα, 'Ιππ. 683. 47, 49.  
**ἡμιέκτων**, τό, ἡμι. χρυσοῦ = 8 ὀβολοί, Κράτης Δαμ. 3. πρβλ. Δοβ. Παρὰλ. 233.  
**ἡμιεκαφάνης**, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκφανόμενος, ἄστρον Πτολεμ. 2, 4 (Halm.).  
**ἡμιέλλην**, ἡνός, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ Έλλην, Δουκ. 'Ορχ. 64.  
**ἡμιέργαστος**, ον, = **ἡμιέργος**, ὕλαι Γαλν. Δογμ. 'Ιππ. 1, 527 (Müller).  
**ἡμιέργης**, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ εἰργασμένος, ἡμιτελής, Δουκ. 'Αστρολ. 5.  
**ἡμιέργος**, ον, = τῷ προηγ., 'Ηρόδ. 4. 124, Σουλ. Έπιγρ. 160. 5. ἡμ. καταλείπειν Θουκ. 7. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 841D.  
**ἡμιέτης**, ἐς, (ἔτος) ἔχων ἡλικίαν ἡμίσεος ἔτους, ἡμιτετές, καὶ ἡμ. χρόνος Πολυδ. Α' 54.  
**ἡμιέφθος**, ον, (ἔψω) κατὰ τὸ ἡμισυ βεδρασμένος, 'Ιππ. 'Αρβρ. 829. καθόλου, κατὰ τὸ ἡμισυ μαγειρευμένος, ἔτι καὶ ἐπὶ οἰποῦ—περὶ τοῦ Έμπεδοκλέους, ἡμιέφθος ἀπὸ τῆς Αἵτινης παρῶν Δουκ. Νεφρ. Διαλ. 20. 4.  
**ἡμιέζαρρον**, τό, Βδοτέδ. σ. 837, 51. σημαίνει δὲ (ζεῖρά), φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσθρτι παραφθεῖραντες οἱ Λυκαῖοι ἡμιέζαρρον λέγουσι.  
**ἡμιέζυγιος**, ον, ἰσορροπῶν, ἡμίς ἐντέθεν καὶ ἡμίς ἐκείθεν, 'Αριστ. Μηχ. 20, 1.  
**ἡμιζώνιον**, τό, «μισοζώνιον», Γλωσσ.  
**ἡμιζώιος**, ον, (ζωή) κατὰ τὸ ἡμισυ ζῶν, «μισοζώντιος», Γλωσσ.  
**ἡμιζώιος**, 'Ηρόδιαν. Έπιμ. 239.

**ἡμιθάλης**, ἐς, (θάλλω) κατὰ τὸ ἡμισυ θάλλων, μισοπράσιος, στέφανος 'Ανθ. Π. 7. 465.  
**ἡμιθαλπτος**, ον, μισοπρασμένος, μισοψημένος, 'Ηλιόδ. 2. 19 κατὰ Κοραΐν. κοιν. **ἡμιθωπτος**.  
**ἡμιθωνής**, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ νεκρός, «μισοπεθαμένος», Στράβ. 98. 'Ανθ. Π. 11. 392. πρβλ. **ἡμιθωνής**.  
**ἡμιθεαίνα**, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεά, ἡμιθέους καὶ ἡμιθεαίνας 'Οππ. Κ. 3. 245. γεν. πληθ. **ἡμιθεάων**, Σουλ. Έπιγρ. 6280B. 57.  
**ἡμιθεος**, Δωρ. ἀμίθεος, Θεόκρ., ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεός, ὡς τὸ 'Ομηρικόν ἦρώς—ἀνδρῶν ἠρώων θεῶν γένος, οἱ καλεῖσθαι ἡμιθεοὶ 'Ησ. Έργ. κ. 'Ημ. 159, πρβλ. 'Υμν. 'Ομ. 31. 18., 32. 19. ἀκολουθῶς συγν. παρὰ Πινδ., κτλ.—τὸ μόνον χωρίον ἐνθα ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρ' 'Ομ. εἶναι ὑποπτον, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν 'Ιλ. Μ. 23.  
**ἡμιθηλυς**, υ, κατὰ τὸ ἡμισυ θηλυκός, τὸν ἡμιθελυν 'Αττιν. 'Ανακρεόντ. 11. 2.  
**ἡμιθρη**, ἡρος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ θηρίον, 'Απολλοδ. 1. 6, 3, Φιλόστρ. Νεώτ. 868.  
**ἡμιθωνής**, ἡτος, ὁ, ἡ, = **ἡμιθανής**, 'Αριστοφ. Νεφ. 504, Θουκ. 2. 52, Δισχίν. 76. 18, κτλ. ὕπνος βαθύς καὶ ἡμ. Φιλόστρ. 88.  
**ἡμιθωνητος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ θνητός, ἐπὶ τῶν Διοσκορίων, Δουκ. 511.—κατὰ τὸ ἡμισυ νεκρός, Έβδ.  
**ἡμιθραυστος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ τεθραυσμένος, Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 1096, Λυκ. 378, 'Ανθ. Π. 9. 568.  
**ἡμιθωράκιον**, τό, τὸ πρόσθιον ἡμισυ μέρος τοῦ θώρακος, Πλούτ. 2. 596D, Πολυδ. Α' 134.  
**ἡμιιουδαῖος**, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ 'Ιουδαῖος, 'Ιδουμαίω, τουτέστιν ἡμιιουδαίω 'Ιώσηφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 14. 15, 2.  
**ἡμιίππος**, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἵππος, «ἡμίονος ἀπὸ τοῦ χείρονος ὠνομάσθη οὕχ ἡμιίππος» Σχόλ. Διον. Θρακ. Β. Α. 733, 3.  
**ἡμικάδος**, ον, ἡμικ. κάδος, Φιλόχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 71, Σουλ. Έπιγρ. 5641. 94.  
**ἡμικάκος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κακός, φαῦλος, Σοφ. 'Αποστ. 885, 'Αλεξ. Αἰχμ. 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Π. 218A.—'Επιερ. -κως, 'Αριστοφ. Θεσμ. 449.  
**ἡμικατάλυτος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ καταλυθείς, καταστραφείς, ἡμ. ναοὶ τῶν εἰδωλῶν Ζωναρ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 462.  
**ἡμικαυστος** ἢ -καυτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκαυμένος, Αἰλ. Π. 'Ιστ. 13. 2, Δίων Κ. 50. 35.  
**ἡμικενος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κενός, Σέξτ. Έμπ. Μ. 5. 77, Πολυδ. Ε', 133.  
**ἡμικερκος**, ον, ἔχων ἡμίσειαν οὐράν, κολοβός, ὡς τὸ κόλουρος, Νικήτ. Χρ. 2, 10.  
**ἡμικεφάλαιον**, τό, ἥττον ἀττικῆς τύπος τοῦ ἡμικραίρα, Φρύν. 328.—**ἡμικεφάλων**, Γλωσσ.  
**ἡμικλαστος**, ον, (κλάω) κατὰ τὸ ἡμισυ τεθλασμένος, Πλούτ. 2. 306A, 317C.  
**ἡμικλειστος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκλεισμένος, πῖθ. γραφ. ἀντὶ **ἡμικλεῖς** (πύλαι) παρὰ Σουΐδ.  
**ἡμικλήρειον**, τό, (κλήρος) τὸ ἡμισυ τῆς κληρονομίας, 'Ισαΐ. 64. 2, Δημ. 1173. 6. πλεον., τοῦ κλήρου τὸ ἡμ. 'Ισαΐ. 86. 18.  
**ἡμικλόγγιον**, τό, ὁ ἡμίς κλόγγος, Διοσκ. παρὰ Γαλν. 13. 984.  
**ἡμικόπος**, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκομμένος, Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ. 1. 716, ἐρμηνευόμενον διὰ τοῦ ἡμιπλευρός παρ' Ἡσυχ.  
**ἡμικόρονον**, τό, ἡμίς κόρος, μέτρον ξηρῶν, Ἡσυχ. (κοινῶς -κόλλιον).  
**ἡμικόρομιον**, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ κόσμου, Νικήτ. Βλεμμ. σ. 236.  
**ἡμικοτύλη** [ῥ], ἡ, ἡμίσεια κοτύλη, 'Ιππ. 586. 8.  
**ἡμικοτυλιαῖος**, α, ον, ὅσον ἡμίσεια κοτύλη οἶνος Διοσκ.  
**ἡμικοτύλιον**, τό, = **ἡμικοτύλη**, 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 18, 21.  
**ἡμικραῖρα**, ἡ, τὸ ἡμισυ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ προσώπου, 'Αριστοφ. Θεσμ. 227, 'Αμειψ. Κονν. 3, Κρωθυλ. Ψευδ. 3. πρβλ. **ἡμικεφάλαιον**.  
**ἡμικρανία**, ἡ, (κρανίον) πόνος κατέχων τὸ ἡμισυ τοῦ κρανίου ἢ τοῦ προσώπου Γαλν. (Τὸ Δατ. hemicranium, ὅθεν Γαλλ. migraine, Ἀγγλ. meggrim).—πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνῶν τ. Α', σ. 24.  
**ἡμικρανικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἡ ὁμοίος πρὸς ἡμικρανίαν, πάθος 'Αέτ. οἱ ἡμικρανικοὶ, οἱ πάσχοντες ἐξ ἡμικρανίας, Παῦλ. Αἰγ. 3. 5.  
**ἡμικρανον**, τό, = **ἡμικεφάλαιον**, Φρύνιχ. σ. 328, 'Αλέξ. Τραλλ. 1. 2, Ἡσυχ.  
**ἡμικρήης**, ἡτος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ Κρής, περὶ τοῦ Μενελάου, Δουκ. 150. (Οὐχὶ ἡμικρήης, ὡς Έτεδοκρήτης, Νεδοκρήτης, ἡμιοθηρ, κλπ.).  
**ἡμικυάθος**, ὁ, ἡμίς κυάθος, 'Αρεταΐ. π. Θερ. 'Οξ. Παθ. 2. 2.  
**ἡμικυκλικός**, ἡ, ὄν, = τῷ ἔπομ., Σχόλ. Πλάτ. σ. 82 Ruhnk.  
**ἡμικύκλιος**, ον, (κύκλος) ἀνήκων εἰς ἡμισυ κύκλον, semicircularis, Σχόλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1614.—ὡσαύτως, **ἡμικυκλος**, 'Ηλιόδ. 8. 14.  
**ἡμικύκλιον**, 'Αριστ. 'Αν. 'Υστ. 1. 1, 4, κτλ. (2) τὰ πρῶτα ἐδώλια τοῦ θεάτρου τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν ὀρχήστραν, Πολυδ. Δ', 127, 131, Φώτ. τόπος πρὸς δημοσίαν εὐωχίαν ἢ συνεδρίαν, Πλούτ. 'Αλκιβ.



17, Νικ. 12, πρβλ. 'Ιάμβλ. Βίω Πυθ. 26. 3) ἔδρα ἡμικυκλιώ-  
δης, Cic. Lael. 1, Πολυδ. ζ', 9. 4) ἡμικυκλικὸν ὠρολόγιον  
(ἡλιακόν), Vitruv. 9. 8.  
ἡμικυκλιώδης, ες, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς ἡμικύκλιον, γραμμὴ  
Στράβ. 597· ὡσαύτως, ἡμικυκλιώδης, 'Ησύχ. ἐν λ. ἡμιαρτον.  
— 'Επίρρ. ἡμικυκλιοειδῶς, Τζέτζ. εἰς 'Ησ.  
ἡμικύκλος, ον, ἴδε ἐν λ. ἡμικύκλιος,  
ἡμικύκλινδρος, ὁ, ἥμισυς κύλινδρος, 'Ερατοσθ. σ. 177 Bernh.  
— κύλινδρον, Πορφύρ. π. 'Αποχ. 4. 7.  
ἡμικύνες, οἱ, κατὰ τὸ ἥμισυ κύνες, ὄνομα μυθικοῦ τινος ἔθνους·  
ἀλλὰ καὶ κυνοκέφαλοι, 'Ησ. παρὰ Στράβ. 43. 299 καὶ Στερ. Βυζ.  
ἡμικύπρον, τό, (κύπρος II. 2) μέτρον τι, = modius, 'Ιππῶν.  
17· — 'Ψύχ. «ἥμισυ μεδίκου».  
ἡμίλαμπρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λάμπων, Σχ. 'Αράτ. 91.  
ἡμιλάσταυρος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ πονηρός, μιάρος, Μένανδ. ἐν  
'Αδελ. 395, Πολυδ. ζ', 161.  
ἡμίλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λεχθεὶς, λόγος Θεοφύλ.  
ἡμιλέπιςτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλεπισμένος, Στράβ. 808.  
ἡμίλεπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλεπισθείς, ἐκκολαφθείς, 'Ανα-  
κρέωντ. 26. 10.  
ἡμίλευκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός, Λουκ. Πρωμ. 4.  
ἡμίλιγδός, ἡ, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 33· (ὁ Nauck.  
ἡμὴ λίγδος).  
ἡμιλιτριάτος, α, ον, ζυγίζων ἡμίσειαν λίτραν, Στράβ. 146.  
ἡμιλίτρον, τό, ἡμίσειαν λίτρα. 'Επίχ. 5 Αhr. II. ἡμί-  
λιτρον, τό, ἐν Σικελίᾳ ἥμισυ· ὁδολός, 'Αριστ. 'Αποσπ. 467, Πολυ-  
δ. θ', 81.  
ἡμίλιυτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λελουσμένος, Κρατῖν. ἐν 'Αδελ. 113.  
πρβλ. Πολυδ. ζ', 161.  
ἡμιλοχία, ἡ, ἥμισυς λόχος· ὡσαύτως ἡμιλόχιον, τό, Δίλ. Τακτ. 5.  
ἡμιλοχίτης [τ], ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, Δίλ. Τακτ. 5, Σουίδ.  
ἡμιμαθής, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, «μισογραμματι-  
σμένος», Φιλόστρ. 575, Πολυδ. ζ', 160.  
ἡμιμαῆς, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ μαϊνόμενος, «μισοτρέλλος», νεα-  
νίσκος Δίσιγν. 24. 25, Διόνυσος, Λουκ. 'Εκκλ. Θεῶν 4.  
ἡμιμάραντος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεμαραμμένος, Λουκ. Τοξ. 13·  
στέφανοι 'Αλκιφρ. 3. 62.  
ἡμιμάσσητος, ον, «μισομασσημένος», Κράτης ἐν 'Αδελ. 14.  
ἡμιμέγιστον, τό, ἡμίσεια μῆα, ἡμιμαῖον, 'Ησύχ. — τὸ μέγι-  
στον τοῦ ταλάντου μέρος, ἡ μῆα, Πολυδ. θ' 56.  
ἡμιμέδιστον, τό, ἥμισυς μέδιστος, Φερεκρ. 'Αγ. 1, Δημ. 1278.  
22, Δικαίφρ. παρ' 'Αθην. 141C· ὡσαύτως, ἡμιμέδιστος, ὁ, Πολυ-  
δ. Δ', 168· — πρβλ. ἡμιέδιστον.  
ἡμιμεθής, ἐς, «μισομεθυμένος», 'Ανθ. Π. 6. 251, Κλήμ. 'Αλ. 182.  
ἡμιμέθυσος, ον, (μεθύω) = τῷ προγ., Πολυδ. ζ', 160.  
ἡμιμερής, ἐς, (μέρος) ἥμισυς, ἡμιθρον θεῶν καὶ ἡμιμερῆ  
ἄνθρωπον 'Εκκλ.  
ἡμιμέριςτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ διηρημένος, Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ. 2.  
286.  
ἡμίμεστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεστός, Πολυδ. Ε' 133.  
ἡμίμετρον, τό, ἥμισυ μέτρον, Σουίδ. ἐν λ. ἡμικαδίων.  
ἡμίμηδος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Μῆδος, ὁ ἡμιμηδός ἡ ἡμιπέρσης  
Κύρος, Οἰνύμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 213B.  
ἡμιμηνιαῖος, α, ον, (μῆν) ἡμίσεος μηνός, Γλωσσ.  
ἡμίμετρον, τό, ἡμίσεια μέτρα (ἴδε ἐν λ. μέτρα), Πολυδ. Γ' 191, 'Ψύχ.  
ἡμιμαῖον, τό, ἡμίσεια μῆα, Ξεν. 'Απομν. 2. 5, 2, Πλάτ. Νόμ. 774D, κτλ. —  
ὡσαύτως εὐρεται ὁ τύπος ἡμίμενον, συνγρ. -μνου  
Λοβ. Φρυν. 554, Dittenberg. SIG. 259. 42., 426. 26 κ. ἄλλ.  
ἡμιμοιριαῖος, α, ον, ἴσος πρὸς ἡμίσειαν μοῖραν, μέγεθος  
Κλεομῆδ. 2. 2.  
ἡμιμοίριον, τό, ἥμισυ, 'Ιπποκρ. 876B. II. ἡμίσεια μοῖρα,  
Πτολεμ. 1, σ. 26, 33.  
ἡμιμόριον, τό, τὸ ἥμισυ τινος, Πολυδ. ζ', 160.  
ἡμιμόρθητος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μορθητός, Πλάτ. Πολ. 352C.  
ἡμίνα, ἡ, (ἥμισυς) Σικελικὸν μέτρον, ἥμισυς ἐκτεύς, καὶ ἐπο-  
μένως = κοτύλη, 'Επίχ. 91b Αhr., Σώφρων 70 Αhr.· ἡμίνα βα-  
σιλική = ἡμικοτύλη 'Αριστ. 1. 316· ὡσαύτως εὐρισκόμενον ἐν  
τινι βοιωτ. 'Επιγράφ., Συλλ. 'Επιγρ. 1625. 47. [Ἡ ποσότης ἀόρι-  
στος ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἄλλ' ἐν Α. Β. 99 φέρεται ἡμίνα  
καὶ παρὰ Πλάτωνα εἶναι hemina, M. Gl. 3. 2, 18, Pers. 1. 129].  
ἡμίμερκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, «μισαποθαμμένος», M.  
Φιλῆς τ. Β', σ. 124, M. 'Ακομ. τ. Β', σ. 76, 13, 350, 7 (Λεξ. Κομμ.).  
ἡμίνηρος, ον, συνγρ. ἀντὶ ἡμινέαρως, κατὰ τὸ ἥμισυ πρόσ-  
φατος, καὶ οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡλιατισμένος, ὡς τὸ  
ἡμιτάριχος, Ξενοκρ. 5. 77, 'Αθην. 118F, 121B.  
ἡμίξεστον, τό, καὶ -ξεστον, τό, ἥμισυς ἔξεστης, Διοσκ. 1.  
14. Σχόλ., κτλ.

ἡμιέξηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξηρός, 'Ανθ. Π. 9. 137.  
ἡμιξύρητος, ον, (ξύρτω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξύρημένος, Διογ. Α'. 6. 33.  
ἡμιόδοον, τό, οἱ δύο χοεῖς, 'Ησύχ.  
ἡμιόδελος, ἴδε ἡμιώδελον.  
ἡμιόδιον, τό, στενὴ ὁδός, Γλωσσ.  
ἡμιόδος, ον, ἀμφ. γραφ., ὁ ὁδεύσας τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 34.  
ἡμιολιασμός, ὁ, «τὰ ἡμιόλια δοῦναι», 'Αντιφῶν παρ' 'Αρποκρα-  
τίων, Σουίδ.  
ἡμιόλιος, α, ον, Δωρ. ἀμιόλιος, ον, (ἄλιος) — περιέχων  
τὸ δλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, ἥμισυ τοῦ δλου περιπλέον, Λατ. ses-  
quialter, Πλάτ. Θεαιτ. 154C· ἠύξησε τὰ δόρατα ἡμιόλιον με-  
γέθει Διόδ. 15. 44· — μετὰ γεν., τὰς περὶ νόνας ἡμιολίας.. τοῦ  
τότε καταστεῶτος μέτρου, κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δλου μεγαλειτέρας,  
'Ηρόδ. 5. 88· [γωνία] ἀμιόλιος τὰς μέσας Τίμ. Λοκρ. 98A,  
πρβλ. 'Αριστ. I. Ζ. 9. 32, 6· — ὡσαύτως, ἀκόμη ἥμισυ περιπλέον,  
ἡμιόλιον οὐ πρότερον ἔφερον Ξεν. 'Αν. 1. 3, 21· ἐπὶ ἀριθμῶν,  
ποίησας ἡμιόλιους τοὺς ναύτας ἡ πρότερον Πολυδ. 10.  
17, 12. II. κατὰ λόγον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος πρὸς τὸ ἐν  
( $\frac{1}{2}$ · 1 ἢ 3· 2), ὡς ἐν μουσικαῖς φθόγγοις, ἡμιόλια διάστασις  
Πλάτ. Τιμ. 36A· ἡ ἡμιόλια, ὁ λόγος οὗτος, τὴν ἡμ. τοῦ τιμήμα-  
τος ὁ αὐτ. Νόμ. 956D. 2) αἱ ἡμιολίαι, τόκος αὐξάνων  
τὰ κεφάλαιον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δλου, ἐπλ. 50 % (τὸ ἥμισυ τοῦ  
κεφαλαίου, 'Ησύχ.) Βυζ. III. ἡμιόλια ναῦς, πλοῖον ἐλαφρὸν  
ἔχον μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν, Διόδ. 19. 65· ὡσαύτως καὶ  
μόνον ἡμιόλια Πολυδ. 5. 101, 2, Διόδ. 16. 61 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς  
χωρίοις ἐπακρωθέντες ἡμιολίας ἀντί-λους), κτλ.· ἐν χρήσει παρὰ  
πειραταίς, Θεόφρ. Χαρ. 25. 1· ἡμ. ληστρικά 'Αρρ. 'Αν. 3. 2, 5,  
κτλ.· καλούμενον ὡσαύτως ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), 'Ησύχ.  
IV. ὁ ἡμ. (ἐνν. στίχος) στίχος περιέχων ἐν μέτρον καὶ ἥμισυ,  
'Ηρακλ. 15. 2· — 'Επίρρ. ἡμιολίως Ἡρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 208  
(Βασίλ.).  
ἡμιόνειος, α, ον, (ἡμίονος) ἀνήκων εἰς ἡμίονον, ἄμαξα ἡμ.,  
συρμένῃ ὑπὸ ἡμιόνων, 'Οδ. Ζ. 72, 'Ψλ. Ω. 189· ζυγὸν ἡμ. Ω.  
268· κόπρος ἡμιονεῖη = ἡμιονίς Πάφρ. παρὰ Φιλόστρ. 693, πρβλ.  
Σουίδ. ἐν λ. I.  
ἡμιον-ηγός, ον, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν ἡμίονον, Στράβων 659.  
ἡμιονικός, ἡ, ον, = ἡμιόνειος, ζευγὸς Ξεν. 'Αν. 7. 5, 1·  
ὁδὸς ἡμ., ὁδὸς μόνον δι' ἡμιόνους κατάλληλος, Στράβων 282.  
ἡμιόνειον, τό, = ἡμιόνος II, Διοσκ. 3. 151, Πλιν. I. N. 27. 17.  
ἡμιονίς, εἶδος, ἡ, κόπρος ἡμιόνου, ὡς τὸ ἡμιονεῖα, 'Ιππ. 583.  
28· πρβλ. ὄνις.  
ἡμιόνιςτος, εἶδος, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς ἡμίονον, 'Ιππος ἡμιο-  
νίτις, ἵππος κυφοροῦσα ἡμίονον, Στράβων 212. II. ἡμιο-  
νίτις, εἶδος, ἡ, εἶδος περὶδος, scolopendrium hemionitis,  
Διοσκ. 3. 152.  
ἡμί-ονος, ἡ, 'Ομ., Πίνδ., κτλ.· ἄλλ' ἄρσ. ἐν 'Ψλ. P. 742,  
Πλάτ. 'Απολ. 27E, κτλ.· — κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνος, «μουλάρη», παρ'  
'Ομ. ὡς ζῶον φορτηγόν, 'Ψλ. K. 115· ἡ σῦρον ἄμαξαν, κτλ., H. 332.  
P. 742, πρβλ. ἡμιόνειος· ἀνέχετο παραπολύ, ταλαεργὸς  
Ψ. 654· καὶ προτιμάται τοῦ βοός, K. 352, 'Οδ. Θ. 124· οὕτω,  
γνοίης ὅσονον ὄνων κρείσσοις ἡμίονοι Θεογρ. 996· ἐφ' ἡμιο-  
νῶν, ἐπὶ ἀμάτης συρμένῃς ὑπὸ ἡμιόνων, 'Ψλ. Ω. 702· ἡ ἀξία τῶν  
ἡμιόνων φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάρχον ἀγῶνες ἡμιονοδρομικοὶ ἐν  
'Ολυμπίᾳ, ὡς οἱ ἐξυμνηθέντες ὑπὸ τοῦ Πίνδ. 'Ολ. 6, πρβλ. 'Αριστ.  
Ρητ. 3. 2, 14· — παροιμ., ἐπεὶ ἡμίονοι τέκωσι, δηλ. οὐδέποτε,  
'Ηρόδ. 3. 153· περὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ ζώου ὁρᾷ 'Αριστ. I.  
Z. 6. 22 καὶ 24· πρβλ. ὄρεός. 2) ἡ ἀγροτέρα ἡμ. 'Ικ. B. 851  
εἰναί ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ Συρία ἡμίονος παρ' 'Αριστ. I. Z. 6.  
36, 1 (πρβλ. 1. 6, 7), εἶδος ἀγρίου ὄνου, τὸ Περσ. jiggetai.  
II. εἶδος φυτοῦ, σκολοπένδριον, Λατ. scolopendrium, τροφὴ ἀγα-  
πητῇ τῶν ἡμιόνων, Θεόφρ. I. Φ. 9. 19 (18), 7· πρβλ. ἡμιόνειον.  
ἡμιόπλος, ον, ἐξ ἡμισείας ὀπλισμένος, Γλωσσ.  
ἡμιόπος, ον, (ὀπῆ) ἔχων ἡμισείας ὀπας, ἡμιόποι αὐλοὶ, φέ-  
ροντες μόνον τρεῖς ὀπας, μὴ τέλειοι αὐλοὶ, 'Ανακρ. 19· ἡμ. (ἄνευ τοῦ  
αὐλός), ὁ, ἐν χρήσει μεταφ. ἐπὶ μικροῦ, ἀτελοῦς πράγματος,  
Δίσχυλ. 'Αποσπ. 89.  
ἡμιόπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ὑψημένος, 'Αλεξ. Πανν. 4, Λουκ.  
'Αλεκτρ. 2· ἴδε ἡμιθαλπτος.  
ἡμιούγκιον, τό, ἡμίσεια οὐγκία, Λατ. semuncia, 'Επίχ. ἐν  
A. B. 98· γραφόμενον ἡμιούγγιον ἐν Γαλην. 13, σ. 703.  
ἡμιπάγης, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, ἐστεροποιημένος, Πλάτ.  
Τιμ. 59E, 60D· ὡς ἡμιπαγῆ, ἡμιπῆκτη, κοιν. «μελᾶτα», 'Ιππ. 405.  
39· — μεταφ., ἡμ. σοφία Φίλων 1. 322.  
ἡμιπαθής, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων, ἡμιπαθέα μέρεα  
'Αρετ. Σμ. Χρον. Παθ. 1. 7.  
ἡμιπαίδευτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, Συγέσ. 307A.  
ἡμιπαῆχης, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ κνημοπαῆχης, ὁ ἴδε.  
ἡμιπέλεκκον (κ διπλοῦν χάριν τοῦ μέτρου), τό, ἥμισυς πέλε-



κυσ, μονόστομος, ἐπειδὴ ὁ κυρίως πέλεκυς ἦτο δίστομος, Ἰλ. Ψ. 851, 858, 883.

ἡμιπέπανος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ὥριμος, παρ' Ὁρειβασ. σ. 81 Matthaei.

ἡμιπέπειρος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λ. βήσας.

ἡμιπέπτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἡξημένος, Πλούτ. Καίς. 69· κατὰ τὸ ἡμισυ ὥριμος, Γαλην. 6. 311., 8. 598.

ἡμιπέπων, ον = ἡμιπέπανος, Ὁρειβ. 1. 428.

ἡμιπέρσης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ Πέρσης, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. II. 213B.

ἡμιπήχειον, τό, ἡμισυς πῆχυς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 105. — ἡμιπήχιον, Ἰππαρχ. 1093.

ἡμιπηχυαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος πῆχεως, Διοσκ. 3. 145, Γεωπ. 10. 4, 1.

ἡμιπηχυς, υ, ἔχων ἑκτασιν ἡμίσεος πῆχεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 132, 140, πρβλ. 127.

ἡμιπλεθρον, τό, ἡμισυ πλέθρον, Ἡρόδ. 7. 176, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 6.

ἡμιπλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπλεγμένος, Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 10, Πολυδ. Σ', 160.

ἡμιπλεως, ων, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμιπλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἡμισυ κτυπημένος, πληγωμένος κατὰ τὸ ἡμισυ, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1683· ὡσαύτως ἡμιπληγῆς, ἐς, Δοβ. Φρυν. 530.

ἡμιπληξία, ἡ, κτύπημα εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἶδος παραλύσεως, ἡμιπληγία, Θεόδωρ. Πρόδρο. 8. σ. 373.

ἡμιπλήρης, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρης, κύστις Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἡμιπλήρωτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεπληρωμένος, ἡμισυ ἔχων πλήρωμα, Πλούτ. Πολυδ. Δ', 121.

ἡμιπλίνθιον, τό, (πλίνθος) ἡμίσεια πλίνθος, «τοῦδεῖον» (ὡν δύο ἀπετέλουν μίαν πλίνθον), Λατ. semilaterium, ἡμιπλίνθια χρυσοῦ, ἐλάσματα παχέα ἀκατεργάστοι χρυσοῦ, Ἡρόδ. 1. 50.

ἡμιπνικτος, ον, (πνίγω) μισοπνιγμένος, Γλωσσ.

ἡμιπνοος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πνέων, ζῶν, Βατρ. 255.

ἡμιποδίατος, α, ον, ἔχων ἡμίσεος ποδὸς πλάτος ἢ ὕψος, Ἀπολλ. Δ. Πολιορκ. 17, 106.

ἡμιποδιον, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ ποδός, Θεόδωρ. Ι. Φ. 7. 2, 7, Πολυδ. 6. 23, 2.

ἡμιποητος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεποιημένος, μισοκαμωμένος, Πολυδ. Σ', 160.

ἡμιπολον, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, Ἡσύχ.

ἡμιπόνηρος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πονηρός, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 10, 3, Πολ. 5. 11, 34.

ἡμίπους, ποδος, ὁ, ἡμισυς πούς, Ἀπολλ. Δ. Πολ. 34.

ἡμιπτωτος, ον, (πίπτω) κατὰ τὸ ἡμισυ πεσών, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐρείπιον.

ἡμιπύργιον, τό, ἡμισυς πύργος, Φιλόστρ. 560.

ἡμιπύρος, ον, (πύρ) κατὰ τὸ ἡμισυ πύρινος, σελήνη Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. 2. 928D.

ἡμιπύρωτος, ον, (πύρ) κατὰ τὸ ἡμισυ κεκαυμένος, λείψανα Ἀνθ. II. 7. 401.

ἡμιρράγῃς, ἐς, κατὰ τὸ ἡμισυ τεθραυσμένος, διερρωγός, πίνακες Ἀριστείδ. 1. 547.

ἡμιρρήνιον, τό, (ῥήν) τὸ πρόβατον τὸ μεταξὺ τοῦ ἀμνοῦ καὶ τοῦ τελείου οἴος· θηλυκ. ἡμιρρηνία, ἡ, Dittenb. SIG. 438. 198, 200.

ἡμιρρομβιαῖος, α, ον, ὡς τὸ ἡμιρρομβιον, Γαλην. 12. σ. 477.

ἡμιρρόμβιον, τό, ἴδε ἐν λ. ἡμιτομος II.

ἡμιρρόπαις, ἐπίρρ., ἡμισεία ῥοπή, κλίσις, δηλ. μετρίως, ἐλαφρῶς, ἡσύχως, ἀντιθ. ἀθρόως, Ἰπκ.

ἡμιρρύπος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ βερυπωμένος, βυπαρός, εἶριον Ἰπκ. 672. 19.

ἡμισάκιον, τό, (σάκος ἢ σάκκος) ἡμισυς σάκκος, σιγῶν ἡμ. Πολυδ. Γ', 169.

ἡμισάκις, ἐπίρρ., «μισὴ φορά», Ἰαμβλ.

ἡμισάλευτος, ον, (σάλευω) κατὰ τὸ ἡμισυ σεσαλευμένος, περὶ τῶν μελόντων, Ἡσύχ.

ἡμισάπῃς, ἐς, (σῆποι) κατὰ τὸ ἡμισυ σεσηπώς, Ἰπκ. 461. 11, Γαλην.

ἡμίσεια, ἡ, ἡμίσεων, τό, ἴδε ἐν λ. ἡμισυς.

ἡμισειαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπὶ μερισμῷ τῶν καρπῶν γεωργός, μορτίτης, partiarus colonus, Ἀρμενόπουλ. 6. 1, 24.

ἡμίσεις, Δωρ. ἡμίσεος, α, ον, = ἡμισυς, ἴδε Δοβ. Φρυν. 247.

ἡμίσευμα, τό, τὸ ἡμισυ, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 39.

ἡμισεύω, (ἡμισυ) διαίρω εἰς δύο, σμικρύνω κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐν τῷ παθ., Θεόδωρ. Γραμματ. σ. 86 Göttl.

ἡμισικλον, τό, ἡμισυς σίκλος, Ἰώσηφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 13, 1. — αἰκλιον, Ἡσύχ.

ἡμισος, ον, καὶ ἡμισσος, ον = ἡμισυς, Dittenb. SIG. 594, 13. 20., 596. 7., 598, 58.

ἡμισοφος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ σοφός, Λουκ. Ἐρμ. 15, Δέ Κατηγ. 8.

ἡμισπάθιον, τό, ἡμίσεια σπάθη (ἐργαλεῖον χειρουργικόν), παρ' Ὁρειβασ. σ. 9. 23, Mai.

ἡμισπάρακτος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ κατεσπαργμένος, Γρηγ. Ναζ. 2. 192.

ἡμισπαστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἡρανισμένος, κατεστραμμένος, πόλεις Στράβ. 831· κατὰ τὸ ἡμισυ ἀπεσπασμένος, Ἀνθ. II. 10. 21.

ἡμισπιθαιμαῖος, α, ον, ἡμισείας σπιθαμῆς, πλάτος Ἰπκ. Ἀγμ. 770.

ἡμισπιθᾶμος, ον, = τῷ προηγ., Φίλων Ἀρχ. Μαθημ. σ. 55.

ἡμιστᾶδιατος, α, ον, ἡμίσεος σταδίου τὸ μῆκος, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 40, κλ.

ἡμιστάδιον, τό, ἡμισυ στάδιον, Πολύδ. 3. 54, 7, Στράβ. 817.

ἡμιστάτηρον, τό, ἡμισυς στατήρ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. ἡμιχα.

ἡμιστίχιον, τό, ἡμισυς στίχος, τὸ ἡμισυ τοῦ στίχου, Σέξτ. 306, 21, Ἰαμβλ. ἐν Βίβ. Πυθ. 162· παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 26 ἡμιστίχον.

ἡμιστράτιώτης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ στρατιώτης, Λουκ. Διον. 3.

ἡμιστρογγύλος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ στρογγύλος, τομὴ Λουκ. Ὠκυπ. 97.

ἡμιστροφεῖον, τό, θεατρικὴ μηχανὴ κατὰ τὸ ἡμισυ στρεφομένη, Πολυδ. Δ', 127.

ἡμισυάρχης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἄρχων, Ἀνών. Cod. Par. 2421, σ. 71, Mil. — οὐσιαστ. ἡμισυάρχιον, τό, αὐτόθι (Λεξικ. Κουμαν.).

ἡμισυδουλος, ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ δούλος, ἡμιδουλος, Μανέθ. 4. 600.

ἡμισυθλαστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ τεθλασμένος, ἡμιθλαστος, Ἡσύχ.

ἡμισυμερίτης, ου, ὁ, = ἡμισειαστής, Δουκάγγ.

ἡμίςυς, εἰα, υ, γεν. ἡμίσεος, Ἡρόδ. 2. 126, Θουκ. 2. 78., 4. 83, Πλάτ., κλ. (οὕτω καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ.), Ξεν. Οἰκ. 18, 8· παρὰ μεταγεν. συνηρ. ἡμίσεος, Διον. Ἀλ. 4. 17, Πλούτ., κλ. ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ. ἄρσ. Ἰων. ἡμίσεες, -εας, Ἀττ. συνηρ. ἡμί-

σεις· ἀλλὰ τὸ ἡμίσεας εὐρηταί ἐν ἱκανοῖς χειρογρ. τοῦ Θουκ. 8. 64, καὶ προτιμάται ὑπὸ τοῦ Φρυν. ἐν Α. Β. 41· οὐδ. πληθ. ἡμί-

σεα, παρὰ μεταγενεστ. Ἀττικοῖς ἡμίση, ἴδε Δινδ. Δημ. προσοιμ. XI· τὸ Ἰων. θηλ. ἡμίσεια. (Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἡμι-).

ἡμισυς, «μισός», Λατ. semis, ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθετον καὶ ὡς οὐσιαστικόν:

1) ὡς ἐπίθετον, ἡμίσεες λαοί, οἱ ἡμίσεις ἄνθρωποι, Ἰλ. Φ. 7· ἡμ. δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο . . ἡμ. δ' ἀνα-

βάντες ἐλαύνομεν Ὀδ. Γ. 155 κέ. (ἀλλὰ οὐδ' Ὀμ. μεταχει-

ρίζεται μόνον τὸ οὗδ. ἡμισυ ὡς οὐσιαστ., ἴδε κατωτ. II)· τοὺς ἡμί-

σεας ἀποστέλλειν Ἡρόδ. 9. 51, πρβλ. Θουκ. 3. 20, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6, κτλ.· ἡμισυς λόγος, τὸ ἡμισυ τῆς διηγήσεως, Αἰσχ. Πρ. 428· τὸ ἡμισυ τεῖχος Θουκ. 2. 78· ὁ ἡμ. ἀριθμὸς Πλάτ.

Νόμ. 946A· μετὰ γεν. ὡς συνηρ., τὸ τεῖχος ἡμισυ ἐτελέσθη οὐ διενόετο, ἡμισυ ἐκείνου, ὅπερ εἶχε κατὰ νοῦν, Θουκ. 1. 93·

— μεταρ., τέλεον καὶ οὐδ' ἡμισυν δεῖ τὸν νομοθέτην εἶναι, καὶ οὐχὶ «μισός» ἐν τοῖς νομοθετήμασι, Πλάτ. Νόμ. 806C, πρβλ. 647D.

2) παρὰ περὶ ὧν ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐσιαστ. κατὰ γεν., οὐδ' γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν λαμβάνει τὸ ἐπίθετον ἡμισυς· τῶν νῆ-

ων τὰς ἡμισέας Ἡρόδ. 2. 10· τῶν ἀνδραποδῶν τὰ ἡμίσεια ὁ αὐτ. 6. 23· ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· αἱ ἡμίσειαι

τῶν νεῶν, «τὰ μισὰ πλοῖα», τὸ ἡμισυ τῶν πλοίων, ὁ αὐτ. 8. 8· οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4· ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθ-

μοῦ Πλάτ. Φαίδων 104A· τοῦ χρόνου Δημ. 459. 14· παραλείπο-

μένης τῆς γεν., οἱ ἡμ., τὸ ἡμισυ αὐτῶν, Θουκ. 3. 20.

II. ὡς οὐσιαστ., 1) οὐδ. οὐσιαστ. ἡμισυ, τὸ ἡμισυ τιμῆς, ἐνά-

ρων ἀρετῆς Ἰλ. Ι. 616, P. 231, Ὀδ. P. 322· ἀριμ. . . τὸ δ' ἡμισυ Ἰλ. Ν. 565· πλέον ἡμισυ παντὸς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 40,

πρβλ. Πλάτ. Πολ. 466D· ὑπὲρ ἡμισυ πάντων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 47· ἡμισυ οὐ δεῖ Πλάτ. Φαίδων 77C, κτλ.· ἀλλὰ συνήθ. μετὰ τοῦ

ἄρρ., τὸ ἡμ. τοῦ στρατοῦ Θουκ. 4. 83, οὕτω Πλάτ. κλπ.· ὡ-

σαύτως, θῶμισυ (δηλ. τὸ ἡμισυ) Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 557· θῆμισυ Ἀριστοφ. Αὐσ. 116· — ἐν τῷ πληθ., τὰ ἡμίσεια τῆς χορείας

Πλάτ. Νόμ. 672E· ἄρτων ἡμίσεια Ξεν. Ἀν. 1. 9, 26· — ἐν χρήσει μετὰ τὰ ἀριθμητ., δεκατεττάρων καὶ ἡμίσεος Στράβ. 134· μῶν

.. δώδεκα καὶ ἡμίσεος Διον. Ἀλ. 4. 17· καὶ ἄνευ τοῦ κατ. μυ-

ριάδων ἐπτά ἡμίσεος Πλούτ. Μαρ. 34· ὡσαύτως, τριῶν ἡμισυ

σταδίων Στράβ. 379, πρβλ. Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 44· — ὡσαύτως ἐν

χρήσει ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἡμισυ μὲν νύμφην . . ἡμισυ δ' αὐτε

ἔφιν Ἡσ. Θ. 298, πρβλ. Πίνδ. Ν. 10. 163, 165· καὶ ἐν τῷ πληθ.,

τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονος, τὰ δὲ ἡμίσεια ἀπονος Πλάτ. Πολ. 535D· — μετὰ προθ., οὐδ' εἰς ἡμισυ, οὕτε τὸ ἡμισυ, Ἀριστοφ. Θερμ. 452· ἔφ' ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἡμισυ τελευτημένος, Πλάτ. Πολ. 601C (κοινῶς ἡμισέως ὡς ἐπίρρ. i. 2) ὡς θηλ., ἡ ἡμίσεια

(ἐνν. μοῖρα), τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· ἡ ἡμ. τοῦ τιμή-



ματος Πλάτ. Νόμ. 956D· ἐφ' ἡμισεία, μέχρι τοῦ ἡμίσεος, Δημ. 430. 8· ἔξ ἡμισείας Λουκ., κτλ. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. εὐρηται καὶ ἡμισυς καὶ θηλ. ἡμίσεια, Meisterh 28, 5., 150. 12.

ἡμισυ-τρίτον, τό, τὸ τρίτον ἡμισυ, δηλ. ἔν καὶ ἡμισυ, Ἡσύχ. ἡμισυ-χοῖνιξ, ἱκος, ἡ, = ἡμιχοῖνιξ, Ἡρωδιαν. ἐν Κρατήρ. Δν. Οἷ. 2. 83.

ἡμισφαῖος, ἑς, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐσφαγμένος, Γλωσσ. ἡμισφαίριον, τό, ἡμισυ τῆς σφαίρας, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 17· οὗ (τοῦ πόλου) τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον Πλάτ. Ἀξ. 371B, κτλ.

ἡμισχετος, ον, κατέχων τὸ ἡμισυ, Ὀλυμπ. εἰς Πλάτ. Φαίδ. ἡμισχοῖνον, τό, τὸ ἡμισυ τοῦ σχολίου, Α. Β. 363, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 29, 30, κ. ἄλλ.

ἡμιτάλανταῖος, α, ον, ἐν φ' τὸ βραβεῖον εἶνε ἡμισυ τάλαντον, Ἀγών Συλλ. Ἐπιγρ. 2810. 20.

ἡμιτάλαντον, τό, ἡμισυ τάλαντον, ὡς βάρος, χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 751· τρία ἡμιτάλαντα, τρία ἡμίση τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50· ἄλλα μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, τρίτον ἡμιτάλαντον. δύο τάλαντα καὶ ἡμισυ, ἔξδομον ἡμ. = 6 1/2, ἑνατον ἡμ. = 8 1/2, πρὸλ., Δατ. sestertius, Γερμ. anderthalb, 8 ἔ. 1 1/2, drittehalb δηλ. 2 1/2, κτλ.), Ἡρόδ. 1. 50, 51· ἴδε Πολυδ. Θ'. 54, Ἐτυμ. Μ. 744. 25 κέξ.

ἡμιτέτριχος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ἀλατισμένος, «μισοτριχενόμενος», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 117Α, Αἰλ. π. Ζ. 13. 2.

ἡμιτέλεια, ἡ, (τέλος) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος φόρου, ἄρεσις τοῦ ἡμίσεος, ἡμ. τῶν κακῶν ἐξέδοτο Λουκ. Νεκρ. 14.

ἡμιτέλεστος, ον, (τελέω), κατὰ τὸ ἡμισυ τελειωμένος, τὰ ἡμιτέλεστα τῶν τεχνῶν Θουκ. 3. 3, Διον. Ἀλ. 1. 59, κτλ.· βρέφος Νόνν. Δ. 1. 5.

ἡμιτελής, ἑς, (τέλος) κατὰ τὸ ἡμισυ τελειωμένος, δόμος ἡμ., οἰκία ἧς ἐλλείπει τὸ ἡμισυ, δηλ. ὁ κύριος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἰλ. Β. 701· πρὸλ. Στράβ. 296, Λουκ. Νεκρ. Διὰλ. 19. 1, Ruhnke. Τίμ. σ. 225· ἡμ. θάλαμος Ἀνθ. Π. 7. 627· ἡμ. νίκη Διον. Ἀλ. 2. 42· περὶ βρέφους, Λουκ. Θυσ. 5· ἡμιτελές τι καταλείπειν Ξεν. Κύρ. 8. 1. 3, κτλ.· ἀφίεναι Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 9·—ἡμ. ἀνὴρ, ἀντίθ. τελεῖας ἀγαθός, Ξεν. Κύρ. 3. 3. 38· ἡμ. περὶ λόγους Διον. Ἀλ. π. Δημ. 23.—Ἐπίρρ. -λῶς, Λογγίν. Ἀποσπ. 6. 2.

ἡμιτέταρτον, τό, ὄμοια σταθίου μολυβδίνου, τὸ ὄγδοον μέρος τῆς μνάς. Ἰδε Λεξ. Κουμαν.

ἡμιτετραγώνος, Δωρ. ἄμι-, ον, τὸ ἡμισυ τοῦ τετραγώνου ἀποτελῶν, Τίμ. Λοκρ. 98 Α. Β.

ἡμιτέχνιον, τό, ἡμίσεια (δηλ. πρόσυχος) τέχνη, ἣ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ φυσικὴ καὶ ἡ ἀπονηχιστικὴ Α. Β. 651.

ἡμιτέμης, ἥτος, ἡ ἡμιτέμης, ἥτος, ὁ, ἡ, = ἡμίτομος, Μανέθ. 4. 6, Παῦλ. Σιλέντ. Ἀγ. Σορ. 243.

ἡμιτέμηςτος, ον, (τέμνω) = ἡμίτομος, Σχολ. Λυκούρ. 152, Ὀππ. Ἀλ. 1. 716.

ἡμιτομίας, ον, (ὁ τομή) κατὰ τὸ ἡμισυ εὐνοῦχος, Σχολ. εἰς Θεόκρ. 3. 4, Δατ. semicastratus, semimas.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἡμισυ τετμήμενός κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88.

ἡμιούφαντος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ ὑφασμένος, Διν. Τακτ. 29. ἡμιούφης, ἑς = ἡμιούφαντος, Ἐπιγρ. Ἀθην. Rang. Ant. hell. 862, 863.

ἡμιούφης, = ἡμιούφαντος, λαρόναξ Ἀνθ. Π. 7. 478.

ἡμιούφαλος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ φαλακρός, Ἀνθ. Π. 11. 131.

ἡμιούφης, ἑς, (φαῖνομαι) κατὰ τὸ ἡμισυ ὑφαστός, οὐγγίγος Στράβων 807.—Ἐπίρρ. -ῶς, Γρ. Νύσσ. 3. 1045.

ἡμιούφριον, τό, (φῆρος) ἡμισυ ἱματίου, Ἀριστ. 1. 4, Σουλ. Ἡσύχ.· φέρεται δὲ ἡμιούφριον παρὰ Φωτίω.

ἡμιούφατος, ον, ἡμισυ· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ δέφατος, Ἡσύχ.

ἡμιούφαλος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ φαῦλος, Λουκ. Δις Κατηγ. 8.

ἡμιούφιστος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ φωτίζων, Πολυδ. Γ'. 160.

ἡμιούφιστος, ον, ἡμίκαυστος, ἡμιφλεγής, νῆες Ἀπκ. Ἐμφυλ. 5. 88, Λουκ. Θεῶν Διὰλ. 13. 2· ἐξ ἔρωτος, Θεόκρ. 2. 133.

ἡμιούφριον, τό, ἡμισυς φορμός, ἁλῶν τρία ἡμιούφριμα Πολυδ. Γ'. 169.

ἡμιούφατος, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ πεφραγμένος, Πολυδ. Γ'. 160.

ἡμιούφης, ἑς, (φύη) κατὰ τὸ ἡμισυ αὐξηθεῖς, «μισοφυτρωμένος» Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 395.

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—

ἡμιούφης, ον, κατὰ τὸ ἡμισυ προφερόμενος, Ἀριστ. 1. 10.—



**ἡμυσυ** (= **ἡμυσυ**) Ἑπιγρ. Μεγάρων, L. et F. 25a, Φερῶν Θεσσαλίας αὐτόθι 1217B, καὶ ἐν Ἀττικ. Ἑπιγραφαῖς. Ἰδ. Meisterh. Gr. σ. 28.

**ἡμύω**, ἄορ. **ἡμυσσα**, πρkm., ἴδε **ὕπερμῆμυκε**, πρbl. ἐπ-, κατ-**ἡμύω**: — Ἑπ. ῥῆμα (ἀδεσβαίου ἀρχῆς), κλίνω, «γέρνω», πίπτω, «Ομ., μόνον ἐν τῇ Ἰλ., ἐτέρωσ' ἡμυσε κάρη πῆληκι βαρυθυέν, ἐπὶ τοῦ θανάσιμος τρωθέντος, Θ. 308· ἡμυσε κάρητι, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν του, ἐπὶ ἵππου, T. 405· οὕτως ἐπὶ λήθου (σπαρτῶν), ἐπὶ δ' ἡμύει ἀσταχέουσι, προσκλίνει, γέρνει μὲ τοὺς στάχους (ἴδε ἐπὶ **ἡμύω**), B. 148· ἐπὶ πόλεων, κλίνω πρὸς πτώσιν, καταπίπτω, τῷ κε τὰχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος B. 373, Δ. 290· σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, χρόνῳ δ' ἡμυσε στέγος Σοφ. Ἀποσπ. 742· — παρὰ μεταγεν., ἀπλῶς πίπτω, καταστρέφωμαι, οὐνομα δ' οὐκ ἡμυσσε Λεωνίδου Ἀνθ. Π. 7. 715. [Παρ' Ομ. ὕ ἐν τῷ ἐνεστ., ὕ ἐν τῷ ἄορ. α'· ἀλλὰ ὕ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1400, Ὀππ. Ἀλ. 1. 228, Νικ. Ἀλ. 453· ὕ ἐν τῷ ἄορ., Ἀνθ. Π. 7. 715, 8. 96., 9. 262.]

**ἡμωδία**, **ἡμωδία**, ἴων. ἀντὶ αἵμ-· ὡσαύτως Ἀττ. κατὰ τὸν Μοῖριν.

**ἡμων**, ἴδε ἐν λ. **ἀμῶν**.

**ἡμων**, **ονος**, ὁ, (ἡμι) ὁ βλπτων, ἐξακοντίζων, ἐσφενδονίζων, ἀκοντιστής, σφενδονήτης, ἡμονες ἄνδρες Ἰλ. Ψ. 886· πρbl. **ἡμα**, **ἡμωσύνη**.

**ἡν**, συντρ. ἀντὶ εἰ ἄν καὶ εἰδν, «Ομ., Ἡρόδ. (οἵτινες οὐδέποτε χρώνται τῷ εἰδν), καὶ Ἀττ.

**ἡν**, ὡς ἐπιφώνημα, ἰδοῦ, ἔ, «κύττα», Λατ. eni ἡν, οὐχ ἡδύ; Ἀριστοφ. Ἰππ. 26· ἡν, μεθίμεν ὁ αὐτ. Πλ. 75· ἀλλ' ἡν χιτῶν σοι Μένανδ. Ἐαυτ. 8· ὡσαύτως, ἡν ἰδοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 867, Ἀριστοφ. Βατρ. 1390, Εἰρ. 327, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 10, Ἀναχ. 1, Ἀλκίρρ. Ἀποσπ. 6· — ὡσαύτως **ἡνίδε** (ὅ ἐ ἐν ἴδε), **ἡνίδε** καὶ Σαμφῷ Λεσβόθεν ἡ δεκάτῃ Πλάτ. Ἑπιγρ. 19 Bgk., Ἐοῦκρ. 1. 149., 2. 38., 3. 10, Καλλ. εἰς Δῆλ. 132· — **ἡνί** φαίνεται ὅτι εἶνε ἐσφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Πλ. ἐνθ' ἄνωτ.

**ἡν**, α' καὶ γ' ἐνικ. πρὸς. παρ. τοῦ εἰμῆ (sum)· γ' πληθ., Ἡσ. Θ. 321.

**ἡν**, ἴδε ἐν λ. **φημί**.

**ἡν**, αἰτ. ἐνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἄντων. ὅς, καὶ τῆς κτητικῆς ὅς, ἑὸς.

**ἡναγκασμένως**, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm., διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς, Διον. Ἀλ. πρὸς Πομπ. 15.

**ἡναίνετο**, ἴδε ἐν λ. **ἀναίνομαι**.

**ἡνεγκα**, **ἡνεγκον**, **ἡνεικα**, ἴδε ἐν λ. **φέρω**.

**ἡνεκα**, ἴδε ἐν λ. **αἰνέω**.

**ἡνεκῆς**, ἐς, φέρων, ὀδηγῶν ἐμπρός, δηλ. ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινόμενος, ἡνεκέεσσι τριβόας Νικ. Ἀλ. 605· — Ἑπίρρ. -κέως, ὡς τὸ **διηνεκῶς**, **ζανεκῶς**, συνεχῶς, ἀδιακόπως, αὐτόθι 517, Ἑμπεδ. 439· οὕτως, ἡνεκῆς Ἀρατ. 445· καὶ ἐπὶ χρόνῳ, Καλλ. Ἀποσπ. 138, Νικ. Ἀλ. 517, κελ. Ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς παλαιῶς συγγραφέσσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **διηνεκῆς**, **κεντρηνεκῆς**, ἃ ἴδε.

**ἡνέμιον**, τό, = ἀνεμώνη; Διοσκ. 2. 207.

**ἡνεμόεις**, Δωρ. ἀνεμόεις, εσσα, εν. (ἄνεμος) πλήρης ἀνέμου, ἀνεμόδης, εἰς τὸν ἀνεμον ἐκτεινόμενος, ἀνεμιζόμενος, ἐπὶ ὑψηλῶν βουνῶν ἢ τόπων ὀρεινῶν, δι' ἀκριας ἡνεμοέσσας Ὀδ. 1. 400· συχν. ἐπὶ τοῦ Ἰλίου, προτὶ Ἰλίου ἡνεμοέσσαν Ἰλ. Γ. 305, κελ. πύχες ἡνεμόεσσαι, φάραγγες διαπνεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. T. 432· ἐπὶ δένδρων, ἐρινεός Ἰλ. X. 145· οὕτω παρὰ Τυρτ. 1. 3, Πίνδ. O. 4. 11, Εὐρ. Ἡρακλ. 781, κλπ. 2) ἐπὶ κινήσεως, ὀρμητικῶς, αἰγίδες Αἰσχύλ. Χο. 591· αὔρα Σοφ. Τρ. 953· λαγυδός Νικ. Θ. 453· ἀνεμὸν φρόνημα, ταχεῖα ὅς ἀνεμός σκέψις, κατ' ἄλλους ὑψηλῇ, Σοφ. Ἀντ. 354. 3) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πληρούμενος, Ἰστίον Πίνδ. Π. 1. 177.

**ἡνεμό-φοιτος**, ον, ἐρχόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀνέμου, βροντή Νόνν. Δ. 2. 24., 37. 85.

**ἡνεμό-φωνος**, ον, ἡχῶν ὡς ὁ ἀνεμός, Ἰω. Γαζ.

**ἡνετο**, ἴδε ἐν λ. **ἄνω** = **ἀνέω**.

**ἡνθον**, ἐς, ε, Δωρ. ἀντὶ **ἡλθον**, ἴδε ἐν λ. **ἐρχομαι**.

**ἡνί**, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἡν** (ἐπιφών.)

**ἡνία**, ων, τά, (ἴδε ἐν τέλ.) ἡνία, χαλινός, συγνάκις παρ' Ομ., ὅστις ἀλείπτει τοῦτον τὸν οὐδ. πληθ. τύπον, Ἰλ. E. 226, Ὀδ. Γ. 483, κελ. οὕτως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95, Πίνδ. ἐνθ' οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς ἀλείπτει χρόνῳ τῷ θηλ. τύπῳ **ἡνία** (δ ἴδε)· ἔξ ἄντυγος ἡνία τείνας Ἰλ. E. 262, 322· κατὰ δ' ἡνία τείναν ὀπίσω, ἔστυραν πρὸς τὰ ὀπίσω, T. 394, πρbl. Γ. 261.

Π. ἐνικ. **ἡνίον**, τό, χαλινός, Πολύδ. Α' 148. (Ἰπποκρ. κατὰ τύπον καὶ τοιςμὸν ὑποδείκνυν οὐσιαστ. **ἡνιος** ἢ **ἡνον**· ἢ **ἡανσρ**. ῥίζα εἶναι γαμ (tenere, coëscere), πρbl. γαντῖ (auriga).)

**ἡνία**, Δωρ. **ἀνία**, ἢ, ὁ χαλινός, ὡς τὸ Ὀμηρικόν **ἡνία** (τά), καὶ ὡς ἐκείνο συνθ. κατὰ πληθ., Πίνδ. Π. 5. 43, Αἰσχύλ. Ἡέρος. 193, κελ. πρὸς ἡνίας μάχεσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 1010· εἰς τοῦτόσω ἐλκύσαι τὰς ἡνίας Πλάτ. Φαῖδρ. 254C· ἀλλ' ὡσαύτως καθ' ἐνικ., ἐπισχῶν χρυσόνωντον ἡνίαν Σοφ. Αἴ. 847· ἡνίαν χαλᾶν Εὐρ.

Ἀποσπ. 713· ὁ ἐνικός δι' ἓνα χαλινόν (τοῦ ἐνός ἵππου τῆς ἀμάξης), ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστεράν Σοφ. Ἰλ. 743.

2) μεταφ., ἔρως.. ἡνίας εὐθυνη παλιντόνους Ἀριστοφ. Ὀρν. 1739· ἐφεῖναι καὶ χαλᾶσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338A· τῆς πόλεως τὰς ἡνίας παραλαβεῖν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 466· τῆς Πυκνός τὰς ἡνίας παραδοῦναι τινι δ' αὐτ. Ἰππ. 1109· γαστρός πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν Μένανδ. Μονοστ. 81· τῷ δῆμῳ τὰς ἡνίας ἀνίεναι Πλούτ. Περικλ. 11· ἐνδιδοῦναι τινὶ τὰς ἡνίας Διον. Ἀλ. 7. 35.

3) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἐφ' ἡνίαν, πρὸς ἀριστερά (διότι ἡ ἀριστερά ἐκράτει τὰς ἡνίας), Πολύταν. 4. 3, 11· [τὸν ἵππον] περισπᾶσας ἐφ' ἡνίαν τῷ χαλινῷ Πλούτ. Μαρκέλλ. 6.

Π. λωρίον δερμάτινον, ἰδίως λωρίον τῶν σανδαλίων, ἡνία Λακωνικαί Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 508.

**ἡνιγεμῶνως**, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. (αἰνίσσομαι), ὡς ἐν αἰνίγμασι, αἰνιγματωδῶς, Κλήμ. Ἀλ. 985.

**ἡνίδε**, ἴδε ἐν λ. **ἡν** (ἐπιφώνημα).

**ἡνίκα** [γ], Δωρ. **ἀνίκα**, ἐπίρρ. χρόνου, ἀντιστοιχοῦν τῷ **τηνίκα** (πρbl. τὸ ἐρωτηματ. **τηνίκα**, ὡς δτε πρὸς τὸ **τότε**, καθ' ὃν χρόνον, δτε, Ὀδ. X. 198 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ομ.), Τραγ., Πίνδ. καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν., **ἡνίκα** τοῦ χρόνου, καθ' ὃ σημείον τοῦ χρόνου, Αἰλ. π. Z. 12. 25.

1) συνθ. μεθ' ὅστις, Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ., Σοφ. Αἴ. 1144, 1273 κ. ἄλλ. Θουκ. 7. 73· — ἡν. ἡν ἔτ' ἐν φάει Εὐρ. Ἰωνι 726. 2) ἡνίκα ἄν, ὡς τὸ δταν, μεθ' ὑποτακτ., ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, ὁσάκις, ὅποτε ἀνδῆποτε, Σοφ. Φ. 880, O. T. 1492· πρὸς δήλωσιν συμβάντος ἐπαναλαμβανόμενου ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὁ αὐτ. Φ. 310· οὕτω συγνάκις παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ἀττ. πεζογράφ.· ἐνίοτε παρὰ Τραγ. παραλείπεται τὸ ἄν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7.

3) ἡνίκα μετ' εὐκτ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, πρὸς δήλωσιν τοῦ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενου ἐν τῷ παρελθόντι, ὁσάκις, ὅποτε δῆποτε, Σοφ. Φ. 705, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.· — ὡσαύτως ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, ἡνίκα.. ἀπέλῃ, ὁσάκις ἦδελεν ἀπέλθαι, ὁ αὐτ. Τρ. 144.

**ἡνίον**, τό, ἴδε **ἡνία**, τά.

**ἡνιο-ποιεῖον**, τό, ἐργαστήριον χαλινῶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 8.

**ἡνιοστροφίω**, στρέφω τὰς ἡνίας, ὀδηγῶ, Εὐρ. Φοῖν. 172· πρbl. τὸ ἐπὶ μ.

**ἡνιο-στροφος**, ὁ, ὁ ὀδηγῶν διὰ τῶν ἡνίων, Σοφ. Ἠλ. 731· — **ἡνιοστροφα**, ἡ, K. Μανασσ. Χρον. 113.

Π. **ἡνιοστροφος**, ον, παθ., ὀδηγούμενος διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἡνιοστροφῶν ἐρόμου Αἰσχύλ. Χο. 1022, ἐνθα ὁ Stanl. διεφθάρσεν ἡνιοστροφῶν ὀρόμου.

**ἡνιοχεῖα**, ἡ, τὸ ὀδηγεῖν ἄρμα, τὸ ἔργον τοῦ ἡνίοχου, Πλάτ. Γοργ. 516E, κ. ἄλλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Νόμ. 795A· ἡν. ἀριμάτων Ἡρωδίου 1. 13, 17· — καθλίου, κυβέρνησις, διοίκησις, τῆς μηχανῆς Πλούτ. 2. 966F.

**ἡνιοχεύς**, ἑως, Ἑπ. ἡος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἡνίοχος**, ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆς Ἰλ. E. 505· ἄρασιν Ἐκτορος ἡνιοχῆς Θ. 312.

**ἡνιοχευτικός**, ἡ, ὄν, = **ἡνιοχικός**, Σχόλ. Πίνδ. O. 10. 83. — Ἑπίρρ. -κῶς, Ἑτ. Γουδ. 672.

**ἡνιοχεύω**, Δωρ. ἄν-, μέλλ. -σω, ποιητ. τύπος τοῦ **ἡνιοχέω**, ἐνεργῶ ὡς ἡνίοχος, ὁ μὲν νόθος ἡνιοχευεν Ἰλ. Δ. 103, πρbl. Ψ. 641, Ὀδ. Z. 319· — μεταφ., ὀδηγῶ, διευθύνω, πηδαλῶ ἀνιόχευεν Ἀλξί. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 283A· βασιλεύειν καὶ ἡνιοχ. Πλούτ. 2. 155A· μετὰ γεν., τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡν. Ἀνακρ. 4· ἢ μετ' αἰτ., πόλιν ἡν. Ἀνθ. Π. 9. 696, πρbl. 779· πρbl. κρατέω καὶ ἔξ.

**ἡνιοχέω**, περὶς τύπος τοῦ **ἡνιοχεύω**, κρατῶ τὰς ἡνίας, ἀνωτέρω, .. κοτωτέρω ταῖς χερσίν, ὑψηλότερα, χαμηλότερα, Ξεν. Ἰππ. 7. 10· μετ' αἰτ., ἐλαύνω, ὀδηγῶ, ἄρματα Ἡρόδ. 4. 193· λέοντας Λουκ. Θεῶν Διαλ. 12. 2· μεταφ., Μουσῶν στόματ' ἡνιοχῆσας Ἀριστοφ. Σφή. 1022· τὴν διάνοιαν Λουκ. Ἑρως. 37· ἔθενεα .. φρεσίν ἡν. Ἑπιγράμ. Ἑλλην. 922· σπανίως μετὰ γεν., ἡμῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 246B· — παθ., διευθύνωμαι, ὀδηγοῦμαι, αὐτόθι 253D, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 29, Ἀνθ. Π. 7. 482.

**ἡνιόχη**, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡνίοχος**, ὄνομα τῆς Ἡρας, Πaus. 9. 39. 5.

**ἡνιόχησις**, ἑως, ἡ, = **ἡνιοχεῖα**, Πλάτ. Φαῖδρ. 246B, Φίλων 2. 174.

**ἡνιοχικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἡνιοχεῖαν, ἵππος Πλάτ. Φαῖδρ. 253C, κελ. χιτῶν ἡν., χιτῶν τοῦ ἡνιόχου, Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 200F· ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν, διευθύνειν, Πλάτ. Ἰωνι 338F· — Ἑπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 1303. 35.

**ἡνιόχος**, Δωρ. **ἀνίοχος**, ὁ, (ἐχω) ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας, ἀμαζήλας, διεργήλας, συχρὸν ἐν Ἰλ., ἐνθα ὁ **ἡνίοχος** ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **παραιβάτης** (ὁ παρὰ τὸν ἡνίοχον ἐστὼς πολεμιστής), Ἰλ. Ψ. 132· ὁπότεν ὁ ἡνίοχος ὡς ὑποδεέστερος ἐκαλείτο ἡν. Θεράπων E. 580, Θ. 119, καὶ ὀφρηνίοχος Z. 19· — δὲν ἦτο ὅμως οὕτος δούλος, ἀλλ' ἐλεύθερος στρατιώτης, μάλιστα πολλάκις ἥρωας, ὡς ὁ Μηριόνης ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἰδομενέως, ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, μάλιστα ἐν Θ. 89 αὐτὸς ὁ Ἐκτωρ ἐμφανίζεται ὡς ἡνίοχος, πρbl. Σ. 225, Ψ. 460· ἄν καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει ἡνίοχον, Θ. 119, M. 91.



οὕτω, παραδέθηκε δὲ οἱ ἦν. Ἡρόδ. 7. 40.

δδῆγῶν ἄρμα, ὡς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πλάτ. Π. 5. 66. Ἀριστοφ. Εἰρ. 904. Ξέν. Ἑλλ. 3. 2. 21, Πλάτ., κλπ. ὑποπτεῖραν ἵππων ἦν. δ αὐτ. Κριτ. 116Ε — παρὰ Θεόγν. 260, ἱππεύς. 3) δ ἦν. τῆς νεῦς, δ πηδάλιοιχοι, Πολυδ. Δ. 98. πρὸλ. ναυκλήρος 1. 3. 4) μεταφ., δ δδῆγῶν, κυβερνῶν, διοικῶν, χειρὸς καὶ ἰσχύος ἄν. Πινδ. Ν. 6. 111. παλαίσκουσιν ἦν. Σμῶν. 151. ἦν. τέχνης τραγικῆς Ἐπιγράμ. Ἑλλήν. 39, πρὸλ. 498. 2. ἦν. κίθάρας, ἐπὶ καθαριστοῦ παρὰ Στεφ. Εὐξ. ἐν λ. Μίλητος. ὡς θηλ., αλγίδος ἦν., ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 602. — οὕτω παρὰ πελοῖς προτασσομένου τοῦ οἶον ἢ ὥσπερ, Πλάτ. Πολιτ. 266Ε, κλ. ἐπὶ ἔρωτος, Πλούτ. 2. 759D, πρὸλ. Ερμητιαν. 84. 5) ὡς ἐπὶ θ., δδῆγῶν, δδῆγος, γυνώμη Χρυσ. ἔπ. 69. ἀνεμοὶ Μανέθ. 5. 153.

II. ἡνίοχος, οἶ, ἐν Ἀθηναῖς, τάξις πλουσίων πολιτῶν, οἵτινες ὑπεκρεοῦντο νὰ παρασκευάζωσιν ἄρματα πρὸς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Δίλ. Διον. παρ' Εὐστ. 576. 42. Φώτ. III. ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως = ἔκφοροι (ἔκφορος III), Φώτ. Ἀρατ. 156.

IV. ἀστερισμός τις, ἡνίπαπε, ἴδε ἐν λ. ἐνίπτω. ἡνίς, ἦ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' αἶτ. ἐνικ. καὶ πληθ. γεν. ἡνίος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 174 (ἔνος): — ἐνδὸς ἔτους ἡλικίας, βοῦς. ἡνίς ἡκέστας Ἰλ. Ζ. 94, 275, 309. βοῦν ἡνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην [ἔνθα τὸ ἰ ὡσαύτως μὲνύνεται] Κ. 292. Ὀδ. Γ. 382. — Πρὸλ. Κόντων ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

ἡνον, ἴδε ἐν λ. ἄνω = ἄνυ. ἡνορέη, Δωρ. ἀνορέα, ἦ, (ἀνῆρ), Ἐπ. λέξ. ἀντὶ ἀνδρεία: ἡνορέη πλύνουσι καὶ κάρτεϊ Ἰλ. Θ. 226, Δ. 9. κάρτεϊ τε σθένηϊ τε πεποιδότας ἡνορέη τε Ρ. 329. ἱπποσύνη τε καὶ ἡνορέηφι πεποιδώς Δ. 303. ἀλκῇ τ' ἡνορέη τε κεκασμένοι Ὀδ. Ω. 509. ἀνδρική καλλονή, ἦν. ἐρατεινήν Ἰλ. Ζ. 156. ὕδατος ἦν, ἡ δύναμις αὐτοῦ, Ἐπιγράμ. παρὰ τῷ Δίλ. π. Ζ. 10. 40. — ἐν τῷ πληθ., ἐπαινοὶ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πίνδ. Ν. 3. 34.

ἡνοψ, οπος, δ, ἦ, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Π. 408, Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360, αἰεῖοτες ἐν τῇ φράσει, ἡνοπι χαλκῷ, μὲ λήμποντα, ἀκτινοβόλον χαλκόν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον αὐτὸ ὡς = ἄν-οψ, ὃν δὲν δύναται τις νὰ προσβλέψῃ διὰ τὴν λαμπρότητα, θαμβερός, πρὸλ. νῆροψ. Ὁ Σουίδ. ἐν λέξ. ἔνδοις, ἡνοψ, ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ὡς ἐπὶ θ. τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πυροῦ (σῖτου).

ἡνπερ, ἔχον σχεῖσιν πρὸς τὸ εἶπερ, οἷαν τὸ ἦν (ἐάν) πρὸς τὸ εἶ. Ξέν. Ἀν. 3. 2, 21. ἡνσει, Λακων. γένει. παρατ. τοῦ ἀνθέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1258. ἡνυστρον, τὸ, (άνυ) δ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν, ἐν ᾧ ἡ πέψις συνετελεῖτο, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 14, 8. Ἰστ. Ζ. 2. 17, 10. ἀγαπητὸν ἐν Ἀθηνᾶς φαγντὸν, «πατσάς», Ἀριστοφ. Ἰππ. 356, 1179. Ἀλεξ. ἐν Ἀδελ. 2. 8. — φέρεται ἔνυστρον παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δεύτερ. ιη. 3).

ἡνώγεα, ἡνώγει, ἴδε ἐν λ. ἄνωγα. ἡνώχλου, ἴδε ἐν λ. ἐνοχλέω. ἡῶα, ἴδε ἐν λ. ἄτασσω, ἥσσω — ἀλλὰ ἡῶα, ἴδε ἐν λ. ἄγνυμι. ἡῶις, εως, ἦ, (ἡῶα) ἀφῆις, Εὐρ. Τρω. 396. (ῖξις κατὰ τινος). Ἡοῖα, αἶ, ποιήμα τοῦ Ἡσιόδου ἐξυμνοῦν τὰς Ἡρώϊδας, καλούμενον οὕτω διότι ἔκαστον τῶν τμημάτων αὐτοῦ ἤρχετο διὰ τοῦ ἦ οἷη. Πaus. 9. 31, 5, Ἀθην. 428B.

ἡῶτος, α, ον, Ἰων. ἡῶτος, = ἔφος, πρωϊνός, ἀστήρ Ἰων παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 837. — ἡ ἡοίη (ἐνν. ὥρα), ἡ πρωία, πᾶσαν δ' ἡοίην. Ὀδ. Δ. 447, πρὸλ. Ἡούκ. (ἐνν. λ.). 2) πρὸς τὴν πρωϊαν, ἀνατολὴν, ἀνατολικός, Λατ. orientalis, ἡε πρὸς ἡοίων ἡ ἐσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Ω. 29. πρὸς θαλάσσης ἡοίης Ἡρόδ. 4. 100. πρὸς τοὺς ἡοίους τῶν λιθῶν αὐτοῖς 160. πρὸς ἡοίην (ἐνν. γῆν), πρὸς ἀνατολὰς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 280.

ἡομεν, α' πληθ. παρατ. τοῦ εἶμι (ibo). ἡόνιος, α, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ ἡῶνιος, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, Ἀνθ. Π. 7. 383. ἡπανῶα καὶ -έω, ἀπορῶ, σπανίζω, ἀμχανῶ, Ἡούκ. σπανία Δωρ. λέξις, συγγενὴς τῷ σπάνεις, σπανία, καί, κατὰ τὸν Κούρτ. 354, τῷ πένομαι, κτλ. — ἐν τῷ Ε. Μ. ἔχομεν ὡσαύτως ἡπανία, ἡ, ἀπορία, σπάνις, ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνθ. Π. 5. 239, 9. 521, πρὸλ. Jac. σ. 108.

ἡπόμοι, ἴδε ἐν λ. ἡπῆσασθαι. ἡπαρ, ἄτος, τὸ, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ συκῶτι, Ὁμ. κλπ. τὸ ἡπαρ πολλῶν ζῶων ἦτο ἐν Ἀθηνᾶς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἐδεσμάτων, κάπρου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ. — καπρίσκου Κρωβύλ. Ψευδ. 2. ἔριφου Εὐφρ. Ἀδ. 1. 23. χηνὸς Εὐδούλ. Στεφ. 5. πρὸλ. Ἀθην. 106F κέξ., ἡπατα σεσυκασμένα, ἡπατα συῶν σεσυκοτραχηκῶτων, Πολυδ. Γ. 49, καὶ ἴδε ἡπάτιον. — ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς καίριον μέρος, οὐτὴν τινὰ καθ' ἡπαρ Ἰλ. Υ. 469. παῖεν ὑφ' ἡπαρ ἡ πρὸς ἡπαρ Σοφ. Ἀντ. 1315, Εὐρ. Ὀρ. 1063. ὑφ' ἡπαρ πεπληγμένην Σοφ. Τρ. 932. — ὑφ' ἡπάτος φέρειν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς (ὡς οἱ Γερμανοὶ λέγουσιν unter dem Heizen tragen), Εὐρ. Ἰκέτ. 919. — συγνάκις παρὰ Τραχ. ὡς ἔδρα τῶν παθῶν, θυμοῦ, φόβου, κλπ. — ἐπομένως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον «καδία». Αἰσχύλ.

ἡπειρος, α, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ ἡῶνιος, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, Ἀνθ. Π. 7. 383. ἡπανῶα καὶ -έω, ἀπορῶ, σπανίζω, ἀμχανῶ, Ἡούκ. σπανία Δωρ. λέξις, συγγενὴς τῷ σπάνεις, σπανία, καί, κατὰ τὸν Κούρτ. 354, τῷ πένομαι, κτλ. — ἐν τῷ Ε. Μ. ἔχομεν ὡσαύτως ἡπανία, ἡ, ἀπορία, σπάνις, ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνθ. Π. 5. 239, 9. 521, πρὸλ. Jac. σ. 108.

ἡπόμοι, ἴδε ἐν λ. ἡπῆσασθαι. ἡπαρ, ἄτος, τὸ, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ συκῶτι, Ὁμ. κλπ. τὸ ἡπαρ πολλῶν ζῶων ἦτο ἐν Ἀθηνᾶς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἐδεσμάτων, κάπρου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ. — καπρίσκου Κρωβύλ. Ψευδ. 2. ἔριφου Εὐφρ. Ἀδ. 1. 23. χηνὸς Εὐδούλ. Στεφ. 5. πρὸλ. Ἀθην. 106F κέξ., ἡπατα σεσυκασμένα, ἡπατα συῶν σεσυκοτραχηκῶτων, Πολυδ. Γ. 49, καὶ ἴδε ἡπάτιον. — ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς καίριον μέρος, οὐτὴν τινὰ καθ' ἡπαρ Ἰλ. Υ. 469. παῖεν ὑφ' ἡπαρ ἡ πρὸς ἡπαρ Σοφ. Ἀντ. 1315, Εὐρ. Ὀρ. 1063. ὑφ' ἡπαρ πεπληγμένην Σοφ. Τρ. 932. — ὑφ' ἡπάτος φέρειν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικὸς (ὡς οἱ Γερμανοὶ λέγουσιν unter dem Heizen tragen), Εὐρ. Ἰκέτ. 919. — συγνάκις παρὰ Τραχ. ὡς ἔδρα τῶν παθῶν, θυμοῦ, φόβου, κλπ. — ἐπομένως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον «καδία». Αἰσχύλ.

2) καθόλου, δ

3) δ ἦν. τῆς νεῦς,

4)

5) ὡς ἐπὶ θ., δδῆγῶν,

Ἀγ. 432, 792, Εὐμ. 135, Εὐρ. Ἰκέτ. 599, πρὸλ. Ἀρχ. 118. χωρεῖ πρὸς ἡπαρ. Δύη Σοφ. Αἴ. 937. ἐπὶ ἔρωτος, χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἡπαρ ἀμυσσεν Θεόκρ. 13. 71. τὸ μὲν θυμιοεῖδὲς περὶ τὰν καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυμιατικὸν περὶ τὸ ἡπαρ Τίμ. Λοκρ. 100Α, πρὸλ. Πλούτ. 2. 450F.

II. ὡς τὸ οὐδάρ, εὐφρορὸς χώρα, Ἀγροίτας παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1248. δρὰ τὸν μῦθον ἐν Διόδ. 1. 19. III. = ἡπάτος, Πλιν. Η. Ν. 32. 53. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ Σανασκρ. yakrit, Λατ. jecur' πρὸλ. πέντε quinquē, ἱππος equus τὸ Λιθ. akn-is δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ jecin-oris).

ἡπαττημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἀπατάω, κατὰ λάθος, ἐσφαλμένως, Βασίλ. 1. 876.

ἡπαττίατος, α, ον, = ἡπαττικός, Ἰππ. 279. 43.

ἡπατίας, ου, δ, = ἡπατιακός, Πολυδ. Β'. 215.

ἡπατίζω, εἶμαι ὡς τὸ ἡπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα αὐτοῦ, ἀλόη Διοσκ. 3. 25.

ἡπατικός, ἦ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ἡπαρ, πάθος Πλούτ. 2. 773 C. — τὸ ἡπατικόν, ὃ ἐκ τοῦ ἡπάτος οἰωνισμός, Σχολ. Αἰσχύλ. Πρ. 484.

II. ἔχων πάθος εἰς τὸ ἡπαρ, πάσχων ἐκ τοῦ ἡπάτος, Διοσκ. 2. 78.

ἡπάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἡπαρ, «συκῶτακι», «συκῶτακία», κοινὸν ἔδεσμα ἐν Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Ἀλεξ. Κρατ. 1. 16, κτλ. πρὸλ. ἡπαρ.

ἡπάτιτις, ἰδος, ἦ, ἀνήκων εἰς τὸ ἡπαρ ἢ ἐν αὐτῷ ὢν, δυσεντερία Γαλην. 18. 1. 145. ἡ ἡπατῖτις (ἐνν. φλέψ), vena cava ascendens, Ἰππ. 276. 54., 1034G, Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 2, 7. 2) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἡπάτος, hepatitis gemma, ἡπ. λιθός Πλιν. Η. Ν. 37. 71.

II. ὡς οὐσιαστ., εἶδος φυτοῦ, συνώνυμον τῷ εὐπατῶριον, Διοσκ. 4. 41. ἡπάτο-εἰδής, ἔς, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἡπάτος, Διοσκ. 5. 100.

ἡπάτος, ὃ, ἔχων ἀδύλον εἶδος, οὐκ ὦου με χολήν. ἔχειν ὡς δ' ἡπάτω μοι διελέγω Εὐδούλ. Λακ. 2, Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 17, 27, πρὸλ. Ἀθην. 300E κέξ.

ἡπάτοσκοπέω, παρατηρῶ. ἐξετάζω τὸ ἡπαρ πρὸς μαντεῖαν, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἑξεκ. κα', 21).

ἡπάτοσκοπία, ἡ, μαντικὴ παρατήρησις, ἐξέτασις τοῦ ἡπάτος, Ἡρωδιαν. 8. 3, 17.

ἡπάτοσκοπική, ἡ, = ἡπάτοσκοπία, Φλέγων Τραλλιαν. περὶ μακροβ. 4.

ἡπάτο-σκόπος, ον, ὃ παρατηρῶν, ἐξετάζων τὸ ἡπαρ, μάντις, Λατ. exisprex, Ἀρτεμίδ. 2. 69. ἡπ. ἱερά Ἡούκ. ἐν λ. ῥυτά.

ἡπάτουργός, ὄν, ὃ κατακόπτων τὸ ἡπαρ, ἐπὶ θ. τοῦ Περσέως, Λυσ. 839. πρὸλ. δαιτρός ἡπάτων, ὃ αὐτ. 35.

ἡπάτο-φάγομαι, καταβιβρώσκομαι τὸ ἡπαρ, ὃ Τιτυὸς ὑπὸ γυναικὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἡπατοφαγείται Σέξτ. Ἐμ. Μ. 1. 286.

ἡπατοφάγος, ον, ὃ ἐσθίων τὸ ἡπαρ, λέων Κ. Μανασσ. Β'. 45 (Bois.).

ἡπάφε, ἴδε ἐν λ. ἀπάφισκω.

ἡπειρός, ἦ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.) ἀδύνατος, ἀσθενής, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Θ. 104. οὐχὶ ἄρτιος, χωλαίνων, ὡς ὁ Ἡρακλῆς καλεῖται αὐτόν, Ὀδ. Θ. 311. ἄνδρες, χέρες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 800, κτλ. λέων Ποιητῆς παρὰ Σουίδ. ὡσαύτως ἐν τῷ περὶ λόγου παρ' Ἰππ., ἡπ. πῦρ, μικρός, ὀλίγο, πυρετός, 592. 4. ἐπὶ παιδείῳ, 601. 29, πρὸλ. 624. 41.

2) μετὰ γεν., ἐστερμμένος τινός, φάμας ἔσοεαι ἡπεδανὰ Ἀνθ. Π. 9. 521. II. ἐνεργ., φέρων ἀδυνατίαν, δεῖμα Ὀρρ. Δθ. 376. (Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ νῆ, πέδον, ὁπότεν καὶ ἡ γραφὴ νηπεδανός ἐν Ὀμπ. Κ. 1. 534. ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἡπίος) πρὸλ. οὐτειδανός.

ἡπειρίμενως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἐπειγῶ, μετὸ σπουδῆς, Σχ. Ἰλ. Γ. 213, Ἑκκλ.

ἡπειρο γένης, ἔς, (γενέσθαι) γεγεννημένος ἡ ζῶν ἐπὶ τῆς ἡπείρας, ἐπὶ τῆς ἡπείρου, ἡπειρώτης, περὶ τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 42, ἴδε Blomf. Gloss. καὶ πρὸλ. ἡπειρος III.

ἡπειρόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς ἡπείρου, ἐκ τῆς ἡπείρας. Ἀρατ. 1094. ἡπειρός, Δωρ. ἄπ- [ἄ], ἡ, terra-firma, ἡ ἡπείρα, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Γ. 90, Κ. 56. Ἰλ. Δ. 485. Ἡσ., κλπ. κατ' ἡπείρου, διὰ ἡπείρας, Ἡρόδ. 4. 97, Θ. 66. ἡπὶ ἐν θαλάττῃ ἡπὶ ἐν ἡπείρῳ Ἀριστοφ. Ἀγ. 534. — ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ὀδ. Ε. 65, καὶ νῆος καλεῖται ἡπείρος. — ἀλλὰ, II. ἐν Ὀδ. Ε. 97. 100, Φ. 109. Ω. 378, εἶνε ἡ ἡπείρα τῆς δυσμικῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὴν Ἰθάκην καὶ τὰς πλησίον νήσους (μετὰ ταῦτα καλουμένην ἡπείρος ὡς κύρ. ὄνομα, Θουκ. 3. 114, κ. ἄλλ., πρὸλ. ἡπειρωτικός II) ἡπείρόνδε, εἰς τὴν ἡπείραν, Ὀδ. Σ. 84. — ἀκολουθῶς καθόλου, ἡ ἡπείρα, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὰς νήσους, Ἡρόδ. 1. 148. 171., 8. 66, κ. ἄλλ., Θουκ. 1. 5, Ξέν. Ἑλλ. 6. 1, 4.

III. βραδύτερον, μεγάλην, ἐκτεταμένην ἡπείρα ἡ Ἀσία ἰδίως ἐκαλεῖτο ἡπείρος, Ἡρόδ. 1. 96., 4. 91, Αἰσχύλ. Πέρσ. 718, Ξέν. Ἑλλ. 3. 1, 5, Δημ. 1392. 6, πρὸλ. Morus Ἰσοκρ. 68Α καὶ πρὸλ. ἡπειρώτης III. — ἀλλ' ὡσαύτως ἡ Εὐρώπη. Αἰσχύλ. Πέρσ. 790, κτλ., ὅθεν δ Σοφ. λέγει: Δισσαὶ ἡπειροὶ (Τραχ. 100), τῷ δὲ ἡπείρω (Ἀποσπ. 760). ὃ ἐ,



Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διαιρεσιν, καθ' ἣν ἡ Ἀγυρὸς ἐθεωρεῖτο μέρος τῆς Ἀσίας, πρβλ. Schäf. Mel. σ. 37, Voss Virg. G. 2.116· οὕτως, ἐφ' ἑκατέρᾳ τῆς ἡπείρου Ἰσοκρ. 47D· ἡπ. διαί, διδύμαι, ἀμφότερα Μόσχ. 2. 8, Ἀνθ. Π. 7.18, 240· ὁ Πίνδ. προσέθηκε τὴν Λιβύην ὡς τρίτην ἡπείρον, Π. 9. 15, πρβλ. 4. 84. **IV.** τὰ μεσόγεια μέρη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παράλια, ἐντεῦθεν ἡπειρώτης II. (Ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ἡ-πειρος [μετὰ δ] = ἄνευ περάτων, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ· πβλ. ἐκ τοῦ ἡ = Σανσκρ. ā = διὰ καὶ περὶν ἢ ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ περὶν).

ἡπειρώω, μεταβάλλω εἰς ἡπείρον, εἰς ξηρὰν, ἀντιθ. θαλαττώω, ἐπιδρόμαί-τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἡπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἡπείρωσαν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 32, Ἀνθ. Π. 9. 670.—παθ., γίνομαι ἡπειρος, καὶ εἰσι τῶν νήσων, αἱ ἡπείρωνται ὅσιν. 2.102.

ἡπειρώτης, ου, δ, θηλ. -ώτης, ἰδος, **I.** ἐκ τῆς ξηρᾶς, ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀντιθ. νησιώτης, Ἡρόδ. 6. 49, πρβλ. 1. 171· αἱ ἡπειρώτιδες Αἰολίδες πόλεις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν ταῖς νήσοις, αὐτῶν 151, πρβλ. 7.109, ὅσιν. 1. 5, κ. ἄλλ. — ὁσαύτως, ἡπ. συμμαχία, συμμαχία μετ' ἡπειρωτικῆς· δυνάμεις, ἀντιθ. ναυτικῆς, αὐτῶν 35, πρβλ. 4. 12· πόλεις τῇ παρασκευῇ ἡπειρωτικῆς ὁ αὐτ. 6.86. **II.** δ' ἀνήκων εἰς τὴν ἡπείρον τῆς Ἀσίας, Ἀσιατικός, Εὐρ. Ἀνδρ. 159, 652, Ἰσοκρ. 68A· πρβλ. ἡπειρος III. Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177. **2)** ἡπειρώτης, δ, κάτοικος τῆς ἡπείρου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 452, Λουκ. πρὸς Ἀπαθ. 19.

ἡπειρωτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἡπειρώτην, Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 4.—Ἐπίρρ. -ῶς, Συνέσ. σ. 111. **II.** ἐκ τῆς ἡπείρου, πᾶν τὸ ἡπειρωτικὸν ὅσιν. 3.102, κλπ.

ἡπειτα, ὑποτιθέμενος ποιητ. τύπος τοῦ ἔπειτα, ἔλλοτε ἀνεγινώσκετο ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Ὅμ. καὶ Ἡσ., ἐνθα ἤδη ἀναγινώσκεται δὴ ἔπειτα ἀντὶ δ' ἡπειτα, ἴδε Ἰλ. O. 163., Γ. 338, Ὁδ. A. 290, κλπ.

ἡπερ, ποιητ. ἡπερ, (ἡ) ἢ παρὰ, μετὰ συγκρ., Ὅμ., Ἡρόδ. ἡπερ, καθ' ὃν τρόπον, ὅπως, ἴδε ἐν λ. ἡ.

ἡπερόπνευμα, τό, ἀπάτη, «ξεμυάλισμα», γυναικῶν ἡπερόπνευμα καλεῖται δ' Ἀνακρέων ὡς δολοῦν τὰς γυναῖκας, Κριτίας 7. 3.

ἡπεροπεύς, ἑως, Ἐπ. ἥος, ὁ, = ἡπεροπευτής, ἡπεροπῆ τ' ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπῶν Ὁδ. A. 364· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524· ἐπὶ δούλων, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 617. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξ. ὡς σύνθετον ἡπερ-οπεύς, ὡν τὸ μὲν ἡπερ εἶνε = τῷ Σανσκρ. arat-a, Γοθ. afar (ἐκ τοῦ ar, af = ἀπό), ἄλλως, διαφωρῶς, καὶ ὁπ-εὺς (\*ἔπω), ὁμιλῶν).

ἡπεροπυτής, ου, δ, ἀπατεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος (πρβλ. τὸ ἐπὶ ὁμ.), γυναιμανές, ἡπεροπυτῆς (Ἐπ. κλητ.), Ἰλ. Γ. 39, N. 769, Ἰων. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 282, κτλ.

ἡπεροπεύς, (ἡπεροπυτής) Ἐπ. ῥήμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτῃ καὶ παρτ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δολοῦμαι, «ξεμυάλω», μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν λόγων καὶ τεχνασμάτων τῶν ἐραστῶν, πρβλ. τὸ προηγ., γυναῖκας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις Ἰλ. B. 349· τὰ τε φρένας ἡπεροπεύει θηλυτέρῃ γυναικί Ὁδ. O. 421· οὕτως ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τὴ με ταῦτα λιλαιεαι ἡπεροπεύειν; Ἰλ. Γ. 399.—ἀπολούσας κατὰ γενικήν ἔνοιαν, Ψ. 605, Ὁδ. E. 400, O. 418· ἐμάς φρένας N. 327, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 55.

ἡπεροπῆτης, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἡπεροπεύς, ἡπ. τέχνη, ἀπατηλὰ τεχνάσματα. Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 17.

ἡπῆσασθαι (ἀόρ. α' τοῦ ἀρχίστου ἐνεσθ. ἡπᾶσθαι), ἐπιδιορθῶναι, ἐπισκευάζω, «μεταλῶναι», κῶσκινον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 28· βαγέντα ἱμάτια, ὑποδήματα Γαλην. μετοχ. παθ. πρkm., ἱμάτια ἡπῆσμενα Ἀριστείδ. 2. 307.—Ἐντεῦθεν ἔχομεν τοὺς τύπους ἡπῆσις, ἑως, ἡ, ἐπιδιορθώσις, ἐπισκευή, Εὐστ. 1647. 60· ἡπῆτης, ου, δ, ἐπιδιορθωτής, ἐπισκευαστής, Βατραχόμ. 184, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16 (κοινῶς ἀκέρστα)· θηλ. ἡπῆτρια, Ἡσυχ., Μοῖρ. οὐδέτ' ἡπῆτῆριον ἢ ἡπῆτριον, τό, βελόνη, ἀκέρστρα, Εὐστ. ἐνθ' ἄνωτ., «τὸ σουδρίον δι' οὗ ῥάπτουσιν τὰ βυσσάρια» Σουίδ.—Πάντα ταῦτα εἶναι ἀπάνιοι τύποι· αἱ συνήθεις λέξεις εἶνε ἀκέρσασθαι, ἀκεστής, ἀκέρστρια, κτλ., Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. ἐνθ' ἄνωτ., Δοδ. Φρυν. 91.

ἡπιάλιος, ἔχω πυρετὸν ἡπιάλον, ριγοπύρετον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165, Ἀριστ. Προβλ. 27. 2.

ἡπιάλης, ἡτος, ὁ, = ἐφιάλης, πλάκωμα, βραχνῆς, Σώφρων 72 Αhr., Φωτ., «ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέπων τοῖς κοιμημένοις δαίμων» B. A. 42, κτλ.—ἀναφέρεται καὶ αἰτ. ἡπιάλητα Ἠρωδίου. παρ' Εὐστ. 561. 17.—Πρβλ. ἡπιάλης.

ἡπιάλος, δ, πυρετὸς ἔχων ἰσχυρὸν ῥίγος, Γαλην. 7. σ. 132· ἡπ. πυρετός ἐν Ἰππ. 266. 35· τὸ ῥίγος πρὸ τοῦ πυρετοῦ, πυρετοῦ πρόδρομος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 315, πρβλ. Θεογν. 174· ἡπ. καὶ πυρετοῦ Ἰππ. 281. 49.—μεταρ., ἀηδόων ἡπ., ῥίγος προεξόν ἐκ τὰς ἀηδόνας, κομικὸν ὄνομα ψυχροῦ ποιητοῦ, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 1.

**II.** = ἡπιάλης, ἐράτης, Ἀριστοφ. Σπῆξ. 1038, ὡς ἐμνηνύεται ὑπὸ τοῦ Διδύμ. παρὰ τῷ Σχολ., πρβλ. Εὐστ. 1687. 52.

ἡπιάλδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς τὸν ἡπιάλον, πυρετός μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, Ἰππ. 1127A.

ἡπιάς, καταπραῦνω, ἡμερῶν· ἀόρ. παθ. ἡπῆσθην, Ἡσυχ.· πρβλ. ἡπῖω.

ἡπῖο-δίνης, [ι], ὄν, ἡσυχῶς, γλυκὰ περιδινόμενος, βλέφαρα Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἡπῖο-δωρος, ὄν, δ, διὰ δώρων καταπραῦνων, μήτηρ, («πραῦν-τικά» δωρομένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν· Σχολ.), Ἰλ. 2. 251· Κύπρις Στιγίχ. 17· Μοῦσαι Ὀππ. Ἀλ. 4.7, κτλ.

ἡπῖο-δότης, ου, δ, = τῷ προηγ., Ἀσκληπιὸς Ὀρφ. Ἰων. Μουσ. 37.

ἡπῖο-θύμος, ὄν, πρὸς τὴν διάθεσιν, Ἀνθ. Πλαν. 65, Ὀρφ. Ἰων. 58.15.

ἡπῖόλης, ου, δ, = ἡπιάλος, A. B. 42, Εὐστ. 1687. 52.

ἡπῖόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἡπιάλος, Ἡσυχ.

ἡπῖόλος, ὁ, πυραυλὸς ὁ περὶ τὸν λύχνον πατόμενος, πεταλούδα τοῦ λύχνου (tinea mellonella), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 27, 2.

ἡπῖο-μητις, ὁ, ἡ, ἔχων ἡπῖαν διάθεσιν, Γρ. Ναζιανζ. 2. 112.

ἡπῖο-μοῖρος, ὄν, ἔχων ἡπῖαν μοῖραν, Ποιητὴς παρ' Ἀδην. 542E.

ἡπῖο-μῦθος, ὄν, ἡπῖος ὁμιλῶν, Μάξιμ. π. καταρχ. 68.

ἡπῖος, α, ὄν, ἄλλᾳ ὡς, ὄν ἐν Ἡσ. Θ. 407, Εὐρ. Τρω. 53, κτλ. (Ἡ παραγωγή ἀβέβαιος). **1)** ἐπὶ προσώπων, πρῶτος, ἡμερος, μαλακός, ὡς ὁ πατήρ πρὸς τὰ τέκνα του, πατήρ δ' ὡς ἡπῖος ἦεν Ἰλ. O. 770, Ὁδ. B. 47, 234· ἐπὶ πατρικοῦ βασιλείας, ἀγανὸς καὶ ἡπ. B. 230, E. 8, πρβλ. E. 139· ἐπὶ ἡμῶν, Ἰλ. Ψ. 281.—ὥστε κυρίως ἡ λέξις δηλοῖ πραότητα ἐκ μέρους ἀνωτέρου—μετὰ δοτ. προσ., ἐθέλω δέ τοι ἡπῖος εἶναι Θ. 40, πρβλ. Ὁδ. K. 337, κτλ.· ἡπ. ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἡσ. Θ. 407· οὕτω παρ' Ἡρόδ., ἡπῖωτερος τοῦ πατρὸς 5. 92, 6· καὶ παρὰ Τραγ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σωτήρας.. ἡπῖος Θ' ἡμῖν μολεῖν Σοφ. Φ. 738· θεὸς ἀνθρώποισιν ἡπῖωτατος Εὐρ. Βάκχ. 861, πρβλ. Ἀριστοφ. Σπῆξ. 879. **2)** ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἡπῖα εἰδείη, ἂν εἶχεν εὐμενῇ αἰσθήματα πρὸς με, Ἰλ. Π. 73· ὁμῶς δέ τοι ἡπῖα οἶδεν, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ χοιροβοσκοῦ πρὸς τὸν κύριόν του, Ὁδ. N. 405, O. 39, πρβλ. 557· ὁσαύτως, ἡπῖα δῖνηα οἶδεν Ἰλ. A. 361· μῦθος ἡπ. Ὁδ. Γ. 37· ἡπ. ὄργαι, φρένες Εὐρ. Τρω. 5, Ἀποσπ. 364. 6· πρὸς τὸ ἡπῖωτερον καθίστημι τινα, φέρω τινὰ εἰς πραότερας διαθέσεις, ὅσιν. 2. 59· οὕτως ἐπὶ προσώπων, οὐδὲ πῶ ἡπῖος, καὶ ἀκόμη δὲν καταπραῦνθη, δὲν ἡσυχάσει, Εὐρ. Μῆδ. 133· ἐλχίνης οὐδὲν ἡπῖωτέρα ὁ αὐτ. Ἀλλ. 310. **3)** ἐπὶ θάλασσιν καὶ φύσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 279B, Τιμ. 85A· ἡπῖωτεροι αἱ θέρμαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἰππ. 1207A· τὰ τοῦ πυρετοῦ ἡπῖα ὁ αὐτ. 1157F. **II.** ἐνεργ., καταπραυντικός, ἡπῖα φάρμακα Ἰλ. A. 218, E. 515· οὕτω παρ' Ἡρόδ., ἀντιθ. ἰσχυρά, 3. 130, πρβλ. 7.142· καὶ παρὰ Τραγ., ἡπ. ἀκέρστια Διόσχλ. Πρ. 482· φύλλα Σοφ. Φ. 698.

**2)** ἡπῖον ἡμάρ, μετ' ἀπαρ., ἡμέρα εὐνοική εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι (ὡς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω ἄρμενον), Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 785. **III.** Ἐπίρρ. ἡπῖως, Ἡρόδ. 7.105, 143, Σοφ. Ἠλ. 1439· ἡπ. ἀμείβεσθαι Ἡρόδ. 8. 60· συγκρ. ἡπῖωτέρως ἔχειν πρὸς τὴν Διμ. 1296. 8.

ἡπῖότης, ἡτος, ἡ, πραότης, μαλακότης, ἡμερότης, Ἐκατ. παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπώνιος 1. 22.

ἡπῖο-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων πραεῖας διαθέσεις, εὐμενῇ φρονήματα, ἡπῖοφρων φιλότιμος.. ὁρμή Ἐμπεδ. 201· ὡ.. Αἰγίν· ἡπῖοφρον Βακχλ. 12.78· Ἀσκληπιὸς Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλην. 1027. 2.

ἡπῖο-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἔχων πραεῖαν, καταπραύνουσαν χεῖρα, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8.

ἡπῖο-χειρος, ὄν, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἡπῖοχειρ, Ὀρφ. Ἰων. 22. 8, 83. 8.

ἡπῖω, ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἡσυχώτερον, ἡπῖωσε τῷ σώματι Ἰππ. 1147D.—Παθ., ἀόρ. ἡπῖώθην Σχολ. Βενετ. B. 1. 146· πρβλ. ἡπῖω.

ἡπου, ἡ (κατὰ Wolf) ἡ που, = ἡ, με ἀμφοτέρως τὰς ἐνοίας, ἡ καὶ παρὰ, τροποποιουμένης διὰ τοῦ που, ἡ ἴσως, παρὰ ἴσως, Ἰλ. Z. 438, Ὁδ. A. 459.

ἡπου, ἡ (κατὰ Wolf) ἡ που, ὑποθέτω, στοχάζομαι, συνήθως πρὸς ἐπιθεωρήσιν τῶν ῥηθέντων, Ἰλ. Γ. 43, Π. 830· μετ' εἰρωνικῆς σημασίας, Σοφ. Αἴ. 1008, κτλ., πρβλ. Ἐλμσλ. Μῆδ. 1275· προηγουμένης ἀρνήσεως, πολλῶ ἥττον, ὅσιν. 1. 142, 8. 27· μετ' ἀρνήσεως, Ἀνδοκ. 11. 40. **II.** ἐκφέρει ἐρωτήσεις μετὰ διαταγῶν· ἀλήθεια· εἶνε δυνατόν; Ὁδ. N. 234, Διόσχλ. Πρ. 521.

ἡπύη, ἡ, φωνή, Ἡσυχ.· ὅθεν ὁ Herm. ἀναγινώσκει χάριν τοῦ μέτρου ἀπὺα ἀντὶ αὐτᾶς ἐν Διόσχλ. Ὁδ. 146.

ἡπύατος, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ ἡπύτης (ἐπερ ὁμῶς δὲν ἀπαντᾷ), πρβλ. ἐπῖότα, κτλ. (ἡπύω)—φωνητικῆς, βοητικῆς, κράτικῆς, ἡπύτα κήρυξ, ὁ μεγαλόφωνος κήρυξ, Ἰλ. H. 384· ἡπ. σῦριγξ, ἡ ὀξύφωνος σ., Κόιντ. Σμ. 6.170· πόντος Ὀππ. K. 2.136.

ἡπύω, Δωρ. ἀπύω [ā], ὡς παρὰ Τραγ. (διότι οὗτοι χρῶνται τῷ ῥίματι μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πλὴν τοῦ Εὐρ. ἐν Ρῆσ. 776)· μέλλ. -ύσω [ū]· ἀόρ. ἡπύσα· (ἴσως συγγενὲς τῷ ἔπος, εἰπεῖν).



Καλῶ τινα, προσκαλῶ, φωνάζω, μετ' αἰτ., 881 ποιμένα ποιμῆν ἡπίει 'Οδ. Κ. 83· ἀλλὰ με Πυθῶ.. ἀπύει Πίνδ. Π. 10. 5· ἀπυεν Εὐτρίαναν, ἔπεκαλετο αὐτὸν, Πίνδ. Ο. 1.116, πρβλ. Π. 5.140· λισταί σε.. ἀπύουσαι Διοχῶ. Θῆβ. 144· ἰαλέμω τοὺς θανόντας ἀπύει Εὐρ. Τρω. 1304·—μετὰ διπλ. αἰτ., τί με τὸδε χρέος ἀπύει; διὰ τί με καλεῖς διὰ τοῦτο; δ' αὐτ. 'Ορ. 1253·—μετὰ 3ου. προσ., ἡπυσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι, ἐφώνησα πρὸς αὐτοὺς νὰ μὴ... δ' αὐτ. Ρῆσ. 776. 2) ἀπολ., ἀνακράζω, φωνάζω, αὐτὰρ δὲ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν 'Οδ. Ι. 399· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω ἡχρῶς, βρέμω, οὐτ' ἀνεμος τόσσον ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἡπυεῖ 'Ιλ. Ε. 399· ἐπὶ τῆς λύρας, ἡπῶ, ἐν δὲ τε φόρμιγγι ἡπύει 'Οδ. Ρ. 271·—ἔδω, Λυδοῖσι ἀπύων ἐν αὐλοῖς Πίνδ. Ο. 5. 45· μετὰ συστολῆς αἰτ., μέλος ἀπύοντες Μόσχ. 2. 120. 3) λέγω, ὁμιλῶ, πατρὸς ὄνομ' ἀπύει Διοχῶ. Πρ. 593· τί ποτ' ἀπύω; Εὐρ. 'Εκ. 155· ἀπύσας' ἀντίφω·ν' ἐμῶν στεναγμάτων δ' αὐτ. 'Ικέτ. 800· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω (=λάσκω) 'Αριστοφ. 'Ιπκ. 1023. 4) ἐπομένως ἐξηρηγμένης προτάσεως, τίς ἂν ἀπύοι εἰ...; τίς θὰ ἔλεγεν ἂν...; Σοφ. Αἰ. 887· ἀπύσει τίς ὅδε...; Εὐρ. Βάχχ. 984. [Ὡ ἐν τῷ ἐνεστώ., πλην παρὰ Μόσχ. ἔνθ' ἄνωτ.· διότι ἐν Διοχῶ. Θῆβ. 144 δὲ Ηερμ. ἔχει διορθώσει ἀποτοῦσαι χάριν τοῦ μέτρου].

ἥρ. συνηρ. τοῦ ἥαρ. ἥρα, ἔνερ. = ἄρα, Βαχυλ. 5.165. ἥρα, γ' ἐν. παρατ. τοῦ ἔραω. II. Βοιωτ. ἀντί ἥρω, δ' ἐν. μέσ. ἀορ. α' τοῦ αἶρω, 'Αριστοφ. 'Αχ. 913.

ἥρα, α' ἐν. ἀορ. α' τοῦ αἶρω—ἀλλ' ἥρα, δηλ. ἥραο, ἐπικ. ἀντί ἥρω, δ' ἐν. μέσ. ἀορ. τοῦ αἶρω, 'Οδ. Ω. 33.

ἥρα, οὐδ. ἐπὶθ. πληθ., ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. ἀπαξ μετὰ τοῦ ῥήματος φέρω καὶ πεντάκις ἐπὶ... φέρω (ἐν τμήσει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς τὸ χαρίζομαι· θυμῷ ἥρα φέροντες 'Ιλ. Ε. 132· μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρα φέρων Δ. 572· πατρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρα φέρων αὐτῷ 578· ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες 'Οδ. Γ. 164· ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν Π. 375· ἐπ' Ἴρῃ ἥρα φέρων Σ. 56· οὕτως, ἥρα κομίζειν 'Ορρ. Λιβ. 755·—ἐν 'Ιλ. Α. 572, 578, ἐπὶ ἥρα φέρειν ἥτο ἡ προτέρα γραφή, καὶ ἐν τοῖς τρισὶ τελευταίοις χωρίοις ἡ ἐπὶ ἐλαφρότερον ὡς κευκαρισμένη διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ἥρα· ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ, τὸ δὲ σὺνθετον ἐπὶ ἥρα ἦδη ἀποδοκιμάζεται, ἴδε Βουττιμ. Δελφ. ἐν λ. ἥρα, καὶ πρβλ. ἐπὶ ἥρα. II. συντασσ. γενικ. = χάριν, ἐνεκα, ἥρα παννίκωι πάλας Βαχυλ. 10. 21· ἥρα φιλοξενίῃ Καλλ. 'Αποσπ. 41, πρβλ. Δωσιγ. Βωμ. 18 (ἐν 'Ανθ. Π. 15. 26)· τίνας ἥρα; τίνος ἐνεκα; πρὸς τί; 'Ανθ. Πλαν. 4. 299. ('Ο 'Ηρωδιαν. θεωρεῖ τὸν τύπον ὡς αἰτ. οὐσιαστ. ἥρ· δ' Ἀρίσταρχ. ὡς οὐδ. πληθ. ἐπὶθ. ἥρος. Εἶνε ἀμείβολον ἂν πρέπει νὰ ἀναφέρηται. εἰς τὴν ὡρ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς ἀραρίστω, ἀρμενος, ἥρανος, ἐπιτήρανος, ἀφοῦ παρ' 'Ομ. ἡ λέξις ἥρα ἔχει τὸ ἐλαγμῶν· ἴδε ἄνωτ.).

ἥρα, ἰων. 'Πρη, ἡ, ἡ παρὰ Λατ. Juno, ἄνασσα τῶν θεῶν, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διὸς, 'Ιλ. Π. 432· παρ' 'Ομ. παρίσταται ὡς ἐν διαστάσει πρὸς αὐτὸν καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων· νῆ τὴν ἥραν, ὅρκος τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 5· πρβλ. τέλειος II. 2) ἐπώνυμον τῶν αὐτοκρατειρῶν τῆς Ρώμης, ὡς τὸ ὄνομα Ζεὺς τῶν αὐτοκρατόρων, Σουλλ. 'Επιγρ. 1775, 3956 b (προσθήκ.), πρβλ. Tac. Ann. 5. 2. (Τὴν κοινὴν γυνῶνν διὲ ἡ λέξις ἥρα ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ Λατ. hēra ἀπορρίπτει δὲ Κοῦρτ. (σ. 119) διὰ τὸν λόγον διὲ τὸ γνήσιον Ἰταλικὸν ἢ δὲν εἶνε ἰσοδύναμον τῇ ἑλληνικῇ δασειά· ἀναφέρει δὲ τὴν λέξιν εἰς τὸ Σανσκρ. svar (caelum), πρβλ. σείριος.).

ἥρατος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἥραν· ἥρατον (ἐνν. ἱερὸν), τό, ναὸς τῆς ἥρας, Ἡρόδ. 1.70, κελ.· ἥρατα (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἐορτὴ αὐτῆς, Πανσ. 2. 24, 2. II. ἥρατος (ἐξυπακ. μὴν), δ, Δελφικὸς τις μὴν, Ἀνέκδ. Δελφ. 27· ὁπόθεν διορθωτέον τὸ ἥρα, πῶς ἐν Σουλλ. 'Επιγρ. 1706.

ἥρακλῆς, συνηρ. -κλῆς, δ, τὸ πρῶτον παρ' Ἐπικούρῳ, Πίνδ., Ἡρόδ. καὶ Εὐρ. ἥρακλ. 210, 'Ιωνι 1144, Πρ. Μαίν. 924· τὸ δευτέρον ὡσαύτως παρ' Εὐρ., Σοφ., καὶ τοῖς περὶ τῶν Ἀττ.: οἱ ἀρχικοί τύποι τῶν πλαγ. πτώσεων ἥρακλῆος, -κλῆεῖ, -κλῆεῖα οὐδαμῶς φαίνονται εὐχρηστοί· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. οἱ συντετρ. τύποι ἥρακλῆος, ἥρακλῆος, Εὐρ. ἥρακλ. 8. 988, 'Αριστοφ. 'Ορν. 567, ἥρακλῆᾶ (ὡσαύτως ἐν Ὑμν. 'Ομ. 14.1. 'Ησ. Ἀσπ. Πρ. 448, Θεοκρ. 24.1)· παρ' Ἰωνι καὶ Ἐπ., ἥρακλῆος, -κλῆς, -κλῆα, (ὡσαύτως παρὰ Πίνδ. Ι. 5 (4). 47, Εὐρ. ἥρακλ. 541)·—οἱ τύποι οὗτοι ἐπὶ μᾶλλον συντημένοντες, ἥρακλῆος, Ἡρόδ. 2.42 κελ., Πίνδ., Εὐρ. Πρ. Μαίν. 806, Θεοκρ.· ἥρακλῆῦ Ἡρόδ. 1.145· ἥρακλῆᾶ δ' αὐτ. 2. 42 κελ., Πίνδ. Ο. 10 (11). 20, Καλλ. Ἐπ. 65. 5· καὶ ἀκολούθως πάλιν συνηρ., ἥρακλῆος, Πίνδ. Π. 10. 4·—ἀνωμαλ. αἰτ. ἥρακλῆην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 767·—κλῆτ. ἥρακλῆες Ἀρχιλ. 106, Πίνδ., Εὐρ. Πρ. Μαίν. 175· παρ' Ἀττικ. ἥρακλῆες καὶ παρὰ μεταγ. ἥρακλῆς, Δοβ. Φρυν. 640· ἴδε κατωτ.—Πληθ. ἥρακλῆες σπάνιος, κ. χ. Πλάτ. Θεαιτ. 169B, -εἰας Ἀριστοφ. Εἰρ. 741· δυτικ. ἥρακλῆς Φιλόστρ. 190. Ὁ ἥρακλῆς, Λατ. Hercules, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, δὲ περιφημώτατος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, 'Ομ.

κλ.· κατὰ τοὺς παλαιούς ὀνομάσθη ἥρ. διὲ διὰ τὴν ἥραν· κλῆος ἔσχε·—ἥρακλῆους στήλαι (ἴδε ἐν λ. ἥρακλῆος), παροιμιώδεις ἐπὶ τῶν πορευομένων εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον, Πίνδ. Ο. 3.79, Ι. 4. 20 (3. 30)· ἥρακλῆους ὀργὴν τιν' ἔχειν, διάθεσιν ἢ φιλοδοξίαν ἥρακλῆους, Ἀριστοφ. Σφη. 1030, Εἰρ. 752· παροιμία ἐπὶ στενῆς φιλίας, ἄλλος ἥρακλῆς, ἄλλος αὐτός (τὰ χειρόγρ. οὕτος) Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 12, 12· ἀλλὰ, ἄλλος οὗτος ἥρακλῆς, δευτέρος ἥρακλῆς, Παροιμιογρ.·—ἡ κλῆτ. ἥρακλῆς εἶνε συγχάκις ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ δυσαρρεσκείας, ὡς τὸ Λατν. Hercle, Mehercle, Ἀριστοφ. 'Αχ. 184, Νεφ. 284. II. ὁ κάλλιστος βόλος τῶν κύβων ἐλέγετο ἥρακλῆς, ὡς καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ Μίδας· πρβλ. ἀσπράγαλος. [Τὸ α ἐν τῇ θ' συλλαβῇ εἶναι βραχύ, ἂν καὶ οἱ Ἐπ. ἔχουσιν αὐτὸ καὶ ὡς θέσει μακρόν· καὶ οὕτως δὲ Εὐρ., ἴδε Πόρσ. Μηδ. 675. Ὁ Σοφ. ἔχει ἥρακλῆους μετὰ συνήψεως τῶν τελευταίων συλλαβῶν, Τρω. 406, Φ. 943· καὶ ἐν Τρω. 233, 476, Ἀριστοφ. Θεσμ. 26, ἥρακλῆα εἶνε τρισύλλ.].

ἥρακλῆϊδας, οἱ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἥρακλῆους, Ἡρόδ. 1. 7, 13, κ. ἄλλ. ἥρακλῆος, α, ον, ὡσαύτως -ος, ον, Σοφ. Τρ. 51· Ἐπικ. -ήτιος, ἐν τῇ περὶ Ἰάδου -ήτιος, ἡ, ον· ἀνήκων εἰς τὸν ἥρακλῆα, Λατ. Herculeus, βίη ἥρακλῆϊν, δηλ. ἡ βίωμ τοῦ ἥρακλῆους, δὲ ῥωμαῖος ἥρακλῆς, 'Ομ.·—ἥρ. στήλαι Ἡρόδ. 2. 33., 4. 8 κ. ἄλλ.· καὶ στάλαι ἡ κίονες ἥρακλῆος παρὰ Πίνδ. Ν. 3. 36, Ο. 3. 79 καὶ ἥρ. ὅροι Πλάτ. Τιμ. 25· τὰ ὅρη τοῦ ἥρακλῆους (ἡ Κάλπη σῆμ. Γιβραλτάρ καὶ ἡ Ἀδύλη σῆμ. ὅρος τῶν Πιθῆκων).—Ἐπίρρ. ἥρακλῆϊως, ὁμοίως τῷ ἥρακλῆϊ, Λουκ. Περύγρ. 33. II. ἥρακλῆειον, ἰων. -ήτιον (ἐνν. ἱερὸν), τό, ὁ ναὸς τοῦ ἥρακλῆους, Ἡρόδ. 2. 44 κ. ἄλλ.·—ὡσαύτως, μέγα ποτήριον, ἄξιον τοῦ ἥρακλῆους, Ἀθῆν. 469C. 2) ἥρακλῆα (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἐορτὴ αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 651, Δημ. 368. 11. 3) ἥρακλῆα, ἡ, Heracleum, φυτὸν τι, Θεοφρ. Ι. Φ. 9.15, 5. III. νόσος ἥρακλῆϊν, ἡ ἐπιληψία, 'Ιπκ. 593. 30, Γαλῆν. ἀλλά, ἥρ. πάθος, ἡ ἐλεφαντίασις, Ἀρεταί. Σμη. 'Οξ. Νούρ. 2.13. IV. ἥρακλῆια λουτρά, θερμὰ λουτρά, Ἀριστοφ. Νεφ. 1051, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Ἀθῆν. 512F. V. λίθος ἥρακλῆα ἡ ἥρακλῆα, ἡ, ὁ μαγνήτης, Πλάτ. Τιμ. 80C, 'Ιωνι 533D· καλούμενη οὕτω κατὰ τὸν Buttin. ἐκ τῆς ἐλκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἴδε Μάγγνης II. VI. ἥρ. (ἐξυπακ. μὴν), δ, μὴν τις Δελφικὸς, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1707, Ἀνέκδ. Δελφ. 3.17, 33.

ἥρακλῆϊτιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν ἥρακλῆϊτον, Πλάτ. Πολ. 498A·—ἥρ., οἱ, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ὁπαδοί, δ' αὐτ. Θεαιτ. 179E, Διογ. Α. 9: 6. ἥρακλῆϊτῆς, εἶμαι ὁπαδὸς τοῦ ἥρακλῆϊτου, Ἀριστ. Μεταφ. 3: 5, 18· ἐσχηματισμένον ὡς τὸ φιλέπῆτῆς, κτλ. ἥρακλῆϊτις, οὐ, δ, ὁπαδὸς τοῦ ἥρακλῆϊτου, Διογ. Α. 9. 15.

ἥρακλῆωνίται, οἱ, αἰρετικοὶ τινες, Ἐπιφάν. ἐν προομ. τοῦ Κατὰ ἀρέσεων 6. 9 (Dind.). ἥρακλῆωτης, ου, δ, κάτοικος τῆς ἥρακλῆας, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 8, κ. ἄλλ.·—ἐπὶθ. ἥρακλῆωτικὸς, ἡ, ὄν, ἐξ ἥρακλῆας, δ' αὐτ. Ι. Ζ. 4. 2, 3·—ἀλλὰ, σκύφος ἥρακλῆωτικὸν λέγεται διὲ ὀνομάσθη ἄτε πρώτου ἥρακλῆους χρῆσασμένου διὰ τὰ στρατείας, Ἀθῆν. 500A·—ἥρακλῆωτικὴ καρύα Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 1. 10, 6, 3. 6, 5. ἥρακλῆϊς, ἰδος, ἡ, ποίημα περὶ τοῦ ἥρακλῆους, ὅσοι τῶν ποιητῶν ἥρακλῆϊδα καὶ Θησηϊδα πεποιήκασιν Ἀριστ. Ποιητ. 8. 2.

ἥρακλῆς, δ, συνηρ. τοῦ ἥρακλῆϊς, δ ἴδε. ἥρακλῆϊκος, δ, ὑποκορ. τοῦ ἥρακλῆϊς, ὄνομα τοῦ 24 εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου· τύπος τις ἥρακλῆϊστος ἀναφέρεται ὡς ἀμφίβ. ὑπὸ τοῦ Χοιρῶδ. ἐν Ἀν. 'Οξ. 2. 268. ἥρ-ἀνθεμον, τό, (ἔαρ, ἀνθεμον) = ἀνθεμῖς, Διοσκ. 3.154. ἥρ-ἄνος, δ, φύλαξ, προσταγῆς. (βοηθὸς κατὰ τὸ Ε. Μ., ὡς καὶ ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει τὸ ῥῆμα ἡρανέω διὰ τοῦ βοηθεῖν, χαρίζεσθαι) ἡλίων Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 513· γαίης Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 44· ἐνῶ ὁ Ἑρμῆσιαν. 5.16 καλεῖ τὸν Μουσαῖον Χαρίτων ἥρ., φίλον τῶν Χαρίτων, καὶ αὐτὸς 22, τὸν Ἡσίοδον πάσης ἥρ. ἱστορίης, φίλον πάσης σοφίας. Πρβλ. ἐπιτήρανος.

ἥρ-ἄρε, ἴδε ἐν λ. ἀραρίστω. ἥρ-ἄσμην, ἴδε ἐν λ. ἔραμαι. ἥρ-ἄτο, ἴδε ἐν λ. αἶρω. ἥρ-ἄτο, ἴδε ἐν λ. ἀράομαι. ἥρ-ἄμα καὶ ἥρ-ἄμας πρὸ φωνήεντος ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 170 (ἴδε ἐν τέλ.), ἐπίρρ., ὡς τὸ ἀτρέμας, ἡσύχως, ἑλαφρῶς, ἡσυχος, ἥρ-ἄμα, ἡσυχά, σιγά! λεγόμενον πρὸς ἵππον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 82· ἡλῆειν ἥρ-ἄμα τὸν βουκέφαλον δ' αὐτ. Ἀποσπ. 135· ἥρ-ἄμα ἐπιγελαῖν Πλάτ. Φαῖδ. 62A· ἔχε ἥρ-ἄμα, σπᾶσος ἡσυχά, δ' αὐτ. Κρατ. 399E, ἥρ. ἡρόμην δ' αὐτ. Πρωτ. 333E. 2) ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς, ἀντίθ. σφάδρα, ἥρ. ῥιγούν δ' αὐτ. Θεαιτ. 152A· ἀγαθακτεῖν δ' αὐτ. Φιλῶδ. 47A· δακτυλοῖ ἥρ. διηρθρωμένον Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 9, 6·—ἐνίοτε μετ' ἐπιθ. ἐν ἥρ-ἄμα προσάπτει Πλάτ.,



Φαίδρ. 230C. ἡρ. λευκός Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4. 28. ἡρ. θερμός ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθαρ. 1. 8. 16. ἡρ. παθητικός αὐτὸς 10. 15. ἡρ. ὁμοίος ὁ αὐτ. Τοπ. 3. 2. 7. ἡρ. ψεκτός ὁ αὐτ. Ἡθ. N. 4. 5. 14. ἡρ. καὶ γελοῖον Δουκ. Μισθ. Συνόντ. 28. 3) βραδέως, ἀντιθ. τάχιστα, Πλάτ. Πολιτ. 617A. — Τὸ ἐπιθ. ἡρεμος εὐρηται μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς Θεοφρ. Διό. 62. Δουκ. Τραγῶδ. 207 (ἡρέμω ποδί), Δ. Ἐπιστ. Τιμ. 6. 2. ἡρεμον ἑαυτὸν παρέχειν, Ἐπιγρ. Οὐδισπὸλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 24. — ἡρεμαῖος εὐρηται συνθ. ἀντ' αὐτοῦ περὶ τοῦ συνθετοῦ ὡσαύτως ἴδε ἐν λ. ἡρεμαῖος. (Ἡ ῥίξα φαίνεται ἐν τῷ Σανσκρ. ram, ram-é (gaudeo), πρὸς. á-ram-ami (desino, quiesco), Γοτθ. rim-is (ἡσυχία) — ἐνεσθ. καὶ ἡρεμ-ε, -ατος, -ία, -έω.) ἡρεμάζω, εἶμαι ἡσυχος, σιωπῶ, ἰδίως ἐκ θλίψεως, Ἐβδ. (B) Ἐσθρ. 9. 3). ἡρεμαῖος, α, ον, ἐπιθ. τοῦ ἡρέμα, ἡσυχος, ἀτάραχος, λυπαί, ἡδοναί Πλάτ. Νόμ. 773E. γένεσις ὁ αὐτ. Πολιτ. 306E. πῦρ ἡρ., μικρὸς πυρετός, Ἰππ. 606. 21. ἡρεμαῖα ὡς ἐπίρρ. = ἡρέμα, ἀντιθ. σφόδρα, Πλάτ. Νόμ. 733C — συγκρ., πόλιν ἡρεμασιώτεραν ποιεῖν Πλούτ. Σόλ. 31. ὡσαύτως ἀνώμαλ. ἡρεμίστερος Ξεν. Κύρ. 7. 5. 63, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29. — Ἐπίρρ. -αίως = ἡρέμα, Ξεν. Ἰππ. 9. 5. συγκρ. -αίτερον (διάφ. γραφ. -αίτερον) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8. 32. -εστέριος Ξεν. Κύρ. 3. 1. 30. ἡρεμασιότης, ἡτος, ἡ, ἡρεμία, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, Ἰππ. 26. 29. ἡρεμέω, Δωρ. ἀρεμέω, Τιμ. Δοκρ. 95D. εἶμαι ἡσυχος, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἀντιθ. κινέομαι, Ἰππ. Ἀγμ. 755, πρὸς Ἀριστ. Φυσ. 6. 8. 8. 1. 3, κ. ἄλλ. ἐν τοῖς νόμοις ἡρεμοῦντες διαμένειν Ξεν. Ἀγμ. 7. 3, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 891A. 956D. ἡρ. τῇ διανοίᾳ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21. 22. — ἡρεμητέον, ῥημ. ἐπιθ. Φιλων 1. 89. 2) εἶμαι ἀκίνητος, διαμένω ἀκίνητος, ἀσάλευτος, ἀμετάβλητος, μόνος οὗτος ἡρ. ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 527B. τὸ ἡρεμεῖν ὁ αὐτ. Φαίδρ. 96B. ἡρέμας, εως, ἡ, ἡσυχία, ἀκίνησις, ἀντιθ. κίνησις, Ἀριστ. Φυσ. 8. 1. 7 καὶ ἄλλ. 2) καθήσυχαισι, καταπράναισι, Τιμ. Δοκρ. 104B. τῆς ὁργῆς Ἀριστ. Ρητ. 2. 3. 2, πρὸς π. Ψυχ. 1. 3. 21. ἡρεμῖ [ε] ἐπίρρ. ἀντὶ ἡρέμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 315. πρὸς ἀτρεμῖ. ἡρεμία, ἡ, ἡσυχία, ἀτάραξις, ἀντιθ. κίνησις, = ἀκίνητος, Ἀριστ. Φυσ. 3. 2. 4, πρὸς π. 5. 6. 1, Μεταφ. 1. 7. 4, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἡρ. ψυχῆς Ὁρ. Πλάτ. 412A, πρὸς Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3. 6. ἐπὶ πολλῆς ἡρ. ὕμῳ Δημ. 168. 15. — ἴδε ἐν λ. ἡμερία. ἡρεμίζω, ποιῶ τινα ἡρεμον, ἡσυχον. — Παθ. εἶμαι ἡσυχος, ἡσυχάζω, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 29. 1. 2) ποιῶ τινα ἡσυχον, ἵππον Ξεν. Ἰππ. 7. 15, πρὸς Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 2. 8. 9. — Παθ. εἶμαι ἡσυχος καὶ γαλήνιος, ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3. 15, κ. ἄλλ. II. ἀμετάβ. = ἡρεμέω, Ξεν. Δακ. 1. 3. ἡρεμος, ον, ἴδε ἡρέμα. ἡρεμότης, ἡτος, ἡ, = ἡρεμία, Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἀρμονικ. σ. 21 Meib. ἡρεμώ, ποιῶ τινα ἡρεμον, εἰς γῆν ἤλθεν ἡρεμωμένην, ἀκινδύνως πλεύσας Νικ. Ευχερ. σ. 20. ἡρεσίδες, αἱ, ἱεραὶ τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ, «χοραὶ αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ» Ἡσυχ. Ἐτυμ. M. 436. 49. πρὸς Müller Archäol. d. Kunst. § 69. ἡρευν, ἰων. παρατ. τοῦ αἰρέω Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302. Ἥρα, ἰων. ἀντὶ Ἥρας Ὁρ. ἡρήρει, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω B. ἡρήρειστο, ἴδε ἐν λ. ἐρείδω. ἡρήρης, ἐπίθετ. κατάληξις. 1) ἐκ τῆς √AP (ἀραρ-εἶν, ἀραρ-εσκω) ὡς φρενήρης, ἐρεῖ-ηρος, θυμαρῆς. 2) ἐκ τῆς √EP (ἐρεῖσσω), ὡς ἀμφ-ήρης, ἀλι-ήρης, τρε-ήρης, τετρ-ήρης, κτλ., κοινῶς ἀναφέρονται εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἀνήκουσας εἰς τὴν √AP, πρὸς διήρησις, Gr. Et. ἀρ. 492. ἡρι, Ἐπ. ἐπίρρ., πρῶτ. ἐνωρίς, Ὁμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ μάλα, ἡρι μάλ' Ἰλ. I. 360. μάλ' ἡρι Ὁδ. γ. 156. ἡώθεν δὲ μάλ' ἡρι T. 320. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ἥως, ἡέριος, οὐχὶ ὡς δοτ. τοῦ ἥρ, ἔαρ πρὸς ἡρίγενεια). ἡρι-γένεια, ἡ, (ἡρι, γενέσθαι) πρῶτ. γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς πρωίας, παρ' Ὁμ. ἀεῖποτε ἐπιθ. τῆς Ἡούς ὡσαύτως ἀπόλ. = Ἡώς, Ὁδ. X. 197, Θεοφρ. 347. καθαρὰς ἀπερ. ἡριγενείας, ὡς κατὰ τὴν καθαρὰν αὐτὴν, Ψοδρ. 24. 39. γενέθλιον ἡριγενεῖαν, γενέθλιον πρωίαν, Ἀνθ. Π. I. 353. 2) παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ἡμέρα, Νόνν. Δ. 38. 271, Κόιντ. Σμ. 10. 478. II. (ἡρ) γεννώσα κατὰ τὸ ἔαρ, λεία Διοχλ. Ἀποσπ. 357. ἡρι-γενής, ἐς, = τῷ προηγ. Ἡώς, Ἀπολλ. Ροδ. B. 450. γ. 1224, κτλ. ἡρι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἐνωρίς γηράσας, ὄνομα βοτάνης, ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόν. ὄν. ἔχει ἐν τῷ σπόρῳ Λατ. senecio, Θεοφρ. I. Φ. 7. 1, Διοσκ. 4. 97.

ἡριδανός, δ, ποταμός διάσημος ἐν τοῖς παλαιῇς μύθοις, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 338. περὶ οὗ λέγεται ὅτι χύνεται εἰς τὸν Ὀκεανόν, κατὰ τὸ δυσμικτότατον μέρος τῆς Εὐρώπης, Ἡρόδ. 3. 115. Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παριστάνοντὰ τὸν ποταμὸν Πάδον ὡς κατὰ πρῶτον ἐν Εὐρ. Ἰππ. 737. ἑτεροὶ ἐννοοῦσι τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Ρῖνον, ἴδε Ἐρμηνευτ. εἰς Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ. II. ποταμός ἐν Ἀττικῇ, Στράβων 397, Πανσ. 1. 19. 6. ἡρι-εργής, δ, ὁ ἐργαζόμενος, σκάπτων ἡρία, τάφους, Ἡσυχ. ἡριεύς, εως, ὁ, (ἡρίον) νεκρός, Ἡσυχ. ἡριθαλής, τό, ἐν τῷ ἀέρι θάλλον, φυτὸν Plin. H. N. 25. 13. ἡρικαπατός ἢ ἡρικεπ-, δ, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου, ἡ τοῦ Περσίου, Ὁρρ. Ὑμν. 6. 4. ἴδε Benti. Corresp. 1, σελ. 14-18, Δοδ. Ἀγλ. σ. 479. ἡρίκε, ἴδε ἐν λ. ἐρείκω. ἡρινοθερμον, τό, = ἄνθεμον, Ἡσυχ. ἡρινο-λόγος, ον, λαλῶν κατὰ τὸ ἔαρ, τέττις Ἡσυχ. ἡρινός, ἡ, ὄν. (ἡρ) ἑαρινός, Σόλων 12. 19, Πίνδ. Π. 9. 82, Εὐρ. Ἰκέτ. 448, Ἀριστοφ. Ὁρν. 683, Ξεν., κτλ. — οὐδ. ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, γῆ τ' ἡρινὸν θάλλουσα Εὐρ. Ἀποσπ. 318. 3. ὅταν ἡρινά τ' φωνῇ χελιδὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 800. ἡρίον, τό, τάφος, τύμβος, μνημεῖον, ἐνθ' ἄρ. Ἀχιλλεύς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον Ἰλ. Ψ. 126. ἡρία νεκῶν, Ἀἶδας Θεοφρ. 2. 13, Νικ. Ἀποσπ. 21. εἰσατο-βῶμόν..., ἡρίον ὄφρα γένοιτό Συλλ. Ἐπίγρ. 4284. πρὸς Ἐπιγράμ. Ἑλλήν. 214. 1., 574 κ. ἄλλ. ὡσαύτως παρὰ πελοπόν. Δημ. 1319. 27, Δειναρχ. 107. 16 (οὕτως ὁ Vales. ἀντὶ ἱερὰ), Δουκαῦργ. παρ' Ἀρπ., Πλουτ., κτλ. — Πρὸς Πλάτ. Nāke Opusc. σ. 176. (Κατὰ τὸν Ἀρπ. καὶ ἑτέροις ἐκ τοῦ ἔρατος καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 180. ἔχομεν κατὰ χθονός ἡρία τεύχον· ἀλλ' ὅτι ἡτο χῶμα ὑψωμένον φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ροδ. A. 1165. Καλλ. Ἀποσπ. 251, κτλ. — ἔχει δὲ παρ' Ὁμ. τὸ διγάμμα.) ἡρι-πόλη, ἡ, (πολέω) ἡ τὸ πρῶτ. περιφερομένη, βαδίζουσα, ἀκολουθῶς ὡς τὸ ἡριγένεια, ἡ πρωία, ἡ ἥως, Ἀνθ. Π. 5. 228, 254. ἡρι-σαλπγιγέ, ἡ, ἡτος, πρῶτ. σαλπγιγών, ὄνομα πτηνοῦ, Ἡσυχ. ἡριστάμεν, ἴδε ἐν λ. ἀριστάω. ἡρίστριον, τό, ἱμάτιον ἑαρινόν· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ θερίστριον, Ἡσυχ. ἡριμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ αἰρῶ, ὑψηλῶς, ὑπερφάνως, Πολυδ. Θ. 147. ἡρμοσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ ἀρμόζω, ἀρμοδίας, προσφῶς, Διόδ. 17. 19. ἡρο-άνθη, τά, ἑορτὴ γυναικεία λαμπρὰ ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, Φώτ. ἡροσάνθεια παρ' Ἡσυχ. ἡροτικός, ἡ, ὄν, παρὰ μεταγενέστεροις ποιηταῖς ἀντὶ ἡρωικός, Μανέθαν 1. 13, Ἐπιγράμ. Ἑλλήν. 279. ἡροσταί, οἱ, = ἡρωασταί, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ A. π. Χρ. αἰῶνος, CIA. II. 630. ἡρσα, ἴδε ἐν λ. ἀραρίσκω A. ἡρύγγιον, τό, ἴδε ἐν λ. ἡρυγγός. ἡρυγγίς, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν ἡρυγγόν, Νικ. Ἀλ. 577. ἡρυγγος, ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκάνθοφυλλων, Νικ. Θ. 645, 849. συχνότερον ὡς ὑποκορ. ἡρύγγιον, τό, Θεοφρ. I. Φ. 6. 1. 3 (ἐνθα κακῶς ἡρύγγιον), Διοσκ. 3. 24, Πλούτ. 2. 700D. — ὡσαύτως ἡρύγγη, ἡ, Πλίν. 22. 8, Φώτ. II. ἡρυγγος, δ, τοῦ τράγου ἡ γενεαῖς, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 3, 3. ἡρύγε, ἴδε ἐν λ. ἐρεῦγομαι II. ἡρύκακε, ἴδε ἐν λ. ἐρύκω. ἡρύκω, ποιητ. δοτ. ἐνίκω. τοῦ ἡρώς ἡρώ, γεν. καὶ αἰτ. τοῦ αὐτοῦ. ἡρώσασα, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀρτήριον Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477. ἡρώσασται, οἱ, ἡρώς ἦτο νεκροῦ μακαρίτου λάτρεσι, Ἐπιγρ. Ἀκραφείων Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III. σ. 299. ἡρωδιάζοντες, οἱ, ποιούντες ἔργα ἀνόμα, ὡς ὁ τετράρχης Ἡρώδης, M. Ἀχομ. τ. A', σ. 275 (Λεξ. Κουμ.). ἡρώειον, τό, = ἡρώϊον, ὁ ἴδε. ἡρώελεγεῖον (ἐνν. μέτρον), τό, δίστιχον συγκείμενον ἐξ ἐξαμέτρων καὶ πενταμέτρων, Γράμμ. ἡρω-ιάμβος, δ, ποίημα συγκείμενον ἐξ ἐξαμέτρων καὶ ἱάμβων, Τζέτζ. Ἰστ. 4. 868. ἡρωίζω, γράφω ἡρωικούς στίχους ἢ ἐπικὸν ποίημα, Εὐστ. 4. 1. ἡρωικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς ἡρώας, κατὰ τοὺς ἡρ. χρόνους (ἴδε ἡρώς I. 1) Ἀριστ. Πολ. 3. 14. 11. ἡ χλαῖνα ἡρ. φόρημα ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 458, κτλ. 2) ἀνήκων ἡ ἀρμόδιον εἰς ἡρώα, φύλον Πλάτ. Κρατ. 398E. ἀρετὴ Ἀριστ. Ἡθ. N. 7. 1. 1. ἡρωικά φρονεῖν Δουκ. Ἐρωσ. 20. — Ἐπίρρ. -κῶς, ὡς ἡρώς, τελευτῶν Διόδ. 2. 45. συγκρ. ἡρωικώτερον Θεοφρ. Πρὸς ἡρωικός, II. ἐν τῇ μετρικῇ, ἡρ. στίχος, ὁ ἐξαμέτρος, Πλάτ. Νόμ. 958E. μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 24. 8. εἰς τὴν ἡρ. τάξιν ἐπανάγειν, μεταφέρειν εἰς ἐπικ. ποίημα, Δημ. 1391. 22. ἡρωίνῃ [τ], ἡ, θηλ. τοῦ ἡρώος, ἡρώϊς (ἡρώισσα), Θεοφρ. 13. 20, 26. 36, Καλλ. εἰς Ἀγλ. 161, Διον. Π. 1022. συγκρ. ἡρώϊνη, Ἀρι-



στοφ. Νεφ. 315, Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 55. 2) γυνή ἀποθα-  
νούσα, μακαρίτης (πρβλ. ἥρωος II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2259.  
ἡρώινος, ἡ, ον, = ἡρωικός, Σουίδ. ἐν λ. Ἡσιόδοτος.  
ἡρώιος, α, ον, = ἡρωικός, Πινδ. Ο. 13. 71, Ν. 7. 68 [ἔχον  
τὸ ὡ θέσει βραχύ]· πρβλ. ἡρώος.  
ἡρώϊς, ἰδὸς, ἡ, = ἡρωϊνή, Πινδ. Π. 11. 13, Καλλ. Ἀποσπ.  
126. II. ὡς θηλ. τοῦ ἡρωϊκός, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1018, Ἀνθ.  
Π. 9. 504. 2) (ἔτυπακ. τοῦ ἐννεατηρις)· ἐορτὴ ἐν Δελφοῖς  
κατὰ πᾶν ἑνατον ἔτος, Πλούτ. 2. 293B. 3) ἐπὶ τοῦ ἡρωϊ-  
κοῦ στίχου, Χριστόδ. Ἐκφρ. 419.  
ἡρώισσα, συνηρ. ἡρώισσα, = ἡρωϊνή, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309,  
1358, Συλλ. Ἐπιγρ. 1455.  
ἡρώιν, ὄνος, ὁ, τόπος ἡρώων, τὸν ναὸν καὶ ἡρώνα τῇ πόλει  
(ἀνέθηκεν) Ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης, Μém. sur une miss. au mont  
Athos, σ. 18.  
ἡρωο-γονία, ἡ, ποιήμα τοῦ Ἡσιόδου (πρβλ. Θεογονία), ἴδε  
Πρόκλ. Χρηστ. σ. 9.  
ἡρωο-γράφος, ον, ἐπικ. ποιητής, Τζέτζ.  
ἡρωο-λόγος, (λέγω) λέγω, διηγούμεν περὶ ἡρώων, Στράβ. 508.  
ἡρωο-λογία, ἡ, διήγησις περὶ ἡρώων, Ἀναξίμ. παρ' Ἀθην. 498B.  
ἡρώων, ἰων. -ώων, τό, 1) (ἔτυπακ. τοῦ ἱερὸν ἡ ἔδος)  
ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς ἥρωα, οἷον τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀδραστον,  
'Πρόδ. 5. 67, πρβλ. ἄγ. Θουκ. 2. 17, κτλ.· ἡρώων, δηλ. τὸ ἡρώων,  
'Ἀριστοφ. Σφ. 819 — τύπος τις ἡρώειον (μνημονεύμενος ὑπὸ  
'Πισυ.)· εὐρηται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4278 α, b, e, 4418 κ. ἀλλ.  
2) (ἔτυπακ. τοῦ μέτρον) ἐξάμετρος, Πλούτ. Νομ. 4· κτλ.  
3) ἡρώα (ἔτυπ. ἱερά), τὰ, ἡ ἐορτὴ ἡρώος, ὁ αὐτ. 2. 811D.  
ἡρώος, α, ον, συνηρμ. τοῦ ἡρώος (ὁ ἴδε)· ὁ ἡρ. (ἐνν. ρυθ-  
μός), τὸ ἡρώϊον μέτρον, ὁ ἐξάμετρος, Πλάτ. Πολ. 400B, πρβλ.  
'Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· ἡρ. μέτρον ὁ αὐτ. Ποιητ. 24, 12· πούς ἡρ.  
ὁ δακτύλος, Ἀνθ. Π. 7. 9, κτλ.  
ἡρώς, ὁ, (ὡσαύτως ἡ, με σημασ. II)· γεν. ἡρώος (ὡς δακτύλ.  
ἐν Ὀδ. Ζ. 303), ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ ἡρώ· Δημ. 419. 22, Πανσ. 10. 4,  
10 — δοτ. ἡρώῃ, τὸ πλείστον ἐν τῷ τύπῳ ἡρώ, Ἰλ. Η. 453, Ὀδ.  
Θ. 483, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1485, Πλάτ. Κριτ. Φύωνι 2. 18, Χρησμ.  
παρὰ Δημ. 1072, 25 — αἰτιατ. ἡρώα Πλάτ. Νόμ. 738D, Δημ. 288.  
17 (ὡς δακτύλος ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 376), ἀλλὰ συνήθως ἐν τῷ τύπῳ  
ἡρώ, Πλάτ. Πολ. 391D, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 766, κτλ.· ὡσαύτως  
ἡρώων Ἡρόδ. 1. 167, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283 — Πληθ., ὄνομα ἡρώες,  
σπανίως συνηρ. ἡρώος, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283, δοτ. ἡρώσιν  
Δίσχυλ. Ἀποσπ. 52· αἰτ. ἡρώας, σπανίως ἡρώος, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀγ.  
516, Δουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 4. — ἴδε Δοδ. Φρον. 159. Ἐν ταῖς Ἀττ.  
'Ἐπιγρ. ἡρώας, ἡρώος (ἡρώ), ἡρώ, ἡρώ (ἡρώα). — Δυτικ., γεν.  
καὶ δοτ. ἡρώων Meisterh. Gr. σ. 139. (Πρβλ. Σανσκριτ. yīras,  
Λατ. vir, Γοτθ. vair, Λιβ. vīras). Παρ' Ὀμ. ἡρώς εἶνε τι-  
μητικὸν ἐπιθ. διδόμενον οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀρχηγούς πολεμιστάς, καὶ  
μάλιστα τοὺς ἐν Τροίᾳ Ἕλληνας (ἡρώες Δαναοί, Ἀχαιοί, Ἰλ. Β.  
110, Τ. 34, 41, 78)· ἀλλ' εἰς τοὺς πολεμιστάς ἐν γένει (στίχας  
ἀνδρῶν ἡρώων Ὀδ. Α. 101, κτλ.)· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἰς  
ἀνθρώπους οὐδὲν κοινὸν ἔχοντας πρὸς τὸν πόλεμον ἢ τὴν διοίκησιν,  
ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 483 εἰς τὸν αἰὶδὸν Δημόδοκον, ἐν Ὀδ. Σ. 423 εἰς  
τὸν κήρυκα Μούλιον (πρβλ. Ἡρόδ. 7. 134)· μάλιστα ἐν Ὀδ. Η.  
44, οἱ ἀπόλεμοι Φαλακρὸς οὕτω καλοῦνται ὥστε ἡ λέξις ἡρώας κατ'  
ἀρχὰς ἀπεδίδετο εἰς πάντα ἐλεύθερον κατὰ τὴν προελληνικὴν περι-  
οδὸν (ἂν καὶ κυρίως ἔτι καὶ τότε εἰς τοὺς μαχητάς), καὶ ὁ Ἀριστ.  
ἐν Προβλ. 19, 48 δὲν ἀκριβολογεῖ, λέγων, ὅτι, οἱ ἡγεμόνες τῶν  
ἀρχαίων μόνον ἦσαν ἡρώες, οἱ δὲ λαοὶ ἀνθρωποποι. — Περὶ  
τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ἴδε Ἀπολλων. Λεξ. Ὀμ. σ. 335 Toll., Serv.  
Virg. Aen. 1. 200, Thirlw. Hist. Gr. 123 κέξ., Grote κερ. 2.  
2) ἐπειδὴ ἡ ἡρωικὴ περίοδος ἐκτίσματο σπουδαιότητα διὰ τὴν  
ἀρχαιότητα αὐτῆς, οἱ ἡρώες ὑψώθησαν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώ-  
πων· ὑπάρχει ἔχους τῆς τοιαύτης ἰδέας παρ' αὐτῷ τῷ Ὀμήρῳ, εἰ  
τὸ χαίριν γνήσιον, Ἰλ. Μ. 23 (ἐνθα οἱ ἡρώες καλοῦνται ἡμιθέων  
γένεος ἀνδρῶν)· ἴδε Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 170, ἐνθα οἱ ὀλβιοὶ ἡρώες  
εἶνε ἡ τετάρτη γενεὰ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔπесον πρὸ τῶν Θηδῶν καὶ  
τῆς Τροίας, ὁ δὲ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν τὰς νήσους τῶν  
Μακάρων. Τούτους δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τοὺς δαίμονας,  
οἵτινες ἴσταντο μίαν βαθμίδα ἀνωτέρω, δηλ. ἦσαν μεταξὺ τῶν ἡρώων  
καὶ τῶν θεῶν, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 124, 154, Πλάτ. Κρατ. 397D,  
Νόμ. 738D. 3) ἡρώες, ὡς ὑποκείμενα λατρείας, πρῶτον παρὰ  
Πινδάρῳ, ὅστις παριστᾷ αὐτοὺς ὡς γενεὰν μεσάζουσαν μεταξὺ θεῶν  
καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμιθέους, ἀντιθέους, Π. 1. 103., 4. 102· ἡρώας  
θεός Ν. 3. 38· πρβλ. Δίσχυλ. Ἀγ. 516, Ἀποσπ. 49· (ταῦτα τὰ  
χωρία καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 449 εἶνε τὰ μόνα, ἐν οἷς ἀπαρτᾷ ἡ  
λέξις παρὰ Τραγ.) — ἡ λέξις ἐφημερίσθη τὸ πρῶτον μετὰ τοιαύτης  
σημασίας ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ θεοῦ καὶ θνητοῦ, οἷος ὁ Ἡρακλῆς, ὁ  
Αἰνείας, ὁ Μένων, Ἡρόδ. 2. 44, Πινδ. Ν. 3. 37, κτλ.· ἀκολούθως  
ἐπὶ τῶν τιμηθέντων διὰ τὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργεσίας, οἷοι  
ἦσαν ὁ Δαίδαλος, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Θησεύς, κλ., Σμυωνίδ. ἐν Ἀνθ. Παν.  
4. 84, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπιστήμων προσώπων τῶν μυθικῶν ἡρώ-  
ων, οἷον τοῦ Σισύφου, Θούργ. 711 — θεοὶ ἡρώων, ὡς μετᾴρσας

τοῦ Ῥωμαικοῦ Diis manibus, Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 1. 4) βραδυ-  
τερων οἱ ἡρώες ἦσαν κατώτεροι ἐγγώριον θεοῖ, προστάται φυλῶν, πό-  
λεων, συνδεδεμένων ἢ ἑταιρειῶν, κτλ., ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ ἡρώες ἐπώνυ-  
μοι ἦσαν ἐκείνοι, ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ ὠνομάσθησαν, Ἡρόδ. 5. 66, Πανσ.  
1. 1. 5, 1· καὶ ἰδρυταὶ γενεῶν ἢ πόλεων (ἀρχηγεῖται, κτίσται), ἡλα-  
τρουόντο ὑπὸ τῷ ὀνόματι τούτου, εἰς αὐς, ἱερά (ἡρώα) ἱδρύνεν ἡ πολιτεία  
μετὰ θυσιῶν καὶ ἐορτῶν· πάντοτε ὁμοῦς ἐκίνετο διακρίσεις αὐτῶν ἀπὸ  
τῶν ἰθνηκῶν θεῶν, ἴδε Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 4. 87., 5. 30.,  
'Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 2· οὕτε θεοῦς, οὐδ' ἡρώας, οὐτ' ἀνθρώ-  
πους Ἀντιφῶν 114. 20. 5) κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους  
πρῶτον μὲν μεγάλως ὑπερητάσθησαν τὴν πολιτείαν ἡζυόντων ὁμοίων  
τιμῶν, ὡς ὁ Βρασιδᾶς ἐν Ἀμφιπόλει, Θουκ. 5. 11· ἐνίοτε δὲ καὶ  
ἐχθροὶ σφαγέντες πρὸς ἐξίλασμον, οἷον ὁ Ὀνήσιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ  
τῆς Κύπρου, Ἡρόδ. 5. 105, πρβλ. 7. 117: Ἐντεῦθεν ἐν τῷ μεταγεν.  
ἐλληνισμῷ ἐκίνετο χρήσις τῆς λέξεως ἡρώς πρὸς δῆλωσιν τοῦ Λατ-  
divus, Δίων Κ. 56. 41. II. παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ  
μακαρίτης, ἐπὶ ἀποθανόντος, Ἀλκιφῶν 3. 37, Πλούτ. 7. 13· συνηρ.  
ἐν Ἐπιγραφ. ἡρώας χρηστῆ, χαίρε Συλλ. Ἐπιγρ. 1723, 1781-  
83· ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικῶν, 1784-89· πρβλ. ἡρωϊνὴ 2. III.  
ἡρώας ποικίλος = στιγματίας, Ἡσυχ., Φωτ. IV. βούς  
ἡρώας = βούς ἡγεμῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688· 32.  
ἡρώισσα, ἡ, = ἡρωϊνή, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309, κτλ., Ἀνθ. Π.  
6. 225.  
ἡρώο-φόρος, ον, φέρων ἡρώας, Ε. Μ. 230. 40.  
ἡς, Δωρ. γ' ἐν. παρτ. τοῦ εἶμι (sum), Θεοκρ. 5. 10 — ὡσαύ-  
τως γ' πληθ., Ἐπίχ.  
ἡς, Δωρ. ἀντὶ εἶς, Ἡρακλεωτ. Πινάκ. 1. 136.  
ἡσα, ἄορ. α' τοῦ ἔδω· ἄλλὰ, II. ἡσα, ἄορ. α' τοῦ ἔδω.  
ἡσαν, Ἀττ. ἀντὶ ἡδσαν, γ' πληθ. ὑπερσ. (ἐν χρήσει ὡς παρτ.)  
τοῦ οἶδα, Δίσχυλ. Πρ. 451, Εὐρ. Κύκλ. 231. II. ἀντὶ  
ἡσαν, γ' πληθ. παρτ. τοῦ εἶμι (ibo), σπάν. καὶ μόνον ποιητ.  
ἐν τῷ συνθετῷ ἐπὶ ἡσαν Ὀδ. Τ. 445· εἰσεῖσαν Ἀγαθ. ἐν τῷ Ε.  
Μ.· μετᾴρσαν Ἀριστοφ. Ἰππ. 605.  
ἡσατο, ἴδε ἐν λ. ἡδῶμαι.  
ἡσάο, Διολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἡς, ε' ἐν. παρτ. τοῦ εἶμι (sum)  
— ὁ τύπος ἡς μόνον παρὰ μεταγεν. περὶ αὐτῆς, ἐν Ἀνακρ. 7,  
γραπτέον ἡσάο.  
ἡσθηναι, τό, (ἡδῶμαι) = ἡδονή, Εὐπολ. ἐν Ἀθήναις 45.  
ἡσθηνέμενος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ αἰσθάνομαι, μετ'  
αἰσθήσεως, ἐν συναίσθησει, τινος Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10. 9 ἐν τέλει.  
ἡσι-ἐπήης, (ἦμι) εὐστοχος ἐν τῷ λέγειν· Εὐσμ. Μ. 669. 7.  
Ἡσιόδοτος, ὁ, ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ. Εἰσιόδοτος, ἴδε Αhr. D. D.  
σ. 152.  
ἡσις, εως, ἡ, (ἡδῶμαι) τέρψις, Σουίδ.  
ἡσκειν ἀντὶ ἡσκεεν, γ' ἐν. παρτ. τοῦ ἄσκέω, Ἰλ. Γ. 388.  
ἡσκημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ ἄσκέω, Πλούτ.  
Δ. 157.  
ἡσμεν, Ἀττ. ἀντὶ ἡδμεν, ἴδε ἐν λ. \*εἶδω.  
ἡσο, ἴδε ἐν λ. ἡμαι.  
ἡσσα, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. ἡττα, ἡς, ἡ, ἀντὶ τῷ νίκη, Θουκ.  
5. 13., 7. 72, Πλάτ. Νόμ. 638B· πολέμου, ἐν πολέμῳ, ὁ αὐτ. Λόγ.  
196A· ἡττα... πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν Δίσχυλ. 69. 16,  
πρβλ. Πλούτ. 2. 840D· ἡτταν προσλείπει, ἀρίνον, δέχομαι νὰ νι-  
κηθῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· — μετὰ γεν. πράγμ., ὑποχώρησις εἰς τι,  
ἡδονῶν, ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Νόμ. 869E· ἡ ἐν τοιοῦτοις ἡττα  
Πλούτ. 1486. 3· ἡ ὑπὸ τῶν λιπαρῶντων ἡττα Πλούτ. ἐν  
Βροῦτ. 6.  
ἡσσάομαι, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. ἡττα, Σοφ., Θουκ.· μέλλ. ἡσσηθή-  
σομαι Εὐρ. Ἰππ. 727, 976, ἡττα· Λυσ. 161. 3, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42·  
ἀλλὰ μέλλ. ἡττήσομαι, ἐπὶ παθ. σημασ., Λυσ. 161. 4., 180.  
19, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 23· ἄορ. ἡσσηθήην Εὐρ., κλ.· πρkm. ἡσσημαι  
Σοφ. κλ. — παρ' Ἰωσὶν ἔχοντες τὸν τύπον ἐσσομαι, μετοχ. ἐσσο-  
μένος Ἡρόδ. 1. 82· παρτ. ἐσσοῦτο (ἀνεν αὐξήσ.) 7. 166., 8. 75·  
ἄορ. ἐσσοθήην 2. 169, κτλ.· πρkm. ἐσσωμαι 7. 9, 2., 8. 130 —  
παθ. (ἡσσαν). Εἶμαι ἡσσαν, κατώτερος ἢ ἀσθενέστερος τινος,  
μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἀλκ. 697, Ἰων. 1117· μετὰ γεν. προσ. καὶ  
μετοχ., ἡττάσθαι τινος εὐ ποιοῦντος Ξεν. Ἀν. 3. 2, 23, πρβλ.  
Κύρ. 5. 4, 32· ἡττάσθαι τινός τινι ἢ ἐν τινι, εἰς τι πράγμα,  
αὐτόθι 3. 3, 42., 8. 2, 13, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἡσο,  
ῥήματος, ὑποχωρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, Θουκ. 5. 111, πρβλ.  
Λυσ. 180. 19, 28· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., ὁ ἡττώτο, ἐν  
ἡτῷ κατώτερος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5. 2) ὡς ἀπληρ. παθητικῶν,  
νικῶμαι, ὑπὸ τινος Ἡρόδ. 3. 106, Ἀνδοκ. 32. 40, Θουκ. 2. 39·  
ὑπ' ἔρωτος, ὑπ' ἐχθρας Πλάτ. Φαίδρ. 233C, Πολιτ. 305C, κλ.·  
πρὸς τινος Ἡρόδ. 9. 122· πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 650A· ἄλλ' ὡ-  
σαύτως μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἐκ. 1252, Ἀριστοφ. Ὀρν. 70, κτλ. —  
μετὰ δοτ. τρόπου, ἡσσοῦσθαι μάχῃ Ἡρόδ. 5. 46, κτλ.· τοῖς ἔλασι  
Δημ. 127. 21, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., μάχῃ Ἰσοκρ. 91D, Δημ.  
444. 5· ἀγῶνα Δίων Κ. 63. 9 — ἡσο. τῷ θυμῷ Ἡρόδ. 8. 130·  
ἐσσωθέντες τῇ γυνώμῃ πρὸς Κύρῳ ὁ αὐτ. 9. 122· ἡσῶ. τῇ



γνώμην Θουκ. 6. 72· ήσο· περί τι Πλάτ. Σοφ. 239B.—άπολ., οί ήσώμενοι, άντίθ. οί κρατούντες, Δισχύλ. Θιβ. 516, πρβλ. Σοφ. Αΐ. 1242, 'Ηρόδ. 7. 9, 2. 3) ώς δικαν. όρος, νικώμαι έν δική, χάνω την δίκην, Λατ. causa cadere, Σοφ. Αΐ. 1242, 'Αριστοφ. Πλ. 482, και παρά ήθοροι ήττ. έν τοίς δικαστηρίοις Σεν. 'Απομν. 4. 4, 17· δίκην, παραγραφην Πλάτ. Νόμ. 880C, Δημ. 1117. 5. 4) παρ' 'Αττ. συγνάκις, ύποχωρῶ, μετά γεν. (ώς τό ήσων Π), οί φύσαντες ήσώνται τέκνων Σοφ. 'Αποσπ. 674, πρβλ. Εύρ. 'Ιππ. 976.—ύποχωρῶ· ένδίδω, κ.τ.τ., νηδύος ήσσημένος ο αύτ. 'Αποσπ. 284. 5· του παρόντος δεινού Θουκ. 4. 37· τών φόβων Πλάτ. Νόμ. 635D· τών ήδονών Σεν. 'Αγισ. 5, 1· ύπνου ο αύτ. Κύρ. 1. 5, 11· χρημάτων Λυσ. 180. 19· και συγνάκις έρωτος Εύρι κλπ. (ώσαύτως ύπ' έρωτος κτλ., ίδε άνωτέρω) μετά γεν. προσ., Πλούτ. 2. 771F.—άκολουθός επί άλλων πραγμάτων, ήττ. ύδατος Σεν. 'Ελλ. 5. 2, 5· του δικαίου αυτού 4. 31· της άλλθελίας Δημ. 317. 10· τό μη δίκαιον της δίκης ήσσημένος Εύρ. 'Ιωνι 1117· τό δίκαιον ήττ. του φθόνου Δημ. 792. 25. 5) μετά δοτ., νικώμαι, καταβάλλομαι υπό τινος .., άκοής ήδονή ήσώμενοι Θουκ. 3. 38, πρβλ. 7. 25· τού ύπνῳ Αίλ. π. Ζ. 13. 22· τοίς δικαίοις Πλούτ. Κάτωι Νεωτ. 16. II. τό ενεργ. ήττάω, νικῶ, καταβάλλω, άπαντά παρὰ μεταγ. πεζοίς, μέλλ. -ήσω, Θεόδ. Πρώδ. 5. 174· άόρ. ήττησα Πολύδ. 1. 75, 3., 3. 18, 5· πρην. ήττηκα Διόδ. 15. 87. ήσσητέος, α, ον, ούδ. πληθ. ήσσητέα, ρηματ. έπιθ. του ήσώμαι, γυναικός, υπό γυναικός, Σοφ. 'Αντ. 678, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 450. ήσσόνως, έπίρρ. του έπομ., 'Ιώση. έν 'Ιουδ. 'Αρχ. 19. 1, 15. ήσων, ήσων, γεν. -ονος· νεωτ. 'Αττ. ήττων, 'Ιων. έσων, 'Ηρόδ.· συγρ. του κακός ή μικρός (άλλ' έσηματίσθη έκ του ήκα, ήσυχός, ώστε δ άρχικός τύπος ήτο ήκίλιον ή ήκίλιον μετά ύπερβ. ήκιστος, δ' ίδε). I μετά γεν. προσώπ., μικρότερος, κατώτερος, άσθενέστερος· ίδιος· κατά δύναμιν, ήττον βωμάλεις, ήττον γενναίους, 'Ομ., κλπ.· αθ' όσον ήσων είμι τόσον σέο φέρτερος είην 'Ιλ. Π. 722· επί ήπων, Ψ. 322 κ. άλλ.· ρώμη έσσονες τών Περσέων 'Ηρόδ. 8. 113, πρβλ. 9. 92· γυναικῶν ήσσονες Σοφ. 'Αντ. 680· Κύπριδος Εύρ. 'Ανδρ. 631· Ές τι, έν τινι πράγματι, 'Ηρόδ. 3. 102· μετ' άπαρ. τρόπον, είναι γάρ έσσονας θεΐν τών ήσων, διότι εις τό τρέχειν ύπολείπονται τών θηλέων, αυτόθι 105· ούδενός ήσων γυνῶν, ούδενός κατώτερος εις τό νά κρίνη, Θουκ. 2. 60· ήπνευειν ήττων τών ήλίκων, κατώτερος αύτών εις τό ήπνευειν, Σεν. Κύρ. 1. 3, 15. 2) άπολ., οί ήσσονες, οί άσθενέστεροι, τό άσθενέστερον μέρος, Δισχύλ. 'Ικέτ. 203, 489· ήσσους γενέσθαι, ήττηθῆναι, Θουκ. 4. 72· τά τῶν ήττόνων, ή περιουσία τῶν ήττηθέντων, Σεν. 'Αν. 5. 6, 32· μετά δοτ. ήσων ναυμαχίη 'Ηρόδ. 5. 86· ώσαύτως μετ' αίτ. τρόπον, τόν νοῦν ήσων Σοφ. 'Ηλ. 1023, πρβλ. Σεν. Κύρ. 1. 4, 4·—οὔτως επί πραγμάτων, τόν ήττω λόγον κρείττω ποιεΐν Πλάτ. 'Απολ. 18B, πρβλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 114· και έν τῷ πληθ., οί ήττους λόγοι αυτόθι 1042, 'Ισοκρ. 313B·—τό ήσσόν τινι νέμειν Εύρ. 'Ικέτ. 379· τό λίαν ήσσον, άντίθ. τό άγαν, ο αύτ. 'Ιππ. 264. II. μετά γεν. πράγματος, ένδίδων, ύποκείμενος, ύποχωρῶν εις τι, δοῦλος εις τι, του ήσῶ· έρωτος Σοφ. T. 489· τῶν αίσχρῶν ο αύτ. 'Αντ. 747· όργής ο αύτ. έν 'Αποσπ. 668· γάμων Εύρ. I. A. 1354· κέρδους 'Αριστοφ. Πλ. 363· ήδονῶν Πλάτ. Πρωτ. 353C· γαστρός ή οίνου· ή άφροδισίων ή πόνου ή ύπνου Σεν. 'Απομν. 4. 5, 1· χρημάτων Θεόπομπ. 'Ιστ. παρ' 'Αθην. 252C·—καθόλου, ύποχωρῶν εις τι, άνίκανος νά άντισταθῇ, του πεπρωμένου Εύρ. 'Ελ. 1660· νόσων και γήρως Λυσ. 198. 5· οί ήττους τῶν πόνων [ίπποι] Σεν. 'Ιππ. 1, 3· πρβλ. ήσσάομαι I. 4. III. ούδ., ήσσον, ήττον, ως έπίρρ., όλιγώτερον, όλιγον δέ τί μ' ήσσον είτίμα 'Οδ. O. 365· ήσσόν τι Θουκ. 3. 75· ήσσον ετέρων ο αύτ. 1. 84·—συνήθ. μετά ρημάτων, άλλα και μετ' έπιθ., άριστοκρατία .. αι μέν μάλλον, αι δέ ήττον μόνιμοι 'Αριστ. Πολ. 5. 7, 6, πρβλ. Μετεωρ. 1. 3, 20· έτι και μετά συγρ., ήττον ακριβέστερον ο αύτ. Προβλ. 31. 2· ήττον εύληπτοτέρα Διον. 'Αλ. 3. 43·—συχνάκις προηγουμένης άρνήσεως, ούχ ήσσον, ούδ' ήσσον, όχι όλιγώτερον, επ' ίσως, έξ ίσου, Δισχύλ. Χο. 181, 708, Σοφ. Αΐ. 672, 1329, Θουκ. 1. 8, κτλ.·—περί του μάλλον και ήττον, ίδε έν λ. μάλα II. 6 και 7. ήσση, 'Αττ. άντί ήδειτε, ίδε έν λ. \*είδω. ήσσην, άντί ήτην, γ' δυτικ. παρατ. του είμι (sum). ήσσην, άντί ήδειτην, ίδε έν λ. \*είδω. ήσσηνός, ή, όν, (ήδομαι) εύάρεστος, εύχάριστος, άντίθ. άλγεινός, Σέξτ. 'Εμπ. M. 6. 33·—'Επίρρ. -κώς, ο αύτ. M. 10. 225. ήσσητον, άντί ήττον, β' δυτικ. παρατ. του είμι (sum). ήσσητός, ή, όν, ρηματ. έπίθετον του ήδομαι, ήδός, εύχάριστος, Σουΐδ., Ησυχ. ήσσωα, άόρ. α' του ήσσω, Σοφ. Αΐ. 515. ήσυχά, ούδ. πληθ. του ήσυχος (δ' ίδε), ως έπίρρ. ήσυχάζω· μέλλ. -άσω, Θουκ. 2. 84, -άσομαι Λουκ. 'Αλεκτρ. I· άόρ. ήσυχάσα· (ήσυχος). Είμαι ήσυχος, διαμένω ήσυχος, ανα-

παύομαι, άκίνητῳ, σύ δ' ήσυχάζε Δισχύλ. Πρ. 327, 344· ή άπορία του μη ήσυχάζειν, ή στέρεσις, ή έλλειψις άναπαύσεως, Θουκ. 2. 49· οί πολέμιοι ήσυχάζον Σεν. 'Αν. 5. 4, 16· τους νόμους ούκ έών ήσυχάζειν έν τιμωρίαις Λουκ. 'Αποκρ. 19· ήσ. προς θυραν, επί έραστού, 'Ανθ. Π. 5. 167·—συχῶν κατά μετοχ., ήσυχάζων προσμένων Σοφ. O. T. 620, πρβλ. Εύρ. 'Ορ. 134· ώστε μη ήσυχάσσα αύξηθῆναι, άναπαυθεΐσα έκ τῶν πολέμων, Θουκ. 1. 12· ήσυχάζουσῶν τῶν νεών ο αύτ. 1. 49· μόλις ήσυχάσαντες ο αύτ. 8. 86· ήσυχάζουσιν την διάνοιαν έχειν 'Ισοκρ. 87B· τό ήσυχάζον της νυκτός, τό ήσυχώτατον σημείον της νυκτός (τό μεσομήκτιον); Θουκ. 7. 83·—ήσ. από τινος, άπέχομαι από .., 'Ανθ. Π. 5. 133·—άλλ' ήσυχάζε, μόνον έσο ήσυχος, Εύρ. 'Ηρ. Μαιν. 98, I A. 973. II. μετάβατ. ένεργείας έν τῷ άόρ. α', κάμνω τινα νά ήσυχάση, τόν βάλλω νά άναπαυθῇ, άντίθ. τῷ κινέω, Πλάτ. Πολ. 572A·—Παθ., ως άπύρσωπον, ήσυχάζεται επί της γῆς, ύπάρχει ήσυχία, 'Εβδ. ('Ιδω λ', 16).—'Ιδε Κόντον έν Γλωσσ. Παρατρ. σ. 296.

ήσυχαιος, άορ. άσυχ-, α, ον, ποιητ. άντί ήσυχος, Σοφ. O. K. 197, Εύρ. Μηδ. 808, Πλάτ. Πολιτ. 307A, Νόμ. 775C·—τό ήσυχαιον, ήσυχία, άπραξία, Σοφ. 'Αποσπ. 678. 6· ή οί ήσυχιοι άνθρωποι, αυτόθι 556.

ήσυχαιτερος, -τατος, άνώμαλ. συγκρ. και ύπερβ. του ήσυχος. ήσυχαστέον, ρημ. έπιθ. του ήσυχάζω, δεΐ ήσυχάζειν, Φίλων 1. 2. 2) ήσυχαστέος, α, ον, όν πρέπει τις ν' άφήση ήσυχον, νά μη κάμη λόγον περί αυτού, δ αύτ. 2. 5. ήσυχαστήριον, τό, αναχωρητήριον, μοναστήριον, διαμονή ήσυχαστού, Βυζ.

ήσυχαστής, ού, δ, έρημίτης, μοναχός, Παλλ. δ. Βίος 'Ιω. Χρυσ. 29E, κλ. 2) ό έπιστάτης σιγῆς έν μοναστηρίῳ, ό και σιλην. τείριος λεγόμενος έκ του Λατ. silentarius, 'Ι. υδο-Βασίλ. III. 1312B, C, 1313B.

ήσυχαστρια, ή, θηλ. του προηγ., μοναχή, «καλογράβα», 'Εκκλ. 2) ή καθήσυχάουσα, 'Ησυχ., Σουΐδ.

ήσυχαστικός, ή, όν, κατάλληλος εις τό καθήσυχάζειν (την ψυχῇν), τρόποι ρυθμοποιίας τρεΐς, συσταλτικός, διασταλτικός, ήσυχαστικός 'Αριστ. Κόντ. σ. 43. II. μοναστικός, άσκητικός, 'Εκκλ.

ήσυχῆ, άορ. άσυχῆ, έπίρρ. ήσυχός, ήρέμα, ήπλιος, Πίνδ. Π. 11. 84, κτλ.· ήσ. κατακεΐσθαι 'Αριστοφ. Πλ. 692· μετέρχεσθαι τι Εύρ. 'Ιππ. 444· έχ' ήσυχῆ, «κάθου ήσυχά», Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 298C· ήσ. έχειν την ούραν Σεν. Κυν. 3. 4· ήσ. γελάσαι Πλάτ. Φαίδωνι 115C· βαδίζειν, γράφειν, διαλέγεσθαι, κτλ., Πλάτ. Χαμρ. 159B, C, κτλ.· ήσ. άναμνηθήκεσθαι, «μή ήσυχίαν», Δισχύλ. 33. 1· εύσεβείν Εύρ. 'Αποσπ. 288. 9. 2) λάθρα, κρυφίως, λεληθώς, Πλούτ. 'Αλκιβ. 24, πρβλ. Θουκ. 8. 69, και ίδε ήσυχος.

3) μετ' έπιθ., όλιγον, έλαφρῶς, ήσ. έηρός 'Ιππ. 1132B· γρυπός Αίλ. π. Ζ. 3. 28.

ήσυχία, 'Ιων. -ίη, άορ. άσυχία, ή, άκίνησια, άνάπαυσις, ήσυχία, κατ' άντίθεσιν προς τό κίνησις, όθρύος, κόπος, κτλ., 'Οδ. Σ. 22· προσωποπ., φιλόφρον 'Ασυχία, Δίκας.. θύγατερ Πίνδ. Π. 8, 1, άγανόφρων 'Ησυχία 'Αριστοφ. 'Ορν. 1321· συγρ. παρ' 'Ηρόδ. και 'Αττ.:—μετά γεν. άντικειμ., ήσ. της πολιορκίας .., άνάπαυσις από .., 'Ηρόδ. 6. 135· της ήδονῆς Πλάτ. Πολ. 583B· του λυπεΐσθαι αυτόθι C· ή από της ειρήνης ήσ., ή ακολουθούσα την ειρήνην άνάπαυσις, Δημ. 63. 10· κατά πληθ., Πλάτ. Θεαίτ. 153C. 2) σιωπή, ήρεμία, άκίνησια, Εύρ. 'Αλκ. 77.

3) μετά πρόσθ., δι' ήσυχίης είμι, είμαι ήσυχος, ήσυχάζω, 'Ηρόδ. 1. 206·—έν ήσυχία, άντίθ. έν πολέμῳ, Θουκ. 3. 12· έν ήσ. έχειν τι, ούδέν λέγειν, σιωπῶν περί τινος, 'Ηρόδ. 5. 92, 3· έν ήσ. έχειν εαυτόν αυτόθι 93· έν ήσ. διατρίβειν 'Ηρωδιαν. 2. 5·—έφ' ήσυχίας 'Αριστοφ. Σπ. 1517· μένειν έφ' ήσυχία 'Ηρωδιαν.·—κατ' ήσυχίην πολλήν 'Ηρόδ. I. 9., 7. 208, Δημ.· καθ' ήσυχίαν, έν άναπαύσει, 'Αριστοφ. Λυσ. 1224, Θουκ. 3. 48, κτλ.· άντίθ. διά σπουδῆς Σεν. 'Ελλ. 6. 2, 28·—μεθ' ήσυχίας, ήσύγως, Εύρ. 'Ιππ. 205. 4) μετά ρημάτων, α) ήσυχίαν άγω, έχω ήσυχίαν, ήσυχάζω, είμαι έν ειρήνῃ, 'Ηρόδ. 1. 66., 7. 150, Πλάτ., κτλ.· προς τινα, έν σχέσει προς τινα, Λυσ. 180. 11· ύπέρ τινος, διά τι πράγμα, 'Ισοκρ. 217D· κινήσεως, από κινήσ., Πλάτ. Τιμ. 89E·—ώσαύτως, σιγῶ, σιωπῶ, 'Ηρόδ. 5. 92, Εύρ. 'Ανδρ. 143, 'Αριστοφ. Βατρ. 321·—σπανίως, την ήσυχίαν άγειν Ellendt 'Αερ. 1. 14, 8. 6) ήσ. έχειν = ήσ. άγειν 'Ηρόδ. 2. 45., 7. 150, 'Αττ.· διαμένω ήσυχος, Σεν. 'Ελλ. 3. 2, 13· ήσ. έχειν προς τινα Λυσ. 180. 10· έξακολουθῶ σιωπῶν, 'Ισοκρ. 116A.

II. ρημαία, τόπος έρημικός, 'Τμν. 'Ομηρ. εις 'Ερμ. 356, Σεν. 'Απομν. 2. 1, 21. ήσυχιάς, δ, = ήσυχος, Συνέσ. 'Τμν. 8. 31. ήσυχικώτερος, συγκρ. του \*ήσυχικός, φιλήσυχος, Πλωτίν. 1. 339. 9, 28 (Kirchh.). ήσυχίμος, άορ. άσυχ-, ον = ήσυχος, άμέρα Πίνδ. O. 2. 58. ήσυχίος (ύ), άορ. άσυχ-, ον = ήσυχος, ήσυχιον δ' άρα μιν πολέμου έκπεμπε 'Ιλ. Φ. 598· είράνα Πίνδ. Π. 9. 40·



ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τρόπου ήσυχίου Ἡρόδ. 1. 107· οὐδ' ήσ. δ' σφάρων βίος Πλάτ. Χαρμ. 160B· τὸ ήσ. ήθος δ' αὐτ. Πολ. 604E· οἱ ήσυχιοι Ἀντιφῶν 121. 12, Πλάτ. Χαρμ. 159B· τὸ ήσύχιον τῆς εἰρήνης Θουκ. 1. 120.—Ἐπίρρ. —ῖως, ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 438, Πλάτ. Θεαιτ. 179E.

ήσυχιότης, ήτος, ή, = ήσυχία, Πλάτ. Χαρμ. 159B κέε· ήσ. τινός, αἱ εἰρηνικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις, Λυσ. 175. 27.

ήσυχόμααι, παθ., ήσυχάζω, σιγῶ, ήσυχώθητι, διάφ. γραφ. ἀντί σίγα, Ἑβδ. ('Αμός σ', 10).

ήσυχος, Δωρ. άσυχος, ον, (ῖδε ἐν τέλ.)·—ὡς τὸ ήσύχιος, ήρεμος, ήσυχος, ἀκίνητος, σωπηλός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κινούμενος, λαλῶν, ἐργαζόμενος, κτλ. ήσ. ἀντρεφεται Ἡσ. Θ. 763· ήσυχοι ἔργα νέμοντο δ' αὐτ. Ἑργ. κ. Πμ. 119· ήσ. ... δδδν ἔρχεο ἔθιγον. 331· ήσ. καθεύδειν Ἀνακρ. 88· ήσ. θακεῖν, θασσεῖν, καθήσθαι Σοφ. Αἶ. 325, Εὐρ. Ἑκ. 35, κτλ.· ήσυχοί ἐστε Ἡρόδ. 7. 13, πρβλ. 1. 88· ἔχ' ήσυχος, μένε ήσυχος, ήσύχαζε, δ' αὐτ. 8. 65, Εὐρ. Μῆδ. 550· μὲν' ήσ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1199, Θεσμ. 925· γίγνεσθε Εὐρ. Κύκλ. 94, πρβλ. Βάχχ. 1361· κατεθεάτο Σεν. Κύρ. 5. 3, 55· ήσύχῃ ποδὶ χωρεῖν Εὐρ. Ὀρ. 136· ήσύχῃ βάσει φρενῶν, δηλ. ήσύχως διαλογιζόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 452· ήσ. λακεῖν Εὐρ. Ἑκ. 1109· ἐν ήσύχῃ, ήσύχως, Σοφ. Ο. Κ. 82· ήσυχος δορὶ, ἀδρανὴς ὡς πρὸς .., Εὐρ. ἐν Ἀδελφ. 63.

2) ήσυχος, ήρεμος, πρᾶος, ἐπὶ χαρακτήρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Εὐρ. Ἰκέτ. 952, κτλ.· τούτ' ἀφ' ήσύχου ποδός, τοὺς εἰάγοντας ήσυχον βίον, δ' αὐτ. Μῆδ. 217· δμμάτος παρ' ήσ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 199· γλώσσα Σοφ. Ἀντ. 1089· ὀργῇ ὑπόθεος ήσυχον πόδα, μετρίασον τὴν ὀργὴν σου, Εὐρ. Βάχχ. 647· τὸ ἐξυνηθεὶς ήσυχον, τὴν συνήθη ήσυχίαν, Θουκ. 6. 34· ήσυχαιτερα, ήτεον αὐστηρά, δ' αὐτ. 3. 82·—ὡσαύτως, προσεκτικὸς, Εὐρ. Ὀρ. 1407, Ἰκέτ. 509.

II. τὰ κοινὰ παρ' Ἀττ. συγκριτικὰ καὶ ὑπερβ. ήσαν· ήσυχαιτερος, -αἰτατος, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φιλίβ. 24C, Σεν. Κύρ. 1. 4, 4., 6. 2, 12· ἄλλ' ὡσαύτως εὐρηται δ' ὁμαλὸς τύπος -ώτερος, Σοφ. Ἀντ. 1089, Πλάτ. Χαρμ. 160A.

III. Ἑπίρρ. -χως, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 724· κάρτ' ἂν εἶχον ήσύχως Εὐρ. Ἰκέτ. 305· ήσ. ναλεῖν δ' αὐτ. Ἡρακλ. 7· ήρέμα, μετὰ προσοχῆς, δ' αὐτ. Ὀρ. 698, Σεν. Κύρ. 5. 3, 53, κτλ.·—Ἰων. συγκριτ. ήσυχαιτερον Ἰπκ. 338. 12, 50· ὑπερβ. ήσυχαιτατα Πλάτ. Χαρμ. 160A.—Τὸ οὐδ. ήσυχον, Δωρ. άσυχον, εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ., Θεοκρ. 14. 27· καὶ πληθ. άσυχα, δ' αὐτ. 2. 11, 100., 6. 12· ὡς τὸ ήσυχῇ. (Κατὰ τὸν Bensley ἐκ τῆς √HS, ήμαι, καθήμενος, πρβλ. τὸ Λατ. sedatus).

ήσυχαισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ άσφαλιζέω, άσφαλῶς, Διδ. Ἀλ. 356C, Γρηγ. Νύσσα III. 268C, Ἐπιφ. I. 749D.

ήσυχυμένος, ῖδε ἐν λ. αἰσχύνω.

ήτα, τὸ, τὸ γράμμα η, Ἰπκ. Κερ. Τρωμ. 895· ῖδε ἄρθρον Η η.

ήται (= ή) ὑποτακτ. τοῦ εἰμῆ, εἰ καὶ δ' αἰκρός αὐτῷ ἐκποιῇ καὶ εἰ τι κα ήται περισσόν· Ἐπίρρ. Δελφῶν W. et F. 134, κτλ.

ήτε, ή καί, Ἰλ. T. 148· Buttm. Lexil. ἐν λ. εὔτε 3.

ήτε, ή, ὡς δ' Wolf. παρ' Ὀμ., ή τε, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ῖδε ἐν λ. ή.

ήτε, ήτην, Ἀττ. β' πληθ. καὶ γ' δυϊκ. παρ. τοῦ εἰμῆ (ibo).

ήτιμωμένος, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ αἰτιμῶ, αἰτιμῶς, Θεοφύλ. Σιμοκάτ. 131. 5.

ήτοι: I. = ή τοι. βεβαίως, ἀληθῶς, μόριον συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἑπικ., κυρίως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἀληθείας τινός ή ἰσχυρισμοῦ, Ἰλ. Z. 56, ὕμν. Ὀμηρικ. εἰς Ἑρμῆν 368· ἀλλὰ συχνάκις ὡς μεταβατ. ἀπὸ μίας προτάσεως εἰς ἄλλην· ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, ήτοι μὲν (μετὰ τὸ δτε), τότε δντως, Ἰλ. Γ. 213· μετὰ τὸ ἄλλ' εἰ .., καὶ ὅμως, Π. 641.—Κυρίως ἐν ἀρχῇ περιόδου, ήτοι δγ' ὡς εἰπὼν Ἰλ. B. 76, κτλ.—ἀλλ' ὅμως δ' Ὀμηρος θέτει τὸ μόριον τοῦτο μετὰ μίαν ή δύο ἄλλας λέξεις· μετὰ ἀντωνυμίαν, τὴν ήτοι B. 813· τῶν ήτοι Δ. 237· τῆς ήτοι Ὀδ. M. 86· ὁπότε δύναται νὰ παρεμβληθῇ τὸ δτε, οἱ δ' ήτοι Ἰλ. M. 141, κτλ.· ή ῥα, ὡς, τόν ρ' ήτοι Σ. 237·—μετὰ σύνδεσμον, ἀλλ' ήτοι Δ. 140, κτλ.· ἐνθ' ήτοι Π. 339, Ὀδ. Γ. 126, κτλ.· ὅφρ' ήτοι Ἰλ. Ψ. 52, Ὀδ. Γ. 419· ὡς ήτοι Ε. 24· σπανιώτερον, καὶ νῦν ήτοι, νῦν δ' ήτοι Δ. 151, Ἰλ. T. 23, Herm. ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀρρ. 226.

2) παρὰ Γραμματ. μετ' ἐπεξηγητικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ ήγουν, Λατ. scilicet. II. = ή τοι, ή τῷ ὄντι .., κυρίως ήτοι .., ή, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Χο. 497, Σοφ. Ἀντ. 1142, Τρ. 150, Πλάτ. Φαίδων 68C, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως ήτοι .. γε, .. ή .. Ἡρόδ. 1. 11, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.—τὸν ἀντιστροφον τύπον ή .., ήτοι .., ἀποδοκιμάζει δ' Ἀπολλών. ἐν Α. B. 486, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Πινδ. N. 6. 8, Ἀποσπ. 103·—ὡσαύτως ήτοι .., ή τοι .., ἀντί ή .., ή .., παρὰ μεταγενεστέρ. συγγραμ. ὡς Γαλιν., πρβλ. Schäf. Γρηγ. Κορ. σ. 643.

ήτορ, τὸ, παρ' Ὀμ. ἀεῖποτε κατ' ὄνομ. ή αἰτιατ.· δοτ. ήτορι Σιμων. 44. 6 (διάφ. γραφ. ήτορι). Ἡ καρδία ὡς μέρος τοῦ σώματος, μόνον ἐν Ἰλ. X. 452, ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλαται ήτορ, εἰς τὸ στήθος μου κτυπεῖ ή καρδία μου·—ἀκολούθως ὡς ή ἔδρα τῆς ζωῆς, ζωῆ, φίλον ήτ. ὀλέσαι Ἰλ. E. 250, κτλ.· λῦτο

γούνατα καὶ φίλον ήτ. Φ. 114, κτλ.· ἀνεψυχὸν φίλον ήτ. N. 84·—ἀκολούθως, ὡς ή ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, ὡς καὶ ήμεῖς λέγομεν ή καρδία, σχεδὸν συνωνύμως τῷ θυμῷ (δ' ῖδε), ἐγγέλσασσε δέ οἱ φίλον ήτ. Φ. 389· κατεπλήγη φίλον ήτ. Γ. 31· ἀχει βεβόλημένος ήτ. I. 9· μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ήτ. Ὀδ. Δ. 467, κτλ.—ὡσαύτως, ὡς ή ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν, ποιήτορος άσασθαι φίλον ήτ. Ἰλ. T. 307· ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ήτ. Ὀδ. T. 136· ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ κρίνειν, ἐν δέ οἱ ήτ. στήθεσιν .. διάνδιχα μεριμήριξεν Ἰλ. A. 188, πρβλ. O. 252.—Ὅτι δ' Ὀμηρος ἐθεώρει αὐτὸ ὡς π. ἀπτόν καὶ υἱκόν, φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων δσα παριστῶσι τὸ ήτορ ὡς κείμενον ἐν στήθεσιν ἐν Ἰλ. Γ. 169 τοποθετεῖται ἐν κραδίῃ, ήτις ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἔχη εὐρύτεραν σημασίαν, ἂν καὶ δ' Ὀμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν γενικῶς ὡς τὸ ήτορ.—Λέξις ἐπικῇ, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σιμων. καὶ Πινδάρῳ, ὡς καὶ ἐν χορικῷ τοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 992.

ήτριάτος, α, ον, (ήτρων) ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον, τοῦ ὑπογαστρίου, Κωμ. Ἀνών. 316, Λουκ. Λεξιφ. 6· τὸ ήτριάτον, δ' στόμαχος, ή κοιλία, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302· ὡσαύτως ήτριάτια, ή, αὐτότῳ 421, Ἀθην. 4C.

ήτριν, Δωρ. άτριν, τὸ, δ' στήμων, τὸ· στήμονι· ὕψαματος (τὸ ὑψάει· ἐκκαλεῖτο κρόκη), Πλάτ. Φαίδρ. 268A, Θεοκρ. 18. 33, Ἀνθ. II. 6. 288·—ἐν τῷ πληθ., λεπτόν ὕψαμα, διαφανές, ήτρια πέπλων Εὐρ. Ἰων. 1421· ήτρια βύδλων, φύλλα κατασκευαζόμενα ἐκ τεμαχίων παπύρου πεπλεγμένων σταυραειδῶς, Ἀνθ. II. 9. 350. (Πλθ. ἐκ √FHT, πρβλ. Σανσκρ. va, vayami (ὕραινω)· πρβλ. ὡσαύτως ἄττ-ομαι, δι-ἄζ-ομαι, δι-ασ-μα).

ήτρων, τὸ, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, τὸ ὑπογάστριον, δ' μεταβῆ ὀμφαλῷ καὶ αἰδοῖον τόπος, Ἰπκ. Δφ. 1245, Πλάτ. Φαίδων 118A, Σεν. Ἀν. 4. 7, 15, Δημ. 1260. 23, Ἀριστ. I. Z. 1. 13, 1· μεταφ., ἐπὶ ἀγγελίου, ή κοιλία αὐτοῦ, ήτρων χύτρας Ἀριστοφ. Θεσμ. 509.

II. ή ἐντερίων καλάμου, Νικ. Θερ. 595.

ήττα, ήττάομαι, ήττάω, ήττων, ῖδε ήσσ-.

ήττημα, τὸ, = ήττα, Ἑβδ. ('Ἡσαί. λα', 9), Δ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. σ', 7·—καὶ ήττησις, ή, Σουῖδ.

ήττηματικός, ή, ον, ήττων, κατώτερος εἰς τὸ εἶδος του, Jul. Firmic. mathes. 3. 9. (Λεξ. Κουμαν.).

ήτω, ἀντί ἔστω, γ' ἐνικ. προστ. τοῦ εἰμῆ, Κ. Δ.

ήν-γένετος, -γενής, -κάρηνος, -κομος, -πυργος, κτλ., Ἑπ. καὶ Λυρ. εὔ-.

ήνξημένως, Ἑπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., Εὐστ.

ήνς, οὐδ. ήν, Ἑπ. ἀντί ἔδς, καλός, γενναῖος· δ' Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἄρσ. ήνς, ήν, ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδ. ήν· ἐν τῇ φράσει ήνς τε μέγας τε Ἰλ. B. 653, κτλ.· ήνς θεράπων Π. 464, 653· μένος ήν P. 456, κτλ.

ήνσε [ν], γ' ἐν. ἄορ. α' τοῦ αὐδ.

ήντε, Ἑπ. μόριον, ὡς, καθὼς, ήντε κούρη Ἰλ. B. 872, κτλ.· συχνάκις παρ' Ὀμ. ἐν παρομοιώσεσιν, ἀντί ὡς δτε, Ἰλ. A. 359, B. 87, κτλ.—ἐν Ἰλ. A. 277, τῷ δέ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον ήντε πλοσα φαίνεται, πρβλ. πάχτος· οὕτω καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. A. 269, τὸ ήντε δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν του· ἂν καὶ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τοῖς χωρίοις ὑπὸ τινων λαμβάνεται ὡς = ή, μελάντερον τῆς πύσης, ῖδε Spitzn. Exc. II. xxvii.—Ὅτι τὸ ήντε δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ εὔτε, ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Buttm. Lexil. ἐν λ. εὔτε, ήντε· ἀλλὰ τὸ εὔτε ἀπαῖ εὐρίσκειται ἀντὶ τοῦ ήντε, Ἰλ. Γ. 10 (καὶ διάφ. γραφ. T. 386), ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ περιπτώσει δ' Buttm. προτιμᾷ τὸν συνηρμ. τύπον ήντε [-u], ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π. 216.

ήντομαῖσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐκουσίως, αὐτομάτως, Πρὸκλ. 5. σ. 78 Cousin.

ήνυχρος, ον, Ἑπ. ἀντὶ τοῦ εὐχόρος, Ἀνθ. Π. παραρτ. 217. 7.

ήφαίστειος, α, ον, τοῦ Ἡφαίστου ή ἀνίκων εἰς αὐτόν, Ἡφαίστειον (ἐξυπ. ἱερὸν), τὸ, ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδ. 2. 110, 121, 176, Δημ., κλ.—Ἡφαίστεια (ἐνν. ἱερά), τά, ή ἑορτὴ αὐτοῦ, τὸ Λατ. Vulcanalia, Ἀνδοκ. 17. 20, Σεν. Ἀθην. 3. 4.—Ἡφαίστια διὰ τοῦ εἰν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 78, 17 (Blass).

ήφαίστις, ἔδος, ή, ἄλθος τις τῶν τιμίων ἄγνωστος, Plin. H. N. 37. 60.

ήφαιστό-πονος, ον, Ἡφαιστότεκνος, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστου, ὁπλα Εὐρ. I. A. 1072.

ήφαιστος, ον, δ, Λατ. Vulcanus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, κωλὸς ἐκ γενετῆς, Ἰλ. Σ. 397 (πρβλ. κωλοποδῖαν, ήπεδανός): θεὸς τοῦ πυρός ὡς χρησιμεύοντας ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἔργων πάσης τέχνης ἐχούσης ἀνάγκην τοῦ πυρός, ἰδίως τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ὅθεν οὗτος εἶνε δ' ἐργάτης τῶν θρόνων τῶν θεῶν, τοῦ σκήπτρου τοῦ Διὸς, τῆς αἰγίδος, τῶν δ' ὅλων τοῦ Ἀχιλλεύως, κτλ., ἅπαντα τὰ ἐκ μετάλλων ἔργα λέγονται ἔργα αὐτοῦ, Ἰλ. Θ. 195, Ὀδ. A. 617, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 123, κτλ.· τὸ πῦρ καλεῖται φλόξ· Ἡφαιστοῖο Ἰλ. P. 88· καὶ αὐτὸς κλυτοεργός, κλυτοτέχνης ή χαλκεύς, O. 309.—Περὶ τοῦ ἀτυχεῖς αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἀρροδῖτης ῖδε Ὀδ. Θ. 267 κέε.

II. μετωνομ. ἀντὶ πῦρ, Ἰλ. B. 426, Σοφ. Ἀντ. 123. 1007. Ποιητ. ἐν τῷ E. M.



241. 57. (ἴσως ἐκ √ΔΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἀπτό, ἀνάπτω τῷρ.)

Ἡφαιστό-τευκτος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, σέλας Σοφ. Φ. 987, πρβλ. Σιμων. 206, Ἀντίμ. 9, Διογ. Α. 1. 32. — ὡσαύτως Ἡφαιστό-τευχής, ἐς, δέπας Δισχύλ. Ἀποσπ. 66, ἐνθα ὁ Herm. Ἡφαιστό-τύκεις, χάριν τοῦ μέτρου.

ἤφι, Ἐπ. ἀντί τῆς Δ. X. 107.

ἤφει, ἤφιν, ἤφισαν, ἴδε ἐν λ. ἀφίμαι. ἤχάνω, = πτωχεύω, ἐν γλώσσ. Σουίδ. ἄλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις ἀντιγραφ. δὲν ἀπαντᾷ. (πρβλ. ἀχίν. λατίν. egeo, egenus).

ἤχεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντί ἤχῃεις, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 14. 17, ἀποκαταστάθεν ἐν Ἀρχιλ. 69, ἀντί ἤχῃεντα.

ἤχεον, τό, (ἥχος) ὄργανον ἡχητικόν, ὡς τὸ χαλκεῖον ἢ τύμπανον, Πλούτ. Κράστ. 23, Ἀπὸλλ. 68, παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 2. 36. ὡσαύτως ἤχεον ὄργανον Φίλων. 1. 588. — ἀγγεῖα τοιοῦτου εἶδους ἐτίθεντο ἐντός τῶν τοίχων τῶν θεάτρων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου, Βι. ροῦβ. 5, 5, ἢ πρὸς ἀπομίμιν τοῦ κρότου τῆς βροντῆς, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 292.

II. ἐν τῇ λύρα, = χάλκιμα, ἀπὸ πρὸς τῇ μαγὰι γάλκουμα (μεταλλικὴ πλὴς ἡχητικῇ), Πασύχ.

ἤχετης, οὔ, δ, Ἐπ. ἤχετᾶ, ἄωρ. ἀχέτας, ἀχέτα (ἤχων) — καθαρός, ἤχων, εὔχος, ἐξέχων, Λίνος, Πίνδ. Ἀποσπ. 103. ἐκδ. Donalds. δόναξ ἀχέτας Δισχύλ. Πρ. 575. κύκνος Εὐρ. Ἡλ. 151. — ὡς ἐπὶ τοῦ τέτιγος, τερετίκων, ἤχετα τέττις Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀνθ. Π. 7. 201. ἀχέτα τ. αὐτοῖς 213. καὶ ἀπολ., ἀχέτας, δ, ὁ ἄδων, δηλ. ὁ ἄρην τέττις, Ἀνάν. 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1159, Ὀρν. 1095, πρβλ. Ἀριστ. 1. Ζ. 4. 7, 13, 5. 30, 2. — ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1256 κεῖται ἐτερόκλη. αἰτία. ἤχετα περθμόν, ἤχοντα περθμόν.

ἤχέω, ἄωρ. ἀχέω [α], μέλλ. — ἤσω. I. ἀμετόθ., ἤχῳ, κρότῳ, βροντῳ, ἤχει δὲ κρήνη. Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42. ὅταν ἀλίσγη πολὺς βῆθος Μόσχ. 5. 4. συγχάκεις ἐπὶ μετέλλου, ἤχεσκε (ἴων. παρ. α.) ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος Ἡρόδ. 3. 200. ἄχουσιν προπόλων χέρες Εὐρ. Ἰκέτ. 72. τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἤχει Πλάτ. Πρωτ. 329A. πρβλ. Μένανδ. Ἀργ. 3. ἐπὶ τοῦ τέτιγος, ἄωρ, τερετίκῳ, Θεοκρ. 16. 96. ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 327. — διὰ τί ἤχει ἢ ἐὰν τί ἐμφαίνεται; ἀπρὸς ἐπὶ τῆς ἡχῆς, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 15. 1.

II. μετα σύστ. τ. αἰτ., ἀχέιν (ἀλλ. λαχεῖν) ὕμνον, κάμνω, νᾶ ἡχῆσι, Δισχύλ. Θῆβ. 868. κωκυτὸν Σοφ. Τρ. 866. γόους ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 469. μέλος Εὐρ. Ἰων. 883. χαλκίον ἀχει, κρᾶναι τὸ κύμβαλον, Θεοκρ. 2. 36. — Μεσ., ἀχέισθαι τίνα, ἐξυμνεῖν, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 18. — Παθ., ἤχεται κτύπος, γίνεταί ἥχος, Σοφ. Ο. Κ. 1500. — Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τοὺς ἄωρ. τύπους ἀχέιν, ἀχά, ἀχημα ἐπὶ καὶ ἐν ἀναπαιστικοῖς οὐοῖ οἱ τύποι πολλὰκις μετεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέντων εἰς λαχεῖν, λαχά, λάχημα, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Dind. Ἀριστοφ. Θεσμ. 327. ἴδε ἐν λ. λαχεῖω.

ἤχη, ἄωρ. ἀχά, ἢ, ἥχος, Ἀττ. ἐπὶ τοῦ συγχευμένου θορύβου πλὴθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Ν. 837. ὁ πάταγος τῆς θαλάσσης, Β. 209. ἐπὶ δένδρων ἐν ἀνέμῳ, Π. 769. ἐπὶ καταπίπτοντος βράχου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 438. συγχάκεις κατὰ δοτ., ἤχη, μετὰ θορύβου, Ἰλ. Β. 209. ἤχη θεοπέσι. Ο. 159. κτλ. — παρὰ Τραγ., ὡς τὸ λαχῆ, κραυγὴ ὀδύνης, Ὀρτύκος, Δισχύλ. Θῆβ. 915, κτλ. — ἀλλὰ σάλπιγγος ἤχη Εὐρ. Φων. 1387. ἐν ἐμοὶ ἡ ἤχη τῶν λόγων βομβεῖ Πλάτ. Κρίτ. 54D, πρβλ. Τιμ. 37B. — ἐπὶ τοῦ τέτιγος, Λόγγ. 1. 23. — σπανίως, ἐπὶ ἐνάρων ἡχῶν, Εὐρ. Φων. 1148. Πλούτ. ἐν Κάνωνι Περσέ. 22, Ὀπκ. Κ. 1. 23. πρβλ. ἥχος. — Περὶ τῆς συγχύσεως τοῦ ἀχά καὶ λαχά, ἴδε ἤχων ἐν τέλ.

ἤχῃεις, εσσα, ἐν, ἤχων, κρότων, παταγῶν, βροντῶν, θάλασσα Ἰλ. Α. 157. ἐώματα ἤχῃεντα, ἐωμάτια ὕψηλα, ἤχοντα, Ὀδ. Α. 72. δόμοι ἤχῃεντες Ἡσ. Θ. 767. χαλκὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1236. θρόνος αὐλῶν Παιτητῆς παρὰ Πλούτ. 2. 654F. τέττις Ἀνθ. Π. 7. 196. — ἐπὶ τῶν ὠτων, ἀκουή, πλήρης ἤχου, Πάρμεν. Παν. Διογ. Α. 9. 32 καὶ ἴδε ἐν λ. ἤχῃεις.

ἤχημα, ἄωρ. ἀχ-τό, ἥχος, Φίλων. 1. 444. μελωδία ἀχῆματα Εὐρ. Ι. Α. 1045. κοινὸς λαχῆματα, ἴδε ἤχων ἐν τέλ.

ἤχῃνες, οἱ, = πτωχοί, Πασύχ. πρβλ. ἀχίν.

ἤχησις, εως, ἢ, τὸ ἤχειν, ἥχος, Ἑκκλ.

ἤχητης, οὔ, δ, = ἤχετῃς, Πασύχ. πρβλ. ἀχίν.

ἤχητικός, ἢ, ὄν, ἡχῶν, ἡχὸν παράγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Ε. Μ. 2161. 50. — Ἐπίρρ. — κῶς, Πασύχ. ἐν λ. καναχηδᾶ.

ἤχουτο, παρὰ τοῦ ἀχθομαι. — 2) παθ. παρ. τοῦ ἐχθῶ.

ἤχε (οὐχὶ ἤχη) Ἡρωδιαν. 1. 506, Ἐπ. ἀντί τῆς ἐπίρρ. ὅπου,

Ὀμ. ἤχι περ, ἤχι τε Διον. Π. πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ἤχικός, ἢ, ὄν, (ἥχος) = ἤχητικός, Ἐπίρρ. ἐν Welck. Syll.

236. 4.

ἤχοι ἢ ἤχοι; ἐπίρρ. = ὅπου, Ἐπίρρ. Ὠρωπού, Dittenb. SIG.

589. 16.

ἤχό-πους, ὁ, ἢ, -πουν, τό, λατ. sonipes, ἵπποι ἡχώποδες,

Εὐστ. 918. 20.

ἤχος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ ἤχῃ, Ἀριστ. Ἀκόνιστ. 67 κ. ἀλλ.,

Θεοκρ. 27. 56. παγὰς Μόσχ. 5. 12. αὐλοῦ αὐτοῦ 2. 98. τῆς φω-

νῆς ὁ ἥχος ἐν ταῖς ἀκούσις παραμένει Λουκ. Νιγρ. 7. διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ φωνῆ ὑπὸ Πλούτ. 2. 903A. — ἥχος ἐν ὠσί, ἢ ἀπολ. ἡχοί, ἥχος, ὅ ἐν τοῖς ὠσίν ἥχος, Ἰππ. Κωακ. 149, Προγν. 68.

2) ἡχώ, Ἀριστ. Προβλ. 11. 8. πέντε ἡχους ἀπεργάζεσθαι Πλούτ. 2. 903A.

ἡχώ, Δωρικ. ἀχώ, ἢ, γεν. (ἡχός) ἡχοῦς, Δωρικ. ἀχῶς, Μόσχ. 6. 1. αἰτ. ἡχώ, ἄωρ. ἀχώ, αὐτοῖς 3. — ὅς τὸ ἡχῆ, ἡχος, θόρυβος, ἀλλὰ κυρίως ἥχος ἐξ ἀντανακλάσεως ἡχώ (ἀντήχησις), Ὑμν. Ὀμ. 18. 21, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 279, 384, Τραγ. κλπ. — πρόσθετοπ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059 (ἡχώ, λόγων ἀντὶφῶδες ἐπι-κοκκάστρια), Πανσ. 2. 35, 10. — ἐν μεταγεν. μύθοις παρίσταται ὡς Ὀρειὰς ἐπαναλαμβάνουσα ἡχούς καὶ φωνάς, Ὀβίδ. Μεταμ. 3. 357 κέει, πρβλ. Μόσχ. 6. Ὀρφ. Ὑμν. 11. 9.

2) καθέλου, ἥχος διαρκής, ὡς τοῦ κώωνος, κτύπου γὰρ ἀχώ χαλύβος διήκειν ἀντρων μυχόν Δισχύλ. Πρ. 132, πρβλ. Πέρσ. 388 κέει. ἡχώ προφανεῖν (ὁ Nauck. ἡχῆν). Σοφ. Πιλ. 109. ἡχώ χθονίος Εὐρ. Ἰππ. 1201. ἡχώ βαρεῖα προσπόλων αὐτοῖς 791. ὁρβία σάλπιγγος ἡχώ ὁ αὐτ. Τρω. 1267. ἄπασαν τὴν Βοιωτὴν κατέχευε ἡχώ ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου, ἄπασα ἡ Βοιωτ. ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης δι. — Ἡρόδ. 9. 24. κλητ. Ἀχαῖ, Πίνδ. Ο. 14. 29.

ἡχώδης, ἐς, (εἶδος) ἡχῶν, ἡχηρός, ἐπὶ τοῦ ἑκαμέτρου, Δημ. Φαλ. 42.

2) προσηνῶν βόμβον εἰς τὰ ὦτα, Ἰππ. 145C.

ἡΰε, ἀόρ. α' τοῦ ἀπτό.

2) παρ. τοῦ ἔψω, ἡψομεν, πληθ.

ἡῶθεν, ἄωρ. ἄῶθεν, Ἐπίρρ. (ἡῶς) ὡς τὸ ἔωθεν (ὁ ἴδε), ἀπὸ πρῶτας, ἀπὸ τὴν αὐγῆν, κατὰ τὰ χαράγματα, Ἰλ. Α. 555, Σ. 136, Ὀδ. Α. 372, κτλ. ἡῶθεν μάλ' ἤρι Ὀδ. Τ. 320. ἀπὸθεν ἄμα δρόσῳ Θεοκρ. 15. 132. — συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιούσης πρῶτας, αὐρῶν λαν πρῶτῃ, ἐν Ὀδ. Ο. 506, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1224.

ἡῶθε, ἀρχ. Ἐπ. γεν. τοῦ ἡῶς, ὁ ἴδε.

ἡῶ-κοῖτος ὕπνος, ὁ, πρῶτος ὕπνος, Σουίδ.

ἡῶν, ὄνος, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ ἡῶν, ὁ ἴδε.

ἡῶς, ῶα, ῶον, = ἡῶτος, Ἀττ. ἑῶς, πρῶτος, τὴν πρῶταν, κατὰ τὰ χαράγματα, μετὰ ῥηματων, ἢ. γεγονότος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 17. [τέττις] ἢ. χέει αὐδὴν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 396, πρβλ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 546. ἢ. ἀλέκτωρ κηρύσσων Ἀνθ. Π. 5. 3. ἄνευ ῥηματων, ἢ. ὕπνος αὐτοῖς 7. 726. ἀσθήρ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1274.

2) ἐξ ἀνατολῶν, ἀνατολικός, Πέριση ἀνὴρ ἐπάγων. — τὸν ἡῶν στρατὸν Ἡρόδ. 7. 157. εἰς ἅλα ἡῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 745.

ἡῶς, ἢ, γεν. (ἡδός) ἡδύς, Ἐπ. ἡῶδι, δοτ. ἡῶτ, αἰτ. ἡῶ, ὡσαύτως ἡῶν, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 473A, Ἀνθ. Π. 7. 472. οὐδέποτε ἐν χρῆσει ἐν τοῖς ἀσυναίρετ. τύποις, πλην ἐν Πίνδ. Ν. 6. 88 (Ἀδός. τὰ χρα αἰδύς). — Ἀττ. ἑῶς, γεν. ἑῶ, αἰτιατ. ἑῶ, ὡς τὸ λεῶς — ἄωρ. αἰῶς. — Διολ. αἰῶς (ἀλλ. αἰῶς), οὐχὶ αἰῶς.

(Ἐκ τῆς √AF παράγονται ὡσαύτως αἰῶς, αἰῶς, αἰῶν, ἀῶ-ωρ, αἰ-ριον, ἡ-ρι, ἡ-εῖρος, ἀγγ-αυ-ρος (πρβλ. Ε. Μ. 14. 38. αἰρα δὲ ἡ ἡμέρα) πρβλ. Σανσκρ. ush (mane), ushas (splendens), ushāsā (aurora), λατ. aurora (ἴσως ἀντὶ ausosa), Ἀρχ. Νορβηγ. austr (Ἀγγλ. east, ἀνατολή), Ἀρχ. Γερμ. ōstan, Διθ. auszra (aurora).)

Τὸ ἡλινοχάραγμα, ἢ. αὐγή, τὰ χαράγματα, ἡμος δ, ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως Ὀμ. οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπ., Ἡρόδ., κλπ. (ἴδε ἐν λ. διαφαίνω, ἐπιλάμπω, ὑποφαίνω) τὸ πᾶς τῆς ἡμέρας, ὅσον τ'

ἐπικλίνονταί ἡῶς Ἰλ. Η. 451, κτλ. — ἰδίως ἡ πρῶτα ὥς χρόνιον μέρος τῆς ἡμέρας, ἀντίθ. μέσον ἡμαρ καὶ δεῖλη Ἰλ. Φ. 111, κτλ.

γεν. ἡῶς, κατὰ τὴν πρῶταν, ἐνωρίς, Θ. 470, 525. αἰτ. ἡῶ, τὴν πρῶταν, Ὀδ. Β. 434. στάντα πρὸς πρῶτην ἔω Σοφ. Ο. Κ. 477.

— ἔξ ἡῶς μέχρι δεῖλης ὀψίτης Ἡρόδ. 7. 167. ἡῶν ἐξ ἡῶς Ἡδύλος καὶ Ἀνθ. ἐνθ' ἀνωτ. — ἄμα ἡῶι, μετὰ τῆς αὐγῆς, κατὰ τὴν αὐγῆν, Ἡρόδ. 7. 219. Ἀττ. ἄμ' ἐφ' ἡ αἰμα τῇ ἑῶ, Ὀσικ. 2. 90.

4. 72. — πρὸς τῆς ἑῶ ὁ αὐτ. 4. 31. Ἐπ. ἡῶθι πρὸ Ἰλ. Α. 50.

Ὀδ. Ε. 469, Ζ. 36. — ἐπὶ τῇ ἑῶ Ὀσικ. 2. 84. — εἰς τὴν ἐπι-

οὔσαν ἑῶ Σεν. Ἀν. 1. 7, 1. ἐς αἰῶ, αἰριον, Θεοκρ. 18. 14.

2) ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες ὑπελόγιον τὰς ἡμέρας κατὰ πρῶτας, ὡς τὰνά-παλιν οἱ Ἀρχαῖοι Περμαῖοι καὶ Σκανδιναῖοι κατὰ νύκτας, ἢ λέξεις ἡῶς συγχάκεις ἐσημαίνεν ἡμέραν, Ἰλ. Α. 493, Ν. 704, Ω. 31, 413,

781, Ὀδ. Τ. 192. ἡῶς δὲ μοῖ ἐστὶν ἡδὲ θυμωδεκάτη, ὅτε Ἰλ. Φ. 80. ἐντεθεν, κατήνεν ἐς δύσιν ἡῶς Μούσα. 109. μεσάτη ἡῶς Ὀρφ. Ἀργ. 652. ἄν καὶ παρ' Ὀμηρῷ οὐδέποτε ἔλαβεν ἐντελῶς τὴν σημασίαν τοῦ ἡμαρ — μεταφ. ἀντὶ τοῦ (ὡ)ῆ, Κόιντ. Σμ. 10.

431. φῶς λίπες ἡῶς Συλλ. Ἐπιγρ. 6258.

3) ἐνίοτε ὡσαύτως, ἢ ἀνατολή, Ὀμ. (ἴδε ἐν λ. ἡλιος) ἀπὸ ἡῶς πρὸς ἐσπέ-ρην Ἡρόδ. 2. 8. τὰ πρὸς τὴν ἡῶ αὐτ. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ὁ αὐτ. 4. 40, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 760D, κτλ. — πρὸς ἑῶ τῆς πό-

λεως, τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ, Σεν. Ἐλλ. 5. 4. 49, Πλούτ. ἐν Λουκούλλ. 27.

II. ὡς κύρ. ὄνομα Ἥως, Aurora, ἡ θεὰ τῆς πρῶτης αὐγῆς, ἥτις ἐξεγείρεται ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐκ τῆς κλίνης τοῦ συζύγου αὐτῆς Τιθωνοῦ, Ἰλ. Α. 1, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 158.

— κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 372. εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θέτις, μήτηρ δὲ τοῦ Ζεφύρου, Νότου καὶ Βορέου, αὐτοῖς 377.



## Θ

⊖ θ. ὁθῆται, τό, ἀλλ., ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφabethου: ὡς ὁ ἀριθμητικὸν θ' = ἐννέα, ἔνατος, ἀλλὰ θ = 9000.

⊖ εἶνε τὸ δασύ ὀδοντοφύων ἄφρων, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ψιλὸν θ καὶ τὸ μέσον θ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. θ, Σανσκρ. dh, = Γοθ., Ἀρχ. Νορβηγ. καὶ Ἀγγλο-Σαξὼν d, = Ἀρχ. Γερμ. t: — ὡς θαρσέω, Σανσκρ. dharsh, dhrishrōmi (audeo) = Γοθ. ga-daursan (tharriū) = Ἀρχ. Γερμ. gi-tar' θε, τί-θημι, Σανσκρ. dhā, da-dhāmi, = Γοθ. ga-deds (θέσις), dōms (χρῆσις) = Ἀρχ. Γερμ. tōm (thum), tāt (that), tuom (doom): θάσμαι, Σανσκρ. dhā, dhayāmi (sugo), = Γοθ. daddja (θηλάω), = Ἀρχ. Γερμ. tāu (lacto): ἔθος, ἡθος, Σανσκρ. suadhā (vis), = Γοθ. sidus (ἥθος), = Ἀρχ. Γερμ. situ (Sitte): οὐθαρ, Σανσκρ. ūdhar, = Ἀγγλο-Σαξὼν. ūder, = Ἀρχ. Γερμ. ūtar (Euter), κλ. 2) τὸ θ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ φ, ὡς θλῶν φλάω, θλίβω φλίβω (Φῆβα, φηκάρη κλ.): ἰδίως ἐν τῇ Λατ., ὡς θάσμαι, felo (θηλάω): θήρ (Διολ. φήρ), fera: θύρα, fores: ἐνίοτε μετὰ τοῦ h, ὡς ἐρυθρός, ruber: οὐθαρ, uber. 3) ἐν τῇ Λατ. καὶ Σανσκρ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ d, ὡς θυγάτηρ, duhitā = Γοθ. dauhtar, = Ἀρχ. Γερμ. tohtar: πείθω, Λατ. fido: πυθμὴν, Λατ. fundus.

⊖ II. Μεταβολαὶ τοῦ θ ἐν ταῖς Ἑλλ. διαλέκτοις: 1) ἡ προφορά τοῦ θ, ὡς πηρεῖται παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, πλησιάζει πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν th ἐν τῇ λέξει thin, ἀλλ' οὕτως ὥστε τῷ ἤχῳ τοῦ t ἀκολουθεῖ καὶ ἐλαφρότατος ἥχος s: ἐντεῦθεν ἐν τῇ πλαταιάζουσῃ Δωρικῇ, οἷα ἦτο ἡ Λακωνικῇ, τὸ θ συχνὰ μετεβάλλετο εἰς s, ὡς σάλασσα, σιά, Ἀσάννα, παρσένος, ἀντὶ θάλασσα, θά, Ἀθάννα, παρθένος, ἔθε Ahr. D. Dor. § 7: οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰωνικῇ, βυσσός ἀντὶ βυσθός: ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πρὸ τῆς καταλήξεως -μάδος, ὡς καταβασμάδος ἀντὶ -βαθμός. 2) τὸ θ μετεβάλλετο Διολ. καὶ Δωρικ. εἰς φ, ὡς φήρ φλάω φλίβω ἀντὶ θήρ θλάω θλίβω. 3) περὶ τῆς Διολ. εἰς δ μεταβολῆς ἴδε Δ 6 II. 4. 4) Ἀιολικῶς καὶ Δωρ. ἐνίοτε μετεβάλλεται εἰς τ, ὡς αὐτίς, ἐνθεύτεν ἀντὶ αὐθίς, ἐντεῦθεν. 5) σπανίως ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ λ, ὡς θώρηξ, lorica, ἴδε Δ 6 II. 6. 6) ὁ θάκις τὸ θ ἐπαναλαμβάνεται εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους συλλαβὰς, τὸ πρῶτον γίνεταί τ, ὡς ἐν τῷ Ἀ-θόλις. III. ἐπὶ τῶν ψήνων, δι' ὧν ἐψήφισαν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, τὸ θ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ θάνατος, Casaub. Πέρσ. 4. 13, Martial. 7. 36: καὶ ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν ἐπιτυμβίων πλάκων τὸ γράμμα θ ἦτο σύνηθες σύμβολον, Orell. Inscr. Lat. 2555, 4471 κέτ., ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλ. ἐπιγραφαῖς.

-θα, ἀχώριστον καταληκτικὸν μόριον ἐν ἐπιρρηματικοῖς τύποις, π. γ. ἔνθα.— ἴδε ὡσαύτως -σθα.

θαάσσω, Ἑπ. βίτικ. τύπος τοῦ θάσσω. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. κθῆμαι, λιπὼν ἔξος, ἐνθα θάσασσεν Ἰλ. I. 194, πρὸλ. O. 124: οὐδὲ ἔοικεν.. ἐν δαιτὶ θασσόμεν Ὀδ. Γ. 336, πρὸλ. Ἰων. εἰς Ἑρμ. 172: μετ' ἀθανάτοισι θαάσοις Ἰων. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 468.— Πρὸλ. θακῶ, θαάξω.

θάβανος, (θάβανος) θάκος, Ἡούχ.

θάσο [α], προστακτ. τοῦ θάσμαι.

θαῖομαι, Δωρ. ἀντὶ θηῖομαι Ἰων. τύπος τοῦ θαῖομαι, Πίνδ. Π. 8. 64: θαεῖτο Θεόκρ. 22. 200: ἀορ. προστ. θάησαι Ἀνθ. Π. παράρ. 213.

θάημα, τό, κατὰ τὸν Αἰγ. γραπτέον θαῖα = θέαμα, ἐν ἄλλῃ γραφῇ φέρεται θέημα (ἴδε ἐκδ. Meineke καὶ σημ. ἐν σ. 186), Θεόκρ. I. 56.

θαῖητός, ἡ, ὄν, Δωρ. ἀντὶ θηῖητός, δ ἴδε.

-θαι, κατάληξις ἐνεστώτος ἀπαρεμρ. παθ. ἀντὶ -σθαι, Ἑπιγρ. Γόρτυνος Κρήτης: ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 460 - 471, ἐνθα τὰ ἀποδάσθαι, δικαδδσθαι, ὀπυίσθαι.

θαίματτα, θαίματιδία, Ἀττ. συνγρ. ἀντὶ τοῦ τὰ ἱμάττια. θαίρο-δύτης, ου, ὁ, ὁ κρῖκος δι' οὗ διέρχονται αἱ ἡνῖαι, θαιροδύται: οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν οἱ βρυτήρες Ἦσυχ.

θαίρους, ὁ, (ἴδε θύρα) ὁ στρόφιγξ θύρας, ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαίρους Ἰλ. M. 459, Κόιντ. Σμ. 3. 27.

II. ὁ ἄξων ἄρματος, Σοφ. Ἀποστ. 538.— θαίραϊα ἔζυα, ἔζυα, ὧν χρῆσις ἔγινετο πρὸς κατασκευὴν θαίρων, Πολυδ. Δ' 144, 253.

θαῖς, ἴδος, ἡ, εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλν. 2. σ. 479.

θακῖον, τό, ἔδρα, βάρρον, Ἑπιγρ. Ἀττικ. Dittenh. CIG. 587, 115.

θακῖον, = τῷ ἐπομ., Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 20. Ἀρτεμίδ. 1. 2.

θακῖον, Ἰων. καὶ Δωρ. θακῖον, κάθημαι, θακῖον Ἡρόδ. 2. 173: θακῖτε Σωφρων 41 Αἰγ. ἀνωτέρω θακῖον.. Ζεὺς Αἰσχύλ. Πρ. 313: ἡσυχὰς θακῖ Σοφ. Αἰ. 325: παρ. κθῖ, κόραϊ θάκουν.. ἡνουν τε (κατὰ Heim. θάκους.. ἡνουν, ἄνευ τοῦ τε) Ἑρμ. Ἑκ. 1153: μετὰ συστολῇ. αἰτ., θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας, καθήμεν ἔπὶ πανσιόχῳ θρόνῳ, Αἰσχύλ. Πρ. 389: ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. O. T. 20, Αἰ. 1173: βώμιος θακῖς Ἑρμ. Ἡρακλ. 239.— Πρὸλ. θαάσσω, θάσσω,

θάκημα, τό, κάθισμα, τὸ καθῆσθαι, ἰδίως ὡς ἱκέτης, Σοφ. O. K.

1160, 1179. 2) ἔδρα, θρανίον, θέσις, αὐτόθι 1380, Ἑρμ. Ἰων. 492. θάκησις, εἰς, ἡ, τὸ καθῆσθαι, κάθισμα, Σοφ. O. K. 9 Seidler.

Πρὸλ. ἐνθάκησις.

Θάκος, Ἰων. καὶ Ἑπ. θάκος, ὡσαύτως Ἑπ. θάκος, ὁ, ἔδρα, κάθισμα, Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἤδὲ θάκοι Ὀδ. M. 518: θεῶν δ' ἔξικετο θάκοις Ἰλ. Θ. 439: θάκοι ἀμπαυστήριον, καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἡρόδ. 1. 181: θάκος κραϊνδόσους. ἐπὶ τοῦ περρωτοῦ ἄρματος τῶν Ὀκεανίδων, Αἰσχύλ. Πρ. 280: θάκος Διός, ἐπὶ τῆς Δωδώνης, αὐτόθι 381: σεμνοὶ θάκοι, περὶ τοῦ ἀνακτόρου, ὁ αὐτ. Ἀγ. 519: θάκον οἰωνόσκοπον Ἰζων, ἐπὶ τοῦ Τειρεσίου, Σοφ. Ἀντ. 999: θάκοις ἐνίλειν Ἑρμ. Ἡρ. Μαιν. 1097: θάκοις ἀσσεῖν, ὁ αὐτ. Τρω. 138: ἴδε καὶ ὑπανάστημι καὶ ἐν Ἀττικ. Ἑπιγρ. 2) ἔδρα ἀξίωματος, τὸν θάκον τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1515: ἰδίως ἔδρα ἱερέως, Ἀνθ. Π. 8. 12. 3) ἀπόπατος, ὡς τὸ ἔδρα, Θεόκρ. Χαρ. 14, ἐνθα ἴδε Casaub. II. παρ' Ὀμ. συνέδριον, ὡς τὸ βουλή, οὐδ' ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θάκος Ὀδ. B. 26: ἐς θάκον.. δήμιό τε φῆμιν O. 461: θάκονδε, εἰς τὸ συνέδριον, E. 3: ἐν βώκῳ κατήμενος, ἐν συνεδρίῳ καθήμενος, Ἡρόδ. 6. 63.—Πρὸλ. Buttin. Ἐξελ. ἐν λ. θαάσσω I.

θαλάσθα (= θάλασσα), ἡ, Ἑπιγρ. Κρήτης Gau. 42A, σ. 17. 36.

θαλάμαξ, ἄκος, ὁ, = θαλάμης, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1074.

θαλάμευμα, τό, = θαλάμη, θάλαμος II, Κουρήτων Ἑρμ. Βάγχ. 120.

θαλάμευτρια, ἡ, = νυμφεύτρια, παρὰ νυμφος, Πολυδ. Γ' 41.

θαλάμεω, ὁδηγῶ εἰς τὸν θάλαμον, ὁλ. λαμβάνω εἰς σύζυγον, οὗ γάρ τις ἕτερος θαλαμῆος Χαρίκλειαν Ἠλιόδ. 4. 6.— Παθ., ἐπὶ γυναικῶν, τηροῦμαι κεκλημένη, φυλάττομαι ἐν τῇ οἰκῇ, Ἀριστ. 2. 5: ἐπὶ σαυρῶν, ὡς ἐντὸς, τῆς φωλεᾶς μου, Συνέσ. 16U.

Θαλάμη [α], ἡ, κοίτη, φωλεά, «τρῦπα», συνήθ. ἐπὶ ἰχθυῶν ζῴων ἐντὸς σπιλῶν, πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Ὀδ. E. 432: καὶ οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐπὶ τοῦ σωλήνος (κιν. σουλίνος) 4. 8, 32: ἐπὶ τοῦ πολύποδος, 9. 37, 21, πρὸλ. 8. 15, 4, κτλ.: οὕτως ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ ἐν Θῆβαις ἐρχόμενος, Ἑρμ. Φων. 931: ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Τροφονίου (ἐν τῷ πληρ.), ὁ αὐτ. Ἰων. 394: ἐπὶ τάφου, ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 980: ἐπὶ τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239. 9. 404. 2) ἐπὶ κοιτοῦ ἐντὸς τοῦ σώματος, ὁ θάλαμος ἡ ἡ κοιλία τῆς καρδίας, Ἀριστ. π. Ὑγν. 3, 28: —πληθ., αἱ κοιλίαι τῶν ἄρσων, Ἰππ. 6. 38: οἱ πόροι τῶν σπόνγγων, Ἀριστ. Ἰστ. Z. 5. 16, 2: τὰ κοιλώματα τῆς ῥίνος, οἱ ῥῶνες, μυκτῆρες, μυκωτῆρες, Πολυδ. B', 79.

II. = θάλαμος III, Λουκ. ἐν Πλοῖω 2.

Θαλάμηγος, ὄν, (ἄγω) ὁ ἔχων θάλαμον: ὡς οὐσίατος, θαλ., ὁ, Αἰγυπτ. βασιλικὸν πλοῖον, Λατ. navis cubicularia, σκάφη θαλαμηγοὶ Στράβων 800: κατεσκευάσεν ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην Ἀθῆν. 204D, Διόδ. 1. 85: ὡσαύτως θαλαμηγόν, τό, θαλαμηγὰ χρυσόπρυμνα καὶ χρυσόβεβλα Ἀπκ. προῖμ. 10.

θαλαμηγός, ου, ὁ, υἱὸς τῆς θαλάμης, κωμικὸν πατρωνυμικὸν τοῦ θύνηου, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135E.

Θαλάμητος, ἡ, ὄν, τοῦ θαλάμου ἡ ἀνήκων εἰς θάλαμον, κατάλληλος πρὸς οἰκοδόμησιν θαλάμου, δοῦρα Ἡσ. Ἑργ. x. Ἡμ. 805: θαλ. ὕμνος = γαμήλιος, Λουκ. Συμπόσ. 41.

Θαλαμηπόλις, εἶμαι θαλαμηπόλος, Σχόλ. Λυκούργ. 132: —φροντίζω περὶ τῆς ὀχείας τῶν ζῴων, κύνας Ὀπκ. K. 1. 393.

θαλαμηπόλια, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 458.

Θαλάμη-πόλος, ἡ, (πολείομαι) θεράπεινα ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς δεσποίνης, Λατ. cubicularia, Ὀδ. H. 8, Ψ. 293, Αἰσχύλ. Θῆβ. 359.

2) θαλ., ὁ, παρὰ μεταγεν., εὐνοῦχος τοῦ κοιτῶνος, Πλούτ. 30: —ἐπὶ τῶν Γάλλων ἡ εὐνοῦχος ἱερέων τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Π. 6. 220: ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ, ἱερεὶα τῆς Κυβέλης, αὐτόθι 173.

II. σπανίως, νυμφίος, Σοφ. O. T. 1209.

III. ὡς ἐπίθ., νυμφικός, ὄρφνη Μουσαῖ. 231: ἐπίθ. τῆς Ἀφροδῖτης, Ἀνθ. Παν. 177.

Θαλάμιος, α, ὄν, (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 40. 13, θαλαμῖος, α, ὄν), τοῦ θαλάμου ἡ ἀνήκων εἰς θάλαμον: —ὡς οὐσίατος, I.

θαλάμιος, ὁ, = θαλαμίτης, Θουκ. 4. 32.

II. θαλαμῖα, Ἰων. -τη (ἐξυπακ. τοῦ κώπη), ἡ, ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, Ἀριστοφ. Ἀγ. 553.

2) (ἐξυπακ. τοῦ ὅπη) ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ τοῦ πλοῖου ὅπη, δι' ἧς ἐξήρχετο καὶ ἐν ἧς ἐκινεῖτο ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, διὰ θαλαμῆς διελεῖν τινα, θείναι τινα ἐν τῇ ὀπῇ ταυτῇ οὕτως ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ νὰ εἴνε ἔξω, τὸ δὲ σῶμα ἔσω, Ἡρόδ. 5. 33: οὕτω μεταφ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1232.

Θαλάμης, ἴδος, ἡ, = θαλαμητέρα, Ἀνθ. Ὀξ. 2. 376.

Θαλαμίτης [ι], ου, ὁ, (θάλαμος III) ὁ κωπηλάτης ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς κατωτάτης σειρᾶς τῶν ἐδωλίων, ἔχων τὴν βραχυτάτην κώπην, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλάχιστον μισθόν, Ἀπκ. Ἑμψύλ. 5. 107 (κοινὸς θαλαμῖα), Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1074: πρὸλ. Ζυγίτης, θρανῖτης, θαλάμαξ, θαλάμιος.

III. ὡς ἐπίθ. ἐκ τοῦ θάλα-

μος, Τζέτζ.



θάλαμόνδε, ἐπὶ ῥρ. εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸν κοιτῶνα, Ὁδ. Φ. 8, X. 109. 161.

θάλαμο-ποιός, ὄν, παρὰ σκευάζων, ἐτοιμάζων τὸν θάλαμον ἢ τὸν κοιτῶνα—Θαλαμοποιοί, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 73, Πολυδ. Ζ'. 122.

θάλαμος, ὁ, ἐσώτερον δωμάτιον, κοιτῶν, περὶ ὃν ἄλλα δωμάτια ὑπάρχον συγγ. παρ' Ὁμ. 1) καθόλου, ὁ γυναικῶν, τὸ ἐσώτατον μέρος τῆς οἰκίας, ὡς τὸ μυθός, Ἰλ. Γ. 142, 174, Ὁδ. Δ. 121, κτλ. ὁπισθεν τοῦ προδρόμου, Ἰλ. Γ. 469· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκ τῶν ἀνδρῶνων... ἐς τοὺς θ. Ἡρόδ. 1. 34.

2) ἰδιαίτερος κοιτῶν ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦτ' οἰκίας, α) κοιτῶν, ἰδίως τῆς οἰκοδεσποίνης (πρβλ. παστὰς III, παστὸς), Ἰλ. Γ. 423, Ζ. 16, Δ. 227, Ὁδ. Κ. 340, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 12, 3. 78· ἰδίως ὁ νυμφικός κοιτῶν, Ἰλ. Σ. 492 (ἥτις σημασία βραδύτερον κατέστη γενικωτάτη, Πίνδ. II. 2. 60, Σοφ. Ἰρ. 913, Εὐρ. Ἰππ. 540, κτλ., πρβλ. Becker Χαρικλ. 267)· ἄλλ' ὡσαύτως, ὁ κοιτῶν τῶν ἀγαθῶν υἱῶν, Ὁδ. Δ. 425, Τ. 48.

3) ἀποθήκη, «κελλᾶρι», δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐνδύματα, ὅπλα, χειρμῖλα πολυτέμια, ὡς καὶ οἶνος καὶ τροφαὶ ἐφυλάττοντο ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς ταμῆς, Ἰλ. Ε. 191, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 9, 3 (ἐνθα ὅμως χρησιμεῖται μόνον ὡς ἀποθήκη σερωμάτων, σκεπασμάτων κ.τ.τ.)· ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἄκρῳ τῆς οἰκίας, Ὁδ. Φ. 8· συγγενικός καλούμενος ὑπόφορος Β. 337, Θ. 439, Ἰλ. Γ. 423, κτλ.· ἑλβου διοίγων θάλαμον Εὐρ. Ἀποσπ. 287. 8.

4) γενικῶς οἰκία, κατοικία, Ἰλ. Ζ. 248, Γ. 582, πρβλ. Πίνδ. Ο. 5. 30, 6. 2· βασιλικοί θ. Εὐρ. Ἰων. 486.

II. μεταρ., ὁ παγκόσμιος θ., περὶ τοῦ Ἄδου, Σοφ. Ἀντ. 804· τυμώρης θ., ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τῆς Δανάης, αὐτῇ 917· θάλαμοι ὑπὸ γῆς, τὰ βασιλεία τοῦ Ἄδου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 624· γὰς θάλαμοι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 807· θ. Περσεφονείας ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 1022· θ. Ἀμφιτρίτης, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ο. Τ. 195· πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμοις Εὐρ. Βάκχ. 560· ἄρνων θ., αἱ μάνδραι αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 57· ἐπὶ κυβελῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404.

III. τὸ κατώτατον καὶ σκοτεινότερον μέρος τοῦ πλοίου, ἐνθα οἱ θαλαῖται ἐκάθοντο, Ἀθην. 37D, Πολυδ. Α'. 87· πρβλ. θαλάμη II. IV. ἐν χρήσει ἐπὶ τινῶν μυστικῶν ἱερῶν ἢ ναύστων ἀπεριωμένων εἰς τὸν Ἄπιν, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. Πλίν. 8. 71· τὸ ἐσώτατον τοῦ ἱεροῦ, τὸ ἄδυτον, ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν πάντες εἰσερχομένη, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μόνον Λουκ. Συρ. Θ. 31· ναός, Ἀνθ. Π. 1. 32· πρβλ. Λοδ. Ἀγλαορ. 1. σ. 26 κέξ.

θάλασσα [θα], μεταγεν. Ἀττ. -ττα, ἢ, (ἴσως ἐκ √TPAX, ταράσσω, ἴδε Κύρτ. σ. 655)· — ἡ θάλασσα, Ὁμ., κλπ.· ὁ Ὁμ. θάλασσαν ἰδίως ἐννοεῖ τὴν καλούμενην Μεσόγειον, διότι τὴν ἔξω θάλασσαν καλεῖ ὠκεανόν, ὃν καὶ ὑπολαμβάνει ὡς ποταμόν, οἷον ἐν Ὁδ. Μ. 1· — ὁ Ἡρόδ. τὴν νῦν καλούμενην Μεσόγειον ὀνομάζει ἤδε ἢ θάλασσα (ὡς οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν αὐτὴν nostrum mare), 1. 1, 185, 4. 39, κτλ.· οὕτω, ἢ παρ' ἡμῖν θάλ. Πλάτ. Φαίδων 113A· ἢ καθ' ἡμᾶς θάλ. Πολυδ. Γ. 3. 9· ἢ ἔσω θάλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 8· ἐν ᾧ Ὁκεανὸς εἶνε ἡ ἔξω θάλ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 13, 14, Κόσμ. ἐνθ' ἂνωτ.· ἢ ἡ Ἀτλαντική θ. αὐτῇ 3. 3, κτλ.· ἢ μεγάλη θ. Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 73· ὡσαύτως, ἀλλοιὰ μὲν λήμνη, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 26· ὡσαύτως εὐρίσχομεν, ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου Ἡρόδ. 2. 23· πέλαγος θαλάσσης, ἴδε ἐν λ. πέλαγος· κατὰ θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, ἀντιθ. τῷ πεζῇ, διὰ ἐπὶ, Ἡρόδ. 5. 63· καὶ τῷ κατὰ γῆν Ὁμ. 7. 28· κατὰ τὴν γῆν κατὰ θ. Πλάτ. ἐν Μενεξ. 241A· χέρσον καὶ θ. ἐκπερὼν Αἰσχύλ. Εὐρ. 240· τῆς θ. ἀνθεκτέα ἐστὶ Ὁμ. Γ. 93· οἱ περὶ τὴν θ. Ἀριστ. Γ. Ζ. 8. 13, 12· θ. καὶ πῦρ καὶ γυνή—τρίτον κακὸν Μένανδρ. Μονοστ. 231, πρβλ. 264·—μεταρ., κακῶν θ.; πέλαγος δυστυχῶν, πλῆθος κακῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 758· κοίλη θ., ἐπὶ θαλάτρου, Κωμ. Ἀνών. 95α.

2) θαλάσσιον ὕδωρ, θαλάττης πληρῆς Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208A, Πολυδ. 16. 5, 4· καθόλου, ἑλμυρὸν ὕδωρ, ὡς παρ' ἡμῖν, Διφίλ. Σιγν. παρ' Ἀθην. 121D, πρβλ. Διοσκ. 2. 105.

3) πρὸς θαλασσίῳ ὕδατος, ὅπερ ὁ Ποσειδῶν πλῆξας τῇ τριαινῇ κατὰ μέσσην τὴν Ἀθῆναι ἀκρόπολιν ἀνέφηεν, Ἡρόδ. 8. 55· ἡ θάλασσα αὕτη καλεῖται καὶ θ. Ἐρεχθίδς, Ἀπολλοδ. 3. 14·—Περὶ τοῦ Λακων. τύπου θάλασσα, ἴδε σαλασσομέδων.

θάλασσα-αἰγλή, ἢ, ὄνομα φυτοῦ παρὰ Πλίν. 24. 102.

θάλασσα-αἶμα, α, ον, = θαλάσσιος, Σικων. 6, Πίνδ. Π. 2. 92·—ὡσαύτως θαλάσσιος, Ὁρειβάς. 351 Ματθ. θαλαττίατος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1166.

2) ἀλιπέρυρος, Τρυφ. 345.

θάλασσερός, ὁ, εἶδος βαλάνου, Ἀλέξ. Τραλλ. 147.

θάλασσεύς, ὡς, ὁ, ἄλιεύς, Ἠσύχ.

θάλασσεύω, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, ταξιδεύω, νῆες τοσοῦτον γρόνον θαλασσεύουσι Ὁμ. 7. 12· πλέω διὰ θαλάσσης, Ἀππ. Εὐφύλ. 1. 62· τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεῶς μέρη, τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλούτ. Λουκυλλ. 3.

θάλασσία, ἢ, φυτὸν καλούμενον καὶ ἀνδρόσακας, Διοσκ. 3. 140.

θάλασι-γόνος, ον, (γενέσθαι) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης· γεννηθεὶς, θαλασσογόνου Γαφίης Νόνν. Δ. 13. 458.

θάλασιζω, μέλλ. -ίσω, ἔχω γεῖσιν θαλασσίῳ ὕδατος, θα-

λασιζοντα δοτρεα Ἀθῆν. 92A.

II. μεταβ., κάμνω νά ἔχη τι γεῖσιν θαλάσσης, τὴν γεῖσιν Ξενοκρ. σ. 112.

Θάλασσιος, μεταγεν. Ἀττ. -ττιος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Γ. 1. 236 (θάλασσα)· — ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. marinus, οὗ σφι θαλάσσια ἔργα μεμνήλει, περὶ τῶν Ἀρχαίων, Ἰλ. Β. 614· κορῶναι εἰνά-λεια, τῆσιν τε θαλ. ἔργα μεμνήλεν Ὁδ. Ε. 67· θαλ. βίος Ἀρχίλ. 46· θ. ἀνέμων ῥίπαι, κλύδων Πίνδ. Ν. 3. 101, Εὐρ. Μῆδ. 28· ὁ θαλ. Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 396·—ἐπὶ ζῴων· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χερσαῖα, Ἡρόδ. 2. 123, πρβλ. Πλάτ. Εὐθυδ. 298D, Ἀριστ. Γ. Ζ. 1. 1, 15· πεζοὶ τε καὶ θαλ., ἄνδρες τῆς ἐπὶ γῆς καὶ ναυτικοί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 558· θαλ. ἐκρίπτω τινά, ῥίπτω τινά εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ο. Τ. 1411· θαλ. νεκρός, ἐπὶ πεπνυγμένῳ, Ὁλέων. 1229.

2) ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, ναυτικός, Ἡρόδ. 7. 144, Θουκ. 1. 142.

3) ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ κατὰ τὸ χρῶμα, τῇ χρᾷ Πλούτ. 2. 395B.

II. θαλάσσιαι, αἱ, ὄνομα ἱε-ρεῶν τινῶν ἐν Κυκίῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3657. 4.

Θάλασσιτης οἶνος [τ], ὁ, οἶνος διατηρούμενος ἐνδὲς θαλασσίῳ ὕδατος ἢ μεμιγμένος μετ' αὐτοῦ, Πλίν. Η. Ν. 14. 10.

Θαλασσοβάτης, ὁ διερχόμενος, ὁ διαβαίνων τὴν θάλασσαν, Ἀλ-φειδὸς Κωνστ. Μανασσ. Ἐρ. 1. 61.

Θαλασσο-βάφειω, βάπτω διὰ γυνήσας πορφυράς, Φιλ. Βυζ. π. τῶν 7 Θαυμ. 2.

Θαλασσοβαφής, ἐς, εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαπτισθεὶς, Σχολ. Ὁδ. 6, 53.

Θαλασσοβίος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν, Ἰχθυὲς Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 22.

Θαλασσο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης, χειρῶν ακτες θαλασσοβίωτοι Ἀππ. Καρχ. 89.

Θαλασσοβραχίς, ἐς, βεβρεγμένος θαλάσσῃ, Ὁρειβ. σ. 123.

Θαλασσο-γείτων, ον, γεινιχῶν τῇ θαλάσσῃ, περίβολοι Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 98.

Θαλασσοδομέτρης, ὁ, ἡ ναυτικὴ πυξίς, ἥτις τὰς θαλασσίας ὁδοὺς μετρεῖ καὶ δεικνύει, Τζέτζ. Ἰρ. 13, 977.

Θαλασσο-γενής, ἐς, (γενέσθαι) ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς, Ἀρχιστρ. παρ' Ἀθην. 92E.

Θαλασσο-γράφος, ον, περιγράφων τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 843.

Θαλασσο-ειδής, ἐς, ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, Ἰμάτια Δημόκρ. Ἐρ. παρ' Ἀθην. 525D.

Θαλασσο-κλυστος, ον, ὁν· κατακλύζει ἡ θάλασσα, Σχολ. Βαροκκ. Σοφ. Αἴ. 695.

Θαλασσο-κοπέω, μεταγ. Ἀττ., θαλαττοκοπέω (κόπτω) κτυπῶ, πλήττω τὴν θάλασσαν, ποῖθ' ἢ λέγω μάταια καὶ ἀνωφελῆ, τὴν θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίεις· ματαιολογεῖς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 830· πρβλ., πλατυγίω τοιαῦτα ἅττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ Διόδ. 4. 139.

Θαλασσο-κράμβη, ἢ, κράμβη φυσμένη παρὰ τὴν θάλασσαν, Γέωπ. 12. 1. 1.

Θαλασσο-κράττω, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 3. 122, Ὁμ. 7. 48·—Παθ., ἡττῶμαι κατὰ θάλασσαν, Δημήτρ. Κωμ. Σικ. 2.

Θαλασσο-κράτεια, ἢ, ἡ κυριαρχία, ἡγεμονία τῆς θαλάσσης, Στράβων 48.

Θαλασσο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 83, Ὁμ. 8. 63, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 2·—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παράτηρ. σ. 177.

Θαλασσομαχέω, πολεμῶ πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἐφραίμ Σύρ. 387, 32.

Θαλασσο-μέδων, οντος, ἄρχων, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἐνο-σίχθων Νόνν. Δ. 21. 95·—Λακων. ὅηλ., σαλασσομέδοισα Ἀλκυόν 73.

Θαλασσο-μελί, ιτος, τό, ποτὸν ἐκ θαλασσίῳ ὕδατος καὶ μέ-λιτος, Διοσκ. 5. 20.

Θαλασσομύγης, ἐς, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίῳ ὕδατος, Ἠσύχ. ἐν λ. ἄλιχίανες.

Θαλασσο-μοθος, ον, μαχόμενος παλαιῶν πρὸς τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 39. 370.

Θαλασσο-νόμος, ον, νεμόμενος, ζῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, κόγχοι Ἐμπεδ. 300· ἵπποι, οἱ θαλάσσιοι ἵπποι, Νόνν. Δ. 37. 265.

Θαλασσο-παῖς, παιδός, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς θαλάσσης, Τρίτων Λυκόφρ. 892.

Θαλασσο-πλαγκτός, ον, (πλάζω) φερόμενος ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ πλοίων, ναυτῶν ὀχήματα Αἰσχύλ. Πρ. 467· ἐπὶ πτώματος, Εὐρ. Ἐκ. 782.

Θαλασσο-πληκτός, ον, (πλήσσω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττό-μενος, νῆσος Αἰσχύλ. Πέρσ. 307·—θαλασσοπληκτής, ον, ὁ, ἔξερξας, ὡς μαστιγώσας τὴν θάλασσαν, Θ. Πρῶδρ. Rev. arch. 1873, σ. 348.

Θαλασσο-πλοος, ον, συγγρ. -πλους, ουν, διαπλέων τὴν θά-λασσαν, ποντοπόρος, Βυζ.



θαλασσο-πόνος, ὁ, ἐν τῇ θαλάσῃ κοπιᾶν, ἐργαζόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐπ. 82.

θαλασσοπορέω, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, πλέω διὰ θαλάσσης, Καλλ. Ἐπιστ. 62.

θαλασσο-πόρος, ον, ὁ τὴν θάλασσαν διαπλέων, Ἀνθ. Π. 6. 27., 9. 376, Μουσ. 2.

θαλασσο-πόρφυρος, ον, = ἀλιπόρφυρος, Σουίδ., Α. Β. 379. θαλασσο-τείχιστος, ον, ἔρμην. τοῦ ἀλιερκῆς, Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. 8, 34.

θαλασσό-τοκος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς, κολώνη Νόνν. Δ. 39. 341.

θαλασσοργέω, ἐργάζομαι ἐν τῇ θαλάσῃ, Πολύδ. 6. 52, 1.

θαλασσοργία, ἡ, ἐργασία ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀλεια, κτλ., Ἰππ. 366. 28, κ. ἄλλ.

θαλασσοργός, ὁ, (\*ἐργω) ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐργαζόμενος, ἀλιεύς, ναύτης, Χάρων Ἀποστ. 10, Ξεν. Οἰκ. 16. 7, Πολύδ. 10. 8, 5. θαλασσοῦχος, ὁ, ἡ, ὁ κατέχων τὴν θάλασσαν, Φώτιος Βιβλ. σ. 143, 41.

θαλασσοφυλακίω, φυλάττω τὴν θάλασσαν, τριήρεις θαλασσοφυλακοῦσαι Νικήτ. Χων. Ἰστ. 64.

θαλασσό-χρως, ον, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, ὑάκινθος Ψελλ. π. Λιβ. 20· ἄλλ. -χρως.

θαλασσός, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, ἡπίρους Ἀριστ. Κόσμ. 6, 32· Νεῖλος τ. τὴν Αἴγυπτον Ἡρόδ. 2. 28. II. Παθ. 6, 32· ναῦς θαλαττοῦται, ἐκάνει νερά, Πολύδ. 16. 15, 2. 2)

πλύνωμαι διὰ θαλασσίου ὕδατος, Ἡσυχ.—ἀλλὰ οἶνος τε θαλασσιωμένος, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 7, 6· Ἀθήν. 32D, περὶ Ὀρ. 2 Σατ. 8. 15, Πλιν. 14. 10. III.

Μέσ., εἶμαι θαλασσοπόρος, ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, Λουκ. Νέρ. 1. θαλασσοδής, ες, = θαλασσοεὐδής, Ἀντων. Περιπλ. σ. 30, Τζέτζ.

θαλάσσωσις, εως, ἡ, πλήμμυρα θαλάσσης, κατακλυσμός, καταβύσις, Φίλων 2. 174.

θάλαττα, -ττεύω, -ττειος, κτλ., Ἀττ. ἀντὶ θάλασσα, κτλ. θαλαττοβαδίζω, βαδίζω ἐπὶ θαλάσσης, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

θαλαττο-μοχθέω = θαλασσοργέω, Μ. Ἀκομ. τ. Β' σ. 9, 4, ἔκδ. Λ.

θάλαα [ἄ], τά, χαρά, εὐθυμία, εὐτυχεῖς στοχασμοί, ἐπὶ τοῦ κοιμώμενου Ἀστυνάκτος, θαλέων ἐμπλησόμενος κῆρ Ἰλ. Χ. 504· ἐν σάλεσι (Λακων. ἀντὶ θάλεσι) πολλοῖς ἡμενος Ἀλκιμαχ. 70· θαλέουσιν ἀνατρέφειν τινὰ Ἀδελ. παρὰ Σουίδ.—Κατὰ τύπον (ἀν καὶ οὐχὶ κατὰ τονισμόν) οὗδ. πληθ. ὀνομαστικῆς \*θαλῶς· περὶ θάλαα.

θαλέω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ θάλλω (περὶ θάλλω), ἀνθῶ, ἀκμάζω, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατὰ μετοχ., θάμνος ἐλαίης.. θαλέθων Ὀδ. Ψ. 191, περὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 843· ἐπὶ προσώπῳ, ἡθίοθη θαλέθοντες Ὀδ. Δ. 63· οὕτω, θαλέθοντα τόκον Συλλ. Ἐπιγρ. 6203. 9· θαλέθσκες ἐν εἴρῃ Ἀνθ. Π. 11. 374· ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ Ποιητῆς παρὰ Πλούτ. 2. 116C· ἐπὶ χοίρων, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, ἀκμάζοντες, παχύστατοι, Ἰλ. Ι. 467. Ψ. 32· μεταβ. μετ' αἰτ., πόλιν λειμῶνες θαλέθουσιν Θεόφρ. 25. 16.

θάλεια, ἡ, θάλλουσα, ὥραία, ἄφρονος· παρ' Ὀμ. αἰετοί ἐπὶ εὐνοῖαι· ἡ συμποσίω, θεῶν ἐν δαίτῃ θαλεῖη Ὀδ. Ε. 76, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 740· θεοῦ ἐς δαίτα θάλειαν Ὀδ. Γ. 420· [φόρμιγξ] δαίτῃ συνήρορος.. θαλεῖη Ὀ. 99· τίθεντο δὲ δαίτα θάλ. Ἰλ. Η. 475· περὶ εἰλαπίνῃ τε θαλυαῖ· οὕτω καὶ βραδύτερον, δαῖς θάλεια Σοφ. Ἀποστ. 539· ἐπὶ δαίτα θ. Φερερ. Χειρ. 2· πίνειν ἐν δαίτῃ θ. Ἐρμιπ. Φορμ. 2. 11· θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν Ἀνακρ. 54· μοῖραν θάλειαν, πλουσίαν μερίδα, Πίνδ. Ν. 10. 99.—Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ λέξ. θάλεια εἶνε φανερώς ἐπιθ. ἀλλὰ καὶ ἡ πασότης καὶ ὁ τονισμός δεικνύουσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶνε θηλ. τοῦ θάλειος, ὅπερ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀ·θολ. καὶ ἀναμριβόλως ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τύπου θάλαα).

Ἀνήκει εἰς τὴν μικρὰν τάξιν τῶν ἀνεξερετήνων θηλ. ἐπιθέτων, οἷον τὸ πότνια. Τὸ ἄρσεν. ἔπρεπε νὰ ᾔητο θάλως, ὅπερ ἦν παρίσταται διὰ τοῦ θήλως ἢ θαλερός· περὶ θάλαα, τά. II. ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λ. θαλία II.

III. ὡς κύρ. ὄνομα, θάλεια, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, κατ' ἀριβολογίαν, ἡ θάλλουσα, Ἡσ. Θ. 77· βραδύτερον, ἡ Μοῦσα τῆς Κωμῳδίας, Θαλίη (οὕτως ἀναγνώσκει ἀντὶ Θάλεια) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 505, περὶ Πλούτ. 2. 744F, 746C.

2) μία τῶν Χαρίτων, προστάτης τῶν ἑορταστικῶν πανηγύρεων, Πλούτ. 2. 778D· θαλίη ἐν Ἡσ. Θ. 909.—Περὶ Εὐφροσύνης.

Θάλερ ὀμματος, ον, ἔχων ζωοῦ, ὥραϊους ὀφθαλμούς, Ὀρρ. Ὑμν. 79.

Θάλερο-ποιός, ον, ποιῶν τινα θαλερόν, ζωηρόν, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θ. 138.

Θάλερός, ὁ. ὄν. (θάλλω, θαλεῖν) ἀνθρώπος, ἀκμαῖος, ζωηρός, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ ἐπὶ προσώπων, θαλεροὶ αἰζήοι Ἰλ. Γ. 26, Δ. 414· θ. πόσις, παρακοίτης Θ.

190, Ζ. 430· θαλερὴ παράκοιτις Γ. 53· οὕτω, θ. γόνος Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 104· τοκεύς Ἡσ. Θ. 138· θ. γάμος, ὁ γάμος νεο- γυρ. ζεύγους, Ὀδ. Ζ. 66, Υ. 74· θαλερός ἦτος χρόνος Εὐρ. Ἥλ. 20· πρωθήτης ἔαρος θαλερώτερος Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 7. II. ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τρυφερός, ἀκμαῖος, ζωηρός, ἀφράτος,· μῆρῳ Ἰλ. Ο. 113· χαίτῃ, κόμη πυκνὴ, ἀφρονος, Σ. 439· θ. ἀλοιφή, πλούσιον, ἀφρονος πάρος, Ὀδ. Θ. 476· ἀκολουθῶς ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα, χύνουσα πολλά, ἀφρονος δάκρυα, Ἰλ. Ζ. 496, περὶ. Ω. 9, 794, κτλ.· θ. δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ Β. 266· θαλερώτερα δάκρυα Μόσχ. 4. 56· (οὕτω, θαλερώτερον κλαίειν Θεόφρ. 14. 32)· θ. γόος, ὀρθνός, συγχός, πολὺς, βαρὺς, Ὀδ. Κ. 457· θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνὴ, ἡ πολλὴ, ἰσχυρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἐσίγησε, Ἰλ. Ρ. 696, Ψ. 397, Ὀδ. Δ. 705· θαλερώτερον πνεῦμα, ἄνεμος ἡλιώτερος, κατ' ἀντί-θεσιν πρὸς τρικυμῖαν (περὶ. θελεμός), Αἰσχύλ. Θῆβ. 707· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 691 θ. ὕπνος, εἶνε κατὰ τὸν Herm. βαθύς, κατὰ δὲ τὸν Elmsl. ἀναπαυστικός, ἀνακουφιστικός.

Θάλερῶπις, ἰδος, ἡ, (ὥψ) = θαλερόμματος, Ἡριγενεῖη Ἀνθ. Π. 7. 204.

Θάλλω, Δωρ. ἀντὶ θηλέω, Πίνδ. Ν. 4. 38., 10. 42.

Θάλλω = θαλέω, Κόιντ. Σμ. 11. 96, Νόνν. Δ. 16. 78· θαλέων Ἰππ. 378. 36· θαλέσκε, διάφ. γραφ. ἀντὶ θαλέσκες ἐν Μόσχ. 2. 67.

Θάλλω, ὁ, γεν. Θάλλω, δοτ. Θάλλῃ, αἰτιατ. Θάλλῃν· προσέτι γεν. καὶ Θάλοῦ, Στράβων 7· καὶ παρὰ ποιηταῖς θάλλης, κτλ., Καλλ. Ἀποστ. 94, 96, Ἐπιγράμ. ἐν Διογ. Α. 1. 34, 39·—Θάλλῃς δὲ ἐκ Μιλήτου φιλόσοφος, Ἡρόδ. 1. 74, κτλ.

Θάλλια, ἰων. -λη, ἡ, (θάλλω) ἀφροσύνη, πλοῦτος, εὐτυχία, εὐθυμία, τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ Ἰλ. Ι. 143, 285· ἐν τῷ πληθ., συμποσία, εὐνοῖαι, πανηγύρεις, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπειται ἐν θαλίῃς Ὀδ. Α. 603, περὶ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 115, Ἀρχιλ. 8, Πίνδ., Τραγ., κτλ.· ἐν θαλίῃσιν εἶναι Ἡρόδ. 3. 27· ἐπὶ ἐπικηρίων ἀγώνων καὶ συμποσίων, ἀμφ' ὁσίῃ θαλίῃ.. ἀνα- κτος Χρησμ. ἐν Πλούτ. Ἀράτ. 53·—ἐν Πλάτ. Πολ. 573D χειρό- γραφά τινα οὐχὶ ὀρθῶς ἔχουσι θάλλειαι ἀντὶ θαλίας. II.

Θάλλος, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2, 12, Αἰτ. Φ. 5. 1, 3·—ἐν Αἰτ. Φ. 1. 20, 3., 3. 5, 1, φέρεται θάλλει· καὶ θαλλία ἐν Διοσκ. 2. 75, Ἀθήν. 459 ἐν τέλει. III. ὡς κύριον ὄνομα, ἴδε ἐν λέξει θάλλεια III.

Θάλλιάζω, τέρπομαι ἐν θαλίαις, εὐθυμῶ, συμποσιάζω, Πλούτ. 2. 746E, κτλ.· διάφ. γραφ. θαλλειάζω, αὐτόθι 357E, 712F· ἐορτὴν θαλ. Πολύαν. 4. 15.

Θαλλικτρον, τό, πθανῶς Thalictum minus, βοτάνη, Διοσκ. 4. 98· θαλλήκτρον, ἐν Γαλην. 13. 177D.

θαλλία, ἡ, = κάππαρις, Διοσκ. 2. 204· ἀλλ' ἐν Εὐπορίστοις (1. 187) τοῦ αὐτοῦ = θαλλίον.

Θαλλένος, ἡ, ον. (θαλλός) ἐκ θαλλῶν ἢ κλάδων, ἀγγεῖα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 798.

Θαλλών, τό, ὑποκορ. τοῦ θαλλός, μικρὸς βλαστὸς ἐλαίας ἢ φοίνικος, Ἀποστ. Πατέρ. 93C, 253C. 2) = «ζεμπίλι», θαλ- λῖν (ἀντὶ θαλλίον) οἷτου Ἀποστ. Πατέρ. 92B.

Θαλλός, ὁ, (θάλλω) νέος τρυφερός κλάδος, βλαστός, Ὀδ. Ρ. 224, Σοφ. Ἥλ. 422, κτλ.·—ἐπὶ τοῦ κλάδου ἐλαίας, δν ἔφερον οἱ ἱκέται, ἐστεφανώσθαι ἐλαίης θαλλῶν Ἡρόδ. 7. 19· ἐλαίας θ. Εὐρ. Ι. Τ. 1101F· καὶ συχνάκις ἄνευ τοῦ ἐλαίας, Αἰσχύλ. Χο. 1035, Σοφ. Ο. Κ. 474, Εὐρ. κτλ.· ἱκτήρ θ. Εὐρ. Ἰκέτ. 10, περὶ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 43· ὡσαύτως, θαλλοῦ στέφανος, ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος, δν ἔφερον κατὰ τὰς ἑορτάς, Αἰσχύλ. 80. 37, περὶ. Πλάτ. Νόμ. 943C· στεφανοῦν τινα θαλλῶ αὐτόθι 946B· στεφανώσσει τινα θαλ- λοῦ στεφάνῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 8., 102. 18, 109 κ. ἄλλ.·—παροιμ., θαλλὸν προσείω τινί, προσελκύω τινά, ὅπως προσελκύει τις αἶγα ἢ ἄλλα θρέμματα προδεικνύων θαλλὸν, Πλάτ. Φαίδρ. 230D· θαλλῶ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν Λουκ. Ἐρμ. 68. II.

Θαλλοί, οἱ, φύλλα φοίνικος, Γεωπ. 10. 6.

θαλλο-φάγῳ, τρώγω νέους βλαστούς, ἰδίως ἐλαίας, ἐπὶ αἰγῶν, Ἀθήν. 587A.

Θαλλοφορέω, φέρω, κρατῶ, θαλλὸν ἐλαίας, Κρατίν. Δηλ. 2, Φερερ. Ἐπιλ. 6.

Θαλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων θαλλὸν ἐλαίας, ὡς οἱ γέροντες κατὰ τὰ Παγαθήνια, θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέ- ροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομοιῶντος πάσης ἡλικίας τοῦ κάλλους Ξεν. Συμπ. 4, 17· οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος χρήσιμος.. σκωπτόμενοι γὰρ ἂν.. θαλλοφόροι καλοῖμεθα Ἀριστοφ. Σφή. 544, Φώτιος· ὡς ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους, Συλλ. Ἐπιγρ. 5985.

Θάλλω, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 173, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 402, Ἀττ.· ἄορ. α' ἐθῆλα (ἀν-) Αἰλ. π. Ζ. 2. 25., 9. 21· ὁ ἄορ. β' θάλλε ἐν Ὑμν. Ὀμ. 18. 33 κατὰ Λοδῆκ. (Παραλ. σ. 557) εἶναι ἡμαρ- τημένος· προτείνει δὲ διόρθωσιν τὸ κέλες, ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει μεταβολῆς· διότι ἡ λέξις ἔχει καλῶς ἀν-ἐθαλον Ἐδδ. (Ψαλμ. ΚΖ', 7), Ἐπιστ. π. Φιλίππησ. δ', 10· πρkm. τέθηλα, οὐ



ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὴν μετοχ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. τεθλήως, Ἐπ. δηλ. τεθάλυα, καὶ γ' ἐνικ. ὑπερσυντ. τεθλήει ('Ὁδ. Ε. 69)· ἄλλ' ὁ Ἡσίοδος ἔχει καὶ γ' ἐνικ. ὀριστ. τέθηλε Ἐργ. κ. Ήμ. 225, πρβλ. Σοφ. Φ. 259· Δωρ. τεθάλω Πίνδ. Ἀποσπ. 95.5, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. 9· ὑποακ. τεθλήη Ἐπιγρ. παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 264D· ἀπαρ. τεθλήναι Πλάτ. Κρατ. 414A· μετοχ. τεθάλως Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 105 (κατὰ Bothe).—Παθ.: μέλλ. θαλήσομαι (ἀνα-.) Ἀνθ. Π. 7. 281. (ἴσως συγγενὲς τῷ θηλή, θηλέω, ἴδε ἐν λ. \*θάω).

Θάλλω, ἀκμάζω, φυλοφορῶ, εἶμαι πλήρης φύλων, ἀνθέων ἢ καρπῶν, κυρίως ἐπὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ἐρινεός.. φύλλοις τεθελώς Ὁδ. Μ. 103· τεθλήει δὲ σταφυλῇσι, ἐπὶ ἀμπέλου, Ε. 69· ἀνθεσι γὰρ θάλλει Ὑμν. Ὀμ. ἐνθ' ἀνωτ. χρυσέα κόμα θάλλων Λοξίας Πίνδ. Ι. 7 (6). 69· ἀπολ., θάλλει κατ' ἡμάρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 681, πρβλ. 700, κτλ.: συγχάκις κατὰ μετοχ. πρkm. ὡς ἐπιθ. συνώνυμον τῷ θαλερός, ἀνθηρός, ἄφρονος, σφριγῶν, τεθαλυτά τ' ὀπώρη Ὁδ. Α. 191· τεθαλυτά τ' ἄλωη, ἐπὶ ἀμπέλωνος, Ζ. 293· οὕτω, καρπὸν τρεῖς ἔτερος θαλλόντων Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 171· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., οὐ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος, ὁ τόπος δὲν ἔτρεφε δένδρα, Πίνδ. Ο. 3. 10, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 78· ἐν φύλλοις θαλλούσης βίον Ξανθῆς, ἐλαίας (ἴσον ἀντὶ βίον Δινέ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 616·—πρβλ. θαλέωω.

Θ) ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν ἀντικειμένων, τεθαλυτά τ' ἔέρση, ἄφρονος δρόσος, Ὁδ. Ν. 245· ἐπὶ παχέος ζώου, ῥάχιν τεθαλυτὴν ἀλοιφῇ, ἀφθόνως παχεῖαν, Ἰλ. Ι. 208, πρβλ. Ὁδ. Ν. 410· εἰλαπίνην τεθαλυῖν, εἰς πλούσιον συμπόσιον, Α. 414.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκμάζω, θ. χροά Ἀργιλ. 91· ἀκμάζω, εὐτυχῶ, εἰρήνῃ τεθαλυτά Ἡσ. Ὁ. 902· θάλλοισα εὐδαιμονία, ἀρετά Πίνδ. Π. 7. 21., Ι. 5 (4). 21· πατὴρς θαλλόντος Σοφ. Ἀντ. 703, πρβλ. Φ. 420, κτλ.· ζῶ καὶ θ.· ζῶ καὶ εὐδαιμονῶ, ὁ αὐτ. Τρ. 235, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203E· θάλλει καὶ εὐδαιμονεῖ ὁ αὐτ. Νόμ. 945D·—μετὰ δοτ. τρόπου, θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 234· ἀγλαίῃ ὁ αὐτ. Ἀσπ. Τρ. 276· τοῖσι (ἐνν. ἀνδράσι) τέθηλε πόλις ὁ αὐτ. Ἐργ. κ. Ήμ. 225· θ. ἀρεταῖς Πίνδ. Ο. 9. 26· εὐγενεῖ τέκνον σπορᾷ Σοφ. Ἀντ. 1164· παρρησία Εὐρ. Ἰππ. 422· θ. ἐπὶ γυναιδὸς ἔργου Συλλ. Ἐπιγρ. 2240.

3) ἐπὶ νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ἀκαῖος, οἰός, νόσος ἀεὶ τέθηλε Σοφ. Φ. 259· πῆματα.. ἀεὶ θάλλοντα ὁ αὐτ. Ἡλ. 260· ἔρις θάλλει Εὐρ. Φοιν. 813· πρβλ. ἀνθεω.

Θάλος [ᾱ], εὖς, τό, ὡς τὸ θαλλός, ἄλλ' εὐρηται μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., καὶ ἐν μεταφ. ἐννοία ἐπὶ νεαρῶν προσώπων, ὡς τὸ ἔρνος (δ' ἴδε), φίλον θάλος, ἀγαπήσιον μου τέκνον, Ἰλ. Χ. 87· λευσσόντων τοιόνδε θάλος, τοιοῦτον βλαστόν, «βλαστάρι», Ὁδ. Ζ. 157· οὕτω, νέον θ. Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 66, 187, πρβλ. Πίνδ. Ο. 2. 81., 6. 115, Εὐρ. Ἡλ. 15, κτλ.—Περὶ τοῦ κληθ. ἴδε θάλαα, τά.

θαλπεινός, ἡ, ὄν, = θαλπνός, Ε. Μ. 479. 22.

θαλπειώ, Ἐπ. ἀντὶ θάλπω, Ε. Μ. 620. 46.

θαλπημέ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ θάλπω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. προσ. τῆς ὑποακτ., γλυκεῖ' ἀνάγκα κυλίκων θάλπησι θυμὸν Βαχχολ. 27. 2.

θαλπιῶν, (θάλπω) εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὖ θαλπιῶν, «καλῶς θαλπόμενος, θερμαινόμενος» (Σχόλ.), Ὁδ. Τ. 319, πρβλ. Ἀρατ. 1073.

θαλπνός, ἡ, ὄν, θερμαίνων, θάλπων, θαλπνότερον ἄστρον Πίνδ. Ο. Ι. 8.

θάλπος, εὖς, τό, θερμότης, ζέστη, ἰδίως θερινὴ θερμότης, ἀντιθ. χειμῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565, 969· ἐν μεσημβρίας θ. ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 747· θ. θεοῦ, ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 145, κτλ.: μεσημβρινοῖσι θάλπειν, μετὰ τὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας (πρβλ. Λατ. soles), Αἰσχύλ. Θῆβ. 431, 446· καὶ παρὰ πεζοῖς, θάλπος καὶ ψυχος, ῥίγη καὶ θάληη Ἰππ. Ἀφ. 1246, Ξεν. Οἰκ. 7. 23, Κύρ. Ι. 2, 10.

2) μεταφ., κέντρον, ἀλγιδῶν, τοξευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1086· ἐπὶ ἔρωτος, μαλερὸν Ἀνθ. Π. 6. 207.

θαλπτέρος, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ θάλπω, Ἀλέξ. Τράλλ. Ι. σ. 28.

θαλπτήριος, ὄν, θερμαίνων, σάνδαλα.. ποδῶν θ. Ἀνθ. Π. 6. 206.

θάλπω: μέλλ. -ψω ἢ ῥίξα ἀέθειος, πρβλ. (Θέρω)—θερμαίνω, μαλακύνω διὰ θερμότητος, Ὁδ. Φ. 179, 184, 246.—Παθ., ἐτήκετο, κασσύτερος ὡς.. θαλφθεῖς Ἡσ. Θ. 864, πρβλ. Σοφ. Τρ. 697· μεταφ., μαλακύνομαι, ἀπαύομαι, αἶ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις Ἀριστοφ. Ἰππ. 210.

II. θερμαίνω, ζεστάνω, ἀνευ τῆς ἐννοίας τοῦ μαλάσσειν, καὶ καῦμ' ἔθαλπε (ἐνν. ἡμάς) Σοφ. Ἀντ. 417· θερμῇ.. ἄκτις θ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1092.—Παθ., θάλπεισθαι τοῦ θέρους, θερμαίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι τὴν θερμότητα κατὰ τὸ θέρος, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 11· τῷ πυρὶ θάλψομαι Ἀλκίφρ. 3. 42·—μεταφ., ἐπὶ ἀλγὶ θάλπομαι, ζῶ ἐπὶ, Πίνδ. Ν. 4. 22. 2) θερμαίνω, εἰς τὸ πῦρ, στεγνώνω, ξηραίνω, θάλπεται ῥάκη Σοφ. Φ. 38, πρβλ. Ἀποσπ. 400, Εὐρ. Ἰππ. 183.

3) Ἐν Ἀριστοφ. Προβλ. 4. 25· θάλπουσιν, φαίνεται ὅτι σημαίνει: εἶνε ζωηραὶ, ἀκαῖαι, τρεῖς ποῖας θάλψαι ὑπ' ἡλείῳ, βῶναι τρεῖς πόας, δηλ. θέρη, Ἀνθ. Π.

7.731.

III. μεταφ., ἐπὶ πάθος, ἀνάπτω φλέγω, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι Αἰσχύλ. Πρ. 590, πρβλ. ὑποθάλπω· ἔθαλψεν ἄτης σπασμός Σοφ. Τρ. 1082· καὶ ἐν τῷ παθ., ἱμεῖρον βέλει τεθαλφθαι πρὸς τινος Αἰσχύλ. Πρ. 650· θάλπει γ' ἐνικ., ἀνηκέστω πυρὶ Σοφ. Ἡλ. 888.

2) περιθάλπω, παρηγορῶ, περιποιῶμαι, Θεόκρ. 14. 38, Ἀλκίφρ. 2. 4· τὴν πόλιν θ., περιποιῶμαι μετὰ θερμότητος, μετὰ θερμῆς ἀγάπης καὶ φροντίδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 5.

3) ἐνοχλῶ, ἀνιώ, Λατ. uro, οὐδὲν θ. ἐμὲ ἢ δόξα Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐμὲ οὐδὲν θ. κέρδος Ἀριστοφ. 1. 24. θαλπωρῇ, ἡ θερμότης μεταφ., παρηγορία, ἐλπίς, πηγὴ ἐλπίδος, οὐ γὰρ ἐτ' ἄλλη θαλπωρῇ Π. 6. 412, πρβλ. Κ. 223, Ὁδ. Α. 167· ἐν τῷ πληρ. Τρυφ. 128, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 464.

θαλπωρός, ὁ, ὄν, θερμὸς θερμαίνων, δῆμιον, μόνον ἐν Νικήτ. Χρον. 195A.

θάλυκρος, ὁ, ὄν, θερμός, «καίων», διάπυρος, θ. κέντρον ἔρωμανῆς Ἀνθ. Π. 5. 220· θαλυκρόν· ἀναιδὲς, πανούργον, θερμόν, Ἡσυχ.—ἀποθ., θαλυκροεῖμαι, = ψεύδομαι, Ἡσυχ.

θαλύνω, = θάλλειν ποῖω, Ἡσυχ. (Κῶδ. θάλπειν).

θαλύπτω, = θάλπω, Ἡσυχ. ἐν λέξ. θαλύψαι· ἴδε ἀκροθά-

λυπτος.

Θάλυσις [υ]. τά, (θάλος) αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θερισμοῦ, προσφορά τῶν ἀπαρχῶν γινόμενη τῇ Ἀρτέμιδι, Ἰλ. Ι. 534· ἀλλὰ βραδυτέρον, ὡς φαίνεται, μόνον τῇ Δήμητρι, Θεόκρ. 7. 3, πρβλ. Spanh. Καλλ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 20. 137. 2) θαλυσίος ἄρτος, ἄρτος γινόμενος ἐκ τῶν ἀπαρχῶν τῆς συγκομιδῆς, Ἀθήν. 114A.

θαλυσιάς, ἄδος, θηλ. ἐπιθ., κούρη θ., ἱερεία τῆς Δήμητρος (πρβλ. θαλυσία), Νόνν. Δ. 12. 103· θ. ὁδός, πορεία εἰς τὰ θαλυσία, Θεόκρ. 7. 31.

θαλυσίος, ὄν = θάργηλος, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114A.

θαλύνω, θαλύνσω = θάλπω, Ἡσυχ.

θάλψις, εὖς, ἡ, (θάλπω) θέρμανσις, Ἰππ. Ὀξ. 387·—ἀλλὰ, ἀντιθ. ψύξις, ἐπὶ ὥρῳ τοῦ ἔτους, ὁ αὐτ. Ἀρ. 1246.

Θάμα, ἐπίρρ., συγχάκις, συγχά, πολλάκις, Ἰλ. Π. 207, καὶ Ὁδ. οὕτω παρὰ Πίνδ., Τραγ., Ἀριστοφ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., οἷον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδρ. 72E. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε θαμάκις, θαμειός, θαμινός, θαμίζω, κτλ.).

θαμάκις [ᾱ], ἐπίρρ. = θαμά II, Πίνδ. Ι. 1. 37, Ν. 10. 71.

θαμβαίνω = θαμβέω, θαυμάζω, ἐκθαμβοῦμαι πρὸς τι, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 84, ἐν τινι χειρογρ. ἀντὶ θαυμαίνω· οὕτως ὁ Herin. ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 407 (δειμαίνω Baumeister).

θαμβάλεος, α, ὄν, ἐκπεπληγμένος, ἐκπληκτος, Νόνν. Δ. Ι. 126· ὁ Ἡσυχ. «θαυμαστὸς, φοβερός».

θαμβέω, μέλλ. -ήσω, (θάμβος) εἶμαι ἐκπεπληγμένος, ἐκθαμβος, Λατ. obstupescere, οἱ δὲ ἰδόντες θαμβήσαν Ἰλ. Θ. 77· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον Ὁδ. Δ. 638, κτλ.: οὕτω, καυτὸς τε θαμβήκη' Σοφ. Ἀντ. 1246· ἐθάμβησε δὲ πᾶς.. ὁμιλος Εὐρ. Ἰων. 1205.

2) μετ' αἰτ., θαυμάζω, εἶμαι ἐκπεπληγμένος διὰ τι, θαμβήσαν δ' ὀρνίθας Ὁδ. Β. 155, πρβλ. Π. 178· τὸν ἐθάμβεον Ἀρτεμῖς Πίνδ. Ν. 3. 86· τέρας δ' ἐθάμβου Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 570.

II. μεταγεν. ὡσαύτως, μεταβατ., ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ μελῇ ἐκθαμβός, Ἐδδ. (Β. Βασίλ. κ6), 5.—Παθ., τεθαμβήθη, ἐκθαμβός, ἐκπληκτος, Πλούτ. Βρούτ. 20· διὰ τινος ὁ αὐτ. Καῖσ. 45.

θάμβημα, τό, ἀντικείμενον θάμβους, τρόμου, φόβητρον, τρομαγμα, Μανέθων 4. 559.

θάμβησις, εὖς, ἡ, ἐκπλήξις, Μανέθων 4. 365.

θαμβήττειρα, ἡ, ἡ θάμβος ἐπιτέρουσα, φοβερά, Ἐρινύες δειναί, θαμβήττειραι Ὀρφ. Ἀργ. 971.

θαμβητός, ἡ, ὄν, προξενῶν θάμβος, ἐκπληκτικός, Λυκόφρ. 552.

θάμβος, εὖς, τό, καὶ ὁ, Σίμων. 238· (√ΤΑΦ, τέθηπα)—ἐκπλήξις, ἰσχυρὸς θαυμασμός, Λατ. stupor, συνώνυμον τῷ Ἐπικ. τάφος (δ' ἴδε), θάμβος δ' ἔχει ἐισορδώνων Ἰλ. Δ. 79· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας Ὁδ. Γ. 372, κτλ.: ὡσαύτως παρὰ Πίνδ., Τραγ., Ἀριστοφ. Ὀρν. 781, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., Θουκ. 6. 31, Πλάτ. Φαίδρ. 254C.

2) ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, πρᾶγμα θαυμάσιον, θαῦμα, ὁ γὰρ κολοσσός θ. ἦν Συλλ. Ἐπιγρ. 8703, πρβλ. 8655.

θαμβός, ὁ, ἐκπεπληγμένος, Εὐστάθ.

Θάμβεις, οἶ, δοτ. Θάμβει, Ἀττ. Θάμβεις (ὡς εἰ ἐκ τοῦ θαμύς, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 563)· θηλ. ὄνομ. καὶ αἰτ. θαμειαί, -ὰς (ὡς εἰ ἐκ τοῦ θαμειός)—ποιητ. ἐπιθετον ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., πυκνὸς, πεπυκνωμένος, Λατ. frequens, δδόντες.. ὁδὲ θαμείες ἔχον Ἰλ. Κ. 264· δδόντες πυκνοὶ καὶ θ. Ὁδ. Μ. 93· θαμείες γὰρ ἄκοντες.. ἄφισσους Ἰλ. Α. 552, Ρ. 661· ἱκρία.. ἀραρῶν θαμείσι σταμίνεσσι Ὁδ. Ε. 252· πυραὶ.. καίοντες θαμειαί Ἰλ. Α. 52· λίθοι πωτῶντο θαμειαί Μ. 287, πρβλ. Ξ. 422, κτλ.—Συγχρ. θαμύντερος παρ' Ἡσυχ.· θαμειότερος Νίκ. Ἀλ. 594.—Ἐπίρρ. θαμείως = θαμά, Ἰππ. 262. 54, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

Θαμίζω, (θαμά) ἔρχομαι συγχάκις, συγχάζω, Λατ. frequenter, πάρος γε μὲν οὐτὶ θαμίζεις Ἰλ. Σ. 386, 425, Ὁδ. Ε. 88, Θ. 161· μετὰ προθ., θ. εἰς τόπον Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 281B·



ἐπὶ τινα Ξεν. Κύρ. 7. 3, 2· κείσε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 451· ἐν δονάκεσσι Θ. Νίκ. Ἀλ. 591. 2) συχνάκις ἢ συνεχῶς ἀσχο-  
λοῦμαι εἰς τι, ἄμα νηὶ πολυκλήιδι θαμιζῶν Ὀδ. Θ. 161· σοφίας  
ἐπ' ἄκροισι θαμιζέειν Ἑμπεδ. παρὰ Πλούτ. 2. 93B· μετὰ μετοχ.,  
οὕτι κοριζόμενος γε θαμιζειν, δὲν ἀπέλαυε συχῶν περιποιή-  
σεων, Ὀδ. Θ. 451· οὐδὲ θαμιζειν ἡμῖν καταβαίνων, δὲν μᾶς  
ἔρχεσσι συχὰ κάτω, Πλάτ. Πολ. 328C· τάνταπαιν, μινύρεται  
θαμιζούσα μάλιστ' ἀηδῶν, θρηγεῖ συχὰ, συνεχῶς, ὡς τὸ θα-  
μά, Σοφ. Ο. Κ. 672· ἀπολλ., διὰ τὸ θαμιζειν, διότι συχὰ συμ-  
βαίνοσι, Πλάτ. Νόμοι 843B. II. Μέσ., εἶμαι συνεχῶς μετὰ  
τινος ἢ πλησίον τινός, τινὶ Σοφ. Ἀποσπ. 446.

θαμινάκις [αῖ], ἐπίρρ. = θαμάκις, θαμά, Ἰππ. 671.12.  
θαμινός, ἢ, ὄν. = θαμεινός, ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδ. πληθ.  
θαμινά, ὡς ἐπίρρ. = θαμά, Πίνδ. Ο. 1. 85, Ἀριστοφ. Πλ. 292,  
Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5·—συγκρ. θαμινώτατος Σουίδ.—Ἐπίρρ.  
—νῶς Ἡσύχ.

θαμιεῖ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ.  
θάμνα, ἢ, Λατ. Iora, οἶνος δευτερίας, στεμφυλῆς, ἢ ἐκ τῶν  
στεμφυλῶν τρύβη, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι θάμναν, οὐκ ἀηδὲς  
πόμα τοῖς ἀγροικοῖς γίνεταί Γεωμ. 6.13.

θαμνάς, ἄδος, ἢ, (θάμνος) = ῥίζα, Ἑτυμ. Μ. 442. 23.  
θαμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θάμνος, Διοσκ.—καὶ -ισκος, ὁ,  
Ὁρειοδ. 167 Matth.—θαμνίσκιον, τό, Διοσκ.  
θαμνῆτις, ἰδος, ἢ, ὁμοίος θάμνῳ, θαμνοειδής, ῥάμνος Νίκ.  
Θ. 883.

θαμνοειδής, ἐς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν θάμνων, ὁμοίος θάμνῳ,  
Θεοφρ. Ι. Φ. 3.17, 3, Διοσκ. 3.130., 4.110.

θαμνο-μήκης, ὁ, ἢ, θαμιν. ῥάβδος, ὁ, ῥάβδος ἰσομήκης πρὸς  
θάμνον, Ἰων. παρ' Ἀθην. 451D.

θάμνος, ὁ, καὶ ἢ, Διδδ. 2. 49· (θαμινός)—φυτὸν μικρὸν, «χαμνό-  
κλαδόν», Λατ. arbutum (μεταξὺ δένδρου καὶ βοτάνης, Ἀριστ.  
π. Φυτ. 1. 4, 7)· καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Ἰλ. Χ. 191· θάμνῳ  
ὑπ' ἀμφικρόμῳ Ρ. 677· θάμνοις ἐν πυκνότητι, ἐντός τῶν πυκνῶν  
θάμνων, Ὀδ. Ε. 471 [πρὸλ. 476.], Ζ. 127· θ. ἐλαίης, κλάδος,  
βλάστημα, Ψ. 190· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1316, Σοφ. Ἠλ. 55, Ἀριστοφ.  
Εἰρ. 1298, Πλάτ., κτλ.

θαμνο-φάγος [αῖ], ὄν, τρώγων θάμνους, ζῶα Σέξτ. Ἑμπ.  
Π. 1. 56.

θαμνώδης, ἐς, = θαμνοειδής, Θεοφρ. Ι. Φ. 3.12, 1, Αἰτ. Φ.  
5.12, 5.

θαμνοτροχέω, «οὐχ ἡσυχάζω» Ἡσύχ.

θαμνύριζω ζῶα, ἀβροῖζω, συνάγω, καὶ θάμνυρις, ἢ, πανήγυ-  
ρις, σύνοδος ἢ πυκνότης τινῶν, Ἡσύχ.

θάμνυρις [αῖ], γεν. ἰδος ἢ ἰος, αἰτ. θάμνυρεν Ἰλ. Β. 595·—  
αἰδὸς Ὁρᾶς, —καλούμενος θάμνυρας ἐν Πλάτ. Πολ. 620A, κτλ.

θάμνυρός, ἄ, ὄν, συχναζόμενος, ὁδός, ἢ λεωφόρος, Ἡσύχ.  
θαμνός, ἴδε θαμεί.

θανάσιμος [νά], ὄν, (θανεῖν, θάνατος) θανατηφόρος, Ἰππ. Ἀφ.  
1244, κτλ.· τύχαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1276· πύσημα Σοφ. Αἴ. 1033·  
χείρωμα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 560· πέπλος ὁ αὐτ. Τρ. 758· φάρμακα  
Εὐρ. Ἰων. 616, κτλ.· θηρία θ., ἐπὶ δηλητηριωδῶν ἐρπετῶν, Πο-  
λύδ. 1. 56, 4·—ἐπίρρ., θανασίμως τύπτω, κτυπῶ θανατηφόρον  
κτύπημα, Ἀντιφῶν 127. 32. 2) τοῦ θανάτου, ἀνήκων εἰς τὸν  
θάνατον, θαν. αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀποθνήσκοντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1019·  
μέλψασα θ. γόνυ, ἀποῦ ἔφαλε τὸ θρηγῶδες ἄσμα τοῦ θανάτου μου,  
αὐτῷ 1445.

II. ἐπὶ προσώπων, ἐγγὺς τοῦ θανάτου, Σοφ. Φ.  
819· Ο. ἦδη θντα Πλάτ. Πολ. 408C· ὑποκειμένη εἰς θάνατον,  
αὐτῷ 610E. 2) νεκρός, Σοφ. Αἴ. 517, Ο. Τ. 959.

θανάτω, ἔφετ. τοῦ θανεῖν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, Πλάτ. Φαί-  
δωνι 64B, Ἀε. 366C, Ἀλεξ. Συναπ. 3.

θανάτ-ηγός, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, = θανασίμος, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πο-  
λύδ. Ε'. 132, ἀλλ' εὐρισκόμενον παρ' Ἰουλίῳ Ἀφρικανῷ ἐν Κεστῷ  
κερ. 18, 16, καὶ ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Δινδ. ἐν Α. Β. 14 (ἀντί-  
—τήριος). 2) νεκρός, Σοφ. Αἴ. 517, Ο. Τ. 959.

θανάτῃς, ἔφετ. τοῦ θανεῖν, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, Πλάτ. Φαί-  
δωνι 64B, Ἀε. 366C, Ἀλεξ. Συναπ. 3.

θανάτ-ηγός, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, = θανασίμος, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πο-  
λύδ. Ε'. 132, ἀλλ' εὐρισκόμενον παρ' Ἰουλίῳ Ἀφρικανῷ ἐν Κεστῷ  
κερ. 18, 16, καὶ ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Δινδ. ἐν Α. Β. 14 (ἀντί-  
—τήριος). 2) νεκρός, Σοφ. Αἴ. 517, Ο. Τ. 959.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θανάτῃς, ὄν, φέρων θάνατον, ἀμπίβ. ἴδε ἐν λ. θάργῃλος.

θᾶντῶ-πνοος, ὄν, πνέων πνοὴν θανάτου, ὡς φθόνε, δρακόν-  
τιον σπέρμα, θανατόπνοον ἄνθος, Ἑκκλ.

θᾶντῶ-ποιός, ὄν, προξενῶν θάνατον, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 869.

θᾶντος, ὁ, (√ΘΑΝ, θνήσκω) θάνατος· εἴτε φυσικὸς εἴτε βί-  
αιος. Ὁμ., κτλ.· θ. τινος, ὁ θάνατος δὲν τίς ἀπειλεῖ, Ὀδ. Ο. 275·  
ὡς θάνατον οἰκτιρῶ θανάτῳ Λ. 412· θᾶντῶνδε, εἰς θάνατον,

Ἰλ. Π. 693, Χ. 297· θανάτου τέλος Αἰσχύλ. Θῆβ. 906· μοῖρα  
ὁ αὐτ. Πέρτ. 917, κτλ.· θανάτου περί καὶ ζωᾶς, —περὶ ζωῆς καὶ  
θανάτου, Πίνδ. Ν. 9. 68· θ. ἢ βίον φέρει Σοφ. Αἴ. 802· θάνα-  
τος μὲν τὰδ' ἀκούειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 529, πρὸλ. Αἴ. 215· ἐν ἀγ-  
χόνασι θάνατον λαβεῖν Εὐρ. Ἠλ. 199· πόλεως ἐστὶ θ., ἀνά-  
στατον γενέσθαι Λυκοῦργ. 155. 35· θάνατον θνήσκειν, ἀπο-  
θνήσκειν, ὀλλυσθαι, τελευτᾶν Λοβ. Αἴ. 1008, Παρὰλ. 515.

2) παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, θάνατος διὰ καταδίκης τοῦ νόμου,  
θάνατον καταγινώσκω τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον,  
Θουκ. 3. 81· θανάτου κρίνομαι, κρίνομαι, δικάζομαι διὰ θάνατον,  
ὁ αὐτ. 3. 57, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· ὡσαύτως, περὶ θανάτου  
διώκειν ὁ αὐτ. Ἑλλην. 7. 5. 6· πρὸς ἐχθρούς.. ἀγωνίσασθαι  
περὶ Θ. Δημ. 53. 27· θ. ἢ ζημία ἐπικείται, ἢ ποιηὴ εἶνε θάνα-  
τος, Ἰσοκρ. 169C·—παρ' Ἡρῶδ. ἔλλειπται, τὴν ἐπὶ θανάτῳ κε-  
κοσμημένον (ἐνν. στολὴν) 1. 109· οὕτω, ὅραί τινα τὴν ἐπὶ  
θανάτῳ (ἐνν. δέσιν) 3. 119· ἀλλὰ, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον  
ποιεῖσθαι 7. 223· καί, ἐπὶ θανάτῳ ἀγέσθαι 3. 14· τοῖς Ἀθη-  
ναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλην θανάτου, πᾶσαν  
τιμωρίαν πλην τοῦ θανάτου, Θουκ. 4. 54, πρὸλ. ὑπέγγυος· εἰρ-  
γόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπληρον ποιῆσαι, πλην θανάτου  
καὶ ἀκρωτηριασέως, Αἰσχίν. 26. 16. 3) πληθ. θάνατοι, εἶδη,  
τρόποι θανάτου, Ὀδ. Μ. 341· ἢ οἱ θάνατοι πολλῶν προσώπων, Αἰ-  
σχύλ. Χο. 53, Σοφ. Ο. Τ. 1200, Εὐρ. Ἡρακλ. 629· ἢ ἐνός· προσώ-  
που, Σοφ. Ο. Τ. 496, Ἠλ. 206· οὐχ ἐνός οὐδὲ δυσὶν ἀξία θά-  
νατοι Πλάτ. Νόμ. 908E· πολλῶν θανάτων ἀξίος καὶ οὐχ  
ἐνός Δημ. 521. 24, πρὸλ. 345. 25, Ἀριστοφ. Πλούτ. 483·—καὶ  
ἐμπρατικὸς ἐπὶ βίαιον θάνατον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1572, Θῆβ. 877, Πλάτ.  
Πολ. 399A.

II. ὡς κύριον ὄνομα, Θάνατος, ἀδελφός· διδυ-  
μος τοῦ Ὑπνου, Ἰλ. Ε. 231, Π. 672· μόνος θεῶν γὰρ Θ. οὐ  
δώρων ἐρᾷ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 156· δν [ἰόν] τέκετο Θ. Σοφ.  
Ἀποσπ. 834· εἰσαζόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλ-  
κίστει.

III. = νεκρός, πῶμα, ἀτυμβεύτου θανάτου  
λείψανον Ἀνθ. Π. 9. 439, πρὸλ. Burm. Propert. 2.13, 22, καὶ  
ἴδε ἐν λ. φόνος.

θανάτωσια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ τῶν νεκρῶν, Λουκ. Ἀλγθ.  
Ἰστ. 2. 22.

θᾶντῶ-φόρος, ὄν, = θανατηφόρος, πάθη Αἰσχύλ. Ἀγ.  
1176.

θᾶντῶ, μέλλ. -ώσω, κτλ.—Παθ., μέλλ. -ωθήσομαι Ἑβδ.  
Μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασίας θανατώσοιτο Ξεν. Κύρ. 7. 5,  
31· ἄορ. ἐθανάτωθη ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 6, 4, Πλάτ.· πρkm. τεθανά-  
τωμα Πολύδ. 24. 4, 14. Θανατῶν, φονεῶν, ἀποκτείνω, τινὰ  
Ἡρῶδ. 1.113· πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει Αἰσχύλ. Πρ. 1053,  
Ἀντιφῶν 123. 40· ἰδίως ἐπὶ τοῦ δημίου, ὁ τῆς πόλεως κοινὸς  
δῆμιος θανατωσάτω Πλάτ. Νόμ. 872C, κτλ. 2) Παθ.,  
ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκροῦμαι, Ἰππ. π. Ἀγμ. 768· καὶ μεταφ. ἐν τῷ  
ἐνεργ., νεκρώνω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. η', 13, πρὸλ. ζ', 4. II.  
θανατῶν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, Πλάτ. Νόμ. 868C, 872C.—  
Παθ., αὐτόθι 865D· ἐθανάτωθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν  
Ξεν. Ἀν. 2. 6, 4.

θᾶντῶδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοίος θανάτῳ, προμηνῶν θάνατον,  
Ἰππ. Πρην. 37. II. θανασίμος, θανατηφόρος, ἢ ὁ αὐτ. Ἀφ.  
1247· σπασμοὶ Αἰλ. π. Ζ. 7. 5.

θᾶντῶσις, εως, ἢ, θανᾶτωμα, φόνος, ἀνευ ἀνδραποδισμοῦ  
ἢ θανατώσεως Θουκ. 5. 9. II. καταδίκη εἰς θάνατον, ἐπι-  
βολὴ θανατικῆς ποινῆς, ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσει πολιτῶν  
Πλούτ. 2. 291C.

θᾶξαι· «μεθύσαι» Ἡσύχ.

θάομαι, ἄορ. ἐθῆσάμην, ἀποθ. (Ἐκ √ΘΑΦ παράγονται  
ὡσαύτως Δωρ. θᾶ-μαι, θα-έομαι (Ἰων. θη-έομαι), θε-άομαι  
(δ' ἴδε), θ-έα, θε-ατρον, θε-ωρός, θαῦ-μα· πρὸλ. Σλαυ. div-  
esa (θαυμάσια), Λιβ. dýn-as (θαῦμα), κτλ.)· Θαυμάζω πρὸς τι,  
ἐκπλήττομαι, ἀμβροτα δῶρα δίδου ἵνα μιν θησάται Ἀχαιοί  
Ὀδ. Σ. 191. 2) βραδύτερον, βλέπω ἀτενῶς, θαῦμαι, συνήθ.  
τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Δωρ. διαλ., α' πληθ. θάμεθα Σώφρων 42 Αἰγ.  
6' πληθ. θᾶσθε (Μεγαρ.) Ἀριστοφ. Ἀγ. 770· προστ. θᾶσο Ἀνθ.  
Πλαν. 306· θᾶσεῖσθε ἀναγινωσκόμε. ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Καλλ. εἰς  
Ἀρετ. 3· μετοχ. μέλλ. θασομένους Θεόκρ. 15. 23· ἄορ. προστ. θᾶ-  
σαι Ἐπὶλ. 78 Αἰγ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 280, Θεόκρ. 1. 149., 3. 12·  
ἀπαρ. θᾶσασθαι Θεόκρ. 2. 72· μετοχ. θασάμενος Πίνδ. Ἡρακλ.  
ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 118. II. τὸ ἐνεργ. α' πληθ. τοῦ  
παρὰ. ἐθᾶμεν (δηλ. ἐθᾶμεν) = ἐθεωροῦμεν, παρὰ τοῖς Ἀλκω-  
σιν, Ἡσύχ.

θάοντα· «διδάσκοντα, θεωροῦντα» Ἡσύχ.

θάπος, κατὰ τὸν Εὐστ. 468, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ τάφος,



θάμβος· πρβλ. 'Ηούχ., θάπαν (θάπον)· φόβον (κατὰ τὸν Hemsterh. δωρικ. ἀντὶ τοῦ θήρη).

θάπτα, εἰς. οἱ Κρήτες· 'Ηούχ.

θαπτεῖον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ., πρέπει τις νὰ θάψῃ, τινὰ Σοφ. Αἴ. 1119.

θάπτω (ἐκ τῆς √ΤΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ δ' παθ. ἀορ. ἐν τῇ λέξει τάφος, κτλ.), μέλλ. θάψω, ἀορ. ἐθαψα. — Παθ., μέλλ. τάψσομαι· Εὐρ. Ἀλκ. 632, Λυσ. 134. 1· ὡσαύτως τεθάψομαι Σοφ. Αἴ. 577, 1141, Εὐρ.: ἀορ. ἐθαφθην Σιμων. 170, 'Ηρόδ. 2. 81. 7. 228· συχνότερον ἐτάφην [α] ὁ αὐτ. 3. 10, 55, καὶ ἀέλοπε παρ' Ἀττ., μετοχ. ἐν-θαφεῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 2839· — πρκμ. τεθάμμαι, Ἰων. γ' πληθ. τεθάφαται· 'Ηρόδ. 6. 103· πρστ. τεθάφω Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 9. 1· ἀπαρ. τεθαφθαί (οὕτως ὁ Αἰν. ἀντὶ τεθαφαί) Αἰσχύλ. Χο. 366, Λυκούργ. 164. 7, τεταφθαί Πλούτ. 2. 265Α· ὑπερσ. παθ. ἐτέθαπτο 'Οδ. Α. 52, 'Ηρόδ.

Τελῶ τὰ ὕστατα πρὸς τὸν νεκρὸν καθήκοντα, τιμῶ αὐτὸν μὲ ἐπικήδειους τελετάς, ἐνταφιάζω, ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Φ. 323, πρβλ. 'Οδ. Μ. 12, Ω. 417, 'Ησ. Ἀσπ. 'Ηρ. 472· τοῦ θάπτειν ἦσαν δύο τρόποι, τὸ καίειν (καίειν) καὶ τὸ κατορύττειν: — καὶ μὴ ὁρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον ἢ κατορυπτόμενον ἀγανακτῇ Πλάτ. Φαῖδ. 1150, πρβλ. 'Οδ. Α. 74 (με κακκῆαι σὺν τεύχεσι) πρὸς τὸν στίχ. 52 (οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός)· θάπτειν .. γῆς φίλας κατασκαφαῖς Αἰσχύλ. Θῆβ. 1008, πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 543 κέξ· θ. ἐς τόπον 'Ηρόδ. 2. 41, πρβλ. Θουκ. 8. 84· θ. ἐξ οἰκίας, ἐκφέρει ἐκ τῆς οἰκίας καὶ κηδεύω, Ἰσαῖ. 71. 13· καταλείπει μὴδὲ ταφῆναι, μὴδὲ τὰ ἐξοδα τῆς κηδείας, Ἀριστοφ. Πλ. 556· τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφῆναι ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591· πρβλ. ἐντάφιος: — πυρὶ θάπτειν = καίειν, Πλούτ. 2. 286Ε, πρβλ. Wessell. Διόδ. 1. σ. 223.

θαραπευτής, οὗ, = θαραπευτής, θεράπων, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐπιγρ. Αἴνου (τοῦ Β' μετὰ Χρ. αἰῶνος) Ann. etc. VII. σ. 95.

θαραπεύω, = θαραπεύω, τὸν οἶκον ἐθαράπευσε Ἐπιγρ. Πειραιῶς (τοῦ Α' μετὰ Χρ. αἰῶνος) CIA. III. 1296.

Θαργήλια (Ιερά), ὡν, τὰ, ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένη κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα Ἰππών. 28, Ἀρχιλ. 102, Νόμ. παρὰ Δημ. 518. 1, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 81. 11, 82. 8 κέξ. (ἐκδ. Blass), 'Ηούχ. — Θαργηλιῶν, ὄντος, ὁ, ὁ ἐνδέκατος μῆν τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀπὸ τοῦ μέσου Μαῖου μέχρι τοῦ μέσου Ἰουνίου, Ἀντιφών 146. 17, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 47. 16 (ἐκδ. Blass).

Θάργηλος ἄρτος, ὁ, = θαλύσιος, Ἀθην. 114Α· Θάργηλος χύτρα Τιμοκλ. Διον. 1, κατὰ Meineke ἀντὶ θανατηγός; 'Ηούχ. θαρνεύει· ὀχεύει. σπείρει. φτενεύει 'Ηούχ.

Θαρράλειος, θαρρέω, θαρρητικός, θάρρος, θαρρύνω, Ἀττ. ἀντὶ θαρσ-.

Θαρράλειος, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ., νεώτερ. Ἀττ. θαρραλέος, α, ον, (θάρσος)· — πλήρης θάρρους, εὐθαρσής, τόλμηρός, ἀφόδος, πολεμιστής Ἰλ. Φ. 589, κτλ.· ἦτορ Τ. 169· φωνὴ Πίνδ. Ν. 9. 117· ἐλπίδες θ., τόλμηραι, μεγάλαι, Αἰσχύλ. Πρ. 536· μετ' ἀπαρ., θαρρ. ἀπὸ τῶν ἱππῶν πολεμῆν Πλάτ. Πρωτ. 350Α· Θ. περὶ τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 5, 16· συγκρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 27· — τὸ θαρσαλέον, πεποιθήσις, θάρρος, ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι Θουκ. 2. 51, Λυσ. 164. 4· — οὕτως ἐν τῷ ἐπιγρ., θαρραλέως ἔχω, ἔχω θάρρος; εἶμαι πλήρης θάρρους, πρὸς τι Πλάτ. Ἀπολ. 34 Ε'· πρὸς τινα Ξεν. Ἀν. 2. 6, 14.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερ τὸ δέον θαρραλέος, παράτολμος, θρασύς, θαρσ. καὶ ἀναίδης 'Οδ. Ρ. 419· θαρσαλέη, κύον ἀδδεεα Τ. 91· — ἐπίρρ., θαρραλέως λέγειν ψεύδη Ἰσαῖ. 49. 12. II. δ, τι δύναται νὰ τολμήσῃ μετὰ θάρρους, ἀνευ φόβου, τὰ θ., ἀντιθ. τὰ δεινὰ: — οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἐρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ Πλάτ. Πρωτ. 359C, Λάχ. 195B, κ. ἄλλ.· τάληθ' .. λέγειν ἀσφαλές καὶ θαρρ. ὁ αὐτ. Πολ. 450Ε.

Θαρσάλεός, παρὰ νεώτερ. Ἀττ. θαρραλ-, ητος, ἡ, θάρρος, τόλμη, πεποιθήσις, Πλούτ. Αἰμίλ. 36., 2. 443D, κτλ.

Θαρσέω, παρὰ νεωτ. Ἀττ. θαρρέω, μέλλ. -ήσω (θάρσος)· εἶμαι πλήρης θάρρους, λαμβάνω θάρρος, Ἰλ. Α. 92, κτλ.· — ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. θράσος), εἶμαι ὑπερ τὸ δέον θαρραλέος, εἶμαι θρασύς, ὕβρει θ. Θουκ. 2. 65· ἀνευ νοῦ, μάτην θ. Πλάτ. Μένωνι 88B, Θεαιτ. 189D. — Σύνταξ.: 1) ἀπολ., συχνάκις παρ' Ὀμ. καὶ Ἀττ., θάρσει, ἔχε θάρρος, Ὀμ., Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 732, κτλ.· θαρσεῖτε αὐτοὶ 792, πρβλ. εὐθαρσέω· θάρρει Ἀριστοφ. Πλ. 328, κ. ἄλλ.· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἐπὶ ἐπιγρ. σημασίας, θαρσήσας μάλα εἶπε, μετὰ πολλοῦ θάρρους, Ἰλ. Α. 85, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 666· κόμπασον θαρσύν ὁ αὐτ. Ἀγ. 1671, πρβλ. Πρ. 916, Σοφ. Ο. Κ. 491· θαρσένοντες ἐρίεστε 'Ηρόδ. 5. 49· πῆθι θαρρῶν Ἀλεξ. Τок. 3· λέγε τοίνυν θαρρῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 243Ε· θαρρῶν πλείονα ἔθενεν ἢ δυνῶν ἤχητο Ξεν. Ἀγῆσ. 11, 2· καὶ τὸ τεθαρρηκός, θάρρος, πεποιθήσις, Πλούτ. Φαβ. 16· τὸ θαρρῶν τῆς ὤψεως ὁ αὐτ. Κάτ. Νεωτ. 44.

2) μετ' αἰτ., θάρσει τόνδε γ' ἀέθειον, ἀνάλαβε μετὰ θάρρους, μὴ φοβοῦ τὸν ἀγῶνα τοῦτοῦ, 'Οδ. Θ. 197· βραδύτερον, αἰσθάνομαι θάρρος ἀπέναντι τινος, περὶ φρονῶ, δὲν φοβοῦμαι τι, ἀντιθ. δέδοικα, πάντα 'Ηρόδ. 7. 50· θ. γέροντος χεῖρα Εὐρ. Ἀνδρ. 993, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 649· θάνατον Πλάτ. Φαῖδ. 88B· τὸ τοιοῦτον σῶμα .. οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρρῶσιν .. ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 239D· θ. τὸ ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275C· οὕτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτους οὕτε οὗτοι Φίλιππον Δημ. 30. 16· θ. μάχη, ἀποτολμῶ νὰ ἔλθω εἰς μ., δὲν φοβοῦμαι τὴν μ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 20 (πρβλ. Ἑλλ. 2. 4. 9)· — μετὰ συστολῆς, αἰτ., θ. θάρρος Πλάτ. Φαῖδ. 95C· αἰσχρὰ θάρρη θ. ὁ αὐτ. Πρωτ. 360B· — ἐν ἐπιτύμβις ἐπιγραφ., θάρσει .., οὐδεὶς ἀθάνατος Συλλ. Ἐπιγρ. 4463, 5200b, κ. ἄλλ. 6) μετ' αἰτ. προσ., ὡσαύτως, ἔχω πεποιθήσιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἰς τινα, τινα Ξεν. Κύρ. 5. 5, 42, Δημ. 30. 15, Δίων Κ. 51. 11. — Παθ., εἶμαι ἄξιος ἐμπιστοσύνης, Φιλόστρ. 788.

3) θαρσεῖν τινι, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τινα ἢ εἰς τι, 'Ηρόδ. 3. 76. 4) μετὰ προθ., θ. περὶ ἣ ὑπὲρ τινος, ἔχω πεποιθήσιν περὶ τινος, Σοφ. Αἴ. 793, Πλάτ. Πολ. 574B, 566B· διὰ τὴν Ἰσοκρ. 38C· ἐπὶ τινι αὐτόθι 128D· πρὸς τι Πλάτ. Πρωτ. 350B, Πολ. 574B· πρὸς ἐμαυτὸν, εἰς τὸν αὐτὸν μου, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1060· οὕτως, ἐφ' ἐαυτοῦ Πλούτ. 2. 69C. 5) μετ' ἀπαρ., πίστευον ἐν πεποιθήσει διτ. .. Σοφ. Ἀντ. 668· καὶ, θ. ὅτι .., Θουκ. 1. 81, κτλ.· θ. τὸ ἐξελέγξειν Δημ. 342. 5· ἄλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω θάρρος, τόλμω νὰ πράξω τι, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 6, Πλούτ. Περικλ. 22.

Θαρσάσις, εσσα, εν, = θαρσαλέος, Νόνν. Δ. 13. 562.

Θάρσῃσις, εως, ἡ, πεποιθήσις ἐν τινι πράγματι, ταῖς ναυσὶ Θουκ. 7. 49.

Θαρσητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἔχῃ θάρρος, πεποιθήσιν, ἀρετὴ μὲν θαρσητέον ὡς σώφρονι γαμετῇ, τύχη δ' ὡς ἀστάτῳ πιστευτέον ἐταίρῳ Ἰάμβλ. Προτρεπ. σ. 9. 3.

Θαρσητικός, Ἀττ. θαρρ-, ἡ, ὄν, πλήρης θάρρους, Ἀριστ. Προβλ. 27, 3, 2.

Θαρσοποιέω, ποιῶ τινα θαρραλέον, θαρρύνω, Ἀθανάσ. 2. 452, καὶ Βυζ.

Θαρσο-ποιός, ὄν, παρέχων, ἐμποῶν θάρρος, Εὐστ. 1344. 12.

Θάρσος, παρὰ νεωτέρους Ἀττ. θάρρος, τὸ, (θρασύς) θάρρος, τόλμη, Ὀμ. καὶ Ἀττ.· θ. τινός, θάρρος, τόλμη πρὸς πράξιν τινα, Αἰσχύλ. Χο. 91, Σοφ. Ο. Κ. 48· ἄλλ' ὡσαύτως, θάρρος, τόλμη ἐναντίον τινός .., τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 647B· καὶ, πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Κύρ. 4. 2, 15· θ. ἴσχε, ἔχε θάρρος, Σοφ. Φ. 807· θ. ἔχειν περὶ τινος ὁ αὐτ. Ἠλ. 412· θ. ἀέξειν Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 96· αἶρειν Εὐρ. Ι. Α. 1598· λαμβάνειν Πράξ. Ἀποστ. κη', 15· ἄλλὰ, θ. λαμβάνειν τινὰ Θουκ. 2. 92· — ὡσαύτως, θ. διδόναι, ἐμπνέειν, ἐν κραδίῳ βάλλειν, ἐνὶ φρεσὶ θεῖναι, ἐνὶ στήθεσιν ἐνίεναι Ὀμ.· παρέχειν, ἐμβάλλειν, ἐμποιεῖν τινι Θουκ. 6. 68, Ξεν., κτλ.· θ. ἐγγίγνεται, ἐμπίπτει τινὶ ὁ αὐτ.· — ἐλπίδος θάρσος [ἐστί μοι] ὡς .. Εὐρ. Ἑκ. 370· — πληθ., φόβος καὶ θάρρη Ἀριστ. Ἦθ. Ν. 2. 7, 2; κ. ἄλλ.

2) τὸ παρέχον θάρρος, ὁλολυγμόν .. θάρσος φίλιος Αἰσχύλ. Θῆβ. 270, πρβλ. 184· — οὕτως ἐν τῷ πληθ. θάρρη, αἷτα θάρρους, πεποιθήσεως, Εὐρ. Ι. Τ. 1283, Πλάτ. Πρωτ. 360B.

II. σπανίως ἐπὶ κακῆς σημ. = θράσος, τόλμη, αὐθάδεια, θρασυτής, θάρσος ἀητον ἔχουσα Ἰλ. Φ. 395· μυίης θάρσος, πρὸς παράστασιν τῆς ἀπειροσκέπτου (καὶ ἐπιμόνου) τόλμης τοῦ Ἑκτορος, Ρ. 570. — Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ θάρσος καὶ θράσος, ἴδε ἐν λ. θράσος.

Θαρσοῦντως, παρὰ νεωτ. Ἀττ. θαρρ-, ἐπίρρ. ἐκ τῆς γεν. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ θαρσέω, μετὰ θάρρους, Ξεν. Συμπ. 2, 11· θ. ἔχειν Δίων Κ. 53. 3.

Θαρσύνος, ον, = θαρσαλέος, Ἰλ. Π. 70· μετὰ δοτ., ἔχων πεποιθήσιν εἰς τι, πεποθώς, οἶων ὦ Ν. 823.

Θαρσύνω [ῶ], παρὰ νεωτ. Ἀττ. θαρρύνω, μεταβατ. τοῦ θαρσέω, ποιῶ τινα θαρρεῖν. ἐμποῶ θάρρος, θαρρύνω (πρστ. ἀορ.) δὲ οἱ ἦτορ Ἰλ. Π. 242· θαρρύνεσκε (Ἰων. παρτ.) παριστάμενος ἐπέεσσιν Δ. 233· θαρρύνε τε μύθῳ Κ. 190· θαρρύνας ἐπέεσσι 'Οδ. Ν. 323· θαρσ. λόγους, ἐναντίον τοῦ φοβεῖν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 215· ἔργῳ καὶ λόγῳ Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27· ὡσαύτως παρ' Ἠρόδ. 2. 141, Θουκ. 2. 59, κτλ.

II. ἀμετάδ. ὡς τὸ βραδύνειν καὶ ταχύνειν = θαρσέω, ἄλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε Σοφ. Ἠλ. 916. — Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ θαρσύνω καὶ θρασύνω ἴδε ἐν λ. θράσος.

Θαρσύς, εἷα, ὦ, πλήρης θάρρους, Φίλων 2. 665, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 7. 77· ἴδε θράσος.

Θαρσῶ, οὖς, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Θαρσῶ παρὰ τισι τιμᾶται ἡ Ἀθηνᾶ Σχόλ. Ὀμ. Ἰλ. Ε. 2.

Θάσαι, θάσθω, ἴδε ἐν λ. θάσιος.

Θάσιος, α, ον, ἐκ Θάσου, εἰς τὴν Θάσον ἀνήκων, Θάσιος (ἐνν. οἶνος) Ἑρμιπ. Φορμ. 2. 3, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 301, κτλ.· κατ' ἐναλλαγή, Θάσιον οἶνον σταμνίων Ἀριστοφ. Λυσ. 196, πρβλ. Ἑκκλ. 1160· — Θάσια (ἐνν. κάρυα), τὰ, ἀμύδαλα, Πλούτ. 2. 1097D, πρβλ. Χρύσιπ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F· — ἡ Θασία ἄλμη, βάλμμα, ἐμβαμμα, Κρατίν. Ἀρχ. 3· καὶ ἀνευ τοῦ ἄλμη, ἀνακυκᾶν Θασίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 671.



θάσσε· καθίσον (καθίσω;)· Ἡσύχ·—θάσσω παρακαθίζομαι ὁ αὐτός.

θάσσαν, ἄττ. θάττων, ἴδε ἐν λ. ταχύς.

θάσσω, ἄττ. θαάσω (δ' ἴδε), κάθμαι, μένω ἀπρακτος, ἀργός, στρατός δὲ θάσσει Εὐρ. Ἰκέτ. 391· ἡσυχος θ. ὁ αὐτ. Βάχχ. 622· ἀμυρ βωμόν ὁ αὐτ. Ρήσ. 509· ἐπὶ ἀκταῖς ὁ αὐτ. Ἐκ. 36, 1. Τ. 1253· πρὸς βάθροισι ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 715—μετ' αἰτ· θάσσειν θρόνον Σοφ. Ο. Τ. 161· θ. τρίποδα Εὐρ. Ἰωνι 91· θ. δάπεδον ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 117—θ. δυστήνους ἔδρας, κάθμαι ἐν σχήματι δυστυχούς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1214, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 889· ἴδε θαάσω II, θακίω.

θάσσαν, ἄττ. θάττων, ἴδε ἐν λ. ταχύς.

θάταρον, ἴδε ἐν λ. ἑτερος.

θατήρ, ἥρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ θεατήρ, = θεατής, Ἡσύχ., Βακχ. 9, 23 (ἔκδ. Blass).

θατύς, υἱός, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεατύς, = θεωρία, Ἡσύχ.

θαύλια· ἐορτὴ ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεάτου, παρ' δ' καὶ θαυλίζειν λέγειν τοὺς Δωριεῖς Ἡσύχ.

θαυλωνίδαι· ἀγένοσ' ἰθαγενῶν Ἀθόνησι Ἡσύχ.

θαύμα, τό, ἰων. θαύμα ἢ μάλλον θῶμα, ὡς θαυμάζω, θαυμάσιος, κτλ., Δινδ. Διαλ. Ἡρόδ. σ. xxxvii (θάομαι).

1. ὅ, τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ, θαυμάσιον πρᾶγμα, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείποτε καθ' ἑνικ., ὡς ἰλ. Ν. 99, κτλ.· θαυμ' ἐτέτυκτο πελῶριον, περὶ τοῦ Πολυμήμον, Ὀδ. Ι. 190· θαύμα βρότοισι, ἐπὶ ὠραίας γυναικός, Δ. 287· ἀσπετον τι θ., ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείου, Σοφ. Τρ. 961, κτλ.—συνῆκας μετ' ἀπαρ., θαύμα ἰδέσθαι, θαυμάσιον πρᾶγμα νὰ τὸ ἴδῃ τις, Ὀδ. Ι. 190, κτλ.· θαύμα ἰδεῖν Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 206, Ἡσ.· θαυμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας Εὐρ. Βάχχ. 693· θαύμα ἀκούσαι Πίνδ. Π. 1. 50· θ. μαθεῖν Σοφ. Τρ. 673, κτλ.—θαυμ' ὅτι, παράδοξον εἶναι, Θεόκρ. 15. 2· οὐ θαυμά [ἔστι], οὐ θαυμαστόν, Πίνδ. Ν. 10. 94· καὶ θαυμά γ' οὐδέν, καὶ οὐδαμῶς εἶναι θαυμαστόν, παράδοξον, Ἀριστοφ. Πλ. 99· θαύμα οὐδέν, μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Πολ. 498D, κτλ.· τί τοῦτο θ.; Εὐρ. Ἰπκ. 439· οὕτω παρ' Ὁμ., ἡ μάλα θαύμα κῶνον δδε κείται Ὀδ. Ρ. 306· θ. σοφιστικῆς Πλάτ. Σοφ. 233A—θαύμα ποιέσθαι τι Ἡρόδ. 1. 68., 9. 58· ἡ, θῶμα ποιέσθαι τινος ὁ αὐτ. 3. 23., 7. 99—μεθ' Ὁμ. καὶ κατὰ πληθ., θαύματ' ἐμοὶ κλύειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1166· θαύματ' ἀνθρώποις ὄραν Εὐρ. Ἰωνι 1142· θαυμάτων κρείσσονα ἢ πέρα, πράγματα ἀνώτερα θαυμάτων, ὁ αὐτ. Βάχχ. 667, Ἐκ. 714.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τεχνάσματα θαυματοποιού, Πλάτ. Πολ. 514B, Νόμ. 658B· θαυμάσια γυναικτικά παῖγνια, Σεν. Συμπ. 2, 1, πρβλ. 7, 2, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 6. 2, Ἀθην. 22.

II. θαυμασμός, ἐκπληξίς, θαύμα μ' ἔχει ὡς, Ὀδ. Κ. 326, κτλ., καὶ, ἔσπον θαύμα Σοφ. Ἠλ. 897· θ. δ' ὁμιλῶσιν πᾶρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 407· θ. μ' ὑποδέχεται Σοφ. Ἠλ. 928· θ. μ' ἐλάμβανεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 511· θαύματος ἄξιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, Εὐρ. Ἰπκ. 906, κτλ., ἐν θῶματι εἰμι ἢ γίγνομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἐκθαμβός, ἐκπληκτός, Ἡρόδ. 1. 68, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 14· ἐν θῶματι ἔχουσιν ἢ ἐνέχεσθαι Ἡρόδ. 8. 135., 7. 128· τινός, ἐν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 9. 37· θ. ποιέσθαι περὶ τινος ὁ αὐτ. 3. 23· ἐν θαύματι ποιέσθαι Πλούτ. Πομπ. 14· διὰ θαυμάτων ἔγειν Ἡρόδ. 2. 2, 17—πληθ., θαυμάτων ἐπάξια Εὐρ. Βάχχ. 716, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 967A.

θαυμάζω, ἰων. θαυμω· ἢ μάλλον θαμ· (ἴδε θαύμα) ἄττ. μέλλ. θαυμάσομαι Αἰσχύλ. Πρ. 476, Εὐρ. Ἀλκ. 157, Πλάτ., θαυμάσσομαι ἰλ. Ε. 467· μέλλ. θαυμάσω Ἰπκ. 246. 9, Πλούτ. καὶ παρὰ μεταγεν. περὶς (ἐν Σεν. Ἑλλ. 5. 1, 14, θαυμάζουσιν ἐκ διορθώσεως ἀντὶ -σουσι, ἐν Κύρ. 5. 2, 12 θαυμάσαστε ἀντὶ -σατε) ἀόρ. ἰθαυμάσα ἄττ., Ἐπ. θαύμασα Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 414· πρkm. τεθαύμακα Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, κτλ.—Μέσ., Γαλην., Πρὸκλ., κτλ.—Παθ., μέλλ. -ασθήσομαι Θουκ., κτλ.—ἀόρ. ἰθαυμάσθην ὁ αὐτ. πρkm. τεθαύμασμαι Πλούτ. 4. 82, 1.

I. ἀπολ., θαυμάζω, εἶμαι ἐκθαμβός, ἰλ. Ω. 394, κτλ., πρβλ.

θαύμας. 2) μετ' αἰτ., βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπληξίως, ἐκπληττομαι διὰ τι, ἰλ. Ω. 631, Ὀδ. Α. 382· θ. πόλεμόν τε μάχην τε ἰλ. Ν. 11· συγχ. παρ' Ἡρόδ. καὶ ἄττ.· τύχη θαυμάσαι μὲν ἄξια Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Ο. Κ. 1152, Ἠλ. 393.

6) θεωρῶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, τιμῶ, θαυμάζω, Λατ. admirari, observare, μόνον ἀπαξ παρ' Ὁμ. (ἀλλά πρβλ. θαυμαίνω), οὔτε τι θαυμάζειν, οὐτ' ἀγάσασθαι Ὀδ. Π. 203· ἀλλὰ συγχ. παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ἡρόδ. 3. 80; Αἰσχύλ. Θέβ. 772, Σοφ. Αἰ. 1093, κτλ.—θ. τύμβον πατρός Εὐρ. Ἠλ. 519· μηδὲ τὸν πλοῦτον μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τοῦτων θαυμάζετε, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς Δημ. 582. 5· μηδὲν θ., Λατ. nil admirare, Πλούτ. 2. 44B· δ' Ἀριστ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δῆλον θεραπεύει μικρὸν πτηνὸν πρὸς τὴν γλαύκα, Ι. Ζ. 9. 1, 15—θ. τινὰ τινος, διὰ τι πρᾶγμα, Θουκ. 6. 36, Ἰσοκρ. 137D· θ. τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 161C, Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· διὰ τι Ἰσοκρ. 52D· ἀπὸ τινος Πλούτ. Ρωμ. 7.

γ) ἰσχυρὰ μετὰ θαυμασμοῦ, μετ' ἐκπληξίως, ἵνα μηδεὶς.. εἴτα τότ' οὐκ ἔλεγες ταῦτα.., θαυμάζῃ Δημ. 349. 3.

3) μετὰ γεν., θαυμάζω,

ἐκπληττομαι ἐπὶ τινι, Θουκ. 3. 38, Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 53, Ἰσοκρ. 27B· μετὰ μετοχ., θ. σοῦ λέγοντος Πλάτ. Πρωτ. 329B, πρβλ. Κρίτ. 50C· θ. τῶν προθέντων αὐθις λέγειν Θουκ. 3. 38· θαμ. τί τινος, θαυμάζω πρόσωπόν τι διὰ τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 1362, πρβλ. Εὐρ. Ἰπκ. 1041· θ. θαυμάζω τοῦ ἑταίρου Πλάτ. Θεαιτ. 161B, πρβλ. Πολ. 376C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς γεν., θ. τοῦτου τῆς διανοίας Λυσ. 100. 16—αἱ φράσεις αὗται εἶνε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ὡς εὐγενὲς τρόπος πρὸς δῆλον διαφωνίας.

4) σπανίως μετὰ δοτ. πρᾶγμ., θαυμάζω διὰ τι, Θουκ. 4. 85., 7. 63.

5) ἐπομένης προθέσ., περὶ τινος Πλάτ. Τίμ. 80C· θ. περὶ τινος τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται Σώσιπ. Καταψ. 1. 37.

6) συγνάκις ἀκολουθεῖ ἐξηρητημένη πρότασις, θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη ἰλ. Β. 320· θ. ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν Θουκ. 3. 38· θαυμάζοντες τι ἔσοιτο ἢ πολιτεία Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 17· θ. ὡς οὐ πῶ πάρεστι Θουκ. 1. 90, πρβλ. Σεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.—παρ' Ἀττ.; θ. ὅτι Πλάτ. Πολ. 489A· ἀλλὰ τοῦτο συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνδοαστικῶς τύπου θαυμάζω εἰ.., θαυμάζω ἐάν.., ὡς εὐγενέστερος τρόπος ἐκφράσεως ἀντὶ θαυμάζω εἰ.., Ἡρόδ. 1. 155. Σοφ. Ο. Κ. 1140, Πλάτ. Φαίδων 97A, Συμπ. 215A· δ' καὶ θαυμάζω; εἰ.., Δημ. 368. 12· θ. εἰ μὴ.., Λατ. mirum ni.. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.—Ἡ σύνταξις αὕτη συχνάκις συνδυάζεται μετὰ μίαν ἢ δύο τῶν προηγηθεισῶν,

6) μετ' αἰτ., ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, θαύμαζ' Ἀχιλλῆα, ὅσος ἔην οἶός τε ἰλ. Ω. 629, πρβλ. 2. 392· Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' θαρσαλέως ἀγόρευεν, ἐθαύμαζον τὸν Τηλέμαχον ὅτι μετὰ θάρρους ὤμιλε, Ὀδ. Α. 382, Σ. 411, Υ. 269· τὸ δὲ θαυμάζεσκον (ἰων. παρ.) ὡς.. Τ. 229· θ. σοῦ γλώσσαν, ὡς θαρσύντομος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1399, κτλ.—ἐνίοτε καὶ παραλείπομεν τοῦ ὡς, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω ἰδόν.., Ὀδ. Δ. 655· θαυμάσας ἔχω τόδε· χρῆν γάρ.., Σοφ. Φ. 1362· —ἐνίοτε μετ' ἀπαρ., θαυμάζομεν ἔκτορα δῖον, αἰχμητὴν ἔμεναν (ἀντὶ οἷός ἐστιν) ἰλ. Ε. 601.

γ) μετὰ γεν. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θαμ. τινός, ἦντινα γνῶμην ἔχων κτλ., Ἀντιφῶν 112. 7· θ. τῶν.. ἐχόντων ὅπως οὐ λέγουσιν Ἰσοκρ. 27B· θαμ. αὐτοῦ τί τολμήσει λέγειν Δημ. 721. 27· θαυμάζω τινός θι.., Ἰσοκρ. 41A· θαμ. τῶν θύναστυνόντων· εἰ ἡγοῦνται, θαυμάζω τοὺς ἐν δυναστείᾳ (ἀρχῇ) ὄντας ἐάν νομίζωσιν, ὁ αὐτ. 76B· ὡμὸν θ. εἰ μὴ βοηθήσετε Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 52—ὡσαύτως, θ. αὐτοῦ.. τοῦτο, ὡς.., Σοφ. Φαίδ. 89A.

7) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., θ. σε πενυθεῖν Εὐρ. Μήδ. 268, πρβλ. Ἀλκ. 1130· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντὶ αἰτ., θαυμάζω δέ σου.. κυρεῖν λέγουσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1199.

II. Παθ., βλέπομαι μετὰ θαυμασμοῦ, Ἡρόδ. 4. 28· θαυμάζεται μὴ παρών, κινεῖ τὸν θαυμασμὸν εἰ (ὅτι) μὴ πάρεστι, Σοφ. Ο. Τ. 289.

2) θαυμάζομαι, Ἡρόδ. 3. 82., 7. 204· χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται Αἰσχύλ. Θέβ. 703· τὰ εἰκότα θ., λαμβάνω τὰς προσηκούσας τιμὰς, Θουκ. 1. 38.

θαυμαίνω, Ἑπικ. μέλλ. θαυμανέω = θαυμάζω 2; μετὰ θαυμασμοῦ θεωρῶ, ἀέθλια θαυμανέοντες Ὀδ. Θ. 108· δένδρεα θαυμαίνε Πίνδ. Ο. 3. 57.—Παθ., θαυμαινόνται Καλλιχρ. παρὰ Στόδ. 486. 42.—πρβλ. θαμβάινω.

θαυμακτρον, τό, τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον ὅπως ἴδῃ τις τέχνασμα θαυματοποιού, Σώφρων ἐν τῷ Ἑτυμ. Μ. (πρβλ. θαύμα Ι. 2).

θαυμάλειος, α, ον, θαυμαστός, φοβερός, Ἡσύχ.

θαύμας, αντος; ὁ, ὁ μυθικός πατήρ τῆς Ἰριδος, Ἡσ. Θ. 265· δν ὁ Πλάτων ἀναφέρει ὡς παριστάμενον τὴν φιλοσοφικὴν ἀρχήν, οὐκ ἀλλήλ' ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ τὸ θαυμάσιον ἐν Θεαιτ. 155D, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2, 9, Ρητ. 1. 11, 21 κ. ἀλλ.

θαυμάσιος, ἡ, θαύμα, θαυμασμός, Γαλην. 12. 943.—ἀμφίβ., ἴδε Λοβ. Φρὺν. 509.

θαυμασίος, α, ον, ἰων. θαυμ- ἢ μάλλον θαμ· (ἴδε θαύμα) σπαν. ος; ον, Λουκ. Εἰκ. 19—ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός, ὅσοι Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 443· χάρις Ἡσ. Θ. 584· θαυμασιωτέρῃ Ἡρόδ. 2. 21· θαυμάσια, θαυμαστά πρᾶγματα, θαύματα, αὐτοὶ 35, πρβλ. 6. 47· θαυμάσια ἐργάζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 35A· ἤττον θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια, ἤττον θαυμαζόμενα, ἂν καὶ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, Πλούτ. 2. 974D—μετ' ἀπαρ., τέρας θ. προσιδέσθαι Πίνδ. Π. 1. 49· οὐ θαυμάσιον [ἔστι], μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· ἐστὶν δὲ.. τοῦτο.. θαυμάσιον, ὅπως.. ὁ αὐτ. Πλ. 340· θαυμάσιος τὸ κάλλος, ἄξιος θαυμασμοῦ ἐπὶ καλλονῇ, Σεν. Ἀν. 2. 3, 9· πρὸς τὴν τόλμαν θαυμασιώτατος Αἰσχίν. 75. 17—συνῆκας προστιθεμένου ἀποφαινοῦ, θαυμάσιον ὅσον, θαυμασίως λίαν, mirum quantum, Πλάτ. Συμπ. 217A· θαυμάσια ἡλίκα Δημ. 348. 28· πρβλ. θαυμαστός—τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ἄξιον μεγίστου θαυμασμοῦ, τὸ μάλιστα ἀξιοθαύμαστον, Διόδ. 1. 63.

2) Ἐπίρρ.-ῖως, θαυμάστως, δηλ. σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν, Ἀριστοφ. Νερ. 1240· συχνάκις προστιθεμένου τοῦ ὡς, θ. ὡς ἀθλίος; θαυμασίως ἀθλίος, Πλάτ. Γοργ. 471B· θ. ἂν ὡς εὐλαβοῦμην, θὰ ἤμην θαυμασίως προσεκτικὸς, Δημ. 844. 5.

II. ἄξιος θαυμασμοῦ, ἐξοχός, μετ' ἐλαφρὰς εἰρωνείας, Πλάτ. Φαίδρ. 242A, Δημ. 375. 24· συχνὸν ἐν προσφωνήσεσιν, ὡ θαυμάσιε, ὡς τὸ ὦ μακάριε, Πλάτ. Πολ.



435C κ. ἀλλ. ὁ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σκωπτικῶς, Ξεν. Ἀν. 3.1, 27· θ. καὶ ἀλογον, παράδοξον καὶ παράλογον, Πλάτ. Γοργ. 496A.

θαυμασιότης, ἡ, ὁ χαρακτήρ, ἰδιότης αξιοθαύμαστος, Ἰππ. 301.15, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5.12. 2) κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζ. αυτοκρατόρων ἦτο τίτλος, ἢ σὴ θ., ἡ ἐξοχότης σας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 10.

θαυμασιουργέω, = θαυματουργέω, ὡς ὁ Δ. Δινδ. ἐκ τῶν ὀρίστων χειρογρ. ἀναγινώσκει ἐν Ξεν. Συμπ. 7, 2· -ουργία, ἡ, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 333. 33.

θαυμασμός, ὁ, τὸ θαυμάζειν, Δίος παρὰ Στοβ. 408. 46, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9.17, Πλούτ. Δίμυλ. 39, κτλ.

θαυμαστέος, α, ον, ῥημα. ἐπιθ., δν πρέπει νὰ θαυμάζη τις, Πλάτ. Πολιτ. 302A. II. οὐδ. θαυμαστέον, πρέπει τις νὰ θαυμάζη ἢ -σθ. Εὐρ. Ἑλλ. 85, 499.

θαυμαστής, ἴων. θαυμ-, οὐδ., ὁ, ὁ θαυμάζων τινά, Β. Ὀμ. 3, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24, κ. ἀλλ.

θαυμαστικός, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσην ἢ διάθεσιν πρὸς θαυμάσιον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 30, Πλούτ. 2. 41A. — Ἐπίρρ. -κῶς, Σχδλ.

θαυμαστοθέατος, ον, θαυμαστός ἰδεῖν, θάλασσα Ἰω. Δαμασκην. ἐν Ἑλλ. Πατριολ. Μί. τ. 96, σ. 652.

θαυμαστός, ἴων. θαυμ- ἢ μᾶλλον θαυμ- (ἴδε θαῦμα), ἡ, ὄν· — θαυμάσιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἔκτακτος, ἀσυνήθης, πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 10, Ἡρόδ., κτλ. (ἴδε θαυμάσιος)· ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά Ἡρόδ. 1.1· θ. καρπὸς ὁ αὐτ. 9.122· θ. λόχος γυναικῶν, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Δισχύλ. Εὐμ. 46· οὐδὲν τοῦτων θαυμάσιον ἐμοὶ Σοφ. Φ. 191, κτλ.· δ πάντων θαυμαστότατον ἀκούσαι Πλάτ. Συμπ. 220A· θαυμαστά δρᾶν αὐτόθι 151A· θαυμαστὸν ποιεῖς ὅτι... Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13· — μετ' αὐτ., θαυμάσιος τὸ κάλλος Πλάτ. Φαῖδ. 110C· πᾶσαν ἀρετὴν δ αὐτ. Νόμ. 945E· μετὰ γεν., τῆς εὐσταθείας Πλούτ. Ποπλ. 14· τῆς ἐπιεικείας ὁ αὐτ. Περικλ. 39· μετὰ δοτ., πληθεῖ ὁ αὐτ. Καῖς. 6· ὡσαύτως, πρὸς τι δ αὐτ. 2. 980D· — ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικῶν, θαυμαστὸν ὅσον... Λατ. mirum quantum, Πλάτ. Θεαιτ. 150D, κτλ.· θαυμαστὸν ἡλικὸν Διημ. 738. 20· πρβλ. θαυμάσιος· ἐπομένον εἰ... Ξεν. Συμπ. 4, 3· οὐδὲν θ., εἰ... Πλάτ. πρβλ. θαυμάζω I. 6. α· — Ἐπίρρ. -τῶς, Πλάτ. Νόμ. 633B· θαυμαστός ὡς ἀφόδρα ὁ αὐτ. Πολ. 331A· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Συμπ. 192B, 220A· θαυμαστός ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 963, Εὐρ. I. A. 943.

II. θαυμάσιος, ἔξοχος, πατήρ, υἱός, δάδος Πίνδ. Π. 3.126, 4. 429· Ν. 9.108· ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός... ἀλλ' εἰ τις βροτῶν θ. Σοφ. Ο. Κ. 1664· — εἰρωνικῶς, ὡς τὸ θαυμάσιος, πράξας μὲν εὖ, θ. ἂν γένοιτ' ἀνὴρ Δισχύλ. Πέρσ. 212· θ. καὶ γελοῖα Πλάτ. Θεαιτ. 145B· ὡ θαυμαστός δ αὐτ. Πολιτ. 265A· ὡ θαυμαστότατοι Ξεν. Ἀν. 7.7.10.

θαυμαστώ, ποιῶ τι θαυμαστόν, μεγαλύνω, Εὐστ. Πονημ. 144. 75. — Παθ., θεωροῦμαι ὡς θαυμαστόν τι, ὡς θαῦμα, Ἀριστ. I. Z. 9.49 (B), 6; Πλούτ. Περικλ. 28.

θαυμάστωσις, εως, ἡ, θαυμασιότης, θαυμασιότης, Εὐστ. Πονημ. 47. 55.

θαυμάτίζομαι, ἀποθ., ἐκπλήττομαι, Ἡσυχ.

θαυμάτο-δρῦτης, ον, πλήρης θαυμάτων, Εὐστ. Πονημ. 172.

88· — θαυματοδρῦτης, ὁ, Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρატρ. σ. 431.

θαυμάτοεις, εσσα, εν, = θαυμαστός, Μανέθων 6. 402.

θαυμάτο-λογία, ἡ, θαυμάσιος λόγος, τεράτολογία, Συνέσ. 44A.

θαυμάτοποιεῖν, ποιῶ θαύματα, ὡς θαυματοποιός, Λουκ. Περγρ. 17. 21.

θαυμάτοποιία, ἡ, γοητεία, ἐκτέλεισις πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 602D.

III. ἐπὶ ῥητόρων, τάσις πρὸς τὸ θαυμάσιον, Ἰσοκρ. 209C· ὡσαύτως, -ποίησις, εως, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 167. 27.

θαυμάτοποιικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς θαυματοποιίαν ἢ γοητεῖαν ἢ θαυματοποιεῖν (ἐνν. τέχνην), = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 224A· οὕτω, τὸ θαυματοποιεῖν αὐτόθι 268D.

θαυμάτο-ποιός, ὄν, ποιῶν θαύματα, δυνεῖροι Λουκ. Ἐνυπν. 14· ἐκτελῶν θαυμάσια ἔργα, κοῦραι Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B· — ὡς οὐσιαστικ., γόης, ἐκτελεστής πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 514B, Σοφ. 235B, Διημ. 22.19.

θαυμάτος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ θαυμάσιος (ὡς τὸ ὄνοτος ἀντὶ ὄνοτος), Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 80; 440, εἰς Διόνυσον 34, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 165, Πίνδ. Ο. 1. 43, Π. 10. 49.

θαυμάτουργέω = θαυματοποιεῖν, ἴδε θαυμασιουργέω· τὰ τε θαυματουργημένα, γοητεῖται, τεχνάσματα θαυματοποιῶ, Πλάτ. Τιμ. 80C.

θαυμάτουργημά, τό, ἔργον θαυμάσιον, θαῦμα, Ἠλιδ. 10. 39.

θαυμάτουργία, ἡ, = θαυματοποιεῖν, Πλάτ. Νόμ. 675A.

θαυμάτουργός, ὄν, (\* ἔργω) = θαυματοποιός, Ἀθην. 129D.

θαυματοφόρος (ὁ ὅστις Ἀντώνιος), Κώδιε Παρ. 2286 fol. 3 r<sup>o</sup>.

θαῦνον· ὁηρίον· Ἡσυχ.

θαυσο-ἐκρινον, τό, (θάομαι) παράπηγμα πρὸς θέαν, θεωροῦν, Ἡσυχ.

θαΐα, ἡ, = θάψος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 41, 1, Θεοφρ. I. Φ. 9. 9, 1, Διοσκ. 4.157.

θαΐφινος, ἡ, ον, κίτρινον χρώματος, κίτρινος, ὠχρὸς, γυνή Ἀριστοφ. Σφ. 1413· χρώμα Πλούτ. Φωκ. 28· χιτῶν Ἀθην. 198F, Ἰσού.

θάψος, ἡ, καὶ θαΐα (Διοσκ. 4.158), φυτὸν τι ἡ ἔδωλον χρήσιμον πρὸς παρασκευὴν κίτρινης βαφῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς ἡέτου Θάψου, Θεοφρ. 2. 28, Νίκ. Ἀλ. 583· — θαΐα βίλα Θεόφρ. Ἀποσπ. 170.

\*θάω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παρὰ περὶ οὐ θηλάζω· — τοῦ ἐ-εργ. εὐρίσκομεν μόνον ἄρρ. ἀ' ἀπαρ. θῆσαι, θηλάζω, βυβαίνω, παρ' Ἡσυχ.· ἀλλὰ τοῦ μέσ. ὁ Ὀμ. ἔγει ἀπαρ. ἐνίστ., ἀλλ' αἰεὶ πορεύουσιν ἐπιηταδὸν γάλα θησθαί, παρέχουσι γάλα διὰ τὰ θηλάζη τις καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ὀδ. Δ. 89· ἄρρ. α', θῆσατε μολόν, ἐθῆσεν, Π. Δ. 58, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 48· μετοχ. θητάρμενος, θηλάσας, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 236· ἀλλά, II ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Ἀπόλλωνα θῆσατο μήτηρ, ἐπὶ μεταβάτ. σήματ., ἡ μήτηρ ἐθῆσεν τὸν Ἀπόλλωνα. (Ἐκ τῆς √ΘΑ, ΘΠ. παρ- γόνται καὶ θηλή, θηλῶ, θηλέω (ἴσως θάλλω), τ-ε-θη, τ-ε-θη- νη) πρβλ. Σανσκρ. dhā, dhayāmi (bibho, lacteo), dhātīr (nutrix), dhēnus (vacca). Λατ. fe-lare (θηλάζω), fi-lius (Ὀμόρ. fe-liu), καὶ ἴσως fe-mina Γοτθ. daddjan (θηλάζειν)· Ἀρχ. Γερμ. tila (mamma). ἴδε Κούρτ. ἀρ. 307).

\*θάω, Λακων. σάω, βλέπω, ἴδε ἐν λ. θάομαι II.

-θε, ἀχώριστος· προσχηματισμός, ἴδε -θεν.

θεά, ἡ, Λακων. σιά, Ἀριστοφ. Δυσκ. 1263· — θηλ. τοῦ θεός, Ὀμ. ἀντὶθ. γυνὴ, Π. Ε. 315· συγγ. μετ' ἄλλου οὐσιαστικῶν, θεά μήτηρ Α. 280· θεαὶ Νύμφαι Ω. 615· Μοῦσαι θεαὶ τ' ἄοι-δοι Δισχύλ. Ἰκέτ. 695· θεοὶ θεαὶ τε ὁ αὐτ. Θέβ. 86· Παλλάς θ. Σοφ. Ἀντ. 1184· — τὰ θεά, ἡ (παρ' Ἀττ.) τῷ θεῷ, εἶναι αἰετοῦ ἡ Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, καλούμεναι ὡσαύτως μεγάλα θεά, Σοφ. Ο. Κ. 683· αἱ σεμναὶ θεαί, καὶ Ἐρινύες, αὐτόθι 458, κτλ. (ἴδε σεμνός)· ὡσαύτως, δειναί, ἀνώνυμοι θ. Εὐρ. ΠΙ. 1270, I. T. 944· — Ὁ Ἀττ. τύπος θεά, θεάς, κτλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἐπικ. καὶ Ἰωσι, πλην ἐν τισι χωρίοις τῶν μεταγεν. Ἐπικῶν· Ἐπικ. δοτ. πληθ. θεῆς Πλ. Γ. 158, Θ. 305, Ὀδ. Ε. 119. Παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. περὶ οὗτο ἐν χρήσει ἀντ' αὐτοῦ ὁ τύπος θεός· ἀλλ' ἐνίοτε ἀπαντᾷ παρὰ Κωμ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 23, Ἀντιφ. Διδ. 3· ἰδίως δασαίς γίνεται ἀπομνημῆσι τραγικῶν φράσεων, ἐκ Εὐδούλ. Μρβ. 1, Μένανδ. Θα. 1· ἡ ἐν ὀρισμέναις τυπικαῖς φράσεσιν, οἷον τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς Ἀντιφ. Τιμ. 1, πρβλ. Ἀναξανδρ. Ἀγρ. 3· ἀλλ' ἀναφαίνεται ἐκ νέου παρὰ μεταγεν. περὶ οὖς, καὶ συγνάκις εἰσῆχθη ὑπὸ ἀντιγραφῶν εἰς δοκίμους συγγραφῆς, ἴδε Ἑλμσλ. Ἀχ. 724, Cobet. Ν. LL. σ. 26 κέτ. — Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς τοῦ δοκίμου Ἑλληνισμοῦ αἰετοῦ ἡ θεός (ἡ Ἀθηνᾶ), τῷ θεῷ (Δημήτηρ καὶ Κόρη), ἀλλ' ἐν ἀντιθέσεσιν, ὁ θεός καὶ ἡ θεά (ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη)· τοῖς δώδεκα θεοῖς καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς· ἴδε Meisterh. Gr. σ. 125. [υ·, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ὡς μονοσύλλ., Εὐρ. Ἀνδρ. 978· οὐδέποτε οὕτω παρ' Ὀμ., ἴδε ἐν λ. πότνια· πρβλ. θεός].

θεά, ἴων. θεῆ, ἡ, (ἴδε ἐν λ. θάομαι)· — θεωρία, ὄψις, κῦρταγμα, θένος ἄξιος = ἀξιοθέητος, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 34· θεᾶν λαμβάνω, λαμβάνω θεᾶν, θεῶμαι, βλέπω, Σοφ. Φ. 536, πρβλ. 656· εἰς θεᾶν τινὸς ἔρχεσθαι, ἐπὶ θεᾶν ἔλθεῖν Εὐρ. I. A. 427, Πλάτ. Δάχ. 179E· ἐπὶ τῇ θεᾷ τινὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· βαδίζειν ἐπὶ κωμωδῶν θεᾶν ὁ αὐτ. Οἰκ. 3. 7· ἴδε ἐν λ. δεῖξοδος.

6) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 2, 8, κτλ.

2) ὄψις, διαπρεπὴς τὴν θεᾶν (= ἰδεῖν) Εὐρ. I. A. 1588· αἰσχροὺς θεᾶν παρέχειν Ξεν. Ἰππ. 7, 2· ἀπὸ τῆς θεᾶς εἰκάζειν Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 11.

II. τὸ θεωρούμενον θεᾶμα, Ζηνὶ δυσκλεῆς θ. Δισχύλ. Πρ. 241· μάλ' ἀζηλος θ. Σοφ. ΠΙ. 1455· ὡς ἴδω πικράν θ. Εὐρ. Ἰππ. 809· ἀταρβής τῆς θεᾶς, μὴ φοβούμενος τὸ θεᾶμα, Σοφ. Τρ. 23· πληθ., θεαὶ ἀμήχανοι τὸ κάλλος Πλάτ. Πολ. 615A.

2) αὐτὸ τὸ θεᾶμα, Πλούτ. Καῖς. 55, Βρούτ. 21, κτλ.

III. τὸ μέρος, ἐξ οὗ θεᾶται τις, θέσις, ἐδῶλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, θεᾶν εἰς τὰ Διονύσια καταναίμαι τοῖς πρόσδοσι Δισχίν. 35. 11; πρβλ. Διημ. 234. 24· θεᾶν καταλαμ- βάνειν, καταλαμβάνω θέσιν, ὁ αὐτ. 572. 12· θεᾶ ἡδωλίσμην Dittenb. SIG. 432, 2· προσκαταλαμβάνειν Λουκ. Ἐρμστ. 39· ἔχειν ἐν τῷ θεάτρῳ Πλούτ. Φλαμ. 19, κτλ.

θε-αγγελεύς, εως, ὁ, ὁ προκηρτῆμενος ἐορτῇ ἢ πανηγυρί, Ἡσυχ.· — θηλ., θεαγγελέις, ἑδός, ὄνομα μεθυστικῆς τινοῦ βοτά- νης, Πλιν. I. Φ. 24.102.

θεαγενής· ὁσῖος, εὐσεβής· Ἡσυχ.

θε-αγωγία, ἡ, (ἀγω) ἐπὶ κλητῆς θαῶν, ἐφορκισμός, Ἐκκλ.· — θαγωγέω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, Ἰάμβλ. Μυστ. 112. 10.

θεάδελφος = ἀδελφός, ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, Θ. Στοῦδ. σ. 785, ἐκδ. ΜΙ.

θεάζω, εἶμαι θεός, θέας φύσεως, Δημόκρ. παρὰ Διον. Β. Ὀμ.· — προφητεύω, Βυζ.

θεαιδέστατος, τύπος δν λέγεται ὅτι μετέχειρσθη ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ θεοειδέστατος, Ε. Μ. 444.14, πρβλ. Α. Β. 263, Σουῖδ.



**Θεαίνω**, ἡ, ἔπ. ἀντὶ θεᾶ (πρὸς θεοποινα, λύκαινα, κλ.), συνήθ. ἐν τῇ φράσει πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θεαίνα· Ἰλ. Θ. 5, 108. Θ. 341, κ. ἄλλ., δὲ μιμεῖται ὁ Ἀντιφ. Διδύμ. 3, θεῶν τε καὶ θεαινῶν.

**Θεαίνετος**, ον, δὲν ἐκ τοῦ θεοῦ λαμβάνει τις αἰτήσας, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 10. 3, ὡς ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος Σαμουήλ.—ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Πλάτωνι κτλ.

**Θεῖμα**, ἰων. **Θήμα**, τό, (θεόμαι) ὅ, τι θεᾶται τις, ἡ τὸ γινόμενον πρὸς θεῶν, ἰδίως τὸ παρέχον τέρεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ ἀκρόαμα εἰς τὰ ὦτα (Ξεν. Συμπ. 2, 2., 7, 5), Σίμων. Ἰαμβ. 6. 67, Δίσχυλ. Πρ. 69, 304, Σοφ. Αἴ. 992, Εὐρ. Ἰκέτ. 784, Θουκ. 2. 39, Πλάτ. κλπ.· εἴ τις ὀρχοῖται· εὖ, θεᾶται· ἦν Πλάτ. Κωμ. Σκευ. 1· ἐπὶ τὰ θ., τὰ ἐπὶ τὰ θεάματα τοῦ κόσμου, Στράβ. 652.

**θεαματίζομαι**, ἀποθ., = θεᾶσθαι, Ἰώσηπ. ἐν Walz Ρήτ. 3. 540.—**θεαματισμός**, οὗ, ὁ, Γερμ. Κωμ/πώλεως ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβα τ. Β', σ. 6.

**Θεάμων**, ἰων. **Θήμων**, ὁ, ἡ, θεατής, Ἀνθ. Παν. 365, Συνέσ. 128B.

**θεανδρεῖκελος**, ον, εἰκὼν Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 519, ἔκδ. Β.

**Θε-ανδρος**, ὁ, (ἀνὴρ) θεάνθρωπος, θεὸς ἄμα καὶ ἄνθρωπος ὢν.—**Θεανδρία**, ἡ, ἡ φύσις τοῦ Θεάνδρου.—καὶ **θεανδρικός**, ἡ, ὅν, ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς Θεάνδρον, Ἐκκλ.

**Θε-ανθρωπος**, ὁ, **θεανθρωπία**, ἡ, = Θεάνδρος, -δρία, Ἐκκλ. **Θεανῶσαι**· οἱ ἐξιστῆρες ὑπὸ Θεταλῶν· Ἡσύχ.

**Θεόμαι**, ἔπ. καὶ ἰων. **Θηόμαι**· πρωτ. Θεῶ· Ἀριστοφ. Ἀγ. 262· εὐκτ. **θηοτο** (ἀντὶ τοῦ ἄττ. θεῶς) Ἰλ. Ω. 418· μετοχ. **θηεύμενος** Ἡρόδ. 7. 146· ἰων. παρ. γ' ἐν. **ἐθηεῖτο** Ἡρόδ. 1. 10, κτλ., **ἐθηεύντο**, ὁ αὐτ. 7. 56· ἔπ. **θηεῖτο** Ὀδ. Ε. 75, κλ., **θηεῖται** Ὀμ., ἄλλα (μετ' αὐτῶν) **ἐθηεῖτο** Ὀδ. Ι. 218.—**μέλλ. θεᾶσθαι** [α], ἰων. -**ῆσθαι**· ἄορ. **ἐθεᾶσάμην**, ἔπ., εὐκτ. **θηήσαιο**, **θηήσαιτο**, Ὀδ. Ρ. 315, Ε. 74.—Παρ' Ἡρόδ. τὰ χειρόγρ. ἐνισχυθ' ἔχουσι **Θε-** ὡς πρώτην συλλαβὴν, ἀλλαχού δὲ **θη-**· εἶναι πιθανόν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἀπανταχοῦ τὸν ἔπ. τύπον, καὶ ὁ Δινδ. γράφει μέλλ. **θηήσαιο** ἐν 1. 8, ἄορ. **ἐθηησάμην** ἐν 1. 59., 3. 136, κτλ., ὡς καὶ ἐν 1. 11, 30., 3. 23, 24., 4. 87 (ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι **θη-**)· πρὶν. **τεθεᾶμαι**· περὶ τῶν Δωρ. τύπων ἴδε **Θάομαι**, **Θαέομαι**, ἀποθ. (θεᾶ).

Βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ, ἐξετάζω, συνήθ. μετὰ τῆς σημ. τοῦ θαυμάζειν, **Θηεύντο** μέγα ἔργον Ἰλ. Η. 444, πρὸς Ὀδ. Β. 13· λαοὶ δ' αὖθις ἠντιότῳ τε θάμβησάν τε Ἰλ. Ψ. 728· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 1. 8, 11, καὶ ἄττ.· θ. ὁμοίαι· Ἰω. 232· ζῆται τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 797· ἐθεᾶτο ἰ. τὴν θέσιν τῆς πόλεως ὡς ἔχοι, ἐξήταξε, κατεσκόπευε, Θουκ. 5. 7· θ. κύκλῳ τὴν πόλιν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 7· θ. τινα τί ποιήσει Δημ., κλπ. 2) βλέπω ὡς οἱ θεαταί, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς (πρὸς **Θεάτρον**), Ἰσοκρ. 49C· οἱ θεώμενοι, οἱ θεαταί ἐν θεάτρῳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 517, Βατρ. 2, κ. ἄλλ.· ἄλλα καὶ οἱ μάρτυρες, οἱ παριστάμενοι, Ἀντιφ. 123. 14·—μεταφ., θ. τὸν πόλεμον, εἶμαι θεατῆς τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 8. 116. 3) θ. τὸ στράτευμα, ἐπιθεωρῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1. 4) βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθὲς Πλάτ. Φαίδων 84B, πρὸς Πρωτ. 352A. II. ὁ ἄορ. **ἐθεᾶσθην** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. ἐννοίας παρὰ μεταγεν., Ψευδο-Καλλιστ. 2. 42., 3. 46, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ις', 11· ἄλλ' ἐν Θουκ. 3. 38 **Θεαθὲν** εἶναι ἔσρ. γραφ. ἀντὶ δραστην.—Τοῦ ἐνεργ. τύπου **Θεᾶ** ὑπάρχουσιν ὀλίγα παραδείγματα ἐν τῇ Λακων. διαλέκτῳ, Valck. Ἀδωνι σ. 279B· καὶ πολλὰ παρὰ μεταγεν., ὡς Θεμιστ., Συνασ., κτλ., Boiss. Φιλοσφ. 421.

**Θε-ἀρεστος**, ον, ἀρεσκων τῷ θεῷ, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ.-τως, Ἐκκλ.

**Θεάριον** [α], τό, Δωρ. ἀντὶ θεῶριον (ὅπερ ὄρις δὲν εὐρίσκειται), τὸ μέρος ἐνθα συνήρχοντο οἱ θεωροί, Πινδ. Ν. 3. 122. II. **Θεάριος**, ὁ, Δωρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῶν μακτελῶν, Πανσ. 2. 31, 6.

**Θεαῖρις**, ἰδος, ἡ, ἐπίθ. ἀνήκουσα ἢ ἀρμόζουσα εἰς τοὺς θεωρούς, Ἐπιγράμ. 1035. 13.

**Θεαροδόκος**, -δοκία, Δωρ. ἀντὶ θεωρ-.

**Θεαρός**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ θεωρός, Ἐπιγράμ. 58 Ahr.

**Θε-αρχία**, ἡ, (ἀρχα) ἡ ὑψίστη ἐξουσία, Ἐκκλ.

**Θεαρχικός**, ἡ, ὅν, ἀνήκων εἰς τὴν Θεαρχίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ.-κῶς, αὐτόθι.

**Θεαριστικός**, ἡ, ὅν, (θεᾶω) θεόπνευστος, Ἐκκλ.

**Θεᾶτος**, α, ον, ῥημα. ἐπίθ. τοῦ θεᾶσθαι, δὲν πρέπει τις νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Φαίδων 66D.

II. **Θεατέον**, πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁ αὐτ. Πολ. 390D.

**Θεατήρια**, τά, ὅ, ὑπαίθρια δὲ πρὸς μόνον καὶ ὑπαίριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηται καὶ ἡλιακὰ προσαγορεύονται· Λέοντος Νεαρά ΡΙΙ'.

**Θεατήης**, ἰων. **Θητηής**, ὁ, (θεᾶμαι) ὁ θεώμενος, Ἡρόδ. 3. 139, Εὐρ. Ἰωνι 301, Ἀριστοφ. Νεφ. 575, κ. ἄλλ.· θ. σοφιστῶν Θουκ. 3. 38· θ. τοῦ ἀληθοῦς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 19.—**Θεατήρ**, φῶς.

**Θεᾶτικός**, ἡ, ὅν, ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεᾶσθαι, θ. δύναμις, ὅφει, δρασίς, δύναμις τοῦ ὁρᾶν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 6, 3.

**Θεᾶτος**, ἡ, ὅν, δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ, Σοφ. Αἴ. 914· τινι Πλάτ. Συμπ. 197D· τῷ νῷ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 247C· πρὸς **Θηητός**, **Θηητός**.

**Θεᾶτρεῖον**, τό, = Θεάτρον, Σουῖδ.

**Θεάτρια**, ἡ, ἡ, τοῦ θεατῆς, Πολυδ. Β', 56· ἴδε **συνθεάτρια**.

**Θεᾶτρίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ Θεάτρον, Varro R. R. 3. 5, 13, Nitzsch. 7, 5.

**Θεᾶτρίζω**, (θεάτρον) παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σουῖδ. II. μεταβ., φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπιδεικνύω ἢ ἐκθέτω τινά, καθιστῶ

τινα γελοῖον ἢ ἐπονείδιστον, καὶ νῦν θεατρίζω, «κάνω θεάτρον», τινὰ Γρηγ. Ναξ.—Μέσ., ὁ αὐτ.—Παθ., γίνομαι θεάτρον εἰς τινα, ἐκτίθεμαι εἰς αἰσχύνην, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ι', 33· πρὸς **Θεάτρον** 3.

**Θεᾶτρικός**, ἰων. **Θηητρικός**, ἡ, ὅν, τοῦ θεάτρον, διὰ τὸ θεάτρον, μουσικὴ Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 6· ὅφεις Πλούτ. Ἀλεξ. 19.—Ἐπίρρ., θεατρικῶς εἰπεῖν, ἐπιδεικνύκως, Πλούτ. 2. 1076C.

2) πομπικός, ἐπιδεικτικός, Ἰππ. 20. 12.

**Θεᾶτρισμός**, οὗ, ὁ, θεατρικὴ ἐκθεσις, ἐπίδειξις, Θωμ. Μ. 730.

**Θεᾶτριστής**, οὗ, ὁ, ἡθοποιός, ὑποκριτής, Ἡσύχ., Σουῖδ.

**Θεαριστικός**, ἡ, ὅν, ἐπιδεικτικός, «θεαριστικὸν καὶ οὐ πᾶν

τι ἀπὸ ἐπιδεικτικόν» Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημάτων. σ. 191. 10, ἔκδ. Taf. **Θεᾶτρο-θάμων** [α], ὁ, ἡ, ὁ συγχάζων εἰς τὸ θεάτρον, Νικήτ. Χρον. 187B.

**Θεᾶτρο-ειδής**, ἐς, ὁμοῖος θεάτρῳ, πέτρα Στράβ. 179· θεατροειδοῦς οὗσης τῆς Ρόδου Διόδ. 19. 45. Ἐπίρρ. -δῶς, Στράβ. 763.

**Θεᾶτρο-κόπος**, ον, ἐπιδιόκων ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα, Περὶ παρ. Πτολ. σ. 231· πρὸς **δημοκόπος**—ἐντεῖθεν,

-κοπέω, ἐπιδιόκω ἐπευφημίας διὰ τι πρᾶγμα, ὕμνους, ᾄδων ὕμνους, Χρησμ. Σιβ. 5. 141 (ἐνθα τὸ θεα- εἶναι μία συλλαβὴ κατὰ συλλήψιν)· καὶ -κοπέα, ἡ, ἐπιδιόκω ἐπευφημίας, Ἀρτεμίδ. 2. 75· πρὸς **θεατροσκοπία**.

**Θεᾶτρο-κράτεια**, ἡ, κράτος τῶν θεατῶν, ἀπόλυτος ἐξουσία τῶν θεατῶν ἐν θεάτρῳ, Πλάτ. Νόμ. 701A, σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὀχλοκρατία**, πρὸς **Λοβ. Φρύν. 525**.

**Θεᾶτρο-μᾶνέω**, εἶμαι ἐμμανὴς πρὸς θεάματα, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ θεατρικῶν παραστάσεων, Μανθ. 4. 277, Φίλων (ς).

**Θεᾶτρο-μᾶνής**, ἐς, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸ θεάτρον, ὄχλος Ἀθανάσ.

**Θεατρομαχίω**, μάχομαι ἐν θεάτρῳ, Θεόδ. Πρόδρ.

**Θεᾶτρό-μορφος**, ον, = **Θεατροειδής**, ἔχων σχῆμα θεάτρον, Λυκ. 600.

**Θεᾶτρον**, ἰων. **Θηητρον**, τό, (θεᾶμαι) τόπος πρὸς θεῶν, πρὸς ἀπόλαυσιν θεαμάτων, ἰδίως δραματικῶν παραστάσεων, **Θεᾶτρον**, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 93, Ἐπιγράμ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 101, 102, 107, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τόπος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ ἐκκλησία, Λυσ. 132.

35, Ἀθην. 213D, Κ. Δ.· ἴδε Schömann de Comit. σ. 56·—περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς διατάξεως αὐτοῦ ἴδε Müller. Archäol. § 289 καὶ Dörpfeld-Reisch d. Griech. Theater·—περὶ τῆς ἔξεως τοῦ φοιτᾶν εἰς αὐτά, Becker Χαρίκλ. 403 κέξ.—εἰς τὸ θ. εἰσφέρειν,

εἰσάγω, παρουσιάζω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἰσοκρ. 258A· τὸ καλὸν τοῦ θ., καλὴ θέσις ἐν τῷ θεάτρῳ, Αἰλ. II. Ἰστ. 2. 13, πρὸς Ἀλκιφρ. 3. 20.

2) περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ οἱ θεαταί, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θεάτρον Ἡρόδ. 6. 21· τὸ γὰρ θεάτρον δεξιὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 233 κ. ἄλλ.· βλέψαντος ἐναντία τοσοῦτῳ θεάτρῳ Πλάτ. Συμπ. 194B.

3) = **Θεᾶμα**, **Θεᾶτρον** ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, πρὸς **Θεατρίζεσθαι**, Ἀ' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. δ', 9.—Πρὸς **ἀμφιθέατρον**.

**Θεᾶτρο-ποιός**, ὅν, ὁ ποιῶν θεᾶτρον, ἦτοι θεᾶμα, καὶ νῦν θεατροποιός Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 9.

**Θεᾶτρο-πώλης**, ον, ὁ πωλὼν θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ θεῶν ἀπομισθών, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 475, Πολυδ. Ζ', 199, πρὸς **Θεατρώνης**.

**Θεᾶτροσκοπία**, ἡ, τὸ φοιτᾶν εἰς τὰ θεάτρα, Συνέσ. 100A, ἐνθα ἦδη **θεατροσκοπία**ς.

**Θεᾶτρο-τορύνη** [υ], ἡ, = **τορύνη** θεάτρον, χουλιάρια θεάτρον, ἐπίθετον τῆς ἐταίρας Μελίσσης, Ἀθην. 157A.

**Θεᾶτρο-ώνης**, ον, ὁ ἐνοικιαστής θεάτρον καὶ ἐπιμελητὴς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλάμβανεν ὡς δικαίωμα εἰσόδου τὸ θεωρικόν, ἀν' οὗ οὐ ἐπλήρωνεν ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν καὶ διετήρει τὸ θεάτρον ἐν καλῇ καταστάσει, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 11. 3, Böckh P. E. 1. 294· πρὸς **ἀρχιτέκτων** II.

**Θε-αυγής**, ἐς, λάμπων θείῳ φωτὶ, θεία λάμψις, Συλλ. Ἐπιγρ. 9421, μεταγεν.—**Θεαύγεια**, ἡ, θεία λάμψις.

**Θεᾶριον**, τό, = **Θεῶν**, «θεᾶριον», Ἡσύχ.· **Θεᾶριον** Τζέτζ.· **Θεᾶρος**, ὁ, Εὐστ. 1935. 22.

**Θεᾶρο-ώδης**, ἐς, θεῶδης, Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 10.

**Θεοειδής**, ἐς, (θεός) = **Θεοειδής**, Σουῖδ. (ἐξ εἰκασίας Βουττμ.)

**Θεέον**, **Θεοείω**, ἔπ. ἀντὶ **Θεῶν** (θεᾶται), **Θεοίω**—ὡσαύτως **Θεέος** ἀντὶ **Θεῶς**.

**Θεή**, ἡ, ἰων. ἀντὶ **Θεᾶ**.



Θεογενής, ἑς, ποιητ. ἀντί θεογενής, Ὀρφ. Ἀργ. 1344, Κόιντ. Σμ. 6. 9.

Θεηγορέω, ἐμὶλῶ περὶ Θεοῦ—Θεηγορία, ἡ, ὁμιλία περὶ Θεοῦ, Ἑκκλ.—Θεηγόρημα, τό, Συνοδική ἐπιστολή ἐν Ἀθηναίῳ 1864, σ. 38, ἐκδ. Ἰω. Σακελλίωνος.

Θεηγορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς θεηγόρον, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 467, ἐκδ. Μί.

Θε-ήγορος, ὄν, ὁ ὁμιλῶν περὶ Θεοῦ, Θεηγόρον καὶ μαντικὸν στόμα Ἠλιδ. 2. 4. Θεηγ. μῦθος, περὶ θεοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 539.—Ἐπίρρ. -ρωσ, Νικ. Παφλαγ. σ. 208, ἐκδ. Μί.

Θεη-δόκος ἢ -δόχος, ὄν, ποιητ. ἀντί Θεοδόχος, Νόνν. Δ. 13. 96.

Θεήζος, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντί Θεέσιος, Θεΐος, Βίων 6. 9.

Θεηκολέω, = Θεοκολέω, εἶμαι Θεοκόλος. Ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς μόνον Θεηκόλος καὶ Θεηκολεῖν, ἴδε Meisterh Gr. σ. 20.

Θεηκολέων, ὄντος, ὁ, ἡ κατοικία Θεηκόλου, Παισ. 5. 15, 8.

Θεη-κόλος, ὄν, = Θεοκόλος, Ἱερύς, Παισ. 5. 15, 10, Συλλ. Ἐπίρρ. 344, 1738.

Θεηλασία, ἡ, τιμωρία ἐκ θεοῦ, κακὸν προσερχόμενον ἐκ θεοῦ, εἰμαρμένη, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 1237 (τὰ χειρόγρ. ἡλασία).

Θεηλατέομαι, καταδικάζομαι, πλήττομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἠλιδ. 8, 10. παραπονοῦμαι διὰ συμφορὰς Θεοπέμπτους, τί ταῦτ' ἄωρι Θεηλατοῦμαι; ὁ αὐτ. 6. 8.

Θεήλατος, ὄν, (ἐλαύνω) καταδικαζόμενος ὑπὸ θεοῦ τινος, Θεηλάτου βόας Δίσχλ. Ἀγ. 1297, πρβλ. Πλουτ. 2. 830F.

II. πεμπόμενος, προσερχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ πραγμάτων καθ' ἑαυτὰ κακὸν ἢ κατὰ ἐχόντων ἀποτελέσματα (ἴδε Θωμ. Μ. 437), αἰσθητ. Ἠρόδ. 7. 18. ἔργον, πρᾶγμα, μάντευμα Σοφ. Ἀντ. 278, Ο. Τ. 255, 992. νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θ. φέρειν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 611. Ἐκ τινος Θεηλάτου, κατὰ τινα μοῖραν, Εὐρ. Ἰωνι 1391.

III. ἐκτιμώμενος, κατεσκευασμένος διὰ τοὺς θεοὺς, Θεΐος, ὡς τὸ Θεοδόμητος, ἔδραι αὐτότι 1306.

Θεήμα, τό, Ἰων. ἀντί τοῦ Θεάμα, Σίμων. Ἰαμβ. 67.

Θεη-μάχος, ὄν, ποιητ. ἀντί Θεομ-, Ἀνθ. Π. 1. 10, 72., 9. 709.

Θεημοσύνη, ἡ, θεωρία, ὑποκείμενον σκέψους, πρόβλημα, Ἀνθ. Π. 11. 352.

Θεήμων, ὄντος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί Θεάμων, Ἀνθ. Πλαν. 365.

Θεηπολέω, ποιητ. ἀντί Θεοπ-, Φώτ., κλπ. «Θεηπολεῖν» θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον» Τιμαίον Σοφ. ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων—Θεηπόλος, ὄν, Νόνν. Ἰω. 4. ἴδε 23.

Θεητής, Θεητρον, Ἰων. ἀντί Θεατής, Θεᾶτρον.

Θεθίς πρὸς πατρός (= τῆθις, τήθη) Ἐπίρρ. Ἀττ. τῶν πρὸς Εὐκλείδου ἀρχόντος χρόνων ἐπὶ Πίνακος ἐξ ὁπτης γῆς, ἔχοντος γραφὴν προβέεως νεκροῦ, Benndorf griech. u. sicil. Vasenbild. Taf. 1.

Θεθμιον, τό, (= τέθμιον) Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. ἐκδ. Ἰω. Οἰκ. Θεθμός, ὁ, (τεθμός) Ἐπίρρ. Τεγέας, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 410.

Θεΐα, ἡ, θηλ. τοῦ Θεΐος, ἀδελφῆ πατρός ἢ μητρός, «Θεΐα», Λατ. amia matertera, «Τῆθις δὲ ἐστὶν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρός ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θεΐαν καλοῦσιν» Ἀμμών. σ. 135, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σ. 530, 6.

II. Θεΐα, κύρ. ὄνομα, θυγάτηρ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, Ἡσ. Ο. 135.

Θεΐαζω, (Θεΐος) συμβουλευόμεαι μαντεῖα, μαντεύομαι, ὁπόσοι αὐτοὺς Θεΐαζαντες ἐπήλπισαν, ὅσοι παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας διὰ μαντείων, Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ἀπρ. Δων. 7. 18, 2, καὶ ἴδε Θεΐασμός.

III. λατρεύω θεόν, Δίων Κ. 59. 27. ὡσαύτως, κάμνω τινα θεόν, ἀποθεῖναι, καὶ ὅν ἄλλο τεθεΐακε θεόν Κλήμ. Ἀλ. 492, κτλ.

III. πληρῶ τινα τοῦ θεοῦ, ἐμπνέω, ὁπόσοι τελεταῖς Θεΐαζον, ἐνθεουσιάζον, Φιλδοστρ. 704.—Καθ' Ἡσυχ. «Θεΐαζόντων» μαινομένων».

Θεΐασμός, ἐμπνεύσεις Θεΐα, ἐνθεουσιασμός, μαντεία, ἄγαν Θεΐασμῷ προσκελόμενος, ἐπὶ τοῦ Νικίου, Θουκ. 7. 50, πρβλ. 86. Θεΐασμοῖς κάτοχοι γυναικες Διον. Ἀλ. 7. 68.

Θεΐαστής, οὗ, ὁ, λάτρις, λατρευτής, θαυμαστής, Τζέτζ. Ἰστ. 8. 347, Νικ. Χων. Χρ. σ. 307.

Θεΐαστικός, ἡ, ὄν, ὡς τις Θεοπνευστος.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πολυδ. Α'. 16.

Θεΐαῖθεν, Ἐπίρρ., Βοιωτ. ἀντί Θῆδηθεν, ἐκ Θηδῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 862. οὕτω, Θεΐαῖθι, ἐν Θῆβαις, αὐτόθι 868.

Θεΐκελος, = Θεσκελος, Ἀριστοφ. Δυσ. 1252.

Θεΐκη, ἡ, (= θήκη) Ἐπίρρ. Λεβαδείας, Bull. de cor. hell. IV. σ. 97.

Θεΐκός, ἡ, ὄν, μεταγεν. τύπος τοῦ Θεΐος, Κλήμ. Ἀλ. 116, Συλλ. Ἐπίρρ. 8714.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἑκκλ.

Θεΐλοπιδεύω, ξηραίνω εἰς τὸν ἥλιον, σταφυλὴν Διοσκ. 5. 9, ἐν τῷ παθ.

Θεΐλό-πιδον, τό, (εἴλη) ἐν Ὄδ. Η. 123, εὐήλιον μέρος ἐν τῷ ἀμπέλωνι, ἐφ' οὗ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο καὶ ἐγίνοντο σταφίδες, «λίαστρα», ἴδε Nitzsch, καὶ πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 169., 9. 586, Ἡσυχ. Θεΐμεν, ἀντὶ Θεΐμεν, α' πληθ. εὐκτ. ἐνεργ. ἄορ. 6' τοῦ τι-Θημι.

Θεΐναι, ἄπαρ. ἐνεργ. ἄορ. 6' τοῦ τιθῆμι.

II. ἄπαρ. ἄορ.

α' τοῦ θεΐνω.

Θεΐντος, ἡ, ὄν, = Θεΐος, Ἐπίρρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπίρρ. 2557B. 19.

Θεΐνω, Ἐπ. ἄπαρ. Θεΐνόμεναι, Ὄδ. Χ. 443. παρὰ. ἔθεινον Δίσχλ. Πέρσ. 418, κτλ. μέλλ. Θεΐνῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 564. ἄορ. α' ἔθεινα Ἰλ. Υ. 481, Φ. 491. ἄλλ' αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις παραλαμ-βάνονται ἐκ τινος 6' ἀριστοῦ ἔθεινον (ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὀρι-στικῇ), προστ. Θέινε Εὐρ. Ρῆσ. 676, Ἀριστοφ. Ὀρν. 54, ὑποτ. Θέινω Εὐρ. Ρῆσ. 687, Ἀριστοφ. Δυσ. 821, ἄπαρ. Θεΐνειν Εὐρ. Ἡρακλ. 271, μετοχ. Θεΐων ὁ αὐτ. Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἰππ. 640, Σπρξ. 1384, Ὀρν. 1613, Βατρ. 855. (οἱ τύποι οὗτοι οὐχὶ ὀρθῶς συγνάκις φέρονται Θεΐνειν, Θέινων, ὡς εἴησαν τύποι ἐνεστώτος Θέινω, Elmsl.

Ἡρακλ. 272. ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν Θέινων παρὰ μετὰ. συγγραφ.) — Παθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰ. (Ἐκ √ΘΕΝ, πρβλ. Λατ. fen-do (defendo, offendo, καὶ ἴσως ἐν τῷ infensus.)

Ποιητ. λέξ., ὡς τὸ τύπτω, πλήττω, τινὰ Ὄδ. Σ. 63. φασ-γάνω αὐχένα Θεΐνας Ἰλ. Υ. 481. μάλιστα... Θεΐνων Ρ. 430. [τόσοις]... ἔθεινε παρ' οὐατα Φ. 491. Παθ., ὡς τὸ Λατ. va-pulo, Ἰλ. Α. 588. Θεΐνόμεναι βουπλήγῃ Ζ. 135. ἄορῃ, ἔλφεσιν Κ. 484, Ὄδ. Χ. 443. Θεΐνουμένου... πρὸς οὐδέ, κτυπούμενου, πληττομένου κατὰ γῆς, Ι. 459, πρβλ. Αἰσχλ. Πέρσ. 303, Χο. 387.—οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, σκάπτω Θεΐνειν τινὰ Πίνδ. Ο. 7. 51. ῥαϊστήρι Δίσχλ. Πρ. 56, πρβλ. 76. τινὰ δι' ἀσπίδος Εὐρ. Ἡρακλ. 738. Ἰτέαν μέσην ὁ αὐτ. Κύκλ. 7. τῷ σκέλει Θέινε τὴν πέτραν Ἀριστοφ. Ὀρν. 54. τῷ πρωκτῷ Θεΐνων τὴν κιγ-κλίδ' ὁ αὐτ. Ἰππ. 640. ποσὶ θ. σκέλος, ἐπὶ παλαιστοῦ, Θέοκρ. 22, 66. ἀπολ., καίνετε, Θεΐνεται Εὐρ. Ὀρ. 1302. Θεΐν', ἀντέ-ρειδε ὁ αὐτ. Ἰκέτ. 702. Θεΐνε, Θεΐνε ὁ αὐτ. Ρῆσ. 676.

2) μεταρ., Θεΐνει δ' ὄνειδει μάντιν Δίσχλ. Ὀψ. 382.

3) ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίων, θ. ἐπ' ἁκτᾶς ὁ αὐτ. Πέρσ. 964.

Θεογαμία, ἡ, γάμος μετὰ Θεΐας ἢ Θεοῦ, Τιμόθ. Ἀλεξ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 337.

Θεο-γενής, ἑς, ποιητ. ἀντί Θεογενής, πῶ. γραφὴ ἐν Χρησμ. παρὰ Παισ. 6. 11, 8.

Θεογραφικός, ἡ, ὄν, Θειογρ. ἱστορίαι, αἱ τῶν Θεῶν, ἱερῶν γραφῶν, Ἰωσ. Ραχ. (Walz. Rhét. 3, 541).

Θεο-δάμη, ἡ, (δαμάω) ἡ τοὺς θεοὺς δαμάζουσα, Χρησμ. παρὰ Σουίδ.

Θεΐό-δετος, ὄν, ὑπὸ θεοῦ δεθείς, Θεΐδ. Πρόδρ. Ἐρωτ. 9, 398.

Θεΐό-δομος, ὄν, = Θεοδόμητος, ἐκτισμένος ὑπὸ τῶν Θεῶν, Τροίη Ἀνθ. Π. 7. 138., 9. 104.

Θεο-λόγος, ὁ, ποιητ. ἀντί Θεολόγος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλήν. 882.

Θεομεν, Ἐπ. ἀντὶ Θεώμεν, Θῶμεν, α' πληθ. ὑποτ. ἄορ. 6' ἐνεργ. τοῦ τιθῆμι, Ὀρμ.

Θεΐον, Ἐπ. Θεΐειον καὶ (ἄπαξ) Θῆΐον, τό, Θεΐαφι, Λατ. sui-fui, ἐν χρήσει πρὸς κάπνισμα καὶ ἐξάγνισιν (πρβλ. Θεΐω), δέ-πας.. ἐκάθηρε Θεΐειν Ἰλ. Π. 228. οἶσε Θεΐειον.., κακὸν ἄκος Ὄδ. Χ. 481. ἡνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θῆΐον Χ. 493. δεινὴ δὲ Θεΐου γίγνεται ὁδμή, ἐκ κεραυνοῦ, Ἰλ. Σ. 415, πρβλ. Ο. 135. οὕτως ἐπὶ πλοίοις πληγνέμενος ὑπὸ κεραυνοῦ, Θεΐου πληττό, μὲ κάπνου ἐκ θεοῦ, Ὄδ. Μ. 417. πρβλ. Ἰππ. Ἀέρ. 284.—θ. ἄπυ-ρον, ἥτο φυσικὸν θεΐον, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ παρεσκευασμένου, ὅπερ λέγεται πεπυρωμένον, Τίμ. Λοκρ. 99C. Διοσκ. 5. 124.

Ἄορ. Κούρτ. θεωρεῖ τὸν τύπον Θεΐειον, δ. ε. Θέΐειον, ὡς τὸν πρῶ-τον, καὶ ἀναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν τὸ θῦω, Λατ. fumus, ἴδε ἐν λ. θῦω).

Θεΐον, τό, ἡ θεότης, ἴδε ἐν λ. Θεΐος II.

Θεΐο-ποιέω, Θεοποιῶ, γαλάς καὶ κνώδαλα Θειοποιούντες Χρησμ. Σιβ. 1. σ. 29.

Θεο-πρόπος, ὁ, ποιητ. ἀντί Θεοπρόπος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλήν. 1025. 6, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Β'. 9 (ἐν ἐμμέτρῳ χρησμῷ).

Θεΐος, α, ὄν, Ἐπ. Θεΐος, Πρβλ. Ἰγν. εἰς Ἀπρ. 2. 17.

Θεΐός, Βίων 6. 9. Λακων. αἶτος, ἴδε κατωτ. I. 3. συγκρ. καὶ ὑπερβ. Θεΐότερος, -ότατος, συγχόν παρὰ Πλάτ. (θεός).

4) ἀνήκων εἰς τοὺς θεοὺς, ἐκ μέρους αὐτῶν, ἐσταλμένος ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἐξ αὐτῶν προσερχόμενος, Θεΐον γένος Ἰλ. Ζ. 180. ὁμῆ Β. 41. ὁνειροσ αὐτόθι 22. Θεΐαις ἐπιπνοῖαις Δίσχλ. Ἰκέτ. 576, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499B. ἡ. μάλιστα Δίσχλ. Πρ. 682. μανία Σοφ. Αἰ. 611. νόσος αὐτόθι 186 (ἀλλὰ θ. νόσος ἐπὶ καταγίγδος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 421) κίνδυνος Ἀνδοκ. 18. 15. Θεΐα τινὶ μοῖρᾳ, σχεδὸν συνώνυμον τῷ Θεΐως, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 1, Ἑλλ. 7. 5, 10. οὕτω, Θεΐν τύχῃ γεγονώς Ἠρόδ. 1. 126. Θεΐν τύχῃ χρεόμενος ὁ αὐτ. 3. 139. Θεΐα κάπνων τύχῃ, ἡσυχ. θανάτῳ, Σοφ. Ο. Κ. 1585. ἐκ θ. τύχης ὁ αὐτ. Φ. 1326. ἔμαθε ὡς Θεΐον εἶναι τὸ πρῆγμα Ἠρόδ. 6. 69. ὁ θ. νόμος Θουκ. 3. 82.—ἐκ τοῦ Θεοῦ ὠρισμένος, βασιλῆς Ὄδ. Δ. 691. σκῆπτρον δεδομένον ὑπὸ τῶν Θεῶν, Σοφ. Φ. 139. Θεΐος προφάτας Βακχλ. 8. 3 (ἐκδ. Blass). ἴδε κατωτ. 2.

2) ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς θεόν, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος γενόμενος, ἄγιος, ἱερός, ἁγίον, χορὸς Ἰλ. Η. 298, Ὄδ. Θ. 264. διατελῶν ὑπὸ τῇ Θεΐαν προστασίᾳ, πύργος, δό-



μος 'Ιλ. Φ. 526, 'Οδ. Δ. 43· συχνάκις ἐπὶ κηρύκων καὶ αἰοιδῶν, Δ. 691, κτλ.· καὶ οὕτως ἴσως ἐπὶ βασιλείων, ἴδε ἀνωτ. 3) ὡς τὸ θεοπέσιος, ἱερός, Λατ. divinus, πᾶν τὸ ὑπεράνθρωπον, ἔκτακτος, θαυμαστός, ἴδεν ἐπὶ ἡρώων, ὁλον τοῦ 'Ηρακλέους, 'Οδυσσεύς, κτλ., ὑπεράνθρωπος ἰσχυρός, μέγας, ὠραίος κτλ., 'Ομ.· καὶ ὡς ἀπλοῦν σημεῖον σεβασμοῦ, ἔξοχος, θεῖος ὕφορβος 'Οδ. Π. 1, κτλ.· οὕτως ἐπὶ οἴνου, θεῖον ποτὶν Β. 341· ἐπὶ ἄλλοις (οὐχὶ ἄνθος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, διότι ἡ τοιαύτη χρήσις δὲν εἶνε 'Ομηρικῇ), 'Ιλ. Ι. 214· οὕτω παρ' 'Ηρόδ., θ. πρήγματα, θαυμάσια πράγματα, 2. 66· ἐν τοῖσι θεοτάτοι, ἐν ἐκ τῶν θαυμαστοτάτων πραγμάτων (ἴδε δ, ἡ, τὸ Α. VIII. 7), 7. 137·— οὕτω παρ' 'Αττ. ἔτι καὶ ἐν τῷ συνήθει λόγῳ, μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς Πλάτ. Φαῖδρ. 234D· ὡς θεία κεφαλὴ Λιδάν. 1. 652, κτλ.· καὶ ἐν Σπάρτῃ, θεῖος (ἡ μάλλον σεῖος) ἀνήρ ἦτο τίτλος διακρίσεως, Πλάτ. Μένωνι 99D, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 7.1, 3· οὕτως, ὡς θεῖε, ἐν χρήσει ἐκ μέρους τοῦ Σπαρτιατοῦ ἐν Πλάτ. Νόμ. 626C· πρβλ. ἡθεῖος.

II. ὡς οὐσιαστ., θεῖον, τὸ, τὸ θεῖον πρόσωπον, ἡ θεότης, ὁ Θεός, πρῶτον παρ' 'Ηρόδ. 1. 32., 3. 108, κ. ἄλλ., 'Αίσχλ. Χο. 958 (πρβλ. ὁτος)· ὥσπερ κατὰ θεῖον 'Αριστοφ. 'Ιππ. 147.

2) ἐπὶ ἀφρημένης ἐννοίας, ἡ θεότης, ἡ θεία φύσις, κεινομένηκε . . τοῦ θείου Πλάτ. Φαῖδρ. 246D· ἡ μόνον μετέχει τοῦ θείου . . ἡ μάλιστα [δ' ἀνθρώπος] 'Αριστ. Ζ. Μορ. 2.10, 4, κτλ. 3) θεῖα, τὰ, θεῖα πράγματα, ἐνέργειαι καὶ ιδιότητες τῶν θεῶν, ἡ πορεῖα τῆς θείας προνοίας, Σοφ. Φ. 452, 'Αποσπ. 521, 'Αριστοφ. 'Ορν. 961, Πλάτ. Σοφ. 232C, κτλ.· τὰ ὑπέργεια, τὰ ἱερά, τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· ἔρρει τὰ θεῖα, ἡ θρησκεία ἔχει χάσει τὴν δύναμιν τῆς, Σοφ. Ο. Τ. 910, πρβλ. Ο. Κ. 1537· τὰ ἀΐδια καὶ θεῖα 'Αριστ. Γεν. Ζ. 2.1, 2, κτλ. III. 'Επίρρ. θεῖως, κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θεῖαν πρόνοιαν, ὡς τὸ θεῖα μοῖρα (ἀνωτ. Ι. 1), Ξεν. Κύρ. 4. 2.1, κτλ.· θειοτέρως 'Ηρόδ. 1. 122· ὡσαύτως, μᾶλλον τι καὶ θειοτέρων ὁ αὐτ. 1.174.

2) θεῖως, ἐξ ὅπως, λαμπρῶς, εὖ γε καὶ θ. Πλάτ. 'Οαιστ. 154D· θεῖως εἰρήσθαι 'Αριστ. Μεταφ. 11. 8, 21.

IV. περὶ τοῦ συγκρ. θεώ-τερος, ἴδε θεός III.

θεῖος, ὁ, ἀδελφὸς πατὴρ ἡ μητρός, «θεῖος», Λατ. patruus καὶ avunculus, Εὐρ. Ι. Τ. 930, 'Αριστοφ. Νεφ. 125, 'Ανδοκ. 3. 34., 15. 35, Πλάτ., κλπ.· ὁ πρὸς μητρός θ. 'Ισαῖ. 51. 27· ὁ πρὸς πατρός Φίλων 2.172.— Πρὸς τοῦτου ἦσαν ἐν χρήσει αἱ λέξεις πατροκασίγνητος, πατράδελφος, πατήρως, καὶ μητροκασίγνητος, μητράδελφος, μήτρωως.— Πρβλ. ὡσαύτως ἡθεῖος.

II. ἐν Κικ. 'Αττ. 2. 2.1, ὡς τὸ patruus, αὐστηρός, σχυρῶς πός· ἄλλ' ἴδε Orelli. ('Ο Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίξαν μετὰ τῶν τήθη, τηθίς).

θεῖό-στεπτος, θεῖο-τελής, ἴδε ἐν λ. θεο-.

θεῖότης, ἡτος, ἡ, θεία φύσις, θεῖος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 665 Α, κτλ. 2) θρησκεία, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, αὐτὸς 857Α, ὁ αὐτ. Σὺλλ. 6· ἄλλ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις πιθανῶς ἡ ἀληθὴς γραφή εἶναι ὁσιότης (OC- ἀντὶ ΘC-) ὡς ἐν 'Ισοκρ. 226D, ὁσιότητος διαρωθήν ἐκ τοῦ Cod. Urbin.

θεῖο-φάνης, ἐς, ὑπὸ τῶν θεῶν φανερωθεῖς, 'Αλεξ. 'Ολυθ. 1. 14· διάφ. γραφ. θεοισπαγές.

θεῖό-χροος, ὄν, συνηρ. -χρους, οὖν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θεῖου, Διοσκ. 5.118.

θεῖω, 'Επ. θεεῖω, (θεῖον) καπνίζω μὲ θεῖον, καπνίζω καὶ καθαρίζω ἡ εξαγνίζω διὰ θεῖου, ὅφρα θειεῖωμαι μέγαρον 'Οδ. Χ. 482· θειώσας τὰς ἄλλοιτας ἐπινοίας, μεταφ. ἐκ τοῦ γνωφῆως, ὅστις μετεχειρίζετο θεῖον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἐνδυμάτων, Λύσιππ. Βαχχ. 5· πρβλ. θεός II.— Μῆσ., δῶμα θειεοῦται, καπνίζει τὴν οἰκίαν του διὰ θεῖου, 'Οδ. Ψ. 50· καθόλου, εξαγνίζω, ἀγιάζω, θεῖου . . θεοῖον αἰθέρος μυχῶν Εὐρ. 'Ελ. 866, ἴδε 'Ερμανν. ἐν τόπῳ (882).

θεῖω, (θεῖος) ποιῶ τι θεῖον, ἀφιερώνω εἰς θεόν, Πλάτ. Νόμ. 771B.

θεῖω, 'Επ. ἀντὶ θέω, τρέχω.

θεῖωδης, ἐς, (θεῖον) ὅμοιος πρὸς θεῖον, Λατ. sulfureus, μέταλλα Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 20, Γαλην.

θεῖωδης, (θεῖος) θεῖος, ὅμοιος τῷ θεῷ, 'Ιουστίν. Μ.—'Επίρρ. -δως, 'Εκκλ.

θελγεσι-μῦθος, ὄν, θέλγων, κατακηλῶν διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, 'Απόλλων 'Ανθ. Π. 9. 525, 9.

θελγμα, τό, = τῷ ἐπομ., Σουίδ. ἐν λ. βουκολήσας.

θελγητρον, τό, (θελγω) πᾶν ὅ,τι θέλγει, μαγεύει, ὡ φῖλον ὕπνου θ. Εὐρ. 'Ορ. 211· πόθων θελγητρα 'Αθήν. 220F· ἐπὶ τῆς μουσικῆς, Δουκ. Βέκιν. 14· πρβλ. θέλκτρον. 2) μαγικὸν μέσον, φίλτρον, 'Ηλιδ. 7, 9.

θελγίν, ἔνος, ὁ, ἴδε πελγίν.— Καθ' 'Ησύχ. «Θελγίνες» οἱ Τελγίνες γόντες, πανούργοι. φαρμακευταί.

θελγμα, τό, = θελγητρον, Σχόλ. Πίνδ. Π. 1. 21.— Καθ' 'Ησύχ. «θαῦμα».

θελγω, 'Ιων. παρατ. θέλγεσκα 'Οδ. Ι'. 264· μέλλ. θέλξω II. 298, 'Αίσχλ., Δωρ. -ξω Θεοφ. 'Επ. 5. 3· ἄορ. ἐθελξα 'Ιλ., κλ.— Παθ., μέλλ. θελχθῆσομαι Δουκ. 'Ορχ. 85· ἄορ. ἐθελχθην

'Οδ. Κ. 326, 'Επ. γ' πληθ. -χθεν Σ. 211. Ποιητ. βῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Συμπ. 197E, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς), κυρίως, θωπεύω ἡ καταψῶ διὰ μαγικῆς ἐνδύσεως, Λατ. mulcere, καὶ ἐπομένως μαγεύω, «δένω», ἴδωις πρὸς ἀθεσθόν τινας· ἐπὶ τοῦ 'Ερμού, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ ῥάβδου ἀνδρῶν ὅμματα θέλγει, 'Οδ. Ε. 47, Ω. 3, 'Ιλ. Ω. 343· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, θέλξας ὅσας φαεινὰ Ν. 435· ἐπὶ τῆς μαγίσσης Κίρκης, οὐδ' ὡς θέλξει σε δουλήσεται 'Οδ. Κ. 291. 318, 326· ἐπὶ τῶν Σειρήνων, αἱ ῥά τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν, δ τέ σφεας εἰσαφίκηται Μ. 40· ἐπὶ ἀνέμου πεμπομένου ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πνέει κατὰ πρόσωπον τῶν 'Ελλήνων, θέλγε νόον, ἀπεπλάνη τὸν νοῦν αὐτῶν, 'Ιλ. Μ. 255· ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος σελόντος τὴν αἰγίδα αὐτοῦ κατὰ τῶν 'Ελλήνων, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσιν ἐθελξε, παρέλυσεν τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν, Ο. 322, πρβλ. 594· ἐπὶ αἰοιδῷ, 'Οδ. Ρ. 521.

2) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ, «ἐγελῶ», Π. 195, 298, Σοφ. Τρ. 710· συχνάκις μετὰ ὁστ. τρόπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο, μήτε τι θέλγε 'Οδ. Ξ. 387· θέλγεσκα' ἐπέεσσι Γ. 264· μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισι Α. 57, Σ. 282· ψεύδεσσι, δόλω 'Ιλ. Φ. 276, 604.— Παθ., ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐθελχθην, διὰ τῶν δολασμάτων τοῦ ἔρωτος ἐγοητεύθησαν, ἐπαγιδεύθησαν, 'Οδ. Σ. 212.

II. παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ἡ αὐτὴ σημασία διαμένει, οἱ ἐλπὶς ἐθελγε νόον 'Γυν. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 37, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 21· καί μ' οὐτὶ μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαιοῖδασι θέλξει 'Αίσχλ. Πρ. 173, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 197E· οὐ δὲ θέλγοις ἂν θ. ἀθελκτρον 'Αίσχλ. 'Ικέτ. 1056· θέλγει ἔρωας, ὕπνος Εὐρ. 'Ιππ. 1274, Ι. Α. 142· ὥδης . . ἦν ἄδει θέλγων . . νόημα Πλάτ. Συμπ. 197E.— Παθ., τὰ δ' οὐτὶ θέλγεται 'Αίσχλ. Χο. 420· Μούσαισιν . . τὴν φρένα ἐθελγομένην (ὅπερ δύναται νὰ εἶνε Μῆσ.) 'Επιγράμ. 'Ελλήν. 674. 8.

2) μετ' ἅπαρ., ἡμερος θέλξει τὸ μὴ κτείνειν, θὰ καταπέσῃ αὐτὴν νὰ μὴ φονεύσῃ, 'Αίσχλ. Πρ. 865· ἔρωας δὲ νιν . . θέλξειεν αἰγμοῖσαι τάδε Σοφ. Τρ. 355· καὶ ἐπσοθαί θέλγει 'Αἰλ. π. Ζ. 10. 14.

3) παράγω, προξενῶ διὰ μαγικῶν μέσων, αἰοῖσαι θέλξαν νιν (ἐνν. ἐυφροσύναν) Πίνδ. Ν. 4. 5· [γαλήνη] θ. ἀνὴν ἐμῆν 'Ανθ. Π. 9. 544, 'Ησύχ.

θελεμνον· «ὄλον ἐκ ῥιζῶν» 'Ησύχ.

θελεμός, ὄν, — θελεμὸν πῶμα, ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, ἐρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ 'Ησύχ. οἰκτρὸν, ἥσυχον, 'Αίσχλ. 'Ικέτ. 1027· ὁ Copingit. προτείνει θελεμωτέρω πνεύματι ὡσαύτως ἐν ὅθ. 707. 'Υποτίθεται ἐν Ε. Μ. 103. 48, ὡς πρῶτος τύπος τοῦ ἐθελγημός· καὶ ὁ 'Αρχαῖ. 61. 3, λέγει, τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελγημός δόξνεται.

θέλεις, ὄν, θέλων, πρόθυμος, θ. ἀθέλειος, Λατ. nolens volens, 'Αίσχλ. 'Ικέτ. 862.

θέλμα, τό, (θέλω) θέλησις, 'Αριστ. Φυτ. 1. 1, 7, Εὐάγ. κ. Ματθ. ζ', 21, 'Εκκλ. II. ἐστὶ μοι θ. ἐν τινι, εὐχαρίστησις ἐν τινι . . , 'Εδδ. ('Εκκλ. ε', 3, πρβλ. ιδ', 1).

θελμηκαταίνω, = θέλω, Νικήτ. Χρον. 361C.

θελμηματικός, ἡ, ὄν, ἐκούσιος, μεταγεν.— 'Επίρρ. -κώς, Εὐστάθ. 920, 19.

θελμημός, ὄν, = θελεμός, ἥσυχος, πόντιον τέ νιν δέξατο θελμημὸν ἄλσος Βαχχ. 16. 85.

θελμήμων, ὄν, ὄν, ἐκούσιος, θέλων, θελμηματικός, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 556.

θελησις, εως, ἡ, βούλησις, θέλημα, ἡ θέλησις ἰδιωτικὸν Πολυδ. Ε', 165, 'Επιστ. π. 'Εβρ. δ', 4.

θελητής, ὁ, ὁ θέλων τι, 'Ησύχ. II. γόης, μάγος, 'Εδδ. (Β' Βασίλ. κα', 6).

θελητικός, ἡ, ὄν, ἀνέμων εἰς τὴν θέλησιν, δύναμις, φύσις 'Εκκλ.

θελητός, ἡ, ὄν, ἐπιθυμητός, 'Εδδ. (Α' Βασίλ. ιε', 32, γῆ Μαλαχ. γ', 12).

θελκταρ, τό, = θελγητρον, 'Ησύχ.

θελκτῆρ, ἥρος, ὁ, (θελγω) ὁ καταθέλων, μαγεύων, πρᾶυνων, θελκτῆρ δούναων 'Γυν. 'Ομ. 16. 4· πρβλ. θελκτωρ.

θελκτῆριον, τό, = θελγητρον, θέλκτρον, ἐπὶ τοῦ κεστοῦ τῆς 'Αφροδίτης, ἐνθα τέ οἱ θελκτῆρια πάντα τέτυκτο 'Ιλ. Ε. 215· ἐπὶ ἡρωϊκῶν ἀσμάτων, βροτῶν θελκτῆρια 'Οδ. Α. 337· θεῶν θελκτῆριον, μέσον τέρπον, καταπραῦνον τοὺς θεοὺς, Θ. 509· πόνων θελκτῆρια, μέσα πρὸς ἐλάφρυνσιν κόπων, 'Αίσχλ. Χο. 670· γλώσσης ἐμῆς μελιγίμα καὶ θ. ὁ αὐτ. Εὐμ. 886· νεκροῖς θελκτῆρια, ἐπὶ ἐναγισμάτων προσφερομένων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, Εὐρ. Ι. Τ. 166· ψυχῆς θ. Μένανδ. ἐν 'Αδῆλ. 23.

θελκτῆριος, ὄν, θέλων, μαγεύων, καταπραῦνον, μῦθοι 'Αίσχλ. Εὐμ. 81, Εὐρ. 'Ιππ. 478· ὁμματος θελκτῆριον τόδεσμα, τοῦ ὀρθοθαλοῦ τὸ μαγικὸν βέλος, 'Αίσχλ. 'Ικέτ. 1004· μετὰ γεν., φίλτρα θ. ἔρωτος Εὐρ. 'Ιππ. 509· μῦθου μῦθος θ., λόγος θεραπεύων λόγον, 'Αίσχλ. 'Ικέτ. 447.

θελκτικός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., Σχόλ. Εὐρ. 'Ορ. 211.

θελκτρον, τό, = θελκτῆριον, Σοφ. Τρ. 585· ἐν Λούκ. Θεῶν Διὰλ. 4. 5, θελγ-τρον ἐπηνωρθῶθαι ἐκ χειρογρ. 'Ησύχ.



Θελκτύς, υός, ἡ, θέλκτῃρον, γοητεία, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515· ἄλλ. θέλκτις, Λοβ. Παράλ. 440.

Θέλκτωρ, = θελκτῆρ, Σουΐδ. (οὕτως ὁ Διγδ. ἀντὶ Θελκτῶ): θέλκτωρ ὁδός· γράφεται ὑπὸ τοῦ Bothe ἀντὶ Θεακτορι (κατὰ τὸ Μεδ. χειρόγρ.) ἐν Αἰσχύλ. Ίκέτ. 1040.

Θελξι-επής, ἐς, ἡδυλόγος, ὁ θέλγων διὰ τῶν λόγων, γάρυθι θελξιεπτεῖ φθέγγαστο Βακχ. 14. 48.

Θελξι-θεός, ον, τὸν Θεὸν καταπραύνων, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, μεταγεν.

Θελξι-καρδός, ον, ὁ τὴν καρδίαν θέλγων, πραύνων, Κ. Μανασ. Χρον. σ. 7.

Θελξιμθροτος, ον, καταθέλων τοὺς ἄνδρας, ὥδῃ Ὀρρ. Λθ. 315, Βακχ. 5. 175.

Θελξι-μελής, ἐς, καταθέλων διὰ τῆς μουσικῆς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1053.

Θελξι-νοός, ον, συνηρ. -νοός, ουν, θέλγων, μαγεύων τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 6. 88· ἔαρ 10. 15· ἔρωτες Μουσαῖ. 147.

Θελξι-πικρός, ον, προξενῶν ἡδονὴν μετὰ πικρίας, κνησιμονή Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, ὡς τὸ γλυκύπικρος.

Θελξίς, εως, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Αἰλ. π. Ζ. 8. 24, Πλούτ. 2. 662Α.

Θελξι-φρων, ον, = θελξίνοος, ἔρωτες Εὐρ. Βάκχ. 402· παλμὸς Ἀνθ. Π. 9. 505.

Θελοντής, οὔ, ὁ, = ἐθελοντής (δ' ἴδε), Πορφύρ. παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 7.

Θέλμνα, ον, τά, = θέμεθλα, τὰ θεμέλια ἢ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, αἱ semina rerum τοῦ Λουκρετίου, Ἐμπεδ. 73, 139 Sturz· πρὸλ. τὸ Ὀμπρ. προθέλυμνος, τετραθέλυμνος· ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὁ Karsten ἀναγινώσκει ἐθέλυμνά, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐθέλυμνά.

Θέλω, μέλλ. θελήσω, συντετημένος τύπος τοῦ ἐθέλω, δπερ ἴδε ἐν τέλει.

Θέμα, τό, (τίθημι) τὸ θετιμὲνον, τὸ κείμενον: 1) χρήματα καταθετιμὲνα ὡς ἐγγυήσις, παρακαταθήκη, Πλούτ. 2. 116Α, Β' θησαυρός, κατάθεμα, Ἐδδ. (Τωδ. 4. 9)· θ. βρωμάτων, παρατεθειμένη μερίς φαγητοῦ, Ἐδδ. (Σιράχ. Δ', 19). 2) τὸ προκειμένον ὡς βραβεῖον, ἄθλον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758.1, 2, 2759, 2954Β, κ. ἄλλ.· ἴδε Pearson Ignat. σ. 25, καὶ πρὸλ. θεματικὸς. 3) πρότασις ἢ υπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ζήτημα, τὸ παρὰ Κικέρωνι propositum, Διογ. Α. 7. 78, Κοινηλ. 4. 2, 28. 4) παρὰ Γραμμ. πρωτότυπος λέξις ἢ ὁ πρώτος σχηματισμὸς ἡ ἡ ρίζα. 5) ὠροσκόπιον, Μανέων 1. 278, Suet. Octav. 94 ἐν τέλ. 6) στρατιωτικὴ δύναμις· καὶ ἐπομένως, διαμέρισμα στρατιωτικῶν υποδιαρουμένων εἰς ἐπαρχίας, Κωνστ. Πορφύρ. π. Θεμάτ.

Θεματεῖται, οἱ, οἱ κατατιμὲνοι χρήματα παρὰ τραπεζίταις, Ἐπιγρ. Ἐρῆσου τοῦ ἔτους 86 πρὸ Χρ. Hicks, gr. hist. inser. σ. 353.

Θεματίζω, λαμβάνω ὡς θέμα ἢ τοῦ πρωτότυπον λέξιν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

2) γενεθλιαγοῶν, ὠροσκοπῶ, προλέγω τὸ μέλλον τίνος ἐκ τοῦ ζωδίου καθ' ὃ ἐγεννήθη, Βυζ. 3) ὁρίζω δικαστικὴν τινα ὑπόθεσιν, Πανδέκτ. 4) κατατίθεμαι παρὰ τραπεζίτη χρήματα, Ἐπιγρ. Ἐρῆσου, πρὸλ. θεματεῖται. 5) «θεματίζει» ἀποτίθεμαι κυβερνήσῃ Ἡούχ.

Θεματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θέμα: 1) ἐκείνος δι' ὃν πρόκειται βραβεῖον, ἀγών θ. = ἀργυρίτης, ἀντίθ. στεφανίτης καὶ φυλλίτης, Πολυδ. Γ', 153· ρυθμιεὶς θ., μουσικὸς τρόπος ἔχων ὡς σκοπὸν μόνον τὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1135D· πρὸλ. θεματίτης. 2) ῥήμα θ. ἢ θ. μόνον, πρωτότυπος λέξις, Ε. Μ.· θεματικώτερον, συμφωνώτερον πρὸς τὴν ρίζαν, Ἀπολλ. π. Συνάξ. 107.

3) οἱ θεματικοί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες ἄνθρωποι, ἐπαρχίωται (θέμα 6), Βυζ.· οἱ θ. κριταί, οἱ εἰς διαμέρισμά τι ἀνήκοντες δικασταί, ἐπαρχιακοί, Λατ. pedanei iudices, Πανδέκτ.

Θεματίον, τό, ὕποκορ. τοῦ θέμα 5, Τζέτζ.

Θεματισμός, ὁ, (θεματίζω) ἡ θέσις, ὁρισμός, διατύπωσις: 1) ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, 2) ῥίζη ἢ πρωτότυπος λέξεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

Θεματίτης ἀγών, ὁ, = θεματικὸς ἀγών, Σουλ. Ἐπιγρ. 5913. 33.—Πρὸλ. θεματεῖται.

Θεματογραφέω, γράφω θέματα, γυμνάσματα, Κωνστ. Λάσκ. ἐν προοίμῳ γραμμάτων. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μ. τ. 161, σ. 932.

Θεματο-ποιέω, σχηματίζω θέμα ἢ ρίζαν, Σχόλ. Ὁδ. Δ. 807.

Θέμεθλα, τά, (τίθημι) τὰ θεμέλια, τὰ κατώτατον μέρος, ὁ πυθμὴν, ἡ ἔδρα, τὸ βάθρον, ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, ἡ βάσις, ἡ κόγχη, ἡ ἔδρα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ε. 493· στομάχοιο θέμ., τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαμοῦ, λάρυγγ, Ρ. 47· Ὠκεανοῖο θέμ. Ἰσ. Θ. 816· Ἀμμωνος θέμ., τὸ μέρος ἐνθα ἵσταται ὁ Ἀμμων Ζεὺς (δὴλ. ὁ ναὸς αὐτοῦ), Πίνδ. Π. 4. 28· Παγγαίου θέμ., οἱ πόδες τοῦ ὄρους Παγγαίου, αὐτόθι 320· θ. δίκης Σόλων 3. 14· ἐκ θεμέθλων, Λατ. funditus, Ἀνθ. Π. 15. 22, 11·—σπάν. ἐν τῷ ἐν., Καλλ. εἰς Ἀρτ. 248 (μετὰ διαρ. γραρ. Θμεεῖλον).

Θεμεῖλια, τά, = Θέμεθλα, θεμεῖλια .., τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί Ἰλ. Μ. 28· θεμ. τε προβάλλοντο Ψ. 255· διέθηκε θεμ. Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 254· θεμ. καρτερὰ πῆξας Ἀνθ. Π. 9. 808· πρὸλ. Ὀμπ. Ἀλ. 5. 680, Καλλ. εἰς Ἀτλ. 260.—Ὁ τύπος θεμεῖλια εὐρίσκεται ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 270, κ. ἄλλ.· ἐνικ. Θέμεε-λον Ἀνθ. Π. 9. 649., 14. 115.—Πρὸλ. θεμεῖλιος.

Θέμειν (= θέμειν, θεῖναι) Ἐπιγρ. Ροδίω, Rev. arch. 1867, σ. 64.

Θεμελιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεμέλιον, Σχόλ. Δυκ. 715.

Θεμελιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ θεμελίων, Γλωσσ.

Θεμέλιος, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεμέλιον, λίθοι Ἀριστορ. Ὀρν. 1137· οἰκόπεδα Διόδ. 5. 66:—ἀπολ., θεμέλιος (ἐξυπ. λίθος) ὁ, τὸν θεμέλιον, ἀκρογωνιαίος λίθος, Ἀριστ. Φυσ. 6. 6, 10, Μεταφ. 4. 1. 1, κ. ἄλλ.·—οἱ θεμέλιοι ἐκ παντοίων λίθων ὑπο-κείνται, τὰ θεμέλια. Θουκ. 1. 93· τοὺς θ. ἐκ λίθων οἰκοδομεῖ-σθαι Ἀριστ. Αἰτ. Φ. 3. 5, 9·—ὡσαύτως οὐδ. θεμέλιον ὁ αὐτ. Ἀν. Ἰστ. 2. 12, 9· τὰ θεμέλια ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 9, 1, Πaus. 8. 32, 1, Διόδ. 5. 66·—ἀλλὰ συνήθως τὸ γένος εἶναι ἀόριστον, μὴ ὑπο-κειμένων .. θεμελίων Ἐν. Ἰππ. 1. 2· ἐκ τῶν θεμελίων, ἀπὸ τὰ θεμέλια, Λατ. funditus, Θουκ. 3. 68, πρὸλ. Πολύδ. 5. 93, 2, κλ.

Θεμελιούχος, ον, (ἐχω) συγκατῶν τὰ θεμέλια (τῆς γῆς), Ποσειδῶν Κοροῦτ. π. Θ. Φ. 22·—ὁ θ. (ἐξυπ. λίθος), θεμέλιος, Ἰρακλειδ. Ἀλληγ. 48.

Θεμελιώδης, βάλλω τὰ θεμέλια, θεμελιώω, πύργους .. φοινίξι θεμελιώσας Ἐν. Κύρ. 7. 5, 11, πρὸλ. Ἐπιστ. π. Ἐδρ. 1. 10, κλ. —Παθ., τίθενται τὰ θεμέλια μου, Εὐαγγ. κ. Μαθ. ζ', 25, Ἐπι-γραφή παρὰ τῷ Keil σ. 196· μεταφ., βασιλεῖα καλῶς θεμελιω-θεῖσα Διόδ. 11. 68· ἡγεμονία καλλίστα θεμελιωμένη ὁ αὐτ. 15. 1· ἐν ἀγάπῃ θεθ. Ἐπιστ. π. Ἐφες. 6', 18· τῇ πίστει Κο-λοσσ. α', 23. II. ἀντρέπω ἄρετῃ, «θεμελιωθέντα» ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα· Ἡούχ.

Θεμελιώσις, εως, ἡ, κατάθεσις θεμελίου, θεμελιώμα, Ἐδδ. (Β' Ἐδρ. Γ' 11, κ. ἄλλ.).

Θεμελιωτής, οὔ, ὁ, ὁ θεμελιῶν, καταβάλλων τὸ θεμέλιον, ἰδρυ-τής, Γλωσσ.

Θέμεν, θέμεναι, ἴδε ἐν λ. τίθημι.

Θεμέρη, «βεβαία. σεμνή. εὐσταθής» Ἡούχ.

Θεμερός, ὄν, = σεμνός (Ἡούχ.), θεμερώτερα Ἀνθ. Π. παράρ. 239. (Ἰσως ἐκ τῆς √ΘΕ, τίθημι, κατασκευαστικός.)

Θεμερό-φρων, ον, γεν. ονος, συνετός, σώφρων, Ἡούχ.

Θεμερόνομαι, = σεμνύνομαι, Ἡούχ.

Θεμερο-ώπις, εδος, ἡ, ἡ σεμνή ὄψιν ἔχουσα, Ἀρμονίη Ἐμ-πεδ. 23· θ. αἰδώς Αἰσχύλ. Πρ. 134, ἐνθα ἴδε Ἐρμάνν· πρὸλ. θεμερός.

Θεμικός, (θέμις) δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ (Κρητικὸν κατὰ τὸν Ἡούχ.), Πaus. παρ' Εὐστ. 735. 55.—Μέσ., θεμισσάμενοι ὀρ-γὰς, κυβερνῶντες, ῥυθμιζόντες τὰς ἐπιθυμίας, τὰ φρονήματα, Πίνδ. Π. 4. 250.

Θεμί-πλεκτος, ον, (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, θ. στέφα-νος, καλῶς, κανονικῶς πεπονημένος, δικαίως κτηθεὶς στέφανος, Πίνδ. Ν. 9. 125.

Θέμις, ἡ, ἀρχ. Ἐπ. γεν. θέμιστος (παρ' Ὀμ. ὁ μόνος τύπος, πρὸλ. Ἀρχ. 1. 79)· αἰτ. θέμιστα Ἰλ. Ε. 761, ἀλλὰ θέμιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, κτλ.· γεν. πληθ. θεμιστέων Ἰσ. Θ. 235·—οὕτω τὸ κύρ. ὄνομα θέμις κλίνεται παρ' Ὀμ. θέμιστος, θέμιστα, ἀλλὰ θέμιστος Πίνδ. Ο. 13. 11, Βακχ. 14. 55, θέμιδος Αἰσχύλ. Πρ. 18, κτλ., θέμιος Ἡρόδ. 2. 50, θέμιν Ἰσ. Θ. 16, κτλ.·—κλητ. Θέμι Ἰλ. Ο. 93, Εὐρ. Μῆδ. 160·—Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. θέμιδος, θέμιδε, θέμιν Meisterh. Gr. σ. 129.—(Ἐκ √ΘΕ, τίθημι, πρὸλ. Σανασκρ. dhā-man (sedes, lex, mos), Γοτθ. dōm-s, Ἀρχ. Σκανδιναυ. dom-r, Ἀγγλο-Σάξον. dōm (doom), Ἀρχ. Γερμ. tuom): I.

ὡς τὸ θεσμός, τὸ θετιμὲνον ἢ ὠρισμένον, νόμος (οὕτῳ ὡς θετιμὲ-νος ἐξ ἀποφάσεως, ἀλλὰ) ὡς ἰσχύων κατ' ἔθνος, Λατ. jus ἡ fas, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ lex, συγχὸν παρ' Ὀμ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, εἶνε ὁρθὸν καὶ δίκαιον, Λατ. fas est, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., οὐ μὴ θέμις ἐστί, εἰδὼν ἀτιμῆσαι Ὁδ. Ε. 56, πρὸλ. Κ. 73, Ἰλ. Ε. 386· ἄτε εἰδὼς θέμις ἐστί [παραθεῖναι] Δ. 779· ὁ οὐ Διόθεν θ. ἦεν [ἐκτελεῖσαι] Ἰσ. Ἀσπ. Πρ. 22· καὶ ἄνευ δοτ. Ἰλ. Π. 796, Ψ. 44· ἡ γὰρ θέμις, διότι τοῦτο εἶνε ὁρθόν, Ὁδ. Ω. 286· ἀκολουθῶς συγχάκει ἡ θέμις ἐστί, δπερ εἶνε δίκαιον, εἶνε συνήθεια, Ἰλ. Β. 73, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 139· ἐνίοτε ἐπομένως δοτ., ἡ θέμις ἐστίν, ... ἀγορή Ἰλ. Ι. 33, πρὸλ. Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 136· ἡ γενική, ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, δπερ εἶνε συνήθεια (μεταξὺ) τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 134, πρὸλ. 276, Τ. 177· ἡ θέμις ἐστί γυ-ναϊκός, δπως συνηθίσουσιν αἱ γυναῖκες, Ὁδ. Ε. 130· (ἄλλοτε ἡ φρά-σις αὕτῃ ἐγράφετο κοινῶς ἡ θέμις ἐστί, ἀλλ' ἦδη πάντες ἀποδέ-χονται τὸν τύπον ἡ θ. ἐ., ὅρα Spitzner. Exeunt. II. εἰς τὴν Ἰλ.):—οὕτω παρ' Ἀττ., ὅσα τείνει πρὸς θέμιν Πλάτ. Συμπ. 188D, κτλ.· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ προσγορηκὸν εἶναι ἐν χρήσει συνήθ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, Λατ. fas est, μετ' ἀπαρ., ὅ τι δίκαιον καὶ



θέμις αἰνεῖν Αἰσχύλ. 'Αγ. 98, πρβλ. 216, Σοφ. 'Αντ. 880, Εὐρ. Μ.β. 678, Πλάτ., κλπ.—ὡσαύτως καὶ ὡς ἀκλιτ., διότι ὁ τύπος θέμις κείται ὡς αἰτιατ., πότρεα κατ' ἐχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 335· ὥστε μὴ.. θέμις σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρᾶν κακῶς Σοφ. Ο. Κ. 1191· φασὶ θέμις εἶναι Πλάτ. Γοργ. 505C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 11· οὐτε λαλῆσαι θέμις οὐτε χρῆμασθαι Στράβ. 712, Διλ. π. Ζ. 1. 60· ἴδε Herm. Αἰσχύλ. 'Αγ. 216, Dind. Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ. 2) παρ' Ἀττ. καὶ = δίκη, δίκαιον, νόμος, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1431, Σοφ. Τρ. 810·—ποινή, τιμωρία, τίνειν ὁμοίαν θ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 436.

II. πληθ. θέμι-στές, αἱ τῶν θεῶν ἀποράσεις, χρησιμοί, Διὸς θέμιστές, ὡς ἐρμηνεύοντα διὰ τῶν χρησμών, 'Οδ. II. 403· θέμισσιν, διὰ χρησμών, Πίνδ. Π. 4. 96, πρβλ. Ο. 10 (11). 29· λέγοντες.., ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ' ἄν, τὸ δέλημα, ἢ θέλησις τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 436· πρβλ. Θεμιστός. 2) δίκαια, δικαίωμα, ἰδίως τοῦ ἄρχοντος ὡς δικαστοῦ, τὰ προνόμια, σκηπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστες 'Ιλ. Β. 206, πρβλ. I. 99· ἐντεῦθεν οἱ φόροι οἱ πληρωμένοι εἰς τὸν βασιλέα ἢ τὸν δεσπότην, κύριον, λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας I. 156, 298.

3) οἱ ὑπισταμένοι νόμοι, αἱ διατάξεις, δικασπόλοι, οἱ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, οἵτινες τηροῦσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον), 'Ιλ. Α. 238, πρβλ. 'Ισ. Θ. 235· τοῖσιν δ' (ἐπὶ τοῖς Κύκλωσι) οὐτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὐτε θέμιστες 'Οδ. I. 112· οὐτε δίκας εὐ εἰδῶτα οὐτε θέμιστας, οὐτε δίκαια, οὐτε νόμους, αὐτοὶ 215· οὕτω κατ' ἐνικ., ὅς οὐ τινα οἶδε θέμιστα 'Ιλ. Ε. 761· ἵνα σφ' ἀγορῇ τε θέμις τε Α. 807.

4) ἀξιότητες, ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν ἀπορρίζουσιν οἱ βασιλεῖς ἢ δικασταί, οἱ.. σκολιάς κρίνουν θέμιστας 'Ιλ. II. 387· σκολιάς δὲ δίκαια κρίνωσι θ. 'Ισ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 219· διακρίνοντα θ. ἰθείρην δίκην σιν ὁ αὐτ. ἐν Θ. 85.

III. ὡς κύρ. ὄνομα, θέμις, θεὸς τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, προστάτης τῶν ἐν ἰσχύϊ δικαίων, τέλος αὐτῇ ἡ δικαιοσύνη προσωποπ. 'Αλλά παρ' 'Ομ., ὅστις μνημονεύει τὴν θεὸν μόνον τρεῖς, παρίσταται ὡς κήρυξ τοῦ Διὸς, καλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνεδρίαν, 'Ιλ. Γ. 4· συγκαλεῖ δὲ καὶ διαλύει τὰς ἀγοράς τοῦ λαοῦ, 'Οδ. Β. 68· προεδρεύει δὲ καὶ τρεῖς τάξιν ἐν τοῖς συμπόσιος τῶν θεῶν, 'Ιλ. Ο. 87 κέξ. 'Ο 'Ισ. ἐν Θ. 16 ἀναφέρει αὐτὴν μετὰ τῶν μεγάλων θεῶν, πρβλ. 'Ηρόδ. 2. 50· ἄλλ' αὐτοὶ 135 παρίστα αὐτὴν ὡς θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης· ἐν ᾧ παρ' Αἰσχύλ. εἶνε μὴ τὸν ἀρχαιοτέρων θεοτήτων τῶν πρὸς τῆς βασιλείας τοῦ Διὸς, ἄλλως καλουμένη Γαῖα, πρβλ. Προμ. 18, 109, 874· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Welcker, Αἰσχύλ. Τριλογία. σ. 40.

Θεμισκό-πος, ὄν, ὁ ἐπισκοπῶν τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν, Πίνδ. Ν. 7. 69.

Θεμισ-κρέων, ὄντος, ὁ, βασιλεύων δίκαιως, Βαττίδαι Πίνδ. Π. 5. 38.

Θέμιστα, θέμιστας, ἴδε ἐν λ. θέμις. —Καθ' 'Ησύχ. «θέμιστα» ἔννομα. νόμιμα· —«θέμιστας» νόμους. δίκας· —«θέμιστες» μαγεία. χρησιμοί. δίκαια. νόμοι·

Θεμιστεία, ἡ, μαγεία, χρησμός, χρησμοφία, Στράβων 814.

Θεμιστεῖος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸν νόμον, θ. σκᾶπτον, τὸ σκῆπτρον τῆς δικαίας κρίσεως, τὸ παρέχον τὴν δικαιοσύνην = θέμις, Πίνδ. Ο. 1. 18.

Θεμιστευμα, τὸ, νομικὴ διαταξίς, Νικήτ. Χρον. 343D.

Θεμιστεύτος, ἡ, ὄν, καθιερωμένος διὰ νόμον, νομοθετικός, 'Ησύχ.

Θεμιστεύω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικαιοδοτῶ, Λατ. jus dicere, μετὰ δοτ., Μίνωα ἴδον.. θεμιστεύοντα· νέκυουσιν 'Οδ. Α. 569· μετὰ γεν., εἶμαι δικαστής, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἡδ' ἀλόχων 'Οδ. I. 114.

II. ἐπὶ θεῶν, χρησμοδοτῶ, νημερτέα βουλήν πᾶσι θεμιστεύειν 'Υμν. 'Ομ. εἰς Ἀπόλλωνα 253, πρβλ. 293· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Λυσίας παρ' Ἀρπ. —ἀπολ., παρέχω χρησμούς, Εὐρ. 'Ιωνι 371, Πλούτ. Ἀλεξ. 14, Χρησμ. παρ' Αἰλ. Π. 'Ιστ. 3. 43. —Πρβλ. θεμιστεύω.

Θεμιστέων, ἴδε ἐν λέξει θέμις.

Θεμιστίας, ὁ, προστάτης τοῦ δικαίου, Ζεύς, παρὰ Πλουτ. 2. 1065E.

Θεμιστο-πύλος, ὄν, (πολέω) ἀπονέμων τὸ δίκαιον, ἐπιθετον τῶν βασιλέων καὶ δικαστῶν, 'Ομηρ. 'Υμν. εἰς Διὸς 103· ὡς τὸ δικασπύλος.

Θεμιστός, ἡ, ὄν, = θεμιστός, Ἀρχιλ. 79 (κατὰ Bgk.), Αἰσχύλ. Θέβ. 694. —'Επίερ. —τῶς, ὁ αὐτ. Χο. 645.

II. μαντικός, ὕμνοι Πίνδ. Ἀποσπ. 204· πρβλ. θέμις II. 1.

Θεμιστοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ θέμις, 'Ορφ. 'Υμν. 78. 6.

Θεμιστοῦχος, ὄν, (ἐχω), ἔχω, διακρατῶν, ὑπερασπίζων τὸ δίκαιον, βασιλεὺς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 437.

Θεμ-ίστωρ, ὀρος, ὁ, ὁ γινώσκων τὸ δίκαιον, τὸν νόμον, «συνε-τός» 'Ησύχ.

Θεμῖτεω = θεμιστεύω, ὄργια θεμιτεύων, τηρῶν νόμιμα ὄργια, Εὐρ. Βάκχ. 79 (κατὰ Musgr., χάριν τοῦ μέτρου).

Θεμῖτῶς, ἡ, ὄν, (θέμις) ὡς τὸ θεμιστός, σύμφωνος πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους νόμους, ὅστις, δίκαιος, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Διὸς 207· οὐ θεμιτόν [ἐστι], ὡς τὸ οὐ θέμις, μετ' ἀπαρ., Πίνδ. II.

9. 75, Σοφ. Ο. Τ. 993, Ο. Κ. 1758, Εὐρ., κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, 'Ηρόδ. 3. 37., 5. 72, Πλάτ. Ἀπολ. 30D, Συλλ. Ἐπιγρ. 26, 103. 16, κτλ.· μὴδὲ θεμιτόν.. μὴδὲ ὅσιον Διμ. 562. 20· ὡσαύτω κατὰ πληθ., τὰ μὴ θεμιτ' ἢς [ἴδεν] Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλὰδ. 78. —'Επίερ. —τῶς, Φωτ., Σουῖδ.

Θεμῖτ-ουργός, ὄν, ὁ πράττων τὸ δίκαιον, 'Ιω. Διακ. ἐν 'Ηο. σ. 458 Gaisf.

Θεμιστώδης, ες, (εἶδος) μαντικός, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 5. 16.

Θεμῶς, λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει νῆα.. θέμωσε χέρσον ἰκέσθαι 'Οδ. I. 486, 542· τινὲς τῶν ἐρμηνευτῶν ἡμῶν-νευσαν τὸ θέμωσε διὰ τοῦ ἡνάγκασε, ἐδιόασατο, ἡνάγκασεν, ἐδιόασε τὸ πλοῖον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηράν· ἑτεροὶ ἀπλῶς, ἐγγίσει ἐποίησεν· εἰς τὴν ξηράν· ὁ 'Ησύχ. ἔχει· θεμῶς διόθεσις.

—θεν, ἀρχαία κατάληξις τῆς γενικῆς, ὅλον ἐμέθεν, σέθεν, Διό-θεν, θεσθεν, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τισιν ὀνόμασιν ἡγουμένης προθέ-σεως, ἀπὸ Τροίηθεν 'Οδ. I. 38· ἐξ οὐρανθεν 'Ιλ. Θ. 19.

II. ἀχώριστον μέρος προστιθέμενον εἰς οὐσίαν· ἢ ἐπιθετα καὶ δε-κνύον ὡς ἡ πρόθεσις ἐκ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ —δε, ὡς ἄλλοθεν, οἴκοθεν, κτλ., ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ οἴκου· 'Εν τισι λέξεσι τὰ φωνήεντα μηχανύονται πρὸ τοῦ —θεν, ὡς ἀμφοτέρωθεν, ἐτέρωθεν. Ἀλλαχοῦ, ὡς ἐνερθε, ἐκτοσθε, ἐντοσθε, ὕπισταθε, πάρισταθε, οἱ ποιηταὶ παρέλειπον τὸ ν χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν Ὀμηρικῶν τούτων τύπων ἡ ἀδεῖα αὕτη ἦτο σπανία ἐπὶ καὶ παρὰ μεταγενεστέρους.

θενᾶρ, ἄρος, τὸ, ἡ παλάμη τῆς χειρὸς καὶ ἰδίως τὸ κοῖλον, προμινδὸν ὑπερ θέναρος, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν καρπὸν, 'Ιλ. Ε. 339· χειρὸς δὲ ἐντὸς θέναρ (ἴδε κατωτ.) Ἀριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 15, 4.

2) τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς, 'Ιππ. 641. 25, Ἀρσ. 718.

3) μεταρ., θ. βωμοῦ, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, ἐφ' οὗ τὰ θύματα ἐτίθεντο, Böckh Ὑπομνήμ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 188 κέξ.· ἄλλος θ., ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Πίνδ. I. 4. 97 (3. 74). —Πρβλ. ὀπισθενᾶρ, ὑποθενᾶρ, ἐνθεναρῖζω. (Οὐχὶ ἐκ τῆς

✓ΘΕΝ, θείνω, διότι δὲν εἶνε κυρίως τὸ μέρος τῆς χειρὸς δι' οὗ ῥαπίζομεν, ἀλλὰ τὸ σαρκώδες μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ ἰχναίου (Πολυδ. Β', 143). Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. dhanvan (ἐπιπέδος ἐπιφανείας)· Ἀγγλο-Σαξον. denu (ἀγγλ. dene, valley)· Ἀρχ. Γερμ. tenar (θέναρ), tenni (tenne).) θένω, ἴδε ἐν λ. θείνω.

θεο, 'Επ. ἀντὶ θεοῦ, ἴδε ἐν λ. τίθημι.

θεο-θάδιστος, ὄν, τόπος, χώρα, ἣν ὁ θεὸς ἐθάδισεν, 'Εκκλ.

θεο-θάστακτος, ὄν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ βασταζόμενος ἢ βασταχθεῖς, 'Εκκλ.

θεοδεδλιυκτος, ὄν, βεβλυκτὸς τῷ θεῷ, Θυσία Θεορᾶν. Χρονογρ. σ. 599. 21, ἐκδ. Β.

θεοδιδάδεια, ἡ, ἡ κατάστασις ἡ διαγωγή θεοδιδάδου, τύφλω-σις τῶν φρενῶν, παραφροσύνη προερχομένη ἐκ θεοῦ, πρβλ. ἄτη, Αἰσχίν. 72. 32, Διον. Ἀλ. 1. 24, Δίων Κ. 14. 8 (κοινῶς —ταί).

θεοδιδάδεις, ἄμαρτάνω, εἰς τοὺς θεοὺς, ἀσεβῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 831.

2) εἶμαι θεοδιδάδης, εἶμαι βεβλαμμένος τὰς φρένας ὑπὸ θεοῦ, Θεμιστ. 56C.

θεο-διδάδης, ες, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν βεβλαμμένος τὰς φρένας, ὁ πάσχων τύφλωσιν τοῦ νοῦ, 'Ηρόδ. 1. 127., 8. 137· ἴδε Heyne 'Ιλ. I. 116, Ruhnke. Vellei. 2. 57, 3. —'Επίερ. —δῶς, Πολυδ. Α', 22. —'ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 10'.

θεό-διδαστος, ὄν, ἐκ θεοῦ βλαστήσας, καρπὸς μτγν.

θεό-διδαστος, ὄν, (βλύζω) θεσθεν ἐκχεόμενος, ἐκδύζων, δρο-σος Φίλης π. 'Ελεφ. 354· φῶς 'Εκκλ.

θεοδιδυτος = θεοδιδυστος, E. Mil. Catal. codd. Escur. ο. 39 καὶ 40.

θεο-δούλητος, ὄν, ὁ θεὸς ἡθέλησεν, ἀρέσκων τῷ θεῷ, διδασκαλία, δόγμα 'Εκκλ.

θεό-δουλος, ὄν, = θεόμητις, Φωτ., Σουῖδ.

θεο-δράδευτος, ὄν, ὁρισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κεδρ. I. 741, 23.

θεο-δρότιον, τό, φυτὸν αἰθαλές, Διοσκ. (νόθ.) 4. 90. —θεο-δρότιος ἡ θεοδύρωτος, ἡ, ἄγνωστος τις βοτάνη, Πλίν. h. n. XXIV. 162, 166.

θεογάμια, τά, ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης ἐν Σικελίᾳ, Πολυδ. Α', 37. —θεογαμία, ας, ἡ, γάμος τῶν θεῶν, Φίλων 2. 205. —θεο-γαμία, αἱ, ποιήμα τοῦ Πεισάνδρου, Σουῖδ.

θεογενεσία, ἡ, θεῖα γέννησις, ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέν-νησις, 'Εκκλ.

θεο-γενής, ες, ἐκ θεοῦ γεννηθεῖς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 351· ἴδε θεογενής.

θεογένητος, ὄν, = τῷ προηγ., ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγεν-νηθεῖς, 'Εκκλ.

θεογεννής, ες, γεγεννημένος ἐκ θεοῦ, θελοῦ γένους ὢν, Νιδόη Σοφ. Ἀντ. 834.

θεο-γεννήτωρ, ὀρος, καὶ θηλ. —γεννήτρια, ἡ τεκοῦσα τὸν θεόν, 'Εκκλ.

θεόγληνος, ὄν, ἔχων ὅμματα θεοῦ, πρόσωπον Νόνν, 'Ιω. 20, ἴδε 12



θεό-γλυπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγλυμμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8817.

θεόγλυφος, ον, = θεόγλυπτος, πλάξ Εὐστ. Θεσσ. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 422.

θεόγλωσσος, ον, ἔχων θεῖαν γλῶσσαν, περὶ ποιητικῶν, Ἀνθ. Π. 9. 26.

θεο-γνώσις, ἡ, ἡ γνώσις τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεο-γνώστος, ον, θεὸθεν γνωστός, Γρ. Ναζ. 3, 200, Γλωσσ.

θεογονία, ἰων. -ίη, ἡ, ἡ γένεσις ἡ γενεαλογία τῶν θεῶν, ὄνομα ποιήματος τοῦ Ἡσιόδου· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132., 2. 53, Πλάτ. Νόμ. 886C.

θεογονικός, ἡ, ὄν, γεννῶν θεόν, κόλπος Διον. Ἀρεοπ.

θεο-γονος, ον, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, θεός, Εὐρ. Ὀρ. 346.

θεό-γραφτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγραμμένος, Ἐκκλ.· θεό-γραφος, ον, Ἀνθ. Π. 1. 121, Συλλ. Ἐπιγρ. 8794.—Ἐπίρρ. θεο-γράφος Θ. Στουδ. σ. 1781, ἔκδ. Μί.

θεοδαίεια, τά, Κρητ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ Διονύσια, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 1. 31, Ἡσύχ.

θεο-δέγμων, ον, γεν. -ονος, = θεοδόχος, θῶκος Ἀνθ. Π. 7. 363· θεός, πηγὴ Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 320B· λαός Νόνν. Ἰω. 1. 23.

θεό-δεκτος, ον, παρὰ τῷ θεῷ δεκτός, δεήσεις Ἐκκλ.

θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = θεοδόχος, ἡ τὸν θεὸν δεδεγμένη, Ἡσύχ.

θεοδερχής, ἔς, βλέπων τὸν θεόν, Συνέσ. 331B.

θεοδηλητος, ον, προερχόμενος ὡς τιμωρία ἐκ θεοῦ, μισαιφονία Ἀνθ. Π. 9. 157.

θεοδημιουργητος, ον, ὁ δημιουργηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Συντίπ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 157.

θεοδιδάκτος, ον, διδασκείν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. δ', 9.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

θεοδίνης, ἔς, περιδινθείς, πεμφθείς ὡς δίνη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεόπεμπτος, ὁμῆ Νόνν. Ἰω. 1. 93.

θεοδίνης, ἔς, ἀναζιτών τὸν θεόν, Συνέσ. 340B.

θεόδημος, Δωρ. -δμᾶτος, ον, ὡσαύτως α, ον, Πινδ. Ο. 6. 100, Ἀποσι. 58. 1· (δέμω)—θεοκτιστός, θεμελιωθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, πύργοι Ἰλ. Ο. 519· Δηλός Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ.· Πύλοι Βακχyl. 7· Ἀθηναί Σοφ. Ἠλ. 707· βωμὶς Εὐρ. Ἐκ. 23.—μεταφ., θεόδμ. χρέος, ἀρετὰ Πινδ. Ο. 3. 11, I. 6 (5). 15.

θεο-δόμητος, ον, = θεόδημος, Βυζ.

θεο-δόνιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, παιονία Διοσκ. (νόθ.) 3. 157.

θεοδοξία, ἡ, ἡ θεία δόξα, τὰς Λυσίππου τέχνας ἡ τὰς χειρας τὰς Ἀπελλικάς, αἱ δὲ τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῇ ὕλῃ περιτεθείκασι Κλήμ. Ἀλ. 54.

θεοδοσία, ἡ, δῶρον ἢ προσφορά εἰς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, Σπράβων 811.

θεοδόσιος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθείς, ἀγάπη Ἀριστέας, Ἡσύχ.

θεόδοτος, ον, (δίδωμι) = θεοσδοτος, Πινδ. I. 5 (4). 29.—τὸ θεόδοτον, φάρμακον κατὰ βηχός, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 260.

θεό-δουλος, ὁ, δούλος τοῦ θεοῦ, Βυζ.

θεοδόχος, ον, δεχομένη ἢ δεξαμένη τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

θεοδρομέω, περιπατῶ τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πορεύομαι κατὰ Θεόν, Φώτ., Σουίδ.

θεο-δρομος, ον, ὁ κατὰ Θεὸν πορευόμενος, ὁ ζῶν κατὰ Θεόν, Ἰγνάτ. 697B, 725A.—καὶ οὐσιαστ. θεοδρομία, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1121, ἔκδ. Μί.

θεό-δροσος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δροσιζόμενος, ρόδον Φιλῆς π. Φυτ. 340.

θεοδῶρητος, ον, δωρηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κλήμ. Ἀλ. 172· ἡ Θ., φάρμακόν τι, Ἀλέξ. Τρ. 8. σ. 457.

θεοειδεία, ἡ, ὁμοίτης πρὸς τὸν θεόν, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 6.

θεοειδής, ἔς, ὁμοίος θεῷ, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, συνήθως ἐπὶ νέων ἡρώων οἷον τὸν Πάριδος καὶ Τηλεμάχου, (οἱ ποιηταὶ τοὺς καλοὺς θεοειδεῖς ὀνομάζουσιν Πλοῦτ. 2. 988D, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 501B), Ἰλ. Γ. 16, Ὀδ. Ε. 173, κ. ἄλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ Πριάμου, Ἰλ. Ω. 217, 299, 372· ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρανίας, Ἠσ. Θ. 350· Θ. πρόσωπον Πλάτ. Φαῖδρ. 231A.—δραδύτερον πρὸς δήλωσιν ἡθικῶν σχέσεων, ἡ ψυχὴ ἡ θεοειδὲς τί ἐστὶ ἐν αὐτῇ. ἐν Φαῖδρῳ 95C, πρβλ. Μουσών. παρὰ Στωβ. 595. 48· καὶ ἐπὶ θεοσεβῶν ἀνθρώπων παρὰ Ἰρην. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 1, 68, 74:—συγκρ. θεοειδέστατος, Πλάτ. Ἐπιν. 980D· ἀνάμεικ. ὑπερθ. θεοειδέστατος, ὁ ἴδε.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1180.—Πρβλ. θεοουδής.

θεο-εἰκελος, ον, ὁμοίος θεῷ, Ὀμ., ὅστις ἔχει τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τῷ θεοειδής, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Α. 131 κ. ἄλλ.· ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, Ὀδ. Γ. 416.

θεοεπής, ἔς, (ἐπος) = θεοπέσιος, Ἡσύχ.

θεοεχθρία, ἴδε ἐν λ. θεοσεχθρία.

θεόζευκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζευχθείς, ζεύγος Ἀκρίτ. ἔπος σ. 4715, ἔκδ. Μηλιαρ.

θεόζηλος, ον, ὁ μετὰ θείου ζήλου, ἀγάπη Θ. Στουδ. σ. 1101, ἔκδ. Μί.

θεοζήτητος, ον, ζητούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1460, ἔκδ. Μί.

θεόθεν, ἀρχαία γεν. τοῦ θεός, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. (ἴδε ἐν ἄρθρῳ -θεν), ἐκ μέρους τῶν θεῶν. Λατ. divinitus, θ. δ' οὐκ ἐστ' ἀλλ' ἀσθαι (ἐνν. θάνατον) ὡς ἐκ μέρους τῶν θεῶν πεμπούμενον, Ὀδ. II. 447· εἴ τις ἄλλα θ. ἀνθρώποισι τέρψις, δεδομένη ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ὡδὴ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 7.

2) τῇ βοήθειᾳ ἢ εὐνοίᾳ τῶν θεῶν, Πινδ. Ο. 12. 11, Π. 11. 75, Αἰσχύλ. Θήβ. 324, Πέρσ. 102, κτλ.· ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Ἀντ. 584· πρβλ. Διόθεν.

θεό-βετος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεθειμένος, ὁ θ. πόλος Ἰω. Δαμασκ. 2. 854B.

θεοθρέμμων, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν τρεφόμενος, συντηρούμενος, σιγῇ Χρησμ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. σ. 56:—οὕτω θεό-θρεπτος, ον, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 904.

θεοθυτώ, θύω τῷ θεῷ, προσφέρω θυσίαν τῷ θεῷ, Θ. Στουδ. σ. 736, ἔκδ. Μί.

θεό-θύτος, ον, (θύω) προσφερόμενος (ὡς θυσία) εἰς τοὺς θεούς, Πολυδ. Α'. 29· θεόθυτον, τό, θῦμα, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 132.

θεοίνια (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἐορτὴ τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου, τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.:—θεοίνιον, τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Φώτ.

θε-οῖνος, ὁ, ὁ θεός τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος, Αἰσχύλ. Ἀποσι. 350, Λυκούργ. 1247.

θεοισεχθρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. θεοσεχθρία.

θεοκάπηλος, ον, καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα, τὰ ἱερά, «θεοκάπηλοι εἶναι καὶ οἱ αἵρετικοί, οἱ παραμιγνύοντες τὰς ἐκείνων διδασκαλίας τοῖς ὀρθόδοξοις δόγμασιν, ὡς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι» Ἰσίδ. 452B, C, κλ.

θεοκατάρατος, ον, κατηραμένος ἐκ Θεοῦ, Ἀθανάσ.

θεοκατασκευάστος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔρμ. τοῦ θεοδόμητος, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11.—Καθ' Ἡσύχ. «θεό-τευκτος» θεοκατασκευάστος.

θεοκλείεστος, ον, διατεταγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. -σως, Θ. Στουδ. σ. 1353, ἔκδ. Μί.

θεοκλήδευτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κηθευθείς, Ἀνδρ. Κρ. σ. 153.

θεοκηρύκτως, Ἐπίρρ., Θ. Στουδ. σ. 1397, ἔκδ. Μί.

θεοκῆρυξ (ἢ -ήρυξ) ὕκος, ὁ, θεός καὶ κῆρυξ· θεοκῆρυκες, οἰκογυεῖα τις ἐν Ἐλευθεραῖς ἀξιοῦσα ὅτι κατὰγεται ἐκ τοῦ Ταλθυβίου, Ἡσύχ.:—ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, Ἐκκλ.

θεοκίνητος [τ], ον, ἐρμηνεύα τοῦ θέορτος, Σχολ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 67.—Ἐπίρρ. -ήτως, Εὐστ. Θεσσ. σ. 704, ἔκδ. Μί. τ. 136, καὶ ἄλλοι.

θεοκλήης, ἔς, δοξασθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δρόμος Θ. Στουδ. σ. 1808, ἔκδ. Μί.

θεόκλητος, ον, κληθείς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 1. στίχ. 23· φαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ. Δ. 5. 92.

II. Θ. μέλα-θρον, ὁ οἶκος ἐν ᾧ γίνεται ἐπὶ κλησίς τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ.

θεοκλύτω, ἐπικαλούμαι τοὺς θεούς, Ἀπολλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 500· μετ' αὐτ. προσ., θεοκλ. Θέμιν Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 204· Κυρῖνον Πλούτ. Ρωμ. 28· μετ' αὐτ. πράγμ., Πλούτ. Ἀριστειδ. 18.

II Παθ., ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος Πλούτ. 2. 592D· οὕτως εὐρηται τὸ ἔνεργ. παρ' Ἠλίοδ. 3. 17.—Ἐντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα θεοκλύμενος Εὐρ. Ἠλ. 9.

θεοκλύτησις, εὖς, ἡ, ἐπὶ κλησίς τῶν θεῶν, μετ' αὐτ. πράγμ., Πολυδ. 24. 8, 7, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.:—οὕτω, θεοκλύτημα, τό, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 266.

θεοκλύτος, ον, ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς, Θ. λῑται Αἰσχύλ. Θήβ. 143.

2) ὁ εἰσακουσθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. 1, 83.

θεόκμητος, ον, ὑπὸ θεοῦ κατασκευασθείς, βέλεμνα Κόιντ. Σμ. 3. 419· πύργοι Τρυφ. 40.

θεοκοράνιος, ον, κυβερνῶν ὡς θεός, Συνέσ. 315A.

θεοκόλλητος, ον, προσκεκολλημένος τῷ θεῷ, Ἰωάνν. Χρυσ. 5. 816.

θεοκόλος, ὁ, ὡς τὸ θεακόλος, ὑπηρέτης τοῦ θεοῦ, ἱερεὺς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 1, 1607.—ἐντεῦθεν θεοκοκλῶ, ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, θεοκοκλήσασα Ἀρτέμιτι 1934.

θεόκραντος, ον, τελεσθείς ἡ ποιηθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1488, Χριστόδ. Ἐκφρ. 98.

θεοκρασία, ἡ, (κράσις) ἡ μετὰ τοῦ θεοῦ μῖξις, Ἰάμβλ. Βίφ. Πυθ. 240.

θεοκρατία, ἡ, (κράτος) κράτος, κυβερνήσις τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. κ. Ἀπίωνος 5. 16.

θεοκρήπης, ἔδος, θεμελιωθείς ὑπὸ θεοῦ, ναετήρα θεοκρή-πιδος Ἀθήνης Νόνν. Δ. 24. 96.

θεοκρίσια, ἡ, θεία κρίσις, Διον. Ἀρεοπ. 35, 61.

θεοκρίτος, ον, ἐκκληθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Διονυσ. Ἐπ. σ. 444.

II. ἀντὶ τοῦ θεοκρήτης, κριτῆς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος,



Ἀνθ. Π. 15. 26.—Ἐπίρρ.—τως, Θ. Στουδ. σ. 696, 1552, 1600, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεοκρότης**, ον, συγχροτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁμιγυρί Νικολ. Κερκύρ. ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Λ. σ. 40, στ. 284, Εὐστ. Θεσσ. ἐν Taf. de Thes. σ. 422, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 11, ἔκδ. ΜΙλ.

**Θεοκρυψής**, ἐς, κρύπτων τὸν θεόν, ἐν Θεοκρυφεί γνόφῳ Πισιδ. Ἐξαμ. 1504.

**Θεόκταντος**, ον, «θεοσκοτωμένος», Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 760. 20. ἔκδ. Β.

**Θεόκτητος**, ον, δν παρὰ θεοῦ κτᾶται τις, Εὐστ. Πονημ. 233. 92.

**Θεοκτίστης**, ον, καὶ ἡ, ον, δημιουργηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, σπείρων Θεοκτίστην φλόγα Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 21, 14.

**Θεόκτιτος**, ον, = τῷ προηγ., Σόλων 35. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2892.—Ἰδε Κόντον ἐν Ἀθηναίς τ. Γ', σ. 333.

**Θεοκτονία**, ὁ φόνος τοῦ θεοῦ, ἡ πράξις τοῦ θεοκτονίου, Ἐκκλ.

**Θεοκτόνος**, ον, ὁ φονεύων τὸν θεόν, Ἰουδαῖοι Ἐκκλ.

**Θεόκτυπος**, ου, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κτυπούμενος ἡ ἀποτελούμενος, ἦχος Κοσμάς Ἱερ. 497Β.

**Θεοκυβέρνητος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κυβερνώμενος, Βυζ.

**Θεοκυήτωρ**, ορος, ἡ, = τῷ ἐπομ., δέσποινα Ἐκκλ.

**Θεοκύμων**, ονος, ἡ, συλλαβούσα, κυήσασα τὸν θεόν, Ἀνθ. Π. 1. 119.

**Θεοκύρωτος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκυρωμένος, τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκυρώτους παραδόσεις Ἐκκλ.

**Θεολαμπής**, ἐς, θεῖαν λάμπην ἔχων, ἐκπέμπων, ἀρεταὶ Συνέσ. 1. 116, Ἰω. Χρυσ.

**Θεολάβητος**, ον, λαβευθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ταράς. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεολατρεία**, ἡ, λατρεία, (κάλλιον -λα) διακονία τοῦ θεοῦ, Γρηγ. Ναζ. 2. 140.

**Θεόλεκτος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰρημένος, Ἰω. Δαμασκ., κλπ.

**Θεοληπτεύομαι**, Παθ., γίνομαι θεόληπτος, θεόπνευστος, ψυχῆς ἡμῆς εἰλωθείς τὰ πολλὰ θεοληπτέσθαι Φίλων 1. 143.

**Θεοληπτικός**, ἡ, ὄν, ἀνῆκων εἰς θεόληπτον ἡ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον, θεόπνευστον, Ἐκκλ.—ἡ θεοληπτικὴ (ἐνν. μαντεία) = θεοληψία, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 132.

**Θεόληπτος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, θεόπνευστος, ἔνθεος, Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 1. 1, 4, Ἀππ. Καρχ. 41, κτλ.· θ. εἰς ἀρετήν, πρὸς ἀρετήν, δι' ἀρετήν, ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλούτ. 2. 1117Δ.

2) ἐπὶ κακῆς σημασίας, = θεοδολαβής, Μανέθων 4. 80.—δεισιδαίμων, Πλούτ. 2. 855Β.

**Θεοληψία**, ἡ, θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 763Δ.

2) δεισιδαίμονια, αὐτόθι 56Ε.

**Θεολογέζων**, τό, ἐν τῷ εἰσέρχῳ, τόπος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἔνθα οἱ θεοὶ ἐπεφάνοντο, Πολυδ. Δ' 130.

**Θεολογέω**, εἶμαι θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, περὶ τίνος Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 6, π. Κόσμ. 1, 6, Πλούτ., κτλ.· τὰ περὶ τριάδος Ἐκκλ.—Παθ., τὰ θεολογούμενα, ἔρευναι περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν θείων, Πλούτ. 2. 421Δ, Σουετ. Ὀκταβ. 94.

2) θεοποιῶ, τὸν ἥλιον, εἰδὼλα Εὐστ. Εὐαγγ. Πρ. 750C, κτλ.

3) ἀποδεικνύω τὴν θεότητά τινος, Ἰησοῦν Ἐκκλ.

**Θεολογία**, ἡ, λόγος περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἡ ἐπιστήμη τῶν θείων πραγμάτων, θεολογία, Πλάτ. Πολ. 379Α' ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Μεταφ. 2. 1, 2.

II. παρ' Ἐκκλ., 4) ἡ διδασκαλία (τὸ δόγμα) περὶ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθ. οἰκονομία, ὅπερ ἡθελὶ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν, οἱ μὲν ἤστραψαν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ (Ἰωάννης) βροντᾷ τὴν θεολογίαν Ἰω. Χρυσόστ. Ὁμ. 106.

2) ἡ ἀγία Γραφή, ὁ νόμος, ὡς ἡ θεολογία φησὶ, δι' ἀγγέλων ἡμῖν ἐδωρήθη Διονύς. Ἀρεοπ. τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας Θεοδώρητ.

**Θεολογικός**, ἡ, ὄν, ἀνῆκων εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφία Θ.

Ἀριστ. Μεταφ. 5. 1, 10, πρβλ. Στράβων 474, κτλ.—ἡ θεολογική (ἐνν. ἐπιστήμη), = ἡ πρώτη φιλοσοφία ἡ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὄντος ἡ δν Ἀριστ. Μεταφ. 10. 7, 7 κέξ.—δ θ. = θεολόγος, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ.—κῶσις, Πλούτ. 2. 568D.

**Θεολόγος**, ὁ, (λέγω) ὁ λέγων περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἐπιθ. ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς παλαιούς ποιητὰς τοὺς γράψαντας Θεογονίας, ὁλον τὸν Ἡσίοδον, Ὀρφέα, κτλ., Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 12' ἡ εἰς τοὺς παλαιούς φιλοσόφους οἵτινες ἐπραγματεύθησαν περὶ κοσμογονίας, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, κλ., αὐτόθι 11. 6. 6., 11. 10, 11., 13. 4, 3, Κικ. Ν. Δ. 3. 21, κτλ.· εἰς μάντιες καὶ προφῆτας, οἱ Δελφῶν Θ. Πλούτ. 2. 417F, πρβλ. Λουκ. Ἀλεξ. 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148, 3199 καὶ 3200 (ἐνθα οἱ θεολόγοι εἶνε γυναικες).

2) παρ' Ἐκκλ., θεολόγος, ὡς παρ' ἡμῖν· ὁ Θεολόγος, ὄνομα διδόμενον ἰδίως εἰς τὸν ἁγ. Ἰωάννην, Συλλ. Ἐπιγρ. 8694-5, 8756· καὶ εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, αὐτόθι 8686 κ. ἄλλ.

**Θεολωβήτης**, ου, ὁ, βλάσφημος, Μανέθων 4. 234.

**Θεομακάριστος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εὐλογημένος, Ἰγνάτ. Πολυχ. 7.

**Θεομάνης**, εἶμαι θεομανής, Πολυδ. Δ' 19.

**Θεομάνης**, ἐς, ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς μανίαν, παράφροσύνην, ἀχθείς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 653, Εὐρ. Ἴων 1402· λύσσα Θ., μανία ὑπὸ τῶν θεῶν προξενηθεῖσα, Εὐρ. Ὀρ. 845· πότμος αὐτόθι 79.

**Θεομάνια**, ἡ, μανία ὑπὸ τοῦ θεοῦ προξενηθεῖσα, ἔμπνευσις, οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοαίαις ἀλλ' ἐν θεομανίᾳ συνιστάμενον Φίλων 1. 571.

**Θεομαντεία**, ἡ, πνεῦμα προφητικόν, μαντεία διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Δίων Κ. 62. 18.

**Θεόμαντις**, εὖς, ἡ, ὁ ἔχων πνεῦμα προφητικόν, θεόπνευστος ἄνθρωπος, ἐνθουσιάζωντες ὡς οἱ θεομάντις καὶ χρησμοῦδοι καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι Πλάτ. Ἀπολ. 22C, Μένωνι 99C· πρβλ. Θυμόμαντις καὶ ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

**Θεομάρτυς** ἡ θεομάρτυς, υἱός, ὁ, μάρτυς τοῦ θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 2. 27.

**Θεομάχῳ**, μάχομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ ἡ τῶν θεῶν, Εὐρ. Βάκχ. 45, 325, 1255, Ι. Α. 1409· μὴ θεομάχει Μένανδ. Εὐν. 2· πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 168C.

**Θεομάχια**, ἡ, μάχη τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους· οὕτως ἐκαλοῦντο βραβυθία τινὲς τῆς Ἰλ., ἰδίως ἡ ἰθ', Πλάτ. Πολ. 378D, κτλ.

**Θεομάχος**, ον, ὁ μαχόμενος ἐναντίον τοῦ θεοῦ, Πράξ. Ἀποστ. ε', 39, Λουκ. Διτ' Τρ. 45.

**Θεόμβρωτος**, ἴδε θεοδρότιον.

**Θεομεγάλυντος**, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεγαλυνθεὶς, δοξαθεὶς, βασιλεὺς Μάξ. Πλανούδ.

**Θεομηνία**, ἡ, ἡ ὁργὴ τοῦ θεοῦ, Δίων Κ. Ἀποσπ. 30, 1, Τζέτζ. Ἰστ. 5. 727, Εὐστ. 891. 24.

**Θεομήτωρ**, ορος, ὁ, ἴσος τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν βουλὴν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 655, Συλλ. Ἐπιγρ. 6264· πρβλ. τὸ Ὀμηρικόν θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος.—ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡρόδ. 8. 85.

II. ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, κόσμος Μανέθων 4. 7 (κοιν. -μήτωρ).

**Θεομήτης**, ὁ, ἡ, θεόσοφος, Νόνν. Ἰω. 8. 43· κατὰ Σουῖδ. «θεόφρων, θεόβουλος»· θεομητέω, θεοφοροῦμαι, Ἡσύχ.

**Θεομητορικὸς**, ἡ, ὄν, ἀνῆκων εἰς τὴν θεομήτορα, θ. ἐορταί, τῆς Θεοτόκου.—καὶ θεομητορικὸς Ἐκκλ.

**Θεομήτωρ**, ορος, ἡ, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ἡ Ρέα, Νόνν. Δ. 25, 334.

2) ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1062, Ἐκκλ.

**Θε-όμιλος**, ον, ὁ μετὰ τοῦ θεοῦ ὁμιλῶν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 130.

**Θεομήμησις**, ἡ, μίμησις τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

**Θεομήμιος**, ον, μιμούμενος τὸν θεόν, θεός, βασιλεῖα Διωγένης. παρὰ Στοβ. 331. 20.—καὶ θεομήμιος, ον, δύναμις Ἐκκλ.

**Θεομήσης**, ἐς, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀντίθετον θεοφιλεῖς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1548, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Α, Πολ. 612Ε· θεομισέστατος ὁ αὐτ. Νόμ. 916Ε.—Ἐπίρρ.—σῶς, Πολυδ. Δ' 22.—Ἰδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

II. θεομίσησις, ἐς, ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν, μισόθεος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Σουῖδ.

**Θεομισήτης**, ον, = θεομήσης, Ἐκκλ.—θεομισητεία, ἡ, = θεοσεχθρία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 416.

**Θε-όμοιος**, ον, ὁμοῖος τῷ θεῷ, Ἐκκλ.

**Θεόμοιρος**, ον, μετέχων τῆς θείας φύσεως, Ἐκκλ. παρὰ Στοβ. 323. 58 (ἐν τῷ θηλ. -μοίρη), Δαμασκ. ἐν τῷ Βιβλ. Φωτ. 347.

**Θεομόριος**, α, ον, Δωρ. θεύμ-, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἐπομ., θευμορίη νοῦσος, ἀτηρ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 676, 974.

II. θευμορίη, ἡ, τύχη, θεοῦ μοῖρα, Καλλ. Ἐπ. 3. 1, Ἀνθ. Π. 7. 367.

2) τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ τοῦ θύματος, Ἡσύχ.

**Θεόμορφος**, ον, Δωρ. θεύμ-, ὁρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, παρεχόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἀοίδαί Πίνδ. 3. 18· γάμοις θεόμορον γέρας ὁ αὐτ. 1. 8 (7). 84.

II. εὐλογημένος ἐκ μέρους τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. II. 5. 6.—Ἰδε θεόμορος.

**Θεόμορφος**, ον, θεῖαν ἔχων μορφήν, Ἀνθ. Π. 12. 196.—οὐσίαστ. θεομορφία, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1273, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεομύητος**, ον, μυηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1124, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεομυθία**, ἡ, θεία μάθησις, μυθολογία, Πρόκλ., κτλ.

**Θεομύσης**, ἐς, μυσαρὸς, βδελυκτὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν, ὁ ἔνεκα ἁμαρτίας εἰς τοὺς θεοὺς μεμιασμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 40.

**Θεόμυστος**, ον, μεμυημένος τὰ θεῖα, Ἐκκλ.—οὐσίαστ. θεομυστία, αἶ, Θ. Στουδ. σ. 732, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεονόμως**, Ἐπίρρ., μὲ τὸν νόμον τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 448, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεονύμφευτος**, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1128, 1389, ἔκδ. ΜΙ., Θ. Λάσκ. σ. 771, 780, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεόνυμφος**, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, νύμφη τοῦ Θεοῦ, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1020, 1021, 1024, 1393, ἔκδ. ΜΙ., Θ. Λάσκ. σ. 776, ἔκδ. ΜΙ.

**Θεοξένιος**, ον, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελλάνη, Πaus. 7. 27, 4· ὡσαύτως, ὄνομα μηνὸς τινος ἐν Δελφοῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1700, Ἀνέκδ. Δελφ. 10, 14, κτλ.

II. θεοξένια, τὰ, ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελλάνη, Paus. ἐνθ' ἄνωτ.· καὶ ἐν Δελ-



εοῦ, Ἀθην. 372Α· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Σχόλ. Πινδ. Ο. 9. 146· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν Διοσκόρων ἐν Ἀκράγαντι, ἴδε Böckh Εἰσαγ. Πινδ. Ο. 3. 135, Πλούτ. 2. 557F.—θεοξενίασται, οἱ, οἱ ἐορτάζοντες τὴν πανηγυρίαν ταύτην, Ἐπιγρ. Τήν. ἐν Σουλλ. Ἐπιγρ. 2338. 25, 114 κέξ.—οὐσιαστ. θεοξενίη, ἡ, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 385, στ. 309, ἐκδ. Α.

θεοπαγής, ἐς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεμελιωθείς, νόμοι Θ. Στουδ. σ. 729, ἐκδ. Μί.

θεοπαίγμων, θεοπαίγμων, ονος, μετὰ θεοῦ παίζων, Νόνν. Δ. 30. 210, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

θεοπάθεια, ἡ, τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, Φώτ.

θεοπαίς, αἰδύς, ὁ, ἡ, τέκνον τῶν θεῶν, θεῶς, Ἐρωτ. Ἀνθ. Π. 12. 56· Βαβυλῶν Ἡρόδικ. παρ' Ἀθην. 222Α· λάβραξ Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 311Α. II. ἔχων θεῶν τέκνον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Νόνν. Ἰω. 10, στλχ. 26.

θεοπάσιμος, ον, πληττόμενος ὑπὸ θεοῦ· πρβλ. θεόκλυτος· κιθάρᾳ Ἡσύχ.

θεοπαράδοτος, ον, παραδεδομένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, λόγια, πολιτεία Ἐκκλ.

θεοπαράκλητος, ον, ὁ τοῦ θεοῦ παράκλητος, Θ. Στουδ. σ. 1577, ἐκδ. Μί.

θεοπάρακτος, ον, παραχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰ αὐτοπαρακτός ἐστιν ὁ κόσμος οὐκ ἐστὶ θεοπάρακτος Ἰουστίν. Μ.

θεοπάροχος, ον, ὑπὸ θεοῦ παρεσχημένος, δεδομένος, δάκρυα Ἐκκλ.

θεοπασχία, ἡ, = θεοπάθεια, Ἐκκλ.—θεοπασχίται, οἱ, μονοφυσιτικῆς αἵρεσις τῆς ε' ἐκατονταετίας, οἵτινες ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπαθε κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ φύσιν, Ἐκκλ.

θεοπάτωρ, ορος, ὁ, πατὴρ τοῦ θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ Δαβὶδ, Ἐκκλ.—οὐσιαστ. θεοπατορία, ἡ, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 236, ἐκδ. Μί.

θεοπειθεία, ἡ, ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, Ἐκκλ.

θεοπειθής, ἐς, ὑπήκοος τῷ θεῷ, εὐπειθής αὐτῷ, Ἀνθ. Π. 1. 119, 25.—Ἐπίρρ. -θώς, Εὐστ. Πονημ. 75. 50.

θεόπεμπτος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθείς, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 9, 3, Διον. Ἀλ. 1. 14.—ὑπεράνθρωπος, ἔκτακτος, Δόγγ. 3. 18, Ἀρτεμ. 1. 7.

θεοπεράτος, ον, (περάω)· Θ. πλάναι, πλάναι πεμφθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Ποιητ. παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἕλῃα χρᾶ θεοτεράτος.

θεοπλάνησις, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πλάνη, ἀπομάκρυνσις, Ἀθαν. θεοπλάστειω, πλάττω θεόν, θεοποιῶ, Ἡλιόδ. 9. 9, Φίλων 2. 164, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

θεοπλάστης, ον, ὁ, πλάττω, κατασκευάζων θεούς, εἰκόνας θεῶν, ἀγαλματοποιός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 617, Πολυδ. Α', 12. II. ὁ θεὸς Δημιουργός, Φίλων 2, 490.

θεοπλάστια, ἡ, ἡ θεία ἐνοάρκωσις, Ἐκκλ.

θεόπλαστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, Χρησμ. Σιβ. προοιμ. 1, ἄνθρωπος .. μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον Βασίλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἐκκλ.

θεοπληγής, ἐς, = θεόπληκτος, Συνέσ. 119D· θεοπληγῆς ἡ θεόπληξ, ὁ, ἡ, Ἄννα Κομν. 14, 423.

θεό-πληκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πληχθείς, κτυπηθείς, θεοβλαβής, Ἡσύχ. ἐν τῷ Δωρ. τύπω -πλκτος.

θεοπληξία, ἡ, = θεοβλάβεια, Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. Π. Ε 234C.

θεόπλοκος, ον, θεῶν πεπλεγμένος, σαγήνη Ἐκκλ.—Θ. καὶ ἡδυσπραγείας εἰδύλλιον Νικήτ. Χρον. 70Α.

θεόπλουτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γενομένος πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. 4, 294.

θεοπνευστία, ἡ, θεία ἔμπνευσις, Ἐκκλ., ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 128.

θεόπνευστος, ον, ἐμπνευσθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σοφία Ψευδο-Φωκυλ. 121· ὄνειροι Πλούτ. 2. 904F· πᾶσα γραφή Β' Ἐπιστ. π. Τιμ. γ', 16· ἀρχιερεὺς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1062.

θεόπνοος, ον, = τῷ προηγ., Πορφύρ. Ἄντρ. Νυμφ. 116.—τὸ θεόπνοον, ἔμπνευσις, θεοπνευστία, ἐπιγραφ. ἐν τῇ Σουλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 4700b.

θεοποιέω, ποιῶ θεόν, μεταβάλλω εἰς θεόν, Λουκ. Σκωθ. 1, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 94. 2) Θ. ἀνθρώπους, ποιῶ αὐτοὺς μετόχους θείας φύσεως, Ἀθανάσ.

θεοποιητικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ποιεῖν θεούς.—ἡ -κὴ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν, ἀγαλματοποιητική, Πολυδ. Α', 13.

θεοποίητος, ον, κατασκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ, θεοτέκτος, Ἰσοκρ. 152C, Ἰω. Χρυσ.

θεοποιεῖα, ἡ, = θεοποιητικὴ, ποίησις θεῶν, δηλ. τῶν ἀγαλμάτων αὐτῶν, Πολυδ. Α', 12.

θεοποιέω, ὄν, ὁ κατασκευάζων θεούς, θεοπλάστης, Πολυδ. Α', 12· ἡ Θ. τέχνη = θεοποιητική, Ἀνθ. Π. 9. 774. II. ὁ μεταβάλλων εἰς θεούς, ἀποθεῶν, παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. λήξτε.

θεοπολιέω. ὑπηρετῶ τῷ θεῷ, Πλάτ. Νόμ. 909D· Ὁ Τιμ. ἐομνη-

νεύει· «θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπρασσομένον».

θεοπόλος, ὁ, ἡ, ἱερεὺς· ἴδε θεηπόλος.

θεοπομπεῖν· ἐνθουσιᾶν· Ἡσύχ.

θεόπομπος, ον, = θεόπεμπτος, τιμαὶ Πινδ. Π. 4. 123.

θεοπόνησις, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθείς, λέχη, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Τρω. 953, Ἑλλ. 584.

θεοπότητος, ον, ποτισθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διδαχθείς, φωτισθείς, Ταρὰς. Κων/πόλεως σ. 1489, ἐκδ. Μί.

θεοπραγία, ἡ, θεία ἐνέργεια, Ἐκκλ.—πραξία Εὐστ. Πονημ. 215. 86.

θεοπρέπεια, ἡ, θεία μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, Διόδ. 5. 43., 11. 89, Κλήμ. Ἀλ. 830.

θεοπρεπής, ἐς, κατάλληλος, ἀρμόζων, πρέπων θεῷ, Ἦρας δώμα Πινδ. Ν. 10. 2· τέμενος Διόδ. 11. 89· πομπή, μορφὴ Πλούτ. Δίωνι 28., 2. 780Α· θαυμαστός, θέαμα ὁ αὐτ. Ἀλκιβ. 34, κτλ.—Ἐπίρρ. -πώς, Λουκ. Ἀλεξ. 15.

θεότρεπος, ον, = τῷ προηγ., διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 904· ἴδε θεότρεπος.

θεοπρόβλητος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεγμένος, Θεοφύλ. 2, 677, Ἄννα Κομν. 408. 412.

θεοπρομητήτωρ, ορος, ἡ, Ἄννα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωακείμ ὡς μήτηρ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὡρολόγ. Ἀνατολ. Ἐκκλ. 25 Ἰουλίου.

θεοπροπέω, προφητεύω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μεταφ. ἀρσ., θεοπροπέων ἀγορεύεις Ἰλ. Α. 109., Β. 322, Ὀδ. Β. 184, Πινδ. Π. 4. 339, κτλ.

θεοπροπεία, ἡ, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 87, 385, Α. 794, Π. 36, Ὀδ. Α. 415, Β. 201, κτλ.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 85, Ζ. 438· ἐκ θεοπροπίου, κατὰ τινα χρησμόν, Ἡρόδ. 1. 7, 165 κ. ἄλλ.· κατὰ τὸ Θ. αὐτόθι 68.

θεοπρόπος, ον, προλέγων τὰ μέλλοντα, προφητικός, οἶωνι-στής Ἰλ. Ν. 70· ἔπος Σοφ. Τρ. 822· ἥτορ, θυμὸς Κόντον. Σμ. 12. 534, Ἀνθ. Π. 1. 10, 5· πρβλ. θεοπρόπος. 2) ὡς οὐσιαστ., ὁ μάντις, προφήτης, Ἰλ. Μ. 228, Ὀδ. Α. 416.—θεοπρόπον ἢ θεόπροπον, τό, = θεοπροπεία, Καλ. Λουτρ. Παλλ. 125. II.

δημόσιος ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον, Ἰων. ἀντὶ θεωρός, Ἡρόδ. 1. 48, 67, 5. 79., 6. 57., 7. 140· ὡσαύτως Αἰσχύλ. Πρ. 659, Πλούτ. Κίμ. 18. (Κατὰ τὸν Buttm., Δεξιλ. ἐν λ., ὁ ἐρμηνεύων τὸ θεοπρόπιον, ἐκεῖνο δι' οὗ ὁ θεὸς πρέπει, ἐρμηνευτικὴ θεοῦ σημείωσις).

θεο-πρόσδεκτος, ον, εὐπρόσδεκτος παρὰ τῷ θεῷ, Εὐστ. Πονημ. 167. 10.

θεο-πρόσπλοκος, ον, τὸ θεῶν φοβούμενος καὶ προσπλεκόμενος πρὸς θεούς, θεομανής, φανατικός, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 224.

θεοπροστάτως, Ἐπίρρ., διὰ προσταγματος θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 456, ἐκδ. Μί.

θεοπροτάκτος, ον, προταχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 96, σ. 648.

θεοπτέω, βλέπω τὸν θεόν, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 123. 14, ἐκδ. Α.

θεό-όπτης, ον, ὁ, (ὀράω, ὄψομαι) ὁ βλέπων τὸν Θεόν, προφήτης, περὶ Μωϋσέως καὶ τοῦ προφήτου Ἠλία, Ἐκκλ.

θεοπτία, ἡ, τὸ βλέπειν τὸν θεόν· οὐχὶ θεοπτεία, ὡς ἐν Εὐστ. Εὐάγγ. Ἀποδείξεις 309D, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

θεοπτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεόπτην—ἡ Θ. δύναμις, ἡ δύναμις πρὸς ὁράματα, Ἐρμῆς παρὰ Στοβ. 138. 10· οἱ Θ., τᾶς τις ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἱερατεῖ, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. θεο-πτικῶς, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. 51. 46, ἐκδ. Ταφ.

θεόπτυστος, ον, βδελυκτός παρὰ τοῖς θεοῖς, ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 604.

θεόπυρος, ον, (πῦρ) ἀνημμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, φλόξ Εὐρ. Ἡλ. 732.

θεό-όργητος, ον, = θεομανής, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 659.

θεόργησιος, ον, = θεοργητος, Οἱ μ. Θεοφάν. Δ. 40, Ἰω. Γενέσ. σ. 104. 16, ἐκδ. Β.

θεόρρακτος, ον, οὕτω σκωπτικῶς ἐκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεόμναστον τινα, μανικὸν γελοῖως ἄνθρωπον, Κικέρ. Verrin. IV. 66.

θεόρ-ρευστος, ον, = θεόρρυτος, Ἀπολλινάρι. Μεταφρ. σ. 164.

θεορρημσύνη, ἡ, θεία βουλὴ ἡ διδασκαλία, κατήχησις, Ἐκκλ.

θεορρήμων, ον, ὁμιλῶν διὰ θείας δυνάμεως, θεηγόρος, γλῶσσα Ἐκκλ.

θεόρρητος, ον, λαληθείς, ῥηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέτρον Ἀνθ. Π. 1. 19., 9. 505· βίβλος, μῦθος Νόνν. Ἰω. 5, 154., 14, 25.

θεόρρυτος, ον, ῥέων, προσερχόμενος ἐκ θεοῦ, δμβρος Ὁππ. Ἀλ. 5. 9.

θεό-ορτος, ον, (ὀρνυμαι) ἐκ τῶν θεῶν ἐγερθείς, θεόπεμπτος, οὐράνιος, δλδος Πινδ. Ο. 2. 67· θεόρτον ἢ βρότειον (πρβλ. θεό-συντος) Αἰσχύλ. Πρ. 765.—πρβλ. παλίνορτος.

θεός, ὁ, Βοιωτ. θεὸς ἡ σὺς, Λακων. σὺς (ἴδε κατωτ. II)· Δωρ. θεός, αἶτ. θεῶν (Καλλ. εἰς Δίμ. 58. 130), κλητ. (βραδύτερον) θεός, ἡ (παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.) θεή· ἀλλὰ δόκι-



μον ἐν τοῖς συνθέτοις δνόμασι, Ἀμφίθεος Ἀριστοφ. Ἀχ. 176, Τιμόθεος Λουκ. Ἀρμονιδ. 1. (Περὶ τῆς ῥίζης καὶ προσωδίας ἴδε ἐν τέλ.)  
 Θεός, Ὀμ., ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ θεός ἢ ἐν τῷ πληθ. θεοί, = ἡ θεότης, θεός δὲ τὸ μὲν δώσει τὸ δ' ἐάσει Ὀδ. Ε. 444· οὐδὲ κεν ἄλλως οὐδὲ θεός τεύξειε Ὀδ. Ε. 231, Ἰλ. Ν. 730 (ὡσαύτως, θεός Ζεύς Ὀδ. Δ. 236, Ε. 327):— καὶ ἐν τῇ μερικῇ σημασίᾳ, περὶ τῶν πολλῶν θεῶν τῆς Ἑλληνικῆς πολυθείας, θεός τις, εἰς ἐκ τῶν θεῶν, Ἰ. 142, κτλ. (παρ' Ἀττ., θεῶν τις, πρὸς. Elmsl. Μηδ. 93 σημ., Λοβ. Αἴ. 998)· ἐντεῦθεν ὁ Ζεὺς εἶνε ἄριστος ἀνδρῶν ἢ δὲ θεῶν Ἰλ. Τ. 96· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε κτλ.:— παρ' Ὀμ. οἱ θεοὶ λαμβάνονται ὡς παράδειγμα καλλονῆς καὶ ὑπεροχῆς, ἐντεῦθεν οἱ ἥρωες ἐπαινοῦνται ἐν ταῖς φράσεσι: θεός ὡς, ὥστε θεός, ἴσα θεῶ ἢ θεοῖς, θεῶ ἑναλγικίος, κτλ.:— παρίσταται δὲ ὁ θεός ἢ οἱ θεοὶ ὡς κυβερνῶντες τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ διδόντες εἰς αὐτὸ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἢ κακά, πάντα τὰ αἰνυμένα ἢ ἀπροσδόκητα, πρὸς. θεόθεν· ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι τὰ πράγματα γίνονται σὺν θεῶ, σὺν γε θεοῖσιν, κατὰ θέλησιν τῆς θεότητος, Ἰλ. Ι. 49, Ω. 430· οὕτω παρ' Ἀττ., σὺν θεῶ Σοφ. Αἴ. 765, 779, κτλ. (σπανιότερον, σὺν τῷ θεῶ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1461)· σὺν θεῶ εἰπεῖν Πλάτ. Πρωτ. 317B, κτλ.· σὺν θεῶ εἰρημένον Ἡρόδ. Ι. 86, πρὸς. 3.153· οὕτω καὶ, οὗτοι ἄνευ θεοῦ, Λατ. non sine diis, Ὀδ. Α. 371, Β. 372, Ο. 530· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ., ἴδε Elmsl. Μηδ. 93 σημ., οὐκ ἄνευθε θεοῦ Ἰλ. Ε. 185· οὐ θεῶν ἄτερ Πίνδ. ΙΙ. 5. 102 (πρὸς θεόθεν)— ἐκ θεοῦ Ἰλ. Η. 101 (ἀλλ' ἐν Ρ. 477, τὸ θεοῦ εἶναι δοτ.)— ὑπὲρ θεόν, ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ, Ρ. 327.— παρ' Ἀττ., κατὰ θεόν τινα, Λατ. divinitus, Εὐρ. Ι. Α. 4, 11, Πλάτ. Εὐθύδ. 272E· κατὰ θεόν εἰρημένα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682A· ἂν θεός θέλῃ Ἀλεξ. Τοκιστ. 2· θεοῦ θέλωντος Μένανδ. Μονοστ. 671· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἂν θεοὶ θέλωσιν Ἀλεξ. Φαῖδ. 1· θεῶν συνεθελόντων, Ἰλ. Ἰππαρχ. 9, 7· θεῶν βουλομένων, Λατ. diis faventibus, Λουκ. Μακροβ. 29, κτλ.— εἰ ὁρθός ἢ μή, θ. οἶδεν Πλάτ. Φαῖδρ. 266 B, Πολ. 517B, κτλ.— ὡς ὁρκος, πρὸς θεῶν, ἐν ὁρκῷ τῶν θεῶν, συχρὸν παρὰ Τραγ., πρὸς Διὸς καὶ τῶν θεῶν Δημ. 312. 15· θεός ἴστω, ὡς τὸ Ζεὺς ἴστω, ἴτω Ζεύς, Σοφ. Ο. Τ. 522, κτλ.— Τὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι τὸ θεός ἀνάρθρωτος ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἑκκράσις τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὑψίστης θεότητος· οὕτω, πλάττομεν.. θεὸν ἀθάνατον τι ζῶν Πλάτ. Φαῖδρ. 246C· θεός οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀδίκος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 176C, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς βεβαίως τὸ μέτρον ἡνέκεν τὴν τοιαύτην χρῆσιν· παρὰ δὲ πεζοῖς τὸ θεός κεῖται συχναίως μετὰ τοῦ ἄρθρου. (ἴδε κατωτ. 2), πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θ. ἐπιπέμῃ ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδωνι 62C· οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ θ.; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 379A· ὁ θ. πάντων ἂν εἴη αἴτιος αὐτῶν θ. ἡκιστ' ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θ. αὐτῶν 381B, κτλ. 2) συχναίως ἐπὶ ἐκάστου τῶν θεῶν, ὅποτε τὸ ἄρθρον συνήθως προστίθεται, οἱ νέρτεροι θεοί, οἱ κάτωθεν κτλ., ἀντίθ. οἱ οὐράνιοι, Τραγ., οἱ δώδεκα θεοί, οἱ δώδεκα μεγάλιοι θεοί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 235, Ὀρν. 95, Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 451-2, 525, κ. ἄλλ.— ἀλλὰ καὶ ἀπολ., συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὕει ὁ θεός (δηλ. ὁ Ζεὺς), πρὸς. ὦν, νέφω, κτλ.· ὁ θ. ἐνέσκηψε βέλος Ἡρόδ. 4.19· ἔσεισεν ὁ θεός (ὁ Ποσειδῶν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4— ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, Ἡρόδ. 2. 24, Δισχυλ. Πέρο. 502, Εὐρ. Ἀλλ. 722· τί δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ; Θεοφρ. Χαρ. 25— ἐν χρημασί, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ο. Τ. 86, 95, κτλ.— περὶ τοῦ τῷ σιῶ, ἴδε κατωτ. ΙΙ. ΙΙ. θεός ὡς θηλ. ἀντὶ θεᾶ, θεάνα, θήλεια θεότης, συχρ. παρ' Ὀμ., μήτε θήλεια θεός, μήτε τις ἄρσιν Ἰλ. Θ. 7· τοῖς εὐχόμεναι πᾶσι καὶ πάσαις Δημ. 225 ἐν τέλ., πρὸς. 274. 25., 531. 11· ἐν Ἀθήναις, συνήθως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 36, Πλάτ. Τιμ. 21A, κτλ.· ἡ Διὸς θεός, ἡ Ζηνὸς θ. Σοφ. Αἴ. 401, 952 (ἡ Διὸς θεᾶ αὐτῶν 450)· ἀλλὰ παρὰ ποιητάς, μετ' ἐπιθ. ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων, ἡ ποντία θεᾶ Πινδ. Ι. 8 (7). 72· ἡ νερετέρα θ., ἡ Περσεφόνη, Σοφ. Ο. Κ. 1548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρώων, οἷον τῆς Νιδῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἥλ. 150, Ἀντ. 834· δὲκ. θεῶ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Ἀριστοφ. Σπρῆ. 378· συχναίως ἐπὶ ὄρκων, νῆ τῷ θεῶ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 112· μὰ τῷ θεῶ ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 155, 532· διὰ τῷ θεῶ Ἀνδοκ. 16. 21 (ἀλλὰ, γαί τῷ σιῶ, παρὰ Σπαρτιάταις, ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34, Ἑλλ. 4. 4, 10, πρὸς. Ἀριστοφ. Λυσ. 81· παρὰ Βοιωτοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, νῆ τῷ σιῶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 905)— παρὰ τοῖς κοιν. καὶ τοῖς δοκιμοῖς τῶν πεζῶν τὸ θηλ. θεᾶ σχεδὸν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τύπου θεός, ἴδε θεᾶ. ΙΙΙ. ὡς ἐπιθ. ἐν τῷ συγχρ. θεώτερος, θύραι θεώτεροι, ἀειότεροι, δι' ὃν μόνον θεοὶ εἰσέρχονται (Σχολ.), Ὀδ. Ν. 111· χορὸς θεώτερος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 93, πρὸς. Ἀρτ. 249, Διον. ΙΙ. 257. ΙV. παρὰ μεταγ. ἡ λέξις θεός χρησιμεύει εἰς μεταφράσιν τοῦ Λατ. divus, ὡς τίτλος τῶν αυτοκρατόρων, ὁ θ. Καίσαρ Σπράβων 177. (Ὡς πρὸς τὴν ῥίζαν, ὁ Ἡρόδ. (2. 52) ὑποθέτει ὅτι οἱ θεοὶ ἐκλήθησαν οὕτως, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρῆγματα καὶ πάσας νομάς εἶχον· ὁ Πλάτ. (Κρατ. 397C) παρῆκε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ θέειν, τρέχειν, διότι οἱ πρῶτοι θεοὶ ἦσαν ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, κτλ. Ἀλλοτε οὐδεὶς ἐδίστασε νὰ σχετίσῃ τὸ

θεός πρὸς τὸ Σανσκρ. deva, Λατ. deus, καὶ οὕτω νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΔΙΦ, διF-ος, div-us, Ζεὺς (ἴδε ὁτος). Ἀλλὰ φωνητικοὶ νόμοι ἀντίκεινται εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων θ καὶ δ ἐν ταῖς γλώσσαις ταύταις· ὥστε τινὲς τῶν φιλολόγων κατέφευγον εἰς τὰ ἀρχαῖα ἐτυμολογία, ὁ δὲ Κούρτ. λέγει ὅτι τὸ θεός δυνατόν ἐν παρρησίᾳ ἐκ τῆς √ΘΕΣ, θέσ-σασθαι, πολυ-θεο-τος, οὕτω δὲ ἡ λ. θεός θὰ ἐσήμαινε τὸν ἱκετευόμενον, πρὸς δὲ προσεύχεται τις, πρὸς. θέσ-κελος, θέσ-φατος, θέσ-πέσιος. Ἀλλὰ πάλιν εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ λέξις θεός δὲν σχετίζεται κατὰ τινα τρόπον πρὸς τὰ συνώνυμα αὐτῇ deva, deus· καὶ οἱ ἐνῶ οἱ Ἑλλήνες εἶχον μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἰταλῶν τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τὸν θεὸν τοῦ αἰθέρος: Ζεὺς, Dyauś, Jovis, καὶ μετεχειρίζοντο ἀντιστοιχοῦντα ἐπιθ. ὁτος (διFος), divyas, divinus, ὅπως διὰ τὴν ἐννοίαν τῆς θεότητος μετεχειρίσθησαν νέον τύπον ἀρχόμενον ἀπὸ θ ἀντὶ d, ἂν καὶ κατὰ τὰλλα σύμφωνον πρὸς τὰς παλαιὰς λέξεις.) [Παρὰ ποιηταῖς, πληρὸν τῶν κοινῶν, οὐχὶ σπάνιον ὡς μονοσύλλ. κατὰ συνήθειαν, π. γ. θεοὶ Ἰλ. Α. 18, Θέογν. 144· θεῶν Ὑμν. εἰς Δῆμ. 55, 260· θεοῖς Θέογν. 171· θεοῖσιν Ὀδ. Ε. 251· θεοῦς Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 325· συχρὸν παρὰ τοῖς Τραγ., ἔτι καὶ ἐν τῇ ὀνομ. θεός πρὸ φωνήεντος, Εὐρ. Ὀρ. 399, ἔνθα ἴδε Πόρος. (393), Ἡρ. Μαιν. 347· πρὸς. θεᾶ.]  
 θεός-δοτος, ον, ποιητ. ἀντὶ θεόδοτος, δοθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, χρημάτα δ' οὐχ ἄρπακτά, θεόδοτα πολλὸν ἀμείνων Ἰστ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 318, Πινδ. Π. 5.16· καὶ ἐν Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 9, 2, κλπ.  
 θεός-δωρος, ον, ποιητ. ἀντὶ θεοδώρητος, πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Τζέτζ. εἰς Λυκούρ. 47, οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι θεοσδώρος, θεόδοτος.  
 θεοσέβεια, ἡ, τὸ σέβειν τὸν θεόν, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλάτ. Ἐπιν. 985D, 989E. 2) παρὰ τοῖς Ἑκκλησι., τίτλος τιμητικός, Βασίλ. 4. 384, 388.  
 θεοσεβέω, = θεοσεβῆς εἰμι, Δίων Κ. 54. 30, Σουλ. Ἐπιγρ. 8899.  
 θεο-σεβής, ἑς, σεβόμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, ὁρθός, Ἡρόδ. 1. 86., 2. 37· τὰς Ἀθῆνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι Σοφ. Ο. Κ. 260· ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβῆς γένηται Πλάτ. Κρατ. 394D, κ. ἄλλ.· θ. μέλος Ἀριστοφ. Ὀρν. 897· τὰ θεοσεβῆ=θεοσέβεια, Πλάτ. Ἐπιν. 977E.— Ἐπίρρ. -εως, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58.  
 θεοσεβήτειον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ θεοσεβέω, διτ' θεοσεβεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 77.  
 θεδ-σεπτος, ον, δὲν σέβεται, τιμᾷ τις ὡς θεόν, ὡς θεῖον, βροντῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 292. ΙΙ. ἐνεργ. = θεοσεβής, Μανέθων 4. 427.  
 θεοσιέπτης, ορος, ὁ, = θεοσεβής, Εὐρ. Ἰππ. 1364.  
 θεοσ-εχθρία, ἡ, μῆδός πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀσέβεια, Ἀρχιππ. Πλούτ. 2 (ἐνθα αἱ δύο πρῶται συλλαβαὶ κατὰ συνήθειαν), Δημ. 611. 15· ἐν Ἀριστοφ. Σπρῆ. 418 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ θεοσιεχθρία, Δινδ., Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἐνθ' ἄνωτ.· πρὸς. θεοσῆ ἐχθρός παρὰ Δημ. 371. 11., 611. 15.— Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 557, θεοεχθρία εἶνε ὁ ὑπάρχων τύπος.  
 θεοσημαίνωντος, ον, θεῖα σημαίνων, ἐκδελῶν τὴν θεῖαν βούλησιν, σάλπιγξ Θ. Στουδ. σ. 757, ἐκδ. Μί.  
 θεοσημία, ἡ, σημεῖον ἐκ τῶν θεῶν, «ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία» Σουῖδ.— ἐν τῷ πληθ., θαύματα, Ἑκκλ., οὐχὶ θεοσημία (πρὸς. διοσημία), Εὐσ. Β. Κωνστ. 1. 28, Ἡούχ. ἐν λ. εὐαμερία.— ὡσαύτως θεο-σήμειον, τὸ, Ἑκκλ.— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 408.  
 θεόσημος, ον, παρέχων σημεῖα θεοῦ, ὁ ἐκδελῶν τὴν θεῖαν βούλησιν, Χρησμ. Σιβ. 8· τὸ θ. = θεοσημία, Βυθ.  
 θεοσθενής, ἑς, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σθενούμενος, Θ. Στουδ. σ. 441, 772, 1096, ἐκδ. Μί.  
 θεοσκεπαστος, ον, σκεπόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κ. Πορφύρ. Ἑκθ. Βασ. Τάξ. σ. 198, ἐκδ. Β· ὡσαύτως θεοσκεπής, Ταράς. 1476Δ.  
 θεόσκοπος, ον, ὁ, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκοπούμενος, Ἑκκλ.  
 θεοσ-κύνέω, λατρεύω τοὺς θεοὺς, Ἰσούχ.· πρὸς. θεοσκυνής.  
 θεοσφύς, καταγίνουμαι περὶ τὰ θεῖα, φιλοσοφῶ περὶ τῶν θείων, Πορφύρ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. Δ', 17.  
 θεοσοφία, ἡ, γνῶσις τῶν θείων, θεῖα σοφία, Ἑκκλ.  
 θεόσοφος, ον, σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, Ἑκκλ.— Ἐπίρρ. -φως, Κλήμ. Ἀλ.  
 θεόσπορος, ον, ὑπὸ θεοῦ ἐσπαρμένος, θεῖος, Εὐρ. Ἀποσπ. 107.  
 θεόσπυτος, ποιητ. ἀντὶ θεόδοτος.  
 θεόστασις, ἡ, ὑπόβαθρον ἐφ' οὗ ἱδρύνοντο θεῶν ἀγάλματα, Ἐπιγρ. Γαδεῖρων λατινική, Orelli, Inscr. lat. 2507.  
 θεόστεπτος, ον, ἐστεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8658, 8742· ποιητ. θειδόστεπτος, Ἥλιοδ. φιλόφ. ἱαμβ. πρὸς Θεοδῶσ. 18· ὡσαύτως θεοστέφης, ἑς, Σουλ. Ἐπιγρ. 8639.  
 θεοστῆρικτος, ον, στηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σκηπτρα Ἀνθ. Π. 15.15, Ἑκκλ.  
 θεοστῆδης, ἑς, πατηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γῆ Πρύλλ. Ὑμν. 6. 6, Γρηγ. Ναζ 2, 949 (Migne) θεοστῆδος, ον, Σουλ. Ἐπιγρ. 8795.  
 θεόστολος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσταλμένος, θ. ὁμοταγείς Παύλου Θ. Στουδ. σ. 1629, ἐκδ. Μί.



**θεόστοργος**, **ον**, ἀγαπῶν τὸν θεόν, Νόνν. Ἰω. 4. σ. 45.  
**θεοστύλης**, **ἐς**, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομιστής, Εὐρ. Τρω. 1213, Κύκλ. 602· μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 30 (ἐνθα ἐκλαμπάνοντι τινες αὐτὸ ὡς ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν).  
**θεοστύλητος** [ῥ], **ον**, = τῷ προηγ. 1, Δίσχυλ. Χο. 635.  
**θεοσύλης**, **ου**, ὁ, (σύλῳ) ὁ κλέπτων τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ ἐρρύσουλός, ὁ δὲ θεοσύλης γενόμενος καὶ τὰ ἔδῃ αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀναστήσας Διλ. Ποικ. Ἰτ. 5. 16, παρὰ Σουίδ. ὡσαύτως **θεόσυλος**, **ον**, Φίλων 2. 642.  
**θεοσύλλα**, **ἡ**, ἱεροσύλλα, Διλ. π. Ζ. 10. 28· κατὰ πληθ., Ποικ. Ἰστ. 6. 8.  
**θεοσύλλεκτος**, **ον**, συνειλεγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σύνδοδος, συνῆδριον Βυζ., Ἐκκλ.  
**θεοσύμμαχος**, **ον**, ἔχων σύμμαχον τὸν θεόν, βασιλεὺς Ψευδοσύν. Φωτ. σ. 289, ἔκδ. Harduin.  
**θεοσύμφυτος**, **ον**, ὁ γενόμενος εἰς μετὰ τοῦ θεοῦ, ἡνωμένος μετὰ τοῦ θεοῦ, εὐαγγελιστὰς Ἐκκλ.  
**θεοσύνκτος**, **ον**, συνηγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀγάπησις Ἐκκλ.  
**θεοσύναιπτος**, **ον**, συναφθείς, ἀρμολογηθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1261, ἔκδ. Μί.  
**θεοσύνδετος**, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνδεόμενος, Ἰεροκλ. σ. 284.  
**θεοσυνέργητος**, **ον**, ὁ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θεοῦ ὑπάρχων, βασιλεῖα Κ. Παρρ. τ. 1, σ. 62, ἔκδ. Βόννης.  
**θεοσύνετος**, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνετιζόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1484, ἔκδ. Μί., καὶ οὐσιαστ. **θεοσυνεσία**, **ἡ**, Θ. Στουδ. σ. 981, ἔκδ. Μί.  
**θεοσύνδετος**, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συντεθειμένος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 385, ἔκδ. Μί.  
**θεοσυστάτος**, **ον**, (συνίσταται Δ. IV) ὁ ὕμνων, δοξάων τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. 6, 606.  
**θεόσυτος**, **ον**, θεοπέμπτος, Θ. ἡ βρότειος (πρὸς θεορτος) Δισχύλ. Πρ. 116· νόσος αὐτῷ 596· ποιητ. θεόσυτος χειμῶν αὐτῷ 643.  
**θεοσφαγία**, **ἡ**, σφαγὴ, θυσιά τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς εὐχαριστίας, Ἰω. Χρυσ. 6, 908.  
**θεοσφαγιστος**, **ον**, ἐσφαγισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.  
**θεοσωμνος** ταφῇ τοῦ Κυρίου, Ἐπιφάν. Κύπρου ἐν Hardt Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 292, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 661, ἔκδ. Μί. τ. 136.  
**θεόσωστος**, **ον**, σωσάμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.  
**θεότακτος**, **ον**, ταχθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διαγωγή Θ. Στουδ. σ. 1032, ἔκδ. Μί.  
**θεόταυρος**, **ὁ**, ὁ θεὸς καὶ ταῦρος, ὄνομα τοῦ Διὸς, Μόσχ. 2. 131.  
**θεοτειχτής**, **ἐς**, τειχισθείς ὑπὸ θεῶν, ἐπὶ τῆς Τροίας, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 214, ἐνθα κακῶς φέρεται **θεοτειχεα**.  
**θεοτελής**, **ἐς**, θεόθεν τέλειος, Ἐκκλ. II. ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, θειοτελής φύσις, «οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελούντες» Φώτ.—Ἐπίρρ., θεοτελῶς Θ. Στουδ. σ. 1628, ἔκδ. Μί.  
**θεοτέρατος**, **ον**, ἔχων θεῖα σημεῖα, πλάναί θ., περὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς Ἰούς, διδυραμβ. φράσις παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἴδε **θεοπέρατος**.  
**θεοτερπής**, **ἐς**, ὁ τοὺς θεοὺς τέρπων, θεάρεστος, Φιλῶξεν. 2. 9· δῶμα κτλ. Ἀνθ. Π. 1. 82, 88., 9. 197.—Καθ' Ἡσύχ. «θεοτερπές» θεὸν τέρποντες».  
**θεότευκτος**, **ον**, θεοκατασκευάστος, πύργος Ἀνθ. Π. 15. 22· πλάκες (ὁ δεκάλογος) Γρηγ. Νύσσ. 1. 272.  
**θεοτευχής**, **ἐς**, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ.  
**θεοτήρητος**, **ον**, ὁ τηρούμενος, φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, βασιλεὺς Κ. Παρρ. ἔκδ. βασ. τὰς. σ. 650, ἔκδ. Β.  
**θεότης**, **ἡ**, θεία φύσις, τὸ θεῖον, Πλούτ. 2. 415C, Λουκ. Ἰκαρομ. 9, Ἐκκλ.  
**θεοτίμητος** [τ], **ον**, τιμημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεοτιμήτους βασιλῆας Τυρταί. 2. 5, Βακχυλ. 8. 98, πρὸς Δίσχυλ. Ἀγ. 1337.  
**θεότιμος**, **ον**, = τῷ προηγ., Πίνδ. I. 6 (5). 19, Ὀρφ. Ὑμν. 26. 1, Βακχυλ. 10. 12.  
**θεοτόκειος**, **ον**, ἀνῆκων εἰς τὴν Θεοτόκον, κληῖσις Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 732, ἔκδ. Μί.  
**θεοτόκειον**, τό, ὕμνος εἰς τὴν θεοτόκον, τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια Ἐκκλ.· κοινώς, **θεοτοκίον**, τό.  
**θεοτόκος**, **ον**, ἡ τεκούσα τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.  
**θεότρεπτος**, **ον**, τραπείς, μετατραπείς, μεταβληθείς ὑπὸ τῶν θεῶν, θεότρεπτα τὰς αὐτὸ φέρομεν, τὰς θεὰς ταύτας μεταβολὰς τῆς τύχης, Δισχύλ. Πέρσ. 905· τὸ Μεδ. χειρότερ. θεότρεπτα.  
**θεοτρεφής**, **ἐς**, ὁ τρέφων τοὺς θεοὺς, ἀμόρσοις Ἀνθ. Π. 9. 577 (ἐνθα κοινῶς θεοτροφίης), θεοτρεφῶν ἀπὸ μαζῶν Νόνν. Δ. 9. 101.  
**θεοτρόφος**, **ον**, = θεοφρεφής, μήτρα Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 319, ἔκδ. Μί.· μαστοὶ Θεοφαν. Κερκ. σ. 1057, ἔκδ. Μί.  
**θεοτύπεια**, **ἡ**, ὁμοίτης πρὸς τὸν θεόν, Ἐκκλ.  
**θεοτύπικτος**, **ον**, σχηματισθείς ἡ τυπωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.  
**θεοῦδεια**, **ἡ**, ὁ φόβος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια, ἀγισσύνη, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 586· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. 1. 96, Νόνν. Ἰω. 3. 107.

**θεοῦδης**, **ἐς**, φοβούμενος τὸν θεόν, «θεοφοβούμενος», εὐσεβής, Λατ. pius, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὁδ., καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης Ζ. 121, πρὸς Δ. 201, I. 176· θεοῦδεια θυμὸν ἔχοντα Τ. 364· βασιλῆος.. ὅστε θεοῦδης Τ. 109· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. (Κοινῶς θεωρεῖται ὡς συνηρημ. ἐκ τοῦ θεοειδής· ἀλλ' ἡ ἀναλογία δὲ ἀπῆρει θεώδης, πρὸς δὲ καὶ ἡ εὐνοία αὐτῇ δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ συμφοραζόμενα. Πιθανὸς ὁρθὸς φρονεῖ ὁ Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ.) νομίζων τὴν λέξιν ὡς ποιητ. κατὰ μεταπλασμὸν τύπου τοῦ θεοδεύς, πρὸς Nitzsch Ὁδ. Β. 119, καὶ τὰ Παλατιν. Σχόλ. ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δεισιδαίμων. Μεταγεν. ὅμως ποιηταί, ὡς Κρίντ. Σμ. 1. 64., 3. 775, χρῶνται τῷ θεοῦδης ἀκριβῶς ὡς συνώνυμῳ τῷ θεός.)

**θεο-ὑπόστατος**, **ον**, θεῖαν ἔχων ὑπόστασιν, θεοὑπόστατος δογματίζεται ἡ Χριστοῦ σάρκωσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωπο-ὑπόστατος Ἐκκλ.

**θεοურγέομαι**, κατασκευάζομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεοουργηθεῖσαι πλάκες τοῦ νόμου Γ. Κεῖρ τ. Α', σ. 88, 13, ἔκδ. Β.

**θεοουργία**, **ἡ**, θεῖον ἔργον, θαῦμα, Ἰουλιαν. σ. 219A, Ἐκκλ.

II. τέχνη, μαγεία, γοητεία, Πορφύρ. παρ' Ἀλυσόστ. Cív. D. 10. 9· οὕτως, **θεοουργίασμα**, τό, οὕτε μαγεύειν εἰδώς οὕτε θεοουργίασμα τι μελετήσας Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βεβλ. 339. 11.

**θεοουργικός**, **ἡ**, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς θεοουργόν, ἀλήθεια Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Ἐκκλ. II. ἀρμόζων εἰς γόητα, μαγικός, Ἀλυσόστ. Cív. D. 10. 9.

**θεοουργός**, **ον**, ἐργαζόμενος τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ, σκευς Θ., ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Σουλ. Ἐπιγρ. 8784b. II. ὡς οὐσιαστ., ἱερεὺς, Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Πολυδ. Α', 14.

**θεο-ὑραπτος**, **ον**, ὑρασμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πορφύρα, στολὴ Ἐκκλ.

**θεοφάνεια**, **ἡ**, ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ ἐν σαρκί, Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφάνεια ἡ ἐπιωμένος Ἐκκλ. II. **θεοφάνεια**, **ων**, τά, αὐτόν· πρὸς. **θεοφάνια** II.

**θεοφάνης**, **ἐς**, ἀποκαλυφθείς ὡς θεός, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.—Ἐπίρρ., θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος Ἐκκλ.

**θεοφάνια** (ἐνν. ἱερὰ), τά, ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν τὸ ἀγαλλία τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἄλλων θεῶν ἐδεικνύοντο εἰς τὸν λαόν, Ἡρόδ. 1. 51, Φιλίστρ., Πολυδ. Α', 34· πρὸς. **θεοξένια**· ἑορτὴ ἐν Χίῳ, Dittenb. CIG. 676, 3. II. παρ' Ἐκκλ., ἡ ἑορτὴ τῆς θεοφανείας, ἥτοι γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

**θεόφαντος**, **ον**, ἀποκαλυφθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Μητρόδωρ. παρὰ Πλούτ. 2. 1117B.

**θεοφάντωρ**, **ορος**, ὁ, ὁ ἀποκαλύπτων τὸν θεόν, ἱερεὺς, θεολόγος, Σουίδ. ἐν λ. Διονύσιος—ὡς ἐπιθ., **θεοφάντορες** ὕμνοι Ἐπίρρ. ἐν Jac. Ἀνθ. σ. 18.

**θεοφάτος**, **θεοφάτιζω**, = **θεσφατος**, **θεσφατιζώ**, Ἡσύχ.

**θεοφωγγής**, **ἐς**, θεῖος, ἐξαισίως λαμπρός, Ἐκκλ.

**θεόφημος**, **ον**, ὁ ἀγγέλλων τὸ θεῖον θέλημα, ἀστρολόγοι Μανέθ. 1. 293., 4. 128.

**θεοφήτης**, **ου**, ὁ, (φημί) ὑποφήτης, προφήτης. Εὐστ. Π. Ε. 5. 7.

**θεόφθεγκτος**, **ον**, λαληθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Εὐστ. 1381. 2.

**θεοφθεγξία**, **ἡ**, θεῖα ὁμιλία, Βυζ.

**θεόφθογγος**, **ον**, θεῖα φθεγγόμενος ἡ θεόφθεγκτος, λύρα, λόγος Βυζ.

**θεοφίλης**, **ἐς**, (φιλέω) ἀγαπήτης τοῖς θεοῖς, τὸ τοῦ Ὁρατίου Diis carus, Ἡρόδ. 1. 87· πόλις Πίνδ. I. 6 (5). 96· ἀντίθετ. τῷ θεομιστός, πόλιν.. θεοφιλοστάτην Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 13· χώρα Δίσχυλ. Εὐμ. 869 (ἐν τῷ ὑπερβ.)· τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 281· ἑορτὴ Ἀριστοτ. Βατρ. 443· μοῖρα Ξεν. Ἀπολ. 32· ἐπιτίδευμα Ἰσοκρ. 166C (ἐν τῷ συγκρ.), πρὸς Πλάτ. Εὐθύφρ. 7A· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 382E, κ. ἄλλ.:—θεοφιλέες ἐστίν, εἰ.., σημειῖον θείας εὐνοίας εἶναι αὐτ., Πλούτ. 2. 30 F.—Ἐπίρρ., θεοφίλος πράττω, ἐνεργῶ ὡς οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἡ θέλουσι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 134D).—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 322.

**θεοφίλητος**, **ἡ**, ὄν, ἡγαπημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀγνάν καὶ θεοφιλάταν γυναῖκα Φιντ. παρὰ Στοβ. 445. 42.

**θεοφιλία**, **ἡ**, ἡ εὐνοία τοῦ θεοῦ, Οἰνόμ. παρ' Εὐστ. Π. Ε. 230C.

**θεοφίλιον**, τό, ἀλοιφή ἣν ἐπεπόνησεν ὁ ἱατρὸς Θεόφιλος, Ἀλέξ. Τρῆλλ. 2. σ. 131.

**θεοφίλος**, **ον**, = **θεοφιλής**, ὑπερβ. **θεοφίλτατος**, Εὐστ.

Πονημ. 145. 9.

**θεοφιλότης**, **ἡ**, = **θεοφιλία**, ἐπὶ τῷ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι καὶ παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνειν Μένανδ. ἐν Walz. Ρητ. 9. 199

**θεόφιν**, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ θεός.

**θεόφοδος**, **ον**, φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, Κύριλλ.—Ἐπίρρ.

-βως, Ἐκκλ.

**θεόφοιτος**, **ον**, κατεληγμένος ὑπὸ θεῖας μανίας, ἐπιθ. τῆς Κασσάνδρας, Τριφίδ. 374· μάντις Τζιτζ. μεθ' Ὁμ. 571.

**θεοφορέω**, φέρω ἐν ἑμαυτῷ τὸν θεόν, Κλήμ. Ἀλ. 748. II.

θεοποιῶ, τὸ πῦρ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 32. III. Παθ., κατέ-

χομαι ὑπὸ θεότητος τινος, εἶμαι θεόπνευστος, Λουκ. Φιλοφ. 38,



Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 101, Λογγίν. ἡ Θεοφορουμένη, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

Θεοφόροις, εὖς, ἡ, ἔμπνευσις, Διον. Ἀλ. 2. 19, Πλούτ. 2. 278 C.

Θεοφόρος, ον, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1140, Πλούτ. 2. 54C. Θεοφόρ., ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀλέξανδρου. — Ἐπίρρ. τως, Πλούτ. 2. 45F. II. ἐνεργ., ὁ φέρων θεὸν ἢ θεάν, Δουκ. Ὄνος 38.

Θεοφορία, ἡ, = θεοφορήσεις, ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 557, 761. ἔνικ. ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ θεοφορία, Ἀνθ. Π. 6. 220.

Θεοφόρος, ον, (φέρω) φέρων θεόν, πόδες Δίσχυλ. Ἀποσπ. 224. 2) Θ. ὀνόματα, ὀνόματα παραχθμένα ἐξ ὀνομάτων θεῶν, ὡς Διόδωρος Ἀθην. 448E.

II. θεοφόρος, ον, θεοφόρητος, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθεος, πόθεν.. θεοφόρους ἔχεις ματαίους δῶς α.; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1150 — ὡσαύτως παρὰ Χριστιανοὺς συγγραφῆσιν, ὡς Σουλ. Ἐπιγρ. 8766.

Θεοφράδης, ἐς, (φράζω) ὁμιλῶν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητικός, Μουσαεὶς θεοφράδης Ὀρρ. Ἀποσπ. 37, Ἀνθ. Π. 1. 10, 2, Χριστιδ. Ἐκφρ. 262.

II. Παθ., ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 12. 8, 26.

Θεοφράδεια, ἡ, θεὸς λόγος, χρησμός, Ἡσυχ. Θεοφράδων, ον, = θεοφράδης I, Φίλων 1. 516., 2. 176.

Θεοφροσύνη, ἡ, εὐσέβεια, γνώμη θεοσεβείας, Ἡσυχ.

Θεοφροῦρητος, ον, φροῦροῦμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Βυζ., Ἐκκλ.

Θεόφρων, ον, γεν. ὀνος, (φρῆν) ἔχων θεῶν φρόνημα, θεία φρονῶν, εὐσεβής, Δατ. prius, κοῦρος Πίνδ. Ο. 6. 70. Κάδμιος Ποιητ. παρ' Ἀθην. 465F, Ἀνθ. Π. 8. 3, 10, 52. — Ἐπίρρ. -όνως, Ἐκκλ.

Θεοφύλακτος, ον, φυλάσσόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πόλις Βυζ.

Θεοφύλαξ, ακος, ὁ, φυλάξ θεοῦ, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 3. 119.

Θεοφύτος, ον, περτυεμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ θεοφύτευτος, ον, Βυζ., Ἐκκλ.

Θεοφρονῶν, ὁμιλῶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητεύω, Ἠλιόδ. 2. 11.

Θεοφάρακτος, ον, κεχαραγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γράμματα, πλάκες Ἐκκλ.

Θεοχάριστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χαρισθεὶς, ἔδων Θ. Στουδ. σ. 668, ἐκδ. Μ.

Θεοχαρίτωτος, ον, ἡξιωμένος τῆς θείας χάριτος, ἡμέρα, κάλ-λος, ὄνομα Ἐκκλ., καὶ θεόχαρις, ιτος, Γλωσσ.

Θεοχολωσία, ἡ, = θεομηνία, Ἰω. Λυδ. 296. 1, 229. 7, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Θ. 232. — ὡσαύτως, -χολωσύνη Σχόλ. εἰς Δουκ. Λεξιφ. 10.

Θεοχολωτέομαι, Παθ., γίνομαι θεοχόλωτος, Μαρσύας θεο-χολωτήθεις Ἰω. Μαλαχ. 76. 15.

Θεοχόλωτος, ον, ὑπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ διατελῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 14., 3. 1, 37.

Θεοχρημάτιστος, ον, θελοῦς χρησμούς ἐξαγγέλλων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149.

Θεόχρηστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησιμοδοτηθεὶς, ῥηθεὶς, λόγια Θ. περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, Φίλων 2. 577. πρβλ. Πυθόχρηστος.

Θεόχριστος, ον, χειρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. II.

Θεόχριστον, τό, «κολλῦριον πρὸς τὰς ἐπιφοράς» (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν) Sichel nouveau recueil σ. 39 - 42.

Θεοχώρητος, ον, περιέχων τὸν θεόν, σκηνὴ, σκεῦος Ἐκκλ.

Θεοφάλητης, ου, ὁ, θεὸς ψάλητης, ἐπὶ τοῦ Δαδία, Εὐστ. Πο-νημιάτ. 1. 32.

Θεόψηφος, ον, διὰ τῆς ψήφου τοῦ θεοῦ, κρίσις Θ. Στουδ. σ. 1128, ἐκδ. Μ.

Θεοψία, ἡ, τὸ ἰδεῖν τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 382 κ. ἄλλ., ἐκδ. Α.

Θεῶς, μεταβάλλω εἰς θεόν, θεοποιῶ, Οἰνύμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 230C. — Παθ., γίνομαι θεός, γυῖα θεωθεὶς Καλλ. εἰς Ἀρτ. 159.

πληροῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. II. = θειώω I, Ἀραρῶς ἐν «Καμπυλίῳ» 4.

Θεράπεινα, ἡ, θηλ. τοῦ θεράπων, ὑπηρέτρια, Ἡρόδ. 3. 134, Ἀνδοκ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11, Μένανδρ., κλ.

Θεράπεινιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., Πλούτ. Ἀντων. 29, Δουκ. Ἀλ. 17, κλ.

Θεράπεινις, ἰδος, ἡ, = θεράπεινα, Πλάτ. Νόμ. 808A, Μέ-νανδρ. Ἐαυτ. 3.

Θεράπεια, ἡ, Ἰων. -ητη, ἡ, (θεραπεύω) ὑπηρεσία, περιποίησης ἐντεῦθεν κατὰ παικίλας σχέσεις, I. ἐπὶ προσ., Θ. θεῶν, ὑπηρεσία πρὸς τοὺς θεούς, θεία λατρεία, Πλάτ. Εὐθύφρ. 131D. θεῶν καὶ ἡρώων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 427B, κτλ. — ὡσαύτως, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς Θ. Ἰσοκρ. 226A. ἀγυιάτιδες Θ., λατρεία τοῦ Ἀγνέως Ἀπόλλω-νος, Εὐρ. Ἰωνι 187. τὴν Θ. ἀποδιδόναι τοῖς θεοῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 9: — ἀπολ., πᾶσαν θερ. ἀπὸ ἰσθμοῦ θεραπευόμενος Πλάτ. Φαίδρ. 255A, πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 744, Ἀντιφῶν 126. 18: — ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Πλάτ. Νόμ. 886C.

2) ὑπηρεσία πρὸς ἀποδανῶν εὐνοίας, περιποίησης, Δα. obsequium, Θ. τῶν ἀεὶ προσεστώτων Θουκ. 3. 11. Ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἔχω, περι-ποιούμαι τινα πολὺ, ὁ αὐτ. 1. 55. Θεραπεία θεραπεύειν τινα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14. Θεραπείαις προσαγαγέσθαι Ἰσοκρ. 31B,

πρβλ. Δημ. 1364. 9, κτλ.

II. ἐπὶ πραγμάτων, περιποίησης, φροντίς, μέριμνα, τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς Πλάτ. Γοργ. 464B, Ἀλξ. 185E. παιδὰς θεραπείας δεομένους Λυσ. 134. 2. Θ. καὶ ἐσθῆς, κοσμήματα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4.

2) ἱατρικὴ θερα-πεία, ἱππ. π. Ἀρβρ. 839, κτλ. — καθόλου, περιθαλψῆς, περιποίησης εἰς ἀσθενή, Θουκ. 2. 51, κτλ. τῶν καμνόντων ἡ Θ. Πλάτ. Πρωτ. 345A. αἱ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν θερ. αἱ διὰ καύσεων γιγνόμεναι, θεραπεία διὰ καύσεως (καυτηρίου), αὐτῶν 354A. ἡ ἐκ τῶν γραμμάτων Θ., ἡ τεχνικὴ ἐπιστημονικὴ θερ., secundum artem, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16. 7.

III. ἐπὶ ζώων, περιποίησης, ἀνα-τροφή, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13A, Ἀριστ. I. Ζ. 6. 25, κ. ἄλλ. — ἐπὶ φυτῶν, καλλιέργεια, Πλάτ. Θεαιτ. 149E. ἐπὶ γῆς, Θεοφρ. I. Φ. 2. 2, 12.

IV. ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρεταί, ἡ ἀκολουθία, Ἡρόδ. 1. 199., 5. 21., 7. 184. σὺν ἱππικῇ θερ. Ξεν. Κύρ. 4. 6, 1. ὁ ἐπὶ τῆς θερ. Πολύδ. 4. 87, 5.

Θεράπειμα, τό, ὑπηρεσία γινόμενη εἰς ἕτερον, I. Θ. θεοῦ, θεία λατρεία, Πλάτ. Ὀροι 415A.

2) περιποίησης, ὑπηρεσία πρὸς τινα, Ξενικά Θ. Πλάτ. Νόμ. 718D, πρβλ. Πλούτ. 2. 1117C.

II. μέριμνα, φροντίς, περιποίησης τοῦ σώματος, Πλάτ. Γοργ. 524B.

2) ἱατρικὴ θεραπεία, ἱππ. Μοχλ. 866, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 10. 9, 21, κτλ.

Θεράπειναι, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ θεραπεία II, Ἡσυχ. — ἀλλὰ κατὰ τὸν Δοξικ. ἐν Φρυν. 5, γραπτέον θεραπευοῦσα, ὅπερ ὁ Πολύδ. (I. 75) ἀποδοκιμάζει.

Θεραπεύσιμος, ον, δυνατόν να θεραπευθῇ, μεταγεν.

Θεραπείαις, εὖς, ἡ, θεραπεία, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 274, 14, ἐκδ. Β.

Θεραπεύετον, ῥημ. ἐπὶ τοῦ θεραπεύω, δεῖ θεραπεύειν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 30. 7, Πλάτ. Πολ. 408B.

Θεραπευτήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἔπομ., Ἀρχύτ. παρ' Ἀθην. 545F, Πλούτ. Δουκ. 11. ὁ περὶ τὸ σῶμα Θ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.

Θεραπευτής, οὗ, ὁ, ὁ τοῦ θεοῦ ὑπηρετῶν, λατρεύων, λάτρης, Θ. Ἀρεως, θεῶν Πλάτ. Φαίδρ. 252C, Νόμ. 740B. ὁσίων τε καὶ ἱερῶν αὐτόθι 878A. — οἱ θεραπευταί, ἱερεῖς τῆς Ἰσιδος ἐν Δήλῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 2295, πρβλ. 2293. παρὰ Φίλωνι καὶ τοῖς Ἐκκλ. ὄνομα διδόμενον εἰς τινὰς ἀσκητάς.

2) ὁ ὑπηρετῶν ἡ περιποιούμενος ἄνθρωπος ὑψηλῆς περιωπῆς, οἱ ἀμφὶ σὸν πάππον Θ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7.

II. ὁ περιποιούμενος πράγμα τι, ἐπιμελῶς φροντίζων περὶ τινος, μ. γεν., τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 517E. τῶν περὶ τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 369D.

2) ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ἀσθενῶν, τῶν καμνόντων αὐτόθι 341C. ἀπολ., ἱατρός, Ἰουστίν. Μάρτ. ἐν Ἀπολ. 1. 21, πρβλ. Πολύδ. Α', 14, Ἡσυχ.

Θεραπεινικός, ἡ, ὁν, ἔχων κλίσιν πρὸς ὑπηρεσίαν, μετὰ γεν., τῶν φίλων Ξεν. Ἀγασ. 8. 1. τῶν θεῶν Πλάτ. Ὀροι 412E. ἔχων κλίσιν ἡ διάθεσιν πρὸς περιποίησιν, πρόθυμος εἰς τοῦτο, τῶν δυ-νατῶν, τῶν πληθούσων, κτλ., Πλούτ. Λυσάνδ. 2, κτλ.

2) ἀπολ., φιλόφρων, εὐγενὴς τοῦ τρόπου, ὑπηρετικὸς, περιποιητικὸς, ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28, Πλούτ. Δουλοκ. 16, κτλ. — Ἐπίρρ. -κῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοῖ. 4, κτλ.

II. ἔχων τάσιν νὰ φροντίῃ περὶ τινος, μεριμνῶν διὰ τι, λόγου Μέ-νανδρ. Πλοκ. 1. 15.

2) ἰδίως ἐπὶ ἱατρικῆς θεραπείας, ἔστις Θ. φιλάσθενης κατάστασις τοῦ σώματος (θεραπείας δεομένη), Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 12. ἡ θεραπευτικὴ = θεραπεία, Πλάτ. Πολιτικ. 282B. Θ. μέθοδος, ἀγωγή, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, Γαλην.: — μεταφ., Θ. μώμων, θεραπεύων ἑλλείψεις, Γρηγ. Ναζ.

Θεραπευτός, ὁν, ὁν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, νὰ καλλιεργήσῃ τις, διδασκτοῦ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ (τοῦ πράγματος ὅπερ καλεῖται ἀρετὴ) Πλάτ. Πρωτ. 325B.

2) θεραπεύσιμος, πάθος Ἀριστ. I. Ζ. 10. 3, 18.

Θεράπειω, μέλλ. -εὔσω Ἀττ., κλ. — Μέσ., μέλλ. -εὔσομαι Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 390: ἀορ. ἐθεραπεύσάμην Νικόστρ. παρὰ Στράβ. 447. 32, Ἑσδ., Γαλην. — Παθ., μέλλ. -εὐθήσομαι Γαλην. — ἄλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἀντιφῶν 126. 18, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135E: ἀορ. ἐθεραπεύσθην Πλάτ., κλ. (ἴσως συγγενὲς τῷ ἔθρω πρβλ. θεράπων, θεράψ, κτλ.)

Εἶμαι ὑπηρετής, ὑπηρετῶ, Ὀδ. Ν. 265 (σὺδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὀμ.) — ἄλλὰ Μέσ. ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 390: — ἀκολουθῶς ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, πολὺ ὁμιλοῦν τῷ Δατ. colere.

1) ὑπηρετῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, ἀθανάτους, θεοὺς θερ., Δατ. colere deos, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 134, Ἡρόδ. 2. 37. δαίμονα Πίνδ. Π. 3. 194. Διόνυσον, Μούσας Εὐρ. Βάκχ. 82, I. T. 1105. τοὺς θεοὺς (ἴδε θεραπειτέων) Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, κτλ. — ὡσαύτως, Θ. τοὺς ναοὺς, ὑπηρετῶ, περι-ποιούμαι, Εὐρ. Ἰωνι 111, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 469B. — ἀπολ., λα-τρεύω, Λυσ. 107. 38: — ὡσαύτως, ὑπηρετῶ ἡ τιμῶ τοὺς γονεῖς μου, Εὐρ. Ἰωνι 183, Πλάτ. Πολ. 467A, Μένωνι 91A. ὑπηρετῶ, ἀποκούω εἰς τινα κύριον, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 13D. τὰς θήκας, σέ-βομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 469A.

2) παρὰ περὶ τοῦ ὑπηρετῶ, περιποιούμαι, τινὰ Ἡρόδ. 3. 80, Ἀριστοφ. ἱππ. 59, 1260. Ξεν., κλ.: καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, κολακέω, Θουκ. 3. 12. Θ. τὸ πληθύνει, τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 1. 9, Πλούτ. Περικλ. 34. κατευνάζω, καταπραύνω, τινὰ γρημάτων δόσει



Θουκ. 1. 137, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 2· τὸ θεραπεῦον = οἱ θεραπεύοντες, Θουκ. 3. 39· ὁ γυναικα, περιποιῦμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 18. 3) ἐπὶ πραγμάτων, σκέπτομαι περὶ τίνος, ἐπιμελοῦμαι, Λατ. *inservire*, τὸ ἐπιμερόν Θουκ. 3. 56· ἡδονὴν θερ., παραδιδόμαι εἰς τὴν πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμήν, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 41· τὰς ὕρας τινὸς θερ., ἀναμένω παρὰ τὴν θύραν τινὸς ὡς θερῶν, αὐτοῦ 8. 1. 6., 3, 47· αὐλάς βασιλικὰς θερ. Διογ. Λ. 9. 63, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 348. II. λαμβάνω πρόνοιαν, φροντίζω, ἀνθρώπου, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 10.—Παθ., μὴ... θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπαιδεύτων, Πλάτ. Πρωτ. 325C. 2) ἐπὶ πραγμάτων, θερ. τὸ παρόν, προστέχω εἰς τὸ παρόν, φροντίζω, προνοῶ περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Φ. 149· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 2. 65· τὴν ἀνοιξίν τῶν πυλῶν ὁ αὐτ. 4. 67· θερ. τοὺς καιροὺς Δημ. 327. 26.—οὕτω μετ' ἀπαρ., φροντίζω ὥστε... Λατ. *operam dare ut...*, θερ. τὸ μὴ θορυβεῖν Θουκ. 6. 61, πρβλ. 7. 70, κτλ. ὅτι ἡ ὥς... ὁ αὐτ. 6. 29, Λόγγοι 4. 1. 3) θερ. τὸ σῶμα, φροντίζω περὶ τοῦ σώματός μου, ἐνδύομαι λούομαι, κτλ., Λατ. *cūtem curare*, Πλάτ. Γοργ. 513D ὁ τὰς τριχὰς Λόγγοι 4. 4· μύροις χαίτην θ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 101C ὁ τοὺς πόδας Ἑδδ., κτλ. 4) περιποιῦμαι, ἀναπτύσσω, τὴν ψυχὴν, τὴν διάνοιαν Πλάτ. Κρατ. 440C, κτλ. ὁ κάδεα, ὡς τὸ τοῦ Ὀμ. πέσσειν, Πίνδ. 1. 8 (7). 16· ἀλλὰ, θ. δυστυχίαν Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 6. 5) θ. ἡμέρην, τηρῶ ἡμέραν τινὰ ὡς ἑορτήν, Ἡρόδ. 3. 79· θ. τὰ ἱερά, = Λατ. *sacra procurare*, Θουκ. 4. 98. 6) θεραπεύω ἱατρικῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 11, Θουκ. 2. 47, 51· τοὺς τετρωμένους Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· μὴ θεραπεύειν βέλτιον· θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως [καρκίνοι κρυπτοί] Ἱππ. Ἀφ. 1257· ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύεσθαι Ἀνδοκ. 126. 18· θ. νόσημα, «ἱατρεύω», ἐπιτέρω θεραπεύαν, Ἰσοκρ. 390B· τὰ σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C· τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 7.—μεταρ., ὁ κοινὸς ἱατρός σε θεραπεύσει χρόνος Φιλίππιδ. ἐν Ἀδῆλ. 8· λύπην... οἶδε θεραπεύειν λόγος Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 65· τὰ ποίνοντα μέρη τῆς νεώς Διόδ. 4. 41· τὴν ὑπόψιν Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 22. 7) ἐπὶ ζώων, θερ. ἵππους, τρέφω, περιποιῦμαι, Πλάτ. Γοργ. 516E. 8) ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ, Ξεν. Οἰκ. 5, 12, πρβλ. θεραπευτέον· δένδρον θερ., καλλιεργῶ, περιποιῦμαι, Ἡρόδ. 1. 193· στέλεχος Θεοφρ. 1. Φ. 2. 7, 3. θερᾶπνη, ἡ, ἰων. ἀντὶ θερᾶπεια, Ἡρόδ. θερᾶπνῆτος, α, ὄν. ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ θεραπευτικὸς, Ἀνθ. Π. 7. 158· θηλ. θερᾶπνης, ἱδός, Χρησμ. παρ' Ἰουλιαν. 451B. θερᾶπιδιον, τὸ, ἱατρικόν, Σχολ. εἰς Λουκ. Ἀλέξ. 21. θερᾶπῆς, ἱδός, ἡ, = θερᾶπαινῆς, τοῦ ἡττονος θ., εὐνοοῦσα τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Πλάτ. Μενεξ. 244E. θερᾶπνη, ἡ, ποιητ. συνηρη. ἐκ τοῦ θερᾶπαινα, ὑπηρετρία, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἐκ. 482, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 786. II. κατοικία, διαμονή, Εὐρ. Τρω. 211, Βάχχ. 1043, Ἡρ. Μαιν. 370, Νικ. Θ. 486 (ἐκτὸς ἂν εἶναι κύρ. ὄνομα ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις). III. θερᾶπνη, παλαιὰ Λακωνικὴ πόλις, ἔχουσα ναὸν τῶν Διοσκόρων (ὅθεν καλοῦνται θερᾶπναῖοι), Πίνδ. Π. 11. 95, Ἡρόδ. 6. 61, κτλ. ὡσαύτως θερᾶπναι, Ἀλκαῖ. παρ' Ἀρπ., Ἰσοκρ. 218D. πρβλ. Ἑλμολ. ἐν Εὐρ. Βάχχ. ἐνθ' ἄνωγ. — Καθ' Ἡσῦ. «θεράπναι» αὐλῶνες, σταθμοί. θερᾶπνίδια· ἑορτὴ παρὰ Λάκωνας· Ἡσῦ. II. θερᾶπνῆς, ἱδός, ἡ, ποιητ. συνηρη. ἐκ τοῦ θερᾶπαινῆς, Ἀνθ. Π. 9. 603.—θεράπνιον, Ἡσῦ. θερᾶπνόντιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θερᾶπων, Λατ. *servulus, famulus*, Ὑπερίδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 74 Δινδ., Διογ. Λ. 4. 59. θερᾶποντίς, ἱδός, ἡ, ἀνήκουσα εἰς θερᾶπαινα, θ. φερνὴ Δισχῦλ. Ἰκέτ. 979. θερᾶπουαία, ἴδε ἐν λ. θερᾶπυαία. θερᾶπων [ᾱ], ὄντος, ὁ, δοτ. πληθ. θερᾶποντέσσι Πίνδ. Π. 4. 71:—ὑπηρετὴς, «ἀκόλουθος», Ὀδ. Π. 253, κτλ. ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἑλλήσιν αἰετοὶς διαφέρει τοῦ δοῦλου, δηλοῦν ἐλευθέρων καὶ ἐντιμῶν ὑπηρεσίαν (πρβλ. δράστης) καὶ παρ' Ὀμ. εἶναι πολλάκις = τῷ ἐταίρῳ, ὁπάων, σύντροφος ἐν ὅπλοις, ἂν καὶ κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ ὄνομα, ὡς ὁ Πάτροκλος ἦτο θερᾶπων τοῦ Ἀχιλλεύος, Ἱλ. Π. 244, Σ. 152· ὁ Μηρόνης τοῦ Ἰδομενέως, Ψ. 113· ὁ Ἑτῶνεύς τοῦ Μενελάου (καὶ ὁμοῦς καλεῖται κρείων), Ὀδ. Δ. 22· καὶ πάντες οἱ Ἑλλήνες ἡγεμόνες καλοῦνται θερᾶποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἱλ. Τ. 149.—ἀλλὰ τοῦ ἰδιαιτέρως καλεῖται οὕτως ὁ ἡνίοχος, ἡνίοχος θερᾶπων Ε. 580, Θ. 119· καὶ ὁ κήρυξ, Δ. 321, Ὀδ. Σ. 424· προσεῖτε οἱ βασιλεῖς ἐκαλοῦντο Διδὸς θερᾶποντες Δ. 255· οἱ πολεμισταὶ θερᾶποντες Ἀργος Ἱλ. Β. 110, κτλ.· αἰοδοὶ καὶ ποιηταὶ Μουσῶν θερᾶποντες Ὑμν. Ὀμ. 32. 20, Ἡσ. Θ. 100, Θέογν. 769, Ἀριστοφ. Ὀρν. 909· ὁ Ἑρως εἶναι Ἀφροδίτης θερ., Πλάτ. Συμπ. 203C· ἀκόλουθος καθόλου, λᾶτρες, Ἀπόλλωνος Πίνδ. Ο. 3. 30, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνι 85A—μετὰ δοτ., οἶκος ἔξένοισι θερᾶπων Πίνδ. Ο. 13. 3· λωτὸς, θ. Μουσῶν Εὐρ. Ἠλ. 717. II. βραδύτερον ἀπλῶς, ὑπηρετὴς, Ἡρόδ. 1. 30. 5. 105· Ἀριστοφ. Πλ. 3. 5. κτλ. καὶ ἐν Χίω θερᾶποντες

ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι, Ἀρνολδ. Θουκ. 8. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 35, Λυσ. 111. 17. θερᾶψ, ἄπος, ὁ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ θερᾶπων, Σουλ. Ἐπιγρ. 4709· αἶς. θερᾶψα Ἀνθ. Πλαν. 306. 10· ἀλλὰ συνήθως κατ' ὄνομα πληθ. θερᾶπες, Εὐρ. Ἴωνι 94· Ἰκέτ. 762, Ἴων Χῖος ἐν Ἀποστ. 2. 2, Ἀνθ. Π. 12. 229, Πολυδ. Γ', 122. θερᾶία, ἡ, θέρος, ἴδε ἐν λ. θέρειος. θερᾶαυλος, ὄν, ἐν θερᾶνῃ κατοικία διατρίβων, Θεόγνωστ. 96, 5. θερᾶι-θοτος, ὄν, (βόσκω), χρησιμεύων κατὰ τὸ θέρος εἰς βοσκήν, ἔχων κατὰ τὸ θέρος βοσκήν, Εὐστ. 222. 20. θερᾶι-γενής, ἔς, αὐξανόμενος κατὰ τὸ θέρος, κύμινον Νικ. Θ. 601. II. θερμός, ὕδατα Νόνν. Δ. 26. 229. θερᾶι-λεχῆς, ἔς, κατάλληλος πρὸς κατάκλισιν κατὰ τὸ θέρος (ἐνεκα τῆς σιχῆς), Πλάτανος Νικ. Θ. 385. θερᾶι-νόμος, ὄν, κατὰ τὸ θέρος τρέφων, θ. πόα, θερᾶνῃ βοσκή, νομή, Διον. Ἀλ. 2. 2. Θέρειος, α, ὄν, ὡσαύτως ας, ὄν, ἴδε κατωτ., (θέρος):—ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, αὐχμὸς θ., θερᾶνῃ ξηρασία, Ἑμπεδ. 404 Sturz· δρέπανον Ὀρν. Ὑμν. 39. 11· καρποὶ αὐτόθι 18· θέρειος ὥρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 25. II. θερᾶία, ἰων. -εῖη (ἐνν. ὥρα), ἡ, = θέρος, ὥρα τοῦ θέρους, «καλοκαίρι», Ἡρόδ. 1. 189, Ἀριστ. Θουμωστ. 114· τῆς θερᾶίας, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀποστ. 10· ὑπὸ τὴν θερᾶιν Διδδ. 3. 24· καὶ ἐν τῷ πληθ., ταῖς θερᾶiais Πίνδ. 1. 2. 61· ὡσαύτως, ἡ θέρειος Λιδάν. 3. σ. 153. III. ὑπερβ. θερᾶιτάτος, ὄν, θερμότητος, Ἀρατ. 149, Νικ. Θ. 469.—Παρὰ περὶ τοῦ κοινότερος τύπος εἶναι θερηνός. θερᾶι-ποτος, ὄν, (πίνω) ποτιζόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, γῦαι, περὶ τῆς Αἰγύπτου, Λυκόφρ. 847. θερᾶίω, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ θερᾶω, Νικ. Θ. 124, Ἀλ. 580, ἐν τῷ Μίσω τύπῳ. θερᾶετρον, τό, (θέρος) τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, Ἱππ. παρὰ Γαλην. θερᾶγᾶνον, συνηρ. θερᾶγᾶνον, τό, (θέρος) τὸ πλεκτὸν πάτωμα τῆς θερᾶνῆς ἀμάξης, «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν παράπλεγμα τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσπασίων παρακομιδῇ γιγνόμενον» Ἡσῦ, Ε. Μ. θερᾶίω, Βοιωτ. ἀπαρ. θερᾶίδεν Ἀριστ. Ὀρν. Ἀρ. 947:—μέλλ. θερᾶίω Εὐστ., Ἀττ. θερᾶίω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 2:—ἀδρ. ἐθέρισα Σοφ. Αἴ. 239, συγκεκομ. ἐθέρισα Δισχῦλ. Ἀγ. 536 (πρβλ. ἀποθρίζω): μεταγεν. (ὑποτ.) ἐκ-θερίζω Ἀνακρέωντ. 9. 7.—Μέσ., ἴδε κατωτ.—Παθ., ἀδρ. ἐθερίσθην: πρην. θεθερίσμαι ἴδε κατωτ. (θέρος). Ἐκτελῶ θερᾶνῃ ἐργασίαν, θερᾶω, σίτον, κριθὰς, καρπὸν Ἡρόδ. 4. 42, Ἀριστοφ. Ὀρν. 506, κτλ. Συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ σπείρω, ὡς, αἰσχυρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισα Γοργ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 394D· ποῖόν τινα οἶε μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερᾶζειν; Πλάτ. Φαίδρ. 260D.—Μέσ., καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι Ἀριστοφ. Πλ. 515.—Παθ., ᾱ [δράγματα] ἔτυχον... θεθερισμένα Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8. 2) μεταρ. ὡς καὶ νῦν, Ἀρῆ τὸν... θερίζοντα βορροῦς Δισχῦλ. Ἰκ. 638, πρβλ. Ἀγ. 536· βλον θ. ὥστε κάρπιμον στάχυν Εὐρ. Ἀποστ. 757· θερίζειν Ἀσίαν, λεηλατεῖν αὐτήν, Πλούτ. 2. 182A. 3) ἀποκόπτω, τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἀκρὰν ῥιπτεῖ θέριος Σοφ. Αἴ. 239, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 717, Ἀνθ. Παλατ. 9. 451· θέριος στάχυν, ἀποκόψας, Ἀνθ. Π. 4. 2· ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην, ἀποθερίσαντες, ἀποκείραντες, Αἰλ. π. Ζ. 2. 10.—Παθ., πῶλου δίκην, ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὑπο... ἀγρία χερὶ θέρος θερισθῇ ἔσανδρον αὐχένων ἀπο Σοφ. Ἀποστ. 587, 588, πρβλ. ἀποθερίζω. 4) μεταρ., κάμνω καλὸν θερᾶισμόν, δηλ. ἐπιτυχάνω, μέλλω γέ τοι θερίζειν Ἀριστοφ. Ἀχ. 947 (ἐνθα ἴδε Σχολιαστὴν, ὅστις δίδει διάφορον ἐρμηνείαν). 5) ὁ θερίζων (μετὰ τῆς λέξεως λόγος ἡ καὶ ἀνευ αὐτῆς), εἶδος συλ-λαγισμοῦ, Λουκ. Βίων Πρᾶξις 22, Συμπ. 23. II. ἀμετάβ., διέρχομαι τὸ θέρος, Ξεν. 3. 5, 15· θερίζουσιν ἐν τοῖς ψυχροῖς, χειμᾶζουσιν δ' ἐν τοῖς ἀλείνιοις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 12, 2, 13, 6, 19, 2· πρβλ. ἐαρίζω. θερᾶίνεος, α, ὄν, = θέρειος, τροπέων τῶν θερᾶνῶν, τῶν θερᾶνῶν τροπῶν (δηλ. 8/21 Ἰουνίου), Ἡρόδ. 2. 19. θερᾶνός, ἡ, ὄν, «καλοκαρινός», ὁ συνήθης περὶς τύπος, θερ. ἀνατολαί Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, πρβλ. Ἀφορ. 1245· μεσημέρια Ξεν. Κυν. 6. 26· ἥλιος Πλάτ. Νόμ. 915D· θερᾶναι τροπαὶ αὐτοῦ 767C· θερᾶνὸν ὑπηρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 230C· τὰ θερᾶνᾶ = τὸ θέρος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 683C· ὁμοῖοι θερᾶνολοῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 4, κτλ. θέρισις, εως, ἡ, (θερίζω) τὸ θερίζειν, Γλωσσ. θερᾶισμός, ὁ, = θέρισις, Εὐπολις ἐν Ἀμορῖκῃ 11, Πολυδ. 5. 95, 5. II. ὁ καιρὸς καθ' ὃν θερίζουσι, Εὐαγγ. κ. Μαθ. γ', 30, κ. ἄλλ. 2) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ σῖτος ὃν μέλλει νὰ θερίσῃ τις, ὁ μὲν θερᾶισμός πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι αὐτόθι Ἀγ. 37. θερᾶιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ θερίζω, δεῖ θερίζειν, Θ. Στοῦδ. Cod. Par. 892, fol. 14 r<sup>o</sup>. θερᾶιστήρ, ἥρος, ὁ, = θερᾶιστής, Λυκόφρ. 840.



**θεριωτήριον**, τό, θεριωτικόν ὄργανον, δρέπανον, 'Εβδ. (Δ', Βασίλ. ΙΓ', 20, διάφ. γραφ. θερίστρον), Μάξ. Τύρ. 30. 6.  
**θεριωτής**, οὗ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ θερίζων, Ξεν. 'Ιέρ. 6. 10, Δημ. 242. 23, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 37, 2:—θερισταί, οἱ, σκυρι-  
 κόν τι ἔργον τοῦ ἑρίπ.  
**θεριωτικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνίχων εἰς τὸ θερίζειν, σπάθη Βυζ.  
 ὕμνος Σουῖδ. ἐν λ. Λειτουργίας.—ὡς οὖσ., θεριωτικόν, τό, ἡ  
 καρπολογία, ἐσοδεία, Σπράβ. 381.  
**θεριωτός**, ἡ, ὄν, ὁν δύναται τις νὰ θερίσῃ. II. τὸ θερι-  
 στὸν, εἶδος βαλσάμου, Διοσκ. 1. 18.  
**θερίσας** ἢ **θερίσας**, ὁ, (θερίζω) ὁ θερισμὸς ἢ ὁ καιρὸς τοῦ  
 θερισμοῦ, Νικηφ. Βλεμμ. (Sprohn) 40, θερίσας ἢ θερίσας Σχολ.  
 Τζέτζ. εἰς 'Ησ. 'Εργα καὶ 'Ώμ. 571· πρβλ. ἀμνηστ.  
**θερίστρια**, ἡ, θηλ. τοῦ θεριωτή, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 618.  
**θερίστριον**, τό, ἐλαφρὸν θερινὸν ἔνδυμα, ἀντίθετον τῷ χειμά-  
 στριον, οἱμοὶ δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη ἐσχι-  
 σται Θεόφρ. 15. 69, 'Αριστ. 1. 27· πρβλ. Müller Archäol.  
 Kunst § 394. 1.  
**θερίστρον**, τό, = τῷ προηγ., 'Αλκαῖος 4, 'Ανθ. Π. 6. 254, 'Εβδ.  
 (Γίν. ΚΔ', 65, ΔΗ', 14), Φίλων 1. 666.  
**θερί-τροπος**, ὄν, ὁ τρεπόμενος κατὰ τὸ θέρος, θερίτροποι  
 τροπαί, αἱ θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου, Τζέτζ. εἰς 'Ησ. 'Εργα καὶ  
 'Ώμ. 596.  
**θερμα**, τό, = θερμῇ, Πλάτ. Θεαιτ. 178C, Μένανδ. ἐν 'Γεωργῶ  
 7, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 66α.  
**θερμάζω**, = τῷ ἐπομ., Νικ. 'Αλεξίφ. 60, 'Επικ. εὐκτ. μέσ. ἀορ.  
 θερμάσασατο.  
**θερμαίνω**: μέλλ. θερμαίνω: ἀορ. ἐθερμήνα 'Ομ., κλ., μετα-  
 γεν. ἐθερμῶνα 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21, 11: παθ. πρkm. τεθερ-  
 μασμαι (δια-) 'Ίππ. 364. 1· περὶ τοῦ ἀορ. εἴ 'ἴδε θερμῶ: (θερ-  
 μός). **θερμαίνω**, ζεσταίνω, εἰς ὃ κε θερμὰ λοστρά ἐξυπλό-  
 καμος 'Εκαμῆδῃ θερμήνῃ 'Πλ. Σ. 7· ἡλῖος θερμαίνων χθόνα  
 Εὐρ. Βάκχ. 679, πρβλ. Δισχύλ. Πέρσ. 505· τὸ χαλκίον θερ-  
 μαίνει Εὐπόλις ἐν 'Δήμοις 22.—Παθ., τὸν μοχλὸν ὑπὸ σπο-  
 δοῦ ἡλίας πολλὰς, ἔως θερμαίνοιτο 'Οδ. Ι. 375· τὸ θερμαι-  
 νον ψύχεται ὑπὸ τοῦ θερμαινόμενου 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4.  
 3. 18, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 6:—αἰσθάνομαι θερμότητα, τί  
 οὖν δὴ ἐκεῖνον ἀποδείξω δνομα, τῷ ὄρῳ, ἀκούειν, ἐσφραί-  
 νεσθαι, ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι; Πλάτ. Θεαιτ. 186D· ἔχω ἢ  
 αἰσθάνομαι θερμῇ, 'Ίππ. 'Επιστμ. τὸ Δ', 988. 2) μεταρ.,  
 μάλα δέ τοι θερμαίνει φιλότατι νόον Πίνδ. Ο. 10 (11). 105·  
 ἔως ἐθερμήνῃ· αὐτὸν φλέξῃ οἶνου Εὐρ. 'Αλκ. 758, πρβλ. Κύνκλ.  
 425· σπλάγγχνα θερμ. κότῳ 'Αριστοφ. Βατρ. 844· τὸ ἐν Δισχύλ.  
 Χο. 1004 ὑποπτον χωρίον: πολλὰ θερμαίνου φρενί (φρένα  
 Lobeck) ὁ Passow ἐξηγεῖται: πολλὰ πράσσει θερμῇ φρενί.—Παθ.,  
 θερμαίνεσθαι ἐλπίσι Σοφ. Αἴ. 478· χαρὰ θερμαίνεσθαι καρ-  
 δίαν Εὐρ. 'Ηλ. 402· θ. φησι τοὺς διαλεγόμενους Πλάτ. Φαῖδ.  
 63D, κτλ.  
**θερμανσις**, εὖως, ἡ, τὸ θερμαίνειν, 'Ίππ. 424. 34, 'Αριστοτέλ.  
 Μεταρ. 10. 11, 2.  
**θερμαντικός**, α, ὄν, ὁν πρέπει νὰ θερμάνῃ ἢ ἐξάψῃ τις, 'Ίππ.  
 π. 'Αδρβ. 789.  
**θερμαντήρ**, ἥρος, ὁ, λέβης πρὸς θερμάνειν ὕδατος, Πολυδ. Γ',  
 89, I', 66.  
**θερμαντήριος**, α, ὄν, προξενῶν θερμότητα, φάρμακα 'Ίππ.  
 416. 5. II. χαλκίον θερμαντήριον = θερμαντήρ, Σουλ.  
 'Επιγρ. 161, 2139 οὕτω, θερμαντήριον μόνον, Γαλην.  
**θερμαντικός**, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ θερμάνῃ, παραγωγὸς θερμώ-  
 τητος, θερμ. τὸ πῦρ 'Αριστ. ἐν 'Αδῆλ. 13, 11· τὸ θερμαντὸν  
 πρὸς τὸ θερμαντικὸν ὁ αὐτ. Μεταρ. 4. 15, 6.—μετὰ γεν., τὸ  
 τῆς ψυχῆς θ. οἶνος Πλάτ. Τιμ. 60A.  
**θερμαντός**, ἡ, ὄν, ἐπιδεικνύς θερμότητος, 'Αριστ. Φυσ. 5. 1,  
 2· πρβλ. θερμαντικός.  
**θερμάσεια**, ἡ, θερμότης, ζέστη, 'Ίππ. 'Αφ. 1255, 'Αριστ. Προβλ.  
 1. 9, 2, κτλ.· ἡ παρ' 'Αττ. λέξις εἶναι θερμότης (Θωμ. Μ. 441),  
 ἀλλ' ἴδε Ξεν. 'Αν. 5. 8, 15.  
**θερμασμα**, τό, «ζέσταμα», θερμὸν κατάπλασμα, 'Ίππ. π. 'Οξ. 386.  
**θερμαστίον**, τό, = θερμαστήριον II, Αἰν. Τακτ. 18, Σουλ.  
 'Επιγρ. 155. 31—διάφ. γραφ. θερμαστήριον ἐν ἐκδ. Hug.  
**θερμάστρα** ἢ **αὐστρα**, ἡ, κλίβανος, κάμινος, Καλλ. εἰς Ἀδῆλ.  
 144, 'Ηούχ.—'Επιγρ. θερμαστήρην, ἐκ τῆς καμίνου, 'Ηούχ.  
**θερμαστρίς** ἢ **αὐστρίς**, ἡ, πυράγχα ἐν χρήσει παρὰ  
 τοῖς σιδηροουργοῖς, δι' ἧς ἐλάμβανον τὰ πεπυρακτωμένα μέταλλα,  
 «τσιμπιδά», 'Ηούχ.—καθόλου, πᾶν εἶδος λαβίδος, = δδοντάγχα,  
 'Αριστ. Μηναν. 21, 2. 2) μεταρ., βίαιον εἶδος χοροῦ, καθ'  
 ὃ ὁ ὀρχούμενος ἀναπνέων διεσταύρου τὰ σκέλη ἐν εἰδεί λαβίδος,  
 Πολυδ. Δ', 102, 'Αθῆν. 630A· ἐντεῦθεν, θερμαστρίζω, χορεύω  
 τὸν χορὸν τοῦτον, Κριτίας 29, Δουκ. 'Ορχ. 34. II. εἶδος  
 σφηνὸς ἢ γόφου, Μαθ. 'Αρχ. σ. 10. III. = θερμαντήρ,  
 'Εβδ. (Γ', Βασίλ. Ζ', 40, 45), Πολυδ. I', 66· οὕτω πιδ. παρὰ  
 τῷ Εὐπόλ. ἐν Πολ. 36.—Οἱ τύποι διαφέρουσιν ἐν τοῖς χειρογράφ.

παρ' 'Αριστ. ἐνθ' ἄνωτ., ὁ Bekker παρίχει -αυστρίς, ὁ Meineke  
 ἐν Εὐπόλ. ἐνθ' ἄνωτ. προτιμᾷ -αυστρίς. (κακῶς φέρεται ἐν Πολυδ.  
 I', 66 θερμαυστρίς, καὶ ἐν 'Ηούχ. θερμαστρίς).  
**θερμαύστρα**, -έζω, -ίς, ἴδε ἐν λ. Οερμαστρ-  
**θερμῆ**, ἡ, (θερμός) θερμότης, ζέστη, 'Ίππ. 'Αρχ. 'Ιητρ. 16· πυρε-  
 τώδης ζέστη, πυρετός, Φερεικρ. ἐν 'Αδῆλ. 90, Θουκ. 2. 49, Πλάτ.  
 Θεαιτ. 178C, 'Αριστ. Προβλ. 1. 23, κτλ.· ὡσαύτως, ἱερώς, 'Αρρ. 'Αν.  
 2. 27· πρβλ. θερμα. II. θερμαί, αἱ, θερμαὶ πηγαί, Λατ.  
 thermae, Σουλ. 'Επιγρ. 5694, 5809.—δ'ομα πόλεως τινος ἐν Σι-  
 κελίᾳ, Πολυδ. 1. 24, 4.  
**θερμ-ηγορέω**, ὁμιλῶ θερμῶς, μετὰ θερμότητος, Χρησμ. παρὰ  
 Λουκ. ἐν Περειγρ. 30.  
**θερμ-ημέριαι**, ὧν, αἱ, αἱ θερμαὶ ἡμέραι, ἐποχὴ τοῦ θέρος,  
 «καλοκαίρι», 'Ίππ. 227. 25, 'Αριστ. I. Ζ. 5. 13, 4, Θεόφρ. I. Φ. 7. 1, 7.  
**θερμῆνος**, ἡ, ὄν, (θερμός) εἶδος ἐθέρμων (κοιν. ἀπὸ λούπινα),  
 Διοσκ. 2. 135, Δουκ. π. 'Αλ. 'Ιστ. 1. 27.  
**θερμῖον**, τό, ὑπόκορ. τοῦ θερμός, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 67.  
**θερμο-δάρης**, ἐς, ὁ βαρεῖς θερμός, ἀντίθετον τῷ ψυχροδάρ-  
 φῆς, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 22.  
**θερμο-δυστος**, ὄν, ἀναδύζων θερμός, τὸ θερμιδύλυστον  
 ρεῖθρον Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 33.  
**θερμο-δουλος**, ὄν, ἔχων θερμὴν ἰδiosisκρασίαν, ὁρμητικός,  
 Εὐρ. ('Αποσπ. 852), παρὰδούμενον ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 119· ἀνὴρ  
 Διλ. π. Ζ. 7. 17.  
**θερμο-δότης**, ὄν, ὁ δίδων θερμὸν ὕδωρ ἐν τοῖς λουτροῖς,  
 Λατ. caldarius, Βυζ.· θηλ. θερμοδότις. εἶδος, 'Ανθ. II. 9. 183.—  
 θερμοδοτέω, 'Εκκλ.—θερμοδοσία, ἡ 'Ορειβάς. σ. 77, Μαθ.  
 θερμοειδής, ἐς, ἔχων θερμὴν φύσιν, 'Ετυμ. Μ. 557. 23.  
**θερμο-εργός**, ἴδε ἐν λ. θερμός II.  
**θερμο-κοιλίος**, ὄν, ἔχων θερμὴν κοιλίαν, θερμὸν στόμαχον,  
 'Ίππ. 1180G.  
**θερμο-κύαμος**, ἡ, εἶδος ὁσπρίου μετὰ τοῦ θερμῶ καὶ τοῦ  
 κυάμου, Δίφιλ. ἐν 'Αδῆλ. 2, 'Αθῆν. 55E.  
**θερμο-λουτής**, οὗ, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά, 'Αν-  
 τυλλ. παρ' 'Ορειβ. 286 Μαθ.—θερμολουτέω, μεταχειρίζομαι  
 θερμὰ λουτρά, 'Ερμιπ. ἐν 'Αδῆλ. 1, 'Αλεξ. ἐν 'Ολ. 1. 11· οὐχὶ -λου-  
 τρέω, ὡς ἐν 'Αριστ. Προβλ. 1. 29.—καὶ θερμο-λουτία, ἡ, θερ-  
 μὸν λουτρόν, ἐν τῷ πληθ., 'Ίππ. 380. 3, Θεόφρ. περὶ 'Ιδρωτων 16,  
 'Αρετ. Χρόν. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· ἡ -λουσία, Κομ. 'Ανών. 241,  
 πρβλ. Λοβ. Φρόνιχ. 594.  
**θερμο-μύγης**, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ θερμός, Πλούτ. 2. 890B.  
**θερμό-νους**, οὖν, ἔχων θερμὸν νοῦν, ἐξημμένος, Δισχύλ.  
 'Αγ. 1172.  
**θερμο-οπλᾶω**, ἔχω φλόγῳσιν ἐν τῇ ὁπλῇ, ἐπὶ ἵππων, 'Ίππιατρ.  
 σελ. 163, 253· αὐτὴ δὲ ἡ νόσος εἶναι θερμόπλησις, εὖως, ἡ, αὐ-  
 τίδη 163, 164—παρ' 'Ηούχ., θερμόπλα ἴσως διορθωτέον εἰς  
 θερμοπλᾶν.  
**θερμοποσία**, ἡ, οὐσίαστ. τοῦ ἐπομ., 'Ανών. π. διατ. ἐν Idel.  
 phys. σ. 195.  
**θερμο-πότης**, οὗ, ὁ, ὁ πίνων θερμὰ ποτὰ, 'Αθῆν. 352B· θηλ.  
 θερμο-ποτίς, ἰδος, ποτήριον διὰ θερμὰ ποτὰ, Πάμφιλ. αὐτόθι  
 475D· ἐντεῦθεν thermopota παρὰ Πλάτ. Trin. 4. 3. 6.  
**θερμό-πρωκτος**, ὄν, ἀκόλαστος, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Σπ. 1035.  
**θερμόπτερος**, ὄν, ἔχων θερμὰ πτερά, Cod. Par. 2662, fol. 79 r.  
**θερμο-πύλαι**, ὧν, αἱ, κατὰ λέξιν, θερμαὶ πύλαι, δηλ. στενὸν  
 πέραμα ὅμοιον πύλῃ, ἐνθα ὑπὸντρον θερμαὶ πηγαί, δνομα τοῦ περι-  
 φήμου στενοῦ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα, ἡ κλεῖς τῆς 'Ελλάδος,  
 καλούμεναι ὡσαύτως ἀπλῶς Πύλαι, 'Ηρόδ. 7. 176, 201, Σπράβ. 428.  
**θερμο-πώλιον**, τό, μαγειρεῖον, καπηλεῖον, παρὰ Πλάτ. Curs.  
 2. 3. 13, Trin. 4. 3. 6.  
**θερμός**, ἡ, ὄν, ὡσαύτως ὡς, ὄν, ὕμν. 'Ομ. εἰς Ἑρμ. 110.  
 'Ησ. Θ. 696· (θερμῶ)—θερμός, ἐπὶ τῆς ἡπίας θερμοκρασίας τοῦ  
 ὕδατος τῶν λουτρῶν, θερμὰ λοστρά (βραδύτερον καλούμενα 'Ηρά-  
 κλεια λ.) 'Πλ. Σ. 6, 'Οδ. Θ. 249· λουτρά Πίνδ., κλ., ἴδε κατω.  
 III. 3· ἡ ἐπὶ δακρύων, T. 362· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρα-  
 σίας τοῦ βράζοντος ὕδατος, αὐτόθι 388· τοῦ καίοντος ξύλου, I. 388·  
 θ. καύματα, ἐπὶ μεγάλης θερμότητος, 'Ηρόδ. 3. 104· καθόλου ἀντί-  
 θετον τῷ ψυχρός, συγν. παρ' 'Αττ., ἰδίως ἐπὶ θερμῶν μετάλλων ἡ  
 ποτῶν, Τηλεκλείδ. ἐν 'Αμφ. 1. 8, Σπέρρ. 2, Φερεικρ. ἐν Περσ. 1. 8,  
 κτλ.· ἐπὶ τοῦ αἵματος, Σοφ. O. K. 622, Αἴ. 1412, κτλ.· ἐπὶ πυρε-  
 τικῶν νόσων, Πίνδ. II. 3. 117, Θουκ. 2. 48· πρβλ. θερμαίνω,  
 θερμῇ. II. μεταρ., θερμός, ζωηρός, ὁρμητικός, ὡς τὸ Λατ.  
 calidus, ἐπὶ προσώπων, Δισχύλ. Θῆβ. 603, Εὐμ. 560, 'Αριστοφ.  
 ἐν Σπρξ. 918, κτλ.· θερμός καὶ ἀνδρεῖος 'Αντιφῶν 119. 38· ὡσαύ-  
 τως ἐπὶ πράξεων, πολλὰ καὶ θερμὰ μοχθήσας Σοφ. Τρ. 1046·  
 θ. ἔργον 'Αριστοφ. Πλ. 415· δρᾶν τι νεανικὸν καὶ θερμὸν  
 'Αμφις ἐν Φιλαδέλφ. 10· θ. πόθος 'Ανθ. Π. 5. 115· φάρμακον  
 'Αλκιφρον 1. 37· μετ' ἀπαρ., θερμότερος ἐπιχειρεῖν 'Αντιφῶν  
 115. 30· ὑπερβ., θερμιόταται γυναικες 'Αριστοφ. Θesm. 735.  
 2) ἐπὶ θερμός, πρόσφατος, ἴχνη 'Ανθ. Π. 9. 371· ἀτυχήματα  
 Πλούτ. 2. 798E· γάμοι Φιλόστρ. 165. III. τὸ θερμόν, =



θερμότης, ζέστη, Λατ. calor, Ἡρόδ. 1.142, Πλάτ. Κρατ. 413C, κτλ. — θερμόν· τὸ θέρος Βυζάντιοι· Ἡσύχ. 2) θερμόν (ἐξυπ. ὕδωρ), τὸ, «ζεστό τόπος», θερμῶ λοῦσθαι Ἀριστοφ. Νερ. 1044, Ἑκκλ. 216, πρβλ. Meineke Φιλῆμ. σ.375 μεγάλ. ἐκδ. — ὡσαύτως, θερμόν ποτόν, Λατ. calida, Γαλῆν. 3) τὰ θερμά (ἐξυπ. χωρία) Ἡρόδ. 4.29· ἀλλά (ἐξυπ. λουτρά), θερμά λουτρά, Ξεν. Ἑλλ. 4.5, 3, κτλ. IV. Ἐπίρρ. -μῶς, Πλάτ. ἐν Εὐθύδ. 284E· συγκρ., θερμότερον ἔχειν Εὐθύδ. ἐν Ἀμαλθ. 1· φθέγγεσθαι Πλάτ. Φιλῆμ. 25C.

Θέρμος, ὁ, εἶδος ὕπνου, «λούπινον», χρησιμεῖον ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς μέθης, Ἀλεξ. ἐν Ὀλ. 1.11, ἐν Ἀδῆλ. 9, Θεόφρ. I. Φ. 8. 11, 2, Ἀνθ. Π. 11. 413, Πολυδ. C, 45, Διοσκ. B, ριβ', ριγ'.

θερμο-σποδία, ἡ, ὡς καὶ γυν, θερμὴ σποδός, ζεστὴ στάκτη, Διοσκ. 2. 200· ἴδε Λοβ. Φρύν. 603.

θερμότης, ητος, ἡ, (θερμός) ζέστη, θερμῇ, Λατ. calor, Ἰπκ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 335C, κτλ. ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 432B.

II. μεταφ., ἔξαψις, ὀργή, πάθος, τοῦ Ἀχιλλέως Φιλόστρ. 722· ἐν τῷ λέγειν Ἀθῆν. 1B.

θερμο-τράγιω, τρώγιω θερμούς, Λουκ. Λεξίφ. 5.

θερμουργέω, πράττει μετὰ θερμότητος, ἐνθέρμως ἢ μετὰ σπουδῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 53.

θερμουργία, ἡ, πράξις θερμῇ, ἐσπενυσμένη, Ἀππ. Μίθρ. 108.

θερμουργός, δυν. (\*ἐργω) ἐνεργῶν θερμῶς, ἀπερίσκεπτος, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9, Λουκ. Τιμ. 2.

θερμο-χύτης, ου, ὁ, ἀγγεῖον διὰ θερμὰ ποτὰ, Λήμμα ἐν Ἀνθ. Π. 9. 587 (ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑκδ.).

θερμῶν, = θερμῶν, Ἀνθ. Ὁξ. 2. 448· τεθερμῶσθαι, ἀμφίβολος γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Αὐσ. 1079.

Θέρμ-υδρον, τό, τόπος ἔχων θερμὰ πηγὰς, ὄνομα λιμένος τινὸς τῆς Ρόδου, Τέτζ. Ἰστ. 2. 369· ὡσαύτως Θέρμυδρα, τά, Στέφ. Βυζ. Θερμυδραί, αἱ, Ἀπολλόδορ. 2. 5.10.

Θέρμω (θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, Θέρμετε δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 426, Ἀριστοφ. Βατρ. 1339. — Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, Θέρμετο δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 437, Ἰλ. Σ. 348· πνοιῇ... μετὰφρονον εὐρέε τ' ὦμω Θέρμιετ' Ψ. 381· Θέρμετο δὲ χθῶν Ἑπ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἑνδεός· μὴ ποῦ τις ἐν λ. χροῖ Θέρμιετ' (Ἑπ. ἀντὶ Θέρμηται) αὐτὴν Ὀππ. Ἀλ. 3. 522. — Ἀπαντες οἱ τύποι [καὶ οὐδεὶς ἑτέρος ἀπαντᾷ] ἡδύνατον νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἐνέργ. ἄδρ. 6' καὶ παθ. τοῦ θερμαίνω· ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁμοῦς (ἐνδ' ἄνωτ.) εἶναι φανερά ἡ σημασία τοῦ παρὰ.

θερμώδης, ἐς, (εἶδος) χλιαρός, Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θερ. 2. 3.

θερμωλή, ἡ, πυρετώδης θερμότης, Ἰπκ. 416. 33, 418. 1, κτλ.

θερῶεις, εσσα, ἐν, ἀντήκων· εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀλ. 583.

θέρος, τό, (θέρω) «καλοκαίρι», χειμῶτος οὐδὲ θέρεως Ὀδ. Η. 118· οὐτ' ἐν θέρει οὐτ' ἐν ὀπώρῃ Μ. 76· ἐν θέρει, ἐν καιρῷ θέρος, αὐτόθι· ἀντίθετον τῷ ἐν ψύχει, Σοφ. Φ. 18· θέρει ἢ θέρει Ἰλ. X. 151, Ηπ. ἐν τῷ θέρει Θουκ., κτλ. τὸ θέρος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, Ἡρόδ. 1. 202· τοῦ θέρεος, διαρκούντος τοῦ θέρους, ὁ αὐτ. 2. 24· Ἀτ. τοῦ θέρους Ἀριστοφ. Ἀποπ. 76, κτλ.· θέρους (ἄνευ τοῦ ἄρρ.) Πλάτ. ἐν Φαῖδρ. 276B, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, τὸ παρῆστώτος θέρους Σοφ. Φ. 1340· τοῦ θ. εὐθύς ἀρχομένου Θουκ. 2. 47· κατὰ θέρους ἀκμὴν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3. 19· θέρους μεσοῦντος, κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 1· παρὰ Θουκ. τὸ θέρος περιλαμβάνει καὶ τὸ ἔαρ καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρὸς πώρου, ἐπειδὴ ἐσήμαινε τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν, ἕμα ἡρι τοῦ ἐπιγιγνόμενου θέρους 4.117, πρβλ. 6. 8., 8. 61., 4. 1 πρὸς τὰ 4. 21., 2. 31. II. θερινοὶ καρποί, θερισμός, συγκομιδὴ, θ. ἀλλότριον ἄμραν Ἀριστοφ. Ἰπκ. 392, πρβλ. Δημ. 1253. 15, Ἀνθ., κτλ.· Θέρησταχύν, οἱ ὥριμοι στάχυες, Πλούτ. Φαβ. 2· μεταφ., πάγκλυτον ἐξαπὼν θέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655· τὸ γηγενὲς δράκοντος.. θ. Εὐρ. Βάκχ. 1027· ἐπὶ τῆς χαίτης Ἰππου, ἴδε θερίζω I. 3· ἐπὶ τοῦ πώγωνος νεανίου, Καλλ. εἰς Ἀδῆλ. 298, Ἀνθ. Π. 10. 19.

θερσιεπής, ἐς, ὁ μετὰ θράσους λαλῶν, Βακχυλ. 12. 199, ἔκδ. Blass.

θερολόχων· «θερμαίνων, γῆν καίων» Ἡσύχ.

θερτήρια· «ἐορτὴ τις (ἀνθεστήρια)» Ἡσύχ.

θερσίτης, [τ], ου, ὁ, δηλ. ὁ αὐθόδης (θέρος) ἀναφέρεται ὡς Διολ. ἀντὶ Θάρσος ἐν Α. Β. 1190, Ἑτυμολ. Μ. 447, Ὀμ. Ἰλ. Β. 212, 271.

Θέρω (ἴδε ἐν τέλ.), θερμαίνω, ζεσταίνω, Θέρον αὐγαὶ ἡέλου Λιβύην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1312· Θέρων ἔλκος = θεραπεύω, Λατ. fovens ulcus, Νικ. Θ. 687· — ἀλλαχού, II. μόνον ἐν τῷ Παθ. Θέρωμαι, μετὰ Μέσ. μέλλ. Θέρσομαι, Ὀδ. T. 507· ἄρρ. 3' ἐθέρων (ἐν Ἑπ. ὑποτακτ. Θέρω ἀντὶ Θερῶ, P. 23)· — Ποιητ. ἔμμα (ἐν χρήσει ἐγκαυτοῦ καὶ παρὰ πεζοῖς), γίνομαι ζεστός, θερμός, θερμαίνομαι, νήσοι ἐν ἔλα πολλὰ, φῶς ἔμιν ἡδὲ Θέρεσθαι Γ. 61, πρβλ. 507· ἐπεὶ κε πυρὸς Θέρω, πυρὶ θερμανθῶ, P. 23· οὕτω βραδύτερον, Θέρου, θερμαίνου, ζεσταίνου, Ἀριστοφ. Πλ. 953· ὁπόταν.. τίς.. ῥιγῶν ποτε Θέρηται Πλάτ. ἐν Φιλῆμ. 46C·

εἶδον Ἡράκλειτον θερόμενον πρὸς τῷ Ἰπνῶ Ἀριστ. Μορ. Z. 1. 5, 6· Θέρεσθαι πρὸς τὴν εἰλην Λουκ. Λεξ. ρ. 2· Θέρεσθαι πυρὶ, ἐπὶ ἔρωτος, Καλλ. Ἑπ. 26· παρατατ. ἐθέρωντο Φιλόστρ. 69, Ἀλκίφρων 1. 23. 2) ἐπὶ πραγματικῶν, γίνομαι θερμός, Ἀρχέλ. παρὰ Πλούτ. 2. 954F· μὴ.. ἄστου πυρὸς δηλοῖο Θέρηται, μήπως καὶ διὰ πυρὸς, Ἰλ. Z. 331, πρβλ. Α. 667. (Ἐκ τῆς √ΘΕΡ παρὰγονταὶ ὡσαύτως τὰ θερ-ος, θερ-ίζω, θερ-μω, θερ-μός, θερ-μαίνω (ὡσαύτως ἴσως ὀξλ-πω, καὶ θερ-άπων, θερ-απεύω)· πρβλ. Σανσκρ. ghar (lucere), ghar-mas (fervor)· Λατ. for-nus, for-nax, for-cers, καὶ ἴσως fer-vo, ferveo, febris· Γοτθ. war-njan (βάλλειν)· Ἀργ. Σκάνδιν. var-mr, Ἀγγλο-Σαξον. καὶ Ἀρχ. Γερμ. war-am (Ἀγγλ. warm), κτλ.)

θές, ἴδε ἐν λ. τίθημι.

Θέσις, εως, ἡ, (τίθημι) τοποθέτησις, τακτοποίησις, ἐπέων τε θέσιν, σύνθεσιν ἐπῶν, Πίνδ. Ο. 3. 14· (ἐντεῦθεν θέσις = ποιησις, Ἀλκαῖ. 128)· πλινθῶν καὶ λίθων Πλάτ. Πολ. 333B· λεγομένων καὶ γραφομένων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 206A· τῶν μερῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 668D· Θ. νόμων, νομοθεσία (ἴδε τίθημι IV), αὐτόθι 690D, Δημ. 328. 20, κτλ.· Θ. ὀνομάτων, τὸ νὰ δώσῃ τις ὄνομα, Πλάτ. Κρατ. 390D· Θ. τελῶν, ἐπιβολὴ τελῶν, δασμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D· Θ. ἀγώνων, ἐπορισμός, ἱδρῆσις ἀγώνων, Διδ. 4. 53.

II. κατάθεσις, ὀπλῶν, ἀντίθετον τῷ ἀναίρεσις, Πλάτ. Νόμ. 813E.

2) κατάθεσις χρημάτων πρὸ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Νερ. 1191 (πρβλ. πρυτανεία)· χρήματα προπληρωμένα ἐπὶ ἀγορᾷ πράγματος, ἀρραβών, «καπάρω», Δημ. 896. 6, πρβλ. Λυσ. 113. 12.

III. παραδοχὴ τινος ὡς πολιτοῦ εἰς ξένην πολιτείαν, Ἀλεξάνδρεος θέσει, Ἀθηναῖος θ., ἀντίθετον τῷ φύσει (ἐκ γενετῆς) Σουῖδ.· Κρινοτέλῃν Πινδάρου, θέσει δὲ Φιλοξένου Σουλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2480d, πρβλ. 2264o: — πρβλ. Θέτης III, θετός II, υἱοθεσία.

IV. θέσις, κατάστασις, Λατ. situs, θέσις πόλεως, Ἰπκ. π. Ἀέρ. 283, Θουκ. 1. 37., 5. 7· ἡ θ. τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 5· γεωγραφικὴ θέσις, Πολυδ. 16. 29, 3.

2) ἐν τοῖς μαθηματικ., ἱοτική θέσις, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6, 6, κ. ἄλλ.· κείσθαι θέσιν, ἴδε κείμαι II. 1· ἔχειν θέσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 32, 2· θέσιν ἔχειν πρὸς ἀλλήλα, ἔχειν τοπικὴν σχέσιν πρὸς ἀλλήλα, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6. 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 586B· τῇ θέσει μέσον Ἀριστ. Ἀν. Πρωτ. 1. 4, 3, κ. ἄλλ.· κατὰ τὴν θ. τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 1, 5, κτλ.

V. ἐν τῇ φιλοσοφ. γλώσσῃ, θέσις ἡ ζήτημα θεθῆν, οὗ ζητεῖται ἡ ἀπόδειξις, Πλάτ. Πολ. 335A, Ἀριστ. Τοπ. 1. 11, 4 κέ., Ἀν. Ὑστ. 1. 2, 7, κ. ἄλλ.· θέσιν διαφυλάττειν, διατηρεῖν αὐτὴν ἐν τῇ συζητήσει, ὁ αὐτ. ἐν Ἰθ. Νικ. 1. 5, 6· κινεῖν, ἀναιρεῖν αὐτήν, Πλούταρχ. 2. 687B, πρβλ. Wytτ. αὐτόθι 328A· πρβλ. ὑπόθεσις.

2) γενική τις ἀρχή, Λατιν. quaestio infinita, propositum, ἀρσις δὲ εἶναι μερικὴ περίπτωσις, quaestio finita, Κικ. Τοπ. 21, Κυντιλ. 3. 5.

VI. κατάθεσις, καταθέσις, ἀντίθετον τῷ ἄρσις (ὑψοσις), πᾶσα πορελὰ ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως συντελεῖται Ἀριστ. Προβλ. 5. 41· ἐντεῦθεν ἐν τῇ μουσικῇ ἢ τῇ ρυθμικῇ, τὸ πρὸς τὰ κάτω κτύπημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἄρσις), ἴδε ἄρσις III.

VII. ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἐπιθεβαλῶσις. VIII. παρὰ γραμμ., φωνῆν ἐν εἰναι μακρὸν φύσει ἢ θέσει. 2) αἱ θέσεις, Λατ. positurae, αἱ στίξεις, Donat.

Θέσκελος, ον, Ἑπικ. ἐπίρρ., ὁμοῖος τῷ θεῷ, Λατ. divinus, ἀλλ' ἔτι παρ' Ὀμ. ἡ ἐνοια αὐτῆς περιωρίκετο ἐν τῷ πληθὺ τύπον θεοεἰκελος, τὸ δὲ θεοεἰκελος ἔκειτο ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπερφυσικός, θαυμαστός, θαυμάσιος, καὶ αἰετοπε ἐπὶ πραγματικῶν, ὡς τὰν ἀπλὴν τὸ θεοεἰκελος αἰετοπε ἐπὶ προσώπων· Θέσκελα ἔργα, πράξεις θαυμασται, Ἰλ. Γ. 130, Ὀδ. Α. 610· Θέσκελα εἰδῶς Ποιητῆς παρὰ Πλούτ. 2. 1093B· — ὡς Ἐπίρρ., ἔκτο δὲ θεοσκελον αὐτῷ, ἦτο δὲ ὑπερβαλλόντως ὁμοία αὐτῷ, Ἰλ. Ψ. 107· — ὁ Νόνν. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κυριολεκτικῶς, ὁμῆ, προφήτης θ. Ἰω. 3. 10, κτλ.· οὕτω καί, θ. Ἐρμῆς Κόλουθ. 126. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὸ θεο-κελος ὡς = ταῖς λέξεσι θεο-πέσιος, θεο-φατος, πρβλ. ἴσκειν πρὸς τὸ ἔσπον, καὶ ἴδε Κ κ. II. 2.)

Θέσιμος, Δωρ. τέθμιος, ον, (θεσιμός) σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους, νόμιμος, ἑορτά τ. Πίνδ. Ν. 11. 34· Θέσιμον γονάιν ἐκβαλεῖν δόμων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1564· Θέσιμον ἐστὶ = θέμις ἐστὶ, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 12.

II. Θέσιμα, τά, ὡς οὐσιαστ., νόμοι, ἔθιμα, τελεταί, Ἡρόδ. 1. 59, Πίνδ. I. 6 (5). 28, Αἰσχύλ. Εὐμ. 491, Σοφ. Ἀ. 713, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικ., Εὐρ. Τρω. 267.

III. Θέσιμος, ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Πανσ. 5. 15, 7· τῆς Δήμητρος, 8. 15, 4.

θεσιμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων νόμους, Ἀπολλιν. Ψαλμ. Θ', 39.

θεσιμοδοσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ., Διδ. Ἀλεξ. σ. 401, ἔκδ. Μί.

θεσιμο-δότης, ὁ, νομοθέτης, Ἰω. Μαλακ. 3· θηλ. -δότητρα, Ὀππ. Ἀλ. 1. 25.

θεσιμο-θεσία, ἡ, νομοθεσία, γραπτὸς νόμος, Ἑκκλ.

θεσιμοθετεῖον, τό, ἡ αἰθουσα ἐν ἣ συνήρχοντο οἱ θεσιμοθέται, Λατ. basilica Thesmothetorum, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 4, 7. 8. Πλούτ. 2. 613B· ὡσαύτως θεσιμοθέστον, τό, αὐτόθι 714B, Σχλδ.



εἰς Πλάτ. Πρωτ. 337D· -θέτιον, Σουῖδ. ἐν λέξ. Πρυτανεύον.  
**Θεομοθετώ**, εἶμαι θεομοθέτης, Ἰσακ. 67. 2, Δημ. 1367. 6.  
**Θεομο-θέτης**, οὐ, ὁ, (τίθῃμι) νομοθέτης, νομοδότης, ἐπιθ. τὸ  
 ὁποῖον ἴσως κατὰ πρῶτον ἐδόθη εἰς τὸν Δράκοντα, οὐ οἱ νόμοι ἐκα-  
 λούντο θεομοί· ἀλλὰ πράγματι θεομοθεταί ἦσαν οἱ ἐξ νεώτεροι  
 ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι ἐδικαζον ὑποθέσεις μὴ ἀνγκυλίσσας εἰς ἰδίῳι τι δι-  
 καστήριον, καὶ εἶχον τὸ καθήκον νὰ ἐξετάζωσι καὶ συναρμόζωσι  
 τοὺς νόμους ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἀντιφάσεις ἢ πλεονασμοί, Αἰ-  
 σχίν. 59. 7 κέ., πρβλ. Ἀριστοφ. Σοφ. 775, 935, Ἐκκλ. 290, Ἀντι-  
 φῶνα 145. 26, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 3. 10., 65. 12., 70. 3 κέ.,  
 Ἀποσπ. 374-8· ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 75, 180-2, 380,  
 Πολυδ. Η' 85, Φώτ.

**Θεομοθέτης**, εἰς, ἡ, διάταξις, διαταγή, Ἐκκλ.

**Θεομοθέτης**, ἰδος, ἡ, = θεομοφόρος, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 28.

**Θεομο-λογέω**, ἀπονέμω δικαιοσύνην, δικάζω, Κωνστ. Πορφ.  
 Θεμ. 1.

**Θεομο-ποιέω**, νομοθετῶ, Εὐρ. Φοιν. 1645.

**Θεομο-πόλος**, ον, (πολέω) = θεμιστοπόλος, Ἀνθ. Π. 5. 293.

**Θεομός**, Δωρ. τεθμός, ὁ, πληθ. θεομοί, ποιητ. Θεομά, Σοφ.  
 Ἀποσπ. 81· (τίθῃμι). Ὡς τὸ θεμός, τὸ τεθέν καὶ ὠρισμέ-  
 νον καὶ ἐπιζόμενον, νόμος, διάταξις, Λατ. institutum, ἀλλὰ κυ-  
 ρίως ἐπὶ ἀρχαίων νόμων, οὓς ὑποτίθεται ὅτι καθιέρωσαν οἱ θεοί, παρ'  
 Ὁμ. μόνον ἀπαξ, ἡλεκτροῖοι παλαιοὺ θεομὸν ἴκοντο, δηλ. ἐξε-  
 πλῆρωσαν τὸν καθιερωμένον νόμον τῆς συζυγίας, ὡς τὸ Λατ. con-  
 suessere cum aliquo, Ὁδ. Ψ. 296· θεομοί εἰρήνης, ἡ τάξις τῆς  
 εἰρήνης, Ὑμν. Ὁμ. 7. 16· οἱ πατρίοι ἢ Ἡρόδ. 3. 31· θεομὸν τὸν  
 μοιροκράντον ἐκ θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 391· ἡμερος .. τῶν με-  
 γάλων οὐχὶ παρέδρος θεομῶν Σοφ. Ἀντ. 799· ἀρχῆς θεομός,  
 ὁ νόμος τῆς ἀρχῆς, κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 1104· παρέδρ. θε.  
 ἀρχαίου Ἀριστοφ. Σοφ. 331, πρβλ. Κρατίν. Νομ. 2· Θ. Ἀδρα-  
 στείας ὅδε Πλάτ. Φαῖδρ. 248C.

2) καθόλου, κανὼν, παράγ-  
 γελμα, νόμος, Σοφ. Τρ. 682· Θ. πυρός, ὁ νόμος τοῦ διὰ πυρὸς  
 σημείου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 304· τεθμός ἀέθλων Πίνδ. Ο. 6. 117· στε-  
 φάνων τ., οἱ ὠρισμένοι στέφανοι, ὁ αὐτ. 13. 39.

3) Θ. 35·  
 εὐφρων, τὸ παρέχον εὐφροσύνην μέλος (πρβλ. νόμοις), Αἰσχύλ.  
 Ἰκέτ. 1035, πρβλ. Πίνδ. Ο. 7. 162.

4) ἐν Ἀθήναις τοῦ Δρά-  
 κοντος οἱ νόμοι ἐκαλούντο θεομοί, ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν ἤρχετο  
 διὰ τῆς λέξεως θεομός (πρβλ. θεομοθέτης), ἐνῶ οἱ τοῦ Σόλωνα  
 ἐκαλούντο νόμοι, Ἀνδοκ. 11. 19, 26, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 8. 10.

II. τεθεμένον τι καὶ ὠρισμένον, ἔθρυμα, εἶναι τὸ δικαστήριον τοῦ  
 Ἀρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 484, 615· τεθμός Ἡρακλέος,  
 Ποσειδάωνος, δηλ. οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἄγῳτες, οἱ τῶν Ἰσθμίων, Πίνδ.  
 Ν. 10. 61, Ο. 13. 57.

III. = θεσσαυρός, Ἀνακρ. 58.

IV.

**Θεομοσύνη**, ἡ, συνάνημι, τῷ δικαιοσύνη, Ἀνθ. Π. 7. 593.

**Θεομο-τόκος**, ον, ὁ τίκτων, παράγων θεμούς, θεμοδότης,  
 Νόνν. Ἰω. 9. 146.

**Θεομοφόρια**, ων, τὰ, ἀρχαία ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ  
 τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Θεομοφόρου (δ' ἴδε), καὶ  
 διαρκούσα τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11ης τοῦ Πυανεψιώνος, Ἡρόδ. 2.  
 171, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1518, Θεσμ. 80, 182, κ. ἄλλ.· Θ. ἐστὶν  
 τὰς γυναικας, ὡς λειτουργία, χορηγῶ τὴν δαπάνην διὰ τὴν ἐστία-  
 σιν τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμ., Ἰσακ. 46. 11· ὁμοία ἐορτὴ ἐν  
 Ἐφέσῳ, Ἡρόδ. 6. 16 ἐν Θήβαις, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29, πρβλ. τὸ ἐπὶ.

**Θεομοφορίζω**, τελῶ τὰ θεομοφόρια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29·  
**Θεομοφορίζουσα**, ὄνομα κομφιδίας τοῦ Ἀριστοφ.

**Θεομοφόριον**, τό, ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος Θεομοφόρου, Ἀρι-  
 στοφ. Θεσμ. 278, 880, Συλλ. Ἐπιγρ. 103· ὡσαύτως -ετον, Θέων  
 ἐν Walz Ρήτ. 1. 204.

II. θεομοφόριον μέτρον Mar.

Victor. ἐν Λατ. Γραμμ., ἕκδ. Keil, τ. VI. σ. 149. 19.

**Θεομο-φόρος**, ον, ὁ τιθεὶς ἢ διδοὺς νόμον, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς  
 Δήμητρος, δοθέν αὐτῇ ἐπειδὴ εἰσήγαγε τὴν καλλιεργίαν τῆς γῆς καὶ  
 ἔδωκε τὴν πρώτην ὥθησιν εἰς τὸν σχηματισμὸν πολιτικῆς κοινωνίας,  
 εἰς τὸν νόμιμον γάμον, κτλ., Ἡρόδ. 6. 91, 134· συγγ. ἐν Ἐπιγρ.,  
 Δήμητρι Θεομοφόρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2106, κ. ἄλλ.· σεμνὴ θ.

Ἀνθ. Π. 5. 150, Δουκ. τῷ Θεομοφόρῳ, ἡ Δήμητηρ καὶ ἡ Περσε-  
 φόνη, αἵτινες ἐλατρεύοντο ὁμοῦ κατὰ τὰ Θεομοφόρια, Ἀριστοφ.  
 Θεσμ. 83, 282, 303, Ἐκκλ. 443, κ. ἄλλ., πρβλ. Πίνδ. Ἀποσπ. 12·  
 ὡσαύτως, αἱ θεομοφόροι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 70, Πλούτ. ἐν Διωνί 56,  
 κτλ.· προσέτι ὡς ὄνομα τῆς Ἰσιδος, Διόδ. 1. 14· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ.  
 Ὑμν. 41. 1.

**Θεομο-φύλακες**, οἱ, ὡς τὸ νομοφύλακες, φύλακες τῶν νό-  
 μων, ὄνομα ἀρχόντων ἐν Ἡλίῳ, Θουκ. 5. 47, Διόδ. 5. 67.

**Θεομοφίδω**, φάλλω θεμούς, παραγγέλλω, τὰ θεομοφιδόμενα  
 χρησμοί, Φίλων 1. 650· Θεσμ.-φιδός, ὁ, ὁ δίδων θεμούς, ὁ αὐτ.  
 παρ' Εὐσ. II. Ε' 360E.

**Θεσ-πέσιος**, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Εὐρ. Ἀνδρ. 297, Δουκ.  
 π. Θου. 13· (θεός, ἔσπον = εἶπον, ἴδε θεσπας, θεσκαερός)·— κυρίως  
 ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐκασίως ἡχῶν· ἐξόχως γλυκὺς, αἰοῖδ' Ἰλ. Β. 600·  
 Σειρήνες Ὁδ. Μ. 158· ἔπη Πίνδ. I. 4. 67 (3. 57).

II. δν  
 οὐδέτις δύναται νὰ προφέρῃ εἰμὴ ὁ θεός, ἐπομένως ἄφατος, ἄρρητος,

ἀνέκφραστος· ὅθεν 1) ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὀμηρικῶν χω-  
 ρίων ἔχει τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ θεός, Ἰλ. Α. 591, Ὁδ. Ν.  
 363· ὅτ. θηλ. Θεσπεσίη (ἐνν. βουλή) ὡς Ἐπίρρ., κατὰ τὴν θέ-  
 λησιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ, Ἰλ. Β. 367· Θ. χάρις, συγχὼν ἐν τῇ  
 Ὁδ.· ὡσαύτως ἐν Πίνδ. II. 12. 23, Εὐρ. Ἀνδρ. 297· Θ. δόδος, τὸ  
 μέσον, ἡ ὁδὸς τῆς μαντείας, ἐπὶ τῆς Κάσσανδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ.  
 1154· εὐχαῖς ὑπὸ Θ., μὲ προσευχὰς εἰς τοὺς θεούς, Πίνδ. I. 6 (5).  
 54.

2) θαυμάσιος, ἐξόχος, φοβερός, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων,  
 Θ. νέφος Ἰλ. Ο. 669· ἀχλύς Ὁδ. Η. 42· λαίλαψ I. 68·— καὶ  
 ἀκολούθως, καθόλου, ἐπὶ φυσικῶν προτύπων, Θ. ὤτων, χαλκός,  
 ἐξόχως λεπτόν ἔριον, θαυμάσιος χαλκός, Ὁδ. I. 434, Ἰλ. Β. 457·  
 ὁδμή, ἐξόχως γλυκεῖα ὁσμή, «θεία», Ὁδ. I. 211· ὅζει δ' ὕα-  
 κινθου ὁδμή θ. Ἐρμῖπ. ἐν Φορμ. 2. 9· οὕτως παρ' Ἡρόδ., ἀπό-  
 ζει θεσπέσιον ὡς ἡδὺ Γ. 113·— ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὑποθέσεων, συ-  
 γχὼν παρ' Ὁμ., Θ. φύζα ἢ φόδος Ἰλ. I. 2., Ρ. 118· πλούτος  
 Β. 670· Θ. ἀλαλήτος καὶ διαδόδος, ἡ ἡγή. ἱαχὴ, βοή, συγχὼν  
 παρ' Ὁμ.· Θ. ὁμιλος Θεοκρ. 15. 66· ὡσαύτως παρὰ περσούς, τέλγη  
 Θ. τις καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Εὐθύδ. 289E· Θ. βίος ὁ αὐτ. ἐν Πόλ.  
 365B· Θ. καὶ ἡδεῖα ἡ διαγωγὴ αὐτῆς 558A· σοφοὶ καὶ Θ. ἀν-  
 ὄρες ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 151B· Θ. τὴν γυνώμην Δουκ. ἐν Ἀλεξ. 4.

III. Ἐπίρρ. -ίως, Θεσπεσίως ἐρόδῃθεν, ὑπερβαλλόντως  
 ἐροθῆσαν, Ἰλ. Ο. 637· οὕτω τὸ οὐδέτ. Θεσπέσιον ὡς Ἐπίρρ.,  
 Θ. ὑλᾶν Θεοκρ. 25. 70·— Ἐπικ. λέξις ἀπαντῶσα ἀπαξ παρ' Ἡρόδ.,  
 δις παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ εὐχρηστος παρὰ Πλάτ.: ἴδε ἄνω· (ἴδε  
 Θεσφατος, καὶ πρβλ. Butt. Δεξιλ. ἐν λ.)

**Θεσπι-αιοδός**, ὄν, (θεσπις) ποιητ. ἀντὶ Θεσπιφδός, Ἡσυχ.  
 Θεσπι-ατής, ἐς, (δαίω) ἀνημμένος παρὰ θεοῦ τις, Θ. πῦρ,  
 πῦρ φοβερόν, μανιώδες, φαινόμενον πλέον τι ἢ φυσικόν, Ἰλ. Μ. 177,  
 441, Ὁδ. Δ. 418, κτλ., Ἡσυχ. Ἐπικ. λέξ. — πρβλ. Butt. Δεξιλ.  
 ἐν λ. Θεσκαερός 4.

**Θεσπιδες**· «θυσίαι, θεοσέβεια» Ἡσυχ.

**Θεσπι-επεια**, (ἐπος) ἡ ἐκπέμπουσα θεῖα ἔπη, ἡ προφητικὴ, τίς  
 δύνηται ἢ Θεσπιεπεία Δελφίς εἶπε πέτρα ..; Σοφ. Ο. Τ. 463·  
 θηλ. ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. Θεσπιεπής, μὴ ὑπάρχοντος, πρβλ. Ἀρτεῖ-  
 πεία, ἡδυπέπεια.

**Θεσπιζέω**: μέλλ. -ίω, Ἀττ. -ῶ, Ἰων. ἀπαρέμ. Θεσπιτέιν  
 Ἡρόδ. 8. 135· Δωρ. ἀδρ. ἐθέσπιζα Θεοκρ. 15. 63· (θεσπις). Χρη-  
 σιμῶν, χρησιμοδοτῶ, προφητεύω, προλέγω, μαντεύομαι, τι Ἡρόδ.  
 I. 47, κ. ἄλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· τινὶ τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1210,  
 Εὐρ. Ἀνδρ. 1161· καὶ ἐν τῷ Παθ. τί δέ τε θεσπισται; Σοφ. Ο.  
 Κ. 388.

II. μετ' αἰτ., μαντοσύνην, τὴν θέσπισε Φοῖ-  
 βος, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 43790. 2) μεταγεν.,  
 ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ἐπιτάσσω, διατάσσω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ  
 Ἰουλιανῶν ἐπὶ ἀρχόντων ἡ διακστῶν, Ἐκκλ.

**Θεσπιος**, ον, = θεσπέσιος, Ἡσ. Ἀποσπ. 54, Χρησμ. παρ'  
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 977.

II. ὄν. κύρ., «Θεσπίας» ποταμὸς Βοιω-  
 τίας· Ἡσυχ.

**Θεσπιόφημον**· «παροιμίαν τινὰ» Ἡσυχ.

**Θεσπας**, ιος, ὁ, ἡ, (Νόνν. γεν. ἰδος, Δ. 45. 133)· (θεός, ἔσπον  
 = εἶπον, πρβλ. θεσπέσιος)·— πλήρης θεῶν λόγων, θεόπνευ-  
 στος, Ὀμηρ. μόνον ἐν τῇ Ὁδ.· αἰοδός Ρ. 385· αἰοῖδ' Α. 328.  
 Θ. 498, Εὐρ. Μῆδ. 425, — αἰσποτε κατ' αἰτ. θεσπας, πλην ὅτι ὁ  
 Νόνν. ἔχει θεσπιδά Δ. 25. 452.

2) καθόλου, θεῖος, θαυμα-  
 σίος, φοβερός, θεσπια ἄελλα Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀρροῦ 209·— Ἐπικ.  
 λέξ., ἀπαξ ἐν χρήσει παρ' Εὐρ.

II. ὡς κύρ. ὄνομα, **Θεσπας**, ὁ  
 ἐπὶ τῆς τῆς τραγωδίας, Ἀριστοφ. Σοφ. 1479, Ὀρτ. Αἰσ. Ροεῖα 275.

**Θεσπιανός**, τό, τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., χρησμοί, λόγια μαν-  
 τικά, Ἡρόδ. 2. 29, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Ο. Τ. 971.

2) διάταγμα τῆς γερονσίας ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, Βυζ.

**Θεσπιστής**, οὔ, ὁ, προφήτης, Μανθῶν 6. 378, Ἰω. Χρυσ.

**Θεσπιφίδω**, εἶμαι θεσπιφιδός, προφητεύω, ἄδω προφητικὸν  
 μέλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1161, Εὐρ. ἐν Φοιν. 959, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Πλάτ.  
 Ἀξ. 367D, κλ.— Κατὰ Πολυδ. Α' 17, «τὸ γὰρ θεσπιφιδῆσαι διθυ-  
 ραμῶδες».

**Θεσπιφίδημα**, τό, = θεσπισμα, Νικήτ. Χρον. 359A.

**Θεσπι-φιδός**, ὄν, ὁ ἄδων μαντικῶς, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ.  
 401, Εὐρ. Ἑλ. 145, πρβλ. Μῆδ. 668·— **Θεσπιφιδός**, ἡ, τὸ Λατ.  
 Carmenta, Διον. Ἀλ. 1. 31.

II. Θ. φόδον, προφηνόμενα διὰ  
 προφητείας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1134 (ἐνθα ὁ Ἑρμῆς διαβοῖ θεσπιφιδοί,  
 ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὸ τέχνηαι).

**Θεσπρωτικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς Θεσπρωτοὺς, Θεσπρω-  
 τικὸν ἔθνος οἱ Ἀμύνται Ἀριστ. Ἀποσπ. 452F.

**Θεσσαλίζω**, Ἀττ. Θεττ-; μιμούμαι τοὺς Θεσσαλούς, Αἰλ. Ποικ.  
 Ἰστ. 4. 15· ὁμιλῶ ὡς οἱ Θεσσαλοί, Στέφ. Βυζ.

**Θεσσαλικός**, Ἀττ. Θεττ-, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Θεσ. ἔδος,  
 εἶδος καθίστατος ἡ ἀνακλιντροῦ, Ἰππ. π. Ἀρρ. 783· εἰφορος ἱππολ.  
 ἐν Αὐτ. 6· πρβλ. Πολυδ. Ζ' 112· Ο. ἔνθεσις, Θετταλικὸν δεῖτ-  
 ντα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413· ἐπειδὴ ἡ Θεσσαλικὴ λαίμαργία ἡο-  
 παροιμιώδης, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Συντρ. 1, Ἀθην. 418B κέξ.— Ἐπίρρ.  
 -κῶς, Κράτης ἐν Λαμ. 2.

**Θεσσαλός**, Ἀττ. Θεττ-, ὁ, ὡς καὶ νῦν Ἡρόδ., κλ. παροιμ.,



Θεσσαλὸν σόφισμα, τέχνασμα Θεσσαλ. ἐκ τοῦ ἀπίστου χαρακτήρος τοῦ λαοῦ, Εὐρ. ἐν Φοίν. 1407· Θ. νόμισμα, δηλ. κλέβηλον, Φώτ. Οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν λαίμαργίαν των, ἴδε Θεσσαλικός.

II. θηλ., Θεσσαλὶς κυνῆ Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡς οὐσιασ., Θεσσαλίς, ἡ, εἶδος πεδίου, Λύσιππ. ἐν Βακχ. 2, Πολυδ. Ζ'. 100 κ. ἀλλ., Ἡσύχ., Φώτ.

Θεσσασθαι, ποιητ. ἀρ. = αἰτῆσαι (Ἡσύχ.), εὐχομαι, ζητῶ διὰ προσευχῆς, μετ' αἰτίας, θεσσαμένος γενεὴν Ἡσ. Ἀποσπ. 23 (9)· γλυκερόν νόστον Ἀρχίλ. 10· παίδων γένος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 824· μετ' ἀπαρ., τάν ποτ' εὐάνδρον [εἶναι].. θέσαντο, κυχθήσαν να εἶναι ἡ χώρα αὕτη., Πίνδ. Ν. 5. 18 — Ἐντεῦθεν τὸ ῥήμ. ἐπιθετ. θεστός, ἐν τοῖς Ὀμηρ. συνθετοῖς ἀπόθετος, πολυθέτος. (Ἡ √ΘΕΣ κατὰ Κούρτ. φαίνεται ἐν τῇ λ. θεός, δ ἴδε).

θεσφάτη-λόγος, ον, προφητικός, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442.

θεσφάτιζω, προφητεύω, Ἡσύχ.

θεσφάτομαι, Παθ., εἶμαι θεόπνευστος, ἐμπνευσμένος, προφητεύω, Ἡσύχ.

Θεσφάτος, ον, (θεός, φημί), λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀποφασισθεὶς, ὁρισθεὶς, προορισθεὶς, Λατ. fatalis, μόρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1321· ἦκει θεσφάτος βίου τελευτῇ Σοφ. Ο. Κ. 1472· κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῇ φράσει θεσφάτον ἐστί, εἶναι ἀρισμένον, «γραφτό», ὡς γάρ Θ. ἐστί Ἰλ. Θ. 477, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1556· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., σοὶ δ' οὐ Θ. ἐστί.. θανέειν, δὲν σοι εἶναι πρῶτον ἐν νά ἀποθάνει, Ὀδ. Δ. 561, πρβλ. Κ. 473, Πίνδ. Π. 4. 125, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1073· οὕτως, εἰ τι Θ. πατρὶ.. ἰκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανέειν Σοφ. Ο. Κ. 969. 2) ὡς οὐσιασ., θεσφατα, τὰ, θεῖαι ἀποφάσεις, χρησμοί, Ὀδ. Ι. 507, Δ. 151, 297· παλαιάφατα Θ. Ν. 172· οὕτως ἐν Πίνδ. Ι. 8 (7). 66, Τραγ., Ἀριστοφ. ὠσαύτως καθ' ἑνικ., Εὐρ. Ι. Τ. 121.

III. καθόλου, ὡς τὸ θεός, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθεὶς, ἀήρ Ὀδ. Η. 143. — Πρβλ. τοὺς συνθεστέρους Ὀμηρ. τύπους θεσπέσιος, θέσις, θέσκελος.

θετίος, α, ον, ῥηματ. ἐπιθετ., δν πρέπει νά θέσῃ τις, Πλάτ. Ἐπιν. 984Α, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5.1.

II. θετέον, δεῖ τιθεῖναι, Πλάτ. Νόμ. 832Ε, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 14, κτλ.

θετήρ, ἥρως, ὁ, = θετής, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 1, ἐν τέλ., Ἡσύχ.

θετής, ου, δ, (τιθεῖν) ὁ τιθεὶς, Θ. ὀνόματος, ὁ εἰδὼν ὄνομα, ὀνομάζων, Πλάτ. Κρατ. 389Ε. II. ὁ καταθετὴν παρακαταθήκην ἡ ἐγγύησιν, Ἰσοκ. 82.18· πρβλ. θέσις II. III. ὁ θετὸς πατήρ παιδίου, Φώτ., Ἀρποκρ. πρβλ. θέσις III.

Θετίδειον [ι], τό, ὁ ναὸς τῆς Θετίδος, Εὐρ. Ἀνδρ. 20· ὠσαύτως Θετίδειον, Πολύδ., Στράβων 431.

Θετικός, ἡ, ὄν, ἔχων ἱκανότητα εἰς τὸ τιθεῖναι, ἀρμόδιος εἰς τὸ θέπειν, ὀνομαζὼν Θ., εὐφυῆς εἰς τὸ διδῆναι ὀνόματα, Διον. Ἀλ. π. Συνθίσ. 16. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἀρμόδιος, ὁ αὐτ. ἐν Τέχνῃ Ρητ. 3. 5.

II. ἀνήκων εἰς υἰοθεσίαν, περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος, νόμιος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12. 10. III. ἀνήκων εἰς θέσιν (σημασ. V), ἀμφοτερόσημος, ὑπόθεσις Φιλόστρ. 576, πρβλ. 621· τὴν ζήτησιν Θ. ποιεῖσθαι, κάμνω τὸ ζήτημα ὑπόθεσιν συζητήσεως, Στράβ. 102· θετικώτερον, μὲ πλείοτεραν συζήτησιν, Κικ. πρὸς Κόντ. Ἀποσπ. 3. 3.

IV. παρὰ Γραμμ., ὁ θετικός, βαθμὸς, Σχόλ. εἰς Ἰ. Δ. 277. — Ἐπίρρ. -κῶς, βεβαιωτικῶς, Διογ. Λ. 9. 75· ἀπολύτως, Ἑρμογ.

Θετίς, ἴδος, Δωρ. τος Πίνδ., ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλεύος· ὁ Ὀμ. ἔχει δοτ. Θείτῃ ὠσαύτως (Ἰλ. Ω. 88) τὸν αὐτὸν τύπον ὡς κλητ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 244, 1006· Θείτιν ὡς αἰτιατ.

Θετός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ τιθεῖναι, θετειμένος, τοποθετημένος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 251· ἐν θέσει τινί, ἀντίθ. τῷ ἄθετος (δ ἴδε), Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 27.

II. τέκνον τινὸς κατὰ υἰοθεσίαν, υἰοθετημένος, Πίνδ. Ο. 9. 95, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 366, Εὐρίπ. Ἀποσπ. 361· θετὸν παῖδα ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 929C· θετὸς γενέσθαι τινὶ ἡ ὑπὸ τινος Πλοῦτ. ἐν Θησ. 13, Ἀππ. Ἐμφυλ. Ι. 5· θετή, ἐξυπ. θυγάτηρ, Ἡσύχ. 2) = προσποιητός, Ἐτυμ. Μ. 448. 21.

III. ὡς οὐσιασ., θετόν, τό, μέρος τοῦ κεφαλοδέσμου γυναικός, Σχόλ. εἰς Ἀνθ. Π. 5. 270.

Θετταλικίεται, οἱ, οἱ πενέσται, «Φιλοκράτης δ' ἐν Β' Θεσσαλικῶν καλεῖσθαι φησι τοὺς πενέστας καὶ Θετταλικίεται» Ἀθην. 264Α.

Θεττάλος, Θετταλικός, κτλ., μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ Θεσσα. Θεττάλδ-τημητον κρέας, τεμάχιον κρέατος οἷον θὰ ἔκοπτε τις διὰ πειναλέον Θεσσαλόν, Φιλέταρ. ἐν Λαμπ. 1.

θεῦ, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ θεο, θεῦς, προστ. μέσ. ἀορ. ε' τοῦ τιθεῖναι. — Καθ' Ἡσύχ. Ἡσύχ. «θεῦρ» τρέχει.

θεύεσθαι· «θέλγεσθαι. Κρίτες» Ἡσύχ.

θευμορία, θευμορός, Δωρ. ἀντὶ θεομορία, θεόμορος.

Καθόλου, οἱ Δωριεῖς ἡγάπων νά μεταβάλλωσι τὸ ἀρχαῖον θεο- εἰς θευ-, ἰδίως εἰς κύρια ὀνόματα, οἷον Θεῦγνις, Θεῦδοτος, Θεῦπομπος, ἀντὶ Θεόγνις, κτλ.· μεταγεν. Ἑπικ. καὶ Ἐπιγραμμ. ποιεῖται παρεξέλιον τοὺς Δωρ. τούτους τύπους· ὁ Καλλ. μάλιστα ἔχει καὶ θεῦς ἀντὶ θεός, εἰς Ὑμν. εἰς Δῆμ. 58. Οἱ Ἀττ. συνήρουν εἰς θου-, ὡς θουκυδίδης, θουκλῆς, ἀντὶ θεοκυδίδης,

θεοκλῆς, Maitt. π. Διαλ. σ. 16, 217 Sturz, Böckh Σουλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 353.

θευμοριαζέτω· «θεῦ γέρας ἀναφερέτω» Ἡσύχ.

θευζένια· «Ἀπολλωνος ἑορτῇ» Ἡσύχ.

θευπροκία, ἡ, = θεοπροκία, Βακχ. 9. 41, ἔκδ. Blass, πρβλ. θευμορία.

θευρός, ὁ, (= θεωρός) Ἐπιγρ. Θάσου CIG. 2161.

θευφορία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεοφορία, Ἀνθ. Π. 6. 220.

θεῶ, Ἐπ. ὠσαύτως θεῶ, Ἰλ. Ζ. 507, Κ. 437 (παρ' Ἀττ. α' συλλαβαί εο, εου, εω δὲν συναίρουνται)· Ἑπικ. ὑποτακτ. θεῖσαι Ἰλ. Χ. 23· γ' ἐν. παρ. εῖθι ἐτι καὶ ἐν Ὀδ. Μ. 407, ἔδεε παρδ μεταγεν. πεζοῖς, Λοθ. Φρύν. 221· Ἰων. παρ. θεέσκον Ἰλ. Υ. 229· μέλλ. θεύσομαι Ὀμηρ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 485, Ὀρν. 205, (ἀντι-) Ἡρόδ. 5. 22, (μετα) Ξεν. Κυν. 6, 22· θεῦς μόνον ἐν Λυκούρ. 119 — οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τῶν ριζῶν τρέχ- καὶ δραμ-. (Ἐκ √ΘΕF ὡς φαίνεται ἐν τῷ θεύσομαι), ἐξ ἧς ὠσαύτως τὰ θεός, θαλάζω, βοηθός, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. dhāv, dhāvāmi (curro). Τρέχω, ποσὶ, πόδεσσιν θέειν Ὀδ. Θ. 247, Ἰλ. Ψ. 623· βῆ δὲ θέειν Ἰλ. Ρ. 698 (ἴδε βαίνω Α. Ι.)· θέειν πεδῖον, τρέχειν ἐν τῷ πεδίῳ, Χ. 23· ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, ἔτρεχον ὑπέραν των σταχῶν τοῦ σίτου, Υ. 227· ἄκρον ἐπὶ ῥήγμινος ἄλδος.. θέεσκον αὐτοῖς 229· θάπτον θανάτου θεῖ [ἡ πονηρία] Πλάτ. Ἀπολ. 39Α· δ βραδέως θέων ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. Ἐλ. 373Β· ἐπὶ ἥπων, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 423Α· ἐν Ὀλυμπία θεόντων, τρέχοντων ἐν Ὀλ. (ἐν τοῖς ἀγῶσι), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 822Β. — ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα κατὰ μετοχ. μεθ' ἐτέρου ῥήματος, ἤλθε θέων, ἤλθε θεούσαν Ἰλ. Ζ. 54, 394, κτλ.· ἴξε θέων, ἐπὶ ἐπιβάτου πλοίου, Ὀδ. Γ. 288· θέων Αἶαντα κάλεσσον, «φώναζε τρεχάτα τὸν..», Ἰ. Μ. 343, κτλ. 2) περὶ τριπόδος μὲν ἐμειλλον θεύσεσθαι, νά ἀγωνισθῶσι τρέχοντες διὰ.., Α. 701· μεταφ. (πρβλ. τρέχω II. 2), περὶ ψυχῆς θέον Ἐκτορος, ἔτρεχον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἐκτορος, Χ. 161· Θ. περὶ ὑμῶν αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 140, 1· Θ. περὶ τοῦ παντὸς δρόμον αὐτοῖς 74· καὶ ἐλλειπτικῶς, τὸν περὶ ψυχῆς Θ. Σύνεσις, κλ.· περὶ γυναικῶν καὶ παίδων Πaus. 6. 18, 2, πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 7. 57.

3) μεταφ. ὠσαύτως, Θ. ἐς νόσους Πλάτ. Νόμ. 691C· ἡ ἐγγύτατα ὀλέθρου ὁ αὐτ. Πολ. 417Β· θέειν κίνδυνον Πλούτ. Φαβ. 26.

II. ἐπὶ ἄλλων εἰδῶν κινήσεως, ὡς,

1) ἐπὶ πτηνῶν, θεύσονται δρόμῳ Ἀριστοφ. Ὀρν. 205, πρβλ. Θουκ. 3. 111, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18 — σημειωτέον ὅτι οὐδαμῶς εὐρήται τὸ τρέχειν δρόμῳ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, τρέχω· ἐπὶ πλοίων, ἡ δ' ἔθεε κατὰ κύμα Ἰλ. Α. 483, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμῆος, Ἰλ. Σ. 601· ἐπὶ κυλινδουμένου λίθου, Ν. 141· ἐπὶ δίσκου, ῥίμψα θέων ἀπὸ χειρὸς, τρέχων ἐλαφρῶς, ὠψήλα.., Ὀδ. Ε. 193.

III. ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα, καίπερ καθ' αὐτὰ ἀκίνητα, εἶναι ἐκτεταμένα εἰς μεγάλας διαστάσεις ἐν συνεχείᾳ γραμμῇ, φλέψ ἀνά νῶτα θέουσα διαμπερὲς Ἰλ. Ν. 547· ἰδίως ἐπὶ παντὸς κυκλοτεροῦς πράγματος, ὅπερ φαίνεται ὡς περιτρέχον καὶ εἰς αὐτὸ ἐπανερχόμενον, ἀντιεῖ ἡ πυμιάτη θέεν ἀσπίδος Ἰλ. Ζ. 118· δδόντες λευκὰ θέοντες, ἀποτελοῦντες λευκὴν γραμμὴν, Heintz. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 146· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε αὐτοῖς 224.

IV. μετ' αἰτ. τόπου, τρέχω ἀνά.. τὰ ὄρη Ξεν. Κυν. 4, 6., 5, 17· θάλασσαν, πέλαγος, κύμα Jac. Ἀνθ. Π. σελ. 282, 642. — Τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εὐρήται παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Ἰωνι 1217 (πρβλ. ὕπερθεω), ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., ἰδίως ἐν συνθέσει μετὰ προθέσ.

θεῶ, ἀντὶ θεάου, προστ. τοῦ θεάομαι, ἰδέ, κύταζε.

θεωνία, ἡ, φυτὸν τὸ καὶ portulaca ἄλλως λεγόμενον, Ἀπυλ. herb. 103.

θεωνύμειω, ὀνομάζω κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 40. 14.

θεωνύμια, ὦν, αἰ, (ὄνομα) τὰ ὀνόματα ἢ αἰ ἰδιότητες τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεωνύμικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Πονημ. 144. 10.

θεώνυμος, ον, ὀνομασθεὶς κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Ἐκκλ.

θεωρεῖον, τό, τόπος ὅθεν βλέπει τις ἡ θεωρεῖ, Ἡσύχ.

θεωρεῖω· μέλλ. -ήσω, κτλ. — Παθ., μέλλ. -ηθήσομαι Σέξτ.

Ἐπμ. Μ. 8. 280· ἄλλα μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., αὐτοῖς 1. 70, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 7. 10· (θεωρός). Βλέπω πρὸς τι, παρατηρῶ, θεῖμαι, «θωρῶ», γῆν πολλὴν Ἡρόδ. 4. 76· τύχας τινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 302, Πλάτ., κλ.· ἐπιθεωρῶ στρατιώτας, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16, Ἑλλ. 4. 5, 6.

2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὡς τὸ Λατ. contemplari, σκέπτομαι, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν Θ. Πλάτ. Γοργ. 523Ε, πρβλ. Πολ. 467C, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 1, κ. ἀλλ., Δημ. 12. 24, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἐκλογίζομαι) ἐπορηγὸς ἐξηρητημένης προσάσεως, τοῦτο Θ., εἰ ἀληθῆ λέγω Δημ. 9. 15· Θ. τινὰ, ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστὶν Αἰσχίν. 7. 41· πόσας ἔχουσι διαφορὰς Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 10, 28· Θ. τίνας λέγομεν τοὺς φρονίμους ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 6. 5, 1, κ. ἀλλ.· μετὰ προθέσ., Θ. τι ἐκ τινος, κρίνω περὶ τινος πράγματος ἐκ τινος ἄλλου, τὴν ἔννοαν



ἐκ τῶν ἔργων Ἰσαΐ. 36. 28, Δίσχλ. 76. 28· θ. τι πρὸς τι, συγκρίνω, παραβάλλω, Δημ. 230. 26· πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ.. κρίνωμαι καὶ θεωρῶμαι· ὁ αὐτ. 330. 8· τοὺς πρέσβεις θ. πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐπρέσβευον Δίσχλ. 38. 34· ὡταύτως, θ. τι τεκμηρίοις Δημ. 578. 23.

6) παρατηρῶ, ἐξετάζω, θ. μᾶλλον τοὺς πέλας δυνάμεθα ἢ αὐτοὺς Ἀειστ. 110 Ν. 9. 9, 5, πρβλ. Πολιτ. 2. 5, 12, κ. ἄλλ.· ταῦτα ἐμοῦ θεωρήσαντε, ὡς.. ποιούμενου Λυκούργ. 151. 28.—Παθ., τεθεωρήται τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τῶν περισσοτέρων Ἀριστ. 1. Ζ. 6. 3. 18, πρβλ. 5. 5, 4, κ. ἄλλ.

γ) ἀπολ., κάμνω θεωρίας, φιλοσοφῶ, σκέπτομαι, ἀκριβῶς, φορτικῶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 11, Μεταφ. 2. 4, 33· λογικῶς, φυσικῶς ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 32. 1, Οὐρ. 3. 5, 8· περὶ τίνος ὁ αὐτ. Μεταφ. 1. 3, 2, 3, 2, 15, κ. ἄλλ.· θ. ἐκ τίνος, συμπεραίνω διὰ παρατηρήσεως ἐκ.., αὐτόθι 6. 3. 7, κ. ἄλλ.· διὰ τίνος ὁ αὐτ. Μεταφ. 2. 1, 5.

II. ἐπὶ θεωρῶν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι, τὰ Ὀλύμπια Ἡρόδ. 1. 59· ἀγῶνα ὁ αὐτ. 8. 26, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10· θ. τινα, βλέπω τινὰ παριστάνοντα, ὑποκρινόμενον ἐν θεάτρῳ, Δημ. 315. 10, Θεοφρ. Χαρ. 11· ἀπολ., Ἀνδοκ. 31. 37· εἰσέρχομαι ὡς θεατής, ἐς τὰ Ἐφέσια Θουκ. 3. 104· ἐς Ὀλυμπίαν Λουκ. Τίμ. 50· ἴδε ἐν λ. ὁβελός I.

III. εἶμαι θεωρός ἡ πρεσβευτὴς τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, Θουκυζίδ. 5. 18· ἐγὼ δὲ τεθεωρήκα πώποτ' οὐδαμοί, πλὴν ἐς Πάρον Ἀριστ. ἐν Σηρξ. 1188· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πόλεων ὅσαι ἔπεμπον θεωροὺς, οἱ Ἀθηναῖοι θεωροῦν ἐς τὰ Ἰσθμία Θουκ. 8. 10· πρβλ. θεωρός II.

2) πέμπομαι ὅπως ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον, Πλάτ. Ἐπιστ. 315B.

IV. ἐν τῷ θεωρήσασα τοῦμὸν ἔμμη Σοφ. Ο. Κ. 1084, ἡ αἰτία. ἔμμη δυνατόν νά ἐκλήψῃ ὅπως ἐν τῇ φράσει βαίνειν πόδα· = θεωρήσασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου· ὁ Wunder προϋποθέτει· θεωρήσασα, ψύχασσα τοὺς ὀφθαλμούς μου, θεωρήσασα ἀνῶθεν· ἀλλ' αἰσθεῖν, οὐχὶ δὲ ἑωρεῖν, εἶναι ὁ δόκιμος Ἀπτικὸς τύπος, δι' ὃ ὁ Jobh ἐξέδωκεν· αἰωρήσασα.

θεωρήμα, τό, τὸ θεωρούμενον, ὁρώμενον, ὡς τὸ θέαμα, Δημ. 247. 22· θεωρῶ καὶ ἀκροάματα 545F· θεωρ. καὶ ἀκούσματα Δίων Κ. 52. 30· — καθόλου, ἐόρτασμα, ὅσα Μουσῶν ὧσιν ἔχεται θεωρήματα Πλάτ. Νόμ. 753A· τὸ ἐν ἡμῖν φάντασμα δεῖ ὑπολαβεῖν.. εἶναι ὁ αὐτ. Ἀριστ. π. Μνημ. 1. 15, πρβλ. π. Μαντ. ἐν Γ' πν. 2. 2.

2) ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρία, σκέψις, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 12. 8, 10, Τοπ. 1. 11, 1.

6) τὸ διὰ θεωρίας πορισθῆν, κανὼν, Δατ. praeceptum, Πολύβ. 6. 26, 10, πρβλ. Κικ. de Fato 6.

γ) ἐν τῷ πλῇ, θεωρήματα, τὰ, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι, Πολύβ. 10. 47, 12.

δ) ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, θεωρήμα, πρότασις ἀποδεικτέα, Εὐκλ.

II. = θεωρήσεις, Πλούτ. 2. 1131C.

θεωρηματικὸς, ἡ, ὄν, συμφωνῶν πρὸς, ὅ, τις βλέπει, δυνεῖται Ἀρτεμ. 4. 1.

II. ἀγαπῶν τὰ θεωρήματα, θεωρητικὸς, ἀντίθετον τῷ πρακτικῷ, Διογ. Α. 3. 49· δογματικὸς, ἐπιθ. Μητροδώρου τοῦ μαθητοῦ τοῦ Σειπωνίως, ὁ αὐτ. 2. 113· θ. ἀρεταί, ὅς τις κτᾶται διὰ τῆς φιλοσοφίας, ὁ αὐτ. 7. 90.

θεωρηματίων, τό, ὑποκορ. τοῦ θεωρήμα, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21, 17, κτλ.

θεωρημάτων, ονος, ὅ, ἡ, θεωρητικὸς, Χοιριδ. ἐν Ἀν. Ὁξ. 2. 220.

θεωρησις, εως, ἡ, θεωρία, σκέψις, Πλάτ. ἐν Φιλῆδ. 48A.

θεωρητέον, ῥηματι. ἐπιθ. τοῦ θεωρῶ, δεῖ θεωρεῖν, Πλάτ. Νόμ. 815B, Ἀριστ.

θεωρητήριον, τό, ἐδωλὸν ἐν τῷ θεάτρῳ, Πλούτ. Γ. Γράχχ. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 2782. 20.

θεωρητής, οὔ, ὁ, ὁ θεατής, Ἰσχύ.

θεωρητικὸς, ἡ, ὄν, ἀγαπῶν τὴν θεωρίαν, τοῦ περὶ τὰ σώματα κάλλους Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3, 12.

2) ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρητικὸς, ἔχων τάσιν πρὸς τὰς σκέψεις, τὴν θεωρίαν, ὁ περὶ τὴν οὐσίαν θ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 3, 4· ὁ περὶ τῆς φύσεως θ. ὁ αὐτ. π. Μορ. Ζ. 1. 1, 30· μετὰ γεν., ἐπιστήμη θ. τοῦ ὄντος Πλάτ.

Ὅροι 414B· ἐπιστήμη θ., ἀντίθετον τῷ πρακτικῇ, ποιητικῇ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 5, κ. ἄλλ.· φιλοσοφία θ. αὐτόθι Δ ἔλαττον 1, 5· διάνοια, νοῦς αὐτόθι κλ.· θ. βίος, βίος θεωρίας, πλήρης θεωριῶν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πρακτικὸν βίον), ὁ αὐτ. ἐν Π' Ν. 1. 5, 2, πρβλ. 10. 7, 1 κέξ.· θ. φιλόσοφος Πλούτ. ἐν Περ. 16, κτλ.

— Ἐπίρρ. — κῶς, Πολύβ. Δ', 8.

θεωρητός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νά ἴδῃ, Διόδ. 14. 60, Αἰλ. π. Ζ. 9. 6· ἐπὶ νόσου, ἣν πρέπει νά παραφυλάττει τις καὶ ἐξετάζῃ ἐν σχέσει πρὸς ἐπερχομένην κρίσιν, Ἰππ. Ἀρ. 1245· πρβλ. ἐπιδόηλος.

2) ἐπὶ τῆς διανοίας, ὃν δύναται τις νά ἐθέλῃ διὰ θεωρίας, Πλούτ. 2. 722B· λόγῳ, διὰ τοῦ λογικοῦ, αὐτόθι 876C· διὰ λόγου Διογ. Α. 10. 47.

θεωρητῶν, ὡν, τὰ, ὁῶρα τὰ ὅποια ὁ νυμφίος ἔδιδεν εἰς τὴν νύμφην ὅτε αὐτὴ πρῶτον ἀπεκαλύπτετο, Εὐστ. 881. 31· πρβλ. ἀνακαλυπτῆρια.

θεωρία, ἰων. — ἡ, ἡ, τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, θέα, παρατήρησις, θεωρήσις εἵνεκεν ἐκδήλητον, διὰ νά ἴδῃ τὸν κόσμον, Ἡρόδ. 1. 30· κατὰ θεωρίαν πρόφασιν αὐτόθι 29· ἐκπληρῶναι τινά κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν Ἰσοκρ. 359A, πρβλ. Θουκ. 6. 24, Πλάτ. Πολ. 556C.

2) ἐπὶ διανοητικῇ ἐνεργείᾳ, σκέψις,

ἐξέτασις, φιλοσοφικὸς συλλογισμός, Πλάτ. Νόμ. 951C, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληρ., ὁ αὐτ. Πολ. 517D· τινός, περὶ τίνος πράγματος, αὐτόθι 486A· θ. ποιεῖσθαι περὶ τίνος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 16, κτλ.

6) θεωρία, σκέψις· λογική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πράξιν ἢ πείραν, Πολύβ. 1. 5, 3· ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα θ. ὁ αὐτ. 6. 42, 6· αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ θ., θεωρητικὸς ὑπολογισμὸς νυκτός καὶ ἡμέρας, ὁ αὐτ. 9. 14, 6· ἡ μαθηματικὴ θ. Πλούτ. κλ.

3) Παθ. = θεωρήμα, θέα, θέαμα, Δίσχλ. Πρ. 802, Εὐρ. Βάχχ. 1047, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος· ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σηρξ. 1005, Ξεν. Ἰέρ. 1. 12· ἡ τοῦ Διονύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640A.

II. τὸ νά εἶναι τις θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Σοφ. Ο. Τ. 1491· οὗτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθε Πλάτ. Κρίτωνι 52B· προσώπων. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 523, κ. ἄλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωροὺς, ἥτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἡ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ θεωροί, ὡς ἡμέτεροι λεγόμεν πρεσβεῖα· θεωρίαν ἀπάγειν εἰς Δῆλον Πλάτ. Φαίδωνι 58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἀγειν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινήν ὑπὲρ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552. 6· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2, Ὑγίσμα παρὰ Δημ. 256. 14, Πολύβ. 28. 16, 4.

2) τὸ ἀξίωμα τοῦ θεωροῦ, ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τῆς Ὀλυμπιάδας θ. Θουκ. 6. 18, πρβλ. Ἰσοκρ. 386C, κτλ.· ἦτο δὲ ἡ θεωρία μία τῶν μικροτέρων λειτουργιῶν, Böckh P. E. 1. 286 κέξ.

θεωρητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θεωρίαν (σημασ. II. καὶ III.), πεπλῶματ' οὐ θεωρικά, οὐχὶ ἐορταστικὰ ἐνδύμαα, Εὐρ. Ἰκέτ. 97· θ. σκηνή, ἡ σκηνή ἣν μετεχειρίζοντο οἱ θεωροί, Ἡνίοχ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 8· θ. ὁδός, = θεωρὸς I. 2, Πολύβ. B', 55:

— Ἐπίρρ. — κῶς, Ἰσχύ.

II. θεωρικὰ (ἐνν. χρήματα), τὰ, χρήματα ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους εἰσέλητο ἐκ τοῦ ταμεῖου εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, ὅπως πληρώσωσι τὰς θέσεις αὐτῶν ἐν τῷ θεάτρῳ (πρὸς 2 ὁβολοὺς ἐκάστην θέσιν), ἀλλ' ὡσαύτως καὶ δι' ἄλλους σκοποὺς, Δημ. 31. 13, κτλ.· πρβλ. Böckh P. E. 1. 289 κέξ., 227, κτλ.· ἐν τῷ ἐνικ., τὸ θεωρικόν, τὸ θεωρικὸν ταμεῖον, Δημ. 264. 11, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 62. 3, 67, 4 (ἐκδ. Blass), κτλ.

θεωρός, ἴδε θεάριος: — θεωρίων, τό, θέαμα, Ἑκκλ.

ὡς ἐπώνυμον, «θεωρίος» ὁ Ἀπόλλων Ἰσχύ.

θεωρίος, ἴδος, ἡ, 1) (μετὰ τῆς λέξ. ναῦς καὶ ἀνευ αὐτῆς), ἱερὸν πλοῖον ὅπερ ἔφερε τοὺς θεωροὺς (πρβλ. θεωρός II) εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἐστέλλοντο, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας ἀνάγκας τῆς πολιτείας χρησίμων, Ἡρόδ. 6. 87, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 58B· ἡ συνήθεια τοῦ πέμπειν θεωρίδα ἕκαστον ἔτος εἰς Δῆλον λέγεται δι' ἡρξάτο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Θησεῖος, Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 314 Böckh P. E. 1. 286 κέξ. — μεταφ. ἐπὶ τοῦ πορθημένου τοῦ Χάρωνος, Αἰσχύλ. Ὀψβ. 858.

2) (ἐξυπακ. ὁδός) ἡ ὁδὸς δι' ἣς ἐπορεύοντο οἱ θεωροί, Ἰσχύ.· καὶ οὕτω (κατὰ τὸν Ἑρμῶν, ἢ ἐν Αἰσχύλ. ἔθ. ἀνὰτ.· ἀλλ' ἴδε Paley ἐν τόπῳ (851)).

II. ἐν τῷ πληρ., «θεωρίδες» αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάχχαι· Ἰσχύ.· ἡ ἐπὶ τῶν θεραπόντων τοῦ Ἀπόλλωνος, Νόνν. Δ. 9. 261· πρβλ. Δοθ. Ἀγλαορ. 285.

θεωρο-δόκος, Δωρ. θεᾶροδόκος, ὁ, «ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος» Σουῖδ.

II. ὁ ὑποδεχόμενος τοὺς θεωροὺς, Σουλ. Ἐπιγρ. 1193, 2670. — θεωροδοκία, ἡ, τὸ ὑποδέχνημα τοῦ θεωροδόκου, αὐτόθι 1693. 17· τὴν θεωροδοκίαν τὸν Δηλίων αὐτόθι 2329.

θεωρός, Δωρ. θεᾶρός, ὁ, = θεωρητικός, θεατής, Ἰσχύ. 803, Αἰσχύλ. Πρ. 118, Χο. 246, Ἀποπ. 391, Πλάτ., κλ.· ἀντίθετον τῷ ἀγωνιστῇ, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 417F· ὁ περιηγούμενος πρὸς θεωρίαν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, περιηγητής, Πλάτ. Νόμ. 951A, 953C· θ. εἰκάδων, παρὼν κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ βλέπων αὐτάς, Εὐρ. ἐν Ἰων. 1076.

II. πρεσβευτὴς πεμπόμενος ὅπως ἐρωτήσῃ μαντεῖον, Σοφ. Ο. Τ. 114, Ο. Κ. 413 (πρβλ. Θεοπρόπος II)· ἡ ὅπως προσφέρει ἀνάδημά τι, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 18· ἡ πρὸς τέλοςιν ἱερουργίας τίνος κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 29. Οὗτοι οἱ θεωροί ἦσαν ἐστεμμένοι καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον θεωροὺς εἰς τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, εἰς τὴν Δῆλον, καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, θεωρὸν ἐς τὰ Πύθια πέμψαι τινὰ Δημ. 380. 20, κτλ. (πρβλ. θεωρέω II, θεωρία III), ἴδε Valck. Ἀμμῶν. σ. 92, Böckh. P. E. 1. 286 κέξ.

2) κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Διαδόχων καθόλου, πρεσβευτὴς, ἀπεσταλμένος, Σουλ. Ἐπιγρ. 1693, Πλούτ. ἐν Δημητρ. 11, Ἀθην. 607C.

III. ἄρχων τις ἐν Μαντινείᾳ, Θουκ. 5. 47· ἐν Ναυπάκτῳ, ἐπὶ Στασία Θεαρῶ Σουλ. Ἐπιγρ. 1758, πρβλ. 1756-7· ἐν Θάσῳ, 2161· ἐν Κέφ. 2351. (Ἡ παραγωγὴ τοῦ θεωρός II ἐκ τοῦ θεός, ὥρα, ὑποστηρίζεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ Ἀρποκρ., Ἦουχ., Φωτ., Μ. Ἐνμ., μεταξὺ δὲ τῶν νεωτέρων ὑπὸ Müller Aegin. 135, Welcker Ἰσχύ. xvii, καὶ συμφωνεῖ ἡ ἐτυμολογία αὐτὴ πρὸς τὴν ἀναλογία ἣν παρέχουσι τὰ θυρωρός, νεωρός, ὀλιγώρος, πυλωρός, σκευωρός, ὕλωρός. Ἀλλ' οὐδέμια ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν σημασίαν I τὸ θεωρός παρὰ τὴν ἐκ τῆς √ΘΑΡ ἢ ΘΑΥ (ὁπόθεν ὀζομαι, θεάομαι)· ὥστε ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦ ὁ θεαρός (θεωρός ἢ θεῦρός ἀπαντᾷ ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2161), ὁπόθεν θεαορός, συνηρημ. θεωρός, Δωρ. θεαρός (οὕτω τιμωρός ἐκ τοῦ τιμώρορος,



παράρτος (Δωρ.) ἐκ τοῦ παρήτορος), ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ θεατοῦ.)

Θεωροσύνη, ἡ, = θεωρία, Μανέθων 4. 460.

Θεώσις, εὐς, ἡ, (θεῖω) = ἀποθέωσις, Εὐμῆρ. σ. 110, 'Εκκλ. Θεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θεός, θεϊότερος, μᾶλλον θεός, ἴδε Θεός III.

Θηβαῖα-γενής, ἐς, ἐν Θίβαις γεννηθείς, Θηβαῖος, 'Ἡσ. Θ. 530· καὶ ὁ τύπος Θηβαγενής εἶναι ὡσαύτως δόκιμος, Εὐρ. 'Ικέτ. 136 (ἐνθά ἴδε Matthiä), Διον. Π. 623· πρὸς. Λοβ. Φρύν. 648, Koen. Γρηγ. 294.

Θηβαί, ὦν, αἱ, ὄνομα πόλεων διαφόρων, ὧν ἐπισημύονται εἶναι αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαί (ἐκατόμυλοι), αἱ ἐν Βοιωτίᾳ (ἐπτάμυλοι), καὶ ἄλλη ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἀπασαι παρ' 'Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν τε ἑνικὴν καὶ τὸν πληθυντ. καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν πόλεων· πρὸς. Θήβη. — 'Εντεῦθεν Θηβαῖος, εἰς Θίβαις, 'Ἡ. Ψ. 679, 'Αττ. Θηβαῖος Σχόλ. εἰς 'Ἡ. Γ. 29, κ. ἄλλ.: Θηβαῖος, εὐς, 'Ἰων. εὐς, ὁ, ἐπὶθ. Διός, ὁ Θηβαῖος, 'Πρόδ. 1.182, κτλ.: Θηβαῖος, α, ον, ἐκ Θηβῶν, 'Ομ., κλ.: Θηβαῖος (γάριν τοῦ μέτρου) Σοφ. 'Αντ. 1135:—ὡσαύτως Θηβαῖκος, ἡ, ὦν, 'Ἡρόδ. 2. 4, κτλ. ('Ἰσως ἐκ τοῦ Θηβός (Θηβός ἐν τοῖς ἀντιγρ.), ἡ, ὦν, θαυμασίας, καὶ Θηβος = θαῦμα, 'Ἡσυχ.: ὥστε ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ Θάμβος, τέθηπα· ὁ Sir G. Wilkinson λέγει ὅτι ἡ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ Ἀρ ἡ Ἀρέ (= κεφαλὴ) μετὰ τοῦ θηλ. ἄρρ. Ταρ ἡ Ταρέ.)

Θηβαῖς, ἴδος, ἡ, ἡ χώρα τῶν Θηβῶν (ἐν Αἰγύπτῳ), 'Ἡρόδ. 2. 28, (ἐν Βοιωτίᾳ) Θουκ. 3. 58· ἐντεῦθεν Θηβαῖτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαῖδος, Στράβων 812. II. ἡ Θηβαῖς, ποίημα περιγράφον τὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, ὅπερ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐπικού κύκλου, Πaus. 8. 25.

Θηβάνας, ὁ, ὄνομα τοῦ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου (κατικίου) ἐν Δεσφῷ, 'Αριστ. π. 'Ανέμ. 2. 'Ἀλλὰ πιθανῶς ἔπρεπε νὰ ᾔτο Θηβάνης, ὁ, καὶ 'Ἡρωδιαν. παρ' 'Αρκαδ. 32. 21, 'Ἡσυχ., Στέφ. Βυζ. ἐν λ. 'Αδανα (ἴδε Meineke).

Θήβη, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ Θήβαι· ἐντεῦθεν Θήβηθεν, 'Επίρρ., ἐκ Θηβῶν, 'Επιπ. 'Ομ. 1.7· ποιητ. -Θε, 'Ανθ. Πλαν. 4. 185· Διολ. Θεῖσθην, 'Αριστοφ. 'Αγ. 862· Θήβησιν, ἐν Θίβαις, 'Ἡ. Ζ. 223, Χ. 479, 'Αριστ. Ρητ. 2. 23, 11· ποιητ. Θήβης 'Ἡ. Ξ. 114, 'Οδ. Ο. 247, Διολ. Θεῖσθαι, 'Αριστοφ. 'Αγ. 868.

Θηγῶδες, α, ον, (θήγω) ὄξυς, κοπτερός, 'Ανθ. Π. 6.109, 7. 512. II. ἐνεργ., ὀξύων, ἀκονῶν, μετὰ γεν. πράγμ., αὐτόθι 6. 68· ὁ 'Ἡσυχ. ὡσαύτως ἀναφέρει Θηγάνεος.

Θηγάνη, ἡ, ἀκόνη, Δισχὺλ. 'Αγ. 1536, Σοφ. 'Αγ. 820· μεταφρ., αιματηράς Θηγάνας, παροτρύνσεις εἰς αἵματοχυσίαν, Δισχὺλ. Εὐμ. 859· θ. λάλης Δουκ. Δεξφ. 14.— ὁ 'Ἡσυχ. ἀναφέρει καὶ Θήγανον, τό.

Θηγάντης λίθος, ὁ, σκληρὸς λίθος χρησιμεύων ὡς ἀκόνη, Σουλ. 'Επιγρ. 5578.

Θηγάνω, = θήγω, ἐκ διορθώσεως τοῦ 'Ερμάν. ἐν Δισχὺλ. 'Αγ. 1535 ἐκ τοῦ 'Ἡσυχ.

Θήγη, ἡ, τύπος μαλακώτερος τοῦ θήκη, ὡς Gaius τοῦ Gairs, 'Ἡσυχ. Τὸ σύνθετ. διαθήγη (ἐν τοῖς χειρογρ. διαθόγη ἡ διαοιγη) μετεχειρίσθη ὁ Δημόκριτ. 'Αδδρη. παρὰ Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7.136, κτλ.

Θηγός, ἡ, ὦν, ὀξύς, κοπτερός, 'Ἡσυχ.

Θήγω, Δωρ. Θάγω [α] 'Αριστοφ. Λυσ. 1256· μέλλ. Θήξω Εὐρ.: ἄρ. ἐθόγη Πίνδ., Εὐρ.— Μέρ., ἄρ. ἐθόξῃμην. ἴδε κατωτ.— Πινθ., πρkm. τέθηγμα, ἴδε κατωτ. ('Ἡ ῥίζα ἀμφιβολος). Ποιητ. ῥήμα (ἐν χρέσει παρὰ Σεν.), ἀκονῶ, ὀξύω, 'Ομ. (μόνον ἐν 'Ἡ.), Θήγαν λεύκειν ὀδόντα Λ. 410, πρὸς. Λ. 476, 'Ἡσ. 'Ασπ. 'Ἡρ. 378· ὀδόντας 'Αριστοφ. Βατρ. 815· γένυν Εὐρ. ἐν Φαιν. 1380· θ. φάσανον, ἔφος Δισχὺλ. 'Αγ. 1262, Εὐρ. 'Ορ. 1036.— ἐν τῷ Μέσ. δόρου Θηξάσω, ἄ· ἀκονήσῃ τὸ δόρου του, 'Ἡ. Β. 382.

2) μεταφρ., παροτρύνω, διεγείρω, Πίνδ. Π. 10 (11). 23· παροξύνω, ὡς τὸ Λατ. acuere, τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά Σεν. Κύρ. 2. 1, 20, πρὸς. 1. 2, 10, 1. 6, 41, 'Απομν. 3. 3, 7· τεθγιμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ Δισχὺλ. Θέβ. 715· λόγοι τεθγιμένοι, ὅτε, δηκτικοὶ λόγοι, ὁ αὐτ. Πρ. 311· οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθγιμένη Σοφ. 'Αγ. 584· λήμα τεθ. Εὐρ. 'Ορ. 1625· τῆς διανοίας ὀργή τεθ. 'Αλκιμάχ. παρ' 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 2. II. ἀμεταβ. ὀργή γέροντος... ἐν χειρὶ θήγει σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται Σοφ. 'Αποσπ. 761.

Θήεομαι, 'Ἰων. τύπος τοῦ θεάομαι.

Θήης, ἴδε τὸ ῥήμα τέθημι.

Θηητήρ, ἥρος, ὁ, 'Ἰων. ἀντὶ θεατῆς, ὁ θεώμενος, θαυμάζων, 3. τόξων 'Οδ. Φ. 397· ἀκρασίης Περικτιόνη παρὰ Στεβ. 488. 7. Θηητής· 'Θεωρός· 'Ἡσυχ.

Θηητός, ἡ, ὦν, 'Ἰων. ἀντὶ θεατός, Δωρ. Θᾶητός, ὃν θεᾶται εἰς, θαυμαστός, θαυμάσιος, Λατ. spectandus, 'Ἡσ. Θ. 31, Τυρταῖ. 7. 29· θ. ἀγών, γυῖα, κτλ., Πίνδ. Ο. 3. 65, Π. 4. 141, κτλ.

Θηητῶρ, ορος, ὁ, = Θηητήρ, Νόν. 'Ἰω. 7. στ. 26, 11. στ. 41, κτλ.

Θήξον, τό, 'Επ. ἀντὶ Θεξον, Θεῖαρι, 'Οδ. Χ. 493.

Θήξος, 'Επικ. ἀντὶ Θεξος, ἐκ Θεοῦ, πρὸς. Θήξος.

Θηκαῖος, α, ον, ὄνομα θήκη ἢ σαρκοφάγου, εἰκημᾶ θ., τύμβος, 'Ἡρόδ. 2. 86· Εὐρ. γραρ. Θηβαῖον.

Θήκη, ἡ, (τίθημι) μέρος εἰς ὃ θέτει τίς τι, κιβώτιον, κίστη, χρυσὸν θήκη, κιβώτιον χρημάτων, Λατ. theca, 'Ἡρόδ. 3.130., 9. 83, πρὸς. Εὐρ. 'Εκ. 1147, Σεν. Οἶκ. 8, 17. 2) τόπος ἐν ᾧ ἐτίθεντο οἱ νεκροί, μνήμα, τάφος, τύμβος, θήκας τε προγόνων

Δισχὺλ. Πέρσ. 405, Σοφ. Ο. Κ. 1763, πρὸς. Blomf. 'Αγ. 440 (453)· νεκρῶν θήκας ἀνοίγειν 'Ἡρόδ. 1.187, πρὸς. 67, κ. ἄλλ.: αἱ θήκαι τῶν τεθνεώτων Θουκ. 1. 8., 3. 104· ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο, τρόπους ταφῆς, ὁ αὐτ. 2. 52· θήκας δρύττειν Σεν. Κύρ. 7. 3, 5. 3) ἔξωτος θ., \*θηκάρη, Πολυδ. Γ', 144.

Θηκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θήκη, 'Ἡσυχ., Σουλ. 'Επιγρ. 9288.

Θηκοποιοί, οἱ, οἱ κατασκευάζοντες θήκας ἐφών, Λατ. vaginarii, 'Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Α', 46.

Θηκοφόρος, ον, \*οἱ τὰς προτομάς τῆς ἀρχῆς φέρουσιν· 'Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 8. 21.

Θηκτός, ἡ, ὦν, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ θήγω, ἡκονημένος, ὄξυς, Δισχὺλ. Θέβ. 944, Εὐρ. Μηδ. 40, 'Ανθ. Π. 6.110.

Θηλάζω· μέλλ. -άσω (ᾶ), Δωρ. -άξω· (θηλή). I. ἐπὶ τῆς μητρός, \*βυζαῖνω, παρέγω γάλα, Λατ. lactare, ἐπὶ τῆς μητρός ἢ τροφῇ, Φρύν. Κωμ. ἐν Μονοτρ 10, Λυσ. 92, 29· ἀπολύτ., παρέγω εἰς θηλάσμεν, 'Αριστ. Γ. Ζ. 6. 22, 11· καὶ μαρτυρ., οἱ οὐ ποτε ἐθῆλασαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 29· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μέτρον χρόνον θηλάσονται Πλάτ. Πολ. 460D, πρὸς. 'Αριστ. Γ. Ζ. 6. 12, 4· οὐ συλλαμβάνουσι θηλαζόμενα ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 15, πρὸς. Γ. Ζ. 6. 33, 2. — Πινθ., \*βυζαῖνωμα, ὁ δελφίς· θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτοῦ 2.13, 3, πρὸς. 6.12, 8. II. ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ζῶω, μυζῶ, \*βυζαῖνω, Λατ. lactare, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2. 1, 28., 5. 8, 2, κ. ἄλλ.: ἐλέφαντος ὁ σκύμνος θ. τῷ στόματι ὁ αὐτ. Γ. Ζ. 6. 27· θηλάζων χοῖρος, γαλαθνήν χοιρίδιον, Θεόκρ. 14.15. 2) μετ' αὐτ., μασδὼν ἐθῆλαζεν ὁ αὐτ. 3. 16· ἐάν μὴ τύχη τεηλακῶς ὁ ὄνος ἵππον 'Αριστ. Γ. Ζ. 6. 23, 7, πρὸς. 9. 30, 3.

Θηλαῖνός, ὁ, ὁ βυζαῖνῶν, τὸ \*βυζαχτάριον, 'Ἡσυχ., ἐνθα ὁ Λοβ. Πινθ. 201 θηλαῖνός.

Θηλαῖμῶν, ὄνος, ἡ, = θηλαστρία, Σωφρόν. παρ' 'Αθην. 288 Δ. Θέσις παρὰ Κλημ. 'Αλ. 675, Λυκόφρ. 31· ἴσως γραπτὸν θηλαῖμῶνας ἀντὶ θηλονῶς ἐν Πλουτ. 2. 278D· πρὸς. θηλαῖμῶς.

Θηλασμός, ὁ, τὸ θηλάζειν, \*βύζαγμα, Πλουτ. Ρωμ. 4, Αἰγυ. 14.

Θηλαστρία, ἡ, ἡ θηλάζουσα, τροφός, Σοφ. 'Αποσπ. 85, Κρατῆν. ἐν 'Αδῆλ. 67, Εὐπολ. ἐν 'Αδῆλ. 101.

Θήλεα, θήλεια, ἴδε ἐν λ. θήλυς.

Θηλέω, Δωρ. Θάλέω, 'Επικ. παρατ. θήλεον 'Οδ.· μέλλ. θηλήσω (ἀνα.) 'Ἡ. Δωρ. ποιητ. ἄρ. Θάλησα Πίνδ., μετοχ. θηλήσας 'Ανθ. Π. 9. 363· ἐν 'Ἡπ. 378. 52, ὁ Littre διορθῶν τεθλήη μὲν ἀντὶ τεθηλημένα. Ποιητ. ἀντὶ Θάλλη, εἶμαι πλήρης τινός, ἔχω ἀθρονίαν τινός, μετὰ γεν., λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἴδ' ἐσελλίνου θήλεον 'Οδ. Ε. 73· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Θάλησε σελλίνοις Πίνδ. Ν. 4.143· νικοφορίαις ἀστὺ θάλησε αὐτόθι 10. 78.

2) ἀπολ., αὐξάνομαι ἀθρόως, ζωηρῶς, ἀκμάζω, ἀνθῶ, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 221, 'Ανθ. Π. 9. 363, 4, Σουλ. 'Επιγρ. 6278· ἐν 'Επιγράμμ. παρὰ Πλουτ. 2. 110B, ἐθάλεον διορθώσαν ἀντὶ ἐθάλησαν, ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 548.

II. μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, 'Αλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 9· κοινῶς· θαλλήσσει.

Θηλή, ἡ, (θάω) τὸ μέρος τοῦ μαστοῦ ὅθεν ἐξέρχεται τὸ γάλα, ἡ \*ῥῶγα, Λατ. papilla, Εὐρ. Κύκλ. 56, Πλάτ. Κρατ. 414Α· τῶν μαστῶν ἡ θ., δι' ἧς.. τὸ γάλα διηθεῖται 'Αριστ. Γ. Ζ. 1.12, 2, πρὸς. 2.1, 38· ἐπὶ ζῶων, αὐτόθι.

Θηλο-ειδής, ἐς, ἔχων τὸ σχῆμα θηλῆς, Γλωσσ.

Θηλονή, ἴδε ἐν λ. θηλαῖμῶν.

Θηλυ-γενής, ἐς, θήλυς τὸ γένος, ἐκ θηλέων συνιστάμενος, γυναικεῖος, θηλυγενὴ στόλον Δισχὺλ. 'Ικέτ. 29· ὄχλος Εὐρ. Βάχχ. 117· πρὸς. Πλάτ. Νέμ. 802E.— 'Επίρρ. θηλυγενῶς, Εὐστ. 10. 27.

Θηλύ-γλωσσος, ον, ἔχων γυναικεῖαν γλῶσσαν, ὀμιλῶν τρυφερῶς ὡς γυνή, 'Ανθ. Π. 9. 26.

Θηλυγονέω, γεννῶ θήλεα, Θεόφρ. Γ. Φ. 9.18, 5.

Θηλυγονία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεα, ἀντίθετον τῷ κουρογονίᾳ, 'Ἡπ. 234. 31· τῷ ἀρρενογονίᾳ, 'Αριστ. Γ. Ζ. 7. 6, 2, Γεν. Ζ. 4. 1, 23.

II. συγγένεια πρὸς μητρός, 'Ἡρωδιαν. 1.7, 6.

Θηλυ-γόνος, ον, ὁ γεννῶν θήλεα, 'Ἡπ. 683 ἐν τέλ., 'Αριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· ἐπὶ ζῶων, ὁ αὐτ. Γ. Ζ. 7. 6, 2· καὶ γυναικες καὶ ἀνδρες.. θ. εἰσὶν αὐτόθι 7. 6, 2. II. θηλυγόνον, τό, φυτὸν τι, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι συνήργει εἰς τεκνογονίαν θηλέων, Διοσκ. 3.140, πρὸς. Θεόφρ. Γ. Φ. 9.18, 5.

Θηλυδρία, ον, 'Ἰων. -της, εὐ, ὁ, ἄνθρωπος θηλυπρεπής, γυναικώδης, γυναικοπρεπής, 'Ἡρόδ. 7. 153, Δουκ. Ὡσων Διάλ. 5. 3· ἐπὶ ζῶων, 'Αριστ. Γ. Ζ. 9. 49, 3.



Θηλυδριώδης, ες, (εἶδος) θηλυπρεπὴς τὸ εἶδος, γυναικώδης, μέλος Ἀριστοτ. Θεσμ. 131.—Ἐπὶ ῥρ. -δῶς, Α. Β. 886.  
 Θηλύ-Οαμνος, ον, ὁ, ἐπιθετον τοῦ φυτοῦ ἀβροτόνου, Cod. Par. 2286, fol. 2, V<sup>o</sup>.  
 Θηλυκάριδος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἰστ. 37, 68.  
 Θηλυκέομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς γυνή, Κλήμ. Ἀλ. 570.  
 Θηλυκόμορφος, ον, = θηλύμορφος, Cod. Par. 2411, f. l. 92, r<sup>o</sup>.  
 Θηλυκός, ἡ, ὄν, θήλυς, ἀντίθετον τῷ ἀρρενικός, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 20, 2., 2. 7, 16.  
 2) παρὰ Γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2, 2.—Ἐπὶ ῥρ. -κῶς, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 499 D 3) = ὀθλὺς, Σουλ. Ἐπιγρ. 5858b, 8876.  
 Θηλυκράνεα, ἡ θήλεια κράνεα, Θεόφρ. Ι. Φ. 3, 3, 1.  
 Θηλυ-κράτης, ες, ὁ κυβερνῶν τὰς γυναῖκας, ἔρωα Δίσχυλ. Χο. 600.  
 Θηλυ-κτόνος, ον, ὁ διὰ γυναικείας χειρὸς φονεύων, Ἀρχ. Θ. Δίσχυλ. Πρ. 860.  
 Θηλυκώδης, ες, θηλυπρεπὴς τὴν φύσιν, Πρύκλ. παρὰ Φρ. Πτολ. σ. 265.  
 Θηλύ-λάλος, ον, = θηλύγλωσσος, Μανέθων 4. 322.  
 Θηλυμαίνεω, μαίνομαι, «τρελλαίνομαι» διὰ γυναικας, Μανέθων 4. 164.  
 Θηλυ-μᾶνής, ες, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Ἀνθ. Π. 5. 19., 9. 16.  
 II. ἐνεργ., εἰς μανίαν ἄγων τὰς γυναῖκας, Θ. Ὀτοβοὶ κροτάλων αὐτοῦ 321.  
 Θηλυ-μελής, ες, ἐπὶ τῆς ἀηδονῆς, ἡ ἄδουσα μετὰ γλυκειᾶς καὶ μελωδικῆς φωνῆς, Ἀνθ. Π. 9. 184.  
 Θηλυ-μετρῆς, ον, ὁ, ὁ φορὸν γυναικείαν μίτραν, ὁ ἐνδεδυμένος ὡς γυνή, Δουκ. Θεῶν Διὰ 18. 1. ἀπαντᾷ καὶ τύπος θηλύμετρης ἐν Δουκ. Διονύσιον 3, ἐνθα ὁμοῦ ὁ Ἰακώφιος ἐξέδωκε θηλυμέτρης.—Κατὰ Σουῖδ. «θηλυμέτρης, ὁ πόρνος».  
 Θηλύ-μορφος, ον, ἔχων μορφήν γυναικείαν, Εὐρ. Βάκχ. 353, Ἀριστ. Φυσιογ. 5, 10. ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 4, Νικομ. Γερσ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 144. 15.  
 Θηλυ-νοος, συνηρημ. -νοους, ουν, ἔχων νοῦν γυναικεῖον, Αἰσχύλ. Πρ. 1003.  
 Θηλύνω [ν], ἄορ. ἐθελύνω Εὐρ. Ἀποσπ., (ἐξ-) Στράβ. 251. πρkm. τεθελύνωκα (-υγχαζ) μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.—Παθ., ἄορ. ἐθελύνω, ἴδε κατωτ., (ἐξ-) Διον. Ἀλ. 13. 12. πρkm. τεθελύνομαι Ἰππ. 290. 8, Γαλιν. ἀλλὰ -υμμαι (ἐκ-) Πολύδ. 37. 2, 2, Δουκ. Θεῶν Διὰ 15. 3, γ' ἐνικ. -υνται Δίον Κ. 50. 27. ἀπαρ. -ύνθαι (ἐκ-) Πολύδ. 32. 2, 3. (θῆλυ). Κἀμω τινὰ θηλυπρεπῆ, ἐκθελύνω, ἐκνευρίζω, Εὐρ. ἐνθ' ἄνωτ., Ξεν. Οἰκ. 4, 2. πρᾶνω, ἱσχυρίζω, Ζέφυρος κῆμα θηλύνει Ἀνθ. Π. 10. 4.—Παθ., γίνωμαι μαλακός, αἰ σάρκες Ἰππ. π. Ἀδρ. 820. ἐθελύνωσθαι στόμα (ἴδε ἐν λ. β. κ. 7) Σοφ. Αἴ. 651. οὕτω ἐθελύνθη, δὲν ἐδείξας ἀκόμη σημείον ὑποχωρήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 251, πρβλ. 300. θηλυπρεπῶς φέρομαι, Βίαν 15. 18. τᾷ μορφῇ θηλύνεται Θεόφρ. 20. 14.—Σπᾶν. παρ' Ἀττ.  
 Θηλύ-παις, παιδός, ἡ, γεννήσασα κοράσιον, Λυκόφρ. 851.  
 Θηλυ-ποιός, ὄν, ἐξαοθενῶν, ἀδυνατίζων, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8, Νικομ. Γερσ. ἐν Φωτ. Β. βλ. 144. 33.  
 Θηλύ-πους, ὁ, ἡ, θ. βάσις, τὸ πάτημα θηλέων ποδῶν, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 421.  
 Θηλυ-πρεπής, ες, ἀμύζων εἰς γυναῖκα, γυναικώδης, Ἀνθ. Π. 12. 175.  
 Θηλύ-πρῖνος, ον, ὁ θήλυς πρῖνος, Εὐστ. 302. 20.  
 Θηλυ-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον, Σουῖδ. ἐν λ. Σεερίνης.  
 Θηλύ-πτερις, εἶδος, ἡ, ἡ θήλεια πτερίς, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 8, Διοσκ. 4. 187, ἐνθα γράφεται θηλυπτερίς ὡσαύτως θηλυπτέριον, τὸ, Ἀλέξ. Τραλλ. παρὰ Φαβρι. 12. 611.  
 Θηλύρρεξος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἰστ. 37. 68.  
 Θήλυς, θήλεια, θήλυ, Ὀμ., ἂν καὶ παρὰ ποιηταῖς τὸ θήλυς συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς θήλ. (ἴδε κατωτ.): Ἐπικ. θήλ. θήλεια, αἰτ. πλ. θ. -εας Ἰλ. Ε. 269. ἐν τῇ περὶ Ἰάδου τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἰππ. οἱ θήλ. τύποι εἶναι θήλεια, θηλέης, θηλέη, θήλεαν, πληθυντ. θήλεια, θηλέων, θηλέας, θηλέων. Διάλ. Ἡρόδ. xviii. γενικὴν τὴν θήλυδος ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σοφ. ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. 219. 5. αἰτ. θήλ. θηλείην Νικ. Ἀλ. 42, οὐδ. πλ. θ. θήλεια Ἀρατ. 1068.—ὁ Ὀμ. καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι καὶ τὸν τύπον θηλύτερος ἄνευ ἐπαισηγῆς ἐννοίας συγκρίσεως, ἂν καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζοῖς θηλύτερος, -ύπατος ἀπαντῶσιν ὡς ἀναμειβόμενοι τύποι συγκρ. καὶ ὑπερβ. ἴδε κατωτ. Π. (Ἐκ τῆς ὙΘΑ, ὁάω, θηλάζω). Ἰένους θηλυκοῦ, θηλυκός, ἀντίθετον τῷ ἄρρην, θήλεια θεός, θεά, Ἰλ. Θ. 7. Ἡρην θήλυς εὐόσα, οὐσα θήλεια, Τ. 97, πρβλ. Δίσχυλ. Ἀγ. 1231, Σοφ. Γρ. 1062. θήλεια ἵπποι, φορβάδες, Ὀδ. Α. 636, κτλ. σύες θήλεια, Ἐ. 16. εἰς θήλυν, προβάτινα, Ἰλ. Κ. 215. θήλεια ἐλαφος Πίνδ. Ο. 3. 51. θήλεια κάμηλος Ἡρόδ. 3. 102. ἡ θ. ἵππος αὐ-

τόθι 86. θ. ὄρνις Σοφ. Ἀποσπ. 424. ἄπαις θήλεος γόνου, στερούμενος θήλεος τέκνου, Ἡρόδ. 3. 66. θήλυς σπορά Εὐρ. Ἐκ. 659. θήλεια γυναῖκες ὁ αὐτ. Ὀρ. 1205. θήλ. κόραι Πλάτ. Νόμ. 764D. ὡσαύτως μετ' ἄρρην. ὀνομάτων, ὁ θήλυς ὄρευσ, ἡ θήλεια ἡμίονος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 18, 22. θήλυς ἀνθρωπος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 43. 6) ἡ θήλεια, Ἀττ. -εας, ἡ θηλυκή, γυνή, Ἡρόδ. 3. 109, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1671, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 4. χρῆμα θηλείων, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 181. οὕτω, τὸ θήλυ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 8, κ. ἄλλ. 7) τὸ θήλυ γένος, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἐκ. 885. οὕτω, τὸ θήλυ μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 536, Πλάτ., κλ. ὡσαύτως = ἡ θήλεια, ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 110C. 8) ἐπὶ τινων φυτῶν, τὸ θήλυ, τὸ φέρων τὸν καρπὸν, οἷον ἐπὶ τῆς δρυός, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 8 (9), 1. θ. κάλαμος Διοσκ. 1. 114. θήλεια φοινίς Ἀγ. Τάτ. 1. 17. θήλυ βούτομον Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 10, 4. 2) ὁ ἀνήγων εἰς γυναῖκας, γυναικεῖος, θήλεια νοῦσος, παρὰ τοῖς Σκῦθαις (πρβλ. Ἐνάρσεις), Ἡρόδ. 1. 105. νόμος Αἰσχύλ. Χο. 821. φύσις Πλάτ. Πολ. 453A. χάρις Ἀνθ. Πλιν. 4. 287. θ. φόνος, τελούμενος ὑπὸ γυναικῶν, Εὐρ. Βάκχ. 796. II. ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ὡς μετεχόντων τῆς καρποτορίας, τῆς λεπτότητος ἢ τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τοῦ γυναικεῖου φύλου. ἐπομένως, 1) θήλυς ἐέρση, «ἀπαλή δρέσος» (Σχόλ.), Ἰσοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 395. (ἐν Ὀδ. Ε. 467, πρέπει νὰ εἶναι ἐρσιτέρα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχρά) οὕτως ἴσως, θ. νύξ Σοφ. Ἀποσπ. 887. θηλύτατον πεδίον, γονιμώτατον, Καλλ. Ἀποσπ. 296. θήλυ ὕδωρ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 6, 3. θηλυτέρα ὁμοῦ αὐτοῦ 6. 16, 4. 2) τυφρέρ, λεπτός, χαρίεις, θηλυτέρα δὲ γυναῖκες Ἰλ. Θ. 520. θηλυτέρα δὲ θεαί Ὀδ. Θ. 324 (ἐκτὸς ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις εἶναι ἀπλῶς παράδειγμα ὀνομάτων γένους καὶ εἶδους ἐν συνδυασμῷ, ὡς ἐν ταῖς ἀνῆρ αἰπόλος, οὐς κάπρος, κλ.), πρβλ. Ἡσυχ. κουράων θήλυς αὕτη Ζ. 122. Φοίβου θήλεια .. παρειαί Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 37. θήλυς ἀπὸ χροῖας, ἔχων λεπτὴν ἐπιδερμίδα, Θεόφρ. 16. 49. ἐπὶ κράσεως ἡ χαρακίτος, μαλακός, τυφρέρ, ἥπιος, ἀσθενής, ἀδύνατος, γυνὴ δὲ θήλυς οὐσα Σοφ. Γρ. 1062. θήλυς ἡρῆμαι τάλας αὐτοῦ 1075. γυνὴ δὲ θήλυς κάπυ θακρούσις Εὐρ. ἐν Μῆδ. 928. θήλεια φρήν Ἀριστοφ. Λυσ. 708. εἰταία θηλυτέρα ἡ κατ' ἀνδρὰ Πλούτ. Μαρ. 54. θηλύτατος Δουκ. Εἰκ. 13.—τὸ θήλυ τῆς ψυχῆς, ἐκθελύνσις, Μένανδ. ἐν Ἀδελ. 16. 3) ἐν τῇ μηχανικῇ, ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐκαλοῦντο θήλεια ἐντοῖς τῶν ὀπλοῦν εἰσέρχοντο ἑτέρα, ὡς ὁ θήλυς κοχλίας («βίβα»), Πολύδ. Β. 178. 4) ἐν τῇ γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 671. κέξ. ἅττα θ' αὐτῶν (τῶν ὀνομάτων) θήλεια αὐτοῦ 682. τὰ θήλεια Ἀριστ. Ποιητ. 21, 23. 5) ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων γλώσσῃ, οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ ἐλέγοντο θήλεις, οἱ δὲ περιττοὶ ἄρρηνες, πρβλ. Πλούτ. 2. 264A, 288D. III. Θήλεια, αἰ, εἶδος τυροῦ, τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρήτες θηλείας καλοῦσιν. Ἀθήν. 658D.  
 Θήλυσμα, τό, ἐκθελύνσις, θηλυπρέπεια, Γρηγ. Ναξ.  
 Θηλύ-σπορος, ον, τοῦ θήλεος γένους, γέννα, ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 855.  
 Θηλυστολήω, φορῶ γυναικεῖον ἱματισμόν, Στράβ. 466, 526.  
 Θηλυστολήα, ἡ, γυναικεῖα ἐνδυμασία, Εὐστ. 782. 47.  
 Θηλύ-στολος, ον, ἐνδεδυμένος στολὴν γυναικείαν, τὸ θ., θηλυπρέπεια, Εὐστ. 10. 24.  
 Θηλύτεκνος, ον, ὁ ἔχων θήλεια τέκνα, Ἀνώνυμ. Cod. 2506, fol. 111, r<sup>o</sup>.  
 Θηλύτης, ητος, ἡ, (θήλυς) θήλεια φύσις, ἀντίθετον τῷ ἄρρηνος, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6, 11. 6) ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. Φυτ. 1. 2, 8. 2) γυναικεῖος τρόπος, λεπτότης, Πλούτ. Κρᾶσ. 32. ἡ θήλυ. τοῦ κάλλους, ἡ γυναικώδης φύσις τοῦ .., αὐ: ὁ 24. ὡσαύτως, θηλυπρέπεια, ἐσθότητων ὁ αὐτ. Ἀλκιβ. 16, κ.  
 Θηλυτοκῶ, γεννῶ θήλεια, Ἰππ. 233 κέξ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 19, 4, Γεν. Ζ. 4. 1, 22.  
 Θηλυτοκία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεια, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 28., 4. 3, 3.  
 Θηλυ-τόκος, ον, ὁ γεννῶν θήλεια, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 18, 27, Θεόφρ. 25. 125. 2) θήλεος γένους (Schneid. θηλύτοκα), Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 6.  
 Θηλυ-φάνης, ες, ὁμοῖος πρὸς γυναῖκα, Πλούτ. Θησ. 23, Ἀνθ. Π. 11. 285.  
 Θηλυ-φόνος, ον, φονεύων γυναῖκας: θηλυφόνον, τό, τὸ ἀκόνιτον, ἐλέγεται δὲ καὶ σκορπίον, ἐξ οὗ τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτοῦ σκορπίδι, εἶναι δὲ φυτὸν δηλητηριώδες: ὁ Vimmer ἐξέδωκε θηλυφόνον προπαροξυστόνως, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 2, Νικ. Ἀλ. 41, Ἡσυχ. ἐν λ.  
 Θηλύ-φρων, ον, θηλυπρεπής, ἐκτεθλυμμένος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 110.  
 Θηλύ-φρωνος, ον, ἔχων γυναικείαν φωνήν, Αἰλ. π. Ζ. 6. 19.  
 Θηλύ-χειρ, χειρὺς, ὁ, ἡ, ἔχων γυναικείαν χεῖρα, Εὐστάθ. 550. 37.  
 Θηλύ-χίτων [ι], ὁ, ἡ, φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα, Ἀνθ. Π. 6. 219, Χρησμ. παρὰ Δουκ. ἐν Ἀλεξ. 27.  
 Θηλύ-ψυχος, ον, ἔχων γυναικείαν ψυχὴν, Πτολ. Τετραβ. σ. 162. 23.



θηλώ, ὄος, οὖς, ἡ, τροφός, «βυζάστρα», Πλούτ. 2. 278D, Πλούχ.

Θήμα, τό, (τίθημι) = Θήκη, Σοφ. Ἀποσπ. 484.

Θήμισυ, Ἀττ. κράσις ἀντί τοῦ ἡμισυ.

Θημο-λογέω, συναθροίζω εἰς σωρόν ἢ θημιονάν, συντηρῶν ἐκ τοῦ θημιονολογέω (χάριν τοῦ μέτρου), Ἀνθ. Π. 9. 551.

Θημών, ὄνος, ὁ, (τίθημι) ὡς τὸ θωμός, σωρός, ὡς δ' ἄνεμος ζάης ἥϊων θημιῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὁδ. Ε. 368· ὁ ἀχούρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 5· θημιῶνα νηΐσαι Ὁππ. Ἀλ. 4. 496, πρὸς Φίλιωνα 2. 629.

Θημιωνία (οὐχί Ἰθμιωνία), ἡ, = τῷ προηγ., Ἐβδ. (Ἰδὲ ΚΑ', 32), Εὐστ. 1539. 16, κτλ. — Ὁ Πλούχ. ἔχει ὁσιμωνιὰ καὶ ὁσιμωνιὰ.

Θημιον-Θετέω (οὐχί θημιον-), θέτω εἰς σωρόν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 46· ὡσαύτως ὁσιμωνιῶν, Achilles Ὀνσερ. 213.

Θήν, ἔγκλιτ. μέριον κυρίως ἐν χρήσει παρ' Ἑπικ., σπανίως δὲ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (Δισχύλ. Πρ. 928, πρὸς δὴν Π), συγγενὲς τῷ δῆ, ἐκφράζον ἰσχυρὰν πεποιθισιν, βεβαίως τῶρα, ἐνίοτε τίθεται ἐν εἰρωνείᾳ. λείψτε Ἰθὴν νέας, ὥστε βῆ ἀφῆσθε τὰ πλοῖα, Ἰλ. Ν. 620· ὡς Ἰθὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος Ρ. 29, Ὁδ. Π. 91· ἐπιτεταμένον, ἢ Ἰθὴν, κατ' ἀλήθειαν, Ἰλ. Α. 365, Ν. 813· οὐ Ἰθὴν, βεβαίως οὐχί, Β. 276, Θ. 448, Ὁδ. Ε. 211· οὐ Ἰθὴν δὲ Γ. 352· ἐπεὶ Ἰθὴν Π. 91· καὶ γὰρ Ἰθὴν Ἰλ. Φ. 568. — Συγχών παρὰ Θεοκρ.

Θήνιον· «γάλα» Πλούχ.

Θήξεις, εὖως, ὡς, (θήγω) ἀκόνημα, ὀδόντων Εὐστ. Πονημ. 313. 92 ὑπὸ θῆξιν, ἡ, τὸ στιγμαῖ, εἰς μίαν στιγμαῖ, Ἐπιφάν.

Θηότο, Ἑπικ. ἀντί Θεῶο, ἑ' ἐνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ Θεόομαι.

Θῆος, α, ον, Δωρ. ἀντί Θεός, Καλλιμαχ. πρὸς Στωβ. 486. 19, Εὐρύκλ. αὐτοῖς 555. 49.

Θηπαλῆος, α, ον, «βωμολόχος» Πλούχ. — Θηπέω, ἐκπλήσσομαι, ὁ αὐτ. — Θηπητής, οὐ, ὁ, ὁ ἀπατεῶν, ὁ αὐτ. ἴδε τίθηπα.

Θήπω· «ἐπιθυμῶ. θαυμάζω» Πλούχ.

Θήρ, Θηρός, Ἑπικ. δὲτ. πληθ. Θήρσαι, ὁ, μεταγεν. ὡσαύτως ἡ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 24, κτλ. (ἴδε ἐν τέλει). Ἐπὶ ἄγριον θηρίον, θηρίον σαρκοβόρον, ἰδίως λέων, Ἰλ. Ο. 586, κτλ. ὁ Νέμεϊος θ. Εὐρ. Πρ. Μαιν. 153· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ λέωνος, αὐτοῖς 465, Ἐπιμειδ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 7· μετὰ τοῦ λέαινας, Ἀνθ. Π. 14. 63· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγρίου κάπρου, Ἐρμιάνθιος θ. Σοφ. Τρ. 1096· ἐπὶ τοῦ Κερδέρου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1569· ὁ Θήρ, ἐπὶ ἐλάφου, ὁ αὐτ.

Πλ. 572· ἐν τῷ πληθ., ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ἰχθύς, ἢ ἐπὶ πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσῳ θηροὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ' Ὁδ. Ω. 291· ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖς καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς Πρ. Ἐργ. κ. Πρ. 275, κτλ. ἐν θηρίσιν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω Σοφ. Ἀποσπ. 678, 12· ἐν ἄγρῃ θηρῶν Πρὸς. 3. 129· ἀφοδοί θηρες (ἴδε ἐν λ. ἀφοδος) Σοφ. Αἰ. 366· μετὰ, ὅθρως ἐπιφέρει, ἐπὶ τοῦ Ἑρέστου καὶ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1272· οἱ σφοδρότης.. ὁθρὸς (ἐνν. Ἐρωτος) Ἀλεξ. Φαίερ. 1. 12· παροιμ., ἐγὼ θῆρ ὁθρὰ Ἀριστ. Ρήτ. 1. 11, 25.

2) ἐπὶ παντός ζῶντι, πλωτοῖς θῆρες, δηλ. δελφίνες, Ἀρίων ἐν Βακ. Δωρ. σ. 566· ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1064 (λυσ.) ἐπὶ κωνώπων, Ἀνθ. Π. 5. 151.

3) πᾶν μυθώδες θηρίον, οἷον ἡ Σφίγξ, Δισχύλ. Θῆβ. 558· ἰδίως ἐπὶ Κενταύρου, Σοφ. Τρ. 556, 568, 662, κ. ἄλλ. (πρὸς Φήρ) ὡσαύτως ἐπὶ σατύρου, Εὐρ. Κύκλ. 624· ἔως ἡ λέξις σημαίνει σατύρον καὶ ἐν Δισχύλ. Εὐμ. 70, οὐ θεῶν τις οὐδ' ἀνθρώπος οὐδὲ θῆρ. — Παρὰ περὶ ὅτις ὑπερῆσαν ἐν τύποις θηρίων, ἂν καὶ εὐρηται τὸ θῆρ παρ' Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωστ., Σεν. Κύρ. 4. 6, 4, Πλάτ. Πολ. 559D, Σοφ. 235B, Αἰλ. κλ. (Ἐκ τοῦ θῆρ (Διολ. φῆρ, Δατ. fera) παράγονται αἱ λέξεις, Θηρίον, Θῆρα, θηράω· πρὸς Γοτθ. dius, Ἀρχ. Σκανδ. dyr, Ἀγγλο-Σαξον. deor (Ἀγγλ. deer, ἔλαφος) Ἀρχ. Γερμ. thior (thier) ἄλλ' ὁ Κούρτ. ἐγείρει ἀμφιβολίας περὶ τῶν σχέσεων τούτων.)

Θήρα, Ἰων. θήρη, ἡ, κυνηγίον ἀγρίων ζῶων, βᾶν δ' ἱμεν ἐς θήρην Ὁδ. Τ. 429, πρὸς Ἰλ. Ε. 49· ἱέναι ἐπὶ τὴν θήρην Πρὸς. 1. 37, 4. 114· ὁδεῖν ἀπὸ τῆς θ. ὁ αὐτ. 4. 22· ζῆν ἀπὸ θήρας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 7· θήραν ποιεῖν Σεν. Κύρ. 1. 4, 14· ποιεῖσθαι Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 5, 11· τοῦ πτηνοῦ γένους θ. = θρνευτικῇ, Πλάτ. Σοφ. 220B· ἡ περὶ θαλάτταν θ., ἁλιεῖα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823D, Ε' θ. ποιεῖσθαι ὀρτύγων Διόδ. 1. 60· καθόλου, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κυνηγεσίας, Πλάτ. ἐν Νόμ. 763B· ἐν τῷ πληθ., εἰς τὰς θ. ἀγεσθαι, ἐπὶ ἀγρευτικῶν πτηνῶν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 26.

2) μεταφ., ἐπιμελὲς ἐπιδιώκεις παντὸς πράγματος. Θήραν.. ἔχομεν τόξων = θηρώμεν τὰ τόξα Σοφ. Φ. 840· δυσμενῶν θήραν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 564· θ. ἀνθρώπων, τῶν ἐρώντων Πλάτ. Σοφ. 222C· τοῦ ἡδέος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 500D· ἐπιστημῶν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 198A, κτλ.

II ὡς τὸ ἄγρα, τὰ ἀγρευμένα ζῷα, λεία, «κυνήγι», αἴψα δ' ἔδωκε θεός μενοιρεκέα θήρην Ὁδ. 1. 158, πρὸς Δισχύλ. Χο. 251, Εὐρ. Βάχχ. 1144, Σεν. Κύρ. 2. 4. 25· θήραν καλὴν, ἐπὶ αἰχμαλώτου, Σοφ. Φ. 609· ἐν τῷ πληθ., ὡς πταναὶ θήραι, ἐπὶ πτηνῶν, αὐτοῖς 1146· τὴν θ. ἐπὶ τοῦ μέσου τηροῦσα, παραφυλάττουσα τὴν λείαν τῆς, ἐπὶ ἀράχης, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 39, 4.

III ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς χρόνοις,

οἱ ἀγῶνες τοῦ ἱπποδρομίου, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 351. 3· οὕτω, θήρεα σφάγια, ἡ εἰσοδος τοῦ ἱπποδρομίου, αὐτοῖς 885· θηρεύτορες ἄνδρες, ἀσχολούμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, αὐτοῖς.

Θῆρ-αγρέτης, ου, ὁ, κυνηγός, Εὐρ. Βάχχ. 1020, Ἀνθ. Π. 6. 184· ὡσαύτως, Θηραγρευτής, Θεόδ. Πρίδρ. σ. 213.

Θηραγρία, ἡ, τὸ κυνήγιον ἀγρίων ζῶων, Πλούτ. Ε', 12.

Θῆρ-αγρος, ον, (ἄγρα) κατάλληλος πρὸς σύλληψιν ἀγρίων θηρίων, πέδη Ἰων παρ' Ἀθην. 451E· ὄνομα κυνὸς θηρευτικοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 304.

Θηραῖκον ἢ Θῆραιον (Θηραῖον Φώτ.), τό, ἱματισμὸς δὲν ἐφόρου ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν ἐν Ἀθήναις, ἐφευρεθὲν ἐν τῇ νήσῳ Θήρα, ἴδε Ἀθην. 424F· «Θῆρα.ον ἱματίον» Πολυδ. Ζ', 48.

II. Θῆραιος, «καὶ Θῆραιον (οἶνον) τὸν ἐκ Κρήτης» Πολυδ. Ζ', 16.

Θῆραμα, τό, (θηράω) τὸ συλλαμβανόμενον, ἄγρα, λεία, Εὐρ. Βάχχ. 869, Ἑλλ. 192, Ἀνθ. Π. 6. 105, Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 17· μεταφ., ἀρετὰ.., θ. κάλλιστον βίβη Ἀριστ. Σκολ. (Ἀποσπ. 625).

Θηραρχος, ὁ, ὁ ὀδηγὸν ἐλέφαντα, Αἰλ. Τακτ. 23· πρὸς ζῷαρχος.

Θηρασίμος [α], ον, (θηράω) δὲν δύναται τις νὰ θηρεύσῃ, θηρεῦντες οὐ θηρασίμους γάμους Δισχύλ. Πρ. 858.

Θηρατεῖρα, καὶ Ἰωνικ. Θηρήτεῖρα, θηλυκ. τοῦ θηρητήρ, ἡ θηρεύουσα, κυνηγός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 230.

Θηρατέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθετ., δὲν πρέπει τις νὰ κυνηγήσῃ, νὰ ζητήσῃ μετὰ ζήλου, Σοφ. Φ. 116, Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 8.

II. Θηρατίον, πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ, νὰ κυνηγήσῃ, Σεν. Κύρ. 2. 4, 10.

Θηρατήρ, Ἰων. -ητήρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντί Θηρατής, Ἰλ. Ε. 51, κτλ.· θηρητήρ, ἄνδρως Ρ. 574· ἄνδρες θ. Μ. 170· κοῦροι θ. Ρ. 726· τῶν ἀδελφῶν θ. Φιλόστρ. 864.

Θηρατήριος, α, ον, = Θηρατικός, μετὰ γεν., ἔρωτος Σοφ. Ἀποσπ. 421.

Θηρατής, οὐ, ὁ, (θηράω) κυνηγός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· μεταφ., θ. λόγων, Δατ. aucerps verborum, Ἀριστοφ. Νεφ. 358· δέξης Διογ. Α. 8. 8, κτλ.

Θηρατικός, ἡ, ὄν, = θηρευτικός, ἔργα Αἰλ. π. Ζ. 14. 5· θ. σημεῖα, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποῖα ἀφίνοισι τὰ ζῷα, Πλούτ. 2. 593B.

2) ἐπιτηδεῖς εἰς θήραν, ἀρμίδιος, τὰ θ. τῶν φίλων, τὰ τεχνάσματα δι' ὧν τις ἀγρεύει τοὺς φίλους, Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 33.

3) ἐμπειρος εἰς τὴν θήραν, Πλούτ. 2. 90A, 965B.

Θηρατός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπιθ., δὲν δύναται τις νὰ θηρεύσῃ, Πλούτ. 10. 47, 11, κτλ.

Θηρατρον, τό, ἔργον τοῦ κυνηγίου, δίκτυον, παγίς, κτλ., Σεν. Ἀπομν. 2. 1. 4., 3. 11, 7, κτλ.

Θηρατρός, Ἰων. -ητρός, ὀρος, ὁ, = Θηρατήρ, θηρητορας ἄνδρας Ἰλ. Ι. 544 (540)· κύων θηρατρός Νικόλ. Δαμ. σ. 47· μεταφ., θ. λεξιειδίων Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328. Φώτ.

Θηραφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θηρείου, ἐπὶ ἐντόμων, Δημόκρ. παρὰ Γαλν. 13. 892.

Θηράω· μέλλ. -άσω Σοφ. Φ. 958, Εὐρ. Ι. Τ. 1426, Σεν. Ἀν. 4. 5, 24, κτλ.· ἄορ. ἐθῆρασσα Εὐρ. Βάχχ. 1215, Σεν.· πρην. τε-θῆρασσα Σεν. Κύρ. 2. 4, 16· — Μέσ., μέλλ. θηράσσομαι (ὅπερ κατὰ τὸν Μπρ. εἶναι ὁ γνήσιος Ἀττ. μέλλ.) Εὐρ. Βάχχ. 228, Ι. Τ. 1324· ἄορ. ἐθῆρασάμην Σοφ. Φ. 1007, Εὐρ. Ἰππ. 919· — Παθ., μέλλ. -αθήσομαι Γεωγ.· ἄορ. ἐθῆρασθην, ἴδε κατωτ. III· (θῆρ, θῆρα) πρὸς συν-θηράω.

Κυνηγῶ ἡ καταδιώκω ἄγρα ζῷα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ συλλαμβάνειν αὐτά. λαγός, σφῆκας Σεν. ἐνθ' ἄνωστ., Ἑλλ. 4. 2, 12, κτλ.· καὶ μ' εὖς ἐθῆραν πρόσθε θηράσσοι νῦν Σοφ. Φ. 958· ἐπὶ ἁλίωτι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, καὶ σ' εἶλε θηρώωνθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1026, πρὸς Φ. 1007, Σεν. Ἀν. 5. 1, 9· ὡσαύτως, αἰχμαλωτίζω διὰ τοῦ τρόπου μου, τῶν λόγων μου, κτλ., Σεν. Ἀπομν. 2. 6, 28., 3. 11, 7· θ. πόλιν, ζῆ ὡ νὰ καταστρέψω αὐτήν, Δισχύλ. Πέρος. 233.

2) μεταφ. ὡς τὸ Δατ. venari, κυνηγῶ, σπουδαίως ἐπιδιώκω πρᾶγμα τι, τυραννίδα Σοφ. Ο. Τ. 541· θηρᾶν οὐ πρέπει τάμηνάνα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 9· μυρίαὶ κόραι θηρώσι λέκτρον τοῦμόν ἱδρ. Ι. Α. 960· ἡμαρτον ἢ θηρῶ τι· ἀπέτυχον ἢ πλησιάζω νὰ ἐπιτύχω τὸ ζητούμενον· Δισχύλ. Ἀγ. 1194· τί χρῆμα θηρώων; Εὐρ. Ἰκέτ. 115· ἀπὸ τῆς φωνῆς, κατορθώνω, τι Πινδ. Ι. 4. 77 (3. 64).

3) μετ' ἀπαρ., ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ πράξω τι, θηρᾶ γαμῖν με Εὐρ. Ἑλλ. 63· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅς με θηρᾶται λαδῶν αὐτοῖς 545· δέδορκα σε.. ἀρπάσαι θηρώμενον Σοφ. Αἰ. 2.

II. Μέσ. σχεδὸν ὅς τὸ ἐνεργ., προσπαθῶ νὰ συλλάβω, ἀλιεύω, ἐρχέλειαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 864· ἀπολ., οἱ θηρώμενοι, οἱ κυνηγοί, Σεν. Κυν. 11, 2· ἄλλα.

2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἐμῆτοις θηρώμενοι τὴν ὑγίειν Πρὸς. 2. 77· μαστοὶ ἔλεον θ. Εὐρ. Ὀρ. 568· δόξαν Δαμ. 1407. 17, κτλ.· θηρῶμαι πυρός πηγῇν, ζητῶ νὰ ἀνεύρω, ἀνακαλύψω αὐτήν, Δισχύλ. Πρ. 109· μετ' ἀπαρ., ἴδε ἀνωτ. 3.

III. Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, πρὸς ἄτης θηραθεῖσθαι Δισχύλ. Πρ. 1072· ὑπ' ἀνδρῶν Εὐρ.



Βάκχ. 732· Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος  
Ξεν. Ἀπομν. 1. 224.— Περδλ. θηριεύω.

Θήρειος, ον, ὡσαύτως α. ον, Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Ἀνθ. Π. 5. 266· (θῆρ)·— ἀνήλικος εἰς ἄγρια ζῷα, Λατ. ferinus, δέρματα θήρειον λέοντος Πανύας. 8· θήρειον γραφήν, εἰκόνας ζῴων ἐξεργασμένων ἐπὶ ὑφάσματι, Διογύλ. Χο. 32· θ. κάδος = θῆρ, Εὐρ. Κύκλ. 325· θ. βία, περιφρ. ἀντὶ τοῦ θῆρ, ὁ κένταυρος, Σορ. Τρ. 1059· θ. κρέα, κυνήγιον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6· θ. φύσις Πλάτ. ἐνθ' ἄνωτ.· θ. αὐλὸς (ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένος) Πολύδ. Δ', 75.

II. ἴδε θῆρα III.

Θηριέϊτας, ου, ὁ, Λακωνικ. ὄνομα τοῦ Ἀρεως, Πανσ. 3. 19, 8, Ἰππύχ.

Θηρ-επωδός, ὄν, θηρσποιδός, μαγεύων ἄγρια ζῷα δι' ἐπωδῶν, Σουίδ., Ἐκκλ.

Θήρευμα, τό, (θηρεύω) = θήρασμα, λάφυρον, λεία, Εὐρ. I. Δ. 1162.

II. ἐν τῷ πληθ., κυνήγιον, Πλάτ. Νόμ. 823B.

Θήρευσις, εως, ἡ, τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Νόμ. 824A· μεταφ., ὀνομάτων θηρεύσεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 166C.

Θηρευτέον, ῥημα. ἐπιθ. τοῦ θηρεύω, δεῖ θηρεύειν, Πολύδ. 1. 35, 8.

Θηρευτήρ, ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ὅππ. K. 1. 449.

Θηρευτής, οὔ, ὁ, (θηρεύω) = θηρατής, κυνηγός, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἀείποτε ὡς ἐπιθ., ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν Ἰλ. M. 41· ἐν κύσιν θηρευτήσιν Δ. 325· οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἰσ. Ἀσπ. Ἦρ. 303, 388, Θεογν. 1254, Ξεν. Ἀγγ. 9, 6· ὡσαύτως ἐπὶ ἀλτίεως, Ἠρόδ. 2. 70· θηρευτὴς πέρδιξ, οὗ γίνετο χρήσις πρὸς ἀποπλάνην ἄλλων, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 8, 8· ἴδε Ἀνθ. Π. 5. 100.

2) μεταφ., θ. νέων καὶ πλουσιῶν Πλάτ. Σορ. 231D· καλλίστων ὀνομάτων Ἀθην. 122C.

Θηρευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήλικον ἢ ἀρμόζιον εἰς θήραν, κύνας θ. Ἀριστοφ. Πλ. 157, Ξεν. Λακ. 6, 3· βίος θ., ὁ βίος τῶν κυνηγῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8·— ἡ -κή (ἐξ ὑπ. τέγνη), τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Πολιτ. 289A· μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 290B.

2) μεταφ., καὶ τὰ μὲν (τῶν ζῴων) θηρευτικά, τὰ δὲ θησαυριστικά τῆς τροφῆς ἐστί, Ἀριστ. I. Ζ. 1. 1, 27.

Θηρευτός, ἡ, ὄν, = θηρατός, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15.

Θηρευτορία, θηλ. τοῦ θηρευτήρ, Ἰππύχ. ἐν λέξ. θηρότις· θ. κύνας Θεμιστ. 220B.

Θηρεύτωρ, ὀρος, ὁ, ἴδε θῆρα III.

Θηρεύω· μέλλ. -σω.— Μέσ., μέλλ. -σομαι Πλάτ. Σορ. 222A· ἀόρ. ἐθηρευσάμην ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 197D, ἐν Εὐθύδ. 290C.— Παθ., ἀόρ. ἐθηρεύθην Ἠρόδ. 3. 102, Διογύλ. Χο. 493, Πλάτ. (περὶ θηράων). Κυνηγῶ, θηρεύοντα, ἐνθ' ἐκυνήγει, ἐν τῷ κυνήγῳ, Ὅδ. Τ. 465, περὶ Ἠρόδ. 4. 112· θηρεύειν διὰ κενῆς ἐν χρήσει παρ' Ἰππ. Προγν. 38, ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου.

II. μετ' αἰτ., κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, συλλαμβάνω, ἀπτελέδω· Ἠρόδ. 4. 172· θηρία, ὀρνίθιας ἄγριας Ξεν. Ἀν. 1. 2, 7, Πλάτ. Θεαιτ. 197C· ἰχθύς Ἀριστ. I. Ζ. 8. 20, 3, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, καταδιώκω, συλλαμβάνω, Ἠρόδ. 4. 183· θ. ἀνθρώπου εἰς θέσιν ἡ θυσίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 15· συλλαμβάνω δι' ἐνέδρας, Ξεν. Ἀν. 1. 2. 13· Τιτυὸν βέλος θήρευσεν, ἐπληξεν αὐτόν, Πίνδ. Π. 4. 161· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146, Πλάτ. Πολ. 531A, κτλ.— Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, Ἠρόδ. 3. 102· λαυραγωγοῦμαι, αὐτὸς 108· συλλαμβάνομαι, πέλαις Διογύλ. Χο. 493.

2) μεταφ., καταδιώκω, ἐπικητῶ, κερδέων μετрон Πίνδ. N. 11. 62· γάμους Διογύλ. Πρ. 858· ἀρετὰν Εὐρ. I. Δ. 569· θ. νέους πλουσίους ὀρεάζοντες Διογύλ. 24. 26· ἡδονά, ἐπιστήμην, φιλίαν, εὐδοκίαν βίον Ἰσοκρ. 5C, Πλάτ. Θεαιτ. 200A, κ. ἄλλ.· εὐδαιμονίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 8, 5· ὀνόματα, ῥήματα Πλάτ. Γοργ. 489B, Ἀνδοκ. 2. 23, περὶ Ἀντιφώντα 143. 30· τὰς ἀρχὰς τῶν συλλογισμῶν Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 1. 30, 2, κ. ἄλλ.·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 464D, Εὐθύδ. 290C.— Οἱ Τραγ. προετίμων τὸν τύπον θηρέω, πλὴν ὅπου τὸ μέτρον ἀπῆται θηρεύω.

Θηρε-φόνος, ον, = θηροφόνος, Ἐτυμ. M. 502. 3.

Θήρημα, θηρητήρ, -ήτειρα, -ήτωρ, Ἰων. ἀντὶ θήρασμα, κτλ.

Θηριάζομαι, μεταβάλλομαι ἢ μεταβαίνειν εἰς θηρίον, ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Ἐρμῆς Τριμο.

Θηριακός, ἡ, ὄν, (θηρίον) ὁ πραγματευόμενος περὶ ἄγριων ἢ δηλητηριωδῶν θηρίων, λόγος Διοσκ. ἡ θηριακή (ἐξ ὑπ. ἀντίδοτος), ἀντίδοτον κατὰ δηλητηριώδους δόγματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 244· οὕτω, θ. φάρμακα Γαλην· θηριακά, ὄνομα ποιήματος τινος τοῦ Νικάνδρου, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀντιδότην τούτων, ἀντίθετον τῷ ἀλεξιφάρμακῳ, περὶ Διοσκ. προσέμ.· οὕτω, θ. ἀμπελλος Γεωπ. 4. 8, Πλίν. 14. 22.

Θηρι-άλωσις, εως, ἡ, συλλήψις ἄγριων θηρίων, Σύμμ. ἐν Γεν. MΘ', 9.

Θηρι-άλωτος [α], ον, συλλεγθεὶς ὑπὸ ἄγριων θηρίων, Ἐβδ. (Λευ. Ε', 2).

Θηρι-βορος, ον, ἴδε ἐν λ. θηροβόρος.

θηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θηρίον, ἐν τῷ πληθ. animalculae, Θεοφρ. I. Φ. 2. 8, 3.

Θηρικλεις, α, ον, ἡ ὅς, ον, πεποιημένος ὑπὸ θηρικλούς, περιφρῶν Κορινθίου κεραμῆος (Εὐδουλ. Δολ. 2, Καμπ. 2), θ. κύλις, κρατήρ Ἀλέξ. Ἰππ. 2, Κυκν. 1· ἀλλὰ συγνάκις θηρικλεία (ἡ -ος) μόνον, ὁ αὐτ. Ἀγων. 4, Μένανδ. Θεοφ. 4, Μην. 2· φαίνεται ὅτι ἦτο μέγα, εὐρύ ποτήριον, φέρον τὸ ἐπιθετον ἢ μεγάλη παρὰ Διοξίππ. Φιλ. 1· τῶν θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα Ἀριστοφῶν Φιλ. 1· ἴδε B ntl. Φαλ. 2 3.

Θηριό-βλητος, ον, ἐπὶ τιμαρίας, ὅτε ἐρρίπτετο εἰς τὰ θηρία, τιμωρίᾳ θηριόβλητῳ Θεοφρ. Ἰστ. 3. σ. 37A.

Θηριό-βρωτος, ον, = θηροβόρος, Διόδ. 18. 36· χιτών Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 263, καὶ οὐσιαστ. θηριόβρωσις, ἡ, θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 272 v<sup>o</sup>.

Θηριο-γνώμων, ὀνος, ὁ, ἡ, ἔχων θηρίου ἢ κτηνὸς γνώμην, νοῦν, K. Μανασσ. Χρον. 85C, κλ.

Θηριο-δεῖκται, οἱ, ἐκθέται ἐκτιθέντες ἄγρια θηρία, Βασιλικ. 60. 22, 11.

Θηριό-δηγμα, τό, τὸ δῆγμα ὄφως, Διοσκ. 2. 97· ἴδε Λοθέκ. Φρυν. 304.

Θηριό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ἄγριου θηρίου, ἰδίως ὑπὸ ὄφως, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 902, Διοσκ. 4. 24· -δηκτικός, ἡ, ὄν, Ἐπιφάν.

Θηριο-ειδής, ἐς, ὅμοιος ἄγριῳ θηρίῳ, Ἀδαμάντ. Φυσ. 1. 1.

Θηριο-θήρας, ου, = θηροθήρας, Βυζ.

Θηριο-κόμος, ὁ, ὁ τρέφων καὶ περιποιούμενος ἄγρια θηρία, Προκόπ.

Θηριο-κτόνος, ον, = θηροκτόνος, Εὐστ. 1416. 14.

Θηριομαχεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται θηριομαχία, Πράξ. Παῦλ. x. Θεκλης σ. 54 (ἐκδ. Tischendorf).

Θηριομαχέω, μάχομαι πρὸς ἄγρια θηρία, Διόδ. 3. 43, Ἀρτεμίδ. 2. 54.

Θηριο-μάχης, ου, ὁ, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, ἰδίως ἐν τῷ Ρωμ. ἀμφιθεάτρῳ, Λατ. bestiarium, Διόδ. Ἐκλογ. 537.

Θηριομαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι πρὸς ἄγρια θηρία, Στράβ. 131, Φίλων 1. 602.

Θηριο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, Λουκ. Δε-ξίφ. 19.

Θηριο-μύγης, ἐς, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, οἷον ἡ Σκύλλα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 45.

Θηριό-μορφος, ον, (μορφή) ἔχων μορφήν θηρίου, Εὐστ. 1139. 57, Πρόκλ., κλ.· καὶ οὐσιαστ. θηριομορφία, ἡ, Ἐπιφάν.

Θηρίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ θῆρ, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν ἰσοδυναμῶν αὐτῷ, = ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῷον, ἰδίως ἐπὶ τῶν θηρεομένων, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, ἐπὶ ἐλάφου, Ὅδ. K. 171, 180 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· πράγματι δὲ εἶναι ὁ πεζὸς τύπος τοῦ θῆρ, ἀλλὰ, ὡς ἡ λέξ. παιδίον, οὐδαμοῦ εὐρηται παρὰ Τραγ. (διότι τὰ Ἀποσπάσματα τοῦ Εὐριπ. τὰ προσαχόμενα ὡς παραδείγματα τοῦ ἐναντίου εἶναι νόθα)· ἐπὶ ἄγριων θηρίων, Ἠρόδ. 6. 44, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 7, Ἰσοκρ. 267B, κτλ.· ἀλλὰ, θ. ὕειον Πλάτ. Πολ. 535E· ἐπὶ κυνός, Θεόφρ. 25. 79·— ἐν τῷ πληθ., κτήνη, ζῷα, κατ' ἀντίφασιν πρὸς ἀνθρώπους, πτηνὰ καὶ ἰχθύς, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 4, Ἠρόδ. 3. 108· ἄγρια θηρία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βοτὰ, βοσκήματα, Πλάτ. Μενεξ. 237D·— παροιμ., ἡ θηρίον ἢ θεός, ἡ κατώτερον ἢ ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 14, περὶ Ἠβ. N. 7. 1, 2· οὕτως, εἰς θηρίου βίον ἀφικνεῖσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 249B.

2) συνώνυμον τῷ ζῷον, Ἠρόδ. 1. 119· νενόμισται πῦρ εἶναι ἐμψυχον ὁ αὐτ. 3. 16· ἐπὶ καὶ ἐπὶ ἰχθύων, Ἀριστ. I. Ζ. 8. 13, 7, Ἀντιφάν. Λυκ. 1. 7· οὐκ ἔστιν οὐδὲν θ. τῶν ἰχθύων ἀτυχεστέρον ὁ αὐτ. ἐν Μοιχ. 1· κατ' ἀντίφασιν πρὸς τὰ φυτά, Πλάτ. Συμπ. 188B.

3) δηλητηριώδες ζῷον, ἐρπετόν, ὄφεις (ἴδε θηριακός), Διοσκ. 1. 135, Πράξ. Ἀποστ. κη', 4.

II. ὡσαύτως ὡς πράγματι ὑποκορ., μικρὸν ζῷον, ζωύριον, ἔντομον, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 39, 6· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μελισσῶν, Θεόφρ. 19. 6· ἐπὶ ἐλμίνθων, Ἰππ. παρὰ Γαλην.

III. ὡς ἱατρικὸς ὀρος, = θηριώμα, Ἰππ. Κωικ. 192.

IV. ὡς ἐπιπλήξις ἢ ὀνειδος, κτήνος! ὡς τὸ Λατ. bellua ἢ τὸ Γαλλ. bête, ὧ δειλότατον σὺ θηρίον Ἀριστοφ. Πλ. 439, περὶ Ἰππ. 274, Νερ. 184· κόλακι, δεινῷ θηρίῳ Πλάτ. Φαίδρ. 240B· ἡ πενία καλεῖται βαρύτερον θ., Μένανδ. ἐν Ἀδελφ. 497· περὶ δὲ τῆς μουσικῆς λέγεται ἀεὶ τι καινὸν θηρίον τίκτειν Ἀναξίλ. Ὑακ. 1· τί δ', εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἀκηκόατε; ἔλεγεν ὁ Αἰσχίνης περὶ τοῦ Δημοσθένους, Πλίν. Ἱστοιστ. 2. 3.

Θηριο-νάρκη, ἡ, φυτὸν ὅπερ ναρκώνει τοὺς ὄφεις, Πλίν. 24. 102, κτλ.

Θηριό-πληκτος, ον, πληγείς ὑπὸ θηρίων, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2256, fol. 556 v<sup>o</sup>.

Θηριο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς ἄγρια ζῷα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 818.

Θηριο-πρεπής, ἐς, ἀρμόζιον εἰς θηρίον, Ἐκκλ.—Ἐπιφρ. θηριοπρεπὴς, Κύριλλ. ἐν Ἀπ. τ. II. σ. 293C, 310E, 378A.

Θηριό-στερνος, ον, ἔχων στήρνον θηρίου ἀσπίδος, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 178.



Θηριότης, ητος, ή, ή φύσις τοῦ θηρίου, ἀγριότης, τὸ κτηνώδες, Ἀριστ. *Ἠθ.* N. 7.1, 1, Μέτωπος Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 10.11.  
 Θηριό-τροπος, ον, ἔχων τὴν φύσιν ἀγρίου θηρίου, Ἑκκλ., καὶ οὐσιαστ. Θηριοτροπία, ή, Οἱ μ. Θεοφάν. 1. 31.  
 Θηριο-τροφείον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἄγρια θηρία τρέφονται, Ὀρ-  
 τένσ. ἐν Varro R. R. 3. 13.  
 Θηριοτροφίω, τρέφω ὡς ἄγιον θηρίον ἐντὸς σπηλαίου, Ἀλκίφρ.  
 Ἀποσπ. 5.  
 Θηριο-τρόφος, ον, ἔχων ἄφθονα θηρία, περὶ χώρας, Στράβ.  
 131· τρέφων ἄγρια θηρία, Πτόκλ. παρὰφρ. Πτολ. σ. 250. 11.  
 II. προπαροξ. Θηριότροφος, ον, παθ., τρώγων ἄγρια ζῶα καὶ ἐξ  
 αὐτῶν τρεφόμενος, Γαλην. 10. σ. 391.  
 Θηριό-φυχος, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 25.  
 Θηριώδης, μεταβάλλω εἰς ἄγιον θηρίον, Γρηγ. Ναζ.—Παθ., ἐπὶ  
 τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, Σουλ. Ἐπιγρ. 6130. II. Παθ.,  
 αὐξάνομαι εἰς πλῆρες καὶ τέλειον θηρίον, πρὶν Θηριοῦσθαι τὸν  
 γόνον Εὐδούλ. Στριγγ. 1.14. 2) γίνομαι θηριώδης, ἄγριος,  
 Θηριοῦμενος Πλάτ. Νόμ. 935Δ. 3) ἐπὶ σπερμάτων, συνω-  
 νυμον τῷ ζωοῦσθαι, εἶμαι πλήρης σκολήκων, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ.  
 5. 18. 1. 4) ὡς ἱατρ. ὄρος, τεθηριωμένον ἔλκος = Θη-  
 ρίωμα, Διοσκ. 3.11.  
 Θηρίετας, ον, ὁ, = Θηρείετας, δ ἴδε.  
 Θηριώδης, ες, (εἰδὸς) πλήρης ἀγρίων θηρίων, Λατ. belluosus,  
 ἐπὶ τόπων, ή θ. Λιδύη *Ἠθ.* 4. 181· οὐρεα θηριωδέστατα 1.  
 110· ἐν τῇ θηριώδει [χώρᾳ] 4.174, πρὸλ. 181., 2. 32· θηριω-  
 δεστάτης ἐξουσίας τῆς θαλάσσης ταύτης, οὐσης πλήρους ἀδρά-  
 γων ἰχθύων, 6. 44. II. ἐπὶ ζώων, ἄγριος, Ἀριστ. π. Ζ.  
 Μορ. 3. 2, 5· τὸ θ., ἄγρια φύσις, 6 αὐτ. I. Ζ. 8. 28. 14. 2)  
 ἐπὶ ἀνθρώπων, κτηνώδης, ἄγριος, θηριώδης, Λατίν. belluinus,  
 δίαται Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· βίσιος Εὐρ. Ἰκέτ. 202· ἡδονὴ Πλάτ.  
 Πολ. 591C· δ θ. ἐν ἀνθρώποις σπάνιος Ἀριστ. *Ἠθ.* N. 7.1, 3·  
 οἱ Λάκωνες.. θηριώδεις ἀπεργάζονται [τοὺς παῖδας] ὁ αὐτ.  
 Πολιτικ. 8. 4, 1, πρὸλ. 5· τὸ θ., ή ζωική φύσις, Εὐρ. Ἰωνι 666·  
 τὸ κτηνώδες, ὁ κτηνώδης χαρακτήρ, Πλάτ. Κρατ. 394E, κ. ἄλλ.,  
 πρὸλ. Ἀριστ. *Ἠθ.* N. 7. 1, 2.—Ἐπίφρ., θηριωδῶς διακείσθαι  
 πρὸς τινα Ἰσοκρ. 226C. III. ὡς ἱατρ. ὄρος, κακῆς φύσεως,  
 ἐπὶ ἔλκου, Διοσκ. 2. 131, Πλούτ. 2. 165E· πρὸλ. θηριώμα.  
 Θηριωδία, ή, = Θηριότης, Ἀριστ. *Ἠθ.* N. 7.1, 2 (Bekk. Θη-  
 ριώδει).  
 Θηριώμα, τό, κακὸν ἔλκος, πεφλογισμένον (πρὸλ. θηρίον III),  
 Κέλσ. 5. 28.  
 Θηρι-ώνυμος, ον, ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀγρίου θηρίου,  
 Εὐστ. εἰς Διον. II. 976.  
 Θηριώσις, εως, ή, ή εἰς θηρίον μεταβολή, Δουκ. Ὀρχ. 48.  
 II. ἀγριότης, τὸ κτηνώδες, Γρηγ. Νύσσ.  
 Θηροβολίω, φονεύω ἄγρια ζῶα, Σοφ. Φιλ. 165, ἴδε Ἀνθ. II.  
 6. 186.  
 Θηρό-βορος, ον, ὁ καταθρῶνθεις ἢ κατασπαρῶνθεις ὑπὸ ἀγρίων  
 θηρίων, κρέας Ψευδο-Φωκυλ. 136 (ἄλλ. θηριόβορον)· Θηρ. θά-  
 νατος, δι' ἀγρίων θηρίων γινόμενος, Μανέθων 4. 614.  
 Θηρό-βοτος, ον, ἐνθα τρέφονται ἄγρια ζῶα, ἐρημοσύνη Ἀνθ.  
 II. 9. 4.  
 Θηρό βρωτος, ον, = Θηρόδορος, Στράβ. 263, μετὰ διαφ. γραφ.  
 Θηριόδωρος.  
 Θηρό-δωκτος, ον, δαμάσθεις ὑπὸ ὄρεως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 717.  
 Θηρο-διδοσκάλλια, ή, τὸ δαμάζειν, ἡμεροῦν ἄγρια θηρία, Μα-  
 νέθων 4. 425.  
 Θηρο-διώκτης, ον, ὁ κυνηγὸς θηρίων, Μανασσ. 6304· οὕτω,  
 Θηροδιώξ, ωκος, ὁ, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1381, Εὐρυμ. Μ.  
 Θηρο-ειδής, ες, ὁμοειδής· ἐφαπτιδὲς ποικίλως διηποισμέναι·  
 Ἡσυχ.  
 Θηρο ζυγο-καμψι-μέτωπος, ον, = ὁ θήρας ζυγῶν καὶ  
 κάμπτων τὰ μέτωπα, λέξις σχηματισθεῖσα ὅπως περιλαμβανή  
 πάντῃ τὰ γράμματα ἐν ἐνὶ στίχῳ, Ἀνθ. II. 9. 538.  
 Θηρο-θήρας, ον ή α, ὁ θηρευτής, Ἡσυχ.· ἴδε Λοδῆκ. Φρυν. 627.  
 Θηρό-θύμος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, θηριώδης, Ἀνθ. Πλαν. 3. 25.  
 Θηροκομῶ, τρέφω ἄγρια θηρία, Νικήτ. Χρον. 80D.  
 Θηρο-κύμος, ον, ὁ τρέφων ἄγρια θηρία ή καμῆλμος, Πιλόδ.  
 10. 27.  
 Θηρο-κράτωρ, ορος, ὁ ἄρχων τῶν θηρίων, Φιλῆς π. Ζῳίων 35. 23.  
 Θηροκτονίω, φονεύω ἄγρια θηρία· καὶ οὐσιαστ. Θηροκτονία,  
 ή, Βυζαντ.  
 Θηρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία· ἐπιθετον τοῦ Ἠρα-  
 κλέους, Σουλ. Ἐπιγρ. 1531· ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, δηλ. ἐν  
 κυνηγίῳ, Εὐρ. Ἐλ. 154.  
 Θηρολεκτέω, λέξι-θηριώω, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 400D.—Θηρό-  
 λεξις· «ὁ τὰς λέξεις θηριώμενος» Ἡσυχ., κλ.  
 Θηρολετέω, καταστρέφω ἄγρια ζῶα, Εὐστ. 561. 3.  
 Θηρ-ολέτης, ἄρος, ὁ, = θηρολέτης, Τζέτζ. Cod. Par. 2644,  
 fol. 250 r<sup>o</sup>.—Θηλ. Θηρολέτειρα, ή, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. σ. 20.  
 56, ἐκδ. Taf.

Θηρ-ολέτης, ον, ὁ, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία, Ἡσυχ.· ἔλκος ὁ  
 Θηρολέτης, ἐπὶ τοῦ ῥοπαλίου τοῦ Ἠρακλέους, Ἀνθ. Πλαν. 4. 104·  
 Θηλ. Θηρολέτης, ἰδος, Ἡσυχ.  
 Θηρ-όλετος, ον, καταστραφεὶς, φονευθεὶς ὑπὸ θηρίων, Ἀνθ. II.  
 8. 210.  
 Θηρο-μάχη, ή, μάχη πρὸς θηρία, Σουλ. Ἐπιγρ. 4039. 40,  
 4040. VII. 7.  
 Θηρο-μύγης, ες, κατὰ τὸ ἡμισυ θηρίον, φύλα θηρ., περὶ τῶν  
 Κενταύρων, Ὀππ. Κυν. 2. 6.—Θηρ. τις ὠρυγή, κραυγὴ ὡς ή τῶν  
 θηρίων, Πλούτ. Μαρ. 30.  
 Θηρό-μικτος, ον, = τῷ προηγ., δαίμων Λυκόφρ. 963.  
 Θηρο-μορφία, ή, = θηριομορφία, Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰερ.  
 2. σ. 14.  
 Θηρο-νόμος, ον, τρέφων ή ἔχων ἄγρια θηρία, ἐπὶ ὄρους, Ἀνθ.  
 II. 6. 111· ἐπὶ τοῦ Πανός, Καστορίων παρ' Ἀθην. 455Δ. 2)  
 ὁδηγῶν τὰ ἄγρια ζῶα, μᾶστιξ Νόνν. Δ. 11. 122· πρὸλ. Λοδῆκ.  
 Παθ. 518.  
 Θηρο-πεπλος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Ὀρφ. Ὑμν.  
 68. 7· Θηρ. μανία, ή μανία τοῦ νὰ φορῇ τις δέρμα θηρίου, Τίμαιος  
 παρ' Ἀθην. 163F.  
 Θηροπλαστῶ, πλάττω, κάμνω θηρία, Τζέτζ. Λυκόφρ. 673.  
 Θηρό-πλαστος, ον, μεταβάλλων εἰς θηρία, ἐπὶ τῆς Κίρκης,  
 Λυκόφρ. 673.  
 Θηρο-σκόπος, ον, ἀναζητῶν ἄγρια θηρία, Ὀμ. Ὑμν. 27. 11,  
 Βακχыл. 10, 107 (ἐκδ. Blass), Ἀνθ. II. 6. 240.  
 Θηροσύνη, ή, τὸ κυνήγιον, Ὀππ. Κυν. 4. 43, Ἀνθ. II. 6. 167.  
 Θηρο-τόκος, ον, παράγων θήρας, ἄλση Ἀνθ. II. 6. 186.  
 Θηρό-τροπος, ον, = θηριότροφος, Ἑκκλ.  
 Θηροτροφῶ, = θηριοτροφῶ, Ἀριστ. αἰν. 2. 20.  
 Θηρο-τρόφος, ον, τρέφων ἄγρια ζῶα, ἐπὶ τόπων, Εὐρ. Βάκχ.  
 556, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1561· περὶ τῆς Τηθύος, Ὀρφ. Ὑμν. 21. 6.  
 II. προπαροξ., Θηρότροφος, Παθ., ἔχων ὡς τροφὴν θηρία  
 ἄγρια, δράκων Εὐρ. Φοιν. 820.  
 Θηρό-τύπος, ον, ἐν μορφῇ θηρίου, Ὀρφ. Ὑμν. 23. 5., 38. 8.  
 Θηρο-φάνης, ες, φαίνόμενος ὡς θηρίον, Πτόκλ. εἰς Ἰίστ. Ἐργ.  
 κ. Ἡμ. 151.  
 Θηρο-φονεύς, εως, ὁ, ὁ φονεύων θηρία, Ὀππ. Κυν. 1. 538.  
 Θηροφονέω, φονεύω θηρία, Ὀππ. Κυν. 4. 24.  
 Θηροφονία, ή, φόνος θηρίων, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ. Πονημ. 356.  
 29 (ἐνθα ἐφαλμένους -εῖται).  
 Θηρο-φόνος, ον, ὡσαύτως, η, ον, Θεογν. 11.—ὁ φονεύων ἄγρια  
 ζῶα, ἐνθ' ἄνωτ.· κύνας Εὐρ. Ἰππ. 216· Ἀρτεμις ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ.  
 Μαιν. 378, Ἀριστοφ. Θεσμ. 320· Ἀπόλλων Ἀνθ. II. 9. 525, 8.  
 II. Θηροφόνον, τό, τὸ φονεῦον τὰ θηρία, ἀκόιντον, Διοσκ. 4. 77.  
 Θηρο-φόνος, ον, = θηροφονεύς, Βυζ.  
 Θηρο-φόρος, ον, φέρων ἄγρια θηρία, πτω. γραφ. ἐν Ἀνθ. II.  
 14. 24.  
 Θηρο-φυλάκιον, τό, θηριοτροφεῖον, Θεμίστ. 91C.  
 Θηρό-χλαϊνος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Λυκόφρ. 871.  
 Θηρόψυχος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2506,  
 fol. 7 v<sup>o</sup>.  
 Θήρῳον, κατὰ κράνιν ἀντί: τὸ ἡρῳον, Ἀριστοφ. Σπ. 819.  
 Θῆς, Θητός, ὁ, φαίνεται (ἴδε ἐν τέλ.) ὅτι κυρίως ἦτο χωρικός,  
 ἐργάτης ή δουλοπάρκοις ἡγαγκασμένοις νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγρούς τοῦ  
 κυρίου του, Λατ. ascriptus, glebae, villanus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς  
 τὸν ἀπλοῦν δοῦλον, θῆτες τε δμῶές τε Ὀδ. Δ. 644 (πρὸλ.  
 πενήστης, ἐπάρουρος)· ἄλλ' ἤδη παρ' Ἡσιόω φαίνεται ὅτι ἦτο  
 μισθωτὸς ἐργάτης τῆς γῆς, Λατ. villicus, θῆτα δ' ἄοικον ποιεῖ-  
 σθαι, μὴ ἔχοντα γυναικα καὶ παιδία, Ἐργα καὶ Ἡέρε. 600 μι-  
 σθωτοὺς καὶ θῆτας Πλάτ. Πολιτικ. 290Α· διακρίνονται δὲ οἱ  
 τοιοῦτοι ἀπὸ τῶν δοῦλων, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 4· πρὸλ. θητεῦω,  
 θητικὸς. 2) ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνα οἱ  
 θῆτες ἦσαν μέλη τῆς τετάρτης καὶ ἐσχάτης τάξεως, ἥτις περιελάμ-  
 βανε πάντας τοὺς πολίτας ὧν ή κτηματικὴ περιουσία ἔφερεν εἰσό-  
 δημα ἥττον τῶν 150 μεδίωνων, ὅπερ ἦτο τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ εἰσο-  
 δῆματος τῶν ζευγυτῶν), Πλούτ. ἐν Σόλωνι 18· ὡς οἱ capite censi  
 ή proletarii ἐν Ρώμῃ. καὶ οὗτοι ἡσχολοῦντο ὡς μισθωτοὶ ἐργάται,  
 Ἀριστ. Ἀποσπ. 351· βάνασσοι καὶ θῆτες ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3.  
 5, 4· ὅσοι τῶν θητῶν ἐτίλουν τὸ θητικόν, οὗτοι μετεῖχον ἐκκλησίας  
 καὶ δικαστηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. σ. 9, 6, παρελαμβάνοντο  
 δὲ καὶ ὡς ψλοὶ στρατιῶν· καὶ ναῦται, καὶ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης  
 ὡς ὀπλίται, Θεουκ. 6. 43· πρὸλ. Böckh P. E. 2. 259 κέξ., Herm.  
 Pol. Ant. § 108. II. θηλ. θῆσσα, νεώτ. Ἀττ. θῆττα, ή,  
 πτωχὴ κόρη, ἡγαγκασμένη νὰ ἐργάζεται ἐπὶ μισθῷ, ἀντίθετον τῷ  
 ἐπὶ κλήρῳ (κληρονομὸς περιουσίας), Πλούτ. ἐν Κόρ. 25· θ. γυνή  
 Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 193, Πολυδ. Γ. 33. 2) ὡς ἐπίθ. = Θητικὴ,  
 θῆσσα τράπεζα, δουλική, λιτή, Εὐρ. Ἀλκ. 2· θ. ἐστία ὁ αὐτ.  
 ἐν Ἐλ. 204. (Ἐκ √ΘΕ. τίθημι, Γερμ. Sasse, Insasse,  
 Landsasse, πρὸλ. Θησεύς· ἴδε Buttm. Δεξίλ. ἐν λ. θαάσσειν·  
 ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ Λατ. famulus εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).  
 Θησαύιστο, ὀθασσάσθαι, ἴδε ἐν λ. ὀάω, θηλάω.



**θησαυρίζω**, θέτω ἐντός ἀποθήκης, ἀποθηκεύω, ἀποθεύω, ἐν ἀσφαλήϊ θ. τὰ χρήματα Περδ. 2.121.1. θ. τὸν νεκρὸν ἐν οἰκίματι, τοποθετῶ αὐτόν, αὐτόθι 86· φάρμακα, σῖτα θ. παρ' αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24, κτλ.· ἐπὶ καρπῶν, ἀποθηκεύω, διατηρῶ, ἐλάλω εἰς ἄλλω, καυλοῦς ἐν ἄλλῃ Θεοφρ. I. Φ. 6. 4, 12· τὸ ἐλαῖον θ. τὰς ὀσμὰς, διατηρεῖ αὐτάς, δ' αὐτ. ἐν Λιτ. Φυτ. 6. 19, 3· ἡ ἐδένη θ. τὴν χροάν, διατηρεῖ τὸ χρώμα της, δ' αὐτ. I. Φ. 4. 4, 6.—Παθ., ρᾶς εὐ τεθησαυρισμένη Σοφ. Ἀποσπ. 464· τὸ θησαυρισθὲν Σουλ. Ἐπιγρ. 5640. II. 37. 2) μεταρ., θ. εὐτυχίαν, ἀποταμιεύειν εὐτυχίαν., Ἀππ. Σανιτ. 4.3· θ. χάριτας, ἀποταμιεύειν ἐν τῇ μνήμῃ, Διόδ. 1. 90.—Μέσ., ἀποταμιεύει δι' ἑμᾶν·δόν, εὐαυτῷ ὑπομνήματα Πλάτ. Φαίδρ. 276D, πρβλ. Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 244:—Παθ., τεθησαυρισμένος κατὰ τινος φθόνος Wess. Διόδ. 20. 36.

**θησαυρισμα**, τό, τὸ ἀποταμιευθέν, θησαυρός, Λατιν. penus, Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ. Ἡλ. 497, Ἰωνι 1394.—μεταρ., θησ. κακῶν Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 500D.

**θησαυρισμός**, ὁ, τὸ θησαυρίζειν, ἀποταμιεύειν, φυλάττειν τι, χρημάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 13· ὁσμῶν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 14.

**θησαυριστής**, οὗ, ὁ, ὁ ἀποταμιεύων, συνάγων, Πολυδ. Γ' 115.

**θησαυριστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ φύσεως ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἀποταμιεύῃ, ζῶα τροφῆς θησαυριστικά, οἱ μύρμηκες, Ἀριστ. I. Ζ. 1. 1, 27.

**θησαυρο-δοτέω**, διδωμι θησαυρούς, Ἐκκλ.

**θησαυρο μάνεια**, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία πλούτου, Ἐκκλ.

**θησαυρο-ποιέω**, θησαυρίζω, Πολυδ. Γ' 116.

**θησαυρο-ποιός**, ὄν, ὁ θησαυρίζων, θησαυριστής, Πλάτ. Πολ. 554A.

**θησαυρός**, ὁ, (ἐκ √Θε, τίθημι, μετὰ τῆς καταλήξ.-αυρος, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι κέντ-αυρος, λάστ-αυρος): — τὸ ἀποταμιευθέν, συναχθὲν καὶ ἐν ἀποθήκῃ τηρούμενον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 599, κτλ.· θ. χρυσοῦς, ἐπὶ τῶν ἀργυρίων μετὰ τῶν χρυσοῦν, Διόσκ. Πέρσ. 238· θ. εὐρεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4· ἀνθρακες ὁ θησαυρός, παροιμία ἐπὶ ἀποτυχίας, συγν. παρὰ Λουκ., ὡς π. χ. ἐν Ζεύξει 2· οὗ ω, σποδὸς οἱ θ. γενήσονται Ἀλκιφρ. 2. 3, 13, ἔνθα ἴδε τὸν Bergler:—μεταρ., θ. γλώσσης φειδωλῆς Ἰσοκρ. π. Ἐργ. κ. Ἡμ. 717· θ. ὕμνων Πλάτ. II. 6. 8· κακῶν Εὐρ. Ἰωνι 923, πρβλ. Ἰππ. Νύκτον 2· κόμας.. ἰκτῆριον θησ. Σοφ. Δι. 1175· Διὸς θ., ἐπὶ τοῦ πυρός, Εὐρ. Ἰκέτ. 1010· οἰωνοῖς γλυκύν θ., ἐπὶ νεκρῷ σάματος, Σοφ. Αντ. 30· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων. θ., οὗς κατέλιπον ἐν βιβλίοις Ξεν. Ἀπομν. 1. 6. 14· σοφίας θ. Πλάτ. Φιλότ. 16E· τιμῶν δ' αὐτ. ἐν Μενεξ. 247B· καλὸς θ. παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις Ἰσοκρ. 8B.

II. ἀποθήκη, τόπος ἐνθα ἐπισταθεύει τι πράγματα, θησαυροφυλάκιον, Περδ. 2.150· τὸ θησαυροφυλάκιον ναοῦ, δ' αὐτ. 1.14, κτλ., πρβλ. Ξεν. 5. 3, 5, Σπράδων 188, κτλ. 3) δοχεῖον πολυτίμων πραγμάτων, κίστη, κιβώτιον, θήκη, Περδ. 7.190, πρβλ. 9.106· θ. βελέεσσιν, ἐπὶ φαρμάκῳ, Διόσκ. Πέρσ. 1022.

**θησαυροφυλάκιον**, εἶμαι θησαυροφυλάξ, Διόδ. 19. 15, Φιλόκ. 1. 338.

**θησαυροφυλάκιον**, τό, τόπος ἡ δωμάτιον ἐνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός, ταμεῖον, Ἀρτεμίδ. 1.74, Εὐστ. Πονηράτ. 71.10.

**θησαυρο-φυλάξ**, ὁ, ὁ φύλαξ θησαυροῦ, Διόδ. 18. 58.

**θησαυρο-ώδης**, ες, πλήρης θησαυροῦ, τάφοι Φιλόστρ. 303.

**θησεῖδα**, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Θησεῖος, δηλ. οἱ Ἀθηναῖοι, Σοφ. O. K. 1066.

**θησεῖον** (ἡ θήσειον καθ' Ἠρωδιανὸν ἐν Κραμῆρῳ Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 252, 17), τό, ὁ ναὸς τοῦ Θησεῖος, θεωρούμενος ὡς αὐλοῦν, εἰς ὃ οἱ ἐγκληματῖαι ἤσαντο νὰ καταφυγῶσιν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1312, Ἀποσπ. 477, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 21. 4.10., 90, 21:—ὁ τύπος θήσειον ἀναφέρεται ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 219.

II. τὰ θησεῖα ἡ θήσεια (ἐξυπ. ἱερά), ἡ ἐορτὴ τοῦ Θησεῖος, Ἀριστοφ. Πλ. 627.

III. **θήσειον**, τό, ἄνθος τι, Ἀθην. 684F, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 7. 12, 3.

**θησεῖο-τριψ**, ἔθος, ὁ, (τριψω) ὁ πάντοτε ἐν τῷ Θησεῖῳ διατριβῶν, δηλ. δοῦλος ἀποδράς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 394· ἴδε **θησεῖον**.

**θησεῖομεθα**, Ἀθωρ. μέσ. μέλλ. τοῦ τίθημι.

**Θησεῖος**, ὁ, γεν. Θησεῖως [τρισύλλ. Σοφ. Φ. 562, O. K. 1593, 1657, ἀλλὰ δισύλλ., αὐτόθι 1003, 1103]: — ὁ διάσχος προγονικός τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ πρότον μνημονεύμενος ἐν Ἠλ. Α. 265, κτλ.· οἱ Θησεῖες Πλάτ. Θεαιτ. 169B. (Παθων. ἐκ τῆς √Θε, τίθημι, ὁ συνοικίζων, ἐκπολιτίζων πρβλ. Θῆς, τίθημι Α. III.)

**Θησεῖς**, ἔθος, συνηρ. Θησεῖς, ἔθος, ἡ, ἡ ἀνίκουσα εἰς τὸν Θησεῖα, χθῶν Διόσκ. Εὐμ. 1026.

II. ὡς οὐσιασ., ἡ θή-σηεῖς, ποίημα περὶ τοῦ Θησεῖος, Ἀριστ. Ποιητ. 8, 2, Διογ. Λ. 2. 59.

2) εἶδος κούρας τῆς κόμης, ἡ πρῶτης ἐχρήσατο ὁ Θησεῖος, δὲ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θησεῖς, Πλούτ. ἐν Θησ. 5.

**Θησεῖαι**, ἄπαρ, καθ. ἔνεσσε. τοῦ Θῆα, θηλάζω.

**Θησεῖα**, θηλ. τοῦ Θῆς, δὲ ἴδε. II. ἑλληνικός τύπος τοῦ Λατ. ihensa, ἱερά ἀμαξα, Πλούτ. Κορ. 25.

**Θηετα**, τό, ἄκλ., ἴδε ΘΘ· ἄλλα γεν. Θῆτατος, ὡς δέλτατος,

Δημόκρ. ἐν Α. Β. 781:—ὡσαύτως, ὄνομα τοῦ Αἰσώπου (ὅστις ἦτο Θῆς), Φώτ. Βιβλ. 151. 23.

**Θητεῖα**, ἡ, (θητεύω) ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, ὑπηρεσία, Σοφ. O. T. 1029, Ἰσοκρ. 306A· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 228E, Διον. Ἀλ. 2. 19.

**Θητεύω**, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ (ἴδε Θῆς), λαομέδοντι.. Θητεύουσι ἐν ἐνιαυτῷ Ἠλ. Φ. 444, πρβλ. Ὀδ. Σ. 357· Θητεύμεν ἄλλω, ἀνδρὶ πορ' ἀκλήρῳ Α. 489, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 6, Κύκλ. 77, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4C, Πολ. 359D· θ. ἐπὶ μισθῷ παρά τινι Περδ. 8.137· θ. εἰς τὸ τεῖχος, ἐργάζομαι εἰς τὸ τ., Φιλόστρ. 721· θ. Παλλάδι καὶ Παφίῃ, ὑπηρετεῖν, Ἀνθ. II. 5. 293, 12.

**Θητικός**, ἡ, ὄν, (Θῆς) ἀνίκων ἡ ἀρμόζων εἰς μισθὸν ἐργάτην, ἔργον Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 26· βάνασος καὶ θ. βίος δ' αὐτ. Πολιτικ. 3. 5, 5· Θητικώτερα ἐργασία αὐτόθι 8. 6, 15· θ. καὶ δουλικὸν πράττειν αὐτόθι 8. 2, 6.

2) τὸ Θητικόν, = οἱ Θῆτες, ἡ τάξις τῶν θητῶν, αὐτόθι 2.12, 6, 4. 4, 10., 6. 7, 1· ὡσαύτως ὁ φόρος δὲν ἐτέλουν οἱ Θῆτες, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067. 27, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 3. 17. 22., 10. 3, Πολυδ. Η' 130.

3) ὅμοιος πρὸς Θῆτα, δουλικός, πάντες οἱ κόλακες θ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 4. 3, 29, πρβλ. Λουκ. Δραπέτ. 12.

**Θῆετα**, ἡ, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ Θῆσα.

**Θητ-ώνιον**, τό, (ὄνος) «τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον» Σουῖδ.:—ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 54, ὁ Böckh διορθοῖ **Θητωνεῖν**, λαμβάνειν μισθόν.

—Θῆ. κατ' ἄρχας κατάληξ. τῆς γεν. ὡς πτώσεως τοπικῆς, ὡς ἐν τῷ Ἠλ. 561· ἡῶθι πρὸ Α. 50:—ἀκολουθίας. II. ἀχάριστον μῆριον προστιθέμενον ἐν τέλει οὐσιαστικ., ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν, εἰς ὃ διδεν ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, ἐηλοῦσαν τὸν τόπον ἐν ᾧ διαμένει τις, ἀγρόθι, οἰκοθι, ἀλλοθι, ἀμφοτέρωθι, αὐτόθι, κτλ.

**Θιαγών**, ὄνος, ὁ, Αἰτωλικὸς πλακοῦς εἰς θυσίαν προσφερόμενος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 114C.—Καθ' Ἠσυχ. «θιαγόνες» ἄρτοι οἱ παρετίθεντο τοῖς θεοῖς.

**Θιαράτος**, «εὐχτός» Ἠσυχ.

**Θιάσαρχος**, εἶμαι θιασάρχης, Σουλ. Ἐπιγρ. 146. 11, 2099.

**Θιάσ-άρχης**, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς θιάσου, Λουκ. Περσγρ. 11.

**Θιάσεια**, ἡ, ἡ πράξις τοῦ θιάσου, εὐθυμία πανηγυρικὴ, Περδ. 1.

Γυν. εἰς Ἠλ. 21.

**Θιάσεύω**, φέρω εἰς θιάσον ἢ εἰς Βακχικὴν συνοδείαν, ὅς με.. κόραις ἐθιάσευσ' Εὐρ. Ἰωνι 552· οὕτω, θ. χοροῖς δ' αὐτ. ἐν Βάκχ. 378.—Παθ., ἀνίκω εἰς Βακχικὸν θιάσον, ἀγιάζομαι διὰ Βακχικῶν τελετῶν ἢ ὀργίων (ἴδε ἀγιστεύω), αὐτόθι 77.

II. ἐυρετίζω Βακχικὰ ὄργια, Σπράδων 562.

**Θιάσιτης**, ου, ὁ, = θιασώτης, Ἐπιγραφ. Τήνον ἐν τῇ Σουλ.

Ἐπιγρ. 2338. 60, Πολυδ. ζ' 8.

**Θιασιτίδες**, αἱ, Ἐπιγρ. Νικαίας ἡ Κυζίκου ἐν Ἐφημ. Φιλομαθ. τῆς 21 Μαρτίου 1859.

**Θιάσος**, ὁ, (ἐνίοτε ἐν Ἀντιγράφοις Θύασος, Elmsl. Βάκχ. 670, ἴδε ἐν τέλει):—ὁμιλίας, συνοδεία ἀνθρώπων διερχομένη τῆς ὁδοῦς ἐν χοροῖς καὶ ᾄσμασιν, ἰδίως εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Περδ. 4. 78, Εὐρ. Βάκχ. 680· Ἀριστοφ. Βατρ. 156, κτλ.· θ. ἀγεῖν, εἰλίσσειν, ἀναγορεύειν Εὐρ. Βάκχ. 115, κτλ.· τοὺς.. θιάσους ἄγων διὰ τῶν δδῶν τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ Δημ. 313. 23· πρβλ. Ἀθην. 185C, 362E· ἐνίοτε φαίνεται δι: ὁ θιάσος ὅτι ὡς εἶδος θρησκευτικῆς ἀδελφότητος ἡ ἐταιρεία, ὡς οἱ συνηθιστοὶ Μουσῶν ἐν ἐπιγραφ. Βοιωτ., σελ. 94 Keil, οἱ Παναθηναῖοι καὶ διονυσιασταὶ ἐν τινι Τήνῃ ἐπιγραφ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3073, πρβλ. 3101, 3112, οἱ Ἀγαθοδαίμονισταὶ ἐν ταῖς Ἀνεκδόταις Ἐπιγραφ. τοῦ Ross 282· οἱ ἀρχηγοὶ τοιαύτων θιάσων ἐκαλοῦντο ἀρχιθιασῆται, Ἐπιγραφ. Ἀθην. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2271. 46 κῆ.

2) καθόλου, μερὶς, ὅμης ἀνθρώπων, «συντροφία», Κενταύρων Εὐρ. I. A. 1059· ἡλικίων δ' αὐτ. I. T. 1146· Μουσῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 41· εὐσπλος θ., ἐπὶ πολεμιστῶν, Εὐρ. Φοιν. 796· Κενταυρικὸς καὶ Σατυρικὸς Πλάτ. Πολιτικ. 303C· τοῦ σοῦ θιάσου Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13· Ἀσιανῶν ἀκροαμάτων θιάσοι Πλούτ. ἐν Ἀντ. 24.

III. ἡ ἐορτὴ ἡ τὸ συμπόσιον τοιαύτων θιάσων, Πλούτ. 2. 301E, Κλεομέν. 34. (Ἡ σημασία τῆς λέξ. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὴν √ΘΥ, θυεῖας καὶ περὶ τοῦ ε=ν, πρβλ. φυτεύω φτεῖω, δρῶς θρία, ὑπερφθῆς ὑπεφθάλως).

**Θιάσῳδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος θιάσῳ, ἐορταστικός, ἀμφίπολοι Βρομίου Νόνν. Δ. 35. 270· ὦραι δ' αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 45.

**Θιάσων**, ὄνος, ὁ, «θιασῶνες» οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δεῖπνοῦσιν οἱ θιάσοι Ἠσυχ.

**Θιάσώτης**, ου, ὁ, μέλος θιάσου, Ἀριστοφ. Βατρ. 327, Ἰσάκιος 77. 45, Ἀριστ. Ἠθ. N. 8. 9, 5, Σουλ. Ἐπιγρ. 109-10, κ. ἄλλ.

2) μετὰ γεν., θιασώται τοῦ Ἑρωτος, λάτρες, ὅπαδοι τοῦ Ἑρωτος, Ξεν. Συμπ. 8.1· ὁ ἐμὸς θ. Εὐρ. Βάκχ. 549.

3) ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ἀρχηγὸς θιάσων, Ἀνθ. II. 9. 524, 8.

4) καθόλου, ὁπαδός, μαθητής, Λουκ. Δραπέτ. 4, Θεμιστ. 33C.

**Θιάσωτικός**, ἡ, ὄν, ἀνίκων ἡ ἀρμόζων εἰς θιασώτην, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 1.



διασώτης, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ διασώτης, Ὀππ. Κυν. 4. 298.

Θεβεις· γυναικείες τινες· Ἡούχ.

Θεβή, ἡ, πλεκτόν κειστόν, θήκη, καλὰ θήκη. Ἐβδ. (Ἔξ. Β' 3), Ἡούχ. Φωτ., κτλ., (πρὸς τὸ Ἑβρ. thebah).

Θεβήνος· κειστός. Κύπριος· Ἡούχ.

Θεβρός ἡ θεμβρός, ἄ, ὄν, λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὡς ἄ θ. χελώνης (ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει· ὡς χελώνης .. ἐξηθέντα ἐπ' ἀνδράκων, ὁ δὲ Ἡούχ. διὰ τοῦ ἔμπυρα) Νικ. Ἀλ. 563, πρὸς. Θ. 35.

II. παρὰ Καλλ. εὐρίσκομεν θ. Κυπρίε, Ἡούχ. 267, καὶ θ. Σεμίραμις παρ' Εὐφορ. 97· εἰς ταῦτα δὲ τὰ χωρία ἀναφέρονται αἱ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι τοῦ Ἡούχ. ἀπαλός, τρυφερός, ἀβρυντικός, κτλ. (Ἡ σημασι. I. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ θερμός. Ἐντεῦθεν τὸ Λακεδαιμ. ὄνομα Θεβρων (ἀντὶ Θεμ-βρων), διότι ἡ πρώτη συλλ. εἶναι βραχεῖα. Φιλοστέφ. ἐν Ἀηλῶ 1).

Θεβρώνων, τό, «νύμισμα ἐδοθέν ἀπὸ Θεβρων· οὗ τοῦ χαράξαντος· εἰρησθαί· φώτισεν ἐν λ.— ἀλλὰ καὶ I. Σβορώνων (ἐν Διεσθεῖ ἐφημ. νομισματ. ἀρχαιολ. τόμ. Ε', σ. 1 κέξ.) λεκτέον Φειδώνων ἀπὸ Φειδωνος· τυράννου τοῦ Ἀργούς (600 π. Χ.).

Θεγγάνω· Θέγωμαι Εὐρ. Ἰππ. 1068 (καὶ ὁ Elmsl. ἐπαναστοῖ προσηύξει· ἀντὶ -εις, ἐν Πρακτ. 653)· ἄορ. Θεῖγον, Θέγω, Θέγοιμι, Θέγειν (Δακων. σέγγην, Ἀριστοφ. Λυσ. 1004), Θέγων (συχνάκις ἐσφαλμένως φέρεται· Θέγειν Θέγων, ὡς εἰ ἐξ ἑνός. Θέγω, ὅπερ εὐρίσκεται μόνον παρὰ τισὶ λίαν μεταγεν. συγγραφεύσιν, Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 470, Εὐρ. Βάκχ. 304), Κόνε. ἐν Γλωσσ. Παράτρ. σ. 521 κίρεξ. — Παθ., ἄορ. Θεγθῆναι, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 258.

(Ἐκ √ΘΙΓ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἄορ. Θέγ-εἶν, πρὸς. Σανσέρ. deh, déh-mi (ἀλείφω) Λατ. fig-ulus, fig-ura (figo), πρὸς. Θ θ. I. 2. Γοθ. deig-a (πλάσσω), daigs (φύραμα), dig-ans (ὀστράκινος), gra-dik-is (πλάσμα) Ἀρχ. Σκανδ. deig, Ἀγγλο-Σαξόν. dag (ἀγγλ. dough, φύραμα) Ἀρχ. Γερμ. teig·— II πρώτη λαβὴν σχημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ χειρίζομαι, κυμώνω, σχηματίζω, ισχυρότερον τὴν τοῦ ἀπλῶς φάω, ὅπερ ἐκφράζει ἡ √ΤΑΓ, Λατ. tang-o, to-tig-i, ἴδε ἐν λ. τεταγών). Ἐγγίζω, χειρίζομαι (ἴδε ἄνωτ.).

Σύνταξις· Θεγγάνω τινός, ἐγγίζω πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 663, κτλ.· χερσὶ ἢ χερὶ θιγγ. τινός ὁ αὐτ. ἐν Θέβ. 44, Εὐρ. Βάκχ. 1317· δι' ὁρίων χερῶν Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως με· αἰτ., θ. χερσὶ Ἀρχιλ. 256, (ἐν Σοφ. Ἀντ. 546, ἂ μὴ ὀφείας, κείτῃ ἀντὶ τοῦ ταῦτα ὦν ..) θ. ποτὶ χεῖλος ἐμὸν Θεόκρ. 1. 59· — Παθ., Θεγγανόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 5.

2) κρατῶ, πιάνω τὴν διὰ τῆς χερσὶ, θιγὼν πλευράς αὐτὸν ἐμοὶ Σοφ. Αἴ. 1409. κτλ.· ὠλέναται θ. τινός Εὐρ. ἐν Φοιν. 300· θ. γυναικός, συνέρχεσθαι αὐτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1044· θ. εὐνῆς αὐτοῦ 885, πρὸς. Σοφ. Ο. Κ. 329· καὶ ἀπολ., Εὐρ. Πηλ. 51. 3) ἐγγίζω, ἐπιχειρῶ, παντός· λόγου κακοῦ γλώσση θ. Σοφ. Φιλ. 408· μὴ μοι λεπτῶν θιγγανέ μύθων Εὐρ. Ἀποσπ. 916·— ἐπὶ ἐξθρηκτῆ· ἐνόσας, προσβάλλω, θηρὰς Εὐρ. Βάκχ. 1183· τοῦ σοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 1351.

II. μεταφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἐγγίζω, Εὐρ. Ἰππ. 310· ψυχῆς, φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 107· πολλὰ γούν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ, ἐγγίζουσι τὴν καρδίαν μου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 432. 2) ἐγγίζω, ἀναφέρω ὁμιλίαν ἢ συζητήν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 1 καὶ 7., 2. 4, 13, Πολιτικ. 7. 1, 13.

3) λαμβάνω μέρος εἰς τι, ἐν τ' ἀέθλοισι θιγὼν πλειστών ἀγώνων Πίνδ. I. 1, 26, καὶ κτλ.·— ὁ Πίνδ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς τὸ φάω. μετὰ δὲ, II. 4. 528, 8. 33, 9. 75·— φθάνω, κτυπῶ, διαβόλῃ θ. τινός Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 10·— (Σπᾶνιον παρὰ τοῖς δοκιμητάσι τῶν πεζολόγων (παρ' οἷς ἀντ' αὐτοῦ κείτῃ τὸ ἀπτομαι), ἀλλ' εὐρήται παρὰ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 5., 5. 1, 15., 6. 4, 9, καὶ παρ' Ἀριστ.).

Θέγημα, τό, ψαῦσις, κατὰ Jac. ἀντὶ φιλημάτων ἐν Ἀνθ. Π. 12. 209.

Θέγμα, τό, ψαῦσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 11· ὁ Ἡούχ. ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ μάσματος.

Θέγμ, «ποιῶν. Κρήτες», καὶ Θεῖσαι, ποιῆσαι, φιληταί· Ἡούχ.

Θικέλιον· στήν γογγυλίδα. Λάκωνες· Ἡούχ.

Θιμβρός, ἄ, ὄν, ἴδε θειβρός.

Θιμωνικά, ἡ, ἴδε θημωνικά.

Θίνος (= θείνος, θεῖος), πεδῆχεν θίνων καὶ ἀνθρωπίνων Ἐπιγρ. Κνωσίον ἐν Δήλῳ, Bull. de cor. hell. IV. σ. 353.

Θινώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος ἀμμόδωι ἀκτῇ, ἀμμόδης. Στράβ. 314· θινώδεις ἀγκιστρον, ἀγκυρα ἐν τῇ ἀμμῷ, Τραχ. παρὰ Πλούτ. 2. 446Δ.

Θέξας, εως, ἡ, ψαῦσις, τὸ ἐγγίζειν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 27, Φυσ. 3. 2, 4.

Θέας· «θεός. Κρήτες»· Ἡούχ.

Θεπὸδρωτος καὶ Θριπεδρωτος· ὁ ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένος· Ἡούχ.

Θε [τ], ὀθνός, ὁ, ἐν Ἰλ. Ψ. 693, Ὀδ. Μ. 45, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 694· ἡ, ἐν Σοφ. Ἀντ. 591, Φ. 1124, Καλλ., καὶ παρὰ μεταγεν. περὶ. Σωφός, πολλὸς ὁστεόφιν θς Ὀδ. ἐν ἄνωτ.· θίνες νεκρὸν Διοχῶ. Πέρο. 818· μεταφ., θίνες πημάτων Λυκόφρ. 812· ἀλλὰ καθόλου, ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. καὶ ἐσέξ· ἐπὶ ἀμμόδων σωτῶν, ἀμμό-

δης ἀκτῇ, εἴτε μετ' ἄλλης λέξεως, θίνες ψάμμου Ἡρόδ. 3. 26· ἄμμου, γῆς Πλούτ. Φαβ. 6, κτλ.· ἡ ἀπολύτως, ἐν τοῖς θινὸν Ἀριστ. I. 2. 5. 16, 4, πρὸς. 4. 10, 9· οὕτω, θίνες, ἐπὶ τῶν ἀμμόδων ἐκτάσεων τῆς Λιθύης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1384· Νασαμίωνων .. δολιχὰς θίνας Καλλ. Ἀποσπ. 126.

2) συνίθως (ὡς αἰέποτε παρ' Ὀμ. πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος χωρίου) ἡ ἀμμόδης ἀκτῇ τῆς θαλάσσης, ἀλλ' αἰέποτε ἐν πλαγίαις πτώσεσι μετὰ τῆς λέξεως θάλασσα κατὰ γεν., παρὰ θίνα .. θαλάσσης Ἰλ. Α. 34· ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248· ἐπὶ θίνα θαλάσσης Ὀδ. Ζ. 236, κτλ.· παρὰ θιν' ἄλδος ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Α. 326· θιν' ἐφ' ἄλδος πολιτῆς αὐτόθι 350, κτλ.· ἡ μόνη, ἐπὶ θινὶ Ὀδ. Η. 290· παρὰ θίνα I. 46· θιν' ἐν φυκίοεντι Ἰλ. Ψ. 693· οὕτω βραδύτερον, θιν' ἄλδος Ἀριστοφ. Σρ. 1521· πόντου Σοφ. Φιλ. 1124· θαλάσσης Εὐρ. Ἀνδρ. 109· θαλαττία Διον. Ἀλ. 3. 44.

3) ἄμμος ἢ ἰλύς ἐν τῇ πυθνί τῆς θαλάσσης, οἶσμα .., κυλινδεῖ βυσσόθεν κελαίαν θίνα Σοφ. Ἀντ. 591· μεταφ., ὡς μου τὸν θίνα ταράττεις, δηλ. τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, Ἀριστοφ. Σρ. 696, ἴδε Σχόλ.

4) φεῖον παραθαλάσσιον, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8. 13, 2· θινός ὅζειν αὐτόθι 9. 35. II. ἄκρης [πόλιος] θς, ὁ ναός ὁ ἐπιστήριον τὴν Ἀκρόπολιν, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ε. 422. (ἐν Κερκυρατικῇ τινι Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1888 ὑπάρχει· παρὰ θεῖν' ἄλδος. (Πρὸς. Σανσέρ. dhu-n-us (ἀκτῇ ἀμμόδης, νῆσος). Ἀγγλ. Saē. dun (Ἀγγλ. down) Ἀρχ. Γερμαν. dūn (ἀκρωτήριον)· χυτ. Γερμαν. dūn-en Ἀνατολ. Ἀγγλ. denes)).

Θλάσις, ου, ὁ, (θλάω) ὁ τοῦ ὄρεως συνελασμένου ἔχιν, εὐνοῦχος, Ἐβδ. (Λευ. ΚΒ', 24), Φίλων 2. 261·— Θλαδία, κάμνω τινὰ εὐνοῦχον, Ἡούχ. ἐν λ. φλαδίαν.

Θλάσις, εως, ἡ, (θλάω) σύντριψις, σπάσιμον, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 10, Προβλ. 9. 4, 3· πρὸς. Θλάστης. [ἄ· μακρὸν δὲ μόνον παρὰ Παῦλ. Σιλ.].

Θλάσμα, τό, (θλάω) σπάσιμον, σύντριμμα, πληγὴ, Ἀριστ. περὶ Θυμασ. 117, Διοσκ. 2. 200· πρὸς. φλάσμα.

Θλάσι, τό, = τῷ ἔπορ., Δίοσκ. 2. 186.

Θλασιδίον, τό, ὑπόκορ. τοῦ θλάσιος, ἴδε Διοσκ. 2. 186.

Θλάσις, εως, ἰων. ιος, ἡ, (θλάω) εἶδος βοτάνης, ἥς ὁ καρπὸς ἐτρέφετο καὶ ἐχρητίζετο ὡς τὸ σίναπι, Ἰππ. 628 ἐν τέλ., 529, κτλ.·— Θλάσι, τό, Διοσκ. 2. 186.

Θλάστης, ου, ὁ, (θλάω) ὁ συντρίβων· ἰδίως ἱατρικὸν ἐργαλεῖον = ἐμβρυοθλάστης, Γαλην. 7. 28 (κοινὴ γραφὴ Θλάσις).

Θλαστικόν, ἡ, ὄν, ἱκανὸς πρὸς θλάσιν, συντρίβων, Ἀριστ. Προβλ. 5. 37, 3.

Θλαστός, ἡ, ὄν, ὁ θλασθεὶς, «σπαστός», «τσακιστός», ἐλάα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 345, Δίφιλ. Ἀπλήσι. 1.

2) ὁν δύναται τὴν νά θλάσῃ ἡ συνθήκη, ἀντίθετον τῷ θρασυτός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 3, πρὸς. Μετεωρ. 4. 9, 18, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 3.

Θλάττω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἔπομ., Γαλην. 4. 539, Παῦλ. Αἰγ. σ. 213.

Θλάω, ἄπαρ. Θλᾶν, μετοχ. θλῶσα, Γαλην. γ'. ἐνικ. παραι. θλῆ Ἡρόδ. Μιμιάμ. 2. 83, ἔθλα (συγκατ-) Μάχων παρ' Ἀθην. 348F· μέλλ. Θλάω (ἐν-) Ἰππ. 556, 22· ἄορ. ἔθλασα, Ἐπικ.

Θλάσσα, — Παθ., ἐνεστ. Θλᾶται Ἡρόδ. Μιμιάμ. 3. 44· μέλλ. Θλασθήσομαι Γαλην.· ἄορ. ἐθλάσθην, Ἰππ. 873. 2 (ὡς ὁ Litttré διορθοῖ ἐκ τοῦ Γαλην.)· πρkm. τέθλασμαι (συν-) Ἀλεξ. ἐν Ἀδελφ. 12, τέθλαγμα Θεόκρ. 32. 45. Συντρίβω, «σπάω», «τσακίζω»,

Θλάσσε δὲ οἱ κοτύλην Ἰλ. Ε. 307· ὅστέα δ' εἴσω ἐθλάσεν Ὀδ. Σ. 97. οὐτ' ἐρρηξε βαλὼν οὐτ' ἐθλάσε Ἰσ. Ἀσπ. Ἰρ. 140· ἴδε ἐν λ. οὕς. — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 9. 4, 3. (φλάω εἶναι ἑτερος τύπος, πρὸς. Θ θ. I. 2· πρὸς. ὡσαύτως ὁράω).

Θλείβεται (= θλίβεται) Ἐπιγρ. Παγαίων ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 482·— τεθλειμμένος (ὥς) Ἐπιγρ. Σησοῦ ἐν Μουσ. καὶ βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 20. 21.

Θλίβερός, ἄ, ὄν, (θλίβω) συντεθλιμμένος, στενός, Παῦλ. Αἰγ. σ. 218. Εὐστ. Πόνημ. 90. 65·— πεπσιμμένος, βεδαρμένος, Achmes Ὀνειρ. 200, 259.

II. ἐνεργ., καταθλιπτικός, αὐτόθι 333.

Θλίβη, ἡ, τρίψιμον, «ζούλισμα», Γαλην. 12. 113.

Θλίβιας, ου, ὁ, = θλαδίας, Στράβ. 623.

Θλίβω [τ]· μέλλ. Θλίψω Χρησμ. Σιβ. 3. 182, Εὐστ.· ἄορ. ἐθλίψα Ἰλ. Ατ. Τιμ. 60C, Καλλ.· πρkm. τέθλιψα Πλούτ. 18. 7, 3·— Μέσ., μέλλ. Θλίφομαι, ἴδε κατωτ. — Παθ., μέλλ. (ἀντι-) Θλίβησομαι Εὐμῆδ. 3. 4· ἄορ. ἐθλίψθην Πλάτ. Τιμ. 91A, Ἀριστ. Προβλ. 20. 23· ἀλλὰ μετοχ. ἄορ. ἐ' θλίβεῖς Ἀριστ. αὐτόθι, ὑπότ. ἐθλίβεθ' Ἰππ. 411. 48· πρkm. τέθλιμμαι Ἀριστ. ἐ' θ' ἄνωτ., Ἀνθ. II. 7. 472. (φλίβω εἶναι ἑτερος τύπος, ὡς τὸ φλάω τοῦ θλάω· πρὸς. ὡσαύτως τρίζω). Πιέζω, θλίβω,

«ταμπῶν», θλίβει τὸν ὄρρον ὁ θώραξ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1239, πρβ. Λυσ. 314· τοὺς ὄφεις θλίβων Δημ. 313. 25· ὅπου με θλίβει, ὅπου [τὸ πείδιον] με πληγάνει, Πλούτ. 2. 141A·— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων βαρέως φορτωμένον, ὡς θλίβομαι I Ἀριστοφ. Βατρ. 5, πρβλ. Σρ. 1289·— Μέσ., πολλῆς φλίσσι παραστάς θλίψεται ὦμον, θά τρίζῃ τοὺς ὦμους του εἰς παραστάτας πολλῶν θυρῶν, ἐπὶ ἐπαίτου, Ὀδ. Ρ. 221· χεῖλεα θλίβειν, ἐπὶ φιλήματος,



Θεόκρ. 20. 4. II. πείζω, στενοχωρῶ. ἐνόηθ', Πλάτ. Τιμ. 60C, κτλ.—Παθ., συμπίεζομαι, αὐτόθι 91A· θλιβόμενα καλύβια, μικρά, στενὴ καλύβη, Θεόκρ. 21.18· ἐδὲς τεθλιμμένη, ἀντίθετον τῷ εὐρύχωρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 14· βλοστέθλ., πενιχρός, ἐνδεής, Διον. Ἀλ. 8. 23, πρβλ. Ἀνθ. Π. 8.742. 2) μεταφ., καταπιέζω, θλίβω, λυπῶ, ἀνάγκη θλ. τινὰ Καλλ. εἰς Δῆλ. 35, πρβλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν.1.10,12.—Παθ., θλ. διὰ τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. ἐν Πόλ.5.7, 4.—Ἄπαξ παρ' Ὀμ., οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ.

θλιβώδης, ες, (εἶδος) καταπιεστικός, Νεῖλου Ἐπιστ. σ.182,6. θλιμμός, ὁ, = θλιψίς, Ἑβδ. ('Ἑβδ. Γ', 9). θλιπτικός, ἡ, ὄν, καταπιεστικός, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -κῶς, διὰ πίεσως, Σέττ. Ἐμπ. Μ.10.83.

θλιψίς (οὐχὶ θλιψίς), εως, ἡ, πίεσις, Ἀριστ. Μεττωρ. 4. 4, 5, Προβλ. 9. 4, 2, κ. ἄλλ. 2) μεταφ., ὡς καὶ νῦν, θλιψίς, λύπη, στενοχωρία, συγχ. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. θνάσκω, θνατός, Δωρ. ἀντὶ θνη-.

θνησείδιος καὶ θνησείδιος, ὄν, προσέτι, θνησιμαῖος, α, ὄν, (θνησκῶ) Δατ. mortificatus, νεκρός· θνησιμαῖον, τό, νεκρὸν πτώμα, Ἑβδ. (1' Βασιλ. II', 25, κ. ἄλλ.)· ὡσαύτως θνησιμαῖον Κλήμ. Ἀλ.175. θνησιμαῖον ἀπέχεσθαι, νὰ μὴ τρώγῃ τις τὰς σάρκας ἀποθνήσκοντων ζῶντων, Ἱεροκλ. σ. 218, πρβλ. Διογ. Α. 9. 33· ἐσθλήματα ἐκ θνησιμαῖων, ἐνδύματα κατασκευασθέντα ἐκ τῆς δορὰς ζῶντων ἀποθνήσκοντων, Φιλότηρ. 333, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

θνήσκω (ῆ), Δωρ. θνάσκω· μέλλ. θανούμαι Σιμων.85.9, Σοφ. Ἀντ. 462, Τρ. 160, Εὐρ. Τρω. 1056, Ἐπικ. ἄπαρ. -εἶσθαι Ἰλ. Δ. 12:—ἀόρ. ἐθάνον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἄπαρ. θανέειν, ὡς ἀείποτε παρ' Ὀμ. πλην ἐν Ἰλ. Η. 52, θανέμεν Πίνδ. Η. 4.126:—πρkm. τεθνήσκω Ἰλ. Σ. 12, Ἀττ.: ὑπερσ. ἐτεθνήκεν Ἀντιφῶν 137. 34, Λυσ.156.11, γ' πληθ. -ήκεσαν Ἀνδοκ. 8. 5· τοῦ πρkm. ὑπάρχουσι πολλοὶ συγχεομένοι τύποι, γ' δυτικ. τεθνάπτον Ξεν. Ἀν. 4. 1, 19, α' πληθ. τεθνάπην Πλάτ. Γοργ. 492E, γ' πληθ. τεθνάσσε Ἰλ. Χ. 52, Ἀττ.: γ' πληθ. ὑπερσ. ἐτεθνάσαν Ἀντιφῶν 137. 36, Ἀνδοκ. 8. 42, Ξεν.· προστ. τεθνάθι Ἰλ. Χ. 365, τεθνάτω Ο. 496, Πλάτ., κλ.· εὐκτ. τεθνατήν Ἰλ. Σ. 98, κτλ.· ἄπαρ. τεθνάθαι [ἄ] Ἡρόδ. 1. 31, Ἀριστοφ. Βατρ. 1012, Πλάτ. Κωμ. Λακ.3, Θουκ., κλ.· τεθνάθαι (τεθνάμεναι Birkh) Μίμνερμ. 2. 10, Αἰσχύλ. Ἀγ. 539 Ἐπικ. τεθνάμεναι, -άμεν Ἰλ. Ω. 225, Ο. 497, κτλ.· Αἰολ. τεθνάκην Σαπφώ 2. 15· μετοχ. τεθνεῶς Ἡρόδ. 9. 120, Ἀριστοφ. Ὀρν. 476, κτλ., θηλ. τεθνεῶσα Λυσ. 189. 2, Δημ. 1016. 26 (τεθνηκυῖα Ἰππώναξ 21, Εὐρ. Ὀρ. 109), οὐδ. τεθνεὸς Ἡρόδ. 1. 112, Ἰππ. 571.15 (τεθνηγὸς Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 71D, πληθ. τεθνεῶτα 72C)· γεν. τεθνεώτος, κ. λ., Ὀμ., Ἀττ., ποιητ. τεθνεότος Ἀνθ. Π. παράρτ. 14, Κόιντ. Σμ. 7. 66· Ἐπικ. τεθνηγός (διάφ. γρkm. -εἰδός) Ἰλ. Γ. 161, -ηκυῖα Ὀδ. Δ. 734, Α. 140· γεν. τεθνηγῶτος Ἰλ. Γ. 633 (629), κτλ.· ὡσαύτως, χρίν τοῦ μέτρου, τεθνηγῶτος Ρ. 435, Ὀδ. Ο. 23, κ. ἄλλ. [τεθνεῶς ὡς δισύλλ. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 476, τεθνεῶτι ὡς τρισύλλ. ἐν Ὀδ. Τ. 331, καὶ τεθνεῶτων ἐν Εὐρίπ. Ἰκέτ. 272:—δοιοι τινὲς γράφουσι τεθνώδς κτλ., ὡς ἐν Βαθρ. 45.9]:—ἐκ τοῦ πρkm. τεθνήσκω ἐγεννήθησαν παρ' Ἀττ. οἱ τύποι τοῦ μέλλ. τεθνήξω, τεθνήξομαι, ὧν ὁ πρῶτος παρὰ τῇ παλαιότητι, ὁ δὲ δευτέρος παρὰ τῇ νεωτέρᾳ Ἀεθίδι, Dawes M. C. 151 κξ., Flmsl. καὶ Dind. εἰς Ἀιστοφ. Ἀγ. 590· τὸν ἐνεργ. τύπον ἀπαίρει τὸ μέτρον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ.1279, Ἀριστοφ. Ἀγ. 325, ἄλλ' ἀποδοκιμάζεται ὡς ἀρχαϊκὸν ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοκ.7.—Τὸν ῥήματος τοῦτου οἱ πεζοὶ συγγραφεῖς σγεδν δὲ μεταχειρίζονται τὸν ἁπλοῦν τύπον εἰμῆ ἐν τῷ πρkm. καὶ ὑπερσ. (οἵτινες σπανίως εὐρηταὶ σύνθετοι), ἐνῶ ἀντὶ ἐνεστώτος, μέλλοντος καὶ ἀρίστου χῶνται τοῖς ἀποθνήσκω, ἀποθανοῦμαι, ἀπέθανον: τὸ καταθνήσκω ὡσαύτως εἶναι ποιητ. ἴδε Veitch Ἀνώμαλα Ρήματα. (Ἡ √ΘΑΝ, εὐρυσκομένη ἐν τῷ ἀρίστῳ θανεῖν, θάν-ατος, θνητός, δὲν εὐρέθη ἐν ταῖς συγγενευσίαις γλώσσαις). Κατ' ἐνεστώτα καὶ παρατατ., ἀποθνήσκω, ἐκπνέω, ἐπὶ τε φυσικοῦ καὶ βιολογ. θανάτου, ἐν δὲ τῷ ἀρίστῳ καὶ παρακειμ., ἔχω ἀποθνή, εἶμαι νεκρός, πρῶτον παρ' Ὀμ.· θανέειν καὶ πότμον ἐπισποῖν Ἰλ. Η. 52, κτλ.· οἰκτι-σθῶ θανάτῳ θανέειν Ὀδ. Δ. 412· ζωὴς γὰρ θανόντων, ζῶν ἡ νεκρός, Δ. 553, πρβλ. Ο. 350· ἄλλ' ἤδη τεθνήκε Δ. 831· βουλομην κε.. τεθνάμεν ἢ ἐράσσομαι Η.107· ὡς ἀμεινον εἴη τεθνάειν μάλλον ἢ εἶ ζωὴν Ἡρόδ. 1. 31, πρβλ. Γ. 46· τεθνάειν καὶ κρείττον ἢ.. Δημ.127. 28, πρβλ. 138. 7· ἄξιος τεθνάειν Ἀριστοφ. Βατρ. 1012, κτλ.— συγχ. ἐν τῇ μετοχ., νέκυος περὶ τεθνηγῶτος Ἰλ. Σ.173· νεκρὸν.. τεθνηγῶτα, νεκρὸν πτώμα, Ὀδ. Μ.10· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ τεθνηγότες ἡ τεθνεώτες, οἱ θανόντες, οἱ νεκροί· οὕτως, οὔτε τεθνεῶτα οὔτε ζῶντα Ἡρόδ. 4.14· οἰχεται θανόν (ἴδε οἰχομαι)· θανόν φροῦδος (ἴδε φροῦδος)· θανόντι συνθανεῖν Σοφ. Τρ.788, Ἀποσπ. 690· ὁ θανών, ἀντίθετον τῷ ὁ κτανών, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 336.—ὁ ἐνεστ. ἐνίοτε λαμβάνει σημασίαν πρkm., θνήσκουσι γάρ, ἀντὶ τεθνήκασι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ.118, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 695, Βάκχ.1041, κτλ. 3) συ-χναίς ἐν χρήσει ὡς παθ. ῥήμα, γερσίν ὑπ' Αἰάντος θανέειν, πίπτω διὰ χειρὸς τοῦ Αἰάντος, φονεύομαι ὑπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Ο. 289

(ἀλῶς, θν. ὑπὸ τινος, Δατ. perire ab aliquo, Πίνδ. Ο. 2. 36, πρβλ. Πλάτ. ἐν Εὐθύρρ. 4. D· ἐκ τινος Πίνδ. Π. 4. 128, Σοφ. Ο. Τ. 1454· πρὸς τινος αὐτόθι 292, Εὐρ. Ἑκ. 773· θεοὶς τέ-θνηκε Λεσπ. Αἴ. 970· καὶ συγχὸν μετὰ δοτ. ὀργάνου, θν. χερὶ, ὀρρὶ, βρόχῳ, φαρμάκοις, κτλ., Τραγ.:—τὴν λέξιν μεταχειρίζε-ται κατὰ μοναχικὸν τρόπον ὁ Δημ.: οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνάσι τῷ θέναι τοὺς τοιοῦτους ἀποστόλους 53. 11· ὥστε [αὐτὸν] τε-θνάει τῷ φέδῳ τοὺς Θηβαίους ὁ αὐτ. 366. 26,—ἐνθα τὰ τε-θνάειν τῷ θέει, τεθνάειν τῷ φέδῳ, θέον νὰ ἐρμηνευθῶσι, τοὺς φοβούνται ὡς τὸν θάνατον, ἢ ὅταν ἀκούσῃσι περὶ αὐτῶν ἀποθνή-σκουσιν ἐκ φόβου· προοίμιον σκοτεινὸν καὶ τεθνηγὸς δειλία Αἰσχίν.32.41.—ὁ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ.7 ἔχει, θν. ἐπὶ τινι, ἀπο-θνήσκω ἀφίγων τινὰ ὡς κληρονόμον μου. II. μεταφ., ἐπὶ πραγμά-των, ἀποθνήσκω, χάνομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, θνήσκει κα-λὸν ἔργον Πίνδ. Ἀποσπ. 86· λόγοι θνήσκοντες μάτην Αἰσχύλ. Χο. 846· θν. πίστις Σοφ. Ο. Κ. 611· τὸ τρύβλιον τεθνήκε μοι Ἀριστοφ. Βατρ. 986· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγους, τεθνήκε τὸ τὸς δαδικοῦντας μισεῖν Δημ. 434· τὸν θνηγὸς τι φθέγγεσθαι Δίων Κ. 40. 54· τεθνηγὸς ὄρᾶν Καλλίστρ., κλ. θνητ-ἀθνητος, ὄν, θνητός καὶ μὴ θνητός, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 268B.

θνητο-γάμια, ἡ, γάμος μετὰ θνητοῦ, Εὐστ. 20.17. θνητο-γενής, Δωρ. θνατ-, ες, ἐκ θνητοῦ γένους καταγόμενος, Σοφ. Ἀντ. 835, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.799. θνητο-ειδής, ες, θνητός τὴν φύσιν, Πλάτ. Φαίδων. 86A, Πλούτ. 2.1002C.

θνητός, ἡ, ὄν, ὡσαύτως, ὅς, ὄν, Εὐρ. ἐν Ἰωνι 973, Ι. Α.901, 1396· Δωρ. θνατός (θνήσκω):—ὑποκείμενος εἰς θάνατον, ἀντίθε-τον τῷ ἀθάνατος, συγχὸν παρ' Ὀμ., κλ.· θν. ἄνδρες Ἰπσ. Θ. 967· οὐδὲν.. θνητὸν ἐδν Ἡρόδ. 8. 98· ζῶα πάντα θν. καὶ φυτὰ Ἰπποκλ. ἐν Σοφιστ. 265C:—ἀκολουθῶς ὡς οὐσιαστ., θνητοί, ὡς τὸ βροτοί, Ὀδ. Τ. 593, Τραγ.: θνηταί, = γυναικες, Ε. 213· πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον Ἡρόδ. 1. 216, 2. 68.—Τὴν λέξιν συνάμειβα νὰ μεταχειρισθῶμεν μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπὶ ζώντων, ἐπονομαζῶν παρ' Εὐρ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 491, εἰ τις φθόγγον εἰσα-κούσεται θνητῶν παρ' Αἰδῶ, τὸ θνητῶν πικρῶς συναπτόν τῷ φθόγγῳ, οὐχὶ τῷ τις. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἀρμόζων εἰς θνητότα, ἀνθρώπων, ἔργματα Εὐρ. Βάκχ.1069· θνατὰ θανατοῖσι πρέπει Πίνδ. Ι. 5 (4). 20· θνατὰ χρὴ τὸν θνατὸν.. φρονεῖν Ἐπίχ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 2. 21, 6, πρβλ. Σοφ. Τρ. 473, Ἀποσπ. 515, κτλ.· ἐβλὸν ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θεῶι, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ (ἰδὲ ἄρ.) Πλάτ. Φαίδ. 80A.

θνητότης, τητος, οὐσιαστ. τοῦ θνητός, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 148D, κλ. θνητόφρων, ὄν, ὁ θνητὰ φρονῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 364, ἔκδ. Mil.

θνητό-ψυχος, ὄν, ἀποδεχόμενος τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς, Ἐκκλ.· οἱ θνητοψυχῆται, αἱρετικοὶ ἀποδεχόμενοι τὸ δόγμα τοῦτο, αὐτόθι. θοάζοι (= θοάζοι), εὐκτ., Ἐπιγρ. ἀρχαῖκῃ Ὀλυμπίας ἐν Arch. Zlg.1881, σ. 82.

θοάζω (θύς) μεταθ., κινῶ ταχέως, βιάω, σφοδρῶς, πτέρυγας Εὐρ. Ι. Τ.1141· τίς 8δ' ἀγών.. θοάζων σε; τί ἔργον σε βιά-ζει τῶσον; ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 335· θοάζω Βρομῖον πόνον λήδυν, ἐπι-σπεύδω, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 65· ἐθόαζον.. οἷτα γένυσιν, κατεβί-δρωσκον λαϊμαργῶς διὰ τῶν σιαγόνων τὴν τροφὴν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 382. 2) ἀμετάβ., κινούμαι ταχέως, σπεύδω, ὀρμῶ, ὡς τὸ θύω, θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνός ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ.1542· ἐν τε δασκείοις ὁρεσι θοάζων ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 219· θοάζων ῥόμῳ ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 307· κῆτος θοάζων ἐξ Ἀτλαντικῆς ἄλδος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 949.

II. = θαάσσω, θαάσω, θακίω, θακίω, κάθημαι, ὑπ' ἀρχᾶς οὐτινος θαάζων (Ζεὺς) κρατύειν Αἰσχύλ. Ἰκ. 595· τίνας ποθ' ἔδρας θαάζετε; διὰ τί εἶθε ἐν τοιαύτῃ ἐκτετυκτικῇ στάσει; Σοφ.Ο.Τ.2 (ὡς τὸ ἔδρας θαά-σειν, θακεῖν, προσθακεῖν, ἴδε τὰς λέξ.), ἐνθα ἴδε Δινδ., πρβλ. Πλούτ. 2. 22E.—Ὁ Ἑρμᾶν. ὁμοῦ ἀναφέρει καὶ ταῦτα τὰ χωρία ἐν τῇ σημασί. I· ὥστε τὸ ἔδρας θ. θὰ σημαίνει ἔργου ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ἐκτετυκτικὴν ταύτην στάσιν, ἡ κάθημαι ἐν θερμῇ ἱκεσίᾳ· ἐνῶ αἱ λέξεις τοῦ Αἰσχύλ. σημαίνουσιν, ὁ Ζεὺς, εἰς οὐδένα ὑποκείμενος, ἔργει ἀπολύτως. (Ὁ Bullm., Λεῖλ. ἐν λέξ. θαάσσω, ὑποθέτει διπλὴν ῥίζαν τοῦ θαάζω, ἐπλ. ΘΕΦ, θοός διὰ τὴν σημασί. I, καὶ ΘΕ, τίθημι, διὰ τὴν σημασί. II).—Πρβλ. ἐπιθοάζειν.

θοάξος = Ἀπόλλων· Ἠσυχ. θόασμα, τό, τόπος πρὸς ὄρησιν, κτλ., Ὀρφ. Ὑμν. 48. 6. θοηρός· ἐτεταραγμένος ἐστίν [θολερός]· Ἠσυχ. θοιά· «(Κρήτες) ζευγὸς ἡμιόνων» Ἠσυχ. θοιμάτιον, θοιματιδίων, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ ἱμάτ-. θοίνα, ἡ, ἴδε θοῖνη. θοιναζῶ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ θοιναῶ, Ξεν. Ἀγασ. 8, 7, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει Μάρκος Ἀπικίος. θοιναῖα, τῶ, φαγητόν, συμποσίον, Εὐρ. ἐν Ὀρ. 814, ἐν Ἰωνι 1495· πρβλ. θοῖνημα.



Θουν-αρμόδωτρα, ἡ, ἡ δέσποινα ἡ προϊσταμένη συμποσίου, Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1439.-16, -51. Θυναρμόδωτρα, 1435-6. οὕτω, Θύν-αρχος, ἀντί Θύν-, ὁ, Ἐπιγρ. Βοιωτ., αὐτίδη 1569.

Θοινᾶτήρ, ἡρος, ὁ, ὁ παρέχων συμπόσιον, χαλεπὸς ὁ., κύριος φοβεροῦ συμποσίου, Δίσχυλ. Ἀγ. 1502.

Θοινᾶτήριον, τό, = θοινῆ, Εὐρ. ἐν Ρήσ. 515.

Θοινᾶτικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συμπόσιον, Ξεν. Οἰκ. 9. 7.

Θοινᾶτωρ [ᾶ], ορος, ὁ, Θοινᾶτήρ, Εὐρ. ἐν Ἰωνι 1206, 1217. πρβλ. Θοινῆτωρ.

Θοινᾶω, πρῶγω, εὐνοχοῦμαι, δελφίνες ἐθοίνων Ιχθύς Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 212. II. ἐσιώ, «φιλεῖν», φίλους Εὐρ. ἐν Ἰωνι 982. τὸ δεῖπνον, τὸ μὴν ἐκεῖνος σαρξί τοῦ παιδὸς ἐθόινῃζε (διὰ γρ. -σε), τὸ δεῖπνον εἰς τὸ ὅποιον ἐβλήσεν αὐτὸν μετὰ σάρκα τοῦ τέκνου του, Πρῶδ. 1. 129. 2) συγγέντερον ἐν τῷ Μέσ. καὶ Παθ. μέλλ.-άσσομαι, Εὐρ. Ἡλ. 836, Κύκλ. 377, -ῆσσομαι (ἐκ-) Δίσχυλ. Πρ. 1045: ἄρ. ἐθοινῆσθην (ἴδε κατωτ.) ἄλλ. -ῆσάμην, Νόνν. Δ. 5. 331, Ἀνθ. Π. 9. 244: πρῆμ. τεθοίνᾶμαι (ἴδε κατωτ.) α) ἀπολ., ἐστιῶμαι, εὐνοχοῦμαι, ἀπαξ παρ' Ὀμ., ἐς δ' αὐτοῦς προτέρω ἄγε θοινῆθῃναι, τοὺς εἰσῆγαγε νὰ φάγωσιν, Ὀδ. Δ. 36. παρὰ φίλοις θοινᾶσθαι Εὐρ. Ἀλκ. 542. θοινᾶσθαι καλῶς Κρατὺν. Πλουτ. 1. ἴδε ἐν λ. πειυστήριος. β) μετ' αὐτ., μὴν τεθοινᾶται φίλους Εὐρ. Κύκλ. 377. σὲ ὕστερον θοινᾶσσομαι αὐτόν: 550.— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἄλλας λεόντων ἐστί μοι θοινόμενῳ (ἐνθά ὅμως τὸ λεόντων ἡδύνατο νὰ συναρῇ μετὰ τοῦ ἄλλας) αὐτόν: 248. θοινῆρατο θῆρης Ἀνθ. Π. 9, 244. ὡσαύτως ἐπὶ διαθρονητοῦ ἔλκους, σάρκα θοινᾶται ποδὸς Εὐρ. (Ἀποσπ. 790), ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 22, 13.

Θοινῆ, Δωρ. θοῖνα (καὶ μεταγεν. θοῖνα, Ματρ.), ἡ, φαγητόν, δεῖπνον, εὐνοχία, συμπόσιον, Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 114, Πρῶδ. 1. 119, 9. 82, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 281.7, κτλ. καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 530. θοῖνῆ δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι Θεόγν. 289. ἐκ θοινῆς, μετὰ τὸ γεῖμα, Ἐπίκ. 99 Αἰν. εἰς θ. καλεῖν τινα Εὐρ. Ἰωνι 1140. ἐπὶ θοῖνῃ ἐναι Πλάτ. Φαῖδρ. 247B. παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν θ. Ἀρσ. Ἀποσπ. 508. σκευαζομένης θ. Πλάτ. Θεαιτ. 178D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 14. ἐν θ. λέγειν τινα, θεωρῶ, ὑπολογίζω ὡς δαιτυμόνα, καὶ καθόλου, «λογαρίζω», «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν», Πλάτ. Νόμ. 649A.— μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 251B, Φαῖδρ. 236E. πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ θύω, θυσία πρβλ. φοῖνα).

θοινῆμα, τό, = θοῖναμα, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 153B.

θοινῆτωρ, ὁ, = θοινᾶτωρ, Θοινᾶτήρ, Ἀνθ. Π. 7. 241, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω 6. 55.

θοινῆω, ἴδε θοινᾶω.

θοῖτο, ἀντί θεῖτο, γ' ἐνικ. εὐκτ. ἄορ. 6' μέσ. τοῦ τίθημι.

θολερός, ἄ, ὄν, (θολός) πλήρης ἵλους, λασπώδης, πυκνός, τεταραγμένος, ἀντίθετον τῷ καθαρὸς ἢ λαμπρός, κυρίως ἐπὶ τεταραγμένου ὕδατος, Πρῶδ. 4. 53, Ἰππ. π. Ἀέρ. 285, Θουκ. 2. 102. θ. καὶ πληρώδης Πλάτ. Φαῖδ. 113A. οὕτω, μεταφ., λαμπρὸν δὲ θολερῶ σώμα συμμίξας Εὐρ. Ἰκέτ. 222. ὡσαύτως, θολ. αὐρα Ἰππ. Ἐπεδήμ. 1. 945. ἀήρ Πλάτ. Τιμ. 58D ἐν τῷ Ὑπερβ. -ώτατος) αἶμα Ἀριστ. π. Ἰων. 3. 27. νεφέλαι Ἀνθ. Π. 9. 277. χρόας Διλ. π. Ζ. 14. 9. λίθος Θεόκρ. 16. 62. Συγκρ. -ώτερος, Θεόκρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 4.— τὸ θολερὸν, θολερότης, Πλουτ. 2. 670A.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. turbidus, τεταραγμένος ἔνεκα πάθους ἢ μανίας, συγκεχυμένος, θολεροὶ λόγοι, τεταραγμένοι λόγοι πάθους, ὀργῆς, Δίσχυλ. Πρ. 885. θολερῶ χερσὶνὶ νοσήσας, μετὰ τεταραγμένην βύελλαν μανίας, Σοφ. Αἰ. 206. ὀργίλος, ἐξωργισμένος, Νικ. Θωρ. 131.— Ἐπίρρ. -ρῶς, Κωμ. Ἀνών. 131b.

θολερότης, ἡτος, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ θολεροῦ ἢ θολοῦ, Ἰππ. 1028D.

θολερό-χρους, ουν, ἔχων θολὸν χρῶμα, πῖθ. γραφ. ἀντί θολερόφρον ἐν Ἡσυχ.

θολερόδης, ἐς, (εἶδος) ἀμφιβ. γραφ. ἀντί θολώδης, Θεόκρ. π. Πυρ. 24.

θολία, ἡ, (θόλος) κωνικὸς πῖλος μετὰ πλατέος γύρου πρὸς προφύλαξιν ἐκ τοῦ ἡλίου, ἡ ἴσως ἀλεξήλιον, Θεόκρ. 15. 39.— «θολία δ' ἐκαλεῖτο πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντί σκιαδίου ἐκρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. Ζ', 174, Γ', 127. II. κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα, Πολυδ. Γ', 138.

θολικός, ἡ, ὄν, ἔχων θόλον, στοά Σουῖδ. ἐν λ. Δαμειανός. θολο-ειδής, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς θόλον, Θεόκρ. Γ. Φ. 3. 9, 6, Ἀθην. 205E. περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Πανθέου, Δίων Κ. 53. 27.— Ἐπίρρ. -δῶς, Διογ. Α. 2. 9.

θολο-μύγης, ἐς, μεμιγμένος μετὰ πηλοῦ, Ὁ. ἄτ. παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 98.

θόλος, ἡ, οἰκοδόμημα στρογγύλον μετὰ κωνικῆς στέγης (Ἰσχύ.), Ὀδ. Χ. 442, 459, 466. κυρίως ἐν τῇ αὐτῇ χρησιμεύον εἰς τέρψιν ζωοτροφῶν καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, κατὰ τὸν Voss. 2) ἐν Ἀθήναις. κυκλικὸν τι οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ οἱ Περσῆες ἐτίθον,

Πλάτ. Ἀπολ. 32C, Ἀνδοκ. 7. 11, κτλ. καὶ οἱ γραμματεῖς, Δημ. 419. 27, πρβλ. Πασ. 1. 5, 1. ὅμοιον κτίριον ἐν Ἐπιδάμῳ λαμπρόν, ὁ αὐτ. 2. 27, 3.

II. θόλος, ὁ, ἐν τοῖς θαλάσσις λουτροῖς, ὁ θολοειδὲς δι' ἀτροῦ λουτρῶν, Ἀσκληπ. παρ' Ἀθην. 501D, Ἀλκίφρ. 1. 23, Βιτρούβ. πλῆθ. 06λα, τά, ἐν Ἰω. Μαλαλ. 2) ἐπίθεσμος περὶ τὴν κεφαλὴν, Γαλην. 12. 477.— ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 113.

θολός, ὁ, πῆλος, ἀκαθαρσία, ἰδίως ἐντὸς ὕδατος, λουνη, Ἀθην. 298B. ἐπὶ τῶν ἐμμήνων, Ὀρφ. Λιθ. 484. II. τὸ πυκνὸν μέλαν ὑγρὸν ὃ ἡ σπῆια ἐκρίπτει ὅπως θολώσῃ τὸ ὕδωρ καὶ οὕτω κρύψῃ ἐαυτήν, Λατ. loligo, Ἀριστ. Γ. Ζ. 4. 1, 11 καὶ 19, 9. 37, 19, κ. ἄλλ.

2) ἡ κύστις ἐν ᾗ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τηρεῖται, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 11 καὶ 54. πρβλ. μήκων II.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Σουῖδ. ἐν λ.

θολός, ἡ, ὄν, ἀντί θολερός ἐν χειρογρ. τοῦ Θεοφρ. ἐν Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 3, Ἀθην. 420D. ἀναφέρω. ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ.

θολώτης, ἡτος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θεοφρ. Κεραμ. σ. 981, ἐκδ. MI.

θολώω: μέλλ. -ώσω, κάμνω τι θολόν, κυρίως ἐπὶ ὕδατος, θολ. ἅπαντα, ἐπὶ τῆς σπῆιας, Ἀντιφ. ἐν «Ἀλκίφρ.» 1. ἐπὶ Ἀλκίφρ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294.— Παθ., τεθολωμένον ὕδωρ Ἰππ. π. Ἀέρ. 283. τεθ. ἀήρ Φιλύλλ. ἐν Ἀδελφ. 1. 2) μεταφ., ὡς τὸ Λατ. perturbare, θολοῖ δὲ καρδίαν Εὐρ. Ἀλκ. 1067. τεθολωμένος, συγκεχυμένος ἐκ χαρᾶς, Φερεκρ. ἐν Μυρμ. 7.— Πρβλ. καλχαίνω, παρφορῶ, ὡσαύτως ἀνα-, δια-, ἐπι-, κατα-, παρα-, ὑπο-θολώω.

θολώνω, = θολώω, Ἰω. Χρυσ. τ. 8. σ. 20, 27.

θολώδης, ἐς, τεθολωμένος, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, ἐπὶ ὕδατος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 285 (ἐν τῷ ὑπερβ. -έστατος) ἐν ταῖς ἀμμιώδεσι ἢ θολώδεσι Ἀριστ. Γ. Ζ. 9. 37, 2.

θολώμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 239. 55.

θολώσις, εως, ἡ, (θολώω) ὡς καὶ νῦν, ἰδίως τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. Γ. Ζ. 4. 5, 12.

θολωτός, ἡ, ὄν, ὥκοδομημένος ὡς θόλος, Προκοπ. Κτίσματα 91A, κτλ. II. (θολώω) τεταραγμένος, νοῦς Ἐκκλ.

θοός, ἡ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.): — ποιητ. ἐπιθ., ταχύς, ὀξύ, εὐκίνητος, δραστήριος, ἐνεργητικὸς, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐνεργείας (ὡκύς ἡ ταχύς συνήθως κείνται πρὸς διήλωσην ταχύτητος ποδῶν), ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Ε. 430, 571, κτλ. μετ' ἀπαρ., θοός μάχεσθαι αὐτίδη 536. ὡσαύτως ἐπὶ πραγμ., χειρ. Μ. 306. βέλκος Ὀδ. Χ. 83. ἄρμα Ἰλ. Ρ. 458. μάλιστα αὐτίδη 430. καὶ ὡς συνεχὲς ἐπιθ. τῶν πολεμικῶν πλοίων, θοαὶ νῆες, ἴσως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐμπορικὰ πλοῖα, Ἰλ. Ε. 410, κτλ. νηυσὶ θοῇσι... πεποικότες ὡκείησιν (ἐνθά τὸ ὡκύς ἐκφράζει ταχύτητα κινήσεως, τὸ δὲ θοός ἐκφράζει ταχὺτητα, κορυφήν) Ὀδ. Η. 34. συγχάκεις ὡσαύτως, θοὴ νύξ, ταχεῖα, ἐπειδὴ ὑπετίθετο ὅτι ἤλυνεν ἄρμα ἢ διότι ἐπῆρχετο αἰφνιδίως, Ἰλ. Κ. 394, Ὀδ. Μ. 284, Ἡσ. Θ. 481, πρβλ. Ἑρμην. εἰς Σωφ. Τρ. 94. θοῇν ἀλέγυνε δαίτα, ἐτοιμάσατε ἐν σπουδῇ γεῖμα, Ὀδ. Θ. 38. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐπὶ ἵππων καὶ κυλῶν, Πίνδ. Π. 4. 30, Εὐρ. Βάκχ. 977. θοαὶ μάχαι Πίνδ. Π. 8. 37. ὠδίνες Ἀποσπ. 58. γλώσσα Ν. 7. 106. θοὰ βάσις Δίσχυλ. Ἀγ. 476. θ. ζυγόν, ἐπὶ ἐρετῶν, Σοφ. Αἰ. 243. πτέρυξ Εὐρ. Ἰωνι 123, πρβλ. Δίσχυλ. Πρ. 129. πνοαί, αὔραι Εὐρ. Ἀνδρ. 479, Τρω. 454.— ὡσαύτως (ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 38) ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μετὰ βρῆμάτων κινήσεως, ἐκπρολιπούσα θοὸν ὁμόν, ταχέως, ἐν σπουδῇ, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 1. 201. θοὰν νύμφαν ἀγαγες Σωφ. Τρ. 857, πρβλ. Ὀδ. Β. 257, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 201.— Ἐπίρρ. -ῶς, ταχέως, ἐν σπουδῇ, Ὀμ. ἀμέσως, ταχέως, Ὀδ. Ο. 216. ὡσαύτως ἐν Δίσχυλ. Πρ. 1060, Πέρσ. 392. θωώτερον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1406. II. ἐν Ὀδ. Ο. 299. νῆσοι θοαί, αἱ Ἑχινάδες, αἱ ὅξυ ἢ ἀκαθροειδὲς ἔχουσαι σχῆμα (ὡς βελόνη), ὁπότεν μάλιστα ἔχουσι καὶ τὸ ὄνομα Ἑχινάδες καὶ Ὀξεία, πρβλ. Στράβ. 351, Λεξικ. Γεννηρ. ἐν λ. Ἑχινάδες. οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπίκ., θ. γόμφοι, ὀδόντες, πελέκεαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 79, Γ. 1281. Δ. 1683, καὶ πρβλ. θοόω. (Ἦ εἶξα τοῦ θοός Ι. εἶναι ΘΕΦ, θέω (θεύ-σομαι), πρβλ. Σανσκρ. dhān-āmi (τρέχω):— τὸ θοός II. πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ θῆγω.)

θοός: μέλλ. ὠσω, (θός II) κάμνω τι ὀξύ ἢ κοπετόν, «σπουδερὸν», ὡς τὸ δξύων. Ὀδ. Γ. 327. τεθωμένους Νικ. Θωρ. 228. II. μεταφ., θ. ἰάμβους, ποιῶ ὀξεῖς ἰάμβους, Χρυσόστ. Ἐκφρ. 359. 2) Πρβλ., παροργίζομαι, παροξύνομαι, κατὰ τινος αὐτίδη 28. λύσση, μανίῃ τεθωμένος Ὀππ. Ἀλ. 1, 557, 2. 525, πρβλ. Ἑρμηνειάνακτ. Ἐλεγ. στ. 11.

θορατός, α, ὄν, (θορός) περιέχων τὸν σπόρον, πυρῆν Νικ. Θωρ. 583:— ὁ θορατός, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῆς αὐξήσεως, Λυκούρ. 352. θοράνδες: «τὸ ἐξω Πάφιοι» Ἡσυχ. θόρε, θορεῖν, ἴδε θρώσκω. θορή, ἡ, = θορός, Πρῶδ. 3. 101, Πλουτ. 2. 907A. θορέκονδες, Ἐπίρρ., εἰς τὸν θορικόν, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 126. θορικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν σπόρον, πόροι θ.



Λατ. ductus seminales, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.14, 3, κ.άλλ.· τὰ θορικά, partes seminales, αὐτὰ 3, 5, 4.

θορίσκομαι, Παθ., δέχομαι σπέρμα, Ἀντών. Διδ. 29.

θόρναξ· ὑποπόδιον Κύριοι. ἡ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἀπὸ τοῦ Θόρναιος Θορνάκιος Ἀπόλλων Ἡσυχ.

θόρνυμαι, ἀποθ., = θρώσκω, Π. Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 716, Νικ. Θερ. 130 ὕπληθ. ὑποτακτ. ἐπεὶ ἄν θορνύωνται Ἠρόδ. 3.109.

θορβεῖς, εσσα, εν, ἐν ἑμβρύῳ, ἐν σπέρματι, βρέφος Θ. Ὀππ. Κυν. 3. 522.

θορο-ποιός, ὄν, παράγων σπέρμα, Έτυμ. Μ. 453. 52.

θορός, ὁ, τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος, Ἠρόδ. 2. 93, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3.1, 7, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως θορή. (Ἠρόδ. θρώσκω Π).—Παρ' Ἡσυχ. Θόρος.

θορυβάζομαι, Παθ., θορυβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41 (δι. γραφ. τυρβάζω).

θορυβέω· μέλλ. ἤσω, (θόρυβος) κάμνω θόρυβον, ταραχὴν, ἐπὶ μεγάλῳ πλήθει, Ἰππ. Ἐπιστ. 1275, Ἀριστοφ. Ἰππ. 666, Σφ. 622, κτλ.· βλέπων εἰς τὸν αἶθ' θορυβούντα τόπον τῆς ἐκκλησίας Διμ. 577.10.

2) ὡς τὸ Λατ. acclamare, βοᾶ, φωνάζω, εἴτε ἐπιδοκιμαστικῶς, εἴτε τὸναντικῶν: α) θαρρύνω, ἐπικροτῶ, Ἰσοκρ. 288C, Πλάτ. Εὐθύδ. 303B.—Παθ., λόγος τε θορυβημένος, μεγάλως ἐπικροτηθεὶς, Ἰσοκρ. 281C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 10.

6) συχνότερον, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, μετὰ δού· Πλάτ. Ἀπολ. 17D, 20E, Διμ. 60. 27· ὡσαύτως, θ. ἐφ' οἷς ἂν λέγω Πλάτ. Ἀπολ. 30C· θ. πρὸς τινά θουκ. 6. 61· ἀντίθετον τῷ θέλω ἀκούειν, Ἀνδοκ. 30. 2· ἀπολ., Πλάτ. Πρωτ. 319C· οὕτως ἐν τῷ Παθητ., θορυβοῦμαι ὑπὸ τινος, ὑπὸ τοιοῦτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Σοφ. Αἷ. 164, πρβλ. Θουκ. 8. 50.

II. μεταβ., συγχέω διὰ θόρυβου ἢ ταραχῆς, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Φαίδρ. 245B, κ. ἄλλ.· φέρω εἰς ταραχὴν [στρατῶν] ἐν καιρῷ μάχης, Θουκ. 3. 78.—Παθητ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, θορυβοῦμαι, Ἠρόδ. 3.78., 4.130. Θουκ. 4.129, Πλάτ., κλ.· ὑπὸ τινος Σοφ. Αἷ. 164· ὑπὸ τῶν λεγομένων Πλάτ. Δύσ. 210E· τινι, διὰ τι πράγμα, Διμ. 237. 6· ἐπὶ τινι Βίων ἐν Ἀδελφ. 1. 2· περὶ τι Θουκ. 6. 61· πρὸς τι Πλούτ. Καμ. 29.

θορυβήθρονον, τὸ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ λεοντοπετάλου, Διοσκ. 3. 100.

θορυβητικός, ἡ, ὄν, ταραχώδης, θορυβώδης, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1380.

θορυβοποιέω, ποιῶ θόρυβον, Διόδ. 13.111, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.74.

θορυβο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν θόρυβον, ταραχώδης, Πλούτ. ἐν Μπρ. 28.

θόρυβος, ὁ, (θρόος, θρέομαι) ταραχή, ἰδίως ἡ συγκεχυμένη βοή πολυπληθούς συνελεύσεως, κραυγή, Πίνδ. Ο. 10 (11). 88, Εὐρ. Ὀρ. 905, Θουκ. 8. 92, κτλ.· θόρυβος βοῆς, συγκεχυμένη κραυγή, Σοφ. Φ. 1263· θ. στρατιωτῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 546· Λιναίτης ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 547.

2) ἰδίως εἰς ἐνδείξει ἐπιδοκιμασίας ἢ τάναντα (Πλάτ. Πολ. 492B, C): α) ἐπικροτήσις, ἐπευφημία, Ἀριστοφ. Ἰππ. 547, Πλάτ. Πρωτ. 339D, κ. ἄλλ.· θόρυβον καὶ κρότον ἐποίησατε Διμ. 519. 10.

6) παράπονα, γογγυσμοί, Ἀνδοκ. 21. 30· οὕτω, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς, μεγάλοι γογγυσμοὶ γίνονται καθ' ἡμῶν, Σοφ. Αἷ. 142.

II. ταραχή, σύγχυσις, θ. παρέγειν τινί Ἠρόδ. 7. 181· ἐς θ. ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 8. 56, 87, πρβλ. 4.134, Θουκ. 4. 104· ἐγένετο ὁ θ. μέγας, ἐν μάχῃ, αὐτὸς 14· ἐν τῷ πληθυντ., ταραχά, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 239.

III. μετ' ἀπαρ., ἐς θόρυβον ἤλθον· λευσοθῆναι. ἐκινδύνευσεν ἐκ τοῦ θορύβου καὶ λιθοβοληθῆναι, Εὐρ. Ι. Α. 1350.

θορυβώδης, ες, (εἶδος) ταραχώδης, πλήρης θορύβου, Πλάτ. Νόμ. 671A· συγκεχυμένος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49B, 1· θορυβώδεια ἐνυπνιάζεσθαι Ἰππ. Ἰητρ. 12.—Ἐπίρρ. -δῶς, Πολυδ. Εἰ, 123.

II. προξενῶν θόρυβον, ταραχὴν, τῷ Ἰππῳ θ. μηδὲν προσφέρειν Ξεν. Ἰππ. 9.15.

θορώδης, ες, = θοραίος, Νεμέσ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 25.

θορήτης (= θυσίας), δοτ. πληθ., Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. cor. hell. IV, σ. 97.

θου-, Ἀττ. ἀντὶ θεο-, ἴδε ἐν λέξ. Θεομορος.

θοῦ, προστ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ τιθημι.

θούτος, ἰω, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

θου-κιδίδης, δηλ. θεο-κιδίδης, ἴδε ἐν λ. Θεομορία.

θουράτος, α, ον, = θούρος, βίαιος, θρασύς, ὁρμητικός, λάγνος, Λατ. salax, Ἡσυχ.—θηλ. θουράς, ἄδος, Νικ. Θερ. 131, Δουκέρ. 612.

θουράω, Ἐπικ., ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ., Δουκέρ. 85.

θουρήεις, εσσα, εν, = θουράτος, Ἡσυχ.

θούρης, ου, ὁ, ὁ ἄρρην, ἐπὶ ζῶων, Λατ. admissarius, Ἡσυχ.

θούρητρα· ὄχημα Ἡσυχ.

θουρύ-μαντις, εως, ὁ, οὕτω καλεῖται ὁ Ἀριστοφάνης τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸ Θούριον ἀποικίας τῷ 443 π. Χ., Ἀριστοφ. Νεφ. 332· ἴδε Σχόλ. ἐν τύπῳ, Πλούταρχ. Περικλ. 6.

θούριος, α, ον, παρ' Ἀττ. ποιηταὶ ἀντὶ τοῦ θούρος, Αἰσχύλ. Ὀλβ. 42, Πέρσ. 73, 118, Ἀγ. 112, Εὐμ. 627, Σοφ. Αἷ. 212, 612, Ἀριστοφ. Ἰππ. 757, Βατρ. 1289.

θούρις, εἶδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., ὁ ἴδε.

θουρίων· ἐνεργῶν Ἡσυχ.

θούρος, ὁ, (√ΘΟΡ, θρώσκω), ὁρμητικός, μαρινόμενος, πολεμικός, Ὀμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ.), ὡς ἐπιθετον τοῦ Ἀρεως. Ο. 127, κτλ.· Τυφῶν Αἰσχύλ. Πρ. 354, πρβλ. Ἀποσπ. 196· δόρυ Εὐρ. Ρῆς. 492.—θηλ. θούρις, εἶδος, ἡ, τὸ πλείστον ὡς ἐπιθετον τοῦ Ἀλκῆ. Ὀδ. Δ. 527, καὶ συχν. ἐν Ἰλ.· ὡσαύτως θούρις ἀσπίς, πῖθαν, ἡ ἀσπίς, μετ' ἧς ὁρμᾷ τις εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Δ. 32, Υ. 162.

θώκος, ὁ, Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ὀθῶκος, ἴδε ἐν λέξ. ὀθῶκος.

θώσα, ἡ, (θός) ταχύτης· μόνον ὡς κύριον ὄνομα, Ὀδ. Δ. 71, Ἐμπεδ. 24.

θραγματός, ὁ, κρότος, τριγμός, θραγμός ἐρεικομένων κυμάτων Σέξτ. Ἐμπ. 11.1.58. (ἴδε ἐν λ. θραύω).

θραΐειν· ελαιοθεῖν. Λάκωνες Ἡσυχ.

θράκη, ἡ, Ἀριστοφ., Θουκ., κλ.· Ἰων. θρήκη, Ἠρόδ.· Ἐπικ. συνηρ. θρήκη, Π. Ν. 301, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πρ. 509, Εὐρ.· ἀλλὰ θράκη, ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 136, κ. ἄλλ.·—θρήκηθεν, ἐκ θράκης, Ἰλ. Ι. 5, 72.—θρήκηθεν, εἰς θράκην, Ὀδ. Θ. 361.

θρακίζω, μιμοῦμαι τοὺς θράκας, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρημ. 572, Σέξτ. Β. ἐν λ. θράκη.

θρακικός, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 21.

θράκιος, α, ον, ἐκ θράκης, Θουκ., κλ.· Ἰων. θρήκιος, η, ον, Ἰλ. Κ. 559, Ἠρόδ.· συνηρ. θρήκιος, α, ον, Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 654, Εὐρ. Ἐκ. 36· Σάμιος θρήκην = Σαμοθράκη, Ἰλ. Ν. 12. [θρήκιος παρ' Ὀμ.· θρήκιος, Φαυοκλ. παρὰ Στοβ. τ. 64.14, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 903].

θρακιστί, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον θρακικόν, Θεόκρ. 14. 46· πρβλ. κείρω.

θρακο-φοίτης, ου, ὁ, ὁ φοιτῶν ἢ μεταβαίνων συχνὰ εἰς θράκην, ὡς τὸ Αἰδοφοίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 198.

θρακτικόν· (Δωρ.)· πορευτὸν Ἡσυχ.

θραμβόν· ἐκαπυρόν· Ἡσυχ.

θραμβίς· ἀκρίβς Ἡσυχ.

θρανεύω, ἐκτείνω, τεντώνω τι ἐπὶ θράνου, κυρίως ἐπὶ βύρσης ἣν ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ βυρτοδεψικῷ θράνου καὶ κατεργάζονται αὐτήν, ἐν τῷ Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. -εύσομαι, ἡ βύρσα σου θρανεύεται Ἀριστοφ. Ἰππ. 369· πρβλ. θρανύσω.

θρανίς, ου, ὁ, = θρανίς, Μάρκελλ. Σιδ. 29.

θρανίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θρανίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 352.

θρανίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θράνου, Ἀριστοφ. Βατρ. 121, Αἰλ. π. Ζ. 16. 33· τὸ θρανίον τοῦ κυπηλάτου, Πολυδ. Δ' 94. 2) = λάσανα, ἀφοδευτήριος δίφρος, Ἡσυχ. ἐν λ. θρανίον καὶ λάσανα.

3) = ὑποπόδιον Ἡσυχ. 4) «τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα» Ἡσυχ.

θρανίς, εἶδος, ἡ, ἰχθύς ὁ καλούμενος καὶ ξιφίς, Ξενοκρ. Ἐυσθρ. 8, Πλίν.

θρανίτης [Γ], ου, ὁ, (θράνος) ὁ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν θρανίων καλόμενος κυπηλάτης ἐν τριήρει καὶ ἔχων τὴν μακροτάτην κώπην καὶ τὴν πλείστην ἐργασίαν, καὶ ἐνίοτε λαμβάνων πρόσθετον ἀμοιβήν, Θουκ. 6. 31, Ἀριστοφ. Ἀχ. 161, ἴδε Σχόλ. εἰς Βατρ. 1101.—πρβλ. ζυγίτης, θαλαμίτης.

II. ἐπίθ., ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην σειρὰν θρανίων, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλιμὸν Πολυδ. 16. 3, 4.—θηλ., θρανίτις κώπη, ἡ κώπη θρανίτου, Έτυμ. Μ. 454.12.

θρανίτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς θρανίτην, κώπη Ἀθην. 203F.

θράνο-γράφος, ὁ, = τοιχογράφος, Πολυδ. παρὰ C. Müller Fragm. Hist. 2. σ. XXX, Ἡσυχ.

θράνος, ὁ, (θράω) θρανίον, κάθισμα, Ἀριστοφ. Πλ. 545 (ἐνθα ἀναγνωστέον θράνω, ἀντὶ θρανίου). 2) δίφρος ἀφοδευτικός, Ἰππ. παρὰ Γαλήν.

II. θράνος, οἱ, «τὰ ξύλα τὰ κατακείμενα τοὺς πλινθίνους τοίχους» Πολυδ. Γ' 49 (ἐνθα νῦν γράφεται· ἐπὶ θρανίοις).

θράνυξ, υκος. = θρήνυς, Κόριννα ἐν Α. Β. 1381.

θρανύσω, θράνω εἰς τεμχία, συντρίβω, Δουκέρ. 664. (Ὡς τὸ θρανώω, ὑπερ' ἀπαντᾶ μόνον ἐν συνθέσει, ὡς συνθρανώω, ἐκ ῥίζης θραύω· οὐδὲν σχετιζόμενον πρὸς τὸ θρανεύω, θράνος).

θράξ, θρακός, ὁ, κάτοικος τῆς θράκης, Ἰων. θρήξ, ἔκος, πληθ. θρήκες, Ἰλ. Δ. 533, κτλ., Ἠρόδ. 1. 28, κτλ.· Ἐπικ. συνηρ. θρήξ, θρακός, Π. Ν. 234, κτλ., καὶ οὕτω πῖθ. ἀείποτε παρὰ Τραγ., ἐπεὶ ἐν Εὐρ. Ἐκ. 428, Ἀποσπ. 362. 48, γραπτὸν Ὠρηί, Ὠρηί ἀντὶ θραξί, Ὠρηί.—θηλ. θράσσα, ὁ ἴδε. [τὸ ε ἐν αἰετ. πλαγίᾳς πτώσει θρήκιος, θρήκες, βραχὺ Ὀμ.· ἀλλὰ θρήκες ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 24, Ζ. 32, κτλ. μακρόν].

θράξει, ἴδε τὸ ῥῆμα θράσσω.

θραξέεται· (Δωρ.) ταράσσεται· πορεύεται Ἡσυχ.



θραῦσ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρόν, θρασύν τὸν αὐχένα, σκληροτράχηλος, ἵππος Νικήτ. Χρον. 366Α.

Θράσεις· θραύσεις, φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἦτα ἐν πολέμῳ Ἡσύχ.

Θραύσκειν· ἀναμυμνήσκειν Ἡσύχ.

Θρασκίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων μεταξύ ἀργέστου καὶ ἀπαρκτείου, «θρακίας» Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9 κέξ., Κόσμ. 4, 13, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 42, Σουλλ. Ἐπιγρ. 6180· πθ. ὡς πνέων ἐκ Θράκης· μάλιστα γράφεται Θρακίας ἐν Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 9, Θεοφρ. π. Σημ. 2, 10 κέξ.

Θράσος [ᾶ], εος, τό, (θρασύς) = θάρσος (δ' ἦδε), θάρρος, τόλμη, ἱλ. 5, 416, Πίνδ. Π. 5. 148, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Σοφ. Φ. 101, ἱλ. 479, Εὐρ. Μηδ. 469, ἔνθα ἦδε τὸν Elmsl.· θρ. πολέμων, θάρρος ἐν πολέμῳ, Πίνδ. Π. 2. 116· θρ. ἰσχύος, πεποιθήσεως ἐπὶ τῆς ἰσχύος, Σοφ. Φ. 104· θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρούμενος Θουκ. 1. 120.

II. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, υπερβολικὸν θάρρος, θρασυτης, ὀρμητικότης, αὐθάδεια, εἰς τοῦτο θράσους ἀνήκει Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 42, κτλ.· παμμάχῳ θράσει βρύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 168, πρὸλ. Πέρσ. 831· προβάσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Σοφ. Ἀντ. 853· τόλμαις καὶ φρενῶν θράσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 46· πεπύργωσαι θράσει Εὐρ. Ὀρ. 1568· πανουργία τε καὶ θράσει Ἀριστοφ. Ἰππ. 331, πρὸλ. 637· τοῦ θράσους ἐπισχεσθαι τινὰ Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 298Α· τὸ τὴν τοῦ βελτιόνος ἐξέαν μὴ φοβεῖσθαι διὰ θράσος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701Β· θρ. καὶ ἀναιδέα Αἰσχίν. 27. 1, κτλ.· Βεβασιῶνται ὑπὸ τοῦ Ἀμμιων, καὶ ἄλλων ὅτι τὸ μὲν θάρσος ἢ θάρρος κυρίως ἐσήμαινε θάρρος, τόλμην, γενναϊότητα, τὸ δὲ θράσος ἀπερίσκεπτον τόλμην (θράσος μὲν γὰρ ἐστὶν ἄλογος ὀρμή, θάρσος δὲ ἔλλογος ὀρμή). Ἡ διακρίσις αὕτη βεβαίως ἀναρρεῖ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., πρὸλ. θρασὺς I. 2· ἄλλ' ὁ Ὀμ. χρῆται τῇ λ. θάρσος ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν, τῇ δὲ θράσος ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ θάρσος. Οἱ Ἀττ. πονοῦνται ἔχουσι θράσος ἀνὰ θάρσος χάριν τοῦ μέτρου. Ἐκ τῶν ἐπιθ. καὶ ἐπὶ θρ. τύπων, τὸ θρασὺ εἶνε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, τὸ δὲ θρασὺς μόνον παρὰ μεταγεν.· τὸ θρασέω ἢ θαρρέω δὲν ἔχει ἀντίστοιχον τύπον θρασεία, τὰ δὲ θρασύνω καὶ θρασύνω φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀδιαφόρως.

Θράσσα, ἡ, Ἀττ. θράττα, Ἀριστοφ. Ἀγ. 273, κ. ἄλλ., Πλάτ. Θεαι. 174Α· Ἐπικ. θρήσσα, Νικ. Θ. 45· Τραγ. θρήσσα, Σοφ. Ἀντ. 589, Εὐρ. Ἀλκ. 967· Δωρ. θρέσσα, Εὐκρ. Ἐπιγρ. 18. 1· Θρακία γυνή, Θρακία δοῦλη. 2) «εἶδος ἰχθύος καὶ ὀρνέου» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Θράκη.

Θράσσω, Ἀττ. θράττω· μέλλ. -ἔω· ἀπαρ. θράξαι (οὐχὶ θράξαι) Αἰσχύλ. Πρ. 628· συντεταγμένους τύπους τοῦ ταράσσω, ἐοχλῶ, ἀνυσσῶ, Πίνδ. I. 7 (6). 56, Αἰσχύλ. ἐνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Ρήσ. 863· τί ἦν τὸ σὲ αὐθράττον Πλάτ. Φαίδων 86Ε, Φαίδρ. 242C, κτλ. ἦδε Rubin Τίμ.· παθ. ἀρ. ἐθράχθην, Σοφ. Ἀποσπ. 812· «θράττομαι» συντρίβωμαι, συγκόπτομαι Ἡσύχ. 2) καταστρέφω, ἀρᾶνίζω, Ἀνθ. Πλιν. 255. 3) περὶ τοῦ πρὸκ. τέτρηχα, ἦδε ἐν λ. ταράσσω II.

θρασυ-βουλος, ου, ὁ θρασείων, τολμηρὰν ἔχων βουλὴν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

θρασυγλωττία, ἡ, θρασυτης τῆς γλώσσης, Πολυδ. Β'. 108, θρασυ-γλωττος, ον, ὁ θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Πισιδ. εἰς τὸν Μάταιον Βίον 190· παρὰ δὲ Μανέθ. 4. 184 ἀπαντᾷ καὶ τύπος θρασυγλωττής, ἐς, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

θρασυ-γυιος, ον, ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Κλειτομάχοιο νῖκα θρασυγυιος Πίνδ. Π. 8. 52.

θρασυ-δειλος, ὁ, ἡ, θρασὺς, αὐθάδης καὶ ἐν ταύτῳ δειλός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 9. II. ὄνομα πολυτίμου τινὸς λίθου, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1158B.

θρασυ-εργός, ον, θρασὺς, τολμηρὸς ἐν τοῖς ἔργοις, Νόν. Δ. 35. 365.

θρασυ-θύμος, ον, ἔχων τολμηρὰν ψυχὴν, Μανέθων 4. 529.

θρασυ-καρδίας, ον, γενναῖοκαρδός, «εὐτόλμος» (Σχόλ.), ἱλ. Κ. 41, Ν. 343· ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνακρ. 1. 4 (ἐκ τῶν Ρητ. (Walz) c. 6. σ. 129) ἀντὶ θρεοκαρδίας.

θρασυλογέας, ὁμολῶ μετὰ θράσους, εὐτόλμος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀγ. 1258.

θρασυλογία, ἡ, θρασεία, τολμηρὰ ὁμιλία, Βασίλ. τ. 2. σ. 660.

θρασυ-λόγος, ον, ὁ μετὰ τόλμης ὁμιλῶν, Ἐνμ. Μ. 133. 42.

θρασυ-μάχος, ον, ὁ μετὰ θράσους μαχόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

θρασυ-μέμνων, ον, ὁ εὐτόλμως σταθερός (πρὸλ. μέμνων), ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ἱλ. Ε. 639, Ὀδ. Α. 267, Ἡσύχ.

θρασυ-μήδης, ἐς, ὁ τολμηρῶς σκεπτόμενος ἢ σχεδιάζων, εὐτόλμος, ἀπορασιστικός, Πίνδ. Π. 4. 254, Ν. 9. 31· παρ' Ὀμήρ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

θρασυ-μηγνις, ἰδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 324.

θρασυ-μήχανος, Δωρ. -μάχανος, ον, τολμηρὸς ἐν τῷ σχεδιάζειν ἢ μηχανάζεσθαι, Ἡρακλῆς Πίνδ. Ο. 6. 114· λέοντες ὁ αὐτ. Ν. 4. 101.

θραῦσ-μῦθος, ον, τολμηρὸς τὴν γλῶσσαν, Πίνδ. Ο. 13. 13.

Θραῦσύνω [ῦ]. (θραῦς) = τῷ παλαιότερῳ τύπῳ θρασύνω, πληρῶς τινὰ θάρρους, παραθαρύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222· πληθύνει τὴν ἀμύβαν θρασύνοντες, παρέχοντες θάρρος εἰς τὴν ἀγνοίαν αὐτῶν διὰ τοῦ πλῆθους, Θουκ. 1. 142, πρὸλ. 7. 76. — Παθ. καὶ Μέσ., ἀρ. θρασυνοθῆναι Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 772· ἐθρασύναντο Ἰσοκρ. 43C, 87Δ· γίνονται τολμηροί, λαμβάνω θάρρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1188, κτλ.· μὴδὲν θρασύνου Εὐρ. Ἐκ. 1183· οὐ· ἄλλοιως θρασυνομέθεα Θουκ. 5. 104· πρὶν ὄρμῳ ναῦν θρασυνοθῆναι, πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καλῶς ἀσφαλίσθῃ ἐν τῷ λιμένι, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. ἐνθ' ἀνωτέρω.

II. Παθητ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρὸς, εἶμαι θρασὺς, αὐθάδης, Σοφ. Φιλ. 1387, Ἀριστοφ. Βα. ρ. 846, Ἰσοκρ. ἐνθ' ἀνωτ., Δημ. 272. 12· ἐπὶ τινι Ἀριστοφ. Ἀγ. 330, Ἰσοκρ. 87Α· θρ. πρὸς τι Λουκ. Ἀπολογ. 6. III. θρασύνειν τι, ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐπὶ τινι, Πολυδ. Α. 31. 4. — Ἰσα Κόντου Ἰλυσσ. Παρατηρ. σ. 474.

θραῦσ-ξενία, ἡ, ἡ τόλμη, τὸ θάρρος ξένου, Πλάτ. Νόμ. 879B.

θραῦσ-πονος, ον, τολμηρὸς ἢ πρόθυμος εἰς ἔργον, Πίνδ. Ο. 1. 156.

θρασυ-πτόλεμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἀνθ. Παλατ. παρὰτ. 201.

Θράσος, εἶα, ὁ θηλ. θρασέα χάριν τοῦ μέτρου, Φιλῆμ. Γάμ. 4· (ἦδε ἐν τέλ.) — θαρραλῆος, τολμηρὸς, γενναῖος, Λατιν. audax, Ὀμηρικὸν ἐπιθέτοιο τοῦ Ἑκτορος, ἱλ. Θ. 89, κτλ.· τοῦ Ὀδυσσεὺς (κατωτ. 2)· τοῦ Λαογόνου, Π. 604· ὠσάντες, θρ. πόλεμος Ζ. 254, Κ. 28, Ὀδ. Δ. 146· θρασείων ἀπὸ χειρῶν Ε. 434, ἱλ. Ρ. 662, κ. ἄλλ.· θρ. καρδία Πίνδ. Π. 10. 69· πούς Ἀριστοφ. Βατρ. 330· ἐν τῷ ἔργῳ θρασὺς Ἡρόδ. 7. 49· θρ. τόξοις Αἰσχύλ. Πρ. 871· ἡ ἐλπίς θρασεία τοῦ μέλλοντος, πεποιθήσεως πλήρης, Θουκ. 7. 77· θρασὺς τὸ ἦθος Ἀριστ. Πολιτικ. 14. 27.

2) τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρὸς, ὀρμητικὸς, ἱμφολιθύνος, Λατ. audax, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπεν Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Κ. 436 (Σχολ. προπετής)· Γοργόνες Πίνδ. Π. 12. 13· οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ., τολμηρὸς, αὐθάδης, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Πρ. 178· Ἀρης.. πρὸς ἀλλήλους θρ., ἐπὶ ἐμφύλιον πόλεμον, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 863· γλώσσῃ θρασὺς Σοφ. Αἴ. 1142· ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1307· ἐπὶ τῶν λόγων Δημ. 1441. 19· ἀνομία θρασὺς Εὐρ. I. Τ. 275· πονηρὸς εἰ καὶ θρ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 181· θρασεῖς καὶ ἀδικοὶ καὶ ὑβρισταὶ Πλάτ. Νόμ. 630B· ὁ θρ. ἀλαζών Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 8· ὁμοῖόν τι ἔχει.. ὁ θρ. τῷ θαρραλέῳ αὐτέθι 7. 9. 2· τὸ μὴ θρασὺ, ἡ μετροφοροσύνη, Αἰσχύλ. Ἰκ. 197. II. ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τολμᾷ τι, μετ' ἀπαρ., θρασὺ μοι τόδ' εἰπέν. τολμῶ νὰ εἶπω τοῦτο, Πίνδ. Ν. 7. 74· οὐκ ἄρ' ἐκεῖνῳ προσμύξει θρασὺ; Σοφ. Φιλ. 106.

III. Ἐπίρρ. -έως· Συγκρ. θρασύτερον, ὑπὲρ τὸ δέον θρασείως, Θουκ. 8. 103· Ὑπερθετ. θρασύτατα (ἢ -άτως), Διόδ. 17. 44. (Ἐκ τῆς √ΘΑΡΣ ἢ ΘΡΑΣ παράγονται τὰ θάρσος, θρασέω, θράσος, θαρρύνω, κτλ., καὶ ἴσως τὸ θερατῆς· πρὸλ. Σανσκ. darsh, dīshnōmi (audeo), dīshitas (audax) Ἰοθ. ga-daursan (θαρρεῖν)· Ἀγγλ.-Σαξον. dear (Ἀγγλ. dare) Ἀρχ. Γερμ. gi-tar (τολμῶ)).

θρασυ-σπλαγχνος, ον, ἔχων θρασείαν καρδίαν, Εὐρ. Ἰππ. 424. — Ἐπίρρ. -ως, Αἰσχύλ. Πρ. 730.

θρασυστομείω, εἶμαι θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 203, Σοφ. Φιλ. 380, Εὐρ. Ἰκ. 1286.

θρασυστομία, ἡ, τὸ θρασείως ὁμιλεῖν, Ἀνθ. Π. 12. 141.

θρασυ-στομος, ον, θρασὺς τὴν γλῶσσαν, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Θῆβ. 612, Ἀγ. 1399, Εὐρ. Ἀποσπ. 3.

θρασυτης, ητος, ἡ, ὑπερβολικὴ τόλμη, αὐθάδεια, Ἰππ. Νόμ. 2, Θουκ. 2. 61, Λυσ. 100. 21· θρ. = τὸ σφόδρα θαρρεῖν, Ἀρ. σ. Ρητ. 2. 14, 1, πρὸλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 5· — πληθ., Ἰσοκρ. 56B, Δημ. 1452, 18.

θρασυτολμος, ον, ὁ μετὰ θράσους τολμῶν, Νικέλ. Μεθώνης ἐπισκ. σ. 72, ἐκδ. Ἀνθρ. Δημητράκοπούλου.

θραῦσ-φρων, ον, γεν. ονος, θρασὺς τὸ φρόνημα, τὸν νοῦν, Ὀμπ. Ἀλ. 1. 112.

θραῦσφωνία, ἡ, = θρασυστομία, Πολυδ. Β'. 112.

θραῦσφωνος, ον, θρασυστομος, Πολυδ. Β'. 112.

θραῦσ-χάρμης, οὐ, τολμηρὸς ἐν μάχῃ, Κόντα. Σμ. 4. 502.

θραῦσ-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, τολμηρὸς ἐκ χειρὸς, Ἀνθ. Π. 7. 231.

θραῦσ-χειρία, ἡ, τόλμη χειρῶν, Πολυδ. Β'. 148.

θραῦσχειρος, ὁ, = θρασυχειρ, Βακχυλ. 2. 4 κατὰ διόρθωσιν Jebb (ἐκδ. Blass).

θράσῳ, ὅς, συνηρ. οὐς, ἡ, ἡ πλήρης τόλμης, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 936.

θράσων,ωνος, ὄνομα ὁλῶντος στρατιώτου ἐν τῇ Νέᾳ Κωμωδίᾳ, Τερέντιος Ἐφρος ἐν τῷ Εὐνούχῳ.

Θράττα, ης, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Θράσσα.

θράττα, ἡ, μικρὸς θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 6, 2, Ἀντιπ. Τυρρ. 2, Μνησίμ. Ἰππ. 1. 41· ὑποκρ. θραττίδιον, τό, Ἀ. ἀξάνερ. Λυκ. 1, Ἀθην. 329B-E· διάφ. γρ. Θράττα.



Θράττης· ὁ λίθος ὑπὸ Θρακῶν· Ψούχ.

Θράττης, Ἄττ. ἀντὶ Θράσσω.

Θραύλος, ἡ, ὄν, (οὐχὶ Θραυλός, Ἀρκάδ. σ. 53. 10): — εὐ-  
θραυστος, Ἀδελ. παρὰ Σουῖδ. — παρ' Ψούχ. ὡσαύτως Θραύρος.

Θραύμα, τό, (Θραύω) = Θραύσμα.

Θραυπαλός, ὁ, εἶδος θάμνου, Viburnum, Θεόδωρ. I. Φ. 3. 6,  
4· ὡς θηλ., αὐτίθι 4. 1. 3.

Θραυπής, ἰδὸς, ἡ, μικρὸν τι πτηνόν, Ἀριστ. I. Ζ. 8. 3, 6 (δι.  
γρ. Ολυπής).

Θραυσ-άντυξ, ὕψος, ὁ, ἡ, (Θραύω) ὁ Θραύων τὰς ἀνιυγὰς ἀρ-  
ματός, Ἀριστοφ. Νεφ. 1264.

Θραυσις, εὖως, ἡ, (Θραύω) τὸ Θραύειν, τσάκισμα, Ἀριστ. Μετεωρ.  
4. 9. 9., 12, 8, Πλούτ. 2. 893D.

Θραύμα ἢ Θραύμα, τό, (Θραύω) τὸ Θραυθέν, σύντριμμα, τε-  
μάχιον, ναυάγιον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 425, Διόδ. 3. 12, Λουκ. Ἰστ.  
Συγγρ. 25. — περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1166, ἴδε ἐν λ. θαύμα.

Θραυμός, ὁ, σπάσιμον, τῆς θαλάσσης Σουλ. Ἐπιγρ. 6187·  
καρδίας Ἐδδ. (Ναυ. Β', 10).

Θραυτός, ἡ, ὄν, ὅν δύνανται τις νὰ Θραύσῃ, εὐθραυστος, Τιμ.  
Λοκρ. 99C· πρβλ. Ολαστός.

Θραύω· μέλλ. -σω Ἀριστοφ. Ὀρν. 466: ἄορ. ἔθραυσα Σοφ. Πλ.  
715, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 780. — Παθ., μέλλ. Θραυσθήσομαι Γαλγν.  
ἄορ. ἐθραυθῆν (ἴδε κατωτ.), (κατ-) Πλάτ. Τιμ. 56E: πρkm.  
τεθραυσμαι Θεόδωρ. π. Αἰσθθ. 11, (συν-) Ξεν. Ἀγρ. 2, 14,  
(παρ-) Πλάτ. Νόμ. 757E (ἐνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν -τεθραυ-  
μένον)· πρβλ. δια-Θραύω. (Πθ. ἐκ √ΘΡΥ, ὁπόθεν τὸ θρῦ-  
πτω· πρβλ. τὸ Λατ. frustum, frustra· τὸ τεῖρω καὶ τι-τρώσκω

πιθανῶς εἶναι συγγενή, Κούρτ. ἀρθ. 239· πρβλ. ὡσαύτως Θραχυμός,  
Θραυσιον.) Θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, «στακίζω», Ἡρόδ. 1.  
174, Σιμων. 6, Αἰσχύλ. Πέρσ. 196, 415, κτλ., συχν. παρ' Εὐρ.  
Θρ. σάρκας Εὐρ. Ἰππ. 1239. — Παθ., Θραυσιμένης τῆς πέτρης,  
συντρίβουμένης, Ἡρόδ. 1. 174· σιδήρον Θραυσιθέντα καὶ ραγέντα  
Σοφ. Ἀντ. 476· Θραυσιονταί πετρά, συντρίβονται αἱ πέτραι τῶν,  
Πλάτ. Φαίδρ. 248B· πρβλ. Ολαστός.

II. μεταρ., ὡς τὸ Λατ. frangere, = Θρῦπτω, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, καταβάλλω, μὴ Θραύ-  
σαι χρόνος δίδω Πινδ. Ο. 6. 163, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 780·  
ἔπος . . , ὅ, τι τὴν τούτων Θραύσει ψυχὴν Ἀριστοφ. Ὀρν. 466·  
Θρ. τὴν δύνανται Πλούτ. Ἀλκιβ. 23· ἐλπίδα, κτλ., Ἡρωδιαν. 3·  
2, κτλ. — Παθ., πόθος Θραυσιθεῖς Ἀσπασία παρ' Ἀθην. 219E·  
Θραυσιόμενος τὸν λογισμὸν, Λατ. animo fractus, Πλούτ. Ἀν-  
των. 17. — Σπάνιον ἐν τῇ Ἀττ. πεζογραφίᾳ.

Θράω, καθίζω, εὐρησι· μόνον ἐν τῷ μέσ. ἄορ. Θρήσασθαι, κα-  
θῆσθαι (παρ' Εὐσταθίου 1400, 5: «τὸ θρῆναι . . κατὰ Ἀθηνῶν ἀπὸ  
τοῦ θρῆσαι, ὃ ἐστὶ καθίσαι»), Φιλητῆς παρ' Ἀθην. 192E. (Ἡ ῥίζα  
τοῦ θρῆναι, θρῆναι, θρόνος, ἴσως καὶ τοῦ ἀθερίζω· πρβλ. τὸ  
Σκισκρ. dhar, dhairāmi (fero, sustineo)· Λατ. fletus.)

Θρήσσαι, ἡ, Διωρ. ἀντὶ Θρήσσαι, ἴδε ἐν λ. Θράσσαι.

Θρεπτικός, ἡ, ὄν, (τρέφω) ἰκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, «τροχαστι-  
κός»· Μοῖρ. σ. 187. — Καθ' Ψούχ.: «θρεπτικώτατος» δούτατος.

Θρεκτός, ἡ, ὄν, = τροχαίος, θρεκτοῖσι νόμοις Σοφ. Ἀποσπ.  
414, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. κρεκτοῖσι.

Θρέμμα, τό, (τρέφω) τὸ τραφεῖν ἢ ἀνατραφεῖν ὑπὸ τινος, Θρ.  
Νῆρσιδαν, ἐπὶ δελφίνων, Ἀρίων ἐν Βγk. σ. 567· ἰδίως ἐπὶ ἡμέ-  
ρων ζώων, κτήνη, βοσκήματα, ἰδίως πρόβατα καὶ αἰγες, Ξεν. Ἀγρ. 9,  
6, Οἰκ. 20, 23· τὰ ἐν ταῖς ἀγέλαις Θρ. Πλάτ. Πολιτ. 261A·  
τὰ ἀγελαῖα Θρ. αὐτίθι 264A· ὑνῆα Θρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 819D·  
ἐπὶ κατοικίδιων πτηνῶν, ἐρνίθων Θρ. αὐτίθι 789B· καθόλου περὶ  
πάντων τῶν ζώων, τοῖς ἡμέτεροις καὶ ἀγρίοις . . Θρ. ὁ αὐτ. ἐν  
Κριτί. 118B, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοφ. Ο. T. 1143, Φν.  
243· Χαρίτων Θρ. Ἀριστοφ. Εὐκκλ. 973· δύσκολον Θρ. ὁ ἀν-  
θρώπος Πλάτ. Νόμ. 777B, πρβλ. Θεαίτ. 174B· ἐν Ἐπιγρ. συχν.  
ἐπὶ δούλων οἰκογενῶν, τὸ Χρυσίππου Θρ., ὁ ἐν τῷ οἴκῳ οὗτου  
γεννηθεῖς δούλος, Λατ. verba, Σουλ. Ἐπιγρ. 1709h, πρβλ. 3113,  
3266, κ. ἄλλ.· πρβλ. Θρεμμάτιον, Θρεπτός, Θρεπτάριον.

3) ἐν ποικίλῃ χρήσει, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, οἷον ἐπὶ λέοντος,  
ἀπλανῶν Θρ. κάπροσῃγορον Σοφ. Τρ. 1093 (πρβλ. Πλάτ. Χαρμ.  
155D)· ἐπὶ τοῦ Κερέθου, αὐτίθι 1099· ἐπὶ σμήνους ἐπιπιδὼν ἡ κω-  
νώπων, Ἀθ. Π. 5. 151· Θρ. Σελινουῦντος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀρχέστρ.  
παρ' Ἀθην. 328C· Καρύστου Θρ., κωμ. ἐπὶ ποτηρίου πεποιημένου  
ἐν Καρύστῳ, Ἀντιφ. ἐν Παρασ. 1. 3.

4) ὡς ὄρος ὀνειδιστικῶς, ὡς ἐρωτῶ, Θρέμματ' οὐκ ἀνασχετὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 182· ὡ  
Θρέμμι ἀναίετες Σοφ. Πλ. 622, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 370.

5) ἐν περὶρ., ὕδρας Θρ., ἀντὶ ὕδρα, Σοφ. Τρ. 574· Θρέμματα  
παίδων, ἀντὶ παῖδες, Πλάτ. Νόμ. 790D· Καρύστου Θρ., ἀντὶ  
Κάρυστος, Ἀντιφ. ἐν Παρασ. 1. 3· Θρέμματα παλλακῶν, ἀντὶ  
παλλακὰς τρεφομένας, Πλούτ. Σόλ. 7.

Θρεμματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ φροντίζων διὰ τὰ Θρέμματα,  
Ἐπιγρ. Ἰερραπόλει· L. et W. 1687.

Θρεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Θρέμματος, μικρός, νέος· δούλος,  
Σουλ. Ἐπιγρ. 2733.

Θρεμμάτο-τροφέω, τρέφω κτήνη, Διόδ. 2. 54, Στράβ. 704.

Θρέσσκον, Θρέσσομαι, ἴδε τρέχω.

Θρεο-κάρδιος, ὄν, τεθλιμένος τὴν καρδίαν· ἀλλὰ πρβλ. Θραυ-  
κάρδιος.

Θρέομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., κράζω μεγαλοφώ-  
νως, «εὐφρονίζω», αἰπότε ἐπὶ γυναικῶν, Θρέομαι φοδερὰ μεγάλη·  
ἄχη Αἰσχύλ. Θήβ. 78· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μεταφ., μινυρὰ θρεο-  
μέννας Ἀγ. 1165 (ἐν Χο. 970 εἶναι ἐφθαμ.)· πάθεα μέλεα θρεο-  
μένα ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 110, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 364· αὐτὴ θρεομένη  
σαυτὴ κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 51. (Ἐκ τῆς √ΘΡΕ παράγονται  
ὡσαύτως τὰ Θρό-ος, Θρή-νος, Θρῦ-λος, Θόρ-υβος, τον-θορ-  
ύζω· πρβλ. τὰ Σανσκρ. dhāt-a (φωνή), dhra-nāmi, ἐπιτατικ.  
dandhr-anmi (ἡχώ)· Ἰοτθ. drun-jus (τρόγγος)· Γερμ. drōn-en,  
drōhn-en· Ἀγγλ. to drone).

Θρέπτα, ὡν, τὰ, μαλακώτερος τύπος τοῦ ἑθρέπτρα, δ ἴδε.

Θρεπτάριον, τό, = Θρεμματίον, Σουλ. Ἐπιγρ. 4299 (πρβλ.  
προσθήκας), 4303h. 5 (προσθ.)

Θρέπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ Θρεπτήρ. Εὐρ. Τρω. 195· Ἀνθ. Π. 5.  
106., 6. 51: μεταρ., δίκη Θρ. πολλῶν Ὀππ. Ἀλ. 2. 680.

Θρεπτός, α, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ τρέφω, ὅν πρέπει νὰ ἀνα-  
τρέφῃ τις, Πλάτ. Πολ. 403C.

II. Θρεπτέον, δεῖ τρέφειν, Πλάτ. Τιμ. 19A, Ξεν. Λακ. 9, 5· ἀλλὰ, 2) ἐκ τοῦ Παθ.,  
ἢ γὰρ ἐργαστέον ἢ ἀπὸ τῶν ἐργασμένων Θρεπτέον, πρέπει  
τις νὰ τρέφῃται . . Ξεν. Ἰππαρχ. 8. 8.

Θρεπτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, Ἀνθ. Π. 12. 137, κ. ἄλλ.

Θρεπτήριος, ὄν, ἰκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, θρεπτικός, τρέ-  
φω, μαστός Αἰσχύλ. Χο. 545.

II. πλόκαμος Ἰνάχῳ Θρ.,  
κόμη τρεφομένη ὡς ἀνέρωμα εἰς τὸν Ἰνάχον, Αἰσχύλ. Χο. 6, πρβλ.  
Εὐστ. 165. 6, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 145.

III. Θρεπτήρια,  
τὰ, ἀμοιβὰ διὰ τὴν ἀνατροφήν, ὅποιος προσφέρουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὰς  
τροφάς, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 168. 223 (πρβλ. Θρέπτρα)· ἀλλ' ὡσαύ-  
τως καὶ τὰ ὑπὸ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀναποδιδόμενα Θρέπτρα,  
ὡς τὸ Ἀττ. τροφεῖα, Ἡσ. Ἐργ. ix. Πμ. 186, Ἀνθ. Π. 1. 7, Αἰλ.  
Ποικ. Ἰστ. 2. 7. 2) = τροφή, τὰ . . νηδύος Θρ. Σοφ. Ο.  
K. 1263.

Θρεπτικός, ἡ, ὄν, (τρέφω) ἰκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, τινος  
Πλάτ. Πολιτικ. 267B, πρβλ. 276B, C· Θρεπτικώτερα μῆλα  
Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 82F· ὠτάτος οἶνος Μνησίθ. αὐτίθι 3?D.

II. ὁ συντελὼν πρὸς θρέψιν ἢ αὐξάνειν, ἢ δύναμις τῆς ψυχῆς  
Θρ. καὶ γεννητικῇ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 14· ἡ Θρ. ψυχὴ αὐτίθι  
2· τὸ θρεπτικόν, ἢ δύναμις τῆς αὐξίσεως, ὁ αὐτ. ἐν Πθ. N. 1.  
13, 14· ἡ Θρ. καὶ αὐξητικὴ ζωὴ αὐτίθι 1. 7, 12, κτλ.

Θρεπτός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ τρέφω· ὡς οὐσιαστ. Θρεπτός,  
Θρεπτήρ, δούλος ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκογενής, Λατ. verba,  
Λυσ. παρὰ Πολυδ. Z', 17, Φερεικρ. Μυρμ. 12 (ἐνθα ἴδε Meineke)·  
συχν. ἐν Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐδδ.· τὸν ἴδιον Θρ. Σουλ. Ἐπιγρ.  
1608 D, 2044, 2114 hb (προσθ.), κ. ἄλλ.· ὡσαύτως θηλ. Θρεπτῆ,  
1991-4, κ. ἄλλ.

Θρέπτρα, τὰ, ὡς τὸ Θρεπτήρια, ἢ ἀνατροφὰς ἢ τὰ τέκνα  
ἀποδιδόντων εἰς τοὺς ἀναθρέψαντας γονεῖς, οὐδὲ τοκεῦσιν Θρέ-  
πτρα φίλοις ἀπέδωκε Ἰλ. Δ. 478, P. 303· Θρέπτα φαίνεται δεῖ  
εἶναι τύπος ἐφαρμένος ἐν Κοῖντ. Σμ. 11. 89, Ἡσυχ., κλ. — πρβλ.  
Θρεπτήριος.

Θρέπτρα, ἡ, = Θρέπτειρα, τρεφός, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκας)  
4300d.

Θρέσκος, -εύω, -κεία, ἴδε θρήσκος, κτλ.

Θρετάνελδ, μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας (πρβλ. «τραλάρὰ»  
παρ' ἡμῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 290.

Θρέττε, τό, μόνον Ἀριστοφ. Ἰππ. 17, οὐκ ἐνι μοι τὸ Θρέττε,  
κατὰ τὸν Σχολ. = τὸ Θαρραλέον, τὸ Θρασύ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος·  
πιθ. βαρβαρισμός.

Θρεῦμαι, ποιητ. συνγρ. τοῦ Θρέομαι, ἀλλ' οὐδὲν βέλαιον παρὰ-  
δειγμα ἀπαντᾷ.

Θρέφα, ἴδε τρέφω.

Θρεψ-ἤνωρ, ὀρος, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ἄνδρας, ἀποπτύξαντες  
ὅλην θρεψήνορα δαῖτα Ἀπολλιν. Ψαλμ. 106. 36.

Θρεψίππας, ὄν, ὁ, = ἱπποτροφός, Ἀπολλοδ. 2. 7, 8.

Θρεψίς, εὖως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θρέψιμος, Σέξτ. Ἐμπ. M. 11. 97.

Θρηήκη, Θρηήκιος, ἡ, ὄν, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Θρά-  
κιος, δ ἴδε.

Θρηῖξ, ἕκας, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Θρηῖξ, δ ἴδε.

Θρηῖσσα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θράσσαι, δ ἴδε.

Θρηήκη, ἡ, Θρηήκηθεν, Θρηήκηδε, ἴδε ἐν λ. Θράκη.

Θρηήκιος, ἴδε Θράκιος.

Θρήν-ερος, ὡτος, ὁ, ἡ, ἐραστής θρηνώδης, Πολυδ. Z', 189·  
πρβλ. δύσερος.

Θρηνέω, = Θρηνέω, Σουλ. Ἐπιγρ. 4000. 12.

Θρηνέω· μέλλ. -ήσω Αἰσχύλ., Σοφ.: ἄορ., Εὐρ. Τρω. 111. —  
Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: μέλλ. -ήσομαι (ἐν-) Χρησμ. Σιδ. 2. 158. —  
ἄπροσ. ἐν τῷ Παθῇ. πρkm., ἴδε κατωτ. (θρῆνος). Θρηνώδω,  
θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, Μουσάι δ' ἐννέα πάσαι ἀμειδόμεναι  
ὅππὶ καλῇ θρῆνεον Ὀδ. Ω. 61· τίς ὁ θρηνήσων; Αἰσχύλ.



Ἄγ. 1541· τίς.. ἐσθ' ὁ θρήνων Ἀριστοφ. Νερ. 1260· ὅρ. πρὸς τύμβον Αἰσχύλ. Χο. 926· πρὸς ἑαυτὸν Ἰσοκρ. 155Α·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., στονόδεσσον αἰοῖδ' ὅν.. ἐθρήνεον, ἐψάλλον ἄσκη. ὑπερβόρ. θρηνοῦν, Ἰλ. Ω. 722· γόνον θρ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 420· δέσποτονους φῶδας Σοφ. Α'. 631· ἐπὶ φῶδας αὐτοῦ. 582· ὕμνον θρ., ἐπὶ τῆς ἀφρόνης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 211· φθόγγους ἀλῦρους Ἀλεξ. ἐν Ὀλύμπ. 1. 6.—Παθ., ἄλλος μοι τεθρήνηται λόγιος Σοφ. Φιλ. 1400· ἰκανῶς τεθρήνηται Λουκ. Κατάπλ. 20. 2) μετ' αἰτ. ἀντικειμ., θρηνοῦν διὰ τι, ἐδύραμαι, θρ. πόνονος Αἰσχύλ. Πρ. 615· θάνατον Πλάτ. Φαῖδ. 85Α· ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνοῦ πατέρα Σοφ. Πιλ. 94, πρὸλ. 530· τὸν φόντα Εὐρ. Ἀποσπ. 452·—οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., τόνδε θρηνεῖσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 43.—Παθ., θρηνοῦμαι, μὲ κλαίει τις, Σοφ. Α'. 852, Ἀποσπ. 585.

**Θρήνημα**, τό, θρήνος, δούρυμός, Εὐρ. Ὀρ. 132, Ἐλ. 174, κτλ.

**Θρηνητέος**, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὅν πρέπει νὰ θρηνησῇ τις, Γρηγ. Ναζ.

**II.** οὐδ., πρέπει τις νὰ θρηνησῇ, Ἀπολλών. παρὰ Στοβ. 617. 55.

**Θρηνητῆρ**, ἥρος, θρηνητής, θρηνών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 937.

**Θρηνητήριος**, α, ον, = θρηνητικός, φῶδα θρ. Εὐστ. 1372. 26.

**Θρηνητής**, οὐ, ὁ, = θρηνητῆρ, Αἰσχύλ. Ἄγ. 1075.

**Θρηνητικός**, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ θρηνεῖν, ἀγαπῶν νὰ θρηνηῖ, Ἀριστ. Πτο. Ν. 9. 11, 4. 2) ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς θρήνον, οὐλλήμα, αὐλὸς Πολυδ. Δ'. 73, 75· τὸ θρ., ὕλη πρὸς θρήνον, Πλούτ. 2. 623Α.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πολυδ. Ζ', 202.

**Θρηνητρία**, ἡ, θηλ. τοῦ θρηνητῆρ (ἴδε θρηνοφῶδης), Θεοφύλακτ.

**Θρηνητῶρ**, ὁρος, ὁ, = θρηνητῆρ, Μανέθων 4. 190.

**Θρηνολογέω**, θρηνώ, κλαίω, τινα Σουλ. Ἐπιγρ. (προσούχαι) 2113 c.

**Θρηνολογία**, ἡ, τὸ θρηνολογεῖν, ὡς καὶ νῦν, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 409. 3, ἔκδ. Α.

**Θρήνος**, ὁ, (θρέομαι) ἐπικήδειος θρηνοφῶδα, ὁρῆνος, δούρυμός, ὡς τὸ Λατ. naenia, Κελτ. (Gaelic) coionach, Ἰλ. Ω. 721, Πέρσ. 2. 79. 85, καὶ Τραγ.· ὁρῆνος οὐμός, δι' ἐμέ, Αἰσχύλ. Πρ. 388· εἰπεῖν .. θρήνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἄγ. 1322. 2) παράπονον, θρηνοῦδες ἄσκη, Ὀμ. Ὑμν. 18. 18, Πίνδ., κλ., καὶ συγχ. παρὰ πεζοῖς.—ἐν τῷ πηλθ., θρήνοι, κλαυθμοί, Πίνδ.· Τραγ., κλ., θρήνων φῶδας Σοφ. Πιλ. 88.—Ἐπαρχοῦσιν ἀποσπάσματα θρήνων παρὰ Πίνδ. ἐν Ἀποσπ. 95. 103.

**Θρήνουξ**, = τῷ ἐπομ., Εὐφορίων ἐν Δ. Β. 1381· Δωρ. θρᾶνουξ, Κόρινθα αὐτόθι.

**Θρήνους**, υος, ὁ, (θράω) θρανίον ὑπὸ τοὺς πόδας τοποθετούμενον, ὑποπόδιον, ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἦρει Ἰλ. Ε. 240, πρὸλ. Ὀδ. Τ. 57· ἴδε ὑποπόδιον.

**II.** ἐν Ἰλ. Ο. 729, τὸ θρήνων .. ἐπταπόδην σημαίνει τὸ ἐδάδιον τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου ἢ ἐδραν ἐρετῶν.

**Θρηνοφῶδω**, ἔδω θρήνον διὰ τινα, τινα Εὐρ. Ι. Α. 1176.

**Θρηνοφῶδικα**, τό, θρήνος, κλαυθμός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἦλ. 92.

**Θρηνοφῶδης**, ες, (εἶδος) δυοῖς θρήνω, κατάλληλος πρὸς θρήνον, ἀρμόνιος Πλάτ. Πολ. 398D, 411Α· φθόγγος, μέλος Πλούτ., κλ., τὸ θρ. τῆς ψυχῆς, θρηνητικὴ διάθεσις, Πλούτ. 2. 822C.

2) = θρηνητικός, ἐπὶ προσώπ., Πλάτ. Νόμ. 792Α, πρὸλ. Πόλ. 606Α.

**Θρηνοφῶδης**, ἡ, θρήνος μετ' ὥδης, Πλάτ. Πολ. 604D, Πλούτ. 2. 657Δ.

**Θρηνοφῶδης**, ὁ, ἡ, ὁ ἐν φῶδῃ θρηνοφῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐκ Καρίας γυναικῶν (πριεσφαιαί), Ἀριστ. Ἀποσπ. 561, πρὸλ. Πολυδ. Σ', 202.

**Θρησκ**, ἡκός, ὁ, ἰων. ἀντὶ τοῦ θρησκῆς, Ἰλ. Ὀδ. 373, ἡθρῆσσα, ἡ, ὁ ἴδε.

**Θρησκεῖα**, ἰων. -ῆτης, ἡ, (θρησκεῖω) θρησκευτικὴ λατρεία ἢ συνήθεια, Πέρσ. 2. 18, 37 (ἐν ταῖς τῶν Ἀντιγρ. Ὀρηστικῇ ἀντὶ -ῆτης) — θρησκεῖα, τιμὴ, λατρεία τοῦ θεοῦ καὶ πίστις, Πέρσ. Ἀπ. κς', 5, Ἐπιστ. Ἰακ. α', 26· θρ. τῶν ἀγγέλων, λατρεία τῶν ἀγγέλων, Ἐπιστ. πρ. Κολ. 6', 18· ἐν τῷ πηλθ., Διον. Ἀλ. 2. 63, κτλ.

**Θρησκευμα**, τό, θρησκευτικὴ λατρεία, Ἐκκλ.

**Θρησκευσιμος**, ον, ἀνήκων εἰς τὴν λατρείαν, Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7. 13.

**Θρησκευτήριον**, τό, τόπος πρὸς λατρείαν, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ο. 7. 33.

**Θρησκευτής**, οὐ, ὁ λατρεύων, μοναχός, Συνέδ. 167C.

**Θρησκεῖω**, (θρήσκος), εἰσάγω καὶ ἐκτελῶ θρησκευτικὰ χρέη, Πέρσ. 2. 64, 65, Διον. Ἀλ. 7. 62, 67.

**II.** μετ' αἰτ. λατρεύω, προσκυνῶ, θεοῦς Διον. Ἀλ. 2. 23, Ἰωρδαν. 1. 11, Ἐπιγρ. Ἐλ. 425·—ὡσαύτως μετὰ δοτ., θρ. νεκύεσσι Χρησμ. Σιβ. 8. 49.—Παθ., δίδων παρ' Ἀθην. 556B.

**III.** εἶμαι θρήσκος, λατρεύω, Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 2.

**Θρησκια**, τά, θρησκευτικὰ πράξεις, Σουλ. Ἐπιγρ. 5069.

**Θρησκίος**, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐλαδής εἰς τὴν θρησκείαν, Ἐπιστ. Ἰακ. α', 26· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, δεισιδαίμων, Ἰσούχ. (Ἰσως ἐκ τοῦ πρέομαι, ψιθυρίζων προσευχάς, πρὸλ. τὸ Γερμ. Lollard ἐκ τοῦ lullen, πρὸλ. Πέρσ. 5. 184).—Κατὰ τοὺς Θεογνώστους Κανόνας (Ἀνέκδ. Κραμβύρου τ. 2. σ. 14, 31), γραπτὸν θρησκίον, παρὰ τὸ θράξθαι θρησκίον, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ἡ Θρήσκος, καὶ κατὰ συναίρεσιν θρήσκος.

**Θρησσα**, ἡ, ἰων. ἀντὶ θρησσα.

**Θρηττανον**, ατῆς ἀμάξης, ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται Ἰσούχ. Ὁρτάξω, (Θριαί) διατελῶ ἐν προφητικῇ παραφορᾷ, ἐνθουσιῶ, μαντεύομαι, Σοφ. Ἀποσπ. 415, Εὐρ. Ἀποσπ. 481· πρὸλ. ἐνθροιάκτος.

**II.** (θρίον) συλλέγω φύλλα συκῆς, Ἰσούχ.

**Θρίαι**, ὦν, αἰ, Πιρρασιδὲς νύμφαι, τροφοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, αἰτίνες ἐφεύρον τρόπον μαντείας διὰ ψήφων ἃς ἐλάμβανον ἐκ τινος ἀγγείου, Ἰπγεν καὶ Herm. ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 552. 2) αἱ οὕτως ἀνασπυρόμεναι ψῆφοι ἢ τὰ μαντεύματα αὐτῶν, Λατίν. sortes, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 44, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.· Ἀγλαορ. 2. 814 κέξ.

**Θριαμβεία**, ἡ, θρίαμβος, Εὐσ. Β. Κωνστ. 67.

**Θριαμβευτής**, οὐ, ὁ, ὁ θριαμβεύων, Σουῖδ.

**Θριαμβευτικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς θριαμβεύοντα, κηδεύματα θριαμβευτικά, συγγένεια πρὸς θριαμβευτάσας οἰκογενείας, Πλούτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 24.

**Θριαμβεύω**, πρkm. **τεοθριάμβευκα** Πλούτ. ἐν Ἀντ. 34· (θρίαμβος). Ἀπαλαύω θριάμβω, Πλούτ., κλ., θρ. ἀπὸ τινος, ὡς ἐν τῇ Λατ. triumphare de aliquo, Πλούτ. ἐν Ρωμ. 25, Ἀπκ. Κελτικ. 1' κατὰ τινος Πλούτ. Κοριολ. 35, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 1. 80· ἐπὶ τινι αὐτόθι 4. 31· τινὰ Ἐπ. π. Κολοσσ. 2. 15·—ὡσαύτως, θρ. ἐπὶ νίκῃ Ἰωρδαν. 3. 9· ἀπὸ μάχης Πλούτ. Πηλικ. 9· θρ. νίκην ὁ αὐτ. 2. 318B· θρίαμβον ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 23.

**II.** ὀδηγῶ, ἄγω ἐν θρίαμβῳ, τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Θησ. καὶ Ρωμ. Συγκρ. 4, Ἐπιστ. π. Κολοσσ., 6' 15.—Παθ., θριαμβεύεσθαι ὑπὸ τινος Πλούτ. Κορ. 35· οὕτω λέγει ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὴν σκιάν τοῦ Ἀντωνίου, μὴδ' ἐν ἐμοὶ περιίδῃ θριαμβεύοντιον σεαυτὸν (deduci triumpho Ὁράτ.) ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 84.

**III.** κάμνω τινὰ νὰ θριαμβεύσῃ, Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. 6', 14 (ἐνθα τινὲς προτείνουσι νὰ ἐκκληρῇ ἡ λέξις ἐν τῇ σημασίᾳ II).

**Θριαμβικός**, ἡ, ὄν, εἰς θρίαμβον ἀνήκων, ἐσθλὴς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 7. 5, 4· ἀνὴρ θρ., Λατ. vir triumphalis, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 21, Κράσσο. 1.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀπκ. Ἐμφυλ. 2. 106.

**Θριαμβίος**, ἰδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ θριαμβικός, ἐξ ἀνωνόμ. συγγρ. παρὰ Σουῖδ.

**Θριαμβο-διθύραμβος**, ον, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Πρατίνας 1. 18· πρὸλ. τὸ ἐπὶ. καὶ διθύραμβος.

**Θρίαμβος**, ὁ, ὕμνος εἰς τὸν Βάκχον, ἀδόμενος ἐν ἑορταστικαῖς πομπαῖς εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Κρατίν. «Δίδυμ.» 1. 2) ὡς ὄνομα τοῦ Βάκχου, Διόδ. 4. 5, Ἀθην. 30B, Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22, Ἀρρ. Ἀναδ. 6. 28 ἴδε τὸ προηγ.

**II.** ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ triumphus, ὅπου φαίνεται νὰ εἶναι γλωσσικῶς συγγενές, Πολύδ. 6. 15, 8, Μνημ. Ἀγκύρ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4040. 11. 18, Πλούτ. Ποπλικ. 20, κτλ., ὁ μέγας θρ., ἀντίθετον τῷ δ' ἐλάττωον θρ., ονατίο, Διον. Ἀλ. 8. 67, Πλούτ. Μαρκ. 22. (Ὁ τύπος τῆς λέξεως μᾶς ὑπομιμνήσκει τὸ ἔαμβος (ἰάπτω), ἴδε ἐν λ. ἄλλ' ἢ ἀρχὴ τῆς πρώτης σὺλλ. εἶναι ἄγνωστος).

**Θριάσις**, εἰς, ἡ, (θριάξω) ποιητικὴ ἔκστασις, παραφορὰ, μανία, Σουῖδ. ἐν λ. θρίαμβος.

**Θριαστής**, οὐ, ὁ, (θρίων) ὁ καλλιερῶν συκῆς, Πολυδ. Ἀλ. 2, 140.

**Θριγγίον**, -γος, -γῶω, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τῶν θριγγίων, κτλ.

**Θριγγίον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομ., Λουκ. Ὀνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 22, Ἀπκ. Μιθρ. 71.

**Θριγκός**, ὁ, ἡ ἀνωτάτη σειρά λίθων ἐν τῷ τοίχῳ, ἥτις ἐξεῖχε τῶν λοιπῶν ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ ἐστηρίζοντο αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, τὸ πλεῖστον κατὰ πηλθ., Ὀδ. Ρ. 267, Σοφ. Ἀποσπ. 451, Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6· δῶμα περιφερές θριγκοῖς Εὐρ. Ἐλ. 430·—ἐν Ὀδ. Η. 87, θριγκὸς κυάνιοι, γείσωμα, γραμμὴ, «κορίζα» ἐκ κυανοῦ μετάλλου ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ διαμπίου, (ἀλλ' ὁ στίχ. πιθανῶς εἶναι νόθος, ἴδε Nitzsch), πρὸλ. Εὐρ. Ι. Τ. 47. 2) μεταρ., ἡ «κορωνίς», θριγκὸς ἀθλήων κακῶν Εὐρ. Τρω. 489· ὅκει ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἢ διαλεκτικῇ .. ἐπάνω κεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 531E.

**II.** τείχος, φραγμός, περίφραγμα, περιτείχιμα, Εὐρ. Ἰων. 1321, Ἀριστοφ. Ἐσθμ. 58.—Παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν εὐρίσκαμεν τὸν τύπον θριγγός, Πλούτ. 2. 94C, ὡσαύτως θριγγός, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. 1. 21, 10 θριγγός, Εὐστ. 1570. 17, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3777. 6.—Καθ' Ἰσούχ.: «θριγκός» ἢ στεφάνη τοῦ τείχους, περίφραγμα ὡς περίβολος, ἔχον τὸ ἀνάστατον τοῦ τοίχου [οἰκοδομῆς] ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος, ἢ περιμαρμάκιον. καὶ θριγγός, πρὸλ. Σουῖδ. ἐν λέξει, καὶ Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 87.

**Θριγκωτός**, περιστεφὼν διὰ θριγγοῦ ἢ γείσου. (αὐλήν) ἐθριγκωσέν ἄγερθον, περιέφραξεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος μὲ ἀκανόνας θάμνους, Ὀδ. Ε. 10 θριγκωμένη .. οἰκία Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 6.

**II.** κτείω ὁμαλῶς μέχρι τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς καὶ οὕτω μεταρ., συμπληρῶ, τελειώνω. ἄτας τάσδε θριγκώσω φίλοις Αἰσχύλ. Ἄγ. 1283· δῶμα κακῆς θριγκοῦν, φέρω τὸν οἶκόν μου εἰς τὸ ὕψος τῆς δυστυχίας, τῆς ἀβλήτου, Εὐρ. Πρ. Μαιν. 1280.

**Θριγκώδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος θριγκῷ, Ἰσούχ. ἐν λ. αἵμασις.



θρίγκωμα, τό, θρίγκος, γείσον, Εὐρ. I. T. 74, ἐξ εἰκασ. τοῦ Rulink.

Θρίδακκῆς, ἔδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ θριδάκινος, Νικ. Θ. 838. Θρίδακινῆ [κί], ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. καὶ Δωρ. θρίδαξ ('Αθην. 68F, Δοθ. ἐν Φυν. 130):—τὸ «μαροῦλι», Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 13, κτλ., Ἄμφι ἐν Ἰαλ. 1, Εὐβουλ. ἐν Ἀστύτ. 1· ὡσαύτως παρ' Ἰππ.:—μεταγεν., τὸ ἄγριον μαροῦλι, ἀντιθετὸν τῷ θρίδαξ, Γαλην. 13. 648, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 532.13:—ἐνεσθῆεν ὑποκορ. Θρίδακινίς, ἔδος, ἡ, καὶ θριδάκισκη, ἡ, ἴδε θρίδαξ ἐν τέλ. II. εἶδος ζυμαρίου, Δουκ. Λεξίφ. 3, Ἀθην. 114F (ὅπως εἶναι θηλ. ἐπίθ., ἐννοουμένου τοῦ μᾶζα).

Θρίδακίνος, ἡ, ον, ἐκ θριδάκων, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1.13· ἴδε θριδακινῆ II.

Θρίδακώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος θριδάκι, Διοσκ. 2.160.

Θρίδαξ, ἄκος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ θριδακινῆ, «μαροῦλι», Ἐπιχαρμ. 109 Ahr., Περὶδ. 3. 32, Ἰππ., κτλ. [ἔκαστος τὸν Δράκ. 76.10, δι' ὃ γραπτόν θρίδαξ, οὐχὶ θρίδαξ. Ἀναγινώσκοντες ἀληθῶς θριδάκισκος ἐν Ἀλκμαῖν 62, καὶ θριδάκινος ἐν Εὐβουλ. Ἀστύτ. 1· ἀλλ' ὑπάρχει πῶθ. σφάλμα τι ἐνταῦθα, διότι δ' Ἐπιχαρμ. ἐνθ' ἄνωτ. ἔχει θριδάκος, ἀπαντᾷ δὲ καὶ θριδάκων ἐν Ἀνθ. II. 9. 412, 11. 295· θριδάκος αὐτόθι 11. 413· αὐτὸν καὶ θριδάκινος Ἀμφι ἐν Ἰαλ. 1· θριδακινίδων Στράτ. ἐν Ἀδελφ. 1. 6· θριδακινίδα Νικ. Θ. 838.]

Θρίζω, ποιητ. συνηκομ. ἀντὶ τοῦ θριζέω.

Θρίνακῆ, = θρίναξ, Γραμμ. Θρίνακῆ, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραχόμενον ἐκ τοῦ θρίναξ, τρίακτα, ἥτις ἦτο ἱερά εἰς τὸν Πασειδῶνα, Ὁδ. Α. 107, κτλ.:—ἐν μεταγεν. χρόνις ὁ παλαιὸς τύπος θρινακῆ μετεβλήθη εἰς θρινακρήν ἢ τρινακρία, Λατ. Trinactria, ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην ἐτυμολογίαν τρεῖς ἄκραι.

Θρίναξ, ἄκος, ὁ, (τρί, τρεῖς) τρίακτα, τρικρανον ἐργαζέον δι' αὐτὸ ἀνεκρίτων τὸν στέον, «καρπολόγι», Ἀριστοφ. Εἰρ. 567, Νικ. Θ. 114 [ἐνθα ἔ, ἀλλὰ μεταγεν. καὶ ζ, Ἀνθ. II. 6. 95· πρὸλ. Δράκ. σ. 121].

Θρίνα, ὁμολογ. ἐν Κρήτῃ· Ἡσὺ.

Θρίξ, ἡ, γεν. τρήξ, ἔστ. πληθ. Θρίξι:—«τρίχα», ἐν χρήσει πρὸς Ὀμ. μόνον ἐν τῷ πληθ., ὅρθαι τρίχες ἔσταν ἐν .. μελέσσει πρὸς Π. Ο. 359· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. X. 77· πλήρεις τρίχες κεφαλῆς Ὁδ. Ν. 392, 431· αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχες Θουκ. I. 6·—ὡσαύτως, ἔριον προβάτου, Ἰλ. Γ. 273, Πρ. Ἰφρ. κ. Ἠρ. 515· χοῖρον τρίχας, Ἰλ. T. 254, Ὁδ. Κ. 239· οὐροῖται τρίχες, αἱ τρίχες τῆς οὐρῆς ἵππου, Ἰλ. Ψ. 519· ἀντίθετον τῷ πρῶται τρίχες Θ. 83· πρὸλ. εὐδορίξ, καλλιθριξ:—μεταγεν., λόφος ἐκ τριχῶν, ὁ λόφος τοῦ κορυθαλλοῦ, Ἰαλην. παρὰ Δοδεκ. Φυν. 339.

II. ὁ ἐνίκ. ἐν χρήσει περιληπτικῶς παρ' Ἀττ., ἀντελλοῦσα θρίξ Αἰσχύλ. Θηβ. 535, Ἀγ. 562, Σοφ. Πλ. 451· τριχὸς πλόκαμος ἢ βόστρυχος Αἰσχύλ. Θηβ. 564, Χο. 230· θρίξ γενέλου ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1056· ἐν Ἐπιχαρμ., Ἐπαφροδίτης .. τὴν παιδικὴν τρίχα Ὑγία Σουλ. Ἐπιχαρμ. 2391, πρὸλ. -92, -93·—ἐπὶ τῆς χαίτης ἵππου, Σοφ. Ἀποσπ. 422· ἡ τῆς οὐρῆς, Εὐρ. ἐν Ρήσ. 781· κυνῶν, Σεν., κτλ. 2) μία μόνη θρίξ, παροιμ., θρίξ ἀνὰ μέσον, μῆξ τριχὲς διάστημα, Θεόκρ. 14. 9, πρὸλ. Σεν. Συμπ. 6. 2· αἴσιοι τριχός, ἔχον αἴσαν τριχός, δηλ. μηδεμίαν ἔχον αἴσαν, Ἀριστοφ. Βατρ. 613· ἐκ τριχὲς κρέμασθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα διακινδυνεύοντων, ὡς τὸ ἐπὶ ἑυροῦ ἰστασθαι, Παροιμιογρ. ἀπὸ τριχὸς ἡέρτημαι Ἀνθ. II. 5. 230· ἔλθοι εἰς ὀλίστιν ἱερὴν τρίχα, νῦν φέσση εἰς λιπαρὸν καὶ εὐδαίμονές· αὐτὸν γῆρας, αὐτόθι 7.164, 165.

Θρίο-βόλος, ὁ, (θρίατ 2) ὁ βίπτων ψήφους εἰς τὸ μαντεῖον ἄγγετον, μάντις, Ποιητῆς παρὰ Στερ. Βυζ. ἐν λ. Θρία, πρὸλ. Λοθέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 2. 814.

Θρία, οἶ·—τοὺς τε θρίους ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 440 εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦς τεθρίους.

Θρίον, τό, φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Σπ. 436, Ἐκκλ. 707, Κωμ. παρ' Ἀθην. 293D· καθύλου, φύλλον, Νικ. Ἀλεξίφ. 55. 407. II. μίγμα φῶν, γάλακτος, στέατος ὑείου ἢ ἐρίφελου, σεμιδάλεως, μέλιτος καὶ τυροῦ, εἶδος «σφογγάτου», οὗτω κληθὲν διότι περιετυλίσσετο εἰς φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1102, ἐνθα ἴδε Σχολιαστ., πρὸλ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἰππ. 954 καὶ εἰς Βατρ. 134· δημοῦ βοείου θρίον ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἔγκεφάλου θρίω εὖο ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. ἐνθ' ἄνωτ., Πολυδ. Γ. 57. (Πλάτων ἐκ τοῦ τρίς, τρία, ἐκ τῶν τριῶν λοθῶν τοῦ φύλλου συκῆς). [ἔ' Ἀριστοφ. Ἰππ. 954, πρὸλ. Ἀχ. 158, 1102. Ἀντὶ θρίων ἐν Θεοκρ. 13. 40, Ἀνθ. II. 9. 723, ἀναγνωστός· θρίον, κατὰ Ἰακώφ. σ. 622· ἀλλὰ πρὸλ. λεπτόθριος].

Θρίο-φόρος, ον, (θρίατ 2) φέρων τὰς μαντευτικὰς ψήφους, μαντεύμενος δι' αὐτῶν, πρὸλ. Οὐρσοφόρος. Λεβ. Ἀγλαοφ. 2. 814.

Θρίπ-ῆδεστος, ον, (θρίψ, ἐδίδρασκε) σκυληχθέρωτος, ξύλον, ρίζα Θεόφρ. (ἴδε κατωτ.)· κῶπται ἢ κεραταὶ θριπῆδεστοι Ἐπιχαρμ. ἐν Böckh's Seewesen σελ. 441, 447, 471 καὶ μετὰ θηλ. καταλῆ. κλιμακίδες ἢ κεραταὶ θριπῆδεστοι 431, 432. II. τὰ σφραγίσθαι θριπῆδεστα ἐν Ἀριστοφ. Θεομ. 427, ἵσαν πῶθ. κατὰ πρῶτον τεμάχια σκυληχθέρωτου ξύλου χρησιμεύοντα ὡς σφραγίδες, καὶ ἔπειτα

σφραγίδες κεχαρχμίαι κατὰ μέλησιν αὐτῶν, Müller Archiol. d. Kunst § 97. 2.—Οἱ ἀντιγραφεῖς πολλὰς ἐγραψαν αὐτὸ ἐσφαλμ. ὡς ὑπερθ. θριπῆδεστος, οἷον ἐν Δουκ. Λεξίφ. 13, κτλ.· ἀλλ' ἐν Θεοφρ. I. φ. 3. 8, 5 (εἶδα κοινῶς θριπῆδεστος) τὸ ὑπερθ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὁ Πλουτ. παρ' Εὐστ. 1403.88.

Θριπτεῖον, τό, ναὸς τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Θρίπιδος ἢ Τρίπιδος, Ἐπιχαρμ. Αἰγυπτ. ἐν Letronne Recueil etc. τ. I. σ. 112.

Θρίπ-θρωτος, ον, (βιθρώσκω) = τῷ προηγ., Δουκ. 508.

Θρίπ-ο-ψάγος, ον, τρώγων σκύληκα: τῶν ξύλων, Ἀριστ. I. Z. 9. 17, 2.

Θρίπώδης, ἐς, (εἶδος) σκυληχθέρωτος, ἔσφ. γραφ. ἐν Θεοφρ.· ἴδε θριπῆδεστος.

Θρίσσα, Ἀττ. Ορίττα, ἡ, κοινῶς «φρίσσα», κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς φ, ὡς τὸ φηκάριον ἀντὶ οηκάριον κτλ. (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτην σ. 206), Ἀναξανδρ. ἐν Πρωτ. 1. 52, Ἐριππ. ἐν Κύδ. I. 5, Ἀριστ. I. Z. 9. 37, 16.

Θρίσος, ὁ, = θρίσσα, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. II. 6. 304.

Θρίψ, γεν. Θρίπς, ὁ, (οὐχὶ ἡ, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 12), σκύληξ τρώγων τὸ ξύλον, Λατ. cossus, Θεόφρ. I. φ. 5. 4, 4, Ἀνθ. II. 12. 109· ὁ θρίψ τὸ ξύλον (ἔξω, λυμαίνεται) Μένανδρ. ἐνθ' ἄνωτ., πρὸλ. Θριπῆδεστος. (Πῶθ. ἐκ τοῦ τρίς, πρὸλ. ἔψ.)

Θροῖο: ἄρ. ἐθρόνησα Σοφ. Αἴ. 947, (δι-) Θουκ. 6. 46.—Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.: (θρόος). Κράζω, βοῶ μεγαλοφωνῶς, Σοφ. Πλ. 1410· πορὰ νοῦν θρ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1195· πᾶσιν, πρὸς πάντας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 67, πρὸλ. Τρ. 531:—ὁμιλῶ, λέγω, Αἰσχύλ. Πρ. 608, Εὐρ. Ὀρ. 187· μετὰ συστοίχ. αἰτ., θρ. αὐδᾶν Αἰσχύλ. Χο. 828, Εὐρ. Ὀρ. 1248· λόγον Σοφ. Αἴ. 1287· πολλὰ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 592· εὐφρημα, ψευδῆ Εὐρ. I. A. 143, 1345:—καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θροοῦμενος ἔπος Αἰσχύλ. Εὐμ. 486. 2) μετ' αἰτ., λέγω, διηγόμαι μεγαλοφωνῶς, τοῦμέν πάθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1137· νόμον ἀνομιον αὐτόθι 1141, πρὸλ. 104, Χο. 828· πᾶς τοῦτο γ' Ἑλλήνων θροεῖ Σοφ. Ο. Κ. 597· θάνατόν τινα θρ. αὐτόθι 1425.—Σπανίως ἐν χρήσει εἰ μὴ παρὰ τοῖς Τραγ.· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἰώσηφ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 19.1, 16.

II. Παθ., ταράττομαι, φοβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 6· πρὸλ. διαθροῖω.

Θρόσις, εως, ἡ, φύθος, πύκνις, τρέμος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 640B.

Θροῖα (= θρία), τά, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Fév. 1873.—Θροιαδέσμαι, αἱ, δέσμαι θρίων, αὐτόθι.—Θροισπώλιον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο θρία, αὐτόθι.

Θρομβεῖον, Ἰων. -ήιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ θρόμβος, Νικ. Ἀλ. 295.

Θρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ θρόμβος, ὡς τὸ προηγ., Διοσκ. 6. 25.

Θρομβο-ειδής, ἐς, πλήρης θρόμβων ἢ κόκκων, Ἰππ. 595. 39., 606. 37.

Θρομβόδομαι, γίνομαι θρομβώδης, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Νικ. Ἀλ. 315· ἡ ἀπὶ ζῶν, ἐπὶ γάλακτος, πρὸλ. θρομβώσεις.

Θρόμβος, ὁ, (-ρέφω, τέτροφα) ὄγκος, τεμάχιον, Λατ. grumus, οἷον ἐπὶ ἀσφάλτου. Περὶδ. 1.179· βῶλος, ὄγκος πεπηγὸς αἵματος, Αἰσχύλ. Χο. 533, 546, Εὐμ. 184 (πρὸλ. 164), Πλάτ. Κριτί. 120A, κτλ.· ἐπὶ γάλακτος πηκτοῦ, αἰγῶν ἀπόρρους θρ. Ἀντιφ. Ἀφροδ. 1.8· θρόμβοι ἀλῶν, ὡς τὸ χόνδροι ἀλ., χονδρὸν ἀλαί, ἄριπτον, Σουίδ.

Θρομβώδης, ἐς, = θρομβοειδής, Ἰππ. Ἀρ. 1252 (ἐπὶ αὐρῶν) Σοφ. Τρ. 702, Ἀριστ. I. Z. 7.1, 19.

Θρομβώσις, εως, ἡ, πῆξις, γάλακτος Διοσκ. 5. 21.

Θρονίζομαι, Παθ., ἐνθρονίζομαι, ἀναβαίνει εἰς τὸν θρόνον, ὅτε ἐθρονίσθη ὁ βασιλεὺς Ἑσδ. (Ἑσθ. α', 2)· ἀπλῶς, καθέζομαι ἐπὶ τινος μέρους, ἐν δῖφρῳ θρονίζόμενος Achmes Ὀνειροκρ. σ. 217, 26.

θρόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θρόνου, Ἐκκλ., Ἐτυμ. M. 456. 28.

Θρόνις, ἔδος, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμιστ. 353D.

Θρονισμός, ὁ, τὸ ἐνθρονίζειν, Μανέσων 4.104.

Θρονιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐνθρονίζων, Σουέσ. Ἐπιστ. 67.

θρόνον, τό, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. Θρόνα, ἄνθη κεντημένα ἐπὶ ὑφάσματος, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε Ἰλ. X. 441·—ὁ Ἡσὺ· ἔχει: τρόνα· ἀγάλματα ἢ ράμματα ἀνθῶνα πρὸλ. ποιητ. κτερόθρονος. II. παρὰ μεταγεν. Θρόνα ἐκαλοῦντο ἄνθη ἢ βοτάναι ἐν χρήσει ὡς φάρμακα καὶ φίλτρα, Θεόκρ. 2. 59, πρὸλ. Νικ. Θηρ. 493, 936, Δουκ. 674.

Θρονο-ποιός, ὄν, κατασκευάζων θρόνους ἢ καθίσματα, Πολυδ. Ζ', 182.

θρόνος, ὁ, (θράω), καθίσμα, ἔδρα, συγν. παρ' Ὀμ. ὡς καθίσμα καὶ ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐκ καθήμενοι ἐπ' αὐτοῦ εἶχον καὶ ὑποπόδιον (θρήνυν), πρὸλ. Ἀθην. 192E· συγνάκις ἐκασμεῖο διὰ χρυσῶ καὶ ἀργύρου (χρυσέος, ἀργυρόχλος), ὡσαύτως ἡπλῶνον ἐπ' αὐτῶν τάπητας, χλαίνας, ῥήγας, κῶσα· πρὸλ. ἔζω, κτλ.

3) βραδύτερον, θρόνος ἐν τῇ καλ' ἡμέρᾳ σημασία, ἔδρα ζεύγματος, ἀρχῆς, βασιλείας, θρ. βασιλείας Περὶδ. 1. 14· καὶ μόνον, Σεν. Ἑλλ. 1. 5, 3, κτλ.· Ζανός ἐπὶ θρόνον Θεόκρ. 7. 93·



ἐν τῇ πληθ., θρόνοις ἡσθαί· Αἰσχύλ. Χο. 975· ἐκ τυραννίδος θρόνων ἐκβαλεῖν δ' αὐτ. ἐν Πρ. 910· πρὸς. Ἀντ. 1041, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1732.— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὸ ἄξιωμα τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλεία, δὲ νῦν σκήπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 425, 448· γῆς κράτη τε καὶ θρόνους νέμω δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 237, πρὸς. Ἀντ. 166, κτλ. 3) τὸ μαντικὸν κάθισμα τοῦ Ἀπόλλωνος· ἡ τῆς Πυθίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1251, 1282· μαντικοί θρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 616, κτλ. 4) ἡ ἔδρα διδασκάλου, Λατ. cathedra, Πλάτ. Πρωτ. 315C, Ἀνθ. Π. 9.174, κτλ. 5) δικαστικὴ ἔδρα, Πλούτ. 2. 807B. 6) ἔδρα ἐπισκ., Ἐκκλ. II. εἶδος ἄρτου, Νεάνθ. παρ' Ἀθην. 111D.

θρονόδομαι. ἐνθρονίζομαι, θρονουόμενος κριτῆς Λέοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. hell. I. σ. 201.

θρόνωσης, εὖως, ἡ, = θρονισμός, ὁ ἐνθρονισμός τῶν νεωστὶ μνηθέντων εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυθαίων, Πλάτ. Εὐθύδ. 277D, πρὸς. Δοξ. ἐν Ἀγλαοφ. 116.

θρόος, Ἀττ. θροῦς, ὁ. (θρέομαι) θέρυος ὡς πολλῶν φωνῶν, οὗ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος Ἰλ. Δ. 437.— ποιητ. ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, πολυφάτος θρόος ὕμνων Πίνδ. Ν. 7.119· θρ. αὐλῶν Ποιητῆς παρὰ Πλούτ. 2. 654F. 2) ὁ θέρυος, γογγυσμός, φῆμη, Λατ. rumor, Ξεν. Κύρ. 6.1, 37.

θροφός (= τροφός), ἡ, Ἐπιγρ. ἀγγεῖου πηλίνου CIG. 8139, 8185. θρουαλλίδιον, τό, ὕποκορ. τοῦ θρουαλλίς, Λουκ. Τιμ. 14.

θρουαλλίς, ἰδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν ἐλ- λυχίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7.11, 2, Νικ. Θερ. 899. II. ἐλλυχνιον, «φυτίλι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 874, Νεφ. 59, 585, κ. αἰλ.

θρυγάνω, ἐλαφρῶς κτυπῶ, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 34, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Ραβ. Ἀντιγρ. ἀντὶ τρυγονώσα— καθ' Ἡσύχ., «θρυγανῶ» κνᾶται, ζύει.

θρύενος, ἡ, ὄν, (θρύον) ἐκ βούρλου, Δίων Κ. Ἐκλογ. Βατ. 563, Σουῖδ.

θρυλέω (κοινῶς θρουλλέω, ἴδε ἐν λ. θρύλος).— ποιῶ συγκεχυμένον θέρυον, φλυαρῶ, τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν Ἀριστοφ. Ἰππ. 348· ἐν Θεοκρ. 2.142 θρυλέωμι (θρυλέοιμι Ahrens) εἶναι τρισύλλαθον κατὰ συνίζησιν τοῦ -έω. II. μετ. αἰτιατ. πράγμ., συνεχῶς ὁμιλῶ περὶ τίνος πράγματος, ἐπαναλαμβάνω συχ- αῖς, Λατ. decantare, θρυλοῦμαι ἄ γ' εἰπεῖν ἤθελον Εὐρ. Ἰλ. 910· τὰ τοιαῦτα οἱ ποιηταὶ ἡμίην ἀεὶ θρυλοῦσιν.. ὅτι.. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 65B· τὰ μυθώδη.. ἀ πάντες θρυλοῦσιν Ἰσοκρ. 282B· δ' πάντες ἐθρύλουν τῶς, ὡς δεῖ.. Δημ. 11.1, πρὸς. 30. 21., 390. 5· τὴν τριήρη θρυλήσει, θὰ ἐπιμεῖναι λαλῶν περὶ τῆς τρ., αὐτῇ 566.15.— Παθ., εἶμαι θέμα κοινῆς ὁμιλίας, τὸ θρυλοῦμενον, περὶ οὗ πάντες λαλοῦσι, περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος, τὸ.. πανταχοῦ θρ. Εὐρ. Ἀποστ. 287.1, πρὸς. Ἰσοκρ. 419C· τὸ θρ. ποτε ἀπόρρητον Δημ. 19. 27· ἡ ὑπὸ πάντων θρυλουμένη εἰρήνη δ' αὐτ. 528 ἐν τέλ.· τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρ. Ἀνάξ- ιππ. ἐν Ἐγκαλυπτομένῳ 1. 4· οὕτω, περὶ τεθρυλημένου πολ- λοῖς Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 4· αἱ τεθρ. καὶ κοιναὶ γινώμιναι αὐτῷ 2. 21, 11· τὰ τεθρ. περὶ τὸν βάτραχον δ' αὐτ. ἐν Ἰστ. Ζ. 9. 37, 1, κτλ.— ἐν Σοφ. Φιλ. 1401 τεθρήνηται ἐκ διορθώσεως.

θρυλημα (κοινῶς θρύλλ-), τό, θέμα κοινῆς ὁμιλίας, «παροι- μίαι» (πρὸς. τὸ Λατ. fabula fies). Ἐδδ. (Ἰώδ. ΙΖ', 6).

θρυλητός (κοινῶς θρουλλ-), ἡ, ὄν, περὶ οὗ κοινῶς γίνεται λό- γος, Τζέτζ. Ἰστ. 12. 38.

θρύλημα (κοινῶς θρύλλ-), τό, σύντριμμα, Λυκόφρ. 880.

θρύληγμός ἡ -ισμός (κοινῶς θρουλλ-), ὁ, παραφωνία, παρα- τονία, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11, Πτολ. Ἀρμ. 204.

θρύλιζω (κοιν. θρουλλ-), κάμνω παραφωνίαν, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 488.

θρύλισσω (κοινῶς θρουλλ-), θραύω, συντρίβω, θρυλίξας Λυ- κόφρ. 487.— Παθ., θρουλίχθη δὲ μέτωπον Ἰλ. Ψ'. 396.

θρύλος, ὁ, θροῖον τῷ θρόος, θέρυος (θρέομαι), θέρυος ὡς πολλῶν φωνῶν, κραυγῇ, βοῇ, γογγυσμός, Βατραχ. 135, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.— Πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἐκ τοῦ θρύλος λέξεις συνήθως ἐγρά- φοντο διὰ δύο λ. Ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων καὶ αἱ κράτιστοι τῶν Γραμμ. γράφουσιν αὐτὰς δι' ἑνὸς λ. (τὸ δὲ ν εἶναι φῶσει μα- κρόν), ὡς ἐν Ἑτυμ. Μ. σ. 456. 39, Εὐστ. 1307. 42· καὶ ὁ τύπος οὗτος ἀποκατεστάθη ἥδη πανταχοῦ, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 348.

θρυμής· ἰχθύς ποικίλ. Ἡσύχ.

θρύμμα, τό, (θρύπτω) ὡς καὶ νῦν, σύντριμμα, Ἰππ. 254. 37 καὶ 39, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 208, Ἀνθ. Π. 6. 232.

θριμμάτις, ἰδος, ἡ, εἶδος ζυμαρικοῦ, Ἀντιφάν. ἐν Παρασίτῳ 5, Φιλδξ. παρ' Ἀθην. 147B, «θριμμάτις» σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σερμυλλέως καὶ συκαλίδων· Φω:ίου Λεξ.

θρυόεις, εἴσα, ἐν, ἔχων πολλὸς θρύων, βούρλων, Νικ. Θερ. 200.

θρύον, τό, βούρλον, ἡ εἶδος βοτάνης, καλετο δὲ λωτός τε ἴδε θρύον ἢ δὲ κύπειρον· εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις (Σχόλ.) Ἰλ. Φ. 351, Ἀριστ. π. Θαυμ. 136, Διόδ. 3. 10· ἴδε θρύον, ἐν τέλ.

II. = στρύχνος μανικός, ἴσως ὁ δηλητηριώδης, Ὀρφ. Ἀργ.

929, Θεοφρ. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 6, (ἐνθα θρύορον διάφ. γρ.), Διοσκ.

4. 74.

θρύπτακον· «κλάσμα ἄρτου. Κρήτες» Ἡσύχ.

θρυπτικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ θραύσῃ ἢ συντρίψῃ, τινος Γα- λην.

II. Παθ., εὐθραυστος· μεταφ., λεπτός, ἐκτεθλυμμένος, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, Ἀπομν. 1. 2, 5· θρυπτικός τι προσφθγγε- σθαι Δίων Κ. 51.12.— Ἐπίρρ. -κώς, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11.

2) σκληρός, τραχύς, αὐθάδης, πρὸς τοὺς ἐραστάς ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἰστ. 3. 12.

θρύπτω: μέλλ. θρύψω Γρηγ. Ναζ.: ἄρ. εὐρυψα (ἐν-) Ἰππ. 621. 42.— Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. θρυφθήσομαι Ἀρρ. Ἀν. 4.19· θρύψομαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1163, Λουκ. Συμπ. 4: ἄρ. ἐθρύφθη Ἀριστ. Προβλ. 11. 6, (ὕπ-) Ἀνθ. Π. 5. 294.15· ὡσαύτως ἐθρύ- φην [ῥ] (δ-) Ἰλ. Γ. 363, ἐθρύφην Θεόδ. Περδρ.: πρμ. τεθρυμ- μαι Ἰππ. 357. 49. (Συγγενεῖς τῷ θραύω, ἴδε ἐν λ. τεῖρω). Θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, καταθραύω, κατασυντρίβω, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ κερματίζω, Πλάτ. Κρατ. 426B· Νεῖλος βώλακα θρ. Θεοκρ. 17. 80.— Παθ., θραύομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, συντρί- δομαι, Πλάτ. Παρμ. 165B, Ἀνθ. Π. 12. 61· χιόνος τὰ μάλιστα θρυφθιζόμενα Ἀρρ. Ἀν. 4. 6· ἐπὶ ἄερος, διασκορπίζομαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 8. II κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι συνηθέστερα ἐν τοῖς συνθέτοις ἀπο-, δια-θρύπτω, κτλ. II. ἐπὶ ἡθικῇ ἐν- νοίᾳ, ὡς τὸ Λατ. frangere, θραύω, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἰδίως δι' ἀκολασίον καὶ ἀσώτου βίου, θρ. τὰν ψυχάν Τιμ. Λοκρ. 1031B· θρ. τι, φερομαι θρυπτικῶς πρὸς τινα, Πλάτ. Νόμ. 778A· θρ. εἰαυτὸν=θρύπτεσθαι (ἴδε κατωτ.), Αἰλ. Ἐπιστ. 9, Ἰρηνόρ. Ναζ. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ., μετὰ μέσου μέλλ. (Ἀριστοφ. Ἰππ. 1163), ἐξασθενέομαι, ἐκνευρίζομαι, ἐκθλυνομαι, μαλακίᾳ θρύπτεσθαι Ξεν. Συμπ. 8, 8· ἀπαλὸς τε καὶ τεθρυμ- μένος Λουκ. Χαρίδ. 4· θρύπτεται ἡ ὄψις, ἐξασθενεῖται, Πλούτ. 2. 936F.

6) ζῶ ἀσώτως, ἀκολασταίνω, δλῆν ἐκείνῳ ἐν- φρόνην ἐθρύπτετο Σοφ. Ἀποστ. 708. 9, πρὸς. Λουκ. Ἀλ. 31, Ἀνάχ. 29· ἡδοναῖς θρ., παραλίδομαι ἀκολάστως εἰς.. Πλούτ.

2. 751B· δμια θρυπτόμενον, χαλαρούμενον θηλυπρεπῶς, Ἀνθ. Π. 5. 287.— Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρμ., ἀκολάστως, ἀσελγῶς, θηλυ- πρεπῶς, Πλούτ. 2. 801A.

γ) ἀκκίζομαι, ὠραίζομαι, κάμνω ἐνδύα, ὑπερφηανέομαι, ἰδίως παρακαλούμενος νὰ πράξω τι, Λατ. delicias facere, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1163· ὠραζομένην καὶ θρυπτο- μένην Εὐπολ. ἐν Ἀδῇ. 23· ἐθρύπτετο ὡς μὴ ἐπιθυμῶν λέγειν Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228C, πρὸς. 236C, Ξεν. Συμπ. 8, 4· ἡ προσ- ποῖμαι δὲ ἀπορίπτω τι προσφερόμενον, Πλούτ. ἐν Μαρ. 14, ἐν Ἀντων. 12, πρὸς. Δορν. Χαρ. 472· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἰσο- δυνάμου ἀκκίζεσθαι ἢ ὠραίζεσθαι, Εὐπολ. ἐνθ' ἄνωτ. 23, πρὸς. Ruhnke. Τιμ. 19· θρύπτεται πρὸς τινα, φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν θρυπτικῶς, Πλούτ. ἐν Φλαμίνῳ 11, Λουκ. Ἐταίρ. Διאל. 12.1.

δ) ἀλαζονέομαι, γίνομαι ἀλαζών, τινι, εἰς τι ἡ διὰ τι πράγμα, Ἀνθ. Π. 7. 218, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 1. 19, κτλ.:— καυχῶμαι, κομ- πῶμαι, Λατ. gloriari, Πλούτ. 2. 10.

θρύσις, ὁ, = θρύον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 351.

θρύσκα· ἄγγρα λάχνα (ἐνθρυσκα) Ἡσύχ.

θρύσις, εὖως, ἡ, θράσις εἰς μικρὰ τεμάχια, σύντριψις, οὔτε.. εἴη ἂν ἀπειρος ἡ θρ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 20, πρὸς. τὸ π. Ψυχ. 2. 8, 5.

II. μεταφ., μαλακότης, ἀδυναμία, ἀκο- λασία, ἀτέλεια, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 14, Ἀνθ. Π. 166, κτλ.

θρύψιχος· «τρυφερός, μαλακός, αἰσχρός, χαύνος» Ἡσύχ.

θρυψί-χρως, ὡτος, ἡ, ἔχων δέρμα λεπτόν, «τρυφερόχρως» Ἡσύχ.

θρύω, θρουῶ, Θεογνώστου Καν. σ. 20, 25.

θρυώδης, εἰς, (θρύον) πλήρης θρύων, βούρλων, Στράβ. 349.

θρῶναξ, ακος, ὁ, «κηφῆ. Δάκωνες» Ἡσύχ.

θρῶπτει· «σκάπτει» Ἡσύχ.

θρῶσις, εὖως, ἡ, «σπαρτίον» Θεογνώστ. Κανόν. 20. 28, κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «διαίσεις, σπαρτίον, σειρά, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου».

θρώσκω (κἄλλιον θρώσκω Ἑτυμ. Μ. 456, 49) Ἰλ. Ν. 589, Αἰσχύλ. Χο. 846, Εὐμ. 660 (πρὸς. ἐκθρώσκω): Ἐπικ. παρακατ.

θρώσκων Ἰλ. Ο. 314· μέλλ. θροοῦμαι Ἰων. γ' πληθ. θροέον- ται (ὑπερ-) Ἰλ. Θ. 179, Αἰσχύλ. Ἰκ. 874: ἄρ. εὐορον (ἐκ-) Ἰλ. Η. 182, κτλ., Ἐπ. Ὀδρον Ἰλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἦρ. 321, ὑποκατ.

Ὀδρ. Ὀδ. Χ. 303, ἀπαρέμρ. θορεῖν (ἀνα-) Ξεν. Ἀκκ. 2, 3, Ἰωνικ. θορέειν (ὑπερ-) Ἰλ. Μ. 53, Ἠρόδ. 6. 134· ἀκολούθως, θρωῶ (ἀν-) Ὀππ. Ἀλ. 3. 293:— ὁ τύπος ὁμοιάζει πρὸς τοὺς τύπους βλώσκω, μολοῦμαι, ἐμολον. Ἐκ τῆς √ΘΟΡ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἄρ., παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις θορή, θορός, θόρυνται, καὶ πιθκν. αἱ λέξ. θούρος, θούριος, μετὰ τῶν Λατ. furere, furia, πρὸς. Θ 6 I. 2.) Ποιητ. ῥήμα, ἄλλοι- ωται, πηδῶ, χαμᾶζε θορών Ἰλ. Κ. 528· ἐκ δίφρου Ο. 320· ἀπὸ λέκτροιο Ὀδ. Ψ. 32· ἰχθύος θρώσκων κατὰ κύμα Ἰλ. Φ. 126· ἐπὶ βελῶν, ἀπὸ νευρήρι δ' ὅστις θρώσκον Ο. 314, 470., II. 773· ἐπὶ κυμάτων ἀναρριπτομένων ἐκ τοῦ λιχμιστικοῦ πτύου, ἀπὸ



πιτύφει .. θρωσκούσι κύριοι Ν. 589, πρβλ. ἐκθρωσκάω—ἐπὶ τῆς κωπῆς, Σοφ. Ο. Κ. 717. 2) ἐπομένης προθέσεως, ἐπιπηδῶ, ἐφορῶ, προσβάλλω, ἐπὶ Τρώεσσι θόρον 'Ιλ. Θ. 252, Ο. 380· ἐπὶ τινα 'Απολλ. Ρδδ. Α. 1296· θρ. πλησίον τινός Εὐρ. 'Ορ. 257· πρβλ. ἐνθρωσκάω (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ 'Ομ. ἔχει δέποτε ἀδρ.: ἡ λέξις εἶναι σπανία ἐν τῇ 'Οδ.):—ἐπὶ νόσου ἐπανερχομένης περιουτικῆς, προσβάλλω, θρωσκει δ' αὐτὴν .. ἀγρία νόσος Σοφ. Τρ. 1028. 3) καθόλου, ὁρμῶ, ἐφορῶ, Πίνδ. Π. 9. 212· πεδίον, ἀνὰ τὴν πεδιάδα, Εὐρ. Βάκχ. 874· σπεύδω πρὸς, θρωσκει ἐδμούς Σοφ. Τρ. 58·—μεταφ., λόγοι πεδάρσοι θρωσκούσι, ἀναπηδῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, δηλ. ἐξαφανίζονται, Αἰσχύλ. Χο. 846. II. μεταβ., ὡς τὸ θόρυνναι, θρωσκῶν κνώδαλα· ἐκθροίζων, καὶ σπερματίζων. γεννῶν. Αἰσχύλ. 'Αρμυῶνζ'· 'Ψυχ., (Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 15)· ὁ θρωσκῶν ὁ ἄρην, ὁ αὐτὸς ἐν Εὐμ. 660· πρβλ. θορός, θορῆ.

Θρωσμός, ὁ, ὕψωμα, ἐπὶ ἐδάφους ἀνυψωμένου ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, ἐπὶ Θρωσιῶν πεδίοιο 'Ιλ. Κ. 160, Δ. 56· ποταμίοιο 'Απολλ. Ρδδ. Β. 823.

Θύα, ἡ, ἴδε Θύα. Θυάξω, (θύω)· ἐναγίζω, ἔρδω, ὀργίζω, θύω· Βαρῦνος. Θυάμακτα· «τὸ θύμον. καὶ θυμιάματα» 'Ψυχ. Θυανία, ἡ, λέξις ἀμφίβολος ἐν 'Επιχ. παρ' 'Αθην. 36D, ἐνθα ὁ Meineke καὶ ὁ Ahr ('Αποσπ. 99) διαβοῦσιν ὕανία, Δωρ. ἀντὶ ὕνια.

Θυάνων· «τὴν θυάνην. πέμμα δὲ ἐστὶν ἀντὶ βοδός» 'Ψυχ. Θύαρος, ὁ, = αἶτρα II, Λατ. Iolium, Διοσκ. 2.122. Θυ-άρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ, = ἱερὸκύλος, 'Ψυχ. Θυάς, ἄδος, (καὶ Θυιάς), ἡ, (θύω)· Θυάδες αἱ Βάκχαι παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἱ· Θυιάδες· 'Ετυμ. Μ. 457, 19, πρβλ. Θυιάς.

Θυάω, Λατ. subare, ἐπὶ θηλείῳ χοίρῳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας, καπρῶς, καπρίω, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 5.14, 23., 6. 18, 28. Θυθριάς, ἄδος, ἡ, = θυμθριάς, 'Ανθ. II. παρὰρτ. 51.1. Θύθρις, ἰδος, ἡ, = Θύμθρις, ἴδε τὴν λέξιν.

Θυγάτηρ, ἡ· γεν. θυγάτηρός, καὶ κατὰ συγκυρ. θυγατρός· δοτ. θυγάτερι, θυγατρί· αἰτ. θυγάτέρα, καὶ 'Επικ. θυγατρα· κλητ. θυγάτερ· ὁ 'Ομηρ. καὶ οἱ 'Αττ. ποιηταὶ χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἀπαντῶσι μόνον οἱ τρισύλλ. τύποι.

[τὸ γ γίνεται μακρὸν παρὰ τοῖς 'Επικ. ποιηταῖς ἐν ταῖς τετρασυσλλάβοις πτώσεσι χάριν τοῦ μέτρου]. (Πρβλ. Σανσκρ. duhitā, Zevd. dughdar (ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος πιθανῶς ἦτο dhughatar).—Γοτθ. daughter, 'Αρχ. Σκανδ. dóttir, 'Αγγλο-Σκζον. dohtor, Δοθ. dukte—'Αρχ. Γερμ. tohtar (tochter)). Θυγάτηρ, 'Πλ. I. 148, 290, 'Οδ. Δ. 4, κτλ.· θυγάτρεις 'ἵππων, ἐπὶ ἡμιόνων, Σμυωνίδ. 13.—'Ο Πίνδ. καλεῖ τὰς ἡδὰς του Μοισῶν θυγατέρας Ν. 4. 4· Θ. Σειληνοῦ, ἐπὶ τῇ ἀπέλῳ, 'Ιουλιαν. Συμπότ. ἡ Καίσαρος 25· ἐπὶ λαγύνου, 'Ανθ. Π. 6. 248. II. ὑπηρετρία, θεράπεινα, δουλή, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Φαλάρ. 'Επιστ. σ. 860, ἐνθα ἴδε Lennep.

Θυγατρίδῃ, ἡ, θυγατέρος θυγάτηρ, ἐγγόνη, 'Ανδοκ. 17. 2, Λυσ. 208. 8· ἀνεψιά, Διον. 'Αλ. περὶ Λυσ. 21·—ὑποκορ. -ἰδεον, τὸ, Πλάτωνος 'Επιτάφ. εἰς Κλειώην § 21, σ. 14.

Θυγατρίδεὺς, ἕως, ὁ, ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς, ἔγγονος, θυγατρίδῃ Ζήνωνι 'Επιγρ. Σμύρνης ἐν Rhein. Mus. f. Plin. N. f. XXVII, σ. 463.

Θυγατρίδους οὖ, ὁ, θυγατρὸς υἱός, ἔγγονος, 'Ισαῖος 70. 30, 'Αριστ. 'Αποσπ. 433, κτλ.· 'Ιων. -ἰδεός, 'Ιπρόδ. 5. 67. Θυγατρίξω, καλῶ τινα θυγατέρα, 'Αραβῶς ἐν 'Καινεῖ' 3, Φώτ. 96. 4.

Θυγάτρων, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θυγάτηρ, μικρὰ θυγάτηρ ἢ κόρη, Στράτις ἐν 'Αδῇλ. 5, Μένανδρ. ἐν 'Ραπιζομένη' 5, ἐν 'Αδῇλ. 482. Θυγατρίς, ἰδος, ἡ, κορσείς, Θ. Σουδ. σ. 893, ἔκδ. Mi.

Θυγατρώ-γᾶμος, ὄν, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, Νόνν. Δ. 12.73. Θυγατρο-γόνος, ὄν, γεννῶν κόρας, Νόνν. Δ. 7. 212., 12. 74, κτλ.

Θυγατρο-θετέω, λαμβάνω ὡς θετὴν θυγατέρα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 183. Θυγατρο-μιξία, μίξις μετὰ θυγατρὸς, 'Εκκλ.

Θυγατρώ-παις, ὁ, υἱὸς θυγατρὸς, Νικήτ. Χρον. 304B. Θυγατροποιεῖν, ἡ, τὸ θυγατροποιεῖν, κατὰ θυγατροποιεῖν δὲ Αἰσχίνα τοῦ Τιμοκλειδᾶ 'Επιγρ. Κω Annuaire des Etudes Gr. τ. 9, σ. 319.

Θυγατρο-ποιός, ὄν, γεννῶν θυγατέρας, Φίλων 1. 382. Θυγατρώ-τεκνον, τὸ, τέκνον θυγατρὸς, Τζέτζ. 'Ιστ. I. 595. Θυαία, 'Ιων. -εἰη, ἡ, ἱδίων, «γουδία», 'Αριστοφ. Νεφ. 676, Βκτρ. 124, κ. ἄλλ.· πρβλ. Ἐγδής. 2) ἀγγεῖον κοτιάβου, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Δι' Κακονόμῳ» 1.—Οἱ τύποι θυαία, θυαία εἶναι δεκτοὶ μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Διοσκ. 2. 87, 88, ἴδε Λοθέκ. Φρυν. 165.

Θυαία, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 4, 2, 6. Θυαίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ θυαία, 'Αριστοφ. Πλ. 710, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 14.118.—ὁ τύπος θυαίδιον ἐν τῷ Ραδ. 'Αντιγρ. τοῦ 'Αριστοφ. εἶναι ἐσφαλμένους.

Θυαία, τὰ, (θύα) Βακχικὴ ἐορτὴ ἐν 'Ψιλλιδι, Πανυσ. 6. 26, 1. Θυαία, αἱ, = θυαῖδες, Στράβ. 468· καὶ ὁ Böckh διόρθωσε

Θυέλλα, ἡ, (θύω, ὡς ἄελλα ἐκ τοῦ ἀημι)·—ποιητ. λέξις, σποροστάτη καταγίς, ἀνεμοσπρόβητος (πρβλ. 'Αρπυαίαι), κακὴ ἀνέμοιο θυέλλα 'Ιλ. Ζ. 346, πρβλ. 'Οδ. Κ. 54, Μ. 288· μισγομένην ἀνέμιων .. θυέλλα 'Οδ. Ε. 317· πυρός δ' ὀλοστο θυέλλαι, πιθαν. καταγίγεις μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Μ. 68· κούρας ἀνέλετον θυέλλαι Γ. 66· τοὺς σῖψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονθε θο. Κ. 48, πρβλ. Σοφ. 'Ηλ. 1150· ποντία θο. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1660· ἐν παρομοιώσει, φλογὶ Ἰσοὶ ἡθε θυέλλῃ 'Ιλ. Ν. 39· ἵκελοι πυρὶ ἡθε θο. 'Ησ. 'Ασπ. 'Ιπρ. 345·—μεταφ., ἀτης θυέλλαι (ἴδε ἐν λ. Θυηλῇ) Αἰσχύλ. 'Αγ. 819.

Θυέλλετος, α, ὄν, = τῷ ἐπομ., Χρησμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. 'Ιουλιανός.

Θυελλήεις, εσσα, ἐν, θυελλώδης, τρικυμώδης, ὅμοιος θυελλῇ, Νόνν. Δ. 1. 22., 2. 532.

Θυελλό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας θυέλλης, ταχὺς ὡς θυέλλα, Θυελλοπόδων ἵππων Νόνν. Δ. 37. 441.

Θυελλο-τόκος, ὄν, παράγων θυέλλας, Νόνν. Δ. 28. 277.

Θυλλο-φορέομαι, Παθ., φέρομαι ὑπὸ θυέλλης, Διόδ. 16. 80.

Θυελλώδης, ες, ὅμοιος θυελλῇ, τρικυμώδης, Σχόλ. εἰς Σοφ. 'Αντ. 418, Μανασσ. Χρον. σ. 121.

Θυέστης, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Θυέστην, ῥάκη 'Αριστοφ. 'Αχ. 433.

Θυέστης, ὁ, = δοῖδυξ, «γουδοχέρης», Διονύσιος· Τύραννος παρ' 'Ελλοδίῳ ἐν Φωτίῳ Βιβλιότ. σ. 532, 32.

Θυεστός, ὁ, ποτόν τι ἐκ κεκοπανισμένων ἀρμυμάτων, ἄλλ' ἐν τοῖς 'Αντιγρ. τοῦ 'Ψυχ. φέρεται· «θυεστον» ποτόν τὸ ἀπὸ ἀρμυμάτων.

Θυεστός, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Θεογονίᾳ Κανόνι σ. 20.17.

Θυο-δόχος, ὄν, δεχόμενος θυμιάμα, τράπεζα 'Ανθ. Π. 8. 25.

Θυήεις, εσσα, ἐν, (θύος) εὐωδίζων ἐκ καπνῶν θυμιάματος, εὐώδης, 'Ομηρικόν ἐπίθετον τοῦ βωμῆος 'Πλ. Θ. 48, Ψ. 143, 'Οδ. Θ. 363· οὕτως, 'Ησ. Θ. 557· ἄλλ' ἐν 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 237, περὶ τῶν σπαργάνων τοῦ 'Ερμῶ.

Θυηρός, ὁ, = θυοσκόος, 'Ψυχ.· συνηρ. τις τύπος· τοῦ Θυη-κόου ἄπαντ' ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 160. I. 79., 11. 95, ἴδε Böckh σ. 281.

Θυηλέομαι, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ Θυλέομαι, ὁ ἴδε.

Θυηλῇ, ἡ, (θύω) τὸ μέρος τοῦ θύματος, ὅπερ ἐκαίετο, ἡ πρώτη προσφορά, ὡς τὸ ἀπαρχαί, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς 'Πλ. I. 220, πρβλ. Φιλόχ. 172, 'Αθήν. 566A· καθόλου, θυσία, ἀνευ θυηλῶν 'Αριστοφ. 'Ορν. 1520· θυηλαὶ ἀναίμακτοι 'Ανθ. Π. 6. 324·—μεταφ., θυηλῇ 'Αρεος, προσφορά εἰς τὴν 'Αρην, δηλ. τὸ αἶμα τῶν περυνεμένων, Σοφ. 'Ηλ. 1423· οὕτως ὁ 'Ερμᾶν. [προτείνει ἀτης θυηλαὶ (ἀντὶ θυέλλαι) ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 819.

Θυηλημα, ἴδε Θύλημα.

Θύημα, τό, (θύω)=τῷ προηγ. Τιμαίου Λεξ.

Θυηπόλεως, εἶμαι θυηπόλος, ἀσχολούμαι εἰς θυσίας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 260, Εὐρ. Τρω. 330, Πλάτ. Πολ. 364E. 2) μεταβ., θυσιάζω. Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον .. γένος Σοφ. 'Αποσπ. 132, πρβλ. 468·—Παθ., θυηπολεῖται δ' ὄστυ μάντεων ὕπο, πληροῦται θυσιῶν ὑπ' αὐτῶν, Εὐρ. 'Πρξκλ. 401, ἴδε Ruhnke ἐν Τιμ. Θυηπολῖα, 'Ιων. -εἰη, ἡ, θυσία, 'Απολλ. Ρδδ. Α. 1124, 'Ανθ. II. 17, Διον. 'Αλ. I. 21· καθόλου, μυσητηριώδεις τελεταί, μύησις, 'Ορφ. 'Αργ. 472.

Θυηπολιεύς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμύζων εἰς θυσίαν, Ζώσιμ. 4. 59.

Θυηπόλειον, τό, βωμῆς, Δωριεὺς παρ' 'Αθην. 413A. II. θυ-σία, Συλλ. 'Επιγρ. 5078.

Θυη-πόλος, ὄν, ὡσαύτως ἡ, ὄν, Σουῖδ. (πολῆς), ἀσχολούμενος εἰς θυσίας, χειρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 202·—ὡς οὐσιασ., μάντις, ἐπωδός, Εὐρ. I. Δ. 746, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1124· ἱερύς, Συλλ. 'Επιγρ. 956· αἱ θο. παρθένοι, αἱ 'Εστιάδες, Διον. 'Αλ. 2. 64, πρβλ. 65., 3. 67.

Θυητής, οὖ, ὁ, = τῷ προηγ., Φοίνις παρ' 'Αθην. 530E, Nāke Χορὶλ. σ. 229.

Θυητός, ἡ, ὄν, προσφέρομαι ὡς θυσία, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. I. 4.

Θυη-φάγος, [α], ὄν, καταβροχθίζων τὰς προσφοράς, φλόξ Αἰσχύλ. 'Αγ. 597.

Θυία, ἡ βέλτιον Θύα, ἡ, δένδρον τι τῆς 'Αφρικῆς εὐώδης, ἐξ οὗ κατεσκευάζον πολυτελὴ ἐπιπλά, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 3, 7, Πλίν. II. Ν. 13. 30 (ἐν οἷς χωρίοις καλεῖται καὶ Θύον, ὁ ἴδε), Διόδ. 5. 46. Τὸ εὐλὸν θῶος ἀσπείς, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἦτο ποικίλον, Στράβ. 202, Πλίν. ἔ.θ' ἀνωτ.· ἄλλ' εἶχεν ἐνίοτε κηλίδας, Διοσκ. I. 25· εὐλὸν θύιον, ἀναφέρεται ὡς βαρύτιμον, 'Αποκάλ. ιη', 12.

Ἦτο πιθανῶς εἶδος τι ἀρκέουθου ἢ arbor vitae. Οἱ Λατῖνοι μετέφραζον αὐτὸ διὰ τοῦ citrūs, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγγέμωμεν αὐτὸ πρὸς τὴν κινεράν, ἴδε Πλίν. II. Ν. 13. 6. 2) εἶδος δένδρου φουμῶν ἐπὶ τῶν 'Ελληνικῶν ὀρέων, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. I. 9, 3, 4.1, 2, κτλ.

Θυία, τὰ, (θύα) Βακχικὴ ἐορτὴ ἐν 'Ψιλλιδι, Πανυσ. 6. 26, 1.

Θυία, αἱ, = θυαῖδες, Στράβ. 468· καὶ ὁ Böckh διόρθωσε



θυιάσιν ἐν Σοφ. Ἀντ. 1152, ἀντὶ τοῦ θυιάσιν τοῦ Λαυρ. Κώδικος.

θυιάς, ἄδος, ἡ· συγκαίνιος ἐσφαλμένως γραφόμενος· θυιάς, Βεν-  
τλέους εἰς Ὀρ. Ὠδ. 2. 19, 9, Βιωμφ. εἰς Δίσχολ. Θ. 498· (θύω)·  
— γυνὴ μαινομένη ἢ θεόπνευστος, ἰδίως μαινάς, Βάκχη, αὐτοὶ  
498, 836, Ἰκέτ. 564, Πλούτ. 2. 293F, κτλ.· πρβλ. θυΐαι.

II. ὡς θηλ. ἐπιθ. ἐορτὴ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 113. 2)  
μαινόμενος, ἐμμανὴς ἐξ ἔρωτος, ἐρωτόληπτος, Λυκόφρ. 143· σπανιώ-  
τερον ὡς ἄρσ. κατὰ τὸν Ἰακώφ. ἐν Δελφ. Ἐπιγρ. 4. 45.

θυϊδίζον, ἴδε θυειδίζον.

θυϊνός, ἡ, ὀν, ἐκ τοῦ δένδρου θυΐα (δ' ἴδε), δένδρα, Εὐ-  
λον Στράβ. 202, Διοσκ. 1. 21· πεπονημένος ἐκ ξύλου θυιάς, Δατ.  
citrinus, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 205B.

θυϊδαν· «πλῆρες», καὶ «θυϊδεντες»· ἀνοῦντες· Ἡσυχ.

θυϊον, τό, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ θύον.

θυϊός, α, ὀν, = θύϊνος, Θεόφρ. I. Φ. 5. 2, 1· κοινῶς τῷτος.

θυΐς, ἴδος (ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλὰ θυϊδος ἐν τῷ καιμένῳ),

ἡ, = θυεΐα, Δαμνκράτ. παρὰ Γαλην. τ. 14. σ. 130, 18, ἐκδ. Kühn.

θυΐσκη, ἡ, θυμιατήριον, Ἐβδ. (Δ' Μακκ. α', 22, κ. ἄλλ.)·

ὡς αὐτὸς θυΐσκος, δ, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 8·— ὡσαύτως θύ-  
σκη, -ος, [Ετυμ. Μ 458. 53, Σουΐδ.

θυΐτης [τ] (ἐξυπ. λίθος), δ, Αἰθιοπικός τις λίθος, Διοσκ. 5.

154, ἴδε Sprengel.

θυΐω ἢ θυΐω, = θύω, διατελῶ ὑπὸ ἐμπνευσιν, ὑποτακτ. θυΐωσι

Ἰυν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 560· παρατ. ἔθυειν Ἀπολλ. Ρόδ. I. 755.

θυΐλ-ἄγροικος, ὀν, ἄγροικος, ἄξεστος, ἀμβλὺς τὴν διάνοιαν,

Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 707.

θυΐλᾶκη, ἡ, = θύλακος, τὰ ὀρχίπεδα, scrotum, Ἰππιατρ.

θυΐλᾶκίζω, βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, ἐπαϊτῶ, Ἡσυχ.

θυλάκιον, τό, ὑποκορ. τὸ θύλακος, Ἡρόδ. 3. 105, Ἀριστοφ.

ἐν Σφηξ. 314, ἐν Βατρ. 1203. II. τὸ περιέχον τὸ σπέρμα,

Διοσκ. 2. 128, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 852.

θυλάκις, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ θύλακος, ἐπὶ τῆς ἐννοίας θυ-

λάκων II, Αἰλ. π. Ζ. 6. 43, Νικ. Θ. 852· πρβλ. θυλακίτης.

θυλάκισκος, ὁ, = τῷ προηγ. I, καλῶς ἄρτου, «σακκοῦλι»,

Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 464, Κράτης ἐν Θηρ. I· 6' ὑποκορ. θυλακί-

σκιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 32. II. = θυλάκιον, Διοσκ. 2. 128.

θυλάκίτης, οὐ, ὁ, = τῷ ἐπομ.·— θηλ., θυλακίτις μήκων, ἡ

κοινὴ παπαροῦνα (πρβλ. θυλακίς), Διοσκ. 4. 65· θ. νάρδος, ἡ

ἀγρία, 1. 8.

θυλάκιο-ειδής, ἐς, ὅμοιος θυλάκῳ ἢ σάκκῳ, Ἀριστ. I. Ζ. 5.

11, 2.

θυλάκιδεις, ἐσσα, ἐν, = τῷ προηγ., Νικ. Ἀλ. 403.

θυλάκομαι, Παθ., γίνομαι θυλάκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφάν.

Εἰρ. 198.

θυλάκος [ῶ], δ, σάκκος, «σακκοῦλι», ἰδίως πῆρα ἢ ἀσὸς διὰ

τροφάς, Ἡρόδ. 3. 46· ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ Ἀρι-

στοφ. Πλ. 763· δερὼν σε θύλακον, θὰ κάμω θύλακον ἐν τοῦ δερ-

ματός σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 370·— μεταφ. ἐπὶ προσώπῳ, θύλ. τις

λόγων, σάκκος πλήρης λόγων, Πλάτ. Θεαιτ. 161A. 2) ὁ θύ-

λάκος ἐν ᾧ τὰ ὡς τοῦ θύοντος εἰσὶν ἐγκεκλεισμένα, Ἀριστ. I. Ζ. 6.

17, 12, πρβλ. 5. 19, 26. II. ἐν τῷ πληθ.· αἱ εὐρεῖαι ἀναφυρί-

δες τῶν Περσῶν καὶ λοιπῶν Ἀσιανῶν, Εὐρ. Κύκλ. 182, Ἀριστοφ.

Σφηξ. 1087. III. σφαῖρα, Ἀντιυλ. παρ' Ὀρεῖθας. σ. 124.

(Πρβλ. τὸ Λατ. follis.) [ῶ] μόνον ἐν μεταγεν. Ἐπιγράμμ., Ἀνθ.

Π. 8. 166.]

θυλάκιο-τρώξ, ὦγος, ὁ, ἡ, κατατρώγων θύλακας, εἰς. οἱ δὲ

ἀκρίς· Ἡσυχ.

θυλάκοφορέω, φέρω σάκκον ἢ πῆραν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 619.

θυλάκο-φόρος, ὀν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πῆραν, ὄνομα τῶν ὀρει-

νῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ πηροφόροι ἐκαλοῦντο, Ἡσυχ., Φωτ.

θυλάκωδής, ἐς, = θυλακοειδής, Θεόφρ. I. Φ. 3. 7, 3.

θυλάξ, ἄκος, ὁ, = θύλακος, Ἀἰσώπ. 28. 4·— θυλάξ, ἄδος,

ἡ, Ἀνθ. Π. 7. 413.

θυλέομαι, Ἀποθ., προσφέρω ὡς θυσίαν, Πολυδ. Α'. 27 (ἐνθα

τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι θυλήσασθαι, οὐχὶ θυηλήσασθαι), Πορφύρ.

π. Ἀποχ. ἐμφ. 2. 17.

θυλήμα, τό, τὸ προσφερόμενον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. θυλή-

ματα, πλακούντια, θυμίαμα, κτλ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1040, Φερεκρ. ἐν

Αὐτομ. 1. 5, Τηλεκλείδ. ἐν Στεφρ. 1, Θεόφρ. Χαρ. 10 (ἐνθα θυηλή-

ματα) [ῶ, Φερεκρ. ἐνθ' ἄνωτ. ἴδε Meineke.].

θυλλάξ, ἴδος, ἡ, = θύλακος, Ἀρχαῖ. σ. 30. 12, Ἡσυχ.

θύμα, τό, (θύω) τὸ θυσιάζομενον ἢ προσφερόμενον, προσφορά,

σφάγιον, Τραγ., ὡς Δίσχολ. Ἀγ. 1310, Σοφ. Φ. 8· τὸ θ. τοῦ

στρας], Δίσχολ. Ἀγ. 1118· θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας

Ἡρωδιαν. 2. 13, 10.

θύμα-ἄγροικος, ὀν, ἔχων ἄγροικον νοῦν, ἄξεστον ψυχὴν, Ἀρι-

στοφ. Ἀποσπ. 707.

θύμαλινος· μέλλ. -ᾶνω, (θυμός) ὀργίζομαι, θυμῶνω, θιμῶσι

θυμῆναι· Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 262, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 609· τινί,

ἐναντίον τινός, αὐτόθι 1478, Εὐπολ. ἐν Μαρ. 21.

θύμα-αλγής, ἐς, (ἀλγέω) θλίβω τὴν ψυχὴν, χόλον θυμαλγέα·

Ἰλ. Δ. 513· λώδην I. 387· ὕδριν Ὀδ. Ψ. 64· λώδης γ. 285·

καμάτῳ αὐτόθι 118· δεσμῷ X. 139· μῦθος Θ. 272· ἔπος Π. 69·

λέγων θυμαλγέα ἔπεα Ἡρόδ. 1. 129·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέ-

ξεις θυμηδής, θυμῆρης. II. Παθ., ἐσωτερικῶς θλιβόμενος,

καρδιά Δίσχολ. Ἀγ. 1031.

θύμαλῖς, ἴδε ἐν λ. τιθυμαλῖς.

θύμαλλος, ὁ, ἄγνωστος τις ἰχθύς, Αἰλ. π. Ζ. 14. 22.

θύμάλωψ [ᾶ], ὠπος, ὁ, τεμάχιον ξύλου ἢ ἀνθράκος ἀνημμένου,

δαυλός, καίων ἀνθράξ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 231 (ἴδε ἐν λέξει ἐπιζέω),

Θεσμ. 729, Στράτ. π. Ψυχ. 5, Πολυδ. Ζ. 110, 152, Γ. 101.

(Ἐκ τοῦ τύφῳ, ὥστε κατ' ἀκριβολογίαν ἐπρεπε νὰ εἶναι θυμᾶ-

λωψ· περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. μῶλωψ, αἰμᾶλωψ).

θυμαμοργός· «ἡ νόσος». Ἐρετριεῖς· Ἡσυχ.

θύμαρῆω, εὐκαστοῦμαι ἐν τινι, Θεόφρ. 26. 9.

θύμα-ἄρῆς, ἐς, (ἴδε ἐν ἀνθρῳ -ῆρης) ἀρμόδιος εἰς τὴν καρδίαν,

δηλ. εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐρῆσυνος, ἄλοχον θυμαρῆα (τὸ τοῦ

Ὀρατίου placens uxor) Ἰλ. I. 336, Ὀδ. Ψ. 232· ἐκπῆτρον

θυμαρῆς ἔδωκεν Ὀδ. P. 199·— ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς Ἐπείρ. ἐν τῷ

τύφῳ θυμῆρες (ἴδε κεράννυμι I. 2), Ὀδ. K. 362·— Παρὰ μετα-

γενεσιν Ἐπικ. ἀναφαίνεται ὁ τύπος θυμῆρης, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 705,

Μόσχ., κλ.· ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, Λουκ. Ἐρωσι 43,

Ἡρωδιαν. 8. 5·— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ θυμαρῆς καὶ

θυμῆρης, ἴδε Εὐστ. 754. 61., 1946. 35.

θύμα-ἄρμενος, ὀν, = τῷ προηγ., Βακχυλ. 16. 71, Νικ. Ἀλεξίφ.

590, Καλλ. εἰς Ἡρ. 167.

θυμαρνόλιον, τό, φυτὸν τι, = ἐπιπομάραθρον, Διοσκ. 3. 75.

θυμαρτίδης, οὐ, ὁ, ἴδε θυμάρτης.

θύμβρα, ας, ἡ, (ἴσως ἐκ τοῦ τύφῳ) πικρά τις καὶ δριμύτης βο-

τάνη, Satureia Thymbra, Εὐπολ. Αἰζίν. 1. 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ.

3. 1, 4, Διοσκ. 3. 45·— οὕτω θυμβραία, ἡ, Ἰππ. παρὰ Γαλην. Δεξ.

σ. 482· ὁπόθεν διορθοῦσι θυμβραίην ἀντὶ θυμβρήην ἐν 572. 41.

θυμβρ-επίδριπνος, ὀν, δριπνῶν μετὰ πικρὰ χόρ·α, δηλ. ζῶν

πενιχρῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 421.

θύμβρις, ἴδος, ἡ, ὄνομα ποταμῶν τινῶν, ἰδίως τοῦ Τιθέρεως,

Ἀνθ. Π. 9. 352 κέξ. (μετὰ διασ. γραφ. Ὀδύρις)·— θυμβρίας ἡ

θυμβρίας, ἄδος, θηλ. ἐπιθ. τοῦ Τιθέρεως, Βεργίλλιος, ὃν ποτε

Ρώμης θυμβρίας ἄλλον Ὀμηρον ἀνέτρεφε πατήριος ἡχώ

Χριστ. Ἐκφρ. 418, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 1.

θυμβρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρσκευασμένος μετὰ θύμβρα,

Διοσκ. 5. 60.

θύμβρα, τό, = θύμβρα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 1, 2 (ἐνθα ὁ

Schneider ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ οὐδετέρου τύπου), Σχόλ. εἰς Ἀρι-

στοφ. Ἀφ. 253.

θυμβρο-φάγος, [ᾶ], ὀν, τρώγων θύμβρα, θυμβροφάγον βλε-

πειν. «ἀντὶ τοῦ δριμύ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστίν» (Α. Β.

43, 5) Ἀριστοφ. Ἀχ. 254.

θυμβρώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος θύμβρᾳ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ.

6. 7. 5.

θύμελαια, ἡ, θήμνος τις οὐ ὁ καρπὸς (κόκκος Κνίδιος) εἶναι

δραστήριον καθάρτιον, ἴσως Daphne cnidium, Διοσκ. 4. 173.

θύμελαίτης οἶνος [εἰ], ὁ, οἶνος παρσκευασμένος διὰ θυμε-

λαίας, Διοσκ. 5. 78.

θύμῆλη, ἡ, (θύω) τόπος πρὸς θυσίαν, θυσιαστήριον, βωμός, Δί-

σχολ. Ἰκέτ. 667, Εὐρ. Ἰκέτ. 65, Ἰωνι 46, 114· καθόλου, σηκός,

ἔδος, ἱερὸν, θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 713.

2) θυμέλαι Κυκλώπων, ὑποτίθεται δεῖν εἶναι οἱ ὄγκοι

τῶν Κυκλωπείων τειχῶν ἐν Μυκῆναις, ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 152· πρβλ.

Ἡσυχ. ἐν λ. Κυκλώπων ἔδος.

3) πλακοῦς πρὸς θυσίαν συνι-

σάμενος ἐκ χονδραλεμένης βραστῆς κριθῆς καὶ ἐλαίου, Εὐπολ. ἐν

Ἀδύλ. 63. II. ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ, βῆμα ἐν σχήματι

βωμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ τῶν βαμβίδων τοῦ ὁποῦ



46· ἡ θυμ. σύνοδος, ὁ δῆμιος τῶν θυμειλικῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 349, 347b, 4315n (προσθ.)—τὸ -κόν, θεατρικόν, χυδαῖον ὕφος, τρόπος, Πλούτ. 2. 853A.

θυμ-ηγερῶν, συνάγων ἑαυτὸν, ἀναζωπυρῶν ἑαυτὸν, ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν (Εὐστ.), Ὁδ. Η. 283—τὸ ῥήμα δὲν ἀπαντᾷ, πρβλ. ὀλιγηπελιών.

θυμηδέω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, Σιμωνιδ. Ἰαμβογρ. 6. 103· ἐπὶ τινι Ἠλιόδ. 10. 3.

θυμ-ηδής, ἐς, (ῥόδος) εὐάρεστος, ἀγαπητός, προσφιλής, χρήματα.. θυμηδέα Ὁδ. Η. 389· τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα Δίσχυλ. Ἰκέτ. 962· παῖδας θυμηδέας Ἐπιγρ. Ἑλλ. 403.7.

θυμηδέα, ἡ, χαρὰ τῆς καρδίας, Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 5, Πλούτ. 2.713f, κτλ.

θυμήρης, ἴδε θυμαρής.

θυμιάμα, ἴων. -ημα, τό, τὸ χρησιμεῖον πρὸς θυμιασιν, θυμιάμα, Ἡρόδ. 1. 198, Ἄμφις ἐν Ὁδ. 1. 5, κτλ.· τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆθ., εὐώδεις ὕλαι, ἀρώματα πρὸς καύσιν ἢ κάπνισμα, Ἡρόδ. 2. 130., 7. 54, Σοφ. Ο. Τ. 4, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1716, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. θυμιάω. 2) τὸ χρησιμεῖον πρὸς ταρχευσιν ἀρώμα, Ἡρόδ. 2. 86., 4.71.

θυμιάσις, εὖως, ἡ, τὸ θυμιάσμα, Διοσκ. 1.129. II. ἀναθυμιασις, ἐξάτμισις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26.

θυμιατέον, ῥημα. ἐπιθ.· τοῦ θυμιάω, δεῖ θυμιάν, Γεωπ. 6.10. θυμιατέω, θυμιάω, θυμιατίζω, τὴν ἐκκλησίαν Σχολ. εἰς Δίσχιν. 4.11.

θυμιατήριον, ἴων. θυμητ-, τό, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον ἐν ᾧ καίουσιν θυμιάμα, «θυμιατόν», Ἡρόδ. 4.162, Θουκ. 6. 46, Ἀνδοκ. 33. 3, κτλ.·—παρ' Ἑκκλ., θυμιατήρ, ῥιτος, ὁ.

θυμιατίζω· μέλλ. -ίσω, = θυμιάω, Γεωπ. 6.13, 2· τὸ μέσ. αὐτόθι 6.12.1.

θυμιατικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος ὅπως καίηται ὡς θυμιάμα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 61C.

θυμιατός, ἡ, ὄν, ῥημα. ἐπιθ., ὃν δύναται τις νὰ καύσῃ ὡς θυμιάμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25·—ἴων. πλῆθ. θυμητᾶ, = θυμιαμάτα, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.11.

θυμιατρίς, ἰδος, ἡ, = θυμιατήριον, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 347. 35.

θυμιάω, ἴων. ἀόρ. ἐθυμίζω, Ἡρόδ.—Μέσ., ἴων. μέλλ. -ήσομαι Ἰππ. 646. 2· ἀόρ. ἐθυμίζωσιν ὁ αὐτ. 565. 40., 657. 20.—Παθ., μέλλ. -αθήσομαι Διοσκ. 1. 83· ἀόρ. ἐθυμιάθην αὐτόθι 82· (θύμα, θύω). Καὶ ὡς ὥστε νὰ παραγάγῃ καπνόν, ὁ τὴν στύρακα Ἡρόδ. 3.107· Θ. λήθανον, λιβανωτόν, καίω αὐτὰ ὡς θυμιάμα ἢ ὡς προσφορὰν θυμιάματος, ὁ αὐτ. 3. 112., 6. 97· θυμιάματα ὁ αὐτ. 8. 99· λιβάνου δάκρυα Πίνδ. Ἀποσπ. 87. 2· ἀπόλ., καίω θυμιάμα, «θυμιάζω», Ἐρμπαπ. ἐν Ἀρετ. 1· ὁ ἱερεὺς θυμιάτω Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b.19· τινί, εἰς τιμὴν τινος, Ἀθήν. 289F· καὶ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12. 51.—Παθ., καίωμαι, τὸ σπέρμα τῆς καννάδος θυμιάται (ἴων. ἀντί-αται) Ἡρόδ. 4.76· λίθος.. τεθυμιαμένος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 538· θυμιάμενα καύμενα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 66D· ὡς καπνὸς παρήρχομαι, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

2) καπνίζω, διὰ καπνοῦ καθαρίζω, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ.—Παθ., θυμιάμεναι μέλισσαι Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 40, 4.

II. ἀμετάβ., καπνίζω, ἐκβάλλω καπνόν, ἀνθρακες θυμιάω· τες Θεόφρ. π. Πυρὸς 75.

θυμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ θυμός, Ἀριστοφ. Σφηξ. 878.

θυμίζω, ἔχω γεύσιν θύμου, Ὁρειβάς. σ.157 Math.—Παθητ., εἶμαι πικρός, «θυμικθῆς, πικρανθῆς» Ἡσύχ.

θυμίζημα, θυμίζεται, ἴων. ἀντί θυμιάμα, θυμιάται, ἴδε θυμιάω.

θυμιοτήριον, ἴων. ἀντί θυμιατήριον, Ἡρόδ.—θυμιοτής, ἴδε θυμιατός.

θυμικός, ἡ, ὄν, (θυμός) γενναῖοφυκος, τολμηρός, θαρραλέος, ὁρμητικός, Θ. καὶ ἐξέθυμοι οἱ νέοι Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 5· ἐπὶ τοῦ κυνός, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 1.1, 33. 2) ἐν χρήσει συνωνύμως τῷ θυμοειδῆς (3) παρὰ Πλάτ., ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 3. 9, 3.—Ἐπίρρ. -κῶς, Πολύδ. 18.20, 12· συγρ. -ώτερον Κικ. π. Ἀττ. 10.11.

θυμιογ, τό, = σμίλας ἢ θύμος, Ἀέτ. 4. 1, 64. II. μεγάλη ἀχρορδόων, Ἰππ. 877F, Πλίν. ἐν Φ. Ἰστ. 32. 45.

θυμότης [τ], οὐ, ὁ, (θύμος) παρεσκευασμένος ἢ μεμιγμένος μετὰ θύμου, ἄλλες θυμῖται Ἀριστοφ. Ἀχ. 1099· οὕτως, αὐτόθι 772, περὶ θυμῖτιδαν ἁλῶν, ἐξ ὀνομαστ. θυμιοτῆτος, ἴδε Δινδάρρ. ἐν τόπῳ· οἶνος Διοσκ. 5. 59.

θυμο-δάρης, ἐς, βαρὺς, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἀνθ. Π. 7. 146.—Θηλ. -δάρεα, Ἐτυμ. Μ. 458. 24.

θυμο-δολέω, προσβάλλω ὁρμητικῶς, βιαίως, Εὐστ. Πονηματ. 225. 21.

θυμοδορέω, τρώγω ἢ ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν, Πισ. Ἐργ. κ. Πημ. 801.

θυμο-δός, οὐ, (βιδρώσκω, βορέ) καταβιδρώσκω τὴν καρδίαν, θυμοδός ἐριδι Ἰλ. Τ. 58, κ. ἄλλ.·—περὶ τοῦ ἐν Δίσχλ.

Ἀχ. 103 χωρίου, τῆς θυμοδόρου φρένα λύπης, ἴδε ἐν λ. θυμοφόρος.

θυμο-δᾶκῆς, ἐς, δάκνων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, θυμ. γὰρ μῦθος Ὁδ. Ε. 185· ζήλου κέντρον Ἀνθ. Π. 9.77· ταμβοὶ Χριστόδ. Ἐκφρ. 359· πρβλ. δακθεύμος.

θυμο-ειδής, ἐς, εὐθυμος, θαρραλέος, ζωηρός, Λατ. animosus, ἀντίκειται τῷ ἄθυμος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 288, Πλάτ. Πολ. 456A· τῷ ὀργίλος, αὐτόθι 411C· τῷ βλακώδης, Ξεν. Ἰππ. 9.1.

2) ὁρμητικός, ἐξέθυμος, ἀντίθετον τῷ πραδός, Πλάτ. Πολ. 375C· ἐπὶ ἱππῶν, δυσπειθής, ἄγριος, ἀντίθετον τῷ εὐπειθῆς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 25, Συμπ. 2, 10.

3) ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πλάτωνος, τὸ θυμοειδὲς ἦτο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἔδρα τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὀργῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπιθυμητικόν (ὅπερ εἶναι ἔδρα τῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν), Πολ. 410B, 141A, κέξ., πρβλ. Διογ. Α. 3. 67, καὶ ἴδε θυμός Η. 3.—Ἐπίρρ. -δῶς, Ἡρωδιαν. 4.3.

θυμδέεις, εἰσα, ἐν, πλήρης θύμου, Χοριλ. ἐν Nake Πονημ. 159, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. μάσσαν.

θυμο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κρατῶν τοῦ θυμοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἐκδ. Μί.

θυμο-κτόνος, οὐ, ἀποκτείνων τὴν ψυχὴν, Ἐκκλ.

θυμο-λέαινα, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 5. 300.

θυμο-λέων, οντος, ὁ, λεοντόκαρδος, Coeur-de-lion, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύς, Ἰλ. Η. 228· περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, πῶσιν ὠλεσα θυμ. Ὁδ. Δ. 724, 814· περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Α. 267, Ἡσ. Θ. 1007, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1041.

θυμο-λείπης, ἐς, (λείπω) = λιπδόθυμος, Νόνν. Δ. 37. 540.

θυμοδ-μαντις, εὖως, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἔχων τὴν μαντικὴν δύναμιν, (ἀνευ δηλ. ἐμπνεύσεως θεῆς ὡς ὁ ἐόρμαντις), Δίσχυλ. Πέρος. 224.—Καθ' Ἡσύχ.: «θυμῶμαντις» ὁ τὸ ἀποθηρῶμενον συλλογιζόμενος καὶ προγιγνώσκων. ψυχῶμαντις. καὶ συνετῶς προορών τὰ ἀποθηρῶμενα Ἡσύχ.· πρβλ. θυμώσοφος, ψυχῶμαντις.

θυμομαῖξέω, μάχομαι πεισματωδῶς, Πολύδ. 9. 40, 5· πρὸς τινα Πλούτ. Δημητρ. 22· τινι Πράξ. Ἀπ. ιδ', 20.—Κατὰ Σουίδ.: «θυμομαχοῦντες» ἀλγυνόμενοι τὴν ψυχὴν.

θυμομαχία, ἡ, πεισματωδὴς μάχη, Πολύαιν. 2. 1, 19, Ἐκκλ.

θύμων [ῥ], τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 48, Προδλ. 20. 20, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 3· πλῆθ. θύμα Εὐπολ. Λίβιν 1. 5, Ἀντιφάν. ἐν «Ὀμοπατρίοις» 1. 4· γεν. θύμων Ἀριστοφ. Πλ. 283· ὡσαύτως θύμος, ὁ, Διοσκ. 3. 44· θυμῶν Ἀνθ. Π. 9. 226.—ὁ θύμος, τὸ θυμᾶρι, Λατ. thymus. (Ἐκ τοῦ θύω, διὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ὁσμὴν, ἢ διότι κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποίησεν καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ). 2) μίγμα θύμου, μέλιτος καὶ δέους, ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς πένησι τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστοφ. Πλ. 253· ἐνίοι ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαίνον τὸν νῦν ἐν πολλῇ χρήσει βολθόν, πρβλ. αὐτόθι 283, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 2, Θεόφρ. Χαρακτ. 4.—Καθ' Ἡσύχ.: «θύμων» τὸ σκόροδον, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. «θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολθοὺς ἢ ἀγριοκαρμυμᾶσαι» II. «πρὸς δὲ τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας ὅπισθεν κατὰ τὸν ἐδομον σφόδρον ἔστι τις σὰρξ ἀδύνει οἰκία ἢ καλεῖται θύμος» Πολύδ. Β', 218, πρβλ. Γαλην. τ. 2. σ. 797, 16· ὡσαύτως καλεῖται οὐκον.

2) ἀδένες ἐν τοῖς μαστοῖς νεογνῶν ζώων, τὰ «γλυκάδια» τῶν μόνων, αὐτόθι.

θυμ-οξ-άλη, ἡ, ποτὶν ἐκ θύμου, δέους καὶ ἄλμης, Διοσκ. 5. 24.

θυμο-πληθής, ἐς, ὀργίλος, πλήρης ὀργῆς, Δίσχυλ. Θηβ. 686· πρβλ. γυναικοπληθής.

θυμο-ράϊστος, οὐ, ὁ, (ράϊω) ὁ τὴν ζωὴν καταστρέφων, θάνατος Ἰλ. Ν. 544, Ν. 544, 580· δηλῶν ὑπὸ θυμορραϊστέων Τ. 591, Σ. 220.—Ἄλλ' ὁ Κόντος (Γλωσσ. Παρატρ. σ. 434) κρίνει ὁρὸν τὸν τύπον θυμορραϊστος.

θύμος, ὁ, ἴδε θύμων.

Θύμός, ὁ, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς αἰσθητικῆς ἢ σκέψεως, ἰδίως τῶν ἰσχυρῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν (ὁρῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ θύω ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 419E, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς, πρβλ. θύω). I. ὡς τὸ Λατ. anima, spiritus, ἐν καθάρως φυσικῇ σημασίᾳ, ἡ ψυχὴ, πνοή, ζωή, θυμὸν ἀπαυρᾶν, ἀφελῆσθαι, ἐξαινεσθαι, ὀλεσθαι, συχρὸν παρ' Ὀμ.· ἐξείλετο θυμὸν Ὁδ. Α. Χ. 388· ἐπεὶ κε.. ρεθῶν ἐκ θυμὸν ἔλθαι Ἰλ. Χ. 68· θυμὸς ψχετ' ἀπὸ μελέων Ν. 671· τὸν λίπε θυμὸς Δ. 470· λίπε δ' ὅστέα θυμὸς Μ. 386· ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς Π. 469, Ὁδ. Κ. 163· ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο Ἰλ. Χ. 880, πρβλ. Ν. 671· θυμὸν ἀποπνεῖν Δ. 524· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν Δ. 593· θυμὸν ἀφείρειν, πρβλ. θυμυγερέων. μόγις δ' ἔσαγείρετο θυμὸν Δ. 417· ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Δ. 475· ἀφ' ὁρῶν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη Δ. 152· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ψυχῆ, θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαθῶν Δ. 334—οὕτω καὶ ἐπὶ ζώων, Γ. 294, Μ. 150, κτλ.—ἡ σημασία αὕτη εἶναι σπανία παρ' Ἀττ., Δίσχυλ. Ἀχ. 1388, Εὐρ. Βάκχ. 620. 2) ἰσχύς, δύναμις, τελερετὸ δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης Ὁδ. Κ. 78· ἐν δὲ θυμὸς τελερετ' ὁμοῦ καμᾶτῳ τε καὶ ἰδρῳ Ἰλ. Σ. 744. 3) πάτασσε



δὲ θυμὸς ἐκάστου, ἐκάστου ἀνδρὸς ἡ καρδία μεγάλως ἐπάλλετο, Ψ. 370, πρβλ. Η. 216,

ὡς ἐκφαίνεται διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ἡ καρδία· ἐπομένως,

1) ἐπὶ τοῦ αἰσθημάτων ἐπιθυμίας κ.τ.τ., παρ' Ὀμ. ἰδίως ἐπιθυμία τροφῆς καὶ ποτοῦ, «ὄρεξις», πτείνει δτε θυμὸς ἀνάγειτο Ἰλ. Δ. 263· ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς I. 177· οὐδὲ τί θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης Δ. 486· πλησάμενος. . . θυμὸν ἐδῆ-τύος ἤδ' ἐποτῆτος Ὀδ. P. 603, πρβλ. T. 198·—ὡταύτως, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει; Ἰλ. Η. 68· μετ' ἀπαρ., βαλέειν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει, ἡ καρδία του τὸν ἐβλάψε νὰ βίῃ, Θ. 322· βαλέειν δέ ἐ ἴστο θυμὸς αὐτόν· 301· κέλεται δέ ἐ θ. ἀγῆνωρ. . ἐλάθειν, ἐπὶ λέοντος, N. 300· ὡσαύτως, ἀνίησιν, ἐποτρύνει τὴν ἡ θ. ἐπέσσυται τινι, ἐφορμάται Ὀμ.· ἤθελε θυμῷ, ἐπε-θύμει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του, T. 255, Φ. 65· ἴστο θυμῷ, Λατ. ferebatur animo, B. 589· ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ. . ἔσοι = ἀποθύμιος Δ. 563·—Ὁὖτω μεθ' Ὀμ., θυμῷ βουλόμενος, ἐπιθυμῶν ἐξ ὅλης καρδίας, Ἡρόδ. 5. 49· θυμὸς ὁρμαίνει, ὁτρύνει Πίνδ. O. 3. 45, 68· θυμὸς ἡδονὴν φέρει Σοφ. Ἠλ. 286·—θυμὸς ἐστὶ μοι, θ. γίγνεται μοι, μετ' ἀπαρ., ἔχω διὰ θέσιν νά . . Ἡρόδ. 1. 1, 8. 116, Ξεν., κτλ.· βῆξαι θυμὸς, διὰ θέσιν νά βῆξω, Ἰππ. Προγν. 30.

2) διὰ θέσιν, ἰδιοσυγκρασίᾳ, θέλῃσι, θ. πρόφρων, ἴλαος ἡ ἀπηγῆς, νηλεῆς, σιδήρεος Ὀμ.· ἔνα θυμὸν ἔχειν, ἐν φρό-νημῃ, Ἰλ. O. 710, κτλ.· ἴσον θυμὸν ἔχειν P. 720· ἐπὶ ζεύγους βοῶν, N. 704· ἐπὶ λύκων, κτλ., X. 263· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν, εὐρηστέονταν νὰ ἔχωσι τοιοῦτο φρόνημα, Ὀδ. K. 415. 3) τόλη, θάρρος, μένος καὶ θυμὸς Ἰλ. Y. 174· θυμὸν λαμβάνειν, ἀναθαρρεῖν, Ὀδ. K. 461· πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμὸς Ἰλ. O. 280· οὕτω μετὰ ταῦτα, θ. ἔχειν ἀγαθὸν Ἡρόδ. 1. 120· θυμὸν οὐκ ἀπόλεσεν Σοφ. Ἠλ. 26· θ. αἰνύντας Ἀριστοφ. Ἰππ. 570· ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπιέναι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 21· φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπιπλάσθαι Πλάτ. Πολ. 411C·—Ὁ Πλάτων διήρθε τὸ ζωώδες μέρος τῆς ψυχῆς εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, ἥτοι πάθος καὶ ὁρμήν, Πολ. 439E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 3. 1, 21., 7. 6, 1 κέξ· πρβλ. θυμοειδῆς 3, θυμικός 2.

4) ὡς ἔδρα τοῦ θυμοῦ, τῆς ὁργῆς, χωόμενον κατὰ θυμὸν Ἰλ. A. 429· νεμεσίεσθαι ἐν θυμῷ P. 254· θυμὸν ἐχώσατο Π. 616, κτλ.·—ἐντέθεν, ὁργή, πάθος, «θυμὸς», δάμασεν θυμὸν I. 496· εἶλας ᾧ θυμῷ αὐτόν· 598· θυμὸς μέγας ἐστὶ . . βασι-λῆος P. 196, πρβλ. I. 496·—οὕτω μετὰ ταῦτα, θυμὸς ἐδύε Σοφ. O. K. 1193, πρβλ. 1198, Εὐρ., κλ.· θυμῷ, ἐν ὁργῇ, Σοφ. O. K. 689· ἀντίθετ. τῷ λογισμῷ ἢ λόγῳ, Θουκ. 2. 11, Πλάτ., κλ.· ἐπαυάγειν τὸν θ. Ἡρόδ. 2. 160· ἐκτείνειν Ἀνδρακ. 27. 5· κατα-θέσθαι Ἀριστοφ. Σπρῆ. 567· δακτεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 1369· θυμῷ χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 137, κ. ἀλλ.· θυμῷ ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 3. 50· ὁργῆς καὶ θυμοῦ μεστοί Ἰσοκρ. 249C· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἰππ. 9, 2· ἐν τῷ πληρ., παροξυσμῷ ὁργῆς, πάθος, περὶ φόβου τε καὶ θυ-μῶν Πλάτ. Φιλῆβ. 40E· οἱ τε θ. καὶ αὐτὸς κολάσεις ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 323E, πρβλ. Νόμ. 633D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 13.

5) ἡ καρδία ὡς ἔδρα τῶν ἡπιωτέρων αἰσθημάτων, χαρὰς ἢ λύπης, χαίρει δὲ θυμῷ Ἰλ. Ξ. 156· ἐν θυμῷ, γρη῏, χαίρει Ὀδ. X. 411· γή-θησε δὲ θυμῷ Ἰλ. Η. 189· γήθησεν κατὰ θυμὸν N. 416· θυ-μὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆσθαι αὐτόν· 491· ἄλγος ἰκάνει θυμὸν ἐμόν P. 97· μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε P. 171· ἄχυντο θυμὸς Ξ. 39, πρβλ. Z. 524, κτλ.· φόβου, δέος ἔμπεσε θυμῷ P. 625, πρβλ. Θ. 138· ἐλπίδος, πάτασσε δὲ θ. ἐκάστου Ψ. 370· ἀγάπης, τὴν ἐκ θυμοῦ φίλειον I. 343, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61· ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ, «τῇ ἐμῇ ψυχῇ προσφιλέ-στατε» (Σχόλ.), Ἰλ. E. 243· καὶ τὰνάπαλιν, ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσοι, θὰ εἶσαι ξένος πρὸς τὴν καρδίαν μου, A. 562· ἐκ θυ-μοῦ πεσέειν, «ἀποπεσεῖν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισθῆναι» (Σχόλ.), Ψ. 595· πρβλ. ἀποθύμιος·—οὕτω βραδύτερον, ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα Εὐρ. Μηδ. 8· ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι Φιλέτ. Ἀποσπ. 2, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61, κτλ.

6) ὁπουδήποτε φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ψυχὴν ὡς ἔδραν τῆς νοήσεως, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία δύναται νὰ διατηρηθῇ παρ' Ὀμ.· ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θ. Ἰλ. A. 193, κτλ.· ἤδ' ἐκ γὰρ κατὰ θυμὸν B. 409, πρβλ. Δ. 163, κτλ.· τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμὸν B. 36· ἐδραῖζέτο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν, ἡ καρδία ἢ ἡ θέλησις των ἥτο διηρημένη, I. 8· ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκε, ἄλλος δὲ λογισμὸς με ἀνεγὰι τος, Ὀδ. I. 302· φράζετο θυμῷ Ἰλ. II. 616· ἐν θυμῷ ἐδάλαντο ἔπος O. 566· ἀλλὰ παρὰ Γραχ. τοιαῦτα φράσεις σχεδὸν δὲν δύ-νανται νὰ χωρισθῶσι τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, τοὺς λόγους θυμῷ βάλε Δίσχυλ. Πρ. 706· εἰς θυμὸν βαλεῖν τι Σοφ. O. T. 975· οὐδὲ γ' εἰς θυμὸν φέρω, οὐδ' ἀμυδρὸν ἐνθύμησιν περὶ αὐτοῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1347, πρβλ. Ἀποσπ. 581·—Μετὰ ῥηματικῶν δηλούντων ἐνέργειαν ψυχικὴν ἢ διανοητικὴν ὁ Ὀμ. ἔχει τὸ θυμῷ ὡς δοτ. ὁργανικῇ, σπανιώτερον δὲ κατὰ θυμὸν, ἐν θυμῷ μετὰ τῶν αὐτῶν ῥημάτων συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ θυμὸς ὡς τὸ ὑποκείμεν. ἢ ἀντικείμεν, ὥστε ἤλπετο κατὰ θυμὸν, ἤλπετο θυμῷ εἶναι ἰσθύναντα τῷ ἤλπετο θυμὸς οὕτως, ἐμόν θ. ἐπέιθον Ὀδ. I. 33, καὶ ἐπέιθετο θυμὸς. —Μεταχειρίζεται δὲ τὸ θυμὸς ὡς

συνώνυμον τῷ φρενί, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἰλ. Δ. 163· προσέτι ὡς συνώνυμ. ταῖς λέξ. μένος, ψυχῇ, κραδίῃ, ἴδε ἀνωτ. —Ἐδρα δὲ τοῦ θυμοῦ εἶναι παρ' αὐτῷ τὸ στήθος ἢ τὸ διάφραγμα (φρένες), θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, ἐν φρεσὶ θυμὸς, ἴδε ἀνωτ. —Τὸ πληρ. θυμοὶ οὐδαμῷ παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' εὐρηται ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ παροξυσμῶν πάθους, ἴδε ἀνωτ. II. 4, Λοβ. Σοφ. Αἷ. 716.

Θυμοσοφία, εἶμαι θυμώσοφος, Νικήτ. Χρον. 279D.

Θυμοσοφικός, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς θυμώσοφον, εὐφυῆς, Ἀρι-στοφ. Σπρῆ. 1280.

Θυμώ-σοφος, ὄν, ὁ φύσει σοφὸς τὴν ψυχῇ, εὐφυῆς, ἔξυπνος, Ἀριστοφ. Νερ. 877, Πλούτ. Ἀρτοφ. 17· ἐπὶ ζῶντι, Αἷλ. π. Z. 16. 3 καὶ 15· τὸ θ., εὐμάθεια, Πλούτ. 2. 970E·—Ἐπίρρ. φως, Τζέτζ.

Θυμο-τερπής, ἔς, τέρπων τὴν ψυχῇ, M. Φιλῆς τ. B', σ. 125, 150, ἐκδ. Mil.

Θυμοφθορέω, φθεῖρω, βασανίζω τὴν ψυχῇ, κατατρώγω τὴν καρδίαν, Σοφ. Τρ. 142.

Θυμο-φθόρος, ὄν, φθεῖρων, καταστρέφων τὴν ψυχῇ, τὴν ζωὴν, φάρμακα Ὀδ. B. 329· ἴδς Νικ. O. 140·—κατατρώγων τὴν καρ-δίαν, τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον Ὀδ. Δ. 716· κίμα-τος θυμ. K. 363· πένιᾳ Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 715· ἐπὶ προσώπων, ταρχώδης, ἐνοχλητικός, Ὀδ. T. 323· τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 103, τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, ὁ Ἑρμάννος διώθησε: τῆς θυμο-δόρου φρένα λύπης·—θυμοφθόρα πολλὰ (ἐνν. σήματα), σημεία δηλητηριάζοντα τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως (κατὰ τοῦ Βελλε-ροπότου), Ἰλ. Z. 169 (ἴδε ἐν λ. γράφω).

Θυμῶς, παροργίζω, παροξύνω, Ἐδδ. (B' Βασίλ. 12', 20, κ. ἀλλ.)·—τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ.· ἐν Εὐρ. Ἰκέτ. 581 ἡ διόρθωσις τοῦ Dindorf ὡς τεθυμώσθαι φρένας (ἀντὶ ὥστε θυ-μῶσι) φαίνεται ἀπαραίτητος.

II. Μέσ. καὶ Παθ., 6' ἐνικ. θυμοῖ Ἀριστοφ. Βατρ. 584· μέλλ. -ώσομαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1069, -ωθή-σομαι Ἐδδ.: ἀορ. ἐθυμώσάμην Εὐρ. Ἐλ. 1343 (συρ.)· συχνότε-ρον ἐθυμώσθην Ἡρόδ. 3. 1., 5. 33., 7. 11, κ. ἀλλ., Ἀττ.· πρkm. ἀπαρ. τεθυμώσθαι Ἡρόδ. 3. 52, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 369· Ἐπιστ. Πλάτ. 346A, ἴδε ἀνωτ. 1·—εἶμαι ὠργισμένος, ἀπολ., Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Αἰσχύλ. ἐνθ' ἄνωτ., Σοφ., κλ.· θυμοῦ δι' ὁργῆς ἥτις ἀγριωτάτη ἐστὶν ὁ αὐτ. O. T. 344· εἰς ἔριν θ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1018· ἐπὶ ζῶντι, εἶμαι ἄγριος, δυσπειθής, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 477, Ξεν.· θυ-μοῦσθαι εἰς κέρας, ἐκδηλοῦν τὴν ἐσωτερικὴν μανίαν διὰ σαλπι-σμάτων, τὸ τοῦ Οὐσεργίλιου: irasci in cornua, Elmsl. Βάκχ. 742· τὸ θυμώμενον, θυμὸς, ὁργῇ, ὁργίλος χαρακτηριστ., Ἀντιφῶν 118. 16, Θουκ. 7. 68·—θυμώσθαι τινι, τὸ ὁργίζεσθαι ἐναντίον τινός, Αἰ-σχύλ. Εὐμ. 733, Σοφ. Ἀποσπ. 543, 1230, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως, εἰς τινά Ἡρόδ. 3. 52· περὶ τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1368 (κατὰ τὸν Αἷλ. ἀντὶ μυθοῦσθαι)· πρὸς τινά Πλούτ. Δίωνι 38· θυμώσθαι τινὶ τινος, ὁργίζεσθαι τινι περὶ τινος πράγματος, Εὐρ. Ὀρ. 751· μετὰ δοτ. πράγμ., ὁργίζομαι διὰ τι, Ἀριστοφ. Βατρ. 1006.

Θυμώδης, ἔς, = θυμοειδής, I, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 9· ἐπὶ ζῶντι, ὁ αὐτ. π. τὰ Z. Ἰστ. 1. 1, 32, π. Z. Μορ. 2. 4, 5.

2) = θυμοειδής 2, Ἀριστ. Ἠθ. N. 7. 6, 3, Πλούτ. 4, 462A —Ἐπίρρ. -δως, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἐδδ.

Θυμώδης, ἔς, = θυμοειδής, ὅμοιος πρὸς θυμὸν, Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 7, 2.

Θυμώμαι [ῶ], τὸ, ὡς καὶ νῦν, ὁργῇ, πάθος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 860, ἐν τῷ πληρ. (ἴδε ἄνοιος)· θ. τὸ πόνητον Συλλ. Ἐπιγρ. 3685. 6.

Θυμώσις, [ῶ], εως, τὸ θυμώσθαι, ὁργίζεσθαι, Κικ. Tusc. 4. 9.

Θυμωτικός, ἡ, ὄν, = θυμικός, Ἐκκλ.

Θυμωκόστρια, Θύναρχος, Λακων. ἀντὶ θοιναρχόστρια, Θοίναρχος,

Θυνάται· «εὐωχεῖται» Ἰσχύλ.

Θυνεῖ· «ὠθεῖται» φέρεται. τρέχει. χαίρει. ὁρμᾷ· Ἡσχύλ.

Θυνέω, = θύνω, μόνον κατὰ παρατ., ὁρμῶ, σπεύδω, ἐπὶ τοῦ δελ-φίνος, δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνοντο Ἰππ. Ἀσπ. Ἠρ. 210· ἐπὶ τῆς Ἐριδος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, αὐτόθι 156· περὶ τῶν Μοιρῶν, 257.

Θύννα, ἡς, ἡ, = θυννίς, ὁ ὄζυς· θύννος· θύνναν Ἰππῶν. 26· θύννης Ἀντιφῶν. Κουρ. 2, Ἀρξέστρ. παρ' Ἀθην. 303E, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀϊ. 449.

Θυννάζω, κυνῶ διὰ «καμακίου» θύννον, «καμακίων» μετὰρ, κεντῶ, κεντρίζω, θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους Ἀριστοφ. Σρ. 1087.

Θυνναῖος, α, ὄν, = θυννεῖος· τὸ θ., προσφορά ὡς ἀπαρχὴ τοῦ πρώτου ληφθέντος θύννου, Ἀθην. 297E.

Θυνναξ, ἄκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ θύννου, Ἐριφ. Μελ. 3.

Θυνναξ, ἄδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ θύννης, Ἀντιφ. ἐν Παιτέρ. 1.

Θυννεῖος, α, ὄν, τοῦ θύννου, τῶν ταρίχων . . τὰ θύννεια Ἀθην. 116E·—τὸ θύννειον (δελ. κρέας) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 649A· ἡ τὰ θύννεια (δελ. κρέα), ἡ σὰρξ τοῦ θύννου, Ἀριστοφ. Ἰππ. 354.

Θυννευτικός, ἡ, ὄν, κατέλληλος πρὸς ἀλλείαν θύννων, σαγήνη Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 24.

Θυννίζω· μέλλ. ἔσω, = θυννάζω, πρβλ. ἀποθύνν-.



θυννίς, ἰδος, ἡ, θύννα, Ἐπίχ. 32 Αhr., Κρατίν. Πλουτ. 3, Στράτις Καλλ. 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 9, 6, κ. ἄλλ.

θυννο-θήρας, ου, ὁ, δὲ ἀλείων θυννοῦς, ὄνομα μένου τινός τοῦ Σώφρονος, Ἀδην. 303C, 306D.

θυννο-κεφαλος, ὁ, ἔχων κεφαλὴν ὡς τὴν τοῦ θύννου, Δουκ. π. Ἀλφ. Ἰστ. 1. 35.

θυννο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ θύννου, Εὐστ. 994. 47.

θύννος, ὁ, Λατ. thynnus, μέγας τις ἰχθύς τῆς Μεσογείου θαλάσσης περιλαμβανών πολλὰ εἴδη, χρησιμεύων δὲ εἰς τροφήν, πρῶτον ἀναφερόμενος ἐν τινι χρησμῷ παρ' Ἡρόδ. 1. 62, πρὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 424, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 17, 12., 8. 15, 3, κ. ἄλλ. Ἀθην. σ. 301-303. Τὸ θηλ. εἶναι θύννα ἢ θυννίς. (Ἐκ τοῦ θύνω, θύω, ἐνεκα τῆς ταχείας καὶ ὁρμητικῆς αὐτοῦ κινήσεως, Ὀππ. Ἀλ. 1. 181 ἐντεῦθεν τινες γράφουσιν θύννος, ὡς συγχάων ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, π. χ. τοῦ Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ.). Κατὰ τὸν Κεραῖν (Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνυδρῶν Τροφῆς σ. 63) εἴσῃσε καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα—κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς θύννος καὶ ὄρνυκος καὶ πηλαμύς, οὐ διαφόρου εἶδους ἀλλὰ διαφόρου ἡλικίας ἐστὶν ὀνόματα. οἱ δὲ νεώτεροι ἰχθυολογοί, εἰ καὶ τὰλλα συγχωροῦσι, τὴν γοῦν πηλαμύδα ἐτέραν εἶναι τοῦ θύννου διατείνονται. Αἵτιον δὲ τῆς συγχύσεως τῶν ὀνομάτων φασὶ τὸ παραπλησίαν εἶναι τὴν πηλαμύδα τῷ θύννῳ Σημ. Κεραῖ ἔνθ' ἄνωτ. σ. 65.—νῦν κοινὸν ὀνομάζεται «τόννος».

θυννοσκοπεῖον, τό, τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ παραμονεύουσι τοὺς θύννους, Στράβ. 223.

θυννοσκοπέω, παρατηρῶ, παραμονεύω θύννους, Ἀριστοφ. Ἰππ. 313· ἴδε θυννοσκόπος.

θυννοσκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν, παρατηρεῖν τὰς κινήσεις τῶν θύννων· μεταφ., ἄγρυπνος προσοχή, Στράβ. 834.

θυννο-σκόπος, ον, παραμονεύων τοὺς θύννους, Ἀριστ. I. Ζ. 4. 10, 8, Πλουτ. 2. 980A, πρὸς Θεόκρ. 3. 26. Τούτο ἦτο τακτικὴ ἐνασχόλησις, ἰδίως ἐν ταῖς Σικελικαῖς ἀκταῖς· ἄνθρωπος καθήμενος ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπίας παρετήρει τὰς ἀγέλας τῶν θύννων ἐρχομένας καὶ ἐποίησε σημεῖον εἰς τοὺς ἀλιεῖς ὅπως ῥίψουσιν τὰ δίχτυα καὶ περικλείωσιν τὴν ἀγέλην. Τοῦς αὐτὸ ποιοῦσι καὶ νῦν ἐν Προποντιδὶ κατὰ τὴν ἀλίσαν τῶν πηλαμύδων καὶ ἄλλων ἀγελαστικῶν ἰχθύων.

θυννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύννῳ, δηλ. βλάξ, ἡλίσιος, Δουκ. ἐν Δὲ Τραγ. 25.

θύννος, ὁ, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ θύννος, δ ἴδε. II. «θύννος» πόλεμος, ὁρμή, δρόμος· Ἡσυχ., ὅπερ εἶδει εἶναι θυννὸς κατὰ τὸν Ἀρχαῖ. σ. 63. 25 (ἐσφαλμένος θύννος σ. 193. 17), Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 33. 15.

θύνω [ῶ], ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., = θύω B, θυνέω, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ πολεμικοῖς ἐν μάχῃ, θύνει διὰ προμάχου, ἐν προμάχοισιν Ἰλ. E. 250, κτλ.· θύνει γάρ ἄμ πεδὶον αὐτόθι 87· πάντῃ θύνει σὺν ἔγχει X. 493· οἱ δὲ λυκοὶ ὡς θύνον Δ. 73· θ. ἀμυδὶς K. 524· μετὰ μετοχ., θύνων κρίνοντες, ἔσπευδον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρατάττοντες τὰ τάξεις, B. 446· μνηστῆρας ὀρίνων θύνει καὶ μέγαρον Ὀδ. Q. 449· —μεταφ., ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον θύνει λόγον, σπεύδει ἀπὸ τῆς μίσε διηγήσεως εἰς τὴν ἄλλην, Πίνδ. Π. 10. 84.

θυνο-δόκος, ον, (θύος) δεχόμενος θυμιάματος, πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ ναοῦ, Εὐρ. Ἰων. 511, 1549· ἀνακτόρων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1146· πρὸς Ἡσυχ.

θυόεις, εσσα, εν, (θύος) πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, εὐόσμος, νέφος (ἴδε ἐν λ. στεφανώω) Ἰλ. O. 153· ἐπιθ. τῆς Ἐλευστίνος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 319· ἄσπετος ὁμφαλός, ἐπὶ βωμοῦ, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 3· βωμὸς Εὐρ. Τραγ. 1061· Ἀστερίη Καλλ. εἰς Δῆλ. 300· ἀνακτόρον Ἀνθ. Π. 6. 277· μύρον Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 11. 5. Πρὸς θύηεις, θυώεις.

θύνον, τό, (θύω) δένδρον, τοῦ ὅποιον τὸ ξύλον ἐκαλετο ὡς ἀρωματικόν, Ὀδ. E. 60· ὡσαύτως ἐν χρήσει εἰς πολυτελεῖα ἔργα, Μοσχίων παρ' Ἀθην. πρὸς Αἰλ. Πουκ. Ἰστ. 5. 6· πιθαν. τὸ αὐτὸ τῷ θυία, ἴδε τὴν λέξ. II. = θύος, τὸ πλείστον κατὰ πληθ. θύα, τά, πηλακούντια, θυμιάμα κτλ., Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 7· διὰφ. γραφ. παρ' Εὐπόλ. (ἴδε τὸ ἐπόμεν.).

θύας, εος, τό, (θύω) θυσία, προσφορά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1409· κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., σὺν θυέσσιν Ἰλ. Ζ. 270, πρὸς Αἰσχ. 1. 499 (495)· σπονδῇσι θυεσσί τε ἱλάσκεσθαι Ἰλ. Ἐργ. κ. Π. 336· λίσσασθαι ὑπὲρ θυέων Ὀδ. O. 261· θύη πρὸ παιδῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 835. 2) παρὰ μεταγεν., θυμιάμα, Λατ. thus, Ἰππ. παρὰ Γαλην., Θεόκρ. 2. 10· ἀλλὰ τὸ θυμιάμα εἶναι ἄγνωστον παρ' Ὀμ., Nitzsch Ὀδ. E. 60. II. πέμμα, πηλακούς, θύει πέττειν Εὐπόλις ἐν Ἀδημ. 22.

θυοσκέω, προσφέρω ὀλοκαυτώματα, διὰ πυρὸς θυσία· Ἡσυχ. ὁπότεν διορθοῦται ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 87, περιπεμπτα θυοσκεῖς, ἐνθα τὸ Μεδ. Ἀντιγρ. θυοσκεινέις—ἐν καὶ ἡ γραφὴ θυοσκεῖς εἶναι ὀρθή, φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ θυοσκεῖς (ἐκ τοῦ ἐπομ.).

θυσο-κόος, ου, ὁ, (ἴδε κοίω) θύτης, Ὀδ. Φ. 145, X. 318, 321, Εὐρ. Ρήσ. 68· διακρινόμενος ῥητῶς ἀπὸ τοῦ μάντιος καὶ ἐμεύς, Ἰλ. Ω. 221· Μαινάδες θ., αἱ θεοπνευστοί, Εἰησιλ. ἐν Εὐρ. Βάχχ. 224· θ. ἱρά, ἐργαλεῖα θυτικά, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 51, 2.

θυσο-σκόπος, ου, ὁ, παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια, Ἡσυχ., Φώτ., διὰφ. γρ. ἐν Εὐρ. Ρήσφ. 68.—καὶ οὐσιαστ. θυσοσκοπία, ἡ, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. ἐν προοίμῳ.

θυόω (θύος), πληρῶ εὐωδίας· μετοχ. Παθ. πρkm., ἔλαιον τεθυωμένον, εὐώδες, Ἰλ. E. 172· εἴματα τεθ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 184, Πιστήης παρ' Ἀθην. 682F· τεθ. ἄλσος Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 63.—Ἐπικ. λέξις.

θύρᾱ, ας [ῶ], Ἰων. θύρη, ἡ, Ἰων. γεν. πληθ. θυρέων Ἡρόδ. 1. 9. (Ἐκ τῆς √ΘΥΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ θύρ-αζες, -ασι, -ηφι, θυρ-εῖς, θυρ-εός, καὶ ἴσως τὸ θαῖρ-ος· πρὸς τὸ Σανσκρ. dvār-am, dvār· Λατ. for-es, for-as, -is (ἴδε Θ. 1. 2)· Γοτθ. dur (θύρα), Ἀρχ. Σκανδ. dyrr, Ἀγγλο-Σαξον. dur-u, Σλαβ. dver-i, Δούρ. dur-ys (fores)· Ἀρχ. Γερμ. tor (thür)). Θύρα εἴτε ζω-

ματίου εἴτε οἰκίας, Ὀμ., κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., ἐφυλλος θύρα, διπλή, καὶ ἐν Ὀδ. P. 267 προστίθεται τὸ· δικλίδες ὅπως ἐκφραστῇ τοῦτο· φραεῖναι εἶναι συχρὸν τῆς θύρας ἐπίθετον, ὅπερ θυνατόν νά ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐστειλωμένον ξύλον ἢ τὰ ἐκ μεταλλοῦ (οἷον χρυσοῦ) κοσμήματα αὐτῆς, Ὀδ. H. 88· θύραι αὐλῆς ἢ αὐλείας, ἴδε ἐν λέξ. αὐλείος, ἔρκειος· θ. ἡ εἰς τὸν κήπον φέρουσα Δμ. 1155. 13· ἡ κηपालα, ἴδε κηπαῖος Becker—αἱ θύραι ἰδιω-

τικῶν οἰκοδομῶν συνήθως ἡνοίγοντο πρὸς τὰ ἔσω, Becker ἐν Χαρίκλ. 260, 269, E. Tr., ἴδε φασίω II.—σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πύλαι, Πλουτ. Κάτωνι Νεωτ. 55.—φράσεις· θύρην προσιθέ-ναι, ἀντίθετον τῷ ἀνακλίνειν (ἴδε ἀνακλίνω)· τὴν θ. προσιθέ-ναι, νά κλείσῃ τὴν θύραν, Ἡρόδ. 3. 78, Λυσ. 92. 42· ἐπισπά-σαι Σεν. Ἑλλ. 6. 4, 36· κλείειν, ἐγκλείειν Ἀριστοφ. Περ. 1, Πλάτ. Πρωτ. 314D· ἐφέλκεσθαι Δουκ., κτλ.· τὴν θ. βαλα-νοῦν, μοχλοῦν, κλείειν, θέτειν τὸν μοχλόν, ἐμπαρῶμεναι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 259a, 331· θύραν κόπτειν, πατάσσειν, κρούειν, Λατ. januam pulsare, κτυπῶ, κρούω, Ἀριστοφ. Νερ. 132, Βατρ. 38, Πλάτ. Πρωτ. 310A· ἀράττειν, ἐπαράττειν Ἀριστοφ. Ἑκαλ. 977, Πλάτ. Πρωτ. 314 D· τὴν θ. ἀνοίγνυναι, ἀνοίγειν, ἴδε ἐν λ. ἀνοίγνυναι· ὠθεῖν Δυσ. 94. 7· μικρὸν ἐνδοῦναι, ἀνοίξει· ὀλί-γων, Πλουτ. 2. 597D.—δόμου ἐν πρώτῳ θυρῇ στήναι Ὀδ. A. 255· ἴζει δ' ἐπὶ . . οὐδοῦ ἐντοσθε θυράων P. 339· θυρῶν ἐνδον Σοφ. Ἠλ. 78· πρὸ θυρῶν αὐτόθι 109· ἐπὶ ἡ παρὰ Πριά-μοιο θύρῃσι, παρὰ τὰς θύρας τοῦ Πριάμου, δηλ. πλησιέστατα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ, Ἰλ. B. 788., H. 346· μεταφ., ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος εἶναι Σεν. Ἀν. 6. 5, 23, πρὸς Δμ. 140. 17, Πλουτ. Σύλλ. 29, Ἀρατ. 37· πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἐγγίζοντος, ὁ αὐτ. 2. 128F· πρὸς Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 549. 2) ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς συνήθειας τοῦ νά διδῶνται αἱ αἰτήσεις ἐν τῇ πύλῃ, ἢ φράσι, αἱ τοῦ βασιλέως θύραι, κατήντησε νά σημαίνῃ δτι σή-μερον ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, Θεόπομπ. Ἰστ. 135· οἱ τῶν ἀρίστων Περ-σῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, ἐν τοῖς ἀνακτόροις, Σεν. Ἀν. 1. 9, 3· φοιτέειν ἐπὶ ταῖς θύραις τοῦ βα-σιλέως, φοιτᾷ ἐς τὰ ἀνάκτορα, Ἡρόδ. 3. 119, πρὸς Σεν. Ἀν. 2. 1, 8· αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεις, τὸ συχνάζειν εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1. 6, 7· ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσιῶν θύραις διατρίβειν Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 2· περὶ θύρας διατρί-βειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 6. 3) μεταφ., Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφικέσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 245A· λέγεται ὡσαύ-τως ἐπὶ ἐρασιῶν, πελατῶν, ἐπατιῶν, προσέει καὶ ἐπὶ μαθητῶν φοι-τῶντων εἰς τὰς κατοικίας διασκίνας διδασκάλων, κτλ.· ἐπὶ τὴν θύ-ραν (ἢ τὰς θύρας) τιנדὸς βαδίζειν, ἰέναι, φοιτᾶν κτλ., Ἀρι-στοφ. Πλ. 1007, Πλάτ. Πολ. 364B, κτλ.· ἐπὶ ταῖσι θύραις αἰεὶ καθήροθαι Ἀριστοφ. Νερ. 467· μεταφ., ἴδε θυραυλέω II. 4) παροιμ., γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεινται ἔλεγχος Ἀ21, πρὸς ἀθυροστομῶς οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα, ἐπὶ περιέργων, Εὐπόλ. ἐν Φιλ. 9· ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, θραύω τὴν ὑδρίαν κατ' αὐ-τὴν τὴν θύραν, φέρω αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 23· τίς ἂν θύρας ἀμάρτοι; ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἐλατ.) 1. 2. 5) ἡ θύρα ἀμάξης, Σεν. Κύρ. 6. 4, 9. 6) θύρη καταπακτὴ, καταρράκτης, «κλαβανή», Ἡρόδ. 5. 16. 7) κατασκευάσμα ἐκ σκελετῶν, σχεδία, ὁ αὐτ. 2. 96· ὡσαύτως, φραζάμενοι τὴν ἀκρό-πολιν θύρῃσι τε καὶ ξύλοις, με σκελετῶν καὶ ξύλων, ὁ αὐτ. 8. 51, πρὸς Θουκ. 6. 101· ἐντεῦθεν θυρεός. II. καθόλου, εἰσοδος, οἷον εἰς σπήλαιον, Ὀδ. I. 243, M. 256, N. 109, 370, ἐν τῷ πληθ. 2) ἐπὶ τῶν αἰσθητικῶν, ὡς τῶν θυρῶν ἡ εἰσόδων εἰς τὴν φύ-σιν, Σπερῶνος παρὰ Στοδ. 80. 31, Ἀρισταίν. 2. 7, Φιλόστρ. 946. 3) ἐπὶ τῶν ὁσπρακοδέρμων ὡς τὰ μὲν ἐστὶ δῖθουρα τὰ δὲ μονό-θυρα· λέγω δὲ δῖθουρα τὰ δυσὶν ὁσπράκοις περιεχόμενα, μονόθυρα δὲ τὰ ἐνὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 3, κ. ἄλλ.

θυράκιον, τό, (θυράζω) = ἀφροδύματα, Ἡσυχ.

θυρακόδοξον, ἴδε ἐν λ. θυρακόξω.

θύραξ, ἡ, Ἐπὶρρ., κυρίως θύρασδε, εἰς τὴν θύραν, ἐπομένως ἔσω τῆς θύρας, Λατ. foras, ἐκ δὲ θύραζε ἐδραμον Ἰλ. Σ. 29, πρὸς 416· δόμιον ἐξῆγε θύραζε Ὀδ. O. 62, 465. 2) καθόλου, ἔσω, Ἰλ. E. 694 (ἴδε ἐν λ. ἐξωθίω), Ὀδ. O. 451, κτλ.· ἔκθρασις



.. ἄλδος πόλιος θύραζε, ἔξω τῆς θαλάσσης, Ε. 410· ἰχθύν ἐκ πόντοιο Θ. [ἔλκειν]· Π. 408, πρβλ. Φ. 237· οὐδὲ Θ. εἶων ἐξείναι, ἔξω τοῦ πλοίου, Σ. 447· — οὕτω παρ' Ἀττ., ἐκφέρειν Θ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 359· ἐξέλκειν τινὰ Θ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 365, πρβλ. Σφ. 70· ἐκχέω θύραζε, χύνω ἔξω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 290· οἱ Θ., οἱ ἐκτός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 748· τὰ Θ., τὰ ἐκτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐνδον, οἷα δὲ μὴ πίπτουσιν εἰς τὰ ἐνδον εἰσι τὰ τε θύραζε δυστυχεῖς Εὐρ. Ὀρ. 604· Θ. φωτοκεῖν ἢ ζωτοκεῖν Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1.10., 1.12, 6, κ. ἄλλ. 3) μετὰ γεν., Θ. τῶν νόμων, ὡς τὸ ἔξω, Εὐρ. Βάχχ. 331, πρβλ. Μοῖρην 185.

θύραθεν, Ἐπικ. θύρηθεν, Ἐπίρρ., ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξωθεν, αἱ Θ. εἰσδοὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 952· Θ. εἰκάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 713· Θ. ἐπεισιέναι Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 2.3, 9, κ. ἄλλ. 2) ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξω, θύρηθεν· ἔα, ἤμην ἔξω (δηλ. τῆς θαλάσσης), Ὀδ. Ξ 352· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδοθεν (δ' ἴδε), οὗτ' ἐνδοθεν, οὕτε θύραθεν Σοφ. Τρ. 1021· τὸν ἄερα τὸν θύραθεν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1.1, 46· — οἱ Θ., οἱ ξένοι, οἱ πολέμιοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 68, 193· παρ' Ἐκκλ., οἱ ἔθνη· — τὰ Θ., τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ, Σύνεσ. Ἐπ. 45.

θύραθεν, Ἐπίρρ., εἰς τὴν θύραν, κατὰ τὴν θύραν, Ἐτυμ. Μ. 25.16. θύρατος, α, ον, ὡσαύτως ας, ον, Σοφ. Ἠλ. 313, Εὐρ. Ἀλκ. 805· (θύρα): — ἐν τῇ θύρᾳ, ἢ ἀκριβῶς ἔξω τῆς θύρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1055, Σοφ. Αἴ. 793· θυράτιον οἰχνεῖν, ἔρχεσθαι εἰς τὴν θύραν, Σοφ. Ἠλ. 313· τόνδε βλέπω Θ. ἦδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 595· Θ. στίβος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐναυλος, τὴν ἔχει στίβον, ἐναυλον ἢ θυράτιον; ποῦ περιπατεῖ, ἐντός τῆς αὐλῆς ἢ ἔξω; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 158· Θ. ἔστω πόλεμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐμφύλιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 864: — μεταφ., Θ. ἀμφὶ μῆρόν, περὶ τὸν γυμνὸν μῆρόν, Σοφ. Ἀποσπ. 791· Θ. δόξα Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 18· Θ. ὑποψίαί ὁ αὐτ. 2. 38D. 2) μὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπὸν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1608, Χο. 115· Θ. ἐλθεῖν, ἐλθεῖν ἐκ ξένης γῆς, Εὐρ. Ἰων. 702· τοὺς δ' ἐν θυράταις, τοὺς ζῶντας ἐν τῇ ξένῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοὺς μὲν ῥωμαίων ἀπο (ἴδε ἀπὸ III. 6); ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 217.

3) ἐκ τῆς ξένης, ἐκ ξένης γῆς, ἄνδρες θυρ., ξένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 409· θυράτια φρονήματ' ἀνδρῶν, αἱ σκέψεις τῶν ξένων, αὐτόθι 395. 4) = ἀλλοτρίος, Λατίν. alienus, ὁ ἄλλος Θ., ἢ εὐτυχία τῶν ἄλλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 837· πῆμα Εὐρ. Ἀλκ. 778· χεῖρ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 862. — Τραγ. λέξεις ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφους.

θυρά-μάχος, ον, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον θυρῶν, θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων Πρατίνας 1 10.

θύραται, -σιν, Ἐπίρρ. (θύρα) ἐν τῇ θύρᾳ, ἔξω, ἐκτός, Λατ. foris, Ἀριστοφ. Σφρξ. 891, Εἰρ. 942, 1023, κ. ἄλλ. 2) ἔξω τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς χώρας, Εὐρ. Ἠλ. 1074. — Συχνάκις γραφόμενον ἐσφαλμένως θύραται, ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 401.

θύραυλιος, ὡς εἰς τὸ ὑπαίθριον, διατρίβω ἐκτός τῆς οἰκίας εἰς ἀνοικτὸν τόπον, Πλάτ. Πολιτ. 272A, Νόμ. 695A, Ξεν. Οἰκ. 7, 30, Ἰσοκρ. 132A, κτλ. ἴδιως ἐν πολέμῳ, ὡς ἐν στρατοπέδῳ, Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 11, Πλούτ. Καίσαρι 17, κτλ. II. αὐλιζομαι ἢ περιμένω παρὰ τὴν θύραν τινός, ἐπὶ ἐραστῶν ἀναμενόντων τὰς ἐρωμένες αὐτῶν, Πλούτ. 2. 759B, Φίλων 1. 306, κτλ., ἴδε πλείονα παρὰ Ruhnke εἰς Τίμ.

θύραυλις, ἢ, τὸ αὐλιζεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. excubiae, Τίμ. Λοκρ. 103B, Λοκρ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10, κτλ. ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλούτ. 2. 498C· ἐπὶ ἀγρίων ζώων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 3, 20.

II. τὸ ἀναμένειν εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ ἐραστοῦ, Φίλων 1.155. θύραυλικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς θυραυλίαν, Φιλόστρ. 940. θύρα-αυλος, ον, (αὐλή) αὐλιζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ, Ἰσχυρ. θύρα-ωρός, ον, ἴδε ἐν λ. πυλαωρός.

θυρργανῶν, «κρούειν (κύνειν)» Ἰσχυρ.

θύρδα, Ἀρχαῖο. ἀντὶ θύραζε, = ἔξω, Ἰσχυρ.

θυρεαμαχία, ἢ, εἶδος ἀγωνίσματος, Ἐπιγραφ. Σάμου, Bull. de corr. hell. V. σ. 482.

θύρε-ασπεις, ἰδός, ἢ, μεγάλη ἀσπίς, Ἀνθ. Π. 6. 131· πρβλ. θυρεός II.

θυρεατικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν θυρεάν, «θυρεατικοί» οὕτω καλοῦνται στέφανοι τινες παρὰ Λακεδαιμονίους, ὡς φησὶ Σωσθέσιος ἐν τοῖς περὶ θυσίων, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὅτις ἐκ φοινίκων κτλ. Ἀθην. 678B, Ἰσχυρ. ἐν λ.

θύρεα-φύρος, ον, = θυρεοφύρος, Πολύδ. 5. 53, 8, Ἄρρ. Τακτ. 4. 4.

θύρεο-ειδής, ἔς, ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, χόνδρος θυρεοειδής (κακῶς θυροειδής), ὁ θυροειδής χόνδρος (τοῦ λάρυγγος), Γαλην. 2. 839.

θύρεός, ὁ, (θύρα) λίθος ὅπισθεν θύρας τεθειμένος ὅπως κρατῇ αὐτὴν κλειστήν, Ὀδ. I. 240, 313, 340. II. παρὰ μεταγεν., μεγάλη ἐπιμήκης ἀσπίς (ὁμοία τὸ σχῆμα πρὸς θύραν), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίως ἀσπίδα (τὴν στρογγύλην), ὡς τὸ Λατ. scutum, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ clipeus, Ἐπιγραφ. παρὰ Πλούτ. ἐν Πύρρ. 26, Πολύδ. 2. 30, 3., 6. 23, 2· πρβλ. θύρα III.

θύρεοφορέω, εἶμαι ὀπλισμένος με θυρεόν, Πολύδ. 10.13, 2.

θύρεο-φύρος, ον, φέρων θυρεόν ἢ μεγάλην ἐπιμήκη ἀσπίδα, Λατ. scutatus, Πλούτ. Κράσος 25· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ θυρεα-φύρος, Λοβ. Φρύν. 657.

θυρεῶν, καλύπτω, προστατεύω διὰ θυρεοῦ, Ἀκίλ. Παλ. Διαθ. θύρ-επ-ανοίκτης, ου, ὁ, (ἀνοίγνυμι) ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, ἐπιθετ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, πρὸς δὲ πᾶσαι αἱ θύραι ἤσαν ἀνοίκται, Πλούτ. 2. 632E· ἐκαλεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν καὶ νουθετεῖν Διογ. Λ. 6. 86.

θύρετρα, τά, = θύρα, Ἠλ. B. 415· Ὀδ. Σ. 358, Φ. 49, Πίνδ. καὶ Ἀττ. — Ἐνικ. παρὰ Πολυδ. 30.16, 5, Ἀνθ. Π. 5. 294, Ψευδο-Λοκρ. Φιλοπατρ. 4.

θυρετρικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς θυρετρον, πῆγμα Ἐπιγρ. Χίου ἐν Bull. de corr. hell. I. σ. 82.

θύρη, θύρηθεν, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ θύρα, θύραθεν.

θυρηδάλιον, τό, ἐτὴν ἐπ' ἀγρῷ οἰκηρίν, Ἰσχυρ.

θύρηφι, Ἐπικ. δοτ. τοῦ θύρα, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., ἔξω, Ὀδ. I. 238, κτλ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδοθε, Χ. 220· τὸ ἢ τὰ Θ. Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 363, Ναυμάχ. παρὰ Στοδ. 748. 2.

θυριδωτός, ἢ, ὄν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ θυριδῶν) ἔχων θυρίδας, παρὰ-θύρα, Πολύδ. I. 1, 137.

θύριον (οὐχὶ θυρεόν, Εὐστ. 268. 9), τό, ὑπόκορ. τοῦ θύρα, μικρὰ θύρα, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 92 (διάφ. γραφ. θυριδίων), Θεομ. 26, Πλούτ. Κλεομένης 8, κτλ. — μεταφ., τό τοῦ λόγου Θ. παραβάλλεσθαι, κλείειν τὴν θύραν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. 2. 940F, πρβλ. 965B.

θύρίς, ἰδός, ἢ, ὑπόκορ. τοῦ θύρα, Πλάτ. Πολ. 359D, Πλούτ. 2. 273B. 2) παρὰ-θύρον, Πράξιλλα 5, Ἀριστοφ. Σφρξ. 379, Θεομ. 797, Ἀριστ. π. Ψυχ. I. 2, 3, κτλ. 3) αἱ ἐκατέρωθεν θυρίδες τῶν σκαδῶν τῆς μελίσσης, ὁ αὐτ. ἐν I. Ζ. 9. 40, 9., 43, 1.

4) τὸ δοτράκον διθύρον δοτράκοδέρμου, ὡς π. χ. τοῦ κτενός, αὐτόθι 4. 4, 24. II. ἐν τῷ πληθ., σάνιδες, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521F: — θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμματεῶν πτυχὰς Ἦσυχ.

2) κυψίλη σφρηκῶν, Ἀριστ. I. Ζ. 9. 41, 7.

θυριώτης, ου, ὁ, ὁ ἔξω τῆς θύρας· Σουῖδ.

θύρο-ειδής, ἔς, ὅμοιος θύρᾳ, Ἰπικιατρ. 140 18. — θυροειδής, τό, τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἡβικοῦ ὅστου, διὰ τοῦ τῆς ἡβῆς ὁστέου τρήματος, ὁ καλοῦσι θυροειδὲς Γαλην. τ. 2. 414, 1, πρβλ. θυροειδής.

θύρο-ειγός, ὄν, (οἰγνυμι) θυρωρός, Ἰσχυρ.

θύροκοπέω, κτυπῶ τὴν θύραν, ἀνοίγω αὐτὴν βιαίως, ἴδιως ἐπὶ μεθύσει, ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται καὶ θυροκοπήσαι Ἀριστοφ. Σφρξ. 1254· θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 71. 2) κτυπῶ οὕτως ὡς εἰ ἐκρούον θύραν, Θ. τὴν πλευρὰν τινος Πλούτ. 2. 503A· ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα θυρ. Ἀκίλτρ. 3.70.

θύροκοπία, ἢ, τὸ κτύπημα τῆς θύρας, Δίφιλ. ἐν Ἀδῆλ. 46.

θύροκοπικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων εἰς θυροκοπίαν. — θυροκοπικόν, τό, εἶδος χοροῦ, Ἀθην. 618C. — Παρ' Ἰσχυρ. θυροκοπισμός, ὁ.

θύρο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1195.

θυροκροστέω, = θυροκοπέω, Ἐκκλ.: θυροκρουστέω, Βασίλ.

θύρο-πηγία, ἢ, κατασκευὴ θυρῶν, Θεοφρ. I. Φ. 5.7, 6.

θύρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων θύρας, Πολύδ. Ζ'. 111, Ἰσχυρ., Σουῖδ.

θύρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὴν θύραν, θυρωρός, Σχόλ. εἰς Ἠλ. Χ. 69· ῥομφαία Θ. Ἐκκλ.

— θύρως, (θύρα) θέτω θύραν, κλείω διὰ θύρας, κλείω καλῶς ὡς διὰ θύρας, νεῶς. — θυρῶσαι χρυσάσι θύραις Ἀριστοφ. Ὀρν. 613· μεταφ., βλεφάροις θυρῶσαι τὴν ὄψιν· Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6. — Παθ., στεγόμενα. — καὶ τεθυρωμένα, ἔχοντα στέγην καὶ θύρας, Πίνδακ. Ἠρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142· πολλὰτε ἐξόδοις τεθυρωσθαι Λοκρ. Ἰππίας ἢ Βαλανεῖο 8.

θυραζῶ, φέρω ἢ πάλιν τὸν θύρσον, θυραδδοῶν Λακων. μετχ. γεν. πληθ. θηλ. ἀντὶ θυραζουσῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1313, ἔθνα ἴδε Δινδόρρ.

θυραζέριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ θύρσος, Πλούτ. 2. 614A.

θυρα-αχθής, ἔς, ἐπὶ τοῦ Βάχχου, ὁ φέρων ἄχθος θύρσου, δηλ. ὁ φέρων θύρσον, Ὀρρ. Ὑμν. 44. 5· ὁ Ruhnke. προτιμᾷ θυρα-εγ-χής, ἔχων ὡς δόρυ θύρσον.

θυραταμβός, ὁ, θύραμβον ὠνόμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρσων καὶ τῶν ἱαμβῶν, οἰνοῖο σκωμμάτων, ὡσανεὶ θυραταμβός Ἰω. Λυδ. π. μὴν. Α'. 2.

θυραίνη, = θροδάγκη, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 2. 172.

θύρατον, τό, = θύμον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 3. 44: — ὡσαύτως = κατανάγκη, αὐτόθι 4.134.

θυρατίτης (ῖ), ου, ὁ, = ὠκιμοειδής, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 4. 28.

θυράων, ωνος, ὁ, Λατ. thyrsio, μέρος ἰχθύος, τοῦτου τοῦ ἰχθύος (δηλ. τοῦ καρχαρίου) μέρος (ἴσως διορθωτέον εἶδος) ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλούμενος θυρσίων Ἀθην. 310E.



θυρσο-ειδής, ἐς, ὁμοιος θύρῳ, Διοσκ. 3. 19.  
 θυρσο-κόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος τὸν θύρσον· ἐν ἐκ τῶν δρα-  
 μάτων τοῦ Λυσίππου, Σουίδ. ἐν λ. Λυσίππος.

θυρσο-λόγος, ὁ, λόγος ἐκ θύρσου, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 200D.

II. ὡς ἐπιθ., θ. ὅπλα, ὅμοια πρὸς θύρσον, Στράβ. 19.

θυρσο-μάνης, ἐς, ὁ μαινόμενος κρατῶν τὸν θύρσον, ἐπιθ. τοῦ  
 Βάκχου, Εὐρ. Φοῖν. 792, Ὀρφ. Ὑμν. 49. 8.

θυρσο-πλῆξ, ἄγος, ὁ, ἡ ἐν τοῖς Βακχεύουσιν ἐνθεαζόμενος,  
 Ἰσχύ.

θύρσος, ὁ, παρὰ μεταγεν. ποιητ. μεθ' ἑτεροκλ. πληθ. θύρσα,  
 Ἀνθ. Π. 6. 158:— ὁ θύρσος, ἥτοι ἡ Βακχικὴ ῥάβδος· ἐστεμμένη με-  
 χισσὸν καὶ φύλλα ἀμπέλου καὶ ἔχουσα ἐπὶ κορυφῇ κῶνον πίτυος,  
 ἣν ἔφερον οἱ λατρευταὶ τοῦ Βάκχου, πρῶτον ἐν Εὐρώπ. Βάκχ. 80,  
 πρβλ. Ἀνθ. ἐνθ' ἀνωτ., Βεργ. Διν. 7. 390, καὶ ἴδε θυρσαχθής,  
 θυρσομανής.

II. ἐρμηνευόμενον ὡσαύτως παρ' Ἰσχύ. =  
 κλάδος, ῥάβδος· καὶ τὸ thyrsus ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Λατ. ὡς =  
 τῷ iurio, ἔγλ. νέος κλάδος, βλαστός.

θυρσο-τινάκτης, ὁ, ὁ τινάσσων ἢ σείων τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ  
 Βάκχου, Ὀρφ. Ὑμν. 51. 4.

θυρσοφορέω, φέρω τὸν θύρσον, Διόδ. 4. 3. II. θ. θιά-  
 σους, συναγωγή ὁμίλου διὰ τοῦ θύρσου, Εὐρ. Βάκχ. 556.

θυρσοφορέα, ἡ, τὸ φέρειν τὸν θύρσον, Πλούτ. 2. 671E.

θυρσοφόρος, ὁ, ὁ φέρων θύρσον, Βάκχαί Εὐρ. Κύκλ. 64,  
 Ἀνθ. Π. 9. 524.

θυρσο-χάρης, ἐς, εὐφραίνόμενος· ἐπὶ τῷ θύρῳ, Ἀνθ. Π. 3. 1.  
 θυρσώω, (θύρσος) μεταβάλλω εἰς θύρσους, λόγχαί τεθυρσω-  
 μέναι Διόδ. 4. 4.

θυρώματα, τά, (θυρώ) δωμάτιον μετὰ θυρῶν, κοιτῶν, Ἡρόδ. 2.  
 169.

II. θύρα μετὰ τῶν παρασιτάδων, τοῦ πλαισίου καὶ θύων  
 τῶν ἐξαρτημάτων, Θουκ. 3. 68, Λυσ. 154. 38, Πλάτ. Πολιτ. 280D,  
 Δημ. 568. 17, κτλ.· τὰ θυρ. ἀποσπάσας ὁ αὐτ. 845. 19:— ἐν τῷ  
 ἐνίκῳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 160. 78.

2) καθόλου, πινακίς, Διωτογέ-  
 νης Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 251. 22, Ἀρχύτ. παρὰ τῷ αὐτῷ 269. 19.

III. παράθυρον, ἴδε Πλούτ. 2. 273B.— Τὸ ἐνικ. μόνον παρ'  
 Ἰσχύ.

θύρῳν, ὦνος, ὁ, (θύρα) τὸ ἔξω τῆς θύρας μέρος, ἡ εἰσόδος,  
 προβάκιος, Λατ. vestibulum, Σοφ. Πλ. 328, Ο. Τ. 1242, Λουκ.  
 π. Μισθ. Συνόντ. 42, Πολυδ. Δ' 77. II. βλ. πυλῶν.

θύρῳρεῖον, τό, τὸ δωμάτιον τοῦ θυρῳροῦ, Βιτρούβ. 6. 7.

θύρῳρεῖω, εἶμαι θυρῳρός, Πλούτ. 2. 830A, Λουκ. Βίων. Πρά-  
 σει 7.

θύρ-ῳρός, ὁ, ἡ, (ῳρά ἢ ὠρος) φύλαξ τῆς θύρας, Λατ. janitor,  
 Σαπφώ 99, Ἡρόδ. 1. 120, Δισχύλ. Χο. 565, Πλάτ., κλ.· πρβλ.  
 πυλωρός.

θυρῳτός, ὁ, ἔχων θύραν ἢ ἀνοίγμα, Βαθρ. 59. 11.

θύσαι (θύσαι ἤθη. Στ.), θύν, αἰ ὡς τὸ θυιάδες, μαινάδες  
 Βάκχαί, Δυκόβρ. 106· ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγρ. ἔχουσι θύστη-  
 σιν, ὡς εἰ ἐκ τοῦ θύσται, πρβλ. θυστάς.

θύσανηδόν, Ἐπίρρ., ὡς θύσανος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 11.

θύσανόεις, Ἐπικ. θυσανόεις, εἴσα, ἐν, μετὰ θυσάνων,  
 κρυσσώτης, Ὀμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· αἰγίδα θυσανόεσσαν Ο. 229.  
 P. 593, κτλ.· ἀσπίδα θ. Φ. 400.

θύσανός [ῥ], ὁ, κρυσσός, τὸ πλείστον κατὰ πληθ., κρυσσοί, κρυσ-  
 σωτὶν κόσμημα, Ὀμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· ἐπὶ τῶν κρυσσῶν τῆς αἰγί-  
 δος Β. 448· καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀθηναίης (πίθανός τὸ αὐτό),  
 Ε. 181, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225, Ἡρόδ. 4. 189· κιθῶν· θυσανώ-  
 τος Ἡρόδ. 2. 81 (ὅρα παρὰσταίν τινα ἐν τῷ Ἡρόδ. τοῦ Raw-  
 linson II σ. 133)· ἐπὶ τῶν ἐρίων τοῦ χρυστοῦ δέρατος, Πίνδ. Π. 4.  
 411· ἐπὶ τῶν πλοκαμῶν τῆς τευθίδος (σηπίας), Ὀπκ. Ἀλ. 3. 177.  
 θύσανος δικτυωτός ἔχων εὐμεγέθεις κώδωνας Διόδ. 18. 26.  
 (ἴσως ἐκ τοῦ θύω, ἐνεκα τῆς συνεχοῦς κινήσεως).

θύσαν-ουρος, ὁ, (θύρα), ἔχων οὐρὰν θυσανώδη, ὁ δασύκερ-  
 κος· Ἰσχύ.

θύσανώδης, ἐς, = θυσανόεις, ῥίζα θεόρρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6. 4.  
 θύσανώτος, ἡ, ὁ, ὡς εἰ ἐκ τοῦ θυσανώω, = θυσανόεις,  
 κιθῶν, αἰγίη Ἡρόδ. 2. 81., 4. 189· ἐνδυμα Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. 5.  
 5, 7.

θύσεω, ἔρετ. τοῦ θύω, Ἡρώδιαν. Ἐπιμ. 249.

θύσθλα, ὦν, τά, (θύω) τὰ κατὰ τὰς Βακχικὰς τελετὰς χρησι-  
 μεύοντα πράγματα, ὡς π. χ. οἱ θύρσοι, οἱ πυρσοί, κτλ., τὰ ὅποια  
 ἔφερον αἱ μαινόμενοι Διωνύσοιο τιθῆναι Ἰλ. Ζ. 134.

II. αὐτὴ ἡ Βακχικὴ τελετή, Ὀπκ. Κυν. I. 26.— ὡσαύτως, καθ' ἐνικ.,  
 Πλούτ. 2. 501E.

III. καθόλου, πᾶσα θυσία, θ. καταίθειν  
 Δυκόβρ. 459, πρβλ. 720, 929, Ὀρφ. Ἀργ. 907, κτλ.

θύσια, ἰων. -εῖη, ἡ, (θύω) προσφορά ἢ τρόπος προσφορῆς, Ἡρόδ.  
 2. 39., 4. 60.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ Ὀμηρικὸν θύεα, προσ-  
 φορᾶ· θυσίαι, ἱεραὶ τελεταί, Βατρ. 176, Ἐρμπεδ. 422, καὶ ἄλλ.·  
 ἐν θυσίῃσι εἶναι Ἡρόδ. 8. 99· θυσίαισι δέκεσθαι τινα Πίνδ.  
 Π. 5. 115, πρβλ. I. 5 (4). 38· θυσίῃσι ἱλάσκεσθαι τὸν θεόν  
 Ἡρόδ. 1. 50., 6. 105· θυσίας ἐρδεῖν 1. 131, κ. ἄλλ.· ἐπιτελεῖν  
 αὐτοῖς 63· ἀνάγειν 2. 60· εἶναι ἐν θυσίῃσι 8. 99· θυσίαν ποι-

εῖσθαι, θύειν Πλάτ. Συμπ. 174C, Πολ. 362C· ἀγειν, ἀποδιδό-  
 ναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 148E, κτλ.· ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν θυσιῶν,  
 Λατ. sacra privata, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5, Πολιτικ. 3. 9, 13·  
 — ἐπὶ τῶν θεῶν, θυσίαν δέχεσθαι Δισχύλ. Θ. 6. 701· ἐλέγετο δὲ  
 ἡ θυσία θεοῦ ἢ θ. θεῶ Seidl. εἰς Εὐρ. Πλ. 1132. 3) ἑορτὴ  
 ἡ πανηγυρίς, καθ' ἣν προσφέροντο θυσίαι, Πλάτ. Φαίδων 51B, Τιμ.  
 26E, κ. ἄλλ.· θ. καὶ διαγωγὰ τοῦ συζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 3.  
 9, 13, πρβλ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5. II. αὐτὸ τὸ θύμα, Λουκ. π.  
 Θυσ. 12, Πλούτ. 2. 184E.

θύσιάζω· μέλλ. -άσω, ὡς τὸ θύω, ὡς καὶ νῦν, βοῦν, μῆλα  
 Στράτων παρ' Ἀθην. 382E· ὑπὲρ τινος Λυσ. 103. 31. 2).

θ. τινί, προστέρω ὡς θυσίαν εἰς τινα, Σουλ. Ἐπιγρ. 2423b· τινί  
 ὑπὲρ τινος 5127B. 37· θ. τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν Διόδ. 4. 3.

3) μετ' αἰτ., τοὺς βωμικούς θ., θυσιάζω ἐπὶ τῶν β., ὁ αὐτ.  
 ἐν τοῖς Ἀποσπ. 602. 40.

θύσιαισμα, τό, = θυσία II, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΘ', 18)· Κωδ. Βατ.  
 θυμίαμα.

θύσιαστέον, ῥημ. ἐπιθετον τοῦ θυσιάζω, δεῖ θυσιάζειν, Θεόδ.  
 Πιρόδρ. σ. 325.

θύσιαστήριον, τό, βωμός, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΖ', 1 κέξ., κ. ἄλλ.),  
 Καίν. Διαθ.

θύσιαστήριος, α, ὁ, ἀνήκων εἰς θυσίαν, ὕμνος Τίμαιος παρὰ  
 τῷ Σχολ. εἰς Πίνδ. σ. 312, ἐκδ. Bueckh.

θύσιαστής, οὗ, ὁ, ὁ θυσιάζων, θύτης, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 221.

θύσις, ὁ, (θύω) ἀρμόδιος εἰς θυσίαν, κτήνεια Ἡρόδ. 1. 50,  
 Ἀριστοφ. Ἀχ. 784, κτλ.

θυσιό-πάρειδρος, ὁ, ὁ προσφέρων θυσίαν, Πτολεμ. Τετρ.  
 179. 21.

θύσις [ῥ], εως, ἡ, (θύω) παραχῇ, μανία, ἀπὸ τῆς θ. καὶ ζέ-  
 σεως τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419E. II. = θυσία, ἴδε ἐν λ.  
 ἐπιθουσις.

θυσακρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ.

θύσακη, ἡ, ἀγγεῖον διὰ θυμίαμα, θυμιατήριον, Ἐτυμ. Μ. 458. 53,  
 Σουίδ.· πρβλ. θυεσκη.

θυμικός, ἡ, ὁ, εἰς θυσίαν ἀνήκων, Σουλ. Ἐπιγρ. 2339  
 (προσθήκαι).

θυσανόεις, Ἐπικ. ἀντὶ θυσαν-.

θυσαός, ἄδρος, μαινόμενος, μανιώδης, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σουλ.  
 Ἐπιγρ. 871· πρβλ. θυεός.

θυστάς, ἄδρος, ἡ, (θύω Α) ἀνήκουσα εἰς θυσίαν, θυτική, θυ-  
 στάς βοή, ἡ κραυγὴ ἡ κατὰ τὴν προσφορὰν θυσίας γινόμενη, Δί-  
 σχύλ. Θ. 6. 269· θ. λιταί, αἱ προσευχαὶ αἱ συνοδευόμεναι θυσίαν,  
 Σοφ. Ἀντ. 1019. II. ὡς οὐσιαστ., = θυεός, Ἰσχύ., ὅστις ἔχει  
 ὡσαύτως· ὁ θυστάς ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρήσι.

θυστηρίος· θυμιατήριος· Ἰσχύ.

θύτεον, τό, τόπος ἐνθα ἐτελούντο θυσίαι, Δισχύλ. 70, ἐν τέλ.

θύτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ θύω, δεῖ θύειν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1237,  
 Πλάτ. Πολ. 365E.

θύτῆρ, ἡρος, ὁ, (θύω Α) ὁ θύων, σφάκων, θυσιαστής, Δισχύλ.  
 Ἀγ. 225, 240, Σοφ. Τρ. 613, 661, 1192.

θύτῆριον, τό, = θύμα, Εὐρ. I. Τ. 243. II. = θυσιαστή-  
 ριον, Λατ. ara, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἀρατ. 402.

III. = θυ-  
 μιατήριον, Φώτ., πρβλ. Εὐστ. Πονηματ. 239. 11.

θύτης [ῥ], οὗ, ὁ, ὁ θυσιάζων, ὁ θυσιαστής, Ἀπκ. Ἰδρω. 85,  
 Ἡρώδιαν. 4. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 5763· Δωρ. θύτας, αὐτοῖς 1766.

θύτικός, ἡ, ὁ, (θύω Α) χρησιμεύων εἰς τὸ θύειν, μαχαίρι-  
 διον Λουκ. ἐν Ἀλκ. 45· — ἡ, -κή (δελ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱε-  
 ροκόπου, τοῦ μάντεως, Ἀθην. 659D, Ἡρώδιαν. 8. 3· οὕτω, τὸ  
 θυτικὸν Πλούτ. 2. 904E· θ. μαντεία Σχολ. εἰς Δισχύλ. Πρ. 496.

θύτις, ἰδος, θηλ. τοῦ θύτης, Ἰσχύ.· θύτρεα, τοῦ θύτῆρ,  
 Σουίδ.

θυφλός, ἡ, ὁ, (= τυφλός) Ἐπιγρ. πηλ. ἀγγελίου Κῦμη· τῆς ἐν  
 Ἰταλίᾳ CIG. 8337.

θύψαι, θύψω, ἴδε τὸ ῥῆμα τύψω.

θύψις, (ἡ κάλλιον θύψις), εως, ἡ, (τύψω) καῦσις, Σχολ. εἰς  
 Ἀριστοφ. Ἀγ. 320.

θύω [ῥ] (Δ), Ὀμ., κλ.: παρτατ. ἔθουον Ἐπικ.· ὅθουον· Ὀδ. Ο.  
 222, Ἰων. ὁθεσκον Ἰππῶν. 28· μέλλ. θύσω [ῥ] Εὐρ. Πλάτ., κ. ἄλλ.,  
 Δωρ. θουσῶ θεόκρ. 2. 33· ἀόρ. ἐθύσα Ἀριστ. Ἐτικ.· ὅθουον· Ὀδ.  
 Ε. 446· πρkm. τεθύσκει· Ἀριστοφ. Λυσ. 1062, Πλάτ., πρβλ.  
 Δράκοντα 46. 26., 87. 25·— Μίσ., μέλλ. θύσομαι· Εὐρ. Ἡρακλ.  
 310 (ἀλλ' ὡς Παθ., Ἡρόδ. 7. 197)· ἀόρ. ἐθυσάμην Ἡρόδ., Ἄττ.·—  
 Παθ., μέλλ. τυθήσομαι Διόδ. 16. 91· ἀόρ. ἐθύσθην [ῥ] Ἡρόδ.  
 1. 216, Δισχύλ. Χο. 242· πρkm. τεθύσκει· Δισχύλ. Ἰδρω. 341,  
 Ἀριστοφ. Ὀρν. 1034· Ἐν., ἀλλὰ μετὰ σημάσιν μέσθ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ.  
 5. 1, 18· καὶ οὕτως ὑπερσ. ἐτεθύτο αὐτοῖς 3. 1, 23·— (Περὶ τῆς  
 ἱζης ἴδε θύω Β).

[ῥ] αἰέποτε ἐν μέλλ. καὶ ἀόρ., ὡς ἐν τῷ ἐνεργ.  
 καὶ παθητ. πρkm. καὶ παθητ. ἀόρ.· ὡ μακρὸν ὡσαύτως ἐν τῷ  
 ἐνεστώτι καὶ παρτατικῷ, πλὴν τῶν τρισυλλάβων πτώσεων τῆς  
 ματοχ., θύοντα Ὀδ. Ο. 260· θύοντες Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 491·  
 θύοντε Θεόκρ. 4. 21·— Ἀπολοῦδός· ἔχομεν ὀλίγας ἄλλας ἐξ-



αίρεσις: θύεσκε Ἰππῶναξ 28· ἐθύε, θύων Πίνδ. Ο. 10 (11). 69., 13. 98· θύειν, ἐν τέλει στίχου, Εὐρ. Ἰλ. 1141, Κύνκλ. 334, Ἀριστοφ. Ἀγ. 792 (ἐν τῷ στόματι ξένου): θύεις, θύω Σπράδων παρ' Ἀθην. 382E.]

Ι. προσφέρω μέρος τροφῆς ὡς ἀπαρχὴν εἰς τοὺς θεούς. (τὸ θύειν δωρεῖσθαι ἐστὶ τοῖς θεοῖς Πλάτ. Εὐθύρ. 14C) θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνώνυμι. Πάτροκλον... ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλει θυηλάς Ἰλ. 1. 219 (ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχ. σημειώνει: ὅτι ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῆς σημασί. τοῦ προσφέρειν ἢ καίω, οὐδέποτε δὲ ὡς = τῷ σφάζει, πρὸς θυσιάν): ἢ ῥα καὶ ἀργύματα θύσε θεοῖς, ἐπὶ σπουδῆς. Ὀδ. Ξ. 446, πρβλ. Ο. 260· οὕτως, ἐνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν (ἐνν. τῶν τυρῶν), ἐτελέταμεν προσφορὰν τυροῦ, 1. 231, πρβλ. γάμισα Ἀθην. 179B κίε. — οὕτω, θ. ἀκρόθινα Πίνδ. Ο. 10 (11). 70· πέλανον, δειπνα Δίσχυλ. Πέρσ. 204, Εὐμ. 109· κριθάς, πυρούς, μελιτοῦτας Ἀριστοφ. Ὀρν. 565 κίε. παρ' Ἡρόδ. μετὰ δοτ. πράγμα. θ. τοῦτ' ὅτι ἔχοι ἑκαστος 1. 50· οὕτω, θ. ἵπποισι (διάφ. γραφ. ἀντὶ ἵππου) 1. 216. 2) προσφέρειν θυσιάν, δηλ. σφάζειν θυμὰ τ', τῷ ἡλίῳ θ. ἵππου (διάφ. γραφ. ἵπποισι) Ἡρόδ. 1. 216· ταῦρον Πίνδ. Ο. 13. 96· αὐτοῦ παῖδα Δίσχυλ. Ἀγ. 1417, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 532, κτλ. ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 59· ἱερεῖα Θουκ. 1. 126, κτλ. θ. θύματα, θυσίας, διαδοτήρια, ἐπινίκια, ζωάγρια, ἴδε ἐν λ.: — καὶ ἀπ' αὐτῶν, σφάζω, ἀποκτείνω, Ἡρόδ. 1. 126, Ἀριστοφ. Λυσ. 1061. — Παθ., τὰ τεθυμένα, ἢ σὰρξ τοῦ θύματος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14, κτλ. τὰ τεθ. ἱερὰ αὐτῶν: 3. 5, 5· τὰ θυόμενα ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 15, 3.

3) ἀπολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσίας, Ἡρόδ. 1. 31, κ. ἄλλ., Δίσχυλ. Ἀγ. 594· Ἀποσπ. 156, Σοφ. Ο. Κ. 1159· τοῖσι θεοῖσι θ. Φερερ. ἐν Ἀύτομάτῳ 1, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60., 8. 138· θεῶν ἕνεκα Μένανδ. ἐν Ἀδυσκόλῳ 3. 4) ἐορτάζω διὰ προσφορῶν ἢ θυσιῶν, μετ' αἰτ., σώσεται θ. Ἡρόδ. 1. 118· γενεθλία Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121C· Λυκαία, Ἡράκλεια Ξεν. Ἀν. 1. 2, 10, Διημ. 368. 11· ἐλευθερία Ἡνίοχ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 10· γάμους Πλούτ. Πομπ. 55.

5) μετὰ διπλ. αἰτ., εὐαγγέλια θ. ἑκατόν. βροῦς, θυσιάζω 100 βροῦς ἐπὶ τῇ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 656. 6) Ἔστιά θύειν, ποροίμ. ἐπὶ φιλικῶν, διότι οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ συμμετάσχη τῶν θυμάτων τῶν εἰς τὴν Ἔστιαν προσφερομένων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Καπ. 4.

II. Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ θυσιάσθῃ ἢ διαταχθῇ νὰ θυσιάσθῃ θυμὰ τ' ἵνα λάβω μαντεῖαν, ἐπομένως = λαμβάνω μαντεῖαν, μαντεύομαι, Ἡρόδ. 7. 167, 189, πρβλ. Δίσχυλ. Ἀγ. 137, Εὐρ. Ἡρακλ. 340· ἐπὶ Πέρσῃ, ἐπὶ Κρότωνῃ, δηλ. περὶ ἐκστρατείας ἐναντίον... Ἡρόδ. 5. 44., 9. 10, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21: — σπαν. μετ' ἀπαρ., θύομαι ἱέναι, συμβουλευομαι τὰ ἱερὰ ἂν πρέπει νὰ ἀπέλθω ἢ οὐχί, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 3· οὕτω, θύεσθαι ἐπ' ἐξόδῳ αὐτοῦ: 6. 4, 9· ὑπὲρ τῆς μονῆς αὐτοῦ: 5. 6, 27· ἐθούμην ἐλβεῖτον ἦν, προσέφερον θυσίας [ὅπως μάθω] ἂν... αὐτοῦ: 5. 9, 31 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἐθύε τῷ Δίῳ...), πότερα ἄμεινον εἶη... αὐτοῦ: 7. 6, 44· διαδοτήρια θύεσθαι, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 5. 54: — μεταφ., κατασπαράττω, ἐπὶ ἀγρίων ζώων, Δίσχυλ. Ἀγ. 137.

θύω [ῥ] (B): ἄδρ. ἐθύσα Καλλ. Ἀποσπ. 82: — ὡς τὸ θύνω καὶ θυνέω, ἐπὶ βιαίας κινήσεως, σπεύδω ἐμπρός, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐπὶ ὁρμητικῶν πνέοντος ἀνέμου, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων Ὀδ. Μ. 400: Ζέφυρος μεγάλῳ σὺν λαίλαπι θύων αὐτόθι 408· ἐπὶ ἐξωγυμνόμενῳ ποταμῷ, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἰζμητὶ θύων, ὁρμητικῶς φερόμενος πρὸ τοῦ ῥέυμα ἐξωγυμνόμενον, Ἰλ. Φ. 234, πρβλ. 324, Ψ. 230· Ἦσ. Θ. 109, 131· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κύμα δ' ὅπισθεν πορφυρεὺς μέγα θύε Ὀδ. Ν. 85· οὕτω, δάπεδον δ' ἄπαν αἵματα θύνει, τὸ ἔδαφος ἔθραξε μετ' αἵμα, Δ. 420, X. 309: — ἐντεῦθεν καθόλου, μαίνομαι ἢ γὰρ δγ' ὀλοήσοι φρεσὶ θύει Ἰλ. Α. 342· ἔρχετ' ὅθεν Δ. 180· κασιγνήτα μένει θύοισα Πίνδ. II. 3. 57· θύουσιν Ἀἰδοῦ μητέρα Δίσχυλ. Ἀγ. 1235· πυκνὰ δέ οἱ κραδίη ἐντοσθεν ἔθουν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 755· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ μετὰ σπουδῆς, σφύδρα, ἐνισπεῖν αὐτόθι Γ. 685: — ἐπὶ ἵππου, Καλλ. Ἀποσπ. 82· ἐπὶ ὄρεσι, Νικ. Θ. 129. [ῥ] αἰσπότερ' ἀντὶ τοῦ θύμενος [ῥ] ἐν Πρατίν. παρ' Ἀθην. 617D ὁ Bgk. ἀναγνώσκει σύμμενος.] (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ θύω (A) καὶ θύω (B) εἰς κοινὴν ῥίζαν καὶ λαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὴν τοῦ ὀρμᾶν, ταρτατεσθαι, καὶ ὡς δευτέραν τὴν τοῦ καίειν, ἐξ ἧς καὶ ἡ τοῦ προσφέρειν, θυσιάζειν. Εἰς τὸ θύω (A) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις θύνω, θυνέω, θύελλα, θυάς (θυιάς), θυώνη, θυμός: εἰς δὲ τὸ θύω (B) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις θύμα, θυμῆλη, θυσία, θυστάς (θυλνής), θύος, θύηεις, θύμος, θύμβρα, θεῖον (ὀφέσειον). Οὕτως ἔχομεν ἐνθεν μὲν, Σαντορ. dhā, dhānōmi. (commoveo, agito) Ἀρχ. Γερμ. tunst (vis, impetus) Σλαβ. dunati (spirare) Λατ. dunias (θυμός): ἐτέρωθεν δὲ, dhūmas (fumus) Λατ. fumus, suffio, ἴσως καὶ favilla Γοθ. dāuns (odor) Σλαβ. dymu (fumus) Λατ. dumai (θύνη) Ἀρχ. Γερμ. toum (vapor, fumus).)

θυώδης, ες, (θύος, δδ-ωδα, πρβλ. εὐώδης, δδω-ώδης): — ἔχων τὴν εὐώδη θυμιατικὴν εὐώδη, ἀρωματικὴν, εἴματα. ὁ θυώδης Ὀδ. Ε. 264· θαλάμοιο θυώδεις Δ. 121· βωμὸς Ἰγν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 87· νηὶς Ἰγν. εἰς Ἀφροδ. 58, Θεοφρ. 17. 123· Οὐλύμπος Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 322· λίβανος Ἐμπεδ. 422· καπνός

Εὐρ. Ἀνδρ. 1025. II. (θύον, εἶδος) ὡς τὸ δένδρον θύον, Θεοφρ. I. Φ. 3. 15, 3., 5. 4, 2.

θύωεις, εσσα, εν, = θυώεις, Ἡσύχ., ὁπόθεν ὁ Casaub. διορθοῖ θυῶεν (ἀντὶ θυῶθεν) ἐν Ἡδύλῳ παρ' Ἀθην. 486B.

θύωμα, τό, (θύω) τὸ καίμενον ὡς θυμίαμα ἐν τῷ πληθ., ἀρώματα, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 14, Ἡρόδ. 2. 40, 86.

θυώνη, ἡ, (θύω B) ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Ἰγν. Ὀμ. 5. 21, Πίνδ. Π. 3. 177, Ἀπολλ. Ρόδ. κλ., ἴδε Valck. Diatr. σ. 154· ἐντεῦθεν αὐτὸς ὁ Βάκχος καλεῖται Thyoneus, Ὀράτ. — Ἐπὶ θ. θυωναῖος, Διδόνυσος Ὀππ. Κυν. 1. 27.

θυωλὶς (ἐνν. τράπεζα), ἡ, τράπεζα διὰ προσφοράς, Πολυδ. Δ. 123.

θυωρήτης, ου, ὁ, ὁ ὑπηρετῶν ὡς θυωρός, Ἡσύχ.: — μεταφ., θ. κάλλους, κριτής, ἐξεταστής τοῦ κάλλους, ἐπὶ τοῦ Πάριδος, Λυκόφρων 93.

θυωρός, ὁ, (θύος) φροντίζων περὶ προσφορῶν, θ. τράπεζα, φιλόξενος τρ., Καλλ. εἰς Ἡρ. 134· οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν Φερεκῦδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 119. II. (θύος) μυρεφός, Νικ. Θ. 103.

θῶ, ὁ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ θωράξ, Ἀνθ. Π. 6. 85.

θωάξω, ἐπιβάλλω ποινήν, πρόστιμον, Ἐπιγρ. Ἠλ. 1156 = Ὀ. 7 = Roberts 296, κτλ. — ἐπίσης, θωάξω, CIA IV, 1, σ. 139, II. 8-10, κτλ. ἴδε Ἀθηναῖος τ. 2, σ. 632, 634, 635. — πραστέι, θωάξω, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1 ff., D<sub>18</sub>. Πάστες ὁ ἀνωτέρω τύποι ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασί. τοῦ ἐπιβάλλειν ποινήν, πρόστιμον.

θωή ἢ θωή (ἴδε ἀθῶος), ἡ, ποινή, θωήν ἐπιθήσομεν Ὀδ. B. 192· θωήν ἀλείνεν Ἀχαιῶν, ποινήν ὑπ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν, Ἰλ. N. 669. II. ἐν τῷ τύπῳ θώειον (πρβλ. ζώος, ζῶον). Ἀρχιλ. 98, Ἐπιγρ. Λοκρίδ. 1479 = CIGS. III, 333. Εὐρηται καὶ τύπος θωάσις ἐν Δελφ. Ἐπιγρ. BCH. 1895, 1 ff., D<sub>21</sub>.

θωθῆναι: «φαγεῖν, γεύσασθαι» Ἡσύχ.

θωκάω, ἴων. καὶ Δωρ. ἀντὶ θάκω.

θώκος, ὁ, ἴων. ἀντὶ θάκος, ὁ ἴδε.

θώμα, θωμάξω, θωμάσιος, ἴων. ἀντὶ θαῦμα, θαυμαζώ, θαυμασίος, Ἡρόδ.

θώμαι, Δωρ. ἀντὶ τὸν θοινῶμαι, ἐθωγῶμαι, Ἡσύχ., Ἐτυμ. M.: μέλλ. θωσοῦμαι Ἐπίχαρμ. 167 Ahr.

θωμεύω, (θωμός) συμμειγνύμι, συνάγω, Ἡσύχ.

θωμῆγξ, ιγγος, ὁ, σχοινίον λεπτόν, ἀριχία, Ἡρόδ. 1. 199, Διλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 26· χορδή τόξου, νευρά, Δίσχυλ. Πέρσ. 461, Εὐμ. 182· ὁρμὴ ἀλειυτική, Ὀππ. Ἀλ. 3. 76, κτλ. — φέρεται θώμεξ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 342.

θωμίζω ἢ -ίσσω, μαστίζω, «δέρνω», νῶτον μαστίγι θωμίζεις Ἀνακρ. 20. 10: — κατὰ τὸν Ἡσύχ., «θωμίζει» νύσσει, δεσμεύει.

θώμισυ, Ἐπικ. κῶσις ἀντὶ τὸ ἥμισυ, Ἦσ. Ἐργ. κ. Πρ. 557.

θωμός, ὁ, = σωρός, Δίσχυλ. Ἀγ. 295, Ἀριστοφ. Λυσ. 973, Ἀποσπ. 19, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 4, Ἀνθ. Π. 6. 299, Ἡσύχ. — (ὡς τὸ θημῶν, ἐκ τῆς √ΘΕ, τέ-θημε).

θωπεῖα, ἡ, (θωπεύω) κολακεία, περιποίησις ὑπερβολικῇ, Εὐρ. Ὀρ. 670, Ἀριστοφ. Ἰππ. 887 (ἐν τῷ πληθ.): οὕτω θωπεῖται λόγων Πλάτ. Νόμ. 906B· θ. κολακικαὶ αὐτοῖσι 633D.

θώπευμα, τό, κολάκευμα, περιποίησις, Ἀριστοφ. Σρ. 563· ἐν τῷ πληθ. «χάδμα», Εὐρ. Ἰκέτ. 1103, Πλούτ. 2. 823C — ὑποκορ. θωπευμάτια, τά, μικρὰ κολακεύματα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 788.

θωπευτικός, ἡ, ὄν, ἔχων διάθεσιν νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός, ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 33· τὰ θωπευτικά, θωπεῖα, Πλάτ. Νόμ. 634A· Ἐπίερ. -κῶς, Δίων Κ. 69. 9, Γαλην. τ. 14, σ. 600, 2.

θωπεύω, (θώψ) κολακεύω, περιποιῶμαι θωπευτικός, Λατ. adulari, τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 1003, 1336, Εὐρ. Ἡρακλ. 983, Ἀριστοφ. Ἀγ. 657, Ἰππ. 48· σὺ ταῦτα θώπευ', ἄς εἶναι ἰδικόν σου ἔργον οὕτω νὰ κολακεύῃς, Σοφ. Ἠλ. 397· θ. τὸν δεσπότην λόγῳ Πλάτ. Θεαίτ. 173A· καιρὸν θ., ὡς τὸ καιρῷ θεραπεύειν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Ψευδο-Φωκυλ. 87· χαϊδεύω, ἵππον Ξεν. Ἰππ. 10, 13, Κυν. 6, 21· ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιογ. 6. 29. — Παθ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 1116.

θωπευτικός, ἡ, ὄν, (θώψ) = θωπευτικός, Ἀριστοφ. Λυσ. 1037. — Ἐπίερ. -κῶς, Σουίδ.

θώπλα, Ἀττ. συννη. ἀντὶ τοῦ τὰ δπλα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 449.

θώπτω, = θωπεύω, μετ' αἰτ., θώπτει τὸν κρατοῦντ' αἰὲ Δίσχυλ. Πρ. 937: μέλλ. θώψεις, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231. — Καθ' Ἡσύχ. «θώπτει» σκόπτει, θεραπεύει. (Πρβλ. θώψ).

θωράκκεον, τό, = θωράκιον II, θώραξ, τεῖχος, Δίσχυλ. Θῆβ. 32, Σουλ. Ἐπιγρ. 3278, κ. ἄλλ.

θωράκίζω: μέλλ. ἴσω, περὶς τύπος τοῦ θωρήσω, ὁπλίζω διὰ θώρακος, θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵππους Ξεν. Κύρ. 8. 8. 22. — Μέσ., φορῶ τὸν θώρακά μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 14. — Παθ., θωρακισθεῖς, ἐνδυσθεὶς τὸν θώρακα, αὐτοῖσι 3. 4, 35· οἱ τεθωρακισμένοι, φοροῦντες θώρακα, Θουκ. 2. 100, Ξεν. Ἀν. 2. 5. 35. II. καθόλου, καλύπτω δι' ὀπλισμοῦ ἀμυντικῷ, ἐθωράκισε πλὴν τῶν



ἐφθαλμῶν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6.1, 29 ὄγκω .. χλανίδος εὐ τε-  
θωρακισμένος Ἐπιπ. ἐν Ἀνακτῶν 1.10.—μεταφ., θ. ἑαυτοῦς,  
ἐπὶ ἀγρίων κἀπρίων καλυπτόμενος ἑαυτοῦς διὰ πληοῦ πρὸ τῆς μάχης.  
Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6.18, 3· θωρακισθεὶς πληρῶ Σερὰβ. 812.  
θωρακικός, ἡ, ὄν, πάσχω νόνον τοῦ θώρακος, ἀσθητικός,  
Ἄετ. σ.167, 7.

θωρακίον [α], τό, ὑποκοριστ. τοῦ θώρακος, Λουκ. Παρὰ. 40.

II. ὡς τὸ θώραξ III. θωρακεῖον, ἐπαλῆς, προτείχιμα.  
Διόδ.17. 44, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Φίλων 2. 324, 476.—ὡσαύ-  
τως, προφυλακτικὸν προστέτακτα τῶν διευθυνόντων τὸν πολιὸρμη-  
κὸν κρίον. Δατ. pluteus, Ἀθην. π. Μηχανήμ. σ. 6· ἡ τῶν ἐπιχει-  
ρουμένων νὰ καύσωσι τὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν, Διόδ. 14. 51· λυγροῦ  
θ. Μηνόδοτ. παρ' Ἀθην. 672D.—ὡσαύτως, ὁ ἐπὶ τῆς ῥίχης τῶν  
ἐλεφάντων πύργος ἡ μίλιον τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτοῦ, Πολύδ. Ἀποστ.  
Ἰστ. 22, Διόδ. 17.—ὅσεις ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἐν ἡ ἐτοποθετοῦντο  
ἀκοντιστὰς, Ἀσκληπιάδ. παρ' Ἀθην. 475A.

θωρακισμός, ὁ, ὁπλισμός τῶν θωρακῶν, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ε' , 3);  
Εὐστ. Περ. 218.35.

θωρακίτης, ου, ὁ, στρατιωτὴς ὁπλισμένος μόνον διὰ θώρακος,  
Πολύδ.10. 29, 6.

θωρακο-εἰδής, ἐς, ἔχων σχῆμα θώρακος, Ὑφασμα Φίλων 2.226.

θωρακο-ζώνη, ἡ, ζώνη τοῦ θώρακος, Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 234.

θωρακο-ποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων θώρακας, Ξεν. Ἀπομν.

3. 10, 9.  
θωρακο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν θώρακας, ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ.  
ἐν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ δράματος.

θωρακοφορέα, ἡ, τὸ φορεῖν θώρακα, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.134  
θωρακοφόρος, ἰων. θωρηκ-, ὄν, ὁ φορῶν θώρακα, τεθωρακι-  
σμένος, Ἡρόδ.7. 89, 92\*, 8.113, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 36.

θώραξ, ἄκος, ἰων. καὶ Ἑπικ. θώρηξ, ἡκος, ὁ· (θωρήσσω).—  
ὡς καὶ νῦν, ἥτο δὲ ἐκ μετάλλου, ἰδίως ἐκ χαλκοῦ, Ὁμ. (μόνον ἐν  
Ἰλ.) γάλκεος, καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ κοσμήματα ἐλάβδανε τὰ  
ἐπιθέτα ποικίλος, παναίολος, πολυθαῖδαλος, κτλ.· θ. φολι-  
διωτός, Ποσειδίππ. Χορ. 1. 8· ὡσαύτως ἐκ λίθου, Ἡρόδ. 3. 47,  
κτλ.· περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Δ. 133, Υ. 415 ἐν ἐν λέξει ἀντομαί.—τὸ  
πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον ἔλασμα, ἐξ ὧν ἀποτελοῦντο γυαλα, συναπτό-  
μενα διὰ θηλυκωτῶν καλουμένων ἐχέων ἐκατέρωθεν, πρβλ. Πανσ.  
10. 26, 5.—θώρακα καὶ χόα, ἀσείων, παρὰ προσδοκίαν,  
Ἀριστοφ. Ἀχ.1133.—βραδυτέρον ἐπὶ ὁπλισμοῦ καθόλου, πρβλ.  
θωρακίζω II.

III. τὸ μέρος ὑπερ καλύπτει ὁ θώραξ, δηλ. ὁ  
κορμὸς τοῦ σώματος, Ἰπποκρ. 6, Εὐσ. Ἰπρ. Μαν. 1095, πρβλ. Ἀριστ.  
π. τὰ Ζ. Ἰστ.1.12, πρβλ.13, 1, Πρβλ. 33. 9, 1· ἀλλ' ἐνίοτε ἐν-  
λαμβάνεται ὡς ἐκτενιόμενος καὶ κάτωθεν τοῦ διαπράγματος, Πλάτ.  
Τιμ. 69E ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.  
1.7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 11.—ἀλλ' παρὰ μεταγεν. ἱερ.,  
κυρίως καλεῖται θώραξ τὸ στῆθος.—ὕπαρχει δὲ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν  
σημασιῶν I καὶ II ἐν Ἀριστοφ. Σρ.1194, 5.

2) ἐσμός διὰ  
τὸ στῆθος, στηλοδέσμος, Γαλην.12. 493.  
III. ἡ ἐπαλῆς τελ-  
χους, ὡς τὸ θωρακίον, ἰδίως τὸ ἐξωτερικὸν μέρος αὐτοῦ, Δατ.  
lorica moenium, Ἡρόδ.1.181, Δίων Κ.74.10. 2) = δρυφα-  
κτον, Βυζ. (Τὸ Δατ. lorica, ἴδε ἐν ὁρῶν· θ θ, II. 5). Πρβλ.  
Πολύδ. Α', 134, Β', 162, Πλούτ., Φώδ.

θωρηκαφόρος, ὄν, ἰων. ἀντὶ θωρακοφόρος.

θωρηκτής, οὗ, ὁ, (θωρήσσω) ὁπλισμένος διὰ θώρακος, Ἀρ-  
γεῖοισι θωρηκτῆσι Ἰλ. Φ. 429· Λυκίων, Τρώων πύκα θωρη-  
κταῖν, ὁπλισμένων δι' ἱσχυρῶν θωρακῶν, Μ. 317, Ο. 689, Φ.377.

θώρηξ, ἡκος, ὁ, ἰων. καὶ Ἑπ. ἀντὶ θώραξ.

θώρηξ, εως, ἡ, τὸ πίνειν ἀμύγη οἶνον, φιλοσοφία, μέθη, Ἰππ.  
Ἀρ.1245, Γαλην.18.1. σ.154· καθόλου, τὸ πίνειν, Ἰππ. 484, 35.

θωρήσσω, Ἑπικ. ἄρ. θώρηξ, ὑποκτ. θωρήξομεν (ἀντὶ  
-ωμεν) Ἰλ. Β. 72. Ω· τὸ Ἀττ. θωρακίζω, ὁπλίζω διὰ θώρα-  
κος, καὶ καθόλου, ὁπλίζω, καθολικῶς τὸν στρατὸν ὅπως ἡ ἑτοίμος  
εἰς μάχην, θωρηξαί ἐκέλευε .. Ἀχαιοὺς Ἰλ.Β.11· Νυμφιδόνας  
.. θώρηξεν Ἀχιλλεύς II.155.—συνήθεσ. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ.,  
θωρήσσομαι, μέλλ. -ξομαι, ἄρ. ἐθωρήσθην.—ὁπλίζω ἑμαυ-  
τόν, ἐνδύομαι τὸν ὁπλισμόν μου, αὐτίκα θωρήσσομαι Ἰλ.Τ. 352·  
τεύχεσι θωρηχθέντες Θ. 530, κτλ.· ἐς πόλεμον αἶμα λαῶ  
θωρηχθῆναι Α. 226· ὡσαύτως, πόλεμον μέτα θωρηχθῆναι Υ'.  
329· θωρήσσομαι Ὀδ. Μ. 227· τεύχε' ἐνέλειω θωρηχθῆναι,  
θὰ φέρω εἰς ὕμης ὅπλα νὰ ὁπλιούητε, Χ. 139· ἐθωρήσσομαι τὸ δὲ  
χαλκῷ Ψ. 369· ἐν τῷδε (ἐνν. θώρακι) πρὸς τοὺς πολεμικοὺς  
θωρήξομαι Ἀριστοφ. Ἀχ.1134· πρὸς δὲ ὁ Δικαιοπόλις ἀπαντᾷ, ἐν  
τῷδε (ἐνν. χοί) πρὸς τοὺς συμπίπτας θ., ἐν σχίσει πρὸς τὴν  
σημασ. II.

II. ἱκανοποιῶ διὰ ποτοῦ, Ἰππ.1016B· θ. φρένα  
πότῳ Νικ. Ἀλ. 32· μεθύσκω τινά, Θέογν. 840.—Μέσ., πίνω ἀρ-  
ατον οἶνον, συνών. τὸ μεθύω, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ οἴνου, Θέογν. 413.  
470, 508, 880, Πίνδ. Ἀποστ. 44· θωρηχθεὶς ὑπὸ οἴνου Ἰππ.  
514.15.—Μεταγεν. συγγραφεὶς μεταχειρίζονται τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ἀμεταβ.  
σημασίας ὡς τὸ μέσ., ἐνθ' ὁ Νικάνδρος (ἐν Ἀλεξίφ. 224) μεταχει-  
ρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ μεταβ. σημασίας, τὸν μὲν .. νέκταρι θω-  
ρήξαι.

ὡς, ὡός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, ὥσων ἀρπακτικὸν ἐκ τοῦ εἵδους τοῦ  
λύκου (Ἀριστ. I. Ζ. 2. 17, 12), πιθανῶς τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον  
«σακάλι», Canis aureus (ὅπερ ἐτι καλεῖται ὡός ἐν τῇ Ἀνατολῇ).  
θεραπεύοντες δὲ τὴν τροφὴν αὐτῶν ἀγελήδων, Τρῶες ἔποντο ὡς εἰ τε  
θαφροῖνοι ὡές .. ἀμφ' ἔλαφον Ἰλ. Α. 474, ἔνθα φαίνονται κατα-  
λείποντες ἐκ φόβου τὴν ἑαυτῶν βορὰν εἰς λείοντα, πρβ. 479 κέε., Ἀριστ.  
I. Ζ. 9.1, 28., 9. 44, 9· ἀναφερόμενοι μετὰ λεοπαρδάλων καὶ λύ-  
κων, Ν.103· θ. καὶ πάνθηρες Ἡρόδ. 4.192.—ὁ πληρ. ὡάωντες  
(ἐξ ὀνομ. ὡάας) ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 6131b. (Πιθ. συγ-  
γενές τῷ θωύσσω, ἐκ τῆς ἐξέως αὐτῶν τοῦ νὰ κραυγάζωσι θρηνητι-  
κῶς τὴν νύκτα· οὕτω τὸ Σανσκρ. ὄνομα τοῦ θωός kṛōshtri παρά-  
γεται ἐκ τοῦ kṛas, κραυγάζω).

ὡάσσω, = θωρήσσω II, ἄρ. α' ὡάξαι ἢ ὡάξαι, Ἡσύχ.· ἄρ.  
παθ. ὡαθῶεις Σοφ. Ἀποστ.183. — θωαστήριον, τό, = εὐωχητή-  
ριον, Ἡσύχ.

ὡατάξω, = τωατάξω, ἐμπαίζω, χλευάζω, Ἡσύχ.

ὡαυκτῆρ, ἥρος, ὁ, ὁ κραυγάζων, ὑλακτῶν, κροτῶν, Ἀνθ. Πλαν.

4. 91.

θωῦμα, θωυμάζω, κτλ., ἥττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ τῶν ὠῦμα,

θωατάξω, κτλ.

θωῦσμός, οὗ, ὁ, ὑλακτῆ, κυνῶν Νικήτ. Χρον. 214B.  
θωύσσω, μέλλ. -ξω, ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, «καυγάζω», Ἑπικ.  
παρὰ Σουίδ.· ἐπὶ κύνωπος, βομβῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 893: — καθόλου,  
κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, φωνάζω, Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Τρω.  
153, Ὀρ.168· μετὰ συστοίχ. αἰ., τόνδ' ἐθώυσας λόγον Αἰσχύλ.  
Πρ. 393· τάσδ' ἀγγελίας ἐθώυξεν αὐτοῖσι 1011· τῇνδε θωύσ-  
σει βοῇ Σοφ. Αἴ. 335.

2) μετ' αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι,  
καλῶ τινα, φθέγγω .. τινὸς θώυξεν αὐτὸν (σημειωτέα ἡ παρά-  
λειψις τῆς αὐτῆς.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1624· ὡσαύτως μετὰ δοτ., θ.  
κυσί, φωνάζω πρὸς τοὺς κύνας, Εὐρ. Ἰππ. 219, πρβλ. Βάκχ. 871.

ὠῶψ, γεν. ὠωπός, ὁ, κόλαξ, ψευδὲς φίλος, Ἡρόδ. 3. 80, Πισι-  
τή· ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 414, Ἀντιγῶν παρὰ Σουίδ. II. ὡς ἐπίθ.,  
ὠῶπες λόγοι, κολακευτικοί, Πλάτ. Θεαιτ.175E· ὠῶπα τρόπον  
ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Φίλωνος· ἴδε Ruink. Τίμ. (Ἐκ τῆς √ΘΩΠ  
παράγονται ὡσαύτως τὰ ὠῶπτω, ὠωπεύω.)

I, ι, ἰῶτα, τό, ἄλφικον, ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου·

ἡ δὲ ἀριθμ. ι' = 10, ἀλλὰ ι. = 10,000. I. Ἀείποτε προσφέρεται

ὡς φωνήεν, πλην ὅτε παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει περίπου ὡς τὸ  
Ἀγγλ. y (Γερμ. j) πρὸ φωνήεντος.—τοῦτο δὲ διαμένει ἐν τισιν  
Ὀμηρικοῖς τύποις, Αἰγυπτίῃς = Αἰγυπτίῃς Ὀδ. Δ.127· ἀλλὰ καὶ  
οὕτω δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ποσότητος τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, ὡς,  
καὶ πάντων ἴσασι πόλις (= πόλις) Ὀδ. Θ. 560.—ἀλλὰ τοῦ  
ἡ ἀντικατάστασις τοῦ j διὰ τοῦ ι εἰκάζεται ἐκ συγγενῶν τύπων ἄλ-  
λων γλωσσῶν, οἷον, πάτερ-ιος = Σανσκρ. pitar-ias ἄγ-ιος =  
Σανσκρ. yag-yas· γεν. ἱππο-ιο (ἱπφο-jo) = Σανσκρ. asvas-ya·  
κεινός (ἰων. ἀντὶ κενός) = κενός, Σανσκρ. sun-yas· μέσσοις  
(Ἑπικ. ἀντὶ μέσσοις) = μέσσοις, Σανσκρ. midyas, Δατ. medius,  
Γοτθ. midjis· ἱάπ-τω = Δατ. jac-io.—Τὸ ὑπογεγραμμένον ἐκκα-  
λεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γραμμ. ι προσγεγραμμένον, adscri-  
ptum, καὶ οὕτως ἐγράφετο, π. χ. τῶι (οὐχὶ τῷ), ὡς γράφεται ἐπὶ  
τῆς α' κλισ., ὡς, τὰς νύμφαις, ἀντὶ, τὰς νύμφας (ὡς συμβαίνει  
ἤρξατο ἀπὸ τῆς 13 ἑκατονταετηρίδος. Τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ ι κατέστη  
κοινὸν ἐν Ἑπιγραφ. καὶ Ἀντιγράφοις μετὰ τοὺς χρόνους τὸ Δύρου-  
τον, Ἑπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσ. ὑπὸ Newton σ. 38. II. τρο-  
παὶ τοῦ ι:

4) Δωρ., τὸ ι κεῖται ἀντὶ τοῦ υ ἐν τῷ γ' πληθ. καὶ  
τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ., ὡς, φιλέοισι, γελᾶοισι, ἐοῦσα, ἀντὶ,  
φιλέουσι, γελᾶουσι, κτλ.· οὕτω καὶ Μοῦσα, Ἀρεθούσα, ἀντὶ,  
Μοῦσα, Ἀρεθούσα, κτλ.

6) ὡσαύτως, προστίθεται εἰς τὸ α  
ἐν τισιν ἐπίθ. καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἄρ., ὡς, μέλαις, τάλαις,  
βίψαις, ἀντὶ, μέλας, τάλας, κτλ.· καὶ ἐν τῇ αἰτ. πληθ. τῶν θηλ.  
τῆς α' κλισ., ὡς, τὰς νύμφαις, ἀντὶ, τὰς νύμφας (ὡς συμβαίνει  
καὶ νῦν ἐν τῇ καθωμολημένῃ).

2) Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ ε, ὡς θεός  
ἀντὶ θεός, Keil Ἑπιγρ. I· πολεμαρχίῳ ἀντὶ -ῖω, αὐτοῖσι II·  
οὕτω Λακων. αἰός, σεῖτος ἀντὶ θεός, θεός.

3) τὸ ε εὐκό-  
λως μεταβάλλεται εἰς εἰ, ὅθεν τύποι οἱ οἱ εἴη: ἐλλῶ ἐλῶ, ἐλλῶ  
ἐλῶ, εἰρην ἐρῶν, ἴδε Πλάτ. Κρατ. 418C: τὸ ε ἐνίοτε ἐνηλλᾶ-  
σσοτο πρὸς τὸ ε, ὡς ἐν τῷ ἐστία, ἰων. ἐστῆ· ἀλλὰ συχνότερον τὸ  
ε παρενέβαλλετο πρὸς μηχανισμὸν τῆς συλλαβῆς, π. χ. εἰν, εἰς, ἐξέ-  
νως, κενός, πνεύω, ὑπερ, διαί, μεπαί, παραί, ἀντὶ ἐς,  
ξένος, κενός, πνέω, κτλ.· σπανίως ἐν μέσῳ λέξεων, ὡς μεσαιο-  
πόλις, ὁδοιπύρος, κραιβετῆς:—οὕτω ῥῖαι ἔχουσι ε μη-  
κύνονται εἰς εἰ, καὶ οὕτω τὸ ἱμα (√I, ἱμα ἐν ἱρε) γίνεται ἱεμα· ἐκ  
τῆς √ΠΘ γίνεται πεῖθω· ἐκ τῆς √ΑΠΘ λείπω, κτλ.· ὡσαύτως  
εἰς οἰ, ὡς: ἱμα, οἶμος, πρβλ. ὡσαύτως οἶκος vicus, οἶνος  
vinum, λείτω λοιβεῖ libare

4) ἐν τῷ σχηματισμῷ λέξεων  
τὸ ε καὶ τὸ γ ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, Bullm. Λεξίλ. ἐν λ. ἀνθῆνο-



θεν σ. 30. 5) πρό τινων λέξεων προτάσσεται ε, ως αἰδοῦ ἰαδοῦ, ἄλλομαι ἐφ-ιάλτης, αὔω, ἰαύω, οὔλος, εὐλος, πρῶ. Ἰακχος, ἰάλλω. 6) ἄλλαι λαμβάνουσι λ πρό τοῦ ε, ἔγδη λίγδος, ἐμῶ λικμάω. 7) παρεντίθεται ἐν ῥήμασιν ἀσυναίρετοις, ὅσον διαθησόμενον (διαθησόμενον) Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δ' ἡλ., Bull. d. cor. hell. IV. σ. 352.—ἐπελθόν-τεν (ἐπελθόντες) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέφ., L. et W. 63.—πρα-ξίμεν (πράξομεν) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέφ., L. et W. 70. 74.—φυλάττομεν (φυλάττομεν) ἐνθ' ἑνωτ. 67.70.—χαριξιδόμεθα (χα-ρισιδόμεθα) ἐνθ' ἄνωτ. 70.74. [Ἡ ποσότης τοῦ ε ποικίλλει. Εἶναι συνήθης κατάληξις πολλῶν ἐπιρρημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς οὐδεῖς ἔτι κανὼν ἐπετεύχθη, Spitzn. Vers. Heroic. σ. 47, Göttl. Θεο-δός. σ. 74, 229].

-ε, ἰώτα, δεικτικόν, ἐν τῇ συνήθει Ἀττ. διαλέκτῳ (οὐχὶ παρὰ Τραγ.) προστίθεται εἰς τὸ τέλος τῶν δεικτ. ἄνωγ. ὅπως ἐπιτείνει τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ οὕτως εἰπεῖν δεῖται διὰ τοῦ δακτύλου τὸ περί οὐ πρόκειται πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὡς, οὐτοσί, αὐτῇ, τουτί, Λατ. hic· ἐκεῖνοσί, ὅδε, ταῖ, τοσουτονί, τοσονδί, τυ-νουτοσί, κτλ.· ὡσαύτως τῶν μορίων γέ, δέ, μὲν παρεντιθέμεναι, ὡς, τουτογί, τουτοδί, ταυτηνδί, τουτουμενί, ἀντί τουτί γε, ταυτηνί δέ, κτλ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1357· ὡσαύ-τως εἰς δεικτ. Ἐπίρρ. εἰς οὐτωσί, ὧδί, ἐνθαδί, δευρί, νυνί καὶ νυνδί ἀντί νυνί δέ — Ἐκ τῶν τύπων τούτων οἱ λήγοντες εἰς σι φέρονται ἔνδοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις μετὰ ν ἐφελκυστικῶν πρό φωνήεντος, ὅσον οὐτοσί, ἐκεῖνοσί, οὐτωσί, κτλ., ἀλλ' ἡμαρτυρήσαντες· διότι τὸ ν ἐφελκυστικὸν οὐδέποτε ἄλλως ἀκολουθεῖ ε, ἀλλ' οὕτε προσάπτουσιν αὐτὸ οἱ ποιηταὶ εἰς τὸ σι χάριν τοῦ μέ-τρον (ὡς ἡρώνατό τις νὰ περιμένῃ). [Ἐ ἀείποτε μετὰ τοῦ τόνου, ἐνῶ τὸ πρὶ αὐτοῦ φωνήεν ἢ ἡ διέφυγος βραχύνεται, ὡς αὐτῇ, οὐτοί.]

ε, ὡς ὀνομαστ. τῆς τριτοπροσώπ. (αὐτοπαθ.) ἀντωνυμ. οὗ, sui, ἢ μὲν ὡς ἰθάσσον, ἢ δ' ὡς ἰτέκοι παῖδα Σοφ. παρ' Ἀπολλων. π. Ἀντωνυμ. 330B, Διον. Ὀρ. ἐν Α. Β. 640, Ἐτυμ. Μ., κτλ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Βακχίρου ἐν Πλάτ. Συμπ. 175C, 223D:—δοτ. ἐν αὐτῷ. sibi ipsi, ἑαυτῷ. Ἡσ. Ἀποστ. 66· ἐν (ἐγκλιτ.) Πινδ. Π. 4.62 (37 Böckh).—Πρῶλ. τοῦ τύπου μίν, νίν, σφίν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων πτώσεων ἴδε ἐν λ. οὗς, σφεῖς. [Ἐ κατὰ τὸν Δράκοντα 106, ἀλλὰ ε, Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ.]

ἰά, ἰων. ἰή, ἢ, βροή, ἰωή, φωνή, κραυγὴ, Κρητικ. παρ' Ἡρόδ. 1. 85, Αἰσχύλ. Πέρσ. 936· σύριγγος ἰά Εὐρ. Πρσ. 553. ἰα, ἰῆς, ἰῆ, ἰαν, ἀρχ. ἰων. θηλ. τοῦ εἰς, ἀντί μῆα, μεῆς κλ. ἰά [ἰ], τά, ἑτερόκλιτον πληθ. τοῦ ἰός, βέλη, Ἰλ. Υ. 68.

ἰα [ἰ], τά, πληθ. τοῦ ἰον (μενεξέες), Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 6. ἰάζω· μέλλ. -άσω, (ἰάς) ἰωνίζω, σχόλ. εἰς Λουκ. Κα-τάπτ. 22, Ἐρμυ.

ἰάζω, (ἰα) κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, Θεογνώστ. Κανὼν. 18. ἰάζω (ἰα) ἔχω χρώμα ἰον, Ἠλίοδ. 2. 30.

ἰαθενεῖ· διαπορεῖ ἐπὶ τινι κακῷ. Κῶιοι Ἡσύχ.

ἰαθος· ἀπερρόμοι· Ἡσύχ.

ἰαί, 1) βαρβαρικὸν ἐπιρωνύμημα λύπης, Σοφ. Ἀποστ. 54.

2) ἐπιρωνύμημα θρίμβου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1292· ἰαί ἰαί ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 1179· πρῶλ. ἰή.

ἰαῖβοι [ἰ], κωμικὸν ἐπιρωνύμημα ἀντὶ αἰδοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1338.

ἰαίνω· ἰων. παρτ. ἰαίνεσκον, Κόνιντ. Σμ. 7. 340· ἀόρ. ἰήνα (προστ. ἰήνατε) Ὀδ. Θ. 426, Δωρ. ἰᾶνα Πινδ.—Παθ., ἀόρ. ἰάνθην Ἰλ. Ψ. 600, Ὀδ. Δ. 549: [Ἐ πληρ. τῶν ὑψιζήμενων χρό-νων, π. γ. Ὀδ. Ο. 165· ἀλλ' ἐν ἀρχῇ στίχου ἔ' ἄνευ ἀνέστη, Ἰλ. Ψ. 598, Ὀδ. Χ. 59, Ἀνθ. Π. 12. 95, Κόνιντ. Σμ. ἐνθ' ἄνωτ.] (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἀήθης).

Θεραπείω, ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε Ὀδ. Θ. 426.—Παθ., ἰαίνετο δ' ὕδωρ Κ. 359· ἐντεῦ-θεν, ἰαίνεται, ἐχολούται, πικραίνεται· Φρύν. Τραγ. παρ' Ἡσύχ.

2) τήκω, ἰαίνετο κηρὸς Ὀδ. Μ. 175· μεταφ., θυμὸν ἰαί-νειν, τήκειν τὴν κορδίαν, Ἰλ. Ω. 119.

3) κοινότερον παρ' Ὀμ. (πρῶλ. Πλούτ. 2. 947C), θεραπείω, ἀναζωπυρῶ, φαιδρύνω, Λατ. fovere, κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνειν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 435· θυμὸν ἰαίνειν τινί Ὀδ. Ο. 379, Πινδ. Ο. 7.76, Θεόκρ. 7.

29· κορδίαν Ἀλκμάν 20, Πινδ. Π. 1. 20· νόον αὐτόθι 2. 166· συχνότερον ἐν τῷ Παθ., φαιδρύνομαι, εὐφραίνομαι, ἵνα.. σὺ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς Ὀδ. Δ. 549· εἰσέκε σὸν κῆρ ἰανθῇ Χ. 59· τοιο-δε θυμὸς ἰάνθη Ἰλ. Ψ. 598· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη αὐτόθι 600, πρῶλ. Ψ. 321, κτλ.· ὡσαύτως, θυμὸν ἰάνθης Ψ. 47· φρένας ἔνδον ἰάνθης

Ο. 382· μέτωπον ἰάνθη Ἰλ. Ο. 1033· μετὰ δοτ. πράγμα, ἥδομαι, εὐφραίνομαι ἐν τινι, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα Ὀδ. Τ. 537· οὕτω, κορδίην ἰαίνεται Ἀρχιλ. 33 ἰανθεῖς ἀοιδάϊς Πινδ. Ο. 2. 26· πρῶλ. εὐφροσύνη· παρὰ μεταγεν., ἰαίνειν τινά τινι Μανθάνω 3. 184, Πολύαν. 1. 1.

II. = ἰάσμαι, θεραπεύω, σφάζω, ἀπαλλάττω, τινὰ δονῶντων Κόνιντ. Σμ. 10. 327· ὑπέκ-κακοῦ ἰαίνονται 4. 402.—Ἐπικ. καὶ Δωρ. λέξις εὐδαμοῦ ἐν χρή-σει παρὰ Τραγ.

ἰακός, ἢ, ὄν, (ἰάς) ἰωνικός, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 440B· τὸ

ἰακόν, ὁ ἰωνικός τύπος, Ἀθην. 400C.—Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. 1064. 4.

ἰάκχα, ἢ, Σικυωνίων ὄνομα εὐδούς στεφάνου, ἀλλὰ μὴν καὶ ἰάκχαν τινὰ καλοῦμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυω-νίων, ὡς φησὶ Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώσσαις. Φιλητᾶς δὲ οὕτως γράφει, ἰάκχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στέφανωμα εὐώδες· κτλ. Ἀθην. 678A, πρῶλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

ἰακχ-ἄγωγός, ὄν, ὁ τὸν ἰακχὸν ἐξάγων, δηλ. ὁ φέρων τὸ εἰ-δωλὸν τοῦ Βάκχου ἐν ταῖς ἑορταῖς· αὐτοῦ, Σουλ. Ἐπιγρ. 481. 11, Πολύδ. Δ', 35.

ἰακχάξω, φωνάξω ἰακχος, Λόγγος 3.11 (διάφ. γραφ. ἰακ-χεύσαντες)· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰακχάξιν φωνήν Ἡρόδ. 8. 65.

II. καθόλου, = ἰαχέω, ἐπὶ πτηνῶν, ἰακχ. ἀοιδὴν Ὀρφ. Λιθ. 46.

ἰακχαῖος, α, ον, Βακχικός, στέφανος Φιλητ. 22.

ἰακχεῖον, τό, ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Πλούτ. Ἀριστειδ. 27, Ἀλκι-φρων 3. 59.

ἰακχέω, ἰακχῇ, ἴδε ἰαχέω.

ἰακχος, ἰα, ον, = ἰακχαῖος, ἐκ διορθώσεως τοῦ Erf. εἰς Σορ. Ο. Τ. 1219 (ἀντὶ ἰαχέων).

ἰακχος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. Βάκχος) μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 398 κέξ., Valck. εἰς Ἡρόδ. 8. 65· τὸν ἰακχὸν ἔξελαυνεῖν, ὁδηγεῖν Βακχικῇ πομπῇ, Πλούτ. Ἀλλ. 34.

2) ὁ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὕμνος (οἶος ὁ παρ' Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.), Ἡρόδ. 8. 65, Ἀθηνίων παρ' Ἀθην. 212D, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ., Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4935b:—ἐν Εὐρ. Κύνκλ. 69, ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ ὡς ἐπίθετον, ἰακχος ὦδή, ἡ δευτέρα λέξις πιθανῶς εἶναι γλῶσσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἰακχος.

II. κατὰ τὸν κατασκευα-στὴν νέων λέξεων Διονύσιον τὸν Τύραννον, ὅστις τὸν στυλὸν ἐκάλεε μενεκράτην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, καὶ τὸ ἀκόντιον βαλλάν-τιον, διότι ἐναντίον βάλλεται, ὁ χοῖρος = ἰακχος Ἀθην. 98D.

ἰαλειμίζω, ἰων. ἰηλ-, (ἰάλειμος) θρηνώ, Καλλ. Ἀποστ. 176.

—ἰαλειμέω, φώτ.

ἰαλειμάστρια, ἰων. ἰηλ-, ἢ, γυνὴ θρηνοῦσα, ἐκ διορθώσεως ἐν Αἰσχύλ. Χο. 424 κατὰ τὸν Ἑρμανν., ἐκ τοῦ Ἡσύχ. (ἰηλεμ-στρίας) Ὀρηννητρίας), πρῶλ. Κίσσιος.

ἰάλειμος [α], ἰων. ἰηλ-, ὁ, θρήνος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 116, Εὐρ. Πρσ. 895, Τρω. 1304, Φοίν. 1034, κτλ.:—παροιμ., ἰαλείμου ψυχρό-τερος, ἐπὶ πράγματος ὀχληροῦ καὶ λυπηροῦ, Ζηνόδ. 4. 39.

II. ὡς ἐπίθ., ἀτυχής, μελαγχολικός, Θεόκρ. 15. 98, Μένανδρ. ἐν Ὀθη-σαυρῷ 3· ἰαλ. ποιηταὶ Λουκ. Ψευδολογιστ. 24· ἰατροὶ Γαλην. 8. 833. (Πῶθεν. ἐκ τῆς κραυγῆς ἰή).

ἰαλειμ-ώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς ἰάλειμον, ἐλεινός, «ια-λειμώδη» τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια Ἡσύχ., Σουῖδ., Φώτ.

ἰαλία, ἢ, φωνή. Κρήτες· Ἡσύχ.

ἰάλειον· ἐρεθίζον. ἢ τὴν θάλασσαν. Κρήτες· Ἡσύχ.

ἰάλλω· μέλλ. ἰαλῶ (ἐπ-) Ἀριστοφ. Νερ. 1299· ἀόρ. ἰηλα Ὀδ., Δωρ. ἰᾶλα 32, Σώφρων Αἰν.·—[Ἐ, ἐκτός ἂν ἔχη αὐτήσιν· ἀλλ' ὁ Ὀμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὐτήσιν.] (Περὶ τῆς βί-ζης, ἴδε ἐν τέλ.) Πέμπω, ῥίπτω, ὁστὸν ἀπὸ νευρῶν ἰαλλεν Ἰλ. Θ. 300, 309· ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον ἐν τῇ φρά-σει, ἐπ' ὀνειάτα χεῖρας ἰαλλον, ἐξέτεινον τὰς χεῖρας τῶν εἰς τὰ φαγητὰ καὶ οὕτως, ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰαλλον Ὀδ. Κ. 376·

ἐτάροσι ἐπὶ χεῖρας ἰαλλε, ἐπέθηκε χεῖρας ἐπὶ τῶν συντρέφων μου, Ι. 288· περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἰηλα, «περιέβαλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 19· ἐπὶ δεσμὸν ἰηλε Ὀδ. Θ. 447. 2) σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ ἰάπτω 2, ἄριστον ἀτιμίων ἰαλλεῖν, περι-βάλλειν δι' ἀτιμίων, Λατ. ignominia petere, Ὀδ. Ν. 142.

3) βραδύτερον, ἀπλῶς ἐκασπείλλω, πέμπω, ἀγγελλὼν Θεόν. 473, πρῶλ. Αἰσχύλ. Χο. 45· ἐπὶ Δωδωνίῳ.. εὐοπρόπους ἰαλλεν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 659· Δίκην ἰαλλε σύμμαχον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 497· ἰ. ἀτρακτον, ἐξακοντίζει βέλος, Ἀνθ. Π. 5. 188· Φθίφ' ἐλεούθερον ἡμῶν Ι., πέμπειν.. αὐτόθι 7. 529· ἰάλειν ὑλακήν, ἀπολύειν τὴν γλῶσσαν, ὠρέσθαι, αὐτόθι 7. 69· ἰάλλειν ἵχνας, τίθειναι τὸν πόδα, Νικ. Ἀλεξίφ. 242.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτοῦ), ἐξ-ασπείλλω ἑμαυτὸν, δηλ. τεύχω, τρέχω, Ἡσ. Θ. 269· πρῶλ. ἰάπτω.—Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ., πρῶλ. τὸ ἐπῶμ.:—παρ' Ἀττ., ἔδει νὰ ἦτο ἰάλλω κατὰ τὸν Ἀρχιδ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλ-λει τὴν Σανσκρ. ῥίξαν ar, μετ' ἀναδιπλᾶς. iy-ar, iy-armi (mo-veor, tollor) Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. il-an (eilen)· ὥστε τὸ εἶναι ἐξ ἀναδιπλᾶς.)

ἰαλτός, ἢ, ὄν, ῥημα. ἐπίθ., ἐκπεμφθεὶς, ἐκασπεταιλός, ἐκ δό-μιων Αἰσχύλ. Χο. 22.

ἰάλυσός, ἰων. ἰηλυσός, ἢ, μία τῶν τριῶν Δωρ. πόλεων τῆς νήσου Ρόδου, Ἰλ. Β. 656, Ἡρόδ. 1. 144, πρῶλ. Πινδ. Ο. 7. 136, Στράβωνα 655· ἢ ἰαλυσία, ἢ περὶ τὴν ἰαλυσὸν χώρα, Διόδ. 5.57· ἐπίθ. ἰηλυσίος, α, ον, Διον. Π. 505.—Κατ' Ἡσύχ. «ἰαλύ-σια» τὰ ἐν ἰαλυσῷ νομίματα. [Παρὰ Πινδ. ἡ παραλήγ. εἶναι βραχέια· ἀλλὰ παρ' Ὀμήρῳ μακρά, ὅθεν διάφ. γραφ. ἰηλυσός].

2) ἰηλυσός, ον, ὁ, ὄνομα ἀνδρός, Ἀθην. 296C.

ἰάμα, ἰων. ἰημα, τό, (ἰάμαι) μέσον ἰάσεως, ἰάτρευμα, θε-



ραπειά, «ιατρικόν», Ἡρόδ. 3. 130, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 384, Θουκ. 2. 51, Πλάτ., κλ.· στεναγμοί, τῶν πόνων ἱάματα Δισχύλ. Ἀποσπ. 382.

II. = ἱασις, Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 9.  
ἱαματικός, ἡ, ὄν, χρησιμεύων ἢ συντελὼν πρὸς ἱασιν, φάρμακον ἱαματικὸν Μακάρ. Ὁμ. σ. 92B, 154D, Ἰωάνν. ὁ τῆς Κλήμακ. σ. 28, 430, κλ.

ἱαματοργεῖω, ἱατρεύω, Θ. Στουδ. σ. 797, ἔκδ. Μί.  
ἱαμβανάπαιστος, ὄν, ἱαμβὸς καὶ ἀνάπαιστος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμῆρ. Ὁξων. III., σ. 307.  
ἱαμβουλεῖν· τὸ δι' αὐτοῦ παραμβλεῖν τῇ κιβάρᾳ καὶ ὥδῃ· Ἡσυχ.

ἱαμβειογράφος, ὁ, ὁ γράφων ἱαμβους· ἴδε ἱαμβειοφάγος.  
ἱαμβεῖος, ὄν, (ἱαμβός) ἱαμβικός, μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10.  
II. ὡς οὐσιαστ., ἱαμβεῖον, τὸ ἱαμβικὸς στίχος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1133, 1204, Ἰπλάτ. Πολ. 602B, Ἀριστ., κλ.· ἐν τῷ πληθ., ἱαμβικὸν ποίημα, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· καθόλου, στίχος, Ἀθήν. 355A.

2) ἱαμβικὸν μέτρον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9.  
ἱαμβειοφάγος, ὁ, λαίμαργος δι' ἱαμβους ἢ ὁ καταστρέφων τοὺς ἱαμβους ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ, ὡς ὁ Δημοσθ. (274. 6) ἐκάλει τὸν Αἰσχίνην, ὅστις ἦτο πρότερον ὑποκριτής, πρβλ. 315. 21· (κατὰ τὰ Σχολ.). Ἐρμούγ. «ἱαμβοφάγος; ὁ ὑδριστής»· — διωρθώθη ἐκ τινων Ἀντιγράφων τοῦ Μεγ. Ἐευμ., τοῦ Ἐρμούγ., καὶ ἄλλων, ἀντὶ ἱαμβειογράφος. — Ἐν Α. Β. 190 ἔχομεν ὡσαύτως τὸν τύπον ἱαμβοφάγος, «ἱαμβοφάγον τὸν πταίνοντα λέγουσιν».

ἱαμβ-ἐλεγος, ὁ, στίχος ἀσυνάρτητος, συνιστάμενος ἐκ τοῦ πρώτου μέρους ἱαμβικοῦ τρίμετρου ἀκολουθοῦμένου ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἡμισείας ἐλεγιακοῦ πενταμέτρου, Ἡρακλ. 15. 5.

ἱαμβιάζω, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 7. 405.

ἱαμβίζω, ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος δι' ἱαμβῶν, σατυρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, τινὰ Γοργ. παρ' Ἀθην. 505D, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10, Διον. Ἀλ. 7. 72.

ἱαμβικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱαμβους ἢ συνιστάμενος ἐξ ἱαμβῶν, Ἀριστ. Ποιητ. 5. 6, 24, 10, Διον. Ἀλ., κλ.· ἡ ἱαμβικὴ (δηλ. ὀρχησις) Ἀθήν. 629C.

ἱαμβίς, ἱδος, ἡ, μνημονεύεται ἄνευ ἐξηγήσεως τινὸς ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. ὑπὸ Ἡσυχ. (Δισχύλ. Ἀποσπ. 74)· πρβλ. παραμβίς.

ἱαμβισμός, ὁ, τὸ ἱαμβίζειν, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 227, 7, ἔκδ. Α.  
ἱαμβιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀπαγγέλλων ἢ ἔχων ἱαμβους, ἐκθόλου δὲ διάφορος ἢ ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τῶν μὲν Ἀθηναίων τοὺς διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους προτιμώντων, Συρακοσίων δὲ τοὺς ἱαμβιστῶν· Ἀθήν. Ε', 181C.

ἱαμβιογράφος, ὁ, ὁ γράφων ἱαμβους, Σουῖδ. ἐν λ. Σωτάδης Κρήτης. — ἱαμβιογραφία, ἡ, Τζέτζης ἐν Κραμῆρῳ Ἀν. τ. 3. σ. 334, 15.

ἱαμβο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος πρὸς ἱαμβόν, Ἀριστείδ. Κορυττ. σ. 39. 40.

ἱαμβό-κροτος, ὄν, ὁ ἐν ἱαμβικῷ ρυθμῷ κροτῶν, ἱαμβόκροτοι λόγοι Ρήτορες (Walz) 1. 443· ἤχος τοῦ λόγου αὐτοῦ 5. 450.

ἱαμβοποιεῖω, ποιῶ ἱαμβους, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 9.

ἱαμβοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἱαμβους, Ἀριστ. Ποιητ. 9, 5, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2374. 58.

ἱαμβός, ὁ, μετρικὸς πούς συνιστάμενος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συλλαβ., Πλάτ. Πολ. 400B, κτλ.· ὁ δ' ἱαμβὸς αὕτῃ ἐστίν ἡ λέξις ἢ τῶν πολλῶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4.

II. ἱαμβικός στίχος, ὁ τρίμετρος, ὃν κατὰ πρῶτον μετεπερίσθηναι οἱ σκωπτικοὶ ποιηταὶ Ἀρχίλοχος καὶ Ἰππῶναξ (βλ. ἐν Ὁξ. criminosi Iambi), ἱαμβὸς τρίμετρος Ἡρόδ. 1. 12· ἱαμβὸς Ἰππώνακτος Ἀριστοφ. Βάτρ. 661, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 16, Ποιητ. 4. 10. Πολιτικ. 7. 17, 11.

III. ἱαμβικὸν ποίημα, Σπράδ. 354· ἰδίως λοιδορὸν, ὑδριστικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. Ἰων 534C, Νόμ. 935E· ἐφ' ὑδριστῆρας ἱαμβους Ἀνθ. Π. 7. 352, κτλ.

2) εἶδος αὐτοσχεδίων δραματικῶν ῥήσεων ἀπαγγελλομένων ὑπὸ τῶν αὐτοκαθιδάλων καλουμένων, οἵτινες ὕστερον καὶ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν ἱαμβοί, Στήμος ὁ Δῆλιος παρ' Ἀθην. 622B. (Ἐκ τοῦ ἱαπτω, ἐπειδὴ ὑπῆρξεν ὁ πούς ἢ τὸ μέτρον ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ σκωπτικοὶ ποιηταὶ μετεχειρίσθησαν, ἴδε ἄνωτ.· πρβλ. κορ-υφή, κόρυμβος. — Οἱ μυθολογούντες λέγουσιν ὅτι, ὅτε ἡ Δημήτηρ ἦτο κατατεθλιμμένη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης, γράτῃ τις καλουμένη Ἰάμβη σκόψασα τὴν θεὸν ἐποίησε μειδίαισαι Ἀπολλῶδωρ. 1. 5, 3. — Ἡ κατάληξις ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς λέξεσι διούραμνος, θρι-αμνος, ὧν τὴν ἀρχὴν ἀγνοοῦμεν).

ἱαμβύκη, ἡ, μουσικὸν ὄργανον, πῖθων. διάφ. τοῦ σαμβύκη, Εὐπολ. ἐν Εἰλίκοις 3, Φιλίππ. παρ' Ἀθην. 636B. [ὑ πῖθων, ἴδε σαμβύκη.]

ἱαμβύλος, ὁ, λοιδορητικός, Ἀρχαῖδ. 57. 10, Ἡσυχ.

ἱαμβώτης, ἐς, (εἶδος) ἱαμβικός, σατυρικός, Φιλίστρ. 246.

ἱάμεναί, μεταγεν. τύπος τοῦ ἱαίμεναί, «ἱάμεναί» οἱ ὕλῳδες καὶ ἐνδύροι τόποι, καὶ πόαν ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην. τε-νάγη, τέλματα· Ἡσυχ.

ἱάμοι, ὧν, οἱ, = εἰάμεναί, (προηγ.), Νικ. Θερ. 30. 200,

538, 901. Ὁ Ἡσυχ. προπαρορθεῖν τὴν λέξιν καὶ ἐξηγεῖται· «θάμοι, κοῖται, νομοί».

ἱάν, ὁ, ἐν τῷ πληθ. ἱᾶνες, συνγρ. ἀντὶ ἱᾶων. ἱᾶνες, ἱᾶων, ἐξ ἱᾶνας, Δισχύλ. Πέρσ. 949, 950, 1025 [ἐνθα ἱᾶνων μετὰ ᾠ, Στέρ. Βυζ. ἐν ἰέξ].

ἱανόζυγος, ἡ, ὄν, (ζόν, ἄνθος) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ζῶν, παρὰ Πλιν. οὐσιαστ. ἱανθός, ὁ, ἡ ἱανθόν, τὸ, = ζῶν, «ἱανθόν» ἄνθος, καὶ χρῶμά τι πορφυρεῖδες· Ἡσυχ., Θεογνώστου Κανόνες 18. 2.

ἱάομαι· προστ. ἰᾷ, ἴδε κατωτ.· ἱᾶν. ἁπαρ. ἱᾷσθαι Ἰππ. 308, 38· μέλλ. ἱάσομαι, Εὐρ., κλ.· ἱᾶν. καὶ Ἐπικ. ἱᾷσομαι, Ὁδ., Ἰππ.· ἁρ. ἱασάμην, Εὐρ., Πλάτ.· ἱᾶν. ἱᾷσάμην, Πλ., κτλ.· — περὶ τοῦ ἱᾷθ. ἴδε κατωτ.· — [ἱᾷ- παρ' Ὁμ. κτλ. βραδύτερον καὶ ἱ, Εὐρ. Ἰππ. 597, Ἀνθ.]. (Ἡ ῥίζα ἀμφήβολος). ἱατρεύω, θεραπεύω, τινὰ Πλ. Ν. 2· ὁφθαλμὸν Ὁδ. I. 525· ἀπολ., αὐτὸς 520, Πλ. Ε. 899· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 3. 134, κτλ. ἱᾷσθαι τοὺς κἀμνοντας Πλάτ. Πολιτικ. 299A· τὸ σῶμα Σοφ. Τρ. 1210· τὸ σῶμα τῶν παθῶν, θεραπεύειν αὐτὸ ἐκ τῶν παθῶν, Κλήμ. Ἀλ. 559.

2) νόσους ἱᾷσθαι, κυρίως ἐπὶ ἱατρῶν, Πινδ. Π. 3. 81, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 597, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 340E· ἀμύρνησι I. τὰ ἔλκεα Ἡρόδ. 7. 181· — μεταφ., δύσχοιαν, ἀδικίαν ἱᾷσθαι Εὐρ. Ἰρ. Μαιν. 1107, Ὁρ. 649, πρβλ. Ἰσοκρ. 136E, Δισχύλ. 63. 31· I. δίκελλαν, ἐπισκευάζειν, Διδάν. 4. 613· παρομ., μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰᾷ, δηλ. μὴ ποιεῖ τὸ κακὸν χειρότερον, Ἡρόδ. 3. 53, πρβλ. Θουκ. 5. 65· μὴ κακοῖς ἰᾷ κακὰ Δισχύλ. Ἀποσπ. 417· κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἱᾷσθαι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 98.

3) θεραπεύω· ἃ ἀποτελέσματα δηλητηρίου, ἐνεργῶ ὡς ἀντιφάρμακον, ἀκρατος I. τὸ κῶνιον Πλούτ. 2. 653A.

II. μέλλ. καὶ ἁρ. ἐνεργ. ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν., ἱάσσομαι, Νικήτ. Εὐγ. 3. 148, ἱάσα-μεν, Ἰαλην. — ὁ ἁρ. ἱάθην εἶναι ἀείποτε Παθ., ἐβραπεύθην, «ἀνέλαβα», Ἀνδοκ. 20. 46, Ἀνθολ. Π. 6. 330, Ἰαλην., Καίν. Δ.· ἱᾶν. ἱᾷθην, Ἰππ. 532. 42· οὕτω μέλλ. ἱαθήσομαι, Λουκ. Ὀν. 14, Γεωπ.· ἱάσομαι, Ἀριστείδ. 2. 317· πρkm. ἱᾷμαι, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 29.

ἱάοναυ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ ὧ ἱᾶων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 104.

ἱᾶνες, οἱ, ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ ἱᾶνες, εἰς οὓς περιλαμβάνονται κατὰ τὸν Ὁμ. (Πλ. Ν. 685, Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 117) οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς· καὶ τῶν Μεγάρων ἴδε Heyne εἰς Πλ. τ. 6. σ. 287· — ἐν τῇ Περσικῇ γλώσσῃ ἦτο = τῷ Ἑλληνεσιν, Δισχύλ. Πέρσ. 178, 583· οὕτω καὶ σήμερον οἱ Τούρκοι καλοῦσι τοὺς Ἕλληνας Γζουανάν· — ὁ ἐνικ. ἱᾶων εἶναι σπάν., Θεόκρ. 16. 57, πρβλ. ἱάοναυ· θηλ. ἱαονίς, ἱδος, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683B· ἱαονία, ἡ, ἱωνία, αὐτοῦ Α. Γ. — ἱαόνιος, α, ὄν, Ἑλληνικός, Δισχύλ. ἱκέτ. 69, Πέρσ. 899 (κατὰ τὸν Ἑρμάν. ἀντὶ ἱόνιον)· Ἀθηναῖος, Χρησμ. παρὰ Πλούτ. ἐν Σόλωνι 10. [ἱᾶνες· — ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 949 ὑπάρχει ἡμαρτημένος τύπος ἱᾶνων].

ἱάπτω· μέλλ. -ψω· (ἴδε ἐν τέλει)· — πέμπω, ῥίπτω, ὡς τὸ προεῖπα· ὁ Ὁμηρ. ἔχει τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα μόνον ἐν τῇ φράσει, κατὰ χρῶα καλὸν ἱάπτειν (δηλ. τὰς χεῖρας), ἐκτείνειν τὰς χεῖρας κατὰ τοῦ ὠραίου σώματος, δηλ. τύπτειν τὸ στήθος ἐκ θλίψεως, ὡς τὸ κόπτεσθαι, (ἀλλὰ κατ' Εὐστάθ. τὸ ἱάπτειν ἐνταῦθα σημαίνει ἀπλῶς τὸ διαφθεῖρειν καὶ βιάπτειν), Ὁδ. Β. 376, Δ. 749· — βραδύτερον, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη εἰς τινα Δισχύλ. Ἀγ. 510· χερσὶ ἀδα ἐπὶ τινι ὁ αὐτ. ἐν Ὁδ. 297· πρόσθε πυλᾶν κεφαλὴν ἱάψειν, ὅτι θὰ βέλη τὴν κεφαλὴν τοῦ πρὸ τῶν πυλῶν, αὐτοῦ 525· — μεταφ., ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ· ἱάπτειν (οὕτως ὁ Fec. Voss ἀντὶ τῆς γραφῆς τοῦ Ἀντιγράφου, ἐπι-τύμβιος αἶνος, ἐπὶ τῆς σημασίας II), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1547· ψόγον I. ἐπὶ τινι Ριαν. παρὰ Σουδ. 54. 9· ἱάπτειν ὀρχήματα, ἀργε-σὶν ὀρχημάτων, Σοφ. Αἴ. 700. — Παθ., ἐπὶ τινι ἱάπτεται βέλη Δισχύλ. Ὁδ. 544.

2) σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ ἐάλλω 2, λόγοις ἱάπτειν τινὰ, προσβάλλειν τινὰ διὰ λόγων, Σοφ. Αἴ. 501· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλεξάνδρ. ποιηταῖς, τραυματίῳ, βιά-πτω, ἔγχος χρῶα ἱάψεν Κόντ. Σμ. 6. 546· ἐς ὅσους ἀχρὶς ἱάπτει τινὰ Θεόκρ. 3. 17· καὶ οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἱάπτομαι ἀλγε-σιν ἡτορ Μόσχ. 4. 39· ἴδε περιεῖπα, καὶ πρβλ. Κόντ. Σμ. 3. 455, 481· οὕς γῆρας ἱάπτεται Ἀνθ. Π. 11. 389· — ὡσαύτως, βιάπτω, ματαιῶν, ναυτιλίην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 875.

II. ἀμεταβ. (ἐξυπακούομαι ἐαυτόν), ὁρμῶ, σπεύδω, Δισχύλ. ἱκέτ. 547. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ἱΑ II, = Λατ. jac-io, πρβλ. II π. II: — ἐντεῦ-θεν ἱαμβοί).

ἱᾷπυξ, ἱων. ἱᾷπυξ, ὕγος, ὁ, ὁ ΒΔ. ἡ μάλλον ΔΒΔ. ἄνεμος, καλούμενος καὶ ἀργέστης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 12, Ἀποσπ. 238, 11.

II. ἱᾷπυγες, ἱων. ἱᾷπυγες, οἱ, λαὸς τῆς νοτίου Ἰτα-λίας, Ἡρόδ. 7. 170· — ἡ ἱᾷπυγία, ἱων. ἱᾷπυγία, ἡ χώρα αὐτῶν, αὐτοῦ· — ἐπιθ. ἱᾷπυγίος, α, ὄν, Θουκ. 6. 30.

ἱᾷραξ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἱᾷραξ. Αhr. Δωρ. Διάλ. § 16.

ἱᾷρεα, ἱαρεῖαδδω, ἱαρετεύω, ἱαρός, ἴδε ἱερ-ἱαρετεύων, (= ἱερατεύων) Ἐπιγρ. Κυρήνης, ClG. 5137.

ἱᾷρεῖον· πρῶτον. βούς· Ἡσυχ.

ἱᾷρης, ὁ, (= ἱερεύς) Ἐπιγρ. Τεγείας L. et F. 340d. — ἱᾷρη ἡ

ἱᾷρη (= ἱᾷρα) Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 403. — ἱαρεύς, ἱα-



ρεῖς αὐτοῖς 77-8, 96-9, 122, 150, 219, 234, 300, 305, 322.

ιαριγμόν· χαράν καὶ θροῦν. Κρήτες· Ἡούχ.

Ἰάς, ἄδος, ἡ, θηλ. ἐπιθετ., Ἰωνική, στρατιή, ἐσθής Ὑρόδ. 5. 33, 87· τῇ Ἰάδι συγγενεῖα Θουκ. 4. 61. II. ὡς οὐσιαστ.

(ἐξυπακουσθ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐξ Ἰωνίας, Ἠρόδ. 1. 92. κτλ. 2) (ἐξυπακ. τοῦ γλῶσσα), ἡ Ἰωνικὴ διλέκτος, Δουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 16.

3) Ἰωνικὸν ἄθος, = ὄν, Νικ. Ἀποσπ. 2. 2. [ἔ, ἀλλὰ ἔ ἐν ἄρσει· Ἐπιγρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Θούριος].

ἱάσι [ἔ], γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ ἔμμι.

ἱάσι [ἔ], ἀντὶ ἱέασαι, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ ἔμμι.

ἱάσιμος [ἔα], ογ, (ἱάομαι) ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, θεραπεύσιμος, εὐθεράπευτος, ἀντιθ. τῷ ἀνίατος, ἐπὶ προσώπων, φορημαίος Δισχὺλ. Πρ. 475, Πλάτ. κλπ.· διαφθερέσθαι ἱάσιμος ὢν Ἀντιφῶν 126. 19· μεταφ., εὐκόλως πρᾶνόμενος, θεός Εὐρ. Ὀρ. 399.

2) ἐπὶ τραυμάτων, τραῦμα ἱάσι. Πλάτ. Νόμ. 878C· μεταφ., ἱάσιμον ἀμάρτημα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 525B· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731D· ἱάσιμον τὸ πάθος Ἀλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 4.

ἱάσις [ἔ], Ἰων. ἑῡσις, εὖσις, ἡ, (ἱάομαι) θεραπεία, τρόπος θεραπείας, Δάτ. medela, Ἰππ. Ἀφ. 1246, Ἀρχιλ. 39, Σοφ. Ο. Τ. 68, Πλάτ. Συμπ. 188C, κ. ἄλλ.· οἷς [πῆμασιν] ἱ. οὐκ ἐνεστ. Ἰδεῖν Σοφ. Ἠλ. 876· [ἀδίκημα], οὐ μὴ ἐστιν ἱ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 2· ἑλεγχος ἱ. τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3.

ἱασιώνη, ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους convolvulus, κατὰ τινας ἡ εἰρήνη ἡ κισσάμπελος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 13, 2.

ἱασμ-ἐλαιον, τό, καὶ ἱάσμη, ἡ, Περσικόν τι μύρον, ἵσως ἐλαιον ἱάσμου, «γλασερόλαδον», Διοσκ. Νόδ. 1. 76· ὡσαύτως ἱασμῆνον μύρον, ὁ αὐτ.

ἱασπ-ἀχάτης, ου, ὁ, ἀχάτης ὅμοιος ἱάσπιδι, Ἀέτ. 1. 2, 37, Πλιν. Η. Ν. 37. 54.

ἱασπείζω· μέλλ. -ἱάω, εἶμαι ὅμοιος ἱάσπιδι, Διοσκ. 5. 154.

ἱασπῆς, εἶδος, ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλάτ. Φαῖδ. 110D, Σουλλ. Ἐπιγρ. 150B. 37, Θεόφρ. π. Αἰθ. 23, κ. ἄλλ., (πρβλ. τὸ Ἑβρ. yashpēh).

ἱασπ-όνυξ, υχος, ὁ, ὄνυξ ὅμοιος ἱάσπιδι, Πλιν. Η. Ν. 37. 37.

ἱασπ-οπάλλιος, ὁ, ὁπάλλιος ὅμοιος ἱάσπιδι, Ἐπιφάν.

ἱαστί [ἔ], Ἐπιγρ. (ἱάσι) κατὰ τρόπον Ἰωνικόν, ἀντίθετον τῷ Δωριεστί, Πλάτ. Λάγ. 188D.

2) κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον (μουσικῆς), Πρατίνος 5, Πλάτ. Πολ. 398E· ἡ ἱαστί ἄρμιονα Ἀθῆν. 524F.

3) ἐν τῇ Ἰάδι διλέκτῳ, Δουκ. Ἠρόδ. 2.

ἱάστιος, α, ον, Ἰωνικός, Μάξ. Τύρ. 7. 1.

ἱαστὸν, τό, ἐν τῷ πληθ. τὰ ἱαστά, ἐπὶ φορεμάτων, ἵσως δηλωτικὸν τοῦ χρώματος αὐτῶν (ἀπὸ τῶν ἰων), Κ. Πορφ. Ἐκθεσις Βασιλ. Τάξ. σ. 496 ἐκδ. Βόννης.

ἱασώ, ὄος, συνηρ. -οῦς, ἡ, κλητ. ἱασοῦ, (ἱάομαι) θεὰ τῆς ἱάσεως καὶ τῆς υγείας, Ἀριστοφ. Πλ. 701, Ἀποσπ. 83, Πανσ. 1. 34, 3.

ἱάτρεια, Ἰων. ἱήτρ, ἡ, ἡ θεραπεύουσα, θεραπευτική, φύσις Μάρκ. Σιδ. 1· πόα Θεόδ. Πρῶδρ. σ. 374.

ἱάτῃρ [ἔ], καὶ Ἐπικ. ἱητήρ, ἥρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἱατροῦς, παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον χειρουργός, Ἠλ. Β. 732, Δ. 190, 194, κτλ., Πινδ. Π. 3. 115, κτλ.:—καθόλου, ἱατρός, ὁ ἐπιφέρων θεραπείαν, νόσων Θεοκρ. Ἐπιγρ. 7· μεταφ., ἱατῇρ κακῶν Ὀδ. Ρ. 384, Σοφ. Τρ. 1209· ἐπὶ νόσος Ἀνθ. Π. 7. 466· ἀπολ., λυτρωτής, σωτήρ, Πινδ. Π. 4. 480.

ἱατῆριον, Ἰων. ἱητήριον, τό, τρόπος θεραπείας, θεραπεία, Ἀρετ. Ὀξ. Νόσος. Θεραπευτ. 1. 4· ἱητήρια νούσων Κόιντ. Σμ. 7. 62.

ἱατῆς, οὔ, ὁ, = ἱατῇρ, Ἑβδ. (Ἰδὲ ἸΓ', 4).

ἱατῆκός, ἡ, ὄν, ἱαματικός, Διοσκ. 5. 141, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 700.

ἱατορία, Ἰων. ἱητορή, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἱατρική, χειροτέχνης ἱατορίας, ἐπὶ χειρουργοῦ, Σοφ. Τρ. 1002, πρβλ. Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 91, 92, Ἐπιγρ. 7· Ἑλλ. 243. 27.

ἱατρός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ, Πινδ. Ι. 8 (7). 30, Πλάτ. Νόμ. 862C, κ. ἄλλ.

ἱάτος, ον, (ἴον) παρεσκευασμένος ἐξ ἰων, τὸ ἱάτον Ὀρειδᾶς. 81 Μαιθ.

ἱατράινα, ἡ, = ἱατρίνη, Γλωσσ. Λυκόφρ. 61.

ἱατρ-ἀλειπτής, ου, ὁ, (ἀλείφω) ἱατρός θεραπεύων δι' αἰσθητῶν, ἐντριβών, κ. τ. τ., Πλιν. Ἐπ. 10. 4, Κέλσος· ἐντεθεὶς ἱατρ-ἀλειπτική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱατραλείπου, Πλιν. 29. 3.

ἱατρεία, Ἰων. ἱητρεία, ἡ, (ἱατρεύω) τὸ ἱατρεύειν, θεραπεία, ἱατρείαι, Ἰππ. π. Ἀφρ. 774, κ. ἄλλ., Σουλλ. Ἐπιγρ. 3311. 2)

μεταφ., θεραπεία, διόρθωσις, ἐπιθυμίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, Πιτῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ 2. 10, 13, πρβλ. 3. 13, 23· ἱατρείας ἔνεκα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7. 12. 1· ἐν τῷ πληθ., αὐτοῦ 2. 3, 4, κ. ἄλλ.

ἱατρεῖον, τό, ἐργαστήριον ἱατροῦ, θεραπευτήριον, Ἰππ. π. ἱητρεῖον 740, Πλάτ. Πολ. 405A, Αἰσχίν. 6. 28· κατ' ἱατρεῖον ἀνόσως διάγειν Ἰππ. Ἐπιθῆμ. τὸ Α', 939. II. ἀμοιβὴ ἱατροῦ, δαπάνη θεραπείας, «τὰ ἱατρευτικά», Ἑβδ. (Ἑξὸδ. ΚΑ', 19), Πολυδ. Δ', 177, Ζ', 186.

ἱατρευμα, τό, = ἱάμα· ἐν τῇ Ρητορ., τρόπος θεραπείας ἐφαρμο-

ζομένης ὑπὸ τοῦ ῥήτορος κατὰ προλήψεως ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀκροατῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 7, πρβλ. Δεμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 317. 39.

ἱάτρευσις, εὖσις, ἡ, = ἱατρεία, Πλάτ. Πολ. 357C, Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 12, κ. ἄλλ.

ἱατρευτέον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ ἱατρεύω, δεῖ ἱατρεύειν, Ἀλεξ. Τραλλ. 12. σ. 216.

ἱατρεύω, (ἱατρός) ὡς καὶ νῦν, θεραπεύω, τι Ἰππ. π. Διατ. Ὀξ. 383· τινὰ ὁ αὐτ. π. Ἀφρ. 812, Πλάτ. Νόμ. 857D, κ. ἄλλ.

— Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἱατρικῇν θεραπείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 357C, Γοργ. 478B κέξ., κ. ἄλλ. 2) ἀπολ., ἔξαρκῶς τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, Ἰππ. π. Ἀφρ. 834· τίς ὁρθῶς ἱατρεύειν; Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 10.

II. μεταφ., θεραπεύω, διορθῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 15, κ. ἄλλ.

ἱάτρεα, ἡ, θηλ. τοῦ ἱατροῦς, «φῆσι γοῦν Ἀἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναικα, Ἀλεξ. δὲ ἱατρίαν· ἡ δὲ ἱατρίνη οὐχ Ἑλληνικὸν φησι» Εὐστ. 859. 51 (Ἀλεξ. ἐν Ἀδῆλ. 80).

ἱατρίκος, Ἰων. ἱητρός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἱατρὸν, Ἰππ. Ἐπιστ. 1279, κλ.— ἡ ἱατρικὴ (δηλ. τέχνη), ὡς παρ' ἡμῖν, Ἠρόδ. 2. 84, 3. 129, Ἰππ. π. Ἀρχ. ἱητρ. 8, Πλάτ., Πολυδ. Δ', 177, κλ.— Ἐπιγρ. -κῶς, Ἀλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 13.

II. ἔμπειρος ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ, Πλάτ. Πολ. 455E, κλ.· ἰ. γίνεσθαι ἐκ τῶν συγγραμμάτων, δηλ. κατὰ κανόνες, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 21, κλ.— Συγκρ. -ώτερος, αὐτοῦ 1. 6, 16.

2) μεταφ., ἰ. περὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 312E.

ἱατρίνη, ἡ, = ἱάτρεα, μαῖα, Γαλην. 8. 414· πρβλ. Λοθεκ. Φρὺν. 651· ἴδε ἱάτρεα.

ἱατρίσιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἱατροῦς, Σωφρόν. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III. σ. 448-9.

ἱατρο-λογέω, λέγω, πραγματεύομαι περὶ ἱατρικῆς, ὑπομνήματα δὲ κατέλιπον ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἱατρολογεῖ, γνῶμο-λογεῖ Διογ. Α. 8. 78.

ἱατρο-λογία, ἡ, μελέτη, πραγματεία περὶ ἱατρικῆς, Φίλων 1. 302.

ἱατρο-μαθηματικοί, οἱ, οἱ ἀσκούντες τὴν ἱατρικὴν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀστρολογίας, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 24.

ἱατρο-μαῖα, ἡ, μαῖα ἔχουσα καὶ γῶσιν ἱατρικῆς, ἱατρίνη, Inser. Gruter. f. 1110.

ἱατρο-μαντις, εὖσις, ὁ, ἱατρός ἄμα καὶ μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰσχὺλ. Ἰκέτ. 263, πρβλ. Εὐμ. 62, Ἀριστοφ. Πλ. 11· μεταφ., φρενῶν ἱατρομαντικὸς Αἰσχὺλ. Ἀγ. 1623.

ἱάτρων, τό, πιθαν. σφάλμα ἀντὶ τοῦ ἱατρεῖον (σημασ. II), «ἱάτρα» μισθοὶ θεραπείας· Ἠσύχ.

ἱατρονίκης, ου, ὁ, νικητῆς τῶν ἱατρῶν, Ἐπιγρ. παρὰ Πλιν. Η. Ν. 29. 5.

ἱατρός, Ἰων. ἱητρός, ὁ, (ἱάομαι) ὡς τὸ ἱατῇρ, ὁ θεραπεύων ἱατρός ἢ χειρουργός (διότι δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρχε διάκρισις τις μεταξὺ τῶν δύο κλάδων), Ἠλ. Π. 28, κ. ἄλλ., πρβλ. Ἠρόδ. 3. 130, κέξ.· ἱητρός ἀνὴρ Ἠλ. Α. 514· φῶς ἱατρός Αἰσχὺλ. Ἰκέτ. 261· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπὶ πόδας πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἰ. 581· ἱατρῶν παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἱατροῦ, Δουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 7· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 584, Λυκόφρ. 1207, Σουλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2134a· ἰ. ὀφθαλμῶν, ὀδόντων, ὀφθαλμιατρός, ὀδοντιατρός, Ἠρόδ. 2. 84·— ὡσαύτως ὡς θηλ., Διογεν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A, Πλούτ. 2. 143D· μαῖα Ἑλ-λῆδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 531. 8, «περὶ τὰς τιχοῦσας ἱατρός» Ἠσύχ. ἐν λ. μαῖα.

II. μεταφ., ἱατρός πόνων Πινδ. Ν. 4. 3· ὡς θάνατε .. τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός Αἰσχὺλ. Ἀποσπ. 214· ὁ θάνατος λοῖσθος ἱατρός κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 626· ὀργῆς νοσοῦσας εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι Αἰσχὺλ. Πρ. 378, πρβλ. Νο. 699· ἀτυχίας Ἀντιφῶν 117. 40· τῆς πόλεως κακῶς βουλευσαμένης Θουκ. 6. 14· λύπης ἱατρός χρόνος Αἰφίλοος ἐν Ἀδῆλ. 35· τῆς ὑβρεως Ἀθῶν. Ἐπιγρ. 627E. [ἱατρός, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα]

ἱατρός, μόνον ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 1071, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 363, Πλ. 406, ἱητρεῖη Σουλλ. Ἐπιγρ. 3311].

ἱατροσόφειον, τό, βιβλίον περὶ ἱατρικῆς, κοινῶς «ιατροσόφι», Δουκάγγ.

ἱατρο-σοφιστής, οὔ, ὁ, διδάσκαλος, καθηγητῆς τῆς ἱατρικῆς, Ἐπιφάν. (τ. 1. σ. 627B, κτλ.), παρ' ὧς ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐπιθ. ἱατροσοφιστικῆ (δηλ. τέχνη), τ. 1. σ. 709C.

ἱατρο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ μετερχόμενος τὴν ἱατρικὴν τέχνην, ἱατρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 332.

ἱατράδα, σχετικαστ. ἐπιφώνημα, φεῦ, βαβαί, οἶμοι, «ἀλλοῖο μόνον», Ἀριστοφ. Βάτρ. 648· οὕτως ἱατράταιαξ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1 (ἐνθα ἴδε Δινδ.), Θεσμ. 945, πρβλ. ἀττάται.

ἱατῶρ, Ἰων. ἱήτωρ, ορος, ὁ, = ἱατρός, Σουλλ. Ἐπιγρ. 1778.

ἱαῦ, φωνὴ δι' ἧς ἀποκρίνεται τις καλούμενος ὡς εἰ ἔλεγε, πάρεμι, «ἔδω εἰμαι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 272, ἐνθα ὁ Σχολιαστὴς ἐρμηνεύει· εἰαῦ, μῆμηρά ἐστι συριγμοῦ.

ἱαυμός, ὁ, (ἱάω) τόπος, κολίτη, ὅπου τὰ κτήνη αὐλίζονται, ἰδίως σπῆλαιον, Λυκόφρ. 606, Ἠσύχ.

II. ὑπνος, Ἠσύχ.

ἱαυοῖ, ἐπιφώνημα χαρᾶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1029.



ἱανος· ἀκοίτη. ἀπὸ τοῦ ἱαίνειν· Ἡσίο. ἱαίνω, ποιητ. ῥήμα, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Δυρ. χωρίοις): μέλλ. ἱαύσω Δυκόφρ. 101, 430: ἀόρ. ἱαύσαι· Ὁδ. (ἴδε ἐν τέλει). Κιαιρώμαι, διέρχομαι τὴν νύκτα, Ζηνός. ἐν ἀγκόνησιν ἱαύεις, κοιμᾶσαι ἐν ἀγκάλαις τοῦ Διδός, Ἰλ. Β. 213: Διδός. ἐν ἀγκόνησιν ἱαύσαι· Ὁδ. Δ. 261: παρὰ μνηστῆρσιν Χ. 464: ἱανον ἐν κλισίῳ Ω. 209: ἐπὶ νηυσὶν Ἰλ. Σ. 259: ἀόπλους νύκτας ἱαίνειν Ἰ. 325: Ὁδ. Τ. 340: ἐκτός Ι., κοιμᾶσθαι ἔξω, Σ. 16: ἐπὶ κτηνῶν, ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ' ἱαύεσκον Ἰ. 184, κτλ.: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐτ' ἐν νυχτὶν τέρψιν ἱαίνειν, οὕτε ν' ἀπολῶσω τῆς τέρψεως νυκτερινού ὕπνου, Σφ. Αἰ. 1204: ὑπασπίδιον κοῖτον ἱαίνειν, ἐπὶ στρατιώτου κοιμώμενον ὑπὸ τῆς ἀσπίδος, Εὐρ. Ρῆσ. 740. II. μεταγεν., ὡς τὸ παῦω, Δυκόφρ. 101: — παρ' Εὐρ. Φοῖν. 1537, τὸ πῶδα ἀνέκει· εἰς τὸ ἀλάνειν οὐχὶ εἰς τὸ ἱαίνειν. (Ἐκ τοῦ ἄω (δὲ. ἄφω), μετὰ τοῦ εἰς ἀναδιπλ.· πρὸλ. Ι ε 5).

ἱάφτης [τ], ου, ὁ, (ἴος, ἀφίημι) τεθότης, Ἀνθ. Π. 9. 525, 10. ἱάχης· μέλλ. -θήσω· ἀόρ. ἱάχῃσαι, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 20, Ἀνθ. Π. 7. 745. (Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὴν λέξ. μόνον ἐν Δυρ. χωρίοις, καὶ τῇ Ἀντιγράφῃ συνεχῶς παρέχουσι τὸν τύπον ἱάχῃω, εἴτε μακρὸν εἶναι τὸ α εἴτε βραχύ: ὅπου εἶναι μακρὸν, δὲ Πόρσων (ὡ ἀκολουθοῦσιν ὁ Ἑρμαν. καὶ ὁ Δινδ.) γράφει ἱαχῃέω (πρὸλ. ἱαχῃ, ἱαχῃος), Εὐρ. Ἡρακλ. 752, 783, Ὀρ. 826, 965, κτλ., ἐν ᾧ ὁ Elmsl. ἐν Ἡρακλ. 759, ἐν Μῆδ. 201, ἱαχῃέταις ἐστὶ τὸ α πῶθεναι νὰ ἐπιμνησθῇ διὰ τῆς προφορᾶς πρὸ τοῦ χ ὡς τὸ ο πρὸ τοῦ φ (ἴδε ὅρις). — Ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις τὸ ἱαχῃν εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφῶν ἀντὶ τοῦ ἀχῃν (Δωρ. τύπος τοῦ ἡχῃν, εὐχάριστον παρὰ Τραγ. εἰ καὶ ἐν ἀναπαύστοις), ἴδε ἐν λ. ἀχῃω [α], ἡχῃω. Κραυγάζω, κράζω, φωνάζω, ὀχουγιάζω, ὡς τὸ ἱάχω, Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Ἰλ. 1150, Ὀρ. 826, 965, κτλ. — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱαχῃν μέλος ὁ αὐτ. ἐν Τρωί. 516, αἰλίνον ἐν Ἠρ. Μαιν. 349: ἀοιδῶν Ἀριστ. Βάτρ. 217· πρὸλ. ἡχῃω II. 2) σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμένον, νέκυν δλόμενον, ἡρῶν, ὀδύρομαι διὰ... Εὐρ. Φοῖν. 1295, πρὸλ. 1523: — Παθ., κᾶτ' ἱαχῃθης.. ἄδικος, προεξηρῶν... ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1147 (κατὰ τὸν Ἑρμαννὸν ἀντὶ τοῦ κοῖ ἱαχῃ σῆ...).

II. ἐπὶ πραγμάτων, ἡχῶ; ἐκβάλλω ἥχον, Ὀμ. Ὑμν. 27. 11, Καλλ. εἰς Δῆλ. 146, Ὀρφ., κτλ.: ὁλολύγματα ἱαχῃ Εὐρ. Ἡρακλ. 783.

ἱαχῃ, ἡ, (ἱάχω) κραυγῇ, βοῇ, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τε τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ ἡττημένου, Ο. 396, κτλ.: κραυγῇ, ἡρῶν, Ὁδ. Α. 43: ὥσαυτως, κραυγῇ χαράς, ἱαχῃ ὕμνων Ἰνδ. Π. 3. 29, πρὸλ. Ἡσίογν. 777: κροτάλων τυμπάνων τε Ὀμ. Ὑμν. 13. 3: αὐλῶν Πιετῆς παρὰ Πίου. 2. 1103E: καὶ παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιπονήσων χαράς, ὡς Εὐρ. Τρωί. 337, Βάχχ. 149, Ἰ. Α. 1039: ἀλλὰ, πολυὺς ἱαχῃ ἱαχῃ. Πέρσ. 939, πρὸλ. ὥσαυτως Εὐρ. Ἰλ. 143, Φοῖν. 1302: — παρ' Ὀμ. λαμβάνει τὸ εἶγμα, γένετο ἱαχῃ Ἰλ. Δ. 456: ὑπὸ ἱαχῃς Ο. 275, πρὸλ. Π. 373, κτλ.: καὶ οὐδέποτε παρ' αὐτῷ ἐκβλήσεται φωνῇ πρὸ τοῦ εἰ, ἂν καὶ τὸ αὐαντίον συμβαίνει ἐν Ὀμ. Ὑμν. 13. 3, Ἡσ. Θ. 708, Ἀσπ. Ἡρ. 404: — Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ ὅπου ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, ὡς ἐν Διογύλ. Πέρσ. 939, Εὐρ. Ἰλ. 143, Τρωί. 337, Ἰ. Α. 1039, δὲ τύπος ἱαχῃ ἁποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος: ἴδε ἐν λ. ἱαχῃω: — ἐν Εὐρ. Μῆδ. 149 x. ἀλλ. τὸ ἱαχῃ εἶναι σφῆμα ἀντὶ ἀχῃ, Δωρ. τύπ. τοῦ ἡχῃ, δὲ ἴδε.

ἱαχῃμα, τό, (ἱάχῃω) κραυγῇ, βοῇ, τὸ σύστημα ὅρων, Εὐρ. Ἠρ. Μαιν. 883: ὁ ἥχος ὀργάνου, Ἀνθ. Π. 6. 165: — πρὸλ. ἡχῃμα.

ἱαχος, ὁ, = ἱαχῃ, ἀμφίβ. ἐν Ὀρφ. Ὑμν. 48. 3.

ἱαχρός [τ], ὄν, μαλακῆς διὰ τῆς ἡσυχίας, μεταφ. ἡσυχος, ἡεμος, ἱαχρόν· εὐδαιμόνῃς Ἡσίο.· συγγενὲς τῷ ἱαίνω, δὲ ἴδε.

ἱάχω [α, ἴδε ἐν τέλει]: Ἰων. παρατ. ἱάχεσαι, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232: πρkm. ἱαχα. Κραυγάζω, βοῶ, ἱάχοντες ἐπεσσύμεθ' Ὁδ. Δ. 454, κτλ.: ἐπὶ πολεμικῶν κραυγῶν, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱαχον Ἰλ. Ρ. 317: σμερδαλέα ἱάχων Τ. 41, Ὁδ. Χ. 81: ἐπὶ ποιοῦσιν παιδίοις, «ξεφωνίζω», πρὸς κέλιον... τιθῆναι ἐκλίνθη ἱάχων Ἰλ. Ζ. 468: οὕτως ἐπὶ γυναικῶν ἐν τρώῃ ἡ ἐν δόδῃ διαελούσης, μέγα ἱάχουσα Ε. 343, Ὁδ. Κ. 328 ἐπὶ εὐδαιμόνων γυναικῶν θρηνησούσων, ἡμῶν... θυμὸν ἀκηχεμέναι μεγάλ' ἱαχον Ἰλ. Σ. 29: ἐνίοτε ἐπὶ ἐνάρθρῳ λόγῳ, Εὐρ. Ἰλ. 707, Ἀπ. γλ. Ἰῶδ. Δ. 581, 592, Ἀ. θ. Π. 5. 299. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἡχῶ, ἀνταχῶ, ἀ. τιλῶ, ἐπὶ ἡχοῦ, περὶ δ' ἱαχε πέτρῃ Ὁδ. Ι. 395, πρὸλ. Ἰλ. Φ. 10: ἐπὶ κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κύμα στείρῃ.. μεγάλ' ἱαχε Ἰλ. Α. 482, Ὁδ. Β. 428, πρὸλ. Ἰλ. Β. 394: ἐπὶ πυρὶ, μέγα δ' ἱαχε θεοπιδᾶς πῦρ Ψ. 216: ἐπὶ νευρᾷ τσίξῃ, ἐκβάλλω κλαγγήν, νευρῇ μὲ μέγ' ἱαχεν, ἄλτο δ' ὀστῶς Δ. 125: ἐπὶ πεπυρακτωμένῳ σιδήρῳ ἐντὸς ὕδατος, σίξω, Ὁδ. Ι. 392: ἐπὶ ἀσπίδος πληττομένης, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232: ὥσαυτως, μέλοσθον ὑπὸ μολπῆς ἱαχεν Ἀ. θ. Π. 1. 194: 3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰ. ἀοιδῶν, μέλος, ἄλτων, μελωδῶν, Ὀμ. Ὑμν. 18. 18: κακὸν μέλος ἱαχεν Καλλ. εἰς Δῆμ. Κισιάθων 40: αὐδῆν, φωνῇν Νόνν. Εὐαγγ. κ.· Ἰω. Δ. 239, κτλ. φράζου.. λογίων ἐδόν, ἦν σοι Ἀπόλλων ἱαχεν ἐξ ἀδύτοιο, ἦν σοι ἐξέπεμψε: ἐκ τοῦ ἀδύτου, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1016:

ἀλλ' ἱαχον Ἀπόλλω, ἐξέμουν, ἔβαλλον ὕμνους πρὸς αὐτόν, δ αὐτ. ἐν Ὀρν. 772. — Ὁ Ὀμ. καὶ ὁ Ἡσ. μεταχειρίζονται μόνον τὸ γ' ἐν καὶ πληθ. τοῦ παρατ. καὶ τὴν μετοχ.: ὁ ἐνεστ. ἱάχει ὑπέρχει ἐν Ὀμ. Ὑμν. 18. 18 (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι χῃει), 27. 7, Εὐρ. Ἰλ. 707 (ἔνθα ἴσως ἱαχῃ): ὁ πρkm. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τῶν συνθέτων ἀμφιαχυῖα Ἰλ. Β. 316: ἱαχῃω (δὲ ἴδε) ἡ ἱαχῃω εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ' Ἀττ. ποιηταῖς. (Τὸ ἱάχω ἦτο ἔξ ὀρχῆς FiFάχω, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ὁδ. Δ. 454 χωρίου, ἡμεῖς δὲ ἱάχοντες, καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς, μέγα ἱάχουσα, σμερδαλέα ἱάχων, κτλ., ἴδε ἀνωτ.: αἰὲν ἱάχοντος Ἰλ. Α. 453: ἀλλ' ὅμως εὐρύκομεν συχῶς ἐκβλήσεις πρὸ τοῦ ε, ὡς, μέγ' ἱαχον, μεγάλ' ἱαχε, περὶ δ' ἱαχε, κτλ., ἴδε ἀνωτ., ὡς καὶ ἐν τοῖς συ. θίτοις, ἐπὶ ἱαχον, ἀμφιαχυῖα· τὸ δὲ καὶ βραχύνεται πρὸ τοῦ ἱαχε, Ἰλ. γ. 62. Ὅθεν τὸ εἶγμα παραλείπεται ὅπου τὸ μέτρον ἀπῆται τοῦτο). [τὸ α ἐν τῷ τύπῳ τοῦτω αἰετοπε βραχύ, πρὸλ. ἱαχῃω· τὸ ε ἐπίσης βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ παρατ. ἐνεκα τῆς αὐτῆς ἡσυχίας, ὡς ὅμως ἐλλείπει ὁσάκις τὸ μέρος ἀπαίτει ε', Ἰλ. Δ. 506, Ρ. 317, Τ. 41, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232].

ἱάων, ονος, ὁ, ἴδε ἱάονες.

ἱάωνατρίς, ἴδος, ἡ, τὸ σχοινίον τοῦ κάδου, δι' οὗ ἀντιοῦσιν ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ, «σχοινίον (μητρίον) Ἡσίο.· ἱάωνάω, συνώνυμ. τῷ ἀντῆλω, «ἱάωνά· ἀντῆλω» ὁ αὐτ. — ἱάωνη, ἡ, ἀκάδος, ἀντιλητήριος ὁ αὐτ. — ἱάωνον· ἀκάδον, σταμνίον, χαλκίον» ὁ αὐτ., πρὸλ. ἱάωνος. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ εἶδω καὶ λείδω).

ἱέδης, ὁ, «κουφοῦλι», πῶμα ὅπως ἐν τῷ πυθμένι πλοίου δυνάμενον νὰ ἀπαρθεῖ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κύτους ἐκχυνομένου τοῦ ἐκεῖ ὕδατος, Εὐστ. 525. 34., 858. 38.

ἱέθ, ἡ, = σορός, Ἡσίο.· πρὸλ. θίδῃ.

ἱέθνος, ὁ, «ἱέθνοι» σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί· Ἡσίο.

ἱέθρη· «χερσαῖον τι θηρίον· ἀφ' οὗ καὶ ἱέθρες» Ἡσίο.

ἱέθρης, ἴδος, ἡ, = λεπίδιον, Δαμοκράτης παρὰ Γαλῆν. 13 σ. 635, Διοσκ. 2. 205. (Ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ φέρεται ἔλαβε τὸ ὄνομα).

ἱετοταφῆτον, τό, τάφος τοῦ πτηνοῦ ἱεῖος ἡ μέρος ἐνθα ἐθάπντο ἱεῖς, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου ἐν Philologos τ. 25, II, σ. 341.

ἱεῖς (οὐχὶ ἱεῖς, διότι τὸ ε εἶναι μακρὸν, Ἰμμοκλ. ἐν «Αἰγυπτίοις» 1), ἡ γεν. ἱεῖος Ἡρόδ. 2. 76, κτλ., ἱεῖδος καὶ ἱεῖως Αἰλ. π. Ζ. 10. 29: αἰτ. ἱεῖν Ἡρόδ.· — πληθ. ἱεῖς Ἀριστ., Ἰων. αἰτ. πλ. ἱεῖς, τὰς ἱεῖς Ἡρόδ. 2. 67. 75: δοτ. πληθ. ἱεῖσαι Πανσ. 8. 22, 5: — ἡ ἱεῖς, πτηνὸν Αἰγυπτιακὸν τρεφόμενον διὰ σκωλήκων καὶ ἐνύδρων ζώων, εἰς ὃ θείαι ἀπενέμετο τιμαί, Ἡρόδ. 2. 65, 75 κῆς. (ὁσάκις μνημονεύει δύο εἶδη αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1296, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 27, κτλ. — Ἡ λευκὴ ἱεῖς (Abū Hannes) εἶναι ἡ Ibis religiosa ἡ δὲ μέλαινα εἶναι ἡ falcinellus igneus, ὥραϊν κοκκινόχρουν πτηνὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν.

ἱεῖακος, ὁ, Λατ. hibiscus, = ἀλθαῖα, Διοσκ. 3. 163.

ἱεῖω (Τηλεκλεῖδ. σ. 376)· «τινὲς τὸ βῶν· οἱ δὲ τὸ πολὺ. ἔστι δὲ Λαυδῶν» Ἡσίο.

ἱεῖακῆν, ἡ, = βυκάνη, Σουῖδ.· — ἐπεὶ οὕτως ὁ ἀόρ. ἱεῖακῆν-σαι· «ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι» Τηλεκλεῖδ. παρ' Ἡσίο.· ἱεῖακῆν-σαι ἐν Ἑτμ. Μ. 464. 44: οὐσιαστ. ἱεῖακῆντης, ὁ, Σουῖδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. 2. 29, 6 (τὰ Ἀντιγράφα βυκακῆντων, βυκακῆντων). Ἰων. λέξ. κατὰ τὸν Ἡσίο.

ἱεῖακῆν· αὐφρημία· Ἡσίο.

ἱεῖακῆν, τό, μουσικὸν ὄργανον φέρων τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ἱεῖακου, Σουῖδ.

ἱεῖακῆρ, ἥρος, ὁ, παρὰ Κρησίην, ὁ ἀρχόμενος πολεμικοῦ ἔσματος, Ἡσίο.

ἱεῖς, υκος, ἱεῖς, υος, ὁ, πτηνὸν τι κρακτικόν, Ἡσίο., ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιανὸν (Α', 545, Β', 9) ἱεῖς.

ἱεῖω, βοῶν· πληττω, Ἡσίο.

ἱεῖων· αὐφρημῶν· Ἡσίο.

ἱεα, παρὰ Κρησίην, = σίγα, Ἡσίο.

ἱεγίος, ὁ, (= ἱεγνος, ἱεγνῆς) Ἐπιγρ. Τεγίας, L. et F. 340e.

ἱεδίου, τό, ὑποκορ. τοῦ ἱεγδῖος, Γεωπ. 12. 19, 5.

ἱεδῖς, ἡ, = θυεῖα, ἱεδῖον, «γούδι», Σόλων 38, Δαμοκράτης παρὰ Γαλῆν. 13. 904, Ἀ. θ. Π. 9. 642: μνημονεύεται ὡς ἀχρηστον ἀντὶ θυεῖα ὑπὸ Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1. 234: ἐν Ἰππ. 635. 34, Γεωπ. 9. 26, 4, ὑπάρχει ὁ τύπος ἱεγδῖ, ὅστις ἴσως πρέπει ἵνα διορθωθῇ: ἴδε Λοβερ. Φρύν. 165, Πολυδ. Ι', 103. II. εἶδος ὀρχήσεως, γυναι, πρὸς αὐλὸν ἡλθε· ὀρχήσεται πάλιν ἱεγδῖ Ἀντιφάνης ἐν «Κοροπλῶν» 1.

ἱεδισμα, τό, (ἐκ τοῦ ἱεγδῖω, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ) κοπάνισμα ἐντὸς ἱεδίου· — εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ἣν οἱ πόδες συνεχῶς ἐπλήττοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡ κατὰ τὸν Μέγαν Ἑτμολ. (464. 51), «εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγισον ἑμπερὼς τῷ οὐδῶνι». — Κατὰ Σουῖδ.: «ἱεδισμα, λύγισμα».

ἱεδο-κόπανον, τό, «γούδοκον», Σχόλ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. 147 (κατὰ ἑτέρων ἐν Valcken. ἀντὶ ὀγδοκόπανον).

ἱεγκρος, ὁ, = ἐγκέφαλος, Ἀρχαῖδ. 74. 6, Ἡσίο.

ἱεγκαι, ἱεγμένος, πρkm. τοῦ ἱεγέομαι.



ἰγνυντες, ὧν, οἱ, = αὐθιγενεῖς, Λατ. indigenae, Ροδία λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. σ. 330 (δοτικὴ γράφει τὴν λέξιν μετὰ δασείας, ἰγνυντες, ἐκ τῆς ἀντων. ἱ), Χοιροβ. ἐν Δ. Β. 1188· καὶ ἐν τῷ ἐνικ., Ἐνυμ. Μ. 465, 1.—Καθ. Ἡούχ.: ἰγνυντες οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχίνας ἐποικισάντες τὴν Ρόδον.

ἰγνύω, ἰγνύω, ἰγνύω [ῥ], ἡ, τὸ τοῦ γόνυτος ὀπισθεν μέρος, ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, Λατ. poples, κατ' ἰγνύην βεβλημένους, αἰγνύην, ἀγκυλὴν. ἡ τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνυτος (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 212· παρ' ἰγνύην ἔλιξε κέρκρον Θεόκρ. 25. 242; πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 176, Πίαν. 4. 253· ὡσαύτως παρὰ περὶ λόγους, Ἰππ. π. Ἀγμ. 761· τὸ μῦριον τὸ τῆς ἀλσεως κύριον (καλεῖται δὲ τοῦτο ἰγνύα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 5, 4· περὶ τὴν ἰγνύαν Πλούτ. Ἀρτοξ. 11.—Ἐξ ὀνομα. ἰγνύς, ὅς, ἡ, εὐρίσκομεν δοτ. πληθ. ἰγνύσι Ὀμ. Ἡούχ. εἰς Ἑρμ. 152· αἰτ. ἰγνύσι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 15, 5 (διάφ. γρ. -ύην), ἀλλ' ἰγνύαν Θεόκρ. 26. 17· γεν. πληθ. ἰγνύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, 1· αἰτ. ἰγνύας (δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκάτερον τύπον), αὐτόθι 3. 4. 13. [ῥ] ἐν ἰγνύῃ, ἴδε τὰ ἀνωτέρω χωρία· ἀλλὰ ὅ ἐν ἰγνύσι καὶ ἰγνύα].

ἰδαῖος, α, ὧν, ὁ ἐξ Ἰδης· ἴδε ἐν λέξ. Ἰδῆ. ἰδαλίμος, ὧν, (ἰδός) προξενῶν ἰδρωτά, καῦμα Ἡο. Ἐργ. κ. Ἡμ. 413.

ἰδαλῆς, ὅρνος ποιῶν· Ἡούχ. ἰδαλνικός [ῥ], ἡ, ὧν, (ἰδεῖν, ἰδέα) ὑπάρχων μόνον κατ' ἰδέαν, ἰδεῶδες, κόσμος Τίμ. Λοκρ. 97D.

ἰδανός [ῥ], ὧν, (ἰδεῖν) ὠραίος, ἐπίχαρις, κομψός, χάριτες Καλλ. Ἀποσπ. 467.

ἰδέ, Ἐπικ. σύδεσμ. = ἡδέ, καί, Ὀμ., Ἡοῖοδ. ἀπαξ δὲ καὶ παρὰ Σοφ. (Ἀντ. 969) ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. [ῥ] ἄλλ' ὁ Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον (οὐχὶ πάντοτε, ἴδε ἐν Ἰλ. Ε. 175, Τ. 285) ποιεῖ τὴν λήγουσαν θέσει μακράν καὶ ἐν τῇ τομῇ.—Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ διγαῖμα, ἴδε: ἐντεῦθεν τὰ Ἀντιγόνη ποικιλλοῦσι μετὰ τοῦ ἰδέ καὶ ἡδέ μετὰ βραχεῖα φωνήεντα, ὡς, κνημῖα τε ἰδέ... ἡ κνημῖα τε ἡδέ..., ὦχοντο ἰδέ... ἡ ὦχοντο ἡδέ... (Ἰλ. Δ. 147, 382), κτλ..

ἰδαρ: ἄβρωμα (Βοιωτ.)· Ἡούχ. ἰδέ, προσε. ἀορ. τοῦ εἶδον, ἰδέ, ἰδού· Ὀμ. μεταγ. ἴδε.

ἴδε, = εἶδε, Ἐπικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. ὁ' εἶδον, Ὀμ.

ἰδέα [ῥ], ἰών, ἰδέη, ἡ (ἰδεῖν) μορφή, ἰδέα καλὰ Πινδ. Ο. 10 (11). 123· τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς Πλάτ. Πρωτ. 315E· τὴν ἰδέαν μοχθηρὸς Ἀ. δοκ. 13. 30, πρβλ. Ἀριστοφ. Νερ. 289, Ὀρν. 1000· ἰδέην ὄρων Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 4. 109· τίθεται μετὰ τοῦ μέγεθος, πολλὰ κοῖλα καὶ παντρεπαὶ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη Πλάτ. Φαίδων 109B, κτλ. 2) τὸ φαινόμενον, ἡ ὄψις, ἡ ἡμίσητος πράγματις τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ, Λατ. species, γνώμην ἐξαπατῶσα ἰδέα, ἔξωτερικὰ φαινόμενα ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν, Θεόγν. 128. 3) εἶδος, φύλλα τοιῆσδε ἰδέης Ἡρόδ. 1. 203· φύσιν παρέχονται ἰδέης τοιῆνδε [οἱ ποταμοὶ ἵπποι] ὁ αὐτ. 2. 71, πρβλ. 6. 119· ἐφρόνουν διαφύλαξ ἰδέας, ἐσχέποντο δύο τρόπους ἐνεργείας, αὐτόθι 100· τὰ δ' ὄργη· ἐστὶ τὴν ἰδέαν ἔχοντά σοι; τίς εἶναι ἡ φύσις αὐτῶν ἡ τὸ σχῆμα; Εὐρ. Βάχχ. 471· ἔτεραν ὕμνων ἰδέαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382· καίνας ἰδέας ἱσφύρειν, εἰσάγειν νέους τρόπους, ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 547· τίς ἰδέα βουλήματος ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 993· πᾶσα ἰδέα θανάτου, παντὸς εἶδους θανάτου, θάνατος ἐν πάσῃ μορφῇ, Θο. κ. 3. 81, πρβλ. 83., 2. 51· πολλὰ ἰδέαι πολεμῶν ὁ αὐτ. 1. 109· ἡ ὑπάρχουσα ἰδέα τῆς παρασκευῆς ὁ αὐτ. 4. 55· πᾶσαν ἰδέαν περᾶσαντες, δοκιμάσαντες πάντα τρόπους, ὁ αὐτ. 2. 19· τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ ὁ αὐτ. 3. 62., 6. 76· οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις, οὐχὶ ἐν ταῖς αὐταῖς σχέσεσιν, Ἰσοκρ. 36A· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἰς ἓν εἶδος ὑπάρξεως, Πλάτ. Θεαίτ. 184D· ἄλλη ἰδέα πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 544C, κτλ. II. ἐν τῇ Λογικῇ, = εἶδος, ὅς, ὁ ἄτομος ἡ εἰδικώτερος εἶδη ὑπάγονται ἡ μᾶλλον, γενικὴ τις ἀρχὴ πρὸς τοιαύτην ταξινομήσιν, ἐφηρησθαι... μὴ ἰδέα τὰ τε ἀνδρία ἀνδρία εἶναι καὶ τὰ θρία θρία Πλάτ. Εὐθύδωρον 6D, πρβλ. Φαίδρ. 265D, Σοκρ. 253D, κτλ.—ἀλλά, 2) ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ αἱ ἰδέαι δὲν ἦσαν ἀπλῶς εἶδη, ἀλλὰ πλέον τι, δηλ. γενικοὶ τινες τύποι, ἀρχέτυπα. Λατ. formae, ὧν ἀτελὴ ἀντίτυπα ἦσαν τὰ ἀνάλογα εἶδη τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων· ἐπιουροῦτο δὲ αἱ ἰδέαι αὐταὶ ὡς οἱ αἰώνιοι τύποι τοῦ ὄντος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὑλικοὺς τύπους, μὴ ὁρώμενοι ἀλλὰ νοούμενοι· τὰς... ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὁρᾶσθαι δ' οὐ Πολ. 507B, πρβλ. 508E, καὶ ἰδίως 596 κέξ. πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3., 6. 14., 12. 10, κ. ἄλλ., Ἡο. Ν. 1. 6.—τὸ εἶδος λοιπὸν ἡδύνατο νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ ἰδέα, ἀλλ' οὐχὶ ἰδέα ἀντὶ τοῦ εἶδους, πρβλ. εἶδος III. 2.

III. ἐν τῇ Ρητ. σχεδὸν συνώνυμον τῷ τύπος, κοινὸς τύπος, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3. 26, πρβλ. Ποιητ. 7. 7., 19, 5.

ἰδεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ὁ' εἶδον· Ἐπικ. ἰδέειν Ὀμ. Ἀωρ. ἰδέμεν Πινδ.

ἰδέριος, ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἔρων· Ἡούχ.

ἰδεσκον, ες, ε, ἰών. ἀντὶ εἶδον, Ἰλ. Γ. 217.

ἰδέω, ἰών. ἀντὶ εἶδω, ὑποτακτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ὁ' εἶδον.

II. Ἐπικ. ἀντὶ εἶδω, ὑποτ. τοῦ πρσμ. οἶδα, γινώσκω, Ἰλ. Ε. 235 (διάφ. γραφ. εἶδω ὡς δισύλλαβ.)

ἰδῆ, Ἀωρ. ἰδα, ἡ, ὡς φαίνεται, ἰών. λέξις (ἐν χρήσει ἀπαξ παρὰ Θεοκρ.), δένδρον πρὸς ξυλείαν, ἐν τῷ πληθ., χώρη ὑψηλὴ τε καὶ ἰδῆσι συνηρεφῆς Ἡρόδ. 1. 110· οὐρεα... ἰδῆσι παντοῖοις συνηρεφῆς 7. 111· χώρη... δασὴν ἰδῆσι παντοῖοις 4. 109· λόφος δασὺς ἰδῆσι 175· ἐν τῷ ἐνικ., δάσος, ἐν τῇ ἰδῇ τῇ πλείστη, ἐν τῷ πυκνστάτῳ μέρει τοῦ δάσους, 4. 109· ἰδαν ἐς πολυδένδρον Θεόκρ. 17. 9· ἰδῆ ναυπηγήσιμος, ξυλεία πρὸς..., Ἡρόδ. 5. 23· οὐδέποτε παρ' Ἀττ.:—ἰδαί ἀμφιλαρεῖς· Πολυδ. Ε'. 66.

II. ὡς κύριον ὄνομα, ἰδῆ, ἰδα, ἰδῆ, τὸ σύνδενδρον ὄρος (πρβλ. τὰ ἀνωτέρω μνημονεύμενα χωρία), 4) ἡ ἐν τῇ Τρωάδι ἰδῆ Ἰλ., κλ. ἀρχ. γέν., ἰδῆθεν μεδῶν· ἐτῆς ἰδῆς βασιλεύων· (Σχολ.), Ἰλ. Γ. 276· ὡς ἐπέρρ., ἐκ τῆς ἰδῆς, Δ. 475:—ἐντεῦθεν, Ζεὺς ἰδαῖος II. 605· ἰδαῖα ἔρρα Θ. 170· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ.

2) ἰδῆ ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, Διον. Π. 502, Παιου. 5. 7.

ἰδῆ, ἡ, ἡ λάμψις τοῦ μετάλλου, Φιλόστ. Εἰκ. σ. 804, 808.

ἰδῆαι, ὁ' ἐνικ. ὑποτακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ὁ' εἶδόμεν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἰδῆ.

ἰδῆμα· ὄραμα· Ἡούχ. ἰδῆρατος· «καλὸς, ὠραίος» Ἡούχ.

ἰδῆσώ, Ἀωρ. μέλλ. τοῦ εἶδον, ὁ' ἴσω, Θεόκρ. 3. 37.

ἰδέα, ἴδε ἰδῆος VI. 2.

ἰδαζόντως, Ἐπέρρ., κατ' ἰδῆαν, ἰδιαίτερος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 182.

ἰδαζώ: μέλλ. -άσω (ἰδῆος) ζῶ μακράν τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδωτεύω, Ἡρώδιαν. 4. 12, Δίων Κ. 66. 9· δωμάτιον ἰδαζόν Ἡιόδ. 7. 12· ἰδαζώ τινί, ἀρροισιῶμαι εἰς τι πράγμα, οὐ γὰρ μοι σχολή· ἐνικῶ γὰρ ἰδαζώ πράγματι· Ἀνώνυμ. ἐν Δ. Β. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 45. II. εἶμαι ἰδιόρρυθμος, ἰδιοτρόπος, διάφορος τῶν ἄλλων, ἰδῆζω τῇ φύσει Διόδ. 2. 58· ἡ ἰδῆζουσα φύσις Ἡιόδ. 2. 28, πρβλ. Διόδ. 3. 46· ἰδαζόν συμπόσιον Ἀθήν. 12A· τὰ ἰδαζόντα, τὰ ἰδιαίτερα χατῆρυστικὰ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ. ἰδῆζώ τινί, ἰδιαίτερος ἀρμόζω εἰς τι, Αἰλ. π. Ζ. 6. 19. 2) ἀνήκω εἰς τινα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 3.

ἰδιαίτερος, -ατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ ἰδῆος, ὁ ἴδε.

ἰδῆαῖος, εὖς, ἡ, τὸ μένιν κατ' ἰδίαν, ἀπομόνωσις, «μοναξία», ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδῆαῖος γίνωνται Ἰωάνν. Κλίμακ. 410, 10.

ἰδῆαμός, ὁ, (ἰδῆζω) ἰδῆος τρόπος, ἰδιοτροπία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 255.

ἰδῆατής, οὔ, ὁ, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἀναχωρητής, ἡσυχαστής, Διογ. Λ. 1. 25, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. 482B.

ἰδῆαστικός, ἡ, ὧν, ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδῆαστικός βίος καὶ ἀπράγμων Μ. Ἀχομ. τ. Α', σ. 349 κάλλ.

ἰδῆατος, Παρাত্র. σ. 300.

ἰδῆικός, ἡ, ὧν, (εἶδος) μεταγεν. τύπος τοῦ εἰδικῆς (ὁ ἴδε), ἰδιαίτερος, εἰδικός, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 236, Ἀνθ. 373B, Γαλην., κλ.

2) ἀνήκων εἰς τινα, εἰδὸς τινος, Ἀνθ. Π. 5. 106, Μανέθαν 5. 122.—Ἐπέρρ. -κῶς, Συγκρ. -ώτερον, Ἀθήν. 299D.

ἰδῆό-βιος, ὧν, βιών καθ' ἑαυτὸν, ζῶν βίῳ ἰδίῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 224. 44.

ἰδῆο-βουλέω, ἀκολουθεῖ τὴν ἰδίαν ἐμαυτοῦ βουλήν, πράττω ἐκεῖνο διερ' ἐγὼ κρίνω εὐλογον, Ἡρόδ. 7. 8, 4 (οὕτως ὁ Διόδ. ἀντὶ τοῦ ἀνωμαλοῦ τύπου ἰδῆοβουλεύειν), Δίων Κ. 43. 27.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρাত্র. σ. 300.

ἰδῆο-γάμια, τὰ, χωριστοὶ γάμοι, ἀντίθετον τῷ κοινογάμια, Γρηγ. Ναξ. Ὀμ. 23. σ. 414.

ἰδῆο-γενής, ες, ἔχων ἴδιον γένος, ἀντίθετον τῷ κοινογενής, Πλάτ. Πολιτικ. 265E, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938, Διοσκ. 2. 71.

ἰδῆό-γλωσσος, ὧν, ἔχων ἰδίαν, διακεκριμένην γλῶσσαν, Στράβων 226.

ἰδῆογνωμονέω, ἔχω τὴν ἰδίαν μου γνώμην περὶ τινος ἢ πράττω τι ὡς ἐγὼ κρίνω εὐλογον, Δίων Κ. 45. 42., 53. 21· ἐν 43. 27 ἰδῆογνωμέω, πῶ. ἐσφ. γραφ.

ἰδῆογνωμοσύνη, ἡ, ἡ ἰδῆα τινὸς γνώμη, Μακάρ. σ. 53C.

ἰδῆο-γνώμων, ὧν, ὁ πράττων ἢ ἐνεργῶν κατ' ἰδίαν γνώμην, αὐτογνωμων. ἰδιοτρόπος, Ἰππ. π. Ἀέρ. 295, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, Ἀρ. στ. Ἡο. Ν. 7. 9, 3.

ἰδῆο-γονία, ἡ, τὸ γενεᾶν μόνον ἐκ τοῦ ἰδῆου γένους, ἀντίθετον τῷ κοινογονία, Πλάτ. Πολιτικ. 265D.

ἰδῆό-γράφος, ὧν, ἰδιοχειρῶς γεγραμμένος, «οὗτος ὁ ψαλμὸς ἰδῆόγραφος εἰς Δαυὶδ καὶ ἔκθεθεν τοῦ ἀριθμοῦ, ὅτε ἐμονομάχησε τῷ Γολιάθ» Ἐβδ. (ἐπιγραφή τοῦ τελευταίου ψαλμοῦ) τὸ ἰδῆόγραφον, = αὐτόγραφον, Γελλ. 9. 14. 7.

ἰδῆο-οὐνέω, ἀποθησκῶ κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, Πρὸκλ. παρὰφρ. Πτολ. σ. 277· ἰδῆοθανάτω Achilles Ὀνειροκρ. 141, 151· ἐπίθ., ἰδῆοθανάτος, ὧν, αὐτόθι 194.

ἰδῆο-θελῶς, Ἐπέρρ., κατ' ἰδίαν θέλῃσιν, Βίος Νεῖλου Νεωτέρ. σ. 39. 7.



ιδιο-θρησκευτικός, ἢ, ὅν. ὁ θηρεύων μόνος ἢ δι' ἑαυτὸν ἡ ιδιοθρησκευτική (ὁγλ. τέχνη), ιδιαίτερα θήρα, Πλάτ. Σοφιστ. 222D· οὕτως, ιδιοθρηρία, ἢ, αὐτοθ.

ιδιο-ορονέω, εἶμαι ἐπὶ τοῦ ἰδίου μου ὁρόνου, Πτολ. Τετράβ. σ. 51.

ιδιο-κράσια, ἢ, ιδιαίτερα κράσις, Πρώκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 13.

ιδιό-κρίτος, ὄν, (τὰ Ἀντίγραφα -κοιτον), = ιδιόρρυθμος, Πλούτ.

ιδιο-κτῆμων, ὄν, ἔχων ἴδια κτῆματα, Πλάτ. Αποτ. 12, 1: οὐσιαστ., ιδιοκτημοσύνη, ἢ, Θ. Στουδ. σ. 1245· ἔδου ιδιοκτημοσύνη καὶ οὐ κοινήτης, ἀπεστιν ἐκείθεν ὁ Χριστός· ὁ αὐτ. 1556, ἐκδ. Μί.

ιδιό-κτητος, ὄν, κατεχόμενος ὡς ιδιωτικῇ περιουσίᾳ, Ππ. 1291. 25, Στράβ. 684· ἰδ. πανευτυχή, ἢν κτᾶται τις μόνος, Ἐπιγρᾶμ. Ἑλλ. 443.

ιδιολογίαι, ἀποθ., κατ' ἴδιαν συνδιαλέγομαι μετὰ τινος, τινι Πλάτ. Θεᾶγ. 121A, Φίλων 1.497· πρὸς τινὰ Χαρίτων 6. 7.

ιδιολογία, ἢ, ιδιαίτερα συνομιλία, Χαρίτων 4. 6· ιδιαίτερα συζητήσεις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 86.

ιδιο-λόγος, ὁ, οὗτως ὠνομάζετο ιδιαίτερος κυβερνητικός ὑπάλληλος ὑπὸ τὸν ἑπαρχον τῆς Αἰγύπτου, δς τῶν ἀδεσπότην καὶ τῶν εἰς Κάισαρά πίπτειν ἐφειλόντων ἐξεστῆς ἐστὶ Στράβ. 797.

ιδιο-μῆκης, ἐς, ἐπὶ ἀριθμῶν διπλασιαζομένων, οἱ τετραγώνιοι ὡς γινόμενοι ὑπὸ τινων ἀριθμῶν μηχανοῦντων τῷ ἰδίῳ μήκει, ταῦτον ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰσομήκεις ἂν καὶ ταυτομήκεις λέγοντο, ὡς δις δύο· Νικομ. Ἀριθμ. 2. 59.

ιδιό-μορφος, ὄν, ἔχων ἴδιαν μορφήν, Στράβ. 207, Πλουτ. Μάρ. 25.

ἴδιον, τό, ἰδς ἴδιος.

ιδιο-νομία, ἢ, = αὐτονομία, Εὐστ. Πονημάτ. 27. 4.

ιδιοξενία, ἢ, ιδιαίτερα φίλια, ἢ κατ' ἴδιαν φιλοξενία, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξει.

ιδιόξενος, ὄν, ξένος ἢ φίλος ἰδιώτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρόξενος, ὁ ἰδὶα καθ' ἑαυτὸν ξένος ὢν, πρόξενος δὲ ὁ ὀλιγὸς πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις καταγόναται (Σουῖδ.), Διον. Ἀλ. 1. 84, Διόδ. 13. 5, Λουκ. Φάλ. Β'. 1, κτλ. ὡς τὸ ἰδὶα ξένος ἐν Ἀνδοκ. 19. 3· ἢ ἴδιος ξένος ἐν Διον. Ἀλ. 7. 2.

ιδιόομαι, (ἴδιος) μέσ., κάμνω τι ἰδικόν μου, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν, οἰκιοποιοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 547B, Νόμ. 742B, πρβλ. Ἐφορ. 27.

2) κάμνω τινὰ φίλον μου, τινὰ Δίων Κ. 39. 29.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ιδιοπάθεια, ἢ, ἴδια ψυχικὴ πάθησις, τὸ αἰσθάνεσθαι τι μόνον δι' ἑαυτὸν, ἀντίθετον τῷ συμπάθει, Γαλην. 7. 454, Ἀλέξ. Ἄφρ. Προδλ. 2. 35.

ιδιοπαθεῖω, εἶμαι ιδιαίτέρως πῶς διατεθειμένος· καθόλου, = τῷ Λατ. aegre ferre, Λοβερ. σημ. εἰς Φρύν. 620.

ιδιο-παθής, ἐς, ὁ καθ' ἑαυτὸν ψυχικῶς διατεθειμένος κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, Γαλην.—Ἐπίφρ. ιδιοπαθῶς, ἐξ ιδιαίτέρων (προσωπικῶν) λόγων, Βασίλ. IV. 453C.

ιδιοπεριγνώριμος, ὄν, ὁ ἀρ' ἑαυτοῦ γνωστός, περίφημος, Αἰσχμ. Ὀνειροκρ. σ. 108. 5.

ιδιοπεριόριστος, ὄν, ἔχων διακεκριμένα ὅρια, καλῶς ὠρισμένος, ἐδὼ φύσει ιδιοπεριοριστοὺς ἐν Χριστῷ ὁμολογεῖσθαι Θεόδ. Πρεσβύτ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Θεόδωρος (6).—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ιδιοπεριοριστός, Ἐπίφρ., κατὰ τρόπον διακεκριμένον, Κεδρην. I. 458, 20.

ιδιό-πλαστος, ὄν, ἀρ' ἑαυτοῦ πλασθεὶς, αὐτέπλαστος, ἰδιόπλαστον ἀγαθὸν Σκευῆδου Γνωμ. σ. 21.

ιδιοποιῶ, ποιῶ τι ιδιαίτερος, τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι, κατ' ἴδιαν ἐκάστω ἐπιδείξει, Γαλην. 2. 672.

II. Μέσ., οἰκιοποιοῦμαι, ὡς τὰ ἰδιόω, ἰδιόομαι, Διόδ. 5. 13· κερδαίνω τὴν εὐνοίαν τινος, τὸν κάμνω ἰδικόν μου, φίλον μου, ὁ αὐτ. 15. 29, Ἐβδ. (Β' Βασίλ. ΙΕ', 6).

ιδιοποίημα, τό, πράξις οἰκιοποιήσεως, Γλωσσ.

ιδιοποίησις, ὥς, ἢ, τὸ νὰ κάμνη τις τι ἰδικόν του, οἰκιοποίησις, Ἀθαν. Ὁμ. τ. 1. σ. 61, Διδύμ. Ἀλ. π. Ἀγ. Τριάδ. σ. 6B.

ιδιο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν δι' ἑαυτὸν ἢ χωριστά, Δαμασκ.

ιδιο-πραγέω, ἐνεργῶ κατ' ἴδιαν, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἄλλων, Πολύβ. 8. 28, 9, Διόδ. 18. 39, 64· πράττω τὰ ἑμαυτοῦ, ἐκτελέζω τὴ δουλείᾳ μου, Στράβ. 555.—Κατὰ Σουῖδ.: ἰδιοπραγεῖ τὰ ἴδια πράττει, ἡσυχάζει.

ιδιο-πραγία, τό, πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, πλεονεξία καὶ ἰδιοπραγία Πλάτ. Νόμ. 875B. II. ἀνεξάρτητος ἐνέργεια, Κλήμ. Ἀλ. 803.

ιδιοπραγμαίνω, = ιδιοπραγέω, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 217, Σχόλ. εἰς Θουκ. I. 32.

ιδιο-πράγιον, ὄν, γεν. ὄνος, φροντίζων περὶ τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων, ἀντίθετον τῷ πολυπράγιον, Διογ. Λ. 9. 112, Πρώκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 122.

ιδιοπροσωπείω, ἔχω ιδιαίτεράν τινά ἔκφρασιν προσώπου, Πρώκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 74.—ἰδιοπροσωπία, ἢ, ιδιαίτερα ἔκφρασις τοῦ

προσώπου, Πτολ. Τετράβ. σ. 155 — ἰδιοπροβώπος, ὄν, ἔχων ιδιαίτεράν ἔκφρασιν προσώπου, αὐτοθ. σ. 50.

ιδιορρυθμία, ἢ, ιδιόρρυθμος τρόπος βίου, Ἰωάνν. ὁ τῆς Κλήμ. σ. 42. 338, 409, 410, 411, κτλ.

ιδιόρ-ρυθμος, ὄν, ὁ κατ' ἴδιον ῥυθμόν, ἴδιον τρόπον βιῶν, ὁ ζῶν αὐτὸς ὁρέσεται νὰ ζῇ, Μαρκ. Ἐρημ. 1036D· ἰδιότροπος, Εὐστ. Πονημάτ. 64· 63, = αὐθόκαστος, Θωμ. Μάγιστρ. 123.

II. = αὐτόνομος, Κ. Περρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τζέ. 128. 20.—Καθ' ἰδίον· αὐτοῖς ῥυθμόν· ἰδιότακτον.

ἴδιος [ἰδ], α, ὄν, Ἀττ. καὶ ὄς, ὄν, Πλάτ. Πρωτ. 349B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 8, 1., 9. 40, 30· ἴδε ἐν τέλει):

I. ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀνήκων· ἐπομένως: 1) ιδιαίτερος, ιδιωτικός, ἀντίθετον τῷ κοινῷ ἢ δήμιος: παρ' Ὀμῆρ. μόνον δις (ἐν Ὁδ.), πρῆξις δ' ἡδ' ἴδῃ οὐ δήμιος, αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἶναι ιδιωτικὴ οὐχὶ δημοσία, 1. 82· δήμιον ἢ ἴδιον Δ. 114· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλέει Πινδ. Ο. 13. 69· ἴδῃ στόλῳ χρᾶσθαι, ἀντίθετον τῷ δημοσίῳ, Ἡρόδ. 5. 63· γῆς.. νοσοῦσης ἴδια κινουῦντες κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 636· κοινὸν ἔξ ἰδίας ἀνοίας κακὸν Εὐρ. Ἐκ. 740, πρβλ. Ὀρ. 766· ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο; ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 1364· ἴδια κέρδη Ἡρόδ. 100· συμφορὰ Ἀντιφῶν 116. 15· πρόσδοτος Ἀνδοκ. 30. 25· τὰ ἴδια διάφορα Θουκ. 2. 37· πλουτίος ἴδιος καὶ δημόσιος ὁ αὐτ. 1. 80, πρβλ. 2. 61, Πλάτ. Πολ. 521A· ἴδιος οὐ κοινὸς πόνος αὐτοῦ 535B, πρβλ. 543B· ἴδια ξυμβόλαια αὐτοῦ 443E· ἴδια ἢ πολιτικὴ πρῆξις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 484D· πόλεις καὶ ἴδιοι οἰκοὶ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 890B, πρβλ. 796D, κτλ.· τὰ ἴρα καὶ τὰ ἴδια, ναοὶ καὶ ἰδιωτικαὶ οἰκοδομαί, Ἡρόδ. 6. 9., 8. 109· τὸ ἐν ἰδίοις, συζητήσεις μεταξὺ ιδιωτῶν, Πλάτ. Σωφιστ. 225B.

2) ὁ ἰδικός, ὁς κτῆμα ἢ περιουσία, ἀντίθετον τῷ ἀλλότριοις, Πινδ. Ν. 6. 55· ἢ ἴδῃ ἐλευθερίῃ Ἡρόδ. 7. 147· Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατῶντων Δίσχυλ. Πρ. 404· ἴδια γνώμη αὐτοῦ 543 (ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. αὐτόνομος)· οὕτοι τὰ χρήματα ἴδια κέκτηνται βροτοὶ Εὐρ. Φοίν. 555· φίλων οὐδὲν ἴδιον, = κοινὰ τὰ τῶν φίλων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 316—μετ' ἀντων., τὰ αὐτοῦ ἴδια Θεογ. 440· τὸ ἡμέτερον ἴδιον Δημ. 1274. 7, κτλ.

3) τὰ ἴδια, παρ' Ἀττ., ἥτοι ἰδιωτικὰ ὑποθέσεις, ἰδιωτικὰ συμφέροντα κατ' ἀντίθετον πρὸς τὰ κοινὰ, Θουκ. 1. 82., 2. 61, κτλ.· ἢ ἴδια περιουσία, ὁ αὐτ. 1. 141, κτλ.· ἴδια πράττειν, φροντίζειν περὶ τῶν ἰδίων, Εὐρ. I. Α. 1363· ὡσαύτως, εἰς τὸ ἴδιον, δι' ἑαυτὸν, Ἐνν. Ἀν. 1. 3, κτλ.—οἱ τύποι οὗτοι κατὰ τὸν Φρύν. εἶναι ἥτον Ἀττ. ἢ οἱ τύποι: τὰ ἑμαυτοῦ, τὰ ἑαυτοῦ, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις εὐρίσκομεν συνημμένα τὰ ἐπιθετὰ καὶ τὴν ἀντωνυμ., τοῦμόν ἴδιον, ἢ ἴδια (ἢ προσωπικὴ) μου γνώμη, Ἰσοκρ. 117D· τὰ ἐμὰ ἴδια Δημ. 1226. 24· τὸ ἴδιον τὸ αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ ἴδια Ἀντιφῶν 136. 27, Ἰσοκρ. 184E· τὰ ὑμέτερα ἴδια Δημ. 439. 25· τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν, τὰ ἴδια τὰ σφέτερα αὐτῶν Ἀνδοκ. 20. 4., 28. 9· ἴδε Λοβερ. εἰς Φρύν. 441· ἔγωγε τοῦμόν ἴδιον, ἐγὼ τεύωλχομαι τὸ κατ' ἐμὲ, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 9.

4) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπωσιωμένος εἰς τινα, ἰδικός του, ἴδιοι Σελεύκου Πολύβ. 21. 4, 4· ταῖς εὐνοίαις ἴδιοι Διόδ. 11. 26.

II. ιδιαίτερος, χωριστός, διακεκριμένος, ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικόν Ἡρόδ. 4. 18, πρβλ. 22· ἴδιοί τινές σοι [θεοί]; Ἀριστοφ. Βάτρ. 890· ἐκάστῳ ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349B· πόλεις.. βορβάρους καὶ ἰδίας Δημ. 289. 19· ὁ βάρταχος ἴδιαν ἔχει τὴν γλῶτταν, ἰδιόζουσιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 4. 9, 10:—ὡσαύτως, ἐπομένως τοῦ ἢ, ἴδιον ἢ ἄλλοι, ιδιαίτερον καὶ διάφορον τῶν ἄλλων, Πλάτ. Γοργ. 481C· οὕτως, ἴδιον παρὰ τὰ ἄλλα Θεορ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 10.

2) παράδοτος, ἀσυνήθης, ἴδιοις ὑμεναίοις κοῦχ' ὠφέροισιν Εὐρ. Ὀρ. 558· ἴδιον καὶ περιττόν Ἀριστ. π. Ζ'. Γεν. 3. 10, 18· παράδοτος, ἰδιότροπος, ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 57E· ἴδιός τις ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 18.

3) ιδιαίτερος, κατ' ἴδιον, ἴδια ὀνόματα, εἰδικά, ιδιαίτερα, κατ' ἀντίθετον πρὸς τὰ περιέχοντα, γενικά, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 3· ὄνομα ἴδιόν τιον Πλάτ. Πολ. 580E· τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου Λουκ. ὑπὲρ Εἰκ. 19.

III. ἴδιοι λόγοι, πεζοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποιησας, Πλάτ. Πολ. 366E· ἴδε κατωτ. VI. 2. γ.

IV. ἐν τῇ Δογμῇ τοῦ Ἀριστ., τὸ ἴδιον εἶναι καθόλου ἢ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης εἰδὸς τινός, Τοπ. 1. 5, 4., 1. 8, 2· ἄλλ' ἐνίοτε χαλαρώτερον, ἐπὶ ἰδιότητος ἰδιαζούσης εἰς ὅρον τινά (ἐν διακρίσει ἀπὸ ἄλλων), ἢ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ ἂν καὶ οὐχὶ ὡς διαρκὲς κατηγορούμενα, αὐτοῦ 5. 1, 3.

V. τὸ ὁμαλὸν Συγκρ. εἶναι ἰδιώτερος, Ἰσοκρ. 247C, Θεοφρ. Ὑπερβ. ἰδιώτερος, Δημ. 641. 17· ἀλλὰ ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 8., 16. 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 14, 2., 6. 3, 1, πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 466.

VI. Ἐπίφρ. ἰδίως, Πλάτ. Νόμ. 807B, Ἰσοκρ. 104A· Συγκρ. ἰδιαίτατος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 13, 4· ἢ ἰδιαίτερον, Ἠρωδ. 7. 6· Ὑπερβ. ἰδιαίτατα, Διόδ. 19. 1· ἰδίως καλεῖν, καλεῖν δι' ἴδιον ὄνομα, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 13—συχνὸν παρὰ Σχόλ., ἐπὶ λέξεων ἐν ἰδιαίτερᾳ σημασίᾳ ἢ χρήσει· ὡσαύτως, χωριστά, ἔξω τοῦ στίχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 41.

2) ὡσαύτως ἰδίος ἰων. -ἐγ, ὡς Ἐπίφρ. = κατ' ἴδιαν, ἰδιαίτερος, χωριστά, θύοντι ἰδίῃ μούνῃ Ἡρόδ. 1. 132, πρβλ. 192· οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῇ



Θουκ. 1.141· καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ὁ αὐτ. 3. 45· ἰδίᾳ ἕκαστος ὁ αὐτ. 8.1· συγγόν· παρὰ Πλάτ., κτλ.:—μετὰ γεν., ἰδίᾳ τῆς φρενός, χωριστά, ἔξω... Ἀριστοτ. Βάτρ. 102. β) πρὸς ἴδιον λογαριασμόν, Ἀριστοτ. Ἰππ. 467. γ) παρὰ τοῖς πελοπόννησιν, ἀντιθ. τῶν ὑπὸ ποιητῶν, Πλάτ. Πολ. 366B· ἴδε ἄνωτ. III. 3) κατ' ἰδίαν, ἰδιαίτερος, Φιλ. 76, Πλούτ. 2. 120E· κατ' ἰδίαν εἰπεῖν τινὶ Διόδ. 1. 21· κατ' ἰδίαν λαμβάνειν τινὰ, ἰδιαίτερος, χωριστά, κατὰ μέρος, Πολύβ. 4. 84, 8. (Ἡ λέξις αὕτη κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ δίγαμμα **Ἰ**δίδιος, ὡς φέρεται ἐν τοῖς Ἑρακλειωτ. Πινναξί, Αἰν. π. Δωρ. § 5. 2, ἡ δὲ ῥίζα ἦτο **Ἰ**, **Ἰ**ε ἢ **Ἰ**φε, ὥστε ὁ ἀρχικός τύπος ἦν **Ἰ**δίδιος:—ὁ τύπος καθ' ἰδίαν, μετὰ βασιλείας, ἀπαντᾷ ἐν Ἑπιγραφ., Συλλ. Ἑπιγρ. 2329. 2., 2347c. 8).

**ιδιό-σημος**, ὄν, ἔχων ἴδιαν σημασίαν, ἰδιοσημοῖς προσηγορευμένοι ὀνόμασι Ρήτορες (Walz) τ. 7. σ. 195.

**ιδιό-στολος**, ὄν, ἐκτετυμένος, ὠπλισμένος δι' ἰδίας δαπάνης, ἰδιοστόλῳ τριήρῃ περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν Πλούτ. Ἀλκ. 6. 1· μεμισθωμένος πρὸς χρήσιν, ἰδιοστόλον ἐναυλώσατο πλοῖον Ἀθήν. 521A· ἰδιοστόλος ἐπλευσε, μετ' ἰδίον του πλοῖον, Πλούτ. Θησ. 26.

**ιδιό-συγκράσια**, ἡ, (κράσις) ἰδιαίτερα κράσις ἡ ἐξίς τοῦ σώματος, Πτολ. Τετράβ. — ὁ αὐτὸς ἀντιφώνησις, εἰς, ἡ, αὐτόθι:—ἀλλὰ ἰδιοσυγκράσια, ἡ, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 1. 79· ἰδιοσυγκράσις, εἰς, ἡ, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμάκ. σ. 4 (ἐν τῷ προοίμῳ).

**ιδιό-σύγκριτος**, ὄν, κατ' ἴδιον τρόπον συνθετιμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἑκλογ. 1. 938.

**ιδιό-συστάτος**, ὄν, ἐξ ἑαυτοῦ συσπαστῶς καὶ ἀρ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Διδ. Ἀλ. 977A, 925B·—Ἑπίρρ. -τως, μετ' ἰδίας οὐσίας ἡ ὑποστάσεως, ὁ αὐτ. 984B, κλ.

**ιδιότης**, ἡ, (ἴδιος) ἰδιαίτερα φύσις, διάφορος ποιότης ἡ οὐσία, ἰδιότης, Δαμόδωρος ἐν «Συντρόφοις» 1. 41· ἡ ἰδιότης τῆς ἡδονῆς Σεν. Ἀν. 2. 3, 16· τὸν πράξεων Πλάτ. Πολιτικ. 305D· τοῦ πλεονέκτητος Πολύβ. 1. 13, 13, κτλ.· ἐκὼν τῆς ἰδίας ἰδιότητος Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Β', 23)·—ἐν τῷ πληθ., αἱ ἰδιότητες Ἀννιδίου, -τὰ φυσικά του· ἡ φύσις αὐτοῦ, Πολύβ. 9. 22, 7.

2) παρὰ Γραμμ., εἰς ἰδιότητα, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, κυριολεκτικῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. X. 319· εἰς ἰδιότητα τεθέν, τεθέν ὡς κύριον ὄνομα, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Θεσσαλία.

**ιδιοτροπία**, εἰμαι ἰδιότροπος, Ἰω. Σουλ. ἐν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 674, 13, ἐκδ. Β.

**ιδιοτροπία**, ἡ, ἰδιαίτερος τρόπος, Κλεομήδ. 2. σ. 104, Εὐστ. Πονημ. 27, 8 καὶ 66.

**ιδιό-τρόπος**, ὄν, ἰδιαίτερου τρόπου, οὐχὶ συνήθης, ἰδιότροπος, φύσις, νόσοι Διόδ. 3. 35., 5. 10· ἰδιαίτερου εἶδους, ὁ νυκτικὸς Ἰστ. 823·—Ἑπίρρ. -πως, Διδ. 3. 19.

**ιδιό-τροφος**, ὄν, τρέφων κτήνη ἰδιαίτερος οὐχὶ δὲ κατ' ἀνάγκην, Πλάτ. Πολιτικ. 261D. II. **ιδιό-τροφος**, ὄν, ὁ ἐσθλὸν ὠριμαίνοντα εἶδος τροφῆς, ἀντίθετον τῷ παμφάγῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 26.

**ιδιό-τύπος**, ὄν, ὁ ἔχων ἴδιον τύπον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἑκλογ. 1. 938.

**ιδιό-ὑπόστατος**, ὄν, ἔχων ἴδιαν ὑπόστασιν, ἀρ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Σχόλ. εἰς Ἑπίρρ. Ἑγγειρ. 17.

**ιδιό-φύγις**, ἐς, ἀρ' ἑαυτοῦ φέγων, ἔχων ἴδιον φέγος, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἀντιφῶν Ἰδιοφύγι τὴν Σελήνην Στοβ. Ἑκλογ. 1. 556.

**ιδιό-φυγῆς**, ἐς, ἴδιαν ἔχων φυγὴν ἢ φύσιν, Ἀρχέλ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 17, Διδ. 5. 30.

**ιδιό-φύων**, τὸ, = λεον. ο. πόδιον, Διοσκ. (Νόβ.) 4. 131.

**ιδιό-φωνος**, ὄν, ὁ τῇ ἰδίᾳ τινὸς φωνῇ λεγόμενος, τὴν ἰδιόχειρον ἢ ἰδιόφωνον ἐμολογῶν Boisson. Ἀνέκθ. 3. σ. 350.

**ιδιό-χειρος**, ὄν, γεγραμμένος διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς τινος, Boisson. Ἀνέκθ. 3. σ. 350· τὸ ἰδιόχειρον· πρωτότυπον χειρογράφον, Βυζ. — Ἑπίρρ. -πως, τῇ ἰδίᾳ χειρὶ, Γεώργ. Κεδρην. σ. 384B.

**ιδιοχρυσεῖν**, -χεῖν χρυσὸν ὡς ἰδ. ὄν κτλ. Ὁ. Στοβ. σελ. 1556, ἐκδ. Μί.

**ιδιό-χρωμος**, ὄν, ἔχων ἴδιον χρῶμα, Ἀρτεμίδ. 2. 3· -χρως, ὄν, Πτολ. Τετράβ. σ. 103.

**ιδίωμα**, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἰδιδόμαι, ὁ ἴδε.

**ἰδύσις** [ιδ-], εἰς, ἡ, ἰδρώμα, Ἀριστ. Προβλ. 35. 4.

**ἰδίω** [ιδ-]: ὁρ. ἰδύσα Ἀριστ.: (ιδος):—ἰδῶν, κοιν. ἰδρῶν, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἰδρῶτος τοῦ ἐκ τέρπου, ἴδιον, ὡς ἐνόησα Ὁδ. Γ. 204· πρὶν ἂν ἰδίᾳ καὶ διαλύσει ἀρθρῶν ἴνας Ἀριστοφ. Εἰρ. 85, πρβλ. Βάτρ. 237:—ὡσαύτως παρ' Ἰππ. 606. 42, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 8, ἀλλὰ παρὰ περὶ λόγους συνηθέστερον ἰδρῶν.

**ιδίωμα**, τὸ, (ἰδίω) ὁ ἔχει τις ἴδιον χαρακτήρ, ἰδιότης, ποιότης, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 8, Πολύβ. 2. 14, 3, Ἀθήν. 696E· τὸ καθ' αὐτὸν ἰδίωμα τρεῖς Πολύβ. 2. 59, 2· τὰ περὶ τὴν χώραν, περὶ αὐτοῦς ἰδιώματα 2. 14, 3· 6. 3· III. ἰδιός· ἰδιός· ἰδιός· φρασσιολογίας, ἰδίωμα, ὅρος, Διον. Ἀλ. Ἐπιστολ. πρὸς Ἰναῖον Πομπ. σ. 783.

**ιδιωματικός**, ἡ, ὄν, ἔχων ἰδιαίτερον χαρακτηρηστικόν, Κλήμ. Ἀλ. 80.

**ιδιωνυμία**, ὀνομαζῶν δι' ἴδιον ὀνόματος, οὕτω γὰρ ἰδιωνυμῶν τὸ ἔθνος Γεώργιος Παχυμ. Ἀνθρ. σ. 288C·—**ιδιωνύμιος**, ὄν, ὀνομασμένος δι' ἴδιον ὀνόματος, Ρήτορ. (Walz) τ. 7. 22, 7 (·);

**ιδιώσις**, εἰς, ἡ, (ἰδίω) διάκρισις, διαστολή, χώρισμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοινωνία, Πλάτ. Πολ. 462B, Πλούτ. 2. 644D.

**ιδιωτεία**, ἡ, ἰδιωτικὸς βίος ἡ ἐνασχόλησις Σεν. Ἰέρ. 8. 1· ἀντίθετον τῷ βασιλείᾳ, Πλάτ. Νόμ. 696A· ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ ἀρχαί, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D.

II. σκαίοντες, φορτικότητες, ἐλλειψίς ἀνατροφῆς, ἀπειροκαλία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 27, Ἀποκηρυτ. 7.

**ιδιωτεύω**, εἶμαι ἰδιώτης, δηλ. ζῶ κατ' ἴδιαν, μὴ ἀναμιγνύμενος εἰς τὰ δημόσια ἢ μὴ ἔχων δημοσίαν ἢ πολιτικὴν ἀρχήν, Πλάτ. Ἀπολ. 32A, Πολ. 579C· ἀντίθετον τῷ ἀρχῶν, Σεν. Ἰέρ. 8. 5· ἀντίθετον τῷ τυραννεύῳ, Ἰσοκρ. 15D, πρβλ. Ἀισχίν. 27. 32:—ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἀναξία λόγου, Σεν. Κύρ. 8. 7, 7.

III. ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα μου ἰδιαίτερος, ἐπὶ ἱατροῦ, ἀντίθετον τῷ δημοσεύῳ, Πλάτ. Πολιτικ. 259A, πρβλ. Γοργ. 514E κέ.

IV. μετὰ γεν. πράγματος, τῆς ἀρετῆς ἰδιωτεύω, εἶμαι ἀπειρος αὐτῆς, δὲν εἶμαι ἐξασκημένος εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327A.

**ιδιώτης**, ὁ, ὁ (ἴδιος) πολίτης ὡς ἄτομον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, ἐμψέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις Θουκ. 1. 124, πρβλ. 3. 10, Πλάτ. Σοφ. 185B, Σεμ. Πόροι 4. 18, κτλ.

II. ὁ ζῶν βίον ἰδιωτικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔχοντα θέσιν δημοσίαν ἢ συμμετέχοντα τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἀνὴρ-ιδιώτης Ἰπρόδ. 1. 32, 59, 70, 123, κ. ἄλλ., πρβλ. Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 31· ἀντίθετον τῷ βασιλεύῳ, Ἡρόδ. 7. 3· τῷ ἀρχῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 259B, πρβλ. Θουκ. 1. 115., 4. 2, Δυσ. 103. 1· τῷ δικαστῆς, Ἀντιφῶν 144. 13· τῷ πολιτευόμενος, Δημ. 150. 8· τῷ ῥήτορι, Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐμένην. 37· τῷ στρατηγῶν, ἀπλοῦς στρατιώτης, Σεν. Ἀν. 1. 3, 11· ἰδ. θεοὶ Ἀριστοτ. Βάτρ. 891.

2) κοινὸς ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, τοῦ ὅχλου, οἱ ἰδ. καὶ πέννητες Πλούτ. Θησ. 24, Ἡρόδιαν. 4. 10, κτλ.

3) ὡς ἐπίθ., ἰδ. βίος, ἡ ζωὴ τοιαύτων ἀνθρώπων, τρόπος ζωῆς οὐχὶ δημοσίος, ἀσχολία ἰδιωτικαί, Πλάτ. Πολ. 578C.

III. ὁ μὴ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην ἡ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἱατρὸς καὶ ἰδιώτης Θουκ. 2. 48, πρβλ. Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰππρ. 9, Πλάτ. Θεαίτ. 178C, Νόμ. 933D· ἰδιώτης ἡ τινὰ τέχνην ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 221C, πρβλ. Πρωτ. 312A· οὕτως, ἀντίθετον τῷ ποιητῆς, πεζογράφος, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, Συμπ. 178B· ἰδ. καὶ μὴδὲν αὐλήσεως ἐπιστῶν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· ὡσαύτως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος ῥήτορα, Ἰσοκρ. 43A· πρὸς ἡσυχάζοντα στρατιώτην, Θουκ. 6. 72, Σεν. Ἰππαρχ. 8. 1· πρὸς τακτικὸν ἀθλητήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 7, 7, 12. 1, Ἀριστ. Ἰππ. 110. N. 3, 8, 8· πρὸς ἐπιτηδεύον ἐργάτην (δημιουργόν), Πλάτ. Σοφιστ. 221C, Θεαίτ. 124C:—ὡς ἐπίθετ., ὁ ἰδ. ὅχλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τεχνίτας, Πλούτ. Περιελ. 12.

2) μετὰ γεν. πράγμα, ἀγύμναστος, ἀπειρος εἰς τι, Λατ. ex-pers, rudis, ἱατρικῆς Πλάτ. Πρωτ. 345A, πρβλ. Τιμ. 20A· ἐργου Σεν. Οἰκ. 3. 9· ὡσαύτως, ἰδ. κατὰ τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 11· ἰδ. τὰ ἄλλα Ἡρόδιαν. 4. 12· ἰδ. ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγανίζεσθαι Σεν. Κύρ. 1. 5, 11, πρβλ. Λουκ. Ἑρμῶν. 81.

3) καθόλου, ἀπειρος ἀνθρώπος, ἀδιδάκτος, ἀμαθής, ἀντίθετον τῷ πεπαιδευμένῳ, Σεν. Ἀπομν. 3. 12, 1· ἂν τε δεινοὶ λάχωνιν ἂν τε ἰδιώται. Δημ. 50. 7· ἀνθρώπος ἀγύμναστος, δυσκίνητος, ἀντίθετον τῷ ἀσκητῆς, ἀθλητῆς, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1. 234· ἀμαθὴς καὶ ἰδ., ἀντίθετον τῷ τεχνίτῳ, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· πρβλ. ἰδιωτικός II.

IV. **ιδιώταις**, οἱ πολῖται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξένους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 459, ἔγθα ἴδε τὸν Σχολιαστ.

**ιδιωτίζω**, μετατρέπω λέξιν τινὰ εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσας. Εὐστ. 145. 10.

**ιδιωτικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἰδιώτην, οἶκος καὶ ἑαυτοῦ (τοῦ τυραννεύοντος τῆς Μιλήτου Θρασυβούλου) καὶ ἰδιωτικὸς Ἡρόδ. 1. 21· ἐς πύργον μέγαν· καταφυγόντας ἰδιωτικὸν 4. 164· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βασιλικὸς, Πλάτ. Κριτ. 117B· πρὸς τὸ πολιτικόν, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 258D· ἰδιωτικὴ τριήρης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Πάραλον, Δημ. 570, ἐν τέλ. οἰωνὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, ἀλλὰ προμηνύων μέγα τι, Σεν. Ἀν. 6. 1, 23· ἰδιωτικοὶ λόγοι, υποθέσεις ἰδιωτικά, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 56.

II. μὴ πεποικημένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἄετος, ἄτεχνος, Πλάτ. Εὐθύδημ. 282D· φαῦλον καὶ ἰδιωτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. Μελ. 287, ἐν Ἰωνι 532D, Σέξτ. Ἑμπ. π. Μ. 1. 234· τὸ ἰδ. ἐν τῇ λέξει Ἀριστ. Ποιητ. 22. 7 κέ. — ἐν τῷ Ἑπίρρ., μὴ φαῦλως μὴδὲ ἰδιωτικῶς Πλάτ. Νόμ. 966E, πρβλ. 839E· ἰδιωτικῶς καὶ γελοῖως ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 278D· ἰδιωτικῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394A· οὕτως, ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν, ὁμοειδὲς τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, Σεν. Ἀπομν. 3. 12, 1·—πρβλ. ἰδιωτικός III.

**ιδιώτης**, ἰδός, ἡ, θηλ. τοῦ ἰδιώτης, κοινή, ἀναξία λόγου, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 11, 1· ἰδιώτης πόλις, ἀντίθετον τῷ ἡγεμονίᾳ, οὐκ ἰδιώτης πόλις, ἀλλ' ἡγεμονία Ἀππ. Ἑμψυλ. 4. 16



καὶ 95. II. ἀδελφός, οὐχὶ ἔμπειρος, Λουκ. 13· ἀμαθής, ἄπειρος, Ἀλκιφρων 2. 4· κοινή, χυδαία, τῆς ιδιωτίδος φωνῆς Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 211B.

ιδιωτισμός, ὁ, τρόπος ἐδιδάσκου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 67· ὡς πρὸς τὴν γ' ὥσσαν, κοινὸν ἢ χυδαῖον ἱδίσμα, Λογγίνος 31, Διογ. Λ. 7. 59. II. ιδιωτική ζωή, Βυζ.· ιδιωτικὴ συνομιλία, Ἰούλιος Ρουφινιανός (Jul. Rufin. de Fig. σ. 203).

ιδιωφελής, ἐς, ιδιωτικῶς, ἀτομικῶς· ὠφέλιμος, ἀντίθετον τῷ κοινωφελείας, Στοβ. (3).

ἔδμεν, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἔσμεν·— ἔδμεν, ἔδμενε, Ἐπικ. ἀντὶ εἰδέναι· ἴδε οἶδα.

ἔδμοσύνη, ἡ, γνῶσις, ἐμπειρία, Ἀνθ. Πλαν. 4. 273· ἐν τῷ πληθ., Ἦσ. Θ. 377· παρ' Ἠσυχ. ὠπαύτως· ἔδμη, ἔδμην· φρόνησιν.

ἔδμων, ον, γεν. ονος, (ἔδμεν = εἰδέναι) πεπειραμένος, εἰδήμων, ἐμπειρος, ἔδμονι τέχνη, ἔδμονι βουλή Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. Γ' 56, ἡ, 143· τινός, εἰς τί πρᾶγμα, αὐτόθι, εὐνομήτης ἔδμονα ἦτοκε πόλιν Ἀνθ. Π. 7. 575.— Καθ' Ἠσυχ.: εἰδμων· ἐπιστήμων, ἴστωρ.

ἔδνομαι, Παθ., κάμπομαι, κυρτοῦμαι, ἰδίως· ἔνεκα ἄλλους, ἰδνώθη, ἐπὶ τοῦ Θεορίτου, ἀπὸ τῆς δόξης συνεκάμθη (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 261· ἰδνώθη δὲ πεσὼν Ν. 618· ἰδνώθεις ὀπίσω, ἐπὶ ὄρεως, ἀσυνελεύσας ἑαυτὸν, καμφθείς (Σχόλ.), Μ. 205· δταν ῥίπτῃ τις σφαῖραν πρὸς τὰ ἄνω, τὴν (σφαῖραν) ἔτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα ἰδνωθείς ὀπίσω Ὁδ. Θ. 375· ἐπὶ τῆς μήτρας, δταν ἰδνωθῇ Ἰππ. 589.16· ἰδνωσται ὁ αὐτ. 595. 9.— Καθ' Ἰσυχ.: εἰδνώθη· ἑταυρώθη· ἐκάμθη.

ἔδο-γενής, ἐς, γεγεννημένος ἐπὶ τῆς Ἰδης, Χρησμ. παρὰ Πανσ. 10. 12, 3.

ἔδομαλλίδα· οἱ τὰς ὄψεις κοσμοῦμενοι Ἠσυχ.

ἔδο-μενός, ἔως Ἐπικ. ἥος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, κυρίως· τὸ μένος, ἡ ἰσχὺς τῆς Ἰδης (τῆς ἐν Κρήτῃ), Ἰλ. Α. 145, Δ 256, Ε. 48, κτλ.

ἔδος, εος, τό, ἰδρός· ἐν τῷ πληθ. ἰδῶτες, Ἰππ. 132C. 2) ἰσχυρὰ θεορότης, οἷα ἡ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 397, Διον. Π. 966. [Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις ἔδ-ω, ἔδ-ρώω, ἔδ-ρώς· ἡ ῥίζα αὕτη ἦν ΣΦΙΑ, πρβλ. Σανσκρ. svid, svid-yāmi, svad-as = Λατ. sud-o, sud-or· Ἀρχ. Σκανδ. sveit-i· Ἀγγλ.-Σαξ. swat· Ἀρχ. Ὑψηλ. ἔρμ. sveizl.]

ἔδοσαν, Ἀλεξ. ἀντὶ ἔδον, Ἐβδ.· πρβλ. ἤλθοσαν ἀντὶ ἤλθον.

ἔδοϋ, προστακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. εἰδόμεν·— ἀλλά, II. ἰδοῦ, ὡς Ἐπίρρ., νά I, ἰδοῦ I, μετὰ παντός· εἰδούς λέξεων, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν τι, ἰδοῦ δοῦπον αὐτὸ κλύω τινά Σορ. Αἴ. 870·— ἰδαίτεροι χρήσεις, 1) δταν διδῇ τις ἢ προσφέρει τι, ὡς τὸ τῆ, νά, ἵπερ το, Λατ. en tibi I ἰδοῦ δέχου παῖ Σορ. Φιλ. 776, πρβλ. Τρ. 1079, Εὐρ. Ὀρ. 143, Ἀριστοφ. Νεφ. 825, Εἰρ. 2. 5, κτλ.:— ἀλλά I ὅπως ἀγαπᾷς I Ἀριστοφ. Ἰππ. 121, 157. 2) ἐν ἐπαναλήψει τῶν λέξεων ἄλλου προσώπου ἐμπικτικῶς, ἰδοῦ γ' ἄκρατον, ἄ, βέβαια, κρασί I μάλιστα I τί λόγος; Ἀριστοφ. Ἰππ. 344, πρβλ. Νεφ. 873, Εἰρ. 198, Ἐκκλ. 133· ἰδοῦ γε ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 87, Θεσμ. 206, Ἐκκλ. 136.

ἔδοϋθον· αὐλῶν εἰδος· Πολυδ. Δ'. 77.

ἔδρεαι, Ἰων. -είης, ἡ, (ἔδρις) γνῶσις, ἐμπειρία, πείρα, ἰδρεῖη πολέμοιο Ἰλ. Π. 359· οὐδέ τι ἰδρεῖη (κοινῶς, οὐδέ τ' αἰδρεῖη) Η. 198· οὕτως Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 72, Κόντ. Σμ. 4. 226.— Παρὰ Θεοκρ. 22. 85 ὑπάρχει ἀμφέβολος τύπος, ἀλλ' ἰδρεῖη (ἄλλοι γράφουσιν ἰδρεῖη παραλείποντες τὸ ἀλλ')

ἔδρις, γεν. ἔδριος, Ἀττ. ἔδρεως, ὁ, ἡ, οὗδ. ἔδρε· κλητ. ἔδρι· Ἀττ.: πληθ. ἔδριες·— τοὺς τύπους ἔδρι-δε, ἔδρι-δα, ἔδρι-δες (ἐν χρήσει ἀνημφόβως χάρην τοῦ μέτρου παρὰ τῆς Σαπφῆ, τῷ Σοφοκλ. καὶ Φρυν.) ἀποδοκιμάζει ὁ Εὐστ. 407. 38, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 219, Ἐτυμ. Μ. 42. 40· (√ΦΙΑ, οἶδα)— ποιητ. ἐπίρρ. πεπειραμένος, εἰδήμων, ἔδρις ἀνήρ Ὁδ. Ζ. 233., Ψ. 160· μετ' ἀπαρ., ἔδριες.. νῆα θοῇν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν Η. 108· μετὰ γεν. πράγμ., Ἦσ. Ἀσπ. Ἦρ. 351, Πινδ. Ο. 1. 167, Τραγ., κλ.· μετὰ προσ., κατὰ γνῶμην ἔδρις Σορ. Ο. Τ. 1087· οὐδὲν ἔδρις ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 525· ἐν πολέμοιο Διον. Η. 857. 2) ἔδρις, μόνον παρ' Ἦσ. ἐν Ἐργ. κ. Π. 776, ὁ προνοητικὸς, δηλ. ὁ μύρμηξ (ὡς ἐν στ. 522, ἀνδρόστεος, ὁ ἄνευ δόστων, δηλ. ὁ πολυτοῦς 569, φερειοικος, ὁ τὸ οἶκμα μεθ' ἑαυτοῦ φέρων, ὁ κοχλιάς; πρβλ. ἀνθεμοσυρτός.

ἔδριτας, ου, ὁ, = ἔδρις, ἀμφέβολος γραφή, Ἀνθ. Π. 6. 182.

ἔδρώ [I], ἴδε ἐν τέλει· μέλλ. -ώσω, Ἰλ. Β. 388· ἀορ. ἔδρωσα, Ἰλ., Ξεν.: πρμ. ἔδρωκα, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26:— Παθ., πρμ. ἔδρωκα, ὁ αὐτ. ἐν Ἐρμοστ. 2: (ἴδος) ἔδρωνω, Ὀμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.)· ἔνεκα κόπου, τὸν δ' ἔδρωνοντα Ἰλ. Σ. 372· ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ ἔδρωνοντας Θ. 543, Ὁδ. 39, πρβλ. Ἰλ. Β. 390, Α. 598· ἐπὶ ἑλάττω δικωμένους, ἤϊζε.. σπευδόντος ἔδρωσα Α. 119· ἔδρωσαι τε λαιμὼν ἀμφὶ στήθεσι, σὺ γρ' ἀνθήσεται ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος τοῦ πολυμυίντος (Σχόλ.), Β. 388· μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἔδρωθ' δν ἔδρωσα μάγῳ Δ. 27:— μεταγεν., ἰδρ. διὰ τί τὸ πρόσωπον ὡς ἰδρῶσιν; Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, πρβλ. 2. 2., 2. 31, 32.— Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς τὸ ἀντίθετον αὐτῷ, ῥιγῶω, συναίρειται ἀνωμαλῶς

εἰς ω καὶ ὦ ἀντὶ ου καὶ αε. θηλ. μετοχ. ἰδρῶσαι, Νηληΐται ἵπποι ἰδρῶσαι Ἰλ. Α. 598 (ἐκτεταμ. ἰδρῶνους αὐτοῖς 119)· ἄρσ. ἐκτεταμ. ἰδρῶνοντα, -οντας γ' πληθ. ἰδρῶσι Θεοκρ. Ἀποσπ. 9. 36· ἐκτ. ἰδρῶν Ἰππ. π. Ἀέρ. 285· ἀλλὰ παρὰ Ξεν. αἱ ἀρίστει ἐκδόσεις ἔχουσιν ἰδρῶνντι οὐχὶ ἰδρῶνντι, Ἐλλ. 4. 5, 7, Ἀν. 1. 8, 1, Κύρ. 1. 4, 28· καὶ ἰδρῶσαι, παρ' Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ.— εὐρηται καὶ ἐνεστ. ἰδρῶω ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ 10. 17.

ἔδρωμα, τό, (ἰδρύω) οἰκοδόμημα ἰδρῶν ἐν ὑπό τινας, Ἰάσωνος Ἰδρωμα Σιτράθων 252, Πλουτάρχ. Μάρκελλ. 20. 2)

ὡς τὸ ἔδος, ναός, ἱερὸν, Θεῶν Ἰπρόδοτ. 8. 144, Αἰσχύλ. Ἀγ. 339, Χο. 1036, Εὐρύπ. Βάχχ. 951, Πλάτων. Νόμ. 717B, κτλ.· ἐτι δὲ καὶ ἀγαλμα, δαιμόνων Ἰδρωμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 811, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 41, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 17. 3) σὸν Ἰδρωμα πόλεως, προπύργιον, στήριγμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν, ὡς τὸ Λατ. columen rei, Εὐρ. Ἰκέτ. 631· πρβλ. ἔρεσκα.

ἔδρυσας, εως, ἡ, τὸ ἰδρύειν, ἀνεγείρειν, κτίζειν, ἰδίως ναούς, Πλάτ. Πολ. 427B, Νόμ. 909E· Ἰδρυσας Ἰσάωνων, τοποθετήτης, ἐγκαινία εἰδῶλων, Διον. Ἀλ. 2. 18· Ἰδρυσας πόλεως Πλουτ. Ρωμ. 9. 2) Ἐρμῆω ἰδρύσεις, ἀγάλματα Ἐρμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 253.

II. διαμονή, κατοικία, Σιτράθ. 383, Πλουτ. 2. 408A· μεταφ., οὐκ ἔχειν Ἰδρυσιν αὐτόθι 651D, κτλ. [ὁ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταί, Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. σ. 242].

ἔδρυτέον, ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἰδρύω, δεῖ ἰδρύειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 923.

II. Παθ., οὐχ ἰδρυτέον, δὲν πρέπει τις γὰ μείνῃ ἀργός, ἄπρακτος, Σοφ. Αἴ. 809.

ἔδρωι· μέλλ. -ύσω Εὐρ. Βάχχ. 1339· ὄορ. ἔδρωσα Ὀμ., Ἀττ.: πρμ. ἔδρωκα (καὶ-) Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6:— Μέσ., μέλλ. -ύσομαι Εὐρ. Ἠρακλ. 397, Ἀριστοφ. Πλ. 1198· ἀορ. ἔδρωσάμην Ἠρόδ., Ἀττ.— Παθ., μέλλ. ἰδρυθήσομαι Διον. Ἀλ. π. Συνοδ. 6: ἀορ. ἰδρυθην (οὐχὶ ἰδρύνθην, ἴδε κατωτ.): πρμ. ἔδρωμαι, ἀμφοτέρω ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. καὶ μέσ. σημασι., ἴδε ἐν τέλ. [τὸ ε φῶσις βραχύ, Εὐρ. Βάχχ. 1070, ἀλλὰ κοινῶς θέσει μακρόν, τὸ υ φῶσις μακρόν ἐτι καὶ ἐν τῷ ἰδρύω, Εὐρ. Ἠρακλ. 786· ἄν καὶ ὁ Ὀμ. ποιεῖ αὐτὸ βραχύ ἐν θέσει, ἔδρυσ· Ἰλ. Β. 191· καθεῖδρυσ· Ὁδ. Γ. 257. Ὑ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. α' πληθ. παρὰ μεταγεν. ποιηταίς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 7. 109, Νόνν., κλ.— Παθ. πρμ. ἔδρωμαι Αἰσχύλ. Ἰκ. 413, Εὐρ. Ἠρακλ. 19, Ἐλ. 820, Θεοκρ. 17. 21, κτλ., ὥστε τὸ ἀπαρέμψ. γραπτέον ἰδρῶσθαι, οὐχὶ ἰδρῶσομαι.—

Ο παθ. ἀορ. συχνάκις φέρεται ἰδρύνθην ἐν Ἀντιγράφῳ Ὀμήρ. καὶ ἄλλων συγγραφέων, ὅρα Δοδέκ. εἰς Φρυν. 37, Velitch Ἀνώμ. Ρῆμ. ἐν λ. Ἰσως μεταγεν. συγγραφεῖς θεωροῦντες τὸ ν βραχύ μετεγερίσθησαν τοὺς τοὺς τύπους· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς Τραγ. τὸ ἰδρύνθην δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ διὰ παραβολῆς τῷ ἀορίστον ἐκλήνθην, ἐκρένθην· διότι ἐν τοῖς τοῖς ν ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, καὶ τὸ ν εἶναι φύσει μακρόν ἐν τῷ ἰδρύνθην]. Μεταδρατ. τοῦ ἔξομαι (πρβλ. ἔξω, ἔξάνω), κάμνω ἢ βάλω τινὰ νὰ καθίσθῃ, αὐτός τε καθίσθῃ καὶ ἄλλους ἰδρῶε λαοὺς Ἰλ. Β. 191· ἰδρῶσε θρόνον ἐνι θοῦρον Ἀρῆα Ο. 142, πρβλ. Ὁδ. Γ. 37, Θ. 37· ἰδρ. τινὰ εἰς θρόνον Εὐρ. Ἰων 1573· ὄζων ἐπὶ ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 1070· ἰδρῶσε τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ, ἐτοποθέτησε τὸ στράτευμα, διέταξε νὰ στρατοπεδεύσῃ, Ἠρόδ. 4. 124, πρβλ. 203.— Παθ., καθίσθω, μένω, τοῖ δ' ἰδρύνθησαν ἄπαντες (ἀλλὰ καὶ ἰδρύνθησαν κατὰ τὰς νεωτάτας ἐκδόσεις) Ἰλ. Γ. 78· κατ' οἶκον ἰδρυταὶ γυνή Εὐρ. Ἰππ. 639· ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω, Ἠρόδ. 4. 203, κ. ἀλλ.· ἀσφαλῶς ἰδρυμένους ὁ αὐτ. 6. 86, 1· ἐν Θεῶν ἔδραισιν ὤδ' ἰδρυμένους Αἰσχύλ. Ἰκ. 413· ἡ στρατιὰ βεβαίως ἔδοξεν ἰδρῶσθαι, ἐβάνθῃ οἱ ἔλαβεν ἀσφαλῆ θέσιν, Θουκ. 8. 40. 2) ἐγκαθίστω τινὰ εἰς τινα τόπον, δεῖ γὰρ με ὥσται τὴν θανοῦσαν ἀρίστην γυναῖκα κεῖς τόνδ' αὐθὶς ἰδρῶσαι ἔξιμον Εὐρ. Ἀλκ. 841· μήτ'.. ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσης Ἀρῆ ἐμφύλιον Αἰσχύλ. Εὐρ. 862· ἰδρύω πολλοὺς ἐν πόλει Πλουτ. Πομπ. 28. — Παθ., κατὰ χώραν ἰδρυταί, μένουσι πάντοτε, Ἠρόδ. 8. 73· ποῦ κλύεισιν νιν ἰδρῶσθαι χθονός; Σοφ. Τρ. 68· ἐς Κολωνιάς ἰδρυθεῖς Θουκ. 1. 131· ὥσπερ, ἰδρῶσθαι οἶκον (πρβλ. ἔξομαι) Εὐρ. Πλ. 1131· μεταξὺ φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἰδρυταὶ Πλάτ. Τίμ. 77B· ἐπὶ τοπικῶν νοσημάτων, ἰδρυθεῖς πόνος ἐς στήθος Ἰππ. 169A· τὸ ἐν κεφαλῇ.. ἰδρυθὲν κακὸν Θουκ. 2. 49.

3) ἐν τῷ Μέσ., τοποθετῶ ἀσφαλῶς, ἐγκαθιδρύω, τινὰ ἀνακτα γῆς Εὐρ. Φοίν. 1008· τινὰ ἐς οἶκόν τινας ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 46· ἰδρῶσασθαι τοὺς βίους, ἐγκαθίστασθαι, Διον. Ἀλ. 1. 68. 4) Παθ. πρμ. ἔδρωμαι, ἐπὶ τόπων ἢ θέσεων, κείμεν, Λατ. silum esse, εἰς πόλεως, Ἠρόδ. 2. 59· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 231, Πλάτ. Νόμ. 745B.

III. ἰδρύω, στήνῃ, ἀνεγείρω καὶ καθιερώ ναοὺ, ἀγάλματα, Valck. ἐν Ἰππ. 31· τρόπαια, Εὐρ. Ἠρακλ. 786· ἰδρῶσαι Ἐρμῆν, ἐγείρειν ἀγάλματ' τοῦ Ἐρμοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 1153· τὸν Πλουτὸν αὐτόθι 1102· Εἰρήνην ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1091.— Παθητ., συχ. ἐν τῷ πρμ., ἱρόν, βωμὸς ἰδρυταὶ Ἠρόδ. 1. 69., 7. 44, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 245· ἐν Ἀθήναις, ἥρως κατὰ πόλιν ἰδρυμένοι, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἀγάλματα, Λουκυργ. 147. 43.— Μέσ., ἐγείρω δι' ἑμαυτὸν, κτίζειν, ἰδρῶσαντο Πανδὰ ἱρόν Ἠρόδ. 6. 105, πρβλ. 1. 105, κ. ἀλλ.· νῶν ἔδρας ἰδρῶσάμεσθα



Ἰδρ. Κύνκλ. 291 (ἴδε Δινδ.), πρβλ. I. T. 1453, Πλάτ. Πρωτ. 322A, ε. ἄλλ., οὕτως ὁ Παθ. πρμ. μετὰ μέσ. σημασι., Ἰπρόδ. 2. 42. Πλάτ. Συμπ. 195E, Μένανδρ. ἐν «Ἡνίοχῳ» 2.

Ἰδρωα ἢ ἰδρωῖα, τά, (ἰδρώς) «τὰ δ' ἰδρωα τῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθήματά ἐστιν ἐλκωδῶς τραχύνοντα τὸ δέσμα. Καὶ γίνεται καθάπερ καὶ αὐτὸ τὸ νόημα ἐνδείκνυται, διὰ τοὺς πολλοὺς ἰδρωῖτας, ὅταν χολωδέστεροι πῶς ἢ ὅλως θανωδέστεροι τυγχάνωσιν ὄντες· ὁ δαξοῖσι γὰρ οὗτοι τὸ δέσμα καὶ κνισμῶδες ἐργάζονται καὶ τραχύνουσιν ἐλκωδῶς». Γαλην. τ. 9. σ. 116, Ἰππ. Ἀφ. 1248.—Κατὰ Πολύδ. (Δ', 202), «ἰδρωῖα, ἐξανθήματα θερινά».

ἰδρωῖτης, ες, ὁ, εὐκόλως ἰδρώνων, Ἰππ. 1157D, 1225B.

ἰδρωῖτες, ἐσσα, εν, ἔχων ἰδρωῖτα, προξενῶν ἰδρωῖτα, πόνον.. Ἰδρωῖοντα Βαχυλ. XII [XIII] 57, ἐκδ. Blass.

Ἰδρωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἰδρῶναι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 3, 7.

ἰδρώς [ἴδε ἐν τέλει], ὄψος, ὁ, καὶ Αἰολ. ἢ, Bgk. εἰς Σαπφῶ 13· δοτ. ἰδρῶτι, αἰτ. ἰδρῶτα, ἄλλ' ὁ «Ομ. ἔχει τοὺς συγκεκομημένους τύπους, δοτ. ἰδρῶ (πρβλ. γέλως, ἔρως), Ἰλ. P. 385, 745· αἰτ. ἰδρῶ, Α. 621, X. 2: (ἰδρός) — ἰδρώς, κοιν. «ἰδρῶς» ἢ «ἰδρωῖτας» «Ομ. (ἰδῶς ἐν Ἰλ.) καὶ Ἀττ.· κατὰ δ' ἰδρώς ἔρρεεν ἐκ μελέων Ὀδ. Α. 599· ἰδρώς ἀνῆι χρωτὶ Σοφ. Τρ. 767· στάζειν ἰδρῶτι (ἴδε ἐν λέξ. σπάζω)· ῥέεσθαι ἰδρῶτι Πλουτ. Κορ. 3:—ἐπὶ τοῦ ἰδρώτος ὡς σημείου κοπώσεως, μόχθου, τῆς ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 287· ἰδρῶτα παρέχειν Ξεν. Κύρ. 2.1, 29.—ἐν τῷ πληθ., Ἰππ. Ἀφ. 1250, Ἀριστ., κτλ. ἰδρωῖτες ξηροί, οἱ μὴ ἐκ θερμῶν λουτρῶν προερχόμενοι, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἀσκήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 329C·

2) ἢ ἐξιδρωσὶς δένδρων, ὁ ἐξερχόμενος χυμὸς, κόμμι, ῥήτινι, σμύρνην ἰδρῶτα Εὐρ. Ἰων 1175· ὄρυδς Ἰων παρ' Ἀθην. 451D· Βρομιάδης ἰδρῶτα πηγῆς, περὶ τοῦ οἴνου, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς 1.12. II. μεταφ., πᾶν ὅτι κερδαίνει τις διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 750 (ἴδε ἐν λ. ἰδρός)· [τ παρ' Ὀμ.· ἔ παρ' Ἀττ., Εὐρ. ἐνδ' ἄνωτ., ἴδε Meineke ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 3. 251, ἀν καὶ μακρὸν ἐν ταῖς λ. ἰδρός, ἰδῶ].

ἰδρωσις, ἡ, τὸ ἰδρωμα, μεταγεν.

ἰδρωτήριον, τό, τὸ προξενῶν ἰδρῶτα, ἢ μέρος τοῦ λουτρῶνος ἐνθα ἡδυνάτο τις τὰ ἰδρῶς ἐκ τῆς θερμότητος τῶν θερμῶν ἀτμῶν μόνον, πυριατήριον, ὑπόκαυστον, Γλωσσ.

ἰδρωτικὸς, ἡ, ὄν, προξενῶν τὸν ἰδρῶτα, Ἰππ. 370. 31, Ὀρειδᾶς. 18 Maith. II. ἐπὶ προσώπων, ἔχων τὰς πρὸς ἰδρῶσιν, ἐκὼλως ἰδρώνων, Γαλην. 14. 290.—Ἐπίρρ., ἰδρωτικωτέρως διακεῖσθαι Ἀριστ. Προβλ. 2. 40.

ἰδρωτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἰδρώς, Ἰππ. 1210G.

ἰδρωτοποιός, ὄν, (ποιεῖν) ὁ ἰδρῶτα ἐμποῖων, Διοσκ. 3. 79.

ἰδρωτοποιῶ, ἐμποῖω ἰδρῶτα, ἐν τῷ Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 42.—ποιεῖν, ἡ, αὐτόθι.

ἰδυῖα [ἱ], ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ εἰδυῖα, μετοχ. θηλ. τοῦ οἶδα, ἰδυῖαι πάντα Ἰλ. Α. 365· ἀλλαχοῦ παρ' Ὀμήρ. ἐν τῇ φράσει: ἰδυῖαι προπιδέσιν, «ἐπιστήμοσιν, ἐμπείροις φρεσὶν ἡ διανοαῖς» (Σχόλ.), ἀεὶ ποτε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἠρώστου, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 608, κτλ. ἰδυῖτοι, = συνιστορες, μάρτυρες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1, Εὐστ. 1154. 25, Ἡσύχ.· πρβλ. βεδιαῖτοι.

Ἰδυρίς, ὁ, ὄνομα ἀνέμου οὕτως ἀναγινώσκον ἐν Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 53, ἀντὶ τοῦ Δύρος, Meineke εἰς Στέφ. Βυζ. 327.

ἰδύλευμα· μᾶθημα· Ἡσύχ.

ἔε, ἔεν, Ἐπικ. γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ εἶμι.

ἔει, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ ἔημι.

ἔειη, Ἐπικ. ἀντὶ ἔοι, γ' ἐνικ. ευκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

ἑ-ἐλαιον, τό, (ἴον, ἔλαιον) ἔλαιον ἐξ ἴων, Συνέσ. περὶ Πυρετ. σ. 102, 194.

ἑλος· ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς (Συρακόσιοι)· Ἡσύχ.

ἑμεν, ἑμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἔημι.—ἑμενος, μετοχ. παθ. ἐνεστ.—Ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. ἑμενῶς, προθύμως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 890.

ἔεν, Αἰολ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ ἔημι· πρβλ. ἔε.

ἱερά, ἡ, εἶδος μικροῦ ὄρεως, αἴσσι δὲ τι ὀφείδιον, δ καλοῦσι τινες ἱεράν (ἱερὸν Βεακῆρος), δ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄρεις φεύγουσιν· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον κτλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 29, 5.

II. ὄνομα πολλῶν φαρμάκων ἐν τῇ Ἑλλ. φαρμακοποιᾷ, Γαλην. ἴδε ἱερῆ.

ἱεράγγελοι, οἱ· «θεοῦ, ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις» Ἡσύχ.

ἱερ-ἄγωγός, ὄν, ὁ φέρων ἱερά, δηλ. ἱερὰ σκευή ἢ θύματα κτλ., μυσταῖς.. ἱεραγωγοίς Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 497D· ναῦς Πολύδ. 31. 20, 11.

ἱεράζω, ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς, τοῖς Διοσκοούροις Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2374e. 57:—Βοιωτ. ἱεραεῖδδω, αὐτόθι 1568, πρβλ. 1576.

ἱεραῖς, α, ὁ, σχισματικὸς τις οὕτω καλούμενος, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 516B.

ἱεράκειος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱεράκα ἢ ὅμοιος αὐτῷ, πρόσωπον Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 116D.

ἱερακίδεὺς, ἑως, ὁ, μικρὸς ἱεράς, Εὐστ. 753. 56.

ἱερακίζω, φωνάζω ὡς ἱεράς, Θεοφρ. π. Σημείων 6. 1, 16, Αἰλ. π. Ζ. 7. 7.

ἱερακίον, τό, βοτάνη τις, ἱερακίον τὸ μέγα Διοσκ. 3. 72, ἱερακίον τὸ μικρὸν ὁ αὐτ. 3. 73.—ἱερακιάς, ἄδους, ἢ, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. 145.—ἱερακία βοτάνη Ὠραπόλλ. 1. 6. II. μέλος

ἱερακίον (ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματ. ἱεράς)· τὸ Ἀργολικόν, δ ταῖς ἀνεσφόροις ἐν Ἰίρας ἐπηλύου· Πολυδ. Δ', 78.

ἱερακίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἱεράς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1112.

ἱερακίτης, ὁ, λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ τραχήλου ἱερακος, Πλιν. N. H. 37. 60.

ἱερακῆται, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ σχισματικοῦ ἱερακᾶ ἢ ἱερακος, Μακάρ. 209D, Ἐπιτάν. II. 12A.

ἱερακο-βοσκός, ὁ, ὁ τρέφων ἱερακας, Αἰλ. π. Ζ. 7. 9.

ἱερακο-εἰδήης, ες, = ἱερακώδης, Ἀνώνυμ. ἐν Boiss. ad Marin. σ. 132.

ἱερακο-κτόνος, ὄν, ὁ φονεύων ἱερακας, Ἡσύχ. ἐν λ. φαβοκτόνος.

ἱερακόματος, ὄν, ὁ ἔχων ὄμματα ὡς τὰ τοῦ ἱερακος, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ. 165, 2, ἐκδ. Greenhill.

ἱερακό-μορφος, ὄν, ἔχων μορφήν ἱερακος· ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Φρῆ (τοῦ Ἡλίου), ὃν ἐξωγράφουν μετὰ κεφαλῆς ἱερακος, Φίλων παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 41D, Ὠραπόλλ. 1. 6, Σέξτ. Ἐμπ. ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 232. 3, A.

ἱερακο-πόδιον, τό, = λυχνίς ἀγρία, Διοσκ. (Νόβ.) 3. 115.

ἱερακο-πρόσωπος, ὄν, ἔχων πρόσωπον ἱερακος (ἴδε ἱερακό-μορφος), Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 116D.

ἱερακο-σόφιον, τό, πραγματεία περὶ θεραπείας ἢ ἀνατροφῆς ἱερακῶν, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Rigalt. Lutet. 1612, καὶ ὑπὸ R. Hercher ἐν Λειψίχ τῷ 1866.

ἱερακο-τρόφος, ὄν, = ἱερακοβοσκός, Εὐνάπ. 95. 18.

ἱερακώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἱεράκι, Εὐνάπ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 54. 14.

ἱερακοῖδοι· «προφῆται θεῶν» Ἡσύχ.

ἱεραῖς, ἄκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἔρηξ, ἡκος, (ὁ μακρότερος τύπος πρώτον παρὰ τῷ Ἀλκιμαῖ 16, Εὐρ. Ἀνδρ. 1141, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1052):—ἱεραῖ, κοιν. «γέρακος» καὶ «γερᾶκι», ὠκύπτερος Ἰρηξ Ἰλ. N. 62, πρβλ. 819· ὠκύπτερος πετεηνῶν O. 237· ἐλαφρότατος πετεηνῶν N. 86· πρβλ. κίρκος, φασσαφόνος, καὶ περὶ ἄλλων εἰδῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 36· ὡς πτηνὸν ἱερὸν παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 516. II. εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 45 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ ἱεραῖς), Ἀθην. 356A. (ἴδε ἐν λ. ἱερός).

ἱερ-αυιδός (ἱεραυιδός ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt), ὁ, ἱερός ἀυιδός, «ποιητής» Ἡσύχ.

ἱεράομαι, Ἰων. ἱεράομαι: μέλλ. -άσομαι [α], Παθ., εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱερεῖα, Θεοῦ Ἡρόδ. 2. 35, 37· Θεῷ Πανσ. 6. 11. 2· ἀπολ., Θουκ. 2. 2· μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἱερῶσύνην ἱεράσασθαι Διοσκ. 3. 33· ἱερασάμενος τῇ πατρίδι κτλ., συχρὸν ἐν Ἐπιγρ., ἴδε Ruhnke εἰς Τίμ.—ἱερώσατο (= ἱεράσατο), Ἐπιγρ. Πειραιῶς CIA. II. 613.—ἱερωμένης, ἱερείας οὐσας, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθηναίων τὸμ. II', σ. 237.

ἱεράπολιν, εἶμαι ἱεραπόλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 1169, κτλ.· ἱεραπολία, Ἰων. -ῖη, ἡ, ἱερατικὸν αἶψωμα, Συνέσ. 327B· ἱεραπόλος, ὁ, (πολέω) ὁ ἀνωτάτος ἱερεὺς ἐν τισι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1793a, c.

ἱεραρχέω, εἶμαι ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς πράγμασι, Διον. Ἀρεοπ. 2) εἶμαι ἱεραρχῆς, ἀρχιερεὺς, Λεοντ. I. 1369B, οἱ ἱεραρχούμενοι, οἱ ὑπὸ τὸν ἱεραρχὴν αὐτόθι.

ἱεραρχῆς, οὐ, ὁ, ὁ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἄρχων, ὁ φροντίζων καὶ προνοῶν περὶ αὐτῶν. Συλλ. Ἐπιγρ. 1570x. 13. 2) ἀρχιερεὺς, ἐπίσκοπος, Ψευδο-Διον. 181B, 164A, Εὐάγγ. 2468A.

ἱεραρχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱεράρχου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8668, Ψευδο-Διον. 121A, B, x. ἄλλ.

ἱεραρχικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱεραρχίαν, Ψευδο-Διον. 429C, Σιμοκ. 31, 9.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ψευδο-Διον. 257C.

ἱεράρχιος, ὄν, ὁ, ἱεραρχικός, ἱεραρχία τάγματα μέλψαι Ἀνθ. II. 1. 88.

ἱερατεία, ἡ, τὸ ὑπουργημα τοῦ ἱερέως, ἡ ἱερῶσύνη, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 8, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 23., 2909, x. ἄλλ., Καίν. Διαθ.· Ἰων. ἱερητεία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2656. 5.

ἱερατεῖον, τό, τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8609, Ἀθαν. I. 676A, 688B, Παλλαδίου Βίος Χρυσ. 36A, Προχόπ. III. 188, κτλ.

II. Λατ. sacerdotium, οἱ ἱερεῖς, ὁ κληρὸς, Συλλ. Ἐπιγρ. 9263, Ἀθαν. I. 244C, κτλ., Βασίλ. IV. 713C, κτλ.

ἱερατευμα, τό, τὸ ἱερατεῖον, ἡ ἱερῶσύνη, Ἐδδ. (Ἐξοδ. IO', 6), Ἐπιστ. Α' Πέτρ. 6', 5.

ἱερατευματικός, ἡ, ὄν, ἱερατικός, Ἐπιγρ. Murat. σ. 632, Πλουτ. Μάρκ. 5.

ἱερατεύω, Ἰων. ἱερητεύω, (ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1603· ἐν Φωκιᾷ, 1725· ἐν Θεσσαλιᾷ, 1775). Εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱερεῖα, Θεοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 1587, 1603, 1775· Θεῷ αὐτόθι: 1725, Πρωτ. 5. 6· ἀπολ., Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 1593. 2077.



κ. ἀλλ., 'Εβδ. ('Εξοδ. ΚΗ', 1 κέξ.), Καίν. Διαθ. ὡσαύτως ὡς ἀποθ., ἱερατεύομαι, Συλλ. 'Επιγρ. 3823. 2) παρὰ Χριστ. συγγραφεύσιν, εἶμαι ἐπίσκοπος.

**Ιερατικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, θυσίαι 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12, πρβλ. Πλούτ. Μάρκελλ. 5., 2. 31Ε, 729Δ· ἡ ἱερατικὴ (δηλ. τέχνη) = ἱερατεία, Πλάτ. Πολιτικ. 290D· οἱ ἱερατικοί, ἡ τάξις τῶν ἱερέων, Πλάτ. 7. 11. II. ἀπαιρωμένοι· εἰς ἱεροὺς σκοποὺς, Λουκ. Φιλοφ. 12· τὰ ἱερατικά, τὸ ἱερὸν ταμεῖον, Συλλ. 'Επιγρ. 4595· ἴδε ἱερογλυφικός.— 'Επίρρ. -κῶς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 168D, κλ.

**Ιερ-αύλης**, ου, ὁ, αὐλῆτος αὐλῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ. 'Επιγρ. 184, 187 κέξ.

**Ιεραφορία**, ἡ, τὸ φέρειν ἱερὰ σκεύη, Διον. 'Αλ. 16. 7.

**Ιερα-φόρος**, ου, ὁ φέρων τὰ ἱερὰ σκεύη, Πλούτ. 2. 352B, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκαι) 2381b· ἱεροφόρος, αὐτόθι 1793b.

**Ιερεία**, ἡ, ἰων. ἱερεα (ὡς γράφει ὁ Διόδ. ἀντὶ ἱρητῆ ἐν 'Ηροδ. 2. 53 κέξ., 5. 72· ἀντὶ ἱερεῖν, 1. 175· ἀντὶ ἱερεῖν, 8. 104)· παρὰ Γραχ. ὡσαύτως· χάριν τοῦ μέτρου ἱερία, Συρ. 'Αποσπ. 401, Εὐρ. 'Ορχ. 261, 1. Τ. 34, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1112· οὗτος καὶ ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 5799· ἀλλὰ ἱερεα αὐτόθι 1446, 2167d. 24 (προσθήκαι), 3459, 'Επιγρ. ἱερεῖν, Καλλ. 'Επιγρ. 42· ἱερῆ Συλλ. 'Επιγρ. 2108, 3008· Δωρ. ἱερεα Πινδ. Π. 4. 9· ἱερεά 'Επιγρ. Κυρ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 5143· ἱερεα, 'Επιγρ. Βοιωτ. παρὰ Keil. σ. 73·— ἡλ. τοῦ ἱερέως, τὴν ἔθνηκαν 'Αθηναίης ἱερεῖαν 'Πλ. Ζ. 300, καὶ 'Αττ. πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 758, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Φαίδρ. 244B, κ. ἀλλ.

**Ιερεία**, ἡς (ἱερεύω) θυσία ἢ ἑορτὴ πανήγυρις, 'Εβδ. (Δ' Βασιλ. Γ'. 20). II. = ἱερατεία, Συλλ. 'Επιγρ. 3491. 23.

**Ιερεῖον**, τό, ἰων. ἱερέιον ἢ ἱρήιον (τὸ πρῶτον παρ' 'Ομ., τὸ δὲ δεύτερον παρ' 'Ηροδ.):— ζῶον πρὸς θυσίαν ἢ σφαγὴν, ἱερεῖον ἱερῆιον 'Οδ. Ε. 94· ἱερῆια πολλὰ παρῆγον αὐτόθι 250· ἄγειν ἱερῆια καλὰ Ρ. 600· ἐπεὶ οὐχ ἱερῆιον οὐδὲ βοεῖην ἀρνούσθην 'Πλ. Χ. 159· ὅπερ κατήντησε παροιμιῶδες, οὐχὶ εὐκόλον ἔργον, ἴδε Κικ. πρὸς 'Αττ. 1. 1, 4·— ἀκολουθῶς παρ' 'Ηροδ. 1. 132, 6. 57, 'Αριστοφ. Λυσ. 84, Εἰρ. 1091, 'Ανδοκ. 16. 32· ἀντίστοιχον τῷ θύματι, Θουκ. 1. 126. 2) ἐν 'Οδ. Α. 23 ἐπὶ προστορᾷς ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἀντὶ οὗ κατὰ τὸν Σχολ. ὁρθότερα ἢ το ἡ λέξις τόμιον ἢ ἔντομον. II. ἐπὶ κτηνῶν σφαζομένων πρὸς τροφήν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. 'Ηρόδ. 2. 69, πρβλ. Πόππον εἰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17.

**Ιερετεῦω ἢ ἱερετεύω**, = ἱερατεύω, Συλλ. 'Επιγρ. 5131, -4, -5. ἱερεῖτις, ἴδε ἱερεῖτις.

**Ιερεύς**, ἑως, ἰων. -ῆος, ὁ, 'Αττ. πληθ. ἱερῆς· ἰων. ὄνομα ἱερεὺς 'Πλ. Ε. 10, Π. 604, 'Οδ. 1. 198 καὶ 'Πρόδ. Δωρ. ἱαρεὺς 'Επιγρ. 'Αργ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1178, αἰτ. πληθ. τὸς ἱερεῖς = τοὺς ἱερέας, 'Επιγρ. Κυρ. αὐτόθι 5131, πρβλ. 5144· ὡσαύτως ἱερεως Συλλ. 'Επιγρ. 2058A. 23· «τὸ δὲ ἱερεως τὸν ἱερέα σημαίνει· ἱερεως γὰρ παρ' αὐτοῖς (δηλ. τοῖς 'Αθηναίοις) ὁ ἱερεύς» Α. Β. 1197· ἱερέης Συλλ. 'Επιγρ. 1513. 27 καὶ 30· (ἱερός)·— ὁ τὰς θυσίας ἐπιτελὼν ἱερεύς, θύτης, εἰς δι καὶ ἡ ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ θύματος μαντεία ἀνῆκεν, 'Πλ. Α. 62, Π. 604, Πινδ. Π. 2. 31, 'Πρόδ., 'Ανδοκ. 16. 32· ἐπ' ἱερέως τοῦ δεῖναι, ὡς χρονολογία, Συλλ. 'Επιγρ. 2525b. c. 1., 5483, κ. ἀλλ. 2) μεταφ., ἱερεύς τις ἀτης, λειτουργὸς δυστυχίας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 735· καὶ κωμικῶς, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ 'Αριστοφ. Νεφ. 359· ἱερεὺς Διονύσου, 'Εὐπολὶς Αἰλίν ('Αποσπ. 19), 'Ιππὸνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει 'Πούχ.

**Ιερεύσιμος**, ου, κατὰλληλος ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν, Πλούτ. 2. 729C.

**Ιερεύω**, ἰων. ἱερεύω, 'Οδ. Ε. 94., Ρ. 181, Τ. 198, Υ. 351· ἰων. πακρ. ἱερεύεσκον Υ. 3· γ' ὑπερσ. Παθ. ἱερεύτο 'Πλ. Ω. 125· (ἱερός). Σφάζω πρὸς θυσίαν, θυσιάζω, βουζ., ἡνίκά τις ἀφαιρουμένην 'Πλ. Ζ. 94· ταύρους θεῷ Φ. 131· τοῖσι δὲ βουῖν ἱερεύσε· Ζηνί 'Οδ. Ν. 24·— μέρος τοῦ θύματος ἥσθιον οἱ θυσιάζοντες· ἴδε ἰδίως τὸ τελευταῖον τῶν μνημονευθέντων χωρίων.

2) σφάζω διὰ συμπόσιον, βουζ. ἱερεύοντες· εἰλαπινάζουσιν 'Οδ. Β. 56· ἀξέω· ὥν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Ε. 414, πρβλ. Θ. 59· ὡσαύτως, δειπνον δ' αἶψα συνὼν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος Ω. 215· οὕτως ἐν τῷ μίσῳ τύφῳ, βουζ. ἱερεῦσασθαι, σφάζει δι' ἑαυτοῦς, Τ. 198. 3) καθιερῶν, ἀπαιρών εἰς θεὸν τινα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πανσ.·— θυσιάζω, δηλ. φονεύω, Φίλων 2. 34.

**Ιερεύσυνα**, τά, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA. II. 681·— ἱερεῖάσυνα αὐτόθι 623·— ἱερώσυνα αὐτόθι 610·— Καθ' 'Ησύχ. «ιερώσυνα» τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα.

**Ιερεωσύνη** (= ἱερωσύνη) 'Επιγρ. Πάτμου, 'Ερ. 'Αρχ. περ. 6', 228·— ἱερωσύνη 'Επιγρ. 'Ελευσίνος CIA. II. 628.

**Ιερῆ**, ἡ, = ἱερεία, (ὡς βασίλη ἀντὶ βασιλείας), Συλλ. 'Επιγρ. 2108, 'Ανδ. Π. 7. 733, 'Αττ. ἱερά, Πλάτ. ἐν Α. Β. 100. Πρβλ. μελλήτης, παριέρη.

**Ιερῆτον**, τό, ἰων. ἀντὶ ἱερέτον, 'Ομ.

**Ιερητῆς**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἱερέα, συγκεκομ. αἰτ. ἱερῆδα, Συλλ. 'Επιγρ. 1064.

**Ιερηπολίη**, ἡ, ἴδε ἱεραπολία.

**Ιερητεία**, ἱερητεῦω, ἰων. ἱερατεία, ἱερατεύω. ἱερία, ἰων. ἱερίη, ἴδε ἱερεία.

**Ιερίζω**, καθαίρω, ἐξαγνίζω, 'Ησύχ. ἐν λ. ἀγνίτης.

**Ιερίς**, ἰδος, ἡ, = ἱερεία, Πλούτ. 2. 435B.

**Ιερισμός**, ὁ, ἐξαγνισμός, 'Επιγρ. Δήλου Bull. d. corr. hell. VI. σ. 23.

**Ιερίσσα**, ἡ, = ἱερεία, Συλλ. 'Επιγρ. 4009b.

**Ιεριστής**, οὔ, ὁ, ὁ ἐξαγνίζων, ἀγνιστής, 'Ησύχ. ἐξ εἰκασίας, Kuster.

**Ιερίτις**, ἰδος, ἡ, = ἐκέτις, Αἰσχύλ. ('Αποσπ. 87) παρ' 'Ησύχ., ἐνθα τὸ 'Αντιγραφ. ἔχει ἱερίτην ἀντὶ ἱερίτιν (δηλ. -τίτιν): «ιερίτιν» καθαρμῶν δεομένην. ἰκέντι. Αἰσχύλος 'Ἐξίλων.

**Ιεροβλαστος**, ου, ἐπὶ τῆς βλάβου τοῦ 'Ααρῶν, ἡ ἐξ ἱερᾶς βίβης βλαστήσας, Θ. Στουδ. σ. 721, ἔκδ. ΜΙ.

**Ιερο-βοτάνη** [ᾱ], ἡ, ἱερά βοτάνη, ἡ σιδηρίτις, «σιδηρόχορτο», Λατ. verberna, κληθέν οὕτως ἐπειδὴ ἐχρησίμευεν εἰς θυσίας, ἀγιασμοὺς καὶ ὡς φυλακτήριον ἐν Διοσκ. 4. 61, ἱερά βοτάνη, ὡς συνώνυμον τῷ περισσερεῶν.

**Ιερογλυφῶ**, χαράττω ἱερογλυφικά, 'Οραπόλλ. 2. 34. II. ἱερογλυφεύω τι, χαράττω τι ἱερογλυφικῶς, Εὐστ. 632. 52.

**Ιερογλυφικός**, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν· ἱερογλυφικά (δηλ. γράμματα), τά, τὰ παρ' Αἰγυπτίων διὰ παντοίων σημείων γραφόμενα γράμματα ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἄλλων μνημείων, Πλούτ. 2. 354F, Λουκ. Φιλοφ. 21, πρβλ. 'Ερμύτ. 44, κτλ.· ταῦτα μετεγράφοντο ἐπὶ παπύρων δι' ἄλλων χαρακτήρων (τῶν ἱερατικῶν), Κλήμ. 'Αλ. 657· καὶ ταῦτα πάλιν ἀπολοιοῦμενα μετεβάλλοντο εἰς τὰ δημοτικὰ ('Ηρόδ. 2. 36), ἄπερ ὁ Πορρ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 12 καλεῖ ἐπιστολογραφικά, καὶ ὁ Κλήμ. ἐνθ' ἄνωτ., ἡ ἐπ. μέθοδος· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 216·— τὰ ἱερά γράμματα τοῦ 'Ηροδ. πῶθεν. περιελάμβανον τὰ τε ἱερογλυφικά καὶ τὰ ἱερατικά.

**Ιερο-γλυφός** [ῶ], ὁ, ὁ χαράττων ἱερογλυφικά, 'Επιγρ. Αἰγυπ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκαι) 4716d, 19, πρβλ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 251.

**Ιερο-γλωσσος**, ου, ἔχων προφητικὴν γλῶσσαν, 'Ανθολ. Παλ. παρὰρ. 371.

**Ιερο-γνωσία**, ἡ, γνώσις ἱερῶν πραγμάτων, Διον. 'Αρεοπ. σελ. 51, 183, κλ.

**Ιερο-γομφία**, ἡ, (γόμφος Γ. 2) = ἱερογλυφικά, Συνέσ. 114C.

**Ιερο-γραμματεύς**, ἑως, ὁ, ἱερός γραμματεὺς, κατωτέρα τις τάξις ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ ἱερατεῖ, τοῦ ὁποῦτο ἔργον ἦτο ἡ τήρησις τῶν ἱερῶν ἐγγράφων, ἡ διδασκαλία τῶν ἱερῶν τύπων καὶ τελετῶν καὶ ἡ ἐπιμέλεια πρὸς τήρησιν αὐτῶν, 'Επιγρ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 4697, Λουκ. Μακρόβ. 4, 'Ιώπη. κατὰ 'Απίωνος 1. 32, Κλήμ. 'Αλ. 657· ἱερός γρ. ἐν Λουκ. Φιλοφ. 34.

**Ιερό-γραπτος**, ου, γεγραμμένος ἐπὶ ναοῦ ἢ ἐντός ναοῦ, 'Εκκλ. ἱερό-γράφα, τά, παραστάσεις ἱερῶν πραγμάτων· καὶ ἱερογράφω, 'Εκκλ.

**Ιερογράφια**, παράστασις ἱερῶν πραγμάτων, 'Εκκλ. 2) ἐν τῷ πληθ., ἡ ἁγία Γραφή, Βυζ.

**Ιερογραφικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παράστασιν ἱερῶν πραγμάτων, γράμματα Μανέθων παρὰ Συγκελλ. 2) ἀνήκων εἰς τὴν ἱερὰν Γραφήν, 'Εκκλ.

**Ιερο-γράφος**, ὁ, ὁ γράφων περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Καισάρ. 1100.

**Ιεροδάκρυς**, ὅ, γεν. υος, ἐπὶ τοῦ λίθου, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἱερῶν δακρύων, ἱεροδάκρυον λίθον Μελανιπιδῶς παρ' 'Αθην. 651F (Μελανιπ. 'Αποσπ. 1).

**Ιεροδένδρεα**, ἡ, ἄσος ἱερῶν δένδρων, Βίος 'Αλεξ. σ. 4893, ἔκδ. ΜΙ.

**Ιεροδίακονος**, ὁ, διάκονος ἐκ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος, ἡ καὶ ἀπλῶς διάκονος ἱεροῦ ναοῦ, 'Εκκλ.

**Ιερο-διδάσκαλος**, ὁ διδάσκαλος ἱερῶν πραγμάτων, Διον. 'Αρεοπ. 2. 73·— ἐν Ρώμῃ, ὁ ἀρχιερεὺς Pontifex, Διον. 'Αλ. 2. 73.

**Ιερο-δόκος**, ου, δεχόμενος θυσίας, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 363.

**Ιερο-δούλος**, ὁ, ἡ, δούλος ναοῦ, νεωκόρος καὶ ἱεροδουλοὶ Φίλων 2. 420· ἰδίως ἐπὶ δημοσίῳν ἑταίρων ἐν τῷ ναῷ τῆς 'Αφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, ὡς ἀνέθισσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες· Σπράβ. 378, 272, πρβλ. Πινδ. 'Αποσπ. 87· κ. ἀλλ., Συλλ. 'Επιγρ. 2327, 5082· ἴδε 'Ε. Κουρτ. 'Ανέκδ. Δελφ. σ. 16 κ. ἐξ.·— ἱερο-δουλεία (ὁρθον δουλεία), ἡ, ἑταιρεία τῶν ἱεροδούλων, Συλλ. 'Επιγρ. 6000·— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 152.

**Ιερο-δρόμος**, ου, ἴδε ἱεροδρ.

**Ιερο-εργός**, ου, ἴδε ἱερούργος.

**Ιερο-θαλλῆς**, ἐς, ἱερῶς θάλλων, 'Ορφ. 'Υμν. 39. 17· 'Ερμανν. -θηλῆς.

**Ιεροθετέω**, ὀρίζω, διαθέτω, βέλλω εἰς τάξιν τὰ ἀπορῶντα πράγματα ἱερά, ὡς μαντεύματα, θυσίας, κτλ., τοῦτο δὲ ἐποιοῦν οἱ ἱεροποιοί, 'Αριστ. 'Αποσπ. 404·— ἱεροθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ὁ ὀρίζων ἢ διατάσσων ἱεράς τελετάς· καὶ ἱεροθυσία, ἡ, Διον. 'Αρεοπ. 121C.



ιερο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἱερῶν πραγμάτων, ἱερὸν, Γλωσσ.

ιερο-θησκειά, ἡ, ἱερὰ λατρεία, Εὐσεβ. II. 818B.

ιεροθύσιον, τό, τόπος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν θυσιῶν, τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων ἱεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα κτλ. Πaus. 4. 32, 1.

ιεροθυτέων, τό, = ἱεροθύσιον, Ἐπιγρ. Ρόδου, Rev. arch. 1867, II. σ. 26.

ιεροθύτω, προσφέρω θυσίας, Ἑρακλείτου π. Ἀπίστων σ. 82, Συλλ. Ἐπιγρ. 5546.

II. γίνομαι ἱεροθύτης, ἱεροθυτήσας, γενόμενος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ρόδου, N. Rhein. Mus. IV. σ. 185. οὕτω καὶ ἱεροθυτέων, ὡς ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ἀμφίσσης, Bull. d. corr. hell. V. σ. 451.

ιεροθύτης [ῥ], ου, ὁ, θυσιάζων ἱερέως, Πaus. 8. 42, 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 1297, 1536, κ. ἄλλ.

ιερόθυτος, ον, ὁ καθιερωμένος εἰς θεόν, ἱερόθυτος καπνός, ὁ ἐκ τῶν θυσιῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1265. ἱερ. θάνατος, ὁ ὡς θυσία προσφερόμενος ὑπὲρ πατρίδος ἢ ὑπὲρ ἱεροῦ τινος σκοποῦ, Πινδ. Ἀποσπ. 225.—τὰ ἱερόθυτα, θύματα, Θεοπόμπ. Ἰστ. 79, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 20.

ιερο-κατήγορος, ὁ, ἱερέων κατήγορος, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφιλ. σ. 126, ἔκδ. Combef.

ιερο-καυτέω, προσφέρω ὡς ὀλοκαύτωμα, Δ. Β. 51, 18.—Παθ., καίνομαι ὡς θῦμα, Διόδ. 20. 65.

ιεροκρηκεύω, εἶμαι ἱεροκρήρυξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2982.—ἔω, αὐτόθι 4303i, k.

ιεροκρήρυκτος, ον, κρηρυχθεὶς ἱερός, ἡμέρα Θ. Στουδ. σ. 720, ἔκδ. Μί.

ιεροκρήρυξ, ὄκος, ὁ, ὁ κρήρυξ ἢ ὑπηρέτης ἐν θυσίᾳ, Δημ. 1371. 16, Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 149E, Συλλ. Ἐπιγρ. 184, -5, -8b, 190-4, κ. ἄλλ.—Δωρ. ἱεροκρήρυξ, ὁ αὐτ. 2525b. 31.—Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. γλῶσσῃ, τὸ ἱεροκρήρυξ τίθεται ἐπὶ τῶν ἱερῶν συγγραφέων, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κρηρυκτῶν τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς Χριστιανικοῖς ναοῖς, Ἀριστέας 21, Μεθόδ. 348A, Εὐστ. Ἀντ. 613A, Διδ. Ἀλ. 553B, Συνέσ. 1413A.

ιερο-κόμος, ὁ, ἐπιμελητὴς ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 5763b, πρβλ. ὁ 5656b.—κόμας (ἱερόμας Κωδιξ) παρ' Ἡσυχ., ὑπὲρ ἑρμηνεύει: «τῶν ἱερῶν ἐπιμελουμένους».

ιεροκόρος, ὁ, = νεωκόρος, Μεθόδ. 364B.

ιεροκρύφιος, α, ον, ἱερώς μυστηριώδης, ἱεροκρυφία (δὴλ. εὐχὴ) Θ. Στουδ. σ. 1720, ἔκδ. Μί.—Ἐπιγρ. ἱεροκρυφίως, δι' ἱεροῦ, μυστηριώδους τρόπου, Δαμασκ. Ὀκτώηχ.

ιερο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεὺς ἱερείς, Ἰω. Δαμασκ. II. 373C.

ιερο-κώμη, ἡ, ἱερὰ κώμη, Ἐπιγρ. Νουβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5069.

ιερόλαμπρος, ον, λάμπων ἱερώς, προφήτῳρ Μανέθ. Ἀποτελεσμ. Δ'. 227.

ιερόλας, ὁ, = ἱερέως, Σορ. (Ἀποσπ. 55) παρ' Ἡσυχ.—ἴδε Schmidt.

ιερό-ληπτος, ον, θεόληπτος, Μανέθων 4. 227.

ιερολογέω, ἰων. ἱερολ-, συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 26, Ἑβρ. M. 468.14. II. εὐλογῶ γάμον, ἐπὶ τοῦ ἱερέως, Νικηρ. Κωνστ/πόλεως 1064B: ἐν τῇ Παθ., ἱερολογεῖται ὁ Ρωμανὸς τῇ Ζωῇ, ὡς λέγομεν νῦν στέφεται, Κεδρην. II. 485, 505.19.

ιερολογία, ἰων. ἱερολογίη, ἡ, ὁμιλία, λόγος περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. Ἀστρολ. 10, Συνέσ. 1272C, Διον. Ἀρεοπ. 92A, 377A, 429C. II. ἡ τέλεσις τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, = στεφάνωμα, Νικηρ. Κωνστ/πόλεως 860A, Λέοντ. Νεαραὶ 211, Κεδρην. II. 505, 21, κτλ.

ιερο-λόγος, ὁ ἱερολογῶν, ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων Βυθλ. παρ' Εὐσεβ. III. 72D. ἱερός συγγραφεύς, Διδ. Ἀλ. 681B, Διον. Ἀρεοπ. 709A. II. ὁ εὐλογῶν γάμον ἱερέως, Εὐστ. Ποινημάτ. 64. 85.

ιερο-μάνια, ἡ, ἱερὰ, θρησκευτικὴ μανία, ἱερομανίαν ἄγειν Κλήμ. Ἀλ. 11.

ιερομάντης, ου, ὁ, = προφήτης, Διδ. Ἀλ. 453A.

ιερομαντία, ἡ, = ἱεροσκοπία, μνημονεύει τὴν λέξιν ὁ Schneid. ἱερο-μάρτυς, υρος, ὁ, ἱερωμένος μάρτυς, δηλ. πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος βασιανισθεὶς καὶ φωνευθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, Θεορ. 8. 18, Φώτ. III. 56A, Νικήτ. Παρλ. 565D.

ιερομηνία, ἡ, (μην, μνήνη) ἡ ἱερὰ περίοδος τοῦ μηνός, αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐγίνοντο αἱ μεγάλαι ἑορταὶ καὶ αἱ ἐξδροπραξίαι διεκρίνοντο, ἱερομηνία Νεμέας, ἐπὶ τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων, Πινδ. N. 3. 4. I. ἡ Πυθιάς Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44. ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνία Δουκ. 3. 56. ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνιαῖς αὐτόθι 65. ἱερ. ἄγειν Δημ. 710.1. ὡσαύτως ἱερομηνία, τά, ἡ ἐορτὴ τῶν Καρνείων ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 5. 54.—Κατὰ Σουῖδ.: «ἱερὰ ἐορτὴ κατὰ μῆνα καὶ ἱερομηνία. αἱ ἐορτῶδεις ἡμέραι ἱερομηνία καλοῦνται».—Πρβλ. Ἠσύχ. ἐν λέξ., Ἀρποκρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 3.1, κτλ.

ιερομνήματα, ὀχυρώματα Ἠσύχ.

ιερομνημονέω, εἶμαι ἱερομνήμων, Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Συλλ. Ἐπιγρ. 1689, 1694, κ. ἄλλ.

ιερο-μνήμων, Δωρ. -μνάμων, ονος, ὁ, ὁ φυλάττων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πᾶν ὃ, τὸ ἱερὸν, εὐσεβεῖ σοι κέχρηται ἑραστῇ καὶ ἔρκων ἱερομνήμονι Ἀλκίφρων 2. 4. II. ὡς οὐσιαστ.,

1) ὁ ἱερογραμματεὺς ὁ πεμπόμενος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐξ ἐκάστης πόλεως τῶν μετεχουσῶν τοῦ συνεδρίου, ἐπιμπετο δὲ μετὰ τοῦ πυλαγόρου (τοῦ πράγματι ἀντιπροσώπου ἢ πρεσβευτοῦ), Δημ. 276. 22 κέξ.· συχνάκις μνημονεύεται ἡ λέξις ἐν Ἀμφικτυονικοῖς Ψήφισμασι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688.10 κέξ., 1689, -89b, 1711:—καθόλου, γραμματεὺς, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 7. 2) ἄρχων τις ἔχων τὴν φροντίδα τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων, ὑπουργὸς τῆς θρησκείας, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 255. 20, πρβλ. Πολύδ. 4. 52, 4.—ἐν Ρώμῃ, ὁ Ποντίφηξ, Διον. Ἀλ. 8. 55., 10. 57.

ιερο-μνάχος, ὁ, μοναχὸς ἱερωμένος, δηλ. ἱερεὺς ἄγαμος, διότι ὁ ἕγγαμος καλεῖται πρεσβύτερος, Εὐχολόγ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8729, 8764.

ιερό-μυρτος, ἡ, = ὄξυμυρσίνη, Διοσκ. 4.146.

ιερο-μύστης, ου, ὁ, ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσάγουμενος Σουῖδ., Φώτ.: ὁ τὰ ἱερὰ μεμνημένος, Διον. Ἀρεοπ. 681D, Μαξ. Ὀμ. Σχόλ. 216C.—Καθ' Ἠσύχ. «ιερομύστας» ἱερὰ μυσομένους.

ιερόν, τό, ἴδε ἱερός III. 2.

ιερονικέω, εἶμαι ἱερονίκης, νικῶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Μém. sur une mission au mont Athos σ. 120.

ιερο-νίκης [νί], ου, ὁ, νικητὴς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 30, καὶ συχνάκις ἐν Ἐπιγρ. (ἐν τύπῳ -νέικης), Συλλ. Ἐπιγρ. 765, 1889, 2813 κ. ἄλλ.—Δωρ. -νέικας, 1418.

ιερο-νόμος, ὁ, = ἱεροδιδάσκαλος, Διον. Ἀλ. 2. 73, Συλλ. Ἐπιγρ. 3595. 20., 3597b.

ιερο-νουμηνία, ἡ, ἡ ἐορτὴ τῆς νομηνίας, «ιερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντημσιν τὴν ἱερονουμηνίαν, αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραὶ εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος» Σχόλ. εἰς Πινδ.

ιεροπαράδοτος, ον, ὁ ἐξ ἱερᾶς παραδόσεως, ἱεροπαράδοτα λόγια Εὐστ. Θεοσ. εἰς Μαν. τ. Κορν. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 423.

ιερο-παρέκτης, ου, ὁ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἱερέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763 καὶ προσθήκαι.

ιερόπλαστα, τά, καὶ -πλαστία, ἡ, = ἱερό-γραφα, -γραφέα, Διον. Ἀρεοπ. 124A, 141A.—Ἐπίρρ. ἱεροπλάστως παρὰ τῷ αὐτῷ 137A.

ιερόπνευστος, ον, ὁ ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

ιεροποιέω, ὑπηρετῶ ὡς ἱεροποιός, προσφέρω θυσίας, ἱεροποιήσεν τῇ Ἀθηνᾷ Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 6. ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Ἀντιφῶν 146. 39, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 207D μετ' αἰτ., ἱερ. εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς Δημ. 552. 2. II. θυσιάζω, τι ἱεῖται. Ἐξην. σ. 113. 2) ποιῶ τι ἅγιον, Κλήμ. Ἀλ. 71. θεοποιῶ, Ἀριστέιδ. 1. 191.

ιεροποιεῖα, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντίς περὶ ἱερῶν τελετῶν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14.10, 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029.

ιεροποιίμην, ενος, ὁ, ἱερός ποιμήν, Ἰγνάν. ἐν βίῳ, Νικηρ. σ. 194. 25, ἔκδ. De Boor.

ιεροποιός, ὄν, (ποιεῖω) ἐπιμελητὴς ἱερῶν τελετῶν, Λατίν. sacrificulus ἐν Ἀθῆναις ἱεροποιοὶ ἦσαν δέκα ἄρχοντες, εἰς ἕξ ἐκάστης φυλῆς, ὧν ἕκαστος ἦτο νὰ ἐξετάζῃσι τὰ θύματα μήπως εἶχον μὲμὸν τινα, καλούμενοι καὶ μωμοσκοποῖ, Πλάτ. Λύσ. 207D, Δημ. 47. 13, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 19. ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. (σ. 78.7 ἔκδ. Blais) λέγει: «κληροὶ δὲ (δηλ. ὁ ὄμιλος) καὶ ἱεροποιούς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα καλουμένους, [οἱ] τὰ τε μαντεῖα ἱερὰ θύουσιν, καὶ τι καλλιερεῖσιν δέξαι, καλλιερεῖσιν μετὰ τῶν μαντεῶν»· κληροὶ δὲ καὶ ἐτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλουμένους, οἱ θυσίας τε τινὰς θύουσι, [καὶ τ]ὰς πεντετηρίδας ἀπάσας δικαιοῦσι πλὴν Παναθηναίων».—διακρίνονται δὲ τῶν ἱερέων, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 13, πρβλ. 115. 13., 120. 14, κ. ἄλλ.—οἱ ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἦσαν ἄλλοι, Δημ. 552. 6., 570. 5, Δειναρχ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 468 ἐν τέλ.:—ὑπάρχον ὅμοιοι τοῖς καὶ ἀλλαχοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 22, 2157, 2953, κ. ἄλλ.

II. ὁ θυσιάζων, Διον. Ἀλ. 1. 40.

ιερο-πομπός, ὁ, ὁ πομπὸς ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων II. 224, 42., 558, 10.

ιεροπρακτέω, τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, ὡς τὸ ἱεροποιέω, Πλάτωνδ., ἴδε Στεφ. Θετ. ἐν λ. ἱεροπρατέω.

ιερο-πρεπής, ἔς, ἐμπρέπων εἰς ἱερὸν τόπον, πρόσσωπον ἢ πρῆγμα, σεβάσμιος, Πλάτ. Θεάγ. 122D, Λουκ. ἱεροπρεπέστατος Ἐν. Συμπ. 8. 40.—Ἐπίρρ. -πῶς, Στράβ. 567, Μηρωσός παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀππλωνός 1. 20 (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 21.—Καθ' Ἠσύχ.: «ιεροπρεπῶς» θεοπρεπῶς».

ιερο-πρόσπολος, ὁ, ἱερός θεράπων, ἱερέως, Πτολ. Τετράδ. σ. 159.



ιερό-πτης, ου, ο, ο μαντευόμενος διὰ θυσιαῶν, Δίων Κ. 52. 36., 64. 5.

Ιερός [ἴδεν ἐν τέλ.], ἄ, ον, καὶ ὄς, ον, ἐν τῇ φράσει, ἱερός ἀκτῆ, ὁ σίτος, ἡ καὶ Ὁσὺ. «ἀλφίται», Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 595, 805, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 8. 77. Ἰων. καὶ ποιητ. ἱερός, ἡ, ον, (ἴδεν ἐν τέλει) Δωρ. ἱερός, Ἐπιγραφ. Διτφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἡμ. 1688. 20, κτλ.: (πρὸς ἱερεῖα, ἱεραξ) — Ὑπερβ. ἱερώτατος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 582, Πλάτ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὴν λέξιν

πρὸς τὸ Σανσκρι. ishīras (ἀκμάζων, σπριγῶν, ζωηρός), νομίζει δτι ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀκμαῖος, ἱσχυρός, καὶ ἐκ τῆς ὕλης ταύτης σημασίας προέκυψεν ἡ παρ' Ὁμήρῳ σημασία τοῦ θαυμαστος, ὑπερφυῆς, θεῖος: ἱερὸν γὰρ τὸ μέγα Ἀρετ. π. Διτ. Χρον. Πλατ. 1. 4).

1. ἀκμαῖος, ἱσχυρός, θεῖος, ἱερός, ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο Ὀδ. Β. 409, κ. ἄλλ.: ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο Θ. 419, κτλ.: ἱερός ἰχθύς (ἴδεν κατωτέρω IV. 2) Ἰλ. II. 407. ἱερὴ ἐλαίη Ὀδ. Ν. 372. ἀλφίτον Ἰλ. Ν. 631, πρὸς Ε. 499. οὕτως, Δημήτερος ἱερός ἀκτῆ (ἴδεν ἀρχῇ) — ὡσαύτως, ἐπὶ παντὸς φυσικοῦ πράγματος, ἱερῶν ποταμῶν Ὀδ. Κ. 351, Ἰλ. Α. 726, Σοφ. Φ. 1215, Εὐρ. Μῆδ. 410. ἱεραὶ βῆσσαι Ὀδ. Κ. 275. ἱερὸν κνέφας Ἰλ. Ρ. 455, Δ. 194. φῶς Ἰσο. Ἐργ. κ. Ἡμ. 337. ἀκολούτως, ὡς τὸ θεσκελός, θεσπέσιος, πρὸς ἑκφρασιν ἐκπληξέως ἡ θαυμασμοῦ, ἱερὸν τέλος, ἱερός στρατός, λαμπρὸς στρ., Ἰλ. Κ. 56, Ὀδ. Ο. 81. ἱερός δῖφος, λαμπρὸς εἶφι., Ἰλ. Ρ. 464: — μεθ' Ὁμ., ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, ἱερὸν γεῦμα θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178. ἱερὸν κύμα Εὐρ. Ἰππ. 1206. κύματα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 265. ἐπὶ τῇ βροχῇ, δμῆρος Σοφ. Ο. Τ. 1428. δρόσιον Εὐρ. Ἰων 117: — ἐν Θεοκρ. 5. 22, οὐδὲν ἱερὸν, «οὐδὲν ἄξιον» (Σχόλ.), ἀνάστιν λόγου, «δὲν εἶναι μεγάλη δουλεία»: ἱερός ὕπνος Καλλ. Ἐπιγράμ. 10. — Ὑπερβ., χωρὶον ἱερώτατον Πλάτ. Νόμ. 755Ε, πρὸς Τίμ. 45Α.

II. ἐπὶ θείων πραγμάτων, ἱερός, ὡς καὶ νῦν, Λατ. sacer, Ὁμ., κλ.: ἱερός ἐν δώμασι Κίρκης Ὀδ. Κ. 426. ἱερὸν γένος ἀθανάτων Ἡσ. Θ. 21. ἱερὸν λόχος, τὸ τοῦ Διός, 57. ἱερὴ δόσις, ἄφρον θεοῦ, 93. ἱερός πόλεμος, πόλεμος ἐναντίον ἱεροσουλων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 556, κτλ.

2) ἐπὶ γηγένων πραγμάτων, καθιερωμένος εἰς θεὸν ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν θεοῦ τινος, ἅγιος, ἡγιασμένος, βωμικός Ἰλ. Β. 305. I. δόμος, ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, Ζ. 89. καὶ συγχ., ἱερὴ ἐκτάμῃ Α. 99, 431, κτλ.: γόος Σοφ. Ο. Κ. 469, κτλ.: — ἱρά γράμματα, = ἱερογλυφικά (δ ἴδεν), Ἡρόδ. 2. 36. ἱρός λόχος ὁ αὐτ. 2. 81, κτλ.: — συγχὸν παρ' Ἀττ., I. ἀγαλλία, τρίπους, θάκος, Σοφ. Ο. Τ. 1379, Εὐρ. Ἰων 512, κτλ.: χρήματα, ποιήματα, Πλάτ. Πολ. 568D, κτλ.: ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ διδόναι, ἐπὶ τινος ἀπαιρουτος ἐαυτὸν εἰς θεὸν τινα, Εὐρ. Ἰων 1284. I. σῶματα, περὶ ἱεροδουλῶν, Σπράβ. 272: — ἐπὶ τῶν ἱωμακῶν δημῶν = sacrosanctus, ἀπαράβυστος, ἱερός καὶ ἀσυλός Πλουτ. Τ. Γράμ. 14, 15, κτλ.: — ἱερός νόμος, ὁ περὶ θυσιαῶν νόμος, κτλ., Δημ. 525. 18: — ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ βέβηλος, ἀλλὰ τοῦτο παρ' Ἀττ. συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἱερός καὶ ὅσιος (ἴδεν ἐν λ. ὁσιος I. 2), ἡ τοῦ ἱερός καὶ ὁσίου (ἴδεν ἑδῖος I. 2).

3) ἐπὶ παντὸς τόπου διατελοῦντος ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, ἴλιος, Πύλος, Ὀθήνη Ὁμ. Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, Τροίης ἱερά κρήδεμνα Ὀδ. Α. 2, Ἰλ. Π. 100. περὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαξ παρ' Ὁμ., Ὀδ. Α. 323. ἀλλὰ συγχώνως παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμήρῳ, ὡς ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 45, ἐν Σοφ. Αἶ. 1221, ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1037. ὡσαύτως, Σούνιον ἱερὸν, πῖθων. ἐκ τῆς ἐκεῖ λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδεν κατωτ. IV. 8), Ὀδ. Γ. 278: — οὕτως, ἱερός κύκλος, κυκλικὸς τόπος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, οἱ δὲ γέροντες εἶατ' ἐπὶ ἱεροστοίσι λίθοις ἱερῶ ἐν κύκλῳ Ἰλ. Σ. 504: — ὁ Ὁμ. σπᾶντες τὸ ἱερός μετὰ γεν., τῆς θεότητος, ἄλλος ἱερὸν Ἀθηναίης, ἄντρον ἱερὸν Νυμφῶν Ὀδ. Ζ. 322. Ν. 104, 348. καὶ αὕτη εἶναι μετὰ ταῦτα συνήθης σύνταξις, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 41, Εὐρ. Ἀλκ. 75, Ἀριστοφ. Πλ. 937, Πλάτ. Φαῖδ. 85B, Ξεν. Ἀν. 5. 3. 13, κτλ.: σπανιώτερον μετὰ δοτ., κριτοῖσι καὶ μεθ' ἱεροῦ Ἡρόδ. 2. 42, πρὸς Πλάτ. Νόμ. 955E.

4) ἐπὶ βασιλείῳ, ἡρώων, κτλ.: ἐκ τῆς ἰδέας δτι θεότης προστατεύει αὐτούς, ἱεροὶ βασιλεῖς Πινδ. Π. 5. 131. I. καὶ εὐσεβής, ἐπὶ τοῦ Οἰδίοδος, Σοφ. Ο. Κ. 287. ἀλλ' ἄνθρωπος ἱερός ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 652 εἶναι ὁ μεμνημένος τὰ μυστήρια.

III. ὡς οὐσιαστικόν. 1) ἱερά, Ἰων. ἱρά, τὰ, προσεφαι, θυσίαι, θύματα, συγχ. παρ' Ὁμήρῳ. ἱερά ῥέζειν, Λατ. sacra facere, operari, Ἰλ. Α. 147, κτλ.: ἱερδὲν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 334. διδόναι Ὀδ. Π. 184. ἀλλ' ὁ γε δέκτο μὲν ἱρά Ἰλ. Β. 420, πρὸς Ψ. 207. σπάνιον ἐν τῷ ἐνίκῳ, ὅφρ' ἱερὸν εἰτοιμασθαιτ' Ἀθηνᾶ Κ. 571: — οὕτω καὶ μεθ' Ὁμ., ὅθυσαι ἱρά Ἡρόδ. 1. 59., 8. 54, κτλ.: ποιεῖν 2. 63. αἰθεῖν Σοφ. Φιλ. 1033. I. πατρῶα Αἰσχύλ. Θῆβ. 1010. πρὸς ἄνυρος: τὰ διαδοτήρια I. Θουκ. 5. 116.

β) μεθ' Ὁμ., τὰ ἐντόχεια τοῦ θύματος ἀ ἐξετάζοντες ἐμαντεύοντο, τὰ ἱρά οὐ προεγύωρε χρηστά Ἡρόδ. 5. 44. τὰ ἱερά καλὰ ἦν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15. ἡ ἀπῆλως, τὰ ἱερά γίνονται αὐτόθι 2. 2, 3. πρὸς ἄλλοις, καλλιερέτω. γ) καθόλου, ἱερά πράγματα, ἱεραὶ τελεταί, Λατ. sacra, Ἡρόδ. 1. 172., 4. 33. τῶν ἱερῶν καὶ κοινῶν μετέχειν Δημ. 1300. 6.

2) μεθ' Ὁμ., ἱερὸν, Ἰων. ἱρόν, τό, ναός, ἱερός τόπος, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.:

ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ναοῦ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ τέμενος, ἔστι δὲ ἐν τῷ τέμένει... ἱρόν κτλ. Ἡρόδ. 2. 112, πρὸς 9. 65. ἄλλ' ἐνίοτε ἀνεῖν ἀντιδιαστολῆς τινος πρὸς τὸ ἄλλως καὶ τέμενος, ἐς Διὸς στρατίου ἱρόν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλλος πλάτανιστων Ἡρόδ. 5. 119., 7. 197. ἐνίοτε τίθεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ναός ἡ νεώς, ὁ αὐτ. 2. 170, Θουκ. 4. 90., 5. 18: πρὸς σηκός, χρηστῆριον.

3) ἱρόν τῆς δίκης, ἡ ἱερά ἀρχὴ τοῦ δικαίου, Εὐρ. Ἐλ. 1002.

IV. ἰδιαίτεροι φράσεις μεθ' Ὁμ., 1) παροιμ., ἱερά ἄγκυρα, δηλ. ἡ ἐσχάτη ἐλπίς τινος, Λουκ. ἐν Δραπέτ. 13, Πολυδ. Α', 93, Παροιμιογρ. σ. 60, κτλ.: — λέγεταὶ συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τῶν συμβούλων, Πλάτ. Θεᾶγ. 122, Α', πρὸς Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Ξεν. 5. 6, 4, Λουκ. Ρητόρ. Διδασκ. 1, Παροιμιογρ. σ. 318: — τὸν ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν, ἴδεν γραμμῇ III.

2) ἱερός ἰχθύς, ὁ αὐλωπίας δν καλοῦσι καὶ ἀνθίαν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 6, πρὸς Ἀθην. 282E, Πλούτ. 2. 981D.

3) I. λόχος, ἴδεν ἐν λ. λόχος.

4) ἱερά νόσος, ἡ ἐπιληψία, Ἡρόδ. 3. 33, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, ἴδεν ἐν λέξ. δαιμονιζομαι. ὡσαύτως καλούμενη μεγάλη, Ἡρακλεία, Foës Oik. Ἰππ. ἐν λέξ. ἱερή: — I. νόσος ἥτο ὡσαύτως ἡ λέπρα, Vales. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 4. 49.

5) ἡ I. ὁδός, ἡ εἰς Δελφούς ἀγούσα, Ἡρόδ. 6. 54, ἐνθα ἴδεν Wess.: ὡσαύτως ἡ εἰς Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα, ἡν ἐπορεύοντο οἱ μύσται, Κρατίνος ἐν Ἀδραπέτιον 15, ἴδεν Πaus. 1. 36, 3, Ἀρποκρ. ἐν λέξ.: καὶ ἡ εἰς Ἰλίδος εἰς Ὀλυμπίαν, Πaus. 5. 25, 7.

6) I. ὁστέον, os sacrum, τὸ ἔσχατον τῆς σπονδυλικῆς στήλης ὁστέον, τὸ ἱερὸν ὁστέον, Πλούτ. 2. 981D, Γαλιν., κτλ. 7) ἡ ἱερά (δηλ. τριήρης), ἡν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμπον εἰς Δῆλον, ἡ ἡ Σαλαμῖνία ἡ ἡ Παράλος, Δημ. 50. 1.

8) συγχώνως ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, ἱερά ἄκρα, ἐν τῇ Λυκίᾳ, Σπράβ. 666. I. ἀκρωτήριον, ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, τὸ τοῦ ἁγίου Βικέντιου, αὐτόθι 106. ἱερά νῆσος, μία τῶν Διπαρκαίων νήσων, Θουκ. 3. 88, κτλ.: I. ὄρος, ἐν τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ, κτλ.

V. Ἐπίρρ. ἱερῶς, ἁγίως, Πλουτ. Λυκούργ. 27. [Τὸ εἰ φύσει βραχὺ καὶ εἰσποτε οὕτω παρ' Ἀττ. πλην τοῦ καθιερωμένου, Αἰσχύλ. Εὐρ. 304: — ἀλλ' ὁ Ὁμ. καὶ ὁ Ἡσ. μηχανοῦσιν αὐτὸ ἐν ἄρσει χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ τέλει τῶν εξαμέτρων, ἱερὸν ἥμαρ, ἱερά ῥέζειν, ἀλφίτον ἱεροῦ ἀκτῆ: οὕτω καὶ ἐν τινι λυρικοῦ χωρίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 160, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἱεραγωγός, ἱεροαλλής, ἱεροφῶνος. Ἀείποτε ἔ ἐν τῷ συγγρ. τυφῷ ἱερός: ὁ τύπος αὗτος καλούμενος καθόλου Ἰων., εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ. χάριν τοῦ μέτρου: εὐρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ κατ' ἄρρονει ὁ Διόν. ἡν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (πλην τοῦ πρώτου ποδὸς τοῦ τριμέτρου), πρὸς ἀπορρυγὴν ἀναλελυμένων ποδῶν, ἴδεν εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 268, Λεξικ. Αἰσχύλ. ἐν λ.: ὡσαύτως ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῆς κωμῶδ., ἴδεν εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 301, ἐνθα τό: τῶν θεῶν ἱεράς ἔχοντα... δάκτυλος ἀντὶ τροχίου, εἶναι ἀπαράδεκτον, Σρ. 308].

ἱερός, Δωρ. ἱαρός, ὁ, = ἱερεὺς ἢ ἱεροδούλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 13, 1487, 2339b (προσθήκαι), κ. ἄλλ.

ἱερός, ὁ, μὴν Δηλίων, Bull. d. cor. hell. V. σ. 29, πρὸς CIA. I. 283.

ἱερο-σαλπικητής, ὁ, ὁ σαλπίζων ἐν καιρῷ θυσίας, «ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς (τῇ σάλπιγγι χρώμενος) ἱεροσαλπικτής: ἀμεινον δὲ τὸ ἱερός σαλπικτής, διαλυσάντων τοῦνομα Πολυδ. Α', 87, Συλλ. Ἐπιγρ. 1969, 2933. ἱεροσαλπικτής 5763.

ἱεροσκοπέομαι, Μέσ., θεωρῶ, ἐξετάζω τὰ θύματα, μαντεύομαι ἐξ αὐτῶν, Πολυδ. 34. 2, 6. ἱερ. μόσχῳ, μαντεύομαι ἐκ τῶν ἐντοσίων μόσχῳ, Διδδ 1. 70.

ἱεροσκοπία, ἡ, μαντεία ἐκ τῶν σπλάγγων θύματος, Λατ. haruspicia, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 384.

ἱεροσκοπος, ον, ὁ ἐξετάζων τὰ θύματα, μάντις, Λατ. haruspex, Διον. Ἀλ. 2. 22, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763. Θέμιν θ' ἱεροσκοπόν ἀνδρῶν Ὀρρ. Ὑμν. 1. 23.

ἱεροσόλυμα, ον, τὰ, ἡ πόλις Ἱερουσαλήμ, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρών Στέρ. Βυζ. ἐν λ., Σπράβ. 759, κίξ., Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 14, σ. 446, κτλ., Ἐβδ. (Τωθ. Α', 4, Αλ. Μακκ. Α', 14 κ. ἄλλ.), Πολυδ. 16. 39, 4. — ἱεροσολυμίτης, ὁ πολίτης, Ἐβδ. (Σειρ. Ν., 27), Βυαγ. κ. Μάρκ. α' 5, κατὰ Ἰω. ζ', 25, Ἰωσήφου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 7, κτλ. — θηλ. ἱεροσολυμίτις, ἑδος, ἡ, Γενέσ. 74, 16 καὶ ἱεροσολυμητής, ἑδος, ἡ, Χρησμ. Σιδου. 12. 103. — Κατὰ τινες γραπτοὶν ἱεροσόλυμα μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.

ἱεροσόλυμος, ὁ, ὁ νομιζόμενος θεμελιωτὴς τῶν ἱεροσολύμων, Πλούτ. 2. 366C.

2) ἐν τῷ πληρ., οἱ ἱεροσόλυμοι, = οἱ ἱεροσολυμίται, Λυσίμακ. παρὰ Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

ἱερο-στάτης [ᾶ], ον, ὁ, ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς ἱερῶν ἔργων ἢ τοῦ ἱεροῦ, Ἐβδ. (Α', Ἐβδ. Ζ', 2).

ἱερο-στολικά, τὰ, ποίημα Ὀρφικόν περὶ ἱερῶν στολῶν, Σουίδ. ἐν λ. Ὀρφεὺς (6).

ἱερο-στολιστής, οὔ, ὁ, (στολίζω) = τῷ ἐπομ., Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 4. 8.



**ιερο-στόλος**, ὁ, Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν στολῶν, Πλουτ. 2. 351B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

**ιεροσὺλῆω**, κλέπτω, ληστεύω ναόν, πράττω ἱεροσουλαν, 'Αριστοφ. Σφ. 845; 'Αντιφών 130. 22, Πλάτ., κλ. II, μετ' αἰτ., ἱεροσουλῆσαντες τὰ θύλα, ληστεύσαντες τὰ ἱερὰ θύλα, Δημ. 1318. 27, πρβλ. Δουκοῦργ. 167.16· ἀλλὰ, ἱεροσουλῶ τὰ ἱερὰ, ληστεύω, διαρπάζω τοὺς ναοὺς, Πολύδ. 31. 4, 10.

**ιεροσὺλημα**, τό, ἱερὸς/ὸς διαρπαγή, κλοπή δι' ἱεροσουλίας, ἱεροσουλία, γενομένων δὲ πολλῶν ἱεροσουλμάτων κατὰ τὴν πόλιν 'Εβδ. (B' Μακκ. Δ', 39).—Καθ' Ἡσύχ. «ιεροσουλμάτων» τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ.

**ιεροσὺλησις**, εὖς, ἡ, σὺλησις ναοῦ, ἱεροσουλία, Διόδ. 16. 14.

**ιεροσὺλία**, ἡ, = τῷ προηγ., Ξεν. 'Απολ. 25, Πλάτ. Πολ. 443A, κ. ἄλλ.

**ιεροσουλικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἱερόσουλόν, Εὐστ. Πονημάτ. 72. 9., 157. 75.

**ιερό-σῦλος**, ὁ, (σὺλῶ) ὁ σὺλῶν ναόν, Δατ. sacrilegus, 'Αριστοφ. Πλ. 30, Λυσίας 185.13, Πλάτ. Πολ. 344B, κ. ἄλλ. II, ἐπὶ πραγμάτων, τὸ λαμβανόμενον δι' ἱεροσουλίας, ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίσι Εὐβουλ. ἐν «'Αμαλθείᾳ» 1. 4.

**ιερο-ταμίας**, ου, ὁ, ταμίας ναοῦ, Σουλ. 'Επιγρ. 4512, -13, -16, -95.

**ιεροταμιεύω**, εἶμαι ταμίας ἱεροῦ, δηλ. ναοῦ, ἱεροταμιεύσαντος (τοῦ δεινῆ), 'Επιγραφ. Ρόδου N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· ἱεροταμιευσαμένων (τῶν δεινῆ) 'Επιγραφ. 'Εφέσου ἐν Bul. de Cor. Hell. I. σ. 291.

**ιερο-τελεστής**, οὔ, ὁ, = ἱερομύστης, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Διον. 'Αρεοπ. 200D, 376D, 377A.

**ιεροτελεστία**, ἡ, ἡ τέλεσις ἱερῶν τελετῶν, ἀγιοστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία Σουῖδ. ἐν λ'. ἀγίασμα, Σωφρόν. 3935B, = ἱερολογία, Δέοντ. Νεαρ. 211.

**ιεροτελεστικός**, ἡ, ὄν, κατὰλληλος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν τελετῶν, 'Εκκλ.

**ιερό-τευκτος**, ον, κατεσκευασμένος ἱερῶς ἢ χάριν ἱεροτελεσιῶν, οἶκος 'Ανδρ. Κρήτ. 18. 126.

**ιερότης**, ητος, ἡ, ὡς τὸ ἀγιοσύνη ἢ ἀγιοσύννη, Δατ. sanctitas, ὡς: προσωνυμία, Τζέτζ. 'Επιστ. 1. σ. 267.

**ιερό-τροχος**, ον, ἄρμα ἱερ., ἱερὸν ἄρμα, 'Ορφ. 'Υμν. 13. 2.

**ιεροτυπία**, ἡ, ἱερὰ τελετή, 'Εκκλ.

**ιεροτύπος**, ον, ὁ ἔχων ἱερὸν τύπον, ἐπὶ ἱερῶν εἰκόνων, 'Εκκλ.

**ιερουργέω**, ἐκτελῶ ἱερὰς τελετάς, Φίλων 2. 94, κτλ. II,

μετ' αἰτ., ἱερουργεῖν τὴν κλίνην, στρωννύειν τὴν ἱερὰν κλίνην (ἡ στρώσις τῆς ἱερᾶς κλίνης ἦν ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἐν ἣ κοσμήσαντες τὰς τῶν θεῶν κλίνας παρετίθεσαν αὐτοῖς θάλην), Σουλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 4528· σπάζω τὸ πρὸς θυσίαν ἱερεῖον, «σπάζει δὲ τὸ ἱερουργεῖν τὸ εἶπον» 'Αμμόνιος σ. 132 ἔκδ. Valck.· ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, 'Επιστ. π. Ῥωμ. ιε', 16· ἱερ. σώτηριαν τινὸς Γρηγ. Ναζ., οὕτως ἐν τῷ Μίση τύπῳ, ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι Πλουτ. 'Αλέξ. 31.—Παθ., τὰ ἱερουργήεντα, αἱ γενόμεναι θυσίαι, 'Ηρωδιαν. 5. 5· ἱερουργοῦμενοι βωμοί, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσφέρονται θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀμελούμενοι, Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 34.

**ιεροῦργημα**, τό, = τῷ ἐπομ., 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 4, 5.

**ιερουργία**, ἡ, θρησκευτικὴ τελετή, θυσία, 'Ηρόδ. 5. 83 δις (ἐνθα τὸ 'Ιων. ἱεροεργία, οὐχ ἱεραργία, εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος), Πλάτ. Νόμ. 774E.

II, = λειτουργία, Εὐσέβ. II. 1196B, Κύριλλ.

'Αλ. X. 344C, Σωφρ. 3981C, D.

**ιεροῦργικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱερουργίαν, ἱερουργικὴ μάχαιρα Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 195.—'Επίρρ. ἱερουργικῶς, 'Γερμ. Κῶν/πόλεως σ. 736; ἔκδ. Μί.

**ιερουργός**, ὁ, (\*ἐργῶ) θυσιαζών ἱερεὺς, θύτης, Καλλ. 'Αποσπ. 450 (ἐν τῷ 'Επιχ. τύπῳ ἱεροεργός), 'Αμμόνιος σ. 92.—'Εν 'Επιγραφ. Κρήτης (Mus. It. III, σ. 697) ἀπαντᾷ καὶ τύπος ἱεροργός.

**ιερουσαλήμ**, ἡ, ἄκλιτ., τὰ 'Ιεροσόλυμα, 'Ιωσήφ. κατὰ 'Απ. πίωνος 1. 22, σ. 455, κλ.

**ιεροφάντῳ**, εἶμαι ἱεροφάντης, Δουκ. 'Αλέξ. 39. II,

μεταβ., ἐκτίθημι, διδάσκω ὡς ἱεροφάντης, 'Ηρακλείδ. 'Αλληγ. 64.—Παθ., τοὺς ἱεροφάντηθέντας λογισμοὺς τοῦ θεοῦ, τοὺς ἐμπνευσθέντας, Φίλων 1. 194.

**ιεροφάντης**, 'Ιων. ἱεροφάντης, ου, ὁ, (φαίνω) ὁ διδάσκων τὴν τάξιν τῶν θυσιῶν καὶ τῆς λατρείας, ὡς τὸ ἱερομνήμων, ἱρ. τῶν χθονίων θεῶν 'Ηρόδ. 7. 153· ὁ τὰ 'Ελευσίνια μυστήρια μὴν ἱερεὺς, Σουλ. 'Επιγρ. 123. 48, Λυσ. 103. 21, 'Ιωσφ. 64. 18, Πλουτ. 'Αλεξ. 33· ἐν 'Αθήναις, θρησκευτικὸς τις ἄρχων, Σουλ. 'Επιγρ. 188.190-4, 197, κ. ἄλλ.· ἐν Ῥώμῃ, ὁ Pontifex Maximus, Διον. 'Αλ. 2. 73., 3. 36· ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων, οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάξιν ἐπέχει Πλουτ. Νουμ. 9· κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ἱερεὺς, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1068.13.—Καθ' Ἡσύχ.: «ιεροφάντης» μυσταγωγός, ἱερεὺς ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων, πρβλ. Πολυδ. Δ', 35.

**ιεροφάντια**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεροφάντου, Πλουτ. 'Αλεξ. 34.

2) ἡ ἀποκάλυψις ἱερῶν πραγμάτων, Κλήμ. 'Αλ. I. 112C, 1216C.

**ιεροφάντικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, στέμμα Δουκ. 'Αλέξ. 60· βίβλοι ἱερ., Δατ. libri pontificales, Πλουτ. Νουμ. 22.—'Επίρρ. -κῶς, Δουκ. 'Αλέξ. 39.

**ιεροφάντης**, ἰδος (ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 196), θηλ. τοῦ ἱεροφάντης, τῇ ἱεροφάντιδι Πλουτ. Σὺλλ. 13, Σουλ. 'Επιγρ. 432, 435.—Κατὰ Φώτιον: «ιεροφάντιδες» αἱ τὰ ἱερὰ φαίνονται τοῖς μυνημένοις.—'Ο προπαροξύτων τύπος ἱεροφάντης εἶναι ἐσφαλμέν.

**ιεροφάντρια**, ἡ, ὡς τὸ ἱεροφάντης θηλ. τοῦ ἱεροφάντης, Hierofantriae ἐν τινι Δατ. 'Επιγραφ. παρὰ τῷ Gruter. σ. 309.

**ιεροφάντωρ**, ορος, ὁ, = ἱεροφάντης, 'Ιουλιαν. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. 'Ιουλιανός, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 1059, κλ.

**ιεροφεγγής**, ἑς, ὁ ἐκπέμπων ἱερὸν φέγγος, ἔχων ἱερὰν λάμπιν, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 195.

**ιερο-φοιτῶ**, φοιτῶ εἰς τὰ ἱερὰ, ἐπισκέπτομαι ναοὺς, Πτολ. Τετράβ. σ. 158. 20.

**ιερο-φόρος**, ον, ἴδε ἱεραφόρος.

**ιερόφωνος**, ὁ, ἡ, ἱερὰ φρονῶν, Μιχ. μοναχ. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. σ. 265, ἔκδ. Μί.

**ιεροφύλακτον**, τό, μέρος ἐνθα φυλάττουσιν ἱερὰ σκεύη, Διον. 'Αλ. 2. 70.

**ιερο-φύλαξ** [ῥ], ποιητ. ἱερ-, ἄκος, ὁ, φύλαξ ναοῦ, = ναοφύλαξ, Δατ. aedituus, Εὐρ. 'Ι. T. 1027 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.), Σουλ. 'Επιγρ. 5545.

2) ἐν Διον. 'Αλ. 2. 73 ἰσοδυναμεῖ τῷ Δατ. pontifex.

**ιερό-φωνος**, ον, ὁ ἐκπέμπων ἱερὰν φωνήν: ὡς οὐσιαστ., πῶθ. ὁ ἀπαγγέλλων τοὺς χρησμούς ἱερέως, ὑποφάντης, 'Επιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 4684, πρβλ. 6000.—παρὰ Σουῖδ. καὶ Φωτ. ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ μεγαλόφωνος.—πρβλ. ἱερόφωνος.

**ιεροφωρέω**, = ἱεροσουλῶ, 'Επιγρ. 'Ωλένου 'Αχαΐας, Bull. d. cor. hell. II. σ. 98.

**ιερό-χθων**, ποιητ. ἱερ-, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς, οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον 'Ανθ. Π. παράρτ. 50. 27.

**ιερο-ψάλτης**, ου, ὁ, ὁ ἱερὸς ψαλμῳδός, ἱεροψάλτης Δαδὶδ Βασίλ. τόμ. 2. σ. 72, 'Ιωσήφ. ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 3, 3. 2) ὁ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Χριστ. ψάλλων, ὁ ἱεροψάλτης μοναχὸς Εὐστάθ. Πονημάτ. 323, 94.

**ιερό-ψυχος**, ον, ἔχων ἱερὰν, εὐσεβὴ ψυχὴν, 'Ιωσήφ. Μακκ. 17.

**ἱερώ**, Δωρ. ἱαρόω, (ἱερός) καθιστῶ τὴν ἱερὸν, κατεργῶ, ἀφιερῶ, ἀνατίθωμι, Πλάτ. Νόμ. 771B· τῆς γῆς, τὰν 'Αμφικτίονες ἱαρώσαν 'Επιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 1688.16.—Παθ. παρκαμ. ἱερωσθαί Θουκ. 5.1.—ἐν τῇ μετοχ. ἱερωμένος, ἀφιερωμένος, ἱερός, Διόδ. 'Εκλογ. Βατ. 116, 12, Διον. 'Αλ. I. 57.10, κτλ., Πλουτ. 2. 403F.—Παρὰ τοῖς 'Εκκλ. Συγγρ., ἱερεὺς, κληρικός, ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. II. 956C, IV. 81C, κλ.

**ἱερώμα**, τό, πρᾶγμα καθιερωμένον εἰς τὸν θεόν, προσφορά, 'Εβδ. (B' Μακκ. ιε', 40).—Καθ' Ἡσύχ.: «ἱερώμα, τὸν κόνον Λάκωνες, ὃν τινες μαλλὸν (ἢ) σκόλλουν».

**ἱερωμένω**, καλῶ δι' ἱεροῦ ὀνόματος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν 'Επιστ. (Iazarii Misc. I, 60, καὶ Notitt. Mss. τ. 6, σ. 541), Εὐστ. Πονημάτ. 145.1.

**ἱερωνυμία**, ἡ, ἱερὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημάτ. 40, 96.

**ἱερώνυμος**, ον, (ὄνομα) ἔχων ἱερὸν ὄνομα, Δουκ. Λεξίφ. 10.

**ἱερώς**, 'Επίρρ., ἴδε ἱερός V.

**ἱερωστέ**, 'Ιων. ἱρωστέ, 'Επίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱερὸν, ἱερωῶ, ὁσίως, εὐσεβῶς, 'Ανακρ. 146.

**ἱερωσύνη**, 'Ιων. ἱρωσύνη, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, 'Πρόδ. 3. 142, κ. ἄλλ., καὶ 'Αττ.· ἱερωσύνης μετασχεῖν Δημ. 1376. 18, 'Αριστοτέλ. 'Αθηναίων Πολιτεία 31. 18., 61. 19., 84. 6:—ἐν τῷ πληθ., ἱερατικά, ἐργασίαι, θυσίαι, τελεταί, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βίρ. 923· ἴδε ἐν λ. κληρώ I. 3.—Παρὰ τοῖς 'Εκκλ., ὁ χριστιανικός κληρικός, οἱ ἱερεῖς, 'Επιφάν. I. 868D, II. 824B, 'Ιω. Χρυσ. I. 382B, κλ.—ἀπαντᾷ καὶ διὰ τοῦ ο, ἱερωσύνη Σουλ. 'Επιγρ. 2264p. σ. 1036, ὡς καὶ ἐν Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 4. 5, 3.

**ἱερώσυνος**, η, ον, ἱερατικός· ἱερώσυνα, τὰ, τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ θυσίας ἡ ἐκ τῶν προσφερομένων μερῶν, 'Αμειψίας ἐν 'Εκόνων 3, ἀλλὰ κατὰ τὰ Α. Β. 44, «τὰ τοῖς θεοῖς ἐξαιρουμένα μέρη καὶ θυμώμενα».

**ἱερωτεία** καὶ ἱερωτεία, ἡ, = ἱερατεία, Dittenberger, Hermes 16. 171 (CIGr. 2656. 4), ἐξ 'Αλικαρν., Κουμανούδης ἐν 'Αθηναίῳ 7, 208 ἐκ Βιβλ. καὶ Χαλκιδόνος.

**ἱερωτεύω**, = ἱερατεύω, 'Επιγραφ. Νικαίας ἡ Κυζίκου, Rev. Aich. 1865, II. σ. 215.

**ἱεσας**, εὖς, ἡ, (εἰμί) πορεία, τὸ ἵεναι, λέξις χαλκνευθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ 426C, ὅτι ἱεσας βούλεται εἶναι (κίνησις), καὶ ἱεσας ἂν ὁρθῶς καλοῖτο αὐτόθι.

**ἱεσας**, εὖς, ἡ, ἐκ τοῦ ἱεμι, ῥίψιμον, 'Ετυμ. Μ. 469. 23.

**ἱέττας**· «πατέρας (τέττας)». Κρήτες. ἡ τοὺς ἀγρίους τράγουσ 'Ησύχ.

**ἱεῦ**, γλευστικὸν ἐπιφώνημα, Δατ. hui I, 'Αριστοφ. Σφ. 1335.



ἰζάνω, Διολ. ἰσδάνω· πρὸλ. καθ-, προσ-. ὑφ-εζάνω· (ἴω):  
 I. Μεταβ., κάμνω τινά νά καθίσω, τοποθετῶ, αὐτάρ Ἀχιλλεύς αὐ-  
 τοῦ λαόν ἐφυκε καί ἰζανεν εὐρύον ἄγωννα, εὐ Ἀχιλλεύς δὲ αὐ-  
 τῷ τὸν στρατὸν κατέσχε καί ἐκάθισεν αὐτοῦ: εἰς τὸν ἐν ὧ ἀγωνι-  
 ζονται εὐρύχωρον τόπον· (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ψ. 258. II. ἀμεταβ.,  
 καθίζω ἐμαυτὸν, καθίζομαι, Λατ. sedere, ἐν τῷ [κλισίῳ]. ἰζανον  
 Ὀδ. 209, πρὸλ. Σαπφώ 2. 3· οὐ μοι ἐπ' ὀμμασι νήδυμος  
 ὕπνος ἰζάνει Ἰλ. Κ. 92· ἡ δρῶσας ἰζ. ἐπὶ δόνακας Φυλόδοτ. 750.

2) ἐπὶ τοῦ ἐξάρχους, κατακαθίζω, Λατ. sidere, Θουκ. 2. 76, πρὸλ.  
 ἰζω ἐν τέλει, ἰζήμα.

ἰζέλα· ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες· Ἰσχύ.

ἰζήμα, τὸ, τὸ κατακάθισμα, βύθισις, ὑποχώρησις πρὸς τὰ κάτω,  
 γῆ ἰζήμα λαμβάνει Στράβ. 58, 102, Πλούτ. 2. 434B. 2)  
 ἐπὶ γλώσσης, βάθος, ἀντίθετον τῷ ὕψος, Δογγίνο: 9. 13.

ἰζω (Δωρ. ἐφ-ἰσδω Θεοφρ. 5. 97), προστακτ. ἰζε (οὐχ ἰζε) Ὀδ.  
 Ω. 393, Εὐρ. ἰ· προστ. παθ. ἰσδεῦ= ἰζου, Ἐπιγρ. ἐν Papers of Am.  
 School at Athens 3. Ἀριθ. 437: παρ. ἰζον Ἰλ., Εὐρ., Ἰων.  
 ἰζεσκον Ὀδ. Γ. 409· ἄορ. εἰσα Ὀμ., ἴδε κατωτ. I. (οὗτοι εἶναι οἱ  
 μόνοι τύποι παρ' Ὀμ.): μέλλ. ἰζήσω, (ὑφ-) Κύριλλ.: ἄορ. ἰζήσα  
 Δίωκ Κ. 50. 2., 58. 5, κτλ. πρkm. ἰζήκα Γαλην.— Μίσ. καὶ Παθ.,  
 ἴδε κατωτ. I καὶ III, καὶ ἐξομαι.— Τὸ πλείστον παρὰ ποιηταῖς  
 καὶ μεταγεν. πεζολόγοις, ὁ δὲ πεζὸς Ἀττ. τύπος εἶναι: καθίζω.

(Περὶ τῆς ῥίξης ἴδε ἐν λ. ἐξομαι). I. μεταβ. ἐνεργείας,  
 καθίζω τινά, κάμνω αὐτὸν νά καθίσω, μὴ μ' ἐς θρόνον ἰζε Ἰλ.  
 Ω. 553· βουλήν δὲ πρῶτον μεγαθύμην ἰζε γερόντων Β. 53·  
 ἰζεν μάντιν ἐν θρόνῳ Δισχύλ. Εὐμ. 18: ὁ ἴω καὶ ποιητ. ἄορ.  
 εἰσα εἶναι ἀέποτε μεταβατ. ἐνεργείας, ἴως ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐφ-  
 καθ-εῖσα), εἰσεν ἐν κλισίῳ. κατὰ κλισίῳ, ἐπὶ θρόνῳ,  
 ἐς δῆρρον, ἐς ἀσάμινθον Ὀμ.· εἰσέ μ' ἐπὶ βουλή, μὲ ἔταξεν ἐπὶ-  
 πτην τῶν βοῶν, Ὀδ. Υ. 210. σκοπόν εἰσε, ἔβαλεν, ἐτοποθέτησε  
 σκοπόν, Ἰλ. Ψ. 359· λόχον εἰσαν, ἔστησαν ἐνέδραν, Δ. 392· εἰσεν  
 ἐν Σχερίῃ, τοὺς ἐτοποθέτησε, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν,  
 Ὀδ. Ζ. 8, πρὸλ. Ἰλ. Β. 549· προστακτ. εἰσον Ὀδ. Η. 163· μετοχ.  
 εἰσας Κ. 361, Ξ. 280· οὕτω παρ' Ἡρόδ., τοῦτον εἰσε ἐς τὸν  
 θρόνον Γ. 61· ἐπὶ τὸ δειπνον ἰζειν τοὺς βασιλεῖς Δ. 57·  
 ἄπαρ. εἰσαι ἐν Πινδ. Π. 4. 486· σπάνιον παρ' Ἀττ., οὐ γὰρ νιν  
 εἰσας ἐς τόδε, διότι σὺ ἦγαγες αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δό-  
 ξης, Σοφ. Ο. Κ. 712 (Δωρ.) πρὸλ. καθίζω. 2) οἱ μεθ'

Ὀμηρ. συγγραφῆς μεταχειρίζονται τὸ μέσ. εἰσάμην ἐπὶ τῆς σημα-  
 σίας τοῦ ἰδρύω, ἐγείρω καὶ ἀπτερώω ναοὺς, ἀγάλματα κττ. εἰς τι-  
 μὴν τῶν θεῶν, Θέογν. 12, Ἡρόδ. 1. 66· ἐν Ἐπιγρ. Κερκύρ. Brug-  
 mann, IF. III. 87 ὑπάρχει ὁ τύπος ἡσάτο, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἐπειδ.  
 Κ. 138, τὸν δ' ὁμίην Βρασίδας ἐνυήιον ἴσατο βωμόν. Ἐν Ἀργ.  
 Ἐπιγρ. εὐρηται ἴσατο Philologus 48. 396· μετοχ. εἰσάμενος  
 Θουκ. 3. 58, Πλούτ. Θερμ. 22: μέλλ. εἰσομαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 807·  
 — περὶ τοῦ εἰσατο ἐν Ὀδ. Ξ. 295, ἴδε ἐν λ. ἐφίζω. I.

II ἀμεταβ., καθίζομαι, κάθηναι, Λατ. sedere, Ἰλ. Β. 96, 792, κτλ.  
 ἰζεν ἐν μέσσοισι, ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ, Υ. 15. ἰζειν ἐς θρόνον  
 Ὀδ. Θ. 469, Ἡρόδ. 5. 25· εἰς ἄθλον Σοφ. Ἀντ. 990· ἐς ἔδραν  
 Πλάτ. Τιμ. 53A ἴδε κατωτ. II ὡσαύτως, ἰζειν ἐπὶ θρόνον Ἰλ.  
 Σ. 422, πρὸλ. Ὀδ. Ρ. 339· ἐπὶ λίθοις Γ. 409· ἐπ' ἀκρίας ἡνε-  
 μοέσσας Ξ. 365· ἰζ. ἐπὶ τὸ δειπνον Ἡρόδ. 6. 57· ἐπὶ κώπην,  
 περὶ κωμικῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 199· ἐπὶ κώπῃ πηδάλῳ τε Εὐρ.  
 Ἀλκ. 441· ἐπὶ τοὺς νεώς ἰζουσι Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαίῳ» 2.  
 12.— μετ' αἰτ. τόπου, ἰζειν θρόνον Δισχύλ. Ἀγ. 982· ἔδρας  
 Εὐρ. Ρ. 512· βωμόν Ἰων 1314 ἴδε κατωτ. III. 1, καθίζω II.

2) κάθημαι ἴσχυος, ἴσχυάζω, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἐρμ. 457.

3) μετάρ, ἰζειν εἰς ὄχετον ἄτας, βυθίζεσθαι εἰς..., Πινδ. Ο. 10  
 (11). 46· εἰς ἐτέραν ἰζειν ἔδραν Πλάτ. Τιμ. 53A ἴδε κατωτ.  
 III. 2.

III τὸ παθ. εἶναι ὡσαύτως συγχ. ἐν σημασί. II, κάθη-  
 μαι, πάροισθ' ἰζειν ἐμείο Ἰλ. Γ. 162. Διός... ποτὶ βωμὸν Ἐρ-  
 κείου ἰζοίτο Ὀδ. Χ. 334· ἐνεδρεύω, ἐνθ' ἄρα τοί γ' ἰζοντ' Ἰλ.  
 Σ. 522.— καὶ τοῦτο εἶναι σὺν ἡσας παρ' Ἡροτ., ἰδῶς ἐπὶ στρα-  
 τεύματος, κάθημαι, λαμβάνω θέσιν, ἰζεσθαι ἀντίοι τινα Γ. 29,  
 πρὸλ. 6. 5, κ. ἄλλ.· ἰζεσθαι ἐν τῷ Τηϋγέτῳ ἡ ἐς τὸ Τηϋγε-  
 τον 4. 145, 146· ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἡ ἐς τὸν Ἰσθμόν 8. 71· ἐς  
 ἱρὸν Ἀφροδίτην 1. 199· ἐς τὰ πρόθυρα 3. 140· ἐπὶ τὸν ὄχθον  
 4. 203· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐν ἀγνῷ ἰζεσθε Δισχύλ. Ἰκ. 224· ἐς  
 θρόνον Εὐρ. Ἰων 1618:— μετ' αἰτ., ἰζεσθαι κρήνας δ' αὐτ. ἐν  
 I. Α. 142. 2) ἐπὶ πραγματῶν, κατακαθίζω, βυθίζομαι. Λατ. si-  
 dere, ἡ νῆσος ἰζομένη Πλάτ. Τιμ. 25C, ἴδε ἀνωτ. II. 3.

ἰή, Λατ. io, ἐπιρώνημα χαρᾶς, ἰή, ἰή, ἰή, Ἀριστοφ. Εἰρήν. 195·  
 ἰή παιῶν αὐτῷ 453, κ. ἄλλ.· ἰή παιῶν Καλλ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 21,  
 97, 193· ἀλάλαλα ἰή παιῶν Ἀριστοφ. Λυστ. 1291· πρὸλ.  
 ἰήος 2) Ἐπιφών. λύπης, θλίψεως, Δισχύλ. Πέρσ. 1003, Ἰκ.  
 115. Ἀγ. 1485.— ἐντεῦθεν, ἰήος, ἰηλεῖος. [τὸ ἐκωνομικῶς  
 μακρόν, ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. ἐνθ' ἄνωτ. βραχὺ πρὸλ. ἰῷ].

ἰή, ἡ, Ἰων. λέξ. φωνή, βοή, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. I. 85.

ἰηδών, ὄνος, ἡ, (ἰαίνω) χαρὰ, εὐφροσύνη, σχηματισθὲν ὡς τὸ  
 ἀλγηδών, Ἡσχύ.

ἰη-θενεω, ἐκπλησσομαι καὶ ἀπορῶ, σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐθε-  
 νέω, Ἠσχύ.

ἰήσος, α, ον, ὡσαύτως ὡς, ον, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (πρὸλ.  
 ἡσος), ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς ἰή ἢ ἰή παιῶν (ἴδε ἐν λέξ.  
 ἰή), Δισχύλ. Ἀγ. 146, Σοφ. Ο. Τ. 154, 1096, Ἀριστοφ. Σφ. 874,  
 π. δλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 702. κίξ. II. θλιβερός, οἰκτρός, λυπηρός,  
 ἰήτοι κάματοι Σοφ. Ο. Τ. 174· ἰήτος βροά, γόος, κραυγὴ θλίψεως,  
 ὀρθῶς, κωκυτός, Εὐρ. Φοίν. 1036, Ἰλ. 1210. Ἐκ τῆς κραυγῆς  
 ἰή, πρὸλ. Εὐείος· ἀλλ' ἐσχετίζετο ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἰαομαι, καὶ  
 ἐπομένως ἀπειτείνετο καὶ εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 1027.  
 6, ἴδε καὶ Ἡσχύ.

ἰήκοπος, ον, ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1265 ἀντὶ ἀνδροδαίκτην..  
 ἰήκοπον, νῦν γενικῶς δέχονται τὴν γραφὴν τοῦ Heath (ἰή κόπον),  
 πρὸλ. Δισχύλ. Χο. 860.

ἰηλα, ἴδε ἰάλλω.

ἰηλεμος, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, ἰηλυτός, Ἰων. ἀντὶ  
 ἰαλεμος, ἰαλεμίζω, κτλ.

ἰημαι, Ἰων. ἀντὶ ἱαμαι.

ἰημι, ἰης, ἰησι, γ' πληθυντ. ἰῆσαι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἰεῖσαι·  
 προστακτ. ἰεῖ Ἰλ. Φ. 338, Εὐρ. Ἰλ. 594· ὑποτακτ. ἰῶ· εὐκτ.  
 ἰεῖην (ὡσαύτως ἀφ-τοῖμαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 3) ἄπαρ. ἰεῖναι· μετοχ.  
 ἰεῖς (πρὸσωπά τινα τοῦ ἐνεστ. μεθ-εῖς, -εῖτε, συν-τοῦσι ὡς εἰ  
 ἐκ ῥήματος ἰεῶ· ἐντεῦθεν ὡσαύτως προστ. ἰεῖ, ἴδε ἀνωτ.· ἄπαρ.  
 συνῖεν Ἑθόγν. 565· προσεῖ, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος ἰεῶ, γ' ἐνικ. ἐνεστ.  
 ἰεῖ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 634; προστακτ. ἰεῖν-εῖ, ἰεῖτε Ἑθόγν. 1240,  
 Ἀριστοφ. Εἰρ. 603:— παρ. γ' ἐνικ. ἰη Ἰλ. Α. 479, γ' πληθυντ.  
 ἰεσαν Εὐρ. Βάκχ. 1099, ἔεν Ἰλ. Μ. 33, ἰεον-εον (κοινῶς -εον)  
 Α. 273 (ὡσαύτως, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. ἰεῶ, ἰεῖς Ἀριστοφ. Σφ. 355,  
 Ἰων. ἰεσκε (ἀν-) Ἡσ. Θ. 157)· περὶ ἄλλων ἀνωμάλων τύπων ἴδε  
 ἐν λέξ. ἀν-ἰημι, ἀφ-ἰημι:— μέλλ. ἡσώ Ἰλ., Ἀττ.: ἄορ. α'  
 ἡκα, Ἐπικ. ἡκα, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὀρίστ., Ἰλ. Ε. 125, Α.  
 48, ἀλλὰ τὸ πλείστον ἐν συνθέτοις (πρὸλ. ἀν-, ἀφ-, ἐν-· καθ-,  
 μεθ-, συν-ἰημι): ἄορ. β' ἡν, οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐν τῇ ὀρίστ.  
 εἰμὴ ἐν συνθέτοις καὶ τότε οὐδέποτε καθ' ἐνικ. γ' ἐνικὸν ὑποτακτ.  
 ἡσι (ἐτεροι ἡσει) Ἰλ. Ο. 359· ἄπαρ. ἰεῖναι Ἀριστοφ. Βάτρ. 133·  
 — πρkm. ἰεῖμαι, μόνον ἐν συνθέτοις (ἀφ-, καθ-, παρ-):— Μίσ.,  
 ἐνεστ. ἰεμαι: παρ. ἰεμην Ἰλ. Μ. 274, Ὀδ. Χ. 304, Ἀττ.:—  
 μέλλ. ἡσομαι (ἐν συνθέτοις μεθ-, προ-, ἐξ-αν-) Ἡρόδ. 5. 35,  
 Διμ. 12. 20, Εὐρ. Ἀνδρ. 718.— ἄορ. α' ἡκάμην (μόνον ἐν συνθέ-  
 τοῖς προσ-, προ-): ἄορ. β' εἰμην, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐμην, ἐξ οὗ  
 εὐρίσκειται τὸς τύπους ἰετο (ἐφ-, ἀφ-), Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν.,  
 ἔτο (συν-) Ὀδ. Δ. 76, ἔντο Ἰλ. Γ. 92, κτλ.· προστακτ. ἰεο (ἐξ-)  
 Ἡρόδ. 5. 39, οὗ (ἀφ-) Σοφ. Ο. Τ. 1521· ὑποτακτ. ἰεμαι (συν-)  
 Ἰλ. Ν. 381· εὐκτ. εἰμην (ἀφ-) Ἀριστοφ. Ὀρν. 628, ἡ οἰμην  
 (προ-) Πλάτ. Γοργ. 520C· ἄπαρ. ἰεσθαι (προσ-) Ἀριστοφ. Σφ.  
 742· μετοχ. ἰεμενος (προ-) Ἰσοκρ., κλ.:— Παθ., μέλλ. ἐθήσο-  
 μαι (ἀν-) Θουκ. 8. 63: ἄορ. ἐθην (μόνον ἐν συνθέτοις ἀφ-, καθ-,  
 παρ-) πρkm. εἰμαι (μόνον ἐν συνθέτοις γ' πληθ. ἀν-έωνται  
 Ἡρόδ. 3. 165, ἀφ-έωνται ἐν τῇ Καιν. Διαθ.):— περσ. εἰμην.—  
 Τοῦ Παθ. καὶ Μίσ. ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον ἐνεστ., παρ. καὶ γ' πληθ.  
 Μίσ. ἄορ. β' ἐντο. Καθόλου ἐν τῷ σχηματισμῷ τὸ ἰημι συμ-  
 φωνεῖ πρὸς τὸ τίθημι.— Πολλοὶ τῶν χρόνων, ὡς ἀνωτέρω ἐση-  
 μειώθη, ἀπαντῶσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις καὶ πολλὰ ποικίλαι ἰδιό-  
 ζουσι μόνον εἰς συνθετὰ τινα, ὡς π. χ. ὁ Ἐπικ. μέλλ. ἀνέσω, ὁ  
 ἄορ. α' ἀνεσα, ὁ πρkm. ἀνέωνται, ἐκ τοῦ ἀνέμην, καὶ ὁ παρ.  
 ἡφίρου καὶ πρkm. ἀφένονται ἐκ τοῦ ἀφρέμην, κτλ. (Ἐκ τῆς  
 √' I. ἡτις εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τῆς ῥίξης 'I (ὀπότεν τὸ εἶμι),  
 ἐπὶ μεταβ. σημασί. πρὸλ. Σανσφρ. I, yā (ire), ὅπερ μετὰ ἀναδι-  
 κλαστικισμοῦ θά η-ο yī-yāmi, = ἐμην). [Τὸ ἰη παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς  
 Ἐπικ. εἶναι βραχὺ, μακρόν δὲ παρ' Ἀττ.: ἀλλ' ἴτι καὶ παρ' Ὀμ.  
 ἐνίοτε μακρόν χάριν τοῦ μέτρου, π. χ. ἔεῖ Ἰλ. Γ. 221, κτλ.:  
 ἰεῖσαι Ὀδ. Μ. 192· οὕτως ἐν ἄπαρ. ἰεμεν, ἰεμεναι, μετοχ. ἰε-  
 μενος, καὶ ἐν ἄλλοις σχηματισμοῖς, οἵτινες δὲν δύνανται ἄλλως νά  
 σταθῶσιν ἐν ἑξαμέτρ., ὡς ἀν-εῖτε. Τάναπαλιν ἔνιοτε παρ' Ἀττ.  
 ἰησι Δισχύλ. Θῆβ. 310, ἰέντα αὐτῷ 493, ἰεῖς, ἰεῖσα Εὐρ.  
 I. Τ. 298, I. Α. 1101, Ἐκ. 338· ἰεσαν Ἰκτ. 281· ἔτι καὶ παρὰ  
 τοῖς Κωμ. συνῖημι Ἀριστοφ. Ὀρν. 946, Στράτων ἐν «Φοινικίδῳ»  
 1, 3· ἰεῖς ἴδε Meineke Κωμ. 4. 652]. Ριζικὴ σημασία: θέτω εἰς  
 κίνησιν, κάμνω τι νά κινήθῃ, οὕτω δὲ εἶναι τὸ μεταβ. τοῦ εἶμι, ἡκα..  
 πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι (πρὸλ. κατωτ. 3) Ὀδ. Μ. 442· οὐ-  
 τως, I. πόδα Εὐρ. Ρ. 798· χέρας Ἀνθ. Π. 6. 220.— Αὕτη ἡ  
 ἐννοια μεταβαίνει εἰς σημασίας ποικίλων ἀποχωρήσεων: 1) πέμπω,  
 ἀποστέλλω, ἰδῶς ἐπὶ ἐμφύχων, τίς γὰρ σε θεῶν ἐμὸι ἀγγελον  
 ἡκε; Ἰλ. Σ. 182· ἀνεῖαν.. ἐξ ἀδούτοιο ἡκε Ε. 512· ἐπὶ οἰώ-  
 νων πεμπομένων ὑπὸ τῶν θεῶν, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν  
 Κ. 274, πρὸλ. Β. 309, Θ. 247· ἐλαφον.. εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἦκεν  
 Ὀδ. Κ. 158· ἰέναι τινα πέτρας ἀπο, ῥίπναι τινα κάτω ἀπὸ τῆς  
 πέτρας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 320, πρὸλ. Σοφ. Τρ. 273.— ἐπὶ πραγμάτων  
 ἀφύχων, τοῖσιν δ' ἴκμενον οὐρον εἰς ἐκδέργος Ἀπόλλων Ἰλ.  
 Α. 479· σέλας, τέρας, ἔρσην, κλ. 2) ἐπὶ ἡχοῦ, φωνῆς, λέ-  
 ξεω καὶ τῶν τοιούτων, ἐκπέμπω, προφέρω, ὅπα Ἰλ. Γ. 152, Ὀδ.



Μ.192· ὅπα ἐκ στήθεος, ἔπεα Ἰλ. Γ. 221, 222· γλώσσαν Ἡρόδ.1. 57· Ἑλλάδα γλώσσαν Ι., λαλεῖν Ἑλληνιστῇ, ὁ αὐτ. 9. 19· Δωρίδα γλώσσαν Θουκ. 3.112· φωνὴν Παρνησίδα Αἰσχύλ. Χο. 563· δούσθρα βάγματα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 635· ὄρηον ἐκ στήθεος ὁ αὐτ. ἐν Ὀψ. 865· μέγαν κωκυτὸν Σοφ. Αἴ. 851, κτλ.· πᾶσαν ἴης γλώσσαν, ποιητὴ ἀντὶ πᾶσαν φωνὴν ἴης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 596· ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τὰς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἰέντες, δηλ. κινεῖντες τὰ χεῖλη ἡμῶν ἄνευ φωνῆς ἢ λέξεων, μετὰ πεζοπληγῆς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 133· πᾶσαν (τὸ λεγόμενον) φωνὴν ἰέντα Πλάτ. Νόμ. 890D· ἦκε, ἀπολ. (ἐξυπακ. τοῦ φωνῆν), Πλούτ. 2. 973D, Wyt. ἐν Ἑπιστ. Κριτ. σ. 253· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ μέλη τῶν χορδῶν ἰεῶν Πλάτ. Νόμ. 812D.

3) ἐκπέμπω, ῥίπτω, ἐκτινάσσω, ἐξακοντίζω, ὡς τὸ ἐφεῖναι, λααν, βέλος. δόρυ, κτλ. Ὀδ. Ι. 538, Ἰλ. Δ. 498· κτλ.· ποταμόνδε λαδὼν ποδὸς ἦκε φέρεσθαι, λαδὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ φέρεται ὑπ' αὐτοῦ, Φ. 120· Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἰει χαλκήρε'· οἰστὸν καὶ ῥ' ἔβαλε γλοῦτον κατὰ δεξιὸν Ν. 650· ἐπ' ἀλλήλοισι ἴεσαν, βέλεα Ἦσ. Θ. 684· οὕτω Πίνδ., κτλ.

6) μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, ἴησι τῇ ἀείνῃ, ἴησι βλήμα τῇ ἀείνῃ (κατὰ Κλεάρχου δηλ.), ἐπιτίθεται ῥίπτων κατ' αὐτοῦ τὴν ἀείνῃ, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12· τοιαύτη φαίνεται ἡ σύνταξις καὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ χωρίου, δισκοῖσιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες Ἰλ. Β. 774, Ὀδ. Δ. 626, Π. 168. γ) ἡ αἰτ. συχναίως παραλείπεται, ὥστε τὸ ἔημι ἐνίοτε φαίνεται ἀμετάβ., τόσσον γάρ ἴησιν Ι. 499, πρβλ. Θ. 203, Ἰλ. Ρ. 515· κτλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγους, Πλάτ. Θεαίτ. 194A· Ξεν. Ἀν. 3. 4, 17· μετὰ γεν. ἀντικειμ., τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς οὐκ ἂν ἀμάρτοις, ῥίπτων τὸ βέλος σου, κατὰ τῶν ἐξόχων ψυχῶν δὲν θὰ ἀποτύχη, Σοφ. Αἴ. 154· ἐπὶ σκοπὸν Ξεν. Ἀγρ. 1, 25.

4) ἐπὶ ρεύματος ποταμοῦ, κἀμῶν αὐτὸ νὰ χύνεται πρὸς τι μέρος, ἐννύημαρ δ' ἔς τεῖχος ἰεῖ ῥέον, ἐπὶ ἐννέα δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ τεῖχος ἔπεμπε τὸ ρεῦμα (Θ. Γαζής), Ἰλ. Μ. 25· Ἀεῖοι, ὅς κἀλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησι Φ. 158· ἔνθα Βυδλῖνων ὄραν ἀπο ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος Αἰσχύλ. Πρ. 812· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ὕδωρ, ποταμὸς ἐπὶ γαίαν ἴησιν, ὁ ποταμὸς χύνει τὰ ρεῦματά του ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀδ. Δ. 239· κρήνη ἴησιν Η. 130· ἐπὶ δακρύων, δάκρυον ἦκε χαμάζε Π. 191· ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἴει νᾶμα παμφάγου πυρὸς Εὐρ. Μῆδ. 1187, πρβλ. Αἰσχύλ. Θέτ. 493.

5) κἀμῶν νὰ πῆται κάτω, κάδ' δὲ κάρητος ἦκε κόμας Ὀδ. Ζ. 231· θεΐερας ἴει ἀμφὶ λόφον Ἰλ. Τ. 383, Χ. 316· ἐκ δὲ ποδοῖν ἄκμονας ἦκα δῶν, ἐκρέμασα δῶ ἄκμονας ἐκ τῶν δύο ποδῶν του, Ο. 19· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσανον ἦκε χαμάζε, ἄφκη νὰ πῆση χαμαί, Ὀδ. Χ. 84, πρβλ. Ἰλ. Μ. 205· οὕτω παρ' Ἀττ., αὐτὸν ἵνα ἀπὸ τοῦ τείχους Ἀριστοφ. Σφ. 355· ἦκαν ἑαυτοὺς, ἔρριψαν ἑαυτοὺς, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 18. 6) καθόλου, βάλλω, θέτω, ἐν δὲ τε φάρμακον ἦκε Ὀδ. Κ. 317 (πρβλ. ἐνέημι).

II. Μέσ., πέμπω ἑαυτὸν, σπεύδω, σὺχῶν κατὰ μετοχ. μετ' ἐπιρρ., οἶκαδε, ἐρεβόσδε, πρόσω ἱέμενος, σπεύδων, Ὀμ. ἱέμενος Τροίηνδε Ὀδ. Τ. 187· οὕτως, ἴεσθαι κατὰ τὴν φωνὴν Ἡρόδ. 2.70· πρὸς τινα 9.78· ὁρήμῃ ἴεσθαι ἐπὶ τινα 6.112· καὶ παρ' Ἀττ., ἴετ' εὐθύ πρὸς λέχη Σοφ. Ο. Τ. 1242· εἰς ὄρεα Εὐρ. Βάκχ. 140· εἰς Κολωνὸν ἱέμην Φερεικ. ἐν Πιττάλῃ 1· ὁ λέων ἴεται ἐπὶ τὸν βαλόντα Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44· 5· ἀπολ., ἱέμενος ῥεῖ Πλάτ. Κρατ. 419E, κτλ. 2) μεταφ., σπεύδω, ἐπιθυμῶ, προθυμεῖμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., ἴετο γάρ βαλέειν Ἰλ. Π. 383· βαλέειν δὲ ἴετο θυμὸς, ἀπροθυμεῖτο, ὥρμα (Σχόλ.), Θ. 301, πρβλ. Ν. 386· ὡσαύτως, ἴετο θυμῷ Β. 589, κ. ἄλλ.· μετὰ γεν., σφδρα ἐπιθυμῶ τι, κατὰ μετοχ., ἱέμενοι πόλιος, νίκης Α. 168, Ψ. 271, πρβλ. Σοφ. Τρ. 514· ἱέμενος ποταμοῖο ῥόαντος Ὀδ. Κ. 529, πρβλ. Nietzsche ἐν Ὀδ. Α. 58· ἀπολ. κατὰ μετοχ., ἱέμενός περ, καίπερ προθυμούμενος (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 6, κτλ. 3) τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' ἐντο εὐρηται παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φρίξει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, ἀπὸ ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, δηλ. ἀπὸ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλῶς, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου postquam exempta fames erulis·—τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ ἐν Ἰλ. Τ. 402 χωρίον, ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει ἔωμεν.

ἴηνα, ἀορ. α' ενεργ. τοῦ ἱαίνω.

Ἰηπαῖνος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ ἐπιφθιγμάτων ἰη παιάν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 272. II. ὕμνος ἀδόμενος εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 500, 517. Ἰηπαωνίζω· μέλλω. -ἴσω, κραυγάζω, ἀναφωνῶ, ἰη παιώνι Ἀριστοφ. Ἰππ. 408.

ἴησι, Ἑπικ. γ' ἐνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

ἴησιμος, ἴησις, Ἰων. ἀντὶ ἱάσιμος, ἱάσις.

Ἰησοῦς, γεν. οὐ, δοτ. οὐ (καὶ Ἰησοῦς Ἐβδ.), αἰτ. οὐν, κλητ. οὐ Κιν. Διαθ., δ' Ἰησοῦς, Jesus, Ἑλλην. τύπος τοῦ Ἑβραίου Joshua ἢ Jehoshua, σωτήρ.

Ἰησου-τόκος, ἡ, ἡ τὸν Ἰησοῦν τεκοῦσα, Θεόδ. Ἀθούκ. Διάλ. σ. 470, 16.

ἰήτειρα, ἰητέον. ἰητήρ, ἰητόριον, ἰητρός, κτλ., Ἰων. ἀντὶ ἱάτειρα, ἱατέιον, ἱατήρ, κτλ.

ἰήτης· στοξότης, ἰοδόλος· Ἡσυχ.

ἰήτηρ, ορος, ὁ, ἱατρός, Ἡσυχ.· ἰητορή, ἡ, ἱατρική, ὁ αὐτ. ἰητρον, τό, = ἱατρον (παρ' Ἡσυχ.), μισθὸς θεραπείας, Ἠρώδ. Μιλιμ. 4. 16.

ἰθαγενεία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ.

ἰθαγενής, ἐς [ἴθ], Ἑπικ. ἰθαγενί, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 648· (ἴθης, γένος)·—γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου, νόμιμος, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέσιν ἐτίμα [ἔνθα τὸ εἶναι βραχὺ χάριν τοῦ μέτρου], με ἐτίμα ὡς τοῦ γνησίου υἱοῦ του, λεγόμενον παρὰ νόθου, Ὀδ. Ξ. 203, πρβλ. Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 21. 2., 14. 3· οὕτως, ἐπὶ ἔθνους, ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους, γνησίος, ὡς τὸ αὐτόχθων, ἀντίθετον τῷ ἐπηλύς, ἴθ. Αἰγύπτιοι Ἡρόδ. 6. 53, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 306· οὕτως, ἴθ. κῆρυμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔκτρωμα, Ἰππ. 618, 654· 11· ἐπὶ τινων ἐκ τῶν στομάτων τοῦ Νεῖλου, φυσικός, ἀπ' ἐαυτοῦ ὑπάρχων, ἀντίθετον τῷ ὀρυκτός, οὐκ ἰθαγενέα σφόματα Νεῖλου, ἀλλ' ὀρυκτά Ἡρόδ. 2. 17· ἴθ. νότος, ζεφυρός, γνησίος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12· ἴθ. χρυσίον Κλήμ. Ἀλ. 342.

ἰθαίνω· «ἰθαίνειν» εὐφραίνειν Ἡσυχ.

ἰθάκη [ἴ], πατρίς τοῦ Ὀδυσσεῦς, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν παρὰ τὴν Ἑλλάδα, Ὀμ. πολλοῦ ἐντεῦθεν ὁ Ὀδ. καλεῖται ἰθάκησιος, ὁ, Ἰλ. Β. 184, Ὀδ. Β. 24, κτλ.· ἰθάκηνδε, εἰς τὴν ἰθάκην, Π. 322· ἦθεν, ἐκ τῆς ἰθάκης, Κόιντ. Σμ. 7. 187·—Περὶ τοῦ ζητήματος ἢ ἡ σημερινὴ ἰθάκη εἶναι ἡ ἐπὶ Ὀμήρου, ἴδε Nietzsche ἐν Ὀδ. Ι. 25, ἐν τῷ προλ. σελ. XVIII. νέξ., Merry ἐν Ὀδ. τόμ. α' παραρτ. 3.

ἰθανά· «σχοίνια» Ἡσυχ.

ἰθαρός, ἄ, ὄν, παρ' Ἡσυχ. ἰθαρχίς· ταχέαις, κούραις, ἱλαραίς, καλαῖς, καθαφαῖς, ὧν ἡ τελευταία σημασία ἐν Ἀνθ. Π. 15. 22, 10, κρανὰν ἰθαράν νᾶμα·—ἰθαρ, ὅπερ ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει «εὐθείας, ταχέως», εἶναι ἀπλῶς τὸ Ὀμηρικὸν εἰθαρ.

ἰθάς· «ὁ τῶν Τιτάνων κήρυξ Προμηθεύς» τινὲς ἰθάξ Ἡσυχ.

ἰθαίη· «ἀμαξα. Θεσσαλὸς» Ἡσυχ.

ἰθῆως· «ὀρθῶς» Ἡσυχ.

ἰθή, ἡ, «εὐφροσύνη» Ἡσυχ.

ἰθαῖνα· «ἰστάναι, αἱ δὲ κα μὴ ἰθαῖναι, ἢ ἰθαῖντες (= ἰστώσι ... ἰστώντες)» Ἑπιγρ. Κρήτης, Cau. 42A, στ. 49.

ἰθί, προστακτ. τοῦ εἶμι, ὑπάγεις, ἐθέλεις, Ὀμ., Ἀττ.· «ἰθί» ἦκε, ἔργου· Ἡσυχ. II. ὡς τὸ ἄγε, ὡς ἔπειρ. παρακελευσματικόν, ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπίσθεν ἀρκεσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται Ἰλ. Δ. 362· ἴθι νῦν Ἀριστοφ. Βάτρ. 519, κ. ἄλλ.

ἰθίτας· «μωρός» Ἡσυχ.

ἰθμα, τό, (εἶμι) βάδισμα, βῆμα, πελειάσιν ἰθμαθ' ὁμοῖται Ἰλ. Ε. 778, πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 114, Καλλ. εἰς Δήμ. 59.

ἰθμαίνων· «ἀσθμαίνων» Ἡσυχ.

ἰθμεά, ἡ, ὡς τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος· Ἡσυχ.

ἰθρῖς, ὁ, εὐνοῦχος, Ἰακωφίον Ἀνθ. Π. σ. 175·—Καθ' Ἡσυχ. ἰθρῖς· σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος.

ἰθῦ-βόλος, ὄν, ὁ κατ' εὐθείαν βάλλων, κτυπῶν, ἀκόντιον Ἀπολλ. 3. 15· εὐθύς, Βυζ.

ἰθυγενές· «εἰς εὐθύτητα τεταμένον» Ἡσυχ.

ἰθύ-γραμμος, ὄν, εὐθύγραμμος, Ἀγαθ. Σχόλ. Ἰστ. 5, σ. 153, ἐκδ. Παρ.

ἰθύ-δικης [ἴθ], οὐ, ὁ, ὁ δικαίως κρίνων, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 228, ἀντίθετον τῷ ὀρωράγος, αὐτόθι 219, πρβλ. Ἀνθ. Πλυν. 4. 35.

ἰθύ-δῦκος, ὄν, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 8. 135, παράρτ. 151.

ἰθύδρομέω, εὐθύδρομῶ, τρέχω κατ' εὐθείαν γραμμὴν, Εὐαγρ. Ἑκκλ. Ἰστ. 270, 28.

ἰθύ-δρόμος [ἴ], ὄν, ὁ ἔχων εὐθεῖαν κίνησιν, πρίων Ἀνθ. Π. 6. 103·—οὐσιαστ. ἰθυδρομία, ἡ, ἴθ. τῶν πόρων Ἑρμῆς Τριμέγ. ἰθύ-θριξ [ἴθ], τρέχος, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας εὐθείας, ἀντίθετον τῷ οὐλόθριξ (ἔχων «σγουρά μαλλιά»), Ἡρόδ. 7. 70, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 955.

ἰθύ-κέλευθος [ἴ], ὄν, πορευόμενος τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, ἐπὶ βέλους, Νόων. Δ. 15. 364.

ἰθύ-κρήδεμνος [ἴ], ὄν, ἐπίθετ. τῶν πλοίων, Πάμπος παρὰ Παισ. 7. 21, 9, πῖθων. νὰ σημαίνῃ πλοῖον ἔχον τὰ ἱστία ἀναπεπταμένα.

ἰθύ-κτέανος, ὄν, ὑψηλὸς καὶ εὐθύς, «ἰθυκτέανον» τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον· Ἡσυχ. πρβλ. εὐκτέανος 2 (κτεῖς).

ἰθυκτεῖν, ἴδε ἰθυπτεῖν.

ἰθύ-κυφός, ἡ, ὄν, ἡ ἰθὺ-κυφός, ἐς, λέξ. δύσκολος, παρ' Ἰππ. π. Ἀρθρ. 810. 842, κτλ., ἐπὶ τῆς κυρτότητος τῆς σπονδυλικῆς στήλης· ἡ δὴ κυρτότης παρίσταται διὰ τοῦ ἰθυσκόλειος, ἡ τοῦ κατωτέρου μέρους διὰ τοῦ ἰθούλφοδος, ἡ δὲ τοῦ ἀνωτέρου διὰ τοῦ ἰθού-κυφός. Ἡ πῖθων σημασία τῶν λέξεων τούτων εἶναι· κυρτός ἄμα καὶ εὐθύς· δηλ. κυρτός ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου ὀρώμενος, ἀλλὰ εὐθύς ὀρώμενος ἐκ τοῦ ὀπίσθεν·—ἐπομένως τὸ ἰθούκυφος θὰ σημαίνῃ (ἐπὶ τῆς



σπονδυλικῆς στήλης) κυρτός πρὸς τὰ ἔξω καὶ ὀπίσσω, ἐν ᾧ τὸ ἰσύλορδος πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἔμπροσ· ἴδε ἐν λ. κυρτός. — Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Γαληνοῦ.

**Ισύ-λορδος, ἡ, ον, ἴδε ἰσούκυφος.**  
**Ισύμαχία, ἡ, μάχη, ἡ, μάχη καλὴ, δικαία, εὐκρινής, ἰθ.** ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 4.120· ἰσυμαχίην διώσασθαι τινα αὐτόν 102.  
**Ισύ-μάχος, [τ], ον, ὁ μαχόμενος δικαίως καὶ εὐκρινῶς, Σίμων.** 139 (ἄλλως εὐδ-).

**Ισθυμβος, ὁ, βακχικός χορός, Πολυδ. Δ', 104. — Καθ' Ἡσυχ.:** ἰσθυμβος· γελιοιστής· καὶ τὸ σκῆμμα. ἀπὸ τῶν ἰσθυμίων.. κλ. π. πρβλ. καὶ Φωτ.

**Ισύ-νοος, ον, ὁ ἔχων εὐθύν νοῦν, Παύλου Σλ. Ἐκφρ. 601.**  
**Ισυναις, εως, ἡ, = εὐθύνσεις, διευθύνσεις, Ἰππ. 86F.**  
**Ισύντατα, Ἐπίρρ., Ὑπερβ. τοῦ ἰσύ.**

**Ισυντήρ [τ], ἥρος, ὁ, ὁ ἰσύνων, ὀδηγῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 209, 1260, Ἀνθ. Π. 15. 21· ἰθ. πυρός, δηλ. ὁ Ἡρακλής, Κόλουθ. 51. — κυβερνήτης, ἀναμορφωτής, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 905. — ὡς ἐπίθετ., (ἰσυντήρι νόθ) Νόνν. Εὐαγγ. κ. ἰω. 17. 22.**

**Ισυντήριος, ον, διευθύνων· διὰ γρ. ἀντὶ εὐθύντ- ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 764.**

**Ισυντής, οὔ, = ἰσυντήρ, Ἡσυχ. — ἰσύντωρ, Ὀρρ. Ἀργ. 122, Νόνν.**

**Ισύνω [ἴδε ἐν τέλ.]:** ἰων. παρ. ἰσύνεσκον. Κόνιντ. Σμ.: ἰσύν. ἰσύνω· Ὀδ. Ψ. 197. — Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: ἰσύνωσθαι Κόνιντ. Σμ. 14. 500. — Παθ., ἄρ. ἰσύνωθην Ἰλ. Π. 275· παρμ. ἰσυνμακε Διον. Π. 341, ἀπ-ἰσυνταί Ἰππ. 756D: (ἰσύν). (ἰσύνω (ἴ, ὤ): ἴ- μόνον ἐν Ἀνθ. Πλιν. 74]. ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ εὐθύνω (ἀπακτῶν ἐνιαχὺ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπανίως ἄνευ διαφ. γρ. γρ. εὐθύνω-), εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, «ἐιζάγω», ἐπὶ στάθμην ἰσυνεν, πρὸς τὴν στάθμην, διὰ τῆς στάθμης, Ὀδ. Ε. 245, Ρ. 341, Φ. 44, 121, Ψ. 197. — Παθ., τὴν δ' ἰσυνθήτην, ἐπὶ ἵππων ἔξευγμένω ὁμοῦ, ἀπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 475. 2) ὀδηγῶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἵππους τε καὶ ἄρμι' ἰσύνομεν (Ἑπικ. ἀντὶ -ωμεν), ἄς τοὺς ὀδηγῶμεν κατ' εὐθείαν, Ἰλ. Α. 528· νῆα θοήν ἰσύνει [ὁ κυβερνήτης] Ἰλ. Ψ. 317· τὴν δ' ἄνεμους τε κυβερνήτης τ' ἰσυνεν Ὀδ. Α. 10, κτλ. ἰσυνε δόρυ, δηλ. τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 411· ἰθ. ὁρόμεον, κώλον Εὐρ. Ἰππ. 1227, Ὀρ. 1016· πῶλους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 179· βέλος δ' ἰσυνεν Ἀθήνην, διηρῆσεν αὐτὴ δ' Ἀθήνη, Ἰλ. Ε. 290. — Μέσ. κατεῖνυν δι' ἑμαυτὸν, ἐπὶ βλημάτων, ἐπ' Ἀντινόμῃ ἰσύνετο πικρὸν δίστόν, ἐσχόπευε τὸ βέλος τοῦ κατ' εὐθείαν πρὸς .., Ὀδ. Χ. 8· πηδάλῳ ἰσύνετο (δηλ. νῆα) Ὀδ. Ε. 270, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 324· μετὰ γεν., ἀλλήλων ἰσυνόμενων .. δοῦρα, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ἰσυνόντων, τουτέστιν, ἀπ' εὐθείας βαλλόντων (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 3· πρβλ. ἰσύνω ὡς Ἐπίρρ. — Παθ., ἐπὶ πλοῖον, διευθύνονται, κυβερνῶνται, Ἡρόδ. 1.194. 3) κυβερνῶ, ὀδηγῶ, διευθύνω, Ζεὺς .. πάντ' ἰσύνει Ἰλ. Ρ. 632· ἰθ. στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· ἰθ. ἑορτάς Χρυσ. παρὰ Δημ. 531. 3· Ζωὴν Ἀνθ. Π. 6. 68· ἐπὶ δικαστοῦ, μύθους ἰσύνω, ἐπανερθῶ ἀδικούς κρήσεις, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 265, πρβλ. Καλλ. εἰς Αἶα 83· ἰσύνω τὸ πλεον τινί, κρινὼν ἀπονέμω τὸ μεγαλειότερον μέρος εἰς τινα, Θεόφρ. 5.71. — Παθ., ἰσύνεσθαι θανάτῳ, κολάζεσθαι θανάτῳ, Ἡρόδ. 2.177.

**Ισυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθείαν πρὸς τινα, Ἰππ. 278. 46.**  
**Ισύ-πόρος, ον, κατ' εὐθείαν πορευόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 64, 68, Νόνν. Εὐαγγ. κ. ἰω. 16', 140· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2072. 18.**

**Ισυ-πέτων, [πιτ], ὠνος, ὁ, ἡ, μόνον ἐν Ἰλ. Φ. 169, μελὴν ἰσυπτιῶνα· Ἀστεροπαίη ἐφῆκε, ἐκ τοῦ πέτομαι, κατ' εὐθείαν πετομένην (πρβλ. ἰσύς Π): ἄλλ' ὁ Ζηρόδοτος ἀνέγνω ἰσυντιῶνα, ἐκ τοῦ κταίς ἡ κτηδών, εὐθείας ἵνας ἔχων.**

**Ισύρροπος [τ], ον, (ῥοπή) κρεμάμενος καθέτως, Ἰππ. π. Ἀδρρ. 809.**

**Ισύς, ἰσέα, ἰσύ, ἰων. θηλ. ἰσέα Ἡρόδ. 2.17, ἂν καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσιν ἔχει ἰσείης, ἡ, αν. [ἴ πλην ἐν τῷ Ἑπικ. συνθέτω ἰσαιγενής, Ὀδ. Ε. 203]. ἰων. καὶ Ἑπικ. τύπος τοῦ ἄττ. εὐθύς, ἴσισον. 1) εὐθύς, κατ' εὐθείαν, Λατ. rectus, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ἐν τῷ Ἑπικ. ἰσύς (κατωτ. Π): ἰσέλη τέχνην, κατ' εὐθείαν, ὁμείως, Ἡρόδ. 9. 57· ἰσέα δὲ δὲ 2. 17· ἰσέταν (θηλ. δδόν), κατ' εὐθείαν, Λατ. recta (δηλ. via), 7. 193· ἐκ τῆς ἰσείης, ἀπ' εὐθείας, φανερά, 2. 161., 9. 37· κατ' ἰσὺ εἶναι, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, 9. 51· ἰθ. ἀτραπὸς Νικ. Θερ. 265, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 3· ἰσύντατον ἵχθος Διον. Π. 651· γραφίδες ἰσύνταται Ἀνθ. Π. 6. 63· ἰσύντατον ἔρος, καθ' ὑπερβολὴν ἀπότομον, Ἀππ. Ἰδρ. ἐν ἀρχῇ. 2) τὸ ἐπὶ, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ ῥητικῆς ἐννοίας, εὐθύς, δίκαιος, εἰ δ' ἄγ' ἔγδυν αὐτὸς δικάσω, .. ἰσέα γάρ ἐσται [ἡ δίκη] Ἰλ. Ψ. 580 (ἐπεί εὔδην, ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 84, ὁ Ἑρμάννος ἀναγινώσκει, ἰσέλη διός· πρβλ. Ἡσυχ., «ἰσέα» δικαιοσύνη)· διακρινόμεθα εἰς τοὺς ἰσέλην δίκαιος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 36· ἀντιθέτον τῷ σκολιά δίκαι αὐτόν 219, 222, Ὁσγ. 86· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερβ. Ἐπίρρ., δίκην ἰσύντατα εἰπεῖν, κρίναι.**

**Ισύνω** [ἴδε ἐν τέλ.]: ἰων. παρ. ἰσύνεσκον. Κόνιντ. Σμ.: ἰσύν. ἰσύνω· Ὀδ. Ψ. 197. — Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: ἰσύνωσθαι Κόνιντ. Σμ. 14. 500. — Παθ., ἄρ. ἰσύνωθην Ἰλ. Π. 275· παρμ. ἰσυνμακε Διον. Π. 341, ἀπ-ἰσυνταί Ἰππ. 756D: (ἰσύν). (ἰσύνω (ἴ, ὤ): ἴ- μόνον ἐν Ἀνθ. Πλιν. 74]. ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ εὐθύνω (ἀπακτῶν ἐνιαχὺ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπανίως ἄνευ διαφ. γρ. γρ. εὐθύνω-), εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, «ἐιζάγω», ἐπὶ στάθμην ἰσυνεν, πρὸς τὴν στάθμην, διὰ τῆς στάθμης, Ὀδ. Ε. 245, Ρ. 341, Φ. 44, 121, Ψ. 197. — Παθ., τὴν δ' ἰσυνθήτην, ἐπὶ ἵππων ἔξευγμένω ὁμοῦ, ἀπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 475. 2) ὀδηγῶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἵππους τε καὶ ἄρμι' ἰσύνομεν (Ἑπικ. ἀντὶ -ωμεν), ἄς τοὺς ὀδηγῶμεν κατ' εὐθείαν, Ἰλ. Α. 528· νῆα θοήν ἰσύνει [ὁ κυβερνήτης] Ἰλ. Ψ. 317· τὴν δ' ἄνεμους τε κυβερνήτης τ' ἰσυνεν Ὀδ. Α. 10, κτλ. ἰσυνε δόρυ, δηλ. τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 411· ἰθ. ὁρόμεον, κώλον Εὐρ. Ἰππ. 1227, Ὀρ. 1016· πῶλους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 179· βέλος δ' ἰσυνεν Ἀθήνην, διηρῆσεν αὐτὴ δ' Ἀθήνη, Ἰλ. Ε. 290. — Μέσ. κατεῖνυν δι' ἑμαυτὸν, ἐπὶ βλημάτων, ἐπ' Ἀντινόμῃ ἰσύνετο πικρὸν δίστόν, ἐσχόπευε τὸ βέλος τοῦ κατ' εὐθείαν πρὸς .., Ὀδ. Χ. 8· πηδάλῳ ἰσύνετο (δηλ. νῆα) Ὀδ. Ε. 270, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 324· μετὰ γεν., ἀλλήλων ἰσυνόμενων .. δοῦρα, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ἰσυνόντων, τουτέστιν, ἀπ' εὐθείας βαλλόντων (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 3· πρβλ. ἰσύνω ὡς Ἐπίρρ. — Παθ., ἐπὶ πλοῖον, διευθύνονται, κυβερνῶνται, Ἡρόδ. 1.194. 3) κυβερνῶ, ὀδηγῶ, διευθύνω, Ζεὺς .. πάντ' ἰσύνει Ἰλ. Ρ. 632· ἰθ. στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· ἰθ. ἑορτάς Χρυσ. παρὰ Δημ. 531. 3· Ζωὴν Ἀνθ. Π. 6. 68· ἐπὶ δικαστοῦ, μύθους ἰσύνω, ἐπανερθῶ ἀδικούς κρήσεις, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 265, πρβλ. Καλλ. εἰς Αἶα 83· ἰσύνω τὸ πλεον τινί, κρινὼν ἀπονέμω τὸ μεγαλειότερον μέρος εἰς τινα, Θεόφρ. 5.71. — Παθ., ἰσύνεσθαι θανάτῳ, κολάζεσθαι θανάτῳ, Ἡρόδ. 2.177.

**Ισυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθείαν πρὸς τινα, Ἰππ. 278. 46.**  
**Ισύ-πόρος, ον, κατ' εὐθείαν πορευόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 64, 68, Νόνν. Εὐαγγ. κ. ἰω. 16', 140· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2072. 18.**

**Ισυ-πέτων, [πιτ], ὠνος, ὁ, ἡ, μόνον ἐν Ἰλ. Φ. 169, μελὴν ἰσυπτιῶνα· Ἀστεροπαίη ἐφῆκε, ἐκ τοῦ πέτομαι, κατ' εὐθείαν πετομένην (πρβλ. ἰσύς Π): ἄλλ' ὁ Ζηρόδοτος ἀνέγνω ἰσυντιῶνα, ἐκ τοῦ κταίς ἡ κτηδών, εὐθείας ἵνας ἔχων.**

**Ισύρροπος [τ], ον, (ῥοπή) κρεμάμενος καθέτως, Ἰππ. π. Ἀδρρ. 809.**

**Ισύς, ἰσέα, ἰσύ, ἰων. θηλ. ἰσέα Ἡρόδ. 2.17, ἂν καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσιν ἔχει ἰσείης, ἡ, αν. [ἴ πλην ἐν τῷ Ἑπικ. συνθέτω ἰσαιγενής, Ὀδ. Ε. 203]. ἰων. καὶ Ἑπικ. τύπος τοῦ ἄττ. εὐθύς, ἴσισον. 1) εὐθύς, κατ' εὐθείαν, Λατ. rectus, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ἐν τῷ Ἑπικ. ἰσύς (κατωτ. Π): ἰσέλη τέχνην, κατ' εὐθείαν, ὁμείως, Ἡρόδ. 9. 57· ἰσέα δὲ δὲ 2. 17· ἰσέταν (θηλ. δδόν), κατ' εὐθείαν, Λατ. recta (δηλ. via), 7. 193· ἐκ τῆς ἰσείης, ἀπ' εὐθείας, φανερά, 2. 161., 9. 37· κατ' ἰσὺ εἶναι, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, 9. 51· ἰθ. ἀτραπὸς Νικ. Θερ. 265, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 3· ἰσύντατον ἵχθος Διον. Π. 651· γραφίδες ἰσύνταται Ἀνθ. Π. 6. 63· ἰσύντατον ἔρος, καθ' ὑπερβολὴν ἀπότομον, Ἀππ. Ἰδρ. ἐν ἀρχῇ. 2) τὸ ἐπὶ, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ ῥητικῆς ἐννοίας, εὐθύς, δίκαιος, εἰ δ' ἄγ' ἔγδυν αὐτὸς δικάσω, .. ἰσέα γάρ ἐσται [ἡ δίκη] Ἰλ. Ψ. 580 (ἐπεί εὔδην, ἐν Αἰσχύλ. Ἰκ. 84, ὁ Ἑρμάννος ἀναγινώσκει, ἰσέλη διός· πρβλ. Ἡσυχ., «ἰσέα» δικαιοσύνη)· διακρινόμεθα εἰς τοὺς ἰσέλην δίκαιος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 36· ἀντιθέτον τῷ σκολιά δίκαι αὐτόν 219, 222, Ὁσγ. 86· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερβ. Ἐπίρρ., δίκην ἰσύντατα εἰπεῖν, κρίναι.**

δικαιοσύνη, Ἰλ. Σ. 508· οὕτω καὶ ἀκολούθως, ἰσέα κεφαλὴ Θεοῦ. 533· πρῆξις ἰσύτεραι ὁ αὐτ. 1020· ἰσὺς τε καὶ δίκαιος Ἡρόδ. 1. 96· λόγος ἰσὺς αὐτόν 118.

**II. ἰσύς, ἡ σπανιώτερον, ἰσὺ, ὡς Ἐπίρρ., κατ' εὐθείαν πρὸς, συγν. παρ' Ὀμήρ., κατὰ τὸ πλείστον μετὰ γεν. ἀντικειμένοι, αὐτὰρ δ βῆ ρ' ἰσὺς Διομήδεος Ἰλ. Ε. 849· ἰσὺς Δαναῶν Ρ. 340· ἰσὺς Λυκίων .. ἔσσυτο καὶ Τρώων Π. 584· ἰσὺς κίεν οἴκου, ὑπῆγε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν οἶκον (δηλ. τὴν κλισίαν, σπηλὴν τοῦ Ἀχιλλέως), Ω. 471, πρβλ. Ὀδ. Ο. 511· τοῦ γ' ἰσὺ βέλος πέτετ' οὐδ' ἀπολήγει Ἰλ. Υ. 99· οὕτω παρ' Ἡρόδ., ἰσὺ τοῦ Ἰστροῦ 4. 89· ἰσὺ τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος 1. 207, πρβλ. 6. 95, κ. ἄλλ. — ὡσαύτως, ἰσὺς πρὸς τεῖχος Ἰλ. Μ. 137· ἰσὺς ἐπὶ Θεσσαλίας Ἡρόδ. 5. 64.**

**2) ἀπολ., τῇ ρ' ἰσὺς φρονέων ἵππους ἔχε, «ἐκείσε δὴ κατ' εὐθὺ ἐπὶ φρονήματι ἐπαρμόμενος ἤλαυνε τοὺς ἵππους» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Μ. 124, Ν. 135· ἰσὺς μεριάς Α. 95, κτλ. ἰσὺς μαχέσασθαι, «ἐπ' εὐθείας μάχεσθαι» (Θ. Γαζής), Ρ. 168· οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰσὺς φέρον, «οἱ δὲ (ἀναθάλας) τὴν τῶν χειρῶν ἰσχύ ἐπὺ τῶν ἐναντίων ἔφερον» (Θ. Γαζής), Ε. 506, πρβλ. Υ. 108· ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰσὺ οἱ, δηλ. ἐπεὶ προσετέτραπτο οἱ ἰσὺ, ἀντεμετώπισεν αὐτόν· ἐστράφη ἐναντίον του πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Ἰλ. Ε. 403. — ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἀμέσως, Ἡρόδ. 3. 58.**

**3) ἰσέως, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει παρ' Ἡρόδ., κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριδῶς· τρέπον, 2. 121, 2. κτλ. ἰσέως ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον 8. 108.**

**ἰσὺς [-], ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' αἶτ. ἰσὺν.**

**1) ἀν' ἰσὺν = ἀν' ὀρθόν, κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, Ἰλ. Φ. 303, Ὀδ. 377. 2) ἐπιγρησῆς, πρῆξις ἀπαιτούσα ταχέϊαν ἐκτέλεσιν, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πᾶσαν ἐπ' ἰσὺν Ὀδ. Δ. 434· ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰσὺν Ἰλ. Ζ. 79· γυναῖκες γινώριεν ἰσὺν, «τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 304.**

**ἰσυ-σκόλιος, ον, κεκυρωμένος κατὰ μίαν διεύθυνσιν, ἀλλὰ εὐθὺς κατ' ἄλλην, ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἰππ. π. Ἀδρρ. 810· ἴδε ἐν λ. ἰσούκυφος.**

**ἰσυνενεκα, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἰσυτενής, εὐθυγραμμία, Πτολ. Γεωγρ. σ. 9. 29.**

**ἰσύ-τενης, ἑς, εὐθυτενής, εὐθύς, κανὼν Ἀνθ. Παλατ. 6. 65· στάθμην αὐτόν 103· ὁρθός, κάθετος, Ἀνθ. Πλιν. 261· μεταρ., ἰθ. κνήμη Ἀριστ. 1. 27. — Ἐπίρρ. -νῶς, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 206, Εὐσταθ. Πονημάτ. 130, 60, κτλ.**

**ἰσούτης, ἡτος, ἡ, (ἰσὺς) εὐθύτης, ὁδοῦ Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6.**

**ἰσυ-τμής, ἡτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ. Νόνν. Δ. 2. 451., 5. 282.**

**ἰσύ-τομος, ον, (τέμνω) ἵκατ' εὐθείαν τετμημένος, δηλ. εὐθύς, οἷμος Διον. Ἀρ.**

**ἰσύ-τονος [τ], ον, = ἰσυτενής, Ἀνθ. Παλ. 6. 187 (Brunck ἰσυτενής).**

**ἰσύ-τρην, ἀντὶ εὐθύτρητον, παράδοξος τύπος μνημονεύομενος ἐκ τοῦ Δημοκρ. ἐν τοῖς κανόσι τοῦ Θεογνώστου σ. 79. 16 (Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2).**

**ἰσούτρηες, οἱ, αἱ, πληθ. τοῦ ἰσούτρηε.**

**ἰσυ-φάλλικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσούφαλλον, εἶδος μέτρου, Ἡρακλ. τὰ ἰσυφάλλικα, ποιήματα ἐν τοιοῦτῳ μέτρῳ πεποιημένα, Διον. Ἀλ. π. Σύνδ. 4 (ἰσυφάλλικα εἶναι ἔσφαλμ. γρ.), Πολυδ. Δ', 53.**

**ἰσύ-φαλλος, ὁ, fascinum erectum, τὸ ἐντεταμένον ἀνδρῶν αἰδοῖον, ὁ ἔφερον ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάχχου, Κρατίν. ἐν Ἀρχιλόχοις 12, κτλ. II. τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ βαλλῶν ἄδόμενον, οὗ οἱ στίχοι ἀπετελούντο ἐκ καθαρῶς τροχαίου βραχυ-καταλήκτου διμέτρου, Ἑρμάννος ἐν El. Metr. σ. 94.**

**III. ἰσούφαλλος, οἱ τοὺς ἰσούφαλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι· Ὑπερίδ. τῷ Ἀρποκρ. ἐν λέξει· οἱ ἰσούφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ὠδῆς ἀπὸ τῶν αὐτῶν Δημοκρήτος παρ' Ἀθην. 253C, 129D· φοροῦντες προσωπεῖον μεθύνοντων καὶ ἐστεφανωμένοι εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ὀρχήστραν, Σχῆμος ὁ Φάλλιος παρ' Ἀθην. 622B· — ὄνομα τοῦ Πριάπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960· μεταρ., λάγνος, ἀσελγής, 1261. 17, κτλ.**

**ἰσού-φάνεια, ἡ, ἡ κατ' εὐθείαν πρόσπεισις ἡ λάμψις τοῦ φωτός, Ἠλιδ. Ὀπτ.**

**ἰσὺς: ἄρ. ἰσὺς, Ὀμ. Ἡρόδ. πρβλ. ἐπειθὺς: (ἰσὺς). Πορεύομαι κατ' εὐθείαν, σπεύδω, ὁρμῶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἔμπροσ, σπάνιον κατ' ἐνεστ., ὁ δὲ κρεινὼν ἐρατίζων ἰσὺς (ῥ), ἀπ' εὐθείας ὁρμᾶν (Θ. Γαζής), Ἰλ. Α. 552· ἐνθα καὶ ἐνθ' ἰσὺς μάχη πεδίῳ, ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη ἀνὰ τὴν πεδιάδα ὅτε μὲν τούτων ὅτε δὲ ἐκείνων τρεπόντων τοὺς ἄλλους, Ζ. 2· ἰσὺς τάχιστα δελφία Πινδ. Ἀποσιπ. 258· — μετὰ γεν. ἀντικειμ., ὡς Ἐκτωρ ἰσὺς νεός, ὥρμησε κατ' εὐθείαν πρὸς, Ἰλ. Ο. 693· οὕτως, ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος Μ. 413· ἴθυσαν πρὸς .. Ἡρόδ. 4. 122. II. μετ' ἄπαρ, προθυμοποιούμεμαι, ὁρμῶμαι νὰ πράξω τι, ὅπως ἰσὺς εἰς .. μάχασθαι Ὀδ. Α. 591· ἴθυσεν ρ' ὀλολύει Χ. 208· ὡσαύτως, ἔκρη (ἡ δίκην) ἰσὺς εἰς στρατεύεσθαι, καὶ οἱ κνήμην διεύθυνσιν προυτίθετο νὰ βαδίσει, Ἡρόδ. 1. 204., 3. 39· ἰσύντατα στρατεύεσθαι ὁ αὐτ. 7. 8, 2· — Φιλνέτις ὅτι εἶναι ἀμετάβ. τύπος τοῦ ἰσύνω, ἰσδύνωμαι τῷ ὄνῳ Β, ὄνῳ (ἄπειρ ἴδε) ἡ σήματ. I. οὐδαμῶς ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδ.**



καὶ ἡ σημασις. II. οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι.— Καθ' Ἰσχύ: «ἰθύω» ἐπιβάλλομαι.

**ἰθυωρίη**, ἡ, Ἰων. ἀντί τοῦ εὐθυωρία, ἡ ρωσικὴ διεύθυνσις ἢ θέσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, κτλ., Ἰππ. π. Ἰητρείον 746.

**ἰθών**: απυγή, λαγαρὸς καὶ πρωκτός· Ἰσχύ.

**ἱζω**, (ἰός) εἶμαι πλήρης ἰού δηλ. σκωρίας, ἐσκωριασμένος, φαίνομαι ὡς σκωρία, Διοσκ. 5.119 (120).

**ἱκανόδοτος**, ὁ, ἐγγυητής, Ἀρμενοπ. 1. 4, 68· ἴδε Δουκαγγ. ἐν λ.

**ἱκανο-κόσμητος**, ον, ἱκανῶς, πλουσιοπαρόχως κεκοσμημένος, Ψευδο-Χρυσ. τ.7. σ. 479, 15.

**ἱκανο ποιέω**, παρέχω ἱκανοποίησιν, Γλωσσ.: ἱκανο-ποιήσεις, εως, καὶ ἱκανο-ποιεῖα, ἡ, τὸ ἱκανοποιεῖν, Ἑκκλ.

**ἱκανός** [ἰ], ἡ, ὄν, (ἱκω, ἱκάνω), ἐπίθ. τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει δις ἢ τρίς καὶ παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ. I. ἐπὶ προσώπων,

ὡς καὶ νῦν, ἀρκούντως ἰσχυρός, ἱκανός, μετ' ἀπαρεμφ., εἴπερ αὐτοὶ ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι Ἡρόδ. 3. 45,

Ἀντιφῶν 113. 8, κτλ.· ἱκ. τεκμηριῶσαι, ἱκανὸς γὰρ ἀποδείξει τι, Θουκ. 1. 9· ἱκ. πεῖσαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· ἱκ. ζημιοῦν, ἔχων ἐπαρκῆ ἰσχύν ὅπως τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 8, 4· ἱκ. βοηθεῖν, ἐρωτᾶν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 276E, κτλ.· ὡσαύτως, ἱκ. ὥστε γινώσκει ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875A, πρβλ. Φαῖδρ. 258B:— ἱκ. εἰς τι

Ἡρόδ. 4.121· κατὰ τι Πολύδ. 26. 5, 6, κ. ἄλλ.· μετ' αἰτ. πράγμα, ἀνὴρ γινώσκων ἱκανός, ἀνθρώπος μεθ' ἱκανῆς φρονήσεως, Ἡρόδ. 3. 4· ἱκ. τὴν ἱατρικὴν Ξεν. Κύρ. 1. 6. 15· καὶ μετὰ δοτ. πράγμα,

ἱκ. ἐμπειρία καὶ ἡλικία Πλάτ. Πολ. 467D· οἱ τοῖς χρήμασιν ἱκανώτατοι Ξεν. Ἰππ. 2.1·— μετὰ δοτ., ἰσόπαλος πρὸς ἄνδρα, ἰσodύναμος, εἰς πολλοὺς ἱκανὸς ἰδιώταις Πλάτ. Πρωτ. 322C, πρβλ. Θεαίτ. 169A:— ἀπολ., ἱκανὸς Ἀπόλλων Σοφ. Ο. Τ. 377· ἱκ.

ἄν γένοιο σὺ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 495· οἱ ἱκανώτατοι τῶν πολιτῶν Ἰσοκρ. 260A. πρβλ. 215D· εὐφρεῖς καὶ ἱκ. Πλάτ. Πολ. 365A· ἱκανὸς σοφιστῆς ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204A· αὐληταὶ ἱκανοὶ πρὸς ἰδιώτας, ἀρκούντως ἱκανοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἰδιώτας, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· γυνὴ ἱκανὴ μέν, ἀγροϊκὸς δὲ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 3.

II. ἐπὶ πραγμάτων πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ποσού, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, ἐπαρκής, «ἀρκετός», τὰ ἀρκούνθ' ἱκανὰ τοῖς σὴν φροσιν, τὰ ἀρκούντα εἶναι ἀρκετὰ εἰς τοὺς φρονίμους, Εὐρ. Φοῖν. 554, πρβλ. Τρω. 996· ἱκ. κακὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 1047· ἱκανὰ τοῖς πολέμοις ἐντύχηται, ἀρκούσας ἐπιτυχίας ἔσχω, Θουκ. 7.77· ἱκ. τεκμηρίον Πλάτ., κτλ.· ἱκ. εἶς, ἐπὶ, πρὸς τι Ξεν. Τέρ. 4, 9, Πλάτ. Πολ. 371E, Πρωτ. 322B:— ἐπὶ μεγέθους, ἀρκούντως μέγας, οὐχ ἱκανῆς οὕσης τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 1. 2· οὐδ' ἦν ἱκανὰ σοι.. μέλαθρα.. ἐγκαθυδρίζειν Εὐρ. Τρω. 997, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 373D, κ. ἄλλ.· λῦπαι Ἀντιφῶν 116. 29· μέρος τῶν ὄντων αὐτόθι 115. 25, κτλ.·— ἐπὶ χρόνῳ, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, «ἀρκετός», ἱκ. χρόνον Ἀριστοφ. Εἰρ. 354· ἱκ. χρόνος τινὶ Λυσ. 97. 20.

2) ἐπαρκής, ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 179B· ἱκανῶ λόγῳ ἀποδείξει ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. Ἐλάττ. 369C:— τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, λαμβάνειν ἐγγύησιν (εἴτε χρηματικὴν εἴτε ἄλλην), Λατ. satis accipere, καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος.. ἀπέλυσαν αὐτοὺς Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 9· τὸ ἱκ. ποιῶ τινι, ἱκανοποιῶ ἀπαιτῶντι τινος, «πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντα συλλαβεῖσθαι αὐτῷ, τὸ ἱκανὸν σοι ποιῆσαι, εἰς παρακλητικὴν πέμψην, καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς» Διογ. Λ. 4. 50:— ἐφ' ἱκανόν, = ἱκανῶς, Πολύδ. 11. 25, 1.

III. Ἐπίρρ. -νώς, ἀρκούντως, ἀρκετὰ, προσηκόντως, Θουκ. 6. 92, κτλ.· λαγόνες λαπαρεὶ ἱκανῶς Ξεν. Κυν. 5. 30.

2) ἀγγέλλοντες ἱκανῶς ἔχειν τὸ τεῖχος, ὅτι προεχώρησεν ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἀρκούντως, ὅτι ἔλαβεν ἐπαρκῆς ὕψος, Θουκ. 1. 91, Ξεν., κλ.· ἱκ. ἐχέτω, ὅς εἵναι τοῦτο ἀρκετόν, Πλάτ. Σοφιστ. 245E· ἱκ. ἔχει πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 22· περὶ τι Πλάτ. Πολ. 402A· ἱκ. ἔχειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493C· ἱκ. ἔχειν τοῦ βάρους ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194D, πρβλ. Φίληβ. 62A:— οὕτω καί, ἱκ. πεφυκέναι πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 158B, πρβλ. Ἀντιφῶντα 115. 2·— ὕπερ. ἱκανωτάτως Ἰππ. 7. 37· ἱκανώτατα Πλάτ. ἐν Φίληβ. 67A.

**ἱκανότης**, ἡτος, ἡ τὸ νὰ εἶναι τις ἱκανός, ἀρμόδιος, πρόσφορος, Πλάτ. Λῦσ. 215A.

II. ἐπάρκεια, ἐπαρκῆς ἀριθμὸς, παιδῶν δὲ ἱκανότης ἀκριδῆς ἄρρην καὶ θήλειαν ἔστω τῷ νόμῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 930C.

**ἱκανῶς**: μέλλ. -ώσω, καθιστῶ τινα ἱκανόν νὰ εἶναι τι, ἢ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. γ', 6.— Παθ., ἱκανοποιῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, τινὶ Διον. Ἀλ. 2.74· ἀπολ., Τέλης παρὰ Στωβ. 523. 34· ἱκανοῦσθαι ὑμῖν, ἱκανὸν ἔστω ὑμῖν, δηλ. οὐκ ἔστι πλέον χρεια, ἱκανοῦσθαι ὑμῖν ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ θεοὶ σου κτλ. Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. ΙΒ', 28).

**ἱκάνω** [ἱκᾶ]: παρατ. ἱκάνων [ἰ] ἕνεκα τῆς αὐξήσεως, εὐχρηστον μόνον ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ὁ δὲ μέλλ., ἄρρ. καὶ πικρ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἱκνεομαι. Ἐπικ. ῥῆμα, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἱκω, ἀπαντῶν ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ., = ἔρχομαι, ἐς Χρῆσιν ἱκάνων ἄγων ἱερῶν ἐκατόμβην Ἰλ. Δ. 431· ἐς Σκαίρας τε πύλας

καὶ φηγὸν ἱκάνων Ἰ. 354· ἱκανε θοάς ἐπὶ νῆας Β. 17, 168· ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω Ὀδ. Ο. 492· οὕτως, οἴκαδε Διάχυλ. Ἀγ. 1337· οἱ ἱκάνομεν Σοφ. Ἠλ. 8· πρὸς ἐσχατιάν Πινδ. Ο. 3.78· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., ἔρχομαι πρὸς τι, ἱκάνω νῆας Ἀγαθίων Ἰλ. Ω. 501· ἱκάνειν ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Δ. 139, πρβλ. 29· Ἰδὴν δ' ἱκάνων Ἰλ. Ο. 151· ἀπολ., χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, «χαίρετε» ὄντες· που ἄνδρες προσφιλεῖς παρεγένεσθε» (Θ. Γαζής), 1.197· εὐ ἱκάνεις Σοφ. Ἠλ. 1102.

2) φθάνω, ἐκτείνωμαι μέχρι, ἐλάττω.. δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκάνων Ἰλ. Ξ. 288· φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἱκάνων Ὀ. 686, πρβλ. Σ. 214, Τ. 379· ἡέρος μέτρον ἱκ. Ὀδ. Σ. 217, Τ. 532.

III. μετὰ προσωποῦ ἀντικειμένου, συγχ. ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων, ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Δ. 254· πένθος ἱκάνει με, ἱκάνει φρένας καὶ θυμὸν κτλ., Ὀμ.· τάφος δὲ οἱ θυμὸν ἱκ. Ὀδ. Ψ. 93· οὕτως, ἄλγος, γῆρας, δόλη, κάματος, κῆδος, διζύς, μόρος, χόλος, χρεῖω ἱκάνει τινὰ· ὡσαύτως, ὅτε μιν γλυκύς ὕπνος ἱκάνει Ἰλ. Α. 610· παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει με, ἐκπληροῦνται εἰς ἐμέ, Ὀδ. Ι. 507· σπασίνας μετὰ δοτ., σφῶνιν ἐλθόμενοισιν ἱκάνειν (πρβλ. ἄσμενος) Φ. 209.

2) ἐπὶ ἱκάνου, σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω Π. 147, πρβλ. Ε. 449, Ν. 231· οὕτω, Σόλων 12. 21, Διάχυλ. Πέρσ. 159· πρβλ. ἱκνεομαι Π. 3.

III. καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ Μέσ., χρεῖω γὰρ ἱκάνεται Ἰλ. Κ. 118· τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι Σ. 457, Ὀδ. Γ. 92, Δ. 322· οἶκον Ψ. 7, 27, κτλ.

**ἱκάρω** [ἱκᾶ], α, ον, πόντος ἱκ., τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Καρίας, ἐνθα ἐλέγετο ὅτι ἱκάρος ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐπνίγη, Ἰλ. Β. 145· ἱκ. πέλαγος ἱπρόδ. 6. 96· ἱκάρων μόνον, αὐτόθι 95.

**ἱκελος** [ἰ], η, ον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. τύπος τοῦ εἵκελος, ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινι Ἰλ. Α. 467, κ. ἄλλ., Ἡρόδ. 3. 81, Ἰππ. Ἐπιδήρ. τὸ Γ', 1082, κτλ.· ὄργαις.. ἀλωπέκων ἱκελοῖ, «τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις ὅμοιοις» (Σχδλ.), Πινδ. Π. 2.141.— Ἐπίερρ. -λως, Ἰππ. 272.

**ἱκελῶ** [ἰ], καθιστῶ τι ὅμοιον, θηρσιν κείνους ἱκελῶσας Ἀνθ. Π. 9. 83.

**ἱκεσία**, ἡ, (ἱκέτης) ἡ δέησις ἱκέτου, Εὐρ. Ὀρ. 1337, Ἀνθ. Π. 5. 116, Πλούτ.· ἱκεσίαισι σάς Εὐρ. Φοῖν. 91· ἱκεσίας ποιεῖσθαι, ὑπερ τῆς πόλεως, ὡς τὸ Λατ. supplicatio, Διάχυλ. 70. 33, Διον. Ἀλ. 8. 43.

Ἰ, ἄλλὰ ἔ χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀνθ. ἐνθ' ἄνωτ., Πρὸκλ. Ὑμν. 1. 36].— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131-2.

**ἱκεσιάζω**, = ἱκετεύω, Νικήτ. Χρον. 251C.

**ἱκεσιασμός**, ὁ, = ἱκεσία, Νικ. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 85.

**ἱκέσιος**, α, ον, ἡ ος, ον, (ἴδε κατωτ.): ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὡς προστατῶν τῶν ἱκετῶν, Διάχυλ. Ἰκ. 616, Σοφ. Φιλ. 484, Εὐρ. Ἑκ. 345· πρὸς ἱκεσίῳ Λουκ. Ἀλ. 3· ὡσαύτως, ἱκεσία Θέμις Διὸς Διάχυλ. Ἰκ. 360· πρβλ. ἱκετήσιος, ἱκέτιος.

2) αποτελούμενος ἐξ ἱκετῶν, παρθένων ἱκ. λόχος Διάχυλ. Θῆβ. 111.

3) ἱκετευτικός, ἱκεσίους πέμπων λιτάς Σοφ. Φιλ. 495· ἱκεσίαν.. προστροπὴν Εὐρ. Ἡρακλ. 108· ἱκεσίαις σὺν κλάδοις ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 102· ἱκεσίᾳ χερὶ αὐτοῦ 108· ἀνάγκας ἱκεσίους λύειν αὐτόθι 39:— ἐπὶ προσώπων, ἱκέσιος σε λίσσομαι Σοφ. Ἀντιγ. 1290· ἱκεσία τε γίγνομαι Εὐρ. Μῆδ. 710. [ἱκ-, πλήν ἁντιγ. τοῦ μέτρου ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 215.]

**ἱκετᾶ-δόκος**, ον, δεχόμενος ἱκέτας, Διάχυλ. Ἰκ. 713.

**ἱκετεῖα** [ἰ], ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ ἱκεσία, Θουκ. 1. 24· ἱκετεῖαν ποιεῖσθαι τινος, ἱκετεύειν τινὰ, ὁ αὐτ. 3. 67· ἱκ. Θεῶν, ἱκεσία πρὸς τοὺς θεοὺς, Λυσ. 194. 21· ἐφ' ἱκετεῖαν τρέπεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 39A· πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 183A, κ. ἄλλ.— ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130, 132.

**ἱκετεύμα** [ἰ] τὸ, τρόπος ἱκεσίας, δέησεως, καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο Θουκ. 1.137, πρβλ. Πλούτ. Θεμιστ. 24.

**ἱκετεύσιμος**, η, ον, = ἱκετήριος, Ἡσυχ.

**ἱκετεύσεις**, ἡ, = ἱκεσία, Σουῖδ.

**ἱκετευτός**, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἱκετεύσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 38.

**ἱκετευτικός**, ἡ, ὄν, παρακλητικός, Σχδλ. εἰς Σοφ.— Ἐπίερρ. -ώς, Ἡσυχ. ἐν λ. ἀντιγῇ.

**ἱκετεύω**: μέλλ. -σω (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.) ἐν Εὐρ. Ι. Α. 462, Ἰσοκρ. 154A: ἄρρ. ἱκετεύσα:— ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον κατὰ παρατ. καὶ ἄορ. μετὰ ἔ χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ παρὰ Τραγ. μετὰ ἔ ἕνεκα τῆς αὐξήσεως:— Μέσ. καὶ Παθ. ἴδε κατωτ.

Πλησιάζω τινὰ ὡς ἱκέτης (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπεὶ σε φυγὼν ἱκέτευσα Ὀδ. Ο. 277, πρβλ. Π. 292, 301., Ρ. 573· ἐς Πηλῆν ἱκέτευσε Ἰλ. Η. 574, πρβλ. Ἰππ. Ἀσπ. Ἡρ. 13· ἱκ. τινὰ γονάτων ἢ πρὸς γονάτων Εὐρ. Ἑκ. 752, Μῆδ. 854· ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 48., 5. 51.— Παθ., ἄορ. ἱκετεύεις Ἰσοκρ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2. 2.

2) δέομαι, παρακαλῶ, μετ' αἰτ. προσώπου καὶ ἄπαρ., ὃ δὲ με μάλᾳ πόλλ' ἱκέτευεν ἱπποθῆν ἐξέμεναι Ὀδ. Α. 531, πρβλ. Ἡρόδ. 1.11, Σοφ. Ο. Κ. 1414, Εὐρ. Ἰωνά 468· ἱκ. ὡς..



Λουκ. Ἀνάχ. 1. — ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινα νά ..., ἱκέτευσον πατέρα τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν Εὐρ. I. A. 1242· μετὰ δοτ., οὐδεὶς γὰρ μισῶν τινα ἱκετεύει αὐτῷ Ἰσαῖος π. τοῦ Μενεκλείους κλήρου § 8. 3) μετ' αἰτ. πράγμ... ὑπὲρ οἴκου... ἰκ. τάδε Εὐρ. Ὀρ. 673· ὅσα πρὸς ἱερὰς ἱκετεύσαν Θουκ. 2. 47. 4) παρὰ τραγ. συγν. παρενθετικῶς, ἱκετεύω ἡ ἱκετεύω σε, ὡς τὸ λίσσομαι, Σοφ. Φιλ. 932, 1181, Εὐρ. Ἐκ. 99· οὕτως, Ἀριστοφ. ἐν Νερ. 696, κ. ἄλλ., καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. ἐν Ἑκκλ. 915· καὶ συχνάκις συνδεόμενον μετ' ἄλλων ρημάτων ὁμοίας σημασίας, Σοφ. ἐνθ' ἄνωγ., Πλάτ. Εὐθύδ. 282B, κτλ.

ἱκετήριος, συγκεκομ. ἱκετήριος, α, ον, ὡς ἐκθ. μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ τύπῳ (ἱκέτης) — ἱκετήριος θησαυρός, ἐπὶ κόμης προτιφερομένης εἰς νεκρὸν, Σοφ. Αἴ. 1175· ἱκετήριος = ἱκέτας ὁ αὐτ. ἐν Ο. T. 327· φωτῶν ἱκετήρια = φωτὰς ἱκετήριους ὁ αὐτ. ἐν Ο. K. 923.

II. ἱκετήρια, ἰων. -λη, (ἱεψακουμ. τοῦ ῥάβδου), ἡ, κλάδος ἐλαίας ὃν ὁ ἱκέτης ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ὡς σύμβολον τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀξιώσεων του, λευκοστεφεῖς ἱκετήριας Διόχλ. ἱκ. 192· ἱκετήριον λαμβάνειν, φέρειν ἰπρόδ. 5. 51., 7. 141· ἱκετήριον ἔχειν Ἀριστοφ. Πλ. 383· τιθέναι Ἀνδοκ. 15. 2. ἱκ. ἔθηκεν παρ' ὑμῖν, = ἱκέτευσεν ὑμῖς Δημ. 262.16, πρβλ. 703. 23· ὑπὲρ τινος ἱκ. τιθέναι εἰς τὴν βουλὴν Δισχίν. 14. 41, πρβλ. 36.11· ἱκ. καταθεῖναι Ἀνδοκ. 15.1· θέσθαι Ἀριστ. Ἀποστ. 394· προβάλλεσθαι Διλ. Ποικ. Ἰστ. 3.26· οὕτω, κλάδοι ἱκετήριοι Σοφ. Ο. T. 3· — ὡσαύτως κατὰ ἰσχυρὰν μεταφοράν, ἱκετήριαν δὲ γόνανον ἐξάπτει σθένος τὸ σῶμα τοῦμόν, ἐνθα ὁ ἱκέτης παριστᾷ ἐνυὸν ὡς κλάδον ἐλαίας, Εὐρ. I. A. 1216· οὕτω νομίζετε τὸν παῖδα τοῦτον ἱκετήριαν προκίεσθαι Δημ. 1078. 26. 2) = ἱκεσία, Ἰσοκρ. 186D (διάρ. γραφ. ἱκετεσίας), Πολύδ. 3.112, 8, Ἰλλιάδ. 7. 7.

ἱκετήριος, ἰδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἱκετήριος, Ὀρφ. Ὑμν. 2. 13., 33. 27.

ἱκέτης [ῖ], ου, ὁ, (ἱκω) ὁ ἐρχόμενος ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν, φυγὰς ὅστις θέτει τὴν ἱκετήριαν του ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ ἐπὶ τῆς εἰσιᾶς οἰκίας τινός, μεθ' ὃ ἦτο ἀπαρᾶδιαστος· ἰδίως ὁ ἐρχόμενος ὅπως ἐξαγνισθῇ μετὰ ἀνθρωποκτονίαν ἢ ἐπραξεν, ἀνὴρ ἱκέτης ἱκ. O. 158, πρβλ. Ὀδ. O. 277· ὁ τοιοῦτος ἦτο ἥδη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, I. 270· ἐξωρεῖτο ἄξιος σεβασμοῦ (αἰδοῖτο), Π. 165· καὶ ἀπέλειπε τῶν ἱερῶν δικαιοματιῶν τοῦ ἔξενου, O. 546, κτλ.· ἱκέται ἱζόμενοι τοῦ θεοῦ Ἡρόδ. 2. 113, πρβλ. 5. 71· ἱκ. σέθεν ἐρχομαι Πινδ. O. 5. 45, πρβλ. Σοφ. O. K. 634, Θουκ. 1. 136· ἱκ. πατρῶν τάφων ὁ αὐτ. 3. 59· δέξασθαι ἱκέτην Διόχλ. ἱκ. 28· ἐν Ὀδ. Π. 422 ἡ λ. ἱκέτης ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. σχολιαστ. ὡς σημαίνουσα τὸν προσδεχόμενον ἱκέτας, ὡς ἂν τὴν εἴποι τὸν ἱκετοδόχον· ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ λόγος ὅπως ἀποχωρήσωμεν τῆς κοινῆς σημασίας — ἱκετήρ, ἱκτωρ, προσέκτωρ, προστοροπαῖος εἶναι λέξεις ἰσοδύναμοι, ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μεθ' Ὀμηρον, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 930. — Ὅρα περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως Müller ἐν Εὐμ. § 51 κεξ., καὶ ἐπὶ τῇ ἱζέων. — Ἡρόδ. ἱκέτης, ἱκτής. ἱκετήσιος [ῖ], α, ον, ἐπίθετ. τοῦ Διός ὡς θεοῦ προστατῶν τῶν ἱκετῶν, Ὀδ. N. 213. II. ὡς τὸ ἱκέτης, Ἡρόδ. A. 36. 379.

ἱκετικός, ἡ, ὄν. = ἱκετήριος, Φίλων 2. 546, Εὐστ. Πονημάτ. 165. 87. — Ἐπίερρ. -κῶς, ἰων. Ἰστ. Βυζ. σ. 65B, κλ.

ἱκέτις [ῖ], ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἱκέτης, Ἡρόδ. A. 165., 9.76, Δισχλ. ἱκέτ. 349, 429, Σοφ. O. T. 920, κτλ.

ἱκετο-δόχος, ον. = ἱκετοδόκος, Εὐστ. 1807. 9.

ἱκετώσυνα (δηλ. ἱερά), τά, ἀγνισμοὶ ἀπὸ ἀνθρωποκτονίας, ἱκετώσυνα· καθαρτήρια, ἱεσία· Ἡσύχ.

ἱκηαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἱκη, β' ἱνικ. τῆς ὑποτακτ. τοῦ ἄορ. β' τοῦ ἱκνέομαι, ἱκ. Z. 143.

ἱκκος, ὁ, = ἱκπος, Ἐτυμ. M. 474. 12· ἴδε ἱκπος ἐν τέλ.

ἱκμάδωδης, ες, (εἶδος) ὑγρός, πλήρης ἱκμάδος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. A. 7, καὶ ἱκμάδης, ες, Σχόλ. εἰς Δισχλ. Προμ. 88.

ἱκμάζω, = τῷ ἐπομ., Νικ. Ἀποστ. 3.16. II. ὡς τὸ ἐξ-ἱκμάζω, ἐξατμίζω τὴν ὑγρασίαν, καταξηραίνω, ἱκμάζεις κατασκελετεύειν· Ἡσύχ. ἱκμασθέντος δὲ τούτου Πλουτ. 2. 954E.

ἱκμαίνω, (ἱκμάς) ὑγραίνω, Νικ. Ἀλεξ. 112· — Μέας, ἔμεας ἱκμαίνεσθαι, ἀλείφειν τὸ σῶμα, Ἀπολλ. Ρόδ. P. 847. — ἱκμῶ, βρέχομαι, ὑγραίνωμαι, Νικ. Ἀποστ. 3.7, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1066.

ἱκμαῖος, ὁ, (ἱκμάς) δίλυρος, ἐπίθ. τοῦ διός ὡς τὸ ὑέτος, Λατ. Jupiter fluvius, Ἀπολλ. Ρόδ. B. 522, Κλήμ. Ἀλ. 753.

ἱκμάλιος, α, ον, πλήρης ἱκμάδος, ὑγρός, ἱππ. 593.15, Ὀππ. Ἀλ. 3. 595, Νόνν. Εὐαγγ. κ. ἰω. κε', 65.

ἱκμαρ, τό, = ἱκμάς, ἠοιτῆς· Ἡσύχ.

ἱκμάς, ἄδος, ἡ, νοτιῶν, ὑγρασία, ὑγρότης, ἄφαρ δὲ τε ἱκμάς ἔδη, ὡς τῶς δὲ ἡ ὑγρασία ἀπῆλθεν· (Θ. Γαζής), ἱκ. P. 392· ἱκμάδος ἐστὶν ἐν αὐτῇ [τῇ Διότῃ] οὐδὲν Ἡρόδ. 4.185· ἀνιέει ἐκ τοῦ σωματος ἱκμάς, ἐπὶ πτωματός ἐκτεθειμένου εἰς τὸν ἥλιον, ὁ αὐτ. 3.125, πρβλ. ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἀλλ' ὡσαύτως, τῶν θανόντων ἱσον οὐκ· ἐνεστ' ἱκμάς, δὲν ὑπάρχει αἷμα, Δισχλ. Ἀποστ. 230· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐπὶ παντός εἶδους ζωτικῶν χυμῶν ἡ ἐκκρίσις — χωμ. μεταρ., τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος Ἀρι-

στοφ. Νερ. 233· ἱκ. Βάκχου, δηλ. οἶνος, Ἀνθ. Π. 5. 134· καὶ τὰν εὐκόλλων δρυὸς ἱκμάδα, δηλ. τὸν ἱζόν, αὐτοῖς 6.109.

ἱκμασία, ἡ, = ἱκμάς, ἱκμασία· ὁ ἐνδρόσος ἀήρ, ὑγρασία· Ἡσύχ.

ἱκμάω = λικμάω, ἱκμαῖν· λικμαῖν, σῖτον καθαίρειν· Ἡσύχ.

2) κτυπῶ, τραυματίζω, τῶς ἀ(ν)θρώπως τῶς ἱ(ν) τῇ μάχῃ ἱκμαίνεσθαι, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τετραυματισμένους, Ἐπίερρ. Κύπρ. 603, πρβλ. ἱκτέα.

ἱκμενος, μόνον ἐν τῇ φράσει, ἱκμενος οὖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἱκ. A. 479, Ὀδ. B. 420, κτλ. — (Ἀναμφιβόλως ἐκ √FIK, ἱκω, ἱκνέομαι, = ἄνεμος ἀκολουθῶν, ἐνδοκός, Λατ. secundus).

ἱκμη, ἡ, (ἱκμάς) φυτὸν φυόμενον ἐν ὑγροῖς τόποις, ἰδίως ἐν τῇ λίμνῃ τῇ περὶ τὸν Ὀρχομενόν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 1. — Καθ' Ἡσύχ.: ἱκμη· φυτὸν τι γινόμενον περὶ τὸν Ὀρχομενόν.

ἱκμοίς, ον, ὑγρός, ἱκμοίς ἀήρ Νόνν. Δ. 2. 490.

ἱκμά-θωλον, τό, ὑγρός βῶλος ἤγς, Διοσκ. 2.123.

ἱκμαδῶδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἱκμάδος, ὑγρός, Σχόλ. εἰς Δισχλ. ἱκ. 88, ἴδε ἱκμαδῶδης.

ἱκνετός· «τροφεὺς Ρόδιοι» καὶ ἱκνεῖαν· τροφεῖαν καὶ ἱκνέ· τροφεῖα· Ἡσύχ.

ἱκνέομαι, ἀποθ. ἱκνεταμ. τύπος τοῦ ἱκω (δ' ἴδε), ἱκάνω, ἄπερ εἶναι ὁ παρ' Ὀμήρῳ τύπος τοῦ ἐνεστώτος· τοῦ δὲ ἐνεστ. ἱκνέομαι μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ. μόνον τοὺς τύπους ἱκνεύμεναι, ἱκνεύμεσθαι (Ὀδ. 1.128, Ω. 339)· παρὰτ. ἱκνεῖτο Σοφ. O. K. 970· μέλλ. ἱξομαι Ὀμ., Τρ.: Δωρ. ἱξοῦμαι Ἀνθ. Π. 9. 341: — ἄορ. ἱκόνην Ὀμ. [μετὰ ῖ, πλὴν ὁσάκις ἐκτείνεται διὰ τῆς ἀξήσ., ὡς ἐν τῷ ἱκτεο, κτλ.], καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς· περὶ τῆς μετοχ.

ἱκμενος ἴδε ἐν λ.: — πρkm. ἱγμαί, ἱκται, Εὐρ. ἱκέτ. 22 (κατὰ τὸν Ἑρμαννον ἀντὶ τοῦ κεῖται), μετοχ. ἱγμένους, Σοφ. Φιλ. 494, ὑπερσ. ἱκτο, ἱκ. Θ. 481, Σίμων. (;) ἐν Ἀνθ. Π. 6. 217: — ὁ παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἐν χρήσει τύπος εἶναι ἀφικνέομαι (ἴδε κατωτ. III)· ἀλλ' ἐνίοτε εἶναι εὐχρηστικὸς καὶ ὁ ἄορ. ἱκτο Ἡρόδ. 1. 216,

ἱκνεται Πλάτ. Φαῖδρ. 276D, συνηθέστερος παρὰ Λουκ. καὶ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν.

ἱκνέομαι, αἴψα δ' ἱκοντο ἱκ. Σ. 532· ὁπότε Κρήτηθεν ἱκοίτο, ὁσάκις ἤρχετο ἐκ Κρήτης, Γ. 233· ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἱξεσθαι Z. 502· πλήρης, ὑπότροπον οἰκαδ' ἱκ. Ὀδ. X. 35, πρβλ. Y. 332· οὕτω, πεζὸν ἐνθάδ' ἱκ. A. 173· δεῦρο P. 524· λιμένους.. ἐντὸς ἱκοντο A. 432· ἐς Ὀλυμπον E. 360· ἐς χωρὸν A. 446· ἐς νῆσον, ἐς Πύλον, κτλ.· ἐπὶ νῆας Z. 69· ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας, κτλ.· κατὰ λειμῶνα Ὀδ. Ω. 13· προτὶ πτόλιν, προτὶ ἀστὺ ἱκ.· πρὸς γούνατα ἱκ. Θ. 460· ὑπὸ πτόλιν ἱκ. A. 182· — ἀλλὰ παρ' Ὀμ. συγν. μετ' αἰτ., ἐρχομαι, φθάνω εἰς τι, ἱκτο νῆας ἱκ. Θ. 149· τέλος ἱκτο μύθων I. 56· ἱκ. Ὀλυμπον, Τροίην, δῆμιον, ἔθνος ἐταίρων, κτλ.· οἶκον.. καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν Ὀδ. P. 259· οὕτω βραδύτερον, ἱκέσθαι γαῖαν Πινδ. Π. 4. 210· ἄλσος Δισχλ. ἱκ. 556· στέγας Σοφ. O. T. 534, κτλ.

2) ἐρχομαι, φθάνω εἰς.., ποσὶν οὐδας ἱκ. Ὀδ. Θ. 376· οὐδ' ἱκτο χροά καλόν, ἐπὶ δόρατος, ἱκ. A. 352· οὐδ' ὅστέον ἱκτο Ὀδ. T. 451, ἴδ. ἐν λ. ὑπερίημι· οὕτως ἐπὶ πράγμ., ἡχῇ δ'.. ἱκετ' αἰθέρα ἱκ. N. 837, Σ. 207· ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἱκετ' αὐτμῇ E. 174· ὅσσον πυρὸς ἱκετ' αὐτμῇ Ὀδ. Π. 290, πρβλ. T. 9. 20· ἐς πόλιν ἱκετ' αὐτμῇ E. 265· — οὕτως ἐπὶ χρόνῳ, ἡδὴς μέτρον ἡ ἡδὴν ἱκ. ἱκ. A. 225, Ω. 728, κτλ.· γήρας οὐδὸν ἡ γήρας Ὀδ. O. 246· οὕτως, ἐπὶ γήρας O. 237· οὐκ ἂν τις τοῦτων γέ ἐυθρονον Ἡώ ἱκοίτο, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν θ' ἔζη εἰς· τὸ πρῶτ', P. 497· οὕτω καί, οὐ τέλος ἱκτο μύθων ἱκ. I. 56· δλεθροῦ πεῖραθ' ἱκ. B. 143· οἱ μὲν ἔπειτα ἀσπασίῳ λέκτροισι παλαίου θεομῖν ἱκοντο, ἀσπαστῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ὑπεμνησθήσαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου· (Σχόλ.), περὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Πηνελόπης ὅτε μετὰ τὴν ἀναγνωρίσιν μετέβησαν εἰς τὴν κλίνην, Ὀδ. Ψ. 296, πρβλ. 354.

3) ἐν ποικίλαις φράσεσιν· μετὰ κλέος ἱκετ' Ἀχαιῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς παρακολουθῶν τὴν φήμην αὐτῶν, ἱκ. A. 227· ἐπεὶ ἱκτο χεῖρας ἐς ἀμάς, ἀρὸν ἔπεισε εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, K. 448· ὅ τι χεῖρας ἱκοίτο, ὁ τι ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖράς των, Ὀδ. M. 331· ἱκ. ἐς γενεάν τινος, εἰς τὴν οἰκονογένειάν τινος, Πινδ. N. 10. 25· ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, ἀντὶ ἐς λόγους ἱκοίμην σοι, νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ, Σοφ. Π. 315· ἐνθάδ' ἱξομαι, ἰδὼ ἐπὶ τέλους θὰ φθάσω, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1365· ἱκνῶν ποτε δασυδὲς ἱκῆται, ἰδὼν ποτε ἔλθῃ πάλιν περίστασις πρὸς μερισμὸν λαφύρων, ἱκ. A. 166.

II. μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, δν κεν ἱκώμαι, οὕτως δὲ ὀργισθεῖν ἀν πρὸς δν ἂν ἀφίκωμαι (Θ. Γαζής), ἱκ. A. 139, κτλ.· ἱκ. εἰς τινά Ὀδ. Z. 176· ἀλλὰ καί, ἐρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ἱκετο δ' ἐς Πείραιον Z. 372· εἰς τὴν σκηνὴν τινος, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἱκέσθαι ἱκ. Ω. 338· — οὕτως, μετὰ Τρώας ἱκ. Γ. 264· σπανίως μετὰ δοτ., ἐπειγόμενοι δ' ἱκοντο M. 374, πρβλ. Ὀδ. Φ. 207, καὶ ἴδε ἱκάνω II.

2) ἐπὶ θλίψεως, δυστυχίας, κτλ., ἐπέρχομαι εἰς τινά, πένθος ἱκ. τινά ἡ φρένας ἱκ. A. 240, 362· ἄλγῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος ἱκῆται τινά Ὀδ. O. 345· λιμός ἱκ. T. 348· ὁπότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρὼς γούναθ' ἱκοίτο N. 711· ἄδος, ἄχος,



σέβας, χόλος, ἱκ. τινὰ θυμὸν ἢ κραδίην, κτλ. 3) συχνάκις ὡς τὸ ἐκτεύω, προσέρχεται τινὶ ὡς ἐκείτης, τὴν ἱκρίην φεύγων 'Ιλ. Ε. 260, πρβλ. Χ. 123. 'Οδ. Π. 424. ὡσαύτως, τὰ σά γούνα ἱκόμεθ' Ι. 267.— οὕτω βραδύτερον, θεοὺς προστροπαίς ἱκνούμενην Αἰσχύλ. Πέρσ. 216. Ζήνα .. ἰξόμεσθα σὺν κλάδοις ἐ αὐτῇ. ἐν 'Ικ. 159, πρβλ. Εὐρ. 'Ορ. 671. [θεόν] θυέσσιν ἱκνεῖσθαι, πλησιάζειν θεόν τινα μετὰ προσφορῶν καὶ δεήσεων, Θεοκρ. 'Επιγράμ. 7. 3. πρβλ. ἱκάνω Π. 2. 6) παρὰ Τραγ. ὁ ἐνεστος, εἶναι ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐκτεύω, τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι Σοφ. Ο. Κ. 1011· καὶ σὲ πρὸς τοῦ σου τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι ὁ αὐτ. ἐν Α'. 588, πρβλ. Ο. Κ. 275, Φιλ. 470. οὕτω, ταύτης ἱκνοῦμαι σ' Εὐρ. 'Ορ. 671:— μετ' ἀπαρ., πάντες σ' ἱκνοῦνται .. θάψαι νεκρὸς Εὐρ. 'Ικ. 130.— συχνάκις παρενθετικῶς ὡς τὸ λίσσομαι, Σοφ. Φιλ. 932, 'Ηλ. 132, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 758. III. παρὰ πεζολόγοις εἶναι ἐν χρήσει τὰ σύνθετα, ἀφικνεόμαι, καὶ ἐφικνεόμαι, ἀλλὰ τὸ ἀπλοῦν ῥημα εἶναι εὐχρηστον κατ' ἐνεστος. καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσι πεζολόγοις συνωνύμως τῷ προσήκει, ἀρμίζει, εἶναι πρέπον, μετ' αὐτ. ἀπαρ., φαιμέν ἡμέας ἱκνεέσθαι ἡγεμονεύειν 'Πρ. 9. 26· τοὺς μάλιστα ἱκνεῖται (δηλ. κεκάρθαι) ὁ αὐτ. 2. 36· οὕτως, ἐς τὸν ἱκνεῖται, ἐκείνος εἰς δὲ ἀνέκει, ὁ αὐτ. 6. 57· ἱκνεῖται, εἶναι σύνθετος νά .., 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 828· παρὰ μεταγεν. οὐδ' ἀπρὸς, οὐ ἡ ἐρουργία ἱκνεῖτο Δίων Κ. Εξκ. Peirese. 29. 2) συχνάκις ὡσαύτως κατὰ μετοχ., τὸ ἱκνεύμενον, τὸ ἀρμύζον, τὸ πρέπον, 'Πρόδ. 6. 84· ὁ ἱκν. χρόνος, ὁ ἀρμύζων, ὁ κατάλληλος χρόνος, ὁ αὐτ. 6. 86, 1. 'Ιππ. π. 'Αέρ. 234· ἐν ἱκνουμένῳ ἡμέρᾳ, χρῆσθ. παρὰ Δημ. 1072. 27· τὸ ἱκν. ἀνάλωμα, ἡ ἀναλογουσα δαπάνη, Θουκ. 1. 99· κατὰ τοὺς ἱκν. χρόνους 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1. 19, (ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, Διον. 'Αλ. 1. 66): τὸ ἱκν. μέγεθος 'Αριστ. αὐτόθι 4. 4. 29· ἡ ἱκν. ἐπιστήμη ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 1, 2. τῆς ἱκν. ἡλικίας τυχεῖν αὐτόθι 7. 14, 5· οὐδὲν εἴρητο ἱκν. Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 1. 205:— οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἰων. 'Επιρρ. ἱκνευμένως, ἀρμόδιως, ὀρθῶς, 'Πρόδ. 6. 65, 'Ιππ. 652. 33. ἱκρία, τά, γράφεται καὶ ἱκρία (ἀλλ' ἴδε 'Αρχαῖδ. σ. 119. 18): τὸ μερικὸν κατὰστρωμα τῶν Ὀμηρικῶν πλοίων, τὸ κατὰ τὴν πῆρᾶν καὶ κατὰ τὴν πῆρᾶν (διότι τὰ πλοῖα ταῦτα κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶχον κατὰστρωμα, ἴδε Θουκ. 1. 10), ὧν τὸ μεταξύ μέρος ἐκαλεῖτο ἀνέπλος. 'Οτι αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ ἱκρία φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν χωρίων: ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου κατέπεσεν ἀπ' ἱκρίοφιν, δηλ. ἐκ τοῦ (κατὰ τὴν πῆρᾶν) κατὰστρωματος, 'Οδ. Μ. 414· ἐπὶ τῶν κατὰστρωμάτων τούτων ἐκοιμῶντο οἱ ἄνδρες, οὐ θῆν' ἡ δὲ τοῦδ' ἀνδρὸς 'Οδυσσεὺς φίλος υἱὸς νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται Γ. 353· στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν .., ἴνα νήγρετον εὐδοί Ν. 74· ὁ Τηλέμαχος θέτει τὸ δόρυ τοῦ ἐπ' ἱκρίοφιν Ο. 285· καὶ λαμβάνει αὐτό, νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν αὐτόθι 552· ἄνθρωποι περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἱκρία, 'Ιλ. Ο. 676, 685, πρβλ. 729· εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον πρῶρ' 'Οδ. Ν. 229· ἐν 'Οδ. Ε. 252 (ἱκρία δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσιον σταμίνεσσιν) ὁ Εὐστ. ἐρμηνεύει: «ἐνταῦθα .. τὰ ἱκρία δοκεῖ τὰ ἐγκοιλία λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ ἱκρία στήσας». αὐτὰ γὰρ εἰσιν ὀρθά, οὐ μὴν τὰ κατὰστρωματα· ἀλλὰ τὰ ἐγκοιλία εἶναι οἱ σταμίνες, οἱ τινες μετὰ τῶν ἐπηγεκιδῶν συναπετέλουν τοὺς τοίχους τοῦ πλοίου· καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος κωλύων ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἱκρία εἶναι τὰ στανιῶματα τοῦ κατὰστρωματος, καθὼς ὀλίγον ἀνωτέρω ἐν στίχῳ 163, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Α. 566, Λυκόφρ. 751· ἂν καὶ μεταγενέστε. ποιηταί, ὡς ὁ Νόνν. Δ. 40. 446 καὶ 452, φαίνεται ὅτι μεταχειρίζονται τὸ ἱκρία ἀντὶ τοῦ ἐπηγεκιδῶς. II. καθόλου, ἱκρίωμα, ἱκρία ἐπὶ σταυροῖς ὑψηλά .. ἔστησε 'Πρόδ. 5. 16, πρβλ. Σπράδ. 549, 'Ησύχ. 2) ἐπὶ τῶν θεωρεῖων ἢ καθισμάτων τοῦ θεάτρου, Κρατίν. ἐν 'Αδῆλ. 51 καὶ αὐτόθι Meineke, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 395, 'Αθην. 167F· ταῦτα ἦσαν κατ' ἀρχὰς ἐξέλινα, τὰ ὁποῖα ταχέως ἀντικαταστάθησαν διὰ λίθινων. 3) ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2139 ὁ Böckh ἐρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ cancelli. III. = ἐστός, «κατάρτι», Εὐστ. 1533. 31· ὁ σταυρός, 'Εκκλ.

ἱκρία-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἱκρία ἢ θρανία, Πολυδ. Η', 125. ἱκρίωω. = ἐδωλιόζω, θεάτρον τι κυνηγετικὸν ἱκρίωσας, κατασκευάσας αὐτὸ ἐν εἰδῇ ἱκρίωματος μετὰ καθισμάτων ἐκ στανιδῶν, Δίων Κ. 43. 22.— Παθ., αὐτόθι 59. 7.

ἱκρίωμα, τό, κατασκευάσμα ἐκ ξύλων, εἶδος «σκαλωσιᾶς», «τὰ λεγόμενα ἱκρίωματα, ἃ ἔβωθεν ἐπ' ἀσφαλεῖα τείχους πρῶτα τίθενται» Εὐστ. 903. 54, 'Ησύχ. ἐν λ. κατῆλιψ.

ἱκριαστήρως, οἶ, τὸ πάτωμα τοῦ κατὰστρωματος, 'Επιγρ. ἐν Böckh's Att. Seewesen, σ. 507, 533, Πολυδ. Γ', 157.

ἱκταῖος, α, ον, = ἐκείσιος, Αἰσχύλ. 'Ικ. 385 [μετὰ βραχείας παραληγουσῶς ὡς ἐν τῷ δελταίος: ὁ Δινδ. ἐκτέιος.]

ἱκταρ, 'Επιγρ. (ἱκω), με ἐν κτύπημα, εὐθείας, ταχέως, ἀμέσως, ὁμοῦ, ἐν τῷ ἅμα, κεραυνοὶ ἱκταρ ἅμα βροντῇ 'Ησ. Θ. 691.

II. ἐπὶ τόπων, πληροῖστατα, πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., ἱκτ. μελάθρων Αἰσχύλ. 'Αγ. 117· ἱ. ἡμεῖον Διδ. Εὐρ. 998· ταῦτα πρὸς τύραννον οὐδ' ἱ. βάλλει, οὐδὲ πλησίον αὐτοῦ δὲν κτυπαῖσι. πολὺ ἀπέχουσι τοῦ σκοποῦ, παροιμ. ἐν Πλάτ. Πολ. 575C,

πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 29.

Γαλιν. ἐν Δεξιμ. 'Ιπποκρ.

ἱκταρ, ὁ, εἶδος ἱχθύος, Καλλ. παρ' Ἀθην. 329A.

ἱκτία, ἡ, «ἀκόντιον» 'Πούχ.

ἱκτερίας λίθος, ὁ, εἶδος κτερίνου λίθου, Πλιν. Η. Ν. 37. 61.

ἱκτερίωω, (ἱκτερος) πύχω ἱκτερον, «κτερινάδα», «χρυστή», Διοσκ. 3. 1, Μ. 'Αντων. 6. 57, 'Ηλιδ. 3. 8.

ἱκτερικὸς, ἡ, ὄν, πύχων ἱκτερον, «κτερινάδα», Γαλιν.— ἱκτεριώδης, ες, 'Ιππ. 'Αρ. 1526.— ἱκτερόεις, εσσα, ἐν, Νικ. 'Δαλειφ. 475.

ἱκτερόομαι, Παθ., ἔχω ἱκτερον, «κτερινάδα», 'Ιππ. 69, Γλωσσ. Γαλιν.

ἱκτερος, ὁ, ὑπάρχει αἰτ. ἱκτερα παρὰ τοῖς 'Εβδ. (Δευ. ΚΣ', 16):— «κτερινάδα», «χρυστή», 'Ιππ. 'Αρ. 1251· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἱκτερου, ὁ αὐτ. 472. 35., 551. 8.

II. πτηνὸν τι χρώματος κτερινοπράσιον, ὅπερ (ὡς ἐκτενέστερον) προσδίδεσκον ὁ πύχων ἐξ ἱκτερου ἐθεραπεύετο· ἀπέθνηκε δὲ τὸ πτηνόν! Πλιν. 30. 11· τὸ αὐτὸ ἐπιστενέτο καὶ περὶ τοῦ χαρσδριου, ἴδε ἐν λ.

ἱκτεριώδης, ες, = ἱκτερικὸς, 'Ιππ. 'Επιδιδ. τὸ Γ', 1111.

ἱκτήρ, ἥρος, ὁ, = ἐκέτης, Σοφ. Ο. Τ. 185, Εὐρ. Πρακλ. 764· ὡς ἐπὶ θ., ἱκτ. κλάδοι Σοφ. Ο. Τ. 143· θαλλὸς Εὐρ. 'Ἰκέτ. 10.

II. Ζεὺς ἱκτήρ, ὁ προστάτης τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 479. ἱκτήριος, α, ον, ἴδε ἐκετήριος.

ἱκτής, ου, ὁ, = ἐκέτης, πτωχός, κτλ., 'Πούχ., Θεογνώστου Καν. σ. 15. 33· εὐρήται δὲ καὶ ἐν Λυκόφρ. 763 (ἄχλιανος, ἱκτής, κτλ.)· ἴσως λοιπὸν ἀναγνωστέον ἱκτιδες ἀντὶ ἐκέτιδες, αὐτόθι 1162.

ἱκτιδεός, α, ον, (ἱκτίς) ἴδε ἐν λ. κτιδεός.

ἱκτινός (οὐχὶ ἐκτινός, 'Πρωδαν. παρ' Εὐστ. 1825. 12), ὁ, εἶδος ἀρπακτικῶ πτηνῶν, εἶδος ἱέρακος, ἐκ τῶν γαμψωνύχων καὶ ἀρπακτικῶν, κοινῶς «περδικογέρακος», Σιμων. 'Ιαμβ. 11, 'Πρόδ. 2. 22, Σοφ. 'Αποσπ. 113, 890, 'Αριστοφ. 'Ορν. 502, κ. ἄλλ., Πλάτ. Φαῖδ. 82A· ἱκτινὸν ἀγχιστρόφου ἥθος Θεῶν. 1261· φεύγεις ἱκτινὸν σχετλίον ἥθος ἐχῶν ὁ αὐτ. 1302· ἐν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 525, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 69 ἔχομεν ἐνικ. αἰτ. ἱκτινα· («ἱκτίνα σημαίνει τὴν λεγομένην λύπην .., Πλάτων δὲ προπαροξυστικῶς λέγει, ὡς παρὰ 'Αριστοτάνει, ἱκτινα παντὶ ὁρῶντι ἄρπακα τρέψει, οὐ γὰρ ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἱκτιν εὐθείας· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἱκτινός, ἡς ἡ γενεὴ ἱκτινός, ἡ αἰτιατικὴ ἱκτινον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἱκτινα» 'Ετυμ. Μ. 470. 34, Χοιρβά. τ. 1. σ. 278, 22): ὀνομαστ. πληθ. ἱκτινες, Πaus. 5. 14, 1· δοτ. ἱκτίαι, Κτῆσ. παρὰ Φωτ. ἐν Βιδλ. 46. 18· ἀλλ' οὐδαμῶς εὐρήται ὀνομαστ. ἱκτιν, ἱκτος. II. εἶδος λύκου, 'Οππ. Κυν. 3. 331.

ἱκτιος, ον, ἴδε ἱκταῖος.

ἱκτίς, ἱδος ('Αρχ. 55, 6) καὶ ἱκτίς, ἱδος, ἡ, κοινῶς «κουνάδι» (πρβλ. γαλήνη), 'Αριστοφ. 'Αγ. 880, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 6, 11, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 196, γνωστὴ ὡσαύτως τῷ Ὀμήρῳ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθετ. τύπου κτιδεός ἴδε Rolleston Journ. of Anat. 2. σ. 56. ('Η ἐσφαλμ. γραφ. παρὰ 'Αριστοφ. (ἐν' ἄνωτ.), ἱκτιδας ἐνύδριος διορθοῦται ὑπὸ Elmsl., ἱκτίδας, ἐνύδριας).

ἱκτο, γ' ἐνικ. ὑπερτ. τοῦ ἱκνεόμαι, 'Ησ. Θεογ. 481.

ἱκτορεύω, ποιητ. ἀντὶ ἐκτεύω, Σοφ. 'Αποσπ. 56, 'Πούχ.

ἱκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐκέτης, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ γυναικῶν ἐν Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 652· ὡς ἐπιθετ., μαστὶν ἱκτορα Εὐρ. ἐν Φοιν. 1569 (καθ' Ἑρμᾶν. ἀντὶ ἐκέταν).

ἱκω [ἴδε ἐν τέλει], ἐν χρήσει κυρίως παρὰ 'Επιχ., οὐδέποτε παρὰ 'Πρόδ., οὔτε παρὰ 'Αττ. (ἐν Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 176 ὁ Πόρος διωρῶσεν: ἡκίετα, καὶ ἐν 'Αποσπ. 5, ὁ Burges ἠσυχούσ'· οἱ ἐνεστώτες: ἐκὼ καὶ ἱκάνω εἶναι οἱ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρὰ Ὀμήρῳ, πρβλ. ἱκνεόμαι ἐν ἀρχ.: Δωρ. ἐκῶ 'Επίχ. 19. 13 Αἰγ., ἀλλ' ἐκεῖ Λακων. ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 87: παρὰτ. ἱκων 'Ιλ. Α. 317: Δωρ. μέλλ. ἐξῶ Μεγαρεὺς ἐν 'Αριστοφ. 'Αγ. 742: ἀόρ. ἔξων, ἴδε ἐν τέλει· ἑτερος ἀόρ. ἔξα ἐν Κόντ. Σμ. 12. 461, 'Ανθ. II. 8.

170· περὶ τοῦ ἔξωμαι, ἔγμαται, ἴδε ἐν λ. ἱκνεόμαι. ('Εκ τῆς √FIK (ἂν καὶ τὸ F δὲν φαίνεται παρὰ Ὀμήρῳ), πρβλ. Σανκρ. vis, vis-ami (intro, adeo, coniungo), Ζενδ. vis' (venire): ἐντεῦθεν ὡσαύτως, ἐκάνω, ἱκνεόμαι, ἐκέτης, ἐκμενος.) 'Ερχομαι, ἐς δόμον ἴκει 'Οδ. Σ. 353· ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο 'Ιλ. Ω. 160, πρβλ. 122· εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Γ. 414· ἐπὶ Θρηκῶν .. τέλος ἴξον Κ. 470· ἴξε δ' ἐπ' ἔσχατην Ὑ. 328· ποταμοῖο κατὰ στόμα .. ἴξε νέων 'Οδ. Ε. 442· κατὰ νῆας ἴξε θέων 'Ιλ. Α. 807· ἐνδὲν δὲ γυν. δεῦρο τῶδ' ἴκω 'Οδ. Ρ. 444:— ἀλλὰ παρὰ Ὀμήρῳ συχνάκις μετ' αἰτ., ἐρχομαι εἰς, δόμον, Τροίην, κλισίην 'Ιλ. Σ. 406, κτλ. Μαλειῶν δρος 'Οδ. Γ. 288— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ν. 5. 91, πρβλ. Ο. 5. 20— συναπτόμενον μετὰ μετοχῆς, ἴξε θέων, ἦλθε τρέχων· ἴξε νέων, ἴξε ἄνωτ.· ἴξεν ἀλῶμενος 'Ιλ. Β. 667· ἴξον ἰόντας Κ. 470.

2) ἐπὶ πραγμ., πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηρολίην κτήματα περνάμεν ἴκει, πιπρασκόμενα εὐθινοῦσι, φέρεται ἴκει 'Ιλ. Σ. 292.

3) φθάνω ἕως εἰς .., κνίσθω δ' οὐρανὸν ἴκην 'Ιλ. Α. 317· αὕτῃ δ' οὐρανὸν ἴκει Β. 153, Ε. 60· αἰγλή



δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκε Β. 458, πρβλ. Θ. 509· ὄρυμαγδός . . οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος Ρ. 425· κλέος οὐρανὸν ἴκει 'Οδ. Ι. 20· ὄβρις τε βίη τε . . οὐρανὸν ἴκει 'Οδ. Ο. 329, Ρ. 565· 'Ιθάκης γε καὶ ἐς Τροίην δνομή' ἴκει Ν. 248· οὕτως, ἴκει τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας Σίμων. 26· 6. 4) οὕτως ἐπὶ αἰσθημάτων, κτλ., ὅτε κέν τινα . . γόλος ἴκει 'Ιλ. Ι. 525, Ρ. 399· τοι πι- νυτή φρένας ἴκει 'Οδ. Υ. 228· χρειώ ἴκει με, ἀνάγκη μοι ἐπι- κείται, Β. 28, Ε. 189· ὡσαύτως ἀπὸ λ., χρειώ τόσον ἴκει 'Ιλ. Κ. 142. [Ἐν τῷ ἔκω ἔ' αἰέποτε· ἐν τῷ ἱκάνω, καὶ ταῖς ἀναυγήτοις ἐγκλίσεις τοῦ ἱκάνω, ἔ' αἰέποτε.—Ἐν Πινδ. ΙΙ. 2. 67 (36) ἔχο- μεν· ἔκοντ'· μετὰ ἔ, ὁπόθεν ὁ Böckh ἐπηνώρθωσεν ἔκοντ'].

ἱλᾶ [ἱ], ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἱλῆ. ἱλᾶδον [ἱ], 'Επίρρ., [ἱλῆ] κατ' ἱλας, Λατ. turmatim, 'Ιλ. Β. 93, 'Ηρόδ. 1.172 (ἐνθα εἰλαδόν)· καθόλου, ἐν ἀρθολογίᾳ, σωρηδόν, ἀθρήως, τὴν μὲν τοι κακότητά καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλῆσθαι ῥη- θίως, ὁμοῦ πᾶσαν· (Πρόκλ.). 'Πισίδ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 285, πρβλ. Butim. Δελίλ. ἐν λ. εἰλεῖν 21.—ἴδε ἱλῆδόν.

ἱλαίρα [ἱ], ἡ, ἱλαρῶς φωτίζουσα, φλδς 'Εμπεδ. 243· σεληνὴ ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 920C. (Πισαν. ἐκ τοῦ ἱλαρός).

ἱλαοι, ἴδε ἱλῆμαι.

ἱλαμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἱλάομαι, ἱλάσκομαι, ἱλαμί δέ σ'· αἰοῖδ' 'Ομ. 'Υμν. 20. 5· 'Αργότερην 'Ορφ. 'Αργ. 942· πρβλ. ἱλῆμαι [ἔ' ἐν 'Ομ. 'Υμν., ἔ' ἐν 'Ορφ. κ. ἔ' ἀρσεί].

ἱλᾶντες· ἐξευμενιζόμενοι· ἐξελιούμενοι· 'Ησύχ.

ἱλάομαι [ἱλᾶ], 'Επικ. ἀντὶ ἱλάσκομαι, 'Ιλ. Β. 550, 'Απολλ. Ρδδ. Β. 847· τύπος τις ἐλθόμενος ἀπαντᾷ ἐν Δισυλῷ. 'Ικέτ. 117, 128· ἱλεόομαι ἐν Πλάτ. Νόμ. 804B, Λούκ. π. 'Ορχ. 17, Δίων Κ. 59, 27., 78. 34.

ἱλαος [ἴδε ἐν τέλει], ὄν, 'Ομ. καὶ Πινδ. ὡς καὶ ἐν λυρικοῖς χω- ρίοις τῶν 'Αττ. ποιητῶν, ἱλῶν. Εὐμ. 1040, Σοφ. Ο. Κ. 1480, 'Αριστοφ. Θεσμ. 1148· ἄλλ' 'Αττ. ἱλεως, ὦν, (οὕτω γραφόμενον καὶ ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις τοῦ 'Ηρόδ. 6. 91)· δυτικ. ἱλεω Πλάτ. Εὐ- θύδ. 273E· ὄνομα πληθ. ἱλεω Σοφ. Ο. Κ. 44, Ξεν. 'Απομν. 1.1, 9· οὐδ. ἱλεα Πλάτ. Φαῖδ. 95A· ὡσαύτως ἱλεος, ὦν, 'Επιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2555, 26, 'Πούχ. ἱλῆΦος 'Ελλην. 'Επιγρᾶμ. 743·— ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, ἐπειθ' ἱλαός 'Ολύμπιος ἔσεται ἡμίτη 'Ιλ. Α. 383· πρβλ. 'Πο. 'Εργ. κ. 'Ημ. 338, Θέογν. 780, 'Αρχιλ. 20, Πινδ. Ο. 3. 59, Τραγ. καὶ 'Αριστοφ. ἔθ' ἄνωγ., Θεόκρ. 5. 18, Πλάτ. Νόμ. 712B. II. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐμενής, ἀγαθός, πρῶτος, ἥπιος, οὐδ' ἱλαον ἐνθουσι θυμὸν 'Ιλ. Ι. 639· σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἱλαός ἔστω Τ. 178· ἱλεως κλύειν Σοφ. 'Ηλ. 655· δέξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Δγ. 1009, Τρ. 763· ἐποίησέ θ' ἱλαρόν . . κάπτεδειξεν ἱλεων 'Εριππος ἐν 'Εμπολῇ 1. 7· ἐνίοτε μάλιστα κείται σχεδὸν ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἱλαρός, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 204, Πλάτ. Συμπ. 206D· ὁ οἶνος τὸν ἀνθρώπον ποιεῖ ἱλεων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 649A. [ἔ' αἰέποτε· ἔ' ὡσαύτως, πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἱλᾶος, μενέλαος, ἐν 'Ιλ. Α. 583, 'Υμν. εἰς Δῆμ. 204, 'Πο. καὶ Δισυλ. ἔθ' ἄνωγ.· ἄλλ' ἐν τοῖς λοιποῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις ἄ].

ἱλαξ· ἡ πρίνος, ὡς Ρωμαῖοι καὶ Μακεδόνες· 'Ησύχ.

ἱλαπίνη, ἀντὶ εἰλαπίνη, 'ἱλαπίνης· θυσιᾶς, ἐορτῆς· 'Ησύχ.

ἱλαρ, ἀντὶ εἰλαρ, 'ἱλαρ· ἀσφάλεια, φυλακή, κώλυμα· 'Ησύχ.

ἱλαρεῖσθαι, ἀποθετ., γίνεσθαι περιχαρὲς, χαίρω, ἀγάλλομαι,

Σύμμ. ἐν 'Ασμάτι 'Ασμάτων Δ', 4, κλ.

ἱλάρια [ἱ], ἡ, (ἱλαρός) = ἱλαρότης, Λούκ. 'Ερωτ. 17.

ἱλάρια (δηλ. ἱερά), τά, Λατ. hilaria, ἐορταζόμενα ἐν Ρώμῃ μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἱσημερίαν, Μακρόδ. Saturn. 1. 21, Δαμάσκιος ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 345, 7.

ἱλαροσύνη, ὄν, ὁ ἔχων ἱλαρόν πρόσωπον, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 21 v<sup>o</sup>.

ἱλᾶρός [ἱ], ἡ, ὄν, (ἱλαός) φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὐθυμός, ἀπεριχαρὲς τῇ ὀφείᾳ ('Ησύχ.), Λατ. hilaris, φέγγος 'Αριστοφ. Βάτρ. 455· ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροί Ξεν. 'Απομν. 2. 7, 12· ἱλα- ρὸν βλέπειν 'Αθ. ΙΙ. 12. 159, Φιλῶρ. 788·—τὸ ἱλαρόν, = ἱλα- ρότης, Πλουτ. Σύλλ. 34, 'Αθῶν. 624D.—'Επίρρ. -ρως, Ξεν. 'Απολ. 33.—'ἱλαρῶς· εὐθυμός, φαιδρῶς· 'Ησύχ.

ἱλᾶρότης, ἡ, φαιδρότης, εὐθυμία, Λατ. hilaritas, Πλουτ. 'Αγασ. 2, 'Αλκίφρ. 3. 43, Καίν. Δισυλ.· πρβλ. ἱλάρια.

ἱλᾶρο-πρᾶγμωδία, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν κατα- πίνουσα τραγωδία, ἐφεύρε δὲ αὐτὴν πρῶτος Πίνδων ὁ Ταραντίνος κωμικός, Σουίδ. ἐν λ. Πίνων.

ἱλᾶρώ, καθιστῶ τὴν ἱλαρόν, μὴ ἱλαρώσης πρὸς αὐτάς τὸ πρόσωπόν σου 'Εδδ. (Σειράχ. Ζ', 24, κ. ἄλλ.)· προσέτι, ἱλᾶρύ- νω, τοῦ ἱλαρῶναι πρόσωπον ἐν ἑλαίῳ 'Εδδ. (Ψαλμ. ΡΓ', 15).

ἱλαρχέω, εἶμαι ἱλαρχής, 'Επιγρ. Βοιωτ. ἐν Larfeld 11.

ἱλ-ἀρχής [ἱ], οὐ, ὁ, [ἱλῆ] ὁ διοικητὴς ἱλῆς· ἱππέων, Λατ. prae- fecetus ilae, Πολύδ. 6. 25, 1, κτλ.

ἱλαρχος, οὐ, ὁ, ὄνομα κύριον, Ξεν. 'Ελλ. 2. 3, 10.

ἱλᾶρῳδῶ (·)· εἶμαι ἱλαρῳδός· ἱλᾶρῳδία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἱλαρῳδοῦ· καὶ ἱλᾶρ-ῳδός, ὁ, (ῳδῆ) ὁ ᾄδων ἱλαρά, φαιδρᾶ (οὐκ κωμικῇ) ᾄσματα, ἀπαντα παρ' 'Αθῶν. 621A, B, C.

ἱλάσσομαι, ὄν, ἐξελιωτικός, Μάρκ. 'Αντων. 12, 14,

ἱλάσκομαι [ἴδε ἐν τέλει]· ἡ, ἱλάσκομαι [ἄ] Πλάτ. Φαῖδ. 95A, 'Επικ. ἱλάσκομαι, Χρησμ. παρὰ Πανσ. 8. 42, 4, Δωρ. ἱλᾶξομαι 'Απολλ. Ρδδ. Β. 808 (ἐνεργ. ἐξελᾶσω Χρησμ. Σιδυλλ. 7. 30)· ἄορ. ἱλᾶσάμην, 'Επικ. ὑποτακτ. θ' ἐνικ. ἱλᾶσσαι 'Ιλ., -ῆας 'Απολλ. Ρδδ.· ὡσαύτως ἱλᾶσάμην ὁ αὐτ. Α. 1093. [ἔ' κα- νονικῶς· ἄλλ' ὅμως ἔ' ἐν 'Ιλ. Α. 100, 147, πρβλ. ἐξελᾶσκομαι].

'Αποθ. (ἱλαός). 'Εξελῶνω, καταπραύνω (ἴδε ἱλαμί, ἱλαο- μαι), παρ' 'Ομήρῳ αἰέποτε ἐπὶ θεῶν, αὐτῆς ἐγὼ πρῶτος κελεύωμεν θεὸν ἱλάσκεσθαι 'Ιλ. Α. 386, πρβλ. 100, 444., Ζ. 380, 385, 'Οδ. Ι'. 419· μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο 'Ιλ. Α. 472, πρβλ. 'Πο. 'Εργ. κ. 'Πμ. 336· ὅφρ' ἡμῖν 'Εκάεργον ἱλάσσαι 'Ιλ. Α. 147. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὗς ἐπιθυμεῖς νᾶ ἐξευμενίσῃ μετὰ θάνατον διὰ θείων τιμῶν, 'Πρόδ. 5. 47· ἀκολούθως ἀπλῶς, ἐξευμενίσω, ἱλάσκεσθαι τινα χρήμασι ὁ αὐτ. 8. 112· πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίτιν λόγῳ Πλάτ. Φαῖδ. 95A· ἱλασόμενοι τὴν πρὸς αὐτὸν δρ- γὴν τοῦ Καίσαρτος Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 61.

3) ἱλαρόν ποιῶ τινα, παρέχω αὐτῷ φαιδρότητα, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκύν καρπὸν φρενός, ἱλάσκομαι, ἐλα- ρος αὐτοῦ καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶν (Σχολ.)· τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Σχολιαστῆ παραδίδεται καὶ ὁ Dissen θεωρῶν τὸ ἱλάσκομαι ἐν- ταῦθα = τῷ εὐφραίνω, Πινδ. Ο. 7. 15.

II. ἐν τῇ Καίν. Διαθ. ἐξελῶνω, κλῶνω ἐξελῶσιν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ 'Επιστ. π. 'Εβρ. θ', 17· ὡσαύτως μετὰ δοτ. συγχωρῶ, αὐτὸς δὲ (ὁ Θεὸς δηλ.) ἐστὶν οἰκτίρμων καὶ ἱλάσεται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν 'Εδδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 38).

III. ἐν τῇ Καίν. Διαθ. προστακτ. ἄορ. Παθ. ἱλᾶσθην, ἔσο ἱλεως, εὐσπλαγχνος, ἐλεήμων, τινι Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 13 (πρβλ. ἐξελᾶσθαι), ἐν ᾗ σημασία ὁ 'Ομηρος μεταχειρίζεται τοὺς ἐνεργ. τύπους, ἱλῆκω,

ἱλῆμαι, οὗς ἴδε.

ἱλασμα, τό, ἱλασμός, Χρησμ. Σιδυλλ. παρὰ τῷ Ζωσίμῳ 2. 6.

ἱλασμός [ἱ], ὁ, μέσον ἐξελῶσεως, Πλουτ. Σόλων 12, 'Ορφ. 'Αργ. 39, 552, κτλ. 2) ἐξελῶσις, προσφῶρὰ περὶ ἁμαρτίας, 'Εδδ. ('Ιεζεκιὴλ ΜΔ', 27, Β' Μακκ. Γ', 33), Α' 'Επιστ. 'Ιω. θ' 2, θ', 10.

ἱλαστήριος, α, ὄν, ἐξελαστικός, εἰς ἐξελῶσιν προσφερόμενος, τινος 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 16. 7, 1· χεῖρες ἱλαστ. Νικηφ. 'Αντιοχ. Βίος Συμ. Στυλ. ἐν Aelt. SS Maii τ. 5, σ. 335, 17.

II. ἱλα- στήριον (ἐξυπακούου. τοῦ ἐπιθεμα), τό, τὸ κάλυμμα τῆς κιθω- τοῦ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, 'Εδδ. ('Εξ. ΚΕ', 18, ΔΖ', 6 κέξ.), 'Επιστ. π. 'Εβρ. θ', 5, πρβλ. Φίλων 2. 150. 2) (ἐξυπακούου. τοῦ ἀνάθημα), ἱλασμός, ἐξελῶσις, 'Επιστ. π. Ρωμ. γ' 25, 'Εκκλ.

ἱλαστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐξελῶσις, 'Ακύλας, Θεοδ. Ψαλμ. ΠΔ', 4.

ἱλᾶστω, = ἱλῆκω, 'Εδδ. (Δαν. Θ', 19).

ἱλέομαι, ἱλεόομαι [ἱ], ἴδε ἐν λ. ἱλάομαι.

ἱλεο-ποιέομαι, Μέσ., = ἱλάσκομαι, ἐξελῶνω, Μεθ. 'Αντιοχ. 'Ομιλ. σ. 1216A.

ἱλῶς [ἱ], ὁ, = ἐιλεός Ι καὶ ΙΙ, 'Ησύχ.

ἱλεος, καὶ ἱλεως, ὦν, 'Αττ. ἀντὶ ἱλαος, ὁ ἴδε.

ἱλεώ, ἴδε ἱλάσκομαι.

ἱλέωσις, εως, ἡ, ἐξελῶσις, Μγ. Ψελλ. ἐκ τῶν Χατηήμονος Δι- γυπτικῶν, Bull. d. cor. hell. I. σ. 201.

ἱλῆ [ἱ], Δωρ. ἱλα, 'Ιων. εἰλῆ, ἡ, (ἱλῶν, εἰλῶν)·—πλήθος, ὁμάς ἀνθρώπων, 'Ηρόδ. 1. 73. 202· εὐφρονες ἱλαί, εὐθυμοὶ ὄμιλοι, Πινδ. Ν. 5. 70· ὡσαύτως, ἱλῆ λεόντων ἐν Βύρ. 'Αλκ. 581. 2) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἱλῆ ἱππικῶ, Λατ. turina, ala, κυρίως ἐξ 64 ἄν- δρῶν· κατ' ἱλας κατ' ἀντιδιαστολήν, πρὸς τὸ κατὰ τάξεις· οἱ δὲ παρήλαυον τεταγμένοι κατ' ἱλας καὶ κατὰ τάξεις Ξεν. 'Αν. 1. 2, 16· καθόλου, στρατεύμα, ὄμιλος (στρατιωτῶν), Σοφ. Δγ. 1407.

3) ἐν Σπάρτῃ, διαίρεσις· τις τῶν νέων, Ξεν. Λακ. 2. 11· κατ' ἱλῆν Πλουτ. Λυκούργ. 16., 2. 237B· πρβλ. Müller Dor. 4. 5. 2. (περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε εἰλῶ ἐν τέλ.).

ἱλῆδον [ἱ], 'Επίρρ., = ἱλαδόν, Κόνιντ. Σμ. 1. 7.; 2. 397., 6.

643· πρβλ. εἰλῆδόν.

ἱλῆκω [ἱ], (ἱλαός) εἶμαι ἱλεως, εὐμενής, ἐπὶ θεοῦ, ἀπαξ παρ' 'Ομ. καθ' ὑποτακτ., εἶκεν 'Απόλλων ἡμῖν ἱλῆκῃσι 'Οδ. Φ. 365· ἀλ- λαχοῦ κατ' εὐνικῇ, ἱλῆκοις, Δέσποινά 'Αθ. Π. 5. 73· ἱλῆκοις, Πολιοῦχε αὐτὸς 9. 154, κ. ἄλλ.· Θεοὶ μάκαρες, ἱλῆκοιτε 'Αλ. κίρρ. 3. 68.

ἱλῆμαι [ἱ], = τῷ προηγ., ἄλλ' ἴσως ἐν χρήσει μόνον κατὰ προστ., ἐλῆθι· ἐν προσευχαίς, γενεὸς ἱλας· Ι 'Οδ. Γ. 380, Π. 184· μεταγεν. ἱλῆ· Θεόκρ. 15. 143, 'Αθ. Π. 11. 400· ἀμφοτέρω, ἱλᾶθ' ἄναξ, ἱλῆ· 'Αθ. Π. 12. 158· πληθ. ἱλᾶτε, 'Απολλ. Ρδδ. Δ. 934.

ἱλα· ἀμύρια γυναῖκες· 'Ησύχ.

ἱλᾶδαι [ἱ], οἱ, ἀπόγονοι τοῦ 'Που, δηλ. Τρῶες, 'Ανθ. Π. 9.

77· ὡς ἐπίθετ., 'ἱλᾶδαι Βασιλῆες Εὐρ. 'Ανδρ. 1023.

'ἱλᾶκός [ἱ], ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν 'Ἴλιον, Τρωϊκός, 'Ανθ. Π. 9. 192, Στράβ. 20· ἀναφερόμενον εἰς τὴν 'ἱλιάδα, 'Ηρωδιαν., Γραμμ.

'ἱλιάς [ἱ], ἄδωσ, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ 'ἱλιακός, 'Ηρόδ. 5. 94,

καὶ Τραγ.· II. ὡς οὐσιαστ. 1) (ἐξυπακούου. τοῦ γῆ), ἡ Τρωϊκὴ γῆ, ἡ Τρωάς, 'Ηρόδ. 5. 122. 2) (ἐξυπακούου. τοῦ γυνή), ἡ ἐκ Τροίας γυνή, Τρωάς, Εὐρ. 'Ελ. 1114, Τρω. 245, κτλ. 3)



(ἐξυπακ. τοῦ ποιήσας), ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, Ἀριστ. Ποιητ. 4, 12, κ. ἄλλ. παροιμ., Ἰλιάς κακῶν, δηλ. ἀτελεύτητος σειρά κακῶν, δυστυχημάτων, Δημ. 387, 12, Διοδ. Ἀποσπ. Βιβλ. 36. III. εἶδος κίχλης (πτηνοῦ): ἴσως τυράντος Πιάσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 20: ἄλλ' ἐν Ἀθην. 65A, Εὐστ. 947, 8. φέρεται: ἑλλάς.

**ἑλιγγιάω** [ἱλ], αἰσθάνομαι σκοτοδινίαν, ζάλην ὡς θανά βλῆπῃ τις ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους πρὸς τὰ κάτω, ἑλιγγιών ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς Πλάτ. Θεαιτ. 175D: ἐκ μέθης, ἱλ. ὥσπερ μεθύουσα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 79C: ὑπὸ μέθης Κλήμ. Ἀλ. 187: ἑλιγγίω κάρα λίθω πεπληγμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1218: ἔνεκα περιπλοκῶν ἡ δυσκολίας, ἐσκοτώθην καὶ ἑλιγγίασα Πλάτ. Πρωτ. 339E: ἱλ. ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας ὁ αὐτ. ἐν Δυσ. 216C: ὑπὸ τοῦ δέους Ἀριστοφ. Ἀχ. 581: ἐπὶ τινι Δουκ. Τοξ. 30: πρὸς τὴν θείαν Ἡλιδ. 5, 6.—Ὡσαύτως φέρεται: ἑλιγγιάω Κλήμ. Ἀλ. ἐνθ. ἄνωτ., Ἀνθ. Π. 7, 706, Σουίδ.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἑλιγγίων» τὸ ἐσκοτῶσαι. καὶ δοκεῖ περιφρέσθαι, κύχλη συστρέφασθαι, προσέτι, ἑλιγγίων, συστρέφασθαι, σκοτοῦσθαι.

**ἑλιγγος**, ὁ, (ἑλλω, εἶλω) ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, ζάλη τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι περιστρέφονται τὰ πάντα περὶ αὐτοῦ, Λατ. vertigo, λιποθυμία, Ἰππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 407C: σκοτοδινίαν ἑλιγγόν τε ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892E: ὡσαύτως, ταραχή, διατάραξις τῆς κοιλίας, Νικ. Ἀλεξίφ. 610.

2) ἀνεμοστρόβιλος κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 142. 3) διατάραξις φρενῶν, Πλούτ. 2, 1068C.—Ὡσαύτως φέρεται **εἑλιγγος**, Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ. ἄνωτ. Νικ. Ἀλεξίφ. 609.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἑλιγγος καὶ ἱλιεῖς» ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γὰρ τῶν ἐντέρων θόρυβος ἱλιός λέγεται, ὁ παραγμός· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ταραχήν.

**ἑλιγξ**, ἐγγος, ἡ, δίνη, συστροφή, Διόδ. 17, 97, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Πρβλ. 2, 71.—Παρ' Ἡσυχ.: «ἑλιγξ» συστροφή ὑδάτων.

**ἑλιγορραΐστας**, ὁ (βαίω) «ὁ τῆς ἱλὶ υ φθορεῖς, ἥτοι ὁ Διομήδης» (Σχόλ.), Ἀνθ. Π. 15, 26.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 434.

**ἑλιος** [ἱλ], οὐ, ἡ, ἡ πόλις τοῦ Πλου, Τροία, Ὀμ., Εὐρ. Ἀνδρ. 103:—ἑλιον, τό, μόνον ἐν Πλ. Ο. 71, ἄλλ' ὁ ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς Τραγ. τύπος.—ἐντεῦθεν αἱ Ἐπικ. γενικαί: ἑλιόθεν, ἐκ τῆς Τροίας, Πλ. Ε. 251, Ὀδ. Ι. 39: ἑλιόθεν πρὸς, πρὸς τῆς Τροίας, Ὀδ. Θ. 581, κτλ.—ἑλιόφι κλυτὰ τείχεα, τὰ τεῖχη τῆς Τροίας, Πλ. Φ. 295. II. ὡς ἐπίθ., ἑλιος, α, ον, Τρωϊκός, Ἀθάνα Εὐρ. Ἐκ. 1008: ὡσαύτως, -ος, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1164.

**ἑλιότ**· «θηρία διὰ φρυγάνων, ἡ σκώληκες ἐν ταῖς δρυσίν, οἷς χῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καραύσιος: ἐν τῷ περὶ ζῶων τὸν καλούμενον μὴν ἑλεῖον» Ἡσυχ.—ἑλιός: «μὴς τις» ὁ αὐτ.

**ἑλισσός** [ἱλ], οὐ, ὁ, ποταμός ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡρόδ., κτλ. ἑλισσός ἐν Πασ. 1, 19, 5.—Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. θ') γραπτὸν δι' ἐνός σ., ἑλιός.

**ἑλλάζω**, ἑλλάζει, δεσμεύει, συστρέφει, ἀγελάει· Ἡσυχ.

**ἑλλαίνω**, βλέπω διαστρόφως, ἀλλοιθωρίζω, Ἰππ. Ἐπίδημ. τὸ Γ', 1066: ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἡ γίνομαι διάστροφος, ἀλλοιθωρίζω, ὁ αὐτ. 153C, 1122C.—οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., ἑλλαίνομαι, 491, 6.

**ἑλλάς**, ἄδος, ἡ, (ἑλλω, εἶλω) ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένος δεσμός, σχοινίον ἐξ ἱμάντων, βούς, ὃν τ' οὖρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἑλλάσι.. δῆσαντες ἀγούσιν Πλ. Ν. 572: πρβλ. ἑλλεθάνος.

II. ἐν τῇ σκοτεινῇ ἑράει: ἑλλάδας γόνας, ἥν ὁ Ἡσυχ. μνημονεύει ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 834) καὶ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 73) (μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἀγγελίας καὶ τὰς συστρόφας), οἱ Γραμμ. φαίνεται ὅτι ἐξέλαθον τὸ ἑλλάδας ἀπὸ ἐπίθ., ὁμοῦ συνηγμένας, ἀγελαίας, πρβλ. ἑλλάζω.

III. ἴδε ἑλιός III. **ἑλλίζω**, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα ἢ στραβοκυντίζω, κάμνω νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διακνεύω, «γενεῶ», Εὐστ., Σουίδ. πρβλ. ἐπιλλίζω καὶ ἑλλώπτω.

**ἑλλίς**, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἐπομ., «ἑλλίς» στρεβλή, διεστραμμένη· Ἡσυχ.

**ἑλλός**, ὁ, (ἑλλω) ἀλλοθίως (κατὰ τὸν Μοῖρ. ἑλλόν, Ἀττικῶς, στραβόν, Ἑλληνικῶς), ἑλλός γεγένημαι προσδοκῶν, ἀπὸ τὸ «κῦττα, κῦττα νὰ τὸν περιμένω στραβῶσαν τὰ ῥάτια μου», Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.—Συγκρ. ἑλλότερος, ἑλλότερα τὰν κορωνῶν Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.

**ἑλλος**, ὁ, (ἑλλω) ὁ ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἡ γίνομαι διάστροφος, ἀλλοιθωρίζω, ὁ αὐτ. 153C, 1122C.—οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., ἑλλαίνομαι, 491, 6.

**ἑλλ-οψ**, ὀπος, ὁ, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὀμηρικοῦ ἑλλοψ, «ἑλλοπος».. βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἑλλοπές τινες εἶναι διὰ τὸ εἰργεσθαι φωνῆς· ἐστὶ γὰρ τὸ μὲν ἑλλεσθαι εἰργεσθαι, ἡ δὲ δὲ φωνῆς κτλ. Ἀθην. 308B, C, πρβλ. Πλούτ. 2, 728E.

**ἑλλω**, περιστρέφω, συστρέφω, ἴδε εἶλω. II. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω ἐκ τοῦ πλάγιον, στραβοκυντίζω, ἀλλοιθωρίζω ἢ σημασία αὐτῇ ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραχώροις ἑλλός, -αίνω, κτλ.

**ἑλλώδης**, ες, (εἶδος) διάστροφος, ἀλλοθίως, διμματα Ἰππ. 607, 44.

**ἑλλωπείω**, ἑλλωπίζω, = ἑλλίζω, «σκαρδαμυκεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν καὶ μῦειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὁ καὶ ἑλλωπεῖν λέγεται ἢ ἑλλωπίζειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 292, Σουίδ. προσέτι, ἑλλώπτω, καὶ ἑλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παρα-βλέπειν· Πολυδ. Β', 52: «ἑλλώπτειν» στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἑλλων, τῶν ὀφθαλμῶν ἐμβλέπειν, τὸ καταμῦειν· Ἡσυχ. (Κατὰ τὸν Δοδεκ. ἐν Φρυγ. 607, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἑλλω καὶ ὤψ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τοῦ ἑλλός.)

**ἑλλωσις**, εως, ἡ, διαστροφή, ὀφθαλμῶν Ἰππ. 72E, 168H, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1.7.

**ἑλύματα**· «πέταλα» Ἡσυχ.

**ἑλυόεις** (I), εσσα, εν, (ἑλός) πλήρης ἑλός, πηλώδης, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, πεδίον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823: ζάλος Νικ. Θηρ. 568: ἀχλὺς Ἀνθ. Π. παράρτ. 39.

**ἑλὺός** (I), ὁ, = ἑλεός II, ἑλυός, φωλεός, κοίτη, Καλλ. εἰς Δία 25.—Καθ' Ἡσυχ. «ἑλὺαι (παροξυστικῶς)· ἐνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί».

**ἑλὺς** (I), ὅς, ἡ, πηλός, βόρβορος, λάσπη ἢ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις ποταμῶν ἢ λιμνῶν (νῦν, ἱλαμμος ἐν Κυζίκῳ) τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νεοίδη ἱλμνης κείσεθ' ὑπ' ἱλὺος (II) κεκαλυμμένα ἱλ. Φ. 318: ἐπὶ ἐδάφους σχηματισθέντος ἐκ προσ-χώσεως, Ἡρόδ. 2.7: ἑλὺς καὶ ψάμμος Ἰππ. π. Ἀέρ. 286. 2) καθόλημα, «καταπάτι», Ἰππ. 615. 15: τοῦ οἴνου, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3, 2, 17, κ. ἄλλ.

3) ἀκαθάρτος, αἴματος Γαλην. στέρνων Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13, σ. 876. [Ἐν Πλ. ἐνθ. ἄνωτ.] ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς γεν. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν θέσει (ὡς ἐν τῷ ἱσχυός) Ἀνθ. Πλαν. 4, 230, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823.]

**ἑλυσπάζομαι**, γραφόμενον καὶ ἑλυσπάζομαι, ἀποθ., ἔρπω συστρεφόμενος ὡς σκώληξ, Πλάτ. Τιμ. 92A, Δίλ. π. Ζ. 8.14, 9, 32, Πλούτ. 2, 567B: ἑλυσπάζω τοῦ ἑλυσπάζω, Ἀρχ. 1.1, 4, τοῦ ἑλυσπάζω, 21.—οὐσιαστ. ἑλυσπάζεις, εως, ἡ, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9, 9.—ἐπίθ. ἑλυσπαστικός, ἡ, ὄν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.1, 20.

**ἑλὺς**, (ἑλός) καλὺπτο δι' ἑλὺς ἢ βορβόρου, Ἡσυχ.

II. = ἑλὺς, «συστρέφω», ὁ αὐτ.

**ἑλυώδης**, ες, ὁμοῖος πρὸς ἑλὺς, Ἰππ. 204A, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5.75, Γαλην. πηλός ἱλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 357.

**ἑλῶμαι**· «ἐρρύπωμαι» Ἡσυχ.

**ἑμα**, τό, = εἶμα, «ἱματα· ἱμάτια» Ἡσυχ.

**ἑματός** (I), α, ον, (ἑμάς) ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀντήσιν ὑδατος· οὐστ., «τὸ ἄσμα ὃ ἄδουντι οἱ ἀντήσται» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1293): ἀεῖδει καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγός ἑματόν Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618E κξ., Πγεν Προσίμ. Σχολ. 5: οὕτως, ἱμονιστρός, μέλη Ἀριστοφ. Βατρ. 1293.—Κατὰ Σουίδ. «ἑματόν ἄσμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀντήσῃ λεγόμενον, παρὰ τὸ ἑμάν. οἱ δὲ τὸ μολωθρικόν» καὶ καθ' Ἡσυχ. «ἑματός· ὥδῃ ἐπιμύλιος, καὶ ἐπαντ(λ)αῖος, καὶ ἐπίνιστος».

**ἑμαλός**, ἰδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Διήμητος παρὰ τοῖς Συρακοσίοις, Πολέμων παρ' Ἀθην. 109A.—ἐντεῦθεν ἑμαλός, «τὸ ἐπιμετρον τῶν ἀλεῖρων. ἐπιγένημα ἀλετριδός. καὶ ἀπὸ τῶν ἀχῶρων χνούς. καὶ περιουσία» Ἡσυχ.—προσέτι· ἑμαλίου πολυρόρον. καρποφόρον. νόστιμον· ὁ αὐτ. II. Δωρ. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἑματόν μέλος, Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618E.

**ἑμάνθηθρ** (ἑμάνθηθρ Rutherford), ἡ, = ἑμινός, τὴν ἑμάνθηθρ τοῦ κάδου ταχέως λῦσον Ἡρώνδ. Μιμίκαμ. 5.11.

**ἑμαντάριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑμάς, ναυτικός ὄρος, Ἡσυχ.

**ἑμαντ-ελεγμός**, οὐ, ὁ, συστροφή σχοινίου, παιδιὰ τις, Πολυδ. Θ', 118, Εὐστ. 979, 28.

**ἑμαντ-ελικτής**, ὁ, (ἑλίσσω) ὁ συστρέφων σχοινία· μεταφ., δύσκολος σοφιστής ἀκανθώδῃ προβάλλων ζητήματα, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2, 614E: ἡ ὀνομαστ. ἑμαντελικτής ἐν Κλήμ. Ἀλ. 328, πιθανῶς προέκυψεν ἐκ παρανοήσεως τῆς ἱων. γεν. πληθ. -εων παρὰ Δημόκρ. ἐνθ. ἄνωτ.

**ἑμαντίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑμάς, Ἐτυμ. Μ. 671, 8.

**ἑμαντίνος**, η, ον, (ἑμάς) ἐξ ἱμάντων, ἐπὶ δερματίνων δεσμῶν, Ἡρόδ. 4.189: Ἰππ. π. Ἀρθρ. 837.

**ἑμάντιον**, τό, = ἑμάντωσις III, Ἰππ. Μοχλ. 868, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1.8.

**ἑμαντ-δεσμός**, ὁ, δερματίνος δεσμός, Ἡσυχ. ἐν λ. ζεύγλας.

**ἑμαντ-δεπτος**, ον, δεδμεμένος δι' ἑμάντων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 440.

**ἑμαντ-μάχος**, ον, ὁ μὲ ἑμάντας (λωρία) μαχόμενος (πυκτεύων), Χρησμ. παρὰ Τζέτζ. Ἰστ. 7, 422.

**ἑμαντ-πάροχος**, ὁ, ὁ παρέχων ἑμάντας διὰ τοὺς ἀγῶνας, Σουλ. Ἐπιγρ. 2758 III D. 6.

**ἑμαντ-πέδη**, ἡ, ἑμάντινος δεσμός, παγίς· ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολυπόδου, Ἀνθ. Π. 9, 94.

**ἑμαντ-πους**, ποδος, ὁ, ὡς τὸ Λατ. loripes, ὁ ἔχων τὰς κνήμας στρεβλὰς· ἰδίως, 1) ὄνομα ἔθνους τινὸς Αἰθιοπικοῦ, Πλιν. II. Ν. 3, 8: Ἀπολλοδ. παρὰ Τζέτζ. Ἰστ. 7, 767. 2) εἶδος ὑδροβίου πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰέζυς. 2, 9.

**ἑμαντοτομέω**, τέμνω ἑμάντας, Πολυδ. Γ', 81, 83.



ἱμαντοτόμος, ὁ, ὁ τέμνων ἱμάντας, λωρία, Ἐκκλ.  
ἱμαντόω, δένω ἢ πλέκω δι' ἱμάντων, ἱμαντωμένην κλίνην·  
Ἡσυχ. ἐν λ. πύξ.

ἱμαντώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς ἱμάντα, Πλάτ. Τιμ. 76C,  
Διοσκ. Β. 201, Ἡσυχ. ἐν λ. λύγος— συγχεῖ. ἱμαντωδέστερος  
Διοσκ. Β. 201.

ἱμάντωμα, τό, = ἱμάντωσις II, Νικητ. Χρον. 185D.  
ἱμάντωσις, ὥς, ἡ, τὸ συνδέειν διὰ λωρίων, ἱμάντωσις· σύν-  
δεσμος τῶν κορυφῶν (corrigiarium) τοῦ υποδήματος· Ἡσυχ. περὶ  
τῶν λωρίων ἀμάξης, Πολυδ. Α'. 142.

II. ἑσῆς ξύλων ἐμβαλλο-  
μένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, Ἐβδ. (Σειράχ. KB', 16), Φώτ., κτλ.

III. ἐπιμήκυνσις τοῦ γαργαρέωνος (σταφυλῆς), ὡς τὸ ἱμάντειον,  
Ἄετ. 8, 48.

ἱμ-κοιτόδος, ὁ, ὁ ἔδων τὸν ἱμαῖον, Πολυδ. Α'. 53· ὁ πρὸς τῇ  
μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ἔδων· Ἡσυχ.

ἱμάς, ὁ, γεν. ἱμάντος, (οὐχὶ ἱμάντος, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ.  
σ. 34, 14)· Ἑπικ. δοτ. πληθ. ἱμάντεσσι (ἴδε ἐν τέλ.)·— δερμά-  
τινον λωρίον, κοιν. ἑλουρί· Ἰλ. Κ. 262, κτλ. ἱμάντα βοός Ἰλ.  
Γ. 375· βοέουσι ἱμάντας Χ. 397. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ  
πληθ., οἱ ἱμάντες ἢ τὰ λωρία δι' ὧν οἱ ἵπποι ἦσαν προσδεδεμένοι εἰς  
τὸ ἄρμα, Λατ. ioga, Θ. 543, Κ. 499, 567. 3) αἱ ἡνία, ὅπως·  
τανύση βοέοισιν ἱμῶσιν Φ. 324, κτλ.· τμητοῖς ἱμῶσι Σοφ.  
Ἰλ. 747, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1222. γ) τὰ λωρία δι' ὧν εἶναι  
δεδεμένοι δὲ ἵπποι, Ἰλ. Ε. 727. δ) μᾶστις, ἥτις συνίστατο ἐκ  
πολλῶν λωρίων, Φ. 363. ε) τὰ λωρία, δι' ὧν οἱ πικτεῦντες  
περιετύττοντο, τὰς χειρὰς των· Λατ. caestus, Φ. 684 (ἐν μεταγεν.

χρόνῳ εἶχον ἐμπειρημένα καρρία, κτλ., καὶ τότε ἐκαλοῦντο μύρ-  
μηκες), πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 60, Πλάτ. Πρωτ. 342C. 3) ἐν  
τῇ ἐνίκῳ, ὁ ζωστήρ ἢ στηθόδεσμος· τῆς Ἀφροδίτης, Λατ. ceslus, ἢ,  
καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστόν ἱμάντα Ἰλ. Ε. 214, 219·

6) τὸ λωρίον, ὅπερ περιδεκόμενον ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἐκράτει  
τὴν περιεφασίαν ἐν τῇ θέσει αὐτῆς, ἄγχε δὲ μιν πολυέκτος  
ἱμάς ἀπαλήν ὑπὸ δειρήν Ἰ. 371, 375. γ) ἐν τῇ Ὁδ. λω-  
ρίον δι' οὗ ὁ μοχλὸς ἐσώρετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὅπερ ἔπειτα προσ-  
εδένετο εἰς τὴν κορώνην, Ὁδ. Α. 442, (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.  
ἐν τόπῳ), πρβλ. Δ. 802, Φ. 46. δ) μεθ' Ὁμ., τὸ λωρίον ὑπο-  
δήματος, Ξεν. Ἀν. Α. 5, 14, Ἐπιππο· ἐν «Ναυαγῶ» 1. 9, Μέ-  
νανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. ε) σχοινίον ἱστίου, Ἀρισταγόρας  
ἐν «Μαρμακχίδῳ» 7. ζ) τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ  
τοῦ φρέατος, ἀλλ' ἀγορὴ ἱμονιά, Πολυδ. Γ. 31, Μοῖρ. 3) λωρίον  
κυνός, Ξεν. Κυν. 7. 6· ἐντεῦθεν παροιμ., ἱμάς κυνείος ἐστὶ, σκλη-  
ρός, ἰσχυρὸς ὡς λωρίον σκύλου, Ἀριστοφ. Σφ. 231. θ) μᾶστις,  
ἔξω τις δότω ἱμάντα ταχέως Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 8.

II. ἱμάντωσις III, Ἄετ. 2. 4, 43. III. ἱμάντες, ἐν τῇ  
οἰκοδομῇ, πιθανῶς = στρωτήρες, σειρὰ λίθων χρησιμευόντων εἰς σύν-  
δεσιν (ἴδε ἱμάντωσις II). Σὺλλ. Ἐπιγρ. 260, ὅρα Böckli. σ. 281.

(Ἡ ῥίζα εὐρίσκει ἐν τῇ Σανσκρ. si, sinomi, sināmi, (vincio)  
ἐντεῦθεν ὠσαύτως, ἱμάσως, ἱμάσθη, ἱμονιά, μᾶσθη, μᾶ-  
στις· Ἀρχ. Σαῖ. simo (δεσμός)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. seil, seid).  
[—, συντβ.· ἀλλ' ὠσαύτως, ἐν τῇ θέσει τε καὶ ἐν ἄρσει, ἐν Ἰλ.  
Θ. 544, Κ. 475, Φ. 363, Ὁδ. Φ. 46, Ἀπολλ. Ρόδ.·— ἐν τοῖς  
παραγώγῳ καὶ συνθετοῖς ἀείποτε εἰ.]

ἱμάσθη [I], ἡ, (ἱμάς) τὸ λωρίον μᾶστιγος, μᾶστις, Ἰλ. Φ. 582,  
Ὁδ. Ν. 82· μεταφρ., νηὶς ἱμ., δηλ. τὸ πηδάλιον πλοίου, Ἀνθ. Π.  
6. 28· παρὰ μεταγεν., πᾶν λωρίον, Ὀππ. Κυν. 4. 217.

ἱμασσία, ἡ, (= αἱμασία), Ἐπιγρ. Τροϊζῶνος L. et F. 157a.  
ἱμάσως [I]: μέλλ. ἱμάσω [ἄ] ἀορ. ἱμάσας·— μαστίῳ,  
κεντὴ διὰ τῆς μᾶστιγος τοῦ ἵππου, τοῦς δ' ἱμάς· Ἀντίλοχος  
Ἰλ. Ε. 589, πρβλ. Α. 531· ἱμασεν καλλίτριχας ἵππους Ὁδ.  
Ε. 380· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰ.. σε πληγῇσιν ἱμάσσω Ἰλ. Ο. 17· ὠσαύ-  
τως, ἱμασε χθόνα χεῖρ, ἐπληττεν, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 340·  
δτε.. γαῖαν ἱμάσσω, ὅταν πλήττει αὐτὴν διὰ τῶν κεραυνῶν, Ἰλ.  
Β. 782.— Παθ., ἱμασοόμενος δέμας αὐραῖς Ἀνθ. Π. 7. 696·  
φρένα κέντρῳ Νών. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 32.— Ἀπαντᾷ καὶ τύπος  
ἱμάσχω ἐν Ἐπιγρ. Ἡλιδ. 1152, 7· = Ὀλ. 2 = Roberts 292.

ἱμάστα· μᾶστις· Ἡσυχ.  
ἱμάτ-ηγός, ὁ, ὁ φέρων, μεταφέρειν ἱμάτια, ναῦς Θεόφρ. π. Δθ. 68.  
ἱμάτῃδριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἱμάτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.  
64. [ἱμ-, δᾶ-].

ἱματίδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ ἱμάτιον, Ἀριστοφ. Πλ. 985, Λυ-  
σίας παρὰ Πολυδ. Ζ'. 42· κατὰ κράσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, θαυμα-  
τίδια Ἀριστοφ. Λυσ. 401. [—ῖδιον Ἀριστοφ. ἐνδ' ἄνωτ.].

ἱματιεύομαι, ἀποθ., κατασκευάζω ἱμάτια· οἱ ἱματιεύμενοι  
(ἱματεῦμένοι Κομμα. Συναγ. Δέξ.), ἡ συντεχνία τῶν ἱματο-  
ποιῶν, Ἐπιγρ. Οὐατ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 3480.

ἱματίξω, ἐνδύω· μετοχ. παθ. πρkm. ἱματισμένος Εὐαγγ. κ.  
Μάρκ. ε', 15, κτλ.

ἱματιό-θηκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θήκη ἱματίων, Ἡσυχ. ἐν λ. καν-  
δυτάναι.

ἱματιό-καπηλος, ὁ, ὁ πωλητὴς ἱματίων, Λουκ. π. Μισθ. Συ-  
νόγ. 38, κτλ.

ἱματιό-κλέπτης, οὐ, ὁ, ὁ κλέπτων ἱμάτια, Διογ. Α. 6. 52.  
ἱματιό-μισθός, οὐ, ὁ, ὁ ἀπομισθῶν ἱμάτια, δ δανείζων ἐνδύ-  
ματα ἐπὶ μισθῷ, Πολυδ. Ζ'. 78, Α. Β. 100, 25.

ἱματιό-μισθωτής, οὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ζ'. 78.  
ἱματιόν [ἱμᾶ-], τό, κατὰ τύπον ὑπόκορ. τοῦ ἱμα (δὴλ. εἶμα),  
ἐνδυμα· ἄλλ' ἐν χρίσει ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικοῦ ἐνδύματος, ἐπ' αὐ-  
τῷ φορούμενον ἀνὼθεν τοῦ χιτῶνος, λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἀντι-  
στοιχοῦσα πρὸς τὸ ποιητ. χλαῖνα, Λατ. pallium, Ἡρόδ. 2. 47,  
λαμπρόν ἱματίον ἔχων Ἐπιγρ. 143 Αhr.· θοιμάτιον κατὰ κρά-  
σιν ἀντὶ τοῦ ἱμ-, Ἀριστοφ. Νεφ. 180, κ. ἄλλ.— Ἦτο δὲ τοῦτο ἐπί-  
μηκες τεμάχιον ὑφάσματος ῥιπτόμενον ὑπεράνω τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου  
καὶ φερόμενον εἴτε ὑπὸ τὸν δεξιὸν ὤμον, εἴτε ὑπεράνω αὐτοῦ, Müll-  
er Archäol. d. Kunst. 337, ἴδε ἀναβάλλω III, ἀμπέχω II,  
πρβλ. χλαῖνα, χλανίς, τρίβων, φάρος· ἐθεωρεῖτο δὲ θηλυπρε-  
πές νὰ σφύρται κατὰ γῆς ὀπισθεν, Πλάτ. Ἀλκ. I. 122C, Δημ. 442.  
15:— διὰ τῆς λέξεως ἱματίον μετεφράσθη τὴν λέξιν toga, Πλούτ.,  
κλ.· ἐντεῦθεν, ἐν ἱματίοις, ἐπὶ πολλοῦ ἐν τῇ συνῆθει καθημερινῇ  
ἐνδυμασία ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λατ. togati, Πλούτ. Κάμυλλ. 10· ἄλλ'  
ἱμ. Ἑλληνικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ρωμαϊκόν toga, Λουκ.  
π. Μισθ. Συνόγ. 25. 2) ἱμάτια, τὰ, καθόλου, ἐνδύματα,  
Ἡρόδ. I. 9, Δημ. 816. 24· κατὰ κράσιν θαυματίδια Ἀριστοφ. Σφ.  
408, Λυσ. 1093 (πρβλ. ἱματιόδιον). II. καθόλου, ὑφάσμα,  
σκεπάσμα, Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ. Διόδ. 14. 109, Αἰλ. Περικ. Ἰστ. 8. 7.  
ἱματιοπώλειω, πωλὼ ἱμάτια, ἐμπορεύομαι εἰς ἐνδύματα, Εὐστ.  
Πονημάτ. 99. 26.

ἱματιό-πώλης, οὐ, ὁ, πωλητὴς ἐνδυμάτων, Κριτίας 54, Σὺλλ.  
Ἐπιγρ. 3433· θηλ. ἱματιόπωλις, ἰδος, Ἀθήν. 76A· ἡ ἱματ.  
ἀγορὰ Πολυδ. Ζ'. 78, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532, κέξ.  
ἱματιουργικός, ἡ, ὁ, (= ἔργῳ) ἀνήκων εἰς κατασκευὴν ἱμα-  
τίων— ἡ ἱματιουργικὴ (δὴλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱματιουργοῦ,  
τοῦ κατασκευαστοῦ ἱματίων, Πλάτ. Πολιτικ. 280A.

ἱματι-ουργός, ὁ, κατασκευαστὴς ἱματίων, Σὺλλ. Ἐπιγρ. 6612.  
ἱματι-φορίς, ἰδος, ἡ, σάκκος ἢ μικρὸν κιβώτιον ἐνδυμάτων,  
Ἀρμῶν. 141, Εὐστ. 144. 5.

ἱματιοφυλάκειω, εἶμαι ἱματιοφύλαξ, Λουκ. Ἰππ. 8.  
ἱματιοφύλακιον, τό, ἱματιοθήκη· οὐχὶ ἱματοφύλακιον ὡς  
ἐν Ἰωσσ.

ἱματιό-φύλαξ, ὁ, ἡ, φύλαξ, ἐπιμελητὴς τῶν ἱματίων, Ἐπιφάν.  
I. σ. 459B, κλ.

ἱματισμός, ὁ, ἐνδυμασία, στολή, Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 15, 4, κτλ.  
ἱμάω, Ἀττ. ἀπαρ. ἱμῶν, Φώτ.· (ἱμάς)— ἀ. ἀσύνω, ἀντὶ τῷ,  
ἰδίως ὕδωρ ἐκ φρέατος, Ἀθήν. 352A.— Μῆσ.· βορῶ, ἐκχυρῶ, γάλα  
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 21, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 38.

ἱμθηρίς· ἔγγελος, Μηθυναῖος Ἡσυχ.

ἱμεῖρω [I], Διολ. ἱμεῖρρω, Σαπφώ 1. 27· (ἱμερος)· ἐπιθυμῶ  
σφοδρῶς, ποθῶ, μετὰ γεν., τί κακῶν ἱμεῖρετε τεύτων..· Ὁδ.  
Κ. 431, πρβλ. 555, Ἰσ. Δοσπ. Ἡρ. 31· ἱμ. μάχη Δίσχυλ. Ἀγ.  
940· βίον Σοφ. Ἀποσπ. 689, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 435:— μετ'  
ἀπαρ., ἐπιθυμῶ ἢ ποθῶ νὰ πράξω τι, Σόλων 12. 7, Δίσχυλ. Πέρσ.  
233, Σοφ. Ο. Τ. 587:— μετ' οὐδέτ. ἐπιθ., γνωτὰ κοῦκ ἀγνω-  
τὰ μοι προσήλθεθ' ἱμεῖροντες αὐτόθι 59:— ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν  
Ἰλ. 1053· ἀσμένιοις.. καὶ ἱμεῖρουσιν.. τὸ φῶς ἐγίγνετο  
Πλάτ. Κρατ. 418C. II. συχνότερον ὡς ἀποθετ., ἱμεῖρομαι·  
ἀορ. μέσ. ἱμεῖράμην Ἰλ. Ε. 163, Παθ. ἱμεῖρην Ἡρόδ. 7. 44:—  
μετὰ γεν., ὅπποτ' ἄν.. ἢς ἱμεῖρεται αἵτης (Ἑπικ. ἀντὶ -ηται)  
Ὁδ. Α. 41· χρημάτων ἱμ. μεγάλως Ἡρόδ. 3. 123· μετ' ἀπαρ.,  
εἰ πως ἱμεῖραιτο παραδραθῆεν φιλότῃ (πρβλ. ἱμερος) Ἰλ.  
Ε. 163, πρβλ. Ὁδ. Α. 59, Ἡρόδ. 6. 120, Σοφ. Ο. Τ. 386.— Οὐδα-  
μοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων ἐν Πλάτ. Κρατ.  
418C ἡ μετοχὴ εἰσάγεται (ὡς τὸ ἀοιμενοῖς γίγνεται αὐτοῖς) μό-  
νον εἰς ἐτυμολογικὸν ἐπιχειρήμα.

ἱμεν, ἱμεναί [I], Ἑπικ. ἀπαρ. τοῦ εἵμι.

ἱμέρα, ἡ, ἀρχαῖος τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἡμέρα, κατὰ τὸν Πλάτ.  
ἐν Κρατ. 418C, D.

ἱμεράμπυξ, υκος, ἡ, ἐπιθ. τῆς Ἀγροθ., ἡ ἔχουσα ἱμερόεσσαν  
ἄμικρα, ἐρατεινὸν διάδημα ἢ ταινίαν πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν, Βακ-  
χυλ. 16. 9, ἔκδ. Blass.

ἱμερόγυιος, ον, ὁ ἔχων ἱμερόεντα γυῖα, ἐρατεινὰ μέλη τοῦ σώ-  
ματος, Βακχυλ. 12, 137, ἔκδ. Blass.

ἱμερο-δερχής, ες, ὁ προσδεδεγμένος με βλέμμα πλήρες ἐπιθυμίας,  
Παύλ. Σιλ. Ἀὐθων 275.

ἱμερόεις [I], εσσα, εν, (ἱμερος) διεγείρων ἱμερον, ἐπιθυμίαν,  
ἐράσμιος, ἀγαπητός, ποθεῖνός, θελητικός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ  
πραγμάτων, ἱμερόεντα.. ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429, κτλ.· χροδὸς  
ἱμερόεντος Ε. 170· ἱμερόεσσαν αἰοδῇν Ὁδ. Α. 421, Σ. 304·  
χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα αὐτόθι 193, πρβλ. Ἰλ. Σ. 603· ἱμε-  
ρόεν καθαρίζειν Ἰλ. Σ. 570· ἐπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν Ὁδ.  
Ρ. 519· ὠσαύτως, ἵπσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδω γόος Κ. 398 ἴδε  
ἐν λ. ἱμερος)·— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ἀποσπ. 58, Θεόφρ. 7. 118,  
Ἀνθ. Π. 5. 278:— Ὑπερβ. ἱμεροέστατος Θεόφρ. 1365, Πινδ.  
ἐνδ' ἄνωτ.







τὸ Γ. 19). ὡς παρὰ Διον. 'Αλ. 1.215, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 23, 27. Κατω. Διαθ., κτλ.—ἐντέθεν τὸ ἵνα μεθ' ὑποτακτ. κατήντησε νὰ τίθεται ἀντὶ τῆς ἀπαρεμψ. περί τοῦ ἵνα ἀντὶ ὥστε Πλουτ. '110. 2. 333Α, πρὸλ. Wyt. 2. 6. σ. 517. 3) ἑλλειπτικάι χρήσεις,

α) δου ὁρίζεται ὁ σκοπὸς τοῦ λεγομένου, Δατ. πλ. Ζεύς ἔσθ', ἵν' εἰδῆς, εἶναι ὁ Ζεύς, σοὶ τὸ λέγω, δηλ. διὰ νὰ τὸ γωρίζῃ, Συρ. Φιλ. 989. ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾷ Πλάτ. Πολ. 507D οὕτως. ἵνα συντέμω Δημ. 1102. 26. ἵν' ἐκ τούτων ἀρέωμαι ὁ αὐτ. 528. 1. 6) ὡς τὸ ὅπως, μετὰ παραινετικῆς ἐννοίας, ἐννοουμένου τοῦ δρα ἢ ἐλπίε. ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇ τὰς χεῖρας αὐτῇ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 23, πρὸλ. Β' 'Επιστ. πρ. Κορ. η', 7, κτλ. γ) ἵνα τί (δηλ. γένηται); πρὸς τί τέλος; πρὸς τί; ἀπολύτως εἶτε ὡς ἐρώτημα, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 719· ἢ ἀκολουθούντος ῥήματος, 'Αρ.στοφ. Εἰρ. 409, πρὸλ. Πλάτ. 'Απολ. 26C, κτλ. οὕτως, ἵνα δὴ τί; 'Αριστοφ. Νερ. 1192.—Πρὸλ. τὸ ὅπως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

ἰναγόντω (= ἐναγόντων) προστακτ. 'Επιγρ. Τεγέας, L. et F. 340c.

ἰναία, ἡ, = ἔς, «δύναμις», 'Πούχ.

ἰνάρετος· «ικανός, ἑνάρετος. Κύπριος» 'Πούχ.

ἰνάσσω; μέλλ. ἀσω, = ἰνώω, ἐνδυναμῶ, ἰσχύον παρέχω, 'Ετυμολ. Μ. 100. 49. Σουίδ.

'Ἰνάχος [Γ]. ου, ὁ, ποταμὸς τῆς 'Αργολίδος, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 170, Εὐρ. 'Ηλ. 1. II. υἱὸς τοῦ 'Ωκεανοῦ, βασιλεὺς τοῦ 'Αργους, Αἰσχύλ. Πρ. 663, κ. ἄλλ.· ἐπιθ. 'Ἰνάχειος, α, ον, αὐτόθι 59, κ. ἄλλ.—Καθ' 'Ησύχ.· «Ἰνάχεια· ἐορτὴ Δευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ 'Ἰνάχου».

-ἰνδα, ἐπιρρηματικὴ κατάληξις λέξεων σημαίνουσων παιδιάν, θύρμα, τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ῥήματος παίζω, ὡς βασιλῖνδα, δαστρακλίνδα, χυτρίνδα κτλ. Πολυδ. Θ', 110, Α. Β. 1533.

ἰνδάλλομαι, ἀποθ., σπανίως ἐν χρήσει καὶ συνήθως κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα.: ἀπρ. ἰνδάλλομαι μόνον παρὰ Μαξίμ. π. καταρχ. 163, καὶ Δουκόφρ. 961: (ἐκ τοῦ εἶδομαι, εἶδος, πρὸλ. ἐιδάλλομαι)

φαίνομαι, ἰδίως φαίνομαι ὁμοιοι, «ομοιάζω», ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι 'Οδ. Γ. 246, πρὸλ. 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Αφρ. 179, Θεογρ. 22 39· ὁσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., ἰνδάλλετο δὲ φσι πασι... μεγαθύμῳ Πηλεϊωνί, ἐφαίνετο εἰς αὐτοῖς ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, 'Ιλ. Ρ. 213·—οὕτω παρὰ Πλάτ. Θεοῖς.. ἔξαιος.. ἰνδαλλόμενοι Πολ. 331 Ε, πρὸλ. Νόμ. 959Α. 2)

φαίνομαι, νομίζομαι, ἄλλοι μοι δοκεῖσι παροίτεροι ἵπποι, ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδαλλεται 'Ιλ. Ψ. 460· ὡς μοι ἰνδαλλεται ἡτορ, ὡς μοι φαίνεται ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς διαμνησθῆναι, 'Οδ. Τ. 224·—οὕτω παρ' 'Αττ., ὥστ' ἔμοι γ' ἰνδαλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ, «φαίνεται μοι ὁμοιος εἶναι πώλῳ κλητῆρος» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σφ. 188· τοῦτο γάρ μοι ἰνδ. (ἡ ψυχῇ), οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 189Ε· τὰ δὲ ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν 'Αριστ. π. Κόσμ. 6, 3.

3) αἰφί δὲ.. μεληδόνες ἰνδαλλοντο, ἐφαίνοντο, 'Απολλ. Ρόδ. Γ', 812.—'Επικ. λέξ., σπανία παρ' 'Αττ.

ἰνδαλμα, τὸ, μορφή, εἰκὼν, ὁμοίωμα, Δατ. species, Αἰλ. π. Ζ. 17. 35, 'Ανθ. Π. 5. 251, Δουκ., κλ.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἰνδαλματα· σανατάματα, ἀρομοιώματα, εἰκόνες».

ἰνδαλματιζομαι, = ἰνδάλλομαι, Λιδάκ. 4. σ. 1069.

ἰνδαλματικός, ἡ, ὢν, = εἰκονικός, 'Επιφ. Ι. 352Α.

ἰνδαλμός, ὁ = ἰνδαλμα, ὁμοία ποιημάτων τινος τοῦ Τίμωνος, Διογ. Α. 9. 65, 105.

ἰνδεα· ἀμεσημέρια. Μακεδόνες· 'Πούχ.

ἰνδικον, = ἰνδικός, 'Επιγρ. Τεγέας, L. et F. 340c.

'Ἰνδικο-πλευστής, ου, ὁ, ὁ εἰς 'Ἰνδικὴν πλευσας, ἐπώνυμον Κόσμου τοῦ μοναχοῦ.

'Ἰνδικός, ἡ, ὢν, ἀνήκων εἰς τοὺς 'Ἰνδοὺς· ἡ 'Ἰνδικὴ χώρα 'Ηρόδ. 3. 98· ὁσαύτως ὅλ. 'Ἰνδός, ἔδος, Νόνν. Δ. 17. 377.

II. 'Ἰνδικὸν φάρμακον, εἶδος πεπέραι, 'Ἰππ. 630. 38, πρὸλ. 573. 53. 2) ὡς οὗτ. τὸ ἰνδικόν, ὅλη βαφικὴ νυκτοχόρους, καὶ ὡς «λουλάκιον, Δοσκ. 5. 101.—'Υπερβ. 'Ἰνδικώτατος, λίθους... τῶν 'Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασιῶν Φλόστρ. 11: (σ. 9 ἐκδ. Cayser).

'Ἰνδικτιῶν, ὄνος, ἡ, Δατ. indictio = ἐπινεύσεις, 'Αἰαν. II. 725Α, Καρθαγ. Συν. Καν. 135, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 377Β, κλ.

Ἰνδικτός, ον, ἡ/ς = ἰνδικτιῶν, Χρον. Πασχ. 355, 17, 'Ανδρ. Κρήτ. 1329Β.

Ἰνδεξ, εκος, ὁ, Δατ. index, πίναξ, Βασιλ. 60, 35, 2 καὶ 6.

Ἰνδιστί, 'Επιρρ., ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν 'Ἰνδῶν, Κτησ. ἐν Φωτ. Β. 61. 45. 39.

'Ἰνδο-γεννής, ἐς, ἐν 'Ἰνδῇ γεννηθείς, Μανέθων 1. 297, κλ.

'Ἰνδοθεν, 'Επιρρ. ἐξ 'Ἰνδίας, Εὐστ. Πονημάτ. 302. 57.

'Ἰνδο-ολέτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς 'Ἰνδοὺς καταστρέψας, ἐπίθετον τοῦ Βάχχου, 'Ανθ. Π. 9. 524.

'Ἰνδός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πρῶτον παρ' 'Ηρόδ. καὶ Αἰσχύλ. 'Ικ. 284 οἱ 'Ἰνδοί, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐδηγομένων τοὺς ἐλέφαντας, Φύλαρχος παρ' 'Αθην. 606F, Πολύβ., κλ. 2) ὁ ποταμὸς 'Ἰνδός, Δατ. Indus, 'Ηρόδ. 4. 44, κτλ. 3) ὄνομα σορσίματος, Πλούτ. 2. 133Β.

II. ὡς ἐπιθ. = 'Ἰνδικός, 'Ανθ. Π. 9. 544.

'Ἰνδο-σκυθία, ἡ, ἡ παρὰ τὰς ὁχθας τοῦ 'Ἰνδοῦ χώρα, Πτολ. 7. 1. Ἰνδουρος· «ἀσπάλαξ» 'Ησύχ.

'Ἰνδο-φόνος, = 'Ἰνδολέτης, Νόνν. Δ. 17. 387.

'Ἰνδοφυτής, ἐς, φυεῖς ἐν 'Ἰνδικῇ, Μ. Φιλῆς τόμ. Δ', σ. 205, ἐκδ. Mil.

'Ἰνδῶος, α, ον, = 'Ἰνδικός, Νόνν. Δ. 17. 380.

ἰνεῖν· «τείνειν» 'Ησύχ.

ἰνέω, ἡ ἰνᾶω, κενῶ, 'Ἰων. λέξις ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὸ Δατίν. inanis, 'Γαλῆν. Λεξ. 'Ἰππ.: Μέσ. μέλλ. ἰνῆσομαι 'Ἰππ. 610. 10., 642. 55· καὶ ἐπὶ παθ. σημασι., ὁ αὐτ. 418. 8.—Παθ., ἰνῶνται, -ῶμενος, ὁ αὐτ. 418. 6., 419. 38.—'Εν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων τούτων τὰ 'Αντίγραφα εἶναι πολὺ ἢ ὀλίγον ἐφθαρμένα.—'Εν 'Γαλῆνῳ Λεξ. 'Ἰππ. φέρεται: «ἰνέει, κενῶ. καὶ ἰνῆθμός· κένωσις. καὶ ἰνεῖται, κενούται».

ἰνη, ἡ, = ἔς II, 'Αρρ. Περιπλ. 'Ερυθρ. Θαλάσσης. σ. 178.

ἰνηθμός, ὁ, κένωσις, 'Ἰππ. 416. 16., 16., 419. 25, ἴδε ἰνέω.

ἰνησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ. 'Ερωτιαν. 186.

ἰνίον [ἱν-], τὸ, (ἔς) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ μετὰ τὴν κορυφὴν ἐκ τῶν ὀπίσθεν πρὸς τοὺς τένοντας καταβαῖνον (τοῦ τριγυνοῦ κρανίου τὸ μὲν πρόσθιον βρέγμα, τὸ δὲ ὀπίσθιον ἰνίον 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 7, 2): καθόλου, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ πρὸς τὸν αὐχένα, βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον 'Ιλ. Ε. 73· διὰ ἰνίου ἦλθε [δόρυ] Ξ. 495· πρὸλ. 'Ἰππ. 'Αρ. 1248, Θεοφρ. 25. 264.

II. = ἕστηκε, καλεῖται δὲ παρ' Αἰγυπτίους ὁ ἕστηκε ἰνίον 'Γαλῆν. 13. 982.

ἴνις, ὁ, υἱός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 323, 'Ἰκέτ. 43, 261. Εὐρ. Τρω. 571, 'Ηρ. Μαιν. 354· σκύμνος, ἔθρεψε δὲ λέοντος ἴνιν (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Conington ἀντὶ σίνιν τοῦ κώδικος) ὁμοιοι Αἰσχύλ. 'Αγ. 717· ὁσαύτως ἴνις, ἡ, θυγάτηρ, Εὐρ. Ι. Α. 119.—Μόνον ποιητ. (ὁ Pollt παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὸ 'Αρχ. Σκανδίν. sv-einn (juvenis), 'Αγγλιστὶ swain).

ἰνμενφής, ἐς, ἐπίμεμπτος, ἀσεβής, 'Επιγρ. Μαντ. BCH. 1892, 570<sub>23</sub>.

ἰνμονφος, ον, ἐπίμεμπτος, καταδεδικασμένος, 'Επιγρ. Μαντ. BCH. 1892, 470<sub>31</sub>.

ἰννήν· «κόρη μικράν» καὶ τὴν ἐν τῷ ὀρθαλμῷ· 'Ησύχ.

ἴννος, ὁ, = γέννος, ὁ ἴδε.

ἰνοετής, ἐς, = ἰνώδης, Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 3. 12, 7.

ἰνώω, (ἔς) ἐνδυναμῶν, 'Ηρωδιαν. 'Επιμερ. σ. 49.

ἰνύεται· «κλαίνει. ὀδυρεται» 'Ησύχ.

ἰνυξ· ὁρνεῖν τι, φ' ἠρῶνται αἱ φαρμακίδες· 'Ησύχ.

ἰνφορβισμός, ὁ, τὸ ἀρπάζειν ἢ καταλαμβάνειν τι, 'Επιγρ. 'Αρχ. Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29.

ἰνφορβέω, καθεῖργω ἐνεκα παρανόμου βοσκῆσεως, 'Επιγρ. 'Αρχαδ., Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29 = BCH. 1889, 281ff. 1. 3.

'Ἰνώ [Γ], ὄσος, συνηγ. ὄσος, θηγάτηρ τοῦ Κάδμου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ ὄνομα Δευκοθέας, 'Οδ. Ε. 333, 'Ησ. Θ. 976, Πινδ., κλ.—παροιμ., 'Ἰνοὺς ἄχρη Ζηῆθιος (παρὰ Παροιμιογρ. 4. 38).

ἰνώδης [Γ], ἐς, (εἶδος) πλήρης ἰνῶν, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος ζῶου, Ξεν. Κυν. 4. 1, 'Αριστ. π. τ. Ζ. 'Ιστ. 1. 17, 17· ἐπὶ τοῦ αἵματος, τὸ γὰρ αἷμα τούτων (δηλ. τῶν αὐρῶν καὶ κίπρων) ἰνωδέστατον ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4. 6· ἐπὶ φυτῶν ἢ λαχάνων, φλοῖός, φύλον Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 1 καὶ 5.

'Ἰνωτοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τοῦ ποταμοῦ 'Ἰνώπου, 'Επιγρ. Δίλου, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 461.

ἱξ (οὐχὶ ἑξ), ἑκος, ἡ, εἶδος σκώληκος καταστρέφοντος τὰ τῆς ἀμπέλου βλαστήματα, πιθανῶς τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑξ, ποικίλον ἱκα, τῶν ἀμπέλων ὀφθαλμῶν ὀλετήρα 'Αλκιμάν 27, πρὸλ. 'Αρμῶν. 74, ἐκδ. Valck.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἱξ· θηριδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίων».

ἱξάλη (οὐχὶ ἱξάλη), ἡ, δέρμα αἰγός. 'Ἰππ. π. 'Αγμ. 770· ἐχρησίμευεν ὡς ἐνδύμα τῶν ὑποκριτῶν ἐν ταῖς σατυρικοῖς δράμασιν, ἀσεθῆς σατυρικῇ· Πολυδ. Δ'. 118. 'Εν Σχολ. 'Αριστοφ. Νεφ. 72 φέρεται ἱξάλη, ἐν Θεογνώστ. Καν. σ. 14 ἱξάλη.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἱξάλη· αἰγὸς δορά· ἡ πηδητικὴ».—'Ἰδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις: ἱξάελα καὶ ἱξοεῖλαν ἁ: ἐρμηνεύει διὰ τῆς λέξεως διεφθέραι.—Πρὸλ. ἀλωπεκῇ, λεοντῇ.—'Ἰδε Κόντων ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 320.

ἱξάλος, ον, ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγός (ἴδε ἐν λέξ. αἰξ), ἱξάλου αἰγὸς ἀγρίου 'Ἰλ. Δ. 105 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), πρὸλ. 'Ανθ. Π. 6. 32, 113., 9. 99.—ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ πηδητικῆς, ὁρμητικῆς, καὶ κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἰσσω, ὡς εἴ ἦν ἀξέταλος (πρὸλ. αἰξ, αἰγός).

ἱξευτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ δι' ἱξευτικῶν καλᾶμων, δηλ. μὲ ἐξιδέρχατο συλλαμβάνων πτηνὰ, Μανέθων 4. 339.

ἱξευτήριος, ον, ἱξευτικός, ἴδε ἱξευτήρ.

ἱξευτής, οὐ, ὁ, (ἱξεύω) ὡς τὸ ἱξεύω, ὁ συλλαμβάνων πτηνὰ διὰ τοῦ ἱεῶ, ὀρνιθοθήρας, ἱξευτὰς κώρος Βίων 2. 1, πρὸλ. Δουκόφρ. 105, 'Ανθ. Π. 9. 822.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἱξευτής· στροβοπάτης».

II. ὡς ἐπίθ., ἱξευτικός, ἱξευταῖς καλᾶμοις αὐτόθι 6. 152.

ἱξευτικός, ἡ, ὢν, = ἱξευτήριος, 'Αρτεμίδ. 2. 19·—τὰ ἱξευ-



τικᾶ, ποιήματι τοῦ Ὀππιανού: ἱεϋυτική (ἔξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ'. 139.

ἱεϋύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ἱεϋυτήρ, ὡς ἐπὶ θ. τῆς Τύχης, Λατ. fortuna viscata, Πλούτ. 2. 321F. φέρεται δὲ καὶ ἱεϋυτηρία (εἰ ἡ γραφή ὁρθή), αὐτόθι 281E.

ἱεϋύω, (ἱός) συλλαμβάνω διὰ τοῦ ἱεϋού, Ἰω. Χρυσ., Ἑτυμολ. Μ. 471. 53.—Μισο, Πολυδ. Ζ'. 135.

ἱεῖα, ἡ, = ἱεός Ι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 6. II. τὸ φυτὸν χαμαικλέων, ἱδίως τὸ λευκὸν εἶδος, Διοσκ. 3. 10, Πλιν. 22. 21.

2) εἶδος Κρητικοῦ φυτοῦ, = τραγάκανθα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 1, 3. III. = κισσός, varicocole, ἱεῖλην Ἰππ. 1240D (κοινὴ γραφ. ἱεῖλη), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 11, 15., 3. 19, 11, Προβλ. 4. 20, κ. ἄλλ.

ἱεῖας, ον, ὁ, δηλητηριώδες τι φυτὸν, ὅπερ ἀντὶ τῷ πίνεσθαι οἶόν τι ὥκισμα κατὰ τὴν ὁσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεύσιν ἐμφαίνεται· ἐπιφέρει δὲ γλώσσης φλεγμονὰς κτλ. Διοσκ. περὶ Δηλητηρίων Φαρμάκων 21, Γαλην., κλ.

ἱεῖλην [ἱ], ἡ, εἶδος ἀκάνθης, ἀκάνθης τῆς ἱεῖλης καλουμένης, ἐξ ἧς συνήγεται ἡ μαστίχη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 1, 2.

ἱεῖοεις, εσσα, ἐν, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ ἱεῖας, ἱεῖοεν .. πώμα σὺλοφόρον Νικ. Ἀλεξίφ. 279.

ἱεῖον, τὸ, τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ ἱεῖα, Γαλην. Δεξ. II. ὑποκορ. τοῦ ἱεῖος, Νικήτ. Εὐγ. 2. 130.

ἱεῖς, ἰων. ἱεῖς, εως, ἡ, (ἱκω) γραμμὴ κινήσεως, κατ' ἱεῖν τι νόος, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τινος, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Δ' 974. ἐς τὴν ἄνω ἱεῖν ὁ αὐτ. π. Ἱηρεῖον 740. κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος ἱεῖν, κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος διάβασιν, ὁ αὐτ. π. Δαίτ. Ὁς. 385. κατὰ τὴν διόπισθιν ἱ. ὁ αὐτ. 826E. ἱεῖν παρέχεσθαι, παρέχεσθαι ἐλευθέραν διόδον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 43.—Ἰων. λέξ.

2) = ἀφίεξις, καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὺν ἱεῖς ἐξεργάζεται Εὐρ. Τρωί. 396.—ἐν Δ. Β. 99, 4, φέρεται: «ἦις, ἀντὶ τοῦ ἀφίεξις. Εὐριπίδης. Τρωάδων.—Τὴν γραφὴν ἦεξις παρεδέξατο ὁ Nauck, ἴδε ἦεξις.—Παρ' Ἡσυχ. προπεριπᾶται ἡ λέξις καὶ ἐρμηνεύεται: «ἦις παρουσίᾳ, ἀφίεξις, ἱκεσία», ὑπάρχει δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ἡ γραφὴ ἦεξις.

ἱεῖων [ἱ], ονος ὁ, μυθώδης τις βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας: τὸ ὄνομα αὐτοῦ πιθανῶς ἦτο = ἱκέτης, διότι οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος ἀνθρωποκτόνος, καὶ ἐπαιμένος ὁ πρῶτος ἱκέτης, πρὸς Πινδ. Π. 2. 59 πρὸς Δισχὺλ. Εὐμ. 441. 718, Διόδ. 4. 69, καὶ ἴδε Welcker Δισχὺλ. Τριολ. σ. 547, Müller εἰς Εὐμ. § 53. πληθ., οἱ ἱεῖονες Ἀριστ. Ποιητ. 18. ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207.

ἱεσοῖέω, συλλαμβάνω, διὰ τοῦ ἱεϋού:—ἀπλῶς, συλλαμβάνω, Ἀνθ. Π. 9. 273.

ἱεο-δύλος, ον, ὁ βάλλον, τοποθετῶν ἱεϋετικούς καλῆμους:—ὡς οὐσιαστ., ὀρνιθοθήρας, Μανέθων 4. 243.

ἱεοδύρος, ον, (βορά) ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ ἱεϋού, ἡ ἱεοδύρος (δηλ. κίχλη), Turdus viscivorus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 20, ἔνθα ὁ Ἀθῆν. 65 ἱεοφάγος.

ἱεο-εργός, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ἱεϋού συλλαμβάνων πτηνὰ, ὀρνιθοθήρας, Ἀνθ. Π. 9. 264.

ἱεον, ες, ε, ἀορ. β' τοῦ ἱκω.

ἱεός, ὁ, Λατ. viscum, παρασιτικὸν τι φυτὸν φυόμενον κυρίως ἐπὶ τῆς δρυὸς καὶ ἔχον φύλλα ὁμοία πρὸς τὰ τῆς πύζου, φύεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων δένδρων, ὡς τῆς μηλέας καὶ τῆς ἀπλίου· εὐρίσκεται δὲ καὶ πρὸς τὰς ῥίζας θαμνίων τινῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 11, Διοσκ. 3. 93 (103). II. ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2: 17, 8.

III. ἡ κόλλα ἡ κολλητικὴ ὕλη ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ παρασκευαζομένη, Λατ. viscum, Εὐρ. Κύκλ. 433, Πλούτ. Κορ. 3. «Ἴων δ' ἐν Φολινίῃ ἡ Κανειῖ δρυὸς ἱδρωτὰ εἴρηκε τὸν ἱεόν» Ἀθῆν. 451D:—πᾶσα κολλώδης οὐσία, Ἰππ. 621. 13.

2) μεταφ. ἱεῖδα ὁμαλῶν, ὁ ἐλκύνων τὴν ἀτενὴν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων, Τιμόθ. ἐν Ἀδῆλ. 1. ἐκφυγὼν τὸν ἱεόν τὸν ἐν πράγματι Λουκ. Πῶς δει' Ἰστ. Συγγρ. 57. καθάπερ ἱεῖν τι προσέχεται τοῖς τοιοῦτοις ἡ ψυχὴ ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλ. 14. 6) ὡς τὸ γλίσχρος, φειδωλὸς, φιλάργυρος, ἀσφικτός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 620. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 399. (Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι ἦτο **ἱεῖός**, πρὸς Λατ. viscum, viscus).

ἱεο-φάγος, ον, ἴδε ἱεοδύρος.

ἱεο-φορέας, εως, ὁ, ἀληθιμμένος δι' ἱεϋού, δόνακας ἱεοφορεῖς, «ἱεοβεργες», Ἀνθ. Π. 9. 209.

ἱεο-φόρος, ον, περὶ τὸν δένδρων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν φύεται ὁ ἱεός, ἱεοφόροι δρυες, αἱ ἱεὸν φέρουσαι, Σορ. Ἀποσπ. 354. II. ἀληθιμμένος δι' ἱεϋού, δόναξ Ὀππ. Ἀλ. 1. 32.

ἱεῖω, ἀλείφω δι' ἱεϋού, ἐν τῷ παθ., τὰ ἱεούμενα μὴ καλεσθαι Θεοφρ. π. Πυρὸς 61. πρέμνοις ἱεῖωθεῖσι Πλανούδ. Μεταφρ. Ὀβιδ. 15. 474.

ἱεῖα, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6.

ἱεῖας· «ἰχθύς τις» Ἡσυχ.

ἱεῖοθεν, Ἐπίκουρ., ἐκ τῆς ὁσφύς, Ἀρατ. 144. καὶ οὕτως ἀναγνώσκαι ὁ Schneider ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 6, ἐνθα κοινῶς ἱεῖοφεν.

ἱεῖος, ὅς, ἡ, ὁσφύς, ἡ μέση, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῖσι

(ποιητ. συνηρ. ἀντὶ ἱεῖο) Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544. ἐπὶ γυναικεῖας ζώνης: πρὸς. Ἀδύγον 1. 4. ἐπὶ ἀνδρός, Ἀρατ. 310. ἐπὶ κενταύρων, Ὀππ. Κυν. 2. 6. ἐπὶ ἐλάφου, Ἀνθ. Πλαν. 96.—ἀλλ' ἐν Ἰππ. π. Ἀγ. 765, κατὰ πληρ. ἱεῖος, ἀπὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὁσφύς Γαλην. Δεξ. 12. 224. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ ἰσχύς, ὡς τὸ ἰσχυός, πρὸς. Κικ. latera ei vires). [Ὡ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ Ὡ ἐν τρισυλλάβοις πτώσεσιν.]

ἱεῖωδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος ἱεῖω, κολλώδης, Ἰππ. 876C, κτλ.—μεταφ., φιλάργυρος, φειδωλός, Λουκ. Τίμ. 29. πρὸς. γλοιός.

ἱεῖωτός, ἡ, ὁν, (εἶδος) ὁ διὰ τοῦ ἱεϋού συλλαμβανόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 65.

ἱοδάκχαια, τά, εορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ ἱοδάκχου, δηλ. τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24.

ἱοδάκχος, ὁ, ὁ Βάκχος δν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς ἱώ, Ἀνθ. Πλαν. 289, Μάξιμ. π. καταρχ. 496. 2) ὁμοῖος ἀρχόμενος διὰ τοῦ ἱώ Βάκχε, πρὸς. Ἀρχιλ. (107) παρ' Ἡρακλ. σ. 94, πρὸς. Ρήτορας (Walz.) 9. 129, Πρὸκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιολ. 320. 31.

ἱο-δάπτης, ον, ὁ, ὁ βαφεύς ὅστις βάπτει μὲ χρώμα τοῦ ἱου, Γλωσσ.

ἱόδας· ἀκάματος παρὰ Κρησίην· Ἡσυχ.

ἱο-δάφης, ες, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἱου, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθῆν. 525C. ἐπὶ ὕδατος, Ἀθῆν. 42E.—ἱο-δάφινος, ον, ἐν Νικήτ. Χρον. 9. 12.

ἱοθηλατός, α, ον, διάφ. γρ. ἀντὶ ἱωθηλατός, Ἀποστ. Διατ. σ. 319.

ἱο-δελφᾶρος, Δωρ. ἱογλέφ-, ον, ἔχων βλεφαρά με ἰσχυρούς βλεφαρίδας Πινδ. Ἀποσπ. 113, Μανέθων 5. 145, Λουκ. Εἰκ. 8, Ὑπέρ τῶν Εἰκόνων 26.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἰοδελφάροι» καλλιθέφαροι.

ἱοδολέω, [ἱ], ῥίπτω βέλη, τοξεύω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1440, Ἀνθ. Π. 5. 188. ἐς ἐμὴν κραδίην αὐτόθι 5: 10. II. ῥίπτω ἰόν, χύνω δηλητήριον, μυγαλὰ ἰοδολοῦσαι Γεωπ. 2. 47, 12.

ἱο-δολος, [ἱ], ον, (ἱός) ἐπὶ τόξου, τὸ ῥίπτον βέλη, Ἀνθ. Π. 6. 34. III. ὁ χύνων δηλητήριον, δηλητηριώδης, ἐπὶ ζῶων, Νουμῆν. παρ' Ἀθῆν. 304F, Ἡρωδιδαν. 3. 9. ἐν τῷ Ὑπερβ. ἰοδολώτατα τῶν ἐρπετῶν ἰωσῆπος ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5. 5. ἱοδολα, τά, δηλητηριώδη ζῶα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 29. 4. 2) ἐπὶ βελῶν, τὰ βεβαμμένα εἰς δηλητήριον, Ὀρφ. Ὑμν. 12. 16. ἐχίονα γευσάμενη ἀήματος ἰοδόλου, δηλητηριώδους, Ἀνθ. Π. 11. 237. μεταφ., ἰοδόλοι γένευσ, ἐπὶ τοῦ Μώμου, Ἀνθ. Πλαν. 1. 266.

ἱο-δόρος, [ἱ], ον, (ἱός) ὁ τρώγων δηλητήριον, Ὀππ. Κυν. 3. 223, Ἐπιφάν. ἐπὶ ὄρεως, Ἐπιγρῆμ. Ἑλλην. 465. 4. II.

βιβρώσκων δηλητηριώδους, πυθεδόνες Νικ. Θηρ. 467.—Καθ' Ἡσυχ.: «ἰοδόρον» παλῖγκτον, ἥγρον ὀργίλον.

ἱο-δοστρύχος, ον, ἔχων ἰώδεις, μέλανας βοστρύχους, Πινδ. Ο. 6. 50, Ι. 7 (6). 33.

ἱογάστριος, = ὁμογάστριος, διάφ. γραφ. Ζηνοδότ. ἐν Ἰλ. Φ. 95, πρὸς. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τῷμ. Δ', σ. 150.

ἱό-γληνος, η, ον, ἔχων ἰοειδέες, μελανίζοντας ὀφθαλμούς, «ἰό-γληναι (κῶδ. ἰογλήναι)· μελαίνας γλήνας ὀφθαλμοὺς» Ἡσυχ.

ἱόδετος, ον, (ἱέω) δεδεμένος ἡ πεπλεγμένος δι' ἱόν, ἰοδέτων στεφάνων Πινδ. Ἀποσπ. 45.

ἱο-δνεφής, ες, (δνός) ἔχων χρῶμα ὁμοειδὲς ὡς τὸ ἱόν (ἴδε ἱον IV), ἀπὸ μέλαν ἡ πορφύρεον, ἡ τὸ λεγόμενον κατὰ τοὺς παλαιούς ἰάνθινον (Εὐστ.), ἱοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα Ὀδ. Δ. 135, Ι. 426.

ἱο-δόκος, [ἱ], ον, (ἱός) ἐπὶ φαρμάκῳ, ἡ δεχομένη, ἡ ἐγκλείουσα ἐν αὐτῇ βέλη, φαρτέρη, Ἰλ. Ο. 444, Ὀδ. Φ. 12, Ηίτακ. σ. 261 Schneidew., κτλ.—ὡς οὐσιαστ., ἱοδόκη, ἡ, φαρμάκον, βελοθήκη, ἀμφὶ δὲ νώτιος ἰοδόκη τετάνυστο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 679, Γ. 156, 279, Ἀνθ. Π. 6. 296. ἡ ἰοδόχη, Ἡσυχ., Φώτ. II. περιέχων ἰόν, δηλητήριον, ὀδόντες ἰοδ., δηλητηριώδεις, Νικ. Θηρ. 184.

ἱο-ειδής, ες, (ἱόν) ὁμοῖος πρὸς τὸ ἄνθος ἱόν (ἴδε ἱον IV), πορφύρεος, παρ' Ὀμ. αἰέποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἰοειδέα πόντον, εἴτε ἐν γαλήνῃ, Ἰλ. Δ. 298, Ὀδ. Ε. 56, κτλ.· εἴτε ἐν τρικυμίᾳ, Ὀδ. Α. 107, πρὸς. Πίτ. Ο. 844. κρήνη ὁ αὐτ. 3. ὕδωρ. Θεόκρ. 16. 62 (ἔνθα ὁ Meineke διαιδέει, διαφανέει)—μεταφ., λοιγός, κέντρον Νικ. Θηρ. 243, 886. II. ὁμοῖος πρὸς ἱόν κατὰ τὴν εὐωδίαν, εὐώδης, εὐσμος, κυκλαμῖς Ὀρφ. Ἀργ. 920.

ἱόεις, εσσα, ἐν, (ἱόν) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἱου, μέλας, ἰοέντα σιδήρον Ἰλ. Φ. 850. ἰοέντα θάλασσαν Νικ. Ἀλ. 171.

ἱόζωνος, ον, (ζώνη) «πορφυρόζωνος» Ἡσυχ.

ἱο-ῶλης, ες, ὁλλών μετὰ τῶν ἱόν, Φιλῶξ. 2. 43.

ἱό-κολπος, ον, = ἱόζωνος, Ἀλκαῖος 12.

ἱο-λόχευτος, ον, (ἱός) γεννηθεὶς ἐκ δηλητηρίου, Πρὸκλ. Ὑμν. 1. 41.

ἱομεν, Ἐπίκ. ἀντὶ ἑωμεν, α' πληθ. ὑποτακτ. ἐνέστ. τοῦ εἶμε.

ἱο-μῆγής, [ἱ], ες, (ἱός) μεμιγμένος με δηλητήριον, Ἀνθ. Π. 9. 1.

ἱο-μάματος, ον, ἔχων ὀφθαλμούς χρώματος ἰοειδούς, δηλ. μέλας, Ἀνώνυμου Ὑμν. εἰς τὴν Παρ. 10.

ἱό-μωροι, οἱ, δις παρ' Ὀμ., Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες



Ἰλ. Δ. 242. Ἀργεῖοι ἰδμωροὶ, ἀπειλῶν ἀκόρητοι Ξ. 479.

—Ἡ ἀναλογία ἐκ τοῦ ἐγγεσσίμως ὑποδεικνύει τὴν σημασίαν ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ Σχολ. —οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς, ὅ ἐστι τὰ βέλη, κακοπαθόντες, πολεμικοί. (ἐκ τῆς √ΜΕΡ, μέρ-ιμνα, μερ-μερίζω, κτλ.), M. Müller, Lectures, 2. 333 — ἀλλὰ (1) τὸ ἐ τοῦ (2)ς (βέλος) εἶναι μακρόν, ἐνῷ ἐν τῇ λέξ. ἰδμωροὶ εἶναι βραχύ (2)ς εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου αἱ Ἑλληνες συνήθως δὲν ἔκαμον χρῆσιν βελῶν (3) ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις φαίνεται ὡς λέξις ὀνειδιστική. Ἡ πιθανώτερα ἐξηγούμενα εἶναι: δυστυχής, δύσμοιρος, ἄθλιος, κακόμοιρος, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἰον, μόρος, ἔχων τὴν μοῖραν τοῦ ἰου, βραχυδύς. Ἐτεροὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἰά, φωνή, = θορυβώδης, ταραχώδης, Γλαδίστων ἐν Hom. Stud. 1. 356, Ἰσχύ. — Ἄλλ. ὅτι ὁ ἄρχη τοῦ ἰο- διαμένει ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἔννοια τῆς καταλήξεως -μωρος εἶναι ἐπ' ἴση: σκοτεινὴ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπου ἀπαντᾷ, ἐγγεσσίμως, ὕλακμόμωρος, σενάμωρος.

Ἰον [ἰ], τό, ἐπερέχοντι. δοκ. πληθ. ἑσῶ [ἰ], Νικ. Ἀποστ. 2. 2: — μενεξίτε, viola odorata, ἰδιαίτερος διακρινόμενος εἰς ἰον μέλαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 13, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4.1, 21, Διοσκ. 4.122: καὶ τὸ ἰον μέλαν ἐντὶ Θεοφρ. 10. 28, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 4. 1, 21: κυανωγὺς Θεοφρ. π. Φ. Αἰτ. 5. 74: — περὶ τῆς Ὀμηρ. σημασίας ἴδε κατωτ. IV.

II. Ἰον τὸ λευκὸν ἢ λευκίδιον, φαίνεται ὅτι περιελάμβανε ποικιλίας πεντάς οἷον τὰ τεχνικῶς καλούμενα: Cheiranthus καὶ Matthiola: περιγράφεται δὲ ὡς ἔχον διάφορα χρώματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 3: κίτρινον (χλωρόν), π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11: φλόγιον π. Φυτ. Ἰστ. 6. 8, 1: μῆλινον ἢ κυανωγὺν ἢ πορφύρεον Διοσκ. 3.138: οὕτως ὁ Πλίν. ἀναφέρει violae purpureae, luteae, albae H. N. 21.14: — τὰ κοινότερα ἐν Ἑλλάδι εἶδη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ λευκίδιον θαλάσσιον (Matthiola tricuspidata), τὸ πορφύρεον (M. incana), καὶ τὸ μῆλινον (Cheiranthus Cheiri).

III. τὸ λευκίδιον ὡσαύτως ἀναφέρεται ὡς βολιβάδης φυτόν, ἴσως τὸ leucocium aestivum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7.13, 9: ἡ εἶδος «ζουμπούλιου», τὸ πρῶτον ἄθος ὅπερ ἀνθεῖ μετὰ τὸν χειμῶνα, Πλίν. 21. 38.

IV. τὸ ὄμμα ἀπαντᾷ ἅπασι παρ' Ὀμ., λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνοι θήλεον Ὀδ. Ε. 72. — Ἐνταῦθα δύσκολον εἶναι νὰ υποθεσθῇ ὅτι σημαίνει τὸ ἰον, ἐπειδὴ ἀναφέρεται ὡς αὐξανόμενον μετὰ τοῦ σελίνου εἰς ἐλώδεις λειμῶνας: δὲν ὁ Πτολεμαῖος ὁ ἑυεργέτης προύτεινε τὴν γραφὴν αἰού, = δαυκίου (οἷα γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἰα Ἀθην. 61C): εἰς τὸν αὐτὸν λόγον δὲν δύναται νὰ εἶναι τὸ ἄθος Cheiranthus ἢ τὸ Matthiola. Ὅθεν δύναται νὰ εἶναι λευκὸν τι ἄθος, διότι τὸ ἰο-εὐδής κείτα παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ ἰδο-ενε-φής ἐπὶ πραγμάτων μετ' ἀνοχρόν. Ὁ Ruskin λέγει ὅτι τὸ ἰον παρ' Ὀμ. δυνατόν νὰ εἶναι ἡ κυανὴ ἢ ἐρυθρὰ ἴρις: καὶ τοῦτο καλίστα συμφωνεῖ πρὸς τὸ παρὰ Πινδ. Ο. 6. 91, ἔ-θα ἀναφέρονται ἰα καὶ αὐτῶν αἱ ἔανθα καὶ παμπόρφυροι ἄκτινες. (Οἱ σύνθετοι τύποι ἰο-εὐδής καὶ ἰο-ενεφής, πιθαν. δὲ καὶ τὸ ἰον, ἀπαιτοῦσι τὸν διαγματο παρ' Ὀμῆρ., καὶ τὸ ἰον ἐν Θεοφρ. 10. 28, καὶ ὁ Ἰσχύ. ἔχει γὰρ (ἐπὶ) ἄνθη, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξ. Ἰον πρὸς τὸ Λατίν. vio-la.)

ἰονθός, ἄθος, ἡ, τριχωτός, αμαλλιαρός, ἐπιθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, Ὀδ. Ξ. 50.

ἰονθός, ὁ, ἡ ῥίχα τριχός, μικρά, νέα θρίξ, Φρύν. ἐν Δ. Β. 44

II. ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον συγχάσις συνοδεύει τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ γενείου, κτλ., Ἰππ. Ἐπιδῆμ. τὸ Δ'. 970, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 31, 2, Πρὸλ. 34. 4, 36. 3: — τοιαῦτα ἐξαθλήματα καλοῦνται: ἐπαρροεῖς ἰονθώδεις παρὰ τῷ Θεοφρ. περὶ Ἰερ. 16. (Συγγενές τῷ ἀνθώεω.)

Ἰόνιος [ἰ], α, ον, (Ἰώ) ὀνομασθεῖς ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰοῦς, Ἰόνιος κόλπος ἡ πόρος, ἡ θάλασσα ἡ μεταξὺ τῆς Ἡπείρου καὶ Ἰταλίας, κατὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἣν διεκολύμθησεν ἡ Ἰώ, πόντιος μυχός. Ἰόνιος κέκληται, τῆς σῆς πορείας μνήμα Ἀισχύλ. Πρ. 839, πρὸλ. Ἡρόδ. 6.127, Πινδ. Ν. 4. 87, Θουκ., κλ. ὡσαύτως ἀπλῶς, ὁ Ἰόνιος ὁ αὐτ. 6. 30: βραδυτέρων, Ἰόνιον πέλαγος Ἀνθ. Π. 6. 251, πρὸλ. Ἰωνικός. — Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 211.

Ἰόμας [ἰ], Παθ. (ἰός II) γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰού, σκωρίας, σκωριασμένος, Ἀριστ. π. Χρωμ. 3. 8, Θεοφρ. Χαρακτ. 10, Διοσκ. 5. 89, κ. ἄλλ.

ἰο-πάρειτος, ον, ἔχων ὠραίως ὡς τὰ ἰα παρείας, καλλιπάρειτος, Ἀνακρέων Ὀμν. εἰς τὴν Παρ. 10.

ἰο-πέπλος, ον, φορῶν πέπλον χρώματος ἰού, Ἰσχύ. ἐν λ. ἰο-πλόκος.

ἰο-πλόκαμος, ον, ἔχων ἐνδεῖς, μέλανας πλοκάμους, ἰοπλόκαμος Μοισᾶν Πινδ. Π. 1. 2, Σμωνίδ. 21.

ἰόπλοκος, ον, πέπλεγμένος δι' ἰόν, ἴσως = τῷ ἰοπλόκαμος, ἰόπλοχ' ἄγναι, μελιγχομεῖδε Σαφιστ. Ἀλκ. παρὰ Ἡρακλείτου σ. 80, ἐκδ. Gaisf., ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, 9. 524, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, (f) ἰόπλοκον εὐ εἰπεῖν [Κύπριν ..] Βακχυλ. VIII [IX]. 72, ἰόπλοκοι. Νηρηίδες XVI [XVII]. 38, κτλ. Ἡ λέ-

ξι αὕτη συνήθεια τινίζεται ἐπὶ τῆς παραληγουσας ἰοπλόκος, ὅτω καὶ ὁ Ἰσχύ., ὅστις ἐξηγεῖται: ἰοπλόκος ἰοπέπλος ἀπὸ τοῦ χρώματος.

Ἰορκος, ὁ, ἴδε δορκάς.

ἰός [ἰ], ὁ, πληθ. ἰοί, ἄλλ' ὡσαύτως ἑτερογεν. ἰά, Ἰλ. Υ. 68: — βέλος, ἰδὼν ἔθηκε Ἰλ. Δ. 48: βλήμενος ἡ ἰῷ ἡ ἔχειται Θ. 514: οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 461: ἦκεν κομήτην ἰόν, ἐρριψε πτερῶν βέλος, Σοφ. Τρ. 567.

II. σκωρία, ἰδῶς ἡ τοῦ σιδήρου ἡ τοῦ χαλκοῦ, Λατ. ferrugis, aerugo, Θέογν. 451, Πλάτ. Πολ. 609A, Τίμ. 59C, Θεοκρ. 16.17. 2) δηλητήριον, οἷον τὸ τῶν ὄρεων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 834, Εὐμ. 478, Σοφ. Τρ. 771, Εὐρ. Ἰων 1015, Πλούτ. 2. 562C, κλ.: ὁ Πινδ. περὶ μέλιτος λέγει, ἰός ἀμειψίφης μελισσῶν, ἀλλ' ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς δράκοντας τοὺς θρέψαντας τὸν Ἰακόν, Ο. 6.79. (Αἱ δύο λέξεις παράγονται ἐκ διαφόρων ῥιζῶν ἡ πρώτη αὐτῶν εἶναι = τῷ Σανσκρ. ishus (βέλος), ἡ δὲ δευτέρα = τῷ Σανσκρ. vishas, visham, Λατ. vi-rus, δηλητήριον.)

ἰος, ἰα, Ἐπικ. ἀντὶ εἰς, μία, ἴδε ἐν λ. εἰς.

ἰο-στέφανος, ον, φορῶν στέμμα ἐξ ἰου, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὀμ. Ὀμν. 5. 18, Σόλων 11. 4: τῶν Μουσῶν, Θέογν. 250: τῶν Χαρίτων, Ἀνθ. Π. 8.127: ἰδῶς τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ἀποστ. 46, πρὸλ. πρὸ πάντων Ἀριστοφ. Ἀγ. 637, Ἰππ. 1323.

ἰότης, ητος, ἡ, (ἴδε ἡμέρος ἐν τέλει) θέλησις, βούλησις, παρ' Ὀμ. σχεδὸν ἀεὶ ποτε κατὰ δοτ., ὡς, θεῶν ἰότητι, τῇ βουλήσει τῶν θεῶν (ἴδε ἐν λ. ἔκστη), Ἰλ. Τ. 9, Ὀδ. Η. 214, κτλ.: σπανιωτέρως ἐπὶ ἀνθρώπων, μητρόος ἐμῆς ἰότητι Ἰλ. Σ. 396: κακῆς .. ἰ. γυναικὸς Ὀδ. Δ. 384: μνηστήρων ἰ. Σ. 234: ἀλλήλων ἰ. Π. Ε. 874: ἀναιδήτω ἰ., ἀναισχύντω βουλήσει, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 360: ἡ αἰτ. μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 41, δι' ἐμὴν ἰότητα, ἀντὶ ἐμῇ ἰότητι.

II. ὁ Αἰσχύλ. ἔχει αὐτὸ ἅπασι ἐν χορικῷ ὡς τὸ ἔκκασι II, χάριν τινός, ἰότατι γάμων Πρ. 559: — Καθ' Ἰσχύ.: ἰότητι: βουλήσει, θέλησει, αἰτία, ὀργή, χάρις.

ἰο-τόκος, ον, (ἰός II. 2) γεννῶν, παράγων ἰόν, δηλητηριώδης, ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες Ὀππ. Κυν. 3. 73.

ἰο-τύπη [ἰ], ἐς, (ἰός) βληθείς, κτυπηθείς διὰ βελῶν, Ἀνθ. Π. 5. 87., 6. 265.

ἰού ἢ ἰοῦ (ἴδε ἐν τέλει), ἐπιφών. σχετικιστικόν, οἶμοι, ἀλλοίμονον, Λατ. heu! συνήθως κατ' ἐπανάληψιν, ἰοῦ ἰοῦ, Αἰσχ. Ἀγ. 1212, Δημ. 406, 8: ἰοῦ ἰοῦ δούστηνος ἡ δούστηνη Σοφ. Τρ. 1143, Ο. Τ. 1071: ἰοῦ ἰοῦ βοᾶν, κεκραγένοι Ἀριστοφ. Νερ. 543, Εἰρ. 345: σπανίως ἅπασι, φεῦ, ἰοῦ τῆς ἀσφόδου ὁ αὐτ. ἐν Θεοφρ. 245: ἡ τρίς, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 110: — μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἰοῦ ἰοῦ, ὦ ὦ κακὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1214: ἰοῦ ἰοῦ πόπαε ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 143.

II. ὡς τὸ ἰώ, κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 25, Εὐρ. Κύκλ. 464, 576, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1096, Πλάτ. Πολ. 432D, πρὸλ. Γοργ. 499B, Σμωκ. 223A. (Περὶ τοῦ τονίσμου ἴδε Δινδ., ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 345, πρὸλ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι. — Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἐνίοτε ὡς ἐκτός στίχου, Αἰσχ. Ἀγ. 25. 1214, Ἀριστοφ. Νερ. 1).

Ἰουδαεὺς, ἴως, ὁ, = Ἰουδαῖος, Στέρ. Βυζ. ἐν λ. Ἰουδαία.

Ἰουδαῖος, ὁ, Ἑβραῖος: Ἰουδαία, Ἑβραῖα: ἡ Ἰουδαία (ἐξυπ. γῆ), ἡ χώρα — Ἰουδαϊκός, ἡ, ὄν, Ἑβραϊκός, Καν. Διαθ. — Ἐπίρρ. Ἰουδαϊκῶς κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰουδαίων, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. 6. 14: — Ἰουδαῖζω λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἰουδαίων, μιμοῦμαι αὐτούς: — Ἰουδαῖσθων, ὁ, ἡ, ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἰουδαίων, Ἀμαρσικ. II. 313C: — Ἰουδαῖσμός, ὁ, τὸ ἰουδαῖσθαι, Ἐδδ. (B' Μακκ. Β', 21). — Ἰουδαῖσθης, οὔ, ὁ, = ὁ ἰουδαῖζων, Ἀδαμάντ. 1784B. — Ἰουδαῖσθι Ἐπίρρ. = Ἑβραῖσθι, Ἐδδ. (Δ' Βασιλ. III' 26).

Ἰουδοτέλεστος, ὁ, ὁ σὺν τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα, Θ. Στουδ. σ. 1476, ἐκδ. Μι.

ἰουλιζέω: μέλλ. ἰεω, γνοάω, ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Τρυφιδ. (53), ἀλλ' ἡ λέξις ἦτο παλαιότερα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Φωτ. Δεξ.: ἰουλιζέω, ὁ τῆς γενεᾶς ἀρχόμενος.

ἰουλίς, ἰδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς γύλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 2, 1. Ἀνθ. Π. 7. 504: ἰουλίδας ἔψιν μὲν ἐν ἄλμῃ, ὅπταν δὲ ἐπὶ τηγάνου Δωρίων παρ' Ἀθην. 304F. — Ἰδε σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκράτ. σ. 59.

ἰουλό-πέζος, ον, ἔχων πολλοὺς πόδας, ὡς ὁ σκόληξ ἰούλος, «σαρανταπόδαρος», μετὰ ἐπὶ τῶν κωπῶν νεώς, ἰουλόπειρος, αἱ πολλοί: κωπὰς ἔχουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τινος σκόληκος ἰούλου ὀνομαζομένου πολλοὺς πόδας ἔχοντος (Σχολ.), Λυκόφρ. 23: πρὸλ. Ἰουλος IV.

Ἰούλος, ὁ, = οὐδῶς (μετὰ προσηγορικῷ ὄ, ἴδε I ε. II. 5), τὸ γνοῦντες γένειον τὸ κατὰ πρῶτον φερόμενον κατὸν τῶν κροτάφων τῶν νῶν, ἐν τῷ πληθ., πρὶν σφῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλοι ἀν-θῆσαι, πρὶν ἔτι ἀναφανῶσιν αἱ πρῶται τῶν τριῶν ἐκρύσεις κατὸν τῶν κροτάφων αὐτῶν, Ὀδ. Α. 319: στελεῖται δ' ἰούλος ἄρτι διὰ παρηλθῶν Αἰσχ. Θῆβ. 534: πρᾶτον ἰούλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλειν. Θεοκρ. 15. 85: οὕτω κατὰ πληθ., ἐπὶ γνοῦντας ἰούλους ἀντέλλων, «φύων» (Σχολ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 43: ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους κεῖραμενος Ἀνθ. Π. 6. 198: ἰούλοις πληροῖται παρείας Ἑλλήν. Ἐπιγράμμ. 657, κτλ., Ἰσχύ. 2) τὸ ἄθος ἡρακλειωτικῆς καρπῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 3. II.



«ἄνθρωποι δὲ καὶ οὐλοὶ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγόμεναι δέσμαι» (Ψούχ.), ὁπόθεν ἡ Δημήτηρ λέγεται ἐκλήθη Ἰουλώ, Σῆμος ὁ Δῆλιος παρ' Ἀθην. 618D Δ', Ἀρτεμίδ. 2. 24. 2) ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δημήτρος, Σῆμος ἐνθ' ἄνωτ. 618E, Ἐρατοσθ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 22, ἴδε Spanh. εἰς Καλλ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. ἐν ἀρχῇ. III τὸ ἄρρεν οὐλῶδες ἐξάνθισμα τῶν μονοσίκων φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3.18.11. IV. ἔντομόν τι ἔμοιον τῇ σκολοπενδρῇ ἢ τῷ πολυπόδι, «σαρανταπῶδαρος», Iulus oniscoides, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 305A. V. = ἰουλίς, Ἐρατοσθ. αὐτόθι 284.

ἰουλοφόρος, ον, φέρων ἰούλους, ἀμφι γένυν χνοῶν πρῶτον ἰουλοφόρον Ἐπιγρ. Θεσσαλ. ἔμμετρος, Μém. sur une mis. au mont Athos σ. 22.

Ἰουλώ, οὗς, ἡ, ἢ θεὰ τῶν ἰούλων, δεματίων, ἡ Δημήτηρ, ἴδε ἰούλος II.

ἰουλώδης, ες, (εἶδος) = σκολοπενδρώδης, ὅμοιος πρὸς σκολοπενδραν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 56.

ἰούφ, ἐπ-φώνημα ἀνδρίας, ἀποστροφῆς, Δισχυλ. Ἰκέτ. 826, κατὰ τὸν Σχολ.· ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἐφαρμμένη ἴδε Ἐρμάνν. ἐνθ' ἄνωτ.

ἰο-φόρος, ον, (ἴδ. II. 2, φέρω) ὁ φέρων ἰόν, δηλητηριώδης, Ὀππ. Κυν. 3. 433.

ἰοχέαιρα, ἡ, ἡ χέουσα, ἐκτοξεύουσα βέλη, ἐπιθετοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, Πλ. Ε. 53, κλ.· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., Ἰοχέαιρα = Ἀρτεμῖς, Πλ. Φ. 480, Ὀδ. Α. 198.—βραδύτερον, ἰοχ. φαρέτρα Ἀνθ. Π. 6. 9. II. (ἴδ. II. 2) ἡ χύνουσα ἰόν, δηλητήριον, «Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον (εἶπε)» Ἀθην. 99B. (Τὸ δεύτερον μέρος τῆς λέξεως εἶναι: -χέαιρα, ἀναμειβόμενος ἐκ τῆς χΕΦ ἢ ΧΕΥ, χέω, οὐχί, ὡς κοινῶς νομίσεται, ἐκ χαίρω). [τὸ ὡς ἐν τῷ ἴδ. ἀλλ' ὅμως ἔν Πινδ. II. 2.16].—Καθ' Ἡσύχ.: «ιοχέαιρα» τοσοφόρος. ἡ ἰούς χέουσα, ἡ ἰοχυρά· ἡ βέλεισι χείρουσα.

ἰπνεύω, (ἰπνός) φρύγω, ξεραίνω τι ἐν τῷ κλιδάνῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐκοδομεύετο.

ἰπνή, ἡ, ἡ ἐπιπνίς «Ἡσύχ.»

ἰπνη, ἡ, (ἵπτομαι) πτηνὸν τι, ὅπερ τύπτει διὰ τοῦ βράβους τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων (ἴδ. δρυκολάπτης), Ἀντών. Λίβερ. 21:—ἵππα· πειπῶ ἀμφίβ. παρ' Ἡσύχ.

ἰπνός, α, ον, (ἰπνός) ἀνήγων εἰς τὸν ἰπνόν, τὸν κλιδανὸν (φοῦρον)· «ἵπνια» τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ· Ἡσύχ. II. ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 216 (ἐκ τοῦ ἰπνός IV) ἡ κόπρος τῶν ζώων, ἴδε Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 832.

ἰπνότης [I], οὐ, ὁ, ὁπτηθεὶς ἐν κλιδάνῳ, «ψημένος ἔς τὸν φοῦρον», οἱ ἴπν. ἄρτοι Ἰππ. 356.13· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρτος, θερμῶν ἰπνιτῶν ἡθίου Τιμοκλ. ἐν «Ψευδογλαυκίαις» 1· ἵπν. φθοῖς Ἀνθ. II. 6. 299.

ἰπνοκῆς, ες, (καίω) ὁπτηθεὶς ἐν κλιδάνῳ, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ, λέβης κτιστός, Λουκ. Λεξιφ. 8, Ἀθην. 98C.

ἰπνο-λεβήτιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ προηγ., Πολυδ. I, 66.

ἰπνον, τό, φυτὸν τι φυτόμενον εἰς ἐλώδεις τόπους, ἵππουρις (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 1.

ἰπνοπλάθος, ον, ὁ, (πλάσσω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν κλιδάνῳ ἢ κλινῳ, κεραμεύς, σχεδὸν ὡς τὸ κοροπλάθος (ἴδ. ἴδε), Πλάτ. Θεαίτ. 147A (ὁδ. γραφ. ἰπνοπλάστης, ὡς ἐν Γαλην. 6. 36· ἰπνοπλάθης ἐν Τιμ. Λεξ.), Πολυδ. Z, 163, Ἀρποκρ.· οὕτω καὶ ἰπνοποιός, ὄν, Λουκ. Προμ. 2, Θερμίστ. 256D.

ἰπνός, ὁ, κλιδανός, «φύρονος», κάρμνος, Λατ. furnus, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ἰππ. 476. 25, Ἀντιφάν. ἐν Ὀμφάλλῃ 1, 3, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 54A, Ἀρχέστρατ. αὐτόθι 319E:—ἰδίως πρὸς θερμανσίν ὕδατος διὰ λουτρῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 139, Ὀρν. 436, II. ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἰπνοπλάτης, ὁ, ὁ τόπος τοῦ κλιδάνου, Λατ. culina, μαγειρεῖτον, Σίμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.

ἵππα, ἡ, ἴδε ἵπνη.

ἵππα-αγρέται, ὧν, οἱ, (ἴδε ἀγρέτης), τρεῖς ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐξέλεγον τριακοσίους ἐπιλέκτους ἵππους ἐκ τῶν ἐφήβων, ὅπως ὑπηρετήσιν ὡς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (ἴδε ἵππεύς II. 2), Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 9, Λακ. 4. 3, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 4.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἵππαγρέται» ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὀπλιτῶν.

ἵππα-αγρός, ὁ, = ἵππος ἄγριος, Ὀππ. Κυν. 3. 252.

ἵππα-ἄγωγός, ὄν, φέρων ἵππους· ἰδίως ἐπὶ τῶν πλοίων, δι' ὧν μετέφερον ἵππικὸν στράτευμα, ἵππαγωγὰ πλοῖα Ἡρόδ. 6. 48· ἵππαγωγοὶ νέες αὐτοῖς 95· ἐν ἵππαγωγοῖς ναυσὶν Θουκ. 2. 56., 4. 42· τριῖρεις ἵππαγωγούς Δημ. 44. 20, Διόδ. 11. 3· ὡσαύτως, μόνον ἵππαγωγοὶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 599, Δημ. 46. 5.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):—ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἄρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἵππαζεαι Πλ. Ψ. 426· βραδύτερον, ἵππεύω Ἡρόδ. 4. 114, Ἰππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· ἵππ. ἐφ' ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· ἵππῳ Ξεν. Ἰππ. 10, 1· ἵππους Πλάτ. Ἰων 540D, Ε.—σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., ἵππασαι ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182.

II. Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἵππεύομαι, Πλάτ. Ἰων 540D· δαμάζομαι, τιθα-σεύομαι ὅπως ἵππεύομαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἰππ. 3. 1., 11, 7.

ἵππαζομαι: μέλλ. ἄσομαι· ἀποθ.: (ἵππος):



Δημ. 47. 11:—ὁ Σεν. ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ τῶν καθ' ἑκαστὸν τοῦ ἵππαρχου, ἴδε Schneid. παρὰ Δινδ. ἐν Σεν. Πονηματ. ἐν τῷ Πίνικι. — Ὑπάρχον παρόμοιοι ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, ἴδε ἱππάρχης· ἐν Βοιωτίᾳ, Σουλ. Ἐπιγρ. 1575. 14· ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ Διτωλίᾳ, Πολύδ. καὶ ἐν ἄλλαις· Ἐλληνικαὶ πόλεις.— μεταχειρίζεται δὲ τὴν λέξιν ὁ Πλούτ. πρὸς μεταφράσιν τοῦ Ῥωμαικοῦ Magistr Equitum.

ἱππᾶς, ἄδος, ἡ, ἄνωμ. θηλ. τοῦ ἱππικός. ἱππᾶς στολή, ἱππική στολή, Ἡρόδ. 1. 80· ἔσθης δ' ἰών Κ. 38. 14. 2) ἡ ἱππᾶς (δὴλ. τάξις) ἡ τάξις τῶν ἱππέων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 6, πρὸλ. Περσίδαν. 5. 1· θυσίαι ἱππᾶδες, θυσίαι προστερέμεναι ὑπὸ τῶν ἱππέων, βοῦς ἱππᾶς, ἡ εἰς ταυτέν τε θυσίαν θυομένη βοῦς, Ἡσυχ.,— πύλαι ἱππᾶδες, ὄνομα πύλης τινὸς τῶν Ἀθηνῶν. Πλούτ. 2. 849C.

3) ὁ φόρος τῶν ἱππέων ἐν Ἀθήναις, Λατ. census equestris, ἱππᾶδα τελεῖν Ἰσίδοτ. 67. 23, Σόλων 18, Πολύδ. Η. 130.

4) ἱππᾶδες, αἱ, ἱππικοί ἄγῳνες, Σουλ. Ἐπιγρ. 1588.— ἐν τῷ ἐνικῷ, παιδίδον τι παιγνίδιον, Πολύδ. Θ. 122, Ἡσυχ.

ἱππᾶσία, ἡ, (ἱππᾶζομαι) τὸ ἱππεύειν, ἱππευτικὴ γύμνασις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165· ἱππ. ποιεῖσθαι, = ἱππᾶζεσθαι, ἐκτελεῖν πορεῖαν ἐφ' ἵππου, Σεν. Ἰππ. 8, 9, πρὸλ. Ἀν. 2. 5, 33· ἱππ. ἱππᾶζεσθαι δ' αὐτ. ἐν Οἴκ. 11, 17. 2) τὸ ἐλαύνειν ἄρμα, ἄρματῆλασι, Δουκ. Θεων Διάλ. 12. 1, κτλ.

ἱππᾶσιμος, [ᾱ], ἡ, ὄν. (ἱππᾶζομαι) κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, Αἰγυπτιον τὸ πρὶν εὐσαν ἱππασίμην καὶ ἀμαξοσύνεμην, ἀντίθ. τῷ ἀνιππας γέγονε, Ἡρόδ. 2. 108, πρὸλ. 5. 63, 9, 13, Σεν. Κύρ. 1. 4, 14· τὸ ἱππᾶσιμον, ἐλ. τὸ πεδινόν, ἐν αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 12.— μεταφ., τοῖς κολάζειν ἑαυτὸν ἀνεικῶς ἱππᾶσιμον, ἀρήσας τὸν ἑαυτὸν του. νὰ τὸν καθαρλίκευσον οἱ κολάζοντες, Πλούτ. Ἀλξί. 23.

ἱππᾶσιον, τό, = ἱππασία, Βυζ.

ἱππασμα, τό, τὸ ἱππεύειν, ἱππευμα, «καθαλλίκευμα», Ἀχλ. 1. 13.

ἱππασμοί, οἱ, = ἱππᾶσματα, Ν. Χων. σ. 297. 5, ἔκδ. Β.

ἱππαστήρ, ἥρως, ὁ, = τῷ ἵππῳ. Π. Ἀνθολ. Π. 5. 203, 7. 424.

ἱππαστής, οὗ, ὁ, = ἱππευτής, Δουκ. Ἐρωτ. 46.

ἱππᾶσθαι, οὗ, ὁ, = ἱππεύειν, Δουκ. Ἐρωτ. 46. 11. ὡς ἐπὶ ὁ, κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἵππῳ, Σεν. Ἰππ. 10, 17.

ἱππαστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππέως, «ἱππαστί καθίζει» ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὤμων περιβέζον καθίζωνται» Πισχ.

ἱππαστικός, ἡ, ὄν. ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλούτ. Ἀλκ. 23.

ἱππαστός, ἡ, ὄν. δὴ δύναται τις νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13.

ἱππαστριαὶ κάμηλοι, αἱ, αἱ ὁμάδες κάμηλοι, Πλούτ. Εὐμ. 15.

ἱππ-ἄφασις, εὖως, ἡ, ἡ ὁρεστηρία ἐν ἱπποδρομίᾳ, Λατ. carceres, Πολύδ. Ἀποσπ. Γραμμ. 76. Διον. Ἀλ. 3. 68, Ἀνθ. Π. παράρτ. 274.

ἱππᾶς, ἡ, (ἱππεύω) τὸ ἱππεύειν ἢ ἐλαύνειν ἵππους, ἐπιτηδεύτης ἢ ἐμπειρία εἰς ἀμφοτέρω, ἄγῳν ἱπποδρομικός, Σοφ. Ἠλ. 505· καὶ ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 374.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱπποροβία, ἱπποροβία, Στράβ. 215· πρὸλ. πωλεῖα.

ἱππειον· «τὸ Ἀργος ἀπὸ Ἰππῆος τῆς Δαναοῦ», Ἡσυχ.

ἱππειος, α, ὄν. (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ζυγός, φάτιν, ὀπλή, κτλ., Ἰλ. Ε. 799, Κ. 568, κτλ., κάπαι Ὀδ. Δ. 40 ἱππειος ἄλφος, ἐξ ἱππέων τριχῶν, Ἰλ. Ο. 537.— ὡσαύτως ἐν Σοφ. Ἀντ. 340, Ἀποσπ. 588· ἄλλ. οἱ Τραγ. προσιμῶσι τὸν τύπον ἱππειος, ὅπερ ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου ἐν Δισχύλ. Θῆδ. 122· τὸ ἱππειον γὰρ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 13· ὅλλ' ὁ συνήθης παρὰ πεζολόγους τύπος· εἶναι ἱππικός.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

2) ἀνὴρ ἑρίππος, ἱππεὺς ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3. 88., 9. 49. καὶ Ἀττ., ὡς ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 14 (ἴδε ἐν λ. (ἵππος)· τῆς πολιτείας ἱππεύς, δημόσιος ταχυδρόμος, Ἀριστ. αἰν. 1. 26.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.

ἱππᾶς, ὁ, (ἱππομένης τῆς λέξ. ἱππικόν) Ἀγρ. 1. 23.



μύζων εἰς θεραπείαν ἵππων, ἵππ. φάρμακον Δημητρ. Ἱερρακοσφ. σ. 158. — ἵππιατρικόν, τὸ σύγγραμμα περὶ θεραπείας ἵππων, Σουίδ. ἐν λ. Χείρων· σφάζεται εἰσέτι· βιβλίον συγγραφέν ὑπὸ τινος μέταγεν. συγγραφέως, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν· τῶν Ἱππιατρικῶν βιβλία δύο.

ἵππιδιον, τὸ ὑπόκορ. τοῦ ἵππου, ὡς τὸ ἱππάριον παρὰ Σεν. Εὐστ. Πονημάτ. 294. 48.

II. εἶδος ἵχθους, Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 304E, Ἡσυχ. ἵππικός, ἡ, ὄν, (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ὡς τὸ ἱππείος (δ' ἴδε), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ. ἀφ' ὧν χροαίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμονῶν Δισχύλ. Θ' 6. 61. ἱππικῶν φρυγαμάτων αὐτῶν 245, πρὸς Σοφ. Ἠλ. 717, 719· δ' ἡμίματα, ἀντιγὰς αὐτῶν 740, Δ' 1030· φάτναι Εὐρ. Βάχχ. 509. 2) ἀνήκων εἰς ἵππεϊς ἢ εἰς ἄρματα, ἱππικός ἀγών Ἡρόδ. 1. 167, Ἀνδοκ. 32. 29 (ἐν τῇ φράσει· ἱππικῶν ἀγών Σοφ. Ἠλ. 698, τὸ ἱππικῶν εἶναι πιθανὸς οὐδέτερον, ἴδε κατωτ. IV)· δρόμος Σοφ. Ἠλ. 754· ναυάγια αὐτῶν 730· ἄθλον Πλάτ. Νομ. 949A.

II. ἀνήκων εἰς ἱππασίαν ἢ ἱππικήν, ἱππικός, ἱππευτικός, Σεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἱππ. ἀσκήσεις, γυμνάσιος εἰς τὸ ἱππεύειν, Σουλ. Ἐπιγρ. 117. 18 ἱππ. ἡγήτωρ, ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων ἢ εἰπποτῶν, 402· ἐμπειρος εἰς τὸ ἱππεύειν, ἀντίθετον τῷ ἀφίππος, Πλάτ. Πρωτ. 350A, κ. ἄλλ. 2) ἡ ἱππική (δηλ. τέχνη); ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, Ἀριστοτ. Νερ. 27, κτλ.· ὡσαύτως, ἱππ. ἐπιστήμη Πλάτ. Δάχ. 193A. Ὁ Σεν. ἔγραψε πραγματεῖαν περὶ τῆς ἱππικῆς τέχνης· οὕτω, τὰ ἱππικά Πλάτ. Ἀλκ. 1. 124E· ἡ ἐμὴ ἱππική· τὸ ἐμὸν ἱππεύμα, Δυσ. 169. 6. III. ἀρμόδιος πρὸς ἱππευσιν, Ὑπερβ. ἱππικιστάτος Ἀριστοφ. Δυσ. 677. IV. τὸ ἱππικόν, ὡς καὶ νῦν; οἱ ἱππεῖς στρατιῶται, Ἡρόδ. 7. 87, Εὐρ. Ἰκέτ. 682, Σεν. Ἀν. 6. 5, 29, κτλ.· οὕτω, τὰ ἱππικά Πολυδ. 3. 114, 5. 2) ὁδὸς ἡ διάστημα τεσσάρων σταδίων, Πλουτ. Σόλων 23· παρὰ μεταγεν. αὐτὸ τὸ ἱπποδρόμιον, Χρον. Πασχ. 623. 13, 15, κ. ἄλλ., Θεοφ. 149. 197, 19· κ. ἄλλ. ἡ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ σταδιοδρομία ἢ ἀρματηλασία, Ἀποφθ. Ἐπιγρ. 2, Χρον. Πασχ. 572. 11, κτλ. V. Ἐπίρρ. -κῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς ἱππέα· Ὑπερβ. -κῶτατα, κατὰ τὴν ἀρίστην ἱππικὴν τέχνην, Σεν. Οἰκ. 21, 7. — Περὶ παντοίων ἱππικῶν ὀνομάτων ἴδε Πολυδ. Δ', 181-198.

ἱππιδάρχης, ὁ, = ἱλάρχης, Ἰουλ. Ἀφρικ. ἐν Κεστοῖς 73, σ. 313. ἱππιλαρχία, ἡ, τὸ ἄλμα τοῦ ἱππιάρχου καὶ τάγμα ἱππικοῦ, ὡσαύτως καὶ τὸ ἱππικὸν εἰς λβ' διηρηται τάγματα ἱππιλαρχία ὀνομαζόμενα Ἰουλ. Ἀφρ. ἐν Κεστοῖς σ. 313, 28; 312, 38. ἱππίος, α, ὄν, ὡσαύτως, ὅς, ὄν, Böckh εἰς Πινδ. Ο. 1. 163 (ἱππίος)· — μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ ἱππείος (δ' ἴδε), ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, σθένος ἱππ. Πινδ. Π. 2. 22· Ἄργος ἱππ. (πρὸς ἱπποδρόμιον, εἰς τοὺς ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, ἐμὲ δὲ στεφανώσαι κείνον ἱππῶ νόμῳ Αἰολήϊδι μολπᾷ χρη., ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι (δηλ. τὸν Ἱέρωνα) κατὰ τὸν νόμον (τὸν ἥχον) τὸν ἀρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἥχον ὥδης Αἰολίδος (Σχολ.) Πινδ. Ο. 1. 163· ἱππῶν ἑσόδον (ἡ κατὰ Bergk, ἐς ὁδόν), ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 50· ἄεθλα Ἀνθ. Π. 6. 312.

ἱππο-χαίτης, ὅς, ὁ ἐξ ἱππέων τριχῶν, λόφον ἱπποχαίτην Ἠλ. Ζ. 469.

ἱππο-χάρμης, ὅς, ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μ. χόμενος, Π. Ω. 257, Ὁδ. Δ'. 259, Ἡσ. Ἀποσπ. 23, 26 Götll.· βραδύτερον ἀναβᾷ τῆς ἵππου, ἱππεύς, Δισχύλ. Πέρσ. 29. II. ὡς ἐπὶ, ἱππ. κλόνει, ὁ θόρυβος τῆς συμπλοχῆς ἱππέων, αὐτῶν 106. Πρὸς ἱππο-χάρμης.

ἱππίσκος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ ἵππου, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος. II. κωμῳδικὴ τῆς κεφαλῆς (πρὸς ἱππεύς VI), Κρατύνος· ὁ νεώτερος ἐν Ὁμφάλῃ 2. — Καθ' Ἡσυχ.· ἱππίσκος· ἐπίθεμα κεφαλῆς· ἡ γυναικείον κόσμημα.

ἱππίτης· ἱπποτροφέων Ἡσυχ.

ἱππο-θάμνω [α], ὄν, γεν. ὄνος, (βαίνω) ὁ βαίνων ἐπὶ ἵππου, ἱππικός, ἑρπικτός, στρατὸν Ἀρμισσπὸν ἱπποδάμονα Δισχύλ. Πρ. 805· ἐπὶ τῶν κενανδρῶν, Σοφ. Τρ. 1095. 2) τρέχων ὡς ἵππος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἱππευσιν, κάμηλος Δισχύλ. Ἰκέτ. 284 (ἴδε Ἐριαννον).

3) μεταφ. ῥήματα ἱππ.· μεγάλαι, πομπῶδες· λέξεις, ὡς τὸ Λατ. equestris oratio, Ἀριστοφ. Βάτρ. 821.

ἱππο-θάτης [α], ὅς, ὁ ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Δισχύλ. Πέρσ. 26. II. ἱπποδ. ἵππος ἢ ὄνος, ὁ ἐπιβαίνων τῶν θηλείων, ἄλλως· ἐπιβήτωρ, Σπράδ. 388. — ἱπποδατέω, ἐπιβαίνων τῶν θηλείων ἵππων, Cod. Par. 2322, fol. 57 v.

ἱπποδῆνος, ὁ, (βῆτω) κατὰ κωμικὸν παρὰ χροματισμὸν τοῦ κυρίου ὀνόμ. ἱπποδῆνος, ἱπποπόρνος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 429.

ἱππο-δοσκάς, ὄν, (βόσκω) ὁ βόσκων ἵππους, Ἀλ. π. Ζ. 6. 10, Σουίδ. ἐν λέξει βοτά.

ἱππο-δότης, ὅς, ὁ (βόσκω) ὁ τρέφων ἵππους, Ἀτρεὺς Εὐρ. Ὀρ. 1000, I. A. 1059.

II. οἱ ἱπποδοταὶ ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἦσαν τάξεις πολιτῶν, ὡς οἱ ἱππεῖς, Λατ. Equites, οἱ ἱπποταί, εὐγενεῖς, Ἡρόδ. 5. 77, 6. 100· ἡ ἱπποδοτῶν πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 560, πρὸς Grote Ἰστ. τῆς Ἑλλ. τ. 3, σ. 228, πρὸς ἱππεύς II, ἱπποτρόφος.

ἱππο-δοτος, ὄν, (βόσκω) βοσκάμενος, τραγόμενος ὑπὸ ἵππων, ἐπὶ πλουσίας γῆς πρὸς βόσκησιν, Ὁδ. Δ. 606, Εὐρ. Ἀνδρ. 1229· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἀργεῖος, ἐνεκα τῶν πλουσίων νομῶν τῆς Ἀέρης, Ἠλ. Β. 287, κ. ἄλλ., Εὐρ. Ἰκέτ. 365. — ἱπποδοτος, οὕτως· ἐκαλεῖτο ἡ γῶρα τῶν Χαλκιδέων ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐκλήρουχσαν εἰς διαχιλίους κλήρους, Ἀλ. Παικ. Ἰστ. 6. 1.

ἱππο-δουκόλος, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Σοφ. Ἀποσπ. 891, Εὐρ. Φοίν. 28. — αἰπποδοκίλος· τοὺς ἵππους νέμοντας· Ἡσυχ.

ἱππο-δροτος ὠδίνες, αἰτίνας ἔφερον εἰς φῶς ἵππον καὶ βροτόν, (δηλ. τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάορα), Λυκόφρ. 842.

ἱππο-θρωτος, ὄν, ὑπὸ ἵππων καταθροαθείς, Ἀρσεν. ἐν Ἰωνίᾳ, ἴδε Fischer εἰς Παλαιφ. σ. 104.

ἱππο-γέρᾶνοι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γερᾶνων, Δουκ. περὶ Ἀληθ. Ἰστ. 1. 13.

ἱππο-γνώμων, ὄν, γεν. ὄνος, ὁ δυνάμενος νὰ κρίνῃ καλῶς περὶ ἵππων· ἐντεῦθεν καθόλου, ταχὺς, οὕτως εἰς τὸ κρίνειν, τινὸς Δισχύλ. Ἀποσπ. 238· πρὸς προβατογνώμων.

ἱππο-γυπόι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γυπῶν, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 13.

ἱπποδαμάντ(ε)ιος· οἶνος ποιεῖς ἐν Κυζίκῳ· Ἡσυχ.

ἱππο-δαμαστής, ὅς, ὁ, = τῷ ἐπομ., Πολυδ. Δ', 181, Ἡσυχ. ἐν λ. ἱπποδάμοι.

ἱππο-δάμος, ὄν, (δαμάω) ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, Ὁμ., ἐπὶ τῶν τῶν ἥρων (πρὸς ἱπποδότης), Ἠλ. Β. 23, Ὁδ. Γ. 17· ἐπὶ τῶν Τρώων καθόλου, Ἠλ. Δ. 352, κτλ.· καὶ ἐν Ἰστ. Ἀποσπ. 31 Götll., ἐπὶ τῶν Γερμανῶν· — θηλ. ἱππο-δάμεια, γυνὴ τοῦ Πειρίδου, κτλ., Ἠλ. Β. 742, κτλ. — Ἐσφαλμένως παρ' Ἡσυχ. ἱπποδάμοι.

ἱππο-δάσεια, [α], ὡς θηλ. ἄνευ ἄρσεν. ἐν χρησεί, παρ' Ὁμ. αἰετοπε ἐπὶ τοῦ κόρυς, ἡ καὶ ἐπαίτας κόρυθος λάβεν ἱππο-δάσειαν, τῆς δασείας ἐκ τῶν ἱππέων τριχῶν, Ἠλ. Γ. 369, Ὁδ. X. 112, κτλ.

ἱπποδεσμα, ὄν, τὰ, δεσμοὶ ἵππων, ἦναι, μόνον ἐν Εὐριπ. Ἰππ. 1225.

ἱππο-δέτης, ὄν, ὁ δένων ἵππους, ἱπποδέτην ρυτῆρα Σοφ. Αἰ. 241· ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θήβαις καὶ Ὀρχηστῇ, Παιστ. 9. 26, 1.

ἱπποδινήτος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῶν ἵππων δινούμενος, ἐπὶ ἀρματηλάτου, Εὐμοίρε Συρακοσίαν ἱπποδινήτων στρατηγῇ Βακχλ. 5. 2 (ἐκδ. Blass.), πρὸς οἰστροδινήτος.

ἱππο-διώκτης, ὄν, ὁ, Δωρ. -τας, = ἱππηλάτης, Θεοκρ. 14. 12, Σουλ. Ἐπιγρ. 3291. — Καθ' Ἡσυχ.· ἱπποδιώκτης· ἡνίοχος.

ἱπποδρομέω, λαμβάνω μέρος εἰς ἱπποδρομικὸν ἀγῶνα, Θεόδ. Πρόδρομ. VIII. 33, ἐν Ἑλλ. Πατρὸλ. Mai. τόμ. VI. σ. 405.

ἱπποδρομία, ἡ, ἱπποδρομικὸς ἀγὼν ἵππων ἢ ἀρματων, Πινδ. Π. 4. 119, I. 3. 21, Ἀττ. ἱπποδρομίαν ἀετέε Ἀριστοφ. Εἰρ. 899· ποιεῖν Δουκ. 3. 104· ἱππ. παιδική, ἣν καλοῦσι Τροίαν (ἣν περιγράφει ὁ Οὐεργίλιος ἐν Αἰν. 5. 545 κέ.), Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3. — Καθ' Ἡσυχ.· αἰπποδρομία· ἀγὼν Ἀθηνῶν Θεσεί ἀγόμενος.

ἱπποδρομικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς ἱπποδρόμιον, ἱπποδρομικός ἀγὼν Σχολ. εἰς Τλ. Ψ. 757.

ἱπποδρόμιος, ὄν, ἀνήκων εἰς ἀγῶνα ἵππων, ἱπποδρόμιος μῆν, Βοιωτικὸς μῆν, = τῷ Ἀττ. Ἑκατομβαιῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 1562, Πλουτ. Κλέμλ. 19· ὡσαύτως ἐν Δελφοῖς, Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. 21, 22.

II. ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τὸ ἱππίος, Πινδ. 1. 1. 78.

III. ὡς οὐσιαστ., ἱπποδρόμιον, τὸ, = τῷ ἐπομ., Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7. 22, Σουίδ. ἐν λ. Σεδῆρος, κτλ.

ἱππο-δρομος, ὁ, ὁδὸς δι' ἄρματα, λεῖος δ' ἱππ. ἀμφίς Τλ. Ψ. 330.

2) τὸ μέρος ἐνθα ἐτελοῦντο ἀγῶνες ἱππικοὶ καὶ ἀρματηλασίας, ἱπποδρόμιον, Λατ. curriculum, Πλάτ. Κριτίας 117C, Δημ. 1155. 9· περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἱπποδρόμου ἴδε Παιστ. 6. 20, 10 κέ. — κατὰ κωμικὴν μεταφ., ἱπποδρόμος οὗτός ἐστι οἱ μαγεirikῆς Ποσειδῆπος ἐν Ὀρεοῦσιν 1. 23.

ἱππο-ζώνη, ἡ ἢ τοὺς ἵππους θηλάσασα· Ἡσυχ. II. τὸ μέρος τὸ ἀμέσως ὀπίσω τῶν προσθίων ποδῶν ἵππου, ἱππιατρ. σ. 90. 2.

ἱππόθεν, Ἐπίρρ. (ἵππος) ἐκ τοῦ ἵππου, ἐπὶ τῶν ἥρων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ δαυρείου ἵππου, ἱππόθεν ἐκχυνόμενοι κοῖλον λόγον ἐκπρόλιπόντες Ὁδ. Γ. 515, 11, 531.

ἱππο-θῆλης, ὁ, ὁ θῆς θηλάσας θῆλειαν ἵππον καὶ τρεφόμενος ὅπως ὀχεύει τῶν ἵππων, οὐ προσδέχεται δ' οὐτὲ ἡ ἵππος τὸν διόν οὕτῃ ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐάν μὴ τὴν τεθῆλας ὁ ὄνος ἵππου ὑποβάλλουσιν γὰρ ἐπὶ τῆς οὐ· καλοῦσιν ἱπποθῆλας· οὗτοι δὲ ὀχεύουσιν ἐν τῇ νομῇ βίβη κρατοῦντες ὡς περὶ οἱ ἵπποι· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.



6. 23, 7.— Ἰδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 557.  
**ἱππό-θοος, ον**, «ἱπποδοκίτης»: Ἡσύχ. ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.  
**ἱππο-όβρος, ὁ**, (θόρυβος) ὁ βατεῦν θηλείας ἵππους, κυρίως ἐπὶ θνους τρεφόμενον πῶς ὄνευθ θηλείας ἵππους πρὸς παραγωγὴν ἡμιόνων, ὄνος ἵππους βιβάζων Ἡσύχ. II. ὡς ἐπιθ., ἱππόθορος νόμιος, μέλος παιζόμενον ὅτε ἐβατεύοντο φοράδες, ὡς ὅρμη ἐγεργικόν, Πλούτ. 2, 138B, 704F.  
**ἱππο-θύττω, θυσιάζω, ἵππους, τούτῳ δὲ (τῷ Ἡλίῳ) ἱπποθυτοῦσι Σιτράδων 513.**  
**ἱππο-ἱατρος, ὁ**, ἱατρός ἵππων, Ἀνθ. Παν. 4. 271 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 1953.— οὐσιασ., ἱπποῦ-ιατρική, ἡ, Γ. Μελητηνός, στ. 1340.  
**ἱπποκάμπιον, τό**, ὑποκορ. τοῦ ἱπποκάμπους, Ἐπίχ. 16 Ahr.  
 II. εἶδος ἐνωτίων, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Β', 97.  
**ἱππό-κάμπους, ὁ**, τέρας· τι ἔχον σῶμα ἵππου καὶ οὐρανὸν ἰχθύος ἐφ' οὗ οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ὠχοῦντο, Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 211· ἐστὶν-κει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἵππ. ἐν τῇ χειρὶ Σιτράδ. 384, Φιλόστρ. 774.  
 2) μικρὸν θαλάσσιον ζῷον, ὃ θαλάσσιοι ἵππος, Διοσκ. 2. 3, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20, κτλ.  
**ἱππο-κάνθαρρος, ον**, εἶδος· τι κανθάρου, ἀλογοκάνθαρος, χωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Βίρ. 181.  
**ἱππο-κέλευθος, ον**, ὁ ἐφ' ἵππων ποιοῦμενος τὴν κέλευθον, ἐπιθ. τοῦ Πατρόκλου, ὡς τὸ ἱππότης, ἱππηλάτης, Διογενὲς Πατρὸ-κλεις, ἱπποκέλευθε Ἰλ. Π. 126, 584, 839· ἱππεύς, Ἀνθ. Π. 9. 210.  
**ἱπποκένταυρος, ὁ, ον**, ἀνήκων εἰς κένταυρον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 125.  
**ἱππο-κένταυρος, ὁ**, κένταυρος, ἀπὸ κεφαλῆς· μέχρις ὀσφύος ἀν-θρῶπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἡμισυ ἵππος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰχθυό-κένταυρος, (ὃ ἴδε), Πλάτ. Φαίδρ. 229D, Ξεν. Κύρ. 43, 17. ὡσαύτως ὡς θηλ., Θήλειαν ἱπποκένταυρον ἐποίησεν Λουκ. Ζεύ-ξ. 3.  
**ἱππο-κλειδης, ὁ**· οὕτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναίκος μόριον Ἀρι-στοράνης (Ἀποσπ. 621) εἶπεν· Ἡσύχ., πρὸλ. καὶ Φωτ. Λεξ.  
**ἱπποκομῆω, περιποιῶμαι ἵππους, ἰ. κύνθαρρον, περιποιῶμαι ὡς ἱπποκῶν κύνθαρρον, κάπειτα τούτον (τὸν κύνθαρρον) ἱππο-κομῆν μ' ἠνάγκασεν Ἀριστοφ. Βίρ. 74.**  
**ἱππο-κόμος, ὁ**, (κομῆν) ὡς καὶ νῦν, ἱπποκόμος, προσέτι θε-ράπων, ἀκόλουθος τοῦ ἵππου· ἐν πολέμῳ, Λατ. equis, Ἡρόδ. 3. 85, 88, Θουκ. 7. 75, 78, Ξεν., κτλ.  
**ἱππό-κομος, ον**, (κόμην) κεκοσμημένος μετ' ὅλην ἵππου, ὡς ἐπιθ. τῆς περικεφαλίας, ὡς τὸ ἱππόδαυος, ἱππόκομοι κόρυθες Ἰλ. Ν. 132, κτλ. ἱπποκόμον πῆλῃκα Π. 797· ἱπποκόμων τρύφα-λιῶν Μ. 339 (οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.)· ἱπποκόμοις κόρυθες Σοφ. Ἀντ. 116.  
**ἱππο-κόρυθος, ον**, = τῷ ἐπομ., Πορφ. Ὀμῆρ. Ζητήμ. 15.  
**ἱππο-κοροστής, οὗ**, ἐπιθετον τῶν ἀφ' ἵππων, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχομένων ἥρων, ἀνέρες ἱπποκορύσταί, οἱ ἵππους κο-ρύσσοντες· τοῦτ' ἐστὶ, πολεμικοί, ἡ ἀφ' ἵππων μαχομένοι (Σχολ.), Ἰλ. Β. 1, Ω. 677· ἐπιθ. τῶν Παίδων, Π. 287, Φ. 205· ἔλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ κόρυς, ἐνίοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τὸς ἐξ ἱππέων τριχῶν Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμῆρ., ἀλλ' ὅρα χαλ-κοκοροστής.  
**ἱππο-κόσμη, τά**, κοσμήματα ἵππων, Ἡσύχ. ἐν λ. φάλαρα.  
**ἱππο-κρατέω, υπερικχῶ δια τοῦ ἱππικοῦ, νικῶ, καὶ τρέ-πασιον εἰστίγκει καὶ ἱπποκράτουν Δημ. 387. 13, Πολυδ. 3. 66, 2—**Παθ., εἶμαι ὑποδεέστερος κατὰ τὸ ἱππικόν, ὅπως μὴ παν-τάσας ἱπποκρατῶνται Θουκ. 6, 71· εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἱππικῆς· δυναμῶς, ἀλλ' ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι Σύνεσ. 265, ἐνθα διάφ. γρ. ἱπ-ποκρατεῖται.  
**ἱπποκράτης, ον**, ὁ, ὁ κρατῶν τοὺς ἵππους, ἱπποκόμος, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. τάξ. σ. 698, ἐκθ. Β.  
**ἱπποκράτεια, ἡ**, νίκη ἐν ἱππομαχίᾳ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24— «ἱπ-ποκρατία» τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν· Ἡσύχ.  
**ἱπποδ-κρηνίος, ον**, καθ' ὑπερβολὴν κρημνώδης, δύσβατος, ἐπὶ λέγων τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σπᾶσθαι τὸ κεφάλι τοῦ ὄνου τὰς ἐν-νοήσας, γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμαθ' ἱπποκρηνίνα, ἃ ἐπιβαλεῖν οὐ ῥάδιον Ἀριστ. Βάτρ. 929· ἴδε ἱππὸς VI.  
**ἱππο-κρήνη, ἐφαλμ. γρ. ἀντὶ ἱπποῦ κρήνη, ἡ** πηγὴ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος, ἐν Ἀντιγράφῳ τοῦ Σιτράδ. Πασ., κτλ.  
**ἱπποκροτέομαι, Παθ., καταπατοῦμαι ὑπὸ τῶν ἵππων, Σύνεσ. 265B, ἴδε ἱπποκρατέω ἐν τέλει.**  
**ἱππό-κροτος, ον**, ἡχῶν ἐν τῶν πατημάτων τῶν ἵππων, ἱπ-πόκροτον ὁδὸν Πινδ. Π. 5. 123· γυμνασίῳ τῶν ἱπποκρό-των Εὐρ. Ἰππ. 229· ἱππ. δάπεδα γυμνάσιά τε ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 207, πρὸλ., Ἀνθ. Π. 12. 131.  
**ἱππο-λάπαθον [λά]**, τό, εἶδος λαπάθου μεγαλειτέρου τοῦ συνή-θους, *rumex hydrolyathum*, ἀλογολάπατον, «ἱππολάπαθον, λάπα-θὸν ἐστὶ μέγα, ἐν ἔλεσι γεννώμενον» Διοσκ. 2. 141, πρὸλ. ἱππὸς VI.  
**ἱππο-λειχῆν, ἦνος, ἡ**, ἐβοτάνη ἡ ἱππολειχῆν θεραπευτικὴ, θε-

ραπεύουσα τῶν ἵππων τοὺς λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον· Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 945.  
**ἱππο-ολέτης, ὁ**, ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν ἵππων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 211.  
**ἱππο-ολέτης, ἐς**, ἐπὶ τῆς Δρυῖς, ἡ τεκοῦσα ἵππων, ἱππολε-χοῦς Δρυῖς κρυπτήριον ἀντρον Χερσμ. παρὰ Πασ. 8. 42, 6.  
**ἱππολήπτρας**· «τὰς τριχίνας σειρὰς Πάρθοι οὕτω καλοῦσιν» Ἡσύχ.  
**ἱππολούστρας**· «ἐνθα τοὺς ἵππους ἀπένιζον» Ἡσύχ.  
**ἱππο-λοφία, ἡ**, ἵππου χαλκή, Ἀδριανῶς Μελέται ἐν Ρήτορι (Walz) τ. 1, σ. 532, 7.  
**ἱππό-λοφος, ον**, ἔχων λόφον ἐξ ἱππέων τριχῶν, ἱππόλοφος κόρυς Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 323— ἱππόλ. λόγοι, κατὰ χωμικὴν μεταφρ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.  
**ἱππό-λύτος, ον**, ὁ λύων, ἀφίλων ἐλευθέρους τοὺς ἵππους, Ἀνθ. Παν. 44· Λοβὲξ. ἱππελάτης.  
**ἱππομάνειω, εἶμαι ἐμμανὴς δι' ἵππων, ὅσον αἱ φοράδες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 16. 8·** καθόλου, εἶμαι ἀσελγής, αὐτόθι. 250· μεταφρ., ἐπὶ ἀνθρώπου, μανιωδῶς ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους, Σύνεσ. 250A.  
**ἱππο-μάνης, ἐς**, ἐν Σοφ. Αἰ. 143 λειμῶν ἵππ. δυνατὸν νὰ σημαῖν λειμῶνα ἐν ᾧ οἱ ἵπποι εὐρίσκουσι μανιωδῶς τέρψιν, ἡ ἀπλῶς λεγόμενα σπαργῶντα ἐκ τῆς εὐδελείας, χλοερὸν, «εὐανθή, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι νέμονται» (Σχολ.), ἡ ἔχοντα πληθύν ἵππων (ὡς ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὁ Τουρ., πρὸλ. καρπομάνης, ὕλομάνειω), ἴδε σημ. Jebb ἐν τόκῳ. II. ὡς οὐσιαστ., ἱππομάνης, ἔος, τό, εἶδος τι φυτοῦ ἐν Ἀρχαίᾳ τὸ ὅποιον οἱ ἵπποι μανιωδῶς ἀγαπῶσιν, ἡ τὸ ὅποιον τρω-γόμενον κἀναι αὐτοὺς νὰ μάνωνται, ἱππομάνης φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἄν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι Θεόφρ. 2. 48, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9.15, 6. 2)  
 μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία φουμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογενή-του πώλου, ἥτις λαμβάνομένη πρὶν ἢ καταβροθῆ ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἐθεωρεῖτο ὡς ἰσχυρὸν φίλτρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 17., 8. 24, 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 15. 1, Αἰλ. π. Ζ. 3. 17., 14. 18· πρὸλ. Οὐεργιλ. Αἰν. 4. 516. 3) ὕγρον τι ἐκρέον ἐκ τῶν θηλείων ἵπ-πων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὀχλείας, «περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχλείας βεῖται ταῖς ἵπποις ἐκ τοῦ αἰδοῦσι ὅμοιον γονῆ, λεπτότερον δὲ πολὺ ἢ τὸ τοῦ ἀρ-ρενός» καὶ καλοῦσι τοῦτό τινας ἱππομάνης· Ἀριστ. αὐτόθι 6. 18, 18, 10 κέξι, Πασ. 5. 27, 3, Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 280.  
**ἱππο-μάνια, ἡ**, μανιωδὴς ἀγάπη πρὸς ἵππους, Λουκ. Νιγρ. 29.  
**ἱππο-μάραθρον, τδ**, εἶδος μεγάλου μαράθρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 4, Διοσκ. 3. 82· φέρεται δὲ -μάραθρον παρὰ τῷ Ρούτῳ καὶ Ὀρειβ'· καλούμενον ἱππειον μ. παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηρ. 596· ἴδε ἱππὸς VI.  
**ἱππομάχαιω, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἔριπας, Θουκ. 4. 124, 18·** πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν; Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18· πρὸς τοὺς ὀπλίτας ἱππομαχεῖν Ξεν. Ἀγασ. 2, 3.  
**ἱππομάχια, ἡ**, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2. 22., 4. 72, Πλάτ. Αἰχ. 193B, κτλ.  
**ἱππομαχικός, ἡ, ὄν**, ἀνήκων εἰς ἱππομαχίαν, νίκη ἱππομα-χικῇ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀλάθανδα.  
**ἱππο-μάχος, ον**, (μάχομαι) μαχομένος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἱππεὺς στρατιώτης, Σμῶν. 145, Λουκ. Μακρ. 6. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 1051, 1914.  
**ἱππο-μέδων, οντος**, ὁ, ἡγεμὼν ἵππων, ἱππικοῦ, ὡς κύριον ὄνομα, Διοσκ. κτλ. [Ἐν Ἐπὶ ἐπὶ Θηρ. 488, μετὰ τῆς 6' σὺλ-λαβῆς μακρὰς ὡς εἶν, ἱππομῆδοντος, πρὸλ. Περθονοπαῖος.]  
**ἱππο-μητής, ὁ, ἡ**, ἔμπειρος εἰς ἵππους· ἡ εἰς ἱππασίαν, Πινδ. I. 7 (6). 13.  
**ἱππο-μῆγής, ἐς**, ἐν μέρει ἵππου, κατὰ τὸ ἡμισυ ἵππου· καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνθρώπου, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 16.  
**ἱππο-μολγία, -μολγός, = ἱππημολγία, ἱππημολγός.**  
**ἱππο-μόρφος, ον**, ἔχων μορφήν ἵππου, ὅμοιος ἵππῳ, Πλάτ. Φαίδρ. 353C.  
**ἱππο-μύρμηξ, ὁ**, μέγας μύρμηξ, «ἀλογομύρμηξ»· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 28, 3· ὁ Sundevall παραβάλλει τὸ εἶδος Formica Herculeana. II. πληθ., ἱππικὸν ἐκ μυρμηκῶν, Λουκ. π. Ἀλθ. Ἰστ. 1. 12· ἴδε ἱππογέραννοι.  
**ἱππόνικος, ον**, ὁ νικῶν ἐν ἱππικοῖς ἀγῶσι· Πυρρίχου τ' εὐδο-ξον ἱππόνικον υἱόν, Βαχχ. 13. 22 ἐκθ. Blass.  
**ἱππο-νομεύς, ἐως**, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Γλωσσ.  
**ἱππο-νόμος, ον**, ὁ νέμων ἵππους, Πολυδ. Α' 181. II. ἱπ-πόνοςμα, τά, ἐμισθὸς ἱππικῆς, καὶ τῶν ἡμιόνων Ἡσύχ., ὅπερ πιθ. νὰ σημαίνει πληρωμὴν διὰ τὴν νομὴν ἵππων.  
**ἱππο-νόμας, ὁ**, ὁδηγὼν ἡ διατηρῶν ἵππους, Σοφ. Αἰ. 231 (κατὰ Πέρσ. ἀντὶ ἱππονόμου· χάριν τοῦ μέτρου), Εὐρ. Ἰππ. 1399, Ἀρι-στοφ. Νεφ. 571.  
**ἱπποόμαι, Παθ., ἔχω τὴν ἀντίληψιν ἡ τὴν ἰδέαν ἵππου, φαντά-ζομαι** τίς ὡς ἵππον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρ-ξιν, Πλούτ. 2. 1120D, 1121A· πρὸλ. ἀνθρωπόομαι, τοιχοόομαι.  
**ἱππο-πάροχος, ον**, ἔχων μεγάλας παρείδας, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. ἱππόδοτος.



ἵππο-πέδι, ἡ, δεσμός τῶν ποδῶν ἵππου. Τουρκ. «κιστέκι», Ἱππιατρ. 256. 23.

II. ὄνομα ὅπερ ἔδωκεν ὁ Εὐδόξος εἰς τὴν τροχίαν πλανήτην. Συμπλκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. σ. 500.10 Brander, πρβλ. Προκλ. Εὐκλ. σ. 31. 38.

ἵππο-πῆραι, ὧν, αἰ, τὸ διασάκκιον τοῦ ἵππεως, Σενεκ. Ἐπιστ. 87. 7.

ἵππο-ποίητος, ον, προσηνηθείς ὑπὸ ἵππου, κῆρ Σχόλ. εἰς Ἀνθ. II. τ. 3. σ. 822.

ἵππο-πόλος, ον, (πολέω) ἀσχολούμενος εἰς ἵππους, ἐπὶ τῶν Θορακῶν, Ἰλ. N. 4, Ε. 227. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἵπποπόλων· τῶν ἡνιοχούντων, ἡ ἐφ' ἵπποις πολούμενων, ἡ περὶ ἵππους ἀναστροφόμενων».

ἵππο-πορνος, ὁ, ἡ, σφόδρα πόρνος, ἀσελγὴς πόρνος, Ἀλκίφρ. I. 38, Ἀθην. 565C, Εὐστ. 1909. 63, πρβλ. Ἴππος VI.

ἵππο-ποτάμιος, ὁ, ὁ Αἰγυπτίος ποτάμιος ἵππος, Γαλην. 13. 492 Chart., Δαμάσκ. παρὰ Φωτ. σ. 342. 36· πρβλ. Ἴππος III.

ἵππορ· τὸν τε ἵππον, καὶ τὸν τετράχαλκον, καὶ τῆς ὄρνις τὸ στῆθος. Λάκωνες· Ἡσύχ.

ἵππος· (ἴδε ἐν τέλει), ὁ, ἵππος, κοιν. τὸ ἄλογον, ἡ ἑππος, ἡ φοράδα, πρῶτον παρ' Ὀμ. — Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἀμφότερα τὰ γένη, ἀλλὰ τὸ θῆλ. εἶναι τὸ συνηθέστατον, διότι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες δὲν εὐνοῦχίζον τοὺς ἵππους, ἡ θῆλεια ἡ οὐ χρησιμώτερα ὁ Ὀμηρος ἐπικαλεῖται τὰς φοράδας τοῦ Κυμῆλου, περὶ ὧν λέγει ἵπποι μὲν μέγ' ἀριστοὶ ἔσαν Φηρητιάδας, τὰς Ἰϋμήλους ἔπλεον ποδώκεας θρηνάδας ὡς (Ἰλ. B. 763), ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐπὶ νοεῖσιν πρᾶγμα ἄρρην ἵππον, καὶ νικηθῆναι ὑπὸ θηλείας, μὴ σφῶν ἐλεγχέειν καταγεύει Αἰθῆ θήλυς ἐοῦσα Ψ. 408 κέξ. Ὅπως δὲ ἐναργέστερον δηλώσῃ τὸ γένος, ὁ Ὀμηρος προστίθεται εἰς τὸ ἵππος τὸ θῆλυς ἡ ἄρρην. Θήλειες ἵπποι Ἰλ. E. 269· ἵπποι θήλειαι Λ. 681, Ὀδ. Δ. 636· ἄρσενες ἵπποι Ὀδ. N. 81· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Πλάτ. Ἴππ. Μείζων 288B: — τὸ πλῆθ. ἵπποι παρ' Ὀμ. σημαίνει τοὺς τὸ ἄρμα σφύροντας ἵππους, ἐρυσσάμενους Ἰλ. II, 370· συνήθως ζεύγος αὐτῶν, ὅθεν ὁ δούκος ἐν E. 237, Θ. 41, κ. ἄλλ· ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς κατὰ μέτωπον, ἴδε παρήγορος· σταγνῶν τεσσαρς· ἴδε τετράορος· — ἐντεῦθεν τὸ ἵπποι καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἄρματος, ἀφ' ἵπποιν, ἀφ' ἵππων, ἀπὸ τοῦ ἄρματος, Ἰλ. E. 13. 19, κ. ἄλλ· καθ' ἵππων ἀλλεσθαι, ἐξ ἵππων βῆσαι αὐτόν· 111, 163· ἵππων ἐπιδήσόμενος, διανοούμενος, μέλλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἄρμα του, αὐτόν· 46· ἵππων ἐπεδήσατο K. 513, πρβλ. 529 (διότι ἐπιμελὴς ἀνάγνωσης τοῦ βίου χωρίου δεῖκνυται ὅτι ὁ Διομήδης καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ὡχούμενοι ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Πρίστου, οὐχ εἰ τῶν ἵππων αὐτοῦ)· — ἀντίθετον τῷ πεζοῖ, πλῆθ. τὸ δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων Ὀδ. Z. 267, πρβλ. I. 49· ἵπποι καὶ ἀνέρες Ἰλ. B. 554· λαός τε καὶ ἵπποι Σ. 153.

Ἰν πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις χωρίοις ἐννοοῦνται ἥρωες· ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν ἄρματων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πεζῇ μαχομένους· διότι ἵππεῖς στρατιῶται οὐδαμῶς ἀναφέρονται παρ' Ὀμ· καὶ ἡ ἱππικὴ τέχνη ἂν καὶ γνωστὴ εἰς αὐτόν, ἀναφέρεται ὡς τι ἀσυνήθες καὶ πρὸς ἐπίδειξιν γινόμενον, οὐχ ἰδέ καὶ κοινὸν τοῖς πολλοῖς (πρβλ. κέλως, κελητέζω)· παρ' Ἡσ. δὲ μόνον ἅπαξ ἀναφέρεται, νῶθ' ἵππων· ἀναβάντες ἐθύνοντο Ἀσπ. Ἱπ. 286. — Τὰ Ὀμ. ἐπιθέτα εἶναι, ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, αἰθωνες, βαλίοι, λευκότεροι, χιόνιος, ξανθοί, φοίνικες· ὡς πρὸς τὴν χαίτην, εὐτρίχες, καλλίτριχες, κυνὸτριχες, δτριχες· ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, ὠκέες, ὠκύποδες, ἀθλοφόροι, ἀεροπόδες, εὐσκαρῆμοι, ὠκυπετεῖς, πόδας αἰόλοι· ὡς πρὸς τὴν στερεότητα τῶν ὀπῶν, μώνυχες, κρατερώνυχες, χαλκόποδες (δὲν ὑπάρχει ἔχνος πεταλωσεως παρ. Ὀμ.)· καὶ καθόλου, ἱριούγενες ὑψηλές· — οὕτω παρὰ Πινδ., ἀκαμαντόποδες, παρὰ Σιμωνίδη ἀελλόποδες, κελ· ἵπποι ἀθληταί, τῶν ἀγῶνων, Λυσ. 157. 39· ἡ τροφὴ αὐτῶν εἶναι ζεαὶ ἢ ὀλυραί, κριθαί, ἔτι δὲ καὶ σῖτος, Ἰλ. K. 568, Θ. 189· ἐξήγοντο εἰς βοσκήν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἵππωνι ἐτρέφοντο, ἴδε στατός. — Περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ χρήσεως τοῦ ἵππου ἴδε τὴν περὶ ἱππικῆς πραγματείαν τοῦ Σενωφώντος.

II. ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, ἵππος, ἡ, τὸ ἱππικόν, Λατ. equitatus, Ἡρόδ., Ἀττ.: ἀεῖποτε καθ' ἐνικόν, ἔτι καὶ μετ' ἀριθμικῶν, π. χ., ἵππος χίλις = χίλιοι ἵππεῖς, Ἡρόδ. 7. 41· μυρίη αὐτόθι ἵππος μυρία, τρισμυρία Αἰσχύλ. Πέρσ. 302, 315· ἡ διακοσία ἵππος Θουκ. 1. 61· ἵππον ἔχω εἰς χίλιαν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2. III. θαλάσσιος ἵχθυς, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 18· ἀλλὰ, δὲ ἵππος δὲ ποτάμιος, δὲ ἱπποπόταμος, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 2. 7, 2· οὕτως, δὲ ἵππος τοῦ Νεῖλου Ἀχίλλ. Τάτ. 4. 2. IV. γυνὴ ἀσελγής, Αἰλ. π. Z. 4. 11, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 6. 18· — «τὸ μέριον καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός» Ἡσύχ. V. πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ οὗτοι διηγεῖται συσπῶνται καὶ συγκλείονται, Ἰππ. παρὰ Γαλην. VI. ἐν συνθέσει ἐκφράζει κολλᾶναι τὸ μέγα ἢ τραχύ, ἴδε τὰς λέξεις ἱπποκρήμνος, -λάπαθρον, -μάραθρον, -πορνος, -σείλιον, -τυφία, καὶ πρβλ. βου-.

VII. ἵππος, ὁ, εἰδικὸς τις λειτουργός· ἐν γῇ λατρεῖα τῆς θεᾶς Βελήλας, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθην. τ. E, σ. 428 = CIA, III, 1280a. Ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦν πῖθανος· ἐκ Φος· πρβλ. Σανασκρ. asv-as, Λατ. equ-us, Γοτθ. aih-us, Ἀρχ. Σαξον. chu· καὶ ἴδε K κ II. 2).

ἵππο-σείρης, οὐ, ὁ, ὁ ὀδηγὸν ἵππον ἀπὸ τῆς σειρᾶς, ἀπὸ τοῦ «κά-πρίστου» Ἀνακρ. 75. 6.

ἵππο σείλινον, τό, εἶδος τραγίος ἀγριοσαλίνου, Smyrniolum atrum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 2, 1, κ. ἄλλ· μεταφ., γελαῖν ἵπποσείλινα Φερεκρ. ἐν Πέρσας· 2.

ἵπποσάας, οὐ, ὁ, (σεῦω) διεγείρων εἰς δρόμον τοὺς ἵππους, Πινδ. II. 2. 119, I. 5 (4). 40· — θηλ. ἵπποσάα, ἐπιθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν O. 3. 47· καὶ ἵπποσάος, ον, Νόνν. Δ. 37. 320.

ἵπποστάσιον, τό, = τῷ ἐπομ., Λυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 50· ἐν τῷ πλῆθ., Ἀππ. Καρχηδ. 95, Μίθρ. 84· — ὡσαύτως -στασία, ἡ, Ἱππιατρ.

ἵππο-στάσις, εὼς, ἡ, στάδιος ἵππων. Πολυδ. 13. 8, 3, Φίλων 2. 307, Πολυδ. Δ', 184· — μεταφ., Ἀελίου κνεφαία ἱππόστασις, ὁ σκοτεινὸς στάδιος τοῦ Ἥλιου, δηλ. αἱ δυσμαί, Εὐρ. Ἀλκ. 594· ἀλλὰ τὰνάπαλιν, Ἐὐφρανέναν, ἡλίου θ' ὑπὸστάσεις, αἱ ἀνατολαί, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 771.

ἱπποσύνη, ἡ (ἵππος) δεξιότης εἰς τὸ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους ἀρματος, καθόλου, ἡ τέχνη τοῦ διευθύνειν ἢ διοικεῖν ἵππους, ἱπποσύνη· πεποιθὺς Ἰλ. Δ. 303, πρβλ. Λ. 503· ἐν τῷ πλῆθ., λελοσμένης ἱπποσύνων Ἰλ. II. 776, Ὀδ. Ω. 40· ἱπποσύνας ἐδίδαξαν Ψ. 307. II. = ἵππος II. ἱππικόν, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 141.

ἱππόσυνος, ἡ, ον. = ἱππικός, Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα, Διὸς εὐλέτα Εὐρ. Ὀρ. 1392, ἔνθα θυμὸς (ὡς ὁ Σχολ. σημειοῦται) ἱπποσύνα, δυνατόν νὰ εἶναι Δωρ. γεν. ἐξ ὀνομ. ἱπποσύνης, ὁ.

ἱππότᾶ, ὁ, ἱππικ. τύπος τοῦ ἱππότης.

ἱπποτακτικά· ἵππων τάξις μισθοφόρων· Ἡσύχ.

ἱππο-τέκτων, ονος, ὁ τέκτων, κατασκευαστής τοῦ Δουρείου ἵππου, Λυκόφρ. 930.

ἱππότης, ον, ὁ, ἐλαύνων ἢ ἱππεύων ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππευτικῆς, ἱππεύς, ἱππότης, Λατ. eques, Ἡρόδ. 7. 55., 9. 49, 69· ὁ Ὀμ. ἀεῖποτε μεταχειρίζεται τὸν ἱππικ. τύπον ἱππότᾶ, ὡς ἐπὶ τῶν ἡρώων (πρβλ. ἱππεύς). Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· οὕτω καὶ Οἰνέως, Πηλεὺς, Φυλεὺς, Τυδεὺς· βραδύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ, τόνδ' ἱππότην Κολωνόν Σοφ. O. K. (πρβλ. ἱππεύς)· ἱππότης, ἑπιππος, Λουκ. Τζέ. 47· — τοὶ ἱππότῃ Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ ἱππεῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. 1588. II. ὡς ἐπὶ θ, ἱππόται λαοὶ Πινδ. II. 4. 271· ἱππότης λεώς, οἱ ἱππεῖς, τὸ ἱππικόν. Αἰσχύλ. Θῆβ. 80· λεῶν ἄνιππον ἱππότην τε Σοφ. O. K. 899· ἱππ. ὄχλος Εὐρ. Ἰκέτ. 660· στρατὸς Πίλου Αἰμ. 9· — Ποιητ. λξί, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡρόδ.· ἀλλ' ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ ἀεῖποτε ἱππεύς ἢ ἱππικός.

ἱππότης, ἡτος, ἡ, τὸ ἀπρηρημένον τοῦ ἵππος, ἡ ἔννοια περὶ αὐτοῦ, Συμπλκ., «ἀρχέμετα... ἀσώματα τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἀνθρωπότης, καὶ τῶν ἵππων ἢ ἱππότης» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. σ. 167, εκδ. Fromm.

ἱππο-τίγρις, ἰδος, ὁ, εἶδος μεγάλης τίγρεως, Δίων K. 77. 6· ἴδε ἵππος VI.

ἱππο-τέλος, ὁ, (τελᾶω) διάρρηξις τῶν ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 169. ἱππότις, ἰδος, ἡ, τοῦ ἱππότης, ἱππότις ἡὼς Τρυφιδ. 670· ἱππότις Ὀρη Νόνν. Δ. 1. 172.

ἱππο-τόκος, ον, ἡ τεκούσα ἵππον, ἐπὶ τῆς Μεδοῦσης, Νόνν. Δ. 47. 693.

ἱπποτοξεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἱπποτοξότου, Τζέτ. Ἰστ. 6. 966.

ἱππο-τοξότης, ον, ὁ, ἑπιππος τοξότης, ὡς οἱ Πέρσαι, Ἡρόδ. 9. 49· οἱ Σκύθαι, ὁ αὐτ. 4. 46· οἱ Γέται, Θουκ. 2. 96· — ὡς φαίνεται, ὡσαύτως εἶδος φιλοῦ ἱππικοῦ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ἴδε Ἀριστοφ. Ὀρν. 1179, Λυσίας 141. 39· οὕτω, τοξότης ἀφ' ἵππων Κρής Πλάτ. Νόμ. 834D.

ἱππο-τράγ-ἐλάφος, ὁ, μυθώδης τέρας ἐξ ἵππου, τράγου καὶ ἐλάφου ἀποτελούμενον· ἐπὶ ἐκπώματος, δηλ. ποτηρίου παριστάμενος τὸ τέρας τοῦτο, Φιλῆμ. ἐν Χίρᾳ 1.

ἱπποτροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ τρέφονται ἵπποι, μάλιστα οἱ χάριν ἄθλων τρέφόμενοι, Στράβ. 212. 752.

ἱπποτροφία· ἀφ. ἱπποτροφῆσα Πaus. 3. 8, 1· πρkm. ἱπποτροφῆσα, ἱπποτροφῆκος τοῦ πάππου Διογ. Λ. 8. 51, (καθ-ὸ Ἰσαί. 55. 23· ἀλλ' ἱπποτετρόφῃσα Λυκούργ. 163. 37. Τρῶν, διατρώ ἵππους, Λυκούργ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 353C, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκούργ. 13, Ἀθην. 534B· πρβλ. ἱπποτρόφος II. ἱπποβάτης.

II. μεταχειρίζομαι ὡς τροφὴν ἵππων, οἱ δὲ Θοράκες τὴν μὲν πᾶσαν (τοῦ τριβόλου) χλωρὰν ἱπποτροφοῦσι, κελ. Διοσκ. 4. 15.

ἱπποτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατρέφειν ἵππους, ἰδίως χάριν ἱπποδρομικῶν ἀγῶνων (πρβλ. ἱπποτρόφος). ἱπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθος, ἀλλ' ἀρούραιαι πυρφόροις ὁπαδεῖ Σίμων. 15 (15)· ἱπποτροφίας νομίζειν Πινδ. I. 2. 55, πρβλ. Θουκ. 6. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· — ὡσαύτως πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, Πλάτ. Λύσι. 205C· πρβλ. ἱπποτρόφος II.

ἱπποτροφικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνῆκων ἢ ἀρμόνων εἰς ἱπποτρόφον· ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη), = ἱπποτροφία, Κλέμ. Ἀλ. 338.



ἵππο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, ἔχων ἀφόνους ἵππους, ὡς τὸ τοῦ Ὀμήρ. ἱππόδοτος, ἐπὶ τῆς Θράκης, Ήσ. Έργ. κ. Πμ. 505· περὶ τοῦ Ἀργούς, Πινδ. Ν. 10. 77.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους χάριν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Πινδ. I. 4. 23 (3. 32), κτλ.:— ἡ ἱπποτροφία ἦτο ἐν Ἑλλάδι σημεῖον πλούτου, πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας καὶ νίκας Πλάτ. Δύσ. 203C· ἱπποτροφεῖν ἐπιχειρῆσαι, ὁ τῶν εὐδαίμονεσάτων ἔργων ἐστὶ ἴσχυρ. 353C· πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 6· μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος Δημ. 331. 18, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 5, Ἀγης. 20, Πλουτ. 6. 2, 1· ἵππους ἀγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτος χλιδῆς Δισχυλ. Πρ. 466:— ἦτο ὡσαύτως χαρακτηριστικὸν τῶν ὀλιγαρχικῶν πόλεων, ὅσαις πόλεσιν ἐν τοῖς ἵπποις ἡ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχία παρὰ τοῖς ἡσάν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 3· οἷον ἐπὶ τῶν Μαγνήτων, τῶν Χαλκιδέων καὶ Ἑρετρίων τῆς Εὐβοίας, Θεογν. 603, Ἀριστ. ἔνθ' ἄνωτ., καὶ 5. 6, 14.— Πρβλ. Böckh P. E. 1. 74, καὶ ἴδε ἐν λ. ἱππεύς, ἱπποθότης, κτλ.

ἱππο-τυφία, ἡ, (τύφος) ὑπερφοβία ἥτις καταλαμβάνει τὸν ἐφ' ἵππου ὀλλυμένον, ὑπερβολικὴ ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 45, Διογ. Α. 3. 39· πρβλ. ἱππος VI.

ἱππο-οὔραιον, τό, = ἱππουρίς II, ἵππου οὔρα, Ἀρατ. 438.

ἱππο-οὔρις, ἑως, ὁ, = ἱππουρίς, Ἰνέσιος παρ' Ἀθην. 304C. ἱππο-οὔρις, ἑως, ἡ, (οὔρα) ὡς θηλ. ἐπιθ., κεκοσμημένος με ἵππου οὔραν, συγγέν παρ' Ὀμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.) ὡς ἐπιθ. τῶν οὐσιαστικῶν: κόρυς, κυνέη, τρυφάλεα, ἀλλὰ μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἱππουρίς, -υν, Ὀδ. Χ. 124, Ἰλ. I. 337, X. 495, T. 382, κτλ.

II. ὡς οὐσιαστ., ἵππου οὔρα, Αἰλ. π. Z. 16. 21· Σατύρου οὔρα, Α. Β. 44, 22. 2) ἐνυδρόν τι φυτὸν, equestum, εὔρεται ἐν τόποις ἐβρύδων ... καυλὰ ἔχει κενὰ, ὑπερυψωκ, ὑποτραχέα, στερεά, γόναις διειλημμένα ἐμπερικυκλῶν εἰς ἀλλήλα, περὶ δὲ αὐτὰ σχοινιώδη φύλλα πυκνά, λεπτά· αὐξάνει δὲ εἰς ὕψος ἀναβαλνύουσα ἐπὶ τὰ παρκαίμενα στελέχη, καὶ κατακρημνίζται περιεχυμένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις, καλὰ παρ' ἵππου οὔρα Διοσκ. 4. 46. 3) πᾶθος τοῦ μέρους ἐνθα χωρίζονται τὰ σκέλη προεξέχοντα ἐκ τῆς συνεχῆς ἱππασίας, ἀμφίβολ. λέξ. ἐν Ἰππ. 1240C.

ἱππο-οὔρις, ον, (οὔρα) ἔχων οὔραν ἵππου, 1) θαλάσσιος τις ἰχθύς, ὁ καὶ ἱππουρίς καὶ κορυφαῖνα καλούμενος, coryphaena hippurus, Έντλ. 40 Αἰν. Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 5. 10. 20· ὁ Ὀπιανός (Δλ. 1. 184 καὶ 4, 404) καταλέγει τὸν ἰχθὺν τοῦτον ἐν τοῖς κηρύδεσιν. 2) εἶδος ἐντόμου, Αἰλ. π. Z. 15. 1.

ἱπποφαγία, ἡ, τὸ εὐθίειν ἵππειον κρέας, Θεόδ. Πρῶδ. II. 24, ἔκδ. Mai.

ἱππο-φάξ, ἑως, τό, εἶδος φυτοῦ, Euphorbia spinosa (Sprengel), δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἐκναπτον τὰ ἱμάτια, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλην. 2. σ. 42, Διοσκ. 4. 159 (162) κτλ.— Παρ' Ἰππ. εὐρίσκοντο γέν. ἱπποφάξ, 539. 18, 516. 5 καὶ 47, κτλ.: ἀλλ' ἐνίοτε μετὰ διαφ. γράφ. ἱππόφωξ, ἐκ τοῦ ἱππόφωξ, ὁ, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 5, 2, καὶ Γαλην. Τὸ φυτὸν ἱππόφωξ-στον, τό, ἦτο ἴσως ἄλλο εἶδος, Διοσκ. 4. 163, Πλιν. 27. 66, πρβλ. Ruf. σ. 26 Matthei.— Ὡσαύτως ἐκαλεῖτο ἱπποφάνες καὶ ἱπποφύες καὶ ἐχέινον Διοσκ. (Nόβ). 159 (162).

ἱππο-φλόμος, ὁ, εἶδος μεγάλου φλόμου (verbascum), Πλιν. 25. 94.

ἱππο-φοβάς, ἄδος, ἡ, ἵππου φόδος, μυθικὸν φυτὸν, Δημόκρ. παρὰ Πλιν. 24. 102.

ἱπποφορβός, ἑως, ὁ, = ἱπποφορβός, Πολυδ. Z' 185. 7ηλ.

ἱπποφορβός, ἄδος, Σχόλ. εἰς Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

ἱπποφορβία, ἡ, = ἱπποτροφία, Πλάτ. Πολιτικ. 299D.

ἱπποφύριον, τό, ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, Πρῶδ. 4. 110, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6. II. = ἱπποτροφεῖον, Εὐρ. Ἠλ. 623, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 6. 22, 7, Φίλων 2. 307.

ἱππο-φορβός, ὢν, (φέρβω) = ἱπποτρόφος, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, Πλάτ. Πολιτικ. 261D, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 6. 22, 18· ἵππ. γῆ Διον. Ἀλ. 1. 37. 2) αὐλὸς ἵππ., εἶδος αὐλοῦ, τὸν ὅποιον μεταχειρίζοντο οἱ ἱπποφορβοί, «πρὸς τὰς ἵππων νομάς, ἡ δὲ ὕλη δάφνη τοῦ φλοιοῦ γυμνωθεῖσα» Πολυδ. Δ' 74.

ἱπποφυής, ἑς, ἵππου φυήν ἡ φύσιν ἔχων, ἱπποειδής, ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἢ Ποδάγρα, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκειται καὶ ἵππους γεννᾷ Εὐστ. 1050, 59.

ἱππο-χάρμης, ον, ὁ, = ἱπποχάρμης, Πινδ. O. 1. 35.

ἱππώδης, ἑς, (εἶδος) ὁμοῖος ἵππῳ, Ξεν. Ἰππ. 1, 11, Πολυδ. Δ' 192.

ἱππώκης, -εος, ὁ, ὁ ἔχων ταχὺ ἵππους, πρὸς αὐγάς ἱππώκεος ἀέλιου Βαχχyl. X, (XI). 101, ἔκδ. Blass.

ἱππῶς, ὄνος, ὁ, τόπος δι' ἵππους. 1) ἱπποστάσιον, Ξεν. Ἰππ. 4. 1, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, κτλ. 2) σταθμός ταχυδρομικός, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17.

ἱππο-ωνίω, (ωνόειμι) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἵππους, Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 14, Ἰππ. 11, 13.

ἱππωνία, ἡ, τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν ἵππους, Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 12, Ἰππ. 1, 1, 3. 1, Πολυδ. Δ' 182.— τὸ ἱππωνεῖα εἶναι πλημμελὴς γράφη, ἴδε Κόντων Γλωσσ. Παρატηρ. σ. 132.

ἱπταμαι, ἀποθ., ἕτερος τύπος τοῦ πέτομαι, ἀπακτών παρὰ Μόσχω 3. 43, Βαβρ. 65. 4, Λουκ., καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 325. ἴδε πέτομαι.

ἱπτομαι: μέλλ. ἱπτομαι:— ἀποθ., πῆξω ἰσχυρῶς, κατακτείνω, μέγα ἴσως λαθὼν Ἀχαιῶν Ἰλ. Α. 454, II. 237· τὰ γὰρ ψέεται ὕλας Ἀχαιῶν B. 193· καθόλου, ἐπιτρέπω βλάβην, βλάβω Θεοφρ. 30. 19, πρβλ. Στρίβ. 370.— ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρει τοὺς ἐνερ. τύπους, ἱψαι, ἱψας (ἡ ῥίξα εἶναι III, ἱπος, ἱπῶς, κτλ.)

ἱπῶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ σιπῶς, Ἡσυχ. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 301. ἱπφαριος, ον, ὁ, «ὀρχήτης» Ἡσυχ., πθων. = ἱππαρίοστος. ἱπωσις [I], εως, ἡ, (ἱπῶς) ἰσχυρὰ πτεῖσι, ὀλῖψις, σύνθλιψις, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 813.

ἱπωτήριον, τό, πτεστήριον, Ἰπ. ληνοῦ Γλωσσ.

ἱρά, τὰ, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἱερά, Ὀμ.

ἱράτ, ἱερά ἡ ἱρα, ὦν, αἰ, διαφ. γράφ., Ἰλ. Σ. 531, ἀντὶ εἰραι: ἴδε εἰρή.

ἱρίομαι, Ἰων. ἀντὶ ἱερίομαι.

ἱρέα, ἱρέη, ἱρεῖα, ἱρήτῃ, ἴδε ἐν λ. ἱερέα.

ἱρερος, διαφ. γράφ. ἀντὶ εἱρερος.

ἱρεύς, ἱρεύω, ἱρήθων, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἱερεύς, ἱερεύω, κτλ.

ἱρήν, ἑνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ εἱρήν, Πρῶδ. 9. 85.

ἱρήξ, ἡκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἱεράξ, Ὀμ., Ἡσ.

ἱρήτειρα, ἡ, (ἱερίομαι) ἱερέα, Ἡσυχ.

ἱρίνεος, α, ον, = ἱερίνεος, Νικ. Ἀλεξίφ. 203, 241.

ἱρίνδ-μικτος, ον, μεμιγμένος με ἔλαιον ἱρίδος, Φιλξ. 2. 41, ἱρίνωσις [I], η, ον, κτεσκενασμένος ἐκ τῆς ἱρίδος (φυτοῦ), ἴδε ἱρίς II. 3.

ἱρίς, ἑδος, ἡ, αἰτ. ἱρίν, κλητ. ἱρίε— ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν μεταξὺ ἐαυτῶν, Ἰλ. Θ. 398, O. 144· ἡ συνηθέστερον ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους φέρουσα ἀγγελίας, B. 786, I'. 121, κτλ.: ἀλλὰ τὰν ἀπάλιν ἐν Ψ. 198 ἀγγέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ Ἀχιλλεύου: ἐν E. 353, 368 παρίσταται ὡς βοηθὸς καὶ θεράπεινα τῆς Ἀφροδίτης: τὰ ἐπίθετα αὐτῇ ἀπαντα δηλοῦσι ταχύτητα, ταχεῖα, ἀελλόπος, ποδὴν-ναιμος, πόδας ὥκεα, χρυσόπτερος: ἐν τῇ Ὀδ. οὐδαμῶς μνημονεύεται· ἐκεῖ ὁ μόνος ἄγγελος τῶν θεῶν εἶναι ὁ Ἑρμῆς· ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 780 ὀνομάζει αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος: (Τινὰ τῶν χωρίων ὑποδείκνυσαι τὴν ἀπώλειαν τοῦ F ἡ ἀρκιτικὸν τινος συμπτώμα, ὥκεα ἱρίς Ἰλ. B. 786, 790, E. 368· βάσι· ἴθι, ἱρί ταχεῖα Θ. 398· θέουσα δὲ ἱρίς Ψ. 201.) II. ὡς προσηγορ. ἱρίς, ἡ γεν. ἱερίδος καὶ εως, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 225, Γεωτ. 6'. 8, 1· αἰτ. ἱρίν ἱλνύς. 2. 661B· ἱερίδα Νικ. Ἀλεξίφ. 406· Ἑπικ. δοτ. πληθ. ἱρίσιν.— τὸ οὔρανιον τόξον, κοινῶς ἡ «δόξα», παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἐν τῇ ἀγία Γραφῇ, θεωρεῖται ὡς σημεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ὁρά-κοντες . . ἱρίσιν εὐοκίτες ἄς τε, Κρόνῳ ἐν νεφέῃ στήριζε τέρας ἱερόπων ἀνθρώπων Ἰλ. Α. 27· ἂν καὶ ὁ Ὀμηρος συνήθως προσωποποιεῖ τὴν ἱρίδα ὡς ἄγγελον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς (ἴδε ἄνωτ.):— ὁ Ἀριστοτ. ἐξετάζει αὐτὴν ὡς φυσικὸν φαινόμενον; Μετεωρ. 3. 4, 9. 2) πᾶς φωτεινὸς κύκλος περὶ τὴν λαμπρὴν ὁμήν, ὡς ἡ ἄλως, κοινῶς τὸ «ἄλωνα» τῆς σελήνης ἡ ὁ φωτεινὸς κύκλος περὶ τῆς φλόγος καίομένης λαμπρόδος, Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ., Θεοφρ. Σημ. 1, 13· περὶ τὰ δῆματα τῆς οὔρας τοῦ ταῶ, Λουκ. π. Οἶκου 11· ἡ ἱρίς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. B' 70. 3) τὸ φυτὸν ἱρίς, οὗ τὸ συνηθέστατον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ πορφυρὰ ἱρίς κτερινίζουσα ἐν τῷ μέσῳ, I. Germanica, εὐάνθεμον ἱρίν Ἀνθ. II. 4. 1, 9· τὸ ἀνθος πολλὰς ἔχει ἐν αὐτῷ ποικιλίας Θεοφρ. Ἀποσκ. 20. 30· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον εἶδος εἶναι ἡ λευκὴ ἱρίς, I. Florentina, ἥ ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα ἀπετέλει σπουδαῖον ἐμπόριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 7, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 13, κτλ., πρβλ. Διοσκ. 1. 1· εἰ ταύτης κατεσκευάζετο τὸ ἱρίνον μύρον. μνημονεύομενον ὑπὸ Πλάτ. τοῦ Κῆμ. ἐν Ἀλκυωνίῳ 1, 7, Κηρισόδωρ. ἐν ἈΓρωπινίῳ 1, 2· Ἀλέξ. ἐν Ἀβιδό-κισμῳ 1, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 9, 2.— ἐπὶ ταύτῃ τῇ ση-μασίᾳ τινὲς τῶν παλαιῶν γράφουσι τὴν λέξιν ὀφυνόως ἱρίς, ἑδος, Εὐστ. 391. 33, Σχόλ. εἰς Νικάνδρ. ἐνθ' ἄνωτ.

ἱρίτης, ἑδος, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. H. N. 37. 138.

ἱριώδης, ἑς, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς ἱρίν, τὸ οὔρανιον τόξον, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15.

ἱρο-, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἱερο-.

ἱρο-δοξός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἱεροδρ., τρέχων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, Φιλξ. (15) ἐν Ἀνθ. II. 9. 329· ἱεροδρόμιον ὕδωρ, ἐπὶ ἱεράς πηγῇ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 835. 6.

ἱρόν, τό, Ἰων. ἀντὶ ἱερόν.— ἱερογένη, ἴδε ἐν λ. ἱεροουργία.

ἱρο-πόλος, ὁ, ἡ, ἱερεὺς ἡ ἱερεῖα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 957, 1044.

ἱρός, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ ἱερός, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιητ., ἴδε ἱερός ἐν τέλει.

ἱρός, ὁ, ὄνομα δοθέν ὑπὸ τῶν μνηστήρων εἰς τὸν Ἰωκχῆσιν ἐπαι-την Ἀνακτῶν, Ἀρναῖος δ' ὄνομα ἔσκε . . Ἰρόν δὲ νέοι κίκλη-σκαν ἅπαντες, ἀπαρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω καὶ ἀπαγγέλλω (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 5 κίξ.— ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ὡς πρόσθηγορ. = ἐπαίτης, Ἀδών. 1. 568· πληθ. ἱρός Λουκ. Πλοῖον ἡ Εὐγ. 24.



ιεροφάντης, ὁ, Ἰων. ἀντί ιεροφάντης.

ιρό-χδων, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς ἱερὰν γῆν, βῶλος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046, 86.

ἱρών, ὠνος, ὁ, ἴσως ἱερὸν, ἢ ἱερὸς τόπος, Ἐπιγρ. Ἰδαίου Κύνου Σαυ. 118, πρβλ. Κούρτ. Stud. VII. σ. 249.

ἱρωστέ, Ἰων. ἀντί ἱερωστέ, κατὰ ἱερὸν τρόπον, Ἀνακρ. 146.

ἱρωσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντί ἱερωσύνη, ἱερατικὸν ἀξίωμα, Ἠρόδ. 4. 161.

ἱς [ι], ἡ, γεν. ἱνός, αἰτιατ. ἱνα, ὀνομαστ. πληθυντ. ἱνες, δοτ. ἱνεσι Ἰλ. Ψ. 191: — μῦς (τοῦ σώματος), παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἀπαξ καθ' ἐνικόν, ὡς τὸ ἱνέον, ὁ μῦς ὁ κατὰ τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου μέρος, ὡς δ' ὅτ' ἂν.. ἀνὴρ.. ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν Ἰλ. Ρ. 522: — ἀλλὰ κατὰ πληθ., οἱ μῦες, μυῶνες, οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἱνες ἔχουσιν, (κατὰ τὸν Σχολ. αἱ ἱνες σημαίνουν ἐνταῦθα νεῦρα, ὡς κινήσεως τε καὶ αἰσθησεως ἔργονα), Ὁδ. Α. 219, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 191. ἱνες ἄρθρων Ἀριστοφ. Εἰρ. 86, πρβλ. Ἀρχιλ. 127· μεταφ., ἥρως εἶναι αἱ ἱνες τῆς Τροίας, Πινδ. Ι. 8 (7). 113.

2) βραδύτερον (ἀρῶ οἱ μῦες ἐκλήθησαν νεῦρα) αἱ ἱνες εἶναι τὰ ἐντὸς τῶν μυῶνων μίτοειδῆ ἄγγεα, Λατ. fibrae, Πλάτ. Τίμ. 82C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 6, 1, κ. ὅλλ. ἱνες αἷματος, τὸ ἰνώδες μέρος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4. 1, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 81A· ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 7 τὰ ἄγγεα τῶν φυτῶν πρβλ. ἰνώδης· — μεταφ. ἐπὶ μετάλλων, Πλούτ. 2. 434B.

3) λεπτὴ ἱς, ἡ ἐγκαρσία γραμμὴ ἐν τῷ γράμματι Θ, Γαλην. 9. 354. II. ἐν τῷ ἐνικῷ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἰσχύς, δύναμις, ἀνέκτα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς ἐσθλή Ἰλ. Μ. 320· ἐπέρισε δὲ ἱν' ἀπέλεθρον, ἀεπιστήριξε δὲ δύναμιν μεγίστην (Θ. Γαζης), Π. 269, κτλ. ἡ μὴ ἔτ' ἐστὶν ἱς, οἷη πάρος.. Ὁδ. Φ. 283, πρβλ. Α. 393, Σ. 3· — συγχὸν ἐν περιφρ. ὡς τὸ βίη, ἱερὴ ἱς Τηλέμαχοιο, ὁ κραταῖος Τηλέμαχος· κρατερὴ ἱς Ὀδυσσοῦ Ἰλ. Ψ. 720· ἱς Ἡρακλῆος Ἡσ. Θ. 951· καὶ ἐν διττῇ περιφρ., ἱς βίης Ἡρακλῆινης Ἡσ. Θ. 332· οὕτως ἱς ἀνέμου ἢ ἀνέμοιο Ἰλ. Ο. 383, Ρ. 739, Ὁδ. Α. 171· ἱς ποταμοῖο Ἰλ. Φ. 536. (Ἐκ τῆς √FIS· διότι τὸ F ἀναγίνεται παρ' Ὁμ. ὡς ἐν τοῖς ἱφι, ἱφιος, Λατ. vis, vires· ἐντεῦθεν ὡσαύτως ἰσχύς, Λακων. βίσχυς, (δ' εἰ. βίσχυς) Ἰσούχ. Ἀλλ. ἡ ἐτυμολογία δὲν εἶναι ἀμείριτος δυσκολιών, ἴδε Κούρτ. ἀριθ. 615).

ἱσ-ἀγαθος, ὁν, ἔξ ἴσου ἀγαθός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἱσ-ἀγγελος, ὁν, ἴσος ἀγγέλους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ'. 36· ἀγγελικός, Κλήμ. Ἀλ. σ. 120. — Ἐπίφρ.-λως, ἀγγελικῶς, Ἐκκλ.

ἱσ-ἀδελφος [ισά], ὁν, ὡς ἀδελφός, ἴσος ἀδελφῷ, ἐπὶ τοῦ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1015.

ἱσάζω· μέλλ. ἄσω· — Παθ. μέλλ. ἱσασθῆσμαι Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 7. 10, 26· ἀρ. ἱσάσθην· πρkm. ἱσασμαι· (ἴσος). Κάμνω τι ἴσον, φέρω εἰς ἰσορροπία, ἐπὶ ἀνθρώπου ζυγίζοντος, γυνὴ χερνήτης.. σταθμὸν ἔχουσα.. ἀμφὶς ἀνέλκει ἱσάζουσα Ἰλ. Μ. 435· ἱσ. τὰς κτήσεις, ἴσος ποιεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 10· ὥστε τὸ ἀδικον τοῦτο ἀνίσον δὴν ἱσάζην πειράται ὁ δικαστής ὁ αὐτ. Ἰθ. Ν. 5. 4, 4, πρβλ. 9. 1, 1. — Μέσ., θέλω νὰ κάμνω ἴσαν· ὁ ἴσον πρὸς τινα, εὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἱσάσκειτο (δηλ. ἡ Νιόβη) Ἰλ. Ω. 607. — Παθ., γίνομαι ἡ εἶμαι ἴσος τινί, θεοῖς Πλάτ. Τίμ. 41C, Ἀρστ. Ἰθ. Ν. 5. 5, 9, κ. ἄλλ.· μηκέτι μὲν ποδὸς ἔχνος ἱσάζεται, κατὰ τὸ βᾶδισμα, Νικ. Θορ. 286. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι ἴσος, Πλάτ. Νόμ. 773A, Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 7. 14, 8. Πολιτικ. 5. 4, 11, κ. ἄλλ. [ἱ παρ' Ὁμήρῳ ἔν Νικ. Θορ. 286, 886].

ἱσάομαι, ποιητ. ἀντί ἱσάζομαι, ὁμοιάζω, ἱσαιομένην.. νάρδος Νικ. Ἀλεξίφ. 399, Ἀποσπ. 2. 56, Ἀρχτ. 235, 513.

ἱσάω [ι], α. ὁν, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ ἴσος, Νικ. Θορ. 360· — ἡ ἱσάια (δηλ. μοῖρα) ἰσότης, Καλλ. εἰς Δία 63, Φιλόστρ. 867.

ἱσάιτερος, ἱσάιτατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερβ. τοῦ ἴσος.

ἱσάκτις [ισά], Ἐπίφρ. ἐκ τοῦ ἴσος. ἴσα τόσας φορὰς, Στράβ. 174· ἴσος ἱσάκτις, ἐπὶ ἀρίμου, ὁ ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθεὶς, τετράγωνος ἀριθμός, Πλάτ. Πολ. 546C, Θεαιτ. 147E, 148A, Εὐκλ. 7. 17.

ἱσ-ἀκτιος, ὁν, ὁμοῖος πρὸς τοὺς ἐν Ἀκτίῳ ἀγῶνας, Σουλ. Ἐπιγρ. 4472· 11· πρβλ. ἱσολύμπιος.

ἱσμέριος, ὁν, Δωρ. ἀντί ἱσημέριος, διαρκῶν ἴσον χρόνον. Σοφ. Ἀποσπ. 692.

ἱσῆμι, Δωρ. ἀντί ἱσημι, ὁ ἴδε.

ἱσ-ἀμύλλος, ὁν, μετὰ ἴσης ἀμύλλης, Κύριλλ. οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίφρ., ἱσάμύλλα δραμεῖν τινα Ἀνθ. Π. 9. 311.

ἱσ-ἀμύμορος, ὁν, ἴσος ἐν τῇ εὐστεγίᾳ, «ἐξομορ» Ἰσούχ.

ἱσαν, ἐπορεύοντο, ἀπέρχοντο· γ' πληθ. παρ. Ἐπικ. τοῦ εἶμι. Ὁμ. ἐν Ἰλ. Α. 494, κ. ἄλλ. II. ἦδισαν, ἐνίγνωσκον, γ' πληθ. ὑπερ. Ἐπικ. τοῦ οἶδα, ἀλλά θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν Ἰλ. Σ. 405, Ὁδ. Α. 772.

ἱσάναν· ἱσάνιον, ῥητήνην· Ἰσούχ.

ἱσ-ἀνάφορος, ὁν, ἴσον ὕψος ἔχων, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελεσματικά, σ. 19, 8, 11, 19.

ἱσ-ἀνδρος, ὁν, (ἀνὴρ) ἴσος ἀνδρί, ὁμοῖος πρὸς ἄνδρα, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀντιάνειραι.

ἱσ-ἀνεμος [ἱ], ὁν, ταχύς, ὡς ὁ ἀνεμος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 206.

ἱσ-ἀνθρωπος, ὁν, ἴσος ἀνθρώπῳ, ὁμοῖος ἀνθρώπῳ, Ἐκκλ.

ἱσαντι, Δωρ. ἀντί ἱσασσι, γ' πληθ. τοῦ οἶδα.

ἱσ-ἀξίος, ὁν, ἴσης ἀξίας, Περφρ. π. Ἀποπ. Ἐμφύχ. 2. 55, κλ. — Ἐπίφρ. ἱσαξίως = ἴσως ἀξίως, Ἰαμβλ. Μυστ. 282, 4.

ἱσ-ἀπόστολος, ὁ, ἴσος πρὸς ἀπόστολον, Σουλ. Ἐπιγρ. 8742, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 349A· συνήθως ἱσαπόστολοι λέγονται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη, προσέτι Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Θέκλα, κλ., Ὁρολόγ. ἐν μηνί Μαΐω 21, Ἰουλ. 22, Σεπτ. 24, Ὀκτωβρ. 22. (Πρβλ. Εὐσέβ. II. 1209C, 1225B, C.).

ἱσ-ἀργύρος, ὁν, ἔχων ἀξίαν ἀργύρου ἴσου βίρου, ἔστιν ὁ θάλασσα.. τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἱσαργύρου κηκίδα παγκαίνιστον, εἰμάτων βαφὰς Δισχὺλ. Ἀγ. 939· ἱσαργύρου τ' ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου ὥσπουσι κόσμον Ἀχαιοὺ παρ' Ἀθην. 689B, πρβλ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 526D).

ἱσαριθμός, εἶμαι ἱσάριθμος, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, στρατόν., ἱσαριθμοῦντα.. ψάμμῳ τῇ θαλασσῷ Τζέτς. Ἰστ. 1. 939.

ἱσ-ἀριθμός [ισά], ὁν, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρὸς τι, διεῖλε ψυχὰς ἱσαριθμούς τοῖς ἀστροῖς Πλάτ. Τίμ. 41D, πρβλ. Νόμ. 845A, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 1, κ. ἄλλ. οὕτω καὶ Καλλ. εἰς Δῆλ. 175. ἀλλά παρ' Ἐπικ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἱσαριθμούς Ἀνθ. II. 6. 84, 328, Λυκόφρ. 1258· — ὡσαύτως μετὰ γεν., Μουσῶν ἱσαριθμόν Σουλ. Ἐπιγρ. 6245. — Ἐπίφρ. -μωσ, Θεμιστ. 367B.

ἱσ-ἀρτητος, ὁν, (ἀρτῶν) ἐν ἱσορροπῇ, Φίλων 1. 462 (ὑποπ.)

ἱσάσκετο [ι], Ἐπικ. γ' ἐνικ. τοῦ μέσ. παρατατ. τοῦ ἱσάζω, Ἰλ. Ω. 607.

ἱσ-ἀστερος, ὁν, ὁμοῖος, ἴσος πρὸς ἀστέρη, λαμπρὸς ὡς ἀστὴρ, Ἰωσήφ. Μακκ. 17, 5.

ἱσαστικός, ἡ, ὁν, ὁ ἱσάζων, ἦν δὲ καὶ ἱσαστικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις τῶν δρομέων Φιλῆμ. Λεξικ. Τεχνολογ. σ. 128 ἔκδ. Osann.

ἱσάτις, ἰδός, ἡ, φυτὸν τι ἐξ οὗ γίνεται βαφὴ βαθέος κυανοῦ χρώματος, Λατ. isatis tinctoria, κοινῶς «λουλάκι», Ἰππ. 874II, Θεοφρ. π. Αἰθ. 77, Διοσκ. 2. 216.

ἱσατῶδης, ες, ὁμοῖος πρὸς ἱσάτιδα, Ἰππ. 1137B, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρυν. Παθ. 1. 15.

ἱσ-αὐδής, ες, ἡ ἱσαυδής, ες, (αὐδὴ) ἡχῶν ὁμοῖως, ὅς ὁδῆσεν ἀνορέαν ἱσαυδέα Σιγρίτζ Θεοφρ. ἐν Ἀνθ. II. 15. 21.

ἱσάχως [ι], Ἐπίφρ., (ἴσος) κατ' ἴσον ἀριθμὸν τρώπων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 1, 2. κ. ἄλλ. ἱσ. τινι αὐτόν 9. 2, 9, Ἠθ. Νικ. 1. 6, 3, κ. ἄλλ.

ἱσγενόσημος, ὁν, (ἱσγενον = ὕσγενον — σῆμα) ἔχων σῆμα ὕσγενον, δηλ. κόκκινον, Ἐπιφρ. Μεγάρ. (Edict. Dioclet.) ἐν CII. τ. 3. μέρ. 2, σ. 1057.

ἱσεία [ι], ὡν, τὰ, ἐορτὴ τῆς ἱσίδος, Διόδ. 1. 14, 87.

ἱσείον [ι], τὸ, ναὸς τῆς ἱσίδος, Πλούτ. 2. 352A.

ἱσεννώ, (ἔνος) ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἱσεννώουσι Ἰππ. 638. 42 (ἐκ διορθώσ. τοῦ Foes.), ἐκ τοῦ Ἰαλην. Λεξ., ἀντί: ἴσαι νῦν ἐοῦσαι· Schme d. ἴσεννοι ἐοῦσαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

ἱσηγορέω καὶ -εομαι, ὁμιλῶ μετὰ τῆς αὐτῆς παρρησίας καὶ ἐλευθερίας, Ἐβδ. (διὰφ. γραφ. Σειράχ II', 11), Ἐκκλ.

ἱσηγορία, Ἰων. -ῆ, ἡ, ἴση ἐλευθερία γλώσσης, παρρησία, καὶ καθόλου, ὡς τὸ ἱσονομία, ἰσότης, Ἠρόδ. 5. 78, Εὐπολις ἐν ἈΧρυσῷ γένεω 2, Σεν. Κύρ. 1. 3, 10· ἱσ. καὶ ἐλευθερία Δημ. 555. 16· ἴδε μετονομία.

ἱσ-ἡγρος, ὁν, ἔχων ἴσην ἐλευθερίαν ἐν τῷ λέγειν, Πολυδ. Σ'. 174.

ἱσῆ· ἱσῶ. ἱσάζει. Βοιωτοὶ· Ἰσούχ.

ἱσ-ἡλίκος, ἡ, ὁν, = τῷ ἐπομ., Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 91.

ἱσῆλιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἴσην ἡλικίαν τινί, ὁμιλοῦντος μεγάλου.. ἱσῆλικος τοῖς ἀιγενέσι θεοῖς Σεν. Συμπ. 8, 1, Κωμ. Ἀνώνυμ. 311b· ἱσ. χρόνος Φίλων 1. 6.

ἱσηλύσια, τὰ, μεταγεν. τύπος ἀντί τοῦ ἐισηλύσια.

ἱσ-ἡμερία, ἡ, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἡμέρα εἶναι ἴση μετὰ τὴν νύκτα, ἱσ. ἐορινὴ καὶ μετοπωρινὴ ἢ φθινοπωρινὴ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 16, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 17, 5, πρβλ. Ἰππ. π. Ἀέρ. 288· ἴδε ἱσημέριος.

ἱσ-ἡμερινός, ἡ, ὁν, ἀνήκων εἰς τὴν ἱσημερίαν, ἀνατολὴ, εὐσημὴ Ἀρστ. Μετεωρ. 2. 6, 3, κ. ἄλλ., Στράβ. 71· πυρὸς ἱσημερινός, οἷτος σπειρήμενος κατὰ τὴν ἱσημερίαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 4· ὁ ἱσ. κύκλος, ὁ κύκλος τῆς σφαίρας ὁ ἀπέχων ἐξ ἴσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων, Πλούτ. 2. 429F, κτλ. ὁ ἱσημ. (δηλ. κύκλος) Πτολ. ἱσ. χρόνοι, αἱ μοῖραι τοῦ ἱσημερινοῦ, ὁ αὐτ.

ἱσημι, γινώσκω· ἀλλὰ τοῦ ἐνεστ. εὐρίσκομαι μόνον τοῦτους τοὺς Δωρ. τύπους, ἱσῆμι Ἐπίφρ. 98 Αἰρ., Πινδ. II. 4. 441, Θεοφρ. 5. 119· ἱσης ἢ ἱσας ὁ αὐτ. 14. 34· ἱσῆτι ὁ αὐτ. 15. 146· ἱσῆμεν Πινδ. Ν. 7. 21· ἱσῆτε Περικλῆδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 99· ἱσαντι Ἐπίφρ. 26 Αἰρ., Θεοφρ. 15. 64, 25. 27· γ' πληθ. ὑποτ. ἱσάντι



Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3053· μετοχ. δοτ. ἔσαντι Πινδ. Π. 3. 52.—Περὶ ἄλλων τύπων, οἵτινες φαίνονται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο, οἶον, ἔσμεν, ἔδμεν, ἔσθε, ἔσαν, ἔδε ἐν λεί. \*ἔδω Β. [ἔ- ἄλλα ἔ- ἐν Θεοκρ. 25. 27].

ἰσ-ήρετμος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν κωπῶν, τινι Ψευδο-Εὐρ. I. A. 242.

ἰσθήρης, ες, = ἔσος, [σ. ψῆφοι Εὐρ. I. T. 1472· ὁ Νίκανδρ. ἔδανείσθη τὸν τύπον τοῦτον πρὶν ἢ ἐν Θεριακ. 643· ἔ αὐτὸς 788· [σ. τινὶ ὁ αὐτ. παρὰ Γαλην. 12. 383Α· (περὶ τῆς καταλήξεως ἔδε κατ' ἑρμηνείας)].

ἰσθήριος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἰσάριθμος.

ἔσθε, γίνωσκε, προστακτ. τοῦ οἶδα. II. ἔσθε, ἔσο, προστ. τοῦ εἰμί.

Ἰσθμια, ων, τὰ, ἔδε Ἰσθμίων IV.

Ἰσθμιάζω· μέλλ. ἄσω, πορευέσσομαι εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, καὶ παροίμαι Ἰσθμιάζειν, ἐπὶ τῶν κακῶς βιούτων, ἐπὶ ποσὶ γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων κειρὸς Σουίδ., Πτόχ. II. (ἰσθμῶς I) Κατὰ Φώτιον.· ἰσθμιάζει, καταπίνεται ἰσθμῶς· γὰρ ὁ τράχηλος.

Ἰσθμιακός, ἡ, ὄν, = Ἰσθμικός (δ' ἔδε).—Ἰσθμιακά, τὰ, εἶδος στεφάνων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414.

Ἰσθμιάς, ἄδως, ἀνώμλ. θηλ. τοῦ προηγ., Πινδ. I. 8 (7). 5. αἰ Ἰ. σπονδαί Θουκ. 8. 9. II. ἡ Ἰσθμιάς (ἐξυπ. ἑορτή), ἡ τῶν Ἰσθμίων ἑορτή, Πλάτ. Κωμ. ἐν Διὶ Κασσιμένῳ· I. 10· ὡς αὐτὸς ἐν τῷ πλῆθ. αἰ Ἰσθμιάδες = τὰ Ἰσθμια Πινδ. O. 13. 46.—τὰ Ἰσθμια ἦγοντο κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀπολλοδ. 2. 7, 2.

Ἰσθμιαστής, οὗ, ὁ, θεατὴς κατὰ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας· Ἰσθμιασταὶ ἦ· οὗ τοῦ ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου.

Ἰσθμικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Στράβ. 378 (διὰ γρ. Ἰσθμιακός), Πανσ. 5. 2. 1.

Ἰσθμιον, τό, (ἰσθμός) ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν τράχηλον ἢ λαμόν, περιέριον, Oδ. Σ. 300· ὡσαύτως, εἶδος διαδήματος ἢ στεφάνου, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414. 2) Ἰσθμια, τὰ, τὰ περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὸν λάρυγγα μέρη, Ἰππ. 267. 46, Νικ. Ἀλεξφ. 191, 628.

II. ὁ τράχηλος ἀμφιφορέως, Σουίδ.· πτό τοῦ φρέατος περιστόμου· Φώτ., πρβλ. Μοῖρ. σ. 193· ποτιέρον τι ἐκάλουν οἱ Κύπριοι Ἰσθμιον Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 472Ε, ἔδε Panofka ἐν Nieb. Rhein. Mus. 2. 3. σ. 451. III. ἡ γῆ στενὴ μετὰ βύθιο θαλάσσω· Ἡτύχ.

IV. Ἰσθμια (ἐξυπ. ἱερά), τὰ, οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 879· περὶ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἔδε Arnold εἰς Θουκ. 8. 9, καὶ Λεξ. Ἀρχαίολ. Ραγκαβῆ, ἐκδ. Α. Κωνσταντινου 1888.

Ἰσθμιο-νίκης, οὗ, ὁ, νικῶν ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν·—Ἰσθμιονίκαι, ἐπιγράφονται ῥαίαι τινες τοῦ Πινδάρου.

Ἰσθμιος, α. ον, Εὐρ. Τρω. 1098.—ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, Ἰσθμικός, Πινδ. O. 13. 4, Σοφ. O. T. 940, κτλ.

Ἰσθμο-ειδής, ες, ὁμοιος πρὸς ἰσθμόν, Περὶ πλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 7.

Ἰσθμόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 588.

Ἰσθμόθεν, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 259.

Ἰσθμοῦ, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Πινδ. O. 13. 139, Δυσ. 157. 39, Τιμόκρ. παρὰ Πλούτ. ἐν Θεμιστ. 21· ὡσαύτως, ἐν Ἰσθμοῖ Σμ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 14.

Ἰσθμός, οὗ, ὁ (ἔδε ἐν τέλ.), λαμός, στενὴ διάβασις ἢ συναφή. Πλάτ. Τίμ. 62Ε· μεταρ., βίου βραχύν ἰσθμόν Σοφ. Ἀποσπ. 146.

II. λαμός· γῆς μετὰ βύθιο θαλάσσω, ὁ ἰσθμός τῆς Χερσονήσου Ἡρόδ. 6. 36· τοῦ Ἀθῶν ὁ αὐτ. 7. 22· Κιμμερικὸς Αἰαχύλ. Ἡρ. 726· δ I. τῆς Παλλήνης Θουκ. 1. 56· ὁ τῶν Λευκαδίων I. ὁ αὐτ. 3. 81. 2) ὁ ἰσθμός (ἀπλῶς) ἦτο ὁ ἰσθμός τῆς Κορίνθου, Πινδ., κλ. καὶ θηλυκ., κλεινὰ τ' ἐν Ἰσθμῷ Πινδ. O. 7. 148· ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίει αὐτὸς 8. 64, Ἡρόδ. 8. 40, κλ. ἡ δοτ.

Ἰσθμῷ κείναι ὡς Ἐπίρρ., ὡς τὸ Ἰσθμοῦ (δ' ἔδε), Θουκ. 5. 18.

Ἀνθ. Π. 13. 15· πρβλ. Πυθοῦ, Ὀλυμπίασις. 3) ἐν Διον. Π. 20, μακρὰ ὀρεινὴ ὄρεος ἢ ῥάχης ἔχουσα μόνον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὴν θάλασσαν. (Ἐκ τοῦ εἴμαι, ἔθμα (πρβλ. εἰσθήμη), πρβλ. θυσιή. θυομή ἐκ τοῦ δοῦν).

Ἰσθμώδης, ες, = ἰσθμοειδής, Θουκ. 7. 26.

Ἰστιάδης [I], ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν Ἰστίαν, Διοσκ. 3. 27, Πλούτ. 2. 352B.—θηλ. Ἰστιάς, ἄδως, ἡ, Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. σ. 96.

Ἰστικόν [ισί], τό, ἡ ἱστικός, ὁ, ἔδεσμα ἐκ κρέατος εὐανισμένου· εἰς λεπτότητα τεμαχία σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Lat. insitium, Ἀθην. 376D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 212.

Ἰστίς, ἡ, γεν. Ἰστίδος, Ἰων. Ἰστίος, δοτ. Ἰστί, (Ἰστίτι Συλλ. Ἐπιγρ. 4683), αἰτ. Ἰστίον. Αἰγυπτία θεότης, ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητρα, Ἡρόδ. 2. 41, 59, 156· ἄλλα ταυτιζομένη τῇ Ἰσὶ ὑπὸ Καλλ. ἐν Ἐπιγρᾶμ. 60, Ἀπολλοδ. 2. 1. 3.

II. ὡς προσηγορ., 1) εἶδος φυτοῦ, Γαλην. τ. 13. σ. 773, 780· ἄλλο φυτὸν ἐκαλεῖτο Ἰστίος τριγῶν Πλούτ. 2. 939D, πρβλ. Πλιν. H. N. 13. 52. 2) ἐμπλαστρὸν τῆς Γαλῆν. τ. 10, σ. 385, 389, τ. 13. σ. 681, 761.

Ἰσκα, ας, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ Ἰσκα· γράφεται καὶ ὕσκα, Ἀλεξ. 7. 91· ἡ καρδία τῆς καρδίας, Παῦλ. Αἰγινήτ. 222, Κ. Πορφυρ. Ἐκθεσις Βασίλ. Τάξ. 471, 18.—Ἐν τοῖς Τακτ. Λέοντ. ἀπαντᾷ καὶ τύπος Ἰσκα.

Ἰσκα, Ἰσκαεν, ποιητ. ἀντὶ ἔννεπεν ἢ ἔννεπεν, εἶπεν, Oδ. X. 31 (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον), καὶ συγνάκει παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὡς Ἀπολλ. Ρόδ. B. 240, I. 396, κτλ. ἐν Oδ. T. 203, ἐν τῷ στίχῳ ἴσκα ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ὁ Εὐστ. καὶ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύουσι τὴν λέξ. διὰ τοῦ ἔσκαζεν, ὁμοίου· α' πρὸς. ἔσκαον ἐν Θεοκρ. 22. 167.—μετοχ. ἔσκαων Λυκόφρ. 574. (Περὶ τῆς ῥίξης ἔδε ἐν λ. ἔσπον).—Καὶ ὁ Ἡσύχ. συμφωνεῖ τοῖς Σχολιασταῖς· ἔσκαε· ἤκαζε, ὁμοίου.

Ἰσκαλος, ὁ, ἔδε ὕσκαλος.

Ἰσκάς· ἀκλῆπτης Ἡσύχ.

Ἰσκα, συντεταγμ. τύπος τοῦ ἔσκαω, ἑξομοῖω, κάμνω τι ὁμοῖον πρὸς τι, τινὶ τι, π. χ. φωνὴν Ἰσκαοῦ· ἀλόχοισιν, ἑξομοιοῦσα τὴν φωνὴν σου τῇ φωνῇ τῶν ἀλόχων, πρὸς τὴν φωνὴν τῶν συζύγων τῶν, Oδ. Δ. 279.

II. νομίζω τινὰ ὁμοῖον πρὸς τινα, ἐμὲ σοὶ ἴσκαοντες, νομίζοντές με ὁμοῖόν σου (ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σοῦ), Ἰλ. Π. 41· σὲ τῷ ἴσκαοντες Α. 798. 2) νομίζω, θεωρῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σίμων. ἐν Ἀνθ. παραρτ. 80.

Ἰσμα, τό, (ἴσω) θεμέλιον, ἔδρυμα, κτίσμα, κάθισμα, Λυκόφρ. 731.

Ἰσμα (κῶδ. Ἰσμα), ἡ, (οἶδα, ἴσμεν)· πρὸφασις· σύνεσις, φρόνησις· Ἡσύχ.

ἰσο-δῶδης, ες, ἔχων ἴσον βάθος, Ὀρειβάς. σ. 90. 26 Cooch.

ἰσοθαρέω, ἔχω ἴσον βάρος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. P. 742.

ἰσο-δέρης, ες, ἔχων ἴσον βάρος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 8., 4. 2, 7, κτλ.

ἰσοδασίλειος, ον, ἴσο· πρὸς βασιλέα, Μ. Ἀχομ. τόμ. Α'· σ. 340. 13, ἐκδ. Α.

ἰσο-δασίλειος, ἔως, ὁ, ἡ, ἴσος πρὸς βασιλέα, Πλούτ. Ἀλέξ. 39.

ἰσο-δοεος, ον, (βοῦς) ἔχων ἀξίαν ἐνὸς βοός, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀντί-δοεος. II. ἰσοδοεον, τό, ἄνθος ὁμοῖον μήκυντι, δηλ. ὁμοῖον με· παπαροῦναν, Ἡσύχ. ἐνλέξει.

ἰσοδῶλων· ἰσοστοσίων. ἔνιοι δὲ διπλῶν· Ἡσύχ.

ἰσο-δρυον, τό, φυτὸν ὁμοῖον πρὸς βρύον, ἡμάρων ἢ ἰσδρυον, .. πόα γνῶριμος, φρυγανώδης, ὁμοῖα τῷ ἄνθι ὀριγάνῳ· τὰ μέντοι φύλλα τούτου λευκότερα πολλὰ καὶ τὸ ἄνθος εὐώδες· Διοσκ. 3. 49.

ἰσο-γαίος, ον, ἴσος μετὰ τὴν γῆν, Λουκ. Νέρ. 5· Ἀλεξ. ἰσο-γαίος, τέμνειν ἰσόγειον, ἴσα μετὰ τὴν γῆν, ἔως εἰς τὴν γῆν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 3.

ἰσογενής, ες, ἴσος τὸ γένος, ὁμοειδής, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 5 π. Ἀγ. Τριάδ. σ. 581.

ἰσο-γλῶχιν, ἔνος, ὁ, ἡ, ἰσογώνιος, καὶ τύπον ἄλλον ἔτευσεν ἰσογλῶχινι τριγώνῳ Νόνν. Δ. 6. 23.

ἰσογνωμῶ, ἔχω ὁμοῖα αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν γνῶμην, τινὶ ἰσογνωμῶν τοῖς προλαβοῦσι Κύριλλ. Ἀλ. VI. 220C.

ἰσο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν γνῶμην τινὶ, ὁ αὐτ. VI. 388B.

ἰσο-γονία, ἡ, ἰσότης γένους ἢ εἶδους, Πλάτ. Μενέξ. 239Α, Δίων Κ. 52. 4.

ἰσογράμματος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 512, ἐκδ. Μί. τόμ. 186.

ἰσο-γράφος ἢ ἰσογράφος, ὁ, ὁ γράφων ὁμοῖως τινὶ, μεταρ., [σ. τέττιξιν, μουσικός, ἔμμουσος ὡς ὁ τέττιξ, ἡ Τίμω ἐν τῶν Πλάτωνος λέγων φησὶ· ἀγορητὴς ἡγευτής, τέττιξιν ἰσογράφος Διογ. Α. 3. 7.—ἰσογραφῆ, ἡ, ὄνομα συγγραμμάτος τινος τοῦ Ἀντισθένης, Διογ. Α. 6. 16.—ἰσόγραφον, τό, ἀντίγραφον ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ, Μένανδρ. Προτίκτωρ 364, 7.

ἰσο-γώνιος, ον, ἴσα· ἔχων τὰς γωνίας, τρίγωνον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 3, 3.

ἰσο-δαίμων, ον, γεν. ονος, ἰσόθεος, ὁμοιος τῷ θεῷ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 633. II. ἴσος τινὶ κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν, [σ. βασιλεῦσι Πινδ. N. 4. 136.

ἰσο-δαίτης, ον, ὁ, (δαίω), ὁ δίδων ἢ μοιράζων εἰς πάντας τὴν ἴσου, ἐπὶ θ. τοῦ Διονύσου καὶ Πλούτωνος, Πλούτ. 2. 389Α, Ἡσύχ., Ἀρτοκρ. ἔδε Λοβεκ. Ἀγλαφ. 622.—Κατὰ τὸ Ρητορικ. Λεξ. σ. 267. 3: ἰσοδαίτης Θεός, ὁ ἥλιος (δηλ. ὁ Ἀπόλλων) ὁ τὸν ἴσον ἐκαστῷ θάνατον διανέμων.

II. ὡς οὐσιαστ., ὁ μερίζων ἢ μοιράζων τὸ κρέας εἰς τὴν τράπεζαν, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 32, 36.

ἰσά-δενδρος, ον, ἴσος πρὸς δένδρον, ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι Πινδ. Ἀποσπ. 146.

ἰσοδαιρέομαι, διαιρούμαι εἰς ἴσα μέρη, Νικηφ. Βλεμμ. σελ. 706, ἐκδ. Μί.—ἰσοδαιρέτος, ον, διαιρούμενος εἰς ἴσα μέρη, αὐτόθι· σ. 705.

ἰσο-δίατος, ον, ἔχων τὴν αὐτὴν δίαταν, ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ ἄλλος τις, καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μελίζω κεκτημένοι (τῶν Λακεδαιμονίων) ἰσοδίατοι μάλιστα κατέστησαν, ὁμοδίατοι (Σχολ. I.), Θουκ. 1. 6· τινὶ Λούκ. Δίς Κατηγ. 33.



**ισο-διάστατος**, ον, τῶν αὐτῶν διαστάσεων, Νικομάχ. Ἀριθμ. 128<sup>Ε</sup>. Εὐστ. Πολυμάτ. 313.75.  
**ισο-δομος**, ον, ἐπὶ τοίχῳ, ὠκοδομημένος κατὰ (κανονικὰς) ἴσας σειράς, ἀντίθετον τῷ ψευδοδομος, ὠκοδομημένος κατ' ἀλλοδαύς σειράς, Πλίν. 36.51, Βιτρούβ. 2. 8. § 33.  
**ισο-δουλος**, ον, ἴσος πρὸς δοῦλον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 132, Βασίλ. τ. 2, σ. 703B.  
**ισοδρομέω**, κρέμω, ἴσα με τινα, τινι Ἀριστ. Προβλ. 16. 3 ἰσοδρομεῖσθαι χελιδόσι (Ἰων. μετοχ.) Νικ. Θηρ. 105.  
**ισοδρομεῖν** με τινα, τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 3 πρὸς τι αὐτὸν 2· τοῖς οὐρανίοις ἔργοις Λογγίνος 15. 9· ἀπολ., συνεργῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.19, 19.  
**ισο-δρόμος** (ἢ ἰσοδρομος), ον, τρέχων ἴσα με ἄλλον, τινί Τιμ. Λοκρ. 96E, Πλάτ. Τιμ. 38D· τινὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.18· ἀπολ., ἴσ. μῆκος, δρόμος τοῦ αὐτοῦ μῆκους, Ἀνθ. Π. 7. 212.  
**ἰσοδρομία**, ὡς ἐπὶθετ. τῆς Κυβέλης, καὶ θηλυκ. ἰσοδρομία, ἰσοδρομίας μητρὸς ἱερὸν Στράβ. 440.  
**ισοδυναμέω**, ἔχω ἴσην δύναμιν, πρὸς τι Πολύδ. 2. 56, 2.  
**ισοδυναμία**, ἡ, ἴση δύναμις ἢ ἰσχύς, Τιμ. Λοκρ. 95B.  
**ισοδυναμος**, ον, ἴσος τὴν δύναμιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1.135. — Ἐπίρρ. -μωσ, Εὐστ. 72. 33.  
**ἰσοελεχία**, ἔς, ὁ ἴσην τὴν ὀλκὴν ἔχων, ἔλκων τὸ αὐτὸ βάρος, ἰσοδαρής, Νικτ. Θηρ. 41, 44.  
**ισο-επής**, ἔς, ἴσος ἐν τῷ λέγειν, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 7 π. τῆς Ἀγ. Τριάδ. σ. 657.  
**ισο-επίπεδος**, ἔχων ἴσον ἐπίπεδον, ἴσος κατὰ τὸ ἐπίπεδον, Μάβλ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ. 131B.  
**ισο-έτηρος**, ον, ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, Νόνν. Δ. 21.175.  
**ισο-ετής**, ἔς, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Δεξ. ἐν λ. οἰέταες. **ἰσοετής**, τὸ, ἀειθαλής τι φυτὸν, Πλίν. 25.102.  
**ισο-ευρής**, ἔς, ἴσος κατὰ τὸ εὖρος, Φώτ.  
**ισοζυγίω**, κάμνω τι ἴσον κατὰ τὸ βάρος πρὸς ἄλλο, Νικάνδρ. Θηρ. 908.  
**ισοζυγής**, ἔς, ἴσος τὸ μέγεθος, ἰσοζυγέων κυπαρίσσω, ἀποτελούντων ζεύγος ἴσον καθ' ὅλα, Ἀνθ. Π. 10. 16.  
**ισό-ζυγος**, ον, καὶ ἰσόζυξ, γεν. ὕγος, ὁ, ἡ, ἴσος καθ' ὅλα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 85. 2) ἰσόζυγον ῥῆμα, τὸ λαμβάνον ἀντικείμενον ταυτοπροσωποῦν ἑαυτῷ, ὡς π. γ., τύπτω ἑμαυτόν, τύπτεις σεαυτὸν Ἀπολλωνίος Δύσκ. περὶ Ἀντωνιμ. 348A. 3) = ἰσοδαρής, Ἐπιφάν. Π. 33A. 253B.  
**ισο-θάνατος**, ον, ἴσος πρὸς θάνατον, «τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν» Πολύδ. Ζ', 174 (Σοφ. Ἀποσπ. 329).  
**ισοθεία**, ἡ, τὸ εἶναι τινα ἰσὺ θεόν, ἰσότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. I. 6669, II. 433B, κτλ.  
**ισό-θεος**, ον, ἴσος πρὸς τοὺς θεούς, ὅμοιος τοῖς θεοῖς, ἐπίθετον ἐξ ὧν ἡρώων, Ἰλ. B. 565, Ὀδ. A. 324, κτλ.· παρὰ Τραγ. ἰδίως ἐπὶ βασιλείων, Πόρωνα παρὰ τῷ Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 81, πρβλ. 856, Σοφ. Ἀντ. 836· οὕτω Πλάτ. ἐν Φιλόδημ 255A, Ἰσοκρ. 15D, κτλ.· Κομ. μεταφορ., νομίσαι τ' ἰσὺ θεόν τὴν ἔγχεσιν Ἀντιφάνης ἐν Ἀλύκων 1. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἴσ. τυραννίς Εὐρ. Τρω. 1169· δόξα Ἰσοκρ. 111D· τιμὰ Πολύδ. 10.10, 11· τιμὰ Σουλ. Ἐπιγρ. 1535. 4· διανοίαι 4699. 21. [ἴσ- παρ' Ὀμ. καὶ ἐν λυρικοῖς χοροῖς τῶν Τραγ. ἴδε ἴσος] — Ἐπίρρ. ἰσοθεῖος Γρηγ. Ναζ. III, 470A.  
**ισοθεῖω**, κάμνω τινὲς ἴσον τοῖς θεοῖς, Αἰσώπου Μῦθοι 160.  
**ισό-θροος**, ον, ἡχῶν ὁμοίως, ἰσόθροος ἔδρεμεν ἡχώ Νόνν. Δ. 36. 473.  
**ισό-θύμος**, ον, ἔχων ἴσον φρόνημα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. II. 295.  
**ισό-καινός**, ον, ἴσος πρὸς καινόν, ὡς νέος, Πισύχ. ἐν λ. ἀντί-καινον.  
**ισο-κάμπανος**, ον, ἴσος πρὸς στατήρα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 129; πρβλ. κάμπανος.  
**ισο-κατάληκτος**, ον, ἰσοσύλλαβος, κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν Εὐστ. 1839. 53.  
**ισο-κλειστος**, ον, ἰσοδρομος Νόνν. Δ. 48. 286· μεταφ., καινός, εὐχος Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105D.  
**ισο-κέραλος**, ον, ἔχων ὁμοίαν κεφαλὴν, ἔσφ. γραφ. ἀντὶ ἰσοπαλός, Ἰδρυκός περὶ Ἀθην. 58A.  
**ισο-κίνδυνος**, ον, ἴσος πρὸς τὸν κίνδυνον, ἰσοπαλής, καλῶς παρεσκευασμένος ὅπως ἀντιμετωπίσῃ κίνδυνον, Θουκ. 6.34, Δίων Κ. 41.55.  
**ισοκίνητος**, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὁ ἴσος κινούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1851, 61.  
**ισο-κινναμόμωτος**, ον, ὅμοιος τῷ κινναμόμῳ, ἐπὶ τῆς κασσίας, Πλίν. 12. 43.  
**ισο-κλέης**, ἔς, ἴσος, ἔχων κλέος, ἴσην ἔχων δόξαν, ἰσοδόκος, Εὐστ. II. 60A, Καισαρίας 1024 — Ἐπίρρ. ἰσοκλεῖος, Νικ. Χων. θησ. ῥηθόδ. σ. 256-7, ἐκδ. Μ.  
**ισοκληρία**, ἡ, ἰσότης, περιουσίας, Εὐστ. Πονημάτ. 146. 36.  
**ισο-κληρονόμος**, ον, ἴσα κληρονομίαν, Walz εἰς Ρήγ. 4.169.

**ισόκληρος**, ον, ἴσος κατὰ τὴν περιουσίαν, Πλουτ. Λυκούργ. 8, ἰσο-κλινής, ἔς, ἰσορροπος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 36.  
**ισό-κοιλος**, ον, ἔχων τῆς αὐτῆς διαμέτρου κοιδοτητα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου, αὐλόδος Πλουτ. 2. 1021A.  
**ισόκορμος**, ον, ὁρτοτενής, Βελδ. κ. Χρυσ. στ. 579, ἐκδ. Μαυρ.  
**ισο-κόρυφος**, ον, ἔξ ἴσου ὑψηλός ἢ ἕξοχος, πόλεις Διον. Ἀλ. 3. 9.  
**ισο-κρῆς**, ἔς, ἴσος; κεκρήμενος, πῖθων. γραφ. ἐν Ἰππ. 474.  
**ἰσο-κράτης**, ον, ἔχων ἴσα κέρατα, Νόνν. Δ. 27. 24.  
**ισο-κράς**, ὁ, ἡ, = ἰσοκρατής, Ἀρχάδ. 193. 15.  
**ισοκράτεια**, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ ἰσοκρατία.  
**ἰσοκράτειος**, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσοκράτην, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 20.  
**ισοκρατέω**, εἶμαι ἰσοδυναμος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 81, Γαλην. τ. 6, σ. 528, 15.  
**ισο-κράτης**, ἔς, ἔχων ἴσην ἰσχύν ἢ δύναμιν, ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων, ἰσοκρατέες. αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι Ἡρόδ. 4. 26· ἴσ. καὶ ἰσοτίμῳ Πλουτ. 2. 827B — καθόλου, ἴσος, Ἀριστ. Προβλ. 26. 26, 3. — Ἐπίρρ. — τῶς, Φίλων 1. 198.  
**ισο-κράτεια**, ἡ, ἰσότης ἰσχύος ἢ δυνάμεως, Τιμ. Λοκρ. 95C. 2) παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 1, = ἰσονομία, ἰσότης δυνάμεως καὶ δικαιωμάτων, ἀντίθετον τῷ τυραννίς.  
**ισό-κρᾶτος**, ον = ἰσοκρατής, Πραξαγόρ. παρὰ Ρούφω 44.  
**ισό-κρεῖθος**, ον, ἴσος πρὸς τὴν κρεῖθην κατὰ τὴν τιμὴν, Πολύδ. 2. 15. 1.  
**ισό-κτεῖτος**, ον, (κτεῖω) ἐκτισμένος ὅμοιος, ἰσόκτετον, ἴσον κατεσκευασμένον Ἡρόδ. Φώτ.  
**ισό-κτύπος**, ον, ἡχῶν ὁμοίως τινί, βρονταίοις πατάγοισιν ἰσοκτυπον Νόνν. Δ. 27. 92.  
**ισό-κυκλος**, ον, ἔξ ἴσου κυκλικός, στρογγύλος, Φιλόξ. 2. 10.  
**ισοκωλία**, ἡ, ἰσότης κώλων Ἐρμογέν. Ρητ. 287, 20.  
**ισό-κωλος**, ον, ἔχων ἴσα κῶλα, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 2· τὰ ἴσ., περίοδος ἀποτελουμένη ἐξ ἴσων κώλων ἡ μερῶν, Δημήτρ. Φαλ. § 25, πρβλ. Διόδ. 12. 53, Πλουτ. 2. 350E, πρβλ. Ἀθην. 187C. 2) τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χορδαὶ Νικομ. ἐν Ἀρχ. Μουσ. σ. 11.  
**ισο-λεξία**, ἡ, ἰσότης, ὁμοιότης λέξεων, Ρήτορες W. 12. 6. σ. 328.  
**ισο-λεχής**, ἔς, ἔχων τὴν αὐτὴν κλίνην, ὁμόκοιτος, Ἀπολλ. Δεξ. Ὀμ. σ. 2.  
**ισολογίω**, διηλῶ ἐλευθέρως, παρηρησία, πρὸς τινα, τινί Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 702.  
**ισο-λογία**, ἡ, = ἰσηγορία, Πολύδ. 26. 3, 9· 31. 7, 16.  
**ισο-λύμπιος**, ον, ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Φίλων 2. 567.  
**ἰσο-λύμπιος**, ον, ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Σουλ. Ἐπιγρ. 4472. 13· πρβλ. ἰσάκτιος.  
**ισό-λυρος**, ον, ὅμοιος λύρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 645, ἴδε ἀντι-λυρος.  
**ισο-μάτωρ**, ὡρ. ἀντὶ -μήτωρ, ὁ ἴδε, Θεόκρ. 8. 14.  
**ισό-μαχος**, ον, ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοπαλής, Διον. Ἀλ. 3. 52, Διόδ. 17. 83· φάλαγξ ἴσ. Ἐν. Ἀγης. 2, 9 (κατὰ τὸν Leuncl. ἀντὶ ἰσο-μάχης· κ. ἀλλ. ἰσο-παλός).  
**ισο-μεγέθης**, ἔς, ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος, Ἐν. Κυν. 5. 29, Πολύδ. 10. 44, 2. — Ἐπίρρ. -θως, Ἀριστείδ. Κοινητ. 123.  
**ισο-μερής**, ἔς, = ἰσόμεριος, Ἀθην. 143E. — Ἐπίρρ. -ρῶς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 39B.  
**ισο-μέτρητος**, ον, ἔχων ἴσον μέτρον, ἀνάλογος, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, Ἀριστ. Ἀποσπ. 377· τινι, πρὸς τινα, Δίων Κ. 59. 11. — Ἐπίρρ. -τως, Θεοδ. Μετοχ. Σύμμεκτ. σ. 70.  
**ισομετρία**, ἡ, ἰσότης μέτρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 43.  
**ισό-μετρος**, ον, = ἰσομέτρητος, Ἐφειππος ἐν «Ναυαγῶν» 1, 9. — Ἐπίρρ. ἰσομέτρως, ἐν ἴσῳ μέτρῳ, Κύριλλ. Ἀλ. I, 637A, Διδ. Ἀλ. 307A, 393D.  
**ισο-μέτωπος**, ον, ἔχων ἴσον μέτωπον, ἐπὶ πολεμικῆς παρατάξεως ἐν μάχῃ, Ἐν. Ἰλ. 4. 5, 16.  
**ισο-μήκης**, ἔς, ἴσος τὸ μήκος, Πλάτ. Πολ. 546C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 15, 14· τινί Στράβ. 400, κτλ.  
**ισο-μήτιος**, ορος, ὁ, ἡ, ὁ τῇ μητρὶ ἴσος Ἡσυχ.  
**ισο-μιλήσιος**, α, ον, κατὰ τὸν Μιλήσιον τρόπον, ἱμάτιον Διόδ. 12. 21.  
**ισομοιρίω**, ἔχω ἴσον μερίδιον, Θουκ. 6. 39, Ἐν. Κύρ. 2. 3, 17· τινός, ἐκ τινος πράγματος, Ἰσαῖος 35. 9, Δημ. 1172. 27· τινος πρὸς τινα ἢ τινι, πράγματός τινος μετ' ἄλλου προσ., Θουκ. 6. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 90A, Ἀλ. 6. 66.  
**ισομοιρία**, ἰων. -τή, ἡ, ἴσον μερίδιον ἢ ἴση μετοχή εἴ τι πρᾶγμα, ἰσομοιρία τῶν κακῶν Θουκ. 7. 75· ἐπὶ κλιμάτων, εὐκρασία, Ἰππ. π. Αἰρ. 288. 2) = ἰσονομία, Νυμφόδ. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. ἐν Ο. I. 337, Δίων Κ. 52. 4.  
**ισόμοιρος**, ον, (μοῖρα) ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ μετρίων ἐξ ἴσου ἢ ὁμοίως πράγματός τινος, μετὰ γεν. πράγμ., πάντων Ἐν. Κύρ. 4. 6, 12, κτλ.· μετὰ δοτ., τιμαῖς ἰσόμοι-



ρον ἐθηκε τὴν διμόλεκτρον ἤρωσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2439.—  
**ισόμοιρον**, τό, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 592. 2) ἔχων τὴν  
 αὐτὴν ἔκτασιν τι, σκότω φάος **ισόμοιρον** Δίσχυλ. Χο. 319, ἐνθα  
 ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦτο· **ισοτμοιρον**, ἣν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων  
 κριτικῶν ἀκολουθοῦντες τῷ Erfurd μετέτρεψαν εἰς ἀντίμοιρον,  
 ἀλλὰ κατὰ τὸν Paley προτιμητέα ἡ γραφὴ **ισόμοιρον**, τὸ δὲ ἐ  
 γένετο μακρὸν Ἑπική ἀείδα ὡς ἐν τῷ· **ισόνειρον** ἐν Πρωμ. 558,  
 ἴδε σημ. Paley ἐν τόμῳ· **ισόμοιρα**.. ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ σκό  
 τος Διογ. Α. 8. 26· ὡ φάος ἀγνὸν καὶ γῆς **ισόμοιρ** ἀήρ  
 (καθότι ὁ ἀήρ καλύπτει ἀπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς) Σοφ. Πλ.  
 87 (πρβλ. Ἦσ. Θ. 126, Γαῖα.. ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ Οὐρα  
 νόν).—Ἐπίρρ. -ρως Εὐστ. 161. 20.  
**ισό-μορος**, **ον**, = **ισόμοιρος**, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος  
 περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἰσορῖου πρὸς τὸν Δία, Ἰλ. Ο. 209· καθόλου, ὅμοιος,  
 ἔργον ἀραχνολοῖς νήμασιν **ισόμορον** Ἀνθ. II. 6. 206· **ισόμοι**  
 ρον, ἴσον μέρος, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 105, Ἀνδρόμαχος παρὰ  
 Γαλην. 14. 41, 16. ἐκδ. Kühn. [ἴσ-, ἴδε ἴσος ἐν τέλ.]  
**ισ-όνειρος**, **ον**, ὅμοιος πρὸς ὄνειρον, κενός, μάταιος, Δίσχυλ.  
 Πρ. 519 [ἐνθα τὸ ἰ ὠδήγησε τὸν Reisig νὰ διορθώσῃ ἀντόνει  
 ρος, ἴδε τὴν λ. ἴσος ἐν τέλ.].  
**ισό-νεκος**, **υος**, ὁ, ἡ, ἴσος ἢ ὅμοιος νεκρῷ, ὁλόκει· **ισόνε**  
 κως, ὁλόκει· Ἐφρ. Ὀρ. 200, ἐνθα ἴδε τὸν Σχυλ.  
**Ἰσονέμεος** ἀγών, ὅμοιος τῷ ἐν Νεμέᾳ πανηγυριζομένῳ, Ἐπιγρ.  
 Δελφῶν καὶ Ἀθηνῶν, Bull. d. corr. hell. V. σ. 305-7.—πρβλ.  
**Ἰσολύμπιος** II.  
**ισό-νέμετος**, **ον**, ἐξ ἴσου διανεμεμῆμένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2,  
 σ. 105C.  
**ισο-νεφής**, **ες**, ἔχων ὕψος ἴσον τῷ ὕψει τῶν νεφῶν, φθάνων  
 μέχρι τῶν νεφῶν, **ισονεφείον** ὄρεσιν Βασίλ. Σελευκ. ἐν βίῳ Θέκλ.  
 σ. 294A, ἐνθα διάφ. γραφ. ἀγγινεφεείον.  
**ισονημία**, ἡ, ἰσότης νήματος εἰς τὸ πάχος, Στουδ. 1748C.  
**ισο-νοέω**, νοῶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μνημον. ἐκ τοῦ Ἰω. Χρυσ.  
**ισονομέομαι**, Πιβ., ἔγω ἴσα δικαιώματα μετὰ τινος, ἀλλὰ  
 δὴ μὴ μετὰ πολλῶν **ισονομεῖσθαι**; Θουκ. 6. 38.  
**ισονομία**, Ἰων. -τη, ἡ, ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον, ἀναλογία,  
 ἰσορροπία, Ἀλκιμένην ἔφη τῆς μὲν ὕψεως εἶναι συνεκτικὴν  
 τὴν **ισονομίαν** τῶν δυνάμεων, ὕγρου, ξηροῦ, θερμοῦ κτλ.  
 Στωβ. 542. 30, Τίμ. Δοκρ. 99B, Ἐπίκουρ. παρὰ τῷ Κικ. Ν. D. 1.  
 19. II. ἰσότης δικαιωμάτων, ἡ ἰσότης Ἑλληνικῆς δημοκρα  
 τίας. Ἡρόδ. 3. 80, 142· ἴσ. ποιεῖν ὁ αὐτ. 5. 37, πρβλ. Θουκ. 4.  
 78· ἴσ. πολιτικὴ ὁ αὐτ. 3. 82· ἴσ. ἐν γυναιξὶ πρὸς ἀνδράς  
 καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας Πλάτ. Πολ. 563B.  
**ισονομικός**, ἡ, ὄν, ἀφωσιμῆτος εἰς τὴν ἰσονομίαν, ἀνὴρ  
 Πλάτ. Πολ. 561E.  
**ισό-νομος**, **ον**, ἐπὶ πόλει, ἐνθα ἅπαντες ἔχουσιν ἴσα δι  
 καιώματα, **ισονόμους** τ. Ἀθήνας ἐπινοήσαντες Σχόλιον παρ'  
 Ἀθην. 695B· δίκαιος καὶ **ισόννομος** πολιτεία Πλάτ. Ἐπιστ. 326D·  
 ἐν ἰσονόμῳ πολιτεύειν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 15· τί πλέον  
 ἐπιζητῶ, εἰ τὸ παρὸν ἔργον ζῶον νοεροῦ, καὶ κοινωνικοῦ  
 καὶ ἰσονόμου θεῷ; Μ. Ἀντων. 8. 2.—Γαβὴ· Ἰσούχ.: εἰσόνονον  
 (παροξυσμῶς)· ἰσομερές.  
**ισονούκτις**, **ον**, ὡς τὸ ἱσήμερος, Γαλην. 16. σ. 407.  
**ισοξ** (εσοχ)· ἰχθύς ποῖος κητώδης· Ἡσυχ.  
**ισό-ξυλος**, **ον**, ὅμοιος πρὸς ξύλον, Ἰσούχ. ἐν λ. ὀξύλον.  
**ισοπαθής**, Ἐπίρρ., μετ' ἴσου πάθους, Θ. Στουδ. σ. 1620, ἐκδ. Μί.  
**ισό-πασις**, -δος, ὁ, ἡ, ἰσὺν ἰσόπασις, ἰσὺν ὁμοίαν τῇ ἰσὺν  
 παιδίου, Δίσχυλ. Ἀγ. 74.  
**ισο-πάλαιστος**, **ον**, ἔχων μῆκος· ἡ πλάτος μῆς παλαιστῆς,  
 παλάμη; Ἀνθ. II. 6. 287. [I. α.]  
**ισο-πάλλειω**, εἶμαι ἰσόπαλος πρὸς τινά, Ἐκκλ.  
**ισο-πάλλης**, **ες**, ἴσος ἐν τῇ πάτῃ, **ισόπαλος** ἐν μάχῃ, μαχο  
 μένων καὶ γενομένων **ισοπαλέων** Ἡρόδ. 1. 82, πρβλ. 5. 49.  
 2) καθόλου, ἰσοδύναμος, ἴσος, Παρμενίδ. 104, Θουκ. 2. 39·  
 πλήθει ἴσ. τισι ὁ αὐτ. 4. 94· νύξ ἴσ. ἡματι Ἀνθ. II. 9. 384,  
 18, πρβλ. Ὀρρ. Ἀργ. 1017.—Ἐπίρρ. -λῶς, Σχόλ. εἰς Ἀρακ. 147.  
**ισοπαλῆς**, ἰδὸς, ἡ, = τῷ ἐπομ., Δ', Μακκ. IG<sup>2</sup>, 9, ὕποπτον.  
**ισό-πάλος**, **ον**, = τῷ ἰσοπαλῆς, Δουκ. Πλοῖον ἡ Εὐχ. 36,  
 Δίων Κ. 40. 42, Πολυδ. Γ<sup>1</sup>, 149, Ε', 157, Ἰσούχ. πρβλ. **ισοκέ**  
**φαλος**, **ισόμαχος**.  
**ισο-πάχης**, **ες**, ἴσος τὸ πάχος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 23,  
 Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 6.  
**ισό-πέδον**, τό, ἕδραρος ἐπίπεδον, εἶος ἱκῆται ἰσόπέδον Ἰλ.  
 N. 142, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 5· φυλάττειν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ  
 τὴν Δουκ. Εἰκ. 21.  
**ισό-πέδος**, **ον**, ἔχων ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, ἐπίπεδος, ἔξ ἰσοπέ  
 δου χωρίῳ Ἰπκ. Κεφ. Τρωμ. 902, πρβλ. Δουκ. Ἰπκ. 4· ἴσ.  
 χρώματα, ἐπιτιθέμενα ἐπὶ ἐπιπέδου, ἀντίθετον τῷ χοῦλα. Ἀλέξ.  
 Ἀφρ. Προβλ. 1. 49. 2) μετὰ δοτ., ἐπίπεδος ἡ ἴσος πρὸς...  
 χούν ποιησάτι τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ.  
 Διόδ. 19. 94.—**ισοπεδῶ**, μεταγεν.

**ισο-πέλεθος**, **ον**, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πλῆθρων, ἰσομή  
 κης, Ἠσυχ.  
**ισο-πένθος**, **ες**, ἔχων ἴσον πένθος, Σχόλ. εἰς Δίσχυλ. Εὐμ. 783.  
**ισο-περάστος**, **ον**, ὁμοίως περατούμενος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 98.  
**ισο-περιμέτρητος**, **ον**, = τῷ ἐπομ., Ψευδο-Ιουστ. 1381B.  
**ισο-περίμετρος**, **ον**, ἔχων ἴσην περίμετρον, Συνέσ. 71C,  
 Πιρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 162.  
**ισο-πετής**, **ες**, πετόμενος μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ὁδὸς αἰε  
 τοῦς ἰσοπετεῖς· Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 321.  
**ισό-πετρος**, **ον**, ὅμοιος πέτρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 192.  
**ισό-πηχυς**, **υ**, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πῆχεων, Ὀππ. Ἀλ.  
 I. 213.  
**ισό-πλαστος**, **ον**, ὅμοιος, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀντίπλαστος.  
**ισο-πλάτης**, **ες**, ἴσος τὸ πλάτος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9, Ἀρχιμή  
 δος περ' Ἀθην. 209C· ἄρτος ἴσ. Ἀθην. 128D (συνήθ. γράφ. -πλα  
 τὺς), πρβλ. Ἀνθ. II. παράρτημα 15· μετὰ δοτ., ἴσ. τῷ τελεῖ  
 θουκ. 3. 21.  
**ισο-πλάτων**, **ωνος**, ὁ, ἴσος τῷ Πλάτῳ, ἄλλος Πλάτων, Νι  
 κόστρατον ἰσοπλάτωνα Ἀνθ. II. 11. 354. [I. α.]  
**ισό-πλευρος**, **ον**, ἔχων ἴσας τὰς πλευράς, ἰσόπλευρον τρι  
 γώνῳ Πλάτ. Τίμ. 54A, Ε'· ἐπίπεδον ἰσόπλευρον ἰσοπλεύρου  
 αὐτοῦ 55E. II. ἐπὶ ἀριθμῶν, τετράγωνος, ἀντίθετον τῷ ἑτε  
 ρομήκῃ, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 147E, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰστ. 1. 4, 3.  
**ισο-πληγής**, **ες**, ἔχων ἴσας πληγὰς, κυττήματα (χρόνου),  
 Ἀρχ. Μουσ.  
**ισο-πληθής**, **ες**, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ ποσόν, ἡ ἡρ Ἰπκ.  
 462. 58· ἵππεῖς Ξεν. Ἀγροσ. 2. 9· τινι, πρὸς τι πρόσωπον ἡ  
 πρᾶγμα, Θουκ. 6. 37. 2) ἔχων ἴσον μέγεθος, ἐν Ἐπίρρ. -θῶς  
 Εὐκλείδ. 12. 5.  
**ισοπολιτεία**, ἡ, ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, Ἀριστ. Ἀποσπ.  
 537· παρεχόμενη εἰς ἰδιώτας, εἰμεν αὐτῷ ἰσοπολιτεῖαν Ἐπιγρ.  
 Βωιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1567, πρβλ. 1772-3. 2) ἰδίως συν  
 ὁχῇ μεταξύ δύο πόλεων περὶ ἀμοιβᾶς· παραχωρήσεως τοιοῦτων  
 δικαιωμάτων, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 190., 2558,  
 Πολυδ. 16. 26, 9, κτλ.· Λεβαδεῶσιν ἔστιν ἴσ. πρὸς Ἀρκάδας  
 Πλούτ. 2. 300A· οὕτως, αἱ ἰσοπολιτεῖδες πόλεις, αἱ εἰσελθούσαι  
 εἰς τοιαύτας συνθήκας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 II. 16· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν  
 Ῥωμαϊκῶν municipia, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 10:—πρβλ. Niebuhi  
 Ῥωμ. Ἰστ. 2, σημείωσ. 101.  
**ισοπολίτης** [ἡ], **ου**, ὁ, πολίτης ἔχων ἴσα πολιτικά δικαιώματα,  
 ἴσ. ποιεῖν τινα τοῖς ἀγγέλοις Κύριλλ. Ἀλ. Ὁμιλ. εἰς τὸ Πάσχ.  
 1. 15, κτλ. 3) ἔχων ἀμοιβαῖα πολιτικά δικαιώματα, πολίτης Ῥω  
 μαϊκῆς τινος ἰσοπολιτείας (municipium), Διον Ἀλ. 8. 76, Ἰωσήπου  
 Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 1, κτλ.—Θηλ. **ισοπολίτις**, ἰδὸς, ἡ, Ἀππ. Ἐμφυλ.  
 1. 10, πρβλ. **ισοπολιτεία**.  
**ισό-ποσος**, **ον**, ἴσος κατὰ τὸ ποσόν, Ὀρνεσφόρ. ἐν Αἰλιανῷ  
 τ. 2, ἐκδ. Herchl. σ. 580. 23.  
**ισο-πραξία**, ἡ, ὁμοία κατὰστασις, τὸ εὐρίσκεισθαι εἰς ὁμοίαν  
 κατὰστασιν, ἐὰν τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχο  
 μένων κα· τὴν τοῦ τέλους ἀδελφίαν· Εὐστ. 662. 35.  
**ισό-πρεσβυς**, **υ**, ὅμοιος πρὸς γέροντα, Δίσχυλ. Ἀγ. 78.  
**ισό-πετρος**, **ον**, ἴσος πτερῷ, ἐλαφρὸς, ταχύς, Σχόλ. εἰς Δί  
 σχύλ. Ἀγ. 272.  
**ισοπτυχής**, **ες**, ἔχων ἴσας πτυχάς, ἰσοπτυχῆς χιτῶνιον  
 Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Ant. hell. 865.—**ισοπτυχής** (θηλ.)  
 αὐτόθι 862.  
**ισό-πτωτος**, **ον**, (πτῶσις) ἔχων ἴσας πτώσεις, Ἀπολλών. π.  
 Ἀντων. 375B.  
**Ἰσοπύθια**, τά, ὅμοια ἀγῶνες, Ἰσοπύθια Αὐγουστέια με  
 γάλα ἱερὰ Ἐπιγρ. Θυατείρων IG. 3498.—Ἰσοπύθιον μουσι  
 κὸν ἀγῶνα Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν Bull. de corr. hell. V. σ. 375. 384.  
**ισό-πυργος**, **ον**, ἴσος ἢ ὅμοιος πρὸς πύργον, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀντι  
 πυργος.  
**ισό-πύρον**, τό, ρυτόν τι, πίθων. εἶδος κορυδαλλίδος, (κατ' ἄλλους  
 menyanthes ἐν τοῖς ἔλεσι φυόμενον), Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 121.  
 Κατὰ Sibthorp νῦν ὀνομάζεται στακτέρι, ἐν Ζακύνθῳ δὲ **καπνό**  
**χορτον**.  
**ισορρεπής** [I], **ες**, = **ισόρροπος**, Νικάνδρ. Θηρ. 646, Ποιητῆς  
 Βοταν. 98.  
**ισορροπείω**, εἶμαι ἰσόρροπος, εἶμαι ἐν ἰσορροπῇ, Πλάτ. Τίμ.  
 52E, Νόμ. 733D, 794E· τινι Πολυδ. 1. 11, 1.  
**ισορροπή**, ἡ, ἴση ῥοπή, ἰσορροπία, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ.  
 1062C.  
**ισορροπήσεις**, **εως**, ἡ, = τῷ ἐπομ., Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ.  
 σελ. 153.  
**ισορροπία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν ἴσην ῥοπὴν ἢ κλίσιν πρὸς  
 ἑκάτερα τὰ μέρη, Πλάτ. Φαῖδ. 109A.  
**ισορροπικά**, τά, δύο συγγράμματα τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ ἰσορ  
 ροπίας, σ. 104-120, ἐκδ. Βασιλ.  
**ισόρροπος**, **ον**, (ῥοπή) ἐξ ἴσου ῥέπων πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη,



ἰσορροπῶν, ἐν ἰσορροπία εὐρισκόμενος, Πλάτ. Φαῖδ 109A, Πολιτικ. 270A, κτλ.· τάλαντα βρίας οὐκ ἰσορροπῶν τύχη Αἰσχύλ. Πέρσ. 346· ἰσάντες τὸν πῆχυν τοῦ ζυγοῦ ἰσ. Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 32. 2) καθόλου, ἐν ἰσορροπία εὐρισκόμενος, ἰσ. αὐτὸς ἑαυτοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἔχοντος τὰ σκέλη τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἰππ. π. Ἀγμ. 765· ἐπὶ ῥινός πεπλατυσμένης ἢ πεπλευσμένης ἄλλ' οὐχὶ στραβῆς, ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 803· ἐπὶ ὁστοῦ, κυλινδρικός, αὐτόθι 800· δέριμα ἰσ., ἀντίθετον τῷ περιρρεπῆς, αὐτόθι 817· ἰσ. ἀγών, ἀναποφασιστος, Εὐρ. Ἰκέτ. 706· μάχη Θουκ. 1.105· δύναμις Πλάτ. Τίμ. 52E· βίος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 733C· τιμὴ Ἀρ.στ. Ἰβ. Ν. 9.1, 7· μετὰ δοτ., τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν ἔδν ἰσ. τῷ ἐωυτῶν, δν ἰσόπαλον πρὸς τὸ ἰδικόν των, Ἡρόδ. 5. 91· ἰσ. Ρωμαίοις Ἡρωϊδαν. 6.7· ἰσ. καταστήναι τινι Σουλ. Ἐπιγρ. 2059. 18· ἰσόρ. ὁ λόγος τῶν ἔργων, ἐν ἀκριβεῖ ἰσορροπία πρὸς... Θουκ. 2. 42· οὕτως, ἰσ. πρὸς τὴν Ἡρωϊδαν. 6. 3. II. Ἐπίρρ., ἰσορροπῶς ἀφίοναι Ἰππ. π. Ἀρρ. 808· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 61.

ἴσος, ἡ, ον, Ἐπικ. ἴσος καὶ ἕσος, (ἴδε ἐν τέλ.)·—ἴσος πρὸς, ἴσος τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχὺν ἢ τὸν ἀριθμὸν, ἔχων τὴν αὐτὴν μορφήν, καὶ ἐνίοτε σχεδὸν ὡς τὸ ὅμοιος, τὸ πλείστον μετὰ δοτ., κύματα ἴσα ὄρεσιν Ὀδ. Γ. 290· ἴσος ἀναυδῶ Κ. 378, κτλ.· ἄλλα συχνάκις ἐν χρήσει ἀπολ., ἴσων· βίην καὶ κύδος Ἰλ. Ζ. 205· ἴσων θυμὸν ἔχων, ἔχων τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν γνώμην, Ν. 704, Ρ. 720· οὕτω κατ' οὐδ., ἔξ Ἐπίρρ., ἴσων ἔμοι φρονέουσα Ο. 50· μὴδὲ θεοῖσιν ἴσ' ἔθελε φρονέειν Ε. 441, πρὸλ. Φ. 315, κτλ.· ὡσαύτως, ὁμοίων ἔχων ἴσων, ἔχων ἴσον μέρος, Εὐρ. Φοίν. 550· ἴσ' ἡ σύνταξις μετὰ γεν. ἀντὶ δοτ., ὡς ἐν τῷ ὁμοίως καὶ τῷ Δατ. similis, εἶναι ἴσαν ἀμφιβ., ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 649)·—ἴσος τινὶ τὸ μέγεθος, ὕψος Ἡρόδ. 2. 32, 124· τὸ μήκος, τὸ πλάτος Σεν. Ἀν. 5. 4. 32· ἀριθμὸν Εὐρ. Ἰκέτ. 662· ἴσα τὸν ἀριθμὸν Πλάτ. Πολ. 441C·—ἡ δοτ. συχνάκις τίθεται κατ' ἐλλειπτικὸν τρόπον τοῦ λέγειν οὕτως ὥστε τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον συγκρίσεως παραλείπεται, οὐ μὲν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας (δηλ. τῷ σῶ γέρατ) Ἰλ. Α. 163· τοιοῦτ' ἴσος ἄγων ναῦς (δηλ. ταῖς τῶνδε) Εὐρ. Ι. Α. 262· ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ Δημ. 172. 17· πρὸλ. τὴν λ. ὁμοίως Β. 2·—μεθ' Ὀμ., ἐπομένους ἀναφαιρῶν, ἔμοι ἴσον... ὅσον περ ὕμιν Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 173· τὰ ἐκεῖ ἴσα, ὥσπερ τὰ ἐνθάδε Δυσ. 155. 15· τὰ ἴσα ὅσα περ... Νόμ. παρὰ Δημ. 634. 14, ἔνθα κατωτ. IV. 1. 2) ἡ λέξις συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸς δήλωσιν ἴσων σχέσεων, ἴσα πρὸς ἴσα Wess. εἰς Ἡρόδ. 1. 2· ἴσοι πρὸς ἴσους Σοφ. Ἀντ. 142· ἴσους ἴσοισι... ἀντιθεῖς Εὐρ. Φοίν. 750· ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἐκδοῦναι Πλάτ. Νόμ. 774C· οὕτως ἐπὶ τῆς συγκρίσεως οἶνον μετὰ ὕδατος, ἐπὶ ἴσων οἶνον ἴσῳ ὕδατι κεκραμένον, τίς ἐκέρασε σφῶν ὦ κακοδαίμον, ἴσων ἴσῳ; Κωμικ. παρ' Ἀθην. 426B· ἴσων ἴσῳ κεκραμένον αὐτόθι 473C· κύλικος ἴσων ἴσῳ κεκραμένης, ἔνθα τὸ ἴσον κεῖται ἐπιρρηματικῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1132· οὕτω, δίδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν ἴσων ἴσῳ Ἰππ. 1040D· μεταφ., μὴδὲν ἴσων ἴσῳ φέρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κεραιμένου οἶνον πρὸς ὕδωρ ἴσον λέγειν ὅτι ἴσον εἶπεν καὶ ἀκούσαι (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἀγ. 354, ἔνθα ἴδε Elmsl. 3) ἐπὶ προσώπων, βούλεται ἡ πόλις ἐξ ἴσων εἶναι καὶ ὁμοίων Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11. 8. II. ἴσα μεμερισμένους, ἴσος, ἴση μοῖρα μένουσι Ἰλ. Ι. 318· τὴν ἴσῳ ἔχων... μοῖραν Κρατῖνος ἐν «Ὀρακίς 4· ὡσαύτως μόνον, ἴση, ἴση μερί, ἰσομορία, ὡς μὴ τις μὴ ἀμετρίμενος κίρι ἴσης Ὀδ. Ι. 42 (πρὸλ. ἕσος Ι')· οὐ μὴν ἴσῳ ἔτισεν (δηλ. τίσειν) Σοφ. Ο. Τ. 810· ἀκρι τῆς ἴσης, μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἰσότητος, Δημ. 61. 15·—τὰ ἴσα, ἴσων μερίδων, δίκαιον μέτρον, τὰ ἴσα νέμειν Ἡρόδ. 6. 11· τῶν ἴσων τυγχάνειν τινί, ἀντίθετον τῷ πλεονεκεῖν, Σεν. Κύρ. 2. 2. 20· προστυχόντι τῶν ἴσων, ἐπιτυχόντι δίκαιον ὄρων, Σοφ. Φιλ. 552·—ἴσαι (δηλ. ψῆφοι), ἰσοψηφία, Ἀριστοφ. Βάτρ. 685. 2) ἐν Ἀθῆναις, ἐπὶ τῆς ἴσης διανομῆς πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴση καὶ ἔννομος πολιτεία Αἰσχίν. Ι. 25· τὴν πολιτείαν ἰσαίτεραν καθίσταται Θουκ. 8. 89· ὡς τῆς πολιτείας ἑσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 45, πρὸλ. 7. 1, 1· ἐπὶ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως; Δημ. 320. 14·—τὰ ἴσα, ἴσα δικαιώματα, ἰσότης, συχνάκις συναπόμενον πρὸς τὰ ὅμοια ἢ τὰ δίκαια, ὡς; τῶν ἴσων καὶ τῶν δίκαιων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Δημ. 536. 12· οὐ μετεσσι τῶν ἴσων καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους ὁ αὐτ. 551. 11· τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὁ αὐτ. 545. 27·—ὡσαύτως, ἡ ἴση καὶ ὁμοία (δηλ. δίκη), τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχειν Θουκ. 4. 105· ἐπ' ἴση τε καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις ἄρεσι, Ἡρόδ. 9. 7, πρὸλ. Θουκ. 1. 145· ἐπὶ τῇ ἴσῳ καὶ ὁμοίᾳ ὁ αὐτ. 1. 27, πρὸλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3137. 44 3) ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, ἀπροσωπώλητος, Σοφ. Φιλ. 685, πρὸλ. Ο. Τ. 677· ἴσος δικαστὴς Πλάτ. Νόμ. 957C· ἴσοι καὶ κοινὸι ἀκροαταὶ Δημ. 848. 8, πρὸλ. 227. 23., 1274. 10· ἴσων καὶ κοινὸν δικαστήριον Δημ. 85. 25· κοινούς μὲν... ἴσους δὲ μὴ Πλάτ. Γοργ. 337A· ἴσος ἴσθι κρίνων Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.»

266, πρὸλ. 257· κριτὴς ἴσος καὶ δίκαιος Πολύβ. 25. 5, 3, κτλ. 4) ἡ ἴση φρουρά, ἡ τακτικὴ φρουρά (ἡ τεταγμένη· Σχολιαστ.), Θουκ. 7. 27. III. ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλός, ἐπίπεδος, Δατ. aequum, εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, ἐπὶ στρατεύματος, Δατ. in aequum descenderi, Σεν. Ἀν. 4. 6, 18.—ἀλλά, ἐν ἴσῳ προσεῖναι, προχωρεῖν ἴσῳ βήματι, αὐτόθι 1. 8, 11· οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε (τοῖς λίσουσι καὶ ἄρκτοις κτλ.), δὲν ἐμάχεσθε ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, (ἀλλὰ διὰ δόλου τινός), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 28· δι' ἴσου, κατ' ἴσῳ ἀπόστασιν, Πλάτ. Πολ. 617B. IV. Ἐπίρρ. ἴσως, ἴδε ἐν λέξ. ἄλλ' ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄλλοι ἐπίρρ. τύποι, 4) αὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ. ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς (ἴδε ἐν ἀρχῇ), ἴσων.. ἀπήχθετο Κηρί μελαίνῃ, ἴσων καὶ τὸν θάνατον, Ἰλ. Γ. 454· ἴσων ἔμοι βασιλευς, ἐξ ἴσου μετ' ἐμοῦ βασιλευς, 1. 616· ἴσων γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 603· ἴσων ἐμὴ κεφαλῇ Σ. 82· τὸν.. ἴσα θεῶ.. ἰσορροῶσιν Ὀδ. Ο. 520· ἴσα φίλοισι τέκουσιν Ἰλ. Ε. 71, πρὸλ. Ν. 176, Ὀδ. Α. 432. 11. 304, κτλ.·—οὕτω βραδύτερον ἀπολ., ὁμοίως ἐξ ἴσου, δεῖλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον Σοφ. Ο. Τ. 1347, πρὸλ. Ἡρόδ. 8. 132· μετὰ δοτ., ἴσων ναοῖς θεῶν Εὐρ. Ἑλλ. 801· ἴσων τῷ πρίν, ἐξ ἴσου ὡς πρότερον, Εὐρ. Ἰππ. 302 (κοινῶς, τὸν πρίν) ἴσα τοῖς πᾶσι Δίων Κ. Exc. Peiresc. 77. 2· συχνάκις ἐπομένου τοῦ κατ', ἴσα καὶ... ἐξ ἴσου, ὁμοίως ὡς, ὡς εἰ, Δατ. aequo ac. Σοφ. Ο. Τ. 1187, πρὸλ. Εὐρ. Ἰλ. 991, Θουκ. 3. 14· ὡσαύτως; ἴσων, ὡς... Εὐρ. Ἰων 1363· ὥσπερ... ἴσων Ἰλ. 532· ὥστε... Εὐρ. Ὀρ. 882· ἄτε... ὁ αὐτ. ἐν Ἰπρ. Μακρ. 667· ὅσον περ... Δημ. 191. 3. 2) μετὰ προσθ., ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐξ ἴσου, Ἀττικ. ex aequo, Θουκ. 1. 15, 3. 40· ἀπ' ἴσης εἶναι Δημ. 179. 21·—ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, Θουκ. 2. 53· ἐν ἴσῳ γάρ ἦν τόδ', τοῦτο θὰ ἦτο ἐν ἰσότητι, Εὐρ. Ι. Α. 1199· ἐν ἴσῳ ἐστὶ καὶ εἰ... Θουκ. 2. 60· ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι ὁ αὐτ. 4. 10, πρὸλ. 65·—ἐξ ἴσης Πλάτ. Νόμ. 860E· συχνότερον, ἐξ ἴσου, Ἡρόδ. 7. 135, Σοφ. Ο. Τ. 563, κτλ.· ἐξ ἴσου τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 516, 644, Ἀντιφῶν 127. 26· ἐξ ἴσου καί... Σοφ. Ο. Κ. 254· ὡς... ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 61· οἱ ἐξ ἴσου, οἱ ἴσης θέσεως, ἴσων βαθμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 777D, 919D· ὁ ἐξ ἴσου κίνδυνος Πολύβ. 9. 4, 4· ἐκ τοῦ ἴσου γίνεσθαι τινι Θουκ. 2. 3· ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Δατ. aequo Marte pugnare, Σεν. Ἑλλ. 2, 4, 16· ἐξ ἴσου πολεμεῖν Δημ. 101. 21·—ἐπὶ ἴσης, βραδύτερον ἐπίσης, ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον Ἡρόδ. 1. 74, πρὸλ. 7. 50, 1, Σοφ. Ἰλ. 1061, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ' ἴσου Πολύβ. 1. 18, 10· ἐπ' ἴσον Δημ. 261. 26, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. II. 2·—κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα Ἰλ. Θ. 336, Μ. 436 (ἴδε ἐν Δ. τείνω), ἐπὶ ἀμφοτέρωθεν μάχης. V. Ἀττ. Συγκρ. ἰσαίτερος Εὐρ. Ἰκέτ. 441, Θουκ. 8. 89, Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 14. (ἡ λέξις εἶχε τὸ διάγραμμα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ τύπου ἑσος· καὶ ἑσοτελεία δὲ εὐρήται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., Σουλ. Ἐπιγρ. 1562-3· πρὸλ. Σανσφρ. vishu (aeque), vishuvan (aequinoctium).) [Ἐκ τοῦ γλωσσ. τοῦ Πουσ. γισαῶν (δηλ. ἑσοφῶν ἴσον, φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε δευτέρον F μετὰ τὴν συλλαβὴν Fισ—καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον ὅτι τὸ εἶναι ἀείποτε μακρὸν παρ' Ὀμ. καὶ Ἰσ., πλην ἐν Ἑργ. κ. Ἡμ. 750 (ἔνθα τὸ χωρίον εἶνε ὑποπτόν)· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἀν καὶ οὗτοι οἱ ποιηταὶ δὲν διστάζουσιν νὰ μεταχειρισθῶσιν ἑ ὅπου ἀναγκαῖον, ἴδε Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 53, 211, 253, κτλ.· ἐνίοτε μάλιστα ἔχουσιν ἀμφοτέρως τὰς ποσότητας ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ἔχουσιν ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν Θεόφρ. 8. 19· πρέσβυν ἴσον κούροισι, ἴσον ἀδόντα κόραις, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ.·—ἑ ὡσαύτως ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀττικῇ, Σόλων 15 (5). 1·—ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ F ἐξέπεσε, τὸ εἰ ἐβάρυνθη, ὡς πρῶτον παρὰ Θόλῳν. 678, ἀείποτε παρὰ Πινδ. (πλην ἐν τῷ συνθέτῳ ἰσοδαίμων), καὶ ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττ. (διδόν ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 214, εἰ μοι γένοιτο φάρος ἴσον οὐρανῷ, ὁ Ἑρμῶν διδοῖθ' οἶον), πλην ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ἐπιθέτῳ ἰσόθεος, οἱ Τραχ. ἐμῆκυναν τὸ εἰ δακτυλοῖς; στίχους, ὡς ἐμῆκυναν καὶ τὸ α τοῦ θάνατος, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80, Σοφ. Ἀντ. 836, Εὐρ. Τρω. 1169, Ἰ. Α. 626·—εἰ ἐν τοῖς ἰσάμοιρος, ἰσάμοιρος, εἶναι ἀμφίβολον, ἴδε τὰς λέξ.]

ἰσοσθένεια, ἡ, τὸ ἴσον σθένος, ἡ ἰσοδυναμία, Διογ. Λ. 9. 73.

ἰσοσθενέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, Γαλν. τ. 4. σ. 307, κλ.

ἰσο-σθενής, ἔς, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσοδυναμος, πενίαν ἴσ. πλούτῳ ποιεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. (Γαλν. τ. 4, 467C)· ἀδάμαντος ἰσ. ἄορ Ὀμπ. Ἀλ. 2. 466· ἐκ τρυτάνης ἰσ. Κλήμ. Ἀλ. 141.

ἰσοσθενεία, ἡ, = ἰσοσθένεια, Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἰσο-σκελής, ἔς, ἔχων ἴσα σκέλη, τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 54A· οὕτω, τὸ ἰσοσκελὲς Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἰσot. 1. 4, 7. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν δυναμένων νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο ἴσα μέρη, ἄρτιος (οἶον 6 = 3+3), ἀντίθετον τῷ σκαληνός, περιττός (ὡς 7 = 4+3) Πλάτ. Εὐθύφρων 12D.

ἰσοσκελής, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πλευρὰς ἴσας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 178.

ἰσο-σπριος, ον, ὁμοῖος πρὸς ὕσπριον, ὅνος ἰσ., ἐντομον σπερ



συσπειράται και γίνεται ὁμοιον ὁσπρίω, καλοῦμενον ὡσαύτως ἑου-  
λος, Σοφ. Ἀποσπ. 334, ἴδε Ἡσυχ. ἐν λ. ὄνος ἰσοσπριος.

**ἰσοστάδην**, Ἐπίρρ. (ἰστημι) με ἴσση δύναμιν ἢ ἀντίστασιν, ἰσο-  
πάλως, Σουῖδ. ἐν λ. **ἀνταγωνιστής**· ἀλλὰ πῶθεν. ἰσφ. γραφ. ἀντί  
ἢ συστάδην, ὡς ἐν τινι ἀντιγράφω.

**ἰσοσταθμῶ**, εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ βάρος, Σουῖδ. ἐν λ. ἀγρουσαν.  
**ἰσό-σταθμος**, ὄν, ἔχων ἴσον βάρος, Διοσκ. 1. 54· ἴσος, κανο-  
νικός, σφυγμὸς Γαλην. 7. 336.

**ἰσο-στάσιος**, ὄν, = τῷ προηγ., ἰσοδάρης, ἰσχύσιος, τινι Πλουτ.  
Γ. Γράχκ. 17, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 5· ἰσοδύναμος πρὸς τινα,  
τινι Ἰππ. 1278. 23, κτλ.· πρβλ. ἰσάγγυρος.—Ἐπίρρ. -ῖως,  
Πολυδ. II, 11· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., ἰσοστάσια βαίνειν Φίλων  
1. 462, 12.

**ἰσο-στάττω**, εἶμαι ἰσοστάθμος, ἴσος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἡσαίαν  
45, σ. 613, Λιδάν. 4. 798.—Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Κόντος ἐν  
Γ' ὡσσ. Παρατ. 31 σημειοῦται· ἀπὸ ἰσοστατῶ ἔχει ἀμετάβατον σημα-  
σίαν παρὰ Λιδανίω καὶ Κυρίλλῳ τῷ Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ἐν τῷ Παι-  
δαγωγῷ τοῦ Κλήμεντος (Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. 1. 8, σ. 119) ἀπαντᾷ  
α... ἐπὶ πάντας δικαίως ἰσοστατεῖ καὶ μετ' ἀρετῆς...», ὅπερ δὲν  
νοεῖται ἄλλως καθ' ἡμᾶς ἢ μεταβατικῶς λαμβανόμενον.

**ἰσοστοιχεῖν**, ἀντιστοιχεῖν, ἐπὶ γραμμάτων, ἀντιστοιχεῖ τὰ δα-  
σέα τοῖς φιλοῖς, τοῦτέστιν ἰσοστοιχεῖ· πολλὰκις γὰρ εἰς τὸν τόπον  
τῶν φιλῶν τὰ δασέα τίθεται Δ. Β. 811, 21., 812. 22.

**ἰσο-στοιχία**, ἡ, ἴση σειρά, Ἰω. Κιννάμ. Ἰστ. 32C, Βυζ.

**ἰσό-στοιχος**, ὄν, = ἀντιστοιχος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 745·  
ὡσαύτως, ἔχων ἴσους κανονικοὺς στοίχους, Διονύς. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ.  
Προπ. 777D.

**ἰσό-στροφος**, ὄν, ἴσως ἰστραμμένος, ὁμαλός, χορδὴ Ἰάμβλ.  
ἐν Βίω Πυθ. 26 (116).

**ἰσοσυλλαβῶ**, ἔχω τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Χοιροβ. ἐν Δ.  
B. 1218.—**ἰσοσυλλαβία**, ἡ, ἴσος ἀριθμὸς συλλαβῶν, αὐτόν·—  
**ἰσο-συλλαβος**, ὄν, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Πλουτ.  
2. 739A, Ρήτορες (Walz) τ. 6. σ. 328, κτλ.—Ἐπίρρ. -θως,  
Ἐτυμ. M. 552. 34.

**ἰσο-σώματος**, ἡ -σωμος, ὄν, ἔχων ὁμοίον σῶμα, Σχόλ. εἰς  
Εὐρ. Ἀνδρ. 745.

**ἰσο-τάλαντος**, ὄν, ἔχων ἴσον ἢ ὁμοίον βάρος, Εὐστ. Πονημ.  
158, 40.

**ἰσοτᾶχίω**, τρέχω ἐξ ἴσου ταχέως πρὸς τινα, τινι Φίλων 1. 463;  
Ἡλιόδ. 8. 17, Θεοφρ. Ἀποσπ. 89. 11.

**ἰσοτᾶχης**, ἐς, ἐξ ἴσου ταχύς, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 15, 7. 4, 9,  
κ. ἄλλ.· τινι αὐτόν, 6. 9, 6.—Ἐπίρρ. -χῶς, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν.  
προοίμ. 10, Πολύδ. 34. 4, 6, Στράβ. 25.

**ἰσοτελεία**, ἡ, τὸ οὐσιαστικόν τοῦ ἰσοτελεῖς, ἰσότης φέρων καὶ  
δραμῶν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 25, Πόροι 4. 12, Σουλ. 2053h, σ' φέρε-  
ται **ἰσοτελεία** ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ., ἴδε ἴσος ἐν τέλει, ἰσοτελεῖς  
ἐν τέλει.

**ἰσοτέλεστος**, ὄν, (τελέω) κατεσκευασμένος ἀκριδῶς ὁμοίος,  
ἀκριδής, ἰσοτ. μίμημα Νόνν. Δ. 18. 247. 2) ὁ ἐν ἰσότητι  
δίδων τέλος εἰς τι· ἐν Σοφ. Ο. K. 1220 ὁ θάνατος καλεῖται ἐπι-  
κουρος ἰσοτέλεστος, ὁ σύμμαχος ἢ φίλος ὁ εἰς πάντας ὁμοίως ἐρ-  
χόμενος, ἢ δὲ γεν. Ἀἰδὸς ἐνοῦται μετὰ τῆς ἐπομένης λήξεως μοῖρα,  
ὡς τὸ θανάτου μοῖρα ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 917, Εὐρ. Μῆδ. 987.

**ἰσοτελής**, ἐς, (τέλος) ὁ ἴσα τελῶν, πληρώων, ἔχων τὰ αὐτὰ  
βάρη· ἐν Ἀθήναις οἱ ἰσοτελεῖς ἦσαν εὐνοοῦμενοι μέτοικοι ἀπο-  
λαύοντες πάντων τῶν αἰσικῶν δικαιωμάτων πλην τῶν πολιτικῶν·  
ἐλογίζοντο μετὰ τοὺς προξένους, δὲν εἶχον ἀνάγκην προστάτου,  
δὲν ἐτέλουν μετοίκιον, καὶ ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ  
προνομίῶν ὑπέκειντο εἰς τὰ αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται βάρη, Λυσ. παρ'  
Ἀρποκρ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 86. 4 (ἐκδ. Blass). Σουλ. Ἐπιγρ. 809-  
10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 318 κέξ.· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ κατα-  
λόγῳ τῶν πολιτῶν οὐτε ἦσαν ἐγγεγραμμένοι μετὰ τῶν μελῶν δήμου  
τινὸς ἢ φυλῆς. Περὶ τῶν γενικῶν σχέσεων τῆς ἰσοτελείας, ἴδε  
Niebuhr Ρωμ. Ἰστ. 2. σημ. 101· ἐνίστατο τὸ προνόμιον τοῦτο παρεί-  
χετο καὶ εἰς τοὺς πολλὰς φιλικῆς πολιτείας, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν  
Keil IVb. 22.

**ἰσο-τενής**, ἐς, ἐξ ἴσου τεταμένος, ἔχων ἴσην ἔκτασιν, Παύλου  
Σλ. Ἀμθων 150, 230.

**ἰσοτερπής**, ἐς, ὁ τέρπων ὁμοίως, Θ. Στουδ.

**ἰσό-τεχνος**, ὄν, ἴσος τὴν τέχνην ἢ δεξιότητα, τινι Σουλ.  
Ἐπιγρ. 2025.

**ἰσότης**, ἡτος, ἡ, (ἴσος) ἰσότης παντὸς εἶδους, ἀρθητικῆ, φυ-  
σικῆ, ἠθικῆ καὶ (ὕπερ πάσας) πολιτικῆ, Εὐρ. Φοῖν. 536, 512. κτλ.  
ἐν τῷ οὐτωκ, Πλάτ. Νόμ. 757B καὶ B' ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 733B,  
Ἰσοκρ. 152A. II. δικαιοσύνη, ἀπροσωποληψία, Πολύδ. 2. 38, 8.

**ἰσοτιμήμα**, τό, ἴση τιμὴ, ἀξία, Ἡσυχ. ἐν λέξ. Ἰσωνία, πρβλ.  
Ἰσωνία.

**ἰσοτιμία**, ἡ, ἰσότης προνομίων, ἐξ ἰσοτιμίας διαλέγεσθαι  
τινι, δηλ. ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, Λουκ. Ἀλ. 34, Φίλων 1. 160· πρβλ.  
ἰσοτιμίας.

**ἰσό-τιμος**, ὄν, ἀπολαύων ἴση τιμῇ, ἔχων τὰ αὐτὰ προνόμια·  
ὁμοιος, ἰσότητις ἔσται Μαῦσωλος καὶ Διογένης; Λουκ. Νεκρ.  
Διάλ. 24. 3, Πλουτ. Λύστ. 19, κτλ.· μέτριος καὶ ἴσ. Πρωτ. 2.  
4· ἴσ. μίχρη, ἴση, ἰσόρροπος, Αἰδ. π. Z. 10. 1· ἴσ. πῖστις Δ.  
Ἐπιστ. Πέτρ. α', 1:—τὸ ἰσότητις = ἰσοτιμία, Ἡρωδιαν. 2. 3.—  
Ἐπίρρ. -μως, Ἀθῆν. 177C, Σουλ. Ἐπιγρ. 4031-2.

**ἰσό-τοχος**, ὄν, ἔχων ἴσους τοίχους ἢ πλευρὰς ἑκατέρωθεν, ἐπὶ  
πλοίου, Ἡσυχ. ἐν λ. ἔσας, Σχόλια εἰς Ἰλ. Δ. 306, κτλ.

**ἰσό-τονος**, ὄν, ἐξ ἴσου τεταμένος, Γαλην. τ. 18. μέρος 1, σ.  
351· ἔχων ἴσην ἔκτασιν ἢ τόνον, Ἀρχ. Μουσ., ὁπόθεν ἰσοτονία,  
αὐτόθι.—Ἐπίρρ. νως, ἐξ ἴσου, Διοσκ. 1. 83.

**ἰσο-τράπεζος**, ὄν, ἴσος πρὸς τὴν τράπεζαν, δηλ. ἀρκούντως μέ-  
γας ὥστε νὰ γεμίσῃ αὐτήν, κάκκαδος Ἀντιφάνης ἐν Παρασίτω  
1, Φιλύδ. 2. 15.

**ἰσο-τρίβης**, ἐς, ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1443, σελημάτων ἰσοτριβής  
(ἐξ εἰκασίας τοῦ Ραῦν ἀντὶ ἰσοτριβῆς τῶν κωδ.) ἐξ ἴσου τριβῶν,  
πιέξων τὰ σέληματα, δηλ. τὰ ἐδωλία.

**ἰσό-τροπος**, ὄν, ἔχων ὁμοίον τρόπον, ὁμοιον χαρακτήρα.—Ἐπίρρ.  
πώς, Παλλὰδ. Λαυσ. σ. 142A.—**ἰσοτροπῶ**, **ἰσοτροπία**, Κύ-  
ριλλ. Ἀλ. VI. 893C, Κύριλλ. Κατ. εἰς τοὺς Ψαλμ. τ. 1. σ. 680, 5.

**ἰσό-τύπος**, ὄν, ἔχων ὁμοίον τύπον ἢ σχῆμα, Νόνν. Δ. 1. 448.  
—Ἐπίρρ. πως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 257C.—σῆμ. **ἰσοτυπῶ**, Θ.  
Στουδ. σ. 421, ἐκδ. Ml.

**ἰσο-τύραννος**, ὄν, ἰσοτύραννος ἀρχή, ἴση τῇ τυραννίᾳ, ἀπό-  
λυτος, δεσποτικῇ, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20, Διον. Ἀλ. 5. 70.

**ἰσουργέω**, ἐργάζομαι, κάμνω ὁμοια πράγματα, Κύριλλ. Ἀλ.  
VII. 841B.

**ἰσουργός**, ὄν, (\*ἐργω) ὁ ἐργαζόμενος ὁμοια πράγματα, ἔχων  
ὁμοίαν δύναμιν, Διδ. Ἀλ. 804C, Κύριλλ. Ἀλ. I. 165B, X. 17C.—  
οὐσιαστικόν ἰσουργία, ἡ, Κυρίλλου ἀπαντα τόμ. 1, σ. 361C.

**ἰσο-ὕψης**, ἐς, ἔχων ἴσον ὕψος, κλίμακα ἰσοὑψῇ τῷ τείχει  
Πολύδ. 8. 6, 4.

**ἰσό-ὑψος**, ὄν, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 18. μέρος 1, σ. 757.

**ἰσό-φάτης**, ἐς, ἔχω ἴσην λάμψιν, ὁμοίαν λαμπρότητα, Γρηγ.  
Ναζ. III. 1434A, Κρισάρ. 1004.

**ἰσο-φάνης**, ἐς, φαινόμενος ὁμοίος, Νόνν. Δ. 9. 233.

**ἰσοφάριζω**, = ἀντιφάριζω, ἀντιφέρομαι, οὐδὲ τίς οἱ δύ-  
ναιται μένος ἰσοφάριζειν, «ἐξισοῦσθαι» (Σχόλ.). Ἰλ. Z. 101·  
ἔργα δ' Ἀθηναίη.. ἰσοφάριζοι, «ἐξισοῦτο» (Σχόλ.). I. 390,  
πρβλ. Θεόφρ. 7. 30:—καθόλου, εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος πρὸς τινα,  
τινι Ἰλ. Φ. 191, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 188, Σιμωνίδ. 149. II.  
μεταβ.; ποῦ τι ἴσον, Νικ. Θηρ. 572.

**ἰσο-φέριστος**, ὄν, ἴσος τῷ φέριστῳ, δηλ. τῷ ἀρίστῳ, Γρηγ.  
Ναζ. III. 401A.

**ἰσό-φθογγος**, ὄν, ἴσον φθόγγον· ἐκπέμπων, ἡχῶν ὁμοίως τινί,  
Νόνν. Δ. 6. 202.

**ἰσό-φρονος**, ὄν, = ἀντίφρονος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 895.

**ἰσοφορία**, ἡ, ἴση ἢ τακτικὴ κίνησις ὀρχηστοῦ, Πολυδ. Δ'. 97.

**ἰσο-φόρος**, ὄν, φέρων ἢ ἔλκων ἴσα βάρη, ἴσος κατὰ τὴν ἰσχύιν  
ἢ δύναμιν, βόας.. ἡλικες, ἰσοφόροι Ὀδ. Σ. 373. II. προ-  
παροβ.; ἰσόφορος, ἐπὶ ὀρχηστοῦ, ὁ κινούμενος κανονικῶς, ὁμαλῶς;  
Πολυδ. Δ'. 97.

**ἰσο-φυής**, ἐς, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 1. 13,  
2, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. α', 2.—Ἐπίρρ. -ῶς, Ἀναστ. Σιν. 264C·  
ὡσαύτως, φυσικῶς, ἀντίθετον τῷ τυπικῶς, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 864C.

**ἰσώφωτος**, ὄν, φωτίζων ἴσως, ἔχων ἴσον φῶς, M. Ἀκομ. τ. Α',  
σ. 331. 20, ἐκδ. Α.

**ἰσο-χειλής**, ἐς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μετὰ τῇ χελίᾳ ἀγχείου,  
οἶνος κριθίνος ἐν κρατῆρσιν· ἐνήσαν δὲ καὶ αὐτὰ αἱ κριθαὶ  
ἰσοχειλεῖς Ξεν. Ἀν. 4. 5, 26· ζωρὸν κεράσας ἰσοχειλέα Ἀνθ.  
II. 6. 105· ἰσοχειλῇ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ὁ βάτραχος·  
εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. π. τὰ  
Z. Ἰστ. 4. 9, 12· μετὰ δοτ., Εὐφράτης ἴσ. τῇ γῇ Ἀρρ. Ἀν. 7. 7.

**ἰσό-χειλος**, ὄν, = τῷ προηγ., τινί Γεωπ. 12. 19, 4.

**ἰσό-χειρ**, χειρὸς, ὅς ἡ, ἔχων ἰσοδύναμιν χεῖρά τινι, περὶ τοῦ  
υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰσόχειρ τε καὶ ἰσοσθενής τῷ πατρὶ Κυρίλλ. Ἀλ.  
περὶ Ἀγ. Τριάδ. σ. 578.

**ἰσό-χνοιος**, ὄν, ἔχων ὁμοιον γνοῦν τινι, μῆλον· ἰσόχνοον  
ἀρτιγόνοιον Ἀνθ. II. 6. 252.

**ἰσό-χορδος**, ὄν, ἔχων ὁμοίως χορδὰς, Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἀντί-  
χορδος.

**ἰσοχρονῶ**, εἶμαι ἰσόχρονος τινι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μετὰ  
Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 3· ἴσ. καθάπερ.. Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4.  
11. 9. II. παρὰ τοῖς Γραμμ. = ἰσόχρονός εἰμι τινι, ἐπὶ δεύ-  
τερα πρόσωπα πληθυντικῶς εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παρα-  
λήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγοιμεν, λέγοιτε· Ἀπολλωνίος περὶ  
Συντάξ. 257, 16.

**ἰσο-χρόνιος**, ὄν, = τῷ ἐπομ., τὸ δὲ μὴ ἰσοχρόνιους εἶναι  
κοινὸν καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 4. 11, 2.—  
Ἐπίρρ. -ῖως, Ἰεροκλ. σ. 260.



**ισό-χρονος**, **ον**, **ὁμοχρονος**, **σὺγχρονος**, **ἐγένετο δὲ ὁ Θεός** κριτος **ισόχρονος** τοῦ Ἀράτου Βίος Θεοκρίτου.—Τὸ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3, **ισόχρονα** κατὰ τὰς κινήσεις (κοιν. παρ. **ισόχρονα**) δὲ Schneid. διώρθωσε **περισόχρονα**.—**Ἐπίερ**. -ως Γεμν. 789D, Σέξτ. Ἐμπ. 743, 8. **II**. παρὰ Γραμμ., ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον, **ὁμοχρονος**, **Δράκ.** 26, 13., 142, 24, **Ἀπολλών.** π. Συνατά. 257.—**Ἐν** τῇ μετρικῇ: **εἰσόχρονος** (στίχος) ... ἐστὶν ὁ τῶν μεγάλων τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἥγουν ἐξ ὧν σπονδαίων συγκείμενος ὡς τὸ ('Ὁδ. Φ. 15): τὸ δ' ἐν Μεσοσύνῃ **εὐμβλήτην** ἀλλήλοισιν **Σχόλ.** εἰς Ἡρακλ. σ. 184, ἔκδ. Gaisf.

**ισό-χρῦσος**, **ον**, **ἴσος χρυσοῦ**, ἔχων ἄξιαν ἴσου βάρους χρυσοῦ, **Ἀρχιπ.** ἐν Ἀδῆλ. 8, **Ἀρχέστρ.** παρ' Ἀθην. 305E, **Συλλ.** Ἐπιγρ. 1227.

**ισό-φαμμος**, **ον**, **ἴσος πρὸς τὴν ἄμμον κατὰ τὸν ἀριθμὸν**, **φάλαγγες** **ισόφαμμοι** K. Μανασσ. **Χρον.** σ. 77A.

**ισοψηφία**, ἡ, **ἰσότης ψήφων**, διὰ τὴν **ισοψηφίαν** ἀπελύετο **Διον.** Ἀλ. 7. 64. **II**. ἴσον δικαίωμα ψήφου, τοῖς **Αἰτίνοις** **ισοψηφίαν** διδούσι **Πλουτ.** Γ. Γράκχ. 9.

**ισό-ψηφος**, **ον**, ἔχων ἢ λαμβάνων ἴσον ἀριθμὸν ψήφων, ἢ δι' ἴσου ὀρίμω ψήφου, νικᾷ δ' Ὁρέστης, κἂν **ισόψηφος** κριθῇ **Δισχόλ.** Εὐμ. 741· **δίκη** ἴσ. αὐτοῦ 795. **II**. ἔχων ἴσην ψήφον μετ' ἄλλων, ἔχων ἴσην δύναμιν, **ισόψηφοι** **ἐϋμμάχοι** **Θουκ.** 1. 141, **πρβλ.** 3. 11, 79· ποιεῖν τινα **ισόψηφόν** τινι **Πλάτ.** Νόμ. 692A· ἐπὶ **ὁλοκλήρῳ** πόλει, ἢ ἔχουσα ἴσον δικαίωμα ψήφων, ἔλευθερώσας τὴνδ' **ισόψηφον** πόλιν **Εὐρ.** Ἰκέτ. 353. **III**.

λέξεις ἢ στίχοι λέγονται **ισόψηφοι**, ὅταν τὰ γράμματα αὐτῶν συναριθμούμενα κατὰ τὴν ὀρισματικὴν αὐτῶν ἄξιαν παράγωσι· ἀριθμὸν ἴσον τῷ ἀριθμῷ δν διδουσι τὰ γράμματα ἄλλης λέξεως, ὡς π. χ. ἡ λέξις **κῆλη** (20+8+30+8=66) εἶναι **ισόψηφος** τῇ λ. **ζήμια** (7+8+40+10+1=66), **πρβλ.** τὰς λέξεις **Δαμαγόραν** καὶ **λοιμὸν** Ἀνθ. Παλ. 11. 331, **Συλλ.** Ἐπιγρ. 3544-6, Ἀνθ. Π. 6. 321-329, **πρβλ.** Ἀρτεμίδ. 3. 34.; 4. 26, **Γέλλ.** 14. 4.

**ισόψυχια**, **ας**, ἡ, **ἀταραξία**, **μετριότης**, **πραότης**, Ἰω. Χρυσ. **περὶ** **Πραότ.** τ. 6. σ. 752. 12.

**ισό-ψυχος**, **ον**, ἔχων ἴσην ἐνέργειαν ψυχῆς; **κράτος** **ισόψυχον** **Δισχόλ.** Ἀγ. 1470.—**Ἐπίερ**. -ως, **Εὐστ.** 831. 52. **2)** ἔχων ὅμοιαν ψυχὴν, ἔχων τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὁμοφρονῶν, **Ἐπιστ.** π. Φιλ. δ'. 20.

**ισώ** [I]: **μέλλ.** **ισώσω**, καθιστῶ τι ἴσον τινί, **δροῖου** δ' **ισώσας** τάφους κατὰ τέρματα **Σοφ.** Ἡλ. 686 (ἴδε ἐν λ. ἄφρεσις), **Ἀριστοφ.** Σφ. 565, **Ἐν.** Κύρ. 7. 5, 65.—**Μεσ.** πᾶσαι δὲ (αἱ **Κῆρες**) ἄμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην ἔθεντο .. ἐν δ' **δουχας** χεῖρας τε .. **ισώσαντο**, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου ἐξέτειναν τοὺς **δυνας** καὶ τὰς χεῖρας των, **δηλ.** ἐπέτεθσαν κατ' αὐτοῦ δι' ἀμοτέρων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 263.—**Παθ.** καὶ **Μέσ.** γίνονται ὅμοιοι ἢ ἴσοι πρὸς τινα, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν **ισωσαίμην** Ὁδ. Π. 212· **θεοῖσι** μὲν νῦν οὐκ **ισοῦμένον** σ' .. κρίνοντες **Σοφ.** Ο. T. 31, **πρβλ.** 581, **Πλάτ.** Φαῖδρ. 239A.

**ισσα**, **ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα**, **δηλ.** ἐπιφώνημα χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἑτέρου, **Πλάτ.** Κωμ. «**Δαίω**» 4, **πρβλ.** **Meineke** εἰς **Μενάνδρ.** Ἀνατιθεμένην ἢ **Μεσοσηλίαν** 6. ('Ὀνοματοπ. πρβλ. αἵττα.)

**ισσάσθαι**· **κκληροῦσθαι**. **Δέσιοι**· **Ἡούχ.**

**ισαίλα**, **ισθέλα**, ἴδε ἐν λ. **ἱσαλῆ**.

**ιστάκη**· **δρέπαγον**. **Βοιωτοὶ**· **Ἡούχ.**

**ιστάνω**, **μεταγεν.** τύπος **ισοδύναμος** τῷ **ιστημι**, Ὁρφ. Ἀργ. 904, Ἀθῆν. 115F, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 31, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 17· **παρὰτ.** **ἑστανον** (συν-) **Πολύδ.** 4. 82, 5· (δὲ-) Ἀππ. Ἰβρ. 36· **πρβλ.** ὡσαύτως **ἑφ-ιστάνω**. Ὁ τύπος οὗτος εἰσῆλθον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸν **Δυσ.** 25. 3, καὶ τὸν Ἰσαῖον 2. 29, κλ.

**ιστάρειν**, τό, ὕποκορ. τοῦ **ιστῆς**, **Μενάνδρ.** ἐν Ἐαυτὸν τιμωρουμένω· 3.

**ιστάω**, τύπος **ισοδύναμος** τῷ **ιστημι**, ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ γ' ἐνίκ. ἐγέσθ. καὶ **παρὰτ.** **ιστᾶ**, **ἱστα**. 2. 106., 4. 103., 6. 43, ἴδε **Δινδ.** **περὶ** **Διαλ.** Ἡροδ. σ. XXXVIII.—ἐνίοτε εὐρηται καὶ ἐν Ἀντιγράφ. Ἀττ. συγγραφῶν, **ιστᾶς** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445 **ιστᾶν**, **Πλάτ.** Κρατ. 437B· **συχνὸν** παρὰ **μεταγεν.**, **Δισκ.** 4. 43, **Δῖωσι**, **Θεμιστ.** κλ.

**ιστῆος**, **α**, **ον**, **ῥηματ.** ἐπιθ. τοῦ **οἶδα**, δν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις, **μνημονεύεται** ἐκ τοῦ Ἀθηναίου. **II**. **ιστέον**, πρέπει τις νὰ γινώσκῃ, **Πλάτ.** Συμπ. 217C, **Θεαίτ.** 202E.

**ιστάω**, **ῶνος**, ὁ, **ἰστών**, ἐπιρουργεῖν, **Πολυδ.** Ζ'. 28· **ἰστών** λέγει, μὴ **ιστέων** ἀμαρτῆσαι γὰρ τῷ λέγοντι ὁμοίως **καλαμῶν**, **ἱππεῶν**, **ἀνδρῶν**, **δέον** **καλαμῶν**, **ἱππῶν** καὶ τὰ ὅμοια **Φρύν.** σ. 166.

**ιστημι**. **I**. χρόνι μεταβατικῆς ἐνεργείας, **στήνω**, **ἐνεστ.** **ιστημι** (**πρβλ.** **ιστάω**, **ιστάνω**), **προσ.** **ιστή** Ἡλ. Φ. 313, **Εὐρ.** Ἰκέτ. 1230, **καθ-ἱστα** Ἡλ. I. 202· **παρὰτ.** **ἱστην**, **Ἐπικ.** **ἱστασθε** Ὁδ. T. 574.—**μέλλ.** **στήσω**, **Δωρ.** **στᾶσω** **Θεόκρ.** 5. 54.—**ἀόρ.** **α'** **ἱστησκα**, **Ἐπικ.** γ' **πληθ.** **ἱστασσαν** ἀντὶ **ἱστησαν** Ἡλ.

M. 56 (ἔνθα τὸ γ' **πληθ.** ὑπερσ. **ἱστασσαν** πρέπει νὰ διαστέλληται ἀπὸ τοῦ γ' **πληθ.** **ἱσσαν**, αὐτοῦ 55), Ὁδ. Γ. 182, κτλ. ἐντεῦθεν, παρὰ **μεταγεν.** ποιηταῖς **ἱστασας**, **ἱστασσε** Ἀνθ. Π. 9. 714, 718:—οὕτω καὶ **μέσ.** **ἀόρ.** **α'** **ἱστησάμην**, ἴδε **κατωτ.** A. III. 1 καὶ 2· (ὁποῦδήποτε ὁ χρόνος οὗτος ἔχει ἀμετάβ. σημασίαν, **διωρ-θώθην**, **πρβλ.** **περίσσημι** B. 1. 2):—**περὶ** τοῦ **μεταγεν.** **πρkm.** **ἱστασκα**, ἴδε ἐν λ. **II**. ἀμετάβ., **ἱσταμαι**, **1)** ἐκ τοῦ ἐνεργ., ὁ **ἀόρ.** **β'** **ἱστην**, **Ἐπικ.** **στάσσκον** Ἡλ. Γ. 217· γ' **πληθ.** **ἱστησαν**, ἢ **συχνότερον** παρ' Ὁμ. **ἑσταν**, **στάν** [σ]: **προσ.** **στήθην**, **Δωρ.** **στήθην** **Θεόκρ.** ὑποτακτ. **στῶ**, **Ἐπικ.** **β'** καὶ γ' **ἐνίκ.** **στήσης**, **στήῃ** (ἀντὶ **στής**, **στήῃ**) Ἡλ. E. 598, P. 3 O, α' **πληθ.** **στήωμεν** (ὡς **δισύλλ.** X. 231, καὶ **στείωμεν** ἀντὶ **στῶμεν**, O. 297· **εὐκτ.** **σταῖεν**, **Ἐπικ.** γ' **πληθ.** **σταίησαν** Γ. 733, **ἀπαρ.** **στήναι**, **Ἐπικ.** **στή-μεναι** P. 167, Ὁδ. E. 414, **Δωρ.** **στάμεν** **Πινδ.** Π. 4. 2· **με-ιοχ.** **στάς**:—**πρkm.** **ἱστησκα**: ὑπερσ. **ἱστήσκην**. καὶ **παρ'** Ἀττ. ἐνίοτε μετ' ἐπιτεταμένης αὐξήσεως **εἰστήσκην** **Εὐρ.** Ἰπρ. Μαίν. 925, Ἀριστοφ. Ὀρν. 513, **Θουκ.** κλ. Ἰων. γ' **ἐνίκ.** **ἑστήκῃς** Ἡρόδ. 7. 152.—ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. καὶ ἐφεξῆς οἱ **συχνεοῦμενοι** **δυ-κοὶ** καὶ **πληθ.** τύποι τοῦ **πρkm.** προτιμῶνται, **ἱστατόν**, **ἱσταμέν**, **ἱσταῖς** (ἢ ἐν Ἡλ. Δ. 243, 246, **ἱστητε**, ἐκτός· ἀν τοῦτο εἶναι τὸ αὐρ. **β'** **ἱστητε**), **ἱσταῖσι**, **παρ'** Ἡρόδ. **ἱσταῖσι**, ὡσαύτως **προσ.** **ἱσταῖθι**· **ὑποτακτ.** **ἱστῶ**· **εὐκτ.** **ἱσταίην**· **ἀπαρ.** **ἱστάνα**, **Ἐπικ.** **ἱστάμεν**, **ἱστάμεναι**, **ἱστηκέναι** μόνον παρὰ **μεταγεν.**, ὡς **Διλ.**· **μετοχ.** **ἱστῶς**, (**ἑστηκώς** εἶναι **σπάν.** παρὰ τοῖς **δοκιμοῖς** συγγραφεύσιν, Ἡρόδ. 2. 126, **Πλάτ.** **Μένων** 93D, **Νόμ.** 802C, Ἀλκις ἐν Ἀλκιβίτῃ 4. 16, ἴδε **κατωτ.** B. II.), **θηλ.** **ἱστῶσα** (οὐχ **ἱστουῖσα**), οὐδ' **ἱστῶς** καὶ **ἱστῶς**, **πρβλ.** **Δινδ.** Ἀριστοφ. Ἰππ. 564· **γεν.** **ἱστατός**: Ἰων. **ἱστατός**, **ἱσταός**, ὡς: Ἐπικ. **ἱστητός** Ἡσ. Θ. 747· ὁ Ὁμ. δὲν **μεταγε** ρίσκεται τὴν ὀνομαστ.· ἀλλὰ **γεν.** **ἱστατός**, **αἰτ.** **ἱστατός**, ὄνομα **πληθ.** **ἱσταότης**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἱσταῖς**:—οὕτω καὶ **συχνεοῦμεν**, ὑπερσ., **ἱστατόν**, **ἱσταμέν**, **ἱσταῖς**, **ἱστασσαν**, ἴδε **Spitzn.** **Excurs.** εἰς D.—ὑπάρχει **μετα-γεν.** **ἐνεστ.** **ἱστήκω**, **σχηματισθεὶς** ἐκ τοῦ **πρkm.**, Ἀνθ. Π. **παρὰτ.** 65.

**2)** **Παθ.**, **ἱσταμαι** (**περὶ** τοῦ **ἱστήκω** ἴδε ἐν λ. **στήνω**)· **προσ.** **ἱστασο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἰπρ. 449, **ἱστα** **Σοφ.** Φιλ. 893, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737· **παρὰτ.** **ἱσταμένη**: **μέλλ.** **σταθήσομαι** Ἀνδοκ. 27. 43, **Αἰσχίν.** 68. 23· ἀλλὰ **στήσομαι** Ἡλ. γ'. 90, **συχν.** παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως (ἐκ τοῦ **πρkm.** **ἱστησκα**): γ' **μέλλ.** **ἱστήξω** καὶ **ἱστήξομαι**, ἴδε **Elmsl.** εἰς Ἀριστ. Ἀγ. 597 (590), **πρβλ.** **θνήσκω**, **τεθνήξω**, **τεθνήξομαι**:—**ἀόρ.** **ἱσταθῶν** Ὁδ. P. 463, **Πινδ.**, Ἀττ. (**ἱστησάμην**, **ἀείποτε** **μεταβ.** **ἐνεργείας**, ἴδε **ἄνωτ.**): **πρkm.** **ἱσταμαι** (**δι-**) **Πλάτ.** Τιμ. 81D, **κατεστήσεται** **διεπ.** **γραρ.** Ἡρόδ. 11. 196. ('Εκ τῆς √ΣΤΓΑ **προέρχονται** καὶ αἱ λέξεις, **στή-σις**, **στα-τήρ**, **στα-θμός**, **στα-μῖν**, **στά-μνος**, **στή-λη**, καὶ μετ' ἀναδιπλᾶσ. τὸ **ἱ-στημι**, (ἀντὶ **σῆ-στημι**)· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ **Σανσκρ.** **stha** παράγεται δι' ἀναδιπλᾶσ. τὸ **ti-sihā-mi** **πρβλ.** **Zenb.** **hi-stā-mi** (sto), **stha-lam** (locus, δηλ. **stlocus**, Ἀγγλ. **stall**)· ἐκ τοῦ **Λατ.** **sta** παράγονται τὰ **sto** (stare), **si-sto**, **sta-lus**, **Sta-lor**, **sta-tuo**, **sta-men**, **sta-bulum**, **sta-bilis** **πρβλ.** Γοθ. **sta-anda**, **sta-tils** (τόπος), Ἀρχ. **Σκανδ.** **sta-dr**, Ἀγγλο-Σαξον. **ste-de** (Ἀγγλ. **home-stead**)· **Σλκν.** **sta-ti**, **Αἰθ.** **sto-li** (stand), Ἀρχ. Ὑψ. Γερμ. **stām**, **stedi**—**πρβλ.** ὡσαύτως τὰς λέξ. **ἱστ-ός**, **στή-μων**, **sta-men**, πρὸς τὸ **Σασκρ.** **stha-vis** (ὑπάντης).)

**A**. **Μεταβ.** **ἐνεργείας**, **βάλλω** νὰ **σταθῇ**, **στήνω**, **τοποθετῶ**, Ὁμ., κλ.:—**τακτοποιῶ**, **παρὰτάσσω** **ἀνθρώπους**, **πεζοὺς** δ' **ἐξόπισθεν** ὅτῃς **Ε.** 298, **πρβλ.** B. 525, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., **στή-σαι** **τινας** **τελευταίους** **Ἐν.** Κύρ. 6. 3, 25, κτλ. **II**. **κλῆνω** **τινα** νὰ **σταθῇ**, **σταματῶ**, **ἀνακαταίτω**, **ἐμποδίζω**, **λαθὼν** δὲ **εἰσῆσθον** Ἡλ. Z. 433· **νέας**, **ἵππους**, **ἡμιόνους** **στήσαι** Ὁδ. Γ. 182, Ἡλ. E. 755, Ω. 350· **μύλην** **στήσαι**, **σταματῶ** τὸν **μύλον**, Ὁδ. γ'. 111· **στήσεν** **ἀρ'** (δηλ. **ἡμιόνους**) Π. 4· **στήσαι** δ' ἐν Ἀμνισφ [αὐτὸν] T. 188· **ἔτι** καὶ ἐκ τοιούτων **χωρίων** ὁ **Damm** (Λεξικ. σ. 2246) **συμπεράναν** **δύο** ὁ **ἀόρ.** α' **κεῖται** ἐνίοτε **ἀμετάβ.**:—οὕτω παρ' Ἀττ. **στήσαντες** τὴν **ἑαυτῶν** **φάλαγγα**, **σταματήσαντες** αὐτήν, **Ἐν.** Κύρ. 7. 1, 5· **ροῦν** **στήσαι** **Πλάτ.** Κρατ. 437B, κτλ.· καὶ δὲ τὰ **ὅμματα** **ἑστησεν**, **προσῆλθον** αὐτὰ, **εἶχεν** αὐτὰ **ἀκί-νητα**, ἐπὶ τοῦ **Σωκράτους** **εὐθύς** **ὅτε** **ἐξέπνευσεν**, ὁ αὐτ. ἐν **Φαίδωνι** 118· **στ.** τὸ **πρόσωπον**, **Λατ.** **componere vultum**, Ἐν. Κύρ. 1, 3, 9· **στ.** τὴν **ψυχὴν** ἐπὶ τοῖς **πράγμασιν** **Πλάτ.** Κρατ. ἐνδ' ἄνωτ.

**III**. **στήνω**, **πελέκεας**, **τοὺς** **κείνος**· **ἱστασθ'** **ἐξείηχ'** **ἱστα**, **ἕστηνε**, Ὁδ. T. 474· **ἔγχος** μὲν **ρ'** **ἕστηνε** **φέρων** **πρὸς** **κλίνα**, **ἕστηνε** καὶ τὸ **ἕστηνε** **πρὸς** τὸν **κλίνα**, A. 127, P. 29· **φαί-νεται** δὲ δὲ τὸ αὐτὸ **σημαίνει** καὶ τὸ **ἔγχος** δ' **ἕστηνε**, ἐν Ἡλ. O. 126·—**ἱστημι** **ἱστόν**, **στήνω** τὸν **ἀργαλεῖον** (ἴδε ἐν λ. **ἱστῶς** I. καὶ II, ἐνθα φαίνεται δὲ ἐν γένει ὁ Ὁμ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἐννοίας **προτιμᾷ** **ἱστόν** **στήσασθαι**, ἀπὶ δὲ τῆς **δευτέρας**, **ἱστόν** **στήσαι**) **στήσαντο** **κρατῆρας** **ἐπιστεφῆας** **οἶνοιο** Ὁδ. B. 431· **θεοῖς**· **κρατῆρα** **στήσασθαι**, εἰς **κίμην** τῶν **θεῶν**, Ἡλ. Z. 528·—οὕτω καὶ **παρὰ** τοῖς **μετέπειτα**, **στήσαι** **τινα** **ὀρθόν**, **στήσαι** **ὀρθὸν** **καρ-δίαν** **Πινδ.** Π. 3. 95, 170· **ὀρθῶ** **στ.** ἐπὶ **οφρυῷ** ὁ αὐτ. I. 7



(6) 19· ἐς ἐρῶν ἰστ. τινά Εὐρ. Ἰκέτ. 1230· ἰσάναι λόγ-  
χας, πρὸς μάχην, Σοφ. Ἀντ. 146· ἰδῶς ἐγείρω οἰκοδομὰς, ἀγάλ-  
μας, ἀνδριάντας, τρύπαια, κτλ. ἰστ. ἀνδριάντα Ἡρόδ. 2.110·  
τροπαία Σοφ. Τρ. 1102· οὕτως, στήσασθαι τροπαία Ἀριστοφ.  
Πλ. 453, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 7· τὰ μακρὰ τέλγη Θουκ. 1. 69·  
ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἰσάναι τινὰ χαλκοῦν, ἐγείρει τινι χαλκοῦν  
ἀνδριάντα, Δημ. 172, 18., 425. 1., 493. 17· (οὕτως ἐν τῷ πρῶμ.,  
οὗτος ἐστήκε λίθινος Ἡρόδ. 2.141)· καὶ ἐν τῇ Παθ. φωνῇ, σφυ-  
ρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃ Πλάτ. Φαῖδρ. 236B· σπαθῇ  
ναὶ χαλκοῦς Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9)· ἴδε κατωτ. Β. III. 1, καὶ  
πρὸλ. ἀνάκειμαι. 2) κάμνω τι νὰ ἐγερῶ, ἐγείρω, διαγείρω,  
ἀνακινῶ, κινῶς. ἰσάσιν διμήλην Ἰλ. Ν. 336· ἴσθη δὲ  
μέγα κύμα Φ. 313· νεφέλην ἐστήκε Κρονίων Ὀδ. Μ. 405,  
πρὸλ. Ἰλ. Β. 523· ἐπὶ μάχῃ, κτλ., φυλόπιδα στήσειν, ἐγερῶ  
μάχην, Ὀδ. Α. 314· ἔριν στήσαντες Π. 292· (οὕτως ἀμεταβ.,  
φυλόπις ἐστήκε, ἤρσις συμπλοκή, Ἰλ. Σ. 172)· ὡσαύτως κατὰ  
μέσον ἀρίστ., στήσασθαι μάχην Ἰλ. Σ. 533, Ὀδ. Ι. 54·  
πολέμους Ἡρόδ. 7. 9, 2· οὕτως, ἰσάναι βοήν Δίσχυλ. Χο.  
885· κραυγὴν Εὐρ. Ὀρ. 1529· καὶ ἐν τῇ Παθ., θέρυδος ἰστα-  
σθαι βοῆς, ἐγείρεται, Σοφ. Φιλ. 1263· ὡσαύτως, ἐπὶ ὀργῇ· ἡ ἐλ-  
πίδος, κ.τ.λ., μῆνιν, ἐλπιδας στήσαι, κτλ., Εἰφ. εἰς Σοφ. Ο. Τ.  
692. 3) θέτω, διορίζω, τινὰ βασιλεῖα Ἡρόδ. 1. 97· τύραν-  
νον Σοφ. Ο. Τ. 940, πρὸλ. Ο. Κ. 1041, Ἀντ. 666.—Ἰαθ.,  
ὁ ὑπὸ Δαρειοῦ σταθεὶς ὑπαρχος Ἡρόδ. 7. 105. 4) ἐρίσκω,  
ἰδρύω, χοροῦς, παννυχίδας ὁ αὐτ. 3. 48· (οὕτως, στήσασθαι  
νῆρους ὁ αὐτ. 2. 25· ἀγῶνα Ὀρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 150· στή-  
σαι χορόν, Ὀλυμπιάδα, ἐορτὰν Πινδ. Π. 9. 200, Ο. 2. 5.,  
10 (11). 70· κτερίπαια Σοφ. Ἰλ. 434· χοροῦς Δημ. 530·  
27· καὶ ἐν τῇ Παθ., ἀγορὴ ἰσταται τινι Ἡρόδ. 6. 58. 5)  
ἐπιφέρω, προξενῶ, ἀμνησθῶν Πινδ. Π. 4. 354· στήραι δούσκηνον  
χθόνα, κατατίθαι τὴν κατάστασιν αὐτῇ· ἀπεγνωσμένην, ἐνδοθερά-  
πυτον (Σχόλ.), Δίσχυλ. Εὐμ. 825· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ.  
Πολ. 484D, Διον. Ἀλ. 1. 61. IV θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα, ζυ-  
γίζω, Ἰλ. Τ. 247., Χ. 350., Ω. 332, Ἀριστοφ. Σρ. 40, Ξεν.,  
κτλ. ἰστημί τι πρὸς τι, ζυγίζω τι πρὸς ἕτερόν τι, Ἡρόδ. 2. 65·  
ἀγαθὸς ἰσάναι, ἱκανός, ἐμπειρός· εἰς τὸ ζυγίζειν, Πλάτ. Πρωτ.  
356B· τὸ ἐγγύς καὶ τὸ πόρρω στήσαι ἐν τῷ ζυγῷ αὐτόθι,  
πρὸλ. Λυσία 117. 40· ἐπὶ τὸ ἰσάναι ἐρχομαι, καταφέρω εἰς  
τὸ ζύγισμα, Πλάτ. Εὐθύρῳ 7C.—Παθ., ἰστασθαι ἐπὶ ζυγοῦ Ἀρρ.  
Ἐπίκτ. 1. 29, 15.

Β. Ἐν τῇ Παθ. φωνῇ καὶ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις τῇ ἐνεργ.,  
ἰσταμαι, στέκομαι, ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη Ἰλ. Β. 172· ἀλλὰ μοι  
ἄσσαν στήθι Φ. 97· εἰ κέ μεν ἄντα στήης Ρ. 30· στήθ' οὐ  
τως ἐς μέσσον Ὀδ. Ρ. 447· οὕτως, ἐς μέσον Ἡρόδ. 3. 130, καὶ  
Ἀττ., ἀντίτοι ἡ ἐναντίοι ἔσταν Ἰλ. — παροιμ. ἐπὶ κρίσει  
περιστάσεων, ἐπὶ ἑυροῦ ἰσταται ἀκμῆς Ἰλ. Κ. 173· — συγν.  
ἀπλῶς ἰσχυρότερον τοῦ εἶναι (ὡς τὸ Ἰταλικὸν stare), ἀργύρεοι  
σταθμοὶ ἐν χαλκῇ ἔστανον οὐδῶ, δηλ. ἦσαν, Ὀδ. Η. 89,  
κτλ.· οὕτως, ἐστάτω ἀντὶ ἔστω, ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι  
καίριον Σοφ. Αἴ. 1084· τὰ νῦν ἐστῶτα = τὰ νῦν, ἐν ἀντιθέσει  
πρὸς τὰ μέλλοντα, Σοφ. Τρῆχ. 1271· ἐμοὶ δ' ἄχος ἐστάκεν αὐ-  
τόθι 200· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετ' Ἐπικρ., διατελῶ ἐν τινι κατα-  
στάσει, ἵνα ἐμφερός ἡ χρεῖας ἔσταιεν, εἰς τί σημεῖον συμ-  
φορᾶς ἡ ἀνάγκης εὐρίσκεισθαι, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1145, Ο. Τ. 1442· ποῦ  
τύχης ἐστήκεν; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 102· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἀδι-  
κῶς, ὀρθῶς, εὐλαδῶς ἰστασθαι, φέρεσθαι ἀδίκως, κτλ., Πολύδ.  
17, 3, 2., 33. 12, 3, κτλ. — βραχυλογικῶς, στήναι ἐς. Ἡρόδ.  
9. 21· στ. ἐς δίκην Εὐρ. Ι. Τ. 962· στ. παρὰ τινι Ἰλ. Ω. 169·  
— ὡσαύτως (ὡς τὸ ἐξεσθαι, καθίζειν) μετ' αἰτ. τόπου, τί τοῦτ'  
αἰθερίαν ἐστήκε πέτραν Εὐρ. Ἰκέτ. 987· στήτε τόνδε τρί-  
βον ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1251· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποῖαν μ' ἀνά-  
στασιν δοκεῖς. στήναι; Σοφ. Φιλ. 277. 2) κεῖμαι, εὐ-  
ρίσκομαι, κατὰ βορέαν Θουκ. 6. 104.

II. «σταματῶ», ἀλλ' ἄγε δὴ στέμμεν Ἰλ. Α. 348, Ὀδ. Ζ. 211, Κ. 97· ἀντιθετὸν τῷ  
φεύγω, Σοφ. 199, κτλ.· διαμένω ἄργος, Ἰλ. Α. 243· παύομαι, λήγω,  
ἡσυχάζω, Ε. 485, Κ. 480· ἐσάναι, διατελεῖν ἐν στάσει, ἀντιθε-  
τον τῷ κινεῖσθαι, Πλάτ. Θεαιτ. 183D, πρὸλ. Πολ. 436D· ὡσαύ-  
τως, κατὰ χώραν ἐσάναι Ἡρόδ. 4. 97· ἐπὶ πραγματίων, οὐ μὴν  
ἐνταῦθ' ἐστήκε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει ἐνθά,  
Δημ. 547. 24, πρὸλ. 141. 3· ἐάν ἡ κοιλία στή, ἐάν μείνῃ ἀνέκκρι-  
τος, ἐάν συμβῇ δυσκοιλίῳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 12, 1· μετοχ.,  
οὐ στήσεται ἀδίκων, οὐ παύσεται, Δημ. 134. 4· — ἀπροσ., ἰστα-  
ται, σταματᾷ, γίνεται στάσις, Λατ. sistitur, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρώτ.  
1. 27, 4, κ. ἀλλ.

2) μεταφ., μένω σταθερός, Ξεν. Ἑλλ. 5.  
2. 23· τῇ διανοίᾳ Πολύδ. 21. 9, 3· κατὰ μετὰ ἐστηκόως, ἐστε-  
ρωμένος, εὐσταθής, στερεός, Ἀριστ. π. τ. Γεν. 4. 8, 4, Πτο. Ν.  
2. 2, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 6· — ἐπὶ ἡλικίας, ἐστηκυῖα ἡλικία,  
ἡ καθεστηκυῖα, Πλάτ. Νόμ. 802C.

III. ἰσταμαι ὀρθός, ὑψοῦ-  
μαι, ἰστανται κρημινῷ Ἰλ. Μ. 55· σηκνύομαι, ὀρθαί τρήγες  
ἔσταν Ω. 359· ἰσταται κονίη Β. 151· κύμα Φ. 240· ἐπὶ ἵππῳ,

ἰστασθαι ἐρθός, τὸ λεγόμενον «σῶζα», Ἡρόδ. 5. 111· ἰστασθαι  
βάθρῳ, ἀπὸ τῶν βαθμίδων, Σοφ. Ο. Τ. 143· — ἰδρύομαι, ἐγείρο-  
μαι, στήνομαι, στήλῃ ἦτ'.. ἐστήκη Ἰλ. Ρ. 435· ἐστήκε τρο-  
παῖον Δίσχυλ. Θῆβ. 956· μνημεῖον Ἀριστοφ. Ἰππ. 269, κτλ.·  
ἴδε ἀνωτ. Α. 111. 1, καὶ πρὸλ. ἀνάκειμαι. 2) καθόλου, ἐγεί-  
ρομαι, ἀργίζω, νεῖκος, φύλοπις ἰσταται Ἰλ. Ν. 333, Σ. 171·  
πρὸλ. Α. III. 2. 3) πρὸς δέλωσιν χρόνον, ἔλαρος νέον ἰστα-  
μένοιο, κατὰ τὰς πρώτας ὀρχὰς τοῦ ἔλαρος, Ὀδ. Τ. 519· ὁ δ' ἐβδό-  
μος ἐστήκει μείς, ὁ ἐβδόμος μὴν ἤρχισεν, Ἰλ. Τ. 117· τοῦ μὲν  
φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένουιο, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐνός  
μηνός καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄλλου, Ὀδ. Ε. 162, Τ. 307, πρὸλ. Ἐργ.  
κ. Ἡμ. 778· ἔνθα, ὡς παρ' Ὀμ., ὁ μὴν προφανῶς διαιρεῖται εἰς δύο  
μέρη, μὴν ἰσάμενος καὶ φθίνων· ἀλλὰ κατὰ τὸ Ἀττ. ἡμερολόγιον  
διαιρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, μὴν ἰσάμενος, μεσῶν, φθίνων, πρῶ-  
τον παρ' Ἡρόδ. 6. 57, 106, πρὸλ. Ἀνδ. 16. 7, Θουκ. 5. 54· — σχε-  
δὸν ἡδὴ μεσημέρια ἰσταται Πλάτ. Φαῖδρ. 242A. 4) διορί-  
ζομαι, στήναι ἐς ἀρχὴν Ἡρόδ. 3. 80· ἴδε ἀνωτ. Α. III. 3.

ἰστιατόριον, τό, = ἐστιατόριον, Δωρ. τύπος ἐν Ἐπιγραφ.  
Ἰαλυσ. Ρόδου, Newton, The Coll. of. Ance. Gr. Inscr. in the  
British Mus. II. ἀρ. 349, I, 16.

ἰστιατῶρ [ᾱ], ὀρος, Ἰων. ἀντὶ ἐστιατῶρ, ἐν Ἐρείῳ ὁ τοῖς  
θεοῖς τὰς θοῖνας παρασκευάζων, Λατ. epulo, rex sacrorum, Πaus.  
8. 13, 1.

ἰστία, ἰστίη, ἰστίαια, ἴδε ἐστία — ἰστιητόριον, ἴδε  
ἐστιατόριον.

ἰστο-δρομέω, ἐπὶ πλοίου, πλέω, τρέχω πλησίτιος, Ἰππ. 1279.  
30, Πολύδ. 1. 60. 9, Διόδ. 3. 28.

ἰστίον, τό, (ὑποκορ. τοῦ ἰστός μόνον κατὰ τύπον), ὕψωμα,  
σινδών, Ἐβδ. (Ἐξοδ. ΚΖ', 9. 15)· — ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ἰστίον πλοίου,  
— πανί, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ πληθ. ἰστία (ἴδε τὸ ῥῆμα  
ἀναπετάννυμι), ἔλκον δ' ἰστία λευκά. βοεῦσι, ἔσυρον ἐπάνω  
διὰ δερματίνων σχοινίων τὰ λευκά ἰστία, δηλ. «τὰ πανιά», Ὀδ. Β.  
126· τέταθ' ἰστία, ἦσαν τεταμένα, «τεντωμένα», Α. 11, πρὸλ.  
Πινδ. Ν. 5. 92· ἰστία στέλλεσθαι, μηρῶσθαι, καθελεῖν (ἴδε  
τὰς λέξ.)· ὡσαύτως, λύνειν Ὀδ. Ο. 496· οὕτω βραδυτέρων, ἰστίοισι  
χρᾶσθαι Ἡρόδ. 4. 110· ἀκροῖσι χρῆσθαι ἰστίοις Ἀριστοφ.  
Βάτρ. 1000 (ἴδε ἐν λ. ἄκρος)· πλήρεσιν ἡ ὅλοις ἰστίοις, «μέ  
γεμάτα πανιά, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, παροιμία παρὰ  
Σουίδ.· σπανίως καθ' ἑνικ., ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον  
Π. Α. 481, πρὸλ. Πινδ. Π. 1. 178· ἰστίῳ καταπετάσσει τινά,  
καλύπτει τινά δι' ἰστίου, Πλάτ. Παρμ. 131B· πρὸλ. πέπλους Π. 2.

ἰστο-ποιέομαι, Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ ἰστία, ἐπὶ πλοίων,  
Στράβ. 691.

ἰστορογράφος [ᾱ], ὁ, (ῥῆπτω) ὁ ῥᾶπτων ἡ ἐπισκευάζων ἰστία,  
Σουλ. Ἐπιγρ. 9175, Πολύδ. Ζ', 160. 2) μεταφ., μηχανορ-  
γράφος, δολοπλόκος, ἀπατηλός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 935.

ἰστο-φῆρος, ὄν, φέρων ἰστία, ἔχων ἰστία, ναῦς Πλανούδ.  
Ὀβιδ. Μεταμ. 15. 719.

ἰστο-βοεὺς, ἔως, Ἰων. ἦρος, ὁ, τὸ πρὸς τὸν ζυγὸν μέρος τοῦ  
ῥυμοῦ, πρὸς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος ὁ ἰστοβόους συνάπτεται μετὰ τοῦ  
γύου, ὁ ἰστοβόους δὲ καὶ ὁ γῆς ἀποτελοῦσιν ὁμοῦ τὸν ῥυμόν, Ἰππ.  
Ἐργ. κ. Ἡμ. 433, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 1318· ἴδε Π. Γενναδίου ἐπὶ  
ἐόν Κυπριακὸν ἄροτρον σ. 4 καὶ 11 ἐν Λευκισίᾳ 1899· — παροιμ.,  
ἰστοβόη γέροντι νέαν ποτίθαλλε κορώνην, εἰς παλαιὴν ἰστο-  
νίαν ἔβαλε νέαν κορώνην, κοινῶς «κορωνιά» (κορώναι δὲ λέγονται  
τὰ ἐυλάρια τὰ ἐμπειρηγμένα εἰς τὴν ἔξω ἄκραν τοῦ ἰστοβόους, ἐπὶ  
τῶν ὁποίων δένεται ὁ ζυγός)· ἡ δὲ παροιμία ἐπὶ γέροντος νυμφου-  
μένου νέαν γυναῖκα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 225D· —  
αἰτ. ἰστοβόων, πῶθεν ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἰστοβόη, Ἀνθ. Π. 6. 104.

ἰστο-δόκη, ἡ, εὐλὸν ἐῖχον κατὰ τὴν πρύμναν, ἐρ' οὐ κατεδι-  
άχεται καὶ ἐστηρίζετο ὁ ἰσός, ἰστόν δὲ ἰστοδόκη πέλασαν προ-  
τόνοισιν ὑφένετον Ἰλ. Α. 434· ἴδε Σχολ., ὅστις ἐρμηνεύει διὰ  
τοῦ ἰστοθήκη.

ἰστο-κεραία, ἡ, κεραία ἰστοῦ, κοινῶς «ἀντέννα», Ὀρφ. Ἀργ.  
94, Ἀρμενιδ. 1. 35.

ἰστο-πέδη, Δωρ. ἰστοπέδα, ἡ, «ὁ τόπος ἐν ᾧ ὁ ἰστός ἐντίθε-  
ται» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 51, 162, Ἀλκαί. 18. 6.

ἰεσδ-ποδες, οἱ, = καλῶντες, αἱ μακρὰ δοκοὶ τοῦ ἰστοῦ,  
μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ὕψωμα διετέλετον, Ἀνθ. Π. 7. 424, πρὸλ.  
Πολύδ. Ζ', 36· — Ὑποκορ., ἰστοπόδια, τὰ, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ.  
βασ. τάξ. σ. 587-8 ἐκδ. Β.

ἰστοπονία, ἡ, ἰστοურγία, Κλήμ. Ἀλ. 269.  
ἰστο-πῶνος, ὄν, ὁ, ἰστοουργός, ὑφάντης; Ἀνθ. Π. 6. 48, 247,  
Μανθῶν 4. 423.

ἰστορέω, (ἰστηρ) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, μανθάνω ἐρευνῶν ἡ ἐξε-  
τάζων, τι Ἡρόδ. 2. 113, Δίσχυλ. Πρ. 632, Σοφ. Ο. Τ. 1156,  
κτλ.· περὶ τινος Πολύδ. 3. 48, 12· — ἐξετάζω, παρατηρῶ, χώρον,  
πόλιν Πλουτ. Θησ. 30, Πομπ. 40· τὴν σύνεσιν τινος ἡ αὐτ. ἐν  
Κικ. 2, κτλ.· — μετὰ σημασ. πρην., «κακὸς τὸ μέλλον ἱστορῶν Δί-  
σχλ. Πέρσ. 454, Εὐμ. 455. 2) μετ' αἰτ. προσώπου, ἐξετάζω ἡ







γδάλων, Ἄρρ. Ἐπικτ. 4.7, 23· ὡσαύτως κατὰ πλθ., αὐτόθι 3.9, 22., 4.7, 22.

**ισχαδο-πώλης**, ου, ὁ ἔμπορος σύκων, Φερεικ. ἐν α' Ἀγαθοῖς· 3, Νικοφ. παρ' Ἀθην. 126Ε—Θηλ. ισχαδοπωλεις, εἶδος, Ἄριστοφ. Λυσ. 564.

**ισχαδο-φάγος**, ον, τρώγων ξηρά σύκα, Ἰσχύ. ἐν λ. κραδο-φάγος.

**ισχαδ-ώνης**, ου, ὁ ισχάδας ὠμιούμενος, ἀγοραστής ισχάδων, Φερεικ. ἐν α' Ἀγαθοῖς· 4.

**ισχ-αιμος**, ον, (ισχω) ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κυλῇ τὴν ῥεῦσιν τοῦ αἵματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9.13, 1· δεινῶς γὰρ Ἰσχαμιόν ἐστι τὸ φάρμακον Λουκ. Τίμ. 46—**ισχαιμος**, ἡ, ῥίξα φυτοῦ τινος τῆς θάλακας ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ κυλῇ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος· «κεντηθείσης φλεβῆς, οἱ δὲ καὶ σφοδρότερος διαμυκτηθείσης» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9.15, 3, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 848.

**ισχαίνω**, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ἰσχαναίνω, ὁ ἴδε.

**ισχαλῆος**, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἰσχνός, λεπτός, χιτῶν· οἶδ' ἐν τῇ κρομύσειο Λοππὸν κατὰ ἰσχαλῆσιο Ὅδ. Τ. 233—λεπτός, μηδαμινός, περὶ ἀνὰ Μανθῶν 6.434—μετέπειτα **ισχναλῆος**, Εὐστ. εἰς Ὅδ. ἐνθ' ἄνωτ.

**ισχαλεῦσαι**· «θλιῶσαι» Ἰσχύ.

**ισχλωμέναι**· «δεδερματομέναι» Ἡούχ.

**ισχανάω**, Ἐπικ. ἐπιταταμένος τύπος τοῦ ἰσχάνω (πρβλ. τὸ ἐπόμεν.) Ἰων. παρατ. **ισχανάσκον** Ἰλ. Ο. 723. Κρατὶς ὅπως, ἀναχαίττω, ἐμποδίζω, σταματῶ. Ε. 89 (ἴδε ἐν λ. γέφυρα)· νῦν δ' ἐπὶ ἰσχανάας, (δηλ. με) Ὅδ. Ο. 346.—Παθ., ἐπέχω, περιμέω, νηυσὶν ἐπι.. ἐλεμμένοι ἰσχανόωντο Ἰλ. Μ. 38· σὸν μῦθον ποτιδέχμενοι ἰσχανόωνται Ὅδ. Η. 161, πρβλ. Ἰλ. Τ. 234.

II. ἀμεταβλ., μετὰ γεν., μένω προσκεκολλημένος εἰς τι, ἐρίεμαι τινος, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν Ἰλ. Ψ. 300· ἰσχανόων φιλότιτος Ὅδ. Θ. 288· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., μυῖα.. ἰσχανάα δακείναι Ἰλ. Ρ. 572· ἰσχανόωσιν ἰδεῖν Πρὸκλ. Ἰγν. εἰς Ἀρρ. 2.6· πρβλ. ἔχομαι, ἀντέχομαι.—Ἐν τισι γλώσσαις τοῦ Ἰσχύ. ἀναγνωρίζεται ὁ τύπος ἰσχανάω, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 478. 41· καὶ ὁ Δινδ. προτιμᾷ τὸν τύπον τοῦτον ἐπὶ τῆς σημασίας II· ἀπαντᾷ ἐν Βαθρ. 77. 2 (τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἰσχανόωσα)· καὶ Ἰσχανα, ὄνομα Συκελικῆς τινος πόλεως (παρὰ Στεφ. Βυζ.), εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης· πρβλ. καὶ ἔχαρ.

**ισχάνω** [α], Ἐπικ. ἐπιταταμένος τύπος τοῦ ἰσχω (ἴδε προηγ.)·—κυλῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαίττω, δέος ἰσχάνει ἄνδρας Ἰλ. Σ. 387· Ἀφαντ' ἰσχανέτην Ρ. 747· πρβλ. κατισταχάνω·—μετὰ γεν., ἐμποδίζω, κυλῶ ἀπὸ τινος, κρύος ἄνδρας ἔργων ἰσχάνει Ἰσ. Ἰσχυ. κ. Π. 493· ὡσαύτως παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Λιτ. 4.13, 6 (ἐνθα ἄλλοτε ἦτο ἰσχανέει).

**ισχάς**, ἄδος, ἡ, (ισχών) ἐκτὸν σύκον, Ἄριστοφ. Ἰππ. 755, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 27F, 75B, κτλ., περίφημο ἦσαν αἱ τῆς Ἀττικῆς ισχάδες, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 24, καὶ ἴδε τὴν λ. παρασσημον·—ὡσαύτως, «τὰς δρυπετεῖς καὶ γεργερίμους ἑλάας (τὰς ὠρίμους δηλ.) καὶ ἰσχάδας οἱ πάλα· ἔλεγον» Εὐστ. 1963. 55. 2) εἶδος εὐπορείου, (φυτόν), Euphorbia Arios, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9.9, 6.

II. (ισχω), τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ στερεῶς, ἄγκυρα Σοφ. Ἀποσπ. 669, πρβλ. Λουκ. Λεῖψ. 15, Ἀθην. 99D.

**ισχερῶς**· ἐξῆς. Κύπριοι· Ἡούχ.

**ισχιάδικός**, ἡ, ὄν, (ισχίον) ἀνήκων εἰς τὰ ἰσχία, φθίσις Ἰππ. 139F.

II. ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἰσχυαλγίας, Διοσκ. 1.35, Γαλην.

III. ἱαματικὸς διὰ τὴν ἰσχυαλγίαν, ἐπίπλοσμα Διοσκ. 2.205.

**ισχιάδεν**, Ἰσχυ., = ἰσχιάζειν, Ἡούχ.

**ισχιάζω**, περιπατῶ κινῶν ὑπερβολικῶς τὰ ἰσχία, ἰσχιάζειν, τὸ ἐν τῷ βυθίζειν ἐπὶ πολὺ ἐκατέρωσε μεταφέρειν· Σουίδ., Φώτ., Ἰω. Κινάμ. Ἰστ. 46A, κλ.

II. Παθ., χωρίζομαι (ὡς τὰ ἰσχία), Γαλην.

**ισχιᾶνός**, ἡ, ὄν, = ἰσχιαδικός, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87 καὶ παρ' Ἀθην. 624B.

**ισχίον**, (ἔξυπακουσι. τοῦ νόσος), ἄδος, ἡ, πάθος τοῦ ἰσχίου μετ' ὀδύνης εἰς τὴν πρόσφυσιν αὐτοῦ· καὶ εἰς τὸ πυγαῖον ἄκρον καὶ εἰς τὸν γλουτόν, Ἰππ. Ἀρ. 1248, π. Ἀέρ. 293.

II. εἶδος ἀκάνθου, Γαλην.

**ισχίον**, τό, (ἴδε ἑξῆς), τὸ ὑποδεχόμενον τὴν τοῦ μηροῦ κεφαλὴν κυλῶν, ὅπερ καὶ κοτύλη λέγεται, κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μὴ-ρὸς ἰσχίῳ ἐνστέφεται, κοτύλην δὲ τε μὴν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 305, πρβλ. Α. 339, Ὅδ. Ρ. 234.

2) ἐν τῷ πλῆθ., τὰ περὶ τὰ ἰσχία σαρκώδη μέρη, οἱ μῆροί· κάρπου, ἰσχία τε γλουτοὺς τε Ἰλ. Θ. 340· λέοντος, πλευράς τε καὶ ἰσχία Ὑ. 170· ἔκπου, Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, πρβλ. Ε. ἄλλα συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν μηρῶν ἐκτε· τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας Ἠρόδ. 6.75· πρβλ. Ξεν. Ἰππ. 77· ἰσχιῶν φύσιν πρὸς τὰς ἀναπαύσεις χρήσιμον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 55· τὰ ἰσχία σαρκώδη ἐποίησεν [ἡ φύσις] αὐτοῖσι 54· ἐντεῦθεν τὰ πτενὰ καὶ ἄλλα ζῷα λέγεται δεῖν ἔχειν ἰσχία, αὐτοῖσι 57, 58, πρβλ. ἀνίσχιος. II. παρὰ μεταγεν. ἀνατομικοὶ ἰσχίον εἶναι τὸ πρὸτερον μέρος τοῦ ἀνωμένου

ὀστέου (os innominatum), ἐφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται καθήμενος, Γαλην. 2.772., 4.252 (Kühn).

**ισchioρρωγικός**, ἡ, ὄν, (ῥῶξ) ἔχων διερωγῶτα τὰ ἰσχία, χωλαίνων, στίχος Ἰσχ., ἰαμβικός στίχος μετὰ σπονδαίων ἐν τῇ 6', δ' καὶ 5' χωρᾷ, Γραμμ. παρὰ Tygwh, Diss. de Babrio σ. 17· πρβλ. χωλαίμβος.

**ισχναίνω**· μέλλ. -ἄνω (αυν-) Εὐρ. Ι. Α. 694· ἄρ. ἰσχνᾶνα Λισχὺλ. Εὐμ. 267, Ἀριστοφ., Ἰων. -ἦνα Ἠρόδ. 3.24, Ἰππ.—Μέσ. (ἴδε κατισταχναίνω)—Παθ.: ἄρ. ἰσχνάνοθην Ἰππ. 176E, 181G· (ἰσχνός). ποιῶ τι ἰσχνόν, ἀποθηραίνω, ἐπεὶ τὸν νεκρὸν ἰσχνήνοισι, ἐπὶ ταριχεύσεως, Ἠρόδ. 3.24, πρβλ. Ἰππ. Ἀρ. 1253, Λισχὺλ. Εὐμ. 267, Πλάτ. Γοργ. 521F, κτλ. ἰσχν. τὸ σῶμα Ἰππ. π. Ἀρρ. 799, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 293B, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8.6, 7· ἀντιῶ, στραγγίζω, ἐπὶ βρῦτον ἰσχναινῶν χροά Λισχὺλ. Ἀποσπ. 123. 2) μεταφ., ἐλαττώων πόνον, Ἰππ. Ἀρ. 1251· σφουδρῶτα θυμὸν ἰσχνάινειν, καταπραῖνειν ἐξηγηγερμένον στήμαγον, Λισχὺλ. Πρ. 380· τὸ δεινὸν καὶ διαφθορὰν φρενῶν ἰσχνάινει Εὐρ. Ὀρ. 298· τὴν τέχνην εἰδοῦσαν ἰσχνάνα, ἀπελπεύονα τὴν τέχνην (τὴν τραγῳδίαν), Ἀριστοφ. Βάτρ. 241.—Ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ ἀπαντᾷ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφ. ἰσχνάινω (ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις κατισταχναίνω, συνισχνάινω), ἀλλ' ἴδε Πόρωννα εἰς Εὐρ. Ὀρ. 292, καὶ πρβλ. ἰσχνάνω ἐν τέλει.

**ισχνάειος**, ἴδε ἰσχαλῆος.

**ισχναναις**, εως, ἡ, τὸ ἰσχνάινειν, λεπτύνειν, λεπτύνσις, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 23.

**ισχναντικός**, ἡ, ὄν, ἀρμόδιος πρὸς ἰσχνάινειν, Ἀριστ. Πρβλ. 5.40, 4.

**ισχνάσις**, ἡ, ἰσχνότης, λεπτότης, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4.2, 3., 8.6, 7.

**ισχνασμός**, ὁ, = ἰσχναναις, Ἰππ. π. Ἀγμ. 762.

**ισχνεῦσαι**· «ὑρεῖναι, θλιῶσαι» Ἡούχ.

**ισχνίδες**· ἄγκυραι ἰσχάδες, καὶ φιλήματος εἶδος· Ἡούχ.

**ισχνογαστρω**, ορος, ὁ, ὁ ἰσχνὴν ἔχων γαστέρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Τζέτζου (ἐπιστ. 81).

**ισχνο-επείω**, συζητῶ λεπτομερῶς τι, λεπτολογῶ σοφιστικῶς, Κύριλλ. Ἀλ. III. 996A, κλ.

**ισχνο-κλῆμῶδης**, ες, (εἶδος) ἔχων ἰσχνούς κλάμους, ἐπὶ ποταμοῦ, περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Σ. 576 παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, περὶ οὗ ὁ Εὐστ. ἐν τόπῳ λέγει· «οἱ δὲ τινος οἱ φασὶν ὕφ' ἐν ῥοδανόν-δονακῆα, ἥγουν ἰσחנוκαλαμῶδη».

**ισχνό-κωλος**, ον, ἔχων ἰσχνὰ κῶλα ἢ μέλη, Ἀντυλλ. παρ' Ὁρειόδο. σ. 142 Matth.

**ισχνολέχης**, οὗ, ὁ λεπτολόγος συζητητής, Πισίδης παρὰ Σουίδ., ἐν λ. ἐπιστάτης, δ'.

**ισχνο-λογέω**, (λόγος) συζητῶ μετὰ λεπτολογίας, Κύριλλ. Ἀλ. Προοίμ. εἰς Ἀγγαῖον σ. 627—**ισχνολογία**, ἡ, λεπτολογία, παρὰ τῷ αὐτῷ—**ισχνολόγος**, ὁ, ὁ ἰσχνολόγος, ὁ αὐτ. περὶ τῆς Ἀγ. Τριᾶδ. τ. 1, σ. 413.

**ισχνομυθεῖω**, = ἰσχνολογέω—**ισχνο-μυθεῖα**, ἡ ἰσχνολογία ἢ λεπτολογία, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 110A, Ἡούχ. ἐν λ.

**ισχνο-παρέσις**, ον, ἔχων ἰσχνὰς παρεῖας, γραῦς Ἀνθ. Π. παρὰρτ. 336.

**ισχνοποιέω**, καθιστῶ τι ἰσχνόν, Ἐρμ. Τρισμαίγ. σ. 37, 21 Crameror.

**ισχνο-ποιός**, ὄν, ὁ καθιστῶν τινα ἰσχνόν, νηοτείας ἰσχο-ποιοῦ Εὐστ. Πονημάτ. 128. 33.

**ισχνό-πους**, πόδος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχνούς πόδας, Σχόλ. εἰς Ὅδ. Ι. 464, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ὀμηρ. λέξ. ταναάπους.

**ισχνός**, ἡ, ὄν, ξηρός, μεμπαρμμένος, εὐετής, ἐς τὸ σφυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, εὐετῆς, ξηρὰ ἀπολεπίσματα ἢ φύλλα θριδικίνης κατὰ τὸν Σχολ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 469 ἰσχνός τυρός, ἀντίθετον τῷ γλωμός, Πολυδ. Ζ'. 48. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, λεπτός, ἀδύνατος, ἰσχνός, Ἰππ. Ἀρ. 1246, κτλ. ἰσχνολ καὶ σφη-κώδεις Ἀριστοφ. Πλ. 561 ἰσχνολ καὶ αἰσιτοί Πλάτ. Νόμ. 665E· οὕτω καὶ ἰσχν. ἔξεις, ἀδύνατος κατάστασις τοῦ σώματος, Πλουτ. Λυκούργ. 17· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἰσχνὸν φθέγγεσθαι, με ἀδύνατον φωνῆν, Λουκ. Νιγρ. 11.

3) ἀδύνατος, ἀσθενής, πνεῦμα Ἰππ. 1131G. 4) μεταφ., ἐπὶ ὕφους, λεπτόν, ἐκτὸν, ἀπλοῦν, ἀπείριτον ὕψος, ἰσχνός χαρακτήρ, τὸ Λατ. tenue dicendi genus, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἰναῖον Πομπ. 2, πρβλ. Δημήτρ. Φαλῆρ. 190:—Ἐπίρρ., ἰσχνός ἐλπεῖν, καθαρῶς, ἀπλῶς, ξηρῶς, Πολυδ. 1.2, 6· ὡσαύτως, ἰσχνός ἰδεῖν Λυκούργ. 157, κ. ἄλλ. ἰσχνῶς ἐστηκώς Ἰππ. 196B. (Ἐκ τοῦ ἰσχνάνω, διότι τὸ ἰσχανός = συμπεπλεγμένος, «συλ-ληγμένος», πρβλ. Ἰππ. Ἀγμ. 765· ἐντεῦθεν ἰσχαναίνω, ἰσचना-λέως, ἰσχνάς).

**ισχνόσκαρος**, ον, ὁ ἔχων ἰσχνὰς σάρκας, Ἰω. Εὐαγγ. 1167A.

**ισχνο-σκέλης**, ες, ἔχων ἰσχνὰ, λεπτὰ σκέλη, Διογ. Λ. 5.1, Γαλην. τ. 6. σ. 327, 3.

**ισχνο-σύνθετος**, ον, ἰσχνῶς ἢ χαλαρῶς συνθεθεμένος, Γεωργ. Πισίδ. π. Ματαίότ. 150.



ισχνό-της, ητος, ή, ως και νυν, λεπτότης, αδυναμία, δλιγότης: σαρκών, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 293, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 1, 11. 2) ἐπὶ ὕψους, ἀπλότης, τὸ ἀπείρτον ἢ ἀκαλλήπιστον, 'Λατ. tenuitas 'Ισχν. φράσεως, ἐπὶ τοῦ Λυσίου, Διον. 'Αλ. τῶν 'Αρχαίων Κρίσις 5. 1. πρὸς. 'Ισχνός. 3) λεπτότης προπορίας, ἀντίθετον τῷ πλα- τεϊασμῷ, Κυντιλιαν. (Quintil.) 1. 5. 32.

ισχνουργής, ἐς, (\*ἐργῶ) λεπτῶς εἰργασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 64.

ισχνοφωνέω, ἔχω ἀδύνατον φωνήν, ἢ τραυλίζω, 'Επιφάν. τ. 2. σ. 291C.

ισχνό-φωνος, ον, ἔχων λεπτήν, ἀδύνατον ἢ ὀξεῖαν φωνήν; σχε- δὸν ὡς τῷ λεπτόφωνος, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Δ'. 955, πρὸς. Γαλην. τ. 9, σ. 73, Πλούτ. 2. 89B, 721C: — ἄλλὰ, II. ἀλλαχού φαίνε- ται ὅτι σημαίνει: ἔχων κώλυμα ἐν τῇ φωνῇ, δυσκολευόμενος νὰ ὁμι- λήσῃ, τραυλίζων (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἀρμοδιωτέρα λέξις ὅθι τὸ ἰσχνό-φωνος· ἀλλὰ τὰ 'Αντίγραφα καὶ οἱ Γραμματ. ὁμοφώνως ἀπο- δίδονται τὸ ἰσχνόφωνος, καὶ δ' 'Αριστ. λέγει ὅτι οἱ ἰσχνόφωνοι ἴσχονται τοῦ φωνεῖν Πρὸς. 11. 35, πρὸς. 10. 40., 11. 55, 'Α. Β. 100). 'Ισχν. καὶ τραυλὸς 'Ηρόδ. 4. 155 — οὕτως: ἰσχνο- φωνία, 'Ιων. -ή, 'Ιππ. 1040B, 'Αριστ. Πρὸς. 10. 40., 11, 3), κτλ.

ισχνῶν, = ἰσχναίνω, ξηραίνω, 'Αριστ. Πρὸς. 5. 40.

ισχνωτικός, ή, όν, ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἰσχναίνῃ, ἰσχναντι- κός, δύναμις Διοσκ. 5. 126.

ισχομένος, 'Επιρρ. (ἰσχω) μετὰ κωλυμάτων, ἐμποδίων, Πλάτ. Κρατ. 415C.

ισχ-ουρίω, πάσχω ἐξ ἰσχυορίας, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

ισχυορία, ή, ἐπίσχεσις τῶν οὐρῶν, δυσουρία, Γαλην. τ. 2. σ. 320.

ισχύφωρος, ἴδε ἰσχνόφωρος II.

ισχύρησις, εως, ή, τὸ ἰσχυρίζεσθαι, 'Ιππ. 26. 19 (μήπως ἰσχύ- ρισις;)

ισχυριεῖω, ἐρετικὸν ἐκ τοῦ ἐπομένου, τολμῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ δι- σχυρισθῶ, 'Ιππ. π. 'Δρρ. 780, Γαλην. 12. σ. 290.

ισχυρίζομαι: μέλλ. -ῖσμαι. Λυσ. 106. 17, 'Ισοκρ. 363D: Μέσ. ἀρ. α' ἰσχυρίσθην. Θουκ. 5. 26, Πλάτ. ἀποθ. Κάμνω ἑαυτὸν ἰσχυρόν, γίνουμι ἰσχυρός, τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 489C: ἰσχυρίζομαι ὑφ' 'Ιππων σιδήρος, λαμβάνων δύναμιν ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18.

II. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μεταχειρίζομαι ἢ δεικνύω τὴν ἰσχύν μου εἰς τινα, ὥσπερ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυρίζεσθαι 'Αριστοτέλ. 'Πθ. Ν. 4. 3, 26, πρὸς. Πρὸς. 28. 14 — ἀγωνίζομαι περὶ τινος πράγματος, ὑπὲρ ἄλλων μεγίστων ἰσχυρίζομενοι Δίλιαν. π. Ζ. 15. 15 — ἐπιμένω ἢ ἐπιμένω: ἐξακολουθῶ πράττειν τι, μετὰ γεν., Θουκ. 7. 49: ἰδίως: διὰ τῆς γλώσσης, ἐπιμένω εἰς τι, δισχυρίζομαι, μετ' αἰτίας. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 3. 44, 'Ισαίος: 83. 2: τι Πλάτ. Γοργ. 495B: οὕτως, ἰσχ. ὅτι . . ὡς Θουκ. 4. 23., 6. 55, Πλάτ. Θεαίτ. 172B: περὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 249C. 2) ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν πράγμᾳ, ἔχω πλήρη πεποιθισιν, ἐμμένω, τῷδε Λυσ. 137. 43: ταῖς διαθή- καῖς 'Ισαίος 35. 13: τῷ νόμῳ, τῇ παρασκευῇ Δημ. 901. 8., 1081. 16, πρὸς. 'Υπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 20: ἀπολ., 'Αντιφῶν 138. 23. — 'Ιδε Κόντου Γ'λωσσ. Παρατηρ. σ. 471.

ισχυρικός, ή, όν, τραχύς, ἀκαμπτος, ἐπίμονος, Πλάτ. Θεαίτ. 169B: οὕτω Meineke ἐν 'Αλέξιδος: «Προσκειδαννυμένω» 1, ἀντὶ ἰσχυρικός.

ισχυρίστας, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἰσχυρίζομαι, δεῖ ἰσχυρίζεσθαι, Πλάτ. Πολ. 533A.

ισχυρίστικῶς ἔχω, = ἰσχυρογνωμονέω, Γαλην. τ. 12. σ. 290.

ισχυρο-γνώμων, ον, ονος, ἐπιμένων ἐν τῇ γνώμῃ του, ἀκαμ- πτος, 'Αριστ. 'Πθ. Ν. 7. 9, 2, Διογ. Λ. 2. 24 — ἐντεῦθεν ἰσχυρο- γνωμονέω, εἶμαι ἰσχυρογνώμων, ἀκαμπτος τὴν γνώμην, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 51: καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη, ή, ἐπιμονή, 'Ιωσήπος κατὰ 'Απίωνος 1. 22.

ισχυρό-δετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 148.

ισχυρο-θώραξ, ἄκος, ὁ ή, ἔχων ἰσχυρὸν θώρακα, 'Ψούχ. ἐν λ. χαλκοχιτώνων.

ισχυρο-κάρδιος, ον, ἰσχυρὰν ἔχων καρδίαν, 'Ψούχ. ἐν λέξ. πλήθους.

ισχυρό-μάχος, ον, ἐπὶ μάχης, ή, πεισματωδῶς διεξαγομένη, μάχας ἰσχυρομάχους Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27B.

ισχυρο-παθεῖω, = δεινοπαθεῖω, Σχόλ. εἰς 'Αρατ. 71.

ισχυρο-πλήκτης, ον, ὁ, ἰσχυρῶς πλήττειν, 'Ψούχ. ἐν λ. διο- πλήκταν.

ισχυροποιεῖω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνίσχυω, τὴν δύναμιν ἰσχυροποιῶσαι τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν ἡγεμό- νων Διόδ. 17. 65: ἰσχυροποιῶν . . τὰς ἐπικρατεῖας τὰς 'Αντι- γόνου Πολύβ. 28. 17. 7: ἀπολ., ἐπὶ λογικῶν επιχειρημάτων, Κλήμ. 'Αλ. 427. — Παθ., ὅτε δὲ ἰσχυροποιηθῇ τὸ θερμὸν 'Αριστ. π. Φυτ. 2. 9, 4: τῆς δυναστείας ἰσχυροποιμένης Διόδ. 14. 9.

ισχυροποιήσις, εως, ή, τὸ ἰσχυροποιεῖν, ἐνίσχυσις, διαθε- δαίωσις, Κλήμ. 'Αλ. 601.

ισχυρο-ποιός, όν, ἐνίσχυων, ἐνδυναμώνων, δυνατωτικός, 'Ετυμ. Μ. 480, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο.

ισχυρο-πότης, ον, ὁ, ὁ πίνων ἰσχυρῶς, ὁ πίνων πολὺ, 'Ψούχ. ἐν λ. ζαπότης.

ισχυρό-πους, ποδος, ὁ ή, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, 'Ψούχ. ἐν λ. χαλκόποδας.

ισχυρο-πράγμων, ον, ὁ ἰσχυρά, μεγάλα ἔργα πράττειν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ 'Ομηρικοῦ ὀδρικοεργός, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ε. 403, Παῦλ. 'Αλεξ. 'Αποτελεσμ. 53, 8.

ισχυρόρρεξος, ον, (ρίξα) ἰσχυρὰν ἔχων ρίζαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 3, κτλ.

ισχυρός, ά, όν, (ισχύς) δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῆς δυνάμει, ἀντίθετον τῷ ἀσθενέει, Σοφ. Φιλ. 945, Εὐρ. 'Αποσπ. 292, κλ.· οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχ. βέλος 'Αλκαῖος 15: ῥεῦμα 'Ηρόδ. 8. 12: ἐπὶ στρατοῦ, ἰσχυρά φάλαγγς Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30: ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ ἔχυρος, 'Πρόδ. 1. 76, Θουκ. 4. 9, Ξεν. 'Αν. 4. 6, 11, κτλ.· τὸ ἰσχυρόν, δύναμις, ἰσχύς, Θουκ. 3. 6, Ξεν. 'Ιπαρχ. 8. 24: τὰ ἰσχυρότατα ἐλπίζομενα μέλλεται, τὰ ἰσχυρό- τατα ἐλπίζομενα στήριγμα, δηλ. οἱ ἰσχυροῖ: αὐτοὶ ἐπικουροὶ οὗς περι- μένετε βραδύνουσι καὶ δὲν ἔρχονται, Θουκ. 5. 111: τὰ τῆς πόλεως ἰσχ., ἐν οἷς κεῖται τῆς πόλεως ή ἰσχύς, Αἰσχίν. 63. 9 — τραχύς, σκληρός, ἰσχυρὰν γῆνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 310: καὶ ἐπὶ τροφῇ, δασυπεπτος, 'Ιππ. 817C. 2) ἔχων ἰσχύν, κράτος, δύναμιν,

κράταιος, ἀλόχος Διὸς Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 302: πόλις Εὐρ. 'Ικέτ. 447: θεὸς 'Αριστοφ. Πλ. 946: ἰσχ. τὸ πολλὸν 'Ηρόδ. 1. 136: οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν Ξεν. 'Αθ. 1. 14. 3) δυνατός, ὑπερ- βολικός, βαρὺς, μέγας, σιτοδητῆ, ψυχρος 'Ηρόδ. 1. 91, 4. 29: ἀναγκαῖη ὁ αὐτ. 1. 74: αἱ λίαν ἰσχ. τιμωρίαι ὁ αὐτ. 4. 205: ὄρκος, ἀνάγκαι 'Αντιφῶν 140. 33., 144. 15: νόσημα 'Ιππ. 396. 34: βῆξ Θουκ. 2. 49: γέλως, ἐπιθυμία κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 388B, 560B, κτλ.· νόμος ἰσχ., αὐστηρός, 'Πρόδ. 7. 102, Λυκούργ. 130: ἐχθρα Πλάτ. Φαῖδρ. 233C: γυνὴ ἰσχυροτέρη, δυνατω- τέρα, θετικωτέρα, 'Ηρόδ. 9. 41: τροφὴ ᾧ ἄν δύνῃσθε ἰσχυρο- τάτω Θουκ. 5. 23: κατὰ ἰσχυρόν, διὰ τῆς ἰσχύος, ἀντίθετον τῷ δόλω, 'Ηρόδ. 4. 201., 9. 2.

II. 'Επιρρ. -ρῶς, μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, ἐγκεισθαι Θουκ. 1. 69, κτλ. 2) λίαν, ὑπερ- βολικός, μετ' ἐπιθέτων, 'Ηρόδ. 4. 108: ἔθνος ἰσχυρὸς μέγα αὐ- τόθι 183: διωρυξ ἰσχυρῶς βαθεῖα Ξεν. 'Αν. 1. 7, 15, κτλ.· μετὰ ῥημάτων, ἰσχυρῶς ἠδεσθαι, ἀνίστασθαι, φοβεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 14, κτλ. — Συγκρ. -οτέρως ἢ -ότερον, 'Ηρόδ. 3. 129, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 12, κτλ. — 'Υπερβ., ἐν ἀποκρίσεσιν, ἰσχυροτάτα γε, βεβαίωτατα, 'Λατ. maxime vero, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1. 15.

ισχυρο-σώματος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν σῶμα, δυνατός, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 1. 360.

ισχυρότης, ητος, ή, ἰσχύς, δύναμις, Διον. 'Αλ. 3. 65, Φίλων 1. 128.

ισχυρό-φρων, ονος, ὁ ή, ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, Δίων Κ. ἐν Μαί. Coll. Vat. 2. 540.

ισχυρό-φωνος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, 'Αντυλλ. παρ' 'Ορει- βασ. 97 Matth.

ισχυρο-χρως, ωτος, ὁ ή, = ἰσχυροσώματος, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ε. 289.

ισχυρό-ψυχος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν ψυχὴν, 'Ψούχ. ἐν λ. ἐφθίμη.

ισχυρό: μέλλ. -ώσω. ἰσχυροποιῶ, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, στε- ρέων αὐτό, ἰσχυρώσαν αὐτὰ ἐν ἡλίος 'Εβδ. ('Ἡσαῖος: ΜΑ', 7): ἐν 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 13. 1, 3, ὡχύρωσε ἐκ διωρθώσεως.

ἰσχύς [ἴδε ἐν τέλ.]. υός, ή, (ἴσως συγγενὲς τῷ ἔχω, ἰσχω) σωματικὴ δύναμις), 'Πσ. Θ. 146, 823, καὶ 'Αττ.· ἀκριβὲς ἰσχύος Πινδ. Ο. 1. 156: δεινὸν ἰσχύος θράσος Σοφ. Φιλ. 104: τὴν ἰσχύν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην Πλάτ. Συμπ. 190B: πρὸς ἰσχύν ἀρίστα πεφυκώς Ξεν. Συμπ. 5, 5: ἐν τῷ πλήθ., ἰσχύος καὶ ἀσθένειας Πλάτ. Πολ. 618D: κατὰ σωματικῶν ἰσχύς καὶ εὐ- μορφίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744C: ὡσαύτως, ἰσχύς γῆς Σοφ. Ο. Κ. 610: ἐπὶ ὡχυρωμένης θέσεως, Θουκ. 4. 35. 2) ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, θεὸς Αἰσχύλ. 'Θήδ. 226, Σοφ. Δι. 118: βσι- λεία γὰρ διόλωλεν ἰσχύς Αἰσχύλ. Πέρσ. 590, πρὸς. 12: ὅπου γὰρ ἰ. συζυγοῦσι καὶ δίκῃ, δύναμις καὶ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 311α: φύσεως ἰ., περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, Θουκ. 1. 138: ἐπὶ μέγα ἐλθεῖν ἰσχύος, εἰς μέγα ὕψος δυνάμειος ὁ αὐτ. 2. 97, πρὸς. 1. 85, κτλ.· παρὰ ἰσχύν τῆς δυνάμειος, ὁ αὐτ. 7. 66: ἰ. μάχης, μαχομένη δύναμις, ὁ αὐτ. 2. 97: ἰ. τῆς ἐλπίδος ὁ αὐτ. 4. 65, πρὸς. 2. 62. 3) βία, οὐ κατ' ἰσχύν οὐδὲ πρὸς τὸ κορτερόν, οὐχὶ διὰ τῆς βίας: κτλ., ἀντίθετον τῷ δόλω, Αἰσχύλ. Πρ. 212: πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 591: πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 538: ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος 'Επι- κράτης: ἐν ᾧ 'Αντιφῶν 2. 10: ἰσχύι Θουκ. 3. 62, Πλάτ. Πρωτ. 332B. 4) κινήτριος δύναμις, 'Αριστ. Φυτ. 7. 5, 3, π. Οὐρ. 1. 7, 16, κ. ἄλλ. II. στρατιωτικὴ δύναμις, ἥτιν δὲ οὕτω ἢ



ἰσχύς πάρεστιν Κύρ. 1. 4, 19. [Ὡς ἐν τῇ γεν., κτλ. ἐν τῇ ἐνικ. ὀνομα. καὶ αἰτ. ὧς ἐν Πινδ. Ν. 11. 41, ἀλλ' αἰτίποτε ὧς παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς π. χ. ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 1074, Χο. 721, Σοφ. Αἶ. 118].

ἰσχυσις, εὖ, ἢ, = ἰσχύς, δύναμις, Φίλων 1. 354. ἰσχυτήρος, α., ον, ἐνισχύων, δίδων δύναμιν, δυναμωτικός, τοῖσι αἰτίοισιν ἰσχυτήροισι χρῆσθαι Ἰππ. 416. 38· ἀλλ' ἐν 36, ὁ Ἐρωτικ. (σ. 384) ἰσχυτήρος = ἰσχυαίμος· ἴδε Littre 4, σ. 312.

ἰσχύω [ἴδε ἐν τέλ.]: παρτ. ἰσχυον Ἀριστοφ. Σφ. 357: μέλλ. ἰσχύσω Βατραχομ. (ἐνθα ὁμοῦς αἱ νεώτερα: ἐκδ. ἔχουσιν ἐνεστώτα), Αἰσχύλ. Πρωμ. 510, Ξεν. Ἀθην. 1. 14, κτλ.: ἀόρ. ἰσχύσα Σοφ. κλ.: πρην. ἰσχύσα Αἰσχίν. 23. 33:—Παθ., ἀόρ. κατ-ἰσχύσθην Διόδ.: (ἰσχύς). Εἶμαι ἰσχυρός (κατὰ τὸ σῶμα δηλ.), ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Σοφ. Τρ. 234, Ξεν., κτλ.: ὅς μέγιστον ἰσχυσε στρατόν, ὅστις ἦτο ὁ ἰσχυρότατος ἐν τῷ στρατῷ, Σοφ. Αἶ. 502· ἰσχ. τοῖς σώμασιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7· τὸ σῶμα ἰσχύει Ἀντιφῶν 140.29· ἰσχύον τ' αὐτὸς ἑμαυτοῦ, δηλ. ἰσχυρότερος ἦν ἢ τὰ νῦν Ἀριστοφ. Σφ. 357· ἰσχύειν ἐκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 18.

2) ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐπικρατῶ, μὴδὲν μείον ἰσχύσειν Διὸς Αἰσχύλ. Πρ. 510, κτλ.: πλέον μείζον ἰσχ. Εὐρ. Ἑκ. 1118, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1606·—ἰσχ. τινί, εἶμαι ἰσχυρὸς ἐν τινι πράγματι, σοφία ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρῶν ἰσχύων Πινδ. Ἀποσπ. 33· θράσει Εὐρ. Ὀρ. 903· ἰσχ. τὴν πρὸς τινα Θουκ. 3. 46· ἰσχ. ἐκ πονηρίας Δημ. 20. 26· ὅθεν ἡ ἵππερ ἰσχύουσι Θουκ. 1. 143., 2. 13· ἰσχ. παρὰ τινι, ἔχω δύναμιν ἢ «ἐπικρατῶ» ἐπὶ τινος, ὁ αὐτ. 8. 47, Αἰσχίν. 28. 9, Δημ. 990. 21, κτλ.: ἐν πᾶσι ὁ αὐτ. 983. 18. 6) οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ἰσχύω, ἐπικρατῶ, ἔχω ἰσχύν, ὅρκος ἰσχ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 621· τάληθες γὰρ ἰσχύον δρέφω Σοφ. Ο. Τ. 356· λόγος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5·—ἀπρως., ἢ γὰρ ὠρίσω σὺ δίκαια, ὅτε Τίμαρχον ἔκρινες, ταῦτά δὲ ἵπου ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ προσήκει τοῖς ἄλλοις ἰσχύειν Δημ. 416. 20, πρβλ. 791. 20·—μετ' ἀπαρ., τὸν μὲν καιρὸν ποτ' ἰσχύειν καὶ ἀνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πράττειν ὁ αὐτ. 214. 5, Πλουτ. Πομπ. 58. 3) ἐξέχω, Λατ. valere, ἴδε ἐν λ. 356· ἰσχύω III. 2. [Ὡς αἰτίποτε παρ' Ἀττ., Σοφ. Αἶ. 1409, Ο. Τ. 356, Ἀριστοφ. Σφ. 357, Ὀρν. 488, 1607· παρὰ μεταγεν., ὧς ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρτ., Ἀνθ. Π. 5. 167, 212· ἔτι καὶ ἰσχύωσα Θεόδ. Περὶ δόρ. σ. 89].

ἰσχω, ἕτερος τύπος τοῦ ἔχω (ἀπακτων μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ παρτ. ἐνεργ. καὶ Παθ., Ἐπικ. ἀπαρ. ἰσχυμέναι, ἰσχυμέν, Ὀδ. Χ. 330, Ἰλ. Ρ. 501), ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. μετὰ περιορισμένης σημασίας, κυλῶν, ἀναγκαιότη, δὲν ἀπίνω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, κρατῶ ἐντός, περιορίζω (ἀλλ' ἴδε κατωθ. II), ἡ νύ σὺ ποῦ δέος ἰσχει Ἰλ. Β. 812, 817, κτλ.: Καλυψοῦς ἡ μιν ἀνάγκη ἰσχει Ὀδ. Δ. 558· θυμὸν ἰσχειν ἐν στήθεσσι Ἰλ. Ι. 256· ἰσχειν ἐδὼν μένος Ἡσ. Θ. 687· οὐδ' εἴ τι σκολ ἰσχεισι (τοῦς μύχους) Ὀδ. Κ. 413· [πρῶν] ποταμῶν .. ῥέεθρα ἰσχει Ἰλ. Ρ. 750· ἰσχειν ἵππους Ο. 456, κτλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 3. 77, καὶ τοῖς Ἀττ.:—μετὰ γεν., χειμάρρου .. τὸν .. οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἰσχει ἀλῶων, τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ .., Ἰλ. Ε. 90· ἀλλ' ἴσχε μεν σῆς συγγόνου .. ἔλφος, μὴ κτείνης αὐτήν, Εὐρ. Ἑλλ. 1656· ἰσχ. τῆς ῥοῆς, τοῦ ἰέναι Πλάτ. Κρατ. 416B, 420E· οὕτως, ἰσχ. τινὰ μὴ πράσειν Εὐρ. Ι. Δ. 661 πρβλ. ἔχω Α. Π. 8· ἴσχε δακνὸν στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1244· τὸ ἴσχον, τὸ κυλῶν, θαυμάσας ὅτι τὸ ἴσχον εἶη τὴν πορείαν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 13. 2)

ἀμεταβ., ἴσχε, «στάσιον», ἴσχε, μὴ φοδοῦ, νικῶν πολὺ Αἰσχύλ. Νο. 1052· ἐπὶ πλοῖον, εἶμαι ἡγχυροβλημένος, Θουκ. 2. 91, πρβλ. 7. 35· ἐπὶ ποταμῶν, «σταματῶ, ὀλιγοστεύω», Ἀρρ. Ἀν. 5. 9·—ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασί, παρ' Ὀμ. εἶναι εὐχρηστον τὸ Μῆσ. ἢ Παθ., ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε Ὀδ. Ο. 54, πρβλ. Ἰλ. Γ. 82· σὺ δὲ ἴσχεο, «κρατήσου», γενοῦ ἥρεμος, «παύσου» (Σχόλ.), Α. 214· ἴσχεο, «πέπαυσον» (Σχόλ.), Β. 247, Ὀδ. Χ. 356, κτλ.: ἡσυχάζω, μένω ἡσυχος, σιωπῶ, καὶ ἴσχεο μὴδ' ὀνομήνῃν Α. 251:—μετὰ γεν., ἰσχομαι τινος, ἀπέχομαι ἀπὸ τινος, ἀρίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, λῶδης ἴσχεσθαι Ὀδ. Σ. 347, Υ. 285, Ο. 323, 531· ἀλλὰ, ἴσχετο ἐν τούτῳ, ἀπρως., ἐδῶ ἐσταμάτησε, διεκόπη (ἢ διαπραγματεύσιν), Ξεν. Ἀν. 6. 3, 9.

II. κρατῶ, [κανόνα] ἀγγάθῃ δ' ἰσχει στήθεος Ἰλ. Ψ. 762, πρβλ. Σοφ. Αἶ. 575, Φιλ. 1111:—μεταρ., κρατῶ, φυλάττω, διατηρῶ, εὐφρίμιαν νῦν ἰσχ., εὐφρίμι, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 178· ἐλπίσιν ἰσχειν τι, ἐλπίζειν τι, αὐτὸς 138· εἰ ταῦτα τούτῳ γινώμιαν ἰσχεις, ἐὰν ἐξυκολούηται β' ἔχῃς ταῦτα τὴν γνώμην ἢ τούτον τὸν σκοπὸν περὶ τούτου τοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 853· ἐπιστήμην Πλάτ. Θεαίτ. 198A· ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, ὁδύνη ἰσχει τὴν γαστέρα, κατεῖχε, κυριεύει, ταλαιπωρεῖ, Ἰππ. 567. 38· τὸν αἰσ' ἀπλῆτος ἰσχει Σοφ. Αἶ. 256.—Παθ., φθόγη ἰσχεσθαι Ἰσοκρ. 386D.

III. μεθ' Ὀμ., ὡς τὸ ἔχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, κατέχω ὡς κτήμα μου, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 3. 58· ἔχω γυναῖκα, σύζυγον, Περσ. 5. 92, 2—ἐπὶ γυναικῶν, ἰσχ. ἐν γαστρὶ, ἢ ἀπλῶς ἰσχειν,

= κυρορεῖν, ἐγκυμονεῖν, Ἰππ. 1014F, κτλ.: ὡσαύτως, μετὰ τοῦτο ἰσχει Κλεόμβροτον Ἡρόδ. 5. 41· ἀκολούθως ὡσαύτως, ἴσχε κάμου μνήστιν, ἔχε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν μνήμην σου, Σοφ. Αἶ. 520· λήθον ἰσχεις = ἐπιλανθάνει, λησμονεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 584· ἄλλος Ι. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1031· γινώμην Ι. = γινώσκει ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 214· Ι. δοῦλον βίον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 302· νοῦν Πλάτ. Συμ. 181D· ἐπωθυμίαν, θάρσος, δέος, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 130E, κτλ.:—μετὰ διπλῆς αἰτ., ἴσχ. τινὰ ἐξυνενον Σοφ. Αἶ. 1031· θεὸν οὐ λήλῃα προστάταν ἴσχων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 882.

2) περι-έχω, περιλαμβάνω, ἐπιφέρω, φθόνον ἰσχει δόλος Πινδ. Π. 11. 45·—οὕτως, αἱ ψῆφοι τάλαντον ἰσχοῦσιν, ἰσοδυναμοῦσι πρὸς .. Πολύβ. 5. 26, 13· ἡ δὲ μὲν ἴσχεσι λίτρας δύο καὶ ἥμισυ ἰωσήπου Ἡρόδ. 14. 7, 1· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις: ἰσχύουσι, ἰσχύει, ἴδε ἰσχύω 3. 3) ἀμεταβ., ὡς τὸ ἔχω, ἀπολέμω ἰσχειν, ἀπολέμω: ἔχειν, Πλάτ. Πολιτικ. 307E· εὐ ἰσχ., εὐ ἔχειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 411C· ὥδε ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 38C· χαλεπώτερον Θουκ. 7. 50.

ἰσ-ωνία, ἡ, (ὥνῃ) ἴση τιμὴ, ἰσότης τιμῆς, δικαία τιμὴ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227.

ἰσωνυμία, ἡ, ταυτότης ὀνόματος, Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 269C.

ἰσώνυμος, ον, (ὄνομα) ἔχον τὸ αὐτὸ ὄνομα, μετὰ γεν., καλεῖν τινά ἰσώνυμον ἔμμεν μάτρως Πινδ. Ο. 9. 96. [ἴ Νικ. Θηρ. 678].

ἴσως, Ἐπίρρ. τοῦ ἴσος, ἐξ ἴσου, καθ' ὅμοιον τρόπον, Σοφ. Φιλ. 758, Πλάτ. Νόμ. 805A, κτλ.: ὡς ἰσατάτα αὐτῷ 744C. II. ἐξ ἴσου, ἰσάκεις, ἴσως λαθεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12· μετὰ ἰσότητος, ἐν ἰσότητι, ἴσως καὶ καλῶς Δημ. 59. 19· οὐκ Ι. οὐδὲ πολιτικῶς ὁ αὐτ. 151. 4· Ι. καὶ δικαίως Διον. Ἀλ. 10. 40· οὐκ ἴσως Πολύβ. 24. 2, 7.

III. κατὰ τὰ φαινόμενα, πιθανῶς, ἴσως, Ἡρόδ. 6. 124, Αἰσχύλ. Πρ. 317, Σοφ. Φιλ. 144, κτλ.: οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως Πλάτ. Νόμ. 965C·—παρ' Ἀττ. συγνάκεις συνάπτεται μετὰ τοῦ ἂν ἢ τάχ' ἂν, ὥμας δ' ἂ φράξῃ δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μὴ ἴσως πύθοισθε .. σεσωσμένον Σοφ. Αἶ. 691, 1009, Πλάτ. Ἀπολ. 31A· ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13. 2 (πρβλ. τάχα)· καὶ κατὰ Ἀντίγραφῃ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἰκέτ. 727 καὶ Εὐρ. ἐν Ι. Τ. 1055, τὸ ἴσως καίτοι ἀντὶ τοῦ ἂν μετ' εὐκτικ., ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε W. Dind. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου·—ἴσως μὲν .., ἴσως δὲ .. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3· ἴσως, ἴσως Ἀριστοφ. Νεφ. 1320, Δημ. 37. 23:—συχνάκεις ἐν χρήσει οὐχὶ πρὸς δῆλωσιν ἀμφιβολίας, ἀλλὰ πρὸς μετρίοφροντα τροποποιήσιν ἢ μετρίαισιν θετικῶς τινος ἰσχυρισμοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 661, Πλάτ. Φαῖδ. 61C, 67A, Φαῖδρ. 233E, κ. ἄλλ., καὶ συγνάκεις παρ' Ἀριστ.

IV. μετ' ἄρθμ., περίπου, Ἀριστοφ. Πλ. 1058, Δαμόδεος παρ' Ἀθην. 15B.

ἴσωσης, εὖ, ἢ, (ἴσῳ) ἐξίσωσις, παραβολή, σύγκρισις, Γλωσσ.

ἴταλα· «ἰστία, εἰς ἃ τοὺς ἰστούς διατείνουσιν» Ἡσύχ.

ἴταλία, ἰων. -ῖη, ἢ Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐκτείνεται ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Σοφ. Ἀντ. 1119, Καλλ. εἰς Ἡραν 58, ὡς τὸ Ἰταλία παρ' Οὐεργιλίῳ.]

ἰταλιάζω: μέλλ. (καθ' Ἡσύχ.) ἰταλιάζω, ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβω. Φώτ., Ἡσύχ.

ἴταλιῶτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ἰταλιώτης, Ἀνθ. Π. 9. 344.

ἴταλικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁ Σικελικός τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος Πλάτ. Νόμ. 659B, κτλ.:—ἀνῳραλ. θηλ. Ἰταλῆς, ἰδος, Ἰταλῆς ὠκυμῶρους ἀμφεκάλυψε κόνις Ἀνθ. Π. 7. 373· ἡ Ἰταλῆς (δηλ. γῆ) = Ἰταλία, Δίων Κ. 54. 22.

ἴταλιώτης, ου, ὁ, Ἑλλην κατόικος τῆς Ἰταλίας, Θουκ. 6. 44, κτλ., πρβλ. Σικελιώτης·—θηλ. -ώτης, ἰδος, ἐπίθ., Θουκ. 8. 91, Στράβ. 243· -ωτικός, ἡ, ὄν, Πλάτ. Ἐπιστ. 326B, Λουκ. Πῶς δὲ ἴστ. Συγγρ. 15.

ἴταλόθεν, ἐξ Ἰταλίας, Χρησμ. Σιбулл. 4. 519.

ἴταλός, ὁ, ὁ ἐγχώριος κατόικος τῆς Ἰταλίας, Στράβ. 210·—ὡς ἐπίθ., Ἀνθ. Π. 7. 741, κτλ. [ἴ, ἀλλὰ ἢ χάριν τοῦ μέτρου, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 505· ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἰταλῆς, Ἰταλῆα.]

ἴταλός, ὁ, = ταῦρος. (Ἡσύχ.), ὁπόθεν λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἰταλία, Τίμαι. 12, πρβλ. Βάρρων (Varro) R. R. 2. 5, ἐν λ. Ἰταλία. (Ἀρχικῶς: Ficcolός, πρβλ. Sannox. valsas, Λατ. vitulus Ὀσκαν. Vitellus (Italia) Σλαβ. tele.)

ἰταμεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ἰταμῶς, Ἰουλιαν. Λόγ. 7, πρὸς Ἡρακλ. Κυνικ. σ. 210, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 582.

ἰταμία [Ι], ἡ, = ἰταμότης, Ἑβδ. (Ἰερ. ΚΘ', 15).

ἰταμός [Ι], ἡ, ὄν, (ἔμμε, ἔτης) ὁρμητικός, σπεύδων, κύνας Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1292· ἔτοιμος πρὸς πᾶν πρᾶγμα, παράτολμος, θρασύς, ἀνίσχυρος, ἀσυλλήγιστος, ἄσωτος, ὡς τὸ Λατ. audax, ἱσιμὸν καὶ τολμηρὸν ἢ πονηρὸν Δημ. 777. 3· ἴτ. πρὸς τι Ἀριστ. Περὶ δόρ. 30. 6, Πλουτ. Ἰάβ. 25· ἰταμώτερος πρὸς λόγους ὁ αὐτ. 2. 1011A· τὸ ἰταμὸν = ἰταμότης, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 19, κτλ.: τὸ ἴτ. τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 7· ἰταμόν τι δεδορκώς Λουκ. Δραπέτ. 19· ἴτ. ἀντιδίδεπειν Αἰλ. π. Ζ. 17. 12.—Ἐπίρρ. -μῶς, Ἀλεξ. ἐν Κνιδίᾳ 1, ἐν Φαί-







νεα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἰφιάνασσα, Σησίχ. 28, Τραγ., κτλ., ἂν καὶ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα διακρίνονται παρὰ Σοφ. Ἠλ. 157: — καλεῖται ὡσαύτως καὶ Ἰφίγδον, Εὐρ. Ἠλ. 1023. Ἰφίς Δυκόφρ. 324. [Ἰφ-]. Ὁ Ἀισχύλ. ἐν Ἀγ. 1526 ἔχει — γενεῖα, ὡς τὸ ἀνοία ἀντὶ ἀνοια, εὐκλεία ἀντὶ εὐκλεία.]

**ἱφί-γέννητος**, ον. ὁ δὲ ἰσχύος γινόμενος, πῦρ Ὀρρ. Ἀποσπ. 2. 28.

**ἱφικρατίδες**, αἱ, εἶδος ὑποθημάτων κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ ἱφικράτους, Διόδ. 15. 44, Ἀλκίφρ. 3. 57, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 342. 31.

**ἱφιος**, α. ον, (ἱφί) Ἑπικ. ἐπιθ., συγν. παρ' Ὀμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει ἱφία μῆλα, παχέα, εὐτραφῆ πρόβατα, Ἠλ. Ε. 556, κ. ἄλλ.

**ἱφυσ** [ἱ], τὸ, εἶδος βοτάνης, κατὰ τὸν Σχολιαστ. εἶδος ἀγρίου λαχάνου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 910, Ἀποσπ. 473, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 11.

**ἱχανάω**, ἴδε ἱσχανάω ἐν τέλ.

**ἱχαρ**, τὸ, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Δισχύλ. Ἰκέτ. 850, ἐνθα ἴδε Σχολ.

**ἱχθῦα**, ἱων. -ύη, ἡ, (ἰχθύς) τὸ ἀπειρηραμένον δέρμα τοῦ ἰχθύος, ῥίγη, χρησιμεῖον ὅπως δι' αὐτοῦ ξέωσι τὰς ἐπιφανείας πραγμάτων, Ἰππ. 914D, αἰχθῦνη, ῥίγη θαλαττῆς δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηροῦν ὄνυχά δηλοῦν, ὥπερ εἰς τὰς ἐμβρυολογίας καὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπιδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα. Ἰαλίνου Ἰπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 488.

**ἱχθυόω**, ἰαλίνου Ἰπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 488. **ἱχθυόωμενος** ἄριστος (συνήθ. γραφ. ἀργός), κατεσκευασμένος μετ' ἰχθύων, Ὁραπόλ. 1. 14.

**ἱχθυοβόλος**, εἰς, ὁ, = ἱχθυοβόλος, Νικ. Θερ. 793, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15, Ἀνθ. Π. 7. 504, 10. 9, πρὸς Ἀθῆν. 116A.

**ἱχθυοβόλεω**, βάλλω, κτυπῶ ἰχθύν, κοινῶς «καμακῶνω», Ἀνθ. Π. 7. 381, 637.

**ἱχθυοβόλος**, ον, πλήτεων, συλλαβῶν ἰχθύς, ἰχθ. μηχανή, περὶ τῆς τριάντης, «καμακίου», Δισχύλ. Θῆβ. 133. αἰθῦται Ἀνθ. Π. 6. 23.

**ἱχθυοβόλος**, 2) ὡς οὐσιαστέ., ἄλιεύς, «φαρᾶς», αὐτόθι 7. 295, 9. 227.

**ἱχθυοβόλος**, 3) Παθ., ἰχθ. θύρα, ἄγρᾳ ἰχθύων ἡγερμένους διὰ τῆς τριάντης, αὐτόθι 6. 24. ἰχθ. ξεῖπνα Ὀππ. Ἀλ. 3. 18.

**ἱχθυοβόρος**, ον, ὁ ἐσθίων ἰχθύς, Ἀνθ. Π. 7. 652.

**ἱχθυοβόρος**, ον, (τόπος) ἐνθα βόσκονται ἰχθύες, ἱχθυόβοτος νομαί Ὀππ. Ἀλ. 2. 1, Νόν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. κα' 80.

**ἱχθυογόνος**, ον, ὁ γεννῶν, παράγων ἰχθύς, Νόν. Δ. 26. 275.

**ἱχθυόδαιον**, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ ἰχθύος, μικρὸς ἰχθύς, «φαρᾶς».

[ὑ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 314. 8; Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1. 3, Ἀναξίλας ἐν «Μαγειρίαι» 1. κ. ἄλλ. ἀλλ' ὅσον δακτυλικοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 405, Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθῆν. 311C.]

**ἱχθυοδόκος**, ον, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος ἐντός, ἡ ἐντός τοῦ ὑποίου θεῖου ἰχθύς, σπυρίς, «φαρᾶς ἐμπύλον», Ἀνθ. Π. 6. 4.

**ἱχθύη**, ἡ, ἱων. ἀντὶ ἰχθῦα, ὁ ἴδε.

**ἱχθ. ἡμῶν**, τὰ, (ἰχθῦα) λεπιδες, κοιν. «λεπίδια» ἰχθύων ἐντεῦθεν, πράγματα σμικρὰ ὁμοιάζοντα μὲ λεπιδας, λεπίσματα, κ.τ.τ., Ἰππ. 877D, 880F, C, κτλ., τὸ ἐνικ. μόνον ἐν 880F. — Κατὰ τὸν Ἑρμειανόν (σ. 488): «ἰχθυήματα, λεπίσματα φλοῶν».

**ἱχθυοθήρας**, α. ὄν, (ἰχθύς) κατάλιλος, ἐπιτρίδεις εἰς ὑποδαγῆν ἰχθύων, τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς τοὺς ἰχθυοθροῦς ἀργυροὺς πάρεσθ' ὁρᾶν Ἀριστοφ. Πλ. 813, Ἀποσπ. 449 (Πολυδ. I, 82) ὡμῶς, «φαρᾶς οὐρα», Λουκ. Λεξιφ. 5. οὐκ ἔστιν ἰχθυοθρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν, δὲν ἡμποροῦμεν νάγοράσωμεν τίποτε ἀπὸ φαριχῆ ἕνεκα σοῦ, (δίδει δὲ αὐτὸν τὰ ἀγοράζειν), Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 21. — τὴν πύλην τὴν ἰχθυοθρᾶν, τὴν ἰχθυοθρᾶν, δηλ. ἐνθα ἦν ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορά, Ἐδδ. (Νεσμ. I, 3).

**ἱχθυοθῆα**, ἡ, (ἰχθύς) ἄλιεῖα, Πρὸκλ. ἐν Βίω. Ὀμ. σ. 9.

**ἱχθυοθῆος**, ἡ, ὄν, = ἱχθυοθῆος, τὰ ἰχθ. ὡμῶς Πρὸκλ. παρὰφρ. Πτολ. σ. 215, Ἐδδ. (B, Παρὰλ. ΑΓ, 14). — ὡσαύτως ἱχθυοθῆος, ἡ, ον, Ἀλ. π. 7. 17. 32.

**ἱχθυό-κεντρον**, τὸ, τριάντα, «καμακίον», Πολυδ. I, 133. ἱχθυό-κεντρον, Ἡσυχ. Σουδ.

**ἱχθυο-μέδων**, οντος, ὁ, βασιλεὺς τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφίνος, Μαρκ. Σιδ. 54.

**ἱχθυο-νόμος**, ον, ὁ ἄρχων τῶν ἰχθύων, ἐπὶ τοῦ δελφίνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

**ἱχθυο-βόλος**, ἱχθυοβόλος, = ἱχθυοβόλος, ἱχθυοβόλος, Φώτ., Εὐστ. 191. 33, κτλ.

**ἱχθυοβ-ρωτός**, ον, καταβρωθείς ὑπὸ ἰχθύων, Πλούτ. 2. 668A.

**ἱχθυο-εἰδής**, εἰς, ἔχων σχῆμα ἰχθύος, λεπιδος σιδηρῆς ἱχθυοειδέος Ἡρόδ. 7. 61.

**ἱχθυοεἰς**, εἰς, ἐν, (ἰχθύς) πλήρης ἰχθύων, πόντος, Ἑλλήσποντος Π. 1. 4, 360. ἱχθυοεἰς κέλευθα, δηλ. ἡ θάλασσα, Ὀδ. I. 177. πυλὸς ἰχθ., ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Ἀριστ. Θεσμ. 324. ὁμοίως πρὸς ἰχθύν, ἔμιας Ὀππ. Ἀλ. 3. 548.

**ἱχθυοειδής**, ον, εἶδος ὑποθημάτων κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ ἱφικράτους, Διόδ. 15. 44, Ἀλκίφρ. 3. 57, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 342. 31.

**ἱχθυο-θήρας**, ον, ὁ ἀγρευτὴς ἰχθύων, ἄλιεύς, «φαρᾶς», Κύριλλ. οὕτω καὶ ἱχθυο-θηρευτής, οὗ, ὁ, Μανέθων 4. 243. ἱχθυοθηρευτήρ. Ἡρος, ὁ, Ἀνθ. Π. 7. 702.

**ἱχθυο-θηρία**, ἡ, ἄλιεῖα, Εὐστ. (;) ἡ ἱχθυοθηρικὴ (ἔξυπ. τέχνη) Πολυδ. Α', 97.

**ἱχθυό-θηρον**, τὸ, = κυκλάμενος, Διοσκ. (Nδθ.) 2. 194.

**ἱχθυο-κένταυρος**, ὁ, ἡ, «τὰ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνθρώπος, τὰ δὲ ἐξ ὀμφαλοῦ μέχρι οὐραίου δελφίνος, ἐπὶ τοῦ Τριτωνος, Τζέτζ. εἰς Δυκόφρ. 34.

**ἱχθυόκεντρον**, «τρίαινα» Ἡσυχ.

**ἱχθυό-κόλλα**, ἡ, ἡ «φαρᾶς κόλλα», Διοσκ. 3. 102, Γαλην. τ. 13, σ. 738, Γεωπον. 13. 14, 13. 2) παρὰ Πλινίῳ, ὁ ἰχθύς ὁ παράγων αὐτῇ, ἀντακίος, 32. 27.

**ἱχθυο-κτόνος**, ον, ὁ φονεύων τοὺς ἰχθύς, Φιλῆς περὶ Ζῶων 80. 6.

**ἱχθυο-λογέω**, ὁμιλῶ περὶ ἰχθύων, Ἀθῆν. 308D, 366D.

**ἱχθυο-λύμης** [λύ], ον, ὁ, ὁ λυμαινόμενος τοὺς ἰχθύς, καταστροφῆς αὐτῶν, κομικὸν ἐπιθετικὸν τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀγαπῶντων κατ' ὑπερβολὴν ἐδέσματα ἐξ ἰχθύων, τὸ τοῦ Ὁρατίου pernicies macelli, Ἀριστοφ. Εἰρ. 814.

**ἱχθυό-μαντις**, εἰς, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἰχθύων μαντεύμενος, Ἀθῆν. 333D, πρὸς Ἀλ. π. Ζ. 8. 5.

**ἱχθυό-μορφος**, ον, ὁ ἔχων μορφήν ἰχθύος, Γεώργ. Σύγγελλ. σ. 16B.

**ἱχθυο-οπτίς**, εἶδος, θηλ. ἐπιθ., κατάλιλος πρὸς ὅπτησιν ἰχθύων, ἑσχαρία ἱχθυοοπτίδες Πολυδ. Γ', 88, I', 95, Ἡσυχ.

**ἱχθυο-πώλαινα**, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπομ., γυνὴ παῖσος ἰχθύς Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1. (Ἀθῆν. 612B).

**ἱχθυοπωλεῖον**, ἴδε ἱχθυοπώλειον.

**ἱχθυο-πώλης**, ον, ὁ, ὁ πωλὼν ἰχθύς, συγν. παρὰ Κωμ., ὡς Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 344. 10, Ἀντιφάνης, ἐν «Βουταλίῳ» 1. 7, Ἀλεξ. ἐν «Δορκίῳ» 1, κ. ἄλλ. — θηλ. ἱχθυοπώλης ἀγορά, ἐνθα πωλοῦνται οἱ ἰχθύες, «τὰ φαρᾶκια», Πλούτ. 2. 849D. — ἱχθυοπώλειον, πώλιος ἰχθύς, Πολυδ. Ζ. 26.

**ἱχθυο-πωλία**, ἡ, τὸ πωλεῖν ἰχθύς, Ἀθῆν. 276F, Πλούτ. 2. 668A. ἐκτός ἂν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀναγνωσθῇ ἱχθυοπώλια κατὰ τὸν Schneid.

**ἱχθυο-πώλειον**, τὸ μέρος ἐνθα πωλοῦνται ἰχθύες, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 4. ἱχθυοπώλειον ἐν Πλούτ. 2. 668A. ἀμφοτέροις οὗτοι οἱ τύποι ἀπαντῶσι καὶ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Βατρ. 1100.

**ἱχθυόρροος**, ον, συγν. -ροος, νηλ. (ῥέω) ἐπὶ ποταμῷ, ὁ ἐν τοῖς ῥέμασιν αὐτοῦ ἔχων πληθύν ἰχθύων, τὸν ἱχθυόρροον ποταμὸν Τιμοκλ. παρ' Ἀθῆν. 342A.

**ἱχθυο-τροφεῖον**, τὸ, ὡς καὶ νῦν, μέρος ἐνθα τρέφονται ἰχθύες, Ἀθῆν. 208A, πρὸς Ἀλ. π. 541F.

**ἱχθυο-τροφεῖος**, ἡ, ὄν, ἀνήλικον ἡ ἀρμύζων εἰς ἱχθυορρίαν, Γεωπον. 20. 1.

**ἱχθυο-τρόφος**, ον, ὁ τρέφων ἰχθύς, πλήρης ἰχθύων, διαδρομὰς ἱχθυοτρόφους Πλούτ. Λούκουλλ. 39, Ἡσυχ. ἐν ἱχθυοεἰς.

**ἱχθυοσυλκός**, ὁ, (ἔλκω) ἄλιεύς, φαρᾶς, Φώτ., Σουδ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Θεοδώρ. ἐν Ἐπιστ. 76 φέρεται ἱχθυοσυλκός.

**ἱχθυοσφάγέω**, τρώγω ἰχθύς, τρέφωμαι ἐξ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 14, 4.

**ἱχθυοσφάγια**, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἰχθύς, Εὐστ. 135. 19.

**ἱχθυο-σφάγος** [σ], ον, ὁ ἐσθίων ἰχθύς, Ἀθῆν. 345E. — οἱ ἰχθ. ἄνδρες, οἱ ἐσθιόντες ἰχθύς, φυλὴ τις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Ἡρόδ. 3. 19, πρὸς Στράβ. 769 κέξ., Πaus. 1. 33, 4. ἐτέρᾳ φυλῇ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Στράβ. 720.

**ἱχθυοσφορέω**, φέρω ἰχθύς, Ἐτυμ. M. 117. 26.

**ἱχθυο-φόρος**, ον, ἔχων ἰχθύς, κρηνίδας ἱχθυοφόρους Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 46. 32. 2) φέρων, μεταφέρον ἰχθύς, Πτολ. Ἐδδ. (Iδδ, M, 26).

**ἱχθυο-πᾶγής**, εἰς, ἐμπηγνύμενος εἰς τὸν ἰχθύν, ἀγκιστρον Ἀνθ. Π. 6. 27.

**ἱχθύς** [ἴδε ἐν τέλ.], ὄντος, ὁ, αἰτ. ἰχθύν, παρὰ μεταγεν. ποιητὰς ὡσαύτως ἰχθῦα Ἀνθ. Π. 9. 277, ἴδε ἐν τέλ.: κλητ. ἰχθῦ Ἡρηντα 2, Κράτης ἐν «Θηλοῖς» 1. 9. — πληθ. ἰχθύες, αἰτ. ἰχθύας, συγν. ἰχθύς, Ὀδ. Ε. 53, ἀμφοτέροις οἱ τύποι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κωμ., πρὸς Τηλεκλειδ. 8. «Ἀμφικύστια» 1. 8. Ἀρχιππικὸν ἐν ἰχθύσι 14 πρὸς Ἀντιφάν. ἐν «Βουταλίῳ» 1. 12, Ἐπιπικὸν ἐν «Φιλόρῳ» 2, οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ., κλ. — Κατὰ τὰ Δ. Β. (44. 22) ἰχθύς, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀττικώτερον ἢ παρὰ ἰχθύας —



δοκ. ἰχθὺς Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήματι» 1. 15· πρβλ. ὀφρύς. Ὁς· καὶ νῦν, ἰχθύς, «ψάρι», ὠμιστής Ἰλ. Ω. 82, πρβλ. Φ. 122, 203, Ὀδ. Ξ. 126, κτλ. — παροιμ., ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων Δουκ. Ὀνειρος ἢ Ἀλεξτρ. 1, κτλ. — μεταφορ., ἐπὶ μωροῦ ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 975B. II. ἐν τῷ πληθ., οἱ ἰχθὺς, ἢ τῶν ἰχθύων ἀγορά ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοὺς ἰχθύς Ἀριστοφ. Σφ. 789, Βάτρ. 1068, Ἀντιφάν. ἐν «Κνωβί» 2· πρβλ. Λάχανον, μύρον, κτλ. [ὁ ἐν διαιτῇ πτωσέσιν· ὁ ἐν τρισυλλάβ. καὶ ἐν ἅπασι τοῖς συνθέτοις· τὴν δὲ ἐξαίρεσιν ἰχθὺν, Θεόκρ. 21. 49, ἀφαιρεῖ ἢ διόρθωσις τοῦ Meineke ἰχθὺς]. ἰχθὺς-ληϊστήρ, ἥρος, ὁ, κλέπτης τῶν ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 7. 295· κ. ἄλλως ἰχθυοληϊστήρ, ἄλλ· ἴδε Λοβέν. εἰς Φρύν. 687. ἰχθὺς-τόκος, ον, γεννῶν, παράγων ἰχθύς, μνημον. ἐκ τοῦ Νόν. ἰχθὺς-φάγος [ἄ], ον, = ἰχθυοφάγος, Ἀνθ. Π. 9. 83. ἰχθὺς-φόνος, ον, φονεὺν ἰχθύς, Ὀππ. Κυν. 2. 444. ἰχθυώδης, ες, = ἰχθυοειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 29, κ. ἄλλ. — Ἐπίρρ. -δῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 9, 10. II. ὡς τὸ ἰχθυόεις, πλήρης ἰχθύων, λίμνη ἰχθυώδης Ἡρόδ. 7. 109. ἰχλα· «κίχλα» Ἡσυχ. ἔγμα, τό, πιθαν. ἐφαρμ. ἀντὶ ἐθμα, «ἔγματα· ἔχλια» Ἡσυχ. ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 218. ἰχναῖος, α, ον, (ἰχνος) ὁ κατ' ἰχνος καὶ κατὰ πόδας παρακολουθεῖν τι, περὶ τῆς Θέμιδος καὶ Νεμέσεως, Ἰχναίη τε Θέμις Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 94, Λυκόφρον 129· Ἰχναίη.. Νέμεσις Ἀνθ. Π. 9. 405· — ὁ Στράβ. (435) φαίνεται ὅτι παράγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Ἰχναί, ἐνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Θέμιδος. ἰχναῖοιμα, ἀποθ., = ἰχνεύω, ἰχναῖοιμα· ἰχναῖοκοπεῖν Ἡσυχ., Σουίδ. ἰχναῖα, ἢ, τὸ ἰχνεύειν, ἐπὶ κυνῶν, Ἰν. Κυν. 3. 7. ἰχνε-λάτης, ἴδε ἐν λ. ἰχνηλάτης. ἰχνευμα, τό, ἰχνος, Πολυδ. Ε' 11. ἰχνεύω, ονος, ὁ, ὁ ἀνιχνεύων· ἐντεῦθεν, 1) ζῶν τι τῆς Αἰγύπτου ὁμοίον ἰκτίδι, ὅπερ ἀνιχνεύει τὰ ὡς τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 35, 2· καλεῖται καὶ ἰχνευτής, Ἡρόδ. 2. 67, κλ. 2) εἶδος σφηκῶν θηρευόντων τὰς ἀράχνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, κλ. ἰχνεύσεις, εως, ἢ, τὸ ἰχνεύειν, Ξεν. Κυν. 3. 4., 10, 5. ἰχνεύτειρα, ἢ, οὐλ. τοῦ ἰχνευτήρ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1907. ἰχνευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθετ., ὃν δεῖ ἰχνεύειν, ἰχνευτέα ἢ δικαιοσύνη Φιλόστρ. 262. ἰχνευτήρ, ἥρος, ὁ, = τῇ ἐπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 76, 449· ὡς ἐπιθετ., ἰχνευτήρ παρὰ τοῦ Νόν. Δ. 46. 115. ἰχνευτής, οὔ, ὁ, ὁ ἰχνεύων, Πολυδ. Ε' 10. 17· ἰχν. κύων, ὁ διὰ τῆς ὑσφρήσεως εὐρίσκων τὸ θήραμα, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 16· — ἰχνευταί ἦτο ἢ ἐπιγραφὴ σατυρικοῦ δράματος ταῦ Σοφοκλέους. III. = ἰχνεύω, ἴδε ἐν λέξει. ἰχνευτικός, ἢ, ὄν, ἰκανὸς εἰς τὸ ἀνιχνεύειν, κύων Αἰλ. π. Ζ. 6. 59· — Ἐπίρρ. -κῶς, δι' ἰχνεύσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 51. ἰχνεύω, (ἰχνος) ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Σοφ. Αἴ. 20, Ο. Τ. 221, 475· ἰχν. θήρας κυσὶ Εὐρ. Κύκλ. 130· κύνες ἰχνεύουσαι Πλάτ. Νόμ. 654E· μεταφορ., κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὴν ψῆφον νὰ ψηφίσῃ κατὰ σοῦ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 802· ἰχν. τὰ λεχθέντα Πλάτ. Παρμ. 128C· τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν ὁ οὗτ. ἐν Πολιτ. 401C· — ἰχνεύεις.. τίς εἰμ' ἐγώ.. Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 227. 2) ἰχνεύω τὰ ὄρη, περιέρχομαι τὰ ὄρη κυνηγῶν, Ξεν. Κυν. 4. 9· — Παρὰ Πινδ. Π. 8. 48, ὁ Böckh ἀναγινώσκει ἰχνεύων (ἀκολουθεῖν τοῖς ἰχνεύειν..) χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ βελτίων ἢ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου σιχνεύων (ἰχνεύων Christ.). ἰχνηλατέω, ἀνιχνεύω, κατ' ἰχνη ἀναζητῶ, Φίλων 1. 12., 2. 475, Εὐστ. Πονημάτ. 128: 10. ἰχνη-λάτης [ἄ], ον, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἰχνηλατῶν, ὁ κατ' ἰχνη ἀναζητῶν, ἀληθείας Πλούτ. 2. 762B· — ποιητ. ἰχνηλάτης Ἀνθ. Π. 6. 183, Πλαν. 289. ἰχνη-λάτῃς, εως, ἢ, τὸ ἰχνηλατεῖν, κατ' ἰχνη ἀναζητεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. 301. 59. ἰχνηλατία, ἢ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ε' 11· ἀναγνωστέον ἰχνηλασία, Λοβέν. εἰς Φρύνιχ. 507. ἰχνηλατικός, ἢ, ὄν, = ἰχνευτικός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 8. — Ἐπίρρ. -κῶς, ἴδέτ. Εἰς ἡγ. Π. σ. 90. ἰχνην, τό, ὑποκρ. τοῦ ἰχνος μόνον κατὰ τύπον (ἴδε Chandler, Gr. Accents § 340), ἰχνος, «πατημασκά», ἰχνη· ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν Ὀδ. Τ. 436· μετ' ἰχνα βαίνει θεοῖο, τὴν παρακολουθεῖ κατὰ πόδας, Ε. 193, Π. Σ. 321· κατ' ἰχναί τινος βαίνειν Ἀπολλ. Ρωθ. Α. 575, Κόιντ. Σμ. 361· ἰχνην ἐδράσασθαι, στήριξαι τὸν πόδα, Ἀνθ. Π. 6. 70. 2) μεταφορ., ἰχνος, λείψανον, ἀγλαΐης αὐτοῦ 58. ἰχνηππος· «ἔπου οἱ λίθοι τρίβονται. ἀκόνη» Ἡσυχ. ἰχνο-βάτης [ἄ], ὁ, ὁ βαίνων ἐπὶ τοῖς ἰχνεσί τινος, ἰχνηλάτης, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνός, Ὁιδίου Μεταμορφ. 3. 107. ἰχνο-βλαβής, ες, βλαβεῖς εἰς τὸν πόδα, Μανέων 4. 500. ἰχνο-γράφεια, ἢ, ὡς καὶ νῦν, τὸ γράφειν τὰ ἰχνη, τὰς κυριωτάτας γραμμάς, σχεδίασμα. Βιτρούβ. 1. 2, § 20.

ἰχνο-πέδη, ἢ, εἶδος ὀσμοῦ ἢ παγίδος, Ἀνθ. Π. 6. 109, 7. 626. ἰχνος, εως, τό, (ἴδε ἐν τέλ.) — ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἰχνος ποδός κτλ., Ὀδ. Ρ. 317, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 678, Ἡρόδ. 4. 82, Πινδ., κλ. μεταφορ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 695· ἐς ταυτὸν ἐλθόν· ἰχνος λόγων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 845, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1184· Σοφ. Ο. Τ. 109· ἰχνος τειχέων Εὐρ. Ἐλ. 108· ἰχνη τῶν πληγῶν Πλάτ. Γοργ. 524C· Αἰσχίν. 81. 22· — Φράσεις, ἰχνος ποδός θείναι, Δατ. vestigia ponere, Εὐρ. Ὀρ. 234, Ι. Τ. 752· θέσθαι Ἀνθ. Π. 7. 464· λεπτὸν ἴ. ἀρβύλης τίθετε, βαδίζετε ἐλαφρῶς, ἡσύχως, Εὐρ. Ὀρ. 140· ἰχνος ἐπαντέλλειν ποδός ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 104· ἴ. ἐρείδειν Ἀνθ. Π. 5. 301· ἐν ἰχνεσί τινος πόδα νέμειν Πινδ. Ν. 6. 27, Σοφ. Αἴ. 32, Πλάτ. Πόλ. 410B, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1059, Πλάτ. Ἐπιστ. 330E, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 276D, ἐν Θεαιτ. 187E· ἰχνοὺς προσάπτεσθαι, ἐκ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 290D· ἰχνη ὑποψίας εἰς τινα φέρει Ἀντιφών 119. 7, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6. 15, κτλ. 2) ποιητ., ποὺς ἢ κνήμη, ἀντίθετ. τῷ ὠλένῃ, Εὐρ. Βάκχ. 1134. 3) τὸ τραχύ πέλμα τοῦ ποδός, Γαλην. 12. 195A· τὸ πέλμα ὑποδήματος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 827, πρβλ. Ἀγρ. Ἰνδ. σ. 330. ἰχνο-σκοπεῖω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ ἰχνη, ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοις τοῖς ἐμοῖς Αἰσχύλ. Χο. 227· ἰχν. καὶ στίβευσιν τὸ μέλλον Πλούτ. 2. 399A. ἰχνοσκοπεῖα, ἢ, τὸ ἰχνοσκοπεῖν, Πλούτ. 2. 917F. ἰχώρ [ἴ], ὥρος, ὁ, ὁ αἰθέριος χυμὸς ὁ βέων εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 340· Ἐπικ. αἰτ. ἰχθὶ ἀντὶ ἰχώρα, ὡς τὸ γέλω ἀντὶ γέλωτος καὶ ἰδρῶ ἀντὶ ἰδρώτος, Ἰλ. Ε. 416· — βραδύτερον ἀπλῶς, = αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1480. II. τὸ ὑδατὸς μέρος τῶν ζωτικῶν χυμῶν, Δατ. serum· τοῦ αἵματος, Πλάτ. Τίμ. 83C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 11 (ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 9), π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8· τῆς χολῆς, Ἰππ. 396. 8· τοῦ γάλακτος, ὡς τὸ ὀρρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 6· τὸ ὑγρὸν τὸ βέων ἐξ ἡμιόπουτο κρέατος· ὅταν διατείνῃ τις αὐτό, Ἀργέστρ. παρ' Ἀθην. 399E· ὁ χυμὸς τῶν φύλλων, Διοσκ. 1. 172· ἀλλ' ἀσαφῶς, 2) ἐπὶ ἐκβαρμένῳ καὶ ῥυπαρῶν χυμῶν, πῶον, «ἐμπυον», ὕλη, Δατ. pus, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 911· ἰχώρος ὑδαρὲς ὑπωχροί, βέοντες ἐκ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 9, 2. III. τὸ δηλητήριον ὄρεων, ὁ αὐτ. π. Θουμας. 141· ἐπὶ τῆς νάφθης, αὐτόθι 97. ἰχωρο-ειδής, ες, ὁμοιάζων πρὸς ἰχώρα ἢ ὀρρόν, ἰχωροειδὲς αἷμα, «τὸ περιέχον ἐν αὐτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτὴν.. καὶ διαβρωτικὴν» Ἰππ. Γαλην. εἰς Ἰππ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8. ἰχωροροεῖω, (ρέω) ἐκβάλλω ἰχώρα, πυώδη ὕλην, σύριγγας.. ὅσαι.. ἰχωροροοῦσιν αἰεὶ Ἰππ. 200E· παρὰ μεταγεν., ἰχωροροεῖω, Διοσκ. 3. 26, Ἐρωτιαν. σ. 126. ἰχωρώδης, ες, = ἰχωροειδής, Ἰππ. 494. 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 7, 3. ἰψ, (οὐχὶ ἑψ), ὁ, γεν. ἱπός [ἴ], ὄνομα πληθ. ἔπες· (ἱπτομαι) — σκόληξ καταστρέφων κέρατα καὶ ξύλα, Ὀδ. Φ. 395· ὡσαύτως, ὁ τρώγων τὰ βλαστήματα τῶν αἰπέλων, ὡς τὸ ἑψ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 10, 5, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 5, Στράβ. 613. ἱψαο, ἴδε τὸ ῥῆμα ἱπτομαι. ἱψοί, ἱψηλός, Αἰολ. ἀντὶ ὕψος, ὕψηλός, ἱψοὶ δὲ τὸ μέλαθρον.. ἀέρρετε τέκτονες ἀνδρες Σαπφῶ ἐν Ἐπιθαλαμ. 91 [73], κτλ., ἴδε Αἰθ. D. Λεολ. σ. 81. (Ἐν Δυρ. Ἀδολ. Brhk. ὕψος). ἱψός, ὁ, εἶδος φολλόδενδρος ἢ ἴσως τὸ Pyrus Cretica, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 2. 2) παρ' Ἡσυχ., = κισσός: «ἱψόν· τὸν κισσόν Θ(ο)ύριοι». ἱω, ὑποτακτ. τοῦ εἶμι. ἱώ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἱάου, προστ. τοῦ ἱάομαι. ἱώ, ἐπιρρονημα, ὡς ἐν τῷ Δατ. io triumphe! — τιθέμενον μόνον ἢ διπλοῦν, ἀπανίως τριπλοῦν, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 125, τίθεται ἱώως ἐπὶ ἐπικλήσεως βοηθείας, ἱώ μάκαρες, ἱώ θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 96, Σοφ. Φιλ. 736. 2) συχναῖς ὡσαύτως ἐπὶ θλίψεως ἢ παθημάτων, ἱώ δούσαντος Σοφ. Ἀντ. 850· κτλ. κ. μ. γεν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1305, κτλ. II. μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἱώ ἢ αὐτόθι 1485· [ἴ, ἀλλ' ὁμως ἐνίστε ἴ, ἐν ἀναπ. καὶ δακτυλ. στίχοις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1455, 1537, Σοφ. Πλ. 150, Εὐρ. Ἀλκ. 741]. ἱώ [ἴ], ἱοῦς, ἢ· αἰτ. ἱώ, προσέτι ἱοῦν Ἡρόδ. 1. 1· κλητ. ἱοῦ Αἰσχύλ. Πρ. 635, κλ.: — θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. II. ὄνομα τῆς σελήνης ἐν Ἀργεῖ, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 92. ἱώα, = ἱώ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1070. ἱωβήλ, = τῷ ἐπομ., Ὀριγέν. VII. 20D, Σύγκελλ. 185. 4. ἱωβηλαῖος, ον, ὁ, ἔτος ἀρέσεως παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κατὰ πεντηκονταετίαν. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ γρεῶνται ἀπηλλασσόντο τῶν ἐκνεύων, καὶ οἱ ἐν δουλείᾳ ὄντες ἡλευθεροῦντο κτλ., Διαθήκη τῶν Ὁσέα Πατρ. 1065C, Ὀριγέν. I. 520A, III. 1076A, κλ. ἱωβηλός, ον, ὁ, = τῷ προηγ., ἱωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 12, 3. ἱωγα, ἴδε ἱών, ἱωνγα. ἱωγή, ἢ, Ἐπικ. λέξις ὡς τὸ σκέπας, σκέπη, Βορέω ὑπ' ἱωγή, ὑπὸ σκέπην ἀπὸ τῶν βόρειον ἀνεμον, Ὀδ. Ξ. 533. ἱωδής, ες, (ἰόν, εἶδος) ἔχων χρώμα ἰού, Ἰππ. Προγν. 40. ἱώδης [ἴ], ες, (ἰός, εἶδος) ὁμοίος πρὸς σκωρίαν, ἔχων χρώμα



στωρίας, Θεοφρ. π. Αἰθ. 37, κτλ. II. ἔριμος, πικρός, Ἰππ. π. Ἀργ. Ἰγερ. 16· δηλητηριώδης, Ἀθην. 42Α· τὸ ἰώδες, ἐπὶ τοῦ φθό-  
νου, ὁ φθόνος, Πλούτ. 2. 565C.

ἰωή, ἡ, (ἴδε αὐτὸ) πᾶς ἰσχυρὸς ἦχος· ἡ κραυγὴ ἢ βοή ἀνδρῶν, Ἰλ. Κ. 130, κτλ. ἦχος φόβου, Ὀδ. Ρ. 261· ἐπὶ ἀνέμου, Ἰλ. Δ. 276, Α. 308· ἐπὶ πυρός, Ἰλ. 127· ἐπὶ βρυχάτων, Ἠσ. Θ. 682· ἡ τῶν ὀπλων κλαγγή, Κόλουθ. 56· ἐπὶ τῆς ἡχοῦς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21, 90· ἡ Λατινική, ἡ Λατινική γλῶσσα, αὐτόθι 19. 102· — Ἐπική λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 216.

ἰωθεῖς· ὁξυνθεῖς καὶ ἰωθῇ· ὠξύνθη, ἐχολώθη· Ἡσυχ.  
ἰωκή, ἡ, (διδίωκω, πρβλ. Δδ II. 10)· — καταδιώξις, Ἰλ. Ε. 521.  
Αἰτ. κατὰ μεταπλασμόν (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. ἰώξ), ἰώκα Α. 601.

ἰωλία, ἡ, (ἴα) = φήμη, Ἡσυχ.

ἰών, ἰώνγα, Βοιωτ. ἀντὶ ἐγώ, ἔγωγε, Ἀπολλ. π. Ἀντ. 324B.  
ἰων, ὠνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ξούθου (ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ τῆς Κρεού-  
σης, ἐξ οὗ ἡ φυλὴ τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 7. 94, κτλ. — Ἰωνες, οἱ, ἴδε  
Clinton 1. 53, κέξ.: — ἰωνία, ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, Δισχύλ. Πέρσ. 771.

ἰωνία, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, ἴδε ἰωνιά, 2.

ἰωνιά, ἄς, ἡ, (ἴον) λειμών ἴων, Λατ. violarium, Ἀριστοφ. Εἰρ. 577.

2) τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 9, 4. II.

= χαμαίπετος Ἀθην. 681D.

ἰωνίξω. μιμούμαι τοὺς Ἰωνας, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

ἰωνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰωνας, ἐκτεθλυμμένος, Ἀρι-  
στοφ. Εἰρ. 46· — Ἐπίρρ. — κῶς, κατὰ τὸν ἰωνικὸν τρόπον, θηλυπρε-  
πῶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163· — τὸ ἰωνικὸν μέτρον, μέτρον συνι-  
στάμενον ἐξ ἰωνικῶν στίχων ὡς τοῦ Ὁρατίου ἐν Ῥιδ. Γ. 12· — ἀνώμ.  
θηλ. ἰωνίς, ἑδος, Πανσ. 6. 22, 7, κτλ. — ὡσαύτως ἰωνιάς,  
ἄδος, Ἀθην. 681D.

ἰωνίσκος, ὁ, Ἐρέσιον ὄνομα τοῦ ἰχθύος χρυσόφρυος, Ἀθην. 328C.

ἰωνιστέ, Ἐπίρρ., ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ, Α. Β. 572.

ἰωνο-κάμπτης, ου, ὁ, ὁ κάμπτων μαλακῶς τὴν ἐκ τοῦ φω-  
νῆν ἐν τῷ ᾄδειν ὡς οἱ Ἰωνες, Πλούτ. 2. 539C.

ἰωνο-κῦσος, ἀκόλαστος, Κρατύτος ἐν Ἀδελφ. 28.

ἰωρός, ὁ, (ῶρα, οὐρός, ἴδε I. II. 5), φύλαξ τῆς πόλεως,  
Ἀπολλών. π. Ἀντωνιμ. 330· — Παροιμ., οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ, οὐδ'  
ἐν ἀσφαλείᾳ, Σουίδ., Παροιμιολογ. Gaisf. σ. 87.

ἰῶτα, Καλλιὰς παρ' Ἀθην. 453D, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ι· —  
παροιμ. ἐπὶ πράγματιος λίαν μικροῦ, τὸ σμικρότατον τῶν γραμμα-  
των (τὸ Ἑβρ. jod), ἰῶτα ἐν.. οὐ μὴ παρέλθῃ Εὐαγγ. κ. Ματθ.  
ε', 18.

ἰωτακισμός, οὗ, ὁ, τὸ προφέρειν τὸ ἰῶτα μετὰ πολλῆς ἐμφά-  
σεως, π. χ. Troia, Maia, Spald. Quintil. 1. 5, 32, Isid. Etym. 1. 32, 5. II. ἐπαναλήψις τοῦ ι, ὡς Junio Juno Jovi jure ira-  
scitur, Marc. Capell. § 514.

ἰωτίξω, γράφω διὰ τοῦ ἰῶτα, Μοσχόπ. π. σχεδ. σ. 55· — οὕτως,

ἰωτογραφίω. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 921· — ἴδε Κόντου Γλωσσ.

ἰωχμός [Γ], ὁ, = ἰωκή, Ἰλ. Θ. 89, 158· ἰωή ἀσπέτιον ἰωχ-  
μοῖτο· Ἠσ. Θ. 683, πρβλ. Θεόφρ. 25. 279.

ἰωψ, ὠπος, ὁ, μικρὸς τις ἰχθύς, Ἀθην. 229A, 300F

## J

[J] ι, j ἡ γ (iod, jod ἡ yod), τὸ ἰῶτα νεκρὸν, γράμμα ὑποθετικόν,  
ἢ κοινὸς ἡμιφωνὸν νομιζόμενον, προφερόμενον δ' ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς  
συμφωνοειδὲς ἰῶτα, ἄγουν ὡς ι ἢ ὡς ι ἐπιφερομένου φωνήεντος, σχε-  
δὸν δηλαδὴ ὡς τὸ οὐρανικὸν γ ἐπομένου ε ἢ ι, οἶον· ἱατρὸς ἱατρὸς  
γιατρός, ἱεράκιον ἱεράκι γεράκι, γηγενής, κλπ. Τὸ ὑποθε-  
τικὸν τοῦτο γράμμα οὐδέποτε συστάσκει τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἢ γλῶσ-  
σης εὐρεῖται οὐδὲ μνημονεύεται, προσελήθη δ' ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρα  
λεϊκῷ μόνον διότι ἐπ' ἐσχάτων χρόνων εἰσῆλθῃ διὰ τῆς συγκριτι-  
κῆς φιλολογίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικὴν, καὶ ταῦτα πρὸς  
θεωρητικὴν ἐρμηνείαν ἐτυμολογικῶν τινῶν καὶ προσφθικῶν φαινο-  
μένων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μάλιστα δὲ πρὸς μερικὴν ἐξηγήσιν  
τῆς καλομένης 'ἀντεκτάσεως' ἢ 'ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως'.  
Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὸ ἰῶτα νεκρὸν [ι] —

Α'. Ἀρκτικὸν μὲν ὃν διεσώθη ἐν τισὶ λέξεσιν ὡς δασύ πνεῦμα  
('), οἶον· Ἰνδ. jāś, ὅς· Ἀβέσς jāśar, Λατίν. iecur, ἡπαρ· Ἰνδ.  
yājñas (ἁγίασμα), ἄγνος· Ἰνδ. yu-ḥmā, Γο-ῦ. jus, ὕμεῖς (ἄλλ.  
Αἰολ. ὕμεες)· ἐν ἄλλαις δὲ λέξεσιν ὡς ζ, οἶον· Ἰνδ. yugām, Λατ.  
iugum, ζυγόν· Ἰνδ. yāvas, Διδουαν. jāvaī (σῖτος), ζεῖαι· yūshas  
(ζωμός), Λατ. ius (Γαλλ. jus), ζωμός, ζῦμη.

Β'. Κείμενον δὲ μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐξέπεσε τέλειον ἀπολω-  
λός, οἶον· ὄφεις δέος (πρβλ. δεῖδω), \*φθῖα φθῖη· \*τρεῖς  
τρῆες (ἐν Γόρτυνι), τρεῖς τιμαῖο, φίλειο, μισθοῖο (τιμάω, φι-  
λέω, μισθώω). Ἐν πολλοῖς δ' ὁμοῦ διεσώθη ὡς ι ἰδίᾳ ἐν τοῖς συμ-  
πλέγμασι κ1 (= F1) καὶ ι1, ἐπομένου φωνήεντος, οἶον· φυλῶ μεθύω  
ἀλυλῶ (ἐν Λέσθῳ)· υἱὸς υἱός (ἀλλὰ καὶ υός)· ἱατῆραν (= ἱατῆρα),  
Παφίαις (ἐν Κύπρῳ)· Δαμάτρουις ἱαροῖσι, διίᾳ (ἐν Παμφυλίᾳ)

ἔτι δ' ἐν τοῖς συγκριτικοῖς πλεῖων, χερεῖων, καλλεῖων, ἡδέων,  
ἐχθῖων κλπ. (πρβλ. καὶ τιθεῖμεν, φιλεῖμεν, λύσαιμεν, τι-  
θεῖην, διδοῖην κλπ.).

Γ'. Εὐρισκόμενον δὲ κατόπιν συμφώνου ἢ περιεσώθη ὡς ι, ἢ ἐξέ-  
πεσεν ἀντεκτείναν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν.

α'. 2 περισώθην ὡς ι.

(1) αἱ ανι αρ1, οἱ ονι ορ1 = αἱ οἱ, οἶον· ἄφιετος (πρβλ.  
Λατ. avis), αἰφετός (αἰθετός· ἀετός, Ἡσυχ.), Ἄττ. ἀετός· ὄα-  
φιο, \*δαίφο. δαίω (πρβλ. Διδαίφω ἐν Κορίνθῳ)· \*κλαφιο, κλαίω,  
Ἄττ. κλάω· \*καφιο, καίω, Ἄττ. κάω.

(2) Ἐκ τῶν ασι οσι εσι υσι ισι, ἐκπεσόντος τοῦ σ, προέκυψεν  
αἱ οἱ εἰ υἱ ι ἢ ι, οἶον· νασιο (νάσσα), ναίω· \*ἡλιασιο- (Ἰνδ.  
līlāsas, ποθῶν), λιλαισμαι, λιλάω· \*τοσιο (Ἰνδ. tasya), τοῖο,  
Δωρ. τῶ, Ἄττ. τοῦ· ἔμεσιο, ἐμεῖο = ἐμοῦ· ἄλεθεσια (ἀληθές),  
ἀλήθεια· \*γεγονεσια, γεγονεῖα· ἔσιεν (Ἰνδ. syām), εἶην·  
\*τελεσιο, τελεῖω· ἰδυσια, ἰδυῖα· \*κονισιο (κονίσταλος) κονίω·  
\*οσιο, οἶομαι, κτλ.

θ'. 2 ἐκπεσὸν μὲν ἀντεκτείναν δὲ τὴν προηγουμένην συλλαβὴν.

Τὸ σύμπλεγμα ντι πανταχοῦ ἐγράφη πρῶτον μὲν εἰς νσ, εἶτα  
δ' εἰς σ μετ' ἀντεκτάσεως, οἶον·

Κρήτ. Θεσσ. Λεσθ. Ἰων. Ἄττ. Δωρ.

*παντια	πάνσα	παῖσα	πᾶσα	πᾶσα
*μοντια	μόνσα	μοῖσα	μοῦσα	μῶσα
*λεγοντια	λέγονσα	λέγοισα	λέγουσα	λέγωσα
*τιθεντια	τιθένσα	τιθεῖσα	τιθεῖσα	τιθησα
τάνς	τάνς	τάις	τάς	τάς
*ένς	ένς	εἷς	εἷς	ῆς

Κατὰ τὰνωτέρω τὸ ι κατόπιν συμφώνου ἐκπεσὸν ἀντεξέτεινε τὸ  
α εἰ ο τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, οὕτως ὥστε ἀρχέγονα μὲν  
αἱ οἱ αρι ονι ορ1 αἱ ι ἀντεξέστησαν εἰς αἱ οἱ, ἀρχέγονα  
δὲ ἐνι ερι ινι ιρι υνι υρι εἰς εἰ ι υ, οἶον· ὄφανιο φαίνω, \*τε-  
κτανιο τεκταίνω, \*σπαριο σπαίρω, ἄγκονια ἀγκοῖνα, \*μο-  
ρια μοῖρα, \*δαφιο δαίω, \*κλαφιο κλαίω, ἄμοφια (ἀμοφίαν  
ἐν Κορίνθῳ) ἀμοῖδῃ, \*κτένιο κτείνω, \*φθεριο φθεῖρω, \*περια  
πεῖρα, \*κρινιο κρίνω, ὄτρυνιο ὄτρυνω. Ἐνταῦθα κατατε-  
κτέον καὶ τὸ ἄλιος ἄλλος, ὅπερ Αἰολικῶς ἐνίοτε τρέπεται εἰς  
αἷλιος, οἶον· αἰλῶν (ἐν Κύπρῳ) = ἄλλων· αἰλότρια (ἐν Ἠλίδι) =  
ἀλλότρια (πρβλ. αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον παρ' Ἡσυχίῳ).  
Ἄλλ' ὁμοῦ ἐν τῷ φαινόμενῳ τούτῳ τῆς ἀντεκτάσεως παρατηρητέον  
δὲτι ἐν τοῖς ἐνι ερι ινι ιρι τῷ ι ἐν μὲν τῇ Αἰολίᾳ (τῆς Λέσθου)  
ἀφωμοῖσθαι τῷ προηγουμένῳ συμφώνῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντεξέτεινε τὸ  
προηγούμενον ε ι υ, οἶον· \*κτενιο \*φθεριο \*οἰκτίριο· ὄτρυνιο  
ἐν μὲν Λέσθῳ κτέννω φθερῶ οἰκτίρῳ ὄτρυννω, ἀλλαχοῦ δὲ  
κτείνω φθεῖρω οἰκτίρῳ ὄτρυνω· Ἡ Αἰολικὴ αὕτη ἔκτασις  
ἐπαρμολύεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ λι ἐνθα τὸ ἐκπεσὸν ι ἀφωμοῖσθαι τῷ  
λ καὶ παρήγαγε λλ, οἶον· ἄλιος (Λατ. alius) ἄλλος (ἐν Κύπρῳ  
καὶ Αἰλός, ὡς ἄνωτέρω)· \*καλιος (Ἰνδ. kalyānas 'ῥαῖος') κάλ-  
λος· \*στέλιο στέλλω· \*αἰολιο αἰόλλω· \*ποικιλιο ποικίλλω·  
\*φυλιον (Λατ. folium) φύλλον· (\*πολφιο) \*πολῖο πολλοί, κλπ.

Σημ. 1. Τὸ κ1 (κ1, q1) ἐν μὲν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ μέρει τῆς  
Θεσσαλίας, ἔτι δ' ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Κρήτῃ, ἐμφανίζεται ὡς ττ, ἀλλαχοῦ  
δ' ὡς σσ, οἶον (ἐκ βίξης pāq) πάτταλος, πάσσαλος (plāq)  
πλήττω, πλήσω· (pēq) πέττω, πέσσω· (γλῶχις) γλῶττα,  
γλῶσσα (ἥκιστα) ἥττω, ἥσσω· Λατ. pīcis, πῖτα, πῖσα·  
(Ἰνδ. dyāñis), Λεσθ. Σδεύς, Βοιωτ. καὶ Λακων. Δεύς (καὶ Δδεύς·)  
Ζεύς. — Ἐπὶ πᾶσι σημειωτέον ἐνταῦθα τὰς ρηματικὰς καταλήξεις  
ὀδοντοφώνων ρημάτων εἰς -άζω καὶ -ίζω (ἐκ τοῦ -αῖο καὶ  
-αῖο), ἐν αἷς τὸ ζ διαλεκτικῶς φέρεται καὶ ὡς δδ ἢ σδ, οἶον·  
φροντίζω, φροντίσσω (ἐν Λέσθῳ)· δοκιμάζω, δοκιμάδσω (ἐν  
Βοιωτίᾳ)· παίζω, παίδσω (ἐν Λακωνικῇ)· δικάζω, δικάδσω (ἐν  
Γόρτυνι)· χρίζω, χρίδσω (ἐν Μεγάρῳ), κλπ. [Α. Ν. Γιάνναρης]



## Κ

**Κ** κ, κάππα, τό, ἄλλ., τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου: κ' ὡς ἀριθμητικόν, κ' = 20, ἀλλὰ κ = 20,000. Τὸ ἀριθμητικόν κα' (21) κεῖται ὡς μία συλλαβὴ ἐν τινι ἐμμέτρῳ ἐπιγραφῇ δημοσίου-θείῃσιν ὑπὸ τοῦ Keil ἐν τῇ Φιλολογικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Bergk (Bergk's Philol. Journal) (1846) σ. 984, ὡς τὸ ζήσασα ἐτη ε', ἐν τέλει ἐξαμέτρου. I. τὸ κ εἶναι τὸ φιλὸν οὐρανισκόντων ἀγωνίων ἔχον ἀντίστοιχα τὸ μέσον γ καὶ τὸ δασύ χ. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. κ, Λατ. c (k), γ, Σανσκρ. k, kh, k' ἢ ś = τῷ Γοτθ. καὶ Γερμ. ἀρκτικῷ h, καὶ (ἐνίοτε) τῷ μέσῳ g — ὡς, καρ-δία, κέαρ, Λατ. cor, Σανσκρ. hrid = Γοτθ. haitro, Ἀρχ. Σκαν-διν. hjarta, Ἀγγλο-Σαξον. heorte, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herza — κάλαμος, Λατ. calamus, culmus, Σανσκρ. kalamas = Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. halam, halm — κάναβις, Σανσκρ. sanam = Ἀρχ. Σκανδ. hanpr, Ἀγγλο-Σαξον. hænep, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hauf — κεφαλὴ, Λατ. caput, Σανσκρ. kapālas = Γοτθ. haubith, Ἀρχ. Σκανδ. höfud, Ἀγγλο-Σαξον. heafod, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. houput — κύων (κυν-ός), Λατ. canis, Σανσκρ. śvā (ἀντὶ śvan), = Γοτθ. hunds, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hund, κτλ. — νύξ, (νυκτ-ός), Λατ. nox (noct-is), Σανσκρ. nak, naktis, = Γοτθ. nahts, Ἀγγλο-Σαξον. niht, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. naht — δέκα, Λατ. decem, Σανσκρ. daśan, = Γοτθ. taihun, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. zehan — ὀκτώ, Λατ. octo, Σανσκρ. aṣṭāu, = Γοτθ. ahtau, Ἀγγλο-Σαξον. eahta, Γερμ. acht. II. μεταβολαὶ τοῦ κ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις, κτλ.

1) παρ' Ἰωσι τὸ κ ἀντικαθιστᾷ τὸ χ, ὡς, κίθων δέκομαι βάθρακος κύθηρ ἀντὶ χιτών δέχομαι βάτραχος χύτραι — οὕτως αἱ παλαιότεροι Ἀττ. μετέβαλλον τὸ χνός, γνάπτω, ῥέγχω εἰς κνός, κνάπτω, ῥέγκω. 2) Παρ' Ἰωσι τὸ κ ἐνίοτε ἀντικαθιστᾷ τὸ π, ὡς, κού, κοτε, κως, κτλ., ἀντὶ που, ποτε, πως, κτλ. — οὕτως, ἔσκε = ἐνίσπευ, ἔππος Λατ. equus, σκύλον Λατ. spolia, κώληξ Λατ. poples, πρβλ. ὡσαύτως αἰ-πόλος, πᾶς καὶ ε-καστος. 2) παρὰ Δωρ. τὸ κ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ τ, ὡς δῖκα, ἄλλοκα, τήνος ἀντὶ δτε, ἄλλοτε, κτείνος. 4) παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς τὸ κ προεστέσσετο λέξασιν τινων, ὡς καπτήνη ἀντὶ ἀπήνη, Ἀθήν. 418D. 5) τὸ γ πρὸ τοῦ κ (ὡς καὶ πρὸ τοῦ γ, χ, ξ) προφέρεται ὡς ν — πρβλ. κόππα.

κᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. κε, = τῷ Ἀττ. ἄν, (ὡς γᾶ, Δωρ. ἀντὶ γε), Ἀριστοφ. Ἀχ. 737, 799, Ἰππ. 201, Λυσ. 117, Θουκ. 5. 77, Θεόφρ. [Περὶ τοῦ αἰ, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀχ. 806]. καβάδης, ου, ὁ = καβάδιον, Τζέτζ. Χιλ. 12, 791. καβαδίκειν ἀντὶ καβαδίκιον, ου, τό, = καβάδιον; Achmes 109, Οὐεπ. 268. καβάδιον, ου, τό, (Περσικόν) «καρτάν» = κᾶνδης, Κ. Πορρ. 10, Εὐκθ. Βασ. Τάξ. 749, 16, κλ.

κα-βαίνων, Δωρ. ἀντὶ καταβαίνων, Ἀλκμᾶν 22 — πρβλ. κά-πετον.

κᾶδαισος, ὁ, (κᾶθος) ἀθηργός, ἄπληστος, Κρατῖνος ἐν «Μαλ-θακοῖς» 7.

καβάλλης, ου, ὁ, ἐργάτης καὶ ἀχθοφόρος ἵππος, Λατ. cabal- lus, Γερμ. Gaul, Πλούτ. 2. 828E — ἐντεῦθεν καβαλλάρεις, ὁ ἵππευς, Προκ. Π. 289, 20, ὡς κύριον ὄνομ. Βύαγρ. 2873B, Ἰωάνν. Μόσχ. 2925B, κλ. — καβαλλαρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἵππικόν, ἵππικός, Θεοφάν. 557. 8, Λέοντ. Τακτ. 6. 2., 18. 82, 10. — ὡς οὗς, τὸ καβαλλαρικόν = τὸ ἵππικόν, ἢ ἵππος, Θεοφάν. 548. 19, κλ.

καβαλλικεύω, εὐσω, = ἵππεύω, Μαυρίκ. 1. 2, Θεοφάν. 594. 16., 595. 13, Λέοντ. Τακτ. 6. 12, κλ.

καβαλλίνος, α, ὄν, τὸ Λατ. caballinus = ἵππειος — ὡς οὗς, ἢ καβαλλίνα, εἶν. κ. πόρος, καβαλλίνα ἀλόγου Θεοφάν. 728. 16. καβάλλιος, α, ὄν, = καβαλλίνος Θεοφάν. 636, 17.

καβαλλοκίλιον, τό, σκέπασμα ἵππου, Κ. Πορρ. Εὐκθ. Βα- σιλ. Τάξ. 462. 6.

Κάβαρνοι· οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι· Ἡούχ. κάβασι· «κατάδητοι, Λάκωνες» Ἡούχ.

καδδᾶλε, Ἐπικ. ἀντὶ κατέβαλε· ἀδρ. β' τοῦ κατεβάλλω. καδδᾶλλικός, ἡ, ὄν, Λακων. ἀντὶ κατεβλητικός, ὁ δυνά- μενος νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, Ἀλκμᾶν. 1 τινι. ἡττωμένῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰπέ τις, ὁ ἀνταγωνιστής, ὁ Λάκων, ἐγένετό του κρισί- σων· οὐ μένον, ἔφη, ἀλλὰ καδδᾶλλικώτερος Πλούτ. 2. 236E, ἐνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. Μ. Ἀντων. 7. 52 — καδδᾶλλική (ἐπλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ παλαίου, Γαλν. 6. σ. 38.

καδδᾶς, ἴδε καταβαίνω — καδδᾶσία, ἴδε καταδᾶσία.

καδδᾶλμα· «περίστρωμα, Λάκωνες» Ἡούχ.

Κάβειροι, οἱ, μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες λατρευόμε- ναι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμῳ καὶ Σαμοθράκῃ, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα μυστήρια διεδόθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα· οὗτοι ἐθεω- ροῦντο ὡς βραχεῖς τὸ ἀνάστημα μετὰ μεγάλων γεννητικῶν μορίων καὶ ἐκαλούντο υἱοὶ τοῦ Ἠφαίστου ὡς κατέχοντες τὴν τέχνην τοῦ ἐρ-

γάζεσθαι τὰ μέταλλα, Ἡρόδ. 2. 51., 3. 37, Στράβ. 470, κέξ. Ἡ ἀρχὴ καὶ πρόδος τῆς Κάβειρικῆς λατρείας ἐξηγήσθη ὑπὸ τοῦ Λοβεν- κίου ἐν Ἀγλαοφ. σ. 1202 κέξ., Welcker ἐν Δισχύλ. Τριλογία. — Κάβειριδες, αἱ, καὶ Κάβειρῶ, ἡ, αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἡ μήτηρ τῶν Κάβειρων, μνημονεύονται ὑπὸ Στράβ. 472. — Στέφ. ὁ Βυζ. ἀνα- φέρει τοὺς ἐπιθ. τύπους Κάβειραῖος, α, ὄν, (ὡσαύτως παρὰ Πανσ. 9. 25. 5-7), Κάβειριεύς, ἡ, ὄν, θηλ. Κάβειριάς, ἄδως· ὡσαύ- τως τὸ ἀποθ. Κάβειριάζομαι, τελῶ τὰ Κάβειρικά μυστήρια: — ὡσαύτως Κάβειρεῖται, οἱ, Πανσ. 9. 25. 8. — Κάβειρεῖον, τό, ὁ ναὸς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 9. 26, 2. Κάβειρία, τά, τὰ μυστήρια αὐ- τῶν, Ἡούχ.

καδιοθύρα, ἡ, (ἐκ τοῦ Λατ. cavea, θύρα), ἡ καταρρακτὴ θύρα κοινῶς «κλαδανή» Ἀρχ. Μαθμ. σ. 47.

καδλᾶει· «καταπίνει» Ἡούχ.

καδλᾶς· ἀμάνδαλος τῶν θυρῶν, Πάριοι· Ἡούχ.

κάθος, ὁ, μέτρον σίτου ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν χοῖ- νιξ, Ἐδδ. (Δ' Βασιλ. Σ', 25), Γεωπ. 7. 20. [Πιδαν. ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Kab.).

κάγ, σπάνιον ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατὰ πρὸ τοῦ γ, κάγ γόνυ ἀντὶ κατὰ γόνυ· κάγ γόνυ δουρὶ βαλὼν Ἰλ. Υ. 458· κάγ γόνων Σαπφώ 25 (50).

καγκαινῶ καὶ κάγκω, ξεραίνω, ἀποξηραίνω, Ἡούχ., ὅστις ἐρ- μινεύει τὸ καγκαινῶν διὰ τοῦ «θάπαι, ξεραίνει» καὶ καγκομέ- νης διὰ τοῦ «ξηρᾶς τῷ φέθω».

κάγκαμον, τό, Ἀραβικὸν τὴν κόμην ἐν χρήσει εἰς καπνίσματα, Διοσκ. 1. 23, Πλίν. 12. 44. — Καθ' Ἡούχ.: ἀκάγκαμον, παρ' Ἰνδοῖς ἐξύλον δάκρυον καὶ θυμίαμα.

κάγκανος, ὄν, (καίω, καγκαινῶ) κατᾶξρος, κατὰλληλος πρὸς καῖσιν, ἐξύλα κάγκανα Ἰλ. Φ. 364, Ὀδ. Σ. 308, Θεόφρ. 24. 87· κάγκανα κάλα Ὀμ. Ἦμν. εἰς Ἑρμ. 112· στάχυς Λυκίφρ. 1430. — Παρ' Ἡούχ. εὐρίσκομεν καγκαλῆα· κατακεκαυμένην — καὶ καγκάνεος ἀπαντᾷ παρὰ Μανέθωνι 4. 324.

κάγκελος, ὁ, τὸ Λατ. cancelli, δρύακτος, κιγκλῖς, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 8. 57, Ἡούχ.· ὡσαύτως κάγκελλος, Βυζ.· ὅθεν καγκελ- λᾶριος, ὁ = λογοθέτης, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχων. Πολιτικ. 3. 36. —

κάγκελον, τό, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 638, 672. — ἐντεῦθεν, καγκελο-εἰδὼς, Ἐπίερ., ἐν εἰδεί κιγκλῖδων, Ἰππιατρ. 254. — καγκελο-θύρις, ἰδὼς, ἡ = κιγκλῖς, Εὐρυμολ. Μ. 513.

3· ὡσαύτως, καγκελωτὴ θύρα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 124, Πολυδ. Η', 124 (μετὰ διπλοῦ λ).

καγκύλη, ἡ, Αἰόλ. ἀντὶ κηλῖς, Ἡούχ.

καγοῖς· «καταργαῖς, Σαλαμῖνιοι» Ἡούχ.

καγχᾶζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καγχᾶω, ὁ ἴδ.ε.

καγχᾶλᾶω (παρ' Ὀμ. καγχαλᾶω), γελῶ ἤχηρος, καγχᾶζω, Λατ. cachinnari, καγχαλᾶωσι, καγχᾶζουσι χλευαστικῶς, Ἰλ. Γ. 43· καγχαλᾶων, χαίρων, ἀγαλλόμενος, Σ. 514, Κ. 565· καγχα- λᾶωσα Ὀδ. Ψ. 1, 59· καγχαλᾶσκε Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 996. — πρβλ. καχᾶζω.

καγχαλίζομαι, «καγχαλίζεσθαι· χαίρει, παύεται» Ἡούχ., καὶ καγχαλᾶω· «χῆλῶμαι, ὑπὸ χαρᾶς ἀνίσταμαι» ὁ αὐτ.

κάγκαλος· «κρίκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις, Σικελιοί» Ἡούχ.

κάγκαμος, ὁ· «κισσὸς ὁ ὑπὸ Κροτωνιατῶν» Ἡούχ.

καγκᾶς, ὄντος, ὁ, Λατ. Cacinno, ὁ καγχᾶζων, κομ. ὑπο- κριτῆς τῆς Δωρικῆς σκηνῆς, Müller Dor. 4. 7, 3· πρβλ. ὡσαύτως Χαρίτων.

κάγκασις, ἑως, ἡ, = καγκασμός, Μ. Φιλῆ; τ. Α', σ. 333, ἐκδ. Mil.

καγκασμός, μεγάλῳνος, ἡχρὸς γέλως, κοινῶς «κάκανα», Κλήμ. Ἀλ. 196, Πολυδ. Ζ', 199· ἴδε καχασμός.

καγκαστής, οὔ, ὁ, ὁ καγχᾶζων, ἡχρῶς γελῶν, Α. Β. 45, Πολυδ. Ζ', 29.

καγχᾶται· «γελᾷ ἀτάκτως» Ἡούχ.

καγχᾶζω, = καγχᾶζω, Ἀθην. 438F· «καγχᾶζει· ἀθρόως γελᾷ» Ἡούχ.

καγχρυδίας, ου, ὁ, εἶδος πυροῦ, σίτου, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 8. 4. 3.

καγχρυδίων, κάγχρυς, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. καγχρυδίων, κά- χρυς, κτλ.

κάγῳ [α], Ἀττ. κατὰ κρᾶς, ἀντὶ καὶ ἐγῶ.

κάδ, Ἐπικ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ δ, κάδ δώματα Ὀδ. Δ. 72· κάδ δύναμιν Ἡσ. Ἑργ. κ. Πρ. 334· ἀλλὰ οὐ πρὸ τοῦ δέ, Ἰλ. Β. 160, κτλ.· κάδ' δ' ἔβαλε, κατὰ τῶσιν ἀντὶ τοῦ κατέβαλε δέ, Ὀδ. Δ. 344· πρβλ. κα-βαίνω, κά-ζελε, κα-υάξαις.

καδᾶλέομαι, Δωρ. ἀντὶ καταδᾶλέομαι, τῷ Διὶ Ὀλυμπίῳ τῷ καδᾶλημένῳ (ἀντὶ καδᾶλημένῳ, δηλ. καταδεδηλημένῳ) Ἐπίερ. Ὀλυμπ. παρὰ Boeckh τ. 1, σ. 26.

κάδαλοι· «κολώματα, κολοβάθρα» Ἡούχ.

[καδδίζω, ῥίπτω ψῆφον εἰς κάδον, ῥῆμα πλασθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ παρὰ Πλούτ. ἐν Λυκούργῳ 12 κεκαδδισθαι (κεκαδδισθαι κατὰ τὰ ἀντίγρ.), ὅπερ σημαίνει, ἀποδοκιμάζεσθαι διὰ ψήφου, τὸν δὲ οὕτως ἀποδοκιμασθέντα κεκαδδισθαι λέγουσι Πλούτ.



ἐνθ' ἄνωτ.—'Ο Κοραῖς ἐν τῷ κειμένῳ ἔχει τὴν γραφήν κεκαδδελ-  
θαι, ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσι (σ. 385) λέγει: «κεκαδδεῖσθαι» Δ. Γ.  
κεκαδδῆσθαι. Διορθοῦν δ' ἐπεχειρήσαν οἱ μὲν κεκαδδίσθαι (παρὰ τὸ  
καδδίζω), οἱ δὲ κεκαδδixσθαι (παρὰ τὸ καδδixίζω) ἢ ἐκκεκαδδι-  
χίσθαι.»

καδδixος, ὁ, Σικελικὸν τι μέτρον, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ ἡμιτε-  
κτον. Ἱπρακλειωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 53 (ἴδε Γρηγ.  
σ. 707).—Παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Λυκ. 12, = κάδος II, = κἀδixος  
(κάδος Κοραῖς) γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλάς  
ἐμβάλλουσιν».

καδδραδixτην, ἴδε τὸ βῆμα καταδαρδάνω.  
καδδixσαι, Ἐπικ. ὄνομ. πληθ. θηλ. μετοχ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ  
καταδixω.

κάδixον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάδος, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 40')  
κάδixιον Διον. Ἐρ. ἐν Βαστ. Γρηγ. 28.

καδixσκον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., μέρος ἡδυσματοθήκης, τῆς  
καλουμένης καὶ κυμινოდίκου, Νικοχάρης ἐν «Γαλατείᾳ» 1.

κάδixσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάδος, Κρατῖνος ἐν «Πυτινῇ» 16.

II, κάλπη: ἐν ἐγκληματικαῖς δίκαις ὑπάρχον συνήθως δύο κα-  
δixσκοι, εἰς οὓς οἱ δικασταὶ ἔρριπτον τὰς ψήφους, εἰς τὴν μίαν τὰς  
καταδικαστικάς καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰς μὴ τοιαύτας, ὁ καδixσκος δὲ  
σοι ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλύς δδλ Φρόν. Κωμ. ἐν  
«Μούσαις» 2, πρβλ. Ἀριστοφ. Σπ. 853, Λυσίαν 133.12, Λυκούργ.  
169.12, κτλ. (ἴδε ἐν λ. κημός).—ἀλλ' ἐν πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν  
δασκίαι ζήτημά τι ἐμελλε νὰ ἀποφασισθῇ ἐπιδεχόμενον πλείονας λύσεις  
τῶν δύο, ἐποθετεῖτο ἀνάλογος ἀριθμὸς καδixσκων, π. χ. τέσσαρες,  
Δημ. 1053. 3, πρβλ. Schömann εἰς Ἰσαῖον περὶ τοῦ Ἀγνίου Κλή-  
ρου § 21.—πρβλ. κάδδixος.—Καθ' Ἡούχ.: «καδixσκοι» σίτυαι,  
εἰς αὐτὰς τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. καὶ τὰ ἀγγεῖα εἰς αὐτὰς ψήφους ἔφερον».

καδixμεῖα ἢ καδixμῖα (ἐξυπακ. γῆ), «γεννᾶται δὲ ἡ καδixμῖα ἐκ  
τοῦ χαλκοῦ καμινουμένου, προσαναούσης τῆς λιγυρῆς τοῖς τοίχοις  
καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων» κτλ., ἐχρησμέμεν δὲ ὡς φάρμακον εἰς  
ὀρθρινὰ πάθη καὶ αἰλιά, Διοσκ. 5. 85, Γαλην.

Καδixμεῖος, α, ὄν, ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου. Καδixμῖα. Σεμέλη, ἡ  
τοῦ Κάδμου θυγάτηρ, Ἡσ. Θ. 940, Τραγ. ποιητ. Καδixμεῖος, Πινδ.  
I. 4. 88 (3. 71), Σοφ. Ἀντ. 1115.—Καδixμεῖος, οἱ, οἱ παλαιοὶ  
κάτοικοι τῶν Θηβῶν, Ὀμ., Ἡσ., Τραγ. ὡσαύτως Καδixμῖνες Ἰλ.  
Δ. 385, κτλ.:—ἡ Καδixμῖα, ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν, Σεν. Ἑλλ.  
6. 3, 11.—παροιμ., Καδixμῖα νίκη, ἐπιτερούσα δηλ. τὸν ἴδιον  
διεσθον τῶν νικούντων (ἐκ τοῦ μύθου τῶν Σπαρτῶν, δηλ. τῶν κατα-  
γομένων ἐκ τῶν σπαρτῶν οὐδένων τοῦ δράκοντος; ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας  
τοῦ Πολυνείκου; καὶ Ἐτεοκλέους), Ἡρόδ. 1.166, πρβλ. Πλάτ. Νόμ.  
611C, Πλούτ. 2. 488A, Σουίδ. ὡσαύτως, Καδixμεῖον κράτος  
Ἀνθ. Π. 5.179.

Καδixμῖωνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, δηλ. ἡ Σεμέλη, Συλλ.  
Ἐπιγρ. 6280B. 59.

Καδixμῖθος, η, ὄν, Ἱων. ἀντὶ Καδixμεῖος, Ἡρόδ., (ἴδε Κά-  
δμος) εὐρεῖται καὶ ἐν Τραγ. τριμέτρῳ παρὰ Γαλην. 13, σ. 641:—  
θηλ. Καδixμῖς, ἴδος, Ὀμ. Ὑμν. 7. 57, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 161.  
ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Θουκ. 1.12.

Κάδixμῖλος, ὁ, «Ερμῆς ἐν Τυρρηνίᾳ» Σχόλ. εἰς Λυκούργ. 162,  
Ἀρκάδ. 56, 2, κλ., πρβλ. τὴν λ. κάδixουλοι.

Καδixμο-γενής, ἔς, ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθείς, Αἰσχύλ. Θέτ. 302,  
Σοφ. Τρ. 116, Εὐρ.

Κάδixμος, ὁ, Ὀδ. Ε. 353, Ἡσ. Θ. 937, κτλ.: υἱὸς τοῦ τῆς Φοινίκης  
βασιλέως Ἀγνήνορος, ἀδελφὸς δὲ τῆς Εὐρώπης, θεμελιωτῆς τῶν ἐν  
Βοιωτίᾳ Θηβῶν.—ἡ διήγησις αὕτη εἶναι παρὰ μεθ' Ὀμηρον χρόνων,  
διότι κατὰ τὰ ἐν Ὀδ. Α. 262 ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆλος ἦσαν οἱ κτί-  
στορες αὐτῆς. Ὁ Κάδixμος λέγεται ὅτι ἦγεγεν ἐκ Φοινίκης τὸ παλαιὸν  
Ἑλληνικὸν ἀλφάδιον ἐκ δεκαῖς γραμμῶν, ὅπου ἐν ταῦτα ἐκλήθη-  
σαν Καδixμῖα ἢ Φοινικῖα γραμμῖα (Ἡρόδ. 5. 58, 59): ταῦτα  
βραδύτερον ἠδὲ ἡγήσαν τῇ προσθήκῃ ἄλλων ὀκτὼ γραμμῶν, καλου-  
μένων Ἰωνικῶν, ἡ ω θ φ χ ζ ξ ψ, πρβλ. Wolf Proleg. σ. lii  
κξξ. (Κάδixμος πῖθων. = τῷ: ὁ ἐξ Ἀνατολῶν ἄνθρωπος, πρβλ. τὸ  
Ἑβρ. Qedem = Ἀνατολή).

κάδixμο-ποιός, ὄν, κατασκευάζων κάδους ἢ ἀγγεῖα, Σχόλ. εἰς  
Ἀριστοφ. Εἰρ. 1201.

κάδixος [α], ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος ἢ  
οἴνου, Λατ. cadus, Ἀνακρ. 16, Ἀρχιλ. 4, Ἡρόδ. 3. 20, Σοφ.  
Ἀποστ. 479, Ἀριστοφ. κλ. οἱ Ἴωνες τὸ κεράμιον ἐκάλουν κά-  
δον, Κλείταρχος (ἐν παῖς γλώσσαις) παρ' Ἀθην. 473B. 2) μέ-  
τρον ὑγρῶς = ἀμφορεύς, Φιλόχ. παρὰ Πλούτ. Γ', 71, Ἀνθ. Π.  
παράστ. 28, Ἀριστ. Ἀποστ. 426.

II, κάλπη ἐν ἡ οἱ ψηφο-  
φορῶντες ἔρριπτον τὰς ψήφους, ὡς τὸ καδixσκος, Λατ. situla,  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 1032.—Τὸ μέτρον συνήθως ἀπαιτεῖτο κάδixος δι'  
ἐνός δ, οὐδέποτε κάδixδος, τὸ δὲ διπλοῦν δ εἶναι βεβαιωμένο, μόνον  
ἐν τοῖς Δωρ. τύποις κάδδixος, καδδixixομαι.

κάδixος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κῆδος.

κάδixουσα, «εἶδος σταφυλῆς» Ἡούχ.

Κάδixουλοι ἢ Κάδixωλοι (κάδixμῖλοι Kiessling), οἱ, καίτιδες

ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν λατρίαν τῶν Καθεῖρων, παραβαλλόμενοι ὑπὸ  
Διον. Ἀλ. 2. 22 πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ Camilli.

καδixανῆς (καπρ—): «καταφωρῆς» Ἡούχ.

κάδixρος, «κάπρος ἐνορχις» Ἡούχ.  
κάδixτας, ὄν, ὁ, παρασιτικὸν τι φυτόν, Συριακῇ λέξει, Θεοφρ.  
π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 3.—Παρ' Ἡούχ. γράφεται, κασῦτας καὶ  
ἐρμηνεύεται: «Συριακὸν βοτάνιον».

Κάειρα, ἡ, θηλ. τοῦ Κάρι, γυνὴ ἐκ Κάριας, Ἰλ. Δ. 142. II.  
ἐπιθ. θηλ. = Καραική, π. χ. Κάειρα ἐσθῆς Ἡρόδ. 5. 88.

κάεις, κἀῖμεναι, ἴδε ἐν λ. καίω.

κά-ζελε, Ἀρκάδ. ἀντὶ κατ-ἐβαλε.

κάξομαι, ἴδε καίνυμαι.

κάθ[α] [α], Ἐπίρρ., ἐν χρήσει ἀντὶ καθ' α, συμφώνως πρὸς,  
ἀκριβῶς ὡς, Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχῳ» 551, Πολύδ. 3. 107, 10,  
Ἐβδ., κτλ. γράφομεν καθ' α ἐν Σεν. Ἀπομν. 4. 6, 5, Ἑλλ.  
1. 7. 29.

II, παρὰ παλαιότεροις συγγραφ. καθάπερ, Ἱων.  
κατάπερ, Ἡρόδ. 1. 182, κ. ἄλλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 8, Ἑκκλ. 61,  
κτλ. μετὰ μετοχ., ὡς τὸ ὦς, ἄτε, Δίων Κ. 37.54.—μετὰ προσθή-  
κῃ: τοῦ εἰ πρὸς ἐπίτασιν, καθάπερ εἰ Ἱων. κατάπερ εἰ Ἡρόδ.  
1. 170), ὡς εἰ, ἀκριβῶς ὡς, Πλάτ. Φιλόθ. 22E, 59E, κ. ἄλλ.:  
μετὰ τοῦ ἀν, καθάπερ ἀν Δημ. 633. 17 μετὰ τοῦ ἀν καὶ τοῦ  
εἰ συγχρόνως καθάπερ ἀν εἰ Πλάτ. Νόμ. 684C, Ἀριστ. π. τὰ  
Ζ. Ἰστ. 4. 2, 16, κτλ.—Πρβλ. καθό, καθώς.

καθαγixάζω, = τῷ ἐπομ., Ἐβδ. (Δευκ. ΚΖ', 26. Β' Μακκ.  
Α', 26).

καθαγixίω: μέλλ., -ίω, Ἀττ. -ιῶ. Ἱων. καταγixῶ Ἡρόδ. 1.  
86. Καθιερῶ, προσφέρω εἰς θεὸν τινα, τινὶ τι, ἀκροθίνια  
ταῦτα καταγixεῖν θεῶν ὅτεφ δὴ Ἡρόδ. ἔνθα ἄνωτ., Ἀριστοφ.  
Ὀρν. 566, πρβλ. Λυσιστρ. 238, Πλάτ., κλ.—ἐπὶ θυσίᾳ διὰ  
πυρός, θυμῖματα κ. Ἡρόδ. 2. 130' κ. πυρὶ αὐτόθι 47' κ.  
ἐπὶ πυρὸς 7. 167' ἐπὶ τοῦ βωμοῦ 1. 183' ἀπολ., 2. 40, κτλ.:  
—προσφέρω προσφοράς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Λατ. paren-  
tare, Δουκ. περὶ Πένθους 9.

II, καθόλου, καίω, καταγix-  
ζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου [ἐπὶ τὸ πυρ] Ἡρόδ.  
1. 202.—καίω νεκρὸν σῶμα, εἰς δὲ καὶ θάψαν, Πλουτ. Ἀντών.  
14, πρβλ. Βρούτ. 20' οὕτω πῖθαι. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1081, ὅσων  
σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγγισαν, ὅσων τὰ κατεσπαράγμένα σῶ-  
ματα κύνες ἔθαψαν, δηλ. κατέφαγον, (Λαυρ. Κῶδ. καθήγγισαν  
ἀλλ' ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει, μετὰ ἄγους ἐκόμισαν ὁ Δινδ. ἐπεται  
τῷ Wunder νομίζοντι ὅτι οἱ στίχοι 1080-1083 εἶναι νόθοι), ἴδε  
σημ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν γραφὴν καθήγγισαν.

καθάγixισμός, ὁ, καθιέρωσις = ἐπικηδεῖσι τελεταί, Λατ. pa-  
rentalia, Δουκ. περὶ Πένθους 19.

καθαγixίω: μέλλ., -ίω, Ἀττ. -ιῶ, καθαρίζω, ἐξαγixίω, ἀγixίω,  
τὸν τόπον θείω καὶ δαδλ Δουκ. Φιλοφ. 12' μήτηρ πυρὶ καθή-  
γιντοί δέμας, δηλ. ἐκάη ἐπὶ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Εὐρ. Ὀρ. 40.

II, προσφέρω ὡς ἐξιλεωτικὴν θυσίαν, καλλίφλογα πέλανον  
ἐπὶ πυρὶ καθαγixίσας ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 707.—Περὶ τοῦ ἐν Σοφ.  
Ἀντ. 1081, ἴδε καθαγixίω II.

καθαγixισμός, ὄν, καθαγixισμένος, κεκληιδωμένος αἵματι, αἵμα-  
τηρῶς, τὸν Ἑλένας φόνον καθαιμακτὸν Εὐρ. Ὀρ. 1358.

καθαγixίσσω: μέλλ., -ίω, καθιστῶ αἱματηρόν, ραντίω ἢ κηλι-  
δῶν με αἷμα, «καταματιῶν», τινα Αἰσχύλ. Εὐρ. 450' χρῶς, δέ-  
ρην καθαιμαξία Εὐρ. Ἑκ. 1126, Ὀρ. 1527' σκήπτρῳ κ. κῆρα ὁ  
αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 538' τὴν γλῶτταν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E.

καθαγixιστός, = τῷ προηγ., «καταματιῶν», Εὐρ. Ἑλλ. 1599,  
Ἡρ. Μαιν. 234, 256, Φοῖν. 1161, Ἀριστοφ. Θεσμ. 695.

κάθix-αιμος, ὄν, πλήρης αἵματος ἢ αἱμάτων, «αἱματομένος»,  
τραυμάτια, οἷτα Εὐρ. I. Τ. 1374, Ἡρ. Μαιν. 384.

καθαίρεσις, εἰς, ἡ, τὸ καθαιρεῖν, καταστρεφῆναι, καταστροφὴ,  
φόνος, σφαγὴ, Σηισίχ. παρὰ Σουίδ., Πλουτ. Ἀντών. 82' κατάλυ-  
σις, κατεδάρισις, Θουκ. 5. 42, Ἰσοκρ. 153B, Σεν. Ἑλλ. 2. 2, 15'  
ἢ τῆς ἐξουσίας, κατάλυσις, ἀνατροπὴ, Πρωδιαν. 2. 4, 9, πρβλ.  
B' Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 8' ἢ κ. τοῦ λαοῦ = ὁ λαὸς ὁ καθαιρεθείς  
Ἐβδ. (Α' Μακκ. Γ', 43)—αἱ καθαιρέσεις, τὰ ἐρείπια, Ἀθήν.  
περὶ Μηχανισμ. 92B.

2) ἐλάττωσις, μειώσις, ἀντίθετον τῷ  
αὐξήθῃ, πρόσθεσις, Ἀριστ. Φυσ. 3. 6, 9, κξξ.:—ἐν τῇ ἱατρικῇ,  
ἐλάττωσις τῆς πλεοναζούσης σαρκὸς, Ἰσχωνας, Ἰππ. 117' G τῶν  
σωμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11' τῶν ὀγκων Πλάτ. Τίμ.  
58E = πρβλ. καθαιρέω II. 6.

3) καθαιρέσις ἐκ τοῦ αἵμα-  
τος, Πρωδιαν. 3. 1, 1' ἰδίως ἐπὶ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἐνεκα  
ἀξιοποιούου πράξεως, Ἀλέξ. Ἀλ. 577C, 581B, Σουίδ. Ἀντιοχ. 1,  
Ἀθαν. I. 260D, Ἐπιφάν. II. 200A, κλ.

4) ἐκλείψις ἡλίου καὶ  
σελήνης, «τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις  
ἐκάλουν τῶν θεῶν» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 533.

καθαίρετός, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ., ὃν δεῖ καθαιρεῖν, Θουκ. 1.118.

καθαίρετης, ὄν, ὁ, ὁ καθαιρῶν, καταβάλλων, καταρρίπτων,

πολεμίων Θουκ. 4. 83' Καίσαρος Δίων Κ. 44.1.

καθαίρετικός, ἡ, ὄν, καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, μετὰ γεν.,  
καθαίρετικός παντὸς οὐτινοσοῦν Κορυνθ. 184.

2) ὑπο-



διδύων, ἐλαττών, μειωτικός, φάρμακα Γαλην. 13, σ. 130· σπληνός καθαίρετικός Δίσκ. Β. 137· καθ. τῆς ψυχῆς Φιλων 2.148.

2) Ἐκκλησιαστ. ἐπὶ καθαίρεσως κληρικῶν, τὰ καθαίρετικά (ἐξουκνομή, γράμματα), ἔγγραφα καθαιρέσεως, Σωκράτ. 164B.

II. Ἐπίρρ.—κῶς, διὰ καθαιρέσεως, τινος Ὠρίγέν. κατὰ Κέλσ. 25B.

καθαίρετος, ἡ, ὄν, κτητός, ὃν δύναται τις νὰ ἔχη, ὃ ἐκείνοι ἐπιστήμη προύχουσι, καθαίρετον ἡμῖν ἐστὶ μελέτη, δυνάμεθα κτῆσθαι αὐτὸ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Θουκ. 1.121, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι καθαίρετον, ἀλλὰ πρὸς Δίων. Κ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 181 ἐκδ. Mai.

καθαίρειω, ἴων. καταίρειω: μέλλ.—ῥω: μέλλ. ὁ καθαίρειω Ἀνθ. Πλαν. 334· ἄρρ. ὁ καθαίρειω, ἀπαρ. καθαιρέω: ἄρρ. ἁ παρὰ Βυζ. καθάρησις καὶ καθάρσις. Καταβιβάζω, καθαιρέω ἰστίᾳ Ὁδ. 1.149· καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφῃ ζυγὸν ἤρεον (ἐν τμήσει) Ἰλ. Ω. 268· καθαίρειν ἄχθος, καταβιβάζειν, δηλ. καταβιβάζειν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὤμων τινός, Ἀρίστοφ. Βάτρ. 10· κ. τὸ σημεῖον (πρὸς ἑαυτὸν 1. 3) Ἀνδοκ. 6. 4· κ. τῶν ἐκ τῆς στοᾶς ὅπλων, τινὰ ἐξ αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8· ἐκείνον μὲν καθαιρέων, καταβιβάζον ἐκ τοῦ σταυροῦ, Πολύδ. 1. 86, 6·—οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφω, φθάνει τὰ τόξα καταβιβάζοντες, προσθάνει καὶ καταβιβάζει τὰ τόξα (δηλ. ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκρέμαντο), Ἡρόδ. 3.78· τοὺς ἰστούς Πολύδ. 1. 61, 1. 2) κτείνω τοὺς ὀφθαλμούς νεκροῦ, ὅσους καθαίρεισσι θανόντι περ Ἰλ. Δ. 453· ὀφθαλμούς καθαιρούσα Ὁδ. Ω. 296· οὕτω, χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς ἐλέειν Δ. 426.

3) ἐπὶ μάγων, κατάγω, καταβιβάζω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Λατ. caelo deducere, σελήνην Ἀρίστοφ. Νεφ. 750, Πλάτ. Γόργ. 513A· καθ. εἰκόνα Λουκυρ. 164. 29. 4) κατὰ με πῆδον γὰς ἔλοι, ἀνάνοξ' ἢ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ, Εὐρ. Ἰκέτ. 829. II. καταβάλλω, καταστρέφω, ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοή καθέλθῃσι Ὁδ. Β. 100, Γ. 238, Τ. 145, κτλ.· μὴ καθέλω μιν αἰὼν Πινδ. Ο. 9. 90· φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ Ἀίσχλ. Ἀγ. 398· μοῖρα τὸν φύσαντα κατέτελε Σοφ. Αἴ. 517, πρὸς Εὐρ. Ἠλ. 878, κτλ.· ἀπὸ τῶν, ἀποκτείνω, φονεύω, ταῦρον αὐτόθι 1143, πρὸς Σοφ. Τρ. 1063.

2) καταλύνω, ἐλπίσας (ὁ Κροῖσος) καταίρησιν Κυρὸν τὴν καὶ τὴν Περσέων δύναμιν Ἡρόδ. 1. 71, πρὸς 1. 4, 95, 2. 147, κτλ., πρὸς Δημ. 20. 11, κτλ.· ἰδίως, ἐκβάλλω τῆς ἀρχῆς, ἐκθρονίζω, Ἡρόδ. 1. 124, 7. 8· τὸ τε ληστικὸν καθάρει ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν πειρατέαν ἡφάνειν ἐκ τῆς θαλάσσης, Θουκ. 1. 4· κ. ὕδριν τινός, δίδον, τὸ ἀξίωμα Ἡρόδ. 9. 27, Σοφ. Ἀποσπ. 572, Πλούτ. Θερμίστ. 22· καθάριζέμενος τὴν αἵσθησιν, ἐσπερήμενος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 38. 3) καταδαίρειω, τὰς πόλεις Θουκ. 1. 58, πρὸς 2. 14, 5. 39· τῶν τειχῶν, μέρος τῶν τειχῶν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13· καθάριζέτω· Οἰχαλία ὄρει Σοφ. Τρ. 478, κτλ. 4) ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, καταργῶ, ἀκυρῶ, τὸ Μεγαρέων ψήφισμα Θουκ. 1. 140, πρὸς 139, Πλούτ. Περικλ. 29· ἔργον κ. λόγῳ Φιλῆμων ἐν Ἀδελφ. 18. 5) ὡς Ἀττ. δι-κανικός ὁρος, καταδικάζω, ἡ καθαίρουσα ψήφος, καταδικαστικὴ ψήφος, Λυσ. 133. 12· μετ' ἀπαρ., ἐμὲ πάρος καθαιρεῖται Ἀλ-βέρτ. Σοφ. Ἀντ. 275· καὶ οὕτω πιναν, κατὰ με, Ἀΐδας ἔλοι πατρὶ ξυνθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1689, πρὸς Εὐρ. Ὀρ. 862· ἀπὸ τῆς ἀπορασίως, ὅτι ἂν αἰ πλείους ψῆφοι καθαίρωσι Διον. Ἀλ. 7. 36, πρὸς 39. 6) ἐλαττώνω, υποβιβάζω, μειώ, ἀντι-θετον τῷ αὐξῶ, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 20, πρὸς Φυσ. 6. 6, 9· ἐλαττώνω, καθιστῶ τὸ ἰσχνότερον, σῶμα κ. διαίταις Πλούτ. Ἀν-τάν. 53· πρὸς καθαιρέσει 2. III. νικῶ, καταλαμβάνω, κυ-ριεύω, καὶ δὲ μιν ὕπνος ἤρει Ὁδ. Ι. 372· κατ. τινὰ Ἡρόδ. 6. 29, Ξεν.· καθ. τινὰ ἐν ἀφροσύνῃ, συλλαμβάνειν τινὰ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀφροσύνης, Σοφ. Ἀντ. 383· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, κ. τῶν ὧτων, λαμβάνειν ἐκ τῶν ὧτων, Θεόκρ. 5. 132· πρὸς καθαιρείσκει. IV. λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἢ βραβεῖον, καθαίρειν ἀγῶνα ἢ ἀγώνισμα Πλούτ. Πομπ. 8· μεταφ., κατορθώνω, ἀγῶ-νιον.. εὐχος ἔργῳ καθελὼν Πινδ. Ο. 10.75· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφω, φόνῳ καθαίρεισθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα Εὐρ. Ἰκέτ. 749· ἐν τῷ Παθ., Ἡρόδ. 7. 50, § 2· πρὸς αἰρέω Π. 3, συγ-καθαίρειω. V. σπανιότερον ὡς τὸ ἀπλοῦν αἰρέων, λαμβάνω καὶ ἀποκομίζω, ἀρπάζω, Ἡρόδ. 6. 41, πρὸς 5. 36.

καθαίρω: μέλλ. καθάρω Ξεν. Οἰκ. 18, 6, Πλάτ. Νόμ. 735B: ἄρρ. ἁ ἐκάθαρ, μεταγεν. ἐκάθαρα (Μοῖρ. σ. 101),—ὁ τύπος οὗτος εἰσῆλθ' ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν εἰς τὸν Ἀντιφῶντα, 145. 37, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 35, κτλ.· πρkm. κεκάθαρα (ἐκ-) Σχόλ. εἰς Ἀρίστοφ. Εἰρ. 753:—Μέσ., μέλλ. καθαρῶμαι Πλάτ. Κρατ. 396E: ἄρρ. ἐκαθάρημι Ἀίσχλ. Ἀποσπ. 376, Πλάτ.:—Παθ., μέλλ. καθαρθῶμαι Γαλην.: ἄρρ. ἐκαθάρθην Ἡρόδ., Ἀττ.: ἄρρ. ὁ ἀποκαθάρθηναι Ἀρρ. Κυν. 27. 1 (Müller): πρkm. κα-κάθαρμαι Πλάτ., κτλ.: (καθαρός). I. ἐπὶ τοῦ καθαίρομένου προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, καθαρίζω, καθήρατε δὲ κρητῆρας Ὁδ. Υ. 152· τραπέζας ὕδατι.. καθαίρειν Χ. 439· καθήραν-τες χροὰ καλὸν ὕδατι Ω. 44· κ. οἰκίαν Ἀντιφῶν 145. 37· μετὰ γεν., ἵππον αὐχμηρὰς τριχὺς Σοφ. Ἀποσπ. 422· ὡσαύτως. κ.

οἶτον Ξεν. Οἰκ. 18, 6, 20, 11· καθαίρω χρυσόν, τὸν ἀλα-γάρω, Πλάτ. Πολιτικ. 303D· καθάρω, ἀπαλλάττω χώραν ἀπὸ τεράτων καὶ ληστῶν, Σοφ. Τρ. 1012, 1061, Πλούτ. Θηρ. 7· κ. ληστηρίων τὴν ἐπαρχίαν ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 6:—Παθ., τὴν νη-δύν καθαρθεῖσαν Ἡρόδ. 4. 71. 2) ἐπὶ ὁρησκευτικῆς ἐννοίας, ἐξαγνίζω, ἀπολυμαίνω, [δέπας] ἐκάθαιρε θεοῖσι, ἐξήγειρε καπνί-σας διὰ θεῶν, Ἰλ. Π. 228· καθ. τινὰ φόνου, ἐξαγνίζει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου, ἀπὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, Ἡρόδ. 1. 44· Δῆλον κ. αὐτόθι 64, πρὸς 1. 8· στόλον κ., Λατ. classem lustrare, Ἀππ. Ἐμψολ. 5. 96:—Μέσ., καθάρω ἐμαυτὸν, ἐξαγνίζομαι, Ἡρόδ. 4. 73· οἱ φιλοσοφία καθαρμένοι Πλάτ. Φαῖδ. 114C, πρὸς Φαῖδρ. 243A· καθαιρέσθαι καθαρμούς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 868E· καθήρα-σθαι στόμα, τηρεῖν τὴν γλῶσσαν καθάραν, Δίσχλ. Ἀποσπ. 376:—οὕτως ἐν τῷ Παθ. τύφω κεκαθαρμένος καὶ τετελεσμένος Πλάτ. Φαῖδ. 69C. 3) καθάρω διὰ φαρμάκων καθαρσίω, ἴδε ὑποκαθαίρω:—Παθ., καθαρίζομαι διὰ καθαρσίου, Ἰππ., κτλ.· Ἔδω. Οἰκ., καὶ πρὸς. καθαρσίς, καθαρτικός. 4) κτεδεύω δένδρον ἀποκόπτων τοὺς περιττοὺς ἢ ξηροὺς κλάδους, κτ.τ., Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιε' 2. 5) μεταφ. παρὰ Θεοκρ. 5. 119, = μαστιγῶ, πρὸς σποδῶ. II. ἐπὶ τῶν διὰ καθαρισμὸ ἀποβαλλομένων ἀκαθαρσιῶν, ἀποβάλλω καθάρω, ἀποπλύνω, λύματα πάντα καθάρειν Ἰλ. Ξ. 171· ἐπεὶ πλυνάν τε καθήραν τε ρύπα πάντα Ὁδ. Ζ. 93· ἀφανίζω, τὰ ληστικά Δίων Κ. 37, 52·—καὶ μεταφ., φόνον καθ. Δίσχλ. Χο. 74. III. μετὰ διπλ. αἰτ., αἴμα καθάρον.. Σαρπηδόνα, καθάρισον αὐτὸν ἐκ τοῦ αἵματος, ἀποπλύνον τὸ αἷμα του, Ἰλ. Π. 667.—Παθ., καθαίρομαι γῆρας, καθαρίζομαι, ἀπαλ-λάττομαι, Δίσχλ. Ἀποσπ. 42α· φόνον καθαρθεῖς Ἡρόδ. 1. 43. καθάλλομαι: ἄρρ. -ἀλλοῦμαι: ἄρρ. -ηλάμην: ἀπαθ.:—πῆδω κάτω, ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπ' ὄχθων Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 7, Ἰππ. 3.7· μεταφ., ἐπὶ θυέλλῃς, ὁρμῇ πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, καταδύνω, ἴσος ἀέλλη, ἡ τε καταλλομένη ἰσοῖδεα πόν-τον ὀρίνει Ἰλ. Α. 298.

καθαλμής, ἐς, (ἀλμη) ὑφάλμυρος, Νικ. Ἀλεξ. 514. καθάλας, ὄν, (ἀλς) ὑπὲρ τὸ δέον ἀλατισμένος, κάθαλα ποιή-σας πάντα, θλως διόλου ἄλμυρά, ἀβουτημένα εἰς τὸ ἄλτι, Δίφλος ἐν «Ἀπολιπούση» 1. 13· κωμικῶς, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μαγείρου, κάθα-λος, κάτοχος Ποσειδῆπος ἐν «Ἀναβλέποντι» 1.7· πρὸς. κάτοχος, καθάμαξεύω, καταρτίζω διὰ τῶν τροφῶν ἁμάρτης μετοχ. Παθ. πρkm. καθαρμαξευμένος, ἡ, ὄν, μεταφ., ὡς τὸ Λατ. lritus, τετριμμένος, πεπατημένος, συνήθης, κοινός, ἑωλός, Ἀρτεμίδ. 1. 13 (Ἀντίφρ. κατῆμ.)· γύναιον καθαρμαξευμένον ὑπὸ παντός τοῦ προσόντος, ἐπὶ κοινῇ πόρνῃς, Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. καθ. ἀντιλογίαι, ἀντιρρήσεις τετριμμέναι, ἑωλὸι, Διον. Ἀλ. 10. 41· τὰ οὐ καθ. τοῖς προτέροις ὁ αὐτ. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητόρων 4, περὶ Θουκ. 11. 2· οὕτως Ἐπίρρ. καθαρμαξευμένως, τετριμμένως, κοι-νῶς, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1387. 9.

καθαμαρτάνω, ἁμαρτάνω πολύ, καθαρμαρτημένη γῆ Μ. Φι-λῆς τ. Α', σ. 189.

καθαίμα, τό, (καθάπτω) δέμα, δεσμός, κόμβος, καθάρμια λύειν λόγου, λύειν δύσκολον, περίπλοκον ζήτημα, Εὐρ. Ἰππ. 671· καθάρμια λύεις, παροιμία ἐπὶ τῶν δύσκολόν τι λύειν ἐπιχειροῦν-των Ὕληδ. 4. 46 (ἐν Παροιμογάρφῳ), Σουῖδ. ἐν λ.

καθαίμνίζω, κατακαίπτω δι' ἄμμου, ἐαυτὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 5, ἴδε ἄμμος.

καθανύω, Ἀττ. ἀντὶ κατανύω, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Πλ. 1451, Α. Β. 14.

καθάπαν, Ἐπίρρ., βέλτιον διηρημένος: καθ' ἅπαν, καθόλου, ἐν γένει, Σουῖδ. ἐν λ. καθάπαξ.

καθάπαξ, Ἐπίρρ., ἀπαξ διὰ παντός, Ὁδ. Φ. 349, Δημ. 301. 22· ἀκολουθῶς ὡς τὸ ἀπλῶς, ἀπαξ διὰ παντός, «μιά φορά», οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ ὁ αὐτ. 294. 11· τοῖς καθάπαξ ἀτίμους ὁ αὐτ. 779. 6· οὕτω καθ. πέπρακεν ἐαυτὸν 377. 7, πρὸς 542. 24·—οὕδε καθάπαξ, οὕδε ἀπαξ, Πολύδ. 1. 2. 6, 20, 12, κτλ.

καθάπαξ, καθάπερεί, καθάπερανεί, ἴδε καθά.

καθαπλόω, ἀπλύνω τι ἐπὶ τινος, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρί-τως καθήπλωται (ἡ κόμη) Ἀριστ. 2. 4.

καθάπτω, ἴδε καθάπτω II.

καθαπτός, ἡ, ὄν, ἐφωδιασμένος, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δο-ρατὶς Εὐρ. Ἀποσπ. 752, πρὸς Ἀριστ. Βατρ. 1212.—Καθ' Ἰσοῦς: «κἀπατος, τῷ τόνῳ φῶς μόνον»: λέγει δὲ τὸν καθήμενον, καὶ ἐπε-ραμμένας τὰς δορὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φοροῦντα, πρὸς. καὶ Σουῖδ., ὅστις τονίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τῇ ληγοῦσῃ καὶ ἐρ-μηνείᾳ ἐνδεδυμένους. II. καθάπτον ὄργανον, ὅπερ ἡχεῖ ὅταν κρούῃ τις αὐτό, ὡς τὸ κύμβαλον ἢ τὸ τύμπανον, Ἀθην. 174C.

καθάπτω, ἴων. κατάπτω: μέλλ. -ψω.. Θέτω ἐπάνω εἰς τι, κρεμῶ ἢ προσάπτω τι εἰς τι, περιβάλλω, οἶον τὸδ' ἢ δολώπις Οἰνέως κόρη καθήψεν ὥμοις τοῖς ἑμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφιβλήστρον Σοφ. Τρ. 1051· οὕτω, καθ. τι ἀμφὶ τινι Εὐρ. Ἰων 1006· ἐπὶ τι Ξεν. Κυν. 6, 9· τι εἰς τι Πολύδ. 8. 8, 3· τι ἐκ τινος Πλούτ. 2. 617E· ἀγκυραν καθάψας, στερεώσας, Φιλῆμ.



ἐν Ἀδῶλ. 1. 10: τὰ δοτέα καθάπτει τὰ νεῦρα Ἀριστ. π. Πενύμ. 5. 10.—Μίσ., κισσόν ἐπὶ κρατὶ καθάπτεσθαι Θεοκρ. Ἐπιγρῆμ. 3. 4.—Παθ., βρόχῳ καθημιμένος Σοφ. Ἀντ. 1222, πρβλ. Θεόκρ. 30. 11.

2) ἐνδύω, περιβάλλω, ἐν Μίσ., σκευὴ ὧμ' ἑμὸν καθάψομαι Εὐρ. Ρῆσ. 202, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 19.—Παθ., καθημιμένος νεορίδης, ἐνδοσπόμενοι μὲ δέρματα νεορίων, Στράβ. 719. ἴδε καθάπτω.

3) ἀμεταβ., προσκολλῶμαι, εἰς τι, πρὸς τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 4, 9 καὶ 12.—παρὰ μεταγεν. μάλιστα σπανίως ἐπὶ τῆς μέσ. σημασι. (II), πιάνω, κρατῶ τι, προσκολλῶμαι εἰς τι, ἔχιδνα ἐκ τῆς θερμῆς ἐξελθούσα καθήψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ Πράξ. Ἀποστ. κη, 3, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 10: τόδου καθάψαι, λαβεῖν αὐτὸ εἰς χεῖρας, Πολύδ. Α'. 164.

II. ἐν κρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθάπτεσθαι τινα ἐπέεσσι, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ὡς, σὺ τὸν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, ἵνα τὸν πιάσῃς μὲ μαλακὰ λόγια, Ἰλ. Α. 582: μαλακοῖσι καθάπτεσθαι ἐπέεσσιν Ὀδ. Κ. 70: μειλίχιοις ἐπέεσσιν καθ. Ω. 293: ἄλλ' ὠσπύτως, ἀντιβόιοις ἐπέεσσιν καθάπτεσθαι, ὀνειδίζων διὰ λόγων ἐναντίων, Σ. 415. Υ. 323: χαλεποῖσι καθ. ἐπέεσσιν Ἐργ. κ. II. 330: ὠσαύτως ἀνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ὀνειδίζω, ἐπέεσσιν καθάπτετο θοῦρον Ἀρῆα Ἰλ. Ο. 127, πρβλ. Ὀδ. Β. 240: τέλος καὶ ἄνευ τοῦ ἐπέεσαι, γέροντα καθάπτεσθαι προσέειπεν Β. 39, πρβλ. Υ. 22, Ἰλ. Π. 421.

2) μεθ' Ὀμ. ὅπου, ἀεὶ ποτε μετὰ γεν., ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ὀνειδίζω, Ἡρόδ. 6. 69, Θουκ. 6. 16, Πλουτ. Κρίτων 52 Α, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 4: ἀπόλ., Θουκ. 6. 82: ὠσαύτως, καθάπτεσθαι τῆς οὐραγίας Πολύδ. Α. 19, 14:—ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ., ὠσαύτως, ὡς τὸ Λατ. antestari, θεῶν.. καταπτόμενος, ἐπιμαρτυρούμενος, ἐπιχαλούμενος αὐτοῖς, 6. 68: Δημηρῆτος καὶ ἄλλων μαρτύρων 8. 65.

3) ἅπτομαι, τυραννίδος δὲ.. οὐ καθηψάμην Σόλων 27, 3: βρέφους χεῖρεςσι Θεόκρ. 17. 65: τοῦ τραχήλου Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20, 10.

4) ἀντικαθάρνομαι τινας, εἶμαι εὐαίσθητος πρὸς τι, ψόφου Ἰππ. 68D.

καθάρδωλος χαλάνις: «ποδῆρας ἕως τῶν ἀρδύλων» Ἠσύχ.

καθάριος καὶ καθάριος, ὄν, (καθαρός) ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἀγαπῶν τὴν καθαρότητα, κομψός, Λατ. mundus, τοὺς καθαρῆλους περὶ ὧν, περὶ ἀμπεχόνων, περὶ ὧν τὸν βίον Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 15: καθαρῶτατος ἐστὶ τὸ ζῶον (δηλ. ἡ μέλισσα), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 40: καθάριος ἀκολουθεῖ σκοπὸς Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 550Α: καθάριος τῇ διαίτῃ Διόδ. 5. 33: οἱ καθαρῶτατοι Ἰεροκλ. παρὰ Στράβ. 492. 2: οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐάν ἡ σκευασία καθάριος ἢ Μένανδρ. ἐν ΑΦάσμιτι 1: καθαρῶτατα (ἡ-εἰοτέρα) ὅπλα Πολύδ. 11. 9, 5: βρώματα καθαρῶτατα Πλούτ. 2. 106C: βίος, δαίτα καθάρειος Ἀθην. 74D, Πυθαγ. Χρυσᾶ Ἐπη 35: εἰς τὰ καθάρεια (κοινῶς καθάρᾳ) Meineke Μένανδρ. ἐν Ἀδῶλ. 290.—καθάριον, τό, καθαριτικόν, Πάπυρ. Ὀξυρυγγ. Grenfell. καὶ Hunt τ. I καὶ II (1898-1899):—οὕτως Ἐπίρρ., καθαρῆς, μὲ καθαρῶτατα, καθαρῆως ἐγγχεοῦσιν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8, πρβλ. Ἀθην. 152Α: μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρῆως Εὐδούλος ἐν Τίτιθαις Α', Νικόστρ. ἐν Ἀντιλλῶν 3: ἔχειν καθαρῆως Ἀμρις ἐν Φιλεταίρῳ 1: καθαρῶς καὶ λιτῶς Στράβ. 154.

II. ἐπὶ ὕφους, καθ' αἶρος, καθαρεύων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀχ. 244.—Ο. Cobet, V. LL. σ. 82, πιστεύει ὅτι οἱ γήσιος Ἀττ. τύποι εἶναι καθάρειος, οὐχ ἰσως παρὰ Νικόστρ. καὶ Εὐδόλῳ ἐνθ' ἄνωγ., τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλ' οὐδέποτε συμβαίνει τοῦτο διὰ τὸν τύπον καθάρειος.

καθαριότης, ἡ=καθαριότης, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσῳχαι) 2139b. 9, Εὐστ. Πονημάτ. 279. 11.

καθαρευτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ καθαρεύειν, ὧν μάλιστα καθαρευτέον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33, 8 (γ), Κλήμ. Ἀλ. 238.

καθαρεύω, (καθαρός) εἶμαι καθαρὸς ἢ ἀγνός, Πλάτ. Φαῖδ. 58B, Νόμ. 759C.—μετὰ γεν., εἶμαι καθαρὸς ἢ ἐλευθερός: ἐνοχῆς, ἀθῶς, φόνου Πλάτ. Ἐπιστ. 356E: ἀμαρτημάτων Πλουτ. Κἄτων Νεῶς. 24: ὀνειδίζων Λουκ. Ἐρωτ. 22.—καθαρεύω ἀπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ σώματος) Πλάτ. Φαῖδ. 67Α: ὠσαύτως, καθ. γνώμῃ, εἶμαι καθαρὸς τὸν νοῦν, ἔχω διανοητὴ διάνοιαν, Ἀριστοτ. Βάτρ. 355: εἶμαι καθαρὸς περὶ τι, καθαρῶντα περὶ ταῦτα Πολύδ. 6. 56, 15.

2) ἐν τῇ Ρητορ., ἐπὶ ὕφους, εἶμαι καθαρὸς, κατὰ τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον οὐδεὶς.. αὐτὸν ὑπερεβάλετο Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 2: ὠσαύτως, κ. τὴν φωνήν, ἔχω καθαρὴν προφώνησιν, Βυζ.

3) παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ φωνηέντος οὐ προηγεῖται ἕτερον φωνήν, οἷον τὸ α ἐν τῇ λέξ. σοφία καθαρεύει, ὅγλ. εἶναι καθαρὸν, Εὐστ. 1859. 13, Ἐτυμολ. Μ.

καθαρεύω, εἶμαι καθάριος, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφύγ. 4. 6: ἴδε Valck. εἰς Ξενοφ. Ἀποστ. 2. 1, 22, Stallb. εἰς Πλάτ. Φαῖδ. 58B.

καθαρίζω, ὡς καὶ νῦν, οὐαὶ ὑμῖν.. ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 25: ποῶ, καθίστω τι καθαρὸν, ἃ δὲ θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κόνιζον

Πράξ. Ἀποστ. ι', 15.

II. καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἀπὸ ἀμαρτίας Ἐδδ. (Σειράχ, ΔΗ', 10): ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ Κλήμ. Ἀλ. 539.—Παθ., γίνομαι καθαρὸς, ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ νόσου, θεραπεύομαι, θέλω, καθαρῶσθαι Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 3: καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς νόσου, καθαρίζομαι, ἐξαλείβομαι, αὐθόρ.—μέσ. μέλλ. καθαριεῖσθαι ἐν Ἰππ. 267, κατὰ τὸν Littre (8. 508).

καθάρσιος, ἴδε καθάρσιος.

καθαριότης ἢ καθαριότης, ἡτος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατίν. munditia, Ἡρόδ. 2. 37, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22: διαύγια, διαφέρει ἡ ὕψις ἀφῆς καθαριότητι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 7, πρβλ. 10. 7, 3: τοῦ ἀέρος Θεόκρ. π. Δίσθ. 48: εὐπρέπεια, λιτότης καὶ ἀπλότης βίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πολυτελές, Πλουτ. Κράσος. 3, Ἀθην. 542C: οὕτως ἐπὶ συνομιλίας, ἡ δὲ περὶ τὰς φῶδας καὶ τὰ μέλη παίδευσις οὐχ ἦντον ἐσπουδάζετο τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐτελείας καὶ καθαρότητος Πλουτ. Λυκοῦργ. 21.—Πρβλ. καθάρσιος.

καθάρσιμος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καθαρμός, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 22, κ. Ἰω. γ', 6, Λουκ. Ὀν. 22.

καθάρσιον, τό, τόπος πρὸς καθαρισμόν, Ἀρποκρ. ἐν λ. κεχρησμέν.

κάθαρμα, τό, (καθαίρω) ὅτι ἀπορρίπτεται κατὰ τὴν κάθαρσιν ἢ τὸν καθαρμόν ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν θυμάτων, Αἰσχύλ. Χο. 98.—ἡ ἀκαθαρσία ἣτις ἀπομένει μετὰ τὴν τῆξιν μεταλλοχου οὐσίαις, σκαρᾶ, Στράβ. 146C.

2) μεταρ., ἐπὶ ἀναξίων καὶ μηδαμῶν ἀνθρώπων, πρόστυχος, ἀπερριμμένος, ἀπόβλητος, σκύβαλον τῆς κοινωνίας, Ἀριστοτ. Πλ. 454: αἰρουμένοι καθάρματα στρατηγού Εὐπολῆς ἐν Δῆμοις: 15: τοὺς μὲν ἔχθροισι, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ οὐδὲν ὑπολαμβάνων εἶναι Δημ. 578. 19, πρβλ. 269. 26., 578. 20, Αἰσχίν. 84. 15.—Ἦτο συνθήκη ἐν Ἀθήναις καὶ τριῶσι δημοσίᾳ φαύλους τινας καὶ λίαν ἀγενεῖς καὶ ἀχρηστοὺς ἀνθρώπους, οὓς ὅτε ἐπύργετο εἰς τὴν πόλιν συμφορὰ τις, ὡς π. χ. λοιμοὶ ἢ τοιοῦτόν τι, προσέφερον ὡς θυσίαν ῥίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ λέγοντες: περιψήμα ἡμῶν γενοῦ, ἐν τῇ πεποιθῆσει ὅτι οὕτως ἐκαθαρίζετο ἡ πόλις ἐκ τῶν ἄγους: οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐκαλοῦντο καθάρματα, περικοθάρματα, περιψήματα, φαρμακοί, δημόσιοι ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. ἔνθ' ἄνωγ. καὶ εἰς Ἰππ. 1133.

II. ἐν τῷ πληθ. = καθαρσιος, καθαρισμός, ἐξῆγνισις, Εὐρ. Ι. Τ. 1316: ποντίων καθαρμάτων.. ἀμοιβὰς, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς θαλάσσης: (ἐκ τῶν πειρατῶν), ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 225.

II. ἐν Ἀριστοτ. Ἀχ. 44, ἐντὸς καθάρματος σημαίνει ἐντὸς τοῦ κεκαθαρμένου ἐδάφους, ἴδε Λεξικ. Ἀρχ.

καθαριμῶζω, προσαρμῶζω, προσάπτω, βρόχον δεῖρά Εὐρ. Ἰππ. 771: πλόκαμιον ὑπὸ μίτρα ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 929.—περὶ τοῦ χωρίου ἐν Εὐρ. Ρῆσ. 210, ἴδε ἐν λ. πρόσμω.

καθάρσιμος, ὁ, (καθαίρω) καθαρισμός, ἀγνισμός ἀπὸ ἐνοχῆς, νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην Σοφ. Ο. Τ. 1228:—ἐντεῦθεν, μέσον καθαρισμοῦ, ἀγνιστικῆς θυσίας, ἱλαστήριος θυσία, καθαρμὶδὲν τῆς χώρας ποιεῖσθαι τινα, θύειν τινα πρὸς καθαρισμόν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 197: μύσος ἐλαύνειν καθαρμοῖς, ὡς τὸ ἄγος ἐλαύνειν, Αἰσχύλ. Χο. 968, πρβλ. Θῆβ. 738, Εὐμ. 277, 283, Σοφ. Ο. Τ. 99: τοῦ νῦν καθαρμὶδὲν δαιμονίων, ἀπὸσπέρων τὴν ὀργὴν αὐτῶν διὰ καθαρμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 466: καθαρμὶδὲν θύειν, προσφέρειν ἀγνιστικὴν θυσίαν, Εὐρ. Ι. Τ. 1352: λῦσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, ἀπὸ ἐγκλημάτων, Πλάτ. Πολ. 361E: ὁ περὶ τὴν διάνοιαν καθ. ὁ αὐτ. ἐν Σορστ. 227C: καθαρμὶδὲν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Λατ. lustrare exercitum, Πολύδ. 22. 24, 9, Πλουτ. Καῖς. 43.

2) λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τελευτῶν τῆς μνήσεως: πιθανὸς ἐπὶ τῶν τοῦ κατωτάτου βαθμοῦ, Πλάτ. Φαῖδ. 69C (ἐνθα ἴδε τὸν Stallb.), Φαῖδρ. 244E: ἀνίστας ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ Δημ. 313. 18, πρβλ. Πλουτ. 2. 47A.

3) καθαρμοί, ὡς ἀγνισμῶν ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους, Ἐπιμενίδου, κλ., Ἀθην. 620D: ἴδε Grote Ἑλλην. Ἰστ. 1. σ. 87.

II. καθαρισμός, ἀποκάθαρσις, ἔκκρισις, κένωσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 6, (πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11), Πλουτ. 2. 134D.

III. = καθάρμα

καθαρο-γραφῆω, γράφω καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὀδηγ. σ. 154B.

καθαρο-δίαίτος, ὄν, ὁ ζῶν καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὀδηγ. σ. 242, 3.

καθαρο-λογέω, ὁμιλῶ καθαρῶς, Εὐστ. 352. 35.

καθάρω-ποιέω, = καθαρὸν ποίω, Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 5. 8, 56, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀχαρν. 506.—Καθ' Ἠσύχ.: «καθαροποιεῖ σάρις».—καθάρω-ποιός, Boiss. Ἀνέκδ. 4: σ. 368.

καθάρω-πότιον, τό, καπηλεῖον ἐν ᾧ πωλεῖται καθαρὸς οἶνος, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 78.

καθάρσιος, ὁ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.) 1) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ βυπαρσός, εἴματα Ὀδ. Ζ. 61, κτλ. (ἀλλ' οὐλ' οὕτως ἐν τῇ Ἰλ.) οὕτω παρ' Ἀρχιλ. 6 Gaisf., Ἡρόδ. 2. 37, Εὐρ. Κύν. 35. 562, κτλ.—ἐπὶ προσώπ., = καθάρσιος, καθαρὸς περὶ ἐσθῆτα Ἀριστ. π. Ἄρεα. κ. Καν. 5. 5, πρβλ. Ἰητ. 3. 15, 5.

2) ἀντίθετον τῷ πληρώς, μεστός, ἀνοικτός, καθαρὸς, ἐλευθερός, κενός, ἐν καθαρῷ (δηλ. τόπῳ), ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ ἐνθα δὲν ὑπῆρχον



νεκροί, ἐν καθαρῷ, ὅτι δὴ νεκῶν διεφαίνετο χώρος 'Π. Θ. 491, Κ. 199· ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύεσκον Ψ. 61· κελεύθω ἐν καθαρῷ Πινδ. Ο. 6.36· ἀλλ' ἐν Ο. 10 (11). 55· ἐπὶ τόπου ἀδένδρου· πρὸλ. 'Ηρόδ. 1. 132· ἐν καθαρῷ βῆ-  
ναι, ἐκποδὼν βῆναι, νὰ ἀφῇσιν τὴν ὁδὸν ἐλευθεράν ἀποχωρῶν αὐ-  
τῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1575· ἐν καθαρῷ οἰκεῖν, οἰκεῖν ἐν ὑπαίθρῳ, Πλάτ. Πολ. 52D· διὰ καθάρου ῥέειν, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέοντος διὰ  
καθαροῦ τόπου, οὐχὶ τεναγῶδους δηλ. ἢ ἐλώδους, 'Ηρόδ. 1. 202· ἐν  
καθαρῷ λειμῶνι Θεόκρ. 26. 5· ἐν ἡλίῳ καθαρῷ, ἐν ἀντίθ.  
πρὸς τὸ ὑπὸ σκιά, Πλάτ. Φαῖδρ. 239C· ὡς σφὶ τὸ ἐμποδῶν ἐγε-  
γόνεε καθαρὸν, ἀφῆρθη, «ἐλείψε», 'Ηρόδ. 7. 183· καθάρως ποιεί-  
σθαι τὰς ἀρκυστάσας, ἰστανάι τὰ δίκτυα ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ, Ξεν.  
Κυν. 6, 6·—μετὰ γεν., γλῶσσα καθαρῇ τῶν σημειῶν, ἀπλη-  
λαγμένη τῶν σημείων, 'Ηρόδ. 2. 38· καθαρὸν τῶν προσδόνων,  
ἐπὶ φρουρίου, 'Αρρ. 'Αν. 2. 21, 7. 3) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· παρ'  
Ὀμῆρ., θάνατος καθάρως, ὁ ἀπλοῦς, ὁ διὰ ξίφους γινόμενος, διότι  
ὁ δι' ἀγχόνης ἐθωρεῖτο μιαιφόνος, καθαρῷ θανάτῳ 'Ὀδ. X. 462· ἢ  
θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένοντα Φίλων 2.  
610·—τὸ πλεῖστον ἀντίθετον τῷ μυσαρῷ, ἐλευθερός ἐνοχλῆς ἢ μιά-  
σματος, ἀρύλντος, καθάρως, ἀμιάντος, νόος Θεογν. 89· χεῖρας  
Δισχὺλ. Εὐμ. 313· καθάρως χεῖρας 'Ηρόδ. 1. 35, 'Αντιφῶν 310.  
30, 'Ανδοκ. 12 ἐν τέλει· καθ. παρέχειν τινὰ κατὰ τὸ σῶμα καί  
κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 405B· ἰδίως ἐπὶ προσώπων, καθα-  
ρὸς μετὰ μίανσιν, ἰκέτης προσήλθας καθάρως ἀβλαβῆς δόμοιο  
Δισχὺλ. Εὐμ. 474, πρὸλ. Σοφ. Ο. Κ. 548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ  
πραγμάτων, βωμοί, θύματα, δόμοι, μέλαθρα Δισχὺλ. 'Ικέτ.  
655, Εὐρ. 1. Τ. 1163, κτλ.·—μετὰ γεν., καθάρως ἀπὸ τινος πράγ-  
ματος, καθάρως ἐγκλημάτων 'Αντιφῶν 120. 24· ἀδικίας, κα-  
κῶν, κτλ., τὸ τοῦ Ορατίου sceleris purus, Πλάτ. Πολ. 496E,  
Κρατ. 403E, Ξεν. Οἰκ. 20, 20, κτλ.· ὁ τῶν κακῶν καθ. τόπος  
Πλάτ. Θεαίτ. 177A· καθ. τὰς χεῖρας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864E·  
Κόρινθον.. ἀποδείξει τῶν μαιφόνων καθάραν Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 6· ὡσαύτως, καθ. ἀπὸ τινος δῶν Κ. 37. 24·  
καθάραι ἡμέραι, Lat. dies fasti, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀπο-  
φράδας, Πλάτ. Νόμ. 800D. 4) ἀντίθετον τῷ θολερῷ, ἐπὶ  
ποταμοῦ, ῥέει καθάρως (ὁ Βορυσθένης) παρὰ θολεροῖσι 'Ηρόδ.  
4. 53· ἐπὶ ὕδατος ἐν γένει καὶ ἄλλων πραγμάτων, καθάρὰ ὕδατα  
Εὐρ. 'Ιππ. 210· ὁρόσοι ὁ αὐτ. ἐν 'Ιωνι 96· καθάρὰ καὶ δια-  
φανῇ ὕδατια Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· οὕτω, καθ. φάος, φέγγος  
Πινδ. II. 6. 14, 9. 159· πνεῦμα καθ. οὐρανοῦ Εὐρ. 'Ελ. 867·  
καθάρως ἄρτος 'Ηρόδ. 2. 40· χρυσὸς αὐτῷ 166· σίτος  
Ξεν. Οἰκ. 18, 8· ἀργύριον Θεόκρ. 15. 36· ἄκρατος καθ. καθ.  
νοῦς Ξεν. Κύρ. 8. 7, 30· χροαί 'Αριστ. π. Αἰσθ. 3. 12· φωναί  
ὁ αὐτ. π. 'Ακουστ. 25 κτλ. 5) ἐπὶ καταγωγῆς, ἀντίθετον τῷ  
ξένως, καθάρως γνήσιος, σπέρμα θεοῦ Πινδ. II. 3. 27· πόλις  
Εὐρ. 'Ιων 673· τῶν 'Αθηναίων ὑπερ' ἐστράτευσεν καθαρὸν  
ἐξήλθε, δηλ. ἦσαν πολῖται γνήσιοι τὴν καταγωγὴν, Θουκ. 5. 8,  
πρὸλ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 506, καὶ ἴδε κατωτ. 7· καθαρὸν,  
«παρρησιαστικόν, ἐλικρινές, γνήσιον» (Σχολ.), 'Αριστοφ. Σπ. 1015·  
καθ. Τίμων, καθάρως καὶ ἀπλοῦς, ὁ αὐτ. ἐν 'Ὀρν. 1549· καθα-  
ρὸς δοῦλος, κοῖνὸν ἀπρηιδωμένος Α. Β. 105. 5, 'Αντιφάνης,  
ἐν «'Αγροίκῳ» 10. 6) ἐπὶ γλώσσης, καθαρῶς, ἀμικρῆ, Διον.  
'Αλ. π. Λυσ. 2, πρὸς Γναῖον Πιπμ. 2·—ἀλλὰ παρὰ Γραμματικοῖς  
ἐπὶ φωνηέντων οὐ προηγείται ἕτερον φωνῆν, Δράκων π. Μέτρ. 22.  
7) ὁ ἄνευ μώμου ἢ ἐλλείψεως εἰς τὸ εἶδος του, τέλειος, ἄμω-  
μος, ἀνεκλήπτως, ὁ καθ. στρατός, τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ,  
τὸ ὅμῳ· ἔχον μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἄριστον, 'Ηρόδ. 1. 211., 4.  
135· ἴδε ἀνωτ. 5. 9) ἀκριβῆς, ἀν. καθαρά ὥσιν αἰ ψῆφοι,  
ἀν. ὁ λογαριασμός ἐναι ἀκριβῆς, «σωστός», Δημ. 303. 22, ἐνθα ἴδε  
Dissen. II. 'Επίρρ., ἀγνώως καὶ καθαρῶς 'Ομ. 'Υμν. εἰς  
'Απόλλ. 121, 'Ώσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 335· καθαρῶς γεγρονέναι, ἐκ  
καθαροῦ αἵματος, 'Ηρόδ. 1. 147. 2) ἔχον καθάρως χεῖρας, κα-  
θαρῶς, τιμῶς, σὺν δίκῃ.. καὶ κ. Θεογν. 198· δικαίως καὶ κ.  
Δημ. 127. 5· ἀπλῶς, καθ. τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελ-  
θεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 108C. 3) σαφῶς, λέγειν 'Αριστοφ. Σπ. 631,  
πρὸλ. Εὐρ. Ρῆσ. 35· λέξις καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς ἔχουσα  
'Ισοκρ. 83A· καθ. γινώσκειν, εἰδέναι 'Αριστοφ. Σπ. 1045, Πλάτ.  
Φαῖδ. 66D, E· καθαρῶτατα ἀποδείξει ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 426A. 4)  
ὁλοκλήρως, δῖον Κ. 36. 8. (Ἐκ τῆς √ΚΑΘ γίνονται καὶ αἱ λέ-  
ξεις καθ-αίρω, καθ-αίρεις, κλ.· πρὸλ. Σανσφρ. sudhi, sudhi-  
ami (purifico, lustro) Lat. cast-us, 'Αρχ. Σατον. hed-ar, 'Αρχ.  
'Υψηλ. Γερμ. heid-ur).

καθαρό-τευκτος, ον, καθαρῶς κατεσκευασμένος, 'Ιω. Δαμάσκ.  
τ. 2. σ. 854C.

καθάρωτης, ητος, ἢ, ἀγνότης, τὸ ἀρύλντον, τὸ ἀηλιδῶτον,  
ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, Πλάτ. Φαῖδ. 111B, Νόμ. 778C· ἢ περὶ τὰ χρη-  
ματα καθ., ἢ τιμιότης, Πολύβ. 32. 11, 9·—ὡς τίσις, ἢ σὴ Κα-  
θαρότης Ευσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 61.

II. διαύγεια, ἢ κα-  
θαρότης ὀφθαλμῶν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀχλυῶδες, 'Ιππ. 152G.

καθάρουργια, ἢ, καθαρὰ, τε εἰς ἐργασίαν, Σνύλ. 'Επιγ. 4558.

καθάρουργικός, ἢ, ὄν, (ἔργω) καθαρῶς εἰργασμένος, καθαρῶς  
κατεσκευασμένος, γύρεως καθάρουργικῆς Γεωπ. 20. 35 (σ. 1264).  
καθάρουργεῖα, ἢ, τὸ ἔχειν καθαρὰς τὰς χεῖρας, ἀγνία, Θ.  
Σουδ. σ. 1748, ἐκδ. ΜΙ.

καθαράπάζω, ἀρπάζω, τι διὰ τῆς βίας, ἐκ τε δεξιᾶς εἰρη  
καθαράπάζουσιν ἐξαιρούμενοι Εὐρ. 'Ανδρ. 813· ἀρπάζω τι ἐν  
σπουδῇ, κρεμιστὰ τεύχη πασσάλων καθαράπασας αὐτόν 1122·  
ἀρπάζω, διαρπάζω, τὰ ἀλλοτρία Στράβ. 761.

καθάρσιος, ον, (καθαίρω) καθαρῶν ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσματος,  
καθαριστικός, ἀγνιστικός, Ζεύς 'Ηρόδ. 1. 44, 'Αριστ. π. Κόσμ. 7, 3,  
κτλ.· περὶ τοῦ Βάκχου, μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Σοφ. 'Αντ. 1144·  
—ἀνήκων εἰς θυσίαν, αἷμα Αἰσχὺλ. Εὐμ. 449, Θ. 680· πῦρ, φλόξ  
Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 927, I. A. 1112, 'Ελ. 869· προχύται I. A. 1472.

2) μετὰ γεν., καθ. φόνου, καθαρίζων, ἐξαγνιστικὸς ἀπὸ...  
Αἰσχὺλ. Εὐμ. 578· [Λοξίας] δωματίων καθάρσιος, ὁ καθαρίζων,  
ἐξαγνίζων τὰ δώματα, αὐτόν 63· καθάρσιος οἰκῶν, ἐξαγνιστικὸς  
οἰκῶν, Εὐρ. 'Πρ. Μαιν. 923. II. ὡς οὐσιαστ., 1) κα-  
θάρσιον (δηλ. ἱερὸν), τό, καθαρτήριος θυσία, ὡσαύτως, τὸ θῦμα,  
Αἰσχίν. 4. 10·—ἐντεῦθεν, καθαρμός, ἀγνισμός, καθαρσίῳ ἐδέετο  
κυρῆσαι 'Ηρόδ. 1. 35, πρὸλ. Εἰμσι. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 44. 2)

(ἐξυπακούον· τοῦ φάρμακον) ὡς καὶ νῦν, καθάρσιον, 'Αλέξ. Τραλλ.  
1. σ. 111.

καθάρσιος, εως, ἢ, (καθαίρω) ὁ ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσματος καθα-  
ρισμός, καθαρμός, ἀγνισμός, Lat. lustratio, 'Ηρόδ. 1. 35, Πλάτ.  
Κρατ. 405A, κλ.· παρὰ Πλάτωνι, περὶ τῆς ψυχῆς, καθάρσιος· τὸ  
χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Φαῖδ.  
67C, πρὸλ. Σοφ. 227C· περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἢ τῆς ἐνεργείας  
πραγμῶν ποιήματος, κ. τῶν παθημάτων 'Αριστ. Ποιητ. 6, 2,  
πρὸλ. Πολιτικ. 8. 7, 3, πρὸλ. καθαρτικὸς. II. παρὰ τοῖς

ἱατρ., ἀποκαθάρσις ἡ ἀποβολὴ χυμῶν τοῦ σώματος, κένωσις, εἴτε  
φυσικὴ εἴτε διὰ φαρμάκων, 'Ιππ. 'Αφ. 1254, πρὸλ. 402. 6, κτλ.· κ.  
Ιατρικὴ Πλάτ. Νόμ. 628D· καθάρσεις ἐμμηνοί, τὰ ἐμμηνα τῶν  
γυναικῶν, 'Ιππ. 'Αφ. 1255· καθάρσεις καταμηνίων 'Αριστ. π. τὰ  
Ζ. 16. 6, 18, 20· οὕτω καὶ μόνον, καθάρσιος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4.  
6, 16, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, κ. μετὰ τόκον 'Ιππ. π. 'Αέρ. 284· ἢ ἐν  
τόκοις κ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 20, 5· κ. αἵματος αὐτομάτη  
μοι.. συνέδη Δημ. 1260. 24.

III. τὸ κλάδεμα δένδρων,

Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 12· πρὸλ. διακαθάρσις II.

καθαρτέον, ῥημα, ἐπιθ., δεῖ καθαίρειν, 'Ιππ. 417, Γεωπ. 10. 77, 2.

καθαρτήρ, ἥρος, ἢ, = καθαρτής, Πλούτ. 2. 302A, Μανέ-  
θων 4. 25.

καθαρτήριος, ον, ἀνήκων εἰς καθαρμόν, θυσία Διον. 'Αλ. 9.  
40· τὰ καθαρτήρια Πολυδ. Α' 32.

καθάρτης, ος, δ, (καθαίρω) ὁ καθαρῶν ἀπὸ ἐνοχλῆς ἢ μιάσμα-  
τος, ὁ ἐξαγνίζων, 'Ιππ. 301. 38· σοὺ γάρ ἐρχομαι.. καθάρτης  
Σοφ. 'Ηλ. 70· στρατοῦ καθ. ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 32· τῆς χώρας  
'Αριστοφ. Σπ. 1043· δοξῶν.. περὶ ψυχὴν καθ. εἶναι Πλάτ.  
Σοφιστ. 231E.

καθαρτικός, ἢ, ὄν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα νὰ κα-  
θαρίῃ, ἀγνιστικός, Πλάτ. Τίμ. 60D· τὰ μέλη τὰ καθ. (ἴδε κά-  
θαρσιος II), 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 7, 5· μετὰ γεν., καθ. ρυπαρίων  
Κέθης Πινάξ 14·—ἢ καθαρτικὴ (δηλ. τέχνη), Πλάτ. Σοφιστ.  
231B.

II. παρὰ τοῖς ἱατρ. ὡς καὶ νῦν, φάρμακον καθαρ-  
τικόν Πλούτ. 2. 999F· τὸ καθαρτικόν μόνον 'Ιππ. π. 'Αγμ.  
766· ὡσαύτως, καθαρτικός οἶνος Διοσκ. 5. 76.

καθάρτρια, ἢ, βηλ. τοῦ καθαρτής, Σχόλ. εἰς Πινδ. II. 3. 139.

καθαρτρον, τό, τὸ πρὸς καθάρσιν χρήσιμον, Τζέτζ. 'Εξηγ. εἰς  
'Πλ. 126, 2.

καθαρύλλος, ον, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ καθάρως, ἀκαθαροῦ-  
τσικος, ἄρτους πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων Πλάτ. Κωμ.  
ἐν 'Νουτὶ μακρᾷ 1·—'Επίρρ. καθαρύλλως, Κρατίν. ἐν «Δη-  
λιάσιν» 7.

καθαρώδης, ες, (εἶδος) διαύγης, ὅμμα 'Ιππ. 1162C.

καθαυαίνω, ἴδε καταυαίνω.

καθαφίς, εως, ἢ, τὸ μετὰ λουτρὸν τρίψιμον, 'Ορειβάς. 288

Matth.

καθέδρα, ἢ, κάθισμα, καθ. τοῦ λαγῶ, θέσις ἢ κοίτη τοῦ λα-  
γῶ, Ξεν. Κυν. 4. 4· ἔδρα, κάθισμα, 'Ηρωδιαν. 2. 3· ἀντίθετον τῷ

κλίνῃ, Πλούτ. 2. 714E· ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν κωπηλατῶν, Πολύβ.  
1. 21. 2·—ὡσαύτως, ἀποδευτήριον, ἀπόπατος, εἰσηλθεν εἰς κα-  
θέδρας ὡς διὰ χρεῖαν τῆς γαστρος Θεοδώρητ. ἐν 'Εκκλησ. 'Ιστ.  
1. 14.

2) τὰ ὀπίσθια, ἐφ' ὧν καθίζομεν, ἔδρα, 'Ιππ. 557. 48,  
πρὸλ. Πολυδ. Β', 184.

3) ὁ πους ἢ ἡ βῆσις κίονος, Στράβ. 816.

II. ἡ στάσις ἢ θέσις ἐν τῷ καθίζειν, τρόπος καθίσματος,  
'Αριστ. Κατηγ. 7, 3. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55, Θεοφρ. 'Αποσπ. 7. 5,  
Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ καθέδρᾳ, ἐν τῇ ἐκάθηντο ἀργοί, Θουκ. 2. 18,  
πρὸλ. Πλούτ. Κέμυλ. 28.

III. ὁρόνος ἐπισκόπου ἐν τῷ ναῷ,  
Γρηγ. Νακ. II. 489C. 2) ἡ ἔδρα τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς, Κλη-  
μέντια 36A, κλ. 3) συνεδρία συνελεύσεως, Σύνδοξ. Νικ. II. 808E.

καθέδριος, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἔδραν, εἰς τὸ καθί-



ζειν, 'Ορειβάς. σ. 115 Matth., κτλ.:—καθεδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ καθέδρα, 'Ιατρ.

καθέζομαι: παρὰ. ἐκαθεζόμεν, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (ὡς εἰ μὴ ἦν σύνθετον); Ξεν. 'Αν. 1. 5. 9. Κύρ. 5. 3, 25 (ἀλλὰ συχνάκις ἐξ ἀόρ. β', ὡς ἐν Θουκ. 4. 110, Πλάτ., κτλ.): παρὰ Ποιηταῖς, καθεζόμεν, 'Ομ., Τραγ., ἔτι καὶ 'Αριστοφ. ἐν Λυσ. 1139:—μέλλ. καθεζόμεν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 200, 'Ορν. 727, 'Ανδοκ. 15. 8, Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 146Α: παρὰ μεταγεν. καθεζόμεναι Διογ. Α. 2. 72: ὡσαύτως μεταγεν. μέλλ. καθεσθῆσομαι 'Εβδ. (Λευ. ΙΒ', 5): ἀόρ. καθεσθῆεις 'Ανθ. Π. 9. 644, Πανσ. 9. 3, 11, ἀλλ' ἴδε Λουκ. Σολοικ. 11 καὶ πρβλ. Φρύν. 269: πρβλ. κάθημαι: ὁ Bullm δι-σχυρίζετο ὅτι ὁ γνήσιος ἐνεστώ: καὶ παρὰ. ἦτο καθέζομαι, ἐκαθεζόμεν, καὶ ὅτι τὸ ἐκαθεζόμεν ἢ καθεζόμεν ἦτο μόνον ἀόρ., ἀλλὰ τὰ νῦν υπάρχοντα 'Αντίγραφα εἶναι ἐναντία τῆς τοιαύτης γνώ-μης: ἴδε Veitch 'Ανάμνη. Δήμα:—ἐπὶ τῆς μεταβ. ἐννοίας παρα-λαμβάνονται τὰ καθίζω, καθεδρεύω: 'Αποθ. Καθίζω, ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κινόντες, νὰ ὑπάγωμεν καὶ νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν ἀγοράν, 'Οδ. Α. 372: ἐπὶ θύρῃσι καθέζετο, ἐκάθισεν, Ι. 417, πρβλ. 'Ιλ. Ω. 126, κτλ.: κατ' ἀρ' ἔξευ ἐπὶ θρόνου 'Ιλ. Ω. 522 κατ' ἀρ' ἔζετ' ἐπὶ... λισιοῖσι 'Οδ. Γ. 406: καθεζόμεναι τὴν πρὸ χυλῖ (ἴδε πρόχυνν) οὐτῶν, καθ. ἐν... εὐνατηρίοις Σορ. Τρ. 918: ἐπὶ ζυγοῖς Εὐρ. Φοίν. 75: ἐς θρόνον Αἰσχύλ. Πρ. 229: ἐνθαδὶ 'Αριστοφ. Βάτρ. 200: οὐ λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι Αἰσχύλ. 54. 8. 2) κάθημαι, μετὰ τῆς συμπαρηγορήσεως ἐννοίας τοῦ ἀναπαύομαι. τίφθ' οὕτως κατ' ἀρ' ἔξαι ἰσος ἀναυδῶ; 'Οδ. Κ. 378, πρβλ. Ζ. 295.

3) καθίζω ὡς ἰκέτης, ἰκέται καθεζόμεσθα βώμῃσι 'Ερρακλ. 33: πρὸς τὰ ἱερὰ ἰκετῶν καθεζομένων Θουκ. 3. 70, πρβλ. 'Αριστοφ. Λυσ. 1139, Δημ. 262. 18. 4) ἐπὶ στρατοῦ, καθίζω εἰς τινα τόπον, στρατοπεδεύω, Θουκ. 2. 18., 7. 77.

καθεῖατο, 'Επικ. ἀντὶ ἐκάθηντο, γ' πληθ. παρὰ. τοῦ κά-θημαι.

καθεῖμαρται, παθ. πρkm., ἐν χρήσει ἀπροσ., εἶναι προωρισμέ-νον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἰδίως πρὸς δὲ ἄλλων τινος, Λουκ. Φιλάμ. 14: καθ. τινη, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 16, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2. 6, 10—οὕτω κατὰ μετοχ., πάλαι καθεῖμαρμένων τούτων, προωρισμένων ὑπὸ τῆς μοίρας, Πλουτ. 'Αλέξ. 52.

καθεῖργνυμι, καὶ ἐν Λουκ. 'Ερωσι 39 καθεῖργω (ἀντὶ κατ-εργῶ): ἀόρ. α' καθεῖρξα. 'Εγχεῖμα, περιορίζω, φυλάκω, κατὰ συμφέοισιν ἐέργνυ 'Οδ. Κ. 238: οὐ καθεῖρξ' ἡμᾶς Εὐρ. Βάκχ. 610: τοὺς μάντινας... κατεῖργνυσι ἐς μέσση τὰ φρύγανα 'Ηρόδ. 4. 69: τὸν πατέρα... ἐνδόν καθεῖρξας 'Αριστοφ. Σρ. 70: πρβλ. Κρατῖνον ἐν 'Θραύταις' 4, Λυσ. 'Αποσπ. 44. 4, Πλάτ. Θεαιτ. 197Β: κληῖνοις πλάσμοσι καθεῖρξας αὐτόθι 200Β: ἐν τῷ σταυρωματί Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 3: ἐν οἰκίσκῳ Δημ. 258. 21.

2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, καθεῖρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις 'Ανάνιος 1: τὴν σελήνην... ἐς λοφεῖον 'Αριστοφ. Νερ. 751: τὴν μακρολογίαν ἦν καθεῖρξης, ἐν περιορίσῃ, Πλάτ. Γοργ. 461Β: καθεῖρξας, εὖς, 'Αττ. ἀντὶ κάτερξας, τὸ καθεῖργειν, περιορί-ζειν, φυλάκω, Αἰλ. π. Ζ. 15. 27, Πλουτ. 2. 366D, 'Αριστ. εἰδ. 1. 303. καθεῖς (συνθ. καθεῖς) ἀντὶ καθ' εἰς, κατὰ εἰς, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐκαστος, ὁ καθεῖς δὲ τὸν ἄλλον 'Εβδ. (Γ' Μακχ. Ε' 34): οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθεῖς (διάφ. γρ. εἰς καθ' εἰς) Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ' 19, κτλ.: ἀνόμαλος ἡ φρά-σις (ἀντὶ εἰς καθ' ἕνα), πιθαν. σχηματισθὲν κατὰ τὸ οὐδέτερον ἔν καθέν, ὅπως σημεῖται ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 9.

καθεῖσα, ἴδε ἐν λ. καθίζω—ἀλλὰ καθεῖσαν, γ' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ καθέτημι.

καθεῖσθόν'· εἶδος φιλήματος· 'Ησύχ.

καθεκάστα, ἴδε ἐκαστος.

καθεκούσιος, ον, = ἐκούσιος, 'Εβδ. ('Αριθμ. ΙΕ' 3).

καθεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κατέχειν, κωλύειν, ἀναγκάζειν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 63, κτλ.

καθεκτής, ου, ὁ, (κατέχω) θύρα καταρρακτὴ, καταπακτὴ, «κλα-δινή», Γεωπ. 14. 6, 6.

καθεκτικός, ἢ, ὄν, ἰκανὸς εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἢ κατέχῃ τι, ἢ μνήμη ἔχει καθ. ὑπολήψεως 'Αριστ. Τοπ. 4. 5, 1, πρβλ. π. τὰ 'Ιστ. 10. 3, 3. 2) ἰκανὸς νὰ κρατῇ ἐντός, τοῦ πνεύμα-τος, ἀντιθετὸν τῷ προεκτικός, ὁ αὐτ. ἐν Περδλ. 33. 15, 4: καθε-κτικός, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ, συνεκτικός, 'Αλέξ. 'Αρρ. ἐν Περδλ. 2. 60.

καθεκτός, ἢ, ὄν, (κατέχω) ὁ κατεχόμενος ἢ ἐμποδιζόμενος, ἀναγκαιζόμενος, ἠρασὺς καὶ βδελυρὸς οὐδὲ καθεκτὸς Δημ. 515. 12, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 10, Πωμπ. 66: τῶν πραγμάτων οὐκέτι πολλοῖς ὄντων καθεκτῶν, ἐπεὶ δὲ ἡ ἐξουσία δὲν ἦν αὐτοῦ πλέον νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 47: ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, νὰ κρατῇ τις, νὰ περιορίσῃ ἑαυτὸν, νὰ μὴ ἀδιάφορος, Φιλότηρ. 818.—'Επίρρ., οὐ καθεκτῶς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ περιορίζῃται εἰς, ὁ αὐτ. 712.—Καθ' 'Ησύχ.: «καθε-κτόν. ἐπιτόνος. καταληκτόν».

καθελίσσω, 'Ιων. κατελίσσω, τυλίσσω τι διὰ τινος πράγ-ματος, κατελίσσουσι πᾶν τὸ σῶμα σινδόνος.. τελαμῶσι, ἐπὶ τῶν ταριχευομένων σωμάτων, 'Ηρόδ. 2. 86: ἐπὶ τραυματίων, ὁ αὐτ. 7. 181.—Παθ. τὰς κνήμας ῥάκει.. κατελίχτο (γ' πληθ. ὑπερσ.) αὐτόθι 76: κατελίχθαι ταῖνι 'Ιππ. π. 'Αρρ. 783.

καθελκύομαι, Παθ. πληροῦναι ἐλκῶν, 'Ιππ. 1213D: καθελ-κωθείς 'Αρ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 10—καθελκύσεις, ἢ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προηγ., ἴδε καθόληγσις.

καθελκτικός, ἢ, ὄν, ὃν δύναται νὰ καθελκύσῃ τις, πύλαι Ι'. Πισιδ. 'Εξήμη. Σ', 687.

καθελκυσμός, ὁ, τὸ καθελκύνει τι, ἴδω: τὸ καθελκύνειν, κατα-βιβάζειν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, Μοσχίων παρ' 'Αθην. 207Α.

καθελκῶ: μέλλ. καθέλξω, 'Αριστ. Βάτρ. 1398, καθελκύσω Λουκ. Θεῶν Διὰλ. 21. 1: ἀόρ. καθελκύσα Θουκ. 6. 34: πρkm. καθελκύνκα Δημ. 60. 8:—Παθ., ἀόρ. καὶ πρkm., ἴδε κατω: ἴδε τὸ ἀπλοῦν ῥήμα ἐλκω). 1) ἐπὶ πλοίου, σῶμα, καταβιβάζω αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. deducere naves, Εὐρ. 'Ελ. 1531, 'Αριστοφ. 'Αχ. 544, πρβλ. 'Ιππ. 1315: καθελκον ναῦς ἐς Πει-ραιᾶ Θουκ. 2. 93: τῶν νεῶν καθελκυσθειῶν ἐς τὴν θά-λασσαν 'Ηρόδ. 7. 100: εἴ τι ναυτικόν ἐστι καθελκυσμένον Θουκ. 6. 50. 2) σῶμα πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1398.

3) σκέλη δὲ καθελκυσται ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, μακρὰ δὲ τείχη ἐκτείνονται ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ (μέχρι τῆς θαλάσσης), Στράβ. 380.

κάθεμα, τό, (καθέτημι) περιδέραιον, ὄρμος, 'Εβδ. ('Ψαῖας Γ', 18): φέρεται κάθημα ἐν 'Αντιφάν. 'Αδῆλ. 78.—Καθ' 'Ησύχ.: «κάθεμα· ὁ κατὰ στήθος ὄρμος».

κάθεμεν, 'Επικ. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ καθέτημι.

καθέν, ἀντὶ καθ' ἐν, ἴδε κατὰ Β. ΙΙ. 4.

καθενύνμι, ἐνδύνω, ἴδε καταέννυμι.

καθεξῆς, 'Επίρρ. = τῷ συνηθεστέρω ἐφεξῆς, Πλουτ. 2. 615B, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 8. 7, Σουλ. 'Επιγρ. 3208. 9: ποιητ., κατάθ' ἐξείχης 'Οπκ. Κυν. 3. 59.

καθέξις, εὖς, ἢ, (κατέχω) κατοχή, κράτης, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 3. 47: ἐν μνήμῃ καὶ καθέξει Πλουτ. 2. 968C. 2) τὸ κρα-τεῖν τι ἐντός, περιορισμός, ἀναγκαισις, τοῦ πνεύματος 'Αριστ. π. 'Υπν. 2. 17: τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Εὐδ. 2. 7, 8.

καθέξω, μέλλ. τοῦ κατέχω, ἔτι ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου.

κάθεσμα, τό, ἐν τῷ πληθ. = ἐρμασα (ἴδε ἐρμα III). 'Ανακρ. 20.

καθέρπω: ἀόρ. α' καθεῖρπωσα (ἴδε τὸ ἀπλοῦν ἐρπω)—ἐρπω, συρόμενος καταβαίνω, ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Σορ. 'Αποσπ. 110: καθεῖρπυσεν νυν ἐς Κεραυνοῖκόν 'Αριστοφ. Βάτρ. 129, πρβλ. 485:—μεταφ., παρὰ τὰ ὠτα ἄρτι 'Ιουλος καθεῖρπει Ξεν. Συμπ. 4. 23, πρβλ. 'Ασκληπιάδ. ἐν 'Ανθ. ΙΙ. 12. 36.

κάθεσις, προστ. ἀόρ. β' τοῦ καθέτημι.

κάθεσαν· ἀκα ἐθήκαν. Διόλειξ· 'Ησύχ.

καθέσιμος, ον, μισθὸς βουλευτικὸς ἢ ἄλλη τις χορηγία δι' ἐγ-κατάστασιν τῶν βουλευτῶν, ἔδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον (ἔξυτ. ἀργύριον) δραχμὰς ἑξακοσίας 'Επιγρ. 'Αθηνῶν. CIA. 444-6.

κάθεσις, εὖς, ἢ, (καθέτημι) τὸ ἀρίνει πρὸς τὰ κάτω, καταβί-θαις, τῆς κόμης Διογ. Α. 1. 109. 2) ἡ παρουσίαις δραμὰ-των ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βάτρ. 1060. ΙΙ. (ἐκ τοῦ παθ.) κατάθαις, κάθοδος, 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 2, 22, Περδλ. 32. 5, 3.—Καθ' 'Ησύχ.: «κάθειν· καταγωγὴν. οἰκισιν».

κάθεσαν, καθεσάντο, ἀόρ. α' τοῦ καθίζω.

καθεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ καθέζομαι, δεῖ κατέζεσθαι, Φερεκρ. ἐν 'Αδῆλ. 92.

καθεστηκῶς, 'Επίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ καθίστημι, ὠρισμένως, σταθερῶς, ἡσυχῶς, καθ. ἔχειν πρὸς τι 'Αριστ. Πο-λιτικ. 8. 5, 22.

καθεστηξίω, μέλλ. γ' τοῦ καθίστημι, μετ' ἀμεταβ. σημασ. καθεστηάσεις, εὖς, ἢ, δημοσίαι ἐστῆαις, Keil 'Επιγρ. Βιωστ. σ. 133.

καθεστώ· «παρεστώ. αὐτόθεν ὑπάρχων» 'Ησύχ.

καθεστώπα, ον, τὰ, συγκεκομ. οὐδ. πληθ. μετοχ. πρkm. τοῦ καθίστημι.

καθετήρ, ἦρος, ὁ, (καθέτημι) πᾶν ὅ, τι ἐμβάλλεται εἰς τι. 1) «στρεφόμενον» μοτὸν εἰς ἑλκος ἐνιθήμενον, «στύλις», «καθετήρ» στρε-πτὸν μοτάρην Γαλην. Λεξικ. 'Ιπποκρ. 2. 483, (ἐν τῷ κεμένῳ τοῦ 'Ιπποκράτους εἶναι καθετήρην): 2) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς κένωσιν τῆς οὐροδόχου κύστεως, Γαλην. 2. 396: ἢ δι' ἐγκλύ-σματα, ὁ αὐτ. 3) ὄρμη ἀλιευτικῇ, 'Αρτεμίδωρ. 2. 14. 4) = κάθεμα, Νικόστρ. ἐν 'Αδῆλ. 7, Κλήμ. 'Αλ. 244, ἴδε ἄλυστος.

καθετήριον, τό, = καθετήρ Ι, μοτοῦν ὠμιολόγῳ καθετηρίῳ 'Ιππ. 659. 20: τὸ ὄργανον τὸ καθ. 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θερα-πειτ. 2. 9.

καθετηρισμός, ὁ, εἰσαγωγὴ τοῦ καθετήρος, Παῦλ. Διγ. 6. 59.

καθέτης, ὁ, πιθαν. εἶδος θύρας καταρρακτῆς μετὰ σιδηρῶν ὀδόν-των, ἣν ἀρίνουσι νὰ πέρσῃ κατ' ἐχθρῶν ἀπειλούντων νὰ εἰσέλθωσιν (ἴδε περὶ ΠΙ. 9), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοίν. 114.



καθετικός, ἡ, ὄν, κάθετος, Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 112. — Ἐπίρρ. -κός, Εὐστ. Πονηρ. 155. 45.

καθετοιμάζω, ἐτοιμάζω ἐντελώς, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 588, 16, ἐκδ. Β.

ΚΑΘ ΕΤΟΣ (= κατ' ἔτος) Ἐπιγρ. Σύρου, CIG. 2347c· πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

κάθετος, ὄν, (καθίμι) ἀφιμένος πρὸς τὰ κάτω, κάθετος, πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. Μηχαν. 30, 2· — ὡς οὐσιασ., 4) κάθετος (δηλ. γραμμή), ἡ, Τίμ. Δοκρ. 98B, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 7., 3. 5, 14, κ. ἄλλ. — πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη (πρὸς κάθετον δ' ἐμέτρεται ἐκδ. Κοραῆ, ἔνθα ἴδε σημ.) Ἐπιγρ. παρὰ Πλούτ. Αἰμ. 15· κατὰ κάθετον ἢ πρὸς κάθετον, καθέτως, Πλούτ. 2. 890F, 938A· — κάθετον ὕψος, τριῶν ἡμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον Σπράβ. 379. 2) (καθ. ὁριμία), εἶδος ὁριμίας, κοινὸς καθήτης, Ὁππ. Ἀλ. 3. 77, 138· τριγίνης καθέτου Ἀνθ. Π. 7. 637, (ἐνθα ὁ κώδις καθήτης). 3) σχοινοὶν ἔχον εἰς τὴν μίαν ἄκρην βάρος τι δι' οὗ διακρίνει ὁ κτίστης τοὺς ὁρθοὺς ἢ μὴ τοιοῦτους τῶν τοίχων, Ἀμμών., κοινὸς «σαοῦλι» καὶ «σαλαμαντρία». 4) (ἐξυπ. ἀμυδὸς ἢ βοῦς), ὁ, ἀκάθετος· ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαιος ἀμυδὸς Λυσ. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. — «κάθετος» ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ γεωμέτραις· σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν ὁλίσσαν ἐπὶ θυρία τῷ Ποσειδῶνι Φώτ., Σουβ. II. καταρρακτὴ θύρα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 115.

καθευδῆται, ἔφη. ἐπὶ 1., δεῖ καθευδεῖν, Πλάτ. Φαῖδρ. 259D.

καθευδῶ, (οὕτω καὶ τὰ ἀντίγραφα τοῦ Ἡρόδ. 2. 95, ἀλλ' ἐν νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται κατευδῶ)· παρὰτ. καθευδῶν, Ὁμ., Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 495· καθευδῶν Πλάτ. Συμπ. 217D, κ. ἄλλ.· ἐκαθευδῶν Λυσ. 93. 1, 94. 1, Ξεν. Οἰκ. 7. 11· μέλλ. καθευδῶν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 419, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30, κτλ.· οὕχ. Ἀττ. ἀόρ. ἐκαθευδῶν Ἰππ. 538. 54, Λουκ. Ὀν. 6· πρkm. καθευδῶν Ἐπιφάν. I. σ. 418. Πλαγιάζω ἵνα κοιμηθῶ, κοιμῶμαι, Ἰλ. Α. 611, Ὀδ. Α. 4, 304., Ζ. 1, Ἡρόδοτ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ ἀγρυπνέω ἢ ἐγρηγόρῃ· Θέογγ. 471, Πλάτ. Φαῖδ. 71C, κλ.· καθευδουσιν μάτην ἀκραντα βάζω Αἰσχύλ. Χο. 881· οὕτε νυκτὸς δυνατόν καθευδεῖν οὕτε μεθ' ἡμέραν Πλάτ. Φαῖδρ. 251E· τὰς νύκτας οὐ καθευδομέν, δηλ. ἀγρυπνοῦμεν, Βάτων ἐν «Εὐεργέταις» 1· μαλακῶς καθευδεῖν Ἀντιφάν. ἐν «Παρεκδιδομένη» 1. 6· σκληρῶς καθευδῶν Τιμοκλ. ἐν «Ἰκαρίοις» 4· — ἐπὶ ἄρρεος καὶ θήλειος, ἵνα τῷ γε καθευδεται ἐν φιλότῃ Ὀδ. Θ. 313· καθ. μετὰ τίνος Πλάτ. Συμπ. 219D· — καθόλου, διέρχεται τὴν νύκτα, τὴν βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἵεναι κάκει καθ. Ἀνδοκ. 7. 10· — καθ. ἐπὶ ἔυλου, ἐπὶ ὄρνιθος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1431· — ἐκ τοῦ καθευδόντος, ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Φαῖδ. 72B.

II. μεταφ., διατελῶ ἀργός, οὐ καθευδουσιν χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 20, Ἀν. 1. 3, 11, Δημ. 438. 15· καθ. τὸν βίον, διέρχεται τὸν βίον ἐν ὕπνῳ, ἐν ἀργίᾳ, Πλάτ. Πολ. 404A· ἀντίθετον τῷ ἐνεργεῖν, Ἀριστ. Πθ. Ν. 7. 5, 1· ἀντίθετον τῷ προσέχειν τοῖς πράγμασι, Πλούτ. Πομπ. 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, ἡσυχάζω, ἐλπιδες οὕτω καθ. Εὐρ. Φοιν. 634· καθευδεῖν ἔαν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τείχη Πλάτ. Νόμ. 771D· τοὺς νόμους ἔαν καθ. Πλούτ. Ἀγασ. 30· — Κατὰ τὸν Schleusner, ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ὡς τὸ κοιμᾶσθαι, ἀλλ' ἅπαντα τὰ παραδείγματα ἀποδεικνύουσι τὸ ἐναντίον πλὴν τοῦ ἐν τῇ Α' πρὸς Θεοσ. Ἐπιστ. ε', 10, ἔνθα σχετίζεται πρὸς τὴν συνήθη σημασίαν ἐν ἑδωφ. 6· πρβλ. καθὰ νέκυς, ὅσα καθευδῶν Βίων 1. 71.

καθευρέμα, καθ. ἐφεύρεσις, Ἑβδ. (Σειράχ. ΑΒ', 9. 12).

καθ-ευνρεσι-λογέω, ὁμιλῶ εὐγλωττῶς, Πολύβ. Ἑκλογ. Βατ. σ. 397.

καθευρέσκω, εὐρίσκω, ποῖ ποῖ καθεύρω κλεινὸν Ὀκύπουν φίλοι.. Λουκ. Ὀκύπους 68· — Παθ. καθευρέθη κοσμοῦσα, κατελήφθη ἐν τῇ πράξει ἐνθ' ἐκθίμει.., Σοφ. Ἀντ. 395· ἀλλ' ὁ Nauck ἔχει διορθώσει καθηρέθη, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Jebb, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ, ἴδε καὶ Class. Journal XVII. 58. ἴδε τὸ ῥῆμα καθαιρέω III.

κάθεφθος, ὄν, καλῶς βεβρασμένος, «καλοβρασμένος», Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 368A, Ὀρειόβ. σ. 187 Matth.

καθέχει (= κατέχει), Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηναίων, τῶν προσκυλιδίων χρόνων, CIA. I. 479.

καθεψήξ, ἐς, = τῷ κάθεφθος, Νικ. Ἀλεξ. 586.

καθεψήξαι, εὖς, ἡ, καλὴ βράσις, Ἰππ. 356. 27, Διόδ. 1. 40. καθεψήξομαι, πειράζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, λοιδοροῦμαι, Λατ. illudere, μετὰ γεν. ὡς σέθεν αἱ κύνες ἀῖδε καθεψήξονται Ὀδ. Τ. 372 (πρβλ. 370), κἀκείνῳ ἐφεψίδωντο).

καθεψήω· μέλλ. καθεψήσω, βράζω τι καλῶς, Διοσκ. 6. 6. 7, Πλούτ. 2. 555B· χωνεύω, ταχὺ γούιν καθεψήσας τὰργύριον Ἀριστοφ. Σπ. 795. — Παθ., ἐπαιρῶνται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 5, 2, Διόδ. 1. 40. II. μεταφ., καθιστῶ ἡσυχον, συνδουζόμενον μετὰ τοῦ πραϋνεῖν, Ξεν. Ἰππ. 9. 6· πρβλ. πέσσω.

κάθη, Ἀττ. ἀντὶ κάθησαι, 6' ἐνικ. ἐνεστ. τοῦ κάθημαι.

καθηγεμονία, ἡ, οὗς. τοῦ ἐπομ., Ἐπιγρ. Πειραιῶς. CIA. III. 49. καθηγεμών, ὄνος, ὁ, ἡ, = ἡγεμὼν, ὁδηγός, καθηγεμών τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 7. 128, πρβλ. Πολύβ. 3. 48, 11· Ἀράτω καθηγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ἔλων ὁ αὐτ. 7. 14, 4· καθ. τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ἀρετὴν, Πλούτ. Δίων 1· ὡς ὄνομα θεῶν, παραπλήσιον τῷ ἀρχηγέτης, Διόνυσος καθ. Σουλ. Ἐπιγρ. 3067-68A· Ἀρροδίτη καθ. Πλούτ. Θηρ. 18· ἴδε Böckh Σουλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 657. — Καθ' Ἡσυχ.: «καθηγεμών» ὁδηγός, διδάσκαλος.

καθηγεμαί, ἴων. κατήγαι· μέλλ. -ῃσονται· — ἀποθ. Προηγούμεναι τῆς ὁδοῦ, χρησιμεύω ὡς ὁδηγός, ὁδηγῶ, ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 40, 66. Θουκ. 6. 4· οἱ κατηγεόμενοι, οἱ ὁδηγοί, Ἡρόδ. 7. 130· οὐ καθηγῶ, ἐψομαι δ' ἐγὼ Πλάτ. Ἐπιστ. 312B: — ἀκολουθῶς, κατ. τινὲς εἰς τόπον, κατηγέοντο οἱ Σκύθαι (τοῖσι Πέρσῃσι) ἐς τοὺς χώρους Ἡρόδ. 4. 125, 6. 102· ἐπὶ τόπον 7. 215· ὡσαύτως, κατ. τινὲς ὁδὸν 9. 104. 2) μετ' αὐτ. πράμνῳ, δεικνύω, τὸ ἐξίμασι κατηγίσαστο Πάμιον, ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς, ὁ αὐτ. 7. 183· ταῦτα δὲ κατηγισομένους ἐπεμψε τὸν τε αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ Δαφναγόραν, ὡς ὁδηγοὺς ἵνα ὑποδείξωσι ταῦτα, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 9· ὁ τὸν ποταμὸν κατηγούμενος, ὁ ὁδηγῶν εἰς τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, Πλάτ. Θεαιτ. 200E.

3) μετὰ γεν., κατηγούμαι τοῦ λόγου, ἀρχίζω τὴν ἐμπίλιν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199C· ὡν κατηγίσαιτ' ἄν τοῦτο, τὸν ὅποιον τοῦτο δύναται νὰ εἶναι ἡ ἀρχή, ὁ αὐτ. ἐν Δάχ. 182C· κατηγίσαστο τῆς εἰς Ἰταλίαν στρατείας, ὑπῆρξεν ἡγεμὼν, ὁδηγός, Πλούτ. Κάμιλλ. 15· εἶμαι ἀρχηγός, βουλευόμενος.. ἀρχεῖν.. τοῦ πολιτεύματος ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 35. 4) εἰσάγω τι πρῶτος ἐγώ, ἰδρύω, ἡ αὐτὴ γυνὴ.. χρηστήριον κατηγίσαστο Ἡρόδ. 2. 56· καὶ μετὰ μετοχ., οὐ κατηγίσομαι τὸν νόμον τόνδε τίθεις ὁ αὐτ. 7. 8, 1· μετὰ γεν. προσ., εἶμαι διδάσκαλός· τινος, διδάσκω τινά, Σπράβ. 674, Διον. Ἀλ. π. Ἰσολοῦ 1, εἰς Ἀμμ. 5· καὶ, ὁ κατηγισάμενος, ὁ διδάσκαλος, Πλούτ. 2. 120A.

καθήγησις, ἡ, ὁδηγία, ἐφαλμ. γραφ. παρ' Ἀγνιγ. Καρ. 187 (ὁ Bentl. καθεληκώσεως), = πρὸς τὸ καθηγεῖσθαι Καίσαρος 1024, = πρὸς τὸ ἡγουμένειαν Στουδ. 229A.

καθηγητής, οὗ, ὁ, ὁδηγός, Νομῆν. παρ' Ἀθην. 313D· ὡς καὶ νῦν, καθηγητής, διδάσκαλος, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3, Πλούτ. 2. 70E, ἔνθα ἴδε Wyttenb. 85D, κτλ. — ὡσαύτως, καθηγητήρ, ἥρως, ὁ, Μανέθων 2. 300· θηλ. καθηγητήρα Ὀρφ. Ὑμν. 75. 6. 2) ὁ καθηγούμενος μοναστηρίου, ἡγούμενος, Συναξίριον Ἰαν. 11.

καθηγητικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ ὁδηγῇ, ὁδηγῶν, μετὰ γεν., Γαλην. 2. 27B.

καθηγούμενος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἡγούμενος μονῆς, καθηγουμένην, ἡ, ἡγουμένη, Ἑκκλ. — καθηγουμενεία = ἡγουμενεία, Νεῖλ. 433C.

καθηδύνω, γλυκαίνω, ζωμὸς καθηδυσμένος περιττῶς Ἀθην. 140A· — εὐαρεστῶ, τινὰ Εὐνάπ. σ. 13· τὴν ὁσφρηοῖν Εὐμάθ. σ. 130 ἐκδ. Teuch.

καθηδυπάθεια, ἡ, βίος ἡδυπαθής, «καθηδυπάθειαν (καθ' ἡδυπάθειαν Μουσούρος) τὴν σαρκινὴν ἐπιθυμίαν» Ἡσυχ.

καθηδυπάθειω, ἀσώπειω, δαπανῶ τὰ εἰς ἡδονάς καὶ πολυτέλειαν, δαρεικούς οὖς ἐγὼ λαδῶν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3· τὸν χρόνον καθ. καθ' ἀναλίσκειν Πλούτ. Ἀντων. 28· τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 6.

καθῆκω, ἴων. κατήκω, (ἴδε ἤκω), κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἴδω· εἰς μύχην, Λατ. in certamen descendere, Αἰσχύλ. Χο. 455. 2) κατέρχομαι εὖς.., φθάνω εὖς, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 22, 130· ἐπὶ θάλλ. 2. 32., 5. 49, Θουκ. 2. 27· πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον ὁ αὐτ. 3. 96· κέρκος.. ἐς λεπτόν καθήκουσα, ἀπολεπτομένη εἰς τὴν ἄκρην, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 11, 2· μεταφ., ἐπὶ καταγωγῆς, ὅ [γένους] εἰς αὐτὸν κ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 11, 8.

3) ἔρχομαι, καταντῶ εἰς τινα, καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, ἡ σειρά τοῦ λόγου ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, Αἰσχίν. 31. 27, πρβλ. Πλούτ. Ἀλκιβ. 2, κτλ. 4) ἐπὶ χρόνου, ὅποτε καθήκοι ὁ χρόνος Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2· ὁ χρόνος καθῆκει, ἐφθασεν ὁ καιρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 23· ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας καθηκούσης, ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ ἐπιπτεν εἰς ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, Πλούτ. Φάβ. 18, πρβλ. Πολύβ. 4. 7, 1· ἐκκλησίαν ποιῆσαι, ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθῆκη, ὅταν φθάσῃ (ὁ καιρός) ὁ ὀρισμένος ὑπὸ τῶν νόμων, Δημ. 399. 6.

II. εἶμαι ἀρμόδιος, πρόσφορος, κατάλληλος, τοῦ καθήκοντος χρόνου Σοφ. Ο. Τ. 75, πρβλ. Δημ. 50. 6, Αἰσχίν. 71. 29· οἱ καθ. ἡμέραι, αἱ κανονικαὶ ἡμέραι, αἱ ἀρμόδιαι, Δημ. 1372. 8· ἐν τῇ καθ. ὥρᾳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 14, 2· ἐν τοῖς καθ. καιροῖς αὐτοῖς 6. 18, 25· τοῖς καθ. νομίμοις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 2. 18· ἡ καθ. σύνοδος ἡ ἐκκλησία Πολύβ. 4. 14. 1., 15, 8, κτλ.· τὰς ἐσθῆτας τὰς καθ. αἰεὶ τοῖς περιθεταῖς, τὰς ἀρμοζούσας εἰς.., ὁ αὐτ. 3. 78, 3. 3) ἀπρόσ., καθήκει μοι, ἀνήκει εἰς ἐμέ· ἀρμόζει, μετ' ἀπαρ., οἷς καθήκει ἀθροίζεσθαι, ὡν καθῆκον εἶναι νὰ συναθροίζονται, Ξεν. Ἀνάδ. 1. 9, 7, πρβλ. Κύρ. 8. 1, 4, κτλ. — οὕτω κατὰ μετοχ., τὸ καθῆκον, τὰ καθήκοντα,



δ. τι εἶναι ἀρμόδιον ἢ κατὰ τὸν, τὸ «καθηκόν», ἢ χρεὶς τινός, αὐτό· 1. 2, 5· τὰ καθήκοντα τοῖς Σπαρτιήτεσι 'Ηρόδ. 7. 104· ἰδίως ὡς τεχνικός· ὁρος τῶν Στωϊκῶν, Διογ. Α. 7. 25, Κικ. Off. 1. 3:—ἀλλά, 3) ἐν 'Ηρόδ. 1. 97., 5. 49, τὰ καθήκοντα = τὰ καθοσεύεσθαι, ἢ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατὰστάσις, αἱ παρούσαι περιστάσεις. 4) 'Επίρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καθηκόντως, ἀρμόδιως, πρεπόντως, Πολύδ. 5. 9, 6, Πλούτ. 2. 448F.

καθηλιάζω, φωτίζω τι διὰ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, 'Ανθ. 11. 11. 428. καθήλος, κατὰ κράϊν, ἀντὶ τοῦ καὶ ἀθῆλος, 'Αριστοφ. Λυσ. 881.

καθηλώω, καρφώνω τι ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, τι πρὸς τι Πλουτ. 'Αλέξ. 24· πρὸς τινὶ Διόδ. 20. 54· περὶ τι 'Απολλόδ. 1. 9, 1.—Παθ., σανίσι καθηλωμένη, καρφωμένη μέ .., Πολύδ. 1. 22, 5· χάλκῳ συμιαχίας .. ἐν Καπιτωλῷ καθηλωθῆναι Συλλ. 'Επιγρ. 2485.7.

καθηλωμα, τό, κάρφωμα, 'Εβδ. (Α' Βασ. 5', 21) κατὰ τὸν 'Αλέξ. Κώδικα.

καθηλωσεις, εως, ἢ, κάρφωμα ἐπὶ τινος ἢ εἰς τι, Σύμмах. εἰς 'Ιεζεκ. Ζ' 23, Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 4. 15, ἐν τέλ.

καθηλωτής, οὔ, ὁ, ὁ καθήλων τι, καρφωτής, Γλωσσ.

καθηλωτός, ον, καρφωτός, Schneid.

κάθημα, τό, = κάθεμα, 'Αντιφάνης ἐν 'Αδῆλ. 78· πρβλ. καθετήρ 3.

κάθημαι, 'Ιων. κάθημαι· ὁ' ἐνικ. κάθησαι 'Ηρόδ., Ξεν., ἀλλὰ κάθη 'Υπερίδ. ἐν Α. Β. 100, 32, Κωμ. 'Ανώνυμ. 305· 'Ιων. γ' πληθ. κατέαται 'Ηρόδ. 2. 86· προστ. κάθησο 'Ιλ., Εὐρ., συγχεκ. κάθου 'Αριστοφ. ἐν Κωμ. 'Αποσπ. 2. 1190, 'Αναξανδρ. ἐν 'Ζωγράφου 1, Α. Β. 100, 31, καθίσθω Δίσχυλ. Πρ. 919, ὑποστικ. κάθωμαι, κάθη Κρατίν. ἐν 'Αδῆλ. 176, κάθηται 'Αριστοφ. 'Ιππ. 754· ἐνικτ. καθεῖμαι ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 919, Λυσ. 149, ἐνθα ἴδε Δινδ.· ἀπαρ. καθεῖσθαι· μετοχ. καθήμενος·—παρτ. ἐκαθήμην 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 152, Δημ., κτλ.· ἐκάθητο 'Ομ. 'Υμν. 6. 14, 'Αριστοφ. 'Ορν. 510, Θουκ.· ἐκάθησθε 'Αριστοφ. 'Αχ. 638· ἐκάθηντο, 'Ιων. ἐκατέατο 'Ηρόδ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἀνευ συλλαβ. αὐτῆς, καθῆτο 'Ιλ. Α. 569, Εὐρ. Βάχχ. 1102, Φοίν. 1466, Πλάτ., κτλ., ἢ καθῆτο Δημ. 285, 2., 300, 26· 'Ιων. κατέητο 'Ηρόδ. 1. 45· καθῆσθε (ὁ ἐνεστ. εἶναι: κάθησθε) Δημ. 776.7· καθῆντο 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 302, Θουκ., κτλ., 'Επικ. καθεῖσθαι 'Ιλ. Α. 76, 'Ιων. κατέατο 'Ηρόδ.—Οὗτοι εἶναι οἱ μόνον χρόνοι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (καὶ εἶναι πράγματι πρῆμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ καθεζομαι· πρβλ. ἡμαι): ὁ μέλλ. καθεῖσθαι (ὅστις δύναται νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς 'Εβδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.) εἶναι ἀναμφιβόλως ἱερὰ μόνος ἐν Εὐρ. 'Αδῆλ. 77.

Κάθημαι, κοιν. κάθομαι, αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδουε λαούς 'Ιλ. Β. 161· πέτρῃ ἐπὶ προδολῇ καθήμενος Η. 407· ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθήμενος 'Οδ. Ε. 82· καθήμενος ὅλος ἐν 'Ιδῇ 'Ιλ. Θ. 207· 'Αργεῖοι ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορῶντο ἵππους Ψ. 448· κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος 'Οδ. Κ. 497· θύρησι καθήμενοι Ρ. 530· (οὕτως, ἐπὶ ταῖς θύραις 'Αριστοφ. Νερ. 466)· αὐτόθεν ἐκ εἰρήροιο καθήμενος 'Οδ. Φ. 420· καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων (πρβλ. ἐκ Ι 6), Σοφ. 'Αντ. 411· ἀλλά, ἐκ τοῦ μέσου κατήστο, ἀπεσφύρη ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἐκάθισε μακράν, 'Ηρόδ. 3. 83., 4. 118, 8. 73· ἐν θρόνῳ καθ. Εὐρ. 'Πλ. 315· καθ. πρὸς τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ. 1084· πρὸς τὸ πῦρ 'Αριστοφ. Σρ. 773· ἐπὶ θύρῳ Πλάτ. Πολ. 328C. ἐφ' ἵππων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἐς τοῦρασθήριον 'Αλκίφρ. 3. 27:—μετὰ συστολῇ. αἰτ., ἔδραν καθ. Εὐρ. 'Πρακλ. 55· οὕτω, καθῆσθαι ἐδραῖα ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 266· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, κάθημαι ἐπὶ τινος, ἐφύρην ὁ αὐτ. ἐν 'Πρακλ. 394· καθῆω, καθίζω II.

1) κάθημαι ἐν δικαστηρίῳ, συνεδριάζω, οἱ καθήμενοι, οἱ δικασταί, τὸ δικαστήριον, 'Ανδοκ. 18. 13, κτλ.· δικαστάς οὐχ ὀρῶ καθήμενος 'Αριστοφ. Νερ. 208· ὕμεις οἱ καθήμενοι, σείε οἱ καθήμενοι ὡς δικασταί, Θουκ. 5. 85· οὐκ ἐπὶ τούτῳ καθ. ὁ δικαστής Πλάτ. 'Απολ. 35C· καθ. ὑπὲρ τῶν νόμων Δημ. 1329. 19.—ἐπὶ τῇ βουλῇ, 'Ανδοκ. 6. 42· βουλῇ περὶ τούτων καθημένης Δημ. 552. 16· ἐπὶ συνεδριαζόντων, ἡμῶν καθημένων πέμπτῃ περὶ πρὸς τὴν πόλιν κατ. Ξεν. 'Αν. 5. 10, 5· οἱ ἐν θεάτρῳ καθεῖσθαι. 'Ηγήσιππ. ἐν 'Αδελφοῖς 1. 29. 3) ἀπλῶς, κἄνῃμαι, Λατ. desiderare, ὅπῃ περ ἐν νεφέεσσι καθημένη 'Οδ. Π. 261· σφοδρῶσιν ἐνὶ μεγάροισι καθέσθαι (ἀντὶ ἐκάθηντο) 'Ιλ. Α. 76· ἐν πένθει μεγάλῳ κατήστο 'Ηρόδ. 1. 46· μετὰ κοπήν καθημένοις, ἀναπαυομένοις μετὰ κόπον, Σοφ. 'Αποσπ. 380.—καὶ ἐπὶ κακῇ σημάσ., κάθημαι ἀργός, ἀπραγῶ, 'Ιλ. Ω. 403, 'Ηρόδ. 3. 134· ἐπὶ στρατῷ, Θουκ. 4. 124· οὕδεν ποιούντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες αἰεὶ Δημ. 156. 28, πρβλ. 24. 20., 25. 10, κτλ.: ὡσαύτως ἐπὶ πολιορκουμένῳ στρατεύματι, κάθημαι ἢ μένω ἐνῶπιον θείσεως τινος, Θουκ. 2. 20, πρβλ. 101· ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τεύχεσιν καθημένων Εὐρ. Φοίν. 752. 4) ἄνω βίον «καθησικόν», ἀσκητικόν, ἐν σκότῳ καθήμενος Πινδ. Ο. 1. 133· πρβλ. Δίσχυλ. Χο. 919· αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι] ἀναγκάζουσι καθῆσθαι Ξεν.

Οἰκ. 4. 2· ἀκολούθως, εἰμαι ἐνηγοημένος, ἐργάζομαι, ἰδίως εἰς ἀκαθιστικὴν ἐργασίαν, 'Ηρόδ. 2. 86· καθ. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τραπέζιων, Δημ. 1196. 16, πρβλ. 1111. 28· ἐπ' ἐργαστήριον ὁ αὐτ. 1367. 26· ἐπὶ τοῦ .. ἱατροῦ Δίσχιν. 6. 18. 5) διαμένω, ἐν Δελφοῖσιν καθήμενοι ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι 'Ηρόδ. 5. 63· ἐπὶ τόπου, κεῖμαι, Λατ. subsidere, τῶν αὐτῶν χωρίων ἐνία σύνορα καὶ ὁμοίως καθήμενα κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 8, 7, Δῖλ. Ποικ. 'Ιστ. 3. 1· ὁμαλός, ἐν τοῖς καθημένοις χωρίοις ὁ αὐτ. π. Ζ. 16. 12 (κ. ἀλλ. καθεμένους).

6) ἐπὶ ἀγάλματος, εἰμαι τεθειμένος, κεῖμαι, φημί γὰρ δὴ ὁμοίωσαν αὐτὸν εἶναι τοῖς σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἐριόγλυφτοις καθημένοις Πλάτ. Συμπ. 215A, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2. 7) ἐπὶ πραγμάτων, τοποθετοῦμαι, τίθεμαι, χαίρω λαγφοῖς ἐπ' ἀνύλῳ καθημένοις Τηλεκλειδ. ἐν «Σερροῖς» 2, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1. 17· τὸ πηδάλιον κ. πλάγιον 'Αριστ. Μηχαν. 5. 3, πρβλ. 5.

καθημαξευμένος, 'Επίρρ. μετοχ. παθ. πρῆμ. τοῦ καθαιμαξεύω.

καθηματωμένος, ἐπίρρ. τοῦ παθ. πρῆμ. τοῦ καθαιματωώ, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

καθημεραν, 'Επίρρ., βέλτιον διηρημένος: καθ' ἡμέραν, τῆς καθήμεραν διαίτης, τῆς καθημερινῆς, Πλάτ. 'Επιστ. 11. 359A.

καθημερεία, ἡ, ἡ καθ' ἡμέραν ἀσχολία, Πολύδ. 6. 33, 4.

καθημέριος, Δωρ. καθαιμα-, α. ον, καθημερινός (καθ' ἡμέραν), Εὐρ. Φοίν. 229·—παρὰ μεταγεν. καθημερινός, ἡ, ὅν, Πλουτ. Λυκούργ. 10, 'Αθήν. 259F· πρβλ. Λοδῆκ. εἰς Φρύν. 53 (ὅστις ὅμως συγχέει αὐτὸ πρὸς τὸ μεθημερινός).

II. κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει, «κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ μοῖρα εἰς φθῶν καὶ ἐλπίστισιν τοῦ γένους ἄγει» (Σχόλ.), Σοφ. 'Πλ. 1414, ἀλλ' ἴδε σημ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκε: νῦν σοι μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει ἐρμηνεύων τὸ: φθίνει ἀμεταβάτως.

καθημεροῦτης, ου, ὁ, θύων καθ' ἡμέραν, 'Επιγρ. 'Ολυμπίας, Arch. Zlg 1880, σ. 57.

καθημερώω, ἡμερώνω, πρᾶνῶ, τὴν ψυχὴν Πορρ. Βίος Ηυθ. 32·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καθημερχάζω, κατευνάζω, θαλάσσης κύματα καθημερωσάμενοι Ψευδο-Καλλισθέν. παρὰ Φαῶρ. ἐν 'Ελλ. Βιβλιοθ. 14. 148 (ἐκδ. 1728).

καθηνοιοχέω, = ἡνιοχέω, 'Ιω. Χρυσ. τ. 6, σ. 774.

καθῆραι, καθήρας, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀορ. α' τοῦ καθαιρέω. καθημερχάζω, ἐπιτεταμένος ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω, Πολύδ. 9. 32, 2, Φίλων 2. 74.

καθηγνύμαι, Μέσ., = καθίζομαι, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 752, πρβλ. 658. 38., 662. 19., 665. 11., 674. 49·—καθηγνύσαι παρὰ Φω: ἡ φράσσεται· ἐπὶ ἀρκαμένῳ ἀντὶ τοῦ καθηγνύσαι, πρβλ. Schmidt 'Πσύχ. ἐν λ. καγαθῆσαι.

καθ' ἰδίαν (= κατ' ἰδίαν), 'Επιγρ. 'Αθηναίων τοῦ Β' π. X. αἰῶνος, CIA. II. 436 κ. ἀλλ.

καθέδρος, ον, = καθέδρως, 'Εβδ. ('Ιερ. II' 6), 'Πσύχ. Φώτ. καθεδρώω, ἰδρώω σφοδρῶς, Γλωσσ.

καθεδρύμα, τό, = ἑδρυμα, Γλωσσ.

καθεδρῶσις, εως, ἢ, = ἑδρῶσις, Λατ. dedicatio, Διόδ. 4. 51, κτλ.

II. ὁ ἐνθρονισμὸς αὐτοκράτορος, Φιλόστοργ. 9. 10.

καθεδρύω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ καθέζομαι, βάλλω τινὰ νὰ καθίστῃ, 'Οδυσῆα καθίδρυνε 'Οδ. Υ. 257· μακάρων ἐς αἶαν σὸν καθίδρύσει βίον Εὐρ. Βάχχ. 1339.—Παθ., ἐγκαθιδρύομαι, κατακλῶ, τόπον ἀπράγμονα ὅποι καθιδρύθηντε διαγενεσθίμῃ 'Αριστοφ. 'Ορν. 45· καθιδρυμένος ἐν πόλει Πλάτ. Σοφιστ. 224D· κοίλαν δὲ καθιδρύθენტες ἐς 'Αργῶ, καθίστατες, Θεοφρ. 13. 28. 2) θέτω, τοποθετῶ, ἐν τοῖς τιμητάτοισι τὸ τιμωτάτον (δηλ. τὴν καρδίαν) καθιδρύκεν ἢ φύσις 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6· περιορίζω, ἐφ' ἐνδὸς τόπου κ. τὴν ἱστορίαν διον. 'Αλ. π. Θουκ. 6.—Παθ., καθ. ἐς αὐτῶν χώρων 'Ιππ. π. 'Αγμ. 773, πρβλ. Προρρ. 102F· ἐν αἷς [ιστορίαις] τὴν ἀλήθειαν καθιδρύσθαι ὑπολαμβάνομεν διον. 'Αλ. 1. 1.

3) καθιερώ, ἀφιερώω, Εὐρ., ὅστις μεταφιερίζεται μέσον ἀορ. α' (I. T. 1481), καὶ παθ. πρῆμ. ἐπὶ ἐνεργητ. σημάσ. (Κύκλ. 318), πρβλ. 'Ανθ. Π. παρὰτρ. 143.—Παθ., Ποσειδεῶνος τοῦ καθιδρύθεντος ὑπὸ .. Συλλ. 'Επιγρ. 2655. 5. 4) ἰδρύω, κτίζω, ἀνεγείρω, γυμνάσιον 'Εβδ. (B' Μακκ. Δ' 12).

καθιδρῶς, ωτος, ὁ, ἡ, πλήρης ἰδρώτος, κουρασμένος, Βασίλ. III. 440C.

καθειρῶν, θυσιάζω, σφάζω, φονικοί καὶ ἑτοιμοὶ καθιερεῖν αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 252C· ὡπερ ὁ τὴν μητέρα καθιερεύσας καὶ φαγὼν 'Αριστ. 'Πθ. N. 7. 5, 3· τὸν ἰκέτην διον. 'Αλ. 8. 1.

καθειρουργέω, = τῷ προηγ., Διόδ. 20. 14.

καθειρώω, 'Ιων. κατερώω: μέλλ. -ώσω:—ἀφιερώ, 'Ηρόδ. 1. 92, 164· τῇ μὲν γὰρ 'Αθηναῖα καθιέρωσεν .., σ στατήρας εἰς ἀναθήματα .. Λυσ. 155. 24· τὸ λαχὼν μέρος ἐκάστῳ τῷ θεῷ



Πλάτ. Νόμ. 745E· ἱερὸν, ἀγαλμα Πολύδ. 3. 22, 1, κτλ.· ἐαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθ. Πλουτ. Κάμυλ. 21· τὸ θεάτρον Δίων Κ. 39. 38.—Παθ., ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος [τ] Αἰσχύλ. Εὐμ. 304· ἡ Κιρραία χώρα καθιερωμένη Δημ. 277. 7, πρβλ. Αἰσχίν. 69. 8· οἱ καθιερωμένοι τῷ Δίῳ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ, Σέξτ. Έμπ. II. 3. 224. 2) καθορίζω τι ὡς ἱερὸν, τὴν φήμην, τὸ νόμιμον Πλάτ. Νόμ. 838D, 839C· δίκαια ἐν στήλῃ καθιερωμένα Πολύδ. 9. 36, 9. Λέξεις τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει ἀπαξ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 304, πρβλ. Λοθέκ. εἰς Φρύν. 192. καθιέρωσις, εὖως, ἡ, ἀφιέρωσις, Αἰσχίν. 60. 13, Πλουτ. Ποπλ. 15, κτλ.

καθιερωτικός, α, ον, ῥημ. ἐπλθ., ὃν πρέπει τις νὰ καθιερώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 809B.

καθιερωτικός, ἡ, ὄν, ἀφιερωτικός, λόγος Σώπατρ. ἐν Ρήτοροι (Walz) τ. 5. σ. 14.

καθίζανω, καθίζω, καθίημι, οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐλέμβον τὰς θέσεις τῶν εἰς τὸ συνέδριον, Όδ. Ε. 3· μάντις ἐς θρόνον καθίζανω Αἰσχύλ. Εὐμ. 29· καθ. ἐπὶ τῷ Ἰσοκρ. 13B. ἐπὶ τίνος ἢ τινὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 14., 9. 32, 12· παρὰ τινι Πολύδ. 8. 64· ἀπολ., οὐ δὲ καθίζανε Φερεικρ. ἐν Ἀδῆλ. 92.—Πρβλ. καθίζω.

καθίζωνις, εὖως, ἡ, τὸ καθίζειν ἢ καθίσθαι, Γρηγ. Νύσσ. 3, σ. 355.

καθίζω, Ἰων. κατίζω· παρὰτ. καθίζον ἢ καθίζον (ὡς ὁ Wolf). Όμ., Ἀττ. ἐκαθίζον (ὡς εἰ τὸ ῥῆμα μὴ ἦτο σύνθετον) Ξεν. Εὐλ. 5. 4, 6, Δελνάρχ. 106. 34.—μέλλ. καθίσειω Ἀπολλοδ. Κωμ. ἐν «Διαμάρτανοντι» 2, Ἀττ. καθιῶ Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4. Δημ. 4. 16, 708. 1., 997. 23, Δωρ. καθιῶξ Βίων 4. 16.—ἀόρ. α' ἐκαθίζωσα Ξεν. Κύρ. 6. 1, 23, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4, Έπικ. καθίζωσα Ἰλ. Τ. 280, Ἀττ. καθίζωσα Εὐρ. ἐν Φοίν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66., 7. 82, Ἰων. κατίσω Ἡρόδ. 1. 88., 4. 79· Έπικ. μετοχ. καθίσσας Όμ., Δωρ. καθιῶξας Θεόκρ. 1. 12, ὑποτ. καθιῶξαι αὐτοῖς 51· παρὰ μεταγεν. ἐκαθιῶξαι Δίων Κ. 37. 27., 54. 30.—ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Όμ. καθεῖσα (καθίσωσα παρὰ Πινδ.) ἀείποτε ἐπὶ μεταβάτ. σημασίας· ὑποτ. καθεῖσθαι, ἴδε κατωτ. I. 4 (ἴδε ἐν λ. ἔξω I):—πρῆμ. κεκαθίσκα Διόδ. 17. 115.—Μέσ., παρὰτ. ἐκαθιζόμεν Ἀριστοφ. Σπ. 824· ἐν τμήσει, καθ' δὲ μετὰ πρώτην ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες Ἰλ. Τ. 50· μέλλ. καθιζήσομαι Πλάτ. Φαίδρ. 229A, Εὐθύδ. 278C, (προσ-) Αἰσχίν. 77. 33, παρὰ μεταγεν. καθίσσομαι Πλουτ. 2. 583F, Καιν. Διαιθ., -ιούμαι Έβδ.—ἀόρ. (ἐπ-, παρ-)εκαθισάμην Θουκ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Έπικ. καθισσάμην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 278.—Παθ., ἀόρ. α' μετοχ. καθιζήθεις Δίων Κ. 63. 5: I. Μεταβάτ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἄλλους μὲν καθίσον Τρῶας Ἰλ. Ε. 68· μὴ με καθίζ· Τ. 360· πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἔμοισιν ἐγὼ γούνεσαι καθίσσας I. 488· καθ' δ' εἰς ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκίῳματι Ἡρόδ. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4. 2) ὅτω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἡτόνευτα Σκάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· καθ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἴσεν Β. 549. πρβλ. Όδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαλῆς νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ε. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. Ἰων 1541. στρατὸν καθίζει, βάλλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἡρακλ. 664, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στρατεύμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· καθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755E. 3) ὅτω ἢ βάλλω πρὸς τινὰ σκοπὸν, καθίημι, σκοπὸς ὃν ῥα καθεῖσεν Αἰγισθος Όδ. Δ. 524· κατίσαι φυλάκους, φυλάκας Ἡρόδ. 1. 89, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κατίσων ἀγαγὼν κατὰ τὰς .. πύλας Ἡρόδ. 3. 155· καθ ἐνέδραν Πλουτ. Ποπλ. 19.—σπανίως ἐπὶ πραγματικῶν, τι ἐπὶ τηγάνοις Φερεικρ. ἐν «Πέρσαις» 4. 3) ἰδρῶ, «στήνω», ἀνδρῖαντὰ κάθεσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βωμοί, τοὺς Μῆδεια καθίσαστο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἰππ. 31 χωρίου, ἴδε ἐν λ. ἐγκαθίζω. 4) συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θέμιδος, Όδ. Β. 69· ἴστημι, ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα Όμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνέδριον τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σπ. 305, πρβλ. Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἄλλα, καθίζω τινὶ δικαστήν, διορίζω τινὰ δικαστήν ὅπως δικάσῃ τινά, Πλάτ. Νόμ. 873E· ἐάν τε χιλιούς ἐάν θ' ὀπόσους ἀν ἢ πόλις καθίσῃ Δημ. 585, ἐν τέλ. ἰδρῶ, ὀρίζω, δικαστήρια Πλάτ. Πολιτικ. 298E· τὴν βουλήν Πλουτ. Σόλων 19. 5) φέρω τινὰ εἰς τινὰ κατάστασιν, κάμνω αὐτὸν νὰ, κλαίοντα τινὰ καθ. Πλάτ. Ἰων 535E, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἄλλ. αὐτοῖς 14, κλαίειν τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κλαίῃ:—περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. I. 51 χωρίου, ἴδε ἀκρατίας.

II. ἀμεταβ., καθίζω, γαμβῶν τὴν θέσιν μου, καθίημι, ἀπολ., Ἰλ. Γ. 394, καὶ Ἀττ. μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις Ἰλ. Ο. 50, καθίζον ἐν .. θρόνοισι Όδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἡρόδ. 1. 181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις ἡ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσοκ. 372D, 142D· ἐπὶ οἰκίῳματι Ἀριστοφ. Νεφ. 251· ἐπὶ δένδρῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 1.

(ἄλλ. καθ. ἐπὶ κώπην, ἐπὶ ἐρετῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 197)· καθ. ἐπὶ τὸν βωμὸν Θουκ. 1. 126, πρβλ. Δυσίαν 132. 4:—παρὰ ποιηταῖς ὡς αὐτὸς μετ' αἰτ., καθ. τρίποδα, βωμόν, ὀμφαλόν, ἱερὰ Εὐρ. Ἰων 366, Ἰλ. 980, Ἡρακλ. Μαίν. 48, Ἰων 6, 1317· πρβλ. ἔξομαι, ἔξω, ἤμαι, ἐρέξομαι, ἐφῆμαι, πρόσσημαι, προσίζω, Λοθέκ. εἰς Σορ. Αἴ. 191. 2) καθίζω νὰ φάγω, Λατ. discumbere, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 2. 3) λαμβάνω θέσιν ὡς δικαστής, καθίζω νὰ δικάσω, Ἡρόδ. 1. 97., 5. 25, Πλάτ. Νόμ. 659B, Δημ. 728. 28. 4) καθίζω ἐν τινὶ χώρῃ, στρατοπεδεύω, ἐς χωρίον Θουκ. 4. 93.

5) καθίζω (εἰς τὰ ὀπίσθια), ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχύα ἀμφω καθίσαι τῷ ἴππῳ Πλάτ. Φαίδρ. 254B. 6) ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ νῦν, ἐπιγενομένης ἀμπώτεως καὶ καθισάντων τῶν πλοίων Πολύδ. 1. 39, 3, Σπρδ. 99. III. καὶ τοῦ μέσου γίνεται χρήσις ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας, Ἰλ. Τ. 50 (ἐν τμήσει), ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ, Θεόκρ. 15. 3, κτλ.· ἐάν δὲ καθίζεσθαι κελεύσῃ, ἐάν δὲ διατάξῃ νὰ λάβωσι τὰς θέσεις τῶν (μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρον), Δημ. 532. 20· πρὶν καὶ προέδρους καθίζεσθαι ὁ αὐτ. 567. 6, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 229A, Πολ. 516E, κ. ἄλλ. 2) ἐπὶ πτηνῶν, καταβαίνω, καθίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10. 1. Πρβλ. καθέξομαι.

καθίημι, Ἰων. κατίημι: μέλλ. καθήσω: ἀόρ. α' καθήσω, Έπικ. καθήσκα: πρῆμ. καθήσκα Δύσιππ. ἐν «Βάκχαις» 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα ἔημι). Καταπέμψω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀρίνω, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι, καθ' δὲ [κεραυνόν] .. ἤκε χαμαῖς Ἰλ. Θ. 134· κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔερος Α. 53· εἴδων λαυκανίης καθήσκα, κατεβόασα τὸν οἶνον εἰς τὸν λάρυγγά μου, Ω. 642· καθεῖτε ἵππους ἐν δίναις, βυθίσατε αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, ὡς θυσιὰν εἰς τὸν ποταμὸν θεόν, Φ. 132· [Ἰστία] ἐς νῆας κάθειμεν, κατεβόασαμεν, Όδ. I. 72· λαίφρος καθήσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 555· σχοίνῳ σφυρίδα κατ., καταβέβῳ διὰ σχοίνου, Ἡρόδ. 5. 16· σῶμα πύργων καθ. Εὐρ. Τρω. 1011· ἐς ταύτην (τὴν ἡλμυρὴν δηλ.) κοντὴν κατιεῖσι ἐπ' ἄκρῳ μυρσίην προσόησαντες Ἡρόδ. 4. 195· ἐμαυτὸν εἰς ἄλα Εὐρ. Εὐλ. 1613· ἔπλα εἰς ἄλα αὐτοῖς 391· δέλεαρ καθεῖσαν (γ' πληθ. ἀορ. ε') ὁ αὐτ. ἐν I. Τ. 1181· καθ. τι ἐς πῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνι 1034· νάρθηκ' ἐς πέδον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 706· καθ. σπονδάς, σπένδεις, ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 60· οὐ δραπετήν τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς, δὲν ἔριψε κλῆρον τοιοῦτον ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ «Ἐκτορος» μάχην, Σορ. Αἴ. 1285, ἔθα ἴδε σημ. Jebb.—κατ. ἀγκυραν Ἡρόδ. 7. 36· τὰ δίκτυα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 12:—μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητήρην ἐς βυσσοὺν ἵεναι, νὰ μὴ δύναται ῥιπτομένη βολὴς νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πάτον (πρὸς ἐξακρίθωσιν τοῦ βράθους), Ἡρόδ. 2. 28· ἐπὶ ὕδατι, γύνομαι πρὸς τὰ κάτω, Πλάτ. Φαίδ. 112E· οὐδεὶς καθεῖς ἐδυνηθὴ πέρας εὐρεῖν, διὰ τῆς βολίδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 27· οὕτως, ὅταν πρόφασιν καθήκε (ἀστέιον, παρὰ προσδοκίαν, ὡς εἰς εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ, οἶον ἀγκιστρον) Ἀριστοφ. Σπ. 174· λόγους συμβατηρίου καθ., προτείνειν, ῥίπτειν εἰς τὸ μέσον λόγους συμβιβαστικούς περὶ εἰρήνης, Δίων Κ. 41. 47· ἐβουλήθησαν πεῖραν καθεῖναι, ἠθέλησαν νὰ κάμωσι δοκιμὴν, ἀπόπειραν, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 2. 13, π. Ζ. 1. 57:—καὶ πρῶτον μὲν καθεῖσαν εἰς ὦμιους κόμας, καὶ πρῶτον μὲν ἀφῆκαν τὰ μαλλιά των νὰ πέσουν εἰς τοὺς ὦμους των, Εὐρ. Βάκχ. 695, πρβλ. I. Τ. 52· τὸν πώγωνά νὰ ἔσταν καθῶμεν, ὅταν ἀφήσωμεν νὰ κρέμονται κάτω τὰ γένειά μας, Ἀριστοφ. Έκκλ. 100, πρβλ. Θεσμ. 841· καὶ ἐν τῷ Πλάτ. καθεῖμένος τὸν πώγωνα Πλουτ. Φωκ. 10· τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο, εἶχεν ἀρεμίαν μακρὰ γένεια, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 11. 10· καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθεῖκε τὰ σκέλη [ἀπὸ τῆς κλίτης] ἐπὶ τὴν γῆν, κατεβόασεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ ἀνθρώπου κεκλιμένον ἐπὶ κλίνῃς, Πλάτ. Φαίδων 61C· παρήγγελλο δὲ τὰ μὲν ὁρώτα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν ἔξω σημαίνει τῇ σάλπιγγι· ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν καθιέντας, ἔπεσθαι βάδην, καταβήσιντες αὐτὰ καὶ ἔχοντες ἔτοιμα πρὸς ἐπίθεσιν, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 25· καθ. τὰς κώμας, καταβέβαιεν αὐτὰς ἐντὸς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ὀρμῆς τοῦ πλοίου, Θουκ. 2. 91.—σπανίως ἐπὶ κινήματι, εἰ ὀμφαλοῦ καθήκεν ἔγχος Εὐρ. Φοίν. 1413· καθήκε ἐϋλόν παιδὸς ἐς κἀρα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαίν. 933.—καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνου, κλίνασα πρὸς τὴν γῆν τὸ γόνου, ὁ αὐτ. ἐν Έκ. 561· ἐς δὲ γῆν γόνου καμάτω καθεῖσαν, ἐγονάτισκ, ὁ αὐτ. ἐν I. Τ. 333.—κεῖς ὕπνον καθήκεν, τὸν ἐβύθισεν εἰς ὕπνον, τὸν ἔκαμε νὰ ἀποκοιμηθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαίν. 1006· τινὰ εἰς κλινδύνον Διον. Ἀλ. 5. 27.—κακ. τινὰ ἐς λειμώνων χλόην Εὐρ. I. Α. 423· εἰς ἄλλοτρίαν καθέντι χώραν στρατοπέδα, ὀδηγήσαντι, μεταβέβασαντι, ἐπὶ στρατηγῶν, Ἰσοκ. 3. 70, 11, πρβλ. 3. 92, 7· καθεῖς ἐνέδρας, τοποθετήσας, στήσας, ὁ αὐτ. 4. 63, 9.—Παθ., κατέρχομαι, ἐπὶ μαστοῦ ζῶω, ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ μαστοῦ τῆς θηλείας ἵππου, Ἡρόδ. 4. 2., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 3· ὡσάτως, ἐκτείνωμαι κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν, ὄρεσι πρὸς τὴν θάλατταν καθειμένοις Πλάτ. Κριτίας 118A· καὶ οὐ καθεῖτο τὰ τεῖχη, δὲν κατέβαινον τὰ τεῖχη (μέχρι τοῦ Σιρυμόνο), Θουκ. 4. 103, πρβλ. 5.

52:—ἄλλα, τὸ καθειμένος τῆς φωνῆς, χαμηλό, βαθὺς τόνος



τῆς φωνῆς, Ἡρῶδιαν. 5. 2. 2) πέμπω ἢ ἄγω εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰσάγω εἰς τὸ σ. ἀγῶνα, Λατ. demittere ad certamen. ἄρματα μὲν ἐπὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. 6. 16. ζεύγη καθ' ἑκάστην ἡμέραν. 353B. πλῆρες, οὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθέκασιν Πλούτ. 2. 616C, κτλ. καθ. δράματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 552· τὴν πρώτην διδασκαλίαν Πλούτ. Κίμ. 8 (πρβλ. καθόσεις)· οὕτω καὶ, ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι.. γνώμης καθέσθαι (κωμ. ἀντὶ προθεῖναι) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 397· τοῦτον τὸν λόγον καθέκει, εἰσέγαγε τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, Δημ. 833. 10· κατὰ τὴν ἀγορὴν καθ. λογοποιεῖς ὁ αὐτ. 704, ἐν τέλ.

3) ἀποτείλω, ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθ' ἡκὲν τὸ σκῶμμα Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 34· πέμπω τι πρὸς τινα σκοπὸν, τὰλλα δὲ φίλους καὶ ῥήτορας ἐτέρους καθέλει ἑπαιρτεν Πλούτ. Περικλ. 7.— Παθ., κατέρχονται, ἢ στρατηλασίῃ ἢ βασιλείᾳ.. κατέτο εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 7. 138. II. κατὰ τὸ φαινόμενον ἄμεταβ. (ἐξυπακούει τοῦ ἑαυτοῦ), κατέρχονται βιαίως ὡς ἄνεμος, ἔξειμι γὰρ σοὶ λαίηρος ἤδη καὶ μέγας καθέλει Ἀριστοφ. Ἰππ. 430· καθέντες εἰς γόνυ προυάλλοντο τοὺς θυρεοὺς, κλίναντες ἑαυτοὺς πρὸς τὸ γόνυ προέτειναν τὰς ἀσπίδας, Πλούτ. Ἀνδρῶν. 45· καθ. εἰς ἀγῶνα, Λατ. descendere in arenam, ὁ αὐτ. 2. 616D, Λουκ. Ἀλέξ. 6· καθ. ἐς Ρόδον, φθάνω ἐκεῖ, Πολύβ. 5. 17, 2· — πρβλ. συγκαθέσθαι II. καὶ ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρύγ. 398.

καθικετεύω, Ἰων. κατικετεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἱκετεύω, αἰσιμαί τι ἱκετεύω, αἰσιμαί μου καθικετεύσας· Εὐριπ. Ἑλ. 1018.

2) ἐνθέρμως παρακαλῶ, ἱκετεύω, κατικ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 68· πολλὰ καθ. τινα Ἡλιδό. 6. 14· τινὰ, μετ' ἅπαρ, Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 32· — ὡσαύτως ἐν τῇ Μέσ. τύπη, Εὐρ. Ὀρ. 324.

καθικαίνω, = κατικαίνω, ὁ ἴδε.

καθικνεόμαι: μέλλ. — ἔξομαι: ἀόρ. δ' — ἐκόμενη: ἀποθ. Κατέρχονται ἄλλα παρὰ τοῖς δοκιμοῖς συγγραφεῦσι μόνον μεταφ., φθάνω, ἐγγίζω, ἐπεὶ με μάλιστα καθικετο πένθος ἄλυστον. ἀντὶ τοῦ ἱκετο καὶ κατέλαβε λέγει· (Εὐστ.), Ὁδ. Α. 342· μάλ' αὖ πῶς με καθέκειο θυμὸν ἐνιπύχ. «πάνω γέ πῶς μου καθήλω τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζής). Ἰλ. Β. 104· ὡσαύτως, μέσον κἄρα διπλοῖς κατέρχοισι μου καθέκειτο, με ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, Σοφ. Ο. Τ. 809· γυναικας ἐς ὄλμου καθικνουμένας ὑπέροις, τυπτομένας διὰ καπνῶν, Πλάτ. 5. 18, 2· — παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἡ γεν. ἦτο συχνοτέρη, καθέκεισθαι τῆς πηγῆς.. ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος, νὰ καταβῇ (τὸ διὰ σχοινίου καταβιβαζόμενον) κάτοπτον· πρὸς τὴν πηγὴν τὸσον πλησίον ὅσον νὰ ἐγγίσῃ τὸ νερόν, ὁ αὐτ. 7. 21, 12· καθ. τῆς ψυχῆς, ἐγγίσει αὐτήν, Πλάτ. Ἀξ. 369E· ἡμῶν ὁ λόγος καθέκειτο Λουκ. Νιγρ. 35· ἡ ὕδρις οὐ μετρίως μου καθέκειτο ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 46· καθ. τινας πικρότατα Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 14. 3· οὕτω, καθ. τίνος σκύττι, κονδύλῳ, τύπτειν τινὰ διὰ τῆς μάστιγος, κτλ., Πλούτ. Ἀντών. 12, Ἀλκιβ. 7. 2) καθ. τῆς ἐπιβολῆς, φράνω, κατάρβωλον τὸν σκοπὸν μου, Πολύβ. 2. 38, 8, πρβλ. 4. 50, 10· ἅπλ., τεχνίζω ἐπιβαλλόμενοι καθέκονται, θὰ ἐπιτύχωσιν, ὁ αὐτ. 5. 93, 5.

καθελάρυνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐλαρύνω, Σουίδ.· καθελαιρεόμαι, = ἐλαρύνομαι. Βασίλ. III. 257B.

καθιμάω [εἶ], καταβιβάω διὰ σχοινίου, καθιμά αὐτὸν δήσας Ἀριστοφ. Σφ. 396, 379· καθιμῶντι μὲν γὰρ γίνεται βάρος μετίζον ἢ εἰ μόνον κενὸν δεῖ κατάγειν τὸν κάδον, όταν τις καταβιβάῃ τὸν κάδον εἰς τὸ φρέαθ διὰ τοῦ κληνείου, δηλ. γερανίου, Ἀριστ. Μηχαν. 28. 2· ἅπλως, καταβιβάω, τὸν τράχηλον εἰς καθιμάσας ἀνεγκύσεις (δηλ. τὸ ὅστυν ἐκ τοῦ γάργυρος τοῦ λύου), ἐπὶ τοῦ ἐρωδιού, Βαβρ. 94. 3.— Παθ., ἐς τὸ Καπιτώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι Δίων Κ. 45. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: καθιμά· καθίσει, χαλᾷ· καὶ καθιμήσει· κατήνεγκεν ἢ κατήνετλησε, καὶ «καθιμῶσι» χαλῶσι.

καθιμήσις, εως, ἡ, τὸ καταβιβάειν διὰ σχοινίου, Πλούτ. 2. 264E.

καθιμονεύω, καθίμη, Ἡσύχ.

καθίζω, Δωρ. ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ καθίζω.

καθιπάξομαι: μέλλ. — ἄσομαι: ἀποθ. 4) μεταβ. διατρέχω τόπον τινὰ ἐριππος, ἐπὶ ἱππικοῦ στρατεύματος, ἢ δὲ ἱππος προελθοῦσα κατιπάσσοι χώρην τὴν Μεγαρίδα Ἡρόδ. 9. 14.

4) καταπατῶ ἐριππος, καὶ ἅπλως καταπατῶ, ὡς τὸ, λάξ πατεῖν, προσβάλλω, παραβιάζω, νέος γραίας δαίμονας καθιπάσσω Δισχύλ. Εὐμ. 150· ἐπεὶ καθιπάσει με πρεσβύτιν νέος αὐτόθι 731· παλαιὸς νόμος καθιπάσσοι αὐτόθι 779· παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., καθ. φιλοσοφίας Διογ. Λ. 4. 47· πρβλ. καθιπάσσω.

II. ὡσαύτως ὡς παθ., πρkm. καθιπάσσομαι Μάχων παρ' Ἀθην. 581D, ἐπὶ αἰσχρᾷ σημασίας (καθιπάσσομαι διὰφ. γραφ.).

καθιπέουσας, εως, ἡ ἐπιδρομὴ δι' ἱππικοῦ, Διογ. Λ. 9. 9.

καθιπέω, = καθιπάξομαι, ἐπιτρέχω ἢ διατρέχω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τὰ πεδία Διών. Ἀλ. 3. 26, πρβλ. Ἡρώδιαν. 6. 2· ἐπὶ ἰχθύος, κύμα καθ. Ὀπκ. Ἀλ. 2. 515:— Παθ., ποταμοὶ καθιπέονται, ἐπὶ πεπηγόνων ποταμῶν οὓς διέρχεται τις ἐριππος,

Ἀριστ. π. Θυματ. 168, Ἡρώδιαν. 6. 7. 2) ὁρμῶ ἐριππος κατὰ τινας, τί δ', εἰ καθιπεύομαι Ἀργεῖων στρατών;· αὐτὸ δέ, εἰ ἐριπποὶ ὁρμήσασιν ἐπὶ τὸν στρατόν τῶν Ἀργεῖων; (Σχόλ.), Εὐρ. Φοῖν. 732.

καθιποικράττω, = τῷ ἐπομ., Πολυδ. Δ'. 164, Θ'. 141.

καθιποικράττω, νικῶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, Πολυδ. Θ'. 141.

καθιποτροφέω, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς ἱπποτροφίαν, δηλ. εἰς διατήρησιν ἱππων, Ἰσάκιος 55. 22· πρβλ. κατὰ Ε. VI.

καθίπταμαι, ἴδε καταπέτομαι.

καθίπταξες (ἴσως καθίπταξες), εως, ἡ, «πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίους» Ἡσύχ.

καθίσας, εως, ἡ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2. 153B.

II. ὅ νὰ καθήται τις ἀργὸς ἔνεκα θλίψεως ἢ πένθους, αὐτόθι 609B.

κάθισμα, τό, τὸ μέρος ἐφ' οὗ τις καθήται, ἐν τῷ πληθ. τὰ ὀπίσθια, οἱ γόνοι, τὰ «κωλομέρια», Σχόλ. εἰς Δισχίν. 17. 43:— πύγη, πρωκτός, Λεοντ. Κύπρ. 1725B.

2) κάθισμα, ἔδρα, Εὐσέβ. II. 1065B, Καισάρ. 856, κλ. — ἰδίως τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, Χρον. Πασχ. 528, 5., 588, 19, κτλ.:— τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ καθήται τις, Κοσμ. Ἰνδ. 101B, Βυζ. II. σμῆνος, μελισσῶν Εὐστ. Πονημάτ. 58. 70.

III. καθίζημα, καταπάτι, κατακάθισμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξίφ. 95.

VI. παρ' Ἐκκλ., 1) τὸ κελλὸν μοναχοῦ, ὡσαύτως καθισμάστιον, τό, Παχῶμ. 952A.

2) ἐν ἑκ τῶν εἰκοσι μερῶν εἰς αἰοι Ψαλμοὶ τοῦ Δαυὶδ διαιροῦνται, κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ ὁποῖου ἐν ταῖς μοναῖς οἱ μοναχοὶ ἐκάθηντο, Στουδ. 1705C, 1708B, C, Βαλασμ. Λοδ. 17 (Κασσιαν. I, 100A, 102A).

3) καθίσματα, τροπάρια, κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν ἢ ἅσιν τῶν ὁποίων δύνανται οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ καθίσονται, Λειτουργικὴ.

καθίσταω, εὐρηται ἀντὶ τοῦ καθίστημι ἐν τῇ ἀπαρ., παρ' Ἰσάκ. ἐν τῇ περὶ Μετ. κλ. Κλήρου 29, παρὰ Λυσ. 171. 16, 176. 38., 180. 7, Σουλ. Ἐπιγρ. 3065. 22: παρὰ Διοδ. 15. 33· — οὕτω, καθιστάω, ἀπαρ. καθιστᾶν Διόδ. 19. 15: μετοχ. καθιστῶντες (διὰφ. γραφ. καθιστάνοντες) Ἰβράξ. Ἀποστ. ιζ'. 15.

καθιστέω, ῥημ. ἐπὶ τοῦ καθίζω, δεῖ καθίζειν, Σωρ Ἐρ. ἐκδ. Εἰμ. σ. 103.

καθίστημι, Α. ἐπὶ μεταβατ. σημασίᾳ· τῆς μὲν ἐνεργ. φωνῆς ὁ ἐνεστ., ὁ παρατακτ., ὁ ἀορ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ ἐνεστ. (ἴδε κατωτ. Α. II. 2)· ὡσαύτως σπανιωτέρων ὁ πρkm. καθιστάσθαι, Ὑπερίδ. ὑπὲρ Βούλεσιπ. 38, Διον. Ἀλ. π. Δηρ. 54, Διόδ., κλ. (ἴδε τὸ ἀπλοῦν ἱστημι).

Βάλλω ἢ στήνω εἰς τὸ μέσον, κρητῆρα καθίστα, «εὐνέριππος, ἐτοίμαζον» (Σχόλ.), Ἰλ. I. 202· νῆα καταστήσων, κἄμε αὐτὴν νὰ σταθῇ, κἄμε αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν γῆν. Ὁδ. M. 185· καταστήσων διέφρους, ἐτοποθέτησαν αὐτοὺς κατὰ τῆς ὁδοῦ ὡς ἐτοίμοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἄρματοδρομίας, Σοφ. Πλ. 710· ποῖ δεῖ καθιστάναι πόδα; Εὐρ. Βάχχ. 184, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 7, 22· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, [αἴφος] καταστήσαντο βούεσι, ἐσπερέωσαν αὐτό, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 407.

2) εἴρω εἰς τινα τόπον, κατὰγω, τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσασθαι, νὰ με ἀγάγωσιν εἰς .., Ὁδ. N. 274· κ. τινὰ ἐς Νάξον Ἡρόδ. I. 61, πρβλ. Θουκ. 4. 78· πάλιν αὐτόν κ. ἐς τὸ τεῖχος σὺν καὶ ὑγίᾳ ὁ αὐτ. 3. 31· κ. τοὺς Ἑλλήνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν Ξεν. Ἀν. I. 4, 13· καὶ ἄνευ τοῦ πάλιν, ἐπαναφέρω, ἐς φῶς σὺν κατ. βίον Εὐρ. Ἀλκ. 362.— Παθ., οὐκ ἂν ἀντὶ πόνων χάρις καθίσταται, δὲν ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ χάρις διὰ τοὺς κόπους ἡμῶν, Θουκ. 4. 86.

3) ἄγω τινὰ ἐνώπιόν τινος, ὡς μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον Ἡρόδ. I. 209· ἴδε κατωτ. B. I. 6.

II. καθιστῶ, κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα Ξεν. Ἀν. I. 10, 10· τοποθετῶ, προφυλακὰς καταστήσαντας αὐτόθι 3. 2, 1, κτλ.

2) διορίζω, κατέστησε τύραννον εἶναι παῖδα τὸν ἐωυτοῦ Ἡρόδ. 5. 94, πρβλ. 25· ἄλλα καθόλου ἄνευ τῆς ἀπαρ., κ. τινα ὑπαρχον αὐτόθι 7. 105· ἄλλον [ἄρχοντα] ἀντὶ αὐτοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 12, κτλ.· ὡσαύτως, κατ. τινα εἰς ἀρχὴν Λυσ. 120. 30, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 352· ἐπὶ ἀρχὴν Ἰσοκρ. 260A, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 672· ὡσαύτως, κ. ἐγγυητὰς Ἡρόδ. I. 196, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1064· δικαστὰς, ἐπιμελητὰς, νομοθέτας ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 917, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9, κτλ.: — ἀκολούθως ἐπὶ ἀγώνων κ. τ. τ., γυμνικοὺς ἀγῶνας κ. Ἰσοκρ. 41A· — οὕτω καὶ μετὰ μέσ. ἀορ., διορίζω δι' ἑμαυτόν, ὀρίζω, ἱδρύω, τύραννον καταστήσασθαι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι Ἡρόδ. 5. 92, 1· ἄρχοντας Ξεν. Ἀν. 3. 1, 39, κτλ. — σπανίως μετ' ἀπαρ., οἱ καθιστάντες μουσικῇ.. παιδεύειν Πλάτ. Πολ. 410B.

6) ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων ἀφαιρῶντων τὴν πολιτείαν, εἰσάγω, ἐγκαθιστῶ, καθιστῶ, ὀρίζω, ἱδρύω, νομοθετῶ, νόμους, τελετὰς Εὐρ. Ὀρ. 892, Βάχχ. 21, κτλ.· κατ. πολιτείαν, ὀλιγαρχίαν, κτλ., ὡς τὰ Λατ. ordinare, constituere rempublicam, Πλάτ., κλ., ἴδε Wolf. εἰς Δεπτ. σ. 229· ἀλλὰ καὶ βῆλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, πολιτεύων Πλάτ. Πολ. 590E· — ὡσαύτως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοῦτο βουλευτήριον γῆς καθίσταται Δισχύλ. Εὐμ. 706· τὴν ἱππικὴν καθίσταται τυραννίδα Ἀριστοφ. Σφ. 502· καθίστατο τὰ περὶ



τὴν Μυτιλήνην ἢ αὐτῷ ἐδόκει Θουκ. 3. 35, πρὸς 1. 76, 114., 8. 70· πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετ' ἐμοῦ. Δημ. 543. 15.—Παθ., ἢ .. κατασταθεῖσα δύναμις Ἰσοκρ. 110C.

3) φέρω εἰς τινα κατάστασιν, κατ. τὸ σῶμα, παρασκευάζειν τὸ σῶμα πρὸς χρῆσιν φαρμάκου, Ἰππ. 648. 40· οὕτω, κατ. δῆμιον ἐς μοναρχίαν Εὐρ. Ἰκέτ. 352· κ. τινὰ ἐς ἀπόνοιαν Θουκ. 1. 82· ἐς φόβον ὁ αὐτ. 2. 81· ἐς ἀπορίαν ὁ αὐτ. 7. 75· εἰς ἀνάγκην Λυσ. 96. 33· εἰς αἰσχύνην Πλάτ. Σοφιστ. 230D· εἰς ἐρημίαν φίλων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 232D· εἰς ἀγῶνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 24C· τινὰ εἰς ἀσφάλειαν Ἰσοκρ. 107B· τινὰς εἰς ἀγῶνα καθέστακα; Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 38, Δυκοῦργ. 148. 4· ἀλλὰ καί, κατ. τινὰ ἐν κινδύνῳ Ἀντιφῶν 136. 26· τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ Πλάτ. Μενέξ. 242A· τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28·—ὡσαύτως, καθιστήριον ἔμαυτον ἐς κρίσιν, ὑποβάλλω ἔμαυτον εἰς κρίσιν, νὰ τὸν κρίνωσι, Θουκ. 1. 131, πρὸς Δυκοῦργ. 148. 26· ἀλλὰ, κατ. τινὰ εἰς τοὺς ἀρχικούς, θεωρεῖν τινα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 9.

4) κάμνω ἢ καθιστῶ τινα τοιοῦτον, ψευδῆ γ' ἔμαυτον Σοφ. Ἀντ. 547· τινὰ ἀμνημόνα, ἀπιστον Ἀντιφῶν 115· 29, Θουκ. 1. 68, κτλ.· κατ. τι φανερόν ὁ αὐτ. 2. 42, πρὸς 1. 32· ἐπίπνον τὸν βίον κατ. Ἰσοκρ. 211C·—καί μετὰ μετοχ., κλαίοντά· καθίσταναι τινὰ, ἀγειν τινὰ εἰς δάκρυα, Εὐρ. Ἀνδρ. 635·—σπανίως μετ' ἀπαρ., καθ. τινὰ φεύγειν, ποιεῖν τινα φεύγειν, Θουκ. 2. 84, πρὸς Εὐρ. Ἀλκ. 283·—Μέσ., τὴν ναυ. μαχίαν πελοποννησίαν καθίστασθαι Θουκ. 2. 89.

5) ἐπαυροῦμαι, ἀποκαθιστῶ, θεραπεύω, ἄς (δηλ. τὰς κήρας τῶν δερμάτων) οὐδ' ὁ Μελάμπους .. καταστήσειεν ἄν Ἀλεξίς ἐν Ἰκταεύῳ 2·—καί κατὰ μέσ. ἀορ., καταστήσασθαι εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 53B.

6) τὴν ζῶην καταστήσασθαι ἀπ' ἔργων ἀνοσιωμάτων, πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ ἀνοσιωμάτων ἔργων, Ἡρόδ. 8. 105.

7) κάμνω, ἐξακολουθῶ, πάννυχον .. διάπλοον καθίσταον Δισχύλ. Πέρσ. 382· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρυφαῖον ἐκπλοον οὐδαμῇ καθίστατο αὐτόν 385.

Β. ἀμεταβ. ἐν ἀορ. β', πρkm. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἔνεργ. (ὡσαύτως ἐν τῷ μέλλ. καθεστήξω, Θουκ. 3. 37, 102), καὶ ἐν ἅπασιν τοῖς μέσοις χρόνοις (πλὴν τοῦ ἀορ. α'), καὶ τῆς παθ.:—καθίσταμαι, ἐγκαθίσταμαι, ἐς τόπον Ἡρόδ. 3. 131· ἐξύναι ἐς ὑπογαστήριον καθίσταντο Ἰππ. 1235C· ἐπὶ ἀρμῶν, ἐξίσταται καὶ καθ., ἐκάρθουσαι καὶ πάλιν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀρμόν, ὁ αὐτ. π. Ἀδρ. 784· ἀπλῶς, φθάνω εἰς τὴν τόπον, ἐς Ρήγιον Θουκ. 3. 86· ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέστομεν; δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς πρὸ ἐφθίσταμεν; Σοφ. Ο. Κ. 23.

6) ἔρχομαι ἢ παρουσιάζομαι ἐνώπιόν τίνος, ἵσταμαι ἐνώπιον αὐτοῦ, Πινδ. 11. 4. 240· λέξον καταστάς Δισχύλ. Πέρσ. 295 (ἐκτὸς ἀν' ἀληθὴ ἐπὶ τῆς σημ. 4), πρὸς Ἡρόδ. 1. 151· κ. ἐς ὅσιν τινὸς ὁ αὐτ. 7. 29· καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας ἔλεγον ὁ αὐτ. 3. 46, πρὸς 156· καταστάς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε Θουκ. 4. 84· πρὸς 156· καταστάσας 1. 3.

2) τίθεμαι ὡς φρουρός, Ἡρόδ. 7. 59, Σοφ. Ο. Κ. 355, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19, κτλ.· διορίζομαι, γίνομαι, δεσπότης, καθέστηκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 142· στρατηλάτης νέος καταστάς Εὐρ. Ἰκέτ. 1216· κατ. χορηγός, στρατηγός, κτλ., Ἀντιφῶν 142. 31, Ἰσοκρ., κτλ.· οἱ πρόεδροι καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 12· ἴδε ἐν λ. κομιδῇ.

3) ἐπὶ φυσικῆς ἐνστάσεως, ἀπλῶς καθίσταμαι, κατακλίσταμαι, κατακλίσταμαι. Ἰππ. 940C, 945F.

4) ἵσυχάζω, καθίσταμαι γαλήνιος, ἐπὶ ὕδατος, ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ Ἀριστ. Ἰππ. 865· πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστήκη, οὐχὶ σφοδρὸν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1003· ὁ θόρυβος κατέστη Ἡρόδ. 3. 80· ἔως τὸ πρᾶγμα κατασταίη Λυσ. 132. 8·—οὕτως, ἐπὶ προσώπων, λέξον καταστάς, γενόμενος ἥρεμος, Δισχύλ. Πέρσ. 295 (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. 2)· πρὸς καθεστηκῶς ἢ ψυχῇ καθίσταται Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 15· ὁρῶμεν [τοὺς ἐνθυμοισατικούς]· καθισταμένους ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 4· καθεστῶτι προσώπῳ, μετ' ἥρεμον, γαλήνιον πρόσωπον, Πλουτ. 436. 17· μαίνεσθαι καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκῶτος εἶναι Ἀουκ. Φιλῶφ. 5·—ἢ καθέστηκυῖα, τὸ τοῦ Κικέρωνος: constans aetas, ἡ μέση ἡλικία, Θουκ. 3. 36· οἱ καθεστηκότες, οἱ ἔχοντες τὴν μέσην ἡλικίαν, «μεσόκοποι», Ἰππ. Ἀφ. 1243.

5) ἐν τῷ πρkm., καθίσταμαι, γίνομαι, καὶ ἐν τῷ ἀορ., καθίσταμαι, ἔρχομαι, πολέμιον ἀντὶ φίλου ἐμοὶ καταστήναι Ἡρόδ. 1. 87· ἐμφρῶν καθίσταται Σοφ. Ἀντ. 306· καταστήναι τὸν ἀνδρὸς πολὺ εἰς τὴν γῆν Ἰππ. 97B· ἐκουσίως αὐτὸς εἰς κινδύνον καταστάς Ἀντιφῶν 118· 5· ἐς φόβον Ἡρόδ. 8. 12· ἐς ζέος, λύπην Θουκ. 4. 108., 7. 75· ἐς ἔχθραν τινὶ Ἰσοκρ. 202A· εἰς ὀρένοισιν Λυσ. 151. 2· εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστήναι, ἔκαμε τὴν πόλιν νὰ συνήθισεν εἰς τὸν λόγον τούτον, Δισχύλ. 23. 37·—ἀντιστασιώτης κατέστηκε, εἶχε καταστῇ, εἶχε γείνη, Ἡρόδ. 1. 92, πρὸς 9. 37· ἐν δειμῇ μεγάλῃ κατέστασαν 7. 138· καταστάντων σφ' εὐ. τῶν πρηγμάτων 7. 132, πρὸς 2. 84· τινὶ τρόπῳ καθέστατε; εἰ σὰς ἔκαμε νὰ ἔλθῃτε νὰ σταθῇτε ἐδῶ;

Σοφ. Ο. Τ. 10· φονέα με φησι .. καθεστάναι αὐτόν 703· ἀπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 435· κρυπτός καταστάς Εὐρ. Ἀνδρ. 1064· οἱ ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες, γενόμενοι, Ἀντιφῶν 115. 4· ἐν οἷῳ τρόπῳ [ἢ τῶν Ἀθηναίων ἀρχῇ] κατέστη, πῶς ἐγένετο, πῶς ἦλθεν εἰς ὑπαρξιν, Θουκ. 1. 97, πρὸς 96· ἀρξάμενος εὐθύς καθισταμένου (δηλ. τοῦ πολέμου), ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀρχῆς, Θουκ. 1. 1.

6) γίνομαι, ὀρίζομαι, καθίσταμαι ἐπικρατὴς, ὑπάρχω, καὶ σφ' ἐμνημόνεον Διδος κατεστήκεε Ἡρόδ. 2. 29· ἄγροι .. πολλὰ κατεστήσαν αὐτόν 70, πρὸς 1. 200· ὅδε σφ' νόμος κατεστήκεε 1. 197· βροτοῖσιν δς καθέστηκεν νόμος Εὐρ. Ἰππ. 91· μετ' ἀπαρ., θεὸν Ἀμφιδάραον πρώτοις Ὀρωπίσιος κατέστη νομίζειν Παισ. 1. 34, 2·—ἐντεῦθεν ἐν τῇ μετοχ. πρkm., ὑπάρχων, ὀρισμένος, ἐπικρατῶν, νενομιστημένος, τὸν νῦν κατεστεῶτα κόσμον Ἡρόδ. 1. 65· ἦν κατεστηκός οὐδὲν περὶ φόρου ὁ αὐτ. 3. 89· τοὺς κατεστεῶτας τριακοσίους, ὁ αὐτ. 7. 205· οἱ κατεστῶτες νόμοι Σοφ. Ἀντ. 1113, Ἀριστοφ. Νερ. 1400· τὰ κατεστῶτα, ἢ παρούσα κατστάσεις τῶν πραγμάτων τοῦ βίου, καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν κατεστῶτων βροτοῖς Σοφ. Ἀντ. 1160· ὡσταύτως, ὑπάρχοντες νόμοι, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὸ πολίτευμα, Πλάτ. Νόμ. 798B, Ἰσοκρ. 151B· τὰ κατεστεῶτα Ἡρόδ. 1. 59.

7) ἐπὶ ἀγορᾶς, πλεον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν, περισσώτερον πρ' ὅτι «ἐστοιχίσαν» εἰς ἐμὲ, Ἀνδοκ. 2. 11.

8) ἀνθίσταμαι, ἐναντιούμαι, πρὸς τινα Πολύδ. 25. 2, 5·—οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τιτήνεοσι κατέσταθεν Ἡ. Θ. 674.

Γ. ὁ μέσ. ἀορ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ μέσ. ἐνεστ. τίθενται ἔστιν ὅτε ἐπὶ μεταβάτ. ἐννοίας, ἴδε ἀνωτ. Α. II. 2, κέξ.

καθιστήριον, τό, καθίσμα, ἐδρα, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729, Ἡσυχ. ἐν λ. δέφρον.

καθιστής, ὁ, ὁ ἐρ' ἵππον καθήμενος, ἱππέυς, Μακρό. 660Π.

κατιστορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἱστορέω, Γεωπ. 15. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 63, 10.

κατιστορήσεις, εὖως, ἢ, ἔρευνα, Θεοδ. Μετοχ. σ. 72.

καθό, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ καθ' ὅς = καθά, Λυσ. 213. 19, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 1, Διοδ. Ἐκλογ. 582. 83, κτλ.

II. = ὥστε, Πλάτ. Σοφ. 267D, Πλούτ. 2. 51B.

καθοδηγέω, ὁδηγῶ, Πλουτ. Κάτων Πρσβύτ. 13· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 2. 558D.

καθοδηγητής, εὖως, ἢ, = τῷ ἐπομ., Κλήμ. Ἀλ. 304.

καθοδηγία, ἢ, ὁδηγία, Στράβ. 99.

καθοδηγός, ὁ, ὁδηγός, ὁ δεικνύων τι, Ὀρρ. Ὑμν. 7. 8, Ἀπολλ. δδ. 3. 4, 1.

κάθοδος, ἴων. κάτοδος, ἢ, κατάβασις, Πλούτ. 2. 378E, Λουκ. Νευνομ. 2· ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 27. 1·—ἐπὶ πραγμάτων ἐσθιομένων, ἐν τῇ καθόδῳ ἢ ἡδονῇ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 4.

2) ἢ καθό. ἢ ἐπὶ θάλασσαν, ὡς τὸ κατά-

βάσις, Ἀρρ. Ἀν. 1. 2, 4.

III. ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 19, Θουκ. 3. 114· ἰδίως ἐπάνοδος ἐξορίστου εἰς τὴν πατρίδα του, Ἡρόδ. 1. 60, 61, κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 85., 5. 16, κτλ.· καθ. καὶ ἀδεια ὁ αὐτ. 8. 81.

III. = περίοδος, Ἐδδ. (Ἐκκλ. 7, 6), Φώτ.

κάθομιον, «κάθομιον» Φώτ., ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. διηρημένως «καθ' ὀμιον» κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσηκούσαν.

καθολικός, ἢ, ὄν, (καθόλου) ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμενος, ἀγεν-

ικός, καθολικῶ λόγῳ = ὡς καθόλου εἰπεῖν, Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 6, 1· καθ. ἐμφασίς (ἴδε ἐν λ.) Πολύδ. 6. 5, 3, πρὸς 1. 57, 4·

καθ. καὶ κοινὴ ἱστορία ὁ αὐτ. 8. 4, 11· καθ. περίληψις Διον.

Ἀλ. π. Συνθ. 12· καθ. λόγοι, γενικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς

ειδικούς, Σέξτ. Ἐμπ. π. II. 2. 84· νόμος καθ. Φίλων 2. 172·

καθ. ἐπιστολῇ, γενικῇ, Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 4. 15, κτλ.· οὕτω, τὰ

καθολικά αὐτόν 3. 3· ἢ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ, ἢ παγκόσμιος, Κυ-

ρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. 18, κτλ.· καθ. προσώδια, ἴδε ἐν λ. κα-

θόλου.—Ἐπίρρ. -κῶς, γενικῶς, Ἀριστ. π. Φύσ. 2. 8, 9, Πολύδ.

4. 1, 8· συγχρ. -ώτερον, ὁ αὐτ. 3. 37, 6.

II. ὡς οὐσιαστ., οἰκονομικός τις ὑπάλλῃλος, ἐλεγκτής, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10. 6·—

ἐντεῦθεν, καθολικότης, ἢ, τὸ ὑπόδηγμα καὶ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐ-

τόθι 8. 11.

καθολικεύς, εὖως, ὁ, (καθέλω) εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 11.

476· καλεῖται ὡσαύτως καθολικός.

καθολική, ἢ, ἢ καθέλκυσις πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν, Διν. Τακτ.

10, Ἀθην. 204C.

καθολικός, ὄν, (καθέλω) ὁ καθέλκων, καταδιβάων, καθ. βρι-

θος Ποιητῆς ἀγνωστος ἐν βίβλ. Θεοδώρ. σ. 28, ἐκδ. Wernsdorf,

ἴδε Λοδῆκ. εἰς Φρύν. 316.

καθόλου, ὡς Ἐπίρρ., ὡς πρὸς τὸ ὅλον, «ἐν γένει», γενικῶς,

ἀντὶ καθ' ὅλου, ὡς φέρεται πᾶρα συγγραφῆς πρὸ τοῦ Ἀριστ.

(π. γ. Φίλιπ. παρὰ Δημ. 251. 3)· καθ. γράφειν, ἀντίθετον τῷ

κατὰ μέρος, Πολύδ. 3. 32, 8· καθ. εἰπεῖν Πλούτ. 2. 397C,

κτλ.· οὕτω, τὸ καθόλου Διδδ. 1. 77, Πλούτ.

2) συχρόν ἐν

τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., τὸ καθόλου, κοινὸν ὄνομα, κατ' ἀντίθετον



πρὸς τὸ καθ' ἑκαστον (ἰδιαίτερον)· λέγω δὲ καθ. μὲν δ' ἐπὶ πλείονων πέφυκε κατηγορεῖσθαι, καθ' ἑκαστον δὲ τὸ μὴ περὶ Ἑρμην. 7, 1, πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 2· ὡσαύτως, καθολικόν, γενικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ, τὸ κατὰ μέρος (μερικόν), Ρητ. 1. 2, 15, κ. ἄλλ.· πρότασις καθόλου, γενική, Ἀναλυτ. Πρὸτ. 1. 1, 2, κέξ.· ἢ καθ. ἀπόδειξις, γενική ἀπόδειξις, Ἀναλυτ. Ὑστ. 3. 24, 1· γενικῶς, ἐν ᾗ ἤρξαι ὡς κατηγορούμενον, ὅπως τὰ ἐπιθ., καθ. εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 6, 7, κέξ.· τοῦτο γὰρ ἔστι καθ. μᾶλλον Πολιτικ. 2. 6, 8· οἱ καθ. λόγοι, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ οἱ ἐπὶ μέρος, Ἠθ. Ν. 2. 7, 1, κτλ.· οὕτως, ἢ τῶν καθ. πραγμάτων σύνταξις, γενική, παγκόσμιος ἱστορία, Πολύβ. 1. 4, 2, πρὸλ. 3. 32, 8· ἢ καθ. προσώδια ἢ ἡ καθόλου (ἐξυπ. προσώδια), ὡσαύτως, ἢ καθολικὴ προσώδια, ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἡρωδianoῦ περὶ τόνων, συχναίς μνημονεύμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἐπιτομή τοῦ ὅπου οἶμαι τὸ περὶ τόνων σύγγραμμα τοῦ Ἀρχαδίου ἢ Θεοδοσίου.—Ἑκκλ., ἢ καθόλου ἐκκλησία = ἡ καθολικὴ ἐκκλησία Σωφρομ. 1341Α, Κύριλλ. Ἀλ. 100C.

II. οὐ καθόλου, οὐδὲως, «καθόλου», ὡς λέγομεν νῦν ἐπὶ ἀρνήσεως, ne omnino quidem, Δημ. 827. 9· οὐδὲ καθ. Πολύβ. 1. 20, 2.

καθομνηρεύω, λέγω τι Ὀμηρικῶς, ἀκαθωμνημένα καθ' Ὀμηρ. εἰρημένα Ἡσύχ.

καθομνηρίζω, Ὀμηρικῶς περιγράφω, Ἀριστ. 1. 3, 12, ἴδε καθομνηρεύω.

καθομνίλνω: μέλλ. -ῆσω, ἐλκύνω διὰ τῆς καθ' ἡμέραν συναναστροφῆς, κτῶμαι τὴν εὐνοίαν τινος, τοὺς γυναικίους Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 33, πρὸλ. Πλούτ. 2. 52E, καὶ ἐν Κάστ. 15 (ἐνθα ἄλλοτε καθωμνίλναι ἀντὶ καθωμνίλναι), Ἀππ. Ἑμφυλ. 5. 63· ὡσαύτως μετὰ δοτ., καθομνίλνω τῷ πλήθει, ἐρχομαι εἰς συγκοινωνίαν, σχετίζομαι μετὰ τοῦ λαοῦ, Διόδ. 14. 70· οὕτω, καθ. τοὺς καιροὺς ἢ τοῖς καιροῖς, φέρεσθαι κατὰ τὰς περιστάσεις, Δατ. inseverire temporibus, Ἀθην. 513B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 47, 546, 1001:—Παθ., ὑπὸ Δημάδου καθομνίλναι Διόδ. 16. 87.

II. Παθ., ἢ καθωμνίλναι ἡδέα, ἢ διαδεδομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξα, Πολύβ. 10, 5, 9· ὅφ' ἢς ὁ σαρδόνιος γέλως οὐκ εὐφρύνει ἐν τῷ βίῳ καθωμνίλναι, κατήντησε παροικιῶν, Διοσκ. περὶ Διηγ. Φαρμακ. 14·—Ἐπίρ. καθωμνίλναι Εὐστ. Πονημ. 302. 29.—Περὶ τοῦ καθωμνίλναι καὶ καθωμνίλναι γλῶσσα ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 1.

καθόμοιος, ον, ἐντελὴς ὁμοιος, παρόμοιος, καὶ σὺ καθόμοιος ἐπαθεῖς ὁ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον Λυδ. κ. Ροδ. στ. 3634, ἐκδ. Wv. καθομολογέω: μέλλ. -ῆσω, ὁμολογῶ ἢ παραδέχομαι, ἰδίως πρὸς ζημίαν ἢ βλάβην μου, καὶ ὅρα, ὡ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῆς Πλάτ. Κρίτων 49C. Γοργ. 499B.

II. ὑποσχεσθαι, εἰδὼ ὑπόσχεσθαι, καθομολογῆσαι ἡμῖν πιστὴν δοῦναι ἐν ἀκροπόλει Ἀνδοκ. π. Μυστηρ. 42· ἀνάθημα.. τῷ θεῷ καθομολογημένον Δουκ. Φαλαρ. Β', 1.

2) ἀπαρθωνίζω, τὴν Κλαυδίου ἡμῶν ἀνδρὶ καθωμολόγηκα Πλουτ. Τ. Γράχ. 4· οὕτω παθ. πρkm. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ποκρόν, ὁ αὐτ. ἐν Κρίστ. 33· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰουλιανὸν Σκηπίων καθωμολογημένην καὶ γαμίσθαι μέλλουσιν ὁ αὐτ. ἐν Πιομ. 47.

καθοπλίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ὀπλίζω ἐντελῶς, καθοπλίσας τῆδε τῇ πανοπλίᾳ Διογην. 75. 33, πρὸλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 265. 23, Πλουτ. Φίλοπ. 9.—Μέσ., ὀπλίζομαι ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 62. 7, κτλ.· τὰς παντευχίας καθωπλίσαντο Ἰώσηφο, εἰς Μακκ. 3, περὶ τὸ τέλος.—Παθ., εἰμαι ὀπλισμένος, ὑμᾶς ὄρων.. καθωπλισμένους οὕτω Σεν. Κύρ. 2. 1, 11· τῷ θυμητηρίῳ καθωπλισμένος, ἐρωδιασμένος με.. Ἰώσηπος εἰς Μακκ. 7.

II. ἐν Σοφ. Πλ. 1086, ἢ φράσις: τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἀκαταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικησάσα, ἀλλὰ τὸ καθοπλίσασα φαίνεται ἐφθαρμένον καὶ πολλοὶ προέτειναν διερρωσεις, ὧν ἀρίστη φαίνεται ἡ τοῦ J. H. H. Schmidt, ἥτις εἶναι: ἀπολακτίσασα, ἴδε Σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

καθοπλίσαις, εως, ἢ, ὀπλισαίς, Σεν. Κύρ. 8. 5, 6, Πολύβ. 6. 23, 14· οὕτως, καθοπλισμός, ὁ, ὀπλισμός, αὐτῶν 11. 32, 7· οἱ ἐν τοῖς βαρέσι καθ. αὐτῶν 3. 113, 7, κτλ.

καθοπλίσασθον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ καθοπλίζω, δεῖ καθοπλίζειν, Γερμ. K) πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 227 v.

καθορθατικός, ἢ, ὄν, ὁ καθαρῶς διορῶν τι, διορατικός, ὅξυς τὴν ὄρασιν, Πολύβ. Θ', 151.

καθορᾶω, ἰων. κατορᾶω: πάρατ. καθεῶρων Σεν. Κύρ. 3. 2, 10, ἰων. γ' ἐνικ. κατῶρα Ἡρόδ. 7. 208: πρkm. καθεῶρκα ἢ -εῶρακα: μέλλ. κατῶφομαι: πρkm. κατῶφμαι Πλάτ. Πολιτ. 432A: ὁρ. α' κατῶφθην ὁ αὐτ. ἐν Φιλιπ. 46B·—περὶ τοῦ ἐνεργ. ὁρ. ἴδε κατῶφθην. Ὁρῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐξ Ἰδης καθορῶν Ἰλ. Ζ. 21, Α. 337· ἐπὶ τινος Ἡρόδ. 7. 44· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ ὀρθῶν καθορῶν ἀφαν Ἰλ. Ν. 4.

II. μεταβ., ὅσους ἢ ὅπως ἤλκισ καθορᾶ Σόλων 14, Ἑσέγγ. 168, 850, πρὸλ. 616, Σεν. Κύρ. 3. 2, 10· ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον Πλάτ. Σοφιστ. 216C, κτλ.:—οὕτω παρ' Ὀμ. τὸ μέσον, Τροίην

κατὰ πᾶσαν ὁράται Ἰλ. Ω. 291.

2) βλέπω τι εὐκρινῶς, καθῶρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατοπέδον Ἡρόδ. 7. 208., 9. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 326, Πλάτ., κλ.:—Θουκ. 3. 20, 112, Πλάτ., κλ.

3) βλέπω, παρατηρῶ, εὐ καθορᾶς Πινδ. Π. 9, 86, Διοχρῶλ. Ἰκέτ. 1059· καθορᾶν τι ἐν τινι Πλάτ. Νόμ. 905B, πρὸλ. Γοργ. 457C· ἴν' ἂ πανουργεῖς μὴ καθορᾶς σου, ἵνα μὴ παρατηρῇ τὰ πανουργὰ τεχνάσματα σου (ἢ πανουργεῖς = τὰ πανουργήματα), Ἀριστοφ. Ἰππ. 803· ὡσαύτως, κατορᾶ δὲ καὶ τὰς τρίχας τῆς οὐρῆς εἰ κατὰ φύσιν ἔχει πεφυκυίας, παρατηρεῖ δὲ κτλ., Ἡρόδ. 2. 38.

4) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, τὰ ἄλλα Ἡρόδ. 3. 17, πρὸλ. 123.

5) θεωρῶ μετὰ σεβασμοῦ, σέβομαι, τὸ τοῦ Θεοῦ κράτος Ἑβδ. (1<sup>η</sup> Μακκ. Γ', 11).

καθορίζω, ὡς καὶ νῦν, εὐρίζω Ἡσύχ.

καθοριστικός, ἢ, ὄν, ὁ καθορίζων τι, ὁμολογία καθοριστικὴ Κλήμ. Ἀλ. 861.

καθορᾶω, = ὀρᾶω, ὀρᾶμεν καθορᾶ ὁ ἵππος Ἀνθ. Π. παράρτ. 52.

καθορμίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ: φέρω πλοῦτον εἰς τὸν λιμένα, φέρω εἰς ἀγκυροδοκίαν, καθώρμιζαν [τὰς ναῦς] πρὸς τόπον Πολύβ. 1. 53, 10· τὸν στόλον εἰς τὸ νεώριον Πλουτ. Κάτων Νεώστ. 39:—Παθ., μετὰ μεσ. ὁρ., ἐρχομαι εἰς τὸν λιμένα, προτορμίζομαι, ἐς τόπον Θουκ. 3. 32., 6. 97, κτλ.· Παθ. ὁρ., Πολύβ. 1. 21, 5, κτλ., ὅπ' Ἀκραγαντίνων (κατὰ Κοραῖν ὑπὸ ἄκραν τινός, κατὰ δὲ Κόβητον ὑπ' ἄκραν τινά) καθωρμίσθησαν Πολύβ. 6. 16, 4.

2) μεταρ., ἐς τὰςδε σαυτὸν πημινάς καθώρμιζας, ἤγαγε σεαυτὸν εἰς ταῦτα: τὰς δυστυχίας, Διοχρῶλ. Πρ. 965 (τὸ Μεσ. Ἀντίγγρα. καθώρμιζας, ὅπῃθεν ὁ Ἑρμαννος κατοῦριζας) καθ. ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν Πλουτ. 2. 455C:—Παθ., καθώρμιζαι ἢ κύστις ἐκ τῶν νεφρῶν, ἐξήρτηται: ἐξ αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 7.

καθόρμιον, τό, = ὄρμις, περιδέραιον, Ἑβδ. (ᾠτῇ Β', 13), Φωτ., Σουδ.—Καθ' Ἡσύχ. καθόρμιον: τὰ ἑνορμα, περὶ θέματα ἀρραβωνιακῆ, ἢ κόσμια περιτραχήλια.

καθορσιῶω, ὡς τὸ καθερεῶω, ἀνατίθημι, ὀφειρῶ, ἀγαλλια Πολύβ. Α', 11:—Μέσ., ὃν θεῶ καθωρσιῶσατο Εὐρ. Ι. Γ. 1320: Παθ., ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ προδύματα καθωρσιῶθῃ Ἀριστοφ. Πλ. 661, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 2. 23· καθωρσιῶμενος τινί, ἀρωσιῶμενος: εἰς τινα, ἐπὶ προσώπῳ, Ἡρωδ. 7. 6, πρὸλ. Εὐστ. Ἰστ. Ἑκκλ. 9. 1.

2) καθ. πόλιν καθαρμῶς, ἀγνίζειν, Πλουτ. Σόλων 12.

καθορσιῶσις, εως, ἢ, ἀπείρωσις, ἀγαλλιάτων Πολύβ. Α', 11.

2) ἀρωσιῶσις, ἀγάπη μετ' ἀρωσιῶσεως, Εὐστ. Π. 1237A.—ὡσαύτως ὡς τίτλος, ὁ αὐτ. Π. 800C, 828A, 821B, C, κλ. II. ἐσχάτη προδοσία, Ἀποστ. Διατ. 5. 14, Παλλὰς. Βίος Χρυσ. 30B, Εὐαγ. 5. 3·—ἐγκλημα καθορσιῶσεως, ἐσχάτης προδοσίας, crimen majestatis, Παλλὰς. Βίος Χρυσ. 30B, Σιωγράφ. 601A (πρὸλ. Πολύβ. 26. 5, 1: ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι, καὶ 26. 5, 3: ἐπὶ βασιλικοῖς αἰτίαις).

καθόσον, ἀντὶ καθ' ὅσον, Θουκ. 6. 88, κτλ.—Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διερρημένως.

καθότι, ἰων. κατότι. ἀντὶ τοῦ καθ' ὅτι, ὁ μὲν Ἀρταβαζάνης, κατότι πρεσβυτάτος τε εἴη Ἡρόδ. 7. 2· καθότι (καθ' ὅτι) χωρήσει, πῶς θὰ προχωρήσῃ, τὴ τέλει: θὰ λάβῃ, Θουκ. 1. 82· γνώμην ἐσενεργεῖν εἰς τὸν ὄμιον καθότι (καθ' ὅτι) ἀρίστα ἢ πόλις οἰκῆσεται· κατὰ τὴν τρόπον, ὁ αὐτ. 8. 67, πρὸλ. 4. 34., 5. 76· καθ' ὅσον, Πολύβ. 18. 19, 5, κλ.—Ἐν ταῖς ἀρίσταῖς ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διερρημένως.

κάθου, προστ. τοῦ καθόημαι, «κάθου Ἀττικῶς, κάθου κοινῶς» Μοῖρς 215· «κάθου, Ἀλκις Ταραντινοῖς, Διφιλοῖς Εὐνούχῳ» Ἀντικτικιστὴς ἐν Α. Β. 100, 31.

καθυβρίζω, ἰων. κατυβρίζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ—μεταχειρίζομαι μετὰ περιφρονήσεως, φέρομαι ὑβριστικῶς, μετ' αἰτ., ὑβρίζω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά Σοφ. Πλ. 522, Εὐρ. Ἠλ. 698. καθ. ταῦτα αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Βάχ. 616· τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἀχ. 631:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ὡ λῆμι ἀναίδεις, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς.; Σοφ. Ο. Κ. 960, Φιλ. 1361· καθυβρίζεται τοιαῦτα τῶν χειρωνακτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τοιαῦτα ἀφορμὰ ὑπάρχουσιν, δι' ἃς οἱ χειρωνακτεῖς ἐμπαίζονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἰππ. π. Διαίτ. Ὁδ. 391.

2) μετὰ δοτ., Ἡρόδ. 1. 212, Πaus. 4. 27, 3· ὡσαύτως, καθ. εἰς θυγατέρας (ἀλλὰ μὴ πιθανῶς ἀναγνωστέον τὰς ἀντὶ εἰς) Διον. Ἀλ. 11. 2.

καθυβριστεῖον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ καθυβρίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 220. καθυβριζέω, ὑβρίζω ἐντελῶς, Ἀριστ. Πρὸλ. 1, 39. Θιοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 18: 10, Πλουτ.—Παθ., Θιοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 13, 6· ἐπὶ τῆς κοιλίας, τοιούτοις αἱ κοιλίαι καθυβριζόνται, ἀνακουφίζονται, Ἰππ. Αφ. 1250, κτλ.

II. ὑγροποιῶ, εἰς ὑγρὸν μεταβάλλω, τὰ σκληρότατα τῶν ὀστέων ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυβριζεῖν Πλουτ. 2. 612C.—Παθ., παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 93D.

καθυγραμμός, ὁ, τὸ καθυγραίνειν, ἢ γλῶττα δεῖται καθυγρασμοῦ Δέτ. 93. 34.



κάθυγρος, ον, λίαν ὑγρὸς, πλήρης ὑγρότητος. Ἰππ. Ἀρ. 1255· ἐπὶ φυτῶν αὐξανομένων καὶ εὐδοκιομένων ἐν ὑγροῖς τόποις, ἔνια δὲ ὡσπερὶ κάθυγρος καὶ ἔλεια καθάπερ Ἰτέα καὶ πλάτανος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 4. 2· ταῖς σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοὶ ὀδοὶ. 5. 28.

κάθυδρος [ῥ], ον, πλήρης ὕδατος, κάθυδρος κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 158 (πρὸλ. κατωτ. 472)· χωρίον ἐπιπέδον.. γεώδες καὶ κάθυδρον Πολύδ. 5. 24, 5.

καθύλακτέω, ὑλακτέω, γαυρίζω· κατὰ τινος, Πλούτ. 2.969D· μετὰ γεν., ἔασον αὐτὸν ἀπρακτὰ σου καθυλακτεῖν Βασίλ. Ὁμιλ. 10, σ. 396D, Τζέτζ. Ἑξηγ. Ἰλ. σ. 3, 13.

καθῦλίζω: μέλλ. -ίσω, διυλίζω, «στραγγίζω», καθυλίσαι τὸν σῖνον Ἀθην. 420D.

καθῦλομαι, ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι καθ' ὑπερβολὴν εἰς κλάδους καὶ φύλλωμα, ἀγρίων, ἀλλ' ὅμως αἰεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἐσωτέρῃ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέρας ἐπικόπτοιο, ὥς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ Ἰππ. 1276, 41· καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἀμπελος Κλήμ. Ἀλ. 138.—Καθ' Ἑσχ.: «καθυλομανέοντων» ὕλην ἐχόντων, πολλήν.

καθυμνέω, ἐφωμῶ, ἐχλωμίζω, Κλεάνθ. 6. Διόδ. 11.11; Πλούτ. 2. 1098B, 1117A.

καθύομαι, Παθ., καταδρέχομαι, σφοδροῖς ὁμιροῖς Στέφ. Βυζ.

καθυπάγω, ἐντελῶς καταστρέφω, τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῶ κανάτῳ καθυπάγει Μανασσ. Χρον. σ. 57.—Παθ., ὑπάγομαι εἰς, ὑποβιβάζομαι, τὴν βασιλεύσαν πᾶσιν τυραννικῇ δουλείᾳ.. καθυπηγμένην Εὐσ. Βίος Κωνστ. 1. 26· ὑπάγομαι, καθυπάγεται· δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια Εὐστ. 890, 18.

καθυπακούω, μεταφ., ὑποβάλλω, Ἰωργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδ. σ. 40C.

καθυπατεύω, κυβερνῶ ὡς ὑπάτος, Φώτιος ἐν Maji Collect. Vat. πον. τ. 1. σ. 259.

καθυπάρχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω, Πλούτ. Κικέρων 23.

καθυπείκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπείκω, Εὐμαθ. σ. 242, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 7D.

καθυπεκδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπεκδέχομαι, Ν. Χων. σ. 628, 13, ἔκδ. Β.

καθυπεμφαίνω, = ὑπεμφαίνω, ὑποδεικνύω, Εὐμαθ. σ. 129, 130 (μετὰ διαφ. γραφ. καθυποφαίνω), Εὐστ. Πονημάτ. 321. 51.

καθυπενδίδωμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπενδ-, Νικήτ. Χρον. 101C.

καθυπερᾶκονεῖζω, ἐντελῶς ὑπερακονεῖζω, ἵν' οἱ Θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς.. καθυπερῆκοντισαν, «ἔδωκ (εἰπεῖν), κατεπολέμησαν» (Σχόλ.), Ἀριστοτ. Ὀρν. 825.

καθυπερβαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίνω, Φωτ. λόγ. π. σώμ., χειρόγρ. μονῆς Ἰδίων.

καθυπερέχω: μέλλ. -έσω, εἶμαι πολὺ ὑπέρτερος, βίος ἀνθρώπῳ τελευτήσας Θεοφ. μὲν λείπεται, ἀλλόγων δὲ ζώων καθυπερέχει Εὐρυφάνου Πυθγ. π. Βίου παρὰ Στοβ. 555, 41· τινί, ἐν τινὶ ἢ κατὰ τι, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῇ πληθύνει Πολύδ. 2. 25, 9. Καλλιχρ. παρὰ Στοβ. 486. 53· σπανίως μετ' αὐτ., ἔξουσιαν καθ. Θεανὸν ἐν Ἐπιστ. 8. σ. 744 ἔκδ. Gal.

καθυπερφηάνεω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερφηανέω, ὑπόθεσις α' εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ.

καθυπερφηανέομαι, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν ὑπερήφανος, ὑπέρτατος· Εὐστ. 561. 1, Πλούτ. ἐν λ. κατεπλάτυντο.

καθυπερφηανεία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπερφηανεία, Φιλῶδ. π. κακίων 16. 5, ἔκδ. Sauppe.

καθύπερθε, ποιητ. πρὸ φωνήεντος -θεν, Λοβέκ. εἰς Φρόν. 284.

ἰων. κατύπερθε: Ἐπίρρ.: ἀνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δεινὸν δὲ λόφος καθ. ἔνευεν Ἰλ. Γ. 337, πρὸλ. X. 196, Ὀδ. Μ. 442, Θέογν., κλ.: ἐκ μὲν τοῦ πεδίου..., καθ. δέ., 5. 59:—μετὰ γεν., καθυπερθε μελαθρόφιν, ἄνωθεν ἐκ τῆς ὀρυφῆς, Ὀδ. Θ. 279.

2) ἄνω, ἐπάνω; ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπενερθε· ἡ μὲν ἐξ ἄλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ, πορφύρεα καθυπερθε, ὑπενερθε δὲ λιθ' ὑπέδαλλεν Ὀδ. Κ. 353· καθυπερθεν ἐπιρρεῖ, ῥεῖ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰλ. Β. 754· κατ. τῶν δπλων Ἠρόδ. 7. 36.—πρὸς δὴλωσιν γεωγραφικῆς θέσεως, Δεσφός ἄνω.., καὶ Φρυγίῃ καθυπερθε Ἰλ. Ω. 545· μετὰ γεν.: καθυπερθε Χίου, ἄνωθεν, ὅλ. πρὸς Βυρρῶν τῆς Χίου, Ὀδ. Γ. 170:—παρὰ πεζολόγους, ἡ χώρα ἢ κατ. Ἠρόδ. 4. 8· ἢ κατ. ὁδὸς 1. 104, κτλ.: τὰ κατύπερθε, ἢ πρὸς τὰ ἄνω χώρα, κτλ. πρὸς τὰ μεσόγαια, τὰ κατ. τῆς λίμνης ὁ αὐτ. 2. 5· τὰ κατ. τῆς θηριώδεος αὐτ. 32· τοῖσι κατ. Ἀσσυρίων οἰκημένοις 1. 194.

3) ὑπέρτερος, ἐπιρρώτεον, τίνα ἀνθρώπων ἰσχυμένους καθυπερθε πῶ πολέμου Τεγεστῶν γενοίετο Ἠρόδ. 1. 67· τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι 8. 60· ὡσαύτως ἐπὶ ὑποθέσεων, οὕτω τε ἐλογίζετο κατύπερθε οἱ τὰ πρήγματα ἔσονται τῶν [Ἑλληνικῶν] ὁ αὐτ. 8. 136· κοκοί δ' ἀγαθῶν καθυπερθεν Θέογν. 679· μόχθου καθ., ὑπέρτερος αὐτοῦ, ἀκατάλητος· ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Π. 9. 55· ζῶσι μοι καθυπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν ὅσον νῦν ὑπόχειρ

ναίεις Σοφ. Ἰλ. 1090· ὡσαύτως, κατ. ἡ.. Ἠρόδ. 8. 75.

II. ἐπὶ χρόνου, πρὸ, μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 5. 28. Πρὸλ. ἄνω.

καθυπερτέρω, ἐπὶ ἀστέρων, ἀνέρχομαι ὑψηλὰ, Πορφύρ.· εἶμαι ὑψηλότερα, τινὸς Μανέθων 6. 687· εἶμαι ὑπέρτερος, «ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρώπων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον» Ἀρέτας εἰς Ἀποκ. 1.

καθυπερτέρησις, εὖως, ἡ, τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ὕψει, ἐπὶ ἀστέρος, Πρὸλ. Παραρρ. Πτολ. σ. 179.

καθυπέρτερος, α, ον, ἰων. κατυπ-, ἡ, ον, συγκρ. ἐπιθ. (καθύπερθε): = ὑπέρτερος, Σελήναλις.. καθυπέρτερος Μανέθων 6. 604.

II. συνθ. μεταφ., ὑπερέχων, ὑπερτέρων, ἀνώτερος, κατ. γίνεσθαι τῷ πολέμῳ Ἠρόδ. 1. 65, 67, 68, πρὸλ. Θουκ. 5. 14· ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα Ἠρόδ. 7. 233, πρὸλ. Θουκ. 7. 56· θεοῦ δ' ἐτι ἰσχύς καθυπερτέρα Ἀίσχλ. Θέβ. 226· καθ. Ζεὺς Θεόκρ. 24. 97· μετὰ γεν., πόλις καθυπερτέρα τῶν ἀντιπάλων Σεν. Ἀπομν. 4. 6, 14, πρὸλ. Θεόκρ. 24. 98, κτλ.:—οὗδ. καθυπέρτερον ὡς Ἐπίρρ., = καθυπέρθε, ὁ αὐτ. 2. 60.—Ὑπερθ. καθυπέρτατος, ἡ, ον, ὕψιστος, ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς Ἠρόδ. 4. 199.

καθυπερτίθεμαι, μέσ., ὑπερτίθεμαι τινί, Müller Fr. Hist. Gr. 3. σ. 400, Ν. Χων. σ. 162, 23, ἔκδ. Β.

καθυπηρετέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑπηρετέω, Εὐμαθ. 9. 4, κτλ.—Μέσ., χεῖρες καθυπηρετοῦμεναι Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 62 Ruhnke.

καθυπισχνέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπισχνέομαι, Λουκ. Ρητθ. Διδ. 25, Ἐρμότ. 6, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 188D.—Καθ' Ἑσχ.: καθυπισχνέομαι, ὁμολογεῖσθαι.

καθυπνῆς, ἔς, = καθυπνός, Νικ. Ἀλεξίφ. 434.

καθύπνιος, ον, συμβαίνων καθ' ὕπνου, Οἰνύμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 219D.

κάθυπνος, ον, βεθυθισμένος εἰς ὕπνον, κάθυπνος ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων Παρμένειον παρ' Ἀθην. 221B, Ἀριστ. Προβλ. 3. 34, 2.

καθύπνῳ, ἰων. κατυπνῳ, κοιμῶμαι βαθέως, βυβίζομαι εἰς ὕπνον, Ἠρόδ. 4. 8., 7. 12, 15. 16, Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 30.—οὗτως ἐν τῷ Παθ., κατυπνωμένος, βεθυθισμένος εἰς ὕπνον, Ἠρόδ. 3. 69., 7. 14, 17.

καθύπνωσις, εὖως, ἡ, ἀποκοίμησις, Ἀριστ. Προβλ. 11. 17, 2.

καθυποβάλλω, ὑποβάλλω εἰς τι, Εὐστ. 1406, 41, Σουδ., Βυζ.

καθυπογράφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπογράφω, Φώτ., Εὐστ. 974. 13.

καθυποδείκνυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδ-, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 52.

καθυποδέομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑποδέομαι, πέδιλα καθυποδοῦμενος Ν. Χων. σ. 745. 9, ἔκδ. Β.

καθυποδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδ-, Εὐμαθ. 6. 16.

καθυποδύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδύω, Εὐστ. Πονημάτ. 291. 27.

καθυποδέκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποδέκω, Εὐμαθ. 9. 20.

καθυποκλίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκλίνω, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ ἰω. τοῦ Χρυσόστ.

καθυποκρίνομαι [εἶ], διὰ τῆς τέχνης τοῦ ὑποκρίνεσθαι (ὡς ἐν θεάτρῳ) ὑποτάσσω τινὰ εἰς τὴν θέλησίν μου, Δημ. 449. 16· καταστρέφω τι διὰ τῆς κακῆς ὑποκρίσεως, καθυποκρινόμενοις καὶ διαφθεῖρυσιν τὰς βουλῆσεις τῶν ποιημάτων Διον. Ἀλκ. περὶ τῆς Λεκτ. Δημοσθένους δεινότη. 53· πρὸλ. καταυλῶ, κατοργέομαι.

II. καθυποκρίνομαι εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιεῖσθαι εἶναι ἄλλος τις, καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς εἶναι Λουκ. Ἐνάλ. Διδλ. 13. 2· ὡσαύτως, καθυποκρίνομαι φιλιαν, προσποιεῖσθαι, Φίλων 2. 520· τὴν σεμνότητα Ἰμερ. σ. 68.

καθυποκύντω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκύντω, Ν. Χων. σ. 602. 1, ἔκδ. Β.

καθυποκίμνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποκίμνω, Λέων Διάκ. ἐν Ἰστ. σ. 27. 14, κλ.

καθυπονοέω, ὑπονοῶ, μετ' αἰτ., Ἰάμβλ. π. Μυστ. 212, 1, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 76, κλ.

καθυποπίπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λογγίνου.

καθυποπετεύω, ὑποπετεύω, ἀμφοτέρωθεν Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1.

καθυποσαίνω, Εὐμαθ. 4. 18—καθυποσεκλίζω, Νεῖλου Ἐπιστ. 275.—καθυποσπάω, Εὐστ. Πονημάτ. 206. 34—καθυποσπύβιζω, ἀμψιβ. παρὰ Νικολ. Δαμ. σ. 20 ἔκδ. Orell.—καθυποστρέφω, Ἐκκλ.—ἅπαντα ἐπιτεταμ. ἀντὶ ὑποσαίνω, ὑποσεκλίζω, κτλ.

καθυποσημαίνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποσημαίνομαι, ὑπογράφω, Φωτ. Ἐπιστ., σ. 198, ἔκδ. ἰω. Βαλ. ἐν ὑποσημ. 4.

καθυποστέλλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποστέλλω, Γερμαν. Κ] πόλεως σ. 685, ἔκδ. Μί.

καθυπόσχεσις, εὖως, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπόσχεσις, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 297. 18, ἔκδ. Β'.



καθυποτάσσω, Ἀττ. -τω, ὑποτάσσω ἐντελῶς, Εὐσεβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 46, κτλ.

καθυποτρέχω, Εὐμβό. 5.5 — καθυπουργέω, ὁ αὐτ. 1.8· ἐπι-  
τεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποτρέχω, ὑπουργέω.

καθυποφαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποφαίνω, Εὐστ. Πονημάτ.  
189. 94.

καθυποφέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποφέρω, πλήγματα τοῦ  
θεοῦ Ν. Χων. σ. 400. 7, κδ. Β. — καθυπενήνευται αὐτόν  
σ. 629.

καθυποψύδιוריζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑποψύδιוריζω, Εὐ-  
μβό. 4. 1.

καθυπτέλλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὑπτέλλω, Ν. Χων. σ. 529.  
7, κδ. Β.

καθυστερέω, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, μετὰ γεν. προσώπ. καὶ  
πράγματ., καθ. τιнос τῆς θεραπερίας Ἰππ. 1277. 45· ὡσαύτως  
μετὰ δοτ. πράγμ., Πολύβ. 24.7, 5, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, καθ.  
πολὺ τῇ διώξει Πλουτ. Κρῖσσ. 29· οὕτω μετ' αὐτ. πράγμ.,  
ἀπαρχὰς ἄλωνος καὶ ληνοῦ σου οὐ καθυστερήσεις, δὲν θὰ  
παράλῃς νὰ προσενέγκῃς αὐτὰς εἰς ἐμέ, Ἰεβδ. (Ἰεβδ. ΚΒ', 29).

2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, σπεύδων δὲ μὴ καθυστε-  
ρεῖν τῆς ἐν Ρώμῃ καταστάσεως τῶν ὑπάτων, σπεύδων δὲ  
νὰ μὴ φθάσῃ ἀργὰ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὑπάτων, Πολύβ. 11.  
33. 8· ὑπελείπετο καὶ καθυστερεῖ πάντων ὁ αὐτ. 5. 17. 7.  
τῆς ἐκτάξεως ὁ αὐτ. 10. 39, 5, πρβλ. Διόδ. 5. 53, Στράβ. 653·  
καθυστερῶ θανάτου, δὲν ἀποθνήσκω, Ψευδο-Δουκ. ἐν Φιλοπαρίδι  
16· καθ. πάσης τροφῆς, στερεῖσθαι, Ἰεβδ. (Σειράχ, ΔΖ', 20).

3) ἀπολ., ξενίαις ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστερεῖ, μὴ μένε  
ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 396, πρβλ. Πολύβ. 5. 16, 5, κ. ἄλλ.

καθυστερίζω, = τῷ προηγ., Ἰωαν. 2. 13.

καθυσταίμηναι (= καθυσταί, ἥτοι ἱεραί), Ἐπιγρ. ἀρχαίῃ 'Ολυμ-  
πίας ἐν Arch. Ztg. 1879 σ. 47, 48, καὶ 1878 σ. 66.

καθυφαίνω, ἐνυφαίνω, συνυφαίνω, Ἰεβδ. (Ἰεβδ. ΚΠ', 17) —  
Παθ., εἶμαι ἐνυφασμένος, αὐτόν (Ἰουδῇ Κ', 21) χρυσῷ καὶ  
ἀνθεοῖ Εὐσεβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 7.

καθύφεςσις, ἡ, λαβράτα συμφωνία πρὸς ἐξαπάτησιν, ἡ μετὰ τοῦ  
ἀντιδίκου συνενόησις, ἐγκατάλειψις τῆς δίκης, Λατ. praevanicialio,  
Πολύβ. II', 143.

καθυφίημι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὑφίημι, ἀφίνω, παραμελῶ  
βολίως, καιρὸν ἕαν τις ἐκὼν καθυφίῃ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ  
Δημ. 343. 3, πρβλ. 206. 17., 854. 29, Δουκ. Προμ. 5· — ἰδίως  
ἐν δίκῃ, καθ. τὸν ἀγῶνα, βολίως διεξάγω, διακινδυνεύω τὴν δι-  
κην, Λατ. praevaniciari, Δημ. 563. 20· οὐ τῷ μὴ καθυφίναται  
ταῦτα σεμνύνομαι ὁ αὐτ. 262. 12· ἀπολ., καθυφέντων τῶν  
κατηγόρων, ἐγκαταλιπόντων τὴν ἀγωγὴν, ὁ αὐτ. 652. 22· — ὡσαύ-  
τως ἀμεταβ., ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλ. 287.

II. Μέσ., καθυφίεσθαι τινι, ὑποχωρεῖν, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 23· καθυ-  
φίεσθαι ἐν τινι, γίνεσθαι νωθρόν, ἀμελεῖν, π. χ. ἐν μάχαις,  
Πολύβ. 8. 24, 1, πρβλ. Δουκ. ἐν Ἀποκρυπτ. 7.

2) εὐρί-  
σκομεν ὡσαύτως τὸ μέσ., μετὰ παθ. πρμ., ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργείας  
ὡς τὸ ἐνεργ., εἰ καθυφίεσθαι τι τῶν πραγμάτων Δημ. 30.25·  
καθυφίεσθαι ἑαυτὸν Πολύβ. 3. 60, 4· ἐπ' ἀργυρίῳ τὸ τί-  
μημα καθυφειμένος Πλουτ. Κικ. 8· οὐδέν., καθυφικάμην  
Ἰωσήφου Ἰουδ. Πδλ. 2. 16, 4· ἐπὶ ἱατροῦ, ἀμελῶς θεραπεύω,  
Δουκ. Ἀποκρυπτ. 7.

καθυφίσταμαι, Παθ., τῷ ὄντι ὑφίσταμαι, Ἰουλιαν. 163D.

καθυφοράομαι, μέσ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ ὑφοράω, Σωφρομ. Ἰστ.  
Ἰεβκλ. 2. 27.

καθυποσιμμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ καθοσιμίζω, Σχόλ. εἰς Ἀρι-  
στοφ. II. 325.

καθῶρ (= καθῶς) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

καθωραϊζομαι, = ὠραϊζομαι, ἀκαθωραϊζεται· σεμνύνε-  
ται· Φῶτ., Σουίδ.

καθωρισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ καθορίζω, ὠρισμένως, Κλήμ.  
Ἀλ. 861.

καθῶς, Ἐπίρρ. = καθῶς, Ἠρόδ. 9. 82, κατὰ τὰ Ἀντίγραφα·  
ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται τοῦ μεταγεν., Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἀριστ. Προβλ.  
10. 10, π. Φυτ. 1. 1, 8, Καν. Διαθ., κτλ.· οὐδαμῶς παρ' Ἀττ. ἀπαν-  
τάσα, Λοδίκ. εἰς Φρόν. 426, Sturz Max. Διάλ. 75 κξέ.

2) τινι τρόπῳ, πῶς, Συμμεῶν ἐξηγήσατο καθῶς πρῶτον ὁ θεὸς  
ἐπισκέψατο λαβεῖν ἐξ ἔθνων λαὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἠρᾶξ.  
Ἀποστ. ἸΕ', 14.

II. ἐπὶ χρόνῳ, ὡς, ὅτε, καθῶς δὲ ἡγήριεν  
ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ κ', 17, πρβλ. Β' Μαρκ. Α', 31.  
καί, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ αἰ, Θεόδωρ. 20. 16.

καί, σύνδεσμος, ὅτε μὲν συμπλεκτικοίς, συνδέων πρὸς ἀλλήλους  
λέξεις καὶ προτάσεις, ὅτε δὲ Λατ. et· ἡ ἔχων σχέσιν πρὸς μίαν μό-  
νην λέξιν ἢ φράσιν, ἔτι, προσέτι, ἀκόμη, Λατ. etiam (πρβλ.  
Σανσκρ. Ka, Λατ. quoniam τὸ δὲ τίς συγκρινόμενον πρὸς τὸ quis  
ὑποδείκνυνται τὴν σχέσιν τῶν τε, καί). Ἀμφοτέραι αἱ σηματοῖσι  
διετηρήθησαν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ.

A. συμπλεκτικοίς, καίαι, 1) ἀπλῶς συνδέει λέξεις ἢ προ-

τάσεις πρὸς προηγουμένας, ὡς, ἡ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι  
νεῦσε Κρόνῳ Ἰλ. Α. 528, κτλ.· πρὸς στενωπέραν συνδέσιν εἶ-  
ναι ἐν χρήσει, τε., καί., ἀρκτεῖ, καὶ λέοντες, ἡμφοτέρω δὲ  
ἀναγόμενα εἰς τὴν τάξιν τῶν ζώων· θαυμάζοντες ὡς σοφοὶ τε  
καὶ εὐτυχεῖς γεγεννημένοι, καὶ ὡς σοφοὶ καὶ ὡς εὐτυχεῖς, δηλ.  
ὡς σοφοὶ καὶ ἐπομένως εὐτυχεῖς· (ἀλλὰ παρ' Ὀμ. τε καὶ τίθεται ἐν  
τῇ αὐτῇ προτάσει, εἰ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιον οὐκ  
ἐτέλεσεν Ἰλ. Α. 160, φ. 262· οὕτω καί· ἤδε κε καὶ ὦ παιεῖ  
μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσω Ὀδ. Α. 240· καὶ τε Ἰλ. Α. 521,  
κτλ.· καὶ κατ' ἐπανάλῃψιν, καί τε., καί τε., καὶ θ' ἀπαλὸν  
γελάσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε Ὀδ. Ε. 465)· — ὁ καί, ἐπανα-  
λαμβάνεται παρὰ πεζολόγοις πρὸς συνειρμὸν δύο ἢ πλείωνων ὀνομασιῶν,  
αἱ δὲ ἑλαφοὶ καὶ δορκάδες καὶ αἱ ἄγριαι οἶες καὶ οἱ ὄνοι οἱ  
ἄγριοι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7· ὁ δ' ὅχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει,  
αὐτοῖς 7. 5, 39· συχνάκις ὅπου προστίθενται ἐπὶ τετα μετὰ τὸ πολὺς,  
πολλά καὶ ἐσθλά Ἰλ. I. 330· πολλά καὶ μεγάλα Δημ. 835. 20·  
πολλοὶ καὶ ἀγαθοί, κτλ. 2) ἡ λέξις ἢ αἱ λέξεις αἱ διὰ τοῦ καί  
προστίθενται χρησιμεύουσιν ἐνίοτε πρὸς ὁρισμὸν ἐκείνων πρὸς ἃς  
συνάπτονται δι' αὐτοῦ, πρὸς μακρὸν ὅρος καὶ Κύνθιον ἔχθρον,  
πρὸς τὸ μακρὸν ὅρος καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Κύνθιον ὄχθρον, Ὀμ. Ἰγμν. εἰς  
Ἀπόλλ. 17, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγρ. 63, Σοφ. Τρ. 1277· (ἐνίοτε ἀντι-  
στρόφως, πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλύμπιον Ἰλ. Ε. 398)·  
οὕτω καὶ ἐπὶ προσθήκῃς οὕτως εἰπεῖν κληρονομῶντες, ἐχθροὶ καὶ ἐχθροί-  
στοι Θουκ. 7. 63· οὕτω καί, τις καὶ ἄλλος, Heind. εἰς Πλάτ.  
Φαίδωνα 58D· τινὲς καὶ συχνοὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455C· καὶ πολ-  
λῆς, ἄλλοι τε καί., ἄλλως τε καί., ἴδε ἐν λ. ἄλλος II. 6.

ἄλλως I· — ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐ-  
δενός, ἔχει ὀλίγην ἢ οὐδεμίαν αἰτίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 23A· — τὸ καί  
ὡσαύτως συνάπτεται μετὰ τῆς δευτερεύουσας ἀντωνυμ. οὕτως, ἐπὶ τῇς  
αὐτῆς ἐννοίας, εἶναι.. δούλοισι, καὶ τοῦτοισι ὡς ἐρηγῆται  
Ἠρόδ. 6. 11, πρβλ. I. 147· καὶ ταῦτα, «καὶ μάλιστα».., γελᾶν  
ἀναπέθειν, καὶ ταῦθ' οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλῳτι Ξεν.  
Κύρ. 2. 2, 16, κτλ. II. ἐν ἀρχῇ προτάσεως, 4) ἐν ἐξου-  
σίᾳ ἐπικληροῦν, καὶ μοι δὲ τὴν χεῖρα, ἔλα τῶρα δός μοι τὴν χεῖρα  
σου!, Ἰλ. Ψ. 75· καὶ μοι λέγε.., καὶ μοι ἀποκρίναί.., καὶ μοι  
ἀνάγνωθι, Πλάτ. Εὐθύδωρ 2A, Γοργ. 462B, καὶ Γήγορες. 2) ἐπὶ  
ἐρωτήσεων, δι' ὧν εἰσάγεται ἀντίρρησης, καὶ πῶς..; Ἠρόδ. εἰς  
Εὐρ. Φοιν. 1373· καὶ δὴ τί..; ἀλλὰ τί λοιπόν..; Εὐρ. Ἑλ. 101·  
καὶ ποῖον..; Σοφ. Αἴ. 462· καὶ τίς εἶπε πῶποτε βούς κριδανί-  
τας; Ἀριστ. Ἀχ. 86· οὕτω, κἀπειτ' ἔκτας; Εὐρ. Μήδ. 1398·  
— οὕτως ἀνευ ἐρωτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἠρ. Μαιν. 509.

3) = καίτοι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1249. III. κατόπιν λέξεων σημασιου-  
σῶν ταυτοῦτητα ἢ ὁμοιότητα τὸ καί ὁδὸν νὰ ἐρμηνεύεται διὰ ταῦ  
ὡς, καθῶς, Λατ. atque ἢ ac μετὰ τὴν acque perinde, simul,

γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύ, εἶχον τὴν αὐτὴν γνώμην ὡς  
σύ, ἡ ἢ καὶ σύ εἶχες, Ἠρόδ. 7. 50, 2, πρβλ. 84· ἴσον ἢ ἴσα καί.,  
Σοφ. Ο. Τ. 612, 1187, Εὐρ. Πίλ. 994· ἐν ἴσῳ εἶναι καὶ εἰ.,  
Θουκ. 2. 60, κτλ.· οὕτω καὶ κατόπιν λέξεων δηλουσῶν σύγκρισιν,  
ἴδε ἐν λέξ. φθάνω IV. 1· ἡ σύγχρονον ἐνέργειαν, ἴδε ἐν λ. ἀμαχ.

I. 2) ἐνίοτε καὶ ἀνευ λέξεως τιнос προηγουμένης, ἢν ἡμαρ  
δεύτερον, καὶ κατηγόμην, ἐνθα ἀντὶ τοῦ καὶ ἡδυνάτω νὰ τεύῃ  
ὅτε, Σοφ. Φιλ. 355· παρέρχονται τε μέσαι νύκτες καὶ ψύ-  
χεται τὸ ὕδωρ Ἠρόδ. 4. 181, πρβλ. 3. 108., 4. 139.

IV. ὡσαύτως τὸ καί συνδέει καταρατικὴν πρόστασιν μετ' ἀποφασ., καὶ  
οὐ, καὶ ἥμισυ κατλ., ἔχει δύναμιν ἐναντιωματικῆς μορίου, ἀλλ'  
ὡς τι δρᾶσιν εἴρπε καὶ θανούμενος Σοφ. Τρ. 160· ὡσαύτως  
μεταθετικῆς τὴν ἀντίθεσιν εἰς τὸ δεύτερον κῆλον τῆς περιόδου καὶ οὕ-  
τως ἀντικαθιστᾷ τὸ οὕτε, Ἰαχωφίῳ Ἀνθ. II. σ. 698.

V. ἐπὶ ὁρισμοῦ ὁρισμοῦ ἀριθμοῦ, περίπου, καὶ ἐς ἑξοδεμήκοντα μυριά-  
δας Ἠρόδ. 2. 60· αὐξάνόμενος δὲ γίνεσθαι καὶ ἐς ἑπτακαί-  
δεκα πῆχας, καὶ μέζων ἐστὶ ὁ αὐτ. 2. 60, 68.

VI. παρ' Ἀττ., τὰ καί.., καί.., πολλάκις ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα τὴν σχέσιν  
ἢν τὰ Λατ. cum.., ium.., οὐ μόνον.., ἀλλὰ καί.., καὶ αἰεὶ καὶ  
νῦν, καὶ τότε καὶ νῦν Πλάτ. Γοργ. 523A, Φίλνθ. 60B· καὶ κατὰ  
γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7.

VII. κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον, ὡς φαιμένη καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνην,  
ἀντὶ, ὡς ἐφ' ἡ καί.., Ἰλ. Χ. 247· ἔρχεται δὲ αὐτὴ τε.., καὶ  
τὸν υἱὸν ἔχουσα, ἀντὶ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 1·  
ἀλλας τε κατηγεόμενοι σφὶ ὁδοῦς, καὶ τέλος ἐγίνοντο Ἠρόδ.  
9. 104· — ὡσαύτως κατόπιν ἐπεχουσῶν τόπων παρεμφατικῶν δημά-  
των, τοιοῦτος ὢν, κἀτ' ἀνὴρ ἐδοξεν εἶναι, ἀντὶ, τοιοῦτος  
ἦν, κἀτ'.., Ἀριστοφ. Ἰππ. 392, πρβλ. Νερ. 624.

B. ὅταν ὁ καί ἀναφέρεται εἰς μίαν μόνην λέξιν ἢ πρότασιν, ὡς ἐλ  
Λατ. etiam, ἐπειτὰ μοι καὶ λίποι αἰῶν, τότε καὶ ἡ ζωὴ αἰ· ἐν  
ἀρχῇ, δηλ. ἡ ζωὴ ὡς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, Ἰλ. Ε. 685·  
τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόμην, ἔτι καὶ τὸν ἀφῶν, Δ. 654,  
κτλ., πρβλ. Δ. 161, κτλ.· συχνάκις παρὰ τοῖς πεζολόγοις μετὰ δει-  
κτικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ αὐτοί, αὐτοί ἐπ' ἴσῃ, Ξεν. Ἀν. 3. 4,  
44· Ἀγίας καὶ Σωκράτης καὶ τοῦτω ἀπεθανέτην, καὶ οὗτοι  
ὡσαύτως ἀπέθκον, αὐτοῖς 2. 6, 30, πρβλ. 4. 1. 27, πρβλ. καίτοις



II.—ή σύνταξις αὕτη δύναται νά δικαιολογηθῇ ἐκ τῶν ἀντιθετικῶν φράσεων, οὐ μόνον ..., ἀλλά καί ..., οὐ μόνον ..., ἀλλ' ὡσαύτως ..., οὐ μᾶλλον ..., ἢ καί ..., ἄν καί οἱ Ἀττ. καί ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐμφάσεως παραλείπουν τὸ καί μετὰ τὸ ἀλλά, Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 257· οὕτω Λατ. non modo ..., sed (ἀντὶ τοῦ 2) παρ' Ἑλλήσι τοῦτο τὸ καί συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ ἡγουμένη προτάσει καὶ τῇ ἐπομένῃ, σκέψαι, ἔάν, ἄρα καί σοὶ εὐνδοκῇ ἄπερ καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Φαίδ. 46C, πρὸς. Δ. Ζ. 476, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἐπομένη πρότασις μένει ἄρητος, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος (δηλ. ὡς καὶ ἐγώ) Ὁδ. Φ. 152.—ἐνίοτε δὲ τὸ καί εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσει, ἀνδρεῖος πρὸς οὗτος, ὃν καὶ σὺ λέγεις Πλάτ. Λάχ. 191A· ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66A· ὡς τις καὶ ἄλλος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 15· εἴπερ ἄλλω τῷ πειθοίμην ἄν, καί σοι πειθοίμην Πλάτ. Πρωτ. 329B.

3) πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει κατόπιν χρονικῶν συνδέσμων, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα ..., καὶ τότε δὴ ..., Δ. Α. 494, πρὸς. Ὁ. 68, Ὁδ. Ξ. 111· ὡσαύτως μετὰ τὸ εἰ. Δ. Ε. 897· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῷ περὶ λόγῳ, ὡς δὲ ἔδοξεν, καὶ ἐχώρουν Θουκ. 2. 93.—παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (πθαν. = τῷ Ἑβρ. vñ) ὡς ἀπλὴ ἀπόδοσις, πιστεύουν αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεται σου Σειράχ. Β'. 6· ἐν πραύτητι τὰ ἔργα σου διέταξαι, καὶ ἀγαπήσῃ σου τοῦτο Γ', 17· εἰπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 8, κ. Λουκ. ζ', 7, κτλ.

II' συχνάκις ὁ καὶ χρησιμεύει πρὸς αὐτήσιν ἡ ἐλάττωσις τῆς δυνάμεως τῶν λέξεων, θεὸς καὶ ἀμείνωνας Ἰησοῦς δωρησαίτο (κυρίως ἄλλους καὶ ἀμείνωνας), καὶ καλλιτέρας ἀχόμη, Δ. Κ. 556· δομεναι καὶ μεῖζον ἀεθλον (β' ἐστὶν ἄλλο καὶ μεῖζον) Ψ. 551, πρὸς. 386· ὅς νῦν γε καὶ ἄν Διὶ πατρὶ μάχοιτο (δηλ. ἄλλος τε καὶ Διὶ) Ε. 362· ἄλλα πολλάκις τοιαύτη ἐρμηνεία δὲν δύναται νά δοθῇ, ἢ καὶ μοι νεμεσήσῃ; ἀληθῶς, θὰ θυμώσῃς; Ὁδ. Α. 389· ἐν τῷδε κάχόμεσθα σωθῆναι .. λόγῳ; ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξαρχαίται ἡ σωτηρία ἡμῶν; Εὐρ. Ἡρακλ. 498, πρὸς. Βάχ. 616· συγν. μετ' ἐπιρρημάτων, καὶ κόρτα, καὶ λίγη, ἐν ἀρχῇ λόγον, βεβαίωτατα, ἀληθέστατα, Δ. Τ. 408, Ὁδ. Α. 46, Γ. 203· οὕτω, καὶ μάλα, καὶ πάσαι, καὶ πάντω, κτλ., Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 386.—ὡς ἐλαττωτικὸν τὸ καὶ δύναται νά ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ: ἀχόμη καί ..., τοῦλάχιστον ..., ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι Ὁδ. Α. 58· οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν Ἀριστοφ. Νεφ. 538. 2) κατόπιν ἐρωτηματικῶν, πῶς; τίς; κτλ., ἔνθα δύναται νά ἐρμηνευθῇ, εἰπέ μοι περαιτέρω, Λατ. dic praeterea, ἴδε παραδείγματα εἰς Πόρο. Φοιν. 1373, ἔνθα ποιεῖται διάκρισιν τοῦ πῶς καὶ ... ἀπὸ τοῦ καὶ πῶς ..; ἴδε ἀνωτ. Α. II. 2. 3) οὕτω τὸ καὶ εἰ καὶ διακρίτον ἀπὸ τοῦ καὶ εἰ, καὶ ὅσον τὸ μὲν πρῶτον κεῖται πρὸς ἐκλήρωσιν καταστάσεως, ἥτις καίπερ μὴ ἀμφισβητούμενη παριστάνεται ὡς μικρᾶς σημασίας, = ἄν καί, ἄν ἀχόμη ..., τὸ δὲ δεύτερον δεικνύει ὅτι ἡ υπόθεσις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ὅπως ἀπθανος, πρὸς. Δ. Δ. 347, Ε. 351, Ὁδ. Ν. 292, Η. 98 πρὸς τὰ ἐν Δ. Ε. 410, Ὁδ. Ζ. 313, Η. 139.—Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς περιστάσεις καθ' αἷς: τὸ εἰ καὶ τὸ καὶ ἔξασκει ἑκάτερον τὴν ἰδίαν του δύναμιν, ὡς, εἰ περ ἀδείης τ' ἔστι, καὶ εἰ ..., καὶ ἄν ..., Δ. Η. 117, κτλ.).

4) ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἡ μετοχὴ συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ εἰ μετὰ παρεμφατικῷ ῥήματος, ἔπεται ὅτι τὸ καὶ εὐρίσκειται πρὸ τοιαύτης μετοχῆς δύναται νά ἀντικαθιστᾷ τὸ καί εἰ ..., ἢ τὸ εἰ καί ..., καὶ δύναται νά ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἄν καί, καίπερ, Ἐκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἶω, ἀντὶ τοῦ, ἦν καὶ μεμῆν, ὅσον καὶ ἄν προθυμῇται, Δ. Ι. 655· οὕτω, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὰς ἐών, ἀγορεύεις (ἀντὶ; εἰ καὶ ἐσθλὰς εἶ) Δ. II. 627, πρὸς. Ν. 787, Ὁδ. Β. 343, Valek εἰς Εὐρ. Φοιν. 277· φεύγουσι καὶ πολλοὶ ὄντες, φεύγουσιν ἄν καὶ εἶναι πολλοί, Πλάτ. Φαίδ. 58D.—Ἐν ἅπασιν τοῖς τοῖς παραδείγμασιν ἡ δύνατο νά τεθῇ καίπερ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰσοδύναμα· διότι (π. χ.) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, καὶ πρόσθεν πολεμήσας, τὸ καίπερ, δὲν ἡδύνατο νά τεθῇ.—Παρ' Ἀττ. τὸ καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καίτοι, ὅταν εὐρίσκηται ἐν ἀρχῇ παρενθετικῆς προτάσεως, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 238.

Γ. Θέσις:—τὸ καὶ ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς τίθεται δεύτερον μετὰ τινι λέξει, ὡς τὸ Λατ. et, ὡς, ἔγνωνκα, τοῖσδε κοῦδεν ἀντειπεῖν ἔχω; ἀντὶ, καὶ τοῖσδε οὐδὲν Αἰσχύλ. Ηρ. 51, ἔνθα ἴδε Δινδ.

2) ἐπειδὴ τὸ καὶ ἀεὶ ποτὲ ἀνήκει εἰς τὰ ἐπόμενα, σπανίως τίθεται ἐν τέλει στίχου, ὡς ἐν Σοφ. Φιλ. 312, Ἀριστοφ. Σρ. 1193.

Δ. Τὰ σύνθετα καὶ οἱ συνδυασμοὶ τοῦ καί, ὡς, καὶ γάρ, καὶ γε, καὶ εἰ, καὶ τοι, κτλ., ἀκολουθοῦσι κατὰ τάξιν ἀλφαθητικήν.

Ε. Κρίσις: μετὰ τοῦ ᾧ, ὡς, κάκ, κάγαθαί, κλ. μετὰ τοῦ ε, ὡς, κάχῳ, κάπειτα, κλ. μετὰ τοῦ ἡ μόνον ἐν τῷ θηλ. ἄρθρῳ, χῇ· μετὰ τοῦ ο, ὡς, χῶ, χῶστις, κτλ. μετὰ τοῦ υ ἐν τῇ ἀντωνυμῇ, ὡς, χύμεις· μετὰ τοῦ ω ἐν τῇ ἀντωνυμῇ, ὡς, χῶ· μετὰ τοῦ αἰ, ὡς, κᾶσχαρῶν· μετὰ τοῦ αυ, ὡς, καυτόν· μετὰ τοῦ εε, ὡς, κεί, κείς, κᾶτα· μετὰ τοῦ εὔ, ὡς, κεύθνεῖα, κεύσταλῆς· ἀντὶ οὐ ἐν τῇ ἀντωνυμῇ· χοί· μετὰ τοῦ οὔ ἐν τῷ χούτος, κούδέ, κτλ.

καιάδας, ου, Δωρ. α, δ, χάσμα ἢ σπήλαιον ὑπόγειον ἐν Σπάρτῃ, εἰς ὃ οἱ πολιτικοὶ κακούργοι ἢ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐρρίπτοντο, ὡς παρ' Ἀθηναίους τὸ βάραθρον, Θουκ. 1. 134, πρὸς. Πλουτ. 4. 18, 4, Πλουτ. Ἀγρ. 19. Ὁ τύπος καιάδας ἢ καιέτας ἀναγιγνώσκεται παρὰ τῷ Σιράδωνι 233, 367, Εὐστ. 1478. 45· καὶ καιετός, διαρρηγῇ, σχισμὰς ἐν τῇ γῇ, Σιράδ. 367.—θῆεν ἐν Ὁδ. Δ. 1, ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω Λακεδαιμόνα καιετάεσαν, πλήρη σπηλαίων ἢ χασμάτων (ἀντὶ κητώεσαν, ἴδε κητώεις).—ἐνῶ παρὰ Καλλ. ἐν Ἀποστ. 224 Εὐρώτας καιετάεις ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ καλαμινθώδους, πλήρης μίνης, πρὸς. Ησύχ. ἐν λ. καιέτα, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ καλαμίνθου.

καίαια· ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία Ησύχ.

καὶ γάρ, διότι ἀληθῶς, πρὸς βεβαίωσιν προτάσεως ἥτις ἀρ' ἑαυτῆς εἶναι ἀρκούντως βεβαία, Λατ. etenim, Δ. Γ. 188, Ὁδ. Σ. 261, Ἡρόδ. 3. 15, καὶ Ἀττ. ὡσαύτως, διότι ἕλλως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 6.—ἡ ἔννοια ἐπιτείνεται ἐν τῷ, καὶ γάρ δὴ, διότι βεβαίως, διότι ἀληθῶς, Δ. II. 810· ὡσαύτως παρ' Ἑπιμ., καὶ γάρ ῥα Δ. 113· καὶ παρ' Ἀττ., καὶ γάρ καί, καὶ γάρ οὐν, καὶ γάρ τοι, Λατ. etenim profecto, Πλάτ. Πρωτ. 317C, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 8, κτλ.

καὶ .. γε, ἴδε τὸ μῦθον γε II. 1.

καὶ δέ, ἴδε τὸν σύνδεσμον δὲ III.

καὶ δὴ, καὶ δὴ καί, ἴδε ἐν λ. δὴ II. 5.

καὶ εἰ, κατὰ κράσιν κεί, ἴδε ἐν λ. καὶ Β. II. 3.

καιεταίς, καιέτας, καιετός, ἴδε ἐν λ. καιάδας.

καίκα, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ αἰκα, Θεόκρ. 3. 26.

καινίας, ου, δ, ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12 καὶ 21, Προβλ. 26. 1, π. Κόσμ. 4. 12, κέξ, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 37· καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ Ἀριστοφ. Ἰππ. 437 (λογυπαίγνιον ἐπὶ τοῦ καινίας).

καικύλην· «τὴν κεφαλὴν» Ησύχ.

καὶ μὴν, ἴδε ἐν λ. μὴν II. 2.

καινία· «νίκη» Ησύχ.

καινεργάτης, ου, δ, καινά, θαυμάσια ἐργάζομενος, ὁ θεὸς Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. ΜΙ.

καινίζω· μέλλ. -ῖω· (καινός)—ποιεῖ τὴν καινὴν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης πρέπει τὸ καινίζω νά ἀναλύηται εἰς τὸ ἔχω καινόν, φέρω καινόν, ὡς καὶ τι καινίζει στέγη, ἡ οἰκία ἔχει τὴν καινὴν περὶ ἑαυτήν, κατὰ παράδοξον, Σοφ. Τρ. 867· καινίσουν ζυγόν, δοκίμασον τὸν νέον ζυγόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1071· ἀμφιβληστρον ὡς ἐκαίνισαν, πῶς κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ δίκτυον, (λαμβάνομένης τῆς τοῦ Blomfield διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ὦ σ' ἐκαίνισαν, ὅπερ ὁ Stanley ἐρμηνεύει: «μὲ τὸ ὅποιον ἐσχάτως σὲ συνέλαβον»), ὁ αὐτ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 492· καινίζω εύχας, προσφέρω νέας, παραδόξως προσευχάς, Εὐρ. Τρω. 889· πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ἐχρήσατο πρῶτος αὐτός, περὶ τοῦ ταύρου ὃν κατεσκέυασεν ὁ Περλίας, Καλλ. Ἀποστ. 119· καινίζω δόρυ Λυκόφρ. 530. II. νεωτερίζω, ὥστε μὴδὲν .. καινίζεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 62. III. ἀνακαινίζω, τὴν πόλιν αὐτόθι 8679.—Πρὸς ἔγκαινίζω.

καινίς, ἰδός, ἢ, (καινώ) μάχαιρα, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Ὁν. 40, ἴδε Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 63.

καινίσαις, εὐς, ἢ, ἀνακαινίσαις, τῆς καρδίας Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 4, σ. 200, 15.

καινισμός, ὁ, νεωτερισμός, Θεόφιλος Ἀντικ. 2. 14, σ. 358, Reitz.

καινιστής, οὔ, ὁ, νεωτεριστής, Εὐστ. Πονημάτ. 207. 47.

καινογενής, ἐς, παρ' Εὐστ. εἰς Ὁδ. σ. 1715. 39, ἔνθα φαίνεται ἡ μαρτυρημένη ἀντὶ καινογενής.

καινογραφῶ, γράφω καινά, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 505, ἔκδ. ΜΙ.

καινογράφης, ἐς, γράφεις κατὰ νέον τρόπον, Φίλικος ὁ Κερκυραῖος παρ' Ἡρακλ. σ. 53, ἔκδ. Gaisf.

καινοδοξίω, ἔχω καινάς, νέας δόξας, νέα σχέδια περὶ τινος (ἀλλ' αἱ νεώτεροι: ἐκδ. ἔχουσι καινοτομέω), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 11, 1.

καινόδοξος, ον, ἔχων καινάς δοξασίας, νέα σχέδια, Γρηγ. Ναζ. III. 1152A.

καινο-ειδής, ἐς, κατὰ νέον σχῆμα, ὑπὸ νεάν μορφήν, Ὠρίγεν. κ. Κέλσ. 8, σ. 289 = 400 Seager.

καινό-λευκος, ον, νεόλευκος, κατὰ νέον τρόπον λευθεῖς, ἀσυνήθης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 3.

καινολογία, ἡ, καινὸς τρόπος τοῦ λέγειν, ἀσυνήθης, παράδοξος φρασσιολογία, Πολύβ. 38. 1, 1, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. σ. 458.—καινολόγος, ον, μεταχειριζόμενος νέας φράσεις, Εὐστ. 1801. 27.

Καινόν, τό, τὸ «νέον δικαστήριον» ἐν Ἀθήναις, «τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὗτω λεγόμενος» εἰπὶ δὲ δ', Παράδυστος, Καινός, Τρίγυγος, Μέσος (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σρ. 120· πρὸς. Richter Προλεγ. σ. 104.

καινο-παθῶ, πάσχω τὴν καινὴν, ἀνήκουστον, Πλουτ. 2. 1106A· πρὸς. ξενο-δεῖνο-παθῶ.

καινο-παθής, ἐς, πολλὰ πῆματα καὶ καινοπαθῆ, ἀνήκουστα καὶ φοβερά, Σοφ. Τρ. 1277, διάφ. γραφ. καινοπαθῆ.



καινο-πνιγής, ἐς, νεωστὶ συμπαγείς, κατασκευασθείς, Δισχύλ. Θ. 6. 642.

καινο-πῆμων, ὄν, ὁ ἄρτι δυστυχίας, δρωίδες δὲ καινο-πῆμονες, «αἱ νεωστὶ πάσχουσαι καινὰ πῆματα» (Σχόλ.), Δισχύλ. Θ. 6. 363.

καινόπιστος, ὄν, ὁ ἔχων καινὴν πίστιν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπισκ. ἔκδ. Ἀνδρ. Δημητρ. ἐν προοίμῳ σ. ε'.

καινοποιέω: πρkm. **κεκαινοποίηκα** Πολύδ. 4. 2, 4— κάμνω νέον, ἀνανέω, πόλεμον Πολύδ. 11. 5, 5· τὰ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 22. 14, 3· καινοποιέω ἐλπίδας, εἶδω νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ. 70, 11· καινοποιῶ τὰ τινας ἀμαρτήματα, ἀνανεῶν τὴν μνήμην αὐτῶν, ὁ αὐτ. 30. 4, 17, πρβλ. 32. 14, 9, κτλ.

II. κάμνω ἡ παράγωγά ἐστὶν πράγματα, κάμνω μεταβολάς, καινοποιῶ, πολλὰ καινοποιοῖ ἡ τύχη ὁ αὐτ. 1. 4, 5, κτλ.: ἀπολ., εἰ καινοποιεῖν δοκοῖεν Δουκ. Προμ. εἴ ἐν λόγ. 3, κτλ.— Παθ., τί καινοποιῶν λέγεις; τί νέον δυστυχίαν ἔχεις ν' ἀναγγεῖλης; Σοφ. Τρ. 873, πρβλ. Πολύδ. 9. 2, 4· τὰ καινοποιήεντα, τὰ ἀνανεωθέντα Σουλ. Ἐπιγρ. 4957. 44.— Κατὰ Σουῖδ. «κεκαινοπεποιημένοι .. τουτέστιν ὑγίεις», ἐνθα διορθωτέον κεκαινοποιημένοι.

καινοποιήσεις, εὼς, ἡ, ἀνακαινίσεις, ἀναγέννησεις, Ἀθαν. τ. 1. ο. 497.

καινοποιητής, οὗ, ὁ, ὁ ἐφευρίσκων νέα πράγματα πρὸς ἡδονήν, καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16.

καινοποιῶ, ἡ, πλήρης μεταβολῆς, ἀνανέωσης, περὶ τι Πολύδ. 4. 2, 10.

καινο-ποιός, ὄν, κάμνων τι νέον, ἀνανεῶν, καινοποιοῦν πνεῦμα Γρηγ. Ναζ. II. 608D.

καινο-πράγῳ, πράττω τι νέον ἢ ἀσύνθηες, Εὐστ. 36. 16.

καινοπράγημα, τό, νεωτερισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 296. 19.

καινοπραγία, ἡ, νεωτερισμός, ἔρσεις πρὸς νεωτερισμόν, Διόδ. 15. 8.

καινοπραξία, ἡ, = καινοπραγία, Εὐστ. Πονημάτ. 158. 3.

καινοπρέπεια, ἡ, τὸ καινοπρεπές πράγματός τινας, Εὐστ. 93.31.

καινοπρεπής, ἔς, ὁ φαινόμενος νέος, ἀσύνθηες, σχήματα Ἑρμογ.— ἐπὶ προσώπων, ὅμοιος πρὸς ἀρχαῖον, ἀδέξιος, καινοπρεπέστερος ἑαυτοῦ ὑπὸ ὀψιμαθείας Πλουτ. 2. 334C.— Ἐπίρρ.— πῶς, κατὰ νέον, νεωστὶ ἐφηρμοσμένον τρόπον, καινοπρεπέστερος λέγειν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 11· Ὑπερθ. **καινοπρεπέστατα** Δίων Κ. 79. 11.

καινοπράφρος, ὄν, νεωστὶ βραφείς, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 166 r'.

καινός, ἡ, ὄν, νέος, πρόσφατος, Λατ. recens, novus, καινὰ καὶ παλαιὰ ἔργα Ἡρόδ. 9. 26· καινὴ ὀμιλία Δισχύλ. Εὐμ. 406· καινοὺς λόγους φέρω, φέρω νέας, νέας εἰδήσεις, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 659· τί δ' ἐστὶ καινόν; Σοφ. Ο. Κ. 722, πρβλ. Φιλ. 52· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 916· θυτήρα καινῶ καινὸν ἐν πεπλώματι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 613· περιπόντες πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγοράν, λέγεται τι καινόν; Δημ. 43· 8· ἐκ καινῆς (δηλ. ἀρχῆς), ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. de novo, Θουκ. 3. 92: — ἰδίως ἐπὶ νέων δραμάτων, τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν Δισχύλ. 58. 31· καὶ βραχυλογικῶς, τραγῳδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν, παρὰ Δημ. 243. 17· τραγῳδῶν τῇ καινῇ [ἐπιδείξει] ὁ αὐτ. 244. 1· κυκλίων τῇ πρώτῃ Σουλ. Ἐπιγρ. 2671. 20· καινὴν κομωφῶδιάν, νέα, πρώτῃ φορᾷ παριστανομένη, αὐτόθι 2759.

III, ἐνῶ νέα κομωφῶδια σημαίνει τὸ εἶδος τῆς κομωφῶδιᾶς (διότι ἡ Ἀρχαία Ἑλλ. κομωφῶδι εἶχε τρεῖς περιόδους, παλαιάν, μέσην καὶ νέαν) ἴδε ἐν λ. κομωφῶδι.— Ἐπίρρ.— πῶς, ἐκ νέου, Ἀλεξ. ἐν «Τῶν» 1. 4. II. νεωστὶ ἐφευρεθείς, νέος καινότομος, καινὰ προσφέρει σοφὰ Εὐρ. Μῆδ. 299 (ἴδε ἐν λ. μετονομάζω)· καινοὶ θεοί, πρωτοφανεῖς, παράδοξοι θεοί, Πλάτ. Εὐθύφρων 3B, πρβλ. Ἀπολ. 24C· καινοὶ τινες σοφισταὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 271B· καινὰ καὶ ἀτοπα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405D· καινὰ, νεωτερισμοί, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 3, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδ. 115B· πεπόνθαμεν τὸ καινότατον Δημ. 931. 19— τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἡ ἀπροσδόκητος τροπὴ ἦν ὁ πόλεμος λαμβάνει πολλάκις, Θουκ. 3. 30: — τὸ καινότατον, τὸ παραδοξότατον παρηνετικῶς, Δουκ. Νιγρ. 21· εἰ γὰρ καινότατα πολλὸν ἢ κακουργότατα εἰπεῖν Ἀντιφῶν 119. 25— Ἐπίρρ., μὴ σὺ καινὸς μοι λάλει, κατὰ νέον, παράδοξον ἄνθρωπον, Ἀλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῳ» 5, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267B· καινοτέρως νοεῖν περὶ τινοῦ Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 6. III. παρὰ Πλουτ. καινὸς ἄνθρωπος = novus homo, Κἄτων Πρεσβύτε. 1· πράγματα καινὰ = res novae, Κικ. 14, πρβλ. 2. 212C.

καινό-σπουδος, ὄν, σφόδρα ἀγαπῶν τὸν νεωτερισμόν, τὸ περὶ τὰς νόσεις καιν. Λογγίνος 5. 1.

καινο-σχῆμων, ὄν, (κατὰ τὸν Θησ. Στεφ. καινόσχημος, ὄν), ὁ κατὰ νέον ἢ ἰδιόζοντα τρόπον σχηματισθείς, ἐν τῷ οὐδετέρῳ μόνον, καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν Εὐστ. 1479. 57· μά- λιστα καινόσχημόν τοῦτο γέ Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1398— προσέτι,

καινοσχημάτιστος, ὄν, ὅτε δὲ εἴπη, εὐρύοπα Ζεὺς, καινο-σχημάτιστος ἐκείνη εὐθεΐα Εὐστ. 141. 32.

καινό-τᾶφον σχῆμα, ἀντί καινὸν σχῆμα τάφου, Ἀνθ. Π. 7. 686.

καινότης, ητος, ἡ, τὸ οὖς τοῦ καινός, τὸ καινόν, ἀπανθεῖ τις καινότης αἰετὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν ὄψιν, περὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἃ ἐγένοντο ἐπὶ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 13, Φιλόστρ. 922.

2) καὶ μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατάσθαι ἀριστοί, εἰς τὸ νὰ ἀπατάσθῃ ὑπὸ λόγου καινοῦ εἰσθε ἀριστοί, Θουκ. 3. 38· ἐπὶ τῇ καινότῃ τῶν εὐρημένων Ἰσοκρ. 208B· γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν .. ὅς' ἂν τις καινό-τητ' ἔχειν δοκῇ Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀδῆλ. 3· ἡ ἐν τοῖς σχηματι-σμοῖς καινότης Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. Ἐπ. β', 3· πληθ. καινότῃ-τες, νέα πράγματα, Ἰσοκρ. 23A· αἱ καινότητες καὶ αἱ ὑπερδο-λαὶ τῶν τιμῶν Δίων Κ. 44. 3.

καινοτοκίω, γεννῶ καινὰ, Ἰσιδ. Θεσσαλ. σ. 25, ἔκδ. Μί.

καινοτομέω, ὀρύττω νὰ εὖρω νέον μεταλλεῖον, Ξεν. Πόροι 4. 27, κέξ.— «καινοτομεῖν· καινὴν λατομίαν τέμνειν» κυρίως Φώτ.

II. τὸ πλείστον μεταφ., ἀρχίζω τι νέον, καθιερῶ νέον τι πρᾶγμα, τελετήν τινην Ἀριστοφ. Σρ. 876· ἀπολ., ἐπιφέρω μεταβολάς ἢ νεωτερισμούς εἰς τὴν πολιτείαν, Λατ. res novare, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 584· Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 8., 5.12, 17· οὕτω, καιν. τι νέον Πλάτ. Νόμ. 797B, πρβλ. 709A· ὡσαύτως, καιν. περὶ τὰ θεῖα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρων 3B, 16A· περὶ τῶν θεῶν αὐτόθι 5A· καιν. τὴν περὶ τὰ τέκνα καινότῃ Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 1· οὐθὲν ἀξιοῖ καινοτομεῖν εἰς αὐτὰ, νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολὴν τινα εἰς αὐτὰ, Διον. Ἀλ. 7. 70.— Παθ., Πλάτ. Νόμ. ἐνθ' ἄνωτ., Δημ. 1370. 25.

καινοτόμημα, τό, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοτομία, ἡ, τὸ ὀρύττειν ἢ ἀνοίγειν νέα μεταλλεῖα, Ὑπε-ρείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 45 (καὶ αὐτόθι Schneidew.), Σουλ. Ἐπιγρ. 162, πρβλ. Πολύδ. Γ', 87, Ζ', 98.

II. κατὰ τὸ πλείστον μεταφ., νεωτερισμός ἐν τινι, οὗ τι καινοτομία ὀνομάτων ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 715C· καιν. περὶ τοὺς λόγους Πλουτ. Κικ. 2· νεω-τερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, Λατ. res novae, Πλάτ. Νόμ. 949E· καιν. τῆς πολιτείας Πολύδ. 13. 1, 2. 2) = καινότης, ὁ αὐτ. 1. 23, 10· πληθ., Πλουτ. Ἀλεξ. 72.

καινοτόμος, ὄν, (τέμνω) νεωτερίζων, οἱ Σωκράτους λόγοι ἔχουσι τὸ κομψόν καὶ τὸ καινοτόμον, τὸ κομψὸν καὶ νεωτερι-στικόν, ἀσύνθηες, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 6.

II. καινότομος, Παθ., εἰς ὃν εἰσάγονται καινοτομίαι, Ἑρμογ. σ. 146.

καινοτροπία, ἡ, τρόπος μὴ συνήθης, καινοτροπία τοῦ σχή-ματος Εὐστ. 1200. 56· παραδόξιας καὶ καινοτροπίας ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 46, 70, κτλ.

καινό-τροπος, ὄν, ἀσυνήθης, παράδοξος, τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὰν ἤκειν ἀκούειν; μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀποστ. Εὐρίπ. (Δαν. 49;)· χειμῶνι τῶν πώποτε μάλιστα καινο-τρόπῳ Ἀππ. Ἐμυλ. 5. 90· τραγωδία .. καινότροπος Εὐστ. Πονημάτ. 269. 39.— Ἐπίρρ. **καινοτρόπως**, Νικ. Χων. σ. 402. 19, ἔκδ. Μί.

καινοουργέω, κατασκευάζω ἐκ νέου, λαβεῖν χρυσίνους τέτ-ταρας, ἐξ ὧν αὐθις καινοουργῆσαι μοι τὴν σαγήνην ὑπάρ-ξειεν Ἀλκιφρων 3. 3. 2) ἀρχίζω τι νέον πρᾶγμα, ἀρχίζω νὰ κάμνω τι νεωστὶ, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· τί καινοურγεῖς; τί νέον σγέδιον μελετᾷς; Εὐρ. Ι. Α. 2· καινοουργέω λόγον, ὀμιλῶ νέους, παραδόξους λόγους, αὐτόθι 838· ἐπὶ τὸ καινοურγεῖν φέρου, κάμνε τι νέον, ἀσύνθηες, πρωτοφανές, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀλκιστίδι» 1· κά-μνω νεωτερισμούς, νεωτερίζω, περὶ τι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 16, πρβλ. Διον. Ἀλ. 11. 21: — Παθ., τὰ καινοουργομένηα, πᾶσα πρὸς μετα-βολὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἐπιχειρήσεις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 12.

καινοούργημα, τό, καινοτόμημα, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοούργης, ἔς, καινούργιος, ἀμεταχείριστος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. I. 122.

καινούργησις, εὼς, ἡ, τὸ ποιεῖν τι καινούργες, ἀνανέωσις, Σουῖδ.

καινούργια, ἡ, νεωτερισμός ἐν τῇ πολιτείᾳ, ταραχὴ καὶ και-νοουργία Ἰσοκρ. 125C, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ.

καινούργιζω = καινούργω, Μεταγεν.

καινούργιος, α, ὄν, ὡς καὶ νῦν, καινούργιος, νέος, χύτρα Ἀέτ. 8. 6, σ. 150B, 50, Νικητ. Χρον. σ. 242D· ἰγδίον καινούρ-γιον Ὀρνεσσόφ. σ. 205.

καινούργισμός, ἡ ἀνακαινίσεις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις Σουῖδ.

καινούργος, ὄν, (ἔργω) καινὰ ἐπεργαζόμενος, παράγων μετα-βολάς, πόλεμος Πλούδ. 9. 5· καινούργος βασιάνων, ἐφευρίσκων νέας βασιάνους, Ἰωσήπος εἰς Μακκ. 11. 23.

II. Παθ., τὸ και-νοουργόν, νέον τι, ἀσύνθηες, Δουκ. Προμ. εἴ ἐν λόγ. 3· τῶν κολά-σεων τὸ πρὸς ὁμότητα καιν. ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλ. 26.

καινοφάνης, ἔς, φαινόμενος καινός, οὐχὶ συνήθης, Εὐστ. 39. 16.

καινό-φίλος, ὄν, ὁ συχνάκις ἀλλάσων φίλους, «καινόφιλον λέ-γουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον αἰετὶ» Φώτ., Σουῖδ.



**καινο-φραδής, ἐς, κατά καινὸν τρόπον ἐκπεφρασμένος, Εὐστ.** Πονημάτ. 56. 1.

**καινοφωνέω, κατά καινὸν τινα τρόπον ἐκφράζω τι, διὰ νέων λέξεων λέγω τι, Εὐστ.** 67. 6.

**καινό-φωρος, ον, ἐπὶ λέξεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν κοινῇ χρήσει, ἀσυνήθης, καινοφώνους λέξεις Εὐστ.** 1761. 23, κλ.

**καινώω, (καινός) μεταβάλλω, ἀλλάσσω, τὰ ἐπιβουλευμένα Δίων. Κ. 47. 4 ἐπὶ γλώσσης, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 21.— Παθ., ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, Θουκ. 1. 71: καινοῦσθαι τὰς διανοίας, κλίσιν εἰς νεωτερισμούς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν, ὁ αὐτ. 3. 82.**

**II. = ἐγκαίνιζω, κάμνω τὰ ἐγκαίνια οἰκοδομῆς τινοῦ, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόμῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 100.**

**III. ἀνακαινίζω, ἀνανεώνω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8790.**  
**καίνυ κε, καὶ νύ κεν εἰρουσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος, εἰ μὴ ... «καὶ δὲ εἰλκυσεν ἄν αὐτὸν ...» (Θ. Γαζής), «καὶ παρ' ὀλίγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 373, πρβλ. Ὁ. 90, Ὁδ. Ω. 50: οὕτω, καὶ νύ κε δὴ Ἰλ. Ρ. 530: ὡσαύτως ἐπομένου εἰ ἄνευ τοῦ μή, Ὁδ. Δ. 317: ἐπομένου τοῦ ἁλλά, ἀντόθι 630:— ἄνευ ἀποδόσεως, καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτέρον γ' ἔτι βόσκειν Ξ. 325.**

**καίνυμαι, ἀποθ., ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, μετ' αἰτίας. προσώπ. καὶ ἀπαρ. δηλοῦντος τὸ κατά τι, ἐκαίνυτο φύλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνήσας, ὑπερέβαινε πᾶσας τὰς φυλάς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν πλοῖον, ἐκαίνυτο, πάνυ ἐνίκῃ (Εὐστ.), Ὁδ. Γ. 282: ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, ἢ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο... εἰδεῖ τε μεγέθει τε Ἦσ. Ἀσπ. Ἡρ. 4: πρβλ. ἀποκαίνυμαι.— Πλὴν τοῦ παρατ. τούτου, ὁ Ὅμ. συγνάκις μεταχειρίζεται τὸν παρακείμεν. καὶ ὑπερσ. κέκασμαι, ἐκεκάσμη, Δωρ. κέκαδμαι, ἀπὲρ κείνται ὡς ἐνεστο. καὶ παρατ. σχηματισθέντα ἐκ ῥήματος \*κάζω (ἴδε ἐν τέλει.— ἐκάζοντο, καζόμενοι ἀπαντῶσι παρατ. Νικητ. ἐν Χρον. 120.141):— ὑπερτερῶς τινα κατά τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., ἐγγχείθ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 530: ὅς ἡλικίην ἐκέκαστο ἐγγχείθ' ἵπποσύνην τε, δὲ τοὺς ἡλικίας ἐνίκῃ ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος καὶ τῇ ἱππικῇ, Π. 808: ὅς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνην θ' ὄρκω τε Ὁδ. Τ. 395 (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.), πρβλ. Ἰλ. Υ. 35: μετ' ἀπαρ. ἀντὶ δοτ. πράγμ., δημηλικίην ἐκέκαστο γυνῶνα, ὑπερέβαινε τοὺς δημηλικίας εἰς τὸ γυναικεῖν, Ὁδ. Β. 158: οὕτως, ἐκέκαστο ἰθύνην Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 867, ἴδε τὸ ῥῆμα ἀποκαίνυμαι:— οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. μόνον, δόλοισι κεκασμένον, ἔξοχε εἰς δόλους, Ἰλ. Δ. 339: παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι Ὁδ. Δ. 725, πρβλ. 815, I. 509, Ἰλ. Ε. 54: ἀγλαίην, .. μετὰ διωγῇσι κέκασσαι Ὁδ. Τ. 82: ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανιῶνων Ἦσ. Θ. 929: μετὰ γεν., τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰασί φασι κέκασθαι, «τούτων πάντων, ὧ γέρον, πλούτῳ καὶ υἰασί σε προέχουσιν» (Θ. Γαζής), Ἰλ. Ω. 546: (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 535 στίχου: πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο, ἴδε ἐκαίνυμαι):— οὕτω παρὰ ποιηταῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡμον ἐλέφαντι κέκασμένον, κεκοσμημένον, Πινδ. Ο. 1. 42: φρουραῖς κέκασται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μετ', Εὐρ. Ἠλ. 616: πανουργίας μείλοισι κεκασμένον Ἀριστοφ. Ἰππ. 685: καὶ ἀπολλ., εὐ κεκασμένον δόρῳ, καλῶς ὀπλισμένος ὁμίλος, Αἰσχύλ. Εὐρ. 766.— Ποιητ. ῥῆμα: διότι τὸ ἐν Πλάτ. Πολ. 334Β εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Ὁδ. Τ. 395. («Ἄν καὶ κατὰ τύπον ὁμοίον τῷ καινῷ, ὅμως φαίνεται ἀνήκον μᾶλλον εἰς √ΚΑΔ, ἥτις ἀναφανέσθαι ἐν τῷ πρῳ. καὶ ὑπερσ. κέκαδμαι, κτλ.).**

**καὶ νῦν, ἔτι καὶ νῦν, καὶ τῶρα ἀκόμη, Ὅμ., τὸ πλεῖστον ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τι διὰ παραδείγματος, π. χ. ἐν Ἰλ. Α. 101, Ὁδ. Α. 35: καὶ νῦν ἦτοι Ὁδ. Δ. 151.**

**καίνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, Χο. 886: μέλλ. κᾶνῶ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075: ἄρ. 6' ἐκάνον Τραγ., ἀπαρ. κᾶνεῖν, Δωρ. κανῆν Θεόκρ. 24. 90: πρῳ. κέκονα Σοφ. Ἀποσπ. 896:— Παθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 347, Εὐρ. I. Τ. 27:—τύπος ἰσοδυναμῶν τῷ (κταίνω) κτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 630, Χο. 930, κτλ., καὶ συχν. παρὰ Σοφ.— Τὸν πραγματικὸν τούτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρῆων (Δυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἐνθ' ἄνωτ.: ὁ Ξεν. ἀπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα καίνω ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24: ἁλλὰ τὸ σύνθετον κατακαίνω πολλάκις.**

**καινός, Ἐπίρρ., ἴδε καινός ἐν τέλει.**  
**καινώσεις, εως, ἡ ἀνανεώσεις (λύτης), Φίλων 2. 45: νεωτερισμός (λόγος), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.**

**καίπερ, ἡ διηρ. καὶ περ, ἂν καὶ παρ' Ὅμ. αἰέποτε παρεντίθειται μετὰ τοῦ καὶ τοῦ περ ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ καὶ περ πολλὰ παθόντα Ὁδ. Η. 224), ἐνῶ παρὰ Πινδ. αἰέποτε, παρὰ δ' Ἄττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ πεζολόγους αἰέποτε ἀποτελεῖ μίαν λέξιν:— ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὕτῃ περ νοεοῦσα Ἰλ. Α. 577: καὶ ἀγνύμενός περ ἐταίρου Ὁ. 125: καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμιάς Ε. 135: καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα I. 627: καὶ ἰσθίμῳ περ ἐόντι Μ. 410: καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντι Ο. 30: καὶ κρατερός περ ἐὼν αὐτόθι 195: καὶ ὀργιστὴν περ ἐόντα Π. 617: καὶ νέκυός περ ἐόντος Ω. 423: καὶ κῆδεά περ πεπαυμένη Ὁδ. Ρ. 555: οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν.**

**ποιηταῖς, καίπερ ἀγνύμενος Πινδ. I. 8. (7). 9, πρβλ. Ν. 6. 10: καὶ θυρὸς περ ὦν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 2: καίπερ αὐθάδη φρονῶν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 907: καίπερ οὐ στέργων θυμῶς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 712: καίπερ οὐ δύσσοργος ὦν Σοφ. Φιλ. 377, κτλ.:— συγνάκις ἡ μετοχὴ ἐξυπακούεται, καὶ αὐτοὶ περ [δυντες] πονεώμεθα Ἰλ. Κ. 70: καὶ θεός περ [ὦν] Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176: γινώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός [ὦν], πλὴν γέ σῃν αὐδῇ θυμῶς Σοφ. Ο. Τ. 1326: ἄλλ' ὡσαύτως μετὰ τινοῦ διαφορᾶς, εἰ μέμονάς γε, καὶ δὲ περ [ἐρυνόμενος] ..., ἐρῦσθαι Ἰλ. I. 247: ἐπιμνησάμεθα χάρις καὶ πρὸς δαίμονά περ [μαχοῦμενοι] Ρ. 104: λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου [λέγεις] Σοφ. Ο. Τ. 1141: ἄλλ' ἔστιν ὦν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο, = καίπερ οὐ πολλῶν ὄντων, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 647:— σπανίως μετὰ ῥήματος, καίπερ ἔχει (Bgg. κείπερ) Πινδ. Ν. 4. 58: καίπερ ἐκεῖνός γε φῆμιν τι εἶναι Πλάτ. Συμπ. 219C:— παρ' Ἄττ. ἐν τῇ κυρία προτάσει συγνάκις τίθεται τὸ ὅμως, ἴδε Αἰσχύλ. καὶ Σοφ. ἐνθ' ἄνωτ.: ἐνίοτε δὲ καὶ προηγείται, Stallb. Πλάτ. εἰς Ἠολ. 495D.**

**καὶ ῥα, Ἐπίρρ., καὶ λοιπόν, ἐπομένως, καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῦ καθέζετο Ἰλ. Α. 360, 569, κτλ.**  
**καιράκιος, «μέρος νεῶς ἡ ἀμφίσσημα» Ἠσύχ.**  
**καιρικύς, ἡ, ὢν, τοῦ καιροῦ, ἀνήκων εἰς τὸν καιρὸν, Εὐστ. 17. 3.— Ἐπίρρ.— ὡς, ὁ αὐτ. ἐν Πονημάτ. 266. 94.**

**καίριμος, ἡ, ον, = καίριος, ἀμφίβολον ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθην. 581B.**

**καιριολεκτέω, (λέγω) μεταχειρίζομαι λέξιν τινα προσηκόντως, Εὐστ. 909. 17.**  
**καιρός, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Θεόγν. 341, Τραγ., Δουκ. Νιγρ. 35: (καιρός Β): 1) παρ' Ὅμ. αἰέποτε ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ, ἐντεῦθεν, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, καιρίον, ἐπικινδύνον μέρος τοῦ σώματος, ἐνθα ἐὰν κυτυπηθῇ τις ἀποθνήσκει, Ἰλ. Θ. 84, 326: οὐκ ἐν καιρίῳ, «οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ» (Σχόλ.), Δ. 185: οὗτι βέλος κατὰ καιρίον ἦλθεν Δουκ. 439: ὁ αὐγὴν ἐστὶ τῶν καιρίων Ξεν. Ἰππ. 12, 2: καιριώτατον αὐτόθι 8:— ὡσαύτως ἐπὶ πλῆγῶν, καιρία (δηλ. πληγὴ), θανατηφόρον τραῦμα, καιρίαν (κοινῶς: καιρὴν) τετύφθαι Ἡρόδ. 3. 64: πέπληγμα καίριαν πληγὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1343: καιρίας πληγῆς τυχεῖν αὐτόθι 1265: πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5, καὶ ἴδε ἀνταξίως: οὕτω καιρίας σφαγὰς Εὐρ. Φοῖν. 1430: καιρία νοσήματα, τραύματα Ἰππ. 448. 8: ἔχειν τὴν καταφορὰν καιρίαν Πολύδ. 2. 33, 3.**

**II. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, ἐγκαιρος, προσήκων, κατάλληλος, εὕρισκε ταῦτα καιριώτατα Ἡρόδ. 1. 125: χρεὶ λέγειν τὰ καιρία Αἰσχύλ. Θήβ. 1, πρβλ. Χο. 582, 619: καιρίῃ συμφορᾷ αὐτόθι 1064: εἴ τι καιρίον λέγεις Σοφ. Ἀντ. 724: δρᾶν, φρονεῖν τὰ καιρία ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 120, Π. 228: καιρίος σπουδῇ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 637: καιριώτερα βουλή Εὐρ. Ἡρακλ. 471: κ. ἐνθύμημα Ξεν. Ἐλλ. 4. 5, 4: τὸ αἰετ. καιρίον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 2, 12, κτλ.: ὡσαύτως ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκείμεν., καιρίαν δ' ἡμῖν ἐρῶ στείχουσιν Ἰοκάστην, ἐρχομένην κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Σοφ. Ο. Τ. 631: καιρίος ἡλθε Εὐρ. Ἠλ. 598: δὲ Δινδ. διώρθωσε καιρία (ἀντὶ καὶ δορία) πτώσιμος, πίπτουσα κατὰ τὴν προσήκουσαν ἢ δεθερίαν στιγμήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1122:— τὰ καιρία, ἐπικαιροὶ περιστάσεις, εὐκαιρία, Θουκ. 4. 10: ἀφινδίοι δυσκολίας, Δίων Κ. 34. 77, 2.**

**2) διαρκῶν ἐπὶ τινα καιρὸν, Ἀνθ. Π. 12. 224. III. τὸ κύριον μέρος πράγματός τινοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4 (Schneid. κυριώτατα).**

**IV. Ἐπίρρ.— ῥίσις, ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἀρμοδίας, καιρίως εἰρημνέον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1372: σκοπεῖν Εὐρ. Ρῆσ. 339: Συγκρ.— ὡτέρως, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49:— οὕτω καί, πρὸς τὸ καιρίον Σοφ. Φιλ. 525.**

**2) θανατηφόρος, θανασίμω, οὐτασμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344, πρβλ. Πολύδ. 2. 69, 2.**

**καιριότης, ἡτος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρημ. τοῦ καιρίου, Ἰω. Ἀκτ. π. Οὐρ. ἐν Idel. phys. etc. Π. σ. 185.**

**καιρο-λουσία, ἡ, ἡ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ λουσις, Ἀποστ. Διατ. 1. 9.**

**καιρονομέω, δὴ γὰρ προσηκόντως, ὅρην ἐκαιρονόμεις (ἐκαιρομάνεις Κωδ.). Ἀνθ. Π. 9. 272.**

**καιροπτεία ἡ —εἰα (πρβλ. ἐποπτεία), ἡ, λέξις ἀμφίβολος παρ' Ἰωσήφ κατ' Ἀπ. 2. 11: ἴσως τὸ διὰ καιροπτείας σημαίνει, διὰ τοῦ καιροσκοπεῖν, ὡς ἐρμηνεύει αὐτὸ ὁ J. G. Müller.**

**καιρός (Α), ὁ «καιρός δὲ φασὶ καιρώμα, τὸ διάπλεγμα, ὁ οὐκ εἰς τοὺς στήμονας συγγέσθαι» (Εὐστ. 1571. 57), κοινῶς «μῆταρι» ἡ τὰ λεπτά σχοινία τῶν ἀντίων ὅπου δέονται αἱ ἄκρα τοῦ στήμονος:— ἐντεῦθεν «καιρώσαι, (καιρώω) συνδέσαι τὸν στήμονα», καὶ καιρώσεις, εως, ἡ, ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος, Πολύδ. Ζ'. 33: καιρώμα, Καλλ. Ἀποσπ. 295: καιρωστρίς ἡ καιρωστής, ἰδος, ἡ ὑφάντρια, αὐτόθι 356.— Καθ' Ἠσύχ.: «καιρωτρίδες» ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες», πρβλ. Δοδέκ. εἰς Φρύν. 257, ἴδε καὶ τὴν λέξ. καιροστέος.**

**καιρός (Β), (ἡ ἐτυμολ. ἀβέβαιος)— προσήκον μέτρον (Λατ. modus) πράγματός τινοῦ πρὸς ἕτερον, ἀναλογία, (οὐδαμῶς παρ' Ὅμ.),**



μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρός δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 692, Θέογν. 401· καιρός παντός ἔχειν κορυφάν, «παντός δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἢ εὐκαιρία ἔχει, τούτῳτι, δὲ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλη καὶ μικρά λέγειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9· 135· καιρός χάριτος Δισχύλ. 'Αγ. 787 (πρβλ. ὑποκάμπω Π)· καιροῦ πέρα, πέρα τοῦ μέτρου, οὐχὶ προσήκοντως, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 507· καιρός σαφής, ἡ ἀκριθὲς σχέσις δύο πραγμάτων, Εὐρ. 'Ιππ. 388· μεῖζον τοῦ καιροῦ γαστήρ, μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος, Ξεν. Συμπ. 2· 19· καιροῦ μεῖζον, πλεον τοῦ δέοντος, Εὐρ. ἐν Πλεισθίνει 2 ('Αποσπ. 628)· προσωτέρω ἢ πορωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, πορωτέρω τοῦ δέοντος προχωροῦντες, Ξεν. 'Αν. 4. 3, 34, 'Ελλ. 7. 5, 13· δξύτερα τοῦ καιροῦ Πλάτ. Πολιτικ. 307B· νωθέστερα τοῦ κ. αὐτόθι 210E· ὑπερδάλλων τὸν κ. Πλουτ. 'Αγισ. 8.

II. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἔς καιρὸν τυπεῖς, εἰς μέρος καιρίου, Εὐρ. 'Ανδρ. 1120. III. συνήθως ἐπὶ χρόνου, ὁ κατάλληλος καιρός, ἡ κατάλληλος περίστασις ἢ εὐκαιρία, Λατ. opportunitas, χρόνου καιρός Σοφ. 'Ηλ. 1292· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνευ προσδιορισμοῦ, καιρός βραχὺ μέτρον ἔχει, δηλ. δὲν περιμένει, Πινδ. Π. 4. 508· καιρὸν ὄλβου· καιρίον ὄλβον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 85, ἴδε 'Ερμάνων εἰς Εὐρ. Μῆδ. 126· δηλοῦν δ' τι περ δύναται κ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 576· τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; 'Αθμ. 32. 25· καιρός δόσεως, πρὸς δόσιν, 'Ιππ. 386. 50· καιρὸν παριέναι, νάρην τις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχεται, Θουκ. 4. 27· οὕτω, κ. τῶν πραγμάτων τὸς ἐναντίους καθυφίεναι καὶ προσδοῦναι 'Αθμ. 342. 2· ἀντίθετον τῷ καιρῷ τυχεῖν, Εὐρ. 'Εκ. 593, Πλάτ. Νόμ. 687A· καιρὸν λαμβάνειν 'Θουκ. 2. 34, 'Αυσ. 130. 18· καιροῦ τυχεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστῷ. 201· καιροῦ λαβέσθαι 'Λουκ. Τίμ. 13· καιρὸν ἀρπάζειν Πλουτ. Φιλοπ. 15· κ. τηρεῖν 'Αριστ. Ρητ. 2. 6, 4· καιρῷ χρῆσθαι Πλουτ. Πύρρ. 7·—ἔχει καιρὸν τι, συμβαίνει ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, 'Θουκ. 1. 42, κτλ.· ἡ ἀπορία ἔχει καιρὸν τίνα 'Αριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 7· καιρὸν ἔχω τοῦ εἶναι τι, νὰ εἶμαι ἡ κυρία αἰτία, Πλάτ. Πολ. 421A·—καιρός ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀρμοδία περίστασις νὰ .., 'Ηρόδ. 8. 144, Δισχύλ. Πρ. 523, κτλ.· νῦν καιρός ἔρδειν Σοφ. 'Ηλ. 1368· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρός .. ἔξινους .. τυγχάνειν τὰ πρόσφορα Δισχύλ. Χο. 710· ὁ κ. ἐστὶ μὴ μέλλειν ἐτι 'Αριστοφ. Θεσμ. 661, πρβλ. Πλ. 255. 6) ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις· εἰς ἢ ἔς καιρὸν, εἰς κατάλληλον καιρὸν, 'Ηρόδ. 7. 144, Εὐρ. Τρω. 739, κτλ.· ἔς κ. ἐπελγεσθαι 'Ηρόδ. 4. 139· ἔς αὐτὸν κ. Σοφ. 'Αἴ. 1168·—οὕτως, ἐν καιρῷ Δισχύλ. Πρ. 379, Πλάτ. Κρίτων 44A·—ἐπὶ καιροῦ 'Αθμ. 424. 2., 484. 20, κτλ.·—κατὰ καιρὸν Πινδ. Ι. 2. 32· ὥς αὐτὰ κατὰ κ. ἦν 'Ηρόδ. 1. 30·—παρὰ τῷ ἐντυχόντι κ. 'Θουκ. 2. 43·—πρὸς καιρὸν Σοφ. 'Αἴ. 38, Τρ. 59, κτλ.·—σὺν καιρῷ Πολύδ. 2. 38, 7· ὥσαυτως ἀνευ προθέσεων, καιρῷ Σοφ. Ο. Τ. 1516, 'Θουκ. 4. 59· καιρὸν, ἀπολ., Σοφ. 'Αἴ. 34, 1316· καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἤλθε Εὐρ. 'Εκ. 479, πρβλ. Μῆδ. 128, Λοβέκ. εἰς Σοφ. 'Αἴ. 34·—ἀπαντα ταῦτα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰς φράσεις, ἀπὸ καιροῦ, Λατ. alieno tempore, Πλάτ. Θεαίτ. 187E· ἀνευ καιροῦ Πλάτ. 'Ἐπιστ. 339C· παρὰ καιρὸν Πινδ. Ο. 8. 31, Εὐρ. Ι. Α. 800, Πλάτ. Πολιτικ. 277A· πρὸ καιροῦ, προῶως, Δισχύλ. 'Αγ. 367·—ἐπὶ καιροῦ, ὥσαυτως σημαίνει, ἐκ τοῦ παρατυπῆκα, ἐκ τοῦ προγεῖναι, ex tempore, ἐπὶ καιροῦ λέγειν Πλουτ. Δημοσθ. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ 'Αντών. 6, 'Αρτοῖ. 5.

2) ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, π. χ., κ. χειμῶνος Πλάτ. Νόμ. 709D·—παρὰ μεταγεν. ὥς καὶ νῦν, ἀπλῶς = χρόνος, Φιλόστρ. 252. 3) πληθ., οἱ καιροί, αἱ περιστάσεις, ἢ τῶν πραγμάτων κατάστασις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὥς τὸ τοῦ Κικέρωνος gravissima tempora, ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς, κατὰ τὰς κρίσιμους περιστάσεις, Ξεν. 'Ελλ. 6. 5, 33, ἴδε 'Ερμηνεύτας εἰς Δημ. 470. 12· τοὺς καιροὺς παριέναι Πλάτ. Πολ. 374C· τοὺς κ. ὑφαιρεῖσθαι Δισχύλ. 63. 12·—οὕτω καθ' ἑνικ., Ξεν. 'Αν. 3. 1, 44, Δημ. 214. 5· ὁ ἔσχατος καιρός, ἔσχατος κίνδυνος, Πολύδ. 29. 11, 12, κτλ.· καιρῷ δουλεύειν 'Ανθ. Π. 9. 441·—καιροὶ σωμάτων, αἱ ἀρισταὶ ἐποχαὶ ἢ καταστάσεις τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὅταν δηλ. ἀκμῶσιν, 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 16, 11· πρβλ. ἀκμή.

IV. κέρδος, ὠφέλεια, κέρκωσις, τίνος, ἐκ τίνος πράγματος, Πινδ. Ο. 2. 100, Ρ. 1. 110· ἔς κ. ἔσται τινὶ τελεῦμενον, εἰς ὠφέλειαν αὐτοῦ, 'Ηρόδ. 1. 206· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φίλ. 151· τίνα καιρὸν με διδάσκεις; Δισχύλ. 'Ικέτ. 1061· τί σοι καιρός .. καταλείδεις; τί σε ὠφελεῖ ..; Εὐρ. 'Ανδρ. 130, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 45· τίνας ἐνεκα καιροῦ Δημ. 681. 21· οὐ κ. εἴη, ὅπου ἢ το πρόσφορον ἢ ὠφέλιμον, 'Θουκ. 4. 54· ἢ κ. ἦν αὐτόθι 90· μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκιοῦται τε καὶ πολεμοῦται, μὲ σπουδαῖοτατα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 1. 36.

καιροσέων, θηλ. γεν. πληθ. ἐν 'Οδ. Η. 107, καιροσέων ὁθονέων ἀπολείδεται ὑγρόν ἔλαιον, ἐκ τῶν πυκνῶς ὑφασμένων ὁθονῶν στάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. τὸ ὑφασμα εἶναι τοσοῦτον πυκνόν, ὥστε τὸ ἔλαιον δὲν διέρχεται δι' αὐτό ἀλλὰ στάζει ἀπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄκρων. Λέγεται δὲ ὁ τύπος εἶναι ἀντὶ καιροσέων ('Ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ καιροσέως), καὶ ὁ Bgk. ἀναγινώσκει καιροσέων. Προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ καῖρος Α.

καιροσκοπέω, καιροφυλακῶ τὸν κατάλληλον καιρὸν, 'Ηρωδιαν. 'Ἐπιμ. 63· οὕτως ὁ Α. Δινδ. (ἀντὶ καιρῷ σκόπει) ἐν Μενάνδρ. Μονοστῷ. 307·—καιρο-σκόπος, ον, Γρηγ. Ναζ. 'Ομ. 53, σ. 753. καιρο-σπάθητος [ᾱ], ον, (καῖρος Α) πυκνῶς ὑφασμένος, καιροσπάθητον .. ὕφασμα 'Ερμιπ. ἐν 'Αθηναῖς γοναῖς 3.

καιρότερον. «ἐνωρότερον. 'Αχαιοὺς» 'Ησύχ. καιρο-τηρέω τὰς μεταβολὰς, καιροσκοπῶ τὰς μεταβολὰς, Διδό. 19. 16, πρβλ. 13. 21·—ἐντεῦθεν, καιροτηρησία (ἢ καιροτήρησις), ἢ, 'Αριστέας σ. 88, ἔκδ. 'Οξων., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 299.

καιρο-φύλακίω, περιμένω τὸν προσήκοντα καιρὸν νὰ πράξω τι, παραμονεύω τι, καιροφυλακῶ τὴν πόλιν ἡμῶν, ὅ ἐστι φυλάττει τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς, Λατ. tempora urbis observare, 'Αθμ. 678. 17· διὰ τοῦτο δεῖ παιδῖδας εἰσάγεσθαι καιροφυλακῶντας τὴν χρῆσιν, παρατηροῦντας μετὰ προσοχῆς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἵνα μὴ γένηται κατάχρησις αὐτῶν, 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 3, 4· ἀπολ., 'Αππ. Καρχηδ. 58, Μῆρ. 70·—ὥσαυτως, ἐπιμελούμαι, φροντίζω, 'Λουκ. 'Αποκρυπτ. 16·—Παθ., καιροφυλακεῖται Μητροδ. παρὰ Στοβ. 304. 28·—'Εν τοῖς 'Αντιγράφοις συχνάκις φέρεται καιροφυλακτέω, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 575, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρ. σ. 296, κῆθ.

καιρόω, καιρώμα, καιρώσις, καιρώσις ἢ -σπρίς, ἴδε ἐν λ. καῖρος Α.

Καῖσαρ, ἄρος, ὁ, τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τοῦ Γαίου 'Ιουλίου Καίσαρος παραληφθέν ὡς τίτλος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορῶν μέχρι τῶν χρόνων τοῦ 'Αδριανοῦ, ὁπότε ἤρξατο ἀποδιδομένον εἰς τὸν ἄμεινον διάδοχον τοῦ θρόνου, Gibbon κερ. 3·—ἐντεῦθεν Καίσαρσις, ον, τὸν Καίσαρα, ἀνέκων εἰς τὸν Κ., οἱ Καίσαρσις, οἱ οἰκεῖοι αὐτοῦ, Δίων Κ. 78. 18, κτλ.·—τὸ Καίσαρσιον, τόπος τις ἐν 'Αλεξάνδρειᾳ, Στράβ. 794· ἀνάκτορον τοῦ 'Ηρώδου, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 1. 21, 1·—ὥσαυτως Καίσαρσιανός, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος ἀνθρώποι, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, 'Αππ. 'Εμφυλ. 3. 91.

Καίσαρσιον, ὑποκρίνομαι τὸν Καίσαρα ἢ αὐτοκράτορα, Δίων Κ. 66. 8.

καίσεις, συγκεκομ. ἀντὶ καιετάεις, Butt. Λεξιλ. ἐν λ. κητώσεα.

καί τε, ἴδε καὶ Α. Ι. 1.

καί τοι ἢ καίτοι, παρ' 'Ομ. (ὅστις ἀέποτε παρεντίθησι μίαν ἢ δύο λέξεις μεταξύ τοῦ καὶ καὶ τοῦ τοι πλην ἐν 'Ιλ. Ν. 267), = καὶ ὄντως, καὶ προσέτι· οὕτως ἐνίοτε καὶ παρ' 'Αττ., καὶ σὺ τοι Εὐρ. Μῆδ. 344· καὶ τὰλλὰ τοι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 10·—πρὸς εἰσαγωγὴν συμπεράσματος, καὶ λοιπόν, 'Ισοκρ. 61B. II. παρ' 'Αττ., κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ὁμοῦ, πρὸς δήλωσιν ἀντιρρήσεως ἢν αὐτὸς ὁ λαλῶν εἰσάγει, καίτοι τί φημι; Δισχύλ. Πρ. 101· καίτοι τί σὼνται; Σοφ. Ο. Κ. 1132· καίτοι φύγιμι' ἂν Εὐρ. Κύνκλ. 480· καίτοι καὶ τοῦτο .. Δημ. 43. 16., 268. 15·—ὥσαυτως ἐπιτεταμ., καίτοι γ' 'Αριστοφ. 'Αγ. 611, κτλ.· κατὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον, καίτοι .. γε, Cobet. V. LL. σ. 60· καὶ τοι γε μὴν σὺ κάοτ' ἐμοῦ σοφώτερα (νῦν: καὶ τῷ μὲν (εἴ) σὺ κάρτ' κτλ. Wakefield, Abresch) Δισχύλ. Εὐμ. 849· οὕτω, καίτοι περ 'Ηρόδ. 8. 53.

III. μετὰ μετοχ. παραλήθειον τῷ καίπερ, Σιμωνίδ. 8 (12). 4, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 159, 'Λουκ. 'Αλέξ. 3.

καίτρεαι, «πῶς ἰσχυρικά· οἱ δὲ κυρίας» 'Ησύχ.

καίω, 'Αρχ. 'Αττ. κάω [ᾱ], πρβλ. κλαίω: παρ. ἑκατόν 'Οδ. Ι. 553, 'Αρχ. 'Αττ. ἐκάων, 'Ἐπικ. καῖων 'Ιλ. Φ. 343, 'Οδ. Φ. 176 (διὰ φ. γραφ. κῆων, κέων. ὡς κατακειόμενον ἀντὶ κατακαίμενον 'Ιλ. 4. 408)·—μέλλ. καύσω Ξεν. Κύρ. 5. 4, 21, (ἐπι-) Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδελ. 4, (κατα-) 'Αριστοφ. 'Αυσ. 1218· ὥσαυτως καύσομαι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 1054·—ὁμαλ. ἄορ. α' ἔκαυσα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1088, 'Θουκ. 7. 80 (δῖς), Πλάτ. κλ.· τὰ 'Αντίγραφα τοῦ 'Ομ. ποιῶνται μεταξύ τοῦ ἐκῆα καὶ ἐκεία (ὡν ὁ πρῶτος τύπος προτιμᾶται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν, ἴδε Spitzn. 'Ελευσιν. xv ad Π., La Roche Text-Kritik, σ. 298), ἐκῆα 'Ιλ. Α. 40, κτλ., 'Ἐπικ. κῆεν Φ. 349: προστ. κῆον 'Οδ. Φ. 176· α' πληθ. ὑποτ. κῆομεν 'Ιλ. Ζ. 377, 396· εὐκτ. κῆαι, κῆαιεν, Φ. 336, Ω. 38· ἀπαρ. κῆαι 'Οδ. Ο. 97· μέσ.:—κῆαντο, κῆάμενοι 'Ιλ. Ι. 88, 234· κῆάμενος 'Οδ. Π. 2, Ψ. 51· οἱ 'Αττ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ μετοχ. κῆας, κῆαντες, Δισχύλ. 'Αγ. 849, Σοφ. 'Ηλ. 757· ἐκῆας Εὐρ. Ρῆσ. 97, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1133·—πρkm. ἐκκαυα (κατα-, προσ-) Ξεν. 'Ελλ. 6. 5, 37, 'Αλέξ. ἐν «Δέσχη» 5·—Μέσ., ἄορ. α' ἔκαυσάμην (ἀν-) 'Ηρόδ. 1. 202., 8. 19· 'Ἐπικ. κῆαντο 'Ιλ. Ι. 88·—Παθ., μέλ. καυθήσομαι 'Ιππ. 586. 12, (κατα-, ἐκ-) 'Αριστοφ. Νεφ. 1505, Πλάτ. μεταγεν. κῆήσομαι Α' 'Ἐπιστ. π. Κόρ. γ' 15, Χρησμ. Σειβυλλ. 3. 507:— ἄορ. ἐκαύσθην 'Ιππ. 1120E, (κατ-) 'Ηρόδ., 'Θουκ. 'Ἐπικ. ἐκάην [ᾱ] 'Ιλ. Ι. 212, 'Οδ. Μ. 13, (κατ-) 'Ηρόδ., ἀπαρ. καῆμεναι 'Ιλ. Ψ. 280·—πρkm. κέκαυμαι Εὐρ. Κύνκλ. 457, 'Θουκ., κλ., ἀπαρ. κέκαυσθαι 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5. (Τὸ ε ἐν τῷ καίω ἀντικατέστησε τὸ F (ἴδε ἐν λ. κλαίω) τῆς √KAY ἢ KAF, ὅπερ ἀναφάνεται ἐν τῷ μέλλ. καύσω, ἐν τῇ λέξει καύ-μα, κτλ.· πρβλ. Γοτθ. hai-s (λαμπάς), hau-ri (ἀνθράξ), hei-to (πυρετός) 'Αρχ.



Σχανδιν. hi-ti, Ἀγγλο-Σαξον. hœ-tu (Ἀγγλ. heat), κτλ. ἄλλ' ὁ Κούρ. δὲν παραδέχεται σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. śush (siccescere). I.

1. ἀνάπτω, πυρὰ πολλά. Πλ. I. 77· πῦρ κήαντες Ὁδ. I. 231· πῦρ κῆαι O. 97, κτλ. καὶ ἐν τῷ μέσῳ. τύπω, πῦρ κήαντο, Πλ. I. 88, πρβλ. 234, Ὁδ. II. 2:— Παθ., καίομαι, πυρὰ νεκρῶν καίοντο Πλ. A. 52· θεοῖο καίομενοι O. 135· καίομενοι πυρὸς T. 376, κτλ. οὕτως, Ἡρόδ. I. 86, Ἀριστοφ. Σφ. 1372, κτλ. φῶς πυρὸς καίομενον Πλάτ. Πολ. 514B· αἱ φλόγες αἱ καίομεναι... περὶ τὸν οὐρανόν, τὰ ἀναφλεγόμενα μετέωρα, Ἀριστ. Μετεωρ. I. 4, 1· ἐπὶ μεταλλοῦχου οὐσίας, τήκομαι, χώνευομαι, ὁ αὐτ. π. τὰ Z. Ἰστ. 5. 19, 24.

II. θέτω εἰς τὸ πῦρ, καίω, μη-  
ρα, ὅστέα Ὁδ. I. 553, Ἡσ. Θ. 457· νεκροῦς Πλ. Φ. 343· δένδρεα, ὕλην αὐτῶν 357, κτλ.— Παθ., νηυσὶν καίομενῃσιν Πλ. I. 602.

2) καίω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 3. 104, Πλάτ. Κρατ. 413B· [χειμαρρος] ἡλὶφ κεκαυμένος, ἀπειρημαμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. Π. 9. 277.

3) ἐπὶ μεγάλῳ, δεινοῦ ψυχῆς ὡς καὶ νῦν (τὸ τὸ Οὐδεργίλου penetrabile frigus adurit), ἡ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ρίνας Ξεν. Κυν. 8, 2, πρβλ. 6, 26· καίειν λέγεται... τὸ ψυχρόν, οὐχ ὡς τὸ θερμόν, κτλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5.

4) Παθ., ἐπὶ τῆς θερμῆς τοῦ πυρετοῦ, ὡς τὸ Δατ. urī, φλέγομαι, καταξηραίνομαι, «στεγνώνω», τὰ ἐντὸς ἐκάετο Θουκ. 2. 49· μεταρ., ἐπὶ πάθους, ἰδίως ἐρωτικοῦ, ἐν φρασὶ καίομεναι Πινδ. II. 4. 390· κάομαι τὴν καρδίαν Ἀριστοφ. Δυσ. 8· καομένη Ἑλλάς, εὐρισκομένη ἐν καταστάσει ἐξάψεως, ἐρεθισμοῦ, Δυσίας 914. 22· ἔρω... ὕδρεϊ καίομενος Πλάτ. Νόμ. 783A· καίεσθαι τινος [ἐρωτι]· Ἐρησιάνης 5. 37, πρβλ. Παρθέ. 14.

III. καίω καὶ καταστρέφω (ἐν πολέμῳ), τέμνειν καὶ κ., καίειν καὶ πορθεῖν, καταστρέφειν καὶ ἐρημῶν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15, 6. 5, 27.

IV. ἐπὶ χειρουργοῦ, καυτηριάζω, τὴν ἱππ. π. Ἀρβρ. 787· ἐν τῷ Παθ. τύπω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1258· ἀπολ., τέμνω καὶ κάω, κάμνω ἐγγείρησιν καὶ καυτηρίασιν, Πλάτ. Γοργ. 480C, 521E, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, κτλ. σπανίως ἀντιστροφῶς, κέαντες ἡ τεμόντες, ἄλλ' οὕτω σημαίνει: ποιήσαντες ἥτοι τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο, οὐχὶ δὲ ἀμφοτέρω, Δισχύλ. Ἀγ. 849· ἴδε ἐν λ. τέμνω I. 5.

V. καίω ἡ «ψήνω» (ἐν καμίνῳ) πῆλινα σκεύη, ἔκασεν οἶνου κανθάρους, «ἔψηνε κρασιόπότηρα», Φρύν. Κωμ. ἐν «Κωμισταῖς» 1.

κακ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ πλήρους κατὰ πρό τὸ κ, παρ' Ὁμ. τὸ πλείστον κὰκ κεφαλῆς, κὰκ κεφαλῇ· ὡσαύτως, κὰκ κόρυθα Πλ. A. 351· κὰκ κορυφῇ Θ. 83· πρβλ. κάγ, κάδ.

κακ, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐκ, Ἡσ. Θ. 447· συγν. παρ' Ἀττ. κακάβη, ἡ, κἀκαβος, ἡ, κακάβιον, τό, = κακκάβη, κἀκαβος, κτλ.

κακκαγγελέω, φέρω κακὰς ἀγγελίας, Τραγ. παρὰ Δημ. 315. 23, Φώτ.

κακκαγγελία, ἡ, κακὴ ἀγγελία, ἐκ διορθώσεως ἐν Μανέθωνι 4. 550 (ἀντὶ καταγγελία).

κακ-ἀγγελος, ὄν, ἀγγελος κακῶν, κομιστὴς κακῶν ἀγγελιῶν, γλώσσα Δισχύλ. Ἀγ. 636, πρβλ. Πλουτ. 2. 241B, Ἀντ. Λιβερ. 15.

κακ-ἀγγέλτος, ὄν, προσηνθεὶς ἐκ κακῆς ἀγγελίας, κ. ἄχρη, αἱ ἐκ κακῆς ἀγγελίας προσερχόμεναι λύπαι, Σοφ. Ἀντ. 1286.

κακᾶγορος, κακᾶγορία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κακῆγορος, κακηγορία, Πινδ.

κακαλία, ἡ, φυτὸν, ἴσως εἶναι τὸ Mercurialis, Διοσκ. 4. 123.

κακαλὶς, ἴδος, ἡ, «νάρκισσος» Ἡσύχ.

κακάλον, τό, = τεῖχος, Δισχύλ. (Ἀποσπ. 161) παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει.

κακ-ἀνδρία, ἡ, ἀνδρία, Σοφ. Αἷ. 1014, Εὐρ. Ρῆσ. 814.

κακάνεω, παρὰ Πλουτ. 2. 235F, κακάνειν νέων ψυχὰς, ἐνθα ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: κατακονεῖν, ἀκονεῖν, ἀξύνειν.

κακανθέω, παράγω κακὰ ἄνθη, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 420.

κακ-ανθῆεις, εἰσα, ἐν, ἔχων κακόν, βλαβερὸν ἄνθος, Νικ. Ἀλεξ. 420.

κάκαρον, τό, = κρανίον, λέξις «τῶν μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλοῦντων». Εὐστ. σ. 1796, 58.

κακάω, ἴδε κακκάω.

κακειγκάκως ἡ κακειγκάκως, ἀντὶ κακῆν κακῶς, = κακὸς κακῶς, K. Μαγασσ. Χρον. 46D, 63D, κλ.

κάκεϊ, κάκεϊθεν, κάκεϊνος, Ἀττ. κράσεις ἀντὶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐκεῖνος.

κάκεις ἡ κακεῖς, οἱ, εἶδος Αἰγυπτίων ἄρτων, καὶ οἱ κακεῖς δὲ ἰδίον τὸ ἄρτου γένος στατικὸν κοιτίας Στράβ. 824.

κακ-ἐλπίστῶς, ἔχω κακὰς ἐλπίδας, κ. καὶ φοβεῖσθαι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 27.

κακ-ἐμψατος, ὄν. κακῶς ἡλῶν, κακόνχος, ἐπὶ λέξεων ὧν γίνεται χρῆσις ἐπὶ αἰσχυρᾷ, ἀτόπου ἢ διαφορομένης ἐννοίας, Quint. Instit. Rhet. 8. 3, 44, Σχόλ. εἰς Δουκ. Λεξ. 21.—Ἐπίκρ. -τως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 48, 426, κτλ.

II. = ἄδοξος, δυσ-  
κλεῆς. Ἡσύχ. ἐν λ. κακῆν.

κακενθυμῆσις, ἡ, — κακὴ ἐνθυμῆσις, Βίος Νεῖλου Νεωτέρου 145A.

κακεντρέχεια, ἡ, δραστηριότης εἰς τὸ κακόν, δολιότης, πονη-  
ρία, Πολύδ. 4. 87, 4, Ὁριγέν. VII. 152A.

κακ-έντρεχῆς, ἔς, ὁ ἐν κακοῖς ἐντρέχῆς, δραστήριος εἰς τὸ κα-  
κόν, κακός, δόλιος, Ἐπίχ. ἐν A. B. 105, Πολύδ. ἐν Call. Vat. (Mai) 2. 414, Στράβ. 301.—Ἐπίκρ. -χῶς, Βασίλ. IV. 865C, Ὁριγέν. VII. 152B.

κακ-ἐπιθυμος οἶνου, ἔχων σφοδράν, δλεθρίαν ἐπιθυμίαν πρὸς  
τὸν οἶνον, οἶνοφερῆς, πάριος, Ἡσύχ. ἐν λέξει οἶνοφλυξ.

κακ-εργασία, ἡ, κακὴ ἐργασία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 10· ὡς φαί-  
νεται παρεφθάρη ἐκ τοῦ κατεργασία, G. Dindorf.

κακ-εργέτης, ὄν, ὁ, κακὰ ἐργαζόμενος, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ  
C' Πτολεμαίου (τοῦ Φύσκωνος) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐεργέτης.

Ἀθην. 184C· ὡσαύτως κακεργάτης, Νικήτ. Εὐγ. 4. 164.—θηλ.  
-γάτης ἡ -γέτης, ἴδος, Θεμιστ. 331, Διον. Ἀρεοπ. 441A.

κακ-ερωός, ὠτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀτυχῶς, δλεθρίως ἐρῶν, Ἡρωδιαν.  
Ἐπιμερ. 206.

κακ-εστῶ, οὖς, ἡ, κακὴ κατάστασις, τὸ ἔχειν κακῶς, ἀντίθετ.  
τῷ εὐεστῶ, «κακεστὸν» κακὴν κατάστασιν. ἡ ἀπραγία» Ἡσύχ.

κακ-εσχάτος, ὄν, ἐσχάτως κακός, σφόδρα κακός, Μένανδρ. ἐν  
Μονοστίχ. 498.

κακεύνουχος, ὁ, κακὸς εὐνοῦχος, Καλλ. κ. Χρυσ. στίχ. 2294,  
ἐκδ. Λ.

κακή, ἡ, (κακός) κακία, μοχθηρία, Εὐρ. Ἴππ. 1335, Ἀριστοφ.  
Ὀρν. 541, Πλάτ., κλ. ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 247B.

2) φαν-  
λότης, ἀνανδρία, ὀκηρία, ἀψυχον κακήν Δισχύλ. Θήβ. 192· λή-  
ματος κακή αὐτῶν 616· δειλίαν καὶ κακήν Εὐρ. I. T. 676·  
ἐκόντας κακήν Πλάτ. Μενέξ. 246B· διὰ κακήν ὁ αὐτ. ἐν Πολ.  
468A.

κακηγορέω, κακῶς ὁμιλῶ περὶ τινος, ὀβριζῶ, κακολογῶ, κατη-  
γορῶ, τινα Πλάτ. Συμπ. 173D, Πολ. 395C· κακηγορεῖν τινα  
πρὸς τινα Ψευδο-Φωκυλ. 213· ἀπολ., ἀπεχόμενος... τοῦ κακη-  
γορεῖν Πλάτ. Νόμ. 934E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 5. 1, 14.—Παθ.,  
κατηγοροῦμαι, κακολογοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 368C.

κακηγορία, ἡ, κακολογία, κατηγορία, διαβολή, Πινδ. II. 2. 67·  
κακηγορία τινός, κατηγορία, δυσφημία, Πλάτ. Φαῖδρ. 243A, B·  
—κακηγορίας δίκη, ἀγωγή ἐπὶ δυσφημίας, Δημ. 524. 22., 540.  
22· κακηγορίας δικάζεσθαι Δυσ. 116. 22, κτλ. κακηγορία ἐνο-  
χος Δημ. 1308. 3.

κακηγορέου δίκη, = τῷ προηγ., παρὰ Δημ. 544. 18· ἄχρηστον  
κατ' ὄνομα.

κακηγόρος, ὄν, (ἀγορεύω) κακῶς ὁμιλῶν κατὰ τινος, ὀβριστι-  
κός, ὀνειδιστικός, Πινδ. O. 1. 85 (ἐν Αἰολ. αἰτ. πληθ. κακαγόρος)·  
γλῶττα Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· κ. τινος, κακολογῶν τινα, δυσφημῶν,  
Ἀθην. 220A.—ἀνώμαλ. Συγchr. κακηγορῖστερος Φερεκράτ. ἐν  
«Κραπατάλλοις» 16· Ὑπερβ. -ιστάτος Ἐκφαντίδης ἐν Ἀδελφ. 4.—  
Ἐπίκρ. -ρως Πολύδ. H', 81.

κακ-ῆθης, ἐς, συγκεκομ. ἀντὶ κακοῆθης, Ἴππ. 655. 22, Νικ.  
Θηρ. 152.

κακῆλόγος, ὄν, ὁ κακολογῶν, κακόλογος, Μένανδρ. ἐν Μονο-  
στίχ. 117.

κακῆπελῶν, ὁ κακῶς ἔχων, ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, Ἐπίκ.  
μετοχ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ὀλιγῆπελῶν, Νικ. Θηρ.  
878, Ἀλεξ. 93.

κακῆπελία, ἡ, κακὴ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ εὐῆπελία,  
Νικ. Θηρ. 319.

κακία, ἡ, (κακός) ὁ κακὸς χαρακτὴρ τινος, ἑλλειψὶς ἀγαθῶν προσ-  
όντων, ἀνικανότης, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν κακότης (vilitas). Κικ.  
Tusc. 4. 15), ἀντίθετον τῷ ἀρετῇ, Θεογν. 322, Σοφ. O. T. 512,  
Πλάτ. Συμπ. 181E, Πολ. 348C, κτλ.· κακία ἡνιόχων, διὰ τὴν  
ἀνικανότητα τῶν ἡνιόχων, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 248B.—πληθυντ. κα-  
κίαι, ἑλλείψεις, ἐλαττώματα, Δουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 6, πρβλ.  
Πλάτ. Πολ. 556D.

2) δειλία, ἑλλείψεις θάρρους, ὁκνος, Θουκ. 2.  
87· κακία καὶ ἀνανδρία Πλάτ. Κρίτων 45E.

3) ἠθικὴ κακία,  
μοχθηρία, πονηρία, φαυλότης, κακία, Λατ. pravitas, μετ' ἀρετῆς  
ἀλλ' οὐ μετὰ κακίας Ἀνδοκ. 8. 25· ἡ ἀρετὴ, ὡσαύτως δὲ...  
καὶ ἡ κακία Πλάτ. Μένων 72A, κτλ.· προσωποπ. ἐν τῷ μύθῳ τοῦ  
Προδίκου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 26.

II. κακὴ φήμη, δυσφημία, ἀτι-  
μία, κ. ἀντιλαβεῖν Θουκ. 3. 58.

2) ὁ ὑποφέρει τις κακόν, Ἐδδ.  
(Δ' Μακκ. Z', 23)· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς Εὐαγγ.  
κ. Ματθ. c', 34.

κακίζω-τεχνος, ὄν, ὁ κακίζων τὰ ἔργα τῆς τέχνης, εὐρίσκων  
ἐλλείψεις, μηδέποτε εὐρίσκων αὐτὰ τέλεια, ἐπίθ. τοῦ Καλλιμάχου,  
δὲ ἦν γνωστὸς διὰ τὴν γνωστὴν ἐξεργασίαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, Παισ.  
1. 26, 7, Πλιν. 34. 19, 335.

Ἀλλὰ τὰ Ἀντιγράφα τοῦ Παισ. ἔχουσι  
κατατηξί-τεχνος, ὅπερ φαίνεται γνήσιον, = ὁ κατατήκων ἢ παρα-  
λῶν τὴν τέχνην, πρβλ. Διον. Ἀλ. τόμ. 6, σ. 1114 Reiske, Sillig.  
Catal. Artif. σ. 128.

κακίζω: μέλλ. Ἀττ. -ῶ, (κακός) ὀνειδίζω, κατηγορῶ, τινα  
Ἡρόδ. 3. 145, Δημ. 907. 12· κακ. τινά διτι οὐκ... Θουκ. 2. 21·  
κακ. καὶ νοθετεῖν Πλάτ. Πολ. 560A· τὴν τύχην κακ. Δημ.



327. 22, πρβλ. 538. 12: — Παθ., ὀνειδίζομαι, κακολογοῦμαι, ὑπό τινος Θουκ. 1. 105. II. κάμνω τινα δειλόν, Εὐρ. I. A. 1435: — Παθ., φέρομαι ὡς δειλός, οὐ ἐ κακιζόμενόν γε κατέκτα 'Πλ. Ω. 214' οὕτω, καὶ μὴ κακισθῆς Εὐρ. Μῆδ. 1246, πρβλ. 'Πλ. 982, Πλάτ. Μενέξ. 247C' κακίζεσθαι τύχη, βλάπτεσθαι μόνον ὑπὸ τῆς τύχης, Θουκ. 5. 75.

**κακιότερος**, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ συγkr. κακίων, 'Ανθ. Π. 12. 7.

**κακισμός**, ὁ, (κακίζω), τὸ κακίζειν, κατηγορία, ὀνειδος, Σπρδβ. 422.

**κακιστέος**, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ὃν δεῖ κακίζειν, Κλήμ. 'Αλ. 343.

II. **κακιστέον**, δεῖ κακίζειν, μετὰ αἰτ., Εὐρ. I. A. 105.

**κακιστεύω** = **κακίζω**, Μαλαλ. 136. 18.

**κακίω** 'ἰδρῶν ἄρχομαι. Λάκωνες' 'Ήσυχ., πρβλ. **κηκίω**, προσέτι ἴδε τὴν λέξ. κακίς παρὰ Θεοφώνω ἐν 'Ανεκδ. Κραμ. 2. 79, 4, καὶ τὸ 'Ομηρ. πολὺς δ' ἀνεκῆκίεν ἰδρῶς 'Πλ. Ψ. 507.

**κακίων**, **κακιστος**, ἀνώμαλ. Συγkr. καὶ 'Υπερβ. τοῦ κακός. **κακκάβη**, (Α), ἡ, = χύτρα, «τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης... κακκάβην εἴρηκεν οὕτως: τὴν κακκάβην γὰρ καὶ τοῦ διδασκάλου 'Αθην. 169C ('Αριστοφ. Ἀποσπ. 26), Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 3, Δωριῶν παρ' Ἀθην. 338A — ὡσαύτως **κακκάβος**, ὁ, Νικοχ. ἐν «Λημνίαις» 4, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3, (ἐνθα ἴδε Meineke), ὁ αὐτ. ἐν 'Αδελφ. 32 — ὡσαύτως **κακκάβος**, ἡ, 'Αλέξ. Τραλλ. 3. σ. 202' ἴδε Φρύν. σ. 427, Μοῖριον σ. 206, 'Ήσυχ., Φώτ. καὶ Ζωναρ. σ. 1154. Φέρεται δὲ **κακκάβος**, **κακκάβη**, οἱ' ἐνός κ, παρὰ Γαλην. 13. σ. 949D, 9947.

**κακκάβη**, (Β), πέριδεξ, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς (ὅθεν καὶ ῥήμα κακκαβίζω), 'Αθην. 389F: (τὸ Ξανσφρ. Kukkuha, ὡς λέγει ὁ H. H. Wilson, εἶναι ὁ φασιανός).

**κακκαβίζω**, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περιδίων, «κακκαρίζω», τῶν περιδίων οὐ μὲν κακκαβίζουσιν οἱ δὲ τρύζουσιν 'Αριστ. π. τὰ 'Ιστ. 4. 18, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 390A ἐπὶ γλαυκῶν, γλαυκῶν... κακκαβίζουσιν αἰεὶ 'Αριστοφ. Λυσ. 761 — ὡσαύτως **κακκαῖζω**, «κακκαῖζειν» τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φεγγομένους 'Αττικοί' 'Ητύχ.: πρβλ. **κικκαβῖαι**.

**κακκαβίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κακκάβη** (Α), Εὐθύουλος ἐν «'Ιων. 1.

**κακκαῖς**, ἴδος, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κακκάβη** (Β), 'Αλ-κμάν 22.

**κακκαδοπυρφόρος**, ον, (κακκάβος, πυρφόρος), πλοῖον φέρον λέβητας πλήρεις 'Ελληνικοῦ πυρός, Θεοφ. 540, 19, 646. 15. **κακκάβος**, ἴδε **κακκάβη** (Α).

**κακκαῖζω**, ἴδε **κακκαβίζω**.

**κακκασμά**, τος, τό, κακκαρίσμα, περὶ τῆς φωνῆς γλαυκός, Νικ. 'Αχομ. τ. 2, σ. 298, 25, ἐκδ. Α.

**κακκάω**, «κάμνω τὰ κακὰ μου», παιδικὴ λέξις, κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, καγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προὔσχόμην σε, «ὅθεν ἐπρόφθανες νὰ πῆς ἔχω κακὰ καὶ σ' ἔπαιρνα ἔγω καὶ σε κρατοῦσα νὰ τὰ κάμῃς», 'Αριστοφ. Νεφ. 1383 (Βιβλ. κακκᾶν), 1390.

**κακκεῖται**, ἥττον ὀρθὸς τύπος τοῦ **κακκῆται**, ὁ ἴδε.

**κακκειοντες**, 'Επικ. ἀντὶ κατακείοντες, μετοχ. τοῦ **κατα-κείω**.

**κακκεφᾶλῆς**, χείρων τύπος τοῦ **κάκ κεφαλῆς**, ἴδε ἐν λ. **κάκ. κάκκη**, ἡ, «κακκά», ἀνθρωπίνη κόπρος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 162. **κακκῆται**, 'Επικ. ἄπαρ. τοῦ **κατακαῖω**.

**κακκόρ**· «ὁ μικρὸς δάκτυλος. Λάκωνες» 'Ήσυχ.

**κακκορύφα**, **κακκορυφῆν**, χείρων τύπος τοῦ **κάκ κορ**-, ἴδε ἐν λ. **κάκ**.

**κακκρύπτω**, 'Επ. ἀντὶ τοῦ **κατακρύπτω**, 'Πσ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 469. **κακκυνηγετῶ**, κατὰ ῥᾶσιν ἀντὶ καὶ **ἐκκυνηγετῶ**.

**κακκύνιον**· «σκαρλίον» 'Ήσυχ.

**κακο**-, ἐν συνθέσει, ἴδε **κακός** ἐν τέλ.

**κακο-αίσχης**, ἐς, = κακὸς καὶ αἰσχρὸς, Γρηγ. Ναζ. III. 402A. **κακο-ἀνάστροφος**, κακὸς ἀναστρεφόμενος, οὐχὶ εὐπρόσηγο-ρος, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 233.

**κακοδάκχευτος**, ον, = κακῶς βακχεύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 316, 319.

**κακόθας**· «ἐπὶ κακῷ ἦκον» 'Ήσυχ.

**κακόδιος**, ον, ζῶν πεινχρῶς, διᾶγων βίον πλήρη στέρησεων, 'Ηρόδ. 4. 95, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 67, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2, Σπρδβ. 821.

**κακόδιωτος**, ον, = ἀδίωτος, Σχόλ. εἰς 'Αριστ. Πλ. 969.

**κακόθλαστῶ**, βλαστάνω κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2: — **κακόθλαστῆς**, ἐς, βλαστάνων κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, αὐτόθι 1. 20, 60, 4. 7, 2. — Συγkr. **κακοθλαστότερος**, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14, 1.

**κακόθλητος**, ον, κακῶς ῥιφθεὶς, μὴ ἐπιτυχὼν, ἐπὶ δίστοῦ, βέ-λους, Σουῖδ. ἐν λ. **ἀβλήτα** βέλη.

**κακοβολέω**, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλω, ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστρα-

γῶν, οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ἐν ἀστραγάλοις Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 1001.

**κακοβόρος**, ον, τρώγων κακὴν τροφήν, περὶ τῆς ἕιδος, ἥτις λέγεται ὅτι ἐσθίει ὄφεις καὶ σκορπίους, Ἀδλ. π. Ζ. 10. 29.

**κακοβουλεύομαι**, Παθ., κακῶς συμβουλεύομαι, ψυχὴ κακο-βουλεύθεισα Εὐρ. 'Ιων 877' ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἐσφαλμένος καὶ ὁ 'Ερμάνος διορθοῖ: κακὰ βουλευθεῖσα, ὁ δὲ Nauck ἐξέδωκε κακο-βουληθεῖσα, ἴδε σημ. Ρaley ἐν τόπῳ.

**κακοβουλία**, ἡ, τὸ κακῶς βουλευέσθαι, Διογ. Α. 7. 93, 'Ιωσήφ, 'Ιουδ. 'Αρχ. 2. 11. 3.

**κακοβουλοσύνη**, ἡ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιθυλλ. 'Αποσπ. 1. 19.

**κακόβουλος**, ον, κακῶς βουλευόμενος, ἀσύνετος, φροντίς Σοφ. 'Αποσπ. 519' φῶτες Εὐρ. Βάκχ. 399, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1055.

II. ἐνεργ., συμβουλεύων κακῶς, ἀντίθετον τῷ **εὐβουλος**, Πλάτ. Σίσυφ. 391C.

**κακοβουλοσύνη**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κακοβουλία**, Χρησμ. Σιθυλλ. 'Αποσπ. 1. 19.

**κακόγαμβρος** γόος, θρήνος ὑπὲρ δυστυχοῦς γαμβροῦ, Εὐρ. Ρῆσ. 260.

**κακογάμιου** δίκη, ἡ, ἀγωγή ἐναντίον τοῦ συνάψαντος παρά-νομον ἢ ἀνοίκειον γάμον, Πλουτ. Λύσανδρ. ἐν τέλ.

**κακόγάμος**, ον, νυμφευόμενος παρανόμως, μνηστῆρες Εὐστ. 1451. 47' κ. γάμος, ἀτυχῆς γάμος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1238.

**κακογείτων**, ον, γεν. ονος, κακὸς γείτων, Καλλ. εἰς Δήμ. 117 — ἀλλ' ἐν Σοφ. Φιλ. 692, οὐδέ τίς 'ἐγγύρων κακογείτονα, δηλ. γείτονα κακῶν, ἢ ἐν κακοῖς, ἵνα ἡ πλησίον αὐτοῦ ὅταν πάσῃ,

ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

**κακογένειος**, ον, ἔχων ἀθλίαν γενειάδα, Σουῖδ. ἐν λ. εἰς Τροίξῃνα.

**κακογενῆς**, ἐς, = **δυσγενῆς**, Δίων Κ. 44. 37.

**κακογέως**, ὁ, ἔχων κακὴν γῆν, ἄγονος, Μοσχόπ. Περὶ Σχεδ. σ. 66.

**κακόγηρος**, ὁ, κακὸς γέρων ἢ μοναχός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλόγηρος**, Παλλαδ. Λαυσ. 1065C, κλ.

**κακόγηρος**, αος, ὁ, ἡ, ὁ κακὸν ἔχων γῆρας, 'Ηρωδιαν. 'Επιμερ. 205, ἐκδ. Boissonade, ἐνθα φέρεται παροξυτόνως **κακόγηρος**, οὕτω καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ.

**κακογλωσσία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κακογλωσσία», Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 504.

**κακόγλωσσος**, ον, κακόγλωσσος βοή, κραυγὴ δυστυχίας, Εὐρ. 'Εκ. 661. II. ἐπιφέρων κακὸν (εἰς ἑαυτὸν) διὰ τῆς γλώσσης του, λαλῶν πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ βλάβην, ἐπὶ τῆς Νιόβης, Καλλ. εἰς Δῆλον 96.

**κακογνωμία**, ἡ, (**κακογνώμων**) = **κακοφροσύνη**, Achmes 'Ονειρ. 258, σ. 239.

**κακογνωμονέω**, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Νικήτ. Χρον. 10 8, Α. Β. 334, 7.

**κακογνωμοσύνη**, ἡ, = **κακοβουλία**, Δῖσωπ. 226, Σχόλ. εἰς Σοφ. 'Αντ. 370.

**κακογνώμων**, ον, κρίνων κακῶς, ἀσύνετος, οὐ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ἐξύτατα Δίων Κ. 77. 11.

**κακόγονος**, ον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 26 πρὸς ἔρμηνειαν τοῦ ἄγονος, τόκοις τε ἀγόνοις, κακοῖς, ἀκαρποῖς, ἄνευ τεκνογονίας

**κακόγρατος**, ον, κακόγρατα μάγουλα, μάγουλα κακῆς ἢ δυσμόρρου γράτας, Νικήτ. Χρον. σ. 371B.

**κακογράφος**, ὁ, ὁ γράφων κακῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλλι-γράφος**, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 287, 43.

**κακογυναικος**, ον, κακὸς εἰς γυναῖκας ἢ κατ' ἄλλους, ἀτυχῆς εἰς τὰς γυναῖκας, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 228.

**κακοδαιμονιά**, κατέχομαι ἢ βασανίζομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι ὡς τις δαιμονιζόμενος, 'Αριστοφ. Πλ. 372, Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 5, Δήμ. 93. 24 (κοινῶς **κακοδαιμονοῦσι**), Δείναρχ. 101. 41, Πλουτ. Λούκουλλ. 4' πρβλ. **κακοδαιμονία** II, Λοδέκ. εἰς Φρύν. 79.

**κακοδαιμονέω**, εἶμαι δυστυχῆς, Ξεν. 'Ιέρ. 2, 4, Πλούτ. 2. 76A' ἴδε τὸ προηγούμεν.

**κακοδαιμονήμα**, τό, = **κακοδαιμονία**, Βασίλ. τ. 1, σ. 56.

**κακοδαιμονία**, 'Ιων. -ῆ, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονία**, 'Ηρόδ. 1. 87, 'Αντιφών 138. 35, Ξεν. 'Απομν. 1. 6, 3, κτλ.

II. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, μανία, 'Αριστοφ. Πλ. 501, Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 19, Δήμ. 23. 26.

**κακοδαιμονίζω**, θεωρῶ τινα κακοδαίμονα, ταλανίζω αὐτὸν διὰ τὴν κακὴν του τύχην, τὸν κακοτυχίω, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονίζω**, Σπρδβ. 520, Φίλων 1. 219.

**κακοδαιμονικός**, ἡ, ὃν, ὁ ἐπιφέρων ἀτύχημα, δυστυχίαν, Διογ. Α. 7. 104, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 9. 176.

**κακοδαιμονιστέον**, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ **κακοδαιμονίζω**, δεῖ **κακοδαιμονίζειν**, Φίλων 2. 671.

**κακοδαιμονιστής**, οὗ, ὁ, ὁ ἐπικαλούμενος κακὸν τινα δαι-μονια, ἀντίθετον τῷ **ἀγαθοδαιμονιστής**, καθόλου, ἄνθρωπος διε-φθαρμένος καὶ ἄθλιος, Λυσ. παρ' Ἀθην. 551F.



κακοδαιμοσύνη, ἡ, = κακοδαιμονία I, Ἰππόδαμ. παρὰ Στοβ. 250. 39. II. = κακοδαιμονία II, Αἰδ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Ἀπύκτιος.

κακοδαίμων, ὁ, ἡ, κακοδαίμων. τό, γεν. ονος, κατεχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Ἀντιφῶν 134. 23· ὁ κ. Σωκράτης Ἀριστοφ. Νερ. 104· ἀτυχής, δυστυχής, κακότυχος, Εὐρ. Ἰππ. 1362· συγχὸν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡ κακοδαίμων, ὃ ἄλλοι, κακότυχε, Ἀριστοφ. Πλ. 386· οἱμοὶ κακοδαίμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 105·—ὡσαύτως ἐπὶ ἡδονῆς ἐννοίας, ὡς τὸ τλήμων ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1175, ἐνθα ἴδε Εἰφ.—Συγρ. —ἐστέρος Λουκ. Λεξιφ. 25·—Ἐπίρρ. —μόνως Λουκ. Βίων Πράσις 7. II. ὡς οὐσιαστ., ὁ κακὸς δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 112, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 38. Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154, 157.

κακοδακρύτος, ον, ἐν τῷ οὐδ. μόνον, παρ' Ἡσύχιω, πρὸς ἐρμηνείαν τῆς λέξ. δύστακτον, ἥτις σημαίνει τὸ κακῶς στάζον, κακῶς δακρύον, ἐπὶ δένδρων παραγόντων ῥητίνην ἢ μαστίχην.

κακοδεκτεῦω, = κακῶς δέχομαι Ἡσύχ. κακοδέρμος, ον, ἔχων κακὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεοφρ. 4 ἐν τέλ. κακοδιαίτησία, ἡ, κακὴ διαίτα, Σωρανός Ἐφέσ. ἐκδ. Εἰρη. σ. 143.

κακοδιδασκαλέω, διδάσκω τινὰ τὸ κακόν, κακοδιδασκαλεῖ γὰρ τοὺς πολλοὺς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 41.

κακοδιδασκαλία, ἡ, κακὴ διδασκαλία, διδασκαλία κακῶν δογμάτων, Ἐκκλ. ἐν τῷ πληθ., Ἰγνάν. πρὸς Φιλαδελφεῖς 2·

κακοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κακοῦ, Ψευδο-Κλήμ. Ρ. 1457D.

κακοδιοικέω, διοικῶ κακῶς, Achmes 18.

κακοδικία, ἡ, κακὴ, διεφραμένη δίκη, Πλάτ. Νόμ. 938B, πρὸλ. Πολυδ. Η'. 14.

κακόδομος, ον, (δόμη) Ἰων. ἀντὶ κάκοσμος, Ἰππ. Προγν. 40. κακοδόκιμος, = ἀδόκιμος, Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 23, 1.

κακόδοξος, ἔχω κακὴν φήμην, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2, 3, 6, 17. 2) = κακοδόξος εἶμι, Ἀθαν. I. 220A.

κακόδοξία, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, Ξεν. Ἀπολ. 31, Πλάτ. Πολ. 361C. II. κακὴ δοξασία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀρθόδοξία, Κλήμ. Ἀλ. Π. 424A, Εὐστ. Ἀντιοχ. 660A, Εὐσ. VI. 920B, Ἀθαν. I. 425D, Βασίλ. IV. 424C.

κακόδοξος, ον, ἔχων κακὴν δόξαν· δηλ., 1) ἄνευ φήμης, ἄγνωστος, Θεογν. 195. 2) ἔχων κακὴν φήμην, Εὐρ. Ἀνδρ. 778, Ξεν. Ἀγῆσ. 4, 1.—Συγρ. —ἄτερος Πλάτ. Μέν. 321A. II. ἐκκλησι., ὁ μὴ δοξάζων ὀρθῶς, μὴ ἔχων ὀρθὴν δοξασίαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὀρθόδοξος, Ἀθαν. I. 213C.

κακοδουλεία, ἡ, ἡ κακία τῶν δούλων, Δίων Χρυσ. 2. 136.

κακοδούλος, ὁ, κακῶς μεταχειριζόμενος τοὺς δούλους αὐτοῦ, Κρατῖν. ἐν Ὁράττιοις 7, ἐνθα ἴδε Meineke. II. κακὸς δούλος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 7.

κακοδρομία, ἡ, κακὸς δρόμος (διὰ θαλάσσης), κακὸν ταξίδιον, Ἀνθ. Π. 7. 699.

κακόδωρος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἄδωρος, Σουίδ.

κακοειδής, ἔς, κακὴν μορφήν ἔχων, ἄσχημος, δυσειδής, Δίων Κ. 78. 9.

κακοειμονία, ἡ, τὸ ἐνδύεσθαι κακῶς, κακὸν «ντύσιμον», Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 308.

κακοείμων, ος, γεν. ονος, κακῶς ἐνδεδυμένος, βακενδύτης, πτωχοῦς κακοείμονας Ὀδ. Σ. 41.

κακοελκής, ἔς, κακὸν ἔλκος ἔχων, Μανέθων 1. 54.

κακοεξία, ἡ, (ἔχω) κακὴ ἐξίς, κακοθήεια, Ἐβδ. (Σειράχ, ΙΘ', 5).

κακοέπεια, ἡ, κακὸς τρόπος ἐκφράσεως, ἀντίθετον τῷ εὐέπεια, Σουίδ.

κακὴ γλώσσα, βλασφημία (ἐν τῷ τύπῳ: κακοεπία), Φώτ.

κακοεργασία, ἡ, = κακεργασία, Λεσβῶναξ 173. 28.

κακοεργής, ἔς, = κακοεργός· Μανέθων 1. 249, Συλλ. Ἐπιγρ. 2398. 15.

κακοεργία, κακοεργός, Ἐπικ. ἀντὶ κακουργία, κακοῦργος, ἴδε τὰς λέξ.

κακόζηλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ κακόζηλος, ἀντίθετον τῷ εὐζηλία, Πολυδ. 10. 25, 10· ἰδίως ἐπὶ ὕφους, κακόζηλος μίμησις, «γίνεται δὲ ὥστε ἐν λόγῳ οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσῃ ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγόμενη κακόζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτείνοντων» Λουκ. π. Ὀρχ. 82.

κακόζηλος, ον, κακῶς καὶ ἀπειροκάλως μιμούμενος, ἀντίθετον τῷ εὐζηλίῳ, ῥήτωρ Διογ. Α. 1. 38· ἐπὶ ὕψους, τὸ κακ. = κακοζήλιος, Λογγίος 3. 4· mala affectatio παρὰ Κυντίλιανῶ (Quintilianus) 8. 3, 56.—Ἐπίρρ., κακοζήλως εἰπεῖν Γαλην. 10. 330.

κακοζῶια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ νὰ ζῇ τις κακῶς καὶ ἀθλίως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 17, κτλ. ποιητ. κακοζῶια, Σαπφὼ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 505.—κακοζῶιω, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

κακοθήεια, ἡ, ἡ κακία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτήρ τοῦ κακοῦ, ἀχρεϊότης, Λατ. malitia, Πλάτ. Πολ. 348D, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ.

§ 303 (= 284 Baiter), Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 42· ἔστι γὰρ κακοθήεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· τῆς γνώμης κακοθήει Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 66.

—Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον (σ. 80): κακοθήεια μὲν ἐστὶ κακία κεκρυμμένη, κακοτροπία δὲ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία—πληθ., κακ. ὑπὲρ τοῦ πράγματος λεγόμενα Διοχλίν. 23. 43·—ἐπὶ ζῶων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 9, 2. II. κακοὶ τρόποι, κακὰ ἔθη, Ξεν. Κυν. 13, 16.

III. κακὴ ἐξίς ἡ κατάστασις (τοῦ σώματος), καχεξία, Διοσκ. 3. 96.

κακοθήευμα, τό, κακοθήης πρᾶξις Πλουτ. Πομπ. 37. κακοθηεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κακοθήης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 313, Ἡσύχ. ἐν λ. ἐγκλιτικίζεται, Ἐτυμ. Μ. σ. 234, 46·—ἐπὶ ἔλκους, τῶν κακοθηευσμένων ἐλκῶν Ἀέτ. I. σ. 14.

κακοθήης, ἔς, (ἦθος) ὁ ἔχων κακὸν ἦθος, ἔχων κακὰς διαθέσεις, κακεντρεχής, μοχθηρός, Λατ. malitiosus, ἀντίθετον τῷ εὐθήθης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 822. 3, Δημ. 228. 27, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C· ἰδίως ὁ διανοούμενος τὸ κακόν, ὁ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνων ἅπαντα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κλειδίδια· κρυπτά κακοθηέστατα, ἐκ τοῦ χειρίστου εἶδους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 422. 3) ὡς οὐσιαστ., τὸ κακοθήης, ἡ κακοθήεια, ἡ κακία, Μενανδρ. ἐν Ἀδελφ. 107·—κακὴ ἐξίς ἡ ἰσχυρὰ ῥοπή πρὸς τὸ πράττειν τι, Πλάτ. Πολ. 401B, κλ.· scribendi κ. Ἰουδενάλ. 7. 52. II. ἐπὶ ἔλκους, πυρετῶν, κ.τ.τ. ὡς καὶ νῦν, κακοθήης, Ἰππ. Ἀρ. 1256, Προγν. 44:—Ἐπίρρ. —θως Ἰππ. π. Ἀρβρ. 807, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 22:—Συγρ. —εστέρως Πολυδ. Δ', 148.

κακοθηίζομαι, ἀποθ. = κακοθηεύομαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 4, κλ.

II. μεταβ., διαβάλλω, ἐνεδίξω, ὑποβιάζω τὴν ἀξίαν ἢ χρησιμότητά τινος, τοὺς κακοθηιζομένους τὴν φιλοσοφίαν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 40· οὕτω καὶ ῥηματ. ἐπὶθ., κακοθηιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 12.

κακοθηή, ἴδε κακοθήεια.

κακοήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων κακὴν καρδίαν, Χρυσ. Σιθυλλ. 1. 174.

κακοχηχός, ἔς, κακῶς ἥχων, κακὸν ἦχον ἐκπέμπων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 252· ὡσαύτως κακοχηχός, ον, Σουίδ. ἐν λ. ἐκμελής.

κακοθαλπής, ἔς, (θάλπω) κακῶς θερμαίνων, Ἡσύχ. ἐν λ. δυσ-θαλπίος.

κακοθανασία, ἡ, κακὸς θάνατος, Παῦλ. Ἀλεξ. I. 3.

κακοθανάτος, ον, ἀποθνήσκων κακῶς ἢ ἀθλίως, Πλουτ. 2. 22C.

κακοθέατος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσθέατος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1004.

κακοθέλεια, ἡ, κακὴ θέλησις, κακεντρέχεια, Γερμ. ἐν Mai. Coll. Vat. 1. σ. 683.

κακοθελής, ἔς, κακῶς διατεθειμένος, δυσμενής, κακεντρεχής, Λατ. malevulus, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 267.

κακοθελής, ον, ἔχων κακοὺς θεοὺς, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7. II. = δύσθεος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 289.

κακοθεράπεια, ἡ, κακὴ θεραπεία, Ἰππ. 521. 34., 522. 24.

κακοθήριος, ον, ἔχων κακὸν ἦθος, Ἀσκλην χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχείμερόν τε καὶ κακοθήριον Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἡσιόδον τόμ. 3, σ. 12, ἐκδ. G. uisf.

κακοθήριος, ἔς, = κακοθήριος, κακοθερεῖς φύσεις Σωραν. Ἐφέσ. ἐκδ. Εἰρη. σ. 55.

κακοθημοσύνη, ἡ, τὸ κακῶς διατεθεσθαι τινὰ τὰ ἑαυτοῦ, ἀταξία, ἀντίθετον τῷ εὐθυμοσύνη, Ἡσ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 470.

κακοθηνώ, διατελῶ ἐν κακῇ καταστάσει, δὲν πηγαίνω καλὰ, δὲν αὐξάνομαι εἰς πλῆθος, ἐπὶ προβάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 19, 7· ἴδε εὐθηνώ.

κακόθροος, ον, συνηρ. -θρους, ουν, ὁ κακῶς θροῶν, ἐνεδι-στικός, ὕβριστικός, λόγος, κακόθρους Σοφ. Αἴ. 138.

κακοθύμια, ἡ, ἐχθρική διάθεσις, ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας Πλουτ. Λυκούργ. 4.

κακόθυμος, ον, κακῶς διατεθειμένος, Μανέθων 4. 564, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 251.

κακόθυρρος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀθυρρος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1492.

κακόθυτος, ον, προσφέρων κακὰς θυσίας, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7.

κακοῖδρυτος, ον, κακῶς ἰδρυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. αἰδρυτος.

κακ-οικονόμος, ὁ, κακὸς οἰκονόμος, Φίλων 2. 269.

κακοίλιος, ἡ, κακὴ ἡ δυστυχής Ἰλιος, Κακοίλιον οὐκ ὀνομασθῆναι «ἦν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 260, 597, Ψ. 19·—πρὸλ. κακὸς ἐν τέλ.

κακοιώνιστος, ον, ἔχων κακοὺς οἰωνοὺς, Ἰω. Μαλαλ. 187. 16.

κακοκαρπία, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 4, 1, κ. ἄλλ.

κακόκαρπος, ον, φέρων κακὸν καρπὸν, οὐχὶ εὐκαρπος, Γρηγ. Θαυμ. 75D.

κακοκέλαδος, ον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσκέλαδος, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἐνν. κ. Ἡμ. 194.



**κακοκέρδεια**, ἡ, ἀγάπη κακοῦ, φαύλου κέρδους, αἰσχροκέρδεια, *Θεογ.* 225.  
**κακοκερδής**, ἐς, αἰσχροκερδής, ἐπιδιώκων φαῦλα κέρδη, *Χρησ. Σιθυλλ.* 3. 189, *Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ.* 207, κλ.  
**κακοκλεής**, ἐς, (κλέος) κακὴν φήμην ἔχων, κακοκλεές αἰσχος *Τρυφιδ.* 127.  
**κακόκνημος**, *Δωρ.* -κνᾶμος, *ον*, (κνήμη) ἔχων ἀσθενεῖς, λεπτὰς κνήμας, *Θεοκρ.* 2. 63, *Καλλ.* ἐν *Α. Β.* 1188, *Ἡσύχ.*  
**κακοκοιμητός**, *ον*, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσηλεγής, *Ἡσύχ.*  
**κακοκορύσια**, ἡ, κακὴ κρίσις, *Ἀνθ. Π.* 7. 236, *Πολύδ.* 12. 24, 6.  
**κακόκριτος**, *ον* = δύσκριτος, *Γαλην.* ἐν *Ἀφορ.* 3. 8., 4. 29.  
**κακοκτερής**· «κακῶς ὀκπτών» *Ἡσύχ.*  
**κακοκτερίστος**, *ον*, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀκτερίστος, *Σχόλ.* εἰς *Σοφ.* Ἀντ. 1207.  
**κακόλεκτρος**, *ον*, = κακόγαμος, *Ὀππ. Κυν.* 1. 261.  
**κακολιμένιστος**, *ον*, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἄνομος, *Σχόλ. Τρικλιν.* εἰς *Σοφ. Ο. Τ.* 422 (τόμ. Β', σ. 290, ἔκδ. *G. Dind.*).  
**κακολογέω**, ὡς καὶ νῦν, *Ἀπτ. paladicere*, *Ἀυσ.* 112. 36, *Ἰππερίδ.* ἐν *Α. Β.* 102· ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αὐτοῦ τελευτήσει θανάτῳ *Ἐβδ.* (Ἐξοδ. ΚΑ', 16), *Εὐαγγ. κ. Ματθ.* ιε', 4, κατὰ *Μάρκ.* ζ', 10.  
**κακολογητέον**, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ κακολογέω, δεῖ κακολογεῖν, *Ρήτ. Spengel* τ. 1, σ. 229. 9.  
**κακολογία**, ἡ, τὸ κακολογεῖν, ἐλέγχειν, ὀνειδίζειν, ψέγειν, *Ἡρόδ.* 7. 237, *Πλάτ.* *Πολ.* 401Α, *Ξεν. Κύρ.* 1. 2, 6, κτλ.· *πρόβλ.* *Θεοφρ. Χαρακτ.* 28.  
**κακολογικός**, ὁ, ὄν, ὀνειδιστικός, ψεκτικός, *Ἀριστ. Ρητ.* πρὸς Ἀλ. 36, 1, *Εὐστ.* *Πονημάτ.* 46. 1.  
**κακολόγος**, *ον*, ὁ κακολογῶν, ὕβριστικός, *Πινδ.* Π. 11. 44· γράφει τις κακολόγος *Μένανδρ.* ἐν «*Κανηρόν*» 5, *Ἀριστ. Ρητ.* 2. 4, 18· κακολόγος οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. ἐν *Ἡθ. Ν.* 4. 3, 31.  
**κακόμαχος** γράφα, κακὴ, διεστραμμένη μάχισσα, *Καλλ.* κ. *Χρυσορ.* σ. 1065, ἔκδ. *Α.*  
**κακομάθης**, ἐς, κακῶς, δυσκόλως μανθάνων, *Ἀναξανδρίδης* ἐν «*Διλλεῖ*» 1.  
**κακομαῖνέω**, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐμμανής, *Φίλων* 2. 501.  
**κακόμαντις**, *εως*, ὁ, ἡ, μάντις κακῶν, προφητεύων τὸ κακόν, *Ἐρινύς* *Δισχύλ.* *Θήβ.* 724· *Θυμίδ.* ὁ αὐτ. ἐν *Πέρσ.* 10· ἀπολ., ἔρροις, ὡς κακόμαντι *Ἀπολλ.* *Ρόδ.* Γ. 935.  
**κακομάχανος**, ἴδε κακομήχανος.  
**κακομαῖχέω**, μάχομαι κακῶς, οὐχὶ ὡς πρέπει, ἀλλὰ δολίως μάχομαι, *Πλούτ.* 2. 32Β, *Λουκ.* *Δημόνακτος βίος* 49.  
**κακομέλετος**, *ον*, (μελέτη, οὐχὶ ἐκ τοῦ μέλος) πλήρης κακῶν οἰωνῶν, κακομέλετον ἰάν *Μαριανδυνοῦ θρηνητήρος* *Δισχύλ.* *Πέρσ.* 936, ἴδε *Ἡσύχ.* ἐν λ. *Μαριανδυνός θρηνητός*.  
**κακομετρέω**, ὡς καὶ νῦν, ἀπατῶ ἐν τῷ μετρεῖν, ὥσπερ οἱ κάπηλοι... κακομετροῦντες *Λουκ.* *Ἑρμότ.* 59.  
**κακομέτρητος**, *ον*, ἐν τῇ μετρικῇ, κακῶς μεμετρημένος· τὸ κακομέτρητον, = τῷ ἐπομένῳ, διὰ τὸ κακομέτρητον *Εὐστ.* 1644. 32.  
**κακομετρία**, ἡ, κακόν, ἐσφαλμένον μέτρον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ *Εὐστ.* εἰς *Διον.* Π.  
**κακόμετρος**, *ον*, ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ στίχου, ἔχων κακὸν μέτρον, *Πλούτ.* 2. 747F, κλ.  
**κακομηδής**, ἐς, (μηδός) ἐπινοῶν τὸ κακόν, ἀπατηλός, *Ὀμήρ.* *Γυμν.* εἰς *Ἑρμ.* 389.  
**κακομήτης**, *ου*, ὁ, = τῷ προηγ., *Εὐρ.* *Ὀρ.* 1403, *Ὀρφ.* *Ἀποσπ.* 8. 47 (50), «κακόβουλος» *Ἡσύχ.*  
**κακομητίη** [ι], ἡ, πονηρία, δολιότης, *Μανέθων* 2. 308.  
**κακομήτωρ**, *ορος*, ὁ, ἡ, κακὴ μήτηρ, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐν *Σοφ.* *Ἡλέκτρα* 1154, μήτηρ ἀμήτωρ, *Ἡσύχ.*—παρὰ *Μανέθ.* 4. 307, *πιθ.* ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κακομήστωρ, = κακομήτης.  
**κακομηχανάομαι**, ἀποθ., = τῷ ἐπομ., *Πλούτ.* 2. 23D, *Κλήμ.* Ἀλ. 253—ἀλλὰ παρὰ *Πλούτ.* ὑπάρχει διάφ. γραφ. κακά μηχανάομαι.  
**κακομηχανέω**, μηχανῶμαι κακά, περὶ τινὰ *Πολύδ.* 13. 3. 2.  
**κακομηχανία**, ἡ, τὸ μηχανάσθαι κακά, *Λουκ.* *Φάλαρ.* 1. 12, *Πολέμων* ἐν *Φυσιογν.* σ. 185.  
**κακομήχανος**, *ον*, *Δωρ.* κακομάχανος, μηχανώμενος κακά, ἐφευρίσκων τρόπους νὰ βλάψῃ τινά, ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, δόλιος, *Ἰλ.* Ζ. 344, *Ὀδ.* Π. 418· ἔρις *Ἰλ.* I. 257· ληστὰι κακομήχανοι, κακοῦργοι, *Βακχυλ.* XVII. 8, *Blass.*—*Ἐπίρρ.* -νως, *Φώτ.* ἐν *Βιβλιοθ.* σ. 292, 9.  
**κακ-ομιλία**, ἡ, κακὴ συναναστροφή, *Διόδ.* 12. 12:—ὁ *Λοβέκ.* (Φρύν. 677, εἰς *Σοφ. Αἴ.* σ. 356) προτιμᾷ καχομιλία, ὡς παρὰ *Φιλοζήμ.* 4. 43 *Götl.*· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ἴσως ἦτο κακο-ομιλία.  
**κακομίμητος** [ι], *ον*, μόνον ἐν τῷ *Ἐπίρρ.*, κακομιμητὸς γράφειν, κακοζήλω, ἐπὶ κακοῦ ζῳγράφου, *Ἀριστ. Ποιητ.* 25, 10.  
**κακόμισθος**, *ον*, κακῶς ἀνταμειβθεὶς, *Σχόλ.* εἰς *Δισχύλ.* *Χο.* 733, *Βασίλ.* τ. 3, σ. 208Α.

**κακομοιρία**, ἡ, κακὴ μοῖρα, δυστυχία, «κακομοιρία», *Σχόλ.* εἰς *Σοφ.* *Τρ.* 851, *Εὐρ. Φοῖν.* 156.  
**κακόμοιρος**, *ον*, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων κακὴν μοῖραν, δυστυχής, *Ἀνθ. Π.* 7. 375.  
**κακόμορος**, *ον*, = τῷ προηγ., *Ἡσύχ.* ἐν λέξει πανάποτος, *Σουίδ.* ἐν λ. αἰνόμορος.  
**κακομορφία**, ἡ, κακὴ μορφή, ἀσχημία, *Γλωσσ.*  
**κακόμορφος**, *ον*, ἀσχημόμορφος, *Ἀνθ. Π.* 5. 89· κακόμορφος *Ἐπιγρ. Καίθ.* 1140, 2.  
**κακομουσία**, ἡ, κακὴ μουσικὴ, διαφθορά μουσικῆς, *Πλούτ.* 2. 748C.  
**κακόμουσος**, *ον*, ἄμουσος, *Σχόλ.* εἰς *Εὐρ. Φοῖν.* 786· *πρόβλ.* *παράμοιυτος*.  
**κακόμοχθος**, *ον*, ὁ μοχλῶν ἀσκόπως, ἐπὶ ματαίῳ, *Ἐβδ.* (*Σοφ. Σολ.* *ΙΕ'* 8).  
**κακομουθία**, ἡ, = κακολογία, *Θεοδώρητ.* τ. 4, σελ. 280, ἴδε *Κόντου* *Γλωσσ.* *Παρατηρ.* σ. 393.  
**κακονοέω**, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος κατὰ τινος, δεικνύω κακὴν πρόθεσιν ἐναντίον αὐτοῦ, *Ἀυσ.* 182. 18.  
**κακονόητος**, *ον*, = κακόνους, *Πολέμων* ἐν *Φυσιογν.* σ. 200.  
**κακόνους**, ἡ, τὸ κακῶς διακεῖσθαι τινι, δυσμένεια, ἀντίθετον τῷ εὐνοία, *Ἀυσ.* 165. 33, *Ξεν.* Ἀν. 7. 7, 46, *Κύρ.* 3. 1, 38, *Δημ.* 243. 19., 580. 2.  
**κακονομέομαι**, *Παθ.*, κακῶς κυβερνῶμαι, *ᾠκελλος* *Λευκαν.* 4. 8.  
**κακονομία**, ἡ, κακὸν σύστημα νόμων καὶ κυβερνήσεως, κακὴ διοίκησις, κακὸν πολίτευμα, ἀντίθετον τῷ εὐνομία, *Ξεν.* Ἀθην. 1. 8.  
**κακόνους**, *ον*, ἔχων κακοὺς νόμους, κακὴν διοίκησιν, ἀντίθετον τῷ εὐνομος, *Ἡρόδ.* 1. 65—*Ἰππερ.* -ώτατος *Φίλων* 2. 268.  
**κακόνους**, *ον*, συνηρ. -νους, *οὐν*· *Ἀττ.* πληθ. κακόνου· κακῶς διατεθειμένος, κακῶς διακεῖμενος, δυσμενής, ἀντίθετον τῷ εὐνους, *Ἀριστοφ. Εἰρ.* 496, 671· εὐνοεῖν τοῖς κακόνουσι *Ξεν. Κύρ.* 8. 2, 1· κακ. τῇ πόλει *Θουκ.* 6. 24· τῷ πληθὶ *Ἀυσ.* 171. 35· τῷ δήμῳ κακόνους ἐσομαι, ὀλιγαρχικὸς δρόκος παρ' Ἀριστ. ἐν *Πολιτικ.* 5. 9, 11· ἐχθρικῶς διακείμενος, τινὶ *Ξεν.* Ἀν. 2. 5, 16 καὶ 27· εἰς τὰ πράγματα *Ἀυσ.* 159. 41:—*Ἰππερ.* κακονοῦστατος *Ἀυσ.* 110. 38, *Δημ.* 623. 4.—*Ἐπίρρ.* κακονόως *Σχόλ.* εἰς *Εὐρ.* *Ὀρ.* 180, ἡ κακόνως *Πολύδ.* Ε', 115· *Ἰππερ.* κακονοῦστατα αὐτόθι 116· ἴδε *Λοβέκ.* εἰς *Φρύν.* 141.  
**κακονομφεutos**, *ον*, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀνύμφεutos, *Σχόλ.* νεώτ. εἰς *Σοφ.* Ἀντ. 980.  
**κακονύμφιον** ἔργον, τὸ ἔργον κακῆς νύμφης, *Νόνν.* Δ. 3. 308.  
**κακονύμφος**, *ον*, κακῶς νενυμφευμένος, κακονυμφωτάτα ὄνασις, ὧς ἀνωφελὴς γάμος, *Εὐρ.* *Ἰππ.* 758. II. ὡς οὐσιαστ., κακὸς ἡ ἀτυχὴς γαμβρός, ὁ αὐτ. ἐν *Μηδ.* 206, 990· ἴδε κακός ἐν τέλει.  
**κακόνωτος**, *ον*, ἔχων κακά, ἀκάθαρτα νῶτα, ἐπὶ ἰχθύος, *Ἀντιφάνης* ἐν «*Κουρίδι*» 2. 7.  
**κακοξενία**, ἡ, ἀφιλοξενία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φιλοξενία, *Χαρώνδ.* *Καταν.* παρὰ *Στοβ.* 289. 40, *Πλούτ.* *Κάτ.* *Νεώτ.* 12.  
**κακόξενος**, *ον*, ὁ δεχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του ξένους ἀναξίους φιλοξενίας, «κακῶν ξένων ὑποδοχέας» (*Σχόλ.*), *Τηλέμαχ'* οὕτως σετὸ κακοξενιώτερος ἄλλος *Ὀδ.* γ. 376.  
II. δυσμενής πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, *Εὐρ.* *Ἀλκ.* 558 (διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐχθρόξενος), *Ἀνθ. Π.* 699, *Λυκόφρ.* 1286.  
**κακοξύνητος**, *ον*, συνετός εἰς τὸ κακόν, οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ, οὐχὶ ὀλιγώτερον συνετοῦ ἀλλὰ συνετωτέρου εἰς τὸ κακόν, *Θουκ.* 6. 76.  
**κακοοινία**, ἡ, κακὴ ποιότης οἴνου, ἀντίθετον τῷ εὐοινία, *Γεωπ.* 5. 4, 3.  
**κακοπάθεια**, ἡ, τὸ κακοπαθεῖν, τὸ πάσχειν δεινὰ, δυστυχία, ἀθλιότης, *Ἰππ.* π. Ἀρχ. *Ἰητρ.* 11 (ἐν τῷ πληθ.), *Ἀντιφών* 122. 19, 131, *Ἰσοκρ.* 127C· (ἐν τῷ πληθ.), ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις *Θουκ.* 7. 77.  
**κακοπαθεῖω**, πάσχω κακά, ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, ἐν δυστυχίᾳ, ἐν θλίψει, *Θουκ.* 1. 78, *Ξεν.* *Ἀπομν.* 2. 1, 17, *Ἀνδοκ.* 23. 5, *Ἀυσ.* 105. 35, *Δημ.* 276. 13· τινε, τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ *Θουκ.* 4. 29· ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. 2. 41· ὡσαύτως ἐπὶ νόσου, *Ἰππ.* π. Ἀρχ. *Ἰητρ.* 16· κακ. σώματι, κακοπαθεῖν κατὰ τὸ σῶμα *Ἀντιφών* 129. 31., 131. 29, *Ἰσοκρ.* 24Α· ἴδε *Κόντου* *Γλωσσ.* *Παρατηρ.* σ. 275 κἑξ.  
**κακοπαθής**, ἐς, (πάθος) ὁ πάσχων κακά, ἐν δυστυχίᾳ εὐρίσκόμενος, *Φίλων* *Μηχαν.* 56.—*Ἐπίρρ.* -θῶς, ἀθλίως, *Ἀριστ.* *Πολιτικ.* 2. 9, 4.  
**κακοπαθητικός**, ὁ, ὄν, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής, *Ἀριστ.* *Ἡθ.* *Εὐδ.* 2. 3, 8.  
**κακοπαθία**, ἡ, Ἀττ. τύπος ἀντὶ κακοπάθεια, *Meisterh.* 42.  
**κακοπάθος**, *ον*, = κακοπαθής, βίος *Διον.* Ἀλ. 8. 83. 2)  
**καποπάθος**, καποιαστικός, μεταλλεῖται *Ποσειδώνιος* παρ' Ἀθην. 233Ε.  
**κακοπαρθενεύτως**, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἀπαρθενεύετα, *Σχόλ.* εἰς *Εὐρ. Φοῖν.* 1740.



**κακοπάρενος**, ἡ, ἀτυχὴς παρθένος, Σχολ. εἰς Εὐρ. 'Εκ. 612· ἴδε κακός ἐν τέλ. **II.** ὁ, ἡ, ἀπρεπής εἰς παρθένον, ἀνοίκειος αὐτῇ, 'Ανθ. Π. 7. 468.

**κακοπάτρις**, ἰδος, ὁ, ἡ, ἔχων πατέρα ἄσημον, ἐξ ἄσημων καταγόμενος, ἀντίθετον τῷ εὐπατρὶς, Θεογν. 193· περὶ τοῦ Πιττακοῦ, κακοπάτριδα Πιττακὸν 'Αλκαίου 'Αποσπ. 37Α [5].

**κακοπερίπατος**, ὄν, κακῶς περιπατῶν, ἐπὶ ἵππων, 'Ιππιατρ. σ. 262.

**κακοπέτης**, ες, (πέτομαι) κακῶς πετόμενος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 15, 3, πρβλ. κακόπτερος.

**κακόπηρος**, ὄν, ἔχων κακὴν πήραν, «σακκοῦλι», 'Ετυμολ. Μ. 670. 57.

**κακοπῆνης**, ες, καθ' ὑπερβολὴν ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς, βδελυρὸς, κακοπινέστατον τ' ἄλγῃμα, ρυπαρότατον παιδάριον, «βρωμερὸς κατεργάτης», Σοφ. Αἴ. 381· οὐ μόνον τοῖς ἡθεσιν ἀλλὰ καὶ ἔξει 'Αθῆν. 565Ε.

**κακοπιστία**, ἡ, ἀπιστία, 'Ιω. Χρυσ. κακὴ, ἐσφαλμένη πίστις, αἵρεσις, 'Αθαν. Ι. 324C, II. 940C, 'Επιφάν. Ι. 472B, κλ.

**κακοπιστίας**, ου, ὁ, = κακόδοξος, αἱρετικός, Θεοφάν. 513, 6.

**κακόπιστος**, ὄν, κακῶς πιστεύων, αἱρετικός, Λεόντ. Κύπρ. 1708B, Μάρκ. 'Ερμ. σ. 42.

**κακοπλαστία**, ἡ, κακὴ ἐπινοία, πλάσμα, ἐφεύρεσις, Φωτ. Βιβλιοθ. 90. 37.—**κακόπλαστος**, ὄν, κακῶς ἐπινοήσας, 'Ερμογ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 7.—'Επίρρ. -τως, Τζέτζ. εἰς Δυκόφρ. 805.

**κακοπλοέω**, κακῶς πλέω, Στράβ. 691.—**κακόπλοια**, ἡ, ἡ τοῦ πλοῦ κακοπάθεια, Συλλ. 'Επιγ. 2693. 3.—**κακόπλοος**, ὄν, συνηρ. -πλοος, οὖν, δυσκόλως διαπλεόμενος, θάλασσα Σχολ. εἰς Φιλίστρ. 478 (Bois.) πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἁπλοῦς.

**κακόπνευστος**, ὄν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δύσαῃς, Σχολ. εἰς 'Οδ. Ν. 99.

**κακόπνοος**, ὄν, 'Αττ. -πνοος, οὖν, (πνοή) κακῶς δυσκόλως ἀναπνέων, ἐπὶ ἵππου, Πολύδ. Α' 197.—οὐσιαστ. **κακόπνοια**, ἡ, 'Ιω. 'Ακτ' π. διαγνώσεως παθῶν ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 390.—

**κακοποιέω**, κάμνω κακόν, κακουργῶ, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 109, 'Αριστοφ. Εἰρ. 731· κακῶς διενθύνω τὰς ὑποθέσεις μου, Ξεν. Οἰκ. 3. 11.

**II.** μεταβλ., βλάπτω, καταστρέφω, δύνανται πολλὰ τὴν βασιλέως χώραν κακοποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Απομν. 3. 5, 26· κακοποιεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν Πολύδ. 4. 6, 10· τὰς νῆας 13. 4, 1.

**κακοποιήσις**, εως, ἡ, = κακοποιεῖα, 'Εβδ. (Γ' Μακκ. Γ' 2, κ. ἄλλ.).

**κακοποιητικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος νὰ ποιῇ τὸ κακόν, ἔχων τάσιν πρὸς τοῦτο, 'Αριστέας περὶ τῶν 'Εβδ. σ. 53.

**κακοποιεῖα**, ἡ, τὸ ποιεῖν τὸ κακόν, κακὴ πράξις, 'Αριστ. Ρητ. πρὸς 'Αλ. 16. 6· ἐν τῷ πληθ. βιάδαι, 'Ισοκρ. 7C, 285Α.

**κακοποιός**, ὄν, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαπτικός, βλαβερός, θνείδος Πινδ. Ν. 8. 56· κακοποιοί, οἱ πράττοντες τὸ κακόν, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 3, 35· κακοποιοὶν σκεῦος, «κακὸν ἀγγεῖον» ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ πράττοντος πολλὰ κακά, Πολύδ. 15. 25, 4.—ἐπὶ πραγμάτων, βλαπτικός, ἐπιβλαβής, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4, κτλ.· τὸ κακοποιὸν τῆς ὕλης 'Αριστ. Φυσ. 1. 9, 3.—ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ προμηνύων κακόν τι, ἐπὶ ἀστέρων, Achmes 'Ονειρ. 4. 59.

**κακοπολιτεία**, ἡ, κακὴ κυβέρνησις πολιτείας, κακὴ διοίκησις, Πολύδ. 15. 21, 3, Φίλων 1. 41, Πλούτ. ἐν βίῳ Λυκ. 7, Πομπ. 75, Καῖσ. 28, κλ.

**κακοπολιτικός**, ἡ, ὄν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ κόπους, ταλαιπωρίας, ἔξις σώματος 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 6, 12.

**κακόποτος**, ὄν, δύσποτος, «κακότυχος», ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτοι τύχαι Αἰσχύλ. 'Αγ. 1136· ἐμὲ κακόποτον Εὐρ. 'Ελ. 694, Βακχυλ. V. 138, Blass· κακ. ὄρνις ἡ κρῆξ 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 1.—'Επίρρ. -μῶς, Κ. Μανασσ. Χρον. 5514.

**κακόπους**, ὁ, ἡ, -πουν, τὸ, ἔχων κακοὺς πόδας, ἵππος Ξεν. 'Απομν. 3. 3, 4, 'Ιππ. 2· εὐπτερα μέν, κακόποδα δὲ 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 1, 21.

**κακοπραγέω**, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω ἐν τινὶ ἐπιχειρήσει, Θουκ. 4. 55· δυστυχῶ, οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἔλπις οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ἀλλ' κτλ. ὁ αὐτ. 2. 43· κακ. ἀναξίως 'Αριστ. Ρητ. 2. 9, 4.

**κακοπραγία**, τὸ, κακὴ συμπεριφορὰ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνδραγαθήμα, Μετδδ. 117Α.

**κακοπραγής**, ες, κακοποιός, Θεοφ. Σιμοκ. 181, 13· «κακοπραγοῦς· κακοεργοῦς» 'Ησύχ.

**κακοπραγία**, ἡ ἀποτυχία, κακοτυχία, κακὴ τύχη, δυστυχία, αἱ κατ' οἶκον κακοπραγαίαι Θουκ. 2. 60· κακοπραγία γίγνεται 'Αριστ. Πολιτ. 4. 11, 14· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 9, 1.

**II.** τὸ πράττειν τὸ κακόν, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. Ε' 23). 2) κακὴ πράξις, 'Ιωσήφου 'Ιουδ. 'Αρχ. 2. 5, 4.

**κακοπραγμαίνεω**, πράττω τὸ κακόν, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Πολύδ. 3. 2, 8, κτλ.

**κακοπραγμοσύνη**, ἡ, κακὴ πράξις, Δημ. 800. 17, Πολύδ. 4. 23. 8.

**κακοπραγμων**, ὄν, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ξεν. 'Ελλ. 5. 2. 36, 'Ισοκρ. π. 'Αντιδ. § 245, 252· 'Υπερβ. κακοπραγμονέστατος Πολύδ. 8. 11, 3.—'Επίρρ. -μῶνως, Εὐστ. Πονημ. 111. 15.

**κακοπραγμονικῶς**, 'Επίρρ. = κακοπραγμῶνως Γρ. Ναζιαν. 'Ομιλ. 23, σ. 433Α.

**κακοπραξία**, —**κακοπραγία**, Κλήμ. 'Επιστ. πρὸς 'Ιάκωβ. § 9.11.

**κακοπρόσωπος**, ὄν, ἔχων κακὸν πρόσωπον, δυσειδής, ἄσχημος, Ποσειδίππ. ἐν 'Αδελ. 9, Πλούτ. 2. 1058Α.—τὸ κακοπρόσωπον Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. 559. 20.

**κακόπτερος**, ὄν, ἔχων κακὰς πτέρυγας, ἀδύνατος τὰς πτέρυγας, ἀντίθετον τῷ εὐπτερος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 22, 2, κ. ἄλλ.—ἐπὶ τῆς Σριγγὸς ὡς πτηνοῦ κακὰ προμηνύοντος, 'Επιγράμμα παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 50.

**κακοπῶγων**, ὁ ἔχων κακόν, ἀραιὸν πῶγων, ὡς τὸ σπανοπῶγων, Mahaffy on the Fl. Petr. Papyri I καὶ II.

**κακορέκτης**, ου, ὁ, πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, κακοῦργος, Συλλ. 'Επιγρ. 90656.

**κακορμίας** (κακορά(α) Herwerden)· «κατακόψας παρὰ Εὐκλῶ» 'Ηρόδ., οὕτω Κυπρ. γλώσσῃ. **κατακοράσας** ἐκ βῆμ. **κοράζω** = κείρω.

**κακορράφεύς**, εως, ὁ, ὁ μηχανώμενος κακά, «κακορραφῆς· κακοποιός, κακοπράγμωνας» 'Ησύχ.

**κακορράφειω**, μηχανῶμαι κακά, Συνέσ. 286B.

**κακορράφια**, ἡ, μηχανορραφία, σκευωρία, κακοβουλία, κακορραφίης ἀλεγεινής 'Π. Ο. 16· κακορραφίση νόοιο 'Οδ. Β. 236· μῆτι κακορραφίη ἀλεγεινῇ.. ἀλγίσσετε Μ. 26.

**κακορράφος**, ὄν, ὁ κακὰ μηχανώμενος, βλαπτικός, δίκτυα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 230.

**κακορρέκτης**, ου, ὁ, (ρέζω) ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, βλαπτικός, καταστρεπτικός, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 595.—θηλ., κάρπων **κακορρέκτηρα** χάλαζα Χρησμ. Σιδυλλ. 3. 753, ἴδε κακορέκτης.

**κακορρημονέω**, κακολογῶ, Νεῖλου 'Επιστ. 346, Εὐστ. Πονημάτ. 121. 30.

**κακορρημοσύνη**, ἡ, κακολογία, Πολύδ. 8. 12, 3· κατηγορία, ὕbris, Πολύδ. Η' 80.

**κακορρήμων**, ὄν, (ῥήμα) ὁ λέγων τὸ κακόν· ὁ λέγων περὶ κακοῦ, προμηνύων τὸ κακόν, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1155.

**II.** τὸ κακορρήμων = τῷ προηγ., Σουῖδ. ἐν λ. 'Αρχιλόχος.—'Επίρρ. -όνως Πολύδ. Η' 81.

**κακόρρογχος**, ὄν, ὁ κακῶς ῥέγων ἢ ῥέγων, κακόρρογχα (κακόρρυγχα ἡ συνθῆ. γρ.) παιδία 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 23, 77, ἴδε σημ. Κοραή σ. 392.

**κακορροθέω**, = κακολογέω, μετ' αἰτ., κακορροθεῖς συγγόνους Εὐρ. 'Ιππ. 340, 'Αλκ. 707, 'Αριστοφ. 'Αχ. 576, Θεσμ. 896.—Καθ' 'Ησύχ.: «κακορροθεῖ· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει».

**κακορρόθεις**, ἡ, = κακολογία, Πανταλέων παρὰ τῷ Heins εἰς 'Ησύχ.

**κακόρρυγχος**, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ κακόρρογχος, ἴδε τὴν λ **κακόρρυθμος**, ὄν, ἔχων κακὸν ῥυθμόν, κακὸν χρόνον, ἐπὶ φωνῆς, κακόρυ[θμα] κα[ὶ] ἀ[μέτρα] Φιλδδρμ. περὶ Ρητ. ἔκδ. Sudh σ. 162, 1 (ἔθθα εἶναι γεγραμμ. δι' ἐνὸς ρ), 'Ιωσ. Γενέσιος σ. 8.—ἐπὶ τοῦ σφυμοῦ, Γαλην. 2. 258.

**κακορύπαρος**, ὄν, λίαν ρυπαρὸς, Σχολ. εἰς Σοφ. Αἴ. 382 ὡσαύτως κακόρρυπος, ὄν, Βαθρ. 10. 1.

**κάκος**, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. malus: **I.** ἐπὶ προσώπων, 1) ἀντίθετον τῷ καλὸς (δηλ. εὐμορφος), δυσειδής, ἄσχημος, εἶδος μὲν. ἔην κακός, «κατὰ μὲν τὴν μορφήν δυσειδής ἦν» (Θ. Γαζή), 'Π. Κ' 316. 2) ἀντίθετον τῷ ἀγαθός, ἐσθλός, ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ ταπεινοῦ οἴκου, «πρόστυχος», ἄσημος, γένος ἐστὲ διιοτρεφῶν βασιλῶν .. ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦτο τέκοιεν 'Οδ. Δ. 64· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον .. ἐσθλοῖς ἡδὲ κακοῖσι Ζ. 189· οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν Χ. 415· οὐδ' ἂν εἴ.. φανῶ τριδούλος, ἐκφανεῖ κακὴ Σοφ. Ο. Τ. 1063· κακός τ' ὦν κακῶν αὐτόθι 1397. 3) ἐπὶ δειλίας ἐν πολέμῳ, καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγαθός, ἐσθλός, ποταπός, δειλός, ἀνάνδρος, 'Π. Β. 365, Ζ. 489· κακοῦ τρέπεται χρώς ἀλλυδὶς ἄλλῃ (ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ προηγούμενῳ στίχῳ καλεῖται δειλὸς ἀνὴρ) Μ. 279· ἡ κακός ἢ ἀγαθός Ρ. 622· ἔκτωρ σε κακὸν καὶ ἀνάλικτα φήσει Θ. 153, πρβλ. 'Οδ. Γ. 375· κακὸν καὶ ἀνήνορα Κ. 301· οὕτως, οὔτινες .. ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ 'Ηρόδ. 6. 14· κ. καὶ ἄθῃμος ὁ αὐτ. 7. 11· οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν αὐτόθι 104· κακὸν πρὸς αἰχμὴν Σοφ. Φιλ. 1306· κακός εἶναι, ἐν πολέμῳ, Ξεν. 'Αν. 3. 2, 31. 4) κακός εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, μὴ ἐπιστάμενος, καλῶς τὴν αὐτοῦ τέχνην, ἀνάγιος, μηδαιμόνος, ἐλευνός, ἡνίοχος 'Π. Ρ. 487· νομῆς 'Οδ. Ρ. 246· κακός ἀλγῆτης, ἄθλιος, ἐπαίτης, Ρ. 578, πρβλ. 217· οὕτω, κακός ἱατρός



Αίσχ. 473· κυβερνήτης, ναύτης Εὐρ. Ίκέτ. 880, Ἀνδρ. 457· μάγειρος Πλάτ. Φαίδρ. 265E:—μετ' αὐτ. τρόπου, πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἶμι, δὲν εἶμαι κακὸς εἰς πάντα τὰ πράγματα, Ὁδ. Θ. 214· κακὸς γυναικὸς Σοφ. Φιλ. 910· ὡσαύτως, κακὸς γυνώμη δ' αὐτ. ἐν Αἴ. 964·—μετ' ἀπαρεμφ., κακὸς μανθάνειν δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 545, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 264· νῆσος φυτεύεσθαι κακὴ Πλούτ. 2. 262C:—οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κακὰ ἔγμματα Ὁδ. Α. 191, Ξεν. 506· κακὰ εἰμένους Τ. 326· κακὸν ῥάκος Ε. 342. 5) ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, κακός, ἄθλιος, φαῦλος, πονηρός, Α. 383, Ἥσ. Ἔργ. κ. Ἥμ. 238, Τραγ., κλ. ὦ κακῶν κἀκίστε Σοφ. Ο. Τ. 334, Φιλ. 984· πλεῖστον κακίστος δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 744· κακὸς πρὸς τινα Θουκ. 1. 86. 6) = δῆλαιος, τί μιν δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν; Ἡρώδ. III. 42. II. ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, ὅσον θανάτου, νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐνεργητικῶς, φέρων, προεινὸν κακά, κακός, ὀδυνηρός, ὀλέθριος, συνυπόστατα παρ' Ὁμ., κλ., ὡς, δαίμων, θάνατος, μοῖρα, αἵσα, κῆρες, νόσος, ἔλκος, φάρμακα, ὀδύνῃ γόλος, ἔρις, πόλεμος, ἔπος, ἔργον· ἡμῶν, ἀνέμιος, κτλ.—ἐπὶ οἰωνῶν κ. τ. τ., οὐχὶ αἵσιος, ἀκαίσιος, δυσμενής, κακός, Λατινικ. *infaustus*, ὄρνις, θύαρ, σῆμα—οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., κακὴ τύχη, δαίμων, μόρος, κτλ.—ὡσαύτως ἐπὶ λόγων, κακός, ὑβριστικός, αἰσχρός, κακοὶ λόγοι Σοφ. Ἀντ. 259, Τρ. 461·—κακὸς ποιμήν, δηλ. ἡ θύελλα (κατ' ἄλλους = κακὸς πηδαλιούχος, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ), Αἰσχ. Ἀγ. 657.

**Β. κακόν**, τό, καὶ κακά, τά, ὡς οὐσιαστ., δυστυχία, κακόν, κακά, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε Ὁδ. Θ. 63· ἀθάνατον κακόν, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 118· ἐκ μεγάλων κακῶν πεφευγένα Ἡρόδ. 1. 65· οὕτω, κακὸν ἄμαχον, ἀπρηκτον Πινδ. Ἐκπαγλον, ἀφερτον, ἀήχανον, κτλ., Τραγ. (δεινὰ) δρᾶσαι δικαιοῖ, δυσὶν ἀποκρίνας κακοῖν, προτίθεται νὰ πράξῃ εἰς ἐμὲ δεινὰ ἐκλέξας ἐν ἐκ τῶν δύο κακῶν, δηλ.: ἡ γῆς ἀπώσσει πατρίδος ἢ κτείναι λαβὼν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. Ο. Κ. 496· μὴ τί χολώσμενος ῥέξῃ κακὸν υἱας Ἀχαιῶν, μήπως θυμῶσῃ καὶ κάμῃ τίποτε κακὸν εἰς αὐτόν, Ἰλ. Β. 195· ξεινοδόκον κακὰ ῥέζει Γ. 354, κτλ. ὡσαύτως, τινὶ Ὁδ. Ε. 289· κακὰ φέρειν ἡ τεύχειν τινὶ Ἰλ. Β. 304, Ἥσ. Ἔργ. κ. Ἥμ. 263· καὶ παρ' Ἀττ., κακόν τι (ἢ κακά) ποιεῖν τινα (ἴδε δρᾶω, ποιεῶ, ἐργάζομαι)· κακὸν πάσχειν ὑπὸ τινος, κτλ.:—παρὰ Τραγ. συνηκίς ἐπαναλαμβάνεται, κακὰ κακῶν = τὰ κακίστα, Σοφ. Ο. Κ. 1238· εἰ τι πρεσβύτερον ἐτι κακοῦ κακὸν δ' αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1365· δεινὰ πρὸς κακοῖς κακὰ δ' αὐτ. ἐν Ο. Κ. 595, πρβλ. Ἀντ. 1281· δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς Αἰσχ. Πέρσ. 1041·—ἴδε ἐν λ. ἱάομαι.

**2) κακά**, τά, ὡσαύτως, κακοὶ λόγοι, ὄνειδι, πολλὰ τε κακὰ λέγειν Ἡρόδ. 8. 61, πρβλ. Αἰσχ. Θήβ. 571, Σοφ. Αἴ. 1244, Φιλ. 382, κτλ.

**Γ. Βαθμοὶ συγκρίσεως:** 1) ὁμαλὸν συγκρ. κακώτερος Ὁδ. Ζ. 275, Ο. 343, κτλ., Θεόκρ. 27. 21, κτλ. ἀλλ' οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ—ἀνώμαλ. κακίων, ὡς, [μετὰ ἔ] παρ' Ὁμ., Θεόκρ., κλ., [μετὰ ἔ] παρ' Ἀττ.:—κακίωτερος ἐν Ἀνθ. Π. 12. 7. 2) Ὑπερβ. κακίστος Ὁμ., κλ. ὦ κακίστε, ἀλλοιότετε, τὸ κακίστον τίνος ἢ ἐν τινι, τὸ χειρίστον μέρος, τὸ ἀπορριπτόμενον μέρος πράγματός τινος.—Ἀλλὰ, χειρίων, χειρίστος, καὶ ἥττων, ἥκιστος (ὡς ἐπίρρ.), εὐρηγται ὡσαύτως ὡς συγκρ. καὶ ὑπερβ. τοῦ κακός, ἴδε τὰς λέξεις.

**Δ. Ἐπίρρ. κακῶς**, Λατ. *male*, ἢ εὖ ἢ κακῶς Ἰλ. Β. 253, κτλ.:—κακῶς ποιεῖν τινα, κακοποιεῖν· κακῶς ποιεῖν τι, βλάπτειν τι, κακῶς ποιεῖν τινὰ τι, προεινὸν βλάβῃν εἰς τινα, κακῶς πράσσειν, εἶναι τινα ἐν κακῇ καταστάσει, δυστυχεῖν, Αἰσχ. Πρ. 264, κτλ.· κακίον Ἀνδοκ. 30. 27· σπανίως, κακῶς πάσχειν Αἰσχ. Πρ. 759, 1041· (πρβλ. ποιεῶ, πράσσω, κτλ.)· κακῶς γίγνεται τινι Ἡρόδ. 1. 8· κ. ὀλέσθαι Σαφῶς, κλ.· κακὰ ἐρεῖν, λέγειν τινὰ Μίμνερμ. 4· Ἀριστοφ. Ἀχ. 503· κακὰ εἰδότες = ἀγνοοῦντες, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13, Ἰσοκρ., πρβλ. Ὑπερεῖδ. ὑπὲρ Εὐξένηπ. 43· κακῶς ἐκπέφευγας, Λατ. *vix demum effugi*, Δημ. 556. 1· Συγκρ. κακίον Ἡρόδ. 1. 109, Σοφ. Ο. Τ. 428· Ἀντιφῶν ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.:—Ὑπερβ. κακίστα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1456, Εἰρ. 2, Πλάτ. Πολ. 420B, κλ. 2) οἱ Ἀττ. ἀγαπῶσι τὸν συνδυασμὸν ἐπιθ. καὶ Ἐπίρρ., κακὸν κακῶς νιν.. ἐκτρίψειν βίον Σοφ. Ο. Τ. 248· κακὸς κακῶς ταφίσει Εὐρ. Τρω. 446· ἀπὸ σ' ὅλω κακὸν κακῶς Ἀριστοφ. Πλ. 65, πρβλ. Ἰππ. 189, 190· οὕτω, κακοῦς κακίστα Σοφ. Αἴ. 839· καὶ ἀντιστρόφως, κακῶς κακῇ θανεῖται (ἐνθα προηγείται τὸ ὡπερ ἀξία) Εὐρ. Τρω. 1055· οὕτω καὶ ὅταν παρεμβάλλωνται λέξεις, κακῶς.. ἀπόλλυσθαι κακοῦς Σοφ. Φιλ. 1369, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 268, Ἀριστοφ. Ἰππ. 2· πρβλ. κακός Γ. 8.

**Ε. Ἐν τῇ συνθέσει** μετὰ λέξεων σημαίνουσιν κακὸν τι ἐπιτείνει τὴν τοιαύτην ἐννοίαν ὡς τὸ δυσ-, Λατ. *male*, ὡς ἐν τῷ κακοπινής, κακιδένος, κακοφθόρος· ἀλλὰ μετὰ λέξεων σημαίνουσιν καλὸν τι δηλοῖ μικρὰν ποσότητα ἢ βαθμὸν τοῦτου τοῦ καλοῦ, ὡς ἐν τοῖς κακόδοξος, κακόπιστος. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς φαίνεται ὡς εἴ ἦτο ἀπλὸς ἐπίθ. συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστ. μεθ' οὐ συνδέεται, εἰ Κακοζῆλος ἀντὶ κακῇ Πίσιος, κακόννυφος

ἀντὶ κακὸς νυμφίος, πρβλ. καλλικολώνη, ἄϊρος, δύσπαρις, αἰνοπατήρ.

**κακδ-σημος**, ὡς, ὁ κακὰ σημαίνων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1013, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἄσημος.

**κακδσίνος**, ὡς, λίαν βλαπτικός, λίαν ἐπιβλαβής, Ἰππ. π. Ἀγμ. 778· ἐν τῷ Συγκρ. κακοσινώτερος κακοστίς, ἢ, ἑλλείψει ὀρέξεως, ἀνορεξία, Ἀρχιγένη. παρ' Ὀρει. βασι. II. 23. 6.

**κακδσίτος**, ὡς, δύσκολος, δυσχερὴς πρὸς τὴν τροφήν, μὴ ἔχων ὀρεξιν τροφῆς, μὴ ἐσθλὴν ἐπαρκῆ τροφήν, μὴ χωνεύων καλῶς τὴν τροφήν ἢ ἐσθλὴν, Εὐθουλος ἐν Γανυμήδεϊ. 1· δ. παρὶ τὰ αἰτία δυσχερῆς Πλάτ. Πολ. 475C, Αἴλ. π. Ζ. 3. 45, πρβλ. Ἀρρ. Κυν. 8. 2. **κακοσκειλής**, ἔς, ἔχων κακά σκέλη, ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Πολυδ. Β', 193.

**κακοσκηνής**, ἔς, ἔχων κακόν, ἄθλιον σκήνος, δηλ. σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 401.

**κακοσμία**, ἢ, κακὴ ὁσμή, Πολυδ. Β', 75· κακοσμήν [i] ἀλείφειν Συλλ. Ἐπίγρ. 8655. 7.

**κάκ-οσμος**, ὡς, κακὴν ἔχων ὁσμήν, Αἰσχ. Ἀποσπ. 179, Σοφ. Ἀποσπ. 147, Ἀριστοφ. Εἰρ. 38.

**κακδσπερμος**, ὡς, ἔχων κακὸν ἢ ὀλίγον σπέρμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 4, 4.

**κακοσπλαγγνέω**, εἶμαι δειλός, Γεώργ. Παχυμ. 357E.

**κακοσπλαγγνος**, ὡς, δειλός, ἄνθρωπος, Αἰσχ. Θήβ. 237.—Ἐπίρρ. κακοσπλαγγνῶς, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 400. 1, ἔκδ. Β.

**κακοσπορία**, ἢ, κακὸς σπορητός ἢ κακὴ συγκομιδή, Ἀνθ. Π. 7. 175.

**κακοσούμενος**, ἡμαρτημέν. γραφ. ἐν Ἰλ. Α. 105, ἀντὶ κάκ' ὀσόμενος.

**κακοσπᾶθῶ**, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Νικ. Θηρ. 431· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, αὐτόθι 269· οὕτω, κακοσπᾶθής, ἔς, ἀσπαθής, Γρηγ. Νακ. τ. 2, σ. 73A.

**κακοστέναικτος**, ὡς, κακῶς, θλιβερώς στενάζων, Σχόλ. εἰς Αἰσχ. Θήβ. 856, κτλ.

**κακοστομάχῶ**, εἶμαι κακοστόμαχος, πάσχω ἀπὸ κακοστομαχίαν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 212.

**κακοστόμαχος**, ὡς, ἔχων κακόν, ἀσθενὴ στόμαχον, Κικ. Fam. 16. 4, 1, Ἀνθ. Π. 11. 155, Ἐπίκτ. 1. 25, 15., 4. 4, 25.

**II. ἐνεργ.** κακὸς διὰ τὸν στόμαχον, ἐπιβλαβής, οὐχὶ ὑγιεινός, Πρακτικῆς ὁ Ταραντίνος παρ' Ἀθην. 120C.—Συγκρ. -ώτερος, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 56B.

**κακοστομέω**, κακολογῶ, τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν Σοφ. Ἰλ. 597.

**κακοστομία**, ἢ, αἰσχερρημοσύνη, κακολογία, «κακολογισσία», Εὐστ. Πονημάτ. 260. 67.

**II. ἐσφαλμένη, κακὴ προφορά, κακοστομία** καὶ ὁλον βαρβαροστομία, περὶ τῆς προφορᾶς τῶν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μανθάνοντων βαρβάρων, Στράβ. 662.

**κακδστομος**, ὡς, κακολόγος, λέσσαι Εὐρ. Ι. Α. 1001. **II. δυσπρόφορος, κακόηχος, Λογγῶν** 43. 1.

**κακδστροφως**, ὡς, κακῶς ἐστρωμένος, δηλ. πλήρης πτυχῶν, Αἰσχ. Ἀγ. 556.

**κακο-συμβιβαστος**, ὡς, δυσκόλως συμβιβάζόμενος, διὰ τὸ κακοσυμβιβαστον τῆς ἐννοίας Εὐστ. 1946. 13.

**κακο-συνάντητος**, ὡς, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσάντης, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 370.

**κακο-σύνετος**, ἴδε ἐν λ. κακοξύνετος.

**κακοσύνη** (ἐνεκα τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ κακωσύνη), ἢ, κακόν, κακοτυχία, Χρ. Πασχ. 255B.

**κακοσυνθεσία**, ἢ, κακὴ σύνθεσις παρ' Ἰησ. κλ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κακοραφία παρὰ Φωτ. καὶ Σουδ. ἐν τῷ μὴ ὀρθῷ τύπῳ κακοσύνθεσις.

**κακο-σύνετος**, ὡς, κακῶς συντεθειμένος, ἔπη ἄμετρα καὶ κακοσυνθετα Λουκ. π. Διαβολ. 14· κακοσύνετος τὸ σῶμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 822.—Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἐκ. 801.

**κακοσυνταξία**, ἢ, κακὴ σύνταξις, Εὐστ. 210. 31, κτλ.

**κακδσφαιρος**, ὡς, οὐχὶ ἀκριβῶς σφαιρικός, οὐχὶ ἐντελὴς στρογγύλος, μάργαροι κακδσφαιροὶ Τζέτζ. Ἰστ. 11. 494.

**κακοσφυξία**, Ἰων. -ίη, ἢ, κακὸς σφυγμός, Ἀρετ. π. Αἴτ. Ὁξ. Παθ. 2. 8, Γαλην. τ. 6, σ. 117., τ. 10, σ. 471.

**κακδσχημος**, ὡς, οὐχὶ κόσμιος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 177.—Ὑπερβ. Ἐπίρρ. κακοσχημονέστατα (ὡς ἐκ θετικοῦ κακδσχημῶν), Πλάτ. Νόμ. 728B.

**κακοσχολεύομαι**, ἀποθ., = τῷ ἐπομ., Κύριλλ. Ἀλ. κ. Ἰουλ. 4, σ. 125.

**κακοσχολέω**, κακῶς δαπανῶ τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, Χρυσόππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040C.

**κακοσχολία**, ἢ, τὸ κακῶς δαπανᾶν τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, ὄκνος, βιβθμία, Πλουτ. 2. 274C.

**κακδσχηλος**, ὡς, (σχολή) ὁ κακῶς δαπανῶν τὸν χρόνον τῆς σχολῆς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 15—ἐντεθεῖν, ὀκνηρός, Ἀνθ. Π. 5,



104.—Ἐπίρρ. -λως, Ἐτυμ. Μ. 634. 6, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 397. **II.** ἐνεργ., πνολαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόχολοι, «ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἀγ. 194.

**κακό-τακτος, ον,** πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **δυστακτος**, Ἡσύχ. **κακό-τᾶφος, ον,** κακῶς τεθαμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 5. 346, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **ἀτυμβευτος**.

**κακοτεχνία, ἡ,** τὸ ἔχειν κακά τέχνα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐτεχνία, Φρύν. ἐν Α. Β. 46, 16.

**κακο-τελεύτητος, ον,** κακῶς τελευτῶν, ἔχων κακὸν τέλος, καταντῶν εἰς κακά, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 910, Ἀγ. 909.

**κακοτέρμων, ον,** κακῶς τελευτῶν ἢ μετὰ δυσκολίας, Ποιητῆς Βοταν. 94.

**κακοτεχνίω,** μεταχειρίζομαι κακὰς τέχνας, ἐνεργῶ κακῶς ἢ δολίως, φέρομαι πανούργως καὶ ἀπατηλῶς, ὡς τὸ **πανουργέω**, Λατ. *malitiose agere*, κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρaton Ἡρόδ. 6. 74· περί τὰς διαθίγκας Δημ. 1136. 24.—ἀπολ., Ἀντιφῶν 113. 41, Δημ. 848. 5, 942. 26.

**2)** κακοτέχνως ἔγω, ἐπὶ ὕρως, Δημ. Φαληρ. § 28· ἀρμονίαι περί τὰς καμπὰς φθόγγων κακοτέχνουσαι, κακοτέχνως ἔχουσai, Κλήμ. Ἀλ. 195. **II.** μεταβ., ἐξαπατῶ, παραπλανῶ διὰ δολίων τεχνασμάτων, τοὺς νέους Ἀριστάν. 2. 18.

**2)** παραποιῶ, κιβδηλεύω, οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ Κρητικὸς ὄρκος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 19· καὶ ἐν τῷ Παθ., Διοσκ. 5. 143· πρβλ. **κακουργέω II.**

**κακοτεχνήμα, τό,** κακὸν, φαῦλον τέχνασμα, Οἰνύμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 217C, Ἰωσ. Γενέσ. 35C.

**κακοτεχνής, ἐς,** ἴδε **κακότεχνος** ἐν τέλει.

**κακοτεχνία, ἡ,** κακὴ τέχνη: **I.** ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, φαῦλον τέχνασμα, δόλος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 15., 4957. 55· ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς μαγείας, Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 199B.—συγχ. ἐν τῷ πληθ., ὡς δικανικὸς ὄρκος, δόλια τεχνάσματα ἐν δίκῃ τινί, ψευδεῖς μαρτυρίαι, δικαζέσθω... κακοτεχνιῶν τῷ φάσκειν βλαβήναι Πλάτ. Νόμ. 936D, πρβλ. Δημ. 1139. 11., 1201. 7· δόλοι καὶ ἐπιτοκίαι καὶ κακοτεχνίαι Δουκ. Ἀλέξ. 4· πρβλ. **κακοτεχνέω II.**—Κατὰ τὸν Ἀρποκρ.: «κακοτεχνιῶν» δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἐλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παραγομένου αὐτὸν (ἢ αὐτοῦ) ἐδίδοσαν. **II.** ἐπὶ ρητορικῆς καὶ ἄλλων τεχνῶν, κακὴ, φαῦλη, διεφθαρμένη τέχνη, Δουκ. Παράσ. 27, Πλούτ. 2. 228B· διαφθορά, κατὰπτωσις τῆς τέχνης, ὑπερβολικὴ λεπτολογία, Δημήτρ. Φαληρ. § 27· τὸ παρὰ τοῖς ὀχλοῖς εὐδοκίμειν σημείον κακοτεχνίας Ἀθην. 631F· ἐν τῷ πληθ., ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰσάγων Στράβ. 301.

**κακοτεχνίζω:** μέλλ. -ίσω, = **κακοτεχνέω**, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γαυμήδει» 7.

**κακοτεχνίον (δὴλ. δίκη) = κακοτεχνιῶν,** Λυσ. παρὰ Πολυδ. II, 37: ἴδε **κακοτεχνία I.**

**κακότεχνος, ον,** (τέχνη) κακῶς τετεχνασμένος, ἢ μάλα δὴ κακότεχνος... ὁδὸς δόλος Πλ. Ο. 14.—ἐπὶ ἀσέμνων ὀρχήσεων, Ἀνθ. Π. 5. 129, 132· ἐπὶ ἀσμάτων, Πλούτ. 2. 706D.—Ἀττ. ἀνώμλ. συγχρ. **κακοτεχνέστερος,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κακοτεχνής**, Δουκ. π. Διαβολ. 10· ἄλλ. Ὑπερβ. **κακοτεχνότατος** Ἀνθ. Π. 5. 132.—Ἐπίρρ. -νωος, **ἀτέχνως,** Φύλων 1. 195.

**κακότης, ἡτος, ἡ,** (κακός):—κακὸς χαρακτήρ, κακία: **I.** ἐπὶ ἀνθρώπων χαρακτήρων, ποταπότης, φαυλότης, ἀνδρεία, ἀχρεϊότης, Πλ. Β. 368, Ν. 108, Ὀδ. Ω. 455· ἀτιμία καὶ κακότης Τυρταῖος 7. 10· κακότης καὶ δειλία Θουκ. 5. 100.—κακὴ κατάστασις, κακὴ ποιότης, τῶν αὐτῶν Ἱππ. Ἐπιδρμ. τὸ Γ', 1086· πληθ., κακαὶ ἰδιότητες, ὁ αὐτ. π. Διάτ. Ὀξ. 393. **3)** κακία, μοχθηρία, πονηρία, τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος Δ. Γ. 366, πρβλ. Πσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 285, Ἡρόδ. 2. 124, κ. ἄλλ.· κακότητ' ἀσκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 1066· οὐδεμιῇ κακότητι λειφθῆναι τῆς ναυμαχίας, ὅτι δὲν παρενέβησαν εἰς τὴν ναυμαχίαν οὐδαμῶς ἕνεκα κακῆς τινος προθέσεως, Ἡρόδ. 7. 168· ἀνευ κακότητος συμφορὰ Ἀντιφῶν 141. 20· πληθ., αἱ ἐντὸς κακότητες, αἱ ἐλλείψεις, Πλάτ. Ἀίσιχ. 366A.

**II.** ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, κακὴ καὶ ἀσέμνη, ἀβλιότης, τὸ κακὸν δὲ πάσχει τις, κακοδαίμονία, ἀντίθετε τῷ εὐδαιμονίᾳ· ἐκφυγεῖν κακότητα, τὸ θεινόν, Ὀδ. Ε. 414, πρβλ. 290, 379, 397, Ἡρόδ. 2. 128., 6. 67, Σοφ. Πλ. 236· ἰδίως ἐν μάχῃ, τὰ θεινὰ τοῦ πολέμου, Τράες ἀνέπνευσαν κακότητα Πλ. Α. 389, πρβλ. Μ. 332, Ἡρόδ. 8. 109, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., δυστυχία, ἀβλιότητες, Εὐρ. Ἀποσπ. 305.

**κακο-τράχηλος, ον,** ἔχων κακὸν, ἀσθενὴ τράχηλον, Ἀπολλων. Λεξ. Ὀμηρ. σ. 1, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **ἀτράχηλος**.

**κακοτροπέωμαι, ἀπολ., = τῷ ἐπομ.,** πρὸς τινὰ Πολυδ. 5. 2, 9, ἴδε Α. Β. 354.

**κακοτροπέω,** φέρομαι κακοτρόπως, δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ, Ἱππ. 606. 31.

**κακοτροπία, ἡ,** κακία τρόπων, δυστροπία, ἀχρεϊότης, Θουκ. 3. 83, Δίων Κ. 54. 21.—Κατὰ τὸν Ἀρμόνιον: «κακοτροπία» ποικιλία καὶ παντοδαπὴ πανουργία.

**κακότροπος, ον,** κακὸς τὸν τρόπον, μοχθηρὸς, διεστραμμένος,

δύστροπος, Δίων Κ. 52. 2, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 38, 26, Ζηνοβ. Παροιμ. 5. 41.—Ἐπίρρ. -πως Δίων Κ. 47. 4.

**κακοτροφέω, κακῶς τρέφομαι, ἐπὶ φυτῶν,** ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 2, 2· καὶ διόγον ἀνωτέρω τὸ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐλῶδῃ δὲ γίνεται τὰ κακοτροφθέντα. **II.** Παθ., ὡσαύτως, κακῶς τρέφομαι, κακῶς με περιποιῶνται, ἐπὶ ἀμπελῶν, Θεαν. Ἐπιστ. 4.

**κακοτροφία, ἡ,** κακὴ τροφή ἢ θρέψις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 2, 3.

**κακοτυχέω, εἶμαι κακοτυχής, ἀντίθετον τῷ εὐτυχέω,** Θουκ. 2. 60.

**κακοτυχής, ἐς,** «κακότυχος», ἀντίθετον τῷ εὐτυχής, Εὐρ. Μήδ. 1274, Ἱππ. 669, Ἰκέτ., αὐτόθι 679· τὸ **κακοτυχής** = τῷ ἐπομ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱπρ. Μαίν. 133.

**κακοτυχία, ἡ,** ὡς καὶ νῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

**κακοῦπνος, ον,** πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **ἄπνους**, Πλούχ.

**κακοῦπονότητος, ον,** (ὑπονοέω) πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ **δυστοπάστος**, Σουδ.

**κακουργέω, εἶμαι κακοῦργος, πράττω κακὰ, δεινὰ πράγματα,** Εὐρ. Ὀρ. 823, κτλ.· κακουργεῖν τι Ἀντιφῶν 118. 11· μὴδὲν κακουργεῖν Πλάτ. Πρωτ. 326A· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416C· ἵππος ἦν κακουργῇ, ἔαν εἶναι κακός, ἔαν προξενῇ βλάβην Ξεν. Οἰκ. 3. 11· ἀδικεῖν καὶ κακ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1175· κακουργεῖν καὶ ἐξαμαρτάνειν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάτ. 375D.—ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κακ. ἐν τοῖς λόγοις, ἀγωνίζομαι διὰ σοφιστικῶν τεχνασμάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 489B, πρβλ. 483A, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 7· οὕτω, κακ. τὸν λόγον, μεταχειρίζομαι οὐχὶ ὀρθῶς, τὸ ἐπιχειρῆμα, Πλάτ. Πολ. 338D.—ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, ὁ... ἰδρῶς κακουργεῖ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6. **II.** μετ' αἵτ. προσ., προξενῶ βλάβην ἢ κακὸν εἰς τινος, «κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, Εὐρ. Ἰκέτ. 537· κακουργεῖν καὶ ἀδικεῖν Πλάτ. Νόμ. 679E.—Παθ., κακουργεῖται ἡ ἀτυχία Ἀντιφῶν 118. 2.—λεηλατῶ χώραν, κακ. τὴν Εὐδοίαν Θουκ. 2. 32, πρβλ. 3. 1· κακ. τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα Πλάτ. Νόμ. 760E, κτλ.—παραποιῶ, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δημ. 721. 20· τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακοῦργούμενα ὁ αὐτ. 878. 5· πρβλ. **κακοτεχνέω 2.** **2)** ὡσαύτως μ. δοτ., κ. τοῖς προβάτοισι, ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολ. 416A.

**κακοῦργημα, τό,** κακὸν ἔργον, πανούργον τέχνασμα, δόλια παραποσίμια, δόλος, ἀπάτη, Ἀντιφῶν 130. 22, Πλάτ. Νόμ. 933E, κτλ.· τὰ ἐν τοῖς ἐμυθολογίοις κακοῦργήματα Πλάτ. Πολ. 426E.

**κακοῦργία, Ἐπιχ. κακοεργία [i], ἡ,** ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ κακοῦργου, κακὸν ἔργον, μοχθηρία, τὸ πράττειν τὸ κακόν, κακία, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μέγ' ἀμείνων Ὀδ. X. 374· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 1. 37, Πλάτ. Πολ. 422A, 434C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, τὸ ἔχειν ἐλαττώματα, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 15· ἐπὶ μαγείας, Διοσκ. 1. 120. **II.** ἐν τῷ πληθ., δολιότητες, τὰ κιβδηλεύματα τε καὶ κακ. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28.

**κακοῦργικός, ὁ, ὄν,** κακός, ὀλέθριος, ἐκ κακίας προερχόμενος, ἀδικήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

**κακοῦργος, Ἐπιχ. κακοεργός, ὄν,** (ἔργον):—πράτων τὸ κακόν, βλαπτικὸς, φαῦλος, μοχθηρὸς, παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ, ἀλλὰ με γαστήρ ὀτρύνει κακοεργός, ἐνοχλητικὴ, Ὀδ. Σ. 54· συγγνώμης βραδυτέρων, κακοῦργοι κλώπες Ἡρόδ. 1. 41· κακοῦργος ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1043· ὡσαύτως, κακοῦργοι ἐπιθυμία Πλάτ. Πολ. 551C· κακοῦργότατος λόγος Δημ. 494. 26, κτλ.· κακοῦργος μάχαιρα Ἀνθ. Π. 11. 136. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἐγκληματίας, κακοῦργος, ἐνοχος κακοῦργήματος, Ψευδο-Φωκυλ. 125, Ἀντιφῶν 130. 16, 18, 131. 26, Θουκ. 1. 134, κτλ.—ἀκολούθως (τεχνικῶς), κλέπτης ἢ ληστής, Ἀντιφῶν 115. 19, πρβλ. 140. 18, Δημ. 602. 1., 732. 14, κτλ.· οὐδεὶς κακοεργός Θεόκρ. 15. 47· πρβλ. Ἀττ. Process. σ. 76. **3)** Ἐπίρρ. -γως, Πολυδ. Γ', 132· Ὑπερβ., κακοῦργότατα διαβάλλειν τινὰ Ἀντιφῶν 119. 25. **II.** ἐπιφέρων βλάβην εἰς τινος, ἐπιβλαβής, μετὰ γεν., κακοῦργος εἶναι τινος, βλάπτειν τινά, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 421B· οὕτω καὶ ἀπολ., αὐτόθι 554C· κακοῦργοτάτη καὶ αἰσχίστη ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 118A.

**κακουχέω, (ἔγω) ὑποβάλλω εἰς κακουχίαν, ταλαιπωρῶ, κακουχεῖν** ἐαυτὸν Τέλλης παρὰ Στωβ. 522. 18.—Παθ., ὑπὸ τοῦ δηγμοῦ (τῶν κωλύων) κακουχούμενος, κακουχόμενος, Διόδ. 3. 23· κακουχούμενους τελευτῆσαι τὸν βίον, ταλαιπωρουμένους, Πλούτ. 2. 114E.

**κακουχία, ἡ,** κακοπάθεια, ταλαιπωρία, Πλάτ. Πολ. 615B· ἐν χθονὸς κακουχία, κακῶσαι, ἐρμηώσαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 668. **II.** κακὴ κατάσταση, ὡς τὸ **καχεξία**, Ἀλέξ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 3—ἀβλιότης, κακοτυχία, δυστυχία, Πολυδ. 3. 79, 6, κτλ.—ὀδυροῦς, ὀχλαγωγία, ὁ αὐτ. 5. 15, 6.

**κακόφαις, ἰδος, ἡ,** κακῶς ἡχοῦσα, δυσσίανος, βοά Αἰσχύλ. Πέρσ. 936.

**κακόφατος, ον,** ἴδε **κακέμφατος**.

**κακοφηνία, ἡ,** κακὴ φήμη, ἡ ἐκ τῶν πολλῶν κακοφηνία Αἰλ. Ποιη. Ἰστ. 3. 7.



**κακόφημος**, *ον*, κακῶς ἡγῶν, δυσαίματος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 214· τὸ κακόφημον, κακοί, δυσαίματοι λόγοι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3.—Ἐπίρρ. **μωός**, με κακούς, ὀνειδιστικούς λόγους, ὕβριστικῶς, Μανέθων 5. 323.

**κακοφθαρτος**, *ον*, κακῶς ἐφθαρμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **κακόκνημος**.

**κακοφθόρος**, *ον*, λίαν καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Νικ. Θηρ. 795, Ἀλεξίφ. 168· ὡσαύτως κατὰ ἑτερόκλ. γεν. **κακοφθορέως** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. κακοφθορεύς), ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξίφ. 465.

**κακό-φίλος**, ὁ, κακὸς φίλος, Νικήφ. Βλεμμ. Γεωγραφ. Πονημάτ. σ. 11.

**κακό-φλοιος**, *ον*, ἔχων κακὸν φλοῖον, «κακόφλοιδος», Νικ. Ἀλεξίφ. 331.

**κακοφράδης**, ἑς, (φράζομαι), ὁ κακῶς ἐπιλογιζόμενος, «κακόβουλος» (Σχόλ.), Αἴαν, νεικος ἄριστε, κακοφράδες Ἰλ. Ψ. 483, πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 936.—οὐδ. κακοφράδες, ὡς Ἐπίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Εὐθόρος, ἐν Ἀποστ. 50. Μόνον ποιητ.

**κακοφράδεια**, ἴων, **-είη**, ἡ, κακὴ σκέψις, ἀνοησία, ἀνοια, μωρία, κακοφράδεισι τιθόληνς Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 227, πρὸλ. Νικ. Θηρ. 348, Κόντ. Σμ. 12. 554.

**κακοφραδισσύνη**, ἡ, = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 437. 4. **κακοφράδμων**, *ον*, = κακοφραδής, Φαβωρίν. πρὸλ. **κακοχρήσιμος**.

**κακό-φραστος**, *ον*, = κακοφραδής, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 673.

**κακοφρονέω**, εἰμαι κακόφρων, ἔχω κακὸν φρόνημα, κακῶς διαθέσεις, εἰμαι δυσμενής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1174. **II**, εἰμαι ἄφρων, ἀνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 824.

**κακοφροσύνη**, ἡ κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, Ἐδδ. (Παροιμ. ΙΓ', 19).

**κακόφρων**, *ον*, (φρῆν) κακὸν ἔχων φρόνημα, κακὰ φρονῶν, δυσμενής, ἑθελικός, Πινδ. Ἀποστ. 230, Εὐρ. Πρακλ. 372, Ἰκέτ. 744. κακόφρων μέρμινα Αἰσχύλ. Ἀγ. 100. **II**, ἄφρων, ἀπερίσκεπτος, Σοφ. Ἀντ. 1104, Εὐρ. Ὀρ. 824.

**κακοφύης**, ἑς, (φυή) ὁ ἔχων κακὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 410Α. **II**, (φύομαι), ὁ κακῶς φυόμενος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 11, 8.

**κακοφύειν**, ἡ, «κακία ἐν φύσει καὶ ἁμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν νόσου τοῦ κατὰ φύσιν» Πλάτ. Ὅροι 416D· κακὴ αὐτῆσις, κ. σώματος Βυζ'.

**κακοφώνεια**, ἡ, κακὸς ἦχος φωνῆς, ἐπὶ λέξεων κακοῦχων, «Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον.. φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφώναν» Σπράβ. 618· κακοχῆα προερχομένη ἐκ τῆς τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῷ λόγῳ, Δημήτρ. Φάληρ. 255 (Ρήτορ. (Walz) τ. 9. 106).

**κακόφωνος**, *ον*, κακῶς ἡγῶν, μὴ ἀπηγῶν, τὰ ξηρὰ κακόφωνα Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 40· ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 12· τὸ κακόφωνον = κακοφώνια, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 248.—πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ δυσκέλαδος, «κακοκέλαδος, καὶ οἶονεὶ κακόφωνος» Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194.

**κακόχαρτος**, *ον*, χαίρεικακος, χαίρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, «Ἐρὶς κακόχαρτος, ἡ χαίρουσα ἐν τοῖς κακοῖς, ἡ ἐν ἡ χαίρουσιν οἱ κακοί» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 28. 194.

**κακοχείμερος**, *ον*, δυσχείμερος, δυσχείμων, κακοχείμεροι φύσεις Σωρ. Ἐπίσ. σ. 55, ἐκδ. Erm.

**κακοχρήσιμων**, Δωρ. **-χράσιμων**, *ον*, (χράομαι) μεθ' οὗ δυσκόλως δύναται τις νὰ συζῇ, δύστροπος, ἡ κατ' ἄλλους, ἄστροφος, κακοχράσιμων γὰρ ὁ δῆμος, ἡ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι... ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα» (Σχόλ.), Θεόφρ. 4. 22· ἀλλ' ὁ Meineke διορθοῖ **κακοφράδμων** ἐκ τοῦ Κώδικος Harl., παρατηρῶν ὅτι ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται τοὺς τύπους χρῆσθαι καὶ χρῆμα, κλ., οὐχὶ δὲ χρᾶσθαι καὶ χρᾶμα.

**κακό-χρηστος**, *ον*, κακῶς ἢ καταχρηστικῶς θελεις εἰς χρῆσιν, κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 412 Boiss.

**κακοχροέω**, ἔχω κακὸν χρῶμα, Διοσκ. 1. 183.

**κακόχροια**, ἡ, χρῶμα κακόν, Διοσκ. 3, 1, κλ.

**κακόχρους**, *ον*, συντηρ. χρους, -οον, ἔχων κακὴν χροιάν, Ἰππ. 113D, 521. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 17, 2.

**κακόχυλος**, *ον*, ἔχων κακὸν χυλὸν ἢ χυμὸν, μήλα Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην 54Α, 68FΑ, 80B κέξ.

**κακοχυμία**, ἡ, ἡ κακὴ κατάσταση τῶν χυμῶν, Γαλην. 2. 206D, 4. 333D, Διοσκ. 2-109, κτλ.

**κακό-χυμος**, ἔχων κακούς, νοσηροὺς χυμούς, πλήρης χυμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 15, Ἀθην. 24F, Ἰκέσιος αὐτόθι 309B.

**κακό-φυγος**, *ον*, μετὰ κακίας φέγων, Θούργ. 287.

**κακοφύχια**, ἡ, δειλία, ὀλιγοφύχια, ἀντίθετον τῷ εὐφύχια, Πλάτ. Νόμ. 791C.

**κακῶ**: μέλλ. ὥσω, (κακός) κακῶς μεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε [ὁ Ἡρακλῆς] Ἰλ. Δ. 690· μὴδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον Ὀδ. Δ. 754· ἡμὲν κυδῆναι.. βροτόν,

ἡδὲ κακῶσαι Π. 212, πρὸλ. Υ. 99· ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσι μὴ ἐκδίκως Αἰσχύλ. Πρ. 976· κ. [θεός] δῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 160· κ. τοὺς ἀναιτίους Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 1162· τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 8. 32, πρὸλ. 4. 25· τὸν δῆμον Λυσ. 138. 38· αὐτοὺς Πλάτ. Μενέξ. 248C:—ἐν τῷ Παθ., ὡσαύτως, πάσχω, ὑποφέρω, εὐρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, κεκακωμένος ἄλλῃ, εὐρισκόμενος εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, κακῶς διακείμενος ἐνεκα τῆς ἐν τῇ θαλάσῃ κακουχίας, ἡ ἐνεκα τοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπικειμένου ῥυτίου ἐκ τῆς θαλασσίας ἄλμης, Ὀδ. Ζ. 137 (ἴδε ἄνωτ.)· πρὸλ. Ἡρόδ. 1. 170, 196, 2. 133, Αἰσχύλ. Πέρσ. 728, Σοφ. Ο. Κ. 261, Ἀνδοκ. 21. 36· πρὸς θεῶν κακοῦται Εὐρ. Ἐλ. 268· ἐκάκωτο ὑπὸ τῆς πορείας Ξεν. Ἀν. 4. 5, 35· ἐκ πυρετοῦ Ἀνθ. Π. 11. 382.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, διαφθείρω, καταστρέφω, τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 82· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8. 78· ἐπὶ τοῦ αἵματος, βλάπτω φυτὸν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2. 2) ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ ἀσθενείῳ, χειροτερεύω, βαίνω ἐπὶ τὸ χειρόν, Ἰππ. Μοχλ. 853· κακοῦται τὸ σκέλος ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 825.

**κακτάμεναι**, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ κατακτείνω, Ἡσ. Ἀστ. Ἡρ. 453.

**κάκτανε**, Ἐπικ. ἀντὶ κατάντανε, προστακτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ κατακτείνω· κάκτανε Βελλεροφόντην Ἰλ. Ζ. 164· ἀλλ' ὡσαύτως ἀντὶ κατέκτανε γ' ἐνικ. ὀριστ. ἀορ. 6'.

**κάκτεινε**, Ἐπικ. ἀντὶ κατέκτεινε, γ' ἐνικ. παρὰ τοῦ κατάντεινω.

**κάκτος**, ἡ, Λατ. cactus, ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σίκε-λίαν μόνον, ἐν τῇ Ἑλλάδι δὲ οὐκ ἔστιν. ἴδιον δὲ παρὰ τὰλλα τὸ φυτὸν ἀρίστη γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ρίζης καυλοὺς ἐπιείρους, τὸ δὲ φυλὸν ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθώδες· Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 4, 10, Φιλητ. 16, Θεόφρ. 10. 4, κτλ. 2) **κάκτος**, ὁ, ὁ καρπός, ἔτι καὶ νῦν ἐπὶθόμνος, μήκων, μάραθος, τραχές τε κάκτος Ἐπίχ. 110 Αhr· ὡσαύτως ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ, «καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς τούτους κάκτους· ἐδωδοῖμοι δὲ εἰσι περιλεπόμενοι μικρὸν ἐπίπικροι, καὶ θέσανυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἄλμῃ» Θεοφρ. ἐνθ' ἄνωτ.

**κάκυναι**, εἰως, διασπορῇ, διαφθορᾷ, «διαφέρει κάκυναις καὶ κάκωσις· κάκυναις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος» Σχόλ. νεώτεροι, εἰς Εὐρ. Ἐκ. 251, Θεοφρ. Βουλγ. 3, σ. 632c.

**κακύνω**, βλάπτω, φείρω, Σουίδ.—Παθ., βλάπτομαι, διαφθείρομαι, «χαλνῶ», τὰ δὲ κακυνόμενα (μύρα) πλείω ποιεῖ δυσωδίαν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56. 2) Παθ., ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, δεικνύμαι κακός, φέρομαι κακῶς, Εὐρ. Ἐκ. 251, Πλάτ. Τίμ. 42C ἴδιος ἐπὶ στρατιωτικῇ, δυστροπῶ, δὲν πειθαρχῶ, Ἐνκ. Κύρ. 6. 3, 27.

**II**, Παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ κακδομαι, ὑφίσταμαι κακῶσεις, Δίων Κ. 60. 2· ὀνειδίζομαι, ἐπιπλήττομαι, Εὐρ. Ἰππ. 686.

**κακχάζω**, = καχάζω, μόνον παρ' Ἡσυχ.

**κακχάρτος**· «κατάχαρτος» Ἡσύχ.

**κακχέει**, Αἰόλ. = καταχέει, κακχέει λιγύραν αἰόδαν Ἀλ-καίου Ἀποστ. 39 (28a)—κακχέεται Σαπφώ 2. 13.

**κακχεύει**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ καταχεύει, ἀπαρ. ἀορ. α' τοῦ καταχέω.

**κακχύδην**, ποιητ. ἀντὶ καταχύδην, δ ἴδε.

**κακχωρεῖ**· «δραπετεύει. κακχωρεῖ» Ἡσύχ.

**κακῶδης**, ες, (δῶ) κακῶς δῶν, Ἰππ. 671. 52, Ἀριστ. Προβλ. 2. 13.

**κακωδία**, ἡ, κακὴ ὁσμὴ, δυσωδία, ἀπογορά, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 10.

**κακώλερος**, *ον*, σφόδρα καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 496.

**κακωνύμομαι**, Παθ., ἔχω κακὸν ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐωνυμοῦμαι, Εὐστ. Πονημάτ. 141. 20.

**κακωνύμια**, ἡ, κακὸν ὄνομα, κακὴ φήμη, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Ἐξοδ. ΔΒ', 25), Ἀθανάσι. τ. 1. σ. 115.

**κακωνύμος**, *ον*, (ὄνομα) ἔχων κακὸν ὄνομα, = δυσώνυμος, Σουίδ.

**κακῶς**, Δωρ. αἰτ. πληθ. ἀντὶ κακοῦς, «κακῶς· δειλοῦς» Ἡσύχ.

**κάκωσις**, εἰως, ἡ, (κακῶ) κακοποιεῖν τινα, κακοποίησις, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 3· ταλαιπωρία, βλάβη, φθορά, τῶν πληρωμάτων (τῶν πλοίων) Θουκ. 7. 4, πρὸλ. 82. 2) κατὰ τὸν Ἀττ. νόμον, κακώσεως δίκη, ἀγωγή κατὰ νόμῳ διὰ κακῆν μεταχειρίσιν ἢ παραμέλησιν γονέων, Λυσ. 138. 33, Λυκούργ. 169. 2, Δημ. 141, ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82. 13 (ἐκδ. Blass), κτλ.· ὡσαύτως διὰ παρομοίαν διαγωγὴν πρὸς τὰς συζύγους, Δημ. 1332. 13· καὶ (ἐναντίον ἐπιτρόπων) διὰ κακῆν μεταχειρίσιν τῶν ἐπιτροπευομένων, «κακώσεως· δίκης ὀνομαῖ ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐπεξεῖοσι δικομένη» Ἀρποκρ.—ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μεταφρασίν τοῦ Ρωμαϊκοῦ actio reperi-

tundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4:—πληθ., αἰκία σωμάτων καὶ κακώσεως Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 9, πρὸλ. 2. 7, 3. **II**, βλάβη, δυστύχημα, Θουκ. 2. 43:—τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ἀσθενείας, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγρ. 15, π. Ἀέρ. 292· αἱ τῆς σαρκὸς κακώσεις Τίμ. Δοκρ. 102C.

**κακωτής**, οὗ, ἄνθρωπος κακοποιός, βλαπτικός, Φίλων 1. 544.



κακωτικός, ἡ, ὄν, βλαπτικός, κακωτικὸν γὰρ τῆς ἀρτηρίας τοῦτο Διοσκ. 1. 123, Σχόλ. εἰς Π. Δ. 10, κτλ.—ἀνόμαλ. θηλ. κακωτρία, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 111Α, κλ.

Καλαβιδία, Καλαβίς, ἴδε Καλλαβίς.

καλαβοῦδια· ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἀδόμενοι ὕμνοι· Ἡσυχ.

καλαβοῦτης, = καλαβώτης, ἀσκαλωτής, Neue Gr. Zauberp. Wessely 1. 186.

καλαβρίζω, καλαβρισμός, ἴδε κολαβρίζω κτλ.

καλαβρός· «βάρβαρος» Ἡσυχ.

καλαβύστας· «τοὺς κλωῦτας» (= ἀσκαλύδοντας, εἰ ἡ λέξις ἔχει καλῶς). Ἀργεῖοι· Ἡσυχ.

καλαβώτης, ου, ὅ, = ἀσκαλωτής, Ἔδδ. (Λευ. ΙΑ', 30).

καλαδία· «ρυκάνη» Ἡσυχ.

καλάζει· «ὀγκοῦται» Ἡσυχ.

καλάθαρα· «παροιμία» Ἡσυχ.

καλάθη-φόρος, ου, ὅ φέρων κάλαθον· «καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικά φέροντες» Ἡσυχ.:—Καλαθηφόροι δράμα ὑπὸ Εὐδούλου, Ἀμμών. σ. 50.

καλάθιον, τό, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 1, Πολυδ. Ι', 125· καὶ καλάθις, ἰδος, ἡ, Ἡσυχ. ἐν λ. πλαγγών, = τῷ ἐπομ.

καλάθικας, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάλαθος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Δυσ. 535. 579. II. εἶδος ὀρχήσεως, Ἀπολλοφάνης παρ' Ἀθην.

467F, Ἡσυχ., Πολυδ. Δ', 105· τὸ παρ' Ἀθην. 629F, καλαθισμός· εἶναι πιθ. σφάλμα.

καλάθοσιδής, ἐς, ἔχων σχῆμα τοῦ καλάθου, Κλεομήδ. σ. 115. —Ἐπίρρ. -δώς, Ἡρακλίδ. σ. 472 ἔκδ. Gale.

καλάθος-ποιός, ου, ὁ κατασκευάζων καλάθια, Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς ἐν Α. Β. 602, 22.

κάλαθος [κά], ὁ, καλάθιον ἔχων τὸ σχῆμα ἀγγείου, Λατ. calathus, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1325· κυρίως «γυναικεῖον σκεῦος εἰς ἐρίων ἀπόθεσιν» Ἡσυχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Δυσ. 579, Οὐεργιλ. Αἰν. 7. 805· πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15:—βλέπει

τις τὸν κάλαθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τῆς Δήμητρος (ἴδε «Κάλαθον Δήμητρος» τοῦ Καλλιμ.), ὁπόθεν κατήντησε νὰ σηματοῖ τὸ ὑπὸ φύλλον ἀκάνθου περιθεόμενον κιονόκρανον, Καλλιξ. παρ' Ἀθην. 206B, πρβλ. Βιτρούβ. 4. 1, 9. II. σκεῦος

πρὸς ψύξιν ὕδατος, συνήθως φυκτῆρ, Ἡσυχ.:—παρὰ Λατίνους πρὸς ψύξιν οἶνου, Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 5. 71· πρὸς ἐναπόθεσιν γάλακτος, ὁ αὐτ. ἐν Γεωρ. 3. 402· πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ Κολουμέλλας 7. 8.

III. ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χυνέουσι σίδηρον· Ἡσυχ.

IV. παρὰ Βυζ. τὸ φάνωμα ὁροφῆς, Λατ. laquear· ὁπόθεν καλαθός, καλαθώσις, Ματθ. 339, 6, Θεοφ. Κοντ. 147, 10.

καλάινος ἢ καλλάινος, ἡ, ὄν, ὁμοῖος πρὸς κάλαϊν (ἴδε τὴν λέξιν), ἔχων χρώμα κυμαίνονμενον μεταξὺ κυανοῦ καὶ πρασίνου, ἐπὶ χρώματος μεταβαλλομένου, καλλάινα· πτέρωδι, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονός, Ἀνθ. Π. 7. 428· καλλάινω χρώματι προσόμοιος, πρὸς ἰσότητος λίθου, Διοσκ. 5. 159· «καλλάινον· ἔστι δὲ χρώμα ἀνθρόν, ἡ τὸ βένετον χρώμα οὕτω λεγόμενον» Ἑτμ. Μέν. 486; 49· σιδηρόδαφος Ἰω. Λυδ. π. Μην. 4. 25. II. κέραμος ὁ καλλάινος, Αἰγυπτιακὰ ἀγγεῖα (κατὰ τὸν Schneid.) ἐκ θεοῦ καὶ νάτρου, Ἑτμολ. Μ. ἐνθ' ἀνωτ., Σουῖδ. ἐν λ. κάλλη· καλ. ὄστρακα παρὰ Γαλν. 13. 478· οὕτω πῖλ., πλινθὶς καλλάйна Ἀνθ. Π. 6. 295.—Περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε πίνακα Ἑλλν. Κοραῖ εἰς Μάρκ. Ἀντων. σ. 131· ἐν λέξει βενετιανός.

κάλαϊς ἢ κάλλαϊς, ἡ, πολυτίμος λίθος πρασινίζοντος κυανοῦ χρώματος (ἴδε τὸ προηγουμέν.), κοινῶς «περουζές» (Τουρκ.), ἡ κατ' ἄλλους χρυσόλιθος, Πλιν.· ἀλλὰ διάφορος κατὰ τὸν Σαλμάστιον ἐν Σωλινῷ, σ. 713 τοῦ καλλάινου λίθου· ὑπάρχει καὶ ῥῆμα γαλαίζω, κοιν. «γαλαίζω», παρὰ Achmes ἐν Ὀνειρ. 220, πρβλ. τὸ τῆς καθωμίλημένης γαλαΐτιος.—Καθ' Ἡσυχ. «κάλαϊς· τὸ ἰστίον, καὶ ὄνομα κύριον».

καλαῖς, αἶδος, ἡ, πιθάν· ἀλεκτορίς, ὄρνις, τοῖ Ἀσκαπιδί θύειν βὸν ἔρσενα... καὶ καλαῖδα Ἐφμ. Ἀρχ. 1899, σ. 1, ἀρ. 1 = Dittenb. 1938, 1 κέξ. καὶ 20.

καλά-ἀγρῶστις, εως, ἡ, καλαμώδης ἄγρῶστις, «μελῶν ἔστι κατὰ πάντα τῆς ἀγρῶστεως... ἔστι δὲ κτηνῶν ἀναίρετικὴ βρωθεῖσα» Διοσκ. 4. 31.

καλα(μά)ζει· «ὀγκοῦται, Ἀχαιοί» Ἡσυχ., πρβλ. κάλαμα· «ὀγκος» παρὰ τῷ αὐτῷ.

καλαμάτος, α, ὄν, ὁ ἐκ τῆς καλάμης ἢ ἐν τῇ καλάμῃ τοῦ σίτου ὑπάρχων (καλάμαϊ)—καλαμαῖα, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, «ἔστι δὲ ἀκρίς ἐν τῇ καλάμῃ γινόμενη, καὶ καλεῖται μάντις» (Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 10, 18), Ἡσυχ., Λατ. mantis oratoria ἢ religiosa· ὁσάυτως, καλαμαῖον, τό, «μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον» Ἡσυχ., Εὐστ. 1181. 54.—καλαμαῖα, τὰ, ἑορτὴ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσίνι, ὡς τὰ ἄλφα καὶ χλόα, συνετέλεσε δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαῖων θυσίαν Ἐφμ. Ἀρχ. 1890 ἀρ. 60 (= Dittenb. 890), πρβλ. CIA II add. 571B.

καλαμαῖον, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Μιλήτῳ καὶ Κυζίκῳ, = Μουνιχίων, Dittenb. 314, III. 42 Bisschoff de Fast. Gr. Antiq.

καλαμάομαι, ἀποθ. (καλάμη), συλλέγω τοὺς μετὰ τὸν θερμαδὸν καὶ τὴν συγκομιδὴν ἀπολειφθέντας ἐν τῷ ἀγρῷ στάχυς, «καλαμάομαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν θερισμένων» Δεξ. Ρητορ. καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, «καλαμάομαι· τὰ λείψανα τῶν τετυρημένων συναγεῖν» Φώτ.:—«καλαμάται· τρυγὰ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαίων» Ἡσυχ.:—ἐὰν δὲ ἐλαιολογῆς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμῆσαι· τὰ ἀπίσω σου Ἔδδ. (Δευτ. ΚΔ', 22), Κρατῖν. ἐν Ἀδῆλ. 119:—μεταφ., [Ἀλέξανδρος] ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ [ὁ Ἀντίγονος] καλαμῶμαι Πλούτ. 2. 182Α· τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ συναγω, Ἔδδ. (Ἰουδῆν Κ', 45).

καλαμαρίον, τό, (κάλαμος) θήκη καλάμιον, ἥτοι γραζίδιον, προσέτι καὶ μελανοδαχτεῖον, Σύνοδ. Χαλκ. 905D, Ἰω. Λυδ. 179, 20, Ἀναστ. Συναγ. 188. II. «τευθίδες· τὰ κοινῶς λεγόμενα καλαμαρία» Σχόλ. εἰς Ὀμπ. Ἀλ. 3, 166, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. σ. 247. 265.

καλαμ-αύλης, ου, ὁ, ὁ τῷ καλάμῳ αὐλῶν, Ἀθήν. 176D, πρβλ. βαπαύλης.

καλαμ-αυλητής, οὔ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡρόλος παρ' Ἀθην. 176D.

καλαμεύς, εἰως, ὁ, ἀλιεύς, Παγκράτ. παρ' Ἀθην. 305C.

καλαμεντής, οὔ, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. \*καλαμεύω) θεριστής, Θεόφρ. 5. 111. II. = τῷ καλαμεύς, Ἀνθ. Π. 6. 167, 10. 8.

καλαμεών, ὄνος, ὁ, = καλαμῶν, Δοδέκ. εἰς Φρύν. 167.

καλάμη [ᾱ], ἡ, (ἴδε κάλαμος) τὸ στέλεχος τοῦ στάχυος, κυρίως τοῦ σίτου, Λατ. calamus, stipula, μεταφ. παρ' Ὀμ., αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώπων, ἦς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἀμητος δ' ὀλίγιςτος, δηλ. ταχέως δὲ ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κόρος τῆς μάχης, ἦς πλείστην μὲν καλάμην (ἦγον πολλοὺς ἄνδρας) κατὰ γῆς ὁ σίδηρος ἔχεεν, ὁ θεριζόμενος δὲ καρπὸς· εἶναι πάντῃ ὀλίγος, δηλ. τὸ ἐκ τῆς μάχης κέρδος, Ἰλ. Τ. 222· καλάμη πυρῶν, ἄχυρον ἐκ σίτου, Ἠρόδ. 4. 33· σὺν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σίτος Ἐν. Ἀντ. 5. 4, 27· καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα... ἀσταχύνων Καλλ. εἰς Δήμ. 20· παροιμ. ἐπὶ ἀπλήστου γεωργοῦ, πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, σπεῖρειν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἄρτι θερισθέντος ἀγροῦ, οὗτοισι δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ Λυσίας παρὰ Σουῖδ., ὅστις ἐρμηνεύει «οὕτως ἐστιν αἰεὶ σπεῖρνον οὐδέμιν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν», Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 5· μεταφ. ἐπὶ γέροντος, καλάμην γέ σ' ὅμοιαι εἰσροδῶντα γινώσκειν, «οἶμαι σε δρῶντα τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν κατὰ θέρος καλάμην, ἦγον τοῦτ' ἐκ τοῦ σώματος φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷός ἐστιν ἢ ἐγὼ καὶ ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήθον ἤκαμην» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 214· οὕτω, τὸ γῆρας καλάμῃ Ἀριστ. Ρητ. 3. 10. 2· τὴν καλ. δωρῇ, δοῦς ἑτέροις τὸ θέρος Ἀνθ. Π. 11. 36· οὕτω, Ρήσου καλάμην, τὸ λείψανον τοῦ Ρήσου, δηλ. τὸ πτώμα αὐτοῦ, Χρησμ. παρὰ Πολυαῖν 6. 53· ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, κρίνειν ἐκ τῶν λειψάνων, Δουκ Ἀλέξ. 5.

3) = λυνοκαλάμη Καλλ. Ἀποσπ. 265. II = κάλαμος, Ἡλιόδ. 8. 9.

καλαμηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τετρασμένον καλάμου, ἐπὶ εἶδους τινὸς κατάγματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89.

καλαμητομία, ἡ, τὸ τέμνειν τὰς καλάμας σίτου, θερισμός, Ἀνθ. Π. 6. 36.

καλαμη-τόμος, ὄν, τέμνων τὴν καλάμην, θερίζων, Ἀπολλ. Ρόδ. 4. 987.

καλαμήτρια, ἡ, ἡ συλλέγουσα καλάμας, σταχυολογοῦσα, Πλούτ. 2. 784A.

καλαμητρίς, εἶδος, ἡ, ἡ τὰ δράγματα συλλέγουσα, Ἡσυχ.

καλαμηφάγος, [ᾱ], ὄν, κατατρώγων τὴν καλάμην, δηλ. θέρων ἢ κόπτων αὐτήν, ὀρέπανον Ἀνθ. Π. 6. 65.

καλαμηφορέω, κρατῶ καλάμην ὡς σημεῖον ὅπως δι' αὐτοῦ λάθω σίτον, (κάλαμος VI), Θεμιστ. 352. 34 Δινδ.

καλαμη-φόρος, ὄν, φέρων καλάμην ὡς σύμβολον ἢ σύνθημα στασιώτου, Ἐνν. Ἑλλ. 2. 1, 2· ἄλλοτε· καλαμοφόρος.

καλάμια· «τὰ στελέχεια» Ἡσυχ.

καλαμίζω· μελλ. -ίσω, (κάλαμος) φυῶ, παίζω τὸν κάλαμον, αὐλῶ, Ἀθήν. 697C (ἐνθα ὁ Δοδέκ. εἰς Ἀγλαόρ. 1087 προτείνει καλαδίζω ἐκ τοῦ Καλαδῆς).

καλαμίνδαρ· «πλάτανος» (Πιδονεῖς (3)) Ἡσυχ., ἐνθα ὁ Meineke διορθεῖ Ἡσιονεῖς καὶ ὁ Schmidt (ἐν τῇ μεγ. ἐκδ.) Ἠδωνοῖς.

καλαμίνθη, ἡ, = καλαμίνθος, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 648, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 4· «καλαμίνθη· πόα, ὁμοία ἡδυσσῳ» Ἡσυχ.

Καλαμίνθιος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Ὀμ. Βατραχομ. 227.

καλαμινθίτης οἶνος, ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετὰ μίνθης, Διοσκ. 5. 62. [τ].

καλαμίνθος, ἡ, (μίνθα) Νικ. Θηρ. 60.

καλαμινθώδης, ἐς, πλήρης μίνθης, Στράβ. 367, Ἀπολλ. Αἰγ. ἐν λ. κητώσσαν.

καλάμινος, ἡ, ὄν, ἐκ καλάμου, οἰκία Ἠρόδ. 5. 101· δίστοϊ, τόσα ὁ αὐτ. 7. 61, 65· αὐλῶς, σὺριγγὲς Ἀθήν. 182D, Πολυδ. Δ. 67, I', 153· καλάμινον πλέγμα, ἐκ καλάμου κάλαθος, πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ, ὁ αὐτ. 7. 173:—σκελετός, ἄπυγος, καλάμινα



σκέλη φορῶν, μὲ σκέλη ὅμοια καλάμοις κατὰ τὴν λεπτότητα, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 2. **II.** ἐκ καλάμου, πλοῖτα καλάμινα Ἡρόδ. 3. 98, πρὸλ. 99 (καλάμου ἐν γόνυ πλοῖτον ἕκαστον ποιεῖται), ὥστε πρέπει να ᾔσαν τὰ λεγόμενα halmboos.

**καλάμιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ καλάμη, «καλάμια» στελέχεια Ἡσύχ. **II.** ὑποκορ. τοῦ κάλαμος, **1)** = κάλαμος I. 7, Εὐστ. 1181. 53. **2)** καλάμια τῶν υποδόσεων = ἀναγωγεῖς, Εὐστ. 995. 30, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 781. **3)** = κάλαμος VI, Βυζ.

**καλαμῖς**, ἰδος, ἡ, (κάλαμος) ἱερατικὸς κάλαμος, ὁρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμιῖδα (ἔ ἡρίον τοῦ μέτρου) Ἀνθ. Π. 10. 11. **2)** ὁχή καλάμων, δηλ. γραφίδων, κονδυλοθήκη, Λατιν. theca calamaria, Πολυδ. I', 59, Ἡσύχ.—ὡσαύτως, γραφίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πάλλ. Διγ.

**3)** ξυλῆριον πρὸς καθαρισμόν τῶν ὁδόντων, ὅπου συνήθως κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου, Διοσκ. 1. 89. **4)** = κάλαμος I. 7, δηλ. κόσμημά τι περὶ τοὺς πλοκάμους, Ἡσύχ. **5)** πληθ. «καλαμιῖδας» τὰς νῦν λεγόμενας ὠλένας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνονται. ἡ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας» Α. Β. 269, 25. **6)** «Κερονῖται (διωρῶνθη Κερονῆται) δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμιῖδας καλοῦσι» Ἡσύχ. (διωρῶνθη καλαμίνδας). **7)** «ἀλιευτικὸς κάλαμος» Ἡσύχ.

**καλαμίσκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κάλαμος, χρησιμεύων ὡς σωλῆν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034, Γαλην 5. 359. **2)** = κάλαμος I. 7, Θεόδ. Περδρ. σ. 437. **3)** ὁ βραχίων ἢ κλάδος λυχνίας, Ἐδδ. (Ἐξοδ. ΚΕ', 31 κέξ.).

**καλαμῖτης** [Τ], ου, ὁ, = καλάμινος, ὁμοῖος πρὸς κάλαμον, στύρος Ἀλέξ. Τρῶλ. 5. 261. **II.** παρὰ Δημ. 270. 11, ὁ καλαμῖτης ἥρως, ἥρως (ἐκ τοῦ κάλαμος I. 6) ὁ ἥρως τῆς μήλης, κωμικὸν ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Ἀριστομάχου, οὗ ὑπῆρχεν ἀνδρείας ἐν Ἀθηναίσι καλούμενος ὁ ἥρως ὁ ἱατρὸς ὁ αὐτ. 419. 22.

**καλαμῖτις**, ἰδος, ἡ, = καλαμαῖα, εἶδος ἀκρίδος, Ἀνθολ. Π. 7. 198.

**καλάμο-βόας**, α, ὁ, ὁ δὲ τοῦ καλάμου βοῶν, ὁ μὴ βοῶν διὰ τοῦ στόματος πρὸς ἀναίρεσιν τῶν λόγων τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλάμου (δηλ. τῆς γραφίδος) κατασιγάζων αὐτόν, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Στωϊκοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ συζητήσῃ διὰ ζωστικῶν πρὸς τὸν Κερναῖδην, Πλούτ. 2. 514D.

**καλάμογλύφος**, κῶπτα κονδυλία, κάμνω γραφίδας, «πένας», Ἐτυμ. Μ. 485. 33· καὶ **καλαμογλύφος**, ου, ὁ κατασκευάζων γραφίδας, αὐτόθι.

**καλάμο-γράφεια**, ἡ, τὸ γράφειν διὰ καλάμου ἢ γραφίδος, Μανέων 4. 72.

**καλάμο-δύτης** [Υ], ου, (δύω) εἶδος πετηνοῦ ζῶντος μεταξὺ τῶν καλάμων, Αἰλ. π. Ζ. 6. 46.

**καλάμο-εὐδής**, ἔς, ὁμοῖος καλάμῳ, Διοσκ. 3. 149, Ἡσύχ. **καλάμβεις**, εσσα, εν, ἐκ καλάμου, συρίγγων καλαμοεσσῶν Εὐρ. 1. Α. 1038.

**καλάμο-κόπειον**, τό, τετμημένους καλάμων, Γεωπ. 2. 6, 31.

**καλάμος** [κά], ὁ, (ῖδε ἐν τέλει): καλάμι, μεῖζων ἢ ὁ δόναξ, Λατ. arundo, ἐν χρήσει πρὸς στέγασιν οἰκιῶν ἢ καὶ πρὸς κατασκευὴν τοίχων, Ἡρόδ. 5. 101· πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων ἢ πλεγμάτων, ὁ αὐτ. 1. 179, 2. 96, πρὸλ. Θουκ. 2. 76· πρὸς κατασκευὴν στεφάνων (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετεχειρίζοντο τὸν λευκὸν κάλαμον), στεφανοσάμεινος καλάμῳ λευκῷ Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1006· πρὸς κατασκευὴν σιτιῶδους, δηλ. στρωμνῆς, «ἐκάλεινον δὲ.. ἐπὶ σιτιῶδων, ἃς αὐτοῖς συνεφόρον τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα ταῖς χερσὶν ἀνευ σιδήρου κατακλάσαντες» Πλούτ. Λυκούργ. 16—περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ὅρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4.11.10—περὶ τοῦ ἐν Ἡρόδ. 3. 99, ῖδε **καλάμινος** II—ἐντεῦθεν κατὰ τὰς κυριωτάτας αὐτοῦ χρήσεις, **1)** αὐλὸς ἐκ καλάμου, αὐλός, Πινδ. Ο. 10 (11). 100, Ν. 5. 70, Εὐρ. Ἠλέκτρ. 702, I. Τ. 1126· κάλ. αὐλητικὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. ἐνθ' ἄνωτ.—σωλὴν ὁργάνου, ἔτι καὶ ἐκ μετάλλου, Θεοδώρητ.—Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 34, = ὑπολύριος (δ ῖδε), ὁ κάλαμος ὁ κατὰ τὴν βῆσιν τῆς λύρας ἐγκαρσίως τεθειμένος, ὅπου προσδένονται αἱ χορδαί. **2)** ἀλιευτικὸς κάλαμος, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 2. 143· κάλ. ἀλιευτικὸς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 11. **3)** ἐπὶ βέλους ὅπου κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου ἔσθην μεστοὺ ἐντερωνῆς (κάλ. ναστός, μεστοκάλαμος): καλούμενος ὡσαύτως κάλαμος τοξικός ἢ Κρητικὸς (calami spicula Cnossii, κατὰ Ὁράτ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 11· βαλίτης ἢ βελίτης Γεωπ. 2. 6, 23.

**4)** γραφίς ἐκ καλάμου, Πλούτ. Δημ., κάλαμοι γραφεῖς Πολυδ. I', 61. **5)** ῥάβδος πρὸς καταμέτρησιν· ἐντεῦθεν, ὠρισμένον τι μέτρον μήκους 6 2/3 πήγγων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732b. **6)** χειρουργικὴ μήλη, Θεοφάν. Νόνν. **7)** ἐργαλεῖον πρὸς διακόμησιν τῆς κόμης χρησιμεύον ὡσαύτως ὡς μὲν ἐν αὐτῇ ὡς κόσμημα, πῖθαν. καρφοβελόνη, περόνη μακρά, Συνέστ. 65Α, 66Β· πρὸλ. **καλαμῖς** 4, **καλάμιον** II. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «κάλαμος ὁροφος. Κρόσι. καὶ τὸ ἐπιτείνεμενον τῆς λύρας ἡχείων». **II.** περιληπτικῶς, **1)** «καλάμια», Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. **2)** ἐπὶ πτωτῶν

ὅσα δὲν εἶναι μήτε θάμνοι, μήτε ὕλη, μήτε δένδρα, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 1.

**3)** πλέγμα ἐκ καλάμου, Πλάτ. Πολ. 372B· στέγη ἐκ καλάμων παρ' Ἡσύχ. **III.** = καλάμη, ὁ καυλὸς τοῦ σίτου, «καλάμι», Ξεν. Ἀν. 4. 5, 26, Οἰκ. 18, 2. **IV.** ἐν Ἀνθ. Π. 6. 292, πῖθαν. κόσμημά τι περὶ τὸν γυναικεῖον χιτῶνα. **V.** ὁ κάλ. τοῦ σκέλους, τὸ ὅσπου τῆς κνήμης (τὸ καλάμι), Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀλκ. 1. 23.

**VI.** κατὰ τὴν 4ην ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. σημεῖον τι δι' οὗ ἐλάβανον σίτον, Λατ. tessera, Γλωσσ., πρὸλ. **καλαμιοφορέω**. (Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλάμη, καλαμεύς, κτλ· πρὸλ. Σανσκρ. Kalamas, Λατ. calamus, culmus' Ἀργ. Σκανδ. halmr, Ἀγγλο-Σαξον. healm, halm, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. halm, halm).

**καλαμο-στεφής**, ἔς, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων, Ὁμ. Βατραχ. 127.

**καλαμο-σφάκτης**, ου, ὁ, ὁ σφάζων, φονεύων διὰ τοῦ καλάμου, δηλ. τῆς γραφίδος, Φίλων 2. 536.

**καλαμο-τύπος**, ον, (καλαμοτύπος Λακων.) «καλαμοτύπος ἱευστής. Λάκωνες» Ἡσύχ.

**καλαμό-φθογγος**, ον, ἐπὶ ἥχου ἢ μέλους, Πάν., ὁ καλαμόφθογγα παίζων, ὁ παίζων μέλη διὰ τῆς σύριγγος, ἥτις ἦτο κατασκευασμένη ἐκ καλάμων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 230.

**καλαμό-φόρος**, ον, πρὸλ. **καλαμιοφόρος**.

**καλαμό-φυλλος**, ον, ὁ ἔχων φύλλα οἷα τὰ τοῦ καλάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 5, Γεωπ. 10. 44.

**καλαμῶδ**, περιδένω τεθραυσμένον ὅσπου διὰ καλάμων, Γαλην.

**II.** Παθ., ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, γίνονται καλάμη, κοινῶς «καλαμών», ὥστε σχεδὸν ἅμα τῷ καλαμοῦσθαι συνίστασθαι [ῆ] μικρὸν ὕστερον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 2, 4.

**καλαμῶδης**, ες, ὁμοῖος καλάμῳ, πλήρης καλάμων, τὰ καλαμῶδη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10., 6. 14, 2· καλ. λίμνη Ἀνθ. Π. 7. 365.

**καλαμῶν**, ὄνος, ὁ, τόπος πλήρης καλάμων, «καλαμῶνας», ὡσαύτως, καλαμῶν Λοβέκ. εἰς Φρύν. 167.

**καλαμωτή**, ἡ, ὁ ἐκατέρωθεν περὶ τὰ χεῖλη τῶν πλοίων φραγμός· Εὐστ. 1533. 51.

**καλάνδα**, ὦν, αἱ, τὸ Ρωμαϊκὸν Calendae, = **νομηνία**, τῇ νεῇ σελήνῃ ἢν Ἕλληνες μὲν νομηνίαν, Ρωμαῖοι δὲ καλάνδα καλοῦσιν Διον. Ἀλ. τ. 3, σ. 1638· καλάνδασι Σεπτεμβρίου ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 1151, κτλ., πρὸλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14, 10, κτλ., Πλούτ. Κικ. 2, κτλ.

**καλανδολόγειον**, τό, calendarium, καλενδάριον, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, Νικήφ. Κων/πόλεως 852Α.

**κάλανδρος**, ὁ, εἶδος κόρυδαλλοῦ, Ὀππ. Ἰξεν. 3. 15.

**καλάνι** ἀντὶ καλή, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1678.

**καλάπους**, οδος, ὁ, (κῆλον) καλαπόδι ὑποδηματοποιῶν, Πλάτ. Συμπ. 191Α:—ἐκ διορθώσεως ἐκ τοῦ Πολυδ. I', 141, ἀντὶ **καλόπους**, ἂν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ Β', 195, ὡς καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. 486, 6, φέρεται **καλόπους**—ὑποκορ. **καλαπόδιον**, τό, παρὰ Γαλην. 6, σ. 364, καὶ **καλοπόδιον** Σουῖδ., Μ. Ἐτυμ. 510, 46.

**καλαρῖνες** «ὄχετοί» Λάκωνες· Ἡσύχ.

**κάλαρις**, ὁ, μικρὸν πετηνὸν (ἄγνωστον) κατεσθιόμενον ὑπὸ τῶν γαμψονύχων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 17, 2.

**καλαρρυγαί** «τάφροι» Ἀμερίας· Ἡσύχ.

**καλάστρις**, ιος, ἡ, «χιτὼν θυσανωτὸς Αἰγυπτίος» (Πολυδ. Ζ', 71), κιθῶνας λινέους.. θυσανωτούς, τοὺς καλέουσι καλαστρίς Ἡρόδ. 2. 81· ἔχων καλάστριν Κρατίν. ἐν «Δηλιάσιν» 1· ὡσαύτως, καλαστρίεις κορινθιοσυργεῖς, ἃς ἐφόρουσιν οἱ Ἑβραῖοι, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525D—ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος. Πρὸλ. **τρυφοκαλάστρις**. **II.** **καλαστρίεις** ἐλέγοντο οἱ ἀποτελούντες ἐν ἐκ τῶν μαχητικῶν γενῶν ἐν Αἰγυπτῷ, οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλεῖνται.. Καλαστρίεις τε καὶ Ἐριοτύβεις Ἡρόδ. 2. 164, κτλ. (Κατὰ τὸν Herwerden γραπτέον **καλάσσης** διὰ τοῦ ἡ ὡς ἐν ἐπιγρ. Ἀνδαλίας τίτ. α 91 α C παρὰ Michel Re-

cueil d' Inscr. Gr. 694, 18, 19. **καλάτορ**, ορος, ὁ, Λατ. calator, ὑπηρέτης, θεράπων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5780.

**Καλαυρία** ἢ **Καλαύρεια** (Καλαυρεία Meisterh 240), ἡ, νῆσος πρὸ τῆς Τροιζῆνος Στράβ. 369· παρὰ Διον. Π. 499, χάριν τοῦ μέτρου Καλαύρια· ἐντεῦθεν, Καλαυρίτις λιθαργυρὸς, εἶδος λιθαργύρου (εἰσιδίου τοῦ μοιῶδου) ἐξαγομένον ἐκεῖθεν, Διοσκ. 5. 102 (ἀλλὰ κατὰ Sprengel Λαυρῖτις).

**καλαυρόπιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀρτεμίδ. 4. 72.

**καλαῦροψ** (οὐχὶ **καλάβροψ**, ῖδε ἐν τέλει), οπός, ἡ, ῥάβδος βουκολικῇ χρησιμεύουσα πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν βοσκημάτων εἰς τὴν ἀγέλην, ὅσον τις τ' ἐρρίψῃ καλαῦροπα βουκόλος ἀνήρ, «βουκολικὴν ῥάβδον» ἔστι δὲ ῥύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπήν ἔχον, ὅ ἔστι βάρος (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 845, πρὸλ. Ἀνθολ. Π. 6. 106, Πλαν. 74, Πολυδ. I', 131, κτλ. (Κυρίως **καλάφροψ**, ἐκ τοῦ **φρέπω**, ῖδε ἐν λ. **ρέπω**· τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι ἀγλόν).

**καλαφάτης**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλαφάτης, ὡς ἐπώνυμον, Κέδρ. II. 537.



καλαφάτσεις, ἢ, καλαφάτισμα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 658, 13, 675, 6.

καλαφατίζω, ἐκαλαφατίσαι, -ίσθη, -σμένος, ὡς καὶ νῦν, Νικητ. Χων. 717, 24, πρβλ. τὸ Ἱταλ. calafatare.

κάλαφος· ἀσκάλαφος. Μάγνητες· Ἡσύχ.

καλδάρον, τὸ, τὸ Λατ. caldarium, θερμαντήριον ἀγγεῖον, λέξης, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 670, 17.

καλεῖμενος· καλούμενος Ἐπιγρ. Δελφ. Colliz Gri. Dial. 2061, 9 καὶ ἄλλ.

κάλενον Αἰολ.=καλούντων.

κάλεσαι, Αἰολ.=καλέσαι, Ἀλκ. Ἀποσπ. 46. 1.

κάλεσις, εως, ἢ, ἴδε κλήσις, III, Διον. Ἀλ. II. 682, 5.

καλεσι-χορος, ον, μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ καλεσιχορος· προκαλῶν τὸν χορὸν ἢ καλῶν εἰς τὸν χορὸν, Βρόμιος Ὀρφ. Αἰθ. 712.

καλεστής, οὗ, ὁ, πρὸς ἐμπνευσίαν τῆς λέξεως κλητήρ, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θῆβ. 574—καλεστής, ἢ, ὄν, ἀντί κλητός, Γλωσσ.

καλεῦειν=καταλεῦειν· λιθοβολεῖν. Αἰολεῖς· Ἡσύχ.

κάλεχε· «κατάχειρο. Πάριος» Ἡσύχ.

καλέω, Ἐπικ. ἀπαρ. καλῆμεναι Ἰλ. Κ. 125: Ἰων. παρατ. καλέσσκον Ἰλ. γ' ἐνικ. κάλεσκε Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1514: μέλλ., Ἰων. καλέω Ἰλ. Γ. 383, Ἀττ. καλῶ Ἰλάτ. Συμπ. 175Α. Συμπ. 1. 15, κτλ., παρά μεταγεν. καλέσω (ἐγ-, παρα-) πηλ. ὁρεῖται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρὰ Δημ. 93. 16., 382. 7., 661. 9., (τὸ καλέσω ἐν Σοφ. Φιλ. 1452, Ἀριστοφ. Πλ. 964, κτλ., εἶναι ἀπὸ α' ὑποτακτ.): ἀορ. α' ἐκάλεσα, Ἐπικ. ἐκάλεσσα, κάλεσσα Ὀδ. Ρ. 379, Ἰλ. II. 693, (παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἐκλήσα, Νικ., Ἀποσπ. 22, Μουσαῖος 10): πρkm. κέκληκα:—Μέσ., μέλλ., Ἀττ. καλοῦμαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Ἐκκλ. 864· ἐπὶ παθ. ση-μασ., Σοφ. Ἠλ. 971:—παρὰ μεταγεν. καλέσομαι (ἐκ-, ἐπι-) πηθαν. ὁρεῖται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρ' Αἰσχίν. 24. 41, Δουκούριον 150. 6:—ἀορ. ἐκάλεσάμην, Ἐπικ. καλεσσάμην:—Παθ., μέλλ., κελήσομαι Ἰλ. Γ. 138, Αἰσχύλ. Θῆβ. 698, 840, κτλ. ὁ τύπος κληθήσομαι (εὐρισκόμενος ἐν τισιν ἀντιγραφοῖς τοῦ Εὐρ. ἐν Τρω. 13, καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 681D) εἶναι μεταγεν.: ἀορ. ἐκλήθησθαι, κτλ.:—πρkm. κέκλημαι, Ἐπικ. γ' κληθ. κελήσεται Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1128, Ἰων. κελέσεται Ἡρόδ. 2. 164· Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. κελήσάτο Ἰλ. Κ. 195· εὐκτ. κελήμην, κελήξο Σοφ. Φιλ. 119, κελήμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 253. (Ἐκ τῆς γ' ΚΑΔ παρὰ γονατὰ ὡσαύτως τὰ κλ-ητός, κλ-ητήρ, κλ-ησις, καὶ ἴσως τὰ κελ-ομαι, κελ-εύω, (κλύω, κλέος διαφέρουσι) Λατ. calare, cal-endae, con-cil-ium, cla-mare, καὶ ἴσως: cla-ssis, cla-ssicum· πρβλ. Γοτθ. la-thōns, ἀντι ga-la-thōns, (κλήσις) Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. la-dōn (laden)).

I. καλῶ, φωνάζω: 1) προσκαλῶ, εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ὀδ. Α. 90· ἐς Ὀλυμπόν Ἰλ. Α. 402· ἀγορήνδε, θάλαμονδε, θανάτονδε Ἰλ. Γ. 4. κτλ.: μετὰ μόνῃς αἰτ., ὅσοι κελήσάτο (ἀντί -ήντο) βουλήν, «ὅσοι κελήμενοι ἦσαν εἰς τὸ συμβούλιον» (Σχόλ.), Κ. 195· αὐτοὶ γὰρ κάλεον [ὥστε] συμμαρτιάσθαι Κ. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 466, Ἠλ. 996· κάλλεον τέ μιν εἰς ἕκαστος Ἰλ. Ψ. 203· ἐπὶ οἱ καλέσας Ὀδ. Ρ. 330, κτλ.:—ἀπολ., πρόσκαλῶ, Τραγ., κτλ. εἰς μαρτυρίαν Πλάτ. Νόμ. 937Α· ἐμὲ νῦν ἤδη καλεῖ ἡ εἰμαρμένη Πλάτ. Φαίδ. 115Α:—ὁ Ὀμ. συνη. ἔχει καὶ μέσ. ἀορ., καλέσασθαι τινα, καλέσαι τινα πρὸς ἑαυτὸν, Ἰλ. Α. 270, Ὀδ. Θ. 43, κτλ.: φωνῇ Ἰλ. Γ. 161· ἀγορήνδε λαὸν Α. 54. 2) καλῶ εἰς τὸν οἶκόν μου πρὸς εὐωχίαν, προσκαλῶ, Ὀδ. Κ. 231, Ρ. 382, κτλ. (οὐδαμῶς ἐν Ἰλ.)· βραδύτερον συνη. μετὰ προσδιορισμοῦ, καλ. ἐπὶ δεῖπνον, Λατ. vocare ad coenam, Ἡρόδ. 9. 16, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 30, κτλ.: ἐς θεοῖν Εὐρ. Ἰων 1140· ὑπὸ σοῦ κελήμενος Πλάτ. Συμπ. 174D, κτλ.: κληθέντες πρὸς τινα, εἰς τὸν οἶκόν τινας, Δημ. 402. 15· ὁ κελήμενος, ὁ κελήμενος εἰς Δεῖπνον, «καλεσμένος», Δαμόξ. παρ' Ἀθην. 102D. 3) ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 1. 44, Πινδ. Ο. 6. 99, Αἰσχύλ. Πρ. 71· ἰδίως κατὰ τὰς θυσίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 479· μάρτυρας κ. θεοὺς Σοφ. Τρ. 1248:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα Αἰσχύλ. Χο. 201, πρβλ. 216, Σοφ. Φιλ. 228· ὡσαύτως, μαρτυρία τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 486:—ἀλλὰ ἀρδὰς, ἄς σοι καλοῦμαι, τὰς ὁποίας ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον σου, Σοφ. Ο. Κ. 1385:—ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ θεοῦ, με ἐπικαλεῖται τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 174. 4) ὡς δικαστικὸς ὄρος, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, καλεῖν τοὺς ἀμφισβητοῦντας εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 406. 27, κτλ.: ὡσαύτως ἀπλῶς καλεῖν ὁ αὐτ. 407. 5, Ἀριστοφ. Σφ. 851, κτλ.: ἐάν μὲν καλέσῃ Δημ. 532. 20:—ὡσαύτως, ὁ ἀρχὼν τὴν δίκην καλεῖ Ἀριστοφ. Σφ. 1441· ἐν τῷ παθ., ἡ πατρόκτος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Σοφ. Ἀποσπ. 624· πρὶν τὴν ἐμὴν [δίκην] καλεῖσθαι, πρὶν ἢ εἰσαγγῆ, Ἀριστοφ. Νεφ. 780· καλούμενης τῆς γραφῆς Δημ. 1336. 10:—ἀλλὰ, 6) ἐπὶ τοῦ ἐνάγωντος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καλεῖσθαι τινα, ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Σφ. 1416, Ἐκκλ. 864, πρβλ. Δημ. 640. 23· ἀρλ. τινα ὕβριος Ἀριστοφ. Ὀρν. 1046· καλ. τινα πρὸς τὴν ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 914C· πρλ. κλητήρ, κλη-τεύω.

II. καλῶ διὰ τινος ὀνόματος, ὀνομάζω, ὄν Βριάρεων

καλέουσι θεοὶ Ἰλ. Α. 403, κτλ. (ἴδε ἐν λ. ἐπικλήσις, ἐπώνυ-μος)· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν Ε. 306· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς σφας καλούμεν Εὐμεινίδας Σοφ. Ο. Κ. 486, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 86, κτλ.:—ὄνομα καλεῖν τινα, καλῶ τινα μετὰ τὸ ὄνομα, εἰπ' ὄνομα, ὅτι σε κεῖθι κάλεον, μετὰ τὸ ὄνομα σὲ ὀνόμαζον ἐκεῖ, Ὀδ. Θ. 550, πρβλ. Εὐρ. Ἰων 259, Πλάτ. Κρατ. 483B, κτλ.: (καὶ ἐν τῷ παθ., ὄνομα καλεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 173, Πινδ. Ο. 6. 94)· οὕτως ἄνευ τοῦ ὀνόματος, τί νιν καλοῦσα δυσφίλης δάκος τύχηι; ἄν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1232· τοῦτο αὐτὴν κάλεον Καλλ. Ἀποσπ. 429· ὡσαύτως, τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκάλεσμεν, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα ἱμάτια, Πλάτ. Πολιτ. 279E· ἕκαστον τῶν ὀνομά-των οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς; ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 147D, Σοφ. 218C· (καὶ ἐν τῷ παθ., τύμῳ δ' ὄνομα σφ' κελήσεται—κυνὸς ταλαίνης σῆμα=τύμβος σὸς κελήσεται σῆμα κυνὸς ταλαίνης, Εὐρ. Ἐκ. 1271). 1) =κλέω, κλεῖω, φημί, ἔπαινω, τὴν σὴν πίστιν καλοῦντες Kaib. ep. 481, 1—Παθ., καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο Ἰλ. Β. 684· ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ κα-λέονται Ὀδ. Ο. 433:—ὁ καλούμενος, ὁ φέρων τὸ ὄνομα... ἐν τῇ Θεράπην καλευμένη Ἡρόδ. 6. 61· ὁ κ. θάνατος Πλάτ. Φαίδ. 86D· ἢ τινα Λατοῖδα κελήμενον ἢ πατέρος, «ἢ τινα τοῦ τῆς Ἀητοῦς παιδός, Ἀπόλλωνος ἀπόγονον κελήμενον ἢ καὶ νῦν αὐτοῦ... ἢ πατέρος, ἡγῶν τοῦ Διὸς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 119· οὕτως, καλεῖ-σθαι τινα ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 140. 2) ὁ παθ. πρkm. κέκλημαι ση-μαίνει ἐκω λάβεῖ ὄνομα, φέρω ὄνομα, καὶ συγχάσις σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ εἶμαι, ἰδίως (παρὰ ποιηταῖς) ἐπὶ προσώπων μεταβιβάτοντων εἰς ἕγγαμον βίον, οὐνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, διότι εἶμαι σύζυγος σου, Ἰλ. Δ. 61· φίλη κελήσῃ ἄκοιτις Γ. 138· αἱ γὰρ ἐμοὶ τοῖσδε πόσις κελήμενος εἴη, εἴθε τοιούτος ἀνὴρ νὰ ᾔτο σύζυγός σου, Ὀδ. Ζ. 244· ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κε-κλήσθαι ἄκοιτιν Ἰσ. Θ. 410· σὴ κελήμενη ἦν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 324· μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κελήμενος εἴην Ἰλ. Β. 260· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 2, 242, Σοφ. Ἠλ. 230, 336, κτλ.: εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κελήμενῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 161, κτλ.:—σπανίως κατ' ἐνεστ., αἱ γὰρ, ... τοῖος ἐὼν οἶός ἐσσι, ... παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρός καλέσσομαι, νὰ εἶχες τὴν θυγατέρα μου καὶ νὰ ᾔσκα γαμβρός μου, Ὀδ. Η. 313:—πρβλ. κηρύσσω II. 3.

3) ἐνταῦθα δύο ποιητ. συντάξεις πρέ-πει νὰ σημειωθῶσι: α) Ἀλεισίτου ἔνθα κολώνῃ κέκληται, ὅπου ὑπάρχει ὁ λόγος ὁ καλούμενος λόγος τοῦ Ἀλεισίτου, Ἰλ. Δ. 758· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνθ' Ἀρέας πόρον ἀνθρωποὶ καλέο-σιν, ἔνθα ὑπάρχει ὁ πόρος ὃν οἱ ἀνθρωποὶ καλοῦσι πόρον Ἀρέας, Πινδ. Ν. 9. 96, ἴδε Σχόλ., πρβλ. κλέω [Α], κελήσκω III, κλήζω II. 6) ἐπομένως ἐξητημένης προτάσεως ἡ ἀπαρ., μάρτυρος δ' ἐκάλεσσε μιν ἰσώνυμον ἔμμεν, τὸν ὀνόμασε μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, Πινδ. Ο. 9. 96· καλεῖ με, πλαστός ὡς εἴην πατρί, δηλ., καλεῖ με πλαστόν, Σοφ. Ο. Τ. 780· οὕτω, καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, λέγομεν ὅτι ὁ παραδιδὼν διδά-σκει, Πλάτ. Θεαίτ. 198B· οἱ δὲ τράγοι πίονες ὄντες ἤττον γόνιμοι εἰσιν (ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμύπελους ὄταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι, λέγουσιν ὅτι...) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 14, 18· πρβλ. ὀνομάζω II.

κάλη, κᾶλητης, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κηλ-, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639.

κᾶλη, [ᾶ], ἢ, ὄγκωμα, κύρωμα, ἴδε ἐν λ. κήλη.

καλήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ καλέω, Ἰλ. Κ. 125.

καλῆ-ήμερος, ον, ἔχων καλὰς ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας, Ἀνθ. Παλ. 9. 508.

καλήμι, Αἰολ. ἀντὶ καλέω, (Schmidt ἀντὶ «καλημενὴ καλεῖ σαφῶς» Ἡσύχ.) Σαπφώ 1. 16, ἴδε Schäfl εἰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 352.

κᾶλητωρ, ορος, ὁ, (καλέω) ὁ καλῶν, ὁ συγκαλῶν, Λατ. calator, κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, «ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα ἀπὸ τοῦ βοᾶν τὸν ὄχλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 577:—ἀλλ' ὡς κύριον ὄνομα ἐν Ο. 419.

καλῖα, Ἰων. καλῖη, ἢ, φυλὴν κατοικήα, καλύθη, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 372, 501, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 170, Δ. 1095· ἰδίως ἀποθήκη, σιτοβολών, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 299, 305· φωλεὰ πτηνοῦ, Θεόφρ. 29. 12, Ψευδο-Φωκυλ. 79, Λοκκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 29, κτλ.:—ὡσαύ-τως, ἐξυλινος στήθος περιέχων ἀγαλμα θεοῦ, ἡ σπῆλαιον, Πανός.. καλῖη Ἀνθ. Π. 6. 253.—Καθ' Ἡσύχ.: «καλῖα» νοσισαὶ ἐκ ξύλων καὶ ξυλινὰ τινα περιέχοντα ἀγαλματῖα εἰδῶλων, δηλοῖ δὲ καὶ σκητὴν (ἢ οἰκίαν). Πρβλ. καλῖός. [ἔ παρ' Ἠσ., κλ.: ἀλλὰ ἔ παρὰ Θεοκρ. καὶ Ψευδο-Φωκυλ.].

καλῖας, ἄδος, ἢ, = τῷ προηγ., καλύθη, Ἀνθ. Π. 11. 44, Πλούτ. 2. 418Α· ναφίδιον, Διον. Ἀλ. 3. 70, Πλούτ. Νομ. 8, κτλ.

καλῖδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ καλῖα, Εὐπολῖς ἐν «Αὐτολύκῳ» 5 (Πολυδ. Γ', 161).—Καθ' Ἡσύχ. «καλῖδια» ἔντερα. Κύπριοι..

καλῖθος· «οἶνος. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

καλῖκιος, οἶ, ἴδε ἐν λ. κᾶλκιος.

καλινδέομαι, ἀποθ. μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν τῆς μετοχ. ἀορ. καλινδῶνθεῖς ἐν Συναστ. Ἐπιστ. 32), διαφέ-ρον ἀπὸ τοῦ κυλινδῶμαι μόνον κατ' ἔχον (πρβλ. ἀλινδᾶω)· κυλίωμα, Λατ. volutari, ἐν τῇσι στοιχίσι ἐκαλινδᾶετο Ἡρόδ.



3. 52· ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσλήθοντων, Θουκ. 2. 52· ἐπὶ πτηνῶν, καλ. ἐν τῇ γῇ, καλ. τοῖς πτεροῖς πρὸς τὴν κόνιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 5., 9. 7, 2· βρύσαισι Πλουτ. Τιμολ. 28·—μεταφ., ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλ. Δημ. 403. 19· ἐντετυθεν, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἰς τι, διέρχομαι τὰς ὥρας ἐν τινι, διατρίβω, Lat. versari in aliquo re, ἐν τῷ περᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5 (ἀλλ. κυλινδόμεαι)· περὶ τὰ δικαστήρια καλινδεσθαι Ἰσοκρ. 295B· καλ. ἐπὶ τοῦ βήματος, Δατ. in foro versari, ὁ αὐτ. 98C (Βεκκῆρος κυλ-)· ἐν ἀγοραῖς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 27· κατηλείοις Συνέσ. ἐνθ' ἄνωπ.

καλινδύθρα, ἡ, = ἀλινδύθρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἔπποι ἐκυλινδοῦντο μετὰ τὴν γύμνασιν (πρβλ. ἐξαλίω), Αἰλ. π. Ζ. 3. 2.

καλινδύθης, εὼς, ἡ, = κυλινδύθης, βόλος κύβου, Ἀλκίφρ. 3. 42. κάλινος, ἡ, ον, (κάλον) ἐλίνος, Δυκόφρ. 1418, Ποιητῆς ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοτ. Ὀρ. 1283 Σχολίους.

καλίωμα· «καλούμαι. Δωρεῖς» Ἡσύχ.

κάλιον· «ἐυλαρίον. βακτηρίδιον» Ἡσύχ.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

κάλινος, ὁ, καλῶν, οἰκίσκος, Ἐπίγρ. 21 Αhr.

καλλιθελάφρος, ον, ἔχων καλὰ, ὠραῖα βλεφαρὰ, ὠραίους ὀφθαλμούς, Εὐρ. Ἰων 189.

καλλιθελάφρον, ὁ, ὡς οὐσιασ., καλλιθελάφρον (δηλ. φάρμακον), τό, βαρὴ τῶν βλεφάρων καὶ βλεφαρίδων, Διοσκ. 1. 86, Γαλην., τ. 13, σ. 260, Πλὴν.

καλλιθέας, ον, ὁ, καλῶς, ἡρώως ἡγῶν, αὐλὸς Σιμωνίδ. 56, Σοφ. Τρ. 640, Ἀριστοτ. Ὀρν. 682.

καλλι-θολος, ον, βόλου ὄνομα ἐν τῇ κυβείᾳ, καλὸς, ἐπιτυχῆς βόλος, ἐπιτυχὲς βέβημον τοῦ κύβου, Πολυδ. Ζ', 204.

καλλίθετος, ον, ἔχων καλὰς βοσκὰς, Νόνν. Δ. 36. 59.

καλλίθετρος, ον, μετ' ὠραῖα, πυκνὰ, «φροντωτά» ἄνθη, ἡ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς ἀνθέων ἐκ μιᾶς βίτης, ὁ καλλίθετρος κατ' ἤμισρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 682.

καλλίθεωλος, ον, ἔχων καλοὺς βόλους, εὐφορον γῆν, ἄστρ. Εὐρ. Ὀρ. 1382.

καλλιγάληνος [ᾱ], ον, ὠραῖος ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτοῦ, πρόσωπα καλ. Εὐρ. Τρ. 831.

καλλιγάμος, ον, εὐτυχῆς ἐν τῷ γάμῳ, καλλιγάμοις λέκτροις Ἀνθ. Π. 9. 765.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητῆς π. Βοταν.



**καλλιέλαιος**, ἡ, ἡ ἡμερος ἐλαία, ἀντίθετον τῷ ἀγριέλαιος, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 6, 4, Καίν. Διαθ.—ὡσαύτως ὡς ἐπὶ, ὁ παράγων καλὸν ἔλαιον, καὶ γεννῆσεται ἡ ἐλαία πολυφόρος καὶ καλλιέλαιος Γεωγ. 9. 8., 9. 10, 6.

**καλλιέπεια**, ἡ, καλλιλογία, Ἀθαν. Π. 952C, Γρηγ. Νύσ. τ. 2. σ. 384D, Εὐστ. Πονημάτ. 318, 80.—Καθ' Ἡσύχ. «καλλιέπεια» καλλιλεξία.

**καλλιπέομαι**, μετὰ κεκαλλιεπημένων φράσεων περιαιτολογῶ ἢ μεγαλορρημονῶ, κ. ὡς... εἰκότως ἀρχομεν Θουκ. 6. 83· εἰ δοῦλος καλλιπεῖτο, μετεχειρίζετο γλαφυράν, κεκαλλιεπημένην φράσιν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεῖστοι περὶ τὰς δίκας καλλιπεύονται, μεταχειρίζονται μετὰ καλλιπέας ὅπως ἀποδείξωσι τι, Πλάτ. Ἰππαρχ. 225C.—Παθ., λόγοι κεκαλλιεπημένοι ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 17B, πρβλ. Εὐστ. Ἐγκώμ. Κωνστ. ἐν τῷ προλόγῳ.

**καλλιπέης**, ἐς, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφραδής, εὐρήμων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 49 (ἐπὶ τοῦ Ἀγάθωνος), 60, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18, Ἡσύχ. ἐν λ. εὐρήμων.

**καλλιέργεια**, ἀπεργάζομαι τι καλῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, καὶ τὴν μίαν τοῦ παντός συμπνοίαν καὶ ἁρμονίαν καλλιέργουσα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀρεοπαγ.—**καλλιέργημα**, τὸ, καὶ **καλλιέργεια**, ἡ, ὥραία ἐργασία, Εὐστ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 31, 2.—Ἰδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 398.

**καλλιέργος**, ὁν, καλῶς εἰργασμένος, Πλάτ. παρὰ Φίλωνι 2. 490, 610.

**καλλιέρειω**, Ἰων. **καλλιρέω** (Δινδ. περὶ Διαλ. Ἡρόδ. XXXVII) πρμ. **κεκαλλιέρηκα**, ἴδε Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12· (ἱερὸν). Ἐχω εὐνοϊκὰ σημεῖα ἐν τινι θυσίᾳ, λαμβάνω καλοὺς οἰωνοὺς ἐπὶ τινι ἐπιχειρήσει, Λατίν. litare, perlitare, ἐπὶ προσώπου, κἀν καλλιέρητε γὰρ τταν ἀγαθὸν πέμπετε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακονομένῳ» 4, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12, κτλ. οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 6. 82, Ἰσοκρ. 308A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ. παρ' Ἡρόδ. 7. 113, ἐς τὸν (δὴλ. ποταμὸν)... ἐκαλλιρέοντο σφάζοντες ἵππους,—τὸ ἐς τὸν συναπτέον τῷ σφάζοντες. 2) μετ' αὐτ., θυσιάζω μετὰ καλῶν οἰωνῶν, ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνὸν Θεόδωρ. 5. 148· καλλιερεῖν βούυν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Saurp. κοινῶς: καὶ ἄλλ' ἱερεῖα)· ἐαυτὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 69· ἀπολ., κ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἰππαρχ. 3, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 791A—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 1181.—Παθ., ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 1. 8.

**II** ἐπὶ αὐτῆς τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνοὺς, εἶμαι εὐόλιωνος, καλλιρησάντων τῶν ῥῶν (οὕτως ὁ Λίθιος, litato, perlitato) Ἡρόδ. 9. 19· καλλιρῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο [τὰ ἱρά], αἱ θυσίαι δὲν παρέχον καλοὺς οἰωνοὺς, ἥσαν ἐπιμόνος θυσοόλωνος, ὁ αὐτ. 7. 134· ὡς σφὶ ἐκαλλιέρεε [τὰ ἱρά], τὸ πρόσω ἐπορεύοντο ὁ αὐτ. 9. 19· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐκαλλιέρεε [τοῖσι Πέρσῃσι] ὥστε μαχεσθαι αὐτοῖς 38· οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαδιδάσκειν μιν ὁ αὐτ. 6. 76· κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τοῦτο ἔχει ἐν 9. 39, καλὰ ἐγίνετο τὰ ἱρά· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17.—Καθ' Ἡσύχ.: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρῆσθαι).—Κατὰ Σουῖδ. «Ἑλληνες δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν ὅταν δαίμονι τινὶ θύσαντες αἰσίων ἐπιτυχῶσι σημείων ἐν τῷ ἥματι τοῦ ἱερίου».

**καλλιέρημα**, τὸ, εὐόλιωνος θυσία, «θυσία εὐπρόσδεκτος» Ἡσύχ.—προσέτι **καλλιέρησις**, εὖως, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 55.

**καλλιέρυγης**, ἐς, καλῶς ἐξευφρμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 278.

**καλλιέριος**, ὁ, ἡ, ὁ καλὴν φορὸν ζώνη, γυναικὲς Ἰλ. Π. 139, Ω. 698, Ὀδ. Ψ. 147, κ. Ἡρα Βακχυλ. V. 87.

**καλλίης**=**καλλίας**, πῆλκος, ὅπως τις καλλίης κάτω κύπτων Ἡρώδ. III. 41.

**καλλιθέμεθλος**, ὁν, ἔχων καλὰ θεμέλια, Μουσαῖος 71.

**καλλιθρίξ**, τρίχος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας ἢ ὥραιαν χαίτην, καλλιτρίχας ἵππους Ἰλ. Ε. 323, Ὀδ. Γ. 475, κτλ. ἐπὶ προβάτων, ἔχων ὥραιον ἔριον, καλλιτρίχα μῆλα νομεύων Ὀδ. I. 336, πρβλ. 469.

**καλλιθύτιος**=**καλλιέρω**, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρεινόμενον Ἀνθ. Π. 6. 240.

**καλλιθύτος**, ὁν, ὁ εὐοίωνως θυσιασθεὶς, αἶγες Ἑλλ. Ἐπιγρ. 872.

**καλλικαρπῆω**, φέρω καλὸν καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 2, Γεωπον. 3. 3, 6.

**καλλικαρπία**, ἡ, ὥραιότης καρποῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 4, 1.

**καλλίκαρπος**, ὁν, ἔχων ὥραιον καρπὸν, πλούσιος εἰς ὥραίους καρπούς, ἀγροκόρπος, τῆς καλλικάρπου Σικελίας Αἰσχύλ. Πρ. 369, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 464· Συγκρ.—ἄλλος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 1· Ὑπερβ.—ὁστατος τόπος Πολύβ. 5. 19, 2. 2) ἐπὶ δένδρων, μῆλας Εὐρ. Βάκχ. 108, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10.

**καλλικέλαδος**, ὁν, καλῶς, ὥραϊα ἔχων, εὐφρωνος Σουῖδ.

**καλλικέρα**, ας, ἡ, ἔχουσα καλὰ κέρατα, θηλ. τοῦ ἔπορ., καλ-

κέραν δάμαλιν Βακχυλ. 18, 24 (ἐκδ. Blass), πρβλ. ὑψικέραν αὐτόθι 15. 22.

**καλλιέρως**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ κέρατα, Ἀνθ. Π. 7. 744., 9. 603.

**II**=**αἰγόκερος**, Γαλην. τ. 13. 355.

**καλλιλάδος**, ὁν, καλοὺς ἔχων κλάδους, Κ. Μανασσ. Χρον. 106, 129.

**καλλίκοκκος**, ὁν, ἔχων ὥραίους κόκκους, ῥόα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2.

**Καλλικολώνη**, ἡ, (ὥραϊος λόφος), τόπος πλησίον τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Σιμόντος, Ἰλ. Υ. 53, 151—ὡς ἐπὶ, **καλλικόλωνος** λόφος Δημήτρ. Σκήψιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Υ. 53.

**καλλικύμας**, ὁ, καλλιτρίχος, καλλικύμαν πλόκαμον Εὐρ. I. A. 1080.

**καλλίκομος**, ὁν, ὁ, ἡ, ἔχων ὥραιαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. I. 449, Ὀδ. Ο. 58, Πινδ. Π. 9. 184· Ὀραι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 75, πρβλ. Θ. 915· Χάριτες Ἀριστοφ. Εἰρ. 798:—ἐπὶ δένδρων, ἔχων ὥραϊα φύλλα, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 88.

**καλλικοτταβέω**, =καλῶς κοτταβίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 482.

**καλλίκρεας**, γεν. κρέως, τό, =πάγκρεας, καλλίκρεας, ἔπερ ἔνιοι πάγκρεας ὀνομάζουσι Γαλην. τ. 2. 781, Θεοφρ. Πρώτοσπ. σ. 8, πρβλ. μεσεντέριον.

**καλλικρήδεμνος**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν κρήδεμνον, ὥραϊον κάλυμμα κεφαλῆς, ἄλοχος Ὀδ. Δ. 623.

**καλλικρήνος**, ὁρ. κρήνος, ὁν, ἔχων καλὴν κρήνην, Πινδ. Ἀποσπ. 211.

**καλλίκρουνος**, ὁν, =τῷ προηγ., καλλίκρουνος Δίρκη Νικήτ. Χρον. 3. 1.

**καλλίκεντος**, ὁν, καλῶς ὥκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νόνν. Δ. 26. 85.

**καλλιλαμπέτης**, ὁν, ὁ, ὁ καλῶς λάμπων, Ἥλιος Ἀνακρ. 25.

**καλλίλεκτέω**, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 55, Διογ. Λ. 5. 66.

**καλλίλεξία**, ἡ, καλλιέπεια, Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 306, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 383, Ἡσύχ. ἐν λ. καλλιέπεια.

**καλλιλογέω**, λέγω, ἐκφράζω τι γλαφυρῶς, με κομψὰς φράσεις, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 3 (ἐν τῷ Παθ.)—μεταχειρίζομαι φράσεις ὥραϊας πρὸς κάλυψιν κακοῦ πράγματος, καλλιλογεῖτε καὶ εἰρωνεύεσθε. ὦ Μινυῖνες, ὄνομα καλὸν ἐργῶ περιθέντες ἀνοσίῳ ὁ αὐτ. 8. 32.—Μέσ., Λουκ. Τζέ. 35.

**καλλιλογία**, γλαφυρότης ὕψους, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16.

**καλλιμάρτυς**, ὕρος, ὁ, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαρτυρήσας, Μωκλίου τοῦ καλλιμάρτυρος Νικήτ. Χρον. σ. 379C, κλ., Ἡρωδ. 186.

**καλλιμασθος**, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα καλοὺς μαστοὺς, Ἰω. Μαλά. 101, 17.—**καλλιμαστος**, Τέεζ. Μεθ' Ὀμ. 506.

**καλλίμαχος**, ὁν, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαχόμενος, Διῶαν. 1. 616.

**καλλίμηρος**, ὁν, ἔχων καλοὺς μηρούς, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 992.

**καλλίμορφος**, ὁν, καλῶς ἐσχηματισμένος, δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1155· χορδὰς τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 925· ὁ καλὸς τῆς μορφῆς, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιδλέπτους ταῶς Ἀντιφάνης ἐν «Ομοπατρίσις» 1. 5.

**καλλίμος**, ὁν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ καλός, δῶρα Ὀδ. Δ. 130, Θ. 439· οὐρός Δ. 610· χρόα, ὅπα κάλλιμον Δ. 529, Μ. 192.

**καλλίνικος**, ὁν, ὁ καλῶς βέων, καλλίμορος, Κληρύδα Εὐρ. Μήδ. 835, πρβλ. Ἀλκ. 589.

**καλλίνικος**, ὁν, (νίκη), ἐνδόξως νικήσας, ἐνδόξως θριαμβεύων, Ἀρχιλ. 106, κτλ.: κύδος καλ., ἡ δόξα λαμπρὰς νίκης, Πινδ. I. 1. 13, πρβλ. 5 (4). 68· καλλίνικος ἄρμασι ὁ αὐτ. Π. 1. 60· μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Εὐρ. Μήδ. 765, πρβλ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 151C.—ἐπιθετικὸν τοῦ Ἡρακλέους, Ἀρχιλ. ἐνθ' ἀνιοτέρῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2385· τοῦ Ἀπόλλωνος, Müller Archäol. d. Kunst 2 361· Σελεύκου τοῦ Β', Πολύβ. 2. 71, 4, Στράβ. 750, κτλ.: ἐπὶ ἄλλων βασιλέων, Μιονητὴ 4, σ. 456· περὶ τῶν χριστιανικῶν μαρτύρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8625, κ. ἄλλ. **II** κοσμῶν ἢ ἐξυψῶν τὴν νίκην, μέλος, ὕμνος Πινδ. Π. 5. 143, Ν. 4. 26· ὥδῃ, μουσα Εὐρ. ἐν Ἡδ. 865, ἐν Φοιν. 1728· στέφανος ὁ αὐτ. ἐν I. T. 12.—τὸ καλλίνικον, ἡ δόξα τῆς νίκης, Πινδ. Ν. 3. 31· οὕτως, καλλίνικος (ἐξυπακ. ὕμνος) ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 3· καλλίνικον φέσεται Εὐρ. Μήδ. 45· τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 180· ὡσαύτως, τὰν Ἡρακλέους καλ. [ῥῆδην] ἀείδω αὐτόθι 681· πρβλ. τῇνελλα.

**II** τὸ καλλίνικον, μέλος τι πρὸς αὐλὸν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.—Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλίνικος» ὄνομα κυρίου. καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερθέρου ἀναγωγῇ, ἡ νικητὴς.

**καλλιονία**, ἡ, καλὴ ποιότης οἴνου, Γεωγ. 6. 3, πρβλ. 5. 2. 19.

**καλλιον**, οὐδέτ. τοῦ καλλίων, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. καλός Γ.

**Καλλιόπη**, ἡ, (ἐκ τοῦ ὄψ, ἡ καλὴν ἔχουσα φωνήν) ἡ πρώτη τῶν Μουσῶν κατὰ Ἀπολλόδωρον, πρώτην Καλλιόπην, εἶτα Κλειώ



κτλ. Ἀπολλοδ. 1, 3, 2· ἡ Ἐπική Μούσα, ἡ ἐξεχούσα πασῶν τῶν ἁλ-  
λων Μουσῶν, Καλλιόπη θ'. ἡ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπα-  
σέων Ἦσ. Θεογ. 79, Ὀμ. Ὑμν. 31. 2.—Καλλιόπεια, Ἀγαθ.  
Προοίμ. Ἀνθ. 107.—ὡς ἐπὶ, κούρα καλλιόπα, ἐπὶ τῆς Ἥχους,  
Θεοκρ. Fist. 19.

καλλ-ούλος, ὁ, ὡς τὸ οὔλος καὶ οὔλος, ὕμνος εἰς τὴν Δι-  
μητρα, Σῆμος ὁ Δάμιος παρ' Ἀθην. 618E.

καλλιῶ, κάμνω τι ἔτι ὠραιότερον.—Παθ., τί ἐκαλλιῶθη-  
σαν μαστοί σου; Έβδ. (Ἄσμα Ἄσμ. Δ', 10).

καλλίπαις, παιδός, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραία τέκνα, εἰ μὴ σε Λητώ  
καλλιπαις ἐγένετο Τραγ. παρὰ Γαλήν. 11. 483· καλ. πότιος  
Δισχύλ. Ἀγ. 762· καλ. στέφανος = στέφανος τῶν παίδων, Εὐρ.  
Ἦρ. Μαιν. 839· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγους, Πλάτ. Φαῖδρ. 261A,  
Ἀριστ. παρὰ Αἰλ. ἐν Ποικ. Ἰστ. 1. 14, Ἀριστείδ. 1. 235. II.

καλλιπάρης, ὁ, ἔχων ὠραίας παρεάς, Χρυσήϊδα καλλι-  
πάρηον Ἰλ. Α. 143· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης Ὀδ.  
Ο. 123· Λητοῖ.. καλλιπαρήν Ἰλ. Ο. 607· ἐτ' ἀγετο καλλι-  
πάρων [ἢ καλλιπαχυν] κόραν Βακχυλ. XIX. 4 Blass. κτλ.—  
καλλιπάρειος παρὰ Πολουδ. Β', 87.

καλλιπάρθενος, ὁ, ἔχων ὠραίας παρθένους, δηλ. νύμφας, Νε-  
λλου.. καλ. ῥοαί Εὐρ. Ἑλ. 1· δέξη καλ., λαιμὸς καλῆς παρθέ-  
νου, ὁ αὐτ. ἐν I. A. 1574. II. παρὰ μεταγεν., = καλὴ παρθέ-  
νος, Λοδίκ. εἰς Φρύν. σ. 600.

καλλιπέ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κατέλιπε, ἀπαρ. καλλιπέειν, ἴδε  
καταλείπω.

καλλιπέδωλος, ὁ, ἡ, ἔχων, φορῶν καλὰ πέδιλα, Ὀμ. Ὑμν. εἰς  
Ἑρμ. 57.

καλλιπέπλος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν καλοὺς πέπλους, φορῶν καλὰ ἐνδύ-  
ματα, ἐπὶ γυναικῶν, Πινδ. Π. 3. 43, Εὐρ. Τρω. 339.

καλλιπέταλον, τό, τὸ ὠραία ἔχων πέταλα ἢ φύλλα φυτῶν,  
τὸ πεντάφυλλον, Διοσκ. 4. 42 (ἐκ τῶν νόθων).

καλλιπέτηλος, ὁ, εὐπέταλος, Ἀνθ. Π. 9. 64., 10. 16.

καλλιπήχυς, ὁ, γυν. εως, ἔχων ὠραῖον πῆχυν, καλ. βρα-  
χίον Εὐρ. Τρω. 1194· ἔχων ὠραῖους βραχίονας, παρθένον καλ-  
λίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον Ἀλκίφρων 3. 67.

καλλιπλόκαμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖους πλοκάμους, Δημήτηρ  
Ἰλ. Ε. 326· ἔστι καλλιπλόκαμψ Σ. 407· Ἑλένα Πινδ. Ο. 3.  
2· Περσίδες Εὐρ. I. Δ. 1040· χρυσέαν ἄρνα καλλ.. ὁ αὐτ. ἐν  
Ἠλ. 705.

καλλιπλούτος, ὁ, ἔχων καλόν, πολὺν πλοῦτον, πόλις Πινδ.  
Ο. 13. 159.

καλλιπνοός, ὁ, συνηρ.-πνοους, οὖν, καλὴν πνοὴν ἐκπέμ-  
πων, καλῶς ἡγῶν, αὐλὸς Τελέστης παρ' Ἀθην. 617B.—ὡσαύτως  
ἐπὶ ὁσμῆς, ἡδύπνοος, εὐώδης, «κρίνα» ἀνθη καλλιπνοα» Ἡσύχ.

καλλιπόλις, εως, ἡ, ὠραία πόλις, Πλάτ. Πολ. 527C· συνηρ. ὡς  
κύριον ὄνομα, Ἡρόδ. 7. 154, κτλ.

καλλιπών, Ἐπικ. ἀντὶ κατέλιπον, ἴδε καταλείπω.

καλλιπόνος, ὁ, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, Παύλου Σιλ.  
Ἐκφρ. 138.

καλλιπόταμος, ὁ, ἔκ καλῶν ποταμῶν, καλλιπόταμος ὕδα-  
τος νοτις Εὐρ. Φοίν. 645.

κάλλι-ιππος, ὁ, ἔχων ὠραῖους ἵππους, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγρ.  
Πονημάτ. σ. 4.—καλὸς ἵππευς, Ἑκκλ.

καλλιπρεπής, ἔς, κάλλει διαπρέπων, εὐπρεπής, ὠραῖος, Εὐσέβ.  
II. 1328B.

καλλιπρόδατος, ὁ, ἔχων καλὰ πρόδατα, Ἡσύχ. ἐν λ. εὐρηνος.  
καλλιπρόεδρος, ὁ, καλὸς πρόεδρος, καλλιπρόεδρος, καλὲ μου  
πρόεδρος, Μιχ. Ψέλλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάβ. τ. Ε', σ. 468.

καλλιπρόσωπος, ὁ, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, Φιλῶς παρ'  
Ἀθην. 564E.

καλλιπρώρος, ὁ, (πρῶρα) ἔχων ὠραῖαν πρῶραν, ἐπὶ πλοίων,  
τὸ καλλιπρώρον Ἀργεὺς σκάφος Εὐρ. Μῆδ. 1335:—μεταφ.,  
ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, ὠραῖος, Δισχύλ. Θῆβ. 533.  
στόμα καλλ.. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 235.—Καθ' Ἡσύχ.: «καλλιπρώρον  
εὐπρόσωπον».

καλλιπύγος, ὁ, ἡ, = καλὴν στήν πυγὴν ἔχων, Κερκιδῆς παρ'  
Ἀθην. 554D· ὄνομα περιφήμου ἀγάματος τῆς Ἀφροδίτης ἥδη ἐν  
Νεαπόλει εὐρισκομένου, Müller Archäol. d. Kunst 377. 2.

καλλιπύλος, ὁ, ἔχων ὠραία πύλας, Θῆβη Ἀνθ. II. παράρτ. 16.

καλλιπύργος, ὁ, ἔχων ὠραῖους πύργους, ἄστρ. Εὐρ. Βάκχ.  
1202· τὰ καλλ. πεδία, περὶ τῶν Θηβῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 618·  
καλλ. σοφία, ὕλη, ἔξοχος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1024.

καλλιπύργωτος, ὁ, = τῷ προηγ., πόλις Εὐρ. Βάκχ. 19.

καλλιπύλος, ὁ, ἔχων ὠραῖους πύλους, Πινδ. Ο. 14. 2.

καλλιρέθερος, ὁ, ἔχων ὠραία ρεῖθρα, κρήνη Ὀδ. Κ. 107·  
Ἰστρος Ἦσ. Θ. 339· Δίρκα Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 784.

καλλιρέως, ἴδε καλλιτέρως.

καλλιρύας, ὁ, = καλλιρύκκος, Ἀλφειὸν παρὰ καλλιρύαν  
Βακχυλ. X, 26· Λοῦσον ποτὶ καλλιρύαν αὐτόθι 96.

καλλιρύος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ καλλιέρρος, δ ἴδε.

καλλιέρραδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥάβδον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἀκα-  
λαυρόπις· (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt φέρεται καλλιέρραδος  
ἀντὶ καλλιέρραδος).

καλλιέρρειρος, ὁ, ἔχων καλὰ ρεῖθρα, ῥέων τῷ λόγῳ κατὰ  
πηγάδα καλλιέρρειρον Ν. Χων. σ. 148. 16, ἐκδ. Β.  
καλλιέρρημονέω, ὁμιλῶ μετὰ καλλιέρρημοσύνης, Εὐστάθ. 829.  
51, κτλ.

καλλιέρρημοσύνη, ἡ, γλαφυρότης γλώσσης, καλλιέπεια, Διον.  
Ἀλ. π. Θουκ. 23, Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 27. II. γλώσσα ἀλαζο-  
νική, μεγαλορρημοσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 21. 2.

καλλιέρρημων, ὁ, ἐπὶ λέξεων, καθαρὰ καὶ καλλιέρρημων  
λέξεις, καλὴ καὶ γλαφυρὰ ἐν τῇ ἐκφράσει, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 3 καὶ  
16, (τ. 5, σ. 12 καὶ 101, 12) ἐκδ. Reisk.

καλλιέρρος, ὁ, ποιητ. ὡσαύτως καλλιέρρος (ἴδε κατωτ.)—  
καλῶς ῥέων, ὕδωρ, κρουνός Ἰλ. Β. 752, Ω. 147· ποταμοὶ κατὰ  
στόμα καλλιέρροιο Ὀδ. Β. 441· κρήνην.. καλλιέρρον Ρ. 206·  
πηγὴ Δισχύλ. Πέρσ. 201:—μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλλιέρροισι  
πνοαῖς Πινδ. Ο. 6. 143.—Θηλ. Καλλιέρρῳ, μία τῶν Ὠκεανίδων,  
Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 419, Ἦσ. 288, κτλ.:—ἀλλὰ Καλλιέρρῳ,  
ὡσαύτως, περίφημος κρήνη ἐν Ἀθήναις, παρὰ μεταγενετέροις Ἐν-  
νεάκρουτος (ἀλλ' ἦδη πάλιν Καλλιέρρῳ), Θουκ. 2. 15, Πλάτ.  
Ἀξίλογ. ἐν ἀρχ.—Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιέρρῳ (δι' ἐνὸς ρ) κρήνη ἐν  
Ἀθήναις».

καλλιστάδιος, ὁ, ἔχων ὠραῖον στάδιον, Εὐρ. I. T. 437.

καλλιστάφυλος, ὁ, ἔχων ὠραίας σταφυλάς, Ἡσύχ. ἐν λέξ.  
ἐριστάφυλον.

καλλισταχῦς, ὁ, ἔχων, παράγων καλοὺς στάχους, καλλισταχῦ  
γαῖα Χρησμ. Σιθουλ. 11 (9). 118. 177, 241.

καλλιστεῖον, τό, (καλλιστεῖω) βραβεῖον καλλονῆς, Εὐρ. I. T.  
23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 1· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. I.  
130· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, = ἐριστεῖα, βραβεῖον ἀνδρείας ἢ  
γενναϊότητος, Σοφ. Αἰ. 435.

καλλιστερονος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖον στῆθος, Νόνν. Δ. 5. 553.

καλλιστευμα, τό, ὑπέροχον κάλλος, Εὐρ. Ὀρ. 1639. II.  
τὸ ἐκλεκτότατον κάλλος, περὶ τῶν Φοινισσῶν αἰτίνας ἥσαν ἐκ τῶν  
κάλλει προσχουσῶν παρθένων, Εὐρ. Φοίν. 215· τὰ δευτερεῖα καλ-  
λιστευμάτων Λυκόφρ. 1011.

καλλιστεύω, (καλλιστός) εἶμαι ὁ κάλλιστος, ὁ ὠραιότατος, Ἡρόδ.  
1. 196, 4. 72, 163, 180, 6. 32, Εὐρ. Τρω. 227· μετὰ γεν., καλ-  
λιστεύσει πασέων τῶν γυναικῶν Ἡρόδ. 6. 61, πρὸς 7. 180·  
—ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ, δῶρ' ἂ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν  
ἀνθρώποις Εὐρ. Μῆδ. 947, πρὸς Βάκχ. 407, Ἰκπ. 1009.

καλλιστέφανος, ὁ, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ καλῶς ἐστέμμενη,  
ἡ φορούσα καλὸν στέφανον Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 252, 296· ἐπὶ τῆς  
Ἥρας, Τυρταῖος 1· εὐφροσύνη Εὐρ. Βάκχ. 376. II. καλλ.

ἐλαία, ἡ ἀγρία ἐλαία ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνοντο οἱ στέφα-  
νοι τῶν νικητῶν, Ἀριστ. π. Θουμαστ. 51. 1, Πλουσ. 5. 15, 3.

καλλιστό-κροτος, ὁ, κροτῶν, ἡγῶν κατὰ κάλλιστον τρόπον,  
Νικητ. Εὐρ. 2. 320.

κάλλιστος, ἡ, ὁ, Ὑπερβ. τοῦ καλός· ἴδε καλός Β.

καλλιστρούθια, τὰ, ὄνομα εἰδῶς σῦκου, Ἀθην. 75E.

Καλλιστό, οὗς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος, Εὐρ. Ἑλ. 375 (ἐν  
τῇ κλητ. Καλλιστοῖ), μεταβληθεῖσα εἰς ἄρκτον, Πανσ. 1. 25, 1,  
κτλ. καὶ σχετιζομένη πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀρκτοῦ, Ἦσ. παρ'  
Ὶγίνω ἐν Ποιητ. Ἀστρ. 2. 1, Οὐεργιλ. Γεωγρ. 1. 138, κτλ.: εὐρηται  
ἀεῖσται ἐν ἀγέσει μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὁ τάφος αὐτῆς ἦτο παρὰ  
τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Καλλιστῆς, Πανσ. 8. 35, 8· πρὸς  
καλός I. 2, καὶ ἴδε Müller Proleg. Mythol. σ. 75· ὁ Δισχύλ.  
ἔγραψε δρᾶμα καλούμενον Καλλιστώ.—Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιστώ  
γυναικεία θεὸς ἐρωτικῇ, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτως».

καλλισύνθετος, ὁ, καλῶς συνθετεμένος, Θ. Σουδ. σ. 615.

καλλισφύρος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρά, καλ-  
λισφύρου ἔνεκα νύμφης Ἰλ. I. 560 (556), πρὸς Ε. 319, Ὀδ. Ε.  
333· Νίκη Ἦσ. Θ. 384, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «καλλισφύρος καλὴ,  
ἀπὸ μέρους εὐρυθμὸς».

καλλιστενία, ἡ, ἡ καλλονὴ τέκνων, εἰς ἔριμ ἀφικομένην  
Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας Παρθέν. 33.

καλλιτέκνος, ὁ, ἔχων ὠραία τέκνα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 622.—  
Συγκρ., καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιδόης Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1·  
Ὑπερβ., καλλιτεκνοτάτος Πλουτ. Αἰμιλ. 5.—καλλιτέες, ἡ,  
Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 186

καλλιτεχνέω, κατασκευάζω τι καλῶς μετὰ πολλῆς τέχνης, καλ-  
λιτεχνικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 153. 72· Ὀλυμπιοδωρὸν Ὑπόμνημ. εἰς  
τὸν Ἑκκλήσιαστ. σ. 636D.

καλλιτέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐστ. 318, 66.

καλλιτέχνης, ὁ, ὁ καλὸς τεχνίτης, καλῶς ἐργαζόμενος, Ἀνα-  
κρέωντ. 4. 1· πληθ. -τέχνεις Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 796.

καλλιτεχνία, ἡ, κομψότης, ἡ τελειότης τῆς τέχνης, Πλουτ.  
Περικλ. 13, Ἀθην. 191B.

καλλιτέχνος, ὁ, ἡ, καλός, ἐπιδέξιος, τεχνίτης, ἐπιτέλειος κατα-  
σκευαστὴς κομψῶν τεχνουργημάτων, Στράβ. 41, 757.



καλλιτόκεια, ἡ, ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. τοῦ ἐπομ., Ὀπκ. Κιν. 1.6.  
καλλιτόκος, ον, = καλλιτεκνον, Χριστοδ. Ἐκφρ. 132.  
καλλιτοξος, ὁ, ἡ, ἔχων ὠραῖον τόξον, Εὐρ. Φοίν. 1162.  
καλλιτράπεζος [ἄ], ον, ἔχων ὠραῖαν πλουσίαν τράπεζαν, Καλ-  
λας ἡ Διοκλῆς ἐν «Κύκλωσι» 2, Ἀμειβίας ἐν «Σφενδόνη» 1.  
καλλιτρέχον, τό, = καλλιφύλλον, Διοσκ. 4.136, Αἰλ. π. Ζ. 1.35.  
καλλιτρέχον, ον, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ καλλιθρύξ, Ὀπκ.  
Κ. 1. 321.

II. παράγων ἄφρονον κόμην, κάμνων τὰς τρίχας  
ὠραίας, Διοσκ. 1. 178.  
κάλλιψ, Ἐπικ. ἀντὶ κάλλιπε, δηλ. κατέλιπε.  
καλλιφανής, ἔς, = τῷ ἐπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 120Α.  
καλλιφεγγής, ἔς, φέγγων καλῶς, ἡλίου σέλας, Ἐως Εὐρ.  
Τρω. 860. Ἰππ. 455. ὡς καλλιφεγγή λαμπράδ' ἐλλίσσων φλο-  
γός ἡλιε θεοδέκτης παρὰ Στωβ. 9. 10. 8. ἀνθός παρ' Ἀθην. 680B.  
καλλιφθογγος, ον, ὠραῖα ἡχῶν, κιθάρα, φῶδ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.  
350, Ἰων 169. Ἰστοί ὁ αὐτ. Ι. Τ. 222.

καλλιφλοῦς, ὁ, ἡ, ἀναδίδων καλὴν, εὐσώων φλόγα, πέλανος  
Εὐρ. Ἰων 706.  
καλλιφύης, ἔς, ἔχων καλὴν ἀνάστημα ὁμότροφος ἦνθεε  
Νύμφαις καλλιφύης Νίκαια Νόνν. Δ. 15. 171.  
καλλιφύλλον, τό, εἶδος μικρᾶς πτερίδος, Ἰππ. 1226E. τὸ αὐτὸ  
ὀνομάζεται προσέτι καλλιτρίχον καὶ ἀδιαντον, «καλλιφύλλον  
(καλλιφύτον, Κύην)» ἔπερ καλλιτρίχον καὶ ἀδιαντον ὀνομάζεται  
Γαλην. τ. 19, σ. 107, 11, ἐκδ. Κύην.

καλλιφύλλος, ον, ἔχων ὠραία φύλλα, Ἀνακρέοντ. 45. 3. πῖθαν.  
γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 3, 2 (ἀντὶ καλῶφυλλος).  
καλλιφύτευτος, ον, καλῶς πεποιημένος, Νικήτ. Χρον. 21. 9.  
καλλιφύτος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 47. 38.  
καλλιφωνῶς, προτέρω τι μετ' εὐφωνίας, Εὐστ. 664. 41.  
καλλιφωνία, ἡ, ὁ δὲ εὐφωνία, ἀντὶ τῷ κακοφωνία καὶ  
δυσφωνία, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 1. 5., 4. 1, Δουκ. Ἀλ. 22. 2)  
λαμπρότης φωνῆς Ἐπιφάν. 1. 564A.  
καλλιφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φωνήν, ὑποκριταί Πλάτ. Νόμ.  
817C.

καλλιχείρ, χειρὸς, ὁ, ἡ, με καλὰς χεῖρας, ἄλλη δ' ἐγύμνου  
καλλιχείρας ὠλένας Χαίρημον παρ' Ἀθην. 608C.

καλλιχέλωνος, ον, «καλλιχέλωνος» ὁ δολοῦς, εἶχε γὰρ τὸ νό-  
μισμα χελώνην ἐπιεχαραγμένην Ἡσύχ.—ἐν τοῖς Εὐπρόκιδος Εἰ-  
λωσιν εἰρηται ὀδολὸν τὸν καλλιχέλωνον» (Εὐπρόκιδος ἐν «Εἰλωσιν»  
4) Πολυδ. Θ. 74, πρβλ. χελώνη VI, Müller Aegin. σ. 95.  
κάλλη-ιχθύς, υος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ ἀθιάς  
καὶ καλλιώνυμος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 282C, ἡ Ἀριστοτέλης δὲ  
καὶ καρχαρόδοντα εἶναι τὸν κάλλιχυν σαρκοφάγον τε καὶ συναγχα-  
ζόμενον αὐτόθι D. (Ἀριστ. Ἀποσπ. 297), «Δωρίων δὲ ἐν τῷ περὶ  
ἰχθύων διαφέρειν ἥσιν ἀθία καὶ κάλλιχυν» Ἀθην. 282E.—Περὶ  
τοῦ τόνισμοῦ τοῦ κάλλιχθους ἴδε Ἀρκάδ. σ. 92, 6.

καλλιχοίρος, ον, ἐπὶ τῆς ὕδης, γουρούνας, ἡ γεννώσα κα-  
λοὺς χοίρους, εἰσὶ δὲ τῶν ὡν αἰ μὲν εὐθὺς καλλιχοίροι μόνον, αἱ  
δὲ ἐπαυξάνόμεναι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 29.

καλλιχορος, ον, ἐπίθετον μεγάλων πέλων, Ὀδ. Α. 581 (ἐθα  
ἴδε Nitzsch), Ὀμ. Ὑμν. 14. 2, Πινδ. Π. 12. 45. ἐς καλλιχορον  
Καλυδῶν Βακχ. V. 106, ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ δ' αὐτ. X.  
32 Blass, Σικωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 212; Εὐρ. Ἡρακλ. 359, εἶναι  
δὲ Ἐπικ. τύπος τοῦ καλλιχορός; ἔχων ὠραίους τόπους, ὡς τὸ  
εὐρύχορος ἀντὶ εὐρύχωρος. II. ἀνήκων ἡ ἀρμόδιον εἰς  
ὠραίους χοροὺς ἡ ὀρχήσεις, στέφανοι, αἰδοῖ Εὐρ. Φοίν. 787,  
Ἀποσπ. 462. τρόπον τὸν καλλιχορώτατον Ἀριστοφ. Βάτρ. 451:  
—ὁ κάλλιχορος, ἱερὰ τίς πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσίαν, ἡ πηγὴ τῶν  
καλῶν χορῶν, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 273, πρβλ. Εὐρ. Ἰωνά 1075,  
Ἰκέτ. 392, 620. 2) καλὸς ἐν τῷ χορῷ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος,  
Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 690. καλλ. δελφίνες ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 1454.

καλλιχρόος, ον, ἔχων καλὸν, ζωρὸν χρῶμα, ἀνθεσί ναρκί-  
σου καλλιχρόου (δ. γραφ. καλλιχρόου, ἀλλ' ὁ Meineke ἐξέδω-  
κεν: ἀνθεσί ναρκίσσου καὶ λειρ(ίου) Κύπρια ἔπη παρ' Ἀθην. 682F.  
καλλιχωρία, ἡ, ὠραιότης, καλλονὴ χώρας, καλλιχωρία, διάφ.  
γραφ. ἐν Διοδ. 1. 30, ἀντὶ κάλλει χώρας.

καλλίων, ον, γεν. ονος, Σὺγκρ. τοῦ καλός ἴδε καλός B.  
καλλιωρία, ἡ, ἐπὶ τοῦ καιροῦ, καλός, εὐδὸς καιρός, Θ. Στουδ.  
σ. 1312, ἐκδ. Μί.

καλλιώτερον, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 4. 118, ἀντὶ κάλλιον.—  
καλλιώτερα ἀντὶ καλλίω διάφ. γραφ. ἐν Γεωπον. 2. 23, 9.

καλλιώνυμος, ον, ἔχων ὠραῖον ὄνομα: ὡς οὐσιαστικ., εἶδος  
ἰχθύος, οὐρανοσκόπος, Ἰππ. 357. 43, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13,  
3, Μένανδρ. ἐν «Ἀνατιθεμένη» 2.—Καθ' Ἡσύχ.: «καλλιώνυμος  
εἶδος ἰχθύος, μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος  
ἔτασαν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς» ὁ αὐτ. ἐν λέξ. φαμιμοδύτης λέγει:  
«ἰχθύς, δὴ καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν».—Ὁ οὐρανοσκόπος  
κατὰ τὸν Κοραῖν, ὑπὸ μὲν τῶν Βυζαντινῶν νῦν καλεῖται βέτρα-  
χος, ὑπὸ δὲ τῶν Σμυρναίων βούφος (χρῶ. μπούφος) κελ. ἴδε  
μακρὰν σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκράτ. σ. 68, 69 κέξ.

καλλωνή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σπανιώτερος τύπος τοῦ κάλλος, Ἡρόδ.

3. 106., 7. 36, Ἰππ. 22. 26, Εὐρ. Τρω. 977, Βάκχ. 459, I. A.  
1308, Πλάτ. Συμπ. 206D.

καλλοποιός, ὁ, ἡ, παράγων κάλλος, Πλωτίνος σ. 1323 Creuz.  
καὶ δι' ἐνός λ, «τοιοῦτον δὲ δὴν (τὸ δίκαιον μέτρον) καλοποιόν ἐστὶ  
τῆς ψυχῆς» Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. τ. 1, σ. 327.

κάλλος, εος, ἄττ. ους, τό, (καλός):—εὐμορφία, ἐπὶ τοῦ Γα-  
νυμήδους, κάλλεος εἵνεκα οἶο Ἰλ. Υ. 235. ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. I.  
130, κτλ. ἐν Ὀδ. Σ. 192, κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα  
καλὰ κἀθηρεν ἀμβροσίῳ, οἷω Κυθέρεια χρίεται. [ἡ Ἀθηνᾶ  
κατέστησε τὸ πρόσωπον τῆς Πηνελόπης λαμπρὸν μὲ ἀθάνατον κάλ-  
λος, μὲ τὸ ὅποιον ἡ Ἀφροδίτη ἀλείφει ἐαυτήν,—ἐνθα τὸ χρίεται  
ἐκαμε καὶ αὐτὸν τὸν Voss νὰ ἐκλάβῃ τὸ κάλλος ὡς μύρον τι· ἀλλ'  
ὁ Ὀμηρος θεωρεῖ τὸ κάλλος ὡς τι ἐξωτερικόν, ἐπιχειρόμενον εἰς τὸν  
ἄνθρωπον, ἐστὶ δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμβρόσιον ἀλληγορικῶς ἡ ἐπι-  
πολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια] (Εὐστ.)  
[πρβλ. χάρις I] οὕτω, κάλλει τε στίλβων καὶ εἰμασί Ἰλ. Γ. 392;  
κάλλει καὶ χάρισι στίλβων Ὀδ. Ζ. 237. πρβλ. Ὀμ. Ὑμ. εἰς Δῆμ.  
277.—συχναίως ὡσαύτως παρὰ Τραγ. καὶ πελολόγοις, γυναικε ..  
κάλλει ἀμώμω Δισχὺλ. Πέρσ. 185. ἀντίθετον τῷ αἰσχος, Πλάτ.  
Συμπ. 204A. τῶν ἔργων τὸ τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος, Ἰσοκρ.  
240B. χώρα κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα υπερφέρουσα Ἡρόδ. 8.  
144, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 157E. ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 17. κάλλος  
τῆς ψυχῆς, τῶν μεθρημάτων Πλάτ. Πολ. 444D, Γοργ. 475A.  
ἐς κάλλος ἀσκεῖ, προσπαθεῖ νὰ φαίνεται ὠραία, νὰ ἐπιδεικνύῃ  
τὸ κάλλος αὐτῆς, Εὐρ. Ἡλ. 1073. οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας δαί-  
μων διδωσιν· ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1201. ἐς κάλλος ζῆν, χάριν  
ἡδονῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 33. ἀλλά, ὁ εἰς κ. βίλος, ἀντίθετον τῷ  
αἰσχροῦργία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγρο. 11, 6:—συχν. ἐν τῷ πληθ., κατὰ  
τε σωματικὴν κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν .. ἀρετὴν ἐλ-  
λογίμοι τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε Πλάτ.  
Κριτίας 112E, 115D, κτλ. κάλλος, γλαφυρότης ὕφους, Λαγγίνος 5.  
1. 2) ὡς συγκεκριμένον, ἐπὶ προσώπων, καλλονή, ὠραιότης,  
Σοφ. (ἴδε ἐν λ. ὕπουλος), Αἰλ. π. Ζ. 17. 23. τὸ πλεῖστον ἐπὶ  
γυναικῶν, τὴν θυγτέρα, δεινὸν τι κάλλος καὶ μέγεθος Ξεν.  
Κύρ. 5. 2, 7. Γαλάτεια, κάλλος Ἐρώτων Φιλῶς. 8. Ἐλένη  
καὶ Ἀἰδᾶ καὶ Ὀλῶα τὰ ἀρχαῖα κάλλη Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 18.  
1, πρβλ. Εἰκ. 2. ὡς ὁ Τερέντιος (ἐν Εὐνούχῳ 2. 2, 70) λέγει forma  
ἀντὶ formosa puella. 3) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὠραία πράγ-  
ματα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὑφάσματα, ἐν ποικίλοις .. κάλλεσιν  
βαίνειν Δισχὺλ. Ἀγ. 923. βάπτειν τὰ κάλλη Εὐπρόκιδος ἐν Ἀθήλ.  
45. πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 110A, Κριτίαν 115D, Πολυδ. Ζ. 64,  
Ἡσ. ἐν λ. κυπαρίττων ὕψη καὶ κάλλη Πλάτ. Νόμ. 625B. κάλ-  
λα κηροῦ, ὠραῖα ἔργα ἐκ κηροῦ, δηλ. κηρήθραι, Ἀνθ. Π. 9. 363,  
15. καλλὴ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἱερῶν Δημ. 35. 15. κάλλη  
οἰκοδομημάτων = καλὰ οἰκοδομήματα Πλουτ. 2. 409A, πρβλ.  
935, Δίων Κ. 65. 16.—Ὅρα ὡσαύτως κάλλαια.

καλλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ κάλλος, Εὐρ. Ὀρ. 1388, Ἐλ.  
383. κάλλ. ἐπέων Δημόκρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 48.

καλλυντήριος, ον, ἀνήκων ἡ ἀρμόδιον εἰς τὸ καλλύνειν, «καλ-  
λυντήρια» κόσμητήρια Ἡσύχ. τὰ καλλυντήρια, ἐορτὴ κατὰ τὴν  
19ην τοῦ Θεοργλιώους, ὅποτε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ νέου ἐκαλ-  
λύετο, δηλ. ἐκοσμεῖτο, Φώτ., Ἐτυμολ. Μ. 487. 13. πρβλ. πλυν-  
τήρια.

καλλυντής, οὔ, ὁ, ὁ καλλύνων, «κουρεύς» Ἡσύχ.  
καλλυντρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμόν, σάρωτρον, «σκοῦ-  
πα», Πλουτ. Δίων 55, Κλήμ. Ἀλ. 238. II. κόσμημα, Ἀνώνυμ.  
παρὰ Σουῖδ. «καλλυντρα» σκόλοπες, χάρακες, κοσμητήρια Ἡσύχ.

III. ἀγνώστος θάμνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 21, 1.

καλλύνω [ῶ], (καλός) ἐξωραίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 713. 6, κτλ.:—  
καθαρίζω καλῶς, σαρῶν, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9. 1. ὡς φαίνεται καὶ  
καλλύνηται [ἢ πλατεῖα] Πολυδ. 6. 33, 4. μεταφ. νέων ψυχὰς  
καλλύνειν (κακκονεῖν ἐκδ. Δινδορρ.) Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2.  
959B. ἀλλ' ἐν βίῳ Κλεομ. 2, ὑπάρχει τὸ αἰκάλλειν καὶ ἐν 2.  
235F. Καναεῖν, «ὁ τις παρῆγει τρέπειν εἰς τὸ κακκονεῖν (του-  
τέστι κατακονεῖν ἢ κατακονᾶν)» Κοραῖς εἰς Πλουτ. Κλεομ.  
ἐνθ' ἀνωτ. (τ. 5. σ. 356). 2) μεταφ. ὡσαύτως, προσπαθεῖ νὰ  
δῶσιν καλὴν ὄψιν εἰς κακὸν πρᾶγμα, ὅταν ἐν κακοῖσι τις ἀλούς  
ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 496. πρβλ. Πλάτ.  
Νόμ. 944B. 3) Μέσ., καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἐν τινί,  
ἐπομένον εἰς .. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολ. 20C. ἐπὶ τινι Αἰλ. Ποικ. Ἰστ.  
3. 39. πρβλ. καλλωπίζω II. 2.

καλλύσμα, τό, σάρωμα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. σάρματα: μηδὲ τὰ  
καλύσματα φέρειν ἐπὶ τὰ σήματα Inser. Gr. Anl. ἐκδ.  
H. Roehl 1882.

καλλωπίζω: μέλλ. -ισω, (ὥψ):—κυρίως, κάμνω τὸ πρόσωπον  
ὠραῖον ἐντέθειν, δίδω ὠραῖαν ὄψιν εἰς τι πρᾶγμα, καλλύνω, κοσμῶ,  
καλλ. ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 408B, πρβλ. 409C. τὴν πόλιν, ὡς-  
περ γυναικα Πλουτ. Περικλ. 12. τὸ λογικὸν Ἀρρ. Ἐπικτ. 3.  
1, 26.—Παθ., οἰκία .. διαπάνη κεκαλλωπιμένη Ξεν. Ἰέρ. 11,  
2, πρβλ. Οἰκ. 9, 4. τὴν δ' ἐτέραν (δηλ. γυναικα) .. κεκαλλω-  
πιμένην τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκώτερον τε καὶ ἐρυθρότερον



τέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 22.

II. Μίσ., κοσμῶ, καλλωπίζω ἑμαυτὸν, κάμνω ἑμαυτὸν ὠραῖον, Πλάτ. Συμπ. 174A. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ὑπερῆκνεύομαι ἐπὶ τινι, νομῶν δὲ καὶ εὐχαρμόνουν, ὡς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονησάσα δουλεύειν ἐτοίμη Πλάτ. Φαῖδρ. 252A, Πολιτ. 405A, Ξεν. Ἀγισ. 11, 11· περὶ τίνος Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 1, 11· ὡσαύτως, καλλ. ὅτι., Πλάτ. Πρωτ. 317C· ὡς., μετὰ μετοχ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52C, ἐν Θεαιτ. 195D·—ἀπολ., κάμνω ἐπιδείξιν, ἐπιδεικνύομαι, «καμαρώνω», ὅταν μάλιστα καλλωπίζεται, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 10, 5.

3) προσποιῶμαι ὅτι δὲν θέλω, «κάνω νάξια», τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας Πλάτ. Πρωτ. 333D· παῦσαι πρὸς με καλλωπιζόμενος Φαῖδρ. 236D· μετ' ἀπαρ., λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος, προσποιούμενος ὅτι ἀποδοκιμάζει, ὅτι δὲν θέλει, Πλουτ. Καῖσ. 28, πρβλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 19.

καλλῶπισμα, τό, κόσμημα, στολισμός, τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνήματα Πλάτ. Γοργ. 492C· καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργός Πλουτ. Λυκούργ. 9, κτλ. ἐπὶ λόγου, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 46.

καλλωπισμός, ὁ, τὸ καλλωπίζεσθαι, ἐπιδεικνύσθαι, Πλάτ. Πολ. 572C, Κρατ. 414C, 426D· ἐπὶ ἵππου, «καμάρωμα», Ξεν. Ἰππ. 10, 16.

II. διακόσμησις, διάκοσμος, Ἰππ. 19. 45· εἰς καλλωπισμόν, πρὸς στολισμόν, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 23· καλλωπισμοὶ περὶ τὸ σῶμα Πλάτ. Φαῖδ. 64D.

καλλωπιστέος, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ., ὃν δεῖ καλλωπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. I. 560A.

καλλῶπιστῆς, οὗ, ὁ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν καλλωπίζων ἑαυτὸν, ὁ πολὺ κομψεύμενος, ἀντίθετον τῷ φιλόκαλος, εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστῆς Ἰσοκρ. 7D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 7.

καλλωπιστήριος, ἡ, ὄν, = καλλυντήριος, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 14· ἡ καλλωπιστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, καλλύνειν, Γαλῆν 14, σ. 766.

καλλωπιστρια, ἡ, θηλ. τοῦ καλλωπιστῆς, Πλουτ. 2. 140B.

καλο-αγόραστος, ὄν, «καλοαγόραστος», καλῶς ἀγορασθέν, εὐθηνόν, Ζωναρ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐωνον, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει εὐαγόραστος.

καλο-δάμων [δῶ], ὁ περιπατῶν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων ἐχόντων ἐξέχουσάν τινα θέσιν διὰ τὸν πόδα, Λατ. grallator, Μανέθων 4. 287 [ἐνθα καλοδάμων χάριν τοῦ μέτρου].

καλοθασία, ἡ, τὸ βαδίζειν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, Μιχαήλ Ψελλ. ἐν σημειώσει Piers. εἰς Moir. 64.

καλοθάστακτος, καλῶς βασταζόμενος, εὐφόρητος, Σχόλ. εἰς Δισχὺλ. Ἐπτ. ἐπὶ Θιβ. 644.

καλοθατέω, βαδίζω ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.:—καὶ καλοθατέω, ου, = καλοθάμων, Μανέθων 5. 146.

καλόθετος, ὄν, ὁ ζῶν εὐπρεπῶς, Πλούτου Ἀλ. Ἀποτελ. 2.

καλοθουσία, ἡ, = εὐθουσία, Γλωσσ.

καλογένειος, ὄν, ἔχων καλὰ γένεα, Ἡσύχ. πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἡϋγένειος.

καλόγερος ἴδε καλόγηρος ἐν τέλει.

καλογηρέδιον, τό, ὕποκορ. τοῦ καλόγηρος, εἰρωνικῶς λεγόμενον, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Ε', σ. 367· πρβλ. τὸ ἐπόμε.

καλογήριον, τό, περιφρονητικὸν ὑποκορ. τοῦ καλόγηρος, «παλροκαλόγερος», Βίος Νεῖλου Νεωτ. 161C.

καλογηρίζειν ἀντὶ καλογηρίζετον, τό, = τῷ προηγ., Βίος Νεῖλου Νεωτ. 100A, Πτωχοπρ. Β', 477 (ἐν Ἀτάκτ. Κοραῖ τ. Α', σ. 31).

καλόγηρος, ου, ὁ, = εὐγῆρος, εὐτυχῆς ἐν τῷ γῆρατι. Συνήθως ὡς ἐπώνυμον διδόμενον εἰς μοχάουος ἀνευ διακρίσεως ἡλικίας, Παλλὰδ. Λαυσ. 1058B, 1113D, 1236A·—ἀπαντᾷ καὶ καλόγηρος, Ζωσιμᾶς 1693B·—καλογηρικὸς, ἀνήκων εἰς καλόγηρον, καλογηρικῇ, ἡ, ὁ βίος τοῦ καλόγηρου, Νικήτ. εἰς Μανουήλ 4. 6, κτλ.

καλογηραῖα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μονάζουσα, μοναχῇ, ἴδε Δουκάγγ. καλόγηρος, ους, ὁ, ἡ, καλλίφωνος, Σουῖδ. ἐν λέξ. κρήγυον, ἐνθα φέρεται καλογήρυον ἡμαρτημένως.

καλόγλωττος, ὄν, = εὐγλωττος, Κωστ. Μανασσ. Χρον. 78C.

καλογνώμων, ὄν, γεν. ὄνος, ἔχων καλὴν γνώμην, καλὸν φρόνημα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223·—οὐσίασι, καλογνωμοσύνη, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 66.

καλόγραφος, ὄν, καλῶς γεγραμμένος, βιβλίον Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθ. τ. Α', σ. 50.

καλοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος ἀρετῆς, Ἐπιστ. π. Τίτον 6', 3.

καλοειδής, ἔς, ἀνήκων εἰς καλὸν εἶδος, Σώπατρ. ἐν Ρήτορσιν (Walz) 8. 56, 14.

καλοεἰμῶν, ὄνος, ὁ, ἡ, καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. λιναγερωτομένην (ἐνθα ἐν τῇ ἐκδ. Μ. Schmidt: κακοεἰμῶν).

καλοέργαστος, ὄν, καλῶς εἰργασμένος, «εὐεργῆς γῆ, εὐτορος, καλοέργαστος» Ζωναρᾶς.

καλοεργάτις, ιδος, ἡ, ἡ καλὰ ἔργα ποιῶσα, Πορφυρ. Ἄντρ. Νυμρ. 30.

καλοεργός, ὄν, ὁ τὸ καλῶν ποιῶν, ἀγαθοεργός, Μανέθων 1.256. καλοῦθεις, ἡ, χρηστότης ἥθους, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 67·—καλοῦθης, καλοῦθεις, χρηστός τὸ ἥθος, Μ. Ἀντων. 1. 1, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 232.

καλοθέλεια, ἡ, τὸ θέλειν τὸ καλόν, Παλλὰδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 50.

καλοθελής, ἔς, εὖ διακείμενος, εὖνους, Πέτρ. Ἀντιοχ. 805C. —Ἐπίρρ. καλοθελῶς Λεόντ. Κύπρ. 1736A.

καλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, = καλλέθριξ, Ἡρῶδ. Ἐπιμερ. 166, κλ. καλ-οιῶνιστος, ὄν, εὐοῶνιστος, εὐοῶνος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 721.

καλοκαθαίω, εἶμαι καλοκάγαθος, καλοκαγαθεῖν ἀσκουίντας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1 (σ. 529), ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεγκ

καλοκαγαθία, ἡ, ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή τοῦ καλοῦ καγαθοῦ (ἴδε καλοκάγαθος), εὐγένεια, χρηστότης, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 16, Πολυδ. Α', 13, 4, καὶ συχν. ἐν ἐπαινετικαῖς ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1388, 1368, 1450, κ. ἄλλ.) τῆς πόλεως καλ. Δημ. 157. 9· ἀντίθετ. τῷ κακία, πονηρία, Ἰσοκρ. 2, Β, Δημ. 777. 5· τῷ βραδουργία, Ξεν. Ἀγισ. 11. 6.

καλοκαγαθικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀρμόζων εἰς καλὸν κάγαθόν, ἔντιμος, Πολυδ. 7. 12, 9. —Ἐπίρρ. -κῶς Πλουτ. Φωκ. 32. 2) ἔχων κλίαιν εἰς καλοκαγαθίαν, ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 3, 2. 225F, Μουσάνιος παρὰ Στοβ. 414. 8, ἐν τῷ Συγκρ.

καλοκάγαθος, ὄν, ἐπιθετικὸς τύπος πρῶτον ἀπαντῶν παρὰ Πολυδ. Α', 11 (διότι παρ' ἀπασιν τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι φέρεται διηρημένως: καλὸς κάγαθος)· ὁ τύπος οὗτος, ὡς φαίνεται, προέκυψεν ἐκ τοῦ καλοκαγαθία. —Αἱ φράσεις: καλὸς κάγαθος, καλοκάγαθοι φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐλέγοντο περὶ τῶν εὐπατρίδων ἢ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, Λατ. optimates, ὡς τὸ Ἀρχ. Γαλλ. prudhommes, Γερμ. gute Männer, κτλ., Ἡρόδ. 1. 30, Ἀριστοφ. Ἰππ. 185, 735, κ. ἄλλ., Θουκ. 4. 40., 8. 48, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9, Κύρ. 4. 4, 23, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 4, κτλ. πρβλ. ἀγαθὸς καὶ ἴδε Welcker προοίμ. εἰς Θεογν. σ. liiii· ὡσαύτως, καλοὶ τε κάγαθοι Ξεν. Ἀν. 4. 1, 19·—ἀλλὰ βραδύτερον ὡς παρ' Ἀριστ. (Μεγ. Ἠθ. 2. 9, 2, κτλ.), καλὸς κάγαθος ἐσήμαινε τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸν ἔχοντα πάντα τὰ προσόντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατετραμμένον ἄνθρωπον, τὸν τελείως σπουδαῖον· ἐλέγετο προσεῖτε ἐπὶ ἰδιότητων καὶ ἐνεργειῶν, κτλ., οὐδὲν καλὸν κάγαθόν εἰδέναι Πλάτ. Ἀπολ. 21D· καλὰ τε κάγαθὰ ἔργα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· οὐκοῦν ἡ μὲν μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ κάγαθῇ; Πλάτ. Δάχ. 192C· μαντεύεται Δημ. 1466, ἐν τέλ. περὶ στρατοῦ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6· περὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ τι καλὸν κάγαθόν ἐστιν αὐτόθι 7. 2, 12· τὰ καλὰ καὶ τάγαθα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 23, πρβλ. Κύρ. 2. 1, 17· ἐν τῷ Ὑπερβ., ὅ τι κάλλιστον καὶ ἀριστόν ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 1, 9., 5. 6, 28·—σπάνιος μετὰ λέξεων παρεμπιπτουσῶν ἐν τῷ μεταξὺ, ἦν καὶ καλός, ὡδέσποτα, καὶ ἀγ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξενοφ. κ. μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγ. Πλουτ. Λυκούργ. 25. —Ἐπίρρ. -θως Συλλ. Ἐπιγρ. 2139b. 33 (προσθῆκαι) 2379.

καλοκαιρία, ἡ, καλὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις, Μελάμπ. π. Παλμῶν 493 Franz. ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τῆς λέξεως καλοκαιρία ἐρμηνεύει τὸ εὐετηρία·—καλοκαιρίζω, διέρχομαι τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 74, 15·—καλοκαιρινός, ἡ, ὄν, καὶ νῦν, Ἰππιατρ. σ. 271·—καλοκαιρίον, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 29, Θεοφάν. 326, ἴδε Δουκάγγ. —καλοκαίριν Πτωχοπρόδρ. 1. 68.

καλόκαρπος, ὄν, εὐκαρπος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 310, ὅπερ ἴσως διορθωτέον καλλίκαρπος.

καλοκαρδία, ἡ, «καλὴ καρδιά», = εὐθυμία, Achmes Εἰσαγ. εἰς Ἀστρολ. Δουκαγγ.

καλοκαρδιάζω, «καλοκαρδίζω», εὐφραίνω τινά, Δαμασκηνοῦ Στουδίτου Ὀμιλ. 23.

καλόκαρφωτος, ὄν, «καλὰ καρφωμένη», πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ εὐγλωττος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 58.

καλοκέραστος, ὄν, καλῶς κεκερασμένος, «εὐζωρον καλοκέραστον» Ζωναρᾶ Λεξ. —ὁ Ἡσύχ. τὸ εὐζωρον ἐρμηνεύει: «εὐεραστον».

καλοκῆρυξ, ὕκος, κῆρυξ τοῦ καλοῦ, Ἰωάν. Μον. 301C.

καλοκοίμητος, ὄν, καλῶς κεκοιμημένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9873, πρβλ. 71, -82.

καλοκοπέω, κόπτω ξύλα, «καλοκοπῆσαι» ξυλοκοπῆσαι. ἡ σχοινοκοπῆσαι Ἡσύχ.

καλοκτιστος, ὄν, καλῶς ὠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νικ. Χων. Χρον. σ. 372, 27.

καλολάγξ, ἔγγος, ἡ, καλὸν πετράδιον, ὠραία φηρίς, «λλθοι.. ὅμοιαι καλολάγξιν, αἷς παίζουσιν αἱ κόραι» Τζέτζ. Ἰστ. 7. 254.

καλόλογος, καλῶς ὁμιλῶ, Εὐστ. 1177. 5· καὶ καλόλογία, ἡ Achmes 158, Ἡσύχ. Wakef.

καλομήχανος, ὄν, (μηχανή) καλῶς μηχανώμενος, Ἡσύχ. Wakef.

κάλον, τό, ξύλον ἄλλ' ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ., κᾶλα = ξύλα, τευᾶχια ξύλων πρὸς καυσίν, κάγκανα κᾶλα Ὀμ. Ὑμν. εἰς



Ἑρμ. 112· παλαίθετα κἄλα καθήρει Καλλ. Ἀποσπ. 459· κατέ-  
πινε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἀνθράκας Ἰων παρ' Ἀθην. 411B·  
ὡσαύτως, ζύλα πρὸς κατασκευὴν ἀφίδων τροχοῦ ἀμάξης, καμπύλα  
κἄλα Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 425· ποττὰ κἄλα (ἄλλοτε καλᾶ), δηλ.  
ἐναγνίον τῶν [Περσικῶν] πλοίων, Ἀριστοφ. Λυσ. 1253· ἐνθεν ἐν  
Bergk ἀναγινώσκει ἔρρει τὰ κἄλα, κατεστράφησαν τὰ πλοῖα (ἀντί-  
τὰ καλὰ) ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23, Πλουτ. Κίμ. 28. (Ἐκ τοῦ καίω,  
κάω, ὥστε κυρίως ἐσήμαινε ζύλα πρὸς καυσίν, ὡς τὸ θαλός ἐκ τοῦ  
θαίω· ὁ Ἡσυχ. ἔχει κηλὸν καὶ καυαλῆον μετὰ τῆς ἐρμηνείας·  
«ἐξηρόν»· πρὸλ. ὡσαύτως κηλόν).

καλόνης· «ἐξήρον. Ρόδιοι» Ἡσυχ.

καλonoησία, ἡ, καλὴ νόησις, ἀντίληψις, Δωρὸβ. 1720C, 1804C.

καλο-πέδιλα, τὰ, (καλόν) ἐξίλινα πέδιλα, ἦσαν δὲ ταῦτα πηλ.  
τεμάχια ζύλου ἅπερ ἔδενον εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀγελάδος κατὰ τὴν  
ὥραν τῆς ἀμέλειος ὅπου μὴ κινῆται, ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσ-  
σιν ἐϋτμήτοισιν ἱμασί καλοπέδιλ' ἀράρισκε παρασταδὸν  
ἐγγὺς ἀμέλειον. Θεόκρ. 25. 103 (ἐν ἐκδ. Ahrens: κωλοπέδας  
ἀράρισκε. περιστάδον, ἐγγὺς ἀπέρων).

καλοπρόδιος, ον, ἔχων καλὸν «ποδαρικόν» ὅπου πατήση.—

Ἐπίρρ. καλοποδίνους, = εὐτυχῶς, Χρον. Πασχάλ. 7358.

καλοπόδιον, τό, Γαλην. 6. σ. 364, ἴδε καλᾶπους.

καλοποιέω, ποιῶ τὸ καλόν, καλοποιούντες B' Ἐπιστ. π.  
Θεσπ. γ', 13, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κακοποιῶ. Ἑτμ. M. 189. 24·—

καλοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν τὸ καλόν, ἀγαθοποιός· μετὰ γεν., τὸ δίκαιον  
καλ. τῆς ψυχῆς Περὶκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 327.

καλόπους, ὁ, ὡς οὐσιώστ., ἴδε ἐν λ. καλᾶπους.

καλόπους, ὁ, ἡ, καλόπουον, τό, ὁ ἔχων ὠραίους πόδας, εὐ-  
πους, Σουῖδ.

καλοπραγία, ἡ, τὸ πράττειν τὸ καλόν, τὸ δίκαιον, Σχόλ. εἰς  
Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 68.

καλοπροαίρετος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλὴν ἔχων προαίρεσιν,

Σπανέας στ. 230, ἐν Ἑκλογῇ μνημ. τῆς νεωτ. Ἑλλ. γλ. Μαυροφρύδου.

καλοπρόσωπος, ον, ἔχων ὠραίον πρόσωπον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 310,  
Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 123.

καλόρυμνος, ον, ἔχων ὠραίαν πρύμναν, μνημονεύεται ἐκ τῶν  
Σχολ. εἰς Ὀμηρ.

καλορρημοσύνη, ἡ, = καλλιρρημοσύνη, Σχόλ. εἰς Ὀμ.,  
Ἡσυχ., Wakef.

καλόρριος, ον, ὁ ἔχων καλὴν ῥίνα, Ἀπόκρυφ. Μαρτυρ. Βαρ-  
θολ. 2.

κάλος, ὁ, σχοινίον, ἴδε ἐν λ. κάλως.

καλός, ἡ, ὄν, Αἰολ. κάλος, α, ον, ἴδε κατωτ. Ζ)·—εὐμορ-  
φος, ὠραίος Λατ. pulcher, ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, κάλλιστος  
ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἦλθεν Ἰλ. Β. 673· ἀλλ' ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ  
πλείστον ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει, καλὸς τε μέγας τε ὡσαύτως,  
μέγας καὶ καλὸς Ὀδ. Ι. 513· οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, καλὴ τε  
μεγάλη τε N. 289, Ο. 418· καὶ ἐπὶ τόπων, αὐλὴ καλὴ τε με-  
γάλη τε E. 7· ἐπὶ κυνῶν, κύων δδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, καλὸς μὲν  
δέμας ἐστίν P. 307· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, εἶδος κάλλιστος  
Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· καλὸς τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2, 6, 30·  
τὴν ὄψιν Θεόπομπ. Ἰστ. παρ' Ἀθην. 517E· οὕτω, καλὸς ἰδέα  
Πινδ. Ο. 10 (11). 123· ὡσαύτως, χορῶ καλῇ, ὠραία ἐν τῷ χορῶ,  
Ἰλ. Π. 180· κάλλιστος... ποικιλμασιν ἠδὲ μέγιστος Z. 294,  
Ὀδ. Ο. 107· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καλ. εἰσοράσθαι κτλ., Ὀμ.,  
ἐξορᾶν κ. Πινδ. Ο. 8. 25· κάλλιονες καὶ μείζονες εἰσοράσ-  
θαι Ὀδ. Κ. 396·—ὡσαύτως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἐνδymάτων,  
ὄπλων, κτλ., πρόσωπα, ὀμματα, παρήϊα, ὄμοι, κτλ., ἑμματα,  
φάρεα, χιτῶν, χλαῖνα, πέδιλα, κτλ., φάσγανον, σάκος,  
ἀσπίς, κόρυς· ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ τῶν ὁμοίων, δῶμα, τεῖχος,  
ἄμαξα, τράπεζα, θρόνος, κρήνη, πόλις, τέμενος, ἀγρός,  
κτλ.

2) παρ' Ἀττ. ὁ καλὸς συγνάκις ἀκολουθεῖ κύριον ὄνομα  
προσώπου, Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἡ Σαπφώ ἡ καλὴ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 113B,  
Φαῖδρ. 235C· ἐντεῦθεν οἱ ἐρασταὶ συνειθίζον νὰ γράψωσι τὰ  
ὀνόματα τῶν ἐρωμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, δένδρων, κ. τ. τ., ὁ δὲ τῶν  
καλός, ἡ δὲ τῶν καλῇ, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 144,  
Σρ. 98, Creuzer Πλωτίν. περὶ τοῦ «καλοῦ» σ. 97·—οὕτως, ἡ καλὴ  
ἡ κάλλιστη ἦτο ὄνομα τῆς Ἀρτεμίδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 140, Παῦς.  
1. 29, 2, Σουλ. Ἐπιγρ. 4443· ἴδε ἐν λ. κάλλιστος.

3) τὸ καλόν, ὡς τὸ κάλλος, καλλονὴ, ὠραίότης, Εὐρ. Ι. 21, κτλ.: τὰ  
καλὰ, τὰ προσήκοντα, τὰ πρόποντα, ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, Ἡρόδ.  
1. 8, 207, Πινδ. Ο. 1. 134, κτλ.: τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ,  
κτλ., ἴδε Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13.

II. ἐν σῆσει πρὸς τὴν χρῆσιν, ὡς τὸ ἀγαθός, καλός, ἀρμόδιος, ὡς λέγομεν καὶ νῦν,  
καλὸς λιμὴν Ὀδ. Z. 263· ἀνέμω... καλῶ E. 253, 299·—καλὸς  
εἰς τι Ξεν. 3. 3, 6· πρὸς τι Πλάτ. Ἰππ. Μείων 295C, Γοργ. 474D,  
κτλ.: μετ' ἀπαρ., κάλλιστος τρέχειν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 26·—ἰδίως  
ἐν ταῖς ταῖς φράσεσιν: ἐν καλῷ [τόπῳ], ἐν καλῇ θέσει, Ἀρι-  
στοφ. Θεσμ. 292, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 25· ἐν καλῷ τοῦ κόλπου, τῆς  
πόλεως αὐτόθι 6. 2, 9, κτλ.: ὡσαύτως, ἐν καλῷ, ἐν καλῇ θέσει ἡ  
ἐν περιστάσει ἐννοήκαί, Θουκ. 5. 59, 60· ἐν καλῷ (ἐξυμ. χρόνῳ)

σ' ἔξω δόμων ἡσυχ', εἰς καλὴν ὥραν σὲ ἡῦρα ἐξω τῆς οἰκίας,  
Εὐρ. Ι. Α. 1106, Ξεν., κτλ.: ἐν καλῷ [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Σοφ.  
Ἠλ. 384 (οὕτω, καλὸν ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1155,  
Ἀριστοφ. Εἰρ. 278, Θουκ. 8. 2)·—οὕτω καί, εἰς καλὸν Σοφ. Ο. Τ. 78,  
Πλάτ. Μένων 89E· εἰς κάλλιστον Σοφ. Ο. Τ. 78, κτλ.

2) ἐπὶ ὁυσίων, καλός, ἀξίος, εὐνόμος (ἴδε καλλιερῶ), ἱερὰ Δισχύλ.  
Θῆβ. 379· οἶωνοι Εὐρ. Ἰων 1333· τὰ τοῦ θεοῦ καλὰ, ἅπαντα τὰ  
ἱερὰ καθήκοντα ἐτελέσθησαν καλῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 868· οἱ γὰρ  
μάντιες ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν ἔσται, τὸ δὲ  
τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου Ξεν. Ἀν. 5. 2, 9· καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ  
αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 3· μετ' ἀπαρ., ἵνα... καλὰ τὰ ἱερὰ  
ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 3· περὶ τῆς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς 1. 1, 23,  
φράσεις: ἔρρει τὰ καί, ἴδε ἐν λ. κάλων.

III. ἐπὶ ἡθικῆς ἐν-  
νόας, ὡς καὶ νῦν, Λατ. pulcher, honestus, παρ' Ὀμ. αἰετοῦ  
κατ' οὐδ., οὐ καλὸν εἶπας Ὀδ., πρὸλ. P. 381· μείζον κλέος...  
καὶ κάλλιον Σ. 255· συγνάκις, καλὸν [ἐστὶ], μετ' ἀπαρ., κα-  
λὸν τοῖ συν ἐμοὶ τὸν κῆδιν, ὅς κε με κῆδῃ Ἰλ. Ι. 615 (611):  
οὐ γὰρ ἐμοίγε καλὸν (ἐξυμ. ἀρχεῖν) Φ. 440· οὐ καλὸν ἀτέμ-  
δειν, οὐδὲ δίκαιον Ὀδ. Γ. 294· οὕτω παρ' Ἀττ., καλὸν μοι  
τοῦτο ποιοῦση θανεῖν Σοφ. Ἀντ. 72, κτλ.: καὶ ἐν τῷ Συγκρ.,  
οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε Ὀδ. Η. 459, πρὸλ. Ἰλ. Ω. 52:  
—συγνάκις παρὰ μεταγεν., καλὰ ἔργματα, εὐγενεῖς πράξεις,  
Πινδ. Ι. 4. 71 (3. 60)· ὡσαύτως, τὰ καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 64,  
Σοφ. Ἀποσπ. 675, κτλ.: ὡσαύτως, ἔξοχα προτερήματα, Ξεν. Συμπ.  
8. 17.

2) τὸ καλόν, ἡθικὸν κάλλος, ἀρετὴ, ἀντίθετον πρὸς τὸ  
αἰσχροῖν (κατὰ Κικέρωνα honestum καὶ turpe), Ξεν. Ἀπομν. 1. 1,  
16, Πλάτ. Συμπ. 183D, 201E, Λυσ. 216C, κ. ἄλλ.: ὅττι καλόν,  
φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν. τοῦτ' ἔπος ἀθα-  
νάτων ἦλθε διὰ στομάτων Θεόγ. 17, πρὸλ. Εὐρ. Βάκχ. 881,  
Ἰκέτ. 300, Ι. Α. 22.

3) ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζον-  
ται τὴν λέξιν ἐπὶ ἀνδρῶν οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς μόνον ἐν τῇ φράσει:  
καλὸς κάγαθος, ἴδε ἐν λ. καλονκάγαθος.

IV. παρ' Ἀττ.  
οὐκὶ σπανίως εἰρωνικῶς ὡς τὸ Λατ. praeclarus, λαμπρός, θαυμά-  
σιος, γέρας καλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 209· καλ. γὰρ οὐμός θείστος,  
ὥστε θαυμάσαι Σοφ. Ἠλ. 393, πρὸλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 652·  
καλὴν... ἀπειλήσασιν Ὀρειτῶν χάριν Δημ. 128. 2· καλὴν  
γ' ὕδριν ἡμεν ἀν ὕδριμένοι ὁ αὐτ. 660. 20· καί σοι... ὠμ-  
πεῦσαι καλὸν Σοφ. Ο. Κ. 1003· μετ' ὀνομάτων καλῶν Θουκ.  
5. 89: ἴδε κατωτ. καλῶς 8.

B. Βαθμοὶ συγκρίσεως:—Συγκρ. κάλλιον, ον, Ὀμηρ., παρ' ὧ  
συνάπτεται μετὰ τὸ ἀμείνων καὶ μείζων, Ἰλ. Ω. 52, Ὀδ. Κ. 396·  
ὁ Ἀλκαῖος (130) ἔχει κάλλιον.—Ἰπερβ. κάλλιστος, ἡ,  
ον, Ἰλ. Γ. 233, κτλ.:—καλλιώτερος εἶναι λίαν μεταγεν. τύπος  
ἀπαντών παρὰ τοῖς Ἀντιγράφους τοῦ Θουκ. 4. 118· ἴδε Λοδέκ. εἰς  
Φρόν. 136· ὡσαύτως καλῶτερος, ἴδε Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 69· Ἰπερβ.  
καλλιστότατος, Ψελλ. εἰς Ἀσμα Ἀσματ. 2. 16.

Γ. Ἐπίρρ.:—οἱ ποιητὰι πολλάκις χρώνται τῷ οὐδετ. καλὸν ὡς  
ἐπὶ, καλὸν ἀείδειν κτλ. Ἰλ. Σ. 570, Ὀδ. Α. 155· οὕτω καὶ τῷ  
καλᾶ, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο. θυμῷ Ἰλ. Z. 326·  
βραδύτερον ὡσαύτως, τὸ καλὸν Θεόκρ. 3. 3 καὶ 18, Καλλ. Ἐπι-  
γράμμ. 56.

II. ὁμαλ. Ἐπίρρ. καλῶς:—κατὰ τὸ πλείστον  
ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, καλῶς, ὀρθῶς, δίκαιως, οὐδ' ἐπὶ καλῶς οἶκος  
εὐδὲς διόλωλε Ὀδ. Β. 63· καλῶς ζῆν, τεθνηκέναι κτλ. Σοφ.  
Αἴ. 479, κτλ.: οὐ καλῶς ταρβέει ὁ αὐτ. ἐν Ἰρ. 457· καλῶς  
ἀγωνίζεσθαι, προσηκόντως, Λυσ. 138. 20· συγν. ἐν τῇ φράσει,  
καλῶς καὶ εὐ, καλῶς τε καὶ εὐ Πλάτ. Πρωτ. 319E, Παρμ.  
128B, κτλ.

2) ἐπὶ καλῆς τύχης, καλῶς, εὐτυχῶς, καλῶς  
πράσσειν = εὖ πράσσειν, Αἰσχύλ. Πρ. 979, Σοφοκλ. Ἀντ. 272·  
καλῶς καὶ εὖ πράττειν Πλάτ. Χαρμ. 172A· ἰδίως ἐν τῇ φράσει  
καλῶς ἔχειν Αἰσχύλ. Θῆβ. 799, κτλ.: καλῶς ἔχει σοι Ἀριστοφ.  
Ἀχ. 947· καλῶς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· ὡσαύ-  
τως μετὰ γεν., καλῶς ἔχειν τινός, καλῶς ἔχειν ὡς πρὸς τι, Ἰππ.  
264. 13· καλῶς τινος κέῖσθαι Θουκ. 1. 36· ὡσαύτως, καλ. ἔχει  
τινὶ ὁ αὐτ. 4. 117, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 3·—καλλιώνως ἔχειν  
Πλάτ. Θεαίτ. 169E, κτλ.

3) καλῶς = πάννυ, τελεῖως, τὸν  
καλὸς εὐδαίμονα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 300· καλῶς ἐξοίδα Σοφ. Ο. Κ. 269·  
οὕτως ἐν τῷ Συγκρ., κάλλιον εἰδέναι Πλάτ. Ἰππ. Μεί-  
ων 300D, πρὸλ. Θεαίτ. 161B· κάλλιον εἰσκέαναι Ἰππ. 234. 19·  
—καὶ ἐν τῷ Ἰπερβ. κάλλιστος, Σοφ. Ο. Τ. 1172, Πλάτ. κτλ.

4) κάλλιστος ἀκούειν, ἔχειν καλὴν φήμην, Λατ. bone audire,  
Πλουτ. 2. 177E.

5) καλῶς ποιῶν, ὡς Ἐπίρρ., = ὀρθῶς, δι-  
καίως, ἀξίως, Λατ. merito, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται  
Ἀριστοφ. Πλ. 863, πρὸλ. Δημ. 17. 10., 141. 14., 304. 26, Αἰσχίν.  
87. 1.

6) ἐν ἀποκρίσει, πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τοῦ  
προαλήσαντος, = «πολὺ καλὰ», καλὰ, Λατ. euge, Εὐρ. Ὀρ. 1216,  
Δημ. 998. 25·—ἀλλ' ὡσαύτως, ὅταν ἀποποιῇται τίς τι εὐγενῶς ἢ  
μετ' εἰρωνείας, «σ' εὐχάριστῶ!», Λατ. benigne, Ἀριστοφ. Βάτρ.  
888· πάννυ κ. αὐτόθι 512· ἀμέλει κ. αὐτόθι 532· καὶ ἐν τῷ ὑπερ-  
θετ., κάλλιστ' ἐπαίνω αὐτόθι 508· ἔχει κάλλιστα Θεόκρ. 15. 3·  
πρὸλ. Bentl. Terent. Neaut. 3. 2, 7, Ὀράτ. Ι. Ἐπ. 7, 16 καὶ  
62.

7) εἰρωνικῶς, —λαμπρά, Λατ. belle, καλῶς ἐρήμης γ'



ἀν οὐ γῆς ἀρχοῖς μόνος Σοφ. Ἀντ. 739, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 588, Δείναρχ. 98, ἐν τέλ., Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 344. 8) συγνήσις ἐπαναλαμβάνουμένη μετὰ τοῦ ἐπιθ. (ἴδε κακός Β καὶ Δ), καλὴ καλῶς Ἀριστοφ. Ἀγ. 253, Εἰρ. 1330, Ἑκκλ. 730 (ὡς ἐν τῇ Λατ. bella belle, Plaut. Asin. 3. 3, 86, κτλ.) οὕτω, καλὸς καλλιστὰ τε βέβαια Πινδ. Ο. 9. 142.

Δ. Περί τῶν συνθέτων ἴδε ἐν καλλι-.

Β. Ποσότης:— α παρ' Ἑπικοῖς καὶ παλαιοῖς Ἰαμβ. ποιηταῖς (ὁ Ἑρμάννος διορθοῖ τὰ χωρία ἐν Ἡσ. Ἑργ. κ. Ήμ. 63, Θεογ. 585) ἢ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. (βιότι τὸ ἐν Δίσιγύλ. Ἀποσπ. 308 εἶναι ἐφαρμένον, καὶ ἐν Σοφ. Φιλ. 1381 ὁ Δινδ. ἀντί καλῶς ὁρῶ ἀναγινώσκει λῶσθ' ὁρῶ). Ἐν Ἑλεγ. Ἑπιγρ. καὶ βουκολικοῖς ποιηταῖς ἢ ἢ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἐν τῇ θέσει κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ, Ἰακωφ. Ἀνθ. Π. σ. 761. Ἐν Θεοκρ. 6. 19, ἀμφοτέρω αἱ ποσότητες ἀπαντῶσιν ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ στίχῳ, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφτανται πρὸς ἄλλ. Ἑσος. Ἐν τῷ Συγρ., ὁ παρ' Ὀμ., ὁ παρ' Ἀττ. ἀεὶ ποτε πλὴν ἐν Μενάνδρ. Μονοστήχ. 89· ἀλλὰ τὸν στίχον τοῦτον ἀπορρίπτει ὁ Meineke.

Γ. (Ἑτυμολ.:—ὡς ἀρχικὴ σημασία φαίνεται ἡ τοῦ καθαροῦ, πρβλ. καλῶν, κάλλυντρον, κάλλιστον ὕδωρ (Ἰλ. Φ. 158), Καλλιρρόη.— ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκριτ. Kalyas (σῶος, ὑγιής), Kalzīras (καλός, εὐμορφος) Fort. hails (hale, whole).)

καλοστιχοπλόκος, ὁ, καλὸς στιχοπλόκος, ποιητής, Θεόδ. Πτωχοπρόδ. κ. ἡγομ. Δ'. 152.

καλοστροφῶς, καλῶς ἀναστρέφω, ἐπὶ γεωργίᾳ, πρὶν ἀρχίσω νὰ ἀροτριῶ ἀναστρέφω καλῶς τοὺς βώλους τῆς γῆς διὰ τῆς στροφῆς, καλοστροφῆσαι αὐτὸ (τὸ χωρίον) καὶ κοπανίσαι καὶ οὕτως ἀροτριάσαι Δωρδ. 1156Α.

καλῶστροφος, ὁ, καλῶς ἐστραμμένος, στρόφος δὲ ὁ καλὸς στροφος λῶρος Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἰλ. σ. 114, 25.

καλοσυμβουλος, ον, καλὸς σύμβουλος, ὁ συμβουλευνὼν καλῶς, Πρόκλ. παρὰ Πτολ. σ. 229.

καλοσυνετούχος, ον, καλὸς εἰς τὰς συνεντεύξεις, εὐόμιλος, κοινωνικός, Ζωναρ.

καλοτεχνία, ἡ, = καλλιτεχνία, Σωπάτρου Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. Στάσεις ἐν Ρήτορι (Walz) 4. 51, 18.

καλόκτης, ητος, ἡ, = κάλλος, καλλονή, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ Χρυσίππου, Πλουτ. 2. 441Β· ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρύν. 350.

καλοτίθνηος, ον, καλὸς τροφός, Ἡσυχ.

καλότριχον (καλλίτριχον) «τὸ ἀδιάντον» Ἡσυχ.

καλότροπος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλοὺς ἔχων τρόπους, Ἰω. Διάκωνος ἐν Bandini Anecd. 91.

καλότροφος, ον, καλῶς τρεφόμενος, Ἡσυχ. ἐν λέξ. καλοτίθνηος.

καλοτύπος, ὁ, (καλόν) «ὁ δρυοκολάπτης» Ἡσυχ.

καλοῦφαντος, ον, καλῶς ὑφασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 603, Σουίδ. ἐν λ. εὐήτρων.

καλόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, Πορφύρ. ἐν Ἀλ-λατίου Ἑκλογ. σ. 314, Θεοδότης παρ' Ἀθην. 454Ε, κατὰ διόρθ. Σκαλιγέρου ἀντὶ μαλακῶφθαλμος, ἀλλ' ἥδη διωρθώθη ἐπιτυχῶς: μεσοφθαλμος.

καλόφελος, ον, = εὐφελος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 627, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Εὐθέως (πόντος).

καλοφύρος, ον, (καλόν) ὑλοφύρος, θερπικὸν ὑπηρετῶν ἐν Κρητικῷ συσσιτίῳ, Δωσιδάδης παρ' Ἀθην. 143Β.

καλόφρων, ον, γεν. ονος, = εὐφρων, Ἡσυχ. ἐν λ. εὐφρων.

καλόφυχος, ον, = εὐφυχος, Ἡσυχ. ἐν λ. εὐθυμος.

καλπάζω, (καλπή) ἐπὶ ἵππου, τρέχω σκιρτῶν, τρέχω πηδητικῶς, Ἰππιατρ. σ. 120, 128.—κατὰ Σουίδ.: «καλπάζειν, τὸ ἀδρῶς βαδίζειν» Ἀκὺλ. Παλ. Διαθ., ἴδε Field Ἐξάπλ. (Ἰερ. Η'. 6).—καλπασμός, οὗ, ὁ, τὸ τρέχειν πηδητικῶς, ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμοῦ διελθόμενος παρ' Ὀρειβάσι. σ. 66 Mai.

καλπασος, ἡ, ἴδε κάρπασος.

κάληπ (Α), ὁρμός, τρέξιμον πηδητικόν, ἄγων ἵπποδρομίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καθ' ἣν ὁ ἀναβάτης ὅτε ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα κατεπλάττο ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ παρεκάλπαζε μέχρι τοῦ τέρματος, Πανσ. 5. 9, 1· ὁ τῆς κάλης ἀγὼν Πλουτ. 2. 675C. (Ἡ ρίζα πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ καρπ-άλιμος, κρατίνος).—Καθ' Ἡσυχ.: «κάληπ ἵππος βαδιστής, καὶ εἶδος δρόμου».

κάληπ (Β), ἡ, = κάληπις. Ἀριστάντ. 2. 4· ἀγγεῖον εἰς δ' ἐναπέθετον τὴν τέραν νεκροῦ, Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἡρωδιαν. 3. 15, κ. ἄλλ.—ὄνομα ἀστερισμοῦ, δηλ. οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἐν τῇ ἄρᾳ τῆς χειρὸς τοῦ Ἰδρωχόου, Πρόκλ.

κάληπτον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., «ποτηρίου τι γένος Ἑρυνθίου, ὡς φησι Πάμφιλος» Ἀθήν. 475C.

κάληπις, ἑδος, ἡ αἰε. κάληπιν Ὀδ. Π. 20, κάληπιδα Πινδ. Ο. 6. 68.—ἀγγεῖον πρὸς ἀντίλησιν ὕδατος, ὕδρια, στάμνος, Ὀμ. καὶ Πινδ. ἐνθ' ἄνωστ., Ὀμ. Ἦμν. εἰς Δήμ. 107, Εὐρ. Ἰππ. 121, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1339, Λυσ. 358, κλ.—Κατὰ Φιλήμονα παρ' Ἀθην. 468F· «καλπίς (ἰξυόνως) .. δακτυλὸν ἐκπομα καὶ τὸ ἄμωτον, εἰς

ὃ ἐστὶν οἶον τε τοὺς δακτύλους ἐκατέρωθεν διείρειν».—μυροθήκη, λούται.. ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάληπιδος Ἀντιφάνης ἐν «Θοο-ρικοίς» 1, Πολύβ. 31. 3, 17.—κάληπ πρὸς ψηφοφορίαν, κληρωτής, Ἀνθ. Π. 7. 384, Λουκ. Ἑρμότ. 40, 57.—πληθ. αἰε. κάληπις, «τὰς κάληπις ἔθνα τὰς ψήφους καθίσταν δικάζοντες» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 321, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: καδίσκος.—ἀγγεῖον πρὸς ἐναπέθε-σιν τῆς τέρας νεκροῦ, Ἀνθ. Π. 12. 74.—Παναθηναϊκὸν ἀγγεῖον, Καλλ. Ἀποσπ. 122.—Παρ' Ἡσυχ. καὶ κάληπος, ὁ ἑρμηνεύει: «πο-τηρίου εἶδος». (Πθων. συγγενὲς τῷ κεφαλή: τὸ Σανσκριτ. kharparas σημαίνει ἀμφοτέρω κεφαλῇ καὶ ἀγγεῖον, ὡς τὸ Λατ. testa πρβλ. προσέτι τὸ Λατ. calpar: Κούρτ. 54).

κάληπις, ὁ, Σικελικὸς τύπος τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος, Ρίθων παρὰ Πολύβ. Ζ', 90, πρβλ. Πλουτ. Διμίλ. 5., 2. 813Ε.—παρὰ Πολύβ. 30. 16, 3, ἔχοντες τὸν ἀμφίδολον τύπον καλπίου· καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 465Δ, καλπίου. Τὸ κυρίως Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ εἶδους τούτου τοῦ υποδήματος ἦτο ὑπόδημα κοῦλον.—Καθ' Ἡσυχ.: «κάλοι· ὑπόδημα κοῦλα, ἐν οἷς ἵππεύουσι».

καλύβη [ῶ], ἡ, (καλύπτω) ὡς καὶ νῦν, «καλύβα», Λατ. tugurium, Ἡρόδ. 5. 16, Θουκ. 1. 133., 2. 52, Θεοκρ. 21. 7, 18, κτλ. τοῦ Θεοῦ ἡ ἱερὰ καλύβη Συλλ. Ἑπιγρ. 4591.

II. προκά-λυμμα, καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἱ πεπλεγ-μέναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων Θεοπόμου Ἰστ. 222, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 295.—τύπος κάλυβη κατὰ μεταπλάσιν. ἀντὶ καλύβη ἐν Ἀπο-σπάσμ. Σοφ. (:) ἐν Παπύρ. Ὀξυρύνχ. ὑπὸ Grenf καὶ Hunt II. σ. 26.

καλύβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἄνωτ., «καλύβη», ἀναπαυσάμενος ἐν καλυδίῳ τινὶ σαγηνένῳ Πλουτ. Πομπ. 73.

καλυβίς: «παστὰς» Ἡσυχ.

καλύβιτης, ου, ὁ, ζῶν ἐντὸς καλύβης, καλυβίται τινες καὶ λυπρόδιον Στράβ. 318, Εὐστ. Πονημάτ. 244. 1.—ὡς ἐπώνυμον, Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης Ὀρολόγ. Ἰανουαρ. 15.

καλύβο-ποιέομαι, Μέσ., κατασκευάζω δι' ἑμαυτὸν καλύβην, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταδεσθήμενοις εὐρυχωρῇ κύκλον καὶ αὐτοὶ (δηλ. οἱ Βρεττανοὶ) ἐνταῦθα καλυβοποιοῦν-ται καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθεύουσιν Στράβ. 200.

καλυβοποιεῖα, ἡ, κατασκευὴ καλυβῶν, Στράβ. 726.

καλύβος, ἡ, = καλύβη, παστὰς, Συλλ. Ἑπιγρ. 5362b.

καλύβωμα ἢ καλύμωμμα, ατος, τό, τὸ καλύπτειν τι, Κ. Πορφ. Ἑκθ. Βασ. Τάξ. 671. 8, 9.

καλυκ-ἀνθεμον, τό, συνώνυμον τῷ περικλύμενον, εἶδος αἰ-γοκλήματος, Διοσκ. 4. 14 (ἐν τοῖς νόθοις).

καλυκεις λίθος, ὁ, λίθος τις ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰχθύος τοῦ κα-λουμένου σάλπη (κοινῶς σάλπα ἢ σάρπα) Ἡσυχ. πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 5.

καλυκίζειν: «ἀνθεῖν» Ἡσυχ.

καλύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάλυξ, «καλύκιον μικρὸν ῥόδον» Ἡσυχ.

καλύκο-στέφανος, ον, ἐστεμμένος διὰ τῶν καλύκων ἀνθέων, καλυκοστέφανους κοῦρας Βακχыл. X. 108, καλυκοστέφανου.. Ἀρτέμιδος ὁ αὐτ. V. 98, Ἀνθ. Π. 6. 55· ὦραι Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 993Ε, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωφίου.

καλύκωδης, ες, ὁμοῖος πρὸς κάλυκα ἄνθους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 4.

καλύκων: «ὀμαποφύλλον» Ἡσυχ.

καλυκώπις, ἑδος, ἡ, (ῶψ) ἔχων πρόσωπον ὅμοιον κάλυκι ἄν-θους, δηλ. ἀνθρώπος. Ὀμ. Ἦμν. εἰς Δήμ. 8, 420, εἰς Ἀφρ. 285, Ὀρρ. Ἦμν. 78. 2.

καλυκοπός: «εὐφθαλμος» Ἡσυχ.

κάλυμμα, τό, (καλύπτω) κυρίως, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν χρήσει παρὰ γυναῖδι, καλύπτρα καλύπτουσα ἅπαν τὸ πρόσωπον πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καταπίπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων (πρβλ. Εὐρ. I. T. 372), κάλυμμα κυάνεον, μέλαινα καλύπτρα ἣν ἐφόρουν εἰς ἐνδεί-ξιν πένθους ἀντὶ τοῦ κρηδεῖν, Ἰλ. Ο. 93, Ὀμ. Ἦμν. εἰς Δήμ. 42· ἐφορεῖτο δὲ ἰδίως ὑπὸ νυμφῶν, Δίσιγύλ. Ἀγ. 1178, πρβλ. καλύ-πτρα· ὑπὸ γυναικῶν καθόλου, Ἀριστοφ. Λυσ. 532, Ἀποσπ. 309. 5· ὡς σημεῖον αἰσχύνης ἢ θλίψεως, κάρα καλύμμασι κρυψάμενον, Λατ. capite obvoluto, Σοφ. Αἴ. 245· κάλυμμα τιθέμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ (πρβλ. πέπλος I); ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1468· κά-λυμμα ἐν γένει, δεῖξω γὰρ τὰς ἐκ καλυμμάτων, ἔξω τῶν καλυμ-μάτων, δηλ. ἐκκαλυμμένα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1078· κάλυμμα ἐξ σανί-δων, ἐπιθεῖς καλύμματα πάχος δακτύλου Dittenb. 1 352. 57. 2) εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου ἔχοντος σχῆμα σάκκου, Ὀππ. Ἀλ. 3. 82: ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἱματίου τὸ ὅποιον ἡ Κλυταιμνήστρα ἔρριπεν ἐπάνω εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἐν καλύμμασιν Δίσιγύλ. Χο. 494 (κατὰ Πύρρ. ἐγκαλύμμασιν). 3) τὸ κράνιον (ὡς τὸ κάλυμμα τοῦ ἐγκεφάλου), Νικ. Θηρ. 906. 4) τάφος, Ἀνθ. Π. 7. 227. 5) παρὰ τοῖς ζῴοις, Λατ. operculum, τὸ κάλυμμα τῶν βραχίων τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 13, 6· ὡσάυτως ἐπὶ χοχλίων καὶ ὀστρακοδέρμων, αὐτόθι 5. 15, 12· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ βλέφαρον, Πινδ. Β'. 66· ἐπὶ τῆς κρηίδας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 21. 6) τὸ κάλυρος καρποῦ, Νικ. Ἀλεξίφ. 269. 7) τὸ καλύπτον καὶ προσυλάσσειν τὸ σῶμα ἐν καιρῷ μάχης, ὡς π. γ., ἀσπίς, περικε-



φαλαία, Έδδ. (Α' Μακκ. Δ', 6 και Σ', 2). 8) κάλυμμα θυρίδος, Διδδ. 20, 91. 9) κάλυμμα τῶν τιμίων δώρων, Ψευδο-Χρυσ. ΧΠ. 779D. 'Εν χρήσει εἶναι τρία καλύμματα ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ, ἐν τῷ καλύπτει τὸν δίσκον, ἕτερον τὸ καλύπτει τὸ ποτήριον, καὶ τρίτον τὸ καλύπτει τὸ δισκοπότηρον, δηλ. τὸν δίσκον ὁμοῦ καὶ τὸ ποτήριον, τὸ τελευταῖον τοῦτο κάλυμμα λέγεται καὶ ἀήρ κοινῶς ἀέρας.

καλυμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάλυμμα, εἶδος κεράμων πρὸς στέγασιν ὁροφῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54: ἴδε Müller Archäol. d. Kunst 2 283.

καλυνμα, ἀντὶ κάλυμμα, ἐν Ἑπιγρ. Ἐπιδαύρ. Collitz, Samml. de Ge. Dial. 3325.

κάλυξ [ᾱ], ὕκος, ἡ, ὡσαύτως, ὁ, Διοσκ. 2. 172: (καλύπτω).— κάλυμμα, σκέπασμα, περικάρπιον, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν: 1) ἡ θήκη τῶν σπόρων τοῦ ἐνύδρου κρίνου, «ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοις ἐμπερέα, ἐν τῷ ποταμῷ γινόμενα.. ἐξ ὧν δὲ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυομένη ἐκ τῆς ῥίζης γίνεσθαι» Ἡρόδ. 2. 92: τῆς ὁρύξης, ὁ αὐτ. 3. 100: τοῦ σίτου, πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γέννηται ἡ στάχυς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 2, 4, πρὸλ. 8. 4, 3: κάλυκος ἐν λοχεύμασι, δηλ. ὅταν ἀρχίσῃ νὰ «δένῃ» δὲ καρπὸς. Δισχὺλ. Ἀγ. 1392, πρὸλ. Σοφ. Ο. Τ. 25, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1065,

2) ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἔτι ἄνθος, ἀνεμω- νῶν κάλυξι .. ἡρίνατις Κρατῖνος ἐν «Μαλθ.» 1: «ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ» Ἀριστ. π. τ. 5. Ἰστ. 5. 22, 8, πρὸλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 3: παρὰ ποιηταῖς, ὁ «κοντζές» (Τουρκ.), ὁ «κοντζές» τοῦ ῥό- δου, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Δῆμ. 427, Θεόκρ. 3. 23, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 12. 8, κτλ.:—μεταφ., σταθερά .. κάλυξ νεαρᾶς ἡθῆς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74. II. Ἐν Ἰλ. Σ. 401, κάλυκος εἶναι κοσμητικὰ γυναικεία, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο γινώσκουμεν εἰμὴ μόνον ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ μεταλλοῦ καὶ ἔργα τοῦ Ἡρακλέους, ἴσως ἐνώτια ἔχοντα σχῆμα καλῶων, πρὸλ. Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἀρρ. 87, 164.— Παρὰ μεταγενεστ. ἐκφέρεται καὶ κατ' ἄρσεν: γένος, ὡς π. χ. παρὰ Διοσκορίδην, παρὰ Μιχ. Ψελλῶ, παρὰ Νικάνδρῳ κλ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 362 κέξ.

κάλυξις, εὠς, ἡ, «κόσμος τις ἐκ ῥόδων» Ἡσύχ. π. 4.

καλύπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἔπομ., = καλύπτρα, Ἀνθ. Π. 6. 206.

καλυπτῆρ, ἡρσος, ὁ, κάλυμμα, θήκη, «θηκάρι», Ἰππ. 893B, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9. 2) μικρὰ κίστη, κιβώτιον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. 3) κέραμος, «κεραμίδι», Διον. Ἀλ. 6. 92: καλ. ἀνθεμωτοί, Ἑπιγρ. παρὰ Ussing σ. 68: καλυπτῆρες κορινθιοῦργεῖς Πολυδ. Γ', 157. 4) ἐν τῷ πληθ., τὰ μακρὰ περὰ τῶν ἀρπακτικῶν ὀργάνων, Δημητρ. Ἱερακος. 17.

3) μεταφ., ἐπὶ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων κατοικῶν πόλεως, ὁ καλύπτων καὶ ἐπισκιάων τοὺς κατωτέρους αὐτοῦ, τῆς πόλιος καλυπτῆρες καὶ τῇ γεντὶ φουσῶντες Ἡρόδ. Π. 31.

καλυπτῆριζω, καλύπτω διὰ κεράμων, Ἑπιγρ. παρὰ Müller de Munim. Ath. σ. 36. 71, ἐν τῷ μέλλ. καλυπτῆριζέ.— οὕτω κα- λυπτῆριζω, Γλωσσ.

καλυπτῆριον, τό, κάλυμμα, Γλωσσ.— ὡσαύτως καλυπτῆς, οὗ, ὁ, κεραμῖς, ὁ αὐτ.

καλυπτός, ἡ, ὄν, ῥημα. ἐπίθ., κεκαλυμμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀριστοφ. Θεσμ. 890. II. (Ἐκ τοῦ καλύπτω II) περι- τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ καλύπτῃ, Λατ. circumdatus, καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς, ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος πάχους, Σοφ. Ἀντ. 1011.

καλύπτρα, ἴων. -πτρη, ἡ, ὡς τὸ κάλυμμα, κάλυμμα γυ- ναικός, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔριψε καλύπτρην Ἰλ. X. 406, πρὸλ. Ὀδ. E. 232, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 7. 111, Δισχὺλ. Περσ. 537, Ἰκέτ. 121: καλ. πολκάμων Ἀρχιλ. 16: καλύπτρα νύμφης (πρὸλ. ἀνακαλυπτῆρια) Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. εἰς Φοιν. 688.— μεταφ., δνοφερά καλ., τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα τῆς νυκτός, Δισχὺλ. Χο. 811. 2) ἐπὶ χώρας ἐν Περσίᾳ δεδο- μένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλείως εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναικῆ, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὁποίας νὰ δαπανᾷ διὰ τὰς καλύπτρας αὐτῆς (πρὸλ. ζώνη I. 3), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123B, πρὸλ. Ἀριστείδ. 1. 513. II.

τὸ σκέπασμα φαρέτρας, Ἡρόδ. 4. 64.

καλύπτω, Ἑπικ. παρατ. καλύπτων Ἰλ. Ω. 20: μέλλ. -ψω: ἀόρ. ἐκάλυφα, Ἑπικ. κάλ., Ἰλ. Ψ. 693: πρκμ. ἀπο-κεκάλυφα Ὀριγέν.— Μέσ., μέλλ. καλύψομαι Διολ.: ἀόρ. ἐκαλύψαμην Ὀμηρος.— Παθ., μέλλ. καλυφθῆσομαι Παισ. κλ.: ἀόρ. ἐκαλύ- φθην Ὀδ., Εὐρ.: πρκμ. κεκάλυμαι Ἰλ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4: ὑπερσ. κεκάλυπτο Ἰλ. Φ. 549.— Σπάνιον παρὰ πεζολόγους πλην τῶν συνθέτων. (Ἐκ τῆς √ΚΑΛΥΦ, ἡ ΚΑΛΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξ. καλύθ-η, κελύθ-η, -ος.— πρὸλ. Λατ. cel-are, oc- cul-ere, cla-m, elu-peus.— ἡ √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΦ, ὁπότεν τὸ κρύπτω, εἶναι συγγενής.

I. σκεπάζω διὰ τινος πράγματος (πρὸλ. κρύπτω ἐν τέλ.), παρδαλέη .. μετάφρενον εὐρύ κάλυ- ψεν Ἰλ. K. 29: σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας Ἰλ. E. 23: (ἀλλ' ἐν Ἰλ. N. 425, τὸ ἐρεδεννῇ νυκτὶ κάλυψαι σημαίνει μεταφορ. φο- νεύσαι):— ἀκολούθως ἀπλῶς, σκεπάζω (πρὸλ. κατακαλύπτω), μέλαν δὲ ἐ κύμα κάλυψεν Ψ. 693: πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνειον

κάτω ἔλκεται ὅσος καλύπτων, «πᾶν δὲ τὸ συνορῶμα τοῦ μέ- τωπον κάτω ἔλκει καλύπτων τοὺς ὀφθαλμούς» (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ λέον- τος, P. 136: πέτρων χεῖρ ἐκάλυψεν, ἐσκέπασε, Π. 735.— συγχὸν ἐπὶ θανάτου, τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμούς Λ. 250, πρὸλ. E. 553: τὸν δὲ σκότος ὅσος κάλυψεν Δ. 461, 503, κτλ.: τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεδεννῇ νύξ ἐκάλυψεν N. 580: τὴν δὲ οἱ ὅσος νύξ ἐκάλυψε μέλαινα Ξ. 439: οὕτω, τὸν δ' ἄχθος νεφέλη ἐκάλυψε P. 591, Σ. 22: ἐ πένθος ὀφθαλμούς ἐκάλυψε Λ. 249: οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., καλ. χθονὶ γυῖα, δηλ. θάπτεσθαι, Πινδ. N. 8. 65: ὡσαύτως, χθονί, τάφῳ καλύ- πτειν, θάπτειν τινά, Δισχὺλ. Πρ. 582, Σοφ. Ἀντ. 28: γῇ χέρσω Εὐρ. Πολιν. 1634, Ἑλ. 1006: καὶ ἀπολ., καυτὴ καλύψω Δισχὺλ. Θῆβ. 1040.— Μέσ., σκεπάζω, καλύπτω ἑμαυτὸν, «σκεπάσομαι», ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν Ἰλ. Γ. 141: κρηδέμνῳ δ' ἐφ' ὅπερθε καλύψατο Ἰλ. Ξ. 184: ἀπολ., καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ κελίην Ὀδ. K. 53.— Παθ., ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος .. ὦμος Ἰλ. Π. 360: ἐν χλαίνῃ κεκαλ. Ὀ. 163: χάλκῳ, ἡέρι κεκαλ. N. 192, Φ. 549: οἶδς κεκαλυμμένος ὦτῳ Ὀδ. A. 443: μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθεῖς, «τῇ ἐπιγεννομένη μελαίνᾳ .. ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὕδατων» (Σχόλ.), Δ. 402. 2) ὡς τὸ κρύπτω, σκεπάζω, κεκαλυμμένοι ἵππων, κεκρυμμένοι ἐντὸς αὐτοῦ, Ὀδ. Θ. 503: ἔξω μέ που καλύψατε Σοφ. Ο. Τ. 1411: μὴ τι καὶ κατάσχετον κρυφὴ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 1254: σιγῇ καλ. Εὐρ. Ἰππ. 712. 3) ἐπι- σκιάω τι διὰ κακοῦ τινος πράγματος, σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐ- δαιμονας ἔργους Ἀθήνας ἀνοσίχως Σοφ. Ο. K. 282. II. περιβάλλω, Λατ. circumdare, πρόσθε δὲ οἱ πέπλοι φαινοῦ πτύγμῃ ἐκάλυψεν, «ἐμπροσθεν δὲ περιέβαλεν αὐτὸν τὸ περίπλωμα τοῦ λαμπροῦ πέπλου» (Θ. Γαζῆς), Ἰ. E. 315: τόσσον οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, ὡς συσσωρεύω ἐπ' αὐτοῦ τόσον συρρετὸν παντοίας ὕλης, Φ. 321: ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρύ καλύψας, ἀμφικαλύψας Μενoitιάδῃ σάκει κτλ., P. 132: πρόσθεν δὲ σάκος στέρονοι καλύψας X. 313. (Τὸ ὡ βραχὺ ἐν τῷ τονισμῷ).

κάλυψις, εὠς, ἡ, τὸ καλύπτειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 22, Ἡσύχ. ἐν λ. στρέφωσις.

Καλύψω, ὅος, συνηρ. οὗς, ἡ, νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαν- τος, Ὀδ. A. 52: ἡ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θ. 359: ἔξη δὲ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀκυνγίας, καὶ ὠνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ ἔκρυψε (ἐκάλυψε) τὸν Ὀδυσσεά κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, Ὀδ. E. 14, H. 244 κέξ.

Καλχαδών, Καλχαδόνιοι, Δωρικ. ἀντὶ Καλχηδών, Καλ- χηδόνιοι, ἐν Ἑπιγρ.

καλχαῖνω, (κάλχη) κυρίως, κάμνω τι πορφυροῦν.— Παθ., εἶμαι πορφυροῦς, Νικ. Θ. 641. II. μεταφ., ὡς τὸ Ὀμηρικὸν πορ- φυρὸς (πρὸλ. Κάλχας), κάμνω τι σκοτεινὸν καὶ ταραχῶδες ὁμοιον πρὸς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω τι κατὰ βά-θος, Λατ. volutare, καλ. ἔπος Σοφ. Ἀντ. 20: ἀμφὶ τινι Εὐρ. Ἡρακλ. 40: ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λέκτρων στε- ρηθείς, ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν Λυκόφρ. 1457.

Κάλχας, αντος, ὁ, ὁ τῶν Ἑλλήνων μάντις ἐν Τροίᾳ, Ἰλ. κλητ. Κάλχων ἡ -α, La Roche Text-Kr. σ. 293. (Ἀναμφιβό- λως ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ καλχαῖνος ῥίζης, = ὁ Ἑρουνός).

κάλχη, ἡ, (ἴσως συγγενεῖς τῷ κόγχῃ) ὁ κοχλίας τῆς πορφυ- ρας, ἀλλαχοῦ πορφυρά, Νικ. Ἀλ. 393. 2) πορφυρὰ βαφὴ, Στράβ. 529. II. ἡ ἐλὶς τοῦ κιονοκράνου, «μέρος κεφαλῆς κίονος» Ἡσύχ. ἄλλ' ἐν Σουλ. Ἑπιγρ. 160. 1, 90, ὁ Böckh. νομίζει ὅτι αἱ κάλχαι ἢ χάλκαι (ἐν τῷ Ἑρχειέῳ) εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ ἐπιστυλίου διάκοσμος, ἴδε σ. 282.

III. εἶδος βοτάνης χρώματος ὡσαύτως πορφυροῦ, Ἀλκαμᾶν παρ' Ἀθην. 682A.— φέρεται χάλκη ἐν Νικ. Ἀποσπ. 2. 60.

καλῳδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάλως, σχοινίον (οὐχὶ χονδρόν), Εὐπολῖς ἐν Ἀδῆλ. 18, Ἀριστοφ. Σρ. 379, Θουκ. 4. 26.

καλ-ώνυμος, ὄν, ἔχων καλὸν ὄνομα, Φωτ. Βιβλιότ. 88. 27, Σουλ. Ἑπιγρ. 9622.

καλ-ώπος, ἡ, ὄν, (ὦψ) ἔχων ὠραῖον πρόσωπον, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

κάλως, Ἑπῖρρ. ἐκ τοῦ καλός, ὁ ἴδε.

κάλως [ᾱ], ὁ, γεν. κάλω, αἰτ. κάλων.— Ἑπικ. καὶ Ἰων. κά- λος, οὐ, ὁ, Ὀδ. E. 260, καὶ Ἡρόδ. ἄλλα καὶ πληθ. κάλως ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. B. 725: αἰτ. κάλως Ὀρφ. Ἀργ. 253, Ὀππ. (ἴδε κατωτ.) δοτ. κάλωσι Ὀρφ. Ἀργ. 237:— καραδόσχοι- νον πρὸς ἀνέλκυσιν καὶ καθέλκυσιν τῶν ἱστίων ἢ τῆς κεφαλῆς, οὕτως ἴσως ἐν Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτέρ., ὅπου κάλωι, ὅπου κάλως (τὰ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ ἱστίου σχοινία) καὶ ὑπέραι (τὰ καλῶδια τὰ συνά- πτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ κατὰστρωμα) διακρίνεται ἀπ' ἀλλήλων) οὕτω, τῶν ἱστίων τοὺς κάλως (Ἡρόδ. 2. 36: κάλως ἐξείναι, ἀπολύειν τὰ σχοινία, δηλ. ἀνοίγειν τὰ ἱστία, ὅταν στρά- τευμ' Ἀργεῖον ἐξῆλ κάλως Εὐρ. Τρ. 94: ἐχθροὶ γὰρ ἐξείασι πάντα δὴ κάλων, ἀπολύουσι πᾶν σχοινίον, δηλ. πάσῃ δυνάμει καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαλοῦσι, «βάλλουν τὰ δυνάτα των» (ἀντίθε- τον τῷ ἄκροισι κρασπέδοις .. ὑπεκδραμεῖν αὐτοῖσι 524), ὁ αὐτ.



ἐν Μηδ. 278· τοὺς κάλως ἐκλυε καὶ χάλα πόδα Ἐπικρ. ἐν Ἀδελφ. 2· πάντας ἔσεισε κάλως Ἀνθ. Π. 9. 45· παροιμ., πάντα ἐξιέναι κάλων Ἀριστοφ. Ἰππ. 756 (ἐνθα ἴδε Σχολ.)· φόνιον ἐξίει κάλων, παρώτρυνεν αὐτὸν εἰς τὸ φονικὸν ἔργον, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 837· πάντα κάλων ἐκτείνειν Πλάτ. Πρωτ. 338Α· κινεῖν Λουκ. Σκυθ. 11· γαστρί πάντας ἐπιτροπῶσι κάλως Ὀππ. Ἀλ. 2. 223, πρβλ. 172.

II. ἐν γένει, σχοινίον, «τριχία», κάλων κατιέναι, καταβιβάζειν σχοινίον πρὸς βολιδοσκόπῃσιν, Ἡρόδ. 2. 28· ἀπὸ κάλῳ παραπλέω, παραπλέω τὴν παραλίαν βυμουλκούμενος (πρβλ. βυμουλκέω), Θουκ. 4. 25· σχοινίον χονδρόν, «παλαμῆρι», Ἡρόδ. 2. 96· πρὸνιήτης κάλως Εὐρ. Μήδ. 770.

κάλω-στροφος, ὁ, ὁ συστρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πλουτ. Περικλ. 12.

κάλωσυνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Διγεν. Διηγ. 396.

κάμ, Ἐπικρ. συντετμημ. τύπος τῆς κατὰ πρὸ τοῦ μ, ἴδε ἐν λ. καμμέν.

κάμᾱκίας σῖτος, ὁ, εἶδος μακροῦ σίτου, δηλ. ἔχοντος μακρὰν καλᾶμην, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 7, 4.

κάμᾱκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάμᾱξ, Εὐστ. Πονημ. 319. 44.

κάμᾱκίνος, ὄν, (κάμᾱξ) κατασκευασμένος ἐκ καλᾶμου ἢ ὁμοίας εὐδραστου ὕλης, δόρου καμᾱκίνον, ἀντίθετον τῷ κρανεένον, Ξεν. Ἰππ. 12, 12.

κάμᾱκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάμᾱξ, Σχολ. νεώτ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 39.

καμακίς· «χοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. ἐνιοι σύριγγα» Πηλύχ.

καμάν· «τὸν ἀγρόν. Κρήτες» Ἡσύχ.

κάμᾱξ [κά], ἄκος, ἡ, καὶ ὁ, ὑποστήριγμα κλάδων ἀμπελίου, Ἰλ. Σ. 563, Ἡσ. Ἀοπ. Ἦρ. 298.

2) πᾶν μακρὸν ξύλον, κάμᾱξ πεύκης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 167.

3) τὸ κοντάρι δόρατος, τὸ ἐύλον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 66· πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1155, Ἠλ. 852, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357· χάλκεαι κάμακες, ἔχουσιν κρίκους κατὰ τὴν κορυφήν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀργ. 3. 6, 2.

4) οἰκίον, «δοίαι» τοῦ πρβαλίου, Λουκ. Ποιτὸν ἢ Βύχ. 6. (Ἐντεῦθεν, καμᾱσσω).

κάμᾱρα, Ἰων. -ρη [μά], ἡ, Λατ. camera, πᾶν πρᾶγμα ἔχον θολωτὸν στέγασμα, σκεπαστὴ ἄμᾱξα, Ἡρόδ. 1. 199· ἐστεγασμένον ἀκάτιον λεπτὸν στενὸν καὶ κοῦρον, Στράβ. 495· θάλαμος θολωτός, Ἀγαπαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 454. 33, Διδδ. 2. 9· ὁ θόλος ἀφροῦ, «καμᾱρα», Συλλ. Ἐπιγρ. 2241, 3007, 3104, κ. ἄλλ.· κλίνη με οὐρανόν, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25, 5· θολωτὸς ὑπόνομος, Σχόλ. παρὰ τὸ Λοθ. Παθ. 223.

II. ὡς ἱατρικὸς ὅρος, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β' 86. (Πρβλ. Ζενδ. kamara (θόλος, ζώνη), Λατ. camurus· ἀλλὰ τὸ camera πιθαν. ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς:—ἴσως αἱ λέξεις: κμέλ-εθρον, μέλ-αθρον συγγενεῦσαι πρὸς τὸ καμᾱρ-α, Κούρτ. ἀρ. 31a).

κάμᾱρεῦω· «σπρεῦω. φιλοπονεῖ. πορίζω. κακοπαθεῖ. συνάγω» Ἡσύχ. (ἀμφιβ. λέξ.).

καμαρικός, ἡ, ὄν, = καμαρωτός, Ἀθην. Μηχαν. σ. 10. 23.

κάμᾱριον, τό, ὑποκορ. τοῦ καμᾱρα, «κοιτὴν καμᾱρας ἔχον» καὶ «καμᾱριον» δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅπως ἡ καμᾱρα Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα· Φώτ.

2) θάλαμος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Γαλην. 3) μέρος μηχανῆς πολεμικῆς, Ἡρων.

κάμᾱρο-ειδής, ἔς, ὁμοῖος πρὸς καμᾱραν, θόλον, θολοειδής, Γαλην. τ. 10, σ. 151, κλ.

κάμᾱρος, ὁ, ἴδε κάμᾱμος. II. τὸ φυτὸν δελφίνιον, Διοσκ. 3. 48 (ἐκ τῶν νόθων).

καμαρῶς, κατασκευάζω τι με καμᾱραν, θόλον, κάμνω αὐτὸ με ἢ ὡς θόλον, ἵνα καμαρῶσωσι τὸν αἰθέρα Εὐστ. Πρ. Εὐαγγ. σ. 776D, Παθ.: κεκαμαρωμένοις οἰκοῖς Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, κλ.

καμαρῶδης, ἔς, = καμαροειδής, Ἰππόλυτ. 852B.

κάμᾱρωμα, τό, θόλος, ἀψίς, Στράβ. 738, Εὐστ. Πονημᾶτ. 69. 17, Γαλην.

καμαστίς· «μέτρον τι. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

κάμᾱρωσις, εὖς, ἡ, «καμᾱρωσις ἐστὶν ὁστοῦ διακοπή μετὰ τὸ σινάρων ὁστοῦν ἀνακεκλᾶσθαι ἐξ ἀμφοτέρων καὶ παραπλησίως καμᾱραις ἐσχηματίζεσθαι» Γαλην. τ. 19, σ. 432, 11.

κάμᾱρωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ., θολωτός, καὶ οἰκοὶ καμαρωτοὶ πάντες διὰ τὴν ἀκύλλαν Στράβ. 738· ὁ μετὰ καμαροειδοῦς στέγης, σκεπαστός, Ἀθην. 139F, 196C.

κάμᾱσῆνες, ὡν, οἱ, εἶδος ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 11. 20· ἀλλὰ παρὰ Ἐμπεδ. 235, 285, ἐπὶ ἰχθύων ἐν γένει.

κάμᾱσσω: μέλλ., -ξω, σείω, δυνάμει (ἐκ τοῦ κάμᾱξ 2, ὡς τὸ δυνέω ἐκ τοῦ δύναι), «καμᾱσσειν» κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν» Ἡσύχ.

κάμᾱτῆδόν, Ἐπίρρ. (κάματος) μετὰ καμάτου, κόπου, Μανέθων 4. 622.

κάμᾱτῆρὸς, ὁ, ὄν, κοπιώδης, ἐπιμοχθός, γῆρας Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀρρ. 247· οὐδὲ τὰ γόνυ κάμπος ἐλεῖ καμᾱτῆρὸς μου Ἀριστοφ. Λυσ. 542· καμᾱτῆρὸν αὐτὴν φυσιδῶντε Ἀπολλ. Ρόδ. Β' 87· καμᾱτῆρὸν τὸ ἄρχειν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 34.

2) ὁ προσενῶν κάματον, σφοδρὰ καὶ καμᾱτῆρὰ πηδήματα Λουκ. π. Ὀρχ. 34.

II. Παθ., καταβεβλημένος ἐκ τοῦ καμάτου, καταπε-

πονημένος, τοὺς καμᾱτῆροὺς τῶν ἀνδρῶν (οὗς μικρὸν ἀνωτέρω ὠνόμασε: τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας) Ἡρόδ. 4. 135, πρβλ. Διον. Ἀλ. 10. 53, Ἀρρ. Ἀν. 5. 16, 2:—Ἐπίρρ. καμᾱτῆρὸς, ἐπιπίνως, Πολυδ. Γ', 105.—Τύπος καματερός ἀπαντᾷ παρὰ Κ. Πορρ. πρὸς Νικηφ. 178, 9, ἐπὶ φορητῶν πλοίων: καράβια καματερά.

κάμᾱτῆφύρος, ὄν, ἐπιφέρων κάματον, κόπον, Ἰππόλυτ. 797B.

κάμᾱτος, ὁ, (κάμνω) μόθος, κόπος, ἄτερ καμάτοιο Ὀδ. Ζ. 325· ἄνευ καμάτου Ἰνδ. Π. 12. 50· κάματόν θ' Ἰππῶν Αἰσχύλ.

Ἀποσπ. 192. 6· οὐδέποτε' ἐκ καμάτων ἀποπαύσσομαι, δὲν θὰ τελέωσιν ποτὲ τὰ βράσάν μου, Σοφ. Ἠλ. 231, πρβλ. 130: ἐπὶ τῶν ὀδῶν τοῦ τοκετοῦ, οὐτε τόκοισιν ἰγίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 174· ἀπλῶς κόπος, πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 68· κάματος ὁ πολὺς Λουκ.

Ἐρμότ. 71· πρβλ., καμάτων ἄλλος Ἀνθ. Π. 9. 359.

2) τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καμάτου, κόποις, ὁπότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος Ἰλ. Δ. 230, πρβλ. Ν. 85, 711, κτλ.· κ. πολυαῖε γυῖα δέδουκεν Ε. 811· αἰθρῶ καὶ καμάτῳ δεδιημένον Ὀδ. Ε. 318· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρήμενος (οὕτως ὁ Ὀράτ., ludo saligatiun-que somno), Ὀδ. Ζ. 2· καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75.

3) ἀσθένεια, Σικωνίδ. 85. 10· ἐν τῷ πληθ., Διον. Ἀλ. 10. 53.

II. τὸ διὰ κόπου κερδαινόμενον, ἡμέτερος κάματος, τὰ διὰ τῶν ἡμετέρων κόπων κτηθέντα, Ὀδ. Ε. 417· ἀλλότριον κάματον σφετέρῃν ἐς γαστὴρ' ἀμύνεται Ἡσ. Θ. 599, πρβλ. Ἐλογ. 925.

2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, ὡς τὸ πόνος, Λατ. labor, τὸρνον κάματος, πρᾶγμα κατασκευασμένον διὰ τοῦ τὸρνον, Αἰσχύλου Ἀποσπ. 55, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 206.—Ποιητικὴ λέξις ἐν χρᾷ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πελογράφοις.

κάμᾱτουργία, ἡ, ἐργασία καματηρά, κοπιώδης ἐργον, Ἐπιφάν. Π. 761C.

κάμᾱτώω, κοπιῶ, «καματῶν κοπιῶν» Ἡσύχ. οὕτω πιθανῶς ὁ Ἰώσηφ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 2. 17, 7.

κάμᾱτῶδης, ἔς, (εἶδος) κοπιώδης, ὀκληρός, θέρεος καματώδεος ὥρῃ Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 582· πλαγαί, μέριμναι Πινδ. Ν. 3. 28, Ἀποσπ. 239· καματωδέστερος Θεοφρ. Ἀποσπ. 7 § 13.

καμᾱτῆθεις· «καταπονῆθεις» Ἡσύχ. = καμᾱτῆθεις, ἥτοι καταπατῆθεις. Ἰσως γλ. Δελφικ.

κάμῃ, Ἐπικρ. ἀόρ. 6' τοῦ κάμνω: ἀλλὰ καμῃ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμέ.

καμῃλακύκτιον, ὄν, εἶδος καλύμματος κεραλῆς, Λέοντ. Ταχτ. 19, 42, Κ. Πορρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 11. 353, 16. 573, 9, πρὸς Ρωμῶν. 82. 11, Κεδρ. Ι. 297, 14.—Ωσαύτως, καμῃλακύκτιον Θεοφ. 354, 6. 687, 4, 198, 5, Σουίδ. ἐν λ., πρβλ. τὸ νῦν ὑπὸ τῶν ἱερῶν καὶ ἀρχιερέων φορούμενον καλυμμακύκτιον, ὅπερ εἶναι λέξις νεωτέρας ἐπινοήσεως.

καμῃλλα, ἡ, τὸ Λατ. camella, εἶδος ποτηρίου, ἡ κύλις, Πολυδ. Γ', 110.

καμῃλάνθραξ, ἄκος, ὁ, (κάμῃλος, ἄνθραξ) = μελικηρίς, πάθος τι, Λέοντ. Ἰατρ. 211.

καμῃλᾱριος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Παλλὰδ. Λαυσ. 1100D, Ἰω. Μόσχ. 2968B, Δωρὸθ. 1741C.

καμῃλᾱτῆς, ὁ, ἐν παπύρ. Βερολ. 34, II. 5, εἰ ὕγιως ἔχει, ἀντὶ καμῃλᾱτῆς = καμῃλίτης.

κάμῃλῃος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς κάμῃλον, «καμῃλῆσις»· καμῃλῆσις (δηλ. κρέα) ἐσθλὴν Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμφύχ. 1. 14 ἐν τέλ.

κάμῃλᾱ-ἐμπορός, ὁ, ἐπὶ καμῃλῶν μεταφέρων τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔμπορος, Στράβ. 815.

κάμῃλῆζω: -ίσω, εἶμαι ὁμοῖος καμῃλῷ, ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμῃλίζουσα Ἠλιδ. 10. 27.

καμῃλίον, τό, = κάμῃλος, Kenyon Gr. Papyr. II. 298, 318, κλ., πρβλ. Κεδρ. Ι. 755, 10, Λέοντ. Κύπρ. 1729B.

κάμῃλίτης [ι], ὄν, ὁ ὀδηγῶν τὰς καμῃλούς, καμῃλᾱριος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 47, 1, π. Θυμαστ. 2.—ὁ ἐπὶ καμῃλῷ ὀχούμενος, καμῃλοβάτης, Ἠλιδ. 10. 5, Ἡρωδιαν. 4. 15.—ὡσαύτως = καμῃλέμπορος, Στράβ. 39, 748.

2) καμ. βοῦς, πιθανῶς ὁ βόαγρος, Σουίδ.

κάμῃλο-βάτης, ὄν, ὁ ἐπὶ καμῃλῷ ὀχούμενος, Κλήμ. Ἀλ. 267.

κάμῃλο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων καμῃλούς, Στράβ. 767.

κάμῃλό-κεντρον, τό, κέντρον δι' οὗ κεντοῦσι τὰς καμῃλούς, Σωφρόνιος 3489A.

κάμῃλοκόμο-μος, ὄν, ὁ τρέφων διατηρῶν καμῃλούς, καμῃλοκόμοι καὶ οὗτοι Εὐστ. εἰς Διον. Π. 954.

κάμῃλο-πάρῳαλις, εὖς, ἡ, τὸ γνωστὸν ζῶον, Ἀγαπαρχίδ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 455. 4, Διδδ. 2. 51, Ἀθην. 201C, Ἠλιδ. 10. 27.

καμῃλο-πόδιον, τό, = πρᾶσιον, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3. 119 (ἐκ τῶν νόθων).

κάμῃλος [ᾱ], ὁ καὶ ἡ, «καμῃλα», πρῶτον παρ' Ἡρόδ. (πρβλ. ἀσπραβῆζω), Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 285· τοὺς ἐρρενας τῶν καμῃλῶν Ἡρόδ. 3. 105· κάμῃλος ἀμνός, νεογνὸν καμῃλῷ, «καμῃλᾱν», Ἀριστοφ. Ὀρν. 1559· κάμῃλοι αἱ Βακτριαναὶ καὶ αἱ Ἀράβιαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1. 16· διαφέρουσι δὲ αἱ Βάκτριαι τῶν



Ἀραβίων· αἱ μὲν γὰρ δύο ἔχουσιν ὄρους, αἱ δὲ ἓνα μόνον αὐτόν· 24· κ. δρομὰς Πλουτ. Ἀλέξ. 31. 2) ἡ κάμηλος (ὡς ἡ ἔππος, τὸ ἱππικόν), κάμηλοι ἐν τινι στρατεύματι μετὰ τῶν ἀναβατῶν αὐτῶν, ὡς εἰ ἐλέγομεν τὸ καμηλικόν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἱππικόν, τῇ δὲ καμῆλῳ ἔπεσθαι τὸν πεζὸν στρατὸν ἐκέλευε Ἡρόδ. 1. 80.—Πρβλ. κάμηλος. (Πρβλ. τὸ Ἑβρ. gamal).

κάμηλο-τροφέω, τρέφω ἢ διατηρῶ καμήλους, Διόδ. 3. 45.

καμηλοφοροβός, ὁ, (φέρομαι) = καμηλοδοσικός, Νικήτ. Βυζ. 713B, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρολογία.

κάμηλ-ώδης, ες, (εἰδός) ὁμοίος πρὸς κάμηλον, οἱ δυνάδεις καὶ καμηλώδεις ἄνθρωποι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα Γαλην. 6. 664, 11, Νικήτ. Χων. Χρον. 140D.

καμηλῶν, ὄνος, ὁ, στάβλος καμηλῶν Πάπυρ. Βερολ. 339, 15 κ. ἄλλ.

κάμηλος, ὁ, κατὰ τὸν Σουῖδ. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 1030, «τὸ παχὺ σχοινίον». Ἡ λέξις πιθανῶς ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ γωιστοῦ χορίου τῆς Καίν. Διαθ. (Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 24): «εὐ- κοπώτερον ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυφαίας βαφίδος διελθεῖν», ἔνθα ὑπὸ τινων ἐνομήθη καταλληλότερα πρὸς τὴν παρομοίωσιν ἢ ἔννοια τοῦ σχοινίου ἢ τῆς καμῆλου. Ἀλλ' οἱ Ἀραβες ἔχουσι παροιμίαν περὶ ἐλέφαντος διερχομένου διὰ τῆς ὁπῆς τῆς βελόνης· καὶ τὸ διυλίζοντες τὸν κῶνα ταὶν δὲ κάμηλον καταπίνοντες εἶναι ὁμοίως παροιμιώδης φράσις ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 24.

καμινάια, ἡ, κάμινος, Ἑβδ. (Ἑξ. Θ', 10)—καμινάιος, αἷα, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον, αὐτόθι Θ', 8.

κάμινεα, ἡ, ἔργον καμίνου, ἡ διὰ τῆς κάμινου ἐργασία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 6 (διάφ. γραφ. καμινία).

κάμινεός, ὡς, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος κάμινον ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, ὡς ὁ χαλκικός ἡ κερκικός, Διόδ. 20. 63.

κάμινευτήρ, ἥρος, ὁ, καμινευτικός, αὐλὸς καμινευτήρ, ὁ σωλὴν φυσητηρίων χαλκικός, Ἀνθ. Π. 6. 92.

κάμινευτής, οὗ, ὁ, = καμινεός, Λουκ. π. Θουσιῶν 6.—θλη. καμινεύτρια, Ἀρίσταρχ. εἰς Ὀδ. Σ. 27.

κάμινευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κάμινον, Σουῖδ.

κάμινεῖω, χωνεῖω, καίω, θερμαίνω, τήκω ἐν καμίνῳ, Ἀριστ. π. Θουμασ. 48, Ἀποστ. 248, Θεοφρ. π. Λίθ. 69· σιδηρὸς καμινεῖ- μενος Στράβ. 223.

κάμινεῖατος, α, ὄν, ἀνήκων εἰς κάμινον, Ἑβδ. (Ἑξ. Θ', 8, ὡς διάφ. γραφή), Γρηγ. Ναζ. Ι. 948C· πρβλ. Λοθέκ. εἰς Φρύν. 552.

κάμινιον [μῆ], τὸ, ὑποκορ. τὸ κάμινος, «καμίνιον», Γεωμ. 2. 3, 9, Βυζ.

κάμινίτης, ὁ, ὡπτημένος ἐντὸς κλιβάνου, ἄρτος Φιλιστιῶν ὁ Λοκρὸς παρ' Ἀθην. 115F.

κάμινόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ καμίνου, Νικ. Θερ. 707, Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 60.

κάμινω-καύστης, οὗ, ὁ, ὁ θερμαίνων κάμινον ἢ κλιβανον, Γλωσσ. θλη. καμινωκάστρια, Σχολ. εἰς Ὀδ. Σ. 26.

κάμινος, ἡ, «καμίνιον», κλιβανος, «φούρνος» πρὸς χώνευσιν μετάλλων, ὅπτησιν πηλίνων ἀγγείων, κεράμων καὶ πλίνθων, Ὀμ. Ἐπιγρ. 14, Ἡρόδ. 1. 179, 4. 164, Δισχύλ. Ἀποστ. 280· πρὸς ὅπτησιν κρέατος, Ἡρόδ. 1. 133.—ὡσαύτως, κτιστὴ θερμάστρα πρὸς θερμάνειν δωματίου, Γαλην. 6. 146.—ἄλλ. οὐδέποτε ἀνοικτὴ θερμάστρα ἢ ἐοῖσα ἐντὸς δωματίου, Λεξικ. Ἀρχαιολ.—παροιμιώδης ἐπὶ τινος ἐσθίουτος-θερμά, καίοντα φαγίστα, κάμινος οὐκ ἄνθρωπος Κρόνυλος ἐν Ἀθήν. 1. 4· κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι, ἐπὶ μεθύσου, Κομ. Ἀνών. 269. (Ἰσως ἀκ τῆς √ΚΑΦ, καίω, ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ F εἰς μ παρέχει ἀμφιβολίας· τὸ Λατ. caminus παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλλ.).

κάμινώ, οὗς, ἡ γρηῖς καμ., γρατὰ ἐργαζομένη εἰς κάμινον, καμινεῖ-τρια, Ὀδ. Σ. 27.

κάμινώδης, ες, ὁμοίος καμίνῳ ἢ κλιβάνῳ, Στράβ. 246.

καμίσιος, ὑποκαμίσιος, ἔχει Εὐωδία εἰς λόγον καμισίων λιναρίων Πάπυρ. Βερολ. 550. 20.

κάμνω, τό, (νᾶπτο), Λακωνικὸν ἔδσμα (καλούμενον καὶ ψαι- στῶν), ὅπερ ἐκάπτετο διὰ φύλλων δάφνης (καμιατῖδων), Νικο- κλῆς παρ' Ἀθην. 141A.—Ἰδε Ἡούχ. ἐν λ. κάμματα.

κάμμάρος, ὁ, εἶδος καρίδος, Ἐπιχαρμος καὶ Σώφρων παρ' Ἀθην. 306C· παρὰ Γαλην. 6. 735, καμμαρίς, ἴδος, ἡ ἐν τῇ Λατ. cammarus, gammarus· ὁ Ἡούχ. ἔχει· «καμμάρος (Δωρ.)· τὰς ἐρυ- θρὰς καρίδας» περιγράφονται δὲ ὡς ἐρυθραὶ καὶ λειοστρακιδῶσαι ὑπὸ Σώφρονος 52 Ahr.

II. εἶδος ἀκόνιτος, Ἰππ. 418. 24, Διοσκ. 4. 77 (ἐν τοῖς νόθοις).—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέ- ρεται· κάμμορος.

καμμάρψαι, «καταλαβεῖν. Αἰολεῖς» Ἡούχ.

κάμμάρφαι, εως, ἡ, «μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Αἰο- λεῖς» Ἡούχ.

καμμάτιδες, ων, αἱ, ἴδε κάμμα.

καμμέν, ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ κάμ μὲν, Ἐπικ. ἀντὶ κατὰ μὲν, ὡς κάμ μὲν ἄροτρον ἄξειαν, ἀντὶ, κατὰξειαν μὲν ἄρο- τρον Ἡσ. Ἐργ. κ. Ημ. 437· πρβλ. Ὀδ. Υ'. 2· οὕτω κάμμεσον ἀντὶ κάμ μέσον, Ἰλ. 172· πρβλ. κάγ, κάδ, κάκ.

καμμένειν· «καταμένειν» Ἡούχ.

κάμμες, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἄμμες, Αἰολ. ἀντὶ καὶ ἡμεῖς, νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον Θεόκρ. 18. 56, κτλ.

καμμίξας, Ἐπικ. ἀντὶ καταμίξας, μετοχ. ἄορ. α' τοῦ κατα- μίγνυμι, διάφ. γραφ. ἀντὶ κ' ἄμμιξας, δηλ. κε ἀναμίξας Ἰλ. Ω. 529.

καμμονίη, Ἐπικ. ἀντὶ καταμονή, ἐρμηνευόμεν. ὑπὸ τοῦ Σχολ. «ἡ καταμονῆς νίκη», εἰ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην Ἰλ. X. 257, πρβλ. Ψ. 661, Ἀνθ. Παν. 4. 221.

κάμμορον, τό, «ψυκτικὸν φάρμακον», κατὰ τὸν Ζεῦξιν, κατὰ δὲ Ζην. τὸν Ἡρακλείειον τὸ «κόνειον», Γαλην. τῶν Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἑξήχ. 490, Ἰππ. 418, 24· ἡ τὸ ἀκόνιτον, Νικ. Ἀλεξίφ. 41· ἴδε Foës Oecon.

κάμμορος, ὄν, Ἐπικ. ἀντὶ κατάμμορος, ὑποκείμενος εἰς τὴν μοῖραν, κακῶν μαῖραν, κακόμοιρος, περὶ πάντων καμμορε φωτῶν Ὀδ. Α. 216, πρβλ. B. 351, E. 160.—οὐδαμῶς ἐν Ἰλ.

καμμῶ, Ἐπικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ καταμῶ· παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἀλέξιδ. ἐν Ἀδῇ· 71· ὡσαύτως παρὰ μετα- γένεστ. συγγραφῆς· ἴδε Φρύν. 339.

κάμνω, ἐκτεταμένος τύπος ἐκ τῆς √ΚΑΜ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἄορ.· μέλλ. κάμωμαι, καμεί Σοφ. Τρ. 1215· καμεί- νηκα Ἰλ. B. 389, Δισχύλ. Ἐπικ. ἄπαρ. —ἐεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 580· ἄορ. ε' ἐκάμω, ἄπαρ. καμείν, Ἐπικ. ὑποτακ. μετ' ἀνα- διπλ. κεκάμω, κεκάμῃσι, κεκάμωσι Ἰλ. Α. 168, Η. 5, P. 658 (ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε· κε κάμω, κτλ.)· πρὶμ. κέ- κμηκα Ἰλ. Z. 262, Ἀττ. ὑπερσ. ἐκεκμηέσαν Θουκ. 3. 98· Ἐπικ. μετοχ. κεκμηώς, κεκμηῶτι, κεκμηῶτα Ἰλ. Ψ. 232, Z. 261, Ὀδ. K. 31· κεκμηότας Ἰλ. Α. 802· τὸ δὲ κεκμηότας ἐν Θουκ. 3. 59 εἶναι πιθαν. σφάλμα ἀντὶ κεκμηότας.—Μέσ., ἄορ. ἐκάμωμην Ὀδ. I. 130, κακόμμεσθα Ἰλ. Σ. 341.

I. μεταβ., κατα- σκευάζω τι μετὰ κόπου, κάμνω, ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ χαλκικός ἢ σιδηρουρ- γοῦ, ζῶμα τε καὶ μήτηρ τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἄλλους χαλκουργοί, Ἰλ. Α. 187, 216· ἐπεὶ πάνθ' ἔπλα κάμε, ὅτε κατεσκεύασε πάντα τὰ ὅπλα, Σ. 614· σκηπτρον, τὸ μὲν Ἡφαιστος κάμε τεύχων B. 101, πρβλ. Θ. 195· ὡσαύτως, οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονας, οἱ κε κάμειεν νῆας ἐϋστέλ- μους Ὀδ. I. 126· πέπλον, δν αἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ Ἰλ. E. 338, πρβλ. Ὀδ. O. 105· ὅτ' εἰς ἵππον κατεβάλλονμεν, ἐν κάμ' Ἐπειδὸς Α. 523· λέχος P. 189. 3) κατὰ μέσ. ἄορ., διὰ κόπου κτώμαί τι, τὰς (δηλ. γυναικάς) αὐτοὶ καμέσθαι βίησι τε δουρί τε μακρῷ Ἰλ. Σ. 341.

3) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ μετὰ κόπου, οἱ κε σφιν καὶ νῆσον .. ἐκάμοντο Ὀδ. I. 130· ἰρὼν .., ὁ ρ' ἐκάμοντο Ἀπολλ. Ρόδ. B. 718, πρβλ. Φιλητ. 7. Ὅτι αὐτὴ ἡτο ἡ πρώτη σημασία ἀποδει- κνύεται ἐκ τῆς ὁμιλουμένης Ἑλληνικῆς, ἐν ἡ μεγίστη γίνεται χρή- σις τοῦ κάμνω ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἔργατος· τοῦτον ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ καὶ τῶν ποιητῶν ἐκ αὐτοῦ φράσεων, ἴδε Κοραῖ Ἀτακτα τόμ. B', σ. 172 κέξ.

II. ἀμεταβ., ἐργάζομαι, κοπιᾶω, ὑπὲρ τινος Θουκ. 2. 41· ἀκολού- θως, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος συνεχούς ἐργασίας, κουράζομαι, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἴνος ἄξει, ἀνδρὶ δὲ κεκοπιανόντι τὴν δύναμιν μεγάλως αὖτε ὁ οἶνος (Θ. Γαζήτ.), Ἰλ. Z. 261, πρβλ. Α. 802· οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε Α. 22· τινε, ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἄξει Ὀδ. E. 65· μετ' αἰτ. τοῦ μέ- ρους καθ' ὃ τις αἰσθάνεται κόπῳσιν, οὐδὲ τι γῶτα .. κάμνει, οὔτε αἰσθάνεται κόπον εἰς τὰ μέλη του, Ἰλ. T. 170, κτλ.· περὶ δ' ἔγ- χεῖ χεῖρα καμείται Ἰλ. B. 389· ὁ δ' ἄριστρον ὦμον ἐκα- μινεν Π. 106.—ὡσαύτως συχνότατα μετὰ μετοχ., κάμνει πολε- μίζων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων, δακρυχέουσα, θεούσα, κτλ. Α. 168, Η. 5, P. 658, κτλ.· οὐ μὲν ἔθην κάμετον .. ὁλλύσαι Τρώας Α. 448· ἔκαμον δὲ μοι ὅσσε πάντη παπταίνοντι Ὀδ. M. 232· ἄλλ' ἐπὶ διαφόρῳ ἐννοίας, οὐκ ἔκαμον τανύων, δὲν ἡσθάνθη κόπῳσιν τανύων τὸ τέξον, εὐκόλως ἐτάνασα αὐτό, Φ. 426, πρβλ. Ἰλ. O. 448· παρ' Ἀττ. συχνάκις μετ' ἀρνήσεως, οὕτω καμῶμαι .. λέγουσα, δὲν θὰ κουρασθῶ λέγουσα, Δισχύλ. Εὐμ. 881· μὴ κάμης λέγων Εὐρ. I. A. 1143· οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακάς κτείνων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1590· οὐποτ' ἂν κάμοιμι ὄρ- χουμένην Ἀριστοφ. Λυσ. 541, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 470C· Νόμ. 912E, κτλ.· μετὰ δοτ., μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, «μὴ ἀπό- βάλλῃς εἰς τὰς δαπάνας» (Σχολ.) Πινδ. Π. 1. 175.

2) «κα- βάλλομαι ἐν τῇ μάχῃ, ἡττώμαι, ταῖσι (δηλ. μάχαις) Μήδαιοι κάμον, ἐν αἷς ἡττήθησαν οἱ Μῆδοι, αὐτόθι I. 151, 156· εἰς τὸ κάμνον οικείου στρατοῦ, τὸ καταπονούμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, Εὐρ. Ἰκέτ. 709. 3) εἰμαι ἄσθενής ἢ ἄρρωστος, ὑποέρω ἐξ ἀσθενείας, οἱ κάμνοντες (μετοχ. ἐνεστ.), οἱ ἀσθενεῖς, Ἡρόδ. 1. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 282, Ἀριστοφ. Νερ. 708, Ἀνδοκ. 9. 20, Πλάτ. κλ.· καμῶσα ἀπέθανε, νοσήσασα ἀπέθανε, Ἀνδοκ. 16. 3, πρβλ. Δημ. 307. 29· μετὰ συστολῇ αἰε., κάμνειν νόσον Εὐρ. Ἡρακλ. 990, Πλάτ. Πολ. 408E· κάμνουσι ποδάγραν, πάσχουσιν ἐκ ποδάγρας, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 8. 24, I. ἄλλ' ὡσαύτως, κ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 2. 111· κάμνω



τὸ σῶμα, εἶμαι ἀσθενής κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω κακὴν κράσιν, Πλάτ. Γοργ. 478Α.—ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, κ. πάθα Πινδ. Π. 8. 68· νοσήματι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 21, 1· ἐν χρήσει· καὶ ὡς Παθ., κἀμινεῖν ὑπὸ νόσου, πάσχειν ἐκ νόσου, 'Ηρόδιαν. 3. 14, 4· ἀπὸ τοῦ τραύματος Λουκ. Τόξ. 60.

4) καθόλου, ὑποφέρω, πάσχω, ὀλιγοίμαι, στενοχωροῦμαι, στρατοῦ καμίνοντος Δίσχυλ. 'Αγ. 670· τῷ πεπονημένῳ κ. μεγάλως 'Ηρόδ. 1. 118, πρβλ. Δίσχυλ. 'Αγ. 482, Εὐρ. Μῆδ. 1138, 'Ηρ. Μαινόμε. 293· οὐ καμεί τοῦμόν μέρος, δὲν θὰ εὕρης κώλυμα παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ἔχης νὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου, Σοφ. Τρ. 1215· ὡσαύτως, κ. ἐν τινι Εὐρ. 'Εκ. 306, I. A. 966· οὕτως ἐπὶ πλοίου, νεῶς καμίνουσας ποντίῳ πρὸς κύματι Δίσχυλ. Θῆβ. 210.—μετὰ συστοιχ. αἰε., οὐκ ἴσον καμῖν ἐμοὶ λύπησι Σοφ. 'Ηλ. 532· καμίνοντες κ. 'Ηρόδιαν. 3. 6. 5) οἱ καμίνοντες (μετοχ. ἀορ.), οἱ τελέσαντες τὸ ἑαυτῶν ἔργον, Λατ. defuncti, δηλ. οἱ νεκροί, 'Ηλ. Γ. 278· βροτῶν εἰδῶλα καμίνοντων 'Οδ. Δ. 476· εἰδῶλα καμ. Ο. 14, 'Ηλ. Ψ. 72, πρβλ. Δίσχυλ. 'Ικέτ. 231, κτλ. οὕτω παρ' 'Αττ., κεκημηκότες Σοφ. 'Αποσπ. 268, Εὐρ. 'Ικέτ. 576· παρὰ πεζολόγοις, οἱ κεκημηκότες Θουκ. 3. 59, Πλάτ. Νόμ. 718Α, 927Β, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 1. 11, 6·—ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρ. 96 κεκημηκότες εἶναι αἱ σκιάι, τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, Λατ. dii manes.—'Ο πρῶμ. εἶναι ἀεὶ ποτε ἀμετάβ.

κάμορος· «κλήθρα τὸ δένδρον» 'Ησύχ. κάμος ἢ κάμος, εἶδος ζῦδου, Πρίσκοι 183. 14. 2) = κάθος, εἶδος μέτρου, 'Επιφάν. III. 272Β, 281Α.

καμπαχτιον, τό, = κάμπαχος, Χρον. Πασχ. 530, 6, Μαλάλ. 322. 11.

κάμπαχος, δ, τὸ Λατ. campagus, εἶδος ὑποδήματος, 'Ιω. Λυδ. 134, 22.

καμπανίζω, ζυγίζω, 'Ιω. Δαμασκ. II. 329D. καμπανιστής, = ζυγοκρούστης, ζυγοπλάστης, 'Ιω. δ Νηστευτής (Jejunator) 1924Β.

καμπάλεος, α, ον, (καμπή) = καμπτός, «καμπαλέας» καμπύλας· 'Ησύχ.

κάμπανος, δ, = στατήρ, «καντάρι», Γλωσσ. 'Ιδε Δουκάγγ. (γράφεται καὶ καμπανός).

καμπεσέ-γυονος, ον, δ κάμπτων τὰ γόνάτα τινος, «καμπεσί-γυονος» ἢ 'Ερινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνάτα τῶν ἀμαρτανόντων· 'Ησύχ. πρβλ. καμφέσιους.

καμπεσέ-γυιος, ον, κάμπτων τὰ μέλη, παίγνια κ., τὰ νευρόσπαστα, 'Ορφ. 'Αποσπ. 17, πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λ.

καμπή, ἡ, (ἴδε κάμπτω) ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς δ ποταμός βραδύτερος εἴη περὶ καμπάς πολλὰς ἀγνύμενος 'Ηρόδ. 1. 185· Εὐβοίδα καμπήν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Δίσχυλ. 'Αποσπ. 27.

II. ἐν τῷ πεπονήματι τὸ μέρος ἐνθα κάμπτουσι τὰ ἄρματα, ἐν τῷ ἄγωνι, δ καμπτήρ, Λατ. flexus, curvulus, περὶ ταῖσι καμπαῖσι ἡνίοχοι πεπιτωκότες 'Αριστοφ. Εἰρ. 904· καμπαῖσι δρομῶν συμφροαῖς Ψευδο-Εὐρ. I. A. 224· εὐλαδῆθῃναι περὶ τήν κ. Πλάτ. 'Ιων 537Α· μεταρ. μῦθον ἐς καμπήν ἄγειν, ἄγειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς, Εὐρ. 'Ηλ. 659· οὕτω, καμπάς ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 72Β· πρβλ. κάμπτω II, καμπτήρ II.

III. ἐν τῇ μουσικῇ, στροφή, αἰνιδικὸς μεταβολή, καμπαῖ ἀσμάτων Φιλότης. 620· ἴδε ἐν λ. κακότεχνος, καὶ πρβλ. κάμπτω III, κατακάμπτω: ὡσαύτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ στροφή προτάσεως, Δημητρ. Φαλκρ. § 17. IV. ἡ κάμψις ἢ τὸ λύγιμα μέλους, τῶν δακτύλων, τῶν ὤμων, τῶν ἰσχυίων, τῶν βραχιόνων, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 26, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς κάμψις, οὐκ ἔχουσα καμπάς Πλάτ. Τίμ. 75C, πρβλ. 74Ε· ἴδε κάμπτω I.

κάμπη (παροξύτ.), ἡ, «κάμπια», Λατ. eruca, 'Ιππ. 263. 36, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 10, κτλ. II. μυθώδεις (I. Ἰνδικὸν τέρας, Διόδ. 3. 72, Νόνν. Δ. 18. 237. πρβλ. κάμπος. (I. πρβλ. τὸ ἐν Βέλαις karana (σκώληξ, κάμπη)· ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ κάμπτω, ἀν καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀμφιβάλλῃ τις περὶ αὐτοῦ, πρβλ. τὴν παρατήρησιν τοῦ 'Αριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Πορείας 7; 5, [τὰ ἀποδα] δυσὶ χρώμενα προέρχεται καμπαῖ, κτλ.).

καμπιδούκτηρ, ορος, Λατ. campiductor, = ὁδηγός (ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ), 'Ιω. Χρυσ. III. 519C, Μαυρίκ. 12. 8, 11, Λέοντ. Τακτ. 7. 54, 55, κλ.

καμπιδουκτώριον, τό, ἡ σημαία τοῦ καμπιδουκτορος, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. Βασιλ. Τάξ. 11, 21. 575, 19. 641.

κάμπιμος, ἡ, ον, (καμπή) δ μετὰ καμπῶν, δρόμους πολλοὺς ἐξέπληρον καμπίμους Εὐρ. I. Τ. 81.—ὡσαύτως κάμπιος, Πρὸκλ. παράτρ. Πτολ. σ. 213, κτλ.· κάμπιος, 'Ησύχ.

κάμπιος, εος, τό, θαλάσσιον τι τέρας, Λυκόφρ. 414· πρβλ. ἐμπύκαμπος.

κάμπος, δ, Λατ. campus, = πεδῖον, Κοσμ. 'Ινδ. 444Α, Μαυρ. 7, 1, κλ. 2) = στρατοπέδον, 'Αθαν. II. 820Α, Β, 821Β.

κάμπος· «ἐκπύδριος» Σικελοὶ· 'Ησύχ. καμπουλέρ· «ἐλαίος εἶδος. Λάκωνες» 'Ησύχ.

καμπτήρ, ἡρος, δ, κάμπη, γωνία, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6, Σπράδ. 655.

II. ἐν τῷ σταδίῳ καμπτήρ ἦτο τὸ σημεῖον καθ' ὃ οἱ πρέγοντες ἐν τῷ ἀγωνίσματι τοῦ διαύλου ἢ δολιχοῦ ἐστέρεον περὶ αὐτὸ ἵνα ἐπαγέλωνται εἰς τὸ μέρος θῆναι ἀνεχώρησαν, ἐνῶ ἐν τῷ ἀπὸ δρόμῳ ἦτο τὸ τέρας, ὡς τὸ κάμπη II, 'Αριστ. Ρητ. 3. 9, 2, πρβλ. Βαθρ. 29. 4· μεταρ., ὡς τυφλὸς δὲν ἐκείναι (δηλ. τοῦ ἐξηκοστοῦ ἐτους) τοῦ βίου καμπτήρ, ὅπερ σημαίνει: θάτερον· κῶλον τοῦ διαύλου (κατὰ τὸν Δίσχυλ. ἐν 'Αγ. 344) 'Ηρόδ. Μολπ. XII. 42 Meister, πρβλ. Στοβ. 591. 34· πύματος καμπτήρ, ἡ ἐσχάτη στροφή, ὁ ἐσχάτος δρόμος τῆς ζωῆς, 'Ανθ. Π. 12. 257· πρβλ. κάμπτω II.

καμπτηρία, ἡ, = καμπτήρ II, Τζέτζ. 'Ιστ. 8. 27.

καμπτόμος, ἡ, ὅν, εὐκόλως καμπτόμενος, εὐκαμπτος, δακτύλου τὸ καμ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 15, 3· κνήρις ἢ καμ. δ αὐτ. π. Πνεύματ. 7. 1· φωνάριον Πολυδ. Δ', 64.

καμπτός, ἡ, ον, δν δύναται νὰ κάμῃ τις, Πλάτ. Τίμ. 44Ε, 'Αριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6. II. ὡς οὐσιασ., = καμπτήρ II, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 28, 'Ετυμ. Μ. 609. 29, 'Ακύλας ἐν Παλ. Διαθ.

κάμπτρα, ἡ, ἴδε ἐν λ. κάμψα.—καμπτορ-ποιός, δ, ὁ κατασκευαστὴς καλαθίων, Γλωσσ.

κάμπτω· μέλλ. κάμψω Σοφ. Ο. Κ. 91, 'Επικ. ἀπαρ. -έμεν 'Ηλ. Τ. 72· ἄρ. ἑκαμψα 'Ομ., 'Αττ. Παθ., μέλλ. καμψοθήσομαι 'Αρ. στείδ., κτλ.: ἄρ. ἐκάμψην Δίσχυλ., Θουκ.: πρῶμ. ἀπαρ. κεκάμψηναι 'Ιππ. 830F, μετοχ. κεκαμμένος (ἐπι-, συγ-) δ αὐτ. 37, Ξεν. 'Ιππ. 7. 2. (Ἐκ τῆς √KAMΠ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσι καμπ-ῆ, καμπ-ύλος· τὰ δὲ γνάμπτω, ἄ-γναμπ-τος εἰσὶν ἐπὶ μᾶλλον ἐπιτεταμ. τύποι, πρβλ. Σανσκρ. kump-as (ἀνάπηρος), Λθ. kamp-as (γωνία), kump-as (κυρτός)· ἴσως καὶ Σανσκρ. kuk, kukh-é (se incurvare).)

Κάμπτω, κυρτώνω, ὄφρα ἴσυν κάμψῃ 'Ηλ. Δ. 486 (πρβλ. ὑποκάμπτω)· συγχάκις, γόνου κάμπτω, κάμπτω τὸ γόνου μου οὕτως ὥστε νὰ καθίσω καὶ νὰ ἀναπαύσῃ, φημί μιν ἀσπασίως γόνου κάμψιν 'Ηλ. Δ. 118, πρβλ. Τ. 72· ὁ δ' ἄρ' αἰφω γόνον· ἑκάμψεν χεῖράς τε στήθεράς 'Οδ. Ε. 453· οὐ κάμπτων γόνον· δηλ. οὐδὲως ἀναπαυόμενος, Δίσχυλ. Πρ. 32· ἄσμενος δὲ τὰν· κάμψιεν γόνου αὐτοῦ· 398· ἴδω· κάμψας γόνου Εὐρ. 'Εκ. 1150· οὕτω, κάμ. κῶλα Σοφ. Ο. Κ. 19· ἀκολούθως, κάμπτειν μόνον, κάθημαι, ἀναπαύομαι, αὐτόθι 85, Εὐρ. 'Εκ. 1079· ἐπὶ προσεχέως, ὅτι ἐμοὶ κάμψιεν πᾶν γόνον 'Εἰδ. ('Ησάας ME' 23)· οὐκ ἑκάμψαν γόνου τῇ Βάαλ 'Επιστ. π. Ρωμ. ια', 5, κτλ.· (οὕτω, τιθέναι τὰ γόνάτα Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κτλ.):—Παθ., κάμπτομαι, ἀντίθετον τῷ ἐκτείνομαι, Πλάτ. Τίμ. 74Β· ἡ κεκαμμένη (δηλ. γραμμή), οὐχὶ ἡ εὐθεία, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 14.

II. ἐν τῇ ἀρματολησίᾳ, στρέφω τοὺς ἵππους· τοῦ ἄρματος περὶ τὸν καμπτήρα (καμπτήρ II, πρβλ. καμπή II)· κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Δίσχυλ. 'Αγ. 344· κάμπτοντος ἵππου, ἐνῶ ἐστέρεον δ' ἵππος, Σοφ. 'Ηλ. 744· κάμ. περὶ νύσαν Θεοκρ. 24. 117· ἐντεῦθεν μεταρ., κάμπτω βίον, κάμω τὴν ἐσχάτην στροφήν τοῦ βίου, Σοφ. Ο. Κ. 91· κάμπτειν βίου τέλος· Εὐρ. 'Ιππ. 87, πρβλ. 'Ελ. 1666, 'Ηλ. 956· διὰ λόγου κάμπτω κακά, τελειῶν τὰ δυστοχήματα διὰ λόγου, δ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 748.

2) οὕτως ἐπὶ ναυτιλλομένων, παρακάμπτω, περι-κάμπτω ἀκρωτήριον, 'Ηρακλῆας στήλας 'Ηρόδ. 4. 42· τὸ ἀκρωτήριον, τὴν ἀκρὴν δ αὐτ. 4. 43, 7. 122· ὡς δὲ τὴν ἀκρὰν κάμπτοντας ἡμᾶς εἶδον Μένανδρ. ἐν 'Αλιεύσιν· 9· τὴν ἀκρὰν κάμπτων Δισχρίων δ Σάμιος παρ' 'Αθην. 335C· Μαλέαν κ. Ποιητῆς παρὰ Σπράδ. 378, Διόδ. 13. 64, κτλ.· ὡσαύτως, κάμπτειν περὶ ἀκρὰν 'Αριστοφ. 'Αγ. 96· ὡσαύτως, κάμπτω κόλπον, περικάμπτω τὸν κόλπ., 'Ηρόδ. 7. 58.

3) ἀπολ., πάλιν κάμπτω, στρέφομαι ὀπίσω, Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ρῆσ. 235· ἐγγύς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν (κοινὰς κάμπτη), ἔρχεσθαι πλὴσιον τῆς ἰδικῆς μου ἰδέας, δ αὐτ. ἐν I. Τ. 815.

III. ἐπὶ τῆς μουσικῆς, φρύνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα κάμπτων με καὶ στρέφω ὅλην διέφθορεν, διὰ τῶν κάμψεων καὶ περιστροφῶν· τοῦ με κατέστρεφεν ἐντελῶς, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 15, ἐνθα εἰσάγεται ἡ μουσικὴ ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ λέγει τὰ εἰρημένα, ἴδε καμπή III· κ. νέας ἀψίδας ἐπὶ τῶν 'Αριστοφ. Θεομ. 53· κ. ὠδὰς Φιλότης. 180.

IV. μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. flectere, inflectere, κάμπτειν τινα, καταβάλλειν, κατεῖναι, Πινδ. Π. 2. 94:—Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, πημοναῖσι Δίσχυλ. Πρ. 237, 306, πρβλ. 513, Θουκ. 3. 58· κάμπτομαι, ὑποκύπτω, Πλάτ. Πρωτ. 320Β, κτλ.· κάμπτεσθαι καὶ ἔλκεσθαι πρὸς φιλοσοφίαν δ αὐτ. ἐν Πολ. 494Ε· κ. ἐπὶ τῷ ψεύδει, παραστρέφειν, περιπλέκεσθαι εἰς πρᾶξεις ἀπατηλάς, δ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α.

καμπύλη (δηλ. βακτηρία), ἡ, «καμμένη ῥάβδος, ὡς τὸ Ρωμ. lituus», 'Αριστοφ. παρὰ Πολυδ. I', 173, Πλούτ. 2. 790Β, 'Αλκίφρ. 3. 3. καμπυλάζω, = τῷ ἐπομ., Φωτ., Σουίδ.

καμπύλλω, ἴων. ἀντὶ κάμπτω, στρέφω, λυγίζω, «στραβώνω», 'Ιππ. π. 'Αρρ. 826 ἐν τῷ Παθ.: ἐν τῷ Μέγ., αὐτόθι 812—καμπυλεύεσθαι παρὰ τῷ 'Ερωτιανῷ σ. 226, ὅπερ, ἐρμηνεύει, κάμπτεσθαι.

καμπυλόγραμμος, ἔχων καμπύλας γραμμάς, ἐκ τοῦ Θορ. Στεφ. καμπύλο-ειδής, ἐς, ἔχων σχῆμα καμπύλον, καμπυλοειδῆ



φαντασίαν λαμβάνειν Πλούτ. 2. 1121C.—'Επίρρ. καμπυλο-  
ειδώς, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 372.

καμπυλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντί καμπύλος, καμπυλόε-  
σαν ἴπυιν 'Ανθ. Π. 6. 28.

καμπυλόμοι, Παθ., γίνομαι καμπύλος, Achmes 'Ονειρ. σ. 54.  
καμπυλό-πρυμνος, ον, ἔχων καμπύλην πρύμναν, Σχόλ. εἰς  
'Π. Β. 392, ἴδε 'Απολλωνίου Λεξικ. ἐν λ. κορωνίδες.

καμπυλόρ-ρην, ἴνος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπικαμπῇ τὴν ῥίνα ἔχων, 'Ετυμ.  
Μ. 396. 36, Σουίδ. ἐν λ. γρυπός.—καμπυλόρρις 'Ησύχ. ἐν λ.  
γρυπός.—ὡσαύτως καμπυλόρρηνος, ον, 'Ιω. Μαλακ. 314. 10.  
καμπύλος [ῥ], η, ον, (κάμπω) ἐπικαμπής, κυρτός, ἀντίθετον  
τῷ εὐθύς, ἐπὶ τόξου, καμπύλα τέσσα 'Π. Γ. 17, κτλ. ἄρμα Ε.  
231· κ. κύκλα, ἐπὶ τροχῶν, αὐτόθι 722· ἄροτρα 'Ομ. 'Υμν. εἰς  
Δῆμ. 309· διφρος Πινδ. I. 4. 49 (3. 47)· ὄχημα Δίσχυλ. 'Ικέτ.  
183· κ. ἐς τὸ ἔξω 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 780· καμπύλα τε καὶ εὐθέα  
Πλάτ. Πολ. 602C.—μεταρ., κ. μέλος, ὧδὴ ποικίλον ἔχουσα μέ-  
τρον, Σιμωνίδ. 36.—Πρβλ. καμπύλη.

καμπυλότης, ἡτος, ἡ, κυρτότης, 'Ιππ. 153B, 'Αριστ. Κατηγ.  
8. 20, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 11, κτλ.

καμπυλόω, ποιῶ τὴν καμπύλον, Achmes 'Ονειροκρ. 54. 10.  
καμπυλό-οχος, ον, ἔχων καμπύλους τροχούς, ἐπὶ τοῦ ἄροτρου,  
'Ορρ. παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 675, ἐν τέλ. (κατὰ Λοβ. ἀντί τῆς ἡμαρτη-  
μένης γραφῆς καμπυλόχρος)...

κάμψα, ἡς, ἡ, ὁθήκη, γλωσσοκομειὼν 'Ησύχ.—παρὰ Φωτίω  
καὶ Σουίδᾳ κάψα μετὰ τῆς ἐρμηνείας «κίστη ἢ θήκη».—πρβλ. Λατ.  
caps, capsula.—κάμπτρα παρὰ μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.—ὑπο-  
κοριστ. καμψάων, τό, 'Ησύχ. καμπτήριον Γεωπ. 10. 21, 10.—  
ὡσαύτως καμψάκης καὶ καψάκης, ου, ὁ, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον,  
'ῥοίον, 'Εβδ. ('Ιουδῆ I', 5, πρβλ. Γ' Βασίλ. IZ', 12 καὶ 16· ὕδατο-  
δόχον ἀγγεῖον, αὐτόθι IΘ', 6).—καψάκιον, τό, 'Ησύχ.

καμψάνεμα, τό, λιθανωτὶς, «δενδρολίθιον», Διοσκ. 3. 87.  
καμψάριος, ὁ, Λατ. camparius, δοῦλος φυλάττων ἐν τοῖς  
βαλανεῖσι τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων, 'Επιφάν. I. 956D.

καμψι-δαυλος, ον, ὁ παρακάμπτων τὸν καμπτήρα οὕτως  
ὥστε νὰ διατρέμῃ τὸν δλον δαυλον· μεταρ. ἐπὶ τῆς χειρὸς κιθα-  
ριστοῦ, ἡ ταχέως ἀνακάμπουσα, κινουμένη ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ  
πλήττειν τὰς χορδὰς, χεῖρα καμψιδαυλον ἀναστρωφῶν τάχος  
Τελέστης ἐν «'Υμεναῖον» παρ' 'Αθην. 637A.

καμψικίζω, = βαρβαρίζω, «καμψικίζουσα· βαρβαρίζουσα»  
'Ησύχ.

καμψίον, τό, ἴδε κάμψα.

καμψί-ουρος, ον, ὁ κάμπτων τὴν οὐράν, ἴδε σκίουρος.

καμψί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, κάμπτων τὸν πόδα ἐν τῷ τρέχειν,  
δηλ. ταχέως τρέχων, 'Ερινύς Δίσχυλ. Θῆβ. 791.—ὁ 'Ησύχ. μνη-  
μονεύει καὶ λέγειν καμπεσίγυιους, ἦν ἴδε.

κάμψις, εως, ἡ, (κάμπω) καμψή, Πλάτ. Τίμ. 74A· κάμψιν  
ἔχειν, καμψῇ ἔχειν, ἐπὶ ἀρρώσεσιν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 11.

καμψός, ἡ, ον, (κάμπω) «καμπύλος» 'Ησύχ., πρβλ. γαμψός.  
κάμωιν [ᾱ], ωνος, ὁ, = σκαμνῶνα, Νικ. 'Αλεξίφ. 484.

κάν, ποιητ. ἀντί τῆς προθ. κατὰ πρό τοῦ ν, κᾶν νόμον Πινδ.  
Ο. 8. 103· πρβλ. καμμέν.

κᾶν, κατὰ κράιν ἀντί τοῦ καὶ ἐν.

κᾶν (οὐχὶ κᾶν), κατὰ κράιν, I. ἀντί καὶ ἂν .. 'Ησ. 'Εργ.  
κ. 'Ημ. 355, καὶ συχρὸν παρ' 'Αττ.—οὐχὶ συχρὸν ὅταν ὁ καὶ εἴ-  
ναι ἀπλῶς συμπλεκτικός, Πλάτ. Φαίδ. 79A, Γοργ. 514D· ἀλλὰ συ-  
χρὸν ὅταν ὁ καὶ εἶναι ἐπιτακτικός, ὅγε κᾶν μέγα δόλη (αἰ νεώτε-  
ροι καὶ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν: ὅγε καὶ (ἡ καί) μέγα δόλη (ἡ  
ὁμή) 'Ησ. ἐνθ' ἄνωτ.: κακὸν δὲ κᾶν ἐν ἡμέρᾳ γνώσης μιᾶ Σοφ.  
Ο. Τ. 615, πρβλ. 591, Αἴ. 45, κτλ. ἐνίοτε τίθεται κατόπιν ἡ πρό  
ρήματος ἔχοντος τὸ ἂν, ἄνδρα χρῆ... δοκεῖν πεσεῖν ἂν κᾶν  
ἀπὸ μικροῦ κακοῦ αὐτόθι 1078· ἐπεὶ κᾶν σὺ... εἴ τίς σε δι-  
δάξειεν... βελτίων ἂν γένοιτο Πλάτ. Πρωτ. 318B, πρβλ. Πολ.  
515D· ἡ χρήσις αὕτη εἶναι συνήθης ἐν τῇ φράσει, κᾶν εἰ, ἐνθα τὸ  
καὶ ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ εἰ, τὸ δὲ ἂν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ἀκο-  
λουθοῦν ἐν τῇ ἀποδόσει, νῦν δὲ μοι δοκεῖ, κᾶν ἀσέβειαν εἰ  
καταγινώσκωι, τὰ προσήκοντα ποιεῖν (ἀντί καὶ εἰ καταγι-  
νώσκωι, ποιεῖν ἂν) Δημ. 530. 22, ἐνθα ἴδε Buttμ.—ἐντέθεν, 2)

2) τὸ κᾶν κατήντης νὰ τίθεται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει  
ῥῆμα εἶναι κατὰ χρόνον μὴ δυνατόν νὰ λάβῃ τὸ ἂν, ὡς, κᾶν εἰ  
πολλὰ [αἰ ἀρεταί]... εἰσιν, ἐν γέ τι εἶδος ταυτὸν ἄπασι  
ἔχουσι Πλάτ. Μένων 72C· κᾶν εἰ μὴ τῷ δοκεῖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ.  
473A, 579D, πρβλ. 408B, Φαίδ. 71B, Σοφ. 247E, κλ. συχρ. οὕτω  
παρ' 'Αριστ., ἴδε Πίνακας εἰς 'Αριστ. Bonitz. 3) παρὰ μετα-  
γενεστὸ τὸ κᾶν, καὶ μὴ ἐπομένου τοῦ εἰ, κατήντης νὰ τίθεται  
ἀπλῶς ὡς τις μᾶλλον ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ καί, κᾶν νεκρῷ χά-  
ρισαι τὰ σά χεῖλεα Θεόκρ. 23. 41, πρβλ. 35· οἷς οὐδὲ κᾶν  
δνος ὑπῆρξε πώποτε Δοκρ. Τίμ. 20, πρβλ. Εὐων Διάλ. 5. 2,  
κτλ., ἴδε Meineke εἰς Μενάνδρ. «Μισομένους» 11 καὶ πρβλ. Σοφ.  
'Ηλ. 1480, ἀλλὰ μοι πάρες κᾶν μικρὸν εἰπεῖν. II. ἀντί  
καὶ ἂν(=ἐάν), = καὶ ἐάν, ἂν καὶ, μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγκλίσεων μεθ'  
ὧν τὸ ἐάν, Σοφ. Αἴ. 15, 'Αριστοτ. 'Αχ. 957, 1021, Πλάτ. κλ.

2) κᾶν... κᾶν... = εἴτε... εἴτε... Λατ. sive..., sive...,  
Δημ. 774. 7.

κᾶνάβια· «κυνηγετικά, ὡς γύργαθοι. ἡ ὑποδήματα ποῖα» 'Ησύχ.  
κᾶνάβινος, ἡ, ος, «κᾶνάβινος κηρὸς ὃ χρίνται οἱ ἀνδριαντο-  
ποιοὶ πρὸς πλάσιν» 'Ησύχ. σῶμα κ., ἰσχνὸς ὡς κᾶνάβος, 'Ανθ. Π.  
11. 107.—ἐν ἀμφοτέραις τοῖς χωρίοις τὰ 'Αντίγραφα ἔχουσι: κᾶ-  
νάβιον ἢ κᾶνάβινον.

κᾶνάβος ἢ κᾶνναβος, ξύλινος σκελετὸς περὶ ὃν οἱ καλλιτέχναι  
ἐπλάσσαν τὸ πρόπλασμα διὰ πηλοῦ ἢ κηροῦ, «κᾶνάβιοι τὰ ξύλα περὶ  
ᾧ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν» 'Ησύχ. «περὶ ὃ δὲ οἱ  
τοὺς πῖλους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο δὲ  
ξύληριον κᾶνναβος καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 164, πρβλ. Müller Ar-  
chiol. d. Kunst § 305. 7. 2) σχεδιάσμα τῶ ἀνθρωπίνου σώ-  
ματος διὰ γραμμῶν διαγραφουσῶν τὰς φέβδας, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ  
Ζ. 'Ιστ. 3. 5, 3, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 18. 3) ἰσχνὸς ἄνθρωπος, «πεσοὶ  
καὶ κόκκαλον», Στράτις ἐν «Κινησίᾳ» 3 (Πολυδ. Γ', 189), 'Ησύχ.

[κᾶ· 'Ανθ. Π. 11. 107· καὶ ὁ Meineke γράφει κᾶνναβος παρὰ  
τῷ Στράτι ἐνθ' ἄνωτ.].  
κᾶνάδοι· «σιαγόνες, γνάθοι» (Μακεδ.) 'Ησύχ.  
κᾶναδόκα· «χηλὴ (χειλὴ κωδ.) ὀστοῦ» 'Ησύχ.

κᾶναθρον ἢ κᾶνναθρον, τό, (κᾶννα) ἄμαξα ἐκ καλῶν ἢ λυ-  
γου πεπλεγμένη, «κᾶνναθρα· ἀστράβη ἡ ἄμαξα πλέγματα ἔχουσα,  
ὅν ὡν πομπεύουσιν αἱ παρθέναι, ὅταν εἰς τὸ τῆς 'Ελένης ἀπίωσιν»  
ἔνιοι δὲ ἔχειν εἰδῶλα ἐλάφων ἢ γυνῶν» 'Ησύχ. Εὐστ. 1344. 44·  
ἐπὶ πολιτικοῦ κᾶνναθρου κατῆγε εἰς 'Αμύκλας ἡ θυγάτηρ  
αὐτοῦ [δηλ. τοῦ 'Αγγραίου] Σεν. 'Αγρ. 8· καὶ ὁ Πλούταρχος,  
'Αγρ. 19, περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον ποιοῦμενος περιγράφει τὴν τοιαύ-  
την ἄμαξαν ὡς ἔχουσαν τὸ σχῆμα γρυπῶν καὶ τραγελῶν, «κᾶνα-  
θρα δὲ καλοῦσιν εἰδῶλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελῶν, ἐν οἷς κο-  
μίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς».

κᾶνάσσω· μέλλ. -ῶ, καταπίνω μετὰ θορύβου ὡς ὅταν κάμν,  
τις γαργάραν, κενῶν εἰς τὸν λάρυγγα ποτήριον οἴνου μετὰ ποιού  
τινος ἤχου, «τὰ μὲν τοὶ κᾶναστρα φελλώδεις τινες πινακίσκοι εἶναι  
δοκοῦσιν, ἀρ' ὅν τὸ ἐκνεύσῃαι ἡ ἐκποεῖν κᾶνάσαι λέγουσι καὶ ἐκ-  
κᾶνάσαι» Πολυδ. I, 85· ἀλλαχού μόνον ἐν τοῖς συγθέτοις δια-,  
ἐγ-, ἐκ-κᾶνάσσω, καὶ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι δὲν γίνεταί χρησις  
κατ' ἐνεστε. ('Εκ τῆς γ' KAN, ὅθεν καὶ αἰλ. καναχή, -ῆω, -ῖζω,  
καὶ κᾶν-αβός· πρβλ. Σανσκρ. kankani (campana), πρβλ. Λατ.  
cano, cantus).

κᾶνάλης, ὁ, = ὑπόνομος, Βασιλικ. 58. 22, 1, Γλωσσ.

κᾶνάλιον, τό, Λατ. canalis, = πάροδος, 'Αθαν. I. 340B.

κᾶναλίσκος, ὁ, μικρὸς κᾶναλος, 'Αναστ. Σιν. 97C.

κᾶναλος, ὁ, ὁχετός, διωρυξ, Κεδρην. I. 496, 17, 'Αρμενόν. 5.  
11 (10), 42.

κᾶναστρον, τό, (κᾶνή) = κᾶνεον, κᾶνιστρον, Λατ. canistrum,  
«κᾶνιστρον... κανοῦν» 'Ησύχ. ὡσαύτως κᾶνυστρον «ἐν δὲ τοῖς  
Δημοπράτοις (τοῦ Εὐπόλιδος) οὐ κᾶναστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κᾶνυ-  
στρον εὐρίσκον» Πολυδ. Γ', 85· καὶ κᾶναυστρον 'Αττ. 'Επιγρ.  
παρὰ Dittenb. 44, 10· προσέτι κᾶνιστρον ἐν τῷ ἄσματι τῆς χε-  
λιδόνης παρὰ τῷ Bgk. εἰς Λυρ. σ. 883.

II. πῆλινον ἀγγεῖον,  
πινάκιον, ἀλλαχού τρύβηλον, κότυλοι καὶ πάντα κᾶναστρα 'Ομήρ.  
'Επιγρ. 14. 3 (Wolf παροῦσε. κᾶνάστρα), Νικοφ. ἐν 'Αδῆλ. 2.

κᾶνάχῆω, ῥῆμα ἐκφράζον διαφύρον ἤχος, κᾶνάχῃ δὲ χαλ-  
κός 'Οδ. Τ. 469· κᾶναχοῦσι πηγαί, Κρατίνος ἐν «Πυστίνῃ» 7·  
ὥραν πᾶσαν κᾶναχῶν ὀλόφωρος ἀλέκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν «Ὠραις»  
1· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. μέλος, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 907.—Πρβλ.  
καναχίζω.

κᾶνάχῃ, ἡ, (κᾶνάσσω) δέυς ἤχος· ἰδίως ἡ κλαγγὴ μετάλλου,  
δεινὴν... πλήρῃ βαλλομένη κᾶναχὴν ἔχε 'Π. Π. 105, πρβλ.  
794· κᾶναχῃ δ' ἦν ἡμιόνοιν, μέγας θόρυβος, 'Οδ. Ζ. 82· ὁδόν-  
των μὲν ταραχὴ πέλεν, τὸ τρίξιμον τῶν ὁδόντων, 'Π. Τ. 365,  
πρβλ. 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 164· κατὰ πληθ., αὐτόθι 160:—οὕτω βρα-  
δυτέρων, χρυσοῦ κ. Σοφ. 'Αντ. 130· κᾶναχὰ αὐλῶν, ἤχος αὐ-  
λῶν, Πινδ. Π. 10. 60· γλυκεῖαν αὐλῶν κᾶναχὴν Βακχ. Π. 12,  
κᾶναχὰ χαλκίόκτυπος ὁ αὐτ. XIII. 15, Blass, πρβλ. Σοφ.  
Τρ. 642, καὶ ἴδε τὸ ἐπόμεν.—ὡσαύτως περὶ τῆς ἐφῆμιγος, τοῖο δὲ  
ἐφῆμιγῃ χρυσέου ὑπὸ πᾶν κᾶναχὴν ἔχει ἱμερόεσαν  
'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλ. 185.

κᾶνάχῃδᾳ, μετὰ κᾶναχῆς, ἡχητικῶς, μετὰ κτύπου πολλοῦ, πο-  
ταμὸν κᾶναχῃδᾳ ῥέοντες 'Ησ. Θ. 367· Λυδῖαν μίτραν κᾶνα-  
χῃδᾳ (κᾶναχᾷ Bergk) πεποικιλμέναν Πινδ. Ν. 8, 25, πρβλ.  
'Απολλ. Ρόδ. Γ. 71· ἐπὶ αὐλῶν, ἴδε ἐν λ. μέτρα.

κᾶναχῃδῆς, ἑς, = κᾶναχῆς, Γαζ. 'Εκφρ. 2. 162· Λοθέκ. κᾶ-  
ναχῶδης.

κᾶνάχῃδόν, 'Επίρρ., = τῷ κᾶναχῃδᾷ, Διον. Π. 145, 'Αρετ.  
περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 3.

κᾶνάχῃ-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ὁ διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν κᾶνα-  
χὴν, κρότον, ἐπὶ ἵππων, Λατ. sonipes, 'Ησ. παρὰ Πλούτ. 2. 154A,  
κᾶναχάποδα ἵππον 'Αλκμ. 'Αποσκ. 23, 14, 'Οππ. Κυν. 2. 431.

κᾶνάχης, ἑς, ἴτετε δάκρυ κᾶναχῆς, συνοδευόμενον ὑπὸ κω-  
κυστῶν καὶ στεναγμῶν, Δίσχυλ. Χο. 152· πρβλ. κᾶναχῇ, -ῃδᾳ.



καναχισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ἐπομ., Πρὸκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 273, ἐκδ. Βασίλ.

κἀναχίζω, = καναχέω, καναχίζει δὲ δούρατα 'Π. Μ. 36: δῶμα μερδάλιον καναχίζει (διαφ. γρ. κονάβιζει) 'Οδ. Κ. 399, πρὸλ. 'Πσ. 'Δσπ. 'Ηρ. 373.—Καθ' 'Ψούχ. καναχίζει· οἰμώζει, καί: «καναχίζειν» ἐφόρει, ἐφώνει, ἐκτραύλαζεν.

κἀναχός, ἡ, ὄν, θορυβώδης, κ. βάτραχοι Νικ. Θηρ. 620.

κἀνάδαλοι· «κοιλώματα, βάθρα, κυλωσθέντα» (διαφ. γρ. κυλώδα-θρα) 'Ψούχ.

κἀνάδαρος, ὁ, = ἀνθραξ, 'Ψούχ. (Πρὸλ. candeo).

κἀνάδαυλος, ὁ, εἶδος Λυδίου ἐδέσματος, οὗ ὑπῆρχον διάφοροι ποικιλίαι, Νικόστρ. ἐν «Μαγείρῳ» 1, 'Αλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 1. 2 καὶ 17, Φιλῆμ. ἐν «Παρεσιόντι» 1, Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 11: φέρεται δὲ κἀνάδαυλος ἐν 'Αριστοφ. 'Δποσπ. 624 (ἴδε Δινδ. Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 122), Μένανδρ. ἐν «Ψευδοπρακτεῖ» 1. 6.—Καθ' 'Ψούχ. «κἀνάδαυλος» διὰ λαγύων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πείμμα ἐδώδιμον.

κἀνδήλη, ἡ, Λατ. candelā, λαμπάς, 'Αθην. 701B. 2) χρημαστὸς λαμπτήρ, 'Επιφάν. II. 196B, 'Ιωάνν. Μόσχ. 3056C, Λεοντ. Κύπρ. 1708D.—κἀνδήλαπτης, οὐ, ὁ, καὶ πῖθαν. κἀνδήλαυρος, ὁ, ὁ ἀνάπτων τοὺς λαμπτήρας, κἀνδήλαπτης ὡς καὶ νῦν, Συλλ. 'Επιγρ. 9528.—κἀνδήλαδρα Βασιλικ. 44. 13, 3, 44. 15, 19, 1, καὶ κἀνδήλαδρον Βασιλικ. 15. 4, 6, = τῷ Λατιν. candelabrum. κἀνδιδάττισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ κἀνδιδάτου, Στουδ. 1592C, Κ. Πορφυρ. 'Εκθ. Βασ. Τζέ. 67, 21.

κἀνδιδάτος, ὁ, τὸ Λατ. candidatus, ἀξιωματικός, Συλλ. 'Επιγρ. 1133, 4029, Νεῖλ. 160B, Προκόπ. II. 441, 15, 'Ιω. Μόσχ. 3060A, κλ.

κἀνδοφόρους· «μελανειμονοῦντας» 'Ψούχ.

κἀνδόχα· «χήλη» Λάκωνες· 'Ψούχ. (ἐνθα διορθωτ. κἀνδόχα· «χήλη»...).

κἀνδύς, υὸς, ὁ, Μηδικὸς κἀνδύς χειριδωτός, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, 'Αν. 1. 5, 8· κ. ποικίλος Συλλ. 'Επιγρ. 155. 21· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 246. 5.—Καθ' 'Ψούχ. «κἀνδύς» χιτῶν Περσικός, ὃν ἐμποροῦνται οἱ στρατιῶται.—τύπος τις κἀνδύκη φαίνεται ἀπαντῶν ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 155. 60.

κἀνδυτάλις, ἡ, ἱματισθήκη, Μακεδ. λέξις παρὰ τῷ Διφίλ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1, Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 8 (παρὰ Πολυδ. I, 137):—ὡσαύτως, κἀνδυτάλη ἡ -άνη, «κἀνδυτάναί ἡ κἀνδυλαί» ἱματισθήκη ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἐβαλλον· 'Ψούχ. πληθ. κἀνδυτάνες (ἡ -εις) Πολυδ. Ζ', 79, «κἀνδυτάνες» ἱματισφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον· Φώτ. οὕτω καὶ κἀνδύλη, 'Ψούχ. ἐνθ' ἄνωτ.

κἀνειον, τό, 'Επικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. II. τὸ πῶμα ἀγγείου, 'Ιππ. 648. 45.

κἀνεον [ᾱ], τό, 'Επικ. καὶ κἀνειον, 'Αττ. συνηρ. κἀνοῦν· (κἀννα):—κἀνιστρον ἐκ καλᾶμου πεπλεγμένον, πλεκτὸν κανίσκιον, ἰδίως δι' ἄρτον, «πανέρι», Λατ. canistrum, σῖτον ἐλὼν ἐπένεμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέσιον 'Π. I. 217· περικαλλέος ἐν κανέσιον 'Οδ. Ρ. 343, κτλ., πρὸλ. 'Ηρόδ. 1. 119· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, χάλκειον κἀνεον 'Π. Δ. 630· ἐκ χρυσοῦ, χρύσεια κἀνεια 'Οδ. Κ. 355· ἐκ πηλοῦ ὀπτῶν, κεράμιον Διον. 'Αλ. 2. 23:—ἐχρησίμευε πρὸς ἐναπόθεσιν εἰς αὐτὸ τῆς εἰς τὰ θύματα ἐπιριπτομένης κριθῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυσίας, ἔχεν οὐλάς ἐν κἀνέῳ 'Οδ. Γ. 442· κἀνοῦν ἐνήρηκται Εὐρ. 'Ηλ. 1142, πρὸλ. 'Ηρ. Μαιν. 926, Αἰσχίν. 70. 31· τὸ κἀνοῦν ὁλάς ἔχον 'Αριστοφ. Εἰρ. 948, πρὸλ. 'Αγ. 244, 253, 'Ορν. 850· προσφερόμενον ὡς ἀναθηματικὸν δῶρον, Συλλ. 'Επιγρ. 15706. 3. 2855. 21.

κἀνῆν, Δωρ. ἀπαρέμ. ἀορ. β' τοῦ κἀίνω, ὅκα παῖδα κἀνῆν (κἀνεῖν Meineke) τεδὸν ᾗθελον αὐτοὶ Θεόκρ. 24, 92.

κἀνήης, ἡτος, ὁ, ψιθάκων ἐκ καλᾶμων, ὅπερ αἱ 'Αθηναῖαι γυναῖκες ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν ἐξερχόμεναι ἔξω, Νόμ. Σόλωνος παρὰ Πλούτ. Σόλ. 21· ἐνθα ὅμως ὁ Κοραῖς σημειοῦται: «κἀνήτα, παρὰ τὸ κἀνήης, κἀνήτος, οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν κἀνήτιον· Δωρικὸς ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια προφέρει κἀνάτιον, οὗ τὸν κἀλαθον σημαίνουσα, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἔστιν ἐκδέσθαι, ἀλλ' ὕδατηρὸν ἀγγεῖον»· παροιμ., ὁ κἀνήης τῆς κοίτης ὑπερέχει, «ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων» Φώτιος 524, 17, ἐκδ. Πόρσ., Κράτης ἐν «Ἠρωσιν» 5.—Κατὰ Σουῖδ. «κἀνήης ὁ ψιθαός, καὶ κλίνεται κἀνήτος».

κἀνήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κἀνεον, «τὸ δὲ νῦν κανίσκιον κἀνήτιον ἐκάλεον» Πολυδ. Σ', 86.

κἀνητοποιός, ἴδε κἀνητοποιός.

κἀνηφόρεω, φέρω τὸ ἱερὸν κἀνιστρον ἐν πομπῇ, 'Αριστοφ. Λυσ. 646, 1194, 'Εκκλ. 732, Συλλ. 'Επιγρ. 4316 (προσθήκαι), κ. ἄλλ.: ἔμελλε γὰρ τῷ Δίτ τῷ βασιλεῖ κἀνηφόρεῖν Πλούτ. 2. 771F· 'Ισιδί Συλλ. 'Επιγρ. 2298, πρὸλ. 8602-3.—ἴδε κἀνηφόρος.

κἀνηφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸ ἱερὸν κἀνιστρον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν κἀνηφόρων, Πλάτ. 'Ἰπαρχ. 229C.

κἀνηφορικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κἀνηφόρον, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν CIA. I. 152.

κἀνηφόρος, ὄν, ὁ φέρων τὸ ἱερὸν κἀνιστρον.—Κἀνηφόρος, αἱ, παρῆνοι ἐν 'Αθήναις φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν κατὰ τὰς πομπὰς κἀνᾶ ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ ἱερὰ σκευὴ ὧν χρῆσις ἐγένετο κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Δήμητρος, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς 'Αθηνᾶς, 'Αριστοφ. 'Αγ. 242, 260, 'Ορν. 1551, 'Επιγρ. 'Αττ. παρὰ τῷ Ussing σ. 46.—Καθ' 'Ψούχ.: «κἀνηφόροι» ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρῆνοι ἐκἀνηφόρου, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Παν-αθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐρεῖτο κἀνηφορεῖν.—ὡσαύτως, καν. θεᾶς 'Αρτεμίδος 'Επιγρ. Πισιδ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 4362. Αἱ 'Αθηναῖαι κἀνηφόροι ὠφείλον νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν, εἶχον τὴν κόμην πεπασμένην, ἔφερον δὲ ὄρμαθὸν ξηρῶν σύκων καὶ ἑτέρας ἐπεσκιάζον αὐτὰς ἄνωθεν διὰ σκιαδίου ἢ θολίας. Τὸ ὑποῦργημα αὐτῶν, ὅπερ ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ μεγίστη τιμὴ, ἐκαλεῖτο κἀνηφορία, καὶ τὸ βῆμα κἀνηφορέω. Τοιαῦτα ἀγάλματα παρῆνων, αἵτινες δι' ἑκατέρων τῶν χειρῶν κρατοῦσιν ἐπὶ κεφαλῇς κἀνοῦν, πολλάκις κατεσκευάζον οἱ ἀρχαῖοι τεχνίται, τὰ περιφωρότερα δὲ τούτων ἦσαν αἱ Κἀνηφόροι τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σκόπα, πρὸλ. Müller Archäol. d. Kunst § 422. 7.

κἀνθάρεως, ὁ, ὄνομα εἶδους ἀμπέλου, ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ὁποίας παρεσκευάζετο ὁ λεγόμενος κἀνθαρίτης οἶνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· διαφ. γραφ. κἀνοῦρεως. Παρ' 'Ψούχ.: «κἀνθάρεως» ἀμπέλου εἶδος.

κἀνθαρός, τό, ὑποκορ. τοῦ κἀνθαρος II, Πλούτ. 2. 461E· πρὸλ. Meineke εἰς 'Επιγρ. ἐν «Ἠρωίῳ» 1.

κἀνθαρίς, εἶδος, ἡ, ὄνομα πολλῶν ἐντόμων, ἰδίως. 1) ἡ κἀνθαρίς τοῦ ἐκδορίου, Cantharis vesicatoria, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 8, 3, κτλ. 2) κἀνθαρός τις ἐπιθλαθῆς εἰς τὰ σιτηρά, κἀνθαρίδος σιτηδόρου Νικ. 'Αλεξ. 115· εἶδος μεγάλου κἀνθαρος παρὰ τὴν Αἴγνην, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἐορταῖς» 2· ἀπλῶς κἀνθαρος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 7, 1· ὡσαύτως εἰς ἀποδόσεις, κτλ., 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 22. II. εἶδος ἰχθύος, Νουμήν. παρ' 'Αθην. 326F.

κἀνθαρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης ὁ κἀνθάρεως, Πλιν. 14. 9.

κἀνθαρόειδής, ἔς, ὁμοιος πρὸς κἀνθαρον, Φίλης περὶ Ζῶων ἰδιότ. 43. 3.

κἀνθάρος, ὁ, Λατ. cantharus, εἶδος κἀνθαροῦ λατρευομένου ἐν Αἰγύπτῳ, Αἰσχίν. 'Αποσπ. 232, Σορ. 'Αποσπ. 173, 'Επιγρ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ 'Αριστοφάνους εἰς Εἰρ. 72.—παροιμ., κἀνθάρος σκιά, «ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἔξαι φόβου» Διογενιαν. ἐν Παροιμιογρ. σ. 200, ἐκδ. Gaisf.· περὶ τοῦ ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 695 στίχου: ἄετὸν τίκτοντα κἀνθαρός σε μαριεύσεται ἴδε μαριεύομαι. II. εἶδος ποτηρίου, cantharus, scarabaeus, Φρύν. ἐν «Κωμασταῖς» 1, κτλ., παρ' 'Αθην. 473 κέξ. III. εἶδος Ναξίου πλοιαρίου, 'Αριστοφ. Εἰρ. 143, πρὸλ. Meineke εἰς Μένανδρ. 122· ἴδε κἀραβός III.

IV. εἶδος θαλασσίον ἰχθύος, ὡσαύτως ἐν τῷ Λατ. cantharus, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8, 13, 3. 'Ο ἰχθύς οὗτος σήμερον ὀνομάζεται σκάθαρος καὶ σκαθάρι, ἴδε σημ. Κοραῖ εἰς Ξενοκρ. σ. 75 κέξ.

V. σημείον ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ 'Απίος, «ἔχει δὲ ὁ μύθος οὗτος, ὁ 'Απίς καλεόμενος, σημεῖα τοιάδε· ἐὼν μέλας ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον ... ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρον» 'Ηρόδ. 3. 28· nodus ἐν Πλιν. 8. 71. IV. γυναικεῖον τὸ κοσμημα, 'Αντιφάνης ἐν «Βοιωτία» 4 ('Αθην. 474E)· πῖθανως πολυτιμὸς τις λίθος, ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 230.

κἀνθαρ-ώλεθρος (οὐχί -όλεθρος), ὁ ὄλεθρος τῶν κἀνθάρων, οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς Θράκης, 'Αριστ. π. Θαυμασ. 120, Στράβ. 330, Πλούτ. 2. 473E, 'Αντίγ. Καρ. 14· πρὸλ. Λοδῆκ. εἰς Φρύν. 705.

κἀνθεν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐνθεν, Σορ. Αἰ. 725.

κἀνθήλια, ὢν, τὰ, Λατ. clitellea, σάγμα ὑποζυγίων ἡ τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σάγματος κορίνια, 'Αριστοφ. Σπ. 169· ἐντερον, μέγιστα κορίνια πρὸς μεταφορὰν σταφυλῶν κατὰ τὸν τρυγητὸν, 'Αρτεμίδ. 4. 6, Γεωπ. 6. 11· «τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ τὰ τούτους ἐπιτιθέμενα λύγινά πλέγματα» 'Ψούχ.

II. «τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεῆς ἐπικαμπῇ ξύλα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπηγίαν» 'Ψούχ.

κἀνθῆλιος, ὁ, = κἀνθων, εἶδος μεγάλου ὄνου χρησίμου πρὸς φόρτωσιν, φορτηγὸς ὄνος, Λατ. cantherius, 'Αριστοφ. Λυσ. 290· ὡς φανερός γένοιο κἀνθῆλιος ὢν Λουκ. Ψευδολογιστ. 3· ὄνος κἀνθῆλιος 'Ερμιππος ἐν «Ἀρτοπόλοις» 5, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, Πλάτ. Συμπ. 221E, κτλ.:—μεταφ., ὄνος, βλάξ, μωρός, «χονδροκέφαλον γαϊδοῦρι», Λύσιππος ἐν 'Αδελφ. 1, Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 31.

κἀνθία, ὢν, αἱ, = κἀνθῆλια, 'Αρτεμίδ. 4. 6.

κἀνθίς, εἶδος, ἡ, κῆρος ὄνου, «ὄνις» 'Ψούχ.

κἀνθός, ὁ, ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 9, 2, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1, Νικ. Θηρ. 673· «τῶν βλεφάρων τὰ ἐκατέρωθεν ἄκρα κἀνθοί, ὧν αἱ βίβαι ἐγκανθίδες» Πολυδ. Β', 71:—ποιητικῶς, ὁ ὀφθαλμός, Καλλ. 'Αποσπ. 150, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 561. 43, 'Οπτι. Κυν. 4. 118, κτλ.

II. = ἐπιστεφον, δηλ. ἡ μεταλλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ, Λατ. canthus, 'Ετυμ. Μ. 364. 29, Σχόλ. εἰς 'Ορμ. 'D. E. 724· πρὸλ. Persius 5. 71, Loring ἐν Hell. J. 11, σ. 311.—Καθ' 'Ψούχ. «ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κυκλός, καὶ ἀναπνοὴ τοῦ κα-



πνοῦ ἐν τοῖς ἰπνοῖς. τινὲς δὲ καὶ καπνοδόχην. καὶ μήποτε οἱ χυτροπόδες. Σικελοί. καὶ εἰς δὲ τὰς κάχρως φρυγούσιν».

**κανθύλη**, ἡ, οἶδημα, πρήξιμον, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 216.

**κανθώδης**, ες, κυρτός, ῥάμφει κανθώδεις Καλλ. Ἀποσπ. 204. **κάνθων**, ὄνος, δ, **κανθῆλιος**, ὄνος φορηγός, Ἀριστοφ. Σπ. 179, Ἀνθ. Π. 11. 383, 399. — ἐντεῦθεν ὁ Τρυγαῖος ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 82, καλεῖ τὸν κάνθαρον αὐτοῦ διὰ τοῦ δυνάματος **κάνθων**, μετὰ λογοπαίγλιον ἐπὶ τῆς λέξεως **κάνθαρος**.

**κάνιας**, οὐ, δ, = **κάλαθος**, ἀμφίβολον παρ' Ἡσυχ.

**κανίδιον**, τό, εἶδος μέτρου ἐν Αἰγύπτῳ, κανίδια οἴνου ΡΡW σ. 151. 677, 8. 860.

**κανίκλειον**, τό, τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 719, 18, κλ. — ὁ τοῦ κανικλείου ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ κανικλείου, ὁ φυλάκτων ἡ κρατῶν τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτόθι. 9. 15, Κουροπ. 12. 19. — ὡσαύτως, **καλλί-κλειον** Ἰω. Λυδ. 180. 4. [Φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐξελληνισθεὶς τύπος τοῦ Λατ. *cannicula*, ὑποκορ. τοῦ *canna* καὶ εἰ ἔχει οὕτως σημαίνει τὸ καλαμάριον.]

**κανίκλειος**, δ, = «ὁ τὴν τοῦ βασιλικοῦ καλάμου ἐγκεχειρισμένος πρόνοια», Γενέσ. 23. 20, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 7. 19., 131, 17.

**κανίκλειον**, ὄνος, δ, = τῷ προηγ., Γρηγόρ. 781A.

**κανίκλης**, δ, = **κανίκλειος**, Θεοφ. Κοντ. 388.

**κάνις**, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ **άνις**, **άνευ**, Μεγαρεὺς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 834.

**κάνισκιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνεον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Πτολ. παρ' Ἀθην. 229D, Ἡσυχ. ἐν λ. **καννοῦν**.

**κάνιστρον**, τό, ἴδε **κάναστρον**.

**κάννα** ἢ **κάννη**, ἡ, ἡ, **κάλμας**, Λατ. *canna*: πλέγμα ἐκ καλάμων χρησιμεύον διὰ περὶφράγματα, Κρατῖνος ἐν Πυτίῃ 12, πρβλ. Πολυδ. I', 184, Ἀριστοφ. Σπ. 394, πρβλ. Φερεκρ. ἐν Ἰπνῷ 8. (ἐντεῦθεν, **κάναθρον** ἢ **κάνναθρον**, **κάνεον**: ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι Σημιτική πρβλ. τὸ Ἑβρ. *kānek*).

**κάννάβινος**, ἡ, ὄν, ἐκ **κάννάβωος**, Ἀνθ. Π. 11. 325.

**κάννάβειον**, τό, = τῷ ἐπομ. Διοσκ. 3. 165, Γεωπ. 13. 11, 9.

**κάννάβις**, ἡ, γεν. ὄν. Ἡρόδ. 4. 74, εἰως Γαλήν., Πολυδ. Z', 72 αἰτ. **κάνναβιν** Μοσχίων παρ' Ἀθην. 206F. ὡσαύτως **κάννάβιδα** (οὐχὶ -βίδα), Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Πaus. 6. 26, 6: — «κάννάβι», Σοφ. Ἀποσπ. 231, Ἡρόδ., ἐν τῷ πληθ., σπόροι **κάννάβωος**, Ἐπιπ. ἐν «Κύδωνι» 2 (ἐνθα φέρεται: **κάνναβίδες**). οἱ Σκύθαι καίοντες σπέρμα **κάννάβωος** ἐκαπνίζοντο πρὸς ἐξιδρωσιν, καὶ τοῦτο ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ὡς λουτρόν, διότι οὐδέποτε ἐλούοντο δι' ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 75: ἐντεῦθεν, **κάνναβισθῆναι**, «πρὸς τὴν **κάνναβιν** ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι» Ἡσυχ. (πρβλ. τὸ Σανσκρ. *śāṇam*, Λατ. *cannabis*; Διθ. *kannapes*; Ἀγγο-Σαξον. *hæneþ*; Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. *hanf*, κτλ.).

**κάνναβόκοκκος**, δ, **κάνναβόσπορος**, Μοσχίων 157, 237.

**κάνναβος**, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. I', 176. II. διάφ. γραφ. ἀντὶ **κάναβος**.

**κάνναθρον**, τό, = **κάναθρον**.

**κάννεύσας**, Ἐπικ. ἀντὶ **κατανεύσας**, κατὰ τὸν Wolf ἐν Ὁδ. Q. 464.

**κάννεώσασθαι**, ποιητ. ἀντὶ καὶ **ἀγανεώσασθαι**.

**κάννητροποιός**, ἴδε **κάννη-**.

**κάννόμον**, ἡ, τὸν ὀρθὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **κάν** (δηλ. κατὰ) νόμον. Πίνδ.

**κάννωτός**, ἡ, ὄν, (κάννα) πεποιημένος ἐκ καλάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σπ. 840.

**κανοαρχεῖω**, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα **κανοαρχοῦ**, Στουδ. 1748A.

**κανοαρχής**, οὐ, δ, ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ὁ ἐπὶ τῶν κανόνων, ὁ ὁδηγὸς ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις, ὁ ἐπιβλέπων τὴν κανονικὴν τέλεσιν τῶν ἱεροπραξιῶν, Νεῖλ. 497B, Κύριλλ. Σκυθ. B. Σ. 287B, 303A, Ἰω. Μόσχ. 2860, κλ.

**κάνονιας**, δ, ὁ εὐθύς ὡς **κάνων**, ἔχων εὐθυτενὲς ἀνάστημα, λεπτός καὶ ὑψηλός, Λατ. *ad ammissum factus*, Ἰππ. π. Ἀερ. 294.

**κάνονίζω**, (κάνων) μετῶ ἢ κρῖνω διὰ **κάνονος**, Λογγίνος 16. 4. μετῶ, ῥυθμίζω, τὰς πράξεις ἡδονῇ καὶ λύπῃ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8. τοῖσι [τοῖς πλάττειν] **κάνονίζετα** αἰὼν Ἀνθ. Παλ. παράρτ. 40.

II. παρὰ τοῖς Γραμμ., **κάνονίζετα**, ἀκολουθεῖ τὸν **κάνονα**, Θεοδόσ. 1020, 11., 1034, 20., 980, 28.

III. παρ' Ἐκκλ., δέχονται εἰς τὸν **κάνονα** τῶν Γραμμ., Ἀθαν. II. 1177C, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 284A, 289B.

IV. **κάνων** **κάνονα**, περὶ τῶν ἐκκλησιαστ. **κάνωνων**, Σωκρ. 2, 17. — Ἀπροσώπως, **κάνονίζετα**, εἶναι ὁ **κάνων**, Βασίλ. IV. 805A.

V. ἐπιβάλλω **κάνονα**, δηλ. ἐκκλησιαστικὴν ποινήν, τινὰ Ρωμαί. καὶ Κ. Πορφυρογ. Νεαρ. 274.

**κανονικάριοι**, οἱ, οἱ εἰσπράκτορες μισθῶν, Ἰουστινιαν. Κώδικ. 10. 19, 9, Νεαρὰ 30. 7 § 2, 128, 5, 6.

**κανονικός**, ἡ, ὄν, (κάνων) σύμφωνος τῷ **κάνονι**, κατὰ τὸν **κάνονα**, Εὐστάθ. 113. 40, κλ. — Ἐπίρρ. — **κῶς**, Ἀρτεμίδ. προοίμ. ἐν τέλ.

II. ἡ **κανονική** (δηλ. **τέχνη**), θεωρητικὴ μουσικὴ, καὶ ἣν οἱ φθόγγοι τῆς κλιμακὸς μετροῦνται κατὰ τὰς διαφόρους ἀρμο-

νίας, Γελλ. 16. 18, Εὐκλ. κλ. — οἱ **κανονικοί**, θεωρητικοὶ μουσικοί, ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων, Πρὸκλ.

III. τὸ **κανονικόν**, Ἐπικούρειον ὄνομα τῆς Δογμῆς, Διογ. Α. 10. 29.

IV. κατὰ τοὺς **κάνοντας** ἢ ἀποβλέπων τοὺς **κάνονας** τῆς Ἐκκλησίας, Ὠριγένης. II. 83A. **κανονικά** βιβλία, τὰ κανονικά βιβλία τῆς Γραφῆς, Σύνοδ. Λαοδ. 59, 41. **κανονικά** γράμματα Σύνοδ. Ἀντιοχ. 8. ἐπιστολαὶ Βασίλ. IV. 664B, 836C, Γρηγ. Νύσσ. II. 221B, Κύριλλ. Ἀλ. X. 89A.

**κανονικός**, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπέρθεσιν τῆς ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, κ. ψάλτης Σύνοδ. Λαοδ. 15.

3) γνώστης τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 664C.

V. ὡς οὐσιαστ., α) λογιστής, Κλεομήδ. 96, 31. β) κληρικός, ἐν τῷ πληθ., Βασίλ. III. 1381B, Κύριλλ. Ἱερ. Προκατ. 4.

γ) **κανονική** (ἐξυπ. παρθένος), παρθένος ἀριερωμένη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ, Βασίλ. IV. 392B, 648B, 673B, Μακάρι. 704D, Χρυσ. I. 248D, Νεῖλ. 217C, κλ.

**κάνονιον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **κάνων**, Ἡρων ἐν Math. Vett. 251. II. = τῷ ἐπομ., Σέξτ. Ἑμπ. π. M. 10. 149, 153.

III. = **σταμὴς**, Πολυδ. Α'. 92. IV. διάγραμμα πρὸς εὐρεσιν τοῦ Πάσχα κλ., Μάξιμ. Ὁμολ. 1217C κέξ.

**κάνονις**, ἴδος, ἡ, πιθαν. εἶδος δέλτου, ἔλκει ὁ θεσμοθέτης ἐξ ἑκάστου τοῦ κιδωτίου πινάκιον ἐν.. καὶ ἐμπήγνυσι τὰ πινάκια τὰ ἐκ τοῦ κιδωτίου εἰς τὴν **κάνονίδα** Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 95, 13 (ἐκδ. Blass). — κατὰ Σουῖδ. = «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν» — **κάνονιδ'** ὑπάτην (ἐνθα τὸ εἶ) Ἀνθ. Π. 6. 62.

**κάνόνισμα**, τό, = **κάνων** I. 3, Ἀνθ. Π. 6. 295.

**κάνων** II, Εὐστ. Πονημάτ. 21. 37. γραμματικὸς **κάνων**, ὁ αὐτ. εἰς Ἰλ. 439. 26.

**κάνονισμός**, ὁ, ἴσως ἡ ζωφόρος οἰκοδομημάτων, Μανέθων I. 299. 4. 151.

**κάνονιστέον**, ῥημ. ἐπὶ τοῦ **κάνονίζω**, δεῖ **κάνονίζειν**, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 9.

**κάνονιστής**, ὁ, ὁ εἰσάγων **κάνονα**, «θεσμοθεσίαν, νεαράν ἐξεφώνησαν οἱ καινοὶ **κάνονισταί**» Εὐστ. Πονημάτ. 64. 84.

**κάνονογραφία**, ἡ, τὸ γράφειν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Πτολεμ. Μεγάλ. Σύντ. Ἀστρ. τ. 1, σ. 109, 6 Halm. 2) τὸ γράφειν **κάνονας**, Σύγκελλ. 223, 20.

**κάνονοποιία**, ἡ, τὸ ποιεῖν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Θέων εἰς Πτολεμ. σ. 39.

**καντάτωρ**, ορος, δ, τὸ Λατίν. *canlator*, στρατιωτικὸς μουσικός, Μαυρίκ. 2, 18, Λέοντ. Τακτ. 12. 71, 72, 120.

**κάνταῦθα**, Ἀττ. κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ **ἐνταῦθα**, Θουκ. I. 10.

**καντζιλέριος**, δ, = καγγελλάριος, Ἰωάν. Κιννάμ. 141. 12.

**κάνυσσιον**, δ, ἐνδύμα ἐκ Κανυσιῦ ἑρίου κατεσκευασμένον (τὸ δὲ Κανύσιον μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτῶν πόλεων), Ἀθην. 97E, πρβλ. Στερ. Βυζάντ. ἐν λ. **Κανύσιον**.

**κάνυστρον**, τό, ἴδε **κάναστρον**.

**Κάνωβος**, ὁ, (ἀλλὰ **Κάνωπος** εἶναι ὁ τύπος δν ἐπιδιοικεῖται ὁ Στέφ. Βυζ.), Canopus, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐστὶν πόλις **Κάνωβος** ἐσχάτη χθονὸς Αἰσχύλ. Πρ. 846, Ἡρόδ. 2. 15, κλ. περίφημος διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σεράπιδος, ὅστις ἐκαλεῖτο **Κανωβίτης**, Ἀνθ. Π. 6. 148. ἢ **Κανωθεύς**, Χρησμ. παρὰ Πaus. 10. 13, 8. — τὸ δυτικώτατον στόμα τοῦ Νεῖλου ἐκαλεῖτο **Κανωβικὸν** στόμα, Ἡρόδ. 2. 17, 113. ἢ ἡ πύλη ἢ **Κανωδικὴ** Στράβ. 795, 800. — ἡ τρυφὴ τῶν **Κανωβιτῶν** ἦτο περίφημος, ὅθεν ἡ λέξις **Κανωβισμός** = ἀδρόδιατος βίος, Στράβ. 800. πρβλ. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 11, Ἰουβε-νάλ. 15. 44. ἐντεῦθεν ὁ Ὀκτάβιος ἤλεγχε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντωνίου ὅς ὄντα οὐχὶ Ἀντωνίων ἀλλὰ τινὰ Σεραπίωνα, Δίων Κ. 50. 27.

**κάνων**, ὄνος, ὁ, (κάννα) πᾶσα εὐθεία ῥάβδος, ἰδίως χρησιμεύουσα ὥπως τηρῇ τι εὐθεία. 1) ἐν Ἰλ. N. 407 λέγεται ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς εἶχεν ἀσπίδα δῶμα **κάνονεσσ'** ἀραρυῖαν. ἐν Ἰλ. Θ. 193 περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Νέστορος ὁ Ὀμηρὸς λέγει: πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, **κάνοντας** τε καὶ αὐτὴν καὶ περὶ τῶν πελτῶν (*ancilia*) ἃς ἔφερον οἱ ἱερεῖς Σχίοι, λέγεται ὅτι εἶχον **κάνοντας**, Διον. Ἀλ. 2. 71.

2) φέρεται δὲ ὅτι οὗτοι ἦσαν δύο ξύλινα ῥάβδοι ἐκτενόμενοι ἐγκαρσίως κατὰ τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν διήρχετο ὁ πήχυς τῆς χειρὸς καὶ οὕτω συνεκρατεῖτο ὑπὸ τοῦ φέροντος αὐτήν.

Εἰς μεταγεν. χρόνους τὸν ἑτερον τῶν **κάνωνων** ἀντικατέστησε λαβὴς τῆς (ῥαχάνος, πόρπαξ).

2) ἐργαλεῖον ὑφαντικόν, πλῆ. ἡ κερκὶς («σαγίττα»), δι' ἧς ἡ κλωστή τοῦ ὑφαινοῦ (πηνίου) εἰσέρχεται μεταξὺ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος (μίτρου), Ἰλ. Ψ. 761 (ἐνθα ἴδε τὸν Heyne), Ἀριστοφ. Θesm. 822, Πλούτ. 2. 156B, Νόνν. Δ. 37. 631.

3) **κάνων**, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κτίσταις ἢ τοῖς τέκτοσι (διαφέρων τῆς **στάθμης**), πύργου, ὁ ὁρθοῖσιν ἐξομεν **κάνονα** Εὐρ. Τρω. 6. **βάθρα** φοινίκι. ἡ ῥημοσμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαίν. 945. πρβλ. Πλάτ. Φιλήβ. 56B, Ἐνν. Ἀγασ. 10. 2, Ἀνθ. Π. 11. 120. ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὁρθοῦται **κάνων** Σοφ. Ἀποσπ. 421. **κάνονα** προσφέρειν Αἰσχίν. 82. 26. προσάγειν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 5. **κάνονεσσ'**, μετρήσασθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 724. ὅρα τὴν κομικὴν περιγραφὴν τοῦ Μένωνος μετροῦντος τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ **κάνονος** καὶ τοῦ **διαδήτου**, Ἀριστοφ. Ὀρν. 999 κέξ: **μολίβδινος** **κάνων**, δηλ. **ευκαμπτος**, εἰς δν



δὲν δύναται τις νὰ δώσῃ πίστιν περὶ ἀκριβοῦς καταμετρήσεως, Ἀριστ. Π. Ν. 5. 10, 7, πρὸλ. Ρητ. 1. 1. 5. 6) «χαράκι, ῥήγμα», Ἀνθ. Π. 6. 63. γ) μεταφ., κανόνες καὶ πῆχεις ἐπὶ τῶν Ἀριστοφ. Βάρ. 799· λαμπρὰ μὲν ἀκτίς ἡλίου, κανὼν σαφὴς Εὐρ. Ίκέτ. 650. 4) «τὸ ἐπάνω τῆς τρυπάνης ὅν καὶ εἰς ἰσότητά ταύτην ἄγον», δηλ. ἡ γλῶσσα τῆς «ζυγαριᾶς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 799, Ἀνθ. Π. 11. 334. 5) ῥάβδος παραπετάσματος, πολυτελεῖς ἀσφάλται· κανόνες ἐχούσαι περιχρυσούς Χάρης παρ' Ἀθην. 538D. 6) κανόνες ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ὁπαὶ ἢ τὰ «κλειδιά» τοῦ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 365. 7) αἱ ῥάβδοι κλωβίου, Ἰω. Χρυσ.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. regula, norma, πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς διακανόνισιν ἢ καθορισμὸν ἄλλων πραγμάτων, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθῶν Εὐρ. Ἐκ. 602· γνώμης πονηροῖς κανόνισιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον δ' αὐτ. ἐν Π. 52· οὕτως ὁ νόμος εἶναι κανὼν ἀδικημάτων Λυκούργ. 149. 4· ὁ σπουδαῖος ἄνθρωπος εἶναι κανὼν καὶ μέτρον τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Π. Ν. 3. 4, 5· ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ μηδὲν δεσποτῆν ἔχειν αὐτῶν ἦσαν τοῖς προτέροις Ἑλλήσιν ἔροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες Δημ. 324. 28· οὕτω καὶ, ὁ Ἐπικούρου κανὼν, ἦτο ὁ κανὼν αὐτοῦ περὶ φιλοσοφίας, Δαμόξενος ἐν «Συντρίφοις» 1. 15· καὶ ὁ Δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου ἐκαλεῖτο κανὼν, ἦτοι ὑπόδειγμα καλῆς ἀναλογίας, ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 120. 4.— ἐν τῇ μουσικῇ τὸ μονόχορδον ἦτο ὁ κανὼν, ἦτοι ἡ βάσις πάντων τῶν μουσικῶν διασκευμάτων, Αστ. Νικομ. Θεολ. Ἀρ. σ. 318· τὸν κανόνα ἐκ μιᾶς χορδῆς εὐρεῖν Διογ. Λ. 8. 12.— παρὰ τοῖς Γραμμ. καὶ ἐν τῇ Ρητ. ὁ κανὼν τῶν γενικῶς τὸς νόμος βασισζόμενος ἐπὶ τῶν πλείονων πρὸς ἐλεγχὸν τῶν ἡμαρτημένων, Α. Β. 1180.— ἐν τῇ χρονολογίᾳ, κανόνες χρονικοὶ ἦσαν κυρίαι ἐποχαί, αἵτινες ἐχρησίμευον ὅπως ὀρίζοι πάσας τὰς ἐν τῷ μεταβῆ χρονολογίας, Πλουτ. Σόλων 27· καὶ κανὼν ἦτο χρονολογικὸν σύστημα, Διον. Ἀλ. 1. 74. 6) ὡσαύτως, κανὼν ἦτο «τὸ μέτρον τοῦ πηδήματος» Πολυδ. Γ', 151· μεταφ. κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν, κατὰ τὰ ὅρια τῆς ἐνεργείας ἡμῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 15. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Γραμμ., συλλογαὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ἐκαλοῦντο κανόνες, ὡς ἀριστα ὑποδείγματα δοκίμου συγγραφῆς, Ruhnk. Hist. Crit. Orat. Graec. σ. xciv, πρὸλ. Quintil. Inst. 10. 1. 54 καὶ 59. 3) παρ' Ἑκκλησιαστ., κανόνες ἐκαλοῦντο τὰ βιβλία ὅσα ἡ Ἑκκλησία ἀπέδεξετο ὡς τὸν κανόνα πίστεως, τὰ ὡς θεόπνευστα ἀποδεχτὰ γενόμενα μέρη τῆς ἁγίας Γραφῆς· τὰ λεγόμενα κανονικά βιβλία Ἀθαν. I. 456A, Γρηγ. Ναζ. III. 1598A· πρὸλ. κανονίζω. 6) οἱ Κανόνες τῆς Ἑκκλησίας, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8800.

γ) οἱ κανονικοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἑκκλησίας. δ) κανὼν συνόδου, ἦ τὸν Πατέρα τῆς Ἑκκλησίας, Βασίλ. IV. 400B, Σωκράτ. 108B, Σωζ. 925B. ε) = ὁ ἱερατικὸς κατάλογος, οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι Σύνοδ. Νικ. I. 16, 17, Ἐπιφάν. II. 340B, 196A· τὰς παρθένας τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνι = τὰς κανονικάς Σωκράτ. 613A, 121A.

ζ) = ἀκολουθία Βασίλ. 644C, Παλλάδ. Λαυσ. 1100C· κανὼν ὁ ἐωθινός = ἡ ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου Ἰω. Μόσχ. 2856C, 2870C, 3009C, κλ. η) κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ἐπιβαλλόμενος ὡς τιμωρία πρὸς μετανοίαν, Βίος Βασίλ. 194B, κλ. θ) ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις κανὼν εἶναι σύστημα ᾧδων. Κανὼν πλήρης συνίσταται ἐξ ἐννέα ᾧδων ἄλλ' ἐν τοῖς πλείστοις κανόνισιν ἡ δευτέρα ᾠδή λείπει· αἱ ᾧδαὶ ἐν τοῖς ἀριθμοῦνται ὡς εἰ ἡ δευτέρα ᾠδή κατέχει τὴν ἐκνότης θέσιν· οὕτως, ἡ τελευταία ᾠδή πάντοτε καλεῖται ᾠδή ἐνάτη, ἡ πρὸ αὐτῆς ᾠδή ὀγδόη καὶ οὕτω καθεξῆς, Ψαυδ. 1708B, Βίος Νεῖλου Νεωτ. 141A (ἴδε τετραῶδες·ον, τριῶδες·ον).—Ὁ μέγας κανὼν, ὁ μακρότερος ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις, ψάλλεται τὴν Πέμπτην μετὰ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐν τῷ ὁρθρῷ, Τριῶδ. [οἱ προσέχοντες τῶν ποιησάντων ἀσμπαικούς κανόνους εἶναι ὁ Ἀνδρέας Κρήτης, Κοσμάς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Θεόδωρος καὶ Ἰωσήφ οἱ Στουδίται, καὶ Θεοφάνης ὁ ἐπονομασθεὶς Γραπτός. ἴδε Fabric Biblioth. Graec. τόμ. X. σ. 136, καὶ Koratz Συνέδ. Ἱερατικ. σ. κδ' ἐκδ. Παρισίων.]

κανωπικόν, τό, τὸ φυτὸν πιτύουσα ἢ πιτυοῦσα, Διοσκ. 4. 166 (ἐκ τῶν νόθων).

κάνωπον, τό, ἴσως ἄνθος ἀκταίας, «σαμποῦκος», Λατ. sambucus, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Διγ.

Κάνωπος, ὁ, ἴδε Κάνωθος.

κάπ, ἑπικ. ἀντὶ τοῦ κατὰ πρὸ τοῦ π, φ, κάπ πεδίων Ἰλ. Ζ. 201· κατὰ φάλαρα II. 106.

κάπαϊος, α, ον, ἀνήκων εἰς κάπην, φάτην· ἴδε κάπη.

καπαλευτής, οὔ, ὁ, = ὀνηλάτης, Ψούχ.

καπαλιζώ, = ζευγηλατέω, Ψούχ.

καπάνας, ακος, ὁ, «τρεῖς δὲ ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους τὸ ἀνωτάτον ξύλον καπάνας καλεῖται», ἐπὶ ἄρματος, Πολυδ. Α', 142.

Κάπανός, ἑως, ὁ, εἰς τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας, πιθανῶς ἐκ τῆς ΚΑΠ, καπνός, ἐνεκα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἴδε Λίσχλ. Θήβ. 425 κέξ, Σοφ. Ἀντ. 135.

κάπάνη [πᾶ], ἡ, Θεσσαλ. ἀντὶ τοῦ ἀπήνης, «καπάνας Θετ-

ταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας» Ξεναρχ. ἐν «Συθήαις» 2, ἴδε Κόδωντ. Ν. LL. 16.— ἡ μέση ῥάβδος ἄρματος, Πολυδ. Α', 142.

II. = φάτην = κάπη, Ψούχ. ὡσαύτως, «τριχὴν κυνῆ» δ' αὐτ. [Ἡ παραλήγουσα μακρὰ ἴδε καπάνικος].

καπάνικος, ἡ, ὄν, (καπάνη) ἐν Ἀριστοφ. Δυσσ. 413, τὰ Θετταλικά γὰρ πολὺ καπάνικώτερα, ὅπερ ὁ Ἀθῶν. (418D) ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἀμαξίατα, = ὀγκώδη, ὑπερβολικῶς μεγάλα, ἐνφ. ὁ Ψούχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ καπάνη II (φάτην), καὶ τὸ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ χορταστικώτερα, ἄρτωνώτερα.

καπαρδεύσαι· «μαντεύσασθαι» Ψούχ.

καπέτης, ιος, ἡ, = χοῦνιξ, Πολυδ. 4. 3, 32, Ψούχ., πρὸλ. καπέθης.

κάπετον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κατέπεσον, Πινδ. Ο. 8. 50· πρὸλ. καβάζ.

κάπετος, ἡ, (ἀντὶ σκάπετος ἐκ τοῦ σκάπατος), τάφος, ὅχθος καπέτοιο βαθείης, ἐπὶ τῆς περὶ τὰ πλοῖα τάφου, Ἰλ. Ο. 356, πρὸλ. Σ. 564:— ὅπη, τάφος, ἐς κολλήν καπέτον θέσαν [Ἐκτορα] Ὡ. 797· πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 1165, 1403· ὅπη πρὸς ὑπόδοχὴν μοχλοῦ, αὐλάκιον μοχλοῦ, κτλ., Ἰππ. π. Ἀρρ. 834B, 836B.

καπετώλια, τά, ἀγῶνες ἱδρυθέντες ὑπὸ Δομειτιανοῦ, IGS I 746. Καπετωλιονείκης, ου, ὁ, ὁ νικήσας ἐν τοῖς Καπετωλίοις ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Μιλήτου ἐν Rev. Arch. 1874, σ. 112, πρὸλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6829.

κάπη [α], ἡ, (ἴδε κάπτω) θέσις διὰ τὴν τροπὴν τῶν ζῶων, φάτην, [ἵππους] κατέδωσαν ἐπ' ἀμφοτέρωθεν κάπησιν. Ἰλ. Θ. 434· ἐφ' ἱππέϊσις κάπησι Ὀδ. Δ. 40· ἀντὶ κάπης Λυκούργ. 95· κάπηθεν, ὡς Ἐπίρρ., Σουῖδ.· καὶ ἐπιθετὸν τι καπαῖος, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ὄζων. Ἀνεκδ. 3. 83, 13, πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἀντιφάνους, καπαῖον Δία· ἦτοι φατναῖον, ἴδε Meineke, ἴδε Έλλ. Κομ. 3. 58.

κάπηλεια, ἡ, (καπηλεύω) τὸ μικρὸν ἐμπόριον, «λιανοπωλήμα», ἴδιως ἐμπόριον ζωοτροφῶν, διατήρησις πανδοχείου, Πλάτ. Νόμ. 849D, 918D, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8· ἐν τῷ πλῆθ. μικρά, μηδαιμινὰ ἐμπόρια, αὐτόθι 4. 4, 10· ἐπὶ ψιμυθιωμένων δύναται γὰ εἶπαι τις· καπηλεῖαν ἀσκει πρόσωπῳ Πολυδ. Ε', 102.

κάπηλεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον καπήλου, ἐν ᾧ ἐπώλουν, ὡς καὶ νῦν ἐν τοῖς παντοπωλείοις, οὐ μόνον οἶνον, ἀλλὰ καὶ τροφὰς καὶ παντοῖα ἄλλα πράγματα, Λατ. caupona, Σοφ. Ἀποσπ. Λυσ. 427, Ἐκκλ. 154, Λυσίας 94. 5, Ἰσοκρ. 149D. Ἡ λέξις διατηρήθη μέχρι σήμερον, ἀλλὰ νῦν κυρίως σημαίνει οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπνευματωπωλεῖον. καπηλεῖμα, τό, νόθευσις, νοθεία, γλέυκος Εὐστ. Πονημάτων 259. 23.

καπηλευτής, οὔ, ὁ, = κάπηλος, Γλωσσ.

κάπηλευτικός, ἡ, ὄν, = καπηλικός, Πλάτ. Νόμ. 842D.

καπηλεύω, εἶμαι κάπηλος ἢ μικρὲς ἐμπόριον, κάμνω ἐμπόριον, «λιανοπωλῶ», Ἡρόδ. 1. 155., 2. 35, Ἰσοκρ. 15A, Νυμφ. ἐν τοῖς εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337 σχολίαις· δι' ἀψύχου βορᾶς σίτου καπήλευ', ἐμπόριον καπηλικῶς τροφὰς ἐξ ἀψύχων, δηλ. λαχανικά, Εὐρ. Ἰππ. 953.

II. πωλῶ λιανικῶς, «λιανοπωλῶ», κ. πράγματα Ἡρόδ. 3. 89· τὸν ἔρπιν, δηλ. τὸν οἶνον, Ἰππ. ὡς ἐν Ἀποσπ. 42. 2) μεταφ., κ. τὰ μαθήματα, πωλῶν αὐτὰ καπηλικῶς, Πλάτ. Πρωτ. 313D· οὕτως, ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, ὅτι δὲν θὰ διεξάγῃ τὸν πόλεμον μὲ ἐλεεινὰ καὶ ἀνάξια λόγου παίγνια (πρὸλ. τὸ τοῦ Ἐννίου non cauponantes bellum), Αἰσχύλ. Θήβ. 545· οὕτω, κ. τὴν ὥραν, ἐπὶ πορνῶν, Φίλων 2. 576· εἰρήνην πρὸς τινα χρυσίου κ. Ἡρωδιαν. 6. 7· τύχη καπηλεύουσα. τὸν βίον, παίζουσα μὲ τὸν βίον, διαφθείρουσα αὐτόν, Ἀνθ. Π. 9. 180· κ. τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ Β' Ἐπιστ. π. Κορ. θ', 17 (ὡς· τὸ δολοῦντες αὐτοὺς δ', 2).

καπηλικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κάπηλον, Δεινόλογος παρὰ Πολυδ. Γ', 117· μισθωτός, σοφιστής δ' αὐτ. 4. 48:— ἡ καπηλική (δηλ. τέχνη) = καπηλεία, Πλάτ. Σορ. 223D, πρὸλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 4.

2) ὁμοίως πρὸς μικρὲς ἐμπόριον, πανοῦργος, δόλιος, καπηλικὰ μέτρα φιλεῖσα Ἀνθ. Π. 9. 229:— Ἐπίρρ., καπηλικῶς ἔχει, «κομμητικῶς καὶ ἐψιμυθιωμένως» ἔχει καὶ οὐ γὰρ κατὰ φύσιν χρυσίον, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένον, ἐπὶ γραφαῖς ἐψιμυθιωμένης (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1063. Συγκρ. ὡτερον, Νουμην. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 739A.

κάπηλεις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ κάπηλος, Λατ. eopa, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Πλ. 435, 1120— ὡσαύτως φέρεται κάπηλεις Οἰνύμ. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 259A, πρὸλ. Ἀράδ. 31.

κάπηλοδότης, ου, ὁ, (δύω) ὁ συγχάων εἰς τὰ καπηλεια, «καπηλοδότης» ὁ ἐν τῷ καπηλεῖῳ ἐξόμενος· Ψούχ.

κάπηλος, ὁ, μικρὲς ἐμπόριον, λιανοπωλητής, μεταπράτης, Λατ. propola, institor, Ἡρόδ. 1. 94., 2. 141, καὶ Ἀττ. κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸν ἐμπορον, Λυσ. 166. 17, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 42, Πλάτ. Πολ. 371D, Πρωτ. 314A· ἡ πρὸς τὸν παράγοντα τὸ πωλούμενον (τὸν αὐτοπώλην), ὁ αὐτ. ἐν Σορ. 231D, Πολιτικ. 260D· λέγεται ἐπὶ τοῦ Δαρείου διὰ τὰς αὐστηράς αὐτοῦ οἰκονομικάς διακανονίσεις, Ἡρόδ. 3. 89:— κάπηλος ἀσπίδων, ἔπλων Ἀριστοφ. Εἰρ. 477, 1209· οὕτω δὲ καὶ ἐν συνθέσει, ἀνδραποδο-, βεβλαιο-, ἱματιο-, σιτο-κάπηλος. 2) ἴδιως ὁ διατηρῶν καπηλεῖον, Λατ. caupo, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Λυσ. Ἀποσπ. 3, Λουκ., κλ.







πυρίσασα δ Valck. προτείνει καπυρός εἶσα, ὁ δὲ Meineke ἐξέδωκε κάπυρησασα.

καπῶτας, α, ὁ, ἴδε ἐν λ. καταπαύτης.

κάπρα, «αἶψ. Τυρρηνοί» Ἰσὺχ.

κάπραινα, ἡ, θηλ. τοῦ κάπρος, ἀγρία ὄς· μεταφ. ἀκόλαστος, αἰσχρά γυνή, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 3· ὡ σαπρά καί πασιπόρνη καὶ κάπραινα Ἑρμιππ. ἐν «Ἀρτοπώλει» 2.

καπρῶ, ἐπὶ θηλειῶν ὤν, ὅταν ὀργῶσι πρὸς ὅχειαν καὶ ζητῶσι τὸν κάπρον, Λατ. subare, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 17—μεταφ., εἶμαι αἰσχρὸς, ἀκόλαστος, λάνγος, καπρῶσα γραῦς Ἀριστοφ. Πλ. 1024, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 320—ὡσαύτως, καπρίζω, καπρῶζω.

κάπρειος, α, ὄν, ὁ ἀνέκων εἰς τὸν κάπρον, ὁ τοῦ κάπρου, καπριῶν. ὁδόντων Νόνν. Δ. 18. 245.

καπρία, ἡ, τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὤν ἐν ᾧ τὰ ὠάρια· τοῦτο ἐκτεμνοῦσιν ἐνίοτε ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν πρὸς τὴν ὀρχήν ὁρμήν τοῦ ζῴου, ἐκτεμνεται δὲ καὶ ἡ καπρία τῶν θηλειῶν ὤν, ὥστε μὴκέτι δεῖσθαι ὀχείας, ἀλλὰ πιάινεσθαι ταχέως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 17. II. οὐσία τις ὡς τὸ ἐππομανές τῶν θηλειῶν ἵππων, ἥτις ἐκρέει ἐκ τῶν θηλειῶν ὤν μετὰ τὴν ὀχείαν, αὐτόθι 6. 18, 10 καὶ 26.

καπρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάπρος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421.

καπρίζω, = καπρῶω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 10.

καπριόδους σὺς, ἔχων ὁδόντας κάπρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 34.

κάπριος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ κάπρος, ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Δ. 414, Μ. 42· ὡσαύτως, σὺς κάπριος Δ. 293, Ρ. 282 (ἴδε ἐν λ. κάπρος).

II. ὡς ἐπὶ κάπριος, ὄν, = κάπρειος, ὁμοῖος πρὸς ἀγριοχοῖρον, καπρίους ἔχειν τὰς πρῶρας Ἡρόδ. 3. 59.

κάπρος [ἄ φύσει], ὁ, ὁ χοῖρος, ἰδίως δὲ ὁ ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Ρ. 725, κτλ.· ὡσαύτως, σὺς κάπρος, προστιθεμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ εἶδους εἰς τὸ τοῦ γένους (πρβλ. κάπριος), Ε. 783, Ρ. 21—ἐκρησσίμευεν ὡς θύμα ἐν ταῖς θυσίαις, Τ. 197, Ἀριστοφ. Λυσ. 202 (ἐνθα ἴδε Σχολ.) ἦπαρ κάπρου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 302.

II. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἐκ τῶν σκληροδέρων, Φιλῆμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 13, 8· περὶ τῶν ἐν Ἀχελῷω κάπρων λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐκπέμπουσι τριγμόν τινα ὡς γυντισμὸν χοῖρου, αὐτόθι 4. 9, 5· ὁ ἰχθύς οὗτος ἦτο περιζήτητος ὑπὸ τῶν τρυφεροβίων καὶ λίχων, ἐς Ἀμβρακίαν ἐλθόν. τὸν κάπρον γ' ἂν εἰσίδης ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε, κὰν ἰσχυροσος ἐῖ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305E ὡσαύτως καπρίσκος, ὁ, Κράβδουλος ἐν «Ψευδοποσειδωνίῳ» 2, Δίφιλος Σπιν. παρ' Ἀθην. 355F.—Καθ' Ἡσὺχ.: «κάπρος. ὡς ἄγριος, ἡ τὸν φάγρον ἰχθύνα. (Πρβλ. Λατ. caper, capra, Ἀρχ. Σκανδίν. hafir, Ἀγγλο-Σαξον. kaefer (træghs)—ἀλλ' ἡ ἐλλειψίς τοῦ ἐν ἀρχῇ ἡ καθιστᾷ δύσκολον τὴν συσχέτισιν πρὸς τὸ aper, Ἀγγλο-Σαξον. eofor, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. ebor).

καπρο-φάγος [ἄ], «Ἀρτεμις ἐν Σάμῳ» Ἡσὺχ.

καπρο-φόνος, ὄν, ὁ φονεύων κάπρους, καπροφόνος κύων Ἀνθ. Π. 9. 83.

καπρῶζω, = καπρῶω, Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402B.

καπτήρ, ἥρος, ὁ, παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5. 6, 4, πλήλινος σωλήν—ἀλλὰ κατὰ Schneid. καλυπτήρ, ἴδε Ἀριστ. Προβλ. 20. 9.

κάπτω (ἐκτεταμέν. ἐκ τῆς √ΚΑΠ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ κάπῃ): μέλλ. κάψω. Χανδὸν ἐσθίω, «χάπτω», ἐπιτίδας Ἀριστοφ. Ὀρν. 245, πρβλ. Σώφρονος Ἀποσπ. 20· ἀλφίτα Νικοχλ. παρ' Ἀθην. 140D· ἐπὶ ἰσοῦν ἐν γένει, καταπίνω, μὰ τὸν Διόνυσον δὲν οὐ κάπταις ἰσοῦν ἰσὺ Ξενάρχ. ἐν «Πορρῶν» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 10., 9. 35· ἐπὶ αἶρος, κάπτω αὔρας Εὐδούλος ἐν «Ἀντιόχῃ» 2. 7—ἐκφράζει δὲ μείζονα ἀδυναμίαν καὶ ἀπληστίαν ἢ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Ἐκκλ. 687· καὶ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἄρτου, ἥτις οὐδὲ σπάσει οὐδὲ λάψει ἀλλὰ κάψει (πίνει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 1· ἴδε ἐν λέξ. κάψις:—τὸ κάπτω συγχάκει μετατρέπεται ἐσφαλμένως εἰς λάπτω ἢ κάμπτω, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 314, Κόδηςτος ἐν V. LL. 247.

καπύνιοι· «ἀχόλουθοι» Ἡσὺχ.

κάπυριδία, ὡν, τὰ, εἶδος πλακουτίνων, Ἀθην. 113D· ἴδε λαπύρια.

κάπυρίζω, διδάγω ἀσώτως, παραβίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς (ἴδε καπυρός II), Στράβ. 800—κάπυριστής, οὗ, ὁ, ἀσώτος, ὁ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκρατής, αὐτόθι 661.

κάπυρις, ὁ, «Περσικοὶ χιτῶν χειριδῶτες» Πολυδ. Ζ'. 58.

κάπυρόμαι, Παθ., γίνομαι ξηρός, καταξηραίνομαι, τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοτιζομένην Στράβ. 195.

κάπυρός, ἄ, ὄν, ἀπεξηραμένος ὑπὸ τοῦ αἵρος, ξηρός, κάρυα Ἐπιχ. 101 Ἀνθ. κρέα Ἀντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 2· ὁστέον, διάρ. γραρ. ἐν Ἰππ. 911C· ἄλευρον καὶ ἀλφίτον κ. Ἀριστ. Προβλ. 21. 3· ἐπὶ τοῦ πάππου τῆς ἀκάνθης, ὡς ἀπ' ἀκάνθας ται καπυραι χαίται, ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. λέγονται δὲ οἵμαί χαίται διὰ τὸ κόμαις εἰοικέναι. καπυραὶ δὲ αἱ κεραιμεναὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου»

(Σχολ.), Θεόφρ. 6. 16. 2) ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, ἀποξηραίνων, κ. νόσος, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. 2. 85.

II. μεταφ., ἐπὶ ἡχοῦ, καπυρὸν γελᾶν, γελᾶν μεγαλοφῶνως, Ἀνθ. II. 7. 414, Λόγγος 2. 5. κ. γέλως Ἀλκίφρων 3. 48:—οὕτω περὶ τῶν ποιητῶν λέγεται ὅτι ἔχουσι, καπυρὸν στόμα, στόμα ἢ ἄψμα καλλίζωνον (πρβλ. κραιμῆος), Θεόφρ. 7. 37, Μόσχ. 3. 94· συρίζω πάντα καπυρὸν, πάντα λιγυφῶνως, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22. 3.—ῥῥα κ., ῥῥα ἀγροικί· καὶ καὶ ἄσμενοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐσπουδασμέναι, Ἀθην. 697B: πρβλ. κράμβος, κρεμβαλέος. (Ἰσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης: ἐξ ἧς αἱ λέξ. καπύω, καπνός· πρβλ. αὔρος ἐκ τοῦ ἄω, ἄημι). καπυρώδης, ες, (εἶδος) καπυρός· τὸ εἶδος, ξηρός, Ἡσὺχ. ἐν λ. ἔτρια.

κάπυς, ἴδε κάπος.

κάπύω, ἐκπνέω, ψυχὴν οὕτι κάπυσεν Κόντ. Σμ. 6. 523· ἴδε ἀποκαπύω.—Καθ' Ἡσὺχ.: «ἐκάπυσ(σ)εν· ἐξέπνευσεν· κάπυς γὰρ τὸ πνεῦμα».

καπφάλωμα, ἤττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κάπ (δηλ. κατὰ) φάλαρα Ἰλ. II. 106.

κάπων, ὠνος, ὁ, τὸ «καπῶν», Λατ. capro, Γλωσσ.

κάρα, ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ ῥ, κάρ ῥόον Ἰλ. Μ. 33· κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Υ. 421.

κάρ, ὡς φαίνεται ἀρχαία λέξις σημαίνουσα κήλην ἀποκεκομμένην, βόστροχον κόμης (ἐκ τοῦ κέρω, πρβλ. ἀ-καρής), τὴν δὲ μιν ἐν κάρῳ αἶση, τὸν ἐκτιμῶ ὅσον καὶ μίαν τρίχα, flocci enim facio, Ἰλ. I. 378—οἱ Γραμμ. ἐρμηνεύουσι τὸ κάρῳ ὡς θανάτῳ (πρβλ. κήρ, κηρός), θεωρῶ αὐτόν, (δηλ. τὸν μισῶ) ὡς τὸν θάνατον (πρβλ. Ἰσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Ἰλ. Γ. 454)· ἔτεροι ἀνέγνωσαν ἐν Κάρῳ αἶση, θεωρῶ αὐτόν ὡς Κῆρα (ἐκ τῆς Καρίας), δηλ. τὸν περιφρονῶ· ἀλλὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς μεταγενέστερ. παροιμίαν (πρβλ. τὸ ἐπόμεν.), ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεται τὴν τοιαύτην γραμμὴν τὴν ποσὴν τοῦ Κάρῳ. ἴδε Ἡσὺχ. ἐν λ. καρὸς αἶση. II. ὡσαύτως, = κᾶρα, κᾶρη, κεφαλὴ, ἐπὶ κάρ, κατὰ κεφαλῆς, ὡς τὸ κατω-κᾶρα, Ἰλ. II. 392· ἀνά κάρ, πρὸς τὰ ἄνω, Ἰππ. παρὰ Γαλήν.

Κάρ, ὁ, γεν. Κᾶρός, Πληθ. Κᾶρες, κάτοικος Καρίας, Ἰλ. Β. 867· θηλ. Κάειρα, αὐτόθι. Ἐν μεταγενέστεροις χρόνοις οἱ Κᾶρες ἐμίσθητον ὡς μισοφόροι, Ἀρχιλ. 20, Valek. εἰς Ἡρόδ. 5. 66, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. ὑπόθ. σ. 6 κέξ· ὡς τοιοῦτοι δὲ ἐκρησσίμοιοι ὡς τὰς μάχας ἐν ἀπογνώσει πραγμάτων ὅπως μὴ ἀπολεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν πολιτῶν στρατιῶται· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν, ὅταν τις βάλῃ ἄλλον καὶ κινδυνεύσῃ δι' αὐτόν, Λατ. experimentum facere in corpore vili, Εὐρ. Κύκλ. 647, πρβλ. Σχολ. εἰς Πλάτ. Λάχ. 187B, Εὐθύδ. 285C· οὕτως, ἐν Καρὶ τὸν κινδύνον.. πειρᾶσθαι Κρατίνος ἐν «Βουκόλοις» 4· δεῖ ἐν Καρὶ τὴν πείραν γίνεσθαι Πολύδ. 10. 32, 11· ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν Ἀριστοφ. I. σ. 163, Κικ. Flacc. 27:—οἱ Κᾶρες δοῦλοι ἦσαν ὡσαύτως πολυπληθεῖς, ὅθεν ἡ παροιμία, θύραζε, Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστίωνος, ἑμπερός, ἔξω εἰς τὴν ἐργασίαν σας, δοῦλοι, αἱ ἑορταὶ παρῆλθον, Παροιμιολογ.

κᾶρᾶ, Ἰων. κᾶρη [κά], τὸ, (περὶ τῶν τύπων καὶ τῆς ῥίζης ἴδε κατωτ.):—ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεφαλῆ (ἴδε Λουκ. Λεξιφ. 3), πολὺν τε κᾶρη πολὺν τε γέννησιν Ἰλ. Χ. 74, κτλ. ἐπὶ ἵππων, Ζ. 509· περὶ πόδα περὶ κᾶρα, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Δισχὺλ. Εὐμ. 165· τὰ κακὰ καὶ τὰ δυστυχήματα λέγεται ὅτι καταπίπτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ νῦν, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 1272—ἐπὶ τοῦ προσώπου, γέλωτι τοῦ μὲν φαιδρὸν ὀφεται κᾶρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1310· μὴδὲ μου κᾶρα τὸ δυσπρόσοπτον ὁρῶν ἀτιμάσκει ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 285.

2) σπανίως, ἡ κεφαλὴ ἢ κορυφὴ πράγματός τινος, οἷον ὄρους, ἡχεῖ δὲ κᾶρη νιφέντος Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42· ἐπὶ δένδρου, Σοφ. Ἀποσπ. 24· ἡ ἄκρα ἢ τὸ χεῖλος ποτηρίου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 473, Εὐδούλος ἐν «Κυδευταῖς» 1. 6.

3) παρ' Ἀττ. ποιηταῖς χρησιμεύει ὡς ἡ λέξις κεφαλῆ καὶ τὸ Λατ. caput, ὡς περίφρασις δηλοῦσα τὸν ἀνθρώπον, οἷον, Οἰδίπου κᾶρα, τοῦτέστιν Οἰδίουπος, Σοφ. Ο. Τ. 40. 1207· ἀδελφὸν Ἰσμήνης κᾶρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1· ὡς κασίγνητον κ., ἀντὶ ὡ κασίγνητος, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1164· ὡ φίλον κ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1631· φίλον κ. Δισχὺλ. Ἀγ. 905.—Ὁ Ὀρ. ἔχει τὸ κᾶρη μόνον κατ' ὄνομασιν. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικοῦ καὶ παραλαμβάνει τὰς πλαγίας πτώσεις ἐκ τῆς γ' κλίσεως, γεν. καὶ δοτ. κᾶρητος, κᾶρητι, Ὀδ. Ζ. 230, Ἰλ. Ο. 75· ἔχει ὡσαύτως καὶ τοὺς πληρεστέρους τύπους κᾶρήματος, κᾶρήατι, Ἰλ. Ψ. 44, Τ. 405—πληθυντ. κᾶρήατας Ἰλ. Δ. 309 (σχηματισθέντας ὡς ἐξ ὀνόματος) κᾶρηα ἢ κᾶρηας, ἂν καὶ οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος ἀπαντᾷ: δοτ. πληθυντ. κᾶρησι Τρυφιδ. 602· ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρ. Τανάρρας τῶν Χριστιανικῶν χρόνων (Bull. d. cor. hell. III. σ. 144) ἀπαντᾷ γεν. κᾶρατος:—οἱ μετ' Ὀμηρον ποιηταὶ ἐκλίνουν τὰ κᾶρη ὡς εἰ ἢ ὄνομα τῆς α' κλίσεως, δηλ. γεν. κᾶρης. Μόσχ. Α. 74, Καλλ. Ἀποσπ. 125· δοτ. κᾶρη Θεογν. 1018, Νικ. Θερ. 249· αἰτ. κᾶρην Διον. Π. 562, Νικ. Θερ. 131· Τραγ. δοτ. κᾶρα, τῷ σὺ κᾶρα Δισχὺλ. Χο. 227· περὶ δ' ἐμῷ κᾶρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 179· ἐν τῷ μῶ κᾶρα Σοφ. Ο. Κ. 564· ἐν δ' ἐμῷ κᾶρα· ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1272, πρβλ. Ἀποσπ. 147, Εὐρ. Ἠλ. 55. 108· αἰτ. κᾶραν Δῖσωπ. 94, πρβλ.



Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 50. 9:—εὐρίσχομεν δὲ τὴν ὁμαλὴν συνήρ.  
Ἐπικ. ὄνομα πληθ. **κάρα** ἐν Ἰλ. Κ. 259, ὡσαύτως **κάρα** ἐν Ὀμ.  
Ἕρμ. εἰς Δῆμ. 12 (ἐνθα βραχύνεται πρὸ φωνήεντος), Σαννυρίων ἐν  
Ἐλλοισι 2· ἐν Σοφ. Ἀντ. 291 εἶναι πῖθ. ἐνικ.—Πρόσθεσις εἰς τοὺς  
τύπους τούτους καὶ τὰς πτώσεις τὰς σχηματιζομένας ἐκ τοῦ κράς,  
δ. ἴδε. (Ἰβρλ. **κάρ**, κράς, **κάρηνον**, κρανίον, **κάρανος**, πῖθ.  
καὶ **κῶρη**, **κῶρυς**, **κορυφή**, **κῶρυμβος**, **Κόρινθος** (ἀλλὰ τὸ  
κῆρας εἶναι πιθανῶς ἐκ διαφόρου ῥίζης), Σανσκρ. **śiras**, **śiram**,  
Λατ. **cerebrum** (ceie comminuit brum, Enn.), Γοτθ. **hvairei**,  
Ἀρχ. Σκανδιν. **hjárn** (Σκωτ. **harn**), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν.  
**hirni** (**hirn**), κτλ.

**κάρα**· αἰτ' ἤμερος Πολυρρήνιοι. ὑπὸ Γορτυνίων † ἄλλοι δὲ ἡ  
συχῇ. Ἰωνες τὰ πρόβατα. καὶ τὴν κεφαλὴν· Ἡσύχ.

**καραβαία**· «ἐδίκρουν ξύλον» Ἡσύχ.

**κάρabiος**, τὸ; ὑποκορ. τοῦ **κάρabos** ἐπὶ πάσης σημασίας,  
Ἡσύχ. ἐν λ. ἐφοδία

**κάρabiς**, ἴδος, ἡ, = **κάρabos** I, Hemst. εἰς Ἀλ. Τραλλ.—  
Καθ' Ἡσύχ. «καραβίδες γράες [Μηθυμναῖοι]» —αἱ δὲ γράες αὐταὶ  
αἱ παρ' ἡμῖν εἰσι **καραβίδες**· κατὰ Κοραῖν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ.  
191· δ. Πτωχοπρόδρ. ἀποκαλεῖ αὐτάς ὑποκοριστ. «καραβιδίττας»  
αὐτοὶ 196.

**κάρabiς**, ἴδος, ἡ, ὁμοῖος πρὸς **κάρabon**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.

4. 2, 21, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 17.

**κάρabiς**· πρόσωπος, ὄν, ἔχων πρόσωπον ὅμοιον **κάρabi**, Δουκ.  
π. Ἀλφρ. Ἰστ. 1. 35.

**κάρabiς** [κάρ], δ, **κάρabos** κερασφόρος, καλούμενος καὶ **κεράμ-**  
**βος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 1 καὶ 9, 5. 19, 12 (ἐν τῷ τε-

λευταίῳ χωρίῳ μετὰ διαφ. γραφ.· **κάρabiος**, **κάρabiος**).  
II· ὁστρακοδόρμον ἀκανθῶτον, ὁ **Palinurus** (κατὰ τὸν Cuvier),  
Ἐπικ. 27 Αἰρ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ.· διαφέρων τοῦ καρ-  
κίνου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 3, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 5, κέξ.,  
8. 2, 19 κέξ.· μαλακόστρακος αὐτόθι 1. 1, 19—κατὰ δὲ τὸν Δι-  
φίλον (παρ' Ἀθηναίῳ 106C)· «τῶν δὲ ὁστρακοδόρμων **καρίς**, ἄστα-  
κός, **κάρabos**, **καρκίνος** τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι· μείζων  
δ' ἐστὶν ὁ λέων τοῦ ἀστιάου. οἱ δὲ **κάρabi** καὶ **γραφαῖοι** λέγον-  
ται τῶν **καρκίνων** δ' εἰσι **σαρκωδέστεροι**».

III· πλείον ὡς λέ-  
γομεν· καὶ νῦν «**κάρabi**» Ἐτυμ. Μ. 490. 31· πρβλ. **κέρκουρος**,  
**κάνθαρος**. (Ἰβρλ. τὸ Λατ. **scarabaeus**, καὶ Σανσκρ. **śarabha**,  
**śalabha**, ἀκρίς· ἀλλὰ τὸν βορείων γλωσσῶν **crab**, **crabba**, **krebs**  
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προκύπτωσιν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

**κάρabiδης**, ες, = **καραβοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2,  
12, π. Ζ. Γεν. 3. 8, 4.

**καραβάλη**· «ἀρμενοθήκη» Ἡσύχ.

**κάρabi**· δοκέω, κυρίως, ἀναμένω μετὰ προσόχης, παρατηρῶ ἔχων  
τεταμένην κεφαλὴν, περιμένω μετ' ἀνησυχίας, ἐπομένως ἐξηρητημέ-  
νης προστάσεως καρ. τὴν μάχην τῇ πεσέεται Ἡρόδ. 7. 163,  
168· τὸν πόλεμον κῆ ἀποδίδεται ὁ αὐτ. 8. 67· οὕτω, κ. ἔταν  
στράτευμα.· ἐξίη Εὐρ. Τρω. 93· ὡσαύτως μετ' αἰτ., αἴσαν  
Ἰσθίου κ. αὐτόθι 456· κ. τὰν θένδον· Ἡρακλ. 279· κ. ἀγῶνας  
Ἐλ. 739· παρουσίαν· πινός Ι. Α. 1433· τὰ πίνοντα τραύματα  
Ι. Τ. 313, κτλ.· τὰ προσταχθόμενα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6·  
συνάκεις παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, κ. τὸν καιρὸν· Πολυδ. 1. 33,  
14· ὡσαύτως, κ. εἰς τινα· ἑκαπαδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ  
πάλιν, ἀπέβλεψεν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 663.

**κάρabi**, ἡ, τὸ ἀναμένειν τι ἀνυπομόνως· Ἐβδ. (Παροιμ.  
I, 28).

**κάρabi**· «συκαί» Ἡσύχ.

**κάρabi**, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 15, ἴδε **κάρabi**.

**κάρabi**, δ, (κάρη)· Ζεύς παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται·  
Ἡσύχ. ἴδε Meineke εἰς Κρατίνον ἐν «Νεμέσει» 10.

**κάρabi**, τὸ, κάλμαρα τῆς κεφαλῆς· κουκούλα, κουκούλιον,  
Λατ. **capacalla**, Ἀνθ. Π. 11. 345.

**κάρabi**, ῥάβδος ποιμενικήν· Ἡσύχ.

**κάρabi**, ἴδε **κάρabos**.

**κάρabi**, ἡ, ἀποβλέπων τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς,  
καρτανιστήρ· ὀφθαλμοφυρξὸς δικαί· Αἰσχύλ. Εὐμ. 186·—οὕτω,  
καρτανιστῆς μόρος, θάνατος δι' ἀποκεφαλίσμου, Εὐρ. Ρῆσ. 817.

**κάρabi**, ὁ, κεκρυφalus, κρήδεμον· ἡ ἔριφος, ἡ ζῆμια· Ἡσύχ.

**κάρabi**, τὸ, ἴδε **κάρηνον**.

**κάρabi**, δ, (κάρη) ἄρχων, κύριος, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 3, Ἀνακρέοντ.

15. 3, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2. 103.

**κάρabi**, ὡς τὸ κεφαλαίω, καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ κασα-  
νοῦται λόγος· κεφαλαιοῦται, Αἰσχύλ. Χο. 528· τοιόνδε πρᾶγμα  
μὴ **κάρabi**· φιλίας αὐτοῦ 705.—Καθ' Ἡσύχ.· «καρανοῦσθαι»  
τελειοῦσθαι καὶ «καρανώσει» κορυφῶσει.

**κάρabi**· «τὴν αἶγα· Κρήτες» Ἡσύχ.

**κάρabi**, ἀποτέμνω τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλίζω, Εὐρ. Ρῆσ.  
586, Λυκόφρ. 313.

**κάρabi**, ὡς, ἡ, καὶ -τομία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀποτομή τῆς  
κεφαλῆς, ἀποκεφαλισμός· Ἀνώνυμ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ.

596, 12, Εὐδοκ. 336, Δούνα Ἰστορ. Βυζ. σ. 84B, Τατιαν. πρὸς  
Ἑλλήνας σ. 250, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 4, 483.

**κάρabi**, [κάρ], ὄν, (τέμνω) ἀποτετμημένος τὴν κεφαλὴν,  
καρτομένης, Γοργόν· ὡς καρτομένης (καρτομένων κατὰ Λορέν-  
τιον ἐν ἐκθ. Nauck) Εὐρύπ. Ἀλκ. 1118· κ. ἐρημία νεανίδων,  
δηλ. ἡ σφαγὴ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 564· οὕτως, Ἐκτορος· κα-  
ρτοτόμους σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ρῆσ. 606.

2) ἀποτετμημέ-  
νος ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. χλιδαί, ἀποτετμημένοι ἐκ τῆς κόμης πλό-  
καμοι, Σοφ. Ἰλ. 52.

II· παροξ., **καρabi**, ὄν, ἐνεργ., ὁ  
καρτομῶν, ἀποκεφαλίζων, μετὰ γεν., Ἑλλάδος καρabi· Λυ-  
κόφρ. 187.

**καρabi**, **καρabi**, **καρabi** = βαρβαρίζω, Ἡσύχ.

**καρabi**, τὸ, λέξ. Ἀραβ. «κινδάν», κοινῶς «κινδάν», Κ.  
Πορρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 201, 20.

**καρabi**, ὄν, = βαρβαρός, ξένος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 914· χεῖρ

Ἀγ. 1061, πρβλ. Λυκόφρ. 1387· αἰε. **καρabi**· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 129.

—Καθ' Ἡσύχ.· «**καρabi** καὶ πισσάται, οἱ ἄλφον ἡ λέπραν ἔχον-  
τες. Ἑλληνες δὲ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κάρας».

**καρabi**, αἱ, ὑποδήματα ἐξ ἀκατεργάστου ἡ νεοδάρτου δερ-  
ματος, ἰδὼς βοός, «σταρούχια», Ξεν. Ἀν. 4. 5. 14, Ἀριστοτ. π.

τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 27· τὰ **crepidae carbatinae** τοῦ Κατούλου 98.

4.—Παρ' Ἡσύχ. δὲ καὶ **καρabi**, τὸ, ὅπερ ἐρμηνεύει· «ἀγρο-  
ικὸν ὑπόδημα μονόδερμον», ὁ δὲ Πολυδ. Ζ' 88 ἔχει· «καρabi, ἀγρο-  
ικὸν ὑπόδημα, κληθὲν ἀπὸ Κάρων».

**καρabi**, ἡ **καρabi**, ὁ, λιθοβόλος μηχανή, καταπέλτης,  
Μαθημ. Ἀρχ. σ. 92.

**καρabi**· «μαστροπός» Ἡσύχ.

**καρabi**, οἱ, ξένοι μισθοφόροι μεταξὺ τῶν Περσῶν, Πολυδ. 5.  
79, 11 καὶ 82, 11—περὶ τῆς λέξεως ταύτης λέγει ὁ Στράβων 734  
ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **κάρabi**, λέξεως Περσικῆς σημαίνουσας τὸ  
ἀνδρῶδες καὶ πολεμικόν.—Καθ' Ἡσύχ.· «**καρabi**· οἱ στρα-  
τεύμενοι· βαρβαροὶ ὑπὸ Περσῶν. καὶ ἐν Ἀσίᾳ οὕτω καλοῦσι τοὺς  
στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἡ τοῦ (ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρεῖον  
ἡ κλῖπα λέγουσι **κάρabi**)».

**καρabi**, εἶδος Περσικῆς μάξης ἐκ **καρabi**, Ἀθῆν. 114F·  
«**καρabi**· μάξα ἐκ **καρabi** μεμαγμένη· βρώμα γινόμενον Περ-  
σικόν» Φωτ. —**καρabi**, ἡμαρτημένη ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ

Ἀθην., παρὰ δὲ Πολυδ. 5, 76 **καρabi**. Τύπος τις **καρabi**  
ἀναφέρεται παρὰ Φωτ. ἐν λ. **καρabi**.

**καρabi**, (κάρabi) ὁμιλῶ περὶ **καρabi**, ἐγχεῖς ἐραγον  
**καρabi** λέγει ὁ Μνησίλοχος· τί **καρabi**· οὐ βαδίζει δεῦρ·  
ὡς ἐμὲ· τί **καρabi** περὶ **καρabi**· δὲν θὰ βαδίσῃς πρὸς ἐμὲ·  
ἀποκρίνεται ὁ Κλεισθένης, Ἀριστοφ. Θεσμ. 616 καὶ 617.

**καρabi**, ἡ, = τῷ ἐπομ., Διοσκ. 2. 155.

**καρabi**, εἶδος, ἡ, (κάρabi) βοτάνη τις ὅμοια **καρabi**, ἄλ-  
λως καλουμένη **ἐθρῖς**, **λεπίδιον** ἡ **σισύμβριον**, Νικ. Ἀλεξίφ.  
533, Πλουτ. 2. 466D.

**καρabi**, τὸ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. **nasturtium**, ἡ ὁ σπόρος αὐτοῦ  
ὃν οἱ Πέρσαι ἔτριβον καὶ ᾔσθιον ὡς νῦν ἔσθιομεν τὸ σίναιπ, Ξεν.  
Κύρ. 1. 2, 8, Perizon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 39· ἐν τῷ πληθ.,  
πάσχει δὲ ταῦτ' οὗτο καὶ τὰ **καρabi** (δηλ. ἔκουσιν πρὸς  
ἐαυτὰ τὴν ἰκμάδα) Ἀριστοφ. Νεφ. 234· **καρabi**· ἐσκευασμένα  
Εὐβούλος ἐν «Ἰερίον» 1. 4—μεταφ., βλέπειν **καρabi**, δηλ. βί-  
πτειν δριμύ βλέμμα (ὡς τὸ νᾶπυ, δριμύ βλέπειν), ἐξυθυμῶν  
καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων **καρabi** Ἀριστοφ. Σπ. 455—  
παροιμ. ἐπὶ μηδαιμῶν πραγμάτων, ὅσῳ διαφέρει σῦκα **καρabi**  
μῶν (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου **quid distent aera lupinis**), Πίνολος  
ἐν «Τροχίλῳ» 1. 2.

**καρabi**· σπορόν, τὸ, σπόρος **καρabi**, κοινῶς «**καρabi**· σπο-  
ρος», Γαλην. 14. 505.

**καρabi**, = **καρabi**, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 490. 53.

**καρabi**, τὸ, εἶδος ἀρώματος, Λατ. **amomum cardamum**,  
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 7, 2.

**καρabi**, ἡ, ἰων. **καρabi**, Ἐπικ. **κάρabi** (καρabi εὔρηται  
παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἐνὸς στίχου, ὅστις ἐπαναλαμβάνεται  
ἐν Ἰλ. Β. 452, Α. 12, Ε. 152)· **καρabi**· ἀείποτε παρὰ Τραγ., πλὴν  
ἐν τισι δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, Αἰσχύλ. Πρ. 881,  
Θῆβ. 781, Εὐρ. Μῆδ. 99, Ἰππ. 1274· ἀλλ' Αἰολικοὶ τῆς τύπος  
**κάρabi** μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 407. 21, τοῦτον δ' ὁ Διν-  
δόρπος προτείνει διὰ τοὺς ἐν Αἰσχύλ. Θῆβ. 288, Ἰκέτ. 72, 799  
στίχους, ἐνθα τὸ **καρabi** μετὰ συνιήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος· πρβλ.  
ὡσαύτως **καρabi** (ἴδε ἐν τέλ.).

Ἡ **καρabi**, κοινῶς «**καρabi**», ὡς  
ἔδρα τῆς ζωῆς, ἐν δὲ τέ οἱ **καρabi** μεγάλα στέρνοισι πατάσ-  
σιν· Ἰλ. Ν. 282· **καρabi** δὲ μοι ἔξω στήθεος ἐκθρόσκε, ἐπὶ  
περοσθίον ἄνθρωπου, Κ. 94· **καρabi** ἡ **καρabi** Ἀριστοφ. Νεφέλ.  
1391, Πλάτ. Συμπ. 215E.

2) ὡς τὸ Λατ. **cor**, ἡ ἔδρα τῶν  
αἰσθημάτων καὶ παθῶν, Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.· οἰδάνεται **καρabi**  
χόλω Ἰλ. Ι. 646 (642)· τέθλαθι δὲ, **καρabi** Ὀδ. γ. 18, πρβλ.  
Εὐρ. Ἀλκ. 837· **καρabi**· πλέως, γεμάτος ἀπὸ **καρabi**, διὰ φ.  
γραφ. ἐν Ἀρχιλ. 52· ἴδε ἐν λ. Θυμῶς 2—ἐπὶ δειλοῦ ἀνθρώπου,  
κυνὸς ὁμιματ' ἔχων **καρabi** δ' ἐλάφοιο Ἰλ. Α. 225· ἐπὶ τοῦ



μυτρου ανθρώπου, [σφηκῶν] κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Π. 266· ἐπὶ διαφόρων καταστάσεων τῆς καρδίας, ἐρχεῖται καρδία φόδω Αἰσχύλ. Χο. 167· θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι κ. ἔχεις Σοφ. Ἀντ. 88· τὸν νέον τίνα οἶε καρδίαν ἰσχεῖν; τίνα νομίζει εἶναι τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου, Πλάτ. Πολ. 492C—ἐπὶ ὀλίγῳ ἢ χαρᾷ, ἐν κραδίῳ μέγα πένθος ἔδεε Ὀδ. Ρ. 479, πρβλ. Δ. 548· ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἔκτανεν Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Κ. 10· οὕτω, κελαϊνόμενος δὲ πάλλεται μου καρδία Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 785—ἐπὶ θερμῆς ἀγάπης, ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 86· ἀπὸ καρδίας Θεοφρ. 29. 4, κτλ. (ἀλλὰ τὰπὸ καρδίας λέγειν, Λατίν. ex animo, ὁμολεῖν ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, Εὐρ. Ι. Α. 475).

3) καθόλου, ἡ «καρδιά» μου, δηλ. ἡ κλίσιν, ἡ ἐπιθυμία, ὁ πόθος, ὁ σκοπός μου, κραδίη καὶ θυμὸς Ἰλ. Κ. 200, κτλ.· καρδίας δ' ἐλίσσεται Σοφ. Ἀντ. 1105· καρδία ψυχῇ τε Εὐρ. Ἀλκ. 837· ἴδε ἐν λ. σιδήρεος.

4) ἡ καρδιά ἐκ τοῦ νοῦς, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις Ἰλ. Φ. 441, πρβλ. Κ. 441· κραδίῳ πόρφυρε Ὀδ. Δ. 572, πρβλ. Ε. 389.—Πρβλ. τὸ ταυτοσημον ἥτορ.

II. «τὸ στόμα

τῆς γαστρὸς» (κατὰ Γαληνόν), ὁ στόμαχος, Θουκ. 2. 49, ἴδε Foës. Οἰκ. Ἰππ. III. ἡ «καρδιά» τοῦ ξύλου, ἡ ἐντερικὴν, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 14, 1· ὡσαύτως ἐγκάρδιον. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΔ ἢ ΚΡΑΔ· πρβλ. κραδ-ῖν, κάρ· Σανσκρ. hrid, hrid-ayam· Λατ. cor, cord-is, κτλ.· Γοτθ. hait-o, Ἀρχ. Σκανδ. hjait-a, Ἀγγλο-Σαξον. heort-e, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. heiz-a).

καρδιακός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδινήσεως Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 912—αὐτὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καρδιακὸν πῦρ, ὃ ἐστὶ τὸ κατὰ διαθέσιν ζέον· Εὐστ. 801, 36· καρδιακὴν.. ἀγάπην, ὡς καὶ νῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27Α.

II. = καρδιαλγής, Διοσκ. 1. 155—Ἐπίρρ. -κῶς, κ. κινδυνεύειν Σέξτ. Ἐμπ. 1. 84.

καρδιαλγέω, πάσχω ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. 1010E, ἴδε καρδιώσω.

καρδιαλγής, ἐς, πάσγων ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 388.

καρδιαλγία, ἡ, «καρδιοπνοός», στομαχοπόνος, Γαλην. τ. 9, σ. 124, 142, κ. ἄλλ.—Καθ' Ἡσυχ. καὶ Φώτ.: «καρδιαλγία» λυπαὶ καρδίας.

καρδιαλγικός, ἡ, ὄν, πάσγων συνήθως ἐκ καρδιαλγίας, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1108.

Καρδιανοί· οἱ «Ἕλληνες παρὰ Σκύθαις» Ἡσυχ.

καρδιαίτες, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε, πεντάς, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 32.

καρδιάω, = καρδιαλγέω, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. καρδιώνωτα, Νικ. Δαξίφ. 594.

καρδιεταστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐτάζων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, Θ. Λέσχ. σ. 768, ἔκδ. ΜΙ.

καρδιο-βόλομαι, Παθ., βάλλομαι εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. λυποῦμαι, «καρδιοβόλοισθαι» λυπεῖσθαι· Ἡσυχ. Ἐν Ἠρώδ. IV. 52 μὴ παντετομίμω καρδιηβόλει (ἀντὶ κραδίῳ βάλοι) Meister σ. 713.

καρδιο-βόλος, ὄν, προσβάλλων τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον, βρόμματα Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2. 3· φάρμακα Ροῦρ. σ. 16.

καρδιο-γνώστης, οὗ, ὁ, ὁ γινώσκων τὰς καρδίας, Πράξ. Ἀπ. α', 24, ιε', 8, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 141B, Ὁριγέν. II. 1469C, κλ.

καρδιο-δηκτός, ὄν, δάκνων τὰς καρδίας, καρδ. γυναικῶν κράτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1471, κατὰ τὸν Ahrsch ἀντὶ καρδία δηκτόν.

καρδιο-ειδής, ἐς, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς καρδίας, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 199.

καρδιο-κολάπτω, οὗ, ὁ, ὁ τὴν καρδίαν κολάπτω, ὡς ὁ δρυοκολάπτης τὸ ξύλον, Εὐστ. Πονημάτ. 288. 6.

καρδιοκρατῶρ, ὀρος, ὁ, ὁ κρατῶν, ἐξετάζων τὰς καρδίας, Κ. Μανασσ. Χρον. IX. σ. 63.

καρδιό-πληκτός, ὄν, ὁ ὑπὸ φόβου πληγείς τὴν καρδίαν, ἐκπεπληγμένος, Σχόλ. εἰς Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐμβρόντητος.

καρδιοπονέω, αἰσθάνομαι πόνον τῆς καρδίας, Μᾶρκος Ἐρμη. περὶ Βαπτίσμ. σ. 166.

καρδιό-πονός, ὁ, πόνος τῆς καρδίας, Γαλην. 14. 550·

καρδιοσταλάκτος, ὄν, ὁ ἐκ τῆς καρδίας στάζων, καρδιοστάλακτον δάκρυον BCH, 1900, σ. 336.

καρδιοστερρός, ὄν, ὁ ἔχων στερεάν, ἀκαμπτον καρδίαν, καρδιοστερροὶ καὶ σκληροτράχηλοι Ἰσακ Ἀρμεν. ἐν Ἑλλ. Πατρὸλ. ΜΙ. τ. 132, σ. 1205.

καρδιο-στρύφος, ὁ, στρέφων, ταρασσών τὴν καρδίαν, Νικητ. Εὐγεν. 6, 413.

καρδιο-τρωτός, ὄν, ὁ τετρωμένος τὴν καρδίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 118.

καρδιοουλκέω, (ἐλκω) ἐλκω, ἐξάγω τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ θύματος κατὰ τὴν θυσίαν, Λουκ. Θυσ. 13, ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαφ. 587.

καρδιοουλκία, ἡ, τὸ καρδιοουλκῆν, Κλήμ. Ἀλ. 13.

καρδιουργέω, = καρδιοουλκέω, Ἡσυχ. ἐν λ. καρδιοῦσθαι.

καρδιοφαγέω, ἐσθίω τὴν καρδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 90.

καρδιο-φάγος, ὄν, ὁ τὴν καρδίαν κατατρώγων, Μανασσ. Χρον. 5687.

καρδιο-φλόγιετος, ὄν, ὁ φλογίζων τὴν καρδίαν, Διήγ. Ἀχιλ. σ. 1002, ἔκδ. Wri.

καρδιοφύλαξ [ῦ], ἄχος, ὁ, προφυλάσσων τὴν καρδίαν, ὁ θωραξ, Πολύδ. 6, 23, 14.

καρδιώω, πλήττω, τιτρώσκω τὴν καρδίαν, ἐκαρδιώσας ἡμᾶς, ἀδελφῇ μου νύμφῃ· ἐκαρδιώσας ἡμᾶς ἐνὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου Ἑδδ. (Ἄσμα Ἀσματ. Δ', 9)· πρβλ. καρδιώω. II. ἐγκαρδιώνω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.—Καθ' Ἡσυχ.: «καρδιοῦσθαι» καρδιοεργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερῶν.

καρδιογμός, ὁ, = καρδιαλγία, Ἰππ. Προγν. 45, Ἀπορ. 1249, κλ. καρδιογίεις, εἰς, ἡ, = τῷ προγν., Εὐστ. Πονημάτ. 83. 39.

καρδιώσω, Ἀττ. -τω, = καρδιαλγέω, ἔχω στομαχοπόνον, Ἰππ. Προγν. 46, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, Διδ. π. Ζ. 9. 11, καὶ ἐκ διαρρώσεως ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 329.

II. παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἑλλήσι, = βουλευμιάω, Φώτ.—Καθ' Ἡσυχ. ἐν λ. «τίθεται ἐπὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ναυτιάν».

καρδοπεῖον, τό, «τῆς καρδοπού τοῦ πῶμα. Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἥγουν ἡ κάμπτρα, ὅπου τὰ ἀλευρά μᾶσσουσιν» Ἡσυχ. II.

= παυσικάπη, φίμωτρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 286.

καρδιοογλύφος [ῦ], ὁ γλύφων, κατασκευάζων σκάφας διὰ ζύμωμα, ἢ ἄλλα ξύλινα σκευῆ, Κράτης ἐν «Γεῖτοσι» 3 (Πολύδ. Ζ', 179).

κάρδοπος, ἡ, σκάφη ἐν ἣ ζυμώνουσι, ταυτοσημον τῷ μάκτρα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1159· ὅρα κωμικὰς συζητήσεις περὶ τοῦ γένους αὐτῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 670-80· κ. πλατεῖα Πλάτ. Φαῖδ. 99B:—καθόλου, ξύλινον ἄγγεον, κυρβαῖν δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἔρποι μᾶζα Ὀμήρου Ἐπιγράμμ. 15. 6· ἰδίον, Νικ. Θερ. 527.

κάρδος, ἡ, τὸ Λατ. carduus = κάκτος, «τῇ κάκτον εἶναι ταυτην τὴν ὑπὸ Ρωμαίων καλουμένην κάρδον» Ἀθην. 70E.

Κάρεϊος, μὴν Χαλαίων = Μεταγειτενίων Ἀττ., Bisschoff. de F. G. A.

κάρειον, τό, ποιητ. ἀντὶ κάρα, στίφροισι· κάρειοις Νικ.

παρ' Ἀθην. 684A· ἀλλὰ κατὰ τὸν Schneid. κάρηνοις.

κάρζα, Αἰολ. ἀντὶ καρδία, «τὴν καρδίαν φασίν (Αἰολεῖς)» Ἐτυμ. Μ. 407, 22.—Παρ' Ἡσυχ. «κάρζα» καρδία. Πάριος.

κάρη, τό, ἰων. καὶ Ὀμ. ἀντὶ τοῦ κάρα (δ' ἴδε), ἡ κεφαλὴ, Ἰλ.

κάρηαρ, ἡ, κατὰ συνθήκην λαμβανομένη ὀνομαστικὴ τῶν Ἑπικ. τύπων κάρηατος, -ῆατι, -ῆατα, ἴδε κάρα.

κάρηβάρεια ἢ κάρηβαρία, ἰων. -ῖνη, ἡ, βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κεφαλαλγία, Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 389, Ἀφ. 1253· καρ. βάρου, βάρος τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 249—ὡσαύτως, κάρηβάρεια, εἰς, ἡ, παρὰ Μακροβ. 5. 9.

κάρηβάρειω, ἔχω ἡ αἰσθάνομαι ὀχλὸν βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ὡς συμβαίνει μετὰ πολλὴν οἰνοποσίαν ἢ ὅταν ἀναπνεύσῃ τις τὰς ἀμείδαις ἀνθρώπων καιόμενος, οἱ ἀνθρώποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀμείδαις κάρηβαροῦσι καὶ φθείρονται πολλάκις Ἀριστ. περὶ Αἰσθῆς. 5· τὴν κεφαλὴν κάρηβαροῦσιν· οἱ ὑπνώσσαντες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 4· ἰχθύδια ἅττα... κάρηβαροῦντα ὑπὸ τῷ ψόφῳ, γινόμενα ὡς ἐμβρόντητα, παραζαλιζόμενα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 11· ὑπὸ τῷ σάλου Λουκ. Ἐρμ. 28· τῷ σώματι κ. καὶ σφάλλεσθαι Πλουτ. Ἀρτοξ. 11, πρβλ. Ἀντών. 85· μεταρ., ἐπὶ ἀτράκτου ἔχοντος πολὺ νῆμα ἐπ' αὐτοῦ, τὸν τε κάρηβαρόντα πολυρροῖδῃτον ἀτράκτον Ἀνθ. Π. 6. 160, πρβλ. 5. 258.—Ἐτερος τύπος κάρηβαρέω μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φερερκ. (Ἀδελ. 15) ὑπὸ Αἰλιαν. Δίων. παρ' Εὐστ. 1461. 27, καὶ ἀπαντᾷ ἐν Θεοφρ. π. Ὁσμ. 46, ὡς διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Δεξίφ. 13· πρβλ. κάρηβαρίαω.

κάρη-θάρης, ἐς, ἔχων βάρος κατὰ τὴν κεφαλὴν, Συνέσ. 93A.

κάρηθάρεις, κάρηθάρην, ἴδε κάρηθάρεια.

κάρηθάρειω, = κάρηθαρέω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 625· ἄλλ' ἴδε Λοβεκ. εἰς Φρύν. 80.

κάρηθάρειος, ἡ, ὄν, ὑποκείμενος εἰς κάρηθαρίαν, Ἰππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1102· τὸ κάρηθαρινόν, = κάρηθάρεια, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδελ. 6.

II. προξενὼν κάρηθαρίαν, οἶκος Ἰππ. π. Διατ. Ὁξ. 392· νότος ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247.

κάρησοῶν· «τὸ διηγιᾶν καὶ πεπληρωθῆαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν, Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐσταθ. 1461. 26, πρβλ. ἐν λ.

κάρηκομῶντες, ἡ κἀλλον διηρημένους κάρη κομῶντες, (κομᾶν) οἱ τὰς κεφαλὰς κομῶντες, οἱ ἔχοντες μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην, ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες συνεβίβον νὰ ἀφίπωσι νὰ μεγαλύνῃ διη τὴν ἡ κόμη, θωρηθεῖν ἐκ κέλευε κάρη κομῶντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 11· τίπτ' ἀνεὺ ἐγένεσθε, κάρη κομῶντες Ἀχαιοί; αὐτόθι 323—οἱ δὲ Ἀδαντες διετήρουν κόμην μόνον εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, δι' ὃ καὶ ἐκαλοῦντο ὀπισθεν κομῶντες αὐτόθι 542.—Κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν τὸ ἐπιθετον κάρηκομῶντες εἰδέτο καὶ εἰς τοὺς ἐχίνους, αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα κάρηκομῶντας ἀκάνθαναι Πάτρων παρ' Ἀθην. 135A. (Ῥῆμα εὐχρηστον κάρηκομάωθεν ὑπάρχει).

κάρηνοι, ἀπαρ. ἀορ. β' Παθ. τοῦ κείρω.

κάρηνον, τό, Δωρ. κάρανον, Αἰσχύλ. Χο. 396, Μόσχ. 1. 12, ἄλλα κάρηνα Εὐριπ. Ἀποσπ. 541· ἐν τοῖς παραγώγοις τὸ ᾧ ἐπι- κρατεῖ (κάρη):—ἡ κεφαλὴ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. (ὡς αἰετοε



παρ' Ὁμ.), ἀνδρῶν κάρηνα, περιφραστ. ἀντί τοῦ ἀνδρες, Ἰλ. Δ. 500· νεκρῶν ἀμενηνὰ κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, κτλ.: βῶαν ἴφθιμα κ., ὡς λέγονται, «τὰ κεφάλια βόδια», Ἰλ. Ψ. 260· ἵππων ξανθὰ κάρηνα Ι. 407.— μεταρ., ἐπὶ κορυφῶν ὀρέων, κατ' Οὐλύμποιο κάρηνων Δ. 44, κτλ. καὶ ἐπὶ πόλεων, πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117, Ι. 24· Μυκάλης αἰπεινὰ κ. Β. 869.— τὸ ἐνικ. ἐν Ὁμ. Ὑμν. 7. 12., 28. 8, Μόσχ. 1. 12., 2. 87, Κόλλου. 264.

κάρητος, κάρητι, γέν. καὶ δοτ. τοῦ κάρη, Ὁμ. ἴδε κάρα. «καρηφόρως», Ἐπίρρ., ἐν στίχῳ ἱαμβικῷ δηλοῦν, οὕτως ὥστε φερεῖσθαι ἐπὶ τῆς κάρας, Θ. Στοῦδ. σ. 441, ἔκδ. Μί.

καρθμός, ὁ = κίνησις, Ἡσυχ.: πῶ. τὸ αὐτὸ καὶ σκαρθμός. κάρθρα, τὰ, (κέρω) μισθὸς κούρας προβάτων, «κουρευτικά», Ἐπιγρ. Λεσβείας τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. V. σ. 70.

καρτέδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ καρῆς, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1, ἔθνα ἴδε Meineke.— ὡσαύτως καρτέδιον, τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 15.

καρτέδιω: μέλλ. ὥσω, (καρῆς) κυρτοῦμαι ὡς καρῆς, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πανδάρῳ» 1. [ἔ. πῶ. ἐνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἀθέβαιον].

καρίεντο, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1210 ἀντὶ χαρίεν. Κάρτζω, φέρομαι ὡς Κάρ, Παροιμιogr. σ. 216. II. ὁμιλῶ ὡς Κάρ, δηλ. βαρβαρίζω, Στράβ. 663.

καρικοεργής, ἔς, Καρικῆς ἐργασίας, καρικοεργέος ὀχάνου Ἀνακρέοντ. παρὰ Στράβ. 661, καριευεργέος κατὰ διόρθ. Bgk.

Καρικός, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Καρίαν, ἡ Καρικῆς τέχνης, Λέφρον τε σείων Καρικὸν Ἀλκαίος παρὰ Στράβ. 661.— Καθ' Ἡσυχ.: «Καρικὸν» εὐτελές, μικρὸν. δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν, προσέτι: «Καρικοί» πράγῃ ὡς εὐτελέων ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ («Ἀποsp. 485).

III. Καρικὴ μουσα, ἡ, εἶδος ἐπικηδείου ὕμνου, θρῆνων, Πλάτ. Νόμ. 800E· οὕτω, «Καρικὰ» αὐλήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1302· μέλος ἀδόμενον ἐν συμποσίοις, αὐλοῦς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι μελίζεται τοῖς συμπόταις Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωνισι» 1. 12.— Καθ' Ἡσυχ.: «Καρικὰ μέλα» ἐλγέτο τις Καρικὸς ῥυθμὸς ἐκ τροχαίου καὶ ἱάμβου συγχεόμενος. «καριμοίρους»· «τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ» ἢ μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κάρας πρῶτους μισθοφόρους γενέσθαι, Ἡσυχ.

Καρίνη [ἡ], ἡ, γυνὴ ἐκ Καρίας, Φανίας παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 1· Καρίνη παρθένος Πλουτ. 2. 246E· Καρίναι κύνες Πολυδ. Ε'. 37.

2) θρηνητήρια ἐκ Καρίας, «Καρίναι» θρηνητοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκρούς τῶ θρήνῳ παραπέμπουσιν πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδῃ. παραλαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες, Ἡσυχ.— Ὁ Ἀντιφάνης καὶ ὁ Μένανδρος ἐποίησαν κωμωδίας ἐχούσας τὸ ὄνομα Καρίνη, Meineke Ἀποsp. Ἑλλ. Κωμικῶν, πρβλ. Καρικὸς III.

Καρίος [ἄ], α, ον, = Καρικὸς, ἰδίως ὡς ἐπὶ τοῦ Διός, Ἡρόδ. 1. 171., 5. 66, Στράβ. 659, κτλ. ἴδε Καραίος.

καριῶω, ἀποκτείνω, Ἡσυχ. ἐν λ. ἐκαρῶσας.

καρίς, (περὶ τῆς γεν. ἴδε ἐν τέλει), ἡ— μικρὸν ὀσπρακώδερον, κοινὸς κάρηνα ἡ «γάρδα», Ἀναν. 1, καὶ παρὰ κωμικοῖς (ἴδε κατωτ.)· Δωρ. κούρις ἢ κωρίς, Σώφρων, Ἐπίχ. καὶ Σιμωνίδ. παρ' Ἀθην. 106D καὶ Ε'. [ἔ. παρ' Ἀναν. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σρ. 1522, Κρατίνος ἐν Ἀδῆλ. 26; Εὐπολὶς ἐν «Αἰξίν» 3, ἐν «Δημ.» 21· ἀλλὰ βραδύτερον ἔ, γεν. ἴδως, Ἀραρος, Ἀλεξίς, Εὐθύουλος, κλ. παρ' Ἀθην. 105 κέ. πρβλ. Spitzn. Vers. Heroic. σ. 49, Λοδῆκ. εἰς Φρύν. 171].

Κάρισος, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1195, ἀντὶ χαρίσω.

Καρίσσι, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Καρικῇ γλώσσῃ, βαρβαρικῶς, Στράβ. 663.

Καρίων, ὠνος, ὁ, κυρίως, μικρὸς Κάρ στρατιώτης: σύνθηρες ὄνομα τῶν δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ., Plaut. Mil. Clor.

καριῶσαι· «ἀποκτείνειν» Ἡσυχ.

κορκαδών, ὄνος, ἡ, «καρκαδόνα: τοῦτο λέγεται Χάρωνος δά- νειον συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀδοῦ τοῦ συγχευομένου τοῖς τελευ- τῶσιν οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φαῖν εἶναι» Φώτ., Σουίδ., (ἔθνα φαίρεται καρκαδόνα) ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 21.

καρκαίρω, σείομαι, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πατήματος ἀνδρῶν καὶ ἵππων, κραδίνομαι, τρέμω, Lat. tremere, κάρκαιρε δὲ γαῖα πό- δεσσιν ὀρνυμένων ἀνμυδῆς, «ἐκινεῖτο, ἤχει. ὀνομασποία ὁ τρό- πος» (Σχολ.), Ἰλ. Υ. 157.— Καθ' Ἡσυχ.: «καρκαίρει» φορεῖ.

καρκαρίς, ἡ, «ἐξύλων ἢ φρυγάνων φορεῖον» Ἡσυχ.

κάρκαρον, τό, εἰρκτή, φυλακή, cancer. «κάρκαρον: τὸ δεσμο- τήριον οὕτως Σώφρων» Φώτ.— ὡσαύτως κάρκαρος, ὁ, Διόδ. 31· Ἐκλογ. σ. 516.— παρ' Ἡσυχ. εὐρίσκομαι, πληθ. «κάρκαροι, τρα- χεῖς, καὶ δεσμοί» καὶ «κάρκαρα»· μάνδρα.

καρκίνας, ἄδος, ὑποκορ. τοῦ καρκίνος, Ὀππ. Κυν. 2. 286, Ἀλ. 1. 320.

καρκίνευτής, ος, ὁ, ὁ ἀγρεύων καρκίνους, Ἀρτεμίδ. 2. 14.

καρκίνεθρον, τό, φυτὸν τὸ, πολυγώνον ἄρρεν, polygonum avi- culare, Διοσκ. 4. 4 (ἔκ τῶν νόθων).

καρκίνια, τὰ, γυναικεία ὑποδήματα, Ἡρόδ. VII. 28.

καρκύνιας, ου, ὁ, λίθος πολυτίμος ἔχων χρῶμα καρκίνου, Πλιν. Η. Ν. 37. 72.

καρκίνιον; τό, ὑποκορ. τοῦ καρκίνος, «τὸ δὲ καλούμενον καρ- κίνιον τρόπον τινὰ κοινὸν ἐστὶ τῶν τε μαλακοστράκων καὶ τῶν ὀσπρακώδερων, αὐτὸ μόνον γὰρ τῇ φύσει ὅμοιον τοῖς παραβοειδέσι, καὶ γίνεταί αὐτὸ καθ' αὐτό. τῷ εἰσδύεσθαι καὶ ζῆν ἐν ὀσπράκῳ, ὅμοιον τοῖς ὀσπρακώδεροις... τὴν δὲ μορφήν ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν ὅμοιον ἐστὶ τοῖς ἀράχλαις, πλην τὸ κάτω τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώ- ρακος μείζον ἔχει ἐκείνου» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 27 κέ. — μικρὸν τι εἶδος καρκίνων εὐρίσκομένων ἐν ταῖς πίναις (πρβλ. πιν[ν]οτήρης): «ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς (αἱ πίναι) πιν[ν]οφύλακα, αἱ μὲν καρδίον αἱ δὲ καρκίνιον» αὐτόθι 5. 15, 15.

καρκίνο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαδίζων ὡς καρκίνος, Ἀριστῶν. ἐν «Ἠλίῳ» 1· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ καρκινόβητης, Meineke, εἰς Μένανδρον σ. 183 (ἔκδ. Μελίων).

καρκίνο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς καρκίνον, τὰ καρκινοειδῆ, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῶν καρκίνων, αἱ καρδίδες τῶν καρκι- νοειδῶν διαφέρουσι τῷ ἔχειν κέρκον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2 καὶ 6, πρβλ. Διδ. π. Ζ. 6. 20.

καρκίνος [ἡ], ὁ, μετὰ ἑτερογεν. πληθ. καρκίνα (ἴδε ἐν τέλ.)— «κάθουρα», «καθούρη», Λαντ. cancer, Ἑλλάνικ. 40, Ἀριστοφ. Ἰππ. 608, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C. Τοῦ καρκίνου ὑπάρχει πλήρης περι- γραφὴ ἐν Βατραχομυμ. 295, κέ. — διάφορα εἶδη περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 2 κέ.: καθ' ὅσον τινὲς μὲν αὐτῶν εἶναι μαλακὸστρακοί, ἄλλοι δὲ ὀσπρακώδεροι, αὐτοὶ 8. 17, 11· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν κτλ. ἴδε 4. 2, 8., 4. 4. 3, 2· ἔσθηκε δ' ἔς μ' ὀρεῦσα καρκίνου μείζον Ἡρόδ. IV. 44— παροιμ., οὕποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βα- δίζειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1083. II. ὁ Καρκίνος, Cancer, ὡς ση- μεῖον ἐν τῷ Ζωδιακῷ, Ἀρατ. 147, Πλούτ. 2. 908C. III. δια- θρωπτικὸν ἔλκος ἢ νόστος, Ἰππ. 1257 (ἴδε Φύξ Οεοου.), Δημ. 798. 23: ἀλλαχού καρκίνωμα.

IV. ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὰς χηλὰς τοῦ καρκίνου κατὰ τὸ σχῆμα, 1) λαβίς, πυράγρα, Ἀγθ. Π. 6. 92, Ἀθην. 456D· ὡς βασιαντήριον ὄργανον, Διόδ. 20. 71.— μεταφ., λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος τοῦ ἔξ- νων δαιτυμόνος, ἡ πυράγρα ἐντόνως θά σφίγγῃ τὸν λαμὸν τοῦ φαγόντος τοὺς ξένους, δηλ. θά τιμωρηθῇ ἐπατίαν, Εὐρ. Κύκλ. 609 (οὕτω παρὰ τῷ Ὀεῖδ., ingebart seu gutturi forcipe pressus).

2) = ζυγώματα, «μετὰ δὲ τοὺς χροτάφους δύο ὀσπῶν εἰσι πλαγίων συμβολαί, περιεληφθέντων τὰ ὦτα, ὀνομάζονται δὲ ζυγώ- ματα καὶ καρκίνοι» Πολυδ. Β', 85.

3) εἶδος πεδύλων, Φερερ. ἐν Ἀδῆλ. 75. 4) εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 476. V. = κέρ- κινος, κύκλος, Σέτ. Ἑμ. π. Μ. 10. 54.— τὰ καρκίνα σπει- ρόχα, ἐν Ἀγθ. II. 6: 295, φαίνεται ὅτι εἶναι διαβήται σχηματί- ζοντες κύκλους. (Πρβλ. Σανσφ. kark-as, Lat. cancer).

καρκινό-σαρξ, ακος, ὁ, ὁ ἔχων σάρκα καρκίνου, Θ. Στοῦδ. σ. 777, ἔκδ. Μί.

καρκινώ-χειρες, ὡν, οἱ ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες καρκίνων χηλὰς, Λουκ. π. Ἀλθ. Ἰστ. 1. 35.

καρκύνω: μέλλ. ὥσω, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς καρκίνον, κ. τοὺς δακτύλους, συγχάπτω ἢ κυρτώνω αὐτούς ὡς χηλὰς καρκί- νων, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς 1. 15· ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποsp. 2, σ. 180.— Παθ., ἐπὶ ῥιζῶν, περιπλέκομαι, «ἐμπερδεύο- μαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 12, 3, κτλ.— Καθ' Ἡσυχ. «καρκινούται» ὅταν ῥιζοῦται ὁ σῖτος καὶ σκληρύνεται.

II. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, πάσχω ἐκ καρκίνου, Ἰππ. 570. 30. καρκινώδης, ἔς, (εἶδος) καρκινοειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2, Πλούτ. 2. 980B.

II. ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος τοῦ δια- θρωπτικοῦ καρκίνου, καρκινώδης ὄγκος Γαλην. τ. 18 μέρ. Α', σ. 80, 8.

καρκίνωθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ τοῦ ἄλλως καλούμενου ψί- λωθρον, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 902.

καρκίνωμα, τό, καρκίνος III, Ἰππ. 1162D, 1238F, κτλ.

καρκώ· «λάμια» Ἡσυχ.

κάρμα, τό, «γλεύκος. τὸ πρῶτον ἀποβλήθμενον διὰ τῶν χειρῶν καὶ κόσμευμα» Ἡσυχ.

καρναβάδιον, τό, κύμινον, Γεωπ. 9. 28.

καρνεῖται· «οἱ ἄγαμοι κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνεῖου λεωτογρίαν. πέντε δὲ ἀρ' ἐκάστης... ἐπὶ τετραετίαν ἐλειτούργουν» Ἡσυχ.

Κάρνεια, τὰ, (Κάρνεα χάριν τοῦ μέτρου ἐν Θεοφρ. 5. 83)— ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνεῖου παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Πελοποννήσου, ἰδίως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας τοῦ Ἀττικῆς μηνὸς Μεταχαιτινῶνος, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐκαλεῖτο Καρ- νετος μήν, Εὐρ. Ἀλκ. 449, Θουκ. 5. 54· ὥστε συνέπιπτε κατὰ τὸν χρόνον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 7. 206, 8. 72, Θουκ. 5. 75· τὰ Κάρνεια νικᾶν Ἑλλάνικ. παρ' Ἀθην. 635E· πανηγυ- ρίζετο Πλούτ. 2. 873E.— Οἱ ἐν τοῖς Καρνεῖσι ἀγῶσι νικηταὶ ἐκα- λεῖτο Καρνεοῦνται. Müller Dor. 1. 7. 2.— ἴδε Σχόλια εἰς Θεοφρίτου Εἰσάλλ. 5. 83.



**Καρνεῖος**· ἐπίθετον Ἀπόλλωνος· ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης· Ἦσυχ.

**κάρνην**· ζήνιαν· Ἦσυχ.  
**κάρνον**, τδ, «τὴν σάλπιγγα. Γαλάται· Ἦσυχ· κάρνουξ, ὁ, Διόδ. 5. 30.

**κάρνος**· «φειρ. βόσκημα, πρόβατον»· Ἦσυχ.  
**κάρνοιον** ἢ **κάρνον**, τδ, γλεύκος βεβρασμένον, σίραιον, ἔφημα, «πετμέζι», Λατ. caroenum ἢ carenum, Νικολ. Ἀλεξ., Παλάδ. παρὰ Γαλην. 6. 801, **καρύτινον**—τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐφυλάττετο ἐκαλοῦντο **καρύτινα κεράμια**, Λατ. carinariae, Φιλάργιος παρ' Ὁρείθας. 57 Matth., Γεωπ. 13. 7· ὡσαύτως **καρυῖσκοι**, Ἐβδ. (Ἐσθ. ΚΕ', 33, 34).

**κάρον** [ᾱ], τδ, ἢ **κάρος**, ὁ, κύμινον, carum carui, «κάρος σπερμῶν ἐστὶ γινώριμον.. ἀναλογουν ἀνίσω» Διοσκ. 3. 66.—Καθ' Ἦσυχ.: «κάρον· μεγάλη ἀκρίς».

**κάρος**· «κάρος. οἱ δὲ σκοτόδινοις. βόσκημα. ἐγκέφαλος (ἐγκαρως). ὦν. κάρρος. ἢ φθορά»· Ἦσυχ.

**κάρος** [ᾱ], ὁ, βαρὺς ὕπνος, νάρκη, οἷα ἡ ἐπακολουθοῦσα τὴν μέθην, κάρος καὶ κραιπάλη Ἀριστ. Προβλ. 3. 17, 3· ὡσαύτως ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, κάρος δὲ μὴν ἀμφοτέρωθεν πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέρειξ ἐδόκησε φέρεσθαι νειόθεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 203, Στράβ. 778.—Κατὰ Γαλην. (τ. 9. σ. 196), κυρίως λέγεται κάρος ἢ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία τε καὶ ἀκίνησις.

**κάρουα**· «κάρουα. Λάκωνες»· Ἦσυχ.  
**κάρουξ** (= κήρυξ), Ἐπιγρ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτικῇ ἐν CIG. 1583.  
**καροῦχα**, ἢ ὀρθέ· **καροῦχα**, ἢ, Λατ. carruca, ἄμαξα, Πολυκ. Μαρτύριον 8, Χρον. Πασχ. 571, 7, κλ.

**κάρδω**, μέλλ., ὥσως, βυθίζω εἰς βαθὺν ὕπνον, ναρκώνω, πληγαὶ καροῦσαι Ἰππ. π. Ἀρθρ. 797· ἐπὶ οἴνου, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγροίκοις» 2, πρβλ. Ἀθην. 33Α· ὁδμὴ καροῦσα, ὁσμὴ ναρκώνουσα, ἐπιφέρουσα ἀναισθησίαν, αὐτόθι 6751).—Παθ., αἰσθάνομαι βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ναρκοῦμαι, ὑπὸ βροντῆς, ἐπὶ τινων ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 1· ὑπὸ μύρου, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. Θυμας. 21· καροῦσθαι ὑπὸ τῶν εὐωδίων Στράβ. 778· θανάτω κεκαρωμένοις Θεόκρ. 24. 58· τραυίμασι Διον. Ἀλ. 3. 19· τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. π. Θουκ. 34· πρβλ. **χαρακώω**.

**Κάρπαθος**, ἡ, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ρόδου, ἀνθ' οὗ παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Β. 676) ὑπάρχει **Κράπαθος** χάριν τοῦ μέτρου ὁ συνήθης τύπος Κάρπαθος κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 43.—τὸ **Καρπάθειον** πέλαγος κατὰ πρῶτον παρὰ Στράβ. 488.

**καρπαῖα**, ἡ, μιμικίη τις ὀρχησῆς τῶν Θεσσαλῶν, καθ' ἣν χωρὶς μάχεται κατὰ τινος θέλοντος νὰ κλέψῃ τὰ κτήνη του, μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν οἱ ὠρχοῦντο τὴν καρπαῖαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις Ξεν. Ἀν. 6. 1, 7, πρβλ. Ἀθην. 15F· ἴδε Sturz Max. Διαλ. 41. (Πρβλ. κραιπνός).

**καρπάλλυμος**, ὢν, (ἴδε ἐν λ. κραιπνός).—Ἐπικ. ἐπίθ., ταχύς, Λατ. rapidus, ἐπιθετον τῶν ποδῶν, Ἰλ. Π. 342, 809, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 280· οὕτω παρ' Ἀριστοτ. ἐν Θεσμ. 957 (Δυρ.):—Ἀλλ' ὁ Ὁμ. πολλὰ συνηθέστερον ἔχει τὸ Ἐπίρρ. **καρπαλίμως**, ταχέως, ὀρμητικῶς, Ἰλ. Α. 359, κτλ. 2) παρὰ Πινδ. Π. 12. 35, γένυες καρπ., πρόθυμοι σιαγόνες.

**καρπάσινος**, ἡ, ὢν, πεποιημένος ἐκ καρπάσου, δηλ. ἐκ λεπτοῦ λίνου, Στράβ. 294, Διον. Ἀλ. 2. 68:—ὡσαύτως **καρπάσιος**, α, ὢν, Πausan. 1. 26, 7.—Κατὰ Φώτ. «καρπάσινοι, κορτῖναι», **καρπατάσματα**.

**κάρπασσος**, ἡ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. **κάρπασα**, Ἰακωφ. Ἀνθ. Π. σ. 577· **κάρπασον**, τδ, Ὁρρ. Ἀργ. 925:—εἶδος λεπτοῦ λίνου φυομένου ἐν Ἰσπανίᾳ, Λατ. carbasus, Διον. Ἀλ. 2. 68, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Δυσ. 736:—(ἀλλὰ τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ Σανσρκ. kârpâsa, δηλ. βάμβαξ). II. φυτὸν τι οὗ ὁ ὀπός «ποθεῖς κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν δύν» Διοσκ. περὶ Δηλητηρ. Φαρμακ. 13:—ὑπὸ Γαλην. καλεῖται **ὀποκάρπασον**, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλιν. H. N. 32. 20 **sucus carpathi**.

**καρπάτινον**, ἴδε **καρβάτιναι**.

**κάρπεα**· «ὄρχησις Μακεδονικῇ» Ἦσυχ.  
**καρπεῖα** (οὐχὶ **καρπεία** ὡς ἐνίοτε ἐν Ἀντιγράφοις), ἡ, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, Πολύδ. 32. 2, 8:—καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἢ ὡν νῦν **καρπεῖαν**· Πολύδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 5.

**καρπεῖον**, τδ, = **καρπός**, Νικ. Ἀλεξίφ. 277· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 220.

**κάρπεντον**, τδ, τὸ Λατ. carpentum, εἶδος ἁμάξης, Δίων Κ. 60. 22, 2 καὶ **καρπέντιον** 60. 33, 2.

**κάρπευμα**, τδ, **καρπός**, Σωσθ. 17 Heeren.

**καρπεῦω**, καρποῦμαι τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατέχειν ἢ κεκτῆσθαι, καρπεῖναι ἀγαθὸν καὶ πλεῖστον χώραν Ὑπερίδ. παρὰ Πολύδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, κ. ἄλλ., Πολύδ. 10. 28, 3.

**κάρπη**· «τὰ σπέρματα καὶ τήγανα ὀβελίσκου ἔχοντα» Ἦσυχ.

**καρπίσιον**, τδ, ἔυλον ἀρωματικὸν κυρίως ἐξ Ἀσίας κομιζόμενον, Γαλην. τ. 13, σ. 186· ὡσαύτως **καρπίσινα**, ἡ, Παύλ. Διγ. 5. 44.

**καρπίζω**, (Α), συλλέγω τὸν καρπὸν, ἢ ἀπλῶς συλλέγω τι, «καρπίζουσι δὲ αὐτὴν (δηλ. τὴν δικταμον) ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ» Διοσκ. 3. 37.

II. Μέσ., **καρπίζομαι** = **καρποῦμαι**, **καρπίζεσθαι** γῆν Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 261Α, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 25616 (προσθῆκαι), 27376· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξαντλῶ, καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα πυρὸς εἶτα κριθῇ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 9, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 1· μεταφ., κύδος ἐκαρπίζετο Συλλ. Ἐπιγρ. 1998.

III. καθιστῶ τι καρποφόρον, γονιμοποιῶ, Εὐρ. Βάκχ. 406, Ἐλ. 1228.

**καρπίζω**, (Β), ἀπελευθερῶ δοῦλον ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς ῥάβδου, Λατ. vindicare in libertatem, Γλωσσ.

**κάρπιμος**, ὢν, φέρων καρπὸν, καρποφόρος, εὐκαρπός, καρπίμου θέρους Διογύλ. Πρ. 455· μήθ' αἰμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· κάρπιμος στάχυς Ἰκέτ. 31· καρπίμους ἐτῶν κύκλους ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 112· μυρρίναι Ἀριστοτ. Εἰρ. 1154· καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις ἔστεψα Ἀλεξ. ἐν «Κύκνω» 1.—τὰ κάρπιμα, τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιτοφόροι ἀγροί, Ἀριστοτ. Σφ. 264· θερίσαι κάρπιμα Συλλ. Ἐπιγρ. 4310. 15· κάρπιμα ἀγαθὰ, κτήματα προσδοφόρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄκαρπα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 7, πρβλ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 33.—μεταφ., ἀμέλγει τὸν ξένων τοὺς καρπίμους, «ἀρμένεις», βυζάνεις· τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων, Ἀριστοτ. Ἰππ. 326.

**καρπίων**, τδ, ὑποκορ. τοῦ **καρπός**, Θεοφρ. π. Ὁσμ. 32. II. «ἐλλέθορον, τὸ ἰδιωτικῶς καρπίον καλούμενον» Ἰππιατρ. σ. 43, 15.

**κάρπιον**, τδ, Ἰνδικόν τι δένδρον ὅπερ Ἑλληνιστὶ ὀνομάζεται **μυρορόδα**, Κτησ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 49. 33.

**καρπισμός**, ὁ, (καρπίζω Α) ἡ συγκομιδὴ καρποῦ, καρ. τῆς γῆς, ἐξάντλησις τοῦ ἐδάφους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 2.

**καρπισμός**, ὁ, (καρπίζω Β), ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου, ἥτις ἐγένετο ἐγγιζομένου αὐτοῦ διὰ τῆς ῥάβδου (vindictio), Λατ. emancipatio, Κλήμ. Ἀλ. 679· οὕτω καὶ **καρπιστεῖα**, ἡ, Γλωσσ.—**καρπιστής**, οὗ, ὁ, ὁ ἀπελευθερῶν δοῦλόν τινα, Λατ. vindex, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 76., 4. 1, 113., 7. 17.—**καρπιστικός**, ἡ, ὢν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἀπελευθέρωσιν, Γλωσσ.

**καρπο-βλάσμιον**, τδ, ὁ καρπὸς βλασμάτου, Γαλην. τ. 13, σ. 915.

**καρποβόλον**· «τὸ σιτοβόλον ἀγγεῖον» Ἦσυχ.

**καρπο-βριθής**, ἐς, κλίνων ἐκ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν, «φορτωμένος ἀπὸ καρπῶν», Νικ. Χρον. 21. 9.

**καρπό-θρωτος**, ὢν, ἔχων βρώσιμον καρπὸν, ξύλον Ἐβδ. (Δευτ. Κ', 20).

**καρπο-γένεθλος**, ὢν, = **καρπογόνος**, Ἀνθ. Π. 9. 525, 11.  
**καρπογενέω**, φέρω καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 1, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

**καρπογονία**, ἡ, παραγωγὴ καρποῦ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

**καρπο-γόνος**, ὢν, φέρων καρπὸν, καρποφόρος Διοσκ. 5. 159.

**καρποδαίτης**, ὁ, ἐν Ἐπιγρ. Γορτυνίας, περὶ τῆς σημας ἴδε Baunack, Philol. 2. 1899, 489.

**καρπο-δεσμα**, ὢν, τδ, δεσμά τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν, ψέλια, βραχιόνια, Λουκ. Λεξιφ. 10.

**καρπο-δέσμιος**, ὢν, φορῶν καρποδέσμα, Ὁραβόλλ. 2. 78.

**καρποδότειρα**, ἡ, ὡς ἐξ ἄρσ. **καρποδοτήρ**, Ὁρρ. Ὑμν. 42. 9, Χρησμ. Σιεύλλ. 3. 280.

**καρποδοτέω**, δίδω καρπὸν, καρποφωρῶ, Εὐστ. Πονημ. 258. 81, κτλ.

**καρπο-δότης**, οὗ, ὁ, ὁ δίδων καρπούς, ὁ γεωργὸς ἄνω βλέπων καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος Γρηγ. Ναζ. II. 617D, III. 1592Α.

**καρπο-ζιζανιοφόρος**, οὗ ὁ καρπὸς εἶναι ζιζάνια, Ἀναστ. Σιν. 1073C.

**Καρποκράται**, ὢν, οἱ, = **Καρποκρατιανοί**, Ἐπιφάν. I. 364B.

**Καρποκράτης**, οὗς, αἰρετικὸς τις, Κλήμ. Ἀλ. I. 1129B, Τερτουλλ. II, 66B, κτλ.—**Καρποκρατιανοί**, οἱ, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, Ἠγίστιπος 1324Α.

**καρπολογέω**, συλλέγω, συγκομίζω καρπὸν, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 496, 9, κλ.: πρβλ. **καρφολογέω**.

**καρπολογία**, ἡ, συλλογὴ, ἡ συγκομιδὴ καρπῶν, Γεωπ. 10. 78, 1.

**καρπο-λόγος**, ὢν, ὁ συγκομίζων ἢ συνάγων καρπὸν, Πολύαιν. 3. 10, 9.

**καρπο-μᾶνής**, ἐς, ὁ παράγων πληθὺν καρπῶν, καρποβριθής, (πρβλ. ὕλομανής), Σοφ. Ἀποσπ. 591 (ἐκ τοῦ Ἦσυχλου, ὅστις ἐρμηνεύει: «εἰς κόρον ἐξυθρίζουσα»).

**καρπο-ποιός**, ὢν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ ποιούσα, παράγουσα καρπὸν, Εὐρ. Ρῆσ. 964.

**καρπός** (Α), ὁ, (ἴδε ἐν τέλει):—ὡς καὶ νῦν παρ' Ὁμ. καὶ Ἠσ. (μόνον καθ' ἑνικ.) τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν σιτηρῶν, καρπὸς ἀρούρης Ἰλ. Ζ. 142· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἀρούρα Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 117· οὕτω, καρ. Δήμητρος Ἠρόδ. 1. 193, κτλ.· Δηοῦς Ἀριστοτ. Πλ. 515· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴνου, οἶνον ἐύφρονα καρπὸν ἀρούρης Ἰλ. Γ. 246· ἀλλ' ἀπλῶς **καρ-**



πός, ἐπὶ τοῦ σίτου, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀμπέλους· ἡ τὸν οἶνον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1119, Ἑκκλ. 14· καρποῦ ἐνυγκριμῆς, ἡ συνημιδῆ, ὁ θεριμῆς, Θουκ. 3. 15:— ἐπὶ δένδρων, καρ. λωτοῖο, κρανείης Ὁδ. I. 94, K. 242· μελιηδέα κ., ἐπὶ σταφυλῶν, Ἰλ. Σ. 568· κ. ἐλαίας Πινδ. N. 10· 65· ἀμπέλινος Ἡρόδ. 1. 212· τὸν ἐπέτειον καρπὸν, τοὺς καρποὺς τοῦ ἔτους, Πλάτ. Πολ. 470B:— ἐν τῷ πληθ., καρπῶν ἐστερημένοι διδῶν, στερηθέντες τῆς παραγωγῆς δύο ἔτων, Ἡρόδ. 8. 142· καρ. ὕγροι καὶ ξηροί, δηλ. τὰ προϊόντα δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν, Ξεν. Οἰκ. 5. 20· οὕτω, ξύλινοι καὶ σιτικοὶ καρποὶ Σπράδ. 240. 2) σπόρος γεννημάτων, Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 2, 1. II. καθόλου, «καρπός», παραγωγή, κέρδος, ὄφελος, οἱ καρποὶ ἐκ τῶν ἀγελῶν, Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· τῶν ἀναλωμένων τοὺς καρποὺς Ἰσαῖος 53. 38· οὕτω τὸ μέλι καλεῖται καρπὸς ὕγρος παρὰ Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Εὐμύχ. 2. 20· τὸ ἔριον, καρ. εὐανθῆς μήλων Ὀπί. Ἀλ. 2. 22.

II. ἐπὶ ἐνεργείῳ, καρπός, ἀποτέλεσμα, ἐπακολουθήμα, κέρδος, κτλ., εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοις Λοξίου, ἂν οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ καρποφορήσῃσι, δηλ. ἐπαληθεύσῃσι, ἐκπληρωθῇσι, Αἰσχύλ. Θῆβ. 618· γλώσσης καταλάς καρ., δηλ. αἱ κατάραϊ, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 830· ὁμιλίας κακῆς.. καρ. οὐ κομιστέος ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 600· οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποσπ. 717, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 260C· συχνὸν παρὰ Πινδ., ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, δὲν ἔμεινεν ἀνεὺς ἀποτελέσματος, I. 8 (7). 101· καρ. φρένων· ἡ σοφία, II. 2. 135· ἀλλὰ, καρ. φρενός, περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὡδῶν, O. 7. 15· ἦβας καρπός, αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, O. 6. 61· ἀλλὰ ὡσαύτως ἡ παρθενία, II. 9. 193, κτλ.— Καθ' Ἡσυχ. «καρποῦ δίκη (Δυσίας)» τῷ βλάπτει καρπὸν οὕτως ἐδίκασον Ἡσυχ., Φώτ. (Ἐντεῦθεν καρπ-ιμος, καρπ-ώ, καὶ ἴσος κρῶπ-ιον (δρεπάνον) πρβλ. Λατ. carp-o, carp-ior. Διθ. kērpū (seco, meto) Ἀγγλο-Σαξ. hearf-est (θερισμός, Ἀγγλ. harvest) Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. herb-ist (herbst)).

καρπός (B), ὁ, ὁ ἄριστος τοῦ πηγῆως μετὰ τῆς χειρὸς (ὠλένης καὶ παλάμης), Ἰλ. Q. 671, Ὁδ. Q. 398, Ἰππ. π. Ἀγμ. 752, καὶ Ἀττ. ἐπὶ καρπῷ χειρὸς Εὐρ. Ἰων 1009· καρποὶ χειρῶν αὐτοῦ 891, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2.

καρπο-σπόρος, ὄν, ὁ στείρων καρπὸν, Μανέων 4. 256.  
καρπο-τελής, ἔς, φέρων τὸν καρπὸν εἰς ἐντέλειαν, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 689.

καρποτόκεια, ἡ, ποιητικ. θηλ. τοῦ καρποτόκος, Νόνν. Δ. 21. 26.

καρποτοκίω, φέρω καρπὸν, καρποφορῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 3, Φίλων 1. 444.

καρποτοκία, ἡ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 2, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 2.

καρπο-τόκος, ὄν, καρποφόρος, Ἀνθ. Π. 12. 225, Φίλων 4. 53, κτλ.

καρπο-τρώφος, ὄν, ὁ τρέφων ἢ ὠριμάζων τὸν καρπὸν, Λυκόφρ. 1423, Ὀρφ. Ὑμν. 20. 1, κτλ.— ἐν Εὐρ. Ἰων 475 ἀναγνωστέον κουροτρόφοι μετὰ τοῦ Mmgr.

καρποφάγῳ, ὡς τρώγων καρπούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 9· τῆς πρώτης δρυὸς καρποφαγῆσαντες Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Εὐμύχ. 2. 5.

καρπο-φάγος, ὄν, ἔχων ὡς τροφήν τοὺς καρπούς, τρώγων καρπούς, ἀντίθετον πρὸς τὰς λέξεις ζωοφάγος, σαρκοφάγος καὶ παμφάγος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 26, Πολιτικ. 1. 8, 5, κ. ἄλλ.  
καρπο-φθόρος, ὄν, ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 9. 256.

καρποφορέω, φέρω, παράγω καρπὸν, Ξεν. Πόροι 1, 3, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 2, κτλ.

καρποφόρημα, τό, τὸ καρποφορήθην, ὁ παραχθεὶς καρπός, Εὐστ. 1572. 33.

καρποφορία, ἡ, ἡ παραγωγή καρποῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 3, Φίλων 1. 105, κτλ.

καρπο-φόρος, ὄν, φέρων καρπὸν, κάρπιμος, ἐπὶ δένδρων, Ἡρόδ. 1. 193, 2. 156, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 22, κτλ. ἐπὶ χωρῶν, Πινδ. Π. 4. 11, Εὐρ. Ἑλ. 1485, κτλ. ἐπὶ τῆς Δήμητρος, τὴν καρποφορὸν βασιλείαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2175, 2384 (προσῆχαι), 4082· καὶ θηλ. καρποφόρα ἀπαντᾷ αὐτοῖς 2528.

καρποφύεω, (φύω) παράγω καρπὸν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 7 (διάφ. γραφ. καρπογονέω).

καρπο-φύλαξ [ῶ], ἄκος, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 6. 22.

καρποχειρ, μεταγενεστ. λέξις ἀντὶ τοῦ μετακάρπιον, Εὐστ. 1572. 38— ὡσαύτως, καρποχείριον, τό, Μελέτ. ἐν τοῖς Ὁξον. Ἀνεκδ. 3. 120.

καρπώω· μέλλ. -ώσω; φέρω καρπὸν ἢ φέρω ὡς καρπὸν μεταφ., ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἀτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821, πρβλ. Θῆβ. 601· πρβλ. ἐνκαρπίζομαι:— ὡσαύτως ἐν τῷ Πλάτ., Ὁκελλ. ὁ Λευαν. 2) προσφέρω ὡς θυσίαν, Ἐβδ. (Λευ. B', 11).

II. συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ καρποδομαί, λαμβάνω καρπὸν δι' ἑμαυτὸν, δηλ.

τινος, μετ' αἰτίας. πράγματα, ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 168· χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 851, Ἰκέτ. 253· καὶ μεταφ., καρποῦσθαι βαθεῖαν ἀλόκα διὰ φρενὸς ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 593· ἔλεος τοῦ ἐναιαυτοῦ τὴν γῆν καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν τῆς γῆς δις κατ' ἔτος, Πλάτ. Κριτίας 118E:— ἐντεῦθεν, ἐξαντλῶ δι' ὑπερβολικῶν ἀπαιτήσεων, λεηλατῶ, καρποῦμένῃ τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Σφ. 520, πρβλ. Ἰσοκρ. 68B, 75D, Δημ. 419. 19.

2) λαμβάνω τὸν καρπὸν ἢ τὸν τόκον τῶν χρημάτων, ἔδωκεν ἐξδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι ὁ αὐτ. 813. 19· τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν ὠφελείας ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 15. 22· ἔθνη Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· καρπ. ἰδίᾳ τὰς τῆς πόλεως συμφοράς Λυσ. 174. 1· πλεονεξίαν Δημ. 662. 5· οὕτως ἐν τῷ παλ. πρμ., τὸ ἐργαστήριον κεκαρπωμένον, ἀπολαμβάνων τὰ κέρδη τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ αὐτ. 828. 16:— ἀπολ., ὠφελοῦμαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 837.

3) λαμβάνω τοὺς καρπούς, ἔχω τὴν ἐλευθερίαν χρῆσιν τινος, τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα Θουκ. 2. 38· τὴν τῶν πολέμων Ξεν. Ἀγρσ. 1. 34· τὴν οἰκίαν ἀδεῶς καρπ. Δημ. 16. 19, πρβλ. 17. 11:— ἀκολουθῶ, 4) ἀπλῶς, ἀπολαύω, ἀελοῦμαι ὁ μῦθος.. φήμις Σοφ. Τρ. 204· τὰμὰ.. λέχη Εὐρ. Ἀνδρ. 935· ἐλευθερίαν Θουκ. 7. 68· τὴν σοφίαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305E· ἡδονὴν ταύτην ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 251E, πρβλ. 240A, κτλ.· εὐκλειαν καὶ ἀσφάλειαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· δόξαν Δημ. 478. 2· τὴν ἡλικίαν ὁ αὐτ. 1351. 13:— ἐνίστε ὡς τὸ ἀπολαύω, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καρποῦσθαι λύπας Ἰππ. 295. 46· φρενῶν τὴν ἀμαρτίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 502· τὰ ψευδῆ καλὰ αὐτοῖς 621· πένθη Εὐρ. Ἰππ. 1427· ἀπαιδα καρπ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 575. 3· τὰ μέγιστα δυνείη Πλάτ. Συμπ. 183A.

καρπύκη, ἡ, Ἰνδικῆ τις βοτάνη παρεμπερὴς βουγλώσσω, Κλειτοφῶν παρὰ Στοβ. 541. 35.

καρपुरαί (= καρφυραί), «ξύλων ξηρῶν κοῖται» Ἡσυχ. καρπώδης, ἔς, καρποφόρος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Γλωσσ. κάρπωμα, τό, καρπός, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1001· κέρδος, Ἡσυχ.

II. προσφορά, Ἐβδ. (Ἀριθ. ΙΗ', 9) πρβλ. κάρπωσις. II. καρπ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἀγοραστῆς καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 21.

καὶ οὖς, καρπωνία, ἡ, Kenyon Gr. Pap. II. 190, 7 (a 160p. C).

καρπώσιμος, ὄν, παρέχων ἢ παράγων καρπούς, ὠφέλιμος, Ἀθην. 478A.

καρπώσις, εως, ἡ, τὸ καρποῦσθαι τι, ἀπολαύσις, ὠφέλεια, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 16.

II. αἱ προσφοραὶ τῶν καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 523· καθόλου, προσφορά ἢ θυσία, Ἐβδ. (Λευ. Δ', 10, κ. ἄλλ.), πρβλ. κάρπωμα II.— Καθ' Ἡσυχ.: «κάρπωσις» θυσία Ἀγροδότης ἐν Ἀμαθούντι.

καρπωτός, ὄν, (καρπός B):— ὁ μέχρι τοῦ καρποῦ καθινοούμενος, καρ. χιτών, ἔχων χειρῖδας μέχρι τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, Ἐβδ. (B' Βασιλ. ΙΓ', 18, 19) πρβλ. χειρὶδωτός.

κάρραξον· «Πάφιοι κατὰ[ραξον» Ἡσυχ. καρ-ρέι, ἀντὶ κατακρεῖ, Σαπφ. 4. 3, Ahrens.

καρρέζουσα, Ἐπικ. ἀντὶ καταρρέζουσα, Ἰλ. E. 424· ἴδε καταρρέζω.

κάρρον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. carrum, δίτροχον ἄμαξιον, Ἐβδ. (Γ' Ἐσδρ. E', 55, 78).

κάρρων, ὄν, γεν. ονος, Δωρ. ἀντὶ κρέσσων, κρείσσων, Ἀλκμάν 83, Ἐπίχ. 115 Ahr., Σώρων 27, Τιμ. Λοκρ. 94C, κ. ἄλλ.— καρρόθεν, Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦ κρείττονος, Δαμᾶσκιος παρὰ Σουίδ.— Πρβλ. κάρτα, κρατύς, κάρτιστος.

κάρσιος, α, ὄν, πλάγιος, Ἡσυχ., Σουίδ.· ἀλλὰ πιθαν. εὐχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθετοῖς ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος.

κάρσις, εως, ἡ, (κείρω) τὸ κείρειν, θερλεῖν, τῶν εἰς κάρσιν (κράστιν, «γρᾶσιδα», Wimmer) σπαρέντων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

κάρτᾱ, (ἴδε ἐν τέλει):— Ἐπίρρ., συχνάκις ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰωνικῷ περὶ λόγῳ τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἰππ., καὶ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Κωμ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἴδε κατωτ.):— μάλα, πάνυ, Λατ. valde adm̄dum· καὶ μετὰ ῥημάτων, σφόδρα, Διθ. vehementer· κάρτα οὐκ οἶκος, σφόδρα ἀπίθανον, Ἡρόδ. 2. 27· κάρτα. θεραπεύειν τινά, ἀντίθετον τῷ μετρίως, 3. 80· κ. δεόμενος 8. 59— οὕτω, κ. πρευμανεῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 840· κ. ἰδεῖν ὁμότερος ὁ αὐτ. ἐν Χο. 174· εἰ καὶ μακρά· κ. ἐστὶν Σοφ. Τρ. 1218· ὡς σου κ. νῦν μνείαν ἔχω Εὐρ. Μῆδ. 328, πρβλ. 222, κτλ.· ἀπαξ παρὰ Πλάτ., πηλοῦ κ. βαθέος Τιμ. 25D· ληρεῖς ἔχων κ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 342.

2) συχνάκις λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ Nel maxim, ὑπὲρ πάντων μέτρον, «σωστά», ἐντελὲς, μάλιστα, κάρτα δ' ἐστ' ἐγγχώριος Αἰσχύλ. Θῆβ. 413· κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 90, πρβλ. Θῆβ. 658· κ. δ' εἰμὶ τοῦ πατρός, ἐντελὲς μὲ τὸ μέρος τοῦ πατρός μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 738· κ. δ' εἰσ' ὁμαιμοὶ ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 940:— οὕτω καὶ, ἡ κάρτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 592, 1252, Σοφ. Ἰλ. 312, 1278, κτλ.· σὺ δὲ κ. φειδῇ Ἀμφίπας ἐν Ἀδελφ. 1. 5. 3) καὶ κάρτα, ἐνισχυεῖ τὴν δύναμιν τοῦ προηγουμένου ῥήματος, τὰ ἀνέκαθεν λαμπροί, ἀπὸ δὲ [τούτου]:· καὶ κάρτα λαμπροί Ἡρόδ. 6. 125· ἰδίως ἐν διαλόγῳ, ἡ γὰρ τινες ναῖουσι.:— Ἀπόκρισις, καὶ κάρτα., Σοφ.



Ο. Κ. 65. ἄρ' ἂν τί μου δέξαιο.; — Ἀπόκρισις καὶ κάρτα γ' Εὐρ. Ἰππ. 90. ἀπαξ παρ' Ἀριστοφ. καὶ κ. μεντάν.. καθεῖλεται Ἀχ. 544: — ὁ Ἡρόδ. ἀέποτε χρῆται τῇ: τὸ κάρτα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετ' ἐλαφρῆς εἰρωνείας, ἐς δὲ καὶ τὸ κ. ἐπύθοντο 1. 191, πρβλ. 71., 3. 104., 4. 181. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥήξης ἐξ ἧς καὶ αἱ λέξεις κάρτος, κράτος, κράτιστα, πρβλ. Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hartu, πολὺ). — Καθ' Ἡσύχ.: «κάρτα· πᾶν, λίαν, μεγάλως». καρτάζεσθαι· «κρατύνεσθαι, διισχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι» Ἡσύχ.

καρτάζωνον, τό, Ἰνδικόν ζῶον, Ἀδ. π. Ζ. 16. 20.

καρταίνειν· «κρατεῖν» Ἡσύχ.

καρταίπους, ὁ, ἦ, πουν, τό, γεν. ποδος, = κραταίπους (ὁ ἴδε), Πινδ. Ο. 13. 81.

κάρταλλος, ὁ, «κόρινθος δένυς τὰ κάτω» (Σουίδ.), Ἐδδ. (Δ' Βασιλ. Γ', 7, κ. ἄλλ.), πρβλ. Φίλων 1. 694· παρ' Ἡσυχ. κάρταλλον, ὅπερ ἐρμηνεύει: «πλεκτὸν ἄγγειον, ἐν τοῖς ὀψαρτυτικοῖς» — ὑπόκορ. καρταλάμιον, τό, (δὲ ἐνδὸς λ) ἴδε Δουκάγγ.

καρτερ-αίχμης, -αύχην, ἴδε ἐν λ. καρτερ-αίχμης, κρατερ-αύχην.

καρτερέω: μέλλ. -ήσω, ὑπομένω γενναίως καὶ εὐσταθῶς, βούλομαι δὲ σου κλίνειν πότερα δέδοκται σοι μένοντα καρτερεῖν ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν Σοφ. Φιλ. 1274, κτλ. ῥῶον παραινέειν ἢ παθόντα καρτερεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 1078, πρβλ. Θουκ. 7. 64· κ. μάχη Εὐρ. Ἰρακλ. 837· κ. παίδων ἐλπίδι Θουκ. 2. 44: — συχνὸν μετὰ προθ., ἀνέχω εἰς τι, μαλακῶς δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε καὶ λύπας Πλάτ. Πολ. 556B· πρὸς λιμὸν καὶ ῥίγος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13· ἐπὶ τοῖς παροῦσι Ἰσοκρ. 125D, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 194A· ἀλλὰ, καρτερῶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς, εἶμαι μέτριος εἰς, δὲν νικῶμαι ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 635C· ἐν πολέμῳ ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193A· ὡσαύτως, κ. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντέχω κατ' αὐτοῦ, ἀγρυπνῶ, Ἀδ. π. Ζ. 13. 13: — μετὰ μετοχ., ἐπιμένω, ἐμμένω εἰς τὸ πράττειν τι, οἱ δ' ἐκατέρουν πρὸς κύμα λακτίζοντες Εὐρ. Ι. Τ. 1395· εἰ τις καρτερεῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως Πλάτ. Λάχ. 192E· ἀκούων Αἰσχίν. 88. 19· πρβλ. ἀποκαρτερέω· — τὰ δελν' ἐκατέρουν, ἡμῶν παραδόξως ἰσχυρογνώμων, ἐπιμύω, Σοφ. Αἴ. 650.

II. μετ' αἰτ. πράγμα, ὑποφέρω μεθ' ὑπομνησ., ὑπομένω, τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῶν καρτερεῖν οὐ ῥάδιον Εὐρ. Ι. Α. 1370· κ. Θεοῦ δόσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1071· τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα Ξεν. Ἀπομν. 1. 6. 7· πολλὴν κακοπάθειαν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5: — Παθ., κεκαρτερηταί τάμα, δι' ἐμὲ τὸ καρτερεῖν ἐτελείωσε πλέον, ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν παρακλίσιν: ἀλλὰ καρτερεῖ, Εὐρ. Ἰππ. 1457. — Παρ' Ἡσυχ., οὐ καρτεριάδου· οὐ φρόνιμος εἰ, πιθανῶς διορθωτέον εἰς οὐ καρτεριάδου (Λακων. ἀντὶ καρτεριάς): ἀλλ' ὁ Schmidt ἐξέδωκεν: «οὐ καρτερεῖ· ἀνδεῖ· † οὐ φρόνιμος εἰ».

καρτερήμα, τό, τὸ μετὰ καρτερίας γινόμενον, Πλάτ. Μένων 88C.

καρτερήσις, εὖως, ἦ, τὸ καρτερεῖν, καρτερία, Πλάτ. Λάχ. 193D· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637B.

2) μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι μετὰ καρτερίας, τοῦ χειμῶνος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220A· τῶν ἀλγυδῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 633B.

καρτερητός, ἦ, ὄν, ὅν δύνανται τις νὰ ὑπομένη, οὐ καρτερητῶν ἀλεπαλλήλων πόνων Νικήτ. Εὐγ. 7. 251.

καρτερία, ἦ, τὸ καρτερεῖν, ὑπομένειν, ἀντέχειν, ἀντιθετὸν τῷ μαλακείᾳ, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 192B, κ. ἄλλ.: ἀντιδιατέλλεται ἀπὸ τοῦ ἐγκράτεια. «ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός· τὸ μὲν γὰρ καρτερεῖν ἐστὶν ἐν τῷ ἀντέχειν, ἡ δὲ ἐγκράτεια ἐν τῷ κρατεῖν... διὸ καὶ αἰρετώτερον ἐγκράτεια καρτερίας ἐστίν» Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4: — ἐν τῷ πληθ., εἰ ποῦ τινες.. καρτερία πρὸς ἅπαντα.. λέγονται Πλάτ. Πολ. 390D.

καρτερικός, ἦ, ὄν, ὁ δυνάμενος νὰ καρτερῇ, νὰ ὑπομένη, Ἀμεψίας ἐν «Κόνω» 1, Ἰσοκρ. 181C, κτλ.: πρὸς χειμῶνα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Πλάτ. Ὀρ. 12A· ἀντιθετὸν τῷ μαλακῶς καὶ διαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ ἐγκρατῆς (πρβλ. καρτερία), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4. — Ἐπίρρ. -καρτερικῶς, αὐτόθι 10. 9. 8.

καρτερο-βρόντης, οὐ, ὁ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς βροντῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 127. 2.

καρτερο-γούνασιν ἵπποις, με ἵππους ἔχοντας ἰσχυρὰ γόνατα, Τζέτζ. ἐν τοῖς Μεθ. Ὀμ. 93. — ἑτερόκλ. ὅσ. τοῦ καρτερόγου· νος, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 659.

καρτερο-οδόντης, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὁδόντας, ἐπὶ μύος, Εὐστ. Πονημάτ. 313. 63.

καρτερο-ὀυμός, ον, ἔχων καρτερὰν καρδίαν, καρτερόφυχος, ἐπὶ τοῦ Ἰρακλέους, Ἀλλοιῶς, Τυδεῶς, Ὀδ. Φ. 25, Ἠ. Ν. 350· ἐπὶ τῶν Μυσῶν, Ξ. 512· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἠσ. Θ. 476· ἐπὶ τῆς Ἐριδος, αὐτόθι 225· καθύλου, σφοδρῶς, ἰσχυρῶς, ἀνεμοὶ αὐτόθι 378.

καρτερο-πλήξ, ἦ, ὁ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς πλήττειν, Διόδ. 5. 34.

καρτερο-πονός, ον, ὁ μετὰ καρτερίας φέρων τοὺς κόπους, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 35.

καρτερὸς, ἄ, ὄν, (κάρτος) = κρατερὸς (ὁ ἴδε), δυνάτος, ἰσχυ-

ρὸς, ῥωμαλέος, ῥάλαγγας Ἠ. Ε. 592· καὶ εἰ μάλᾳ καρτερός ἐστι [Ἐκτωρ] Ν. 316· μετ' ἀπαρ., καρτερός ἐστι μάχη ἐν ῥώτᾳ ἐναίρειν αὐτόθι 483· κ. ἐν πολέμῳ Ι. 53· κ. ἐν μάχῃ Αἰσχύν. Θήβ. 417· τὰ καρτερώτατα, τὰ ἰσχυρότατα, Σοφ. Αἴ. 669.

2) μετὰ γεν., ὁ κατέχων τι, κάτοχος, κύριος τινος, Ἀσίης Ἀρχιλ. 22· οὐκεί τῆς αὐτοῦ γλώσσης κ. οὐτε νόου ὄλεον. 480· ἁμῶν Θεόκρ. 15. 94· οὐτε τῶν σωμάτων κ. οὐτε τῶν φρενῶν Διον. Ἀλ. 7. 11· παθῶν ὁ αὐτ. 5. 8· γῆς καὶ οἰκῶν Ἐπιγρᾶφ. ἐν Newton's Hall. σ. 672.

3) ὡς τὸ καρτερί-κός, πρὸς πάντα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25· ὡσαύτως, ἐπιμόνος, πρὸς τὸ ἀπιστεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 77A· κ. πρὸς τὸ λέγειν, ἰσχυρὸς εἰς τὸ συζητεῖν, Θεαίτ. 169B.

4) ἐπὶ πραγματικῶν, ἰσχυρός, δυνατός, μέγας, ὄρκος Ἠ. Π. 108· κ. ἔργα, πράξεις ἰσχύος. Β. 872· κ. ἔλκος Π. 517· κ. μάχη, ναυμαχίη, πεισματώδης, Ἡρόδ. 1. 76. 8. 12, Θουκ. 4. 43· ἀλαλά, μέριμνα Πινδ. Ι. 7 (6). 15., 8 (7). 24· λίθος, βέλος ὁ αὐτ. Ο. 1. 179· — τὸ καρτερόν, δύναμις, ὁρμή, βία, Αἰσχύν. Ἰκέτ. 612· ἀλλά, τόλμη τὸ κ., τὸ ἀκρότατον σημεῖον τόλμης, Εὐρ. Μήδ. 393: — κατὰ τὸ καρτερόν, μετὰ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ὡς τὸ πρὸς βίαν, Ἡρόδ. 1. 212, Ἀριστοφ. Ἀχ. 622, κτλ.: πρὸς τὸ καρτερόν Αἰσχύν. Πρ. 212· καὶ, τὸ καρτερόν, ἀπολ., Θεόκρ. 1. 41.

5) ἐπὶ τόπου ἡ θέσεως, ὡς τὸ ὀχυρὸς, Θουκ. 4. 3· τὸ καρτερώτερον τοῦ χωρίου ὁ αὐτ. 6. 10.

II. Ἐπίρρ. -ρῶς, ἰσχυρῶς, δυνατὰ, κλ., ἐντεῦθεν, κ. ὑπνοῦσθαι, βαθέως, Ἡρόδ. 3. 69.

III. τὸ σύνη-βες συγκ. καὶ ὑπερβ. εἶναι κρείσσων καὶ κράτιστος (ἔπερ ἴδε) ἄλλ' οἱ ὁμαλοὶ τύποι, καρτερώτερος, -ώτατος, ἀπαντῶσιν ἐνίοτε, Πινδ. Ο. 1. 179, Αἰσχύν. Θήβ. 517, Ἀποσπ. 311a, Σοφ. Αἴ. 669, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Φαῖδ. ἐνθ' ἄνωτ., Ξεν. Κύρ. ἐνθ' ἄνωτ. — καρτερότης, ἡτος, ἡ, ἰσχύς, ἀντοχή, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 178 = 274B.

καρτερούντως, Ἐπίρρ. τοῦ καρτερέω, μετὰ καρτερίας, ἰσχυρῶς, καρτερούντως ἀμυνομένον τὴν τύχην Πλάτ. Πολ. 399B.

καρτερό-χειρ, εἰρός, ὁ, ὁ ἔχων ἰσχυράν χεῖρα, Ἀρχ. Ὀμ. Ὑμν. 7. 3· βασιλεὺς Ἀνθ. Π. 9. 240.

καρτεροφυχία, ἡ, εὐστάθεια, γενναϊότης ψυχῆς, ἀνδρεία, Ἰωσήφ. Μακκ. 9. 26, Ἐκκλ.

καρτερό-ψυχος, ον, ὁ ἔχων καρτεράν, ἰσχυράν ψυχὴν, ἀνδρείος, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 532, 24.

καρτερόν, ἐνισχύω, Ἐρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1086.

καρτερόνυξ, καρτερόνυχος, ἴδε καρτερόνυξ.

κάρτιστος, ἡ, ον, Ἐπίκ. ἀντὶ κράτιστος.

καρτός, ἦ, ὄν, (κεῖρω) κεκαρμένος, λείος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τραχὺς, ἐπὶ ὑφασμάτων ἡ ἱματίων, Συλλ. Ἐπίγρ. 155. 30, 42.

II. ὃν δύνανται τις νὰ κόψῃ εἰς τεμάχια ἡ κατατετμημένος, κ. κρόμμυον, Λατ. sectile porrum, Γαλιν. οὕτω, τὸ καρτόν, ἀπολ., Γεωπ. 2. 6, 32.

κάρτος, εὖως, τό, Ἐπίκ. ἀντὶ κράτος (ὁ ἴδε), ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, κάρτει καὶ σθένει σφετέρῳ Ἠ. Ρ. 322· κάρτος τε βίη τε Ὀδ. Ζ. 197· κάρτει νικήσας πατέρα Ἠσ. Θ. 73· παρ' Ἡρόδ. 8. 2 ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι διορθοῦται κράτος, κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν παρ' αὐτῷ χρήσιν.

καρτύων, Ἐπίκ. ἀντὶ κρατύων.

καρύα, ἡ, ἡ «καρυδιά» (ὁ δὲ καρπὸς λέγεται καρύον), Σοφ. Ἀποσπ. 892, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 2, 3.

Καρύαι, ὧν, αἱ, τόπος ἐν Λακωνικῇ μετὰ περιφώμον ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, Θουκ. 5. 55, κτλ.: — ἐντεῦθεν, II. Καρυαῖτις, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, Πaus. 3. 10, 7.

2) Λακωνικὸν ὄρημα εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Πολυδ. Δ', 104: — ὁπότεν Καρυαῖτιζω, ὀρχοῦμαι τὸ ὄρημα τοῦτο, Λουκ. π. Ὀρχ. 10.

III. Κάρυαῖτιδες, ὧν, αἱ, αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Καρύαις, Μεινεκε εἰς Εὐφρ. σ. 94.

2) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ Καρυαῖτιδες εἶναι ἀγάλματα κορῶν χρησιμεύοντα ὡς κίονες ἢ ὑποστηρίγματα ἐπιστυλίων, Βεροῦδ. 1. 1· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 279, Museum Brit. 2. 400, καὶ ἴδε ἐν λ. Ἀτλαντες. Τελαμώνες, Καρυαῖτες.

3) εἶδος ἐνωτίου, Πολυδ. Ε', 97.

καρύαριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ καρύα, Γλωσσ.

καρύαῖτιζω, παίζω με κάρυα, Φίλων 1. 41: — Μέσ., Νικήτ. 150A.

καρύδιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κάρυον, μικρὸν κάρυον, «καρύδι» ἀμύγδαλα, καρύδια, κτλ., Φιλύλλιος ἐν «Φρεωρχῶ» 2.

καρύδι· «κορυδαλοί» Ἡσύχ.

καρυδῶς, εὐνουχίζω ἵππον, καρυδῶσις, εὖως, ἡ, εὐνουχισμός, Ἰππιατρ. 239, 33.

καρυ-ἐλαίον, τό, κοινῶς καρυδόλαδον, Γαλιν. 14. 519.

καρύηδον, ὁμοίως πρὸς κάρυον — καρ. κατάγμα, ἐπιφέρον θρασίον εἰς πολλὰ τεμάχια οἷα τὰ τοῦ τετραυσιμένου καρύου, Γαλιν. 2. 397· πρβλ. ἀλφιτερόν.

καρυήματα, τά, κάρυα, Λακων. λέξις παρ' Ἡσυχ.

κάρυηρός, ἄ, ὄν, εἰς κάρυον ἀνήκων, ὁμοίος κάρυφ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 3.

κάρυένον, τό, ἴδε κάρυονον.

κάρυένος, ἡ, ον, = καρυηρός, Ἐλαιον Γαλιν. 13. 172· κ.



χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ καρύου, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 78· κ. ράβδος, ἐκ ξύλου καρύας, Έβδ. (Γέν. Α', 37).

καρυτικός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ καρύου, ἴδε ἐν λ. καρύινον.

καρυίτης, ὁ, ὅμοιος πρὸς καρύον, τιθύμαλλος καρ., Euphorbia Myrs nites, Διοσκ. 4. 165.

καρυκάειν· «ταράττειν» Ἡσύχ.

καρυκεία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἐδεσμάτων κεκαρυκευμένων, Ἀθην. 646E, Δουκ. Συμπ. 11, Λεξιφ. 6, Αἰδ. π. Ζ. 4. 40· καρυκεία ποιητική Συνέσ. 53D. (2) ταρχαί, «καρυκείαις... ταρχαίς» Ἡσύχ.

καρύκευμα, τό, ἡδυσμα, ἄρτυμα, ἔδεσμα πολυτελῶς κεκαρυκευμένον, Βασίλ. τ. 1. σ. 124B, Ἡσύχ., Πολυδ. Γ', 56, Ἑτυμ. Μ. 492, 46, κλ.

καρύκευτής, ὁ, ὁ καρυκεύων, ὁ παρασκευάζων τὴν καρύκην μάγειρος Κλήμ. Ἀλ. 268.

καρυκευτός, ἡ, ὄν, κεκαρυκευμένος, καρυκευτοῖς ἀρώμασι Νικήτ. Χων. Χρον. 158A, ἔνθα ὁ κωδὶς Μονάχ. ἔχει: καρυκευτικοῖς, δηλ. ἀρώμασιν οἷς χρῶνται πρὸς τὸ καρυκεύειν, καὶ ἡ γραφὴ αὐτῆς εἶναι ἡ ὀρθότερη.

καρύκειον, ἀρτύον, ἡδύον τὸ ἔδεσμα διὰ καρύκης, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὀψοῖσι καὶ ζωμοῖσιν ἡδοιμ., ὡς θεοὶ Ἀλεξ. ἐν «Ομοίᾳ» 1· τὰ ἱερὰ περιτέμνοντες... ἐμαγείρευον αὐτὰ καὶ ἐκαρύκεον Ἀθην. 173D· λοιπάδα εὐ μάλα κεκαρυκευμένην Ἀλκίφρων 3. 53· ἐς ταυτὸν καρυκεύειν, μέλι, σερμίδαλιν, ψά Μένανδρ. ἐν «Ψευδρακλεῖ» 1· μεταφρ., ἀεὶ τινα παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονὴν καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν Πλούτ. 2. 55A· Παθ., τὰ κεκαρυκευμένα Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 7. (2) μεταφρ. ὡς τὸ Λατ. miscere res, συνταράσσειν, ἀναδεύειν, Ἡσύχ., ἐν λ. καρύκη, ὅστις ὡσαύτως ἀναφέρει καὶ τὸν τύπον καρυκάειν.

καρύκη [ῶ], ἡ, «βρώμα Λυδίων ἐξ αἵματος καὶ ἡδυσμάτων συγκείμενον» Ἡσύχ· ταρχίχη πνικτὰ καὶ καρύκη Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 3, Λυδικὴν καρύκην αὐτόθι 89, πρὸλ. Ἡσύχ., Ἀθην. 516C, πρὸλ. 160B, Πλούτ. 2. 664A, Δουκ. Τίμ. 54· ζωμοῦ κ. Πολυδ. Γ', 56.

καρύκινος, ἡ, ὄν, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, δηλ. βαθὺ κόκκινον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 3.

καρύκο-ειδής, ἐς, = τῷ προηγ., Ἰππ. 1129D.

καρύκο-ποιεῖν, ποιεῖν, παρασκευάζειν καρύκην (σάλτσαν), Ἀριστοφ. Ἰππ. 343.

καρύκοποιός, ὄν, ὁ παρασκευάζων καρύκην, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 173D.

καρύξ, Δωρ. ἀντὶ κήρυξ.

καρύο-βάρης, ἐς, βεβαρμένος διὰ βάρης παρασκευαζομένης ἐκ τῶν κελύφων χλωρῶν καρύων ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες βάπτουσαι τὴν μέταξιν, ἴδε Δουκάγγ.

καρύο-κατάκτης, ὁ, ἐργαλεῖον δι' οὗ θραύουσι τὰ κάρυα, καρυοθραύτης, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 53B, Ἡσύχ. ἐν λ. μουκρηρο-θαγόρ.

καρυκτός, ἡ, ὄν, = κηρυκτός, Ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν CIG. 1845.

καρύον [ᾱ], τό, (ἴδε ἐν λ. κραναός), πᾶς καρπὸς ὅμοιος καρύῳ, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Πλ. 1056, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29· διακρίνοντα δὲ εἰς διάφορα εἶδη, ὡς κάρ. βασιλικὰ ἢ Περσικὰ, τὰ «καρυδία», Διοσκ. 1. 178, καλούμενα καὶ ἀπλῶς κάρυα Βατραχίουμ. 31, Ἐπιγρ., κτλ., πρὸλ. Ἀθην. 52A· κάρυα κασταναῖκά ἢ κασταναῖα, τὰ κάστανα (ἴδε ἐν λ. κάσσανα), καλούμενα καὶ κάρ. Εὐδοκίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 5, 4· κάρ. Ἡρακλεωτικά, τὰ λεπτοκάρυα ἢ «λεπτοκάρυα», Τουρκ. «φουντούκια», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 19, καλούμενα προσέτι καὶ Ποντικά ἢ λεπτά Διοσκ. 1. 179· κάρ. πικρά, πικρά ἀμύδαλα, «πικραμύδαλα», Ἀρχιγρ. παρὰ Γαλην. (2) ὁ πυρὴν καρπῶν τινων καὶ ἰδῶς ὁ ἐν τῷ κόνῳ πίπτως, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 5, κτλ. (3) ἐν τῇ μηχανῇ, εἶδος τροχαλίας, Math. Vett. σ. 44.

καρύο-αὐτής, οὐ, ὁ, πλέων ἐντὸς καρύου, Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 38.

καρύδ-φυλλον, τό, κυρίως, φύλλον καρύας, εἶδος Ἰνδικοῦ ἀρώματος, τὸ γινώσκον «γαρύφαλλον» ἢ «μοσχοκάρφι», Λατ. euryophyllum, Γαλην. τ. 14. 462, 3, 507, 1, Ἀχιλλ. Τάτ. 612, κλ. (φύλλον Ἰνδὸν Σιμακ. 294, 9, φύλλον Ἰνδικὸν Θεοφρ. 429, 10).

καρύσσω, Δωρ. ἀντὶ κηρύσσω, Σιμωνίδ., Βακχыл. 12. 231.

καρυτίζομαι, ἀποθ. = εὐφραίνομαι, Ἡσύχ.

καρύ-χρῶς, ὄν, συνηρ. -χρῶς, οὖν, ἔχων τὸ μελαφὸν χρῶμα τῶν καρύων, Ἡσύχ.

καρύωδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς καρύον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 1, κτλ.

καρύων· «πλακοῦς ἔχων κάρυα» («καρύων πλακοῦς ἔχων κάρυα» Schmidt) Ἡσύχ.

καρυωτός φοινῖξ, ὁ, βάλανος φοινίκιος ἔχουσα σχῆμα καρύου, Στράβ. 800, Γαλην. τ. 6. σ. 607, 3· ὡσαύτως, καρυώτης, εἶδος, ἡ, Διοσκ. 1, 148.

II. φιάλη καρυωτή, ἔχουσα, κατέσθην σπηρίγματα ἐν σχήματι καρύων, ὡς ἡ βαλανεωτὴ φιάλη, ἥς τῷ

πυθμένῃ χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι» Ἀθην. 502B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 31, 33, κτλ., Σῆμος παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἄνω.

καρφαλέος, α, ὄν, (κάρφω) ξηρός, κατὰ ξηρόν, ὡς δ' ἀνεμῖος ζᾶς ἦτων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὁδ. Ε. 369 (πρὸλ. καρχαλέος)· δερμα Ἰππ. Ἀφ. 1256, Πρωγ. 36· ἀστάχυες, ἀρούρα Ἀνθ. Π. 9. 384, 14, Ὁφρ. Αἰθ. 266· κάρφ. δίψη Ἀνθ. Π. 9. 272· ἐπὶ ἥχων, καρφαλέων δὲ οἱ ἀσπίς. ἄσος, ἡ ἀσπίς ἐξέβαλε ξηρὸν ἥχον (ὡς κοῖλον πρᾶγμα), Ἰλ. Ν. 409. II. ἐνεργ., ξηραίνων, καταξηραίνων, πῦρ Νικ. Θηρ. 691.

καρφ-ἀμάτιον, τό, (ἀμάω) πῖθαν. δίκρανον πρὸς συλλογὴν τῶν πεσόντων σταχύνων τοῦ σίτου, Λατ. meiga· «καρφαμάτια» ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας» Ἡσύχ.

καρφεῖα, τά, ὥριμος καρπός, καρφεῖα.. κέδρου, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «τὰ φύλλα κατὰ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη» Νικ. Ἀλεξφ. 118.

κάρφη, ἡ, χόρτος ξηρός, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10, Ἀφρ. Ἀν. 1. 3. καρφηρός, α, ὄν, (κάρφος) ἐκ ξηρῶν καρπῶν, εὐναῖται καρφηραί, φωλεαί (πρὸλ. καρφεῖτης), Εὐρ. Ἰων 172· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: καρφυραί (ὡς οὐσιαστ.) καὶ ἐρμηνεύει: «νοσσοῖα. θάμνοι», καὶ «καρφυραί» αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται. Εὐριπ. Ἰωνί.

καρφεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ κάρφους, Γαλην. τ. 14, σ. 562, 19.

καρφεῖσμός, οὐ, ὁ, = καρπισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2700ε.

καρφεῖτης, οὐ, ὁ, φηλοδοκίμης ἐκ ξηρῶν χόρτων, θάλαμος κ., ἐπὶ τῆς φωλεᾶς χελιδόνος, Ἀνθ. Π. 10. 4· πρὸλ. καρφηρός.

καρφο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κάρφην, Γεωπ. 2. 6, 29.

καρφολογέω, συνάγω ἢ συλλέγω ξηροὺς κλάδους, καρφ. τὰ δένδρα, ἀποκόπτω, συνάγω ξηρὰ κλαδία ἐκ τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1 (κοινῶς καρπολογούμενα)· ὡσαύτως, ἀφαιρῶ μικρὰ τεμάχια ἀχύρων, τρίχας ἢ ἄλλο τι ἀπὸ τοῦ ἱματίου τινός, χάριν περιποιήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Χαρακτ. 2, Γαλην. 18. 74.

καρφο-λογία, ἡ, τὸ ἀφαιρεῖν ἢ συλλέγειν κάρφη ἢ ἄλλα τοιαῦτα, Γαλην. 14. 733.

κάρφος, εὐς, τό, (ἴδε ἐν τέλει): — πᾶν εἶδος ξύλου ἢ καλάμου λεπτοῦ, μικροῦ καὶ ξηροῦ, ἰδίως ξηρὰ καλάμη τῶν σιτηρῶν, Λατ. palea, festuca, stipula· ὁ Ἡρόδ. (3. 111) καλεῖ τὰ ξηρὰ ξύλα τοῦ κινναμώμου (τῆς κανέλλας) κάρφεια (ἔχει δὲ ἡ λέξις αὕτη περιέργον ὁμοιότητα πρὸς τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ κινναμώμου kerfel, kirfal, πρὸλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀδασηνόι)· ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῆς ὀρύξης, Πολύαιν. 4. 3, πρὸλ. Δουκ. Ἐρμότ. 33· ἀκολούθως, καθόλου ἐν τῷ πληθ., ξηροὶ κλάδοι ἢ κλώνες, τεμάχια ξύλου, ἀχυρα, τρίχες ἐρίου καὶ τὰ τοιαῦτα, δι' ὧν τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 642, πρὸλ. Σώφρων παρὰ Δημητρ. Φαληρ. § 147 (Ρήτορες Walz τ. 9. σ. 68), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 7, 1· περιληπτικῶς ἐν τῷ ἐνικῷ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 20, Ἀθην. 187C· ἐν τῷ ἐνικῷ, ξυλάριον, πελεκουδί, κάρφος γαμᾶθεν νυν λαβάν τὸν λύχνον πρὸδόντων Ἀριστοφ. Σφ. 249· «παροιμ., μὴδὲ κάρφος κινεῖν, διατελεῖν ἐν παντελεῖ ἡρεμίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 474 ἀπὸ τῆς κυλίκας κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρεῖν Ἀθην. 604C.

II. = καρπός, Πλούτ. 2. 550B· οὐδὲ κ. ἐβλάθη, οὐδέλω, οὐδὲ κατὰ μέτρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4924.

III. πνικτικὸν ξύλινον, ἐφ' οὗ τὸ σύνθημα ἦτο γεγραμμένον, Πολύδ. 6. 36, 3. IV ἐν τῷ πληθ., ὥριμος καρπός (ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστ. τὸ δέρμα, δηλ. ὁ φλοιὸς τοῦ καρποῦ), Νικ. Ἀλεξφ. 230, 491, Θηρ. 893, 941· πρὸλ. καρφεῖα. (II) ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ κάρφω. Ὁ Κοῦρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ σκαρφεῖον, σκαρφάω, σκαρφεῖος).

καρφώω, = κάρφω, Ἀνθ. Π. 7. 385· παρ' Ἡσύχ. καρφύνω, «καρφύνεσθαι· ξηραίνεσθαι. φθείρεσθαι».

καρφύρα, ἴδε καρφηρός ἐν τέλει. κάρφος· μέλλ. κάρφω, Ἐπίκ. ῥῆμα, μαραίνω, καταξηραίνω, κάρφω μὲν χρῶς καλόν, θὰ ξηράνω τὴν ὥραιαν ἐπιδερμίδα, θὰ ρυτίδωσιν αὐτήν, Ὁδ. Ν. 398, πρὸλ. 430· ἡέλιος χρῶς κάρφει Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 573· καὶ ἐν τῷ Παθ., χρῶς κάρφεται ἡδὴ Ἀρχιλ. 91· πρὸλ. Εὐτορίωνα 54, Νικ. Θηρ. 328. (2) μεταφρ., ἀγῆνορα κάρφει Ζεὺς, «τὸν αὐθάδη καὶ ὑπερόπτην εὐτελῆ ποιεῖ καὶ ταπεινόν» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 7· κάρφατοι κάρφοντες γυῖα Νικ. Ἀλεξφ. 383· Παθ., οἱφ' κάρφεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1094· (πρὸλ. κάρφη, καρφαλέος, καρφηρός, ἴσως δὲ καὶ κάρφος).

καρφοδής, ἐς, (εἶδος) = καρφοειδής, Γλωσσ.

καρχαί· «καρχίνοι. Σικελιοὶ» Ἡσύχ.

καρχαλέος, α, ὄν, (ἴδε κέρχνος, κέρχων): — τραχύς, δίψη καρχαλέοι, ἔχοντες κατὰ ξηρόν τὸν λάρυγγα ἐκ δίψης, τὸ τοῦ Οὐεργίλιου siti asper, Ἰλ. Φ. 541 (δίψη γραφ. καρφαλέοι, πρὸλ. Spitzn. ἐν τύπῳ)· οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1442, Νόνν. Δ. 14. 426· (καρφαλέος διψεῖ Ἀνθ. Π. 9. 272, πρὸλ. 7. 536).

II. τραχύς, ὀρηκτικός, ἄγριος, κ. κύνες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1058· λύκοι Τρυφίδ. 615 (κοινῶς καρχαρέος, ἴδε Wernick.)· ἐπὶ ἥχων, χρεμεισμός, ἱμάσθη Νόνν. Δ. 29. 199, 48. 307.

καρχαρέος, α, ὄν, = κάρχαρος, ἴδε καρχαλέος II.



**καρχαρίας**, ου, ὁ, εἶδος μεγάλου ἰχθύος οὕτω καλούμενου ἐκ τῶν ὀρέων αὐτοῦ ὀδόντων, Σώρων παρ' Ἀθην. 306I, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φώνῃ» 1. 13, Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 5D. — Κατὰ Κοράϊον (ἐν σημ. Ξενοκρ. σ. 72) «κύνας δέ, δ' πρώτον ἔταξεν Ὀππιανός, ἄγριον ἐπονόμασας, καὶ εἶεν αὖ οὗτοι οἱ καὶ καρχαρίαί καλούμενοι (Γαλλ. requins) πάντων ὁμοδορώσαστο τῶν κυνῶν, οὓς καὶ σκύλλας, πρὸς δὲ καὶ λαμίας (καθὰ καὶ γυν. ἔτι καλούμεν αὐτὰς ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἐκάλουν ἕτεροι, ὡς φησι Ν. Ἀλδρος (παρὰ τῷ Ἀθην. 306), τὰς αὐτάς οὕσας ταῖς ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἄλ. Α', 370, Ε', 36 καὶ 358) καλούμεναι λάμναις» κτλ.

**καρχαρόδους**, ὁ, ἡ, -ουν, τό, ὁ ἔχων ὀρεῖς, κοπερούς ὀδόντας, καρχαρόδοντε δύω κύνε Ἰλ. Κ. 360· κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων Ν. 198· ἄρπην καρχ. Ἦσ. Θ. 180· ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν Κλέωνα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἰππ. 1017, Σφ. 1031. — Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἐκεῖνα τὰ ζῶα εἶναι καρχαρόδοντα, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀρεῖς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 51· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 6, ἐνθα εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ χαυλιόδους· πρβλ. ὡταύτως συνόδους. — Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν χηλῶν τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ἀσκαοῦ, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2. 12.

**καρχαρόδων**, οντος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ., Θεόκρ. 24. 85.  
**καρχαρός**, ον, καὶ α, ον, Ἀλκμάν 132· κυρίως, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας ὀρεῖς, ὀδονόδους, κάρχαρος κύων, «ὁ κεχαρμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἥτοι κεχρημένος» νυν δὲ τὸ κήτος» (Σχόλ.), Λυκόφρων 34, πρβλ. Ἀδλ. π. Ζ. 16. 18· στόμα Ὀππ. Κυν. 2. 142· ἔρκος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 1. 506· ὀδόντες Φιλόστρ. 841· δῆγμα Λουκ. Τραγῆδοποδ. 302· κάρχαρόν τι μειδήσας, ἐπὶ τοῦ λύκου, Βαθρ. 94. 6· — καθόλου, ὀρεῖς, ὀρεκτικός, μεταφ. ἐπὶ ἐπικρίσεως, Ἀλκμάν ἐνθ' ἄνωστ., Λουκ. Πῶς δει Ἰστ. Συγγρ. 43· ῥήτωρ ὁ αὐτ. ἐν Μισθ. Συνόντ. 35, πρβλ. Ἀθην. 251E. (Ἰδε ἐν λ. κραναός).

**Καρχηδονίζω**: μέλλ. -ίσω, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Καρχηδονίων, Πλουτ. Μάρκελλ. 20, ἐνθα τὰ χεῖρονα Ἀντίγραφα ἔχουσι Καρχηδονιάζω.

**Καρχηδών**, ὄνος, ἡ, «μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος» (Στ. Βυζάντι.), Ἡρόδ. 3. 19, Σοφ. Ἀποστ. 536· — ἐπιθ. Καρχηδόνιος, α, ον, αὐτόθι· **Καρχηδονιάκος**, ἡ, ὄν. Στράβ. 832

**καρχήσιον**, ὄνορ. -άσιον, τό, «ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνήγμενον εἰς μέσον ἐπεικίως, ὅτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα» Κ: λ ἱενοὺς ὁ Ρόδιος παρ' Ἀθην. 474, Σαπφώ 70, Φερεκύδ. 27, Κρατύν. ἐν «Διονυσιαλεξάρῳ» 1· καρχησίω ἀργυρῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 19, πρβλ. 140. 19, 141. 8, 150. 26· — οὕτως ὁ Οὐεργίλ. μεταχειρίζεται τὸν πληθ. carchesia· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst 2 299A.

**II.** τὸ ἀκρότατον τοῦ ἱστίου, δι' οὗ τὰ σχοινία τῶν κεραίων διέρχονται, καθ' ἑνὶκόν, Πινδ. Ν. 5. 94 (ἐνθα τὸ ζυγὸν καρχησίον εἶναι ἡ τὸ ἱστίον φέρουσα κεραία), Ἰππ. π. Ἀθρ. 808, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 565, Ἀθην. 475A· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἐκ. 1261, Πλουτ. Θεμιστ. 12· πρβλ. τὸ ἐπόμεν. — Ἐν Ἐπιγρ. Ἀδῆλ. 2. ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξεως (I καὶ II).

**III.** ἡ ὀρθία δοχὸς γεράνου, Schneid Βιτρούβ. 10. 5. — Καθ' Ἡσυχ.: «τὸ ἐπικείμενον τῶν [ιστίων] ξύλον, καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές.

**καρχήσιος**, ὁ, ἐν τῷ πληθ., «καρχήσιον, τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ ἔχοντι τροχίλιαν. καὶ καρχήσιοι ἐπ' αὐτοῦ κἀλοι οἱ τεταμένοι» Γαλην. Δεξικ. Ἰππ. σ. 492.

**2)** χειρουργικοὶ ἐπίδεσμοι, ὁ αὐτ. τ. 12, σελ. 304, 377.  
**καρώδης**, εἰς, (εἶδος) βεβαρμένους, νυσταλέος, ὄμματα Ἰππ. 1217H· — τὸ καρώδες = κάρωσις, ὁ αὐτ. 72B· τὰ καρώδεα, παροξυσμοὶ νυσταγμοῦ ἢ νάρκης, ὁ αὐτ. 75H, 205D.

**II.** ἐπιφέρων νάρκην, ὁ αὐτ. π. Ἀθρ. 798· — Ἐπίρρ. -δῶς, Γαλην. 14. 4.  
**κάρωσις**, εως, ἡ, (κάρω) βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, νυσταγμός, νυθὴ κάρ. Ἰππ. π. Ἀθρ. 798, πρβλ. Φιλωνίδ. ἱατρὸν παρ' Ἀθην. 675A.

**κάρωτιδες**, ων, αἱ, αἱ δύο μεγάλαι ἀρτηρίαι τοῦ τραχήλου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Παθ. 2. 11, Γαλην. (Ἐκ τοῦ καρώ, ἴδε Γαλην. 5. 195.

**κάρωτικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιφέρων κάρωσιν, νυσταγμὸν, νάρκην, καρωτικός ὁ κρήθινος (δηλ. οἶνος) Ἀριστ. Ἀποστ. 101· κ. φάρμακα Γαλην.

**κάρωτόν**, τό, δαυκί, «καρῶτον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371E, πρβλ. σταφυλίνος.

**κάς**, τὸ δέρμα, Ἡσυχ. **II.** «Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί», ὁ αὐτ. — Ἐν Ἐπιγρ. Ἰταλίου τῆς Κύπρου, πολλάκις, Сап. 118, ἴδε Συναγ. Α. Ἀθ. Κουμανοῦδην ἐν λ.

**κάς**, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καί εἰς ἡ καὶ ἐς, π. χ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 184, Ὀρν. 949, κτλ.

**κάσας**, ἡ, τὸ Λατ. casa, οἰκία, καλύθη, οἰκησις, Ἀθην. Μηχ. σ. 6, Ἡσυχ.  
**κασαλθαδικός**, ἡ, ὄν, ὁμοῖος πόρνη· — Ἐπίρρ. -κῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 53.

**κασαλθάζω**, φέρομαι ὡς πόρνη, Ἐρμιππ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, πρβλ. Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμ. 1. σ. 98. **2)** μετ' αἰτ., κ. τοὺς στρατηγούς, κκομεταχειρίζομαι, ὀνειδίζω,

ὀνειδίζω αὐτοὺς κατὰ τρόπον πορνικόν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 355.

**κασαλθάς**, ἄδος, ἡ, ὡς τὸ κάσας, πόρνη, ἑταῖρα, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1106, Ἀποστ. 402· — παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως κασαύρα ἢ κασαυράς, ἡ· παρὰ Λυκόφρ. 1385 καυσωρίς, ἰδος· παρὰ τῷ Ἰππῶνακτι 81, Ἀντιφάνει ἐν Ἀδῆλ. 95, κασωρίτις, ἰδος· — ἔχομεν ὡσαύτως κασώριον, τό, χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1285 (τὰ βιβλ. κασαυρ-), κασωρίτον παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸ ῥῆμα κασωρεύω, πορνεύω, Λυκόφρ. 772.

**κασάλδιον**, τό, διαφ. γραφ. (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Σχολ.) ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1285, ἀντὶ κασαύριον.

**κασάμιον**, τό, = κυκλάμινος, ἡ, Ἀέτ.  
**κασάνεις**· «ἀνέεις. Λάκωνες» Ἡσυχ.  
**κάσας**, ου, ὁ, φέρεται καὶ κασᾶς ἢ κασῆς, τάπης ἢ δορὰ διὰ καθίσμας, ἐρίππιον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6. Ὁ Ἡσυχ. μνημονεύει κάς, δορὰ, δέρμα· ἡ πτεῖαν. ἡ λέξις δὲ εἶναι συγγενής πρὸς τὸ κῶς, κῶας, — ἂν μὴ εἶναι Περσική).

**κασαύρα**, κασαυράς, κασαύριον, ἴδε κασαλθάς.

**κασελά**· «καθέδρα. Λάκωνες» Ἡσυχ.

**κασεῦδει**· «κοιμᾶται. Λάκωνες» Ἡσυχ.

**κάσης**· «ἡλικιώτης» Ἡσυχ.

**κάσια**, ἰων. -ίη, ἡ, ἄρωμά τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κινναμώμου ἀλλὰ κατωτέρως πρῶτης τοῦ κομιζόμενον ἐκ τῆς Ἀραβίας, Ἡρόδ. 2. 86, 3. 110· λίθανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε... , τέρενα Συρία σπέρματα Μελαγιππιδ. Ἀποστ. 1, πρβλ. Μνησίμ. ἐν «Ἱπποστρόφῳ» 1. 58· κασία μετὰ κινναμώμου, λίθανον καὶ μύρρας εἶναι μετὰ τῶν δώρων τῶν φερομένων εἰς τὸ ἐν Βραγχί-δαις μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπλόλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 59, πρβλ. κασσοδόρος, ξυλουκασία, συριγγίς. (Σημειωτικὴ λέξις, ἴδε κινναμώμον). [Ἐνίοτε φέρεται διὰ δύο σ. κασσία, πρβλ. κασσιζῶ· ἀλλὰ casia παρὰ Λατ. ποιηταῖς καὶ τὸ κασιόπνους παρὰ τῷ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14 ἀπαιτοῦσιν ἅ, ἄρα γραπτὸν διὰ τοῦ ἀπλοῦ σ.]

**κασίγνητή**, ἡ, θηλ. τοῦ κασίγνητος, ἀδελφῆ, Ὀμ. Ἰλ. Π. 432, κτλ· μεταφ., ὡς τὸ κάσις, συκὴν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτης Ἰππῶναξ παρ' Ἀθην. 78C, κλ.· λάγυνε, ... κασιγνήτη νεκταρέης κύλικας Ἀνθ. Π. 6. 248.

**κασίγνητικός**, ἡ, ὄν, ἀδελφικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. I. 563.

**κασίγνητος**, ὁ, (κάσις, γενέσθαι, πρβλ. γνήσιος): — ἀδελφός, «Ὀμ., κλ.· κυρίως ὡς τὸ ἀδελφός, ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Ἰφιόμαντα κασίγνητον καὶ δαπτρὸν Ἰλ. Α. 257· ὡς θηλ., ἀδελφῇ, τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, αἱ δύο αὐταὶ ἀδελφαί, Σοφ. Ἠλ. 977, πρβλ. Ψευδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 11; (ἀλλ' ὁ Ὀμ. αἰετοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν θηλ. τύπον κασιγνήτης): — ἐπὶ καθολικωτέρας ἐννοίας, ἐξ ἀδελφός, κασίγνητος εἶναι τὸ εἶναι π. Ἰλ. Π. 456, πρβλ. O. 545. **II.** ὡς ἐπιθ., κασίγνητος, ἡ, ον, = ἀδελφικός, κασίγνητον κάρα Σοφ. Ἀντ. 899, 915, Ἠλ. 1164, Εὐρ. Ὀρ. 294· οὕτω δύναται νὰ ἐκληρωθῇ καὶ τὸ κασιγνήτοιο φόνιοι Ἰλ. I. 567· πρβλ. κάσις, ἀδελφός.

**κασιο-θόρος**, ον, πρώτων κασίαν, ἐπὶ σκώληκος, «κασιοθόρος ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ» Ἡσυχ.

**κάσιοι**· «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοὶ τε καὶ ἀνεψιοί. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες» Ἡσυχ.

**κασιό-πνους**, ουν, ἔχων ὁσμὴν, εὐώδιαν κασίαν, εὐωδιάζω ὡς κασία, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14.

**κάσις** [α], ὁ, γεν. κάσιος, πρῶτον ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1234· δοτ. πληθ. κασίεσσι, Νικ. Θορ. 345: — ἀδελφός, Αἰσχύλ. Θῆβ. 674, κτλ.· κλητ. κάσι Σοφ. O. K. 1440· ἡ κάσις, ἡ ἀδελφή, τὴν Ἐκτορός τε χιτέρων πολλῶν κἀσιν Εὐρ. Ἐκ. 361, 943: — μεταφ., λιγνὸν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν Αἰσχύλ. Θῆβ. 494· κάσις πληθ. εὐνυρὸς διψία κόνις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 495· πρβλ. κασιγνήτης... οἱ Λάκωνες τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἀγέλῃ ἀνατρεπομένους παῖδας ἐκάλουν κάσιες, Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 613, πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λ. κάσιοι. — (Ὁ τύπος κάσις ἴδεν ἀπαντᾷ παρ' Ὀμ., ἂν καὶ περιέχεται ἐν τῷ κασί-γνητος, -γνήτης. Ἀπαντα εἶναι λέξεις ποιητικαί. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ κάσις εἶναι ἀγνώστη: τὰ ὀνόματα Κασσάνδρα, Κασσιόπειρα εἰσὶ συγγενή).

**κασκαλίζω**, = γαγγαλίζω, γαργαλίζω, Ἡσυχ.

**κασκανα**, τά, (κάς) = κασσύματα, Ἡσυχ.

**κασκός**· «ὁ μικρὸς δάκτυλος» Ἡσυχ.

**κασμορός**· «δυστηνος» Ἡσυχ.

**κασπολίω**, Αἰολ. τύπος τοῦ καταστέλλω, πρβλ. Σαπφώ 82.

**κάσσα**, ἡ, = κασαλθάς, Λυκόφρ. 131· ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 493. 28, ὡσαύτως κασσαθάς.

**κασσία**, ἡ, ἴδε κασία.

**κασσιζῶ**: μέλλ. -ίσω, φαίνομαι ἢ ἔχω τὴν γεῦσιν κασίας, ἡ μυρίζω ὡς κασία, Διοσκ. 1. 13.

**Κασσιτέριδες**, ων, αἱ, ἥτοι αἱ παράγουσαι κασιτέρον νῆσαι, (ἴδε ἐν λ. κασιτέρος), Ἡρόδ. 3. 115· πρβλ. Στράβ. 120, 129, κλ.

**κασσιτέρινος**, Ἀπ. κατ-., ἡ, ον, πεποιημένος ἐκ κασιτέρον, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλέγγ. 1, 2, Πλουτ. 2. 1075C.



κασσιτέρο-ποιός, δ, = κασιτεροποιοί, Πρὸ κλ. παράφρα. Πτολ. σ. 251.

**κασσιτέρος** [τ], Ἀττ. καττ-, ὁ, «καλὰ», συχν. ἐν Ἰλ. (ἀν καὶ οὐδαμῶς ἐν τῇ Ὁδ.), τὸ πλεῖστον ὡς κόσμημα ὀπλισμοῦ, Ἰλ. Α. 25, 34., Σ. 565, 574· ἢ ἁμάτων, Ψ. 503. Συνηθὺς ἐτήκετο, Ἰλ. Σ. 474, Ἡσ. Θ. 862· καὶ ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ σκληροτέρου χαλκοῦ, θθεν χρῆμα κασιτέροιο, περίχυμα κασιτέρου, Ἰλ. Ψ. 561· κ. πάνεφθος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208· ἀλλὰ κατεργάζοντο αὐτὸν καὶ διὰ τῆς σφύρας ὡς ἐν Ἰλ. Υ. 271, ἔθθα ἔχονεν ἀσπίδα μὲ πέντε ἐλάσματα (πτύχας), πάντα δὲ ἐσφυρηλατήθησαν, καὶ τὰ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκ κασιτέρου:— πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων (δηλ. ὁ Ἡρακλῆς), τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοσι κασιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσήν· αἱ κνημίδες ἦσαν ἐκ κασιτέρου, κνημὶς νεοτεύκτου κασιτέροιο Ἰλ. Φ. 592· κνημίδας ἐανοῦ κασ. (ἔθθα τὸ ἐπιθετικὸν παρέχει τὸν λόγον τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου τοῦτου, διότι τὸ ἐανὸς ἐνταῦθα καθ' Ἡσυχ. σημαίνει: ἐνδοχρύτος), Σ. 613. (Τὸ Σανσκρ. ὄνομα εἶναι kastīra, ὅπερ λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ kash (λάμπω), εὐρίσκεται δὲ κασιτέρος ἐν ταῖς παρὰ τὴν Ἰνδικὴν νήσοις. Ἐντεῦθεν εἰκάζεται ὅτι οἱ Φοίνικες κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ μετῴνησαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Cornawll τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰς νῦν καλούμενας Seilly Isles, αἵτινες ὠνομάσθησαν Κασσιτερίδες, ὅπερ ἐγίνωσκον ὁ Ἡρόδ. (3. 115) ὡς ὄνομα τοῦ τόπου θθεν ἐξήγητο (ὑπάρχει ὁδὸς τις καλούμενη Cassiter Street ἐν Bodmin)· ἴδε Lassen ἐν Ritter's Erdkunde 5. 439· Τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα εἶναι kasdir, πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς).

**κασσιτεροργός**, ὁ, (\*ἐργω) ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασιτέρον, Γλωσσ.

**κασσιτέρω**: μέλλ. -ώσω, καλύπτω διὰ κασιτέρου, «γανώω», Διοσκ. 1. 33.

**κάσσον**· «μάστιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιδόλαιον» Ἡσυχ. **κάσσυμα**, Ἀττ. κάττυμα, τὸ, πέλμα ὑποδήματος ἐκ σκληροῦ δέρματος, ὡς μεμίσκηκα σε Κλέωνος ἔτι μάλλον, ὃν κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα, «καττύματα δὲ ἐστί δερμάτα τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδάλιοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπόδημασιν ὑποβάλλεται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 300, Ἰππ. 315, 869· σκυτεὺς κάσσυμα κεντῶν Ἰππ. 1153D· μεταρ. ὑποδοῦσασθαι ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν καττύματα Ἀριστοφ. Σπ. 1160· πρὸ λ. ῥάπτω II.—Καθ' Ἡσυχ.: «κάττυμα· ἀπάτη, δόλος, συσκευασμα, δολιότης».

II. παρὰ Πλουτ. 2. 1138B, καττύματα εἶναι κακοὶ ἥχοι αὐλοῦ, ἀηδὴ μέλη, — πιθανῶς ὡς συνερραμμένα ἄνευ ἐνόητος καὶ ἁρμονίας.—Κατὰ Πολυδ. Ζ', 86, εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος. «οἱ δὲ κονίποδες λεπτὸν ὑπόδημα πρесоτυκόν» καὶ τὸ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα».

**κασσύω** [5], Ἀττ. καττώ, πρὸ λ. ἐγ-, πάρα-κασσύω.—συρράπτω δέρματα ὡς ὁ ὑπόδηματοποιός, Πλάτ. Εὐθύδ. 294B, Νικ. παρ' Ἀθην. 370A· οὕτως ἐν τῷ μέσ. (ἀν μὴ ἀναγνωστέον καττώμεν), Φερεικ. ἐν Ἀδῆλ. 75.

II. μεταρ. ὡς τὸ ῥάπτω. συρράπτω δόλον, ὡς τὸ Λατ. dolos suare; οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμ' ἔθθεν καττύεται (λέγει Κλέων ὁ βυροδοξῆς), γνωρίζω τὸ ἐργαστήριον ἐκ τοῦ ὁποῦ τοῦ δερμὶ τοῦτο προέρχεται, «ἀστειὺς δὲ τῇ λέξει κέχρηται ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 314· καττύειν διαβολὰς Ἀλκιφρων 3. 58· κεκαττυμένα σοφιστικὴ τροπολογία Κλήμ. Ἀ. 998. πρὸ λ. κάσσυμα: (Πιθανῶς καττώω εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ὁ Ἀττ. τύπος τοῦ κασσύω, ἀν καὶ ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ διπλοῦ σσ εἶναι πολὺ σπάνιος (πρὸ λ. καττός)· ἀλλ' εὐρήται παρ' Ἰππ. 1153D, Νικ. Ἀποσπ. 11. Εἰ οὕτως ἔχει πρέπει καὶ εἶναι συνεπὲς ὁ τύπος τοῦ καττα-σῶω, ἐκ τῆς \*σΥ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατ. suo, sutor, sutura, subula, Σανσκρ. siv, sivyāmi (suo), syātis (sutura), Γοθ. suija (ἐπιρράπτω), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. suid (sutura), κτλ.).

**Κασταλία**, Ἰων. -λη, ἡ, περίφημος πηγὴ ἡ κρήνη τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὑπὸ τῇ Ὑαπείῃ κορυφῇ Ἡρόδ. 8. 39· Φοῖβε, Παρνασσοῦ κρᾶναν Κασταλίαν φιλέων Πινδ. Π. 1. 75· Κασταλίας νῆμα Σορ. Ἀντ. 1130· Κασταλίας ὕδωρ Εὐρ. Φοῖν. 230· Κασταλίας ρέεθρων ὁ αὐτ. ἐν I. T. 1257· τὰς Κασταλίας ἀργυροειδέας δίδας ὁ αὐτ. ἐν Ἰων. 95.—«δοῦναι δὲ τὸ ὄνομα τῇ πηγῇ νυναικᾶ λέγουσιν ἐπιχωρίαν, οἱ δὲ ἄνδρα Καστάλιον. Πανίας δὲ θυγατέρα Ἀχελώου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι» Πανσ. 10. 8, 9. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ καθαρὸς, Λατ. castus).

**κάστανά**, ὡν, τά, Λατ. castīneae, Μνησθ. παρ' Ἀθην. 54B· καλούμενα ὡσαύτως κάρυα Καστανάα, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 19 (καὶ πηθ. Διόδ. 3. 19), Καστανάα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 11, Διδδ. 2. 50· καστανία, τά, εἶναι δὲ καστανία κατὰ τὸ καλούμενον οὐδέτερον γένος Γαλην. 6. 426, κτλ.· ἐν τῷ ἐνίκῳ καστανέα, ἡ, ἡδέως ἐσθιομένης καστανέας ὁ αὐτ. 6. 426F, 11. 648, Γεωπ.· καστανεία, τά, «Ἀμφίλοχος (κοιν. Ἀγέλοχος) δὲ ἄμωτα καλεῖ τὰ καστανεία» Ἀθην. 541I (καστανεία κάρυα Ἐτυμ. M. 493. 26)· καὶ παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξίφ. 269, κάστηνα· (λέγεται ὅτι παρήχθη τὸ ὄνομα ἐκ τῆς Καστανάας, πῶλεως τοῦ

Πόντου, Ἐτυμ. M., ἐν 0' ἀνωτ.· Καστάνης αἶα Νικ. Ἀλεξίφ. 271).

—Καθ' Ἡσυχ.: «κάστανά· Διὸς βάλλαντο, Εὐδοικὰ κάρυα».

**καστάνειων**. ὄνος, ὁ, δάσος ἐκ καστανέων, Γεωπ. 3. 15, 7.

**κάστανος**, ἡ, «καστανία», «καστανιά», τὸ δένδρον, Ἡσυχ. ἐν λ. κάρυα.

**κάσταλλος**· «ὄνομα τόπου [ἄνω φέροντος καὶ] κάτω φέροντος καὶ μερίζοντος τὸ ὕδωρ» Ἡσυχ.

**κάστίν**, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἐστίν, Σορ. Δγ. 1154, Ἀριστοφ. Λυσ. 838.

**κάστον**· «ξύλον. Ἀθαμᾶνες» Ἡσυχ.

**κάστον**, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἐστόν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 326.

**Καστόρειος**, ὡν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Καστορεα.—τὸ Καστ. μέλος, πολεμικὸν μέλος ἀδόμητον πρὸς αὐλὸν πρὸς ἐξυμνησιν νικῶν ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἢ ἁμαθλητικοῖς ἀγῶσι, τινὲς δὲ ῥυθμὸν τινα φασὶ τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμικοὺς συμβολαῖς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 128 (ἔθθα ἴδε Bockh), Πλουτ. Λυκούργ. 22, Ἡθικ. 1140C· ὁ Καστ. ὕμνος Πινδ. I. 1. 21.—ἐπειδὴ ὁ Καστωρ θεωρεῖτο ὡς ὁ ἐπινοήσας τὴν ξυνωρίδα, ἴδε Donalds. εἰς Πινδ. Ἀποσπ. 80.—ἐκαλεῖτο ὡσαύτως καὶ ἱππικὸς νόμος, ὁ αὐτ. ἐν O. 1. 162.

**καστορίδες**, αἱ, ἐξαιρέτων εἶδος θηρευτικῶν Λακωνικῶν κυνῶν, «αἱ δὲ καστορίδες Καστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος δὲ δῶρον» Πολυδ. Ε'. 39, Ἀνθ. Π. 6. 167· ὡσαύτως, καστορίαὶ κύνες Ξεν. Κυν. 3, 1. II. θαλάσσιοι μόχοι ἢ φῶκαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 398, Ἀδλ. π. Z. 9. 40.

**καστορίζω**, ἔχω τὴν ὁσμὴν καστορίου, Διοσκ. 2. 10.

**καστόρειον**, τὸ, Λατ. castoreum, ἡ (ἐν τῷ πληθ.) castorea, ἔκκριμά τι ῥευστὸν μελιτώδες εὐρισκόμενον ἐντὸς δύο ὕμνωνδων κυστιδίων παρὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ κάστορος, οὐχὶ δὲ (ὡς ἐπιστεβετο) ἐν τοῖς ὄρεσι, εἶναι δὲ «βαρύσμον, βρωμῶδες, δριμύ, δηκτικόν» κλ. Διοσκ. 2. 26, Γαλην.

II. «εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογχύλης Σουῖδ.

**καστόριος**, α, ὡν, (κάστωρ) ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα, ἐκ τοῦ κάστορος, Ἡσυχ.· καστ. ἱμάτια, ἐκ δέρματος κάστορος, Λατ. castorinae ἢ -eae vestes, Ἐκκλ.

II. πρὸ λ. καστορίδες I.

**καστορνύσα**, Ἐπικ. ἀντὶ καταστορνύσα, ἴδε ἐν λ. καταστορνύμα.

**κάστρα**, τά, = τῷ Λατ. castra, Σουλ. Ἐπιγρ. 2972, κ. ἄλλ.

**κάστρησις** ἢ **κάστρησις**, ὁ, = castrensis, αὐτόθι 3888.

**κάστρωμα**· «περίστωμα» Ἡσυχ.

**Κάστωρ**, ὁρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς (ἡ τοῦ Τυνδάρεω) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκου, Ἰλ. Γ. 237 κέξ., Ὁδ. Ε. 204 κέξ.

**κάστωρ**, ὁρος, ὁ, κοινῶς «καστόρις», λέγεται καὶ «ποταμόσκυλος» καὶ «βύδρα», ζῶον ἀμφίβιον ζῶν παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν ἢ ποταμῶν, Castor fiber, Ἡρόδ. 4. 109, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 8. 5, 8 (πρὸ λ. Σανσκρ. kastūri, μόσχος).

II. = καστόριον II, Ἰππ. 659. 41, Ἀρετ. Ὁξ. Νέου. Θεραπευτ. 2. 10.

III. ἕτερον ὄνομα τοῦ κρόκου, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόοις) 1. 25.

**κασύτας**, ου, ὁ, πιθαν. = καδύτας, «Συριακὸν βοτάνιον» Ἡσυχ.

**κασφύρασεται**· «κατασπείρει» Ἡσυχ.

**κάσχεθε**, Ἐπικ. ἀντὶ κατέσχεθε, κατέσχε, ἴδε ἐν λ. κατέχω.

**κάσφωρον**, κάσφωρεύ, κάσφωρίς, κασφωρίτης, ἴδε κασάλβας.

**κάτ**, ἀντὶ τοῦ κατὰ πρὸ τοῦ τ, ἴδε ἐν λ. καττά.

**κατὰ** [κάτ], πρὸ, μετὰ γεν. ἢ αἰτ. (οὐδέποτε μετὰ δοτ., διότι ἐν χωρίοις οἷα τὰ ἐν Ὁδ. K. 238, B. 425, O. 290, κατὰ συμφέρον ἐγγύν, κατὰ δὲ προτόναισιν ἐξήσαν, — εἶναι ἀπλῶς κωχρισμένη διὰ τμησεως ἀπὸ τῶν ῥημάτων, συσθεῖς κατέργνυ, προτόνους κατέδρσαν).

Ριζικὴ σημάσια: κάτω, πρὸς τὰ κάτω: τύπος ποιητ. κατὰ μνημονεύεται πρὸ Ἀπολλ. Δυσκόλου, καὶ εὐρίσκεται ἐν τισι συνθέτοις μετὰ τοῦ βαίνω, ὡς κατὰβάτης· ἴδε κατωτ. F.—Ἐν τῇ Ἀντιγράφῳ ἡ πρὸς τὴν κατὰ εὐκόλως συγγέται μετὰ τῆς μετά, Σουλ. Παλαιογρ. 825.

A. META GENIKHΣ, I. σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρῆνων χωόμενος κῆρ, «κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τῶν Οὐλύμπιοι ἀκρωτηρίων ὀργὴν βαρεῖαν ἔχων κατὰ τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 44, X. 187· βῆ δὲ κατ' Ἰδαίω δρέων II. 677· βαλλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης Ὁδ. Ε. 399· κατ' οὐρανὸν εἰληλόουθας, «κατῆλθε ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 128· κατὰ ἱππῶν ἀΐξαντε, ἀπὸ τῶν ἱππῶν ὀρμήσαντες» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 232· δάκρυα κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει, ἐκ τῶν βλεφάρων, P. 438· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., ῥίπτειν, ὡθεῖν κατὰ τῆς πέτρας, κατὰ τῶν κρημνῶν, κτλ.· ἀλλεσθαι κατὰ τῆς πέτρας Ξεν. Ἀν. 4. 2, 17.—οὕτως ἐν τῇ φράσει, κατ' ἄκρης, ἴδε ἐν λ. ἄκρη.

II. σημαίνουσα κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, 1) κατεπάνω τινός, ἐπάνω εἰς τι, κατὰ χθονὸς ἔμματα πῆξας Ἰλ. Γ. 217· ἴδιος ἐπὶ τῶν θνησκότων, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, ἐχύθη ἀχλὺς ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, E. 696, II. 344· τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν O. 321· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐλὼν ἐκάλυψε N. 580.—βάλλω ἢ χέω τι ἐπάνω εἰς τι, φάρος ἐλὼν ἐλὼν χερσὶ κακ κεφαλῆς εἰρυσσε Ὁδ. Θ. 85· [κόπρος] κατὰ σπείρους κέ-



χυτο πολλή I. 330.— οὕτω παρ' Ἀττ., ὕδωρ κατά χειρός, ἴδε ἐν λ. χεῖρ· μύρον κατά τῆς κεφαλῆς καταχεῖν Πλάτ. Πολ. 398A· πρβλ. κατασπένδω· οὕτω, νάρκη μου κατά τῆς χειρός καταχεῖται Ἀριστοφ. Σπ. 713· κατά τῆς τραπέζης καταπάσσειν λεπτήν τέφραν ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 177· ξαίνειν κατά τοῦ νώτου πολλὰς [πληγὰς] Δημ. 403. 4· κατά τῆς χώρας ἐσκεδάσμενοι Πολύδ. 1. 17, 10, πρβλ. 3. 19, 7· κατά κόρρης παῖδιν = ἐπὶ κόρρης, Δουκ. κλ.

2) ἐντός, μέσα, εἰς, νέκτρα στάζε κατά ρίνων Πλ. T. 39· ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, κατά γαίης ὥχετο (δηλ. τὸ χάλκεον ἔγχος) Ν. 504, κτλ.· ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγχος Φ. 172· ἐπὶ ἀποθανούσης ψυχῆς, ψυχὴ κατά χθονὸς ὥχετο Ψ. 100· οὕτω παρὰ Τραγ., κατά χθονὸς (ἢ γῆς) δύναι, κτλ.· κατά χθονὸς κρύπτειν, θάπτειν, Σοφ. Ἀντ. 24· ἐντεῦθεν, ὁ κατά γῆς, νεκρὸς ἐν τῇ γῇ κείμενος, τεθαμμένος, Σεν. Κύρ. 4. 6, 5· οἱ κατά χθονὸς θεοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 689, κτλ.· θεοὶ οἱ κατά γᾶς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 475, κτλ.· (ἐντεῦθεν ὁ Ἑρμᾶνν. διορθοῦ κατά γᾶς (ἀντὶ γᾶν) ἐν Εὐμ. 374, 838).— οὕτω, κατά θαλάσσης καταδύναι, ἀφανίζεσθαι Ἡρόδ. 7. 6 καὶ 235.— ὡσαύτως, βᾶτε κατ' ἀντιθύρων, κατὰθετε κάτω διὰ τῶν ἀντιθύρων, Σοφ. Πλ. 1433 (πρβλ. ἐπὶ κλίμακος καταβαίνειν, διὰ τῆς κλίμακος, Σεν. Ἀν. 4. 5, 25).

3) παρὰ μεταγενεστ., κίνησιν πρὸς τι σημεῖον (ὡς αἱ πρὸθ. ἐπὶ καὶ πρὸς μετὰ γεν.), τοξεύειν κατά σκοποῦ Ἡρωδιαν. 6. 7, 19.

4) εὐχεσθαι ἢ ὁμοσαι κατά τινος (ἐπειδὴ ὁ εὐχόμενος ἢ ὁμνῶν ἐκτείνει τὴν χεῖρά του ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ δνομα τοῦ ὁποίου εὐχεται ἢ ὁμνῶν, ἢ ἐπειδὴ ἐπικαλεῖται τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως) Θουκ. 5. 47· κατά τέκνον ὁμνῶναι Δημ. 852. 18, πρβλ. 1268. 24· ἐπιорκῆν κατά τῶν παίδων Λυσ. 210. 9· κατ' ἐξωλείας ὁμνῶναι, ἴδε ἐν λ. ἐξώ- λεια.— ὡσαύτως ἐπὶ εὐχῆς, τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατά χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον Ἀριστοφ. Ἰππ. 660· πρβλ. ὁμνῶμι III.

5) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Χο. 221, Σοφ. Αἴ. 304, κτλ.· κατά πάντων φύσεται Δημ. 231. 14· ἰδίως ἐπὶ δικαστῶν ἀποφασιζόντων ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θῆβ. 198, Σοφ. Αἴ. 449, κτλ.· ψεύδεσθαι κατά τινος Λυσ. 164. 42· λέγειν κατά τινος Σοφ. Φιλ. 65, Σεν. Ἑλλ. 1. 5, 2, κτλ.· τὸ λόγος κατά τινος διαφέρει τοῦ λόγος πρὸς τινά, ὡς τὸ Λατ. oratio in aliquem, ἀπὸ τοῦ adversus al., Wolf. praef. Leptin. cli. ὡσαύτως, λαμβάνειν ὄψαρ κατά τινος Δεινάρχ. 109. 11, πρβλ. 110. 31· (ἐντεῦθεν τὰ συνθετα καταγγινώσκω, καταδικάζω, κατηγοροῦμαι, μετὰ γεν.).

6) ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἐφεξῆς, ὡς τὸ Λατ. de, περὶ τινος, ὡς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, σκοπεῖν κατά τινος Πλάτ. Φαίδων 70D· κατά τῶν ἄλλων τεχνῶν τοιαῦτα εὐρήσομεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 253B· ἐπαινος κατά τινος, ἀνευρεόμενος εἰς τινά, Αἰσχίν. 22. 31· λέγειν κατά τινος, λέγειν περὶ τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 37B, Πρωτ. 323B, κτλ.· εἰ ἐν γέ τι ζητοῖς κατά πάντων ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 73D, πρβλ. 74D· ὥπερ εἰρητᾷ κατά πασῶν τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11· καὶ συγχάσκει ἐν τοῖς περὶ λογικῶν ζητημάτων συγγράμμασι τοῦ Ἀριστοτ., κατά τινος λέγεσθαι ἢ κατηγορεῖσθαι, τίθεσθαι ὡς κατηγορούμενόν τινος· καταφάναι (ἢ ἀποφάναι) τι κατά τινος, τι περὶ τινος, κτλ.

7) κατ' ἰγῶν τινος δδεύειν Δουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 9.

### III. περιρρ. ἀντὶ Ἑπιρρ., ἰδίως ἐν τοῖς καθ' ὅλου καὶ κατά παντός, ἀντὶ ὅλων καὶ πάντων.

**B. MET' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.** I. ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω, κατά ῥόον, πρὸς τὰ κάτω τοῦ ῥεύματος, ἀντιθετὸν τῷ ἀνὰ ῥόον, Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. 1. 194., 4. 44, Πλάτ. Φαῖδρ. 229A· ἴτω κατ' οὖρον κύμα Αἰσχύλ. Θῆβ. 690· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ρεῖτω κατ' οὖρον Σοφ. Τρ. 468· πρβλ. κάτω καὶ ἄνω. 2) ἐπὶ κινήσεως ἐπάνω εἰς ἑκτασίν τινα, καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίν τινος, καὶ ὡσαύτως ἄνω τῆς ἐννοίας τινός κινήσεως, κατά γαῖαν, Ἑλλάδα, Ἀχαΐδα, Τροίην.—κατὰ κέλευθον, πόντον, κύμα, ὕλην, πόλιν, οἶκον, ὁμίλον, στρατόν, νῆας, κλισίας,—κατὰ πόλεμον, ὁμίλην, μύθον, κλόνον, κτλ.· οὕτως, καθ' Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 578· κατά πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 6· κατά τὴν ἀγοράν Δημ. 284. 25, κτλ.—οὕτως, ὅταν ὀρίξῃ τις τὸ βαλλόμενον ἢ τραυματιζόμενον μέρος, βάλλειν, νύσσειν, οὕτῃν κατά στήθος, γαστέρα, κτλ., εἰς τὸ στήθος.—ὡσαύτως, βάλλειν κατά στήθος, (ῥω- στήρα, κτλ.· βέλος κατά καίριον ἦλθεν, ἐκτύπησε καίριον μέρος, Πλ. Λ. 439:—παρ' Ὁμ. ὡσαύτως, κατά θυμόν, κατά φρένα καὶ κατά θυμόν (ἀλλ' ὅμως πρβλ. σμας. IV.), παρὰ πε- λογράφους, κατά νοῦν.

3) καταντικρῶ, ἀπέναντι, κατά Σι- νόπλην πόλιν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 2. 148., 3. 14, κτλ.· ἀνῆρ κατ' ἄνδρα Αἰσχύλ. Θῆβ. 505· μολῶν.. μοι κατά στόμα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 573· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατά Λακεδαιμονίους ἐγένοντο Σεν. Ἑλλ. 4. 2, 18· πλησίον, κατά τὸ πρόσγειον Ἡρόδ. 3. 54· τύμβον κατ' αὐτόν Αἰσχύλ. Θῆβ. 528, πρβλ. Ἰκέτ. 869.

II. διανεμητικῶς, ἐπὶ ὅλῳ διηρημένῳ εἰς μέρη, κατά φύλα, κατά φρήτρας Πλ. B. 362· κατά σφέας, καθ' ἑαυτούς, χωριστά, B. 366· αὐτὴ καθ' αὐτὴν Αἰσχύλ. Πρ. 1013· καὶ οὕτω παρὰ πεζο-

γράφους, κατά κώμας κατ' ἐκκλησίαν Ἡρόδ. 1. 96· καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι ἐτράποντο, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, 5. 15· κατ' ἄνδρα, ὁ αὐτ. 6. 79· κατά μίαν τε καὶ δύο, ἀνὰ μίαν καὶ ἀνὰ δύο, ὁ αὐτ. 4. 113, κτλ.

2) οὕτως ἐπὶ μερῶν χρόνου, καθ' ἡμέραν, κατ' ἡμᾶρ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, «καθημέρα», ἴδε ἡμέρα ΠΙ, ἡμέρα. 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, τόσους ἑκάστοτε, καθ' ἕνα, ἕνα ἑκά- στοτε, Ἡρόδ. 7. 104· κατ' ὀλίγους Wess. εἰς Ἡρόδ. 8. 113· κατά τὰς πέντε καὶ εἰκοσι μῖνας πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρω, πληρῶν 500 δραχμὰς διὰ καθέ 25 μῖνας, Δημ. 81. 11· κατά διακοσίας καὶ τριακοσίας, εἰς χωριστά ποσὰ 200 καὶ 300 δραχμῶν, ὁ αὐτ. 817. 1· οὕτω μετὰ τοῦ οὐδ. ἐπιθ., κατά μι- κρόν, ὀλίγον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδόν, κτλ. καθ' ἕν = καθάπαξ, Αἰσχύλ. Χο. 317.

III. πρὸς δῆλωσιν διευθυνώσεως πρὸς τι ἀντικείμενον ἢ σκοπὸν, συχν. παρ' Ὁμ. [πλεῖν] κατά πρῆξιν, κατ' ἐμπορίαν, χάριν ἐμπορίου, Ὁδ. Γ. 72, I. 233· πλά- ζομενοι κατά ληΐδα, πρὸς ἀνακτῆσιν λείας, Γ. 106· ἦλθον Τεῖρεσιος κατά χρέος, ἦλθον νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Τεῖρεσιου, νὰ ζητήσω τὴν γνῶμην αὐτοῦ, σχεδὸν ὡς τὸ χρησόμενος ἦλθον, Λ. 479, κτλ.· ὡς ἡ ἐπὶ καὶ μετὰ μετ' αἰ., κατά ληΐην, εἰς ἀνακτῆσιν λείας, Ἡρόδ. 2. 152· ἵεται κατά τὴν φωνὴν αὐτοῦ 70· κατά θῆαν ἦκειν, χάριν θῆας, Θουκ. 6. 31· καθ' ἀρπαγὴν ἐσκεδάσμενοι, διεσκορπισμένοι χάριν ἀρπαγῆς, Σεν. Ἀν. 3. 5, 2.

2) κατά πόδας τινός ἐλαύνειν, ἀκολουθεῖν κατά πόδας, ἐκ τοῦ πλῆστον, Ἡρόδ. 9. 89, πρβλ. 53· κατ' ἶχνος, ἐπὶ τὰ ἶχνη, Σοφ. Αἴ. 32.

IV. πρὸς δῆλωσιν συμφωνίας πρὸς τι πράγμα, συμφωνῶν πρὸς, κατά θυμόν Ὁμ. καθ' ἡμέτερον νόον, κατά τὴν ἀρεσκείαν μας, Πλ. I. 108· κατά νόον πρῆξωμεν Ἡρόδ. 4. 97· κατά μοῖραν, ὡς εἶναι ὀρθὸν καὶ πρέπον, Ὁμ. οὕτω, κατ' αἴσαν, κατά κόσμον, ἀντιθετὸν τῷ παρὰ μοῖραν, παρ' αἴσαν, Ὁμ.—οὕτω καὶ βραδύτερον, αἰτῖαν καθ' ἡντινα Αἰσχύλ. Πρ. 226· κατ' ἔχθραν, κατά φθόνον, δι' ἔχθραν, ἐνεκα ἔχθρας, φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 335, Εὐμ. 686· κατ' ἡδονήν, πρὸς εὐαρέστησιν, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 261· κατά τὸ ἔχθος τὸ Θεσσαλῶν Ἡρόδ. 8. 30, πρβλ. 9. 37· κατά φιλίαν, κατ' ἔχθος Θουκ. 1. 60, 103, κτλ.· κατά δύναμιν, κατά τρόπον λέγειν, κατ' εὐνοίας, μετ' εὐνοίας, κατά τὴν ἑμψυχίαν, κατά τὰ συγκείμενα, κτλ.

2) ἐν σχέσει πρὸς, ὡς πρὸς., τὰ κατ' ἀνθρώπων = τὰ ἀνθρώπινα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 930, πρβλ. 310· τὰ κατὰ τὸν Τέλλον, Ἡρόδ. 1. 31· τὰ κατὰ τὴν Κύρου τελευτήν αὐτοῦ 214· τὰ κατὰ πό- λεμον, τὰ πολεμικὰ πράγματα· τὰ κατὰ τὴν πόλιν, αἱ τῆς πό- λεως ὑποθέσεις, κτλ.· οὕτω, τὸ καθ' ὑμᾶς, ὅσον ἀποδίδει εἰς ὑμᾶς, Ἡρόδ. 7. 158· κατὰ γε ἐμὲ, κτλ.: κατὰ τοῦτο, κατὰ τὸν τὸν τρόπον, ὑπὸ ταύτην τὴν ὄψιν κατὰ ταῦτά, κατὰ τὸν αὐ- τὸν τρόπον, καθ' ὅτι, καθ' ὅσον, κτλ.:—οὕτως ἡ πρόθεσις κατὰ εἶναι εὐχρηστός ὁπότεν ἀναφέρηται γνῶμη ἑτέρου, κατ' Αἰσχύ- λον Ἀριστοφ. Θεσμ. 134· κατὰ Πινδαρόν Πλάτ. Φαῖδρ. 227B· κατὰ τὸν Διφίλον, ὡς φησιν ὁ Διφίλος, Πλουτ. Νικ. 1.

3) ὑπονοουμένης συγχρίσεως ἢ παραβολῆς, κρουσίον λοπὶν κάτα, ὡς λέπτυνον κρουσίον, Ὁδ. T. 233· οὐ κατὰ Μιθραδάτην, «ὄχι σὰν τὸν Μιθραδάτην», Ἡρόδ. 1. 121· κατὰ πνιγέα, ὁμοίως πρὸς κλίβανον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1001· κηδεύσαι καθ' ἑαυτόν, συνάψαι κηδεστίαν (διὰ γάμου συγγενεῖαν) ἀνάλογον πρὸς τὴν ἑαυ- τοῦ θέαν, Αἰσχύλ. Πρ. 890· οὐ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 425· κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 925· πολλοὺς ἐγώφωα κοῦ κατά σὲ νεανίας, οὐχὶ τοῦ εἶδους σου, Χωανίδης ἐν «Ἡρώσι» 1· οὐ κατὰ τὰς Μειδίου λειτουργίας Δημ. 569. 16· ἡ βασιλεῖα κατὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ἐστὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 2:—ἐντεῦθεν, συχν. κατόπιν συγχετικῶς, ἢ κατὰ., Λατ. quam pro, quam quod conveniat, κτλ.· μελῶν ἢ κατ' ἀν- θρώπου φύσιν Ἡρόδ. 8. 38, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 20E, κτλ.· μελῶν ἢ κατὰ δάκρυα, παρὰ πολὺ μεγάλα παθήματα, ἐπαξίως τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ κλαύσῃ, Θουκ. 7. 75· βαθυτέρα ἢ κατὰ ὀρή- κας, παρ' ὅσον ἦτο σύνθετος μεταξύ τῶν ὀρεῶν, Ἡρόδ. 4. 95:— ἢ πρὸς καὶ ἢ ὡς, μετ' ἀπαρ., ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρό- πον, πρβλ. ὡς B. III.

V. διὰ τῆς εὐνοίας θεοῦ τινός, κτλ., κατά δαίμονα, Λατ. non sine numine, Πινδ. O. 9. 42, πρβλ. II. 8. 97· κατά θεῖον Ἀριστοφ. Ἰππ. 147· κατὰ τύχην τινά Δημ. 1173. 27.

VI. ἐπὶ ἀριθμῶν μὴ ἀκριβῶς ὀριζομένων (ἴδε κατωτ. VII. 2), σχεδὸν, περίπου, κατά ἐξηκασία ἔτεα, 600 ἔτη περίπου, Ἡρόδ. 2. 145, πρβλ. 6. 44, 79, 117· οὕτω καί, κατ' οὐδέν, σχεδὸν τίποτε, ὁ αὐτ. 2. 201.

VII. ἐπὶ χρόνου, διαρ- κοῦντός τινος γεγονότος, ἐν καιρῷ τινος, κατά τὸν πόλεμον, διαρκούντος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 7. 137· καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Χο. 819, πρβλ. Ἀγ. 668· κατ' εὐφρόνην, ἐν καιρῷ νυκτός, νύκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 221· ἀλλὰ πρβλ. II. 2.

2) περίπου (ἴδε ἀνωτ. VI), κατά τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρόδ. 3. 131· μάλιστα κατὰ ὀνομάτων ὀνομαστὶν προσώπων, κατά Ἀμασιν βασιλεύοντα, κατὰ τοὺς χρόνους ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Ἀμα- σίς, ὁ αὐτ. 2. 134· κατὰ τὸν κατὰ Κρῖσον χρόνον ὁ αὐτ. 1. 67, πρβλ. 6. 58, κτλ.· οἱ κατ' ἐκείνους ὑμετέροι πρόγονοι Δημ. 561, ἐν τέλ.· οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνα, κτλ.

VIII. μετ'



ἀφρημ. οὐσιαστ. ἐν χρήσει περιφραστικῶς ἀντὶ Ἐπιρρ., καθ' ἡσυχίην, κατὰ τάχος, κτλ., ἀντὶ ἡσυχύως, ταχέως, Ἡρόδ. 1. 9, 124., 7. 178· κατ' ἰσχύιν, κατὰ κράτος, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἰσχύος, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 390, κτλ.· κατὰ μέρος, ἐν μέρει, μερικῶς· κατὰ φύσιν, φυσικῶς· κατὰ τὴν τέχνην, τεχνηέντως, κτλ.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ κατὰ δύναται νὰ τελεῖται μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτῶμενον πτωτικόν, καὶ τότε γράσσεται κατ' ἀναστροφ. κάτω, ὡς: τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κατὰ βουκολέοντο Ἰλ. Γ. 221, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τμήσει, ὅπταν ἀκολουθῇ τῷ ῥήματι αὐτῆς, ὡς: ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλά Ρ. 91, Ὁδ. Ι. 6.

Δ. ἀπολ., ὡς ΕΠΙΡΡ. καθ' ἀπάσας τὰς ἄνω ἐκτεθείσας σημασίας, ἰδίως ὡς τὸ κάτω, πρὸς τὰ κάτω, ἄνωθεν, κάτω, συγχ. παρ' Ὀμ.

Ε. ἡ κατὰ ἐν συνθέσει σημαίνει: I. πρὸς τὰ κάτω, κάτω, ὡς π. χ. καταβαίνω, καταβάλλω, κατάνειμαι, καταπέμπω, καταπίπτω, καταπλέω· προσεῖς τὸ ὑποκάτω, οἶον, καταχθύνιος ὑποχθόνιος. II. συμφωνίαν, ὡς κατὰδω (occipio), καταινίω, καταθύμιος.

III. τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρῆς σημασίας (πρὸς Α. II. 5), ὡς, καταγιγνώσκω, κατακρίνω, καταγελῶ, καταφθίζομαι· σπανιώτερον μετὰ οὐσιαστικοῦ, ὡς καταδίκη.

IV. συχνάκις μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀπλῆς λέξεως, ὡς, κατακόπτω, κατακτείνω, καταφαγεῖν, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. καὶ ἐπιθέτων, ὡς, κατὰδῆλος, κάτοξος.

V. ἐνίοτε τίθεται ὅπως δώση μεταβατικὴν δύναμιν εἰς ῥήμα ἀμετάβατον, ὡς ἐν τῷ καταθρήνῳ.

VI. ὑπονοεῖ φθοράν, ἀνάλωσιν, δαπάνην, ὡς π. χ. καταλειτοργέω, καθιπποτροφέω, καταζευγοτροφέω· καὶ καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ υποβιβάζω κατὰ τὴν ἐκτίμησιν, ὡς ἐν τῷ καταγιγνώσκῳ, Ἰδε Κόδων Ν. LL. σ. 574.

VII. προσεῖς σημαίνει κατὰταξιν, κατὰτάσσω, καταλοχίζω, κατακληρῶ.

VIII. διαμελισμόν, ὡς κατατέμνω, κατακόπτω, κατατεμαχίζω.

Ζ. ἡ κατὰ ὡς πρόθεσις συντείνεται ἐνίοτε, ἰδίως παρὰ τοῖς Ἑπικ., εἰς κάγ, κάμ, κάμ, κάμ, κάπ, κάρ, κάτ πρὸ τῶν γραμμάτων γ, χ, μ, ν, π (ἢ φ), ρ, τ (ἢ θ)· ὅρα τοὺς τύπους τούτους, ἕκαστον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει. Τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ παλαιότεροι ἐκδότες συνάπτουσιν τὴν πρόθεσιν μετὰ τῆς ἀκολουθοῦσης λέξεως εἰς ἓνα τύπον, ὡς καγγόνυ, καδδέ, κακκεφαλής, κακπεδίον, κακφάλαρα, καρρόον, καττάδε, καττόν, κτλ.· Ἐν τοῖς συνθέτοις ῥήμασιν ἡ κατὰ ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς κάβ, κάλ, κάρ, κατ πρὸ τῶν γραμμάτων β, λ, ρ, θ, ὡς κάββαλε, κάτθανε, κάλλιπε, καρρέζουσα· καὶ πρὸ τῶν στ, σχ, ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκλείπει, ὡς τοῖς κατασπάρω, κάσχεθε, κασσύω, ὡς καὶ ἐν τοῖς Δωρ. τύποις καθαίνων, κάπετον.

κατὰ, Ἰων. ἀντὶ καθ' ὁ, Ἡρόδ., ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 400, Struve Quaest. Herodoti. 1. σ. 34· πρὸς παραπομπήν. II. κάτα, Ἀττ. κατὰ χράσιν ἀντὶ καὶ εἴτα, ἴδε εἰτα ἐν τέλει.

κατάβα, ἀντὶ κατάβηθε, προστ. ἀορ. β' τοῦ καταβαίνω.

καταβάδην [βά], Ἑπὶρρ., ὡς καταβαίνων, ἔχων τὸν πῶδα κάτω, ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὸν καταβάδην, κάμνεις τὰ ποιήματα σου ἔχων τὸν ἓνα πῶδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐνῷ ἡδύνατο νὰ κάμνης αὐτὰ ἔχων αὐτὸν κάτω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ἰππ. π. Ἀέρ. τ. 2. σ. 331, πρὸς ἀναβάδην.

καταβαθμός, ὁ, κατὰβασις, ὄνομα τῆς κρημνώδους κατωφερείας ἧτις χωρίζει τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Νομβίας καὶ σχηματίζει τοὺς καταρράκτας, Αἰσχύλ. Πρ. 811 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ Καταβασμός), Πολύβ. 31. 26, 9, Στράβ. 791, Sallust. Jug. 17 καὶ 19· πρὸς Κατάδρουποι.

καταβαίνω, ποιητ. καβαίνω, Ἀλκμάν 22: μέλλ. -βήσομαι, Ἡσ. Θ. 750: πρὶμ. -βέθηκα: ἀορ. κατέβην, ποιητ. καὶ πληθ. κατέβαν Ἰλ. Κ. 329, Πινδ.: προστ. κατέβηθε Ὁδ. Ψ. 20, Ἀριστοφ. Λυσ. 873· κατὰβᾶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 979. Βατρ. 35· καβᾶσι· κατὰβηθι, Λάκωνες· Ἠσυχ. Ἑπικ. α' πληθ. καταβείομεν (ἀντὶ -βῶμεν) Ἰλ. Κ. 97· ποιητ. μέτοχ. καββάς Πινδ.:—Μέσ., Ἑπικ. ἀορ. α' κατεβήσετο Ἰλ. Ζ. 288., Ν. 17, Ὁδ. Β. 337, κ. ἄλλ. (ἐν ταῖς παλαιότεραις ἐκδόσ. συχνάκις ἡμαρτημένως κατεβήσατο)· προστ. καταβήσεο, Ἰλ. Ε. 109. Κατέρχομαι, καταβαίνω, Λατ. descendere, ἀντίθετον τῷ ἀναβαίνω. Σύνταξις:—μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, κ. ἔξ ὅρου, κατέρχομαι ἐκ., Ἰλ. Ν. 17· μετὰ γεν. μόνον, ὡς, κ. πόλιος Κ. 329· οὐρανὸν κ. Α. 184· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.:—κ. ἐξ πεδίου, ἐς μέγαρον, ἐς κρήνην Γ. 252, κτλ.· ἡ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, θάλαμον κατεβήσετο Ὁδ. Β. 337· κατέβην δόμον Ἀἰδῶς εἰσὼ Ψ. 252, πρὸς. Ἡσ. Θ. 750· καὶ οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.:—ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. ἐπὶ ὁδῳ διαφόρων ἐννοίας, κατέβαιν' ὑπερώϊα, κατέβαινε ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος, Ὁδ. Σ. 206, Ψ. 85· καὶ, κλίμακα κατεβήσετο, κατέβη τὴν κλίμακα, Α. 330, (οὕτω, κ. κατὰ κλίμακος Λυσ. 92. 30)· ζεστόν ἐφ' ὅλκιον κατὰβάς, κατὰβάς διὰ τοῦ ζεστοῦ πηδάλου, Ὁδ. Σ. 350 (πρὸς. καταθρόσκω)· οὕτως ἀπολ., καταβαίνειν δ' οὐ σχολή Ἀριστοφ. Ἀχ. 409· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, ἵππος κατὰβαίνεται, καταβαίνει τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἰππ. 11, 7.—Ἰδιαίτεροι χρήσεις, 1) κατέρχομαι ἀπὸ ἄρματος ἢ ἵππου, δίφρου Ἰλ. Ε. 109· ἐκ τῆς ἀρ-

μαμάξης Ἡρόδ. 9. 76· ἀφ' ἁρμάτων Πινδ. Ν. 6. 87· ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6· ἄλλᾳ, κ. ἀπὸ τῶν ἵππων, ἐγκαταλείπω τὴν ἱππασίαν, Δημ. 1046. 11.

2) ἐκ τῆς μεσογαίας καταβαίνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἰδίως ἐκ τῶν κεντρικῶν μερῶν (πρὸς ἀναβαίνω Π. 3), Ἡρόδ. 1. 94, κτλ.· οὕτω, κ. ἐς Πειραιᾶ, ἐς λιμένα Πλάτ. Πολ. ἐν ἀρχ., Θεαίτ. ἐν ἀρχ.

3) ἔρχομαι εἰς τὴν ξηράν, φθάνω εἰς τὴν ξηρὰν ἀσφαλῶς, Πινδ. Ν. 4. 63·—ἐντεῦθεν, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου, εἰς τὸ τέλος, αὐτόθι 3. 73· κ. ἐπὶ τελευτήν Πλάτ. Πολ. 511B.

4) κατέρχομαι εἰς τὴν κονίστραν ἢ τὸ στάδιον, ἀγωνίζομαι, παλαίω, σταδιοδρομῶ, κ. ἐπ' ἀεθλα Ἡρόδ. 5. 22· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. in certamen descendere, Σοφ. Τρ. 504, Ἀν. 4. 8, 27· οὕτω, καταβάτεον ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν Πλάτ. Νόμ. 833D· καταβάτεον γ' ἐπ' αὐτοὺς μ', πρέπει νὰ κάμω ἐπίθεσιν κατ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1514·—πρὸς. καλόημι.

1. 2. 5) ἐπὶ ῥήτορος, κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ βήματος, Λυσ. 128. 33, Δημ. 348. 10, κτλ.· σπανίως δὲ προστίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ βήματος, ὁ αὐτ. 7. 2, 6· πόσῳ κατέβατο ἀφ' ἱστῶ; πόσῳ σοὺ ἐστοίχισε [τὸ ὄραμα, ἡ ἐσθὴς] νὰ καταιβῇ ἀπὸ τὸν «ἀργαλειό», Θεόκρ. 15. 35.

II. μεταφ., 1) καταβαίνω εἰς τι, φθάνω εἰς τι κατὰ τὴν ὁμιλίαν, καταλήγω, κατέβαινε ἐς λιτάς, ἐτελέωνε μὲ προσευχήν, Ἡρόδ. 1. 116· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., κατέβαινε αὐτὶς παραιτούμενος ὁ αὐτ. 1. 90, πρὸς. 1. 118., 9. 94.

2) κ. εἰς τι, καταλήγειν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, συμφωνεῖν ἐν τινι, ὡς, κ. εἰς χρόνους, συμφωνεῖν εἰς ἡλικίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 5. 3) καταβαίνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ τιμῶν, Πολυδ. Α'. 51.

4) συγκαταβαίνω, πρὸς τινα Βασίλ. III. ὑπάγω, προχωρῶ, Πινδ. Ν. 3. 73., 4. 63.

Β. μεταβ., καταβιβάζω, ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' .. καταβαίνει Πινδ. II. 8. 111.

καταβακχεύω, πληρῶ βακχικῆς μανίας· καὶ παθ., μαινόμεαι, Εὐμάρθ. σ. 154.

II. προσβάλλω, ὑβρίζω χυδαίως, τινας Θεόδωρ. Μετοχ. Σύμμικτα 453.

καταβακχεύομαι, Παθ., κυριεύομαι ὑπὸ βακχικῆς μανίας, καταβακχεύσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοις, στεφανώσθε ἐν Βακχικῇ μανίᾳ διὰ κλάδων δρυὸς ἢ ἐλάτης, Εὐρ. Βάκχ. 109.

καταβάλλω: μέλλ. -βῶλω: ἀορ. κατέβῶλον, Ἑπικ. γ' ἐνικ. κάββαλε. Ρίπτω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κατὰ πρηνῆς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Ἰλ. Β. 414· ἐς μέσον κ. τὶ Ο. 357· ἐνὶ πόντῳ Ἡσ. Θ. 189· ἐπ' ἀκτῆς Ἰλ. Ψ. 125· ἐπὶ χθονὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 462, κτλ.· κ. τινὰ ἐνθάδε Ὁδ. Ζ. 172· κ. τὰ οἰκήματα, τὰ ἀγάλματα Ἡρόδ. 1. 17, 8. 109· κ. τινὰ ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 41· ἀπ' ἐλπίδος Πλάτ. Εὐθύφρων 15E· κ. ἐς τὸ μηδέν, καταβιβάζειν εἰς τὸ μηδέν, ἀντίθετον τῷ ἐξάραι ὑψοῦ, Ἡρόδ. 9. 79, πρὸς. Εὐρ. Βάκχ. 202.

2) καταβάλλω δι' ὅπου, φονεύω, Ἰλ. Β. 692, Ἡρόδ. 4. 64, κτλ.· ἡ διὰ τυπικήματος, κ. πατάξας Λυσ. 136. 22· ἰδίως ἐπὶ σφαγῆς θυμάτων, θύω, καὶ σφάγια πρὸς δόρυς καταβάλλοις Εὐρ. Ὀρ. 1603, Ἰσοκρ. 19A· κ. θύμα δαίμοσιν Εὐρ. Βάκχ. 1246.

3) ρίπτω, φέρω εἰς τινα κατὰστασιν, κ. τινὰ ἐς ἐπιφορὰς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 606· εἰς ἀπορίαν, εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φῖλῳ. 15E, Φαῖδ. 88C, κτλ.

4) ρίπτω μακρὰν, ἀπορρίπτω, Ἰσοκρ. 238A, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4· μεταφ., λησμονῶ, Ἀδ. παρὰ Σουῖδ.—κατάβ. εἰς τι, ρίπτω ἐπάνω εἰς τι, Πλάτ. Νόμ. 960E, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, ἐν τέλει:—κ. ἐαυτόν, Λατ. se abjicere, Πλουτ. Καῖο. 38· ἐντεῦθεν, καταβέβλημένοι, ἐγκαταλειμμένοι ἀνθρωποῖ, Λατ. homines prijectae audaciae, Ἰσοκρ. 234B.—Ἑπὶρρ. καταβέβλημένως, μετὰ περιφροσύνης, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 326.

II. ἐπὶ ἡπιωτέρας σημασίας, ἀρίνω νὰ πέσῃ, ἀπὸ ἔο κάββαλε υἱὸν Ἰλ. Ε. 343· κάββαλε νεδρόν, ἐπὶ αἵτου, Θ. 249· καταβιβάζω, ἐπὶ κυνός, οὐατὰ κάββαλεν ἀμφῶ Ὁδ. Ρ. 302· ὡς ναυτικός ὄρος, κ. ἰστία Θεογν. 671· τάκάτια Ἑπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 2· ὡσαύτως, κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ Αἰσχύλ. Χο. 575· τὰς ὀφρὺς κ. Εὐρ. Κύνλ. 167 (πρὸς. ὀφρὺς):—ἐγκαταλείπω χρηματικὴν ἀπαιτήσιν, ἔαν καταβάλῃται ἐν ὑπαμείσει Δημ. 260, ἐν τέλει:—περὶ τοῦ ἱουλον .. καταβάλλων ἐν Θεοκρ. 15. 85, ἴδε ἐν λέξ. βουλος.

2) τοποθετῶ, Λατ. deponere, κρεῖνον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, μέγα κρεοδόχον ἀγγεῖον ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, Ἰλ. Ι. 206, πρὸς. Ἀριστοφ. Ἀχ. 165, Σφ. 727, κτλ.

3) καταβιβάζω, ἰδίως εἰς τὴν παραλίαν, κ. σιτία Ἡρόδ. 7. 25, ἐνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖον, ἀποθηκεύω, ἐπισωρεύω,

4) φέρω, δίδω εἰσόδημα, καταβάλλει [ἢ λίβνη] ἐπ' ἡμέραν ἐκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων Ἡρόδ. 2. 149· τὰς ἐπικαρπίας τῇ πόλει Ἀνδοκ. 12. 29.

6) ὡς καὶ νῦν, ἀποτίνω, πληρώνω, τὰργύριον Θουκ. 1. 27· καδβαλὼν τριώβολον Ἀμειψίας ἐν Μοιχοῖς 1·



ἀρραβῶνα Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 223· τιμὴν τινι ὑπὲρ τινος Πλάτ. Νόμ. 932D, Λουκ. Βίων Πράσις 25· καταβαλὼν σοὶ δραχμὴν τῶν βοτρυῶν, διὰ τὰ σταφυλῖα, Φιλόστρ. 661· κ. Ζημιάν, ἀποστίνην πρόστιμον, Δημ. 724. 4 (πρὸλ. καταβολῇ II. 2).—Παθ., τὰ προσκαταδύματα.. διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται Δημ. 731. 7.

5) ῥίπτω τινὰ εἰς τινὰ τόπον καὶ κατακλῖω αὐτὸν ἐκεῖ, συλλαβόντες δὲ σφας κατέβαλον ἐς ἐρκτὴν Ἡρόδ. 4. 146.

6) παρέχω, δίδω, μαρτυρίαν Δημ. 921. 4· καταθέτω ἔγγραφον, Πλάτ. Σοφιστ. 232D· καὶ ἐν τῷ μέσ., τῶν νόμων οὐκ ἐώντων.. ψευδεῖς γραφάς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, «γραφῇ» παρὰ Δημ. 243. 25. 7) ῥίπτω σπόρον, σπείρω, εἰς ποίαν γῆν ποῖον σπέρμα καταβλητέον Πλάτ. Θεαίτ. 149E· καὶ ἐν τῷ Παθ., Πλούτ. 2. 905E—μεταρ., σπέρμα κ. τοιοῦτων πραγμάτων Δημ. 748. 13· κατέβαλον φάτιν, διέδοσαν φήμην, Λατ. spargere voces, Ἡρόδ. 1. 122, πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 758.

8) βάλω ὡς θεμέλιον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπω, τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβάλλομενος Πλάτ. Νόμ. 803A· καταβάλλομενα μέγαν οἶτον Εὐρ. Ἑλ. 164· Ἀρίστιππος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν καταβάλλετο Στράβ. 837· τοῦπτανιον ὁρθῶς καταβαλέσθαι Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένω» 1. 39· καινὴν νομοθεσίαν Διόδ. 12. 20· αἴρεσιν Πλούτ. 2. 329A· φλυαρίαν Γαλην.—Παθ., ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ.. ὁρθῶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1261· ὡσαύτως, καταβληθμένηα μαθήσεις, θεμελιώδεις, βάσιμοι, τακτικάι, Ἀριστ. Πολιτ. 8. 2, 6· τὰ κ. παιδεύματα αὐτόθι 8. 3, 11.

9) μετ' ἀπαρ., γάμον καταβάλλομι· ἀείδω, ἄρχομαι ψάλλον περι... Καλλ. Ἀποσπ. 169. III. Παθ., «πλαγιάζω», κατακλινόμαι, εἰς εὐνάν Θεοκρ. 18. 11.

καταβαπτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ καταβάπτω, δεῖ καταβάπτειν, Σωρ. Ἐρ. σ. 211, ἐκδ. Erm.

καταβαπτίζω: μέλλ. Ἀττ.-ἱώθ., βυθίζω ἐντός τοῦ ὕδατος, καταπνίγω, τὸ πληθὺς τοῦ οἴνου τὴν ζωτικὴν δύναμιν.. καταβαπτίζει Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 17, Ἀλκίφρ. 2-3, πρὸλ. Ἀχιλλ. Τατ. 1. 3.—Παθ., πνίγομαι, ὑπὸ μέθῃς, τῇ θλίψει Εὐμάχ. σ. 198.

καταβαπτισμός, οὗ, δ., = βαπτισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 137. 41.

καταβαπτιστής, οὗ, δ., ὁ καταβυθίζων καὶ καταπνίγων, λέξις χαλκισθεῖσα ὑπὸ Γρηγ. τοῦ Ναζ. 1. σ. 670, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαπτιστής.

καταβαπτίζω, καταβυθίζω, τὸν δάκτυλον καταβάπτειν εἰς πίσσαν ὑγρὰν Διοσκ. π. Ἰοβολ. 27 ἐν τέλει τὰς σταφυλάς.. καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος καὶ θάλασσαν Γεωπ. 8. 23· ποτίζω τε διὰ βαρῆς, χρωματίζω καλῶς, ἐς κόρον καταβαφεῖσα Λουκ. Εἰκόν. 16. 1.

II. βάπτω ἐρυθρόν, «καταβάπτει» κατερυθραίνει ἐρυθρὸν βάμματι· Ἠσύχ. οὖρον καταδεδαμμένον, βαθὺ ἔχον χρώμα, Παλλὰδ. περὶ Πυρετῶν σ. 52.

καταβαρβαρῶ, καθιστῶ τὴν διωγὸν βάρβαρον, ἅπερ κατεβαρβαρῶσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων Τζέζ. Ἰστ. 12. 230.

καταβαρύνω, καταβαρύνω, καταβάλλω διὰ τοῦ βάρους μου, καταπονῶ, ὡς μὴ καταβαρύνειν αὐτὸν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1 (ἐνθα διαρ. γρ. καταπονῆσειν) μεταρ., ἐπιβαρύνω, καταφορτώνω, κ. τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς Ἀππ. Ἐμψ. 5. 67.—Παθ., καταβαρύνεσθαι ὑπὸ τῆς μάχης Πολύβ. 11. 33, 3· τοῖς ὅλοις 18. 4, 8· ὑπὸ τοῦ πάθους Διόδ. 19. 24.

καταβαρῆς, ἐς, βαρέος φορτωμένος, καταβαρεῖς [νῆες], καταβαρῇ [πλοῖα] Πολυδ. Δ' 172, Α' 103, Δίων Κ. 39. 42., 74. 13.

καταβαρῆσις, εἰς, ἡ, τὸ καταβαρύνειν, πιεῖν πρὸς τὰ κάτω, Γλωσσ.

καταβαρύνω, = καταβαρύνω, Θεοκρ. Ἀποσπ. 8. 9· μεταρ., κ. τὸν βίον Ἀντίπατρ. παρὰ Στωβ. 418. 44, πρὸλ. Ἐρμῆν ἐν Στωβ. Ἐκλογ. 1. 404.

καταβαρῶνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ βασανίζω, Ἰππ. 85B.

καταβαρῶσα, ποιητ. καθβ- = κατὰβασις, κατὰ τὸν Ἑρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 828.

II. ἐν τῇ Λειτουργικῇ, ἡ λ. καταβασία ἀναφέρεται εἰς τὸν εἰρμόν ὅταν ψάλληται ἀργῶς μετὰ τὸ τέλος ἡδῆς κανόνος, Αἰ καταβασίαι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν εἶναι οἱ εἰρμοὶ τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 30. 5.

καταβασίδιον, τό, = τῷ ἐπομ., Ἐπιφάν. Μοναχ. 268D.

καταβασίον, τό, = κατὰβασις, ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω ἄγουσα, ὁδὸς εἰς τὸν κάτω κόσμον, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 344. 16· καταβασίον.. Αἰδου Σουῖδ. ἐν λ. πορθμῆζον. II. τόπος διὰ λείψανα ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον, Σωζομ. Ἐκκ. Ἰστ. 9. 2, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 1. 117, 9, κλ.

καταβάσις, ον, = κατὰβάσις, πῦρ Ἐβδ. (Σορ. Σολ. I', 6).

κατὰβάσις, εἰς, ἡ, ἀντίθετον τῷ ἀνάβασις, τὸ καταβιβάζειν, ὁδὸς δι' ἧς καταβιβάζει τις, Ἡρόδ. 1. 186., 7. 223, καὶ Ἀττ. ἡ εἰς Αἶδου καταβάσις Ἰσοκρ. 211E· ἴδε Ἡρόδ. 2. 122, καὶ πρὸλ. κατὰβάσις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς ἀνω Δοίης κατὰβάσις εἰς τὴν παραλίαν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 4., 5. 5, 4· ἡ ἐπὶ θάλατταν κ. Διοδ. 14. 25.

3) κατωφέρειαι, Δημήτρ. Φαληρ. 248. II. = καταβάσιον II, Βυζ.

καταβασκαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βασκαίνω, Πλούτ. 2. 680C, 682B καὶ E.

καταβασμός, ὁ, ἴδε καταβαθμός.

καταβάζεον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ καταβαίνειν, Ἀρίστορ. Λυσ. 884, Πλάτ. Πολ. 520C· ἴδε ἐν λ. καταβαίνω I. 4.

καταβάττω, πατῶ ἢ περιπατῶ ἐπὶ τινος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 467.

καταβάτης [βῆ], ον, ὁ, ὁ καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ μαζόμενος πεζῇ, Πλάτ. Κριτίας 119B.

καταβατικός, ἡ, ὄν, παρέχων εὐκολον κατάβασιν, Πορφυρ. Ἀντρ. Νυμρ. 22.—Ἐπίφρ. -κῶς, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 2. σ. 78 Creuzer.

καταβάτης, ἡ, ὄν, κατωφερής, ἀποκρημνός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. B. 353.

II. καταβατόν, τό, = σελίς, κοινῶς «καταβιτόν», Ἀναστ. Σιν. 201C, «σελίς» καταβατόν βιβλίον Ἡσύχ., ἴδε σση. Boisson. εἰς Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 2.

καταβαύω: μέλλ. -ξω, ὑλακτῶ, γαυγίζω, ἐναντίον τινός, Ἡράκλειτ. παρὰ Πλούτ. 2. 787C (κατὰ Wakef ἀντὶ καὶ βαύω). τινος Ἀνθ. II. 7. 408 (ἐνθα καταβαύξας χάριν τοῦ μέτρου).

καταβαυκαλάω, ἀποκοιμίζω νανουρίζω, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20· «τὸ σεῖστρον ὃ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίθηται ψυχὰς γαυγούσαι τὰ δυσπνοῦντα τῶν παιδίων» Πολυδ. Θ', 127.

καταβαυκαλῆσις, εἰς, ἡ, ἡ διὰ νανουρισμάτων ἀποκοιμῆσις τῶν παιδίων, «αἱ δὲ τῶν τιθευουσῶν ὥδαί καταβαυκαλῆσεις ὀνομάζονται» Ἀθην. 618E.

καταβαυκαλίζω: μέλλ. -ίσω, = καταβαυκαλάω, Κωμ. Ἀνώνυμ. 64, Φώτ., Σουῖδ. II. (βυκαλῆς), καταπνίγω, Σωπατρ. παρ' Ἀθην. 784B.

καταβδεύσομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ βδεύσομαι, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΔΔ', 27).

καταβδαιόμαι, ἀποθ., ἰσχυρῶς διαβδαιῶ, Πλούτ. Καῖσ. 47. καταβδαιώσις, εἰς, ἡ ἰσχυρά διαβδαιώσις, Πλούτ. 2. 1120D. καταβδελγημένως, ἴδε καταβάλλω ἐν τέλει.

καταβείομεν, Ἐπιχ. ὑποτ. ὁρ. 6' τοῦ καταβαίνω.

καταβελῆς, ἐς, πληγὴς διὰ πολλῶν βελῶν, Ἑξαιμὸς ὧν ἤρῃ καὶ καταβελῆς ὁ Κούρτιος Διον. Ἀλ. 2. 42., 5. 24· κατὰβελῆς τε γεγονώς Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 94B.—Κατὰ Σουῖδ. «καταβελῆς, πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενος».

καταβιάζω, βιάω· ὑποτάσσω, Φίλων 1. 685:—βέλτιον ὡς ἀποθ., βιάζω, παραβιάζω, ἀναγκάζω, καταβιάσασθαι παρὰ γνώμην τοὺς πολλοὺς Θουκ. 4. 123, πρὸλ. Ἀππ. Ἐμψ. 2. 28· δύναμις καὶ φίλοις καὶ χάριτι καταβιάζομενοι Πλούτ. 2. 385E.

II. Παθ., ἀναγκάζομαι, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου ὁ αὐτ. ἐν Θωσ. 11, πρὸλ. Wytenb. 2. 639F· μετ' ἀπαρ., πράγματα ὁμολογεῖν μὴ πεφύκτα καταβιάζομενοι Πλούτ. 2. 75F, Εὐνάπ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. Εὐτροπίω [νόσθημα] ἦδη ὑπὸ χρόνου πολλοῦ καταβεδιασμένον, ἐπὶ χρόνιου νόσθηματος, Ἰππ. 303. 46.

καταβιάζω: μέλλ. Ἀττ.-διδῶ, μεταβ. ἐνεργείας τοῦ καταβαίνω, καταβιάζω, κοινῶς «καταβιάζω», καταβιάσας τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς Ἡρόδ. 1. 87, πρὸλ. 86· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος ἐς κοίλην νῆα ὁ αὐτ. 8. 118· τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν Πλούτ. Θεμιστ. 4· ὁδηγῶ ἔξω τῆς πόλεως, «καταβιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παιδῶς περὶ τὰ τεῖχη περιπατήσαντας καὶ γυμνασόμενους» ὁ αὐτ. ἐν Καμύλλ. 10· εἰς μεταλλεῖον, ὁ αὐτ. 2. 262E.—μεταρ., καταβιάσαν ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων.. αὐχμημάτων.. σεαυτὸν ἐπὶ τὸ δημοτικὸν Διον. Ἀλ. 7. 45. 2) ἀναγκάζω τι νὰ καταβῇ, κατεβιάσαν δὲ εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 7· κάμνω τι νὰ καταβῇ, κινῶ, καταβιάζω τὰ γυναικεῖα Ἰππ. 80B.

II. φέρω ὅπισω, ἐπαναφέρω, καταβιάζω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου Διον. Ἀλ. 1. 8. III. ἐν τῇ γραμματ. περὶ τοῦ τόνου, καταβιάζω αὐτὸν ἐκ τῆς προπαραλήγουσας εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ λήγουσαν, ὡς π. χ. ἄγγελος, ἀγγέλου, ὁρῶσας, ὁρῶσῶν, ἡ ἐκ τῆς παραλήγουσας εἰς τὴν λήγουσαν, λαβούσας, λαβούσῶν, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 213, Ἐτυμολ. M. 774. 33, καὶ IV. ἐπὶ τῶν ὀνίων, καταβιάζω τὴν τιμὴν, Σωκράτ. 424B.

καταβιβασμός, ὁ, τὸ καταβιβάζειν, Πρόκλ. παρὰ Πτολ. σ. 67. 8. II. ἡ καταβιβασίς τοῦ τόνου πρὸς τὸ τέλος τῆς λέξεως, Εὐστ. 1361. 39· οὕτω, καταβιβασίς, εἰς, ἡ, ἀγῆτος πλεονασμῶ τοῦ ἐξάνθος καὶ καταβιβασίς τοῦ τόνου ἐξάνθος Ἐτυμ. M. 610. 24.

καταβιβαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ καταβιβάζω, ὃν δεῖ καταβιβάζειν, Πλάτ. Πολ. 539E.

καταβιβρώσκω: μέλλ. -βρώσομαι: ὁρ. κατέβρων· παθ. πρην. καταβιβρώμαι: ὁρ. κατεβρώθην· πρὸλ. καταβρώθω. Καταβρώω, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 127, Ἡρόδ. 3. 16· καταβιβρώσκω σιτία ἔλωα ἐλεφάντων τεττάρων Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» I· μεταρ., καταβιβρώσκει.. τὰς οὐσίας, ἐραγον τὰς περιουσίας τῶν, Ἠγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 30.—Παθ., καταβιβρώσκει Ἡρόδ. 4. 199, πρὸλ. Πλάτ. Φαίδ. 110A.—(περὶ τοῦ καταβρώξετε ἐν Διον. II. 604, ἴδε ἐν λ. καταβρώξετε).



**καταβινέω**, = βινέω γ' ἐνικ. καταβινέῃσι, βαρβαρισμός ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1215.

**καταβινύω**: μέλλ. -ώσομαι: ἄορ. **κατεβινών** Πλάτ., ὡσαύτως **κατεβινύω**, Πολύδ. 12, 28, 6, Πλουτ. Δημοσθ. 24. Τελειώνω τὸν βίον μου, περνώ τὴν ζωὴν μου, τὸ ἥδεις καταβινύω τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 355Α, πρβλ. Πολ. 578Γ· ἄπολ., Πολύδ. ἔθ' ἄνωτ., κτλ. **καταβινύωσις**, εὖς, ἡ, τὸ διερχεσθαι τὸν βίον, ζῆν, Διόδ. 18, 52, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4, 16.

**καταβλαβής**, ἐς, βεβλαμμένος τὰς φρένας, Διδ. Ἀλ. 608C. **II**. παθὼν μεγάλην βλάβην, κατεστραμμένος, Ἐπιγρ. Ταυρ., CIG οὗτω καὶ Ἰτ. 432, 9.

**καταβλάβευω**, μεταχειρίζομαι τι ἀδεξιῶς καὶ ἀμελῶς, ἀμελῶς, καταρραβυμῶ, καταβλακεύομαι τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος Ἰππ. π. Ἀρρ. 820· οὕτε γὰρ ἡδίκησαμεν τοῦτον οὐδέν, οὕτε καταβλακεύομαι ἔν. Ἀν. 7, 6, 22.—Παθ., εἶμαι ἀμελής ἢ ὀκνηρὸς, Γρηγ. Ναξ. περὶ Θεολογ. 539Α.—Καθ' Ἡσύχ. «καταβλακεῖν» βιβνυεῖν, ἢ δαπανᾶν βιβνυόμενος.

**καταβλάπτω**: μέλλ. -βλάψω, μεγάλως βλάπτω, ζημιώνω, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 93, Πλάτ. Νόμ. 877B· βλάβην καταβλάπτω τινά, ἐπιφέρω ζημίαν, βλάβην εἰς τινά, αὐτόθι 864E· καταβλάπτω φότες τὴν πρόσδοον Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 51· δ. κα καταβλάψῃ αὐτόθι 1845. 103.

**καταβλέθει**: «καταπίνει» Ἡσύχ.

**καταβλέπω**: μέλλ. -βλέψω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω πρὸς τινά, κατέβλαψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἀνωθεν Πλουτ. Ἀρατ. 32· θεωρῶ, βλέπω, ὁ αὐτ. 2. 680I. **2)** βλέπω μετὰ προσοχῆς τι, ἐξετάζω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 303, Πλουτ. 2. 469B, κλ.

**καταβλημα**, τό, τὸ καταθετὸν ἢ καταβληθὲν, πρβλ. προσκατάβημα. **II**. πᾶν πρᾶγμα καταβιβαζόμενον, **1)** παραπέτασμα, τὸ καταπέτασμα τοῦ θεάτρον, Πολύδ. Δ', 127, 131;—περὶ τῶν καταβλημάτων τῶν πλοίων ἴδε Böckh Att. Seewesen, σ. 161. **2)** κρᾶσπεδον ἢ κροσώτῃ παρυρῇ, Ἀθῆν. 536A. **3)** ἐξωτερικὸν περιβάλλωμα, Ἰππ. π. Ἀρρ. 799.

**καταβλήης**, ἥτος, ὁ, = ἐπιβλήης, μοχλὸς, μάνδαλος, Ἡσύχ.

**καταβλητέον**, ῥήμα. ἐπιβ., δεῖ καταβάλλειν, ἴδε τὸ ῥήμα καταβάλλω II, 7.

**καταβλητικὸς**, ἡ, ὄν, συντελὼν εἰς τὸ καταβάλλειν, καταρπίπτει, ἔν. Ἰππ. 8. 11· μετὰ γεν., τῆς δυνάμεως καταβλητικὸν Γαλῆν. τ. 6, 260, 6· τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικά τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

**καταβληχάομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βληχάομαι, Θεόκρ. 5. 42.

**καταβλώσκω**, ποιητ. ἀντὶ κατέρχομαι, καταβαίνω, εἰς ἄστυ καταβλώσκοντα Ὀδ. Π. 466· πόλιος νόσφι καταβλώσκοντα Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 322· ἐπὶ ναυτῶν, Ἀνδρόκρ. 1068 (ἐν τῷ ἀνωμάλῳ μέλλ. -βλώξω)—ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ῥύακος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 227.

**καταβοάω**: μέλλ. -βοήσομαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 286, Νερ. 1154, Ἰων. -βώσομαι Ἡρόδ. Βωὴ μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐναντίον τινός, κατακραυγάζω, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 6. 85· κ. τιναὺς ὅτι τὰς σπονδὰς λελυκότες εἶεν Θουκ. 1. 67, πρβλ. 115, π. 45.—Παθ., καταβοαμένῳ ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 13.

**II**. μετ' αἰτ., διὰ τῆς κραυγῆς καταβάλλω, νικῶ διὰ τῆς βοῆς, κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους Ἀριστοφ. Ἀχ. 711· καταβοήσομαι βῶν σε ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 286, πρβλ. κατακραῶω. **III**. μετὰ συστοίχ. αἰτ., κατὰ μοι βόσασον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς ἔνερο· Ἀτρεΐδαίς, πέμψον πρὸς χάριν μου θλιβεράν κραυγὴν εἰς τοὺς ἐν τῷ κάτω κόσμῳ Ἀτρεΐδας, Σοφ. Ἥλ. 1067.

**καταβοή**, ἡς, ἡ, βοή ἢ κραυγὴ ἐναντίον τινός, κατακραυγὴ, μετὰ γεν. προσ., Θουκ. 1. 73, 8. 58· ἡ κ. ἡ ἐς Λακεδαίμονα ὁ αὐτ. 8. 87.

**καταβόησις**, εὖς, ἡ, τὸ καταβοᾶν, κραυγάζειν ἐναντίον τινός, Πλουτ. Πομπ. 67, πρβλ. 2, 420F. **II**. ἐπευφημία, «ζητωκραυγὴ», Φίλων 2. 537· μεγαλόφωνος κραυγὴ, Ἀρτεμίδ. 1. 24.

**καταβοορεύω**, ἡ -όω, καταβάπτω, κοινῶς «χανδακώνω», πιθαν. γράφ. παρὰ Τατιαν. πρὸς Ἑλληνας σ. 169C.

**καταβολάδας**· «κλάδους» Ἡσύχ.

**καταβολεύς**, ἔως, ὁ, ἰδρυτής, Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ρήτορις (Waltz) τ. 1. σ. 566, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 3. 1. **II**. ὁ καταβάλλων χρήματα, ὁ ἀποτίνων, πληρῶνων, Γλωσσ.

**καταβολή**, ἡ, τὸ βιβνυόν, κατάθεσις, σπερμιάτων Λουκ. Ἐρωτ. 19, Πρὸς Ἑβρ. Ἐπ. ια' 11. **II**. μεταρ., **1)** θεμέλιον, ἀρχή, Πινδ. Ν. 2. 5· κ. ποιεῖσθαι τυραννίδος Πολύδ. 13. 6, 2· ἐκ καταβολῆς, ἐκ θεμελίων, ἐκ νέου, πάλιν, Λατ denovo, ὁ αὐτ. 1. 36, 8, κτλ.· πρὸ καταβολῆς κόσμου Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. α', 4· τῆς αὐτῆς κ. γεγενέναι Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 13, 3. **2)** πληρωμὴ, ἰδίως μερικὴ, κατὰ διαλειμματα καταβαλλομένη, καταβάλλειν τὰς καταβολὰς Δημ. 1352. 22· τὸ ἀργύριον ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ πόλει, τὰ χρήματα ἃ ἔφερον ὡς παρακαταβληκὴν (χάριν ἐγγυήσεως), Νόμ. παρὰ Δημ. 973. 4· πρβλ. καταβάλλω II. 4.

**3)** ἡ κ. τῆς περιόδου, ἡ τακτικὴ περίοδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 18.—Καθ' Ἡσύχ. «καταβολή» θυσία, τελετή. **III**. περιοδικὴ προσβολὴ ἀσθενείας, παροξυσμός, Λατ. accessio, τῆς ἀσθενείας Πλάτ. Γοργ. 519Α, πρβλ. Ἰππ. Ἐλάττων 372E (ἐνθα **κατηβολή**)· πυρετοῦ Δημ. 118. 20· ὡσαύτως καταρράκτης ἐν τῷ ὀρθάλμῳ, Πλουτ. Τιμολ. 37. **2)** κ. θεοῦ, θεία ἐμπνευσις, θεοπνευστία, Πολύδ. Α', 16.—Ἐπὶ τοῦ τύπου **κατηβολή**, ὅστις ἀναφέρεται (μετὰ τὴν σημασίαν III.) ἐκ τοῦ Ἰππ. ὑπὸ Γαλῆν., καὶ ἐκ τοῦ Εὐφρ. (Ἀποσπ. 617) ὑπὸ Ἡσύχ., ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρύν. 699.

**κατάβολος**, ὁ, θέσις ἢ τόπος ἐνθα δύναται τις νὰ θέσῃ τι: **I**. μέρος ἐν θαλάσῃ ἐνθα περιέκλειον ὄστρεα, μύδια, κ.τ.τ. ἢ ἰχθύς, ὁστρεοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον, Ξενοκρ. 27 (σελ. 13, ἐκδ. Κοροῦ, οὗ ἴδε σημ. ἐν σ. 144). **II**. ἐπίνειον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 30, Ἐευμολ. M. 336. 21.

**καταβομβέω**, ἡχῶ μετὰ πολλοῦ βόμβου, ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβομβοῦντων Γεωργ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 87A.

**καταβορβόρωσις**, εὖς, ἡ, ἐν τῷ βορβόρῳ κυλινδῆσις, «καταλσπώω», Πλουτ. 1. 166A·—τὸ ῥήμα **καταβορβόρω**, «καταλσπώνω», παρὰ τῷ Τατιανῷ 5. σ. 118.

**καταβόρειος**, ὄν, (Βορέας) = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 8, 1.

**κατάβορρος**, ὄν, πεφυλαγμένος ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς νότον, ἀντίθετον τῷ πρόσβορρος, Πλάτ. Κριτίας 118B, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 2. 9, 7· οἰκία κ. Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9.

**καταβόσκησις**, εὖς, ἡ διὰ τῆς βοσκήσεως ἐρμῶσις τόπου τινός, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. Ἡσαΐ. 5, 13.

**καταβόσκω**: μέλλ. -βοσκήσω, βόσκω ποιμένα ἐν τινι τόπῳ, Λατ. depascere, χῶ τινι Σαμίαν καταβόσκων, περιηλπτ. οἱ ποιμένες τῆς Σάμου, Θεόκρ. 15. 126.—Μέσ., μετὰ μέσ. ἀορ. α' καὶ παθ. ἐπὶ βοσκομένου ποιμνίου, βόσχομαι, τρέφομαι, Λατ. depasci, Λόγγος 2. 16, Γεωπ. 2. 39, 2· καταβιδρώσκω, καταναλίσκω, φθείρω, ἐπὶ λοιμῷ, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 125· δέμας καταβόσκειται ἀτῇ Νικ. Θηρ. 244· ἡσυχίῃ δὲ πόλιν καταβόσκει, καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν βασιλεύει ἡσυχία, Τρυφ. 503.—Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «καταβόσκονται» τρέφονται. δαπανῶσιν.

**καταβόστρυχος**, ὄν, κομῶν τοῖς βοστρύχοις, πολλοὺς ἔχων βοστρύχους, «με φουντωτὰ μαλλιά», νεανίας Εὐφρ. Φοίν. 146, Ἀριστ. 2. 19, Ἡλιδ. 7. 10.

**καταβόστρυχῶς**, σχηματικῶς βοστρύχους, «ἡ θρίξ περὶ τοὺς ὦμους ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβόστρυχουμένη» Εὐρύβιος σ. 110.

**καταβουκολέω**, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, Θεμίστ. 330A, ἐν τῷ Παθ.

**καταβράβευω**, καταδικάζω τινά ὡς βραβεία, ἐπομένως, στερεῶ τινά τοῦ βραβείου, στερεῶ τῶν δικαίων του, ἀδικῶ αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἐπιστ. π. Κολ. 6', 18, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 399, Εὐστ.—Παθ., ὑπὸ Μειδίῳ καταβραβευθέντα, ἀδίκως καταδικασθέντα κατὰ τὴν δίκην του διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μειδίου, Δημ. 544 ἐν τέλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «καταβραβεύεται» κατακρίνεται. καταγωνίζεται.

**καταβράζει**: «καταβράζω» Ἡσύχ.

**καταβρενθύομαι**, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστώτῃ καὶ παρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ βρενθύομαι, Θεοφύλ. Σμ. 1. 3.

**κατάβραχος**, ὄν, πλήρης βράχων, Μαρτύριον Ἀρέθ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. τ. 5. 49.

**καταβρέχω**: μέλλ. -βρέξω:—Μέσ., μέλλ. -βρέξομαι: Ἰππ. 649.—Παθ., ἄορ. α' **κατεβρέχθη**ν Ἀριστοφ. Νερ. 297· ἄορ. 6' **κατεβρέχην** [ᾶ] Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 6. 17, 2. Καταβρέχῃ, ὡς καὶ νῦν, καταποτίζω, μὴ καταβρεχθῶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.· δρῦς ἐν ὕδατι καταβρεχομένη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 4, 3.—μεταρ., κάδοις Χίου με κατὰβρεχε Ἡρόδους παρ' Ἀθην. 473A· πελῖτι καταβρέχειν, ὡς τὸ εὐλογίαις βάλειν, Πινδ. Ο. 10 (11). 119· ἀλλ' ὅμως καύχημα κατὰβρεχε σιγᾷ, ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, ὁ αὐτ. ἐν I. 5 (4). 65· οὕτω, σιγᾷ βρέχεσθαι, σιγᾶν, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 269.

**καταβρίζω**, κατακοιμῶμαι, «καταβρίξας» κατακοιμηθεὶς Ἡσύχ.

**καταβρίθω** [ῖ]: μέλλ. -βρίσω, ἀμεταβ., βαρέως πιεζομαι ὑπὸ τινος, καταβαρύνομαι, διες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, «ὑπὸ τῶν μαλλῶν καταβαρύνονται» (Μοσχόπουλ.), Ησ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 232· δροπακὲς βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, «οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοισι καταβαρύνεσθαι» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 146. **II**. ἀμεταβ., ὑπερτερεῶ κατὰ τὸ βάρος, εἶμαι ὑπέρτερος, ὀλβῶ μὲν πάντας κε καταβρίθῃ βασιλῆας Θεόκρ. 17. 95 (ὡς ἔχουσιν Ἀντίγραφα τινὰ κοινῶς καταβεβρίθει).

**καταβρίμάομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ βριμάομαι, Κόριννα 18. **καταβροντάω**: μέλλ. -ήσομαι, βροντῶν καταβάλλω, τοὺς ῥήτορας Λογγίνος 34. 4· πρβλ. Θεμίστ. 337D· πρβλ. **καταβοάω** II, **καταφλέγω** II.

**καταβρόζει**, ἴδε βρόχω 2.—Καθ' Ἡσύχ. «καταβρόζει» καταπίνει.

**καταβρότω**, μολύνω δι' αἵματος πεπηγμένος, «κατεβρότῳ» ἐμολύνω Ἡσύχ.

**καταβροχή**, ἡ, κατάβρεγμα, πότισμα, μαλάκωμα, καταβροχῇ διὰ γλυκέος ἐλαίου χρηστὸν Γαλῆν. τ. 14, σ. 448, 1.



καταβροχθίζω: μέλλ. -ίσω, καταπίνω, ἴππ. Κωακ.. Προγν. 126, Ἀριστορ. ἴππ. 357, 826, Ὀρνθ. 503· καταβρόχθισεν ἄν τὴν Πελοπόννησον ἅπαντα Ἑρμῖπκ. ἐν «Μοίραις» 3· μεταφ., λόγους μόνον καταβροχθίσας Ἀθην. 270B·— πρβλ. βρόχω II

καταβροχθισμός, ὁ, τὸ καταβροχθίζειν, Κλημ. Ἀλ. 185.

καταβρύκω: ἄορ. α' κατέβρυξα Νικ. Ἀλεξίφ. 675·— δάκνων κόπτω εἰς τεμάχια, κομματίζω, κατατρώγω, Ἰππῶναξ παρ' Ἀθην. 645C, Ἀνθ. Π. 6. 263, Νικ. ἐνθ' ἄνω.

καταβρυχάομαι, ἀποθ., μεγάλως, ἡχηρῶς βρυχῶμαι, Κύριλλ. Κατ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 199. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον -βρύχομαι).

II. = καταβρύκω, Εὐμῆδ. σ. 445.

καταβρύω, ἀφθόνως βλαστάνω, κισσῶ καταβρύουσαν Εὐδουλος ἐν «Κυβευσταῖς» 1· ἄλλ' ὁ Πόρσ. διώρρωσε, κισσῶ κάρα βρύουσαν, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 473.

καταβρώθω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ καταβιδρώσκω, Βαθρ. μέρος 2. 67, 18· πρβλ. βεδρώθεις ἐν Ἰλ. Δ. 35.

καταβρώμα, τὸ, τὸ ἐσθιόμενον, τροφή, Ἐδδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 9, κ. ἄλλ.), Ἑτυμ. Μ. ἐν λέξ. θοινητήριον.

καταβρώξειε, ἴδε βρόχω 2.

καταβρώσεις, εὖως, καταβρόχθις, «καταφάγωμα», Ἐδδ. (Γέν. ΛΑ', 15).

καταβρώσομαι, μέλλ. τοῦ καταβιδρώσκω.

καταβυθίζω, ὡς καὶ νῦν, ἴππ. 1284. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 4, 7· ναῦν Διόδ. 15. 34· μεταφ., ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ φιληδονία... καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους Λογῆνος 44. 6.

καταβυρσῶ, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ δερμάτων, Θουκ. 7. 65· τυλίσσω τι ἐντὸς βύρσης, Πλουτ. Κλεομ. 38.

καταβύω, φράττω, «στοιπώνω», τὰ ὡτά που καταδύουσα Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 135B.

κατάγαιος, ὄν, Ἴων. ἀντὶ κατάγειος, οἰκήματα δὲ ἔκτῃνται κατάγαια Ἡρόδ. 3. 97, 4 95· θησαυροὶ κατάγαιοι ὁ αὐτ. 2. 50.

καταγᾶνδω, καταλαμπρύνω, Κλημ. Ἀλ. 289.

κατ-αγαπάω, -ῆσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀγαπάω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 94 καὶ 116.

καταγαργαλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γαργαλίζω, Εὐμῆδης σελ. 77.

καταχαριζομαι, καὶ -δομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 3. σ. 85C, κλ.

καταγγελεύς, εὖως, ὁ, = κατάγγελλος, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 18.

καταγγελία, ἡ, προκήρυξις, πολέμου Δουκ. Παράσ. 42· ἔκ καταγγελίας ἐπιτελεῖν ἀγῶνα Πλουτ. Ρωμ. 14· κατ. ποιέσθαι, ἀπόρασιν, ψήφισμα, Σουλ. Ἐπιγρ. 3656

II. καταγγε-

λία, κατηγορία, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 7, 4.

κατ-αγγέλλω: μέλλ. -εἰδῶ, ἀναγγέλλω, κηρύσσω, πόλεμον Λυσ. 174. 28, Διόδ. 14. 68, κτλ.· κ. ρύσιά τινα Πολύβ. 4. 53, 2.

2) κατ. ἀγῶνα, Λατ. item intendere, Δουκ. Παράσ. 39.

3) καταγγέλλω, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν Ξεν. Ἀν. 3. 5, 38· δοῦλοι κ. τοὺς δεσπότης Ἡρωδιαν. 5. 2· κ. τι πρὸς τινα Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 3641b. 32· πρβλ. καταγγέλτος.

κατ-αγγέλλω, ὁ, ἡ, ὁ προκηρύττων, ἀναγγέλλων, Πλουτ. 2. 241B (ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ κακᾶγγελος).

II. ἕτερον ὄνομα

τῆς ἀγρίας μυρσίνης, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 4. 146.

καταγγελτικὸς, ἡ, ὄν, ἀναγγέλλων, μετὰ γεν. πράγματος, καταγγελτικὸν τῆς θυσίας Ἡλιόδ. 3. 1, Εὐσ. Ἀπόδειξ. Εὐαγγ. 132B.

κατάγγελλτος, ὄν, καταγγελλμένος, προεδομένος, κ. γίγνεσθαι τινα Θουκ. 7. 48, κτλ.

κατ-αγγίζω, τίθημι εἰς ἀγγεῖον, Διοσκ. 5. 22 καὶ 31, Ἐπιφάν. I. 369C, Παλλαδ. Λαυσ. 1012C, κλ.

κατάγειος, Ἴων. κατάγαιος, ὄν, (γέα, γῆ), ἐντὸς τῆς γῆς, ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, θησαυροὶ κατάγαιοι Ἡρόδ. 2. 150· κατάγαιον οἰκήμα ὁ αὐτ. 3. 97, κτλ.· αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγαιοι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· κατάγειος οἰκιστὴς Πλάτ. Πολ. 514A, Πρωτ. 320E· ἔκ τοῦ κατάγειον, κάθωκεν τοῦ ἐδάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 532B· τὰ κατάγεια, δωμάτια ἰσόγεια, τοῦ ἰσογείου πατώματος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερῶα Διον. Ἀλ. 10. 32.

II. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρουθοὶ κατάγαιοι, ἴδε στρουθός II. Τύπος τις κατώγειος = κατάγειος, ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Γεωπ. 9. 22, 2, καὶ κατώγειος παρὰ τῷ Σουῖδ., προσέτι κατώγαιος παρὰ τῷ Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 137· πρβλ. Λοθέκ. εἰς Φρύν. 297.

Κατάγεια, ἡ, κομικὸν ὄνομα ὑποτιθεμένης τινὸς πόλεως, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως Γέλας, τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κᾶν Γέλα κᾶν Καταγέλα Ἀριστορ. Ἀχ. 606, πρβλ. Ἀθην. 315F.

καταγέλασιμος, ὄν, γελοῖος, προξενῶν γέλωτα, πρβλ. Plaut. Stich. 4. 2, 50, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ Γελάσιμος, ὅπερ ἦν ὄνομα παραίτου.

καταγέλασις, εὖως, ἡ, τὸ καταγελᾶν, Βυζ.

καταγελαστής, οὗ, ὁ, ὁ καταγελῶν, Ἴω. Χρυσ. τ. 4. σ. 245.

καταγελαστικῶς, ἐμπαικτικῶς, Πολυδ. Ε'. 128.

καταγελαστος, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος γέλωτος, καταγέλαστος εἰ Ἀριστορ. Νερ. 849· ὡ καταγέλαστ' ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 480· κ. δὴτ' ἔσει.. ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 226· Πέρσας μὴ ποιήσης καταγελάστους γενέσθαι Ἑλλησι Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 35B·— ἐπὶ πραγμάτων, κ. τὸ χρέμα γίγνεται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 485A· φοβέσθαι οὐτὶ μὴ γελοῖα, ἄλλ' αὐτὴν καταγέλαστα εἶπω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189B, κτλ.·— Συγκρ. Πλάτ.

Ἐπιστ. 314A· Ὑπερβ. Ἰσοκρ. 209E, 321B, Πλάτ.·— Ἐπίρρ. -τώς, Πλάτ. Νόμ. 781C· Ὑπερβ. -τότατα, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252B.

καταγελάω: μέλλ. -άσομαι: παθ. πρkm. -γεγέλασμαι:— ὡς καὶ νῦν, περιγεῶ, ἐμπαίζω, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 5. 68, Ἀριστορ. Ἀχ. 1081, Ἀνδοκ. 33. 6, Πλάτ., κλ.· ἄλλ' αὐτὸς παρ' Ἡρόδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ., π. χ. 3. 37, 38, 155, 4. 79, πρβλ. Schweigh. εἰς 7. 9, καὶ ἴδε καταεἶδω:— ἀπολ., γεῶ ἐμπαικτικῶς, περιγεῶ, Εὐρ. I. A. 372, Ἀριστορ. ἴππ. 161, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 13, Δημ. 563. 38 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ), ἔνθα ἴδε Βουττρ.

2) μετ' αἰτ., σκώπτω, χλευάζω τινά, Εὐρ. Βάκχ. 286, Ἐδδ. (Σειράχ. 7. 11):— Παθ., καταγελα- μένην μετὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1271, Ἀριστορ. Ἀχ. 680· τὸ εὐθὺς καταγελεσθῆν ἡφάνισθη Θουκ. 3. 83· τὸ καταγελάσθαι μὲν πολὺ αἰσχιστόν ἐστι Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 3· πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3C, κ. ἄλλ.

κατ-άγελος, ὄν, ἔχων ἀφθόνους ἀγέλας, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 206.

κατάγελλος, ωτος, ὁ, περιγελῶς, περίπαιγμα, ἐμπαικμός, Λατ. ludibrium, τί δὴτ' ἐμαυτοῦ καταγέλωτ' ἔχω τάδε; τὰ κο- σμήματα ταῦτα ἄπερ ἐπισύρρουσι κατ' ἐμοῦ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀν- θρώπων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1264, πρβλ. Ἀριστορ. Ἀχ. 76, Ξεν. Οἰκ. 13, 5, κτλ.· κ. πλατὺς, μέγας, ἀκρατος περιγέλως, Ἀριστορ. Ἀχ. 1126· κατάγελλων.. φίλοις παρασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν ἴππ. 320· ὁ κ. τῆς πράξεως, τὸ κορύφωμα τῆς ἀτοπίας τοῦ πράγματος, Πλάτ. Κρίτων 45E· κατάγελλων ἡγούμην πάντα Φιλόστρ. 303, Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 22.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀντικείμενον γέλω- τος, οὗτος κ. νομίζεται Μένανδρ. ἐν «Ἐπαγγ.» 1.

καταγεμίζω: μέλλ. -σω, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τι πολὺ, τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν καταγεμίσι Δίων Κ. 74. 13.

καταγέμω, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι πλή- ρης, γέμω ἔκ τινος, εἶμαι κατάφορος, καταγέμειν τῆς λείας Πολύδ. 14. 10, 2· δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει Διόδ. 5. 43.

καταγεραίρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γεραίρω, Κύριλλ. Ἀλ. I. 589B.

καταγεύομαι, ἀποθ., ἐξετάζω, δοκιμάζω, καταγεύεσθαι τοῦ βάθους Χειρουργ. Ἀρχ. σ. 94.

II. ὡσαύτως ὡς παθ., κατα- γευσθεῖς· «τῇ γεύσει νικηθεῖς» Φωτίος.

κατάγευσις, εὖως, ἡ, τὸ γεύεσθαι, γεύσις, γεύσιμον, καταγεύ- σεως ἡδονὴν Γρηγ. Νύσσι. τ. 2. σ. 941D.

καταγεωμετρέω, μετρώ τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καταγεωμετροῦντες τὴν ἡπειρον Μ. Ψελ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σίβη τ. Ε'. σ. 305.

καταγεωργέω, γεωργῶ, καλλιεργῶ, τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερῶθεν αὐθις κατεγεώργουν Στράβ. 419.

καταγεώτης, οὗ, ὁ, νεκροθάπτης, «καταγεώται» οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας. οἰκοῦσι δὲ ἔξω τῶν πόλεων· Πλούτ.

καταγηράσκω, Ὁδ. T. 360, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 93, Εὐριπίδ. Μῆδ. 124, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 26, κτλ.·— ὡσαύτως καταγηράω, Ἡρόδ. 2. 146, Πλάτ. Κριτ. 112C, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 27:— μέλλ. γηράσσομαι [ᾱ], Ἀριστορ. ἴππ. 1308, κτλ.· ἄλλ' -άσω Πλάτ. Συμπ. 216B, Νόμ. 949C:— ἄορ. -εγήρᾱσα Ἡρόδ. 2. 146, Πλάτ. Θεαῖτ. 202D, Δημήτρ. παρ' Ἀθην. 633B, -εγήρᾱνα Ἀθην. 190E (κατὰ Μοῖραν).

«γηράναι καὶ καταγηράναι, Ἀττικῶς. γηράσαι καὶ καταγηράσαι [Ἑλληνικῶς]· κατεγήρα εἶναι ὡσαύτως πιθαν. τύπος ἀορίστου (ἴδε ἐν λ. γηράσκω): πρkm. καταγεγήρᾱνα Ἰσοκρ. 208A. Γί- νομαι γέρον, «καταγεράζω», ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηρά- σκουσιν Ὁδ. T. 360· κατεγήρα Κυκλωπεσσι, ἐγήρασε μετὰ αὐτῶν, I. 510, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 72.

καταγηρασμός, οὗ, ὁ, γῆρας, γεροντικὴ ἡλικία, Ἰππιατρ. σ. 53.

καταγίγαρτίζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, τὰ «κουκούτσια» μεταφ., ἐπὶ αἰσθράς σημασίας, stuprare, Ἀριστορ. Ἀχ. 275.

καταγίγνομαι, Ἴων. καὶ μεταγενέστ. καταγίνομαι [i]:— μένω, διαμένω, κατοικῶ, ἐν τόπῳ παρὰ Δημ. 521, ἐν τέλ., Τέλης παρὰ Σοφ. 232. 57, Σουλ. Ἐπιγρ. 4699. 14.

2) ὡς καὶ νῦν, καταγίνομαι, ἀσχοιοῦμαι εἰς τι ἢ περὶ τινος, ἐν τινὶ Πολύδ. 32. 15, 6· περὶ τινος Γαλην. 12. 14· περὶ τὴν Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 6, κτλ.· εἰς τι Ἀπολλ. π. Συντάξ. 294.

II. ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, κατέρχομαι, εἰς βυθὸν Πλουτ. 2. 943C (ἄλλως καταδύομαι).

καταγιγνώσκω, Ἴων. καὶ μεταγενέστ. -γινώσκω: μέλλ. -γνώ- σομαι.

Παρατηρῶ, ἀνακαλύπτω, ἰδίως παρατηρῶ τι εἰς τινα βλάπτων τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, μετὰ γεν. προσ.

I. καθόλου, καταγνούς τοῦ γέροντας τοὺς τρόπους, παρατηρήσας τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, Ἀριστορ. ἴππ. 46· πολλὰ γέ μου κατήγνω-



κας δυστυχίαν, = δυστυχεστάτον γ' ἐμὲ ἐγνώκας εἶναι, Πλάτ. Ἀπολ. 25A' ὡσαύτως, οὐκ ἐπιτήδεα καταγνόντες κατ' ἐμεῦ, κρίναντες περὶ ἐμοῦ οὐχὶ ὡς ἐπρεπε, ἀδίκως ὑποπτεύσαντές με, Ἡρόδ. 6. 97.— καὶ μετὰ μετοχ., «τοὺς μὲν γὰρ εἰκὴ ταῦτα πράττοντας, ζημιωμένους ἑώρων, τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγμένην ἐπιμελουμένους καὶ θάπτον καὶ βῶον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνωον πρᾶττοντας», παρετήρησα δει., Ξεν. Οἰκ. 2. 18' τὸ χωρίον νοσερὸν [δὲν] καταγνόντες Διογ. Α. 2. 109. **II.** μετ' αἰτ. κατηγορίας ἢ καταδίκης, ἐπιφέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀνανδρίην κ. τινός Ἰππ. 293. 30' κ. τινός μηδὲν ἀνδρίον Ἀντιφῶν 117. 36' δειλίαν, δωροδοκίαν κ. τινός Λυσίας 141. 8, 163. 33' οὐδὲν ἄγενές ὑμῶν καταγινώσκω Δημ. 563 ἐν τέλ.· κακίαν, ἀδίκιαν, ψυχρότητα, μανίαν κ. τινός Πλάτ.— Παθ., καταγνώσθεις δειλίαν, καταδίκασθεις ἐπὶ δειλίᾳ, Διον. Ἀλ. 11. 22' κ. ἐπὶ λογοκλοπῇ Διογ. Α. 8. 54' κατεγνωσμένος Ἐπίστ. πρ. Γαλ. 6', 11. **2)** ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὅτι παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε; Δημ. 790. 19., 1444. 16' τούτου μὴ καταγινώσκειν φόνον Λυσ. 1. 30. **3)** μετ' ἀπαρ., κ. ἑαυτοῦ ἀδίκειν, κατηγορῶ ἑμαυτὸν ὡς ἀδικοῦντα, Λυσ. 158. 26, Αἰσχίν. 29. 5., πρὸλ. Δημ. 571. 11., 581. 1' κ. ἑαυτοῦ μὴ περιεσεσθαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36' οὕτως ἐν τῷ Παθ., διαδόας δὲ ἐς Χιὼν (δ' Ἰστιάτος) ἐδέθη ὑπὸ Χιῶν καταγινώσθεις πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν, ὑποπτεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ὅτι... Ἡρόδ. 6. 2' κ. αὐθέντης (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀντιφῶν 123. 40.— οὕτω καὶ, ἑμοῦ... καταγνώκας ὅτι ἐμὲ ἵππων τῶν καλῶν Πλάτ. Μένων 76C' κ. ὡς... δ' αὐτ. ἐν Εὐθύρρ. 2B, πρὸλ. Θουκ. 6. 34. **4)** μόνον μετὰ γεν. προσ., κατηγορῶ τινά, κ. τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ. Δημόδοκος 382E. **III.** μετ' αἰτ. ποινῆς, ἀποφασίζω ἐναντίον τινός, καταδικάζω εἰς, κ. τινός θάνατον, ἐκδίδω ἀπόφασιν (καταδικαστικὴν) θανάτου ἐναντίον τινός, Λατ. damnare aliquem mortis, Θουκ. 6. 60' Μηδισμοῦ κ. τινός θάνατον, ἔνεκα Μηδισμοῦ, Ἰσοκρ. 731' οὕτω, κ. τινός φυγῇ Ἀνδοκ. 14. 26, Λυσ. 143. 19' (ἐντεῦθεν ἐν Πλάτ. Θεαίτ. 206E, δ' Heind. προτιμᾷ τὴν ἀνάγνωσιν: μὴ καταγινώσκωμεν τὸ μὴδὲν εἰρηκέναι τοῦ ἀποφηνάμενου, ἀντὶ τὸν ἀποφηνάμενον) οὕτω, θάνατον, φυγῇ, κ. κατὰ τινος Διόδ. 18. 62., 19. 51.— Παθ., θανάτος τινος κατέγνωστο Ἀντιφῶν 137. 34' οὐδὲ ὧν θάνατος κατέγνωστο Ὀρχος Ἡλιαστῶν παρὰ Δημ. 746. 26' καταγνώσθεις θάνατον, καταδικασθῆεις εἰς θάνατον, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 35' ἀλλὰ θανάτῳ Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 12-29' πρὸλ. καταδικάζω, κατακρίνω. **2)** ὡσαύτως, ἐπὶ δίκης, ἐκδίδω ἀπόφασιν ἐναντίον τινός, δίκην Ἀριστοφ. Ἰππ. 1360' καὶ ἐν τῷ Παθ., ἢ δρθῶς καταγνώσθεις Ἀντιφῶν 6. 3' ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπλῶς ὡς τὸ διαγινώσκειν, Αἰσχίν. Εὐμ. 573. **IV.** περιφρονῶμαι, νομιμοῦσι μεγαλειῶς παρολιγνῶσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντες Πολύδ. 5. 27, 6.— Πρὸλ. κατακρίνω, καταδικάζω.

**κατ-αγίζω**, ἰων. ἀντὶ τοῦ καταβιβάζω, Ἡρόδ. 1. 86'. **κατ-αγίνεω**, ἰων. ἀντὶ τοῦ καταβιβάζω, ἢ περ ἄμασαι ἄστυδ' ἀφ' ὕψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην Ὀδ. Κ. 104. **II.** κατάγω, ἐπαπαρῶ, ἀνακαλῶ, Ἡρόδ. 6. 75' πρὸλ. 79. **κατ-αγλίζω**, ποῖω τι ἄγαλόν, καταλαμπρύνω, Ἀνθ. Π. 11. 64, κτλ.— Παθ., κατηγλαϊσμένοι, κατακεκοσμημένοι, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, Κωμ. Ἀνών. 60. **καταγλῆται**, «κατανάλωσαι» Ἡσυχ. **καταγλαϊστικῶς**, Ἐπίρρ., οὕτως ὥστε νὰ λάμπῃ τι, Στέφ. Διὰ. 1128'. **κατ-αγλίσχραινω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γλισχραίνω, Ἰππ. 1. Διατ. Ὀξ. 386:— ὡσαύτως καταγλίσχρεῦμαι, ἀποθετ., εἶμαι λίαν γλίσχρος ὡς πρὸς τι, τινός Θεόδωρ. Μετοχ. Συμμικτά 546. **κατ-αγλίσχρος**, ὄν, λίαν γλίσχρος, φειδωλός, Ἀλέξ. Τράλλ. 10, σ. 568' πρὸλ. κάτοξος. **καταγλυκάζω**, = τῷ ἐπομ., Εὐμάθ. σ. 157. **καταγλυκύνω**, κἀμύν τι λίαν γλυκύ, Γαλήν. τ. 14. σ. 753. 13' μεταφ., ποιητῶν μέτρῳ καὶ μῦθῳ καταγλυκαίνοντων τὴν ἀκοήν Ἐκκλ. οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ταῦτ' οὐ μὰ τὸν Δία Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης ἐν ἐννέ' ἄν χορδαῖς κατεγλυκῆναι Χωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 1. **καταγλυπτόν**, «εἶδος φιλήματος» Ἡσυχ. **καταγλυφῆ**, ἢ (γλυφῶ) ἐντομή, κοιλάνσις, ἔχειν δὲ τὸ ἐν λόγῳ καὶ καταγλυφῇν χρῆ βαθυτέραν καὶ τετραγύων ὡς τριῶν δακτύλων Ἰππ. π. Ἀρρ. 834.— **κατάγλυφος**, ἢ, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μοχλ. 865, εἶναι ἀμφίβολ. ἀλλὰ **κατάγλυφος**, ὄν, ἐγγεγλυμμένος, ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3922. **καταγλύφω** [ὑ], κοιλαίνω, διακοιλαίνω, Ἰππ. Μοχλ. 865.— ποῖω ἀμυχᾶς εἰς τι, σπαράττω, τὰ πρόσωπα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 10361. **καταγλωσσάλλεω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ γλωσσάλλεω, Εὐμάθ. σ. 282. **καταγλωττίζω**: Παθ. πρkm. **κατεγλωττίσμαι**:— ἀκολάστως φιλῶ συνάπτων χεῖλη πρὸς χεῖλη καὶ γλῶσσαν πρὸς γλῶσσαν, Κωμικ., παρὰ Πολυδ. Β', 109:— ἐντεῦθεν, μέλος κατεγλωττισμέ-

νον, ἄσμα ἀκολάστον, αἰσχρόν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 131, ἴδε τὸ ἐπόμε. (ἔτεροι ἐρμηνεύουσι: ἄσμα συντεθειμένον διὰ λέξεων σπανίων καὶ ἐξεζητημένων, ὡς τὸ λέξις κατεγλωττισμένη ἐν Φίλοστρ. 21, Εὐνάπ. σ. 99, κλ. πρὸλ. **κατάγλωττος** II). **II.** μεταχειρίζομαι τὴν γλῶσσαν (ἢ ὁμιλίᾳ) ἐναντίον ἑτέρου, ψευδῆ κ. τινός Ἀριστοφ. Ἀχ. 380. **III.** καταγλωττίζω τινά, καταβάλλω αὐτὸν διὰ τῆς γλώσσης, ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὴν πόλιν πεποιήκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτω κατεγλωττισμένην σιωπᾷ, «πλήρη γενομένη τῶν σῶν λόγων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 352. **καταγλωττίσμαι**, τὸ, αἰσχρόν, ἀκολάστον φιλημα, ἢ δ' αὐ (ἄσουςα) μύρον, κρόκου, κατεγλωττισμάτων, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. λέγει: «καταγλωττίσμαι ἐστίν ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναίκος ἐμβάλλῃ στόματι», Ἀριστοφ. Νεφ. 51' ἴδε τὸ προηγ.

**II.** φράσις στανία καὶ ἐξεζητημένη, Ἀττικῶν κατεγλωττισμάτων πανδασία ἐν Συνδ. 53C. **καταγλωττίσμος**, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολυδ. Β', 109. **κατάγλωττος**, ὄν, πολυλόγος, «πολυλογᾶς», «γλωσσᾶς», Γ' ἐλλ. 1. 25, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 20' πρὸλ. **κάτοξος**. **II.** ποιήματα κ., ποιήματα ἐν γλώσσῃ ἐξεζητημένη καὶ οὐχὶ συνήθει, οἷα τὰ τοῦ Εὐφορίωνος, ἴδε Meineke εἰς Εὐφωρ. σ. 47, Ἀνθ. Π. 11. 218' τὸ κατάγλωττον τῆς λέξεως Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 53' οὕτως ἐν Λουκ. Λεβ. 25 ὁ Meineke διορθῶ, οὐδὲ... ἐπαινοῦμεν τοὺς κατάγλωττα (ἀντὶ κατὰ γλῶτταν) γράφοντας ποιήματα πρὸλ. **καταγλωττίζω** I, γλῶσσα II. 2. **κατάγμα** (A), τὸ, (κατάγω) ἐξεσμένον ἔριον ἐτοιμον πρὸς νῆσιν, «λαναριζόμενον», μικρὰ τούλη, Πλάτ. Πολιτικ. 282E' μέρος καλίου, Σορ. Τρ. 695, Ἀριστοφ. Λυσ. 583, Φιλύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 4. **κατάγμα** (B), τὸ, ἰων. **κάτηγμα** (κατάγνυμι), σπάσιμον, Ἰππ. Ἀρ. 1253, ἴδε Foës Oecon.

**καταγνάμπω**, κατακλῆπτω, Ἀνθ. Π. 4. 3, 51. **καταγνάφω**, καταδρῦπτο, σπαράττω, «καταεσχίζω», ἴδε **καταγράφω** ἐν ἀρχ. **κατ-αγνύμι**: ἀπαρέμφ. **καταγνύναι** [ὑ], Θουκ. 4. 11, Πλάτ., κλ. ἢ **καταγνύω**, κροκοδείλων... φά καταγνύει (δηλ. ὁ ἰχθυόμων) Εὐθύδωρος ἐν «Σπριγγοκρίωνι» 1. 14, Ξεν. Οἰκ. 6, 5:— μέλλ. **κατάξω** Εὐπόλις ἐν Ἀδῆλ. 30:— ἀόρ. **κατέαξα** Ὀμ., Ἀττ., ἰων. **κατέῃξα** Ἰππ. 1149E, μετοχ. **κατέαξας** (τὰ Ἀντίγρ. **κατέαξας**) Λυσ. 100. 6' ἐν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 664, 691 ἢ ἀρχαία Ἐπίκ. εὐκτ. **καυάξαις** κεῖται ἀντὶ τοῦ **κατ-αξάξαις** ἢ **κατ-αξάξαις**, πρὸλ. **εὐαδόν** ἐν λ. ἀνδάνω:— Παθ., **καταγνύναι** Ἰππ. 778E, 830C, Ἀριστοφ. Εἰρ. 703:— ἀόρ. **β' κατέαγην** [α], ὑποτακτ. **κατ-αγῶ** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502, εὐκτ. **καταγέγειν** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 944, καὶ ὁ Elmsl. διορθῶ: **κατ-αγῆ** φερόμενος: ἀόρ. **α' κατέαχον** Ἐβδ. (Ἰερὲμ. ΔΔ', 25), **καταχθεῖς** Δίων Χρυσ. 11, 339:— πρkm. **κατέαγα**, ἰων. **κατέγηγα** (ἐπὶ παῖτι. σημασί.), μετοχ. **συνηρ. κατηγῶς** Φοίνις παρ. Ἀθην. 495D: **παθ. πρkm. κατέαγμα** Λουκ. Τίμ. 10.— Οἱ τύποι **κατέαξα**, **κατέαγην** ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἀντιγραφεῖς νὰ φυλάξωσι τὸ ε καὶ εἰς τοὺς ἀναυξήτους τύπους, οἷον **κατέαξω** Πλάτ. Φαίδων 86A, **κατέαξαντες** Λυσίας 100. 6, **καταγεῖς** αὐτοῖ: 99. 43' ἀντὶ τῶν ὀρθῶν τύπων **κατέαξω**, **κατέαξας**, **καταγεῖς**, ἅπερ ἦδη ἀπανταχοῦ διορθώθησαν, πλην παρὰ μεταγενεστοῖς, οἷον μέλλ. **κατέαξει** Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 20, **κατεγῶσιν** Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιδ', 31' ἴδε Κόθων V. LL. 43.— πρkm. Ἰππ. 817C εὐρηγὰ ὑποτακτ. **καταγῆ**, ἐνθ' ὀλίγον ἀνωτέρω ὑπάρχει: **καταγῆ**. Καταβράνυ εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, «κατακομματίζω», κατὰ θ' ἄρματα ἄξω Ἰλ. Θ. 403, πρὸλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 691' τὸ (δηλ. ἔγχος) γὰρ καταθάμεν Ἰλ. N. 257' νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων Ὀδ. I. 283, πρὸλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 664' εἰ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατάξαντες τὰς κεφαλὰς Λυσ. 100. 6' κατέαξει τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Ὀξ. 1166 (οὕτω τὸ Παθ. Ἀντίγραφον διάφ. γραφ. τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ Εὐθύδωρος ἐν Ἀδῆλ. 30 ἔχει: οὐ γὰρ κατέαξει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα, ἴδε κατωτ. II) γυνὴ ποτε κατέαξ' ἐχλινον Ἀριστοφ. Σρ. 1436' οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατέαξαι Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 4' τὰς ἀμυγδάλας (-λᾶς κατ' Ἀριστοφ., -λᾶς δὲ κατὰ Φιλῶν., Ἀθην. 53A) κάταξον τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λίθω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 488. **2)** θράνυ, συντρίβω, ἐκασθενῶ, ἐκνευρίζω, πατρίδα θ', ἢν αὖθειν χρεῶν καὶ μὴ κατέαξαι Εὐρ. Ἰκέτ. 508' μὴ κ. μὴδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79A' τὰς ψυχὰς καταγνύουσι Ξεν. Οἰκ. 6. 5' ἀπολύτ. κατὰ μέτρον πρkm. **καταεγῶς**, ὡς τὸ Λατ. fractus, effeminatus, καταβεβλημένος, ἐκτεβλημένος, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγόντων ἀνδρῶν Διον. Ἀλ. π. Συνοβ. 18, Πλούτ.

**II.** ἐν τῷ Παθ. τύπῳ μετὰ πρkm. ἐνεργ., θράνυμαι, συντρίβομαι, δόρατα καταγνότα Ἡρόδ. 7. 224' τέτα Ἰππ. π. Ἀγμ. 758' κληῖς ὁ αὐτ. π. Ἀρρ. 790' περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυνται τὸ τεῦχος Σορ. Ἀποσπ. 147' κατεαγεν ἢ χύτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 403' ἴδιως κατεαγέναι ἢ καταγνῆναι τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Πλ. 545, Ἀνδοκ. 9. 6, Λυσ. 97. 35, 99. 43, κτλ.— τὸ κρανίον Εὐρ. Κύκλ. 684' τὸ σκάφιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502' οὕτω, κατεαγέναι ἢ κατάγνυσθαι τὰ ὦτα, ἐπὶ



φυγμάτων (πρβλ. ὠτοκαταξίς), Πλάτ. Γοργ. 515E, Πρωτ. 342B· τὴν κλεῖν κατεαγώς Δημ. 247. 11.— ἄλλ' ὡσπύτος μετὰ γεν., τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών Ἀριστοφ. Ἀχ. 1180· κατεαγὴ τῆς κεφαλῆς ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 1428· τῆς κεφαλῆς κατεαγένοι δειν Πλάτ. Γοργ. 469D· κατέαγα τοῦ κρανίου Λουκ. Τιμ. 48.— ἐν τῇ συντάξει ὁ Ἡρωδιαν. θεωρεῖ τὴν γενικὴν ὡς διαιρητικὴν (οὐ πάντων τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς) σ. 448 Piers· πρβλ. συντριβὼ II 2.

καταγνυπόμαι, ἐν τῷ Παθ. πρkm. κατεγνυπόσθαι· ὅτε μὲν ἄδρως διατιπάζει καὶ τρυφᾷ, ὅτε δὲ κατηφῇ εἶναι· Ἡσύχ., Ἑτυμολ. M. 236. 40· Ἐπιρρ. κατεγνυπωμένως, νωθρῶς, ἀνάνδρως, Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 361 (Φώτιος)· πρβλ. καταγρυπῶ καὶ ἴδε γνυπετός.

καταγνυπωμένω, πράττω τι δλως διόλου ἀσκέπως καὶ ἄνευ κρίσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 69. 57.

κατάγνωσις, εὖως, ἡ, τὸ καταρρνεῖν τινα ἕνεκά τινος, αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρανομαζομένους, = διὰ τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν παρὰ σκ., Θουκ. 3. 16· μομφή, κατηγορία, κατάκρισις, Πολύδ. 6. 6, 8. II. κρίσις γινόμενη κατὰ τινος, καταδίκη, Θουκ. 3. 82, Δημ. 571. 15· τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου, τὴν εἰς θάνατον καταδίκην, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1.

καταγνυστέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ καταγινώσκειν, καταδικάζειν, τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς καταγνυστέον Λουκ. π. Ὀρχ. 80. καταγνυστικός, ἡ, ὄν, = κατὰγνυστος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 164A, ἀντίθετ. τῷ Γνωστικοί, παυσάσθωσαν οἱ Γνωστικοί, καταγνυστικοί δὲ ὄντες τὸν τρόπον ὁ αὐτ. τ. 2, σ. 66C.— Ἐπιρρ. καταγνυστικῶς, Εὐσταθ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 227. 57, ἐκδ. Taf.

κατάγνυστος, ὄν (ἡ -στος, ὄν), ἄξιος κατακρίσεως, ἐπονείδιστος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 81G.

καταγογγύζω, γογγύζω ἐναντίον τινός, καταγογγύζουσι τοῦ Δημητρίου Ἑβδ. (Α' Μακκ. ΙΑ' 39).— Παθ., κατεγογγύσθῃ ὡς οἱ κλέπτοντες καὶ νοσφιζόμενοι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 748C, πλ.

καταγορτεύω, καταμαγεύω, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων, τινὰ Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40, Ἀν. 5. 7, 9, Πλούτ. 2. 986E, κτλ.: κρέως καρυκεία καταγορτευθέντος, μεταβληθέντος, τροποποιηθέντος διὰ τῆς καρυκευτικῆς τέχνης, Αἰλ. π. Ζ. 4. 40.

καταγορτέω, ὄν, κατὰγορτος, πλοῖον Πολύδ. 9. 43, 6· ἄμαξα Διόδ. 5. 35· στρατοῦ λαφύρων καταγόμου Ἀππ. Συρ. 21· πρβλ. κάτοφος.

καταγορφέω, καρφῶν στερεῶς, κατακαρφῶν, Ἀνέκδ. Boisson. 5. 384.

κατ-ἀγοράζω: μέλλ. -άσω, ἀγοράζω τι διὰ μᾶς, χονδρικῶς, σορτία Δημ. 908, ἐν τέλ.· ἀπλως, ἀγοράζω τι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, παππία, βούλει δρᾶν ἐν τῇ ἀγορᾷ καταγοράσαι μοι Ἐπιφάν. ἐν Φιλύρα 2 (ἐνθα ὁ Meineke προτείνει κᾶτ' ἀγοράσαι).

καταγόραξις, εὖως, ἡ, = καταγορασμός, Ἐπιρρ. Θουρίας L. et F. 303a.

κατ-ἀγορασμός, ὁ, = ἀγορασμός, ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμὸν Διόδ. 16. 13.

καταγόρευσις, ἡ, ἐκθεσις, Πλούτ. 2. 428F· καταμήνυσις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 3, 2.

καταγορευτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἀποφανόμενος ὠρισμένως περὶ τινος πράγματος, ὀριστικός, Διογ. Α. 7. 70· περὶ τῶν καταγορευτικῶν, σύγγραμμά τι τοῦ Χρυσίππου, αὐτόθι 190.

κατ-ἀγορεύω (οὐ ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι κατεῖπον, ὥστε πιθ. διορθωτέον καταγορευῇ ἀντὶ τοῦ -εῦση ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 107): — ἀναγγέλλω, τί τινα Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Θουκ. 4. 68, 6. 64· τι πρὸς τινα Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5. II. = κατηγορεύω, τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 15, Αἰλ. π. Ζ. 7. 15.

καταγραπτέον, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ καταγράφω, πρέπει εἰς τὴν καταγράφῃ ἢ περιγράφῃ, Φίλων Βελοπ. σ. 52· ἐν πίνακι ἐπιπέδῳ κατ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

κατάγραπτος, ὄν, πλήρης, ποικίλος, Φωτ. Λεξ., Σουίδ.· ὁ ἔχων χαράγματα, γραμμάς, ὅς κατάγραπτος, ἔχουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστός· Εὐστ. 852, 11· ἀμύγδαλα κατάγραπτα Γεωπον. 10. 60, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, κτλ.

καταγραφεύω, εὖως, ὁ, ὁ καταγράφων, ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφεύς Εὐδοκ. σ. 126 (σ. 218 ἐν τέλει, ἐκδ. Flach).

καταγράφῃ, ἡ, τὸ σχεδιάζειν τι κατὰ τοὺς μαθηματικούς κανόνες, τὴν τῆς σφαίρας εὐρεσιν καὶ καταγραφὴν Διόδ. 3. 60· σχηματισμός πινάκων, Πτολεμ. ἐν Πλάτ. Συμπ. 193A ὁ Rhink. διώρθωσε κατὰ γραφῇ. 2) ὁρισμός τῶν ὀρίων, Λατίνοισ τε γὰρ ἡλείου τῇ καταγραφῇ τῆς χώρας συμπεριλαμβάνειν Διον. Ἀλ. 8. 69.

II. = ἀπογραφῇ, καταγραφάεις τῶν ὀνομάτων Πλούτ. 2. 492B· αἱ καταγραφαί, ἀπογραφαί ἢ κατάλογος στρατιωτῶν, Πολύδ. 2. 24, 10, κτλ. III. καταγραφῇ περιουσίας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ, Λατ. mancipatio, D'Orville εἰς Χαρίτων Αφροδισία 1. 14.

κατάγράφος, ὄν, = κατάγραπτος, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F, Λουκ. Ἀλέξ. 12. II. ἐξωγραφημένος ἐν κατατομῇ, κατὰ κρῆταρον, Ἰππαρχος εἰς Ἀρατ. Φαιν. 1. 6, σ. 180· οὕτω, κατάγραφος, τὰ, Λατ. obliquae imagines, Πλιν. 35. 34.

καταγράφω [ᾶ]: μέλλ. ψω, νύττω, κολάπτω, καταξύνω, ποῶ, ἀμυγᾶς, χαράττω, ὡς τὸ καταμύσσω, Ἡρόδ. 3. 108 (ἐνθα εἰς ἐκ τῶν κωδίκων ἔχει καταγνῶσω), Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 10. 3· ἱπτάμενος δὲ οὐποτε δένδρεα κείνα κατέγραφεν (δηλ. ἐκλήττειν) ἴδς ἀλήτης Νόνν. Δ. 21. 327· κατέγραφεν ἡέρα ταρσῶ, ἐλαφρῶς διεσχίζεν, αὐτόθι 4. 407, πρβλ. Τρυφιδ. 669. 2) ἐγκαράττω, γράφω, νόμους εἰς ἄσοντας Πλούτ. Σόλ. 25, πρβλ. Πολύδ. 5. 9, 4· ὄρκια ὁ αὐτ. 29. 2, 6· (ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι ἀναγράφω)· — ἰχνογράφω, σχεδιογράφω, Πaus. 1. 28, 2· περιγράφω, Διον. Π. 707.

3) πληρῶς τι διὰ γραμμῶν, στήλην... Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην Λουκ. π. Ἀλφ. Ἰστ. α', 7· ζωγράφω, εὐανθεῖσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραφον ὁ αὐτ. ἐν Ἑρωστ. II. καταγράφω, ὡς καὶ γυν. Ὁρήσσαις ἐν σάνισιν τὰς Ὀρφέα κατέγραφεν γῆρας Εὐρ. Ἀλκ. 969. 2) ἀναγράφω, μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον Πλάτ. Νόμ. 741C· χορηγούς κ. τινὰς Ἀριστ. Οἰκ. 2. 32· ἀνδρας οὓς ἔδει θνήσκειν Πλούτ. Κικ. 46· — ἰδίως ἐγγράφω ὡς στρατιωτῶν, Πολύδ. 1. 49, 2, κτλ.: οὕτως ἐπὶ ὄρκου καὶ ὁμῶν, καταγραφῆναι, νὰ ἐγγραφῶσι, σημειωθῶσιν, ὁ αὐτ. 29. 2, 6· Σαπφῶ ἐν Μούσαις δεκάτῃ καταγράφεται Ἀνθ. Π. 9. 571. — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐγγράψω, ἐαυτὸν ἐπὶ φυλῆς Συλλ. Ἐπιρρ. (προσθήκαι) 2139b. 43.

3) διὰ ἐγγράφου διαταγῆς συγκαλῶ, κοινοδοῦναι Πολύδ. 28. 16, 1· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διαγράφω ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὀρίων, θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον καταγράφω μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως Λουκ. Ἑρωστ. 19. 4) παραχωρῶ ἐγγράφως, Λατ. m. p. p. re, Πλούτ. 2. 482C· — καθόλου, προμηθεύωμαι, καταγράφων ἐαυτῷ λύτρα πλείστα ὑπὲρ τῆς κόρης ἡ χρυσὸν πᾶμπλου Αἰλ. παρὰ Σουίδ. μετ' ἀπαρ., ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἐλπίζω, δεῖσθαι ἐξεν. ἐαυτῷ καὶ τοῖς παισὶ κατέγραφε ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 7. 11.

καταγραφεύω, Αἰολ. ἀντὶ καθαιρέω, Συλλ. Ἐπιρρ. 2166. 10· πρβλ. ἀγρεθέντες, = αἰρεθέντες, αὐτόθι 28. κατ-αγρέω, καθαιρῶ, καταλαμβάνω, Σαπφῶ 40, Ἡσυχ. ἐν Λεξ.· κατὰγρεντον (= καθαιρούντων, καθαιρείτωσαν), προστάκτ., Ἐπιρρ. Λέσβου τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, CIG. 2166.

καταγρυπῶ, κἀμνω τι δλως γρυπὸν, καμπυλῶ τὴν ῥίνα, αὐστηρόν καὶ καταγρυπωμένον, μυκτηριστικόν, Πλούτ. 2. 753C, ὡς τὸ τοῦ Ὀρατίου nasus aduncus· ὁ Schneid. ὁμῶς ἀγινώσκει· καταγνυπωμένον, πρβλ. καταγνυπόμαι.

καταγυιδῶ, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, Ἰππ. π. Αἰατ. Ὀκ. 393.

καταγυμνάζω: μέλλ. -άσω, γυμνάζω, ἐξασκῶ πολύ, τὰ σώματα Λουκ. Ἀνάχ. 24· πολλὰ κ. τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Μίδ. Συνόντ. 42· μετ' ἀπαρ., ἦν πολλὰς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάζωσιν ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 27.

II. Μέσ., σπατάλω εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, εἰς ἀγῶνας, κατεγυμνάσθαι· ἐπὶ γυμνασίᾳ ἀνάλωσεν· Ἡσυχ.

καταγυμνῶ, ἐντελῶς γυμνῶν, μέλλων καταγυμνωθεῖσαν ὄραν Ἀριστ. Αἰν. 1. 7.

καταγυμναίος, ὄν, = κατὰγυμος, Ἰσ. Πορρ. ἐν Ἀλλαιῶν Εξκ. σ. 310, Γλωσσ.

καταγυνῆς, ὁ, = φιλογυνῆς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

κατὰγυνος, ὄν, παραδεδομένος δλως διόλου εἰς τὰς γυναῖκας, γυναικῆς, καταγύνους Ἀριστ. π. Θουμ. 88.

κατὰγχοῦσα, ἡ, = ἀγχοῦσα, Διοσκ. 4. 23.

κατ-άγχω, ἀγχω, πνίγω, στραγγαλίζω, Βασίλ.—Καθ' Ἡσυχ.: κατὰγχει πνίγει, κωλύει, κατέχει· ἀνακρούει· II. μεταφ., ἐκθιάζω, τινὰ Πλούτ. 2. 526B.

κατ-άγω: μέλλ. -ξω, Ἐπικ. ἀπαρ. -αξέμεν (ἐν σημασ. ἀορ.)· Πλ. Ζ. 53· ἀορ. κατῆγάγον· πρkm. κατὰγχοα· Ψήφισμα παρὰ Δημ. 249. 18.

Ἄγω τι πρὸς τὰ κάτω, Λατ. deducere, ἰδίως ἄγω εἰς τὸν κάτω κόσμον (κατέρχομαι, κατεῖμι, ἐγὼ κατέρχομαι), ψυχὰς μνηστῆρων κατὰγων Ὀδ. Ω. 100· εἰς Ἀἴατος Α. 164· πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 51, Πaus. 3. 6, 2· — καθόλου, φέρω εἰς τινα τόπον, Ὀδ. Υ. 163· ἐκ τῶν ὁρῶν ἐκ τοῦ ἀστὺ Πλάτ. Κριτίας 118D, κτλ.: — κἀμνω νὰ καταβῇ κάτω διὰ μαγείας, ὡς τὸ Λατ. deducere, elicere, κατὰγειν τὸν Δία Πλούτ. Νουμ. 15· ἀετὸν αὐτόθι 8.

2) ἄγω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἰπποκ. 2· ἐξελάσας... ὁδῶκεν ἐταίροισιν κατὰγειν κολᾶς ἐπὶ νῆας Δ. Ε. 26, πρβλ. Ζ. 53, Φ. 32· ἐπὶ θάλατταν τὸ στρατεύμα Ξεν. Ἀγῆσ. 1, 18.

3) ἄγω ἐκ τοῦ πλάτους εἰς τὴν ἐκτὴν, τὸν Κρήτιν ὁδὸν κατῆγαγεν ἱς ἀνέμοιο Ὀδ. Τ. 186· κατὰγειν ναῦν, ἄγειν πλοῖον εἰς λιμένα, Λατ. subducere navem in portum, Ἡρόδ. 8. 4· (ὡσαύτως, κ. σκάφος εἰς τὴν θάλασσαν Ἀθην. 207A)· ἰδίως πρὸς φορολογίαν ἢ ληστείαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 33, Ἀν. 5. 1, 11, Δημ. 63. 19, 217. 10, 249. 18, 480. 16· κ. ναῦς ἐς τοὺς ἐαυτῶν συμμάχους Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 28· ὡσαύτως, κ. τοὺς ἐμπόρους Πολύδ.



5. 95, 4, Διδ. 20. 81· κατάγω σαγήνην, σύρω τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηράν, Πλουτ. Σόλων 4 κλυδὼνα κ. πολύν, δηλ. ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 36· ὦρα πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσα ὁ αὐτ. ἐν Θερμ. 14.—Παθ., κατέρχομαι, φθάνω εἰς τὴν ξηράν, ἀντιθ. τῷ ἀναγέσθαι· ἐπὶ ναυτῶν ὡς καὶ ἐπὶ πλοίων, οἱ δ' ἴδους κατάγοντο Ὁδ. Γ. 10, πρβλ. 178· ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεθα Κ. 140, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 43· οὕτω βραδύτερον, Σίγειον οὐρῶ· πλάτῃ κατηγόμην Σοφ. Φιλ. 356· κατάγεσθαι ἐς τὸν Μαραθῶνα Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. 8. 4· εἰς τὸν λιμένα Ἐν. Ἑλλ. 6, 2, 36· ἐξ Ἑρετρίας ἐς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C.

6) κατάγεσθαι παρά τινι, κατακλίνει εἰς τὴν οἰκίαν τινός, Λατ. *deversari* apud aliquem, Ἐυπολ. ἐν Ἀδῆλ. 62· ὡς τινὰ Δημ. 1242. 14· ὥσαυτως, εἰς οἰκίαν τινός ὁ αὐτ. 1190. 25· εἰς πανδοκεῖον Πλουτ. 2. 773E.—πρβλ. κατακτῆς.

7) κ. κλῶω, Λατ. *deducere filium*, Φερεικ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 7· Πλάτ. Σοφιστ. 226B· μεταφ., κ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80E· πρβλ. **κάταγμα** (Α); **κατάκτριά**.

8) ἀγω εἰς τινα κατάστασιν, ἐκ κινδύνου φανερόν κ. τὴν πόλιν Θουκ. 4. 68· ὁ οἶνος εἰς ὕπνον κ. Ἀδ. Ποικ. Ἰστ. 13. 6.

9) κ. θρίαμβον, Λατ. *deducere triumphum*, Πολύδ. 11. 33, 7· ἐκ τινος, ἀπὸ τινος Πλουτ. ἐν Φαβ. 24, κτλ.—συνοδεύω, ὡς τὸ πομπεύω, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμίλ. 38, κτλ.

10) κ. γένος, ὑπολογίζειν τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ τινος ὁ αὐτ. 2. 843E.—Παθ., τὰ στέμματα κατάγεται εἰς τινα; ὑπολογίζονται, φθάνουσι μέχρι· ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 1.

11) 8) κατάγω βόαν, καταβιάζω τὴν φωνήν, Εὐρ. Ὀρ. 150 (ἀντίθετον τῷ κτύπον ἄγω, 176):—μεταφ., καταβιάζω, ὑποβιάζω, χαμηλώνω, πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν αὐτοῦ ὄρον, Δίων Χρυσ. 1. 264.

12) ἑπαναφέρειν, Λατ. *reducere*, κατὰ δὲ φρόνιν ἡγάγε πολλήν, ἔφερον ἑπανερχόμενος πολλὰς εἰδήσεις [ἐκ τῆς Τροίας], Ὁδ. Δ. 258· ἰδίως ἑπανάγω εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 1. 60, κτλ. κ. οἰκᾶς Ἐν. Ἀν. 1. 2, 2· καθόλου, ἀποκαθιστῶ, τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις Ἡρόδ. 5. 92, 1· εἰρήνην· εἰς τὰς πατρίδας Πολύδ. 5. 105, 2.—Παθ., ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐξ Ἑρετρίας εἰς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C· ἐπὶ τὸ στρατοπέδον Ἐν. Ἀν. 3. 4, 36.

13) ἔλκω, «τεντώω» καταπέλτην, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀρχ. Μαθημ. **καταγωγεύς**, ἕως, ὁ, κατάγων, καταβιάζων, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 349, ἐκδ. Mil.

**καταγωγὴ**, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηράν προσέγγις, προσόμοις, ἵνα μὴ ἀπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων καὶ τῶν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς καταγωγαῖς Θουκ. 6. 42.—Κατὰ Πολύδ. Α', 99· «χωρία ἐπιβαλκτικῆς, οἱ ἐστὶ προσχεῖν... λιμὴν ἢ καταγωγὴν».

14) 6) καθόλου, τόπος· εἰς δὲ καταλύουσιν οἱ ὀδοποροῦντες, καταλύμα, πανδοχεῖον, σταθμός, Λατ. *statio*, ὡς τὸ **καταγώγιον**, Ἡρόδ. 1. 181, 5. 52, 6. 35, Πλάτ. Φαίδρ. 230B, κτλ.

15) 2) τὸ καταβιάζειν τι ἐκ μέρους ὑψηλοῦ, εἰς καταγωγὴν ὕδατων ἐξανάλκκων Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4· μεταφ., κ. τοῦ γένους, γενεαλογία, Πλουτ. 2. 843E.

16) 11) τὸ ἑπαναφέρειν τινὰ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀνάκλησις, Πολύδ. 32. 23, 8, Διδ. 5. 4.

17) 2) τὸ ἔλκεν ἢ ἐντείνειν καταπέλτην, τὸ «τέντωμα» αὐτοῦ, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 125.

18) 3) πᾶν ὅτι ἐκτείνεται ἀπὸ σημείου τινός ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐστὶ δὲ ῥίς ἢ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χεῖλους καταγωγὴ Θωμάς Μάγιστ. σ. 784.

**καταγωγιάζω**, κατάγω, μετάγω που, Κ. Πορφυρ. Ἑκθ. Βασ. τὰς σ. 667. 659, ἐκδ. Β.

**καταγώγιον**, τὸ, τόπος εἰς δὲ δύναται ὁ ὀδοπορῶν νὰ καταλύσῃ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, Θουκ. 3. 68, Πλάτ. Φαίδρ. 259A, Ἐν. Πόρο. 3. 12· Μουσῶν κ. Πλουτ. Λούκουλλ. 42.—τὸν τύπον καταγωγέων ἀποκατέστησεν ὁ Πόρος ἐν Ἀντιφάνους Ἀφροδισίῳ 2. 5, Μάχωνι παρ' Ἀθην. 337D.

19) 11) τὰ καταγώγια, ἐορτὴ τις ἐν Ἑβραϊκῇ τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ περιστρεφῶς ἐκ τοῦ πελάγους, ἀντίθετον τῷ ἀναγώγια, Ἀθην. 394F, πρβλ. Λοδεκ. Ἀγλῶδ. 177.

**καταγώγις**, ἰδος, ἡ, σχοινίον δι' οὗ ἐντείνεται ὁ καταπέλτης, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 75, 76, 127.

20) 11) γυναικεία τις ἐσθῆς, Πολύδ. Ζ', 49.—Καθ' Ἡσύχ· «καταγώγις ἱμάτιον ποῖον παράρηχυ γυναικεῖον· καὶ σκευὸς πεντηρικόν· καὶ κράσπεδον· καὶ παρὰλυμα».

**καταγώγιος**, ὅν, ὁ κατάγων, καταβιάζων, ἐπὶ γοήτων οἵτινες ἐλθόντες νὰ καταβιάσῃ τὴν σελήνην, *deducere lunam*, Ἀνθ. Βατ. 2, σ. 600.

21) 2) μεταφ., ὁ καταβιάζων, ὑποβιάζων, Ἰάμβλ. Μυστ. 2. 6, κτλ.

22) 11) παρέχων καταφύγιον, ἐπὶ λιμένος ἢ ὄρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 494.

**καταγωνίζομαι**, μέλλ. -ἴσομαι, Ἀττ. -ζοῦμαι, ἀποθ.:—ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, τίνα Πολύδ. 2. 42, 3, κτλ. τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 13. 5, 5.

23) 2) ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, ὁ αὐτ. 2. 45, 4· κ. Ὀδυσσεά περὶ στεφάνου Δουκ. π. Ἀλγῆθ. Ἰστ. 2. 22.—Παθ., καταγωνισθεὶς ὑπὸ τινός ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 19.

**καταγωνίσεις**, ἕως, ἡ, νίκη, Γλωσσ.· οὕτως ἀγνωστέον παρ' Ἡσύχ· ἀντὶ **καταγώσις**·—ὥσαυτως **καταγωνισμός**, ὁ, Πολύδ. Θ', 142.

**καταγωνιστής**, οὗ, ὁ, νικητής, Ἰάμβλ. ἐν Βίφ Πυθαγ. 63.

**καταγωνιστικός**, ἡ, ὅν, ὁ ἀνήκων εἰς καταγωνισμόν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 706, ἐκδ. Stalb.

**καταθαίνουμαι**, μέλλ. -θαίσομαι, ἀποθ.:—καταθιβρώσκω, κατατρώγω, καταναλίσκω, μετ' αἰτ., Φρύν. Τραγ. παρὰ Πaus. 10. 31, 2, Θεόκρ. 4. 34, Αἰδ. π. Ζ. 12. 6.

**καταθαίω**, κατακαίω, κατατρώγω, **κατεδάη** (παθ. ἄορ), Ἡσύχ. ἐν λ. ἴδε **καταδατέομαι**.

**καταδάκνω**, μέλλ. -δάξομαι, καταδαγκᾶν, καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον, Βατραχομομαχ. 45.—Παθ., καταξέομαι, κατὰ χροᾶ πάντ' ὀνύχεσι δακνόμενος Θεόκρ. 7. 110.

**καταδακρυχέων**, οὐσα, ἐφαλμένος τρώος γραφῆς τοῦ κατὰ δάκρυ χέων.

**καταδακρύω**, θρηνώ, κλαίω, τὴν τύχην Ἐν. Κύρ. 5. 4, 31· τινος, διὰ τινά, Σουῖδ· ἄπολ., κλαίω πικρῶς, Εὐρ. Ἑλ. 673, Πλουτ. Καῖς. 41, κτλ.

24) 11) μεταφ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ δακρύσῃ, κινῶ εἰς δάκρυα, Ἀπκ. Καρχηδ. 70, Ἑμψλ. 4. 94.

**καταδακτυλίζω**, «καταδακτυλίζειν»· τῷ ἀσελῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἑδρας ἄπτεσθαι, τοῦτο καὶ σχηματίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν Ἀ. Β. 48. 23· **καταδακτυλικός**, ἡ, ὅν, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ καταδακτυλίζειν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1381· πρβλ. **σκιμαλίζω**.

**καταδαμάζω**, μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν, θαμάζω ἐντελῶς, καταβάλλω, Θουκ. 7. 81, κατὰ μέσ. ἄορ. **καταδαμάσασθαι**, παθ. ἄορ. ἐν Δίωνι Κ. 50. 10.

**καταδάμναμαι**, = τῷ προηγ., Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 137.

**καταδάνειος** [ᾶ], ὄν, «ὑποθηκευμένος», «καταφορτωμένος ἀπὸ δάνειου», «βουτημένος εἰς χρέν», οὐσία Διόδ. 17. 109.

**καταδάπανός**, σπατάλῳ, ἀσωτεύῳ, τὴν οὐσίαν Ἀριστ. Πολιτ. 5. 12, 18· καὶ τὸ τῶν σπρωμάτων δὲ βόρας εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε, δηλ. ἀντὶ νὰ φέρητε μετ' ἐαυτῶν πολλὰ σπρώματα, νὰ φέρητε πολλὰς τροφάς, Ἐν. Κύρ. 6. 2, 30.—Παθ., [τὰ χρήματα] κατεδαπανήτο σφι Ἡρόδ. 5. 34.—Μέσ., εἶμαι ἄσματος, Πύρρων παρ' Ἀθην. 419E.

25) 11) **καταδαπάνητος**, ὅν, ὁ ἀσώτου, ἐκ τοῦ Μ. Ἑτυμολ. **καταδαπάνη**, ἡ, μεγάλη δαπάνη, σπατάλη, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προδλ. 2. 75.

**καταδαπάνητος**, ἡ, ὅν, ὁ ἀσώτου, ἐκ τοῦ Μ. Ἑτυμολ.

**καταδάπτω**, μέλλ. -δάψω, κατεσθίω, κατασπαράττω, μὴ με ἔα.. κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν Ἰλ. X. 339· κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατεδάψαν Ὁδ. Γ. 259· μεταφ., καταδάπτεται ἡτορ Π. 92.

**καταδαρδάπτω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἡσύχ., Ἑκκλ.

**καταδαρθάνω**, ἀορ. κατέδαρθον, καὶ κατὰ ποιητ. μεταθέσειν κατέδραθον, Ὀμ. ὥσαυτως παθ. ἄορ. 6' **κατεδάρθην**, γ' πληθ. κατέδαρθεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1227,—χρόνος δὲ μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον οἱ μεταγενέστεροι (διότι ἐν Ὁδ. Ε. 471 ὁ Βεκκῆρος γράφει **καταδαρθῶ** (ἐνεργ.) ἀντὶ -δραθῶ (Παθ.), καὶ ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 300 ὁ Πόρος δὲ δώρῳσε **καταδαρθόντα** ἀντὶ -θέντα).

26) 11) **καταδαρθεῖν**, ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, «πληγιάζω» (ἴδε κατωτ.), κατὰ τὸ πλείστον εὐχρηστον ἐν τῷ ἄορ., ἐν θάμνοις κατέδραθον Ὁδ. Ζ. 285, πρβλ. Ψ. 18· τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον Θ. 296· κατέδραθῆν ἀντὶ κατεδραθῆν, Ο. 494· εἰ δὲ κεν.. **καταδάρθω** Ὁδ. Ε. 471· ἔασον **καταδαρθεῖν** τι με, «νὰ πᾶν ὀλίγον ὕπνον», νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, Ἀριστοφ. Νερ. 38· κατέδαρθεν εὐδαίμων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445A, πρβλ. Ἰππ. 1151B, Ξενοφ. Ἀγῆσ. 9, 3·—ἐν τῷ ἔνεστ., ἀποκοιμῶμαι, καταλαβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντίθετον τῷ ἀνεγείρομαι, Πλάτ. Φαίδων 71D, 72B· πρkm. καταδεσθαρηνικός, ἀποκοιμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219C.

27) 2) ἀπλῶς, διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαι που, κατέδαρθον ἐν Θηρεσίῳ ἐν δπλοῖς Θουκ. 6. 61.

**καταδατέομαι**, μέλλ. -δάσομαι, Μέσ.:—μοιράζομαι τί μετ' ἄλλων, κατασπαράττω, καταθιβρώσκω, ἀλλὰ κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται Ἰλ. X. 354.—Παθ., ὑπ' ἰχθύων καταδασθῆναι (Κόδηςτος κατεδεσθῆναι) Δουκ. Δημόνακτος βίος 35.—Καθ' Ἡσύχ· «καταδεσθῆναι καταέδρωται. καταμερίσται».

28) 11) τὰν γὰν κατεδασάμεθα, ἐκ νέου κατεμερίσμεν, Ἡρακλειτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 28· πρβλ. **προσδατέομαι**.

**καταδεδίττομαι**, ἀποθ., καταροβίζω. Κύριλλ.—Καθ' Ἡσύχ. «καταδεδίττομαι» καταροβέσθαι.

**καταδεής**, ἐς, (καταδής) ἑλλιπής ἐν τινι, στερούμενός τινος, τινος Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἀπολ., ἐπὶ προσώπων, ἐνδεής, πένης, Δημ. 141. 1· κ. τάφος, πενιχρὰ ταφή, Πλάτ. Νόμ. 719E.

29) 2) κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ Συγκρ., **καταδεέστερος**, ὑποδεέστερος, κατώτερος, Ἰσοκρ. 16B, 294B, Δημ., κτλ.· **καταδεέστερος** τινος τῷ τάχει, πρὸς τὸ φρονεῖν Ἰσοκρ. 27D, 86A.

30) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

31) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

32) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

33) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

34) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

35) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

36) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

37) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

38) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

39) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

40) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

41) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.

42) 11) **καταδεέστερον**, ἰσοκρ. 27D, 86A.



καταδεής, ἐς, (καταδεῖδω) λίαν δεῖλος, Πολυδ. Γ', 136.  
καταδεῖ, ἀπρός, ὑπάρχει ἑλλειψίς, ἴδε ἐν λ. καταδεῖ.  
καταδεῖδω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀορ. -δεῖσαι, καὶ (παρὰ τῷ  
Φιλᾷριδι ἐνθα κατω.) μέλλ. -δεῖσαι: —μεγάλως φοβούμαι, τι  
'Αριστοφ. Εἰρ. 759, 'Ανδοκ. 29. 5, Θουκ. 2. 93· περί τινος Φι-  
λων 2. 102· μὴ . . . αὐτὸν 590. II. ἐμβάλλω εἰς μέγαν φό-  
βον, παρῶ, Φιλᾷρ. 'Επ. 84.

καταδεῖνυμι καὶ -ύω: μέλλ. -δεῖξω, 'Ιων. ἀορ. κατεδεξαί:  
—ἀνακαλύπτω τι καὶ δεῖκνυμι αὐτό, τὸν Ταρτηρόν οὗτοί εἰσι  
οἱ καταδέξαντες 'Ηρόδ. 1. 163· Νεκῶ . . . πρώτου καταδέξαν-  
τος (δηλ. τὴν Διδύην περιρρυτον ἐοῦσαν) 4. 42, Πλάτ. Πολ. 407D, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω γνωστὸν ὅτι . . . , Δισχίν. 39. 26·  
ἐπομένον συνδέσμου, κατεδέει ἐναργῶς, ὡς . . . 'Αριστ. 'Αποστ. 623.— Παθ., μετὰ μετοχ., κατεδέκετο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστή,  
εἶχεν ἀποδειχθῆναι ὅτι . . . , 'Ηρόδ. 7. 215. 2) ἐπευρίσκει καὶ δι-  
δάσκει, εἰσάγει, καταδεῖνυμι, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1079· ὅστις τέχνην  
πρώτως κατεδέειξεν 'Αντιφάνης ἐν «Κναφεῖ» 1· Ιατρικὴν Πλάτ. Πολ. 407D, πρὸλ. 406C· τελετάς Δημ. 772. 26· τὸν οἶνον τοῦς  
θεοὺς θνητοῖς καταδεῖξαι Κωμ. 'Ανώνυμ. 16· ὡσαύτως μετ'  
ἀπαρ., δεῖκνυμι τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεται τι, ἐπὶ τὰ κράνεα λεί-  
φους ἐπιθέσειαν Κᾶρες εἰσι οἱ καταδέξαντες 'Ηρόδ. 1. 171·  
ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 1032 ἀμφότερα αἱ συντάξεις συνδυάζονται, τε-  
λετάς θ' ἡμῖν κατεδέειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, πρὸλ. 1062.

καταδεῖλαιάω: μέλλ. -άσω [ᾶ], δεῖκνυμι δεῖλαιαν, Ξεν. 'Αν. 7. 6, 22, Δημ. 1410. 5, 'Ηρωδ. 2. 5.

καταδεῖμαινῶ, φοβούμαι ὑπερβολικῶς, Εὐνάπ. σ. 138 (78 ἔκδ. Boiss.). 2) μεταβ., καταρῶ, ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον, καταπεριμάζω, καταπληκτικῶς τοὺς βαρδάρους καταδεῖμαινεις βλέμματι Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάβα τ. Ε' σ. 228.

καταδεῖπνέω, καταδιδόσκω ἐν τῷ δεῖπνῳ, ταῦρον Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 1. 24· πρὸλ. Πλούτ. 2. 355C.

κατάδεῖπνον, τό, = δεῖπνον, Μανέθων 4. 200.

καταδενδρόμαι, Παθ., εἶμαι σύνδενδρος, περὶ τοῦ ὄρους Λι-  
βάνου, 'Ιω. Φωκᾶ 'Εκφρασις . . . τῶν κατὰ Παλαιστίν. 'Αγ. Τόπ. 4.  
καταδενδρῶς, ον, πλήρης δένδρων, Νυμφόδ. παρ' 'Αθην. 265D, Διόδ. 17. 68, κτλ.· τὰ κ. τῶν ὀρέων Γεωπ. 2. 6, 1· πρὸλ. κά-  
τορος.

καταδέομαι, μετὰ γεν. προσ., δέομαι θερμῶς, Λατ. deprecari, Πλάτ. 'Απολ. 33E· πρὸλ. καταδέω (B).

καταδέρκομαι: ἀορ. α' κατεδέρχθην Σοφ.· ἀορ. θ' κατέ-  
δρακον 'Οππ. 'Αλ. 1. 10· ἀποθ. Ποιητ. ἀντὶ καθοράω, αὐτοὺς  
'Ἡέλιος . . . καταδέρκεται ἀκτίνεσσι 'Οδ. Α. 16· μανίας ἀνθος  
καταδερχθῆναι Σοφ. Τρ. 1000, πρὸλ. Ποιητὴν παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 661· ὡσαύτως, ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον αἰθέρος ἐκ διῆς  
καταδέρκεται ἀκτίνεσσι 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 70.

καταδερματέω, καλύπτω καλῶς διὰ δερμάτος, 'ΗΣύχ. ἐν λέξ.  
κατερρινωμένον. ('Ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν: ἀφαίρω τὸ δέσμα).

κατάδεσις, εὼς, ἡ, τὸ στερεῶς δένειν, στερεὸν δέσιμον, Πλούτ. 2. 771A. II. δέσις διὰ μαγείας, Λατ. defixio, Πλάτ. Νόμ. 933A· πρὸλ. κατάδεσμος.

καταδεσμεύω, δένω δι' ἐπιδέσμων, τραύματα 'Εδδ. (Σειράχ. Α', 7), πρὸλ. Γεωπ. 12. 21. II. δένω ἰσχυρῶς, φυλάττω τι, μὴ  
καταδεμεύσης δις ἀμαρτίαν, μὴ προσκολληθῆς εἰς τὴν ἀμαρ-  
τίαν καὶ ἐπαναλάβῃς αὐτήν, 'Εδδ. (Σειράχ. Ζ', 8).

καταδεσμέω, = τῷ προηγ., 'Επιφάν. τ. 2. σ. 265D, κτλ.

κατάδεσμος, ὁ, ὁ ἐπιδενόμενος καὶ καλύπτων τι, καλυπτήρ,  
τηνδὶ περιζώσάμενος φαν λουτρίδα κατάδεσμον ἦδης περι-  
πέτασον Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παισί» 2. II. μαγικὸς δεσμός,  
τὸ μαγγανεύειν δι' αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 364C, ἐνθα ἴδε Stallb.· κ.  
καὶ φαρμακεῖται 'Ἀρτεμίδ. 1. 77· πρὸλ. κατάδεσις II, κατάδεω (A) III.

κατάδετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ  
Κωστ. Μανασσ.

καταδεύω, καταβρέχω, πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στή-  
θεσσι γιγνώσκον οἶνον ἀποδύλων, πολλάκις με κατέβρεξας εἰς  
τὸ στήθος ἀπεμῶν τὸν οἶνον, δηλ. ὃν σοι εἶδον· νὰ πῆς (ἐπὶ μικρῷ  
παιδίῳ), 'Ιλ. I. 490 (486)· μήποτε σ' οὐρανὸν ἔλθω . . . νέρφας ἀμφι-  
καλύψῃ . . . , κατὰ θ' εἴματα δέυση 'ΗΣ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 554· κε-  
φαλήφι δ' ὑπερβεν πῖλον ἐχειν . . . ἴν' οὐατα μὴ καταδεύῃ  
(δηλ. ὁ ὑέτος), αὐτόν 544· —ἐπὶ ποταμοῦ, ποτίζω, πεδία κ. Εὐρ. Φοῖν. 827.

καταδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι, ἀποδέχομαι, τι εἰς τὴν ψυχὴν  
Πλάτ. Πολ. 401E· τινα ἐπὶ γάμον Λουκ. Τόξ. 44· πάσαις ταῖς  
πύλαις τὴν ἡδονὴν δ' αὐτ. ἐν Νυρ. 16· —ἰδίως ἐπὶ τροφῇ, τοὺς  
φακοὺς Εὐπολῆς ἐν 'Αδῆλ. 29· πόρια 'Τπ. 1221D· τροφὴν Πλάτ. Τίμ. 84B, πρὸλ. 'Αριστ. π. 'Ανακν. 11. 3. 2) δέχομαι ὅπως,

δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, ἰδίως ἐκ τῆς ἐξορίας, 'Ανδοκ. 23. 42, Λυσ. 104. 22, κτλ.· Παθ. ἀορ. καταδεχθῆναι, ἐπὶ παθ. σημα-  
σίας, Λουκ. Δις Κατηγ. 31, Δίων Κ. 78. 39· καὶ μέλλ. καταδε-  
χθήσεσθαι, αὐτόν 40. 40. 3) ἐπιδέχομαι, ἀδεύω καὶ με-  
γίστοις ἀναβολὴν μὴ καταδεχομένοις Σουῖδ. ἐν λέξ. εἰσαγγελεῖς κ.

καταδέω (A): μέλλ. -δήσω· δένω, προσδένω εἰς τι, δένω στε-  
ρεῶς, πρυμνήσια, ἱστὸν 'Π. Α. 436, 'Οδ. B. 425· ἱππους μὲν  
κατέδρσαν . . . ἱμάσιν φάτνην ἐφ' ἱππεῖν 'Π. Κ. 567· οὕτως,  
ἐπ' ἀμβροσίῳσι κάπησιν Θ. 434· ἐμὲ μὲν κατέδρσαν . . . ἐνὶ  
νῆϊ 'Οδ. E. 345· δεσμῶ ἐν ἀργαλέῳ O. 433· κ. λάρνακας  
'Ηρόδ. 3. 123.— Παθ., καταδεδεμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς 'Ηρόδ.  
2. 122· ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα Εὐρ. 'Ψων 1498, (οὕτω, μανία  
καταδεῖ τινα 'Ερμυσίαν 3. 85)· καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ τοῦ  
σώματος Πλάτ. Φιλῶν 83D.— Μέσ., δένω εἰς ἑαυτὸν, ἀγχό-  
νιον βρόχον κατεδήσατο Εὐρ. 'Ελ. 686· μεταφ., ἀριθμῶ κατα-  
δήσασθαι Διον. 'Αλ. Τέχν. Ρητ. 11. 3· κ. τινὰ ὀρκίοις Παρθέν.  
12. 2) βάλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, καθείρω, 'Ηρόδ. 3. 143,  
Θουκ. 8. 15, Πλάτ. Τίμ. 70E, κτλ.· κ. τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δηλ.  
δέσειν) 'Ηρόδ. 5. 72. 3) καταδικάζω τινὰ ἐπὶ τινι ἐγκλήματι,  
μετ' ἀπαρ., κ. τινα φῶρα εἶναι Valck εἰς 'Ηρόδ. 2. 174· καὶ  
οὕτως ἐν 4. 68, ἀντίθετον τῷ ἀπολύω. II. δεσμεύω, κολύω,  
ἐμποδίζω, ἀνέμων κατέδρσε κελεύθους ἡ κέλευθα 'Οδ. E. 363.,  
Κ. 20· ἄλλ' ἐν Ζ. 272, κατέδρσε κέλευθα, ἔσταμάθησε τὸν ἐρό-  
μον μου, πρὸλ. Δ. 380· οὕτω, τοῦ γε θεοῦ κατὰ νόστον ἐδρσαν  
E. 61.

II. δένω διὰ μαγικῶν δεσμῶν, Δειναρχ. παρ' 'Αρτοκρ.,  
'Αθῆν. 670C· Δίων Κ. 50. 5, Σουλ. 'Επιγρ. 538, 539· πρὸλ. Wyt-  
tenb. εἰς Πλούτ. 2. 378F· καὶ ἴδε κατάδεσις II, κατάδεσμος II.

καταδέω (B): μέλλ. -δήσω: —ἐλλείπομαι, εἶμαι ἑλλειψής,  
χρεῖζομαι, μετὰ γεν., ἰδίως ἐπὶ ἀριθμῶν, ἡ ὁδὸς καταδεῖ πεντε-  
καῖδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακασίων 'Ηρόδ. 2. 7· οὕτω,  
πυραμίδα . . . εἴκοσι ποδῶν καταδέουσιν . . . [ὡς μὴ εἶναι]  
τρίων πλεθρῶν ὁ αὐτ. 2. 134· ἐνδεκα μυριάδες ἦσαν, μίσις  
χιλιάδος . . . καταδέουσαι ὁ αὐτ. 9. 30, πρὸλ. 70· ἐν 8. 82, τὸ  
κατέδεε δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ἀπρός, δύο νηῶν κατ. ἐς τὸν  
ἀριθμὸν, ὑπῆρχεν ἑλλείψις δύο πλοίων, ἡ (βέλτεον) δύναμεινὰ νὰ  
νοήσωμεν τὸ ναυτικὸν ἐκ τῶν ἡγουμένων. 2) ἔρχομαι, κατό-  
πιν, μὲν ὅπως, ὑστερῶ, Θηβαί τε αἱ Αἰγύπτιοι . . . ἀνδρὸς ἰδιώ-  
του μέσου δυνάμει χρημάτων καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν  
Πανυσαν. 8. 33, 2.

καταδιδάω, λεηλατῶ, ἐρμηνών, Διον. 'Αλ. 11. 42, ἐν τῷ συνε-  
πνυμ. τύφω καταδιδάω.—'Εντεῦθεν οὐσιαστ. -δήσεις, ἡ, κατα-  
στροφή, ἐρμηνώσις, Κύριλλ.

καταδηλέομαι, ἀποθ., βλάπτω, καταστρέφω, 'Επιγρ. 'Αρχ. ἐν  
τῇ Σουλ. 'Επιγρ. 11 (ἐν τῷ Δωρ. τύφῳ καταδαλέομαι), ἴδε  
Böckh σ. 28.

κατάδηλος, ον, ἐντελῶς φανερός, καταφανής, ὁρατός, τοῦτοις  
οὐ κατάδηλος ἦν ἡ μάχη ὑπὸ τοῦ . . . ὄρους Θουκ. 4. 44· κατά-  
δηλος γίγνομαι, γίνομαι φανερός, ἀνακαλύπτομαι, 'Ηρόδ. 1. 5.,  
3. 68· κ. μᾶλλον . . . τὰ τῶν Χίων ἐφάνη Θουκ. 8. 10· κατά-  
δηλον ποιεῖν 'Ηρόδ. 3. 88· μετὰ μετοχ., κ. ἔσται φυλάσσω  
Σοφ. O. K. 1214· κ. γίγνεται προσποιοῦμενον Πλάτ. 'Απολ. 23D, κτλ.· κ. εἶναι ὅτι . . . , ὡς . . . Πλάτ. Πρωτ. 342B, 355B,  
'Αριστ., κτλ.—'Επίρρ. καταδήλως, καταφανῶς, Πολυδ. Γ', 207.

κατάδημα, τό, λέξις ἀδύλον σημασίας ἐν 'Αριστ. Περὶ 25. 2, 3.  
καταδημαγωγέω, διὰ παντοίων τεχνασμάτων καὶ δημαγωγῶν  
ἀπατῶ τινα καὶ ἀποστερῶ αὐτὸν τῶν δικαίων του, τινα Πλούτ. 2.  
482D.— Παθ., τοῦτοις ὁ καταδημαγωγούμενος ὁ αὐτ. ἐν Πε-  
ρικλ. 9, Κλεομ. 13, κτλ.

καταδημαγωγία, ἡ, τὰ τεχνάσματα τοῦ δημαγωγοῦ, δημαγω-  
γία, Γεωργ. Παχυρ. 'Ανδρον. σ. 176C.

καταδημοουργέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δημιουργέω, Θεόδωρ.  
Μετ. Σύμμικτα (Miscell.) 182.

καταδημοβορέω, καταναλίσκω, λαοῖσι δότω καταδημοβο-  
ρῆσαι, «δότω αὐτὰ τῷ πλήθει καταναλώσαι» (Σχόλ.), 'Ιλ. Σ. 301.

καταδημοκοπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ δημοκοπέω, 'Αππ.  
Μιθρ. 19.

καταδηριάομαι, 'Ιλ. Π. 96, ἐνθα νῦν γράφεται διηρημένως  
κάτα δηριάομαι.

καταδαινῶ, καταβρέχω, Νικήτ. Παφλαγ. ἐν Combesis Auct.  
novis τ. 1. σ. 474C.

καταδαιρέσεις, ἡ, τὸ καταδαιρεῖν, μερισμός, καταδαιρέσεις  
(κατὰ διαιρέσεις Κωδ.) τῶν μελῶν Φιλόδημ. περὶ Μουσ. ἐν  
Χειρογρ. 'Ηρακλεωτ. τ. 1, στήλ. 30, 14.

καταδαιρέω: μέλλ. -ήσω, διαιρῶ εἰς μέρη, τὸ πληθὸς εἰς  
λόγους Διον. 'Αλ. 4. 19· κύκλον εἰς μοίρας Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 5. 23.— Μέσ., ἐλπίσαντες καταδαιεῖσθαι τὰς πόλεις, ὅτι θὰ  
τάς μοιρασθῶσιν, Πολύβ. 2. 45, 1, Διόδ. 3. 29.

καταδίατα, ἡ, καταδικαστικὴ ἀπάρασις διαιτητοῦ ἐναντίον τι-  
νός, τὴν καταδίαταν δεδοικότας Λεῖ. Ρητορ. Κανταβρίγ. ἐν  
Nauck, Lex. Vind. σ. 350.

καταδιδαιτάω, (ἴδε δαιτάω) ὡς διαιτητὴς ἐκέρω κρίσιν  
ἐναντίον τινός, ἀντίθετον τῷ ἀποδιδαιτάω, ὁ διαιτητὴς οὐ κατε-  
δίητα, ἀλλ' ἀπίων φέρετο ἀποδιδαιτήσας τούτου τὴν διαι-  
ταν Δημ. 1190. 8, πρὸλ. 542. 1· οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτόν,  
ἣν κατεδιδιητῆκε, ταύτην ἀποδιδιητὴν ἀποφάσκειν  
αὐτόν 6, πρὸλ. 544. 7., 1013. 21· ἐρήμην καταδιδαιτάν τινος,



παταδικάζειν τινά ἐρήμην, Δουκ. Ὑπερ τῶν Εἰκόν. 15. — Μέσ., καταδικαίτασθαι δίαίταν τινος, ὅταν ἐνεργήσῃ τις ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐναντίον τινος ἐν δαίτῃ, Δυσ. 172. 38. πρβλ. Reiske εἰς Δημ. 1013. 23., 1272. 9, καὶ ἴδε καταδικάζω.

καταδιαλλάσσω, συνδιαλλάττω, ἐν τῷ παθ. καταδιγλάγγην Ἀριστοφ. Σφ. 1284.

καταδιασπλεκώ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ σπλεκώ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

καταδιαφθερίω, κατασπαταλῶ, τὰ πατρῷα Εὐπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 10.

καταδιαχέω, διαχέω πανταχοῦ, ἐν τῷ παθ., τὸ αἷμα ὥσπερ τὰ τηκτὰ καταδιαχεῖσθαι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8.

καταδίδω, δίδω, ἀπονέμω, τὰ ἀριστεῖά τινι Διον. Ἀλικ. π. Συνθ. 18. II. ἀμεταβ. ὡς τὸ ἐκδίδωμι, ἡ Προποντικὴ καταδιδῶ ἐς τὸν Ἑλλησποντον Ἡρόδ. 4. 85, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 6. πρβλ. ἐκδίδωμι II.

καταδίστημι. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ διίστημι, «καταδιστῶσι καταχωρίζουσι» Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

καταδικάζω: μέλλ. -άσω, ὡς καὶ νῦν. — Συντάσσεται μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράμω, κ. τινὸς θάνατον Ἡρόδ. 1. 45. Ζημίαν, δίκην κ. τινὸς Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5, κτλ. πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν Δουκ. Μισθ. Συνόντ. 11. — μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., κ. τινὸς τὰ ἔσχατα παθεῖν Σεν. Κύρ. 3. 1, 9, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 15. — μόνον μετὰ γεν. προσ., Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 29. 2. — ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 958C. — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον τινος, δίκην καταδικάζεσθαι τινος Θουκ. 5. 49, Δημ. 571. 21. κατ. τινος, ἄνευ τῆς αἰτίας, Δυσ. 167. 41, Δημ. 1144. 17. ὡσαύτως, κ. τινος χρημάτων, ἐνεργῶ ὥστε νὰ καταδικασθῇ τις εἰς πληρωμὴν χρημάτων, Πaus. 6. 3, 7. ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 857A, κτλ. πρβλ. καταγινώσκω III. — Παθ., καταδικασθεὶς αὐτόθι 937C. ἐπὶ φόνω, διὰ φόνον, Διόδ. 4. 76, πρβλ. 3. 12. καταδικασμένος Ἰσαῖος 82. 18. παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ. καταδικασθῆναι θανάτῳ, νὰ καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον, Διόδ. 13. 101, κτλ., ἴδε Δοθέκ. εἰς Φρύν. 475. θάνατον Δίων Κ. 68. 1. τὴν ἐπὶ θάνατον Ἀρτεμίδ. 4. 62. φυγὴν Ἀππ. Ἰταλ. 3. ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καταδικάζεται ἀποθανεῖν Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 29. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀντέλεγον μὴ δικάζως σφῶν καταδικασθῆναι, ὅτι ἡ καταδικὴ αὐτῶν ἐγένετο ἀδίκως, Θουκ. 5. 49. II. διακηρύττω διὰ ῥητῆς ἀποφάσεως, ὅτι... Σεν. Ἀν. 5. 8, 21. — πρβλ. καταδικαίτω.

καταδικαστέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταδικασθῇ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταδικαστής, οὗ, ὁ, ὁ καταδικάζων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 242, Kiessl.

καταδική [I], ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπιχαρμ. 99 Ahr. ἡ χρηματικὴ ποινή, ἀποζημίωσις, Θουκ. 5. 49, 50, Δημ. 1155. 2. μετεῖναι αὐτῷ τὸ ἥμισυ τῆς καταδικῆς Σουλ. Ἐπιγρ. 2161. 16, πρβλ. 2556. 52., 5774. 156.

κατάδικος, ον, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, ὁ καθ' οὗ ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ὁ καταδικασμένος, μετὰ γεν., Φυγῆς, εἰς ἔσοριαν, Διόδ. 13. 63. θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλόγ. 570. 55. ἀπολ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2759b.

καταδιόλλυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ διόλλυμι, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 43A.

καταδιφθερόω, κατακαλύπτω διὰ διφθερῶν, ἥτοι δερμάτων ζῶων, Πλουτ. 2. 664C.

καταδιφρεύω, καταρρίπτω ἀπὸ τοῦ διφρου, Εὐστ. 183. 38.

καταδιζέω, τό, μέτρον τι, Ἐπιγρ. Ταυρομενίου Σικελίας, N. Jahrb. f. Philol. etc. 1869 σ. 307.

καταδιψάω: μέλλ. -ήσω, κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ, Εὐμάθ. σ. 149.

καταδιψέω, τό «εἶδος καύματος» Ἡσύχ.

κατάδιψος, ον, ἔχων διψαν, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος, μετὰ γεν., καταδιψοί τινος τυγχάνουσιν Βασίλ. τ. σ. 896D: ἀπολ., Ἐρμῆς Τρισημέρ. σ. 39. 5.

καταδιωκτικός, ἡ, ὄν, ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κάμῃ τινὰ νὰ φεύγῃ, ὁσμήν.. καταδιωκτικὴν.. ζῶων Ὁραπόλλ. 2. 90.

καταδιώκω: μέλλ. -ξω ἢ -ξομαι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὅπως συλλάβω αὐτόν, καταδιώκω, Θουκ. 1. 49., 3. 84, κτλ. — μεταφρ., ἐπιδιώκω, Πολύδ. 6. 42, 1.

καταδοκέω: μέλλ. -δέξω, κυρίως σκέπτομαι ἢ νομίζω τι ἐναντίον ἢ πρὸς βλάβην τινός, μετ' ἀπαρ., κ. τινα ποιεῖν τι, ὑποπέτω τινὰ ὡς πράττοντά τι ἢ ὄντα ποιοῦτον ἢ ποιοῦτον, Ἡρόδ. 3. 27. κ. σφέας εἶναι κλῶπας 6. 16. καταδόξας.. σφέας ἐθελοκακέειν 8. 59, πρβλ. 9. 57. οὕτως ἐν 1. 22, 111., 3. 69, κτλ., εὐκόλως ἐξηκουέται ἀπαρμυζον ἐκ τῶν συμφραζομένων· ἡ αἰτ. προσ. μετατρέπεται εἰς δοτ. ἐν 9. 99, τοῖσι κατεδόκεον· νεοχρόνδ. ἀν τι ποιεῖν, ἴδε Schweigh. — τὸ Παθ. εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει μετ' ἀπαρ., καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι Ἀντιφῶν 116. 32, πρβλ. 35. — ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, οὐ.. ἂν κοτε κατεδόξα, ἐνθεν ἦν, οὐδέποτε ἤθελον εἰκόσῃ τινος υἱός ἦτο, Ἡρόδ. 1. 111.

κατ-ἀδολεσχεῖω: ὁρ. κατηδολέσχησα. — καταλαίβω, ἐνοχλῶ τινὰ διὰ τῆς πολυλογίας μου, πῶς οὖν σὺ πέννης ὦν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; Πλουτ. 2. 22A. κατηδολέσχηκά σου φιλόσοφε 503B. — μετοχ. παθ. πρkm. κατηδολεσχημένος Σουΐδ.

καταδονέω, καταπαράττω, τρομάζω, Κύριλλ.

καταδοξάζω: μέλλ. -άσω, = καταδοκέω, Σεν. Ἀν. 7. 7, 30, Διοδ. Ἐκλόγ. 520. 25. καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 39. 2) σχηματίζω ἐσφαλμένην γνώμην περὶ τινος, ὑπὲρ τινος Διον. Ἀλ. 6. 10. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., αὐτόθι 29.

καταδουλεύομαι, = καταδουλόω, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐσ. παρὰ Στοβ. 79. 12.

καταδουλίξομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Κουρτ. Ἐπιγρ. Δελφ. 2. ὁρ. καταδουλίξασθαι αὐτόθι 39. — καταδουλισμός, ὁ, καταδουλώσις, ἐφάπτεσθαι ἢ ἀπτεσθαι τινος ἐπὶ καταδουλισμῷ, τυπικῇ φράσει ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῆς ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1699, 1701, 1704, κ. ἄλλ.

καταδουλόω, ἄγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλῶν, Ἀθήνας Ἡρόδ. 6. 109. τὴν Ἑλλάδα 8. 144. Ἀθηναίους τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἰσοκρ. 192E. — Παθ., καταδεδουλώντο Ἡρόδ. 5. 116. καταδουλώθησαν 6. 22. καταδουλωμένος ὑπὸ τινος Πλάτ. Συμπ. 219E, πρβλ. Δυσ. 149. 39.

2) εὐχρηστότερον ἐν τῷ μέσ. τύπω, κάμνω τινὰ δουλοῦν εἰς ἐμαυτὸν, ὑποδουλῶν, τὴν μητρόπολιν Ἡρόδ. 7. 51. τινὰς Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 13, κτλ. ἡ τύχη.. τὸ σῶμα κατέδουλώσατο Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 39. οὕτω καὶ παθητ. πρkm. καταδεδουλώμαι Εὐρ. I. A. 1269, Πλάτ. Πολ. 351B, Μενέξ. 240A. δουλεύειν κ. τινὰ Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΚΘ, 18).

II. ὑποδουλῶν τὸ πνεῦμα, ἐξασθενῶ, καταδουλοῖ τὴν τόλμην ἢ ἀνάγκη Ἀππ. Καρχηδ. 81. — Παθ., Σεν. Κυρ. 3. 1, 23, Πλάτ., κλ. 2) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπω, καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην Ἰππ. π. Ἀγμ. 762. τὰς ψυχὰς Ἰσοκρ. 270C. τὸ λογιστικὸν Πλάτ. Πολ. 553D.

καταδουλώσεις, εως, ἡ, ὑποδουλώσις, ὑποταγή, Θουκ. 3. 10., 7. 66, Πλάτ. Νόμ. 776D.

καταδουπέω, πίπτω μετὰ δούπου ἢ ισχύρου ἡχου, τυπεῖς κατέδουπε κεραυνῷ Ἀνθ. Π. 7. 637. — Καθ' Ἡσύχ.: «κατέδουπε: τέθηκε». II. μεταβ., διὰ τοῦ δούπου «εξεκωρῖνω», Νικήτ. Χρον. 2. 7.

Κατάδουποι, ων, αἱ, ὄνομα τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νεῖλου, ἡ ὡς τὸ Καταβαθμός, ἡ ἀπτόμος καταφάρεα ἐξ ἧς γίνονται οἱ καταρράκται, Ἡρόδ. 2. 17, Θεόφρ. π. Αἰθ. 34, Φιλόστρ. 264, Πλιν. 5. 9. παρὰ τῷ Κικ. de Rep. 6. 18, Catadupa, ὡς οὐδέτ. πληθ. — Καθ' Ἡσύχ. «κατάδουπος: ὄργιλος, καταρράκτης». (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ καταδουπέω, ἀλλ' ἴσως εἶναι ἐγχώριον ὄνομα λαβὼν τύπον Ἑλλ. λέξεως).

καταδοχή, ἡ, ἡ ἐκ νέου παραδοχή, ἀποδοχή, Πλάτ. Νόμ. 867E.

2) ἡ παραλαβὴ κληρονομίας, Θεοφίλου Ἀντικένωρος Ἰνστιτούτ. 2. 19, 432. II. μέρος ὅπερ δέχεται τι, Γαλην. 14. 713, 13.

καταδραῖθω, ἴδε καταδραθάνω.

καταδράσσομαι, Μέσ., δράσκομαι ἐντελῶς, Διοσκ. περὶ Ἰοδὸλ. σ. 44.

καταδρέπω, ἀποκόπτω, τῶν δενδρέων τὰ φύλλα Ἡρόδοτ. 8. 115.

καταδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, Θουκ. 1. 142. ἐνέδραι καὶ κ. 5. 56. καταδρομάς ποιεῖσθαι 7. 27, κτλ. καταδρομῆς γενομένης Δυσ. 160. 29. ὥσπερ κ. ἐποίησω ἐπὶ τὸν λόγον μου Πλάτ. Πολ. 472A.

2) μεταφρ., βιάσθαι προσβολή, λοιδορήμα, ὀνειδιμός, κ. μέλλει περὶ ἐμοῦ ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 19. 6, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 3. κ. ποιεῖσθαι κατὰ τινος Πολύδ. 12. 23, 1. πρβλ. Ἐρνεστ. Λεξ. Ρητορ., καὶ καταθέω. II. ὁπῇ ἐντὸς τῆς γῆς ἢ τῆς ἕμμου χρησιμεύουσα ὡς φωλεὰ ἢ χρησφύγετον εἰς ζῷά τινα, Αἰλ. π. Ζ. 2. 9., 5. 49., 9. 1.

κατάδρομος, ον, ὁ ὑποστάς καταδρομὴν, ἐρημωθείς, μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα Εὐρ. Τρω. 1300. II. ὡς οὐσιαστ., σχοινίον ἐφ' οὗ παλκοῦσιν οἱ σχοινοβάται, Sueton. Ner. 11.

καταδροσιζέω, καταβρέχω διὰ τῆς δρόσου, Σχόλ. εἰς Πινδ. O. 6. 88.

καταδρύμμα, τό, σπάργμα, σαρκῶν.. καταδρύμματα χειρῶν, σπαράγματα τῆς σαρκὸς διὰ τῶν χειρῶν, Εὐρ. Ἰκέτ. 52.

κατάδρύμος, ον, πλήρης δρυμῶν, λαν δασώδης, Σπράβ. 199.

καταδρύπτω: μέλλ. -δρύψω, σπαράττω, ἐσχίζω (διὰ τῶν ὀνύχων), παρειάς Ἀνθ. Π. 5. 43., 7. 487, πρβλ. Μ. Ἀντων. 6. 20. — Μέσ., κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς, κατέσχίζον τὰς παρειάς τῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 243.

καταδρύψασθαι: μέλλ. -άξω, περιφράσσω, κατακλείω, κατασπάλλω, Λυκόφρων 239.

καταδύναστεία, ἡ, κατάθλιψις, καταπίεσις, Ἐβδ. (Ἐξοδ. 5, 7, κ. ἄλλ.).

καταδύναστεύω, ἐξασκῶ δυναστείαν ἐπὶ τινος, καταδιδῶ, τινὰ



Ξεν. Συμπ. 5, 8, 'Εβδ. ('Εξοδ. Α', 13, κ. ἀλλ.). τινὸς Διόδ. 13. 73, ἴδε Σουίδ., ἀπολ., Στράβ. 747, Πλούτ. 2. 367D.—Παθ., κατα-  
τείζομαι, ὑπὸ τινος Στράβ. 270, Διοδ. 'Εκλογ. 611. 84, 'Εβδ.  
Νεκρ. Ε', 5), Παλ. Διαθ.

καταδύνω, ἴδε καταδύω.

κατάδυσσις, εὖως, ἡ, ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ καταβύθισις, δύσις, ἐπὶ  
ἱστέρων, Ἰππαρχ. εἰς Ἀρακ.—κατάβασις, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1.  
33.

II. κρύπτει, ὁπῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑρωσι 34, Ἀθῆν. 477D.  
καταδύσσης, ου, ὁ, ὁ καταβυθίζων, Ἡσύχ. ἐν λ. καταύσσης,  
ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

καταδύσωπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ δύσωπέω, ἐνθέρμως ἱκετεύων  
δυσωπῶ (κάνω νά ἐνταρπῇ), τινὰ Λουκ. Θυσ. 3.

καταδύω, ἡ—δύνω. I. ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. κατα-

δύνω καὶ τῷ μέσῳ καταδύομαι: μέλλ. -δύσομαι: ἀόρ. -εδύ-  
σάμην, 'Επικ. β' καὶ γ' ἐνικ. -δύσεο, -δύσετο: ἐνεργ. ἀόρ. β'  
κατέδυν: πρκμ. καταδέδυνκα. Κατέρχομαι, καταβαίνω, βυθί-  
ζομαι, δύνω («βασίλειω»), ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου (ὥς ὁ Ὀμ. αἰετοπε-  
τὴν ἐν τῷ ἐνεργ. ἀόρ. β'), ἡλῖος κατέδυν Ἰλ. Α. 475, κτλ.: αἶμ' ἡε-  
λίῳ καταδύντι αὐτόθι 592: ἐς ἡλῖον καταδύντα Ὀδ. Κ. 183:  
ὡσαύτως, ἡλῖος καταδύμενος Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 197: οὕτω,  
καταδεδυνκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάττης Ἡρόδ. 7. 135:  
ὡσαύτως, ἐπὶ νεῶς, βυθίζομαι ἢ μᾶλλον καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς  
πλοῦν (ἴδε κατωτ. II), ὁ αὐτ. 8. 90, Θουκ. 2. 92., 7. 34, Ξενοφ.  
Ἑλλ. 1. 6, 35, κτλ.: ὡσαύτως, οἱ ἱππεῖς καταδύνοντες ἐν τέλ-  
μασιν Πολύδ. 5. 47, 2: βυθίζομαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ  
ἀναδύνω, Βατραχουμ. 89: καταδεδυνκός, χωθεὶς ἐντόξ, Ἀριστοφ. Σπ.  
140: ἴδε ἐν λ. ἀνακύντω καὶ κατωτ. II. 2) εἰσδύομαι, εἰσέρ-  
χομαι εἰς, Λατ. subire, μετ' αἰτ., καταδύναι ὁμίλον Ἰλ. Κ. 231,  
κτλ.: κατεδύσετο πολὺν ὁμίλον αὐτόθι 517: καταδύσεο μῶ-  
λον Ἀρτος Σ. 134: οὕτω, μάχην, δόμον, πόλιν κατα-  
δύναι Γ. 241, Θ. 375, Ὀδ. Δ. 246.—ὡσαύτως, ἐπομένης προθέ-  
σεως, μυτὰ καδδύσαι ('Επικ. ἀντὶ καταδ-) κατὰ .. ὠτειλάς Ἰλ. Τ.  
25: σπάργαν' ἔσω κατέδυνε Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 237: κατα-  
δυσόμεθ'.. εἰς Ἀἴδαο δόμους, θὰ κατέλθωμεν εἰς .., Ὀδ. Κ.  
174: οὕτω, καταδύνειν ἐς ὕλην Ἡρόδ. 9. 37, πρβλ. 4. 76: ἐπὶ  
φάραγγας, ἐπὶ λαγῶν, Ξεν. Κύν. 5. 16: εἰς ἅπασαν [τὴν πό-  
λιν] Πλάτ. Πολ. 576D: κατὰ τῆς γῆς Ἡρόδ. 4. 132: κατὰ τέ-  
φρας πολλῆς Πλούτ. Κζμύλλ. 32.—συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ  
λαθραῖως, ὑπεισέρχομαι, ἐμβαίνω, καταδύεται εἰς τὸ ἐντόξ τῆς  
ψυχῆς ὁ τε ρυθμὸς καὶ ἄρμονία Πλάτ. Πολ. 401D: ἡ ἀναρχία  
εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας αὐτόθι 562E.

3) ὑπέρω καὶ κρύ-  
πτομαι, καταδύνωαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Ξεν. Κύρ. 6. 1, 35:  
καταδεδυνκός ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλάτ. Πολ. 579B: ὁ σοφιστὴς ἐς  
ἄπορον τόπον καταδέδυνκεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239C, κτλ.  
4) εἰσέρχομαι εἰς .., δηλ. «φορῶ», ἐνδύομαι, κατέδυν κλυτὰ τεύ-  
χεα Ἰλ. Τ. 504, πρβλ. Ὀδ. Μ. 228: κατεδύσετο τεύχεα καλὰ  
Ἰλ. Η. 103: εἴματα Μόσχ. 4. 102.

II. Μεταβ. ἐνεργεῖας,  
κάνω τινὰ νά βυθισθῇ, καταβυθίζω, Λατ. mergere, submergere,  
λίαν σπάνιον ἐν τῷ ἐνεστ., ἐμπιπτον καὶ καταδύνων Φερειρ.  
«Ἀγρίους» 6: ἐμέ καταδύουσι τῷ ἄχει Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37: κατὰ  
τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α', γαύλους δέ .. καταδύσας Ἡρόδ. 6. 17,  
πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 49: ἀλλ' ἐν ναυμαχίᾳ, καταδύσαι ναῦς  
συνηθέστερον σημαίνει καταστρέφει αὐτὰς μέχρι τῆς ἐπιφάνειας τῆς  
θαλάσσης, καταστῆσαι αὐτὰς ἀνίκανους πρὸς πλοῦν ἡ ἐνέργειαν,  
Ἡρόδ. 8. 87, 88, 90, Θουκ. 1. 50, ἴδε ἀνωτ. 1. 1: ἡλῖον ἐν λέ-  
σχῃ καταδύσαμεν, ἀρήσαμεν τὸν ἡλῖον νά δύσῃ μετὰ τὴν ὁμίλιαν  
μας, Λατ. solem condere, Ἀνθ. Π. 7. 80, πρβλ. Ἀριστ. 1. 24,  
καὶ ἴδε ἐνδύω II.

κατ-ᾄδω, Ἰων. -αείδω:—ᾄδω πρὸς τι, Λατ. occinere, καὶ  
ἐπομ.,

I. μεταβ., θέλω, καταπράυνω διὰ τοῦ ᾄσματος, τινὰ  
Διον. Ἀλ. 4. 29, Πλούτ. 2. 745E, Λουκ. καὶ μετὰ δοτ., ᾄδω μα-  
γευτικὴν ᾠδὴν (ἐπωδὴν) εἰς τινὰ, καταείδοντες .. τῷ ἀνέμῳ  
Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. καταγελάω.—Παθ., δι' ἐπωδῆς ἐπείγομαι  
νά πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ολονεὶ καταδόμενος κατὰ Reisk. ἀντὶ  
καταναγκαζόμενος Ἀλ. π. Ζ. 5. 25.

6) κ. δεῖπνον, κά-  
μνω τὸ δεῖπνον εὐθυμον δι' ᾄσματος, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 7. 2. 2) ᾄδω  
συνεχῶς, «ἐξεκωρῶ», ᾄδων, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 2.—ᾄδω  
ἐναντίον τινὸς ἐπωδῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φιλοφ. 31: Παθ., ἔχω τινὰ ἐνώπιόν  
μου ᾄδοντα, ὁ αὐτ. ἐν Δίε Κατηγ. 16.

3) πληρῶ δι' ᾄσμάτων,  
τὰς λόχμας Λόγγος 1. 9: ἀηδῶν .. κατάδει τῶν ἐρημιαίων  
χωρίων Ἀλ. π. Ζ. 1. 43.

II. ἀμετάβ., ᾄδω ἄνωθεν ἢ καθ' ἅπασαν τὴν ἑκτασιν τόπου  
τινός, ἐπὶ πετρηῶν, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 1, π. Ζ. 1. 20.

καταδωροδοκέω, διαφθείρομαι διὰ δώρων, δέχομαι δωροδό-  
κημ., Ἀριστοφ. Σπ. 1036, Λυσίας 178. 6: οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ,  
Ἀριστοφ. Βάτρ. 361, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26.

κατ-αείδω, Ἰων. ἀντὶ κατᾄδω.

κατατειρώσα (=καθειρώσα), Ἐπιγρ. Ρώμης, τῶν χρόνων Σε-  
βήρου τοῦ αὐτοκράτορος, CIG. 5921.—Ἐπιγρ. Μακρινίας Μουσ. κ.  
βιβλ. Σμύρνης 1880, σ. 161.

κατατειμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ., I) τοῦ καταέν-  
νυμι, Ὀδ. Ν. 351. 2) τοῦ καθέημι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 830.

καταείσατο, ἴδε κάτειμι.

καταέννυμι ἢ -ενύω (ἀρχ. Ἐπικ. ῥῆμα μὴ ἀπαντῶν ἐν τῷ  
τύπῳ καὶ-έννυμι ἕνεκα τοῦ διγαμμο, πρβλ. ἐπειέννυμι), εὐχρη-  
στον μόνον κατὰ παρατ., ἀόρ. καὶ πρκμ. παθ. (ἴδε κατωτ.). Ἐν-  
δύω, καλύπτω, θρίζει δὲ πάντα νέκυν καταέννυσαν (ἀόρ., διὰ φ.  
γρ. καταέννυσαν) Ἰλ. Ψ. 135 (περὶ τοῦ ἐθιμοῦ ἴδε κείρω I): νηοὺς  
αἵματι καπνῶ τε .. καταέννυν Ὀππ. Ἀλ. 2. 673.—Παθ., ὄρος  
καταειμένον ὕλη Ὀδ. Ν. 351, Τ. 431, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ.  
228, εἰς Ἀφρ. 286.

καταφελμένον τὸν πολιτῶν (=κατ-εὐμένων, συνηθροισμέ-  
νων τῶν πολιτῶν), μετοχ. τοῦ κατεῖλω, Ἐπιγρ. Γορτυνίων Κρή-  
της, Cau. 37=IG. ant. 476.

κατ-αζαίνω, κάνω τι ἐντελὲς ξηρόν, καταξηραίνω, στεγνώνω,  
καταζήνασκε δὲ δαίμων (Ἰων. ἀόρ. α'), Ὀδ. Α. 587.

καταζάω, ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωὴν μου, ἐν ἀνακτόροις θεοῦ  
καταζῆ δευρ' αἰεὶ σεμνὸν βίον Εὐρ. Ἰων 56: πρβλ. Πλάτ. Συμπ.  
192B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 10, Πλούτ. 2. 194A, κτλ.

καταζεύγνυμι καὶ -ύω: μέλλ. -ζεύξω:—ζευγνύω ὁμοῦ, ἐν  
ἄρματι κ. σθένος ἱππεῖον Πινδ. Π. 2. 21.—Παθ., δῶς πλοῖα  
κατεζευγμένα Διόδ. 20. 85: μεταρ., εἶμαι ἡνωμένοι, ταῖς πρῶ-  
τον οὕτω καταζευγνυμέναις πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 753E: ἐπὶ  
γάμου, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 4. 1. 2) ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, περιο-  
ρίζομαι, δεσμεύομαι, ὑπ' ἀνάγκης Ἡρόδ. 8. 22: ἐν τυμὸν ἡ  
θαλάμῳ κατεζεύχθη Σοφ. Ἀντ. 946: δουλεία Κλημ. Ἀλ. 4.

II. ἀμετάβ., καταλύω, στρατοπεδεύω, ἀντίθετον τῷ ἀναζεύ-  
γνυμι, Πολύδ. 3. 95, 3, κτλ.  
καταζεγοτροφέω, κατασπαταλῶ χρήματα εἰς ἀγορὰν καὶ  
διατροπὴν ζευγῶν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 23.

κατάζευξις, εὖως, ἡ, σύζευξις, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλούτ.  
2. 750C. II. ἀντίθετον τῷ ἀνάζευξις, στρατοπέδευσις, ὁ  
αὐτ. ἐν Σύλλ. 28, κτλ.

καταζήνασκε, ἴδε καταζαίνω.

καταζήντω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καταζητεῖν ἑαυτοῦς ἐφ' ἐκά-  
στην πρᾶξιν ἀγαθὴν Γεωργ. Ἀλ. Βίος Χρυσ. τ. 8, σ. 187, 16.

καταζοφόω, ἐπισκοπεῖω, οὐρανὸν κατεζόφωσε Ἰω. Δαμασκ.  
Ἐπιστ. πρὸς Θεόρ. Αὐτοκρ. σ. 126.

καταζυγίς, ἡ, =κατάζευξις, Matth. Velt. σ. 60, 64, 65, κλ.

καταζωγράφω: μέλλ. -ήσω, ζωγραφῶ, περιγράφω, Εὐμάθ. 4.  
8, Βασίλ.

καταζωμεύω, ῥοφῶ τι ἐντελῶς, Ἡσύχ.

κατάζωμα, τό, «ἐνδυμα» Ἡσύχ. ἐν λ. ἑλατρον (ἔνθα κατὰ-  
ζωμα).

καταζώννυμι καὶ -νύω: μέλλ. -ζώσω:—ζωννύω στερεῶς Μέσ.,  
ζωννύω δι' ἔμκατόν, δοράς θφεισι κατεζώσαντο Εὐρ. Βάκχ. 698:  
ἐν ἱματίοις κ. τοὺς χιτωνίσκοις Πλούτ. Πόρρ. 27.—Παθ., χι-  
τῶνας μίτρας κατεζώσμενοι Διον. Ἀλ. 2. 70.

καταζώσσης, ου, ὁ, «καταζῶσται» ἱμάντες οἱ τὰ σκεῦη τοῖς  
ἵπποις καταζωννύοντες Ἡσύχ.

καταζωστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ζῶσιν, τὸ  
καταζωστικόν, ἔργον τι τοῦ Ὀρφέως διαλαμβάνον περὶ τοῦ τρόπου  
τῆς ζώσεως τῶν ἱερῶν ἐσθῆτων, Σουίδ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Ἀγλαόρ. 727.

κατ-ἀήμι, Ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. καταέσσης, ἐπιτεταμ. ἀντὶ  
ἀήμι, Ἡσύχ.

καταθάλαττιζω, κατακαλύπτω, κατακλύζω μέρος τι δι' ὕδα-  
τος καὶ καθίστω αὐτὸ ὡς θάλασσαν, καταθαλαττίζει (ὁ Νεῖλος)  
τὴν Αἴγυπτον Μ. Γλυκ. Χρον. σ. 16D.

καταθάλαττώ, εἴπω εἰς τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 712.

καταθάλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θάλω, Πλούτ. 2. 367D,  
Διογ. Ἀλ. 7. 152.

καταθαμβέομαι, Παθ., εἶμαι ἐκθαμβος πρὸς τι, μετ' αἰτιατ.,  
Πλούτ. Νουμ. 15, Φαβ. 26.

καταθάπτω: μέλλ. -ψω, θάπτω, Ἰλ. Τ. 228, Ω. 611, Αἰσχύλ.  
Ἀγ. 1553, Λυσ. 107. 23, Ἰσοκρ. 388E.

καταθαρσέω, παρὰ νεωτέροις Ἀττ. -θαρρέω, φέρομαι θαρρα-  
λέως, τολμηρῶς ἐναντίον τινός, τινος Πηλοδ. 1. 40, 3, Στράβ. 573,  
κτλ.

II. ἔχω πεποθήσθαι ἐν τινι, τὸς ὁλοῖς Πηλοδ. 3. 86, 8.

καταθαρσύνω, παραθαρσύνω τινὰ πρὸς τι, τινὰ πρὸς τὸ μέλ-  
λον Πλούτ. Λούκουλλ. 29.—Παθητ., ἐν τῷ τύπῳ καταθαρσύν-  
νομαι: =τῷ προηγ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 2, Διογ. Α. 2. 127:

μετὰ γεν., Θεμιστ. 464. 10 Δινδ.

καταθαυμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θαυμάζω, Κυρίλλ.

καταθεάομαι: μέλλ. -άσομαι [ᾶ], ἀποθ.:—θεωρῶ, βλέπω τι  
ἄνωθεν, τὰ γιγνόμενα καταθ. ἀπὸ λόφου Ξεν. Ἀν. 6. 5, 30:

καταθ. εἰς τι αὐτόθι 1. 8, 14.—καθόλου, θεωρῶ, μελετῶ, φορὰς  
ἀστρον Πλούτ. 2. 426D: μεταρ., θεῶμαι τι νοερῶς .., Ξεν. Κύρ.  
8. 2, 18.

καταθεατέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ προηγ., δεῖ καταθεᾶσθαι, Πλωτίν.  
ἐκδ. Kireh. τ. 1, σ. 13. 9.

καταθεῖω, καταθεῖομαι, καταθεῖομεν, ἴδε κατατίθημι.



καταθέλω: μέλλ. -ξω, ὑποτάσσω διὰ μαγικῶν τεχνασμάτων ἢ ἐπωδῶν, καταμαγεύω, τοὺς αὐτὴ κατέθελε (δηλ. ἡ Κίρκη) 'Οδ. Κ. 213, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Εὐστρ. 511. 20, Λουκ. πρὸς 'Απαίδ. 12, κτλ.

κατάθελξις, εὖως, ἡ, μάγευμα, Λουκ. Φιλοφ. 9.  
καταθεματίζω, = ἀναθεματίζω, κατὰ τὴν ἀνάγκησιν τῶν κριτικῶν ἐκδοσ. τῆς Καιν. Διαθ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 74, 'Αποκάλ. κς', 3, ἀντὶ καταναθεματίζω—καταθεματισμός, οὐ, ὁ, 'Ιουστ. Μάρτ. 'Αποκρ. πρὸς 'Ορθόδ. 121, ἐνθα ὡσαύτως ὀρίζεται τὸ καταθεμα, ὡς σημαίνει τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθεματίουσι.  
καταθεμελιόομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ θεμελιόομαι, 'Ιω. Λυδ. π. μνη. Δ, 38.

κατάθεος, ον, εὐσεβής, Πολυδ. Α', 20.—Κατὰ Φώτιον ἐν λέξ. ὅλολυν: «ὅλολυν· Μένανδρος τὸν γυναικῶδη καὶ κατάθεον καὶ βάκχλον».

καταθερᾶπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θεραπεύω, Γλωσσ.  
καταθερμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ θερμαίνω, 'Ορειβάς. σ. 63 Matli.

κατάθερμος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θερμός, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 42.

καταθέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θέρω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 191.  
καταθέσιον, τό, τόπος ἐνθα καταθέτει τίς τι, 'Εκκλ.

κατάθεσις, εὖως, ἡ, ὅταν οἱ κλάδοι τοῦ φοίνικος πίπτωσι πρὸς τὰ κάτω, διπλῇ τῇ καταθέσει τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα (τὰ στελέχη τῶν φοινίκων) Διόδ. 2. 53· καταβολή, χώσιμον καταβολάδων εἰς τὴν γῆν, Γεωπ. 9. 5, 1· οὕτω, καταθετέον, ῥηματ. ἐπιθ., δεῖ κατατιθέναι, αὐτόθι 4. 12, 15. 2) πληρωμή, καταβολή χρημάτων, ἐπὶ τῇ καταθ. τοῦ φόρου Σουλ. 'Επιγρ. 2826. 17 (3), πρβλ. Πολυδ. Δ', 47, Ε', 103, Θωμᾶν Μάγιστρ. 3)

βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, 'Ετυμολ. Μ. 97. 38.—ὡσαύτως, κατάθεσις, ὁμολογία, 'Ιω. Μαλάκ. σ. 494. 4) ἐγκατάλειψις, τοῦ πολλοῦ μου 'Ανών. παρὰ Σουίδ. 5) κατάθεσις σώματος εἰς τάφον, συγχ. ἐν μεταγεν. ἐπιγραφ., Σουλ. 'Επιγρ. 9598, 9610, κ. ἄλλ.

καταθετικά, τά, πιθανῶς ῥήματα συγκαταθέσεως δηλωτικά, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 241, 46, ἐκδ. Taf., ἴδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθηναίω. ἐν λέξει.

καταθέω: μέλλ. -θεύσομαι, τρέχω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ λόφου ὅθου. Κ. 97, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς Πειραιᾶ ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 1. 1, 35. II.

εἰσβάλλω, εἰς πόλεις αὐτόθι 5. 2, 43· ἄλλα μετ' αἰτ., κ. χώραν, ἐπιτρέχω, λεηλατῶ δι' εἰσβολῶν, ὅθου. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 15· οὕτω, κ. θάλατταν Πολύκαιν. 1. 23, 1. 2) μεταφ., προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, Παρθέν. 13· ἰδίως διὰ λογικοῦ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Θεαίτ. 171C, Νόμ. 806E· πρβλ. καταδρομή.

καταθεωρέω, θεωρῶ ἢ θεωρεῖν ἄνωθεν, Πλάτ. Γοργ. 465D, ἐν τῷ Παθ. — οὐσιαστ. καταθεώρησις, εὖως, ἡ, 'Απολλ. Πολιορκ. σ. 14. 23.

καταθῆγω, δέυνω, ἄκονω, 'Ανθ. Π. 6. 303· μεταφ., «καταθῆ-ξαι» παροξύναι 'Ησύχ.

καταθῆκη, ἡ, παρακαταθήκη, ἐνέχυρον, Νικίας παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 748, 'Ισοκρ. 364B, Δυσ. 900: 1 (μετὰ διαφ. γραφ. παρακαταθήκη).

καταθιγύνω, κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, Λουκ. Περειγρ. 19, 'Εταιρ. Διάλ. 5. 3· καρποὶ καταθιγυμένοι, μαλακοί, 'Ιππ. 290. 8.

\*καταθῆπω, ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ κατατέθηπα, ὁ ἴδε.

καταθρηύω, κατακυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, τινὰ Κύριλλ. καταθλαδία ποινή, ἡ, ἡ ποινή τοῦ εὐνοχισμού, 'Ιωσήφ. ἐν Γενέσ. 11D.

καταθλάω, κατασυντρίβω, εὐνουχίζω, κατατεθλασμένος (κατὰ διερθ. Valek) τὰ μόρια Κλήμ. 'Αλ. 556 ἀντὶ κατηναγχασμένος.

καταθλόω, καταθλόω ἐν τῇ πάλῃ, νικῶ ἐν τῷ ἀγῶνι, Πλούτ. 2. 8D· τὴν ἀμαθίαν αὐτόθι 47F, πρβλ. 459B. II. καταγυμνάω ἐμαυτὸν, αὐτόθι 2F· ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτόθι 8D· ἡθληκότες, καλῶς γεγυμνασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 26· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατηθλημένοι ἐν πολέμοις 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ.

καταθλίβω: μέλλ. -ψω, πιέζω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐάν τις καταθλίβῃ τοὺς δαυλοὺς ἀποσθένουσιν Θεόφρ. π. Πυρρὸς 23· καταπιέζω, τὸ πνεύμα Πλούτ. 2. 133D· καταθλίβεισα ἀναθυμιάσις ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 14. [Ἔ, πλὴν ἐν τῷ ἀορ. 6'].

καταθλίβομαι, γίνομαι ἐντελὸς ἄθλιος, Σμμοκ. 170, 19.

κατάθλιψις, εὖως, ἡ, καταπίεσις, Γλωσσ.

καταθλίσκος: μέλλ. -θανοῦμαι: ἀοριστ. κατέθωνον, 'Επικ. κατέθωνον: πρμ. -τέθνηκα (ἴδε ἀνωτ.). Ποιητ. βῆμα, ἀποθνήσκω, τὸν δε καταθνήσκων προσέφη 'Ιλ. Χ. 355· ἐν τῷ ἀορ. καὶ πρμ., εἰμαι νεκρός, κάθηναι καὶ Πάτροκλος Φ. 107· κατα-τεθνήκασι, ἀντιθετον τῷ ζῶουσι, Ο. 664· συχρὸν κατὰ συγκε-κομμ. μετοχ. πρμ., ἀνδρὸς .. κατατεθνηῶτος Η. 89, Χ. 164· νέκυι κατατεθνηῶτι Π. 565· νεκροὺς κατατεθνηῶτας Σ. 540, κτλ.—ἡ λέξις εἶναι συχρὴ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκε-κομμ. μέλλοντι κατθανοῦμαι, Εὐρ. Μήδ. 1386, 'Αλκ. 150, κτλ.

καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τοῦ συγκεκομμένου ἀορ., ὅσα δὲν λαμ-βάνουσι τὴν αὐξήσιν, κατθανεῖν, κατθανών, Δίσχυλ. 'Αγ. 873,

1290, κτλ.· ἡ ὁριστ. κάθηναι μόνον ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ, αὐτόθι 1553 (ἐνθα χρησιμεύει ὡς Πλθ. τοῦ κατατείνω).

2) ἐκλείπω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, μέλι, μορφά Μόσχος 3. 34, Βίων 1.31.  
καταθνήσκος, ἡ, ὄν, θνήσκος, 'Π. Ε. 402, κτλ.· τὸ θνή. ἐν 'Ορμ. 'Γυν. εἰς 'Αδρ. 39, 50.

καταθοινάω, κατατρέγω, εὐνοχοῦμαι, 'Ησύχ.· ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀορ., Παροιμιογρ. σ. 215.—Παθ. ἀορ., 'Αθῆν. 283B.

καταθοίνησις, εὖως, ἡ, τὸ καταθοινᾶν, κατανάλωσις, Νικήτ. Χρον. 171D.

καταθολόω, κάμνω τι λίαν θολόν, μολύνω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Αναξαγ.

καταθορεῖν, ἴδε καταθρόσχω.

καταθορυβέω, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, παραχάλλω τινὰ διὰ τοῦ θορύβου, ἕως ἀν ἀποστή ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν κατα-θορυβηθεὶς Πλάτ. Πρωτ. 319C. 2) καθόλου, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Νουμῆν. παρ' Εὐστ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 14. 6.

καταθρᾶσύνω, ἴδε καταθαρσύνω.

κατάθραυστος, ον, κατατεθραυσμένος εἰς τεμάχια, Διοσκ. 5. 102.

καταθραύω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Τιμ. 56E· εἰς λεπτά Γαλην. 12. 357.

κατ-αθρέω, καταθεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Μανέων 4. 421, Κύριλλ.

καταθρηγέω, ἐπιτεταμ. τοῦ θρηγῶ, κλαίω, Εὐρ. 'Ηλ. 1326· μετ' αἰτ., Διόδ. 17. 118, 'Αππ. Καρχηδ. 81.

καταθριαμδεύω, θριαμβεύω καταβαλὼν τινὰ, τινὸς Θεόδωρ. Μετοχ.

καταθροεῖω, = καταθορυβέω, Πολυδ. Η', 154, Νικήτ. Εὐγ.

καταθροῦλιω, = καταθορυβέω, Πολυδ. Η', 154.

κατάθρυπτος, ον, λίαν ἄεροδίατος, τρυφηλός, Εὐθύουλος ἐν «Σφιγγ.» 2.

καταθρύπτω, «θρύβω», «καταθρύβω», Νικ. 'Αλεξίφ. 61, 'Αρτε-μίδ. παρ' 'Αθην. 663E· καταθρ. ἄρτους εἰς γάλα Διόδ. 1. 83· ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρύβεις Κλήμ. 'Αλ. 126.—Πρβλ. κατα-τρίβω.

καταθρόσχω: ἀορ. 6' κατέθορον:—καταπηδῶ, κἀδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον 'Ιλ. Δ. 79· μετ' αἰτ., καταθ. τὴν αἰμασίην, πηδῶ ἀπὸ τοῦ φράκτου κάτω, 'Ηρόδ. 6. 134, πρβλ. καταβαίνω I· κατα-θορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων ὁ αὐτ. 3. 86· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 23. 220.

κατα-θῦμέω, ὄλωσθαι, χάνω ὁλοσχερῶς τὸ θάρρος, Ξεν. 'Ελλ. 3. 2, 7.

καταθύμιος [ῶ], α, ον, ὡσαύτως -ος, ον, Εὐμῆλ. παρὰ Πλυτ. 4. 33, 2:—ὁ ἐν τῷ νῶ ἢ τοῖς στοχασμοῖς, ὅθρα ἔπος εἴπωμι, κατ' μοι καταθύμιον ἐστίν 'Οδ. Χ. 392· μηδὲ τί τοι θάνατος κατ. ἔστω, ἄς μὴ ἐπικᾶνται ὁ θάνατος βαρὺς ἐπὶ τῆς καρδίας σου, 'Ιλ. Κ. 383, πρβλ. Ρ. 201. II. σύμψωνος πρὸς τὰς δια-θέσεις τινός, κατὰ τὴν «καρδίαν του», οὕτι μάλ' ἀνθρώποις κατ. πάντα τελεῖται 'Θεογρ. 617, πρβλ. 1086· Μαρδονίῳ τὰ σφάγια οὐ δύναται κατ. γενέσθαι 'Ηρόδ. 9. 45· ἐούσης ταύτης [γυ-ναϊκός] οἱ καταθυμῆς ὁ αὐτ. 5. 39· τί γὰρ ἤξιον ἀνθρώπῳ γυναικὸς καταθυμίας; 'Αντιφῶν παρὰ Στob. 422. 7, πρβλ. Μουσ. αὐτόθι 413. 23· παῖς καταθύμιος Δημοκρ. αὐτόθι 452. 16.—'Επίφρ. -ίως, Εὐστ. κλ.—Καθ' 'Ησύχ. «καταθύμια» ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὐθυμία, ἡ κατὰ νοῦν.

καταθῦμοδορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θυμοδορέω, ζώην κατ. Πύδαγ. ἐν Βίβ' 'Ορμ. σ. 366.

καταθυμόομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θυμοδορεῖν, Βυζ.

καταθύω, θυσιάζω, πρόδωκα 'Ηρόδ. 8. 19, πρβλ. Ξεν. 'Αν. 4. 5, 35, κτλ. 2) προσφέρειν, ἀφιερῶ, τὴν δεκάτην Ξεν. 'Αν. 5. 3, 13, Διόδ. 4. 21.

II. Μέσ., φίλτρος καταθύσομαι, ὁ ἀναγκάσω διὰ μαγικῶν θυσιῶν, Θεόφρ. 2. 3, πρβλ. 10. 159.

καταθυπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ θυπέω, Βυζ.

καταθωρεῖζομαι, Παθ., καλύπτομαι διὰ θώρακος πανταχό-θεν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 17.

καταί, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ κατὰ, 'Απολλών. περὶ Συντάξ. σ. 309.

καταιβᾶσις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ κατὰβασις, Κόιντ. Σμ. 6. 484.

II. καταιβάσις, καταβαίνουσαι ἀστραπαί, κεραυνοί, Wyt-tenb. εἰς Πλούτ. 2. 555A· πρβλ. καταιβάτης.

καταιβάσιος, ον, ὁ καταβαίνων, ἐπιθ. τῶν ἀστραπῶν καὶ κε-ραυνῶν (ἴδε τὸ προηγ.), Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 239B· προσέτι καταιβάσιος, πῦρ αταβάσιον 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 6).

II. ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, ὡς τοῦ θεοῦ δὲν ἐπεκαλοῦντο οἱ προσεχόμενοι περὶ ἐπανάδου (καταβάσεως) εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1408, Παροιμιογρ. σ. 313.

καταιβᾶσις, εὖως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κατὰβασις, 'Ανθ. Π. 11. 23.

καταιβάτης [ᾶ], ου, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς καταβαίνοντος ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, ὁ Jupiter Elicius τῶν Ῥωμαίων, 'Αριστοφ. Βίρ. 42, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 522F, Δυκόφρ. 1370, Πλυσ. 5. 14,



10, Κορνοῦτος περὶ Θ. Φύσ. 9.—ὡσαύτως ἐπὶ τῆς βροντῆς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 359, Λυκόφρ. 382.—ἀπεδίδοτο ὑπὸ τῶν κολάκων Ἀθηναίων εἰς τὸν Δημήτριον, Πλούτ. Δημήτρ. 10. 2) ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις ὠδήγει τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 649.

3) ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος, ὁ καταβαίνων ὑπὸ τὴν γῆν διὰ καταβάθρας, Εὐρ. Βάχχ. 1360.—Ἐπὶ τούτων τῶν ἐννοιῶν ὁ τύπος καταβάτης οὐδέποτε ἀπαντᾷ· πρβλ. καταβάσις, καταβάτις, κτλ. καταβάτις [ᾶ], ἰδος, ἦ, θηλ. τοῦ προηγ., ὥσ' ἐς Ἀιδὸν ἵεται καταβ. Λυκόφρ. 497. 2) κ. κέλευθος, οἶμος, τρίβος, ἀπότομος, καταφερής ἀτραπός, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 353, Γ. 160, Λυκόφρ. 91.

II. ἐνεργ., ἡ κατάγουσα, καταβιβάζουσα, σελήνης καταβάτις, ἡ καταβιβάζουσα τὴν σελήνην δι' ἐπιφῶν, Σωσιγάν· παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 533.

καταβάτος, ἦ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ καταβατός, θύραι.. καταβάται ἀνθρώποισι, δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι καταβαίνουσιν, Ὁδ. Ν. 110.

καταβιγδῶν, Ἐπίρρ., ὁρμητικῶς, βιαίως, σφοδρῶς, τινὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 64.

καταιγιζώδης, ες, θυελλώδης, τρικυμώδης, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1016, Εὐστ. 1414. 38.

κατ-αιγιζέω: μέλλ. Ἀττ. -ῖω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ὡς θύελλα, πρὶν καταγίγαι πνοὰς Ἀρεως Αἰσχύλ. Θῆβ. 63· καταιγιζὼν βρόμος, ἦχος ὁρμητικὸς, παταγῶδης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 195· ἐκνεφίας καταιγίσας ἐς τὴν ἀγορὰν Ἀλέξ. ἐν Δημήτρ. 1. 5.—καθόλου, εἶμαι θυελλώδης, ὁρμητικὸς, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 10. 16· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, αὐτόθι 12. 88· ἐπὶ ἄλλους καὶ νόσου, Ἰππ. 489. 48., 491. 50.—πρβλ. ἐπαιγιζέω.—Καθ' Ἡσύχ. «καταιγίσας»· κατ-αἰγίσας· οἱ γὰρ ἀντικλιθέντες ἱμάτια κατέσχιζον αὐτά, ἵνα μὴ ἄρθωσι παρὰ τινῶν.

καταιγίς, ἰδος, ἡ, (αἰγίς II) θύελλα ὁρμητικῇ καταβαίνουσα ἄνωθεν, Ἀριστ. π. Κύρρ. 4, 16, Ἀνθ. Π. 7. 273, κτλ.· μεταφ., αἱ τῶν πραγμάτων καταιγίδες Νικήτ. Χρον. 63D· ἐπὶ μαχῶν, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 984.

κατ-αιγιζμός, ὁ, = τῷ προηγ.· οὕτως ὁ Ἐπίκουρος ἐκάλει τὰς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας ἡ ἡδονάς, ἴδε Ἀθῆν. 546E, Πλούτ. 2. 1090B.

κατ-αἰδεύομαι: μέλλ. -έσομαι. ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ ἄορ. Παθ.:—αἰσθάνομαι αἰδῶ ἢ σέβας ἐνώπιόν τινος, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 72, 77, Σοφ. Ο. Τ. 654, Εὐρ. Ὀρ. 682· δαίμονα κατ-αἰδεσθεῖσα Εὐριπ. Ἰππ. 772· κατ-αἰδέσθητι πατρώων Δία Ἀριστοφ. Νεφ. 1468· μετ' ἄπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Εὐρ. Ἡρακλ. 1027· ἄπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 805. II. τὸ ἐνεργ. κατ-αἰδέω, κατ-αἰσχύνω, «ἐντροπίζω», ἥδη ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς ἐν Ἡλίοδ. 4. 18, Θεμιστ. 191B· ἄλλ' αἰ γλῶσσαι τοῦ Ἡσύχ. καὶ Φωτ. (κατ-αἰδεῦ, κατ-ἡδεσσα, κατ-ἡδεσαν) δεικνύουσιν ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀρχαιότερος.

κατ-αἰφεῖ = εἰσαεῖ. Ἐπιγρ. Λοφρ. ἐν CIA. 2. 3.

καταέπειτα, τὰ, γείσα κ. (καταέπειτα) Ἐπιγρ. Πειρ. CIA. II. 1034, 39· αἰετός, αἰεταῖος, ἐνωιέτιον, καταέπειτος, παραιετὶς ἐδιφθογογραφοῦντο καὶ ἐν τοῖς καλοῖς χρόνοις, Meisterh. 25, 5.

κατ-αιθάλλω, κατακαίω, μεταβάλλω εἰς αἰθάλην, δόμους.. καταιθαλῶσαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 157· δὲν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλῶ Εὐρ. Ἰκέτ. 640· σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς κ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1242, πρβλ. 1248· μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, καταιθαλῶσαι τῶν νεωτέρων τινὰ αὐτόθι 1261.—Παθητ., [Τροίας] πυρὶ καταιθαλῶμένης Εὐρ. Τρω. 60· ὑπ' ἀσδόλου καταιθαλωμένος, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4.

κατ-αιθύσω, κινῶμαι ταχέως τῆδε κάκεισε ἐπάνω εἰς τι, κυματίζω, ἄπαν νῶτον καταίθυσσον (πλόκαμοι) Πινδ. Π. 1. 147· (Κάστωρ) καταίθυσσε (κάτ' αἰθῶσαι Christ) ἐστὶν, καταπέμπε· τὴν λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἐστίας, αὐτόθι 5. 13.

κατ-αἰθώ, κατακαίω, εἰς τέτταρ' ἀποβάλλω, καταίθουσα.. δαλὼν (οὕτως ὁ Canter. ἀντὶ κ' αἰθουσα) Αἰσχύλ. Χο. 606· σὺ δ' οὖν κάταίθε Εὐρ. Ἀνδρ. 258· ὕφαπτε καὶ κάταίθε Ἀριστοφ. Θεσμ. 730· καταίθεσθαι πυρὶ Εὐριπ. Τρω. 1296. 2) μεταφ., καίω, ἀνάπτω, ἐξεγείρω, Λυκόφρ. 249· ἔρως με καταίθει Θεόκρ. 7. 56· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., καταίθεσθαι ἐπὶ τινι, ὡς τὸ Λατ. ur̄i, ὁ αὐτ. 2. 40.—τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 302 χωρίον εἶναι ἐφαρμμένον.

κατ-αικίζω: μέλλ. -ιῶ, πληγῶνω δεινῶς, κακῶς μεταχειρίζομαι, τεύχεα.. κατ-ἡκίσται, τὰ δπλα ὑπέστησαν βλάβην, ἔγειναν ὀλομαυρά [ἐνεκα τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς αἰθάλης], Ὁδ. II. 290, T. 9· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύφω, σῶμα σὸν καταικιέ Εὐρ. Ἀνδρ. 828, πρβλ. Διόδ. 18. 47.

καταίνεσις, εως, ἡ, συναίνεσις, μνηστεία, Πλούτ. T. Γράχχ. 4.

κατ-αινέω: μέλλ. -έσω, ποιητ. -ήσω, Πινδ. Συναίνω, συμφωνῶ εἰς τι, ἐπιδοκιμάζω αὐτό, ἀντίθετον τῷ ἀναινέωμαι, μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ δὲ καταίνει ταῦτα Ἡρόδ. 4. 80., 6. 62· καταίνεω ἐπὶ τινι, συναίνω ἐπὶ τινι ὄρω, καταίνεσσαντος ἐπὶ τούτοις τοῦ παιδὸς ὁ αὐτ. 3. 53· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., τοῖς μὲν ἄλλοις κατ-ἡνει, συνετίθετο, κατένευε συναίνων, Σχολ. Θουκ.

4. 122· ἄπολ., οὐ καταινέσαμεν, ἀλλὰ ἀπειπάμεθα Ἡρόδ. 9. 7, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 80. 2) συμφωνῶ ἡ ὑπισχνόμαι ὅτι θὰ πρᾶξω τι, μετ' ἄπαρ. ἄορ., Πινδ. Π. 4. 395· μετ' ἄπαρμ. μέλλ., καταινέσον μὴ ποτε προσδώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1633, πρβλ. 1637· ὡσαύτως, κ. τούτον βασιλεῖα σφρίον εἶναι, συναίνω, συμφωνῶ ἵνα εἶναι οὗτος., Ἡρόδ. 1. 98· κ. τινα ταγόν (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀνθ. Π. 9. 98. 3) παρέχω, παραχωρῶ τί τινι αἰτοῦντι, συγκατατίθεμαι εἰς τὴν αἵτησίν του, ὑπισχνόμαι, τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον.. κατ-ἡνεσεν (ἴδε Δινδ.) Σοφ. Ο. Κ. 432· ἰδίως ὑπισχνόμαι εἰς γάμον, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα, τὴν παῖδά τινι Εὐρ. I. A. 695, πρβλ. Πλούτ. Πομπ. 47.

κατ-αἰξ [τᾶ], ἰκος, ἡ, = καταιγίς, (ἐκ τοῦ καταίσσω), βορέας κατ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1203, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 114.—Καθ' Ἡσύχ., «κατάσεισις. ὁρμή», καὶ «κατάικες καταπνοαί».

κατ-αιονάω ἡ -έω: μέλλ. -ήσω, καταντλῶ, ἐπιγέω, κατατρέχω, ὑγραίνω, πλύνω, ἐπὶ ἀλγούντων μερῶν τοῦ σώματος, Ἰππ. 617. 38, Πλούτ. 2. 74D· μεταφ., κ. τινα σοφία Δίων Κ. 38. 19.—Παθ., ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονθέντες Λουκ. Λεξιφ. 5· κατ-αιονῶντα καὶ καταπλάττοντα συνάπτει ὁ Γαληνός, εως καὶ τὸ καταντλεῖν τὴν φλεγμονὴν καὶ καταπλάττειν καὶ σχάζειν ἐνέδρεξαν καὶ κατ-ἡνθησαν συνάπτει ὁ Πλούτ. ἐν Ἡθ. σ. 74D, καὶ «καταιονᾶσθαι» καταντλεῖσθαι, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 180'—ἐντεῦθεν κατ-αιονήμα, τό, πλύσις, πλύσιμον, Διλ. π. Z. 8. 22· κατ-αιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι Ἀλέξ. Τρακλ. 1, σ. 52—κατ-αιονήσεις, εως, ἡ, κατ-αἰοῦμαι, κατ-αιονήσεις, πλύνεις διὰ θερμοῦ ὕδατος· κατάπλασμα καὶ κ. (πρβλ. Γαλλ. étuvement) M. Ἀντων. 5. 9, Πολυδ. Δ', 180, Γαλην. ἡ κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ἐν τοῖς λουτροῖς Εὐστάθ.· ὡσαύτως κατ-αιονίζω, Ψελλ.

κατ-αἰρέω, ἰων. ἀντὶ καθαίρειω.

κατ-αἰρέσεις, ἰων. ἀντὶ καθαίρεισεις.

κατ-αἰρέω: μέλλ. -ῖω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κατέρχομαι, καταβαίνω, ἐφορμῶ—ἐπὶ πτηνῶν, καταπέτομαι, ἐς τὰ βιβλία Ἀριστοφ. Ὀρν. 1288· ἐς Δελφοὺς Πaus. 10. 15, 5· ἐνταῦθα Πλούτ. Ρομ. 9· οὕτως ἐπὶ μελίσσων, ὁ αὐτ. 2. 41F.—ἐπὶ προσώπων, κατ. ἀπ' ὀχθῶν, καταπηδῶ, Ξεν. Ἰππαρχ. 6, 5· ἐκείσε Εὐρ. Βάχχ. 1293· ἐς Ἀθήνας Πλούτ. Ἰππ. Μείζων 281A, κτλ. 2) ἐπὶ πλοίων, καταπλέω, φθάνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἐς Καῦνον Θουκ. 8. 39· ἐκ.. ἐπὶ.. ἡ πρὸς.. Πολυδ. 1. 56, 3., 60. 3· ἀπὸ.. δευρὶ Ἀλκιφ. 1. 38 (ἀντὶθ. ἀπ-αἰρέω),—Καθ' Ἡσύχ. «κατ-ἡραμεν» ἡλθομεν· παρ' αὐτῷ καὶ ὁ μέσ. τύπος, «κατ-ἡραμεν» κατ-ἡραμεν.

κατ-αἰσθάνομαι, ἀποθ., ἐντελῶς ἀντιλαμβάνομαι τινος, τι Σοφ. Ο. Τ. 422.

κατ-αἰσθάνομαι, ὄν. = αἰσθάνομαι, ἀγαθός, εὐνοϊκός, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, φθείρω ἐντελῶς, Εὐθύουλ. ἐν Ἀλγῇ 1· κατ-ἡσιμῶκα πῶμα, ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς, Ἐπίνικ. ἐν Ἐπὶ 1· καὶ τὸ παθ., κατ-ἡσιμῶται πάντα πρβλ. ἀναισιμῶ.

κατ-αἰσιμός, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αἰσιμῶ, ὄν. = αἰσιός, δῶς δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.



**κατ-ατιόμαι:** μέλλ. -άσομαι [ᾱ], Ἀποθ.:—ἐντελὲς αἰτῶν τινα νομίζω, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν ἐνοχὴν κακοῦ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, τινα Ἡρόδ. 6. 14· τί σουτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην κατατίω; Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 116· κατατιόσθαι αὐτὸν ζῶντα Δημ. 1306· 28· τινα ἀσεβείας Δίων Κ. 68. 1· τινα, μετ' ἀπαρ., κατηγοριᾶτο αὐτὸν χρήματα εἰληφέναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐκ. Ρεῖεσσ. 128.—ἀπολ., ἐν μέσ. ἀλλήλοπαθεῖ σημασία, κατηγορῶ ἀμοιβαίως καὶ κατηγοροῦμαι, ἀλλήλων ἡπτότον κατατιεῖσθαι Ἡρόδ. 5. 92, 3.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιβάλλω τι ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταλογίζω, ἀμαθίαν Θουκ. 3. 42· κατατιώμενος ταῦτα Δημ. 553, 7. II. ἡ μετοχ. ᾱορ. α' παθ. κατατιεσθαι εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, τοὺς κατατιεσθέντας ἀπέκτειναν Θουκ. 6. 60· τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κ. ἀπολύσαντες τῆς διαβολῆς Πολύβ. 3. 5, 4· μετ' ἀπαρ., κατατιεσθαι ταῦτα πράξει Μεν. Ἑλλ. 1. 32· οὕτω καί, οἱ κατηγορημένοι Πολύβ. 32. 7, 14., 33. 1, 4· καὶ μετ' αἰτ., φήσας αὐτὸν κατηγοριᾶσθαι τὴν κλοπὴν, ὅτι εἶχε κατηγορηθῆ διὰ τὴν κλοπὴν, Διόδ. 4. 31.

**κατ-ατίσσις,** εὖως, ἡ, κατηγορία, Πλούτ. 2. 546F, Μ. Ἀντων. 1. 16.

**κατατίτω,** ὕψος, ἡ, χαμηλὴ περιεφραλαία ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς («σκούφος») ἐκ δερμάτος ταύρου ἀνευ φάλου ἢ λόφου, Ἰλ. Κ. 258. (Ἐκ τῆς κατὰ καὶ ἰσως τοῦ τυκτός, τεύχω).

**κατ-αυχμάζω,** πλήττω συνεχῶς, διὰ τῆς αἰχμῆς ἢ τοῦ δόρατος πλήττων καταβάλλω, «καταφονεύω» Ἡσυχ. μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 21. 6, κτλ.

**κατ-αυχμαλωτίζω,** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Τζέτζ.

**κατ-αιωρέομαι:** Παθ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, θύσανοι κατηωρεῦντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225.

**κατακαγχάζω,** μετὰ καγχασμοῦ ἢ δυνατοῦ γέλωτος χλευάζω τινά, γελῶ μεγαλοφώνως πρὸς τι, τίνος Ἀνθ. Π. 2. 216, Σουίδ.

**κατακαῆμεν,** κατακαίεμεν, ἴδε κατακαίω.

**κατακαίνουμαι:** πρkm. -κέκασμαι, κοσμοῦμαι, ψηφισί χρυσοπάστοις τὸ πλεῖστον μέρος κατακέκασται Walz. (Ρήτορες) 1. 639.

**κατακαίνω,** = κατακατείνω, «κατακαίνειν, ἀναιρεῖν, φονεῖν» Σουίδ., εὐχρηστον· μάλιστα ἐν τῷ ᾱορ. β' κατέκανον (ὁ τετελ. μέλλ., ἄνδρα κατακεκονότες ἐσεσθε ἐν Σεν. Ἀν. 7. 6, 36), συχὸν παρὰ Σεν. καὶ μεταγενεστ., Ἀ. Δινδ. εἰς Ἀν. ἐνθ' ἄνωτ. καὶ 1. 6, 2· κατέκανον (ἢ κατὰ Ἑρμαννον κάκτανον) ἀπατεῖ τὸ μέτρον ἐν Σορ. Ἀντ. 1340· κατακανὼν Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 6, 5· ὁ ἐνσῶς ἀπαντὰ παρ' Ἀρρ. ἐν Ἰνδ. 11. 10, Παρθεν. 7. 24, Διόδ. 1. 89. Πρβλ. κατακαίνω.

**κατακαίριος,** ον, = καίριος, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Α. 439, Ἀνθ. Π. 9. 227.

**κατακαίω,** Ἀττ. -κάω [ᾱ], Ἑπικ. ἀπαρ. κατακαίεμεν, Ἰλ. Η. 408· μέλλ. -κάσω Ἀριστοφ. Λυσ. 1218· ἄορ. κατέκαυσα Θουκ. 7. 25· Ἑπικ. κατέκηκα α' πληθ. ὑποτ. κατακῆκομεν ἢ -κεσίκομεν (ἀντὶ -κῆκομεν) Ἰλ. Η. 333· ἀπαρ. κατακῆκα Ὀδ. Α. 46, κακῆκα αὐτόθι 74 (μετὰ διαφ. γραφ. -κεῖται) πρkm. -κέκαυκα Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 37.—Παθ., μέλλ. -καυθήσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1505· ἄορ. κατακαύθην καὶ κατεκῆην, ἀμφοτέρω παρ' Ἡρόδ., ὡν τὸ α' λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος πρkm. -κέκαυμαι Ἀνδοκ. 14. 36, Ξενοφ. (πρβλ. καίω). Καίω, ἐντελὲς, καίω καταστρέφω, ἐξαφανίζω, παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς καύσεως θυμάτων καὶ νεκρῶν πτωμάτων, κατὰ πτόνα μηρί' ἔκηκα Ἰλ. Α. 40· κατὰ μῆρ' ἑκάην Ἰ. 460· κατακῆμεν αὐτοὺς Ἰλ. Η. 333· μιν κατέκηκε σὺν ἔντεσι Ζ. 418· οὕτω, κ. τοὺς μάντιας ἔκαυσαν αὐτοὺς ζώντας, Ἡρόδ. 4. 69· ζῶντα κατακαυθῆναι ὁ αὐτ. 1. 86, πρβλ. 2. 107.—ἀκολούθως ἐπὶ πάλαιων, οἰκίῶν, κτλ., κατὰ μὲν ἔκασαν.. πόλιν ὁ αὐτ. 8. 33· κατέκαετο δ' ἐν Δελφοῖσι νῆος ὁ αὐτ. 1. 50· ἡ οἰκὴ κατεκῆ ὁ αὐτ. 4. 79· κατακαυθέντων τῶν ἱερῶν ὁ αὐτ. 6. 101, πρβλ. Ἀνδοκ. 14. 36· γῆ κατακεκαυμένη, μέρος κεκαυμένων, ἡφαιστειῶδες, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 21· Κατακεκαυμένη ἦτο τὸ ὄνομα τῆς ἄνω κοιλίδος τοῦ Ἑρμου ἐν Ἀνδρία, Στράβ. 628· καὶ ὁ ἐκείθεν ἐξαγόμενος οἶνος ἐκαλεῖτο κατακεκαυμένης.

II. Παθ. ὡσάντως ἐπὶ τοῦ πυρός, κατὰ πῦρ ἑκάην, εἶχε τελεωσῆς, Ἰλ. Ι. 212.

**κατακῆλθω:** μέλλ. -έσω, καλῶ κάτω, προσκαλῶ, ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεῖς Θουκ. 1. 24· κ. δούλους ἐπ' ἔλευθερίᾳ Στράβ. 646.—Μέσ., κ. Ἀθηναίε Πλούτ. Σόλων 24.

II. ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἀππ. Καρχηδ. 81· οὕτω, κατακαλέσασθαι, διάφ. γραφ., Ἰσοκρ. 2180, πρβλ. Πλούτ. Θεμιστ. 13.

III. καλῶ ὁπίσω, ἀνακαλῶ, τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς ἐξορίας Πολύβ. 26. 5, 1, Οἰνῶν. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 232Α.

**κατακαλλύνω,** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ καλλύνω, Εὐμάθ. σ. 446, συχὸν παρὰ Κυρίλλ.

**κατακαλωπίζω,** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ καλλωπίζω, Γ. Κεδρην. τ. Α', σ. 572. 7, ἐκδ. Β.

**κατακάλυμμα,** τό, κάλυμμα, σκέπασμα, καταπέτασμα, Ἑβδ. (Ἑβδ. ΚΣ', 14), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 12, 3.

**κατακάλυπτο:** μέλλ. -ψω, καλύπτω ἄνωθεν, καλύπτω ἐντελῶς, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν (δηλ. τοὺς μηρούς) Ἰλ. Α. 460· μετ' ἐκείνων.. κατὰ γαῖα καλύπτοι Ζ. 464· κατὰ δὲ σκότος ὅσοι ἐκάλυπεν II 325· Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κ. Ρ. 594· καίμει θανάτου κατὰ μοῖρα καλύπτοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 917· πρβλ. Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 120, Ἡρόδ. 2. 47, Εὐρ. Τρω. 1314, κτλ.—Μέσ., κατὰ κράτα καλυψάμενος γόασσεν, κατακαλύψας τὴν κεφαλὴν του, Ὀδ. Θ. 92· οὕτω, κατακαλυψάμενος μόνος, Ἡρόδ. 6. 67, ὅπερ ἀλλαχοῦ λέγει, ἐγκαλυψάμενος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του, καὶ κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 11, 7· καὶ κατακεκαλυμμένος ὁ αὐτ. 1. 119· κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνῶνῃ, καὶ ὁ ἔχων κάλυμμα (ἐνώπιον τοῦ ὀφθαλμοῦ του) ὅλ' ἡδύνατο νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Μένων 76B· λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, διὰ τοῦ λογισμοῦ τούτου καλύψας ἑμαυτὸν, Πλάτ. Ἐπιστ. 340A· ἀντιθετ. τῷ ἀναφαίνεσθαι, Πλάτ. Τίμ. 40.

**κατακάλυψις,** εὖως, ἡ, τὸ κατακαλύπτειν, ἡ σκέπασις, Γαλην.

**κατακάμάρω,** καλύπτω διὰ θόλου («καμάρας»), Ἡσυχ.

**κατακάμπτω,** κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ ἐξ ὀρθοῦ, Πλάτ. Τίμ. 71C· εἰς κύκλον αὐτόθι 36B· κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. στροφῇ Ι. 3.—Παθ., ἀντίθετον τῷ ἀνακάμπτωμαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.—βλαστοὶ κατακεκαμμένοι, ἀντὶθ. ὀρθοί, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 8. II. καλύπτω διὰ θόλου, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντες Στράβ. 235.

III. μεταφ., κ. ἐλπίδας, κάμπτω, καταστρέφω, ἀνατρέπω, ἐξαφανίζω ἐλπίδας, Εὐρ. Τρω. 1252 (κ. ἄλλ. κατέκρινε ἢ -γναψε).—Παθ., κάμπτομαι (διὰ δέησεως), συγκαίνουμαι, Αἰσχίν. 26, 33.

**κατάκαμψις,** εὖως, ἡ, τὸ κάμπτειν πρὸς τὰ κάτω, γύρισμα, κλάδων Στράβ. 175· τὸ κάμπτειν οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐκ τοῦ ἐντὸς μέρους κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω ἀντίθετον τῷ ἀνακάμψις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8.

**κατακάρδιος,** ον, ὅ ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ πρὸς αὐτήν, πληγὴ Ἡρωδιαν. 7. 11, 6· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπύρρ., κατακάρδια βάλλειν, καιρίαν πληγὴν, κατάκαρδα Μανασσ. Χρον. 4389.

**κατακάρπιον,** τό, = περικάρπιον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 3, ἀμρίθολ.

**κατάκαρπος,** ον, καρποφόρος, κλάδος κ. Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. 495F.—κ. ἐλάια, ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει καὶ πλούσιος.—Ἐπύρρ.—πὺς ἀφθόνως, πλουσίως, Ἑβδ. (Ἰσο. ΙΔ', 7).

**κατακαρπῶς,** ποσφῆρον διὰ πυρός θυσίας, ἰδίως καρπῶν Σουίδ. = ἀγίως καύσαι.

**κατακαρπῶσις,** εὖως, ἡ, ἡ κατὰκαυσις τῆς διὰ τῶν καρπῶν θυσίας, ἡ τέρα τοῦ δλοκαυώματος, Ἑβδ. (Λευ. Σ', 10, 11).

**κατακαρπύεω,** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ καρυκεύω, ἡ μαγειρικὴ κατακαρυκεύουσα Συνέσ. 2B.

**κατακαρφῶ,** = ἥλοις ἢ γόμοις δένω, Νικήτ. Χρον. 635. 27. **κατακαρφῶ** (ἴδε κάρφω), ποιῶ τι ὡς κάρφος, μαραίνω ἢ ἐξηραίνω ἐντελῶς, ἀφανίζω, Ἡσυχ.—Παθ., ἐξηραίνωμαι, πίπτω κάτω ἐξηρός, φυλλάδος κατακαρφομένης Αἰσχύλ. Ἀγ. 80.

**κατακάρφεις:** «καταρφέεις» Ἡσυχ.

**κατάκασσα,** ἡ, = κάσσα, Κελλ. Ἀποσπ. 184· κατακάσσα Ἑτυμολ. Μ. 494. 38, Σουίδ.—«κατακάσας» τὰς κακοδαίμονας, τὰς διὰ τὸ ὀνειδὴ ὑπὸ αἰσχύνῃς ἐπὶ οἰκίας μενούσας, Ἡσυχ.

**κατάκαυμα,** τό, πᾶγμα κεκαυμένον, πληθ. κεκαυμένα μέρη, Γεωπ. 12. 17, 11. 2) φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἰππ. 143C, πρβλ. αἰθόλικες, Ἑβδ. (Λευ. ΙΓ', 24, 25). II. καύσιμον, Ἑβδ. (Ἑβ. ΚΑ', 25).

**κατακαυμάτω,** πυρπολῶ, καίω ἐντελῶς, Εὐμάθ. σ. 149.

**κατακαύσιμος,** ον, εὐφλεκτος, Ἡσυχ.

**κατάκαυσις,** εὖως, ἡ, τελεία καῦσις, Γαλην.

**κατακαύτης,** ου, ὁ, ὁ κατακαίων (πτῶμα), οἱ κατακαῦται, ἀρχὴ τις παρὰ Κρησί, Πλούτ. 2. 296B.

**κατακαυχάομαι:** μέλλ. -ήσομαι, ἀποθ.:—καυῶμαι ἐναντίον τινός, ὑπερηφανεύομαι, τιλλῶ ἢ κατὰ τινος Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 18, Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 14· δὲν ἔχω φόβον περὶ τίνος, τίνος αὐτόθι β', 13· κατ. ἐν τινι, ὑπερηφανεύομαι εἰς τι, Ἑβδ. (Ζαχ. Κ', 12).

**κατακαχρῶ:** μέλλ. -ύσω: ᾱορ. -ύσαι, Πανσ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ., πρβλ. Εὐστ. 1835. 42:—«κατακαχρῶς καταφρῶν καὶ συντρέφω», μεταφορὰ ἐκ τῶν καχρῶν δηλ. τῶν φρυγομένων ἢ καβουρδίζομένων κριθῶν, αἱ οἷοιαι ῥήγνυνται, Φώτ. σ. 137. 11.

**κατακαίωμαι,** -κεῖμεν, -κείμεν, ἴδε ἐν λ. κατακαίω.

**κατάκειμαι,** Ἑπικ. γ' πληθ. κατακείται Ἰλ., Ἰων. -κέσται Ἡρόδ. ὑποτακτ. -κείωμαι Πλάτ. Συμπ. 213B.—ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μετὰ μέσ. μέλλ. -κείσομαι πρβλ. κατακείω. Κεῖμαι, εἶμαι ἐξηλωμένος, μῆλα τὰ δὴ κατακείτ' ἐσφαγμένα Ὀδ. Κ. 532, Α. 45· ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε.. ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς Ἰλ. Ω. 10· ἐφ' ἀρμαμαδῶν μαλθακῶς κατακείμενος Ἀριστοφ. Ἀχ. 70.

2) κείμαι κεκαυμένος, ἐν λόχῳ.. κατέκειτο μέγας σὺς Ὀδ. Τ. 439· θάμνω ὑπ' ἀμφικέμῳ κατακείμενος Ἰλ. Ρ. 677. 3) κείμαι ἐν ἀποθήκῃ, ὑπάρχω, Λατ. reponi, δοιοὶ γάρ τε πίθοι



κατακελαίται ἐν Διὸς οὐδὲι 'Πλ. Ω. 527· τὸ γ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον 'Ησ. Ἐργ. κ. 'Ημ. 362, κατακείται πάνθ' ὅπερ εἶπας, ἐνθα εἶναι ὡς παύθη· τοῦ καταθέσθαι θοιμάτιον, ὅπερ προσλέγθη, πρβλ. 'Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 514· μεταρ., ἄλγεα .. ἐν θυμῷ κ. 'Πλ. Ω. 523.

4) εἶμαι ἐν τῇ κλίνῃ ὡς ἀσθενής, κατεκέατο δὲ θαλίμωντες 'Ηρόδ. 7. 229, κ. νοσῶν Δουκ. 'Ἰκάρου. 31, 'Ἰπκ. 'Ἐπιδ. 3. 1096, πρβλ. 'Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 313, Πλ. 742· ὡσαύτως, νέκυς κ. Τυρταῖος 7. 19·— ὡσαύτως, κείμει ὀκνηρός, ἀπρακτος, ἀργός, Ξεν. Ἄν. 3. 1, 14·— ἐπὶ πραγμάτων, κείμει παρημελημένος, εἶαν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη Πλάτ. Νόμ. 778D.

5) εἶμαι ἀνακλιμένος κατὰ τὸ φαγιόν, Λατιν. accumbere, πῖνε, κατακίσο 'Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρβλ. 'Ηρόδ. 3. 121· ἀνίστασθαι ὡς κατακισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει Πλάτ. Συμπ. 223B, κ. ὅλλ. 6) ἐπὶ ἐστῆς, κείμει καταφερώς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὕτω παρ' Ὁρατίῳ *Usticae cubantis*), πρῶνες ἔξοχοι κ. πρὸς Ἰόνιον πόρον Πινδ. Ν. 4. 85. 7) ἀρετὰ κατακίσθαι, ὡς τὸ ἐγκείσθαι, ἐπιμετῶς καταγίνομαι εἰς ἔξοχα ἔργα, Λατιν. *virtuti incumbere*, ὁ αὐτ. ἐν I. 1. 58 Böckh ('Ερμάνν, ἀρετὰ κατάκειται, ἡ ἀρετὴ κείται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου) ἐν ἐπιγραφῇ εὐρίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κείμαι ἐν ἐπιταφίαις· ἐνθα ἀπαντᾷ καὶ ὁ βάρβαρος τύπος *κατάκχητε*, IGSI. 599. 629.

κατακείρω· μέλλ. -κερῶ, κείρω ἐντελῶς, ἀποκόπτω, τὸν πύγωνα Πλούτ. 2. 52D· οὕτω παρὰ τοῖς Κωμ., ὁ κουρεύς .. ὑπὸ τῆς ὑπῆλης κατακερεῖ τὴν εἰσφορὰν Εὐπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6.— Μέσ., κ. τὰς κεφαλὰς, κόπτουσι τὴν κόμην τῶν μέτρων τοῦ δέρματος, 'Ηρόδ. 1. 82.

II. παρ' Ὁμ. μόνον μεταφορ., ἀποκόπτω, κατακόπτω, ἐρημῶν, σπαταλῶ, βίοντον κατακίρτετε πολλὸν Ὀδ. Δ. 686· ὅτι μοι κατακίρετε σίκον Χ. 36· μῆλα δ' ἄ μοι μνηστῆρες .. κατέκειραν Ψ. 356.

κατακίω, = *κατάκειμαι*, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, ἀλλ' ἐν χρῆσει μετὰ σημασίας μέλλοντος, δαισόμενοι κατακίετε οἴκαδ' ἰόντες Ὀδ. Η. 188, Σ. 407· σπείσαντες κατακίοντες οἴκαδ' ἰόντες ('Επιχ. ἀντὶ -κειόμεν) αὐτῶι 418· κακκίοντες, 'Επιχ. μετοχ., ἐν τῇ φράσει, οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν οἰκόνδε (ἢ κλισίῃνδε) ἕκαστος Ἰλ. Δ. 606, III 58, Ὀδ. Η. 229, Ν. 17.

κατακεκράκχης, ου, κλητ. *κατακεκράκχα*, ὁ, δὲ κατακράζω, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν τοῦ καταβάλλον ἢ ἐπιβάλλον σιγὴν εἰς τὸν ἄλλον, 'Ἀριστοφ. Ἰπκ. 303 (κατὰ τὸν Ἑρμάνν. ἀντὶ καὶ κεκράκχα). κατακελαδέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κελαδέω, Βυζ.

κατακελευσμός, ὁ, τὸ κατακελεύειν τινά, παρορμίζω, παραθαρρύνειν, Πολυδ. Δ', 84.

κατακελεύω, ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω σιωπῇ, κατακέλευσον = σιγὴν πρόσταθον, Σχολ. εἰς 'Ἀριστοφ. Ὀρν. 1273· καθόλου, ἐπιτάττω, διατάττω, μετ' ἀπαρ., Πλούτ. Ὁθων 18. 2) ἰδίως ἐπὶ τοῦ κελευστοῦ, δίδω τὰ προστάγματα καὶ ὁδηγῶ εἰς τὸν χρόνον ἢ ῥυθμὸν τῆς κωπηλασίας, 'Ἀριστοφ. Βῆτρ. 208.

κατακενῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κενῶς, Ἐδδ. (Γέν. MB, 35), ὁ Εὐστάθ. συνάπτει, «ἀρπάζει καὶ κατακενοί».

κατακεντῶ, κεντῶ πολύ, τρυπῶ, διατρυπῶ, κατέκνενται τὸ δέριμα πυρὶ Πλάτ. Τιμ. 76B, Διδ. 3. 36, κλ. *κατακενῶ*, καταβέβηλ, οἱ κένταυροι τὸ ὄνομα ἔλαβόν, ὅτι τοὺς ταύρους κατέκνεντον Παλαίφρ. 1. 7· κ. δόρασι τε καὶ ἔλφεσι Ζώσιμ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακνένειν καὶ κατακάνειν 'Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττωμαι διὰ μαχαίρας, Κησιμαί Περσ. 14· μεταρ., ὑπὸ ἀπιστίας κατακεντούμενοι Φίλων 1. 287·— ὑπάρχει καὶ τύπος κατακεντάννυμι ἐν Ψευδο-Δουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρβλ. Δοδεκ. Ρήματ. 208· *κατακεντῶ* παρὰ τῷ Ἐπιφάν.—Καθ' Ἡσυχ. «κατακεντεῖ τιτρώσκει».

κατακέννημα, τὸ, στίβις, στίγμα, σημεῖον, ἡ ὅπῃ ἡ σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ κεντήματος, Πλάτ. Τιμ. 76B.

κατακεντίζω· μέλλ. -ίσω, διὰ δόρατος φονεύω, Διδ. π. Ζ. 7. 2.

κατακεντρώ, κέντροις στίβω, κοσμῶ, θύραι κατακεκεντρωμέναι, θύραι ἐξ ὧν ἔξοχαί τινες ὡς κέντρα· ἐξεῖχον, τραχύταται ἦσαν, Διδ. 18. 71· πρβλ. *κεντρωτός*.

κατακερατίζω, λίαν κεραῖζω, καταστρέφω, Κ. Παντεχν. ἐν *ann. etc.* VI, σ. 50.

κατακεραννύμι, (ἀνα)μυγνύω, οἶνον κατακεραννύμενον καλῇ ὑπόρροσά Πλούτ. 2. 132D· ὡσαύτως -ύω, Πολυδ. Γ', 149.— Μέσ., μέλλ. -κεράσσομαι Εὐμάθ. Δ. 25.—Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3.

κατακεράσσις, εὖως, ἡ, μίξις, ἀνάμιξις, κατακεράσει αὐξάνεται, οἶον εἶνος ὕδατος προσεγγυθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 18.

κατακέρασμα, μῖγμα, μίξις.

κατακεραστικός, ἡ, ὅν, κατέλληλος πρὸς μῖζιν, μετρίαιον, φάρμακα Γαλην. μετὰ γεν., κ. τῶν δριμύτων οὖρων Γεωπ. 12. 19, 8.

κατακεραυνῶ, πλήττω διὰ κεραυνοῦ καὶ φονεύω, ἀντιβροντῶντα κατακεραυνῶσε Ψευδο-Δουκ. Φιλοπάτρ. 4.—Παθ., πλήττομαι διὰ κεραυνοῦ, κατακεραυνώθεις ἐμβρότης ἤμην Εὐμάθ.

150· καὶ κεραυνοβολέομαι, κεραυνῶ καταβάλλομαι ἢ φονεύομαι, αὐτόθι 313.

κατακερδάνω, ἀδίκως κερδίζω ἐκ τιγος, Ξεν. Οἶκ. 4. 7. κατακερκίζω, ἐν Ἑπιγρ. κατακερκίζων τοίχος, ὁ κερκίδας σχηματίζων ἢ ὁ κατὰ κερκίδας διηρημένος, Ἑπιγρ. Ἐφέσ. L. B. 141.

κατακερμασία, ἡ, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 932. ἔ. ΜΙ.

κατακερματίζω, (κέρμα) μεταβάλλω εἰς μικρὰ νομίσματα, «ἀλλάσσω», ἀργύριον κατακερματισμένον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 24.

2) καθόλου, διαιρῶ εἰς μικρὰ μέρη, κατακόπτω, ἀποκτείνοντες κατακερματίζουσι Καίσαρα Ἰωσ. Γενεσ. σ. 51· κατ. αὐτὴν (δηλ. ἀρετὴν) κατὰ μόρια Πλάτ. Μένων 79C· κ. τὴν τέχνην εἰς μικρά, κατατρίβει καὶ φθείρει, Δημήτρ. Φαληρ. 76· κατακερματικῶν τὴν μουσικὴν Πλούτ. 2. 1142A.—Παθ., κατακόπτομαι, φαίνεται εἰς σμικρότερα κατακερματίζομαι ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύσις Πλάτ. Πολ. 395B· κατακερματίζεται .. ὡς εἶδεν τε σμικρότατα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 144B· κατακεκ. ἐρωτήσῃ πρὸς ἀποκρίσεις, διηρῆθαι εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 255B, πρβλ. 257C, 258D· διήγρησις εἰς μικράς κατ. τομάς Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 9· τοῦ πυρετοῦ .. κατακερματίζομένου, βαλμηδὸν ἐλαττουμένου, Ἰπκ. 388. 44.

κατακερματισμός, ὁ, διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη, κ. τῆς δυνάμεως Πορφ. Αἰσθ. 37· κ. νομισματικός, ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρημάτων εἰς μικρὰ νομίσματα, Εὐστάθ.

κατακερτομέω, διὰ κακολογίῶν πειράζω τινά, χλευάζω, σκώπτω, οὐκ εἰδὼ ἰσχυρῶς, μετὰ σφοδρότητος, κατέχαιρε καὶ κατακερτομέει 'Ηρόδ. 1. 129· τινὰ ὁ αὐτ. 2. 135· τινος Πολύαιν. 1. 34, 1· καὶ τὸ παθ., φλυαρηθέντες καὶ κατακερτομηθέντες Φιλ. 1042· κατακερτομούμενον πρὸς τῶν ἀντιπάλων ὁ αὐτ. 1041.

κατακερχνύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· «τραχύνομαι» Ἡσυχ.

κατακεφάλα, Ἐπίρρ. ἀντὶ κατὰ κεφαλῆς («μὲ τὸ κεφάλι κάτω»), Γεωπ. 10. 30· κ. λοῦσθαι Ἑπιγραφ. Ἀττ., πρβλ. ὑπερ-κέφαλα.

κατακεχαρισμένως, Ἐπίρρ., λίαν κεχαρισμένως, μετὰ χάριτος, Κουμ. συν. λέξ.

κατακκηδεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, Ἐκκλ.

κατακκηλέω, διὰ τῆς ἡδύτητας τῆς ἀκοῆς καταπραύνω τὴν ψυχὴν, καταβέλω, διὰ μαγειῶν ἀποδύω, θεραπεύω, Δατ. *delinire*, τὴν ἀτην Σοφ. Τρ. 1003.—Παθ., «κατακκηλεῖσθαι» τὸ ὑπὸ τῶν αὐτῶν θέλγεσθαι καὶ κατακκηλούμενοι· ἐξοιστρούμενοι, καταβελγόμενοι Ἡσυχ.—κατακεκληλῆσθαι πάντας Πλάτ. Κρατ. 403D, Ἀθῆν. 174B, Δαμασκ., ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 338. 7.

κατακκλήγησις, εὖως, ἡ, κατέβησις, μάγευσις, μαγεία, Ὀριγ. 1. 324C, 325A.

κατακκληγητικός, ἡ, ὅν, ἱκανός εἰς τὸ καταβέλγειν πρὸς μαγείαν, κατέλληλος εἰς μαγείαν, τινος· ἱεροουργίας κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 19.

κατακκληγιδώ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κηλεγιδώ, Δίονος Κ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 168.

κατακκῆομεν, ἴδε *κατακάω*.

κατακκηπεύω, καλλιεργῶ τὸν κῆπον· καὶ μεταφορ., Εὐστάθ. 206.

κατακκηρῶ, κατακαλύπτω διὰ κηρύ, τὸν νεκρὸν κ. 'Ηρόδ. 1. 140, ἴδε Ξεν. Ἰπκ. 10, 7.—Παθ., κατακεκηρωμένον πρὸ σώμα 'Ηρόδ. 4. 71.

κατακκηρύσσω, Ἀττ. -ττω·—προκηρύττω ἢ ἐπιτάττω διὰ δημοσίου κήρυκος, σιγὴν Ξεν. Ἄν. 2. 2, 20· ὅπερ καὶ κατακελεύσαι λέγεται, Πολυδ. Δ', 91, 93.—Παθ., Πολύδ. 23. 2, 6. 2) Παθ. ὡσαύτως, καλούμαι διὰ κήρυκος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Πολυδ. II, 61. II ἐν δημοκρασίᾳ, κ. τι εἰς τινὰ, «κατακκηρύσσω», κηρύττω τὴν λῆξιν τῆς δημοκρασίας ἀποδίδων τὸ πωλούμενον εἰς τὸν τὰ πλείονα προσεγγυόντα, Πλούτ. Σύγκρι. Λυσ. καὶ Σύλλ. 3.

κατακκιβδηλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κιβδηλεύω, Ἐκκλ.

κατακινδυνεύω, ἐμβάλλω τινά εἰς κίνδυνον, κ. τῶν πενήτων Μ. Ἀχομ. τ. Δ', σ. 162, ἔκδ. Α.—Τὸ ἐν Ἀνν. Κομν. Ἀλεξιάδ. 9 ἐξεδόθη ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει Βόννης *κατηναιδεύσαντο* (ἀντὶ *κατεκινδυνεύσαντο*).

κατακινέω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ κινέω, = συγκινῶ, Βασίλ. «γελῶν κατεκινῶ καὶ ἐσαλεύω» Σχδλ. εἰς Θεόδωρ. 5. 116.

κατακινρηνμι, ποιητικὸν ἀντὶ *κατακεραννύμι*, μίγνυμι, μετρίζω, ἡ ὑγρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν Ἀλέξ. Ἀερ. Προβλ. 2, 70, καὶ Παθ., ῥητορικὴ κατακινρηνμένη ταῖς ἐπιχειρήσεσι Λογγίνος 15. 9· εὐωδία κατακινρηνμένη τῷ περιέχοντι ἀέρι Κασσ. Προβλ. 35.

κατακκισηρίζω, καταλαίνω, κατατρίβω καὶ στυλθάνω διὰ χειρῶν («ἐλαφρόπετρας»), μετοχ. παθ. πρην., μεταφορ., ἐπὶ ἐκτεθειμένῳ κατακκισηρισμένος Ἀθῆν. 529A, Ἡρωδιαν. Β', 534. 24, Χοιροβ. 227. 27.

κατακκισσός, ὁν, ἐστεμμένος, κεκαλυμμένος· μὲ κισσόν· πλόκαμοι κ. Ἀνακρεόντ. 44ν 5.

κατ-ακκίζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀκκίζομαι· = προσποιοῦμαι, Ἡσυχ.



κατάκλινος, ὄν, πλήρης κλίδων, ὁ Ἡσυχ. συνάπτει μετὰ τοῦ κατακλινέμενος.

**κατακλινάω**, Ἀττ. -κλινάω [ᾱ]: μέλλ. -κλινάσομαι:—μεγαλοφώνως θρηγῶ, πολὺ κλινάω τινά Ἀριστοφ. Σπ. 386· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 156· σύγγονον κατακλιναιμένη I. T. 149.

2) ἀπολλ., θρηγῶ μεγαλοφώνως, Εὐρ. Ἑλ. 113. 128.

II. μετὰ γεν. προσ., θρηγῶ ἐνώπιόν τινος ἢ πρὸς τινά, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 4, κτλ. κ. αὐτὸς ἑαυτοῦ 3. 13, 4.

**κατακλινάσθαι**, -κλινάσθηναι, ἴδε κατακλινέω, κατακλινάω.

**κατακλινάσις**, εὖως, ἡ, θραύσις εἰς τεμάχια, σύνθλασις, κάταξις, τῶν ἀρθρῶν Ἰππ. 1165C· ὡσαύτως, διαστροφή, ὁμματος ὁ αὐτ. 73C.

II. θλάσις καὶ διασκόρπισις φωτὸς ἢ ἤχου, «διαχύσις», ἀντίθ. τῷ ἀνάκλινσι, Ἀριστ. Προβλ. 11. 23 καὶ 51.

**κατάκλινσμαι**, τό, θραύσις, σπάσιμον, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 46.

**κατακλινάστος**, ὄν, = κατακεκλινάσμενος, τεβλασμένος εἰς τεμάχια, τὸ κατακλινάστων, ἐπὶ τοῦ ἀρθρου τῆς εὐχρηστίας, ὁ εὐλογηθεὶς ἄρτος, Ἑκκλ.

**κατακλινουρίζομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, κατακλινάω, Ἑκκλ.

**κατάκλινσις**, εὖως, ἡ, (κατακλινάω) πολὺς θρήνος, κλαυθμός, Γλωσσ.

**κατακλινάω** [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ κατακλινάω.

**κατακλινάω** [ᾱ]: παρτ. κατέκλινον Ἰλ., Ἡρόδ.: ἄρ. κατέκλινον Πλάτ. Φαίδων 117D.—Παθ. πρkm. καὶ ἄρ. (ἴδε κατωτ.), κατακλινάω, θλῶν σμικρύνω, ἀποκόπτω, ἐπ' ἀνθερίκων καρπῶν θεὸν οὐδὲ κατέκλινον Ἰλ. T. 227 (πρβλ. Οὐεργ. Αἰν. 7. 808).

κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος Ἰλ. N. 608· οὕτως, τὰ δόρατα κατέκλινον Ἡρόδ. 9. 62, πρβλ. Πινδ. Π. 5. 46· φυτεῖναι ἐλαίων κ. Δημ. 1251. 24· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσει, ἐσάκισεν, ἔκλινεν, Θεόκρ. 25. 147· κ. τὸν ὀφθαλμὸν οἷον ἐνθρόπισται διὰ τὸν ὀφθαλμὸν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἑρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλινόντες ὀφθαλμὸν A. B. 45.

II. μεταρ., κατακλινάω, κατασυντρίβω, οὐδένα δύναμινα οὐ κατέκλινε, ἅπαντας μᾶς συνέτριψε, συνέτριψε τὰς καρδίας μας διὰ θλίψεως, Πλάτ. Φαίδων 117D· οὕτως ὁ Ὀρ. ἐν τῷ Παθ., ὡς τὸ Λατ. frangi, ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, κλαίον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, ἐσάκισεν ἡ καρδιά μου, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατηθῶ, Ὀδ. Δ. 538, πρβλ. K. 496· κατεκλάσθη καὶ ὥκτισας Καλλιμ. Ἰγμν. Δημ. 107· ἐκκόψας τὸ θράσος καὶ κατακλάσας τὸ σοδάρων Πλουτ. Ἠθ. 767· ὡσαύτως ἐπὶ φόβου, ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ διεσάντων I. 256, πρβλ. K. 198 M. 277· ἐπὶ πάθους, ἐρώτων .. νόσφ' φρένας .. κατεκλάσθη Εὐρ. Ἰππ. 766· ὡσαύτως ἐπὶ καταπίεσεως, Διογ. Λ. 114· ἔτι, ἐκθλύνω, μαλθακὸν καθίσταω, τῶν δὲ σωματίων διὰ τὸ ἀβροδαίον κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. σ. 785.

2) βραδύτερον, ἐπὶ οἴνου, ὅς μοι δοῦς τὸ πῶμα κατέκλινεν Εὐρ. Κύκλ. 677, κτλ. καὶ ἐν τῷ Παθ., κατακεκλινάσμενος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, Ἰππ. 203E, κτλ. ὁμματα κατακεκλινάσμενος, διὰστροφα, Ἀριστ. Φυσιογ. 3, 8· μεταρ., ἐκνευρισμένος, ἐκτεθλυμένος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Κωμ. Ἀνώνυμ. 38· ἐπὶ μέτρου ἑλλικτοῦ, πόδες κατακεκλινάσμενοι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· γραφαὶ κ. αὐτοῖσι 18· μέλη (πρβλ. **κατάθρυπος**), Ἰω. Χρυσ.

III. ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ φωτὸς, «διαχέομαι», ἀντίθετον τῷ ἀνακλινάσθαι, Πλουτ. 2. 897D· οὕτω καὶ ἐπὶ ἤχου, αἱ κατακλινόμεναι φωναί, ἤχοι τεβλασμένοι, συγκεχυμένοι, Ἰππ. 158E· ἄλλα, κατακλινάω ἑαυτὸν, κάμνω τὴν φωνὴν μου χαμηλοτέραν, ἀντίθετον τῷ ἀνακλινάω, κεκραγῶς, ἑαυτὸν ἀνακλινάω καὶ κατακλινάω, ἀναβιβάζω καὶ χαμηλώνω τὴν φωνήν, Δουκ. π. Ὀρχ. 27.

**κατακλινέμα**, τό, (κατακλινέω) κλεισίμον, περιορισμός, δεσμός, Γαλην.

**κατάκλινος**, εἶδος, καὶ **κατακλινής**, -εἶδος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἑπικ. -κλινής, -κλινός, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς κλείειν ἢ ἐξασφάλισιν τῶν θυρῶν, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἀπὸ τῆς περόνης ἥτις ἐξασφαλίζει τὸν μοχλὸν (βάλανος) τῆς κατακλινέδος ἐπιμελῶ καὶ τοῦ μοχλοῦ φύλατ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώσεται Ἀριστοφ. Σπ. 154—αἱ κ. τῶν ἀξόνων, περόναι τιθέμεναι πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῶν ἀξόνων, ἐξασφαλίζουσαι τοὺς τροχοὺς, Διόδ. 17. 53· τὰς ἐν Πτολεμαίῳ κ., δηλ. τοῦ Νεῖλου, MFP II, 13 (18a).

2) κατακλινῆς βελέμνων, ἐκκηλ βελών, φαρέτρα, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 82.

II. αἱ διὰ τὴν ἀρσενικὴν κόπτισαν ἢ περόνην ὅπαι πρὸς συγκόμεισιν ἐνδυνάτων, περόναι, ἐκκλινῶν εὐγνάμπιοι ἀραρυταί· ἐθα κληῖδα τὴν κατάκλινε ἢ κατάκλινεισιν τῶν περονῶν ἐρηγνεύουσιν Σχολ. εἰς Ὀδ. Σ. 293, Ἡσυχ.

III. ὁ χόνδρος ὁ συνδέων τὸ ὅστον τῆς κλειδὸς μετὰ τοῦ στέρνου, «σφαγή» ὁ κατὰ τὴν κατακλινέδα τόπος Ὁσυχ., «κατὰ τὸ στήθος ἐπερὶ τὸν οὐχ ὅς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλινέδα τοῦ ὅμου» Σχολ. Ἰλ. E. 180, Ἡρωδιαν. 4. 13, 12, Γαλην. 4. 20, Πολυδ. B', 133.

IV. κῶλον περιόδου, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 3., 9. 18.

V. τὸ ἔσχατον μέρος στίχου ἢ συστήματος στίχων, Ἠφαιστ. 29. 6., 37. 5, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 659.

**κατάκλινσις**, εὖως, ἡ, τὸ κατακλινέειν, ἢ ἐντελής κλείσις, Γαλην.

**κατάκλειστος**, ὄν, κατακλεισμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Καλλιμ. Ἀποστ. 118· γυναῖκα κ. μὴδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα Φιλ. σ. 977E, πρβλ. Δουκ. Τίμ. 15· οἱκοι κατάκλειστος ἦν Διογ. Λ. 6. 94· κ. εἶχε τὰ βιβλία Σπράβ. 609.

**κατακλείω**, Ἰων. -κλινέω, ἄρχ. Ἀττ. -κλινέω Θουκ.: μέλλ. Ἰων. -κλινέω, Δωρ. κατακλινέω καὶ παρὰ τοὺς τοῖς τύποις κατακλινέω ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος (ἐν «Χρυσῷ γένει» 19).—Μέσ., ἄρ. κατεκλεισάμην Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· Δωρ. κατεκλινέσθην Θεόκρ.—Παθ., ἄρ. κατεκλεισθῆναι Ἀττ. Ἰων. κατεκλινέσθην Ἡρόδ. 2. 128· Δωρ. κατεκλινέσθην (κατὰ τὸν Valek. ἀντὶ -εκλινέσθην), ἴδε κατωτ.:—πρkm. κατακλειέμαι ἢ -εκλειέμαι, Ἀριστοφ. Πλ. 206, κτλ.

I. μετ' αἰτ. προσ., κλείω, ἐγκλείω τεταριγευμένον σῶμα ἐν τῇ ὀρχῇ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 86· συγχάσις ἐπὶ ἀποκλείσμου, τοὺς Ἑλλήνας ἐς τὴν νῆσον κ., τοὺς ἡγάγεσε νὰ καταφύγῃσιν εἰς τὴν νῆσον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐκλείσει, Θουκ. 1. 109· κ. ἑαυτοῦς εἰς ἔρσημα Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18· κατακλείειν τοὺς ψιλούς, τοὺς γυμνῆτας εἰσὼ τῶν ἑπλῶν = τῶν ὀπλιτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 4, 26., 3. 3, 7—ὡσαύτως, κ. ἑαυτὸν εἰς πολιτείαν, δέσσις, δὲν εἶμαι πολίτης τοῦ βίου κόσμου ἀλλὰ μόνον ὀριζμένης τινὸς πολιτείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 13· καὶ κ. ἑαυτὸν ἐν Ἡρωδ. 5, 8, 12· καὶ ὁ μέσ. ἄρ., ὁ Κρόσος κατακλειόμενος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐδόξα Κύρον Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5.—Παθ., πολιορκεῖσθαι, ἐς τὸ τεῖχος κατακλινέσθαι Θουκ. 4. 57· ναυοὶ κατεκλειέσθην ὁ αὐτ. 1. 117· οἱ κατακλειόμενοι, οἱ πολιορκούμενοι, Ἰσοκρ. 124A· ὅταν [ἐς νεφέλας] ἀνέμιοι κατακλεισθῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 404.—Μέσ., ἐγκλείομαι, κλείομαι μέσα, ἐν τοῖς βασιλείοις Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· οὕτω Παθ. κατεκλινέσθης Θεόκρ. 7. 84· ἄλλ' ὡσαύτως κατακλινέσθαι, κλείω τὴν νύμφην μετ' ἐραυτοῦ [ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ], ὁ αὐτ. 18. 5.

2) μεταρ., νόμῳ κ., ἐγκλείω, δηλ. ἐξαναγκάζω, ἀναγκάζω, ἂν .. πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλείσῃ ἐπὶ τῷ πολέμῳ μένειν Δημ. 49. 16· πρβλ. Ἀνδοκ. 24. 19; Ἀντιφῶντα ἐν «Πλουτ.» 1. 15.

3) μεταρ. ὡσαύτως, τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μεγίστην κατακλειμένης, ἀρῶν κατήντησεν .., Δημ. 803, ἐν τέλ.· εἰς σπᾶνιν κατακλεισθῆναι Διόδ. 20. 74· εἰς πολιορκίαν, ἀμνηχανίαν, ὁλεθρον Διον. Ἀλ., κλ. ὡσαύτως, μεταφορ., κατακλείειν τὸ πᾶν τῆς τέχνης εἰς .., ἐφαρμόζειν καὶ ἐξασκῆναι διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἱκανότητά .., Ἡλιόδ. 3. 4.

II. μετ' αἰτ. πράγματος, κλείω, τὰς πηλιδας Ἡρόδ. 1. 191· τὰ ἱρά 2. 124, πρβλ. 128· τὸ ἐργαστήριον 4. 14· τὸν δίφρον Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10· κατέκλεισε πάντα καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησε Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27· εὐρὼν ἅπαντα κατακλειμένα Ἀριστοφ. Πλ. 206.

2) κ. τὴν δεξιάν, σφίγγω, Δουκ. Προμ. 2.

3) κλείω λόγον, συμπεραίνω, Διογ. Α. 10. 138· εἰς ἀπειλήν κ. τὸν λόγον, τελευτῶ, καταλήγω εἰς ἀπειλήν, Διον. Ἀλ. 7. 14· οὐ κατακλείει, δὲν συμπληροῖ τὸ νόημα, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 180.

**κατακλινῆς**, ἴδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ κατάκλινος.

**κατακλινροδοτέω**, διανέμω διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 36), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 19· διανέμω τι ὡς κληρονομίαν, Μανασ. Χρον. σ. 22.

**κατακλινροδοτισμός**, οὗ, ὁ, διανομή διὰ κλήρου ἢ δ. τῆς κληρονομίας, Ἰω. Χρυσ.

**κατακλινρονομέω**, I. μετ' αἰτ. πράγμ., 1) κληρονομῶ, λαμβάνω διὰ κληρονομίας, Ἑβδ.

2) ἀφίω ὡς κληρονομίαν, διαμοιράζω, αὐτόθι.

3) διὰ κλήρων μοιράζω, αὐτόθι.

II. μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ κληρονομίαν τινός, αὐτόθι.

**κατακλινρουχέω**, λαμβάνω ὡς μερίδιόν μου, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθείσας χώρας, μοιράζομαι μετ' ἄλλων, διανεμομαι μετ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν νέων ἀποίκων. κ. τὴν γῆν Πολυδ. 2. 21· οἱ κατακεκληρουχηκότες τὰς οὐσίας ὁ αὐτ. 7. 10, 1· κ. τὴν γῆν εἰς κλήρους Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 6. 1—καὶ ἐν τῷ παθητ., τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Σπράβ. 3, 40, 8.

2) παρέχω ὡς μερίδιον, τινὶ τι Διόδ. 1. 54, κτλ.

**κατακλινρώω**, διανέμω, ὡς τὸ προηγούμεν., Διόδ. 13. 2.—Μέσ., λαμβάνω τὸ μερίδιόν μου, Πλουτ. Πομπ. 41· λαμβάνω κλήρον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΔ', 42).

**κατακλινσίς**, ἡ, = τῷ ἐπομ.· «σύγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποιοῦν μείζονος χρείας ἐπιταβύσεως» ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατακλινσίς ὅτι καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν Πολυδ. Η', 116.

**κατάκλινσις**, εὖως, ἡ, σύγκλησις καὶ τῶν μὴ ἐνδικομούντων πολιτῶν, Ἀμμών. σ. 47, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῆς ἐκκλησίας εἰς ἣν συνήρχοντο μόνον οἱ Ἀθηναῖοι.

2) ἐπίκλησις τῶν θεῶν (κυρίως ἡν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβᾶσι καὶ βοηθῆσαι), Συλλ. Ἐπιτρ. 6850A, Πολυδ. Α', 29.

II. ἀνάκλησις, Διόδ. 13, σ. 539 (ἀν μὴ ἀναγνωστέον **μετάκλινσις**).

**κατάκλιντος**, ὄν, προσκληθείς, ἐν κ. ἄλλῃ Ἠρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιτρ. 5775. 10· πρβλ., τῶν Ἀττικῶν κατακλινσία.

**κατακλινέω**, ἴδε ἐν λ. **κατακλινέω**.

**κατάκλινμα**, τό, τόπος ἐν ᾧ ἀνακλινεται τις· ἄλλ' ἴδε ἐν λέξ. **περίκλινμα**.

**κατακλινής**, ἐς, κατακεκλιμένος ἢ ἀνακείμενος ἐπὶ κλίνης,



κλινήρης, κλινοπέτης, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1096, Πολύδ. 31. 21, 7.

II. κατωφερής, κατάντης, ἐπικλινής, ἀταρπός Ἀνθ. II. παράρ. 48· γεώλοφος ἥρεμα κ. Διον. Ἀλ. 5. 38.

κατακλίνουσιν, τὸ κατακείσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης.

κατακλινό-θᾶττης, ἐξ, ὁ κἀμνων τινὰ κλινῆρη, ἐπίθετον τῆς ἀρβρίτιδος, Λουκ. Τραγωδοποδ. 198 (ἐν τῇ κλτ. κατακλινόθᾶττης) ὁ τύπ. τοῦ ἐπιθ. ὑπόπτος, διότι ἡ ἀναλογία ἀπαιτεῖ ὁ κατακλινόθᾶττης, ἢ κατακλινόθᾶτις, -ίδος:—συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐπιθ. ἐπιδεδυχοχαρής.

κατακλίνω: μέλλ. -κλίνω (ῖδε κλίνω):—βάλλω τι ἢ τινὰ κάτω, κἀμνω νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ, [δόρυ] κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ Ὁδ. K. 165· κατ. τοὺς Πέρσας εἰς λειμῶνα, διατάξας νὰ ἀνακλιθῶσι (πρὸς δεῖπνον) ἐν τινι λειμῶνι, Ἡρόδ. 1. 126, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 363C, 420E· κατ. παιδὶον, τὸ βάλλω νὰ κοιμηθῇ, Ἀριστοφ. Αυσ. 18· αἱ δὲ θεράπαινοι κατακλίνονται αὐτὴν ἐν τῇ ἀρμαμάτῃ Σεν. Κύρ. 6. 4, 11· ἐκεῖ σκιά ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτρον καὶ πόα καθεζεσθαι ἢ ἐν βουλώμεθα κατακλιθῆναι Πλάτ. Φαῖδρ. 3, B, καί, κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πόας αὐτοῦ 5. 6—οὕτως ἐπὶ ζώων, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9. 3· κ. τινὰ εἰς Ἀσκληπιοῦ, βάλλω ἀσθενῇ νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὅπως ἰαθῇ, Ἀριστοφ. Πλούτ. 411, 662, Σρ. 123· κατακλιθέντα εἰς τὸ ἱερὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξείν. 31· πρὸλ. ἐγχοιμάομαι:—ἀνακλινόμεαι παρὰ τὴν τράπεζαν, παρακλῆμαι εἰς φαγητόν, Lat. accumbere, κατακλιθέντας πίνειν Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακλινῆσομαι Ἀριστοφ. Ἰππ. 98, πρὸλ. ἐπὶ πᾶσι Σρ. 1208, κέξ· κατακλινεῖς δευρὶ ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 694· κατακλινῆθι μετ' ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Αὐστ. 904· κατακλίνεσθαι παρὰ τινὰ ἢ τινι Πλάτ. Συμπ. 175A, 203C· ὥσαυτως, κ. ἐπὶ κριτῇ, ἐπὶ στιβάδος Ἀριστοφ. Σρ. 1040, Σεν. Κύρ. 5. 2, 15· ἐπὶ ἀσθενού, -πέφτω ἔς τὸ κρεβάτι, Ἰππ. Ἐπιδ. τὸ Δ', 939· κατακλιθῇ ὑπὸ Πλάτ. Φαῖδων 117E· ποτὲ μὲν ἐσώας ἐναργής, ποτὲ δὲ κατακεκλιμένος, (δηλ. ὁ νεκρός), Πολύδ. 6. 53, 1· ἐν Ἀνδοκ. 16. 28, κατακλῦθι ἐκ διορθώσεως τοῦ Baiter· κατακλίνας αὐτὸν καὶ ἡμᾶς Πλουτ. Συμπ. ἐπτ. Σοφ. 149, ὅπου εὐρηται καὶ ὁ μέσ. ἀορ. κατακλινάμενος.

II. κἀμνω τὶ νὰ κλινῇ, κλίνω, «γέρνω» πρὸς τὰ ἐμπρός, ὥς ἂν κατακλινῇ ὁ ἐλέφας τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 30· αἱ ἔλαφοι κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, βελγόμεναι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀπλώνονται κατὰ γῆς, αὐτοῖσι 9, 5· ἢ κἀμωλος κ. εἰς γόνυ, κἀθεται εἰς τὰ γόνυ, γονατίζει, 2, 1· καὶ ἐν τῷ ἀορ., ὅταν κατακλιθῇ εἰς γόνυ, αὐτοῖσι μεταρ., κ. τύραννον, καταβάλλω, καταρρίπτω τύραννον, Θούγγ. 1183.

III. Παθ., ἐπὶ ἑδάροις, εἶμαι κατωφερής, εἶσω κατακέκλιται κόλλη νάπη Ἀπολλ. Ρόδ. B. 734. 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύεται, βασιλεύει ὁ ἥλιος, Πολυδ. Δ', 157. 3) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, σπρέφομαι πρὸς τὰ πλάγια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 29.

κατακλῖσις, εὐς, ἢ, τὸ νὰ κἀμω τίς τινὰ νὰ κατακλιθῇ ἢ νὰ καθίσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν, τιμὴν ἀποδοτέον τῷ πρεσβυτέρῳ ὑπαναστάσει καὶ κατακλῖσει καὶ τοῖς τοιοῦτοις, = μετὰ τὸ νὰ ὑπανίστασθαι ἐκ τῆς ἑδρας αὐτῶν πρὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ νὰ καθίσθαι αὐτοὺς εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τῶν συμποσίων, Πλάτ. Πολ. 425B· σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις καὶ κατακλῖσεις καὶ ὑπαναστάσεις Ἀριστ. Ἠθ. N. 9. 2, 9· ἢ κ. τοῦ γάμου, ἢ εὐνοχία κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου, Ἡρόδ. 6. 129.

II. (ἐκ τοῦ κατακλίνεσθαι), τὸ καθῆσθαι παρὰ τὴν τράπεζαν, ἥτοι ἐπὶ δεῖπνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 9 καὶ 11· παρὰ τινι Πλάτ. Συμπ. 175E.

2) τρόπος τοῦ κατακλίνεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, π. χ. ἐπὶ γνάθον Ἰππ. π. Ἀβρ. 799, πρὸλ. Προγν. 37· ἢ ἐν τῇ νοσηλείᾳ κ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 33.

κατακλιτέον, πρέπει νὰ κατακλινῇ τίς τινὰ, νὰ τὸν βάλλῃ νὰ κοιμηθῇ.

κατάκλιτρον, τὸ, ἀνάκλιτρον, Φωτ., κλῖναι ἢ θρόνοι εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτήδεα, Σουῖδ.

κατακλονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ κλονέω, σεισμῷ κατακλονεῖται ὁ οἶκος, καταπαράττεται, Γρηγ. Νύσσ· κατακλονεῖται καὶ δέδοικε Ἄννα Κομν. 80.

κατακλύδωνίζω, κατακλύζω, Εὐμάθ. 7. 9.

κατακλύζω: μέλλ. -κλύζω [ῥ], ποιητ. -κλύσω, Πινδ. O. 10 (11). 15· πρkm. κέκλυκα, —πλημμυρίζω, κατασχεπάω μετὰ ὕδωρ, τὴν γῆν (ἐπὶ τοῦ Νεῖλου) Ἡρόδ. 2. 13, πρὸλ. 99, Πινδ. O. 9. 76, ἢ θάλασσα κυματωθεῖσα τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενδύσθησε Θουκ. 3. 89· ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν καθάιροντες ὕδασι κατακλύζωσιν Πλάτ. Τιμ. 22D, Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 25. 2) μεταρ., καταποντίζω, καταβάλλω, τοῖους γὰρ κατὰ κύμα .. ἐκλύσεν Ἀρχιλ. 8. 4. τὴν Φρυγῶν πόλιν .. ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναις Εὐρ. Τρω. 995· ἅπαντα .. κατακλύσει ποιήμασιν Κρατίν. ἐν Πυτ. α' Τ' κ. δαίταν ἀφθονίαν, κἀμνω ὥστε ἢ ζωῇ νὰ πλημμυρίσῃ μετὰ ἀφθονίαν, Σεν. Οἰκ. 2. 8· κατέκλυσε δεινὸν πόνον, ἐπλήρωσε καταπλημμυρίσει μετὰ δεινὰ παθήματα, Εὐρ. Ὀρ. 943· ἰ καὶ μέλλει γέλωσ .. ὥσπερ κύμα .. κατακλύσειν Πλάτ. Πινδ. 473C.

— Παθ., ἄλλοδαπῷ κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι (ἀορ. ἀκάρ. κατὰ L. Dind.), περὶ πόλεως, Διογύλ. Θιβ. ἐν τέλ. κατακλυσθεῖς ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου νόγου Πλάτ. Πολ. 492C· κατακεκλυσμένους χρυσίῳ, ἀφθονον χρυσίον λαβὼν, δωροδοκήσας, διαφθαρείς, Πλουτ. Δημοσθ. 14.

II. πλημμυρῶν καὶ καθαρῶν παρασυρῶν, ἐκπλύνω, κύμα κατ. ψάρον ἐλίσσόμεναι Πινδ. O. 10 (11). 15.

2) ἐκπλύνω, τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ Σεν. Κυν. 5. 4. III. πληρῶ ὕδατος, τὴν πύελον Ἀριστοφ. Εἰρ. 843, πρὸλ. Γαλιν. 6. 229· (πρὸλ. καὶ ἐπικλύζω).

κατάκλυσσις, εὐς, ἢ, πλημμύρησις, ὑετοὺς ῥαγδαίους καὶ κατακλύσεις, ἢ διὰ κλυστηρίου καθάρσις, Ἰππ. 47. 21· πρὸλ. τὸ ἐπόμενον.

κατάκλυσμα, τὸ, καθάρσιον ἢ κλύσμα, Ἰππ. 338. 27.

κατακλυσμός, ὁ, πλημμύρα τῶν ὕδατων, κλύσις τῆς χώρας δι' αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 677A, 679D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 6· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τιμ. 25C, κ. ἄλλ. 2) μεταρ., κατ. πραγμάτων, λήθη, φθορά τῶν .., Δημ. 299. 21.

κατάκλυστον, τὸ, ἑδάρος ψηφιδωτῶν κατακλύζομενον ὑπὸ ὕδατος, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Ἀθην. τ. B', σ. 131.

κατάκλυστρον, τὸ, τὸ Lat. compluvium, Γλωσσ., τὸ μέρος, ἔνθα τὸ ὕδωρ τῶν βροχῶν κατακλύζεται, συρρεῖ.

κατακλώθεος, αἱ, αἱ κλώθουσαι (δηλ. Μοῖραι), ῖδε ἐν λ. κλώθεος.

κατακλώθω, κλώθω, νήθω τὴν μοῖραν ἢ τύχην τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 6870.—Μέσ., κατεκλώσαντο Λυκόφρ. 145· πρὸλ. κλώθεος.

κατακνώω, καταξέω, τέμνω καὶ μερίζω, ἀπόκριναι .. εἰ μὴ κατακέννησας τοῖς στρατιώταις ἀλαδές, ἂν δὲν διένειμας ἢ κατέξυσας τοὺς τυροὺς διὰ τῆς τυροκνήσεως, Ἀριστοφ. Σρ. 965·—ὥσαυτως, -κνώω, Θεμιστ. 562B.

Πρὸλ. τὸ ἐπόμεν. καὶ κατακνήζω.

κατακνήθω, = τῷ προηγ., κ. εἰχλῶν Νικ. Θερ. 944.—Παθ., κατακνησθεῖν, «καταξέσθην» εἰς μικρὰ μέρη καὶ ἀναλωθεῖν (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἰππ. 771, Διοσκ. 2. 149.

κατάκνημος, ον, ὁ ἔχων παχείας κνήμας, Πάπυρ. Λίγυπ.

κατάκνηστις, ἰδος, ἢ, μάχαира πρὸς ἀπόδεσιν (πρὸλ. τυρόκνηστις), Ἡσύχ.

κατακνήδεύω, (κνήδη) αἰσθάνομαι κνησμόν ὅσον ὅταν κεντηθῇ ὑπὸ κνήδης, «τσικνίδας», «καταξέω» Ἡσύχ.

κατακνήζω: μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, κατατέμνω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, τι εἰς λεπτά Ἀθην. 376D· κόπτω εἰς μικρὰς λωρίδας, Λουκ. Ὀκυν. 91· μεταρ., ὡς τὸ Lat. vellicare, διαίρουνται οὐκ ἐρῶς καὶ κατακνίζονται τοὺς λόγους καὶ διαφθεῖρονται Ἰσοκρ. 236C, Λουκ. Διάλ. π. Ἡσιόδ. 5.

II. γαργαλίζω, Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμόν ἢ «φαγούραν», διεγείρεται ἢ (σαρκική) ὀρεξίς· ἐγὼ δὲ κατακνίζομαι, ὑπὸ ἐρωτος πύσχω, Ἀριστοφ. Πλ. 973.

κατακνήσιμός, ὁ, = κνησιμός, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 975.

κατακνώσω, πίπτω εἰς ὕπνον, κοιμῶμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 690, Ὀρρ. Λιβ. 316.

κατακοιμάω (περὶ τῆς Ὀμηρ. χρήσεως ῖδε κατωτ. II. 2).

I. ἀμεταβάτ., κοιμῶμαι ἐντελῶς, κοιμῶμαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κ. τὴν φυλακὴν· κοιμῶμαι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου, Ἡρόδ. 9. 93, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 15, 3. 13, 13. 22· οὕτω, κατὰ κοιμῆσαι τὴν ἡμέραν Σεν. Ἀπομν. 2. 1, 30.

II. ὡς μεταρ., ὥσπερ κατακοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κυρ. καὶ μεταφ. — οὕδε .. λάθα κατακοιμάσῃ (δηλ. τοὺς νόμους) Σοφ. O. T. 870· κατεκοιμῆσα τοῦμόν ὄμμα αὐτοῖσι 1222· καὶ οὕτω, κατακοιμήσαντ' ἐκείνους (-κοιμήσαντ')· ἔνθα = ἐνέκνησεν ἐκείνους ἐν τῷ ἄγῳ τῷ ὕπνῳ, αὐτοὶ ἀντέσχε κατὰ τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκοιμήσαν ἐκείνους Πλάτ. Συμπ. 223D, πρὸλ. Λουκ. Ὀν. 6·—ἐξένον τινὰ χρήμασι πείσας κατεκοιμήσεν ἐς Ἀμφιάρεω, τὸν ὑπέβαλεν ἢ ἐστειλεν νὰ κοιμηθῇ εἰς .., Ἡρόδ. 8. 134·—σχεδὸν ἀπανταχοῦ ὑπάρχει ἢ διὰ γρ. κατακοιμίζω.

2) ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἀορ., κατακοιμηθῆναι, κοιμηθῆναι, ἀπελθεῖν εἰς ὕπνον, Ἰλ. B. 355, Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακοιμηθῆτω Ἰλ. I. 427· κατακοιμηθέντες ἐν τῷ ἱρῷ Ἡρόδ. 1. 31· ἂν ὑπάθριος κατακοιμηθῇ ὁ αὐτ. 4. 7·—προστ. ἐνεστ. κατακοιμάσθω Ἀριστοφ. Θεσμ. 46·—καὶ ὁ πρkm. δοκοῦντα κατακοιμηθῆσθαι Πλουτ. Κικ. 20.

κατακοιμητής, οὔ, ὁ, = κατακοιμιστής, ὁ κατακοιμίζων τινὰ, Γλωσσ.

κατακοιμητικός, ἢ, ὁν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς κατακοιμῆσιν, Σχολ.

κατακοιμίζω, = κατακοιμάω II (ἀγῷ) οὐ ἅπαντ' συνεχῶς ὡς διὰ γρ. γρ.), βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἐνανουρίζω, ὅπερ καταξέω, καλῶ λέγει ὁ Πολυδ. 9. 127 τὰ ἐυσηπνόμενα τῶν παιδίων Πλάτ. Νόμ. 790D, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 34· μεταρ., κ. τὸν λύχον, σεβνύω τὸν λ., Φρόν. Κομ. ἐν Ἰονοστρ. 6· ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας τοὺς πολεμίους Πλουτ. 2. 346C.—Παθ., ἐπὶ ὀχληρῶν ζητημάτων, ἴνα .. αἰὲν ἀν κατακοιμισθεῖεν Συλλ. Ἐπιγρ. 356. 24.—Ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασίας ὁ μόνος ὁρθὸς τύπος εἶναι τὸ κατακοιμάω.

κατακοιμιστής, οὔ, ὁ, ὅστις βάλλει τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Παλα.



μηπόλος, τοιοῦτοι ἦσαν εὐνοῦχοι τῶν βασιλέων τῆς Ἀσίας, Διόδ. 11, 69, Πλούτ. 2. 173D· πρβλ. **κοιτωνίτης**.

**κατακοινώω**, κοινόν τι ποίω, μεταδίδω, τινί τι ἔκκλ., Λατ. *communico*, πρβλ. τὸ ἐπόμεν.

**κατακοινωνέω**, κοινωνῶν γίνομαι μετὰ τινος, ἡρεῖθ' .. κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτοις ποιῆσαι μερίτας, ἡμᾶς δὲ ἀδικήσαι Δημ. 889. 6· κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως Δισχλν. 63. 9 (διὰ φ. γραφ. **κατακοινώσαντες**).

**κατακοιρανέω**, κυβερνῶ, διοικῶ, ὁ Πούχ. ἐρμηνεύει «κατακοσμέω» — περί τοῦ Ὁρ. ἴδε ἐν λ. **κοιρανέω**.

**κατακοιτάζομαι**, ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ εὐρίσκομαι, Κουμαν. Συναγ.

**κατάκοιτος**, ον, ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥσυχος, αὐτόθι 1.

**κατακολάφίζω**, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ **κολαφίζω**, διὰ **κολάφω**ν πληττω, καθυβρίζω, Ἑκκλ.

**κατακολλάω**, κολλῶ ἐπὶ τινος, ποικίλλω ἐγκολλῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205B. 2) συγκολλῶ, Ἀριστ. Προβλ. 9. 1· συνδέω στενῶς, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 783.

**κατακόλλησις**, ἡ, εως, ἐντελής κόλλησις, Κ. Πορφυρ. Ἑκθ. Βασ. τὰς. σ. 676, ἐκθ. 6.

**κατάκολλος**, ον, μεμιγμένος με κόλλαν, μέλαν Διν. Ταχτ. 31. **κατακολλυθίζω**, = **κατακερματίζω**, ἀλλάσσω τὰ χρήματα

καὶ παίρνω μικρὰ νομίσματα, κάρυα λιανά, Δ. Β. 104. 11.

**κατακολουθέω**, ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, Δόγγος 3. 15, Ἑδδ. [Δαν. Θ', 10]· ὑπακούω, τῷ νόμῳ Πλουτ. Λυσ. 25· κ. ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων, ἐκίχτω ὀχυρὰς θέσεις πρὸς στρατοπέδευσιν, Πολύβ. 6. 42, 2 — ἔρημ. ἐπιθ. **κατακολουθητέον**, πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ, Σέξτ. Ἑμ. π. Μ. 1. 186, 11. 175.

**κατακολουῶ**, κατακολουθῶν, περικόπτω, Ἑδδ. [Ἰερ. Κ', 4], κ. τὸν λόγον, ὡσπερ τὸ κατακρούειν, καταθορυβεῖν ἐπὶ τοῦ διακόπτειν, Πολύβ. Η', 154.

**κατακολπίζω**, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, εἰσπλέω εἰς κόλπον, προσορμίζομαι, κ. εἰς Αἰγίαναν Θουκ. 8. 92· ὁ παράπλους τῷ μὴ κατακολπίζοντι Στράβ. 358.

**κατακόλπις**, εως, ἡ, προσόρμις, τὸ εἰς κόλπον «ἄραγμα», Ἀνών. παρὰ Σούδ.

**κατακολυμβάω**, βουτῶ κάτω, κολουμβῶ εἰς τὸ βάθος, Θουκ. 7. 25, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 20.

**κατακολυμβητής**, οὔ, ὁ, ὁ δύτες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 48, 6.

**κατακομᾶω**, φέρω, τρέφω κόμην μακράν, πύγωνα Προκόπ.

II. μεταβ., παρέχω φύλλωμα ἢ ἀντησιν, ἔαρ κ. τὴν γῆν Βυζ.

**κατακομιδῆ**, ἡ, ἡ εἰς τὸ παράλιον καταβίβασις πρὸς ἐξαγωγήν (ἐμπορευμάτων), ἀντίθετον τῷ ἀντελήψει, ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἡπείρῳ δίδωσι (εἰσαγωγή ἐμπορ.) Θουκ. 1. 120. 2) τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, Διόδ. 18. 3.

**κατακομιζέω**, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, φέρω κάτω καὶ ἐκ τινος ὑψηλοτέρου μέρους εἰς χαμηλότερον, κατακομιζοῦσιν ἐπὶ ναῦν ὄψα Συνέδ. ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὴν παραλίαν, οἷτον τῷ στρατεύματι Θουκ. 6. 88· ὕλην ποταμοῖς κ. Στράβ. 498, πρβλ. Ἡρώδιαν. 8. 2 — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ καταχθῇ τι, φέρω δι' ἐμαυτὸν, πορίζομαι, τὰλλα ὠράτα πλοῖοις κατεκομιζοντο Πλάτ. Κριτίας 118E.

2) κ. ναῦν, φέρω αὐτὴν εἰς τὸν λιμένα, ὡς τὸ **κατάγω**, Δημ. 1223. 26, 1291. 10· ὡσαύτως, ἐπαναφέρω εἰς τὸν λιμένα, αὐτόθι 1289. 9, Δισχλν. 37. 16. 3) φέρω εἰς αἶσυν, καταρῦγον, κ. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν Δημ. 379. 26· κ. τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἤγειρσιν. παρὰ τῷ αὐτῷ 238. 15· γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τελεῖα Λυκούργ. 149. 46, πρβλ. Διόδ. 12. 39.

4) εἰσάγω, εἰσκομίζω, κέραμον πανταχόθεν Ἀθην. 784C.

**κατάκομος**, ον, ἔχων μακράν, ἄφρονον καὶ καθεμένην κόμην, κόρυς Εὐρ. Βάχχ. 1186· Διόνυσος κατάκομος καὶ εὐχαλτης Ἰμέρ. 21. 8, σ. 742· πρόσωπον ἐχιδναῖς κατάκομον (τὸ τῆς Μεδούσης) Δουκ. Θεῶν Διδ. 19. 1· προσωπεῖον τῆς σκηνῆς, Πολύβ. Δ', 139.

2) μεταρ., κ. ὕλαι καὶ κατάσκιτοι, δάση πυκνόφυλλα, δασυφύλλα, Συνέδ. 75C· λειμῶνες, πώδεις, πλήρεις χόρτου, Θεοφύλ. Σιμοκ. ἐπ. 62· κ. ἐλπίσι, πλούσιος εἰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ.

**κατακομπέω**, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ **κομπέω**, **κατακομπάζω**, ἀλᾶσσομαι, ὑπερήφανομαι, Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 98A.

**κατακομπολόκω**, κομπῶ, καυχῶμαι μετὰ κομπορημοσύνης, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 278, ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. κομπολοικυθῆς, δ' ἴδε.

**κατακομφεύομαι**, ἀποθ., ὁμιλῶ μετὰ κομφήσεως ἢ καυχήσεως καὶ κόμπου, Βασίλ. 1. σ. 13B, τινὸς Σχόλ. εἰς Δουκ. Μισθ. Σύνοντ. 6· = καταγελῶ.

**κατάκονα**, ἡ, (κατακίνα), διασπορά, καταστροφή, κατακονά ἀέλοςος βίου Εὐρ. Ἰππ. 821 — Ὁ Σχολ. (πρβλ. Ἑτυμ. Μ. 50. 25, Εὐστ. 381. 22) πρέπει νὰ εἶεν ἀναγνωσθεῖ **κατακονά** .. βίος, ἐκ τοῦ **κατ-ακονάω**, φθείρω καὶ λεπύνω, κατατρίβω (ὅπως, ὅταν τις ἀκονᾷ χάλυδα), ἀλλ' ἐσφαλμένως — τὸ ῥῆμα **κατακονάω** (ἐκ τοῦ ἀκονᾶ) ἀπαρτᾷ ἐν Εὐστ. Πονηματ. 295. 44· μεταφορ., ἴδε ἐν λέξει **καλλύνω**.

**κατακονδύλιζω**, ἐπιτεταμ. ἀντί **κονδύλιζω**, διὰ τῶν **κονδύλων** ἢ γρόνθων κυττῶ, κονδύλοις καταβάλλω, **κατακονδύλιζαι**, ὥστε ἔχειν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἐπὶ φανερά Δισχλν. 84, 22.

**κατακονδύλιστος**, ον, διὰ κονδύλων, γρόνθων κυττημένος — καθ' Ἡσύχ. = ἐπικόρηστος.

**κατακονδύλω**, = **κατακονδύλιζω**, Ἰππύχ.

**κατ-ακοντίζω**, μέλλ. Ἀττ. -ιῶ, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 9. 17· καταβάλλω ἀκοντίζων, ὁ αὐτ. ἐνθ' ἄνωτ., Δημ. 277. 21, κτλ. τὸ παθ. **κατακοντίζομαι**, Γρίγγ.

**κατακοπή**, ἡ, τὸ κατακόπτειν ἐπὶ δένδρων, κλαδεύειν· αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ ποιοῦσι πολυκαρπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 6· τὸ κατακόπτειν εἰς τεμάχια, ἱερεῖα πρὸς κατακοπήν Θεοπόμπ. Ἰστ. 125.

**κατάκοπος**, ον, κατακεκομμένος, «κομμένος», κουρασμένος, κεκοπῆς, κεκηκῶς, κατάκοπος, πεπονημένος, ἔξ ὁδοῦ μακρῶς Διον. Ἀλ. 6. 29· ὑπὸ τῆς μάχης Διόδ. 13. 18· πρβλ. **κόπος**· καὶ ἐνεργ., σκληρὰ μὲν καὶ ἀντίτυπος (πᾶσα μεταφορ.) κατάκοπος, εὐφραίνει δὲ πράεϊα καὶ ἄλυσος Φιλῶδ. περί Ρητορ. ἐκθ. Sudh. σ. 173, 17.

**κατακόπτης**, ου, ὁ, ὁ κατακόπτων, ὁ μεριστὴς σπλάγγων Σχόλ. εἰς Λυκούργ. 35.

**κατακοπτικός**, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακόπτειν, Ἐπιγραφ.

**κατακοπιτικός**, Ἐπίρρ., πωλεῖν ἐν μικρᾷ ποσότητι, «λιανικῶς», Κουμ. συναγ. λέξ.

**κατακοπτῶ**, μέλλ. -ψω, κόπτων κατακάρπειν· ἐπὶ δένδρων, κλαδεύω, ἀκρωτηριάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 4, κτλ. 2) κόπτω εἰς τεμάχια, «κομματίζω», Ἡρόδ. 1. 48, 73., 2. 42, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1688, κτλ. (μαγεῖρῳ προσήκει) κατακτείνει τὰ καὶ ἐκδέρειν καὶ τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα

ἐφαίνει τε καὶ ὁπτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 301C· κατακοπιεῖς, κεκομμένος εἰς τεμάχια, «κομματιασμένος», Ἡρόδ. 8. 92. 3) φρονέω, «πεσοκορῶ», ὁ αὐτ. 1. 207., 6. 75, Ἀττ. 4) ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίᾳ, κατακόπτω, καταστρέφω, τὴν μίραν Δημ. 172. 26· οὕτως ἐν τῷ Παθ., κατακοπῆναι Ἐν. Ἀν. 1. 2, 25· κατακεκόψεσθαι αὐτόθι 5. 16. 5) καθόλου, θραύω εἰς τεμάχια, καταστρέφω, στεφάνους Δημ. 615. 16· κέραμον Πολύβ. 5. 25, 3· ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα (βλ. κατακοπτόμενα), τριβόμενα, τρωγόμενα, ὡς καὶ νῦν λέγομεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 730· καταπονῶ, κατακουράζω, ὅπως μὴ κατακοπῶσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι τὸν ἡγεμόνα διώκοντες Ἐν. Ἰππαρχ. 4, 5 — μεταρ., κ. τὴν ἀρχὴν Πλουτ. Δημήτρ. 30· τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον ὁ αὐτ. 2. 762F· κατακόπημεν ἄν, ἠθέλομεν «πεσοκοπῆν», Πλάτ. Κριμ. ἐν «Εὐορ.» 8· σύνθεσις κατακεκομμένην, κατακερματισμένην, ὁ λόγος ὁ συγκεκομμένος ἐκ μικρῶν κώλων ἢ προτάσεων. 6) ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μαστοὺς κατεκόψατο Ἑλλ. Ἐπιγρ. 316, ἐν σφοδρᾷ θλίψει, ὅταν τις κόπῃ, τύπῃ ἑαυτὸν· συγχὸν τὸ μέσ. ἐπὶ ταύτης σημασίας παρὰ Χρυσόστομ., ἐπὶ τινὶ κ. καὶ κατακτείνειν τὰς παρειάς. II. κόπτω εἰς νομίσματα, χρυσίον Ἡρόδ. 3. 96· τὸν θρόνον δυνά ἀργυροῦν Ἐν. Ἑλλ. 1. 5, 3· τὰς χρυσὰς πλίνθους εἰς νόμισμα Διόδ. 16. 56, πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. 293.

**κατακοράκεις**, πληθ. οἱ, ἡ λέξις εὐρηται ἐν τῇ ἐκθ. τῆς βασιλ. τὰς. Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου σ. 672 ἐκ. Β., περόνια κ' κατάπρόσωπα σὺν τῶν κατακοράκων αὐτῶν· ἡ λέξ. δεῖται ἐρμηνευτοῦ.

**κατακορής**, ἔς, (κατακορέννυμι), ἐντελῶς κορέννυμαι, εἰμί πεπληρωμένος μέχρι κόρου, κεκορεσμένος σχεδὸν μέχρι ἀφείας, οἶνω Δ. Β. 48· σιτίσις Προκοπ. Ἀνέκδ. 13, ἀντίθετον τῷ ἄκροις δακτύλοις γεύεσθαι. 2) ἐπὶ χρωμάτων, πεπληρωμένος, τέλειος, «βαθύς», Λατ. *saturatus*, μέλαν κατακορὲς Πλάτ. Τιμ. 68C, Θεοφρ. π. Χρωμ. 25· κ. χροῖν ἢ χροᾷ Γαλην.

II. μεταρ., ὑπερβολικός, σφοδρὸς, βῆξ, ἐρύθημα, ῥύσις, δίψα, ὕπνος, κτλ., Ἰππ. π. Διακτ. Ὁς. 393, κ. ἄλλ., ἴδε Ἡὸς Oecon. 2) ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν, ἀκόρεστος, ὑπερβολικός, ἀμετρος, φορτικός, ὀγκρὸς, παρηγορία· συνουσία Πλάτ. Φαῖδρ. 240E, Νόμ. 776A· ἄν ἡ κατακορῇ [τὰ ἐπιθέτα] Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ὁ Δημοσθένης .. ἐν τούτῳ τῷ γένει κατακορεστάτος Λογγίνος 22. 3· κατακορεστέρας κέχρηται ταῖς ἀρμονίαις Διον. Ἀλ. π. Δημ. 45.

— Ἐπίρρ. -ρεῶς Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. ἴδε **κατάκορος**.

**κατακορμίζω**, κόπτω ὕλον εἰς κορμούς ἢ εἰς μικρὰ τέμνω, **κατακόπτω**, Παισ. παρ' Εὐστ. 1291. 53, ἐρμηνεύοντι διὰ τούτου τὸ ῥῆμα διαπλήσσειν ὡσαύτως **κατακορμιάζω**, Ἡσύχ.

**κατάκορος**, ον, = **κατακορής**, Πολύβ. Ε', 151, Θωμᾶς Μάγιστρος ἐν λ. **διακορός** — ἐπὶ χρωμάτων, κατακόρως πρασίζειν Διοσκ. (ς)· κ. μέλας Γεωπ. 16. 2, 1. II. μεταρ. ὡς τὸ **κατακορής**, ὑπερβολικός καὶ ὀγκρὸς, τοῦ τῶν γυναικῶν γένους

λάλου καὶ κατακόρου δυντος Πολύβ. 32. 12, 10· κ. καὶ περιεργοὶ ἱερουργίαι Πλουτ. Ἀλέξ. 2 — Ἐπίρρ. -ρως, εἰς ὑπερβολὴν, ἀμέτρος, τῇ τύχῃ κατ. χρωμένους παρὰ Δημ. 289. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 7.

**κατακοσμέω**, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, ἐπὴν.. δόμον κατα-



κοπήσῃσθε Ὁδ. X. 440· ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν δι-  
στόν, προσήρμοζεν, ἐποποιεῖται τὸ βέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς, Ἰλ. Δ.  
118· πόλιν καὶ ἰσθίον κ. Πλάτ. Πολ. 540D· εἰς τὰς τινὰς κ. τινὰ  
πρὸς ἀλλήλας ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88E· τὸ ἦθος Διωτογ. παρὰ Στωθ.  
251. 40· τὴν διάνοιαν Πλουτ. Βροῦτ. 13.—Μέσ., Πλάτ. Πολ.  
560A, Νόμ. 685D· κατακοσμεῖσθαι πρὸς τὴν γνῶμην τινός,  
συντάσσονται, ὑψιμύζονται πρὸς τὴν γν., Πλουτ. Σύγκρ. Περιχλ. καὶ  
Φαβ. 3.

2) παρασκευάζω, ἐφοδιάζω ἐντελῶς, ὁπλοῖς ἔθεν. Ἰέρων  
11. 3· σεμνοτέρους πράγμασι Ἀριστοφ. Σρ. 1473· κ. τινὰ ὄν  
ἀγαλμα, στολίζω, κοσμῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D· κατακοσμοῦμε-  
νος εἰς τὴν, ἐντελῶς ἐτοιμος διὰ τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ.  
273A. II. φέρω εἰς τὰς, ὑψιμύζω, Πλουτ. Νουμ. 14· ἑαυτοῦς  
ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 23, πρὸλ. Βροῦτ. 13.

κατακόσμησις, εὖως, τακτοποίησις, Πλάτ. Πολιτικ. 271E, Τιμ.  
47D.

2) κόσμησις, τὸ στολίζειν, Πλουτ. 2. 712D.  
κατάκοσμος, ὄν, κεκοσμημένος, πλήρης κόσμου, ἐστολισμένος,  
Ἀππ. Μιθρ. 115, Συλλ. Ἐπιγρ. 9536· —κατακόσμητος, ὄν, Βυζ.  
κατακοττάξιζω τινός, παίζω τὸν κότταθον ἐν τῷ συμπο-  
σίῳ πρὸς τινά, Ἀριστοφ. Γερυτ. 16 (Bgg.) ἐν Meineke Κωμ.  
Ἀποσπ. 2. 1011.

κατάκουσις, εὖως, ἡ, τὸ ἀκούειν, ἀκουσμός, Ἀπρ. Ἀν. 5. 7, 5.  
κατακουστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀκούων, ἀκροῶμενος, προσέχων, Γλωσσ.  
κατακουτίζω, ἐν τῇ φράσει, κατακούτισον μοι τὴν φωνήν  
σου, ποιήσόν με, ἵνα καλῶς ἀκούσω τὴν φωνήν σου, Ἀκομ. τ. Β.  
σ. 348. 21, ἔ. Α.

κατ-ἀκούω: μέλλ. -σομαι, ἀκούω καὶ πείθομαι, ὑποτάσσο-  
μαι, Ἀράβιοι οὐδαμᾶ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσῃσι  
Ἰερὸδ. 3. 88, πρὸλ. Ἀππ. Συρ. 55· τινός Δημ. 15. 29, Ἀππ.  
Μιθρ. 57· πρὸλ. Ἀποσπ. 2) μετὰ προσοχῆς ἀκούω ἢ δίδω  
ἀκρόασιν εἰς τινα, Δημ. 74. 6, Στράβ. 644· ἐπιμελητῆς χειρο-  
τονηθεὶς εὐσεβῶς κατήκουσε Ἐπιγρ. Dittenb. 647, 13. 3)  
ἀκούω σαφῶς, τὴ ἢ τινὰ Εὐρ. Ρῆσ. 553, Θουκ. 2. 84, 3. 22, Πλάτ.  
Πολ. 531A· τινός Ἀριστοφ. Βάτρ. 312, Πλάτ. Πρωτ. 330E· ὁ θυ-  
ρῳρὸς .. κατήκουεν ἡμῶν, μᾶς ἤκουε κρυφίως, ἔβαλλεν αὐτὴν,  
ἐκρυπαίνον, αὐτὴν 314C· κατακούειν τῶν λάθρα καὶ ἐν  
ἀπορρήτῳ διαλεγόμενον Στράβ. 14, 644· κ. τινός αὐλοῦν-  
τος Ἀριστ. Πιθ. Ν. 10. 5, 4.

κατακραδαίνω, λίαν κραδαίνω, κατασειῶ, Γρηγ. Νύσσ. τ. Α.  
σ. 462, Α.  
κατακράζω: μέλλ. -κεκράξομαι, διὰ κραυγῶν καταβάλλω,  
ὑπερτερῶ ἐν τῷ κράζειν, κατακεκράξομαι σε κράζων Ἀριστοφ.  
Ἰππ. 287, πρὸλ., καταβόω τινα αὐτὸς 6. 2) μετὰ γυν., κατέ-  
κραζε τὸν πληθὸς Ἰωάννου Ἰω. Μαλ. 475, 3. 3) διὰ τῶν  
κραυγῶν ἐκχωρῶ, «ἐκχωραίνω», ψάλλειν οὐ κατακράζειν Εὐστ.  
κατακραυπαλάω, λίαν κραυπαλάω, ἐν τοῖς οἰνώσι κατα-  
κραυπαλᾶν Προκόπ. Ἰστ. 619, Β.

κατακρανία, ἡ, πάθημα, νόσος τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων, Ἰππιατρ.  
κατάκρας, Ἰων. -ἀκρης, βελτίων ἢ διηρημένη γραφὴ κατ'  
ἀκρας ἴδε ἀκρα. Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ  
ἀλλοι ποιηταὶ καὶ πεζοὶ, μετὰ τῶν ῥημ. αἰρεῖν, πέρθειν, πυρὶ  
σφύχειν· καὶ ὁ Ρωμ. ποιητὴς alto a culmine — «κατὰ κεφαλῆς,  
κατὰ κράτος. σφοδρῶς. καὶ αἰνιδικῶς» Ἡσύχ.

κατάκραςσις, εὖως, ἡ, = κατακέρσις, Πλουτ. 2. 688C.

κατακρατέω, ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, μετὰ γεν. προσ.,  
κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἰώθεν γυνὴ Μένανδρ. ἐν Ἀδῇλ. 100, πρὸλ.  
Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 14, 4, κτλ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., τοὺς  
ἄλλους ἀρετῇ κατ. Δίων Κ. 54. 29.—Παθ., νικῶμαι, ἡττώμαι,  
κατακρατεῖται ὑπὸ νόμου βελτίονος Ζάλευκ. παρὰ Στωθ. 280.  
27. 2) ἀπολ., ὑπερισχύω, γίνομαι κύριος, ὑπερνικῶ, κατὰ μοῖρ'  
ἐκράτειν Δίσχυλ. Πέρσ. 101, πρὸλ. Ἡρόδ. 7. 168, Πλάτ. Νόμ.  
840E· ὁ Πηνειὸς τῶν οὐνέματι κατακρατέων ἀνωνύμους τοὺς  
ἄλλους [ποταμούς] εἶναι ποιεῖ Ἡρόδ. 7. 129· ἐπὶ γνῶμης, ἢ  
βουλῇ τοῦ Δροῦσου κατακράτησεν Δίων Κ. 57. 16.

II. μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπερτερῶ τινα, νικῶ, κ. τὰς τροφὰς Πλάτ. Νόμ.  
789D, πρὸλ. Ἀριστ. Προβλ. 22. 8, 2· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ.  
κ. τῆς προθέσεως, γίνομαι κύριος τοῦ σκοποῦ μου, Πολύδ. 5. 38, 9·  
τοῦ γενέσθαι τι ὁ αὐτ. 82. 11, 13· κ. τῆς Ἑλληνικῆς δια-  
λέκτου, ἐντελὲς κατεῖχε, καλῶς νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐγνώριζεν,  
ὁ αὐτ. 40. 6, 4.

κατακράτῃσις, εὖως, ἡ, ἡ κατανίκησις, καθυπόταξις, Πολύδ.  
Θ', 142.

κατακρατήτικος, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς τὸ κατακρατεῖν ἢ  
συνεχεῖν, τινός Ἀέτ. 3. 1, 37· στολτικὸν ἅμα καὶ κατακρα-  
τητικὸν τῶν βρυμάτων Ὀρειδᾶς. 65, Matth.

κατακρατῶν, λίαν κρατῶν, ἐνδυναμῶν, Κύριλλ.

κατακραυγάζω, = κατακράζω, Ἀπρ. Ἐπιχλ. 4. 4, 28.—Παθ.,  
τοὺς μὲν θαυμάζειν, τὸν δὲ κατακραυγάζεσθαι Εὐστ.  
Πονημάτ. 353 9.—κατακραυγῇ, ἡ, μεγάλη καὶ ἡχηρὰ κραυγὴ,  
πράγματα παρέχεις καὶ κατακρ. ὁ αὐτ.

κατακρέμαμαι, Μέσ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, αἰωροῦμαι,  
Ἡρόδ. 4. 72. φύσκει προσηπασσαλεμέναι κ. Κράτῃν. ἐν

Πλουτ. 1· ἔκ τινος πράγματος, κώδωνες κατ. τῆς ἐσθλότητος  
Πλουτ. 2. 672A· ἔρμοι, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι Πολύδ. Ε', 98.

κατακρεμάννυμι: μέλλ. -κρεμάσω, κρεμῶ πρὸς τὰ κάτω,  
κἀδ' ἐκ πασσαλῶν κρέμασε φόρμιγγα Ὁδ. Θ. 67· τὸν  
νέκυν κατὰ τοῦ τεύχεος κ. Ἡρόδ. 2. 121, 3· ἐν Ὀμ. Ὑμν. 27.  
16, καίτοι ἐπὶ μέσης σημασίας, κατακρεμάσσα .. τόξα, κρεμά-  
σσα τὰ τόξα ἐξ ἑαυτῆς.—Παθ., εἶμαι κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω,  
Ἰππ. π. Ἀγμ. 767, Διόδ. 18. 26· πρὸλ. τὸ προηγ.

κατακρέμαστος, ὄν, κρεμάνεμος, αἰωρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ.  
Ἰστ. 3. 18, 12.

κατακρεουργέω, κατατέμνω εἰς τεμάχια ὅπως ὁ κρεοπώλης ἢ  
ὁ μάγειρος τὸ κρέας, Ἡρόδ. 7. 181· κατακρεουργήσαντα τὴν  
ἑαυτοῦ γυναῖκα καταφαγεῖν Ἐάνθ. παρ' Ἀθην. 415D· εἴφει  
τὸ σῶμα εἰς πολλὰ τμήματα κατακρεουργοῦμενοι Εὐσεβ.  
Ἑκκλ. Ἰστ. 10. 8, 7.

κατάκρεως, = κρεώδης, σαρκώδης, Ἡρωδιαν.

κατακρήδην, Ἐπίρρ., βέλτιον γραφόμενον διηρημ. κατὰ κρή-  
θεν, κατὰ κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, πάντοθεν, παντελῶς,  
ἴδε ἐν λ. κράς II.

κατακρήνυμαι, μέσ., = κατακρέμαμαι, Ἰππ. 464. 20, Ἀρι-  
στοφ. Νερ. 377.—παρτατ. κατακρημνῶντο (ἐκ τοῦ κατακρη-  
μνάζομαι), Ὀμ. Ὑμν. 6. 39.

κατακρημνίζω: μέλλ. -ιῶ, ῥίπτω κατὰ κρημνοῦ, ἀπολ., Πλουτ.  
Μιθρ. 45, 2. 825B, κ. ἄλλ. μετὰ προσδιορισμοῦ, ἀπὸ .. τοῦ κρημνοῦ  
Ἑβδ. (B' Παρὰλ. ΚΕ', 12), πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 29.—Παθ.,  
Δημ. 446. 2, Πλουτ., κλ. 2) καθόλου, ῥίπτω «κατακρέμασα», ἐκ  
τριρεῶν Ἐεν. Ἑλλ. 2. 1, 31· ἀπὸ τῶν ἱππῶν Πολύδ. 3. 116.  
12· ἀπὸ τοῦ πύργου Διόδ. 4. 31.—Παθ., ῥίπτομαι πρὸς τὰ κάτω,  
κατὰ κρημνῶν, ἐάν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ,

κατακρημνίζεται Δημ. 446, 11, Ἐεν. Κύρ. 1. 4, 7, 8. 3, 41.  
κατακρημνισμός, οὗ, ὁ, τὸ νὰ ῥίψῃ τις εἰς κρημνούς, Ἀθην.  
π. Μηχ. σ. 11.

κατακρημνιστής, οὗ, ὁ, ὁ ῥίπτων τινὰ εἰς κρημνούς, Γλωσσ.  
κατάκρημνος, ὄν, ἀπόκρημνος, τραχύς, ἀπότομος, κατάντης,  
χώρος Βατραχομυομ. 154, Γεωπ. 18. 18, 2.

κατάκρης, Ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ κατάκρας, ὁ ἴδε.

κατακρήσαι, = καταχέαι Φώτ., ἴδε ἐν λ. κρήσαι.

κατακρεῖδω, λίαν καὶ ἐπιμελῶς ἀκριβῶς, Μένανδρ. Βυζ.  
σ. 378.

κατ-ακρίδεύω, κάμνω θόρυβον διὰ τῆς γλώσσης ὅπως σμήνος  
ὀλόκληρον ἀκρίδων, καταλαλῶ, φλυαρῶ, Ἡσύχ., Φώτ.  
κατάκριμα, τὸ, κατάκρισις, καταδική, τὸ νὰ κατακριθῇ τις,  
καταδικασθῇ, Διον. Ἀλ. 6. 61· κατακριμάτων ἀφέρσεις Ἑβδ.  
(Σειράχ, ΜΓ', 12), ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἐνώσας τὸ κατακριθέν,  
ὄλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος Γρηγ. Ναζ.

κατακρίνω: μέλλ. -κρίνω: κρίνω κατὰ τινος, ἐναντίον τινός,  
ὡς τὸ καταγινώσκω (καταχειροτονῶ), θάνατον τινός Ἰσοκρ.  
11C· θάνατον Ἀδ. Ποικ. Ἰστ. 5. 16 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).—Παθ.,  
τοῖσι κατακέριται θάνατος, ἔχουσι καταδικασθῇ εἰς θάνατον  
οὗτοι, Ἡρόδ. 7. 146· κατακεκριμένων οἱ τούτων, ὅτε αὐτῇ ἢ  
καταδικαστικῇ ἀπόφασιν ἐξεδόθη ἐναντίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 133,  
πρὸλ. Ἀντιφῶντα 120. 39· ἀπρὸς, ἦν κατακριθῇ μοι, ἀν' ἐκδόθῃ  
καταδικαστικῇ ἀπόφασιν ἐναντίον μου, Ἐεν. Ἀπολ. 7. 2) μετ'  
αἰτ. προσ., καταδικάζω, Ἀντιφῶν 128. 26· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ.,  
κατέκρινάν μιν ἐκδοτὸν ἀγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85, πρὸλ. 9. 39,  
Θεόφρ. 23. 23 (ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ βαδίζειν)· κ. τινὰ θανάτω  
Βύαγγ. κ. Μαθ. κ', 18· μετ' αἰτ. πράγμ., τί τινος, καταδικάζω, τινὰ  
διὰ τι πρᾶγμα, κ. πολλὴν ἀνοιάν τινος Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλξ. 3. 9·  
ψευδολογίαν τινός Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 14, 4.—Παθ., κατα-  
δικάζομαι, Ἐεν. Ἑλλ. 2. 3, 54· ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένος  
Εὐρ. Ἀνδ. 496 (πρὸλ. κατακυρῶς)· κατακεκριμένος ἀπορνή-  
σκειν Ἐεν. Πέρ. 7, 10· κατακριθῶμεν πενίαν, θάνατον, φυγὴν  
Γρηγ.

II. Παθ., ὡσαύτως ἀπλῶς, κρίνομαι, νομίζομαι, θεω-  
ροῦμαι, κατακριθῇ Ἀπόλλων ἀγανὸς ἔμμεν Πινδ. Ἀποσπ. 116·  
πρὸλ. καταδοκέω.

κατακρίσιμος, ὄν, ὁ κατακεκριμένος, καταδικασμένος, ἡ χώρα ἀπὸ  
κατακρίσμων κατεργάζεται Ἀπρ. Περιπλ. σ. 33.

κατάκρισις, εὖως, ἡ, τὸ κατακρίνειν, καταδικάζειν, Φώτ., κλ.  
κατακρίτης, οὗ, ὁ, ὁστις κατακρίνει, ὁ καταδικάζων, Εὐστ.

κατακρίτικόν, τὸ νὰ κατακρίνῃ τις, Εὐσταθ. Θεοσ. Πονημάτ.  
πρ. 188, 91, ἔ. Taf.

κατάκριτος, ὄν, κατακεκριμένος, καταδικασμένος, Διόδ.  
Ἑκλογ. 592. 61, Πλουτ. 2. 188A· ὡς θανάτου κατάκριτον, εἰς  
θάνατον, Λουκ. Ἐρωτ. 52, πρὸλ. 23 καὶ 36.

κατακρανίω, καταπατῶ, μετὰ κρότου, τὴ Γρηγ. Ναζ. τινός  
Εὐστ. Πονημάτ. 282. 65.

κατ-ακροάομαι -ῶμαι, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς, κηρύττω  
μουσοδονήματα Εὐπολ. ἐν Ἀποσπ. 4· τινός Εὐστ. τὴ Ἰωσπ.

κάτ-ακρος, ὄν, ὁ ἐντελής, ὁ ἀκρότατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 536.  
—Ἐπίρρ. -ως, σφοδρᾶ· τρωθεὶς κατάκρως· ἡ γλυκεῖα καὶ κ.

θέλγουσα ὄψις Βυζ.



κατακροταλίζω, κάμνω ισχυρὸν θόρυβον ὡς διὰ κροτάλων, Καλλ. εἰς "Αρτ. 247.

κατακροτέω, κροτῶ, κτυπῶ δυνατὰ πόδεσσι, σφύρα κ. Εὐστ. 117. 20. 2) ἄγαν ἐπαινῶ, διὰ χειροκροτημάτων, κατευφημῶ, Φώτ. σ. 138, 5, "Ησυχ.

κατάκροτος, ὄν, θορυβώδης, πλήρης κρότου, ἡχὴ "Ηλίοδ. 1. 30. κατακρουνίζω: μέλλ. -ίσω, ἐπιχέω ἄνωθεν (ἀφθόνως), ὡς διὰ κρούνου, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320Β: ΕΞ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ ῥιον κατακρουνίζοντες Γαλην. — Παθ., καταρρακνίζομαι, καταρραίνομαι ὡς ἀπὸ κρούνου, εἰσθίκει κατακρουνιζόμενος Διογ. Α. 6. 41.

κατακρουνισμός, ὁ, καὶ πληθ. οἱ κατακρουνισμοί, τὸ νὰ καταχέη τις ἄνωθεν ἐπὶ ἄλλου ἀφθόνως ὕδωρ ὡς διὰ κρούνου (Γαλλ. douche), ἥτις λέξις δυστυχῶς εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει· κατῶς καὶ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ ξενὴ λέξις διὰ τῆς ἑλλ. κατακρουνισμός, ἥτις εἶναι εὐληπτοτέρα τῆς λέξ. καταϊόνησις.

κατάκρουσις, εὖως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω κρούσις, ὥθῃσις ἰσχυρά, Ἀριστ. Προβλ. 3. 25, 1., 33. 17. II. σείσις, τὸ σειεσθαι, Φίλων Βελοπ.

κατακρουστικός, ἡ, ὄν, καταπιέζων ἢ ὠθῶν ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, κατ. ὁ οἶνος, ἀντιδρῶν πρὸς τὴν θερμὴν ἐτέρου, ὁ καταβάλλων τὴν ἐπιπολάζουσαν καὶ ἀναθυμῖωσαν θερμότητα καὶ ὁσμὴν ἄλλου ῥήνου, ἀντίθ., οἶνος ἐπιπολαστικός Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, διὸ καὶ ἐν 3. 24, κατακρουσις τῆς ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ.

κατακρούω, κρούω ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐμπηγνύω, τὸ πρέμινον πρὸς αὐτὴ τῇ γῇ κατακρούσθην Γεωπ. 10. 61. κ. τὸν λίθον μολύβδῳ ἢ λίθῳ Ἐπιγρ. Didenb. 542, 14. — 2) κτυπῶν συμπυκνῶν, κτυπῶ δυνατὰ, ταῖς σπάθαις τὰ ὕψη "Ησυχ. — σχάζω, τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πυκνότερα κατ. Ἰππ. 188G.

3) κτυπῶ χάλκινα σκεύη, κτλ., ὅπως προσελκυσσάμενος μελίσσας (καὶ σπερτερισθὺς αὐτάς), διὰ τοῦ κρότου δελείωσιν καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἔλκω, ἐὰν τοὺς ἐομοὺς τοὺς ἀλλοτρίους. κατακρούω οὕτως οἰκείωται Πλάτ. Νόμ. 843E. 4) πολὺ κροτῶ, ἐκκωφῶ, «ἐξωφραίνω», τοῖς μεγάλοις φόβοις κατακρούομενοι Βασίλ. παρὰ Πολυδ. Η. 154 συνώνυμ. τοῦ καταθόρυβεῖν.

κατακρύβδην, ἀντί τοῦ ἀναφανδόν, κρυφά, κρυφῶ τῷ τρόπῳ. κατακρύπτω, ποιῶν μετοχ. κακκρύπτω, "Ησ. Ἐργ. κ. "Ημ. 469. Παθ. ἀόρ. κατεκρύβην (ἔδε - κρύπτω). Κρυπτῶ ἐντελῶς, κατακαλύπτω, σκεπάζω τε ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, μὴ τι κατακρύψειν "Ιλ. X. 120. τοὺς δ' Ἀθήνην νυκτὶ κατακρύψασα... ἔξῃγε Ὀδ. Ψ. 372. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ I. 329. ὑπὸ κόλπῳ O. 469. ὑπὸ τὴν θύρῃν "Ηρόδ. 1. 12. ἐς κυψέλην δ' αὐτ. 5. 92, 4. εἰς τὴν γῆν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3. ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κ. Πινδ. N. 1. 45. ἐν ἀπορρήτῳ καὶ ἀδήλῳ Πλάτ. Πολ. 460C μεταφρ., κόνις οὐ κατ. χάριν, «καὶ τὸν τελευτῶντων ἐφικνεῖται» (Σχολ.), Πινδ. O. 9. 104. ἄστῃ... πένθει δνοφερῷ κρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 536. ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤτοκεν Ὀδ. Δ. 247. II. ἀπολ., ἀποκρύπτω, κρύπτω ἐμαυτὸν ἢ τὴν ἀληθεῖ μου φύσιν, οὐτὶ κατακρύπτουσιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, δηλ. ἐαυτοῦς, Ὀδ. Η. 205.

κατακρυσταλλῶ, ποιῶ τε νὰ φαίνεται ὡς κρυστάλλον, τῆς χιόνος λυσόμενης καὶ κατακρυσταλλώσεως τὰς τῶν ναμάτων ἐπιρροὰς Βυλ.

κατακρύψῃ, ἡ, = κατακρύψις, μεταφρ., ὑπεκρυγῇ, Σοφ. O. K. 218 (ἀποφυγῇ τοῦ μὴ εἰπεῖν, Σχολ.).

κατακρύψω, = κατακρύπτω, Κόνιν. Σμ. 2. 478, Νόνν. Δ. 25. 476.

κατάκρυψις, ἡ παντελής κρύψις.

κατακρύω, σιωπῶν δύναται ὡς οἱ κόρακες, διὰ τῶν κρωγμῶν καταβάλλω ἡ ἐνοχλῶ, μίσει ὅφε κατ. κορίοι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1020. καὶ μετὰ γεν., μῆποτε κατακρύωσιν αὐτοῦ φόβοι Εὐστ.

κατακτάμεν καὶ -κτάμεναι, ἴδε κατακτείνω.

κατακτάομαι: μέλλ. -κτῆσομαι, ἀποθετ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτὸν ἐντελῶς, καταλαμβάνω τι, ἔχω ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχὴν μου, Σοφ. Αἴ. 768. εἰ μὴ κατακτῆσαι νοῦν τίνα = εἰάν δὲν συνελθῃς εἰς τὸν νοῦν σου, αὐτόθι 1256. Ἰσοκρ. 79B βίον κ. Πλάτ. Τίμ. 75B χώραν κ. Πολύβ. 6. 7, 4. βασιλείαν, ὅρη, οἰκήσιν κατ. Σπράβ. 6, 273. — μεταφρ., κερδίζω πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὐνοίαν τινος, τὸ θεᾶτρον = τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν κατ. Ἀδ. Ποιη. Ἰστ. 3. 8. — ἀδριστός τις ὁ ἐνεργ. κατέκτετην (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κατέκτημαι) ἀπαντᾷ ἐν τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6270. II. παθ. ἀόρ. ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ κατακτεθέντα Διόδ. 16. 56.

κατακτᾶς, κατακτάμενος, ἴδε κατακτείνω.

κατακτεῖσθαι, Μέσ. = κατακτάομαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 136.

κατακτείνω: μέλλ. -κτενῶ, Ἰων. -κτανῶ, Ἐπικ. -κτανέω, "Ιλ. Z. 409, κτλ. ἀόρ. α' κατέκτεινα Ὀμ. (καθ' ἀπάσας τὰς ἐγγέλσεις πλην τῆς ὀρίστ.): ἀόρ. β' κατέκτανον Ὀμ., κλ., Ἐπικ. προστ. κἄκτανε "Ιλ. Z. 164, κἄκτανον Σοφ. Ἀντ. 1140 (Ἐρμάν): ποιητ. ἀόρ. β' κατέκταν, ας; α; Ὀμ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 460, Ἀποσπ.

180, 222: Ἐπικ. ἀπαρ. κακτάμεναι "Ησ. Ἀσπ. Πρ. 453, κατακτάμεν "Ιλ. O. 557: μετοχ. κατακτᾶς "Ιλ., Τραγ.: πρkm. κατέκτανε Αἰσχύλ. Εὐμ. 587. — Μέσ. μέλλ. ἐπὶ Παθ. σημασίας κατακτανέσθαι "Ιλ. E. 481: ἀόρ. κατεκτάθην [ᾱ], γ' πληθ. κατέκταθην "Ιλ. E. 558, κτλ.: μετοχ. μέσ. ἀόρ. κατακτάμενος (ἐπὶ παθ. σημασίας) Ὀδ. E. 106: ἀλλὰ τὸ κατακτανεῖν εἶναι εὐχρηστον ὡς τὸ Παθ. τοῦ ῥήμ. τούτου (ἴδε κτείνω). Φονεύω, θανατῶν, ἐν τῇ μάχῃ ἀνθρώπους, συγχ. αἰ φράσ., κατακτάμεναι μενεαίων, κακτάμεναι μεμαώς, ἀλλὰ καί, μήλα Ὀδ. Ω. 66, συγχὸν παρ' Ὀμ. καὶ Τραγ. σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς Ἡρόδ. 2. 75, Ξεν. Ἰέρ. 6. 14., 7. 12, κτλ.

κατακτενίζω: μέλλ. -ίσω, κτενίζω μετ' ἐπιμελείας, κατεκτενιζόμενοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετὰφρενον καὶ τοὺς ὠμούς Δουρις παρ' Ἀθην. 525E.

κατακτενισμός, ὁ, ἐπιμελὲς κτενισμός, τοὺς τῆς κεφαλῆς κατακτενισμοὺς Ἡρόδ. παρ' Ὀρεῖβας. 305.

κατάκτενος, ὄν, (κτενίς) ἐπιμελῶς ἐκτενισμένος, κόμη "Ησυχ. κατάκτενης, ὁ, παρὰ Πολυδ. Z. 16, οἱ εἰς τὰ πανδοκεία καταγόμενοι κατακτάται ἂν λέγοιντο, (πρὸλ. κατάγω I. 3. b.), μᾶλλον ἐνεργ. ληπτέον, οἱ ὁδηγούντες εἰς τὰ πανδοκεία. 2) ἐκ τοῦ καταγνυμι, ὁ θραύων τι.

κατάκτῃσις, εὖως, ἡ, τελεία κτῆσις, τὸ λαμβάνειν, ὑποτάσσειν τι εἰς κατοχὴν, κ. πραγμάτων, τῆς χῶρας, τῶν πέλας, γῆς, δυναστείας Πολύδ. 4. 77, 2, Σπράβ. 357, κτλ.

κατακτίζω, ἐντελῶς ἢ καλῶς κτίζω, Εὐστ. κ. Μαρχελλ. 45D.

κατακτός, ἡ, ὄν, (κατάγνυμι) ὄν δύναται τις νὰ κατέξη, θραύση, σπάση διαφέρει τοῦ θραυστός, ὅτι ἐκεῖνον μὴ κόπτεται εἰς μεγάλα κομμάτια, ὁ δὲ θραυστός εἰς πολλὰ καὶ μικρότερα καὶ τὰ μὲν κατακτά καὶ θραυστὰ ἅμα ἢ χωρὶς οἶον ἔϋλον κατακτὸν μὲν ὄν, θραυστὸν δ' οὐ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστὸν, κατακτὸν δ' οὐ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν καὶ κατακτὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8. πρὸλ. καὶ κατάξις καὶ τὰ ῥήμ. θραύειν καὶ καταγνύναι· τὰ κατακτά τῶν ὀπωρῶν Σουῖδ. ἐν λέξ. πρῶκτά· ἀντίθ. δυσκάτακτος, παρὰ Δισκ. ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸ θλαστός, Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 4. 1, 4.

II. (κατάγω) ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ἐπὶ ἐνὸς εἰδους κοτάθου, Φερεικ. ἐν «Ἰπν.» 9, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1244. πρὸλ. Ἀθην. 667E.

κατάκτρια, ἡ, γυνὴ ἡ κατὰγονσα τὸ νῆμα, ἡ νήγουσα (πρὸλ. κατάγω I. 4.) ἐπὶ τῆς ἐριουργοῦ, "Ησυχ.

κατακτύπew, λαν κτυπῶ, δι' ἰσχυροῦ κτύπου ἢ θορύβου ἐνοχλῶ καὶ βλάπτω κατακτυπῶν βρονταῖς — πᾶσα δὲ ἀκοή βαρύντατος φόβοις κατακτυπεῖται Ἰω. Χρυσ. καὶ Βασίλ. τινος, πρὸς τινα, Ἀλκίφρων 1. 23.

κατακτύπησις, εὖως, ἡ, τὸ νὰ κάμνη τις κτύπον πολύν, Εὐστ. 1602. 18.

κατάκτυπος, ὄν, ἐγείρων μέγαν κτύπον, θόρυβον, Ζωναρ. οὕτως ἐρμηνεύει τὴν λέξ. κατάδουπος.

κατακυβεύω, χάνω ἐν τῇ κυβείᾳ καὶ καταστρέφω τι διὰ τοῦ παιγνιδίου (πρὸλ. καθηδυπαθῶ, καθιπποτροφῶ): κατακυβεύσας τὰ θνῦτα Λυσ. 142. 16. πάνθ' ὅσα ἐκτήσατο κατακεκύβευκε Δίων K. 45, 28. — Παθ., χάνομαι διὰ τῆς κυβείας, ἀπωλώλει αὐτὰ καὶ κατακεκύβευτο Αἰσχίν. σ. 13. 34.

II. Παθ. ὁσαύτως, ἡττώμαι ἐν τῷ παιγνιδίῳ· οἱ κατακυβεύομενοι Εὐστ. 1396, 54. ἐν γένει, ἡττώμαι, κατακυβευθεὶς, τύχαις πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 281. 75.

κατακυβιστάω, πῖπτω μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κάμνω «τούμπαις», κατακυβιστήσας εἰς θάλασσαν βαθεῖαν Διλ. π. Z. 5. 54.

κατακυδαίνω, λαν κυδαίνω, τιμῶ, δοξάζω, Ἄννα Κορν. σ. 357D.

κατακυδρόω, λαν κυδρόω, τιμῶ, δοξάζω, Νικήτ. Χρον. 40A. κατακυκᾶω: μέλλ. -ήσω, ἀναμινγνύω καὶ ἀνακατῶν, ἡ φύρω, τὸ λευκὸν τῶν ὧν ἐν ὕδατι κατακυκῶν Ἰππ. 497. 16. — μεταφρ., παράγω, κ. τὴν ναῦν ὀδυρμοῖς Εὐμάθ. 11. 7.

κατακυκλώω, ἐντελῶς κυκλῶ, περικλείω, Εἰδ. (Ἰουδ. 15, 2), κατακυκλώσαν καὶ ἐνήδρευσαν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 6. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακυκλωσάμενος αὐτὸν ἐπολιόρκει Πλουτ. Σπέρωρ. 9. ἡ ἐπίδεσις κατακυκλουμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου Γαλην.

κατακυλινδῶ ἢ -κυλίω: μέλλ. -κυλίσω[ι]: ἀόρ. παθ. κατεκυλίσθην: — κυλίω πρὸς τὰ κάτω, κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις πέτρας ἄνωθεν Διον. Ἀλ. 11. 26, Εἰδ. (Ἰερ. ΝΑ, 25). — Παθ., κυλίομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐκρίπτομαι, κρημνίζομαι Ἡρόδ. 1. 84., 5. 16. κατακυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1. ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διεφθάρσαν Δικ. περ. ὁρ. Πηλ. σ. 142, 9. — ἐνεστώς τις κατακυλινδῶ ἀπαντᾷ παρὰ Δίωνα K. 56. 14. ἐρρηγναι καὶ τὰ παράγωγα κατακυλιστός καὶ κατακύλισμα.

κατακύλλωμα, τό, ἰδιαίτερα περίστασις κυλότητος (κύλλωμα) Εὐστ. 1599. 13.

II. μεταφρ., τὸ πέρασ καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, Φώτ., Σουῖδ., πρὸλ. κατακύμωμα.



κατακυριόω = κατακυριατεύω, ὡς αἰμώ, καὶ αἰματόω.  
κατακυριεύω, ὁρμῶ διὰ τῶν κυμάτων μου ἐναντίον τινός, θάλασσα Κύριλλ.

κατακυριεύω, κατακαλύπτω μὲ κύματα, κυτῶ καὶ κατακλύζω, Εὐμάρθ. 6. 17· ἐν τῷ Παθ., ὡς ναῦς ἐν σάλῳ κατεκυριατούμην δ' αὐτ. 230.

κατακυριεύω, «ἐκωφάινω» τινὰ κρούων κύματα ἢ εὐφραίνω, Ἰουστίν. Μ.· πρβλ. κατακυλιέω.

κατακυριόωμαι, τό, (ἐκ τοῦ κατακυριόω = κατακυριατεύω ὡς τὸ αἰμοῦν = αἰματοῦν) τὸ πέραν καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, οὕτω διώρρωσε τὴν λ. κατακύλλωμαι δ' Herwerden.

κατακυριεύω, θαμιστικὸν τοῦ κατακύπτω, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.

κατακύπτω: μέλλ. -ψω, κύπτω πολὺ πρὸς τὰ ἔμπροσ, «σχύρτω», πρόσσω γὰρ κατέκυψε Ἰλ. Π. 611, Ρ. 527· ἐπινεύοντες ἢ κατακύπτοντες ἢ κυλινδουμένους χαίρει γυνιλάσθαι Γαλην. 6. 324—κατακύπτωμαι καὶ κύπτω ἐξ αἰσχύνης· μάλλον τῶν καλῶν ἐρυθαίνετο, καὶ κατακύπτει. Ἀνθ. Π. 12. 8. 2)

κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ βλέπω εἰς τι πρῶγμα, κ. εἰσὼ τοῦ χάσματος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· κ. εἰς τὸ ἄστυ δ' αὐτ. ἐν Ἀλ. 39, πρβλ. Ἰκαρομ. 15· πρβλ. παρακύπτω (ἀντιθ. ἀνακύπτω).

κατακυριεύσεις, εὖς, ἢ, κατακράτεις, Ἀθανάσιος.

κατακυριεύω, ἀποκτῶ ἢ ἐξασκῶ ἐντελῆ κυριαρχίαν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 3, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΟΑ', 8)· οὐκ εἶπε, κυριεύει, ἀλλὰ κατακυριεύει, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν Χρυσ. τ. Ι. σ. 726, 19. 2) κ. τινός, λαμβάνω ἐξουσίαν ἐπὶ τινός, ἐξουσιάζω τι, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· τῶν ἐχθρῶν, τῆς γῆς Ἐβδ. (Ψαλμ. Θ', 25)· τῶν ἐθνῶν Καιν. Διαθ. κ. πλοίου Διόδ. 14. 6.

κατακυριόω, ἐπιθεδαιῶ, δίδω κύρος ἢ ἐγκυρον ποιῶ, τι· μὴ οὐ τὰδε ταύτη κατακυριόσθαι Σοφ. Ἀντ. 936, δεῖ ταῦτα δὲν πραγματοποιεῖν οὕτω κ. τὴν ὥνην, ἐπικυρῶ, «κατακυριόω» τὴν ἀγορὰν ἐν δημοπρασίᾳ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4·—Παθ., ψήφω θανάτου κατακυριώθεις, = κατακριθῆεις, καταδικασθῆεις εἰς θάνατον, Εὐρ. Ὀρ. 1013.

κατακυριόω, ἐπιτεταμέω, ἀντὶ τοῦ κυριεύω, Εὐμάρθ. 7. 7.

κατάκυψις, ἢ, τὸ νὰ κατακύπτῃ τις, Εὐστ. Θεο. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 136. σ. 89.

κατακυκλώω, ὀρνῶ μεγαλοφῶνως, Φώτ.

κατακυκλώω, κυκλῶ ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ τις τι, μετ' αἰε. καὶ ἀπαρ., κ. μεληθεῖα γάρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι Σιμωνίδ. 51· κ. δεῖπνεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· κρατῶ ὀπίσω, ἀναγκαιεύω, τινὰ Ξεν. Οἰκ. 12, 1, Δημ. 1248. 1· κ. ἔξω τινὰς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 16· ἄχθεται.. τῷ κατακυκλῶντι Φερεικρ. ἐν «Χειρ.» 3. 6.—Παθ., μετὰ γεν. πράγματος, κατεκυκλώθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ Δημ. 896. 20.

κατακυμαῖω, εἰσορῶ ἐν παραφορᾷ ὡς οἱ εὐθυμούντες, οἱ κυμαίνοντες, ὡς τὸ εἰσκυμαῖω· καὶ ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ὡς, τὸ δαιμόνιον κατεκύμασε δώμασιν, ἐπέπεσεν, ἐνέσκηψεν, Εὐριπ. Φεῖν. 352.

κατακυμῶδέω, προσβάλλω διὰ κυμῶδίας, περιπαῖζω, ὑβρίζω, Τζέτζ., Βασίλ.· ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σρ. 61 ἐρμηνεύει διὰ τούτου τὸ ἐνασεργαίνω.

κατακυκλή, κατακύχμιος, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τῶν κατοκωχῆ, -χίμιος.

καταλάβεύς, εὖς, ἢ, ὁ κρατῶν τι, πάσσαλος ἢ καρφίον, Φώτ., Ἠσύχ.

κατάλαβῆ, ἢ, κατάληψις, ἀντίληψις, τὸ ἐννοεῖν, Πλάτ. Ὅροι 412C.

κατάλαβρος, ὄν, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ λάβρος, Εὐπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 9.

καταλαγνεύομαι, εἶμαι λίαν λάγνος, ἀκόλαστος, ἀσελγής, καταλαγνευθεὶς Ἠσύχ., εἰς ἡδονὰς κατενεχθεὶς.

κατάλαγνος, ὄν, ἐκ διορθώσεως τοῦ Τουρ. ἐν Σχολ. εἰς Θεοκρ. 4. 62, εὐεπίφορος πρὸς τὰς συνουσίας.

καταλαγχάνω, διὰ κλήρον καταλαμβάνω, τι Ἀλ. π. Ζ. 9. 35.

κατ-αλαχονεύομαι, καυχῶμαι ἢ κομπωρρημόνως ὑπερηφάνομαι διὰ τι, περὶ τινος Ἰσοκρ. 311B, 316C· μετὰ κόμπου διηγούμεναι, οἷα περ φήσει καὶ καταλαχονεύσεται πρὸς ὑμᾶς Δημ. 569. 9· τι Θεοκρ. παρὰ Διογ. Α. 5. 40· ὡς.. Πλουτ. Λούκουλλ. 22.

II. κ. τινός, καταλαχονεύμενος περιεργῶς τινα, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΑΨ', 3)· τινός ἐπὶ τινι καταλαχονεύσας Σουῖδ. ἐν λ. Ἀδράστεια.

καταλαοιστής, ὁ, Δωρ., «καταλαοισταί» ἐξηγηταί, ἀληθεῖς ἐρμηνευταί, Ἠσύχ.

καταλακτιέω = λακτιέω, Φιλῆς τ. Β. 417, ἐκ. Mill.

κατ-αλακτιέω, λίαν ἀλακτιέω (φωάκω πολεμικῶς), ὑπερηφανεύομαι, Ἀκύλας Ψαλμ. 146, 7· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., φωνάς ἐπινικίου Κύριλλ.

καταλάλειω, λίαν λαλῶ, φλυαρῶ μεγαλοφῶνως, διαλαλῶ, κοινολογῶ, τοῖς θύραζε ταῦτα κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 752· τινός, ἐνώπιόν τινος, Λουκ. Ὀν. 12.

II. λαλῶ ἐναντίον τινός, συγκο-

φαντῶ, κατηγορῶ, τινα Ψήφισμα τοῦ Κοινοκτείου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1770· τινα πρὸς πάντας Πολύδ. 3. 90, 6· τὸ δόγμα δ' αὐτ. 18. 28, 1· τινος Διόδ. 11. 44· κατὰ τινος Ἐβδ. (Ψαλμ. ΜΓ', 18).

—Παθ., καταλελαλημένος, καταβεβημένος, Πολύδ. 27. 12, 21. 2) ὁμιλῶν πολὺ ἐνοχλῶ τινα, Β. Α. 40·—δ' Φερύχιχ· ἐρμηνεύει τὸ καταγλωττίζειν διὰ τοῦ κ. καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

καταλαλήτεον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον τινός· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Μαχίστρ.

κατάλλειά, ἢ, κακὴ φήμη, συκοφαντία, κατηγορία, κατάκρισις, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. Α', 11), Καιν. Διαθ., Ἐκκλ.

κατάλλος, ὁ, ὁ συκοφάντης, ὁ ἐναντίον τινός ὁμιλῶν, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 30.

καταλαμβάνω: μέλλ. -λήφομαι, Ἰων. -λάμφομαι Ἡρόδ. 6. 39., 9. 108· πρkm. Ἰων. καταλεβάζθηκα δ' αὐτ. 9, 60· πρkm. -εἰλήφομαι, Ἰων. ὑπερσ. -λελαβήκα δ' αὐτ. 3. 42.—Παθ., Ἰων. ἀπορ-ελάμφομαι δ' αὐτ.· ὅκω καταλέλαμαι ἐν Ἐπιγρ. Χερρονήσι. Dittenb. 461. 41 (ἴδε λαμβάνω).

Πιάνω, λαμβάνω θύνατα, κυριεύω, Λατ. occupare, μετ' αἰτιατ., τοῦ κατὰ νῦτα λαβών Ὀδ. Ι. 433, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 5. 71, Εὐρ. Κύκλ. 546, Ἀριστοφ. Λυσ. 624, κτλ.· κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. Ι. 126, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 263, Ἰσοκρ. 72D, κτλ.· πάντα φυλακὰς κ. Πλουτ. Περικλ. 33· κ. ἔδρας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 21, 86 (ἴδε ἐν λ. Θέσις III)· ἐπὶ θεότητος, κατέλαβον πόλιν, εἰμάρτον, Λατ. capesso, τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 6. 39· τὴν πόλιν κατελάβετο Πολύδ. 1. 58. 2· καὶ ὁ πρkm. ὡς μέσ., κατελήμμενων τῶν βαρβάρων τὴν πέτραν Διόδ. 17. 85· τὰ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, ὅσα οἱ ἄλλοι δὲν ἐμνημόνευσαν, διὸ ἐπιτερεῖ ὁ συγκρατεὺς, μνημὴν ποιήσασθαι Ἡρόδ. 6. 55. 2) παρ' Ὀμ. ὁ θάνατος, ἢ κόπωσης καὶ ἡ νόσος προσωποποιεῖται ὅτι διώκουσι καὶ καταλαμβάνουσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ κατ' ὅσον ἔλλαβε.. θάνατος Ἰλ. Ε. 83, II. 334· Ἀργον... κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν.. θανάτοιο Ὀδ. Ρ. 326· εὐτ' ἂν κάματος κατὰ γυνὴ λάβῃσιν Α. 192· συχνάκις παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν ἐπὶ δυστημάτων, ἐπέρχεται αἴφνης, εὐρίσκει, συμφορὰ κατ. πόλιν Εὐριπ. Ἰππ. 1161· ἰδίως παρ' Ἡρόδ., καταλαμβάνει τοὺς αἰελοῦρους τοιάδε 2. 66· πένθεα μεγάλα τοὺς Αἰγυπτίους κ. αὐτῶν, πρβλ. 3. 42· ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπιδόξα καταλαμβάνειν, δυνατόν νὰ καταλάβωσιν, εὐρωσιν αὐτούς, 4. 11· νόσους κατέλαβέ μιν, ὡς καὶ νῦν, «τὸν ἐπίασε», 3, 149· ἦν τι καταλαμβάνη νωτέρων τὸν πελὸν 8. 21· ἀνίκηστον τι κατέλαβεν Θουκ. 4. 20· κίνδυνος κ. τινα Δημ. 259. 7· σπανίως ἐπὶ καλῆς τύχης, τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίῃ τις Ἡρόδ. 3. 139.

3) καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 250D· διὰ τῆς ἐναγερστάτης αἰσθήσεως τὸ συνιέναι καὶ κατελήφθαι δ' αὐτ. ἐν Φιλῆβ. 901, κτλ. κ. τι ὑπάρχον Ἀριστ. Τομ. 5. 3, 5· ἐκ τινος ὅτι.., Διον. Ἀλ. 5. 46·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ὁ αὐτ. 2. 66. 4) ἀποδέχομαι, παρὰ τοῦ βασιλέως.. δωροδοκήματα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρεσβ.» 141A·—II. φθάνω, προρῶν, πιάνω, (οὐκ ἀπολείπομαι ἐπὶ τάχους ποδῶν), τοὺς φεύγοντας Ἡρόδ. 1. 63, πρβλ. 2. 30., 7. 211. 2) ἀνακαλύπτω, εὐρίσκω, φθάνω αἰφνιδίως, συλλαμβάνω, Λατ. deprehendo, κ. πάντα ἔξω Θουκ. 2, 18· κ. τινα ἐνδον Πλάτ. Πρωτ. 314A· κ. πολλὴν ἀπράσιαν τῶν φορτίων 909, 12· ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος εἰμαυτὸν Πλάτ. Ἀπολ. 22· καὶ μετὰ μετοχ., κ. τινα· ζῶντα δ' αὐτ. 3. 10· τὸν τοξότην ἦκοντα κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1209, πρβλ. Θουκ. 8. 63, 65, Εὐρ. Κύκλ. 260· κατ' τὴν θύραν ἀνεωγμένην Πλάτ. Συμπ. 174D· καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξείοντας Διόδ. 542. 3· κατελήλητο σοφίξιμος δ' αὐτ. 567, 19.

III. ἀπρως, καταλαμβάνει τινὰ, μετ' ἀπαρ., ὡς τὸ «ἄπειρ. συμβαίνει», γίνεται τι εἰς τινα, εἴνε ἡ τύχη τινός νὰ πράξῃ τι, τοῦτον κατέλαβε κεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 152· πρβλ. 3. 118, 149· καταλεβάζθη ἐμὲ τοῦτο.. ἐκφῆναι δ' αὐτ. 3. 65, πρβλ. 4. 105., 6. 38.

IV. ἀπολ., πρὸς τὴν καταλαβούσαν συμφορὴν, ἢ τις συνέθη, αὐτῶν 161· τὰ καταλαβόντα = τὰ συμδάντα, αἱ περιστάσεις, δ' αὐτ. 9. 49· ἦν πόλεμος καταλάβῃ, συμβῇ, Θουκ. 2. 54, πρβλ. 4. 31· τῆς νυκτὸς καταλαβούσης, ἐπεληύσεως, Διόδ. 20. 86· ὁμοίως, ἐπὶ ἡμέρας, χειμῶνος, ἑσπέρας, οὕτω ἡμέρας καταλαβούσης, πρὶν φωτίσθαι, τὰ ἀστρα καταλαβεῖν (Ἐπιγρ.)

V. πιάνω μετ' τὴν χειρὰ καὶ πιέζω, κρατῶ κάτω, καλύπτω, τὸν ὀφθαλμὸν τῇ χειρὶ Πλάτ. Θεαίτ. 165B· καταλαμβάνεται (= κατέχεται ἐντὸς τοῦ σώματος) τὸ θερμόν, ἐναντίον τοῦ διαλύειν, ἔξαμιζέιν, Ἀριστ. Πρωτ. 2. 40· κ. τι μιᾶσι Πλουτ., κλ.· περὶ νόστιμ. κατ. ἀδ. γόμοις, συνών. τοῦ καταδεῖν Ἀθην. 672F, (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατελάβοντο· δεσμοῖς τὸ στόμα Ὀδ. 3. 37).

2) πιέζω, κρατῶ κάτω, ἐμποδίζω, κατ. αὐξανομένην τὴν δύναμιν Κύρου Ἡρόδ. 1. 46· κ. τὸ πῦρ, καταβάλῃ, αὐτῶν 87· ἴσχειν καὶ κατ. ἐαυτὸν δ' αὐτ. 3. 36, πρβλ. 2. 162., 3. 52· κατ. τὰς διαφορὰς, θέτω τέρμα εἰς αὐτάς, 7. 9, 2· κατ. ἐρίζοντας, καταπαύω τοὺς ἐρίζοντας, 3. 128· ὁ τῶν Περσέων θάνατος καταλαμψθεῖς











ἀκούσιως ἐπὶ πολὺ μένουσιν ἀκίνητα ἐν οἷα δὴποτε θέσει διδομένη ἐἰς αὐτὰ παθητικῶς.

καταλιζω, καταποντίζω (= καθαλιζω).

καταλιθάζω, = καταλιθόω, καταλιθοβολῶ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 6, 'Εκκλ.

καταλιθοβολέω, ῥίπτω λίθους ἐναντίον τινός, λιθοβολῶν φονέω, 'Εβδ. ('Εβδ. ΙΖ, 4) — οὐσιαστ., καταλιθοβοληαίς, εως, ἦ, Τζέτ. εἰς Λυκοφρ. 331, μετὰ διαφ. γραφ. καταλιθώσις.

καταλίθος, ὄν, πλήρης λίθων, κεκοσμημένος με πολυτίμους λίθους, 'Εβδ. ('Εβδ. ΚΗ, 17).

καταλιθόω, λιθοβολῶ μέχρι θανάτου (καταλεύω), Δημ. 296. 11· καταλιθούμενος ὑπὸ τῶν ἀστών Πανσ. 6. 9, 7.

κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων «καταλιθῶσαι» καταχρυσῶσαι 'Ψυχ. καταλιμναζέω, μεταβάλλω εἰς λίμνην, κατελιμνάζεται ἡ γῆ τοῖς φάνοις τῶν πιπτόντων Βυζ.

καταλιμπάνω, = καταλείπω, 'Ιππ. 627. 28, Θουκ 8. 17, 'Αντιφῶν ἐν 'Αντ. 2.

καταλίπναι, καταλείψαι ἴδε ἀλίνω, Φώτ.

καταλιπαίνω, κάμνω τινὰ λιπαρόν, παχύν· «λιπαροποιῶ» 'Ψυχ., Θουκ. Σιμ.

καταλιπαρέω, παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω, ἰκέτευε καὶ κατελιπαρεῖ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 2, κτλ.· κατελιπαροῦν προσπιπτόντες Β. Χρυσόστ. 8, 306, 24· ἰκέτευεν, ἠντιβόλει, κατελιπαρεῖ φιλημῶσι, δάκρυσι, χειρῶν ἐμπλοκαῖς Β. Δωροθ.

καταλιτανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ λιτανεύω, Βυζ.

καταλιχμάομαι, ἀποθ.· λείγων κατατρώγω, τρώγω, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 57 — παρ' Ὀππ. Κ. 2. 389, καταλιχμάζομαι, περιλείγω, «λείρω».

καταλιχνεύω, δαπανῶ τρώγων, Γλωσσ.

κατάλιψ, (μεσδμ) Δωρ. κατήλιψ.

καταλλάζω, 'Επίρρ., ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν εἶδει καταλλάγῃς, 'Ψυχ.

καταλλάγῃ, ἀλλαγῇ, ἰδίως χρημάτων, νομισμάτων, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 4, 3 ὡσαύτως τοῦ ἀργυραγορευτοῦ ἢ τραπεζίτου τοῦ κέρδους ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων ('Ιταλ. cambio), Δημ. 1216. 18· ἐάν τάργυριον αὐτῷ καταβάλης, ἐπράξατο Αἰγίνατον· ἀνδ' αὐτὸν δὲν κέρματα ἀποδοῦναι προσπαθῶκεν 'Αττικά· κατ' ἀμφοτέρω δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει Διφιλ. ἐν 'Πολυπρ.' 1. 14, Εὐφρων ἐν 'Αποδιδ.' 1. 4· πρβλ. ἐπικαταλλαγῇ.

μεταλλαγῇ ἀπὸ ἔχθρας εἰς φίλαν, συνδιαλλαγῇ, συμφιλῶσις, Αἰσχύλ. Θῆβ. 767· καταλλαγὰς ποιεῖσθαι πρὸς τινὰς = καταλλάττεσθαι Δημ. 10. 15 ὡσαύτως, κ. πολέμου 'Αριστοφ. 'Ορν. 1588· πρβλ. διαλλαγῇ.

2) διαλλαγῇ τῶν ἀμαρτωλῶν μετὰ τῶν Θεῶν, Β' 'Επιστ. π. Κορ. ε', 9. 2) πρ' 'Εκκλ., συγχώρησις, ἀφesis.

κατάλλαγμα, τό, = τῷ προηγ., 'Ψυχ.

καταλλακτήρ = τῷ ἐπομ., καταλλακτῆρες τῆς μάχης Μ. 'Αττάλ. σ. 31, 12. ἔκδ. Β.

καταλλακτήριος, α, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν, λύτρον Εὐστ. Πονημ. 60. 44.

II διαλλακτικός, ἀνήκων εἰς διαλλαγὴν, συμφιλῶσιν, συμβάσεις Φίλων 1. 673.

καταλλακτής, ου, δ, ἀργυραμοιβός, κολλυβιστής Γραμμ., Βυζαντ. (ἀργυρογνώμων) Μ. 'Ετυμ.

II ὁ ἐνεργῶν πρὸς διαλλαγὴν, μεσίτης, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 15, 2.

καταλλακτικός, ἦ, ὄν, εὐκόλος πρὸς διαλλαγὴν, εἰρηνευτικός, εὐδιάλλακτος, εὐκατάλλακτος, 'Αριστ. Ρητ. 1. 9, 31.

κατ-αλλάσσω: Αττ. -τω: μέλλ. -άξω (ἴδε ἀλλάσσω) — ἀνταλλάσσω νομίσματα, χρήματα, Πλουτ. 'Αρατ. 18. κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δημ. 376. 3· διὰ τὴν τετραδράχμια καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὐ· Ματρείας παρ' 'Αθην.

19B, μετὰ λογοπαίγνιόν ἐπὶ τῆς σημαί. II — Μέσ., ἀνταλλάσσω πράγμα τι πρὸς ἕτερον, τί ἀντί τινος Πλάτ. Φαίδων 69A· τί πρὸς τὴν αὐτῇ· βίον πρὸς μικρὰ κέρδη 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 3. 9. 6· τί ἐπ' ἀργυρίῳ 'Ηρωδιαν. 21. 3· ἀνταλλάσσω, αἰχμαλώτους Δίων Κ. 'Αποσπ. 64, 66· — ἀνταλλάσσω, παραχωρῶ ἀντί τινος, τὴν χάριν τῶν νόμων, ἀντί τῶν νόμων, Δείναρχ. 111. 8· — καταλλάσσειν τὸν βίον, ἀπονήσκειν, Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 5. 2.

II μεταβάλλω τινὰ ἀπὸ ἐχθροῦ εἰς φίλον, διαλλάττω, συμφιλῶν, σφέας 'Ηρόδ. 5. 29, πρβλ. 95, 6. 108· κ. τινὰ πρὸς ἀλλήλους 'Αριστ. Οἰκ. 2. 16, 2· θεός κόσμον κ. ἑαυτῷ Β' 'Επιστ. π. Κορ. ε', 19· — Μέσ., καταλλάσσεσθαι τὴν ἐχθρὴν τινί, καταλύω τὴν ἐχθρὰν μου πρὸς τινὰ, γίνομαι φίλος, διαλλάττομαι, 'Ηρόδ. 1. 61, πρβλ. 7. 145· — καὶ ἰδίως ἐν τῷ ἀορ. κατηλλάχθην ἢ κατηλλάχην (ὡν τὸ πρῶτον προτιμῶσι· οἱ Τραχ., τὸ δὲ δεύτερον οἱ πελοποι), συνελεῖν ὡς τινι Εὐρ. 'Ι. Δ. 1157, 'Ενν. 'Αν. 1. 6, 1, κλ.· πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 59· θεοῖσιν ὡς καταλλάχθῃ χόλου, διὰ τὰ συ. διαλλαγῇ πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν ὀργὴν του, Σοφ. Αἴ. 744· κ. πρὸς τινὰ ἐκ διαφορᾶς Αἰλ. Ποικ. 'Ιστ. 2. 21· πρβλ. διαλλάσσω.

κατ-ἀλλήλος, ὄν, δ· κείμενος ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀντιστοίχος, ἀρμόδιος, πόροι κ. (ἀντιτιθέμενοι τοῖς παραλλάττουσιν) 'Αριστ. Προβλ. 11. 58, 3, πρβλ. Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. 6. 9, 2· φύσει ἅμα κατα-

λῆλα τελειοῦται· διὸ καὶ ἀκούει τὰ ἅμα καὶ φωνεῖ [τὰ παιδιά] 'Αριστ. Προβλ. 11. 27, 2· γλῶσσα σύμμετρος καὶ κ. τῷ στόματι 'Αρτεμίδ. 1. 32· κ. λόγος Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 37· τὸ κ. τῆς διανοίας αὐτοῦ· 31· τὸ κ. τῆς συντάξεως 'Απολλων.· τοῖς στρατιωτικῶς ἐργοῖς καταλληλότερος Δίων Κ. 71. 1, πρβλ. Κλήμ. 'Αλ. 177· μετ' ἀπαρεμφ., «οὐ γὰρ καταλλήλῳ ζεῦσθαι ἡλικία τῶν ὑγρῶν τὸ θερμῶτατον ἐπεγγεῖν» ὁ αὐτ. 178· ἐρώτημα καταλλήλῳ τινὶ ὁ αὐτ. 939· — 'Επίρρ. — ὡς, κ. λέγεσθαι 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 17, 6· κ. τῇ φύσει 'Αρρ. 'Επίκτ. 1. 22, 9.

II ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' οὐδ. πληθ. καταλλήλα ὡς ἐπίρρ.· ἀτὰς καταλλήλα γενομένας πράξεις, ἐν σειρᾷ καὶ ἐν τάξει, Πολύβ. 3. 5, 6., 5. 31, 5.

κατ-αλληλότης, ητος, ἦ, ἀρμοδιότης, συμφωνία, 'Απολλ. π. Συντάξ. ἐν ἀρχ., κτλ.

κατ-ἀλοάω: μέλλ. -ήσω, κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, ὡς ἐν τῷ ἀλυνῶν, ἀλυνίζω, «στομπρίζω», συντελῶ, τελειώνω, μετ' αἰτίας, τῇ ρυθμῇ τῶν ἰππῶν τῶν πιπτόντων καταλλῶν 'Ενν. Κύρ. 7. 1, 31, τοὺς δημήρουσκ ἀτηλόησάν Αἰσχίν. 46. 36· — Παθ.· κατηλόηται, κατατέτριπται, Εὐθουλ. ἐν 'Αλύγ. 1. 5· τὴν ὄφρυν κατηλοημένος Λουκ. 'Ικαρ. 15· («οὐχὶ ἀπλῶς κτείνω, ἀλλὰ ἐξ οἷος παίων ἀρ' ὦν καὶ πατραλοῖας ὁ τὸν πατέρα κτείνω» Φώτ. 149, 9).

καταλοθεύς, ὁ, (λέξ. ἀρχιτεκτονική) κορωνίς ἢ γεῖσον ἐπιστέφανος τοῦ ὑπέρβουρον ἢ τὸν ὀρθοστάτην· πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐξοχὴ τῆς κορωνίδος πρὸς τὰ κάτω παρέχει τὴν ἰδέαν τοῦ λοβοῦ (δ' 'Ψυχ. ἐν λέξει λοβός· «τὰ ἄκρα πάντων, τῶν ὧτων τὰ κάτω, τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος»)· σταθμοῖς καὶ καταλοθεύσι 'Επίγρ. 'Επιδαύρου· ἐκ θεμελίων ἀχρι ἐπὶ τὸν καταλοθεὺς τὸν ἐπὶ τῷ ὀρθοστάτῃ καὶ τὰ θυρώματα 'Επίγρ. Κρήτης.

καταλογάδην, 'Επίρρ., ὡς ὁμιλεῖ ἢ διαλέγεται τις ἐν πεζῷ λόγῳ, κ. συγγράφειν, διηγέσθαι Πλάτ. Συμπ. 177B, Λυσ. 204D· τὰ κ. γράμματα, ἐναντίον τοῦ τὰ μετὰ μέτρον, 'Ισοκρ. 2. 7· οἱ κ. 'Ιαμβοὶ 'Αθῆν. 445B· «ἀ μὲν καταλ. ἀ δ' ἐν μέτρῳ» Σουῖδ.· τὰ ἐπη τῶν κ. εὐμνημονευτότερα Σχολ. Πλάτ.· ἐν τοῖς δίχα μέτρον καὶ κ. Πλουτ. 'Ηθ. 316· τὰ κ. ἐναντ. πρὸς τὰ ἐμμετρα 'Αθῆν. 635.

καταλογεῖον, τό, ὁ τόπος ἐνθα ἐργάζεται ὁ καταλογεὺς ἢ ἐνεργεῖται ἡ καταλογῇ, Πάπυρ.

καταλογεὺς, εως, ὁ, (καταλέγω II) ὁ ἐκλέγων καὶ καταγράφων τοὺς πολίτας ἐν καταλόγῳ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἢ καὶ δι' ἄλλην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Λυσ. 159. 9, πρβλ. Φώτ.

κατ-αλογέω, ἰδε ἐν λ. κατηλογέω.

καταλογῇ, ἦ, (καταλέγω II) ἐκλογῇ καὶ καταγραφῇ στρατιωτῶν εἰς τάξεις, Δίων Χρυσ. Χρ. 43. 11.

II αἰδῶς πρὸς τινὰ, σεβάσμιος, Πολύβ. 23. 12, 10· κ. ποιεῖσθαι τοῖς πρεσβευταῖς τὴν ἀρμόζουσαν 12. 16, 10· ἀποδοκιμάζεται ἡ σημ. ὑπὸ τοῦ Φρυν. 440, ὅπου διωρθώθη εἰς καταδοχὴν· ὅπως· κ. αὐτὸν γέννηται Σουλ. 'Επίγρ. 5879. 9· ἐπειτα λαμβάνεται ὡς τὸ χάριν μετὰ γεν., κ. τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ὡμολογήσεις δώσειν· κ. Θεῶν 'Επίγρ.

III ἀντιγέλια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, «τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν» 'Ψυχ., ἴδε ἐν λέξει παρακαταλογῇ.

καταλογία, ἦ, διαφ. γραφ. ἀντί τοῦ καταλόχεια.

καταλογίζομαι, μέλ. Αττ. -τόσμαι· ἀποθ. — λοχαρίζω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, 'Ενν. 'Αν. 5. 6, 16, 'Ελλ. 3. 2. 18· κ. τὸ εὐεργέτημα πρὸς τινὰ, τὸ σημειῖον εἰς λογαριασμόν του, Δημ. 78. 7· καταλογισέσθω μηδεὶς τοῦθ' ὅτιν ἐν ἀρετῇ, μηδεὶς ἀε λογαριάζῃ τοῦτο εἰς ὑμᾶς ὡς ἀρετὴν, Αἰσχίν. 82. 40· μετ' ἀπαρ., καταλογίσασθαι τὴν βουλήν τὴν Ἰταλίαν ἡμερῶσαι 'Αππ. 'Μαυρ. 16.

II λοχαρίζω ἡ ὑπολογίζω μετὰ, ἐναριθμῶ, λατ. annumerare, τοὺς ἀχάριστους ἐν τοῖς ἀδικοῖς κ. 'Ενν. 'Απομ. 2. 2. 1· — Παθ. κατελογίσθην ἐν 'Εβδ.

III ἀρηγούμαι κατὰ σειράν, 'Αππ. Συρ. 61· κατελογίσασθαι τῷ δήμῳ πάντα Μακεδ. 17.

καταλόγιον, τό, ἄσμα Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2042-3, ἔκδ. Α'. ἐν στίχ. 2870 τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ κατάλογος ὅπερ παρὰ Κ. Πορφυρογ. κατάλεγμά, Κορυμ. Συναγ. Δέξ.

καταλογισμός, ὁ, λογαριασμός, ἀρήγησις, 'Εβδ. (Δ', Παραλ. Ε, 7).

κατάλογος, ὁ, ἀναγραφὴ ὀνομάτων, προσώπων ἢ πραγμάτων, σημειώσις τούτων κατὰ σειράν, «κατάλογος», Πλάτ. Θεαίτ. 175A, Νόμ. 968C· κ. νεῦν, ὁ τῶν πλοίων, ἐν 'Π. Β. Πλουτ. Σδλ. 10· παροιμ. ἐπὶ μακρᾷ διηγέσει, νεῶν δὲ κατάλογον δόσεις μ' ἐρεῖν 'Απολλοδ. ἐν 'Αδῇλ. 1. 17· κ. γυναικῶν, ποίημα 'Παιδίου, ἴδε ἡοῖαι.

2) ἐν 'Αθήναις, ἀναγραφὴ τῶν πολιτῶν ὅσοι ὑπερρεῖον εἰς τινὰ δημοσίαν λειτουργίαν ἢ ὑπηρεσίαν, σημειώσις τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτῶν, ἐντεθεῖς ἐν κατ. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1369, πρβλ. Δημ. 261. 9· ὁ κατάλογος τῶν στρατευομένων, [ὀπλίται] ἐκ καταλόγου, λαμβανόμενοι ἐξ ἐκείνων ὧν τὰ ὀνόματα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ, Θουκ. 6. 43 (ἔνθα ἴδε τὸν Αἰνολή), 7. 16, 20., 8. 24· οὕτως, οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ 'Ενν. 'Ελλ. 2. 4, 9· οἱ ἐξω τοῦ κ., ἦ, οἱ ὑπὲρ τὸν κ., οἱ ὑπερέαντες τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν, Λατ. emeriti, ἐναντίον τοῦ, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, αὐτοῦ 2. 3, 51, Δημ.



167-17· καταλόγους ποιεῖσθαι κάμνω τοὺς διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καταλόγους, καταγράφω στρατιώτας, Λατ. *delectum habere*, Θουκ. 6. 26, Δημ. 1208. 6· εἰς κ. καταλέγειν Λυσ. 172. 38· καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν, ἐπὶ ἐλεγκτοῦ στρατεύματος, Θουκ. 6. 31· τῆς ἐκ καταλόγου στρατείας Ἀριστ. Ἀθην. Πόλ. 38. 8 (ἐκδ. Blass)· προγράφειν στρατιὰς κ. Πλουτ. Κόμωλλ. 39· τὸν κ. ἀποδιδράσκειν, (δηλ. τὴν στρατείαν) περὶ τῶν δεικνῶν, Λουκ. Πλοῦτον ἢ Εὐχ. 33· κατάλογον τρισχίλιων τινὶ δοῦναι ἀναπερῶν. ἐκ τοῦ Πολυαλ. 6) ὁ κατάλογος τῆς βουλῆς, οἱ ἔξω τοῦ κ., ἐκ τοῦ κ. ἐξαλείφειν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51.

γ) κ. ἱερός, τοῦ κλήρου, Ἑκκλ.—ἐν Ἑπιγρ. Ἐπιδαύρου 242, κατάλογοι εἶνε τῆς Βουλῆς ἐπιτροποὶ παρόντες κατὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν εἰσπρατῶν καὶ τῶν δαπανῶν.

κατ-ἄλοιόω, = καταλοάω, Φώτ.

καταλοιδορέω, ὦ, μετὰ σφοδρότητος κακολογῶ τινά, συκοφαντῶ, τινὶ τινος Εὐμῆθ. σ. 166.

κατάλοιπος, ὄν, ὁ ἀφαιθείς υπόλοιπος, Πλάτ. Τιμ. 39Ε, κτλ. ἐκ τοῦ κ. Ἀριστ. π. κα Ζῶα Ἰστ. 5. 16, 6· τοῦτο.. κατάλοιπόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Στράτων Φοιν. 1. 10· πρβλ. καταλύπος = κατάλοιπος ἐν Βοιωτ. ἐπιγρ., πρβλ. ἀπόλυπος (= ἀπόλοιπος) Ἑπιγρ.

κατ-ἄλοκίζω, κόπτων σχηματίζω αὐλακας, καταυλακίζω καὶ μεταρ., τραυματίζω, κάμνω ἀμύχας, κατὰ μὲν ὄνυξιν ἡλοκίσμεθ' Εὐρ. Ἰκέτ. 826.

καταλοῦμαι, μέσ., δαπανῶ εἰς λουτρόν, ὡς ὕδωρ χύνω, τὰ χρήματα, καταλόει [χάρην τοῦ μέτρου ἀντὶ καταλούει] μου τὸν βίον Ἀριστοφ. Νερ. 838.

καταλοφάδεα, Ἑπιγρ. (λόφος) = κατὰ τὸν λόφον, ἐπὶ τοῦ λόφου, αὐχένος, τραχήλου, βῆν δὲ καταλοφάδεα φέρων (δηλ. τὴν ἔλαφον) Ὀδ. Κ. 169, ὅπου πρόκειται περὶ τῆς πελωρίας ἐλάφου, ἥτις ἦτο τόσον βαρεῖα ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου (χειρὶ ἐτέρῃ), ἀλλ' ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἥτοι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων, κοινῶς καταλοφάδια (ὅπερ συμφωνεῖ κατὰ τύπον πρὸς τὸ κατωμάδιος), ἀλλ' ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ παρὰ Θεογνώστ. Κωνόν. σ. 164 (ἐνθα τελλοφάδεα, διορθ. καταλλοφάδεα) τὸ λ ἐδιπλασιάσθη διὰ νὰ γίνητ τὸ α μακρόν, ὅπερ δ' ὅμως ἦν περιττόν.

καταλοχάω, στήνῳ ἐνέδραν κατὰ τινος, Θεοδώρητ.

καταλόχεια, = καταλοχισμός, Ἑδδ. (διὰ γρ. ἐν Α' Παραλ. ΔΔ', 18).

καταλοχιζώ, διανέμω εἰς λόχους, τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, Πολυδ. Α' 173, καὶ καθόλου, διανέμω, εἰς τάξεις Διόδ. 18. 70· εἰς ἀγέλας Πλουτ. Λυκούργ. 16· εἰς ὀπλίτας αὐτ. ἐν Σύλλ. 18.

καταλοχισμός, ὁ, ἡ εἰς λόχους διανομή, Πλουτ. Κίχ. 15, Λουκ. Πῶς δαί Ἰστ. Συγγρ. 29, Σύλλ. Ἑπιγρ. 3137-45, Ἑδδ. (Δ' Παραλ. Δ, 33)—ἐν τῷ Παπύρῳ Ὁυερρ., κ. διανομὴ τῶν ἀγρῶν, εἰς τοὺς κατοικοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἐν δὲ τῷ Παπύρῳ Βερολ., κ. ὑπὲρ τελῶν σημαίνει τὴν ἐγγραφήν τοῦ ὀνόματος ἐν τοῖς βιβλίοις, ἐν ᾗ σημάσια τὸ ῥῆμα καταχωρίζειν καὶ ὁ καταχωρισμός συνηβέστατα εἶναι.

κατ-αλσής, ἐς, πλήρης ἄλσους ἢ δάσους, Στράβων 258.—παρὰ μεταρ. (ὡς Εὐστ., Διον. Π. 321, Μαλαλ. σ. 78. 12) ὡσαύτως κάταλσος, ὄν; ἐρεμνὰ, ὅ ἐστι σύμφυτα καὶ δασέα καὶ κάταλσα Εὐστ. συνηρερῆς καὶ κάταλσος Ἀχμ. Ὀνειρ.

καταλύγιζω, μέλλ., -ίσω, πολὺ λυγίζω, Ἡσύχ.

καταλύκουριζώ, μνημονεύω καὶ μεταχειρίζομαι τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου ἐναντίον τινός, Ἀλκίφρων 2. 1.

κατάλυμα, τό, πανδοχεῖον, τὸ μέρος ἐνθα καταλύει τις καὶ μένει Πολύδ. 2. 36, 1, Ἑδδ. (Ἑξ. Δ', 24), Καίν. Διαθ. παρὰ μεταγεν. ἐν γένει κατοικία (ὁ Μοῖρις σημειοῖ, «κατάλυμα Ἑλληνες, καταγώγιον Ἀττικοί»).

καταλύμαινομαι, ἀποθ., ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, τὸν οἶκον Ξεν. Οἰκ. 2. 13· αἱ βανασυκαὶ τέχναι τὰ σώματα καταλυμαίνονται καὶ τὰς ψυχὰς καταγύνουσιν αὐτόθι 6. 5, πρβλ. Πολύδ. 5. 9, 3.

καταλυμαχόομαι, -οῦμαι, Παθ., καλύπτομαι μὲ λίθους, Ἡρακλείων. Πίν. ἐν τῇ Σύλλ. Ἑπιγρ. 5774-56: ὁ Ἡσύχ. ἔχει λύμακες πέτραι.

καταλύμνησις, εὖς, ἡ, καταστροφή, Γλωσσ.

καταλύπεια, ὦ, πολὺ λυπῶ, προξενῶ πόνον εἰς τινά, βλάπτω, δυσαρεστῶ, Κύριλλ.

κατάλυπος, ὄν, Βοιωτ. ἀντὶ κατάλοιπος, Σύλλ. Ἑπιγρ. 1569. 17.

καταλύσιμος, ὄν, ὃν πρέπει τις νὰ διαλύσῃ ἢ καταστρέψῃ, ἀφανίσῃ, κακὸν Σορ. Ἦδ. 1246.

κατάλυσις, εὖς, διάλυσις, ἀνατροπὴ, κατάργησις, ἰδίως πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, ἀντίθ. ὡςτάσις, ἡ τῶν τυράννων ἐκ τῆς Ἑλλάδος κ. Θουκ. 1. 18· τοῦ δήμου Ἀνδοκ. 6. 2, Λυσ. 131. 32· τῆς παρούσης πολιτείας Πλάτ. Νόμ. 864D· τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 1. 47· τῆς ὀλιγαρχίας, τυραννίδων Ἀριστ. Πόλ. 5. 6, 2., 5. 10, 32· κ. μυστηρίων Ἑπιγρ. 2) ἡ ἀπόλυ-

σις ἢ διάλυσις στρατιωτικοῦ σώματος, στρατιᾶς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 13· κ. τριήρους, διάλυσις τοῦ πληρώματος πλοίου, Δημ. 1209. 24· εἰς κατάλυσον, μέχρι τῆς ἀπολύσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν ἐπιθεωρήσει, Ἱππαρχ. 3, 12.

3) κατ. τοῦ πολέμου, τέλος τοῦ πολέμου, εἰρήνευσις, Θουκ. 8. 18, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1. 4) καθόλου, τέλος, τέμα, κ. τοῦ βίου, τοῦ συμποσίου Ξεν. Ἀπολ. 30, Συμπ. 9. 7· ἡ συνομιλία τῶν πονηρῶν κ. τῆς ἀρετῆς, φλορῆ, καταστροφή, ἀντίθ. αὐξήσις, ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 20: 0

II. τόπος ἐν ᾧ ἀναπαύεται τις, διαμονή, ἀνάπαυσις, δεξιόμεθ' οἶκον καταλύσεις Εὐρ. Ἦλ. 393· κ. ποιεῖσθαι; ἀναπαύεσθαι, Πολύδ. 2. 15, 5.

2) = κατάλυμα, μέρος ἐνθα τις μένει ἢ ἀναπαύεται, κατοικία, οἶκημα, σταθμοὶ καὶ καταλύσεις (Ἰων.) κάλλιστα Ἡρόδ. 5. 62· ἔξνοιας κ. ποιεῖν Πλάτ. Πρωτ. 315D, πρβλ. Νόμ. 919A, Meineke εἰς Ἀντιφ. Ἀδων. 3, Ἀλεξ. ἐν Ἀγων. 2, Σύλλ. Ἑπιγρ. 1104. 5· οὐδαμοῦ καταλύσιν μισθῶ, σίμην εὐρεν Ἀθην. 337C· τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν ὡς ἐλίγον χρόνον Ξεν. ταῦτα οὐκ ὀνομάζουσιν ἡμῶν, τοὺς δὲ τῶν τετεθνηκότων τάφους καλεῖται οἶκους προσαγορεύουσιν Διόδ. 1. 51, ἴδε κατάλυω II. 2. 41. 65. καταλύσασα, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὥρσιμένος, «λυσασάμενος», ἐναντίον τινός, τινος Ἰσίδ. Πηλοῦς., Σουῖδ.

καταλύσιος, α, ὄν, ῥημα. ἐπιθ., ὃν πρέπει νὰ καταλύσῃ, καταβλή τις, τύραννος κ. ἐστὶν Ἰων. Ἐπιστ. 15. II. οὐδ., πρέπει τις νὰ καταβάλῃ, νὰ καταρτίσῃ, κατ. ἐστὶ τυράννον Διόδ. 41. 65. 2) πρέπει τις νὰ καταλύσῃ, μείνῃ, ἀναπαύσῃ, (διασκεπνητέον) Σουῖδ.

καταλύσιον, τό, = κατάλυμα, Πολύδ. Α', 73.

καταλύσις [ῶ], οὐ, ὁ, καταλύων, ἔξνοιας, τοῦς κ. παρὲνται οἱ πανδοχεῖς Πολύδ. 2. 15, 6, Πλουτ. Σύλλ. 25· ἀλλὰ, 2) καταλύσις, ὁ, (ὀξύτωνος), καθαιρέτης, καταστροφεύς, ὁ κ. τοῦ φθόνου, τῆς ἀλαζονείας, Ἑκκλ.—πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 431 κέ., ἐνθα ἀποδοκιμάζεται ὁ δευτέρως φερόμενος τύπος: καταλύσιος, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ὅπως διαλύσῃ ἢ καταρτίσῃ, τινος Ὀρειβάς. 120 Matth.

καταλύσιος μέλλ., -λύσω (καὶ Δωρ. καταλύσῶ, Ἑπιγρ.)—Παθ., μέλλ., -λύθησομαι—Πλάτ. Νόμ. 714C, Δημ. 991. 41 (ἴδε κατω. I. 2. α): πρkm. -λέλυμαι Θουκ. 6. 36· Λύω τι ἐντελῶς καὶ καταβλή, καταρρίπτω, καταστρέφω, πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117, I. 24· τελεχ, πόλιν Εὐρ. Τρω. 819; 1089· κ. γέφυραν, διαλύω, καταστρέφω, Ἡροδιαν. 8. 4. 2) ἐπὶ πολιτικῶν συστημάτων κ. τ. τ., καταστρέφω, καταρῶ, κ. ἀρχὴν, βασιλῆην, Ἰσοκράτης Ἡρόδ. 1. 53, 54., 5. 92, 1· Διὸς τὴν δύναμιν Ἀριστοφ. Πλ. 141· συγνάκις παρ' Ἀττ. συγγραφ., κ. τὸν δῆμιον Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 453, Θουκ. 3. 81· τὴν δημοκρατίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 948; (ἀντίθ., συνιστάναι) τὴν ὀλιγαρχίαν, Θουκ. 8. 48, πρβλ. Ἀνδοκ. 12. 42, Λυσ. 130. 10· τὸ πλῆθος ὁ αὐτός 131. 12· τὴν πολιτείαν Δημ. 289. 11· ὅπως ἀρδεῖτε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθῆσεται Πλάτ. Νόμ. 4. 714· (ἡ πολιτεία συνέστηκε ἀπὸ αὐτῶν 7, 817· καταλύθησαν δημοκρατίαι καὶ μετ' ὀλίγον ἀνήρηνται Ξεν. Κύρ. ἐν ἀρχῇ λέγεται δέ, καταλύω τὴν ἀρχὴν σου, τὴν σὴν ἀρχὴν, καί, σε τῆς ἀρχῆς, καί, ἀναρεῖν τὰς πολιτείας Ἰσοκρ. 8. 99—Παθητ., καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 6· Μέσ. μέλλ. ὡς παθ., καταλύσεται.. ἡ ἀρχὴ (Κόβητος καταλελύσεται) Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 30.

6) μετ' αἰτ. προσ., καταβλήω, ἀπολύω, καθαιρῶ, κ. τυράννον Θουκ. 1. 17, (ἀντίθετος τυράννων καθιστάναι Ἰσοκρ. 8. 99) κτλ. κ. τινά τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 5, 24.—Παθ., τῶν ἄλλων καταλελυμένων στρατιγῶν, ἀφοῦ καθηρέθησαν ἢ ἀπελύθησαν, Ἡρόδ. 6. 43· καταλύθησθαι τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. 1. 104., 6. 9· πρὶν τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς σφίσιν ἐξήκειν κατέλυντο Δίων Κ. 36, 26.

γ) διαλύω, ἀπολύω, «ἀφίνω» σῶμά τι πολιτικὸν ἢ στρατιωτικόν, καταλύειν τὴν βουλὴν, τὸν στόλον ὁ αὐτός 5. 72., 7. 16, 2· κ. τὸ κράτος τῆς βουλῆς Πλουτ. Περικλ. 7· τῶν πόλεων τὰ τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς Θουκ. 2. 15· τὸ ναυτικόν Δημ. 260: 10, ἀντίθετος τῆς συστήσεσθαι δύναμιν Πολύδ. 4. 60, 2.

δ) καταρῶ νόμους, ἔθιμα, κτλ., Ἰσοκρ. 129Ε, 130Α, Πολύδ. 3. 8, 2· ὡσαύτως, κ. πόνον ἱππέα, τὸν κάμνον ἄχρηστον, Ξεν. Ἱππ. 12, 5.

ε) τὴν φυλακὴν κ., παραμελῶ τὴν φυλακὴν, Ἀριστοφ. Σφ. 2, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 762C, Δειναρχ. 104. 29 (ἀντίθετος τοῦ φυλάττειν); ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν ὥπερ νυκτερινὴν φυλακὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8.

ζ) κ. τὴν προηραρχίαν; καταπαύω ἢ παραμελῶ, Ἰσοκρ. 382B.

3) τελευτῶ, φέρω εἰς πέρας, τελεῖων, καταλύειν τὴν δόξαν ἐν ἐαυτῷ, θέτω τέμα εἰς τὴν δόξαν ἐν ἐμαυτῷ, Δημ. 150: 27, πρβλ. Ἰσοκρ. 269Ε, 274D· κ. τὸ πλεῖν, τὴν ἀροσίαν Δημ. 893. 23, Διλ. π. Ζ. 13. 1· καταλύεσθαι τὰς θυσας, τὰ γυμνάσια, Λυσ. 184. 34, Ἀνδοκ. 34. 17· καταλύεσθαι τὸν λόγον περὶ τι Δισκλιν., ἀντίθ. συστήσασθαι λόγον, Πολύδ. 3. 50, 44· ἐν τέλῳ—καταλύσαι τὸν βίον, θανεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 7· κ. βίον ἐν Ἀἰδαν Εὐρ. Ἰκέτ. 1004· καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον τὸ θανεῖν καταλύσαι τὸν βίον



λέγουσιν Εὐστ.: καὶ ἀπολύτ., καταλύειν, ἀποβήσκειν· οἱ καταλύσαντες, καὶ ἀπελθόντες, οἱ τεβηκότες, Γρηγόρ. Ὥρα κ., ἐν τῷ προσκοντι καιρῷ ἀποβήσκει, ἀλλά, πύκτις ὧν κατέλυσε Ἀνθ. Π. 11. 161· ἔπαυσε τὸ πυκτεῦν ὡς ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. 593· ἀθλητὰς καταλύσαντας ἀσκήσιν· ὁμοίως καταλύειν τὴν τέχνην· ἐν τῷ καταλύειν, εἰς τὸ τέλος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 3.

6) κ. τὴν εἰρήνην, παραβαίνω, καταργῶ, καταπατῶ, Διοχίν. 61. 23. ἀλλά, γ) συνηθέστερον, κ. τὸν πόλεμον, τελειῶν τὸν πόλεμον, κἀμνω εἰρήνην, Ἀριστοφ. Δυσ. 112, Θουκ. 7. 31· οὕτε ἀνελθεῖται πόλεμον, οὕτε καταλύσεται ἔν. Ἀν. 5. 7, 27, κτλ.· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακ. τὸν πόλεμον) καταλύειν τινί, εἰρηνεύω μετὰ τινος, (ἀντιβ., συστήρασθαι πόλεμον Πολύδ. 2, 13, 3), Θουκ. 5. 23· πρὸς τινα 8. 58·— συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλύεσθαι τὰς ἐχθρας, componere inimicitias, Ἡρόδ. 7. 146· τὸν πόλεμον Ἀνδοκ. 35. 32, Θουκ. 6. 36· χρῆ ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου ὡς σχολαίτατα, ὅταν δὲ γέννηται, καταλύεσθαι ὡς τάχιστα ἔν. Ἑλλ. 6. 3, 6· στάσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· καὶ, ἀπολ., εἰρηνεύω, κἀμνω εἰρήνην, τινι μετὰ τινος, Ἡρόδ. 8. 140, Θουκ. 1. 81, 4. 18, κτλ.· καταλύεσθαι τινι, συνεννοῦμαι μετὰ τινος, κἀμνω εἰρήνην, Ἡρόδ. 9. 11, κτλ.

4) Παθ., ἤδη καταλυμένης τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ παρακμῇ τῆς ζωῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10. II. λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, «ξεζεύγω», καταλύσομεν ἵππους Ὀδ. Δ. 28· τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ κ., καταδιβάω τι ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ἐκρέματο, Ἡρόδ. 2. 121, 3· «καταλύσαι· τὸν ἀπαγγέμενον καθελεῖν» Φώτ.· οὕτως ἐν τῷ Παθ., καταδιβάομαι ἀπὸ τοῦ νὰ κρέμαμαι, Ἰππ. Ἀρ. 1246. 2) ἀμετάδ., μένω, διαμένω, παρ' ἑμοὶ καταλύει, εἶναι ἐξένος μου, ξενίζεται παρ' ἐμοί, Πλάτ. Γοργ. 447B, πρβλ. Πρωτ. 311A, 315D, Δημ. 252. 24· ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐμπροθ. αἰτίας, κ. παρὰ τινα, ἀφίγω τὴν ὁδὸν καὶ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν· τινός, ὑπάγω καὶ μένω παρ' αὐτῷ, Θουκ. 1. 136· οὕτω, κ. εἰς πανδοχεῖον Διοχ. 41. 4· Μεγαροῖ Πλάτ. Θεαιτ. 142C· (συχρότερον ἢ σημασ. αὕτη παρὰ μεταγενεστ., διὸ ὁ Μοῖρις προτιμᾷ τὸ κατὰ γασθαι)· ἀπολ., ἀναπαύομαι, Ἀριστοφ. Σρ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θανάτῳ καταλυσάμεν, εἶθε νὰ ἀναπαυθῇ διὰ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Μήδ. 146· πρβλ. καταλυσίς II, κατάλυμα.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 295, ἐνθα περὶ τῆς συγχύσεως ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ καταλύειν, — καταλύειν, — καταλύεσθαι, — καταλύομαι κλπ.

καταλωδῶ, ἀκρωτηριάζω, καταστρέφω, τὰ μέλη τοῦ πεσόντος κατέσπων, ἔως ὅτου κατελώδησαν πάντας Πολύδ. 15. 33, 9.— Μέσ., κατελώδησαντο ἑαυτοὺς καὶ διέφθειραν Θεόδ. Μετοχ.

καταλωφῶ, Ἰων.—έω, ἀναπαύομαι, ἀναπνέω, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τινος, κἀδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφῆσειε κακῶν Ὀδύς. I. 460. II. μεταβ., περὶ ὧν ἀναπαύομαι ἀπὸ τινος, κούρην δ' ἐξ ἀχέων· καταλώφειν ὕπνος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 616.

καταμαγγανεύω, διὰ μαγείας ἀπατῶ, καταγοητεύω, Ἡσύχ.· καταμάγειον, τό, (μάσσω), τεμάχιον ὑφάσματος πρὸς καθαρισμὸν (σπόγγισμα), στλεγγίδες καὶ ἑύστραι καὶ καταμαγεία Ἀρτεμίδ. 1. 64.

καταμαγέω, μαγέω ἐντελῶς, Λουκ. Νεκυομ. 7.

καταμάθησις, —εως, ἡ, πλήρης γνώσις ἢ μάθησις, Πλωτίν. 3.

8, 5· Ἑρμογ.

καταμάθητέον, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ καταμανθάνω, πρέπει τις νὰ μάθῃ ἐντελῶς, νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἰππ. Ἀρ. 1256.

καταμάθητις, ἡ, ὅν. ἱκανὸς πρὸς μάθησιν, Πολύδ. Θ'. 152.

καταμαίνομαι· παθ. ἀορ. —εμάνην [ᾱ], ἐνεργῶ ὡς μαινόμενος ἐναντίον τινός, τινος Φιλων 2. 542, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 1.

καταμάκρυνω, = μακαρίζω, Εὐμάρθ. σ. 357.

καταμάκτης, ου, ὁ, (μάσσω), ὁ καταμάσσων, ὁ ἀποσπογγίζων, Γλωσσ.

κατάμακτος, ον, (καταμάσσω), κατ. τύπος, κατάμακτον σῶμα γυναικός, κατάμακτα ὦτα· ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἀναθημάτων τοῦ Ἀθηνῆσιν Ἀσκληπείου (Κούμαν) = ἐκμαγεῖα, ὁμοιώματα ἢ εἰδῶλια τῶν τοιοῦτων πραγμάτων, οἷα καὶ νῦν ἐν τοῖς τῶν δυτικῶν ναοῖς ἀναθήματα παρατηροῦνται, ἂν καὶ τὸ ῥ. καταμάσσειν δὲν εὐρήθῃ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης.

καταμαλάκνυμι, κἀμνω τινὰ μαλακὸν ἢ ἐκτεθλυμμένον, καταμαλακίζοντες ἑαυτοὺς Ἰω. Χρυσ.— Μέσ., εἶμαι ἢ γίνομαι τοιοῦτος, ἔν. Οἰκ. 11, 12· ἐπιμελομένῳ καὶ μὴ καταμαλακίζομένῳ Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 6, 35, καὶ 44.

καταμαλάσσω, Ἀττ.—ττω, πολὺ μαλάσσω, μαλακῶν, κἀμνω τι διὰ τῆς ἀλοιφῆς καὶ τῆς τριβῆς μαλακῶν, χρίομεν.. σώματα ἐλαίῳ καὶ καταμαλάττομεν, ὡς ἐντονώτερα γίγνεται Λουκ. Γυμν. 24· μεταφ., πρᾶνω, αὐτόθι ἐν Διτ Τραγ. 24, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 19, κτλ.· τὸ θυμὸν τὸ φλεγμαῖνον Ἠλίοδ. 7. 11.

καταμαλδύνω, = λαν ἀμαλδύνω.

καταμαλδύκευω, = τῶ ἐπομ., Βυζ.

καταμαλθακίζομαι, ἐκνευρίζομαι, καταμαλθακισθεῖς Πλάτ. Ἐπιστ. 329B.

καταμαλθάσσω, = καταμαλίσσω, «καταπραύνω», Ἡσύχ.

καταμανθής, ἐς, ἐντελῶς μαινόμενος· ἐπίρ. —νδς, Θεοφυλ. Σιμ. καταμανθάνω· μέλ. μαθήσομαι. Παρατηρῶ καλῶς, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξετάζω, τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 7. 146· κ. τὸν Οἰνέα Τιμοκλ. Διον. 1. 16, πρβλ. 10· τὸ τραῦμα Πλουτ. Δίων 34· κ. ἦν που.. ἔν. Οἰκ. 12. 3· καταμ. καπνὸν μετεωρίζομενον ἢ κονιορτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 5· ὑπακούειν, νὰ ὑπακούω, ἔν. Οἰκ. 13. 7. 2) παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθησέων μου, βλέπω, Ἀριστ. Προβλ. 31. 25, 2· συνηθέστερον διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, οὐκ ὁρθῶς κ. Πλάτ. Παρμ. 128A· εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὁ λέγω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 689C· οὕτως, ἐκ τῶν νόμων κ. τοὺς λόγους εἰ ὁρθῶς Ἀντιφ. 131. 9· πρβλ. ἔν. Κύρ. 8. 1, 10· κ. ὅποσα θνητῇ φύσει δυνατόν Πλάτ. Ἐπιν. 986C· τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν διδάσκει δικαιοσύνην ἔν. Οἰκ. 5, 12.

3) ἀνακαλύπτω ὅτι, μετὰ μετοχ., καταμαθόντες μιν ἀγοράζοντα Ἡρόδ. 4. 164· κ. τινὰ θύοντα ἔν. Ἀπομν. 1. 4, 2· καταμαθὼν δὲ.. καταστασιαζόμενος, ὅτι στάσις ἐσχηματίζετο ἐναντίον του, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4· ὡσαύτως, ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάς., καταμαθεῖν τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς.., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 40· κ. ὅτι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 2.

4) μαρτυρῶ ἐντελῶς, πάλιν κ. Πλάτ. Θεαιτ. 198D· ἐν τῷ πρkm., ἔχω μάθει, «εἶμαι ἐν γνώσει», Λυκοῦργον καταμαμαθήκα, ὅτι.. ἔν. Ἀπομν. 4. 4, 15, πρβλ. Κύρ. 1. 1, 1. 5) θεωρῶ, παρατηρῶ, τι ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1. 44· ὅτι.. ἐν Κύρ. 7. 5, 80, κτλ.

καταμαντεύομαι, μαντεύομαι, προλέγω ἐναντίον τινός ἢ περὶ τινος, τί τινος Ἰππ. π. Ἀρθρ. 785, Ἀθην. 686C, Κλήμ. Ἀλ. 690· τινί, κ. ἄπαρ. κατεμαντεύοντο τῇ πόλει μηδὲν δόνειν Ἀπ. Κερχ. 77.

2) προουνίζομαι, εἰκάζω, καταμαντεύομενοι.. τὰ μέλλοντα κρίνομεν, εἰκάζοντες, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 40, Πολύδ. 2. 22, 7, κτλ.· Ἀριστάρχος ὁ γραμματικὸς, ὅν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος διὰ τὸ ρεθίως καταμαντεύεσθαι τῆς τῶν ποιημάτων διανοίας = διὰ τῆς εἰκασίας ἐπιτυχᾶν, Ἀθην. 634C·—ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐμπροθ., Ἀθην. 634D· κατ. περὶ τῶν γυναικῶν πόρρωθεν, ὅποια.., Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 25· πρβλ. μαντεύομαι, I. 2.

καταμαξεύω, = καθαίμαξεύω.

καταμαῤραίνω, (ὡς καὶ τὸ ἀπομαῤραίνω), κἀμνω τι νὰ μαρτυρῇ ἐντελῶς, Θεόδρ. π. Πυρὸς 10· ἰσχυαίνω, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, Λουκ. Τιμ. 17·— Μέσ., μαραινόμεναι ἐντελῶς, φθειρομαι, κυρ. καὶ μεταφρ., περὶ τῶν οἰδημάτων ἢ ἀποστημάτων, Ἰππ. Προερ. 89· τὸ πῦρ κ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 17, 6· κ. ἀνθρακες Θεόδρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 3, κτλ.· τὸ πάθος (δὴλ. τοῦ σεισμοῦ) καταμ. ὁ αὐτ. Μεταφρ. 2. 8, 31· τὰ ψυχικὰ μεγέθη φθίνειν καὶ καταμαῤραίνεσθαι Λογγ. 238, 5· ἐπὶ προσώπων, πρὶν ἀνθῆσαι, κατ. Πλούτ. 2. 804E.

καταμαῤγαρος, ὁ πλήρης μαργαριτῶν, Βυζ.

καταμαργᾶω, Ἰων.—έω, εἶμαι ἐκτός ἑμαυτοῦ ἐκ μανίας, φθόνῳ Ἡρόδ. 8. 125.

καταμαῤρπτω, καταλαμβάνω, φθάνω τρέχων, Λατ. deprehendo, ὡς καὶ ἐμ' ἔντοσθε πόλιος καταμαῤρψῇ ἑόντα Ἰλ. 3. 364· ἰδίως καταπιάνομαι, (προ)φθάνω τινὰ φεύγοντα καὶ μετὰ τοῦ προσθ. διώκων, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων Ε. 65, πρβλ. Π. 598· ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν Ὀδ. Ω. 390· ὡσαύτως παρὰ Θεόδρ. 207, Πινδ. Ο. 6. 22, Ν. 3. 60, I. 5. 57, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 17· ἡ λέξις ποιητ. καὶ Ἰωνικῇ, οἱ Διολ. ἔχουσι τὸν τύπ. καμῤμαῤρπτω.

καταμαρτυρέω, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, τινός Ἀντιφ. 120. 17, Λυσ. 132. 23, κτλ.· κατὰ τινος Δημ. 836. 25, κτλ.— μετ' αἰτ. πρᾶγμ., ψευδῇ κ. τινος ὁ αὐτ. 1115· ἐν τέλ., πρβλ. 844. 18, Ἰσαῖ. 51. 37· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρφ., καταμαρτυροῦσιν αὐτὸν λαβεῖν Δημ. 839. 2, πρβλ. 377. 25., 847. 11.— Παθ., μαρτυρία δίδοται ἐναντίον μου, ὁ αὐτ. 860. 26· μὴ πιστῶς καταμαρτυρηθεῖς, καθ' οὗ μαρτυρία ἐγένετο, Ἀντιφ. 120. 6· κ. ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ, αὐτὸς ὁ βίος του εἶναι μαρτυρία ἐναντίον του, Διοχίν. 13. 3. 2) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἥτις φέρεται ἐναντίον τινός, ἢ καταμαρτυρεῖται αὐτοῦ Ἰσαῖ. 53. 20, πρβλ. 57. 42· κ. τάληθῃ Δημ. 860. 26.— Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468.

καταμαρτυρία, ἡ, μαρτυρία ἐναντίον τινός, Ἐκκλ.

καταμαρτυρομαι [ῶ], ἀποθ., φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, Σουλ. Ἐπιγρ. 127. 34.

καταμαῤσσομαι, ἀποθ., λαν μασθ, διὰ τῆς μασήσεως φθίρω, κατατρώγω, τὴν γλῶσσαν κατεμαῤσάτο Ἰππ. 1129B, 1155B· μεταφ., ἅπαντα κατεμαῤσάτο Ἀλεξ. «ἐν Κνιδ.» 1. 3.

καταμαῤσθος, ον, ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστοὺς, Βυζ.

καταμάσσω, ἀποσπογγίζω, Μαλαλ. σ. 32 Δινδ., «ψήγειν, καταμάσσειν, τρίβειν, εὐεῖν», τὸ σταῖς, ὃ κατέμασσον τὰς χεῖρας Ἐτυμολ. Μέγ. 587. 48., 818. 43· οὕτω μέσ. καταμάσσετο, Λουκ. Ὀν. 10. «καταμαῤσόμενος ἀπομαρῤσόμενος» Ἡσύχ.

καταμαστεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μαστεύω, ζητῶ, Συνέδ. 241A.



καταμαστιγώω καὶ καταμαστιζώω, κυπρῶ ἰσχυρῶς διὰ τῆς μάστιγος, Φίλοστοργ. Ἑκκλ. Ἰστ. 10. 6.

κατάμαστρος, (πρὸλ. μαστῆρες καὶ μάστροι). ὑπεύθυνος, κ. ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς, ἃς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἱεροσυλίαν, Ἐπιφρ. Δελφ.

καταμαστροπεύω, ἐπιτεταμένον τοῦ μαστροπεύω, Κουμ. συναγωγ.

καταμαΐτευμαι, ἀναζητῶ, ψηλαρῶ, δοκιμάζω, ἐξετάζω διὰ τῆς μήλης, ὡς ὁ χειρουργός, Ἰππ. 534. 45., 547, 55. — ὡσαύτως -ματέομαι, Γαλην. Δεξ. καὶ -μάττομαι, Ἰππ. 537. 55. Τοῦ Γαληνῶ αἱ λέξεις (Δεξ. Ἰπποκρ. σ. 494) εἶναι: «καταμώσας = καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητήσας, ἡ λ. παρὰ τὸ ματεύειν ὡσπερ καὶ τὸ καταματούμενος» καὶ ἐν σ. 534, 45 καὶ 547, 55, «καταματτόμενος περὶ ἐμεῖτω», ἀλλὰ τὸ καταμώσας διωρθ. εἰς καταμηλώσας, = καθεὶς, καθεστηρίσας ἢ μεταχειρισθεὶς τὴν μήλην ὡς καθετήρα, ἢ ὅπερ ὕστερον εἶπε περὶ καταματτόμενος.

κατ-αμαυρόω, κάμνω ὅπως αμαυρόν, Βυζ.

καταμάχομαι: μέλλ. -μάχομαι, ἀποθ., διὰ μάχης, ἡ μαχόμενος καταβάλλω τινὰ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, κατανικῶ (πρὸλ. καταγωνίζομαι, καταπαλαίω). τινὰ, κατεμαχέσαστο τὸν Πύκτην Παισ. 6. 11, 4· τι Διόδ. 3. 47· καταμεμαχημένων τὸν Ἀννίβαν Πλουτ. Φλαριν. 3.

κατ-αμάω, ὦ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαρ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, τὴν ῥα (δηλ. τὴν κόπρον) κυλινδρόμενος κατὰμήσατο χερσὶ ἐξῆσιν Ἰλ. Ω. 165· τὸν χούον καταμήσονται (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ κατακομήσονται) Φερεκρ. ἐν «Μυρμ.» 6· μετὰ γεν., ἐπισωρεύω ἐπὶ τινος, καταμῶμενοι τῆς κεφαλῆς κόνιν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 3· ἐπιβαλὼν, ἐπι-καταχέας Σουίδ.

II. ὁ Σοφ. ἔχει ἐν ἐργ., κατ' αὐτὸν νιν... νερετέρων ἀμὰ κόπης (οὕτως ὁ Jortin ἀντὶ τοῦ κόνις), κατακόπτει, θερίζει ὡς σίτον (πρὸλ. ἀμάω), Ἀντ. 601· πρὸλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1187, Ἀρεῶς ἀμῶντος· ἂν διατηρήσωμεν τὴν γραφὴν κόνις, τὸ καταμᾶ δέον νὰ ἐρμηνευθῇ ἐπικαλύπτει. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἀμάω].

κατ-αμβλύνω, κάμνω τι ἐντελῶς ἀμβλῦ ἢ ἀσθενέως, κατημβλύνθη κέντρον Ἀνθ. Π. 5. 220· μεταφ., παρτεία καὶ καταμβλύνω κέαρ Σοφ. Ο. Τ. 688, «ἐκλύνω καὶ ἄθυμον ποιῶν» (Σχολ.)

κατ-αμβλυόω, = τῷ προηγ., τὸ κατημβλυωμένον Δίφριος ἐν «Ἀπολιπ.» 2. 7.

καταμεγαλαυχέομαι, οὔμαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχέομαι, «κατεμεγαλαυχέσαστο» μεγάλως ἐκαυχέσαστο Ἡσύχ.

καταμεγαλόφρονέω, σφόδρα μεγαλόφρονῶ, ὑπερφρανεύομαι καὶ καταφρονῶ τινὰ, μετὰ γεν., τῆς τρυφῆς, κτήσεως, θέας Κλήμ. Ἀλ. 538· ἀπολ., ὑψηλοφρονῶ, ὁ αὐτ. 274.

καταμεγαλύνομαι, ἀποθ., κάμνω πολὺ τὸν μεγάλον, ἐναντίον τινός, ἀλαζονεύομαι, τινός· — κατεμεγαλύνθη μου Ἑκκλ. καταμεθοδεύω, ἐπινοῶ μεθοδὸς ἐναντίον τινός, τὰ στρατηγήματα ἅπασε κατανουθεύοντα δύνανται ἀντιστρατηγεῖσθαι καὶ καταμεθοδεύεσθαι παρὰ τῶν πολέμιων Βυζ.

καταμεθύσκω: ἀορ. -εμέθυσσα, μεταγ., κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς, ἐμβάλλω εἰς μέθην, τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνεον Ἡρόδ. 1. 106., 2. 121, 5, Πλάτ. Γοργ. 471Γ· ξενίσαι καὶ καταμεθύσαι αὐτὸν Ἀρχύτ. παρὰ Σοφ. 16. 41. — Παθ., με κάμνει τις νὰ μεθύσῃ, ὑπὸ τινος καταμεθύσθην Πολύδ. 5. 39, 2. — Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43.

καταμεθύω, φλυαρῶ ὡς μεθύσωντες ἐναντίον τινός, τῆς ἀρετῆς Φίλων 1. 361· καὶ ἐπὶ καλῆς σημασί, ἀνευ τῆς γεν., καταμεθύειν ταῖς ἀφθονίαις τῶν ἀγαθῶν Ἀθανάσιος. 2) κάμνω ὡς μεθύσωντες ἕνεκα δυστυχίας ἢ δοκιμασίας δεινῆς, Κύριλλ. — Πρὸλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

καταμεριδιάω, μεριδῶ ἐναντίον τινός, καταφρονῶ (ὡς τὸ καταγεῶ τινος), θανάτου Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 33.

καταμεριλίσσομαι, Ἀττ. -ττομαι, (ὡς τὸ ἐκμεριλίστομαι καὶ ἀπομεριλίσσομαι) ἐντελῶς ἐκμεριλίσσω, καταπραΰνω τινὰ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 13, 7.

καταμελαίνω, ἐντελῶς μαυρίζω, τοῖς βουνεύροις τὰς σάρκας καταμελαίνει Κ. Μανασσ., Γρηγ. Νύσσ. — Παθ., θλίβομαι, λυποῦμαι, Κύριλλ.

καταμελεῖστί, Ἐπίφρ., μεληδόν, κομματιαστά, Ἀρατ. 624 [ἐνθα κατὰμελεῖστί, χάριν τοῦ μέτρον].

καταμελετάω, ἐντελῶς ἐξακῶ, γυμνάζω, τὰς αἰσθήσεις ἐμπειρίᾳ τινὶ καὶ τριβῇ Πλάτ. Φίληβ. 55Ε, πρὸλ. 57Α· τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν δεῖ κατὰμελετᾶσθαι Νόμ. 649C.

2) σπουδάζω ἐμπειρῶς ὅπως συγγράψω τι, τὸν ἔπαινον περὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κλειτορ. 410B.

κατ-ἀμελέω, ὁλως διδόνω ἀμελῶ τινος, δὲν δίδω προσοχὴν (πρὸλ. ἐξαμελέω). Ἰππ. π. Ἀρβρ. 791, τὸν φρουράρχων Σεν. Οἰκ. 4, 7. ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, ὅπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχει, τούτου κατημέληκεν Εὐπολὶς ἐν Ἀδελφ. 10· ἀπολ., δὲν προσέχω, ἀδιοφρῶ, Σοφ. Δι. 45, 912, Πλάτ. Τίμ. 44C, κλ. ἄνευ πτώσ.,

ἀρχων αἰρεθείς κατημέλει, δηλ. τῶν αὐτοῦ καθήκοντων, Σεν. Ἀν. 5, 8, 1· μὴ δὲν κ. μὴτε καταρραθμεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 39· οἱ μὲν καταμελοῦσιν οἱ δὲ ὀλιγωροῦσιν Ἰσοκρ. 3. 18. — Παθ., παρμελοῦμαι, καταφρονεῖν, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 826· Παθ. πρkm. κατὰμελημένος Ἰσοκρ. 234B· περιυδρισθεῖσα καὶ κατὰμεληθεῖσα Πλουτ. Ἀντών. 53.

κατ-αμελητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ καταμελεῖν, Σεκουδ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Boisson. 5. 381.

καταμελίζω, μεληδόν τέμνω, «κατακομματίζω», διαμελίζω, Κ. Μανασσ. Χρον. 4013.

καταμελιτόω, ἐπαλείφω μὲ μέλι, γλυκαίνω, ἡδύνω, μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς ἀηδόνος, κατεμελίτωσε λόχμην δλην, ἐπλήρωσε γλυκύτητος τὴν λόχμην διὰ τοῦ ἄσματος τῆς, τὸ ὅποιον ἦτο γλυκὺ ὡς τὸ μέλι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 224· τὰς ἀπάντων ἀκοὰς διηγῆματι Συνέσ. 38D.

καταμέλλω, λίαν μέλλω καὶ ἀναβάλλω, διστάζω νὰ πράξω τι, Λατ. detrectare pugnam, ἰδίως ἐν πολέμῳ, ἀναβάλλω καὶ ἀποφεύγω νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ φόβου· ὑπερτιθεμένοις καὶ καταμελῶσαι καὶ καθόλου δεδιόσι Πολύδ. 4. 30, 2· ὀλιγορῶντα καὶ κ. καὶ προϊέμενον ἀεὶ τοὺς δεομένους 60. 7, 9.

καταμελωδέω, καταμαγεύω διὰ τῆς μελωδίας, τινός Βασίλ. κατὰμεμπτος, ον, ἄξιος μομφῆς, περιφρονήσεως, γῆρας κ. καὶ ἀπροσμίλον Σοφ. Ο. Κ. 1235· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίφρ., οὗ τοι κατὰμεμπτ' ἐδήτην, δὲν ἤλθετε ἐδῶ νὰ εὗρητε ἀρομήν πρὸς μομφήν, αὐτόθι 1695.

καταμέμφομαι: μέλλ. -φομαι: ἀορ. -εμεμψάμην ἢ -εμέμψην. Εὐρίσκω μέγα λάθος, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος εἰς τι, ἔχω παράπονον, κατηγορῶ, ψέγω, μετὰ τῆς ἐννοίας δυσπιστίας, μετ' αὐτ., τὴν ἰσχύν Πινδ. Ν. 11. 40· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., κ. ἐαυτὸν Θουκ. 8. 106, Ἰσοκρ., κλ. ἴδιον τῶν ἀνθρώπων τὸ καταμέμψεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα Λογγίνος 234, 3· οἱ μὲν ὑποκατεφρόνουν τοῦ πράγματος, οἱ δὲ κατεμέμφοντο Ἀριστόξ. στίχ. 2, σ. 31, 3· κ. ἐμαυτὸν ὡς οὐκ εἰδώς Πλάτ. Μένων 71A, πρὸλ. Διόδ. 15. 6· κ. τινὰ ταῖς ἐπιφοραῖς, ψέγω τινὰ μεγάλως διὰ .., Θουκ. 7. 77· κ. τινὰ ἐπὶ τινὶ Πολύδ. 5. 87, 4· παρὰ μεταγεν., κ. τινὰ τινος Πλουτ. Δίων 8· κ. τινός Νικομάχ. Ἐγγειρ. 35. 19· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Ἀνθ. Π. 11. 57, πρὸλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Λόγγος 2. 21.

κατάμεμψις, εως, ἡ, ψόγος, κατηγορία, δυσἀρετήσις, παράπονον, κ. σφῶν αὐτῶν πολλῇ ἦν Θουκ. 7. 75· οὔτε τῷ πολεμῷ ἀγανάκτησιν ἔχει οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατ., δὲν παρέχει ἀρομήν πρὸς μομφήν, ὁ αὐτ. 2. 41· μετάνοια γνώμης καὶ κατὰμεμψις αὐτῶν Πλουτ. Μάρ. 39.

καταμεῖνω, διαρκῶς μένω ἐν τινὶ τόπῳ, ἀντὶθ. τῷ ἀπέρχομαι, οἱ ἀπόγονοι τῶν καταμεινάντων Σεν. Κύρ. 8. 4, 28, Θεόγν. 1373, Ἡρόδ. 2. 103, 121, 4, κλ. ἐνθάδ' αὐτοῦ κ. Ἀριστοφ. Πλ. 1187· ἐνταῦθα Σεν. Κύρ. 1. 4, 17· κ. ἐν τοῖς δήμοις Λυσ. 188. 25· παρὰ τινὶ Εὐβουλος ἐν «Δαιδ.» 1. 2) διαμένω στερεός, διαμένω ἐν τινὶ καταστάσει, ἐν ὑπηρετικαῖς ὁπλοῖς Σεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἐπὶ τῶν αὐτῶν Γαλην. 6. 328, 13· ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένονσι = προσκατεροῦσι, Νυμφῶδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337· ἀπολ., τῆς εἰθιμίας ἀρχῆς καταμενούσης Σεν. Κύρ. 3. 1, 30, «μενούσης ἀμεταβλήτου, μονίμου καθισταμένης» καμμένειν οἱ Λάκωνες ἀντὶ τοῦ καταμεῖναι Ἡσύχ.

κατ-ἀμέργω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἀπλῶ ἀμέργω, «τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν» Πολύδ. Α', 225, συνθλίβω, συμπίεζω.

καταμερίζω, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, κόπτω εἰς μέρη ἢ τεμάχια, τὸν Πλοῦτον εἰς πολλὰ Λουκ. Τίμ. 12· εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας τὸν θάνατον Διόδ. 3. 40.

2) διαμοιράζω, διανέμω, τὰ βοεῖκά ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη Σεν. Ἀν. 7. 5. 4. Μέσ., ἀμοιβαίως διανέμω, «μοιράζομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2. 5.

καταμερικεύω, ἐντελῶς μερικεύω, διαιρῶ, Κ. Μανασσ.

καταμερίσσις, εως, ἡ, διανομή, ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 106.

καταμερισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Ἰωσ. 13. 14).

καταμέρος, δέον νὰ γραφῇ κατὰ μέρος, εἰς μέρη ἢ τεμάχια ἐναλλάξ.

καταμέστιος, ον, ποιητ. ἀντὶ μεστός, ἐντελῶς μεστός, πλήρης, κοτύλη κ. οἶνης Νικ. Ἀλεξίφ. 45.

κατάμεστός, ον, ἐντελῶς μεστός, ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 502 ἐρμηνεύει τὸ «κατάπατος».

καταμεστώω, ποιῶ τι ἐντελῶς μεστόν, πληρῶ ἐντελῶς, τινὰ τινος Φερεκρ. ἐν Χειρ. 1. 26, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. 334· καὶ παθ., τῆς πόλεως πληρῶς κατεμεστωμένης.

καταμετρέω: μέλλ. -ήσω, μετρῶ εἰς τινὰ, μετῶν παρέχω, [σίτον] τοῖσι ἐπικούροισι Ἡρόδ. 3. 91, μετῶ ἀκριβῶς, κ. καὶ διατάττειν ἔκαστα Σεν. Οἰκ. 4. 21, ἐνθα τὸ διαμετρέω τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ σημασί.

2) μετῶ ἐντελῶς, χρησιμεύω ὡς τὸ μέτρον τινός, τινὶ τι, = τι δι' ἑτέρου, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 3· μόριον, ὃ καταμετρήσει τὸ ὅλον ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 6. 7, 4 κέξ·



συνώνυμ. τῷ ἀναμετρεῖω· αὐτόθι δ'· τινος ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 25; 1· — καὶ τὸ παθητ., ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλαβῇ βραχεῖα καὶ μακρᾷ. Ἀριστ. Κατηγ. 6. 4· ὁ Πολύδ. 6. 41, 4 ἔχει καὶ τὸν μέσ. τύπον, τὰ μέρη τῆς σκηνῆς καταμετρήσαντο γραμματῆς.

καταμέτρημα, τό, = τῷ ἐπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 59. καταμετρήσεις, εὐς, ἡ, τὸ καταμετρεῖν, ἡ ἀκριβὴς μέτρησις τοῦ διαστήματος, Πολύδ. 6. 41. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46.

καταμετρητικός, ἡ, ὅν, ὁ ἐπιτηδεῖος εἰς καταμέτρησιν, τινός Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 73, 9. 427.

καταμήκης, ες, μακρός, κατὰ μήκος ἐκτεταμένος, ἔμφ. γραφή ἐν Ἡρόδ. 4. 72, ἐνθα ἤδη φέρεται κατὰ τὰ μήκεα.

καταμηκύνω, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω εἰς μήκος, ἔμεμακρύνω, Γαλην. 2. 178, Πτολ.

καταμηλῶν, ἐμβάλλον τὴν μήλην ἐξετάζω τὴν πληγὴν, κ. μὴλη χρῆσθαι καθέιναι· Ἡσυχ., ἰδίως ἐπὶ ἱατρῶν καὶ παροιμιώδως ἐπὶ τῶν ἀθλητ. τεχναιομένων· Σουίδ., Φωτ., κτλ. ἡ κινῶ ἔμετον, «ὅπως οἱ ἐμοῦντες καθίσαι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαμόν», ἔμει καταμηλῶν Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 9· ἐντεῦθεν μεταφορ., κηλὸν κ., μεταχειρίζομαι τὴν δικαστικὴν κάλην ὡς μήλην ἢ καθετήρα, δηλ. διὰ τοῦ δικαστηρίου ἀναγκάζω τὸν κλέπτην νὰ ἐξεμέσῃ «ἐξέρση», ἥτοι ἀποδόσῃ τὸ κλαπέν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1150· καὶ τέλος, «φαρμάττειν τὰ ἔρια καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν, τὸ τῷ κυκλήρω καταδοεῖν», ὅστε νὰ χρωματισθῶσιν ἀνακινούμενα, Πολύδ. Ζ'. 169.

καταμήνιος, ὄν, (μήνη) ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος, ἔμμηνος, ἐπιμήνιος· — τὰ καταμήν. (δηλ. καθάρματα), ἡ κατὰ μῆνα τῶν γυναικῶν καθαρσις, ἡ περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἱμορραγία, ὡς καὶ ἐπιμήνια, Ἰππ. 1248· οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεῖσθαι μενᾶ Ἰππ. 423; 53; Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10· πρὸλ. 17, 3, 4, 8, 10, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 2, 1· ἡ ὁρμή τῶν γυναικῶν κ., κ. ἄλλ. ὅταν τὰ κ. στῇ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3, 12· καί, ἡ φορά τῶν κ. 3, 19· καὶ τὰ γυναικεῖα γίνεται 7, 2· ἐν τοῖς Ἑβδ. (Γεν. ΔΔ', 35) τὰ κατ' ἐθισμόν τῶν γυναικῶν μοι ἐστίν· ὁ Κοραῖς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «συνήθεια συνήθεια, σύνθηα».

καταμηνιῶδης, ες, ὑποκειμένης εἰς καταμήνια, ἡ ἵππος οὐ κ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 14. 2) ἀνήκων εἰς τὴν καταμήνιον κλάσιν, περίττωμα αὐτόθι 3. 1, 24.

καταμηνύμα, τό, = τῷ ἐπομ., Εὐστ. Πονημάτ. 290. 27.

καταμηνύσεις, εὐς, ἡ, φανέρωσις, πληροφορία, κατηγορία, Ἰμέρ. 4, 18.

καταμηνύω, δεικνύω, φανερώνω, κάμνω γνωστόν, κ. διὰ γραμμάτων τοὺς οὐρούς Ἡρόδ. 7, 30· τὸ δ' ἐγὼ καταμηνύσω Αἰσχύλ. Πρ. 175 (λur.)· πρὸλ. Πλούτ. Θεμιστ. 23, κτλ. κ. ἔωτον ὡς Ἰστιάδης εἰη Ἡρόδ. 6, 29. 2) φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω, τινός, ὡς τὸ καταμαρτυρῶ, Λυσ. 134, 17, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 2· ὁ Ποσειδών καταμηνύσει σοῦ ψευδομένου Δημ. 719, 27· πρὸλ. Valck. Διατρ. σ. 291. [ὕ ἐν τῷ ἐνεστί, ὕ ἐν τῷ μέλλ.]

καταμηνυάομαι, ἀποθ., σχεδιάζω, ἐκτελῶ, Πλωτίν. 4. 4, 31· κρήνην καταμηνυάομαι Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 998. καταμινάινω, ἐντελὴς μινῶν, καταμιλύνω, καταρρυπαίνω, (κυρ. καὶ μεταφορ.), ψεύδεται γένναν Πινδ. Η. 4, 148· τὰ καλά Πλάτ. Νόμ. 937D· ὅμαιμον καταμιναιόντων τὸ γένος Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 225· κατὰ τὸν Ἑρμῶν (κοινῶς καὶ μινῶν). — μέσ., φορῶ ὅλην τὴν ἰσχυρίαν ὡς σημεῖον λύπης, θλίψεως, φορῶ «πένθος», Λατ. luctu squalore, in luctu et squalore esse (πρὸλ. sorditatus), Ἡρόδ. 6. 58· (ἐν Ἐπιγραφαῖς τῆς Κέω ἐπὶ τῇ αὐτῆς σημασίᾳ εὐρέθῃ καὶ τὸ ἀπλοῦν «καταμινάομαι»)· Παθ., τὸ σῶμα τῆς ἰστορίας τοῦτοισι καταμινάινεται Ἀννα Κομνηνὴ κατερρυπώθη ὁ ἄνθρωπος καὶ καταμινάθη Ἐπιφάν.

καταμινύμι, ἡ ὕμ, μέλλ. -μῖξω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529· ἐνὼν δύο ἡ πλείοτερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύντας τοὺς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμιάς· καὶ εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προίκα Δημ. 866; 26· πρὸλ. 789, 19· συμποταῖς ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 148A· πρὸλ. 648C.

Παθ., «τοῦτοισι καταμινύχθαι» Ἀριστ. π. Ἀναγν. 9· 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κάρ. Προσβύτ. 20· καὶ ἡ καταμινύω, «καταμινύω», «καταμινύω»· καταμινύω· «κατεσθίει», Ἡσυχ. «καταμινύω κατεσθίει» Φωτ. 139. 13.

καταμικρύνω, κάλλιον χωριστά, κατα-μικρύνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδνῶν.

καταμινύμι, ἡ ὕμ, μέλλ. -μῖξω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529· ἐνὼν δύο ἡ πλείοτερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύντας τοὺς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμιάς· καὶ εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προίκα Δημ. 866; 26· πρὸλ. 789, 19· συμποταῖς ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 148A· πρὸλ. 648C.

Παθ., «τοῦτοισι καταμινύχθαι» Ἀριστ. π. Ἀναγν. 9· 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κάρ. Προσβύτ. 20· καὶ ἡ καταμινύω, «καταμινύω», «καταμινύω»· καταμινύω· «κατεσθίει», Ἡσυχ. «καταμινύω κατεσθίει» Φωτ. 139. 13.

καταμικρύνω, κάλλιον χωριστά, κατα-μικρύνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδνῶν.

καταμινύμι, ἡ ὕμ, μέλλ. -μῖξω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529· ἐνὼν δύο ἡ πλείοτερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύντας τοὺς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμιάς· καὶ εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προίκα Δημ. 866; 26· πρὸλ. 789, 19· συμποταῖς ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 148A· πρὸλ. 648C.

Παθ., «τοῦτοισι καταμινύχθαι» Ἀριστ. π. Ἀναγν. 9· 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κάρ. Προσβύτ. 20· καὶ ἡ καταμινύω, «καταμινύω», «καταμινύω»· καταμινύω· «κατεσθίει», Ἡσυχ. «καταμινύω κατεσθίει» Φωτ. 139. 13.

καταμικρύνω, κάλλιον χωριστά, κατα-μικρύνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδνῶν.

καταμινύμι, ἡ ὕμ, μέλλ. -μῖξω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529· ἐνὼν δύο ἡ πλείοτερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύντας τοὺς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμιάς· καὶ εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προίκα Δημ. 866; 26· πρὸλ. 789, 19· συμποταῖς ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 148A· πρὸλ. 648C.

Παθ., «τοῦτοισι καταμινύχθαι» Ἀριστ. π. Ἀναγν. 9· 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κάρ. Προσβύτ. 20· καὶ ἡ καταμινύω, «καταμινύω», «καταμινύω»· καταμινύω· «κατεσθίει», Ἡσυχ. «καταμινύω κατεσθίει» Φωτ. 139. 13.

καταμικρύνω, κάλλιον χωριστά, κατα-μικρύνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδνῶν.

καταμινύμι, ἡ ὕμ, μέλλ. -μῖξω, κατὰ συγκατῆν ποιητ. καμμίξας, Ἰλ. Ω. 529· ἐνὼν δύο ἡ πλείοτερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμινύντας τοὺς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμιάς· καὶ εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προίκα Δημ. 866; 26· πρὸλ. 789, 19· συμποταῖς ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 148A· πρὸλ. 648C.

Παθ., «τοῦτοισι καταμινύχθαι» Ἀριστ. π. Ἀναγν. 9· 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις καταμινύοντο, μέσ. καταμινύουσιν ἑαυτοὺς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλούτ. Κάρ. Προσβύτ. 20· καὶ ἡ καταμινύω, «καταμινύω», «καταμινύω»· καταμινύω· «κατεσθίει», Ἡσυχ. «καταμινύω κατεσθίει» Φωτ. 139. 13.

καταμικρύνω, κάλλιον χωριστά, κατα-μικρύνω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμυδνῶν.

τύπ., Νικ. Ἀλ. 353· καὶ κρόκος καὶ ὑάκινθος καταμίσγεται ἄκριτα ποίη Ὀμ. Ὑμν. 18, 26.

καταμισθοδοτέω, ἐλκύνω τινὰ διὰ μεγάλου μισθοῦ, τὸν ἐξαγοράζω μετὰ τοῦ διαφθεῖρω συνάπτει, καταμισθοδοτῆσας αὐτὸν καὶ πάντα τρόπον διαφθεῖρας Διον. Ἀλ. 4, 31.

καταμισθοφορέω, καταδραπῶ εἰς μισθοφοράς, πληρώνω μισθοῦς, δικαστὰς, ἐκκλησιαστὰς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἰππ. 1352, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ. κ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ σπαταλῶ πληρώνων μισθοφόρους, Αἰσχίν. 45. 27· κ. προσόδους Θεοπόμπ. Ἰστ. 95.

κατάμῖτος, ὄν (ὁ ἔχων μίτους), ὄργανον μουσικὸν ἔχον χορδὰς, Πρωταγορίδ. παρ' Ἀθην. 176B.

καταμνημονεύω, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρῶ, μνημονεύω ἀκριβῶς, ἀκριβῶς συντίθησι καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον Ἰησοῦ. 2. 974E.

καταμνηστεύομαι, Μέσ., ἀρραβωνίζω, τινὰ τινι Εὐμάθιος σ. 201.

καταμινύω, = κατεσθίω, Φωτ.

κατάμοισον, (-υσον), = κατάκυσον· τύπ. λακων. ἡ βοιωτικός, Ἡσυχ.

καταμολύνω, ἐντελῶς μολύνω, Εὐμάθ. σ. 374· πνεῦμα καταμολυσμένον τῇ τοῦ σώματος οὐσίᾳ Κέλσ. παρ' Ὀριγένη.

κατάμομφος, ὄν, κατὰμεμπος, ἄξιος μομφῆς, δυσολίως, κατὰμομφα φάσματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 145.

καταμόνας, Ἐπίρρ. μόνος, χωριστά· βέλτιον διηρημένως κατὰ μόνας, ἴδε μόνος B, III.

καταμολῶν, τὸ καταμείνειν, ἀναβολή, οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμολῶν Πολύδ. 3. 79, 12· ἀλλὰ καὶ ἐπιμονή καὶ καρτερία.

καταμολῶν, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας νίκη, εὐρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ καμμολῶν, ὁ ἴδε.

καταμολομαχέω, καταβάλλω ἐν μονομαχίᾳ, τινὰ Πλούτ. Θησ. 11.

κατάμολος, ὄν, ὅστις καταμείνει, μόνιμος, χρόνιος, διηνεκής, διαρκής, πόλεμος κ. Πολύδ. 17. 21, 1· τὰ ψαφίσματα κ. εἶμεν Συλλ. Ἐπίρρ. 3046. 8.

καταμολοφῶ, δίδω μορφήν, σχηματίζω, ἐκφράζω τι, Γρηγ. Νύσσ.

καταμολοφῶ, εὐς, ἡ, ἡ διὰ μορφεύματων ἢ παραφυάδων φύτευσις, παραγωγή νέων φυτῶν, Γλωσσ.

καταμολοφῶ, φυτεύω μορφεύματα ἢ παραφυάδας, παραβλαστάρη, Γλωσσ.

καταμολοφῶ, ὡ, ἐντελῶς μουσειῶ, διὰ μουσικῆς ἢ ψηφοθετήματος ἢ μουσείων στρώων, ἐκαταμολοφῶσε τὸ λουτρόν Διηγ. Ἀχιλλ. 5, 784, ἐκδ. Wt.

καταμολοφῶ, ἑτέρα γραφή ἀντὶ τοῦ καταμολοφῶ, ὁ ἴδε, Μένανδρ. περὶ ἐπίδεικτ. ἐν Ρητ. Ἑλλ. ἐκδ. Speng. III. σ. 408, 10.

καταμολοφῶ, κ. τὴν ἀκούην, κατακλῶ, καθιδύνομαι, τέρπω, Ἰωάν. Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τ. Ὑμνογρ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 105, σ. 964.

καταμολοφῶ, καλλωπίζω, καθιστῶ τι ἐπὶ χαρί, Ἰουλιαν. 403D.

καταμολοφῶ, ἐπιτεταμ. τοῦ μοχλεύω, Βυζ.

κατ-ἀμπελος, ὄν, πλήρης ἀμπέλων, χώρα Στράβ. 179· κ. καὶ ὑπόδενδρος Βυζ.

κατ-ἀμπελῶ, καὶ -ἰσχω, περιέχω, περιβάλλω, εὐψυχον ἀνδρα.. καταμπελῶσιν ἐν τῷ μύθῳ, δηλ. θάπτουσιν, Εὐρ. Ἑλλ. 853· μηκάδων μέλῃ, χλόην καταμπελῶντα, πλήρη χλόης, δηλ. ἡ τρεφόμενα διὰ τῆς χλόης ἢ παραγεμισμένα μέλῃ, Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκοις» 1· ἄρτους ἱπνὸν καταμπελῶντας, κατέχοντας, πληροῦντας τὸν κλίβανον, ὁ αὐτ. ἐν «Ὀμφ.» 1.

καταμύσσω, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, τὸν καθιστῶ μύστην παθ., γίνομαι κοινωνὸς τῶν μυστηρίων, τὸν ἔρωτα καταμύσθηθαι Εὐμάθ. σ. 185.

καταμύσσω, τέρπω, διασκεδάζω τινὰ διὰ μύθων, διηγοῦμενος μύθους, τινὰ Φιλόστρ. 668.

καταμύσσω, μυκῶμαι, μουγκρίζω ἢ οὐκῶμαι ἐναντίον τινός, καταμύσκοντο ὅνοι καὶ κατέκραζον κόλοισι Ἰω. Χρυσ.

καταμύσσω, περιπαίζω τινὰ ἀνασιμῶν ἢ συστῆλιν τὸν μυκτῆρα, «καταγελᾶν» Φωτ., Ἡσυχ., κατὶ λῶππειν ἐρμην. διὰ τοῦ καταμύσσω, Πάυσ. παρ' Ἰδυσταθ. 206, 33.

κατ-ἀμύνομαι, μέσ., ἐκδικούμαι τινὰ ἀμυνόμενος, κατημύναντο καὶ δίκας ἀπῆτησαν Αἰλ. π. Ζ. 5, 11.

καταμύριζω, ἀλείφω, χρίω διὰ ἀφρόνων μύρον, καταμυρίζομενος κατεσθιάζων, πρkm. καταμεμυρισμένος· Ἑκκλ.

καταμυσάττομαι, σφόδρα μυσάττομαι, Κύριλλ.

καταμύσσω, ἡ, κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν (ἐκ τοῦ κατα-μύω) Πλούτ. Κἀμύλλ. 6· ἀποστροφὰς καὶ καταμύσεις ἑοράων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 287.

κατ-ἀμύσσω, μέλλ. -ξω, ἀμυχὰς πολλὰς ποῶ, καταξέω, καταξέω, συγκαταμύσσω κατασπαρτάτω, κατὰ δεῖ χράδ καλὸν ἀμ. Θεόφρ. 6, 14, πρὸλ. Ἀνθ. π. 7, 218· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀμυχὰς μεγάλας κ. Φρόν. Κωμ. ἐν «Ἐπιάτ.» 1, 7.— Μέσ., πρὸς περόνη χρυσῇ καταμύσσω χεῖρα ἀραιήν, ἔσχιστε τὴν τρυφερὰν



καὶ ἀπαλὴν χεῖρά της, Ἰλ. Β. 425· μέτωπον καὶ ῥίνα καταμύσσονται Ἡρόδ. 4. 71· καὶ δὲ σ' ἀμυξάμεναι Ἀνθ. Π. 7. 91.—Παθ., καταμυχεῖς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 70C.

καταμυττωτέω, (μυττωτός) κατατρίβω καὶ κάμνω ὡς πόλτον «στουμπίζω», ὅπως κοπανίζεται τὸ σκόροdon ἐν τῷ ἰδίῳ διὰ τὴν σκοροδόλημν ἢ σκορδαλιάν, ἐπιτετριψέσθ' αὐτίκα... καταμεμυττωτέωμενα Ἀριστοφ. Εἰρ. 247.

καταμύω: μέλλ. -ύσω, ἐν ἀπαρ. ἀορ. καμύσαι Βατραχομυμ. 192· αἰολ. καὶ ποιτ. τύπ. ἐν κοινοτέρᾳ γλώσσῃ, ὡσαύτως ἐκαμύσσα Ἀλέξ. (Ἰδὴλ. 71) παρὰ Φρυν. (339, ἐνθα, ὁ τύπος ἀποδοκιμάζεται), ὡσαύτως καὶ οἱ Ἑκκλ., Ἐδδ. Κ. Δ. Κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ βλέφαρα, ὅταν μὲν ἐγρηγόρη, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθεύδῃ, ἀναπέπταται τὰ βλέφαρα Ξεν. Κυν. 5, 11· τοὺς ὀφθαλμούς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 5, Πράξ. Ἀποστ. κη', 27· τὸ τῆς ψυχῆς ὁμιὰ Φίλων 1, 645· ὡσαύτως, κ. τῷ νοερῷ ὁμιᾷ Μ. Ἀντων. 4, 29· ἀλλὰ συνθεστέρον ἔνευ ἀντικειμ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, καταμύειν δοκῶν ἀνέδελξεν ἀθρόον Φιλόστρ. σ. 147· θάπτον ἢ καταμύσαι ὁ αὐτ. 675· Στράβ. 264· κ. ὑπ' ἐκπλήξεως Φιλόστρ. 242· (διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. καταμεμυκέναι, ὑποπτίχῃ)· ἐντεῦθεν, ἀποκοιμῶμαι ἢ μισοκοιμῶμαι, Βατραχομ. ἐνθ' ἄνωτ.· οὐκ εἶσαν ἡμῶς ὁρυσδούντες οὐδ' ὀλίγον καμύσαι Ἀριστοφ. Σπῆκ. 92, Ἰππ. 1230, κτλ.· εὐφην. ἀντὶ τοῦ κατανοήσκειν, ἢν ὁ γέρον μόνον καταμύσσοι Λουκ. Ἐταίρ. Διάλογ. 7, 2, Διογ. Α. 4, 49. [Ὑψύσει ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις· Ὑχάριν τοῦ μέτρον ἐν τῷ ἐνεστ., Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 345Α, καὶ ἐν τῷ ἀορ., Βατραχομ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Meineke εἰς Κομ. Ἀποσπ. 3, 525 καὶ ἴδε μύω.]

κατ-αμφιέννυμι, ἐνδύω ἐντελῶς, καλύπτω πανταχόθεν, τοίχους πριτωῖ [λίθῳ] κατημφίεσεν Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2. κατ-αμφίζομαι, (ἀμφω) ἀποθ. διακυμάνομαι, τοῖς λογισμοῖς Εὐμάρθ. σ. 346.

κατ-αμφικαλύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀμφικαλ-, περιθέτω, περιβάλλω ὡς κάλυμμα (ἢ κατὰ ἐν τμήσει), κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας Ὁδ. Ε. 349.

καταμφοῦτοί, «αὐλοὶ τινες οὕτω καλοῦνται» Ἡσύχ. καταμωκόμαι, ἀποθ., ἐμπαίζω, καταγελῶ, ἄνευ πτώσεως, κλωμῆος συριττόντων, καταμωκωμένων· μετὰ γεν., Πλουτ. Δημήτρ. 13, Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. 22· μετ' αἰτ., Κλήμ. Ἀλ. 106, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· «καταμωκᾶσθαι, κατεριννεύεσθαι, διασύρειν, κωμωδεῖν, διακωμωδεῖν, τωάζειν», ὡς συνώνυμα μνημονεύει ὁ Πολυδ. Σ', 200, (πρβλ. τὸ Γαλλ. (se) moquer de).

καταμωκεύω, = τῷ προηγ., ὁ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791 ἐρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ ἐπιλείξω.

καταμώκημα, τό, = τῷ ἐπομ., «ἐχρήνημα» Ἡσύχ.

καταμώκησις, εὖως, ἐμπαιγμός, σκῶψις, κατὰγελως, Ἀθην. 55D.

καταμωλύνω, καταπραύνω, βαθμυδόν, κατὰ βραχὺ λύω Γαλην., Ἰππ. Προρρ. 82.—Παθ., ἴδε ἐν λ. μωλύνωμαι.

καταμωλυνέω, κατακαλύπτω μετ' μώλωπος ἥτοι πληγᾶς ἐκ δαρμού, Γρηγ. Νύσσης.

καταμωλώπεισις, εὖως, ἢ, τὸ καλύπτειν διὰ μωλώπων, Μανασσ. Χρον. 4824.

καταμωμάομαι, ἀποθ., φέγω κατηγορῶ πολὺ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 59C· πρβλ. καταμωκ-.

καταμωραίνω, φθείρω ἔνεκα μωρίας, καταδαπανῶ εἰς μωρὰ ἔργα, οὐδέτις τὰ πατρῷα κατεδίδοκεν οὐδὲ κατεμώρανεν Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 71 (πρβλ. κατακυθεύω, καθιπποτροφῶ, κατακτείνω τροφῶ, καθιδυπαθῶ, κατοξοφαγῶ, καταμωροφῶ).

II. κἄνυ τινὰ δλωκ μωρόν, τὸν νοῦν καταμωρῶναι Γρηγ. Νύσσ.—ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α'. σ. 425.

κατᾶν = κατὰ τὰν Ἐπιγραφ. Δελφ.

καταναγινώσκω, ἀναγινώσκω ἐντελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καταλέγων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν Ἀθην. 610D.

κατ-ἀναγκάζω, ὥθων τι μετ' δύναμιν ἀναγκάζω νὰ ἐλθῇ τι εἰς τὴν θέσιν του, ἰδίως ἐπὶ ἐξηθρομένων μελῶν, ἀρρηγεμολῶν ὁ Γαλην. ἐρμ. «τιθεῖται ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὁσόν» Ἰππ. Ἀγμ. 757, κτλ. II. κατανικῶ διὰ δυνάμεως ἢ βίας, κρατῶ, περιορίζω, δεσμοῖς ἢν κατηναγκασμένος Εὐρ. Βάχχ. 643· κ. τὸ σῶμα, βασανίζω, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ πονεῖν καὶ μοχθεῖν (ἔπερ ὁ Παῦλος ἐν Ἐπιστ. π. Κορ. Α'. θ', 27 λέγει ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ) Λουκ. Νεκυσμ. 4. 22· περιορίζω, διὰ βίας ἐμβάλλω, τινὰ ἐς ὑμναχίαν Θουκ. 4. 77· τινὰ πρὸς τι Θεορρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 11· τινὰ τι Λουκ. Ὑπὲρ Προσ. Πέτριμ. 8· τινὰ ποιεῖν τι Ἰσαῖ. 67, 22· κατηναγκασμένη σύνταξις, ἀναγκαῖα, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 48.

κατ-ἀναγκάζω, εὖως, ἢ, ἡ τοποθέτησις ἐξηθρομένων μελῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 815.

καταναγκαστικός, ἢ, ὅν, ὅστις καταναγκάζει, ἀναγκαῖος, Ἐτυμολογ. Μέγ. 239, 43.

κατ-ἀνάγκη, ἢ, μεγίστη ἀνάγκη, βία, βιαιότεραι κ. (ἐκ διορθώσεως) Ἠλιδ. 6, 14· ἐπιδάς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικάς κ.,

ποτὰ ἀναγκάζοντα εἰς ἔρωτας, τὰ φίλτρα, Συνέσ. 257B, ἀντ. II· ἀδελφὸν τι φυτὸν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἀναρριχώμενων, ἐξ οὗ τὰ τοιαῦτα φίλτρα παρεσκευάζοντο, Δισκ. 4; 134.

καταναγκαφέω, προσηκόντως ὀρίζω, καθά: ἀ βουλά καταναγραφῆσθαι Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5475, 29, πρβλ. κατ-ἀναγραφῆσαι.

κατ-ἀνάθεμα, κατάρα, κατ-ἀναθεματίζω, καταρῶμαι, συναπτ. μετὰ τοῦ ὁμνύω, Καίν. Διαθ. ἀλλ', ἴδε κατάρεμα. κατ-ἀναιδεύομαι, καὶ καταναιδίζομαι, φέρομαι λίαν ἀγαιδῶς πρὸς τινα ἢ ἐκφράζομαι ἀναιδῶς, καταναιδευόμενος τῶν πραγμάτων Ἐκκλ.

κατ-ἀνασιτέω, μεταχειρίζομαι τι ἐντελῶς, φθείρω διὰ τῆς χρήσεως, καταναλίσκω, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 788. κατ-ἀνασχυντέω = καταναιδεύομαι, θεοῦ κατανασχυντοῦσι καὶ ἐπαίρονται Βασιλ. I. 1108.

καταναίω, (ναίω), κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, κατοικίζω ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀορ., τοῖς δὲ βίοντον πεπασσας κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 167· κ. ὑπὸ χθονός ὁ αὐτ. ἐν Θ. 620· γουνοῖσιν κ. Νεμεῖης αὐτοῦ 329· οὕτω κατὰ μέσ. ἀορ., δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη Δισκ. Εὐμ. 929· — καὶ ὁ Παθ. ἀορ. κ. μέσος, κατοικῶ, ἀποικῶ, ὑπὸ δειράσι Παρνασοῦ κατενάσθη, Εὐρ. Φοῖν. 207· ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν (γ' πλ.) Ἀριστοφ. Σπῆκ. 662· οὕτω κατὰ μέσ. ἀορ. ἐν Κέω κατενάσσατο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 520. 2) καταναίειν, ἰδρύειν βωμόν κατένασσε Βακχυλιδ. XI. 40.

κατ-ἀναλείχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἀναλείχω, λείκω καταναλίσκω, πυρὶ καταναλεῖχόμενοι Ἐδδ. (Σορ. Σολ. ΙΣ', 16).

κατ-ἀνάλίσκω, παρτ. ἀνάλίσκω, Ἰσοκρ. 5E· πρμ. ἀνάλινω (ἀμεταβ.) Πλάτ. Τίμ. 36B· ἀλλ' ἀορ., -ηγάλωσα Ἰσοκρ. 201B.—Παθ. ἀορ. ἀναλῶσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 71D· πρμ. -ηγάλωμαι Ἰσοκρ. 33A· (ἴδε ἀναλίσκω). μεταχειρίζομαι μέγχι: ἐξαντλήσας, δαπανῶ, σπαταλῶ, χρήματα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἰς τι, διὰ τι πράγμα, εἰς τὴν στρατιάν τάλαντα μύρια Ἰσοκρ. 201B· τὴν σχολὴν εἰς φιληκοῖαν ὁ αὐτ. 5D· τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα Πλάτ. Πρωτ. 312C· τέσσαρας μῆας εἰς ὄσφραγίαν Ἰστρος παρ' Ἀθην. 345D· ὡσαύτως, κ. πολλὰ ἡδοναῖς Διόδ. 17, 108· διὰ τὸ καταναλωσθαι πᾶσας τιμὰς τοῖς ἄλλοις Πλουτ. 2. 112B· εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν ἐμψυχῇ Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 3, 13· ὁ Αἰδ. μεταχειρίζεται συνωνύμως τὸ καταναλίσκειν μετὰ τοῦ καταχρῆσθαι, τὸ μίχθεν ἤδη πᾶν κατανήλκει Πλάτ. Τίμ. 36B· καταναλωθῆναι εἰς τὸ θεανάει ὁ αὐτ. Φαῖδ. 72D. 2) κατατρώγω, ἐσθίω, τὸν ἰχθύν οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἤξιουν οὔτε καταναλίσκειν Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 460, 1, Ἀπολλοδ. 1. 5, 3· ὡσαύτως, κ. τὴν τροφήν, καταπέσσω, τὴν τροφήν, χωνεύω, Λατ. concoquere, Ἀριστ. π. Νεωτ. 5, 2, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 28· — Παθ., ἡ τροφὴ κατ. εἰς τὴν αὐξήσιν, εἰς τὸ σῶμα, αὐτοῦ 4, 4, 20, κ. ἄλλ.—Παθ., κατ-ηναλωμένα, ἐξητλημένα Ἰσοκρ.

κατανάλωμα, τό, ἄθρονος, δαφιλὴς δαπάνη, Ἐκκλ.

κατανάλωσις, εὖως, ἢ, δαπάνη, φθορὰ πολλή, Πλουτ. 2. 678F, Γαλην.

καταναλωτέον, ἔρημ. ἐπιθετ. τοῦ καταναλίσκειν, πρέπει τις νὰ δαπανᾷ, τὴν σπουδὴν Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 1, 8.

κατανάλωτος, ὄν, ὁ καταναλίσκων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταναλίσκῃ καυστικὴ καὶ κ. τυγχάνουσα αὐτῶν Ὀριγέν. καταναλίσκος, ἔνεργ., καταναρκάν τιος, ἐκ νάρκης ἀμείω τιος, ὡς νεναρκωμένος ἢ ὀκνηρὸς φέρομαι πρὸς τι, Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 9, ιβ', 13.—Παθ., καταναρκάομαι, ἐντελῶς ναρκοῦμαι, κυριεύομαι ὑπὸ νάρκης ἢ ἀναισθησίας, «μυοῦδίζω» ἐντελῶς, καταναρκῶνται τὸ σῶμα Ἰππ. Ἀρβρ. 816 κτλ.

κατ-ἀνασχύλλω, πολὺ ἐνοχλῶ, ἐσφ. γραφ. παρ' Αἰσώπ. ἀντὶ καταδόσκω.

κατανάσσω, ἰσχυρῶς πατῶ, πατῶν στερεοποιῶ τι, στοιβάζω, καταπατῶ, κατανάξαντες τὴν γῆν Ἡρόδ. 7. 36· πρβλ. συννάσσω.

κατανασάγέω, ἐντελῶς ναυαγῶ, Ἐκκλ.

καταναυμάχέω, νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ τινά, κατανικῶ, καταβάλλω τινὰ ἐν ναυμαχίᾳ, ναυκρατῶ, βασιλεῖα Ἀνδοκ. 24, 6, πρβλ. Δημ. 477, 20, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκη) 4269B.

—Παθ., ἡττώμαι ἐν ναυμαχίᾳ, καταναυμαχρῶντες ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ βασιλέως Ἰσοκρ. 254D, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγραφ. 38, ὅπου γίνεται ἔθλον, ὅτι οἱ καταναυμαχοῦμενοι ἢ καταδύονται ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἢ φεύγουσι διωκόμενοι.

κατάνδρα, σειρά, κατόλος, κ. ἀπεργασαμένων εἰς τὰ γωματικά ἔργα Leemans I. p. 65, ad pap. Leid. M. Col. 2, 5.

κατ-ἀνδραποδίζω, ἐντελῶς ἀνδραποδίζω, ὑποδουλώνω, Τζέτζ.

κατ-ἀνδρίζομαι, μάχομαι γενναίως ἐς ἀνὴρ ἢ ἀνδρείως κατὰ τιος, τινὸς Κύριλλ., ἀνδρείως ἐνεργῶ, μανθάνει κατανδρίζεσθαι Πράξ. Συνοδ. 3. col. 1196, 60.—«κατανδρίσκειν» καταπαλάσαι· Σουίδ.

κατανδρολογία, ἢ, ἡ κατ' ἀνδρα συλλογὴ, κ. ποιήσεως Ἐδδ.

(B' Μακκ. 1B; 43), Μακρόβ. 2. 12· κατὰ τὸν δόμον τὸν ἀνδρῶν.



καταναενιεύομαι, καταβάλλω, καταφρονῶ διὰ νεανικῆς ἀκηγῆς, παντός κινδύνου κ. Κύριλλ., ἐμπαίζω διὰ νεανικῆς καταφρονήσεως, κατακαυῶμαι, τινός Εὐστ. Πονημάτ. 335. 65, πρβλ. Ἡσύχ. κατανείσσομαι, τύπος ἤττον ὀρθός τοῦ κατανείσσομαι, καταβαίνω.

κατανεκρῶ, ἐντελῶς νεκρῶν, φονεύω· τοὺς ἔρωτας τῶν σωματιῶν ἀποστέλλω καὶ κατανεκρῶσας Ἑκκλ.

κατανεμέσσεις, εὖ, ἡ, = νεμέσσεις, ἐπιτίμσεις νόμιμος, Κλήμ. Ἀλ. 146.

κατανεμῆσις, εὖ, ἡ, = κατανομή, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 61. κατ-άνεμος, ον, = κατήνεμος, εἰς τοὺς ἀνέμους ἐκτεθειμένος, λιμὴν κ., κυματῖς Πολύδ. Α'. 101.

κατ-ανεμόομαι, παθ., σείομαι, κινῶμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάχ. σ. 394.

κατανεμῶ: μέλλ. -νεμῶ (ἴδε νεμῶ)—διανεμῶ, μοιράζω, ἰδίως ὡς τόπον πρὸς καλλιεργίαν ἢ πρὸς βοσκήν, κ. χώρην τισι Ἡρόδ. 2. 109· τὴν χώραν βοσκῆμασι Ψήφ. παρὰ Δημ. 278. 22· τὴν ὀργάδα Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ. (θεῶν τινὶ Δημ. 234. 23, ὀρίζειν θεοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ). 2) μοιράζω, διανεμῶ εἰς μερίδια, τοὺς δῆμους κατέμενε ἐς τὰς δέκα φυλάς, διεμοίρασεν εἰς τὰς δέκα φυλάς, Διον. Ἀλ. 5. 69, πρβλ. Δημ. 1380, ἐν τέλ. ὡσαύτως ἄνευ παθ., τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη Ξεν. Κύρ. 7. 5, 13· τὴν νῆσον δέκα μέρη κ. Πλάτ. Κριτί. 113Ε.—ἐπὶ ἐνός μόνου προσώπου, κ. τινὰ εἰς τὴν τάξιν, ὀρίζω αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω, Αἰσχίν. 22. 18.—παθ., δεῖ τὸ πλῆθος ἐν συσσιτίοις κατανεμιῆσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1. 3) ἐπὶ ποιμένων, βόσκω, τὰ πρόβατα Εὐστ. 212. 39.

II. Μέσ., μοιράζομαι, λαμβάνω μέρος μετ' ἄλλων, Θουκ. 2. 17· τὰ μικρὰ τείχη φήκσαν κατανεμιάμενοι, νεύματες ἑαυτοῖς, Πλάτ. Πολ. 547B, Κριτί. 113Ε. 2) μετ' ἄορ. παθ. ἐπὶ μέσ. σημασι, καταλαμβάνω, ἐπιτρέχω, ἰδίως διὰ βοσκημάτων, καταλαμβάνω ὡς βοσκήν, καρπούμαι, βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται, Λατ. depasci, Ἰσοκρ. 298A, 300C; (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., βοσκῆμασι κατ. [τὴν χώραν] Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 22). 3) μεταφ., λεηλατῶ, καταστρέφω, οἱ γέρανσι κατενέμοντο τὴν χώραν τοῦ γεωργοῦ Βαβρ. 26. 1· ὁ λέων κατενέμῃσιν πᾶσαν τὴν Διόνην Ἀθῆν. 677B.—ἐπὶ τοῦ πυρός, ὅπου ἐκονίζετα ὡς θηρίον, ἐξαπλοῦμαι καταστρέφω, κατανεμιῆθεν εἰς τὰς πρώτας σκηνάς Πολύδ. 14. 4, 6.—ἐπὶ διαδρωτικῶν ἑλκους, ὑποδόσκω, διαδίδομαι, ἐπεκτείνωμαι (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημ. ἐπινέμομαι καὶ ἐπιδοσσομαι). ἄλφου κατανεμιῆθέντος κατ' ὁσίᾳ Πλουτ. Ἀρτοφ. 23.—ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρτατρ. σ. 482 κῆ.

κατανεύομαι, ἀνέω, κατέρχομαι, μετὰ γεν., ἔκ τινος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 115.

κατάνευρος, ον, πλήρης νεύρων ἢ ἰνῶν, νευρώδης, Ἱππιατρ. κατανεύσιμος, ον, πᾶν ὅτι δύναται νὰ γίνῃ διὰ κατανεύσεως, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 136A.

κατάνευσις, εὖ, ἡ, ἡ διὰ τοῦ νεύματος συγκατάθεσις, ἀποδοχῇ, συναίνεσις, Εὐστ. Πονημάτ. 80. 5.

κατανεύω: μέλλ. -νεύσομαι Ἰλ. Α. 524, Πλάτ. Πολ. 350E; ἄορ. κατάνευσαι Ἰλ. Ἐπικ. μετοχ. καννεύσας Ὀδ. Ο. 463. Κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω εἰς ἐνδεῖν συναίνεσιν, ἐπιθεωρήσεως, κεφαλῇ κατάνευσομαι Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. 558· οὕτω, κ. χαίταις Πινδ. Ν. 1. 18· κατένευσε σιωπῇ Ὀδ. Ο. 46. ὑπέστην καὶ κατένευσα Ἰλ. Δ. 267· ὑπόσχομαι καὶ κατάνευσον Α. 514, συχνὰ συνάπτονται· κατάνευσον γὰρ, συναίνουσι, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 72· μετ' αὐτ. πράγμ., χορηγῶ, δίδω, ὑπισχνῶμαι, ὅτι μοι κατένευσε Κρόνιον νίκην καὶ μέγα κῦδος Ἰλ. Θ. 175· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ. μέλλ., δωσέμεναι κατένευσε Κ. 393· ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἰλίον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι Β. 112, πρβλ. Ν. 368· βραδύτερον μετ' ἄπαρ. ἄορ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1020, Βίων 5. 9.—ὡσαύτως παρὰ πεζογράφους; ἀέκων κατάνευσεν Ἡρόδ. 9. 111, Πλάτ. Εὐθύδ. 277C, Πολ. 350E.—καθόλου, κάμνω σημεῖον κλίνων πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν, Ὀδ. Ο. 464.

II. προσκύνω, προσκλίνω, εἰς τὴν γῆν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 14, πρβλ. Γεωμ. 2. 4· ὡσαύτως ἐπὶ χαμάτων, κ. τὴν κεφαλὴν Πολύδ. Α'. 205. [κατάνευσον, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ὀδ. Ι. 490].—ἀντὶ τοῦ ἀναενεῶ.—κατάνευσαι· συνθέσθαι. ἐπινέυσαι· συγκαταθέσθαι Ἡσύχ.

κατάνεφος, ον, συγγεωδής, συγγεωσιμῆτος, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, Βυζ.

κατανεφῶ, καλύπτω μὲ νέφη, ἐπισκοτίζω, ὁ θολερὸς ἀήρ κατενέφωσε τὰς ἀκρωτείας Πλουτ. Τιμολ. 27.

κατάνεω (Α), (νέω, νηέω): ἄορ. -νήσας, ἐπισπαρεύω, συσπαρεύω, λιδανωτοῦ τριάκοντα τάλαντα κατάνησας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθυμίησεν Ἡρόδ. 6. 97.

κατανέω (Β), κλώθω, νήθω, σχηματίζω κλωστήν, εἰδὼς τὸ λῖαν κατανεύσθαι Ἡσύχ. ἐν λέξ. λίνου.

κατάνη, ἡ, = τυρόκηστις, Σικελ. λέξ. παρὰ Πλουτ. Δίων. 58.

κατανήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶν κατέρχομαι κατὰ τὸ ρεύμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 937.

κατανῆω, Ἰων. ἀντὶ κατανέω (Α).

κατ-ανθεμῶ, καλύπτω, κοσμῶ δι' ἀνθέων, κ. στεφανώμασι τὰς κεφαλὰς Ἑκκλ.

κατ-ανθίζω καὶ παθ. κατ-ανθίζομαι, κοσμῶ δι' ἀνθέων, ἐν γένει στολίζω, χρώμασι ποικίλοις κατηνθισμένος Διόδ. 18. 26· χρυσὸν κατηνθιστό Καλλίστρ. 898.

κατ-ανθρακῶ, = κατανθρακῶ, Βυζ.

κατ-ανθρακίζω: μέλλ. -ίσω, = τῷ ἐπομ., Ἀνθ. Π. 12. 99.

κατ-ανθρακῶ-ω, καίω εἰς ἀνθρακα μεταβάλλω, καίω ἐντελῶς (πρβλ. ἀπανθρακῶ). στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσωμαι Αἰσχύν. Ἀποσπ. 280.

II. ἀλλαχού μόνον ἐν τῷ παθ., κατακίομαι, δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. Ἰλ. 58· ἅπαν κατηνθρακώθη θυμ'. ἐν φλογὶ Εὐριπ. Ι. Α. 1602· κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας, τὸ ἔχον κατακαύσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 663.—ὁ Ἀθῆν. ἐρμηνεύει· οὐ μόνον τὸ κατακαίειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατοπτᾶν.

κατ-ανιάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀνιάω, «κατήρησας, κατηνιάσας» Ἡσύχ.

κατανίξω: μέλλ. -νίψωι ἄορ. παθ. -ενίφθην.—καλῶς νίπτω, πλύνω, καταρραίνω· δέει πάντα κ. Ἱππ. 883A, πρβλ. 881G· γάλακτι κατανιμιμένους Φερεικ. ἐν «Μεταλλ.» 18. II. ἐκπλύνω, καθαρίζω, Ἱππ. Κωκκ. Προγν. 166, ἐν τῷ παθ.

κατανικάνδρα, ἡ, ἡ τοὺς ἀνδρας νικῶσα, πρβλ. βιασάνδρα, δαμασάνδρα, καθεσάνδρα Ἐπιγραφή.

κατανικάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ νικάω, Σοφ. Ἀποσπ. 105.

κατανίκημα, τό, ἐντελής νίκη, Ἰσαί. πρὸς Θεοδώρην. 1, 658C.

κατάνιμιμα, τό, ὕδωρ τὸ καταχέομενον πρὸς νίψιμον, ἐθεράπευον τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμιμάτων Ἀθῆν. 18F.

κατανίπτῃς, ον, ὁ, ὁ νίπτων ἢ πλύνων· ἐν Ἀθῆναις ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς πόλεως Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων, Α. Β. 269. 28, Ἑτυμολ. Μέγ. 494. 28· πρβλ. πλυντήριος.

κατανίπτω, ὁ ἐνεστ. μόνον μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου κατανίξω ὁ ἴδε.

κατανείσσομαι, κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἀπὸ τινος, μετὰ γεν.

Ἀπολλ. Ρόδ. Β'. 976. II. διέρχομαι, μετ' αὐτ., Ἑρμηνσίαν. 5. 65·

κατανίσταμαι, μέσ., ὁ ἄορ. κατανέστην· πρην. κατανέστηκα.—ἀνίσταμαι κατὰ τινος, ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός, μετὰ γεν. τῶν ἀρχόντων Πολύδ. 38. 4, 7· καὶ ἀπολύτ., κατανίστατο (δηλ. τῆς γερούσιας) ὁ αὐτ. 1. 46, 10· ἐπὶ τινι Ἑβδ. (Ἀριθ. 15, 3), κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τόλμῃ, ἐνίκησεν, ὑπέρβαλεν, Πολύδ. 1. 46, 10.

κατανίφω [I]: μέλλ. -νίψω, ῥίπτω χιόνα πρὸς τὰ κάτω, καλύπτω διὰ χιόνος, κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην [ὁ θεός], δηλ. κατεκάλυψε διὰ χιόνος τὴν Θράκην, Ἀριστοφ. Ἀγ. 138· καὶ τὸ παθ., ὅρη κατανιφόμενα, καλυπτόμενα ὑπὸ χιόνος, Ἑτυμ. Μέγ. 7. 11· μεταφορ., κατακαλύπτω, μουσικά ὄρεα κατανίφει αὐτοὺς μετ' ὥδης ὑπερπετόμενα, δίκην χιόνος πίπτουσιν, Δουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 14· κατανίψων ἀπὸ γλώσσης ἀπανταν τινὶ κ. αὐτ. ἐν Λεξιφ. 15, πρβλ. ἔπεια νιφάδες σιν εοικότα χειμερίσιν Ἰλ. Γ. 222.

II. ἀπολ. κατανίφει, χιονίζει, χιονοβολεῖ, κεῖ κρηνώδη κατανίφοι, καὶ ἂν ᾗθελε χιονίζει χιόνι χονδρόν ὡς χονδροκλεσμένο ἀλεύρι κριθῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 965.

κατανοῶ, ἐνὸς καλῶς, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, ἀργαλέος δ' ἀνδρεςσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 482· ὡς ἐμὲ κατανοεῖν Ἡρόδ. 2, 28· πρβλ. 93· οὐ. κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον Πλάτ. Σοφιστ. 233A· κ. ὅτι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455B· οὐ χαλεπὸν τινὶ κ. Λυσ. 174. 40· συχν. παρὰ Πλάτ., οὐ πάνυ κατανοῶ Φιλ. 48A· κατ. ὅτι., Σοφ. 264B· κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστίν...; Ἀντιφ. ἐν «Ἀντείᾳ.» 1· τῷ κατανοομένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοίωσαι Πλάτ. Τίμ. 90D, κτλ. μετὰ μετοχ., κ. πολλοὺς ὄντας Θουκ. 2, 3. 2) μηχανῶν, τῆς Περίδοις γλώσσης ὅσα ἐδύνατο κατενόησεν ὁ αὐτ. 1. 138.

3) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, περὶ τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20, Πολύδ. 2. 15, 4. 4) βλέπω, ἐξετάζω, τὴν οἰκίαν Ἀθῆν. 179A.

II. εἶμαι ἔμπροσθεν, ἔχω σῶας τὰς φρένας (ἄνευ ἀντικειμ.) (ὡς τὸ καταφρονεῖν, ἀντίθετ. τῷ παραφρονεῖν), τὸ οὐ κατανοεῖν τοῦ Ἱπποκρ. ὁ Γάλην. ἐρμηνεύει παραφρονεῖν, Ἱππ. Ἐπιθ. 1. 974, πρβλ. 1151F, Γάλην. 3, 198, 21, Βασίλ.

κατανόημα, τό, κατανοήσθαι, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Ἐπιν. 987D, Ἀριστ. Πολ. 1. 11; 8.

κατανόησις, εὖ, ἡ, παρατήρησις, ἀντιληψίς, Πλάτ. Τίμ. 82C, Κριτί. 107D. 2) μέσ. παρατηρήσεως, ἑαυτοῦ παρέχειν πολλήν κ., πολλὰ τεκμήρια παρέχει, ἵνα κατανοηθῇ, ἵνα τὸν γνωρίσωσιν, Πλουτ. Ρωμ. 6.

κατανοητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ μάθῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 305C.

κατανοητικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ὁ κατανοῶν, ἀγγίχους· ἔχει συνών. «κατανοητικὸς καὶ καθαροητικὸς» Πολύδ.



Θ', 151. ἔξιν κατ. τοῖς ἀκροαταῖς ἐνεργάσασθαι Γρηγ. Νύσσ. κατ-ανοίγνυμι καὶ κατανοίγω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀνοίγω, Φιλόστρ. 913, Ἑκκλ.

κατάνομαι. Παθ., (ἄνω, ἀνώω), φθείρομαι, ἀναλίσκομαι, σπαταλῶμαι, πολλὰ κατάνεται Ὁδ. Β, 58, Ρ, 537· μέτρα κατανομένων ἐνιαυτῶν = κατανυομένων, συμπληρουμένων, Ἀρατ. 464.

κατανομή, ἡ, νομή, βοσκή, τόποι νομῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 769, κτλ.

κατανομιστεύω, (νόμισμα), μεταποιῶ εἰς νόμισμα, κόπτω νόμισμα, ὃ δὲ διὰ τὴν σπάνιν χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας Ἀντωνίῳ Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 18, 4· «κατανομιστεύσας νόμισμα ἐργασάμενος» Σουίδ.

κατανομοθετέω, τίθημι νόμους, νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 861B. κατάνομος, κατὰ τὸν νόμον, νόμιμος, Ἐπιγρ., ἀντίθ. τῷ παράνομος.

κάτανος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔτθηκαν τὰ μέταλλα, πρβλ. Λατ. catinus καὶ τὸ κατάνη.

κατανοσέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ νοσέω, Βυζ.

κατάνοσος, λίαν ἀσθενής, Βυζ.

κατανοστέω, ἐπανέρχομαι ἐξ ἐξορίας, Πολύβ. 4. 17, 10.

κατανοσφίζομαι: μέσ. μέλλ. -νοσφισοῦμαι, ἀφαιρῶ τι δι' ἐμαυτὸν, σφετερίζομαι, ὑπεξαιρούμαι, τὰ δημόσια Διον. Ἀλ. 4. 11.

κατανοσιάζομαι, α, ον, πρὸς νότον, πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένος, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 124.

κατανοσιζέω, νοσιζέω, ὑγραίνω πολὺ, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ τὸ σὸν νοσιζέει βλέφαρον Εὐρ. Ι. Τ.

κατανοσιτεύω: μέλλ. -ήσω, μετ' αἰτ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ νοσιτεύω· συνάπτει μετὰ τοῦ παιδαγωγῶ Συνέσ. 277A.

κάτ-αντα, Ἐπιγρ. (ἐκ τοῦ κατάντης) κατωφερικῶς, πρὸς τὰ κάτω ἐν τῷ περιτῇ στίχῳ πολλὰ δ' ἄντα κατάντα πارانτά τε δόχημά τ' ἤλθον Ἰλ. Ψ. 116.

κατ-αντάω, κατέρχομαι εἰς τι, φθάνω, εἰς τὰ βασίλεια, ἐπὶ κοίτην, πρὸς ἄνθρωπον, Πολύβ. 30. 14, 3. 2) ἐπὶ λόγῳ ἢ διηγήματι, τείνω εἰς ὠρισμένον τέλος, φθάνω, τελειώνω, εἰς τι, ἐπὶ τῇ Πολύβ. 4. 34, 2, 10. 37, 3, κτλ. κ. ἐπὶ τὸν ὄρκον Διόδ. 1. 79 (πρβλ. καταστρέφω).

3) ἐπὶ γεγονότων, ἐπέρχομαι, πᾶς δ' ἄγῳν ἐπ' ἐμὲ κατάντα Ἀλεξ. ἐν Ἀδῇ. 1. 13. συμβαίνω, φέρω ὡς ἀποτέλεσμα, Λατ. evadere, Πολύβ. 6. 4, 12· εἰς δοτικὴν κατήντησεν, συντάσσεται μετὰ δοτ., Ἀπολλ. π. συντάξ. 294, 2· τὰ κατήντηκόντα εἰς ἐμὲ, τὸ μέρος τῆς κληρονομίας ὅπερ ἀνέχει μοι, Ἐπιγρ.

II. μεταβ., κάμνω τι νὰ ἐπανεῖλθῃ, ἐπαναφέρω, εἰς ἑαυτὸν τὴν ἱερωσύνην Ἑβδ. (Β' Μακκ. Δ', 24).

καταντεσσάνδαλος (καὶ κερθεροσσάνδαλος), δαίμων καταχθόνιος, δν ἐπεκαλούντο ἐν κατάρσι Κερχρηδονικαῖς τοῦ Ι' αἰῶνος μ. Χ., Mus. Rhen. 1900, n. 16, σ. 261.

κατάντημα, τὸ, τέλος, τέρμα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΗ', 7)· «ἐλάτῃ οὐσαι κατάντημα τοῦ δρόμου», τέλος, πέρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βυτρ. 1026· συμβάν.

κατάντην, Ἐπιγρ., = κάπαντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην Θεμιστ. 168B.

κατάντης, ες, (ἄντα) κατωφερής, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, (ἀντίθ. τῷ ἀνάντης καὶ προσάντης), κατάντης ὁδός Ἀριστοφ. Βάτρ. 127· τόποι Ἀδῆν· γεώλοφος Θεόκρ.· εἰς τὰ κατάντες, πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, Ἰππ. π. Ἰητρεῖον 743· ἐπὶ κάπαντες = κάπαντα, Πλάτ. Τιμ. 77D· εἰς τὰ κάπαντες πέτρας ἐπεκυλινδρουν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἐν τῷ κατάντει αὐτόθι 4. 8, 37· ἀπὸ τοῦ κατάντους ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 8. 8· οὕτω, κάπαντες κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 2· τὰ κατάντη, ὡς Ἐπιγρ., Ξεν. Ἰππ. 8, 6, Ἰππαρχ. 8, 3, Κυν. 5, 17· τὰ κ. φέρεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 12, 9, κτλ.

II. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. pronus, κεκλιμένος, ἐπικλινής, ἀκίρρεπής, πρὸς τι Εὐρ. Ρῆσ. 318· κ. συμφορά, εὐκολός κ. πρὸς τὰ χειρόνα Πλούτ. 2. 53D.

κατάντηστιν, Ἐπιγρ., βέλτιον κατ' ἄντηστιν, ἀντικρῦ, ἐναντί, κατὰ πρόσωπον, Ὁδ. Υ. 387.

κατ-αντία, ἡ, ἡ κλίσις πρὸς τὰ κάτω, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἰππ. π. Ἰητρεῖον 741· ὁ Γαλην. ἐρμηνεύει, τὴν κατάρροπον τῶν μελῶν θέσιν.

κατ-αντιβολέω, θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω, τινα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 523, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 2, 4.

καταντικρῦ, πρῶθ. μετὰ γεν., κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, καταντικρῦ τέγεος πέσε Ὁδ. Κ. 559, Λ. 64. 2) παρ' Ἀττ. = τῷ Ὀμηρικῷ ἀντικρῦ, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, πρῶτα νεῶν καταντικρῦ Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 87· ἐς τὰ κ. Κυθήρων, εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέναντι τῶν Κυθήρων, Θουκ. 7. 26· κ. ἡ εἰσρεῖ ἐξέπεςεν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ μέρους ἐνοῖα ..., Πλάτ. Φαίδων 112E· Σηιστόν κ. Ἀβύδου Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5· μεταγεν. μετὰ δοτ., κ. τῇ θέσει Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 21, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 32.

II. ὡς Ἐπιγρ. τόπον, κατ' εὐθείαν ἀπέναντι, ἢ ἡπειρος ἢ κ. Θουκ. 1. 136· ἐν τῷ κ. προστήναί τινι Πλάτ. Εὐθύδ. 274C, πρβλ. Πρωτ.

315C· εἰς τὸ κ. τοῦ σπηλαίου, εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 515A· ἐκ τοῦ κ., ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, αὐτόθι Β' κ. ὁρᾶν, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 169C· πρὸς τὸ κ. κεῖσθαι, Πολύβ. 4. 39, 6. 2) κατ' εὐθείαν ἐμ-πρός, ἐντελῶς, πέρα καὶ πέρα, τοπικῶς τε καὶ μεταφ., Πλαταιεῖς καταντικρῦ Βοιωτοί, φανερά, Θουκ. 7. 57· εἰς τὸ κ. Πλάτ. Φαίδων 72B, Λυσ. 207A· ἐπὶ τὸ κ. Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 10· κ. κατὰ τὸ εὐθύ, κατ' εὐθείαν, Πλάτ. Θεαίτ. 194B· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 444. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἀντικρῦ].

κατ-αντίον, ἐπὶ πρ., κατέναντι, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μετὰ γεν., Πρῶδ. 6. 103, 118· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 7. 33· ἀπολ., γὰρ κ. θανών, ἀπέναντι αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντιγ. 512, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4, 95· — ὡσαύτως, καταντία Ἀγχιανάξ π. Πλούτ. 2, 921B, Ὀππ. Ἀλ. 2, 555.

κατ-αντιπέρας = καταντικρῦ II, μετὰ γεν., Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9· διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κατ' ἀντιπέραν αὐτόθι 4. 8, 3, Λουκ. ἐν Διτ. Τραγ. 42· — καταντίπερα Μανέθων 4, 188. — ἴδε Κόντου Πλωσσ. Παρατηρ. σ. 246 κέξ.

κατ-αντιπνέω, πνέω ἀκριβῶς ἐναντίον, Εὐμῆδ. σ. 245.

κατ-αντλέω, ἐπιχέω ὕδωρ ἢ ὑγρὸν μετὰ πολλῆς ἀφροσύνης ἐπὶ τινος ὑποκειμένου, Ἀλεξ. ἐν Ὁσ. 1· ἐπὶ αἰὶνῶν Ἀττικῶν τὸ καταντλεῖν Ἑλληνικὸν· Μοῖρις· — μεταφ., κατακλύζω διὰ πλυσίας, «πνίγω μετὰ τὰ λόγια», τινὸς Ἀριστοφ. Σοφ. 483· οὕτω, κ. λόγον κατὰ τῶν ὧτων ὥσπερ βαλανεύς Πλάτ. Πολ. 344D· γέλωτα καταντλήσμεν τῆς φιλοσοφίας αὐτόθι 536B· τὰ ποιήματα ἡμῶν κ., ἐπιχέει ἄνωθεν ἡμῶν χείμαρρον ποιημάτων, μᾶς καταπνίγει δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204D· ἱερῶν πολλῶν αἱμάτων τὴν ὁδὸν κ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 10· καὶ τὸ παθεῖν, κατήντλησθαι σφοδρῶς λόγοις Ἀθῆν. 221A· καταντλούμαι μύροις Ἰωσήφ. 2) λούω, καταβρέχω, πλύνω μετὰ ὕδατος (συνήθως τοῖς ἱατροῖς, ὡς καὶ τὸ ἐπαντλεῖν), κ. ὑδατι θερμῷ ἢ ἐλαίῳ τὸ πεπονθὸς μέριον Γαλην. (i)· κ. θαλάσση τὰ ἔλκη Διοσκ. καὶ Παθ., ἔλαιον καταντλεῖται, χάριν θεραπείας, Ἀρροδ. πρβλ. 1. 50.

κατάντλημα (καὶ ἐπάντλημα), τὸ, πλύσιμον, διὰ θερμοῦ ὕδατος ὕδατος πρὸς θεραπείαν, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, αἰσθημάτων τὰ καταντλήματα φασὶν ἱατροὶ Ἑνυμ. Μέγ. κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων Διοσκ. 1, 135· ἐν καταντλήμασι καὶ πυρίασσειν ὁ αὐτ.· καταντλήμασι καὶ περιπλάσμασιν ἀπαλοῖς Βασίλ. ἐπαντλεῖν κ. Γαλην. 14, 227, 6.

κατάντλησις, εως (καὶ ἐπάντλησις), ἡ, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, τὸ καταντλεῖν, καταβρέχειν, λουτρά καὶ καταντλήσεις καὶ ἐμβροχαὶ Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 101, 23.

καταντλήσειον, δεῖ καταντλεῖν, πρέπει νὰ καταβρέχῃ τίς τι, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβάσι. 248· Matth. ὕδατι κ. Γεωπ. 16. 1, 7.

κάταντλος, ον, = ὑπέραντλος, κ. σκάφος, πλήρες ὕδατος, Πολύδ. Α', 113.

καταντροκύ, = καταντικρῦ, Ἐπιγρ. Dittenb. 537, 88· πρβλ. ἀπαντροκύ, 587, 25.

κατ-αντῦγῶδης, ες, (εἶδος) ὡς ἄντυξ, στρογγύλος, Νικήτ. Χρον. 329D.

κατανυγῆ = κατάνυξις, ἴδε κατανύσσομαι.

κατανυκτικός, ἡ, ὅν, ὁ κατανύσσω, ὁ διεγείρων κατάνυξιν, ὁ κεντῶν τὴν καρδίαν, Ἑκκλ. — «κατανυκτικὸν γοερόν» Σουίδ.

κατανυκτός, ὅν, συγκινηθεῖς, κεντηθεῖς ἐσωτερικῶς, καρδία Ἑκκλ.

κατανυμφεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ νυμφεύω, Μένανδρ. π. Ἐπίδεικτ. ἐν Ρητ. ἐκδ. Speng. τ. III. σ. 409.

κατάνυξις, εως, ἡ (κατανύσσω), κέντησις, βαθεῖα λύπη τὴν καρδίαν ἐγγίζουσα, κεντούσα· ἔτι «τὴν ἔξιν τῆς ψυχῆς τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοῦ τοῦ μὴ βλέπειν» Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 8, Ἰω. Χρυσ. 7. 450· ἐκθάμβωσις, νάρκη τῆς ψυχῆς, λήθαργος.

κατανύσσω (Ἀττ. -ττω), μέσ., κατανύσσομαι: ἄορ. ὁ -ενό-γην [ὑ], κεντῶν σχίζω, καθ' ὑπερβολὴν συγκινῶ, κεντῶ, μέσ., διεγείρομαι, συγκινοῦμαι, λυποῦμαι, μεταφ., κατενύγησάν τῇ καρδίᾳ Πράξ. Ἀπ. β', 37, πρβλ. Ἑβδ. (Γεν. ΑΔ', 7), Μαλαλ. 199A, 234C· κατανύσσεται ἐς ψυχὴν (συνών. τοῦ κνήθω, κνίζω, δάκνω), κατακλῶ τὴν καρδίαν· οὕτω, μεταμέλειαν αἰμάσσουσαν, αἶελ καὶ νύσσουσαν Πλούτ. 2. 476F.

II. θαμβοῦμαι, νερ-κούμαι, κοιμώμαι, Ἑβδ. (Ψαλμ. Δ', 5. κ. ἀλλ.)· τερῶ σιγὴν, αὐτόθι (Λευιτ. Ι', 3)· — πρβλ. κατάνυξις, εως· πρβλ. ἔρμην. Ἰω. Χρυσόστ., οὐ μὴ κατανυγῶ = οὐ μὴ μεταστῶ, ὅθ' μεταβληθῶ καταπλαγῶ, Ψαλμ. ΚΘ', 15· καὶ κατανυγῆ· — ὁ Ἠούχ. ἔχει «κατανένυμαι» λελύπημαι, ἡσύχασα· καὶ «κατάνυξις» λύπη, ἡσύχια.

κατανυστάζω: (καὶ ἐπινυστάζω), ἄορ. κατενυστάξω Πολύδ. Β', 67, νυστάζων κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἀποκοιμώμαι, Ἀλεξ. ἐν Ἀδῇ. 22· μεταφ., ὀκνηροῦμαι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐργάζομαι ὡς οἱ κατανυστάζοντες, Πολύδ. Γ', 112.

II. μεταβ., κοιμίζω, νει-ναρίζω τινά, καταδυσκαλῶ καὶ κατανυστάζω Ἀδ. π. Ζ. 14: 20.



**κατ-ανύω.** Ἀττ. -τω, (καὶ καθανύω Ἀττ., Φρόνιχ. ἐν Βεκ. Ἀν. 14, 17), Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17: μέλλ. -αγύσω [ὑ]. Φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας· ἰδίως, 1) ὑπάγω, διέρχομαι ἀπὸστασιν τινα, τὸν προκειμένον δρόμον Ἡρόδ. 8. 98· ἐν μακρομερὲς ὁργυίας οὐδ' αὐτ. 4. 86· οὐστὶν ἡμέραν δόδον ἐν μιᾷ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κτλ.· σταδίους νυκτός καθηνυκός ἐπτακοσίους Πλουτ. Δίων. 49, ἀκολούθως, 2) (παρὰλειπομένης τῆς αἰτ.) ἀμεταβ., φθάνω εἰς τινα, καθηνύσαν νηὶ ἐς Ἀθηνας Ἡρόδ. 6. 140, πρὸς Ἑλλ. Ἑλλ. 5. 4, 20: (τοῦτον συνών. τὸ κατάρω, κατὰγομαι) ὡσαύτως μετὰ γεν., φίλος γάρ προξένου (δηλ. ἐς οἶκον) καθηνύσαν, ἔχουσιν ἐλθεῖν εἰς .., Σοφ. Ἡλ. 1451· οὕτως, ὁλοίμην πρὶν σάν .. κατανύσαι φρενῶν, πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν σου, Εὐρ. Ἰππ. 365, 366, 367.

**II.** ἐπιδύωμαι· καὶ ἐκτελεῖν, τάδε οὐ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1163· κ. αἶμα, φονεύω, οὐ αὐτ. ἐν Ὀρ. 89· — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 432, κατήνεσαν, ἐκ διδρασκῶς κατὰ νεώτερα Ἀντίφρα. — καὶ τὸ Μισ. μετ' ἐνεργητ. σημασ., = ἐκτελεῖν, ἀνὴρ γνόμενος ἐκ προγόνων λαμπρῶν καὶ πολλὰ τῇ πατρίδι ἡμῶν κατανυσσμένων ἐν ἀρχαῖς Ἑπιγρ. — Παθ., (ἐκ)πλήρομαι, ἐπὶ χρησμών, τὸ πέρας καθηνύσθη Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 340, 11.

**III.** παρέγω, χορηγῶ, ὑποσυνύγισι χόρον Πολύβ. 9. 4, 3. 2) καταναλίσκω, ὁ λιμός καὶ ὁ πόλεμος καθηνύσαν ὅσα .. Συνεσ. Ἑπ. 73· πρὸς, κατάνομαι.

**κατανωπιάζω,** α, ον, κατὰ τὰ νῶτα, ἐπὶ τῶν νῶτων, αἱ ἡνίαί κατανωπιάζαι, ὡς ἐκτείνονται κατὰ μήκος τῶν νῶτων τῶν ἱππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διὰ τοῦ θυμοῦ, ἀλλ' ὁ Βεακῆρος διώρωντες εἰς κατανωπιάζους, Πολύβ. Δ. 148, Σουλ. Ἑπιγρ. 2554. Π. 124.

**κατανωπιάζομαι,** ἀποθ., βάλλω τι ἐπὶ τῶν νῶτων μου καὶ φέρω αὐτὸ ὡς φόρεμα, Δουκ. Λεξιφ. 5, Πλουτ. 2. 924C· τὴν συνήθη παρδάλην κατανωπιάζομενος Νικήτ. Χρον. 89. **II.** βάλλω ὀπισθεν τῶν νῶτων μου, στρέφω τὰ νῶτά μου πρὸς τινα, ἀπορρίπτω, καταφρονῶ, Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 346, 14.

**κατανωπιάστῃς,** οὐ, ὁ, ὁ κατανωπιζόμενός τι, καταφρονητής, παντός δικαίου κ. Δειναρχ. σ. 15.

**καταξάινω:** μέλλ. -ξάνω, ἐντελῶς ξάινω ἢ κτενίζω, «λαγαρίζω», κυρ. ἐπὶ τῶν ἑρίων, καταξάιναι Πλάτ. Κριτ. ἐν Ἀδρ. 52. — Παθ., εἰρία κατεξασμένα Ἰππ. 881C· πέτρα κατεξασμένη καὶ κατὰ μέσας οἰκούς ἔχουσα, κεκοιμημένη, ἥτις ἐκοιλάνθη, Διόδ. 17. 71 (ἐντελῶς διορθωτέον, λίθους καταξάινουσι ἐν 1. 98)· συνάπτεται μετὰ τοῦ κατεργάσασθαι, ἐπὶ τῶν γλυπτῶν. 2) σπαράττω εἰς τεμάχια, σχίζω εἰς λωρίδας, ἀναλύω, «κομματίζω», πλῆκους κόβω Εὐρ. Ἰων 1267· πολλοὺς αἰσάσι καταξανοῦσι .. χέρες Λυκοφρον 300· οὕτω, καταξάινειν τινὰ εἰς φοινικίδα, «αἰμάσσειν αὐτὸν λίθοις ὥστε φοινικῶν ποιῆσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ» (Σχολ.), ἢ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἑρίων, ἄτινα ξάινονται διὰ τὴν φοινικίδα ἐσθῆτα, θέναι καὶ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 320. — Παθ., πέτροισι καταξάνθεις θάνατον, λιθοβοληθεὶς, συντριβθεὶς, Σοφ. Αἴ. 728· πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Εὐρ. Φοίν. 1145· πέτραις καταξάνθεις ὁστέων ῥαφάς οὐ αὐτ. ἐν Ἰκτ. 503· πυρὶ καταξάνθεις οὐ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 285· καὶ καταξάνας τὸ σῶμα (δηλ. πληγαῖς) Χρυσόστ., ὅπερ ἀλαχρὺ προστίθεται, πληγαῖς καταξαινόμενοι, καταμαστιζόμενοι. 3) κατερίθω, φθείρω, μεταφρ., Λατ. attrere, πνῶαι· τριβὼν κατεξάινον ἄνθος Ἀργεῖον Αἰσχύλ. Ἀγ. 197· Παθ., κατεξάνθην πόνοις Εὐρ. Μήδ. 1030· δακρυῖσι Τρω. 509· ὡς ἀσθενεῖ καὶ κατεξάνται δέμας οὐ αὐτ. ἐν Ἰππ. 274· ὅπλα κατεξάνται, ἔχουσι φθορὰ διὰ τῆς χρήσεως, Διόδ. 17. 94 ἐν τοῖς ὀρύγμασι καταξαινόμενοι τὰ σῶματα οὐ αὐτ. 5. 38· ὀδυρμῶς καταξάινει τὴν ψυχὴν Βαρδ.

**καταξάνεις,** εὐς, ἡ, τὸ καταξάινειν, τὸ κατασπαράττειν, σπαράγμός, στρεβλώσει καὶ καταξάνεσι τῶν πλευρῶν Εὐσ. π. Μαρτ. 1. 1, 3 (μετὰ τὸ βιβλ. 8).

**καταξενῶ,** ὑποδέχομαι τὸν ξένον, φιλοξενῶ, καὶ καταξενόμα, γίνομαι δεκτός ὡς ξένος, φιλοξενούμαι, κατεξενωμένος Αἰσχύλ. Χο. 706.

**καταξομακα,** τὰ, μικρὰ τεμάχια, βινίσματα, πελεκήματα, διὰ ταύτης ὁ Σουδ. ἐρμηνεύει τὴν λ. μύγματα.

**καταξοστικῶς,** ἐπίρρ., (καταξέω), ξεστό, σπαρακτικῶς, ἀμυκτικῶς καὶ κ. ἐμφύσα τῷ ἄρρην Σχολ. Νικ. Θέρ. 131.

**καταξέω:** μέλλ. -ξέσω, ξέω πολύ, καλῶς στιλβῶν (ἐν τῇ τέχνῃ), ὅταν δὲ πρὶσθῇ καὶ καταξέσθῃ τὰ κέρατα, γίνεται διαφανὴ Πλουτ. 2. 953B. 2) = καταξάινω 2, ξεσχίζω, σπαράσσω, σιδηροῖς δυνεῖσι τὰς πλευράς κ., Ἑκκλ. **II.** κοσμῶ, δι' ἀναγλυφῶν, Ἀριστ. π. Θάυμας. 104.

**καταξηραίνω,** ἐντελῶς ξηραίνω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 30. — Παθ., Πλάτ. Τιμ. 76A, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18· κατεξηραίνονται Θεόφρ., κατεξηραμμένοι τοῦ σώματος οὐ αὐτ.

**καταξήρος,** ον, λίαν ξηρός, κατεξηραμμένος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 10, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 3, κλ.· τὸ κατὰξήρον τῆς ἐπιθυμίας, ἡ διάπυρος, ἡ φλεγμαίνουσα, Ἀλκίφρων 1. 22, 3. 35.

**καταξήρως,** Ἑπίρρ., ἐντελῶς ξηρῶς, Ὀρίγεν. Φιλοσοφούμ.

**καταξίαι** χάριτες, καταξίας χάριτας, Ἑπιγρ. Ὀλυμπ.

**καταξίαν** χάριτας, καταξίας χάριτας, Ἑπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ καὶ ἐν ἄλλαις Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς. εὐρηταί ἡ καταξίαις τῆς αἰτίας. πλὴθ. ανς = ας, π.χ. τὸν φοίνικαν = τοὺς φοίνικας κλπ. **κατ-αξίω-πιστεύομαι,** ἀποθ., τὸ πρὸς ἐμὲ ἀξιόπιστον μεταχειρίζομαι κατ' ἄλλου, ἡ διαβάλλω τινὰ, ἡ κακὴν ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὸ ἀξιόπιστον τινα, ἴνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν κ. μνησθῆσόμεθα... Πολύβ. 12. 17, 1· πρὸς Λοθέκ. εἰς Φρόν. 567.

**κατ-αξίους,** ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀξίους, ἐντελῶς ἢ λίαν ἀξίος τινας (ἀντίθετ. ἀνάξιος), Λατ. condignus, μετὰ γεν., Σοφ. Φ. 1009· ἀπολ., Εὐρ. Ἡλ. 46· χάριτας τὰς κατ. ἀποδίδοναι, τύπος τις κοινὸς ἐν Ἑπιγραφαῖς, Keil Inscr. Boeot. IV b. 14, πρὸς Σουλ. Ἑπιγρ. 2671. 50· εὐρηται ἐν ἐπιγραφαῖς, καταξίους τιμάς καὶ καταξίας θυσίας Dittenb. (οὕτω, καταξίως τιμηθῆναι τὸν εὐεργεσίῳ αὐτόθι 108.21)· πρὸς ἀνάξιος, Ἑπίρρ. -ξίως, Σοφ. Ο. Κ. 911, Πολύβ. 1. 88, 5, κτλ.· οὐδ' αὐτ. ὡς Ἑπίρρ., Ἀνθ. Π. 3. 14· καὶ πιθανῶς διορθωτέον: κατὰξί' ἂν (κατὰ τὸν Monk) ἐν Σοφ. Ἡλ. 800.

**κατ-αξίω,** θεωρῶ ἀξίον τιμῆς, ἀξίω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Τιμ. 300· κ. ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως Δημ. 1383. 11· μετὰ γεν. πράγμ., θεωρῶ ἀξίον πράγματός τινας, τιμῶ, Πολύβ. 1. 23, 3· τινὰ πρεσβείας κ. 12. 11, 8. — «οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τιμαρχὸν διὰ τὸ συνειδέναι, τίς ἦν οὐ προσεδέξαντο» Σουδ. — Μέσ., οὐτε νιν .. Δίκη προσεῖδε καὶ κατεξίωσατο, δὲν ἡνύθησε, δὲν ἐξετίμησε πολύ (οὐδὲ προσεῖδε κατεξίωσατο) Αἰσχύλ. Θῆβ. 667. — Παθ., ἔργον ἐμφανὲς καὶ κατεξίωμενον Πολύβ. 5. 83, 4.

**II.** ὡς τὸ κελύω ἢ λέγω, Λατ. jubeo valere, πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξίω Αἰσχύλ. Ἀγ. 572· σὺ τοι κατεξίωσας, σὺ τὸ ἤβησας, (ἐπὶ κακῆς σημασ.), Σοφ. Φ. 1095.

**κατ-αξίς,** ἰων. -ηξίς, εὐς, ἡ, κάταγμα, (καταγνυμι), σύντριψις, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 900, κ. ἄλλ.· κατὰς τὸ σκέλους, τοῦ κεραμίου, ὁστών Ἀρτεμίδ. κλ., διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ θραύσεως, ὅτι ἡ μὲν κάτ. εἶνε διαίρεσις καὶ χωρίσιμος εἰς μεγάλα μέρη, θραύσις δὲ ἡ εἰς τὰ τυχόντα καὶ πλεῖω δυοῖν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 9.

**καταξίως,** ἐπίρρ., ὅπως ἀξίζει, κατ' ἀξίαν, κ. τινός.

**καταξίως,** εὐς, ἡ, ἐκτίμησις ἢ σεβασμός πρὸς τινα, τινος Πολύβ. 1. 78, 1· συνάπτ. μετὰ τοῦ καταπληξίς, οὐ αὐτ. 8. 22, 4.

**καταξοάν,** τοῦ προδόμου, κρητῖδος, τοῦ σακοῦ ἐξ Ἑπιγρ. Ἐπιδαύρ., τὸ καταξέειν, ἡ στιλβῶσις, πρὸς β. καταξέω.

**καταξόλυος,** ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ δάσους, «πολύξυλος» Σχολ. εἰς Ἰλ. Α. 155 (πρὸς ἐρμηνεῖαν τοῦ ἄξυλος ὕλη).

**καταξόλωσις** = ξύλωσις, Ἑπιγρ. Ἐπίδ., τὸ κόπτειν ξύλα διὰ τὴν κατασκευὴν.

**καταξοράω,** ἐντελῶς ξυρίζω, κείρω μέχρι τῆς ἐπιδερμίδος, κατεξυρημένος τὸν πώγωνα Κηφισίας παρ' Ἀθην. 529A· κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστειδισμένος τῷ ὀφθαλμῷ Νικολ. Δαμ. 429 ἔκδ. Vales.· καλῶς ἐξυρισμένος καὶ με στίμμι ἡλειμμένος.

**καταξύσις,** εὐς, ἡ, ξύσιμον, τὸ τσουγγράνισμα, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. γραπτός, ἔνθα ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ «ἀμύξεις, καταξύσεις».

**καταξοσμῆ,** ἡ, κατὰξοσις, ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει «δρυφῆ, ἀμυχή».

**καταξοσμός,** ὁ, τὸ καταξέειν, γλυφῆ, τεταρνεύμενον τέχνημα.

**καταξύω:** μέλλ. -ύσω [ὑ], ξύω πολύ, ξύων φθείρω, Ἰππ. Κερ. Τρ. 911· ξύων ἀφίνω ἔχων, σημειῶνω, γραφίδεσσι, κ., γράφειν, Ἑλλ. Ἑπιγρ. 1028. 11· προσέτι, καταξύσσω, κατασχάω, καθαιματῶ, οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαρίεστατοι καὶ σιδηρῶ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες Δουκ. Νιγρ. 27. **II.** στιλβῶν, ὡς τὸ καταξέω Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 2, Ἀγαθαρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 448, 4, Διόδ. 2. 13.

**καταφοινικίδεσθαι** = καταοικίζεσθαι, Ἑπιγρ. Κρητ.

**κατφόρος,** ον, Δωρ. ἀντὶ κατῆρος, Εὐρ. Τρω. 1097.

**καταπαγίδεω,** συλλαμβάνω ὡς ἐν παγίδι, Εὐμῶδ. σελ. 133.

**καταπαγίως,** ἐπίρρ., συνεχῶς, διαρκῶς, μονίμως, πόλιν κ. οἰκεῖν Ἰσοκρ. ἐν Ἀντιδ. § 167.

**καταπαγκράτιάξω,** νικῶ ἐν τῷ παγκράτῳ, Φιλ. 1. 681· καταβάλλω τινὰ παλῶν, τινὰ οὐ αὐτ. 2, 348.

**καταπαθῆς,** ἐς, λίαν ἐμπαθῆς, πάθος καὶ θυμὸν ἔχω, Ἀνν. Κομν.

**κατπαίγμιος,** οὐ, ὁ, ἐμπαίγμιος, περιγέλως, Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἐν λ. μωμήσονται, μῶμος γὰρ ὁ μετὰ νόγου καταπαίγμιος.

**καταπαίθεραστῆω,** δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς παθεραστῆαν (εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν παίδων), οἶκον καταπαίθεραστῆκέναι Ἰσακ. 82, 32· πρὸς, καταπορνεύω, καταπορνοκοπέω.

**καταπαίζω,** μέλλ. -παίξομαι, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, μετὰ γεν. χαριεντίζει καὶ καταπαίζει ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 2. 12, Ἀνθ. Π. 5, 40, Σέξτ. Ἑμπ., κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κ. αὐτὸν καὶ ἐπέσκωπτον σκληρῶς Διογ. Α. 2, 136· — Παθ., καταπαίζησεται ἐπ' αὐτοῦ, θὰ γίνωσιν ἀστεϊσμοὶ ἐπ' αὐτοῦ, θὰ ἐμπαίζῃ αὐτόν, Εὐστ. Πονημάτ. 122, 52· ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξ. Ὀμήρ. μωμήσονται οἰοῦν καταπαίζονται.



καταπαίω. κτυπῶ μετὰ δυνάμεως, κυρίως, παίω καταφέρων τὰς πληγὰς· ὁ Πούχ. ἐρμηνεύει «μαστιζει, τιμωρεῖται».

καταπακτός, ἡ, ὄν, (καταπήγνυμι), εὐρισκόμενον μόνον ἐν τῇ φράσει καταπακτὴ θύρα, κλειούσα πρὸς τὰ κάτω, «κλεισμένη», θύρῃ κ. διὰ τῶν ἱκρίων κάτω φέρουσα ἐς τὴν ἑλμύνην... ὅταν τύπῃ κ. θύρην ἀνακλίνῃ Ἡρόδ. 5, 16· ἀλλ' ὁ Ἰων. τύπος ὁ ἦτο καταπηκτὴ καὶ ἴσως δικαίως ὁ Reiske διώρθωσε καταρρακτὴ, ὁ δὲ Brunek νομίζει τὴν καταπακτὴν θ. ὅτι εἶναι αἱ ὀμνηρικαὶ θύραι πυκιναὶ καὶ πύλαι εὖ ἀραρυαῖαι.

καταπαλαιόδομαι, Παθ., γίνομαι παλαιός, γηράσκω, Γαλην. 12, 208.

καταπαλαισῖς = καταπαλαίειν, ἡ κατανίκησις.

καταπαλάω, καταρρίπτω ἐν τῇ πάλῃ, παλαιῶν καταβάλλω, νικῶ τινα (καταγωνίζομαι τινα), εὐάθλους δέκα Ἀριστοφ. Ἀγ. 710· μεταφ. καταρρίπτω, ἀναίρω, νικῶ, κ. λόγους Εὐρ. Ι. Α. 1013· τὰ ῥήματα Πλάτ. Πολ. 362D· κ. πάθος λόγῳ Σέξτ. Εἰμ. π. Μ. 475· Παθ., καταπαλαισθεὶς ὑπὸ θανάτου τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν Λουκ. Χάρ. ἡ Ἐπισκοπ. 8.

καταπάλλομαι, μέσ., μετὰ παλμοῦ, μετ' ὀρμῆς φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταπηδῶ, οὐρανοῦ ἐκ κατέπατο (ἐπ. συγχεομ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀορ. θ' κατεπάλετο) Ἰλ. Τ. 351· διότι ἂν ὁ τύπος οὗτος ἀναφέρηται εἰς τὸ ῥῆμ. κατεφάλλομαι. ὁ ἀγράφος προπορισμ. κατεπάλετο, πρὸλ. ἀνέπατο, κατεφάλλομαι.—ἀορ. α', εὐὸ κατεπήλατο εἰς τοῦ Νόνν. Δ. 18, 13· πέτρης ἐκ διασῆς καταπάλλμενον Ὑδωρ, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβιῇ πρὸς κατεπάλλμενον, ὁ αὐτ. 48, 614. II. δυνάτ' κτυπῶ, πυκνόν μοι τὸ περικάρδιον κατεπάλλετο, ἥσθ' ἀνέτο δυνάτ' ἡ καρδιοχτύπι, Εὐμάθ. σ. 89.

καταπαλτ-αφέτης, -αφεσία, ἴδε καταπελτ-καταπάλτης, -ου, ὁ, =καταπέλτης, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 64. 4 (ἐκδ. Blass), Ἡσύχ., πρὸλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Δ', σ. 111.

καταπάλτος, καταπαλθείς, ἐκτιναγθείς, Ἀριστ. 2. 345, 12.

καταπαννυχίζω, ἐνεργ., κάμνω· τινὰ νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, τοὺς ἐραστάς κακῶς καταπαννυχίσασαι Ἀλκίφρων 1, 39· Μέσ., κατεπαννυχίζετο, διήρχετο τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, Θεοφύλ. Σιμ.

καταπαῖνονργεῖσθαι, καὶ παρὰ Κύριλλ. -εὔομαι, ἀποθ., ἐνεργῶ, φέρομαι πανούργως (χρῶμαι πανουργίαις κατὰ τινος), ἐπὶ τινα κ. γνῶμην Ἐβδ. (Ψαλμ. ΠΒ, 3)· ἐπὶ τινι Βυζ'. ὡσαύτως μετ' αἰτ., διὰ τῆς πανουργίας καὶ δολιότητος ὑπερβαίνει ἡ ἀπάτω τινα, Βασίλ. καταπαῖσαι, ἀποθ., κτῶμαι κυριαρχίαν ἐπὶ τινος· ὁ Ἡσύχ. μόνον τὸν ἀορ. ἔχει «κατεπάσατο, κατεκτέσατο».

καταπαρῆλλήλωσις, ἐπίρρ., κατὰ παράλληλον κίνησιν, Πυθαγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440.

καταπαρμύς, ὁ, = τῷ ἐπομ., Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 288.

κατάπαρσις, ἡ, (καταπαίρω), διατρύπησις, τρύπημα, δι' ἀγκίστρων κ. Παῦλ. Αἰγ. 6, 64.

κατάπασμα, τό, ὅτι τις καταπάσσει, κόνις τὴν ὁποῖαν καταπάσσει τις ἐπὶ τινος, Παῦλ. Αἰγ. 7, 13.

καταπάσσει, Ἀττ., -τω, μέλλ. -άσω.—πάσσω τι κατὰ τινος, καταρραντίζω, ἐπιπάσσω, «καταπασπαλίζω», πάντα καταπάσσω βουλευμάτων καὶ γνῶμίδων καὶ νομίδων, συνετάχθη οὕτω διότι σημαίνει: πληρώσω, καταπληρώσω τινὰ διὰ τῶν... Ἀριστοφ. Ἰππ. 99· (Σουῖδ. «καταποικιδῶ, πληρώσω»), ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. πράγμ., ἀψινθίω κ. μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 160· γῆ τὰς κεφαλὰς κατὰ Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ι', 25)· μυρρίνας τὴν ὀδὸν Εὐμάθ., πρὸλ. κατὰπάστας.—Παθ., καταπαττιόμενος παιπάλῃ γενήσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 262.—Μέσ., καταπάττεσθαι τὰς κεφαλὰς πηλῶ, τὰς ἰδίας τῶν κεφαλῶν, Διόδ. 1, 71. II. μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιρρίπτω, ἀνθος χαλκοῦ Ἰππ. 884D· ἄλευρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9, 40, 59· κατὰ τῆς τραπέζης κ. τέφραν Ἀριστοφ. Νεφ. 177.—Μέσ., καταπάττεσθαι τῆς κεφαλῆς κόνιν, κατὰ τῆς ἰδίας κεφαλῆς ῥίπτειν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2, 21. 3· γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἐβδ. (Ἰωδ. Α', 20, διὰ γρ. γρ.)—Περὶ τοῦ Ἀπκ. Καρχηδ. 129, ἴδε κατὰσσω.

καταπακτέον, ῥῆμ. ἐπίθ., «πρέπει τις νὰ πασπαλίσῃ», νὰ καταπάσῃ, κ. τῇ μολόγῃ Ὁρειβ. 301 Matth.

κατάπαστος, ὄν, κατερρατισμένος, πασπαλισμένος, κεκαλυμμένος, στεφανώσις Ἀριστοφ. Ἰππ. 502· κατὰμεστος, ἡδυσματιστός· Τηλεκλειδ. «ἐν Ἀμφικτ.» 1, πρὸλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321C· 2) κεντημένος, πεποικιλμένος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 968· ἀλουργίς κ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 968· χιτῶν χρυσῷ κ. Δίων Κ. 72, 17· χρυσαῖς ἀκτίσι· Ἠλιδ., πρὸλ. 10, 9· κ. χιτῶνες ἀγαλμάτους Ἀριστοφ. 1, 231· «καταπάσων ποικίλων» Ἡσύχ.

καταπατᾶγέω, ἐπισεταμ. ἀντὶ τοῦ παταγέω, πολὺ κτυπῶ, τὰ στέρνα Εὐμάθ. σ. 378.

καταπατέω, πατῶ ὑπὸ τοῦς πόδας μου, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοισι καὶ κατεπάτου Οὐκ. 7, 84, κτλ.· ὑπὸ τὸ σπέρμα κ., καταπατῶ τὸν σπῆρον διὰ χοίρων (δηλ. βάλλω τοὺς χοίρους νὰ καταπατήσωσιν), Ἡρόδ. 2, 14· κ. τῇ ἵππῳ τοὺς Ἑλληνας Ἔν. Ἑλλ.

3, 4, 12.—Παθ., καταπατηθῆναι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 7, 173, 223, Θουκ. 5, 72, Δημ. 88, 1, 918, 12· καταπατοῦμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο Ἔν. Ἑλλ. 4, 4, 11. 2) μεταφ., κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν Ἰλ. Δ. 157· ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ ὅτι «εἶναι ὀρμιότερον τοῦ δηλῆσασθαι καὶ πημῆναι τὰ ὄρκια, διότι σημαίνει οἰονεῖ ῥῖψαι εἰς πάτον δηλ. τρίβον καὶ ἐπεμῆναι ὕβριστικῶς» κ. τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 714A· τὰ γράμματα Γοργ. 484A· ὁ Λουκ. ἀντιθέτει τὸ καταπατεῖν πρὸς τὸ ζηλοῦν (Λεξίφ. 23)· καταπεπτήται τὰ ἄγια σου καὶ βεδήλωται Ἐβδ. (Μακκ. Α', 3, 52).

καταπάτῃμα, τό, τὸ ὑπὸ τοῦς πόδας καταπατούμενον, κυρίως καὶ μεταφ., Ἐβδ. (Θρηγ. Β', 8).

καταπάτῃσις, εὐς, ἡ, τὸ καταπατεῖν καὶ ἡ περιφρόνησις, Ἐβδ. (Δ' Βασίλ. II', 17).

καταπατητέος, α, ὄν, ῥηματ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ καταπατήσῃ, τὰ στέμψα καταπατητέα Γεωπ. 6, 13, 1.

καταπατητής, ὁ, ὅστις καταπατεῖ, Θ. Στουδ.

κατάπαυμα, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, τέλος, δειλοῖσι γόου κατ. γενόμην Ἰλ. Ρ. 38· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ κατὰπλασμα παρὰ τῷ Κλήμ. Ἀλ. 493. II. ἀνάπαυσις, Ἐβδ. (Σειράχ, ΔΨ', 13)· κ. τῶν μακρῶν πόνων Σουλ. Ἐπιγρ. 9438, 25.

καταπαύσιμος, ὄν, =καταπαυστικός, Ἐκκλ.

κατάπαυσις, εὐς, ἡ, τὸ καταπαύειν, παύσις ἐντελής, κατάργησις, κατάλυσις, τυράννων Ἡρόδ. 5, 38· ἡ Δημαρχίου κ. τῆς βασιλῆως, ἡ καθαίρεσις του ἀπὸ... ὁ αὐτ. 6, 67. II. παύσις, γαλήνη, εἰρήνη, ἀνάπαυσις, Ἐβδ. (Ἰσαί. ΕΨ', 1, κ. ἀλλ.), Καίν. Διαβ. τῶν πνευμάτων Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 18· καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Σουῖδ.

καταπαύστεον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταπαύσῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 733.

καταπαυστήριον, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, ἀνάπαυσιν, γαλήνην, «λωφῆτα» ἐξελαστήρια καὶ καταπαυστήρια Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 485· «κλητήριον» καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλείδου· Σχολ. εἰς Σοφ. Τρ. 575.

καταπαυστικός, ἡ, ὄν, ὁ καθισχυράζων, ὁ κατὰλλῃος νὰ φέρῃ ἀνάπαυσιν, τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φύλον θεραπευτικόν καὶ καταπαυστικόν κακοῦ Εὐστ. 138, 2.

καταπαύτης, Δωρ. καππώτας, ὁ, ὁ πάροχος, πρόξενος καταπαύσεως καὶ θεραπείας, Πανσ. 3, 22, 1, ἐνθα τὸ Λεύς καππώτας (οὕτως ὁ Sylberg ἀντὶ Ζεύς) εἶναι ὁ λίθος, ἐνθα ὁ Ὁρέστης καθεσθὲς ἐπαύσατο τῆς μανίας.

καταπαύω, ποιητ. καππαύω, Πινδ. Ν. 9, 35.—φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, καταπραύνω, κατέπαυσα θεῶν χόλον Ὁδ. Α. 583· μνηθῆναι καταπαυσέμεν (Ἐπικ. ἀπαρ. μέλλ.). Ἰλ. Π. 62· πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν Η. 36· νεῖκος κ. Ἡσ. Θ. 87· τὴν ναυπηγίην Ἡρόδ. 1, 27· νόσους Αἰσχύλ. Ἰκτε. 586· τὸν λόγον Πουλύδ. 2, 8, κλ.—Μέσ., καταπαύεσθαι πόνονος Εὐρ. Ἑλ. 1153.

II. μετ' αἰτ. προσ., τελειώνω τινὰ (τὸν φονεῦν), τάχα κέν σε... ἔγχοις ἐμὸν κατέπαυσε Ἰλ. Π. 618· οὕτω, σοῦ κ. τὰς πνοὰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1397.

2) ἐμποδίζω τινὰ, κωλύω, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ, νὰ μὴ ἐξακολουθῇ πράττειν τι, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματ., μιν καταπαύσῃ ἀγνηορίας ἀλεγεινῆς Ἰλ. Χ. 457· παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων Ὁδ. Κ. 457· οὕτω, κ. τινὰ δρόμου Πλάτ. Πολιτικ. 294E· μετὰ μετοχ., κ. ταύτην λαλοῦσαν Μένανδρ. «Ἀρρηρ.» 3, 5.—καὶ μετὰ μόνης αἰτ., σταματῶ, ἐμποδίζω, Ὁδ. Β. 168, 244, Ἰλ. Ο. 105, Ἡρόδ., κλ.

3) ὡς τὸ καταλύω, καταβιβάζω, ἀπὸ ἐξουσίας, καθαιρῶ, κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς βασιλείης Ἡρόδ. 4, 1, 6, 64· κ. τοὺς τυράννους ὁ αὐτ. 5, 38, πρὸλ. 2, 144, 7, 105· κατ. Μούσας, καταβιβάζω αὐτὰς ἀπὸ τῶν τιμῶν τῶν, δὲν τιμῶ αὐτὰς πλέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 685.—Παθ., τῆς βασιλείης κατεπαύσθη Ἡρόδ. 1, 130, πρὸλ. 6, 66, 71.

β) καταβέλλω, καταγῶ, τὴν ἐωυτοῦ ἀρχὴν κ. ὁ αὐτ. 1, 86· τὴν Κύρου δύναμιν αὐτοῦ 90· τὸν δῆμον Θουκ. 1, 107, πρὸλ. 8, 97· τιὰς ἐνέφυρον Εὐρ. Ἀλκ. 31.

III. Μέσ., παύομαι ἀπὸ τινος, «παύω», τίνος Ἡρόδ. λόγχοις καταπαυόμενος πόθους Εὐρ. Ἑλ. 1153· καὶ ἀπολύτ., τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυόμενοις Ἀριστοφ. Ἰππ. 1264.

2) Παθ., καταπαύεται τὰ ἀρρωστήματα ταῖς τῶν ἱατρῶν τέχναις Δημ. 808, 14, κτλ.· Δημαρχίου καταπαυθέντος Ἡρόδ. 6, 71· καταπαυθέντος τοῦ πολέμου Πανσ. 6, 2, 3· λόγος κινδυνεύει καταπαυόμενος εἶναι ἐν... Πλάτ. Φίληθ. 66D.

3) τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ὡς τὸ μέσ., παύω ἑαυτὸν μολπᾶν δ' ἀπο... καταπαύσας πόσις... ἔκειτο Εὐρ. Ἑκ. 918, ἐξημερῶν κατὰπαυσον, ἀναπαύθητι ἐνδοσφ' εὐτυχεῖ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 50 (παρὰ Διοδ. 12, 14)· καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ Παῦλ. Ἐπ. π. Ἐβρ.

καταπεδάω, δένω ἰσχυρῶς, δεσμεύω, μεταφ., κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γρ πέδησεν Ἰλ. Τ. 94· θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν Ὁδ. Α. 292· οὕτω Μόσχ. 2, 4 (ἐν τμήσει πάντοτε).

καταπεδιλόω, περιβάλλω, καλύπτω διὰ πεδίων, κατεπεδίλωσε μέχρι γονάτων τοὺς πόδας Εὐμάθ. σ. 118.



καταπεζεύω, ὁδοιοποῶ πεζός, Ἑκκλ., ὁ δὲ Εὐστάθ. «τὸ καταπεζεύσαι ἐξ ἵππων καὶ ἀντὶ ἵππου τοῦ γενέσθαι πεζόν», δηλ. τὸ νὰ καταβῇ τις ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πεζὸς νὰ ὁδοιοπορῇ, ὅπως λέγομεν νῦν «επεζεύω».

καταπεζομαχέω, νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ, Πολυδ. Θ', 141' πρβλ. καταναυμαχεῖν, καθιππομαχεῖν τινα.

καταπειθής, ἐς, ευπειθής, ὑπήκοος, πειθηνίος, τινὶ Φίλων 2. 118, Πλούτ. 2. 5C' καταπειθῇ τὸ λαβεῖν Βυζ'.

καταπειθήσεις, εὖως, ἡ, κατάπεισις, ἡ πειθῶ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, ἡ ῥητορική Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 799.

καταπειθω: μέλλ. -πέισω, ἐντελῶς πείθω, Λουκ. Χαρίδ. 16, Γραμμ., καὶ «καταπέποιθα» κατατεθάρρηκα Ἡσυχ.

κατ-ἄπειλέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἄπειλέω, κ. ἔπη, μεταχειρίζομαι ἀπειλητικούς λόγους, Σορ. Ο. Κ. 659.—Παθ., ἀκραίφνεϊς τῶν καταπειλημένων, ἀβλαβεῖς ἐκ τῶν ἐκτοξευθεισῶν ἀπειλῶν ἡ ἐκείνων ἄτινα ἠπειλήθησαν κατ' αὐτῶν, αὐτόθι 1147.—Μέσ., τινὰ τινι, φοβερίζω τινὰ μετ' ἐσέ, ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ χειρὶ καὶ γλῶσσῃ Εὐμῆθ. σ. 309.

κατάπειρα, ἡ, πείραμα, δοκιμή, κ. ποιοῦμενοι τῆς χειρίστης καταστάσεως καὶ ταραχῆς Ἐπιγρ. Dittenb. κ. νόσου, προσβολὴ ἀσθενείας, ἀναφερομένη ἐκ τοῦ Παῦλ. Αἰγ. 129. 31.

καταπειράζω, κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω, τὴν ψυχρὸν τινος Λυσ. 186, 29' τοὺς τόπους Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΓ', 18). 2) μετὰ γεν., δοκιμάζω τι νὰ προσβάλω, νὰ κατακτῶμαι, τῶν πολεμίων, τῆς πόλεως Πολύδ. 4. 11, 6., 13, 5. καὶ τὸ παθητ., ἐξ ἐφ' ὧς καταπειράζεσθαι ὁ αὐτ. 2. 65, 13.

καταπειράομαι, Παθ., πολὺ δοκιμάζομαι, ταλαιπωροῦμαι, καταπειραθεὶς ὑπ' ἄρρωστίας Διόδ. 17, 107.

καταπειρασμός, ὁ προσπᾶνεια, ἐπιχειρήσεις, προσβολή, ἐπιθεσις, ὁ πρῶτος κ. τοῦ συμπτώματος Διοσκ. Θερ. 3, Σουίδ.

καταπειράττηρία, Ἰων. -πειρητηρίη, ἡ, ὄργανον ναυτικὸν δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκουσι καὶ μετροῦσι βυθίζοντες αὐτό, δηλ. ἡ βολὴ κατεῖς κ. Ἡρόδ. 2, 5' καὶ μὴ δύνασθαι κατιεμένην κ. ἐς βυθὸν ἵεσθαι 28' πρβλ. βολίς.

καταπειρητῆρ, ἥρος, Ἰων. καταπειρητῆρ, ὁ, ὁ μόνυβδος ὁ προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐξετάζουσιν, Ἡσυχ.

καταπειρατής, ὁ, = τῷ προηγουμ., cata pirates ἐν Λουκίλ. παρ' Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19, 5.

καταπειρῶ, μέλλ. -περῶ: ἄορ. ἐνεργ. κατέπειρα, Παθ. κατεπάρην, διατρυνθῶ, «σουλίζω», τινὰ Ἡλιόδ. 10, 32, Φάλαρ. 13.

2) Μέσ., περὶ διὰ τινος, εἰσδύνω βαθέως, τὰ τῶν πολεμίων βέλη ἐν αὐτῷ πηγνύμενα κατεπείρετο Εὐστ. Βίος Κωνστ. 2. 9' καταπάρεισαι (μετοχ. ἄορ. 6') τῇ φάρυγγι ἄκανθαί Παῦλ. Αἰγ. 6, 32' καὶ παθ., «τὸ τοῖς ἥλοις καταπειρόμενον» Φώτ. «καταπείραντες» καταδήσαντες, κατακентήσαντες Ἡσυχ.

κατάπεισις, εὖως, ἡ, τὸ καταπείθειν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 110.

καταπελάζω, πελάζω ἐντελῶς, ἐωθινὸς τοῖς βαρδόροις κατεπέλασεν Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 87, 16, ἐκδ. Β.

καταπελεκᾶω, καταπελεκῶ, διὰ τοῦ πελέκεως κατακόπτω, ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι Σχόλ. Ἰλ. Π. 642.

καταπελεμίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πελεμίζω, ἐν τμήσει, κ. χεῖρα, καταφέρω, Ἀπολλ. Ρόδ. Β', 92.

καταπελματώ, καὶ καταπελματτόμαι, Παθ., κατακολλῶ, ἐπιρράπτω, πέλματα «σόλαι» ἐπὶ πεδίων, σανδάλια παλαιὰ καὶ καταπελματωμένα Ἑβδ. (Ἰωσ. Θ', 5).

καταπελτάζω: μέλλ. -άσομαι, κάμνω ἐπιδρομὴν με ἐλαφρῶς ὥλισιμνός στρατιώτας (πελταστάς), ἐπιτρέχω τὴν χώραν, καταπελτάσσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην Ἀριστοφ. Ἀχ. 160' «καταδραμοῦνται» Ἡσυχ.

καταπελτάφτης, ου, ὁ, ὁ ῥίπτων βέλη ἢ ἀκόντια διὰ τοῦ καταπέλτου, Φίλων ἐν Matth. Vet. 82, 13' καταπαλταφτής Συλλογ. Ἐπιγρ. 2366, 29' καταπαλταφεία, ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ τοῦ καταπέλτου, αὐτόθι 25.

καταπέλτης, ου, (ἐκ τοῦ καταπάλλω, διδὸ καὶ φέρεται ἡ γραφή: καταπάτης ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2360, 36, Ussing Ἀττ. Ἐπιγράμ. 57, 14) — πολεμικὴ μηχανὴ δι' ἧς ἐπαλλόν, ἐξηκόντιζον βέλη, Λατ. catapulta, κατὰ πρῶτον ἀναφερόμενος ὑπὸ ποιητῶν τῆς μέσης Κομωδίας, ὅποτε ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἤρετο γινόμενη ἐπίροδος, Μνησίμ. «ἐν Φιλίππ.» 1, Τιμοκλ. «ἐν Ἡρ.» κ. ἀφίεναι Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 1, 17' πρβλ. Ἀχουστ. 9, Peirzon. εἰς Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 6, 16, Wess. 14, 42' καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα Πολύδ. 1. 53, 11' καταπέλται τριπήχεις 5. 88, 7' καὶ πετροδόλους καταπέλτας Διόδ. 17. 45' καταπέλται δρυελεῖς Ἀππ. Ἰστ. 92' μεταφορ., οἱ λόγοι τοῦ Δημοσθένους, ὥσπερ καταπέλται καὶ κριοὶ δίσειον καὶ κατήρατον τὰ βουλευματα τοῦ Φιλίππου Λουκ. (ς) 1, 915' ὅταν πολιορκῇ Ἀθήνας μυρίαίς πανοπλῖαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον Ἰκανοῖς Ἀθην. 12 (538, Β) κατ. Μακεδονικὸν Ἡ-

λud. Α', 139' ἐν Ἐπιγρ. εὐρηταί καὶ κ. λιθοδόλοι, δρυόδολοι, εἰς τοὺς καταπέλτας νευράς ἐπέδωκεν Dittenb. 2) τὸ βέ-

λος ἡ βλήμα καθόλου τοῦ καταπέλτου, Ἡσυχ. Π. βασιανιστήριον τι ὄργανον, ὡς ὅλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐκάρηροῦσι τὰ μέλη οἱ δῆμιοι, ἦν οὐδὲν ἑκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλακίσειεν οὐκ ἀρθρέμ-  
βολον προτεινόμενον, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι οὐ καταπέλται Γρηγορ. Ἐγκώμ. εἰς Μακκ., Διόδ. 20, 71, Χαρίτων 3, 4, Ἑβδ. (Δ' Μακκ. Η', 12).

καταπελτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς καταπέλτην, βέλος Στράβ. 330' κ. ὄργανα καὶ βέλη Πολύδ. 11. 11, 3' τὰ κ. (ἐξυπακ. ὄργανα) = καταπέλται, 9. 41, 3' τὸ κ., ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι τὸν καταπέλτην, Διόδ. 14, 42.

καταπεμπτός, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., ὃν πρέπει τις νὰ πέμψῃ κάτω, Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 5, 4.

κατάπεμπος, ον, καταπεμφθεὶς σταλεῖς κάτω, ἐκ Θεῶν, Ἀττ. παρ' Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 510Α.

καταπέμνω: μέλλ., -ψω, πέμνω κάτω, εἰς ἔρεδος Ἡσ. Θεογ. 515' ἀετοὺς καταπέμνειν Λουκ. Προμηθ. 9' ἰδίως ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 30, Ἀν. 1. 9, 7. Π.

ἀποστέλλω ἐκ τοῦ ἀρχηγείου, ἐκ τοῦ ἐπιτελείου, Δημ. 162, 11' στρατηγὸν κ. τινὰ, στέλλω ὡς στρατ., Πλουτ. Φλαμ. 15' ἐς ἐπισκοπὴν τινος Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 20, 6' «καταπεπεμμένα» καθεμένα Ἡσυχ.

καταπενθῶ, λίαν πενθῶ, εἶμαι βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, θρηγνῶ διὰ τινα, ἀνδρὰ ἀποφθιμένον κ. πάτρα Ἀνθ. Π. 7. 618, Ἑβδ. (Ἑξοδ. 33, 4).

καταπεπαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πεπαίνω, κάμνω τι ὠριμον, ψήνω ἐν τῷ Παθ., ὠριμος γίνομαι, ψήνομαι, τῶν καρπῶν καταπεπαυθέντων Φίλων 2. 429.

καταπεπλάσμενός, Ἐπίρρ., (Πολυδ. Δ', 51), μετὰ τὸν πλάστον μεταφορικῶς.

καταπεπτηνῖα, (καὶ καταπεπτηνῶς) Ἐπικ. θηλ. μετοχ. πρkm. τοῦ καταπτήσσω.

καταπέπτω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ καταπέσσω, Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 255.

καταπεπνύσμενός, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ καταπνύκω, πανούργως, δολίως, Πολυδ. Δ', 51.

κατάπερ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθάπερ, Ἡρόδ.

καταπεραιῶ, τελειῶν, τελευτῶ, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον Εὐστ. 13, 14., 81, 3.—Περὶ τοῦ ἀπλοῦ καὶ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ, περατῶ, περαιῶν, κτλ. πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387-391.

καταπεραιώσις, εὖως, ἡ, τελειώσις, τέλος, Εὐστ. 81, 5.

καταπέρδω, τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ -πέρδομαι: ἄορ. κατέπαρδον: πρkm. καταπέπορδα.—κλῖνω ἐνώπιόν τινος ἡ κατὰ τινος: χυδαία ἔκφρασις,—τινός, ἐς σημείον περιφρονήσεως, τὸ τοῦ Ὁρατίου oppedere alicui, τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας κατέπαρδον Ἀριστοφ. Πλ. 617, Σρ. 618, Εἰρ. 547' τῶν ληρούντων Ἐπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 28.

καταπερίεμι, εἶμαι κατὰ πολὺ ἀνώτερος, πολλῷ ὑπέρεχω, τινος Πολύδ. 5. 67, 2.

καταπεριξύσις, εὖως, ἡ, = περιξύσις, ξέγδαρμα, ξέσχισμα, ὁ Σχολ. ἐν Ὁδ. Ω. 229' ἐρμηνεύει τὰς γραπτύς, ὡς καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχὰς τῶν ἀκανθῶδων φυτῶν.

καταπερκάζω, ἐπὶ σταφυλῶν, μαυρίζω, ἐντελῶς ὠριμάζω, Κύριλλ. Ἀλ.

καταπερονάω, διὰ τῆς περόνης κρατῶ, συνάπτω, κομῶν ἰσχυρῶς, τὴν ἔνδεδιν ἀσφαλίζονται ταῖς λαβδαῖς καταπερονῶντες Πολύδ. 6. 23, 11.

καταπερπερεύομαι = περπερεύομαι, χαριεντίζομαι, Ἡσυχ., Φώτ., Σουίδ.

καταπέρπερος, ὁ, ἡ, ὁ χαριετιζόμενος.

καταπέσημα, τό, τὸ πρὸς τὰ κάτω πέσιμον, Ἀνέκδ. Ὁξ. 1, 176.

καταπέσσω, Ἀττ. -ττω, (Σουίδ.) μέλλ. -πέψω, (πρβλ. καταπέπτω) — βράζω ἐντελῶς, χωνεύω, τροφὴν ἵππιον 150. 17.

Π. ἐν τῷ Παθ. χωνεύομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 16' ἔως ἂν καταπεφθῇ ἡ τροφή αὐτ. π. Ἐνυπνίων 3, 22. 2) μεταφορ., χωνεύω, δὲν ἀφίνω νὰ ἐξεγερθῇ, καταπραῖνω, Λατ. concocquare, κατ. χόλον Ἰλ. Α. 81' «καταπέψαι» καταπραῖναι ἢ ἐν αὐτῷ κατασιεῖν μεταφρ., ἀπὸ τῶν πεσομένων σίτων Ἡσυχ. καταπέττειν καὶ λατρεύειν τὸ πάθος Ἰάμβλ. ἐν Βίφ Πυθ. 402' κ. μέγαν ὀδόν, δηλ. φέρω εὐτυχίαν μετὰ πρῶτος ἡ ἄνευ υπερηφάνειας, Πινδ. Ο. 1, 87' «καταπέψαι» κατὰσχέιν Σχολ.—«καταπεπεμμένοι» κατωπτημένοι Ἡσυχ. «καταπέττει» καταράττει, καταβάλλει Σουίδ.

καταπετάννυμι καὶ -ύω: μέλλ. καταπετάσω [ᾱ], ἐξαπλώνω ὑπὲράνω, ἀναπτύσσω, ἀνοίγω τι ὑπὲράνω τινός, κατὰ λίτα πετάσας Ἰλ. Θ. 411, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1459' ταῖς πρῶταις δέρρεϊς κ. Διόδ. 20. 9' ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχη τὸ ἱστίον καταπετάσθην Πλούτ. Θησ. 25. Π. ἐκτείνω ἢ καλύπτω μετ' ἐπὶ τὴν



αὐλήν δικτύοις Ἀριστοφ. Σφ. 132· τὴν κεφαλὴν φοινικίδι δ αὐτ. ἐν Πλ. 731· ἀνθρώπους ἰστίῳ Πλάτ. Παρμ. 131B· ἵπποι ἱματίοις καταπεπταμένοι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταπεπταίνοντες τῶν ξύλων δίκτυα Ἀρποκρ. ἐν λέξ. περιστοιχιζέται.

**καταπέτασμα**, τό, πᾶν ὅ, τι καταπετάννυται, ἀλύμμα, σκέπασμα, Ἠλιδ. 10. 28· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ Ἑδδ. (Ἑξοδ. ΚΖ', 31), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 51, κτλ.· τὸ παραπέτασμα· «τὸ καταπέτασμα ὅπερ ὁ κομικὸς παραπέτασμα λέγει» Εὐστάθ. 722. 32· —(πρόναον) εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι καὶ τὸ μὲν ἔνδον ὃν ἐλέγετο καταπέτασμα, τὸ δ' ἐκτὸς ἀλύμμα Φῶν 2. 148· κ. τραπέζης Ἐπιγρ. Σάμου καὶ κ. ῥάκινον

**καταπέτομαι**, (πρβλ. πέτομαι) «πετῶ» πρὸς τὰ κάτω· μέλλ. καταπιήσεται ὁ ἀέρας ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ Λουκ. Προμ. 2· ἄρ. **κατέπτατο** Ἀριστοφ. Ὀρν. 791· μετοχ. **καταπτέμενος** Ἡρόδ. 3. 111, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1624, Σφ. 16· ὑποκτ. καὶ εὐκτ. **κατάπτωμαι**, -πτοίτο, Λουκ. Ἰκάρου. 13, Δις Κατηγ. 8· ὥσπου ἐνέργ. ἄρ. β' **κατέπτην**, ὑποκτ., ἐξ τ' ἂν ὁ ἀέρας καταπτῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 1, μετοχ. **καταπτάς**, Λουκ. Χαρίδ. 7· ὁ Μοῖρις 206 «καταπτάμενος Ἀττικοί, καταπτάς Ἑλληγες»· — ἀμφίβολ. Παθ. ἄρ. **κατεπετάσθη** ἄπαντ' ἀπὸ Διοδ. 2. 20, Ἑδδ.· καὶ διὰ γρ. **κατεπεόμενος** εὐρεται παρ' Ἡρόδ. ἐν ὧν, ὡς ἐκ τοῦ -πετάσμαι· ἴδε Λοδ. εἰς Φρύν. 581 κέξ. (ἀντιθ. ἀναπέτομαι).

**κατάπετρα**, τὰ, πετρώδεις τόποι, Ἀκρ. Ἐπ. ἐκδ. Μηλ. ζ', 3107. **κατα-πετροκοπέω**, κτυπῶν τι κατὰ πετρῶν θραύω, τὰ ὅπλα Διόδ. 16. 60.

**καταπετρώω**, λιθοβολῶν φονεύω ἢ ἐπισωρεύω ἐπ' αὐτοῦ πέτρας ἐξερπνίζω, ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· πρβλ. **καταλιθόω**. II. **καταρρίπτω** ἐκ τινος βράχου (ἐκ πετρῶν) τοὺς θανατούμενους καταπετροῦσι, τοὺς δὲ πατραλοίας ἐξω τῶν ὄρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσιν Στράβ. 3. σ. 155.

**καταπεττεύομαι** (ἐν τοῖς πεσοῖς νικῶμαι, καταστρέφομαι, φθείρω τὴν περιουσίαν μου), Μιχ. Ἀκομ. τ. Β. σ. 200, 17. ἐκδ. Δ., πρβλ. **καταπυδεύω**, **κατακρυδεύομαι**.

**καταπετών**, **καταπεσών**, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., ὡ· καὶ **κατέπετε** καὶ **καππετών**.

**καταπέφνω**, ἴδε **κατέπεφνον**· φονεύω.

**καταπεφρονήκω**, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνέργ. πρkm. τοῦ καταφρονέω, μετὰ καταφρονήσεως, κ. τῇ πόλει χρῶνται Δημ. 219. 25, Διόδ. 14. 17, κλ. II. Παθ. πρkm. **καταπεφρονημένος**, μὲ καταφρόνησιν, ἀτίμως, Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀπαίδ. 10, Ἰω. Χρυσ. **κατάπεφς**, εὖως, ἢ, τὸ καταπέσιος, ἢ χώνευσις, κ. τῆς τροφῆς, ἐξ εἰκασίας τοῦ Σουλβουργίου ἐν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 217 (κατάταξις τροφῆς).

**καταπήγνυμι** καὶ -ύω, (Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11): μέλλ. **καταπήξω**. Ἐμπήγω σταθερῶς (εἰς τὴν γῆν), ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί Ἰλ. Δ. 213· ἐν δὲ σκόλοπας κ. Η. 441., I. 350, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 72· τὸν ὀβελίσκον κατάπηξον Ἀριστοφ. Ὀρν. 360, κτλ.· εἰς τὴν γῆν κ. τὸν καυλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 28, 1. II. Παθ., καὶ μετὰ πρkm. καὶ ὑπερσ. ἐνέργ., ἴδ. ἐν γαίῃ κατέπηκτο Ἰλ. Δ. 378, πρβλ. Ἰππ. π. Ἀρθρ. 808· στῆλῃ καταπεπηγυῖα Ἡρόδ. 7. 30· φυτεύεται δὲ τὰ πολλὰ καὶ καταπηγνύμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 1, 1· σκόλοψ καταπαγεῖς Σέξτ. Ἐμπ. 1. 238· ἥλοις καταπεπηγύσιν Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.— Παθ., πρkm., κλίμαξ καταπεπήχτω Ὀρεῖθας. 131, ἐκδ. Mai. 2) παγῶν, κρυῶν, ψύχομαι, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπήγνυνται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 5· τὰ ὑποζύγια ἐμενεν οἷον καταπεπηγότα (διὰ τὴν χιόνα) Πολύδ. 3. 55, 5· πρβλ. **καταπήττω**.

**καταπηδάω**: μέλλ. -ήσομαι, πηδῶ κάτω ἀπὸ τινος, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταπηδήσας τις ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38, πρβλ. Πλουτ. Καίρ. 46· ἐκ τοῦ ἵππου Χαρίτων 5. 3· πρβλ. **ἀποπηδέω** καὶ **ἀποθρῶσκω**· Σουῖδ. «καταπηδῶ», αἰτία.

**καταπήδησις**, εὖως, ἢ, τὸ καταπηδᾶν, Εὐστ. Πονημάτ. 314. 1. **κατάπηλος**, ον, (πηλός) ἐν τῷ πηλῷ βεβυθισμένος, βορβορώδης, μεμασμένος, κ. τὰ κάλλη τῶν προσώπων ἦσαν Κωιστ. Μαναστ. Χρον. σ. 33B.

**καταπημαίνω**, μεγάλως βλάπτω (ἄρ. **κατεπήμηναι**), τὸ κάλλος κ. Θεοδῶρη. — «καταπημῆεν» καταβλάψεν» Φωτ., Ἡσύχ. **κατάπηξ**, -ηγος, ὁ, ἢ, ἐμπεπηγμένος εἰς τὸ ἔδαφος, Ἐτυμολ. Μέγ. 194. 24. II. ὡς οὐσιαστ. **καταπήξ**, -ηγος, ὁ, πάσαστος, ὅστις καταπήγνυται εἰς τὴν γῆν (παλοῦχι), Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3 (πρβλ. **σταχυρός**). — «τὰ πηγνύμενα ἐν τοῖς ὕδασι ἔζλα, ἐρ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥέματος καθιέμενα» Σουῖδ. — εἶδος σύρτου, ἐπιδήλης, «πύλη μοχλοῖς σιδηροδέτοις καταπήγας ἔχουσα βαθυτάτους» Ἡσύχ. 2) ἐγγέντρισμα, «μυλὸν» (= ἐπίπηξ), Γεωπ. 10. 65, 2.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοδ. Παρ. 279.

**κατάπηξις**, εὖως, ἢ, τὸ ἐμπεπηχ. Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.

**κατάπηρος**, ον, ἐντελὲς πηρὸς, λίαν ἀνάπηρος, κολοβωμένος «κατασακατεμένος», Ἑρωτιαν. σ. 228.

**καταπήττω**, = **καταπήγνυμι**, σκόλοπας κ. Στράβων 194.

**καταπιάνω**, λίαν πιάνω, μεγάλως παχύνω τινὰ ἢ τι, ἀργῶ καὶ καταπεπιασμένῳ ζῳῳ Πλάτ. Νόμ. 807A· ὑπερσάρκησαντα καὶ καταπιανθέντα Αἰλ. Παικ. Ἰστ. 9. 13· «κατεπιάνθη, ἐλιπάνθη» Ζωναρᾶς· «πῶν γὰρ ὁ λιπαρὸς» Ἡσύχ.

**καταπιέζω**, πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταθλίβω, Βασίλ. εἰς Γρηγ. Ναζ.— Παθ., Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 7.

**καταπίεσις**, εὖως, ἢ, ἢ πρὸς τὰ κάτω πίεσις, ἢ κατάθλιψις, τοῦ ψύχους Θεοφρ. π. Φυτ. Διτ. 2. 1, 4.

**καταπιθάνεύομαι**, ἀποθ., πιθὰνὰ λέγω, μεταχειρίζομαι πιθανὰ ἐπιχειρήματα, τὸ κ. ἐκ τῶν εἰκότων ἐπισπᾶσθαι τὴν διανοίαν εἰς συγκατάθεσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 324.

**καταπικραίνω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πικραίνω, Εὐμάθ. 265, Κυρίλλ.

**κατάπικρος**, ον, λίαν πικρὸς, λόγος κατάπικρος τῇ ψυχῇ Ἑδδ. (Ἰδὲ ζ', 3).

**καταπιλέω**, συμπιέζω, συμπυκνῶν, περιτυλίσσω ὡς τὸ συμπεπυκνῶν ἔριον, κ. τὴν ξξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἷμα Βασ. 2. 125.— Παθ., σφιγκτὰ τυλίσσομαι, καταπιπιλημένον εὐ μάλα πόκοις ἀντὶ πύλων Ἀλκίφρ. 2. 2, 210.

**καταπιμέλης**, ἐς, = τῷ ἐπομ., Ξενοκρ. 75, Ὀρεῖθ. 28, Ματθ. **καταπιμέλος**, ον [τ], λίαν παχύς, Γαλην. 19. 451, Παῦλ.

Διγ. 4. 76.

**καταπίμπρασθαι**, «κατακαίεσθαι» Ἡσύχ.

**καταπίμπλημι**: μέλλ. -πλήσω, ἐντελὲς γεμίζω (κατέπλησα τὸ γεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δὲ, ἐνθα τὸ ἐνέπλησα ἰσχυρότερον, μέχρι κόρου ἐπλήρωσα), Ἀθην. 132B· τινὰ τινος, κ. τινα φρονήματος Πλουτ. Ἠθ. 715A· μέσ. καταπιμπλάμενοι ἀνομίας Πλάτ. Πολ. 496B· ὥσπερ μετὰ δοτ., ἡδύσμασιν καταπεπλησμένα Ἀντιφ. ἐν Ἑκκασ. 5. 4, κατεπίμπλαντο πηλοῦ τὰς σκηνὰς τὰς ἐαυτῶν σκηνάς.

**καταπίμπρημι**, μέλλ. **καταπρήσω**, ἄρ. **κατέπρησα**, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας Πλουτ. Κάμειλ. 22· φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ Βασίλ. τὴν ὑλὴν ὑφάσσαι καταπρήσωμεν Πολύαιν. 8. 65., 5. 17, σ. 500, 501· Παθ. **καταπίμπραμαι**, κατακαίομαι, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογὸς κατεπρήσθησαν Πολύδ. 14. 4, 10· καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν Λουκ. Παράσ. 57.

**καταπίνω** [τ], μέλλ., -πίομαι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 693, μεταγεν. -πιοῦμαι, (ἴδε πίνω), ποιητ. ἄρ. **κάππειον** Ποιητῆς παρὰ Γαλην. 5, 373· (ἴδε πίνω).— περὶ τῶν καταπίνωσα, **κατεπῶθην**, ἴδε ἐν λ. **καταπίπτω**, **καταπτοέω**. Πίνων ῥίπτω εἰς τὰ κάτω, πίνω διὰ μιᾶς, «καταβάζω», καταβροχθίζω, ἐπὶ τε ὕγρῳ καὶ ἐπὶ στερεῶν, τὸ καταποθεῖν ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα Πλάτ. Κριτ. 111D· τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος (δηλ. τοὺς υἱούς) Ἡσ. Θ. 459, πρβλ. 467· [ὁ τροχίλος] καταπίνει τὰς βδέλλας Ἡρόδ. 2. 68· πρβλ. 70· κ. ψά, ὁ αὐτ. 2, 93· ὅλον πῖθον Εὐρ. Κύκλ. 219· τεμάχην Ἀριστοφ. Νεφ. 338· λίθους Ὀρν. 1137· δίκας καταπέπωκας αὐτόθι 1429· τὰς δρυπετεῖς Λυσ. ὁ αὐτ. 564· κίχλας, Φερεκρ. ἐν «Μετ.» 1, 24· μάλας Τηλεκλειδ. ἐν «Ἀμφ.» 1· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μὴ ναῦν κατα κύμα πλὴ Θεογν. 680, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5.— Παθ., ἐπὶ ποταμῶν οἵτινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 13, 25· ἐπὶ πόλεω καταστραφείσων ὑπὸ σεισμοῦ, Στράβ. 58· ἢ καταποντισθείσων, πόλις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης Πολύδ. 2. 41, 7· ἐπὶ χώρας καλυφθείσης ὑπὸ ἄμμου, Διόδ. 1. 32, κτλ.· καὶ ὁ μέλλ. **καταποθίσσεται** Ἀριστ. Σφ. 1502, καὶ ὁ πρkm. **καταπεπόσθαι** Λογγ. σ. 169. 2) ἀπλῶς, ἄνευ πτώσεως, καταπίνω, καταπίνειν δυνάτος Ἰππ. Ἀφορ. 1250. II. μεταφ., κ. Εὐριπίδην, δηλ. τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς ιδέας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 484, πρβλ. Λουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 1. 2) **καταπίνω**, καταναλίσκω, [ἢ ἐσθίω] ἐρίων τάλαντον καταπέτωκε ῥαδίως Ἀριστοφ. Σφ. 1147· ὁ δικαστὴς αὐτὰ [τὰς δημοσίας προσόδους] καταπίνει μόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1466· τὸν ναύκληρον αὐτῷ σκάφει κ. Ἀναξίλ. ἐν «Νεοτ.» 1, 19·— ἄλλ' ὥσπερ, ἐξοδεύω, δαπανῶ, σπαταλῶ εἰς ποτὰ, [τὴν οὐσίαν] οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ οἶόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν καταπινεν Αἰσχίν. 13, 39· πρβλ. **ἐκπίνω**, **καταφαγεῖν**.

3) ἀφανίζω, φθείρω, τὸν ἥμιονον ὁ μέγας [αὐλός] κ. Αἰσχίν. Ἀποστ. 89· καταπιονταὶ ὑμᾶς οἱ Ἀθηναῖοι Πλουτ. Ἀλκιβ. 15.

**καταπιπράσκω**, ἐντελῶς πωλῶ, **καταπραθεῖς**, Λουκ. Κρονολ. 16.

**καταπίπτω**, μέλλ. -πεσοῦμαι, ἄρ. **κατέπεσον**, ποιητ. **κάπεσον**, (ὁ μόνος εὐχρηστος παρ' Ὀμ. τύπος), Δωρ. **κάππετον** καὶ **κάπετον** Πίνδ. Ο. 8. 38, ὁ ἴδ. πρkm. **καταπέπτωκα**: ἄρ. α' **κατέπτωσα**, ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, Σύγχελλ. 313C, (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **κατέπωσε**, ἐκ τοῦ **καταπίνω**). Πίπτω κάτω, καππεσέτην Ἰλ. Ε. 560· κάππεσον ἐν Λήμνῳ Δ. 593· κάππεσον ἐν κοινήν Μ. 23· ποννῆς ἐπὶ γαίῃ κάππεσον II. 311· πρηγῆς ἀλλ'



κάππεσε Ὀδ. Ε. 374· κτλ.: ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου Π. Μ. 386, πρβλ. Ἡρόδ. 1, 50· ἀπὸ τῆς κλιμακῆς Ἀριστοφ. Ὀρν. 840· ἀπ' οὐνοῦ ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 1273· ἀφ' ἵππου Ξεν. Οἰκ. 1, 8· ἐς τοὺς ἀνθρώπους Εὐρ. Κύκλ. 671· ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κύρ. 4, 5, 54· καὶ ἐπὶ τῇ γῇ καταπίπτει νεκρὸς Πλάτ. 28, 6· κ. πληγὴς Λυσ. 94, 18· οἰκταὶ καταπεπτωκυῖαι Ἀνδοκ. 14, 36. — ἐν χρήσει ὡς Πάθ. τοῦ καταβάλλω, πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε Δισχύλ. Ἀγ. 1532. 2) μεταρ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὡς τὸ Λατ. *condidere*, παρὰ ποῖ κάππεσε θυμὸς, κάτπεσε τὸ θάρρος αὐτῶν, τὰ ἔχασαν, Π. Ο. 280, πρβλ. Ἀρχιλ. 14· θυμὸς καταπεσών, λυπούμενος, ἀντίθ. τῷ ἀγαλλόμενος· ἀγενεῖς καὶ κατὰπεπτωκότες, ἔθνη, ἄνευ φρονήματος, Διδαν. 4, σ. 172· τοῖς Ἑλλήσι κατεπεπτώκει ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα Πaus. 10, 20, 1· κατέδεισε καὶ τὴν ψυχὴν κατέπεσε Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6, 14, 2· ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν κ. Θεμιστ. 136B· καὶ ἡ ψυχὴ καταπίπτει Ξεν. Ἐφέ. 1, 5· ταῖς γυνώμαις καταπεπτωκότες Συνέδ. 117, B· καὶ ἄνευ πτώσεως, καταπεσόντες Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 7, 4, 2. 6) κατ. εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φαίδων 88D· εἰς ἀπιστίαν καταντῶ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 84C· πρὸς τὸ χεῖρον Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2, 16, 1. II. πάσχω ἐξ ἐπιληψίας, Λουκ. Τεξ. 24, Φιλόφ. 16.

καταπισσόω, Ἀττ. -ττόω, καλύπτω, διὰ πίσεως, πισσώνω, ὡς ἔπραττον εἰς τὸν περιέχοντα τὸν οἶνον πλῆνα ἀγγεῖα, κτλ. ὅπως ἀποκλεισθῇ τὸν ἀέρα, Κρατίν. ἐν Πυτ. 17 (ἔθθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. — μεταρ., χρωματίζω μὲ μέλαν χρῶμα, μαυρίζω, ἀντιθετὸν τῷ καταχρῶσω, (ἐν στίχ. 826) κατεπίττω πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην αὐτῶν 829. II. ἀλείφω μὲ πίσσαν καὶ καίω, πρὸς τιμωρίαν, Ἡρακλ. παρ' Ἀθην. 524A. — Πάθ., Πλάτ. Γοργ. 473C· ἵσως ὡς τὸ Λατ. *tunica molesta*, πρβλ. Routh. ἐν τόπῳ (δὲν ἀναφέρει: Stallbaum), ἔθθα συνάπτεται μετὰ τοῦ στρεβλοῦσθαι, ἐκτέμνεσθαι, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκᾶεσθαι, πολλαχῶς λωδᾶσθαι καὶ ἀνασταυροῦσθαι· ἔτι ἀλείφω μὲ πίσσαν τὸ δέρμα, ἵνα ἀποτιθῶσιν αἱ τρίχες καὶ τὸ σῶμα κορασιώδεις φαίνεται, οἷον ἦτο τὸ ἔργον τῶν παρατιλιτριῶν (πρβλ. πίττοκοῦπος)· καταπιττώσθαι σφᾶς καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνάσπῳσι πάντα τρόπον παρέχουσιν Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. 3, 261.

καταπιστευτέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ταῖς ὁρμαῖς Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 28.

καταπιστεύω, πιστεύω πολὺ, παρέχω τυρλὴν πίστιν, ἔχω πεποίθησιν, ἄνευ πτώσεως, πάντες ἀπεσφάγησαν οἱ καταπιστεύσαντες Πλουτ. Δύσ. 8· τινί, εἰς τινα, Πολύβ. 2, 3, 3. II. ἐμπιστεύομαι, τινί τι, Ζώσιμ. 1, 5 καὶ 36., 3, 2. — Πάθ., μὲ ἐμπιστεύεσθαι τις, Φάλαρ.

2) Πάθ., ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπιστεύεσθαι τι εἰς ἐμὲ, καταπιστευθεὶς τὰ τῆς πόλεως χρήματα· τὴν καταπεπιστευμένην αὐτῷ διακονίαν Φώτ. Ἐπ. 178, Βιβλ. 497, 6.

καταπιστόμαι, μέσ., γίνομαι ἑγγυητής, ὑπὲρ τινος πρὸς τινα, διὰ τινὰ πρὸς ἄλλον τινά, Πλουτ. Κλεομ. 21.

καταπιστώεις, εὖς, ἡ, βεβαίωτης, διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις πίστεως, καταπιστώσεις ποιέσθαι, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλουτ. Πελοπ. 18, πρβλ. Πλούτ. 2, 258B, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1492, 42α.

καταπιττώω, Ἀττ., ἀντὶ καταπισσόω.

καταπίττωμα, τό, καταπίσσωμα, στρώμα πίσεως, Νικήτ. Χρον. 19, 9.

καταπίων, ὄν, λιπαρός, «καταπίονα» λιπαρά· Φώτ., ἐσφαλμ. γραφ. ἐκ τοῦ κατὰ πίονα μηρί· ἔκησ παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Ὀμ. Π. Α. 40.

καταπλήγης, ἔς, καταπεπληγμένος, πεποδημένος, περιδεής, καταπλαγείς γενόμενοι τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ, καταπλαγέντες, Πολύβ. 1, 7, 6.

καταπλαγία, κατάπληξις, τὸ καταπλαγῆναι, Πολυδεύκ. Γ', 137. καταπλακύν, ἀόρ. ὁ' μετοχ. (ἴδε ἀμπλακεῖν) — ἡ λέξις τοῦ Ἡσυχίου (καταπλακύν, καταπτήξας, διαμαρτῶν), διορθωτέα οὗτω· καταπλακύν, διαμαρτῶν — καταπατακύν, καταπτήξας.

καταπλανᾶω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ πλανᾶω, τινά Παροιμιογρ. σ. 126.

κατάπλασις, εὖς, ἡ, τὸ καταπλάσσειν, ἐπιχρίειν ἢ ἐπιτιθέναι κατάπλασμα, Ἰππ. Κερ. Τρωμ. 904.

κατάπλασμα, τό, ἱατρικὸν ὅπερ καταπλάσσεται, τὸ ἐμπλαστρον, κ. μετ' ἀλφίτων Θεόφρ. π. Φύν. Ἰστ. 9, 11, 4· τὰ κατάπλασματα, ἃ καὶ μαλ' ἀγαθὰ τινος καλοῦσιν ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 61, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 806, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 12, Ἀριστ. Πρόβλ. 1, 30, κτλ., πρβλ. καταπλάστος.

καταπλασματίον, τό, μικρὸν κατάπλασμα, κ. ἐπιρριπτέσθω Σωραν. π. Γυν. παθ. σ. 51.

καταπλάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλλ. -πλάσω [ᾶ] — ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καλύπτω μετ' αὐτῶν ἐπλάσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πηλῷ Ἡρόδ. 2, 70· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 6, 5· ὅξει τὰ βλεφάρων Ἀριστοφ. Πλ. 721· κηρῷ τὰ ὦτα Πλουτ. 2, 13D. — Πάθ., ψιμυθῶ καταπεπλασμένος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878· καὶ ἀπολ.,

καταπεπλασμένος Πλουτ. 2, 724· κηρῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 40, 9 — τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθῶ κ. Λουκ. ἐν Ἀνθ. Π. 11, 408. — Μέσ., καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν, ἐπιχρίω τὴν ἰδίαν μου κεφαλὴν, Ἡρόδ. 2, 85· καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., οἱ τιτᾶνες καταπλάσσαντο γυφὸν ἐπὶ τῷ μὴ γινώρμιον γενέσθαι Ἀρποκρ. ἐν λ. ἀπομαρτῶν μετὰ διπλ. αἰτ., τοῦτο καταπλάσσονται ὅλον τὸ σῶμα, τοῦτο ἐπαλείφουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμά των, Ἡρόδ. 4, 75. 2) ὡς ἱατρ. ὅρος, ἐφαρμύζειν κατάπλασμα, διὰ κατάπλάσματος ἱατροῦ, συνάπτεται μετὰ τοῦ κατακτονῆν καὶ καταντλεῖν, Διοσκ. ὑπαλειφόμενα ἢ καταπλαττόμενα Πλουτ. Ἡθ. 561· ὁ φακὸς καταπλαττόμενος καθ' ἑαυτὸν καὶ σὺν τῷ ἀλφίτῳ Διοσκ. 4, 87.

3) μεταρ., καταπεπλασμένος = καταπλάστος II, Ἀριστείδ. 2, 388 — τὸ κατ., ὁ τεχνήτης ἡχος ὁ παραγόμενος διὰ τῆς ἐμφρᾶξεως τῶν ὑψηλοτέρων φθόγων τοῦ αὐλοῦ, ἴδε Quintil. 1, 11, 7. 4) πλάστος, ψευδής, ὁ Πλούτ. Δ', 48, μνημονεύει τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ σοφιστοῦ.

καταπλάστεον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταπλάσῃ, ἐπιθέσῃ ὡς κατάπλασμα, τινί τι Ὀρεῖδ. σ. 140 Matth.

καταπλάστης, ὄν, ὁ, ὁ καταπλάσων, ὁ ἐπιχρίων, ἐπιθέτων κατάπλασμα, Φίλων 2, 478.

καταπλάστος, ὄν, ὁ καταπλάσσωμενος, ἐπιτιθέμενος ὡς κατάπλασμα, καταπλαστὸν φάρμακον = κατάπλασμα, φάρμακον κατ. ἐνεχρίσειε τρίβειν, τρεῖς κεφαλὰς σκορδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 717· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ τρία εἴδη φαρμάκων, τὰ καταπλαστά (καταπλάστος), τὰ χριστά (χρίομενα) καὶ τὰ πιστά (= πινόμενα). II. μεταρ., προσποιητός, πλάστος, ἐψιμυθούμενος, Λατ. *lucatus*, τὸ κ. σου, αἱ προσποιήσεις σου, τὰ καμώματά σου, Μένανδ. ἐν Μισοῦμ. 9· κ. βαρύτης Πλουτ. 3, 44A.

καταπλάστους, ὄν, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατάπλασμα, Ἡρόδ. 4, 75.

καταπλατύνω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ πλατύνω, Moschio Mueller. σ. 34, Γαλήν. 2, 298.

καταπλατύς, εἶα, ὁ, ἀντὶ πλατύς, ἀπὸ τοῦ καταπλατὺς ὑπάρχειν τῷ σώματι, Πλάτωνος κλησὶν ἐσχῆκεν Τζέτζ. Ἰστ. 11, 857.

καταπλέω, μέλλ. -ἔω, ἐντελῶς πλέω, ἐμπλέω, συμπλέω, φλοῦν φοριοῦ τρόπον κ. Ἡρόδ. 3, 98. 2) μεταρ., περιπλέω, ἐμπερδεύω, κ. τινὰ προδοσίᾳ ὁ αὐτ. 8, 128. — Πάθ., πόλεμος, καταπεπλεγμένος τῇ ποικιλίᾳ, περιπλοκος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 5.

II. παύμαι πλέων, ἐπομένους φέρω εἰς πέρας, τὴν ζῶν, τὴν ῥῆσιν, Ἡρόδ. 4, 205, 8, 83· πρβλ. διαπλέω II, πλέω II, 3. καταπλεονάζω, ἵαν πλεονάζω, Γρηγ. Νύσσ.

καταπλεονεκτέω, πολὺ πλεονεκτῶ, ἔχω τὸ «πλεονέκτημα», ὑπερέχω, Ἰππ. 23, 49.

κατάπλεος, ὄν, Ἀττ. -πλεως, ὄν, γεν. -ω — ἐντελῶς πλήρης, τινος Πλουτ. 2, 498E· κατάπλεα θηρίων ὄρη Πολυδ. Ε', 13· γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38· πληοῦ Δίων. Ἀλ. 1, 79· — μετὰ δοτ., χωρίον ὀχετοῖς κατάπλεων Ἀππ. Καρχηδ. 117.

καταπλέω, μέλλ., -πλεύσομαι καὶ πλεύσομαι· Ἰων. -πλώω — πλέω πρὸς τὰ κάτω δηλ., 1) πλέω ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν ἀκτὴν, πλέω πρὸς τὴν ξηρὰν, προσορμίζομαι, ἀντίθ., ἀναπλέω, καταπλέων ὁ στρατὸς ναυαῖ πολλὰς ἀκτὴν ἔχον εἰς ὅχθας Ἡρωδ. 3, 9, 14· ἐνθα καταπλέαμεν Ὀδ. Ι, 142· ἀπολ., ἄνευ προσδορ, τῆς στρατιᾶς καταπλεύσεως οὐκ εἶα προσορμίζεσθαι Ἡρόδ. 6, 97· ὁλκάδι καταπλεύσας 7, 137· εἰς Αἶαν μακρῇ νηὶ κ. Ἡρόδ. 1, 2· πρβλ. 8, 132· ἐπὶ Ἑλληνιστῶν 8, 109, 9, 98· ἐπ' Ἀρτεμίσιον 7, 195· τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήνας καταπλεῖν ἐκώλυεν Ξεν. Ἐκλ. 5, 1, 28· ἔως ἂν δεῦρο καταπλέωμεν παρὰ Διμ. 569, 3· ἐνταῦθα κ. ὁ αὐτ. 886, 3· πρβλ. Λυσ. 161, 43· νεωστὶ καταπεπλευσας, ἔλθων ἐσχάτως εἰς τὴν ξηρὰν, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C· καταπλέοντες πυροῦ Θεόφρ. ἐν Διτ. Φ. 4, 9, 5· καταπλεύουσα ἀγορά, νῆες μετὰ σίτου τῆς ἀγορᾶς, Ἀππ. Καρχ. 200. 2) πλέω πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ ρεῦμα αὐτοῦ, μετ' αἰτ., ἐς Βαβυλῶνα κατ. τὸν Εὐφράτην Ἡρόδ. 1, 185· ἀπολ., 7, 137· ἐπὶ ἰχθύος, κατ. ἐς θάλασσαν 2, 93· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 13, 10. II. πλέω ὅπως, πλέων ἐπιστρέφω, ὅθεν ἐξέπλεον ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖ Δημοσθ. 886, 3, Ἡρόδ. 1, 165, 3, 45, Ἀνδοκ. 21, 22, κτλ.

κατάπλεως, ὄν, γεν. -ω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ κατάπλεος.

καταπληγής, ἔς = καταπλαγής, κ. καὶ περιδεής Κλήμ. Ἀλ. 946.

καταπληγία, ἡ, φόβος πολὺς, ὑπερβολικός, Πολυδ. Γ', 137· διάφ. γραφ. καταπλαγία.

καταπληγμός, ὁ, = κατάπληξις, Ἐδδ. (Σειράχ, κα', 5).

καταπληκτέον, ῥήμ. ἐπιθ. τοῦ καταπλησσω, (ἐπὶ παθ. σημασί.) Δείναρχ. 103, 45· πρβλ. ἀρχιτέον II.

καταπληκτικός, ἡ, ὄν, δυνάμενος νὰ καταπληξῇ, φέρων κατάπληξιν, θαυμασμός, εὐπρόσσωπος καὶ κ. Μάχων παρ' Ἀθην. 578C.



ἵνα μὴ μόνον εὐπαρακολούθητος, ἀλλὰ καὶ κ. γέννηται ἢ διήγησις Πολύδ. 4. 28, 6, ὅπερ ἀλλαγῶ, σαφῆ τὰ γεγονότα καὶ θαυμαστά λέγει 8. 4, 10· διὸ καὶ ὁ Μουσών. παρὰ Στωϊκ. Ἀνθολ. 326, 43 διαστῆλται· τὸ καταπληκτικὸν τοῦ φοβεροῦ· πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι. 2) τρομερός, πρόσφορος, κραυγῇ, προσέγγιζεν Πολύδ. 3. 114, 4, 11. 16, 2, 3. 13, 6· τὰ εἰς πόλεμον κατ. Διόδ. 2, 16.—Ἐπίερ., -κῶς, μετὰ καταπληξέως, κ. πολέμειν Πολύδ. 3. 41, 3· κ. λέγειν 4. 85, 2, κτλ.

κατάπληκτος, ον, κατάπληξιν, θαυμασμόν προξενῶν, ἀξιοθαύμαστος, καταπληκτικός, ἄρμα ἐλεφάντινον κ. Διοδ. Ἐκλογ. 645 ἐν ἀρχ. ἀνὴρ κ. τῷ μεγέθει Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. 7. 16, 2.

καταπλημμύρῳ, καλύπτω διὰ πλημμύρας, μετὰ γεν., γῆς Κύριλλ.

καταπλήξ, ἥχος, ὁ, ἡ, ὁ καταπεπληγμένος, ὅστις τὰ πάντα φοβεῖται, ἔχον τὴν διάνοιαν ἐκπεπληγμένην, κ. αἰόλου Πλούτ. 2, 7B· κ. καὶ περιδεῖς αὐτόθι 814F· πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ κ. ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 27· καταπλήγεις καὶ πτοίας ἀνάμεστοι Ἡλιόδ. 9. 5· ὁ Συνέσ. σ. 267D ἀντιτίθεται τοὺς καταπλήγας τοῖς ἐρρωμένους ἐπιφερομένοις—μὴ καταπλήγεις ὥσιν οἱ ἵπποι Διλ. π. Z. 16, 25, Ἀρποκρ. ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, (ὥστε ὁ νοῦς νὰ μὴ δύναται νὰ διακρίνῃ), (μετὰ τῆς ὑπὸ) ἀλλ' ἐστὶ ὑπὸ τῶν τούτου ἀμαρτημάτων καταπλήγεις διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν καὶ ἀκούσαι... ὥστε οὐδὲ τὰ δεινὰ ἐτι δεῖν δοκεῖ εἶναι Δυσ. 107, 34. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἐντροπαλός, ὁ πάντα καὶ πρὸς πάντας εὐλαβούμενος, καὶ πράξει καὶ εἰπεῖν (ὁ πάντα καταπληγνύμενος, ὃν μεσότης εἶναι ὁ αἰδῆμων, Ἀριστ. Πθ. N. 2. 7, 14, Πθ. N. 3. 7, 2· ἀνθρωπινον καταπλήγα καὶ ἐν παντὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐρρυθρίοντα Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 372· «καταπλήξ, ὁ καταπεπληγμένος» Πισύχ.

κατάπληξεις, εἰς, ἡ, ἰσχυρὸς θαυμασμός, ἐκπληξίς, φόβος ὑπερβολικός (ἐκ μεγάλης φαντασίας), Θουκ. 7. 42., 8. 66, Ἀριστ. π. Νημύ. 1. 30, 1, κλ. κ. ἐμμάτων, θάμβος, Ἰππ. 1226A· κ. καὶ ἀπραγία τῶν στρατοπέδων Πολύδ. 3. 103, 2· ἐτι δὲ καὶ σεβασμός, κ. καὶ κατάξωσις τοῦ Ῥωμαίων πολιτεύματος ὁ αὐτ. 3. 90, 14.

καταπληρῶω, ἐκπληρῶ, πληρῶ ἐντελῶς, τινά τινος Ἐκκλ.

καταπλήσσω, Ἄττ. -ττω· μέλλ. -ξω, κυρίως, κτυπῶν καταρπίπτω· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., πλήττω μὲ φόβον, θάμβος ἢ θαυμασμόν, ἐκθαμβῶ, ἐκπλήττω—ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει, «καταπλήσσει· καταπαράττει, φοβερίζει. κατεξάνισται· καταπλήσσειται. φοβεῖται»—κατέπλησεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι τοὺς θαρσύνοντας Θουκ. 2. 65· ὁ φόβος κ. τὰς ψυχὰς Ἐσν. Κύρ. 3. 1, 25· καταπλήξεν ὥστε τὸν δῆμον Δημ. 577. 11· τοὺς μὲν φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπάραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλήξαι ὁ αὐτ. 286. 21· κ. τοὺς ἀκρατάς, ἐπὶ τῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 7, 5· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καταπληξάμενος τοὺς ἐναντίους Πολύδ. 3. 80, 1· τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καταπληττόμενον Διόδ. 5. 71· καταπληξάμενος τῷ πλήθει τῆς δυνάμεως, διὰ τοῦ πλήθους, Ἐπιγρ. Dittenb.—Παθ., καταλαβάνομαι ὑπὸ δεινῷ φόβῳ, ἐκθαμβοῦμαι, κατεπλήγη φίλον ἦτορ Δ. Γ. 31· (πληγῆναι μὲν ἐπὶ σώματος, καταπληγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς Εὐστάθ. σ. 374. 10)· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ Ἀτ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται ἐν ἀρ. 6· καταπληγῆναι τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 81, πρβλ. 4. 10· μὴ καταπέπληγχε ὁ αὐτ. 7. 77· ὡσαύτως μετ' αὐτ. σημαίνουσιν τὸ αἰτίον, πάντῳ τοῦτ' ἐπαίνω καὶ καταπλήττομαι Εὐπολὺς ἐν Κόλαξ· 1. 10· τὴν ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπεπληγῆναι Ἰσοκρ. 415E, κτλ.· μὴδὲν καταπλαγέντες τὸν Φίλιππον Δημ. 290. 10· οὕτω καὶ, καταπεπληγῆναι (διὰ) τὸν βίον ὁ αὐτ. 979. 5· πρβλ. καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν Διοδ. Ἐκλογ. 617· ἐπαίνειν καὶ καταπλήττεσθαι Ἀθῆν. 236F—οἱ μεταγεν. ἔχουσι τὸν πρkm. καταπέπληγα (ἰδίως ἐν τῇ μετοχ.), καταπεπληγότες τὸ τῶν Ῥωμαίων τεῖχος Διον. Ἀλ. 6. 25· κατεπεπλήγεσαν τὸ Ἑλληνικὸν Πανσ. 10. 22, 2· κατεπεπλήγεσαν τῷ μεγέθει τοῦ τολμήματος Ἀππ. Ἰστ. 24· τὸ καταπεπληγός, ἡ κατάπληξις, κατὰστασις ἀπελπισίας, Πλούτ. Σύγχρ. Πελ. κ. Μαρκ. 1.

καταπλίσσομαι, Παθ., ὑποσκελίζομαι, καταρρίπτομαι, ἡμῶν ἴσως σὺ καταπλήγῃς (μέλλ. 6') τῷ χορῷ, θά νικηθῇς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ (ἐκ διδωσά. τοῦ Δινδ.), Ἀριστοφ. ἐν Meineke Ἑλλ. Κωμ. 2. 1035, ἐνθα ἴδε τὸν Bgk.—«πλήγμα τὸ βῆμα λέγουσιν τὸ οὗ, καταπλῆσαι μεταγόντες ἀπὸ τῶν κυλιόμενων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεφόντων καὶ οὕτω φασὶ κατακρατηθῆσαι» Ἡσύχ.

καταπλοκή, ἡ, τὸ καταπλέκειν, πλέκειν πυκνόν, συμπλοκή, ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους κ. τοῦ νεύρου Πλάτ. Τίμ. 76D· μεταφ. δόλους καὶ ἐνέδρας καὶ κ. τῶν χρημάτων Ἀρτεμίδ. 2. 5. σ. 137. 20· κ. τῶν χρεῶν ὁ αὐτ. 6. 139. 7. II. ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ σχέσις τῶν φθόγων κατεόντων ἐν κανονικῇ διαδοχῇ, ἀντίθετος τῷ ἀναπλοκῇ, Πτολεμ. Ἀρμ.

κατάπλους, συνήρημ. -πλους, ὁ, τὸ πλεῖν πρὸς τὴν κερὰν, προσορμίζεσθαι, Θουκ. 4. 10, 26· ὁ Σικελικός κ., ἡ ἀφῆξις τῶν πτεροφόρων πλοίων ἐκ τῆς Σικελίας, Δημ. 1285. 21· ἐκ κατάπλου, ἀμείως μετὰ τὴν προσορμίσιν, ὡς τὸ ἐξ ἐφόδου περὶ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ, ἐκ κ. πολιορκεῖν τὴν πόλιν Πολύδ. 15. 23, 3· π. ὁ κατὰ τὴν ἐπάνοδον πλοῦς, ἐπιστροφή, ὁ οἰκάδε κ. Ἐν. Ἑλλ. 1. 4, 11· ἐτι ὁ τόπος, ὅπου καταπλεῖ τις, μεταγεν.—ταῦν καταπλοῦσιος, λίαν πλούσιος, μεταγεν.

καταπλουτέω, εἶμαι λίαν πλούσιος κατὰ τι, τι Ἰω. Δαμασκ. II. μεταβ., = τῷ ἐπομ., τινά Θεοφύλ. Σιμ. 46C.

καταπλουτίζω· μέλλ. -ιῶ, μεγάλως πλουτίζω, τινά Ἡρόδ. 6. 132· μεγάλοις δούροις τινά κ. Ἐν. Οἰκ. 4. 7· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, καταπλουτίσει τὴν κτίσιν τῆς ἀγιστείας αὐτοῦ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 115C.

καταπλουτομαχέω, καταβάλλω τινά διὰ τοῦ πλούτου, καταπλουτομαχοῦντες ἅπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν μετάλλων γενομένην εὐπορίαν Διόδ. 5. 38.

κατάπλυμα, τό, = κατάπλυσις, ἀπὸ τῶν κ. καὶ ἀλοιφῶν Συνέσ. ἱατρ. π. πυρετ. σ. 234.

καταπλυνρίζω, καταρέχω, κατακλύω μὲ ὕδρει, Κωμ. Ἀνώνυμ. 170· πρβλ. πλύνω II, πλυνός II.

καταπλύνω [ῶ], πλύνω ἐπιχέων ἐπὶ τινος ὑποκειμένου, κατατρέχω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546· ὕδατι τὴν κεφαλὴν Ἐν. Ἰππ. 5. 6· τὴν κεφαλὴν καταπλύνειν μᾶλλον δεῖ ἢ καθαίρειν Πολύδ. Α'. 200· ὅγετον ἐκκαθαίρειν κορήθρῳ καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ Ἀρτεμίδ. 5. 79.

II. πλύνω ἀποβάλλω, ἀποπλύνω, «ἐκπλύνω», τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.—Παθ., καταπλυνθείσης τῆς ἀλμης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 3· μεταφορ., τὸ πράγμα καταπέπλυνται, ἡ ὑπόθεσις «ἐκπλύνθη», δηλ. ἐλησμονήθη καὶ ἡφανίσθη, ἡ οὐδενὸς ἄξιον κατέστη (ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἀντιτίθεται τῷ τίμιον ἦν) (ἐκ μεταφοράς, τῶν χρωμάτων τῶν πλυνόμενων ὑφασμάτων, ἅτινα διὰ τῆς πολλῆς πλύσεως ἐξαφανίζονται), Αἰσχίν. 79. 19, πρβλ. Πολύδ. Z', 38.

κατάπλυσις, εἰς, ἡ, ἡ διὰ τοῦ καταχρεώμενου ὕδατος πλύσις, καθάρισις, τῶν σκελῶν Ἐν. Ἰππ. 5. 9.

κατάπλωσις = κατάπλους, ἐπιστροφή διὰ θαλάσσης, μὴ τὴν γὰρ Μάνδριος κατάπλωσιν καὶ τὴν φίλην Δήμητρα Ἡρόδ. Μιμάβη 1. 68.

καταπλώω, Ἰων. ἀντὶ καταπλέω, Ἡρόδ.

καταπνέω, Ἐπικ. -πνεύω· μέλλ. -πνεύσομαι. Πνέω ἄνωθεν ἐπὶ τινος ὑποκάτω ὄντος, τί τινος, χώρας (οὗτος ὁ Reisk. ἀντὶ χώραν) καταπνεύσαι ἡδυνπούς αὔρας Εὐρ. Μῆδ. 839· ἦμερον κ. ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων Ἀριστοφ. Δυσ. 552· οὕτω παρ' Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 5. 5, 13., 8. 5, 7, δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν γενικῶς τινὰ ἐκ τῶν συμμραζόμενων—ἀλλ' ἐν Ἡλιόδ. 3. 2, ἔχομεν αὐτ. μετὰ τὸ ῥῆμα, κ. τόπον εὐωδία, πληρῶ, γεμίζω τὸν τόπον μετ' εὐωδίας· καὶ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 6. 2, 21, ἐάν καταπνευσθῇ τοῦ ἄρρενος ἡ πέρδιξ, ἂν σταθῇ ἡ θήλεια ἀπέναντι τοῦ ἄρρενος, ἀφ' οὗ ὁ ἀνεμος πνεῖ πρβλ., ἂν κατὰ τὸν ἀνεμον στῶσι 5. 5. (διὰ φ. γραφ. πνεῦμα στῇ)—ἀπολ., ἡδὴ καταπνεύουσα Ὀμηρ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 239· τοῦ ἀνέμου λαμπρὸν καταπνεύοντος Πλούτ. Ἡθ. 139D. ὅταν ἦριστον ἐτησίαν καταπνέωσι Πλούτ. Κικ. 47.

2) ἐμπνέω, θεοθεν καταπνέει πειθῶ. μολπὰν Αἰσχύν. Ἀγ. 105· ὁμιλοῦντα, ὁρμῇν τινα κ. Διλ. π. Z. 12. 2· καὶ 7· ὡσαύτως μετ' αὐτ. προσ., θεὸς καταπνέει σε Εὐρ. Ρῆσ. 387. 3) φυσῶ ἐπὶ τινος, ἐμπνέω, μετὰ δὲ, τοῖς πρὸς ἄρκτον οἰκοῦσι... κ. ὁ νότος Ἀριστ. Προβλ. 26. 45· μεταφ., ἡ σοὶ νέμεσις θεοθεν καταπνεύσῃ Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάε. 1. 14. II. Παθ., δυνατὰ φυσῶμαι, ἀναρρίπτομαι, φλόξ καταπνεομένη Πλούτ. 2. 474C· σπινθήρ ὅταν καταπνευσθεῖς ζωπυρηθῇ, ἐξάπτει μεγάλην πυρὰν Φίλων 1. 455· ἀλλ' ἐπὶ τῶπων, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον· στρατοπέδον καταπνεόμενον ἐκ τῆς θαλάσσης Ἀππ. Καρχηδ. 99· λειμῶν καταπνεόμενος Πολύδ. Α', 240.

καταπνιγμός, ὁ, τὸ καταπνίγειν, κατάπνιξις, Καισάρ. σ. 996, ἐκδ. Mi.

καταπνίγω [1], καταβυθίζω καὶ συμπίεζω ἀφανίζω, γόγγρον ἐν ἄλμῃ Σωτάδ. ἐν «Ἑγκλ.» 1. 21· ὁ ὕπνος κ. τὸ θερμόν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224· πάντα ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα καταπνίγοντά τε καὶ ἐπισκιάζοντα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 3· κ. καὶ διαφθείρει τὴν αὐξάνειν (τῆς ἀμπέλου), δὲν ἀρίνουσι ν' αὐξηθῇ, Πλούτ. 2. 806C· πνεῦμα διὰ στραγγαλισμοῦ κ., φονεύει, Νικ. Ἀλεξφ. 286.—Παθ., ἐμφράττομαι, ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 3· ἐπὶ τοῦ πυρὸς τῶν ἀνθρώπων, σθένει μὴ ἀπορράττων ἡ ἐμποδίζων τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὁ αὐτ. π. Νεωτ. 5, 5· καταπνιγόμενοι ἄνθρωποι π. Θανάτ. 5· ἀτκαπεπνιγμένοι τόποι, ἀσχεκλεισμένοι, περιωρισμένοι, ἐναντίον τοῦ εὐπνοῦστεροι. ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 2. 30, 2· φωναὶ καταπεπνιγμέναι, πνιγμέναι, ἀδύνατοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀκουστ. 3· καταπεπνιγμένα τὸ φθῆγμα Πολύδ. Α', 114. 2) κ. τὰς φύσας, κλείω, φράττω τοὺς φυσήτρας, ὁ αὐτ. π. Ἀνακν. 7. 7, πρβλ. Προβλ. 33. 5, 1.



κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, ἀφανίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 9, 4 ἰδρωτός, καταστολή, ἐμπόδις, ὁ αὐτ. π. Ἰδρωτ. 39.

καταπνοή, ἡ, φύσημα, ἀνέμων Πινδ. Π. 5. 162.

κατάπνοος, ον, συνηρ. -πνοους, ουν, καταπνεόμενος, φυσώμενος, διαπνεόμενος, «εὐπνοους, «κατάπνοους» Πολυδ. Α', 240.

καταπόδα, -πόδας, ὁ ὀρθὸς τύπος κατὰ πόδ-, ἴδε πούς I. 4. 6.

καταποδῶ, ὦ, τὸν πρότερον ὁ ἐπιὼν κατηπόδει (κατεπάτει;) Γ. Παχύν. τ. Α', σ. 329, 14, ἔκδ. Β.

καταπόθρα, ἡ, ἴδε καταπότρα.

καταποικίλλω, κοσμῶ διὰ διαφορῶν χρωμάτων ἢ κατὰ ποικίλους τρόπους, διαποικίλλω, τὸ σώμα Πλάτ. Τιμ. 85Α.—Παθ., τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταποικίλλονται ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφῶν ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύρρην 6D ὁροφὴ ἀστέρας ἐν κυανῷ καταποικιλμένη Διόδ. 1. 47· πᾶς τόπος κηρογραφία κατεπεποικίλοτο Ἀθην. 204B ἴδε ἐν λέξει κηρογραφία.—περὶ τοῦ λόγου, ἡ Λαλιά χαίρει ἀδρότῃ καταποικίλλεσθαι Walz. Ρήτορ. 9. 257.

καταποικμαίνω, περιποιοῦμαι τι ὡς ποιμνιον, Κύριλλ.

κατ-απολαύω, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολαύω, ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς τὸ καταχρῶμαι, μετὰ γεν. Ἑκκλ.

καταπολεμῶ, πολεμῶν καταβάλλω, ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, ὑποτάττω ὁλοσχερῶς, (πρὸς καταγωνίζομαι τινα), Δατ. debellare, τινά Θουκ. 2. 7, 4. 1, Ἀνδοκ. 25. 22· πολλὰ ἐτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποίητε πρὸς τὸ καταπολεμῆσαι τούτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10· ἐν τῷ ἐνεστ., προσπαθῶ νὰ καταβάλω, τινά τινα κ. ὁ αὐτ. 4. 86.—Παθ., ἐλπίζοντες αὐτὴν [τὴν πόλιν] καταπεπολεμῆσθαι, ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ ἔνεκα τοῦ πολέμου ἢ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, ὁ αὐτ. 6. 16, πρὸς Πλάτ. Μενέξ. 243C, D· ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον καταπολεμήθημεν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27.

II. κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, πολεμῶ κατὰ τινος, τινος Κλήμ. Ἀλ. 871· καὶ μετὰ δοτ., τοῖς βαρβάροις καταπολεμῶν ἐκράτησε, ἐπιμόνω πολεμῶν, Πλουτ. Καῖς. 2. 1321.

καταπολέμησις, εως, ἡ, ἡ διὰ πολέμου καταβολή, καθυπόταξις, ὑποταγή, (πρὸς καταγωνισμός), Πολυδ. Θ', 142, Νικήτ. Χρον. 162B.

καταπολεῦω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πολεῦω, στρέφομαι, Σχόλ. εἰς Ἀράτ. Φαῖν. 147.

καταπολιζέω, κτίζω πολλὰς πόλεις, γεμίζω μὲ πόλεις, κ. τὴν χώραν, τὰς νήσους, καὶ ἐν τῷ παθ. καταπεπολισμένης τῆς χώρας, καὶ ἐν τῷ μέσ. κατεπολίσαντο τὰς νήσους Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολιορκέω=πολιορκέω, κυρ. καὶ μεταφρ., Εὐμάθ. σ. 437, τὰς πόλεις κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολιτεύομαι, ἀποθ. ὑποτάττω, καταβάλλω πολιτευόμενος, διὰ τῆς πολιτικῆς, τινα Δημ. 442. 21, Πλουτ. Πομπ. 51· συναπτεται καὶ μετὰ τοῦ δημαγωγῶ, ὁ αὐτ. ἐν Γάλλ. 20, κτλ.—πρὸς ὑποπολιτεύομαι τινα.

καταπολύ, ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ.

καταπομπεύω, ἐμπαίζω, χλευάζω, τινὸς Λουκ. Ἑρωτες 37· πρὸς πομπεύω.

καταπομπή, ἡ, κατάπεμψις, τὸ πέμπειν ὀπίσω, Ἀφρικαν. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 390Α.

καταπονέω, καταβάλλω μετὰ πολὺν κόπον καὶ ἀγῶνα, τῇ ἐνδείξει τῆς τροφῆς τὴν ἀλκήν τοῦ θηρίου Διόδ. 3. 37· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτ. 11. 15· οὕτω ἢ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατέπνιγεν Εὐστ. σ. 886, 8.—Παθ., καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι, νικῶμαι, Δισχίν. 33. 8· πάντα ταῖς ἐντελεχθεῖσαι καταπονεῖται Μένανδρος ἐν Ἀδῆλ. 192, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. 537· τῆς τῶν προγόνων ἡγεμονίας καταπεπονημένης Διόδ. 11, 6· τὸν Καλλικράτιδαν πανταχόθεν τιτρωσκόμενον καταπονηθῆναι ὁ αὐτ. 13, 99.

καταπόνησις, εως, ἡ, κόπωσις, ἀδυναμία, ἐξάντλησις, Ἰω. Χρυσ., κτλ.

κατάπονος, ον, καταπεπονημένος, ἐξηντλημένος, καθάπερ ἐφεδρὸς ἀθλητῆς καταπόνω προσενηχθεὶς Πλουτ. Σύλλ. 29· ὑπὸ τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 25.

II. κοπιώδης, ἐπίπονος, πόνονος προεόντων, ὀχληρὸς, λατρεῖα Μακκαβ. 3. 4, 14.

καταποντίζω, ῥίπτω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τινά Λυσ. 142. 16, Δημ. 677. 6, κλ.· μεταφρ., κ. τὰς βουλὰς Λιδάν. 2, σ. 576.—καταποντισθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης Διόδ. 18. 20, πρὸς Πλουτ. 2. 403C [ναῦς] κ. εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπόντισις, εως, ἡ, καταβύσις εἰς τὴν θάλασσαν, πνίξιμον ἐντὸς αὐτῆς, Ἰω. Κλίμ. 334. 23.

καταποντισμός, ὁ, Ἰσοκρ. 257E· ὁ κ. τῶν χρημάτων Ἀππ. Μακεδ. 14.

καταποντιστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ καταπνίξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταποντιστής, οὔ, ὁ, ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θά-

λασσαν, πνίγων, ἐπὶ πειρατῶν, ληστοὶ καὶ κ. Ἰσοκρ. 280Α, Δημ. 675 ἐν τέλει, 676. 3· μεταφρ., καταποντιστὰς τῆς Ἑλλάδος Πaus. 8. 52, 5—ὡς ἐπιθ., κ. ἀνεμος Συνέσ. 193B.

καταποντιστικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς νὰ καταποντίσῃ, Νικήτ. Χρον. 60B.

καταποντόω=καταποντίζω, τινά ἐς τὴν θάλασσαν προσαγαγών κ. Ἡρόδ. 1. 165., 4. 154, Ἀντιφῶν 132. 37, κτλ.· κ. ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 3. 30· εἰς ποταμὸν Ἀθην. 387F.—Παθ., οὐκ ἔσας καταποντωθῆναι Πλάτ. Γοργ. 511E.

καταποπέρδω=ἀποπέρδω κατὰ τινος.

καταπορεύομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, (ὡς τὸ κατέρχομαι, κάθοδος), καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, καθόδου τυχόντων, Πολυδ. 4. 17, 8, ὡς καὶ ἐν ἐπιγραφ. Lap. Rosett. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγραφ. 4697. 19.

κατ-απορέω, ἀνεπιτηδείως προσπαθῶ νὰ θεραπεύσω, ἀποτυχῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., ἣν καταπορηθῇ ἡ ἀμεληθῇ [δοτέα] ἐμπεσεῖν, ἂν ἐξ ἀγνοίας ἡ ἀμελείας ἀρεθῇ ἡ θεραπεία τῶν ἐξαρθρωθέντων ὁστών, Ἰππ. Ἀγμ. 773, πρὸς π. Ἀρθρ. 789, 827.

καταπορθέω: μέλλ. -ήσω, ἐντελῶς πορθῶ, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Γλωσσ.

καταπορθμείας, ὁ, ἄνεμος καταπνέων διὰ τοῦ πορθμοῦ, ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 5.

καταπόρνευσις, εως, ἡ, τὸ μεταχειρίζεσθαι ὡς πόρνην, ἀτιμάζειν, παρθένων Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπορνεύω, κάμνω πόρνην, δδῆτῶ εἰς ἀτιμίαν, τὰ θήλεα τέκνα Ἡρόδ. 1. 94, πρὸς Πλουτ. 196.—Παθ., γίνομαι πόρνη, θυγατέρας καταπορνευθεῖσας πολλὴν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδωσθαι πρὸς γάμιον Στράβ. 532.

II. «βιάζω», ἀτιμάζω, ὡς πόρνην μεταχειρίζομαι, καταπορνεύσας τὴν γυναῖκα ἀνείλων Πλουτ. 2. 821D, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 8.

III. σπαταλῶ εἰς πόρναις, πάντα κατακεκῶδευκε καὶ καταπεπόρνευκε Δίων Κ. 45. 28· μεταφρ., κ. τὴν γεῦσιν, διαφθείρειν, Γρηγ. Νακ.

καταπορνοκοπέω, καταναλίσκω εἰς πόρναις, ὥσπερ οἱ πορνομανεῖς (πρὸς κατοψοφαγῶ), Πολυδ. Γ', 117.

καταπόρφυρος, ον, ἐντελῶς πορφυροῦς, Ἰω. Λυδ. π. Ἀξ. 2. 13.

καταπορφυρῶ, ὦ, ἐντελῶς πορφυρῶ, ἐρυθρῷ χρώματι βάπτω, Θεόδ. Σπουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

κατόπις, εως, ἡ, τὸ καταπίνειν, Πλάτ. Τιμ. 80Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Ἀρεταί. Ὁξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

II. τὸ μέρος, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάποσις, φάρυγξ (ὁ καταπίνων), οἰοσφάγος, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηρδύνει καὶ τὴν κ. κολλακεῖν μειζόνως Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 17. 43· ὅτι χεῖρας δέδωκεν [ὁ θεός], ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλιᾷ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 16; 17, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ., 1. 7.

καταπότης, ὁ, λάρυγξ, Σουῖδ., καὶ ὁ καταδιερωσκων.

καταπότιον, τό, τὸ καταπινόμενον, καταπότι, «χάπι», καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θάπτον ποιεῖν καταπότιον δοθέν Ἱσοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 2., 9. 8, 3· δίδονται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον Δισκ. π. Ὁρεῖθ. σ. 163, 217, 347κ. Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 7. 5.

καταποτνιάομαι, ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, ἐπιμαρτύρομαι, Βυζ.

κατάποτον, τό, καταπότιον, τὸ κοιν. «χάπι», διότι διὰ μῖας καταπίνεται, ταῦτα λείψ τρίσας κατάποτα δίδου Ἰππ. 407. 32 καὶ ἄλλ.· οὐδὲν ἐκ τοῦ καταπότου ὠφελήθη 1046Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 20, 2· καταποτά, τὰ, αἱ τροφαὶ (τὰ καταπινόμενα), ἢ δὲ τῶνδε κυριωτάτη ἱησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ κατάποτοισι κέεται Ἀρετ. 97, 20.

καταπότρα, ἡ, τὸ κατώτατον στρώμα τοῦ οἰοσφάγου, τὸ ἀνοιγμα τοῦ στομάχου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 32.—ἐν Ἰππιατρ. 61, καταπόθρα·—παρὰ Σουῖδ. ὡσαύτως, καταπότης, ον, ὁ.

κατ-αποφαίνομαι, Μέσ., ἀποφαίνομαι τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, τινός Ἀθανάσ. (πρὸς καταγιγνώσκω).

καταπραγματεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι μέσα ἐναντίον, τινος Γρηγ. Νακ. 1. 341Α, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 68· μετ' ἀπαρ., παρὰ Φωτ. Βιβλ. 244. 20. Τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουῖδ.

καταπρακτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, τῶν νοηθέντων Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 338. 34.

καταπραῆνής, ἐς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ καταπρηνῆς, Ἡσυχ.—Ἐπίρρ. -νῶς, Ἑκκλ.

κατάπραξις, εως, ἐκτέλεσις, τῶν βεβουλευμένων Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 4· τῶν παραγγελμάτων Κλήμ. Ἀλ. 443, κτλ.

καταπράσσω. Ἀττ. -τω: μέλλ. -ξω—ἐντελῶ, καταπράσσω, κοινῶς «καταφέρω», ὅσα βούλεται ἡ πόλις καταπράττει Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46· κατέπραξας ἂ ἐβούλου αὐτόθι 1. 2, 2· οἱ καταπράξαντες ἡμῖν ταῦτα αὐτόθι 7. 7, 16· κ. ὥστε μένειν τοὺς φυλάδας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 11. 2) ἐπιτυγχάνω, κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν ἀρχὴν, τὴν ἡγεμονίαν ὁ αὐτ. ἐν Κυρ. 7. 5, 76, Πέρ. 5, 5.—Μέσ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτὸν, καταπράσσω, πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπράξασθαι, ἂ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.



7. 7, 27· ὅπως καταπράζεται τὸν γάμον Μένανδρ. ἐν «Θρασύλ.» 3· ἀσφάλειαν Διον. Ἄλ. 6. 68· ἐκτελῶ, Πλουτ. Περικλ. 5· δύναμιν ἐννοῆσαι καὶ καταπράσασθαι Γρηγ. Ναξ.— Παθ., τὰ καταπεπραγμένα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 35· τὴν ἡγεμονίαν ἡγοῦνται καταπραχθῆναι ἂν ὁ αὐτ. ἐν Πόρ. 5. 5· τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα Δημ. 254. 13.

**καταπρατικός**, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπιπράσκειν, πωλεῖν, Ἐπιγραφ.

**καταπραύνει**, τὸ καταπραύνειν, καθισχύχασαι.  
**καταπραῦνω**, καθισχυάζω, ἡμεροποιῶ, ἐκμαλάσσω, Πλάτ. Εὐθύδ. 288B· ἀντιθ. τῷ τραχύνω, ὁ αὐτ. ἐν Τ.μ. 67A· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ ῥήτορας, Ἰσοκρ. 43C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 17· κ. τὴν ταραχὴν, καταπαῦω, Πολύδ. 5. 52, 14· καταπραύνοντο τὰ ἦθη τούτων ἀκροώμενοι, ἡμερώτεροι ἐγίνοντο κατὰ τὰ ἦθη, Πλουτ. Λυκ. 4· τοὺς βουλευμένους μάχεσθαι καὶ δυσπαθεῖν τας πρὸς τὰ γινόμενα καταπραῦνε Περικλ. 33· ἡ μουσικὴ τὸν θυμοειδέα κ. Ἀθῆν. 623F· κ. τινὰ τῆς ὀργῆς Πολύδ. 5. 52, 14· Ἰων. τύπ. καταπρηύνω.

**κατάπρεμος**, ὄν, πλήρης κλάδων, κατάκλαδος, Ἠσύχ.  
**καταπρεσβεῖω**, ἀναλαμβάνω πρεσβεῖαν ἐναντίον, τινὸς Στράβ. 796· ἀπολ., Πολύδ. 23. 11, 8.

**καταπρηνής**, ἐς, πρηνής, πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος, ἐναντίον τοῦ ὑπτιος, παρ' Ὀμ. αἰέποτε ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς μεταχειρίζεται τις αὐτὴν πλήττων ἢ λαμβάνων δραττόμενος, πλῆξεν.. χειρὶ καταπρηνεί, μετὰ τὴν παλάμην, Ἰλ. Π. 792, πρβλ. Ὀδ. Ν. 164· πεπλήγето μὲρ ἡσὶ χειρὶ καταπρηνέσσι Ἰλ. Ο. 114· χεῖρες αὐτῶν καταπρηνέσαι λαβούσα Ὀδ. Τ. 467, πρβλ. Ν. 199· ἐς τὸ κ. ῥέποντα Ἰππ. Ἀγμ. 776· «καταπρηνές» κατὰ πρόσωπον. ἐπὶ στόμα. καταπρηνές καὶ «καταπρηνής. καταπρηνής» Ἠσύχ., πρβλ. καταπρηνής.

**καταπρηνίζω**, ῥίπτω τινὰ κατακέφαλα· ὁ ἀόρ. καταπρηνίζε Νικ. Θηρ. 824, Νόνν. Δ. 4. 395.

**καταπρηγνῶ**=τῷ προηγ., τινὰ πόντῳ καταπρηγνῶσασθαι Ἀνθ. Π. 7. 652.

**καταπρηγνῶν**, Ἰων. ἀντὶ καταπραύνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α' 265, Κόϊντ. Σμ. 14. 328.

**κατάπρησις**, εἰς, ἡ, τὸ καταπιμπράναι, ἀναψις, ἀναμμα, ἐπειδὴν καταπρήσεως ἄψῃται τὸ πῦρ, σπεύδει πᾶσαν ἐπινεμῆσθαι τὴν ὕλην Βασίλ. 3. 499.

**καταπρίω** [ῖ], καταπρίονίζω, σκίζω διὰ πρίονος, καταπρίσαντες κορμούς ἔλλων Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόφρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξίφ. 283· — ὡσαύτως — πρίζω, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

**καταπροβάλλω**, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

**καταπροδίδωμι**, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐς τὴν τύχην του· (πρβλ. καταπροίεμαι), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους ἔλλων Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόφρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξίφ. 283· — ὡσαύτως — πρίζω, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

**καταπροδίδωμι**, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

**καταπροδίδωμι**, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐς τὴν τύχην του· (πρβλ. καταπροίεμαι), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους ἔλλων Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόφρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξίφ. 283· — ὡσαύτως — πρίζω, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

**καταπροδίδωμι**, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

**καταπροδίδωμι**, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐς τὴν τύχην του· (πρβλ. καταπροίεμαι), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους ἔλλων Ἡρόδ. 7. 36. 2) κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόφρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξίφ. 283· — ὡσαύτως — πρίζω, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

**καταπροδίδωμι**, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

γενομένην ἀδικίαν, Ἀρχιλ. 86· οὐ τι.. ἐμοῦ καταπροίξει, «δωρεάν ἐπεγγανεῖ» Σχολ., δηλ. δὲν θὰ με καταγελάσῃς, ἐμπαίξῃς ἀτιμωρητί, ἐπειδὴ καὶ ὀλίγω πρότερον εἶπεν, οἱ μ' ὡς καταγελάς Ἀριστοφ. Νεφ. 1240· ἄνευ ἀνῆς, τὸ πᾶν ᾤθη καταπροίεσθαι τῶν θεῶν Συνέσ. 121D, Θεμιστ. 25B ἐν Λεξ. Ρητορ. σ. 275. 30, κ. οἶον προῖκα καταφρονήσεις, ὅστιν ἀξίως ἔσσι καὶ ἀδόξος· πρβλ. Β. Α. 275. 3) ἀμφοτέραι αἱ συντάξεις συνδυάζονται παρ' Ἡρόδ. 7. 17, οὐ καταπροίξει αὐτὸς μεθ' ὧν νηφούσης γυναικός.— Ἠλέ. εἶναι ἀρχῆς Ἰωνικῆς, τὸ πρῶτον ἀπαντῶσα παρὰ τῷ Ἡρόδ., καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο εὐχρηστος παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῇ συνῆθει γλώσσῃ, διὰ ταῦτα εἶναι συνῆθης παρ' Ἀριστοφάνει, οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ. ἢ τῷ Πλάτ. ἢ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς καὶ τοῖς ῥήτορσι.

II. παρὰ τῷ Βυζαντινῷ συγγραφεῖ Γεωργ. Παχυμ. 2. 147C, 264C εὐρίσκομεν ἔνεστ. **καταπροίξεσθαι**, καὶ ἀόρ. **σασθαι**, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ προδιδόναι, ἐγκαταλείπειν, ἀμελεῖν, ἀπορρίπτειν, πρβλ. **καταπροδιδόναι**, **καταπροίεσθαι**.

**καταπρολείπω**, ἐγκαταλείπω, ἐντελῶς λησμονῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ' 1164.

**καταπρονομέω**, καταληγαιτῶ, ἀπάγω ὡς λείαν, Ἐβδ. (Ἀριθ. ΚΑ', 1, Ἰουδ. Β' 14).

**καταπροπίνω**, προπίνων προδίδω, καὶ μεταφ., χαρίζω, δίδω δωρα. κ. ἄνδρας ἐπιφανείς· κ. πόρναις κειμήλια καὶ θησαυρούς Θεοδρ. Μετοχ.

**κατάπροσθεν**, ἐντελῶς ἔμπροσθεν, Ἐπιγρ. Δήλου.

**καταπροσωπῶ** -ῶ, κατὰ πρόσωπον ἔρχομαι, ἐκ τοῦ σύνεργος μάχομαι, μὴ ἔχων δύναμιν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ Βυζ.

**καταπροτείνομαι**, προβάλλω ὡς πρόβασι, τὴν αἰδῶ κ. Γαλην. 5. 448.

**καταπροτερέω**, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, τίνος Διόδ. 17. 33.— Παθ., ἡττώμαι, ὑποχωρῶ, τινι, εἰς τι πρᾶγμα, Πολύδ. 1. 47, 9., 16. 19, 1.

**καταπροχέω**, χύνω πρὸς τὰ κάτω, δάκρυα παρειῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ' 1118.

**καταπρανέω**, πρυνανέω, κυβερνῶ, διευθύνω, τὴν περιχῶρον ἢ εἰρήνην κ. Βυζ.

**καταπροκίττω**=καταπυγίζω, Σχολ. Ἀριστ. Θεσμορ. 1135.

**κατάπρωκτος**, ὄν=καταπύγων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364.

**καταπακῶν**, ἴδε β. **καταπτῆσσω**.

**κατάπτερος**, ὄν, ἔχων πτέρυγας, πτερόεις, Αἰσχύλ. Πρ. 798, Εὐρ. Ὀρ. 176.

**καταπτερόω**, ἐροδιάζω τὸ σῶμα μετὰ πτέρυγας, ἐν τῷ Παθ., πᾶν τὸ σῶμα κατεπτέρωτο Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

**καταπτερόσω**, =καθίπτταιμαι, τίνος, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, πετῶ μετὰ τὰς πτέρυγας ἐναντίον τίνος, Ψευδο-Καλλισθ.

**καταπτῆσομαι**, μέλλ. τοῦ καταπέτομαι.

**καταπτῆσσω**, μέλλ. -πτῆξω· γ' δοῖκ. ἐπ. ἀόρ. 6' καταπτῆτην Ἰλ. Θ. 136· ποιητ. μετοχ. καταπτάκων ἀπαντὰ ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 252· (πρβλ. **καταπλακῶν**)· πρkm. κατέπτηκα Θεμιστ. 309B, ἢ κατέπτηχα, ἴδε κατωτ. ἐπ. μετοχ. **καταπεπτήσας**, ἴδε κατωτ. (ἴδε πτήσω). «ζαρώω», κάθημαι «ζαρωμένος», μαζευμένος ἐνεκα φόβου, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι Ἰλ. Θ. 136· καταπτήσας ὑπὸ θάνατον Χ. 191· κατὰ δ' ἐπτήξαν ποτὶ γαίῃ Ὀδ. Θ. 190· λιμῶ καταπεπτηῖα Ἠσ. Ἀσπ. Ἡρ. 295, (πρβλ. **προσπτήσσω**, **ὑποπτήσσω**)· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν Δημ. 42. 22· γυναῖκας περιφόδους κατεπτηχίας Ἀντιφ. δεδοικὸς τὴν Ισχὺν αὐτοῦ καὶ κατεπτηχόσιν ἡμῖν Διον. Ἀλ. 7. 50· ταπεινὴ καταπτήξετε Πλουτ. Αἰμίλ. 27, πρβλ. Περικλ. 25· κατεπτηχὸς τὸ ὑπὴρκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον Ἀριστεῖδ. Α. σ. 62, 6· μετ' αἰτ., ἐκφρονας γενέσθαι πάντας καὶ καταπτήξαι τὸ μέγεθος ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 7.

**καταπτίσσω** καὶ **καταπτίττω**, καταπρίνω εἰς κόνιν ὡς ἐν τῷ ἰγδίῳ ἢ ἐν τῇ μύλῃ, ὑπέροις σιδηροῖς κατέπτισσε καὶ κατέκοον ἐκείνον, κατακοπανίζω, Πλουτ. 2. 449E· ἐν δ' ἡμῶν τὰ ὁσῶ κ. Νικόλ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 614. 20· καὶ ὁ παθ. πρkm. **κατέπτισμαι**.

**καταπτοέω**, πτοῖαν ἢ πτόησιν ἐμβάλλω, καταπρόω, καταπληττω, Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 29· Παθ. ἀόρ. **κατεπτόωην** (ἐκ διορθώσ. ἀντὶ -επώωην), Γενέσ. 58A.

**κατάπτομαι**, Ἰων. **καθάπτομαι**, μετὰ γέν., μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 6. 68., 8. 65.

**κατάπτυσμα**, τὸ, τὸ καταπτυσθῆν, βδελυρόν τι πρᾶγμα, βδέλυγμα, Εὐστ. Πονημ. 122. 44.

**καταπτυστέος**, ὄν, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ καταπτυσθῇ, Βασίλκ. ἐκδ. Heimh. τ. I. σ. 531.

**κατάπτυστος**, ὄν, ἄξιος νὰ καταπτυσθῇ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ὡσαύτως ἡ, ὄν, Ἀνακρ. 120—ἐφ' ὃν ἐπτυσέ τις, ἄξιος καταπρηνέσεως, Ἀνακρ. ἐνθ' ἄνωτ., Αἰσχύλ. Χο. 632, Εὐμ. 68, Εὐρ. ἐν Τρω. 1024—ὡσαύτως παρὰ κωμ. καὶ πεζοῖς, Ἀναξίλ. ἐν Νεοττ.— 1. 6· μισθοῦται τὸν κ. τουτονὶ Δημ. 236. 22, κτλ.—



«καταπύχον» εὐτελές, μισήτων» Σουίδ. Ἐπίρρ., -τως, Κλήμ. Ἄλ. 546.

**καταπύχης**, ἑς, ἔχων πολλὰς πυχάς, ἐμπερόναμα. Θεοκρ. 15. 34.

**καταπύω**, μέλλ. -ύσω, πύω ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τινά, ἰδίως ὡς σημεῖον βδελυγμοῦ καὶ καταφρονήσεως, μετὰ γεν., τίς οὐχὶ κατέπυσεν ἄν σου; Δημ. 295. 8, πρβλ. Δισχίν. 64. 13· τῆς φιλοσοφίας κ. Λουκ. Κατάπλ. 12, κτλ.· οὕτω, κ. δωροδοκίας Δισχίν. 31. 31· πλοῦτου Λουκ. Ἰκαρ. 30· ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε -πύω].

**κατάπωμα**, τὸ, ὅτι κατέπυσεν, κατάπωμας, Ἑβδ. (Ψαλ. ΡΜΓ'. 14).

**κατάπωμα**, ἡ, ἀδυναμία, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 405.

**κατάπωμας**, εὖς, ἡ, πτώσις, ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 808, Γαλν., κτλ.· κ. τῆς δυνάμεως Ὁρεῖθ. σ. 770.

2) πτώσις, ὀστυγία, Ἑβδ. (I' Μικκ. Β', 14).

**καταπύσσω**, «ζαρώω», χαμηλώνω, ὡς τὸ καταπύσσω, τίπτε· καταπύσαντες ἀφέστατε; Ἰλ. Δ. 340, πρβλ. 224· κ. κύνας ὡς ἀμφὶ λέοντα Ε. 254, 476· «καταπύσσει» φοβεῖται, δειλιά, ταπεινούνται· Ἡσύχ.

**κατάπυσις**, ὁ, ὁ καταπεπυκνῶς, ὁ κατακείμενος.

**καταπυχεύω**, κάμνω τινά ὅλως πτωχόν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.— Παθ., γίνονται πτωχοί, ἐπαίτης, καταπεπυκνῶς ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 10· τύχαι καταπεπυκνῶνται, πολὺ πτωχικὴ κατάστασις, Διον. Ἄλ. 9. 51.

**καταπυγίζω**, εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς καταπύγων, κινάιδος εἶμαι, «καταπυγίζειν» τὸν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν» Φώτ.

**καταπυγμομαχέω**, τινά, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐπιγρ. 20.

**κατάπυγος**, ὄν, ἴδε καταπύγων.

**καταπύγοςυνη**, ἡ, κτηνώδης ὀρεῖς, σαρκικὴ ἐπιθυμία παρὰ φύσιν, Κρατίνος. Νεφ. 1023, Ἀποσπ. 180· κ. καὶ πασχισιασμός Λουκ. Ἐνύπν. 32.

**καταπύγοςυνος**, ἡ, ὄν, = τῷ ἐπομ., Κρατίνος ἐν «Χειρ.» 4, ἀλλ' ἴδε Meineke.

**καταπύγων**, ὄνος, ὁ, ἡ, οὐδ. **κατάπυγον**, οὐχὶ **καταπύγων** (πύγῃ) παραδεδομένος εἰς ἐπιθυμίας σαρκίνας παρὰ φύσιν, καὶ καθόλου, αἰσχροί, ἀχρεῖς, ἀσελεῖς, λαϊκαστάς καὶ καταπύγωνας Ἀριστοφ. Ἄχ. 79, Ἰππ. 639, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει «εὐρύπρωκτον ἢ τὸν πεπορευμένον» ἐν Σφ. 687· κ. καὶ ἀναίσχυτος Νεφ. 529, 909· ὡς **κατάπυγον** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 200. Αἱ πλάγαι πτώσεως ἐνίοτε φέρονται ἐσφαλμένως, -πύγωνος, κτλ., πιθανῶς ἕνεκα τοῦ τύπου -πυγωνέστερος, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 776· ἀλλ' οὕτως εἶναι ἁπλῶς τύπος ἀνωμαλῶς σχηματισθεὶς χάριν τοῦ μέτρου, ὡς τὸ κακοξενώτερος παρ' Ὀμ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 193· ἕτερος τύπος **καταπύγος** ἐκ τοῦ **κατάπυγος**, ὡς καὶ τὸ ἀπείρων ἐκ τοῦ ἀπείρος (ὅπερ ἀναφέρεται ὑπὸ Ἡσυχ. καὶ Φωτ.), ἀπαντᾷ ἐν Σώφρονι παρ' Ἀθην. 281Ε' καὶ -ότατος ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1131· πρβλ. ἐπιλήσμων, ἐπιλησμοτέρος· παροιμιώδης φράσις, καταπύγοτερον ἀλφειστῶν, διότι οἱ ἰχθύες οὗτοι λέγονται ὅτι ἀκολουθεῖ ὁ ἕτερος θατέρω κατὰ τὴν πυγὴν (Ἀθην. 281Ε'), δι' ἧς σημαίνονται οἱ ἀκρατεῖς καὶ οἱ καταπερεῖς, οἱ λῆγνοι. Περὶ τοῦ τοισμοῦ τῶν συνθέτων ἐπιθέτων εἰς μὴν ἴδε τὴν σοφὴν διδασκαλίαν Κόντου ἐν Γλωσσ. Παρατῆρ. σ. 154.

**καταπύθω** [ῶ]: μέλλ. -ύσω, κατασπίζω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, τὴν··· κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἑλλοιοιο Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 371.— Παθ., κατασπίζομαι, σήπομαι ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει «ἐνυρτιῶ», ἔϋλον··· τὸ μὲν οὐ καταπύθεται θυβρῶ Ἰκ. Ψ'. 328.

**καταπύθω**, κατακαλύπτω, κατακοσμέω, συγν. παρὰ Κυρίλλ., Εὐστ., 1379. 12.

**κατάπυκνος**, ὄν, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πυκνός, λίαν πυκνός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 1. 1.

II ὡς ἱατρικὸς ὅρος, λίαν δυσκοιλίας, ἢν δέ σοι κατάπυκνος ἢ κοιλία δοκεῖ εἶναι, μαλθακὸν κλύσματι ὑπόκλυζε Ἰππ. 406. 10.

III κ. εἰς ἡ ἐπὶ τι· ἡ διάλεκτος **κατάπυκνος** ἐπὶ τὴν τοῦ τ' χρήσιν Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 56, Α. Β. 598.

**καταπυκνώω**, γεμίζω πύκνῳ μέ τι πράγμα, τρήμασι τὸ τεῖχος Πολύβ. 8. 7, 6· θύρας ἡλοῖς Διόδ. 17. 71· τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβάς Διον. Ἄλ. π. Συνθ. 16· παραδειγμάτων πληθεῖ τὴν πόλιν, μετ' ἀφονίαν παραδειγμάτων, Πλουτ. Λυκούργ. 27· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ στερεώματος, καταπεπυκνῶσθαι··· πληθεῖ ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18· ἐπὶ χώρας, ἐλαλίαις καταπεπυκνῶσθαι, εἶμαι πικνὸς περτυμένος μέ··· Διόδ. 3. 44· μεταφορ., σταθμοὶ ἐγείρονται καὶ ἐπαύλεις καὶ τῇ πάλαι ῥαστώνῃ καταπυκνῶνται Θεμιστ. 16. 112.

II ἀναγκάω εἰς μικρὰν περιοχὴν, συμπιέζω, συμπύκνω, Ἐπικούρος οὕτω κατέπυκνον τὴν ἡδονὴν Δαμόξ. ἐν «Συντῆρ.» 1. 62· καὶ ὡσαύτω· ἐν σέσει πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, τάλαντ' ἐγὼ σοὶ κατέπυκνωσα τέτταρα, ἐδαπάνησα τέσσαρα τάλαντα διὰ μιᾶς ἡ ἐπεσώρευσά, αὐτόθι 4· ὡς παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀναφέρεται τοῦ Ἐπικούρου ἐν Διογ. Α. 10. 142, εἰ καταπυκνῶτο πάσα ἡδονή

κτλ. (ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς προτάσεως φαίνεται ἐφαρμένον)··· πρβλ. **καταπύκνωσις**··· καταπεπυκνωμένη ἡδονή, ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτος··· καταπεπυκνῶται ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, πυκνὴ, συγχρὴ ἡ χρήσις αὐτῆς γέγονεν, Πορφυρ. β. Πλάτ. 14. 23, 136.

III Παθ., συμπυκνῶμαι, ἐπὶ τινος εἰδῶν συλλογισμοῦ (πρβλ. **πυκνός** V), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρῶτ. 1. 14, 2· ἀλλὰ, εἰ μὴ καταπυκνῶται τι, ἂν δὲν εἶνε πάντοτε εὐκολον, ἐφαρμόσιμον, Μ. Ἀντων. 5. 9.

**καταπύκνωσις**, εὖς, ἡ, συμπύκνωσις (ἴδε **καταπυκνώω** II), τοῦ ἡδομένου, καταπεπυκνωμένη ἡδονή, Ἀλκιφρων 3. 35.

2) ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. **πύκνωμα** III), Ἀριστόξ. σ. 28, Νικόμ., κλ. **καταπυκνωτέον**, ἔμμ. ἐπίθ., πρέπει νὰ καταπυκνώσῃ τις, Θέων σ. 91, 8, ἔκδ. Hiller.

**καταπυκνῶ**, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 106· καὶ τὸ Παθ. **καταπυκνῶμαι** Εὐστ.

**καταπυκνῶμαι**, ἀποθ., ἐρευνῶ ἐκ τοῦ πληθύνει, ἐρωτῶ ἀκριβῶς νὰ μάθω, Βυζ.

**καταπυργῶ**, ὀχυρώνω, ἐφοδιάζω με πύργους, Ἄννα Κορν.

**καταπυρρίζω**, καὶ ποιητ. τύπος **καπυρρίζω**, καταπυρακτῶ, κατακαίω.

**κατάπυρος**, ὄν, διάπυρος, πεπυρωμένος, ἀναμμένος.

**καταπυρπολῶ**, καταστρέφω ἢ ἐρημώνω διὰ πυρός, πυρπολῶ, κατακαίω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 243, Πολύβ. 5. 19, 8.

**καταπυρπολήσις**, εὖς, ἡ, τὸ νὰ καταπυρπολῇ τις, Ἐφραίμ Σ'., 2083.

**κατάπυρρος**, ὄν, λίαν πυρρὸς, ἐρυθρὸς, Διοσκ. 2. 184.

**καταπυρσεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ πυρσεύω, τινά, φωτίζω, καταλάμπω τινά, Ἐκκλ.

**καταπυτίζω**, ἐξακοντίζω ὑγρὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ μικροῦ ἀνοίγματος, κατακινῶ, καὶ Παθ., ἀχρὶς ἂν καταπυτίσθῃ πᾶν τὸ ὑγρὸν Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 206.

**καταπύγων**, ὄν, ἔχων μακρὸν πώγων··· μακρογένειος, Διόδ. 3. 63· κατὰκομοὶ καὶ καταπύγωνες Σερβά. 771.

**καταπωλέω**, πωλῶ, Κλήμ. Ἄλ. 274, κτλ.

**καταπωμάζω** θέτω καλῶς τὸ πῶμα, ἐντελῶς κλείω, βουλλώνω, καταπωμάζομεν τὴν ὀπήν, ὥστε ἀποκεκλεισθαι··· Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272 (πρβλ. **καταβῶ**).

**κατάρ** [άρ], Ἰων. -άρη, ἡ, κατὰ ἄρά, ἡ κατὰ τινος ἄρά, κατάρ, κατάρην ποιῆσθαι τινί, καταρῶμαι τινά, Ἡρόδ. 1. 165.

οὐ ἀντίθετον εἶναι, ἀρὴν ἐποίησαντο 6. 63· ἐποίησαντο νόμον τε καὶ κατάρην μὴ θρέψιν κόμην··· μὴδὲνα αὐτόθι 82· ἐκ κατάρης τευ, ἕνεκα κατάρης τινός, ὁ αὐτ. 4. 30· διδόναι τινά κατάρ, Ἑκ. 944, ἀντίθετον τῷ εὐχῇ, κατάρ, τινὶ ἄλλῃ, οὐκ εὐχῇ ὅμοιον Πλάτ. Ἄλκ. 2. 143B· μᾶλλον ἐκ κατάρης ἢ κατ' εὐχῇ Ἀριστέδ. 2. 424, 7· κατάρ, ἐγγύς 1. 214· κατάραι γίνονται κατὰ τινος Πολύβ. 24. 8, 7· περιθυσίους κ. Δισχόλ. Θιβ. 725· μητρος φόνιοι κατάραι Ἑκ. Ἰλ. 1324 ἐκ τραγικῆς κατάραις Πλουτ. π. Φιλαδέλφ. 483F· τὴν κ' ἀναγράφει Διόδ. 1. 45· τὴν κ. στηλιτεῦσαι Πλουτ. Ηθ. 354B· τύπος κατάρης ἐναντίον τῶν τυμβωρύχων ἀειομνημόνευτος εἶναι ἡ ἐν Εὐδοκίῃ ἐπιγραφή τοῦ 6' μ. Χ. αἰῶνος δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερίδι 1892.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρkm. τοῦ καθαρίεω, Ἡρόδ.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.

**κατάρ**, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἀρρηγνόμενος, ἴδε **καταρ**.



κατ-αράσιμος, ον, ἐπικατάρατος, ἄξιος καταραθῆναι, καταράς, Σουίδ. ἐν λ. ἀράσιμος, Μοσχόπ. π. σελ. 146.

κατ-άρασις, εως, κατάρα, κακολογία, Έβδ. (Ίουδ. Ε', 23.

κατ-άρασω, Ἀττ. -τω: μέλλ. -ξω. Κτυπῶ κατά γῆς, μετὰ χρότου κατασυντρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, ὁ παῖς ἐμπροσθὼν κατήραε [δηλ. τὴν κύλικα] Ἰππῶν. 29· Καρχηδόνα κατήρα-ξεν εἰς ἑδάρος καὶ ἡράνισος Εὐμειστ. λόγ. 10 σ. 140B· ὁ Σουίδ. «κατήραας» κατὰ τοὺς ἑδάρους ἑβάλετο· ἰδίως ἐπὶ ἡττημένων καὶ κατεστραμμένου στρατεύματος, τοὺς λοιποὺς κατήραε εἰς τὸν Κιθαιρώνα Ἡρόδ. 9. 69· κ. εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας Δημ. 675. 20· τὸ στρατεύμα κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα Θουκ. 7. 6, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 9. 58, Ἀρρ. Ἀν. 5. 17, 4. 2) μεταφορ., διασελεῖν καὶ κ. τὰ βουλευήματα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκωμ. 38.

II, ἐπὶ θαλασσίῳ πνεύμῳ, κ. αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ῥίπτουσι οἱ κολοιοὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κατὰ, Ἀριστ. π. Θουμασ. 79.—ἐντεῦθεν ἀμεταβ., πίπτω κάτω, (κατα)πίπτω κατα-κεφαλὰ, οἱ στάντες τῶν κολοιῶν ἐπὶ τὸ γέλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφαινόμενον καταράττουσι, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 393B, Πολύδ. 10. 48, 7· ἐπὶ ὄμβρου καὶ χαλάζης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 13· ἐπὶ ποταμῶν, μετὰ πολλοῦ ψόφου ὁ ποταμὸς καταράττων εἰς τὸ χάσμα ἀφρώδης γίνεται Διόδ. 17. 75· πλατύνοντας, εἰς οὗς καταράττει ὁ ποταμὸς Πολύδ. 10. 4, 7· ὑπὸ κρουνοῦ καταράττοντι πομφολύγες ἀνίστανται Λουκ.· κρουνοὺς ὕδατος καταράττει τοῦ ἀγγείου, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου, Γαλ. Μεθόδ. 8· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ μέλλ., Πλουτ. Καῖσ. 44, πρὸλ. καταρρήνυμι.

κατ-ἀράτος, ον, ἄξιος κατάρας, κατηραμένος, βδελυρός, Εὐρ. Μῆδ. 112· συχρ. παρὰ τοῖς Κωμ., ὡς σημνός ὁ κατ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 178, πρὸλ. Εἰρ. 33· ὡ κατάρας δ' αὐτ. ἐν Δυσ. 530. κτλ. συχρ. καταρατότερος Δημ. 298. 29· ὑπερβ. -ότατος Σοφ. Ο. Τ. 1345· κατάρατος ἀνδράσιν Εὐρ. Ἀνδρομ. 839· κατάρατ' ἀνδρῶν Ἐκλδ. 716.

καταραψιδεῶ = καταραψιδεῶ, φλυαρῶ, Ἡσύχ.

κατ-ἀρβύλος, ον, (ἀρβύλη), ἐξικνούμενος, καθήκων ἢ εὐάνων μέγρι τῶν ἀρβυλῶν (πεδίων), ποδήρης, χλαῖνα Σοφ. Ἀποσπ. 559· ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλασθαι· ἔτι καὶ καθάρβυλος, Ἡσύχ., πρὸλ. ποδήρης.

κατ-αργεῖω, ἀρῖνω τινὰ ἄργον, ἄργον ἢ ἄχρηστον, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, χέρας, «ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον τ. ἔ. τὸν πόλεμον» Σχολ., Εὐρ. Φοῖν. 753· κ. τοὺς καιροὺς, χάνω τὰς εὐκαιρίας, δὲν τὰς χρησιμοποιοῦ, κατηργηκέ-ναι καὶ καταπρόεισθαι τοὺς κ., Πολύδ. π. Σουίδ. (Ἡσύχ. «ἀκυρώσαι. ψευδοποιήσαι. καταργήσαι») τὴν γῆν καταργεῖ ἡ ἀκαρπία συκῆ, κατέχουσα αὐτὴν καθιστᾷ ἄχρηστον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ'. 7. II κατιστῶ ἄχρηστον, παύω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 3 καὶ 31, κ. ἄλλ. ὁ θεός.. ὁ τὸν θάνατον καταργήσας Σουλ. Ἐπιγρ. 9121, πρὸλ. 9120.—Παθ., καταλδομαι, παύομαι, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας Ἐπιστ. π. Ρωμ. σ', 6, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. β', 6, κτλ. εἴτε γλῶσσαι παύονται, εἴτε γνῶ-σις καταργηθῇται Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 13, 8· κ. ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀπελευθερωθῆναι, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ζ', 2 καὶ 6· κατηργή-θητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐξεπέσετε τῆς χάριτος, Ἐπιστ. π. Γαλ. β', 4.

κατάργησις, εως, παύσις τῆς ἐνεργείας, ἡ κατάλυσις, ἀναίρε-σις, ἀθέτησις, Ὡριγέν. κλ.

καταργητέον, ῥημ. ἐπιθετ., πρέπει τις νὰ καταργῇ, νὰ παύσῃ, τὰ πάθη Ἰαμβλ. Προτρεπ. σ. 98.

καταργεία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀργεία, Ἐρμ. Τρισμ.

κατ-αργίζω, τινὰ, κάμνω τινὰ νὰ βραδύνῃ, σπουδῇ οὐ κατ-αργίζει πόδα Αἰσχύλ. Θῆβ. 536· ἴδε ἐν λ. ἀπαρτίζω.

κάταρμα, τό—ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. κατάρματα, αἱ πρῶτα προσφορὰ (πρὸλ. κατάρχω II. 2), χέρνιβας τε καὶ κατάρματα, πλ. αἱ οὐλοχῦται, Εὐρ. I. Τ. 244· ὁ Wunder προτείνει κατάρμασιν ἀντὶ κατεύμασιν ἐν Σοφ. Ο. Τ. 920.

2) οἱ διὰ τοιούτων θυσιῶν γινόμενοι καθαρμοί, Πλουτ. Θυσ. 22.

κατ-ἀργύρος, ον, κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος μετ' ἄργυρον, ἀνε-θῆκε τρίποδα καταργυρώσας Φιλόχ. 62, ἔκδ. Siebelis· καταρ-γυροῦν τὰ κλινίδια Πλουτ. Ἠθ. 166B· καταργυρωμένους (ἰων. ἀντὶ κατηρ-) ἔχων τοὺς προμαχεῶνας Ἡρόδ. 1. 98· τὴν ἐνδοθεν ἐπιφάνειαν καταργυρωμένην Διόδ. 1, 57.

II, ἀγοράζω ἢ διατρίβω δι' ἄργυρίου, ἀθρήσων εἰ κατηργυρωμένος λέγω, «ἀργυρίῳ πεισθεὶς ἡ δωροδοκῆσας» Σχολ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1077· πρὸλ. ὑπάργυρος.

κατάρδευτος, κατηρδευμένος, ποτισμένος, βεδρεγμένος.

κατ-αρδεύω = κατάρδω, Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 813, Ἐκκλ.

κατ-ἀρδω, ποτίζω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, Στρυμῶν κατάρδων

Θρήκην Ἀντιφάν. ἐν «Θαμύρ.» 1, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 2. 2—μετα-φορ., ῥαντίζω μετ' ἐπαινον, ἐπαινῶ, οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα διδάσκων (Σχολ. «καταγέων ὑποσχέσεις καὶ καταθρέγων ἐπαινοὺς ὑμᾶς ὡς φυτὰ») Ἀριστοφ. Ἀλ. 658, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 7. 411· «κατάρδω» οὐ μόνον ποτίζειν ἀλλὰ καὶ εὐφραίνειν ὡς τὸ, ἰαίνειν· Ἡσύχ.

καταρρέζω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ καταρρέζω.

κατάρνομαι, ἰων. ἀντὶ τοῦ καταράνομαι, Ἡρόδ. 2. 39.

κατάρης ἄνεμος, ὁ, ἀνωθεν ὄρμῶν ἄνεμος, «τὸ συνεστραμμέ-νον πνεῦμα καὶ καταράσσον διὰ τὸ κατωτερῇ ὁρμῇ ἔχειν» Τυφῶν Ἀλκαῖ. (131) καὶ Σαπφῶ παρ' Εὐστ. 603. 35. («Ἐπεροὶ γράζουσι κατάρτης ἐκ τοῦ καταίρω»).

καταρθρόω, ἀθρώνω καλῶς.

καταρτήγηλος, ἡ, ὅν, ὁ κάμνω τινὰ νὰ αἰσθάνηται ἔργοις, νὰ ἀνατριχιάσῃ, τρομερός, φοβερός, λυγρὰ, τὰ τ. ἀλλοιοῦν γὰ κατὰριγῆλὰ πέλονται [κατάρ- ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ε. 226· ἔθθα ἀντιτίθεται τῷ φίλῳ.

κατ-ἀριθμέω, μετρώ, ὑπολογίζω, μεταξὺ.., μετὰ τινῶν, Εὐρ. Τρω. 872· ἐν τισὶ Πλάτ. Πολιτικ. 266A, πρὸλ. Διόδ. 4. 85, Πλουτ. Σόλ. 12.—Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 1, 7, 9, 8; κ. ἄλλ. 2) διηγοῦμαι λεπτομερῶς, τὴν ἀτοπίαν σου Πλάτ. Συμπ. 215A· κ. τινὶ τι, γράφω εἰς τὸν λογαριασμόν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 266E· —ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀρηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἀριθμῶ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλῶδ. 27B, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ἄδοντες Γοργ. 451· εἰ πά-σας τὰς ἐκεῖνον πράξεις καταριθμοῦσάμεθα Ἰσοκρ. 4A· τι πρὸς τινὰ Αἰσχίν. 61. 16 καὶ 25· καὶ ὁ Ἀριστ. μεταχειρίζεται παθ. πρkm. μετὰ μέσῳ σημασ., κατηριθμημένοι τῶν πολλῶν δόξας, μετρήσαντες, συγκεφαλαιώσαντες, Τοπ. 1. 2, 1. 3) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὡσανῶς, θεωρῶ, «λογαρίζω, ἐνυδαμιονέστατον κ. τινὰ Πλάτ. Φιλῶδ. 47B· τὴν πράξιν κ. ἐν ἀδικήματι Περ-λύδ. 5. 67, 5. II ἀπολ., λογαριάζω, μετρώ, κάμνω λογαριασμόν, διὰ τὸ πάντες ἄνθρωποι εἰς τὰ δέκα καταριθμοῦσιν; Ἀριστ. Προβλ. 15. 3, 1.

κατάρθιμυσις, ἡ, κατὰστρωσις, λογαριασμοῦ, ἐκτίμησις, λογα-ρισμός, Ἰωσήφ. κ. Ἀπών. 1. 21, 8, Μ. Ἀντων. 1. 4· καταριθμη-σιν ποιοῦνται, καταριθμοῦσιν ἢ καταριθμοῦνται τι, Γαλην. 1.

καταριθμητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταριθμῇ, ὑπολο-γίσῃ, ἀναμετρήσῃ ἐκ τοῦ Φίλωνος.

καταρινάω, ἡ -έω, ἴδε ἐν λ. καταρρ-.

καταρριπάζω καὶ καταρρίπτω = καταρρίπτω, Μανέθων 3. 55.

κατ-ἀριστάω, τρώγω τὸ ἄριστον, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς τὸ ἄριστον, εἰς γεύματα, κατασπαταλῶ, τὰ πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τῶν φίλων κατηρίστηκεν Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 423A· Παθ., «κατηρίστημένα, καταβδερμένα» Α. Β. 48.

κατ-ἀριστεύω, παρὰ Πολυδ. Α' 176, ἔσρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κρατιστατεύω, διαπρέπω ὡς ἄριστος.

κατ-ἀρκέω, ἰων. καὶ Τραχ., εἶμαι ἐντελὴς ἀρκετός, μετὰ μετοχ., χώρα οὐδεμία καταρκέει πάντα ἐσωτὴ παρέχοισα Ἡρόδ. 1. 32· ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίῳ καταρκέσει Εὐρ. Ρῆσ. 447—ἀπρως, εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, ἔξαρκεῖ (ἀπόρη), καταρκεῖ τοῦδε, κεκλήσθαι πατρός Σοφ. Ἀποσπ. 107.

καταρκῆς, ἔς, ἐντελὴς, λίαν ἀρκετός, Ἡσύχ.

καταρκτέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ καταρκέειν ἢ καταρχεσθαι Τζέτζ. Ἀλληγορ. II. σ. 192, ἔκδ. Boisson.

καταρτός, κατάρατος, Ἀρχαδ. Ἐπιγρ.

καταρκτηκός, ἡ, ὅν, κατὰλληλος εἰς τὸ κατάρχειν, πρὸς ἑναρ-ξιν, πρῶτος, αἴτιον Πλουτ. 2. 1056B.

καταρμόζω, ἰων. ἀντὶ τοῦ καθαρμόζω.

κατ-αρνέομαι, ἀρνούμαι ἰσχυρῶς, ἐπιμένω ἀρνούμενος, μετ' ἀπαρεμ. καὶ τοῦ μή, φῆς ἢ καταρνεῖ· μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντ. 442.

κατ-ἀρώ, ἀροτριῶ ἐντελῶς, καταροῦσι τὴν γῆν τινα Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 582· πλεῦσσω δὲ καὶ καταρῶσω· ὁπόσῃν ἂν παρα-δέξωμαι, ὁ ὄρκος τῶν ἐρήθων, πρὸλ. Πολυδ. Η' 106 (Ἡσύχ. κατ' ἀρῶμαι, φυτεύω, γεννῶ).

καταρράχῃ, ἡ, (ῥήγνυμι), διάρρηξις, καταῖσχοςμα, καταρρα-γαλὶ πέπλων Δυσ. 256.

καταρραθιμέω, εἶμαι ἐντελὴς ῥαθυμός, ἀμελής, χάνω ἔνεκα ῥα-θυμίας, εἰ καταρραθυμῆσεται Δημ. 765. 13· καταρραθυμῆσαν-τες ὑστερίζουσι, μένουσιν ὅπως ἔνεκα ῥαθυμίας, ἔεν. Ἀπομν. 3· 5, 13· μὴδὲν καταρραθυμῶν φαίνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦ καταμα-λεῖν, ἔεν. Ἐλλ. 6. 2, 39.—Παθ., τὰ καταρραθυμῆναι, πράγματα ἀπολεσθέντα ἔνεκα ῥαθυμίας ἢ ἀμελείας, τὰ κατ. πάλιν ἀναλή-ψεσθε Δημ. 42. 14· καὶ στρατιωτικὰ καταρραθυμῆναι, ῥαθυ-μῆς ἐξηντηλῆσθαι, νωθεῖς καὶ ὑπτιοι, Πολυδ. Α' 158.

καταρραίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ῥαίζω, καταπράυνω, με-τρίάζω, τὴν λύπην Κύριλλ.

καταρραίνω, ἀορ. κατέρρανα, καταρρατίζω, καταχέω ὑγρόν τι ἡρέμα καὶ κατὰ σταγόνας, Ἰππ. π. Ἀρρ. 829· Ἀθην. 453A· τινὶ, μετὰ πρῆμά τι, τῷ ζωῷ πᾶς ἱερός βίβλους καταρραῖναι Διόδ. Ἐκλογ. 525. 61.—Παθ. (καὶ μεταφορ.) ὅσα φύλλοις κατερ-



ράδατο (ἴ πληθυντ. ὑπερσ.) (τὸ ἀπλοῦν ἐρράδατο Ὀμ. Ἰλ. Μ. 431) Βυζ.: τὸ ἐλαίον καταρραίνονμενον Σέξτ. Εμπ. Π. 1. 85· τῆς θαλάσσης· ἐλαίω καταρραίνονμένης Πλούτ. 2. 914F· τὸ καταρρανθέν ὕδωρ Γεωπ. 2. 32, 1.

**καταρρακώω**, κατακόπτω, σχίζω, εἰς ῥάκη, κατακουρελιάζω, μετοχ. παθ. πρkm. **καταρρακωμένος**, ὡς ῥάκη τὰς σάρκας ἐσχι-σμένες καὶ κρεμαμένες ἔχων, ἀναρῥος καὶ κ. Σοφ. Τρ. 1103.

**καταρρακτῆρ**, ῥῥος, ὁ (ἐκ τοῦ καταρράσσω), ὁ καταστρέ-φων, καταστροφεὺς, κίρκος κ. (Σχολ. καταστρέφω, ὁ καταρράσ-σων τὴν πόλιν, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης) Λυκόφρ. 169, 539.

**καταρράκτης**, οὐ, (ἐκ τοῦ καταρραγῆναι), ἡ καταρ-ακτῆς, (ἐκ τοῦ καταρράσσω, ἴδε Στράβ. 667, «ἐκ τοῦ ἀρράσσω, ὅθεν καὶ οἱ καταράκται» Εὐστ. 1053. 5· Ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4924b) ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει «καταρράκτης» ὁχεὸς ἢ ῥυαξ· «καὶ τῇ πλημύρᾳ καταρράσσοντες ἦτοι ἀνωθεν βιαίως κατιόντες» ἔξ οὗ καὶ οὐρανὸν καταρράκτας φάμεν Εὐστάθ. εἰς Διον. 220.

**Ι** ὡς ἐπιθ., ἐπερχόμενος; ἐφορμῶν, ὁμοῖος, ὁ ὁμητικὸς, ὁ σφοδρὸς, Στράβ. 640· — παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1590, ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν (Ἄττ. ἀντὶ οὐδὸν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἀγοῦσαν εἰσοδὸν ἢν πρότερον χαλκόποιον οὐδὸν εἶπε [τοῦ Ἀδου], ἴδε Σχολ. Σουίδ. **καταρράκτην**. **II** ὡς οὐσιαστ., πῶσις ὑδατος καταφερομένου ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ταπεινότερον ἀπο-τόμω· Λάτ. cataracta, κ. τοῦ Ἰστροῦ Διόδ. 1.32, 1. 97 κ. τοῦ Νεῖλου Φύλοστρ. 266, Στράβ. 786, 817, Σουλ. Ἐπιγρ. ἐνθ' ἀνοστ. — ὁ Ἡρόδ. 7. 26 ἔχει Καταρρήκτης ἢ Καταρῆκτης ὡς λεγόμενος ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας καταράττων ποταμὸς πολὺς καὶ χειμαρρῶδης Στράβ. 14. 667.

**2)** ὡς ἐπιθλῆς ἢ μο-χλός, δι' οὗ ἡ θύρα ἀσφαλίζεται Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Q. 454· κ. τῶν πυλῶν διακόψας Διον. Ἄλ. 8. 67· «καὶ αὕτη ἡ θύρα ἀνοιγομένη καὶ κλεισμένη καθέως ὁμοίως ὡς νῦν λεγόμενη, ἢ ἄλλως καταρρα-κτὴ καταπακτὴ ἢ ἐπιρρακτὴ θύραν καταρράσσουσα κλειμάτων ἄνω» Εὐστάθ. (ἦτις ἐν Ὀδυσ. X. 126 ὁροσθῦρα ὀνομάζεται), καὶ τὸ στόμιον ἐφραττον καταράκται ἐκ σάνιδων συνηρισμέ-νων καθιέντες Προκοπ. π. Οἰκ. 2. 2· καὶ τοὺς καταρρά-κτας ἀφῆκε κλειθροὺς καὶ μοχλοὺς καρτεροὺς δύντας Πλουτ. Ἀντ. 77· θυρίδας καταράκτους ἐν Ἐπιγρ. μνημεῖον Ἀθην. σ. 38. 1· ἐκδ. Müller, Κορ. Ἡλιόδ. σ. 290· ὡσαύτως, εἶδος κι-νητῆς γεφυράς ἢ αναβάθρας πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰ πλοῖα, ἐπὶ τὰς ναῦς κ. ἐρρίπτοντο εἰς τὸ ἐπιπίνειν δι' αὐτῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 82.

**3)** θαλάσσιον τι πτηνὸν οὐτως ὀνομασθὲν ἐκ τῆς ὀρ-μῆς μεθ' ἧς ἐπιπίνει κατὰ τῆς λείας τοῦ, Larus cataractae, Ἀριστοφ. Ὀρν. 887, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 15., 9. 13, 1· λέγεται ὁμοῦ ὑπὸ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 344, 641) καὶ ἐπὶ τῶν αἰώνων καὶ Ἀρπυιῶν — ἐν τῇ ἱατρικῇ νῦν νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεκα ὁο-λώσεως τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ.

**καταρρακτικῶς**, με ὀρμήν, ὁμητικῶς, δίκην καταρράκτου, «θαλάσσης ἥρεμα καὶ οὐ κατ. ἐν τῷ πλημύρειν ἐπιβαινούσης εἰς τὴν γῆν» Εὐστ. 688, 52.

**καταρρακτός**, ἢ ὄν, = τῷ προηγ., κ. θύρα, καταρράκτης, κλαδανή, (porta cataracta παρὰ τῷ Λιβίῳ), ὑπερφῶν θύρα καταρρακτὴ κλειόμενον Πλουτ. Ἀρატ. 26· ἡ καὶ ἐπιρρακτὴ θύρα λεγόμενη καὶ καταπακτὴ, ἴδ' ἐν λ. καταπακτός.

**καταρραντέον**, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταρράνη, ἀντίσθ, Γεωπ. 6. 10.

**καταρραντίζω**, = καταρραίνω, ὕδασι πολλοῖς καταρραν-τισθεὶς Γενέσ. 53A, Ἀέτ. 3. 1, 4.

**καταρραπίζω**, πολὺ ραπίζω. **καταρραπίσσειον**, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ραπίσθ, Εὐστ. 512. 20.

**καταρράπτω**, μέλλ. -ψω, διὰ ῥαφῶν πληρῶ, ἐπιρράπτω, θύρῃ καταρραμμένην ρίπτει καλὰ μὲν, συνερραμμένη μετ' πλέγμα ἐκ καλὰ μὲν, Ἡρόδ. 2. 96. **II** πυκνῶς ἢ στενῶς συρράπτω, τι ἔς τι Ἰππ. π. Δαίτ. Ὀε. 387· λίθον εἰς τὴν ζώνην κ. Πλουτ. Ἀντών. 81· — Παθ., καταρράφῃναι ἐν μηρῷ Ἀγαθάρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 444. 18.

**2)** μεταφ., μηχανῶμαι, παρασκευάζω, Πεν-θετ καταρράφας μόρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 26· πρβλ. ῥάπτω II.

**καταρραστάνεω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ραστάνεω, Σχολ. εἰς Λουκ. 4. 217, Ἰακώβιος.

**καταρράφῃ**, ἢ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥαφῇ, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8· ἀντίθ. ἀναρράφῃ.

**κατάρραφος**, οὐ, καταρραμμένος, συνερραμμένος, ἐμβαλωμέ-νος, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 28.

**καταρράχιζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ραχίζω, κτυπῶν κατάρ-ραχα σχίζω, διασχίζω, Walz Πήτορ. 3. 577.

**καταρραυδέω**, φλυαρῶ ὡς ῥαφῶδες, Ἡσύχ., ἄνευ πτώσεως.

**καταρρέζω**, μέλλ. -ξω, φέρω τὴν χειρὰ μου ἐπὶ τίνος πρὸς τὰ κάτω ἥρεμα, ὡς ἐπὶ τοῦ κυνὸς ὅπως τὸν κάμω νὰ ἡσυχάσῃ· ἐντεῦ-θεν καθόλου, καταπραῦνω, ὠπαεύω, «χαλδεῖω», ὡς τὸ Λατ. mul-cere· πρβλ. καταψῶ, καταψήζω, ἀκάνθας ἡκας καταρρέζειεν ἐπικλίνειν τε πιέζων Ὀππ. Ἀλ. Δ. 611· χειρὶ δὲ μιν κατέ-

ρεξε (Ἐπικ. ἀντὶ κατέρρ-) Ἰλ. Α. 361., Ε. 372, Ὀδ. Δ. 610, κτλ. ὡσαύτως κατρεῖξουσα, (Ἐπικ. ἀντὶ καταρρ-) Ἰλ. Ε. 424· χειρὶ κτταρρέξασα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 687, Καλλίμ. εἰς Ἀρτεμ. 29· — ἐκ τούτου καὶ τὸ γαλλικὸν caresser.

**καταρρεμβεύω**, παραπλανῶ, πλανῶν περιφέρω, τίνα Ἐβδ. (Ἀρβ. AB, 13).

**καταρρεπής**, ἐς, ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίνων, διὸ ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύει: «ετερρρεπής ἢ ετεροκλινής».

**καταρρέπω**, μέλλ. -ψω, κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, κυρίως ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἀκρόμια τὰ καταρρέ-ποντα Ἰππ. π. Ἀρβρ. 808· ἀντίθ. τῷ ἰσορροπέω καὶ ζυγοστα-τοῦμαι, ἵνα μὴ νεύῃ μηδὲ ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μηδὲν αὐ-τῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ δια-μένην Πολύδ. 6. 10, 7· ἐπὶ τι Ἐπικ. π. Διογ. Α. 10. 95.

**II** μεταβ., κλίνω τίνα πρὸς τὰ κάτω, τὸν κάμνω νὰ πέσῃ, καταβάλλω, ἀντίθετ. τῷ ὀρθῶν τίνα· τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχῃ καταρρέ-πει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεὶ Σοφ. Ἀντ. 1158· πρβλ. ἐπερρέπω· Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει Θεόγν. 157.

**κατάρρευσις**, εἰς, ἢ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ρεύσις, ροή, κατ. τοῦ αἵματος Ἐκκλ.

**καταρρέω**, μέλλ. -ρεύσομαι καὶ -ρυήσομαι· πρkm. -ερ-ρύκηται ἄορ. -ερύην. Ρέω πρὸς τὰ κάτω, αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Δ. 149., Ε. 870· κατὰ δὲ νότιος ρέον ἰδρῶς ὤμων καὶ κεφαλῆς Α. 811· κατὰ δ' αἷμα .. ἔρρει χειρὸς Νό. 539· ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ρ. Δ. 452· ἰδρῶς κ. ἐκ μελῶν Ὀδ. Α. 599· καταρρέον φλέγμα ἐκ τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 187· ἀπολ., ἐπὶ ποταμῶν, ἔεν. Ἐλλ. 7. 4, 29, πρβλ. Δημ. 1274. 16· γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρρηκτόι Σοφ. Ἀποσπ. 167.

**2)** ἐπὶ ἀνδρῶν, τρέχω, ὀρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἀθροοὶ καταρρέοντες, (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ποταμῶν ρευμάτων = ἀθρῶς ἐπερχόμενοι, πρβλ. Ὀμηρ. τὰ δὲ ἐπερρεν ἔθνεα πεζῶν) Ἀριστοφ. Ἀχ. 26· οἱ δὲ ἐμπαλασσομένοι κατέρρεον, δηλ. ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Θουκ. 7. 84· μὴ σφαλεῖς καταρρυῖς Ἀριστοφ. Εἰρ. 146· ἔως ζυγετρίβῃ τῆς κεφαλῆς καταρρυεὶς αὐτόθι 71· κ. ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας Ἰππ. Προγν. 37· διὰ τοῦ τέγους κ. Λουκ. Τιμ. 41· μετ' αἰτ., τὴν ἀτραπὸν κατερρῶν (τὴν μετετρέφειν εἰς τὴν πρόθ. εἰς ὁ Hemsterhusius) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 143· καταρρεῖ ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς θαλάμους τόπους, οἷον ἐρπυστικῶς κατα-βαίνειν, Πολύδ. 8. 16, 6.

**3)** ἐπὶ καρποῦ, φύλλων κτλ. ἀπο-ξηρανόντων, ἐκπίπτω, καταπίπτω, ἔεν. Κύρ. 1. 5, 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 30, 5· τὰ χεδροπὰ αὐανθέντα καταρρεῖ Θεόδρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 13, 3· «αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρεύουσαι ἄμπελοι» ἐνν. ἐκ τοῦ καρποῦ, Ἡσύχ.

**4)** πίπτω εἰς ἐρείπια, τὰ τοι-αῦτα .. περὶ αὐτὰ καταρρηγνύει Δημ. 21. 4· μεταφ., κατερρῶν τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 523F, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 164· ἱερὸν κατερρρηκτὸς Πανσάν. πόλεις ὅλαι καταρ-ρεύονται Θεμιστ. 7. 117· ἐπὶ τοῦ κρατῆρος τῶν ἡραιστελῶν, ἐκπίπτω εἰς .., ἐξερεύομαι εἰς .., Πολύδ. 34. 11, 12· ἐπὶ στῆθι, Πανσ. 1. 44, 3, κτλ. νεκροῦ κατερρρηκτός τὰς σάρκας, ἐκ τῆς σήψεως, δ' αὐτ. 10. 2, 6· πρβλ. καταρρυής.

**5)** κ. εἰς τίνα, ἔρχομαι, εἰς τίνα, πίπτω εἰς τὴν τύχην τίνος, Θεόδρ. 1. 5, Βίων 1. 55. **II** τρέχω πρὸς τὰ κάτω, στάζω ἐκ τίνος, μετὰ δοτ., φόνω καταρρεῖ θεῶν ἀνάκτορα Εὐρ. Τρω. 16· καὶ ἐν τῷ Παθ. καταρρέομαι· αἷματι, ἰδρῶτι καταρρεῖσθαι Πλουτ. Γάλλ. 27, Λούκουλλ. 35.

**καταρρήγνυμι** καὶ -ύω: μέλλ. -ρήξω — σχίζω καταρρίπτω, τὴν γέφυραν Ἡρόδ. 4. 201· μέλαθρα Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 864.

**2)** θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, ἐσχίζω, καταρρή-γνυε .. τὰ ἱμάτια Δημ. 535. 2· τὸ διδῆμα Διόδ. 19. 34· τὴν ἐσθῆτα Λουκ. Ἀλ. 36· — Μέσ., κατερρήξαντο τοὺς κιθῶνας, ἔσχισαν τὰ ἱμάτιά των, Ἡρόδ. 8. 99· τοὺς πέπλους κατερρή-ξαντο ἔεν. Κύρ. 3. 1, 13., 3. 3, 67, κτλ. **3)** ἐν Σοφ. Ἀντ. 675, τροπὰς καταρρήγνυσι [ἢ ἀναρῆξι], ῥήγματα ἐν τῇ φά-λαγγι ἢ ἐν τῇ παρατάξει ἐπιφέρει, τρέπει εἰς φυγὴν κατέρρη-ξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, συνήλασε καὶ στενοχωρήσας ἔκαμε νὰ πέσωσι μετ' ὀρμῆν εἰς .., ἢ νὰ κρημνισθῶσι, Πλουτ. Φάβ. 8.

**4)** κ. τινὸς γέλωτα, κάμνω τίνα νὰ ἐκτραγῇ εἰς γέ-λωτα, Ἀθην. 130C, 11. 2. **II** Παθ., ἴδιως ἐν τῷ ἄορ. κατερ-ράγην (ἄ), καὶ τῷ πρkm. κατέρρωγα — σχιζόμενος καταρ-ρίπτουμαι, κρημνοῖ καταρρηγνύμενοι Ἡρόδ. 7. 23· καταρρη-γνύσθαι ἐπὶ γῆν, ῥίπτομαι κάτω καὶ θραύομαι, ὁ αὐτ. 3. 111· τὸν ρεύματος καταρρηγνύμενον τῶν ὀρῶν Φιλώστρ. 265· ἄκρας καταρρωγίας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποκρήμνω ἢ ἀπο-τόμω· προεβλήμενας, Στράβ. 223.

**2)** πίπτω ἢ ὀρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τρικυμιῶν, καταρρακτῶν, κτλ., Ἰππ. π. Ἀερ. 285· καὶ οὕτως, ἐκρήγνυμαι, αἶφνης ἐμφανίζομαι, χειμῶν καταρράγῃ Ἡρόδ. 1. 87· ὁμοῖοι καταρραγνῆτες Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32· ἐπὶ δακρύων, ἐξ ὀμμάτων κατερρώγασι πηγαί Εὐρ. Ἀλκ. 1068· «κατερράγῃ μου δακρυον» καὶ «ἀρραγὲς ὄμμα, τὸ οὐ δακρύν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἰππ. Ἀφ. 1252· ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς κρημνὸν, καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ Στράβ. «καταρραγεῖς ποταμοὶ πολλὰ



κτῆματα διέτρεψε», δηλ. αἰφνιδίως πλημμυρήσας, Ἡσυχ. ἐπὶ ἀνέμου, Πλούτ. Φάβ. 16.—ἀκολουθῶς, μεταρ., ὁ πόλεμος καταρράγη Ἀριστοτ. Ἰππ. 644, πρβλ. Ἀχ. 528· γέλως Φίλων 2. 598· κρότος Πλούτ. 18. 29, 9· (ἀλλά, καταρρήνυτο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου ὁ αὐτ. 672, 9)· βροντή Λουκ. π. Ἀλ. Ἰστ. 2. 35· νεφέλη Φιλόστρ. 158.

3) κατασυντρίβονται εἰς τεμάχια, Αἰγυπτος μελαγγαῖος τε καὶ καταρρηγμένη, ἔχουσα ἑδᾶρος μέλαν καὶ λευκὸς διαρρηγνύμενον, ἔχον χαράδρας καὶ ῥήγματα, Ἡρόδ. 2. 12. 4) ὡς ἱατρ. ὅρος, ἔχω βιαίας κενώσεις, ὑποτέρω ἐκ διαρροίας, καταρρήνυται ἡ κοιλία Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἡ γαστήρ καταρράγη Αἰλ. π. Ζ. 3. 18· (ὡσαύτως, καταρρηγνύμι τὴν γαστέρα Ἰππ. Ἰστ. 54)· τὰ καταρρηγνύμενα, τὰ ἀβρόνως ἐκρινόμενα, τοῖς θήλεσιν.. τὰ γυναικεῖα ἢ τὰ καταμήνια καταρρήνυται, καταρράγη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 1, 6. 5) ἐπὶ οἰδημάτων, διαρρηγνύμι καὶ τρέχω, ἀνοίγω, «παύω», Ἰππ. 220B, 1200C, κτλ.· καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὅταν πληρωθέντες γάλακτος χύνονται, οἱ τε μαζοὶ καὶ τὰ ἄλλα μέλεα ὁκόσα ὑγρότερα καταρρήνυται τῶν γυναικῶν ὁ αὐτ. 248. 8, πρβλ. 588. 11.

καταρρηθέντες, οἱ καταδικασθέντες, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τῆς Ρωμ. πολ. Γ. 18.

καταρρηγνυτικός, ἡ, ὄν, ὡς ἱατρικὸς ὅρος, κινῶν τὰς ἐκκρίσεις, φουσέων Ἰππ. π. Διὰτ. Ὁξ. 387· ἀπολ., φάρμακον κ., καθάρσιον, καθαρτικόν, αὐτὸθι 392· οἶνος διουρητικὸς καὶ κ., πρβλ. καταρρήνυμι II. 4.

κατάρρηξις, εως, ἡ, ὡς ἱατρικὸς ὅρος, κ. κοιλίης, ὁρμητική, σφοδρὰ διάρρηξις, Ἰππ. 157F· ἡ ἀπολ., 1131G· ἴδε καταρρήνυμι II. 4.

κατάρρησις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ κατερεῖν), κατηγορία, καταδόσις, καταλαλιά, κ. ἔχει Ἐκκλ., Ἡσυχ., ὁ Σουβ. «κατάγνωσις». καταρρήσω, = καταρρήνυμι, Ἡσυχ.—Μέσ., Διόδ., 1. 72. καταρρητορεύω, νικῶ διὰ ῥητορικῆς.—Παθ., ἡττώμαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Πλούτ. 2. 801F· ἦν αἰσθη καταρρητορευόμενος Λουκ. Γυμν. 19· καταρρητορευεῖς καὶ ἡττηθεὶς Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλούτ. 586· ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἅτε δικηγόρου, καταρρητορευόμενος Ἀγαθ. Ἰστ. 291. 12. II. ἀγορεύω ἐναντίον τινός, τινὸς Φωτ. Ἐπιστ. 72. III. ῥητορικῶς διηγοῦμαι, Εὐμάθ. σ. 161.

καταρρήγγω, μεγάλως ῥιγῶ, ἀνατριχίζω, ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1132.—Παθ., καταρρηγμένον, τραχυθέν, Γαλην. 19. 206. κατάρρηξος, ὄν, πλήρης ῥιζῶν, καλῶς ἐρριζωμένους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 6, 8.

καταρρῖζώω, κάμνω τὰ ἐν ῥίζῳ, φυτεύω στερεῶς, τὸ θνητὸν γένος Πλάτ. Τιμ. 73B· ἐαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν Πλούτ. 2. 805F· στερεῶνω, βελώνω, Ἀνθ. Π. 9. 708.—Παθ., ἀποκτῶ ῥίζας, στερεοῦμαι, ῥιζοβολῶ, Πλάτ. Τιμ. 76B· μόνιμον καὶ καταρριζωμένον πέπληγε αὐτὸθι 77C· ὅσα ἄλλα ἐλλείμματα καταρρίζεται ἐν τοῖς ἀνθρώποις Θεμιστ. 11, 147B.

καταρριζώμα, τό, τὸ ἐρριζωμένον, ἢ διὰ ῥιζῶν στερεώσις, Ἰω. Χρυσ.

καταρρικνῶω, ἐντελῶς ῥικνῶω, ζαρίωνω, χαμπουριάζω, καὶ Παθ. καταρρικνῶομαι, κυρτοῦμαι, «ζαρίωνω», «χαμπουριάζω», «τί γὰρ ἂν ἐλεεινότερον θεῖα γένοιτο ἢ ὅταν τὰ σώματα ἐν ἐσχάτῳ γῆρας καταρρικνωθέντα μεταποιηθῇ πρὸς τὸ εἰδεχθῆς τε καὶ ἀμφορον»· Γρηγ. Νύσσ. «κατερρικνωμένον, συνεστραμμένον, χαμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον» Σουβδ.

καταρρινῶω ἡ -έω, (ρίνη) ῥιζίνω καταρρίβω, καταξίνω φθεῖρω, λεπτύνω, ἱσχυαίνω καὶ καταρρινῶν τὰ συγκριμένα Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 547. 2.—μεταφορ., καταρρινημένον τι λέγειν, κομψόν, Ἀριστοτ. Βάτρ. 901· «τὸ καταρρινημένον, τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διεργασμένον ὥστε μὴδὲ διαρρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι» Φρύν. ἐν Βεκκῇ. Ἀνεκδ. Ἰσχυαί καὶ κατ. ἔννοια Κύριλλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, βραχίον· εὐ καταρρινημένους, ἀποβαλόντας πᾶσαν τὴν περιττὴν σάρκα διὰ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 749 (ὁ Well. καταρρινωμένους, κεκαλυμμένους μὲ ἀσπίδας, ἐκ τοῦ γλωσσήματος τοῦ Ἡσυχ.)· «κατερρινημένοι» εὐτελεῖν ἢ κατεξεσμένους, ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ὦ ῥινοῦσιν» Σουβδ.

καταρρινίζω, = τῷ προηγ. καταρρινῶω, διὰ ῥινοῦ, δερματος περικαλύπτω, καταδεσματῶ, Ἡσυχ. «κατερρινωμένον» καταπεπνυκασμένον. καταδεσματῶμενον».

καταρρίπιζομαι, παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάθ. 246. καταρριπισμός, ὁ, τὸ καταρριπίζειν, Σωφρ. Ἐφέσ. ἐκδ. Erm. σ. 218.

καταρριπτᾶζω, = τῷ ἑπομ., Ἡσυχ. ἐν Μανθίνω -ριπτᾶζω, 3. 55, κωμωδῶν καταρριπτεῖ τὸν Θεορίτην Εὐστάθ. 258, 32. καταρρίπτω, ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, εἰ τε δημόθρους ἀναρχία βουλήν καταρρίψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 884· τὰ βασίλεια Πλούτ. Λούκυλλ. 34, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 9· ταπεινῶ, ἐξευτελιζῶ, κ. τοὺς πολεμίους, ἀντίθετον τῷ ἐπαίρω, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 7. (2 καταρρῶω, ὁξάν, ἔπαινον Διόδ. 13, 15 καὶ 22.

κατάρρις, ὁ, ἡ, γεν. κατάρρινος, ἔχων ῥίνα νεύουσαν πρὸς τὰ κάτω ἢ κυρτὴν, κορακομύτης, Τζέτζ. τὰ Μεθ. Ὀμ. 658, 673.

κατάρριψις, εως, ἡ, τὸ καταρρίπτειν, καταβολή, Ὀριγέν. κατὰ Κέλσ. 179.

καταρροή, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, ῥεῖσις, κατ. ποταμοῦ δευτάτῃ Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 4, Αἰσώπ. Μῦθ. 342.

κατάρροια, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. II. = κατάρροος II, στρόφοι καὶ κατάρροισι καὶ πυρετοὶ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 16, Πλούτ. 2. 128A.

καταρροιδέω, ὦ, καταπίνω, ῥοφῶ, Ἡσυχ.

καταρροίζεω, μετὰ ῥοῖζου ἢ βοῆς ἐπέρχομαι ἐναντίον, μετὰ γεν., καταρροίζω θεαίνω Νῆν. Δ. 1. 217., 6. 116.

καταρροίζομαι, ἀποθεῖ, πάσχω ἐκ κατάρρου, εἶμαι συναγχομένος, Διοσκ. 1. 49· τοὺς καταρροϊζομένους ὠφελεῖ ὁ αὐτ. 3. 5, 43· τοὺς ἐκ κεφαλῆς κ. λεπτῷ ρεύματι Γαλην.

καταρροικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κατάρρουν, κινῶν τὸν κατάρρουν, τὰ ψυχρά.. αιμορροϊκά, καταρροϊκά Ἰππ. Ἀφ. 125· κατ. νοσήματα Πλάτ. Τιμ. 85B. II. ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, Ἀριστ. Προβλ. 21. 24., 38. 10.

κατάρροος, ὄν, συνήρ., -ρους, -ουν, ῥέων πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς, κ. ἐπ' αὐτῶν τῶν ὁρῶν φέρεται Νεῖλος Φιλόστρ. 265, διὸ καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ ἡχώ τοῦ ρεύματος καταρρηγνύμενον τῶν ὁρῶν. II. ὡς οὐσιαστ., πρᾶγμα τε ῥέον πρὸς τὰ κάτω, ῥοή πρὸς τὰ κάτω, ὑπὸ ρεύματος, καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχεσθαι Πλάτ. Κρατίν. 440B· «διὰ τῆς ὁροφῆς ποιῆσαι κατάρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν ὕδωρ..», Σχολ. εἰς Πινδ. Ν. 4, 95.

2) νοσώδης ἐκκρίσις, ῥοή ἐκ τῆς ῥινός, «καταρροή, συνάγη, συνάχη», Ἰππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 405D, Κρατύν. 440C, κτλ.· πρβλ. Foës Oecon. — ὁπότεν ὁ κατάρρους ἐπιφέρει ῥύσιν ἐκ τῆς ῥινός, ἡ ῥύσις αὕτη καλεῖται κόρυζα· ὅταν δὲ καταλαβῇ τὸν λάρυγγα καὶ ἐπιφέρει βραχνάδα, βράγχος· ὅταν δὲ ὁ γαργαρεὺν φλογίζηται, σταφυλὴ· καὶ ὅταν αἱ ἀμυγδαλαὶ ἐξηγῶνται, ἀντιάδης.—κατάρροι βηχῶδεις Ἰππ.· οἱ κατάρροι νοσοῦντες ἀνθρώποι Πλάτ. Κρατύν. 440C· φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 405D· καὶ ἐν Β. Ἀνεκδ. 270. 13 κατάρροος = ἡ διάρροια, δυσεντερία.

καταρροπία, Ἰων. -ῖη, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοπή, τὸ βάρος κρεμαίνον σώματος, ἡ κατηγορικὴ διεύθυνσις, ἀντίθετ. τῷ ἀναρροπείῃ, Ἰππ. π. Ἀθρ. 808.

κατάρροπος, ὄν, καὶ καταρρεπής, ἀντίθετ. τῷ ἀνάρροπος, κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω, κ. ποιεῖν τι Ἰππ. π. Ἀθρ. 832· ἐξηρημένος, κρεμάμενος, φύματα ὅσα κατὰ τὴν κάτω χώραν τὴν κορυφὴν ἐαυτῶν ἴσχει τῆς ἐκπύσεως ὁ αὐτ. 1165B· διὸ σχῆμα δύνασαι ποτε καὶ τὸν ἀνάρροπον κόλπον ἐργάζεσθαι κατάρροπον καὶ τὸν κατάρροπον ἀνάρροπον Γαλην.

2) κατωφερής, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κλίνη Ὀρειβάς. 236 Matth· οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κατάρροπα ῥέουσιν Ἀνν. Κορν. 18B.

3) ἐλαττούμενος, χαλαρούμενος, ὑψιέμενος, νοῦσος (ἀντίθ. τοῖς παροξυσμοῖς) Ἰππ. 48. 30., 49. 7.

καταρροφᾶω, καταρροφῶ, καταπίνω, Ἰππ. 480. 17., 482. 36.

καταρροφῶω, = τῷ προηγ., Ἰππ. 416. 6, Σεν. Κύρ. 1. 3, 9· τινος, μέρος ἐκ .., Ὀρειβάς. 173 Matth. — Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ρούρ. 136.—ὡσαύτως -ροφᾶω, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 546, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

καταρροώδης, ες, (κατάρρους) ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, πάσχω ἐκ κατάρρου, Ἰππ. 350. 2.

καταρρυῆναι, ἀπαρ. ἀρ. 6' παθ. τοῦ καταρρέω.

καταρρυής, ες, καταρρέων, καταπίπτων, Σοφ. Ἀντ. 1010· πρβλ. καταρρέω, I. 4.

καταρρυθμίζω, (πρβλ. ἐπιρρυθμίζω), φέρω εἰς ῥυθμόν, συμμετρίαν, συμφωνίαν, Ἡλιόδ. 3. 3, Φωτ.· τὰ καταρρυθμιζόμενα, χωρὶς παρὰ πολὺ ρυθμικά, Λογγίνος 41. 2.—μεταφορ., κ. γέρονται εἰς βίον ἡμερον Ἀθην. 179A, πρβλ. Ἐπιστ. Φωτ. 174, 252· τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐπειράτο καταρρυθμίζειν ῥήμασιν αὐτῶν τὰ ἡθῇ· «καταρρυθμίζεσθαι» κατευθύνεσθαι. κανονίζεσθαι Ἡσυχ.· κατάρρυθμος, ὄν, λίαν ἐρρυθμός, εὐρυθμός, ῥυθμικός, τὰ κατάρρυθμα κομψὰ φαίνεται Λογγίνος 41. 1.

καταρρυῖσκομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ ρυθσκομαι, ἔχω διάρροϊαν, Εὐστ. Θεοσαλ. τ. 136. σ. 277, ἐκδ. Mi.

καταρρυπαίνω, λίαν ῥυπαίνω, «λερώνω», μολύνω κυρίως καὶ μεταφορ., ταῖς κατηγορίαις τὰς εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 245D· ἀναξίφ ἐπιτηδεύματι τὴν πατρῶαν ἐστὶν κ. Πλάτ. Νόμ. 919E, ἐν 937D συνάπτεται μετὰ τοῦ καταμιαίνειν.

καταρρυπόω, = καταρρυπαίνω, εἰ γὰρ ἡ ἀισχρολογία καταρρυποῖ, ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἀγιάζει Ἰω. Χρυσ.—

καταρρυπόομαι, Παθ., λερώνομαι, μολύνομαι, ἐπὶ ἡματισμῷ, Σουλ. Ἐπιγρ. 3562. 6.

κατάρρυνσις, εως, ἡ, ἡ καταρροή.

καταρρυσόμαι, καταρρυτιδοῦμαι, γίνομαι πλήρης ρυτίδων, καταρρυσωμένον δέσμα Ἐτυμ. Μέγ. 737. 1.



**κατάρουτος**, ον, δ καταρρέμενος, ποτιζόμενος, κήπος Εὐρ. Ἐλ. 777· νάπη γιόνι κατάρυτα ποταμῖα ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1067, πρβλ. Ἀνδρ. 215· γῆ ἐνδρόσος τε καὶ κ. Ἀλ. π. Ζ. 10. 37· κ. τόπος, χωρία Πολύδ. ἄλσος, ὄρη κ. Ἀλγῆτος· ὄρος ψυχρὸς καὶ διαφανέιν ὕδασι κ. Βασίλ. «κατάρυτα ἀρδεύσιμα» Ἡσυχ. II ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακεκλυμένος, σχηματισθεὶς ἐκ καθιερμάτων ἢ προσχώσεων τοῦ ὕδατος, πλήρης ὕδατος, περὶ τοῦ Δέλτα, Ἡρόδ. 2. 15· ὡσαύτως, ἐπὶ ὁρέων, ἐκαμμένους ὑπὸ χειμάρρων, Σουλλ. Ἐπιγρ. 5127B. 12· πρβλ. πρύχους, προχώννυμι. III· ἔχων ἀπότομον κατωφέρειαν, ἐπὶ στέγης, κ. κεραμωτὸν Πολύδ. 28. 12, 3. **κατ-αρρωδέω**, ἰων. ἀντὶ τοῦ κατωρρωδέω, φοβοῦμαι, τρομάζω, τι Ἡρόδ. 1. 34, 80, κ. ἄλλ.· τινα 9. 8· ὑπὲρ τίνος 7. 178· ἀπολ., 8. 75, 103· κ. μὴ... 9. 45.

**κατάρρως**, ὥγος (κατάρρηγνυμι), ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπόκηρμος, κ. πέτραι Σοφ. Φιλ. 937· πρβλ. κατερρωγυαί ἀκραί, καὶ ἀπλῶς κατάρρως, «αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κρύσιν ἀποραγεῖσαι πέτραι εἰς ὧγους» Εὐστ. σ. 335· καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 494. 34) πέτραι κατερρηγμέναι (πρβλ. ἀπορρῶς).

**κατάρσις**, ἑως, ἡ, (κατάρω) μέρος εἰς ὃ τις προσορμίζεται ἢ καταπλέει, ὁρμος πρὸς ἀπόδασιν, περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νῆσοῦ ἐφύλασσαν Θουκ. 4. 26· χωρία ἔχοντα ναύλοχα καὶ κατάρσεις Πλουτ. Πομπ. 65· κ. καὶ λιμένας Δίων Κ. 60. 11, Ἀλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 16· προσορμίσαι τῆς νεώς, ἀντίθετ. τῷ ἀπαρσις, Πολύδ. Α'. 102.

**κατ-αρτάω**, κρεῖω τι πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, ἐξαρτῶ, Πλουτ. Ρωμ. 16 (διάφ. γραφ. κατήρτισεν)· τι ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. ἐλλ. 8. — Παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἀρίστ. Προβλ. 3. 20, 3· ἀμπελοὶ κατήρτηντο βότρυσιν, ἐκρέμαντο πλήρεις σταφυλῶν, Λουκ. Ἐρωτ. 12.

II. προσδένω, προσαρμῶζω καλῶς, χρῆμα κατήρτημένον, καλῶς προσηρμοσμένον, πρόσρονον, σκότιμον πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 80· κατήρτημένον λέγειν, ὁμιλῶ μετὰ νοῦ· κατήρτητο καὶ κατένοει (ὅπερ ὁ Γαλῆν. ἐρμηνεύει, καθι-στήκει, ἐσώφρονοι) Ἰππ. Ἐπιδημ. 1. 984· κατάρτησόν σεαυτὴν, ἀναφρόνησον, σωφρονίσον σεαυτήν, Ἡρώνδ. I. 61· ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 9. 66, κατηρτισμένος, ἐκ διορθώσεως οὕτω δὲ καὶ ὁ Στέφ. ἐν 3. 80. Πρβλ. **κατάρτιζω**, **καταρτύω**.

**καταρτία**, ἡ, = κατάρτιον, Ἀρτεμίδ. 2. 53.

**κατ-αρτίζω**, μέλλ. -ίσω (πρβλ. ἀπαρτίζω), διευθετῶ, τακτοποιῶ ἐκ νέου, διορθῶναι, συμπεριλῶναι, διαλλάττω, πάντα ἐς τούτῳ Ἡρόδ. 5. 106· Μίλητος νοσήσασα στάσι, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν αὐτοὶ 28, ὅπερ ἐν 29 κατήλλαξαν τοὺς στασιάζοντάς λέγει· κ. τὸν δῆμον Πλουτ. Μάρκ. 10· φίλους διαφερομένους κ. Στόβ. Ἀνθολ. 1. 85, 52· κασιδιάζουσα πόλις ἵνα καταρτισθῇ Διον. Ἀλ. 3. 10· πρβλ. **καταρτιστῆρ** — κ. ναῦς, ἐπιδιορθῶναι, ἐπισκευάζω, ἐκ νέου ὀπλιζῶ, Πολύδ. 1. 21, 4, κτλ. **κατ**. δίκτυα, διορθῶναι, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. δ', 21· τοποθετῶ ἐξηρηρωμένον μέρος, ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του, Ὀρειβάς. 135 Mai· ἀλλὰ, κατ. τὴν ὄψιν καὶ τοὺς ὤμους, σχηματίζω αὐτὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10. — μεταφορ., ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὀρθόν, Ἐπίστ. πρὸς Γαλ. σ', 1· κατ. τινὰ εἰς τὸ συμφέρειν Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65. — Μέσ., ἡσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτὴν, ἡθεραπεύσας, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΕΖ, 9).

II. ἐντελῶς ἐροῶμαι, ὀπλιζῶ, ἐτοιμάζω, ναυὺν πληρώματι Πολύδ. 1. 47, 6, κτλ.· ταῖς ἐπείσοις κατηρτισμένοι ὁ αὐτ. 5. 2, 11· κατηρτισμένος, ἀπολ., καλῶς ἐφοδιασμένος, πλήρης, Ἡρόδ. 9. 66 (πρβλ. **κατάρτω**), Εὐαγγ. κ. Λουκ. σ', 40, κτλ., πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 11· κατήρτισται καὶ πεπαίδευται Ἀριστείδ. Α. 66.

III. παρασκευάζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω φαγητὰ, φάρμακα, κτλ., Διοσκ., κτλ. οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θερ. 964.

**κατάρτιον**, τό, ἰσότης, Κλήμ. Ἀλ. 340, Ἐτυμ. Μέγ. 478. 23, Βυζ. — οὕτω **κατάρτιος**, ἡ, ἄλλα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἰσότητος, τῷ ἰσῶ καὶ τῇ κατάρτι τῆς νεώς Ἀρτεμίδ. 2. 12, 156 Reiff., Ἐτυμ. Μέγ., ἐνθ' ἄνω· τὸ πλοῖον καὶ ἡ κατάρτια αὐτοῦ Ἀρτεμίδ. 2. 53· ὁ Δουκάγγ. τὴν μεγάλην κατάρτην καὶ ὑποκορ. **καταρτιδίων**.

2) μέρος τοῦ ὑπαντικτοῦ ἰστού, Ἀρτεμίδ. 3. 136.

**κατ-άρτισις**, ἑως, ἡ, ἐπανόρθωσις, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 9. II. γυναικὸς ἰππος, Πλουτ. Θερμιστ. 2 (ἀλλ. κατάρτισις)· παιδεύσις, παιδεία, ἀγωγή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7.

**κατάρτισμα**, τό, τὸ κατάρτιζειν, ἐτοιμάζειν, ἡ κατεργασία, «τὸ ἔριον ἢ φύσις φέρει, τὸ δὲ κατηρτισμένον αἱ γυναῖκες ἐργάζονται· ἀμείλι γούν κατάρτισμα καλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὕφην, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν» Ἰω. Χρυσ.

**κατ-αρτισμός**, ὁ, ἐπανόρθωσις σχέσεων, ἀποκατάστασις, διαλλαγή, Κλήμ. Ἀλ. 638.

II. ἡ τοποθετήσις μέλους ἐξαρθρωθέντος, ἀρθρὸμβόλησις, ἡ μεταγωγή ὁστού ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, διὰ τομῶν καὶ καταρτισμῶν, Γαλῆν., Ὀρειβάς. 135 Mai.

**κατ-αρτιστῆρ**, ἥρος, ὁ, ὁ ἐπανορθῶν, ἡ ἀποκαθιστάνων τὴν τάξιν, ὁ διαλλάττων, ὁ διαιστητής, ὁ διαλλακτής, Ἡρόδ. 4. 161, 5.

28, Θερμιστ. 61C· πρβλ. **κατάρτιζω** I· πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀμοργ. Dittent. 511, 31, καὶ ἐν 510, 35 ξενικὸν δικαστήριον.

**κατ-άρτυσις**, ἑως, ἡ, (κατάρτω), κατάρτισις (ὁ ἴδε), Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68 καὶ 95.

**κατ-άρτυς**, μέλλ. -ύσω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἡδύων, «μαγειρεύω», τοὺς λόγους ἐοικότας τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν Λουκ. πῶς δέ; Ἰστ. Συγγ. 44.

2) καθόλου, ἀσκῶ, ἀνατρέφω, παιδεύω, τὴν φύσιν Πλουτ. 2. 38D· μετ' ἀπαρ., κατάρτυσων μοιέται, παρασκευάζων τὴν ἑλευσίν του, Σοφ. Ο. Κ. 71. — Παθ. ἀσχοῦμαι, παιδεύομαι, κατάρτυεταί νόος ἀνδρὸς Σόλων 14. 11· σμικρῶ χαλινῷ δ' οἶδα.. ἵππους κατάρτυθέντας Σοφ. Ἀντ. 478· παῖς ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν οὕτω κατάρτυμένην Πλάτ. Νόμ. 808D· μανθανόμενα καὶ κατάρτυόμενα Μένων 88D· τὸ πρὸςδύτερον καὶ κατῆρ. Ἰουγκ. π. Στοδ. 593. 22· κ. τὴν φύσιν, ἡμερώμεναι, Πλουτ. Ἡθ. 38C· πρβλ. Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68. — ἡμιθεός.. ἐρέταις κατηρτυμένος (-ισμένος;) Ἀλκίφρων 1. 8.

II. ἀμεταβ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρῆμ. **κατηρτυκῶς**; ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐντελῶς ἡξημένος, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τῶν ὁποίων ἔπeson οἱ πωλικοὶ ὀδόντες (γαλαξίαι), Ἡσυχ., Α. Β. 105 (οὕτως ἐν τῷ ἐνστί, οἱ κατάρτυοντες τῶν ἵππων Φιλόστρ. 304)· κ. κάμηλον Πάπυρ. Βερολ. 13. 5· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Α. Β. 215· μεταφορ., κατηρτυκῶς.. ἱκέτης προσήλθε, τέλειος ἱκέτης, ἐπτελέσας πᾶν ὁ, τι ἀναγκαῖον, ἡ καταβεβλημένος ὡς ἡμερωμένος ἵππος, Δισχύλ. Εὐμ. 473· ὡσαύτως μετὰ γεν., κατηρτυκῶς κακῶν, ἐλθὼν εἰς τὸ τέλος τῶν κακῶν ἡ παιδευθείς, καταβληθείς ὑπ' αὐτῶν (subactus miseris, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Κικέρ.), Εὐρ. Ἀποστ. 818. 5· κατηρτυκῶς τῷ σώματι Πάπ. Βερολ. 13, 5· [υ μακρόν, πλὴν παρὰ Σόλωνι ἐνθ' ἄνω].

**κατάρυτος**, ον = **κατάρουτος**, Εὐρ. ἐν Τρω 1067.

**κατ-αρχαιρεσιάζω**, νικῶ, καταβάλλω κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἰδίως δι' ἀνόμων μέσων, ἐξέπεσεν ὑπ᾿ αὐταῖν παραγγέλλων, τοῦ Γαίου τὸν Φάννιον προσαγόντος, ἐκεῖνον δὲ κατάρχαιρεῖσαντος Πλουτ. Γ. Γράνχ. 11. — Παθ., διαφθείρομαι ὥστε ἡ ἐν γένει δελεάζομαι, ἀδέκαστον ἀπολελεῖσθαι καὶ μὴ καταρχαιρεῖσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας Λογγ. 44. 91.

**καταρχάς**, ὁ ὁρθὸς τύπος κατ' ἀρχάς.

**κατ-αρχή**, ἡ, ἀρχή, ἐναρξίς, Καλλικρ. παρὰ Στοδ. 485. 47, Πολύδ. 2. 12, 8· κ. πολέμου ὁ αὐτ. 23, 2, 14· ἐν περιφρ., κ. ποιεῖσθαι Ἀθῆν. σ. 139. — ἐν τῷ πληθ. αἱ πρώται θυσίαι, ἀπαρχαὶ καὶ σπονδή.

**κατ-αρχω**, μέλλ. -ξω, κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, μετὰ γεν. διδω πρώτος τὸ παράδειγμα, τίνας κατῆρξαν.. μάχη, Δισχύλ. Πέρσ. 351· ὁδοῦ κατάρχειν, ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, ὑπάγω ἐμπρὸς καὶ δεῖκνύω τὸν ἀριθμὸν, Σοφ. Ο. Κ. 1019· δεινοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1135· λόγων χρησίμων Ἀρίστοφ. Λυσ. 638· δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου Πλάτ. Πρωτ. 351E· κατῆρξε μὲν Κύρος τοῦτου, διαμένει δὲ ἐπὶ καὶ νῦν Ἐνν. Κύρ. 8. 27· κ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Θῆσ. 19· πολλῶν κακῶν Εὐρ. Φοίν. 1576· κ. ὁ κορυφαῖος, συνεπηγεῖ δὲ πᾶς ὁ χορδὸς Ἀρίστ. π. Κόσμ. 6. — σπανίως μετ' αἰτ., ἀρχίζω τι, θαύμαστον τινα λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 283E. — μετὰ μετοχ., ἀρχίζω νᾶ πράττω, τι Ἐνν. Κύρ. 1. 4, 4, 4. 5, 58. — ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 177E, Ἀρίστ. π. Κόσμ. 6. 20.

2) τιμῶ, θάνοντα δεσπότην γόσις κατάρξω Εὐρ. Ἀνδρ. 1199 (ἐν σχέσει πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ν. σημασίαν, κατωτ. II. 2). II. Μέσ., ἀρχίζω, ὡς τὸ ἐνεργ., μετὰ γεν., ἐχθρὰς ἡμερὰς κατάρχεται Εὐρ. Φοίν. 540· τῆς πορείας Πλάτ. Φαῖδρ. 256D· τοῦ λόγου Πλουτ. 2. 151E, κτλ. ὡσαύτως μετ' αἰτ. κ. νόμον, στεναγμὸν Εὐρ. Ἐκάβ. 685, Ὀρ. 960· καὶ ἀνευ πτώσεως, κατάρχεται μέλος, ἀρχίζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαῖν. 750, πρβλ. 888.

2) ἐπὶ θρησκευτικῆς σημασί, ἀρχίζω τὰς τῆς θυσίας τελετὰς, καθαγιαίνω τὸ θῦμα, εὐλογῶ καὶ προορίζω διὰ τὴν θυσίαν, Νέστωρ χερνιδά τ' οὐλοχύτας τε κατῆρχετο, ὁ Νέστωρ ἤρχιζε [τὴν θυσίαν] νίπτων τὰς χεῖρας του καὶ ἐπιρρανέμενος διὰ τῆς χονδροειδέως κριθῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, Ὁδ. Γ. 445 (οὐδαμῶς ἀλλοχρῶ παρ' Ὀμ.), πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60, 103· πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. I. Τ. 40 κατάρχομαι οὐλοχύτας. — κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει, ἀρχίζω τὴν τελετὴν, ἀμείρω τὸ θῦμα εἰς τὸν θεόν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος εἰς ἄλλους. — ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθαῖς κ. Διον. Ἀλ. 2. 25· κ. καὶ καθιερωσάι Πλουτ. Θεμ. 13· πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 800, ἐξ. — μετὰ γεν., κατάρχεσθαι τοῦ πράγματος, κάμνω ἀρχὴν τοῦ θύματος, δηλ. καθιερῶ αὐτὸ ἀποκόπτων τὰς τρίχας τοῦ μετώπου του καὶ ῥίπτων αὐτὰς εἰς τὸ τῆς θυσίας πῦρ ὡς ἀπαρχήν, Ἀρίστοφ. Ὀρν. 959· ἐπεὶ δὲ αὐτὸς [ἐνν. Ἡρακλεῖος] τῷ βωμῷ κατάρχοντο Ἡρόδ. 2. 45· πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων; Εὐρ. Φοίν. 573 (οὕτως ὁ Valck. ἀντὶ -εις, ἴδε κατωτ.), πρβλ. I. Τ. 56. 1155· κατάρχεσθαι τῶν ἱερῶν, Δατ. auspiciari sacra, Δημ. 552. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 32· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ Φώτ. 141. 15, «κατάρχεσθαι μὲν τῶν τριχῶν, ἀπάρχεσθαι δὲ τῶν σπλάγχχνων» Ἡσυχ.· κατάρχεσθαι τοῦ ἱερέως,



των τριχῶν ἀποσπάσαι· καί, στεῖλαι ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρ-  
ξωμαι ξίφει Εὐρ. Ἄλκ. 75, ἔνθα δὲ Σχολ. «ἐνα ἀπαρχὴν τῶν τρι-  
χῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν  
τὴν κόμην τεμεῖν», (πρβλ. Ἡλέκτρ. 810, ἐκ κανοῦ δ' ἑλάν Αἴ-  
γιοςθες σφαγίδα, μοςχείαν τρίχα τεμὼν ἐφ' ἄγνων πῦρ ἔθηκε  
δεξιᾷ) — ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ [θεᾶ] σὸν κατῆρκαί  
σώμα, ἔχει καλινερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 601· ὡς περ ἐν τελετῇ  
κατήρκαί μιν τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὡς ἐν εἶχεν εἰσαγάγῃ  
αὐτὴν εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Πρ. 47Α. 6) θυσιάζω, σφάζω,  
ὡς τὸ Λατ. immolare, φασγάνῳ Εὐρ. Πρ. 1222. γ) ὡσαύ-  
τως ἀπλῶς, πληττω, διὰ τοῦ πελέκεως, ὡς συνηθίζουσιν οἱ σφάζοντες  
τὰ ἱερεῖα (πρβλ. καθικνεῖσθαι), Πλουτ. Καῖς. 66· σκυτάλην λα-  
βὼν μου κατῆρξάτο, λαβὼν βῆδον με ἐκτύπησε δύνατα, ὡς ἐν  
ἡμῖν ἱερεῖον θυσιάζομενον, Λουκ. Ἐνὺν. 3. δ) μεταχειρῶ, συγ-  
γραφεῖς (ὡς δὲ Ἡλιδ. 2. 34, 35, 10. 9), μεταχειρίζοντο τὸ ἐνεργ.  
ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Valck. ἐνὸ ἄνωστ. III. ἐν τῷ ἐνεργ.,  
διοικῶ, κυβερνῶ, μετὰ γεν., Ἀλκίρρων 3. 44· κατάρχοντο Ἴων.  
κατῆρχοντο Ἡρόδ.

κατ-αρωματίζω, ἐπιτεταμ. τοῦ ἀρωματίζω, ἀρώματι εὐχα-  
ριστῶ, ἡδύνω τινά, καὶ τὸ μέσ. κατ-αρωματίζομαι, Θεοφύλακτ.  
Σμ. 181D.

κατὰς = κατὰς, = κατὰ τὰς, Ἐπιγρ. Λοκρ.· ὁμοίως εὐρύνεται  
ἐν Φοινικαῖς, Ἀραδικαῖς, Βοιωτικαῖς καὶ ἄλλ. ἐπιγραφαῖς κατὰν,  
κατόν, κατούς, κατῶνδε.

κατασάινω, λίαν κολακεύω, εὐχαριστῶ, Εὐμάθ. σ. 233.

κατασαίρω, ἐντελῶς, καλῶς σαρώνω.

κατασαλεύω, κατασεύω, κατασάπτω, Εὐστ., καὶ τὸ Παθ.  
κατασαλεύονται Γρηγ. Νύσσ.

κατασαλπίζω, λίαν σαλπίζω, πληρῶ τὸν τόπον διὰ τοῦ ἤχου  
τῆς σάλπιγγος, μεταγενέστε.

κατάρκαρος, ὄν, λίαν σαρκώδης, πολυσάρκος, εὐτραφής, κ.  
καὶ καταπίμελος Ὅρειβ., Ἀθην. 550C, Ἀλκίρρ. Ἀποστ. 5, ἀντίθ.  
τῷ κατᾶξηρος.

κατάρκαρος, κατάρκαρον, σαρκώδη ποῖόν τινα, ὑπερπιάτων  
σεαυτὸν καὶ κατασάρκων. Ἰω. Χρυσ.· κατασάρκων τὴν ψυ-  
χὴν Θεοφύλακτ. καὶ Παθ., εὐθαλῆς τῷ σώματι κατασεσάρ-  
κωμένος ὑπὸ τρυφῆς Βασίλ.· κατεσάρκωθη καὶ ἐπαχύνθη  
Ἀγμ.· Ὀνειροκρ. σ. 61. 25.

κατασάρκωσις, εὐσ, ἡ, ὑπερβολικὴ πολυσαρξία, Εὐστ. 1656, 42,  
κατσαρῶ, σαρώνω πρὸς τὰ κάτω, σαρώνων ἐξαλείφω, ἀπο-  
βάλλω, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5. 1· πρβλ. κατασαίρω.

κατασαύττω, ἰσχυρῶς παύω, παύων στοιβάζω, τὴν γῆν Θεοφρ.  
π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 2.

κατασβένθυμι, -ύω· μέλλ. -σβέσω. Ἐντελῶς «σβύνω», Λατ.  
extinguere, κατέσβεσε θεσπιδαῖς πῦρ Πλ. Φ. 381, πρβλ. Π.  
293, Ω. 791, Εὐρ. τοὺς λάχνοὺς κατασβέσας Ἀριστοφ. Σπ.  
225, κλ.—μεταφρ., ἔστιν θάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβέ-  
σει· τίς θά τὴν ἀποξηράνῃ; (πρβλ. ἀσέστος πόρος Πρ. 452),  
Αἰσχύλ. Ἀγ. 958, πρβλ. Θέβ. 584· κ. βοῆν, ἔριν, καταπαύω  
ὀρυθόν, ἔριν, Σοφ. Αἴ. 1149, Ο. Κ. 422· ἀνομίαν Κριτίας 9.  
40· τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 838B· τὴν δυσχέρειαν Πρωτ.  
334C· τὴν ταραχὴν Σεν. Κύρ. 5. 3, 55· κ. τὰ τραύματα,  
θεραπεύω, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 1· αὐθυμαί κ. τὰς ἐλπίδας  
Πλουτ. Πρ. 129B· λοιδορίαν κατασβέσαι 713E. II. Παθ.,  
κατασβεσθῆναι τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 1. 87.—μετὰ παθ. σημασι. καὶ  
ἡ ἀφρ. κατέσβην καὶ ὁ πρμ. κατέσβηκα, ὁ χρυσὸς κατέσβη,  
ἀντιθ.· καίεσθαι, Ἡρόδ. 4. 5.—μεταφρ., κλαυμάτων πηγαί ..  
κατεσβήκασιν, τὰ δάκρυα ἐξηράνθησαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 888· ἐπὶ πυ-  
ρὸς, κατέσβη Ἰππ. Ἐπίδ. 1. 938· ἀντίθ. τῷ ἐρεθίζομαι,  
ἀπὸ μικρὸν ταχὺ ἐρεθιζόμενος τε καὶ κατασθεννόμενος  
Θυμίδ. Πλάτ. Πολ. 411C· ἐξαθυμῆσας καὶ κατασβεσθεῖς ταῖς  
ἐλπίσιν ἐαυτὸν ἀπέσφαξεν, κατασβεσθεῖσων τῶν ἐλπίδων ..,  
Πλούτ. 2. 168F· κατέσβεσεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 83· περὶ τοῦ  
ἀνέμου ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 19.

κατᾶσβεσις, εὐσ, ἡ, παντελὴς σβέσις, τῶν ἐμπιπραμένων  
κ. Δίων Κ. 54. 2.

κατ-ασβολῶ, με ἀσβόλῃν κατακαλύπτω, μεταφρ., καταστρέφω,  
ὑπόθ. ἔμμετρ. Σοφ. Ο. Τ., Ἄννα Κομν. 247B.

κατασβῶσαι (ἐκ τοῦ κατασβόησαι) = κατασδέσθαι, Ἡρώνδ.  
V. 39· πρβλ. ζῶσαρον = σβέσθαι.

κατασβάζομαι· ἀφρ. κατεσβάζομαι, λίαν εἰδομαι τι, Θεο-  
φύλακτ. Σμ. Ἰστ. 229, 9, Bon.

κατᾶσβεσις, εὐσ, ἡ, τὸ κατασεῖν, βίσιον σεῖσιμον, Ἰππ. π.  
Ἀφρ. 808· κ. τειχῶν Κ. Πορφύρ.

κατασεισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἄετ.

κατασειστής, ὁ, ὁ κατασεῖν, μηχανή τις πολιορκητικὴ, δι'  
ἧς κατεῖπεν τὰ τεῖχη, κρήτος, μοχλοῖς τε καὶ κ. Βυζ.

κατασειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ κατασεῖ τις, Σωφ.  
Ἐρ. ἐνζ. Erinn. 89.

κατασεῖω· μέλλ. -σεῖσω· πρμ. -σεῖσις, Φιλῆμ. ἐν Φάσμ.·  
1. Σείω δυνατά, σείω πολὺ ἢ τινάσω τὰ δένδρα διὰ νὰ πέσωσιν

οἱ ὠριμάσαντες καρποὶ· καὶ μεταφρ., σείω, καταρρίπτω, κατα-  
βάλλω, τὸ τεῖχος, οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 76· τοῦ τεῖχους ἐπὶ  
μέγα Ἀρρ. Ἀν. 1. 19, 3., 2. 23, 1· σεισμός κ. τὴν πάλιν Διλ.  
Ποικ. Ἰστ. 6. 7· τινί τι, = τί ἐπὶ τινος, Φιλῆμ. ἐνὸ ἄνωστέρω—  
μεταφρ., κατ. τὰ ὅσα τοῦ ἀκροατοῦ Φιλόστρ. 621· μεταφρ.,  
ὥς κατέσεισε, ὥς ὅπου τὸν ἐρριψε κάτω (διὰ τοῦ ποταμοῦ), Μί-  
νανδρ. ἐν Ἀδελφοῖς 11, ἴδε Casaub. εἰς Ἀθην. 431C· κατα-  
σεῖν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προτινόντων, τὴν μεταφρᾶν  
λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων, Meineke εἰς  
Κομ. Ἀποστ. 5. 99.—Παθ., καταπίπτω, Φίλων 2. 512· ἐκπλήττω,  
τρίμην ἐμποῖω, Φιλόστρ. 621· κ. ὁ Θεὸς Συνέσ. — 2) κατα-  
σεῖσας τὴν χεῖρα ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι, κινήσας τὴν χεῖρα  
πρὸς τὰ κάτω, Πράξ. Ἀποστ. ἰδ', 33· οὕτω, κ. τὰ ἡμέτια; ὅπως  
κἄμω σημεῖον, Πλουτ. Πομπ. 73· — συνηθίζω, κατ. τῇ χειρὶ,  
κἄμω σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ἵνα ἐπιβάλλω σιγὴν, Πολύβ. 1. 78, 3,  
Ἡλιδ. 10. 7, καὶ τὸ πληρεσ., κατασεῖσας τῇ χειρὶ σιγὰν Πράξ.  
Ἀποστ. ἰδ', 17· οὕτω, κατ. ταῖς ἐθένοιας Ἡλιδ. 9. 6· ἀπολ.,  
κατασεῖν τινί, κἄμω νεύμα ἢ σημεῖον εἰς ἕτερον ὅπως σιωπῇ, Σεν.  
Κύρ. 5. 4, 4.

κατασελαίνω, λίαν ἀσελγῆς, καταπύγων εἰμί, Φώτ., Σωφρ.  
κατασεμνύνω, πολὺ σεμνὸν ποιῶ, κατακοσμῶ, καλλιεπείσας  
τὸν βίον κ. Κύριλλ.

κατασσημημένα, = -αμμένα, ἴδε σημαίνω.

κατασεύομαι, φέρομαι ἢ ὁρμῶ ὅπως εἰς .., μετ' αἰτιατ., κύμα  
κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα, κατὰ καλὰ ῥ., ἐπανήλθεν ὅπως εἰς τὴν  
κοίτην του με ὁρμήν, Πλ. Φ. 382· ἀπολ., ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, μετ'  
ὁρμῆς καταπίπτω, κατεσσύμενος Ἰδρύας Κόνιν. Σμ. 4. 270. — 2)  
ὁρμῶ ἐναντίον τινός, κατεσεύεσθε λεόντων Νόνν. Δ. 5. 353.

κατασθήω, περὶν διὰ τοῦ σήστρου, λεπτοῦ κοσμήνῳ, κοσμίζω  
καλῶς, Ἰππ. 651. 1· γῆν κατασθηθεῖσαν Γεωπ. 12. 17. 1.

κατασθημαίνω· μέλλ. -ᾶνω, ἐπιθέτω καλῶς ἐπὶ τινος καλῶς τὸ  
σημα, σημεῖον, σφραγίδα, σφραγίζω, γράφω, καὶ κατασθη-  
μημαμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν Σεν. Κύρ. 8. 2, 16·  
κατέκλειον αὐτὰ καὶ κατεσημηνάτο, καὶ φύλακας, κατέσθη-  
σεν Σεν. Ἐλλ. 3. 1, 27, Λατ. obsequio· ὅρεσι, ἐν κίστην που  
κατασθημῆναι (μέσ.), σφραγίσαν, κλείεις, Ἀριστ. Ἀποστ. 95· κατα-  
σημηνάσθαι .. χρυσὸν Πλάτ. Μένων 89B· καὶ παθ. κατασσημη-  
μασμένα γράμματα Ἡρώδιον. 7. 6, 11. — II. σημεῖον, προ-  
σηκόντως, Λατ. consigno, ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὁ αὐτ. ἐν  
Νόμ. 756C.—Παθ., τὰ κατασσημασθέντα ὀνόματα αὐτοῦ 756A·  
τὰς ἐπισκήψεις· φυλάττειν κατασσημασμένους αὐτοῦ 937B.

III. σημαίνω, δεικνύω, ἡ τρυγῶν τὴν σωφροσύνην κατα-  
σημαίνει, Νεῖλου Ἐπιστ. σ. 261.

κατασσημνυτικός, ἡ, ὄν, καθαρῶς ἐμψαίνω, δεικνύων τι,  
Λογγίν. 32. 5.

κατασσημεύομαι, = τῷ κατασσημαίνομαι.—Ποῦχ· κατα-  
σημηνάσθαι· κατασσημεῖσθαι.

κατασπῶ, κἄμω τι νὰ σαπίσῃ, Σεν. Κύρ. 8. 2, 22.—Παθ.,  
ἀφρ.· κατεσπῆν, καὶ μέλλ. κατασπαήσομαι, σαπίσω, σήπο-  
μαι καὶ καταπίπτω, μὴ .. κατὰ .. πάντα σαπῇ Πλ. Τ. 27· ὥς  
ἀν τὰ ξύλα κατασπῇ .. καὶ κατασπαήσονται Πλάτ. Φαίδων  
86C· πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασπαῇν Ἀρρ. Ἐπίκτ.  
4. 10, 20· ὁ οὐ κατασπῇ Σεν. Κύρ. 8. 2, 22· οὕτω καὶ ὁ πρμ.  
κατασπῆσα Ἀριστοφ. Πλ. 1035.

κατ-ασθενέω· μέλλ. -ήσω, μεταβατίζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατεῖω,  
τὸ λουτρον τὰς κνημονὰς κατασθεγεῖ Ἀνθ. Π. παρέρημα  
304, καὶ ἀμεταβ., ἡ κατασθενούσα δύναμις Θεοφύλακτ. Σμ.  
Ἰστ. 224.

κατ-ασθμαίνω, ἀσθμαίνων ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, διὰ φυσῆ-  
ματος ἰσχυροῦ τείνω νὰ καταβάλω τι, μετὰ γεν., ἵππος χαλινῶν  
ὡς κατασθμαίνων, ἀσθμαίνων κατὰ τῶν χαλινῶν, Αἰσχύλ.  
Θέβ. 393.

κατασιγάζω· μέλλ. -άσω, ποιῶ τινά σιγᾶν, κἄμω τινά νὰ  
σιωπήσῃ, κελεύω σιγῇ, (= ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακρυπτῶς,  
πρβλ. Λατ. linguis favere jubeo)· κατασιγάζοντων τῶν ἱερο-  
κήρυκων Συνέσ.· σάλπιγγα Διλ. π. Ζ. 16. 23, πρβλ. 14. 9· τὸν  
δῆμον κατασιγᾶσας τῷ τῆς χειρὸς γεματῷ Ἡρώδιον 14. 9·  
τοὺς λοιποὺς κατασιγᾶσας, ἡσυχάζειν τε προστάτας 7. 5,  
10· τὸν ἄρρενα [πέρδικα] προσδιότα τὴν θήλειαν κατασι-  
γάζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 10.—Παθ., τὰ Πινδάρου  
ἤδη κατασεσιγασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας,  
δὲν εἶναι πλέον ἐν πολλῇ χρήσει, δὲν ἀναγινώσκονται Ἀθην. 3A.

κατασιγχνίω, κατασιγάζω, καταπαύω, κατακοιμῶ, Ποῦχ·

κατασιγχνέος, α., ὄν, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ ἐπιδύῃ σιγῇ,  
νὰ κατασιγασθῇ τις, Ἰωάν. Ἀλ. 200.

κατασιγχνικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸ κατασι-  
γάζειν, Εὐστ. 197, ἐν τέλ.

κατασιγᾶω· μέλλ. -ήσομαι, σιωπῶ ἐντελῶς, γίνομαι σιωπη-  
λός, δὲν μνημονεύω τι, Πλάτ. Φαίδων 107A.

κατασιδηρῶ, κατακαλύπτω με σιδήρον, κριεὺς κατασεῖν  
δωρημένους, προσήρεισε τοῖς τεύχεσιν Αἰδῶ. 13. 54C·



κατασιελίζω και κατασιελώ, -ω, διά σιελου περιβρέχω, γεμίζω, κυρίως και μεταφορ.

κατασιελίζω τυρόν, τρώω τον τυρόν κατά Σικελικόν τρόπον, μετά Σικελικής απληστίας (έν υπαινιγμῷ πρὸς τὰς έν Σικελία κλοπὰς τοῦ Λάχηνος), Ἀριστοφ. Σπ. 911, πρὸλ. Σχολ. εἰς 897.

κατασιλλαίνω, εμπάζω, περιγελῶ, Ἰππ. 27. 41.

κατάσιμος, ον, = σιμός, έντελῶς σιμός, Γλωσσ.

κατασιόαζω, = τῷ ἐπομ., και μεύ κατασιόαζε Θεόκρ. 30, 32.

κατασιόομαι [ῥ], ἀποθ.τ., βλέπω πολύ, Ἡσύχ., και ὡς παθ., καταβλάπτω, Σουίδ., Κύριλλ., κλ.

κατασιτέομαι, ἀποθ., = κατεσιώω, κατατρώω τι, τρέφομαι ἐκ τινος, μετ' αὐτ., τὸν νόσω τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται Ἡρόδ. 1. 216., 3. 38.

κατάσιτος, ὁ κατατρώγων τι, ὁ κατασιτούμενός τι, \*οἱ μύες οὐ παρῆσσιτο, \*κατάσιτοι μὲν οὖν, εἴπερ ἦν ἡμῖν ὀνοματοθετεῖν κατασιτούσιντα γὰρ τὰ περιπίπτοντα. Εὐσταθ. Πονημάτ. 313. 37.

κατασιώαζω: μέλλ. -ῃσομαι, παρὰ μεταγεν. -ῃσω· σιωπῶ περὶ τίνος πράγματος, πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἐγκλημάτων οὐ κατασιώπῶ Δημ. 1035. 7. ἀπολ., Ἰσοκρ. 167Α, κτλ.

μετ' αὐτ. πράγμ., τῇρῳ σιωπῇ ὡς πρὸς τι, παρέρχομαι έν σιωπῇ, κατασιώπῃσαι τὸ γεγονός Διόδ. Ἐκλογ. 520. 36. — Παθ., παραβλίπομαι, δέν μνημονεύομαι, τὰς διὰ μικρότητα διαλαθοῦσας και κατασιώπηθεῖσας εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 45Ε. II. Μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ τῇρῳ σιωπῇ, κατασιώγῃζω, ἡ μεγαλοφώνια ἐπικρατεῖ και κατασιώπῃ τὸ ἦττον Λουκ. π. Οἶκ. 15. τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατασιώπησαν Σεν. Ἑλλ. 5. 4. 7. κατασιώπησον αὐτοὺς Λουκ. έν Διτ Τραγ. 13, Δις Κἀτῃ. 17. οὕτως έν τῷ μέσ., ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω σιωπῇ, ὁ κῆρυξ κατασιώπησάμενος ἔλεξε Σεν. Ἑλλ. 2. 4. 20. κατασιώπησαςθαι τὸν θόρυβον = καταπαῦσαι Πολύβ. 18. 29, 9, Λουκιαν. Γυμν. 19.

III. ὑποτάττω διὰ σιγῆς, Δίων Χρυσ. 1. 702.

κατασιώπητέον, ῥήμ. ἐπιθ., πρέπει νὰ κατασιώπῃ τις περὶ τίνος, περὶ τίνος κατασιώπητέον Ἰσοκρ. 252D.

κατασιώπῃ, τελεία σιωπῇ, Ἐπιγρ.

κατασκάπτω, σκίπτω, τινάσσομαι πρὸς τὰ κάτω, πυκνὰ κατ. Ὀππ. Ἀλ. 322.

κατασκάπτω, σκάπτω εἰς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος, καταρύντω, μετ' αὐτ., περὶ τῆς ἀμπέλου, κατασκάψαντα ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου περικαθάραι πᾶσας τὰς ρίζας Θεοφρ. π. Φυτ. Ιστ. 4. 13, 6. ἀλλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

II. σκάπτων κρημνίζω, κατακρημνίζω, μέχρι τοῦ ἐδάφους, κατεδαφίζω, καταστρέφω, ἐκ θεμελίων ἀνατρέπω, τὸ αὐτῷ Ἡρόδ. 7. 156. Τροίαν κ. βία Σοφ. Φιλ. 998, πρὸλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 525. πάλιν Σοφ. Ο. Κ. 1421. δόμου, πόλιν, γῆν Εὐρ. Ηρ. Μαιν. 566, κτλ. τὸ τέγος Ἀριστοφ. Νεφ. 1488. τὰ τεῖχη κατέσκαψαν ἐλόντες ἐς ἐδαφος Θουκ. 4. 109. τὰ τεῖχη κατέσκαψαν Ἰσοκρ. 303B. κ. τὴν πόλιν, ἀντίθετ. τῷ ἀναστῆσαι τὴν π., Ἀθῆν. τὸν λιμένα κατασκάψαντες και τὰς οἰκίας ἐμπήσαντες Αἰσχίν. 71. τὴν οἰκίαν εἰς ἐδαφος Πλούτ. Πτολ. 10, κτλ. — Παθ., οἰκία οἱ κατέσκαφη Ἡρόδ. 6. 72. πατρῴα ἐστία κατεσκάφη Εὐρ. Ἐκάδ. 22. κατεσκάφη Δημ. 361. 20. τὰς κατεσκαμμένης πόλεως ὑπὸ τῶν βαρβάρων Διόδ. 16. 65. τὴν πόλιν κατεσκάφθαι Πολύβ. 3. 107, 4. πρὸλ. ἀναίρειν τὰς πόλεις και ἐς ἐδαφος καθελείν.

κατασκάρῃψω, καταεσχίζω, περιδρῦπτω, ἀνύττω, κάμνω ἀμυχὰς εἰς τι, Ἀθῆν. 507C.

κατασκαφῇ, ἡ, τὸ κατασκάπτειν, ἡ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατάρρῃσι, κατεδαρίσει, ἀνατρέψει, καταστροφή, κατασκαφῇ τὸ Θέβης ἀψιθῆναι Σοφ. Ο. Κ. 1318. Ἰλλίου κ. Εὐρ. Ἑλ. 197. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον έν τῷ πληθυντ., ἰὼ κατασκαφαῖ δόμιων Αἰσχύλ. Χο. 50. πόλεις κατασκαφὰς ἐντέως ὁ αὐτ. έν Θέβ. 46. πύργων κατασκαφαῖ Εὐρ. Φοίν. 1196. τειχῶν Λυσ. 130. 27. ἀλίσκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφὰς Αἰσχίν. 76. 2.

II. έν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θάπτειν, γῆς. κατασκαφαῖς, ἐντός τάφου βαθέως ἐσκαμμένον έν τῇ γῇ, Αἰσχύλ. Θέβ. 1008. τάφον αὐτῷ και κατασκαφὰς μηχανήσομαι 1037. θανόντων .. ἐς κατασκαφὰς, δηλ. τάφους, Σοφ. Ἀντ. 920.

κατασκαφῆς, ἐς, ὁ πολὺ σκαφεῖς, βαθέως ἐσκαμμένος, κ. οἰκησις, τὸ βαθέως ἐσκαμμένον οἶκημα, δηλ. ὁ τάφος, Σοφ. Ἀντ. 891.

κατασκευάζω = τῷ ἐπομένῳ, Σουίδ., Φώτ.

κατασκευάζαννυμι, και -ύω: μέλλ. -σευδάσω, [α]. Διασκορπίζω ἢ γυνώ ἐπὶ τινος, Λατ. offundere, κατάχυσμα .. κατεσκεδάσαν θερμὸν τοῦτο καθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Ὀρν. 536. ὡσαύτως, τί τίνος, ἥτις εἶναι ἡ συνήθης συνταξίς, ὡς κ. αἰίδας τινός, ἀδείαζε τὸ οὐροδοχεῖον ἐπὶ τίνος, Δημ. 1257. 17, πρὸλ. Ἀντιφ. έν Ἀλεῖπτ. 1, κτλ., και ἴδε έν λ. ἐωλοκρασία. — μεταφ., κατασκ. ὕδριν τινός, ἐπιχέω ὕδριν, λοιδορίαν ἐπὶ τίνος Πλούτ. 2. 10C. λήρον κ. τινός Λουκ. π. Ὀρχ. 6. ὅλας ἀμάτας βλασφημιῶν κ. τινός ὁ αὐτ. έν Εὐν. 2. λόγων ἀμβροσίαν κατεσκεδάσε μου ὁ αὐτ. έν Νιγρ. 3. πολλὴν λήθην τῶν ἀκηκόστων ὁ αὐτ. Ἐπὶ μισθ. συν. 3. κατασκεδῶ τὴν ἀρύταιναν ὑμῶν Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. 123C. πρὸλ. καταντλέω, και ἴδε Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 216.

2) κ. φήμην, ἐξαπλῶ φήμην ἐναντίον τινός, Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρὸλ. Μίν. 320D. — Παθ., ὁ λόγος έν τῇ πόλει κατεσκεδάσται (κοινῶς: -σκευάσται) Λυσίας 118. 14. 3) έν τῷ μέσ. τύπω, ἐπιχέω, περιρραίνω, συνεξέπαι και κατεσκεδάσατο τὸ κέρα, κατὰ τὸ ἔλος τῶν Θρακίων, οἵτινες τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οἴνου κατέχον κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποσίων Φώτ. 142. 5. έντεῦθεν και ἡ σημασία τοῦ διαλύειν και ἀναίρειν, κ. τὴν λοιδορίαν σου Ἀλέξ. ἤ τὴν κατηγορίαν ἀντίθ. τῷ ἀποδεικνύναι, Σεν. Ἀν. 7. 3, 32, (κοινῶς συγχ.).

κατασκελετεύω, μεταποιῶ εἰς σκελετόν, ξηραίνω τὰς σάρκας και τοὺς χυμοὺς ὥστε νὰ μένωσι τὰ ὀστά μόνον, καταξηραίνω, ἐαυτὸν έν παιδεύμασιν, μαρταίνεσθαι ἐνεκα τῆς συνεχούς και ἐπιμόνου σπουδῆς, Πλούτ. 2. 7D. τὸ σῶμα κατεσκελετευκῶς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153. — Παθ., καταστρέφομαι, μὴ περιδεῖν τὴν φύσιν κατασκελετευθεῖσαν Ἰσοκρ. Ἀντιφ. 2. 287, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 3, 15. ὥχροι, κατεσκελετευμένοι Φιλ. 1. 198, 10. ἐκ μακρὰς και φθινύδους νόσου κατεσκελετευμένον ὁ αὐτ. 583, 27. ἰσχνός και κατεσκελετευμένος Διογ. Λ. 8. 41. μεταφ., τὰ μεγαλοφυῇ ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα Λογγίν. 2. 1.

κατασκελετῶ, = τῷ προηγ., Φώτ.

κατασκελῆς, ἐς, ἰσχνός, ξηρός, αἰώνιατος, κ. φράσις, ἥτις ἄλλως, βραδυτέρᾳ τοῦ μετρίου, ὑπτία και ἀναβεβλημένη, κεχυμένη λέγεται, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2.

κατασκέλλω, σκελετώδῃ τινὰ ποιῶ, καταξηραίνω, κατασκελετεύω (πτάς σάρκας καταφαγεῖν Ἡσύχ.), κατασκέλλομαι. Παθ., γίνομαι σκελετός, ξηραίνομαι, μαρταίνομαι, φθίνω, φαρμάκων χρεια κατεσκελλόντο Αἰσχύλ. Πρ. 480. — ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον έν τῷ πρkm., κατέ-σκληκα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11, Λουκ. Ἐνύπν. 29, Γαλν. κτλ. ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκίφρων 3. 19. κατέσκληκεν ὁλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκῶς Λουκ. Ὀνειρος ἡ Ἀλεχ. 29. πρὸλ. Λουκ. Δις Κατῃ. 34. ὁ κατεσκληκῶς και ἀεὶ σπουδάζων Φίλοστον. Β. Σοφ. 23. 30. ἀντίθετ. τῷ ἀνειμένος, Γυμν. 3. ὑπερσκατεσκληκεῖ, Βαθρ. 46. κατέσκληκα νόσω, λιμῷ Βασίλ. εἶμαι σκληρός ἢ παγωμένος, κατεσκληκῶς ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14. κατ. ἐκλελοιπότος τοῦ θερμοῦ Θεόφρ. ἐνθ' ἄνωτ. — μεταφ., εἶμαι αὐστηρός, Φιλόστρ. 508. πρὸλ. ἀποσκληθῆναι.

κατασκένη, Κρητικ. = κατασκεπίνη, Ἐπιγρ. Γορτ., πρὸλ. Φιλοσκητῆς, Φιλοκτητῆς, ἐπὶ ἀγγεῖου Ἀττικῷ.

κατασκεπάζω, έντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1. παθ. πρkm. κατεσκεπάσθαι, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκεπαστός, ον, κατεσκεπασμένος, Ἀκύλλ. έν Παλ. Διαθ.

κατάσκεπος, ον, ἴδε έν λ. κατάσκοπος II, κατεσκεπασμένος κατασκεπτομαι, μεταφ. τύπος, (= σκοπιωροῦμαι και σκοπιάζω), ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τόπου, πύργου, ἢ ἄλλου τινός ὑψώματος παρατηρῶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυβ. 3. 94, 7, = κατασκοπεῖω, 8 ἴδε.

κατασκεπῶ, = κατασκεπάζω, ἐσθίσει πολλὰς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 17. 57. ζωστῆρι κατ. ἀντυγα μαζοῦ αἰδομένη Νόνν. Δ. 2. 110.

κατασκευάζω: μέλλ. -σκευάσω, Ἀττ. ἀπαρ. -σκευᾶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2058B. 53. ὡσαύτως κατασκευῶντες, κατασκευάσοντες, και κατασκευῶσι, κατασκευάσουσι, Ἐπιγρ., κατασκευάωκε, κατασκευῶθῃ Ἐπιγρ. Θηρ., κατασκευῶντων Ἐπιγρ. Δελφ. και κατεσκεῶσται. πρὸλ. τύπους ἐπιγρ. ἐπισκεάζειν, σκεοθήκην, σκεοφύλαξ. Δωρ. ἀορ. -σκευάεα, Τίμ. Λοκρ. 94D, Σουλ.

Ἐπιγρ. 2448. 1. 15. Παρέχω τὰ σκεῦη, έντελῶς ἐφοδιάζω, κ. τὴν οἰκίαν τοῖς σκεῦεσιν Διογ. Λ. 5. 1. τὸ πλεῖστον κατασκευάσαντα πᾶσι, μεθὰ τὰ ἀναγκαῖα, Δημ. 293. 2. ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν .. και σκεῦεσιν ἰδίῳ τὴν ναῦν κατεσκεύασα ὁ αὐτ. 1208. 17. οὕτως έν τῷ μέσ. τύπω, τοὺς ἵππους χαλκίζω .. προβλήμασι κατ., τοὺς ἐαυτῶν ἵππους, Σεν. Κύρ. 6. 1, 51. ἢ και περιφρ., κατασκευάζοντες ἐαυτοῖς ἱερὰ Πλάτ. Κριτίας 113C. συχν. έν τῷ Παθ., ἱρὸν θησαυροῖσι τε και ἀναθήμασι κατεσκευασμένον Ἡρόδ. 8. 33, πρὸλ. 2. 44. σκηνὴ χρυσῷ τε και ἀργύρῳ κατεσκ. ὁ αὐτ. 9. 82. οἷς ἡ χώρα κατεσκευάζεται Θουκ. 6. 91. οἰκία κατεσκευασμένη, ἔχουσα πάντα ὅσα δεῖ ἔχειν, Βεκ. 103. 28.

2) ἄνευ δοτ. ὀργάνων, παρασκευάζω ἢ δολικῶς έντελῶς, κ. τὴν Ἀντανδρόν, ἐφοδιάζω αὐτὴν και δρυμένων (ἵνα ἀντέχῃ κατὰ τῆς πολιορκίας), Θουκ. 4. 75. κ. τὴν χώραν, ἐφοδιάζω αὐτὴν μεθὰ τὰ ἀναγκαῖα, Σεν. Ἀν. 1. 9, 19, Θουκ. 8. 24. κ. τινὰ ἐπὶ στρατιῶν Σεν. Κύρ. 3. 3, 3. οὕτως έν τῷ μέσ. τύπω, κ. τοὺς ὄνους, ἐτοιμάσας τοὺς ὄνους του, Ἡρόδ. 2. 121, 4, κτλ. ἰδίαν κατασκευὴν κατασκευάζεται ἕκαστος Πλάτ. Πολ. 557B. 3) ἐτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, γέφυραν Ἡρόδ. 1. 186. διδασκαλεῖον Ἀντιφῶν 142. 34. πόλιν, γυμνάσια, ἱερὰ, κτλ., Πλάτ. Πολ. 557D, κ. ἄλλ. ἐπιτείχισμα Δημ. 248. 13. — έντεῦθεν κατὰ διαφόρους τρόπους και σχέσεις, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, τακτοποιῶ, κ. δημοκρατίαν Σεν. Ἑλλ. 2. 3, 36. πόλιν δυνάμιν Ἀνδοκ. 28. 24. συμπίσιον Πλάτ. Πολ. 363C. ἰσότητα τῆς οὐσίας ὁ αὐτ. έν Νόμ. 684D. πρὸλ. Ἀοιστ. Πολιτικ. 2, 6, 10. ναύτας,



κτλ., Δημ. 1218. 9· κ. τινάς μελέτη, ἀσκῶ, γυμνάζω, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, κτλ. ὄργανα πολλά συμποσίου κατασκευάσμενος ἦν Ἀθήν. 435C. — Μέσ., κατασκευάζεσθαι ναυμηχίαν, ἐτοιμάζω αὐτήν, δηλ. γίνομαι ἐτοιμός, παρασκευάζομαι πρὸς ναυμαχίαν, Θουκ. 2. 85· κατασκευάζω δὲ ἐκρυπτόν, ἰδίως κτίζω οἰκίαν καὶ ἐπιπλώων, ἀντίθετ. τῷ ἀνασκευάζομαι, ὁ αὐτ. 1. 93· κατασκευάζοντες καὶ ἐν τοῖς πύργοις, κατέκλιον, κατέκλιον καταθέσαντες τὴν ἑαυτῶν κατασκευὴν ἢ τὰ σκεύη, ἢν εἰσεκομίσαντο ἐκ τῶν ἀγρῶν καθαιρούντες καὶ αὐτῶν τῶν οἰκίων τὴν ἐξυλίσιν, πρὸλ. 2. 14, 1., 2. 17, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2 (πρὸλ. κατασκευῇ)· συσκευάζειν, συναγεῖν εἰς ἓν καὶ δένειν, ὡσαύτως, ἀντίθ. τῷ ἀνασκευῇ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2-5· κ. ἐρημίαν ἑαυτῷ Πλάτ. Νόμ. 730C, κτλ.· κατασκευάζεσθαι τράπεζαν, ἰδρῶν τράπεζαν, Ἰσαί. Ἀποσπ. 2. 3· κατασκευάσμαι τέχνην μυρεψικὴν, ἔχω γήνη μυρεψός, Λυσ. Ἀποσπ. 2, πρὸλ. τὸν αὐτ. ἐν 170. 10· [πρόσοδον] οὐ μικρὰν κατασκευάσαντο, ἔχοντες δὲ ἑαυτοὺς μέγα εἰσόδημα, Δημ. 833. 3, πρὸλ. Ἀνδοκ. 30. 25. 4) ἐπὶ δολῶν, πανούργων ἢ ἀπατηλῶν ἐνεργεῖν, παρασκευάζω, ἐπινοῶ, δεκ. καὶ συνάπτειν μετὰ τοῦ μηχανᾶσθαι, μηχανᾶται καὶ κ. ταῦτα Δημ. 45, 5· πρόφασιν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· τὸ ἀπόρητον κατασκευάσει Δημ. 19. 28· λιποστρατίου γραφὴν κατασκευάσεν ὁ αὐτ. 547. 27· χρέα ψευδῆ ὁ αὐτ. 1048. 18· διαθήκας ψευδεῖς κατασκευακότες Δημ. 1051, 12· ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος Δημ. 115, 11, πρὸλ. 544. 3, 558. 26., 1103. 3., 1107. 18., 1108. 1· ἐπὶ προσώπων, ὑποβάλλω τινὰ ἀντὶ ἐτέρου, ἢ.. ἐπιτίθενται αὐτοὶ ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον Ἀριστ. Πολ. 5. 6. 8· οἱ κατασκευασμένοι τῶν Θετταλῶν, παρεσκευασμένοι πρὸς τὸν σκοπόν, Δημ. 277. 27· κατασκ. δανείσται, ψευδεῖς, πλαστοί, ὁ αὐτ. 1074. 24· μετ' ἀπαρ., τὸν ἀνεψιὸν.. κατασκευάσεν ἀμφισθητὴν ὁ αὐτ. 1272. 6. 5) μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορα τίνα κατασκευάζεις, ἐκτός ἐάν κάμνης τὸν Γοργίαν «εἶδος Νέστορος», ὡς Νέστορα, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C· ἀριστερὰ δεξιῶν ἀσθενέστερα κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 795A· φοβερόν κ. τὸ αὐτόχειρα γενέσθαι Δημ. 505. 12· ἀνομοθετήτων τὸν βίον Δουρίς παρ' Ἀθην. 542D· κ. τινὰ τοιοῦτον.. Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 27· πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν κ., εὖνον ἑαυτῷ ποιεῖν, πρὸλ. ἐπιχαλκίζω, 3. 19, 1· ὡσαύτως, παριστάνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, κ. τινὰ πάριον, ὕδριστήν, ἀγνώμονα Δημ. 1261. 22, πρὸλ. 1126. 19· τῶν ἐν Εὐδοίᾳ πραγμάτων.. ὡς ἐγὼ αἰτίος εἰμι, κατασκευάζει, προσεπάθει νὰ δείξῃ ὅτι.., ὁ αὐτ. 550 ἐν τέλ. 6) ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπιχειρήματα, ἀποδεικνύω τὸ θέμα μου, ἀντίθετον τῷ ἀνακρίνω, ἀνασκευάζω, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 4, κτλ., πρὸλ. κατασκευαστικός—οὗτος ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, κατασκευάζει ὅτι προνοεῖ ὁ κόσμος διοικεῖται Ἐπικτ. Διατρ. 1. 15, 4· καὶ τὸ κατασκευαζόμενον, τὸ θέμα, τὸ δὲ ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνυόμενον ἢ ὑποστηρικόμενον, Λογγίν. 12. 2· κ. τῶν ἀριθμῶν ἰδέαν, κατασκευάζω, ἐρευνῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 2, πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 1, κ. ἄλλ.· ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς φράσεως, κοσμῶ, ἐντεχνον ἀπεργάζομαι, ἵνα ἀποδῇ ἢ λέξις ῥητορικὴ, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 7. 7) ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ, παρασκευάζομαι, ἐτοιμάζομαι νὰ πράξω τι, ὡς πολεμήσαντες Θουκ. 2. 7· ὡς οἰκήσων Ξεν. Ἀν. 3. 2. 24· ὡς εἰς μάχην Παισ. 5. 21, 14.

κατασκευασίω, ἔρετ., ἐρίεμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάζω, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36.

κατασκευασία, ἡ, = κατασκευασμός, ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν, Σουίδ. ἐν λ. κῶφι.

κατασκευάσεις, ἡ, Ἐπιφάν.

κατασκευάσμαι, τό, δεκ. παρασκευάζεται ἢ κατασκευάζεται, ἔργα τέχνης, τὰ Κορίνθια κ. Ἰκπόλ. παρ' Ἀθην. 128D, πρὸλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 26· ἰδίως οἰκοδόμημα, οἰκοδομή, κτίριον, Δημ. 689. 13, Πολύβ. 10. 27, 9· καθελεῖν τὴν πόλιν ἄχρι θεμελίων μηδενὸς μὴτε ἰδίου μὴτε κοινὸν κατασκευάσματος φειδόμενον Διον. Ἀλ. 3. 27· τὰ κατὰ μέρος κ., τὰ διαμερίσματα, δωμάτια, Πολύβ. 10. 27, 9· ἐν τῷ πληθ., μηχαναὶ πολεμικαὶ, Πολύβ. 1. 48, 5· τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κ. ὁ αὐτ. 9. 41, 3· ὡσαύτως, σκεῦος, ἀγγεῖον, κτλ., ὁ αὐτ. 4. 18, 8, κτλ. II. ἐξέυρημα, ἐπινοήμα μηχανήμα, ἐπὶ ἀγαθῷ ἢ κακοῦ, ἐρευνῶν, δόλος, Δημ. 624. 25· τὸ κ. τῶν συσσιτίων Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 32· τὰ τυραννικά κ. ὁ αὐτ. 6. 4, 20· ἐκ κατασκευάσματος κατεψηφίσθαι, Λατ. ex composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 52. 7.

κατασκευασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κατασκευάσματος, μικρὸν σκεῦος, κ. πρὸς τὸ οἰνοχόησιν χρήσιμον Ἦρων ἐν Math. Vett. 160.

κατασκευασμός, ὁ, μηχανισμός, μηχανήμα, ἐπινοήμα, κ. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν Δημ. 705. 3· ἐκ κατασκευασμῶν, Λατ. ex instituto, composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 38. 9.

κατασκευαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ ἢ κάμῃ, Γαλην. 14. 262.

κατασκευαστή, ἡ, οὐδέτερος, πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ, νὰ κάμῃ, κτλ., τὸς φύλακας ἀκρίδεστους λόγῳ καὶ ἔργῳ κ. Πλάτ. Νόμ. 964D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15, κτλ.

κατασκευαστής, οὔ, ὁ, κατασκευάζων, ποιῶν, ὁ θεὸς τοῦ

κόσμου κ. Τατιαν. καὶ ἐπὶ κακῆς σημᾶς., ὁ μηχανορράφος, ἐπινοῶ· τῆς κακῆς, ὁ τὰ φαῦλα μηχανορράφος, Σουίδ.

κατασκευαστικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ὅπως κατασκευάσῃ· τινος π. Ἀρετ. 5. 5· «ἡθους ταῦτα κ.» Σχολ. εἰς Λουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. κ. 10.

2) ἐν τῇ λογ., κατασκευάζων ἰδρῶν τι ἢ βεβαίωσιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνακρίτικος (λυτικὸς), ἐνθυμήματα κ., ἀντίθ. τῷ ἀνασκευαστικῷ (ἔργον.), Ἀριστ. Ρητ. 2. 26, 3· οὕτως, ἐπίρ., -κῶς ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 1. 46, 12· ἀντίθετον τῷ ἀνασκευαστικῷ, αὐτόθι, 13· πρὸλ. κατασκευάζω 5.

κατασκευαστός, ἡ, ὄν, κατασκευασμένος, τεχνητός, μηδεμία ἔστω εἰκὼν μὴτε γραπτή, μὴτε πλαστή, μὴτε κατασκευαστὴ Πλάτ. Ἀπορρ. 201D, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 11· τὸ κατασκευαστὸν ὁ αὐτ. 1, 76, πρὸλ. Πλουτ. 2. 210D· «ἔριον τολυπευτὸν κ. καὶ περιλοκλημένον» Σχολ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. Δ. 490.

2) ἀντ' ἄλλον δολῶς τεθειμένος πρὸς τὸ παρὸν, ὑπόδητος, ἄνδρες Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14, 1· ὁ κ. αὐτόμολος Διον. Ἀλ. 7, 11, ὁλίγῳ πρότερον εἶπεν «ὁ κατασκευάσας ταῦτα αὐτόμολος—τὸ κατασκευαστὸν» ὅτι ἐκ προπαρασκευῆς καὶ μετὰ τέχνης καὶ σπουδῆς ἀπεργάσθη, εἶδος τοῦ λόγου, ἀντίθετ. τῷ αὐτοφύει, τῷ ἀπλῶ, ἀρλεῖ, ἀπερίττω, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 11.

κατασκευαστρία, ἡ, θηλ. τοῦ κατασκευαστῆς, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 578.

κατασκευαστός, Ἐπίρρ., κατασκευασμένος, μετὰ κατασκευῇ, Εὐκλ. 601.

κατασκευάττη, κατασκευάσαι Ἐπιγρ. Ὀρχομ. Βοιωτ.

κατασκευῇ, ἡ, ἐτοιμασία, ὄντων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου, ἀσχολουμένων εἰς τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐτοιμασίαν (διὰ γὰρ παρασκευῇ), Θουκ. 8. 5· λιμένων κατασκευῇ ἐν γεωρίων, οἰκοδομή, Πλάτ. Γοργ. 455B· ὁ ὀλισμὸς πλοίων, μηχανῶν ἐτοιμασία, κτλ., κατ. πολυτελεσίᾳ χρησάμενων Θουκ. 6. 31, πρὸλ. Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. II. πᾶν εἶδος σκευῶν, ἐπιπλῶν ἢ προμηθείας διὰ βίον σταθερὸν ἢ διαρκῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χρήσιμα διὰ βίον κινήτων ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον (παρασκευῇ), λοιπὸν, οἰκοδομαί, ἐπιπλά, σκευῇ, μηχαναί, Θουκ. 1. 10· ἐνθαίδε Arnold· ἀνειληφότες τὰς κατ., ἐπισκευάσαντες τὰς κατοικίας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 16· εἰσεκομίζοντο καὶ τὴν ἄλλην κ. ἢ κατ' οἶκον ἐχρῶντο ὁ αὐτ. 2. 14· τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ἣ τῇ κατοικοῦμεν, τοῦ συνόλου τῆς πολιτικῆς τάξεως (τοῦ πολιτικοῦ συστήματος), μεθ' ἧς πολιτευόμεθα καὶ ζῶμεν., Ἰσοκρ. 45E· αἱ καὶ αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ αἱ ἐν τῷ τοῦ τείχους ὁ αὐτ. 150B· ἄλλ. ὡσαύτως καὶ ὡς τὸ παρασκευῇ, πᾶν εἶδος σκευῶν ἢ ἐπιπλῶν, τὸ ἐνοικοκυρῶν, τὴν Μαρδονίου κ., δηλ. τὴν σκηνὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπιπλῶν, Ἡρόδ. 9. 82· φιάλας τε.. καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλων κατ. Θουκ. 6. 46, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 5· ἡ κ. τῆς οἰκίας Δημ. 1155. 21· τῇ κ. τῶν θεῶν.. χρῆσθαι, ὅτι ὁλοτελεῖ χορηγοῦσιν οἱ θεοί, Ξεν. Ἀγῆσ. 9, 5· κατασκευῇ μαχικῇ Παρ. mag. bibl. nat. par W. 934.

2) ἐν τῷ πληθ., μηχανά- νηματα πρὸς ἐκτέλεσιν τινος, Ἰππ. π. Ἀρρ. 808.

III. ἡ κατάστασις πραγμάτων τινος, θεοῦ κατασκευῇ· βίω· δόντος τοιαύτην Εὐρ. Ἰκέτ. 214· αἱ.. τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 544E· ἢ τοῦ βίου κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842C· ἢ τῶν νόμων κ. αὐτόθι 739B· ἐν πάσῃ κ. πολιτικῇ αὐτοῦ 736B· ἐν χρημάτων κ., εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 477B, πρὸλ. Νόμ. 923D· οὕτως, ἐν σώματος κ. Γοργ. αὐτόθι.

V. μηχανήμα, ἐπινοήμα, «παίγνιδι», τέχνη, τέχνηαι καὶ κ. τοῦ κατηγόρου Διαιγν. 28. 4, πρὸλ. Δεινάρ. 94. 30· τὴν κατ' αὐτοῦ κατασκευῇ Ἰω. Μαλ. σ. 84, 6· ἄνευ κατασκευῆς ἄδειν, ἄνευ τέχνης, ἀτέχνως, Αἰλ. π. Ζ. 5. 38· ὁ περίβολος ἡσφάλισται φύσει καὶ κατασκευῇ Πολύβ. 9. 27, 3· τῇ τοῦ πληρώματος κ., συγχροτήσιν καὶ ἐν- τέχνῳ ἀσκήσει, 1, 19, 15· ἢ μὲν μοναρχία φυσικῶς καὶ ἀκατα- σκευῶς ἢ δὲ βασιλεία μετὰ κατασκευῆς καὶ διορθώσεως 6. 14, 7.

V. ἐν τῇ Λογικῇ, θετικὸς τρόπος τοῦ διανοεῖσθαι τίνων εἰς βεβαίωσιν ἢ ἰδρυσιν ἀληθείας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀνακρί- τικὸν τρόπον (ἀνασκευῇ) Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24. κτλ., πρὸλ. ἀνα- σκευαστικός, κατασκευάζω καὶ ἀνασκευάζω.

VI. ἐν τῇ Ῥητορικῇ, τὸ ἐντεχνον καὶ κομψόν, κατὰλληλον ὕψος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἰδιωτισμόν, Διογ. Α. 7. 59, πρὸλ. Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 3. 3.

κατάσκευος, ον, μετὰ σκευῶν ἐρωδιασμένος, ἐπιπλωμένος, οἶκος Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθηκῇ) 2491c, πρὸλ. κατάλειθος, κατά- κισσος, κατάργυρος.

κατασκευῶ καὶ κατασκευῶ, = κατασκευάζω, Ἐπιγρ. Δωρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 12., 5467.

κατάσκευσις, εως, ἡ, ἢ ἐξ ὑψηλοτέρου τόπου παρατήρησις, ἐπι- μελὴς ἐξέτασις, κ. τῶν χωρίων. Στράβ. 262.

κατ-σκηῶ, μεγάλως ἀσκή· μετοχ. παθ. πρkm. κατασκευημέ- νος, ὁμαλός, κανονικός, ἀσκητικός, ἀκριβὴς καὶ κατασκευημένη

δαίτα Πλουτ. Ἀγῆσ. 33· καὶ τὸν βίον Βασίλ. κατασκευημένος τὸν ναὺν καὶ ὀχυρωτῶν, πεπαιδευμένος, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 32.

κατασκηνάω, = κατασκηνόω, -σκηνήσας ἐν Ξεν. Ἀν. 3. 4, 32, Ἀελλ. 4. 5, 2, κτλ.—Μέσ., κατασκηνάσθαι Πλάτ. Πολ. 614E· —παρὰ Βυζαντ. ὡσαύτως κατασκηνέω.







μικρολόγος, ἀποθίδω τὸ ἐλάττωμα τῆς μικρολογίας ἢ φειδωλίας, τὴν φύσιν Δημόκρ. μὴ κατασμικρύνειν μου τὸ νόμιμα, οὐ πλουσίαν ἐούσαν Ἰππ. 1281. 47.

κατασμικρύνω -ω, κατασμικρύνω, Ἀνδρόνικ. Κάλλιςτ. ἐν Ἑλλ. Πατρλ. Μ. τ. 161, σ. 1140.

κατασμικρύνω, πολὺ σμικρύνω, ἐλαττώνω, ταπεινῶ, ὑποτιμῶ, κ. τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα Δημ. Φαλγρ. 44· κ. τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν Ἀθην. 359Α· μὴ κατασμικρύνειν μου τὸ νόμιμα, οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι Λουκ. Ὀνειρος ἢ Ἀλεξ. 14· κ. καὶ ἐξηραίνειν Πορφύρ. κ. καὶ διαφασκίζειν τὰ τῶν ἄλλων Στοβ. Ἀνθολ. 3. 162, κ. ἄλλ.— Παθ., γίνομαι μικρότερος, σμικρύνομαι, ἐλαττούμαι, Μ. Ἀντων. 8. 36.

κατασμιρύνω, ον, μυρίζων ἐκ μύρρας ἢ σμύρνης, Διοσκ. 1. 26. κατασμιρύνω, καλύπτω ἢ ἀλείφω μὲ σμύρναν, κατεσμιρύνω-θησαν Γρηγ. Νύσα.

κατασμιρύνω [ὑ], καίω δι' ἡσυχίου πυρὸς, κατακαίω, κατὰ τε σμιρύναι πυρὶ νῆας Ἰλ. 1. 9. 633· μεταρ., ὅς με κατασμιρύνω καὶ ἐς ὅστέον ἀχρὶς ἰάπτει, ἐπὶ ἔρωτος, ὅστις δίκην πυρὸς κατακαίει, Θεόκρ. 3. 17· ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ ἔραστοῦ, κατακαίομαι, κατατή-κομαι, μυρίζομαι, (πρβλ. Λατίν. uro, uritur mihi cor), κατασμι-ρύνω καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. 104· σε-σπρός τι καὶ κατασμιρύνειν ὑποδεδέσασα, κατασπρονητικῶς καὶ ἐμπῶδ'· κυστέεισα, Ἡλίοδ. 7. 21.— Καθ' Ἡσυχ. «κατασμιρύναι μα-ρῖναν, καύσαι, ἐμπρῆσαι».

κατασμιρύνωμαι, μέσ., τρίβων εἰς τεμάχια μεταβάλλω, «κατα-κομμακίζω» (πρβλ. κατασφύχω), Νικ. Θηρ. 860, Ἀλ. 332.

κατασσοδάρεσθαι, ἀποθ., σπαράττειν, ὑπερηφάνως φέρομαι πρὸς τινα, κατασσοδῶ, τινος· κατασσοδάρεσθαι Διογ. Λ. 1. 81. κατασσοδῶ, κατασσοδῶμαι, διεγείρω φρόν., τοῦς ὄρνιθας Ἀριστ. π. Θουκσ. 118. 2· κατασσοδῶν ὥθω εἰς .., πέρδικα τιθασόν εἰς τὸ φρέαρ κ. Παρθέν. 14.

κατασσοφίζομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ σορισμάτων, ἐλέγχω σοριστικῶς, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προσ., κατασσοφίζει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Διδό. 17. 116, Ἑβδ. κτλ. «κατασσοφίζεσθαι» χλευα-σθεῖσθαι, τεχνασθεῖσθαι Ἡσυχ. καὶ «κατεσσοφίσθαι» ἐπλανήσθαι· δεῦτε κατασσοφισώμεθα αὐτούς Ἑβδ., ὅπερ ὁ Σουὶδ. ἐρμηνεύει· «τεχνα-σώμεθα, μηχανῇ τινι κακώσωμεν» — ἀλλ' ὡσαύτως ὡς παθ., νικῶ-μαι, καταβάλλομαι διὰ σορισμάτων, κατασσοφισθεῖς ὑπ' ἀνθρώ-που τόλμην ἔχοντος Πλούτ. 2. 80C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2· ὡς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνίτου ῥήτορος κατασσοφίζεται Λογ-γίν. 7. 1. 2) κ. τὴν περὶ τινῶν, ἀπορεῖν διὰ σοριστίας, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθ.), 422d. 10.

κατασσοφιστής, ὁ, ἡ διὰ σορισμάτων ἀπάτη, Βασίλ., Ρήτορ., Εὐστράτ. σ. 1695. 36· παραλογίζεσθαι ἐπὶ κατασσοφισμοῦ καὶ ἀπά-της τινὸς τίθεσθαι.

κατασσοφιστεύω = κατασσοφίζομαι, μετὰ γέν., Ἐκκλ.

κατασσοφιστής, οὗ, ὁ, ὁ μὲ σορίσματα ἀγωνιζόμενος εἰς τι ἢ κατὰ τινος, ὁ κατασσοφιστεύων .., τοῦ γάμου Εὐστ. Πονημάτ. 65. 45.

κατ-σπάζομαι, ἀποθ., περιπύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι, φιλῶ, τινὰ Πλούτ. Κοριολ. 9, Ἀντων. 85· φιλοφρόνως ἢ μετ' ἀγάπης (ἀσπα-σίως) ὑποδέχομαι τινα, φιλήμασι, θρήνοις Ἡλίοδ. 5. 11, 7. 7. κατασπαζώω, διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἀσυνείδειας φθείρω, καταναλί-σκω εἰς ἡδοναθείας.

κατασπαθίζω, διχ' τοῦ φέρεως φονεύω τινά, (σπάθην), Βυζ., μετ' αἰτίας.

κατασπαράσσω, Ἀστ. -ττω, σπαράττων καταβάλλω, διασχιζῶ εἰς τεμάχια, Ἀριστοφάν. Ἰππ. 729· κατεσπαράγμενος τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην Λουκ. Ὀν. 22.

κατασπαράζω, τυλίσσω εἰς σπάρτανα, βρέφῃ Φίλων 2. 495.

κατασπάζεις, εἰς, ἡ, τὸ σῦρειν πρὸς τὰ κάτω βιαίως, Ἀριστ. Μεταφρ. 2. 9, 10.

κατασπασμα, τό, τὸ κατασπασθὲν πρὸς τὰ κάτω, ἐλκυσθὲν καὶ ἀνορθρῆν· παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 5, πιθανῶς σημαίνει ἀσπράγμα κατὰ τὸ πρὸς τὴν γλωττίδα τοῦ αὐλοῦ, ἀντίθετ. τῷ σύμ-μας, ἴδε Schneid, χρησιμεύον τῆς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσιν.

II. μέρος, μαῖρα, ἀπάσπασμα, τὸς στρατιάς Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 12, 1, πρβλ. σπάσμα, ἴδε Ἡσυχ., Σουὶδ. ἐν λ. κάταγμα. κατασπασμός, ὁ, = κατὰσπασις, ὁ κ. τῶν ὑγρῶν Πλούτ. 2. 650C.

II. μεταφρ., ἀβυμία, αὐτῇ 78Α· καταδιδασμός, ὕψις τῆς φωνῆς, τῷ κ. πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους Ὀρεῖδ. κατασπαστικῶς, ἡ, ὅν., ὁ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ κατασπᾶν, δυνά-μενος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ «καταβῇ», κ. γάλακτος, ποτῶν τὴν τροπὴν ἢ τιθῇ τὴν ἵνα χατασπᾶ τὸ γάλα, παρέχων ἀρτα-νίαν γάλακτος, Διοσκ. 2.

κατασπατάλλω, ὥς μετὰ σπατάλης, ἀκολάστως καὶ ἀσώτως, καθ' Ἡσυχ. «κατασπαρῶ, τρυφῶ», Ἀνθολ. II. 11. 402, Ἑβδ. (Ἄμως 5', 4)· λίαν σπαταλῶ, κατασπατᾶν εἰς εὐφρίαν καὶ ἀκολασίαν, ὁ Σουὶδ. συνάπτει, κατασπατᾶν καὶ κατασπαταλᾶν καὶ σκορπ-ίζειν ὁ Φώτ. τρυφῶσι τε καὶ κατασπαταλῶσι.

κατασπᾶω· μέλλ. -άσω [ᾶ], ἐλκω ἢ σῦρειν ἀνατὰ πρὸς τὰ κάτω, μολυβδῆς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783· κατα-

σπᾶν τινα τῶν τριγῶν, «τραβῶ τινα κάτω ἀπὸ τὰ μαλλία», Ἀριστοφ. Δυσ. 725· τινα τοῦ σκέλους Ἀντιφάνης ἐν «Διπλάσι».

2) κατασπᾶσα αὐτὸν τοῦ ποδὸς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· «γάλα κ. καὶ ἐρέλκειν ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν» Σχολ. εἰς Ἀριστοφ.

Ἰππ. καὶ ὁ καρπὸς γάλα κ. ἐν ῥόφηματι λαμβανόμενος Διοσκ.

3. 134· κ. τὰς νῆας, ἐκ τῆς ἑρᾶς κατέλκω πλοῖα, τὰ «ρίπτω» εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 1. 164, κατασπᾶσαντες τὰς ναῦς ἐπλεον

7. 193· κ. σημεῖα, καταβιδάω (εἰς ἐνδεῖν ἤτης), Θουκ. 1. 63· ἢ παθ., ἡ νίκη ἐγένετο καὶ κατεσπᾶσθαι τὰ σημεῖα, ἀντὶθ.

ἦρθαι τὰ σημεῖα, εἰς ἐνδεῖν τοῦ νὰ ἀρχίσωσι τὴν μάχην, ὁ αὐτ. 1. 49· κ. τινα ἀπὸ τοῦ ἵππου ἢ κατεσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ ἵπ-που Εὐν. Ἀν. 1. 9, 6· καὶ μεταφρ., κατασπᾶν τὸν θεόν ἐπὶ

τὰς ἀνθρωπίνους χρεῖας, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Πλούτ. Ἡθ. 416F· — Παθ., σύρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταβιδάωμαι, τὰ κατασπῶμενα ἀντίθετ. κἄνασπῶμενα, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἐκ τῆς κινή-σεως, Σεν. Ἀπομν. 3. 10, 7· ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρὺς Ἀλκιφρ.

3. 3, πρβλ. καταβάλλειν ὀφρὺς καὶ συνάγειν, ἀντίθετ. τῷ αἰ-ρεῖν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν ὀφρὺς· — ὀφρὺς κατεσπᾶσι-ναι, ἐπὶ τοῦ συνωρρωμένου ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.

9. 1· κατασπᾶσθαι ἐς ὕπνον· ἐς δάκρυα καταφέρεισθαι Λουκ. Ἑνάλ. Διάλογ. 2, 2, Ἀνάχ. 23.

2) Παθ., ὀλίγον μεταβάλλω τὴν θέσιν μου, ἐπὶ τετρασπόμενος ὅστος, Ἰππ. Μογλ. 847, 849· συσπῶμαι, πιάσχω ἐκ σπασμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδμ. 1096.

II. προκαλῶ, διευκολύνω, καταβιδάω, τὰ ἐμνηνα ἢ καταμήνια τὰ γυναικεῖα Ἰππ. 1202Α, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 24· ὁμοίως παθ., κατασπᾶται τὰ ἱγύν· ἢ χαλατᾶν, ἀντὶθ. τῷ ἀνασπᾶ-σθαι, Ἰππ. 619. 44· σῦρειν ἔξω, ἐξάγειν, τὸ λυτρὸν κ. χυμῶδες Ἀνθ. II. παράρτ. 304· «κατασπᾶν χαλᾶν» Ἡσυχ.

III. καταπίνω, καταβρογχίζω, Λατ. deglutire, διπλάσιον κατέσπακας Ἀριστοφ. Ἰππ. 718, Βάτρ. 576, Ἀντιφάν. ἐν «Στρατ.»

1. 13. IV. κατασπέρω, -κρημνίζω, τὴν Σμύρναν Στράβ. 646, πρβλ. πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου 759· κ. τὰς τά-ξεις, διασπῶ, Πολύβ. 1. 40, 13· κ. τὴν φωνὴν· χαμηλῶναι, ἀντὶθ.

ἀνάγειν εἰς τοὺς δευτέρους φθόγγους, Ὀρεῖδ. 93, Maith· ἢ πρὶν ἐρῶ ὡς βραχὺ, Διον. Ἀλ. π. Σύνθ. 282· — Πρβλ. κατα-σπέρω.

κατασπείρω, σπείρω, ἢ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ἀφρονίᾳ, εἰς ἀφρο-ν Πλάτ. Τιμ. 91D· μεταφρ., ἀνίας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλούτω Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 29· ἀμπελῶνα κ. = φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΒ', 9).

2) γεννῶ, τέκνω Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 469, Φιντύς παρὰ Σοφ. 444. 50· τὸν κατασπειραντα, τὸν γεννῆσαντά με, Δίριλ. ἐν Ἀδῆλ. 18.

II. ἐξαπλῶ ὡς ὅταν σπείρω, διαχέω, τοῦ· χάρακάς κατ. [πυροδόλα], ἐξαπλῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα .., Πλούτ. Κάμιλ. 34· αὖραν τινὰ ἢ χώρα κ. νό-τιον ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 25· — Παθ., διασπείρομαι, διασκορπίζομαι, διαδίδωμαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν

τοῖς πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 891B· τὸ ἀπὸ ἀστρῶν κατεσπαρμέ-νων φῶς Διογ. Λ. 10. 101.

III. κατακαλύπτω ἢ σποράδικῶς καταχέω, ἥδη καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν ἔθειραι Ἀνθ. II. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπειραντα ἱούλον Θεμιστ. λόγ. 13. 170.

κατασπείσεις, εἰς, ἡ, τὸ κατασπείσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡλιασμένου ὕδατος βαντισμός τοῦ θύματος, Πλούτ. 2. 438Α· — II·

τὸ νὰ κηλειρῶναι τις ἐαυτὸν, καθοσίωσις, ὡς ἐποιοῦν οἱ Κέλται, Sol- duri, Πλούτ. Σερτώρ. 14· πρβλ. κατασπένδω 3.

κατασπένδω· μέλλ. «σπείσω· προκμ. κατέσπεικα, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τινος σπονδῆν, δηλ. οἶον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμέ-νν, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ θυσιασθῇ,

ταῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, καταρχεσθαι καὶ προθελεσθῆναι διὰ τῶν οὐλῶν ἢ οὐλοχυτῶν· — προθύμενοι καὶ καταστέφον-τες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ

τοῦ καλλιερεῖν, καλλιερῆσας κατασπείναι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λατ. libare, μετὰ συστολῇ. αἰτίας, χοάς ὑπὲρ μητρὸς τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1187· ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, πρόσφρω σπονδάς, Ἡρόδ. 2. 151.

μετ' αἰτ., ὑπαινέω, λιβάσι κ. παρηΐδα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. 12, 18 θρήνον λειδόμενον λέγει καὶ ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κατασπενδόμενον.

2) μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύσειν, τιμῶ με σπονδῆν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπον-δάς προσφέρω ἢ χοάς, Εὐρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἀπλῶς, κ. τινα, θρηνώ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. II. 7. 260.

3) ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσφέρω, ἀρωσιῶ, καθιερῶ, ἀνθρωπον κατασπεισαντες τύ-πτουσι μαχίραρ Διδό. 5. 31· τὸ κατασπένδειν ἐαυτοῦς, τὸ νὰ ἀρωσιώσωνται ἐαυτοῦς, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ Κέλται Solduri, Στράβ. 165,

πρβλ. κατασπείσεις II· κατεσπεικόντων ἐαυτοῦς Σερτωρίω ἡκολούθουν Πλούτ. Σερτ. 14· — Παθ., παλιναντες ἀνθρωπον κατεσπεισμένον Στράβ. 198, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλούτ. Ἡθ. 435· καὶ πρόβατα κατεσπειόμενα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· Μούσαισι .. κατεσπείσθη πᾶς ὁ τετὰς βλοτοῦ Ἀνθ. II. 7.

27, πρβλ. Λόγγων 2. 6.

κατασπέρχω· μέλλ. -ξω, πρβλ. ἐπισπέρχω, κατεσπείρω,







δτης κατάστ. κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς Πλάτ. Ὅροι 412C·  
 πρὸλ. καταστατικὸς — ἐντεῦθεν ἐπὶ νόσου, ἀντίθετ. τῷ παρεξυ-  
 σμός, Ἰππ. Ἀρ. 1243. 6) ἀποκαταστάσις, ἐπανόρθωσις,  
 ἀντίθετ. τῷ διασπορᾷ, Πλάτ. Φιλόθ. 46C· εἰς γε δὴ τὴν αὐτῶν  
 φύσιν ὅταν καθίσταται, ταύτην αὖ τὴν κατ. ἡδονὴν ἀπε-  
 δεξάμεθα αὐτόθι 42D· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἡ ἡδονὴ ὀρίζεται ὡς  
 καταστάσις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν φύσιν Ρήτ. Α. 11, 1· ἀντίθ. τῇ  
 μανίᾳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 404. 7) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ καθορι-  
 σμός τῆς ὑπόθεσεως, τὸ πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως, τὸ μετὰ τὸ προ-  
 οίμιον, ἐν ᾧ ὁ λέγων καθίσταται τοῦς δικαστὰς πῶς δεῖ ἀκούειν αὐ-  
 τοῦς τῶν πραγμάτων, Λατ. constitutio causae, Ernesti Λεξ. Ρητορ.

II. ἀμετάβ. τὸ ἵστανθαι στερεῶς, σταθερότης διατήρησις, κ·  
 γένοιτο· ἂν οὐδένος νόμου Σοφ. Αἰ. 1247. 2) κατάστασις,  
 τρόπος ὑπάρξεως, οὕτως δὲ ἄνθρωπου κ., τοιαύτῃ εἶναι ἡ κατά-  
 στασις τοῦ... Ἡρόδ. 2. 173· ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσι  
 ὁ αὐτ. 8. 83· ἡ κ. τῶν ὥρων, τοῦ καιροῦ, τῶν ὥρων τοῦ ἔτους,  
 Ἰππ. Ἐπίδημ. 1. 941, πρὸλ. 1247F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8· 8, 7·  
 κ. τοῦ χρώματος καὶ σώματος Ἰππ. 83F· κ. τοῦ πυρετοῦ,  
 κτλ., κατάστασις ἡ χαρακτήρ, ὁ αὐτ. 936C, κ. ἀλλ. πρὸλ. Pödes Oe-  
 con. κ. κακῶν Εὐρ. Ἰππ. 1296· δημάτων ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 1197·  
 ἐν καταστάσει νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, ἀπλῶς περιφρ., ὁ αὐτ. ἐν  
 Ρήτ. 111, οὕτως, ἐν τοιαύτῃ κ. τῆς ἡλικίας, ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ,  
 Ὑπερίδ. παρὰ Σοφ. 441. 15· τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κ.  
 ἄγειν Πλάτ. Πολ. 547B· αὐτὴ ἡ κατ. τῆς δημοκρατίας, οὗτος  
 εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς δημοκρατίας, αὐτόθι 557A, πρὸλ. Νόμ. 832D·  
 οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 18, 4· ἰσοδυνα-  
 μον τῷ διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ρήτ. 1. 11, 2· θαυμαστὴ τὴς εὐδαι-  
 κ. Λουκ. Ἀλκ. 4. 3) ἴδιος ὥρισμένη τάξις ἡ μέθοδος, σύστημα,  
 ἐχράτο καταστάσι πρηγμάτων τοιγῆς Ἡρόδ. 2. 173, ἐν ἀρχ.  
 Κορινθίους ἦν πόλις κ. τοιγῆς ὁ αὐτ. 5. 92, 2· ἡ κ. τῆς πό-  
 λεως Πλάτ. Πολ. 426C· λέγεις δὲ... τὴν πόλιν κατ. ὀλιγαρ-  
 χίαν αὐτόθι 550C· ἡ παρούσα κ. Ἰσοκρ. 38B, κτλ., τῆς περὶ  
 τοῦς ἀγῶνας κ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2741· ἴδε κατάστασις I. 2.

καταστατέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ καθιστάναι, πρέπει τις νὰ  
 καταστήσῃ, νὰ διορίσῃ ἡ ἐγκαταστήσῃ, ἀρχοντα, πατρίδα τινος  
 Πλάτ. Πολ. 414A, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10, κτλ.

καταστατήρεια, τά, καταπιστήρεια, ὡς κατάστησον = κατά-  
 παύσον, Ἡσυχ.

καταστατής [ᾱ], ου, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἰδρυτής, ἐπιδιορθωτής,  
 κ. δόμων, ὁ σχολ. εὐτρεπιστήν, Σοφ. Ἠλ. 72. — Ἰδε Κόντων  
 Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 30.

καταστατικὸς, ὅς, ὄν, κατάλληλος πρὸς καταπράυνσιν ἢ κατη-  
 σύχασιν, κ. καὶ ἀναπαύουσαι· ἔννοιαι Εὐστ. 1041. 20· τὸ κ·  
 ἡ πρὸς καταπράυνσιν δύναμις, ἐπὶ τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν ῥυθμῶν  
 τῶν Λακωνίων, πολὺ τὸ κόσμιον ἔχοντων καὶ κί ὡν ἀκροά-  
 μενοι κατεπραύνοντο λεληθότως τὰ ἦθη Πλουτ. Λυκούργ. 4.

II. ὥρισμένος, ὅρος καὶ καμπτήρ κ. Εὐστ. Ἐγκ. Κωνστ. 6.  
 καταστατικὸς, Ἐπιγρ. Ἀψιν. ἐν Speng. Ἑλλ. Ρήτ. τ. Ι, σ.  
 348. 19, κτλ.

καταστατέον, τὸ, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαριστοῦ, ὅπερ ἐλέγετο  
 καὶ ἀμυλον, ἦτο δὲ τοῦτο τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βρεθρῆγμένον  
 καὶ στεγνόμενον καὶ ἀποπεποιημένον, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηρανόμενον  
 κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 9. 21, Piers. εἰς Μοῖρην 142.

καταστεγάζω, σκεπάζω μὲ στέγην καὶ ἐν γένει ἐπικαλύπτω,  
 τὰς ὁροφὰς κατεστήσαν αἰθινὰ δοκοὶ Διόδ. 2. 10· ῥιπὴν  
 τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 4. 71, πρὸλ. Πλάτ. Κριτ. 15E· κ. χόρτωσιν τὴν  
 τάφρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 4.

καταστεγανόω, ὦ, καταστεγνῶ.

καταστεγάζω, τὸ, σκέπασμα, στέγη, κάλυμμα, τῆς ὁροφῆς

Ἡρόδ. 2. 155.

κατάστεγνος, ὄν, κατακεκαλυμμένος, οἰκησις Μυῖα Ἐπιστ.

σ. 63, ἀντίθ. περιπεπνευσμένα.

καταστεγνῶ, καλύπτω καλῶς, κατακαλύπτω, Ἀθην. 207D,

Γεωπ. 13. 14, 7.

καταστεγασ, ὄν, (στέγη), ἐστεγασμένος καλῶς, ἐντελὲς κε-  
 καλυμμένος, ἀντίθ. ὑπαίθερος, αὐλαὶ κατάστέγοι Ἡρόδ. 2. 148·  
 ἐν τῷ κατ. δρόμῳ Πλάτ. Εὐθύδ. 273A· κ. νεοττιαὶ ἀλκυόνες  
 Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 14, 3· ὁδοὶ κατάστέγοι Ἀθην. 519C·  
 σύριγγες κατ. Πλούτ. 9. 41, 9· ἐν ὑπαίθρῳ χωρίῳ ἡ κατα-  
 στέγω Γαλ. 6, σ. 84· τὰς μὲν ἐν ὑπαίθρῳ γίγνεσθαι, τὰς  
 δὲ ἐν καταστέγῳ, τὰς δὲ ἐν ὑποστυμνίῳ σκιά· ὁ αὐτ. 6.  
 137 καὶ 94. 12· ἐκάστη πλευρά κ. ὑπὸ χορῶν κινῶν Ἀχιλλ.  
 Τάτ. Δευκ. 1. 15.

καταστείδω, καταπατῶ, πατῶν κατατρίδω, καταθλίβω, τὰν ὑά-  
 κινθον ποσσὶν Σάπρην 92 Bgk. II. πατῶ, κατέστειψα

πέδον Σοφ. Ο. Κ. 467, πρὸλ. καταστέφω.

καταστείζομαι, = ἀστείζομαι, Μακάρ. Μαγν. σ. 94, ἔ. Blond.

καταστεῖναι, μέλλω - ἔω, = κατέρχομαι, εἰς ἄστυ κατέ-  
 στιον Ἀνθ. Π. 9. 298· τινός, καταστέγοντι καλεῖσθαι, ἐξ  
 ὁδοῦ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 230, καὶ ἐν Ἐπιγρ. CIA. III, 44. 12.

καταστελλω, μέλλω - στελλῶ — διευθετῶ, βάλλω εἰς τάξιν, τα-

κτοποιῶ, συγνρίζω, πλόκαμον τὸν ἐξέστηκότα κ. Εὐρ. Βάκχ.  
 933· σπολλίζω, ἐνδύω, κ. τινὰ τὰ περὶ πᾶς σκέλη Ἀριστοφ. Θεσμ.  
 256, πρὸλ. Πλούτ. 2. 69C· μορφοῦσθαι αὐτὴν καὶ κατὰστέλλαι  
 νυμφικῶς· «καταστέλλει» περικαλύπτει Ἡσυχ. σ. 11· κατα-

διδάσκω, χαμηλώνω, πᾶς δάδουσα Διον. Ἀλ. 8. 44· κατὰ βράγχια,  
 κλειώ, Πλούτ. 2. 979C. 2) ἐμποδίζω, καταπράυνω, καταβλάπτω

πρὸλ. ἀναστέλλω, Εὐρ. Ι. Α. 934· κ. τὰ ὑπερσαρκοῦντα Διοσκ.  
 2. 1· ἡ φιλοσοφία σωφρονίζουσα καὶ τὰ ψυχικά πάθη κατα-

στέλλουσα Σέξτ. Ἐμπ. 357· τὸν ὄχλον· Πρῆξ. Ἀποστ. 10, 35·  
 ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπραύνετο τῇ κιθάρᾳ, δυναμένην καταστέλλειν  
 τὸ πυρῶδες Ἀθην. 624A· κ. τὴν ἐπιθυμίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ.

3. 19, 5· τοὺς νέους Πλούτ. 2. 207E, πρὸλ. 547B· τοὺς ἀναί-  
 σχύντορας διὰ τῆς ἀνάγκης κατεστέλλεσαν Διοδ. Ἑλλογ.

σ. 630, 85· — Παθ., ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται Ἀπολ-  
 λῶδ. ἐν Ἀθήν. 7· ἐπὶ προσώπων, ὁ κατεσταλμένος, ἀνὴρ ἡσυχον

χαρακτήρος, ἀντίθ. τῷ πολυμήρῳ, Διόδ. 1. 76, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.  
 4, 10· κατέστανται πρὸς τὸ κόσμιον Πλουτ. Σόγκρ. Λυκούργ.

κ. Νουμά 3, πρὸλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 29, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 16· τὸ  
 φρόνημα κατέστανται καὶ μεμειώται Αἰλ. π. Ζ. 4. 27· ἐπὶ τὸ  
 αἰδῆμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον Ἐπίκτ. Διατρ. 4. 12, 4· τὸν

ἀπαθῆ, τὸν κατεσταλμένον 4, 4, 10· κατεσταλμένον τὸ  
 βλέμμα 8. 17· κατεσταλμένος καὶ σεμνὸς Ἀρτεμ. 2. 35.

καταστενάζω, μετὰ στεναγμοῦ κλαίω, κλαίω τινά, μετὰ γενν. κ. τῆς  
 εὐαιστοῦ ψυχῆς Βασίλ. — Παθ., αἰ· καταστεναγμένοι χαριτες,

αἱ μετὰ πολλῶν στεναγμῶν γενόμεναι, Ἀλκιφρ. 1. 36.

καταστεναχέω, μετὰ στεναγμοῦ θρηνῶ πενθῶ διὰ τίνα, θύγα-  
 τρα Ἑλλ. Ἐπιγρ. 203.

καταστενοχωρῶ, πολὺ στενοχωρῶ, λυπῶ τίνα, Ζώσιμ.

καταστενῶ, ὦ, λίαν στενῶς, Acta patriarch. ed. Micl et  
 Müll. σ. 513.

καταστένω, λίαν στενάω, κλαίω, θρηνῶ τίνα, μετὰ αἰτ., Σοφ.  
 Ο. Κ. 1440· τὸν θανόντα πατέρα Εὐρ. Τρω. 317, Ἡρ. Μαιν.

1141· — ἐν Σοφ. Ἠλ. 874· ἡ γεν. ὧν πάροισιν εἶχες καὶ κατέ-  
 στενεακόκων, καὶ αἱ καθ' ἑλὲν πρὸς τὴν πτώσιν τοῦ ἡγουμένου·

ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 443· τί δὴ τὰ σὺ οὐ (ἀντί σου) καταστένω;· ἔδη  
 διωρλώθῃ ἐξ Ἀντιγράφων ὑπὲρ τινος; χάριν πένος, ὑπὲρ τυράν-

νων συμφορᾶς κ. Εὐρ. Ι. Α. 470.

καταστέπνω, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ καταστέφω, πρέπει τις νὰ  
 καταστέψῃ, νὰ στεφανώσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 214.

καταστερεῖω, ἐπιτεταμ. ἀντί τοῦ ἀστερεῖω, καταστερῶνω,  
 μεταγενέστ.

καταστερίζω, μέλλω - ἔω, κατατάσσω μετὰ τῶν ἀστέρων, ἐν  
 οὐρανῷ κ. τινά Διόδ. 4. 61· ὁ Κρόνος πάντας κατηστέρισε

Πλουτ. 2. 308A· καὶ Παθ., θυγάτερες ἑπτά αἰ· νῦν κατηστε-  
 ρίσθαι λεγόμεναι Διον. Ἀλ. 1. 61.

καταστέρω, = καταστερίζω, Παλαίρ. 5. 28· III. Παθ.,  
 εἰμὶ πλήρης ἀστέρων ἢ κόσμου· καὶ δι' ἀστέρων, οὐρανὸς κατηστε-

ρωμένος καὶ τῇ διαφορᾷ τῶν ἀστέρων καλλωπιζόμενος Ἰω.  
 Χρυσ. κ. τ. λ.

καταστέφω, μέλλω - ἔω, κοσμῶ διὰ στεφάνων ἢ δι' ἄλλων τι-  
 νῶν ὁμοιάζοντος πρὸς στεφάνον, ἐν γένει, στεφανώνω, κοσμῶ, ῥόδοι

κάρηνα Ἀνακρ. 7. 18· ἰδίως ἐν ταῖς θύραις καὶ ἱεροτελεστείαις,  
 ἀμφοτέρους καταστέφας ἱερτεῖον πρόπαν Διοδ. Ἑλλογ. 596.

41· τοὺς αἰχμαλώτους καταστέφας ἔθυσσε θεοῖς ὁ αὐτ.  
 582, 52· καταστέψαντες βωμόν (διὰ κλάδων ἐστεμμένων καὶ ἔριον)  
 Εὐρ. Ἡρακλ. 125· οὕτως ἐν Σοφ. Ο. Κ. 467· θοὴν καθαρμὸν τῶν  
 δαιμόνων, ἐφ' ᾧ τὸ πρῶτον ἴκου καὶ κατάστέψον πέδον,

ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει· κηρυχέμενος ἀτέμναι χερσὶν ἔχων, ὡς οἱ ἱκέται,  
 ἀλλὰ ἡ γραφὴ κατέστειψα πέδον (τοῦ καταστέιδω, ἐπάτησά







στράτη ἐκ τῶν δπλων, ὁ αὐτ. 9. 14.—Παθ., καπνιζόμενον ὄρος καὶ καταστρατεύμενον Γρηγ.

**καταστρατεύομαι**, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινος Κλήμ. 'Αλ. 827· καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου ὁ αὐτ. 605· καὶ τὸ ἐνεργ. 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ.· καὶ μεταδ. ἐνεργείας, καταστρατεύειν ἐμπίδας αὐτοῖς, ἀποστέλλειν στράτευμα ἐμπιδῶν (κωνσταντῶν) ἐναντίον αὐτῶν, Θεοδώρητ. II. ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ καταδρομὴν ἐν πολέμῳ, τὸν Πόντον Χίων. 'Επιστ. 2.

**καταστρατήγῳ**, νικῶ διὰ στρατηγήματος ἢ διὰ πολεμικῆς πανουργίας ἢ δόλῳ, τοὺς ὑπεναντίους Πολύδ. 3. 71, 1· καταστρατηγήσας τοὺς βαρβάρους Διόδ. 11, 21· τινὸς Βυζ.· καὶ Παθ., δόλῳ ὁ θάνατος καταστρατηγήθη Κλήμ. 'Αλ. 5. 984· καταστρατηγήσθαι Πλουτ. Τιμ. 11· — μεταρρ., ὑπερδύλλω εἰς εὐφυΐαν, Διον. 'Αλ. 4. 10· τοὺς δικαστάς, περὶ τοῦ ῥήτορος, ὅστις ὁμηρικῶς ἐπέρχεται διὰ τοῦ λόγου εἰς τοὺς δικαστάς καὶ τούτους οἰονεὶ πολεμίους νικᾷ ἢ ἐξάπατᾷ, ὁ αὐτ. π. 'Ισαί. 3, πρὸλ. Σουίδ.

**καταστρατηγία**, ἡ, νίκη διὰ στρατηγήματος, Τζέτζ. 'Ιστ. 9. 70, **καταστράτοπεδεῖα**, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαμονή, ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος, Φύλαρχ. παρ' 'Αθην. 539C, πρὸλ. Δλ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 3.

**καταστράτοπεδεύω**, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω μέρος τι ὡς στρατόπεδον καὶ ἐκεῖ τοποθετῶ, τοὺς στρατιώτας Ξεν. Κύρ. 7. 2, 8· τοποθετῶ στόλον ἐν ἀσφαλείᾳ, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 6. 2, 7· στρατιώτας τινὰς εἰς πόλιν, ὀρίῳ κατὰ δὲ αὐτοῦς, Πολύδ. 1. 30, 15. II. ἀμεταδ., κατὰ λῶν, εἰς πόλιν, ἐν πόλει, διὰ τῆς πόλεως Πολύδ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, καταστρατοπεδεύσαντο Ξεν. 'Αν. 3. 4, 18, 4, 5, 1, 'Αρρ. 'Αν. 1. 5, 9, Διόδ. 17, 4.

**καταστρεβλῶ**, λίαν στρεβλῶ, κυτῶ δυνάτᾳ τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ στρέφω προσπάθῳ νὰ τὰ ἐκβάλω ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν ῥέσεως, τοὺς ὑπηρέτας συλλαβῶν καταστρέβλωσε Πλουτ. 'Αρτοῦ, 19· καταστρεβλῶνται ὑπὸ τῶν συντυράννων ἐτελεύτησεν ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. 105B.

**καταστρεπτικῶς**, 'Επίρρ., = καταστροφικῶς, Σχολ. εἰς Λουκ. Δις Κατῆγ. 21, τοῦ ἐπιθέτ. καταστρεπτικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστρέφειν.

**καταστρέφω**, μέλλ. -ψω, στρέφω τὸ ἄνω κάτω νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς, ὅπως ὁ κρημνίζων οἰκίαν, ὁ καλαίστης ὁ καταβάλλων τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ἐχθρὸς τὴν πόλιν, 'Ομ. 'Υμν. εἰς 'Απόλ. 73· (διὰ τοῦ ἀρόστρου) τὴν γῆν ἀροστῶ, φέρω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἐπάνω, Λατ., aratro vertere, Ξεν. Οἰκ. 17. 10· κἀνθαρον κ., ἀνατρέπω, στρέφω τὸ ἄνω κάτω ὥστε νὰ ἐκρεύσῃ ἅπαν τὸ ὕγρον, 'Αλεξίς ἐν «Κρατ.» 4, πρὸλ. Σωτᾶδ. «'Εγκλ.» 1. 33· ὁ ναυτίλος ἀναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὁστροκῷ (ἵνα ῥᾶθόν γε ἀνέλθῃ καὶ κενὴ ναυτίλλῃται, ἐπιπολέσας δὲ μεταστρέφει) 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 29.

II. ἀνατρέπω, φέρω, κ. τὴν πόλιν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 275· τὰς εἰκόνας Διογ. Λ. 5. 82· καὶ Παθ., τὰ προάστεια ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατέστραπτο 'Ηρωδιαν. 8. 4, 22· τινὰ 'Ανθ. 11. 163. 2) Μέσ., στρέφω τινὰ ἐντελῶς πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἐπομένως, ὑποτάσσω εἰς ἑαυτὸν, δουλοῦμαι τινι, τὴν πόλιν κατεστρέψατο 'Ηρόδ. 1. 64, 71, 78, 130, κ. ἄλλ., Θουκ. 3. 13· νοσοῦσα δ' εὐ πῶς τὴν νόσον καταστρέφου, μὴ ἤτω δὲ νόσον ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ οἰονεὶ ὑπότασσε εἰς σεαυτήν, 'Ερ. 'Ιππ. 477· τοὺς μὲν κατεστρέψατο ἐς φόρον ἀπαγωγὴν, ὑπέταξε καὶ κατέστησε φόρον ὑποτελεῖς, 'Ηρόδ. 1. 6· οὕτω μετ' ἀπαρ., 'Ιωνίην κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 51· καὶ ἐν τῷ πρῳ., πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει Δημ. 41 ἐν τέλ., 'Ηρόδ. 1. 117.

3) καὶ ἐν παθ. σημ. κατ' ἄρ. καὶ πρῳ. καὶ ὑπερσ., ὑποτάσσομαι, κατεστράφατο, κατεστραμμένοι, ὑποτακταί, ἦσαν, ὁ αὐτ. 1. 141· ἀποστάντες δὲ ὅπως κατεστράφησαν αὐτοὶ 130· ὑπερσ. κατέστραπτο ὑπῆκοον Θουκ. 5. 29· μετ' ἀπαρ., ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι, εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ ἀκούω, Αἰσχλ. 'Αγ. 956· καὶ ἡ μετοχ. τοῦ πρῳ. παθητικῶς, 'Ηρόδ. 1. 68, 6. 6· καὶ τὰ κατεστραμμένα ἔθνη Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1.

III. στρέφω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, κατέστρεψε λόγους εἰς φιλανθρωπίαν Αἰσχλ. 33. 18. 6) ἀμεταδ., ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, εἰς ταύτην 'Αριστ. Προβλ. 19. 39, 4, πρὸλ. Μήξαν. 25, 4.

IV. αἰρῶν στρέφομαι καὶ φέρω εἰς πέρας, ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Αἰσχλ. Πέρσ. 787· οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὥς., Δειναρχ. 94. 23· κ. τὴν βίβλον, τοὺς λόγους Πολύδ. 3. 118, 10, 23. 9, 4· ἰδίως, τελειῶν τὸν βίον, ἀποθνήσκω, κ. τὸν βίον Κέθηςος Πίνακ. 10, Αἰδ. π. Ζ. 13. 21, Πλουτ. Θησ. 19· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς λέξ. βίος, Τέλλος κατέστρεψεν ὑπὸ τῶν πολέμων, ἐρο-νεύθη, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Σόλ. κ. Ποπλικ. 1· αἷμα ταύρου πῶν κατέστρεψε ὁ αὐτ. ἐν Θειμίστ. 31, καὶ γυναικ. ἀρετ. σ. 253, 'Αρρ. 'Εκλογ. 7. 3, 2· — ἀπολ., ἐρχομαι εἰς πέρας, τελειῶν, λήγω, Πολύδ. 4. 2, 1, Πλουτ. κλ. κ. εἰς ἡ ἐπὶ τῇ, τελειῶν εἰς τι, εἰσθᾶσιν οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν 'Αλκίφρων 3. 70, Πλουτ. Φιλοπ. 4· ἡ ἡμέρα κ. εἰς ὥραν δεκάτην, κλίνει πρὸς τὴν δεκάτην ἡ τελειῶν, ὁ αὐτ. ἐν Σὺλλ. 29· τὸ ἐνιαυτὸ καταστρέφοντος, λήγοντος, ὁ αὐτ. 2. 272· πρὸλ. Λατ. anni fine Τάκ. V. ἰσχυρῶς συστρέφω, στρέφω πολὺ, αἱ κατεστραμμέναι χορδαί

'Αριστ. περὶ 'Ακουστ. 49· μεταρρ., «λέξις κατεστραμμένη, ἡ ἐν περιόδοις ὁμοία ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστροφῶς ἀντίθετ. τῇ ἐλεομένην, ἡ οὐδὲν τέλος ἔχει καθ' ἑαυτήν, ἀν' μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ, ἥτις ἐστὶν ἀπλῆς διὰ τὸ ἀπειρον, κατεστραμμένη δὲ ἢ ἐν περιόδοις· λέγω δὲ περίοδος λέξιν ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον· ἡ δὲ αὐτὴ τοιαύτη καὶ εὐμαθὴς, ὅτι εὐμνημόνευτος» 'Αριστ. Ρητ. 1409. 24α· πρὸλ. Δημήτρ. Φαληρ. § 12, καὶ ἐν 20 τὸ συνεστραμμένον καὶ κυκλικόν εἶδος περίοδου, πρὸλ. συστρέφειν, συστροφή.

**καταστρηνιάω**, φέρομαι ἀκολάστως πρὸς τινι, τινος Α' 'Επιστ. π. Τιμόθ. ε', 11· ὁ 'Ιω. Χρυσ. ἐρμηνεύει θρύπτεσθαι, ἀκκίζεσθαι.

**καταστροβέω**, -ῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ στροβέω.

**καταστροφεύς**, ἐως, ὁ, ὁ καταστρέφων, ἀνατρέπων, Γλωσσ.

**καταστροφή**, ἡ, ἀνατροπή, κατάλυσις, θεσμίῳν Αἰσχλ. Εὐμ. 490.

2) ὑποταγή, ὑποδουλώσις, οὐ κ. πολίτων, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἀρπαγῇ 'Ηρόδ. 1. 6, 92, κτλ.· καταστροφὴν ποιεῖσθαι τινος (πρὸλ. καταστρέφομαι τινι) ὁ αὐτ. 6. 27· ἐπὶ Λιδίων καταστροφή πέμπεσθαι ὁ αὐτ. 4. 167· ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ ἐξίεναι Θουκ. 1. 15. II. αἰφνίδιος στροφή ἢ τέλος, συμπεράσμα, ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμῶς καταστροφή Αἰσχλ. 'Ικέτ. 442· πέρασιν καὶ κ. βίου, δηλ. θάνατος (πρὸλ. καταστρέφειν), Σοφ. Ο. Κ. 103, πρὸλ. Πολύδ. 5. 54, 4, κτλ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ βίου, ἡ κ. τῶνδε, ὁ θάνατος, Θουκ. 2. 42· τὸ τέλος αὐτῶν τῆς κ., ἡ τελευταία ἐξοδὸς τοῦ βίου αὐτοῦ, Πολύδ. 6. 8, 6· κ. τῶν γεγονότων ὁ αὐτ. 3. 1; 9· κ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. 3. 47, 8· τὴν κ. τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς ἡ ἐπὶ τοῦτο, ὁ αὐτ. 1. 13. 5· κ. καὶ συντέλεια τῶν γεγονότων Πολύδ. 3. 1, 9· κ. καὶ ἐξόδος τοῦ ψεύδους ὁ αὐτ. 3. 47, 8· ἐν τῷ δράματι, ἡ στροφή τῆς δραματικῆς πλοῆς, ὅπου ἀρχεται ἡ λύσις, ὁ αὐτ. 3. 48, 8· αὕτη ἡ κ. τοῦ δράματος καὶ τὸ τέλος τῆς τραγωδίας Λουκ. 'Αλέξ. 60.

**καταστροφικῶς**, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον στροφῆς ἢ συμπεράματος, ἰδίως κατὰ τὸν τρόπον δραματικῆς καταστροφῆς, τὴν τελευτήν κ. ποιεῖσθαι εἰς .. 'Αθην. 453C.

**κατὰστρωμα**, τὸ, τὸ ἐπεστρωμένον ἐν πλοίῳ, τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπερ «κατὰστρωμα» καὶ νῦν ἐτι καλεῖται, 'Ηρόδ. 8. 118· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσας ἐς κοίλιν νῆα 8. 119, Θουκ. 1. 49, Ξεν. 'Ελλ. 1. 4, 18, κτλ.· καταστρώματα διὰ πάσης [τῆς νεώς] Θουκ. 1. 14· οἱ ἀπὸ τῶν καταστρώματων, δηλ. οἱ (ἐπιβάται) μαχηταί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας, ὁ αὐτ. 7. 40.

II. μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ, ὅστις 'Αργὴ καλεῖται, Πτολ.

III. πλίνθινα κ., στέγη ἐκ πλίνθιν ἢ κεράμων, Β. Δ. 269.

**καταστρώωνυμι** καὶ -ύω· μέλλ. -στρώσω· ἄρ. παθ. -εστρώ-θην. Στρώω κάτω, κατὰ γῆς, ἀπλώνω ἄνωθεν, ἐκτείνω, καλύπτω, τοὺς οἴκους ῥέδοις Αἰδ. Ποικ. 'Ιστ. 9. 8· κλίνην κ. 'Ιερουλ. παρὰ Στωδ. 491, 28· — Παθ., πεδὶον νεκρῶν καταστρώθη, ἐκ νεκρῶν, μεν... ἡ συνταξίς κατὰ τὸ ἐπληρώθη τινός, Διόδ. 14. 114· καθόλητον κατεστρωμένον σκορπίων Στράβ. 660.

II. ὡς τὸ καταστρεῖννυμι III., «στρώνω κάτω», καταβάλλω, ἀποκτείνω, φονεύω, δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐνὶ κατέστρωσεν βέλει Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1000, πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· — Παθ., ὡς δὲ 'Ελληνιστ. κατέστρωτον οἱ βάρβαροι 'Ηρόδ. 9. 76, πρὸλ. 8, 53.

**κατὰστρωσις**, ἐως, ἡ, ἡ στρώσις ταπήτων, 'Αχμετ' Ονειρ. 223· τρικλίνου πᾶσαν κ. = διακόσμησιν 'Αριστέας σ. 132· καὶ μεταρρ., ἐν τοῖς στρωματεῦσι τῆς θείας γραφῆς κ. πεποή-ται (Κλημ. 'Αλ.), δηλ. χωρία ἐκ τῆς θείας γραφ. παρενέειρε ἡ ἐρμηνεύει, Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 6. 13.

**καταστρωτέον**, ῥημ. ἐπιθετ., πρέπει τις νὰ καταστρώσῃ, ἔδαφος πλίνθοις Γεωπ. 6. 2. 10.

**καταστρωτήρες**, οἱ, λέξις τῆς οἰκοδομικῆς, 'Επιγρ. Λεβαδείας 'Αθην. τ. Δ', σ. 372—3.

**καταστρωτής**, οὗ, ὁ, ὁ καταστρωννύων.

**καταστύγῳ**, ἄρ. κατέστύγων — κατασπύζω, φρίκην αἰσθάνομαι, φρικιάζω, κατέστυγε μῦθον ἀκούσας 'Ιλ. Ρ. 694· «κατε-στύγανεν 'Ψυχ. μετ. αἰ., τρομάζω πρὸς τι, φρίττω, βδελύσσομαι, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτὴν 'Οδ. Κ. 113· εἰστέον δ' ἐτι πάλαί μὲν φρίκην ῥιγεδανὴν ἐδήλου τὸ στυγεῖν, οἱ δὲ ὕστερον ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν μῖσος τοῖς στυγουμένοις» Εὐσταθ. 'Ιλ. Α. 186· — παρὰ Βυζ. ὡσαύτως εἰς ἄρ. κατε-στύγῃ, ἐφόδῃσα τινὰ καὶ ἐφοδῆθην, Μέγ. 'Ετυμ. 731. 26· οὕτω μετοχ. παθ. πρῳ. κατεστυγνόμενος, μεμισσημένος, Φωτ., Σουίδ.

**καταστυγνάζω**, πρῳ. -στυγνάξω, ἔχω ὄνιν τεθλιμμένην, εἶμαι λυπημένος, κατηγής, ἐν ᾧ κατεστυγνάζετο δυσφορῶν Σχολ. 'Απολλ. Ροδ. Δ. 8, Σχολ. Εὐρ. 'Ορ. 1317, κτλ.· ἔυνωφρω-μένην ἐν Σοφ. Τρ. 869, ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κατεστυγνακυῖα—

Παθ., Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 1009· εἰσθῆκει κατεστυγνασμένη· — μετὰ γεν., καταφέρομαι παραπονούμενος κατὰ τινος, τοῦ βασι-λέως πολλὰ κατεστυγνάζον 'Αννα Κορν. 492B.

**κατὰστυγνος**, ον, εἶμαι λίαν λυπημένος, τεθλιμμένος, κατη-γής, 'Αθην. 585D.

**καταστυγνῶ**, κατὰστυγνον ἢ τεθλιμμένον ποιῶ τινι, κατα-



θλίβω τινά, 'Πούχ. «ἐστυμμαι· καταστυγνῶμαι» τὸ ἐνεργῆς· καὶ ἀμετάβ. τὸ ὅμμα καταστυγνῶκος ἔχετε Σχολ. εἰς Εὐριπ. 'Ορ. 1317· διάφ. γραφ. καταστυγνῶκος·  
καταστυφέλος [ὑ], ὄν, λίαν τραχὺς ἡ ἀπότομος πέτρη, χώρος Ὑμ. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 125, 'Ήσ. Θ. 806· «κατάξηρος» καθ' 'Πούχ. καταστυφελος, ὄν, = τῷ προηγ., 'Πούχ. «τὰς ἀνεργάστους καὶ σκληρὰς χώρας στυφλὰς καλούμεν».

καταστυφώ [ὑ], κάμνω τι στυφόν ἢ ὀξινόν, αὐστηρὸς καὶ καταστυμμένος Walz Ρήτ. 9. 248· τὸ καταστυμμένον, αὐστηρότης, τὸ στυφόν τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρόν καὶ καταστυμμένον ὁρῶντες Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 46· καταστυφώ, εἰς ὃ 'Πούχ. «κατέστυγεν, ἐσάρκωσεν».

καταστυμύλλομαι, ἀποθ. πολὺ φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, ὅσα καταστυμύλλομαι οὐκ ἀκαιρά (Δινδ. κάστυμύλλο) 'Αριστοφ. Θεσμ. 461· μετοχ. πρkm., ἄνθρωπος καταστυμυλλόμενος, φλυαρός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1160· φληναφός καὶ κ. Νουμήν. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 730Α· — 'Ο Φρύν. ἐρμηνεύει ὃ πολλὴ τῇ στυμύλλῃ χρώμενος, 'Ανέκδ. Βεκ. 45, 25. II. ἐπὶ παθ. σημασι, τὰ καταστυμυλλόμενα, τὰ πολλάκις φλυαρῶς ἐπαναληφθέντα, 'Ετυμ. Μέγ. 524, 31· ἐρμηνεύον τὴν λέξ. κόβαλα.

καταστυμώ, τρέφω, παχύνω ὡς χοῖρον, τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς κ. Πλούτ. 2. 1096C.

καταστυλάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ στυλάω, ἀρπάζω, καταστυλάω μου τὸν θήραυρόν Εὐμῆδ. σ. 153· — Παθ., κλέπτωμαι, μοῦ κλέπτονται, καταστυλήθησαν τὴν κτήριν Θεόδ. Μετοχ.

καταστυλλογίζομαι, ἀποθετ. κάμνω κακῶς τὸν συλλογισμόν, κακῶς καὶ πλημμελῶς συλλογίζομαι, πρὸς δὲ τὸ μὴ καταστυλλογίζεσθαι παρατηρητέον 'Αριστ. 'Αναλυτ. Προτ. 2. 16, 1.

καταστυνῶ, ὦ, Σχολ. εἰς 'Π. Φ. 79.

καταστυνίσταμαι, ἀορ. β'. — ἐστυν. συστάσιν ἡ συνωμοσίαν ποιοῦμαι μετὰ τίνος, συνωμοτῶ ἐναντίον τινός, πάντες οἱ καταστυνίσαντες Εὐσ. Εὐαγγ. Αποδ. 403B.

καταστυρίζω, ἡ — ἴττω, συρίζω κατὰ τινος, ἡ καταδιώκω τινά διὰ τῶν συριγμῶν, τίνος Θεοφ. Σιμ. 'Ιστορ. 163B· τὸ καταστυρίζας ἐν 'Αριστοφ. Πλούτ. 690· ἐιωρῶθη εἰς τὸ κάτα συρίζας.

καταστυρῶ [ὑ], στυρῶ πρὸς τὰ κάτω, αἰέτω μετ' ἐννοίας βάσεως, ἐρμηνεύω, καταστυρῶ, διαρπάζω, Λατ. diripere, τὰς πόλεις ὅσας πρότερον οὐ κατέστυραν 'Ηρόδ. 6. 33· κατὰ μὲν ἐστυραν Φάληρον κατὰ δὲ... πολλοὺς δήμους ὁ αὐτ. 5. 81· κατέτρεχε καὶ κατέστυρον τὰς χώρας Πολύδ. 1. 56, 3· κ. λείαν πρὸς τὰς ναῦς Πολύδ. Α'. 125. 2) στυρῶ πρὸς, τινά πρὸς τὸν κριτὴν Εὐαγγ. κ. Λουκ. β'. 58, πρὸλ. Φιλάρ. 'Επιστ. 12· — Μέσ., ὁρμῶ, φέρομαι, πρὸς τὰ κάτω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, καταστυρεται ὕδατα Ρήνον Διον. Π. 296· — ὡσαύτως περὶ λίθου καταφερομένου λέγεται, καταστυρεσθαι, ἀντίθετ. ἀνωθεῖσθαι, Γρηγ. Ναξ.

II. στυρῶ πρὸς τὰ κάτω, κατέλκω, ῥίπτω εἰς τὴν βάσσαν, ἀπουδῇ καταστυραμεν τὸ νεωλκηθὲν σκαφίδιον 'Αλκιφρών 1. 1· ὡσαύτως, τὸ ὀκτινός, τοὺς φελλοὺς κ. ὕφαλους αὐτόθι· ποταμοὶ καταστυρόντες τῶν γεωργῶν τοὺς πόρους Λιβάν. 4. 174, 20· καὶ ὁ 'Πούχ. «καταστυραῖ» ἐλκύσαι σαγήνην».

καταστυσάδην, ἐπιρρ., συστάδην, Βυθ.

κατασφαγή, ἡ, σφαγή, φόνος, ἀναίρεσιν καὶ κατασφαγὴν τῶν ἀνθρώπων 'Εκκλ.

κατασφαγιαῖζω, ἐπιτεταμ. τοῦ σφαγιαῖζω, σφάζω, Ἀλωσις Κηπόλειος ὑπὸ Λατ. σ. 460E.

κατασφάζω, βραδυτέρον — σφάττω· μέλλ. — ἔσω· — σφάζων, ῥίπτω κάτω, τὸν ἀρίνον κατὰ γῆς, φονεύω, 'Ηρόδ. 6. 23· ἐπεὶ δὲ σφάας εἶλε, κατασφάξε 8. 127· συγχ. ἐν τῷ παθ. ἀορ., κατασφάγην [α]· — πρὸς χεῖρων μητροκτόνων κατασφαγείσης Αἰσχύλ. Εὐμ. 103· μητρὸς ἐκ χερσὶν κατασφαγείς Εὐρ. Βάχχ. 856, Σοφ. Ο. Τ. 730, Ξεν. 'Αν. 4. 1, 17, κτλ.

κατασφακτικὸς, ὁ, ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τὸ κατασφάζειν, φονικὸς, αἰμοχαρὴς.

κατ-ασφαλίξω, ἐξασφαλίζω, ἐντελῶς ἀσφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, 'Εβδ. (Γ' Μακ. Δ', 9), 'Εκκλ. — Παθ., δεῖ τὸν νοῦν κατησφαλλῆσθαι εἰς... Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 7. 32· τελεῖ κατησφαλισμένον Μένανδρ. — καὶ μέσ., τὰς ἀτράπητος κατασφαλισσῶσθαι Θεοφύλακτ. Σιμ. 'Ιστ. 159, 11B· παῖδας κατησφαλλίζετο ὁ αὐτ. 210, 18.

κατ-ασφαλτόω, — ὦ, ἐντελῶς καλυπτῶ με ἀσφαλτον, πεπισσώμενά καὶ κατησφαλωμένα Βυθ.

κατασφενδονάω, κτυπῶ, καταβάλλω διὰ σφενδόνος, τινά Κυρίλ. κατασφηνκῶ, κερρῶν, προσήλων στερεῶς, στερεώνω, κατεσφηνκόμενον, περιεχόμενον, Τρυφίδωρ. 88· — «κατεσφηνκῶνται» καθήλωνται 'Πούχ.

κατασφηνόομαι, Παθ., σφηνώνομαι ἡ προσδένομαι σφίγκτῃ, ἡμῶς συνδεδεμένα καὶ κατασφηνώμενα ἰσχυρῶς 'Ππ. 243, 39.

κατασφίγγω· μέλλ. — γέσω, σφίγγω στεγνῶς, τὰ ἡμισομένα κατασφίγγει καὶ πηγύνει Πλούτ. 2. 983D· προήρης χιτῶν· χεῖριδας περὶ τοῖς βράχοσι· κατεσφινγόμενος, δηλ. κατεσφινγόμενος ἔχων, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 3. 7, 2.

κατασφίγκτος, ὄν, σφίγκτῃ ἀδεσμεύος, στενός καὶ κ. Θεόδ. Πρόδρ. σ. 169.

κατασφίγγεις, εἰς, ἡ, τὸ πολὺ σφίγγειν, Εὐστάθ.

κατασφογγίζω, λίαν σφογγίζω, ἄλωσις Κηπόλειος ὑπὸ Λατίν. σ. 435, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. 2. σ. 354.

κατασφραγίζω· μέλλ. Ἀττ. — ἴω, σφραγίζω ἐντελῶς· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. παθ. πρkm. κατασφραγισμένος, ἐσφραγισμένος, καλῶς, ψήφισμα θεῶν ὁρκός κ. 'Εμπεδ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 2. 384· ἐν πτυχαῖς βιβλίων κατασφραγισμένα Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 947· εὐσημία καὶ σά καὶ κατασφραγισμένα Εὐρ. 'Αποσπ. 762, Πλάτ. 'Ερυξ. 400Α· δέλτος κ. Πλούτ. 'Ηθ. 434D· ἀλλὰ παθ. παρὰτ. κατασφραγγίζετο, Τρωφ. 68· ἀορ. κατασφραγίσθη, «ἀπεκλείσθη» 'Πούχ. — 2· Μέσ., κ. τὰς θύρας 'Αριστ. π. Θαναστ. 123· 'Επικ. ἀορ. — ἴσατο, Νόνν. Δ. 45. 188.

κατασφραγιστής, οὗ, ὁ, ὁ κατασφραγίζων, Θεόδ. Στοῦδ. σ. 976, 'Εκδ. Μι.

κατασχαῖω· μέλλ. — ἄσω, πρὸλ. ἀποσχαῖω, σχίζω ἡ ἀνοίγω κόπτον, συκὴ κατασχασθεῖσα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 10· τὰ στελέχη ὁ αὐτ. 2· 76· οὕτω κατασχαῖω, ἐπιχαράττω διὰ νυστερίου, ἡν, οἰδήσει, θαρσύνω κατασχαῖν 'Ππ. 545, 16, κτλ. κατασχαῖσι Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 7, 6· ῥε Λοβέκ. εἰς Φρύνην. 219· ἐν τῇ ἱατρικῇ, κατ. φλέβα ἢ κατ. μόνον, ἀνοίγω φλέβα καὶ ἀρίνω νὰ ῥεύσῃ τὸ αἷμα, φλεδοτομῶ, Μοσχ., Γαλην.· οἱ Ἀττικοὶ κατανύττειν. — 'Πούχ. «κατασχαῖσαι ἀμυχὰς ποιῆσαι» ὁμοίως καὶ ὁ Πολύδ. ἀμύσσειν ὁ εἰς νῦν κατασχαῖζειν λέγουσι» Δ', 182.

κατασχασις, — εἰς, ἡ, τὸ κατασχαῖζειν, τὸ ἀνοίγμα φλεβός, φλεβοτομία, σὺν πυρὶ καὶ καταπλάσμασι καὶ κατασχαῖσι Μοσχ.

κατασχασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Γαλην.· σικύας προσβάλλειν τῷ ἰνίω μετὰ κατασχασμοῦ 'Ορειβάς. σ. 142 Matth.· ὡσαύτως κατασχασμο, τὸ, Διοσκ. Θερ. προσίμ.

κατασχαστεόν, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χαράξῃ διὰ τοῦ νυστερίου, βαθυτέρας ἀμυχῆς κ. Διοσκ. Θερ. 2.

κατασχαῖω, = κατασχαῖζω, ὁ ἴδε.

κατασχεδιάζω, σχεδιάζω ἡ μηχανώμαι ἐκ τοῦ προχεῖρον ἐναντίον, τίνος 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 3. 8, 9. II. λέγω ἐκ τοῦ προχεῖρον, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς, τι Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 348D· ὁ Σουδ. «κατασχεδιάσω· καταρτυαρήσω, ψεύσομαι».

κατασχεθεῖν, ἀπαρ. τοῦ κατέσχεθον, ποιητ. ἀορ. β' τοῦ κατέχων (ἴδε 'σχεθῶ)· — κρατῶ ὀπίσω, ἀναγκαίως, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα 'Οδ. Ω. 530· κάσχεθε (ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε) 'Π. Δ. 702· χειρὶ παιωνία κατασχεθὼν Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 1067· δρόμον κατασχεθόντες Σοφ. 'Ηλ. 754· ὡσαύτως, ὁργάς, θυμὸν κατασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 1200, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1210. II. Θορικόνηδε κατέσχεθον, ἐσταμάτησαν πορευόμενοι, 'Υμ. 'Ομ. εἰς Δῆμ. 126.

κατασχεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ κατέχω.

κατασχεσία, ἡ, κατὰσχεσις, κατοχή, μεταγεν.

κατὰσχεσις, εἰς, ἡ, κράτησις, ἀναγκαιότης, τινός Walz Ρήτορ. 1. 616. II. κατοχή, κτήσις, 'Εβδ. (Ζαχ. ια', 14).

κατασχετέος, α., ὄν, ῥημ. ἐπίθ., δν πρέπει τις νὰ κρατῇ στερεῶς, βαστακτέος, Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Αχ. 258 ἐρμηνεύον τὴν λέξ. ἐκτατός.

κατασχετικὸς, ἡ, ὄν, ἱκανὸς ὅπως κατὰσχη, κρατῇ ὀπίσω, Θεοφύλακτ. Σιμ.

κατασχετλιάζω, εἶμαι λίαν ὀργισμένος ἐναντίον τινός, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. Πόλ. 1. 32, 4.

κατὰσχετός, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κάτοχος, ὀπίσω κρατημένος, κρυπτός, κατὰσχετόν τι καλύπτειν Σοφ. 'Αντ. 1253.

II. κρατούμενος ἰσχυρῶς, κατεχόμενος, ἐθνός, κ. δαιμονίῳ πνεύματι, δαιμονισμένος, Διον. 'Αλ. 1. 31· τὰς θεαῖς Φιλάρ. 'Επιστ. 12, πρὸλ. θεόληπτος· οἰστρῶ 'Ανθ. Π. 5. 226· λύσση Πaus. 8. 19, 3· ἔκ Νυμφῶν, πρὸλ. νυμφόληπτος, ἐκ Θεοῦ ὁ αὐτ. 10, 11· ὑπὸ φόβου 'Ετυμ. 187, 32.

κατασχηματίζω· μέλλ. Ἀττ. — ἴω, πλάττω με σχῆμα τι, παρασκευάζω με τινα μορφήν ἢ ἐξωτερικόν, ἐνδύω, σφάζω αὐτοῦς οὕτως 'Ισοκρ. 226Α· κ. ἐαυτὸν σχηματίζειν Πλούτ. Ρωμ. 26, πρὸλ. 'Αγαλαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 448, 16· — Μέσ. ἡ Παθ., συμμορφοῦμαι, πρὸς τὸ καλὸν Πλούτ. Λουκ. 27· κατεσχηματισμένος, πλάστος, Βασίλ.· ὑπεκρίνετο καὶ κατεσχηματίετο Θεοφύλακτ. Σιμ. 81, 3B.

κατ-ασχημονέω, σχηματίζω ἡ ἀπρεπῶς φέρομαι, ἐκωμῶ· δεῖτο ἐπὶ τῷ κατὰσχημονήσῃ 'Αλεξ. παρὰ Φωτ. 513, 3· φέρομαι ἀπρεπῶς πρὸς τινα ἢ τι, μετὰ γέν., «κατὰσχημονήκειναι τοῦ ἀγάλματος, τὸ κατατιλῆσαι» Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Βατρ. 153.

κατασχίζω· μέλλ. — σχίσω, σχίζω τι ἐντελῶς, κατακόπτω, κ. τὸν κόρκορον 'Αριστοφ. Σρ. 239, πρὸλ. 'Ππ. Μοχλ. 86· — Μέσ., κατεσχίζω· τὸ ῥάκος 'Αριστοφ. Βατρ. 403· κατασχίζω τὰς πύλας, τὰς θύρας, ἀνοίγω διὰ τῆς βίας, κατακόπτω, σπῶ, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 16, Δῆμ. 540, 2.

κατάσχιςις, εἰς, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχίζειν, κατακόπτειν, ἐσφραγίσαι, Γαλην.



κατάσχιμα, -ατος, τὸ, τὸ κατεσχισμένον, τὸ κατασχισθέν.  
κατάσχιτος, ον, κατεσχισμένος, διερρηγμένος, Φιλδδ. ἐν Πτ.  
Ἡρακλ. 1. σ. 50.

κατασχολάζω, διέρχομαι τὸν καιρὸν ἐν ἀργίᾳ, βραδύνω, παρα-  
μένω· ἐάν μοι· τοῦ χρόνου δοκίμῃ τι κατασχολάζειν Σοφ.  
Φιλ. 127, Σχολ. «βραδύνει», ὅτι κάπως πολὺ παραμένετε· κ. ἐν  
ἀργίᾳ, διαμένει, διατρίβει τὸν καιρὸν, Πλουτ. Τιμολ. 36. II.  
κατεσχόλαζε τῆς Γυναθίνου λέγων, ἀντὶ ἐσχόλαζε λέγων  
κατὰ τῆς Γυν., Μάχων παρ' Ἀθην. 581D· ὁ Καραῆς, «κατὰ χρῆσιν  
ἔκαμνε τῆς σχολῆς του, ἡ αἰσχροτέρα δὲ κατὰ χρῆσιν εἶνε ἡ γλωσ-  
σαργία ὥστε = καταγλωσσαργῶ».

κατ-ασχολέομαι, ἀποθ., ἀσχολῶμαι ἐπιμελῶς εἰς τι, περὶ  
τι Περιεκτικὴν παρὰ Στοβ. 7. 48· ἠθικὸν δὲ τὸ κατῆσχολημέ-  
νον περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἡ ἐπιμελὴς σπουδὴ καὶ διατριβή,  
Πλουτ. 2. 874E.

κατασχωμένος, μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασι,  
ὅδε κατέχω Γ. II.

κατασώζω, σώζω, ἀποκαθιστῶ, κατεσώσαμεν Ἡρακλεωτ.  
Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 51, πρὸλ. 5775 30.

κατασσωρεύω, πολλὰ σωρεύω.  
κατ-ασωτεύομαι, ἀποθ., ἀσώτως καὶ ἀκολάστως σπαταλῶ,  
φθεῖρω, τὰς οὐσίας κατασωτεύσασθαι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4,  
3· τὰ οἰκία Εὐστάθ.

κατασώχω, τρέβω εἰς τεμάχια μικρά, κ. περὶ λίθον τρηχὺν  
κυπαρίσσου, τεμάχια ξύλου ἐκ κυπαρίσσου, καὶ τὸ κατασώχο-  
μενον τοῦτο παχὺ ἐδὼν καταπλάσσεται πᾶν τὸ σῶμα Ἡρόδ.  
4. 75· πρὸλ. φώχειν = ψῆν.

καταταγή, ἡ τὸ κατατάσσειν, ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν τόπων ἐν  
γεωγραφικῷ πίνακι, Πτολεμ. Γεωγρ. 49. 17, ἐκδ. H.

καταταίνω, δένω διὰ ταινίας, παρὰ Σουῖδ. ἐν λέξ. ἐται-  
νίωσι, κατεταίνωσι τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

κατατάκερος, ον, λίαν τακέρως, μαλακός, σάρξ κ. Γαλην.  
6. 669.

κατατακτέον, ῥημα. ἐπιθετ. τοῦ κατατάσσω, πρέπει νὰ κατα-  
τάξῃ τις ἢ νὰ ἐναριθμησῇ, ἐν τινι Ἀρτεμίδ. 2. 34.

κατατακτικῶς, Ἐπίρρ., τακτικῶς, Γλωσσ.

κατατάκω (α), Δωρ. ἀντὶ κατατάκω.

καταταλαιπωρῶ, -ῶ, λίαν ταλαιπωρῶ, ἐκ τῶν ταλαιπωρῶν  
βασανίζομαι, καταθλίβομαι, δεσμοῖς ἀφύκτοις καταταλαιπω-  
ρῆας Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἰστ. 204. 20· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατατα-  
λαιπωρήθη.

κατατάμνω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ κατετέμνω.

κατατάνυω· μέλλ. -ύσω, = κατατείνω, πολὺ τεντῶν, Ὁμ.  
Ἵμν. εἰς Βάκχ. 34 (ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ κατάνυσαν), Ἰππ.  
Ἄγμ. 761.

κατάταξις, εὖσις, ἡ, τακτοποίησις, ἡ θέσις ἐκάστου πράγματος  
εἰς τὸν οἰκείον τόπον του, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 53. 2) χώνευ-  
σις, πέψις, τῆς τροφῆς Κλήμ. Ἄλ. 217.

καταταπεινώω, λίαν, ἐντελῶς ταπεινῶνω, Ἐβδ.

κατατᾶράσσω, καθ' ὑπερβολὴν τaráσσω, σύγχυσιν ἐπιφέρω,  
Ἐκκλ.

καταταρτάρω, ἐκσφενδονίζω, κατακρημνίζω εἰς τὸν Τάρτα-  
ρον, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 210. — Παθ., Ἀπολλοδ. 1. 1, 4, κτλ. ὁ  
Ἡσύχ. ἐν λ. «ἐνερτεροι» οὕτω λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ τὸ κατα-  
ταρτάρωσθαι.

κατάτασις, εὖσις, ἡ, ἐντασις, τὸ πολὺ τέντωμα, κ. τῶν χορ-  
δῶν (Ἀντιγγρα κατὰστασις) Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 51· ἀντίθε-  
τος ἁλᾶσις Πτολεμ.

2) ὁῖος πρὸς τοπολήθειν τετρασμένον  
ὁσῶν ἡ ἐξηθρῶμένων, = κατάθεσις· — χρῆ τὸν λατρὸν τῶν ἐκ-  
πτωσίων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰθυότατας τὰς κατάτασις  
ποιέεσθαι Ἰππ. Ἄγμ. 749· αἱ κατὰ φύσιν καὶ αἱ παρὰ φύ-  
σιν κ. ὁ αὐτ. 814· κατεταίνετο καὶ κατάτασις ἐπὶ τῆς σημα-  
σεως τῆς ἐσχάτης Διον. Ἄλ. 7. 68· αἰκίζεται πάση λύμῃ  
καὶ κατατάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ.

3) ἔκτασις, κατα-  
πίεσις, κατάθλιψις ἐπὶ τι διάστημα, τὴν κατ. ἐπὶ τὴν γῆν (πλεῖ-  
στα Ἀντιγγρα κατὰστασις), ἐντασις, σπουδὴ, Πλάτ. Τιμ. 58A·  
4) βία γυμνασίου, ἀσκήσις, Lat. contentio, πῶ. γραφ. ἐν Πλάτ.  
Νόμ. 796A· μετὰ φιλονεικίας καὶ κατατάσεως διαπонуμένα  
τὰ σώματα· — ἐντασις ἰσχυρά, προσοχή, κατατάσεις τῆς ψυχῆς  
Φίλων 2. 599.

II. τάσις, ὁλκή πρὸς τὰ κάτω, Γαλην. 2. 281.  
κατατάσσω, Ἀττ. -τω· μέλλ. -ξω, θέτω ἡ τάσσω εἰς τὸν οἰ-  
κείον τόπον, εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, τὴν στρατιάν Ξεν.  
Κύρ. 3. 3, 11, πρὸλ. Οἶκ. 9. 13, πρὸλ. καταγράφω, κατανέμω·  
ταξινόμω, ὑπάγω εἰς τάξιν, εἰς φυλὴν Λυσ. 137. 19· τινὰ εἰς  
δικαστὰς Πλουτ. 2. 178F· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς Διδ. 4. 74· δέο-  
μαι τοὺς καταχθονίους θεοὺς τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς  
κ. IGST, 1660· τινὰ μετὰ τινος Ἀθην. 335C· — Παθ., τακτο-  
ποιεῖσθαι, διευθεῖεσθαι, εἰς τοὺς ἱππεύοντας καταταγεῖς Ἡρω-  
διαν. 6. 8. 2· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καταταγεῖς Διδ. 4. 74· καὶ

ἐπὶ ἐπιδείμῳ, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 828. 2) διορίζω, ὀρίζω τινὰ, ἐπὶ  
τι, νὰ πράξῃ τι, Δημ. 733. 17· κ. τινὰ εἰς τάξιν ἡντινοῦν Πλάτ.  
Νόμ. 945A· κ. τινὰ εἰς τόπον, ὀρίζω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τινὰ τό-  
πον, Πολύδ. 3. 33, 12.

II. γράφω κατὰ σειράν, καταγράφω,  
ὁ αὐτ. 2. 47, 11· κ. τι εἰς τὴν ἀπόκρισιν ὁ αὐτ. 26. 3, 7· ἐν  
τοῖς ὑπομνήμασιν 3. 21, 4· γραφὴ κατατεταγμένη· ἐν χαλ-  
κῷματι 3. 33, 18· πολλὰ τῷ συγγραφεὶ τοιαῦτα παρ' ὀλην.  
τὴν πραγματείαν κατατέτακται, καταγράφεται ὑπ' αὐτοῦ, 2.  
63, 6· αὐταῖς λέξεσι κατατεταχόμεν 8. 11, 5· τὰς ἱστορίας  
ἐν αἷς κατετετάχει τὰς πράξεις Δίωνος Διού. Λαέρ. 4. 5.

II. κατατάσθαι τινι ὑπὲρ τοῦ ἐφλήματος, συνεννοοῦμαι  
μετὰ τινος διὰ τι πρᾶγμα, ἀποδείξειν καὶ βεβαιώσθαι παρέχω εἰς τὸν  
δανειστὴν διὰ τὴν διαφιλονικουμένην ποσότητα, Δημ. 1327. 6.

IV. ἐνεργ., καταπέσσω, χωνεύω, τὰς τροφὰς Κλήμ. Ἄλεξ.  
217, Σωραν. σ. 34.

κατατάχῃω, φθάνω κατὰ τάχος, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ταχύ-  
τητα, ὑπερβαίνω, προλαμβάνω, ἐσπεύδω πεπεισμένοι κατα-  
ταχῇσιν Πολύδ. 3. 16, 4., 1. 46, 7· σπεύδων καταταχῇσαι  
τοὺς ὑπεναντίους 3. 49, 4· τινὰ ἐν τῇ παρασκευῇ ὁ αὐτ. 8.  
5, 2· κ. τινα, καὶ μετὰ μετοχ., προλαμβάνω πράττων (ὡς τὸ φθάνω  
μετὰ μετοχ.), κατετάχην Ἀνιδίας αὐτοῦς ἐξελὼν τὴν πό-  
λιν = ἔφθῃ ἐξελὼν, ὁ αὐτ. 3. 16. 5., 4. 68, 5. 2) ἀπολ., εἰ-  
μαι πρῶτος, φθάνω πρῶτος, πρὸς τὴν πύλιν ὁ αὐτ. 9. 17, 4,  
πρὸλ. 1. 86, 8· ἔρχομαι ἐγκαίρως, 3. 86, 3., 9. 18, 3· μόνον μετὰ  
μετοχ., κάμνω ταχέως ἢ ἐγκαίρως, 2. 18. 6· — καὶ ἐν τῷ παθ.,  
ὑπερβάλλομαι ὑπὸ τινος, καταταχόμενος ὑπὸ τοῦ καιροῦ Διδ. 4.  
14, 72· ὑπὸ τῆς πολυχειρίας καταταχόμενος 17. 41 καὶ  
17. 72.

κατατέχῃω· μέλλ. -γῶ, ἐντελῶς βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεῖω»,  
σπόγον Ἰππ. 639. 29.

κατατεθαρρηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ κατ-  
θαρρῶ, μετὰ θάρρους, πεποιθώς, τοιμῆρως, κ. ὁρμᾶν Πολύδ.  
2. 23, 4· κ. καὶ ῥαθύμως ἀνατρέφεσθαι 1. 86, 5· ὁ Πλούταρχ.  
συνάπτει ἀνείμηνως καὶ κ.

κατατέθηπα, πρkm., με σημασι. ἐνεστ., θυνμίζω, εἰμαι ἔκθαμ-  
βος πρὸς τι (μετ' ἀορ. κατέταφον), Ἡσύχ., Σουῖδ.

κατατεθνεώς, (καὶ παρ' Ὁμ.) -ηώς, μετοχ. πρkm. τοῦ κατα-  
θνήσκω.

κατατείνω· μέλλ. -τενῶ· ἀορ. -τεῖνα· πρkm. -τέτᾱκα.  
Τεντῶν πολὺ ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀγκύρας καθεῖναι, κατατεῖναι  
Πολύδ. Α', 103· ἔλκω ἰσχυρῶς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω Ἰλ.  
Γ. 261, 311· κ. χαλινούς Ἡρόδ. 4. 72· (οὕτως ἀπολ., ὁ ἡνίο-  
χος κατατείνας [δηλ. τὰς ἡνίας], προσπαθὼν νὰ ἀνακόψῃ τὴν  
ὀρμὴν τῶν ἵππων, Πλουτ. Ποπλικ. 13), καὶ μεταφρ., τὸν δῆμον  
δυσχεραίνοντα κατατείνων καὶ προσδιάζων ἐχειροῦτο. ἐνθα  
ὁ δῆμος παραβάλλεται πρὸς ἵππον ἀγριαίνοντα, ὁ δὲ Περ. ὡς ἡνίοχος  
κρατεῖ αὐτὸν δυνατὰ διὰ τῶν ἡνίων, Πλουτ. Περ. 15· κ. τὰ ὅπλα,  
τεντῶν τὰ καλῶδια, Ἡρόδ. 7. 36· τὰ νεῦρα εἰς τὸ ἐξόπισθεν  
κ. Πλάτ. Τιμ. 84E· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἰππ. Ἄγμ. 755.

2) ἐκτείνω ὅπως τοποθετήσω ἐξηθρῶμένον ὁσῶν, αὐτόθι 762· οὕτω  
μῦς κατατείνεσθαι αὐτόθι 757.

3) ἐκτείνω, τεντῶν, ὅπως  
βασανίσω, κατατείνόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου προσωπολόγησε  
Δημ. 1172. 14· ὑπὸ τῶν παθῶν κατατείνεσθαι καὶ στρε-  
βλοῦσθαι Δίων Χρυσ. 1. 551, πρὸλ. Σουῖδ. ἐν λ. στρεβλοῦμενος·  
κατατείνεσθαι ἐπὶ κολάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἐπὶ  
τροχοῦ Βασίλ. — μεταφρ., κατετείνε με διηγούμενος Λιδάμ.  
4. 629· κατατείνεσθαι ὑπὸ ποδάγρας Φύλαρχ. παρ' Ἀθην.  
536E, πρὸλ. Ἀνθ. II. 11. 128, κτλ.

4) τεντῶν ἡ σύρμα κατ'  
εὐθείαν, κατετείνε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυγας, δηλ.  
τεντῶσας σχοινία ἐσημείωσε τὰς διώρυγας τὰς κατασκευαστέας,  
Ἡρόδ. 1. 189· δολιχὸν κατατ. τοῦ λόγου, κάμνω μακρὸν λό-  
γον, Πλάτ. Πρωτ. 329A· κατατείνας ἐρῶ, μακρὸν λόγον διεξε-  
λεῖσθαι, Φῶτ.· φεύγουσι κατατείνοντες τὴν κέρκρον Ἀριστ.  
π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 7. — Παθ., ἐκτείνομαι κατ' εὐθείαν, Ἀριστ.  
π. τὰ Ζ. Μορ. 2. 3, 11.

5) κρατῶ σφιγκτὰ ἡ τεντῶναι πρὸς  
τὰ κάτω, Πλουτ. Λούκουλλ. 24, ἐν τῷ Παθ. 6) ἐκτείνω  
ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξαπλώνω, κρημνίζω, ὁ ἐλέφας κατ. ἐπὶ τῆς  
γῆς τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 30· κ. τινὰς ἐπὶ  
τοῦδαφος Πλουτ. Ποπλικ. 6, ἐνθα προσθέτει τὰς κεφαλὰς αὐ-  
τῶν ἀπέκοψαν· — Παθ., ἐκτείνομαι ἐπὶ τινι ἔκτασι, εἰς γῆν  
Πλάτ. Τιμ. 58E· πρὸς γῆν αὐτόθι 92A· ἐπὶ τῇ γῇ Ἀριστ. π. Ζ.  
Πορείας 15, 8.

7) μεταρ., ἐκτείνω, θέτω, εἰς ἐνέργειαν, κ. τὴν  
ῥώμην ὀλην Πολύδ. 22-17, 7· — Παθ., τεντῶνομαι, λόγοι κατα-  
τείνόμενοι, λόγοι θερμῆς ἐρίδος, Εὐρ. Ἐκ. 132· ὡσαύτως, κ. τῷ  
προσώπῳ, τεντῶνω τοῦς μῦς τοῦ προσώπου μου, ἀγωνίζομαι με  
ὀλην τὴν δύναμιν, Πλουτ. Ἀντών. 77· πρὸλ. κατωτ. II. 2. II.  
ἀμεταβ., ἐκτείνω ἡ ἐντείνω ἐμαυτὸν ἐντεῖθεν, 4) ἐκτείνομαι  
κατ' εὐθείαν πρὸς .., φθάνω μέχρι .., Lat. tendre, εἰς τῶν Ταυ-  
ρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιώτιν λίμνην Ἡρόδ. 4. 3, πρὸλ. 9.  
15· κ. πρὸς ἐσπέρην ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκτείνεται πρὸς  
δυομάς μέχρι .., ὁ αὐτ. 7. 113, πρὸλ. 4, 19, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7· ἀπολ.,



ἐκτείνονται, κείμεαι ἐκτεταμένους· τοῦτ' κ. Ἡρόδ. 8. 31· ἄχρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατατείνει Φίλων Β. Μ. 1· καὶ Μῆς, αἱ φλέβες κατατείνονται μέχρι τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3. 2) ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, προσπαθῶ πάσῃ δυνάμει, εἶμαι ὀρμητικὸς, Εὐρ. 1. Α. 336, Πλάτ. Τιμ. 63C· ἰσχυρῶς κατ. Σεν. Ἀν. 2. 5, 30, ἀντίθετ. τῷ χαλᾶς, Πλάτ. Πολ. 329C· κ. ἡ ὀδὸν τῆς Ἰππ. Ἀγμ. 778· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἄγμ. μετὰ σημασ. ἐπιρρ., πάσῃ δυνάμει, μετ' ὅλης τῆς δυνάμεως, λέγω κατατείνας Πλάτ. Πολ. 358D, πρὸλ. 367B· ὁ λέων τρέχει κατατείνας· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνὸς ἐστὶ κατατεταμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 4· ὁ αὐτ. ὀλίγον ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ φεύγει κατατείνας εἶπε φεύγει ταχέως· — ὄχρετο κ. Λουκ. Λεϊφ. 3· ὅρνεϊς κατατείνασαι ἐκπτήσονται ὁ αὐτ. ἐν Κρον. 35.

**κατατεχνίζω**, διὰ τεχνίους περιβάλλω, ὁ Σχολ. εἰς Ἰλ. Τ. 99· Εὐστέφανος Θήβη ἐρμηνεύει κατατεχνισμένην.  
**κατατεχογραφῶ**, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατατοιχ-, ὁ ἴδε.  
**κατατεχνιαίρομαι**, τεχνιαίρομαι, εἰκάζω, Κύριλλ.  
**κατατέλεα**, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατὰ τέλεα, ἴδε τὴν λ. τέλος.  
**κατατελευτάω**, τελευτῶ, καταλήγω, εἰς τοὺς νεφροὺς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 5.

**κατατέλω**, εἰς τὸ τέλος ἄγω, καταναλίσκω, Ἐβδ., κατ. τὸν φόρον, τελῶ, φέρω, πληρώνω, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν CIA. II. 258.  
**κατάτελημα**, λάκκος, λίμνη, Βυζ.  
**κατατεμαχίζω καὶ -εζομαι**, εἰς τεμάχια κατακόπτω, κατακομματιάζω, τὰ ἄλλα τοῖς παισὶ κατετεμαχίσαστο Βυζ. καὶ τὸ Παθ., κατατεμαχισθέντος τοῦ ἵππου Νικητ. Χων. 858. 13.

**κατατέμνω**, μέλλ. -τεμῶ· ἄορ. κατέτεμνον καὶ Δωρ. κατέταμον Πινδ. Τέμνω ὅλον τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, κατακομματιάζω, μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη Πινδ. Ο. 1. 49· κρέα Ἡρόδ. 4. 26, πρὸλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1059· κ. ἐαυτὸν Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 55· τὴν κεφαλὴν Αἰσχίν. 84. 21· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατατεμνομένην δέραν δυνεῖ Εὐρ. Ήλ. 146· ἐντεῦθεν, φονεύω, κρεουργῶ, ὡς τὸ Λατ. occidere, τὸν λέγοντα κ. Πλάτ. Πολ. 488B· φονέας στυγνὸν κατ. (περὶ ληστοκτονίαν ἡγεμόνος) Ἀνθ. Π. 11. 280· — Παθ., τελεμῶσι κατατεμνημένοις, μετέδεδεσθαι κανονικῶς κεκομμένους, Ἡρόδ. 2. 86· σπλάγγνα κατατεμνημένα Ἀριστοφ. Ὀρν. 1524· γέρρα Σεν. Ἀν. 4. 7, 26· — μεταρρ., τὸ καλὸν ἐν τῷ λόγῳ κ. Πλάτ. Ἰππ. Μείων 301B· κ. τινὰ ἀντὶ τοῦ κατονειδίζω Ὑπερείδης κατ' Ἀθηνογένοισι Ε', 12, Β1. — κ. χώρην ἐς διώρυγας, κατακόπτω αὐτήν με τάφρους καὶ διώρυγας, Ἡρόδ. 1. 193, πρὸλ. 2. 8· κατετέμνητο ἐξ αὐτῶν (δηλ. τῶν διωρύγων) τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν Σεν. Ἀν. 2. 4, 13. 2) μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κ. τινὰ καττύματα, τὸν κόπτω εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἀγ. 301· σῶμα κατατεμνὸν κύβους, κατακόβας εἰς κυβὰς τεμαχία Ἀλεξίς ἐν «Πονηρ.» 3. 4· τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμνὸν Ἐριππος ἐν «Φιλόρα» 1· εἴ τις τὸ σῶμα δὲ τι σμικρότατα κατετέμνῃ Πλάτ. Πολ. 610B. — Παθ., ἀπολομένην καὶ διαπρισθείην καὶ κατατμηθῇ ἐν λέπαδνα, εἶδῃ νὰ κατακόβῃ εἰς λωρία, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἰππ. 768. 3) τὴν τῶν πολλῶν διαίρεσιν εὖρε καὶ κατέτεμε τὸν Πειραιᾶ, διήρπεν αὐτὸν πρὸς οἰκοδόμησιν, ἐρρυστόμησεν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 1· καὶ ἐν τῷ Παθ. ἡ πόλις κατετέμνηται τὰς ὁδοὺς θείας, ἔχει «κομμένους» τοὺς δρόμους τῆς εὐθείας, Ἡρόδ. 1. 180. 4) κόπτω κατὰ βάθος, δηλ. ἀνοίγω ἐν τῇ γῇ, κατετέμνητο· τάφροι, ἦσαν ἀνεωγμένα, Σεν. Ἀν. 2. 4, 13· κ. τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετωροτάτου τρεῖς πόδας Ἐπιγρ. Dittenb. 537. 7· τὰ κατετεμνημένα, τόποι· ἔνθα ἐγένετο ἤδη μεταλλευτικὴ ἐργασία, ἀντὶ πρὸς τὰ ἀτήματα, Σεν. Πόροι 4. 27· πρὸλ. **καινοτομέω**. 5) κόπτω ἐλαττώνω, περικόπτω, τὸ δέριμα ἐλατύνω Ἰππ. Ἀγμ. 759.

**κατατέρω**, μέγας· τέρω, εὐχριστῶ, Γρηγ. Ναζ.· ἐφαίδρυναν καὶ κατέτερσαν Μεθόδ. 431A. — Μῆς, εὐφραίνου καὶ κατατέρω ἐξ ὅλης καρδίας σου Ἐβδ. (Σοφ. γ', 34).

**κατατερραίνω**, ἐντέλως ἐρραίνω, στεγνώνω, Ἀπολλιν. Π. Δ. **κατατεταγμένως**, ἐπιρρ. παθ. πρkm., ἐν τάξει, Διόδ. ἐν Συλλογ. Βατ. σ. 18.

**κατατετρημένως**, ἐπιρρ. παθ. πρkm., εἰς τεμάχια, κομμάτια κατακεκομμένως, (πρὸλ. **κατατετρήθην**), Θεόδ. Μετοχ.

**κατατετραίνω ἢ κατατετραίνω καὶ κατατετράω**, μέλλ. **κατατρήσω** — διατρύφω, κατατρύφω, κατέτρησα τὴν σάρκα Πλούτ. 2. 686C, κατ' ἄορ. α'. — Παθ. **κατατετρημένος**, πλήρης ὧτων, οἷον ὁ σπόγγος, κατατετρημέναι σήραγγες Πλάτ. Τιμ. 70C, πρὸλ. Στράβ. 702· ὁ πλεῦμων πόροις κατατετρηται Πλούτ. 2. 699A.

**κατατεύχω**, κάμνω, κατασκευάζω, σορὸν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 460, II. πρῶ, καθίστω, αὐτοὺς θαρσαλέους Κύντ. Βμ. 7. 676.

**κατατεφρώω**, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ τέφρας τὴν Λιπαρίαν πόλιν, περὶ τοῦ ἡρασιεύου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15· ἐν τῷ παθ., τὸ κατεφρώθεν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρὸς Στράβ. 247. II. **κατατεφρῶ** τι, μεταβάλλω εἰς τέφραν, οὕτως εἰπεῖν Ἰω. Δαμασκ., Ἐκκλ.

**κατατεχνάζομαι**, ἀπολ., = τῷ ἐπομ., πύργους Βυζ.

**κατατεχνέω**, τεχνικῶς κατασκευάζω, λόγῳ κατατεχνούντες συνύφαναν Φίλων 1. 6U8.

**κατατεχνιτεύω**, τεχνικῶς μεταχειρίζομαι, Βυζ.  
**κατατεχνολογέω**, τεχνικῶς πραγματευομαι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐξετάζω, περιγράφω, Γρηγ. Ναζ.

**κατάτεχνος**, ον. καθ' ὑπερβολὴν τεχνικὸς, λίαν ἐντεχνος, κίβητα κατατεχνότατον Ἀνθ. Π. 5. 132· λόγος πανηγυρικὸς καὶ κ., τὸ πικρὸν καὶ κ. τῆς ἑαυτοῦ κατασκευῆς Πλούτ. 2. 78B· τὰ κ. ποικίλα μέλη Ἀριστοφ. Ὀρν. 920· ἀλλ' ὁ Σουῖδ. ἐν λ. παρδενεία, ἀνεγίνωσκε, κακότεχνα· ἐπιθ. Καλλιμάχου τοῦ γλύπτου, Βιτρούβ. 4. 1, 10· ἀλλὰ πρὸλ. **κακιστότεχνος**.

**κατατηγανίζω**, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ τηγανίζω, Ἐκκλ.

**κατατήκω**, Δωρ. -τάκω [α]: μέλλ. -ξω, σῶμα τι στερεὸν ῥευστοποιῶ, τὸ κάμνω ῥευστόν ὥστε νὰ διαλυθῇ, τηκώ, λύνω ἐντελῶς, καὶ ἐν τῷ παθ., τηκομαι ἢ λυνόμεαι, κυρίως καὶ μεταρρ., ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ'· ἦν Εὐρώς κατέτηξεν Ὀδ. Τ. 206· καταταεῖς ὡπας δάκρυα Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6· ψυχὴν λύπηι Λόγιου. Α. 8. 19. 2) λίτρον κ. τὰς σάρκας Ἡρόδ. 2. 87· ἄερα κ. πῦρ, ἀραιώνει, Πλάτ. Τιμ. 61A. 3) μεταρρ., κ. τέχνην εἰς τι, χάνω, ἀφανίζω, δαπανῶ τέχνην καὶ εὐρίαν εἰς τι, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 51.

II. Παθ., μετὰ πρkm. **κατατέκω**, τηκομαι, μαραινόμεαι, φθειρόμαι, ἀφανίζομαι, κατατήκομαι ἤτορ, ἡ καρδία μου φθίνει, τήκεται, μαραινέται, Ὀδ. Τ. 136· τὰ σπλάγγνα κατατεκτόκα ἐξάγειν, σεσηπόκα, Ἡρόδ. 2. 87· κατατάκομαι Σοφ. Ἠλ. 187, πρὸλ. Ἀντ. 977· ὑπὸ τοῦ... ἄλγους κατατέκνηκα Ἀριστοφ. Πλ. 1034, οἱ λόγοι τοῦ γράβειν, πρὸς ἣν ὁ Χρεμύλος ἀπαντᾷ, οὐκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, παῖξω διὰ τὸ γῆρας ἐκείνης καὶ διότι ἡ τῆξις ἐν τοῖς σώμασι εἶναι ὀρχή σήμεως· ἔρωτι κατατέκεσθαι Σεν. Συμπ. 8. 3, Εὐδούλος ἐν «Στεφ.» 2, ποιητ. ὡσαύτως, κατατέκεσθαι ἔρωτα τινος, διὰ τὸν ἔρωτα, Θεόδρ. 14. 26· κ. ἐν ψήφισι, ἀφανίζομαι, Ἀνθ. Π. 10. 41.

**κατα-τηξί-τεχνος**, ον, ἴδε **κακιστότεχνος**.

**κατατίθημι**, μέλλ. -θήσω, ὁ Ὀμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τοὺς ἐπικούς τοῦ Ἀρίστου τύπους, ἐνεργ., κάθμεν, κάθθετε, κάτθεσαν, ἄπαρ. κατθέμεν· μέσ. κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι· ὡσαύτως, καταθειόμεν, ὑποτακτ. ἄορ. ἀντὶ καταθῶμεν, Ὀδ. Φ. 264· καταθειομαι, ὑποτ. μέσ. ἄορ. ἀντὶ καταθῶμαι, Ἰλ. Χ. 111, Ὀδ. Τ. 17· Δωρ. μέλλ. καταθῶσθ' Ὁμήρ., κατθέμεν Ἐπιγρ. Σελινούντος· ἀναγραφάτω καὶ καταθέτω, ἀναγράψαντες καταθέντων, συχνά ἐν Ἐπιγρ. Dittenb. Θετω κάτω, τοποθετῶ, βάλω κάτω, τόσον ἐδέξαστο καὶ κατέθηκεν Ὀδ. Φ. 82· σπείσαντες καταθειομεν τάς 264· ἔτι ἐπομένους διαφύρον ἐμπροσθέντων προδουρισμῶν τοῦ τόπου, κ. τι ἐπὶ χθονὸς Ἰλ. Γ. 293· ἐπὶ χθονὶ Τ. 473· δίχα κ. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀποτελογισμένα Σεν. Οἰκ. 9. 8· κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν ἀν λαμβάνη 9, 10· καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκεν ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας Ἰλ. Δ. 112· Ἀρήτα τεύχεα κατθέμεν εἰς Ὀδ. Τ. 4· κατέθηκεν ὀπου... Σεν. Κύρ. 1, 4, 10· κ. τινὰ ἐν Ἀυκίῃς δῆμῳ ἢ ἐς Ἰθάκην, τοποθετῶ τινὰ εἰς... Ἰλ. Π. 683, Ὀδ. Π. 230· τινὰ ἐν λεχέσσιν Ἰλ. Σ. 233· τι ἐς θάλαμον Ὀδ. Ω. 166· ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνον Ἰ. 96· κλισίην τινὶ παρὰ πυρὶ Τ. 55· τί ὑπὸ λυγρᾷ Ν. 20· πρόσθεν Ἀχιλλέως τεύχεα κ. Ἰλ. Τ. 12· ἀντὶ τινός Ἰλ. Γ. 425· ὑπ' αἰθοῦσῃ κ. Ὀδ. Χ. 449· ἐκ' καπνοῦ, καταβιβάζω, Ὀδ. Π. 288., Τ. 7. 2) καταθέτω, προβάλλω ὡς βραβεῖον, ἀπυρον κατέθηκεν ἐλέθητα Ἰλ. Ψ. 267, 383, ἔνθα προηγήται· ἔθηκεν ἄθλοισι· κ. ἀεθλοῖς Ὀδ. Ω. 91· κατέθηκε καὶ προῦθηκεν, ἀδιαφόρως, Ἠσ. Θ. 539-541· ἀλλὰ κ. ἀεθλον, προτείνω ἀγῶνα, Ὀδ. Τ. 572· εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα κ., θέτω, δημοσιεύω πρὸς γνωστοποίησιν, Πλάτ. Νόμ. 916D· πρῶς καὶ κ. τι ἐς μέσον, καταβάλλω, καταθέτω εἰς τὸ μέσον, δηλ. πρὸς κοινὴν ἡρώσιν, Εὐρ. Κύκλ. 547, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602, πρὸλ. 855, 871, Σεν. Κυρ. 2. 1, 14· ἀλλὰ, ἐς μέσον Πέρσης κ. τὰ πρήγματα, μεταδίδω εἰς τοὺς Π. τὴν ἐξουσίαν, παρέχω εἰς αὐτοὺς μέρος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ (ὅπερ εἰς τὸ πλῆθος φέρειν τὸ κράτος, ἐν κερ. 81, εἰπεν) Ἡρόδ. 3. 80, πρὸλ. 7164· οὕτω, τὸ αὐτῶν ἔργον ἅπασιν κοινὸν κ. Πλάτ. Πολ. 369E· ὡσαύτως, κ. εἰς τὸ μέσον ἢ εἰς τὸ κοινόν, προτείνω εἰς τινὰ κοινὴν συζήτησιν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλῶν. 14B, Κρατ. 384C. 3) καταβάλλω ὡς πληρωμὴν, πληρώνω, Ἡρόδ. 9. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 176, Νερ. 246, Θουκ. 1. 27, ἔνθα κατατίθενται καὶ καταβάλλειν τὸ ἀργύριον, ἀδιαμέτρως λαμβάνονται, Πλάτ. κτλ. τὰ τέλη Ἀντιφῶν 138. 27· τὸ μετοίκιον Λυσ. 187. 29· τὸ δόλημα Δημ. 546. 28, πρὸλ. 563. 28· ἔσαν (πρόσ τιμον) καταθεῖς παύσεται τῆς ὕβρεως 564. 2· τὰ λύτρα κ. 1250. 18· τὰς συμβολὰς Ἀντιφ. Ἀλ. 1. 8· ἴδε ἐν λέξ. ἐπωδῶν· λίαν· — λογαρίζω, σημειώνω ὡς πληρωμένον (ἐν λογαριασμοῖς), Σεν. Οἰκ. 9. 8· τί· τούτοινα καθάσω...· τί νὰ σοῦ πληρώσω δι' αὐτά· Ἀριστοφ. Εἰρ. 1214, πρὸλ. 1207· — καθόλου, πληρώνω, ἐκτελῶ ὅτι ἔχω ὑποσχεθῇ, χάριν τῷ νικῶντι κ. Πινδ. Ν. 7. 112· ἀ δ' ὑπέσχεο ποὶ καταθήσει· Σοφ. Ο. Κ. 227· ἐνίοτε καὶ τὸ Μῆς, ἐπὶ τῆς τριαυτῆς σημασι, οὐ παύεται τὰ κεῖσθαι, δὲ τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς καταθή παρ' ἐμοὶ πολλαπλάσιον κείσε-



ται Συν. Ἐπιστ. 52· κατατίθημι τούτου, ὑπὲρ τούτου, ἕνεκα τούτου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37. 4) βάλλω κατὰ μέρος, θησαυρίζω, θησαυρὸν ὀφείλω. 409· παρακαταθήκη ἐς . . . Ἡρόδ. 5. 92, 7· ἀλλὰ συνθησέτερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴδε κατωτ. Π. 4· ἐν ἐπιγρ. ἀντὶ τοῦ ὑποτιθέναι = ὑποθηκεῖν (orrignerare) Ἐπιγρ. Θήρας περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶν. π. Χ., μὴδὲν μῆτε καθεῖμεν μῆτε διαλλάσασθαι, μῆτε ἐξαλλοτριώσασθαι, καὶ ἐν τοῖς Νόμ. τῆς Γερμαν. Blass· κ. ἐνέχυρα Ἐπιγρ. Dittenb. 229. 18 = ὑποθήκας διδόναι. 5) κ. τινὰ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, φυλακίζω, Νόμ. παρὰ Δημ. 720. 22, πρὸλ. Δίωνα Κ. 58. 1. 6) κ. εὐεργεσίας εἰς τινα, κάμνω εὐεργεσίας πρὸς τινα, Ἡρωδιαν. 3. 6· οὕτω, κ. σπουδὴν τινὶ δ' αὐτ. 1. 4· καὶ τὸ Παθ., εὐεργεσίας κατατεθείσας εἰς ἐκεῖνον 6. 9, 2 καὶ 3. 6, 6. 7) εὐθότομον δὸδον κατέθηκεν, ἐποίησεν, ἀπειργάσασθαι Σχολ., Πίνδ. Π. 5. 120. II. Μέσ., καταθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, δι' ἑμαυτὸν, Λατ. deponere, ἱδίας ἐπὶ δπλων, τεύχεα . . . τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαλῇ Ἰλ. Γ. 114, πρὸλ. Ὀδ. Χ. 141· δπλα κατέθεσθαι ἐν εἰρήνῃ Ἡρωδιαν. 8. 3, 4· (ἐντεῦθεν κωμικῶς, θυμὸν κατάθου παρὰ τὴν ὀργὴν ὡς παρ' ὀπλίτης Ἀριστοφ. Ὀρν. 401)· χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίους Ὀδ. Ρ. 86, 179· ζώναν κατὰθηκάμενα, ἐπὶ παρθένου, Πίνδ. Ο. 6. 66· θοιμάτιον, κελ., Ἀριστοφ. Πλ. 926, κελ.· καταθέτω ἄξιωμα ἢ ἐξουσίαν, καταθεσθαι τὴν μοναρχίαν, Πλουτ. Φάβ. 9· περὶ καὶ ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν λέγεται, Διογ. Α. 1. 97· ἀρίσταται τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπειπασθαι τὴν ἀρχὴν 9. β) μεταφρ., θέτω τέρμα εἰς τι, τελειώνω, τακτοποιῶ, καθοριστῶ, τὸν πόλεμον κατατίθεσθαι, ἢ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κ. τὰ ὅπλα, ἐπειδὴ καὶ ὁ πόλεμος διὰ τῶν ὀπλων γίνεται, Θουκ. 1. 121, Λυσ. 914 Reisk., Δημ. 425. 26· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., συμφορὰς μετρίως κατατιθεμένης, μετριάζομένης, διευθετουμένης, οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ τις αὐτήν, Θουκ. 4. 20. γ) βάλλω κατὰ μέρος, ἐκκίρω τῆς ζητήσεως, εἰς τινα χαίρειν, τοὺς ποιητάς Πλάτ. Πρωτ. 348Α, πρὸλ. Τίμ. 59D· κ. ἐν ἀμελείᾳ, ἀμελῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἀμελῶ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 15. 3) βάλλω ἐν τινὶ τόπῳ, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, βάπτω (κατάθεσις), Ὀδ. Ο. 190· πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1091· καμὼν ἀποθνήσκει καὶ κατατίθενται αὐτὸν πρόσθεν τῆς πόλεως ἐν Ἐπιγρ., μὴ κατατίθεντων τὸν νεκρὸν ἐν στροφαῖς (δηλ. δῶν ἢ ἐν γωνίαις, ἀλλὰ συνεχεῖ πορείᾳ εἰς τὸν τάρον κομίζεσθαι) Dittenberg 438. 147· κ. πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ Ἡσ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 45· τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 489· τὰ στρώματα δ' αὐτ. ἐν Βατρ. 166· ὡμοίαι κατ' ἀμφοῖν τὰς ἀμφοῖν τεύχεα, ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν ἐνεδύθη, περικελευχθῆναι, Κόιντ. Σμ. 12, 304· μεταφρ., αἱ μακρὰ ἀμέραι πολλὰ κατέθεντο λύπας ἐγγυτέρω, ἔφερον αὐτὰς πλησιέστερον . . . Σορ. Ο. Κ. 1216· ἴδε ἐν λέξ. ἐπιγρονδίζω. 4) καταθέτω δι' ἑμαυτὸν ἢ τὰ ἑμαυτοῦ θέτω κατὰ μέρος, ἀποθέτω, Λατ. deponere (ἴδε ἀνωτ. Ι. 4), ἐπὶ δόρπῳ, διὰ δειπνῶν, Ὀδ. Σ. 45· ἔντεα ἐς θάλαμον Τ. 17· βίον Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 599· σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ αὐτῷ 359· καρπούς Ἡρόδ. 1. 202· θησαυροὺς ἐν οἴκῳ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15, πρὸλ. 7. 5. 24· μυρίους δαρεικοὺς οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατέθεμιν ἐμοί, ἀλλ' εἰς ὕψας ἔδαπάνων δ' αὐτ. Ἀν. 1. 3, 3· κ. σίτον, ἐπισωρεύω, ἀποθηκεύω, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγάλης τιμῆς ἐν τῷ μέλλοντι, Λυσ. 165. 5· μαρσίσιον ἱματίων κατατίθεσθαι ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει, κρύπτειν πρὸς ἐκασφάλισιν, Ξεν. Ἀνάδ. 4. 3, 11. β) μεταφρ., κατατίθεσθαι κλέος, θησαυρίζω δόξαν, Ἡρόδ. 7. 220, 9. 78, Πλάτ. Συμπ. 208C· ἀίδιον δόξαν κ. Θουκ. 4. 87· κ. ἀποστροφὴν ἑαυτῷ καὶ τοῖς παῖσι, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν παίδων, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 34· καὶ συνάκει, χάριτα ἢ χάριν κατατίθεσθαι τινὶ ἢ πρὸς τινα, θησαυρίζω εὐγνωμοσύνην ἢ εὐνοίαν παρὰ τινι, Λατ. collocare gratiam apud aliquem, Ἡρόδ. 6. 41, 7. 78, Ἀντιφῶν 136. 27· μετ' αἰμνήσθου μαρτυροῦ τὴν χάριν κ. Θουκ. 1. 33· ἀνυπερβλήτων χάριν κ. δ' πρῶτος τὴν δόξας ἀγαθὸν Ἡρωδιαν. 2. 3, 15, Δημ. 1351· ἐν τελ., κελ.· οὕτω, σπουδὴν πρὸς τινα κ. Πλουτ. Δημ. 12· ὡς δ' ἰκίερον studia sua conferre in aliquem, καὶ τὸ παθ., σπουδὴ κατατεθείσθαι Ἡρωδιαν. 1. 4· 7· εὐεργεσίαν κατ. Θουκ. 1. 128· ὡσαύτως, ἔχθραν καταθεσθαι πρὸς τινα Λυσ. 192. 35· φίλιαν παρὰ τινι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· κατέθετο μίσος διπλάσιον τῆς οὐσίας Μενάδρ. ἐν Ἀδῆλ. 80· (ἀλλὰ, κ. ὀργὴν εἰς τινα, ἐκδηλῶ τὴν ὀργὴν μὴ ἐναντίον τινός, ὡς ἂν προσέειπεν ὁ κάπρος, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο Ξεν. Κυν. 10. 8)· πρὸλ. καὶ τὴν παροιμίαν, ἢ μὴ κατέθου μὴ ἀνέλυτο, ὡς καὶ νῦν, ὅπου δὲν ἐβλάς μὴ πάρης. 5) θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ, τὸν πρέσβειν κατέθεντο εἰς Αἰγίναν Θουκ. 3. 72· τὴν λείαν εἰς τοὺς Βιθυνοὺς Ξεν. Ἰλλ. 1. 3, 2· κ. εἰς τὸ οἶκον Δημ. 1284. 2· οἶκαδε Πλάτ. Πρωτ. 314Δ· διαθήκη παρὰ τινι Ἰσαί. 5. 1· φίλιαν παρὰ θεοῖς Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· Παθ., ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατατεθῶσιν, ψήρισμα παρὰ Δημ. 720. 20. 6) ἀποθέω ἐν τῇ μνήμῃ, χρῆ.. γνώμην ταύτην καταθεσθαι Ὀφείων. 717, πρὸλ. Πλάτ. Ὀσείτ. 209C· εἰς μνήμην κατέθεντο συγγράψαντες, σημειῶ, καταγράφω, δ' αὐτ. ἐν Νόμ. 858D· ἐν γράμμασιν ἢ εἰς γράμματα κατ. τι Συνέσ.

κ. εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα Ἀνωνύμ. κ. τι εἰς βιβλίον Δημ. 1401· 19· κ. τὴν γνώμην εἰς τὸ μέσον, προτείνειν, προβάλλειν γνώμην δημοσίᾳ, Διον. Ἀλ. κελ. 7) χρησιμοποιοῦ ἢ δαπανῶ τὰ χρήματά μου (ἴδε Ι. 3), εἰς τὴν χλαμύδα κατέθεμιν Φιλῆμ. ἐν Ὀυρ. 1· οὕτω, τὴν ἀκίην . . . πρὸς τὴν κατατίθειμεν, εἰς τὴν χρησιμοποιοῦν τὴν ἀκίην τῆς ζωῆς του, Ἀπολλῶδ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 4· κ. τὴν σχολὴν εἰς τι, χρησιμοποιοῦ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου εἰς τι, Πλουτ. 2. 135D, πρὸλ. Διοδ. Ἐκλογ. 552. 6. 8) γνώμην κ., ὀρίω, ἀποφασίζω, μετ' ἀπαρ., Παρμέν. 112 Karst. 9) = συγκατατίθεμαι, ἴδε Εὐστ. 1261. 19· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν (καταθεσθαι) τίθεσιν· — Ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρ' Ὀμ. καὶ συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. λανθάναν. κατατίλλω, χέζω κατὰ τινος, κόπρον ἐκκίρω διαρρύτον ἢ ὕδραν, ἐσιλίζω ἢ σιρλίζω ἐπὶ τινος, τῆς στήλης, τῶν Ἐκκαταλίων ἀγαλμάτων Ἀριστοφ. Ὀρν. 1054, Βατρ. 366· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῆσθαι Ἀρτεμίδ. 2. 24, — Παθ., τοῖς ὀφθαλμοῖς κατατιλῶμενοι δ' αὐτ. ἐν Ὀρν. 1117· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῆσθαι Ἀρτεμίδ. 2. 26. κατατίλλω, καταμάω, ῥάκος Ἰππ. 574. 19· μεταφρ., κατ. ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου Ἡσυχ. ἐν λέξ. δρῦπτεται· δταν τις κατατίλλῃ ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου, κατέτιλα τοῦ τριγώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος Ἐβδ. (Ἐστρ. γ', 8, 73), ἴδε κατὰ τίς. κατατινάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ τινάσσω, Μιχ. Ψελλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε' σ. 260. κατατιτράω, μεταγεν. τύπος τοῦ κατατετράινω, Γαλην. 13. 10. κατατιτρώσκω· μέλλ. -τρώσω, κατατραυματίζω, κατακαλύπτω τινὰ διὰ τραυμάτων, πληγῶν καίριος, θανάσιμος, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 26· λίθοις καὶ τοξεύμασι αὐτόν 4. 1, 10· ἑαυτὸν Διογ. Α. 1. 60· δεινῶς κ. Διόδ. 17. 45· μεταφρ., κατατετρωμένον τὰς ψυχὰς Φίλων (;) κατατίτυσκομαι, ἀποθ., σκοπεύω, σημαδεύω ἐναντίον, τινος Εὐστ. 1331. 14, πρὸλ. καταστοχάζομαι. κατατελάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ \*τλάω, \*κατετέλατο κατετολμάτο Ἡσυχ. κατατεμήδην, Ἐπίρρ., εἰς τεμάχια, κομματιαστά, Τζέτζ., πρὸλ. κατατετμήνως. κατατοιχογραφῶ, γράφω ἐπὶ τοίχου, κ. τί τινος, γράφω ὕδρις κατὰ τινος, Στράβ. 674· κοινῶς· κατατειχ-. κατατοκίζω, κάμνω τινὰ πτωχὸν λαμβάνων παρ' αὐτοῦ μεγάλους τόκους, τινὰ Ἀνωνύμ. Βίος Θουκ. — Παθ., γίνομαι πτωχὸς πληρώων βαρεῖς τόκους, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 17. κατατολμάω, λάν τολμῶς, παρατόλμω καὶ βιολοκύνδω· φέρομαι πρὸς τινα, παραβάλλεσθαι καὶ κ. τῶν πολεμίων Πολύδ. 3. 103, 5· φέρομαι ἀνθαδῶς, θρασυῶς πρὸς τινα, τῆς πόλεως δ' αὐτ. 12. 9, 2· οὕτω, κ. τῆς κοινῆς πίστεως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 27· θαλάττης Φιλῶστρ. 947, πρὸλ. 924· κατ. τοῦ καλῶς ἔχοντος, τολμῶ πέρα τοῦ προσήκοντος, Πολύδ. 40. 6, 9· τῆς ἀπονοίας δίκην ἔδωκεν, ὧν κακῶς κατετόλμησεν Γρηγ. Νάξ. Δόγ. 3. 68D (περὶ τοῦ Ἰουλιαν.). II. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ τολμάω, μετ' ἀπαρ., Ἐβδ. (Β' Μακκ. Γ', 24)· κ. ἐξοδὸν Ἠλῖδ. 7. 24. κατατομῆ, ἢ, τὸ κατατέμνειν, τὸ τέμνειν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐγχάραξις, ἐντομή, αὐλάκιον, λεία ἐκπεπονημένα ἀνευ κατατομῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 27· διέχεται ἢ κωδύα ταῖς κ. τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκυνι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 10· II. μέρος θεάτρον, Ὑπερείδ. καὶ Φιλῶχ. παρ' Ἀρποκρ. οἱ Γραμματεῖς διαφέρονται περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, πρὸλ. Α. Β. 270· κατατομῆ ἢ ὀρχήστρα ἢ νῦν λεγομένη στήλη· ἢ μέρος τι τοῦ θεάτρον κατετμήθη ἐπεὶ ἐν ὄρει κατεσκευάσθη, ἢ κατὰ συμβεβηκός· ὁ τύπος οὕτω καλεῖται ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα· Φωτ. Ἰωσ. ἦτο τὸ σπήλαιον τὸ ἐσκευασμένον ἐν τῷ βράχῳ πρὸς τοποθεσίαν τριπόδος, ὡς σημειοῖ δ' Παισ. (1. 21, 3), ἢ μέλλον ἢ ἀνωτάτη σειρά τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρον λελαξευμένη ἐν τῷ βράχῳ, ὅστις ὡς τοίχος ὑπερέκειτο τῶν κεφαλῶν τῶν υποκαθήμενων. III = καταγραφῆ, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἢ ἐκ πλαγίων ὄψεως τῶν πρώτων, Ἡσυχ. IV. κατατοπή, τῆς σαρκὸς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων Χριστιανῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀληθῆ περιτομήν τῶν Ἰουδαίων, παρονομασία ἐν τῇ Ἐπιστ. π. Φιλῶχ. γ', 2, ὅπου ὁ Θεοφύλακτ. σημειοῖ· ἐμέγα καὶ τίμιον ἦν ποτε παρὰ Ἰουδαίοις ἡ περιτομή· ἐπεὶ οὖν νῦν ἡργήσεν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ κατατομή· ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστι νόμιμον τὸ γενόμενον τὴν σάρκα κατατέμνειν. κατατονέω, (ἀτονέω) ἐντελῶς ἀτονος γίνομαι, ἐκασθενέω, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατητηνημένον ἀπέκλιναν Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. 3. 120. κατόντος, ὀν, ἐκτενόμενος πρὸς τὰ κάτω, χαμηλωμένος, δηλ. ἦτον ὑψηλὸς ἢ ὑρὺς, ἀντίθετ. τῷ ἀνάτονος, Βιτρούβ. 10. 15. κατατοξεύω, τοξεύω κατὰ τινος, κτυπῶ διὰ τῶν βελῶν τοῦ τόξου, τοξεύων θανάτων, τινὰ Ἡρόδ. 3. 36· συλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει τὸν Ἰππῖαν, τόξοις ἐναίρει, φονεύει, Θουκ. 3. 34· καὶ τὸ Παθ., πολλοὶ κατετοξεύθησαν Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 6· μεταφρ.,



ρηματίοις καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοαῖς κατ. Ἀριστοφ. Νεφ. 944· τρυφή κ. τινὰ Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ.

**κατατόπιον**, τό, τόπος ὠρισμένος, σταθμός, «κατατόπι», καλῶς καὶ ἀγρόπινος φυλάττειν τὰ κατ. Βυζ.

**κατατορνεύω**, τορνεύω ἐντελῶς, ἀπολεαίνω διὰ τοῦ τόρνου, καὶ Παθ., κατατορνευμένα Ἡρόνους Πνευμ. 180. 19.

**κατατραγγεῖν**, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. β' τοῦ κατατρώγω.

**κατατραγιδεύω**, τραγικῶς διηγούμεαι, περιγράφω, ἐξογκνῶν, τι Εὐμάθ. σ. 150· ὅσα κατατραγιδῆσέ μου, τραγικῶς ἐναντίον μου ἐξεστόμισεν, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 9.

**κατατραυματίζω**, Ἰων. -τρωματίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῖω, καλύπτω διὰ πηγῶν, Ἡρόδ. 7. 212, Θουκ. 7. 80, κτλ. — μεταφορ., ἐπὶ πλοίων, κατατρύπω, τίθημι ἐκτός μάχης, καίρως βιάπτω, Θουκ. 7. 41, 8. 10.

**κατατραχύνομαι**, λαν τραχύνομαι, Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ. 200, ἐκδ. Mil.

**κατατρεπτικός, ἡ, ὄν**, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρέπειν, τρέπειν πρὸς τὰ κάτω.

**κατατρεπτικῶς**, Ἐπίρρ., ἀναστροφῶς, ἀνατρεπτικῶς, ὅσα εἰσὶν ὁρμῆς κινήτικα ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα καὶ μὴ κ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 150.

**κατατρέπω**, τρέπω πρὸς τὰ κάτω, καταβάλλω τινά, τρέπω εἰς φυγὴν, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τοὺς ἰόντας εἰς χεῖρας ἀγχεμάχοις ὁπλοῖς, τῇ γλώσσῃ κατετρέπετο Γρηγ. Ναξ.

**κατατρέχω**· μέλλ. -δραμοῦμαι· ἀορ. κατέδραμον· πρkm. **καταδεδράμηνκα**. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἀνοίξον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 961· ἀπὸ τῶν ἀκρῶν Ἡρόδ. 7. 192· κάτω ὁ αὐτ. 3. 156· ἐπὶ τὴν θάλατταν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 20.

2) ἐπὶ ναυτῶν, προσορμίζομαι, ἐν σπουδῇ ἀποβιβάζομαι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 12· ἐπὶ πλοίου, κ. εἰς ἐμπόρια Πολύβ. 3. 91, 2· μεταφορ., κ. ἔξινον ἀστύ, ἔρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι εἰς .., Πινδ. Ν. 4. 38.

II. **μεταβατ.**, «κατατρέχω», ὀνειδίζω, κατηγορῶ, συκοφαντῶ, τινά Πλάτ. Νόμ. 806C· πολλὰ τὸν Καίσαρα κατέδραμε Δίων Κ. 50, 2· κ. καὶ κατηγορεῖν ὁ αὐτ. 46. 2· συχνότερον μετὰ γεν., κ. τῶν μάντιων Διογ. Λ. 2. 135· τῆς μέθης Ἀθήν. 10E· Ἀλκιβιάδου ὡς οἰνόφλυγος ὁ αὐτ. 220C, κτλ.· κατὰ τινος Δίων Κ. 36. 27, 66. 13· ὡσαύτως, κατ. τινὶ ὁ αὐτ. 61. 10.

2) ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ ἐπιδρομήν, λεηλατῶ, καταστρέφω, τὴν χώραν καταδραμόντες καὶ λείαν λαδόντες Θουκ. 2. 94· κατεδεδραμήκεσαν τὴν Αἰγίαν 8. 92, 99· κατατρέχει καὶ ἀπειλεῖ Ἡρόδιαν. 6. 5, 14, ὁ αὐτ. συνάπτει κ. καὶ λυμιάνεσθαι· πρβλ. Wess. εἰς Διόδ. 2. 44· ὁ Σουίδ. «κατατρέχειν, ληΐσθαι, δροῦν, πορβεῖν» — τρέχω ὑπέρανω, καταλαμβάνω, κάδ' δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος Θεόκρ. 22. 204· παρ' Ἡσυχ. καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀορ. «κατατρέχει» καταδραμεῖν.

**κατάτρησις**, εὼς, ἡ, διάτρησις, τὸ διὰ μέσου τρυπᾶν, ὀπή, ἀνοῖγμα, γήινον πύκνωμα κισσηροειδὲς ταῖς κατ. εἶναι τὸν ἥλιον Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 890C· τερηδὼν ὁστοῦ κατάρτησις ἀπὸ φθορᾶς Γαλν. αἱ τῶν ρίνων κατατρήσεις Θωμ. Μάχιστρ. σ. 784· αἱ τῶν σφηκῶν κατατρήσεις Ἡσυχ.

**κατατριάκοντουτίζω**, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 1391, ἀναφερόμενη εἰς τὰς σπονδὰς τριακοντούτιδας, ἀς ὁ ποιητὴς εἶχε παρουσιάσας προσωποποιούμενας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ἑταῖροι μετ' αἰσχροῦ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως ἀκοντιζῶ (ὅ ἐστι περαίνω)· ἔξεστιν αὐτῶν κατατριάκοντουτίσαι; ὁ Σχολ. «εἰς συνουσίαν αὐτὰς λαθεῖν»·

**κατατρίβη**, ἡ, προστριβή, ἐπίθεσις ψιμυθίου, ψιμυθισμός, Κλήμ. Ἀλ. 254.

II. **κνήν** κατανάλωσις τοῦ χρόνου, τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατρίβην ὠνόμαζεν ὁ Διογένης Διογ. Λ. 6. 24.

**κατατρίβω** [ῖ]· μέλλ. -ψω· πρkm. -τέριψα, τρίβω πολὺ, τρίβων ἀφανίζω, φθείρω ἐντελῶς,

1) ἐπὶ ἐνδυνάτων, καταστρέφω διὰ τῆς χρήσεως, ἀμφὶ πλευρῇσι δοράς αἰγῶν κατ. Θέογν. 55, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 124· τὴν χλαῖναν κ. Σουίδ. τὴν χλαμύδα κ. Θεμιστ. 8. 110· πολλὰ ἱμάτια κ. Πλάτ. Φαίδων 87C· ὁπόθεν ἡ μεταφορ., αὐτόθι. 91D, πολλὰ σώματα κατατρίψασα ἡ ψυχὴ, πρβλ. 87D [ἱμάντων] κατατρίδομένων καὶ καταρρηγνυμένων Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32· οἱ τὰ βήματα κατατετρίφτες, ὅ ἐστιν οἱ συνεχῶς ἐμφανιζόμενοι εἰς τὸ βῆμα, Ἰσοκρ. 426A· ὁ σταλαγμός κ. Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5· μεταφορ., κ. τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, φέρω ἀέλιπτο διὰ στόματος καὶ οἰσέει κατατρίβω, Δουκ. Παράσ. 43.

2) ἐπὶ προσώπων, φθείρω, ἐξαντλῶ, Lat. conterere, αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κ. Θουκ. 8. 46. — Παθ., ἐντελῶς κατατρίβομαι, ἐξαντλούμαι, ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 355· οἵμαι κατατετρίφθαι αὐτοὺς ὑπὸ σοῦ διατεθρυλημένους Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 37· κατατρίθῃσιντο ὑπὸ πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 60· πόνοις Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 122· περὶ τοῦ πολέμου Πλουτ. Φάβ. 19.

3) ἐπὶ χρόνῳ, δαπανῶ, διέρχομαι, διατρίβω, Lat. diem teigere, κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν Δημ. 1301. 23, πρβλ. Αἰσχίν. 30. 6· ἀδολέσχους καλεῖ τοὺς φιλομύθους καὶ διηγητικούς καὶ τὰς ἡμέρας περὶ τῶν τυχόντων κατατρί-

βοντας Ἀριστ. Ἡθ. Νικ. 3. 10, 2, πρβλ. Πολύβ. 5. 62, 6, κτλ.· κ. τὸν βίον, χρησιμοποιοῦ ἐντελῶς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 5· καὶ Παθ., τοῦ χρόνου τοῦ κατατρίφοντος Ἰσοκρ. 5. 85· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις .. κ., διέρχομαι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου ἐν .., Πλάτ. Πολ. 405B· ἐν τῷ Παθ. πρkm., διέρχομαι ὅλον τὸν χρόνον μου, τὸν βίον μου, μετὰ μετασχ., αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατρίμμαι χρόνους Ἀριστοφ.

Ἀποσπ. 4· κ. στρατευόμενος Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, πρβλ. 4. 7, 5· κατατρίβηναι μανθάνοντας ὁ αὐτ. Οἰκ. 15. 10· ἐπὶ τινι Θεμιστ. 312C· ἐν τοῖς στρατοπέδοις κατατετρίμμενος (παρ' Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 115) = ἐμπειρος καὶ τρίβων.

4) ἐπὶ περιουσίας, κτλ., δαπανῶ, καταναλίσκω, σπαταλῶ, ἅπαντα καταδαπανᾶν καὶ κατατρίβειν Ξεν. Κύρ. 8. 4, 36, ὡς ὁ Πλούτ. μεταχειρίζεται τὸ τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν· τὸν λόγον περὶ τι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11.

**κατατρίζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ τρίζω, περὶ τῶν μυῶν, Βατραχομουμ. 88.

**κατατρίχιος** [ῖ], ὄν, λεπτὸς ὡς ὀρεῖ, Ἡσυχ.

**κατάτριψις**, εὼς, ἡ, τὸ κατατρίβειν, ἡ καταστροφή, φθορά, τῶν ὀργάνων Ἰππ. 1174G.

**κατατροπή**, τὸ κατατρέπειν, ἡ ἀνατροπὴ, μεταγεν.

**κατατροπόμεαι**, ἀποθ., τρέπω εἰς φυγὴν, ὡς τὸ κατατρέπω, τινά Ἀδωπ. καὶ Βυζ.· καὶ ὁ Παθ. ἀορ., κατατροπωθεὶς τῷ εὐτυχίῳ Ἰωσήφ. Γένεσ. σ. 46D· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀναιρουσθαὶ καὶ ἀνατροπῆσαι Ἀδωπ. 175.

**κατάτροπος**, ὄν, ὁ πρὸς τὰ κάτω τετραμμένος, κατάντης, παρ' Ἡσυχ.· «τὰ κατάρτοπα καὶ μετακατάρτοπα εἶνε μέρη τοῦ κιθαρωδικοῦ νόμου» Πολύδ. Δ', 66.

**κατατροπώσεις**, εὼς, ἡ, τὸ κατατροπῶσαι, τρέψαι εἰς φυγὴν, τὴν ἤτταν καὶ κ. Νικήτ. Χρον. 306C.

**κατατροχάδην**, ἐπίρ., τροχάδην, δρομαίως, Βυζ.

**κατατροχάζω**, = κατατρέχω, Πλανούδ. Ὁδιδ. Μεταμ. 2. 74.

**κατατροχίζω**, διὰ τῶν περιστρεφόμενων τροχῶν φονεύω, Σχολ.

εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 752.

**κατατρυγάω**, ἐντελῶς τρυγῶ καὶ συγχορίζω, Εὐμάθ. σ. 433 (Osann. κατερράγη).

**κατατρυῶ**, φλυαρῶ ἐναντίον, τινὸς Ἀνθολ. Π. 11. 321.

**κατατρυπάω**, πολὺ τρυπῶ, Εὐστ. Πονημ. 133. 81.

**κατατρυσμα**, τὸ καταέσχισμα, ἀμυχή, μεταγν.

**κατατρυφάω**, ἐντρυφῶ, τρυφῶς διάγω, Εὐμάθ. σ. 186· κατασπαταλῶ, Ἡσυχ.· κ. τοῦ λόγου, κατ. τοῦ διηγήματος, ἡθέως διατρίβω ἐν τῷ λόγῳ, διηγούμεαι, Ἐκκλ.

II. ἀλαζονικῶς φέρομαι, Δουκ. ἐν Διτ' Τραγ. 53· τινος, κατὰ τινος, πρὸς τινά, τῆς εὐθελείας κ., καταγελαῖν καὶ ἐμπαίζειν, Γρηγ. Ναξ.

**κατατρυῶ** [ῦ], καταπονῶ, ἐλαττώ, λυπῶ, φθείρω, ἐξαντλῶ, ὡς τὸ κατατρίβω, δώροισι κατατρυῶ καὶ ἐδωδῇ λαοὺς Πλ. Ρ. 225· ἴνα μὴ σε κ. καὶ ἐτέρους Ὁδ. Ο. 309, πρβλ. Π. 48· τίς τινι κατατρυῇ; Θεόκρ. 1. 78, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 630, κτλ. — Παθ., μελέτη κατατρυχόμενοι Εὐρ. Μῆδ. 1100· νηστεῖαις κ. Ἰωάνν. Χρυσ.

**κατατρυῶ**, τῷ προηγ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατατρυῶσαι δὲ γυῖα Νικ. Ἀλεξ. 606· ὁ Σχολ. «κατισχνῶσαι τὰ μέλη, ἐξαντλῶσαι» — ἐν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6· παθ. πρkm., ἥσαν μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρυῖσθαι ὑπὸ τῆς πορείας, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρρ Στερ., ὁ δὲ Σνείδερος οὐχὶ ἀπὸ θάνατος εἶκασε, κατατετάσθαι.

**κατατρώγω**· μέλλ. -τρώξομαι· ἀορ. β' κατέτρωγον — καταροκανίζω, κυρίως περὶ σκληρῶν καὶ τραγανῶν φαγητῶν, ἐπὶ τῶν ὠμῶν, τῶν χόρτων καὶ τῶν καρπῶν, τρώγων καταναλίσκω, τὸν ὁπτόατον κατατρώξομαι Κρατίν. ἐν «Οδουσεύει» 5· τὰς ἰσχυὰς κατέτρωγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 809· τοὺς κλάδους κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 17· μετὰ γεν., μῆλου κυδωνίου κ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 3, κτλ.· ἀορ. α' κατατρώξαντες Τίμων. Ἀποσπ. 7. — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 20. 22, 1· καὶ μεταρ., κατατρωγόμενος κόλακι, θηρίῳ ὑποὺλῳ Εὐστάθ. Πονημ. 83, 91.

**κατατρωματίζω**, Ἰων. ἀντὶ κατατρυμ-, Ἡρόδ.

**κατατρώξειω**, ἐρετικ. τοῦ κατατρώγω, ἐπιθυμῶ νὰ κατατρώγω, καταφάγω, Βυζ.

**καταττικίζω**, ἀττικιστί, κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ὁμιλῶ, Βασιλ. ὁ Σχολ. Γρηγ. Ναξ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ κατηττικισμένου τὸ κατεγλωττισμένον.

**κατατυγχάνω**· μέλλ. -τεύξομαι, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν μου, φθάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον .., τῆς ἐλπίδος Δημάδ. 179. 12· τῆς στρατείας κατατυχεῖν προσευχόμενοι, ἵνα ἐν τῇ στρατείᾳ ἐπιτυχῶν, ἀποβῇ εὐτυχῆς ἡ στρατεία, Διδδ. 13. 3· τῆς σπουδῆς Ἀλ. π. Ζ. 3. 25.

2) ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχῆς ἢ εὐτυχῆς (εὐ-χρησῶν), ἀντὶθ. τῷ ἐξαμαρτάνω, Δημ. 288. 2· τὴν θέσιν εὐχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πόλεως πρέπει νὰ εὐχηται τις νὰ εἶναι ἐπιτυχῆς εἰς τοὺς πολέτας, Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 1· καὶ μετὰ δοτ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, τοῖς βασιλικοῖς ἱπποστασίοις κ. Προκοπ. Ἰστορ. 644.

II. ὁ κατατυγχάνων, ὁ κατὰ τύχην ὢν, ὁ ἐκάστοτε, παρ' Ἀττικῶς ὁ ἀεί· ὁ κ.



ἄρτυθρ Σουλ. Ἐπιγρ. 2448 V. 1. 5, πρβλ. 2477b (προσθήκ.).

**κατατυλίττω**, ἐντελὲς τυλίσσω, τὸ παθητ. ἐν Ἐπιφ. 2, 262. **κατατύμβιος**, ον, ὁ κατὰ τοῦ τύμβου, ἐπάνω τινος τάφου, κ. καλλιερήματα δακρύων ἐπισπένδω Θ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. Βιδλ. τ. Α' σ. κθ'.

**κατατυμβοχοεῖω**, ἐπιχέων χώματα σχηματίζω τύμβον, τάφον, θάπτω, Ἀποσπ. Ἐπιφ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 356, Ἡσυχ. ἴδε Valck εἰς Ἀδων. σ. 324.

**κατατύπῳ**, σχηματίζω ἐντελὲς, ἀπεικονίζω, τὰς εἰκόνας ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 546C.

**κατατύπτομαι**, μέσ., τύπτω τὸ στήθος μου, στερνοκοποῦμαι, κατύπτεσθε (Ἐπιφ. τύπ.), κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφώ 67.

**κατατύραννέω**, -ῶ, εἶμαι τύραννος, τυραννικῶς ἄρχω, κατα- τυραννῶ βιαίως, τινὸς Στράβ. 658 — ἀπολλ., εἶμαι τυραννικός, (=βίαιος), Ἐβδ. (Γεν. 43. 17) καὶ τὸ παθ., Βυζ.

**κατατύραννεύω**, μετὰ γεν., = τῷ προηγ., Ἐρραϊμ ζ', 3964, Νικήτ. Χων. σ. 483. 9, ἐκδ. Β.

**κατατύρεῖω**, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ τυρεῖω, μεταφορ., παρα- σκευάζω, πόλεμον Βυζ., καὶ ἐν τῷ παθ.

**κατάτύρος**, ον, πεπασμένος, κεκαλυμμένος με τυρόν, κ. καὶ κατέλαιο λίαν Ἀρχίστρ. παρ' Ἀθην. 399E.

**κατατυοθάζω**, ἐμπαίζω, μυκτηρίζω τινά, πολλῶ γέλῳτι κ. τινὸς Ἡλιδ. 6. 2 — ἄνευ πώσεως, θυροκόπουντες κ. Διδάν. 4. 1054 — ὁ Σουίδ., καὶ μετ' αἰτίας.

**κατ-αυαίνω**, καταξηραίνω, ὁ Ξερίος καταυανεῖ ὁδὺς ἐλ- λάμπων Ἀρχιλ. 55, Λυκόφρ. 397, Λουκ. Ἐρωτ. 12 — ἐν τοῖς δυσὶ τελευταίοις χωρίοις φέρεται, καθαυαίνω.

**κατ-αυαίξω**, ἐπιλάμπω, φωτίζω, καταφωτίζω, μετ' αἰτ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 247 ὁ ἥλιος κ. τὰς ἀκρωρείας Ἡλιδ. 1. 1. Παύ., ὁ αὐτ. 7. 7· κατηυασθήσαν τῷ φωτισμῷ Γρηγ. 2) μεταφρ., ἡ ἀγαθοεργία σου κ. πάντας Θεμιστ. 192A.

**κατ-αυαίω**, λάμπω, φέγω λαμπρῶς, καταυαίχουσα στολὴ χρυ- σοῦφει Ἡλιδ. 5. 31.

**κατ-αυαίω**, μέσ., ἀτενίζω πρὸς τι, βλέπω, κατηυασάμην Ζήνα Ἀνθ. Π. 9. 58, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1248, Κλήμ. Ἀλ. 70.

**κατ-αυασμα**, τὸ, φωτισμα, ἀκτίς, λάμψις, ὑπὸ τὰ ἐωθινὰ κ., ὕρ' ἔω, Θεοφύλακ. Σιμ.

**κατ-αυασμός**, ὁ, τὸ καταυαίειν, φωτισμός, λάμψις, φεγγα- θολία, Πλουτ. Νικ. 23.

**κατ-αυαστεῖρα**, ἡ, ὡς εἰ θηλ. τοῦ καταυασστήρ, ἡ κατα- γάχουσα, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὑμ. Ὀρρ. 8. 6.

**καταύγεια**, ἡ, καταυασμός, φωτισμός, λαμπρότης, Ἀριστέας π. τῶν Ἐβδ. 328.

**καταυγέω**, καταυαίω, φωτίζω, Γεμῖν. ἐν Schneid. Ἐκλ. 1. 417.

**κατ-αυδάω**, ὁμιλῶ, λέγω φανερά, δημοσίᾳ κηρύττω, Σοφ. Ἀντ. 86· πρβλ. κατεῖπον 11.

**κατ-αυδήσεις**, εἰως, ἡ, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, κραυγὴ, Ἰππ. 298. 50.

**κατ-αυθαδέζομαι**, ἡ -εἰάζομαι, ἀποθ., εἶμαι αυθάδης, ὑπε- ρήμανος ἢ περιφρονητικός, ἐνεργῶ ἢ ὁμιλῶ μετ' αυθάδειας ἢ περι- φρονησεως ἐναντίον, μετὰ γεν., κατηυθαδιάσατο Ρωμαίων ὁ Χα- ρῆνος Θεοφύλ. Σιμ. Ἰστ. 1. 13A καὶ ἀπολύτ., καταυθαδισα- μένου καὶ ἐπεντυρήσαντος Μενάνδρ. exc. Hist. ὁ Σουίδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ., «καταυθαδίζω τινός», πρβλ. Λοθέκ. εἰς Φρύνιχ. 67.

**καταυθεντέω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ αυθεντέω, ἄρχω, τινὸς Βασίλ., Μαλαλ.

**καταυθι**, ἔσφ. ἀντὶ τοῦ κατ' αυθι (ἡ δὲ κατ' ἀνήκει εἰς τὸ ῥήμα, ὅπερ ἢ προηγείται ἢ ἐπεται), Ὁδ. Κ. 567., Φ. 55· πρβλ. καὶ καταυτόθι.

**κατ-αυλίξω**, ἀροτριῶ, ἀνοίγω αὐλάκας, καὶ μεταφορ., κατα- τραυματίζω, μέλη αἰμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα Χριστ. Πάσχ. 1479.

**κατ-αυλίω**, παίζω τὸν αὐλὸν πρὸς τινα, διὰ τῆς αὐλήσεως ἢ διὰ τοῦ ἄσματος καὶ μελωδίας τέρπω, κατακλιῶ, μετὰ γεν., αἱ μητέ- ρες διὰ τῆς μελωδίας καταυλοῦσι τῶν δυσυπνούντων παι- δίων Πλάτ. Νόμ. 790E, πρβλ. Πολ. 411A αὐλὸν ἐργασάμενοι καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτόν οὕτως καταυλοῦσι τῶν.. Ἀδλ. π. Ζ. 12. 44· τινα Ἀλκίερ. 2. 1 — Παθ., ἐπὶ προσώπων, διαζῶ.. με- θύων καὶ καταυλούμενος, διέρχεται τὸν βίον μου ἐν μέθῃ καὶ ὑπὸ τὸν ἥχον τῆς μουσικῆς, Πλάτ. Πολ. 561C: μέλη διὰ τῶν αὐλῶν.. ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι καταυλούμενον, — καταυλεῖσθαι πρὸς τινος, εὐχάριστοῦμαι ἀκούων μουσικῆν ἐκ μέρους τινός· καταυλούμενος τὰ Μητρώα μέλη, ἄτινα ᾄδοντο ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς μητρός τῶν θεῶν, Διον. Ἀλ. 2. 19· ἀλλὰ, κ. πρὸς χε- λυνίδος ψόφους, εὐρίσχω εὐχάριστον εἰς.., Ποσειδῶν. παρ' Ἀθην. 210F· τῶν καταυλούμενων καὶ κατορχουμένων Στράβ. 17, σ. 801. 2) μετὰ γεν. τόπον, κάμνω τόπον τινά νά ἡγῶ ἐκ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87, Ἀθην. 624B — Παθ., ἀντηγῶ ἐκ τῆς μουσικῆς αὐλοῦ, νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο Πλουτ.

Ἀντών. 56.

**Π. μετ' αἰτίας**, προσ., καταβάλλω παίζων τὸν αὐλόν, Ἀρχ. Μουσ. — χορεύσω καὶ κατ. τινα φόβῳ, πλήρῳ, φουσάκῳ ἐκ φόβου, ὅπως ἡ ἀκοή ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 871· πρβλ. Σουίδ., ἐν λέξ. **καταυλεῖσθαι** = **χλευάζεσθαι** — παρὰ τῷ Γρηγ., **καταυλεῖν** = διαφθεῖρειν τὴν ἀκοήν, μὴ ἀκοήν καταυλίσωμεν, μὴ ὁσμὴν ἐκθλύνωμεν.

**κατ-αύλησις**, εἰως, ἡ, τὸ ρύσημα διὰ τοῦ αὐλοῦ, τὸ παίζειν τὸν αὐλόν, τὸ ἡδύνειν ἢ τέρπεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 5, Ἀπολλ. Ἰστ. Σχολ. 49.

**κατ-αυλιζομαι**: ἄορ. **κατηυλισθῶν**, διάφ. γραφ. ἐν Ἰππών. 59, Σοφ. Φιλ. 30, Εὐρ. Ρῆσ. 518, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· παρὰ μεταγεν., κατηυλισάμην Πλουτ. Πύρρ. 27, κτλ. ἀποθ. — σταθμεῖω, κυρίως ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεύω, νῦν καταυλισθῆναι καὶ γὰρ εὐ- φρόνη Εὐρ. Ρῆσ. 518· κ. ἐν τῷ πεδίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· ἀραν- τες τῷ στρατῷ κατηυλισαντο περὶ τὰς.. Πλουτ. Ποπλ. 22· πρβλ. αὐλιζομαι.

**καταυλισματα**, τά, (ἐκ τοῦ ῥήμ. καταυλιζομαι), κατοικίαι, καταλύματα, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Β, 21 (ἡ Λατ. μεταφρ. εἶνε domicilia) ὥστε εἶνε πλημμελὲς ἡ γραφ. **καταυλήματα** ἐν τῇ ἐκδ. τῷ Βεκκέρου.

**καταυλος**, ον, κατηυλημένος, ἀναπεπταμένος, Ἡσυχ.

**κατ-αύστηρος**, ον, λίαν αὐστηρός, δύστροπος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 15.

**καταύστης**, ὁ, ὁ καταύτης, ἐκ τοῦ ῥ. καταύω — «καταῦσαι» καταδύσαι. **καταντλήσαι** Ἡσυχ.

**καταύτᾶ** = κατὰ ταῦτά Ἐπιγρ. Αἰγισθεντιῶν Keil. zur Syl. inser. Poet. 5.

**καταυτίκα**, παρὰ Θεοκρ. 3. 21 ἀνάγνωθι κατ' αὐτίκα (ἡ κατὰ ἀνῆκει εἰς τὸ τίλαι).

**καταυτόθι**, Ἐπίρρ., αὐτοῦ, ἐπὶ τόπον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 16. 776· κτλ. ἀλλὰ ἐν Δ. 537, Δ. 298 καὶ παρ' Ὁμ. ἀνάγνωθι κατ' αὐτόθι, ὁδὸν ἡ κατὰ ἀνῆκει εἰς τὸ ῥήμα, ἴδε Spitzn. εἰς Ἰλ. Κ. 273.

**κατ-αυχένιος**, α, ον, ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ τραχήλου, πλόκα- μοι κ., οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πίπτοντες ἢ κρεμνόμενοι, Ἀνθ. Π. 5. 73.

**κατ-αυχέω**, ὑπερφανεύομαι, μεγαλαυχῶ διὰ τι, πλήθει καταυχῆσας νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 352.

**κατ-αυχμος**, ον, λίαν ξηρός, κατὰ ξηρος, ὁ πάσχων διὰ τὴν ἔλλειψιν ὕδατος, τῷ καταύχμῳ τῆς ὕδρευσεως Θεοφύλακ. Σιμ. 124B· γῆ ἀνυδρὸς τε καὶ κ. 1. 26.

**κατ-αὖω**, καταστρέφω, τὰν Μῶσαν καταύσεις Ἀλκμάν (89) παρ' Εὐστ., ἐρμηνεύοντι τὸ καταύσεις διὰ τοῦ ἀφανίσαι· πρβλ Ἀριστοφ. Νεφ. 972 τὰς Μούσας ἀφανίζων· οὕτω παρ' Ἡσυχ. «καταῦσαι» ἀφανίσαι καὶ «καταῦσαι» καταντλήσαι (ἐκ διορθώσεως τοῦ Λοθέκ.), καταδύσαι. Ὁ Λοθέκ. εἰς Αἴ. σ. 358 συμπεραίνει ὅτι αἱ σημασίαι αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τοῦτο τὸ ῥήμα καὶ εἰς τὸ προσαυῶν (ἴδε προσαυῶ) ὑποδεικνύουσι ῥίζαν αὖω = αἶρω· πρβλ. ἐξαυστήρ παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 2, Nack, καὶ τὸ Λατίν. haurire.

**καταφᾶγξ**, ᾶ, ὁ, ἴδε **κατωφαγᾶς**· οὐχὶ τόσον ὁ πολυφάγος, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κατατρώγων ἀρπακτικῶς ἢ λάθρως.

**καταφᾶγξιν**, χρησιμεῖον ὡς ἄορ. 6' τοῦ **κατεσθίω** (δ ἴδε) — κατατρώγων, ἀφανίζω, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε Ἰλ. Β. 317· πρβλ. Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85D, Ἡρόδ. 2. 141., 3. 35.

**2)** δαπανῶ εἰς φαγητόν, κατατρώγων, ἀφανίζω, κατασπαταλῶ (κατοφω- φαγῶ), μῆτοι κατὰ πάντα φάγῳσιν κτήματα Ὁδ. Γ. 315., Ο. 12, πρβλ. Αἰσχίν. 18. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 17· πατρώαν γῆν Μενάνδρ. ἐν «Ναυκλ.» 2, πρβλ. **καταπίνω** Π. 2 — ὑπάγει μελλ. **καταφάγομαι** παρὰ τοῖς Ἐβδ., τὸν τεθνηκότα οἱ κύνες κατα- φάγονται (πρβλ. ἔδομαι).

**καταφαιδρύνω**, μέγας φαίδρυνω, λαμπρύνω τι, ποιῶ τι στίλ- βον, Εὐστ. Βίος Κωνστ. 3. 34, Κύριλλ. κτλ.· ἐορταὶ καταφαι- δρύνονται καὶ καταλάμπονται Ἰω. Χρυσ. τῷ λουτρῷ κ. τὰ σώματα Γρηγ. Νύσσ.

**καταφαίνω**: μέλλ. -φᾶνῶ, φαίνω καλῶς, φανερώω κάμνω γνωστόν, τοῦτον λόγον Πινδ. Ν. 10. 20.

**Π. ὁ Παθ.**, μέλλ. **φᾶνῶσομαι**, γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, Ὁμ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 431, Ἡρόδ. 7. 51, Εὐρ. Ἀποσπ. 781, 61 — οὕτως, ἀμεταβ. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Ὀρρ. Ἀργ. 372. 765.

**2)** εἶμαι ἐντελὲς σαφὴς ἢ φανερός, τῷ Ὁτάνη.. **κατεφαίνεται** τὸ πρῆγμα Ἡρόδ. 3. 69.

ὡς γὰρ εἰμοί Πλάτ. Φίληθ. 16C· ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα κ. περὶ σωφροσύνης ὁ αὐτ. ἐν Χαρίμ. 172C, κτλ. — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὡς καταφαίνεται μοι εἶναι Ἡρόδ. 1. 58, πρβλ. 6. 13·

κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάσκειν, δ ἔ. ὁ Δαρείος ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι αὐτὸς παρεσκεύαζε τεχνάσματα, ὁ αὐτ. 3. 130· ταῦτόν σοι πάθος.. κ. πεπονθέναι, φαίνεται καθαρῶς ὅτι ἔχει πάθει.., Πλάτ. Νόμ. 712E· μετριώτατοι εἶναι κ. ὁ αὐτ. 811D· δαιμο- νία.. τις εἰμοιγε κ. (δηλ. εἶναι) ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 456A, πρβλ.

Σοφ. 217E· τοιαύτη ἡ ἐξίς τοῦ σώματος κ. (δηλ. εἶναι) Ξεν. Οἰκ. 7. 2, πρβλ. Δημ. 348. 23 — μετὰ μετοχ., ὁρθῶς κατεφάνης λέγων Πλάτ. Νόμ. 631A, πρβλ. Σοφ. 232B.







νάς οἱ τραγωδιοποιοί κ., δηλ. τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸν πρὸς λύσιν τῆς περιπλεγείσης τραγ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλῳ 425D· ἐπὶ τὸν δικαστὴν Ἀριστ. <sup>1</sup> *Ηθ.* N. 5. 4, 6, *πρόβλ.* 2. 4, 6· πρὸς θεὸν εὐχάς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244E. 4) εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα, εἰς ἐπιχειρήματα καὶ τεκμήρια ἐξαγόμενα ἐκ τῆς χρηστότητος τοῦ βίου του, *Δημ.* 793. 1· καταφεύζεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον ὡς μέτριον καὶ σώφρονα αὐτόθι 11.

καταφευκτέον, ῥηματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταφύγῃ εἰς τι, ἐπὶ τὰς ἀτυχίας Ἀριστ. *Ρητ.* π. Ἀλλέξ. 8. 16· ἐπὶ τινα Λουκ. Ἀλ. 3.

καταφευκτήριον, τό, καταφύγιον, ἄσυλον, Βασίλ. καταφευγῆς, εὖως, ἡ, καταφυγή πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ποιεῖσθαι εἰς τὸν ὅρμον Θουκ. 7. 41. II. καταφύγιον, τόπος πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ἀσφαλὴς αὐτόθι 38.

κατάφημι, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω παραδέχομαι, λέγω ναί, βεβαίω, ἀντίθετ. τῷ ἀπόφημι, μετ' ἀορ. α', κατέφησα, ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6 κέξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 11· οὐποτ' ἂν μεμφομένων καταφαίην, ὁ Σχολ. οὐκ ἂν ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους, Σοφ. O. T. 507· ὁ Πύσυχ. ἔχει καὶ τὸν ἀορ. κατεπισπέν.

καταφημίζω, ἀορ. -εφήμισα, Δωρ. -εφάμιξα· Παθ., *πρkm.* -εφημίζομαι· διαδίδω φήμην, ἀγγέλλω, καταφάμιξέ μιν καλεῖσθαι Πινδ. O. 6. 93· λίμνη Μαιώτις, ἦν μητέρα τοῦ Πόντου κ., διεφημίσαν ὡς .., Διον. Βυζ. παρὰ Valek. εἰς *Πρόδ.* 4. 86· Παθ., καταπεφημίζομαι καὶ καταπεπιστευταί, ἔχει ἀπαρημολή, Πολύδ. 16. 12, 3.

καταφθάνω, ον, (φημί) διαδόχως ἐπὶ κακῷ, Πλωστ. καταφθάνω, ἐπιπίπτω ἀπρόσδοκῶς, ἐπὶ τινα *Ἑβδ.* (Ίουδ. K', 32)· τινὰ Μιχαήλ.

καταφθαίνωμαι, καταφθάνω, ταχέως ἀφικνούμαι, γῆν καταφθατουμένην Αἰσχύλ. *Εὐμ.* 398 (ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει «καταφθάνουσαν»), οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ τὴν καταφθατουμένην, ἐκ τοῦ Πισυ. ὅστις ἔχει «καταφθατουμένην» κατὰ τὴν κεντρικὴν δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως· ὁ αὐτ. ἔχει ὡσαύτως: «φθατὴν φθάνω» καὶ «φθατῆσαι· φθάνει, κτῆσεται» (οὕτω τὸ κείμενον διορθώσεται).

καταφθίγγωμαι, ἀποθετ., ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, Ἐπιφάν. — ἐνεργητ., ἡχώ, βροντῆς ἥς οὐδὲν μείζον καταφθίγγει *Ῥα*· πολλῶν.

καταφθεῖρω: μέλλ. -φθερῶ, καταστρέφω καὶ φθεῖρω ἐντελῶς, ἀρανίζω, δαίμων κατ'φθεῖρε, στρατὸν Αἰσχύλ. *Πέρσ.* 345, Σοφ. O. T. 331· πόλιν Πλάτ. *Νόμ.* 697D, κτλ.· κατέφθαρται ὁδός Αἰσχύλ. *Πέρσ.* 251· τῆς χώρας καταφθειρομένης Πολύδ. 2. 64, 3· ἐπεὶ δὲ χ' εἶκω οἰκάδις καταφθαρεῖ Μένανδρ. ἐν Ἐπιτρ. 4. καταφθινύθω [ῶ], = καταφθάνω, τινὰς Ὀμ. *Τῆμν.* εἰς Δῆμ. 354· ἄνεμοι κ. ἀρούραν Ἑμπεδ. 465· *πρόβλ.* τὸ ἐπὶ ὅμ.

καταφθίνω [ν], φθεῖρομαι, ἀρανίζομαι, μαραινόμεαι, καταπίπτω, καταστρέφομαι, ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθινεν Πινδ. I. 8 (7), 102, *Πρόδ.* 2. 123, καὶ Τραγ., κ. νόσφ, γῆρα Σοφ. *Φιλ.* 266, *Εὐρ.* Ἀλκ. 622· τὰ πῦματα θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνοντα ὁρῶ Σοφ. *Ἠλ.* 260· κ. γὰ *Εὐρ.* Τρ. 1299· ἐξαμβλόσεται καὶ κ. ἱσχύς τοῦ σώματος Πλουτ. *Ηθ.* 2E· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφους, ὡς κ. τὸ σῶμα Θεοφρ. π. *Φυσ.* Ἰστ. 9. 16, 5· ὁ Πλουτ. ἔχει μετοχ. ἀορ. κατέφθινῆσας, 2. 117C, *πρkm.* κατέφθινῆκος αὐτοῖς 621E, Ἀρρ. *Ἐπίκτ.* 4. 11, 25· Ἐν Θεοκρ. 25. 122 καταφθίνουσι, κείτῃ μεταβατ. ἐναντίον τῆς σημασίας καὶ τῆς ποσότητος τῆς λέξεως· ὁ Meineke προτείνει καταφθινύθουσι.

καταφθίω, ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ ἀπλῷ φθίω· I. μεταβ. ἐν τῷ μέλλοντι· καταφθίσω: ἀορ. α', κατέφθισα [ῖδε ἐν τέλ.] — καταστρέφω, ἀρανίζω, ἐξολοθρεύω, φρονέω, οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει Ὀδ. E. 341· παλαιὰς διαγομὰς καταφθίσας Αἰσχύλ. *Εὐμ.* 727 (ῖδε διανομή)· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψύνυχα παρθένον Σοφ. O. T. 1198. II. Παθ. *πρkm.* κατέφθιμαι: ὑπερσ. κατεφθίμην, ὅπερ εἶναι καὶ συγχεομ. ἀορ. καὶ ὡς τοιοῦτος ἐνῆρται παρ' Ὀμ., μετοχ. καταφθόμενος: ἀπαρῆμ. καταφθίσθαι· ποιητ. καφθόμενος, *πρόβλ.* ἀποφθόμενος, ἐπαγορευθὲν ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ χορικοῖς στίχοις τοῦ *Εὐρ.* ἐν *Ρῆσ.* 378, *Ἰκέτ.* 984, *Ἠλ.* 201, 1299· ἐν Ἐπιγρ., οἱ νόμοι περὶ τῶν καταφθιμένων Dittenb. — κατ'ἀσπρέρομαι, ἀρανίζομαι, ἀπόλλυμαι· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ὀμήρ. ἔχει μόνον τὸν συγχεομ. ἀορ., ἥτις πάντα κατέφθιτο, πάντα τὰ τρόφιμα κατηναλώθησαν, Ὀδ. Δ. 363· ὡς καὶ οὐ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὠφέλες, εἴθε νὰ εἶχες καταστραφῇ, Ὀδ. B. 183· σείο καταφθιμένοιο, ἂν ἦθελες ἀποθῆναι, *Ἠλ.* X. 238· νεκρὸς καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν Ὀδ. Δ. 491· οὕτως, ἐκεῖ κατέφθιτο, ἀπέθανεν, Αἰσχύλ. *Πέρσ.* 319· ἐμῷ πόθῳ κατέφθιτο Σοφ. O. T. 970, *Φιλ.* 346· κατέφθισο *Εὐρ.* *Ἰππ.* 839· φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, τὸ φῶς τοῦ

ἡλίου εἶχε τελειώσῃ, *Εὐσθ.* Αἰσχύλ. *Πέρσ.* 377. [καταφθίσω παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ κατέφθισα παρὰ Τραγ. ὅ ἐν τῷ *πρkm.* καὶ ἀορ. *πρkm.*].

καταφθορά, ἡ, παντελὴς φθορά (*πρόβλ.* διαφθορά), καταστροφή, θάνατος, λεύσιμοι καταφθοραὶ *Εὐρ.* *Ἰων* 1236, ὁ δὲ διὰ λήθου καὶ σέως θάνατος· ἡ κ. τῶν ἀνδρῶν, τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας, τῶν ἔργων, ἡ καταστροφή, ὁ θάνατος, Πολύδ. 1. 49, 4, 11, 6, 2, κτλ. ἡ ἐξαναστάσις καὶ κ. τῶν Κελτῶν 2. 21, 9· κ. καὶ θάνατος *Sirac.* 28. 6. 2) μεταφρ., σύγχυσις, διατάραξις, φρενῶν Αἰσχύλ. *Χο.* 211.

κατ-αφίημι, ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω νὰ πείσῃ, κατήξει (παρὰ·) τὸ δόρυ διὰ χειρὸς Πλάτ. *Δάχ.* 183E· τὸν λέδρητα καταφέντες Ἀριστ. *Πρόβλ.* 32. 5.

καταφίλω, φιλῶ γυναικ., τρυφερώς, φιλεῖν δεῖ λέγειν τὸ κατὰ ψυχὴν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσσει τὸ διὰ τοῦ στόματος *Antiait Bekk.* 115. 22· οὐκ ἔχουσα ἡ Π. πῶς ἂν ἀσπασαίτο αὐτόν, καταφίλησε τὸν δῖφρον *Ξεν. Κύρ.* 6. 4, 10· κατέφιλων χεῖρας καὶ πόδας τοῦ Κύρου πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρὰ καὶ εὐφραίνόμενοι αὐτόθι 7. 5, 32· τοὺς μὲν καλούς φιλεῖν τοὺς δὲ ἀγαθοὺς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 33· περίβαλλον κ. Πλουτ. Ἀλ. 67.

καταφίλημα, τό, ἀκόλαστον φιλῆμα, ἀντίθ. γνήσιον φιλῆμα, *Φίλων* 1. 480.

καταφιλονεικῶ, φιλονεικῶ κατὰ τινος, Σουῖδ. μετ' αἰτ. καταφίμω, -ῶ, κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ.

καταφλάω, κατακόπτω, Πόνυ· «καταφλάσσει, κατακόψει» 333 καταφίλοσοφῶ, νικῶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τινὸς *Δελ.* π. Z. 6. 56. II. φιλοσοφικῶς ἀποδεικνύω, κατ. ὅτι .., Ἀρρ. *Ἐπίκτ.* 4. 1, 167· φιλοσοφικῶς ἐρμηνεύω, *Εὐμῆδ.* 581.

καταφλέγω, καίω κατὰβάλλω, διὰ τῆς φλογὸς ἀρανίζω, κατακαίω, ὁ Σουῖδ. «ἐφλέγετο γὰρ οὐ κατεφλέγετο», δηλ. καὶ ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δὲ, ἐν λ. πυράφλεκτος· πυρὶ *Ἠλ.* X. 512, *Ἠσ.* Ἀσπ. *Ἠρ.* 18· ἀράμενοι δαυλοὺς διαπύρους *Ἐθεὸν* ἐπὶ τὰς οἰκίας· κατὰφλέζοντες Πλουτ. *Καῖσ.* 68, κτλ. μεταφρ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 10· *πρόβλ.* καταφέγγω — Παθ., κατακαίωμαι, *Θουκ.* 4. 133· κατὰφλεχθῆναι Διοδ. *Εὐλλογ.* 459· 67· καταφλεγγῆναι Δίων Χρυσόστομ. 46, 518· μεταφρ., ἐπὶ ἔρωτος, *Εὐμῆδ.* 266, *Φιλόστρ.* κτλ. II. καταφρίπτω, ὡς διὰ κεραυνοῦ, καταβάλλω, κ. καὶ καταβροντᾷ τοὺς ῥήτορας (κοινῶς: καταφέγγει) Λογγίν. 34. 4· *πρόβλ.* καταφρόνάζω.

καταφλεκτικός, ἡ, ὅν, ευφλέκτος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταφλέγειν, ὅστις ευκόλως καταφλέγει, *Ἐκκλ.* 333 καταφλεκτός, ον, χεκαυμένος, ὁ καταφλεχθείς, *δαλῶ* κ. *Ἠλιόδ.* 1. 1.

καταφλεξί-πολις, ὁ, ἡ, ὁ κατακαίων πόλις· οὕτω κατέτα ἑταίρα τις, Ἀνθ. Π. 5. 2.

κατάφλεξις, -εὖως, ἡ, κατάκαυσις, Λουκ. π. Ὀρχ. 39, *Πτολ.* καταφλογίζω, πυρπολῶ ἐντελῶς, διὰ φ. γράφ. παρὰ τοῖς *Ἑβδ.* (Ψαλμ. 12', 8).

καταφλιά, ἡ, τῆς θύρας, ἡ αἰθούσα, Σχολ. ἐν Ὀμ. *Ὀδ.* O. 146. καταφλυαρέω, φλυαρῶ περὶ τινος, τι *Ψευδο-Λουκ.* *Φιλόπατρ.* 20 καὶ 25· ἀλλὰ, κ. τινος, καταπληρῶ τινὰ φλυαρίον, τὸν φροτῶν με φλυαρίας, *Στράβ.* 550· τινὸς τι κ. *Διог.* A. 5. 20.

καταφρέω, φροβῶ τινὰ πολὺ, τὸν μεδῶναι εἰς πολὺν φόβον, *Θουκ.* 7. 21, Λουκ. *Ἐταιρ.* Διάλ. 13. 5. — Μέσ., καταφροῦμαι, μεγάλως φοβέσθαι, ὁ μέσ., -φοβήσομαι καὶ ὁ ἀορ. -εφοβήσθην, τι Ἀριστοφ. *Βάτρ.* 1109· ἀπολ., καταφροβήσθαι *Θουκ.* 6. 33.

καταφρόνος, ον, πλήρης φόβου, περὶφρομένος, κ. ἦν· καταφροβέιτο· μετ' αἰτ., κ. ἦσαν τοὺς ἐλέφαντας Πολύδ. 1. 39, 12· τὸ μέλλον 3. 107, 15· κ. ἦν μὴ .. ὁ αὐτ. 10, 7· κ. γίνονται *Ἑβδ.* ἀπολ., Πλουτ. *Δίων* 4· κ. καὶ δούσελπις *Πελοπ.* 31.

καταφροισάξω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φοβεάξω, *Εὐμῆδ.* σ. 394, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μαντεύω, προφητεύω.

καταφροίνισσω, κάμνω τι κατακόκκινον, «κατάδῃκτω» Πόνυ· καταφροίνεω, ἰων. -έω, κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς ὡς τὰ ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὁρέων πρὸς λείαν, *Ἠρόδ.* 7. 125. II. κατέρχομαι εἰς .., καταλήγω, λόγος κ. πρὸς τι Θεοφύλακτ. *Σμ.* «καταφροίνεω» παραγενέσθαι· Πόνυ.

καταφροίτησις, ἡ, τὸ καταφροῖναι, ἡ κατάδῃσις, Κύριλλ.

καταφρονέω, κατασφάζω, *Πρόδ.* 1. 106, 165· κ. ἄλ., *Εὐρ.* *Βάκχ.* 1177, κτλ.· καὶ τὸ παθ. καταφρονεῖσθαι περὶ τοῦ *Ῥα*· 535.

καταφρόνης, ὁ, οἱ καταφρόνας, οἱ φόβου δειὰ πρῶτον καὶ ἐπαξίως καταφρονεῖται, Δωρ., *Εὐστάθ.* 1098, 15.

καταφορά, ἡ, καταδιδόσις, ἰδίως ἔξρους, *πρόβλ.* καταφίρω, κτύπημα πρὸς τὰ κάτω, σπαθίζητήκ· καίριον Πολύδ. 2. 33, 3· κτλ. τὰς κ. τῶν μαχαίρων ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός, ἀδολεῖς ἡ μαχίαις καθίσταται, 6. 22, 4· ἐκ καταφορᾶς (Lat. caesim, ἀντίθ. τῷ punctim), «κορφα», ἀντίθ. τῷ «ἐμπηχτά», νύδην (κεντήματι) ὁ αὐτ. 3. 114, 3· τραῦμα, ἐξ ἐπιπολῆς μάλλον ἢ καταφορᾶς, ὅχι βαθύ, Πλουτ. *Δίων* 34. II. (ἐκ τοῦ παθ.), καταφέρομαι,



κατάχαις, πῶσις, καταφραα δμοῶν καὶ πρηστήρων Πλάτ. Ἀετ. 370C: κατὰχαις, δῦσις, κ. ἡλίου, δῦσις τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 12· ἡ ἰσημερινή κ. Πολύδ. 3. 37, 5, κτλ. καὶ ἐν τῷ π. 18, Δίγνος 2. 24· κ. κοιλίας, διάρροια, Ἰππ. Ἀφ. 1262, πρβλ. καταφρονέονται αἱ κοιλίαι. 2) προσβολή, ἔρως, ληθάρων, κ. βάθει καὶ δυσανάκλητο. Ἰππ. Ἐπιδήμ. 3. 1085· ἴδε καταφέρω I. 2. 3) ἐν συλλ. γισμῷ, συμπέρασμα, τὴν κ. ἐκ τῶν φαινόμενων μεθοδεύειν ὁ αὐτ. 26. 2.

**καταφορέω**, = καταφέρω, ἐπὶ ποταμοῦ, καταβιβάζω, παραστῆναι, ψήγμα χρυσοῦ κ. ἐκ τοῦ Τριώλου Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. χρυτὸς καταφορευόμενος ὑπὸ ποταμῶν 3. 106· μεταφορ. ἀμύχανον... λογιζόμενον καταπεφόρηκας τῆς διαφροσύνης..., θαυμάσιον ρεύμα (σειρὰν) συλλογισμῶν ἔχεις καταβιβάζειν περὶ τῆς διαφροσύνης, οἱ συλλογισμοὶ ἐπλημύρηνσαν ὡς ποταμοὶ..., Πλάτ. Πολ. 587E· πολλὰ... καταφέρει τῆς προνοίας, ἐξηκολούθει νὰ λέγη πολλὰ ἐναντίον, Πλούτ. 2. 548C· καταγλυτίζειν, καταλαλεῖν, καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

**καταφορία**, ἡ ἀρρώστησις, νόσημα εἰς ὃ καταφέρεται τις ἢ ἔχει ῥοπήν.

**καταφορικὸς**, ἡ, ὄν. ὁμητικὸς, σφοδρὸς, Ἡσυχ. λόγος κ., ὀνειδιστικὸς, ὑβριστικὸς, Ἑρμογ. Ἰω. Χρυσ. — Ἐπίρρ. -κῶς, "σφοδρῶς" Σουίδ., Ἰω. Χρυσ. II. ληθαργικὸς, ἀναίσθητος, Γαλην. ἐπιφέρων λήθαργον, ὁ αὐτ. ὁ καταπερόμενος εἰς ὕπνον, ἀντίθ., ἀγρυπνιστικὸς, Φώτ. ἐκ τοῦ Ὀρειδ.

**κατάφορος**, ὄν. εὐκατάφορος, ὁ ἔχων ῥοπήν πρὸς τι, κ. πρὸς δόξαν Πλούτ. Θεμ. ὁρμῶν ἐναντίον τινός, ὁμητικὸς, τρικυμώδης, τὸ κ. τῆς θαλάσσης ἀντίθ. τῷ τῷ γαληνίον, Ἀριστ. Προβλ. 23, 41, πρβλ. Λοδὴκ. εἰς Φρυνίχ. 439. II. βαθύς, ληθαργικὸς, ὕπνιος Ἰσχύ.

**καταφορτίζω**, βαρέω φορτῶν, χρυσὸν καταφορτίσσε με Θεμιστ. 2. 25D· καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδεύοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9, 3· καταθαύρω, τὰν ψυχὰν κακοῖς Ἰππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 24.

**κατάφορος**, ὄν. πεφορτωμένος τι, τινος Ἰωσήπ. Βίος 26, Ἐκκλ.

**καταφορώδης**, εἰς, (εἶδος) = κατάφορος II ἢ καταφορικὸς, κ. ὕπνιος Γαλην. 14. 314.

**καταφράγμα**, σκέπασμα, περιθώριον εἰς προύλαξιν, ναὺς κατάφρακτος, ἡ ἔχουσα καταφράγματα.

**καταφράγνυμι** = καταφράσσω, Θεόδ. Πρόδρ. 301.

**καταφράζω**, διηγούμαι, τὸ σαφάνεσθαι Πινδ. Ο. 10 (11). 68· Μέσ. μετ' ἄορ. παθ. καὶ μέσ. θεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι περὶ τινος, σταθμίζω, καταφράσσει καὶ αὐτοὶ τῇδε δίκην Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 246· καταφράσσει αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, παρατηροῦσας..., Ἡρόδ. 4. 76· καταφράσαστο Σόλων 4. 38, πρβλ. Διον. Π. 884.

**καταφράκτης**, ὄν. ὁ θώραξ, ἐπίδεσμός τις χειρουργικὸς, οὕτω κληθεῖς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ περὶ τὸν θώρακα τὸν Ρωμαϊκόν, Γαλην. 12. 492.

**κατάφρακτος**, ὄν. καταπεφραγμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, ἐκκελισμένος, κ. πετρώδεις ἐν δεσμῷ Σοφ. Ἀντ. 958 (ἐνθα ὁ καλῶς Ἀττ. τύπος, κατάφρακτος, ἐπανορθοῦται ὑπὸ τοῦ Διγδ. ἐκ τοῦ Κῶδ. Δ., πρβλ. ἀφρακτος)· πλοῖα κ., ἔχοντα καταστρώματα, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Πολύδ. 1. 20, 13· ἐν τῇ ταῖς ἀφράκτοῖς καὶ ταῖς κ. ναυσὶ Σουλ. Ἐπίρρ. 2525· κ. σκάφη Πολύδ. 16. 2, 12· ἵπποι κ., περιβεβλημένοι θώρακα, Δατ. loricaeus (Λιδ. 37. 40) ἢ καταπεφραγμένοι τοῖς ὅπλοις Πολύδ. 31. 3, 9, κτλ. ἵππεῖς Πλούτ. Κρίστ. 21· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς ὁμῆς, ῥήσεις, φράζαντες δόρυ δορί, σάκος σάκει προβαλόμενῳ Ἰλ. Ν. 130, Εὐστ. 20· μεταφορ., ἡ κατεσοτισμένη καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυῖα, ψυχὴ Ἰων παρ' Ἡσυχ.

**καταφρακτώδης**, ὄν. οἱ κ. ἵππεῖς ΡΒ. 316, 4 (359 μ. Χ.).

**κατάφραξις**, εἰς, ἡ, ἐμφραξις, τὸ στούπωμα, Ἰππιατρ. 229.

**καταφράσσω**, Ἀττ. -ττω, καλύπτω με θώρακα ἢ πανοπλίαν, τὸν στρατιώτην κ. Εὐμάθ. σ. 109 (χοινῶς κατέφραξε), πρβλ. 83ος στρατιωτικὸς κατεφράκτο σ. 106· ἵπποι καταπεφραγμένοι (ἴδε κατάφρακτος) Πλούτ. Ἀλέξ. 16, πρβλ. Κράστ. 24· μεταφορ., πολλοῖς ἵππευσὶ καταπεφραγμένος ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 33.

**καταφρίσσω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ φρίσσω, Κύριλλ. "καταπεφρικότες" δειλῶντες Ἡσυχ.

**καταφρονέω**, σκέπτομαι, περὶ τινος ὡς κατωτέρου μου, μικρὰν καὶ ταπεινὴν περὶ τινος γνώμην ἔχω, δὲν τὸν λογαριάζω, ἀψηφῶ, δὲν τὸν τιμῶ, περιφρονῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σκέπτομαι καλῶς, τινος Ἡρόδ. 4. 134, Εὐρ. Βάχχ. 199, κτλ. τῷ καλῶς βουλευέσθαι καὶ μηδεὶν δὲν καταφρονεῖν Δημ. 472. 2· τῶν παρόντων καταφρονῶν, τῶν ἀπόντων ἐπιθυμῶν Δυσ. 127. 23· κ. τοῦ κινδύνου, δὲν φοβέσθαι τὸν κίνδυνον, ἀψηφῶ, Πλάτ. Ἀπολ. 28C· τῆς τέχνης ὁ αὐτ. Γοργ. 512C· κ. τινὸς ὡς ἀνοήτου 527C· καμῖνας κ. ψυχῶν Ἐρρ. παρὰ Στράβ. 480· κυνηγεσίῳ Σεν. Κυν. 2. 1· τῶν θεῶν Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 48· τῶν πτωχῶν Μένανδρ. ἐν

Κυν. 10· οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρ. ὁ αὐτ. ἐν Βοιωτ. 1. σισυροκερδεῖας κ., ἀπέχονται, Σεν. Κυνήγ. 3. 16. 2) ὡσαύτως μετ' αἰτ., θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ, Ἡρόδ. 8. 10, Εὐρ. Βάχχ. 503, Θουκ. 6. 34., 8. 8· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ὀλίγον σκέπτεται τις περὶ ἐμοῦ, περιφρονῶμαι, οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσιῶν κ. Πλάτ. Πολ. 556D· εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι Σεν. Ἑλλ. 7. 4. 30· μέλλ. φρονηθῆσομαι Δισχίν. 25. 11· οὕτω, μέσ. μέλλ. καταφρονήσομαι, Πλάτ. Ἰππ. Μείζων 281C· ἄορ. καταφρονήθην Ἰσοκρ. 138A, ἀντὶ τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθῆσόμενος 135E, Πλάτ. Εὐθύδ. 273D.

2) ἀπολ., φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπεροπτικῶς, διὰ τὸ καταφρονεῖν ἀπαρασκεύους γενέσθαι, δηλ. αὐτοῦς αὐτῶν, Θουκ. 2. 11, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3· τὸ καταφρονεῖν, ἡ καταφρόνησις, Διον. Ἀλ. 5. 44.

4) μετ' ἀπαρεμ., νομίζω μετὰ περιφρονήσεως δεῖ..., σκέπτομαι μετὰ προλήψεως δεῖ..., καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι Ἡρόδ. 1. 66· καταφρονόντες καὶν προαισθέσθαι Θουκ. 3. 83· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν Θουκ. 8. 8, καταγόντες.

II. μετ' αἰτ. πράγ., μόνον παρὰ τοῖς Ἰωσι συγγραφ., (πρβλ. κατανοέω), στηρίζω τὰς σκέψεις μου, τὸ φρονήμα μου εἰς τι, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, Δατ. affectare, τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 59, πρβλ. ταῦτα 8. 10· καὶ οὕτω ληπτέον ἐν Ἀντιφ. ἐν Ἀρχ. 1. 5, τοὺς βύστακας μὴ καταφρονεῖν, μὴ σκέπτεσθαι τοὺς μύστακας σου, μὴ ἔχει τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἔχῃς μύστακας (ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιάται ὤφειλον νὰ κείρωσι τὸν μύστακα, πρβλ. μύσταξ).

III. ἔρχομαι εἰς ἐμαυτὸν, Δατ. resipiscere, Ἰππ. 309, 31., 564, 14 (κοινὰς κακοφρ-) (πρβλ. κατανόω II)· ἔξαναστάντες οὐ καταφρόνησαν, δὲν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν των, Πλούτ. Δεισιδαίμ. 3.

**καταφρονήμα**, τὸ, καταφρόνησις τῶν ἄλλων, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, ἡ μεγάλῃ ἰδέα καὶ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον ἔχει τις περὶ ἐαυτοῦ, συναισθανόμενος καλῶς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 62.

**καταφρονηματίζω**, πληρῶ τινα καταφρονήματος καταπεφρονηματιέμενον τῷ θάρρει καὶ ταῖς ἀλκαῖς Διοδ. Ἀποσπ. Βατ. σ. 65, ἐκδ. Mai. 9.

**καταφρονήσις**, -εως, ἡ, = τῷ προηγ., καὶ συνηθέστερον περιφρόνησις, Θουκ. 1. 122, Πλάτ. Πολ. 558B, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3· ἀντιτίθεται πρὸς τὸ αὐχνημα, τὸ σημαῖνον τὴν μεγαλήν ἰδέαν ἢ τὸ θάρρος, "τὰ ἐγγινόμενα καὶ ἀπὸ εὐτυχῶς ἀμαθείας καὶ δειλῶ τινι", Θουκ. 2. 62.

**καταφρονήτειον**, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφρονήσῃ, τινὸς Ἀθῆν. 625D.

**καταφρονήτης**, οὗ, ὁ, ὁ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ θαυμαστής, Πλούτ. Βρυτ. 12, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 3· εὐλαδεῖται καὶ μὴ καταφρονεῖ τὰς τοῦ τοῦ ποιήσαντος Νεῖλ. Ἐπιστολ. σ. 267.

**καταφρονητικὸς**, ἡ, ὄν. ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν τῶν ἄλλων, ὁ ἐκ φύσεως κλίνων εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ἀντίθ. τῷ θαυμαστικὸς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 28, Ρητ. 2. 2, 24., 11. 7· οἱ καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς Πλούτ. Ἠθ. σ. 40· καὶ ἐπιρρημ., καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθῆσονται Ἄννα Κορν. 402A· Ἐπίρρ. -κῶς, Πλάτ. Θεαιτ. 161C, Σεν. Ἑλλ. 4. 1, 17., 5. 3, 1, Δημ. 1075, 11· κ. τῶν εὐτελεστέρων Φιλ. Δ' 927. 30· ὀλιγώρως καὶ κ. Πλούτ. Δυσ. 11, κτλ. — Ὁ Λοδ. (ἐν Φρυνίχ. 520) σημειοῖ τὸν τύπον καταφρονικὸς παρ' Ἀππ. καὶ Γαλην., ὡς ἐσφαλμένον.

**καταφροντίζω**, δαπανῶ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἢ φιλογολικὰς σπουδὰς, ἐν χρήσει ἐν τῇ κωμικῇ φράσει [θοῖματιον] οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα, δὲν τὸ ἔχασα, ἀλλὰ τὸ κατεφρίψα εἰς τὰ σχολεῖα (εἰς τὴν παιδείαν δαδανήνκα), Ἀριστοτ. Νερ. 857· ἐπλάσθη ἀστεῖως ἐκ τοῦ ρ. φροντίζω, ἐφ' ἧς σημασίας καὶ τὸ ῥηματ. φροντιστήριον. II. φροντίζω πολύ, ἀντίθ. τῷ ἀφροντιστῶ, τι Πολύδ. 28. 11, 10.

**καταφρονάγμα**, τὸ, υπερφάνεια, Ἐπίκτ. (?)

**καταφρονάττομαι**, ἀποθ., φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς πρὸς τινα ἐκ μεταφορᾶς τῶν θυμοειδῶν ἵππων, οἵτινες φρονάττονται ἐναντίον τοῦ χαλκοῦ καὶ καταδάκνουσιν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 7. 3· τινι ὁ αὐτ. 9. 41· τινὸς Φώτ.

**καταφρύγ[ω]**, κατακαίω, καίω μέχρι τέφρας, ἐπὶ κερανοῦ, Ἀριστοτ. Νερ. 396. — Παθ., καταξηραίνωμαι, Ἐκκλ. διψεῖ καταφρύγῃναι Βαθλ. γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι Ἀέτ. — "καταφρυγῆσται" καταξηρανηθήσεται Ἡσυχ.

**καταφρύσσω**, Ἀττ. -ττω, καταξηραίνω, Γρηγ. Νύσσ.

**καταφρύγανω**, = καταφρύγω, Ἡρόδ. 6. 16, Δισχίν. 83. 39.

**καταφύγῃ**, ἡ, πρόσωπον ἢ τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις διὰ νὰ εὖρῃ ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἡ καὶ θοῖβειαν καὶ προστασίαν, Ἡρόδ. 7. 46· ἔχει γὰρ καταφύγῃν θοῖβῃ μὲν πέτραν, δούλους δὲ βωμοὺς Εὐρ. Ἰκέτ. 267· κ. σωτηρίας, ἀσφαλὲς καταφύγιον, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 724· μόνον οἰοῦνται κ. εἶναι τοὺς φίλους Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 1, 2. 2) μετὰ γεν., κ. κακῶν, καταφύγιον ἀπὸ..., αὐτοὶ 448· τὸν ἀκουσίων ἀμαρτημάτων κ. εἶναι τοὺς βωμοὺς Θουκ. 4. 98· κατ. ἔχειν, κατ.



ποιεῖσθαι εἰς τινα, καταφύγειν, Εὐρ. Ίκτ. 267, Ὀρ. 567, πρὸλ. Ἀντιφῶντα 112. 6· κατ. εὐρίσκειν, κατ. ἐστὶ εἰς θεοὺς Πλάτ. Νόμ. 699B, κτλ.· εἰς τοὺς νόμους Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐθένη. 25, πρὸλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 56. II. τῶπος ἐκφυγῆς, πρόσκαις εἰς ἣν καταφύγει τις, Δημ. 1131. 15., 1263. 20.

καταφύγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Δίων Κ. ἐν Mai's Coll. Vat. σ. 529, Βυζ., πρὸλ. κρησφύγετον.

καταφύλαδόν, Ἐπίρρ., κατὰ φύλα ἢ φυλάς, κατὰ ἔθνη, Ἰλ. Β. 668· φάλαγγας ἀνδρῶν ἐρχομένων κ. Ὀππ. Ἀλ. 3. 614.

καταφύλασσω, ἀγρυπνῶ ἢ φυλάσσω καλῶς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482.

καταφυλλορροῖω, καταχύνω, καταρρίπτω τὰ φύλλα· μεταφορ., χάνω τὴν λαμπρότητά μου, τιμὰ κατεφυλλορρόρησε Πινδ. Ο. 12. 22.

κατάφυλλος, ον, πλήρης φύλλων, κ. ἀνὰ κήπους Στράτις ἐν Ἀδελφ. 1. 1.

καταφύξιμος, ον, πρὸς ὃν δύνανται τις νὰ καταφύγῃ, ἄγαλμα Πλούτ. 2. 290C.

καταφύομαι, γεννῶμαι· ἄορ. κατέφυν, καὶ πρkm. καταπέφυκα, ἐκδεδλάσθηκε τῆς σαρκὸς καὶ καταπέφυκε Πλούτ. Ἡθ. 442B· «κατέφοντο» κατέτρεχον· Φῶτ., Σουῖδ., δηλ. ἡρήμωγον, ἐδῆχον· καὶ «καταπιφύει» κατατρέχει· Ἡσύχ.

καταφυράω, ζυμῶνω, ἢ μινύω, ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. (3) καταφύρω [ῶ], ἐντελῶς μινύω, μολύνω, Ἐκκλ.

καταφυσάω, διὰ τοῦ φυσήματος ἐκχέω, ἐξακοντίζω, φυσῶν βαντίζω, κ. τὸ σιμῶνος οἶνω οἱ μελιττοουργοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 58· ἁλλά, κ. τὸν θολόν, ἐκτινάσσω, ἐκχέω τὸν χυμὸν τῆς σηπίας, αὐτόθι 5. 12, 1. 2) φυσῶ ἐπὶ τινος, καταφρονετικῶς μεταχειρίζομαι, ἐμπτύω, κατ. καὶ καταναθεματίζειν τινὰ Ἐπιφάν.

καταφύσημα, τό, τὸ φυσᾶν ἐπὶ τινος, Ἐκκλ.

κατάφυσις, εὖως, ἢ, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον σύνδεσις, στενὴ σύνδεσις, ἐμφυσις, ἐμβολή, ἐγερσις, τὴν κ. ποιεῖται εἰς .. Γαλην. II. = φύλλιον, Διοσκ. 4. 70.

καταφύτευσις [ῶ], εὖως, ἢ, τὸ καταφυτεύειν, Ἐδδ. (Ἱερμ. ΔΕ', 22), Κλήμ. Ἀλ. 325· καὶ μεταφορ., ἢ κατ. τῶν ἀγαθῶν, ἀντίθετ. τῷ ἐκκοπή καὶ ἀναίρεσις τῶν κακῶν, Ἰω. Χρυσ.

καταφύτεύω, πυκνῶς φυτεύω, πληρῶ ἐκ φυτῶν, ἀγοράν πλατάνοις Πλούτ. Κίμ. 13, πρὸλ. Δουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 42· κατ. λαὸν εἰς τόπον, καθιδρύω, μετοικίζω, Μακκαβ.· οἰκοδομεῖν καὶ κατ. Σεργ. Μ' 9. II. ἐμπήγω, ὀδόντας χεῖλεσιν Εὐμάθ. σ. 138.

κατάφυτος, ον, καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ δένδρων, τόποι κ. Πολύδ. 18. 3, 1· κ. ἀσφοδέλω, πλήρης ἐξ .., Δουκ. Νεκρομ. 11· περίπατος κ. καὶ ἀσπίδος Πλούτ. Κίχ. 48.

καταφύτουργέω, ἐμψυτεύω, τί τινι Εὐμάθ. σ. 445.

καταφώνω, πληρῶ διὰ τῆς φωνῆς μου, ὡς τὸ κατᾶδω, κάμνω τι νὰ ἀντηγῇ, οἱ τέττιγες μουσουργοῦντες τὰ ἄλση καταφωνοῦσιν Γρηγ. Ναζ. ἄλλα καί, κατ. τὸ ἄλσος— «καταφωνεῖ» ταραττεῖ· Ἡσύχ.

καταφώνησις, εὖως, ἢ, τὸ νὰ καταφωνῇ τις.

καταφωράω: μέλλ. -άσω [ᾶ], (συχρότερον τὸ ἐπιφωράω), κυρ. συλλαμβάνω τινὰ ἐπ' αὐτοφῶρ κλέπτοντα, τὸν πιάνω φανερά, καταλαμβάνω τινὰ πράττοντά τι, ἀνακαλύπτω, Θουκ. 8. 87, Δουκ. Ἐνύπν. 28· μετὰ μέσσω, κατ. τινος ἐπιδουλεύοντας (ὁ Σχολ. ἐλέγχειν) Θουκ. 1. 82· οὐδ' ἐωράτε τὴν ψυχὴν, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωράτε, ἀνεκάλυπτε τὴν παρουσίαν τῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 17· — Παθ. ἄορ., καταφωραθῆναι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 1· — παρ' Ἡσύχ. «καταφωρᾶν» ἐρευνᾶν. ἐπιζητεῖν.

κατάφωρος, ον, ὁ καταφωραθείς, ἀνακαλυφθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 24, Σουλ. Ἐπιγρ. 3916. II. σαφής, κατάδηλος, φανερός, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 5· κ. τῆς γνώμης γενέσθαι Πλούτ. Κάτων Νεώτ. 54.

καταφωτεῖζω, φωτίζω ἐντελῶς (κυρ. καὶ μεταφορ.), Ἀνθ. Π. 9. 178, Ἐκκλ.

καταχαίνω: μέλλ. -χάνοῦμαι, πολὺ χάσχω ἢ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα περιγελῶ τινα, τινός· «καταχήνη» καταγέλαση, μυκτηρισμ., ἐξουθενισμ· Ἡσύχ.

καταχαίρω, μετὰ μέσου μέλλ. -χᾶροῦμαι Κλήμ. Ρώμ. — (= ἐπιχαίρω), χαίρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐόντι αἰχμαλώτῳ .. κ. καὶ κατεκερτόμεε Ἡρόδ. 1. 129· εἴτε ευνοίῃ ἐποίησε ταῦτα εἴτε καὶ καταχαίρων, χαίρων μετὰ καλίας, χαίρεκάκως, ὁ αὐτ. 7. 239. II. λίαν, σφόδρα χαίρω, κατέχαιρον ἐκπαθῆς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένην Ἀλκιβίου 2. 4.

καταχάλαζω, διὰ χαλᾶζης καλύπτω, ῥίπτω ἐπὶ τινος ὡς χάλαζαν, λίθους τινὸς Δουκ. Ἐνύπν. 22.

καταχάλαος, ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω (διὰ σχοινίου), τινα διὰ θυρίδος Ἐδδ. (Ἱησ. Ν. Β', 15), πρὸλ. Γεώργ. Παχυμ. (Μιχ. Παλ. σ. 220) κ. σχοινοῖς «καταχάλα» καθήμι· Ἡσύχ. II. εἶμαι χαλαρὸς ἢ ἀμελής, κατ. τῆς εὐγενείας Θεόδωρ. Μετοχ. ἀμεταβ., τὸ θερμιδὸν καὶ ἔντονον ψυχροῦται καὶ καταχαλᾶ Γεώργ. Παχυμ. III. διαλύω, καταστρέφω, «χαλινῶ», Βυζ.

καταχάλευω, ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπώνω εἰς χαλκόν, ἀνδριάς καταχάλευμένος (Reisk. -χωνευόμενος) Πλούτ. 2. 559D· ὅπως μὴ καταχάλευοιτο (Δινδ. μεταχαλκ.), ἵνα μὴ (τὸ σιδηροῦν νόμισμα) χρησιμοποιοῖται ὡς μέταλλον, ὁ αὐτ. ἐν Δυσ. 17· — μεταφορ., εἰ δέ τις ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ καταχάλευθῇ, κατεσκευάσθῃ, Γρηγ. Νύσσ. 2. σ. 770.

κατάχαλκος, ον, κεκαλυμμένος μετὰ χαλκόν (ὡς τὸ ἐπιχαλκός), Ἰτέα Εὐρ. Πρακλ. 367· κατ. ἅπαν πεδῖον ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ ἐκ τῶν λαμπρῶν χαλκῶν ὄπλων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 109· πρὸλ. Ὀμ. Ἰλ. Γ. 156 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδῖον, καὶ λαμπέτο χαλκῷ, ἀνδρῶν ἦδ' Ἱππων· — δράκων κ., ὥλισμίνος μετὰ πανοπλίαν, δηλ. μετὰ φολέας, Εὐρ. Ι. Τ. 1246.

καταχαλκῶω, κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω μετὰ χαλκόν, τὰ κέρα Ἡρόδ. 6. 50, πρὸλ. Ἐδδ. (2 Παρκλ. δ', 9). II. κ. τόπον θυρίσι, κλειώ μετὰ χαλκίνας θύρας, Πρακλ. παρ' Ἀθην. 521F, πρὸλ. Διόδ. 12. 70.

καταχαράσσω, πληρῶ τι μετὰ χαράγματα, μετὰ σημεία, κ. τὰ βιβλία Πορρῦρ· τὸ δέρμα κ. ρυτίσι, τὰ πρόσωπα κ. ταῖς μαχαίραις Βυζ.

καταχαρίζομαι, ἀποθ., προσφέρει τι ὡς δῶρον, τινὶ τι Διον. Ἀλ. 6. 30· διένειμει καὶ κατεχαρίσατο τοῖς φίλοις τὴν λείαν 1. 63.

2) παραχωρῶ τι πρὸς εὐχαρίστησιν τινος, χάριν ἀρεσκείας, τι Δυσ. 179. 7· κ. τὸν ἀγῶνα, χαρίζομενός τινι παραιτῶ τὸν ἀγῶνα ἢ τὴν δίκην τὴν ὁποῖαν ἡδυνάμην νὰ κερδήσῃ, Αἰσχίν. 61. 8· κ. τὰ δίκαια, ἐκδίδω ἀπόρασι χαρίζομενος πρὸς τὸν ἑτερον τῶν διαδίκων (ἀντιθ. κρίνειν τὰ δίκαια καὶ κατὰ τοὺς νόμους δικάζειν) Πλάτ. Ἀπολ. 35C, πρὸλ. Δείναρχ. 103. 34· κ. καὶ προσδοῖαι Δημ. 806. 19· καταδοροδοκεῖσθαι καὶ κ. πολλὰ τῶν κοινῶν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 26· κ. τάληθες τοῖς πολίταις, πρὸς τὸ ἀρέσαι τοῖς πολίταις ἀποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 14. 5, πρὸλ. 11. 9· κ. ταῖς γυναῖδι τοὺς προδότας, χαρίζομενος τῆς γυναικὸς τοὺς προδότας τῆς πατρίδος· συνεχῶρει, Πλούτ. Πολιτκ. 7.

3) δεικνύω εὖνοίαν, μετὰ δοτ. προσ., πρὸς χάριν τινὸς κάμνω τι, κ. Ἀνδοκίδῃ Δυσ. 103. 26, πρὸλ. οὐκέτι Πολύεукτος πεισθεὶς κατεχαρίζετο ἐμὸι Δημ. 1033. 23· μάλλον τοῖς ἐναντιουμένοις ταῖς ὑμετέραις γνώμαις προσχέειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς καταχαριζομένοις (ὅπερ καὶ πρὸς ἡδονὴν συμβουλευεῖν καὶ συναγρεῦσιν ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις λέγει) Ἰσοκρ. 160D· ἀπολ., μὴ καταχαρίζομενον, ἀλλὰ καταμαχόμενον Πλάτ. Γοργ. 513D· ἢ δόξα τὰ μὲν κ., τὰ δὲ ψεύδεται Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 1. 23.

καταχαριστικός, ἢ, ὄν, ὁ, ὁ καταχαρίζομενος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι.

καταχαρῖτόω, παριστάνω τι ἐπιχαρῖ, πλήρης χάριτος, ὁ ζωγράφος κατεχαρίτωσε τὸν ἄνδρα Εὐμάθ. σ. 113.

κατάχαρμα, τό, ἀντικείμενον χαρᾶς, περιγέλω, Λατ. ludibrium, ἐχθροῖς, ἐφ' ᾧ καταχαίρουσιν οἱ ἐχθροί, Θέογν. 1107.

καταχάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα διὰ τι, ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς τι, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα βλέπω, Λατ. inhiare, καταχάσκουσα τῶν κατῶθεν καὶ γλιχομένην αἵματος Νικητ. Χρον. 163A.

καταχασμάομαι, Μέσ., ἀνοίγω, «σκάω», «σπάζω» (περὶ τῶν ὀσπρίων), Θεόφραστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 11. II. = καταχαίνω, καταγελῶ, μετ. γεν., Εὐστ. Πονηρ. 308. 19.

καταχάσμησις, εὖως, ἢ, (= καταχήνη, Ἡσύχ., Φῶτ.), κατάγελως.

καταχαινούω, ῶ, ἐπιτεταμ. τοῦ χαινούω, Νικητ. Δαδ. σ. 804 ἐκ. Μί.

καταχέζω: μέλλ. -χέσομαι· ἄορ. κατέχεσα, ὡσαύτως κατέχεσον Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γαυμῆδει» 4· — χέζω κατὰ τινος, ἐπὶ τινος εὐρίσκομένου ὑποκάτω, Λατ. concacare, ὁ γαλεώτης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κατέχεσε τοῦ Σ. Ἀριστοφ. Νεφ. 173, Ἀποστ. 207, Ἀλκαῖ. ἐνθ' ἄνωτ. — ἴδε Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 24. 11, πρὸλ. κατατιλῶ τινος.

καταχειμάζομαι, παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τρικυμίας, Κύριλλ.

καταχειρίζομαι, ἀποθ., ἐξαφανίζω, φθείρω ὡς τὸ διαχειρίζομαι, Δίων Κ. 77. 6. II. λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, μεταχειρίζομαι, Πτολ.

καταχειρίριος, ον, ἀρμόζον εἰς τὴν χεῖρα, ἐρετμίδον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1189.

καταχειρόομαι, Μέσ., ὑποκάτω εἰς ἐμαυτόν, ὑποχειρίριον ποῖω, νικῶ, Ἡσύχ.

καταχειροτονέω, δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς στηρίζω ἐναντίον τινός, ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἐκκλησίᾳ, ψηφίζω ὑπὲρ τῆς καταδικῆς τινός (πρὸλ. προδολαί)· (ἔθεος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν (καὶ στυγερῶν καὶ τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ Διονύσια ἀδικούντων) προδολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τις καταχειροτονηθῇ, οὗτος εἰσάγετο εἰς τὸ δικαστήριον» Ἀρποκρ.)· ὁ δῆμος μὲτ' ἀπαρ., ἀδικεῖν Εὐάνδρου καταχειροτόνησεν ὁ δῆμος ὁ αὐτ. 571. 15, πρὸλ. 1230. 18· καταδῆμιον φωνῇ καταχειροτονηθέντες Διόδ. 13. 67· καταχειροτονηθέν αὐτοῦ



και ταῦτα ἀσεβεῖν, ἀποῦ ἐγένετο καταδικαστικὴ ψηφοφορία ἐναντίον του καὶ μάλιστα περὶ ἀσεθείας, ὁ αὐτ. 578. 24 κ. θανάτων τινος, ψηφίσαν τὸν θάνατόν τινος, Λυσ. 181. 27, Δημ. 350. 27.

**καταχειροτονία**, ἡ, καταδική (ἰδίᾳ δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα ὁ ἐνοχὸς εἰσχωθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καταχειροτονίαν ὁ δῆμιος ἐποιήσατο, καταχειροτονήσας, Δημ. 516. 8, (ἀντιβ. ἀποχειροτονία). ἐγένετο δὲ ὡς: ὁ κήρυξ ἔλεγε π. χ. ὅτω Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα καὶ εἰτὰ οἱ θέλοντες ἐξετείνον τὰς χεῖρας (καταχειροτονία)· εἰτα πάλιν τὸ δεύτερον ὁ αὐτὸς κήρυξ ἔλεγε: ὅτω μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν Μ., ἀράτω τὴν χεῖρα· εἰτα ἤρθ'· μὲν πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων, καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει» Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀέτιον. Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 86. 16, ἐκδ. Blass

**καταχεύω**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., τέττις καταχεύεται· αἰόδην Ἡσ. Ἑρμ. κ. Ἡμ. 581.

**καταχέω**: μέλλ. -χεῶ: ἀορ. α' κατέχεα, Ἐπικ. κατέχευα, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος πλὴν τοῦ συγχεῶ. Ἐπικ. ἀορ. παθ. κατέχοντο, κατέχοντο ἐν Δ. Υ. 282, Ὁδ. Μ. 411· κακχεῖ, κακχεῖται, κακχεῖται Αἰολ. τύποι. Χύνω καταπάνω τινός, ἐπιχύνω, μετ. δοτ. καὶ αἰτ., κυρίως ἐπὶ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ μεταφορ., παρήγω ἐν ἀφθονίᾳ, πλουσιοπαρόχος, κἀδ δὲ οἱ ὕδαρ χεύαν Δ. Ξ. 435· οὕτως, ἢ ῥά οἱ ἄλλων θεσπεσίην κατέχευε Ὁδ. Η. 42· ὁρεὸς κορυφῇ Νότος κατέχευεν δμῖχλην Δ. Γ. 10· τῷ γε χάριν θεσπεσίην κατέχευεν Ἀθήνη Ὁδ. Β. 12, κτλ.· σφιν θεσπεσίον πλοῦτον κατέχευε Κρονίον Δ. Β. 670· μὴ σφῶν ἐλεγχέλην καταχεύη Δ. Ψ. 408, πρβλ. Ὁδ. Α. 433, Ξ. 38· ἐμὴ κεφαλὴ κατ' ἐνδεῖα χεύαν Ὁδ. Χ. 463· κἀδ δ' ἄχος οἱ χυτὸ ὀφθαλμοῖσιν Δ. Υ. 282· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 1. 14, Ἥρσι παρ' Ἡρόδ. Γ. 140, κτλ.· ἄλλ' ἡ κοινὴ μεθ' Ὁμ. χρήσις ἦτο: καταχέω τί τινος (ἦτις σύνταξις ἀπαντὰ ἀπαξ παρ' Ὁμ., ὁ σφῶν). Ἐλαιον χαιτῶν κατέχευεν Δ. Ψ. 282· καταχέουσι αἷμα τοῦ ἀκινάκεος Ἡρόδ. 4. 62· κατὰ χειρὶ σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1040· τοῦ δήμου καταχεῖν.. πλοῦθυγίαν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1091· Ἰππερόν μου κατέχευεν τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 74, πρβλ. Πλ. 790· βλασφημίαν τῶν ἱερῶν κ. Πλάτ. Νόμ. 800D· δόξαν κ. τῶν ἀνθρώπων, διασπερὶς φήμην κατὰ τῶν ἀνθρώπων 814B, καὶ ἴδε καταχυσμα· ὡσαύτως, ὑπὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398A· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, κατὰ τῶν ὑματίων καταχόμενοι, δηλ. τὸν οἶνον ἀρπινόντες νὰ χύνῃται ὑπεράνω.. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637E—Παθ., κατὰ ταῖν κόραιν ὑπνίου τι καταχεῖται γλυκύ Ἀριστοφ. Σπ. 7. 2· ἄλλως, ἐπιχέω ἀφθονίαν, χιόνα, νιφάδας Ὁδ. Τ. 206, Δ. Μ. 158· νιφάδας κ. ἐραε Π. 459· κατὰ δάκρυ χεύουσα Δ. Α. 413, Γ. 142, κτλ.· θαλερόν κατὰ δάκρυ χέων Εὐρ. Ι. Α. 40· καὶ Παθ., δάκρυσι μου βλεφάρᾳ καταχυθέντ' ἀτέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 854· οὕτω, κατὰ δ' ἡέρα πούλων ἔχευεν Δ. Θ. 50· κατὰ δ' ὑπνόν ἔχευεν Ὁδ. Α. 245, καὶ Παθ., σκοτοδινία κατέχυθη Πλάτ. Σοφ. 264C.

**β)** ῥίπτω κάτω, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν Δ. Ζ. 134· κατὰ δ' ἡνία χέυεν Ἑρακλ. Ρ. 619· ὅπλα τε πάντα εἰς ἀντλὼν κατέχυνθ' Ὁδ. Μ. 411· πέπλον μὲν κατέχευεν ἐπ' οὐδεὶ, ἄρχει νὰ κατὰπέσῃ ἐπὶ τοῦ πατώματος, Δ. Ε. 734, πρβλ. Θ. 385· τεῖχος.. εἰς ἄλλα πᾶν κ. Η. 461· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Τιμ. 41D, Καλλ. εἰς Ἀδμ. 5. 3) Παθ., ἐπιχύνουμαι ἀνὰ τὸν τόπον, κείμαι κατὰ σῶμα, ὁ χώρος ἐν τῷ αἰκανοθαί [τῶν ὀφίων] κατακεχύεται Ἡρόδ. 2. 75.

**Π.** κατὰπῆξ, ἀνάλω, ποῖω τι βρυστόν (χύνω), χρυσὸν ἐς πίθος Ἡρόδ. 3. 96· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, χρυσὸν καταχέσθαι, διατάττω νὰ τήξωσιν.. I. 50.

**καταχῆνη**, ἡ, κατὰγελως, περίγελως, καταπρόνησις, Ἀριστοφ. Σπ. 575, Ἐκκλ. 631 (πρβλ. καταχάλινω). Καταχῆναι εἶναι δνομα δράματος ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 229. 8.

**Π.** εἶδος φυλακτηρίου ἔχοντος τὸ σχῆμα ἀκρίδος καὶ προσφερομένου ἐν τῇ Ἀκρόπολει τῶν Ἀθηναίων, Ἡσύχ., ἴδε Λοδεκ. Ἀγλαόφ. 970·—τὸ «φασμα» (νυκτερίς) καλεῖται σήμερον ἐν Ρόδῳ καταχανᾶς, C. T. Newton.

**καταχρηρῶ**, διέρχομαι ἐν χηρείᾳ, τὸν βίον Δημ. 852. 15.

**κατὰχῆς**, ἔς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κατὰχῆς, ἡχών, ἡχηρός, ὕδαρ Θεοκρ. 1. 7.

**κατ-αχθέω**, παράττω, θλίβω, τινα Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 7· καταχθηνίμενος· καταθεσπασμένος· Σουίδ.

**κατ-αχθής**, ἔς, (ἄχθος) κατὰφορτος, πλήρης ἐκ τινος, πρῖνοι κατὰφορ κατ. Ἀρατ. 1044· καὶ ἀπολύτ., γαστήρ κατ., πεπληρωμένη, Νικ. Ἀλ. 322· ἴσαν κ., βαρύν, Νόνν. Δ. 40. 517.

**καταχθονίως**, κάμνω τι καταχθόνιον, ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ἐντὸς τῆς γῆς· ἐκαταχθῶ, τί· Ἐκκλ.

**καταχθονίος**, ον, καὶ α, ον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1413·—ὑπόγειος (ἀντίθετ. τῷ ἐπιχθονίῳ), ὡς κατὰγειος ἀντίθετ. τῷ ἐπίγειος), Ζεύς κατὰχθονίος, δ Πλούτων (ὁ καταχθονίσιον ἀνάσσειν), Δ. Γ. 457· εἰς τοῦ Πλούτωνος, τῆς Διμήτρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τῶν Ἑρινύων, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ.

916· δαίμονες κ., Λατιν. Dii Manes, Ἀνθ. Π. 7. 333· κ. θεοὶ Διον. Ἀλ. 2. 10· λίαν συχνὸν ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφαῖς, Σουλ. Ἐπιγρ. Πίν. III. σ. 24· ἐπουρανίων, ἐπιγελών καὶ καταχθονίων Ἐπιστ. π. Φίλιπ. 6, 10.

**καταχθονισμός**, οὗ, ὁ, τὸ πρὸς τὴν γῆν ῥίπτειν, βλεφάρων καταχθονισμός, κατὰτύπος, Ἐκκλ.

**καταχινίζω**, κατακαλύπτω διὰ χιόνος, «κατανίφεται» καταχινίζεται· Πούχ.

**καταχλαινῶ**, περιβάλλω μὲ χλαῖναν, ἐνδύω, Σουίδ.

**καταχλεύαζω**, λαν χλεύαζω, καταγελῶ, τι (μετὰ τοῦ κωμικοῦ δειν) Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· καταχλεύαζειν, ἐπιχλεύαζειν, ἐκχλεύαζειν Πολυδ. Γ', 200· ὁ Σουίδ. καὶ μετὰ γέν. τὸ παῖτη. παρ' Εὐσταθ.

**καταχλευασμός**, ὁ, τὸ καταχλεύαζειν, Κουμ. Συν. λέξ.

**καταχλευαστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ καταχλεύαζῃ, καταχλευαστικός, Πολυδ. Γ', 209·—Ἐπιγρ. -κῶς, αὐτόθι.

**καταχλεύαστος**, ον, ἄξιος νὰ χλεύαζεται, Ἐπιγρ.

**καταχλιδάω**, Ἰων. -έω, εἶμαι ὄλιος ἐκτεθλυμένος, Ἰππ. 27, 17· μετὰ γέν., ἐπιθεικνύω χλιδὴν ἢ πολυτέλειαν ὀλέων νὰ προσβάλω ἢ νὰ δεικνῶ καταπρόνησιν πρὸς τινα, τινος Ποσειδῶν. παρ' Ἀθην. 212C (πρβλ. κατατρυφάω).

**καταχλοάζω**, λαν χλοάζω, πρασινίζω, ὀάλλω, ἢ πίτυς κατ. Εὐστ. Πονημάτ. 360. 47.

**κατάχλυσος**, εως, ἀχλὺς κατὰχλυσος.

**κατάχολος**, ον, (χολή) πλήρης χολῆς, Ἰππ. 215C.

**καταχορδεύω**, κατακόπτω τι ὡς τὸ κρῖος πρὸς παρασκευὴν ἀλλαντος (πρβλ. χορδεύω), καταχ. τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 6. 75· ὄλον ἐαυτὸν καταχορδεύων διέφθειρε Λογγίνος 31. 2· κατ. τινὰ ἐν βασάνοις Θερμίστ. 261D·—ὡσαύτως καταχορδεύω, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

**καταχόρευσος**, εως, ἡ, χορὸς ἐπινίκιος (μέρος τοῦ αὐλητικοῦ Πυθικοῦ νόμου), Πολυδ. Δ', 84.

**καταχορεύω**, χορεύω θριαμβέων ὑπεράνω τινός, τινός Αἰλ. π. Ζ. 1. 30· μεταφορ., χορεύων ἐμπαῖζω, χαιρεκακῶ, κατ. τῶν Ρωμαϊκῶν συμφορῶν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ· πρβλ. κατορχέομαι, καταχαίρω.

**καταχορηγέω**, δαφιλῶς δαπανῶ ὡς χορηγός ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, ὑπὲρ τινος Λυσ. 155. 33· καθόλου, δαπανῶ δαφιλῶς, καταδανῶ, σπαταλῶ εἰς τι, τί τινι Διον. Ἀλ. 3. 72· κ. τὰ οἰκεία Πλουτ. Δύσ. 9· τι εἰς τι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 13· τὰ τῶν στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον ὁ αὐτ. ἐν Ἡθ. 348· πρβλ. καταλειτούργεω.

**καταχράινω**, μαίνομαι, μολύνω, οὕτω νιν.. ἐν ἀγῶνι κατέχρανε κόνις Βακχλ. 5. 44· τὸ μέσον κ. γάλακτι, ἀπὸ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 657· καὶ Παθ., καταχρανθῆναι ἀλλοτρίαις κόλταις Κωνστ. Μανασ. Χρον. 39.

**καταχρόμαι**: -χρήσσομαι: πρkm. -κέρηρημαι ἐν τε ἐνεργητικῇ καὶ παθ. σημασίᾳ, ἴδε κατωτ.: ἀορ. -εχρήσθην, ἴδε κατωτ. II. 3· καταχρεῖσθαι = καταχρήσθαι, καταχρεῖσθωσαν = καταχρήσθωσαν ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. Dittenb. ἀποθ. Κάμνω πλήρη χρησίν τινος, ἐφαρμόζω, τινι εἰς.., ἐπὶ.. πρὸς τι Πλάτ. Νόμ. 700B, Πολ. 520A, Κρατῖν. 426E· μάρτυσι (κοινῶς μάντεσι) κ. πρὸς τὸ.. ὁ αὐτ. ἐν Φιλίβ. 51A· κ. ἡ φύσις ἐν παρέργῳ τῇ.. ἀπανοφῇ πρὸς τὴν ὀφρῆσιν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 3, πρβλ. π. Αἰσθ. 5. 19, κ. ἄλλ. λόγους.. οἷσπερ νυνὶ κατακέχρηται (ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ.) Δημ. 939. 5· κ. τινι ἐν καιρῷ πράξεως Ἰσοκρ. 42D· κενὴ προφάσις ταύτη καταχερῶ Δημ. 277. 17· συγχάεις παρὰ Δημοσθ. κατ. λόγῳ, λόγοις 939· προφάσις 277· ἀπολογία 1023, καὶ παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστ., κατεχρῶντο ὡς.. 1062, 13· κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι.. 1079, 7· μετ' αἰτ. (ἔν ἡ γραφῇ ὀρθή), τὴν.. ὑπερβολὴν ἐπὶ βοήθειαν κ. ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 17·—ἡ μετοχὴ πρkm. ἐπὶ παθητ. σημασ., ἐξεύρημα.. Ἀθήνησιν.. κατακεχρημένον ἐν συμποσίοις ἦδη ὅστε, ἔχει πλέον καταντήσῃ ἐν Ἀθήναις σύνθεσις, Ἄμφρι ἐν «Διθ.» 2.

**II**· μεταχειρίζομαι τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὅπως ἂν θέλω, καταχρήσασθαι μοι; εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι Αἰσχίν. 17. 19· ἐπομένως, 1) μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, καταναλίσκω; ἐπὶ χρημάτων, μετ' αἰτίας, Λυσ. 153. 46, 154. 2· μεταχειρίζομαι τὰ χρήματα διὰ τι, εἰς τι Δημ. 1186. 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 1845. 34, 2525b. 86· κατεχρήσαντο τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους Dittenb., καὶ κατ. τι εἰς τι αὐτόθι· ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Δημ. 1154. 16· πρkm. μετὰ σημασ. ἐνεργητ., ὅσα κατακέχρηται Ἀθήνησι Διογ. Λ. 5. 69· ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα κατακεχρησθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελειφθαι, διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως νὰ ἔχωσι καταναλωθῇ, Ἐκκλ. 55D, ἐν παθ. σημασ. ὡς καὶ τὸ παραλελειφθαι.

**2)** κακῶς μεταχειρίζομαι, κακῶς ἐφαρμόζω, κάμνω «καταχρησίν» τινος, Δημ. 430. 10· μετὰ δοτ., τῇ τῶν προγόνων δόξῃ καταχρησθαι καὶ καταναλίσκειν Πλάτ. Μενέξ. 247A· κ. δνόματι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ ἐσφαλμένην σημασίαν, κακῶς ἐφαρμόζω (ἀκυρολογεῖν),



Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 3, 13, Στράβ. 210· οὐκ ἐρῶθαι τῇ ὥρῃ κατακέχρηται Πλάτ. Ἐπιστ. 8. σ. 353Ε· χρῆσθαι ταῖς φιλίαις, οὐ κ. Συνέδ. 206Α· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 31 (πρβλ. καταναλίσκειν, καταπολαύειν)· ὡσαύτως μετ' αὐτ., κ. τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο Διονύσι. Κωμ. ἐν «Ὁμων.» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VIII, 9· πρβλ. καταχρηστικῶς.

3) ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω, μετ' αὐτ., Ἡρόδ. 1. 82, 117, 4. 146, Πολύβ. 1. 85, 1—οὕτως καὶ ἀόρ., καταχρησθῆναι, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., Ἡρόδ. 9. 120· μοχλοὶ καταχρησθῆσαν εἰς σφύρας, ἐχρησιμοποίησαν, Ἐπιγρ. Dittenb.

Β. Τὸ ἐνεργ. καταχράω, εἶναι εὐχρηστον μόνον παρὰ τοῖς Ἰωσι, καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ μόνον ἐν τῷ γ' ἐν., ἀντὶ λόρου ἢ λοφίῃ κατέχρα, ἢ χαίτη ἤρεκε εἰς αὐτοὺς ἀντί ..., Ἡρόδ. 7. 70· ἀλλαχοῦ ἀπροσ., ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, οὐδὲ οἱ καταχρήσει... ὑμέων ἀπέχσθαι, οὕτε θὰ ἀρκέσῃ εἰς αὐτὸν (βλ. εὐχαριστήσθαι) νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ πάντων, ὁ αὐτ. 4. 118· ὡς οἱ καταχρᾶ εἰ βούλονται, ὅτι τῷ εἶναι ἀρκετόν ἄν ..., ὁ αὐτ. 1. 164· ὁδὸς τί καὶ καταχρήσει, θὰ ἀρκέσῃ, Φοῖν. Κολ. παρ' Ἀθην. 360Α—πρβλ. χρῆ, ἀποχράω.

καταχεῖσθαι = καταχρῆσθαι καὶ καταχεῖσθωσαν = καταχρησθῶσαν Ἐπιγρ. Δεφ. Dittenb., ἔνθα καὶ ὁ ἀρχαιότερος τύπος χρηθεῖμαι ὡς ἐντελῶς.

κατ-αχρεῖω, -ω, ἐντελῶς ἀχρεῖον, ἄχρηστον ποιῶ, πάσας τὰς αἰσθησεις κατηχρεῖωσα Ἐδδ., καὶ τὸ παθ. καταχρεῖομαι, ἐντελῶς ἀχρηστος γίνομαι, κατηχρεῖωμένη Ἀνθ. Π. 9. 203.

καταχρεμετίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ χρεμ-, Κύριλλ.· οὐδὲ φρουμάζεται καταχρεμετίζων ἀλογίστως Εὐστ. Πονημ. 264. 34· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππος καταχρεμετίσατο καὶ κατωρχήσατο Walz Ρήτ. 1. 604.

καταχρέμτομαι, ἀπαθ., πύω ἐπὶ τινος, τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 815, πρβλ. καταπτύω.

κατάχρεος, ον, ἐπὶ προσώπων, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ χρεῶν, διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχαιαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κ. ἐγένοντο Πολύβ. παρ' Ἀθην. 527Α· κ. γενόμενοι καὶ τὰ δάνεια ἀποδοῦναι ἀδύνατον ἔχοντες.. ἡλιπύον ἔξεν χρεῶν ἀποκοπὰς 528Α· ἀποροὶ καὶ κ. Διδδ. 19. 9· ἀτιμοὶ καὶ κ. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ρωμ. 9, 15, κτλ.· μεταφρ., κατάχρεος ἀμαρτίας, περιπεπλεγμένος, βεβυθισμένος εἰς .., Ἐδδ. (Σοφ. Σολ. 1. 4)· παρὰ τῷ Συνεσ. 162Α, κατάχρεως ὢν.

II. ἐπὶ πραγμ., οὐσία, κτήματα κατάχρεα ἢ κατάχρεω, ὑπέχρεω, υπέγγυα, παρὰ Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 4. 9 ἢ πιθαν. γραφὴ εἶναι· τὸ κατάχρεον κεφάλαιον, τὸ δεδανεισμένον δηλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 20 διδόμεθα τὰ κατάχρεα, ἄς πληρωθῇσι τὰ ὀρεϊδόμενα αὐτῇ.

καταχρηματίζω = χρηματίζω, καταχρηματίζοντω οἱ ναποῖται τὸς ἀπογραψάμενος, καθότι καὶ τὰλλα γράμματα χρηματίζονται Ἐπιγρ. Κῶ.

κατάχρησις, -εως, ἡ, πλήρης χρῆσις, ἢ τῶν ἄλλων φαρμάκων κ. Γαλν. 19. 679.

II. κακὴ χρῆσις λέξεως (ἀκυρολογία), Ἀριστ. παρὰ Κικ. Orat. 27, Rhett. πρβλ. καταχράσις Π. 2.

III. ὑποχρέωσις, χρέος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4342. 21 (?)· καταχρηστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, τίιν εἰς τι Λουκ. Ἐρωτ. 17.

καταχρηστικός, ἡ, ὄν, κακῶς μεταχειριζόμενος, Ἐκκλ.

II. κακῶς μεταχειριζόμενος, κακῶς ἐφαρμοζόμενος, ἐπὶ λόγων καὶ φράσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 129.—Ἐπιγρ., -κῶς, κατὰ κακὴν χρῆσιν τῆς γλώσσας, οὐχὶ κυριολεκτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 191· Συγκρ. -ώτερον ὁ αὐτ. ἐν Μ. 6. 2.

κατάχρησις, ἡ, χρῆσις, τὸ καταχρεῖν ἢ καταλείπειν, τινος Ἀλεξ. Ἀτρ. Προδλ. 2. 59.

κατάχρησις, τὸ, ἀλοιφή, ὅτι καταχρίεται, τὸ καταχρίομενον, Ἡλιόδ. 6. 11, Ὅρειθ. σ. 220 Ματθ.

καταχριστέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταχρίσῃ, νὰ ἀλείψῃ, Γεωπ. 16. 18.

καταχριστικῶς, Ἐπιγρ. κ. τοῦτο πράττουσι Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 131, σ. 33.

κατάχριστος, ον, ὁ καταχρησμένος, ἀλειμμένος, Ὅρειθας. 321 Matth. κ. πίσση Εὐστ. Πονημ. 83, 35.

καταχρίω [ῖ]: μέλλ. -ίσω, κρίω τι ἐντελῶς, ἐπαλείφω ὡς ἀλοιφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 35· τὰ ἡλκωμένα κατέχρει φαρμάκοις Γαλ. τὸ πρόσωπον πληγῶν κ. Λουκ. Ἀνάχ. 9, κτλ.—Μέσ., καταχρίσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, ψιμυλιούσθαι, Ἀρτεμίδ. 4. 43 (41)· κατ. καὶ ἀπαλείφουσι τὸν πατέρα, μεταφρ., ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς παιδείσεως, Θέμιστ. 32, σ. 357B.

κατάχρυσος, ον, κεκαλυμμένος μετ' χρυσόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 7, 10, κτλ., Πλούτ. 2. 753F· κ. διάλωμα Λουκ. Ἀλέξ. 13—(ἐπὶ χρυσος, σημαίνει περιεκαλυμμένος μετ' χρυσόν, περιχρυσος δὲ χρυσόδετος, δεδεμένος μετ' χρυσόν, ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 191). 2) μεταφρ., ἐπὶ προσώπων, χρυσοῦς, «χρυσὸς ἄνθρωπος», «εἷνα κομμάτι μάλαμ», Δίφιλ. ἐν Παρσ. α. 1. 1. 3)

πλούσιος εἰς χρυσόν, χρυσοφόρος γῆ, «κ. ψάμμος, ὑπόχρυσος γῆ» ἐπιχρυσος κύνις, χρυσίτις γῆ Πολυδ. Ζ', 97.]

καταχρύσσω, καλύπτω μετ' χρυσόν, ἐπιχρυσώνω, Ἡρόδ. 2. 129· τὴν κεφαλὴν ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες καταχρυσούσι 4. 26· καὶ ἐν τῷ παθ., 1. 98· νηψὶ ἐυλίην καταχερσσωμένῳ 2. 63, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 10, πρβλ. κατάχρυσος.

II. κάμνω τι χρυσοῦν (δηλ. λαμπρότατον), τὴν πόλιν Πλουτ. Περιχλ. 12· κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, τὸν ἔκαμνε χρυσοῦν, τὸν ἐξεθείαζεν (ἀντὶ τῷ κατεπίττειν), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 826.

καταχρώζω, = τῷ ἐπομένῳ.

καταχρώννυμι: μέλλ. -χρώσω—χρωματίζω ἐντελῶς, καταδάπτω, καταχρῶσαι τὴν κόμην Πολυδ. Β', 35—Παθ., κατεχρώσθῃ τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθίοπα, ἐμελάνισε, Εὐμάχ. σ. 121—μεταφρ., κατὰ δὲ κηλίδα.. κέχρωσαι Εὐρ. Ἐκ. 911—οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. εὐρηνται παρὰ Σουῖδ., Πολυδ. Ζ', 169· παρὰ τοῖς Ἑλλκ. ὡσαύτως, καταχρώσσω.

κατάχρωσις, -εως, ἡ, χρωματισμός, βαφή, Πολυδ. Ζ', 169.

καταχρύδην [ῦ], Ἐπιγρ., χυτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἀφθόνως, κατεχρύδην (ποιητ., τύπος ἐκ διορθώσεως τοῦ Barnes) πίνειν Ἀνακρ. 90 (πρβλ. ἀμυστέ).

κατάχρυμα, τό, τὸ καταχεόμενον ὕδωρ ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῶν ὁμοίων, Ἀμμόν.

κατάχρυσος, -εως, ἡ, τὸ καταχεῖν, τὸ νὰ χύνῃ τις ἄνωθεν, ψυχροῦ πολλοῦ Ἰππ. Ἀφ. 1253· καταρράντισις, ῥάντισμός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφρ. 769.

II. ἀγγεῖον πρὸς χύσιν· διότι ὁ Ἡσύχ. «προχοῖδια» ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «καταχρύσεις» καὶ «προχόμε» τῇ «καταχρύσει»—«πρόχους» Ἀττικοί, κατάχρυσος Ἑλληνες Μοῖρις σ. 296.

II. = ἄηρ, Ἡσύχ.

κατάχρυμα, τό, τὸ καταχεόμενον ἄνωθεν καρύκευμα, «σάλτα», Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 535. 1637· βολδοῦς.. καταχρύματι δεύσας Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάωνι· 1. 9· τὰ κατ. ὅξος οὐκ ἔχει Φιλωνίδ. ἐν Ἀδῆλ. 3· «κατάχρυμα» λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζυμοῦ Ἡσύχ.—«κατάχρυμα» τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὕψων ὑπὸ τριμμά· Φώτ.

2) κατάχρύματα, συνέκειντο δὲ ταῦτα ἀπὸ φοινίκων, κολλώδων, τραγαλίων, ισχάδων, καρῶν κτλ., Λατίν. bellaria, τὰ ὁποῖα συνείηζον νὰ ῥίπτωσιν ὑπεράνω τῶν νυμφίων περὶ τὴν ἐστίαν καὶ σημεῖον εὐετηρίας (ὡς σημεῖον τὰ «κορέτα», τὰ ἄνθη καὶ ὀρύζιον), (τὰ καταχ. κατέχει τοῦ νυμφίου Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἡούχ.· 3), ἢ καὶ ὑπεράνω νεωγόντων δούλων τὸ πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἀπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαι τι ἀγαθὸν ἐδοῦλοντο, φέρε.· κομίσω κατάχρύματα ὥσπερ νεωγόντοις οὐβαλμοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 768, Δημ. 1123 ἐν τέλ., πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.—οὕτως παρὰ Λατ. sparge, marite, nuces, Οὐεργ. Ἐκλ. 8. 30· πρβλ. Becker εἰς Charixl. 368, 487.—Περὶ τοῦ τύπου καταχρύματα ἴδε Λοδεκ. Παραλ. 420.

καταχρυμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., καρύκευμα ἐπιχυνόμενον εἰς φαγητόν, τεμάχην.. καταχρυματίοισι παντοδαποῖσι εὐτρεπῇ Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 11· τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια ἃ καὶ κ. Πολυδ. Ζ', 68.

καταχυτήρια, τά, ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὴν πλήμμυρην τοῦ Νείλου ἐν τῇ πραγματεῇ περὶ τῆς ἀστρονομίας, Πάπυρ. Δούβρ. σ. 50. 25.

κατάχυτλον, τό, ἀγγεῖον βαλανευτικὸν διάτρητον, δ' οὐ ἐπέχουν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον· παρὰ Πολυδεῖν (I', 63) μνημονεύονται συνηθισμένως ἀρύταινα, ἀρύδαλλος, κατάχυτλον, τὰ μὲν δύο πρῶτα ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι, τὸ δὲ τρίτον ἐκ τοῦ καταχεῖν, ὥστε εἶναι ἀντὶ τοῦ καταχυτῆρ, κατάχυτῆριον· παρ' Ἀριστοφ. (Ἰππ. 1094) κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυδάλλῳ (= κατάχυτλῳ), πρβλ. κατάχρυσος· κατάχυτλον τὴν ῥίην ἔχεις Εὐπόλις ἐν «Χρυσ.» 13· ἐν κατάχυτλοῖς λεκάναισι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 19, ἔνθα ἐπιθετικῶς κεῖται, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 158.

κατάχυτος, ον, καταχυνόμενος, κ. ὑγρὰ φύσις Κ. Μανασ. Χρον. σ. 31.

καταχυτρίζω, = ἐγχυτρίζω, βλάπτω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 626. καταχλωεύω, διὰ τῆς χλωότητος μου κάμνω τινὰ νὰ γελάσῃ, νὰ διασκεδάσῃ, ὁ κατ. Θεὸς τῶν θεῶν λυποῦμένων (περὶ τοῦ Ἡρακλείτου) Γρηγ. Νεξ.

κατάχλωος, ον, ἐντελῶς χλωός, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν Γανυμήδει· 1.

καταχώνευσις, εως, ἡ, τὸ καταχωνεύειν, Νικ. Χων. σ. 734, 18, ἐκδ. Β.

καταχωνεύω, χωνεύω, κατατήκω, χρυσίδας κ. Δημ. 617. 23. τὸν γυναικῶν κόσμον Δειναρχ. 99. 4· τὰς εἰκόνας Στράβων 398, κτλ.—τοῦ στόματος κατεχώνευσε χρυσίον, ἔχουσε χρυσὸν τετηκῶτα εἰς τὸ στόμα του, Ἀππ. Μιθρ. 21.

καταχώννυμι (-ὦω Γεωπ. 2. 42, 5): -χώσω—χώνω βαθεῖα, σκεπάζω με σωρὸν χώματος, κατακαλύπτω, καταρύττω, θάπτω, ὁ νότος κατέχωσέ σφας, τοὺς ἐσκέπασε με ἄμμου, Ἡρόδ. 1. 173· κ. τινὰ λίθος Ἀριστοφ. Ἀχ. 295· οὕτω, σφας.. κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες Ἡρόδ. 7. 225· χρυσίον πολλῇ γῇ



συμπεφυρμένον καὶ κατακεχωσμένον Πλουτ. Ποικ. 497E.

2) φράττω, «στουπώνω», τὸ στόμιον τοῦ λιμένος Διοδ. Ἐκλογ. 506. 60. 3) μεταφορ., κατακλύζω, «κατ. ὕμνοις καὶ ἐπαινοῖς καὶ λόγοις, ὅλον καταπληρῶσαι» Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 45. 21· πλείω ἀεὶ ἐπιπλέοντα καταχώσει· τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, θὰ κατασκεπάζωσι, θὰ καταπνέωσι τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητημὰ μας, Πλάτ. Θεαιτ. 177C· κ. τινὰ λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 512C· ὡταύτως, θάπτω ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημάτῳ, ἐπισκοιάζω, ἐπισκοπῶ, τὰ πρῶτα ὀνόματα ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· τὸν λόγον, τὴν ἐρώτησιν Πλουτ. 2. 512E.

καταχωρέω, παραχωρῶ, παραδίδω εἰς τινὰ μέρος τινὸς ἢ υποχωρῶ ὡς πρὸς τι, τινὶ τινος Διογ. Λ. 5. 71· τινὶ τι Πλουτ. 2. 312B· πρὸλ. παραχωρέω.

καταχωρίζω: μέλλ. ἴδιω, κατὰ χώραν τίθηναι, τοποθετῶ, βάλλω εἰς θέσιν, τάττω, συγκαίς παρὰ Ξεν., ὡς Κύρ. 4. 3, 3· οἱ μὲν δὴ ταχθέντες τοῦτο ἐπραττον, αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ καταχωρίζεν 6. 37· τὸ πλείστον ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡς Ἀν. 6. 5, 10, Κύρ. 2. 2, 8. — Παθ., καταλαμβάνω θέσιν τινά, τοποθετοῦμαι, τάττομαι, ὅπου δεοῖτο αὐτόν 8. 5, 2.

II. μεταφορ., ἐγγράφω εἰς κατάλογον, καταγράφω, καταχωρίζω εἰς μνημόσυον, καὶ παθ., καταχωρίζω ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ Ἐδδ. (Ἐσθῆρ B', 22, Παραλειπ. 1. 27, 24)· καθόλου, εἰσάγω ὡς ἐγγραφον, εἰς τὴν ποίησιν Στράβ. 16· ἐν τοῖς ποιήμασι Διόδ. 5. 5· ὡς ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐστὶ κατακεχωρισμένον Wess. ἐν 1. 31, Διον. Ἀλ. 1. 6· ἐν Ἑπιγρ., κατ., καταγράφειν εἰς τοὺς νόμους — καταχωρίζω τὸ δόγμα καὶ ἀναγράφαι, —κατ. τὸ ἀργύριον ἄλλῃ που, —καταχωρίζω Dittenb. 2) δαπανῶ, τι εἰς τι Διόδ. 5. 17, 13. 114. — Πρὸλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

καταχωρισμός, ὁ, τὸ καταχωρίζω, κατατάττειν καὶ ἐγγράφειν.

καταχώσας, εὖως, ἢ, τὸ καταχώνεϊν, Γεωπ. 4. 3, 2.

καταψαίρω, κινεῖμαι.

καταψακάζω, Ἄττ. ἀντὶ τοῦ καταψεκάζω, δ ἴδε.

καταψάλλω, τέρπω τινὶ ψάλλον, παίζων τὴν κιθάραν. — καταψάλλομαι, Παθ., τέρπομαι ἀκούων κιθάραν ἢ ἄλλο ἐγχορδον ὄργανον, ἀπολαύω μουσικῆς, εὐωχῶσθαι αὐτὸν καταψάλλομενον καὶ καταυλούμενον Πλουτ. 2. 78E· ἐπὶ τόπων, ἀνταγῶ ἐκ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 56· πρὸλ. καταυλέω I. 2.

2) θάπτομαι ἡρώσεως μουσικῆς, οὕτε οἱ νεκροὶ ἐκομίζοντο καταψαλλόμενοι Προκοπ. Ἰστ. 146B.

καταψάω, τρίβω ἐλαφρά, ἥρεμα διὰ τῆς χειρὸς ἕνα κολακεύσω, ἡμερώσω, «χαϊδεύω» διὰ τῆς χειρὸς, θωπεύω, ὡς τὸ Ὀμηρικὸν καταρρέζω, καταψάω αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 6. 61· καταψάων αὐτόν [τὸν κἀνθάρων], ὥσπερ πῶλλον Ἀριστοφ. Εἰρ. 75, πρὸλ. Ξεν. Ἀπολ. 28· τὰς ὑπὴνας κ. ἄκροις τοῖς δακτύλοις Εὐν. π. σ. 201, 21· καταψῆσαι τοῦ ἵππου τὰ ὠτα καὶ τὴν χαίτην Φιλῶστρ. σ. 59· τοὺς παῖδας προσαγγόμενος καὶ καταψάσας θαρρεῖν ἐκέλευεν Πολύδ. 10. 18, 3· μεταφορ., καθησυχάζω, καταψῆσαντες καὶ καταπραυνάντες τὸν Ἀσδρούβαν Πολύδ. 2. 13, 6., 10. 18, 3· ἴδε καταψήχω II.

καταψέγω, ἐπιτεταρῶ ἀντὶ τοῦ ψέγω, Κύριλλ.

καταψεκάζω, Ἄττ. καταψακ-, καταβρέχω μὲ ψεκάδας, μὲ λεπτὴν καὶ ἀραιὰν βροχὴν, καταρραντίζω, δρόσοι καταψάκαλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 561· κ. φαρμάκω Πλουτ. Ἀλέξ. 35· ῥημα. ἐπιθετ. —ψεκαστέον, Γεωπ. 5. 39.

καταψελλίζομαι, Παθ., γίνομαι ψελλός, δὲν δύναμαι νὰ προφέρω καλῶς ὅλα τὰ γράμματα, νὰ συναρθρώσω ὅλας τὰς συλλαβάς, ὅπως οἱ μεθυμένοι, οἱ γέροντες, οἱ παῖδες, κατεψελλισμένοι τὴν φωνὴν τῷ οἶνῳ Φιλῶστρ. 800.

καταψεύδομαι, ἀποθ., μέλλ. —ψεύσομαι: πρhm. —ἐψεύσομαι Δhm. 1274. 4, πρὸλ. 1483. 5, ἄλλ· ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. ἐννοίας ὡς καὶ ὁ ἄορ. —ἐψεύσθην, ἴδε κατωτέρω II. Λέγω ψεύδη ἐναντίον τινός, ὁμιλῶ ψευδῶς περὶ τινος, τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 533, Λυσ. 146. 21, Πλάτ. Πολ. 381D, Δhm. 558. 26· οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονται μου, καταψευδομαρτυροῦμαι 559, 14· κατ. τινος πρὸς τινά, ψευδῶς κατηγορῶ τινά πρὸς ἄλλον, Πλουτ. Θεμιστ. 25, Φωκ. 33. 2) ἀναφέρω ψευδῶς ἐναντίον, τί τινος Ἀντιφῶν 120. 5, Ἀνδοκ. 2. 18, Πλάτ. Εὐθύδ. 283A, Πολ. 391D· τὰ πλείστα καταψεύσατό μου Δhm. 228. 9. 3) λέγω ψευδῶς, πλάττω, προπαίζομαι, καταψεύδου καλῶς ὡς ἐστὶ θεὸς Εὐρ. Βάχχ. 334· προσποιούμαι, υποκρίνομαι, ἐπινοῶ, ἃ καταψεύδου καὶ διέβαλλες Δhm. 229. 2, Διον. Ἀλ. 4. 68. 4) μετὰ γεν., υποκρίνομαι τι, προσποιούμαι, ὑπνοῦ Λουκ. Ὀν. 7· ἢ, δίδω ἐσφαλμένην πληροφορίαν περὶ τινος, τοῦ γένους Ἀριστ. Πρὸλ. 28. 3, πρὸλ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. II. ὡσαύτως ὡς παθ., ψευδῶς ἀναφέρωμαι, κατ' ἐνεστ., Θεοπόμ. Ἰστ. παρὰ Θέων. Προγμν. 2· ἐν τῷ πρhm., τὰ καταψευδμένα, ψευδεῖς διαβεβαιώσεις ἢ ἰσχυρισμοί, Ἀντιφῶν 131. 85· ἐν τῷ ἄορ., προσδοτὴς εἶναι καταψεύσθη, ψευδῶς κατηγορήθη, Φιλῶστρ. 714. 2) ἐπὶ συγγραμμάτων, ψευδῶς ἀποδίδομαι, τινος, εἰς τινά· εἰμὴ οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ Δhl. Ποικ. Ἰστ. 12. 36· ἀπολ., εἰμι νῦθος, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ

Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος Ἀθῆν. 697A, Πλουτ. Θεμ. 2.

καταψευδομαρτυρέω, φέρω ψευδῆ μαρτυρίαν ἐναντίον, τινος Ξεν. Ἀπολ. 24· ἐν τῷ μέσ. τύπω, παρέχομαι ψευδεῖς μάρτυρας, πρὸς ὑπεράσπισίν μου, Δhm. 846. 22· —Παθ., διὰ ψευδομαρτυριῶν προσβάλλομαι, διὰ ψευδομαρτύρων καταδικάζομαι, ἡττώμαι, Πλάτ. Γοργ. 472A, Ἰσαῖ. 51. 15, Δhm. 559. 14.

κατάψευσις, —εὖως, ἢ, ψευδὴς ἀφήγησις, Στράβ. 59.

κατάψευσμα, τό, ψεύμα, πλάσμα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23, Βασίλ.

καταψευσμός, ὁ, συκοφαντία, ψευδὴς κατηγορία, Ἐδδ. (οἱ καταψευσμένοι λόγοι), (Σειράχ. ΚΓ', 6).

κατάψευστος, ον, μυθώδης, ἴδε ἐν λ. ἀκατάψευστος.

καταψέφω = κατασκοπεύω, Ἰουδ.

καταψηλαφᾶω = ψηλαφᾶω, Λουκ. Ὀν. 14.

καταψηφίζομαι, Μέσ., διὰ τῆς ψήφου μου ἢ τῆς γνώμης μου ἀποφασίζω τι ἐναντίον τινός, τὸν καταδικάζω, τὸν κατακρίνω (ἀντίθ. ἀποψηφίζομαι, πρὸλ. καταγιγνώσκω, ἀπογιγνώσκω), τινός Ἀντιφῶν 112. 42, Λυσ. 118. 40, Πλάτ. Ἀπολ. 35E· τοῖς καταψηφισμένοις μου, ἀντίθ. οἱ ἀποψηφισμένοι, αὐτοὶ 41D, Ξεν. Ἀπολ. 32· κ. τινος θάνατον, ψηφορῶν ἀποφασίζω θάνατον ἐναντίον τινός, Λυσ. 129. 32· κ. τινος δειλίαν, κλοπὴν, καταδικάζω τινά ὡς δειλόν, ὡς κλέπτην, ὁ αὐτ. 140. 32, Πλάτ. Γοργ. 516A· ἀδικίαν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 317, κτλ. — οὕτω καὶ ὁ πρhm., καταψηφισμένοι αὐτοῦ θάνατον Ξεν. Ἐλλ. 1. 5, 19· οἱ καταψηφισμένοι τινὼν ἀνθρῳσκοντο Δίων Κ. 58. 16· — οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. πρhm. καταψήφισκα, δις μόνον παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 58., 5. 8.

2) πρhm. καὶ παθ. ἄορ. μὲ παθ. σημ., καταδικάζομαι, καταψηφισθαι Λυσ. 140. 36· ἡλκων ἡδὴ καὶ καταψηφισθαι Δhm. 563. 24· οἱ καταψηφισθέντες θάνατον, φυγῆς καταψηφισθῆναι, εἰς θάνατον, εἰς ἔξορίαν, Πλάτ. Πολ. 558A, πρὸλ. Πολιτ. 299A.

6) ἐπὶ τῆς ἀποράσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἐναντίον τινός, δικὴ καταψηφισμένη νινός Θουκ. 2. 53· καταψηφισμένος ἦν μου ὁ θάνατος Ξεν. Ἀπολ. 27, πρὸλ. 23· — ὁ ἄορ. καταψηφισθῆναι, εἶναι ἀέλιπτε παθ., ἐνῷ ὁ πρhm. ἔχει καὶ ἐνεργητ. σημασίαν (ἴδε ἀνωτ.). II. ψηφίζω καταρτικῶς, ἐπιδοκιμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κατὰ φημι καὶ τὸ ἀποψηφίζομαι. ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, οἱ ὅλλοι ἀποψηφισμένοι μὲν, κύριοι, καταψηφισμένοι δὲ, οὐ κύριοι, ἢ ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείστους αἰεὶ Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 15· ἢ καθόλου, ἐρχομαι εἰς τινά ἀπόρασιν, ὁ αὐτ. Ποιητ. 25, 24· — οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ καταψηφισθέντα τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρός Διοδ. Ἐκλογ. 575. 38.

καταψηφίσας, —εὖως, ἢ, τὸ ψηφίζειν ἐναντίον τινός, καταδικάζω, Ἀντιφῶν 112. 2· οὕτω καταψήφισμα, τό, Walz Ρήτ. 6. 175· καταψηφισμός, ὁ, Πολυδ. Η', 149.

καταψηφιστέον, ῥημα. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ καταψηφισθῇ τινος, νὰ καταδικάσῃ τινά, τινός Ξεν. Ἐλλ. 2. 4, 9, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 310. 38 (ἐνθα καὶ καταψηφισματέον).

καταψηφδομαι, Παθ., κοσμοῦμαι διὰ ψηφοθεσίας («μωσατικῆς»)· τὸ πᾶν καταψήφωται, ἐκ ψηφίδων γεγραμμένων, παντοῖα χρώματα φερουσῶν Walz Ρήτ. 1. 641, πρὸλ. καταμουσειῶ.

καταψηφοφωρέω, (= καταψηφίζομαι), τινός Κύριλλ.

καταψήχω: μέλλ. —ψήξω, κατατρίβω, «στουμπίζω» ἐν ἰδιῳ, Νικ. Θερ. 898. 2) κατατρίβω, φθέρω, χρόνος πάντα κατ. Σμων. 100, πρὸλ. Πλάτ. Τιμ. 84A· —Παθ., κατατρίβομαι εἰς σιμκρότητα τεμάχια, φθέρωμαι, ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται Σοφ. Τρ. 698· «κ., τρίβειν καὶ διαλύειν» Σουῖδ.

II. θωπεύω, τρίβω διὰ τῆς χειρὸς, «χαϊδεύω», Λατ. mulceo, ἵππους Εὐρ. Ἴππ. 110· κ. τὰ ὑποζύγια Κλήμ. Ἀλ. 268. 25· κ. πῶλον Θεμιστ. λόγ. 15. 190B· κόμην Λουκ. Ἐρωτ. 44· ἄκρα γενεῖου Ἀνθ. Π. 11. 354· μεταφορ., ὡς φάτο, μειλίχοις καταψήχων ὁάροις Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1102· πρὸλ. καταψάω, καταρρέζω.

καταψύθιριζω, ψιθυρίζω ἐναντίον τινός (κυρίως, ὅταν τις σιγανὰ προφέρῃ τὸν ἥχον ψι-ψι-) ἢ κρυφίως τὸν διαβάλλω, τινός πρὸς τινά Πλουτ. 2. 483C· ἢ καταψιθυρίζουσα καὶ ἐπιδύφριος λέξις (ἢ τοῦ Ἰσοκρ.), ἀντίθ. τῇ πολιτικῇ καὶ δημογορικῇ, Ἱερώνων. παρὰ Φιλοδῆμ. περὶ Ρήτ., ἐκδ. Sudh σ. 199.

καταψύλω, κάμνω τι ἐντελῶς ψιλόν, γυμνόν, φαλακρόν, ἐντελῶς γυμνώνω, Κύριλλ. —Παθ., Διόδ. 20. 96.

καταψύω, κατασυντρίβω, καταθραύω.

καταψοφέω, κάμνω νὰ ἀντηγήσῃ ὁ τόπος, φιλήματι καταψοφούσι τὰς ἐκκλησίας, τὸ φιλοῦν ἐνδον οὐκ ἔχοντες Κλήμ. Ἀλ. 301.

καταψυκτικός, ἢ, ὁν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταψύχειν, δροσίζειν, δροσιστικός, νεότης ἢ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὐξήσις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 18. 1.

καταψυκτος, ον, ὁ, ὁ δυνάμενος καταψυχθῆναι, νὰ καταψυχθῇ ἢ ὁ καταψυγμένος.

καταψύξις, —εὖως, ἢ, τὸ καταψύχεσθαι ἢ γίνεσθαι ψυχρόν, ψύχος, ψύχρα, κρυάδα, δροσισμός, αἱ μετὰ καταψύξεως δυσφορίαι Ἰππ. Προρρ. 69, πρὸλ. 172D, κ. ἄλλ. συχν. παρὰ Ἀριστ., ὁ φόδος



κ. δι' ὀλιγαμότητά ἐστι π. Ζ. Μορ. 4. 11, 22, πρβλ. Ρητ. 2. 13, 7· διὰ τὴν πυκνῶσιν καὶ κ. τοῦ ἀέρος Θεορρ. καταψύ-  
ξεως δεῖται διὰ τὸ μὴ κατὰ βάθους εἶναι τὰς ρίζας ὁ αὐτ.  
καταψυχάουην, ὁ, ὁ καταψύχων τὸν αὐχένα, Πάπυρ. Μαγ.  
bibl. nat. Par. (Wess) 1. 2718.

καταψυχον, τό, ὁ δροσερὸς καιρὸς, ὥρα τοῦ καταψύχου  
Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. 5, 920· καὶ σήμερον ἐν Ἀδριανουπόλει  
καὶ Ἡλείῳ ὁ κατὰψυχος εἶναι· ἡ εὐάρεστος ἐκείνη τοῦ ἔαρος κρᾶ-  
σις ἐν ὥρᾳ θέρους ἣτις γίνεται ἐκ σκιᾶς καὶ καταδρέξεως ἐν ὑπαί-  
θροις καὶ ἐν τοῖς ὑπογείοις τόποις, Κουμ. Συν. λέξ.

καταψυχραίνω = καταψύχω, Μοσχίων.  
καταψυχρος, ον, λίαν ψυχρὸς, Ἰππ. Ἀθρο. 830, Σέξτ. Ἐμ.  
π. Π. 1. 125· κ. γῆ, κ. χειμῶν Γεωπον. 1. 12, 33.

καταψύχω [ψ]: μέλλ. -ξω, λίαν ψυχραίνω, ποιῶ τε καταψύ-  
χρον, παγώνω, ὕδωρ κ. τὴν ξηρὰν ἀναθυμίασιν Ἀριστ. Μετεωρ.  
2. 4, 14, πρβλ. 2. 8, 43, κ. ἄλλ.· ὁ φόβος καταψύχει ὁ αὐτ. π. Ζ.  
Μορ. 2. 4, 4, πρβλ. Προβλ. 30. 1, 22, κ. ἄλλ.· Παθ. πρkm. κατέ-  
ψυγμαί: ἀόρ. κατεψύχθην καὶ κατεψύχην [ψ] Ἀριστ. Προβλ.  
10. 54, 4·—ψυχραίνομαι, γίνομαι ψυχρὸς, Ἰππ. Ἀφ. 1250, κτλ.,  
Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 3, κ. ἄλλ.· ἐπὶ προσώπων, κατεψυγ-  
μένοι, ἀντίθ. τῶ θερμοί, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 13, 7, κ. ἄλλ.· κατέ-  
ψυκται τὸ πρακτικὸν ἡδονῇ σχολῆς Πλουτ. Πομπ. 46. 2)  
μεταφ., δροσιζῶ, ἀναψύχω, καταψύχει πνοὴ Δίσχυλ. Ἀποσπ.  
127b. II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ χώρας, χώρα κατεψυγμένη, κατά-  
ξηρος, Διόδ. 1. 7· ἀθαλλῆς καὶ μεμαραμμένος, ἀδενδρὸς, ἀντίθετ.  
χλοερὸς καὶ κατάσκιος τόπος, Πλουτ. Πομπ. 31. III.  
ἀμεταβ., καταπραύνομαι, ἐπὶ κυνός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 169.  
κατέαχα, κατεαγώς, κατεάγην [α], κατέαξα, ἴδε ἐν λέξ.  
κατάγνυμι.

κατεάσω, μεταγεν. τύπος τοῦ κατάγνυμι, Θραύω, Ἀριστ.  
Μηχαν. 14, ἐν τῷ Παθ. (ἀν καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ κατα-  
γνυμένον), Δίσωπ. ἴδε Λοδεκ. Παράλ. 400.

κατεβλάκνυμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. πρkm. τοῦ καταβλάκνυμι,  
μετὰ ὀκνηρίας, βραδέως, ἐαθύμως, ἀντίθετ. τῷ συντεταμένως,  
Ἀριστοφ. Πλ. 325, Ἀνθ. Π. 4. 3, 16.

κατεβλάφωτες, μετοχ. πρkm. τοῦ καταβλάπτω, Ἐπιγρ.  
Ὠρωπού, CIG. 1570.

κατ-εγγελάω, ἐμπαίζω, καταγελῶ, -τινος Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ.  
10. 4, 16.

κατ-εγγυάω: μέλλ. -ήσω: ἀόρ. κατηγγύησα (οὐχὶ κατε-  
γγύησα) Δημ. 895. 21, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 6, κτλ. (ὡς  
τὸ ἀπλοῦν ἐγγυῶ). Ὑποισχυοίμαι νὰ δώσω, μνηστεύω, ἀρραβών-  
ιζω, παῖδά τινα Εὐρ. Ὀρ. 1079. 1675. II. ὡς Ἀττ. νομικὸς  
ἴρος, κάμνω τινὰ ὑπεύθυνον, ἀναγκάζω νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, τινα  
πρὸς τὸν πολέμαρχον ἢ πρὸς τῷ -χω Δημ. 890. 9, 1358. 18,  
πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 871B, κέξ. κ. τινὰ πρὸς εἰκοσι τάλαντα,  
ἐναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ 20 τάλαντα, Πολύβ. 5. 15, 9·  
πρὸς δίκην, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου, Πλουτ. Τιμολ. 37·  
—Μέσ. ἢ Παθ., εἶδω ἢ εὐρίσκω ἐγγύησιν (ἐγγυήτην), κατηγγύ-  
ησῇ ὡς ἐξένῃ οὐσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ Δημ. 1361. 29· ἐγ-  
γύην κ. Πλάτ. Νόμ. 872B·—τὸ μὲν κατεγγυᾶν ἐπὶ τοῦ κατηγό-  
ρου, ὅστις ἀπαιτεῖ ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν παρὰ τοῦ κατηγορου-  
μένου, τὸ δὲ κατεγγυᾶσθαι ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου. 2)

λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, ὑπὲρ  
τοῦ ἀργυρίου κατεγγυῶ τὴν ναῦν καὶ τοὺς παῖδας Δημ.  
895 ἐν τέλ.·—ὑποχρεῶ, υποβάλλω, τὸ ζῆν λύπαις αὐθαιρέτοις  
κατεγγυᾶται Θεαλῆς παρὰ Στοβ. 421. 48·—Παθ., πατρίοις  
ἐθεσιν κατηγγυημένος Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπ. 2. 2. 3) ἐν  
τῷ παθ., ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., κατεγγυήθησε-  
σθαι σπουδάζειν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν Πολύβ.  
3. 5. 8·—Ἐν Ἐπιγρ. Ἀνδανίας (L. et. F. 326a) κατεγγυεύ-  
σας (=κατεγγυήσας).

κατ-εγγύη, ἡ, ἡ ἐγγύησις ἢ ἀσφάλεια, ἐμπροσθέντος εἰς τὸ  
δεσποτήριον πρὸς κατεγγύην (διότι δὲν ἡδύνατο τὴν ἀπαιτου-  
μένην ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς δίκης νὰ δώσῃ) Δημ. 788. 18.

κατεγγύησις, εως, ἡ, =τῷ προηγ., Μιχ. Ἀκομ. τ. Β' σ. 287.  
27, ἐκδ. Α.

κατ-εγγυητικά, ὦν, τὰ, ἑορτὴ τῆς μνηστεύσεως, «ἀρραβῶνες»  
Γνωσ.

κατ-εγκάλλω: μέλλ. -έσω, καταγγέλλω, κατηγορῶ, ἀντίθ. τῷ  
ἀπολογουέμαι, Διον. Ἀρ., Βυζ.

κατέγκλημα, τό, κατηγορία, ἐνοχοποίησις, Εὐστ. 922. 46  
εἰς ἐρμηγίαν τοῦ ἐπὶ κλήμα.

κατ-εγκονῶ: μέλλ. -ήσω, λίαν σπεύδω «κατεγκονῶν, ἐπει-  
γόμενος» Ἡσύχ.

κατ-εγκράτεομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ ἐγκρατ-, Σουίδ., μετ' αἰτ.  
κατ-εγκυπνόμενος, Ἐπίρρ. ἴδε ἐν λ. καταγνυπόω, νωθρὸς,  
ἀάνδρως.

κατεγγαίνω = ἐγγαίνω, ἐπεγγαίνω, καταγαίνω, με' ἀνοι-  
κτόν τὸν στόμα περιγελῶ, κατασκώπτω, καταγχαίνοι γε ταῖς  
ἐμαῖσιν ἐν τύχασι, ὁ Σχολ. «καταγέλασι».

κατεγχειρέω, προσβάλλω, Θεμιστ. λόγ. 19, σ. 232B.

κατεγχειρίζω, εἰς τὰς χεῖρας τινος παραδίδω, τινὶ κ. Βυζ.  
κατ-εγγλιδῶ, με' ἀκρίσματα ἢ με' καμώματα (περιφρονητικῶς)  
φέρομαι πρὸς τινα, ὅπως αἱ ματαιόδοξοι γυναῖκες, ἀποδοκιμαζού-  
σης τῆς Λαμίας πάντα καὶ πάνυ κατεγγλιδῶσης τῷ βα-  
σιλεῖ Μάγων παρ' Ἀθην. 577E· πρβλ. κατατρυφᾶν καὶ ἐντρυ-  
φᾶν· Λατ. delias facio.

κατ-εδάφριζω, καταρρίπτω εἰς ἔδαρος, εἰς τὴν γῆν, κατακρη-  
μνίζω, τι Ἰωσήφ. Γένεσ. 10A.

κατεδάφρισις, εως, ἡ, κατακρήμνις εἰς τὸ ἔδαρος, καταρρίψις,  
Νικήτ. Χρον. 368A.

κατ-έδω, Ὀμ. ἐνεστ. =κατεσθίω, κατατρώγω, καταβροχθίζω,  
μῖλα αἰ' ῥά τε φῶτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν Ἰλ. Τ. 31·  
οὕτως ἐπὶ τῶν σκωλήκων, Ω. 415· μεταφρ., ὄικον, βίοντον, κτῆ-  
σιν κατέδω, κατατρώγω οἶκον, περιουσίαν, ἐμπορεύματα, κτλ.,  
Ὁδ. Β. 237, Τ. 159, 534· ὡσαύτως, δὴν θυμὸν κατέδω, κατα-  
τρώγων τὴν καρδίαν τοῦ ἐκ τῆς λύπης, θλίψεως, Ἰλ. Ζ. 202 (πρβλ.  
καταθυμοδορῶ)·—Παθ., ὡσαύτως, παρὰ μεταγεν. Ἀττ., ὑπὸ  
ὀφews κατέδεσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 140· ἡ ἀμπελος ὑπὸ τῶν  
κτηνῶν κατέδετα Θεορρ. Δίτ. Φ. 5. 17, 7·—Περὶ τοῦ μέλλ.  
κατέδομαι καὶ ἄλλων χρόνων, ἴδε ἐν λ. κατεσθίω.

κατηγώς, Ἰων. μετοχ. πρkm. ὅ' τοῦ κατάνυμι, ἀντί τοῦ  
κατεαγώς.

κατ-εοίξω, κάμνω σύνθεσις, θυσίας ἀνδράσι καὶ γυναίξιν  
κατεῖθαισιν Πολύβ. 4. 21, 3· καὶ παθητ., τοῖς μουσικοῖς κρου-  
ματίον τι κατεῖθισται Ἐτυμολ. Μέγ. 752. 38.

κατ-εἶθω, ποιητικ. ἀντί τοῦ καταλείδω, ἀρίνω νὰ ῥεύσῃ ἢ  
στάῃ, χύνω, τί νυ δάκρυ κατεῖδον Ὁδ. Φ. 8· τέρεν κατὰ  
δάκρυον εἶδεις Ἰλ. Π. 611·—Μέσ., χύνομαι πρὸς τὰ κάτω, θα-  
λερὸν δὲ κατεῖδετο δάκρυ παρειῶν Ἰλ. Ω. 794· τὸ κατεῖ-  
δόμενον Στυγὸς ὕδωρ, τὸ καταρρέον ὕδωρ τῆς Στυγός, Ὁδ. Ε.  
185· μεταφρ., κατεῖδετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, παρήγγετο, κατέρ-  
ρε (ὁ βίος εἰκονίζεται ὡς ῥευστόν τι, οἱ Λατ. Labi), αὐτότε 155·—  
σπάν. παρ' Ἀττ., τί δάκρυον κατεῖδετα; Ἀριστοφ. Αὐσ. 127.

II. μετὰ β., καταπλημμυρίζω, μεταφρ., ἔρως κατεῖδων καρ-  
δίαν Ἀλκιμάν 20·—Παθ., πλημμυροῦμαι μετ' ἐν, ἀνίη, ἀκούῃ  
κατεῖδετο θυμὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 290. 1131·—«κατεῖθετο» διε-  
φθέρετο. κατέρρει· Ἡσύχ.

κατεῖδέναι, ἴδε ἐν λέξ. κάτοιδα.

κατ-εἶδον, ἀπαρ., κατῖδεῖν, μετοχ. κατεῖδων, ἀόρ. ὅ' ἄνευ  
ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ τὸ καθορᾶω·—βλέπω πρὸς τὰ κάτω  
Περύγμου ἐκ κατιδῶν Ἰλ. Δ. 508, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 194, κτλ.  
φράζετ' εἰ κατεῖδετε Εὐρ. Ἰκέτ. 1044. II. μετ' αἰτ., ἐπι-  
βλέπω, θεωρῶ, τὰς νήσους ἀπάσας ἐν κύκλῳ Ἀριστοφ. Ἰππ.

170. 2) βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, Θεογν. 905, Δίσχυλ. Πέρσ.  
1026, κτλ. κατεῖδεν βίον, γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 474· ὡφθῆν μάλ-  
λον ἢ κατεῖδε μαινάδας Εὐρ. Βάχχ. 1075. 3) ἐπὶ διανοη-  
τικῆς ὁψews, παρατηρῶ, διακρίνω, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ (ὁργῇν)  
ναῖουσιν οὐ κατεῖδες Σοφ. Ο. Τ. 338, Πλάτ. Εὐθύφρων 2C.

III. οὕτω μέσ. ἀόρ. ὅ' κατεῖδομαι, ἀπαρ. κατεῖσθαι,  
τι Ἡρόδ. 4. 179, 7. 208, Σοφ. Ἡλ. 892, κτλ. ὡσαύτως, κατε-  
ῖσθαι ἐς τι Ἡρόδ. 5. 35·—Πρβλ. κάτοιδα.

κατ-εἰδωλός, ον, πλήρης εἰδῶλων, δεδωμένος εἰς εἰδωλολα-  
τρείαν, κατ. πόλις (περὶ τῶν Ἀθηνῶν) Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 16· πρβλ.  
καταδούστρυχος, κατάψυτος.

κατ-εἰμάζω, ἐξομωῖνω, νομίζω τι ὅμοιον πρὸς τι, κατεικά-  
ζουσιν ἡμᾶς ἰσχυροὶ Εὐπολίδ. ἐν Ἀδελ. 35·—Παθ., εἶμαι ἢ γί-  
νομαι ὅμοιος, ὡς τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικα-  
σθέντες Σοφ. Ο. Κ. 338. II. σχηματίζω εἰκασίας, συμπεραίνω  
(ἐναντίον τινός), ταῦτα οἱ βάρβαροι κατεικάζον Ἡρόδ. 6. 112·  
ἐν ὑπονοίᾳ κ. Ἰππ. 1280. 2· κυρίως, ὑποπτεύω κακόν τι, Ἡρόδ.  
9. 109.

κατ-εικής, ἐς = ἐπεικής, Ἡσύχ.  
κατεικονίζω, ἐξεικονίζω, φαντάζομαι, Γνωσ.

κατεῖλεα, τὰ, τὰ ἐσωτερικὰ οἰκήματα ἐκάλουν οἱ Ἐρυθραῖοι,  
Ἡσύχ.

κατ-εἰλέω, ἀναγκάζω εἰς στενὸν τόπον, ἀποκλείω, στενοχωρῶ,  
ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 1. 80· ἐς τὸ ἄστυ αὐτόθι 176, κ. ἄλλ.·—  
Παθ., κατεῖλθον ἐς Διδὸς ἱρὸν ὁ αὐτ. 5. 119, πρβλ. 3. 146,  
8. 27· ἐν ὀλίγῳ χώρῳ.. πολλὰ μυριάδες κατεῖλημένοι ὁ  
αὐτ. 9. 70, πρβλ. 31· ἐρευγίος ἐῖω κατεῖλουμένος Ἰππ. 221A·  
ὑπὸ δέους εἰς χωρὶά προσάντη κατεῖλθον Πλουτ. Κάμειλλ.  
31, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 29. 2) τυλίσσω, περιτυλίσσω,  
συστρέφω, ἐρίω κατεῖλθοντες τὸ ἀγκίστρον Διλ. π. Ζ. 5. 3,  
15. 10· κατεῖλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν Λουκ. Συμπ. 47·  
—συμπύσω, διπλώνω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 20.

κατεῖλημαι, ἴδε ἐν λ. καταλαμβάνω.

κατ-εἰλησις, εως, ἡ συμπύκνωσις, συμπίεσις, συστροφὴ, Ἐπί-  
κουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 101· εἰρίων Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ. Θερα-  
πειν. 2. 9.

κατ-εἰλίσσω, Ἰων. ἀντί καθελίσσω, Ἡρόδ.



κατεῖλλω = κατεῖλω· ἴδε κατελλαίνω.

κατ-εἰλυσπάρμαι, Παθ. (εἰλεῖν καὶ σπάρσαι), τὴν δ' ἐκ τροχαλίας κατεἰλυσπάρμεν (κατέλαβον) Ἀριστοφ. Λυσ. 722· πρόκειται περὶ γυναικὸς καταβαίνουσας ἐκ τῆς ἀκροπόλεως διὰ τῆς τροχαλίας, δηλ. προσδεδεμένη εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοίνου τῆς τροχαλίας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ ἰδίου βάρους, ἐν ᾧ ταυτορῶνως ἐχάλα τὸ ἑτερον ἄκρον τοῦ σχοίνου ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τῆς — πρβλ. ἑλυσπ-.

κατ-εἰλῶ, καλύπτω, κρύπτω, περιτυλίσσω, κἀδ δὲ μιν αὐτὸν εἰλῶσω ψαυθαίοισι Ἰλ. Φ. 318· ἐν βοεαῖς ἀδεψήτοισι κατεἰλυσαντες (τοὺς νεκροὺς) Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 206· ὅρος πέτρινον ψάμμω κατεἰλυμένον Ἡρόδ. 2. 8.

κατεἰλωτίζω (εἰλως), εἰλωτὰ τινα ποιῶ, καταδουλῶ, «κατεἰλωτισμένος, καταδουλωμένος» Σουῖδ. (ὁρθ. καθ-).

κάτειμι, Ἐπικ. ἄορ. καταεἰσατο Ἰλ. Α. 358 (εἰμι).

Κατέρχομαι, καταβαίνω (ἀντιθ. ἀνέμι), ποταμόνδε Ὀδ. Κ. 159· Ἰδὺθεν Ἰλ. Δ. 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. (παρ' οἱ χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ κατέρχομαι) — ἰδίως καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν Ἀδην, κατῆμεν δόμον Ἀἰδός Εἰσω Ἰλ. Ε. 457· Ἀἰδόσδε Ἰλ. 294· εἰς Ἀΐδου δόμους Εὐρ. Ἀλκ. 73· (καὶ οὕτω μόνον, κἀκίστα δὴ μακρῶ κατ. (δηλ. εἰς νεκρούς, εἰς Ἀδου) Σοφ. Ἀντ. 896) ἐπὶ πλοίου, (κατάγομαι), καταπλέω εἰς τὴν ξηράν, νῆα.. κατιούσαν ἐς λιμέν' ἡμέτερον Ὀδ. Π. 472· ἐπὶ ποταμοῦ, ποταμὸς πεδιόνδε κάτεισι χεῖμαρρος Ἰλ. Α. 492· ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι ὁρητικῶς, Θουκ. 2. 25., 6. 2· ὡς τὸ πνεῦμα κατῆι αὐτόθι 84· ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει Πλουτ. Περικλ. 33· μεταφορ., ὄνειδεα κατιόντα ἀνδρῶν φιλῆι ἐπανάγειν τὸν θυμὸν Ἡρόδ. 7. 160· καὶ κομικῶς, ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσας Ἀριστοφ. Ἰππ. 517, ἴδε ἐν λ. πολίτης· ὁρῶ κατιούσας, δηλ. τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 323.

II. ἐπανάγωμαι, ἐπιστρέφω, ἀγρόθεν Ὀδ. Ν. 267· εἰς ἄστου Ο. 505· ἐπανάγωμαι εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 1. 62., 3. 45., 5. 62· φυγὰς ἀλήτης κ. Δίσχολ. Ἀγ. 1283, Ἀνδοκ. 11. 9· οἱ φυγάδες κατήσαν Ἐν. Ἰλλ. 2. 2, 14· κατιὼν οἱ καδὲ Πλάτ. Ἐπιστ. 7. 333D, κτλ. ἐκ τῶν Μήδων Ἡρόδ. 4. 3· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ κατὰγω, Εὐρ. Μήδ. 1015. 1016· ὑπὸ τῶν ἐτέρων.. κάτεισι Θουκ. 8. 48, πρβλ. κατέρχομαι, καταδέχομαι, καθόδοις.

κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθεῖναι, ἄπαρ. ἄορ. 6' τοῦ καθέημι.

κατεῖνυμι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθεῖνυμι.

κατ-εἶπον, ἄπαρ. κατεῖπεν, ἐν χρήσει ὡς ἄορ. τοῦ ἐνεστ. καταγορεύω (κατέρω εἶναι ὁ μέλλ.)· καὶ ἐν τῷ τύπῳ κατεῖπα Ἡρόδ. 2. 89, Ἀριστοφ. Εἰρ. 20· ὁμιλῶ ἐναντίον ἢ ἐπὶ βλάβῃ τινός, κατηγορῶ, κατακρίνω, τινος Ἡρόδ. 2. 89, Εὐρ. Ἰλ. 898, Ἀριστοφ. Εἰρ. 377, Θεσμ. 340· κ. τινος πρὸς τινα Πλάτ. Θεατ. 149A· καὶ οὕτως (ἐπὶ παιγνιῶν ἐνοχίας), Ἐν. Ἀπομν. 2. 6, 33· Ἡσυχ. «κατεῖπὼν διαβαλὼν».

II. μετ' αἰτ., ὁμιλῶ καθαρῶς, λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διηγούμεναι, Λατ. renunciare, εἰ σοι γάμον κατεῖπον Εὐρ. Μήδ. 589· τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον Ἀριστοφ. Σφ. 54· τὰν Σάμω αὐτόθι 283· κ. πατέρα, κάμνω αὐτὸν γνωστόν, Εὐρ. Ἰων 1385· κ. τοὺς ποιήσαντας, τὰ γεγενημένα, κατακρίνω, φέγω, Ἀνδοκ. 20. 30, 33.

2) ἀπολ., λέγω, διηγούμαι, κάτειπέ μοι, εἰπέ μοι καθαρὰ, δήλωσον, Ἀριστοφ. Νεφ. 156, 224, Πλ. 86· ἐπομένης ἐξηρημένης προτάσεως, κ. ὅκως.. Ἡρόδ. 1. 20· πόθεν.. Ἀριστοφ. Εἰρ. 20· ὅ τι σιωπᾶς, κ. μοι αὐτόθι 657· πρὸς σέ κ., ἐφ' οἷς ἐλύπησάν με Ἰσοκρ. 85D, κτλ. κατεργάζομαι, ποιητ. μέσ. ἄορ. τοῦ κατεργάζω, Δίσχολ. Εὐμ. 566.

κατεργάζομαι = τῷ ἐπομένῳ.

κατ-εἶργω, Ἰων. ἐργῶ, (ἴδε ἐν λ. ἐργῶ)· ὡσαύτως -ἐργνυμι (ἴδε κατωτ.) μέλλ. -εἶρξω, Ἰων. -ἐρξω.. Ὡθὼ ἐντός.., ἐγκλείω, τοὺς περιγενομένους ἐς τὰς νέας κάτερξαν Ἡρόδ. 5. 63· κατεργνύσι [αὐτοὺς] ἐς μέσα τὰ φρύγανα, ἐνέκλεισαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρυγάνων, δ. αὐτ. 4. 69· καθόλου, καταπιέζω, εἰς δυσκολίας περιάγω, κατέργοντες πολλὸν τοὺς Ἀθηναίους δ. αὐτ. 6. 102· ἐφθεῖρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ τῆς θαλάσσης κατέργεν Πausan. — Παθ., ἐγκλείομαι, περιορίζομαι, ἀναγκάζομαι, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατέργχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι εἰς τὴν ὑποταγὴν, Θουκ. 1. 76, Διον. Ἀλ., κτλ.· κατέργχεσθαι ὅρκοις Διον. Ἀλ. 6. 45· τὸ κατεργόμενον, τὸ ἐξ ἀνάγκης πραττόμενον, Θουκ. 4. 98.

II. ἐμπόδιζω, κωλύω, ἐπιείγου· σὺ κατέργεις, ἐμπόδιον εἶσαι, Εὐρ. Ἀλκ. 255· τινὰ κάτεργέ νιν, καταπάσων, ὅπερ δ Σχολ. ἐρμηνεύει τιμώρησαι, δ. αὐτ. ἐν Μήδ. 1258· μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ, κατέργοντας νεκροὺς τάφου, κυρεῖν δ. αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 308· περιορίζω, τὴν φιλαρχίαν Πλουτ. Πομπ. 53· οὐδενὸς πιέζοντος, οὐδενὸς κατέργοντος δ. αὐτ. ἐν Θησ. 6.

κάτειρξας, εἰς, ἢ, τὸ κατέργειν.

κατειρώω, καθιερώω.

κατ-ειρώω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατερώω, Ἡρόδ. 8. 96.

κατ-ειρωνεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι εἰρωνεῖν πρὸς τινα,

ἴνα τὸν περιπαῖξω ἢ τὸν ἀπατήσω, τινος Πλουτ. 2. 211D, πρβλ. Wyttenb. 31E· πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατερωνεύομενος, καταγελῶν καὶ περιπαῖζων, δ. αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 1. 2) προσποιούμεναι, μετ' ἄπαρ., τοὺς βαρβάρους διαφθελεῖν κατ. Θεοφυλάκτ. Σμ. Ἰστ. 100A· (ὁ Φῶτ. «κατερωνεύεται» μεγαλορροεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται· καὶ «κατερωνεύόμενοι» καταρραβιμῆσαντες καὶ στρατευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἰρωνὰ τὸν ἀργὸν λέγουσιν), πρβλ. καὶ Συνεσ. Ἐπιστ. 121 σ. 257C· σὺ δὲ ἄκκιεῖ καὶ κατερωνεύσει.

κατεῖρωςας, εἰς, ἢ, καθιέρωσις, Μαρκαρ. Κύμ. Cayl. recueil d' Antip. vol. 2. 56, 6.

κατ-εἰσάγω, φέρω εἰς φῶς, φανερώω πρὸς ζημίαν μου, ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, μεγίστην μωρίαν κ. Ἀνθ. Π. 10. 91.

κατ-εκκᾶθάριζω, ἐντελῶς καθαρῶς, Κλήμ. Ὀμ. 8. 17· ὁ κόσμος κατεκκαθαρίσθεις Καλλ.

κατ-εκκλησιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιάζω, τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ Θεοφυλ. Σμ. Ἰστ. 4, σ. 114A.

κατ-εκλύω, ἐντελῶς ἐκλύω τινά, καταστρέφω, τὸν Ἀντίοχον Πολύδ. 5. 63. 2.

κατεκνεύω, ἐλέγχω, προέχω, ἐπὶ βράχων, Κύριλλ.

κατ-εκπλύνω, ἐπιτεταμ. τοῦ ἐκπλύνω.

κατ-εκπλήσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκπλήσσω, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 33.

κατεκτᾶθεν, Διολ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. α' τοῦ κατακτείνω, Π.

κατ-εκτελέω = ἐκτελέω, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 956. κατεκφεύγω, ἐκφεύγω ἵνα σωθῶ.

κατ-ἐλαιος, ον, ἐλαιώδης, φαγνὸν τὸ ὁποῖον ἔχει πολὺ ἐλαιον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E.

κατ-ελαύνω, ὁδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, τὰς ἀγέλας Λόγγος 2. 36· τὰς ναῦς Πλουτ. Νικ. 14. 2) ὥσθ πρὸς τὰ κάτω, τὴν σπαθίδα [ἐς τὴν λήκυθον] Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8.

3) ἐπὶ αἰσχροῦς σημασίας (= βινῶ), κ. γυναικός, Λατ. subagitare δ. αὐτ. ἐν Εἰρ. 711, Ἐκκλ. 1082· τινὰ Θεόκρ. 5. 116.

4) φέρομαι ἐπιππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινά, ὡς τὸ Λατ. invehi in aliquem, Ἡσυχ.

κατ-ελέγχω· μέλλ. -έξω, λίαν ἐλέγχω ἢ κατὰ πρόσωπον, ἀποδεικνύω ψευδόμενον, διαψεύδω, σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, τὸ εἶδος σου, ἐξωτερικόν σου (λόγοι καὶ σχήματα) νὰ μὴ εἶνε εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ νοήματά σου, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 712, πρβλ. Τυρταί. 7. 9. II. καταισχύνω, Πινδ. Ο. 8. 25, Π. 8. 50· ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κ. I. 3. 22.

III. προέβω, κατήλεγξαν (οἱ κύνες) τὴν ὑλακὴ τοὺς φονεύσαντας Πολύδ. Ε', 42.

κατ-ελέεω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεῶ, αἰσθάνομαι ἔλεον, οἶκτον πρὸς τινα, τινα ἢ τι Πλάτ. Πολ. 415C, Ἀνδοκ. 21. 33, Λυσίας 103. 26, κτλ.

κατελίσσω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθελίσσω.

κατ-ελευσις, εἰς, ἢ, κατάδοσις, καθόδοις, κ. ποιεῖσθαι Κλήμ. Ἀλ. 972· τὴν κ. τοῦ Σωτήρος Εὐσ. ἐν Βίβ. Κωνστ. σ. 166A, πρβλ. κατήλυσις.

κατελεύσομαι, κατελθεῖν· μέλλ. καὶ ἄορ. τοῦ ῥήμ. κατέρχομαι.

κατ-ἐλκω ἢ κατελκύνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθέλκω, κατελκύνω.

κατ-ἐλπίζω, λίαν ἐλπίζω ἢ πεποιθότας περιμένω, κ. εὐπετέως τῆς θαλάσσης ἐπικρατήσιν Ἡρόδ. 8. 136, πρβλ. Πολύδ. 2. 31, 8· μὴδὲν ἄγαν κ. Διόδ. 15. 33.

κατελπισμός, ὁ, ἐλπίς μεγάλη, ἐλπίς μετὰ πεποιθήσεως, κ. ἐμβάλλειν τινὶ Πολύδ. 3. 82, 8.

κατ-εμβλέπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμβλέπω, Ἐβδ. (Ἐξ. Γ', 6), Φιλων 1. 566.

κατ-εμβρῖθεύομαι, αὐστηρῶς ἐπιπλήττω, τινος Ἰωσήφ. Γένεσ. 28D.

κατ-εμβρῖμάομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ ἐμβριμάομαι, εἶμαι λίαν ὀργισμένος, ἐν παραφορᾷ ἀπαίτῳ, Ἰωσήφ. Γένεσ. 52B.

κατ-εμέω· μέλλ. -έσω, ἐμῶ ἐπάνω εἰς τινα, τινός Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 207· οὐ ἂν κατεμέσῃ, ἀνθρώπου ἢ θηρίου Διλ. π. Ζ. 4. 36, Λουκ. Κρόν. 38.

κατ-εμακάτω = ἐμακάτω, ἐμακατεύω, τὴν δὲ βαρεῖαν χεῖρα κ. Νικ. Ἀλ. 536, ἐμβάλλω εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς τὸ ἐμέσαι, δ. Σχολ. «καθεῖς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι».

κατ-εμπαζώ = καταλαμβάνω, κατεπεῖγω, Νικ. Θ. 695.

κατ-εμπεδῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεδῶ, τὰς συνθήκας κ., κατεμπεδῶθέντες ὅρκοι Ἀννα Κομν. 478. 409.

κατ-εμπίπλημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλημι, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 72.

κατ-εμπίπρημι, κατακαίω, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1151, Θεοφυλ. Σμ. 27B.

κατ-εμφορεύομαι, μετὰ γεν., Σουῖδ.

κατ-ἐμπροσθεν = ἐμπροσθεν.

κατ-εμφαίνω, φανερώω, Ἀνν. Κομν. 51.



**κατ-εμφανίζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμφανίζω, φανερώω, δῆλῳ, ἔκκλ.

**κατ-εμφορεύομαι**, μέσ., εἶμαι πεπληρωμένος, καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρυσίμενος καὶ κατεμφορεύμενος Εὐν. ἀπ. παρὰ Σουίδ.

**κατ-εμφωλεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐμφωλεύω, κρύπτομαι ἐν τῇ φωλεᾷ μου, Βυζ.

**κατ-εναδρύνω**, κατεναδρύνωμαι, ἐξ εἰκασίας τοῦ Μουσουλίου ἐν τῇ λ. κατεκαμάρωσε τοῦ Ήσυχ.

**κατ-εναίρομαι**, ἀποθ., φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, κατενήρατο χαλκῷ Ὁδ. Α. 519· βαρύν κατεναίρεται ἄνδρα Νικ. Ἀλ. 401· — ἐνεργ. τις ἄορ. κατηνάρων. ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀντ. 871, Καλλ. εἰς Ἀπολλ. 100, Ἀνθ. Π. 7. 201· — ἐνήρατο Ὁρφ. Ἀργ. 669.

**κατ-ἐνάντα**, Ἐπίρρ., = τῷ ἐπομ., μετὰ γεν., Κυδίας παρὰ Πλάτ. Χαρμ. 155D, Κόντ. Σμ. 1. 552, κτλ.· ὡσαύτως κατενάντι, Ἐβδ. (Ἐξ. ἰθ'. 2, κτλ.), καὶ Καίν. Διαθ., πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2905D. 13.

**κατ-εναντίον**, Ἐπίρρ., ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ., τινὶ Ἰλ. Χ. 567· κ. ἐκείνῳ ὀριηθῆναι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 73· κ. ἀλλήλοισι ἐλλόντες Ἀνθ. Π. 9. 132, κτλ.· ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρῦ, τινὸς Ἡρόδ. 3. 144, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.· — ὡσαύτως κατεναντία, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1116, Διον. Π. 114.

**κατενάρίζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐναρίζω, ἐντελῶς φονεύω, παθ. ἄορ., δορίμητος κατηναρίσθης Αἰσχύλ. Χο. 847· μετοχ. πρkm., ἐκ χεῖρος κατηναρισμένος Σοφ. Δῖ. 26.

**κατενέκασε**, ἴδε ἐν λ. κατναίω.

**κατενδεύης**, ἐς, λίαν ἐνδεής.

**κατ-ενδύω**, ἐντελῶς ἐνδύω, τινὰ εἵμασιν Γρηγ. Ναζ.

**κατενεύεις**, εὖως, ἡ, (κατενεγκεῖν) = κατεφορά, διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κ. Εὐστ. 152. 14· διὰ τὴν ἐξ ὕψους κ. 754. 22· κ. τοῦ ἀπαγξαμένου Σουίδ. ἐν λ. καταλύσας.

**κατ-ενεχυρίζω**, δίδω ὡς ἐνέχυρον, Πολυδ. Γ' 84, Η' 148· — κατενεχυρασμός, ὁ, τὸ δίδοναι ὡς ἐνέχυρον, αὐτόθι.

**κατενήνοθε**, ἴδε ἐν λ. ἐνήνοθε (πρβλ. ἐπενήνοθε καὶ παρενήνοθε), κατέτρεχε, ἐπέτρεχε, κόνις κ. ὦμος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 269· ἐανθὴ κόμη κ. ὦμος Ὁμ. Γμν. Δῆμ. 280.

**κατενεθεῖν**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν, Ὁέορ. 17. 48.

**κατενεαύσιος**, ὁ, κυρίως ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενος, ἀρχὴ τις ἐν Γέλα τῆς Σικελίας, Σουλ. Ἐπιγρ. 5475. 5476.

**κατ-ενσκήπτω**, ἐνσκήπτω, ἐπέρχομαι κατὰ τινος, τινὰ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 332.

**κατ-εντείνωμαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐντείνωμαι, μὴ σπῶ μηδὲ κατεντείνω Μ. Ἀντων. 4. 3· κατενταθέντες αὐτόθι 32.

**κατ-εντέλλομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι, τινὶ, προστάτω, Βυζ.

**κατ-εντευκτής**, οὗ, ὁ, (κατεντυγχάνω) κατήγορος, διὰ τὴν εἶθον με κατεντευκτὴν σου; Ἐβδ. (Ἰωβ Ζ' 19).

**κατ-εντροφάω**, μετὰ γεν., = ἐντροφάω κατὰ τινος, Ἰάμβλ. παρὰ Φωκ. Βιβλ. σ. 133 Hoesch., πρβλ. κατεγγλιδᾶω.

**κατ-εντυγχάνω**, κυρίως, ἐντυγχάνω τινὶ κατὰ τινος, προσέρχομαι εἰς τινὰ (ἄρχοντα ἢ ἄνωτερον) καὶ υποβάλλω τὰ παράνομά μου κατὰ τινος ἄλλου, κατηγορῶ, ὁμιλῶ ἐναντίον, τινὸς Ἐκκλ.· κατεντευχθεὶς ὑπὸ τινος οὕτε αἰτιασάμενος ἕτερον Θεοδώρητ. τόμ. 4, σ. 1140· ἄλλὰ καὶ δοτικ., οὐ κατενέτυχε τῷ Θεῷ Βασίλ. τόμ. 2, σ. 82A· πρβλ. Σουίδ., Φωτ. ἐν λέξ. (ἀντίθετ. ὑπερεντυγχάνω).

**κατενώπα**, ἡ κλίσιον κατενώπα, Λοδεκ. Παρὰλ. 169· Ἐπίρρ. (ἐνωπῇ)· — κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντί τινος, κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν., κατ. ἰδὼν Δαναῶν Ἰλ. Ο. 320· οὕτω, κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ γρ. ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ιθ', 19· — Ὁ Ὁμηρ. ἔχει ὡσαύτως ἐνωπῇ, ἐνωπαδίω.

**κατ-εξανίστασις**, εὖως, ἡ, ἡ κατὰ τινος ἐξέγερσις, ἀντίστασις, Λογγίν. 7. 3· τινός, εἰς τι πρᾶγμα, δόξης καὶ πλούτου κατεφρόνησιν τε καὶ κ. Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 69 καὶ 188.

**κατεξαναστάτικος**, ἡ, ὅν, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος καὶ κατεξαναστασιν (συνάπτεται μετὰ τοῦ κατεφρονητικῆς), πρὸς ἀντίστασιν ἢ ἐναντίων, κατεφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικά δὲ τῶν ἀγλήδων Σξξ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 104, 107· δικαιοσύνης κατ. ἀρετὴν οὐχ ὁρᾷ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζῶου κατασκευῇ Μ. Ἀντων. 8. 39.

**κατ-εξανίσταμαι**, μέσ. μετ' ἄορ. θ' κατεξανέστην· — ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι κατὰ τινος, ἐναντιώνομαι, παντὸς δεινοῦ κ. Διόδ. 17. 21· οὕτε ἀναβάτην προσέμενος, οὕτε φωνὴν ὑπομένων, ἀλλ' ἀπάντων κατεξανιστάμενος Πλουτ. Ἀλέξ. 6· κατεξαναστῆναι τοῦ μέλλοντος, προφυλάττομαι ἐναντίον τοῦ μέλλοντος νὰ συμβῇ, Πολυδ. Ἰστ. Ἀποσπ. 53· τοῦ πολέμου κ., γενναίως ὑποφέρει, Πλουτ. Δημήτρ. 22· παντὸς δεινοῦ Διόδ. 17. 21, ἐνθα ἴδε Wessel· ὁ Νεῖλος οὐκ ἀνέχεται ποταμὸς εἶναι, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης Ἡλιδ. 2. 28, ἐπειδὴ δὲ κ. ὡς ἐρωμένης, λαμβανέτω πῆραν ὡς δεσποίνης 8. 5· — ὁ Ἡσυχ. «κατεξανίσταται» κατεπαίρεται, καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «καταπλήσσει» καταπαράσσει. κατεξανίσταται.

**κατεξενωμένος**, ἴδε κατεξενώω.

**κατ-εξεράω**: μέλλ. -άσω [ᾱ], ξερνῶ ἐπὶ τινος, τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 6· ζῆτει τίνων κατεξεράσεις Κλήμ. Ἀλεξ. 46· μὴ κατεξερά αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 23.

**κατ-εξετάζω**, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἀναγνωρίζω, δοκιμάζω, ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις, — νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ κατασκελετευθεὶς Γεώργ. Ἀκροπολ.

**κατ-εξυμᾶρίζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐξυμᾶρίζω, εὐμαρές, εὐκολον καθιστᾷ τι, κατευθύνω, Ἡσυχ.

**κατ-εξορχέομαι**, ἀποθ., ὀρχούμενος ὑβρίζω, ἐμπαίζω, τινος Ἐκκλ.

**κατ-εξουσιάζω**, ἐξασκῶ ἐξουσίαν ὑπερᾶνω τινός, τινὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 25, κ. Μάρκ. ι', 42· ἡ πάντων δεσποζούσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις Φωτ. Ἐπιστ. 216. 3· οὐσιαστ. ἐν Αἰγυπτιακῇ τινὶ ἐπιγρ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 4710, δὸς αὐτῷ κατεξουσίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

**κατεξουσιαστικός**, ἡ, ὅν, κυριαρχικός, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἀρχικὴ καὶ κατ. ῥάβδος Κλήμ. Ἀλ. 134.

**κατεπαγγελία**, ἡ, ὑπόσχεσις, Γλωσσ.

**κατ-επαγγέλλομαι**, μέσ., πρkm. κατεπήγγελλμαι· ὁρίσσει. κατεπήγγελλᾶμην, εἶδω ὑποσχέσεις μεγάλας, υπερβολικὰ δίδω, πολλά ὑπισχνούμαι, τινὶ, πρὸς τινὰ, Δημ. 885. 12· κατ. πρὸς αὐτοῦς, ἐργολαβῶν .. Αἰσχίν. 24. 37· τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατ., θαυμάσια τινὰ ὑπισχνόμενος, ὁ αὐτ. 85. 35· οὐδὲ οὕτος ὁρθῶς κατεπαγγελλόμενος τῇ φιλῇ τὴν πολιτείαν, ὅστις ὑπισχνεῖτο ὅλην τὴν πολιτείαν του εἰς τὴν ὑπολειπὴν τῶν φίλων, ἀφιέρωνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους, Πλουτ. 2. 807B· μετ' ἀπαρμφ., κατεπαγγελλόμενος διδάσκειν Αἰσχίν. 16. 32· λήγειν ὁ αὐτ. 24. 37 (ἴδε ἀνωτ.)· προκαταλήψεσθαι Διόδ. 11. 4· — ὁ Σουίδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ. κατεπαγγέλλω τινί.

**κατ-επάγω** [ᾱ]: μέλλ. -άξω, ἐπιφέρω τι μεθ' ἕτερον, φέρω τι ταχέως μετ' ἄλλο, ἐπαναλαμβάνω ἐν τάχει, ὥσπερ δερόμενος νῦν λέγε τὸ μόλωμεν, εἰτα δ' αὐτὸ κατεπάγων πυκνὸν Ἀριστοφ. Ἰππ. 26· ἐπιφέρω κατὰ τινος, τιμωρίαν τινὶ Πλουτ. 2. 551D.

**κατ-επάδω**, ὑποτάσσω τινὰ δι' ὧδης ἢ μαγείας, νέους λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας καὶ κατεπάδοντες καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα Πλάτ. Γοργ. 483E· γοητεύεις με καὶ φαρμάτεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80A, κτλ.· πονηρῶν πνευμάτων κατεπάδοντα Γρηγ. Ναζ. σ. 231· κατέπαδε σεαυτοῦ καὶ ῥάων ἔσει Α. 889· ἄδω ὅπως θέλω, ἡ μαγεύω, ἡ καταπραύω, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 7, Εὐμῆδ. σ. 205· σοὶ μὲν ὑπενάιον βασιλικῶς κατεπάδονται, καὶ τὸ παθ., ῥῆμα κατεπαδόμενον τῇ καρδίᾳ Βασίλ. σ. 249.

**κατεπάδω**, πρὸς αὐτὸν αἰμύλως διομιλοῦσα, Ἡλιδ. 7. 10· ὁ Πολυδ. ἔχει συνώνυμ. «κατεπάδω» κατακηλεῖν, καταθελγεῖν Δ', 49.

**κατ-επαίρομαι**, μέσ., ἐπαίρομαι, ὑψηλοτροπῶ, τινὸς Συμμ. Παλ. Διαθ.· μὴ κατεπαρθῆς ἡμῶν Γρηγ. Ναζ.

**κατεπάλληλος**, ὄν, = ἐπάλληλος, ἀλλεπάλληλος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1018.

**κατεπάλλμενος**, ἴδε κατεπάλλομαι· — ἄλλὰ κατεπάλλτο, ἴδε ἐν λέξ. καταπάλλω.

**κατ-επαμύνω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνω, Σουίδ., μετ' αἰτ.

**κατ-επανανεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπανανεύω, ἀρνούμαι, Εὐσταθ. Πονημάτ. 293. 10.

**κατ-επανέστημαι**, ἐνεργ. ἄορ. -επανέστην, ἐγείρομαι ἐναντίον, τινος Ἐκκλ.

**κατ-επεγείρω**, ἐξεγείρω, διεγείρω, ὑποκινῶ ἐναντίον τινός, τινὶ τὶ Εὐμῆδ. 253.

**κατ-επέγω**: μέλλ. -ξω, πιέζω, καταπιέζω, χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει Ἰλ. Ψ. 623. 2) ἰσχυρῶς πιέζω, βιάζω, ἀναγκάζω, οὐδένος κατεπειγόντος [αὐτοῦς] Ἡρόδ. 8. 126· οἱ χρῆσται κατῆπειγον αὐτὸν, οἱ δανισταὶ του τὸν ἔβιαζον, τὸν ἐπνιγον, ἐστενοχώρουν, Δημ. 894. 7, πρβλ. Θουκ. 1. 61· κατεπείγει ὕδωρ ῥέον, ἡ βρῦσις τοῦ ὕδατος (τῆς κλεψύδρας) ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ προχωρῇ, Πλάτ. Θεαίτ. 172D· ἡ φιλοτιμία κατῆπειγεν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 7. 338E· ὡς αὐτοῦς κατῆπειγεν ἡ Ποτειδαία, ἡνάγκαζεν αὐτοὺς σφόδρα νὰ σπεύσωσι, Θουκ. 1. 61· μετ' αἰτίας καὶ ἀπαρ. σχολῆς ἀπολαύμενον καὶ οὐδὲν ἡμάς ἐστὶ τὸ κατεπείγον τὸ μὴ... σκοπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 781E· οὐδὲν κ. [ὕμης] ἀκούσαι Δημ. 705. 23· ὁ ἥλιος κ. ἐηραίνεσθαι τὰς σήψεις Ἀριστ. π. Φυσ. 2. 4, 4· — Μέσ., κατεπείθεσθαι τινος, εἶμαι ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος περὶ τινος, μεγάλην καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τινὸς ἔχω, Πολυδ. 5. 37, 10., 30. 5, 9.

**κατ-επέγω**, ἀμεταβ., σπεύδω, βιάζομαι, ἐπὶ κατεπείγων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293· τοῦ Πουμπήτου κατεπείσαντος Πλουτ. Σερτ. 19· οὐδὲν κατεπείγει, οὐδεμία ὑπάρχει βία, Ἰππ. Ἀγμ. 762· τὰ κατεπείγοντα, βιαστικὴ ἀνάγκη, Ἰσοκρ. 185D· ἦν κατεπείγει 101B· τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρεῖαν Πολυδ. 1. 66, 6· κατεπειγούσης τῆς ὥρας 3. 99, 9, κτλ.· τὸ κατεπεί-



γον Ξεν. 'Απομν. 2. 1, 2· μετ' ἀπαρ., Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον ξυναΐσαι, δὲν ἐβιάζοντο, δὲν ἐσπεύδον, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ. 4. 2, 18· ῥηθῆναι οὐ κατεπειγόντων, δὲν ἀπαιτούσι νὰ ῥηθῶσιν ἀμέσως, ἐν σπουδῇ, 'Ισοκρ. 273Β—οὕτως ἐν τῷ Μέσ., 'Αθήναζε κατεπείγομαι 'Αλκίερ. 3. 51.

κατ-ἐπειξις, εὖως, ἡ, βιαία ἐνέργεια, ταχύτης, ἐπίσπευσις, θόρυβος, φόδος μετὰ κατεπείξεως φωνῆς Διογ. Α. 7. 113.

κατ-ἐπέκεινα, 'Επίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπέκεινα, Βυζ.

κατ-ἐπεμβαίνω, ἐπεμβαίνω πρὸς βλάβην τινός, θάλασσα κ. τῆς γῆς Σχολ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 2. 34. II. κακολογῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, τινὸς ἢ τινὶ 'Εκκλ.

κατεπερωτάω, ἐπερωτῶ συχνά, Δίο. Μῦθ. 22.

κατέπεφνον, ἀόρ. β' ἀνευ ἐνεσθ. ἐν χρήσει (ἴδε \*φένω), φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, καταπέφνω 'Ιλ. Γ. 281 κατέπεφνε (ἡ -εν) Ζ. 183, Ω. 759, 'Οδ. Γ. 252, Δ. 534, Σοφ. 'Ηλ. 486· κατέπεφνες ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 901, καὶ (ἐν τμήσει) Πινδ. 'Αποσπ. 157· καταπέφνων 'Ιλ. Ρ. 539, Βαχχλ. 5. 115.

κατ-ἐπιβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἀμφίβολ. παρ' Εὐμαθ. σ. 278.

κατ-πιδεικνύμαι, μέσ., ἐπιδεικνύμαι ἐνώπιον ἐτέρου, ἀλαζονεύομαι, Μ. 'Αντων. 11. 13.

κατ-ἐπιθλίβω [τ], πιέζω ἰσχυρῶς, Εὐμαθ. σ. 29 (διάφ. γραφ. προσεπιθλ-).

κατ-ἐπιθυμῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἐπιθυμῶ, ἔτυχεν ὧν ἐδοῦλετο καὶ κατεπεθύμει Εὐνάπ. σ. 97.

κατ-ἐπιθύμιος [ῶ], ον, λίαν ἐπιθυμητός, Γλωσσ.

κατ-ἐπιθύμιος, ον, λίαν ἐπιθυμῶν, μετ' ἀπαρ., 'Εδδ. ('Ιουδιθ ιβ', 16).

κατ-ἐπικειμαι, κεῖμαι ἡ μένω ἐπὶ τινος, Εὐμαθ. σ. 41, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθήκ.) 4145δ, 6624.

κατ-ἐπικλήσις, εὖως, ἡ, ἰσχυρὰ κατηγορία, κατέγκλησις, 'Ωριγένης.

κατ-ἐπικλύζω, κατακλύζω, κατακαλύπτω δι' ὑγρῶν, καταβρέχω, τινά Εὐμαθ. σ. 206, 269, κτλ.

κατ-ἐπικοσμέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπικοσμέω, Εὐμαθ. σ. 282.

κατ-ἐπικυκλώ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐπικυκλώ, πολιορκῶ, Walz Ρήτ. 1. 519,

κατ-ἐπικύπτω, κύπτω ἐπὶ τινος, «σκύπτω», 'Εδδ. ('Εσθ. ε', 1).

κατ-ἐπιλαμβάνομαι, μέσ., πιάνω τι σφιγκτά, ἐναγκαλιζομαι, κατεπελαμβάνετο αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν 'Εδδ. (Β' Βασίλ. ιε', 5), διάφ. γραφ. ἐπελ-.

κατ-ἐπινοέω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, τί τινος Βασίλ.

κατ-ἐπιορκέω, ἐπιορκῶ ἀναιδῶς, 'Αριστ. Ρήτ. 3. 3, 1, πρβλ. Walz Ρήτ. 1. 348, 365. II. Μέσ., δι' ἐπιορκίας κατορθῶνω, οὐ κατεπιορκισμένος τὸ πρᾶγμα Δημ. 1269. 24.

κατ-ἐπισκήπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, τινὶ τὴν Εὐμαθ. σ. 394.

κατ-ἐπισπεύδω, λίαν σπεύδω παρά τι, τινὶ 'Εκκλ.

κατ-ἐπιστάζω, κατεπισταλάζω, πρβλ. κατασταλάζω.

κατ-ἐπιστρατεύω, ἐκστρατεύω ἐναντίον, τὴν γλῶτταν ἔχων ἐλέποιν κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κ. Walz Ρήτ. 1. 520.

κατεπιτῆδευμα, κατ-ἐπιτετῆδευμένη ἔκφρασις, ὑπὲρ τοῦ δέον τεχνικῆ, ἐξεζητημένη, Λογγίν. 30. 1.

κατ-ἐπιτηδεύω, μετὰ πολλῆς τέχνης ἀποτελεῖνω, κοσμῶ τι ἐπὶ ὑπὸν, τὸ μὴ βεβασανίσθαι μὴδὲ κατεπιτετῆδεύσθαι, (ἀντίθ.) ἀληθεῖ δὲ τινὶ καὶ φυσικῶς κεκοσμηθῆναι χρώματι Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 42.

κατ-ἐπιτίθῃμι, ἐπιθέτω τι ἐπὶ πλεον, Εὐμαθ. σ. 77. 98, κτλ. — Μέσ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, τινὸς 'Ιωσήφ. Γένεσ. 33Β.

κατ-ἐπιτρέχω, τρέχω κατεπάνω τινός, ὁδῶν τις γλυκάζουσα κατεπέδραμε μου τὰ μέλη Εὐμαθ. σ. 89. II. τρέχω πρὸς τι, σπεύδω, τῷ θαύματι 'Εκκλ., πρβλ. κατεπισπεύδω.

κατ-ἐπιφύω = καταφύω, 'Ησύχ.

κατ-ἐπιχειρῶ, ἐπιθέτω τὰς χεῖράς μου ἐπὶ τινος, ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, τοῦ πράγματος Α. Β. 154—προσβάλλω, τινος Εὐστ. Πονημ. 349. 20.

κατεπιχειρήσις, εὖως, ἡ, ἐπιχειρήσις κατὰ τινος, προσβολή, Εὐστ. Πονημ. 169. 42.

κατ-ἐπιχέω: μέλλ. χέω, καταχέω ἐπὶ τινος, βαίνω, τινὶ ῥόδα κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι Εὐμαθ. σ. 110.

κατ-ἐπιχρῶννυμι: μέλλ. χρώσω, καταχρωματίζω, ἐπικαλύπτω διὰ χρωμάτων, Εὐμαθ. σ. 37.

κατεποικοδομέω, ἀνεγείρω, οἰκοδομῶ ἐπὶ τινος ἢ ὑπεράνω τινός, Συλλ. 'Επιγρ. 3281, ἐν τῷ παθ.

κατεπομβρίζω, ἐπιχέω ὡς ὄμβρον, ἐν ἀφρονίᾳ, τινὶ τι κατ. Θεοφυλ. Σιμ. 4. 112.

κατεποπτεύω, ἐπιμελῶς ἐποπτεύω, τὴν τῶν νέων ἀγωγὴν κ. Βυζ.

κατ-ἐπιχότως, 'Επίρρ., μετὰ μεγάλης δειλίας (ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρῆμ. τοῦ καταπτήσσω), Πολυδ. Γ', 137.

κατ-εράω, καταχέω, ἐκχέω, χύνω ἔξω, εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε Στράβ. 812· κατερᾶν τὸν οἶνον Πολυδ. Ζ', 162.

II. μεταφορ., ἐπιχύνω, δυσφημῶ κ. τοῦ δικαστηρίου, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Δημητρ. Φάληρ.

κατ-εργάζομαι: μέλλ. -άσομαι: ἀόρ. κατεργασάμην, καὶ (ἐπὶ παθ. σημασ.) κατεργάσθην, ἴδε κατωτ. πρῆμ. κατείργασμαι, ἐπὶ τε ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. ἀποθ. Μετὰ κόπου ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς τέλος, κατορθῶνω, πρήγματα μεγάλα 'Ηρόδ. 5. 24· πᾶν Σοφ. 'Ηλ. 1023· θαυμαστά καὶ πολλὰ κατεργασάμενος Πλάτ. Νόμ. 3. 686Ε· ἀντὶ μανικῶν ἔξεις ἐμφρονας κ. 7. 791Α· μόρον .. ἐπαλλήλοιν χεροῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 57· ταῦθ' ἀπινούεις 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 247· τὰ δυνατὰ Θουκ. 4. 64· μεγάλῳ μὲν ἐπινούειτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε Ξεν. 'Ιέρ. 2. 2· κ. ἐλρήνῃν τινὶ 'Ανδοκ. 24. 26· ἦν κατεργάσθη, ἀν κέρως τὴν ἐργασίαν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 933, πρβλ. 'Εκκλ. 247—οὕτω πρῆμ.

κατείργασμαι, τοὺς μέγιστοι ἔργα κατείργασμένους Ξεν. 'Απομν. 3. 5, 11· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι, τὰδε οἱ κατείργαστο 'Ηρόδ. 1. 123, 140., 4. 66., 8. 100· κατείργασται θυσία Εὐρ. 1. Τ. 1081, κτλ.· κατείργασμένη ὠφέλεια 'Αντιφῶν 115. 15· ἐλθεῖν ἐπὶ κατείργασμένους, Λατ. re peracta, Λυσ. 189. 32. 6) κεραδαῖν διὰ κόπου, ἀποκτῶ, τὴν ἡγεμονίην 'Ηρόδ. 3. 65· πόλει σωτηρίαν Εὐρ. 'Ηρακλ. 1046· τοῦτο Δημ. 1121. 20· τὴν τυραννίδα κατείργασθαι Πλάτ. Γοργ. 473D· ἐπὶ παθητ. σημασ., ἀρετὴ ἀπὸ σοφίης κατεργασμένη 'Ηρόδ. 7. 102.

γ) ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εἶμαι ἐπιτυχής, ὁ αὐτ. 5. 78· τοσοῦτω ταῦτα δυσκατεργαστότερα ἐκείνων ὅσῳ περ πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίνονται Ξεν. 'Απομν. 4. 2, 7. 2) μετ' αἰτ. προσ. ὡς τὸ Λατ. conficere, «ἀποτελεῖν», φονεύω, ἐαυτὸν κατεργάσασθαι 'Ηρόδ. 1. 24· κατεργάσαι ἐμὸν παῖδα Εὐρ. 'Ιππ. 888, κτλ.· λέοντα βία Σοφ. Τρ. 1094. 6) καταβάλλω, ὑποτάσσω, νικῶ, νῆσον κατεργάσασθαι 'Ηρόδ. 6. 2., 8. 100, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 842· κατεργάζεσθαι καὶ κρατεῖν, —τοὺς μὲν κατεργασάμενοι κᾶν κατὰσχίζουσιν, τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν Θουκ. 6. 11., 33, 86· ποιοῦ καὶ στόματι κ. τινα, προσβάλλω, ἐπὶ ἥπου, 'Ηρόδ. 5. 111—παθ. πρῆμ., ἔχω ἡττηθῆ, μακέλλῃ τῇ κατείργασται πέδον, ὑπεδουλήν, ὑπετάχθη, Διοχλῆ. 'Αγ. 526. γ) κεράζω πρὸς τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὐνοίαν τινος, κατεργάσσομαι καὶ ἀνέπεισε Ξέρξης, ὥστε .. 'Ηρόδ. 7. 6· εἰ βούλοιο κατεργάσασθαι τινί.. καλεῖν σε ἐπὶ δειπνῶν καὶ τοὺς καλοὺς κάγαθους προσφιλῶς χρηόμενος μάλιστα' ἂν κατεργάσαιτο Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 11 καὶ 16· κ. τινα οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἀρπαγῇ Στράβ. 483—Παθ. ἀόρ., οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι [ἡ γυνή], δὲν ἠδύνατο νὰ πείσωσιν αὐτὴν, 'Ηρόδ. 9. 108. 6) μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τι εἰς τινος, καλόν τι τὴν πόλιν 'Ανδοκ. 21, ἐν τέλ., πρβλ. Διοχλῆ. 86. 23.

II. ἐργαζόμενος παρασκευάζω πρὸς χρήσιν, Λατ. concoquere, οἶον διὰ τῆς μασησεως, ὁδόντας ἔχει οἷς κ. τὴν τροφήν 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 5, πρβλ. π. Ζ. καὶ Θανάτ. 4, 1, π. Πινεύμ. 4, 1, καὶ ἴδε κατεργασία· κ. τὰ ἐδέσματα Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 714· ἡ δι' ἀλέσεως (τοῦ σίτου), Δόγγος 3. 30· τὸν κατείργασμένον σίτον Διον. 'Αλ. 5. 13—οὕτω, κατ. μέλι, παρασκευάζω .., 'Ηρόδ. 4. 194· κ. τὴν κόπον, ἐτοιμάζω, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 19· ὕλα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 2· λίθους Διόδ. 1. 98· ἐλέφαντα, σίδηρον κ. Πλουτ. Περ. 12.

III. ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἀλλῇ μελέτῃ κ. Πλάτ. Τιμ. 88C. IV. κ. ὄρη, ἰσοπεδῶνω, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 11. 3, 4· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημασ., κατεργαζομένη ἡ γῆ καὶ ἀπόλαυσιν πλείω δίδωμι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 3· κατεργαζομένης ὑπὸ τοῦ συμφοῦ τοῦ θερμοῦ καὶ ἀκριβοῦς ἐκπαττομένης Γαλην. τόμ. ΙΑ', σ. 649, πρβλ. Κόντον ἐν «'Αθηνᾶς» τόμ. Γ', 364.

κατ-εργασία, ἡ, τὸ κατεργάζεσθαι τὴν τροφήν διὰ πέψεως ἡ μασησεως, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 19, Προβλ. 22. 14· πέψει τινὶ καὶ κατεργασία Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 2· ἡ τοῦ πυρός κ., ψήσις, τὸ βράσιμον, Μνησίθ. παρ' 'Αθην. 59B· τὸ ἀλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατ. 'Αθην. 42B· καθόλου, κατασκευή, ἐλαίου Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 4· καλλίεργεια γῆς, αὐτόθι 1. 16, 6, (ὅπου αἱ ἀργαίαι ἀντιτίθενται § 9), 3. 20, 1· κ. καὶ κοπρίσεις 2. 14, 3· τὴν κ. ἀποδιδόναι 5. 9, 11· ἡ κ. καὶ ἡ ἄλλη θέραισις αὐτόθι, κτλ.· ἐπὶ παραγωγῆς, Διόδ. 1. 14· κατ. ἀργυρίου Πολυδ. 34. 9, 10· τυγχάνειν κατεργασίας ἀφ' ἡλίου, ἐπὶ ἀτμοῦ, Διογ. Α. 7. 153.

κατεργασμα, τό, ἔργον, 'Εδδ.

κατεργαστέον, ῥήματ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ ἐξεργασθῇ, 'Εκκλ.

κατεργαστικός, ἡ, ὅν, ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, εἰς ἐκτέλεσιν, δύναμις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4. II. δυνάμεως νὰ φείρῃ, καταστρέφῃ, αἱ ἀθῆμα κατεργαστικά αὐτῶν 'Ιππ. Κωκκ. Προγν. 194, 'Ησύχ.

κατέργγυμι, κατέργω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ κατείρ-, 'Ηρόδ.

κάτ-εργος, ον, κατεργαζόμενος, κεκαλλιεργημένος, χώρα πᾶσα κατέργος γέγονεν (ἀνθ') οὐ ὀλίγω πρότερον εἶπε: διὰ τὸ κατείρ-



γασθραί τὴν χώραν, ἀντιθέτω τῷ κατέργω χώρα τὴν ἀργόν) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 5. II. **κατέργων**, τὸ, ἔργον, ἔξδ. (Ἔξδ. Α', 16, ΔΕ', 21) πλοῖον ἐν ᾧ καταναγκαστικῶς εἰργάζοντο οἱ κατάδικοι, Βυζ.

**κατ-ερεθίζω**, ἐπιτετακ. ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζω, Κύριλλ.

**κατερέθω**, = τῷ κατερεθίζω.

**κατ-ερείδω**, ἀμεταβ., κατασκήπτω, ἐκρήγνυμαι, οἷον θύελλα, κατερείσαντος ἀνέμου θύει κλύδωνα ἰσχυρόν Δίων Χρυσ. 3. 396.

**κατ-ερεϊκτός**, ἴδε ἐν λέξ. **κατερικτός**.

**κατ-ερεῖω**, συντρίβω, καταλαβαίνω (πρβλ. **κατερικτός**). χονδραλέω (ἐρείγμα ποιῶ) κάχυς κατηρειγμένα μετὰ ἀρωμάτων (ἀλλ. κατηρηγμένα) Δήμων παρ' Ἀρποχρ. ἐν λέξ. προκώνια — μεταφορ., μύλη ἥτις δυνατὴ κατερεῖται τὸν ἐμὸν θυμὸν, κατασυντρίβω, δηλ. καθησυχάζω, καταπραύνω, «ἐξεπάω», (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ἐρεϊκόμενων ὁσπρίων), Ἀριστοφ. Σφ. 647. — Μέσ., σχλῆζ τὰ ἱμάτια μου εἰς ἐνδείην θλίψεως, καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφώ 67· τὴν ἐσθῆτα κατηρεῖκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνη διεχρέοντο Ἡρόδ. 3. 66, Δισχύλ. Πέρσ. 538· κατ-ερεῖω. **καταργήγνυμι**.

**κατ-ερεῖω**, = τῷ ἐπομ., ἐάλω ἢ πόλις καὶ κατηρειπώθη Διόδ. 9. 5 Φωτίου Βιβλιοθ. 625 Hoesch· τοῦ κατηρειπωμένου Ἡλιόδ. 9. 5.

**κατ-ερεῖω**: μέλλ. -ψω, καταρρίπτω, κατὰ γάρ νιν ἐρείπει πῦρ καὶ Ἄρης Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7. 140· σεισμοὶ κατήρειψαν πολλὰ τῆς κατοικίας Στράβ. 259· κ. τινί, διαρθεῖρω, Πλουτ. Σόλων 6. — Παθ., καταπίπτω εἰς ἐρείπια, ἐπὶ τῆς Τροίας, Τροία κατερείπεται καπνῷ τυφωμένα Εὐρ. Ἐκάβ. 477· τὸ τεῖχος κατηρήριπτο Ἡρωδ. 8. 2· κατηρηρεῖμένα Συλλ. Ἐπίγρ. 1330. 22· κατηρεῖμένα αὐτόθι (προσθηκαί) 2349d, 2454· κατηρεῖφθη τεῖχος Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 22, 7. II. ἀμεταβ. ἐν τῷ ἀορ. θ', κατ-ερεῖω, κρημνίζομαι, ὑπ' [ἐμὸν] ἔργα κατήριπε κάλ, αἰχλῶν Ἰλ. Ε. 92, πρβλ. Θεόκρ. 13. 49· οὕτως ἐν τῷ πρkm., τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατηρήριπεν Ἰλ. Ε. 25.

**κατ-ερεῖω**: ἀορ. -ήρῳ, ἐρεῖωμαι ἐνώπιον ἢ ἐπὶ τινος, ὡς θερμὸν ἢ ἡμαρὰ τί μου κατήρυγεν, ὁ Σχολ. «κατέπνευσεν ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευνόμενων», Ἀριστοφ. Σφ. 1151.

**κατ-ερεῖω**, κάμνω τι κατακόκκινον, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 612.

**κατ-ερέω**: μέλλ. -ψω, κατακαλύπτω τι μεθ' ὁροφῆν, στεγάζω, σκεπάζω, τὰς σκηνὰς κλήμασιν Πλουτ. Καῖς. 9· κατερέψαντες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 49. — Μέσ., σκεπάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ ὅτι εἶναι ἰδικόν μου· ἐπὶ τῶν χειλῶν, κεράμῳ τὸ νότον Ἀριστοφ. Σφ. 1294, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1074.

**κατ-ερέω**, Ἀττ. **κατερῶ**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἀορ. **κατεῖπον**: πρkm. **κατερίρχω** — λέγω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, κατηγορῶ, τινός τι ἐν. Κύρ. 1. 4, 8· τινος πρός τινα Πλάτ. Πόλ. 595B· τινος ἐναντίον τινός ὁ αὐτ. ἐν Θεάγ. 125A. 2) μετ' αἰτ., φέγω, μέμφομαι, τινα ἢ τι πρός τινα Ἡρόδ. 3. 71. II. λέγω ἢ ὁμιλῶ φανερώς, καθαρὰ, Ἡρόδ. 5. 92, 7· κατερῶ πρός γ' υἱὰς ἑλευθερώς τάληθ' Ἀριστοφ. Νεφ. 518, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1106, Ἀριστοφ. Εἰρ. 189, κτλ. — Παθ., κατεῖρηται ἐς σέ, θά διακρηχθῇ, Ἡρόδ. 6. 69.

**κατ-ερνημόω**, ἐντελῶς ἐρηνώνω, ἀπογυνῶ, τὰ πτερά Αἰσώπ. 23 de Furia.

**κατερήριπε**, ἴδε ἐν λ. **κατερείπω**.

**κατ-ερητύω**: μέλλ. -ύσω [ὑ] — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαίττω, λισσομένοι κατ-ερητύον ἐν μεγάροις Ἰλ. Ι. 465, Ὀδ. Ι. 31· φωνῇ.. κατερήτυε Τ. 545· κατερητύσαν ὁδὸν ἦν στέλλει Σοφ. Φιλ. 1416· κ. αὐδῇ, θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ. 1175, 1182, πρβλ. ἱρύκω καὶ κατερύκω.

**κατ-ερίθεύομαι**, ἀποθ., καταβάλλω διὰ φιλονεικίας, ἐρίκω, διασχυρίζομαι, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.

**κατ-ερικτός ἢ -ερεϊκτός**, ὄν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἀλληλεσμένος ἐπὶ ὁσπρίων, ἦψε κατερικτῶν χύτρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 387. 15· πίσων ἢ κατερικτῶν τινῶν Α. Β. 10. 13. Ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. «κατερικτὰ τὰ ἐρεϊκόμενα ὁσπρία καὶ σχιζόμενα, ὅσον κυάμους· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοὺς πυρούς· οἱ δὲ κατερρωγὰ ἱμάτια», πρβλ. Πολυδ. Δ'. 247 καὶ Σ', 61.

**κατερίπωσης** = **κατάρριψης**, **κατακρήμνισης**, Σουῖδ.· γραπτέον μᾶλλον **κατερείπωσης**, πρβλ. **κατερείπω**.

**κατ-ερνής**, ἐς, (ἄρνος) ὁ πολλὰ ἄρνη ἔχων, κλάδους θαλερούς, Ὀρφ. Ἀργ. 916.

**κατ-ερυθαίνω**, καταβάπτω ἐρυθρόν, Κύριλλ.

**κατ-ερυθιάω**: μέλλ. -άσω, ἐρυθρίω ἰσχυρώς, κοκκινίζω, Ἡλιόδ. 10. 18.

**κατ-ερυθρος**, ὄν, βαθέως, λίαν ἐρυθρός, παρειαὶ κατέρυθροι Θεοφύλ.

**κατ-ερυθρόω**, κάμνω τι λίαν ἐρυθρόν, Βυζ.

**κατ-ερυκάνω** [ᾱ] ἔκταραμένος τύπος τοῦ ἐπομ., μή μ' ἐθέλουντ' ἵνα κατέρυκαε Ἰλ. Ω. 218.

**κατ-ερύκω** [ὑ]: μέλλ. -ξω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, μάλα δὴ σε καὶ ἐσόμενον κατερύκω Ἰλ. Ζ. 518· κ. καὶ ἐσχεθεν ἱεμένους περ' Ὀδ. Δ. 284· μή με κατέρυκε λιλαιόμενόν περ' Ὀδοῖο Α. 315., Ὀ. 73· μήδενά.. ἀέκοντα μένειν κατέρυκε Θεογν. 467· σπαν. παρ' Ἀττ., τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις Ἀριστοφ. Σφ. 601. — Παθ., κατερύκεται εὐρέτ' πόντῳ Ὀδ. Α. 197, Δ. 498.

**κατ-ερύω**, Ἰων. -εῖρύω: μέλλ. -ύσω, καθέλω, καθελκύνω — σύρω κάτω, καταβιβάζω ἐκ τῆς ἐγῆρας εἰς τὴν θάλασσαν, συχνά· κινεῖ ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πλοίων, Ἀττ. deducere naves, τὴν γε [νῆα] κατεῖρυσεν εἰς ἄλα δῖαν μοχλοῖσιν, ἐν τῷ πεζῷ, καθελκύνουσαι ναῦν, Ε. 261, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., Θ. 151· νῆα κατεῖρυσθαι Ε. 332, κτλ.· οὕτω, κατεῖρυσαντες ἐς Σαλαμῖνα τὰ ναυήγια Ἡρόδ. 8. 96· ὥσπερ, κατεῖρυσεν οὐθὰτα μόσχου, ἤμελεν, (Σχολ. «καταρρεῦσαι ἐπιθήσει»), Νικ. Θερ. 552· κ. τόξα, ἔλκω, ἐντείνω τόξον, Ἀνθ. Π. 9. 16· — ἐν τῷ μέσ., κάδ' δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 931.

**κατ-ἐρχομαι**: μέλλ. **κατελεύσομαι** (ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. **κάτειμι**, ὡς καὶ τὸ κατήειν εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ παρατ.)· ἀορ. **κατήλυθον ἢ κατήλθον**: ἀπαρ. **κατέλθω**· ἀποθ. **καταβαίνω**, Ἀττ. descendere, Οὐλύμπιοι κατήλθον Ἰλ. Υ. 125, κτλ.· τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.. κατελθέμεν Ζ. 109· **καταβαίνω** εἰς τὸν τάρον, κ. «Αἰδὸς εἰσῶ, Αἰδὸςδε αὐτόθι 284., Η. 330· εἰς Αἰδοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1101, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ., τίς.. σκότοιο πύλας ἔτλη κατελθεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 193. 2· ὥσπερ, ἀπὸ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια, ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι Ὀδ. Α. 303, πρβλ. ἡ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν ἢ τὸν λιμένα (= **κατάγομαι**), μῖμιν ἀγρῶν, οὐδὲ πόλινδε κ. Ὀδ. Α. 188 καὶ Π. 115. 2) ἐπὶ πρaxyάτων,

**κατερχομένης** ὑπὸ πέτρης ἐκλύσθη ἢ θάλασσα, ὑπὸ τοῦ κρημνιζομένου, καταφερομένου βράχου, Ὀδ. Ι. 484. 541· ἐπὶ ποταμοῦ, **κατέρχεται** ὁ Νεῖλος πληθύνων, **καταβαίνει** πλημμυρῶν, Ἡρόδ. 2. 19· **κατελθόντος** αἰφνιδίῳ τοῦ ρεύματος Θουκ. Α. 75.

3) κ. εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀττ. descendere ad certamen, Σέξτ. Ἐμπ. π. 6. 7. 324. II. ἰδίως ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας,

Ἡρόδ. 4. 4., 5. 30., κ. ἄλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1647, Χο. 3, Εὐμ. 462, Σοφ. Ο. Κ. 601, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1165, κέξ· **φυγὰς** κατελθὼν Σοφ. Ἀντ. 200· ὅς ἄν κατέλθῃ τήνδε γῆν Εὐρ. Ι. Τ. 39· ἐπὶ παθ. σημασι., ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν, ἐπαναφέρομαι ὑπὸ .., Θουκ. 7. 63· ἴδε **κάτειμι**.

**κἀτέρωτα**, κατ' Αἰολ. κῶσιν, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐτέρωθε, καὶ ἄλλοτε, Σαπφώ 1. 5, πρβλ. Schäf. Διον. π. Συνθ. 349.

**κατ-εσθίω**: μέλλ. **κατέδομαι**, Ἰλ. Χ. 89, Ὀδ. Φ. 363, καὶ Ἀττ. ἀορ. **κατέφαγον** (ἴδε **καταφαγεῖν**)· πρkm. **κατεδῆδονα** Ἀριστοφ. Σφ. 838, Εἰρ. 388, κτλ. (πρβλ. Μοῖρ. σ. 221): **κατεδῆδω** Ἰλ. Ρ. 542· παθ. πρkm. **κατεδῆδεσθαι** Πλάτ. Φαῖδων 110Ε· παθ. ἀορ. **κατηδέσθη** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Εορτ.» 8· — ἔσπει τοιοῦτο τοῦ ἐνεστ. εἶναι **κατέσθω**, **κατέδω**, ἄπερ ἴδε. **Κατατρώγω**, **καταθροχίζω**, ὁ Ὀμ. αἰετοπετὴ ἐπὶ ζῶων ἀρπακτικῶν, ἔλκω κατὰ ταυρὸν ἐδῆδώς Ἰλ. Ρ. 542· ἐπὶ ὄρεως, τοὺς ἔλεεινὰ κατήσθιε Β. 314, πρβλ. Ὀδ. Μ. 256· ἐπὶ δελφίνος, **κατεσθίει** ὅν κε λάθῃσιν Ἰλ. Φ. 24· ὥσπερ, ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ κατὰ βουῶν.. ἡσθιον Ὀδ. Α. 9, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 16, 38., 8. 115· ὥμῶν **κατεσθίειν** τινὰ Ἐν. Ἀν. 4. 8, 14· **κατεδῆδου** κατὰ τὰ λάχαν' Ἀλεξ. ἐν «Ἀπελγ.» 1. 12· μετὰ γεν. διαίρετ., κ. πολλῶν πούλυπων Ἀμεψ. ἐν «Κατεσθ.» 1. 2) **μεταφορ., κατατρώγω**, **καταναλίσκω**, φεῖρω, ἀφανίζω, τὰ κοινὰ, τὰ πατρώα Ἀριστοφ. Ἰππ. 258, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 71· τὰ θντα Δημ. 992. 25· τὴν πατρώαν οὐσίαν Ἀνάξ. ἐν «Εγχαλ.» 1. 32. 3) **παρ' Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.**, ἐπὶ διαβρωτικῶν χυμῶν οὕτω, λίθοι οὐ κατεδῆδεσμένοι ὑπὸ σηπεδόνος Πλάτ. Φαῖδων ἐνθ. ἄνω.

**κατ-έσθω**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Πυθαγ. σ. 713 Gale, Ἀνθ. Παν. 4. 240.

**κατ-εσκεμμένος**, Ἐπίρρ., ἐσκεμμένος, μετὰ σχέψεως πολλῆς, Κύριλλ.

**κατεσκεψάμην**, ἴδε **κατασκοπέω**.

**κατέσκηκα**, ἴδε **κατασκέλλω**.

**κατ-εσκολιωμένος**, Ἐπίρρ. παθ. πρkm. ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κατασκολιδῶ**, **σκολιδῶς**, **διεστραμμένος**, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειθας. σ. 16 Mai.

**κατ-εσπευσμένος**, Ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, Διοσκ. Θερ. παροιμ. ἐν τέλ. Πλούτ. 2. 522D.

**κατ-εσπουδασμένος**, μετὰ σπουδῆς πολλῆς, μετὰ μεγάλου ζήλου, μεταγεν.

**κατέσσυτο**, ἴδε **κατασέωμαι**.

**κατέσθην**, **κατεστώς**, ἴδε ἐν λέξ. **καθίστημι**.

**κατ-εστραμμένος**, Ἐπίρρ., ἀνεστραμμένος, ἐναντίον, Οὐλιπ. εἰς Δημ. Μειδ.

**κατεστράφατο**, ἴδε ἐν λ. **καταστρέω**



κατεσχαρδω, καλύπτω με ἐσχαράν (πέσαν), οἷον πληγὴν  
τινα, Ἡσυχ.  
κατέσχεθον, ἴδε κατέχω.  
κατευναστέω, ἐπιτεταμ. τοῦ εὐαρεστέω.  
κατεύμα, τὸ, ἀεῖποτε ἐν τῷ πληθ. εὐχαί, ταξήματα, Αἰσχύλ.  
Χο. 218, Εὐμ. 1021. 2) κατάραι, ὁ αὐτ. ἐν Θ/β. 709, Εὐρ.  
Ἰππ. 1170. II. ἀναθήματα, ἀφιερώματα, δῶρα, Σορ. Ο. Τ.  
920 (Wunder κατάργασιν).  
κατευδαιμονίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐδαιμονίζω, Ἰωσήφ.  
Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 8.  
κατ-ευδοκῶ, εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος με τι, τινί Ἀνώ-  
νυμ. παρὰ Σουίδ.  
κατ-ευδοκῶ, ὑπερβαίνω, εἶμαι ὑπέρτερος εἰς τὴν εὐδοκί-  
μῃν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τινος Διοδ. Ἐκλογ.  
524. 15.  
κατευδρομέω, καλῶς (ἄνευ προσκόμματος) τρέχω, Βυζ.  
κατεῦδω, ἀντὶ καθεῦδω, βαρβαρισμός· ὁ Σκυθὴς ἐν Ἀριστοφ.  
Θεσμ. 1193.  
κατ-ευεργετέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐεργ-, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 811.  
κατ-ευήμερέω, λίαν εὐήμερῷ, διάγω καλῶς, τιμῆς καὶ ὑπολή-  
ψεως ἀπολαύω, παρὰ τινι Αἰσχίν. 40. 7. 2) ὑπερβαίνω τινά  
κατὰ τὴν εὐμερίαν, τὴν χάριν (ἐν ᾗ σημασία τὸ παρευήμερῷ),  
τινος Βασίλ.  
κατ-ευθικτέω, (εὐθικτος) καλῶς ἄπτομαι, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς,  
Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 43)· πρβλ. Σουίδ., Φώτ.  
κατ-ευθύ, Ἐπίρρ., κατ' εὐθείαν ἐμπρός, τὸ κατ. ὁρᾶν Ξεν.  
Συμπ. 5. 5, πρβλ. Λουκ. Δίχην Φων. 11· τὴν κ. ἐρχεσθαι Πανσ.  
2. 11, 3· μετὰ γεν., κ. τινος Πλούτ. 2. 3B.— Ὡσαύτως κατε-  
ούς, ἴδε Λοθέκ. εἰς Φρύνιχ. 145.  
κατ-ευθυντήρ, ἥρως, ὁ, ὁ διορθῶν, διευθύνων, εὐθὺ ποίω  
τι, τῶν ἀμαρτιῶν Κλήμ. Ἀλ. 138.  
κατ-ευθυντήρια, ἡ, στάθμη, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ᾧ κανονί-  
ζεται τὰ ξύλα (στάφνη), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 410, Ἐτυμολ. Μέγ.  
740. 42.  
κατ-ευθύνω, κάμνω ἢ διατηρῶ τι εὐθὺ, φέρω τι κατ' εὐθείαν  
γραμμήν, τὴν πτῆσιν Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10. 3· τὴν ἀρχὴν  
Πλούτ. 2. 780B· βίσιον οἶακα κατευθύνεσθαι ἐν οἴκῳ Ἐλλ.  
Ἐπιγρ. 243. 26.— Παθ., αἱ περιφορὰ κατευθύνονται Πλάτ.  
Τίμ. 44B. 2) διορθῶν, ὁδῶν ὁρθῶς, διοικῶ, τὰς φύσεις ὁ  
αὐτ. ἐν Νόμ. 807A· τινὰ εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον αὐτοῖς 847A·  
[τὸν ἐλέφαντα] τῷ δρεπάνῳ Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 9. 1, ἐν  
τέλ. τὴν ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 13· τὰ παρόντα πρὸς τὸ  
τέλος Πλούτ. Κάμλλ. 42· πρὸς τὰ βελτίονα τοὺς νέους ὁ αὐτ.  
2. 20D. 3) κ. τινός, ζητῶ λόγον παρὰ τινος, καταδικάζω,  
Πλάτ. Νόμ. 945A, πρβλ. Πολυδ. Η' 22. II. ἀμεταβ., κατε-  
υθύνω (ἐμαυτὸν), κατευθύνομαι, διευθύνομαι κατ' εὐθείαν πρὸς τινα,  
ἐπὶ τοὺς πολέμους Πλούτ. Ἀλέξ. 33.  
κατ-ευθυσμός, ὁ, διευθύνσις, διοίκησις, κυβέρνησις, εἰς τι  
Κλήμ. Ἀλέξ. 130.  
κατ-ευκαιρέω, εὐρίσκω καλὴν εὐκαιρίαν, ἐν καλῇ εὐκαιρίᾳ κά-  
μνω τι, Πολύβ. 12. 4, 13.  
κατ-ευκηλέω, καθησυχάζω, πρᾶνν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1059.  
κατ-ευκτικός, ἡ, ὄν, παρακλητικός.— Ἐπίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς  
Σορ. Α' 831.  
κατ-ευκτός, ἡ, ὄν, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμούμενος, Ἡσυχ.  
κατ-ευλογέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐλογέω, Πλούτ. 2. 66A,  
Ἐβδ. (Τωβ. Ι', 12), κτλ.  
κατ-ευμαρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐμαρίζω, «εὐχερίζω, καθι-  
στῶ» Ἡσυχ., Σουίδ.  
κατ-ευμενίζω, καθιστῶ τινα εὐμενῇ, εὖνουν.— Παθ. κατε-  
μενισμένος, Βυζ.  
κατ-ευμεγεθέω, εἶμαι κατὰ τὸ μέγεθος ὑπέρτερος, εἶμαι ῥω-  
μαλεώτερος τινος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω, τινός Ἐκκλ.  
κατευμοιρέω, λίαν εὐμοιρῶ, Βυζ.  
κατ-ευνάζω, μέλλ. -άσω, βάλλω εἰς τὴν εὐνήν, κλίνην, ἀπο-  
κοιμίζω, Ἀλίου, ὃν αἰόλα Νύξ .. τίκει κατευνάζει τε Σορ.  
Τρ. 95· ἐπὶ τοῦ θανάτου, δαίμων με κατευνάζει ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ.  
833· ἐκτός αὐτῶν τάξεων κατηύγασεν, προσδιώρισεν εἰς αὐτὸν  
κατάλυμα ἔξω τοῦ στρατεύματος, Εὐρ. Ρῆσ. 614.— μεταφορ., καθη-  
συχάζω, πρᾶνν, πόντον Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1155· θηρὸς ἐρωῇν  
Ὀππ. Κυν. 3. 374· κ. τινά μόχθων, παρέχω εἰς τινα ἀνάπαισιν  
ἀπὸ τινος, Ἀνθ. Π. 7. 278.— Παθ., πλαγιάζω διὰ τὴν κοιμηθῶ, κατα-  
κλίνομαι, ἐν τρητοῖσι κατευνάσθην λεχέεσσιν Ἰλ. Γ. 448·  
καθησυχάζομαι, ἔρωσ δοκεῖ κατευνάσθαι Πλούτ. Ἀντών. 36.  
κατεύουσις, εὖως ἡ, κατεύνησις.  
κατευναστήριος, = κατευναστικός, ὁ ἴδ.ε.  
κατευνασμός, ὁ, ἀποκοίμισις, Πλούτ. 2. 378E.  
κατευναστήρ, ἥρως, ὁ, ὁ κατευνάζων, ὁ θαλαμηπόλος, Βυζ.  
κατευναστής, οὗ, ὁ, ὁ εἰς τὴν κλίνην ὁδηγῶν, θαλαμηπόλος,  
Πλούτ. Ἀλέξ. 40, Ὁθων 17, κτλ.— μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ,  
ὁ αὐτ. 2. 758E.

κατευναστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτῆδρος εἰς τὸ κατευνάζειν, κδι-  
μίζειν, πρᾶνν καὶ καθησυχάζειν, βοῆς Εὐστάθ. 1424. 6· κ. λό-  
γος, ποίημα, ἐπιθαλάμιον, Μένανδρ. ἐν Walz Ρήτ. 9. 273.  
κατευναστρία, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ κατευναστήρ. Εὐστ.  
1943. 58, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 464, κτλ. κύλιε ζωῆς  
κ. Νικήτ. Χρον. 168A, κτλ.  
κατ-ευνάω, μέλλ. -ήσω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω, ὡς  
τὸ κατευνάζω, ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν .. ῥεῖτα κατε-  
υνῆσαιμι Ἰλ. Ε. 245, πρβλ. 248, Σορ. Φιλ. 699.— Παθ., τὸν μὲν  
ἐπὴν .. κατευνηθέντα ἴδωσθε Ὁδ. Δ. 414, πρβλ. 421.  
κατεύνησις, εὖως, ἡ, κατακοίμισις, καθησύχασις, ἀνέμων  
Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 135.  
κατευνήτειρα, ἡ, = κατευναστρία, Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 578·  
κ. κυδοιμοῦ Νόνν. Δ. 33. 325· ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα.  
κατ-ευοδῶ, ἐνεργ. μεταβ., εὐτυχῇ τὴν ὁδὸν παρέχω καὶ ἐν  
γένει εὐτυχῇ πρόδοον, διάφ. γραφ. εὐοδῶ Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 23).  
κατ-ευόδωσις, εὖως, ἡ, ἐπιτυχία, πρόδοος, Γλωσσ., κυρίως εὐ-  
τυχῆς, καλὴ ἔκβασις τῆς ἐπιχειρήσεως.  
κατ-ευορκέω, ἐπιτετ. τοῦ εὐορκῶ, ἀντὶθ. ἐπιορκῶ· ὁ Ἀρι-  
στοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ Ρητορ. 3. 3, 1, ἐκ τοῦ Γοργίου, ὅστις  
ἐποίητο χρῆσιν τούτων.  
κατ-ευπᾶθῶ, μεταβ., δαπανῶ εἰς εὐπάθειαν, καθηδυπαθῶ,  
Α. Β. 47.  
κατ-ευποιέω, κάμνω πολὺ καλόν, κατευεργετῶ, Τζέτζ. Ἰστ.  
3. 638.  
κατ-ευπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ, Διόδ.  
17. 45.  
κατ-ευρύνω, πολὺ εὐρύνω, τοὺς πόρους Ἐτυμ. Μέγ. 482.  
10· ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ, Κύριλλ., καὶ τὸ παθητ. κατευρύνεταί,  
μεγαλύνεται, πλατύνεται, Ἡσυχ.  
κατ-ευστοχέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐστοχέω, εἶμαι ἐντελῶς  
ἐπιτυχῆς, ἐν πᾶσιν Διόδ. 2. 5· ἀπολ., Πλούτ. Αἰμίλ. 19.  
κατ-ευτελίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐτελίζω, Πλούτ. 2.  
1097C.  
κατ-ευτονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐτονέω, Ἰππ. 1282. 57.  
κατ-ευτρέπιζω, ἐντελῶς διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τά-  
ξιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16.  
κατ-ευτύχῶ, εἶμαι διὼς εὐτυχῆς, εὐτυχῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3.  
1, 14· τὰ πλείστα Πλούτ. Σεργάτ. 18· τοῦδε τοῦ πρήγματος  
Ἀρέτας Ἀποκ. σ. 957· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., τούτων κατε-  
υτυχηθέντων Διόδ. 20. 46.  
κατ-ευφημέω, μετ' εὐφημιῶν καὶ ἐπαίνων προσφωνῶ, ἐξάίρω,  
μεγαλύνω, τινα Πλούτ. Μάρκελλ. 29, Κικ. 9, Ἐλλ. Ἐπιγρ. 430.  
12.— Παθ., Διον. Ἀλ. 3. 18.  
κατ-ευφημίζω, = τῷ προηγ., Ἡσυχ.  
κατ-ευφραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ εὐφραίνω, τινὰ Λουκ.  
Ἐρωτες 1.  
κατ-ευχειρίζω = κατευμαρίζω, Φώτ., Ἡσυχ. (ἐνθα: κατε-  
χερ-).  
κατ-ευχή, ἡ, προσευχή, εὐχή, Αἰσχύλ. Χο. 477, Πλούτ. Δίων  
24· ἐν τᾷ τᾶν κατευχᾶν ἡμέρᾳ, ἐπιγραφ. Αἰολ. ἐν τῇ Σουλ.  
Ἐπιγρ. 3524. 3.  
κατ-εύχομαι: μέλλ. -εὔξομαι· ἀποθ.— προσεύχομαι ἐνδέρ-  
μῳ, μετ' ἀπαρ., τοῖσι Πέρσῃσιν κατεύχεται εὐ γενέσθαι  
Ἡρόδ. 1. 132· οὕτω, κατ. σοὶ τάγαθόν (δηλ. γενέσθαι) Εὐρ.  
Ι. Α. 1186. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. Χο. 138, Εὐμ.  
922, Σορ. Ο. Κ. 1574· κ. τινι, προσεύχομαι εἰς τινα, Αἰσχύλ.  
Χο. 88, Εὐρ. Ἀνδρ. 1104· κ. τῇ θεῷ ἀπάξιν Ἀθῆν. 573E.  
3) ἀπολ., κάμνω προσευχὴν ἢ εὐχὴν, Ἡρόδ. 2. 40., 4. 70, 172,  
Αἰσχύλ., Ἀγ. 1250, Σορ. κτλ. II. ἐπὶ κακῆς σημασίας, I.  
μετὰ γεν. προσ., εὐχομαι κατὰ τινος, προσεύχομαι ἐναντίον τινός,  
ἐπιφέρω κατάρας, Λατ. imprecari, Σορ. Ἀποσπ. 894, Πλάτ. Πολ.  
393A· μετ' αἰτ. πράγ., οἷας τύχας Αἰσχύλ. Θῆβ. 633, πρβλ. Σορ.  
Α' 362, Εὐρ. Ι. Τ. 536· πολλὰ καὶ δεινὰ κατὰ τινος Πλούτ.  
Νομ. 12. 2) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὸν δεδρακότα κακῶς ..  
ἐκτρίψαι βίον Σορ. Ο. Τ. 246· κ. τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ᾧ  
δάκρυα Πλάτ. Πολ. 394A. 3) ἀπολ., Εὐρ. Ι. Τ. 536, Πλάτ.  
Νόμ. 934E. II. καυχῶμαι μετ' ἀπαρ. (ὡς τὸ ἀπλοῦν εὐχομαι  
παρ' Ὀμ.), Θεόκρ. 1. 97.  
κατ-ευχόμεμαι, ἀποθ., εὐχοῦμαι, εὐθυμῶ, ἐψήσαντες τὰ  
κρέα κατευοχέονται Ἡρόδ. 1. 216, πρβλ. 3. 99, Σεργάτ. 155.  
2) παρὰ μεταγ. ἐν τῷ ἐνεργ., παρέχω εὐωχίαν, φιλεῶ, τινα  
Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 1, Κλήμ. Ἀλ. 172.  
κατ-εφαλλομαι, ἀποθ., ἐπιτηδῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ,  
κατεπάλλμενος (μετοχ. ἀορ. β' συγκεκομ.) Ἰλ. Α. 94, Ὀππ. Κυν.  
Γ. 120, κτλ. οὕτω, κατεπάλλμενον (κοινῶς: καταπ-) Ἀνθ. Π.  
9. 326. II. περὶ τοῦ κατεπάλλτο, ἴδε καταπάλλω.  
κάτεφθος, ὄν = κάθεφθος, πολὺ βρασμένος, μεταγεν.  
κατ-εφίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' κατεπέστην, ἐγεῖρομαι  
ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 12.  
κατ-εχθραίνω, μισῶ σφόδρα, τινὰ Ἰουλιαν. 171B.



κατ-εχμάζω, κρατῶ ισχυρῶς, ἀναγκαιζῶ, Ἠσύχ.  
κατ-εχούζω = κατεχθραίνω, «κατηγρίζο» ἐμισεῖτο. Ἠσύχ.  
κατ-έχω: μέλλ. καθέξω καὶ κατασχεῖται: ἀρ. κατέσχεον,  
ποιητ. κατέσχεον Σοφ. Ἠλ. 754, Ἐπικ. γ' ἐνικ. κάσχεθε Ἠλ.  
Α. 702. II. μεταβ., κρατῶ ισχυρῶς, καλύπτειν χεῖρας  
Ἠσ. Ο. 575. 6) κρατῶ ὅπως, κατακρατῶ, εἰ με βίη ἀέκοντα  
καθέξει Ἠλ. Ο. 186, πρβλ. Α. 702, Ὀδ. Ο. 500: ἐν κούλεφ ἔι-  
φος Πινδ. Ν. 10. 11. — ἀναγκαιζῶ, ἐμποδίζω, κυθερῶ, χαλιν-  
αγωγῶ, ἐωυτὸν Ἠρόδ. 6. 129 (ἴδε κατωτ. Β. I.): ἵππους Δισχύλ.  
Πέρσ. 190, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 754: δάκρυ Δισχύλ. Ἀγ. 204: ὀρ-  
γὴν, θυμὸν, ὕδριν, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 1011, Ο. Κ. 874, Εὐρ. Βάχχ.  
553, κτλ.: δύνασιν Σοφ. Ἀντ. 605: τὴν δεινότητα Θουκ. 1. 130.  
κ. τὴν ἀναγωγὴν, ἀναβῆλιν, 6. 29: κ. τὸ πλῆθος ἐλευθερώς,  
ἰσχύϊ 2. 65, 3. 62: κατ. τινὰ πολέμῳ 1. 103: ἐπιθυμίας Πλάτ.  
Πολ. 554C: τὰ δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 117D (ὀλίγον ἀνωτέρω),  
κατ. τὸ μὴ δακρύειν), κ. ἄλλ. τὸν γέλωτα Σεν. Κύρ. 2. 5,  
κτλ.: ἐαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾶν, «κρατεῖται» ἀπὸ τοῦ νά ..,  
Πλάτ. Φαίδρ. 254A. — Παθ., κατέχομαι, εἶμαι δεδεμένος, ὀρκίοισι  
Ἠρόδ. 1. 29: ἐπὶ ἔθνοισιν, τηροῦμαι ὑπόδουλος, ὑποτάσσομαι (εἰς τυ-  
ράνους), ὁ αὐτ. 1. 59. γ) κρατῶ, κατ. [αὐτοὺς] ἐνισταίν.  
ὁ αὐτ.: 6. 128, πρβλ. 6. 57: κ. [αὐτοὺς] ὥστε μὴ ἀπιέναι Σεν.  
Ἀπομν. 2. 6, 11. — Παθ., κρατούμαι, μένω, ἀργοπορῶ, βραδύνω,  
Ἠρόδ. 8. 117, Σοφ. Τρ. 249, Θουκ. 2. 86, κτλ. 2) μετὰ γεν.,  
ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, εἶμαι κύριός τις, τῶν ἐπιστημῶν μὴ  
πάνυ κ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 4 τῆς ὀργῆς Φιλῆμ. παρὰ Στοδ. 171.  
38: τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον Διδό. 12. 82, πρβλ. Πολ-  
ύδ. 14. 1, 9: μηκέτι κατέχων ἐαυτοῦ Ἠρωδιαν. 1. 25, 1, κτλ.:  
ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Schweigh. εἰς Ἀππ. προοίμ. 9, Δινδ. εἰς  
Σχολ. Δημ. 1. σ. 69. II. ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω,  
ἰδίως ἐπὶ ἀργύρων, Δισχύλ. Θέβ. 732, Εὐρ. Ἐκ. 81: σὼλῶν  
ἄπερ ἂν ἅπαζ κατάσχουσι, δεῖ δὴ ποτε λάβωσιν ὑπὸ τὴν κυριό-  
τητά των, Ἰσοκρ. 283D, πρβλ. 20A: κατ. πάντας τοὺς λόγους  
Σωσίπ. ἐν «Καταφ.» 1. 17, πρβλ. 8. 33. 6) κατοικῶ, Ὀλύμ-  
που ἄγλαν Σοφ. Ἀντ. 609: ἰδίως ἐπὶ θεῶν προστατῶν, Περνα-  
σίαν δὲ κ. πέτραν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Νερ. 603, πρβλ.  
Σεν. Κύρ. 2. 1, 1: ἐπὶ τόποι, μέσον ὀμφαλὸν Φοῖβου κ. δόμος  
Εὐρ. Ἰων 222. 2) ἐπὶ ἥκω, γεμίζω, πληρῶ, οἱ δ' ἀλαλητῶ  
πάν πεδὶον κατέχοντι Πλ. Ἠ. 79: κ. στρατόπεδον δυσφη-  
μαίς, τὸ γεμίζω με κακὰς φωνάς, δυσφημαίς, Σοφ. Φιλ. 10: οἰ-  
μωγῇ .. κατεῖχε πελαγίαν ἄλα Αἰσχύλ. Πέρσ. 427. — Παθ.,  
κατέχεσθαι κλαυθμῷ Ἠρόδ. 1. 111. 3) πανδάρκρυνον βιο-  
τάν κ., ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ ζῶν .., Σοφ. Φιλ. 690. 4) κατέχω  
καὶ καλύπτω, ἐξαπλοῦμαι, καλύπτω, νύξ .. ὀνομαρὴν κατέχ' οὐ-  
ρανὸν Ὀδ. Ν. 269: ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαίαν Αἰσχύλ.  
Πέρσ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Νερ. 572: τινὲς αὐτὸν κατέ-  
χουσ' αὐραὶ Κρατεῖνος ἐν «Ὀδυσσεύει» 1: ὁδμὴ .. κατὰ πᾶν  
ἔχει δὴ Ἑρμιππ. ἐν «Φορμ.» 2. 9. — Παθ., κατεῖχτο γὰρ νε-  
φέσων [σελήνῃ] Ὀδ. Ι. 145, πρβλ. Π. Δ. 368, 644: ὠσαύτως  
ἐν τῷ μέσω τύπῳ, κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα Ὀδ. Τ. 361:  
κατασχομένη ἐαυτῷ, καλυφθεῖσα, καλύψασα τὸ πρόσωπον, Ἠλ. Γ.  
419. 5) ἐπὶ τοῦ τάφου, περιέχω, περικαλύπτω, τοὺς δ' ἦδ' ἵδ' ἵδ'  
κατέχει φουάρος αἶα Γ. 243, Ὀδ. Α. 301, πρβλ. 549, Π. Σ.  
332: ὡς ἀπειλή, πρὶν καὶ τινὰ γαῖα καθέξει, πρὶν ἢ καλύψῃ ..,  
Π. 629, Ὀδ. Ν. 427, κτλ., πρβλ. Χρησμ. παρ' Ἠρόδ. 1. 67: τανά-  
στασις ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θήκα: ἱλιάδος γῆς .. κατέχουσι, κεύθεται  
ἐν αὐταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 454, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1167. 6) ἐπὶ κατα-  
στάσεων καὶ τῶν τοιούτων, κρατῶ χαμηλὰ, κατανικῶ, καταθλίβω,  
μὴν κατὰ γῆρας ἔχει Ὀδ. Α. 497: φάτις κατέχει νιν Πινδ.  
Π. 1. 186, πρβλ. Ο. 7. 18, κτλ.: μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ'  
ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 142: φθορά κ. τὸν σὸν δέμον  
ὁ αὐτ. Ο. Κ. 370: τύχη, πόλεμος κ. τινὰ Πλάτ. Ἰππ. Μείζων  
304C, κτλ.: σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὐμοιρία κ. τὸν βίον  
Ἠρωδιαν. 2. 5. 6) ἐπὶ περιστάσεως, κατέχω τὸν νοῦν, ἐνα-  
σχολῶ τὴν προσοχὴν τινος, ἀλλὰ τῶν κατεχόντων πρηγμά-  
των χαλεπώτερα Ἠρόδ. 6. 40 καὶ 41, πρβλ. 1. 65, ἂν καὶ ἐν τῷ  
χωρῷ τοῦτο ἢ φράσις δύναται νὰ σημαίη τὰς περιστάσεις, αἱ  
ὁποῖαι τοὺς ἀναγκαιζόν, ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. 6. 7) καταλαμβάνω  
ὡς κατακτητής, τὸ Καδμείων πέδον Σοφ. Ο. Κ. 380: ἰδίως παρ'  
ἱστορικοῖς συγγραφεύσι, κατ. τὴν ἀκρόπολιν Ἠρόδ. 5. 72: τὰ  
χωρὰ 6. 101: τὰ πρήγματα 3. 143: τὰ ἐχυρὰ Σεν. Κύρ. 3. 1,  
27: τὰ κύκλω Ἀττικῆς ἀρμυσταῖς Δημ. 258. 6: φρουρὰ τὰς  
πόλεις Πλούτ. 2. 177C. 8) ἐπιτυγχάνω, κατορθώνω τι, ἐκ-  
τελῶ, ἀντίθετον τῷ βουλεύειν, Λυσ. 100. 10: τὴν πράξιν Πολύδ.  
5. 10, 27. 9) «κατέχω», ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐ κατέχω  
τί βούλει φράζειν, non teneo .., non capio .., Πλάτ. Φιλῆδ.  
26C, πρβλ. Μένων 72D, Κλέφτ. Πίνυχ. 34. 10) ἐν τῷ Παθ.,  
ἐπὶ προσώπ., κατέχομαι, δηλ. διατελῶ ὑπὸ ἐμπνευσίν, εἶμαι ἐνθεός,  
ἐνθουσιασμένος, Πλάτ. Ἰων 533E, 536B, Δ. κ. ἄλλ. ἔθ θεῶν Σεν.  
Συμπ. 1. 10, πρβλ. ἑπείπουρος — ὠσαύτως ἐν τῷ μέσω ἀρ., Πλάτ.  
Φαίδρ. 244B, ἔθ πα ἴδε Stallb. III. ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον,  
πείθω, ὠθῶ, ἐπείγω, Λατίν. urgere, Σεν. Κύρ. 1. 4, 22, Κυν. 6.

22. — Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9. 20. IV. φέρω πλοῖον εἰς τὴν  
ἐξηγ., Ἠρόδ. 6. 101., 7. 59: ἴδε κατωτ. Β. 2.  
B. ἀμεταβ. 1) (ἐξ)πακ. τοῦ (ἐαυτοῦ): κρατῶ ἑμαυτὸν, εἶμαι  
κύριος ἑμαυτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 782: εἶπεν οὖν μὴ κατασχεῖν Πλούτ.  
Ἀρτοῦ. 15: οὐ κατέσχευεν Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 43: μετ' ἀπαρ., κ. τὸ  
μὴ δακρύειν Πλάτ. Φαίδρ. 117C: μετὰ μετοχ., ἴδε ἀνωτ. Ι. 1.  
6) κρατῶ ἑμαυτὸν, «σταματῶ», λήγω, παύω, π. ἡ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου,  
Ἀριστοφ. Εἰρ. 944. 2) ἐργάζομαι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτὴν,  
προσορμίζομαι (ἴδε ἀνωτ. IV), νηὶ Θεορικόνδε Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ.  
126: (ἄνευ τοῦ νηὶ) ἐς τόπον Ἠρόδ. 7. 188, πρβλ. 8. 41: εἰπὶν  
ποτ' ἐς γῆν τήνδε .. κατέσχετε; Σοφ. Φιλ. 220, πρβλ. 270,  
Εὐρ. Πρακτ. 84, Ἀντιφ. 131. 44, κτλ.: ἀλλὰ μετ' αἰτ' τόποι,  
Εὐρ. Ἠλ. 1206, Κύκλ. 223: — ἐπὶ ὁδοπορίας διὰ ἡερᾶς, ἀναπαύο-  
μαι, προσένων δ' ἐν του κατέσχευ Εὐρ. Ἰων 551, πρβλ. Πολ-  
ύδ. 5. 71, 2. 3) ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ; ὁ λόγος κατέχει,  
ἡ φήμη ἐπικρατεῖ, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 10: σείσμοι  
κατ., ἐπικρατοῦσιν, εἶνε συγχώ, Θουκ. 3. 89: ὁ βορέας κατεῖχεν  
Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, πρβλ. 2. 4, 14: Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.  
5, 1. 4) ἐπικρατῶ, νικῶ, ὀείγω. 262: κατορθώνω τὸν ἰσχυρὸν,  
Λυσ. 100. 10: ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 434: νο-  
μίζοντες ῥαδίως κατασχεῖν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 12: (ἡ  
πλήρης φράσις, κατασχεῖν τὴν πρᾶξιν ἀπαντᾶ ἐν 5. 10, 27).  
5) συμβαίνει, ἀποβαίνει, εὐ κατασχεῖται Σοφ. Ἠλ. 503.  
Γ. Μέσ., κρατῶ δι' ἑμαυτὸν, κατακρατῶ, σφετερίζομαι, τὰ χρή-  
ματα Ἠρόδ. 7. 164. 2) καλύπτομαι, ἴδε ἀνωτ. Α. Π. Α. 4.  
3) περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύδ. 9. 21, 7. II. κατασχομέ-  
νος Πινδ. Π. 1. 18, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 27: ἴδε ἀνωτ. Α. Π. 9.  
κατέψησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ καθέψησις, ὡς τὸ κατέψω, ἀντὶ  
καθέψω.  
κατεψευσμένης, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρkm. τοῦ κατα-  
ψεύδω, ψευδῶς, Ὠριγέν.  
κατηβολέω, πάσχω αἰφνίδιον παροξυσμόν, Ἰππ. παρὰ Γαλήν.  
— λιποθυμῶ, Νικ. Ἀλ. 194. 458.  
κατηβολή, ἴδε κατεβολή ἐν τέλει.  
κατηβολίς, ἰδός, ἡ, = τῷ προηγ., Γαλήν.  
κατηγεμῶν, ὄνος, Ἰων. ἀντὶ καθηγεμῶν. (ἰσχυρῶς)  
κατηγέομαι, Ἰων. = καθηγέομαι.  
κατηγέομαι, (ἀγορεύω), ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντὶ τοῦ εὐ-  
λογῶ, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, φέρω κατηγορίαν, ἐναντίον τοῦ ἀπο-  
λογέομαι, μετὰ γεν., Ἠρόδ. 2. 113., 8. 60, Λυσ. 144. 32, κτλ.:  
σπανιώτερον, κατὰ τινος Σεν. Ἠλ. 1. 7, 9: κ. τινος πρὸς τὴν  
πόλιν, δημοσίᾳ μέφομαι, ψέγω, Πλάτ. Εὐθύφρ. 2C: κατηγόρεις  
[αὐτῶν] καὶ λέγοιεν Δημ. 558. 23, πρβλ. Σεν. Ἠλ. 7. 1, 38:  
κ. τινος ὅτι .., αὐτόθι: 1. 7, 17: τῶν ἱππέων .. πρὸς ὕμια ἐπὶ  
τὴν ἐκκλησίαν κατηγόρει Δημ. 578. 4: κ. [τῆς τύχης] ὡς  
φάουλῃς, ὁ αὐτ. 315. 18, πρβλ. Ἰσοκρ. 27C: ὡσαύτως μετ' ἀπαρ.,  
κ. τινος παθεῖν τι Πλάτ. Γοργ. 482C. 2) κ. τί τινος, λέγω  
φέρω ὡς αἰτίαν κατηγορίας ἐναντίον τινός, Ἠρόδ. 2. 113, Σοφ. Ο.  
Τ. 514, Εὐρ. Ὀρ. 28, κτλ.: δὲ ἐμοῦ Φιλιππισμόν κατηγόρει  
Δημ. 323. 24: κ. τί κατὰ τινος Ὑπερίδ. ὑπὲρ Εὐσέπει. 34: —  
τινος παρὰ τινος Ἀνδοκ. 15. 1, Θουκ. 8. 85: ὡσαύτως μετὰ διπλῆς  
γεν., παρανόμων ἢ παραπροσδεδίας κ. τινος Δημ. 515, ἐν τέλει  
3) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀναφέρω ὡς κατηγορίαν, ἀναφέρω,  
Λατ. objicere, τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν κ. Εὐρ. Πρακτ. 418, πρβλ.  
Πλάτ. Πρωτ. 346A, Σεν. Ἀπομν. 1. 3, 4: κ. τὰ γεγονότα Ἀντιφ.  
112. 34, πρβλ. Ἀριστοφ. Σπ. 932, Βάτρ. 996, Δημ. 343. 24. —  
Παθ., φέρεται ὡς κατηγορία ἐναντίον τινός, κατηγορεῖτο τοῦτί:  
κλήμα τοῦτο μου Σοφ. Ο. Τ. 529: ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖται  
αὐτοῦ Θουκ. 1. 95: τὰ πρῶτα μου ψευδῇ κατηγορημένα, αἱ  
πρῶται ψευδεῖς ἐναντίον μου κατηγορίαι, Πλάτ. Ἀπολ. 18A: τὰ  
κατηγορηθέντα Ἀντιφῶν 139. 24, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 38: τάδι-  
κήματα ἂν κατηγορεῖται Δημ. 559. 11: — ἀπρὸς, ἐπομένως ἀπα-  
ρεμρ., σφῶν .. κατηγόρητο μηδίζειν, εἶχεν ἐνεχθῇ κατηγορία  
κατ' αὐτὸν ὅτι .., Ἠρόδ. 7. 205, πρβλ. Arnold εἰς: Θουκ. 1. 95:  
οὕτως, κατηγορεῖται τινος ὡς βαρβαρίαι Σεν. Ἠλ. 5. 2. 35:  
κατηγορουμένου δ' αὐτοῦ ὅτι .., φερόμενης κατηγορίας ἐναν-  
τίον τοῦ ὅτι .., αὐτόθι 3. 5, 25. 6) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ  
κατηγορουμένου προσώπου, «κατηγοροῦμαι», οἱ κατηγοροῦμενοι  
Ἀνδοκ. 2. 2. 4) ἀπολ., εἶμαι κατήγορος, ἐμπαύομαι ὡς  
κατήγορος, Ἀριστοφ. Σπ. 840. 842, Πλούτ. 917, Πλάτ. Ἀπολ. 18E,  
κτλ. II. σημαίνω, δεικνύω, ἀποδείκνυμι, Lat. arguo, μετ' αἰτ.  
πράγμ., τί Σεν. Κύρ. 1. 4, 3, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 907: μετὰ γεν. πρὸς, ὡς  
λέγω περὶ τινος, εὐ γὰρ φρονούντος ὅμμα σου κατηγορεῖ:  
Αἰσχύλ. Ἀγ. 271. 2) ἐπομένως ἐξηγημένης προτάσεως  
λέγω σαφῶς, διακρύνω, διαβεβαιῶ; αὐτὸ κατηγορεῖται τὸ οὐ  
νομα ὅς ἐστι Ἑλληνικόν Ἠρόδ. 3. 115, πρβλ. 4. 189: κατ.  
ὅτι .. Πλάτ. Φαίδρ. 73B: — ἀπολ., ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαίνομαι,  
ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208B. III. ἐν τῷ λογικῷ, ἀποδίδω τι  
εἰς τι πρόσωπον ἢ πράγμα ὡς κατηγορούμενον (ὡς ἰδιότητά), καὶ ἐν  
τῷ παθ., χρησιμεύω ὡς κατηγορούμενον .., τινος Ἀριστ. Κατηγ.  
5. 5, Ἀναλυτ. Πρὸτ. 1. 4, 13, κ. ἄλλ.: κατὰ τινος Κατηγ. 3. 1,



Ἄναλυτ. Πρὸτ. 1. 1, 1, κ. ἄλλ. σπανιώτερον, ἐπὶ τινος Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρὸλ. Διον. Ἀλ. 2, 48· περί τινος Ἄριστ. Τοπ. 6. 3, 5· ἐπὶ τινι Σοφιστ. Ἐλέγχ. 22. 13· τὸ κατὰ παντός καὶ τὸ κατὰ μηδενός κατηγορεῖσθαι, ἐπὶ καθόλου καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν προτάσεων, Ἄναλυτ. Πρὸτ. 1. 1, 8—ἀπολ., τὸ κατηγοροῦμενον, ἐναντίον πρὸς τὸ ὑποκειμένον, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 3. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6, κ. ἄλλ. — ἐν Ἄναλυτ. Πρὸτ. 1. 32, 9, κατηγορεῖν καὶ ἐστῆναι, συνδυάζονται, = εἶμαι ὑποκειμένον μίᾳ προτάσει καὶ κατηγοροῦμενον τῆς ἄλλης. 2) βεβαιῶ, ἐναντίον τοῦ ἀπαρνήομαι (ἀπορᾶσκω, ἀρνούμαι), Ἄναλυτ. Πρὸτ. 1. 23, 6.

3) τὰ κατηγορούμενα = αἱ κατηγορίαι (II), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4.

κατηγόρημα, τό, τὸ κακούρημα ἢ ἔγκλημα, δι' ὃ γίνεται ἡ κατηγορία, Πλάτ. Νόμ. 765B. 881E· τὰ τοῦ τρόπου σου κατηγορήματα Δημ. 314. 21, πρὸλ. Δεινάρχ. 90. 6.

II. ἐν τῇ λογικῇ, κατηγοροῦμενον δηλ. τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον, Ἄριστ. π. Ἑρμην. 11. 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 2, Κικ. Tusc. 4. 9. 2) = κατηγορία II, Ἄριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 5, Φυσ. 3. 1, 4—σημεῖον, σημειώσις, Πολέμ. Φυσιολ. 1. 15.

κατηγορησεῖν, ἐρετ. τοῦ κατηγορῶ, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ, Ἀγαθίας 4, σ. 103 ἔκδ. Λουγδ.

κατηγορητέον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κατηγορήσῃ, τινός Ἰσοκρ. 27A. Πρ. πρέπει νὰ ἀποδείξῃ τις ἢ βεβαιώσῃ, ἢ εἴπῃ, Πλάτ. Θεαιτ. 167A.

κατηγορητέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ., πρέπει νὰ κατηγορηθῇ τις, οὐ κατηγορητέοι οἱ ἀπόστολοι Ἀθαν. Δ. 432.

κατηγορητικός, ῥη, ὄν = κατηγορηκός I, Ἄριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 2. 1· ἄλλ' ἴδε 5. 1.

κατηγορία, ἰων. -ει, ἡ, ἀγόρευσις τὸ νὰ λέγῃ τις κατὰ τινος, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, ἀντιθ. τῷ ἀπολογία, Ἡρόδ. 6. 50, Ἀντιπρὸν 142. 25, Ἀνδοκ. 1. 32, Θουκ. 3. 52, κτλ. ἀντιθ. τῷ ἀπειτία (παράπονον), ὁ αὐτ. 1. 69—κ. γίγνεται τινος, ἐναντίον τινός, ὡς παθῆν. τοῦ κ. ποιεῖσθαι, ὡς καὶ τὸ κ. ἔχω, ἔξω, ἔξω. Ἑλλ. 2. 1, 31· κατὰ τινος Ἰσοκρ. 112A· κατ. ποιεῖσθαι ἔξω. Ἀν. 5. 8, 1· εἰ .. ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω (κατηγοροῦμαι), ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν, Δημ. 307. 8.

II. ἐν τῇ λογικῇ ἐνίστε, = κατηγόρημα II, τὸ κατηγοροῦμενον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγοροῦμενον (τοῦ ὑποκειμένου), Ἄριστ. Ἄναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 23, κ. ἄλλ. ἄλλὰ,

2) συνηθέστερον κατηγορία ἢ κατηγόρημα σημαίνει τὰς ιδιότητας, ὧν ἄνευ οὐδὲν πρᾶγμα νοεῖται· τοιαύτας δὲ κατηγορίας ἢ πράξεις ὁ Ἄριστ. ἀριθμεῖ δέκα, Κατηγ. 4. 1, Τοπ. 4. 1, 9, 1· ἄλλὰ ἐλαττοῦ τὸν ἀριθμὸν εἰς ὀκτώ, Ἄναλυτ. Ὑστ. 1. 22, 8, Φυσ. 5. 1, 13, πρὸλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 1· ἀλλαγῇ δὲ ἔχει μικρότερον ἔτι ἀριθμὸν, ἴδε Ἡ9. Ν. 1, 6, 3.—Αἱ κατηγορίαι εἶνε ταξινομήσεις τῶν τρόπων καθ' οὓς δύναται νὰ λεχθῇ τι περὶ τοῦ ὑποκειμένου, εἶνε δηλ. ταξινομήσεις τῶν παρὰ τοῖς γραμματ. καλούμενων μερῶν τοῦ λόγου, οὐσιαστ., ἐπιθ., ῥημ., ἐπίρρ., μετὰ τινων ὑποδιαίρεσεων· καὶ ἡ κατ' ἀριθμὸν διαφορά προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς μία κατηγορία (ἴδαν σημαίνῃ κίνησιν), ἢ ὡς δύο (ἴδαν σημαίνῃ ἐνέργειαν καὶ πάθος), ἢ ὡς τέσσαρες (ἴδαν σημαίνῃ ἐνέργειαν, πάθος, ἀμετάβαστον ἐνέργειαν καὶ κατάστασιν), ἴδε Bonitz Indic. Ἄριστ. σ. 378.

κατηγορηκός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κατηγορίαν, ἀντιθ. τῷ ἀπολογητικός, Ἄριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1, πρὸλ. κατηγορητικός, ὁ κατ., ὁ κατηγορος, ὁ καταγγέλλων τινά, Πλούτ. Γάλλ. 8· ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπήν πρὸς τὸ κατηγορεῖν (μεμπτικός), 2. 558D.—Ἐπίρρ., κατηγορηκῶς λέγειν πρὸς τινά, κατηγορεῖν, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. προοίμ. 4. II. βεβαιωτικός, καταφατικός ἢ ἀποφαντικός, ἀντιθ. τῷ στερητικός, Ἄριστ. Ἄναλυτ. Πρὸτ. 1. 5, κ. ἄλλ.—Ἐπίρρ., -κῶς, αὐτόθι 1. 5, 14. 2) μόνον παρὰ μεταγεν., κατηγορηκός ἢ θετικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑποθετικός, Ἀμμών. Ἑρμ. 59.

κατήγορος, ὄν, ὁ κατηγορῶν, Ἡρόδ. 3. 71, Σοφ. Τρ. 814, Ἀνδοκ. 31. 11, Δυσ. 109. 15, κτλ.—προδότης ἢ καταδότης, φρονιμάτων ἢ γλώσσῃ ἀληθὲς γίγνεται κατ. Αἰσχύλ. Οἰβ. 439, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 20. 15.

κατηγώς, ἴδε ἐν λ. κατὰγνυμι.

κατῆδη, ὑπερ. τοῦ κατὰοιδα.

κατήκουσ, ὄν, (κατακούω), προσέχων, μετὰ προσοχῇ ἀκούων, ἀκροατής, λόγων Πλάτ. Ἀξίολ. 365A—ὡς οὐσιαστ., ὁ «κρυφακούων», ὡρακιστής, κατὰσκοπος, κατὰσκοποι καὶ κατ. Ἡρόδ. 1. 100, πρὸλ. Αἰων. Κ. 42. 17.

II. ἀκούων τινά, εὐπειθὲς προσέχων εἰς τινά, ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, Ἡρόδ. 7. 155, Σοφ. Ἀντ. 642· τινός, εἰς τινά, Μήδων, Περσέων κατήκοοι Ἡρόδ. 1. 72; 143, κ. ἄλλ. τὰ παραθαλάσσια .. Περσέων κ. εἰποῖε 5. 10· ὡσαύτως μετ. δοτ., Κύρω κ. αὐτόθι 141, πρὸλ. 3. 88.

III. δίδων ἀκράσιν εἰς τινά, εὐχολῶν Ἀνθ. Π. 6. 199.

κατηκρεβωμένος, ῥημ. ἐπίρρ. (ἀκρεβδομαι), μετὰ πάσης ἀκρίβειας, Γαλην. 12. 90.

κατήκω, ἰων. ἀντί τοῦ καθήκω.

κατηλέγω, ἰσχύ. «κατηλέγοντα» φροντίζας ποιοῦντα» (ἀντί τῆς ἑσφαμ. γρ. κατηλέποντα), ἐκ τοῦ ἀλέγειν, φροντίζειν καὶ ἀνηλεγεῖ, ἀφρόντιστον.

κατῆλιψ, ἴσφορ, ἡ, Δωρικ. κατῆλιψ, τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας, Ἄριστοφ. Βάτρ. 566· ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κλίμακα (ὡς φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἐκληφθῇ ἐν Δουκ. Λεξιφ. 8)· ἕτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν τὴν στέγην. (Δύσκολος εἶνε ἡ συσχέτισις τῆς λέξεως πρὸς τὸ ἧλιψ, πέδιλον, ἴδε Δοθ. Παρ. 290, ὁ Ἡσχύ. ἔχει «ἄλιψ ἢ ἄλιψ· πέτρα»).

κατηλογέω, (ἀλογέω) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀμελῶ, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 84, 144, 3. 121· μετὰ γεν., Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 6.—Ὁ ἀμαλὸς τύπος καταλογέω φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ.

κατῆλῦς, υδός, ὁ, ἡ, (κατέρχομαι, πρβλ. Ἐπηλυσ), ὁ κατερχόμενος, Νόνν. Δ. 37. 24· κατωφερής, ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 47.

κατηλυσία, ἰων. -ει, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, πτώσις, Ζεφύροιο Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 886· κατηλυσίη τ' ἀνοδός τε Ἀράτ. Φαινόμε. 536.

κατῆλῦσις, εως, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, εἰς Ἀθήναι Ἀνθ. Π. 10. 3· νιφετοῖο κ., πτώσις χιόνος, Σίμων. (;) 191. II. ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Διδό. 12. 75.

κατῆμαι, ἰων. = κάθημαι.

κατῆμαρ, Ἐπίρρ., καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως κατ' ἡμαρ.

κατῆμελημένος, Ἐπίρρ., (ἀμελέω) λίαν ἀμελῶς, Προκοπ. Ἰστ. 17C.

κατ-ημύω: μέλλ. -ύσω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1400. II. μεταβατ., κλίνω τινά νὰ κλινῇ πρὸς τὰ κάτω, νὰ καταπέσῃ, ἄχέσσι θυμὸν ὁ αὐτ. B. 862. [ἴδε ἡμύω].

κατ-ηναγκασμένος, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, Διδό. 15. 50.

κατ-ήνεμος, ὄν, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Πολυδ. Α'. 115· πρὸλ. κατὰδορος.

κατῆτις, εως, ἡ, ἰων. ἀντί τοῦ κάτατις.

κατῆτορος ἢ κατῆτορος, Δωρ. -άτορος ἢ -φόρος, ὄν. (ἀεῖρω) ἀντίθετ. ἐπῆτορος.—πρὸς τὰ κάτω αἰωρούμενος, κρεμάμενος, τέκνον δὲ πλῆθος .. κάτατορα στέφανι, κρεμάμενα ἐκ τοῦ τραχήλου ἢ τῆς ἀγκάλης τῶν μητέρων, Εὐρ. Τρω. 1090, ἴδε Ἑρμάνν. τελαμών κ. Ἀπολλ. Ρόδ. B. 1042· βόστρυχα Ἀνθ. Π. 5. 260 πρὸλ. κατῆτορος.

κατ-ηπειγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Ἡλιόδ. 8. 1.

κατ-ηπειῶ, καταπράυνω, ὁδύναι δὲ κατηπιδύνωτο Ἰλ. E. 417

κατ-ησεμίζω, ἐντελῶς ἤρεμόν τινα ποιῶ, καθησυχάζω, καταπράυνω, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 22, Πλούτ. 2. 384A.

κατῆρεφής, ες, (ἐρέφω) καλῶς ἐσσεγασμένος, καλῶς ὠρωμμένος, θολωτός, ἐπικρεμάμενος, σπέος εὐρύ κατῆρεφές Ὀδ. N. 349· κλισίας τε κατῆρεφές Ἰλ. Σ. 589· ἐν σμῖννεσι κατῆρεφέςσι Ἡσ. Θεογ. 594· μέγα κύμα .. κατῆρεφές, ὡς τὸ κύμα κυρτόν, Ὀδ. E. 367—μετὰ δοτ., σπέος δάφνησι κατῆρεφές, σκιαζόμενον ὑπὸ .. περικυλούμενον, αἱ δάφναι οἰνοεῖ ἀπετέλουν τὴν ὁρσὴν ἢ τὴν στέγην αὐτοῦ, I. 183, πρὸλ. Ἡσ. Θ. 778—οὕτω παρὰ Τραχ., κατ. πέτρος, ἐπὶ σπηλαίον, Σοφ. Φιλ. 272· οὕτως, ἐν στέγῃ κ. χθονός ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 381· κ. τύμβω ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 885· κατ. αὐτῇ τῇ πέτρᾳ Πλάτ. Κριτ. 116B—ἐπὶ δένδρῳ, ἔχων πυκνά φύλλα, Θεόκρ. 7. 9—κατ. πόδα τιθεῖναι, ἔχω τὸν πόδα μου κεκαλυμμένον, ἐπὶ τῆς Παλλάδος καθήμενης, ὅτε ἡ εἰσὶς αὐτῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἀντίθετ. τῷ ὀρθὸν πόδα τ., ὅτε ἐκινεῖτο καὶ προέβαινε, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, πρὸλ. Πορφυρ. εἰς Ἰλ. Z. 273. 2) μετὰ γεν., στέγην, ἥς κατῆρεφείς δόμοι Εὐρ. Ἰππ. 468· τράπεζαι κ. παντοίων ἀγαθῶν, ἐντελῶς κεκαλυμμέναι, πλήρεις .., Ἀνακρ. 136· πρὸλ. Schäf. Mel. σ. 137 ἴδε συνηρεφής.

κατῆρος, ες, (ἄρω) ἐξηρτυμένος, ἐξωδιασμένος, ἡτομασμένος, χλανιδίσις κ., κεκαλυμμένος, τυλιγμένος, Εὐρ. Ἰκέτ. 110· ὁμοῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 498· δένδρεα .. καρπῶν ἀφθονίῃσι κατῆρα (Nāke κατῆρα) Ἑμπεδ. 436· [ἐρπυλλος] φύλλοισι κατ. Νικ. Θηρ. 69—ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἐξωδιασμένος με κώπας, εἶχε πλῆστον κατῆρας ἐτοίμων, κώπας ἐξηρτυμένον, εὐήρετρον, Ἡρόδ. 8. 21· ἄλλὰ, ταρσός κ., κώπη καλῶς ἡρμοσμένη, Εὐρ. I. T. 1362, ἴδε Ἑρμάνν. καὶ πρὸλ. εὐήρης.

κατῆρως, υδός, ἡ, «κατῆρως» αἱ βροῦσαι καὶ καταρρέουσιν ἀμπελοῖ· λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς ἢ ἀγρίας ἀμπελούς, παρόσον οὐκ ἐκλαθεύοντο Ἡσχύ.

κατῆφεια, ἰων. καὶ Ἑπικ. -εῖη ἢ -ειη [I], ἡ, (κατῆρης)—λύπη, ολῆψις μετ' αἰσχύνης, βαρυθυμία, τὸ καταβάλλειν τὰ θυμᾶτα, σκυθρωπότης, (λύπη κάτω βλέπειν ποιοῦσα Πλούτ. 2. 528E)· ὁ Ὀμηρ. ἀντιτίθει τῇ χαρᾷ καὶ συνάπτει τῷ ὀνειδέει, δυσμενέσιν μὲν χάριμα, κατῆρσιν δὲ σοὶ αὐτῷ Ἰλ. Γ. 51· κατ.



καὶ ὄνειδος II. 493, P. 556· κ. τέ τις καὶ κατὰ μεμψις σφῶν αὐτῶν πολλή ἦν Θουκ. 7. 75· δυσθυμία καὶ κ. Πλουτ. Θεμιστ. 9· ἄχος καὶ κ. δεινή ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 20· κ. καὶ σύννοια Φίλων 2. 204· κατηγήνη καὶ διζύς Ριανός παρὰ Στοβ. 54. 13· — ὁ 'Πούχ.: «κατήφεια· αἰσχύνη. αἰδώς. στυγνότης. ὄνειδος. ἄνια».

**κατηφέω**, εἶμαι κατηφής, καταιδέω τὰ ὄμματα ἔνεκα θλίψεως ἢ αἰσχύνης, στήθ' ἐκ κατηφῆσας 'Ιλ. X. 293· ἀκάχοντο κατηφῆσαν τ' ἐνὶ θυμῷ 'Οδ. II. 342, πρβλ. Καλλ. 'Επιγράμ. 21, 'Απολλ. Ρόδ. B. 443, κτλ.· τί δὲ κατηφέϊς ὄμμα; Εὐρ. Μήδ. 1012· ἐπὶ ζῶων, ἐπὶ τοῦ ἔκπου πάσχοντος τὸ νόσημα νυμφίαισιν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 23, 4.

**κατηφής**, ἔς, ἔχων τὰ ὄμματα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, ὅστις τὰ ἔχει καταιδασμένα ἐξ αἰσχύνης ἢ λύπης, τεθλιμμένος, ἄθυμος, κατηφῆες ἐσσομένθ' αἰεὶ 'Οδ. Q. 432· τὸν μὲν κατηφῆ Εὐρ. 'Ορ. 881· κ. ὄμμα Εὐρ. 'Πρακλ. 633· κ. ὀφθαλμοὶ 'Ιππ. 1217A· ἐπὶ ζῶων, αἱ ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, γίνονται κατηφῆστεραι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 18, 14· τὸ κατηφῆς ὁ αὐτ. ἐν Φυσιολ. 3. 8, πρβλ. 2· — θεοῖς καταχθονίοις .. λαός κατηφῆς 'Επιγρ. Συρακ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 5394. 2) μεταφορ., σκοτεινός, μαῦρος, νύξ 'Ανθ. II. 6. 658· χωρίον Πολυδ. B'. 110· ἐπὶ χρωματός, λίθος κ. καὶ μέλας Φιλόστρ. 556, πρβλ. 'Ιμέριον 12. 7. 'Ετυμολογία ἀμφιβολος, τινες παράγουσιν ἐκ τοῦ κάτω-φάσα (= ὄμματας) βῆλλειν, ὅπερ δὲν ἀπάδει πρὸς τὴν σημασίαν· διότι κατὰ τὸν Πλουτ. (2. 528E) ἡ κ. λύπη πρὸς τὰ κάτω βλέπειν ποιοῦσα· ὁ δὲ Σχολιαστ. τοῦ 'Ομήρου ἐν 'Ιλ. P. 556 φησὶ «κατωπίη ἀπὸ τοῦ κάτω τὰς ὄπας ἔχουν τοὺς ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς κατηφῆς γιγνομένους», πρβλ. κατωπῶς, κατωπιάω].

**κατηφιάω** = **κατηφέω**, (πρβλ. μειδιάω ἀντὶ μειδῶω καὶ ἀκηδιάω ἀντὶ ἀκηδέω), 'Ανθ. II. 14. 3, Φίλων σ. 967C, Πλουτ. 2. 119C· 'Επικ. μετοχ. **κατηφιδών**, 'Απολλ. Ρόδ. A. 461, κτλ.· **κατηφιδίων** καὶ ἀναυδος Γρηγ. Ναξ.· **κατηφιδίωντ'** ἀκαχῆσθαι Κόιντ. Σμ. 3. 9.

**κατηφίη** [ι], ἡ, ἴδε **κατήφεια** ἐν τέλ.

**κατηφών**, ὄνος, ὁ, ὁ προεξὼν θλίψιν ἢ αἰσχύνην, ὡς ὁ Πρίαμος καλεῖ τοὺς υἱούς του, **κατηφόνας**, Λατ. dedecora, 'Ιλ. Q. 253, ἴδε Spitzn. ἐν τῷ ποῶ.

**κατ-ηγέω**, ἰσχυρῶς ἡγῶ, γερῶ ἀπὸ ἡχον, Φιλόστρ. 791. 2) ἡγῶ παρὰ νόμον, ἀντιθ. τῷ συνηγέω, Βιτρούβ. 5. 8.

II. διὰ τοῦ ἡχον τέρω, καθήκον, καταγορευτός, διδάσκει ἀπὸ στόματος ἢ διὰ ζώσης φωνῆς· ἀκολούθως, καθόλου, διδάσκω, Λατ. informare, Λουκ. 'Ον. 48· κ. μύθοις ὁ αὐτ. ἐν Διτ. Τραγ. 39, πρβλ. **κατάβω** καὶ **καταυλέω**. — Παθ., πληροφοροῦμαι, περὶ τίνος Πράξ. 'Απ. κα', 21· κ. ὅτι .., Φίλων 2. 575· 'Πούχ. «κατηγόμενος, διδασκόμενος, παιδευόμενος».

2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραρ., διδάσκω τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας, 'Α' 'Επιστ. π. Κορ. ιδ', 19, καὶ 'Εκκλ. — Παθ., ὁ κατηγούμενος τὸν λόγον 'Επιστ. π. Γαλ. 6. 6· οἱ κατηγούμενοι, οἱ νεοστὶ ἐπιστραφέντες εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ διδασκόμενοι πρὶν ἢ βαπτισθῶσι, 'Εκκλ.

**κατήχημα**, ἀντήχησις, μεταγεν.

**κατήχης**, ἔς, ὁ δυνατὴ ἡχῶν, ἡχηρός, τὸ **καταχῆς** (Δωρ.) ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ Θεόκρ. 1. 7.

**κατήχησις**, εὖς, ἡ, διὰ τοῦ ἡχον καταγορευθεῖσις, διδασκαλία διὰ ζώσης ἡχηρᾶς φωνῆς· καθόλου, διδασκαλία, 'Ιππ. 28. 25, Διον. 'Αλ. π. Δημ. 50, π. Δεινάρχ. 7· διὰ τὴν κ. τῶν συνόντων, διὰ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ συντρέφων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ζήνων παρὰ Διογ. A. 7. 89· — παρ' 'Εκκλ., ἡ διδασκαλία τῶν κατηγούμενων, ἡ διδασκαλία τῶν δογμάτων τῆς Χριστ. θρησκείας.

**κατηχητήριος**, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδασκαλίαν, λόγιοι Νικητ. Χρον. 8. 5., 17. 3.

**κατηχητής**, οὗ, ὁ, διδάσκαλος, διδάσκων διὰ τοῦ ἡχον, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καθ' ὃν ὁ διδάσκαλος τὸ ὑπηγόρευεν, ὁ δὲ μαθητὴς ἐπανελάμβανε μέχρις οὗτο τὸ μάθη ἢ τὸ ἀποστηθίσθ'· διδάσκαλος τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων, 'Εκκλ.

**κατηχητικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς διδασκαλίαν, εἰς τὴν κατήχησιν, 'Ιω. Φιλόφ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 52. 29.

**κατήχησης**, ον, = ὁ καταχῆσις, ὁ διδάχῆσις, 'Εκκλ.

**κατηχησμός**, ὁ, τὸ κατηχίζειν, ἡ διδασκαλία, τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον διδασκείται τις, μεταγεν.

**κατηχηστής**, ὁ, = **κατηχητής**.

**κατηχηστικός**, ἡ, ὄν, = **κατηχητικός**.

**κατηχούμενα** καὶ **κατηχούμενεα**, τὰ, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ὅπου ἵστανται οἱ κατηγούμενοι, 'Εκκλ.

**κατηχούμενος**, ἴδε **κατηγέω**.

**κατηχίζω** = **κατηγέω** II, 'Πούχ. «νουθετεῖν καὶ ἐνηχεῖν».

**κάθ' αὐν**, ἴδε ἐν λ. **καταθνήσκω**.

**καθ' ὁψαι**, ἴδε ἐν λ. **καταόψω**.

**καθήμεν**, **κάθεμεν**, **κάθεσε**, **κάθεσαν**, **καθήμεθα**.

**καθέσθην**, **καθέμενοι**, **κάθευ**, ἴδε ἐν λ. **κατατίθημι**.

**κατιάδιον**, τό, = **κατιάς**, 'Αέτ. 2. 3. 2, 'Αρεταί. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

**κατ-ιάπτω**, βλέπω, κατοποῶ, φεῖρω, κατὰ χροά καλὸν ἰάπτειν 'Οδ. B. 376., Δ. 759· κατὰ θυμόν ἰάπτειν Μόσχ. 4. 1· — ἴδε ἰάπτω.

**κατιάς**, ἄδης, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ καθιάς (ἐκ τοῦ καθιέναι) χειρουργικὸν τὸ ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν καὶ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ νεκροῦ θέντος ἐμβρύου, Παῦλ. Αἰγ. — παρ' 'Αετ. (8. 162) διελεῖν τὸ ἀπόστημα σιμπαλρίω ἢ κατιάδι· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ 'Ορειβάσ. (σ. 9M.) «κατιάδα φλεβοτόμον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς κατιάδος κόρακα».

**κατιάσι**, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ καθιάσι, γ' πληθ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ καθιέμι.

**κατιδρῶω**, **κατιδρῶσις**, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

**κατιδεῖν**, ἄρ. β' τοῦ καθορᾶω.

**κατιερῶω**, **κατιέρωσις**, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

**κατιζῶ**, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ καθιζῶ.

**κατιθῶω**, 'Ιων. καὶ 'Επικ. ἀντὶ κατευθῶω, κ' τὸν πλόνον 'Ηρόδ. 2. 96, πρβλ. Μόσχ. 2. 117, 'Ανθ. II. 6. 188, Λουκ. Τραγ. 56, κτλ.· κ. ῥήματος ἁρμονίην 'Ανθ. Παν. 4. 226.

**κατιθῶς**, 'Επιγρ., ἀντὶ **κατ'** ἰθὺς, ἀπέναντι, μετὰ γεν., Κόιντ. Σμ. 7. 136.

**κατίκετεῶω**, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ καθίκετεῶω.

**κατ-ικμάζω**, κάμνω τι νὰ καταστῇ, Νικ. 'Αλ. 595.

**κατ-ικαίνω**, ὑγρῶω, βρέχω, ροαῖς Λυσ. 1053· χροά λοετροῖς, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Νόνν. — Παθ., ὁ αὐτ. Δ. 11. 508. — Μέσ., λούομαι, Ποιητὴς παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. **τενοχλῆοισι**.

**κατ-ιλιγγιάω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἱλιγγιάω, ὑπὸ σφοδροῦ ἱλιγγος, σκοτοδινίας καταλαμβάνομαι, 'Εκκλ.

**κατ-ιλλαίνω**, βλέπω λοξῶς, «στραβοκυττάω», 'Πούχ., πρβλ.

**καταλλώπτω** — ἐν 'Αριστ. Φυσιολ. 6. 48, καταλλαινόντες ὠρατοί, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **κατελλαντιώριαν**. II. ἐπὶ ἡχον, εἶμαι ἀσταθής, ὑποτρέμω, ἐκλείπω, Λατ. titubare, 'Ιππ. 1083H· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν: **κατελλοῦσαι**, **κατέλλουσας**, αἰτίνας (ἂν γίνωσι δεκταί) δέον νὰ ληρθῶσιν ἐπὶ παθ. σημασί., ἀποκεκλεισμένοι, ἡμποδισμένοι: ὁ Γαλην., Γλωσσ. σ. 496, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε, **κατελλόμεναι**.

**κατέλλω** = **κατελλέω**, Φώτ. ἐν λ. **κατουλάδα**· ἴδε **κατελλ-αίνω**.

**κατελλαντής**, ὁ, «κατελλανταί, ὠραῖστοι, ἀβρονταί» Σουῖδ.

**κατ-ελλώπτω** (ελλ-ωπ-έω, ελλ-ώπ-τω), βλέπω λοξῶς πρὸς τινά, κάμνω νεύματα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, «κάμνω μμάτια· ἐρωτικῶς βλέπω, τινὶ Φιλῆμ. ἐν 'Αδῆλ. 31· ἐνθα ἴδε Meineke· ὅηλν κ. 'Ανθ. II. 5. 200. 2) **καταβλέπω** ἐπὶ χλευασμῷ, Πολυδ. B'. 52, 'Πούχ., πρβλ. **ἐγκατελλώπτω**, **ἐνιλλώπτω**.

**κατ-ελλῶω**: μέλλ. ὕσω, πληρῶ ἰλύος ἢ πληρῶ, λάσπης, Ξεν. Οἶκ. 17. 13.

**κατίμεν** [ι], 'Επικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **κάτεμι**, 'Ιλ. E. 457.

**κατ-έδομαι**, (ἴος), παθ., γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰού, σκωρίας, καὶ ἐν γένει, ρυπαῖνομαι, 'Αρρ. 'Επικτ. 4. 6, 14, 'Εβδ. ('Σειράχ IB', 11).

**κατιεμάχομαι**, **κατιρῶω**, **κατίστημι**, 'Ιων. ἀντὶ καθ-.

**κατίσθι**, προστ. τοῦ **κάτοισθα**, Σορ. 'Αντ. 1064.

**κάτισος**, ἴσος, Σχολ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 728.

**κατισχάνω**, 'Επικ. τύπος τοῦ **κατίσχω** = **κατέχω**, κατὰ σὸν νόον ἰσχάνε 'Οδ. T. 42.

**κατ-ισχάινω**, κάμνω τι ἐντελῶς ἰσχύον, ἀσθενές, ἐξασθενίζω, φεῖρω, ξηραίνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 138. — Παθ., ὑδροποτῶν καὶ κατισχαινόμενος Πλάτ. Πολ. 561C· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., **κατισχυνάμεθα** Αἰσχύλ. Πρ. 269.

II. **ἐλαττώω** συμπτώματα, 'Ιππ. Προγν. 45· οὕτω, κ. ἐρωτα Καλλ. 'Επιγράμ. 48. 3· ὁσμήν Θεοφρ. π. 'Οσμ. 47· — **κατισχάινω**, εὐρηται συνεχῶς ὡς διάφορ. γραφ. (ἴδε ἐν λέξ. **ισχάινω**).

**κατ-ισχνόμαι**, = **κατισχαινόμαι**, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 2. 5, 5· — τὸ ἐνεργ. -ισχνόω, σμικρύνω, καταρῖνω, εἰς κοινίαν Κύριλλ. — «κατισχνοῦν καταλεπτύνειν» 'Πούχ.

**κατισχυρεύομαι**, ὁ Σουῖδ. «ἐτραχηλίσεν» **κατισχυρεύεσθαι** ἢ ἐγαυρίασεν.

**κατ-ισχύω**: μέλλ. -ύσω, διὰ τῆς ἰσχύος καταβάλλω τινά· νικῶ, τινά Διδδ. 1. 39, κτλ.· κ. τινός σοφία Αἰδ. π. Z. 5. 19· κ. τινός, ἰσχύῳ ἐναντίον τινός, ὑπερισχύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 18. — Παθ., ἡττώμαι, καταβάλλομαι, Διδδ. 1. 71, κτλ. 2) ἀπολ., νίκω, ὑπερισχύω, Πολύβ. 3. 4, 6, κτλ.· **κατ. πλήθει**, εἶμαι ἀνώτερος κατὰ .., ὁ αὐτ. 41. 13, 3· κ' ἡ θερμότης, ὑπερισχύει, Θεοφρ. π. Διτ. 6. 11, 7· ἡ φλόμη 'Αντιγ. Καρυστ. 'Αποσπ. 167.

II. ἔρχομαι εἰς πλήρη ἰσχύον ἢ σθένος, δέμας κατίσχυσεν, ἰσχυρόν, ἀκαπτόν ἐγένετο (ὡς τὸ ἀπλοῦν ἰσχύῳ), Σορ. O. K. 346.

III. **μεταβ.**, ἐνισχύω, ἰσχύον παρέχω, ἐνδυναμώνω τινά, τὴν στάσιν Διον. 'Αλ. 6. 65. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐν λέξ. **ισχύῳ**].

**κατ-ίσχω**, καὶ **καταίσχω**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κατέχω** (πρβλ. **κατισχάνω**), κρατῶ ὅπισω, ἀνακαίτιζω, Λατ. delinere,



οὐδὲ κατισχεῖ [ἵππους] Π. Ψ. 321, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 115. Θυμίου μένος δέξυ κατισχόμεν Ὀμ. Ὑμν. 8. 14. — Μέσ., κρατὶ παρ' ἑμαυτῷ, ἔχω πληγὴν μου, γυναῖκα νέην .. ἦν τ' αὐτὸς .. κατισχεαί Π. Β. 233.

II. ἔχω ὡς κτῆμα, ἔχω καταλάβει, ἐν τῷ Παθ. (ἡ νῆρος) οὐ ποῖνυται κατασχεταί Ὀδ. Ι. 122, ἐνθα ἴδε Nitzsch ἀράχνια κατισχεῖ δλον τὸ σημήν, καλύπτουσιν, Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἰστ. 9. 40, 45.

III. ὁδηγῶ ἢ διευθύνω πρὸς τι, ἐς πατρίδα γαίαν νῆα κατισχέμεναι Ὀδ. Δ. 456, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 101., 8. 40, Θουκ. 7. 33, κτλ. νῆα ἐνὶ Φάσιδι, εἰσάγω εἰς τὸν Φάσιν, πιάνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 57.

IV. ἀμεταβ., σέλας κατῖσχει ἐξ οὐρανοῦ, τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡρόδ. 3. 28, πρβλ. ἀνίσχω.

κατιτήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς κατάβασιν ἢ κάθοδον, τὰ κατ. (δὴλ. ἱερά), θυσία ἐπὶ καθόδῳ, Ἡσύχ.

κατ-ιχνυλάττω, ἐπιμελῶς ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, Εὐμάθ. σ. 334.

κατογκάομαι, ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὀγκανίζω, γκαρίζω, Τζέτζ.

κάτοδος, ἡ, ἱων. ἀντὶ τοῦ κάθοδος, δ ἴδε.

κατ-οδύνάω, μεγάλην ὁδὸν ἡ προεὐνῶ, βαρέως λυπῶ, καταθλίβω, τίνα Ἐβδ. (Ἐξοδ. Α', 14). — Παθ., ὁδὸν μεγάλην, λυπὴν αἰσθάνομαι, οἱ αὐτ. (Ἰεζεκ. Α', 4).

κατ-οδύρομαι, ἀποθετ., θρηγῶ πολὺ, τι Πλάτ. Ἀξιολ. 367D, Διόδ. 13. 58, κ. περὶ τίνος ὁ αὐτ. 20. 40· καὶ παθ., κατοδυρθεῖς ὑμνηθεῖς.

κατ-ὄζω, μέλλ. -οζήσω, ἀναδίδω κακὴν ὁσμὴν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 16.

κατοιάδες, αἱ, (ἴδε) ὁδηγῶν τὰ πρόβατα, αἴγες Παισ. 9. 13, 4.

κατ-οἶδα, -οἶσθα· ἀπαρ. κατειδέναι· μετοχ. κατειδώς· πρην. (μὲ σημασ. ἐνεστ., ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει): ὑπερ. κατῆδη (μὲ σημασ. παρατ.). Πινώσκω καλῶς, ἐννοῶ, μετ' αἵτιατ. πράγμα, δημηγυρίαν ἀστρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 4· οὐδὲν κατοισθατῶν σαυτοῦ περὶ Σοφ. Φιλ. 553· θεσφατῶν βράειν κατῆδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 87· φύλλον νύδωνον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 44· κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν, ὡς .. ἡδεται Εὐδουλ. ἐν «Καμπ.» 2· μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμεν Μένανδρ. ἐν Ἀδρ. 83.

2) μετ' αἵτιατ. προσ., γνωρίζω. ἐξ ὧν, ἀναγνωρίζω, τὸν βόττηρα Σοφ. Ο. Τ. 1048, πρβλ. Τρ. 418, Εὐρ. Ὀρ. 1183, 5121.

3) ἀπολ., ἰδίως κατὰ μετοχ., οὐ κατειδὼς, χωρὶς γὰρ τὰ γνωρίζω, ἀκουστικῶς ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 992, πρβλ. Ίκ. 1033.

4) μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς ὅτι .. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 270· οὐ κ. ὅτῳ τρόπῳ .. Εὐρ. Ἰππ. 1245.

6) μετ' ἀπαρ., γνωρίζω νὰ .. ἢ κατοισθα δηλῶσαι λόγῳ· Σοφ. Ο. Τ. 1041.

κατοιμάς, ἄδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κατοιμάς, ἡθλук. τοῦ κατοιμάδος, σπουδῆς, ὅρνις Νικ. Ἀλ. 60, 535.

κατ-οικεσία, ἡ, = κατοικήσις, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΣ', 36).

κατοικήσια, καὶ κατοικήσια (δὴλ. ἱερά), τὰ, ἢ ἐπέτειος ἑορτῆ ἀποικίας, Ἐτυμολ. Μέγ. 221. 3, Γρηγ. Ναζ.

κατ-οικέω, διαμένω ἐν τινι τόπῳ ὡς κατοίκος, τοποθετοῦμαι, καταλαμβάνω τόπον τίνα εἰς ὃν ἔχω ἀποικισθῆ, τόπον Ἡρόδ. 7. 164, κτλ., Εὐρ. Μῆδ. 10· τοῖς κατοικέειν ἐθέλουσιν τὰν πόλιν Ψηφισμα Πυθ. παρὰ Δρμ. 256, 9· καθόλου, μένω, διατρέφω διαρκῶς, τόπον Σοφ. Φιλ. 40, Εὐρ. Βάχχ. 751, κτλ. — Παθ., κατοικοῦμαι, ἔχω κατοικέω, ἀπὸ πολλοῦ διάφορον τῷ κατ-οικίζομαι (ἢ δι' ἀποκτῶ κατοίκους), Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 3.

2) ἀπολ., τοποθετοῦμαι, ἐκλέγω τόπον διαμένειν, ζητοῦσα .. πού κατοικοῖς Σοφ. Ο. Κ. 362· ἵνα χρή κατοικεῖν Ἀριστοφ. Ὀρν. 153· ἐν δόμοις, ἐν ἀσπίσι Εὐρ. Ἰκ. 1651, Πλάτ. Νόμ. 666E, κτλ. αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, καταπικῆκέναι καλῶς, ἐπὶ τῷ Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὁρθῶς κτ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683A.

III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσχομαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, καταπικῆκέναι καλῶς, ἐπὶ τῷ Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὁρθῶς κτ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683A.

III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσχομαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, καταπικῆκέναι καλῶς, ἐπὶ τῷ Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὁρθῶς κτ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683A.

III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσχομαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, καταπικῆκέναι καλῶς, ἐπὶ τῷ Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὁρθῶς κτ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683A.

III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσχομαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

II. ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, καταπικῆκέναι καλῶς, ἐπὶ τῷ Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὁρθῶς κτ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683A.

III. ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσχομαι ἐν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι Σοφ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, ἔω, Ἰσοκρ. 10B· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ. — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρην. καὶ ὑπερσυντ., ἰδρύομαι, ἔχω ἰδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96, 2. 102, 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120.

πηνά ἡμερα, Λουκ. Πῶς δαί Ἰστ. Συγγρ. 37· κ. βίον ἔχειν Διόδ. 3. 53· κ. κατάστασις, δυναμένη νὰ θεραπευθῇ κατ' οἶκον ἀνεν ἱατροῦ, Ἰππ. π. Ἀρρ. 837.

κατ-οικίζω, μέλλ. Ἀττ. -ῖθ. Πέμπω τίνα νὰ κατοικήσῃ, ποῖω τίνα κατοικεῖν, τοποθετῶ ὡς ἀποίκους, ἰδρῶ ἀποικίαν, ἐν γένει τοποθετῶ, βάλλω τίνα νὰ κατοικήσῃ, (ἀντὶ δ. ἐξοικίζω ἢ ἀναστατοῦ ποῖω), κ. τίνα ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 154, Ἀριστοφ. Βῆρ. 205, Δημ. 289. 14· κ. πόλιν ἐς τόπον, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 370E· γυναικάς ἐς φῶς ἡλίου κατ. Εὐρ. Ἰππ. 617, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 69E, κτλ. — ὡσαύτως, κ. τινὰ ἐν τόπῳ, τοποθετῶ, βάλλω τίνα νὰ κατοικήσῃ ἐν ... Σοφ. Ἀντ. 1069, Πλάτ. Κριτ. 113C· ἐλπίδας ἐν τινι κ., ἐμφυτεύω εἰς τὸν νοῦν του, Αἰσχύλ. Πρ. 250· ὡσαύτως, χώρα Σοφ. Ο. Κ. 637· τοὺς ἐπὶ τοῦ Πόντου κατοικισμένους Ἀππ. Μῆρ. 15.

2) μετ' αἵτ. τόπου, πληρῶ λαοῦ τόπον τίνα, αἱ Θεμισκυράν ποτε κατοικιοῦσιν Αἰσχύλ. Πρ. 725· Μέγαρα Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 296, Θουκ. 6. 76, κτλ. τὴν Σικελίαν Ἐπιστ. Πλάτ. 357A· τὸν Εὐεῖνον πόντον κ. πόλεις λαμπραῖς Ἀθῆν. 523E· [ὁ Θουκ. (6. 76) ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ συντάσσει τὸ ῥῆμα μετ' αἵτιατ. τοῦ προσώπου καὶ μετ' αἵτιατ. τοῦ πράγματος καὶ ἀντιτίθῃσι τούτῳ πρὸς τὸ ἐξοικίζω, καὶ μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μάλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὐλόγον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίσαι].

II. Παθ. 1) ἐπὶ προσώπων, τοποθετοῦμαι, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 154, 9. 106· ἐς τόπον Θουκ. 2. 102, κτλ. περὶ τόπον Πλάτ. Τίμ. 71D· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀρρ. Ἰσοκρ. 389B, C.

2) ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικίων, Θουκ. 1. 12, 2. 17· μορφοῦμαι, ἰδρύομαι, σχηματίζομαι, Ἰσοκρ. 192D.

III. ἐπαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐκεῖ ἐκ νέου κατοικίζω, ἀποκαθίσταμι τίνα εἰς τὴν αὐτοῦ πόλιν (πρβλ. κάτειμαι, κατέρχομαι), Αἰσχύλ. Εὐρ. 756, πρβλ. Ἐπιστ. Πλάτ. 357B.

κατοικίς, ἰδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ κατοικίδιος, ὄρνις Νικ. Θηρ. 558, πρβλ. κατοιμάς.

κατοικίσις, εως, ἡ, τὸ κατοικίζειν, ὄρνις ἀποικίας, ὄρνις πολιτείας, Θουκ. 6. 77, Πλάτ. Πολ. 453B, Νόμ. 969C.

κατοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 683A, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 8.

κατοικιστής, οὔ, ὁ, ὁ ἰδρυτῆς πόλεως, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀποικιστής.

κατ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπὶ τίνος ἢ ἐν τινι τόπῳ, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω τι, Ξεν. Ἀθην. 3. 4. — Παθ., ἐπὶ τόπῳ, οἰκοδομοῦμαι ἐπὶ τίνος, Σπρ. 245.

II. οἰκοδομῶν φθεῖρω, δηλ. διαπαντῶ, σπαταλῶ εἰς οἰκοδομὰς, Πλουτ. Ποπλίκ. 15· ἴδε κατὰ Ε. VI.

III. κλειῶ δι' οἰκοδομῶν, Ἰσαί. 73. 34.

κατ-οικονομέω, οἰκονομῶ καλῶς, τὴν χρῆσιν Πλουτ. Βροῦτ. 36.

κατοικος, ὁ, ὁ κατοικῶν, ὁ διαμένων ἐν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 3, Πολύβ. 5. 65, 10, κ. ἄλλ., πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3454. 1. 14, κ. ἄλλ., ἴδε Büchli. σ. 699— ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1285, ὁ Ἀθην. προτείνει τὴν γραφὴν, μέτοικος, ἔπεται δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἑρμάνν, ὁ δὲ Σκαλίγ. κατοίκτος.

κατ-οικοφθορέω, παντελῶς φθεῖρω τὸν οἶκον, καὶ ἐν γένει καταστρέφω, ἐξαπλῶ, τὴν πόλιν Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.

κατ-οικτιζέω, (-τίρ-) αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, ἔλεον ἢ συμπάθειαν μετὰ λύπης πρὸς τίνα, τίνα Ἡρόδ. 1. 45, 4. 167, κ. ἄλλ., Σοφ. Ο. Τ. 13, Εὐρ. 445, κτλ.

II. ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἢ δεικνύω συμπάθειαν, Ἡρόδ. 7. 46· κατοικτεῖραντα ἐρωτῶν, ἐν ἐρωτήσῃ μετὰ συμπάθειας, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6.

κατ-οικτιζέω = κατοικτιζέω, μετ' αἵτ. πράγμ., Σοφ. Ο. Κ. 384, κτλ.· λακίς χιτῶνος ἔργον (ῥεῖται χιτῶνα) οὐ κατοικτιεῖ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 903. — Μέσ., θρηγῶ δι' ἑμαυτὸν, ἐκτρέφω θρήνους, Ἡρόδ. 3. 156, Αἰσχύλ. Πρ. 36· καὶ πρὸ κατοικτιζέει (ἀντί-εις) διορθωτέον ἐν Εὐρ. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀρρ. κατωκτισθην. Εὐρ. Ι. Α. 686— μετ' αἵτ. πράγμ. ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062.

II. Μεταβ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκτον, ῥήματα .. κατοικτίσαντά πως Σοφ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οικτίσις, εως, ἡ, συμπάθεια, οἰκτιρμός, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47.

κατ-οικμίζω, θρηγῶ, στενάζω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1159.

κατ-οινόομαι, Παθ., οἶνω βεβαρμένους εἰμι, μεθύσκομαι, εἶμαι μεθύσιμος, κατωρνωμένος Πλάτ. Νόμ. 815C, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Πολύδ. Γ', 21.

κατ-οινογ, ον, μεθύσιμος ἐξ οἴνου, Εὐρ. Ἰων 553, Διόδ. 5. 26, Φρύν. ἐν Α. Β. 43. 12.

κατ-οιομαι, ἔχω οἶσιν, μεγάλην ἰδέαν περὶ ἑμαυτοῦ, Ἐβδ. (Hab. 2. 5), Φιλῶν 2. 652.

κατοιςετι, ἴδε κατ-αφέρω.

κατ-οἰστεύω, πληγῶν δι' ὀϊστῶν, διὰ βελῶν, τοξεύω, Βυζ.

κατ-οἰχομαι, ἀποθ., ἔχω ἀπέλθῃ κάτω, οἱ κατοικόμενοι, οἱ ἀναχωρήσαντες, οἱ πενηνότες, Δημ. 1073. 1, 1301. 12, κτλ.

κατ-οιωνίζομαι, ἀποθ., ἔχω οἰωνόν, μαντεύομαι, εἰκάζω, Φαλάρ. Ἐπιστ. 138.

κατ-οκλάζω, = οκλάζω, κάμπτων τὰ γόνατα κάθηναι, ὥστε



οἱ γλοῦτοί νά ἐπερξίδωνται ἐπὶ τῶν πετρῶν, Ὅππ. Κυν. 3. 473· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 163, Πισύχ.

κατ-οκνέω, λίαν ἐκνῶ, διατάζω, ἐκ φόβου ἢ ὀκνηρίας ἀποφεύγω νά πράξω ἢ νά ἀναλάβω ἔργον τι, μετ' ἀπαρ., ὅπως .. μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν Λίγισθον Σοφ. Ήλ. 956· κ. ὀρθοῦσθαι Ἰππ. Μοχλ. 852· κτ. γῆν περιιδεῖν τμηθεῖσαν Θουκ. 2. 18· μὴ κατοκνέειν .. πορευέσθαι Ἰσοκρ. 6Δ — ἀπολ., διατάζω ἀπέχουμαι, ὑποχωρῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 67, Θουκ. 2. 94, κτλ.· φοβοῦμαι, ἀντίθετ. τῷ τολμῶ, Ἰσοκρ. 131C.

κατοκωχῇ, ἢ, Ἄττ. ἀντὶ κατοχῇ, τὸ κατέχειν, κατάσχεσις, κτῆσις, τῆς χώρας Ἀνόνυμ. παρὰ Σουῖδ. τῶν εἰρημένων Ζήνων παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 297. II. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματος, ἐμπνεύσεις, ἐνδουσιασμός, θεῖα μοῖρα καὶ κατοκωχῇ Πλάτ. Ἰων 556C· κατοκωχῇ ἀπὸ Μουσῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 245Δ· πρὸλ. κατέχω II. 10. — Οἱ ἐφαρμόμενοι τύποι κατοκωχῇ, κατοκνώχιμος διορθωτέοι πανταχοῦ πλὴν ἴσως παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· πρὸλ. ἀνοκωχῇ, συνοκωχῇ.

κατοκώχιμος, ἢ, ον, κατεχόμενος, κρατούμενος ὡς ἐγγύησις, χωρίον Ἰσακ. 2. 35 (ἐνθα κοινῶς κατόχιμον)· οὕτω, «τὸ κατοκώχιμον» κατόχιμον, ἐνέχυρον» Πισύχ., Μοῖρ. 2)· ὁν δύνανται νά καταλάβῃ αἰσθητὰ τι ἢ πάθος, ἀλυστός, ὑπὸ κινήσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 4· ἐκ τῆς ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 3· τῷ πάθει ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 12· ἔχων διάθεσιν, κλίσιν, ἐπιρροπῆς, πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 9, 8· ἀπολ., μανιώδης, Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 30 (κοινῶς κατόχιμος) — ἴδε ἐν λέξ. κατοκωχῇ.

κατ-ολβίζω, κάμνω τινά εὐτυχῇ, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Lederlin προσίμ. Πολυδ. σ. 16.

κατ-ολιγώρῳ, παντελῶς ἀμειλῶ (πρὸλ. καταμειλῶ), τοῦ δικαίου Δυσ. 115. 30· ἀνδρὸς Λογγίνος 13. 2. 2) ἀπολ., εἶμαι ἀμειλής, ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις Παροιμιογρ. σ. 182· κατολιγώρησαντες, μετὰ καταφρονήσεως, Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 1, 12 — Παθ., παρακαλοῦμαι, Ἐπιγρ. Βρετ. Μουσ. 19. 21.

κατ-ολισθάνω, (ἴδε ἐν λέξει ὀλισθάνω)· Ἐπικ. ἀόρ. (ἀνάυξ.) κατόλισσε, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 390· ὀλισθάνων καταπίπτω ἢ βυθίζομαι, καταναῶ, Στράβ. 204, κτλ.· εἰς πάθος, εἰς ἐρωτα Λουκ. Ἀποκηρυττ. 28, Ἀλκιφρων 3. 62· εἰς τὸ βλάσφημον Αἰλ. παρὰ Σουῖδ.· εἰς πλοκάμιους γυναικείους Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-όλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόδ. Μετοχ. — Παθ., μετὰ πρkm. 6', χάνομαι, νεολαία· κατὰ πᾶσ' ὅλωλεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 670.

κατ-όλολύζω, ὀλολύζω ἐπὶ τινος, ἐκφέρω λυπηρὰς κραυγὰς, κατολολυζάτω θύματος, κατὰ τὴν θυσίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118.

κατ-ολοφύρομαι, ἀπολ., θρηνώ, ὀδύρομαι διὰ τινος, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 339, I. T. 642, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 13· πολλὰ κατολοφύρόμενος ἑαυτὸν Διον. Ἀλ. 5. 12.

κατομβρέω, ὁμῶρον καταχέω, δυνατὴν βροχὴν, βρέχω, καὶ παθ. κατομβρέρομαι, καταβρέχομαι, πίπτει βροχὴ ἐπάνω μου, Πολύδ. παρὰ Στράβ. 97· μεταφρ., ὅμματα κατομβροθέντα γόοισιν, καταβροχθέντα, κατακλυσθέντα, Ἀνθ. Π. 7. 389.

κατομβρία, ἢ, μεγάλη, ἰσχυρὰ βροχὴ, ἢ ἐκ τῆς βροχῆς πλῆμυρα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 30, κτλ.· πλῆθ., αὐτόθι 58.

κατομβρίζω, κατομβρέω, ποτίζω, «μουςκεῖω», ὡς διὰ βροχῆς, Γεωπ. 2. 8, 4· μύριος αὐτοῦς κατομβρίσας Βυζ. II. Μέσ., βρέχω, ῥίπτω βροχὴν, νεφέλην χρυσὴν τινι Βυζ.

κατομβρίσας, εὖως, ἢ = κατομβρία, Ἰω. Λυδ. (;)

κατ-ομβρός, ον, πλήρης βροχῆς, νότος Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 7. II. λίαν ὑγρὸς ἐκ βροχῆς, κάθυγρος, διάδροχος, ἀντίθετ. τῷ κατὰξηρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1., 3. 22, 3· ὅμματ' ἐρώντων Ἀνθ. Π. 5. 145.

κατόμνυμι: μέλλ. -ομνύμαι: ἀόρ. -ώμοσα· — βεβαιῶ δι' ὅρκου, τινί τι Ἀριστοφ. Ὀρν. 444· μετ' ἀπαρ., ὀρκίζομαι ὅτι .., Δημ. 995. 24· ἀντίθετ. τῷ ἀπομνύναι, Συνεσ. Ἐπιστ. 153. 2) μετ' αἰτίας, ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα, ὀρκίζομαι εἰς τι, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1517, κτλ.· κατ. τῷ θεῷ, Δατν. jurare deos, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 158· κατ. ὅρκον Εὐρ. I. T. 790· — μετὰ διπλῆς αἰτίας, ἀγνὸν ὅρκον σὸν κάρτα κατώμοσα Εὐρ. Ἐλ. 835· — ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τῆς κεφαλῆς παρὰ Σουῖδ. II. Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 29· μετ' αἰτ., καὶ ἀπαρ., Δημ. 995. 24. 2) μετὰ γεν., ὁδῶ ὅρκον ἐναντίον τινός, κατηγορῶ ἐνόρκως, Περδ. 6. 65.

κατ-ομδργνύμι, ἐντελῶς ἀποσπογγίζω, Πισύχ.

κατ-ομφάλιος, ον, κατὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, μέχρι τοῦ ὀμφ., Νικ. Θηρ. 290.

κατὸν = κατὰ τὸν (ὡς καὶ καττὸν), Ἐπιγρ., Ἀρχαῖ, Φωκ., Βοιωτ. καὶ ἄλλ., πρὸλ. κατὰς, κατὰς, κατούς.

κατ-ονειδίζω, = ὀνειδίζω, Διον. Ἀλ. 11. 42.

κατονεύομαι, ἴδε δνεύομαι.

κατονειδιστήρ, ἥρος, ὁ, = νειδιστήρ, Μανέθων 4. 235.

κατ-ονίναμαι, μέσ., ἔγω, λαμβάνειν τὴν ἐκ τινος ὥσείνα, ἀπολαύω, «χαίρομαι», σαυτῆς κατόναίς, εἶδος ὄρκου, «νά χαρῆς τὴν ζωὴν σου», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 917.

κατ-ονομάζω, δι' ὀνόματος διακρίνω, τῆς εὐωδίας καὶ κακωδίας οὐκ ἐπὶ τὰ εἶδη κατωνόμασται Θεοφρ. π. Ὄσμ. 2· τινί, συμφωνῶς πρὸς τι, Φίλων (;) ἢ ἀπὸ τινος κατωνομάσκειν τινά Στράβ. 604. — Παθ., ζωμὸς κατωνόμασται Ἀναξάνδρ. ἐν «Ὀδ.» 2. 5, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 12· ἐκδηλοῦμαι εἰς λέξεις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου. II. ὑπισχνόμαι, κατεγγυῶ, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, Πολύδ. 5. 43, 1· διὸ καὶ ὁ Ἡσυχ. «τάλις, ἢ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί» πρὸς δὲ ἀπαιρῶ, Διον. Ἀλ. 1. 16, κτλ.

κατ-όνομαι, ἀποθ., πικρῶς ψέγω, ὑποτιμῶ, καταμέμφομαι, καταφρονῶ, Περδ. 2. 172· ἢ μετὰ γεν., τῶν μηδὲν κατ. Ἀριστ. 1142· ἀόρ., μὴ με κατυνασθῆς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας (λέγουσι δηλ. αἱ πλίνθιναι πυρ.), μὴ ἐξευτελίσης ἡμᾶς παραβάλλων πρὸς τὰς λιθίνας πυρ., αὐτόθι 136.

κατωνόμαξις, εὖως, ἢ, Δωρ. τύπ., κατωνόμασις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου.

κατωνομάσια, ἢ, ἢ διὰ τοῦ ὀνόματος διάκρισις, ἐπωνυμία, Στράβ. 42.

κατωνόμαστος, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὀνομασθεὶς, ἀντίθ. ἀνωνόμαστος, Πρωδικ. Ἐπιμ. 203.

κατ-οξος, ον, πλήρης ὄξους, καθ' ὑπερβολὴν, Ποσειδίππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 7, πρὸλ. κάθολος, κατὰ γλωσσῶς, κατὰ δένδρος.

κατ-οξύνω, ὀξέως, ταχέως, ποιῶ τι, ἐπιταχύνω, τι Ἀρτέμιον παρ' Ἀθην. 637B.

κάτοξος, εἰα, υ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀξύς, λίαν ὀξύ, διαπεραστικός, ἐπὶ ἡχου, Ἀριστοφ. Σρ. 471· ἐπὶ νοσήματος, «κάτοξος νόσημα, πάθος· ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μεῖζον καὶ χαλεπότερον τοῦ ὀξέος, τοῦπίπαι κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἑπτὰ τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύειν Ἰπποκράτης εἰδὼς» Ἀρεταίου π. Ὀξ. Νούδ. 2. 8 ἐν ἀρχ., Ἰππ. Ἀρ. 1243· τὸ κάτ. 394, 50B· τῆς ὀρέξεως Ἠλίοδ. 1. 26.

κατ-οπάζω, ἀκολουθῶ τι ἐκ τοῦ πλησίον διώκω, αἰδῶ· δέ τ' ἀναιδεῖη κατὸπάζῃ, ἀποιδεῖω, καταβάλλω, Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἠμ. 322.

κατόπιν· Ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. ὄπισ), ἀκολουθῶς, ὀπίσω (ἀντίθ. ἔμπροσθεν), τοπικῶς (Μοῖρς «κατόπιν Ἀττικῶς, ὀπίσθεν Ἑλληνέως»), Θεογν. 280, Ἰππ. 596· 46, καὶ Ἀττ., ὡς Θουκ. 4. 26, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21· — μετὰ γεν., αὐτοῦ κατόπιν τε .. ἰέμην Ἀριστοφ. Ἰππ. 625, Πλάτ. Πρωτ. 316A· κατ. ἐπὶ τῷ στόλῳ Πολύδ. 1. 50, 5· τὰ κ. ὁ αὐτ. 2. 67, 2· συχνά, ἀκολουθεῖν κατόπιν τινός, ἰέναι κ. τινός, ἐνεῦθεν ἢ φρ., κατόπιν πινός, τί-θεσθαι τι, Δατ. postponere, ὑποτιμᾶν παρὰ Σουῖδ. «τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα», ὕστερα ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι. II. ἐπὶ χρόνῳ, ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα, εὐθύς κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 13, 7· κ. ἐορτῆς Πλάτ. Γοργ. 447A· ἢ κ. ἡμέρα Πολύδ. 1. 46, 7· σε μένει καὶ κ. δάκρυα Ἀνθ. Π. 9. 70, 4.

κατ-όπισθεν, παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως· Θε. Ἐπίρρ. τόπου, ὀπίσω, ὀπίσθεν, τοπικῶς ἐκ τῶν νῶτον, Ἰλ. Ψ. 505, Ὀδ. X. 92· μετὰ γεν., Ὀδ. M. 148· — μεταφ., ἐπὶ τάξεως, ἢ δ' ἀρετᾶ κατ. θνατοῖς ἀμελείται, ὑποτιμωμένη, ἐν ὕστερα μοῖρα τιθεμένη, Εὐρ. I. A. 1093, πρὸλ. μετόπισθε. II. ἐπὶ χρόνῳ, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, τοῦ λοιποῦ, Ὀδ. X. 40., Ω. 546· ὁ κ. Λογισμὸς Πλάτ. Τιμ. 57D, πρὸλ. Θεογν. 280· — ὡσαύτως, κ. λιπέσθαι, = καταλιπέσθαι, νά καταλίπῃ τις ὀπίσω του, μετὰ τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Φ. 116, πρὸλ. Πλάτ. Πολ. 363D.

κατοπίσθιος, ον, ὁ, κατόπισθεν ἐρχόμενος, Βυζ.

κατοπίσω, κατόπισθεν, ὕστερον, μεταγεν.

κατ-οπτάω, μετοχ. πρkm. -ωπτηκώς Γαλην. — πολὺ ψῆνω, καλῶς ὀπτῶ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B. — Παθ., καλῶς ψήνομαι, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 37 καὶ 49.

κατοπτεία, = τῷ ἐπομένῳ.

κατοπτεύεις, εὖως, ἢ, κατασκόπεις, παρατήρησις, Γνωστ.

κατοπτευτήριος, ον, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς κατόπτει-σιν, (τὸ κατοπτευτήριον = σκοπιά), -Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 233, ὅπερ, κατοπτήριος χώρος ὑπὸ Στράβ. 423· χωρίον Στέφ. B.

κατ-οπτεύω, κατασκοπεῖω (ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικής σημασίας), κ. καὶ ὠτακουστέω Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10· παρατηρῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξετάζω, τὸν οὐράνιον χώρον Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2, 3· ὡσαύτως, κ. ἐς .. Ἀνθ. Π. 5. 123. — Παθ., παρατηρούμαι, κατασκοπεύομαι, Σοφ. Φ. 124· μὴ κατοπτευθῶ παρών, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 829.

κατ-οπτῆρ, ἥρος, ὁ, ὁ κατοπτεύων, κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοποῦς καὶ κ. στρατοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 36. II. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Δατ. speculum, τὸ καλούμενον ἐδρῶδιστολεῦς, Ἰππ. 884D, 893F, Γαλην. Γλωσσ.

κατ-οπτήριος, ον, = κατοπτευτήριος, ὁ ἴδε.

κατ-όπτης, ου, ὁ, = κατοπτῆρ I, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 372, Περδ. 3. 17, 21, Αἰσχύλ. Θήβ. 36, κτλ. II. ἐπόπτης, ὁ ἐπι-θελῶν, τῶν πραγμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 41· ὡς Ζεὺς κατόπτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 435, πρὸλ. διόπτης.

2) κατόπτας; ἦτο τὸ



ἄσφα ἄργοντος ἐν ταῖς Βοιωτικαῖς πόλεσι, πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτῶν Σουλ. Ἐπιγρ. 1569. 11., 1570a, 21, 22.

**κατ-όπτησις**, εως, ἡ, πολλὴ ὀπτησις, Γαλην.  
(κατ-όπτομαι), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. κατόψομαι, κατώφθην, καὶ ὁ πρkm. κατώμμαι, κατώψαι, κλπ., ἴδε καθοράω.

**κατ-οπτίλλεται μοι**, = δοκεῖ μοι, Δῖος παρὰ Στοβ. 408. 45. Δωρ. λέξις, πρβλ. ὀπτίλος.

**κάτοπτος**, ον, (ὄψομαι), κατορθῆναι δυνάμενος, ὁρατός, εὐδρατος, φανερός, ὥστε μὴ κάτοπτα εἶναι, μὴ φαίνεσθαι, Θουκ. 8. 104, πρβλ. Δυσ. 110. 41. πορθιού κάτοπτον πρῶνα (κατὰ τὸν Canter. ἀντὶ κάτοπτρον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 307, ἴδε Blomf. καὶ Δινδ.

**κάτοπτος**, ον, λίαν ὀπτημένος, «παραψημένος», ἀμφ. ἐν Διοσκ. 1. 77. ἀντὶ τοῦ κατ-οπτητός.

**κατοπτρίζω**, δεικνύω ὡς ἐν κατοπτρῷ ἢ δι' ἀνακλάσεως ἀπεικονίζω, παριστῶ, ὁ ἥλιος κ. τὴν Ἴριν Πλούτ. 2. 894D. II. Μέσις: θεωρῶ εἰς κάτοπτρον, ἐμβλέπω καὶ παρατηρῶ ἑαυτὸν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 48. μύρω ἀλειφομένην καὶ κατοπτρίζομένην Ἀθήν. 687C, κτλ. — οὕτως ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. γ', 18, κατοπτρίζομενοι τὴν δόξαν, δύναται νὰ σημαίνει: θεωροῦντες ὡς ἐν κάτοπτρῳ, ἀλλὰ κάλλιον ἀρμυζει πρὸς τὴν συνέχεαν τοῦ λόγου νὰ ἑρμηνεύσωμεν: ἀντανακλῶντες τὴν δόξαν.

**κατοπτρικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κάτοπτρον, ἢ ἐν κατόπτρῳ, Λατ. specularis, φαντασία Πλούτ. 2. 892F. ἐμφάσεις αὐτόθι 901C. τὰ κατοπτρικά, εἰκόνες ἀντανακλῶμεναι, αὐτόθι 894C. ἡ κατοπτρική (δηλ. ἐπιστήμη), τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ πραγματευόμενον τὴν διὰ τοῦ κατόπτρου ἀνάκλασιν τῶν ἀκτίνων. Ἐπιρρ. -κῶς, δι' ἀντανακλάσεως, αὐτόθι 890F.

**κατόπτρις**, ιδος, ἡ, = κάτοπτρον, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 17. **κατοπτρο-εἰδής**, ἔς, ὁμοῖος πρὸς κάτοπτρον, πιθαν. γραφ. ἐν Πλούτ. 2. 891C.

**κάτοπτρον**, τό, «καθρέπτης», ὅπερ ἔσοπτρον καὶ ἔνοπτρον ἐλέγετο, Λατ. speculum, Εὐρ. Ἰππ. 429, κτλ. — τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινῶναι; Ἐπίχαρμ. 142 Αἰν. — κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δοκίμων συγγράφων κατεσκευάσθη τὰ κάτοπτρα ἐξ ἐστὶλόμενου μεταλλοῦ, κάτοπτρον εἰδους χαλκός Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 288. ἐν κατόπτρῳ... κατιδεῖν εἰδῶλα Πλάτ. Τίμ. 71B. ὥσπερ ἐν κατ. ἐαυτὸν ὁρῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255D, κτλ. ἴδε Λεξικόν. Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. speculum. — μεταφορ., ἀπλῆ ἀντανάκλασις (δηλ. οὐχὶ πραγματικότης), διμιλίας κατ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 839. ἀλλά, ἡ Ὀδυσσεὶα καλὸν ἀνθρώπινον βίου κατ., καθρέπτης ἡ εἰκὼν, Ἀλκιδὰμ. παρ' Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4.

**κατ-οργάνίζω**, παίζω μουσικὸν ὄργανον, τέττις... αὐτοῦργῳ μέλει ἤδ' ἐκ κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας, διὰ τοῦ ἄσματος, ὡς διὰ μουσικοῦ ὄργανου τὴν ἐρημίαν (μοναχίαν) διεσκέδαζεν, Ἀνθ. Π. 9. 264.

**κατοργάς**, ἄδος, ἡ, ἡ τελοῦσα ὄργα, Ἀνθ. Π. 4. 3, 80.

**κατοργάζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀργάζω, «ὑπερακμάζω. παλαιούμαι» Πισχ., «κατεπείγειν» Φώτ.

**κατ-οργιάζω**, μὴ τίνα εἰς ὄργα, εἰς τὰ ἱερὰ, εἰς τὰ μυστήρια, παρασκευάζω δι' αὐτά, Πλούτ. Σόλων 12. καὶ τὸ παθ. κατωργιάσιμος, μεμνημένος, καθωστωμένος, καθιερωμένος, ὁ αὐτ. σ. 792, καὶ H9. 768B.

**κατ-ορέγομαι**, μέσ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀρέγομαι, Σιμπλικ. **κατ-ορθῶ**, ποιῶ τὴν ὀρθὴν, στήνω ὄρθιον, ἀνεγείρω, κατορθῶσον δέμας Εὐρ. Ἰππ. 1445, Ἀνδρ. 1030. ὀρθῶς τοποθετῶ, ἐπὶ τετρασμένῳ ἢ ἐξηρθρωμένῳ ὀστοῦ, Ἰππ. Ἀγμ. 763, 767, 773, κ. ἄλλ. (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βάλω τίνα νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς, αὐτόθι 755, 757, κ. ἄλλ.) λεαίνουσι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 32.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. τῷ σφάλλω, ἀνορθῶ, τηρῶ εἰς ὀρθάν, στήναι, πολλὰ τοι σμικροὶ λόγοι ἐσφηλῶν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτοὺς Σορ. Ἡλ. 416. κατορθοῦντος φρένα, σωρηνούτος, εὐ φρονούντος, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1487. κατ. τοὺς ἀγωνιζομένους, κάμνω αὐτοὺς εἰς εὐτυχίαν, Δημ. 322. 21. — 6) ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς, φέρω εἰς ἐπιτυχίαν ἔκβασιν, τὸν ἀγῶνα Δυσ. 150. 27. πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα Πλάτ. Μένων 99C. εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεδούλευσεν κατώρθωσεν Δημ. 549. 11. κ. ὁδόν, διανύω, ὁ αὐτ. 701 ἐν τέλ. τοῦτ' ἐκωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαίτ. 203B, πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 1067. τὰς ἐπιβολὰς Πολύδ. 10. 2, 5, κτλ. — Παθ., ἐπιτυχῶς περαίνουμαι, διαπράττομαι, ἀποτελοῦμαι, ἐπιτυγχάνω, εὐτυχῶ, Ἡρόδ. 1. 120, Εὐρύπ. Ἰππ. 680. ὥσπερ, ἐπεὶ δὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί, ὀρθῶς διενόησθις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 512. κατορθοῦμένα, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

**κατ-ορθεύω**, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7.

ἐπιτυχία, Δημ. 23. 28. — ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 490 κξ.

**κατόρθωμα**, τό, ἐπιτυχία ἀκολουθοῦσα ὀρθῇ κρίσει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐτυχίμα. Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 3, 2. ἐν γένει, τὸ καλῶς πραγθῆναι, ἀνδραγαθήμα, Πολύδ. 1. 19, 12. Στράβων, κλ. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 251. 2) τὸ ὀρθῶς πραττόμενον, ὡς φιλοσοφικός ὁρος, ὀρθῇ πρῆξι, τὸ καθήκον, Λατ. recte factum, Κικ. Fin. 3. 7, Off. 1. 3, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 16.

**κατόρθωσις**, εως, ἡ, διόρθωσις, ὀρθῇ τοποθετήσις τετρασμένῳ ὀστοῦ, Ἰππ. Ἀγμ. 767, π. Ἀθρ. 833. ἀνέδρουςι, τοῦ θρόνου Ἑβδ. (Ψαλμ. 135, 2). 2) ἐπιτυχῆς ἐκτέλεσις πράγματός τινος, ἐπιτυχία (πρβλ. κατόρθωμα), Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 12, Πολύδ. 9. 19, 4. ἐν τῷ πληθ., ἐπιτυχίαι καὶ κατορθώσεις ὁ αὐτ. 40. 12, 7. 3) διόρθωσις, ἀναμέρφωσις, βελτίωσις, κ. ποιῆσθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 3. 30, 2. τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 2. 53, 2. 4) ὡς φιλοσοφικός ὁρος, ὀρθῇ ἐνέργεια, Λατ. recta effectio, Κικ. Fin. 3. 14.

**κατορθωτής**, οὔ, ὁ, ὁ κατορθῶν ἢ ἐπιτυγχάνων, Γλωσσ.

**κατορθωτικός**, ἡ, ὄν, ἱκανός εἰς τὸ κατορθῶν, ἐπιτυγχάνειν, ἀντίθετον τῷ ἀμαρτητικός ἢ ἀποτυχετικός (πρβλ. κατορθοῦν, ἀντίθετ. ἀμαρτάνειν), Ἀριστ. Πθ. Νικ. 2. 3, 7.

**κατ-οροῦω**, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 342.

**κατ-οροφῶ**, ἐπιστεγάζω, τὸν κῆπον Εὐκλῆδ. σ. 9.

**κατ-ορρωδέω**, Ἰων. καταρρ-, ὑπερβολικὰ φοβοῦμαι, πτοοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 34. II. ἀπολ., διατελῶ ἐν φόβῳ, ὁ αὐτ. 6. 9, Πολύδ., κλ.

**κατ-ορυκτός**, ἡ, ὄν, κατορρωγμένος, κεκρυμμένος, τόπος Σουίδ.

**κατ-ορύξεις**, εως, ἡ, τὸ κατορύσσειν, ἡ εἰς βάθος ταφή, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 7, 7.

**κατ-ορύσσω**, Ἀττ. -ττω: μέλλ. -ξω: μέλλ. παθ. -ορυχθήσομαι, διάφ. γραφ. ἐν Ἀντιφῶνι 122. 17. -ορύχθησομαι Ἀριστοφ. Ὀρν. 394 (ἴδε ὀρύσσω). Σκάπτω, ἀνοίγων λάκκον χῶν ἐντός αὐτοῦ τι, θάπτω, καλύπτω μετ' τὴν γῆν, ἀντίθετ. ἀνορύττω, Ἡρόδ. 2. 41, Ἰππ. Ἀγμ. 760. ζώνοντας ἐπὶ κεφαλῇν κατώρυζε Ἡρόδ. 3. 35, πρβλ. 7. 114. ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ὀρν. 475. ζωντά τινα κ. Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 55, πρβλ. Ἀν. 5. 8, 11. κατ. κατὰ γῆς Ἡρόδ. 8. 36. εἰς πηλὸν Πλάτ. Πολ. 363D. τὰ φά εἰς τὴν κόπρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 5. — Παθ., ζώντες κατορύσσεσθαι Ἀντιφῶν 124. 3. ἐπὶ μετὰλλων, κεῖται ὑπὸ γῆς, Πλάτ. Εὐθύδ. 288E. ἐπὶ χρημάτων, κατακρύπτω, Δημ. 830. 6., 859. 8.

2) μεταφορ., θάπτω τι, ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, Φερεκρ. ἐν «Χειρ.» 1. 19 (ἴδε Meineke σ. 334). — ὁ Μοῖρις παρατηρεῖ «κατορύρκατοι Ἀττικοί, κατώρυκατο Ἕλληνας» παρ' Ὁμήρ. «κατορυγῶσι» τρωσὶν» παρατηρητέον δὲ ὅτι τοῦ θάπτειν δύο εἴδη εἶναι, τὸ κατορύττειν τὸν νεκρὸν ἢ τὸ κατεῖν· τὸ δευτέρον μόνον τῶν εὐπύρων ἴδιον ἢ ἐν λοιμῇ ἢ τῶν ἀποθνησκόντων ἐν πολέμῳ ὧν ἡ τέφρα ἐκομίζετο εἰς τὴν πατρίδα.

**κατ-ορύχῃ**, ἡ, = κατόρυξις, πᾶν ὅτι κατορύσσεται, κρύπτεται, ὡς ὁ θησαυρός, διὸ κατορυχαί = θησαυροί, Ἡσυχ.

**κατ-ορφνάζομαι**, μέσ., «κατορρῶνται» σκοτεινὴν ποιῶ Ἡσυχ.

**κατ-ορφέομαι**: μέλλ. -ήσομαι, ἀπολετ., χορεύω θριαμβικῶς ὑπερῶν τινός, χορεύω περιφρονητικῶς καὶ πρὸς χλευασμόν, χορεύω ἐκ χαιρεκαλίας, Λατν. insultare, Ἡρόδ. 3. 151 (διὸ δ' Ἡσυχ. «κατωρχήσαντο» κατεχάρησαν), Ἀλ. π. Ζ. 5. 54. τινος Πλούτ. 2. 57A.

II. ὑποτάσσω, θέλω ἢ μαγεύω διὰ τῆς ὀρχήσεως ἢ τοῦ χοροῦ, Λουκ. π. Ὀρχ. 22. τινος Ἰρηγ. Ναξ.

III. ἀμεταβ., χορεύω μετὰ σφοδρότητος, Στράβ. 801, (πρβλ. κατουλῶ, κατὰδω).

**κατ-ορχίτης** οἶνος, ὁ, = συνκίτης, Διοσκ. 5. 41.

**κατ-ορσομαι**, ἀποθλ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Ἀνθ. Π. 12. 91.

**κατ-οσφραίνουμαι**, πολὺ ὀσφραίνουμαι, τινός Σουίδ.

**κατόττι**, Ἐπιρρ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ καθότι ἢ καθ' ὅτι.

**κατουδαῖος**, ον, (οὔδας) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, Ἀρποκρ. ἐν λέξ. ὑπὸ γῆν. κατ. βόθρος Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 112. κ. γίγας, ἐπὶ τοῦ Βιάρων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 142. κ. φῶβοι Ἀθήν. 98B (φῶβοι οἱ ἐκ τῶν νεκρῶν προερχόμενοι), πρβλ. κατὰγειος, κατὰχθόνιος.

**κατουλάς**, ἄδος, ἡ, ἡ κατακαλύπτουσα (σκοτεινὴ), (ὡς «κατελλούσα καὶ κατεργουσα» Φώτ.), νύξ Σοφ. Ἀποσπ. 383, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1695 (ἐκ τοῦ κατελλῶ ἢ -εἰλῶ, ὡς τὸ εἰξούλης ἐκ τοῦ εἰξελλῶ), Φώτ.

**κατ-ουλώω**, κάμνω τίνα νὰ σχηματίσῃ οὐλήν, νὰ κλεισθῇ ἡ πληγὴ, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 73. — Παθ., ἐπουλοῦμαι, θεραπεύομαι, Ἀνθ. Π. 9. 311.

**κατουλώσις**, εως, ἡ, ἐπουλώσις, σχηματισμός οὐλῆς, ἱασις, Διοσκ. Παραβ. 1. 54.

**κατουλωτικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατουλώσαι ἢ θεραπεύσαι, μεταγεν.

**κατ-ουρέω**, οὔρῳ ἐπὶ τινος, τινος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 830. ἀπολ., «κατορῶν», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 30, 7. Λουκ.

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)

**κατ-ουρίζω**, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὐρίον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τὰδ' ὀρθῶς ἐμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ κατ' ἄλλους)



ἀμεταδ., ταῦτα ἐκπληροῦνται, Σοφ. Τρ. 827· πρβλ. καθορμίζω 2· ὁ Ἡσυχ. «κατουρίσας» ἀθρόως πάντα κάλων καθείς καὶ μὴ διαμελλήσας».

**κατ-ουρόω**, παρασκευάζω τὴν ναῦν κατὰ τὸν οὐρίον ἄνεμον, ἵνα δέχηται τὸν ἄνεμον οὐρίον ἢ εὐνοϊκόν, Πολύδ. 1. 44, 3, κτλ. ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., Δουκ. Λεξίφ. 15.

**κατ-ουτάω**, = οὐτάω, πληγῶω, Κόιντ. Σμ. 14. 318.

**κατ-οφείλω**, πολλὰ ὀφείλω, εἶμαι βυθισμένος εἰς ὀφείλας, τὰ χρέη, μεταγεν.

**κατ-οφρυάομαι**, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, βλέπω ὑπεροπτικῶς κατὰ τινος (ἀντίθετ. τῷ ταπεινοῦσθαι), τινος Γρηγ. Ναζ.· ὁ Σουίδ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. ἄνευ ἐρμηνείας καὶ μετὰ γεν. συντεταγμ.

**κατ-οφρυόομαι**, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, Φιλόστρ. 100· μεταφορ., λόγοι κατωφρυωμένοι, ὑπερήφανοι, ἀλαζονικοί, Δουκ. Ἐρωτ. 53.

**κάτ-οφρυς**, υἱος, ὁ, ἡ, ὁ τὰς ὀφρῦς καταβιβασμένας ἔχων, ὁ κατωφρυωμένος, Βυζ.

**κάτοχα**, τὰ, ἡ λαθὶ τοῦ τρυπάνου, «τὸ κατεχόμενον» Ἡσυχ.

**κατ-οχεύς**, ἑως, ὁ, ὁ κρατῶν, κατ. πυλάων, μοχλός, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 6.

**κατ-οχεύω**, βάλλω θῆλυ ζῶον νὰ βατευθῇ, Ἐδδ. (Λευ. ΙΘ', 19)· «κατοχεύει» πηδᾶ ἐπιτάθεται» Ἡσυχ.

**κατοχή**, ἡ, (κατέχω), τὸ κατέχειν τινὰ, κράτησις, συγκράτησις, περιορισμός, τινος ἐν Σούσοις Ἡρόδ. 5. 35· ἡ κ. τοῦ πνεύματος λύει τὸν λυγμόν, ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς (ὁ Ἀριστοτ. κάθεξις τοῦ πνεύματος), Ἀλέξ. Ἀρροδ. ἀνέιρξεις καὶ κ., ἄδεται καὶ ἐμπόδια, Πλούτ. 2. 584E.

## II. κτήσεις, Juris G.

2) τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματός τινος, ἐμπνεύσεις, Πλουτ. Ἀλέξ. 2· πάντα ἐν τῇ κατ. ἀληθεύουσα ἐφαίνετο Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 5· ἴδε κατοκωχῆ.

3) «καταληψία, καταποράς βαρείας ἐργάζεται, ἀς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχὰς· ἡ δὲ κατοχὴ ἀναίσθησία ψυχῆς μετὰ πῆξεως τοῦ παντὸς σώματος· ὁ δὲ κάτοχος εἶνε τριῶν εἰδῶν, ὑπνώδης, ἐγρηγόρωος, φρενιτικῆς» Γαλήν. 10. 314, πρβλ. καταλήψεις, κάτοχος III. 2.

**κατόχτιμος**, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ κατοκώχτιμος (ὁ ζέ), Ἐδδ., ὁ κατεχόμενος, κ. γίνεται τὸ χωρίον Ἰσακ. 2. 28· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος καὶ ἐξεστηκώς, ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, ὁ θεοφοβούμενος, ὁ ἐνθουσιῶν, ὁ ἄλλως κατάσχετος, Δουκ. ἐν Διτ Τραγ. 30.

**κατόχιον**, τό, μέσον κρατήσεως, Διοσκ. 5. 61.

**κατοχίτης λίθος**, ὁ, λίθος τις ἔχων μαγνητικὰς ιδιότητας, Πλιν. Η. Ν. 37. 56.

**κατοχλέω**, λίαν ἐνοχλῶ, μεταγεν.

**κατ-οχημάζω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ὀχημάζω, κρατῶ, προσδένω, Ὀππ. Ἀλ. 5. 226.

**κάτοχος**, ον, (κατέχω) κρατῶν κάτω, χαμηλὰ, γῆ Συλλ. Ἐπιγρ. 538· κ. λίθοι, «οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι» Ἡσυχ. ἴσως τὸ κάτοχος ἐπαρμόζεται εἰς τὸν Ἑρμῆν (χθόνιον) ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 539, ἔνθα ἴδε Böckh. 2) κρατῶν ἰσχυρῶς, συγκρατῶν, συνέχων ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· κτήσις κ. καὶ βέβαιος Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 8· δεσμός Πλούτ. 2. 321D.

3) κατέχων, ἐμπνέων, Μοῦσα Ἀσπασ. παρ' Ἀθην. 219D. II. Παθ., κρατούμενος κάτω, κρατούμενος ἰσχυρῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 223· κατεχόμενος, ἡττώμενος, ὑπνω Σοφ. Τρ. 978· ὑποκείμενος, ὑποταξαμένος, Ἀρεῖ Εὐρ. Ἐκ. 1090. 2) κατεχόμενος, ἐμπνεύμενος, θεόπνευστος, ὥς οἱ προσῆται καὶ οἱ ἐνθουσιῶντες ἢ οἱ ἔνθουοι, δαίμονί τινι Ἀριστ. π. Θουμας. 166· ἐκ θεοῦ Πλουτ. Ρωμ. 19· ἐκ τοῦ θεοῦ Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 9· ἐκ Μουσῶν Πολυδ. Δ', 52, Α', 15, πρβλ. κατέχω Α. II. 10· ἀλλά, 3) οἱ κάτοχοι Διός, ἀπλῶς οἱ λατρεύοντες αὐτόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, 60, 4475, καὶ Ἡσυχ. «κάτοχοι» οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ».

III. ὡς οὐσιαστ. **κάτοχος**, ὁ, τὸ δὲ οὐ κρατεῖ τις, ἡ λαθὶ, Ἡσυχ.· πληθ. **κάτοχα**, ὁ αὐτ., πρβλ. κατωχάνης.

2) ἡ **κάτοχος**, = **κατοχή** II. 3, «κατόχους καὶ κατεχομένους ἐκάλουν αὐτοὺς οἱ παλαιοὶ, κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν» Γαλήν. 8. 230. 3) ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐχοαὶ τῶν πραχλητικῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β', 132. β) ψῆφος πρὸς ἀριθμῆσιν ἢ ὑπολογισμῶν, Ἡσυχ. IV. Ἐπίρρ. κατόχως, μνημονικῶς, με πιστότητα, ἐπὶ τῆς μνήμης, Ἑρμιππ. ἐν «Δημ.» 1, πρβλ. Α. Β. 107.

2) ὡς εἰ κατεχόμενος, θεόπνευστος, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 3. 9, Πολυδ. 3) ὡς εἰ ἐν καταληψίᾳ διατελῶν, Ἰππ. 213C, κτλ.

**κατοχυρόω**, ἐπιτεταμ. τοῦ ὀχυρόω, κυριολ. καὶ μεταφορ., Ἐκκλ.

**κάτ-οψε**, Ἐπίρρ., λίαν ὀψέ, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 147.

**κατόψιος**, ον, (ὀψις) ὁρατός, πᾶσαι αἱ κέλευθοι κατόψιοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 545. II. ἐνώπιον, ἀπέναντι, τινος Εὐρ. Ἰππ. 30.

**κάτ-οψις**, εἰως, ἡ, ὀψις, θέα, Ἐπίκουρ. π. φυτ. σ. 19 Orelli. **κατόψομαι**, μέλλ. τοῦ καθοράω, (ἀορ. κατεῖδον), Ἀριστ. Τυπ. 1. 2, 2.

**κατοφωφάξω**, τρώω ἀφθονά ὄψα, δαπανῶ, φεῖρω τρωγῶν, καθδυπαθῶ, Αἰσχίν. 13. 34 (ἐν τῷ παθ.), πρβλ. κατὰ Ε. VI.

**κατ-οφωφάξια**, ἡ, ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις τῶν ὄψων, τῶν φαγητῶν, καθδυπαθήσεις, Πολυδ. Γ', 37.

**κατρεύς**, ἑως, ὁ, Ἰνδικὸς ταῶς, ὑπερήφανος διὰ τὸ κάλλος του, Σπράδ. 718, Αἰδ. π. Ζ. 17. 23.

**κάτροπον**, (= κατὰτροπον), «κάταντες» Ἡσυχ.

**κάττα**, ἡ, γάττα, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ αἰλίουρος, ἐνδριμοὶ κάτται παρὰ Καισαρίω, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Ἑλλήν συγγραφεὺς (περὶ τὸ 350 μ. Χ.), παρ' ᾧ ἡ λέξις ἀπαντᾷ— ἀλλὰ catta Pannonicae μνημονεύονται παρὰ Μαρτ. 13. 69 (περὶ τὸ 70 μ. Χ.). Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ Εὐαγρίου τοῦ Ἐκκλ. ιστορικοῦ (περὶ τὸ 560 μ.Χ.) αἰλίουρος ἦτο τὸ δόκιμον ὄνομα τοῦ ζῴου αἰλ. ἢν κάτταν ἢ συνήθεια λέγει 6. 23· οὕτως, αἰλίουρον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον, δηλ. ἐν ἀδοκίμῳ γλώσσῃ, Σχολ. Καλλ. εἰς Δημ. 110.

**καττά**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κατὰ τά, Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 79, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 11· οὕτω, καττάδε ἀντὶ κατὰ τάδε, παρὰ Θουκ. 5. 77· καττάν ἀντὶ κατὰ τήν, Φιλολ. ἐν Στοδ Ἐκλ. 1. 8.

**καττάνυσαν**, (ἴδε ἐν λ. κατατανύω) = κατετάνυσαν.

**κάττης**, ὁ, ὁ κατοικίδιος αἰλίουρος, Σουίδ, ἴδε κάττα.

**καττίτερος**, καττίτερινος, κάττυμα, Ἀπτ. ἀντὶ κασσ-.

**καττύς**, [Υ], υἱος, ἡ, τεμάχιον βύρσης, δέρματος, Ἀριστοτ. Ἀποστ. 276· ὁ Πολυδ. 1', 166, «σμινύη καττύς, δερμάτιον ἐντεθήμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ», ἴδε ἐν λ. κασσύω.

**καττύω**, ἴδε ἐν λ. κασσύω.

**κατυδρίζω**, κατυπέρθε, κατυπέρτερος, κατυπνώ, Ἰων. ἀντὶ καθ-.

**κάτω**, Ἐπίρρ. (κατὰ). I. μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων κίνησιν, κάτω, πρὸς τὰ κάτω, ἐπισκύνιον κ. ἔλκεται Ἰλ. Ν. 136· κ. ὁρόων Ὀδ. Ψ. 91· κατὰ τείχεος κ. ῥίπτεν Ἡρόδ. 8. 53, πρβλ. Ἀριστοτ. Πλ. 232· κ. χωρεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 74· κ. ὀάκρυ· εἶδεσθαι Σοφ. Ἀντ. 527, πρβλ. Εὐρ. Ἀποστ. 388· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 839, Σοφ. Ἀντ. 197, κτλ. κ. βλῆ- πειν, φέρεσθαι Ἰπλάτ. Πόλ. 500B, 584E· κ. διερχοῖν αὐτοῖς, ὑπέφρον ἐκ διαρροίας, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 20· κ. βοηθεῖν, καταβαίνω εἰς βοήθειαν, Δημ. 883. 25, πρβλ. περιτρέπω 2— περὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω, ἄνω κάτω, κτλ., ἴδε ἐν λ. ἄνω II. 2· 2) πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ σειρᾷ αἰτιῶν, ἐπὶ τὸ κ. ἵνα ἴναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. I (min.) 2. 5. 3) μετὰ γεν., πέτρων κ. ὥσαι Εὐρ. Κύκλ. 448.

II. μετὰ ῥημάτων σημαίνοντων ἡρεμίαν, κάτωθεν, ὑποκάτω, ἀντίθ. τῷ ἄνω, Ἡσ. Θ. 303, κτλ. ἡ συνηθεστέρα ἔννοια παρὰ πελοῖς, β) κάτω, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Σοφ. Αἰ. 660, Ο. Κ. 1563, κτλ. ὁ τόπος ὁ κ. καλούμενος Πλάτ. Φαιδρῶν. 112C· οἱ κάτω· οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, οἱ νεκροί, Σοφ. Αἰ. 865, Ἀντ. 75, κτλ.· οἱ κ. θεοὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 292, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 851· ἀλλά, γ) γεωγραφικῶς κάτω, πρὸς νότον, Ἡρόδ., ἴδε ἄνω I. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, κ. οἰκεῖν, κατοικῶ ἐπὶ τῆς παραλίας, Θουκ. 1. 7· οἱ κάτω, ἀντίθ. τῷ οἱ τὴν μεσόγειαν κατακλιμένοι, αὐτοὶ 120· ἡ κ. Γαλατία, ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν, Πλουτ. Αἰμ. 9, κτλ., δ) ἐν τῷ σταθμῷ, τὰ κ. εἶναι τὸ μέρος ὅθεν ἤρχίζον τὸν ἀγῶνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄνω (τὸ τέμακ), Πλάτ. Πόλ. 613B. ε) τὰ κ. τῶν με- λῶν, τὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 794D· ἡ κάτω κοιλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἄνω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22, κέξ.· περὶ τὰ κ. χωρεῖν, ἀποβάλλω, πάσχω ἀποβολὴν, ἀποσυγγάω, Δουκ. π. Ἀπαίδ. 1. ζ) ἐπὶ χρόνῳ, μετὰ ταῦτα, βραδύτερον, μετέπειτα, Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 5. 13· οἱ κ. χρόνοι Πλουτ. Κοριολ. 25· οἱ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ πάλαι, Δουκ. Ἰππ. 1· τοῦ χρόνου κ., βραδύτερον κατὰ χρόνον, Αἰδ. Ποικ. Ἰστ. 3. 17, π. Ζ. 2. 18· Δαρειῶς ὁ κ., αὐτόθι 6. 48, πρβλ. ἄνω II. 1, ζ. η) ἐν τῇ λογικῇ, τὰ κ., τὰ «ὑπάλληλα» μέλη κατασκευῆς σειρᾷ γενῶν, καὶ εἰδῶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 2. 13, 14, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 24.

III. μετὰ γεν., ὑπὸ, ὑποκάτω, κ. χθογός, γῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, Εὐμ. 1023, Σοφ. Ο. Τ. 968, κτλ.

IV. Συγρ. **κατω-τέρας**, χαμηλότερον, περαιτέρω, μᾶλλον πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστοτ. Βέρρ. 70· μετὰ γεν., χαμηλότερον, παρὰ .., ὑποκάτω, Ἡρόδ. 8. 132· πρβλ. κατώτερος. 2) Ὑπερβ. **κατωτάτω**, εἰς τὸ κατώτατον μέρος, τὰ κατωτάτω ὁ αὐτ. 2. 125· πρβλ. κατώτατος.— Ἡρόδ.

**ἄνω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους**.

**κατω-βλέπων** ἢ **κατω-βλέπον**, οντος, τό, καὶ **κατω-βλεψ**,

επος, ὁ, Δατ. catoblepas, τὸ πρὸς τὰ κάτω βλέπων, ὄνομα ζῴου τῆς Ἀφρικῆς ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βουβάλων, οὗ ἡ μεγάλη κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαθεν, ἴδε Αἰδ. π. Ζ. 7. 5, Πλιν. 8. 32, Ἀλέξ. Μόνδ. παρ' Ἀθην. 221B.

**κατωβλεψ**, ὁ, = τῷ προηγ.

**κατωγαίος**, κατωγείος, κατώγειος, ἴδε ἐν λ. κατὰγείος.

**κατ-ωδύνος**, ον, ὡν ἐν μεγάλῳ πόνῳ ἢ θλίψει, ἔχων μεγάλην ὀδύνην, Ἐδδ. (Ἰουδ. ΙΗ', 25)· Ἐπίρρ. -ωνος.

**κάτωθεν**, σπανίως -ος, Εὐδουλ. ἐν «Βελλ.» 1, «Ἀλέξ. ἐν «Δεδ.» 1· (κάτω) — Ἐπίρρ. ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐλθεῖν Αἰσχύλ.







Ἡρόδ. 1. 104. — Ἡ χώρα ἐκαλεῖτο Κανκασία, ἥ, καὶ οἱ κάτοικοι Κανκασίται, Κανκασιανοί, Στράβ. Β.

καύκη, ἡ καύκα, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Γλωσσ. ὡσαύτως καύκος, ὁ, Βυζ. — ὑποκορ. καυκίον, τό, Οἰνύμ. εἰς Ἀνθ. Π. 9. 749, = καυκάλιον.

καυκίδες = βαυκίδες.

καυκίζομαι = βαυκίζομαι.

καυκίζον, τό, = καυλίον, Νικ. Θ. 75. 535, 882.

καυκίω, σχηματίζω καυλόν, Σουίδ., πρὸς. ἐκκαυκίω.

καυληθόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς καυλόν, κ. ἄγνυνται οἱ δόδοντες Ὀππ. Κυν. 2. 511. παρὰ δὲ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος κατάγματος, δεκνὸν δὴλ. τὸ ὁστοῦν οὕτως ἀποχωρίζεται, ὥστε νὰ μὴ μετὶ συνοχῆς, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89, Γάλην. ἐνεργέστερον φαίνεται ἡ σημ. τοῦ καυληθόν κατάγματος ἐκ τοῦ Ἰππ. π. Ἀρρ. ἥν δὲ κατεαγῆ ἡ κάτω γνάθος, ἥν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάσῃν, ἀλλὰ ἐνέχηται τὸ ὁστοῦν, ἐνθα τὸ ἀποκαυλισθὲν ἀντιθ. τῷ συνέχει· πρὸς. ῥαφανηθόν, σικυηθόν κατάγμα, καρυηθόν καὶ ἀλφιτηθόν κατάγμα, ὅτε τὸ ὁστοῦν θραύεται εἰς τρίμακα, ὡς τὸ κάρυον καὶ τὰ ἀλφίτα.

καυλίω, ου, ὁ, ὁ παραγόμενος ἐκ καυλοῦ ὅπως, ὁπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ρίζης, διὸ καλοῦσιν τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ρίζιαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 3, 2.

καυλίξω, ἐμβάλλω τὸν καυλόν δηλ. τὸ δεῦ μέρος τοῦ δόρατος εἰς τὴν κοιλότητα (τὸν αὐλόν) τῆς αἰχμῆς, λόγχα ἐκαυλιζόντο Ἀριστορ. Ἀποσπ. 357, πρὸς. ἀποκαυλίξω.

καυλιεὺς, ἡ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλόν, πρόσφυσις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 9, 1.

καυλίνης, ου, ὁ, ὁ χλωρὸς κωθίος· ὀνομάζεται δ' οὕτως ἡ ἐκ τινος ὁμοιότητος πρὸς τὸν καυλόν, ἡ ὅτι ἐκ καυλῶν τρέφεται, Ἀθην. 355B.

καυλίνοσ, η, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ καυλοῦ ἡ ῥάβδου, κ. δόρυ Λουκ. π. Ἀλθθ. Ἰστ. 1. 16.

καυλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ καυλός, Διοσκ. 2. 214. ἐν Νικ. Ἀλ. 46, καυλίον διορθωτὸν· πρὸς. καυλιεόν. II. εἶδος θαλασσίον φυτοῦ, δὲ κατανέμονται οἱ ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 29.

III. μέρος κλονος, Ἡσυχ.

καυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ καυλός, βραχίον τοῦ θυγνοῦχου, μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγώς, λεπτοὶ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμνηκτο καυλίσκοι, τριάντης σχήματι παραπλησίαν θέσιν ἔχοντες Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 5. — 2) = καυλός III, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 10.

καυλοειδής, ἐς, ἔχων τὸ εἶδος ἡ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ, μεταγεν.

καυλοκοπέω = καυλοτομέω· ἀποκόπτω τὸν καυλόν, ὁ μὲν-τοι πολιτικός νόμος, οἱ ἀλογεῦμενοι, φησί, ἦτοι οἱ κτηνοδάτα καυλοκοπέσθωσαν Μαρδ. Βλασταρ.

καυλοκόπος, ὁ, εἶδος σκόληκος ἡ κάμπης, ἥτις πρίγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων, Βυζ.

καυλο-κινάρα, ἡ, εἶδος κινάρας (ἀγκινάρας), Γεωπ. 20. 31.

καυλο-μύκητες, οἱ, μανιτάρια μὲ καυλόν, ὄνομα κωμικὸν παρὰ Λουκ. π. Ἀλθθ. Ἰστ. 1. 16.

καυλο-πώλης, ου, ὁ, λαχάνοπώλης, Πολυδ. Η' 197.

καυλός, ὁ, (ἴδε καύω), τὸ Λατ. canus, caulis = κοῖλος, «ἔστι ρίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς δ' φέρεται» κ. δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς περυκὸς ὑπ' ἐν' τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετειοῖς καὶ χρονίοις· δ' ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 9 (στέλεχος, καίτοι ἐπὶ δένδρων), Ἐπίχρ. 109 Αἰγ. μεταφρ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθύνων ἐκκαυλιζόν καταδροχθίζει, ὁ Σχολ. ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώνων τῇ μεταφρᾷ ἔχρησται, Ἀριστορ. Ἰππ. 824· κ. σιλφίου, αὐτοῦ δὲ 891· ἐν-εῦθεν, σιλφίον· Ἰππ. 389, 33· καλούμενον, ἐκ Κυρήνης κ., Ἐρμιππ. ἐν «Φορμ.» 1. 4· κ. ἐκ Καρχηδόνας Εὐβουλ. Ἰ' λαύκ. 1· κ. Λίδους Ἀντιφῶν ἐν «Φιλ.» 1. 13, πρὸς. «Δυσέρ.» 1, Ἀλεξ. ἐν «Λέξ.» 2· ὑποκείμενόν τι πᾶσιν δ' κ., ἐξ οὗ τὴν τροφὴν ἔχουσιν ὥσπερ δόχτω τινός Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3. 2) ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν Π.) ἐπὶ τοῦ στελέχους δόρατος, ἐν καυλῷ ἐάχῃ δολιχὸν δόρυ Ἰλ. Ν. 162· κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχυος αὐτόθι 608, «τὸ ἄκρον εὐλόν, δ' ἐνίεται τῇ αἰχμῇ τῷ σιδηρῷ τῆς ἐπιδορατίδος» Εὐστ., ἡ «τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπαυξυ-μένον, εἰς δ' ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος» Ἡσυχ. — πλὴν ἐν Π. Β. 338, ἐπὶ τῇ λαβῇ ξίφους, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρρασθῇ, τὸ κατὰ τὴν λαβὴν ἐπίμηκος τοῦ ξίφους καὶ σε-νόν, Εὐστ. 3) ἐπὶ διαφόρων σωληνοειδῶν μερῶν ἐν τῷ σώ-ματι τῶν ζώων, καυλὸς πτεροῦ, τὸ πρὸς τὴν ρίζαν μέρος τοῦ πτεροῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 251B, πρὸς. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12, 8. — ὁ τράχηλος τῆς (οὐροδόχου) κύστεως, αὐτόθι 1. 17, 17, κέξ. τὸ στέλεχος τῆς πόσθης, αὐτόθι 2. 1, 15 («τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκος, δι' οὗ τὸ κύστωος ὕδρον ἐπιρρεῖ» Πολυδ. Β' 171)· τὸ στήμιον τῆς μήτρας, αὐτόθι 20· ἡ ὠλόχη τῶν ἀντρίων, αὐτόθι 5. 28, 1.

4) ἀλειευτὸς κλάμας, Ὀππ. Ἀλ. 3. 148. II. λάχανόν

εἰ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς κράμβης, Λατ. caulis, Ἀγγλ. cole, «κουνου-  
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΘΩΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

πίδι», Ἀλεξ. ἐν «Λέξ.» 2.

III. = πόσθη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 3. 1, 20, Διοδ. Ἐκλογ. 521, 5, κτλ.

καυλο-τομέω, ἀποκόπτω τὸν καυλόν (III), τοὺς ἐν παιδε-  
ραστίαις εὐρισκομένους καυλοτομεῖσθαι Ἰω. Μαλαλ. 436, 1,  
πρὸς. καυλοκοπέω.

καυλώδης, ἐς, ὁμοίος πρὸς καυλόν, αὐξανόμενος εἰς καυλόν,  
Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9.

καυλωτός, ἡ, ὄν, ἔχων στέλεχος ἡ καυλόν, τέσσαρα γένη  
τεύτλων, σπαστόν, καυλωτόν, λευκόν, πάνδημον Εὐδῆμ.  
παρ' Ἀθην. 371A.

καύμα, τό, (καίω), καίουσα θερμότης, ἰδίως τοῦ ἡλίου, ὁ καύ-  
σων, ἡ υπερβολικὴ ζέστη, ἡ βλαβερὴ ἐπιδρῶσα εἰς τὴν ὀργανικὴν  
ὕλην, καύματος, τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότητος, Ἰλ. Ε. 863, πρὸς.  
Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 413, 586, Σοφ. Ἀντ. 417, κτλ. πρὶν ἂν τὸ  
κ. παρέλθῃ, ἡ θερμότης, ὁ καύσων τῆς ἡμέρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 242A  
ῥασιτώνων ἐν τῷ κ. παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 70D· ἐν ἡ κ.  
Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2· συχ. ἐν τῷ πλῆθ., τὸ θέρος ἐν ἀντιθ.  
πρὸς τὸν χειμῶνα, ὁμβροῖς ἡλίου τε καύμασιν Σοφ. Ο. Κ.  
350, πρὸς. Ἡρόδ. 3. 104, Ξεν. Κυν. 5. 9, κτλ. ἐν τῷ πλῆθ. ὡσαύ-  
τως ἐπὶ πάγου, Ἀθην. 98B, Λουκ. Λεξιφ. 2. 2) πυρετὸς θερ-  
μότης, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Τιμ. 70D· ἐντεῦθεν, καυστικός πυρε-  
τός, Ἰππ. Ἀρ. 1258. — μεταφρ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 87.

II. ἐν Ἰππ. π. Ἀρρ. 788, ἐπὶ ὅτων ἀξιοῖται τὸ καυτή-  
ριον, πρὸς. Ἀριστ. Προβλ. 1. 36. καυμάτηρος, ὁ, ὄν, ὁ καύμα προσεσών, θερμός, καίων (πρὸς.  
καυματῆρος), ἡ κατὰ Πέρσας θάλασσα ἐπομόδος ἄμα καὶ  
καυματηρὰ Στράβ. 767.

καυματίας, ὁ, καίων, καυστικός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Σημ.  
1. 11, 2. 1., 4. 1· πρὸς. κλιματίας.

καυματίξω, μέλλ. -ίσω, κατακαίω, καταξηραίνω, Ἀποκάλ.  
ΙΣ', 8. — Παθ., κατακαίομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 6. II. ὡς τὸ  
Λατ. aestuare, διατελῶ ἐν πυρετῷ, πυρέσσω, Θεοφρ. Χαρ. 13,  
Πλούτ. 2. 100D, 691E.

καυμάτομαι, Παθ., κατακαίομαι, φθίρομαι ἐκ τοῦ καύμα-  
τος, διψῶντι καὶ καυματομένῳ Εὐμάθ. σ. 18.

καυματώδης, ἐς, = καυματηρός, καίων, καυστικός, θέρος  
οὐ λίγη κ. Ἰππ. Ἐπιδήμ. 1. 942· νότος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6,  
21· κ. χωρίον Πολυδ. Ε' 110. 2) πυρετώδης, Ἰππ. Προρρ. 72D.

καυνάκης (ἄ), ου, ὁ, παρὰ ἐπ' αὐτῷ, γλαῖνα, σισύρα, Ἀρι-  
στορ. Σρ. 1137· κ. πορφυροῦς Μένανδρ. ἐν Ἀδύλ. 509· λεγόμε-  
νον Περσικῆς ἡ Βαβυλωνιακῆς κατασκευῆς, διὸ καὶ ὁ Σχολ. (Ἀρι-  
στορ. Σρ. 1137) «βαρβαρικὸν φόρημα» — «στρώματα ἡ ἐπιδολαί-  
ετομοκαλλῇ» Ἡσυχ., πρὸς. Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29, 8, Πολυδ. Ζ' 59,  
πρὸς. Casaub. εἰς Ἀθην. 622C· φέρεται· καυνάκης ἐν Ἰκλήμ. Ἀλ.  
216, Ζωναρ. — Ὑποκορ. καυνάκιον, τό, Ζωναρ.

καυνάξω καὶ καυνίξω, «διακαυνάξω, κληροῦμαι» Σουίδ.

Καυνίς, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας) εἰς Ρό-  
δον, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 1.

Καυνίος, α, ὄν, ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας), Ἡρόδ., κτλ. Κ.  
Ἔρωσ, παροιμ., ἐπὶ ἀεμίτῳ ἔρωτος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 4, πρὸς.  
Θ. 6. Μεταφρ. 9. 453· ἡ Κ. βούς, ἐπὶ μεταπολίτις, — διότι ἡ  
βούς αὕτη ἀνέτρεψε τὸν καθίσκον μετὰ τὸ ἀμειλίχμα, — Παρομοιogr.

καύνος, ὁ, = κλήρος, Κρατύνος ἐν «Πυτ.» 20· (ἐνθα ἴδε Mei-  
neke), Ἀριστορ. Ἀποσπ. 543· πρὸς. διακαυνάξω, Σουίδ.

καῦρος (Ἀρχαῖ. 69. 21), α, ὄν, = κακός, Σοφ. Ἀποσπ. 895.

καυσάλης, ἰδος, ἡ «καφαλίδα», φιλόκταινα, ἡ μέλινα, καὶ  
ὑπέρυρος «φουσκαλίδα» ἐκ καύματος, Ἡσυχ.

καυσα-αλώνης, ου, ὁ, ὁ καίων τὰ ἀλώνια, μάλιστα δὲ τὰς  
ἄλωνας ἐλυμαίνεται, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο  
Νικήτ. Χρον. 269D.

καύσησις, εως, ἡ, καύσις, «καύσιμον», ἐφαρμόζον ἐν Θεοφρ.  
π. Ὀσμ. 22 (καῦσιν ἂν ἐν ἐκδόσει Θεοφρ. ὑπὸ Wimmer).

καυσία, ἐλαφρὸς καὶ εὐρὺν ἔχων γύρον πῖλος ἐν χρήσει παρὰ  
τοῖς Μακεδόσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἄκτινων  
(καυσίτις), Μένανδρ. ἐν «Μίσσοι.» 11, Πολυδ. 4. 4, 5, Ἀρρ. Ἀν. 7.  
22, Ἀνθ. Π. 6. 335· πρὸς. Sturz εἰς Διαλ. Μακ. 41, Βεκκῆρον εἰς  
Χαρικλ. 443· «εἶδος πῖλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ τιάρα), σκέπουντά  
τὸ ἀπὸ καύσεως καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι» Λεξ. τῆς  
Ρητορ. σ. 269, 19· «καυσία» πῖλος πλατύς, δν οἱ Μακεδονικοὶ βα-  
σιλεῖς ἐφόρων λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιελοῦντες» Εὐστάθ. 1398.

3· «καυσία» εὐκλον ὄπλον Μακεδονικὸν καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ καὶ  
χόρῳ ἐν πολέμῳ» Ἀνθ. Π. 6. 335· συνάπτεται συχνὰ μετὰ τῆς  
χλαμύδος, ἥτις ἐπίσης ἦτο τῶν Μακεδόνων, Ἀθην. 537F, 536A·  
χλαμύς καὶ κ. διαδηματοφόρος Πλούτ. Ἀντών. 54, Ἡδ. 760B.

καύσιμος, α, κατὰλληλος πρὸς καῦσιν, εὐλεκτός, ἔκαιοι  
πάντα, ὅσα κ. ἐώρων Ξεν. Ἀν. 6. 3, 19· κ. ἐύλα, Λατ. cre-  
mia, Ἀλεξ. ἐν Ἀδύλ. 73· ὕλη Πλάτ. Νόμ. 849D, Στράβ. 778.

καύσις, εως, ἡ, «καύσιμον», τὸ καίειν, τῶν ἰσχύων Ἡρόδ. 2.  
40. — ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτήριον, Ἰππ. Μοχλ. 862, π. Ἀρρ.  
787· ἡ καύσις ἡ τομὴ Πλάτ. Πολ. 406D· ἐν τῷ πλῆθ., τὰς καύ-  
σεις καὶ τὰς τομὰς τοῦ σώματος αὐτόθι 426B, Τιμ. 65B. 2)



ἐν τῷ πληρ. ὡσαύτως, φλογερὰ θερμότης, καύσεις καὶ ψύξεις δ' αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156B, πρβλ. καύμα (συχνότερον). II. στίλβωσις διὰ θερμοῦ κηροῦ, Βιτρούβ. 7. 9.

καυσδομαι, Παθ., καίμαι μὲ ὑπερβολικὴν θερμότητα, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 10 καὶ 12. II. ὑποφέρω ἐκ καύσου (II), «καυσώνω» ἢ «καψίνω» ἢ συνήθεια, Διοσκ. 2. 162, Γαλην.

καυσο-ποιός, ὄν, παράγων θερμότητα, καῦσιν, Εὐστ. (i) καύσος, ὁ, = καύμα, θερμότης φλογερὰ, Διοσκ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως, καύσος, τὸ, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. II. causus, δηλ. διαλείπων πυρετός μετὰ χολῆς (ὁ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνδημικός πυρετός), Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰγερ. 15, Ἀφορ. 1248, Ἀριστ. Πρὸβλ. 1. 20, 3 καὶ 4· πυρεττεῖν καύσῳ δ' αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6.

III. εἶδος ὄρεως· ἀλλαχοῦ, διψᾷς, ἐκ τῆς θερμότης καὶ τῆς δίψης, τὰ ὁποῖα τὸ δῆγμα τὸν προξενεῖ, Νικ. Θερ. 338. IV. ἡφαιστεϊώδης χώρα, Ἡσυχ.

καυστεῖρα, θηλ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ καυστήρ (καίω), (πρβλ. δρηστήρ, -ετρα), φλέγουσα, φλογερῶς καίουσα, καυστική, (πρβλ. δηιοτής), ἀλλὰ μόνον μετὰ γεν., καυστήρης μάχης Ἰλ. Δ. 342, Μ. 316, ἐνθα ὁ κατὰ παράδοσιν ἐμφαμένος τονισμός καυστειρῆς, ἀντὶ καυστήρης (ὅπερ διετηρήθη ἐν Νικ. Θερ. 924) ἐποίησε τοὺς γραμματεῖς νὰ ὑποθέσωσιν ἐπίθετ. καυστειρός, ἄ, ὄν, ὅπερ μετέβαλον μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς Ὀππ. Ἀλ. 2. 509) εἰς καυστηρός, πρβλ. Σχολ. εἰς Ἰλ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἐτυμ. Μέγ. 493. 44.

καυστήρ, ἥρος, ὁ, = καυτήρ, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 16. 26. καυστηριάζω, καυστηρίων, ἴδε ἐν λέξ. καυτο-καυστηρός, ἴδε ἐν λέξ. καυστειρα.

καύστης, ου, ὁ, ὁ καίων, φλέγων, χωνευτὰς, καύστας, χαλκίας, μεταλλευτὰς Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250· καύστης νεκρῶν Γλωσσ.

καυστικός, ἡ, ὄν, ἱκανός, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν εἰς τὸ καίειν, ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καυστός (ἐπιδεκτικός καύσεως, δυνάμενος νὰ καίηται), τὸ καυστὸν οὐ καίεται, ἄνευ τοῦ καυστικού Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 5, 3, πρβλ. Φυσ. 8. 1, 5· Συγκρ. -ώτερος ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 15· Ὑπερ-ώτατος δ' αὐτ. π. Οὐρ. 3. 8, 6.

6) διαβρωτικός, φθοροποιός, δυνάμις κ. Διοσκ. 2. 6. 2) ἀνήκων εἰς καῦσιν, διὰ καύσεως, βάσανοι· Ἐβδ. (Μακκ. 5', 27) καυστικά φάρμακα, ἅτινα καὶ ἐσχάρωτικά λέγονται, Γαλην. — Ἐπίρρ. -κῶς, βλάπτειν Εὐστ. 70. 36. 3) ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων, διεγερτικός, ἐρεθιστικός, Ἰππ. Προφρ. 72. 2.

καυστός ἢ καυτός (κατὰ τὸν Δοξέκ.), ἡ, ὄν, κεκαυμένος, ἐρυθρός ἐκ τῆς καύσεως, μοχλὸς Εὐρ. Κύκλ. 633· — καυστόν, τὸ, δλοκαύτωμα ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Φωτ., Ἡσυχ. 2) καύσεως ἐπιδεκτικός, δυνάμενος καῖναι, νὰ καυθῇ, ὁ καύσιμος (πρβλ. καυστικός), ἀντίθετον τῷ ἀκαυστος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24· Συγκρ. -ώτερος Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. 12, 72.

καυστρα, ἡ, τόπος ἐνθα πτώματα ἐκαίοντο, Λατ. ustrina, bustum, Στράβ. 236, Συλλ. Ἐπιγρ. 2942· καὶ τὸν κεραυνὸν ἐξηγεῖται ὁ Ἡσυχ. διὰ τοῦ καυστρα.

Καυστρεός, α, ὄν, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Καύστρου (ἐν Αὐδῇ), ἡ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, (ὁ ποταμὸς ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὴν διακεκαυμένην χώραν πλησίον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 68, κτλ.

καύσω, μέλλ. τοῦ καίω. 2) καυσώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ καύματος, καίόμενος, καυσ. καὶ ἑνρὰ γῇ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 3. 2) = καυμα-σχόντες 2, πυρετὰς κ. Ἰππ. Ἀρ. 1251, καὶ καυσώδεις, = οἱ πάσχοντες πυρετὸν, 943F· κ. ὕδατα, θερμαίνοντα, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 284, καὶ τὸ ἐπίρρ. καύσωδῶς, Γαλην.

καύσωμα, τὸ, = καῦμα, καύσος, θερμότης ἰσχυρά, πύρωσις, Γαλην.

καύσων, ὠνος, ὁ, μεγάλη θερμότης, θερινὸν καῦμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 12, πρβλ. Ἀθὴν. 73A· Λουκ. Φιλοφ. 25· ἄνεμος καύσων, ἑρπὺς καὶ θερμότης, πνιγώδης, Ἐβδ. (Ἰερμ. ΙΗ', 17), κτλ. — κυνόκαυμα, τὸ, παρὰ τῷ Εὐσταθ. 1255. 24, «δῆλον δὲ ἐστὶ τοιοῦτου κυνὸς ἐπιτελλόντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες» σ. 183. 31.

καυτήρ, ἥρος, ὁ, ὁ καίων, Πινδ. Π. 1. 185. II. ὡς τὸ καυτήριον, πεπυρωμένος σίδηρος, δι' οὗ οἱ ἱατροὶ καυτηριάουσι τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος, Ἰππ. 894A, Γαλην., Γλωσσ.

καυτηριάζω· μέλλ. -άσω, καίω διὰ καυτηρίου, Στράβ. 215 (ἐνθ' ἄλλοις κακῶς καταστ.)· μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν Δ' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 2, «βεβασιμένην, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιή» Ἡσυχ. διὰ τοῦ καυτήρος ἐγκάτω, στιγματίζω, καυτηριάσαι τὰς ἵππους Λύκων Στράβ. 5. 215· — ῥηματ. ἐπίθετ., καυτηριαστέον, Θεοφάν. Νόνν. 2. σ. 338.

καυτήριον, τὸ, σίδηρος καίων, καυτηριάων, Λουκ. Ἀλ. 42 (κοινῶς καυστ.), Ἀπολ. 2· μεταφορ., καυτήρια ταῖς ψυχαῖς προσάγειν Διόδ. 20. 50· — ὡσαύτως καυτηριάουσι, Γαλην., Γλωσσ. II. κεκαυμένον σημεῖον, τὸ ἐγκαυθέν, στίγμα, Στράβ. 5. 215.

καύτης, ου, ὁ, = καύστης, καυτήρ, Ἀνθ. Π. 2. 11, ὁ ἐνταφιστής.

καυτός, ἡ, ὄν, ἴδε ἐν λ. καυστός.

καυτός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτός, Εὐρ. Ι. Α. 1349, Ἀνθ. Π. 6. 57.

καυχῶμαι, δ' ἐν. καυχᾶσαι παρὰ μεταγεν., ὡς Ἐπιστ. π. Ρωμ. β', 17. 23, κτλ.· μέλλ. -ήσομαι, Ἡρόδ. Ἐπικρ. ἐν «Ἐμπορ.» 1· ὁρ. ἐκαυχῆσάμην, Εὐπολ. ἐν «Δημ.» 31, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16· πρkm. κεκαύχημαι 2 Ἐπιστ. π. Κορ. ζ', 14. (Συγγενὲς τῷ αὐχέω, εὐχομαι). Ὀμιλῶ μεγαλοφώνως, λέγω λόγους μεγάλους, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Πινδ. Ο. 9. 58, Εὐπολ. ἐν «Δημ.» 31, κτλ.· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπ' αἰζητοῖσι κ. μέγα Κρατῖν. ἐν «Λακων.» 1, πρβλ. Λυκοῦργ. ἐν τοῖς Α. Β. 275· εἰς τι Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι..., Ἡρόδ. 7. 39, Ἐπικρ., ἐνθ' ἄνωτ., κτλ. — μετὰ μετοχ., καυχῶμαι ὅτι κάμνω ἢ εἶμαι..., Μεγάνδρ. Μονόστιχ. 616· — μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπὶ τινι, Φιλῆμ. ἐν Ἀδῆλ. 18, 2 Ἐπιστ. π. Κορ. 9. 2. — Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.

καυχάς, ἄδος, ἡ, ἡ καυχόμενη, ἡ καυχησάρα, μεταγεν. καύχη, ἡ, = τῷ ἔπομ., καῦχαι ἐπέων, ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως, Πινδ. Ν. 9. 15.

καύχημα, τὸ, τὸ καυχᾶσθαι, καύχησης, τὸ νὰ ἐπαινῇ τις ἑαυτόν, Πινδ. Ι. 5 (4). 65. 2) ἀντικείμενον καυχήσεως, Λεσθῶναξ 173. 18, Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 2.

καυχημάτιας, ου, ὁ, καυχώμενος, «καυχησιάρης»· ἐγένετο δὲ κατὰ τὸ φρονηματίας, φρυσιαματίας, οἰηματίας κτλ., κ. λόγος Σχολ. εἰς Ἰλ. Ν. 373, Ἐτυμ. Μ.

καυχηματικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καυχᾶσθαι, Σχολ. εἰς Ἰλ. Θ. 535.

καυχῶμιον, ὄν, ὁ καυχώμενος, πλήρης καυχήσεως, Βαθρ. 5. 10.

καύχησης, εως, ἡ, τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός, τὸ νὰ λέγη τις λόγους μεγάλους ὑπὲρ ἑαυτοῦ, Πτ. Ἡρακλ. 1. σ. 16· κ. ἔχω, συγχόν παρὰ τῷ Παύλῳ, ὡς καὶ ἡ φράσις καύχημα ἔχω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 17.

καυχητής, οὔ, ὁ, καυχώμενος, ὁ Σχολ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Η. 96 ἐρμηνεύει «ἀπειλητῆρες = καυχηταί», πρβλ. Δοξέκ. Παραλ. 449.

καυχῶμαι, ἔφετ. τοῦ καυχῶμαι, ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι, νὰ μεγαλυνῶ, Ἐτυμ. Μέγ. 206. 22, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 572.

κάφα, Λακωνικὴ λέξις, λουτήρ, ἴσως κατ' ἀποκοπὴν τοῦ σ, ἐκ τοῦ σκάφη, ὡς τὸ Ὀμηρ. κάπετος ἐκ τοῦ σκάπτω, Ἡσυχ. καφάζω, γελῶ, καὶ κα(γ)χάζω, Ἡσυχ.

καφάν, Δωρ. = κηφῆν, Ἡσυχ.

Καφάσιος, ὄνομα μηνός τινος, Ἡσυχ. ἴσως ὁ μὴν οὗτος ὀνομαζομένη Κεφάσιος, διότι κατ' αὐτὸν ἐορτὴς ἀγομένης οἱ δοῦλοι ἔφερον κάφας ἢ σκάφας, ὡς ἐν Ἀθῆναις οἱ μέτοικοι κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, πρβλ. σκαφηφορῶ.

καφέω, ἴδε κεκαφῶς.

κάφος = κάπος, Ἐτυμ. Μέγ.

καφουρά, ἡ, ἡ «κάφορα», ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα ὀξείαν καὶ σφοδρὰν ὀσμὴν, ἴδε καὶ Δουκαγγ. Γλωσσ.

καφώρη, ἡ, θήλειά ἀλώπηξ· ὡσαύτως καὶ σκαφώρη, Schneid. εἰς Αἰλ. π. Ζ. 7. 47.

καχάζω, Δωρ. μέλλ. καχαζῶ, Θεόκρ. 5. 142· — (πιθανῶς κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὸ καγχαλάω, Λατ. cachinnor), (ἐκ τοῦ κατὰ τὸν γέλωτα ἐπαναλαμβάνομένου συχνὰ φθόγγου χα-χα-χα, πρβλ. τὸ σημερινὸν χαχανίζω ἢ καχανίζω, ἐπὶ τοῦ ἡχηροῦ γέλωτος τῶν ἀνδρῶν, ὡς τὸ κιχλίζω, ἐπὶ τῶν γυναικῶν), Κλήμ. Ἀλεξ. 196· ἀβρόως, ἀβρόνως καὶ ἀμέτρως γελῶ, (ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει «ἀβρόως, ἀπαίδευτος γελῶ»). Καγχάζω, ἡχηρῶς γελῶ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 849, Ἀνακρέοντ. 34, 29, Λουκ. Ἐταίρ. Διάλ. 6. 3· ἐπὶ τινι, διὰ τι, Εὐδουλ. ἐν «Δημ.» 1, Λουκ. Ἐρωτες 23· μέγα κατὰ τινος Θεόκρ., ἐνθ' ἄνωτ.· ὡσαύτως μετὰ τινος σημασίας καταπαρόνησεως ἢ ἐμπαίγμου, ἀπάντων καχαζόντων γλώσσοις Σορ. Αἴ. 199. — Τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις παρέχουσιν τὴν γραφὴν καγχάζω (ὡς ἀνακαγχάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἀνεκαγγάσας Πολ. 337A), καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Βαθρ. 99. 8, Λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 5. 230., 6. 74· ἀλλ' ὁ παλαιὸς Ἀττ. τύπος ἦτο καχάζω, ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ Σορ. καὶ Ἀριστ., ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. καχασμός.

καχασμός, ὁ, = καγχασμός (δ' ἴδε), ὁ ἐκχυτος γέλως, Σουῖδ. «ἀβρόως καὶ ἀβρόνως γέλως», τὸ καχάνισμα, Ἀριστοφ. Νερ. 1073, κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφοι (κατὰ τὸν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 196, «κιχλι-σμός ἐπὶ τοῦ τῶν γυναικῶν γέλωτος, καχασμός δὲ ἐπὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν»).

καχεκτέω, ἔχω τὸ σῶμα ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι ἀσθενικός (ἀντιθ. εὐεκτηίω), κατὰ τὸν Σουῖδ. «οἱ μὲν νοσοῦντες πάντες καχεκτοῦσι, οὐ πάντες δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη», Πολύβ. 29. 6, 14· μεταφορ., καχ. ψυχῇ, ὁ αὐτ. 20. 7, 4· περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας, αὐτοῦ δ. 1.

καχέκτημα, τὸ, κακὴ κατάστασις ἢ κακὴ εἶς, ἡ καχεΐα, Νικήτ. Χρον. 24D.

καχέκτης, ου, ὁ, (κακός, εἶς, ἔχω), ἐν κακῇ σωματικῇ καταστάσει ὢν, ὁ ἀσθενικός, ἀντίθετ. ὁ ὑγιής, ὁ εὐεκτης, οὕτω παρὰ



Πολυδ. 18. 15, 12, οἱ καχέκται καὶ οἱ ὑγαίνοντες ἀντίθετονται πολιτικῶς, κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένοις, διδ. συνάπτονται, καχέκται καὶ στασιώδεις 1. 68, 10· καχέκται καὶ κινητικοί 1. 68, 10.

καχεκτικός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., ἀντίθ. εὐεκτικός, Γαλην. καχελικής, ἡ, ὅ, ἔχων κακόν, δυσίατον ἔλκος, Ἰππ. καχεξία, ἡ, (ἕξις), κακή κατάστασις τοῦ σώματος, ἀντίθ. τῷ εὐεξία, Ἰππ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Γοργ. 450Α, Ἀριστ., κτλ. 2) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακή διάθεσις, κακή κατάστασις, Δίριλ. ἐν «Γαμ.» 1, Νικόλ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 12, Πολύδ. 5. 87, 3.

καχ-έσπερος, ὄν, ὁ ἔχων κακὴν, σκοτεινὴν ἐσπέραν, Ἰω. Δαμασκ., ἴδε Εἰ. Gud. 306. 42.

καχ-εταίρεια, ἡ, κακή ἐταιρεία, τὸ νὰ ἔχῃ τις κακοὺς ἐταίρους, Θεοφ. 1171.

καχ-ήμερος, ὄν, κακὰς ἡμέρας διερχόμενος, ἄθλιος, ἀντίθ. καλήμερος, Ἰανθ. Π. 9. 508.

κάχλα, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, βούφθαλμον Διοσκ. 3. 156.

καχλάζω, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος τοῦ χλάζω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνέστ. καὶ παρ. παταγῶ, ψογῶ, αἰεποτε ἐπὶ τοῦ ἥχου δν παράγουσι τὰ ὑγρὰ κινούμενα, (ὁ Ἡσυχ. ἰδίως περὶ τοῦ κύματος ὅταν φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψογῇ καὶ ἡχῇ), ὁ λαὸς σήμερον λέγει κοχλάζει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν βράζῃ, μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ταρattoμένων καὶ ἐξοιδαινομένων κυμάτων· οὕτως ἐπὶ οἴνου χυνομένου εἰς ποτήριον, Πινδ. Ο. 7. 3, πρβλ. Φιλόστρ. 116· ἐπὶ τῆς θαλάσσης πληττούσης τὸ πλῆθον, περὶ πρύμναν Δισχὺλ. Θῆβ. 761, πρβλ. 115, Θεοφρ. 6. 12· ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 838, Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 20, 8· ἐπὶ βροχῆς, Δυκ. 80· — μετὰ συστοίχ. αἰ., κύμα περὶ ἀφρόν πολὺν καχλάζον, ἀναδίδον ἀφρόν, Εὐρ. Ἰππ. 1211· πρβλ. κανάσσω, παφλάζω· — μεταφορ., περὶ τοῦ κρότου τῶν στρατευμάτων, κύμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει Δισχὺλ. Θῆβ. 110· οὕτως ἐπὶ μεγάλης εὐλογητικῆς, ἥτις ἂν καὶ ὀρμητικὴ εἶναι καὶ σοφρά, ὅμως ἡδύνει, τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα .. μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον Διον. Ἀλ. π. Δημ. 28, πρβλ. Πινδ. ἔνθ' ἄνωτ. ὁ Ἡσυχ. προσθεῖται καὶ τὴν σημασίαν «τετάρταται· ἐπαίρεται· φλεγμάνει», ὁ δὲ Σουῖδ. ἐρμηνεύει «οὐ μόνον τάρττεται, φλεγμάνει, ἀλλὰ καὶ «βράττει» (βράζει). [κά-Δισχὺλ. Θῆβ. 761, κά-Θεοφρ., ἐνθ' ἄνωτ.].

καχλαίνω, ἴδε καλχαίνω.

καχλασμα, τό, ὁ κρότος ἢ φόρος, δν οἱ κάχληκες ἐκ τῶν κυμάτων ταρattoμένοι παράγουσιν, Ἡσυχ. ὁ δὲ Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. ἐρμηνεύει προσέτι «βράζει, ζέει, πάλασμα».

καχλασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Μανασσ. Χρον. 229.

κάχληξ, ἡ, ὁ, πετράδιον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, «χαλίκι», Σουῖδ. «λθακες ἐν τοῖς ὕδασι», Στράβ. 182· — περιληπτικῶς, «χαλίκι», Θουκ. 4. 26. (Πιθαγῶς συγγενὲς τῷ χαλίξ, calx, calculus).

καχομελία, ἡ, ἴδε κακομελία.

καχ-ορμίσια, ἡ, (ὀρμίσια) ἀτυχῆς προσόρμεις, ὅταν δηλ. ἡ ναὺς προσορμισθεῖσά που δὲν δύναται νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ νημεῖαν, Ἀνθ. Π. 7. 640.

καχρῦδας, ὄν, ὁ, κατεσκευασμένος ἐκ κάχρυς, δηλ. πεφρυγμένης κριθῆς, ἄρτος Πολυδ. Σ'. 33. 72. II. κ. πυρός, σῖτος ὁμοιάζων πρὸς κάχρυν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 4, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

καχρῦδια, τά, ὑποκορ. τοῦ κάχρυς, μικροὶ κόκκοι πεφρυγμένης κριθῆς καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ πεφρυγμένον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3, Ἡσυχ.

καχρῦδες, εἴσα, ἐν, ὅμοιοι πρὸς τὴν κάχρυν, Νικ. Θερ. 40. καχρυο-φόρος, ὄν, φέρων κάχρυς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 6, κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντιγράφα ἀντὶ καχρυφόρος, ὅπερ ἐν χρήσει παρὰ Νικ. Θερ. 850 χάριν τοῦ μέτρου.

κάχρυς (οὐχὶ κάγγρυς). ὅος, ἡ, ἐξηραμένη ἢ πεφρυγμένη κριθή (πρὸς ευχερεστέραν ἀλευροποίησιν, Εὐσταθ.), ἐξ ἧς κατεσκευάζεται ἡ χονδρoλασμένη κριθή (ἀλφίτα), Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 139, Ἀριστοφ. Σπ. 1306, Νερ. 1358. II. ἐπὶ διαφόρων σπόρων, ὁ κυφελώδης καρπὸς τῆς λιθανωτίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 10, Διοσκ. 3. 87· τὰ ἐξωτερικὰ περιβλήματα ἢ τὰ ἄνθη (amentia) καρῶν καὶ ἄλλων τοιούτων καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 4, 14. 1, κτλ.

καχρῦφόρος, ὄν, ἴδε ἐν λέξ. καχρυοφόρος.

καχρῦω: μέλλ. -ύσω, συγχεῶ, ταράξω καὶ κατακαχρῦσω Ἡσυχ.

καχρῦώδης, = καχρῦδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 12, 8 καὶ 17, 3.

καχ-υπονόητος, ὄν, = τῷ ἐπομ., Γεώργ. Παχυμ. ἀλλὰ παρὰ Πολυδ. Β'. 57, καχυπονόητος, Πλάτων εἶναι ἐπ' ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ καχυπόποτος, ὅπερ ἤδη ἐπ' ἑαυτὸν ἀντὶ Ἀντιγράφων, ἀντὶ καχύποπτος ἐν Φαῖδρ. 240Ε.

καχ-υπόνοος, ὄν, συνηρ. -νοους, -νοον, = τῷ καχύποπτος, ἔχειν τι τὸ καχυπόνοον Φίλων 2. 570.

καχ-υποπτέω, θεωρῶ μεθ' ὑποψίας, τινὰ Βυζ.

καχ-υπόπτῃς, ὁ, = τῷ ἐπομ., Εὐσταθ. Πονημ. σ. 108. 62.

κάχ-υποπτος, ὄν, ὁ υποπτεύων τὸ κακόν, αἰεποτε ὑποπτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 627, Πλάτ. Πολ. 409C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· — Ἐπίερ., καχυπόπτως ἔχειν Εὐσταθ. Πονημάτ. 351. 7· — Πρβλ.

καχυπονόητος.

καχυποτοποιεῖμαι, κατὰ ὑποπτέω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 956, ἐνθα νῦν ἀναγινώσκεται κεχωρισμένως, κάχ' ὑποτοπεῖσθαι.

κάχ-υπότοπος, ὄν, = καχύποπτος, ἴδε ἐν λέξ. καχυπονόητος.

καχυποψία, ἡ, κακῶν ὑποψία, ὑπόνοια κακοῦ, Βυζ.

κάψα, καψάκης, καψάκειον, ἴδε ἐν λέξ. κάμψα.

καψιδρώτιον, τό, (κόπτω, ἰδρώς) Λατ. sudarium, τὸ σουδάριον, μάκτρον, «μανδύλιον» καθ' Ἡσυχ. καὶ εἶδος χιτωνίσκου, Κωμ. Ἀνώνυμ. 323· παρ' Ἡσυχ. κακῶς καψιδρώκειον.

καψι-πῆδαλος, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσυχ., ὁ μετὰ τῶν τὰ ἀλφίτα ἔχόντων προστίθην ὁ Δινδ.] καὶ μὴ διδόντων ἀλλό-μενος· — καπηδάλω εἶναι ἐφαρμένον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 286.

35. Σύνθετον τι ἐγκαψικίδαλος εὐρηται παρὰ Δουκ. ἐν Λεξερ. 10 (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κίδαλον, ὁ τρώγων κρόμμυα), ἀλλὰ καλὰ τινα Ἀντιγράφα ἔχουσιν ἐγκαψικῆδαλος, ὅπερ δὴν ἰσχυρῶς εἰς τὸ ἐγκαψι-πῆδαλος.

κάψις, εὖς, ἡ, κατάποσις, καταδρόχισις, «χάψιμον», κάψει πίνειν, ἐπὶ τῆς ἀρκτου, ἀντίθετ. τῷ σπάσει καὶ λάψει, ἢ δὲ ἀρκτος οὔτε σπάσει πίνει οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 6, 1.

κάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ καίω, δηλ. κάψω, ἴδε ἐν λέξ. καίω.

κε, καὶ πρὸ φωνήεντος κεν, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀν (δ ἴδε) Διόλ. καὶ Ἀρχ. Δωρικ. κᾱ (πρβλ. γε, γα)· αἰεποτε ἐγκλιτικόν.

«Οἱ τὰ ἀν καὶ κε (ἢ κεν) εἶναι ἰσοδύναμα, φαίνεται ἀντιπρὸς ἑκάστη τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν ἀντιστοιχούσαις προτάσεσιν, οὐκ ἂν .. ἀλλὰ κεν .., Ἰλ. Ν. 289 κέξ· οὐκ ἂν .., οὐδὲ κε .., Τ. 271 κέξ, πρβλ. Ι. 416 κέξ· Ὀδ. Σ. 27 κέξ, κτλ.· ἐνίοτε ἀμφοτέρω ἀπαντῶσιν ὁμοῦ, ὅφρ' ἂν μὲν κεν Ἰλ. Α. 187, πρβλ. Ν. 127, Ὀδ. Ε. 361, κτλ.· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο, διότι τὸ κε ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐν Ὀδ. Δ. 733· καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἀν, ἴδε ἂν Δ. Π. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ κε, κεν, ἢ κα, ἥτις εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ χρήσει τοῦ ἀν, ἴδε ἀν.

κεάδας, ὁ, = καιάδας, ἴδε τὸ ἐπὶ.

κεάζω, Ἐπικ. μέλλ. κεάσω, Ὀρφ. Ἀργ. 852· ἀόρ. κέᾱσα,

κέασα, ἐκέασα, Ὀμ.—Παθ., ἀόρ. κεάσθην Ἰλ.: παθ. πρην.

κεκεασμένος, ἴδε κατωτ. (Πρβλ. κεί-ω, και-άδας, κέ-αρνον, Σανσκρ. kha, khy-ami (abscindo)· ἀλλὰ τὸ Λατ. sci-o, de-scisco, scindo, δεικνύει ὅτι ἡ πρώτη ρίζα ἦτο SKE ἢ SKA, πῖθαν. συγγενὲς τῷ σχίζω, ὁ ἴδε).

Σχίζω (ὁ Ἡσυχ. διασχίζω, κτλ.), κόπτω, κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ Ὀδ. Ε. 418· κέασαν ξύλα Υ. 161· πρβλ. Ἰππ. 658. 14, κτλ.· ἐπὶ κεραυνῶ, συντρίβω, κατασυντρίβω, νῆα .. κεραυνῶ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασε Ὀδ. Ε. 132, Η. 250· ἐπὶ δόρατος, κέασσε δὲ ὅστέα λευκά Ἰλ. Π. 347, ὅπερ ἐν Υ. 398 εἶπεν, αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὅστέον· — [κεφαλή] ἀνδριχα πᾶσα κεάσθη, εἰς δύο ἐκόπη, Π. 412, Υ. 387· οὐρανὸς .. κεκεασμένος εὐρεῖ κύκλῳ Ἀρατ. 475. 2) κοπανίζω, κατα-τρίβω, Νικ. Θερ. 644.

κέαθος, ὁ, βοηθός, «κέαθοι καὶ κηθοῖ» Ἡσυχ.

κεαίνω, = κεάζω, μεταγεν.

κεάνωθος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 6.

κεᾶρ, συνηρ. κῆρ, ὁ ἴδε.

κεᾶρνον, τό, (κεᾶζω) ἀξίνω, ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ, σκέπαρ-νον, «κέαρνα» σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ Ἡσυχ.

κεάσματα, τά, (κεᾶζω) τεμάχια, «κλάσματα, ῥήγματα ἢ διαρ-ρήγματα» Ἡσυχ.

κέᾶται, κέᾶτο, Ἐπικ. γ' πληθ. ἐνέστ. καὶ παρ. τοῦ κεῦμαι.

κεβλή (οὐχὶ κέβλη. Ἀρχαδ. 107. 26), ἡ, Ἀλεξανδρ. ἢ Μακεδ. συγκοπὴ ἐκ τοῦ κέβαλη καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς θ, ἀντὶ τοῦ κεφαλή, πρβλ. Μακεδον. Βίλιππος, Βερενίκη, βαλακρός, ἀντὶ Φίλιπ-πος, Φερενίκη, φαλακρός· — ἀμφὶ τε κεβλήν εἰργμένος ἀγλι-θων οὐλον ἔχει στέφανον Καλλ. Ἀποσπ. 140, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 498. 41, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 433· — κεβαλή ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 195. 39, Ἡσυχ.

κεβλή-γονος, ὄν, ἔχων τὸν γόνον ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τῆς μή-κωνος, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κομπορηθεῖσα, Νικ. Ἀλ. 433.

κεβλήνη, ἡ, ἡ ὀρίανη, Ἡσυχ.

κεβλή-πύρις, πτηνὸν τι με ἐρυθρὰν ἢ πυρρὰν κεφαλὴν, Ἀρι-στοφ. Ὀρν. 303· ἴδε Σχολ.

κέβλος, ὁ, «κυνοκέφαλος κῆπος» Ἡσυχ., ὁ δὲ κῆπος οὗτος εἶνε ζῶον ὅμοιον πιθήκῃ, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 2, 8 κῆβλος.

κέγχλις, ὁ, ἄγνωστόν τι θαλάσσιον πτηνόν, Σουῖδ.

κέγχρα, ἡ, = κέγχρος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 91.

κεγχρ-ἀλέτης, ὄν, ὁ, (ἀλέω) ὁ ἀλέων κέγχρον, Γαλην.



κεγχραμίδωδης, ες, ὁμοιος πρὸς κεγχραμίδα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 3.

κεγχραμίδης, ἴδος, ἡ, (κέγχρος) ὁ ἐν τῷ σὺν μικρὸς σπόρος, Ἰππ. 586. 49, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 17, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 6.

2) ὁ πυρὴν τῆς ἐλάας, Σουίδ. κεγχραμοπώλης, ὁ, ὁ τραχηματοπώλης, Ἡσύχ.

κεγχρεῖοισι, ποιητ. ἐπιτεταμ. δοτ. ἀντὶ κέγχροις, Ἀρατ. 906.

κεγχρεών, ὄνος, ὁ, (κέγχρος) τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μεταλλῶν κέγχρον διέφυγον, τόπος Ἀθήνησιν ἐνθα ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρίτις κέγχρος καὶ ἡ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρίων ἀναφερομένη, Β. Ἀν. 271. 23, Δημ. 974. 16· πρβλ. Δοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 167.

κεγχρητής, ἴδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κέρχνη.

κεγχριαλός, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος τοῦ κέγχρου, Λουκ. Ἰκαρ. 18.

κεγχρίας, ου, ὁ, ὁμοιος πρὸς κόκκον κέγχρου, κ. ἔρπης, ἐξάνθημα τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, Γαλην.

II. ὅρις ἔχων ἐξογκώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ὁμοία πρὸς κέγχρον, ὁμοιος πρὸς τὸν ἀμμοδύτην, Ἀέτ. καλούμενος κεγχριδίας ἐν Διοσκ. Θηρ. 32· κέγχρος, αὐτόθι 15· κεγχρίνης, Νικ. Θηρ. 463, Λυκόφρ. 912, Παῦλ. Διγ. κεγχρίτης, Ἀέτ. (3)· cenchris, Lucan. 9. 712.

III. παρὰ Πολυδ. Α' 248, κεγχριδίας καὶ κεγχρίας εἶναι ἐσφαλμ. γραφή ἀντὶ καχρυδίας.

κέγχριφος, η, ον, ἐκ κέγχρου παρεσκευασμένος, κ. ἄλευρον, ἡναφερόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ. — ἡ κεγχρίνη, ἔφημα, πόλτος, «σούπα» ἐκ κέγχρου, Ἡσύχ.

κεγχρίς, ἴδος, ἡ, = κέρχνη, κερχνης, ἴδε ἐν λέξ. κέρχνη.

2) = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. II. = κεγχρος, Ἰππ. 572. 39.

κεγχρίτης [τ], ου, ὁ, ὁμοιος πρὸς κέγχρον, I. = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. 2) εἶδος λίθου, οὐτινος τριβομένου οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσιν πρὸς κέγχρον, Πλίν. 37. 73.

II. θηλ. κεγχρίτης ἰσχάς, ἔξηδον σῦκον (ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῷ σπόρων), Ἀνθ. Π. 6. 231.

κεγχρο-δύλοι, οἱ, οἱ βάλλοντες, σπείροντες κέγχρους, μυθώδης σὺλὴ παρὰ τῷ Λουκ. π. Ἀλθ. Ἰστ. 1. 13.

κεγχρο-εἰδής, ες, ὁμοιος πρὸς κόκκους κέγχρου, ἐπὶ σταγόμῳ, ἰδρωτός, Ἰππ. Προγν. 38· κ. τραχύσματα, ἐργασία ἔκτυπος ἐπὶ ἀργυρίων ποτηρίων, τὸ καρχήσιον οὕτω λέγεται διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροεἰδῆ Ἀθην. 475B.

κέγχρος, ὁ, εἶδος βοτάνης καὶ σπόρος «κεχρί», «σπερμάτιον μελίην ἐμπερές» Ἡσύχ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 398, Ἡρόδ. 4. 17, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁε. 387, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ. ἐν τῷ ἐνίκ., Ἡρόδ. 1. 193· ἐπὶ ἐνός-μόνου κόκκου, 3. 100· — θηλ. παρ' Ὁρειβασ. 41 Matth. — τύπος κέρχνος ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξάνδρ. ἐν «Πρωτ.» 1. 27, Γαλην. 12. 395· πρβλ. κέρχνωμα, κέρχνη.

II. πᾶν πρᾶγμα ἐσχηματισμένον εἰς μικροὺς κόκκους, οἷον τὰ φᾶ γήθος, Ἡρόδ. 2. 93· μικροὶ κόκκοι, Ἀθην. 525D· μικρὰ τις φλόγις τοῦ ὀρθαλμοῦ, Πολέμων Φυσιολ. 213.

III. = κεγχρίας II, ὁ ἴδε. IV. εἶδος μικροῦ ἀδάμαντος, Πλίν. 37. 15.

κεγχρο-φόρος, ὁ, φέρων κέγχρον, παράγων κεχρί, Στράβ. 218.

κεγχρωδής, ες, = κεγχροεἰδής, Ἰππ. 427. 7., 1020C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 3, 3.

κεγχρώματα, ων, τὰ, πράγματα τοῦ μεγέθους κόκκων κέγχρου — ἐν Εὐρ. Φοιν. 1386, ὅπαι ἐν τῇ περιφερείᾳ (ἢ τῷ περιθωρίῳ) τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν ὁ μαχητὴς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν ἐχθρὸν, χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ πρόσωπόν· του· τοιαῦτα δύναται τις νὰ τῷ εἰς τὰς ἀσπίδας τὰς ἐπὶ Βοιωτικῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων.

κέγχρων, ὁ, τοπικὸς τις ἄνεμος πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν, Ἰππ. π. Ἀέρ. 290.

κεγχρωτός, ἡ, ὄν, ὁμοιος πρὸς κέγχρον, Ἀδαμαντ. Φυσιολ. 215. 342.

κεδάω, παρὰ μεταγενεστ. Ἑπικ. ἀντὶ τοῦ κεδάννυμι, Ἀρατ. 159, 410, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 626, Νικ. Θηρ. 425, Ἀλ. 458· κεδάωνται (ἐκ τοῦ κεδάομαι) Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 500· κεδᾷται Ἡσύχ.

κεδάννυμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι, Ἀνθ. Π. 5. 276 (καὶ κεδάω, ἐξ οὗ «κεδᾷται σκεδάννυται» Ἡσύχ.), ἐν χρῆσει παρ' Ὀμήρ. μόνον ἐν τῷ Ἑπικ. ἐνεργ. ἀορ. ἐκέδασα, παθ. ἐκεδάσθην. Θραύω εἰς δύο, διασπᾷ, ἐκέδασσε φάλαγγα, διέσπασε τὴν πυκνὴν παράταξιν, Ἰλ. Ρ. 285· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς Ὁδ. Ε. 242· οὕτω [ποταμοὶ] ἐκέδασσε γεφύρας Ἰλ. Ε. 88.

Παθ., κεδασθείσης ὑσμίνης, ὅτε διεσπᾷσθῃ ἡ μάχη, δηλ. ὅτε τὰ διαμαχόμενα μέρη δὲν ἦσαν πλέον ἐν παρατάξει, Ο. 328, Π. 306· ἔμειναν ἄθροοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν (ἐνθα ἴδε τὴν ἀντίθεσιν) αὐτόθι 657.

κεδάμα, ων, τὰ, νωσὶν τινὰ πάθη, ἀσαφῶς ἀναφερόμενα παρ' Ἰππ. (συνάπτονται κεδ. καὶ ἰσχιάς, κεδ. καὶ ποδάγρα, κεδ. καὶ βοῦδών) π. Ἀέρ. 193 (ὡσαύτως ἐν Ἐπιδ. 1240), ὡς προκύπτουσα ἐκ τῆς συνεχῆς ἱππασίας τῶν Σκυθῶν — ὁ Ἀρεταί. (Διτ. Ὁε. Νουά. 2. 8) ἐφαρμόζει τὸν ὄρον τοῦτον εἰς ἀνευρυσμούς, ἥτοι κατ' εὐρος διαστολὰς τῆς νοῖλης φρενός· ληνοῦσας εἰς διάφρηξιν καὶ

αἰφνίδιον θάνατον καὶ αὕτη ἡ ἔρμηνεία δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὴν λέξιν παρ' Ἰππ.: ἀνευρυσμοὶ ἢ κατ' εὐρος διαστολαὶ τῶν φρενῶν, χρονοὶ ἐξογκώσεις ἢ συρροὴ ὑγρῶν· ὁ Γαλην. καὶ Ἑρωτιαν. ὀλίγον μᾶς βοηθοῦσι· τὸ δὲ χωρίον τοῦ Ἡσυχ. ἐν λέξει εἶναι ἐφαρμόζον, καὶ χρονιώτεροι διαθέσεις νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα.

κεδάματδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς κεδάματα, Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν.

κεδνός, ἡ, ὄν, (πιθάν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ κηδομαι, κηδος, κηδω («κηδανός» Εὐστάθ.) — ἐνεργητ., ἐπιμελής, φροντιστικός, ἐπιστροφής, σοφός, πιστός, φρόνιμος, ἀείποτε ἐπὶ προσώπων ἔχοντων τι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των, τοκῆς Ἰλ. Ρ. 28· ἀνάξ. Ὁδ. Ε. 170, κτλ. οὕτω, κ. πολλῖται Πινδ. Π. 4. 208· κ. εἰσασκρότροφος Δισχὺλ. Ὁθῆ. 62, πρβλ. 407, 504· στρατόμεκναις δ' αὐτ. ἐν Ἀγ. 122· γυνὴ Εὐρ., κλ.

2) Παθ., ἐπιμελείας τυγχάνων, ἐπιμελεζόμενος, ἀγαπητός, ἀλλὰ καὶ σεβαστός, οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φιλτάτοι ἦσαν Ἰλ. Ι. 586· ὅς μοι κηδίστος .., κεδνότατός τε Ὁδ. Κ. 225· [ἀπαντα τὰ λοιπὰ Ὀμηρικὰ χωρία κάλλιον νὰ ἐρμηνευθῶσιν ἐνεργητικῶς] οὕτω, κ. παρθένος, τοκέας Πινδ. Π. 9. 216, Ι. 1. 5.

II. ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ., κεδνὸν εἰδυῖα, γνώριζουσα τὰ καθήκοντά της, Ὁδ. Α. 248, Τ. 346, κτλ. ἤθεα κ. Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 697, ἀγαθὰ ἄλλα· χυδ' ἀντιτίθεται κεδνά κακοὶ φθειρούσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι Ναυμάχ. Εἰ. 6· πολλῶν κυβερνάσεις Πινδ. Π. 10, ἐν τέλ. κ. χάρις, πολύτιμος, τιμὴν ἔχουσα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 105· φροντίς, βουλευμάτα, φρόνιμος, σοφός, Δισχὺλ. Περσ. 142, 172· ἐφέτμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 206· ἐπὶ εἰδήσεων, καλὸς, πλήρης χαρῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 622, πρβλ. 261· οὕτω τι κ. ἔσχον Ἀργείων πάρα Σοφ. Αἴ. 663.

κεδρ-ἐλαιον, τό, ἐλαιον τῆς κέδρου ἐξαγόμενον ἐκ ῥητίνης τῆς κέδρου, Ἀέτ. (πρβλ. κεδρία), ἡ ἐκ τῆς κέδρου μήλων ἢ κώνων, Πλίν. 15. 7, Διοσκ. 1. 106.

κεδρ-ελάτη, ἡ, κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς ἐλάτην, Πλίν. 13. 11., 24. 11.

κεδρία, ἰων. -ίη, ἡ, ῥητίνη ἐκ κέδρου ἢ ἐλαιον, Ἡρόδ. 2. 87, Διοσκ. 1. 105, Διόδ. 1. 91· λέγεται παρ' Ἡρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., ἀπὸ κέδρου ἀλείφον γινόμενον.

κεδρίνοις, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Νικ. Ἀλ. 488.

κεδρίνος, η, ον, (κέδρος) ἐκ κέδρου, θάλαμος Ἰλ. Ω. 192· δόμοι Εὐρ. Ἀλκ. 160· ὕλεια Πολύδ. 10. 27, 10.

2) παρεσκευασμένος ἐκ κέδρου, ἐλαιον Ἰππ. 574. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 3, 2· οἶνος κεδρ. (ὅστις καὶ κεδρίτης λέγεται) Διοσκ. 5. 45 καὶ 47.

κέδριον, τό, = κεδρέλαιον, Λατ. cedrium, Βιτρούβ. 2. 9, Πλίν. 16. 21.

κεδρίς, ἴδος, ἡ, ὁ καρπὸς, ὁ κῶνος κέδρου, κεδρόκοκκον (πρβλ. δαφνίς, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, ἀμυγδαλὶς, τῆς ἀμυγδαλῆς, ἀρκευθὶς, τῆς ἀρκευθῶν, Διοσκ. 1. 105, Ἀριστοφ. Θεσμ. 486· πρβλ. κεδρόν.

II. βῆανος ὁμοιος κέδρῳ, πιθαν. εἶδος σχοίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 9, 4, κτλ.

κεδρίτης οἶνος [τ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ κεδρίων ἢ κέδρων, Διοσκ. 5. 57.

κέδρον, τό, = κεδρίς, κῶνος, καρπὸς κέδρου, «θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός» Θωμ. Μάγιστρ., Ἑτυμολ. Μέγ., Ἡσύχ., καὶ ὁ Φωτ. 152, 7· «κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμάρμα» ὁ Ἀρμών. μόνος ἀναφέρει κέδρος, ὁ, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· πρβλ. ὁμοίως Κωμ. Ἀνώνυμ. 5, ἐνθα ἀντὶ τοῦ τὰς κέδρους φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἀναγνώσωμεν τοὺς.

κεδρόπα, τὰ, ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. χέδροπα, τὰ ὄσπρια, Ἑρωτιαν., Ἡσύχ.

κεδρός, ἡ, τὸ γνωστὸν καὶ ὁμοίως μέχρι τοῦδε λεγόμενον δένδρον, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕλου ἐκαίετο πρὸς εὐωδίαν, Ὁδ. Ε. 60 (πρβλ. θύον)· τὸ ἀπὸ κέδρου ἀλείφαρ, ὅπερ καὶ κεδρία λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. 2. 87· ἐν 4. 75 διὰ τὴν εὐωδίαν συνδυάζεται μετὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ λιβάνου· πρβλ. κεδρία, κέδρος, ὁ — Ὁ Θεοφρ. (ἴδε Schneid. ἐν τῷ Ind.) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ pinus cedrus τῆς Συρίας, καὶ τὸ juniper δξύκεδρος (j. oxycedrus, εἶδος σχοίνου), ὅπερ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι καλεῖται κέδρος καὶ αὕτη πιθανῶς εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὀμ.

2) πρᾶγμα πεποιημένον ἐκ ὕλου κέδρου· κεδρίνη θήκη, νεκρικὴ, Εὐρ. Ἀλκ. 365, Τρω. 1141· κεδρίνον κιβώτιον, ὡς κυψέλη μελισσῶν, Θεόφρ. 7. 81· πρβλ. κεδρίνοις.

3) «κεδρόλαδον», τῇ κέδρῳ ἀλείφειν Λουκ. πρὸς Ἀπαῖδ. 16· πρβλ. κεδρία.

κεδροχάρης, ες, (χαίρω) χαίρων ἐπὶ τῇ κέδρῳ, Μανέθ. 4. 191.

κεδρώα, «βαλσαμώνων», ταριχεύω με κεδρία, Ποσειδών. παρὰ Στράβ. 198, Διόδ. 5. 29· καὶ κεδρία ἐξηραίνετο τε καὶ ἀσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα Γαλην.

κεδρών, ὄνος, ὁ, δάσος ἐκ κέδρων, μεταγεν.

κεδρωτίς, εως, ἡ, λευκάμπελος, Διοσκ. 4. 184.

κεδρωτός, ἡ, ὄν, κατεσκευασμένος ἐκ κέδρου ἢ κεκοσμημένος με τεμάχια κέδρου (ξύλου) παρεμβεβλημένα, Εὐρ. Ὀρ. 1371, πρβλ. Λατ. cedralus.



κέεσθαι, κέεται, ἴδε ἐν λέξ. κείμε. κέ, ἀποκεκομ. ἀντί τοῦ κέθι, ἐκεῖθι, Ἀρχιλ. 160. κείαμενος, κείαντες, ἴδε ἐν λέξ. καίω. κέθον, κέθι, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντί ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι. κείμε, κέσαι (κατά-κειαι, ἂν ὁρῇ ἡ γραφή, Ὁμ. Ὑμ. εἰς Ἑρμ. 254), κέεται, Ἰων. κέεται· πληθ. κέινται, Ἰων. κέ-ται Ὁμ., Ἡρόδ., κέϊται Μήνερμ. 11. 6, κέονται Ἰλ. X. 510, Ὀδ. II. 232.—πρὸς κέισο, κέισομαι Ὁμ.—ὑποτακ. γ' ἐν κέ-νται Πλάτ. Σοφ. 257C, Λυκοῦργ., Ἑπ. κέται Ἰλ. T. 32, Ὀδ. B. 102, δια-κέησθε Ἰσοκρ. Ἀντιό. § 273, προσ-κείωνται Ἰππ. 755H, ἀλλὰ κείωνται Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Σὺλλ. Ἐπιγρ. 102. 10.—εὐκτ. κείοιμην, -οίτο, -οίοντο.—ἀπαρ. κέεσθαι Ἰλ. Θ. 126, Ἀττ., Ἰων. κέεσθαι Ἡρόδ. 2. 2.—μετοχ. κείμενος Ὁμ., κτλ.—παρτα. ἐκείμην, Ἑπ. κείμην Ὁμ., Ἑπ. γ' ἐν κέεκτο Ὀδ. Φ. 41, πρβλ. Ξ. 521· Ἰων. γ' πληθ. ἐκέατο Ἡρόδ. 1. 167, κέατο Ἰλ. N. 763, κέατο Δ. 162.—μέλλ. κέισομαι Ὁμ., Ἀττ., Δωρ. κείσεσθαι Θεόκρ. 3. 53. (Ἐκ τῆς √ΚΕΙ παρὰγονται ὡσαύτως τὰ κείω, κού-τη, κού-μάω, κώ-ας, κώ-μη, Κύ-μη, πρβλ. Σανσφρ. εἰ (cubare), sé-té (κέται), sa-yanam (castra), Λατ. qui-es, καὶ ἴσω civis Λιθ. kú-mas (κώμη, χωρίον) Γοτθ. hai-ms (κώμη), Ἀρχ. Γερμ. hi-vo, hi-na (conjux).) Ριζικὴ σημάσια: εἴ-μαι κατατεθειμένος (χρησιμεύει δηλ. ὡς παθ. τοῦ τέθνημι, πρβλ. ὑπόκειμαι), καὶ ἐπομένως εἴμαι πλαγιασμένος, ἐξηπλωμένος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλείστον μετὰ προθέσ., ἐν, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ὑπὸ τινι· ὡσαύτως ἐπὶ τινός· ἀλλὰ ὁ δ' ἐπ' ἔννεμα κέιτο πέλεθρα, ἥτο ἐξηπλωμένος εἰς ἐκαστὴν .., Ὀδ. A. 577, ἀλλ. βρα-δύτερον, κέισθαι εἰς .., βραχυλογικῶς, Εὐρ. I. T. 620, Ἀνθ. Π. 9. 677, κτλ.· καί μετ' αὐτ., ὡς τὸ καθίζειν, τόπον .. ὄντινα κέιται Σοφ. Φιλ. 145. 2) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Ὁμ., κτλ.—ὡσαύτως, μένω ἀργός, σχολάζω, ἀπραγμονῶ, κέιτο γάρ ἐν νήεσσι .. Ἀχιλλεύς Ἰλ. B. 688, πρβλ. H. 230, κτλ., μένω ἡσυχος, ἡσυχάζω, λασίην ὑπὸ γαστέρι· ἔλυσθεις κέιμην, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῇ κοιλίᾳ τοῦ Κριτοῦ, Ὀδ. I. 434.—κακὸν κεί-μενον, κακὸν κοιμώμενον, Σοφ. O. K. 510· τοῦ κύματος κειμέ-νου Διλ. π. Z. 15. 5. 3) κοιτόμαι ἀσθενής ἢ πληγωμένος, κέιτο γάρ ἐν νήσῳ, ἐπὶ τοῦ Φιλοκτήτου, Ἰλ. B. 721, πρβλ. O. 240· κέισται οὐτῆθεις Θ. 537, Δ. 659· γήραϊ λυγρῶ κέιται ἐνὶ μεγάροις ἀρμηένος Σ. 435· κέϊτ' ὀλιγῆππέλων Ὀδ. E. 457· ὡσαύτως, εὐρίσκομαι ἐν ἀβλήτῳ, εὐκοτόι κέιται ὀλέθρῳ Δ. 46, πρβλ. Φ. 38, Σοφ. Φιλ. 183· εἴμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ἔλκος τοῦ νικητοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· κέισθαι ἐν κακοῖς Εὐρ. Φοῖν. 1639, Ἑκ. 969· κειμένῳ ἐπιπρηδῶν, καταπατῶ τινα ὅταν τὸν εὐρῶ πεπτωκότα, Ἀριστοφ. Νερ. 550. 4) κείμεαι νεκρός, ὡς τὸ Λατ. jacere, συγνόν παρ' Ὁμ., οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1438, 1446, Σοφ. Φιλ. 359· κέιται δὲ νεκρός περὶ νεκρῶ ὁ αὐτ. ἐν Δλ. 1240· σπᾶν παρὰ περὶ, χιλιό .. νεκροὶ κείμενοι Ἡρόδ. 8. 25. β) συγνόν ὡσαύτως ἐν ἐπιταφίῳ, εἴμαι τεθαμμένος, τῇδε κείμεθα Σιμων. 95, πρβλ. 97· κέισαι ζῶν ἐτι μάλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ὁ αὐτ. 18· ὡσαύτως, κ. ἐν Ταρτάρῳ Πινδ. Π. 1. 29· ἐν τάφῳ, ἐν Αἰδοῦ, παρ' Αἰδῇ Τραγ.· οὕτω παρὰ περὶ, τὸν χώρον ἐν τῷ κείτο Ὀρέστῃ Ἡρόδ. 1. 67, πρβλ. 4. 11., 9. 105, Θουκ. 2. 43. 5) κείμεαι παρηκλιμένος, ἰδίως ἐπὶ ἀτάρου πτώματος (πρβλ. ἀκηδής), Ἰλ. T. 32., Σ. 338· κέϊται .. νέ-κυς ἀκλυτὸς ἀθῆπτος X. 386· μὴ δὲ με ἔλωρ Δανάοισιν ἐάσης κέισθαι E. 685· οὕτω κέϊτ' ἀπόθετος .. ἐν πολλῇ κό-πρῳ, κατὰ κείται ἀπεριποίητος, ἐπὶ τοῦ παλαίου κυνός τοῦ Ὀδυσ-σεύς, Ὀδ. P. 296, πρβλ. Π. 35, κτλ.—οὕτω καὶ ἐπὶ τόπων ἢ οἰ-κοδομῶν, κείμεαι εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος, δόμοι .. χαμαίπετεῖς ἐκείσθ' αἰ Αἰσχύλ. Χο. 964, πρβλ. ἐπανορθοῦσα εἰ τι καὶ πρό-τερον τῆς πόλεως ἔκειτο Πλάτ. Πολ. 425A, Λυκ. 252. 6) ἐπὶ παλαισῶν, εἴμαι ἡττημένος, κατεβλήθην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· πεσὼν γέ κείσομαι Ἀριστοφ. Νερ. 126. II. ἐπὶ τόπων, κείμεαι, ἔχω θέσιν τινα, νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλλ. κέται Ὀδ. II. 244, πρβλ. I. 25., K. 196, καὶ παρὰ Τραγ.· ἐν τῇ γῇ κειμένα ἐστὶ τὰ Σοῦσα (ἀντί τοῦ κέεται) Ἡρόδ. 5. 49· Αἰγίνα .. πρὸς νότον κ. πνοᾶς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 327, πρβλ. Θουκ. 3. 51· προσ-τιθεμένου τοῦ ὅσιν, πόλιν αὐταρχῇ θέσιν κειμένην ὁ αὐτ. 1. 37· θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην Ἰππ. π. Αἰρ. 283, πρβλ. τῶν τεθέντων ἐν γράμμασι καὶ κειμένον Πλάτ. Νόμ. 7. 793, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Z. Ἰστ. 1. 17, 3· κ. πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς ὄρ-κτον, κτλ., ὁ αὐτ., κτλ. 2) ἐπὶ πραγμάτων, εὐρίσκομαι ἐν τινι τόπῳ, νοουμένης τῆς διαρκείας, οἱ οἱ φίλα δέμιν' ἔκειτο Ὀδ. Θ. 277· ἔλε δὴφρον κειμένον, εὐρίσκομαι ἐκεῖ που, P. 331, πρβλ. 410· φόρμιγγα .. ἢ που κέται ἐν ἡμετέροις δό-μοισι Θ. 255· οὕτω παρὰ περὶ, δύο τράπεζαι ἐκείσθην Λυσ. 133. 12, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 8. 19. III. κείμεαι, εἴμαι ἀποθη-κευμένος, πρβλ. κειμήλιον, πρῶγμα ἀπόθετον, ἀποθεθειμένον ἐπὶ ἐμπορευμάτων, περιουσίας κτλ., δόμοι ἐν κτήματι κέται Ἰλ. I. 332· πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κ. Z. 47· βα-σιλῆι δὲ κέται ἀγαλμα, εἶναι τετρημένον .., Δ. 144· μνηστὰ ξείνοιο .. κέσκει' ἐνὶ μεγάροις, ἥτο ἀρεμένον .., Ὀδ. Φ. 41·

—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀρειωμένον εἰς θεόν, κ. ἀνάθημα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 51, 52· —ἐπὶ χρημάτων, κείμενα, ἀποθεθειμένα, κατὰ μέρος τεθειμένα, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· κ. σοὶ εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσσει ἀνάγκη Σοφ. I. 129, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 345A· πολλὰ χρήματα ἐπὶ τῇ τούτου τράπεζῃ κέται μοι, εἰς τὴν τράπεζάν του, Ἰσοκρ. 367D· παρὰ τινι Ἑπιστ. Πλάτ. 345C· τὰργύριόν σοι κέισται, ὡς κέται ὡς παρακαταθήκη, μέλλον ἢ χρησιμεύουσα πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ κυρίου δούλου τινὸς ὑποστάντος βλάβῃ ἐκ βασιανιστηρίων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 624· δραχμὴν ὑπό-θεσ.—Ἀπόκρ. κέται πάσαι Δίφιλ. ἐν «Συνωρ.» 1. 2. IV. πρόκειμαι, εἴμαι ὠρισμένος, κέται ἀεθλα ἐν ἀγῶνι δεδεγμένα ἰππῆας = ἐκδέχονται· ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῖ, ὅτι τὸ κέται σύ-στοιχον τοῦ τίθεται, Ἰλ. Ψ. 273· ὁπλῶν ἔκειτ' ἀγῶν πέρη Σοφ. Δλ. 936, πρβλ. O. T. 490. 2) ἐπὶ νόμων, νόμος κέ-ται ὡς παθ. τοῦ τίθημι νόμον, ὁ νόμος ἔχει τεθῆ, ἔχει ὀρισθῆ, Εὐρ. Ἑκ. 292, Μῆδ. 494, Θουκ. 2. 37, κτλ.· νόμοι κέινται περὶ τινος Ἀντιφῶν 141. 22· οἱ νόμοι οἱ κείμενοι, οἱ ὠρι-σμένοι νόμοι, Ἀριστοφ. Πλ. 914, πρβλ. Λυσ. 96. 10, κτλ.· οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν κείμενοι νόμοι Ἀπομν. Δ. 4, 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 10A, Δημ. 720. 13· αἱ κείμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γυνῶμαι, αἱ φῆγοι ἃς ἔδωκαν οἱ .., Διον. Ἀλ. 7. 47· οὐκέτι κ. ἡ συνθήκη, δὲν ἰσχύει πλέον, Ἰσαῖ. 59. 28· κέται ἡμίαι, εἶνε ὠρισμένη διὰ νόμου, πρόκειται, Θουκ. 3. 45· θάνατος κέται περὶ τινος Εὐρ. Ἰων. 756· κείμενα ἡμίαι Λυσ. 146. 20. 3) εἶναι κατατεθειμένον, δεδομένον, ἐν συλλογισμῷ, τοῦτο ἡμῖν οὕτω κέισθω = δεδεδόσθω, ὠρίσθω, Πλάτ. Σοφ. 250E, κτλ.· ὁμολογη-μένον ἡμῖν κ. Πολιτικ. 300E· συγν. παρ' Ἀριστ., κέισθω, ἔστω δεδομένον, Ἀναλυτ. Πρὶν. 1. 15, 14, Ποιητ. 19. 2, κ. ἀλλ.· τὸ κεί-μενον, τὸ δεδομένον, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 38· τὰ κείμενα αὐτόδι 8. 4, 2, κ. ἀλλ. 4) ἐπὶ ὀνομάτων, κέται ὀνομά, ἔχει δοθῆ, Ἡρόδ. Δ. 184., 7. 200, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12, Πλάτ., κτλ.· ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον [ὄνομα] Ἰσαῖ. 41. 12· οὕτω κέισθαι ἄνευ τοῦ ὀνόμα, Πλάτ. Κρατ. 392D· κείμενα ὀνόματα, ὠρισμένοι ὄροι, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 4. V. μεταφορ., πένθος ἐνὶ φρεσὶ κέται, νοουμένου συνεχούς τινος αἰσθήματος βάρους, Ὀδ. Ω. 423· κέται ἐν ἀλγέσι θυμὸς Φ. 88. 2) ταῦτα θεῶν ἐν γού-νασι κέται, δηλ. ταῦτα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, Ἰλ. P. 514., Y. 435. 3) κέισθαι ἐν τινι, ἐντέλως ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, Πινδ. Π. 5. 126., 10. 110· ἐν ὑμῖν ὡς θεῶ κέισθαι Σοφ. O. K. 248, O. T. 314· οὕτω, κ. ἐπὶ τινι Πινδ. Π. 8, 108, Λουκ., κτλ. 4) ἔχω πως, εὐρίσκομαι ἐν τινι κατὰστάσει, εὐ κειμέ-νων τῶν πρηγμάτων, ὡς ὁ Wessel. ἐν Ἡρόδ. 8. 102· κέισθαι καλῶς ἐν παράπλῳ Θουκ. 1. 44, ὅπου κέισθαι καλῶς παρὰ-πλοῦ ἐν 36 εἶπεν, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 693· μὴ κινεῖν εὐ κειμένον Πλάτ. Φιληθ. 15, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμ. κακὸν εὐ κειμένον Σχολ. οὗ τὸ ἐναντιὸν ἐν Σοφ. O. K. 509· τὸ πάλοι κείμενον ἤδη κα-κὸν ἐπεγείρειν.—εἰ ταῦτ' ἀνατῆ .. κέισται Σοφ. Ἀντ. 485, πρβλ. Φιλ. 503. 5) ἀπῶς, εἴμαι, εὐστομα κέισθω (ἴδε εὐ-στομος) Ἡρόδ. 2. 171· νεῖκος κ. τισι, ὑπάρχει ἔρις μεταξὺ τι-νων, Σοφ. O. T. 490· Ἑλλήνων κέισθαι ἐν στόμασι, τὸ ὄνομα μου θὰ ἀναφέρηται συχνάκις, Ἀνθ. Π. 9. 62· πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν Θεογν. 240. 6) ἀπῶν καλῆς, ἐπὶ τῶν οὐρανῶν, Ἰππ. 970B· —ὡσαύτως, καταπραῦνομαι, ἐπὶ πλογώσεως, ὁ αὐτ. 1016G. 7) παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, εὐρί-σκομαι, ἀπαντῶ, παρὰ τινι Ἀθῆν. 58B· ποῦ κέται; ὁ αὐτ. 165D, πρβλ. Κεἰτούκειτος· —τὸ κείμενον, τὸ παρὰ πᾶσιν ἀποδεκτὸν γένον, ἢ τὸ κ. τοῦ συγγραφέως, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὰ σχόλια, Casaub. εἰς Ἀθῆν. σ. 3. κειμήλι-ἀρχῆς ἢ -χος, οὐ, ὁ, θησαυροφυλάξ, ὁ ταμίης ἢ ἀπο-θηκάριος, τῶν κειμηλίων, Βυζ., ἴδε Ducang. — κειμήλι-ἀρχιον καὶ κειμήλι-ἀρχεῖον, τὸ, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον ἢ ἀποθήκη ἐν ἣ τὰ κειμήλια φυλάσσονται, Πανδέκτ. κειμήλιον, τό, (κεῖμαι), πρῶγμα ἀκίνητον, τεθῆ κατὰ μέρος ὡς πολυτίμητον, τιμαλφές, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐκδίδονται ὡς δῶρα, διὰ τοῦτο καὶ ἐφυλάσσοντο πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δωρητοῦ, = θησαυρός (ἐκ τοῦ τίθημι), δηλ. κτῆμα ἀπόθετον, τῇ νῦν [τῇν φιάλῃν], καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Ἰλ. Ψ. 618· δῶρον, ὅ σοι κει-μήλιον ἔσται Ὀδ. A. 312· ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κέ-ται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκιμητός τε σιδήρος Ἰλ. Z. 47, Ὀδ. Δ. 613· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ ζῶν ἢ κτηνῶν, θρεμμάτων συνισταμένην περιουσίαν (πρόβουλας), ἐσθῆμεναι κειμήλια πρό-δασιν τε, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. «κειμήλια, τὰ κείμενα, ἀκίνητα, πρόδα-σις δὲ τὰ αυτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα», Ὀδ. B. 75, πρβλ. Δ. 600.—οὕτως (ἐν τῷ πληθ.), Σοφ. Ἠλ. 438, Εὐρ. Ἡρκλ. 591· ἐπὶ προσώπου, μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σὲ Εὐριπ. Ρῖσ. 654· ἐπὶ ἰχθύος, Θεόκρ. 21. 55.—σπάνιον παρὰ περὶογράφου, Ἡρόδ. 3. 41, Ἰππ. 2. 30, Λουκ. Προμ. 4, πρβλ. κειμήλιος. κειμήλιος, οὐ, ἀποτεθειμένος, τεθσαυρισμένος, πολυτίμητον κτῆμα ἢ πᾶγμα, πατήρ .. ὅτω καὶ ἡγήτρ .. ἐν οἰκίᾳ κέινται κειμήλιον Πλάτ. Νόμ. 931A· κειμήλιον θέσθαι [τὸν θησαυ-ρὸν] αὐτόθι 913A.



κειμηλιοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῶν κειμηλίων, ὁ κειμηλιάρχης, μεταγεν.

κειμηλιόω, θησαυρίζω, ἀποτίθημι κατὰ μέρος, Εὐστ. 1376. 13, ὅπερ ἀλλαχοῦ ταμιεύει εἶπεν.— Μέν., Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 66· καὶ τὸ παθὴρ. συγχόν. ἐν τοῖς Πονηματίοις τοῦ Εὐστ.

κειμηλιώσας, εως, ἡ, ἀποθησαυρίσας, ἡ φύλαξις καὶ ἀποταμίευσις τῶν κειμηλίων, Φαβωρίν.

κεῖνος, ἡ, ο, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. Ἐπίρρ. κείνως.

κεινός, ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ κενός.

κεινόω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κενόω, ποιῶ τι κενόν, Νικ. Ἄλ. 140, Θηρ. 56.

κεῖτος, ἴδε ἐν λ. Κέως.

κεῖπος, ὁ, εἶδος πηλίκου· ὡσαύτως κῆπος, κῆθος.

κεῖρα, ἡ, νηπιακὴ ἡλικία, νηπιότης, ἡ ἀτελής ἡλικία, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

κειράς, ἄδος, ἡ, κεκαρμένοι, βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ Ἐβδ. (Ἰερμ. 48. 31), ὅπου ὁ Θεοδώρητος, ὡν αἱ κεφαλαὶ κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες ἐξυρηνμένοι, αἰχμαλώτων δὲ ἦτο τὸ σχῆμα, στερηθέντων τὴν προτέραν εὐημερίαν καὶ αὐχμόν περικειμένων.— πιβ. ἔσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κουράς.

κειρεκόμενης, ου, ὁ, ὅστις τὴν κόμην κεκαρμένην ἔχει, ὁ κεκαρμένος, μεταγεν., ἀντίθετ. ἀκειρεκόμενης, καὶ ἀκερεσκόμενης. κειρέα, ἡ, σχοινίον ἢ ἱμάς τῆς κλίνης, Λατ. instita, Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐνὼ τῇμὴ πόλει· οὐδ' ἂν χαμεῖναι πάντῳ γε κειρίαν ἔχων, ἐνθα παίζει ὁ κωμικός διὰ τὴν ὁμοίότητα τῆς κειρίας πρὸς τὸ ἐκ σπάρτου σχοινίον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 816, Πλουτ. Ἄλκ. 16, Ἐβδ. (Παροιμ. Ζ', 16)· καὶ ὁ Σουῖδ. «κειρία· εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι ᾧ δεσμοῦσι τὰς κλινάς». II. ἐν τῷ πληθ., σάβανα, ταινίαι δι' ὧν περιβάλλουσιν ἡ τυλιτσοῦσι τὸν νεκρόν, Εὐαγγ. κ. Ιω. ια', 44 (Κωδ. Ἀλεξ. κηρείαις, καὶ ἐν τινι παρεμβεβλημένη γλώσση τοῦ Ἡσύχ. κηρείαις)· ὁ Νόνν. ἐν τῇ παραφράσει αὐτοῦ γράφει κερείαις χάριν τοῦ μέτρου· παρὰ τοῖς ἱατροῖς καὶ αἱ πλατεῖαι ἔλμινθες (Λατ. taeniae) διὰ τὴν πρὸς τὰς ταινίας ὁμοίότητα.

κεῖρις, εως, ἡ, ἀρπακτικόν τι θαλάσσιον ὄρνεον, Λατ. ciris, τοῦ ὁποίου ἡ μυθικὴ ἱστορία ὑπάρχει τῷ τοῦ Οὐεργιλίου Ciris, Ὁδιδ. Μεταμ. 8. 150· παρὰ τῷ Ὀππ. Ἄλ. 1. 129 λέγεται κερῖρις ἀντὶ τοῦ κεῖρις.

κειρύλος, ἴδε ἐν λέξ. κηρύλος.

κεῖρω (Αἰολ. κέρω): μέλλ. κερῶ, Πλάτ. Πολ. 471Α, Ἰων. κερῶ Ἰλ. Ψ. 146 (Δωρ. κέρσω): ἄορ. ἔκειρα Ἀττ., Ἐπικ. ἔκερσα Ἰλ. Ν. 546, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 665 (Δωρ.): πρkm. κέκαρκα (περι-) Δουκ. Συμπ. 32.— Μέν., μέλλ. κεροῦμαι Εὐρ., Πλάτ.: ἄορ. ἔκειράμην Ἀττ., Ἐπικ. ἔκεράμην Καλλ. Ἀποσπ. 311, Αἰσχύλ. Πέρσ. 952 (Δωρ.).— Παθ., ἄορ. α' μετοχ. κερθεῖς Πινδ. II. 5. 146· ἄορ. β' ὑποτ. κάρῃ Ἡρόδ. 4. 127, κάρῃμαι, καρεῖς Δουκ. Σολοικ. 6, Πλουτ.: πρkm. κέκαρμαι Ἡρόδ. 2. 36, Ἀττ. ὑπερσυντ. ἐκεκάρμην Δουκ. (Ἐκ τῆς ✓ΚΕΡ ἢ ΚΑΡ ἢ μάλλον ΣΚΕΡ, ΣΚΑΡ, Ἀρχ. Σκανδιν. skera, Ἀγγλο-Σαξον. scēran, Ἀρχ. Γερμ. skiru, schere, shear), ὡς ἐν τῷ μέλλ. κερ-ῶ: ἄορ. κερ-ῆναι, ὁπότεν ὡσαύτως: κερ-μα, κορ-μός, κορ-ά, κοῦρ-ος, κεραῖζω· πρβλ. Σανσκρι. śar, śri-nāmi (dirumpo, laedo), śi-rī (gladius), kar-taris (forfex)· Λατ. cur-tus, καὶ ἴσως culter (πρβλ. Σαβ. curis, quiris)· Γοτθ. hair-us (μάχαιρα), Ἀρχ. Σκανδιν. hiōr, Ἀρχ. Σαξον. her-u). Κόπτω τὴν κόμην, ἀφίνω αὐτὴν βραχέϊαν, σοί τε κόμην κερεῖν, ὡς προσορᾶν εἰς τὸν ποταμὸν Σπερχειόν, Ἰλ. Ψ. 146, πρβλ. Πανσ. 1. 37, 3· κ. ἐν χροῖ [τὰς τρίχας], κόπτω τὰς τρίχας μέχρη δερμάτος, ἐφυρίζω, Ἡρόδ. 4. 175· ἀλόχων κείραντες ἐθειραν Εὐρ. Ἐλ. 1124 (Δωρ.):— κοινότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποκόπτω τὴν κόμην μου ἢ βάλω νὰ μοῦ ἀποκόψωσι τὴν κόμην, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ μεγάλου πένθους (πρβλ. κουρά), τοῦτο.. γέρας οἷον διζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαι τὴν κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρου παρείωσι Ὁδ. Δ. 198· κείροντο χαίτας Ω. 46· ὅρα τὰς τελετὰς ἐπὶ τῇ κηδεῖα τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Ψ. 46, 135-153· οὕτω, πολλὸν σοὶ βοοτρύχων πλόκαμον κεροῦμαι Εὐρ. Τρω. 1183· κείρομαι πένθει κόμαν ὁ αὐτ. ἐν Φοῖνι. 326· οὕτω καὶ ἀπολ., ἀποκόπτω τὴν κόμην τινός, κείρασθε, συμπενήθησάτ' ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1390· ἐφ' ἧς ἡ πόλις ἐπένηθη καὶ ἐκείρατο Αἰσχίν. 84. 14, κτλ.· δέϊον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι Δυσ. 196. 11· παρὰ τοῖς Κωϊκ., πρὸς φθειρά κείρασθαι, κείρομαι μέχρι τοῦ δερμάτος, Εὐδούλος ἐν Ἀδολ.·— Παθ., βοοτρύχους κεκαρμένους Εὐρ. Ἰλ. 515· κουρά.. πενήθιμω κεκ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 458· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, ἀποκόπτομαι, πλόκαμοι κερθέντες Πινδ. II. 4. 146· ἴδε ἐν λέξ. κουρά, κομάω. 2) κείρω ἡ φυρίζω τινά, αὐτοὺς σφάας καὶ τοὺς ἵππους, εἰς ἐνδειξιν πένθους, Ἡρόδ. 9. 24· κείραται τὰς κεφαλὰς, νὰ «κουρευθῶσιν», ὁ αὐτ. 2. 36· Ὁρακιστὶ κείκαρται Θεόκρ. 14. 36· ἴδε χρῶς I. 2 καὶ ἐγκυτῆ. — Κατὰ τὸν Φρόνιχ. 319, κείρεσθαι εὐχρηστον ἐπὶ ἀνθρώπων κειρομένων ἔκουσώς, καρῆναι ἐπὶ προσώπων καὶ

ἐπὶ ἀναγκαστικῆς κουράς πρὸς ἀτίμωσιν (ἐπ' ὄτων καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουράς)· πρβλ. Κρατίν. ἐν «Διον.» 2, μάχαιραι κούριδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένεας· καὶ ὁμοῦς ἐρηται παρὰ Πλουτ. Δυσ. 1, τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρέντων.

II. ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, δρέπομαι, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες Ἰλ. Ω. 450· ὕλην Σοφ. Τρ. 1196· ἐκ λειμῶνος λείρια κ. Μόσχ. 2. 32·—μεταφορ., ἐκ λεχέων κ. μελιαδέα ποίαν, δρεπω ἡδονὴν ἐκ., Πινδ. II. 9. 64· ἡδὰς ἄνθος ἀδρεπτον ἔστω μηδ'.. Ἀρης κέρσιεν ἄωτον Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 665, πρβλ. Πέρσ. 921. 2) ἐρημώω χώραν τινά, ἰδίως κατακόπτων τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ κάρπιμα δένδρα (πρβλ. τέμνω, δενδροτομῶ), τὸ πεδίον Ἡρόδ. 5. 63· τέμνω 6. 75· τὴν γῆν αὐτόθι 99, Θουκ. 1. 64· πρβλ. περικόπτω 2·— ὡσαύτως, καθαρίζω ἀπὸ δένδρων καὶ θασσῶν χώραν τινά πρὸς ὁδοποιεῖν, Ἡρόδ. 7. 131.— Παθ., ἐπὶ χώρας, ἐρημοῦμαι, καρῆναι ὁ αὐτ. 4. 127, πρβλ. 8. 65.— Μέν., χθὼν πεύκας κειραμένη, ἔχουσα κεκομμένας τὰς πεύκας τῆς, Ἀνθ. II. 9. 106, πρβλ. Ψευδο-Φαυκλ. 154· μεταφορ., κείρασθαι δόξαν, ἀπώλεσθαι τὴν δόξαν μου, Ἀνθ. II. παράρτ. 203·— ὡσαύτως, Ἀρης νυχίαν πλάκα κερσάμενος, ἐρημώσας τὴν πεδιάδα (διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀνδρῶν), Αἰσχύλ. Πέρσ. 952. III. καθόλου, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐπομένω, 4) σπαράττω, τρώω ἀπλήστως, Λατ. depasci, ἐπὶ ζώων, κείρει τ' εἰσελθὼν βαθύ λήγον [δνοος] Ἰλ. Α. 560· ἐπὶ ἰχθύος, δημόν.. ἐπινεφρίδιον κείροντες Φ. 204· ἐπὶ γυπῶν, ἡπαρ ἐκείρον (immortale jecur tendens, Οὐεργ.), Ὁδ. Α. 578, πρβλ. Δουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Νεκρ. Διάλ. 30. 1· ἐκείρει πολύκερων φόνον, δηλ. κατέσφαξε πολλὰ κερασφόρα ζῶα, Σοφ. Αἰ. 55. 2) κείρω κτήματα, βίον, ἀπλήστως ἐσθίω (ἐξ οὗ κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ ὁ κόρος), ἐκείρετο πολλὰ καὶ ἐσθλά κτήματ' ἐμὰ Ὁδ. Β. 312· ἐκείρον κτήματ' ἐνὶ μεγάροις Χ. 369, κτλ.· ἀπολ., κείρετε (δηλ. βίον) Α. 378, Β. 143.

κεῖς, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς πρὸ φωνήεντος, ὡλλὰ πρὸ συμφώνου κᾶς (δηλ. καὶ εἰς), ὁ ἴδε. κεῖσε, Ἐπίρρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐκεῖσε. κεισός, ὁ, ἀντὶ κισσός, Ἡσύχ. κεῖσσα, Λακων. ἀντὶ κίσσα, Ἡσύχ. Κετοῦςκεῖτος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα τοῦ Γραμματικικοῦ Οὐλλιαννοῦ, ὅστις νόμον εἶχε μηδενὸς φαγῆτο ἀποστρώγειν πρὶν ἐρωτῆσαι·— κεῖται ἢ οὐ κεῖται; (πρβλ. κεῖμαι V. 7), Ἀθην. 1Ε.

κεῖω, καὶ ἅπας κέω (ἴδε ἐν τέλει), Ἐπικ. ἐρετικ. τοῦ κεῖμαι, βῆ δ' ἱμεναί κείων, ἀπῆλθεν ἵνα κατακλιθῇ (ἐνθα ὁ ποιητὴς προσθέτει ὅθι περ σῦες εὐδῶν, μεθ' ὃ προσθέτει τὸ ἐρμηνευτικόν, τάχ' οὐκ ἐθελήσεται ἀμφω εὐδεῖν), Ὁδ. Ε. 532, πρβλ. Σ. 428· ἐνθ' ἵομεν κείοντες=κοιμηθησόμενοι, ἐπεὶ νῦν τοι εὐθᾶδεν εὐνήν Ἰλ. Ε. 340· κείω δέ, θά πλαγιάσω, Ὁδ. Τ. 340· κείμεν οὕτω, νὰ εἰσάι οὕτω πλαγιάσμενος, Θ. 315· ὁρσο κέων, σήκω, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς (πεποιήται δέ τοι εὐνή, ἀκολουθεῖ ὡς ἐρμηνευτικόν), Η. 342.

κεῖω, σῆζω, κόπτω, ριζικός τύπος τοῦ κεᾶζω, μόνον ἐν Ὁδ. Ε. 425 ἡν λίπε κείων· περὶ τῆς παρενθέσεως τοῦ ε πρβλ. τελείω ἀντὶ τελέω.

κεκαῖδῶν, κεκαῖδοντο, κεκαῖδων, ἴδε ἐν λέξ. χάζομαι·— ἄλλὰ περὶ τοῦ κεκαῖδῶσμαι ἴδε ἐν λέξ. κῆδω. κεκαῖδμένος, ἴδε ἐν λέξ. καίνυμαι. κεκαῖκουρήμενός, Ἐπίρρ., μετὰ κακίας, κακουργικῶς, Σχολ. εἰς Αἰσχίν. κατά Κτησ. § 3. κεκαλλιεπημένός, Ἐπίρρ., μετὰ καλλιεπείας, διὰ λεκτικοῦ κόμου καὶ χάριτος, μεταγεν. κεκαλυμμένός, Ἐπίρρ., κρυφίως, συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀδηλως, μεταγεν.

κεκάνονισμένός, Ἐπίρρ., κατὰ κανόνα, κανονικῶς, καλῶς αὐτὴν καὶ κ. ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρικος φύσις Θεόδ. Πρόδρ. κέκασμαι, κέκαστο, κεκασμένος, ἴδε ἐν λέξει καίνυμαι. (κεκαῖφώς, Ἐπικ. πρkm. μετοχ. ἀνευ ἐνεστώτος ἐν χρήσει ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ φράσει κεκαφῆστα θυμόν, ἐκπνεύοντα τὴν ζωὴν του, Λατ. animam agentem, Ἰλ. Ε. 698, Ὁδ. Ε. 468· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡσαύτως «κέκηρ» τέθνηκεν). (Ἐκ ✓ΚΑΠ, ἡ μάλλον ΚΡΑΠ, ἴδε καπνός, κάπτω, κάπω, καπύω).

κεκηρυγμένός, Ἐπίρρ. (κηρύσσω) δημοσίᾳ, πασιγνώστως, ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. ἀήθες κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 208.

κεκινδυνευμένός, Ἐπίρρ. (κινδυνεύω) μετὰ κινδύνου, Ἰουστίν. Μάρτ.

κεκλασμένός, Ἐπίρρ. (κλάω) ἐκτεθλυμμένος, παρὰ Σουῖδ.

κεκλήαται, κεκλήατο, ἴδε ἐν λέξ. καλέω·— κέκλετο, ἴδε ἐν λέξ. κέλομαι

κεκλεβός, μεταγ. ἀντὶ κεκλοφός, Ἐπίρρ. Ἀνδανίας. κεκλήγα, μετοχ. κεκλήγως, ἴδε ἐν λέξει κλάζω, Ἡσύχ.

κεκλήαται, κεκλιμένος, κέκλιτο, ἴδε ἐν λέξει κλίνω.

κέκλωμαι, κεκλωμένος, ἴδε ἐν λέξ. κέλομαι.

κέκλυθι, κέκλυτε. ἴδε ἐν λέξ. κλύω.

κέκμηκα, πρkm. τοῦ κᾶνω.

κεκμηκότως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρkm. τοῦ ῥήμ. κᾶ-



μνω, μετὰ καμάτου κόπτω, ἀντίθετ. ἀκάματα, Σχόλ. εἰς Σορ. Πλ. 164.

κεκμῶς, ὅτος καὶ ὦτος, Ἐπικ. μετοχ. ἐνεργ. πρkm. τοῦ κάμνω.

κεκολασμένως, Ἐπίρρ., μετρίως, κανονικῶς, σωφρόνως, κεκ. ζῆν Ἀθην. 273D, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11., 6. 1.

κεκορημένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. πρkm. τοῦ κορέννυμι, μέχρι κόρου, οὕτως ἐρμηνεύει τὸ ἄδην τὸ Μέγ. Ἐτυμ. 16. 42.

κεκόρημαι, κεκορηώς, ἴδε ἐν λέξ. κορέννυμι.

κεκοσμημένως, Ἐπίρρ. (κοσμέω) μετὰ κόσμου, τάξεως, κεκ. καὶ σωφρόνως Αἰλ. π. Ζ. 2. 11.

κεκοτῶς, ἴδε ἐν λέξ. κοτέω.

κεκράνται, κεκράντο, ἴδε ἐν λέξ. κραίνω.

κέκραγμα, τό, κραυγή, φωνὴ ὀξεῖα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 637, ἐν τῷ πληθ.

κεκραγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ι. Α. 1357, Πλούτ. 2. 654F. «κεκραγμός Ἀττικοί, κραυγὴ Ἑλληνες» Μοῖρις σ. 226· καὶ Φρύνιχ. σ. 337 «παρακειμένου τοῦ κεκραγμός εἰπεῖν, ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός».

κεκράκτης, ου, ὁ, ὁ κραυγάζων, «κράκτης», Ἀριστοφ. Ἰππ. 137, Λουκ. ἐν Διτ Τραγ. 33· κεκράκται, κόρακες, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 154.

κεκράμηνως, Ἐπίρρ., (κεράννυμι Ι. 3) μετρίως, συγκερασμένως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. Ι. σ. 102· μεμιγμένως, μετ' ἐκφράσεως, ἐναργῶς καὶ κ. γράφειν (ζωγραφεῖν) Πλούτ. 2. 335A.

κέκραξ, ὁ, = κεκράκται, παρὰ Δράκων. 51. 12.

κεκραξιδάμας, αντος, ὁ, (κέκραγα, δαμάω) — λέξεις ἐπινοηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σρ. 596 (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ Ἀλ-κιδάμας, τοξοδάμας) ὡς ἐπιθετον τοῦ Κλέωνος, ὁ δὲ διὰ τῶν κραυγῶν καταβάλλων, κατασιγάων ταύτας, «φωνακλῆς».

κεκράττημένως, Ἐπίρρ., (κρατέω) σταθερῶς, ὠρισμένως, «θετικῶς», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 42.

κέκραχοι, ἴδε ἐν λέξ. κράζω.

κεκρύμηνως, Ἐπίρρ., (κρίνω) διακεκριμένως, σαφῶς, ἀκριβῶς, Πλούτ. 2. 1142C.

κεκορημένως, Ἐπίρρ., ἐσφυρηλατημένως, τεχνηέντως, κομψῶς, εὐήχως, ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ λόγου, Διον. Ἀλ. π. Συνοδ. 25, ἐν τέλ.

Κέκροψ, οπος, ὁ, μυθικός βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 8. 44, παριστανόμενος μετὰ οὐράς ὄρεως, ὅθεν καλεῖται διφυής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 438 — πληθ. Κεκοροπίδαι, Ἐπειγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970. Ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι τὸ ὄνομα Κέκροψ δυνατόν νὰ προκύπτῃ κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τῆς √ΚΑΡΙΠ, καρπός, —

Καρποφόρος, υἱὸς τοῦ Ἐρι-χθονίδος, = Πλούσιος εἰς γῆν. II. Ἐπιθ. Κεκορόπιος, α, ον, ἐξ τὸν Κέκροπα ἀνέκων, Ἀθηναῖος, πέτρα Κεκρ. ἢ Ἀκρόπολις, Εὐρ. Ἰων 936· (ὡσαύτως ἀπλῶς Κεκοροπία, ἢ, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ἀθηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 658, Ἡλ. 1289) Κεκρ. θυῶν, ἢ Ἀττικῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 34, κτλ. Κεκρ. χώρα Σέρφ. Βυθ. Κεκορόπιος, οἱ, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀνθ. Πλιν. 295· ὡσαύτως, Κέκοροπες, Ἐπειγρ. παρὰ Ἰακωβ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970.

2) θηλ. Κεκοροπῆς, ἴδος, φυλὴ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1407, Ἐπιγρ. (ὡσαύτως καλούμενὴ Κεκοροπία, Στράβ. 397) Κ. αἶα Ἀνθ. Π. 7. 81.

3) Κεκοροπίδαι, οἱ, οἱ τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἡρόδ. 8. 44, Εὐρ., κτλ. ἐν τῷ ἐνικῷ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1055.

4) Ἐπίρρ. Κεκοροπίδων, Ἐπικ. -ηθεν, ἐξ Ἀθηναίων, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 225, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 95.

κεκρυμμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρkm. τοῦ ῥήμ. κρύπτω, κρυφίως, λήθρα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 11.

κεκρυφάλινον, τό, ὑποκορ. τοῦ κεκρυφάλος, Πολυδ. Ζ', 179.

κεκρυφάλο-πλόκος, ον, πλόκων κεκρυφάλους (ἴδε τὸ ἐπόμεν.), Κριτίας 59.

κεκρυφῶλος [ῶ], ὁ, (κρύπτω), δικτυοειδῶς πεπλεγμένος κεφαλόδεσμος, ἐν ᾧ περιώριζον τὴν ἑαυτῶν κόμην αἱ γυναῖκες, Λατ. reticulum, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεε δέσματα σιγαλόεντα, ἀμικυκα, κεκρυφάλον τε ἴδε πλεκτήν ἀναδέσμην Ἰλ. Χ. 469· κ. καὶ μίτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 257, Διον. Ἀλ. 7. 9, πρβλ. Foes Oik. Ἰππ.· ὁ κεκρυφάλος λέγεται σφιγκτὴρ τῆς πλεκτῆς κόμης Ἀντίπατρο. Σιδ. εἰς Ἀνθ. Π. 6. 206· κεκρυφάλοι σφιγγούσι τετὴν τρίχα Παύλ. Σιλ. αὐτόθι 5. 260· κ. ῥύτορα χαίτας ὁ αὐτ. 6. 207· κεκρυφάλω καταδῆσαι Ἰππ. 678. 54· ἐνίοτε ἐκσμέϊτο διὰ πολυτίμων λίθων, κεκρυφάλων λιθοκολλήτων πλέγμαται Ἀνθ. Π. 5. 270. 276· ὡς παραδείγματα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ παριστανόμενοι ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν μεταλλίων τῶν Συρακουσῶν· τοιοῦτον κεφαλόδεσμον εἰσέτι φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ.

2) μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἱμάς· «οἱ τῶν ἵππων κορυφαστῆρες καὶ ἄμπυκες» Ἡσύχ., Ξεν. Ἰππ. 6. 8· ἵππικὸς κ. Συλλ. Ἐπειγρ. 150B· 23, πρβλ. Πολυδ. Α', 184, Ι'. 55.

II. ὁ δευτέρως στόμαχος τῶν μηρυκασιῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδοῦς κατασκευῆς αὐτοῦ, καλούμενος καὶ Γαλλιστὶ le bonnet, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8, Αἰλ. π. Ζ. 5. 41.

III. ἡ κοιλία κυνηγετικοῦ δικτύου,

«ἄρκυος ἢ κοιλότης» Πολυδ. Ε', 31, Ξεν. Κυν. 6. 7, Πλουτ. Ἀλέξ. 25. [ῶ παρ' Ὀμ., Ἀνθ.· ἀλλὰ ὦ παρ' Ἀττ., ἴδε Ἀριστοφ. ἔθθ· ἄνωτ., Εὐπολ. ἐν «Κόλ.» 21, Ἀντιφώντα ἐν «Κιθαριστ.» 1, «Παρ.» 2].

κεκρύφεται, [ῶ], ἴδε ἐν λ. κρύπτω.

κεκρύψαι [ῶ], ἴδε ἐν λ. κεύθω.

κεκυρωμένως, Ἐπίρρ. (κυρώω), βεβαιωμένως, μετὰ κύρους, ἐγκλ.

κεκωλύμένως, Ἐπίρρ. (κωλύω), μετ' ἐμποδίων, Ἰω. Χρυσ.

κελᾶδενός, ἡ, ὄν, κέλαδον προξενῶν, ἡλγρός, θορυβώδης, Ζέφυρος Πλ. Ψ. 208· ἀλλαχοῦ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος, «διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελᾶδους» Εὐστ. (καλεῖται δὲ καὶ ἀπλῶς Κελαδεῖνῃ ἐν Πλ. Φ. 511)· ὡσαύτως τοῦ Βάχχου, Ἀνθ., κτλ.· αὐλῶνες κ. Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 95· σύριγγ' Ὀππ. Ἀλ. 5. 455— ὁ Πίνδ. ἔχει Δωρ. τύπον, κελᾶδενός, ἔπειτα κ., στίχοι ἡχηροί, μεγάλως ἡχοῦντα ποιήματα, Π. 3. 200· κελ. Χάριτες, αἱ ἡχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Χάριτες, Π. 9. 158· κελ. ὕβρις, θορυβώδης προσηβολή, ὕβρις, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 14 (3. 26)— οὗδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., ποταμοὶ κελᾶδεννὰ ῥέοντες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 532.

κελᾶδῆω, Σαπφώ 4, Εὐρ., γ' πληθ. -έοντι Πίνδ. μέλλ. -ῆσω Τέρπανθ. 1, Πίνδ. Ο. 2. 3, Εὐρ. -ῆσομαι Πίνδ. Ο. 10 (11). 96· ποιητ. ἄορ. κελᾶδῆσα Αἰσχύλ., Εὐρ. (λυρ.), πρβλ. ἐπικελαδῆω (κέλαδος). Ἐπικ. καὶ λυρ. ῥῆμα, (πρβλ. κελᾶδω), ἡχῶ ὡς ὕψος ὁρμητικῶς ῥέον, ὅλον ἐν Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 25, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 66· —κραυγάζω ἡχηρῶς, φωνάζω δυνατὰ, ἀτὰρ κελᾶδῆσαν Ἀχαιοί, ἐπευφημοῦντες, ἐπικροτοῦντες, Πλ. Ψ. 869· ἐμὲ δεῖ κ. Πρατίν. 1. 5, πρβλ. ἐπικελαδῆω· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. ὕμνον Πίνδ. Ν. 4. 26, πρβλ. Π. 2. 27· βοᾶν, παιᾶνα Εὐρ. Ἰων 93, Ἡρακλ. Μαιν. 691, πρβλ. κόσμος 11. 2.

2) ἐπὶ ποικίλων ἡχῶν, βάλλω κραυγὴν, κράζω δυνατὰ, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους, Αἰσχύλ. Χο. 610· ἐπὶ τῆς χειλιδόνης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 801, πρβλ. Βατρ. 682· ἐπὶ τῆς ὀδύνης ἀκρίδος, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παμφ.» 1· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κ. ἐξ εὐνάς, μᾶς ἐξεγείρουσι τῆς εὐνῆς, Θεόκρ. 18. 57· ἐπὶ κωδῶνων, πληττομαι, ἡχῶ, Εὐρ. Ρῆσ. 385· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, κ. φθόγγον κάλλιστον ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 716· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστοφ. Νερ. 284, Θεσμ. 44. II. μεταβ., ψάλλω περὶ τίνος, μεγαλοφώνως ἐξυμῶν, τινα Πίνδ. Ο. 1. 15., 2. 3., 6. 150, Εὐρ. Ι. Τ. 1093, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1527· τι Πίνδ. Ο. 11 (10). 14, Εὐρ. Τρω. 121· τινα ἄμφ' ἀρετᾷ Πίνδ. Π. 2. 115.

κελᾶδῆμα, τό, ἡχος ὁρμητικός, Ζεφύρου Εὐρ. Φοίν. 213· ποταμῶν Ἀριστοφ. Νερ. 283.

κελᾶδῆτης, ἴδος, ἡ, μεγάλως ἡχοῦσα, γλώσσα Πίνδ. Ν. 4. 140.

κελαδο-ὄρμος, ον, ὁρμῶσα ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς θήρας, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρρ. Ἀργ. 900. Πρβλ. κελᾶδενός.

κελάδος, ὁ, ποιητ. λέξις (πρβλ. κελᾶδῆω), θύρμος, οἶος ὁ τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ὕδατος, μέγας θόρυβος, κραυγὴ, θῆκε πολὺν κελᾶδον καὶ αὐτήν, ἐπὶ προσώπων ὀριζόντων, Πλ. Ι' 547, πρβλ. Σ. 530, καὶ μετατιθέμει.

II. ἰσχυρὰ καὶ καθαρά φωνὴ ὡς ἡ τοῦ μαντείου, Πίνδ. Π. 4. 107· κραυγὴ, βοή, κ. οὐ παιώνιος Αἰσχύλ. Πέρσ. 605, πρβλ. 388, Χο. 341, Σορ. Ἡλ. 737, κτλ.

III. ὁ ἡχος τῆς μουσικῆς, κ. ἐπτατόνου λύρας Εὐριπ. Ι. Τ. 1129, Κύκλ. 487.

κελᾶδω, Ἐπικ. τύπος τοῦ κελᾶδῆω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., ἡχῶν, παρ' ποταμῶν κελᾶδόντα Πλ. Σ. 576· πληττὸ ῥόος κελᾶδων Φ. 16, πρβλ. Θεόκρ. 17. 92· Ζέφυρον κελᾶδόντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον Ὀδ. Β. 421· κελᾶδόντα Ἀριστοφ. Νερ. 284.

κελαιν-εγγής, ἔς, ἔχων κελαινόν, μέλαν (δηλ. ἡμετωμένον) δόρυ, ἐπίθετον τοῦ Ἀρεως, Πίνδ. Ν. 10. 158.

κελαινεφής, ἔς, συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ κελαινο-νεφῆς (περὶ τῆς συγκοπῆς πρβλ. ἀμφορεὺς ἀντὶ ἀμφορεφῆς), μέλανα ἔχων νέφη, Ὀμηρ. ἐπίθετον τοῦ Διός, περιτετυλιγμένος εἰς μέλανα νέφη, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν (πρβλ. νεφεληγερέτης), παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ Πλ. Φ. 520· προσφωνούμενος ἀπλῶς Κελαινεφῆς ἐν Ο. 46, Ὀδ. Ν. 147· — ἀκολούθως καθόλου, μέλας τὸ χρῶμα, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές, περὶ τοῦ αἵματος τῶν σπαραγίων ἡ θυμάτων, Λ. 36, πρβλ. Πλ. Δ. 140· πεδίον κ., ἔδαρος μέλαν, πλούσιον, παχεῖα γῆ, Πίνδ. Π. 4. 93· κ. σκότος Ἀποσπ. 106, πρβλ. ἰοδνεφής.

κελαινός, κελαινός, μέλας ἐμὲ, «μαυρίζω», κατ' Ἐπικ. γ' πληθ. κελαινιόωσι, Ὀππ. Ἀλ. 4. 67· μετοχ. κελαινιόων πέπλος Νόνν. Δ. 38. 18· «κελαινῶν» κελαινόμενος· Ἡσύχ.

κελαινο-ὄρωτος, ον, μέλας καὶ αἵματηρός κατὰ τὴν βρωσιν, κ. ἥπαρ Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

κελαινώλωτα, τὰ, οὕτω λέγονται τὰ κεράσια, ἀλλὰ μάλλον γραπτέον κελαινώλωπα, Ἡσύχ.

κελαινόωμα, γίνομα κελαινός, μέλας ἢ σκοτεινός, κ. θήρ Αἰσχύλ. Χο. 413.

κελαινοῦρ-ῖνος, ον, ἔχων μέλαν δέρμα, Ὀππ. Ἀλ. 5. 18, Νόνν. Δ. 15. 158· — ἐν Σορ. Ἀποσπ. 27 ἔχομεν τὸν κατὰ μεταπλασμόν πληθυντ. κελαινοῦρῖνες.

κελαινός, ἡ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.) — μέλας, σκοτεινοῦ χρώματος,



μαύρος, συγν. παρ' Ὀμ., ἰδίως, ὡς ἐπιθετ. τοῦ αἵματος, Π. Δ. 303, Ὀδ. Π. 441· τῆς νυκτός, Π. Δ. 310, κτλ.· κύμα I. 6· λαΐλαψ Δ. 747· χθών Π. 384· δέρμα Ζ. 117· ἦτορ Π. 80, Ἀσπ. Πρ. 429· κ. φύλον, μεγάλη φυλή, ἐπὶ τῶν Αἰθιοπῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 808, πρβλ. Ίκτε. 851· κελαιναὶ νᾶες Εὐρ. Τρ. 539· κελ. σκάφος Π. Δ. 478· βραδυτέρον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν φωτίζει ὁ ἥλιος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, σκοτεινός, «μαύρος», αὐτὸς 434, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν Ἑρινύων, μαύρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 463· Στυὲ Λυκόρρ. ὡσαύτως, κ. ξίφος, λόγχη, μαύρη ἐξ αἵματος, ἢ ἀπλῶς μαύρη, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ μετάλλου (πρβλ. μελάνδετος), Σοφ. Αἴ. 231, Τρ. 856, Εὐρ. Βάχχ. 628· κ. θίνα, ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος, Σοφ. Ἀντ. 590· λύει κ. βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, αὐτῷ 1302. (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς √ΚΑΛ (ἢ μᾶλλον ΣΚΑΛ), ὁποῦθεν καὶ τὸ κηλές· πρβλ. Σανσκρ. kal-as, kal-anhas, Λατ. s-qual-or· ἀρνεῖται δὲ ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ μέλας, μελαινα).

κλεινότης, ἡτος, ἢ, ἢ μελαινα, μεταγεν.

κλεινο-φάης, ἐς, ἀμυδρῶς φωτίζουσα, ὄφρα κ., φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ σκοτεινὸν λυκῶφας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1331.

κλεινο-φρων, ὄν, ὁ κακὰ, δόλια φρονῶν, «κακόκαρδος», κακόψυχος, ὁ μαυρὴν ψυχὴν ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 459.

κλεινο-χρως, ὡτος, ὁ, ἢ, μέλας τὴν χροίαν, τὸ δέρμα, Ἀνθ. Π. 9. 251· καὶ οὕτω διορθοῦναι ὁ Δινδ. ἀντὶ μελ- ἐν Αἰσχύλ. Ίκτε. 785· κλεινοχρως, ὄν, Μανέθων 4. 261.

κλεινώπας, α., ὁ, (ὡς) μελαινὰν ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, μέλας, σφοδρὸς, θυμὸς (Σχολ. «κεχυρμένους καὶ δόλιος θυμὸς ἢ καὶ βαθυγνώμων») Σοφ. Αἴ. 954· βῆλ., κλεινώπεις νεφέλα Πινδ. Π. 1. 31. Ὡσαύτως κλεινώπεις, ἢ, ὄν, ἐν Ἀρχαῖ. σ. 67. 10.

κλειν-ὤψ, ὤπος, ὁ, ἢ, = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 4. 377.

κελάρυα, ἢ, = λακερύα, κ. κορώνη, ἢ κάρυσα, Πλανούδ. ἐν Βαχμ. Ἀνεκδ. 2. 110.

κελάρυα, Δωρ. -σδω· μέλλ. -ύσομαι, Ἡσυχ., -ύσομαι, Χρησμ. Σιβ. 3. 440· ὁρ. κελάρυε, Πινδ. Ἀποσπ. 150· Μορμυρίω, ἡχῶ, βοῶ, «βουρίω», ἐπὶ βέοντος ὕδατος, κατειδόμενον κελάρυει Π. Δ. Φ. 261· ὡς ποταμὸς κελάρυει μέγας Ὀππ. Κυν. 2. 145· ἐκρέω, μετὰ μορμυρισμοῦ καὶ κρότου βέω, ἀναβλύζω ὡς ὕδωρ, ἀπὸ δ' ἔλκεος.. αἷμα μέλαν κελάρυει Δ. 813· [ἀλμη] ἀπὸ κρατὸς κελάρυεν, ἐξετείνεται, ἐξεχύνετο, Ὀδ. Ε. 323· ἐπὶ γάλακτος, Ποιήτης παρὰ Πλουτ. 2. 409B, πρβλ. 747D· Δωρ. παρατ. κελάρυσδε Θεόκρ. 7. 137.

3) ἐπὶ ἀνθρώπων, χύνω μετὰ ἤχου γαργάρας, ἀφύσσοντες οἶνον κελάρυετε Ἰων παρ' Ἀθην. 495B· πρβλ. βύζω.

κελάρυεις, εως, ἢ, τὸ κελάρυειν, ἡχος ὡς ὁ τοῦ ἀναβλύζοντος ὕδατος, «ἰδίωμα φόρον» Ἡσυχ.· οὕτω κελάρυσμα, τὸ, Ὀππ. Κυν. 4. 325· κελάρυσμος, ὁ, Κλημ. Ἀλ. 185.

κελέδειον, Ἰων, ἡθόν, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομένου, Ἀντιμάχ. Ἀποσπ. 13.

κελέδη, ἢ, ποτήριον, ἀγγεῖον πλατὺ, Ἀνακρ. 40· λέγεται κ. τρικύαθος, ὑπὸ τινῶν λέγεται ποτήριον θερμποπότης, καὶ ὑπ' ἄλλων «ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν» (καὶ «μελίτις πεπληθὸς»), Θεόκρ. 2. 2, πρβλ. Ἀθην. 475C.

κελέοντες, ὡν, οἱ, αἱ δοκαὶ τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ τῶν ἀρχαίων, μεταξὺ τῶν ὀπίων ἐτίετο τὸ ὕρασμα ὡσαύτως, τὰ καταπετηγότα ἢ ὀρθὰ ξύλα, ἱστοπόδες, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 628) παρ' Ἡσυχ., Ἀντιφών παρ' Ἀρποκρ., Θεόκρ. 18. 34, Ἀπλ. Διονύς. παρ' Εὐστ. 884. 15·—ὁ ἐνικ. ἀναφέρεται παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξει κελένδρυνον, πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λέξ. κελένδρυνον.

κελέος, ἢ, πράσινος δρυοκοιλῆτης (ὁ Σουῖδ. καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ. ὄρνειον ταχυτάτον ἀπὸ τοῦ κέλλειν = ταχέως βαδίζειν), Picus viridis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3. 8., 9. 1. 27.· «Κελέος, ἥρως Ἀθηναῖος» Ἡσυχ.

κελεύθειος, α., ὄν, ἀνήκων εἰς ὁδόν, «ἐνόδιοι δαίμονες» Ἡσυχ.· κελεύθειά, ἢ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πaus. 3. 12. 4.

κελευθεῖω, τὴν κελεύθον ἀκολουθεῖω, ὁδεύω, Ἡσυχ.

κελευθήτης, οὐ, ὁ, ὁδοιπόρος, Ἀνθ. Π. 6. 120, πρβλ. κελουθοπόρος.

κελευθιάω, ἐπιθυμῶ ὁδεύειν, «κελευθίων· πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν» Ἡσυχ.

κελευθο-ποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων ὁδόν, ὡς τὸ ὁδοποιός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 13.

κελευθο-πόρος, ὁ, ὡς τὸ πεζολογικὸν ὁδοιπόρος, Ἀνθ. Π. 7. 337.

κελευθος, ἢ, καὶ μετὰ ἐτερογενεῶς πληθ., τὰ κέλευθα, πρβλ. σταθμοὶ αἰ σταθμά, ζυγοὶ καὶ ζυγά·—ὄνομα ποιητικὸν ὁδός, ἀτραπός, ὁρμός, Ὀμ., κτλ.· ὑγρά κέλευθα, ἰχθυόεντα κέλευθα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Γ. 71, 177, κτλ.· οὕτως, ἄλδος βαθεῖα κέλευθος Πινδ. Π. 5. 119· ὡσαύτως ἀνεῖμνον κέλευθα ἢ κέλευθοι Π. Δ. 17, Ο. 620, Ὀδ. Ε. 383, κτλ.· ἐγγύς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡμέρας εἰσι κέλευθοι, δηλ. νῦξ καὶ ἡμέρα ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας ἐκ τοῦ πλησίον, Ὀδ. Κ. 86·—ἀρκτου στροφάδες κ., οἱ κύκλοι αὐτῆς, Σοφ. Τρ. 130, πρβλ. Εὐρ. Ἐλ. 343·—Θεῶν

δ' ἀπέεικε κελεύθου, ἀπέφυγε τὴν ὁδὸν αὐτῶν, δηλ. τὴν συνανάστροφον των, Π. Γ. 406· οὕτω μεταφ., ἐργῶν κέλευθον ἂν καθάραν, ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ὁδοῦ τῆς ἐνεργείας, Πινδ. I. 5 (4). 28, πρβλ. Ο. 6. 39.

II. τὸ πορεύμενον ἢ ὁδοιπορεῖν, ὁδοιπορία, ταξίδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου Ὀδ. Δ. 389, πρβλ. κέλευθον διαπράσσω·—οὐκ ἂν πω χάλονται κελεύθου, δὲν θὰ ἔπαυον προχωροῦντες, Π. Δ. 504, πρβλ. Μ. 262·—πολλὴ κ., μακρινὸν ταξίδιον, μακρὰ ὁδός, μεγάλη ἀπόστασις, Σοφ. Ο. Κ. 164.

2) ἐκστράτεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 126, Πέρσ. 758.

III. τρόπος τοῦ βαδίζειν, βάδισμα, μιμήσομαι λύκου κ. Εὐρ. Ρῆσ. 212, πρβλ. Τρω. 888.

IV. μεταφορ., ὁδὸς ἢ τρόπος ζωῆς, κέλευθοι ἀπλόαι ζωῆς Πινδ. Ν. 8. 60, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 350· βίου κ. ἄθεος Εὐρ. Πρακλ. Μαιν. 434· ὡσαύτως, τρόπος πράξεως, ἔστι μοι.. μυρία παντᾶ κ. Πινδ. I. 4. 1 (3. 19)· πρβλ. οἶμος. (Ἐντεῦθεν, ἀ-κόλουθος, κέληρ· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Λατ. cal-lis, Λατ. kél-ias (ὁδός), kél-lánu (ὁδοιπορῶ)).

κελεύω, ὁδοιπορῶ, ἀμρίθ., ἴδε κλεῦω.

κελεύμα, τό, = κέλευσμα, ὁ ἴδε.

κελεύω, εως, ἢ, τὸ διατάσσειν, διαταγῇ, προσταγῇ, Πλουτ. 2. 32C· συγν. ἐν ἐπιγραφ. κατὰ κέλευσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2737B. 3· ἐκ κελεύσεως τινός 3607. 2· ἀπὸ κ. 5187B. 3· κ. ἄλλ.

κελεύσμα ἢ κέλευμα, τό, (κελεύω), διαταγῇ, προσταγῇ, παραγγελίᾳ, παράγγελμα, ἐντολή, Αἰσχύλ. Εὐμ. 235, Σοφ. Ἀντ. 1204, κτλ.· κλησίς, πρόσκλησις, Αἰσχύλ. Χο. 751·—παρὰ πεῖσις, τὸ ἐν τῇ μάχῃ πρόσταγμα, Ἡρόδ. 4. 141., 7. 16, πρβλ. Εὐρ. Γκ. 929· ὡσαύτως ἡ φωνὴ τοῦ κελευστοῦ (δ ἴδε), διδόντος τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, ἀπὸ ἐνδὸς κελευσματος, «ἐκ μὲν παραγγελίας» Σχολ., ἐν τῷ ἄμα, Θουκ. 2. 92, Διόδ. 3. 15· ἔξ ἐνδὸς κελεύματος Σωφρών 51 Αhr.· ἐκ κελευσματος, κατὰ τὸ πρόσταγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Εὐρ. I. Τ. 1405· καχάρετ' ἀπὸ κ. Εὐδούλ. ἐν Ἀδαμάλ. 1·—ὡσαύτως ἡ παρακλεις τοῦ ἡνιοχῶν πρὸς τοὺς ἵππους, κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 253D· τοῦ κληγοῦ πρὸς τοὺς κύνες, Ξεν. Κυν. 6. 20. (Ὁ τύπος, κέλευμα, φαίνεται ἀρχαιότερος· ὅρα τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Χο. 751, πρβλ. Λατ. Αἴ. σ. 323.)

κελευσματικῶς, Ἐπίρρ., διὰ κελευσματος, προστακτικῶς διὰ προσταγματος, Εὐστ. 1080. 63.

κελευσμός, ὁ, πρόσταγμα, παραγγελία, παράγγελμα, παρόρησις, Εὐρ. I. Α. 1130, Κύκλ. 653.

κελευσμοσύνη, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κελευσμός, κέλευσμα, κελευσμοσύνης Αἰσχύλ. τὴν πᾶσαν διαίταν τῆς ζωῆς μετέβαλον Ἡρόδ. 1. 157.

κελευστής, οὐ, ὁ, ὁ κελεύων, προστάσων, παρορμῶν, ἰδίως, ὁ ὁδηγῶν τοὺς κωπηλάτας, ὁ διδὼν τὸν ρυθμὸν τῆς κωπηλασίας εἰς αὐτοὺς, Εὐρ. Ἐλ. 1576, Ἀριστοφ. Ἀγ. 554, Θουκ. 2. 84, κτλ.· πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 403 (397)· ὁ Πολυδ. Α' 96 συνάπτει, κελευστής καὶ τριηραύλης. II. κήρυξ, Διόδ. 20. 50· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1273.

κελευστικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κελευστήν, παροτρυντικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελεύειν ἢ κελευστική (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· τὸ κελευστικόν, οὐσιαστ., Συνέσι. τοῦ φύγου τὸ τραχὺ καὶ τὸ κελευστικόν Πλουτ. ΠΟ. 72, καὶ τὸ Ἐπίρρ. κελευστικῶς.

κελευστός, ἢ, ὄν, κελευσθείς, διαταχθείς, παραγγελθείς, Δουκ. Βίων Πρᾶξις 3.

κελεύστωρ, ορος, ὁ, = κελευστής, «κελεύστωρ διαφέρει τοῦ κελευστής· ὁ μὲν γὰρ κελευστής ἐστίν ὁ ἐν νηὶ κελεύων τοῖς ἐρέταις τι, ὁ δὲ κελεύστωρ ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν» Α. Β. 47.

κελευτής = κελευστής.

κελευτιά, θαμιστικὸν τοῦ κελεύω, ὡς τὸ πνευστιάω, ἐν τοῦ πνέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' Ἐπ. μετοχ. κελευτιῶν, «ἐπὶ δημογραφίας ὀτρυντικῆς» (Εὐστ.), Αἰαντες κελευτιῶντ' ἐπὶ πυργῶν πάντοσε φοιτήτην, συνεχῶς παροτρύνοντες [τοὺς ἄνδρας], Π. Δ. Μ. 265, πρβλ. Ν. 125. Ὑπάρχει διὰφ. γραφ. κελευθιῶν, πορευόμενος, —τύπος, δὲ ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ., παρχῶν ὡσαύτως καὶ κελευθεινόντες· ἀλλ' εὐρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ κελευστιῶν = κελευστικῶς ἔχων.

κελεύω Ἐπ. παρατ. κέλευον Π. Ψ. 767· μέλλ. -σω. Ἐπ. ἀπαρ. -σέμεναι Ὀδ. Δ. 274· ὁρ. ἐκέλευσα, Ἐπ. κέλ-, Π. Γ. 4· πρμ. κεκέλευκα, Δυσ. 95. 6, Δουκ. Δημόν. Β. 44·—Μέσ., ὁρ. ἐκελευσάμην Ἰππ. 1. 386, ἀλλὰ συχνότερον ἐν τοῖς συνθέτοις, δια-, ἐπει-, παρα-κελεύομαι.—Παθ., μέλλ. -ευσθήσομαι Δίων Κ. 68. 9· ὁρ. ἐκελεύσθην Ἡρόδ., Ἀττ.· πρμ. κεκέλευσμαι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 14, Δουκ. Θουσ. 11 (οἱ τύποι ἐκελεύσθην, κεκέλευμαι εἶνε ἀμφιβ., ἴδε Veitch Ἀνών. Ρήμ., ἐν λ.). (Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ κέλωμαι, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς βίτης, ἔξ ἧς τὸ καλέω, ἂν καὶ ὁ Κούρτ. ἔχει ἀμφιβολίας). Κυρίως, κινῶ εἰς τὰ ἐμπρός, παρακινῶ, ὡθῶ εἰς τὰ ἐμπρός, Λατ. incito (ἴδε κατωτ. I. 3), παρακινῶ, παροτρύνω, παραγγέλλω, διατάττω, συγν. ἀπὸ τοῦ Ὀμ.



καὶ ἐρεξής· τὸ πλείστον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προτροπῆς.—σπανιότερον ἐκ μέρους κατωτέρου ἀνθρώπου, παρακλῶ, δέομαι, ἵκετεύω, 'Ιλ. Ω. 599, 'Οδ. Κ. 17, 345, 'Πρόδ. 1. 116 (οὕτως κέλομαι 'Οδ. Δ. 71)—ἰδίως δίδω διὰ τῆς φωνῆς τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κοπιλάτας, 'Αθήν. 535D, Σέξτ. 'Εμπ. Μ. 7. 24 (πρβλ. κελευστής).—Συντάσσεται. 4) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' αὐτ. προσ. καὶ ἀπαρ., παραγγέλλω τινὰ νὰ πράξῃ τι, σ' ἔγωγε.. κελεύω ἐς πληθύν ἵναί· 'Ιλ. Ρ. 30, πρβλ. Β. 11. καὶ 28, Δ. 781., Ξ. 62, 'Πρόδ. 1. 8, 24, καὶ 'Αττ.: ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἐ κελεύσαι, προσέταξε τὸν ὑπὲρ τὴν νὰ παραγγέλλῃ εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν περιμεῖνωμεν, Πλάτ. Πολ. 327B ἐν 'Αντιφῶντι 126, 21, τὸν ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι, δηλ. παραγγέλλει νὰ θεωρῇται ὡς φονεὺς.—ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. πολλάκις παραλείπεται, πρβλ. Θουκ. 1. 143· συχνὸν παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ τροφήν ταύτην πορίσαι κελεύω Δημ. σ. 45. 17· καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω 46. 10, 472.

2) μετ' αὐτ. προσ. καὶ πράγμ., τί με ταῦτα κελεύεις (δηλ. ποιεῖν) 'Ιλ. Υ. 87, πρβλ. Δ. 286· τὰ με θυμός.. κελεύεις (δηλ. εἰπεῖν) Η. 68, κτλ. καὶ ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. συνάπτεται χάριν ἐπεξηγήσεως, τί με ταῦτα κελεύεις.. μάχεσθαι; Υ. 87.

3) ὡσαύτως, μόνον μετ' αὐτ. προσ., εἰ μὴ θυμός με κελεύει (δηλ. φείδεσθαι) 'Οδ. Ι. 278· ὡς με κελεύεις (δηλ. μυθεῖσθαι) Δ. 507· καὶ ἐπὶ ἱππων, ἔφειπον μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, τοὺς ἐβιάζε [νὰ τρέχωσι].. 'Ιλ. Ω. 326·—παρὰ περὶ τοῦ, ἐκέλευσε τοὺς ἐνδοκὰ ἐπὶ τὸν Θηράμενιν, διέταξεν αὐτοὺς [νὰ ὑπάγωσι] πρὸς τὸν Θηραμ., νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, Ξεν. 'Ελ. 2. 3, 54· οὕτω, κ. τινὰς ἐπὶ τὰ ὄπλα αὐτοῖσι 20.—Παθ., διατάττομαι, λαμβάνω διαταγήν, 'Αριστ. Πολ. 1. 4, 3.

4) μετ' αὐτ. πράγμ., μόνον, ὁ μὴ κελεύσαι Ζεὺς (οὕτως ὁ 'Ερμην. ἀντὶ τοῦ -σει) Διόχλ. Εὐμ. 618· κ. τι παρὰ τινας, ἀπαιτῶ, Δημ. 48. 14· ἀντίθ. τῷ ἀπαγορεύω, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 5. 1, 14.—Παθ. τὸ κελευόμενον, τὰ κελευόμενα, ποιεῖν ἢ πράττειν, παραγγέλλει, διατάγει, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3, Πλάτ. Πολ. 340A.

II. μετὰ δοτ. προσ. ἐπομ. ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, κηρύκεσσι.. κελεύσειν κηρύσσειν.. 'Ιλ. Β. 50, 'Οδ. Β. 6, κτλ., ἀλλήλοισι κέλευον ἀπτεσθαι νῆων.. 'Ιλ. Β. 151· πρβλ. 'Ιλ. Δ. 780, ἐνθα ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις κελεύων δὲν εἶνε δεσποτική, διότι ὁ Νέστωρ, κελεύων τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ ἐς μάχην ἔπεισθαι, δὲν εἶνε ἄρχων ἢ δεσποτὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κελεύων ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀξίω, ἐφ' ἧς σημασίας μετὰ ταῦτα μετεχειρίζετο καὶ τὸ σημερινόν· ὁ ποιητὴς συνάπτει καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτέλλομαι 'Ιλ. Τ. 192, σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἔγωγον ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω.—ἐτάροισι.. ἐκέλευσα ἐμβαλεῖν 'Οδ. Ι. 488· οὕτω παρ' 'Αττ., Θουκ. 8. 38, κτλ.

III. ἀπολ., ἰδίως ἐν τῇ Ὀμηρ. φράσει, ὡς σὺ κελεύεις.—οὕτω, πολλὰ κελεύων 'Πρόδ. 6. 36.

IV. μετὰ μόνης ἀπαρ., παραλειπομένης τῆς αὐτ. προσ., σιγᾶν κελεύω, διατάττω, ἐπιβάλλω σιωπῇ, Σοφ. Φιλ. 865· οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 731· συνιστῶ, Δατ. censere, Δημ. 45. 47, 46. 11, κτλ. ἀντίθ. τῷ οὐκ ἔάω, Ξεν. 'Αθην. 2. 18· κ. μὴ ποιεῖν 'Αττ. κτλ.

κελεφός, ὁ, λεπρός, 'Αρχαῖ. 55. 10, 'Εκκλ.—ἐντεῦθεν κελεφία, -ίαις, ἡ, ἡ λέπρα, καὶ κελεφιάω, εἶμαι λεπρός, 'Εκκλ. κελών, ὁ, ἄχρηστος ἐν. τοῦ κελόντες, δ' ἴδε.

κελημοσύνη, -ης, ἡ, κέλευσις, κέλευσμα· «κελημοσύναις» κελεύσειν» 'Ψούχ.

κέλης, ητος, ὁ, (κέλλω) μετὰ τοῦ ἵππου ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἵππος δρομικός, τῆς ἱππασίας («ὁ ἄζυς καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος» Εὐστάθ.), 'Οδυσσεὺς ἀμφ' ἐνὶ δοῦρατι βραῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, ἐπέβαινε ἢ ἐπωχεῖτο μίαν σκιδῶς ὡς εἰ ἦτο ἐφ' ἵππου (πρβλ. ἵππος), 'Οδ. Ε. 371· ὁ Σύνεος ἐν 'Επιστ. 40 («ἵππος» κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος ἢ πομπὴς ἢ πολεμιστήριος), ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἄριμα καὶ τὴν ἀπήνην· κ. καὶ ἄριματ' 'Πρόδ. 7. 86· τεθρίπποις τε καὶ κέλησι Πλάτ. Λύσ. 205C· ἵππον κέλητ' ἀσκούντα Εὐπολ. ἐν 'Κολ.' 25· ἵπποδρομίαν ἄξετε, ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ 'Αριστοφ. Εἰρ. 900· συχνάκις ἐν τῇ ἐπικεραιδίᾳ τῶν Ὠδῶν τοῦ Πινδάρου, ὡς ἐν Ο. 1, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, κέλητι νικᾶν Σουλ. 'Επιγρ. 1416, πρβλ. 1591A, 2758 III στήλη III. (Πρὸς τὸ Διόλ. κέληρ, πρβλ. τὸ Δατ. celer, celeros· ὁ Festus παραγίγει τὸ Δατ. celsus (ἀντὶ eques) ἐκ τοῦ κέλης, Koen Grng. σελ. 306, κέξ.).

II. πλοῖσιον ταχύπλοον μὲ μίαν μόνην κώπην ἢ μογόνικον, ἐλαφρὸν πλοῖσιον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ὃ εἰς ἀνήρ ἐπικαθίσταται, Δατ. celox, 'Πρόδ. 8. 94, Θουκ. 4. 9., 8. 38, Ξεν., κτλ.

III. τὸ γυναικεῖον μόριον ἢ αἰδοῖον (παρὰ κωμικοῖς), Εὐστ. 1539. 34· καὶ ἐν 'Αριστοφ. Λυσ. 60, ὑπάρχει αἰσχρὸν τι λογοπαίγνιον ἐπὶ πασῶν τῶν σημασιῶν, πρβλ. κελητιεῖς II.

κελητιάζω: μέλλ. -άζω, = τῷ ἐπομ., 'Ψούχ.

κελητιεῖς: μέλλ. -ίσις, (κέλης), ἱππεύς, ἐπιβαίνει ἵππου, ὁχούμαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἱπποισι κελητιεῖν εὐ εἰδώς 'Ιλ. Ο. 679, (Δατ. desultor) περὶ τῆς κατὰ τοὺς Ὀμηρικούς χρόνους ἱππασίας, ἴδε ἐν λ. ἵππος.

II. ἐπὶ αἰσχυρᾶς σημασίας, συνουσιάζομαι, 'Αριστοφ. Σπ. 501, Θεσμ. 153· πρβλ. κέλης III.

κελητιον. τὸ, ὑποκορ. τοῦ κέλης II, Θουκ. 1. 53· τριήρη μὲν φιλικῇ προπλευούσῃ, αὐτὸς δ' ἐν κελητίῳ ἀποθὲν ἐφειρόμενος, ὅπερ αὐτοῖσι καὶ κέλητα καλεῖ, 4. 120· κ. ὁξὺ 'Αππ. 'Ευφύλ. 2. 56.

κελητιεστής, οὗ, ὁ, ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ κελητικεῖν, ὁ παρὰ Λατίνους desultor, Γλωσσ.

κελλάρειον, τὸ, ἀπὸ τοῦ ῥωμαικοῦ cella (ὡς καὶ τὸ σουδάριον), λέγεται δὲ καὶ κέλλιον, Παλλὰδ. 85 (11. 351).

κελλός, ὁ, μονόφθαλμος, 'Ψούχ.· ὁ αὐτ. τὸ κέμων ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἑτερόφθαλμος.

κέλλικας, «δημότας» 'Ψούχ.

κελλόν, «στρεβλόν, πλάγιον» 'Ψούχ. καὶ «κελλῶσαι» πλαγιάσαι.

κέλλω (μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ. παρὰ πεζογράφοις, καὶ μόνον ἐν τῷ τύπῳ ὁκέλλω): μέλλ. κέλω Διόχλ. 'Ικέτ. 330, Εὐρ. 'Εκ. 1052· ἄορ. ἔκελασ' 'Ομ., 'Αττ. ποιητ., ἐν ᾧ τὸ ὁκέλλω ἔχει ἄορ. ὠκέλα. ('Εκ √ΚΕΛ- παράγει καὶ τὸ κέλης, Σανσκρ. kal, kalayāmi (ago, urgeo): Δατίν. cello (per-cello), celer, celox).

'Ελαύνω, ὡθώ πρὸς τὰ ἑμπρός, 'Ομ., μόνον ἐν τῇ 'Οδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει νῆα κέλσαι, ὁδηγῶ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, «τὸ εἰς γῆν ἐκτείνειν τὴν ναῦν» 'Ψούχ., Δατ. appellere, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι 'Οδ. Κ. 511· νῆα μὲν ἐνθ' ἔλθόντες ἐκέλασμεν Δ. 20· νῆα.. ἐκέλασμεν ἐν ψαμάθοισιν Ι. 546; Μ. 5, ἡ καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ, Κ. 511, Δ. 20.—μεταφορ., 'Αργεῖ κ. πόδα Εὐρ. 'Ελ. 139· οἶαν ἔκελας ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Ρῆσ. 898.

II. ἀρεταῖς, ἐπὶ πλοίων ἢ ναυτῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἀκτὴν ἢ εἰς τὸν λιμένα, ἐλλίμενίζομαι, κέλασθαι δὲ νηυσὶ καθελόμεν ἰστία 'Οδ. Ι. 149· κέλασαντες Σιμόντος.. ἐπ' ἀκτὰς Διόχλ. 'Αγ. 696, πρβλ. Εὐμ. 10· ἐς 'Αργος ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 330· πρὸς γῆν Σοφ. Τρ. 804· Εὐρίπου δὲ χεμαῖται κέλασσα Εὐρ., Ι. Δ. 167· ἡ μετ' αἰτιατ. τόπου, κέλασι.. 'Αργους γαῖαν Διόχλ. 'Ικ. 16· ἄστυ Εὐρ. Ρῆσ. 934.—μεταφορ., πᾶ ποτε.. κέλασαντ', εἰς τὴν λιμένα καταχθέντες; Διόχλ. Περ. 184· κ. ποτὶ τέρεμα Εὐρ. 'Ιππ. 140· καὶ μεταφορ., πᾶ κέλω; ποῦ νὰ προσορμισθῶ; ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 1056, ἀνθ' οὗ αὐτοῖσι 1070, πᾶ στῶ; πᾶ κάμψω; πᾶ βῶ;

κέλομαι, 'Επικ. β' ἐνικ. κέλεαι, ἐνίοτε ὡς διούλαβ. κατὰ συνήθειαν, 'Ιλ. Ω. 434, 'Οδ. Δ. 812, Κ. 337· προστακτ. κέλεισθω, -εσθε, εὐκτ. -οἴμην, ἀπαρ. -εσθαι, ἀπαρ. παρ' 'Ομὶ παρ. κελόμεν 'Ιλ. Α. 386, ἐκέλευ Θεόκρ. 3. 11, κέλετο 'Ιλ. Ο. 119 (Δωρ. κέντο 'Αλκμάν. 117):—μέλλ. κελήσομαι 'Οδ. Κ. 296; ἄορ. α' ἐκελήσαστο, κελήσαστο, 'Επικ. 'Αποσπ. 48 Αhr., Πινδ. Ο. 13. 113, Ι. 6 (5). 54.—'Επικ. ἄορ. β' ἐκέχετο, κέκελετο, 'Ομ., 'Ηρ. ἐντεῦθεν ἐσχηματισθῇ ὑπὸ μεταγενεστ. ποιητῶν ἐνεστώς κέλομαι 'Απολλ. Ρόδ. Α. 716, κτλ.· εὐκτ. κελόιμαι Διόχλ. 'Ικ. 591 (Αυρ.)· μετοχ. κελόμενος, ἴδε κατωτ. II. 1· (δ' ἔνεστ. οὗτος κέται ἐπὶ παθητ. σημασ. παρὰ Μανέθωνι 2. 251., 3. 319, Χρυσ. Σιδ. 8. 500. ('Εντεῦθεν ὡσαύτως κέλεω, δ' ἴδε).—Παρακλῶ, παροτρύνω, προτρέπω, διατάττω, συχ. παρ' 'Ομ.—Συντάσσεται ὡς τὸ κελεύω.

1) μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρ., 'Ιλ. Ε. 810, II. 657, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ., ἐνθ' ἄνωγ., Διόχλ., 'Αγ. 1119· τὸ χωρίον, 'Οδ. Ρ. 555, εἶναι ἀξίον σημειώσεως, μεταλλήσαι τί ἐ θυμός.. κέλεται, καὶ κῆδεα περ πεπαυμένῃ (ἀντὶ -υῖαν)—ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, κέλεται δὲ με θυμός (δηλ. εἰπεῖν) 'Ιλ. Μ. 300, πρβλ. 'Οδ. Ζ. 133, κτλ.

2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φυλάσσεσθαι τὸ κέλονται ἀλλήλοισι 'Ιλ. Κ. 419· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀπαρ., 'Αργεῖοισιν ἐκέκλετο μακρόν ἄσας Ζ. 66· ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, ἐγχελευόμενοι' Σχολ., 'Ιλ. Θ. 346· ἀμφοτέροισιν κέλεσθε αὐτόν 286· ἱπποισιν ἐκέκλετο Ε. 184· ἀλλήλοισι κέλεσθε Μ. 274.

3) ἀπολ., κέλομαι γὰρ ἔγωγε, διότι [οὕτως] ἐγὼ συμβουλεύω, Ψ. 894, 'Οδ. Ρ. 400· κέλει γὰρ Ε. 98· ἐγὼ κέλωμαι καὶ ἀνώνγα Γ. 317· ἐπὶ δ' 'Εκτορα κέκελετο θυμός (δηλ. ἐ εἶναι) II. 382· ὡς δὲ λέγεται ὁτρύνουσα κελεύεις 'Οδ. Ψ. 264, καὶ ἄλλαχού κελεύσειν ἐποτρύνουσα, οὕτω καὶ ἐποτρύνουσα κέλοισιν 'Ιλ. Ω. 297.—σπανίως ἐπὶ πραγματικῶν [αἰνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλῃ ἱσ, ἐτήκετο, ἐπειδὴ μεγάλη δύναμις τὸν ἡνάγκαζε, 'Οδ. Μ. 175.

II. τὸ κέλομαι ἐνίοτε περιέχει σὺν τῇ σημασίᾳ τοῦ κελεύω καὶ τὴν τοῦ καλέω· ἐντεῦθεν, 1) καλῶ, φωνάζω, κέλετο δ' 'Ηφαιστον 'Ιλ. Σ. 913· ὡσαύτως, ἐπικαλοῦμαι πρὸς βοήθειαν, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 21· πρῶτά σου κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 159, πρβλ. Διόχλ.

'Ικέτ. 590, καὶ ἴδε ἐν λέξει ἐπικέλομαι.

2) καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, νιν ὀρνιθος κέκευ ἐπώνυμον Πινδ. Ι. 6 (5). 78, καὶ «κέκλου· κάλεσον» 'Ψούχ.

κέλασι, ἄορ. τοῦ κέλλω.

Κελτιστὶ, 'Επῖρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν, Λουα 'Αλέξ. 51.

Κελτοί, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Γαλατίας, 'Πρόδ. 2. 33, Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 20, Πολύβ. (ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ Γαλάται)· παρὰ μεταγεν. καὶ Κέλται, Στράβ. 176, Διόδ.· παρὰ Καλλ. 'Υμν. εἰς Δῆμ. 173· Κένται ἀντὶ Κέλται, ὡς φίντατος ἀντὶ φίλτατος.—ἐντεῦθεν Κελτικὸς, ἡ, ὅν, Γαλατικός, Γαλλικός, Στράβ. 137.







**κενο-πάθεια**, ἡ, ἀντίληψις καὶ πάθησις ἐξ οὐχὶ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διάνοια καὶ ἡ ἐξομολογία αἰσθημάτων, Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 184· **κενο-παθία**, ἔχω ἀντίληψιν καὶ διατίθεμαι ἐν πραγματικῷ μὴ ἔχοντι ἐξωτερικῇ ὑπόστασιν, ἔχω ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθημάτων, αὐτὸς 213, Π. 1. 493· **κενο-παθία**, τὸ, πάθημα ἄνευ πραγματικοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 354· — λέξις ἐν ἡρώσει παρὰ τοῖς στωικοῖς.

**κενό-πρησις**, **εὖως**, (πίμπρησις) ἡ, πρήξιμον, ἀσθένεια ἱππων, «ὅταν ὁ ἵππος ἡ κατακρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ καὶ πίμπρησι τὰς λαγόνας» Ἰππιατρ. 150, 151.

**κενορ-ρημοσύνη**, ἡ, (ῥήμα) = **κενολογία**, Φιλῆμ. Λεξικ. 271.

**κενός**, ἡ, ὄν. Ἰων. καὶ ποιητ. **κεινός**, Ἰλ. Γ. 376, Δ. 181, Α. 160, Ο. 453, Πινδ. Ο. 2. 116., 3, ἐν τέλ., Εὐρ. Ι. Τ. 418 (ὑρ.), καὶ Ἡρόδ. Ἐλικ. ὡσαύτως **κενεός**, α, ὄν, ὡς ἀείποτε παρ' Ὀμ. (πλὴν ἐν Ἰλ. ἐνθ' ἄνωται), καὶ **κενός** ἐν Ὀδ. Χ. 249 (κεννοῖς Αἰόλ.) (κενε-ός καὶ κειν-ός φαίνεται παριστάνοντα τὸν ἀρχαῖον τύπον κενί-ός, πρὸς. Σανσκρ. cinīya-as (inanis).) I. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, **κενός**, «ἄδειος», ἀντίθετος τῷ πλεῖως ἢ πλήρησι, «Ὀμ., κλ.· κενεός... χεῖρας ἔχοντες» Ὀδ. Κ. 42· οὕτω, νοστήσαντας κεινήσι χερσὶ Ἡρόδ. 1. 73· κενεῖς χερσὶν Ἰλάτ. Νόμ. 796B, (ἴδε κατωτ. II. 2)· κοιλίη κεινή, = κενεῶν, Ἡρόδ. 2. 40· τὸ κενὸν (βῆλ. τάλαντον), τὸ κενόν, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 415. 5· κ. οἰκήσις ἀνθρώπων δίχα Σοφ. Φιλ. 31· γῆ Ο. Τ. 55· κενεῖς δ' ἀμείψισται τραπεζαῖαι Ἠλ. 185· εὐνή Ἀντ. 424· γώματα κενά = κενοτάφια, Ἡρόδ. 9. 85· οὕτω, κενὸς τάφος Εὐρ. Ἠλ. 1057· ἀντίθετος τῷ πλήρησι, Ἀριστοτ. Νερί 1054, τῷ πλεῖως, Ἰππ. 180, τῷ ἐγκύμῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 148, τῷ μεστός, Ἀθήν. 499C· — κ. χρόνος, παῦλα ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀρχ. Μουσ. — τὸ κενόν, τὸ πρὸς μηδενὸς σώματος κατεχόμενον διάστημα, Λατ. vacuum, ἱππεύ. Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1110F· τὸ κενόν = τόπος ἐστερημένος σώματος Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 6· ἡ ἐν αὐτῷ μὴ ἐνυπάρχει ὅμοια δυνατόν· ἐστὶ γενέσθαι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 4. 12, 18· πρὸς. Φυσ. 4. 6-9, κ. ἄλλ.· εἰσαχθέν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικ., Πλουτ. Κικ. 40.

2) **κενός**, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, ὡς τὸ μάταιος, κενὰ εὐχόμενα εἰπὼν Ὀδ. Χ. 249· ἐλπίς, ἐλπίδες Σάμωνιδ. 8. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 804· ἐλπίδων κενὸν ὄντα μεστὸν Ἰσοκρ. 174B· γνῶμη Πινδ. Ν. 4. 65, Σοφ. Ἀντ. 753· ἔξοδοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 207· φροντίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 684· τέρψις αὐτὸς 508· ῥόδος Εὐρ. Ἰκέτ. 548, πρὸς. Ἐν. Ἀν. 2. 2, 21· φρόνησις Πλάτ. Πολ. 494D, κτλ.· κενὴ πρόφασις καὶ ψευδὴς Δημ. 277. 17· τὸ φάρμακον εὐρηκας κενὸν πρὸς τὸ κ. Μένανδρ. ἐν Δεισιδαίμονι 1· ἀπόντων κενὴν κατηγορίαν, φέρειν κενὴν, ματαίαν κατηγορίαν (πρὸς. ἐρήμην [δίκτην] καταγιγνώσκειν) Ἀριστ. π. Ἀναπν. 1, 2· πρὸς. λύγξ· — συχρὸν ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν, οὐδ. πλὴν. κενὰ πνεύσας Πινδ. Ο. 10 (11). 111· οὕτω, διὰ κενῆς, ἡ διὰ κενῆς ἐπαναδείσεως, κενόν, ἄσκοπον σεῖσιμον τῶν ὄντων, Θουκ. 4. 126· διὰ κενῆς ῥίπτειν, κάμνω τὴν κίνησιν τοῦ ῥιπτόντος χωρὶς νὰ ἔχω τι ἐν τῇ χειρὶ, προσποιούμαι ὅτι.., Ἀριστ. Πρὸς. 5. 8· κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως, ἀσκοπῶς, ματαίως, Ἀριστοτ. Σφ. 929· μάτην διὰ κ. Πλάτ. Κωμ. ἐν Φάωνι 2. 21· ὡσαύτως, ἐν κενοῖς Σοφ. Αἴ. 971· κατὰ κενῆς Ἡρόδ. ἐν Πλάτ. Τιμ. 5· εἰς κενὸν Διόδ. 19. 9, Ἡλιδ. 10. 30· εἰς κεν. μοχθεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστή. 51· κατὰ κενὸν Σουδ. ἐν λέξ. λύκος ἔχανεν· κατὰ κενὸν Φίλων 1. 153· — ὁμαλ. Ἐπιρρ. κενῶς Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 9, Ἠθ. Ε. 1. 8, 4, Μένανδρ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 105.

III. ἐπὶ προσώπων, 1) **κενός**, κενός, ἐστερημένος, τοῦ νοῦ Σοφ. Ο. Κ. 931· φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 754· δακρύων Εὐρ. Ἐκ. 230· συμμάχων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 687· κ. φρονήσεως, ἐπιστήμης, μαθημάτων Πλάτ. ἐν Τιμ. 75A, κτλ.· ὡσαύτως, κενὸς πόνου, ἄνευ τῶν καρπῶν τοῦ κόπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 239· κενὸν σῶμα σαρκῶν Γαλην.· κενός καὶ ἰσχνός γίνονται Πλουτ. Ἠθ. 831B· ἀλλά, 2) συχναίς δέον νὰ ἐξυπακούσῃ ἡ γεν., ὡς αἰσχροὶν τοι δηρὸν τε μένειν κενὸν τε νέεσθαι, ἄνευ λείας, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, Ἰλ. Β. 298, Ὀδ. Ο. 214· ἀπικέατο, οἱ μὲν κεινοί, οἱ δὲ φέροντες.. Ἡρόδ. 7. 131· κενὸς κενὸν καλεῖ Αἰσχύλ. Ὀψθ. 353· ἥκεισι οὐ κενῇ, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Σοφ. Ο. Κ. 359, Τρ. 495· οὐθ' ὑπεργέμων.. οὐτε κ. Ἀλέξ. ἐν Συντρ. 1· κ. ἂν ἴη.., κ. ἀπεισὶν Πλάτ. Πολ. 370E (ἴδε ἄνωτ. I. 1)· — ἐστερημένη τοῦ συντρόφου της, λεία Σοφ. Αἴ. 986· ὀρραῖος, Βίων 1. 59· ὑπ' ἄσθματος κενόι, ἐξηγλημένοι.., Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ φρουρᾶς, Αἰσχίν. 74. 21· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνευ σαρκῶν, Πλουτ. 2. 831B.

6) **κενός** νοῦ, μάταιος, ματαίωρος, κενὸς ἂν εἴην Πινδ. Ο. 3. 81· διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί Σοφ. Ἀντ. 709· ἀνόητον καὶ κενὸν Ἀριστοτ. Βάτρ. 530· III. Συχρ. καὶ Ὑπερβ. **κενότερος**, -ότερος, Ἐτυμολ. Μέγ. 275. 50, Α. Β. 1286· ἀλλὰ τὰ ὁμαλῶς ἐσχηματισμένα κενώτερος, -ότερος ἀπαντῶσι παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 175D, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 821. 11· πρὸς. στενός.

**κενό-σαρκος**, ὄν, ἄνευ σαρκός, ἰσχνός, Ἐτυμολ. Μέγ. 779. 8. **κενό-σοφος**, ὄν, ὁ περὶ τὰ μάταια σοφός, Γρηγ. Ναζ. πρὸς. ματαίωρος.

**κενοσπουδαστής**, οὗ, ὁ, ὁ εἰς μάταια σπουδάζων, Βυζ. **κενισπουδῶ**, σπουδάζω, ἀγρολῶμαι περὶ μηδαμινὰ πράγματα, Μ. Ἀντων. 5. 32, Ἀρτεμίδ. 4. 11· καὶ **κενοσπουδία**, ἡ, μετὰ ζήλου ἐπιθωκίς μηδαμινῶν πραγμάτων, ἡ ματαία σπουδή, Διον. Ἀλ. 6. 70, Διογ. Λ. 6. 26· — ἐκ τοῦ **κενό-σπουδός**, ὄν, μάταιος, σπουδάζων διὰ μηδαμινὰ πράγματα, Διογ. Λ. 9. 68, Πλουτ. 2. 560B, 1061C, κτλ.· τὰ κενόσπουδα, ἀντικείμενα ἀπλῆς περιεργίας, Κικ. πρ. Ἀντ. 9. 1. — Ἐπιρρ. -δῶς, μετὰ κενῆς, ματαίας σπουδῆς, Πλουτ. 2. 234D, Ἀρτεμίδ. 4. 82.

**κενο-τάφειω**, τιμῶ διὰ κενοταφίου, ἀνεγείρω τάφον τοῦ ἀποθανόντος ἐν τῇ ξένῃ οὐ τῷ σώματι δὲν εὐρήν, κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας Εὐρ. Ἠλ. 1060, (ἐρμηνεύμενον ἐν 1057 διὰ τοῦ ὡς δὴ θανάτῳ σ'... κενῷ τάφῳ θάψαι)· θν ἡδ'... ἀπόντα κενοταφεῖ αὐτόν 1546· μεταφρ. κ. τὸν βίον Πλουτ. 2. 1130C.

**κενοτάφειον**, τὸ, τάφος κενῶς νεκροῦ, τάφος μὴ περιέχων ἔνδον νεκρὸν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9, Πλουτ. 2. 349B, 870E, Ἀππ. Μιθρ. 96, Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 4340d, e· — ὡσαύτως, **κενοτάφιος** οἶκος τῶν ἐκλελοιπότην Πλουτ. 2. 349B. II. παρὰ τοῖς Ἑβρ. (Α' Βασ. ΙΘ', 13), εἰδῶλον.

**κενότης**, **ητος**, ἡ, ματαιότης, μηδαμινότης, ἀγνοία καὶ ἀφροσύνη ἄρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐ ἐξέως; Πλάτ. Πολ. 585B, Τιμ. 58B, Ἰσαί. κλ.· — κενὸν διάστημα, κενόν, Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ. ἐν λέξ. **κενεότης**.

**κενό-φοβος**, ὄν, πλήρης κενῶ φόβου, ὁ ψευδῆ φόβον ἔχων, ὁ μάταια φοβόμενος, Φαδωρίν. ἐν λέξ. **φοβοδετής**.

**κενο-φρόνημα**, τό, = τῷ ἐπομ., Ἐπιφάν. II.

**κενοφροσύνη**, ἡ, κενότης νοῦ, κενόν, μάταιον φρόνημα, Τιμὸν 3. 2, Πλουτ. Ἀγασ. 37· «κενοφροσύνη» ματαιοφροσύνη· Φῶς.

**κενό-φρων**, ὄν, (φρὴν) ἔχων κενὸν νοῦν, κενὸς φρένας, ματαιόφρων, βουλεύματα Αἰσχύλ. Πρ. 762· πρὸς. **κενεόφρων**.

**κενοφωνέω**: μέλλ. -ήσω, ὁμιλῶ μάταια, ματαιολογῶ, Ἐκκλ. **κενοφωνήμα**, τό, = τῷ ἐπομ.

**κενοφωνία**, ἡ, κενὴ φωνή, τὸ μάταια, ἀνόητα λέγειν, Α' Ἐπ. πρ. Τιμ. 5', 20, Β' 6', 16.

**κενωφονος**, ὄν, ὁ κενὰ φωνάζων, ἀνόητα λέγων, Βυζ.

**κενώω**, Ἰων. **κεινώω**, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. -ώσω, Εὐρ. Ἰων. 447: ἐκένωσα, Εὐρ.: πρkm. **κεκένωκα**, Ἀππ.: Παθ., μέλλ. **κενωθήσομαι**, Γαλην.· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημασ. **κεινώσομαι** (ἴδε κατωτ.): ἄορ. **ἐκενώθη**, Θουκ.: πρkm. **κεκένωμαι**, Ἰων. **κεκείνωμαι**, Ἡρόδ. (κενός). **Κενώνω**, κενόν τι ποίω, «ἀδείαζω», ἀντίθετον τῷ πληρῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 718, Εὐρ. Ἰων. 447, κτλ.· μετὰ γεν., κενώνω ἀπὸ τῶν πραγμάτων, ἀνδρῶν τήνδε πόλιν κενῶσαι Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 660, πρὸς. Εὐρ. Ρῆσ. 914· χέρας δῶρων ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 959· ἀντίθετος τῷ πληροῦν τινὰ τινας Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολ. 560D· — Παθ., κενουμαι, γίνουμαι ἡ ἀρίνομαι κενός, ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενουῖσθαι Πλάτ. Φίληθ. 35E, Σοφ. Ο. Τ. 29· ἐς τὸ κενουῖσθαι, εἰς τὸ μέρος τοῦ συνεχῶς ἀριέμενον κενόν, Θουκ. 2. 70· οἰκίαι πολλὰ ἐκενώθησαν αὐτόν 51· μετὰ γεν., τούτων κενώνεται.. αἰών; θά μείνῃ ἄνευ αὐτῶν, Ἐμπεδ. 146· κεκινωμένου τοῦ τείχεος πάντων, γυμνῶντος ἀπὸ πάντων, Ἡρόδ. 4. 123.

2) **κάνω** μέρος τοῦ ἀνὰ ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλείπω, βωμόν, Εὐρ. Ἀνδρ. 1138, λόχημιν κενώσας ἐνθ' ἐκruptήμην-δέμας Βάκχ. 730· — Παθ., κενωθείσων τῶν νεῶν Θουκ. 8. 57.

3) **παρ' ἱατρ.**, **κένω** δι' ἀφαιρέσεως, Ἰππ. Ἀφ. 1246· ἀφαιρῶ, αἶμα Λουκ. Ὀκν. 93· κ. φάρμακον, ἐκχύνω, Ἰζμδ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 75, 28· ἀπορίπτω, ἐξαφανίζω, τι Κυπρ. Ἀποσπ. 1.

4) **κενώνω**, δαπάνω, μεταχειρίζομαι, εἰς με κένωσον πᾶν βέλος Ἀνθ. Π. 5. 58· κ. πάντα εἰς τοὺς πένητας Ἰω. Χρυσ. τὴν ἰσχύον ἐν τινι Γρηγ. Ναζ., κτλ.

II. μεταφορ., **κάνω** τι κενόν, θεωρῶ τινὰ ὡς μηδενὸς ἄξιον, τι Ἐπιστ. πρ. Φίλιπ. 6', 7· **κάνω** τι μάταιον ἢ ἄνευ ἀποτελέσματος, τι Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. θ', 15· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνουμαι μάταιος, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. δ', 14, κτλ.

**κένσαι**, **κέντασας**, ἴδε ἐν λ. **κεντέω**.

**κενταύρειον**, τό, ἴδε **κενταύριον**.

**Κενταύρειος**, α, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, γένος Εὐρ. Ι. Α. 706.

**Κενταυρίδης**, ὄν, ὁ, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, ἱππὸς Κ., δηλ. Θεσσαλικός, Λουκ. π. Ἀπαλδ. 5.

**Κενταυρικὸς**, ἡ, ὄν, ὁμοῖος πρὸς Κένταυρον, δηλ. ἄγριος, θηριώδης, κτηνώδης· — Ἐπιρρ., -κῶς, τίς τὴν θήραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλατο I (= ἀγροῖκῶς Φῶς.) Ἀριστοτ. Βάτρ. 38.

**κενταύριον**, εἶδος φυτοῦ, Λατ. centaureum (Λουκρήτ. 4. 124, Ουεργ. Γεωρ. 4. 270), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 3, 6· ἡ -ειον, τό, Σχολ. Νικ.· ὡσαύτως **κενταυρίνη**, Ἰππ. 482. 35· -έα, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 5.

**κενταυρίς**, ἑδος, ἡ, = **κενταύριον**, Θεοφρ. π. Φυτ. 9. 8, 7.



8. II. είδος ένωτίου, Κομ. Ἀποσπ. 5, σ. 398, Πολύδ. Ε', 97. Κενταυρο-κτόνος, ον, ό φονεύων τούς Κενταύρους, Δνκ. 670, Φωτ. Βιβλ. 151. 34.

Κενταυρο-μάχια, ή, μάχη τών Κενταύρων, Πλουτ. Ρωμ. 29, Σύγκρ. Θησ. 1.

Κενταυρο-πληθής, ές, πλήρης Κενταύρων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273. Κένταυρος, ό, (έν Δουκ. Ζεύξει 4, ώς αὐτός, ή). I. παρ'

Όμ. οί Κένταυροι είναι φυλή άγρία κατοικοῦσα μεταξὺ Πηλίου καί Όσσης, έξολοθρευθεῖσα έν τινι πολέμῳ πρὸς τούς γείτονας Λαπίθας, Ἰλ. Α. 832, Όδ. Φ. 295, κέξ., Ἦσ. Ἀσπ. Ἡρ. 184, Διόδ. 4. 70: πρὸλ. Φήρ. έν II. παρά Πινδ. II. 2. 82; κέξ., καί παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς παρίστανται ώς τέρατα διφυῆ, κατὰ τὸ ήμισυ άνθρωποι καί κατὰ τὸ ήμισυ ήπιοι: ώς αὐτῶς ήπιοκένταυρος, ό ίδε: κοινῶς δὲ καλοῦνται υἱοί τοῦ Ἡλίου καί τῆς Νεφέλης, Διόδ. 4. 69: (έντεῦθεν nubigenae, Οὐεργ. Αἰν. 7. 674) ἀλλ' ό Ἄριστ. φάνηται άποδίδειν τήν πρὸς τήν νεφέλην σχέσηιν αὐτῶν εἰς τήν φανταστικήν αὐτῶν μορφήν, π. Ἐνυπνίων 3. 11: εύφρέστατα έρμηνεύει ό Πλούτ. διά τούτων τούς φιλοδόξους έν Ἀγ. 1. Ἡ μορφή φαίνεται οὕσα μυθική παράστασις τῆς ήπικῆς τέχνης. III. = παι-δεραστής, — έκ τῆς κτηνώδους σαρκίως διαθέσεως ήτις τοῖς Κένταυροῖς, άπεδίδετο, Ἦσυχ.: έντεῦθεν καί, — 2) τὰ αἰδοῖα, Θεόπομπ. Κομ. έν Ἀδήλ. 14. (Κοινῶς νομίζεται: σύνθετον έξ τοῦ κεντέω, καί ταύρος, έπειδή ήσαν έφιπποι βουκόλοι, ίδε Serv. Οὐεργ. Γεωρ. 3. 115: ἀλλὰ τότε τὸ σύνθετον έδει νά ή ταυροκέν-της: καί αξία προσοχής είναι ή εἰκασία τοῦ Grashof, — ότι τὸ -αυρος είναι κατάληξις ώς έν τοῖς θησαυροῖς, λάσταιρα, ώστε Κένταυρος θά έσήμαινεν άπλῶς τὸν κεντούντα, πὸν αἰχμητήν).

κεντέω, = κεντέω 3, Ἡρόδ. 5. 87. κεντέω, Πινδ., Ἀττ. μέλλ. -ήσω Σοφ. Αἷ. 1245: άόρ. έν κέν-τηα Ἰππ. 1153D, Δωρ. κέντῶσε, Θεόκρ. Ἰππ. άπαρ. κένσαι (ώς εί έκ ρήμ. -κέντω) Ἰλ. Ψ. 337: — Παθ. μέλλ. -ηθήσομαι, (συγ.). Ἡρόδ. άόρ. έκέντηθην Θεόφρ. πικρ. κεκέντημαι Ἰππ. 1300: παροιμ. κ. τὸν πῶλον περὶ τήν νύσσαν, έπί όρμητι-κῆς σπουδῆς, Σουῖδ. ίδε κέντρον. — 2) έπί μαλίσσῶν καί σφη-κάς: κεντρίων, Ἄριστοφ. Σφ. 226, κ. ἀλλ.: Ἐρωτα κακά κέν-τῶσε μέλίσσα Θεοκρ. 19. 1: τῶφθαλμῳ κεντούμενος ώσπερ ὑπ' άνθρῶν Ἄριστοφ. Νεφ. 946: έπί τοῦ άκαθοχοῦρου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 26: — άκολούθως, 3) καθόλου κεντῶ, πληγῶν, μα-χαιρών, Πινδ. II. 1. 55, κελ. μηδ' όλωλότα κέντεῖ Σοφ. Ἀντ. 1030: έκέντεῖ... αἰθέρ, — ώς σφάζων έμὲ Εὐρ. Βάκχ. 631, κελ. παλείν καί κ., τύπτειν καί κ. Θουκ. 4. 47, πρὸλ. Πλάτ. Γοργ. 456D: κείναι καί κ. έπί βασιάνῳ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 29: μαστι-γούμενος καί κεντούμενος ό αὐτ. έν Ἐλ. 3. 3, 11: μεταφ. σύν δόλῳ κ., «μαχαιρώνων» έν τῷ σκότει, Σοφ. Αἷ. 1245: λιμῶ κεν-τούμενος: Ἀλκιφρων 3. 4. — 4) = βενέω, Μνησίμαχος έν «Ἰπ-ποτρόφῳ» 1. 55: — 5) — 6) — 7) — 8) — 9) — 10) — 11) — 12) — 13) — 14) — 15) — 16) — 17) — 18) — 19) — 20) — 21) — 22) — 23) — 24) — 25) — 26) — 27) — 28) — 29) — 30) — 31) — 32) — 33) — 34) — 35) — 36) — 37) — 38) — 39) — 40) — 41) — 42) — 43) — 44) — 45) — 46) — 47) — 48) — 49) — 50) — 51) — 52) — 53) — 54) — 55) — 56) — 57) — 58) — 59) — 60) — 61) — 62) — 63) — 64) — 65) — 66) — 67) — 68) — 69) — 70) — 71) — 72) — 73) — 74) — 75) — 76) — 77) — 78) — 79) — 80) — 81) — 82) — 83) — 84) — 85) — 86) — 87) — 88) — 89) — 90) — 91) — 92) — 93) — 94) — 95) — 96) — 97) — 98) — 99) — 100) — 101) — 102) — 103) — 104) — 105) — 106) — 107) — 108) — 109) — 110) — 111) — 112) — 113) — 114) — 115) — 116) — 117) — 118) — 119) — 120) — 121) — 122) — 123) — 124) — 125) — 126) — 127) — 128) — 129) — 130) — 131) — 132) — 133) — 134) — 135) — 136) — 137) — 138) — 139) — 140) — 141) — 142) — 143) — 144) — 145) — 146) — 147) — 148) — 149) — 150) — 151) — 152) — 153) — 154) — 155) — 156) — 157) — 158) — 159) — 160) — 161) — 162) — 163) — 164) — 165) — 166) — 167) — 168) — 169) — 170) — 171) — 172) — 173) — 174) — 175) — 176) — 177) — 178) — 179) — 180) — 181) — 182) — 183) — 184) — 185) — 186) — 187) — 188) — 189) — 190) — 191) — 192) — 193) — 194) — 195) — 196) — 197) — 198) — 199) — 200) — 201) — 202) — 203) — 204) — 205) — 206) — 207) — 208) — 209) — 210) — 211) — 212) — 213) — 214) — 215) — 216) — 217) — 218) — 219) — 220) — 221) — 222) — 223) — 224) — 225) — 226) — 227) — 228) — 229) — 230) — 231) — 232) — 233) — 234) — 235) — 236) — 237) — 238) — 239) — 240) — 241) — 242) — 243) — 244) — 245) — 246) — 247) — 248) — 249) — 250) — 251) — 252) — 253) — 254) — 255) — 256) — 257) — 258) — 259) — 260) — 261) — 262) — 263) — 264) — 265) — 266) — 267) — 268) — 269) — 270) — 271) — 272) — 273) — 274) — 275) — 276) — 277) — 278) — 279) — 280) — 281) — 282) — 283) — 284) — 285) — 286) — 287) — 288) — 289) — 290) — 291) — 292) — 293) — 294) — 295) — 296) — 297) — 298) — 299) — 300) — 301) — 302) — 303) — 304) — 305) — 306) — 307) — 308) — 309) — 310) — 311) — 312) — 313) — 314) — 315) — 316) — 317) — 318) — 319) — 320) — 321) — 322) — 323) — 324) — 325) — 326) — 327) — 328) — 329) — 330) — 331) — 332) — 333) — 334) — 335) — 336) — 337) — 338) — 339) — 340) — 341) — 342) — 343) — 344) — 345) — 346) — 347) — 348) — 349) — 350) — 351) — 352) — 353) — 354) — 355) — 356) — 357) — 358) — 359) — 360) — 361) — 362) — 363) — 364) — 365) — 366) — 367) — 368) — 369) — 370) — 371) — 372) — 373) — 374) — 375) — 376) — 377) — 378) — 379) — 380) — 381) — 382) — 383) — 384) — 385) — 386) — 387) — 388) — 389) — 390) — 391) — 392) — 393) — 394) — 395) — 396) — 397) — 398) — 399) — 400) — 401) — 402) — 403) — 404) — 405) — 406) — 407) — 408) — 409) — 410) — 411) — 412) — 413) — 414) — 415) — 416) — 417) — 418) — 419) — 420) — 421) — 422) — 423) — 424) — 425) — 426) — 427) — 428) — 429) — 430) — 431) — 432) — 433) — 434) — 435) — 436) — 437) — 438) — 439) — 440) — 441) — 442) — 443) — 444) — 445) — 446) — 447) — 448) — 449) — 450) — 451) — 452) — 453) — 454) — 455) — 456) — 457) — 458) — 459) — 460) — 461) — 462) — 463) — 464) — 465) — 466) — 467) — 468) — 469) — 470) — 471) — 472) — 473) — 474) — 475) — 476) — 477) — 478) — 479) — 480) — 481) — 482) — 483) — 484) — 485) — 486) — 487) — 488) — 489) — 490) — 491) — 492) — 493) — 494) — 495) — 496) — 497) — 498) — 499) — 500) — 501) — 502) — 503) — 504) — 505) — 506) — 507) — 508) — 509) — 510) — 511) — 512) — 513) — 514) — 515) — 516) — 517) — 518) — 519) — 520) — 521) — 522) — 523) — 524) — 525) — 526) — 527) — 528) — 529) — 530) — 531) — 532) — 533) — 534) — 535) — 536) — 537) — 538) — 539) — 540) — 541) — 542) — 543) — 544) — 545) — 546) — 547) — 548) — 549) — 550) — 551) — 552) — 553) — 554) — 555) — 556) — 557) — 558) — 559) — 560) — 561) — 562) — 563) — 564) — 565) — 566) — 567) — 568) — 569) — 570) — 571) — 572) — 573) — 574) — 575) — 576) — 577) — 578) — 579) — 580) — 581) — 582) — 583) — 584) — 585) — 586) — 587) — 588) — 589) — 590) — 591) — 592) — 593) — 594) — 595) — 596) — 597) — 598) — 599) — 600) — 601) — 602) — 603) — 604) — 605) — 606) — 607) — 608) — 609) — 610) — 611) — 612) — 613) — 614) — 615) — 616) — 617) — 618) — 619) — 620) — 621) — 622) — 623) — 624) — 625) — 626) — 627) — 628) — 629) — 630) — 631) — 632) — 633) — 634) — 635) — 636) — 637) — 638) — 639) — 640) — 641) — 642) — 643) — 644) — 645) — 646) — 647) — 648) — 649) — 650) — 651) — 652) — 653) — 654) — 655) — 656) — 657) — 658) — 659) — 660) — 661) — 662) — 663) — 664) — 665) — 666) — 667) — 668) — 669) — 670) — 671) — 672) — 673) — 674) — 675) — 676) — 677) — 678) — 679) — 680) — 681) — 682) — 683) — 684) — 685) — 686) — 687) — 688) — 689) — 690) — 691) — 692) — 693) — 694) — 695) — 696) — 697) — 698) — 699) — 700) — 701) — 702) — 703) — 704) — 705) — 706) — 707) — 708) — 709) — 710) — 711) — 712) — 713) — 714) — 715) — 716) — 717) — 718) — 719) — 720) — 721) — 722) — 723) — 724) — 725) — 726) — 727) — 728) — 729) — 730) — 731) — 732) — 733) — 734) — 735) — 736) — 737) — 738) — 739) — 740) — 741) — 742) — 743) — 744) — 745) — 746) — 747) — 748) — 749) — 750) — 751) — 752) — 753) — 754) — 755) — 756) — 757) — 758) — 759) — 760) — 761) — 762) — 763) — 764) — 765) — 766) — 767) — 768) — 769) — 770) — 771) — 772) — 773) — 774) — 775) — 776) — 777) — 778) — 779) — 780) — 781) — 782) — 783) — 784) — 785) — 786) — 787) — 788) — 789) — 790) — 791) — 792) — 793) — 794) — 795) — 796) — 797) — 798) — 799) — 800) — 801) — 802) — 803) — 804) — 805) — 806) — 807) — 808) — 809) — 810) — 811) — 812) — 813) — 814) — 815) — 816) — 817) — 818) — 819) — 820) — 821) — 822) — 823) — 824) — 825) — 826) — 827) — 828) — 829) — 830) — 831) — 832) — 833) — 834) — 835) — 836) — 837) — 838) — 839) — 840) — 841) — 842) — 843) — 844) — 845) — 846) — 847) — 848) — 849) — 850) — 851) — 852) — 853) — 854) — 855) — 856) — 857) — 858) — 859) — 860) — 861) — 862) — 863) — 864) — 865) — 866) — 867) — 868) — 869) — 870) — 871) — 872) — 873) — 874) — 875) — 876) — 877) — 878) — 879) — 880) — 881) — 882) — 883) — 884) — 885) — 886) — 887) — 888) — 889) — 890) — 891) — 892) — 893) — 894) — 895) — 896) — 897) — 898) — 899) — 900) — 901) — 902) — 903) — 904) — 905) — 906) — 907) — 908) — 909) — 910) — 911) — 912) — 913) — 914) — 915) — 916) — 917) — 918) — 919) — 920) — 921) — 922) — 923) — 924) — 925) — 926) — 927) — 928) — 929) — 930) — 931) — 932) — 933) — 934) — 935) — 936) — 937) — 938) — 939) — 940) — 941) — 942) — 943) — 944) — 945) — 946) — 947) — 948) — 949) — 950) — 951) — 952) — 953) — 954) — 955) — 956) — 957) — 958) — 959) — 960) — 961) — 962) — 963) — 964) — 965) — 966) — 967) — 968) — 969) — 970) — 971) — 972) — 973) — 974) — 975) — 976) — 977) — 978) — 979) — 980) — 981) — 982) — 983) — 984) — 985) — 986) — 987) — 988) — 989) — 990) — 991) — 992) — 993) — 994) — 995) — 996) — 997) — 998) — 999) — 1000) — 1001) — 1002) — 1003) — 1004) — 1005) — 1006) — 1007) — 1008) — 1009) — 1010) — 1011) — 1012) — 1013) — 1014) — 1015) — 1016) — 1017) — 1018) — 1019) — 1020) — 1021) — 1022) — 1023) — 1024) — 1025) — 1026) — 1027) — 1028) — 1029) — 1030) — 1031) — 1032) — 1033) — 1034) — 1035) — 1036) — 1037) — 1038) — 1039) — 1040) — 1041) — 1042) — 1043) — 1044) — 1045) — 1046) — 1047) — 1048) — 1049) — 1050) — 1051) — 1052) — 1053) — 1054) — 1055) — 1056) — 1057) — 1058) — 1059) — 1060) — 1061) — 1062) — 1063) — 1064) — 1065) — 1066) — 1067) — 1068) — 1069) — 1070) — 1071) — 1072) — 1073) — 1074) — 1075) — 1076) — 1077) — 1078) — 1079) — 1080) — 1081) — 1082) — 1083) — 1084) — 1085) — 1086) — 1087) — 1088) — 1089) — 1090) — 1091) — 1092) — 1093) — 1094) — 1095) — 1096) — 1097) — 1098) — 1099) — 1100) — 1101) — 1102) — 1103) — 1104) — 1105) — 1106) — 1107) — 1108) — 1109) — 1110) — 1111) — 1112) — 1113) — 1114) — 1115) — 1116) — 1117) — 1118) — 1119) — 1120) — 1121) — 1122) — 1123) — 1124) — 1125) — 1126) — 1127) — 1128) — 1129) — 1130) — 1131) — 1132) — 1133) — 1134) — 1135) — 1136) — 1137) — 1138) — 1139) — 1140) — 1141) — 1142) — 1143) — 1144) — 1145) — 1146) — 1147) — 1148) — 1149) — 1150) — 1151) — 1152) — 1153) — 1154) — 1155) — 1156) — 1157) — 1158) — 1159) — 1160) — 1161) — 1162) — 1163) — 1164) — 1165) — 1166) — 1167) — 1168) — 1169) — 1170) — 1171) — 1172) — 1173) — 1174) — 1175) — 1176) — 1177) — 1178) — 1179) — 1180) — 1181) — 1182) — 1183) — 1184) — 1185) — 1186) — 1187) — 1188) — 1189) — 1190) — 1191) — 1192) — 1193) — 1194) — 1195) — 1196) — 1197) — 1198) — 1199) — 1200) — 1201) — 1202) — 1203) — 1204) — 1205) — 1206) — 1207) — 1208) — 1209) — 1210) — 1211) — 1212) — 1213) — 1214) — 1215) — 1216) — 1217) — 1218) — 1219) — 1220) — 1221) — 1222) — 1223) — 1224) — 1225) — 1226) — 1227) — 1228) — 1229) — 1230) — 1231) — 1232) — 1233) — 1234) — 1235) — 1236) — 1237) — 1238) — 1239) — 1240) — 1241) — 1242) — 1243) — 1244) — 1245) — 1246) — 1247) — 1248) — 1249) — 1250) — 1251) — 1252) — 1253) — 1254) — 1255) — 1256) — 1257) — 1258) — 1259) — 1260) — 1261) — 1262) — 1263) — 1264) — 1265) — 1266) — 1267) — 1268) — 1269) — 1270) — 1271) — 1272) — 1273) — 1274) — 1275) — 1276) — 1277) — 1278) — 1279) — 1280) — 1281) — 1282) — 1283) — 1284) — 1285) — 1286) — 1287) — 1288) — 1289) — 1290) — 1291) — 1292) — 1293) — 1294) — 1295) — 1296) — 1297) — 1298) — 1299) — 1300) — 1301) — 1302) — 1303) — 1304) — 1305) — 1306) — 1307) — 1308) — 1309) — 1310) — 1311) — 1312) — 1313) — 1314) — 1315) — 1316) — 1317) — 1318) — 1319) — 1320) — 1321) — 1322) — 1323) — 1324) — 1325) — 1326) — 1327) — 1328) — 1329) — 1330) — 1331) — 1332) — 1333) — 1334) — 1335) — 1336) — 1337) — 1338) — 1339) — 1340) — 1341) — 1342) — 1343) — 1344) — 1345) — 1346) — 1347) — 1348) — 1349) — 1350) — 1351) — 1352) — 1353) — 1354) — 1355) — 1356) — 1357) — 1358) — 1359) — 1360) — 1361) — 1362) — 1363) — 1364) — 1365) — 1366) — 1367) — 1368) — 1369) — 1370) — 1371) — 1372) — 1373) — 1374) — 1375) — 1376) — 1377) — 1378) — 1379) — 1380) — 1381) — 1382) — 1383) — 1384) — 1385) — 1386) — 1387) — 1388) — 1389) — 1390) — 1391) — 1392) — 1393) — 1394) — 1395) — 1396) — 1397) — 1398) — 1399) — 1400) — 1401) — 1402) — 1403) — 1404) — 1405) — 1406) — 1407) — 1408) — 1409) — 1410) — 1411) — 1412) — 1413) — 1414) — 1415) — 1416) — 1417) — 1418) — 1419) — 1420) — 1421) — 1422) — 1423) — 1424) — 1425) — 1426) — 1427) — 1428) — 1429) — 1430) — 1431) — 1432) — 1433) — 1434) — 1435) — 1436) — 1437) — 1438) — 1439) — 1440) — 1441) — 1442) — 1443) — 1444) — 1445) — 1446) — 1447) — 1448) — 1449) — 1450) — 1451) — 1452) — 1453) — 1454) — 1455) — 1456) — 1457) — 1458) — 1459) — 1460) — 1461) — 1462) — 1463) — 1464) — 1465) — 1466) — 1467) — 1468) — 1469) — 1470) — 1471) — 1472) — 1473) — 1474) — 1475) — 1476) — 1477) — 1478) — 1479) — 1480) — 1481) — 1482) — 1483) — 1484) — 1485) — 1486) — 1487) — 1488) — 1489) — 1490) — 1491) — 1492) — 1493) — 1494) — 1495) — 1496) — 1497) — 1498) — 1499) — 1500) — 1501) — 1502) — 1503) — 1504) — 1505) — 1506) — 1507) — 1508) — 1509) — 1510) — 1511) — 1512) — 1513) — 1514) — 1515) — 1516) — 1517) — 1518) — 1519) — 1520) — 1521) — 1522) — 1523) — 1524) — 1525) — 1526) — 1527) — 1528) — 1529) — 1530) — 1531) — 1532) — 1533) — 1534) — 1535) — 1536) — 1537) — 1538) — 1539) — 1540) — 1541) — 1542) — 1543) — 1544) — 1545) — 1546) — 1547) — 1548) — 1549) — 1550) — 1551) — 1552) — 1553) — 1554) — 1555) — 1556) — 1557) — 1558) — 1559) — 1560) — 1561) — 1562) — 1563) — 1564) — 1565) — 1566) — 1567) — 1568) — 1569) — 1570) — 1571) — 1572) — 1573) — 1574) — 1575) — 1576) — 1577) — 1578) — 1579) — 1580) — 1581) — 1582) — 1583) — 1584) — 1585) — 1586) — 1587) — 1588) — 1589) — 1590) — 1591) — 1592) — 1593) — 1594) — 1595) — 1596) — 1597) — 1598) — 1599) — 1600) — 1601) — 1602) — 1603) — 1604) — 1605) — 1606) — 1607) — 1608) — 1609) — 1610) — 1611) — 1612) — 1613) — 1614) — 1615) — 1616) — 1617) — 1618) — 1619) — 1620) — 1621) — 1622) — 1623) — 1624) — 1625) — 1626) — 1627) — 1628) — 1629) — 1630) — 1631) — 1632) — 1633) — 1634) — 1635) — 1636) — 1637) — 1638) — 1639) — 1640) — 1641) — 1642) — 1643) — 1



κεντροῦδης, ες, (εἶδος) ἔχων αἰχμήν, ἀκανθώτης, Σχολ. εἰς Πινδ. II. 1. 54, κλ.

κέντρον, ὠνος, ὁ, ὁ φέρων τὰ σημεῖα ἢ στῆγματα τοῦ κέντρον, ἄνθρωπος ἐπίτριπος τελεῖς εἰς βασιανιστήρια, Σορ. Ἀποσπ. 309, Ἀριστοφ. Νερ. 450· πρβλ. μαστιγίας, βάρθορος. II. παρὰ μεταγεν., ὕψισμα συνερραμμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, Βίτων ἐν Math. Vett. σ. 109, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 449· ἐντεῦθεν σύρραμμα ἐκ στήλων ληφθέντων ἐκ διαφόρων ποιητῶν, Λατ. cento, Εὐστ. 1099, 51., 1308, ἐν τέλ. οὕτως, διηροκέντρωνας, διηρόκεντρα, ποιήματα συναποτελούμενα ἐκ τεμαχίων Ὀμηρικῶν, οἷα ὑπάρχουσι καὶ ἐκ τοῦ Οὐεργιλίου ὑπὸ Proba Falconia καὶ Ἀυσονίου.

κέντρωσις, εως, ἡ, τὸ κεντροῦν, Σχολ. εἰς Πινδ. II. 1. 54.

II. κεντρικὴ θέσις, Πρὸκλ. παρὰρ. Πτολ. σ. 143.

κεντροῦς, ἡ, ὄν, ὀπλισμένος μὲ κέντρον, κηφῆνες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 17, πρβλ. Εὐδούλων ἐν «Κυδευταῖς» 2· ἐπὶ ὑποδράκτων ἂν ἐφόρον οἱ περιπατοῦντες ἐπὶ χιόνων καὶ χρυστάλλων ἐπὶ τοῦ Κανκάσου, Στραβ. 506, ἐπὶ σανίδων, Πλούτ. 2. 200B.

κεντυρία, ἡ, τὸ Λατ. centuria, Σουλ. Ἐπιγρ. 4716d 47, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως κεντουρία, αὐτόθι 5046.

κεντυρίων, ὠνος, ὁ, τὸ Λατ. Centurio, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 39 κέξ., Ἡσύχ.· ἐκατόνταρχος παρὰ Ματθ. καὶ Λουκ., Σουλ. Ἐπιγρ. 4963, πρβλ. κεντορίων· ὡσαύτως κεντυρίων, Στέρ. Διάκ. 1156C, κτλ.

κεντών, ὠνος, ὁ, (κέντρων) ἱμάτιον ἐκ παλαιῶν βακῶν, τὸ Λατ. cento, Σουίδ.

κεντωνάριον, τό, = κεντών, Ἀπορθέγμ. Πατέρων 296A, κτλ.

κεντώνιον, τό, = κεντών, Νεῖλος 628A, Ἀπορθέγμ. Πατέρ. 412, κτλ.

κέντωρ, ορος, ὁ, ὁ κεντών, ἡνίοχος, κέντορες ἵππων Πλ. Δ. 391., E. 102, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 358. II. ὡς ἐπὶ θ., κεντών, διατριπῶν, κέντορι λόγῃ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 37· μύθῳ αὐτόθι 8. 150 (278).

κένωμα, τό, κενόν διάστημα, Λατ. intervallum, Ἐρασίστρ. παρὰ Γελλ. 16. 3, Πολύδ. 6. 31, 9, Πλούτ., κτλ. II. ἱατρ.

κένωσις, Πλούτ. 2. 381C, Διοσκ. 5. 19.

κενῶς, ἴδε ἐν λ. κενός I. 2.

κενωτικός, ἡ, ον, ἐκκενῶσις τὴν κένωσιν, καθαρτικός, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. κενώτερος, Νικήτ. Χρον. 321D.

κένωσις, εως, ἡ, τὸ κενοῦν, τὸ εἶναι κενόν, οὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα· κενώσεις τινές εἰσι...· Πλάτ. Πολ. 585A, πρβλ. Φίληβ. 35B· ποιητ. κενώσεις, πόντου κ. ἐπὶ πέδον Πινδ. Ἀποσπ. 74. 9. II. ἐλάττωσις τοῦ αἵματος, πενιχρὰ διαίτα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, πρβλ. π. Ἀθρρ. 816· κ. σίτου ὁ αὐτ. π. Ἀθρρ. 817.

κενωτέον, ῥήμ. ἐπιτέτα. τοῦ κενόω, δεῖ κενοῦν, Ροῦρ. παρ' Ὀρειδασ. II. 97, Ρ. Γαλν.

κενωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κενοῦν, Δίλ. π. Ζ. 14. 4· καθαρτικὸν φάρμακον, Γαλν.

κέπα, ἡμαρτημ. ἀντὶ καίπα ἡ κήπα, ἐκ τοῦ Λατ. caera ἡ cerra = κρόμμιον, Διοσκ. 2. 180 (181).

κέοντο, κέοντο, ἴδε τὸ ῥῆμα κεῖμαι.

κεπφατελεθώδης, ες, = κεπφώδης, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 163D, κατὰ τὸν Bentl. (ἐκ τοῦ κέπφος, ἀττέλεθος).

κέπφος, ὁ, μικρόν τι θαλάσσιον πτηνόν, ὅπερ νῦν παρὰ τοῖς Κυκλαῖοις ὀνομάζεται· κεφκέφ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 14., 9. 35, Λυστ. 76. 836· μεταφορ., ἐπὶ κούρου ἀνθρώπου καὶ ἀνοήτου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067, Πλ. 912.

κεπφώ, ἑξαπατῶ, παγιδεύω ευκόλως τινὰ ὡς κέπφος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 234C·—Παθ., ευκόλως ἑξαπατῶμαι, Ἐδδ. (Παροιμ. 7. 22), Κικ. π. Ἀττ. 13, 40.

κεπφώδης, ες, ὡς ὁ κέπφος, ἀνόητος, μωρός, κουτός, μεταγεν.

κέπφωσις, ἡ, κουφότης, ἀνοήσια, μεταγεν.

κεράβατης, ου, ὁ, = κεροβάτης, Ἡσύχ.

κεράδες, ἴδε κέρας.

κεράδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ κέρας, CIA II. 226, 22.

κεράεις, εσσα, ἐν, ἔχων κέρατα, Σιμων. 37.

κεράεληκός, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κεραεληκός, ὁ ἴδε.

κεραῖα, ἡ, (κέρας), κέρας, Νικ. Θηρ. 36, Ὀππ. Κυν. 3. 476.

2) αἱ κεραῖαι, αἱ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσφύσεις τῶν κερκίων ἡ τῶν ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 10, 4. 7, 9.

II. πᾶν πρῶγμα προέχον ὡς κέρας· ἐπομένως, 4) ἡ κεραῖα ἱστοῦ, ἀντέννα· (ἐν τῇ Λατ. cornua antennarum), Δισχόλ. Εὐμ. 556, Θουκ. 7. 41, κτλ.· κ. ὑφίεναι, δηλ. καταβιβάζειν τὸ ἱστὶον, Πλούτ. 2. 169B· ἀντὶ τῶν ἐντέννασθαι, Ποιητ. παρὰ τῷ αὐτῷ 807C.

β) ἡ προέχουσα δοκὸς γεράνου, κτλ., Θουκ. 2. 76., 4. 100, Πολύδ. 8. 7, 10, κτλ. γ) τὰ προέχοντα ἢ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἀστραγάλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 34.

δ) κλάδος χάρακος, Πολύδ. 18. 1, 7, Πλούτ. Κάτων Πρεσβ. 13· ἐν χρήσει ὡς πᾶσαλος ἡ κιγκλὶς ἐν δρυράτῳ, Ἀππ. Ἐμρὺλ. 4. 78·—ἐντεῦθεν περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσης εἰς χεῖρας τοῦ Νουμᾶ Πέτης, Πλούτ. Νουμ. 13.

2) ἐπὶ τῶν κερμάτων τῆς σελήνης, Δοκτ. 785. 790.

3) σημείον τιθέμενον ἐπὶ τῶν γραμμάτων,

Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 34, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 18, κ. Λουκ. ιε', 17· ὑπομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κ. Πλούτ. 2. 1400A· διὰ πάσης κεραίας διηκόν, φαινόμενον εἰς ἑκάστον κέραμα, Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχ. 7, πρβλ. Χρησ. Σιδ. 5. 21 κέξ. 4) τὰ σκέλος διαδή-  
 πον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 54. 5) ἡ προέχουσα κυρτοῦ ὄρους, Ἀνθ. Π. 4. 86. 6) = κέρας VII, τὸ κέρας στρατεύματος, Ἡλιδ. 9. 20. 7) πληθ. = κέραττα (κεράτιον I. 2), Διοκλ. παρὰ Γαλν. 4. 277. III. τόξον κατασκευασμένον ἐκ κέρατος, Ἀνθ. Π. 6. 75.

κεράζω, Ἐπ. παρατ. κεράζων Ὀμ. μέλλ. -έξω, Χρησμ. Σιβυλ. 3. 466· ἄορ. ἐκεράτσα Ἡρόδ. 2. 115, -έξα Νόνν. Δ. 23. 21· (κεῖρω). Δηῶ, λεηλατῶ, πορῶ, διαρπάζω, καταστρέφω, ἐρημώω, σταθμούς ἀνθρώπων κεραῖζοντο Πλ. Ε. 557, πρβλ. Π. 752· πόλιν κεραῖζεν ἀμὴν Π. 830, πρβλ. Ὀδ. Θ. 516, κτλ.· τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ Ἡρόδ. 1. 88· τὰ οἰκία τοῦ ξείνου· ὁ αὐτ. 2. 115·—Παθ. θαλάμους κεραῖζομένους Πλ. X. 62· σπάνιον παρ' Ἀττ.· θανάτ. θανάτοις κεραῖζομένας Εὐρ. Ἀλκ. 886, πρβλ. Δίλ. π. Ζ. 6. 41.

2) ἐπὶ πλοίων, καταβιβάζω, καταστρέφω, Ἡρόδ. 8. 91, πρβλ. 86. 3) ἐπὶ ἐμφύλιον, προσβάλλω ἀγρίως, φονεύω, κατασφάζω, Τρώας κεράττε καὶ ἄλλους Πλ. B. 861, πρβλ. Φ. 129· ἑθέραις Πινδ. Π. 9. 39· οἱ λέοντες τὰς κάμηλους ἐκεραῖζον Ἡρόδ. 7. 125.

II. ἀρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ ὡς λείαν, τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 2. 124, 2· τοὺς ἰκέτας ἐκ τοῦ νηοῦ ὁ αὐτ. 1. 159.

κερκίνω ἢ κεραῖρω, διαφ. γραφ. ἀντὶ κεραῖω ἐν Πλ. I. 203.

κεράτος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. (539. 19), πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ λέξ. κριός δὲν παρῆται ἐκ τῆς λ. κέρας.

κεράτος = κεράς, Keib. ep. 823. A.

κεραϊοῦχος, ον, = κεροῦχος II, καὶ μεταφορ., δικαιοδότης, Ἡσύχ.

κεραῖς, ἴδος, ἡ, εἶδος σκώληκος φθειρόντος τὰ κέρατα, διαφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Φ. 395.

κεραῖς, ἴδος, ἡ, = κωρώνη (Ἡσύχ.), λεγόμενον περὶ τῆς Μηδείας παρὰ Λυκάορ. 1317.

κεραῖς, ἴδος = κεράς, ὁ ἴδε.

κεραῖς, ἴδος, ἡ, ῥάφανος ἀγρία, Θεορ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 15, 5· κεραῖσις, ἡ, σπαγὴ φόνος, Νικ. Χων. Χρον. σ. 390A.

κεραῖομοδός, ὁ, καταστρεφὴς, θείας, Διον. Ἀλ. 16. 1· κεραῖομοδός, οὗ, ὁ, ὁ λεηλατῶν, ληστής, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἐμμ. 336.

II. ἐλθέριος κομήτης, Ἡσύχ. (ἐλθέριος) ὡς ἐλθέριος κεραῖτις, ἴδος, ἡ, εἶδος βοτάνης, καλουμένη ὡσαύτως βοῦ-  
 κερως καὶ τήλεις, Διοσκ. 2. 124.

κεραῖω, Ἐπ. ἀντὶ κεράω, ῥιζικός τύπος τοῦ κεράννυμι, ζωρότερον δὲ κέραιε, μίγνυε τὸν οἶνον μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ (μᾶλλον ἀκρατόν), Πλ. I. 203·—Παθ.; κεραῖομένοος Νικ. Ἰάλ. 178: 511.

κεράμα, τὰ, πῆλινα ἀγγεῖα ἐν χρήσει κατὰ τὸ φαγητόν, Πτο-  
 λεμ. παρ' Ἀθην. 229D, —πιθ. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ κεραμεῖα.

κεράμας, Ἐπ. μέσ. τύπος τοῦ κεράννυμι, ἴδε τὸ ῥῆμα κέρας· κεράματος, α, ον, ἴδε ἐν λ. κεραμεοῦς, κεραμεῖον.

κεράμηλον, τό, φόδητρον τῶν πτηνῶν ἐν κήπῳ, Ἡσύχ.· ὡσαύ-  
 τως εἶδος καθάρου προσδενομένου εἰς τὰς συκάς ὅπως ἀποδώκῃ τὰς ἐμπίδας, ὁ αὐτ. πρβλ. κεράμβυξ.

κεράμβυξ, υκος, ὁ, εἶδος καθάρου φέροντος κέρατας ἢ κέ-  
 ρατα καὶ τρεφομένου ἐκ ξηροῦ ξύλου, Νικ. παρ' Ἀντ. Λίβερ. 22, Ἡσύχ. (πιθ. ἐκ τοῦ κέραδος, μετ' ἀναφορὰς πρὸς τὸ κέρας).

κεράμεια, ἡ, κεραμουργία, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ κεραμεῖως, Πλάτ. Πρωτ. 324C· παροιμ., ἐν πίσθῳ τῇ κερ. μανθάνειν, ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ δυσκόλως πρὶν ἢ μάστιγι τὰ ἀπλοῦστα τῆς τέχνης στοιχεῖα, Πλάτ. Γοργ. 514E, πρβλ. Λάχ. 187B, ἴδε Παροιμιογρ. σ. 46, 294· τῆς αὐτῆς κ., τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 483B.

κεράμειος, ἡ, ὄν, πιθαν. ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ κεραμικός, Ἀριστ. Μηχαν. 8. 1, καὶ Ἡσύχ. (ἴδε ἐν λ. κεραμικός).

II. Κεραμικός, ὁ, ἡ συνοικία τῶν κεραμεῶν ἐν Ἀθήναις· δύο τόποι ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ μὲν ἐντὸς ὁ δὲ ἐκτὸς τοῦ διπλούρου· ἴδε Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 769· ἐν τῷ ἐκτὸς Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο οἱ ἐν πολέμῳ ἀποθανόντες, πρβλ. Θουκ. 2. 34, πρὸς τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 395· ἐνταῦθα δὲ ἐγίνετο καὶ ἡ λαμπροδωροῖα, Σχολ. εἰς Βατρ. 129. 1125· ἴδε Λεξικ. Γεωγρ. ἐν λέξ. ἴδε καὶ κεραμικός.

κεράμειον, Ἰων. -ῆζον, τό, κεραμείως ἐργαστήριον, Δισχόλ. 70. 22.

II. = κεράμιον, Βίος Ὀμ. 32, Σουλ. Ἐπιγρ. 158. 33· οὕτω κεραμαῖον οἶνου Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 1625. 61.

κεράμειος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ κεραμεοῦς, Πλούτ. Γάλλ. 12, Δίων Κ. 42. 26, κτλ., πρβλ. κεραμῆδος.

κεράμειος, α, ον, (κέραμος) ἐκ πηλοῦ, πῆλινος, Πλάτ. Λύσ. 219E, Κτησ. παρ' Ἀθην. 464A, Θεορ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 3, 2· τὸ χρῶμα κεραμεοῦς Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D·—ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος δεικνύμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Νίκωνι παρ' Ἀθην. 487C. Ὁ τύπος κεράμειος, α, ον, ἀπαντᾷ παρὰ Πλούτ.







Δημ. 766. 11· μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 961D, Τίμ. 85A.

II. καθόλου ἀναμινύω, συνδυάζω, συνάπτω, συσχευάζω, Δατ. attempero, ἐκ τινος δ' αὐτ. ἐν Πολ. 501B· κ. οὐκ ἀπ'θανον λόγον δ' αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265B· θεόδοτος ἡ κεραμένη Δίσχλ. Πρ. 116· φωνή μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδικῆος καὶ Δωριδὸς ἐκράθη Θουκ. 6. 5· — μεταγεν., ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τὸ ποτήριον καὶ δίδω εἰς τινὰ νά πηγ, Ἀποκάλ. ιη', 6, ιθ', 10, Ἐπικ. 1. 25, 8, Βασίλ. III. 640, κτλ.

κεραννυτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ κεραννύναι, Μάξ. Τύρ. 5. 4.

κέρανς = χεῖρας, Ἐπιγρ. Κρήτ. Νόμ. Γόρτ. I. 26, 35, κτλ. κέραξ, ακος, ὁ, (κέρας), «ὀριζ. τόξον. καὶ αἰδοῖον» Ἰπύχ.

κεραξοξός, ον, (ξέω), ὁ ξύνων καὶ κατεργαζόμενος κέρατα· ἰδίως ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα, κτλ., κ. τέκτων Ἰλ. Δ. 110, Ἀνθ. Π. 6. 113.

κεράς, ὄν, (κέρας), κερασφόρος, ἔλαφος Ἰλ. Γ. 24· ἄρνες Ὀδ. Δ. 85· τράγος Θεόκρ. 1. 4· Ἀμμών Ἑλλ. Ἐπιγρ. 833, 835.

II. ἐκ κέρατος, κατεσκευασμένος ἐκ κέρατος, τοῖχοι Καλλ. εἰς Ἀπολλ. 63· βίος Ἀνθ. Π. 6. 118.

κεραοῦχος, ον, (ἐχω) = κεροῦχος, Ἀνθ. Π. 6. 10.

κέρας, τό· γέν. κέρατος, Ἐπικ. κέρατος, Ἀττ. καὶ κέρως· ὅτ. κέρατι, κέραϊ, κέρα (Ἰλ. Δ. 385· καὶ παρὰ Θουκ. 2. 90, 7. 6, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς σημα. VII)· — δυτ. κέραιε, κέρᾱ, κεραῖοιν· πληθ. ὄνομ. κέραα, κέρᾱ, γέν. κέραων, κερῶν, ὅτ. κέρασι, Ἐπικ. κέρασειν. Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., γέν. κέρατος, πληθ. ἄααα. II ἰων. κλάις τῆς λέξεως εἶναι κέρας, κέρσος, κέρει, πληθ. κέραια, κερῶν, ἴδε Δινδ. π. Διαλ. Ἡρόδ. σ. XVI. [Ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. κέρας, ἃ ἀελοῦται: — ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσειν ἃ παρ' Ἐπικ., ὡς κέρασι Ὀδ. Γ. 384 (ἐν Ὀρρ. Διό. 238 διωρήσθῃ νῦν εἰς κέραα)· ἐν τῇ συνηρ. ὅτ. κέρᾱ, καὶ ἐν τῇ πληθ. ὀνομαστ. κέρᾱ, τὸ α βραχύνεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 109, Ὀδ. Τ. 211· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κέρᾱτος, ἄτι, ἄαα, ἄατων, ἄσι, Δίσχλ. Ἀποσπ. 183, Σορ. Τρ. 519, Εὐρ. Βάχχ. 921, Ἑρμιππ. ἐν Μοίραις 5· οὕτως ἐν τῷ παραγῶγῳ κερατίνης καὶ τοῖς συνθετοῖς ὑπεκέρᾱτα, χρυσοκέρᾱτα, ἴδε ἐν λέξ. Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἡ ποσότης ποικίλλει, πρβλ. κερατοφόρος, κερατφόρος, κερατῶδης. — Οἱ ἐκτετακμένοι τύποι κέρᾱτος, κέρᾱατα, ἐσχηματισμένοι κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν κέρᾱατα, ἀπαντῶσιν ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 978, Ἀράτ. 174, Κοῖντ. Σμ., κτλ.). (κέρας πηλάνος σχετίζεται πρὸς τὸ κέρᾱ, ὡς τὸ Σανσκρι. s'ing-am (κέρας) πρὸς τὸ s'ir-as (κεφαλὴ)· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρι. kar-nas (ὄξ), Δατ. cor-nu, Γοτθ. haur-n (Ἀγγλ. horn)· — ἐντεῦθεν πολλὰ κερασφόρα ζῶα λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἷον: κέρως ceruus (ὁ ἔστι κέραFος, πρβλ. ἔλαφον κεραβὺν Ἰλ. Γ. 24), Ἀρχ. Σκανδίν. hjört, Ἀγγλο-Σαξ. heort (Ἀγγλ. hart) Ἀρχ. Γερμ. hiruz (hirsch), καὶ hirind (rind, βούς). Περὶ τῶν συνθετῶν τοῦ κέρᾱς ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύγιον. 672.

I. τὸ κέρᾱς φῶν, παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ τοῦ βόου, Ἰλ. Ρ. 521, κτλ., πρβλ. κερᾱός· ὀφθαλμοὶ δ' ὥσεϊ κέρα ἔστασαν, ἦσαν ἀκίνητοι ἡ σκληροὶ ὡς κέρατα, Ὀδ. Τ. 211· ὡσαύτως ὡς σύμβολον ἰσχύος, Παροιμιόγρ. σ. 218, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 22), Σουῖδ., πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 7· — ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐλέφαντος, Ὀππ. Κυν. 2. 494· ἐπὶ τῶν κερατῶν τῶν μαλαχοστράκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 15., 8. 2, 21.

II. κέρᾱς ὡς ὕλη· ἐν Ὀδ. Τ. 563, αἱ μὲν γὰρ [αἱ πύλαι] κέραεσι τετεύχεται, ἐκ κέρατος, κερᾱίναι, δι' ὧν ἐτήρουντο τὰ ἀληθῆ διεναι, ἴδε ἐν λέξ. ἐλεφαρομακί· ἡ κερατίνη ὕλη τῶν ὀπλῶν ζῶων, Λόγγος 2. 28.

III. πᾶν πρᾶγμα ἐκ κέρατος κατεσκευασμένον, 1) τόξον, τοξότα· κέρᾱ ἀγλαέ Ἰλ. Δ. 385, πρβλ. Ὀδ. Χ. 395, Θεόκρ. 25. 206, κτλ.

2) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κέρᾱς χρησιμεῖον ὡς σάλπιγξ, σημαίνειν τῷ κέρατι Σεν. Ἀν. 2. 2, 4, πρβλ. Ἀριστ. π. Α'κουστ. 31 κέξ· ὡσαύτως, ὁ Φρύγιος αὐλός, εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, εἴτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἦτο κεράτινον, αὐλεῖν τὸ κέρ. Δουκ. Θεωδ. Διάλ. 12. 1· καὶ κέρατι μὴν αὐλεῖν Τυρσηνοὶ νομίζουσι Πολυδ. Διάλ. 76, πρβλ. Ἀθην. 184A· — ὡσαύτως ἐν τῶν κερατῶν τῆς ἡύρας, Σορ. Ἀποσπ. 232.

3) κέρᾱς δι' οὗ ἔπινον, ποτήριον ἐκ κέρατος, ἐκ τοῦ κέρατος αὐ μοι... δὸς πιεῖν Ἑρμιππ. ἐν Μοίραις 5, πρβλ. Σεν. Ἀν. 7. 2, 23· ἢ ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος (ἴσως ὡς τὸ ρυτίον, Ἀθην. 476B), ἐξ ἀργυρέων κ. πίειναι Πινδ. Ἀποσπ. 147· ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾷ στόματᾳ προσδεβλημένοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183· ἐκπίπτον χρύσεον κέρα Σορ. Ἀποσπ. 429· πρβλ. Σουῖδ. ἐν λέξ.

IV. βόας κ., κεράτινον συρίγγιον ἀσφαλείας, εἰς ὃ προσήρατο τὸ ἐκ μολύβδου βάρος (μολύβδακα) τῆς πρὸς ἀλείαν ὁρμῆς, Ἰλ. Ω. 81· ἐς πόντον προήει βόας κέρᾱς Ὀδ. Μ. 253· πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 230, Πλούτ. 2. 976E, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. κέρᾱ ἀγλαέ.

2) Ἀμαλθείας κ., ἴδε ἐν λέξ. Ἀμαλθεία.

V. κέρατα, τὰ ἐκ κέρατος ἄλλα δι' ὧν ὁ πρὸς γρατὴν κλάμος (ἡ γρατὴ) ὠπλίζεται, Ἀνθ. Π. 6. 227.

VI. βραχίων ἡ κλάδος θαλάσσης ἡ ποταμοῦ, κέρᾱς Ὠκεανοῦ Ἡσ. Θ. 789· Νεῖλου Πινδ. Ἀποσπ. 215· Μενδύσιον κέρᾱς Θουκ. 1. 110· ἐν Ἰνδοῦ τῷ κέρατι καλούμενῳ Ἀριστ. π. Θαυμασ. 71, πρβλ. π. Κόσμ. 3. 11· τὸ Κέρατ τὸ Βυ-

ζαντίων, ὁ Κεράτ. κήλος, Σερᾱθ. 319· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 282.

VII. τὸ κέρᾱς στρατεύματος ἡ στόλου, Ἡρόδ. 6. 8., 9. 26; καὶ Ἀττ.· κ. δεξιόν, λαίδον Αἰσχύλ. Πέρσ. 399, Εὐρ. Ἰκέτ. 657, 659· τὸ κ. ἀναπτύσσειν Σεν. Ἀν. 1. 10, 9. 2) κατὰ κέρᾱς προσβάλλειν, ἐπιπίπτειν, προσβάλλειν ἐκ τοῦ πλαιῖου, Θουκ. 3. 78, Σεν. Ἑλλ. 6. 5, 16, κτλ. κατὰ κ. προσέ- ναι, ἔπασθαι Σεν. Κύρ. 7. 1. 8 καὶ 28· ὡσαύτως, πρὸς κ. μά- χεσθαι αὐτόθι 22.

3) ἐπὶ κέρᾱς ἄγειν, ἐπὶ ναυτικῆς ἡ στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἄγειν τὰ πλοῖα ἡ τὸν στρατὸν κατ' ὁρίαν γραμμὴν πρὸς τὸ κέρᾱς, οὕτως ὥστε τὰ πλοῖα ἡ ὁ στρατὸς ν' ἀποτελέσωιν οὕτως εἰπεῖν· στηλὴν οὐχὶ δὲ εὐρύ μέτωπον (πρβλ. δεξιῶ κέρα ἡγούμενῳ Θουκ. 2. 90), Δατ. agmine longo, ἀντι- τίθεσθαι τῷ ἐπὶ φάλαγγος (ἴδε φάλαγξ I. 2), Ἡρόδ. 6. 12, 14· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κέρᾱς Θουκ. 2. 90., 6. 32, 50., 8. 104, Σεν. Κύρ. 6. 3, 34· κατὰ κέρᾱς αὐτόθι 1. 6, 13, Ἀν. 4. 6, 6, Ἑλλ. 7. 4, 23· εἰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰππαρχ. 4. 3· ἐλσύνειν πρὸς τὸ δε- ξιδόν κ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 243.

VIII. ἡ κεραία πλοίου, Ἀνθ. Π. 5. 204, Δουκ. Ἑρωτ. 6.

IX. ἔχον μέρος ἡ ὕψωμα; π. χ. ὀρεινὴ κορυφή, κτλ., Σεν. Ἀν. 5. 6, 7, Λυκόφρ. 534· ἐξοχὴ ἡ ἐπα- τία τῆς γῆς, γῆς Φιλόστρ. 69.

X. ἀπαλὸν κ. = πόσθη, Ἀρ- χλ. 161, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 95.

XI. κέρατα ποῖω τινι, βάλλω κέρατα εἰς τινα, ἐπὶ γυναικὸς ἀπατάσης τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, κέρατά σοι ποιήσει (γυνή), «θὰ σε κερατώσῃ», «θὰ σοὺ βάλῃ τὰ κέρατα», θὰ μοιχευθῇ, παροιμία παρ' Ἀρτεμίδ. 2. 12· ἐντεῦθεν, κερατῶς, κερασφόρος Πι.

XII. = κερατίνης, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2, Σέξτ. Ἑμπ. Π. 2. 241.

κεράς, ἄδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ κεραός. Εὐστ. 1625. 45· καὶ Ἡσυχ. «κεράδες» τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἐνδόν ὀδόν- τας ἔχοντα.

κεράς, Ἐπιρρ. «ἀντὶ τοῦ κεραστέως» Σουῖδ., ἀμρίθ., ἴδε Λοβ. Πάραλ. 223.

κερασ-βόλος, ον, κτυπήθης ὑπὸ κέρατος, σπέρμα κ., κακὸ- θραστόν ὄσπριον, (quod cornu teligerit, non est coctibile; ΠΛΑΤ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 13, πρβλ. Πλούτ. 2. 700C.

II. μεταφορ., ἀνθρώπος σκληρὸς τὴν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἀκαμπτος, Πλάτ. Νόμ. 853D.

κεράσῃα καὶ κεράσῃα, ἡ, = κέρασος· κοινῶς «κεράσῃα», Γεωπ. 3. 4, 4· — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 555.

κεράσις, ἡ, ἡ δόσις τοῦ ποτηρίου πῶς πῆ τις, κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πίνοντος τοῦ βασιλέως λέγουσιν οἱ βουκόλαιοι Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 371, 7.

κερασίον, τό, ὁ κάρπός τῆς κερασέας, «κεράσι», Δίφ. Σίφρ. παρ' Ἀθην. 51A· ὡσαύτως, τὸ δένδρον, Διοσκ. 1. 157, Γεωπ. 10. 41.

κερασ-κόμη, ἡ, = σταφύλινος, εἶδος δαυκίου, Διοσκ. 3. 59· — κόμιον, τό, = οἰνάνθη, αὐτόθι 125.

κεράσμα, τό, μειγμένον τι, μίγμα, μελῶν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 132· — μειγμένον πότον, οἶον ὁ κυκεῶν, Γαλήν. ἔτι καὶ οἶνον ἀκράτου· κ. Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΔ' 8)· — παρὰ μεταγεν., «κυ- πελλον πλήρες οἶνου ἑτοιμον πρὸς πόσιν, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασίλ. Τάξ. 375. 4.

κεράσος, (καὶ κατὰ παράδοσιν ἐκ τοῦ Ἡρωϊαν. κερασός, Ἀράδ. 76. 22), ὁ, μεταγεν. ἡ, ἡ «κερασία», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. 3. 13, 1. (Τὸ κερασός ἔχει πρὸς τὸ κέρᾱς ἢν σχέσιν τὸ cornus πρὸς τὸ cornu.) — ἴδε Κόντου Φιλόλ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 556.

κερασό-χρους, ον, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, Τρίκλιν. εἰς Θεόκρ. 14. 17.

κεραστής, οὐ, ἡ, ἔχον κέρατα, ἔλαφος Σορ. Πλ. 568· ἐπὶ κριοῦ, ὡ κεράστα Εὐρ. Κύκλ. 52· Σάτυροι Δουκ. Διόνυσ. 1· — θηλ. κεραστὴς, -ίδος, (οὐχὶ κέρασις, Ἀράδ. 351, ἐπὶ τῆς Ἰούς, Αἰσχύλ. Προμ. 674.

II. ὡς οὐσιαστ., ὅρις τις κερασφό- ρος, Δατ. cerastes, Διόδ. 3. 50, Νικ. Θερ. 238.

2) ἐντο- μόν τι καταστρέφον τὰ σῆκα, Θεοφρ. π. Φύτ. Ἰστ. 5. 4. 5.

κεραστής, οὐ, ὁ, ὁ κεραννύων, μινύων, Ὀρρ. Ἀποσπ. 28, 13.

κεραστής, ἡ, ὄν, χρησιμεύων πρὸς κέρασιν ὡς πότον, Λέων Ἰατρ. ἐν Anecdota Medica Graeca ὑπὸ Emmerit· — κέραστι- κός, Ἐπιρρ. διὰ τρόπον κερατικού, Σουῖδ. ἐν λέξ. κέρᾱς.

κεραστής, ἰδος, ἡ, ἴδε κέραστής.

κεραστός, ἡ, ὄν, μειγμένος, ἀνάμεικτός, Ἀνθ. Πλιν. 4. 83.

κερασφορέω, ἔχω κέρατα, πρβλ. 63.

κερασ-φόρος, ον, φέρων κέρατα, ἔχων κέρατα, ἐπὶ ἐλάφῳ, Σορ. Ἀποσπ. 110· ἐπὶ τῆς Ἰούς, Εὐρ. Φοῖν. 248· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ αὐτ. ἐν Βάχχ. 2· τὸ κ. μέρος Πλάτ. Πολιτ. 265C· τὰ κ. ζῶα φέροντα κέρατα, Γαλήν.

II. ἄλλῃ δὲ ἡ σύζυγος ἐξαπατᾷ, κε- ρατᾶς, Ἐπιγραφὴ ἐπιγράμ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 278· πρβλ. κέρᾱς XI.

κεράσ-χειλος, ον, ὁ ἐπὶ κηλῇ ἔχων τὰ χεῖλη, Ἡσυχ.

κερατάα, ἡ; = κεραλία, Μαρτύρ. Ἀρθ. 56.

κερατάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρᾱς, παρὰ Salmas. εἰς Tertull. Pall. σ. 338.

II. ὑποκορ. τοῦ κεραία II, Εὐστ. 1037. 35.

κερατάρχης, ον, ὁ, ὁ διοικήτης σώματος ἐκ 32 ἐλεφάντων, Διάλ. Ταχτ. 22.



κεραταρχία, ἡ, σῶμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων, μεταγεν.

κερατᾶς, α, δ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνὴρ οὗ ἡ γυνὴ μοιχεύεται (κέρας, XI), Βυζ.

κεραταύλης, δ, = κεραύλης, Γλωσσ.

κερατέα ἡ ἱα, ἡ, ἡ ἐυλοκερατέα, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ἐυλοκέρατα ('Αραβ. kharoob, χαρουπιά), — ὁ πρῶτος τύπος ἐν Γεωπ. 11. 1, ὁ δὲ δευτέρος ἐν Στράβ. 822, Πλιν. 26. 34. — ὁ καρπὸς ἐκαλεῖτο πληθ. κεράτια, τὰ, Διοσκ. 1. 168, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 16· καλεῖται παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς ἄρτος τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἐκ τοῦ ὅτι δέθον οὗτος ἦτο ὁ καρπὸς ἐν ἐκείνους ἔτρωγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· τρώγεται καὶ νῦν ἐπὶ τῶν πτωχῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὡς πραγματά, ἀλλὰ συνήθως δίδεται εἰς τοὺς χοίρους, διότι πιστεύεται ὅτι δίδει γλυκεῖαν τινα γεύσιν εἰς τὴν σάρκα αὐτῶν. — Ἰδε Κόντου Φίλοι, Συμμ. ἐν Ἀδην. τὸμ. I', σ. 557.

κεράτειος, ον, ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ὁ ἐν Δῆλῳ κεράτειος βωμὸς Ἀνώνυμ. — ὁ Πλούτ. ἐν Ἡθ. 983E καλεῖ αὐτὸν κεράτινον.

κερατήρ, ἥρος, ὄνομα πεπλασμένον πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ κρατήρ, Ἀθην. 476A.

κερατή-φόρος, ον, = κερασφόρος, Φαῖστος παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. II. 4. 28· πρὸς κερατοφόρος.

κερατίας, ου, ὁ, = κερασφόρος, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Διοδ. 4. 4.

II. κομήτης τις, Πλιν. 2. 22. III. = κερασφόρος Π. Κωδῖνος περὶ τῶν Πατρῶν Κωνστ. 125.

κερατίζω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. ('Ἰεζεκ. ΑΒ', 2), Φίλων 1. 57, Ἑκκλ.

κερατίνας, ὁ, = τῷ ἐπομ., Λουκ. Συμπός. 23.

κερατίνης, ου, ὁ, τὸ σῶμα τὸ καλούμενον «τὰ κέρατα», ὅπερ οὕτω περιγράφεται παρὰ Διογ. Α. 7. 187· εἴ τι οὐκ ἀπέδαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέδαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· οὕτω, κερατίνας ἐρωτῶν Κωμ. Ἀνώνυμ. 51· οὕτω, κερατίς, -ίδος, ἡ, Διογ. Α. 7. 44, 82 (πιδ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κερατίναι, -ίνας)· ὡσαύτως, κ. λόγος αὐτόθι 2. 111· ceratina ἐν τῇ Λατ., Quintil. 1. 10, 6, Γελλ. 18. 2· πρὸς κέρας XII.

κεράτινος [α], ἡ, ον, πεποιημένος ἐκ κέρατος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 8, κτλ. κ. λύχνος, ἐκ κέρατος, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 699F· βωμὸς κ. = κερατῶν, Πλούτ. 2. 983E.

2) κερατίνη (σάλπιγξ), ἡ, διάρ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. ('Ἰησοῦς Ναυὴ Σ', 13, Β' Βασίλ. Β', 28).

κεράτιον [α], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κέρας, μικρὸν κέρας, «κερατάκι», ἐπὶ τῶν κεραίων τοῦ καράβου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2. 10, 4. 4. 29.

2) ἐν τῷ πληθ., τὰ κεκυρωμένα ἄκρα τῆς μήτρης, tubae Fallopii (πρὸς κεραία II. 7), αὐτόθι 3. 1. 22.

3) ἡ γέφυρα τῆς λύρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 223.

4) μ. κρὸν κέρας, ἴσως αὐλόχορ (ἴδε κέρας III. 2, κεραύλης), Διοδ. Ἑκλογ. 577. 35 (ἴδε Wessel. ἐν τῷ περὶ), ὅθεν ἔχει προταυτὴ ἡ ἀνάγνωσις, κερατίου (ἀντὶ -αμίου) παρὰ Πολυδ. 26. 10, 5.

II. ἐν τῷ πληθ., ὁ καρπὸς τῆς κερατέας, ὁ ἴδε. III. ὡς τὸ Λατ. siliqua, βάρος, τὸ σταθμοῦ, τὸ «κεράτιον» παρ' Ἑλλησιν = πρὸς 2  $\frac{1}{2}$  χαλκοῦς, =  $\frac{1}{2}$  ἰδολοῦ παρὰ Ρωμ. = πρὸς  $\frac{1}{4}$  τοῦ scrupulum =  $\frac{1}{16}$  τῆς λίτρας, Γαλιν. ἴδε Böckh Metrol. Unters. § XI.

IV. φυτόν τι καλούμενον καὶ τῆλιν, foenum Graecum, Columell. de Arbor. 25.

V. ἴδε ἐν λ. κερατέα.

κερατίς, ἰδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. κερατίνης.

κερατίσις, εως, ἡ, τὸ κερατίζειν, Achmes Ὀνειρ. 238.

κερατίστης, οὔ, ὁ, ὁ κερατίζων, κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ἄγριος, Ἑβδ. ('Ἐξ. 21. 29, 36).

κερατίτις, ἰδος, ἡ, ἔχουσα κέρατα, μήκων κ., με κέρατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 4. 66, Πλιν.

κερατοβάτης, ὁ, = κεροβάτης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 230.

κερατο-γλύφος, ον, κατεργαζόμενος τὸ κέρας, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἑτυμολ. 505. 11.

κερατο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος πρὸς κέρας, χιτῶν, ὕμην κ., τοῦ ἀρβαίου, Γαλιν., πρὸς Θεοφρ. Πρωτοσπ. σ. 161, Greenhill.

2) ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, γωνίαι Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5. 6· τὸ κ. τῆς σεληνῆς Ἑκκλ.

II. ἡχῶν ὡς κέρας, Schäf. εἰς Διογ. Ἀλ. π. Συγ. σ. 170.

κερατο-ξόος, ον, = κεραοξόος, Νόνυ. Δ. 3. 76.

κερατοπλήκτωρ, ορος, ὁ διὰ τῶν κεράτων πλήττω, κ. ταῦρος Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 256. 6C.

κερατοποιέω, κἀμῶν τι κατὰ τὸ σχῆμα κέρατος, Θεων. ἐν Ἀράτ. Διοσ. 48 (780).

II. κἀμῶν τι σκληρὸν ὡς κέρας, σκληρῶν, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 2, σ. 32B.

κερατο-ποιός, ὄν, = κεραοξόος; Ἡσύχ.

κερατό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, ἔχων τοὺς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ἔχων ὀπλάς, Γλωσσ.

κερατοουργός, ὄν, (ἔργον) = κερατοξόος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἑτυμολ. 505. 11. — Καθ' Ἡσύχ.: «κερατοουργός· ὁ ταῖς κινθάραις κέρατα ποιών».

κερατοφάγος, ον, ὁ, τρώγων τὰ κέρατα: «ἵψ· εἶδος σκώληκος κερατοφάγου» Ἡσύχ.

κερατοφορέω, ἔχω κέρατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.

κεραττω, ἡ κεράσσω = κυρίσσω, κερατίζω, Γρηγ. Ναζ. I. 628A.

κερατοφόρος, ον, = κερασφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 36, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 7, κ. ἄλλ.

κερατοφυέω, ἔχω κέρατα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1341, Ἰλ. Γ. 24, Μέγ. Ἑτυμολ.

κερατοφυής, ἐς, ἔχων, φέρων κέρατα, Ἀθην. 476A, Μέγ. Ἑτυμολ. 541. 18.

κερατό-φωνος, ον, πέμπων φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος, περὶ τῆς μαγᾶδιδος κρουμένης διὰ τοῦ πλήκτρου (ι), Τελέστ. 5.

κερατόω, μεταβάλλω διὰ πῆξεως εἰς κέρας, Αἰλ. π. Ζ. 12. 18.

κερατώδης, ἐς, = κερατοειδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 6. 2) κερασφόρος, τὰ κερατώδη (δηλ. ζῶα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 28, 6, κ. ἄλλ.

II. ἐπὶ νήσου, ἡ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς λόφων ἢ ὀρέων, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 91.

κερατῶν, ὄνος, ὁ, πεποιημένος ἐκ κεράτων, βωμὸς κ., ἐπὶ τῆς νήσου Δῆλου, Πλούτ. Ἠθ. 21, BGH VI σ. 23, Michel. 594, ἴδε κεράτινος.

κερατωνία, ἡ, = κερατία, Γαλιν., XIII, 189C, Ἀέτ., Ἡσύχ.

κερατ-ώπεις, εἶδος, ἡ, ἔχουσα τὸ σχῆμα κέρατος, σεληνὴ Μαγέθων 4. 91.

κεράτωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ ἀπατηθῇ τις καὶ προσδοῇ ὑπὸ τῆς συζύγου του, «κεράτωμα», Achmes Ὀνειροκρ. σ. 90. 10.

κεραύλης, ου, ὁ, ὁ αὐλῶν διὰ κερατίνου ὄργανου, Πολυδ. Δ', 74, Λουκ. Τραγ. 33· κεραυλίαι, ἡ, τὸ αὐλεῖν διὰ κερατίνου ὄργανου, Κοροῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 6.

κεραυνεγχής, ἐς, = ἐγγεικέραυνος, Βακχυλ. VII. 48 (Blass).

κεραυνεῖος, ον, ὁ τὸν κεραυνὸν χειριζόμενος, Ζεὺς Ἀνθολογ. II. 7. 49.

κεραυνία, ἡ, ὄνομα φυτοῦ ὅπερ ἄλλως καλεῖται ἀείζωνον μικρόν, Διοσκ. Νόθ. 4. 90.

κεραυνίας, ου, ὁ, ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, «κεκεραυνωμένος» Ἡσύχ.

κεραύνιον, τό, εἶδος ὕδνου περὶ οὗ ἐλέγγοτο ὅτι ἐφύετο μετὰ τὴν κατάσκηψιν κεραυνοῦ, Γαλιν. 13. 969A.

II. κριτικόν τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ἐφαρμένων χωρίων, Διογ. Α. 3. 66, Ἰσιδ. Ἑτυμολ. 1. 20.

κεραύνιος, α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Αἰσχύλ. Ἠθ. 430· ἀνήκων εἰς τὸν κεραυνόν, βολαὶ Αἰσχύλ. Ἐνθ' ἄνωτ· φλὸξ ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1017· πέμψις Σοφ. Ἀποσπ. 483· πῦρ, λαμπράς Εὐρ. Τρω. 80, Βάκχ. 244.

2) ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Σοφ. Ἀντ. 1139· Καρανέως κεραυνὸν δέμας Εὐρ. Ἰκέτ. 496, πρὸς Βάκχ. 6· τὰ κεραυνία, αἱ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμεναι κορυφαὶ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, Στράβ. 281, κτλ., Οὐεργ. Αἰν. 3. 506· ὡσαύτως, Acroceraunia.

II. = κεραύνετος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2· Ζανί Ἀνθ. II. 7. 44.

κεραυνίτης λίθος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Κλήμ. Ἀλ. 241.

κεραυνο-βλής, ἦτος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 8, 5.

κεραυνό-βλητος, ον, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1139, Σουδ. ἐν λέξ. Σαλμωνεύς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. λευκοστεφῆ.

κεραυνοβόλῳ, ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, Ἀνθ. II. 12. 122, Πλούτ. 2. 893E· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. ὀλεθρον Εὐστ. Πονημάτ. 87. 53.

II. μεταβ., κτυπῶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ, τινα Ἀνθ. II. 12. 140.

κεραυνοβολία, ἡ, θύελλα μετὰ κεραυνῶν, Στράβ. 628, Πλούτ. 2. 624B.

κεραυνοβόλιον, τό, χωρίον κεραυνόβλητον, Γλωσσ.

κεραυνο-βόλος, ον, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Συλλ. Ἐπιγρ. 1513. 2· πῦρ τὸ κ., τὸ πλήττειν ὡς κεραυνὸς πῦρ, Ἀνθ. Π. 12. 63.

II. προπαροξ., κεραυνόβολος, ον, παθ., ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Εὐρ. Βάκχ. 598, πρὸς Διόδ. 1. 13, κτλ.

κεραυνο-βρόντης, ου, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν καὶ βροντῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 376· πρὸς βροντησικέραυνος.

κεραυνο-μάχης, ὁ, ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ μαχόμενος, Ἀνθ. II. 12. 110.

κεραυνο-πλήξ, ἦτος, ὁ, ἡ, ὁ πληγείς ὑπὸ κεραυνοῦ, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν Ἰανυμήδει· 1.

κεραυνός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀστροπελέκι», Λατ. fulmen, νῆα θεῶν ἐβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ὀδ. Ψ. 330· βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν Ε. 305· Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ Μ. 416· ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς, τὸ δῆλον τοῦ Διός, πρὸς Ἰλ. Θ. 690, 854· χαλκευθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 141· τὸν κ. τοῦ Διός Ἀριστοφ. Ὀρν. 1538· καταϊτάτης Ἀἰσχύλ. Πρ. 359· πυρὸς αὐτόθι 668· ὁ πυρφόρος κ. ὁ αὐτ. ἐν Θ. 445· κεραυνοῦ κρείσσονα φλόγα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 922· κ. ἀργῆς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1747· πτεροῖς αὐτόθι 576· βέλος κε-



ραυνοῦ Αἰσχύλ. Θῆβ. 453, Σοφ. Τρ. 1088· ὁ κ. λάμπων πυρὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 395· κ., πτεροφόρον Διὸς βέλος ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 1714· κ. πίπτει, κατασκήπτει εἰς... Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 7, κτλ., πληθ. κεραυνοὶ Ἡρόδ. 8. 37· ποῖ ποτε κεραυνοὶ Διὸς; Σοφ. Ἡλ. 823, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125· τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα Πλάτ. Τίμ. 80C.—Ἦ λέξεις ἦν ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ βροντῆς καὶ ἀστραπῆς ὡς συνήθως παρ' Ἀγγλοῖς ἡ λέξις thunder.—ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ κρότου ἦν ἐν χρήσει ἡ λ. βροντή, Λατ. tonitru, ἐπὶ δὲ τῆς λάμψεως ἡ λέξις ἀστεροπή, στεροπή, Λατ. fulgur, Ἡ. Φ. 198, Ἦσ. Θ. 699, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 4. σ. 268. II. μεταφορ., κεραυνὸν ἐν γλώσσει φέρειν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 8· τύπτειν κεραυνός, ἐν τῷ τύπτειν κεραυνός εἰμι, Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1. 4· Κεραυνός, ὡς ὄνομα μεγάλων στρατιωτικῶν, Πλουτ. Ἀριστείδ. 6. κεραυνο-σκοπεῖον, τό, μηχαναὶ πρὸς παραγωγὴν κεραυνῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πολύδ. Ἀ. 127 καὶ 130. κεραυνο-σκοπεῖα, ἡ, μαντεία διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Διδ. 5. 40.

κεραυνόυχος, ον, ὁ ἔχων καὶ χειριζόμενος τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θaum. 3.

κεραυνο-φάης, ἑς, λάμπων ὡς κεραυνός, Εὐρ. Τρω. 1103.

κεραυνο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸν κεραυνόν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 16., 2. 335A· μεταφορ., στρατοπέδον κεραυνόφορον, legio fulminatrix, Δίων Κ. 55. 23, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4458.

κεραυνόω, πληττω διὰ κεραυνοῦ, Ἡρόδ. 7. 10, 5, Πλάτ. Συμπ. 190C.—Παθ., κεραυνωθεῖς Ἡσ. Θ. 859, Πινδ. Ν. 10. 15, Πλάτ., κτλ. II. μεταφορ., = καταδικάζω, Ἀρτεμίδ. 2. 8.

κεραυνώσις, εἰς, ἡ, πλητῆς διὰ κεραυνοῦ, Στράβ. 750, Πλουτ. 2. 996C· τοῦ Φαέδοντος Σκύμν. 394.

κέραφος, ὁ, «χλυνσμός, κακολογία» Ἡσύχ., ἴδε σκέραφος καὶ σκέραφος παρὰ τῷ αὐτῷ.

κεράω, Ἐπικ. ριζικός· τύπος τοῦ κεράννυμι, ἐν χρήσει κατὰ προστ. κέρα Κωμ. Ἀνώνυμ. 17· μετοχ. κερῶν Ὀδ. Ω. 364· παρატ. κέρων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1185· καὶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐν τῇ προστ. κεράσθε (ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ -άσθε) Ὀδ. Γ. 332· παρატ. κερῶντο Ἡ. Η. 470.

κεράω, (κεράς) κάμνω τι ἐν εἵδει κέρατος, κερῶσι σελήνην Ἀρατ. 780. II. λαμβάνω θέσιν ἐν τῷ κέρατι στρατοῦ, ἐδόθη παράγγελμα τοῖς εὐζώνοις κερᾶν Πολύδ. 18. 7, 9.

κερα-ώψ, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς κέρας, σελήνη Μαξίμου π. καταρ. 337.

Κερβέριοι, οἱ, κωμικός τύπος τοῦ Κιμμέριοι, ἀναγινωσκόμε. παρὰ τῷ Κράτ. καὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐν Ὀδ. Α. 14 (κατὰ τοὺς Σχολ.), καὶ ὡς φαίνεται, παρὰ τῷ Ἀρίστοφ. ἐν Βατρ. 187· μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ Κέρβερος, πρβλ. Μεγ. Ἑτυμολ. 513. 43 (ἐνθα ἴδε Gaisf.).

Κερβερο-κινδύνος Τάρταρος, πλήρης κινδύνων ἐκ τοῦ Κερβέρον, Ἡσύχ.

Κέρβερος, ὁ, ὁ πεντηκοντακέφαλος κύων τοῦ Ἄιδου, ὅστις ἐφύλαττε τὰς πύλας τοῦ κάτω κόσμου, Ἡσ. Θ. 311· βραδύτερον ἐλέγετο ὅτι ἦτο τρικέφαλος ἢ τρισμάκτος, τὸν τρισμάκτον κύνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 34· θῆρα... τὸν τρικράνον αὐτόν 611, πρβλ. Ἀπολλοδ. 2. 5, 12, κτλ.· ὁ κύων τοῦ Ἄιδου μνημονεύεται ἐν Ἡλ. Θ. 368, Ὀδ. Α. 623, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματος τίνος ἡ περιγραφή. — Κατὰ τὸν Ἡσ. ἐνὸς ἀνδρ., ὁ Κέρβερος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφώος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς· τὸ δὲ ὄνομα φαίνεται ὅτι σημαίνει «σκοτεινός» καὶ ἴσως εἶναι συγγενὲς τῷ Κιμμέριοι· πρβλ. Κερβέριοι.

κερβικάριον, τό, τὸ Λατ. cervical = προσκεφάλαιον, Ἀποφθ. Πατέρ. 356A, Δωρόθ. 1056D.

κερβολέω, (ὡσαύτως σκερβολέω ἢ σκερβόλλω), = κερτομέω, «κερβολοῦσα» λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα. ἀπατῶσα Ἡσύχ., Βακχολ. I (d) 6, Blass.

κερβοῦχολος, ὁ, ὄνομα παιγνιδίου, Νεῖλ. 505D.

κερδάλειν, ἡ, συνηρ. κερδάλειν, = ἀλωπεκῆ, δερμα ἀλώπεκος, Γρηγ. Ναζ. I. 605A, ἴδε κερδάλειν III 2, πρβλ. Κόντου Φιλόλ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνῶς τόμ. Δ', σ. 327.

κερδαίνω· μέλλ. -άνω Τραγ., Θουκ., Ἰων. -ανέω, Ἡρόδ. 1. 35., 8. 60· τύπος οὐχὶ Ἀττ. κερδήσω Ἀνθ. Π. 9. 390, καὶ κερδήσσομαι, Ἡρόδ. 3. 72—ἀόρ. ἐκέρδαναι Πινδ., Ἀττ. Ἰων. -ηνα Ὀμ. Ἐπιγρ. 14. 6, Ἡρόδ. 8. 5· τύπος οὐχὶ Ἀττ. ἐκέρδισα ὁ αὐτ. 4. 152, Ἠλιδ., κτλ.—πρkm. κεκέρδαγκα Δίων Κ. 53. 5· κεκέρδακα Ἀχ. Τάτ. 5. 25, Φίλαρ., κτλ.· ἀλλὰ προσ-κεκέρδισα Δημ. 1292. 6.—Παθ., ἀόρ. μετοχ. κερδανθεῖς Φιλ. 160ημ. 22· πρkm. κεκερδήμενος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 5· (κέρδος). Κερδαίνω, κοινῶς «κερδίω», πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν ἐκ τίνος, κακὰ κ., πορίζομαι ἀδικία κέρδη, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 350· κ. ἐκ ἡ ἀπὸ τίνος Ἡρόδ. 4. 152, Σοφ. Ἀντ. 312, Ξεν. Ἀπομ. 2. 9, 4· παρὰ τίνος Λυσ. 158. 28· πρὸς τίνος Σοφ. Τρ. 191· κ. τινί, διὰ τίνος πράγματος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 604· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1301· τί κερδανῶ; τί θὰ κερδήσω δι' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 259—μετὰ μετοχ., κερδίω, πράττω

τι, εἰ δὲ κερδανῶ λέγων Εὐρ. Ἡλ. 1051· πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1591, κτλ.· οὕτω μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἐκμαθούσα κερδανεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 876· Μεγάροισι κερδανέομεν περιουσί, θὰ κερδήσωμεν, ἐὰν σωθῶσι τὰ Μενάρα, Ἡρόδ. 8. 60, 3· οὕτω, κ. ὅτι..., Ἰππ. π. Ἀθρο. 812. 2) ἀπολ., πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι, ἀντιθ. τῷ ζημίαν λαβεῖν, Ἡρόδ. 8. 5, Σοφ. Ἀποσπ. 26. 325, Ἀριστοφ. Πλ. 520, Θουκ. 5. 93· τὸ κερδαίνειν, ἡ ἐπιδιώκειν κέρδους, ἀντιθ. τῷ τὲ τιμᾶσθαι, ὁ αὐτ. 2. 44· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κέρδος κερδ. Σοφ. Ο. Τ. 889· κ. τρία τάλαντα Ἀνδοκ. 17. 26· τὸν χρόνον κερδαίνει ὃν ἔζη οὐ προσήκον αὐτῷ Λυσ. 137. 41—ἐμπορεύομαι, κάμνω ἐμπορίον, Σοφ. Ἀντ. 1037—κ. λόγον, ἀποκτῶ φήμην, Πινδ. I. 5 (4). 33· χρηστά κ. ἔπη, δέχομαι καλοὺς λόγους, Σοφ. Τρ. 231.

II. ὡς τὰ ἀπολαύω, καρπόδομαι, πορίζομαι ζημίαν, ζημιοῦμαι ἐκ τίνος, οἶον, διπλᾶ δάκρυα κερδάναι, τὸ τοῦ Οὐεργίλιου renovare dolorem, Εὐρ. Ἐκ. 518, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 91, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 5. 4, Πρξ. Ἀποστ. κ', 21, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 3, 2, κτλ. III. ὡς τὸ Λατ. compendi facere, σῶζω ἑμαυτὸν, ἀποφεύγω, μεγάλα κακὰ Φιλίμ. ἐν Ἀδῆλ. 7. 10· θανάτου προσδοκίαν Ἀνθ. Π. 10. 59· ἐνόχλησιν Διογ. Α. 7. 14.

κερδᾶλεός, α, ον, (κέρδος), ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν τεχνασμάτων αὐτῶν, δόλιος, πανούργος, ποικίλος, εὐφυής, κ. κ' εἴη καὶ ἐπὶκόλοπος Ὀδ. Ν. 291· οὕτω, κ. βουλῇ Ἡ. Κ. 44· μῦθος Ὀδ. Ζ. 148· νοήματα Θ. 548. 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, Ἀρχιλ. 82 (παρὰ Πλάτ. Πολ. 365C)· ἐντεθεν ἡ κερδαλεή, ὡς τὸ κερδῶ, ἡ πανούργος, ἡ ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 64, κτλ.· ἀλλὰ κερδαλεή, ὡσαύτως, ἡ δορὰ ἀλώπεκος, τῇ λεοντῇ τὴν κ. ἐγκρύπτειν Γρηγ. Ναζ.

3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, κερδαλεώτερον ἔστι δημολογῆσαι τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 9. 7, 1· τὰς ἐμπορίας τὰς κ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 594—τὸ κ. = κέρδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1008, Θουκ. 2. 53. II. Ἐπίρρ. -λέως, πρὸς ὠφέλειαν τίνος, ἀντιθ. τῷ δικαίως, Θουκ. 3. 56.

κερδᾶλεότης, ητος, ὁ, πανουργία, δολιότης, Εὐστ. Πονημ. 68. 10.

κερδᾶλεό-φρων, ον, πανούργος, πανούργως διανοούμενος, Ἡλ. Α. 149., Δ. 339, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 29.

κερδαντέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κερδαίνειν, Μ. Ἀντων. 4. 26.

κερδαντήρ, ἥρος, ὁ, φιλάργυρος, Χρυσμ. Σιбулл. 7. 136.

κερδαντός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ κερδήσῃ, τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν Περριανδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 97.

κερδαρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρδους, μικρὸν κέρδος, Γλωσσ. κερδ-ἐμπορος, ὁ, προστάτης τοῦ ἐν ἐμπορίῳ κέρδους, Ἑρμῆς Ὀρρ. Διθ. 27. 6.

κερδητικόν, ἡ, ὄν, ἀπλήστως ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, Λατ. lucrosus, Γλωσσ.

κερδία, ἡ, = φιλοκερδία, Ἡσύχ. (ἐνθα κερδέα) καὶ Φώτ. ὡσαύτως κερδεῖα, = ἀλωπεκία, Ἡσύχ.

κερδίω, κερδαίνω, Σχολ. νεώτ. εἰς Πινδ. Ο. 1. 84.

κερδίω, ον, γεν. ονος, συγγκ. (ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει), ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ κέρδους, ὠφελιμώτερος· ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ', ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη, ἡ καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν Ἡλ. Γ. 41., Η. 28· ἡ μάλα τοι τόδε κ. ἐπλετο θυμῷ Ὀδ. Υ. 304, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 30. II. κερδιστός, η, ον, ὑπερθ., πανουργάτος, ὁ δολιώτατος, Σίσυφος..., ὁ κερδιστός γένετ' ἀνδρῶν Ἡλ. Ζ. 153. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὠφελιμώτατος, Αἰσχύλ. Πρ. 585· πρὸς τὸ κερδιστὸν τραπεῖς Σοφ. Αἴ. 743.

κερδο-γάμειω, ἔρχομαι εἰς γάμον χάριν κέρδους, Παροιμιολογ. σ. 203.

κερδομέσθιον, τό, ἀμοιβή, Στουδ. 813D, διάφορ. γραφ. κερδομέσθιον.

κέρδον, τό, φυτόν τι, τὸ αὐτὸ καὶ στρουθίον, Διοσκ. (Νδθ.) 2. 193.

κέρδος, εος, τό, ὡς καὶ νῦν, κέρδος, ὠφέλεια, Λατ. lucrum, Ὀδ. Ψ. 140, καὶ Ἀττ.· συχνάκις σχεδὸν ὅς ἐπιθετ.· ἐνόησεν ὅπως κέρδος ἔη, πῶς θὰ προήρχετο ὠφέλεια τίς, εἰ θὰ τὸ τὸ καλλίτερον νὰ γείνη, Ἡλ. Κ. 225· οὐ τοι τότε κ. ἐγὼν ἔσσεσθαι δίω ἡμῖν Ὀδ. Π. 311, κτλ.· ποιεῖσθαι τι ἐν κέρδει, τὸ τοῦ Ὀρατίου lucro apponere, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 121, 4., 6. 13· οὕτω, κέρδος νομίζειν τι Θουκ. 3. 33., 7. 68· κ. ἡγεῖσθαι, ἦν τι... δάσωνται Ξεν. Κύρ. 4. 2, 43· κ. λαβεῖν ἐκ τίνος Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 148· μέγ' ἐστὶ κ., ἦν... ὁ αὐτ. ἐν Μοισοσίτ. 359· πρὸς τὸ κ. βελέπειν αὐτόν 364—μετὰ μετοχ., πᾶν κ. ἡγοῦ ζήμιουμένην φυγῇ Εὐρ. Μήδ. 454· κ. ἐστὶ μοι, μετ' ἀπαρ., τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κ. Αἰσχύλ. Πρ. 747, πρβλ. Λυσ. 113. 26, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 607, 610· πληθ., κέρδη, ὠφέλεια, περιβαλλόμενος ἐσωτῶ κέρδεα Ἡρόδ. 3. 71· τὰ δεῖλά κ. Σοφ. Ἀντ. 326· τὰ κ. μετῶ φαίνεσθαι τῶν δεινῶν Θουκ. 4. 59· τὰ πονηρὰ κ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 40· ἀντιθετὸν τῷ ζημίᾳ, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5. 2) ἐπιθυμία, ἀγάπη τοῦ κέρδους, Πινδ. Π. 3. 95· ἄνδρας τὸ κ. πολλάκις διώλεσεν Σοφ. Ἀντ. 222· εἰς τὸ κέρδ. λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ., κερ-



δῶν ἀθικτος Δισχίλ. Εὐμ. 683· ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέ-  
δορκεν Σοφ. Ο. 388· μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ.  
1061, πρβλ. 326, Εὐρ. 'Εκ. 1207· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἡμέτερα  
κ. τῶν σοφῶν (= ἡμῶν τῶν σ.), ὑμεῖς, παρ' ὧν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ  
κερδαίνομεν, 'Αριστοφ. Νεφ. 1202.

3) ἐπὶ εἰρωνικῆς σημα-  
σίας (πρβλ. κερδαίνω II), ἀστεϊόν γε κ. ἔλαθεν ὁ κακοδαί-  
μων 'Αριστοφ. Νεφ. 1064.

II. ἐν τῷ πληθ., πανουργία, δόλια  
τεχνάσματα, δόλιοι, ἀπάται, πανουργίαι, ὅς δέ κε κέρδεα εἶδη 'Ιλ.  
Ψ. 322· κέρδεα εἰδὼς αὐτόθι 709, κτλ.· κέρδεσι, οὕτε τάχει  
γε Ψ. 515· ἔργα τ' ἐπίστασθαι κέρδεα θ' 'Οδ. Β. 118, πρβλ.  
85· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μῆτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν Ν.  
298· ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμια Σ. 216· κακὰ κέρδεα βουλεύε-  
ουσιν, σκέπτονται βλάβην, ζημίαν, Ψ. 217· πρβλ. εὐτράπελος 3.  
κερδο-συλλέκτης, ου, ὁ, ὁ πανταχοῦ ἀναζητῶν κέρδη, Νικήτ.  
Χρον. 16. 2.

κερδοσύνη, ἡ, ὡς τὸ κερδαλεότης, πανουργία, δόλιος, πολυ-  
τροπία ὁ 'Ομηρος χρῆται μόνον τῇ δοτ. κερδοσύνη ὡς ἐπίρρ., διὰ  
πανουργίας, δολίως, 'Ιλ. Χ. 247, 'Οδ. Δ. 251, Ξ. 31.

κερδο-φόρος, ον, φέρων κέρδος, 'Αρτεμίδ. 2. 30.

κερδύφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρδους, Γλωσσ.

κερδῶ, -δος, συνηρ. -οῦς, ἡ, ἡ πανουργία, ἡ κλέπτρια, δηλ.  
ἡ ἀλώπηξ (πρβλ. κερδαλέος I. 2), Πινδ. Π. 2. 142· κ. δολία  
'Αριστοφ. 'Ιππ. 1068· ποικίλη κ. Βάβριος 19. 2, κτλ. II. =  
γαλήνη, γαλή, 'Αρτεμίδ. 3. 28.

Κέρδων, ὠνος, ὁ, ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Δημ.· πρβλ. Δατ.  
cerdo. 2) ὄνομα αἰρεσιάρχου, 'Ιππόλ. Αἰρ. 408, 93, Τερτούλλ.  
II. 70B, 249A, κλ.

Κερδωνιανοί, ὧν, οἱ, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Κέρδωνος, 'Επιφάν. I. 580C.  
κερδῶος, α, ον, ὁ φέρων κέρδος, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Διουδ. 208,  
Συλλ. 'Επιγρ. 1766· ἐπὶ τοῦ 'Ερμοῦ, Πλούτ. 2. 472B, Δουκ.  
Τίμ. 41, κτλ. II. (κερδῶ) ὁμοιος πρὸς ἀλώπηκα, δόλιος,  
Βάβρ. 77. 2.

κέρεα, τά, 'Ιων. ὄνομ. πληθ. τοῦ κέρας.

κερε-αλκῆς, ἐς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεραλκῆς, ἔχων ἀλκὴν εἰς  
τὰ κέρατα, ταῦρος Καλλ. εἰς Δῆμ. 179 (ἐνθα ὁ ἐφαρμένος τύπος  
κεραλκῆς διωρδῶθη ὑπὸ τοῦ Bentl.), 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 468, καὶ  
συχν. παρὰ Νόνν.· πρβλ. μεγαλκῆς.

κέρεθρον, τό, τὸ Δατ. cerebrum, ἐγκέφαλος, Γαλιν. 3. 629.

κερεῖα, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ κειρεῖα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω.  
11. 44.

κέρεινος, ἡ, ον, (κέρας), κεράς, 'Ακύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΘ' 9.

κέρευσις, ἡ, = χήρευσις, Νόμ. Γόρτ. Κρήτ.

κέρθιος, ὁ, μικρὸν τι πτηνόν, Certhia familiaris, 'Αριστ. π.  
τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2·— ἴδε ἐν λέξ. κνιπολόγος.

κέρικα, ἡ· 'ἀκρίς' 'Ησύχ.

κέρικαξ, ὁ· 'ἰέραξ' 'Ησύχ.

κερκῆς, ἄδος, ἡ· 'κρῆς τὸ ὄρνειον' 'Ησύχ.

κερκάφα· 'ἐγγύη' 'Ησύχ.

κερκετεύω, (κέρκετον) περιπολῶ, Κ. Πορφ. 'Εκθ. Βασ. Τάξ.  
481. 6, κτλ.

κερκέτης, ου, ὁ, βάρος χρησιμεῖον ὅπως κρατῇ ἰσορροπον τὸ  
πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν, «ὅτι ὁ δελφίς ὁ καλούμενος κερκέτης ἔστι  
μηχάνημα σιδηροῦν δ' ἐξαρτάται τῆς νῆος ὅταν ἡ ἀνεμος πρὸς τὸ  
ἀντέχειν» Παιστ. παρ' Εὐσταθ. 1221. 28·— καθ' 'Ησύχ.· «τὸ μι-  
κρὸν πηδάλιον ἀπὸ τῶν ἐνρότων».

κέρκετον, τό, (circitor, circuitus), περιπολία, Κ. Πορφ. 'Εκθ.  
Βασ. Τάξ. 474, 11.

κερκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κερκίς I, 'Ιω. Μόσχ. Λειμώναρ.  
σ. 1080.

κερκίδο-ποιεῖν (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζον-  
τος κερκίδας (κερκίδοποιού), 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 8. 1.

κερκίδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κερκίδας, 'Αριστ.  
Πολιτ. 1. 5.

κερκίζω, κάμνω τὸ ὑφασμα πυκνὸν διὰ τῆς κερκίδος, Πλάτ.  
Κρατ. 387E, Σοφ. 226B· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κερκίδος ὡς ἐνε-  
ργούσης, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 4, 3.

κερκιθαλῆς, ἡ, «ἐρωδία» 'Ησύχ.

κέρκειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρκος, Συμμ. Παλ. Διαθ.

κέρκις, ἴδος, ἡ, ἐν τῷ ὀρθῷ ἰσθμῷ τῶν ἀρχαίων ἡ ῥάβδος δι'  
ἧς τὰ νήματα τοῦ ὑφάδου ἐκρούοντο καὶ τὸ ὑφασμα καθίστατο πυ-  
κνόν (πρβλ. σπάθη), Δατ. pecten textorius, χαμὰ δέ οἱ ἔκ-  
πεσε κερκίς, ὁπότεν φαίνεται ὅτι ἐκράτειτο διὰ τῆς χειρός, 'Ιλ.  
Χ. 448· χρυσεὴ κερκίς ὑφαίνειν 'Οδ. Ε. 62, πρβλ. Σοφ. 'Αντ.  
976, Εὐρ. Τρω. 199, Πλάτ. Κρατ. 387E, κέξ· κερκίσιν ἐφε-  
στάναι, δηλ. ἐπίστατεν εἰς τὸ ἔργον τῶν ἰσθμῶν, Εὐρ. 'Εκ. 363·  
περὶ τοῦ ἵχθου αὐτῆς γίνεται λόγος παρὰ τοῖς Τραγ., φωνὴ κερκί-  
δος Σοφ. 'Αποσπ. 522· κερκίδος ὕμνοις αὐτόθι 909· Εὐρ. ἐν  
'Αριστοφ. Βατρ. 1316· κατὰ τινας ἡ λέξις κερκίς σημαίνει τὴν  
νῦν σαγίτταν, δι' ἧς εἰσφέρεται τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας·  
ἴδε λεξικὸν τῶν 'Αρχαιοτήτων.

II. πᾶσα λεπτή καὶ μακρὰ  
καὶ εὐθεῖα ῥάβδος ἐκ ξύλου, ἐλέφαντος, κτλ. ὡς.

4) πασ-

σάλος ἡ περόνη, Δατ. paxillus, Πολυδ. Δ. 252·— περόνη τῆς  
κόμης ἡ «κτένα», 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 46. 2) ῥάβδος μετρητικῆ,  
Δατ. radius mathematicus, 'Ανθ. Π. 11. 267·— ὡσαύτως, ὁ γνῶ-  
μων ἡλιακοῦ ὥρολογίου, Συλλ. 'Επιγρ. 2681.

3) τὸ μα-  
κρὸν ὅσπου τῆς κώμης, Δατ. tibia, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1520, Πλουτ.  
'Αλέξ. 45· τὸ αὐτὸ καὶ κνήμη, κατὰ τὸν 'Ιερόκλιν παρὰ Ρουρ.  
σ. 33, Πολυδ. Β'. 191· πρβλ. παρὰ κερκίς· ἀλλ' ὡσαύτως, «περὶ  
τῷ πῆχει δύο ὅστων τὸ μικρότερον» Πολυδ. Β'. 142.

4)  
ἀκανθα τοῦ ἰχθύος νόσση, 'Οππ. 'Αλ. 2. 63.

5) ῥάβδος πρὸς  
ἀνατάραξιν ὑγρῶν, Γαλιν.

III. σφηνοειδῆς διαίρεσις τῶν κα-  
θισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ, Δατ. cuneus, περὶ τὴν ἐσχάτην..  
κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν 'Αλέξ. ἐν «Γυναικοκρατία» 1.

IV. εἶδος λεύκης, ἐκ τοῦ ψύθου τῶν κινουμένων φύλλων τῆς,  
π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 5, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 14, 2· κατ' ἄλλους  
τὸ «δένδρον τοῦ 'Ιούδα».

κερκίσιας, εως, ἡ, ἡ διὰ τῆς κερκίδος ἐνέργεια, τὸ ὑφαίνειν,  
'Αριστ. Φυσ. 7. 2, 4.

κερκιστική (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ ὑφαντική, Πλάτ. Πολιτ. 282B.

κερκινός, ὁ· 'ἰέραξ' ἡ ἀλεκτρυών 'Ησύχ.

κερκίων, ονος, ἡ, (ἡ ὁ), ἀγνωστόν τι πτηνόν, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3.

κερκολύρα, ἡ, = κρέκουσα λύρα, 'Αλκμάν 104.

κερκο-πίθηκος [I], ὁ, πίθηκος ἔχων μακρὰν οὐράν, Στράβ. 699.

κερκόρωνος, ὁ, ἀγνωστόν τι 'Ινδικὸν πτηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ  
ἡ κερκίον, Αἰλ. π. Ζ. 15. 14.

κέρκος, ἡ, ἡ οὐρὰ ζῴου (τὸ οὐρά, ὡς γενικὸν ὄνομα λέγεται)  
καὶ ἐπὶ πτηνῶν, κτλ., 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 14. 13, 30, Δ. Β. 1037·  
ἐπὶ χοίρων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 785· ἐπὶ κύνος, κέρκω σαίνειν 'Αρι-  
στοφ. 'Ιππ. 1031· κ. λαγῶ, οὐρὰ λαγωῦ, αὐτόθι 909· ἐπὶ ἵππου,  
Πλάτ. Φαίδρ. 254D, Πλουτ. Σερτώρ. 16· ἐπὶ παντὸς ζῴου, 'Αριστ.  
π. Ζ. Μορ. 4. 10, 52, κ. ἄλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 10,  
17, κ. ἄλλ.· πρβλ. κερκοφόρος·— οἰωνίσματα ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς  
κέρκου· τοῦ θύματος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1054, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ.  
Εὐδουλ. ἐν 'Αδῆλ. 18·— ἴδε οὐραία.

2) membrum virile,  
τὸ ἀνδρὶον αἰδοῖον, Δατ. cauda, 'Αριστοφ. Θεσμ. 239.

II. λαβὴ, Δουκ. Λεξίφ. 7.

III. μικρὸν ζῴφιον βιάπτον τὰς ἀμ-  
πέλους, 'Ησύχ.

κέρκουρος, ἡ κερκοῦρος, ὁ, μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοιάριον,  
ἴδιος τῶν Κυπρίων, 'Ηρόδ. 7. 97, πρβλ. Δειναρχ. παρ' 'Αρπ., Διοδ.  
'Εκλογ. 506. 61, 'Αθήν. 208E· κέρκουρος (ὡς εἰ ἐκ τοῦ Κέρκυρα)  
Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 142, Σουΐδ.·— ὑποκορ. κερκοῦριον, τό,  
'Ανθ. Π. 5. 44.

II. θαλάσσιος τις ἰχθύς, 'Οππ. 'Αλ. 1. 141.

κερκο-φόρος, ον, ἔχων οὐράν, ἐπὶ ἰχθύων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.  
'Ιστ. 1. 5, 8, 5. 5, 1.

Κέρκυρα, ἡ, ἡ νῆσος Κέρκυρα, ἥτις νῦν καὶ «Κορφοί» λέγεται  
ἐνίοτε, 'Ηρόδ., κτλ.·— 'Επιθ. Κερκυραῖος, α, ον, 'Ηρόδ. 3. 48,  
κτλ. ὡσαύτως, Κέρκυρ, ὕρος, 'Αλκμάν 83· Κ. μάστιξ, ἥ το  
ἰδιαίτερος φοβερὸν βασανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λωρίδων συγκε-  
μένη καλούμενη κομικῶς Κερκυραῖα πετρὰ παρ' 'Αριστοφ. 'Ορν.  
1462, ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.·— τὰ Κερκυραῖκά, δηλ. πράγματα, Θουκ.  
1. 118. 'Ο Δατ. τύπος Κορκ- (Coregia) συχνάκις ἀπαντᾷ ἐν τοῖς  
ἀρίστοις τῶν ἀντιγράφων, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1463, Στράβ. 44, 299,  
Διόδ. 4. 72, Παιστ. 1. 11, 6., 5. 27, 9, κτλ.· καὶ οὕτω συνεχῶς φέ-  
ρεται ἐπὶ νομισμάτων, ὥστε ὁ Spanh. πιστεύει ὅτι οὗτος εἶναι ὁ  
μόνος ὀρθὸς τύπος· ἀλλ' ὅμως μόνον ὁ τύπος Κερκ- ἀπαντᾷ παρ'  
'Ηρόδ., Θουκ., κτλ.

κερκώπειος, ον, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς κέρκωπα, πανουργος,  
δόλιος, Σύνδ. 108C.

κερκώπη, ἡ, εἶδος τέττιγος μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ.  
146, 'Επίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 1, κτλ. (μνημονευόμενον παρ' 'Αθήν.  
133B) αἰτ. κερκώπαν ἐν Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

κερκωπία, ἡ, ἀπάτη, (ἀπὸ τῶν Κερκώπων) κατὰ Σιμωνίδην,  
Σουτήριον. ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 417.

κερκωπίζω, (κέρκωψ II) χλευάζω, μωκίζω, κατασκώπτω, Σουΐδ.,  
'Ησύχ. Ζηνὸδ. ἐν Παροιμιογρ. 4. 50.

κέρκωσις, εως, ἡ, νόσση τῶν γυναικῶν· εἶναι δὲ ἐκφυσίς τις  
σαρκώδης ἐπὶ τῆς κλειτορίδος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 70.

Κέρκωψ, ὠπος, ὁ, (κέρκος)·— οἱ Κέρκωπες ἦσαν μυθώδεις ἀν-  
θρωποπίθηκοι ἡ ἄνθρωποι πανουργοὶ καὶ πιθήκοι ὅμοιοι, ὧν ἡ πρὸς  
τὸν 'Ηρακλέα σχέσηις παρέσχεεν υποθέσεις κομικῶν ποιημάτων καὶ  
τέχνης·— αἱ Θερμοπύλαι καλοῦνται ἔδοιαι Κερκώπων παρ' 'Ηρόδ.  
7. 216· ἀλλὰ τὸ ποίημα Κέρκωπες, ἀποδοδόμενον εἰς τὸν 'Ομηρον,  
τοποθετεῖ αὐτοὺς ἐν Οἰχαλίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδία· ἴδε Müller εἰς Δωρ.  
2. 12. § 10, καὶ τὰς παραπομπὰς αὐτοῦ, Meinelé εἰς Κωμ. 'Αποσπ.  
2. σ. 24.

2) μεταφορ., ἄνθρωπος δόλιος, πανουργος, ἀπατεὼν,  
κακοποιός, Δισχίλ. 33. 24, 'Εἰδ. (Παροιμ. ΚΣ', 22)· οἱ Κέρκω-  
πες ἡ Κερκώπων ἀγορὰ, ἐν 'Αθήναις ἡ ἀγορὰ τῶν πανούργων,  
Διογ. Δ. 9. 114, Εὐσταθ. 1430. 25.

II. πίθηκος τις μικροῦ-  
ρος, cercops παρὰ Manil. 4. 666· πρβλ. τίτυρος.

κέρμα, τό, (κέρω) τεμάχιον, ἐντεῦθεν, μικρὸν νόμισμα, «λε-  
πτόν», Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδῳ» 1, 'Αντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 3·  
ἐγκάψας τὸ κ. εἰς τὴν γνάθον 'Αλέξ. ἐν «Δεδητι» 1· μικροῦ



πρίασθαι κ. τήν ἡδονήν Εὐδούλος ἐν «Ναννίω» 1. 7. — ἐν τῷ πληθ., μικρά νομίσματα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1108, Πλ. 379, κτλ. διδούσ κέρματα παρὰ Δημ. 549. 27 (ἐνθα ἴδε Bultm.), κτλ. 2) καθόλου, μικρά ἐμπορεύματα, Ἀνθ. Π. 5. 45.

**κερματίζω**, μέλλ. Ἀττ. -ῶ, κόπτω εἰς μικρά τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολ. 525E, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 368A, κτλ. τὰ σώματα κερ. κατὰ μικρά Πλάτ. Τίμ. 62A. κ. τι εἰς πολλὰ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 10· μεταφορ., κ. τήν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79A.

**II** κόπτω εἰς μικρά νομίσματα, Ἀνθ. Π. 11. 271. **κερματίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κέρμα, Φιλίππιδ. ἐν «Φιλευριπίδῃ» 2, Ἀνθ. Π. 11. 346.

**κερματισμός**, οὗ, ὁ, ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ μικρῶν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. (Α. Β. 1388).

**κερματιστής**, οὗ, ὁ, ἀργυραμοιβός, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 14· πρὸλ. κολλυδιστής.

**κερματόμαι** = **κερματίζομαι**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 973, ἐκδ. Stallb.

**κερμο-δότης**, ου, ὁ, = **κερματιστής**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 14.

**κέρνα**, ἡ· «ἀεὶνη» Ἡσύχ.

**κέρναναι**, Διολ. = **κιννάσαι**, **κεραννύναι**.

**κερνάω**, ἴδε **κιννάω**, ἐν τέλ.

**κέρνος**, εὐς, τό, Ἀθην. 476F, Ἡσύχ. ὡσαύτως **κέρνος**, ου, ὁ, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξίρ. 217· καὶ πληθ., κέρνα, τά, Πολυδ. Δ. 103· — μέγα πῆλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένι κοιλώματα, ἐν οἷς διάφοροι καρποὶ προσεφέροντο κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυθάντων, πρὸλ. Müller. Archäol. d. Kunst. 2 300· ἐρέρετο δὲ ὑπὸ τινος ἱερείας ἢ ἱερέως· ὅστις ἐκαλεῖτο **κερνᾶς**, Ἀνθ. Π. 7. 709· ἢ **κερνοφόρος**, Νικ. Ἀλεξίρ. 217· ἐντεῦθεν, **κερνοφόρος** ὄρχησις ἡ κερ. ὄρχησις, ἀγρία τις κορυθαντιῶδης ὄρχησις, Πολυδ. Δ. 103, Ἀθην. 629E· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ῥῆμα **κερνοφορέω**, Κλήμ. Ἀλ. 14, Σχολ. εἰς Πλάτ. **II** **κέρνα**, τά, δύο πλάγαι τραχύτητες τῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β. 180.

**κερο-βάτης** [ᾱ], ου, ὁ, (κέρᾱς) ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἔχων πόδας μετὰ ὀπλῶν ἢ χηλῶν, **κεροβάτας** Πάν Ἀριστοφ. Βάτρ. 230 (Αὐρ.)· κατὰ τινος Γραμμ., ὁ περιπατῶν μετὰ κεράτων, δηλ. ὁ κερασφόρος θεός· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρέων βαίνων», ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων (πρὸλ. κέρᾱς IX) ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Θεῶν Διὰλ. 22· 2· — **Καθ' Ἡσύχ.** «ὁ Πάν· ἥτοι οἱ κεράτα ἔχει, ἢ οἰοῖται κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, ἐπεὶ τὰ κάτω τρίγου εἶχεν».

**κερο-βόας**, ου, ὁ, ὁ βῶν ἢ ἡλὼν ὡς κέρᾱς, ἐπὶ αὐτοῦ κερατίνου, Ἀνθ. Π. 6. 94.

**κερο-δέτος**, ου, δεδεμένος διὰ κέρατος ἢ πεπονημένος ἐκ κέρατος, Τόξον Εὐρ. Ρῆσ. 33.

**κερο-ειδής**, ἐς, ὁμοίος πρὸς κέρᾱς, ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, Νικ. Θηρ. 909.

**κερόεις**, -όεσσα (συνήρ. -οῦσσα), -όεν, **κερασφόρος**, Ἀνακρ. 49, Σοφ. Ἀποσπ. 110, 510, Εὐρ. Φοίν. 828, κτλ.· **κερόεις** ὄχος, ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων κτηνῶν, Καλλ. εἰς Ἀρτ. 113.

**II** ἐκ κέρατος πεπονημένος, ἐπὶ αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 223.

**κερ-όας**, ᾱκος, ὁ, σχοινίον ἀνήκον εἰς τὰς κεραίας, Λουκιαν. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 4.

**κερδ-κωπος**, ου, ἔχων τὴν κώπην ἢ λαβὴν ἐκ κέρατος, Ξίφος Μοσχόπουλ. Περὶ σχεδῶν σ. 39.

**κερο-πλάστης**, ου, ὁ, ὁ διευθετῶν καὶ κοσμῶν τὴν κόμην κατὰ κέρατα ἢ πλεξίδας, κομμωτής, καλλωπιστής τῆς κόμης, Ἀρχιλ. (66) παρὰ Πλουτ. 2. 977A (ἐνθα ἐβραρμένως **κηρ-**)· — **Καθ' Ἡσύχ.** «**κεροπλάστης**» λεπτοουργός, ἡ τριχοκομητής, Πολυδ. Β. 31, Σχολ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

**κερδ-στρωτος**, ου, ἐστρωμένος με κέρατα ἢ κεράτινα τεμάχια, Βιτρούβ. 4. 6, 6.

**κερο-τύπεω**, **κερατίζω**, «κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων»· — Παθ., ἐπὶ πλοῖον ἐν τρικυμίᾳ, [νῆες] κεροτυπούμεναι χειμῶνι... , προσβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς τρικυμίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 655.

**κερουλὶς** καὶ **κερουλίς**, ἴδε ἐν λέξ. **κερουχίς**.

**κερουλκός**, ἡ, ὄν, (ἐλκω) «ὁ τοῖς κέρασιν ἐλκων τὸ ἄστρον. καὶ ὁ κερατοῦχος κάλως» Ἡσύχ. **II** ὁ σύρων τόξον ἐκ κέρατος, Τρώες Σοφ. Ἀποσπ. 738.

**3** παθ., ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόξου, πιθκν. ὡς κεκοσμημένου κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρατος, τόξα κ. Εὐρ. Ὀρ. 268.

**III** κ. κάλως, τὸ σχοινίον τὸ ἀνασῦρον τὴν κεραίαν (πρὸλ. **κεροῦχος**), Ἡσύχ.

**κερουλίς**, ἴδος, ἡ, «ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἐλκομένη» Σχολ. εἰς Θεόκρ. 5. 145.

**κερουτία**, ὁ, υπερήφανος, γαυριῶν, Ἡσύχ.

**κερουτιάω**, κυρίως ἐπὶ κερασφόρων ζώων, κινῶ βιαίως τὰ κέρατα πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. cornua tollere· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἀνυψούντων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαρκομένων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1344. — **Καθ' Ἡσύχ.** «**κερουτιᾶ**» γαυριᾶ· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχονούτων ταῦρων»· — ἐντεῦθεν, **κερουτιασμός**, ὁ, ὑψηλορροσύνη, ἑπαρσις, Φώτ.

**κερουχίς**, ἴδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπομ., αἴγες Θεόκρ. 5. 145, ἐνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει δύο ἐτέρας γραφάς, αἱ κερουλίδες, αἱ οὖλαι κέρατα ἔχουσαι· ἡ κερουλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμεναι.

**κεροῦχος**, ον, (ἐχω) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος, αἶψ. Βάτρ. 45. 5. **II** **κεροῦχος** (δηλ. κάλως) ὁ, ὁ κάλως τῆς κεραίας, δελφινοφόρος κ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6.

**κερο-φόρος**, ον, = **κερασφόρος**, ἔχων κέρατα, Εὐρ. Βάχχ. 691.

**κερο-χρύσος**, ον, ἔχων χρυσὰ κέρατα, Χρησμ. Σιθυλλ. 5. 354. **κερρίς**, «εἶδος ἰχθύος» Σουῖδ.

**κέρσα**, «Ἀσιατικὸν νόμισμα» Ἡσύχ.

**κέρσαι**, Διολ. ἀντὶ **κεῖραι**.

**κερσαῖον**, τό, «νόμισμα παρ' Αἰγυπτίων» Ἡσύχ. ἐν λ. **κόρσιον**. **κέρσιμος**, ον, (κεῖρω) ὃν δύναται τις νὰ **κεῖρῃ**· — τὸ κέρσιμον τὸ ἐκ κέρατος συρίγγιον ἐν ὁρμῇ ἀλιευτικῇ (παρ' Ὀμ. κέρᾱς βόας), Σχολ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

**κερτομέω**, **περιπαίζω**, σκώπτω, περιγελῶ, μετ' αἰτ. προσ., μὴ μιν κερτομέωσιν Ὀδ. Π. 87, πρὸλ. Σ. 350, Αἰσχ. Πρ. 986, Εὐρ. Βάχχ. 1294· ἀπολ., μὴ τις... κερτομέοι τ' ἐπέεσσιν Ὀδ. Η. 17· κ. ἐπὶ κατθανοῦσι Ἀρχιλ. 58· — συγνάκις κατὰ μετοχ., τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; Ὀδ. Θ. 153· σὲ δὲ κερτομέουσιν ὦτα ταῦτ' ἀγορευμέναι Ν. 326, κτλ. οὕτω, πό-τερα δὴ κερτομῶν λέγεις τᾶδε; Σοφ. Φιλ. 1235· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., παραιδὸλα κερτομέουσι Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 56· — μετὰ διπλ. αἰτ., οὐκ ἐὼ σε κ. ἡμᾶς τόδ' αὐθις Εὐρ. Ἑλ. 619 — παθ., ἀδούλος ὡς κεκερτομημένη ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 321· — Σπᾶν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Γαλν. 14. 656, Ἀνάων. κατὰ Σουῖδ **κερτόμημα**, τό, = τῷ ἐπομ., Νικήτ. Εὐγ. 5. 51.

**κερτόμησις**, εὐς, ἡ, τὸ κερτομεῖν, σκώμμα, ἐμπαιγμός, Σοφ. Φιλ. 1236.

**κερτομία**, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ. **κερτομίας** ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι Ἰλ Υ. 202, 433· **κερτομίας** καὶ **χεῖρας** ἀφέξω Ὀδ. Υ. 263.

**κερτομικός**, ἡ, ὄν, ἐμπαικτικός, Σχολ. εἰς Ἰλ. Π. 261. — Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι Θ. 448.

**κερτόμιος** (ἢ **κερτόμιος**, Μέγ. Ἐτυμολ. 102. 46), καὶ **κέρτομος**, ον· — κεντῶν τὴν καρδίαν, «πειρακτικός», λοιδορός, κερτομίος ἐπέεσσιν πειρηθῆναι Ὀδ. Ω. 240· Δία Κρονίῳ ἐρεθίζειν Ἰλ. Ε. 419· ὡσαύτως ἀπλῶς, κερτομίοις προσασθᾶν Α. 539, Ὀδ. Ι. 474 (ὡς εἰ τὰ κερτόμια ἦν οὐσιαστ.)· κέρτομα βάλιν Ἡσ. Ἑργ. καὶ Ἡμ. 786· κερτομίος ὁργαῖς Σοφ. Ἀντ. 956· ἐν κερτομίοις γλώσσαις αὐτόθι 961· χοροὶ κέρτομοι, ὕδριστικοί, Ἡρόδ. 5. 83 (πρὸλ. **τωθασμός**).

**II** σκωπτικοί, ἀπατηλοὶ, παῖδα... κέρτομον Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 338· κέρτομιοις χάρα Εὐρ. Ἀλκ. 1125· χάριτας κερτόμους ὁ αὐτὸς ἐν «Μελανίππῃ» 29 (Ἀποσπ.)· κέρτομος ἀρμονία, ἐπὶ τῆς Ἥχους, Ἀνθ. Π. 7. 191. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἀπαξ παρ' Ἡρόδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Διον. Ἀλ. 7. 72. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κέρρ, τέμνω· πρὸλ. **δακέθνομος**. Ἀλλ' ὁ Κούρτ· ἀναφέρει τοὺς τύπους τούτους εἰς √KEPT συγγενῇ τῇ √KEP (κεῖρω), καὶ παραβάλλει τὰ Σανσκριτ. kart-ari, kart-aris (Λατ. cult-er), krt-yakā (βασιανστρία).

**κερχᾶλεος**, α, ον, σκληρός, ξηρός, τραχύς, βῆξ Ἰππ. 1215D· **κερχαλέον** ὑποσυρλίνει ὁ αὐτὸς 1211E. — Παρὰ Γαλν. Λεξ., **κερχναλέος**.

**κερχᾶω** = **κέρχνω**, εἶμαι τραχύς, Ἰππ. 1134C.

**κερχνάσμός**, οὔ, ὁ, τραχύτης, ξηρότης, «**βραγχνάδα**», Γάληνου Λεξ.

**κέρχνης**, ἡ εἶδος ἱέρακος, λαδοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς βραγχνῆς φωνῆς αὐτῆς, ἴσως τὸ Falco tinnunculus, Ἡσύχ.· — ὡσαύτως **κερχνῆς**, συνήρ. **κερχνῆς**, ἡδος, ἡ, Ἀριστοφ. Ὀρ. 304, 489 (ἴδε Δινδ.)· φέρεται δὲ καὶ **κερχρηῆς**, ἴδος, ἡ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 31, Διλ. π. Ζ. 2. 43· **κερχρίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 1, 5., 8. 3, 17, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12. (Ἀεὶς σημειώσεως εἶνε ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν **κέγχρ-ος**, **κέγχρ-ηῆς** καὶ τῶν λατ. mil-ium, mil-uus).

**κέρχνης**, ὁ, παχύτης ἐπιφανείας, Σοφ. Ἀποσπ. 278· ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, τραχύτης, «**βραγχνάδα**», Ἰππ. 1217F. **II** **κονιορτός** τῶν ἀργυρίων, Πολυδ. Ζ. 99.

**κέρχνης**, ὁ, = **κέγχρος**, ὁ, ἴδε.

**κέρχνης**, ον, τραχύς, **βραχνός**· τὸ **κέρχνον** Γαλν. Λεξ.

**κερχνόω**, παρ' Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατακερχνοῦται**· «**κερχνώ**σαι· τὸ καταστῆσαι καὶ οἶον τραχύναι»· — πρὸλ. **κερχρίας**.

**κέρχνω**, τραχύνω ἢ κᾶνω **βραχνόν**, Ἰππ. 553. 52· — παθ., γίνομαι **βραχνός**, ὁ αὐτός 479. 51· οὕτω καί, **II** **ἀμεταβ.** ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτός 514. 45, Γαλ. (Πιθανῶς τὸ **καρχαλέος** παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

**κερχνώδης**, ἐς, (εἶδος) τραχύς, οὐχὶ λεῖος, ἀγγεῖα κ., ὡς τὸ τοῦ Οὐσργιλίου pocula aspera signis, Ἑρωτιαν.

**II** **βραγχνός**, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 807 (διάφ. γραφ. **κερχνώδης**, ὡς παρὰ Γαλ. 12. 395).

**2** **προξενών** τὴν **βραγχνότητα**, βρῶμα αὐτόθι 817.

**κέρχνωμα**, τό, ἐν τῷ πληθυντ., τραχύτητες ὡσαύτως = τὰ



κερχνωτά, 'Ησυχ. II. παρ' 'Ησυχ. ὡσαύτως = κέγχρωμα, κερχνωτός, ἡ, ὄν, τραχύς, 'Ησυχ. ἐν λέξ. κατακερχνωταί· «τὰ κερχνωτά» σκευή τετορευμένα ἐπὶ τοῦ χεῖλους. ποικίλα· ὁ αὐτ. κερφιδός, ὁ, δὲ τῷ κέρει ἄδων, πρβλ. κεραύλης. κερωνία, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ κερατῆα, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 2, 4, Πλίν. ἴδε Κόντου Φιολ. Σύμμ. ἐν 'Αθηνᾶς τ. Γ', σ. 575. κερώνται ἢ κέρωνται, ἴδε ἐν λέξ. κερᾶω. κερώνυξ, ὅχος, ὁ, ἡ, ἔχων χηλὰς ἢ ὀπλὰς ἐξ οὐσίας κερατίνης, Πάν Διον. II. 995.

κερώς, ὢν, συνηρ. ἀντὶ τοῦ κεραδός, ἀμφίβ. ἐν 'Ορφ. 'Υμν. 52. 10. κέσκετο, 'Ιων. γ' ἐν. παρατ. τοῦ κέμαι, 'Οδ. Φ. 41. κερκίον ἢ κέσκεον, τό, στυππεῖον, 'Ηρώδης παρὰ Στοβ. 153. 27. «κερκίον· στυππεῖον, τὸ ἀποκτενίσμα τοῦ λίνου» 'Ησυχ.

κεστός, ἡ, ὄν, (κεντέω) κεντητός, κεντημένος, κεστός ἱμάς, ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς 'Αφροδίτης, ἥτις εἶχε πολλὴν θελκτικὴν δύναμιν, 'Ιλ. Ε. 214· πρβλ. πολυκεστός. 2) παρὰ μεταγεν., κεστός, ὁ, ὡς οὐσίαστ. = ζώστηρ, μάλιστα δὲ τῆς 'Αφροδίτης, ἔχων δύναμιν καταβέβουσαν, Λατ. cestus, 'Ανθ. II. 5. 121., 6. 88. Λουκ. Θεωδ. Διάλ. 20. 10· πάντως ἐκείνη γε τὸν κεστόν ὑπεζώσατο, βεβαίως ὑπέζωσεν ἑαυτὴν διὰ τῶν θελήτρων τοῦ κεστοῦ, 'Αλκίφρ. 1. 38.

κέστρα, ἡ, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. ('Αποσπ. 21) παρὰ Πολύδ. I, 160, πρβλ. 'Ησυχ. II. ἰχθύς μεγάλως μεταβλ. τῶν 'Ελλήνων τιμώμενος, 'Αριστοφ. Νεφ. 329, κτλ.· οὐ τὸ ὄνομα τοῦτο 'Αττικώτερον τοῦ ὀνόματος σφύραινα, δ' ἴδε πρβλ. κεστρίνος II. κεστρεύς, ἔως, ὁ, θαλάσσιος ἰχθύς οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Λατ. mugil, καλούμενος καὶ νῆστις, διότι ὁ στόμαχος τοῦ αἰετοῦ εὐρίσκειτο κενός, ἴδε 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 203, καὶ πρβλ. Κωμ. παρ' 'Αθην. 307C, κέξ· ἐντέυθεν, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ αἰετοῦ πεινῶντος, 'Αθην. ἐνθ' ἀνωτ.·—ὁ 'Αριστ. μνημονεύει διάφορα εἴδη, ἴδε Bonitz Indicc. ἐν λέξ.

κεστρεύω, εἶμαι νῆστις, πεινῶ, «κεχρημένοι πεινῶντα» 'Ησυχ. κεστρίνηςκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομ., Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 332C.

κεστρίνος, ὁ, = κεστρεύς, 'Αναξάνδρ. ἐν 'Οδυσσεῖ 2, 'Υπερείδ. παρ' 'Αρποκρ. II. ἐν τῷ πληθ., τεμάχια τοῦ ἰχθύος, κέστρα, 'Ετυμολ. Μέγ. 506. 45, Φώτ.

κεστρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἀρωματισθείς διὰ κέστρου, Διοσκ. 5. 54. κέστρον, τό, ἀρωματικὸν τι φυτὸν, Betonica, Διοσκ. 4. 1.

II. (κεντέω) ἐργαλεῖον γλυπτικὸν ἐν χρῆσει ἐν τῇ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφικῇ, Πλίν. 35. 41—κεστροφόρος, ὁ, ὁ τοιοῦτω ἐργαλεῖω χρώμενος, 'Ελλ. 'Επιγρ. 955.

κέστρος, ὁ, τραχύτης ἐπὶ τῆς γλώσσης, 'Ησυχ. 2) ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν σπερμάτων, ὁ αὐτ. II. φοβερὸν εἶδος βελῶν ἐτακοντιζομένων ἐκ πολεμικῆς μηχανῆς ἐπινοηθείσης κατὰ τὸν πρὸς τὸν Περσέα πόλεμον (ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Σουῖδ. εἶναι «κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον»), Πολύδ. παρὰ Σουῖδ.· τὸ αὐτὸ καλεῖται καὶ κεστροσφενδὼν παρὰ Λιβαν. 42. 65·—κεστρο-φύλαξ, ἄχος, ὁ, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῶν τοιοῦτων μηχανῶν, Συλλ. 'Επιγρ. 268 II. 7., 270 III. 15., 280.

κεστροφόρος, κεστροφύλαξ, ἴδε ἐν λ. κέστρον, κέστρος. κέστρωσις, ἔως, ἡ, εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας (;), 'Ησυχ. κεστροφυλάκει, εἶμι κεστροφύλαξ, φυλάττω τοὺς κέστρους, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, CIA, III. 735, 736.

κεστρωτός, ἡ, ὄν, (ὡς εἰ ἐξ τοῦ κεστρώ) οὐ τὸ ἄκρον ἐτραχυνθὲν ἐν τῷ πυρὶ, 'Ησυχ. II. τελεσθεὶς διὰ γλυπτικοῦ ἐργαλείου, Πλίν. 11. 45.

κευθάνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κεῦθω, ἐκεῦθانون 'Ιλ. Γ. 453.

κευθῆνες· «οἱ καταχθόνιοι δαίμονες» Σουῖδ.

κευθεσθαι, ἀντὶ τοῦ κεῦθειν Kaib. ep. 1081, 2, ὡς τὸ κρύπτεσθαι, ἀντὶ τοῦ κρύπτειν, Σοφ. Αἴ. 633, Τρ. 474.

κευθμα, ἡμαρτηρ. γραφὴ παρὰ Θεόγν. 243, κεῦθεσι κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν ἀρίστων 'Αντιγράφων.

κευθμός, ὁ, = τῷ ἐπομ., 'Ιλ. Ν. 28, Λυκόφρ. 317. κευθμών, ὄνος, ὁ, (κεῦθω) κρυφών, κρύπτη, ὅπη, γωνία πρὸς κρύψιν, μαιομένη κευθμώνας ἀνά σπέος, «ἐρευνῶσα, ζητοῦσα τὰς καταδύσεις, ἢ τοὺς κοίλους τόπους (καὶ ἀνακεχωρισμένους)» Σχόλ. εἰς 'Οδ. Ν. 367· ὥστε σῦες, πυκινούς κευθμῶνας ἔχοντες, τοὺς σφερούς ὅπου συγχέονται οἱ χοῖροι, Κ. 283· κευθμῶνες ὀρέων, τὰ σπήλαια αὐτῶν, Πινδ. II. 9. 60· κ. Κιθαιρώνας Χρησμ. παρ' 'Ηρόδ. 7. 141· 'Ιθαίων ἐξ κευθμῶν' Εὐρ. 'Ηλ. 24, πρβλ. Κύκλ. 293.

2) ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, γαίης ἐν κευθμῶνι 'Ησ. Θ. 158, Καλλ. εἰς Δία 34· Ταρτάρου μελαίβαθλης κ., ὁ βαθὺς καὶ μέλας ὅλος τοῦ Ταρτ., Αἰσχύλ. Πρ. 220· νεκρῶν Εὐρ. 'Εκ. 1· πρβλ. ἡλίεθας II. 3) ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 805 = ἄδυντον, τὸ ἱερῶτατον μέρος τοῦ ναοῦ.—Σπέν. παρὰ πεζογράφοις, οἷον Στράβ. 495.

κευθμωνο-χαρῆς [α], ἔς, ἀγαπῶν νὰ διατρέβῃ ἐντὸς κευθμῶνων, Συγές. 336C.

κευθός, εὐς, τό, = κευθμών, ὑπὸ κεῦθεσι γαίης, εἰς τὰ βῆλη τῆς γῆς, 'Ιλ. X. 482, 'Οδ. Ω. 204, 'Ησ. Θ. 300, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 56, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1036· καθ' ἐνικ., κ. 'Απίας χθονός

Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 778· κ. νεκρῶν Σοφ. 'Αντ. 818· κ. οἰκων, τὰ ἐνδότεα δωμάτια, ὡς τὸ μυχός, Εὐρ. 'Αλκ. 872· κεῦθεα νηοῦ = ἄδυντον, Μουσαῖ. 119· κ. πόντου 'Οππ., κτλ.

κεῦθω (ἴδε κευθάνω): μέλλ. κεῦσω 'Οδ.: ἀόρ. α' ἔκευσα (ἐπ-) 'Οδ. 'Επικ. μετ' ἀνάπτυλ. ἀόρ. δ' ὑποτ. κεῦθω 'Οδ. Ζ. 303: πρkm. κέκευθα 'Ομ.: ὑπερσ. ἐκεκεῦθιν, κεκ-, 'Οδ. I. 348, 'Ησ. Θ. 505.—Παθ., 'Ομ. 'Εκ τῆς √ΚΥΘ παρῶνται ὡσαύτως κεῦ-θος, κεῦθ-μῶν· πρβλ. Σανσφρ. guh, guh-ami (celo)-guh-a (latebra)· gūdh-a (coōpertus)· Λατικ. custos· 'Αγγλο-Σαξόν. hyd-an (κρύπτω, κρύπτομαι, 'Αγγλ. hide)· 'Αρχ. Γερμαν. huotj-an (hüten), hut-ta (hütte, hut). Ποιητ. ῥῆμα, καλύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, ἀποκρύπτω (ἴδε τὴν λέξ. κρύπτω ἐν τέλ.), ἰδίως ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅπου κύθε γαῖα, ὅπου ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν, 'Οδ. Γ. 16, καὶ ἐν τῷ παθ., εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν 'Αἰδὶ κεῦθωμαι, δηλ. ἔως οὐ καταβῶ εἰς τὸν 'Αδην, 'Ιλ. Ψ. 244· οὕτως, ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κ. Αἰσχύλ. Πρ. 571, πρβλ. Εὐρ. 'Εκ. 325· ὡσαύτως, ὅπου ἄν σε δόμοι κεκῦθωσι, δηλ. ὅπου εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν, 'Οδ. Ζ. 303, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1229, Εὐρ. 'Εκ. 880·—ἐν τῷ πρkm., περιέχω, περιλαμβάνω, ὡς τὸ στέγω, ἔσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν 'Ιλ. X. 118· οἷόν τι ποτὸν .. νηὺς ἐκεῦθει 'Οδ. I. 348· 'Αρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις Σιμωνίδ. παρὰ Θουκ. 6. 59· εἶπερ τὸδε κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, ἐπὶ τερροδόχου λάρνακος, Σοφ. 'Ηλ. 1120, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 687, Εὐρ. I. A. 112·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Ελλ. 'Επιγρ. 1081.

2) ἀποκρύπτω, καὶ ἐν τῷ πρkm. διατηρῶ τι κεκρυμμένον ἢ κρυπτόν, δόλω δ' ὅγε δάκρυα κέκευθεν 'Οδ. Τ. 212· ὅς χ' ἔτερον μὲν κεῦθει ἐνὶ φρεσὶ ἄλλο δὲ βάζει 'Ιλ. I. 313· μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν 'Οδ. Γ. 18, πρβλ. Θ. 548, Ω. 474· οὐκέτι κεῦθετε θυμῷ βρωτῶν οὐδὲ ποτῖτα, δὲν δύνασθε πλέον νὰ κρύψητε .., Σ. 406—οὕτω, κ. φόνον 'Εμπεδ. 347· κ. τι ἐνδον καρδίας Αἰσχύλ. Χο. 102, πρβλ. 739· σιγῇ κ. Σοφ. Τρ. 989· κακὸν τι κεῦθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοῖν. 1214· μῦθος δὲν κεῦθω δ' αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 295· τί κεῦθων .. σοφόν; ὁ αὐτ. ἐν 'Ηρακλ. 879· κ. μῆτιν, ὑποβάλω, ὑποτρέφω τὴν ὀργήν, ὡς τὸ πέσσειν χόλον, αὐτόθι 762.

3) μετὰ ἐπιλήξεως αἰτ., οὐδὲ σε κεῦθω [ταῦτα], οὐδὲ θὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ, 'Οδ. Γ. 187, πρβλ. 'Ερατοσθ. ἐνθ' ἀνωτ.

II. Παρὰ Τραγ. ἐνίοτε ἀμεταβ., εἶμαι κεκρυμμένος, Σοφ. Ο. Τ. 968, Αἴ. 635·—ἰδίως ἐν τῷ πρkm., Αἰσχύλ. Θήβ. 589, Σοφ. 'Αντ. 911, 'Ηλ. 868.

κεφαλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κεφάλαιον, 'Ετυμολ. Μέγ. 240. 2· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 353.

κεφαλαία, ἡ χρονία κεφαλαγία, 'Αρεταί. π. Αἰτ. 'Οξ. Παθ. 1. 2. κεφαλαῖο-γραφον, τὸ συγχεφαλαῖως, Μαυρ. Στρατ. 12. σ. 30. κεφαλαῖο-λογία, ἡ, διαίρεσις εἰς κεφάλαια, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς 'Ερμογέν. ἐν 'Ανεκδ. Κραμύρου τ. 4. σ. 72, 31.

κεφαλαῖος, α, ὄν, (κεφαλῇ) ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν μεταφορ. ὡς τὸ λατ. capitalis, πρῶτος, κύριος, ῥῆμα κεφ. (μετὰ λογοπαιγνίῳ ἐπὶ τοῦ κεφαλῆτος λίθος) 'Αριστοφ. Βάτρ. 854. II. τὸ πλεῖστον ὡς οὐσίαστ. κεφάλαιον, τό, = κεφαλῇ, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἰδίως τοῦ ἰχθύος, θύννου τε κεφάλαιον τὸδὶ Καλλ. ἐν «Κύκλωσι» 1· ἐν τῷ πληθ., 'Αμφίς ἐν «Φιλεταίρῳ» 1, Σωτάδης ἐν «Εὐχλειστομέναις» 1. 5·—ὡσαύτως, κ. ραφανίδος 'Αριστ. Νεφ. 981.

2) τὸ κύριον, τὸ πρῶτιστον, τὸ σπουδαιότατον ζήτημα ἡ μέρος, κ. δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὁρθὴν τροφὴν Πλάτ. Νόμ. 643D·—ἰδίως ἐπὶ λόγῳ ἢ γραφῆς, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, κεφάλαια λόγων Πινδ. II. 4. 206· τὰ κ. συγγραμμάτων Εὐριπίδῃ, γράφων ἢ ὀρίζων τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ δράματος, 'Αντιφάν. ἐν «Καρσί» 1. 5· συχρὸν παρὰ πεζογράφοις, Θεοκυδ. 4. 50, Πλάτ. Γοργ. 453A, κτλ.· κ. τῶν εἰρημένων 'Ισοκρ. 39D, πρβλ. 113B· ἐν κεφαλαίῳ, ἢ ὡς ἐν κ. εἰπεῖν, ἵνα εἴπῃ τις κεφαλαῖωδώς, Σεν. Κύρ. 6. 3, 18, Πλάτ. Συμπ. 186C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαι, ἀποδείξει, περιλαβεῖν τι Θουκ. 6. 87, Λυσ. 132. ἐν τέλ., 'Ισοκρ. 16D, κτλ.· βραχυτάτῳ κ. μαθεῖν Θουκ. 1. 36· οὕτως, ἐπὶ κεφαλαίῳ, τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ (οὕτως ἀναγινώσκ. ἀντὶ-α(ῳ), ἀντίθετ. τῷ ἀκριδῶς, 'Αριστ. 'Ηθικ. Ν. 2. 7, 5, πρβλ. Πολύδ. 1. 65, 5., 3. 5, 9, Λουκ. Νιγρ. 1· ἐπὶ κεφαλαίῳ Δημ. 442. 24, κτλ.·—ἰδίως ἐν ἀνακεφαλαῖωσι ἐπιχειρήματος, ἐν συγχεφαλαῖωσι, Πλάτ. Τίμ. 26· κεφαλαίῳ δέ., λατ. denique, ψήριςμ. παρὰ Δημ. 282. 12· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ὁ αὐτός 299. 3· τὸ δέ κ. τῶν λόγων, ἀνθρωπῶς εἰ Μένανδρ. ἐν 'Αδύλ. 2. 10· συναγείν τι τὸ κ., συγχεφαλαῖον, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1.

3) ἐπὶ προσώπων, ἡ κεφαλὴ, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος, ὁ τι περ κ. τῶν κάτωθεν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Εὐσὺλ. ἐν «Δήμοις» 5· ἐν ἡ φράσει μεταγεν. συγγραφῆς παρενέβαλλον τὸ ἄρλον ὁ τι περ τὸ κ., Λουκ. 'Αρμιν. 3, Εὐνύπ. 24, Φιλοφ. 6. κτλ.· τὰ κ. τῶν μαθημάτων, ἐπὶ φιλοσόφων, Λουκ. 'Αλ. 14· τὸ κ. τοῦ πολέμου 'Αππ. 'Εμφύλ. 5. 50· οἱ τὸ τῆς στάσεως κ. ἡσαν αὐτόθι 43· οὕτω, σχεδὸν τι τὸ κ. τῶν κακῶν (δηλ. ἡ φιλαργυρία) 'Απολλοδ. ἐν «Φιλαδέλφῳ» 2. 4) Ρητ. διαίρεσις, περίληψις ἐπιχειρήματος, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητ. 10. 5, Κυντιλ. 3. 11, 27. 5) ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλαιον, Λατ.



caput, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τόκον ἢ τὸ εἰσόδημα, Πλάτ. Νόμ. 742C, Δημ. 834. 5, κτλ. ἄλλ' ὡσαύτως, 6) τὸ δλον τὸ ἐκ τῆς ἀθροίσεως εξαγόμενον, Σουλλ. Ἐπιγρ. 76. 22., 144. 19, κ. ἄλλ., Λυσ. 115. 27, Δημ. 816. 15· πρὸλ. ἀρχαῖον. γ) κεφαλῖκός, φόρος, Βυζ. 6) ὡς τὸ κεφαλὴ IV. 2, ἡ κορυφή ἢ συμπληρωσὶς παντὸς πράγματος, τὸ μὲν κ. τῶν ἀδικημάτων, ἡ μεγίστη ἀδικία, Δημ. 815. 6· κ. ἐπιτιθέναι ἐπὶ τινι, λατ. corollam imponere rei, Πλάτ. Γοργ. 505D, Τίμ. 69A· δύο ταῦτα ὡς περὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασιν. ἐπέθηκε Δημ. 520. 27. 7) παρὰ μεταγενεστέροις, διαίρεσις βιβλίου, κεφάλαιον, λατ. caput, Ἀμμίων, Ἐκκλ.

κεφαλαιῶω, ὑπάγω εἰς κεφαλῆς, συγκεφαλαιῶ, ἐξηγοῦμαι ἢ ἐκθέτω ἐν συντομίᾳ, Θουκ. 3. 67., 6. 91., 8. 53· οὕτω καὶ μέσ., Ἀριστοτ. Μεγάλα Ἡθικ. 2. 9, 1· κ. τινα, χαρακτηρίζω καθόλου, Πλάτ. Πολ. 576B.—Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 9· κεφαλαιοῦται ἐξ ακοσίων σταδίων, ἐν δὲ ἀναβαίνει εἰς., Στράβ. 92· εἰς δύο ἀκτινίσας ἢ πάντων ἀγγείων κ. σύν-οδος, συγκορυφούται εἰς., Γαλ. 4. 657.—πρὸλ. συγκεφαλαιῶω, συγκορυφῶω.

II. πλήττω κατὰ κεφαλῆς τινα ἢ τραυματίζω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, κἀκείνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαιώσαν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 16', 4.

κεφαλαιώδης, ες, (εἶδος) κύριος, πρῶτος, ὁ κυριώτατος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 1· ἐν τῷ συγχρ., π. Ὁρχ. 61, Ψευδολ. 10· τὸ κ., τὸ οὐσίωδες καὶ κύριον περιληπτικῶς ἐκτιθέμενον ἐν ὁρισμῷ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 12, 9.—Ἐπίρρ. -δῶς, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, ὡς τὸ ἐν κεφαλῇ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 8, Μ. τὰ Φυσ. 1. 7, 1.—Συγχρ. ἐπίρρ. κεφαλαιώδεστερος Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμῆρου Ἑλλ. Ἀν. τόμ. 4. σ. 100, 1.

κεφαλαιώμα, τό, τὸ δλον, τὸ σύνολον, τὸ κεφάλαιον, ἄθροισμα, Ἡρόδ. 3. 159.

κεφαλαιώσις, εως, ἡ, περιλήψις πολλῶν ἐννοιῶν ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 916. II. περιληπτικὴ πραγματεία ἢ ἐξέτασις, Εὐσταθ. Πονημάτων. 295. 49.

κεφαλαιωτής, ὁ, ἐν τῷ πληθ. οἱ κεφαλαιωταί, = οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχηγοί, κοινῶς ατὰ κεφάλαια, Χρον. Πάσχ. σ. 26Δ, Εὐστ. Πονημάτων. σ. 282, 90, κλπ.

κεφαλαιωτός, ἡ, ὄν, μετὰ κεφαλῆς, «κεφαλωτός», πρᾶσου καρπὸς κεφαλαιωτοῦ Διοσκ. π. Εὐπορ. 93.

κεφαλαλγέω, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἔχω κεφαλόπονον, Ἰππ. Ἀρ. 1255. II. μεταδιδ. παρὰ Γαλην. 6. 589, Ὁρειβάς. 1. 58.

κεφαλαλγία, τό, κεφαλαλγία, «κεφαλόπονος», Ἐκκλ.

κεφαλ-αλγής, ες, ὁ πάσχων ἐκ κεφαλαλγίας, Πλούτ. 2. 147F, καὶ Ἰατρ. II. ἐνεργ., προξενῶν κεφαλαλγίαν, Σεν. Ἀν. 2. 3, 15· οὕτως ἀναγνωρίσθαι ἀντὶ κεφαλαλγός ἐν Πλούτ. 2. 133C, Ροῦρ. σελ. 51, 59 Matth.

κεφαλαλγητικός, διάφ. γρ. ἀντὶ κεφαλαλγικός.

κεφαλαλγία, ἡ, κεφαλόπονος, Ἰππ. Ἀρ. 1247, Ἀριστ. Προβλ. 1. 10.

κεφαλαλγικός, ἡ, ὄν, ὑποκείμενος εἰς κεφαλαλγίαν, Γαλην. τ. 6. σ. 438, 5. II. ἐπιφέρων κεφαλαλγίαν, Γαλην. παρ' Ἀθην. 26C, 53E.

κεφαλαλγός, ὄν, ἴδε ἐν λέξ. κεφαλαλγής.

κεφαλαργία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ κεφαλαλγία, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 4· πρὸλ. Schäf. Γρηγ. σ. 158· — οὕτω κεφαλαργία, (νῦν γράρεται κεφαλαλγέω), ἐνοχλῶ λαλῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ὠτοκοπεῖ.

κεφαλ-αρχέω, εἶμαι ἀρχηγός, Εὐσταθ. Πονημάτων. 277. 78.

κεφαλᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, Παλλὰδ. Λαυσ. 1196B, Ἀποφθέμ. Πατέρ. 85A, 293A, κλπ.

κεφαλεῦω, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, ὀδηγῶ, Μακάρ. 236C.

κεφαλῆ, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλι ἀνθρώπου ἢ ζῴων, Ὁμ. κλπ., ἀπαξ μόνον παρ' Αἰσχύλ. (Θήβ. 525), καὶ ἀπαξ παρὰ Σοφ. (Αἴ. 238), ἀλλ' οὐκ ὀκνητῶς παρ' Εὐρ., κεφαλῆ .. μέλινος, ὑψηλότεροι κατὰ μίαν κεφαλὴν, Ἰλ. Γ. 168· οὕτω, μείων .. κεφαλὴν αὐτόθι 193· — συγχάνει μετὰ προθέσ., α) κατὰ κεφαλῆς, ἀνωθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κόνιν .. χεύατο κἀκ κεφαλῆς Ἰλ. Σ. 24, πρὸλ. Ὁδ. Θ. 85, κλπ. 6) κἀκ κεφαλῆν, κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλ., Ἐρύλαον .. βάλε πέτρῳ μέσσην κἀκ κεφαλῆν Ἰλ. Η. 412, πρὸλ. Υ. 387, 475· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφους, = πρὸς τὰ κάτω, Σεν. Ἑλλ. 7. 2, 8, πρὸλ. 11· τὸ κατὰ κ. ὕψος, τὸ ἐκ τῆς βροχῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 7, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 10· — ὡσαύτως καθ' ἑκάστην κεφαλὴν, καθ' ἑκάστον, λατ. viritum, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 2. 10, 7. γ) ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ἰλ. Ψ. 169· οὕτω, τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ Ἀριστοτ. Πλ. 649· — ἴδε κατωτ.

δ) ἐπὶ κεφαλῆν, μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», ἐπὶ κ. κατορθύσας, θάπτην μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἡρόδ. 3. 35· ἐπὶ κ. ὠθέεσθαι, ὠθεῖσθαι μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτὸς 7. 136· ἐπὶ κ. ὠθεῖν τινα ἐκ τοῦ θρόνου Πλάτ. Πολ. 553B· ἐπὶ κ. εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν Δημ. 1042. 11· ἐπὶ κεφαλῆν εἰσπράττειν μισθὸν τοῖς ἱππεῦσιν

ἀπόρως διακειμένους, ἀπερισκέπτως, Ὑπερίδ. ὑπὲρ Λυκούρ. 14· — ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειν, περιφέρειν εἰς σημεῖον θαυμασμοῦ, Πλάτ. Πολ. 600D.

2) ὡς τὸ εὐγενέστατον μέλος, ἀντὶ τοῦ δλον ἀνθρώπου, πολλὰς ἰσθμῖους κεφαλᾶς Ἰλ. Α. 55, πρὸλ. Ὁδ. Α. 343, κτλ. Ἰσον ἐμῇ κεφαλῇ, ὡς τὸ κεφάλι μου», ὡς ἐμαυτὸν, Ἰλ. Σ. 82· οὕτως, ἐξ κεφαλᾶς Πινδ. Ο. 7. 123· ἰδίως ἐπὶ χαιρετισμοῦ, φίλη κ., Λατ. carum caput, Ἰλ. Θ. 281, πρὸλ. Σ. 114· ἠθέλη κ. Ψ. 94· οὕτω παρὰ πεζογράφους, Φαῖδρε, φίλη κ. Πλάτ. Φαῖδρ. 264A· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς κακαὶ κεφαλαὶ Ἡρόδ. 3. 29· ὡς μιὰ κ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 285· — περιφρ. ὡσαύτως παρὰ πεζογράφους, πεντακοσίας κεφαλᾶς τῶν Ξερέω πολέμιον Ἡρόδ. 9. 99· ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύονται ἀ αὐτὸς 2. 39· ἡ μιὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κ. Δημ. 552. 22, πρὸλ. 278. 15.

3) ἡ κεφαλὴ, δηλ. ἡ ζωὴ, ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια Ἰλ. P. 242· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σύν σφῆσιν κεφαλῇσι Δ. 162· παρθέμενοι κεφαλᾶς, παραβλόντες, διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλᾶς, Ὁδ. B. 237 (ὡς τὸ παρθέμενοι ψυχᾶς ἐν Γ. 74).

4) ἐπὶ καταρῶν, ἐς κεφ. τρέποιτ' ἐμοί, ᾧ ἐπέβη κατὰ τῆς κεφαλῆς μου! Ἀριστοτ. Ἀχ. 833· ἐς τὴν κ. ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 40· ἂ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κ. Δημ. 322. 23· ἐς κ. σοὶ (δηλ. τρέποιτο) Ἀριστοτ. Εἰρ. 1063, Πλάτ. 526· σοὶ εἰς κ. Πλάτ. Εὐθύδ. 283E (δ' ἴδε) οὕτω καὶ, οἷς ἀν. ἡ τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν κ. ἀναθεῖναι Δημ. 323, κλπ. πρὸλ. ἀναμάσσω.

II. ἡ κεφαλὴ παντὸς πράγματος, οἷον φυτῶν τινων, κ. σκοροδίου, «σκοροδοκράλλον», Ἀριστοτ. Πλ. 718, κλπ. κ. μήκωνος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 8, 2· — οὕτως ἐπὶ τῶν ὀστέων, κτλ., κεφαλαὶ τῆς ἄνω γνάθου, πῖθαι. αἱ κονδυλοειδεῖς καὶ αἱ κονδυλοειδεῖς ἀποφύσεις, Ἰππ. π. Ἀθρ. 797· ἡ κ. τοῦ ὄρχεως = ἐπιδιδυμῖς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 13, 3, Γαλ. κνήμης, κ. κτλ., Πολυδ. B', 185, 188, κτλ. — τὸ ἀνώτατον μέρος ἡ χεῖλος ἀγγείου, Θεοφρ. 8. 87, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 8, πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Πλ. 540· τὸ γέλωμα τοῖχου, Σεν. Κύρ. 3. 3, 68. τὸ κιονόκρανον, Σουλλ. Ἐπιγρ. 2713-14, 2782. 31, πρὸλ. Πολυδ. Z', 121· — ἐν τῷ πληθ., αἱ πηγαὶ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 91.

III. Ὁμηρεῖ κ., προτομή Ὁμήρου, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1085. 10. IV. κ. περιθетος, φεναχὴ ἡ κεφαλόδεσμος, Ἀριστοτ. Θεσμ. 258.

V. μεταφ. τὸ οὐσιωδέστατον μέρος ἡ τόπος, ἡ κυριωτάτη θέσις, κ. δὲ δεῖπνον γίγνεται Ἀλεξ. ἐν Παν- νυχίδι. 1. 15, πρὸλ. Ἀριστ. Ἡθ. N. 6. 7, 3.

2) ὡς τὸ κεφάλαιον, ἡ κορωνίς, τὸ συμπληρωμα τοῦ πράγματος, κεφαλὴν ἐπιτιθέναι Πλάτ. Τίμ. 69A· ὡς περ κ. ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημμένοις ὁ αὐτὸς ἐν Φιλῆδ. 66D, πρὸλ. Γοργ. 505D· — ὡσαύτως τὸ σύνολόν, τὸ ἄθροισμα, Σουλλ. Ἐπιγρ. 5774. 36.

3) ἐπὶ προσώπων, ἀρχηγός, ἄρχων, Βυζ. (Πρὸλ. τοὺς διαλεκτικούς τύπους κεδ-λή, κεδ-αλή· πρὸλ. ὡσαύτως Σανσκρ. kapālas (κρανίον)· λατ. caput, cap-illus· Γοτθ. haub-ith (haup-t)· Ἀρχ. Σκανδιν. höfud· Ἀρχ. Σάκον. heaf-ud· (Ἀγγλ. head)· Ἀρχ. Γερμ. houp-it, κτλ. ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν ῥίζαν πρὸς τὰ κῶπ-η, cap-ulum, κτλ.).

κεφαλ-ηγερέτης, ου, ὁ, ὁ τὴν κεφαλὴν συνάγων, κωμικὸν ἐπιθετ. τοῦ Περικλέους, σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν νεφεληγερέτης, ἐκ τοῦ ὀκυκορύφου σχήματος τοῦ κρανίου του, Κρατίνος ἐν «Χείροσι» 3.

κεφαλῆδόν, ἐπίρρ., ὡς κεφαλῇ, Ὁππ. Κυν. 3. 437· ὁ Gesner κεφαλῆζεν.

κεφαλῆφι, -ῆφι, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ κεφαλῆ, Ὁμ.

κεφαλιδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ κεφαλῆ, Πολυδ. B', 42.

κεφαλιζῶ, τύπτω εἰς τὴν κεφαλὴν, ἴδε Λοθέκ. ἐν σημ. εἰς Φρύ- νιχ. σ. 95.

κεφαλῖκός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ φαρμάκων, Διοσκ. 3. 55, Γαλην. 13. 698· — κ. τρίχες Εὐστ. Πόννημ. 229. 9.

II. ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ζωὴν, κ. διίκη Ἀθαν. I. 716A, κλπ. — ἐντεῦθεν ἐν τῷ ἐπίρρ., κεφαλικῶς κολάζω, τιμωρῶ τινα διὰ κεφαλικῆς ποινῆς, διὰ θανάτου, Ἡρωδιαν. 2. 13, 18· — φόρος κεφαλῖκός ὡς καὶ νῦν, «κεφαλιάτικον», Θεοφάν. 631, 13.

κεφαλῖνη [ε], ἡ, ἡ κεφαλὴ ἢ ῥίζα τῆς γλώσσης, ἣν ἐθεώρουν ὡς ἔδραν τῆς γένσεως· διὸ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο ὡσαύτως γεῦ- σις, Πολυδ. B', 107.

κεφαλῖνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, = βλεψίας, Δωρίων παρ' Ἀθηναίων 306F.

κεφαλῖον [α], ὑποκορ. τοῦ κεφαλῆ, Διοσκ. 4. 150, Πλούτ. 2. 641B.

κεφαλῖς, ἴδως, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κεφαλῆ, μικρὰ κεφαλῆ, «κεφαλάκι», Λατ. capitulum, σκοροδίου Λουκ. Ἐταῖρ. Διάλ. 14· ἡ κεφαλὴ ἡλου, Ἀθῆν. 488C.

II. τὸ κιονόκρανον, Γεωπ. 14. 6· — πληθ. = κρόσσαι, Εὐστ. 903. 6.

III. μέρος πεδίου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 10.

IV. = κεροτάξ, Πολυδιν. 5. 9, 38.

V. κεφάλαιον, βιβλίου Ἐπιστ. π. Ἐδρ. ε', 7.

VI. = εἰλητάρειον, Ἐδδ. (Ἐσδρ. B', ε', 2, Ψαλμ. ΛΘ' 8, κλπ.).

κεφαλισμός, ὁ, ὁ πῖναξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν δέκα, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 5, πρὸλ. Σουῖδ. — (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κεφαλιζῶ).







κνδεστικὸς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συγγένειαν, Εὐστ. 942. 36.

κνδεστρία, ἡ, θηλ. τοῦ κνδεστής, ὡς εἰ ἐξ ἄρσ. κνδεστήρ, πενθερά, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ. 3. 52, Χρυσ. τ. 11. 490Α.

κνδεστωρ, ορος, ὁ, = κνδεμῶν, Μανέθων 4. 514.

κνδεσμα, τό, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Λατιν. affinitas, Εὐρ. Μῆδ. 76, Πλάτ. Νόμ. 773Β.

2) ποιητ. ἀντί τοῦ κνδεστής, ὁ οὕτω πως συγγενέων, Σοφ. Ο. Τ. 85, Εὐρ. Ὀρ. 477.

κνδεύσιμος, ον, φροντίδος ἄξιος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κνδεός (γρ. κνδεος).

κνδεύσις, εως, ἡ, = κνδεῖα, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.

κνδευτής, οὔ, ὁ, = κνδεμῶν Ἀνθ. Π. 7. 712, Ἀριστ. Προβλ. 16. 48.

κνδεύτρια, θηλ. τοῦ κνδευτή, ἡ περὶ τῆς κνδεῖας νεκροῦ φροντίζουσα, Συμμεών Μεταφρ. περὶ τῆς Αἰ. Μαρίας σ. 251.

κνδεύω, (κνδεός) ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω, περιποιῶμαι, Σοφ. Ο. Τ. 1323, Ο. Κ. 740· πόλιν δ' αὐτὴν ἐν Ἀποστ. 606, Εὐρ. Ι. Τ. 1213· νόμῳ δ' αὐτὴν ἐν Μῆδ. 888· νόσημα δ' αὐτὴν ἐν Ὀρ. 883. — Καθ' Ἡσύχ.: «κνδεύοντα» ἐπιστατοῦντα, κνδόμενον.

2) φροντίζω ὅπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρὸν, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ἐνταριάζω αὐτόν, πενθῶ, κτλ. (πρβλ. κνδεός Ι. 2, κνδεμῶν). ἐν ἔξναισι χερσὶ κνδευθεῖς τάλας Σοφ. Ἰλ. 1141, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 983· μ' ἔθαψε καὶ ἐκνδευσεν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 604· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφους, ταφῇ κνδευθεῖσα ταῖς τῶν ἐννεντίων χερσὶ Δημόδ. 179. 30, πρβλ. Πολύδ. 5. 10, 4, Πλουτ. Ἀλέξ. 56· βασιλέων κνδεουμένων Ἀριστ. Ἀποστ. 476· κεκνδευμένος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 4· εἰς ἣν [σορὸν] οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον πτώμα κνδεῖσθαι Σουλ. Ἐπιγρ. 3028. 3.

II. παρὰ τινος γυναικα λαμβάνω, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς (Μοῖρις), συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας, γίνουμαι συγγενὴς τινος, «συμπεθερεύω», τὸ κνδεῖσθαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακροῦ Αἰσχύλ. Πρ. 890· μετὰ συστοίχ. αἰ., κνδ. λέχος, νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι, Σοφ. Τρ. 1227, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 10· μετὰ δοτ. προσώπ., συνάπτω σχέσεις μετὰ τινος δι' ἐπιγαμίας, Εὐρ. Ἰπκ. 634, Ἀποστ. 399, Δημ. 1372. 25, κτλ.— ἐν τῷ παύσει, ἔγω τοιαύτην συγγένειαν, Εὐρ. Φοίν. 347.

2) μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ συγγενὴ μου διὰ γάμου, ὁ αὐτὸς ἐν Ἑκ. 1202· ὡσαύτως, κ. τὴν θυγατέρα τινὶ, δίδω εἰς τινὰ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 10, 2— ἀπολ., οἱ κνδεύοντες, οἱ συνάψαντες τὸν γάμον, Εὐρ. Μῆδ. 367.

κνδῆζω, ἴδε ἐν λέξ. κνδῶ.

κνδῆιστος, ἡ, ον, ὑπερβ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κνδῆος, πλείστος φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἄξιος, οὐ μάλιστα κνδεταί τις, κνδῆιστοί τ' ἔμμεναι καὶ φίλτατοι Ἰλ. Ι. 642 (638)· κνδῆιστος ἐτάρων ἦν κεδνότατος τε Ὀδ. Ι. 225.

II. ἐν Ὀδ. Θ. 583, κνδῆιστος, οἱ πλησιεστάτ' ἀ συγγενέουσιν διὰ γάμου.

κνδομαι, ἴδε κνδῶ.

κνδόμενος, Ἐπίρρ., κ. ἔχω, εἶμαι προνοητικός, φροντίζω, Ἀριστειδ. ἐν Coll. Val. τ. 1, μέρος 3, σ. 12Α.

κνδός, Δωρικ. κνδός, εὐς, τό, (κνδῶ) φροντὶς ἢ ἐνδιαφέρον περὶ τινος, μετὰ γεν., τῶν ἄλλων· οὐ κνδός Ὀδ. Χ. 254.

2) τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, ἀνησυχίαι, θλίψεις, Ἀργεῖοισι πολύστονα κνδὲ ἐφῆκεν Ἰλ. Α. 445· Τρώεσσι δὲ κνδὲ ἐφῆπται Β. 69· ὅς' ἐμὴν ἔνι κ. θυμῷ Σ. 53, πρβλ. Ὀδ. Δ. 108· κ. θυμῷ Ε. 47.

6) ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἐπιτήλειοι τελεταί, πένθος (πρβλ. κνδεμῶν, κνδεύω, κνδεός), πατέρει δὲ γόνον καὶ κνδεα λυγρὰ λείπ' Ἰλ. Ε. 156, κτλ. θάνατος καὶ κνδεα Δ. 270· κνδε' ἐμῶν ἐτάρων, τὰ ἄλγη, τὰς θλίψεις τὰς ὑπὲρ αὐτῶν, Κ. 272· οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, Ἀρχιλ. 8, Αἰσχύλ. Χο. 469, κτλ. ὡσαύτως καθ' ἑνικ., κνδός φθιμένον θή· κασθαί Πινδ. Π. 4. 200, πρβλ. Ν. 1. 84· ἄμα κνδεῖ, ὁσάκις ἐπέθῃ θάνατος ἐν οἰκογενεῖ, Ἡρόδ. 2. 36· ἐς τὸ κ. ἔναι, συνοδεύειν τὴν κνδεάν, ὁ αὐτὸς 6. 58, πρβλ. Ἰσοκρ. 390D· θυραῖον κ. ἐς τὰφον φέρειν Εὐρ. Ἀλκ. 828· ὅταν οἰκεῖον κ. γέννηται Πλάτ. Πολ. 605D· εἰς τὰ κνδῆ.. οἱ συγγενεῖς ἀπαντῶσι, συνοδεύουσι τὰς κνδεάς, Ἀριστ. Ηθ. Ν. 9. 2, 7.

3) ἀντικείμενον φροντίδος, φροντὶς, Ἰλλω κνδός ὀρθονυμιον, ὡς καλεῖται ἡ Ἑλένη μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς σήμας. Π. Αἰσχ. Ἀγάμ. 699.

II. κνδεστία, συγγένεια διὰ γάμου, Λατ. affinitas, Ἡρόδ. 7. 189· κ. ἐγγενὲς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 330· κνδός Ἀδράστου λαβών, δηλ. νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Εὐριπ. Φοίν. 77, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 379· ἄλλα, τὸ κ. ἐυνάπτομαι τῆς θυγατρὸς, συνάπτω τὸν γάμον τῆς ἰδίας μου θυγατρὸς, Θουκ. 2. 29· καὶ οὕτω τινὲς ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Ν. 464, ἄλλα πρβλ. Ο. 245. Π. 516.

κνδεοσύνη, ἡ, θλίψις, στενοχωρία, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 277, κτλ.

κνδεόσυνος, ον, ἀνυπόμονος, πρόθυμος, = κνδεός, Εὐρ. Ὀρ. 1017.

κνδῶ, Ἰλ. παρὰτ. ἐκνδον Ἰλ., Ἰων. κνδῆσκον Ὀδ. Ψ. 9· μέλλ. κνδῆζω Ἰλ. Ψ. 240 (πρβλ. ἀκνδῆω, ἀποκνδῆω). — Μέσ. καὶ Περ., ἐνεστ. παρ' Ὀμ., Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπικ. παρὰτ. κνδεσκετο Ὀδ. Χ. 358· μέλλ. κνκαδῆσμαι (ἄλλα περὶ τῶν κνκαδῆσμαι,

κνκαδον, ἴδε ἐν λέξ. κνζομαι) Ὀμ. προστ. ἄορ. κνδεσαι Αἰσχύλ. Θῆβ. 139 (πρβλ. ἀκνδῆω): πρkm. κνκνθα (μετ' ἡμερ. ἐνεστ.) Τυρταῖ. 8. 28. (Ἑκ. ΚΑΔ· πρβλ. κνκαδ-ῆσμαι, κν-δος· Σανσφρ. khād (mordre). I. ἐνεργῶ, ταρατῶ, ἐνοχλῶ, ἀσασρεσῶ, θλίβω, παρ' Ὀμ. τὸ πλείστον ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἀνησυχιῶν καὶ στενοχωριῶν, μετ' αἰτ. προσ., ὅς τούτοις ἐκνδε θεοῦ Ἰλ. Ε. 404· μῆλα δὲ κνδεῖ (δηλ. χειμῶν) Ρ. 550· ὅττι ε. κνδεῖ Ὀδ. Ι. 402· ὅτι μ' ἤλθετε κνδῆσόντες Ἰλ. Ω. 240— τὸ ἐνεργ. μόνον παρ' Ἐπικ.

II. Μέσ. καὶ Περ., ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περὶ τινος, θλίβομαι περὶ αὐτῶν, μετὰ γεν. προσ., κνδετο γὰρ Δαναῶν Ἰλ. Α. 56· τῇ δὲ σὺ κνδεαὶ οὕτως ἀνδρῶν; Ζ. 55· ὀλλυμένων Δαναῶν κνκαδῆσόμεθ' Ὀ. 353, πρβλ. Α. 665, κτλ. οὕτως, Ἡρόδ. 1. 209, 9. 45, καὶ Ἀττ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ὀδ. 136, Σοφ. Αἰ. 203, Θουκ. 6. 14, Πλάτ., κτλ. καὶ γαρμέτου κνδεο καὶ τεκέων, θρήνηι περὶ .., Ἑλλ. Ἐπιγρ. 243. 25— μετὰ γεν. πράγματος, τῶν ἀλφίτων Ἀριστοφ. Νεφ. 107— ἐπομένον ῥήματι, κ. μὴ ἀπόλωνται Ἡρόδ. 7. 220· κ. ἵνα μὴ δύη Πλάτ. Πολιτικ. 273D— ἀπολ. κατὰ μετοχ., κνδόμενος, ἡ, ον, φροντίζων, μεριμνῶν περὶ τινος, ἀνήσυχος, περίφροντος, φιλέουσα τε κνδόμενῃ τε Ἰλ. Α. 196· ἀνέρι κνδόμενῳ Π. 516· συχάκις παρ' Ὀμ. ἐν τέλει στίχου, κνδόμενος περ., κνδόμενῃ περ· οὕτως, εὐνοῶν τε καὶ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1410· Δωρ. κνδόμενος Πινδ. Ο. 6. 79.

2) ἐν Ἐπιγρ., φροντίζω περὶ τινος, προνοῶ, τοῦ νυμμεῖου τούτου ἢ γερούσια κ. Σουλ. Ἐπιγρ. 2523, πρβλ. 3028-9, κ. ἄλλ.

κνδῶκε, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἔδωκε.

κνδῶλός· «ὁ φροντίζων καὶ κνδόμενος δλων» Σουῖδ.

κνῆν, Ἐπικ. γ' ἐνικ. ἄορ. α' ἐνεργ. τοῦ καίω, Ἰλ. Φ. 349.

κνθεῶ, βοηθῶ, συντρέχω, Ἡσύχ.

κνθεύω, συμπορεύομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κνθευον.

κνθῆς, ἴδος, ἡ, ἀργεῖον εἰς δ' αἰ ψήφου ἐρρίπτοντο κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, κάλη (πρβλ. κνμῆς), ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ

κνθῆριον, Ἀριστοφ. Σρ. 674. II. κνθῶτιον κύβων, Πολυδ. Ζ. 203· ἐν τοῖς ὑποκορ. τύποις κνθῆριον, κνθῆριον, μικρὰ πηξὶς ἐξ ἣς ἔρριπτον τοὺς κύβους, Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6, Ἀδῆν. 477D, Πολυδ. Ι. 150.— Ἑσραλμένους φέρεται κνθῆριον ἐν Ἀλκίφρ. 1. 39— Ἰων. κνθῆριον, Εὐστ. 1259. 36. (Κατὰ τὸν Ἀθῆν. ἐκ τοῦ

χᾶς, χνδεῖν, χανδάνω).

κνθοί· «βοηθοί» Ἡσύχ.

κνθᾶ· «καθάρματα» Ἡσύχ.

κνκῆ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ κᾶς, δηλ. καὶ ἐκ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 789, Θεόκρ.

κνκᾶ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ καὶ αἶκα, καὶ εἶκα, Θεόκρ. 3. 27.

κνκᾶς, ἄδος, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Ἰων. λέξις ἀντὶ τοῦ κνκῆ, ἐπιθήμιος, κ. ἀλώπηξ Νικ. Ἀλεξίφρ. 185· ὑβριστικός, κνκᾶδι σὺν γλώσσῃ Καλλ. Ἀποστ. 253— ἐνεῦθεν, κνκᾶς, ὑβρίως, κνκωλογῶ, ὀνειδίζω, Λυκάφρ. 1386· καὶ κνκασμός, ὁ, ὕβρις, κνκωλογία, ὁ αὐτ. 545, 692.— Καθ' Ἡσύχ. «κνκᾶζει» λοιδορεῖ, χλευάζει, πρβλ. Σουῖδ., Ζωναρ.

κνκῆβαλος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Αhr. πρβλ. κνκωβαυλιτὶς παρ' Ἡσυχ.

κνκῆιδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κνκῆς.— «κνκῆιδιον, ὁ καρπὸς τῆς κνκῆριου» Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 65, ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ πρὸς γραφὴν μέλαν, Εὐστ. 956. 1· πρβλ. κνκῆς II.

κνκῆδο-φόρος, ον, φέρων κνκῆδα, Εὐστ. (γ') ἴδε κνκῆς II.

κνκῆς [ε], ἴδος, ἡ, ὑγρασία τις λιπαρὰ ἐξερχομένη εἰς τὴν ἐπιφανείαν παντοίων σωματικῶν ὁρίων ὅταν καίωται, π. γ. ἐπὶ καίωμένων εὐλων, κνκῆς πρὸς τὴν φλογὶ Αἰσχύλ. Χο. 268· κ. φόρον, ἡ τοῦ αἵματος κνκῆς, κνκῆς 1012· μυδῶσα κ., ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὕδατων ἀπὸ τῆς ἐνέργειας τοῦ πυρὸς ἐκρέουσιν ἐκ τοῦ καίωμένου θύματος, Σοφ. Ἀντ. 1008.

II. κνκῆδι, εἶδος μικροῦ ὄγκου (σχηματιζομένου διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς δρυὸς ἐκρέοντος ἐξ ὁπῶν σχηματιζομένων ὑπὸ ἐντόμων), ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη βαρὴ χρησίμευσι πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ-μέλανος, Δημ. 816· 20, 827· β· χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ-μέλανος, Εὐστ. 955. 64, πρβλ. κνκῆδιον.— ὡσαύτως, ὁ χυλὸς τῆς πορφυρᾶς ὅστις ἐχρησίμευσι πρὸς βαρὴν, κνκῆς πορφυρᾶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 959.

κνκῆω, (κνκῆς), ἐκρέω, θάλασσα.. κνκῆτε πολλὴ ἀν στομά τε ρινάς τε, πολὺ θάλασσιον ὕδωρ ἀνερέρετο ἐκ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ ἐξέρρεεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ κατ' ἐνὶ ῥωθῶν, Ὀδ. Ε. 455 (πρβλ. ἀκνκῆω)— ἐκ βυθοῦ κνκῆον αἶμα Σοφ. Φιλ. 784, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 542— μετὰ συστοίχ. αἰ., ἀναπέμνω, αὐτὴν δ' αὐτ. Δ. 929· οὕτως ἐν τῷ παρ., αἱμάδα κνκῆομένην ἐλκεῖον Σοφ. Φιλ. 696. [ε' Ἐπικ., ἄλλα ε' Ἀττ., πρβλ. Σοφ. ἐνθ' ἀνωτέρω].

κνκῆινω, ἰσοδύναμος τύπος τῷ κνκῆω, Ἡσύχ.

κνκῆμινω, ἴδε κνκῆινω.

κνκῆρε, τὸ Λατ. celare, = κρύπτειν, λανθάνειν, Πλουτ. 2, 269D.

κνκῆς, ὁ, Ἰνδικόν τι πεπνῆν τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὥς ἴδος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 4.

κνκῆς· ἄδος, ἡ, προμηγύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχήν, αἰ κνκῆς.



δες νεφέλαι θέρους άνεμον σημαίνουσιν Θεοφρ. Σημ. 2. 6· κηλάς ήμέρα, χειμερινή ήμέρα, Ήσυχ. II. κηλάς αἶς, ή, «αἶς ήτις κατά τὸ μέτωπον σημείον έχει τυλοειδές» Ήσυχ.· πρβλ. κνηκίς.

κηλάστρα, ή, «κηλάστραι» σκαφίδες, άγγεῖα ποιμενικά· ή δένδρα», πρβλ. κηλάστρον, Ήσυχ.

κηλάστρος, ή, Θεοφρ. π. Φυτ. Ίστ. 3. 4, 5., 4. 1, 3· άλλ' ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον κηλαστρον, τό, αὐτότε 1. 9, 3., 3. 3, 1, κτλ.—ἀειθαλές τι δένδρον.

κηλεος, ον, (καίω) καυστικός, ἐν χρήσει παρ' Όμ. (μόνον ἐν τῇ 'Ιλ. ἀείποτε κατὰ δοτ. ἐν τῇ φράσει πυρὶ κηλέω ως δισύλλ. 'Ιλ. Θ. 235, Σ. 346, κτλ., καὶ ἀείποτε ἐν τέλει τοῦ στίχου (πλὴν ἐν τῷ ἐνέπρωσεν πυρὶ κηλέω νῆας εἰσας Θ. 217) οὕτως ἐν 'Ήσ. Θ. 865—τύπος ἰσοδύναμος τῷ κηλεις μόνον ἐν 'Ιλ. Ο. 744, σὺν πυρὶ κηλείω· πρβλ. κηδεος, κηδειος.—ὁ Ήσυχ. ὡσαύτως έχει κηλός, ξηρός.

κηλέστης, ου, δ, ἀπατεών, Σουῖδ. Ζωναρ.

κηλέω, θέλω, μαγεύω, πέρπω, προσάγομαι, προσελκύω, ἰδίως διὰ τῆς μουσικῆς, Λατιν. mulcere, κόρην ὕμνοισι Εὐρ. Ἀλκ. 359· ὠδαῖς Πλάτ. Λύσ. 206B· κηλῶν τῇ φωνῇ ὥσπερ Όρφεύς ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 315A, πρβλ. Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 12· οὕτως ἐκῆλει, ἐπὶ τοῦ Περικλέους ως ῥήτορος, Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 6· ἐπάδων κ., δι' ἐπωδῶν καταθέλω, μαγεύω, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D· μαγεύω ὅφεις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 358B, πρβλ. Ἀχαι. Ἀθην. 641D· ἐπὶ δωροδοκίας, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδω» 1· ὑπὸ δώρων κηλούμενος Πλάτ. Νομ. 885D· ὕφ' ἡδονῆς κηληθεῖς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413C, πρβλ. Αἰσχίν. 27. 13· παρὰ ταῖς Σειρήσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 7.—σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸν νοῦν παιδεία κηληθεῖς Πλάτ. Ἐπιστ. 333C.

κήλη, Ἀττ. κάλη [ᾱ], ή, οἰδημα, ὄγκωμα, ἰδίως «σπασίμως», «καταβασμα», Λατ. hernia, Ἰππ. π. Ἀέρ. 284, Ἀνθ. Π. 6. 166, 11. 342, 404. 2) ὕδος ἐπὶ τῶν ὠτών τοῦ βουβάλου gibber in dorso (Plin. 8. 70), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ίστ. 8. 28, 5, ἐνθα νῦν ἐκ πολλῶν Ἀντιγράφ. διωρθώθη εἰς κάλας ἀντὶ χαίτας· πρβλ. Φρόνιχ. ἐν Α. Β. 47, «καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοί... κηλήτης καὶ κήλη Ἰωνες». ('Εντεῦθεν, βουβωνοκήλη, βρογχοκήλη, ὕδροκήλη).

Κηληθόνες, αἱ, ὀδικά δαιμόνια ὡς αἱ Σειρήνες, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσι τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀρναίνεσθαι· Ἀθην. 290E (Πινδ. Ἀποσπ. 25)· παρὰ Φίλοστρ. Ἰουγγες.

κηληθμός, δ, (κηλέω) θέλεις, καταγέτευσις, ἰδίως δι' ἀκροάσεως ἡδέων ἤχων, κηληθμῷ δ' ἔσχοντο Ὁδ. Α. 334, Ν. 2.

κηληθρον, τό, = κηλημα, Α. Β. 46. 25.

κηλημα, τό, μαγικὸν θέλητρον, Ἰδουκ. 2, Εὐρ. Τρω. 893· πρβλ. λυτήριος.

κηλήνη· «μέλαινα» Ήσυχ.

κηλησις, εως, ή, κατάθελξις, καταμάγευσις δι' ἐπωδῶν, ἔχεων καὶ νόσων Πλάτ. Εὐθύδ. 290A· ἐν μεταφορᾷ ἐπὶ τῆς διὰ ῥητορικοῦ λόγου καταθέλξεως, δικαστῶν κ. τε καὶ παραμυθία αὐτῶν· διὰ μουσικῆς καὶ ἡδέων ἤχων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 601B, Στωϊκ. παρὰ Πλούτ. 2. 710C, Διογ. Α. 7. 114.

κηλήτειρα, ή, ή κηλοῦσα, μαγεύουσα, Ήσυχ., ὅστις ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ ἡρυσχάστρια.

κηλητήριος, α, ον, βέλτιον ος, ον, καταθέλων, καταπραΰνων, χαοί Εὐρ. Εξ. 535· ἄσματα παρὰ Σουῖδ.· τὸ κηλητήριον = κηλητρον, Σοφ. Τρ. 575.

κηλητής, οὔ, δ, ὁ κηλῶν, ὁ μαγεύων, ἴδε ἐν λέξ. ληκητής. κηλητής, ου, δ, (κήλη) ὁ πάσγων ἐκ κήλης, «σπασίμως», Στοβ. 827, Ἀνθ. Π. 11. 342, 404· Ἀττ. καλήτης, Α. Β. 47.

κηλητικός, ή, όν, καταθέλων, εὐφραίνων, θελκτικός, εὐπρόσγνος, Ἀθην. 633A.

κηλητρον, τό, θέλητρον, Ήσυχ.· πρβλ. κηληθρον.

κηλήτωρ, ορος, δ, = κηλητής, Σχολ. εἰς Ἡσ. σ. 305 Wakef. κηλίσανα, ἴδε κλισανάριος.

κηλιδόω, κηλιδώνω, λερώνω, τὰ ἱμάτια Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2, 11, Δίων Κ. 77. 11—μεταφορ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1318, Ἐχφαντ. παρὰ Στοβ. 333. 29, κτλ.

κηλιδώμα, τό, κηλῖς, Ἰόβιος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 31.

κηλιδώσις [ς] εως, ή, μολυσμός, Φώτ. ἐν Mai's Coll. Vat. 1. 365C.

κηλιδωτός, ή, όν, πλήρης κηλίδων, «κηλιδωτόν, ἐρρυπωμένον» Σουῖδ.

κηλικτάς (κοινῶς -ηκτάς), -ᾱ, δ, Λακων. ἀντὶ κηλητής, Πλούτ. 2. 220F.

κηλῖς [ς], ή, ῥυπος, σπίλος, μολυσμός, Τουρκ. «λεκές», ἰδίως ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 787, Σοφ. Ἡλ. 446, Εὐρ. Ι. Τ. 1200, κτλ.· οὐ ῥάδιον ἐκμάξει τὴν κηλῖδα [ἐκ τοῦ κατόπτρου] Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2. 8· ἐν ἱματίῳ καθαρῷ καὶ αἱ μικρά κ. ἐνὸληοι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 37· ἱματίον κηλίδων μεστόν Θεοφρ. Χαρ. 19. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνάγκῃ ἀνθρώπου,

τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μνηύσας ἐμὴν Σοφ. Ο. Τ. 1384· ἐπὶ συμφορᾷ, αὐτῶν 833· κακῶν Ο. Κ. 1134· ἐπὶ ἀτιμίας, ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων ὃ δοκεῖ κηλῖς εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 9· ἀτιμία, αἰσχρὰ τιμωρία, θεία κηλῖς προσπίπτει τῷ δράσαντι Ἀντιφῶν 123. 22· κ. εἰς ὕμια ἀναφέρεται αὐτόθι 43, (ἴδε ἐν λέξ. κελαινός).

κηλόν· «ξηρόν» Ήσυχ.

κήλον, τό, τὸ εὖλον τοῦ βέλους, αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρήσει μόνον πληθ., κήλα θεοῖο, τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπερ' ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰνιδιον θάνατον, Ἰλ. Α. 53, 383· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Διὸς, πηφαισκόμενος τὰ ᾧ κήλα, δηλ. θύελλαν καὶ κεραυνόν, Μ. 280· ἀστεροπὴν καὶ ἀργινόνεντα κεραυνόν, κήλα Διὸς Ἡσ. Θ. 708· χρύσεια κ., δ' ἐ. τοῦ ἡλίου ἀκτίνες, Ἀνθ. Π. 14. 139—μεταφορ., φόρμιγγος κήλα καὶ δαιμόνων θέλλων φρένας Πινδ. Π. 1. 21.—ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 178 Götting, ἀντὶ κήλια ὁ Ἑρμῆαν. ἀναγινώσκει χεῖλεα. ('Ἀπίθανος εἶναι ἡ σχέσηις τῆς λέξ. πρὸς τὸ κάλα, εὔλα διὰ πυρ, «καυσθεύλα»· ὁ Κούρτ. παραδίδει τὸ Σανσκρ. śalyam (sagitta), καὶ ὑποδεικνύει τὴν ῥίζαν ΚΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. cellere per-cellere).

κήλοξ, γράφει κέλωξ, τὸ Λατ. celox = ταχύνος, Λυδ. 180, 12. κηλόωμα, παθ., πάσχω ἐκ κήλης, Ὀρνεσόφρ. σ. 195. 2)

«κᾶμνω ἀποβολήν», Πτολεμ. Τετραβ. 149. 26.—Ἐνεργ. κηλῶσαι ἐρμηνεύεται ἐν τῇ Γραμ. Ἑρμᾶννου σ. 339 διὰ τοῦ ἀμβλῶσαι.

κηλο-τομέα, ή, τομή κήλης, ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, Παύλ. Δίγ. 6. 63.

κηλοτομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κηλοτομίαν, Γαλην. τόμ. 6. 22B.

κηλοτόμος, ον, ὁ τὴν κήλην τέμνων, Παύλ. Δίγ. 6, 61, σ. 197, 34. κηλώω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ κηλέω, ἐρμηνευόμενος παρ' Ήσυχ. διὰ τοῦ εὐχεσθαι θεῷ.

κήλων, υνος, ὁ, (κήλον) μακρὰ εὐλήνη δοκός, δι' ἧς ἀνασύρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, κοινῶς «γεράνι», Λατ. tolleno, Ήσυχ.· οὕτω, κηλώνειον, Ἰον. -ήιον, τό, Ἡρόδ. 1. 193., 6. 119, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 544, Ἀριστ. Μηναν. 28, 1. II. ὄνος κ., ἄρσεν ὄνος, Ἀρχιλ. 31, πρβλ. Εὐστ. 1597. 28, Φθίων. 2. 307· ὡσαύτως, ὁ ὄγευτς ἵππος, Ήσυχ., Σουῖδ.· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Πανός, Κρατῖνος· ἐν Ἀδῆλ. 22.

κηλωνεύω, ὑψώνω, ἀνυψώνω ὡς διὰ κήλωνος, Ἰέρων ἐν Ἀρχ. Μαθην.

κηλωστά ή κηλωτά, ὦν, τά, χαμαιτυπεῖα, πορνεία, Λυκόφρων 1387.

κηματόν, κήμέ, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμαυτόν, καὶ ἐμέ, Θεόκρ. κήμοι Βίων 15. 4.

κημός, ὁ, πλέγμα ή φιμωτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα ἵππου ὅπως μὴ δάκνη, Ξεν. Ἰππ. 5, 3, Ἀνθ. Π. 6. 246· ὡσαύτως, σάχος κρημάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ ἵππου εἰς δν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰσέρχεται ἵνα τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ, Ήσυχ.· μεταφ. κημοὺς σιόματα, φιμωτρα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 124. 2) ὕψασμα τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς καλύπτον ῥίνα καὶ στόμα, Ἀθην. 548C. 3).

= φορβεία, Φώτ. II. «πλεκτὸν ἄγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, ἔστιν δὲ ὅμοιον ἡμῶ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δέλεαρ» Ήσυχ., Λατ. passa, Σοφ. Ἀποσπ. 449b. 2) τὸ ἐν εἶδει χωνίου ἀνώτατον μέρος τῆς κάλπης (κάδος, καδίσκος) ἐν τοῖς Ἀθηναίοις δικαστηρίοις, δι' οὗ αἱ ψήφοι ἐρρίπτοντο (πρβλ. κηθίς), Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147 (καὶ αὐτόθι Σχολ.), Σρ. 99, 754, 1339· ἴδε Scott on the Athen. Ballot, σελ. 8, 10 (Ὁξφόρδ. 1838).

III. κόσμημα τι γυναικεῖον, Φώτ., Ήσυχ.

κημός, ή, φυτόν τι καλούμενον καὶ λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131, Ὀρφ. Ἀργ. 923.

κημόω, (κημός) βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν, Ξεν. Ἰππ. 5, 3· τοὺς βούς Ἰω. Χρυσ. II. κλείω πληγὴν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1147.

κημῶσις, εως, ή, φιμωσις, Ήσυχ., παρ' ᾧ εἴρηται καὶ κίμωσις.

κημωτρον, τό, (κημόω), = κημός, Νεῖλ. 1144C.

κήν, Δωρ. κῆσις, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν, Θεόκρ. 15. 86—ἀλλὰ κῆν ἀντὶ καὶ ἐν, 7. 106, κ. ἄλλ.

κηνεαυτός, Δωρ. κῆσις ἀντὶ καὶ ἐνιαυτός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 20. κήνος, Αἰολ. ἀντὶ κεῖνος, ἐκεῖνος Σαπφώ 2. 1, Ἐπιγρ.

Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4730. 13· πρβλ. Δωρ. τῆνος, Θεόκρ. 1. 1. κήνευσις, ή, (κηνσεύω) = κήνος, Λέων. Νεαρ. 224.

κηνσεύω, διατιμῶ, Βασιλικ. 56. 3, 3.

κηνστορία, ή, τὸ ὑπουργημα τοῦ κηστόρος, κατὰ Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρატρ. σ. 137· κάλλιον κηνστορία.

κηνσέτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. censitor, διατιμητής, Βασιλ. 4, κατὰ Κόντ. ἐνθ' ἄνωτ. τὴν γενικ. γραπτέον κηνσέτωρος.

κῆνσος, ὁ, Λατ. census, ἀπογραφή καὶ διατίμησις τῶν κτημάτων πρὸς ὁρισμὸν τῆς φορολογίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 3497. 15, 3751. 5. II. αὐτὸς ὁ φόρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 25.—Καθ' Ήσυχ.· «κῆνσος· εἶδος νομίσματος. ἐπικεφάλαιον».

κηνσουάλης ή κηνσουάλιος, ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. censualis, = ἀρχιεοφύλαξ, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 128, 13.



κινσοφύλαξ, ὁ, ὁ τῶν κήνων φύλαξ, Νεῖλ. σ. 268B.  
 461A., 1020B., 1060C., Ἰουστινιαν. Νεαρ. 17. 8, πρβλ. κήνωρ.  
 —Καθ' Ἰσχύι: «κηνσότηωρ» ὁ τὴν γῆν μετρώων.  
 κήνωρ, ορος, (κατὰ Κόντον κήνωρος, Γλωσσ. Παρατηρ. σ.  
 137), ὁ, Λατ. censor, τιμητής, Δίονος Κ. Ἀποσπ. 17. 13, Ἀθαν. I.  
 365A, C, κλ.  
 κήνωγμα, «τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἶδωλον, φάν-  
 τασμα, ἄσθενές, καὶ ἀχρεῖον» Ἰσχύ.  
 κηνύσομαι, «κηνυσσόμεν» εἶδωλον ἐγενόμεν» Ἰσχύ.  
 κηνύω, «κηνύει» καλεῖται Ἰσχύ.  
 κῆξ, κηκός, ἡ, θαλάσσιον τι πτηνὸν ὁρμῶν εἰς τὴν θάλασσαν  
 ὅπως συλλάβῃ τὴν λείαν του, ὥσως ὁ λάρος, ἀντλῶ δ' ἐνδοῦπησε  
 πεσόντων ὡς εἰναλλή κῆξ Ὁδ. Ο. 479. — Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος φαίνε-  
 ται δὲ ἡτο καΨαξ, ὁπότεν καΨαξ καὶ καΨῆξ Ἀντίμ. 7, Εὐφορ. 87,  
 Ἀνθ. II. 7. 652· κῆξῆξ Βαθρ. 115. 2, Ὀππ. Ἰεζυτ. 2. 7· καὶ ὥσως ὁ  
 ἀληθὴς τύπος παρ' Ὀμ. εἶναι κηῦξ ὡς μονοσύλλ.· καΨῆξ Ἰππῶν.  
 5. — Ὁ μῦθος περὶ Κήκυος καὶ Ἀλκυόνης ἀνήκει εἰς τοὺς μεθ'  
 Ὀμηρον χρόνους, ἴδε Ὁδιδ. Μεταμορφ. 11. 272, κέξ.  
 κῆξ, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξ, Θεόκρ. 1. 82.  
 κῆξάπινας, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξαπίνης, Θεόκρ. 2. 25.  
 κῆομεν, Ἐπικ. ὑποτ. ἀορ. ἀντὶ κῆομεν, ἴδε ἐν λέξ. καίω.  
 κηπαῖος, α, ον, (κῆπος) = κηπευτός, κ. σίκοι, ἀντίθετοι τῷ  
 ἄγριοι, Ἀριστ. Προβλ. 20. 32, πρβλ. π. Φυτ. 1. 4, 13, Διοσκ.  
 κτλ. κ. παράδεισοι, παράδεισοι ὁμοιοι κήποις, Κλέαρχ. παρ'  
 Ἀθην. 515E.  
 II. κηπαία (δηλ. θύρα), ἡ, ἡ τοῦ κήπου θύρα,  
 Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, πρβλ. Δημ. 1155. 13, Διογ. Α. 7. 25,  
 Πολυδ. Α' 76. 2) ὡσαύτως λάχανα ἡμέρα, «σαλατικά», Διοσκ.  
 3. 168.  
 κηπαῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῆπος, μικρὸς κήπος, Ἐκκλ.  
 κῆπε, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ εἶπε, Θεόκρ. 1. 97, 2. 149.  
 κῆπεῖ, κῆπευτα, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐπ-, Θεόκρ. 2.  
 100, 15. 74, κ. ἄλλ.  
 κηπεῖα, ἡ, (κηπεύω) ἡ καλλιέργεια κήπου, Πλάτ. Νόμ. 845D,  
 Διδδ. 5. 43.  
 κηπεύς, α, ον, = κηπαῖος, Νικ. Θ. 88.  
 κηπευμα, τό, ἄνθος τοῦ κήπου, κηπεύματα Χαρίτων Ἀρι-  
 στοφ. Ὀρν. 1100, πρβλ. Ἀπολλοδ. παρ' Ἀθην. 682D, Ἑρμάν. Πο-  
 νημάτ. 1. 58.  
 κῆπουός, ἐως, ὁ, κηπουρός, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 5, Ἀνθ.  
 II. 9. 329.  
 κηπεύσιμος, ον, = κηπευτός, Ἑρμίας παρὰ Πλάτ., Σχολ. εἰς  
 Νικ. Θερ. 66.  
 κῆπευσις, ἐως, ἡ, = κηπεῖα, Ἰω. Φωκ. Ἐκφρασ. ἀπ' Ἀντιοχ.  
 μέχρι Ἱεροσολ. 20.  
 κηπευτής, οὗ, ὁ, = κηπεύς, Γλωσσ.  
 κηπευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς κήπον, ἡ κ. ἐπιμέ-  
 λεια Κλήμ. Ἀλ. 888· οἱ κηπευτικοί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπου-  
 ρικὴν, οἱ κηπουροί, Θεοφ. Πρωτοσπ. ἐν Φαθρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ.  
 847.  
 κηπευτός, ἡ, ὄν, κεκαλλιεργημένος, ἐντὸς κήπου αὐξανόμενος,  
 Διοσκ. 3. 52.  
 κηπεύω, καλλιερῶ ἐν κήπῳ, φυτὰ, λάχανα, Δουκ. π. Ἀλθρ.  
 Ἰστ. 2. 34, Γαλιν. τὰ κηπευόμενα, τὰ ἐν κήποις καλλιερῶ-  
 μενα καὶ φυόμενα φυτὰ, ἡμέρα φυτὰ (πρβλ. κηπαῖος), Ἀριστ. π. Ζ.  
 Μορ. 3. 5, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 1, 1, κτλ. Ἡριδανὸς ἀγνοῖς  
 ὕδασι κηπεῖαι κόρας, τὰς τοῦ Φαέοντος θυγατέρας, αἵτινες μετ-  
 εβλήθησαν εἰς αἰγείρους, Εὐδουλ. ἐν «Ναννίω» 1. 6· μεταφ., ἐπιμε-  
 λουμαι, περιποιούμαι, βόστροχον Εὐρ. Τρω. 1175. II. καλ-  
 λιεργῶ ὡς κήπον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 7, Ἡλιδ. 9. 4· μεταφ.,  
 ζωοποιῶ, ζωογονῶ, Αἰδώς κ. ὁρόσοις [τὸν λειμῶνα] Εὐρ. Ἰππ. 78.  
 κῆπῑ, Δωρ. κῆσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐπῑ, Θεόκρ. 29. 37, Ἐπικ. 19. 3.  
 Κηπίδες Νύμφαι, αἱ, Νύμφαι τῶν κήπων, Ἀριστ. 1. 3.  
 κηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῆπος, Πλούτ. 2. 1098B, Διογ. Α.  
 3. 20.  
 κηπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῆπος, Πολυδ. 6. 17, 2, Συλλ. Ἐπ.  
 8855· μικρὸν γήπεδον ἢ κηπαῖον παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν πόλει κομ-  
 φῶς κεκαλλιεργημένον, Θουκ. 2. 62. II. = κῆπος 11, Δουκ.  
 Λεϊφ. 5.  
 κηπο-κόμας, οὐ, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην του κεκομμένην κατὰ  
 τὸν τρόπον δὲ ἐκαλεῖτο κῆπος, Κομ. λέξεις παρ' Εὐσταθ. 907. 41.  
 κηπο-κόμος, ὁ, «κηπουρός» Ἰσχύ.  
 κηπο-λόγος, ον, ὁ διδάσκων ἐν κήπῳ, ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων,  
 Ἀνθολ. II. 6. 307.  
 κηπο-ποιεῖα, ἡ, ἡ παρασκευὴ κήπου, Γεωπ. 12. 2, 1.  
 κῆπος, Δωρ. κῆπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινὸς «περιβάλλει», σύνθεν-  
 δρος τόπος, φυτεῖα, Ὁδ. II. 127, Ω. 247, 338· πολυδενδρεὸς Δ.  
 737· τόπος ἡ χώρα καλῶς κεκαλλιεργημένη καὶ πλουσία εἰς πα-  
 ραγωγὴν, ὡς Ἀφροδίτης κῆπος, δηλ. ἡ Κυρήνη, Πινδ. II. 5. 31·  
 Διδος κ., ἡ Διδύχη, αὐτῇ 9. 91 (ἀλλὰ Διδος κῆποι, ὡσαύτως ἐπὶ  
 τοῦ οὐρανοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 298, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203B· πρβλ.  
 ὡσαύτως Ὁκεανοῦ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 271)· κ. Εὐδολας Σοφ.

Ἀποσπ. 19· οἱ κῆποι τοῦ Μίδεω, ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδ. 8.  
 138· ἐπὶ τῆς περὶ τὸ Πάνορμον χώρας (Palermo), ἥτις τανῦν κα-  
 λεῖται Concha d'oro, Ἀθήν. 542A· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ περιπεφραγ-  
 μένου μέρους ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἄθλων, Πινδ. Ο. 3.  
 43· — οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ κηληταὶ τοῦ Ἐπικουρίου διδάσκον-  
 τος· — οἱ Ἀδωνίδος κῆποι, ἴδε Ἀδωνίς· — μεταφ., Χαρίτων  
 κήπον νέμομαι, τὴν πόλιν, Πινδ. Ο. 9. 40· ἐκ Μουσῶν κή-  
 πων τινῶν .. δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἰων 534A· τοὺς ἐν  
 τοῖς γράμμασι κ. σπεῖρειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 276D. II. εἶδος  
 κοινῆς καὶ διακοσμῆσεως τῆς κόμης, Πολυδ. Β' 29, κτλ. ἴδε μά-  
 χαира I. 3. III. γυναικεῖον αἶδιον, Λατ. hortus, Διογ. Α.  
 2. 116. IV. διάφ. γραφ. ἀντὶ κῆπος, ὁ ἴδε.  
 κηποτάφιον, τό, τάφος ἐν τῷ κήπῳ, Van Goens de Cepota-  
 phis 1763, Uhden ἐν τῷ Wolf's Mus. I. 3, σ. 351· — καὶ κηπό-  
 ταφος Papers of Am. School in Athens, 3. n° 621.  
 κηπο-τύραννος, ὁ, ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ἐπίθετον τοῦ Ἐπι-  
 κουρείου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου, Διογ. Α. 10. 25.  
 κηπουργέω, καλλιεργῶ κήπον, Cod. Reg. 891, fol. 155B.  
 κηπουργία, ἡ, (ἐργῶ) ἡ κηπουρικὴ, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία,  
 Πολυδ. Ζ' 101.  
 κηπουργικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς κηπουργίαν, Πολυδ.  
 Ζ' 141.  
 κηπουρέω, καλλιεργῶ κήπον, εἶμαι κηπουρός, Πολυδ. Θ' 13.  
 κηπουρία, ἡ, ἡ κηπουργία, ἡ κηπουρικὴ, Πολυδ. Θ' 13· διάφ.  
 γραφ. κηπουρία.  
 κηπουρικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς τὸν κήπον ἢ τὴν  
 καλλιέργειαν τοῦ κήπου, νόμιμον Πλάτ. Μένων 317B· κ. λάχα-  
 ρικὸν Ἰππικτρ. κηπουρικὴ θύρα (διάφ. γραφ. -ωρικὴ) Θεοφρ. π.  
 Φυτ. Ἰστ. 7. 4, 5. II. ἐμπειρος εἰς κηπουργίαν, Πολυδ. Ζ' 141.  
 κηπουρός, ὁ, (οὐρός) ὁ φυλάττων κήπον, ὅρις Εὐδουλ. 111.  
 II. ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν κήπον, ὅνομα κομω-  
 δίας τοῦ Ἀντιφάνη, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 408? — ὡσαύτως, κηπω-  
 ρός, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδῆλ. 2, Πλάτ. Μένων 316E.  
 κηπο-φύλαξ, -ακος, ὁ, ὁ τὸν κήπον φυλάττων, ἐπὶ τοῦ Πριά-  
 που, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960.  
 κηπουρός, -ωρέω, -ωρία, -ωρικός, (ῶρα) = κηπουρ-  
 Κῆρ, ἡ, γεν. Κῆρός, αἰτ. Κῆρα (ἴσως ἐκ √KEP; καίρω)· —  
 ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἢ τοῦ ὀλέθρου, συγχ. παρ' Ὀμ., ὅστις ἔχει καὶ  
 τὸ πληθ.· πλήρες, Κῆρ .. Θανάτοιο Ὁδ. Α. 171, κτλ.· Κῆρες ..  
 Θανάτοιο Ἰλ. Β. 834, κτλ. Τὰ συνήθη αὐτῆς ἐπίθετα ἦσαν: μέ-  
 λαινα, ὀλοή, κακῆ, συσχετίζεται δὲ μετὰ τῆς Ἑριδος καὶ τοῦ  
 Κυδοιμοῦ, ὡς περιφερομένη ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης καὶ φο-  
 ροῦσα ἱμάτια ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, Σ. 535. Ἐπιστεύετο δὲ ὅτι  
 ὁ μέλλων ἀποθάνει βίαιον θάνατον ἢ το ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ  
 παραδεδομένος εἰς ὠρισμένην τιὰν Κῆρα, Ψ. 79. Ὁ Ζεὺς βέβαιος  
 εἰς πλάστειγγας τὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν τοῦ Ἑκτορος, ὅπως ἀπο-  
 φανθῇ τίς ἤθελεν ἀποθάνει πρότερον, X. 210· μάλιστα ὁ Ἀχιλλεύς  
 εἶχε δύο Κῆρας, μετὰ τῶν ὁποίων ἤδυνάτο νὰ ἐκλέξῃ, Γ. 411·  
 οὕτως ὑπάρχουσι καὶ Κῆρες μυρία Μ. 326· Κῆρες Ἀχαιῶν,  
 Τρώων Θ. 73. — Ἐν Ἡσ. Θ. 217, 220, παρίστανται ὡς θεότητες τῆς  
 ἐκδικήσεως· οὕτως ὁ Δίσχυλ. συνημμένως: Κῆρες Ἑρινούς Θῆβ.  
 1055· ὁ Σχολ. ἀναφέρει Κῆρας ἀναπαλκῆτους, Σοφ. Ο. T. 472,  
 πρβλ. Τρ. 133, Πινδ. Ἀποσπ. 245, Εὐρ. Ἡλ. 1252, Ἡρ. Μαιν.  
 870· καὶ ἡ Σπρίξ καλεῖται ἀρπαξάνδρα Κῆρ, Δίσχυλ. Θῆβ. 777.  
 — Ἡ Κῆρ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν Ἀττην καὶ Ἑρινύν,  
 ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὴν Αἴσαν καὶ Μοῖραν, ἢ τὰς παρὰ Ῥωμαῖους Par-  
 cae, αἵτινες φέρουσι καὶ εὐτυχίαν οὐχὶ δὲ μόνον θάνατον καὶ δυσ-  
 τυχίαν. II. ὡς προσηγορ., καταστροφή, δόλιχος, θάνατος, ἰδίως  
 δταν ἡ βίαιος παρ' Ὀμ. κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Wolf. μόνον ἀπᾶξ,  
 Ἰλ. Α. 228, τὸ δὲ τοὶ κῆρ εἶδεται εἶναι, τοῦτο θάνατος σοὶ  
 φαίνεται ὅτι εἶναι ἀλλὰ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκδότας ἡ λέξις φέ-  
 ρεται κοινῶς οὕτω, κῆρ' ἀλείνων Γ. 32, κτλ. Ὑπέκφυγε κῆρα ..  
 Θανάτοιο Π. 687· φόνον καὶ κ. φέροντας Β. 352, κτλ.· ἂν καὶ  
 παρ' Ὀμ. πιθανῶς ἡ προσωπικὴ σημασία ἐμεινέτω μετὰ τῆς προση-  
 γορικῆς· βραδύτερον ὅμως ἡ προσηγορικὴ ἔκνομον υπερίσχυσε, μέ-  
 λαιναν κῆρ' ἐπ' ὁμοασιν βαλὼν Εὐρ. Φοίν. 950· νοσῶν πα-  
 λαιὰ κῆρ, ἐπὶ λοιμοῦ, ἀσθενείας, Σοφ. Φιλ. 42, πρβλ. 1166· —  
 ἐνίοτε ἐπὶ γενικωτέρως ἐννοίας· βαρεῖα μὲν κῆρ, τὸ μὴ πιθέσθαι,  
 θὰ ἦτο θλιθερὰ καταστροφή τὸ νὰ μὴ ὑπακούῃ τις, Δίσχυλ. Ἀγ.  
 206· ἐλευθέρῳ ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσσεσιν οὐ καλῇ,  
 ἀπρεπὲς ὄνειδος, Σοφ. Τρ. 454· — τὸ πληθ. ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐν τῷ  
 πεζῷ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 937D, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 4, Διον.  
 Ἀλ. 8. 61, Πλούτ., κλ.· τὸ ἐνικὸν λίαν σπανίως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 2.  
 κῆρ, τὸ, συνηρ. ἐκ τοῦ κῆαρ (ὡς τὸ ἦρ ἐκ τοῦ ἔαρ)· παρ' Ὀμ.  
 αἰετοε κῆρ, μετὰ δοτ. κῆρι, Ἐπικρ. κηρόθι· παρὰ Τραγ. αἰε-  
 ποτε κῆαρ, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην πτώσιν μεταχειρίζονται (ἴδε ἐν  
 λέξει καρδέα). Ἡ καρδία, Λατ. cor, Ὀμ.· κῆρ ἐνὶ στήθεσσι  
 συχρὸν παρ' Ὀμ.· κῆρ ἀχνυται ἐν θυμῷ Ἰλ. Ζ. 523· κῆρ ὤρ-  
 μαινε φρεσίν ἡσιν Ὁδ. Σ. 344· — περὶ τοῦ λάσιον κῆρ ἴδε ἐν  
 λέξ. λάσιος· — ὁ Ὀμ. παριστάνει τὴν καρδίαν ὡς ἔδραν τῆς βου-



λήσεως, μετά σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ 'Ιλ. Ο. 52· τῶν ὀρέξεων, θά-  
λέων ἐμπλησάμενος κῆρ Χ. 504, πρβλ. Τ. 319· τῆς ὀλίφως,  
ἀχνύμενος κῆρ Η. 428· φθινύθεσκε φίλον κῆρ 'Ιλ. Α. 491,  
κτλ. τοῦ φόβου, τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, ἐπὶ τοῦ  
λεόντος, Μ. 45· σπανιώτερον ὡς ἔδραν τῆς διανοίας, ὡς ἐν τῇ φρά-  
σει, πολλά δέ οἱ κῆρ ὀρμάνει 'Οδ. Η. 82, πρβλ. Σ. 344· ὡς  
καὶ ὁπότε συνάπτεται μετὰ τοῦ νόου, 'Ιλ. Ο. 52· — ἡ δοτ. κῆρι  
κεῖται συγνάκις παρ' Ὀμ. κηρῶσι, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐγκαρδίως,  
«μετ' τῇ καρδίᾳ», ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ Ι. 117· ἀλλὰ κατὰ τὸ  
πλεῖστον ἐπιτεταμέν., πέρη κῆρι φιλεῖν, ἀγαπᾶν ὑπερμέτρως ἐν  
τῇ καρδίᾳ, (ἐνθα τὸ πέρη κεῖται ἐπιρρηματικῶς), Δ. 46., Ν. 430·  
πέρη κῆρι τιμᾶν τινα 'Οδ. Ε. 36, κτλ.· ὡσαύτως, ἀπεχθέσθαι  
πέρη κῆρι 'Ιλ. Δ. 53· πέρη κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206, πρβλ. 119·  
ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ὁ Spitzn. ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν περὶ κῆρι  
= ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκαρδίως, κατ' ἀναλογίαν τοῦ περὶ φρεσὶ, ἔδε εἰς  
'Ιλ. Δ. 46· οὕτω βραδύτερον, ἐμὸν κέαρ οὐ γεύεται ὕμνων  
Πινδ. Ι. 5 (4). 25, πρβλ. Ν. 7. 150· κέαρ ἀπαραιμυθον Αἰσχύλ.  
Πρ. 185· ἡ γλύνθη, ἡ γθέσθη κέαρ αὐτόθι 245, 390, κτλ., καὶ  
οὕτως ὁ Ἀριστοφ. λέγει (ἐν τραγικῇ φράσει) τὸ κέαρ εὐφράνθη,  
'Αγ. 5· ἡ γεν. κέαρως εὐρεται παρ' Ἀρκαδίῳ σ. 128, 18.

κήρα, ἡ, = κῆρ, Λοδεκ. Παρ. 145.  
κηραίνω, Α. (κῆρ, πρβλ. ἀκήριος) — βλάπτω, καταστρέφω,  
Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 99. — Παθ., καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι,  
'Αριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 886Ε.

κηραίνω Β, (κῆρ) εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, φροντίδων, ἀνῆσυ-  
χος, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 518· τι, πρὸς τι, διὰ τι· πράγμα, ὁ αὐτὸς ἐν  
'Ιππ. 223· ἐπὶ τινι Μάξιμ. π. καταρχ. 93· περὶ τι Φίλων παρ'  
Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 378Β· — κ. περὶ τινα, ὡς τὸ Λατ. deperire,  
καταστρέφομαι, φθείρομαι, φθίνω, ὁ αὐτ. 2. 167, πρβλ. 1, 501.

κηρ-ᾄμυντης, ου, ὁ, (ᾄμυνω) ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, Λυ-  
κόφρ. 663.

κηράνθεμον, τό, = κῆρινθος, Διοσκ. 5. 17.  
κηράφεις, ἔδος, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, Νικ. Ἀλεξίφ. 394· πρβλ. κᾶ-  
ραβδος.

κηρ-ᾄχάτης, [χᾱ], ου, ὁ, εἶδος ἀχάτου ἔχοντος κῆρινον χρώμα,  
Πλιν. 37. 54.

κηρ-αφία, ἡ, τὸ ἀνάπτειν τὰ κηρία, φωταφία, Χρον. Πάσχ. σ. 383C.  
κηρ-ᾄλειον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου, «κεράλαδον»,  
Γαλ. τ. 13, σ. 832, κλ.

κηρ-εμβροχῆ, ἡ, θερμὸν ἐμπλαστρον διὰ τετηκότος κηροῦ, Ἀλεξ.  
Τραλλ. 11. σ. 635.

κηρεσις, ου, (κῆρ) ὀλέθριος, νοσηρός, 'Ησύχ.  
κηρεσι-φόρος, ου, θανατηφόρος, μνημονεύεται ἐκ τῶν Χρον.  
Νικήτ.

Κηρεσι-φόρητος, ου, ὅν αἱ Κῆρες φέρουσιν, ἔξελααν .. κύ-  
νας κηρεσιφορήτους 'Ιλ. Θ. 527.

κηρία, ἡ, ἔδε ἐν λέξ. κειρία.

κηριάζω, ἐπὶ τῶν ὀστροκαυδέρμων, κυρίως δὲ τῆς πορφυράς καὶ  
τῶν κηρύκων, ἐκχέω τὰ ὡά μου ἐν εἶδει γλισχρότητος μυζώδους·  
«αἱ μὲν οὖν πορφυραὶ τοῦ ἔαρος συναθροίζονται εἰς ταῦτό, ποιοῦσι  
τὴν καλουμένην μελίκην, τοῦτο δ' ἔστιν οἶον κηρίον, πλὴν οὐχ  
οὕτω γλαφυρόν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν  
πολλὰ συμπλακείν» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 15, 4, π. Ζ. Γεν. 3.  
11, 12 καὶ 14.

κηρίνη, ἡ, = κηρίων ΙΙ, 'Ησύχ., Φώτ.

κηρίνθος, ὁ, τροφή τῶν μελισσῶν, ὡσαύτως ἐριθάκη, Ἀριστ.  
π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 5, 'Ησύχ. ΙΙ. εἶδος ἔλκου, 'Ησύχ.

κηρίνος, η, ου, (κηρός) ἐκ κηροῦ πεποιημένος, Ἀριστοφ. Ἐκ-  
κληθ. 1035, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 197D· κηρίνα ὀπώρα, δηλ. μέλι,  
'Αλκμάν 63. ΙΙ. μεταφορ., εὐπλαστός καὶ μαλακὸς ὡς κηρός,  
(cereus in vitium flecti); τοὺς θυμικούς .. κηρίνους ποιεῖν Πλάτ.  
Νόμ. 633D· κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 10.

2) ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, ὠχρός, Σουῖδ. ἐν λ. ἐκηριώθη.  
κηριο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων κηρήθραν, ἐπιγραφή τοῦ ἱθ'  
Εἰδύλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

κηρίολος, ὁ, πῦθ. λαμπάς ἐκ κηροῦ ἢ εἰκῶν, ὁμοίωμα κῆρινον,  
Σουλ. Ἐπιγρ. 3028. 5.

κηρίον, τό, (κηρός) κηρήθρα, Λατ. favus, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ  
πλῆθ., Ὀμ. Ὑμ. εἰς Ἐρμ. 559, 'Ησιόδ. Θ. 597, 'Ηρόδ. 5. 114, κτλ.  
ἐν τῷ ἐνίκ., Πλάτ. Πολ. 552C, Θεόφρ. 19. 2· ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἑλλ.  
φαρμακοποιᾷ, 'Ιππ. 475. 5., 496. 45· κηρίω βεδυσμένος, ἔχων  
τὰ ὡτα πεφραγμένα διὰ κηρίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 506· — ὡσαύτως,  
κηρίον σφικτῶν 'Ηρόδ. 2. 92· — κηρία, ἀπλῶς = μέλι, 'Ιπιδών.  
26, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 38F. 2) πῖναξ ἐκ κηροῦ, Ἀνθ.  
Π. 9. 191.

ΙΙ. εἶδος δερματικῆς νοσήματος ὅπερ καλεῖται  
καὶ μελικηρίς, Διοσκ. 2. 164, Γαλῆν., κτλ. — ἄχωρ ἤτο τοῦ αὐ-  
τοῦ εἶδους, ἀλλ' ἤτονον φθοροποιόν πρβλ. τὸ Λατ. favus, ἂν καὶ ἡτο  
καὶ ἐκεῖνο διάφορον.

κηριόομαι, παθ., τρομάζω, ἀγίνομαι σὰν τὸ κηρί, ἐκπλήττομαι,  
«ἐκηρύσσειν», καὶ «κηριώθη» καὶ «κηριώθη» ὑπὸ σκοτοδίνου ληρῆναι  
'Ησύχ. «ἐκηριώθη, διὰ τὸ δέος κῆρινος ἐγενόμην» Σουῖδ.

κηριο-ποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων κηρήθραν, ἐπὶ τῶν μελισσῶν  
καὶ τῶν παρακλησίων τὴν μορφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 1.  
κηρίς, ἔδος, ἡ, = κειρίς, παρ' Ἀθην. 355C.  
κηρίτις, (δηλ. λίθος), ἡ, πολυτιμὸς τις λίθος ἔχουσα τὸ χρώμα  
τοῦ κηροῦ, Πλιν. 37. 56.

κηρι-τρεφής, ἔς, (τρεφῶ) συντετραμμένος ἀλλιότητι, κηρι-  
τρεφῶν «συντετραμμένον μόλρα καὶ θανάτω» (Σχολ. Τζέτζ.). ἄν-  
θρώποι 'Ησιόδ. Ἐργ. κ. 'Ημ. 416, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς  
Εὐρ. Φοιν. 638. 2) ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, Συνέσ.  
329C.

κηρί-φατος, ου, (\*φένω, πέφαμαι) πεφονευμένος ὑπὸ κακῆς  
μόλρας, 'Ησύχ.

κηριώδης, ἐς, (εἶδος) ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, Θεοφρ. π.  
Φυτ. 'Ιστ. 3. 13, 3.

κηριώμα, τό, νόσος τις τῶν ὀφθαλμῶν, 'Ησύχ. (ἐνθα ἀντὶ τοῦ  
ὀμείλημα, ὁ Δινδ. προτείνει ἡ λήμη).

κηρίων, ὠνος, ὁ, κηρίνη λαμπάς, πέντε λαμπάδας ἄπτου-  
σιν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ὡς κηρίωνας ὀνομάζου-  
σιν Πλουτ. 2. 263E. ΙΙ. μάλιστα, 'Ησύχ., Φώτ. ἐν λέξ. κη-  
ρίναι.

κηρο-γονία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τῆς κηρήθρας, 'Ιω-  
σήφ. Μακκ. 14.

κηρο-γράφω, ζωγραφῶ διὰ κηροῦ, Ἀθην. 200B.

κηρογράφια, ἡ, ἡ διὰ κηροῦ ζωγραφία, ὁ ἐστὶν ἐγκαυστική,  
καθ' ἣν τὰ χρώματά εἰσι μεμιγμένα με κηρόν, πᾶς τόπος κηρο-  
γραφία καταπεποίκιτο Καλλιέ. παρ' Ἀθην. 204B, πρβλ. 200A,  
Πλιν. 35. 39, Müller Archäol. d. Kunst § 320. 4.

κηρο-δέτης, ου, ὁ, Δωρ. κηροδέτας = τῷ ἐπομ., Εὐρ. Ι. Τ  
1125.

κηρό-δετος, Δωρ. καρ-, ου, (δέω) ὁ συκρατούμενος ἢ συγ-  
κολληθεὶς διὰ κηροῦ, μέλι Ἀνθ. Πλαν. 4. 305· σφριγέ Εὐφρ.  
εἰς Ἀθην. 184A· κ. πνεῦμα, τὸ φύσημα τοῦ με κηρόν συνημμένου  
αὐλοῦ, Θεοφρ. Ἐπιγρᾶμμ. 5. 4.

κηρο-δομέω, κατασκευάζω διὰ κηροῦ (κηρία, δηλ. κηρήθρας),  
ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ψευδο-Φωκυλ. 162.

κηρο-δοσία, ἡ, φόρος κηροῦ, Συμεῶν Θεσσαλ. περὶ Τελετ. καὶ  
Μυστηρ. κ. 10 καὶ 11, Δουκαγγ.

κηροδόχος, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κηρόν, «σμήναι» τῶν  
μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἥτοι αἱ θῆκαι· 'Ησύχ. ἐν λέξ. σμήναι.

κηρο-ειδής, ἐς, ὁμοῖος κηρῷ, κῆρινος, Πλάτ. Τίμ. 61C, Ἀθην.  
281F, Διοσκ. 1. 92, κτλ. μεταφορ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Φίλων 1. 64.

2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, Φιλόστρ. 781.

κηρόθεν, ἐπίρρ. (κῆρ) ἐκ καρδίας, Ἐτυμολ. Μεγ. 511. 20.

κηρόθῃ, ἐπίρρ. (κῆρ) ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐκ καρδίας, ἐγκαρδίως, παρ'  
'Ομήρ. αἰέτονον ἐπομένον τοῦ μάλλον, ἀπήχθετο κ. μ. 'Ιλ. Ι.  
300., Φ. 136· χολώσατο κ. μ. 'Οδ. Ε. 284. κτλ. φίλει δέ με  
κ. μ. Ο. 370· οὕτω, τίον δ' ἄρα κ. μ. 'Ησιόδ. Ἀσπ. 'Ηρ. 85.

κηρομαστίχη, ἡ, μίγμα κηροῦ καὶ μαστίχης, Συμεῶν Θεσσ.  
ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 14, σ. 60.

κηρό-μελι, τό, μέλι ἐν τῇ κηρήθρᾳ, Σχολ. Θεοφρ. 7. 83.

κηρόμοις, παθ. (κῆρ) καταστρέφομαι, βλάπτομαι, Κλήμ. Ἀλ.  
76, 'Ησύχ.

κηρόμοι, παθ. (κηρός) ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ, 'Ιππ. π.  
'Αρρ. 797· ἐν τέλει Λόγγ. 2. 35· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σχη-  
ματίζω τι δι' ἑμαυτὸν ἐκ κηροῦ, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 226.

κηρο-πάγης, ἐς, ἑστερευμένος, ἐστηρικτός, κεκολλημένος  
διὰ κηροῦ, Ἀνθολ. Π. 6. 239, Μανέθ. 1. 242.

κηρο-πίστος, ὁ, ἀλοιφή τις ἐκ κηροῦ καὶ πίσης, 'Ιππ. 467.  
42· πρβλ. πῖσοςκηρος.

κηροπλαστεῖον, τό, τύπος κηρίνων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων,  
'Επιρ. Αἰρ. 23, σ. 64B.

κηροπλαστῆω, πλάττω τι ἐκ κηροῦ, 'Ιππ. π. Ἀρρ. 828· κ.  
ἔρωτα Εὐθύλου. ἐν «Καμπυλίῳ» 3· πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ, ἡ φύ-  
σις κ. τὸν ἄνθρωπον Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, ἐν  
τέλ.

2) κάμνω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Διόδ. 17. 75., 19. 2.

κηρο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα θεῶν ἢ  
ἀνθρώπων κλ., Πλάτ. Τίμ. 74C.

κηροπλαστικός, ἡ, ὄν, ἀνέκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κηροπλα-  
στεῖν, Ὡκελλ. Λουκ. 2· ἡ κηροπλαστική (δηλ. τέχνη) Πολυδ.  
Π', 165.

κηρό-πλάστος, ου, (πλάσσω) ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κῆρι-  
νος, μελίσσης κ. ὄργανον Σορ. Ἀποσιπ. 464· ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ.  
Π. 9. 570.

2) = κηρόδετος, δόναξ Αἰσχύλ. Πρ. 574· ὁ  
Meineke προτείνει κηρόπακτος (δηλ. -πηκτος) = κηροπαγής.

κηρο-ποιός, ὄν, ὁ ποιῶν κηρόν, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 1075,  
κατὰ τὸ Ἐνετ. Ἀντίγρ. κοινῶς κηροποιῶν.

κηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλτῆς λαμπάδων ἐκ κηροῦ, Γλωσσ.  
κηροπωλεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Θεοφρ. Κοντιν. 420, 15.

κηρός, ὁ, τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν, Ὀδ. Μ. 48, 173, 175, κτλ.  
εὐπλαστότερος κηροῦ Πλάτ. Πολ. 588D· ἐν χρήσει ὡς κομη-  
τικόν, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22, πρβλ. Ὀιδ. Ars Am. 3. 199· εἰς ἐγ-



καυστικὴν ζωγραφίαν, 'Ελλ. 'Επιγρ. 673. 2., 722. 3, πρβλ. κηρο-γραφία. II. πληθ. κηροί, λαμπάδες ἐκ κηροῦ, Λατ. cerei, 'Πλάτ. 9. 11. ('Εντεῦθεν κηρίον' πρβλ. Λατ. cera, Λιθ. kóris (fusus).)

κηρο-τέχνης, ον, ὁ, κηροπλάστης, 'Ανακρέοντ. 10. 9. κηρο-τρόφος, ου. (κῆρ) τρέφω θάνατον, θανατηφόρος, ὄφις κηροτρόφου Νικ. Θηρ. 192.

κηρο-τρόφος, ον, (κηρός) κήρινος, 'Ανθ. Π. 6. 236. κηρουλάκος, ὄν, (κῆρ, ἔλκω) ἐπιφέρειν καταστροφὴν, ὀλέθριος, Λυκόφρ. 407.

κηρο-ουργία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ κηροῦ, 'Ερραϊμ σ. 562C.

κηροφιν· «ἐκ τῆς ψυχῆς» 'Ησύχ.

κηρο-φορέω, (κηρός) παράγω κηρόν, Σουίδ.

κηρο-χίτων [Γ], ὡνος, ὁ, ἡ, περιβεβλημένος κηρόν, λαμπάδα κηροχίτων 'Ανθ. Π. 6. 249.

κηρό-χρως, ὡτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηροῦ, Χαιρήμ. παρ' 'Αθην. 608D.

κηροχύτεω, σχηματίζω ὡς ἐκ κηροῦ ἢ ἐν κηρῷ, 'Αριστοφ. Θεσμ. 56.—ἐπὶ τῶν μελισσῶν, κατασκευάζω κυψέλας ἐκ κηροῦ, 'Ανθολ. Παν. 4. 210.

κηρό-χύτεω, ον, κατασκευασμένος ἐκ κηροῦ, κ. μελίγυμα, ὡς τὸ κηρόβετον πνεῦμα, Κάστωρ παρ' 'Αθην. 455A· κ. πινακίδιον, πίναξ κεκαλυμμένος μὲ κηρόν, 'Εκκλ., κ. γραφὴ = κηρο-γραφία, αὐτόθι.

κηρύξω, ἴδε κηρύσσω.

κηρύγμα, τό, (κηρύσσω) τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλλόμενον, προκήρυξις, δημοσίαι γνωστοποιήσεις, 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ. κ. ποιέεσθαι 'Ηρόδ. 3. 52., 5. 92. 7, κτλ.· ἐκ τοῦ κηρύγματος, διὰ προκήρυξης, ὁ αὐτ. 6. 78· κ. θεῖναι τῇ πόλει Σοφ. 'Αντ. 8· τῷ κ. ἐμμένειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 350, πρβλ. 'Αντ. 454· κ. ἀνείπειν Θουκ. 4. 105· κηρύσσειν Αἰσχίν. 75. 30· γίνεται κ. Δημ. 253. 7.—ἀμοιβὴ προκηρυττομένη, Ξεν. 'Ελλ. 3. 4, 10, Αἰσχίν. 58. 26. κηρυγμός, ὁ, = κήρυξις, Σχόλ. Βεν. εἰς 'Ιλ. Φ. 575.

κηρύκαινα [Υ], ἡ, θηλ. τοῦ κήρυξ, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 713.

II. «κηρυκαῖνας ἐκάλουν Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς παροῦσαι καὶ τὰς συνοικίας ἐρ' ᾧ τε συναγείρουν τὰ μιάμματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν» Σουίδ.

κηρύκαινα, 'Ιων. -ῆτη, ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον κήρυκος, 'Ηρόδ. 7. 134, Πλάτ. Νόμ. 742B· ἐπὶ κηρυκαῖαν ἀποστέλλεσθαι, ἐπὶ πρεσβείας, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3, ἐν τέλ. 2) ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος 'Ισαῖ. παρ' 'Αρποκρ.

II. παρ' 'Εκκλησ., τὸ κηρύττειν τὸν θεῖον λόγον.

κηρύκειον [Υ], 'Ιων. -ῆτον, Δωρ. κᾶρύκειον, τό, ῥάβδος τοῦ κήρυκος, οἷον ὁ 'Ερμῆς παρίσταται φέρων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα τῆς τέχνης, πολλάκις μετὰ δύο ὄρεων περιπεπλεγμένων περὶ αὐτῶν, Λατ. caduceus, 'Ηρόδ. 9. 100, Θουκ. 1. 53, 'Ηρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Σουλ. 'Επιγρ. 5774. 4, 49., 5775. 3.—ὡσαύτως κηρύκειον, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 429· κηρύκεια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν = ἱκετηρία, Δείναρχ. 92. 28· ἴδε κήρυξ ἐν τέλ. II. «ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθὸς» Σουίδ.

III. ὁ λίθος ἐρ' ᾧ ἀναβάς ὁ κήρυξ ἐκήρυτε, ἴδε λίθος.

κηρύκειος [Υ], ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, γράμμα Σοφ. 'Αποσπ. 897· γραφὴ 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ.

κηρύκεισμα [Υ], τό, προκήρυξις, διάγγελμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 651.

κηρύκεισις [Υ], εως, ἡ, = κηρυκεία, Σουίδ.

κηρύκεύω, εἰμαι κήρυξ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, κήρυκος, Πλάτ. Νόμ. 941A· κ. τινί, εἰμαι κήρυξ τινός, Φιλόχορ. 36. II. μεταβατ., προκηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 221, πρβλ. Εὐρ. Τρω. 782, Πλάτ. Νόμ. 941A.

κηρύκητι, -ῆτον, 'Ιων. ἀντί τοῦ κηρυκεία, -ειον.

κηρυκικός, ὁ, ὄν, ἀνήκων εἰς κήρυκα, ὁ τῶν κηρύκων, φῦλον, ἔθνος Πλάτ. Πολιτικ. 260D, 290B· ἡ κηρυκικὴ (δηλ. τέχνη) αὐτόθι 260E.

κηρύκινος, η, ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, «κηρυκινὴ ῥάβδος, ἡ τοῦ 'Ερμοῦ» Σουίδ· κηρύκινη, ἡ, = κηρύκαινα, Φώτ.—Καθ' 'Ησύχ.: «κηρυκινὴ· ἡ καταρωμένη».

κηρυκιοειδής, ἔς, ὁμοῖος πρὸς κηρύκειον, ἔχων σχῆμα κηρυκείου, 'Ισίδ. ἐν λέξ. 'Ερμῆς, ἐνθα κοινῶς κηρυκο-.

κηρύκειον, τό, ἴδε ἐν λέξ. κηρύκειον. II. εἶδος ὀστρακοδόρμου, πρβλ. κήρυξ II.

III. ἀλοιφὴ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν, 'Αλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

κηρύκειο-φόρος, ον, ὁ φέρων κηρύκειον, 'Ετυμολ. Μέγ. 812. 23.

κηρυκτέος, α, ον, ῥηματ.: ἐπιθετ. τοῦ κηρύσσω, ὃν δεῖ κηρύττειν, Κανὼν β' καὶ ε' (ον') τῆς ἐν Καραγάγνῃ Συνόδου ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 299, 470.

κηρυκτός στέφανος, ὁ μετὰ κηρύγματος ἢ ὁ δυνάμενος κηρυχθῆναι, 'Επιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 62.

κηρυκώτης, ες, ὁμοῖος πρὸς τὸ ὀστρακοδόρμον, τὸ καλούμενον κήρυξ (II), 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 28.

κηρύλος [Υ], ὁ, εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀλκυόνος, ἴσως τὸ Alcedo rudis, 'Αλκυόν 12, 'Αρχιλ. 130, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 14, Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 332E. Ὁ τύπος κηρύλος, μνημονευόμενος ὑπὸ τινων Γραμματ. ὡς 'Αττικὸς, ὀρεῖται καὶ πιθανῶς εἰς τὸ σκῶμμα τὸ ἐν 'Αριστοφ. 'Ορν. 300, ἐνθα οὕτω καλεῖται ὁ κουρεύς Σποργίλος (ἐκ τοῦ κείρω), «εὐραφοποῦσι», οὕτως εἰπεῖν.

κήρυνος, ὁ, βόλος τῆς τῶν κύβων, Εὐδουλ. ἐν «Κουβεταῖς» 2· κᾶρυνος παρὰ Φωτ.

κήρυξ, Δωρ. κᾶρυξ (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε ἐν τέλ.), -ῦκος, ὁ: Αἰολ. ὡσαύτως κήρυκος, ον, ὁ, 'Ετυμολ. Μέγ. 775. 26· (κηρύσσω).—κήρυξ, διαλαλητής, «κράχτης», καὶ καθόλου δημόσιος ἀγγελιαφόρος μετέχων καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ πρέσβεως, λίαν ἐντιμον ὑπόσημα κατὰ τοὺς ἀρχαιστάτους χρόνους, Λατ. praeco, caduceator, legatus, 'Ομ., κτλ. Οἱ κήρυκες συνελάλουν τὴν ἐκκλησίαν, 'Ιλ. B. 50, 97, 437, 442, I. 10, 'Οδ. B. 6, κτλ.· καὶ ἐτήρουν τὴν τάξιν ἐν αὐτῇ, 'Ιλ. B. 280, Σ. 503· διεχωρίζον τοὺς διαμαχομένους, II. 274, κέξ.: εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς προπασκευῆς τῶν θυσιῶν καὶ πανηγύρεων, Γ. 245, κέξ., 'Οδ. Υ. 276· ἔτι δὲ καὶ ἰδιωτικῶν συμποσίων, 'Ιλ. H. 183, Σ. 558, 283. 'Ὡς δημοῖοι ὑπάλληλοι καλοῦνται δημοεργοί, 'Οδ. T. 135. Τὸ ἐμβλημα τῆς ἐπισημότητος αὐτῶν ἦτο τὸ σκῆπτρον, 'Ιλ. Σ. 505, 'Οδ. B. 37, κτλ.

'Απὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τὸ ὑπουργημα αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ἱερὸν καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπαράβιαστον ὡς διατελοῦντων ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διός, καὶ ἐθεωροῦντο θεοὶ, Διὶ φίλοι, 'Ιλ. Δ. 192, Θ. 517· Διὸς ἄγγελοι ἦδὲ καὶ ἀνδρῶν Α. 334, κτλ.: οἱ δ' ἐχρησιμοποιοῦντο ὅπως διαβιβάζον ἀγγελίας μεταξὺ πολεμίων, I. 170, Ω. 149, 178, 'Οδ. K. 59, 102. Μεθ' 'Ομηρον ὁ 'Ερμῆς καλεῖται κήρυξ τῶν θεῶν, 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 80, Θεογ. 939, πρβλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 515, Χο. (165). Κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους τὸ μὲν ὑπουργημα αὐτῶν διέμεινε τὸ αὐτὸ σχεδόν, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ τῶν πρέσβεων, διότι οἱ κήρυκες διεβίβazon ἀγγελίας μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πολέμῳ πρὸς ἄλληλα διατελοῦντων, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 29· πρβλ. Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 727, Πλάτ. Νόμ. 941A, Δημ. 159. 20., 283. 2· ἐν χρήσει ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ ἀπόστολος, 'Ηρόδ. 1. 21. 'Ιερατικόν τι γένος ἐν 'Αθήναις ἔφερε τὸ ὄνομα Κήρυκες, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ 'Ερμοῦ, 'Ανδοκ. 15. 28, Πaus. 1. 38, 3, Πολυδ. H. 103· Κηρυκίδαί παρὰ Φωτ.

β) κήρυξ ὡς θηλ. ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. N. 8. 1, Νόνν. 4. 11· τὸ 'Αττ. θηλ. εἶναι κηρύκαινα. 2) ἐν 'Αθήναις, κήρυξ, ὅστις ἐκήρυτε καὶ ἐτήρει τάξιν ἐν ταῖς συνελεύσεσι κτλ., 'Αριστοφ. 'Αγ. 42, κέξ.: ὁ κ. ἀνείπεν 'Ανδοκ. 6. 4, κτλ.: ὁ τῶν μυστῶν κ., ἐν 'Ελευσίνι, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 20. 3) καθόλου, ἀγγελιαφόρος, θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι Σοφ. O. K. 1511, πρβλ. Εὐρ. 'Ηλ. 347· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 30· ἐπὶ τῇ γραφῇ, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 780. 4) παρ' 'Εκκλ., ἱεροκήρυξ.

II. εἶδος ὀστρακοδόρμου ἢ κοχλίου ἔχοντος κόγχην ἐλικοειδῶς συνεστραμμένην, δυναμένην νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς εἶδος σάλπιγγος, τὸ buccinum, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 6., 5. 12, 3, κ. ἄλλ., πρβλ. Μάχωνα παρ' 'Αθην. 349C· ὅθεν, 2) ἀκαθωρόν τι χολαστήριον ὄργανον, 'Ιακωβίου Μαρτ. Πολυκάρπου 2. [Ὦ ἀέποιε, διότι ἐν 'Ιλ. P. 324 κήρυκ' 'Ηπυτίδῃ διορθοῦται ἀντὶ κηρυκί. Αἱ μόναι ἐξαίρεσεις εἶναι κηρύκας ἐν 'Αντιμάχῳ παρ' 'Αθην. 475D, καὶ κηρύκειον, ἐν 'Ανθ. Π. 11. 124. Οἱ Γραμματικοὶ ὁμοῖοι συμφωνῶν γράφουσι κήρυξ, φοτνίξ, κῆϋξ, ἴδε Πρισκίαν. 7. 8., 43, Διὼν. ἐν Στεφ. Θεσ.]

κήρυξις, εως, ἡ, διακήρυξις, προκήρυξις, Δίων K. 63. 8 καὶ 14.

II. κήρυγμα, Κλήμ. 'Αλ. 863, Εὐσ., κτλ. κηρύσσω, 'Ιλ., 'Αττ. κηρύττω, Δωρ. κᾶρύσσω· παρὰτ. ἐκή-ρυσσον, 'Ιλ. B. 444, 'Αττ.: μέλλ. κηρύξω 'Αττ.: ἄορ. ἐκήρυξα 'Αττ.: πρkm. κεκήρυχα Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. 3. 1, (ἐπι-) Δημ. 352. 5.—Παθ., μέλλ. κηρυχθήσομαι Ξεν., κτλ.: ἄλλα μέλλ. μέλλ. παθ. σημασ. κηρύξομαι Εὐρ. Φοίν. 1631· ἄορ. κηρυχθῶν 'Αττ.: πρkm. κεκήρυγμαι Εὐρ. 'Αποσπ. 1, Θουκ. 4. 38. Εἰμαι κήρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, κηρύσσων γήρασσε 'Ιλ. P. 325.

2) κάμνω προκήρυξιν ὡς κήρυξ, λαὸν κηρύσσομαι ἀγείροντ' αὖς συναθροίσωσι τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων, 'Ιλ. B. 438, πρβλ. 444, 'Οδ. B. 8· κήρυσσε, κήρυξ Αἰσχ. Εὐμ. 566, κτλ.—ὡσαύτως: ἄπροσ., κηρύσσει (δηλ. ὁ κήρυξ), γίνεται προκήρυξις, ὁ κήρυξ προκηρύττει, Ξεν. 'Αν. 3. 4, 36· κηρυτάτω ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 5, 42.

II. μετ' αἰτ. προσ., καλῶς, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύσσειν ἀγορήνδε.. 'Αχαιοὺς 'Ιλ. B. 51, 'Οδ. B. 7· πόλεμόνδε 'Ιλ. B. 443· κηρύσσειν τινὰ, καλῶς τινὰ, εἰς τὸ μέρος, 'Αριστοφ. 'Αγ. 748.—Παθ., τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακὴν; τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρώτην φυλακὴν; Εὐρ. Pῆς 538. 2) προκηρύσσω τινὰ ὡς νικητὴν, Πλούτ. 2. 185A· καὶ ἐν τῷ παθ., μῆτε κηρυχθήσεσθαι μῆτε ἄλλα λήψεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 4· ὥστε πολὺν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι Δυσ. 157. 40· ὡσαύτως, διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατάδοκον, Δημ. 787. 17, πρβλ. Σοφ. 'Ιλ. 606, 'Ανθ. Π. 5. 177.—ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρσι, διακηρύττομαι ἢ ἐξαίρωμαι, ἐπαινοῦμαι, στεφάνοις ἀρετᾶς Εὐρ. Τρω. 223.

3) ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ.



148. κ. τοὺς δαίμονας κλύειν Δίσχλ. Χο. 124. — Παθ. καλοῦμαι (δηλ. εἶμαι) .. τοῦ κεκήρυται πατρός; Εὐρ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. Ἀνδρ. 768. ἴδε καλέω Π. 2. **III.** μετ' αἰτίας. πράγμα, προκρήντω, ἀναγγέλλω, τινί τι Δίσχλ. Ἀγ. 1349, Χο. 4, 1026, Εὐρ. Ἰων 911, κτλ. ἀγῶνας Ἀργείοισι Σοφ. Δγ. 1240, Εὐρ., κτλ. — προκρήντω πρὸς πώλησιν, κτλ., Ἡρόδ. 6. 121, Ἀνθ. Π. 5. 177, Πλούτ. 2. 207Α, κτλ. κ. ἀποικίαν, δηλ. προσκαλῶ ἀνθρώπους ὅπως προσέλθωσιν εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Θουκ. 1. 27. κ. κήρυγμα, μήνυτρα (ἴδε τὰς λέξ.). κ. ὅστις βούλοιο .., κάμνω προκρήντειν ἂν τις θέλῃ .., Ἡρόδ. 2. 134: ὡσαύτως, ἐπὶ ἐγκλήματος, ἐν τῷ παθ., κηρύττομαι, Ἀντιφῶν 118. 13. **2)** καθόλου, διακηρύττω, λέγω, τι Σοφ. Ἠλ. 1105: ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει, ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει; ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 737: ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως, κ. πόθι ναίει τις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 97. κ. εἰ .. Θουκ. 4. 37. **3)** προκρήντω ἢ παραγγέλλω δημοσίᾳ, Λατ. indicare, τινί τι Δίσχλ. Θγδ. 1043, Σοφ. Ἀντ. 32. 450, κτλ. εὐφρημίαν, σιγὴν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 764, Εὐρ. Ἑκ. 530: τὰ κηρύχθεντα, τὰ διαταχθέντα, αἱ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διαταγαί, Σοφ. Ἀντ. 447: — μετὰ δοτ. πρόσωπ. καὶ ἀπαρ., κ. αὐτοῖς ἐμβάλετ' ὡς κώπαις Πινδ. Π. 4. 356: **3)** ἐπὶ ἀλεκτρύονος, κρῶζω, Ἀνθ. Π. 5. 3. **IV.** παρ' Ἑκκλ., κηρύττω τὸν θεῖον λόγον, διδάσκω τὸν θεῖον λόγον, Εὐσ. ἐνθ' ἄνωτ., κτλ.

**κηρῶδης, ες,** ὁμοῖος πρὸς κηρόν, ἀμρόβ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κηριώδης. Γαλην. 14. 537.

**κηρώμα,** τό, (κηρώω) πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ κηροῦ ἢ ἐπικηρωμένον, **1)** πῖναξ κεκαλυμμένη με στρώμα κηροῦ πρὸς γραφήν, ἴδε Ἡρόδ. 7. 239. **2)** = κηρωτή, ἐμπλαστὸν κηρωτὸν, «τσιρόνιον», Ἰππ. 398. 54, 402. 27. **3)** χρίσμα τι ἐκ κηροῦ δι' οὗ ἔρχονται οἱ παλαισταὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων, Λατ. ceroma, Πλούτ. 2. 638D, Πλίν. 35. 13, 47: πρβλ. πιασδύκρος, Λατ. ceromaticus (Ἰουβεν. 3. 68): — μεταφορ. ἀντὶ ἀλειπτήριον παρὰ τὴν παλαιστὴραν ἐνθα οἱ ἀλλοτρεῖται ἡλείπον τὸ σῶμα τῶν διὰ τοῦ κηρώματος, ἐν παλαιστραῖς καὶ κηρώμασι Πλούτ. 2. 790F, Πλίν. 35. 2, Martial.

**κηρωματιστής, οὔ,** ὁ, ὁ ἀλείφων με κηρώμα (πρβλ. ἀλείπτω), ὡς ἐκ ῥήμ. κηρωματιζῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 490.

**κηρωματίτης, ου,** ὁ, ἱατρὸς ἐπιθέτων ἐμπλαστρα ἐκ κηροῦ, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίῳ Σάβα 44.

**κηρών, ὠνος, ὁ,** (κηρός) κυψέλη μελισσῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 737.

**κῆρωσις, εως, ἡ,** τὸ ὑλικόν, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν ἢ συνάγουσιν ἐκ τῶν δακρύων τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 22, 5.

**κηρωτάριον, τό,** ἐμπλαστὸν ἐκ κηροῦ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 214, Σωραν.

**κηρωτο-ειδής, ες,** ἡ κηρωτώδης, ες, ὁμοῖος πρὸς κηρωτόν, Γαλην. τ. 2, σ. 99B.

**κηρωτο-μάλαγμα, τό,** ἐμπλαστὸν ἐκ κηροῦ, Γαλην. 13. 849.

**κηρωτός, ἡ, ὄν,** (κηρώω) κεκαλυμμένος με κηρόν κηρωτῇ, ἡ, = κηρωμα 2, ἐμπλαστὸν ἐκ κηροῦ ἢ αἰοιφῇ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἱατροῖς, Ἰππ. π. Ἰητροῖν 745, Ἀριστοφ. Ἀγ. 1176: εἶδος αἰοιφῆς πρὸς καλλωπισμὸν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309: ὡσαύτως κηρωτόν, τό, Πλίν., Martial.

**κῆς, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ κῆς.**

**κῆς, κατά Δωρ. κῆς,** ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς, Θεόκρ. 15. 147.

**κῆτα, ἡ, = καλαμίνθη, Ἡσυχ.**

**κῆται, ὑπότακτ. τοῦ κεῖμαι, ὁ ἴδε.**

**κητεία, ἡ, ἡ ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἰδίως θύνων, Ἀθήν. 283C, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16. **2)** τὸ μέρος ἐνθα ἀγρεύονται, Στράβ. 243.**

**κητειος, α, ὄν,** (κητός) ἀνήκων εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κῆτους, νῶτα Μόσχ. 2. 115. **II.** ἐν Ὁδ. Α. 521, ἐταῖροι Κῆτειοι, εἶναι ἄγνωστος τις λαὸς τῆς Μυσίας; πρβλ. Στράβ. 616. Καθ' Ἡσυχ. «Κῆτειοι γένος Μυσῶν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κῆτειος, ἡ μεγάλοι».

**κητήμα, τό,** τεταριχευμένος θύνων, = ὠμοτάριχος, Αἰφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθήν. 121B.

**κητία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κητεία, παρ' Αἰλ.**

**κητέ-δορπος συμφορά, ἡ, τὸ νὰ καταστῇ τις βορὰ τῶν ἰχθύων, Λυσ. 954.**

**κητο-θήριον, τό,** ἀποθήκη σκευῶν χρησίμων πρὸς ἀλίειαν μεγάλων ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16, ἴσως γραπτέον, κητοθηρεῖον.

**κητοομαι, παθ.,** αὐξάνομαι εἰς κῆτος, γίνομαι κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 14. 23.

**κῆτος, εως, τό,** θαλάσσιος ἰχθύς παμμεγέθης, μέγα θαλάσσιον θηρίον, δελφινάς τε κύνας τε καὶ εἴποτε μεῖζον ἔλγεται κῆτος Ὁδ. Μ. 97, πρβλ. Ε. 421, Τλ. γ. 147, Ἡρόδ. 4. 53 (διάφ. δραφ. κτήνεα) ἐν Ὁδ. Δ. 446, 452: = ῥώκη, περὶ τοῦ θαλάσσιου θηρίου εἰς δ' ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 121, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 556, Θεσμ. 1033. **2)** ἐν τῇ Φυσικῇ Ἱστορίᾳ, πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθύς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς φαλλαινῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 6. 12, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2, 4, 13, 25, κ. ἄλλ. κητώδης.

**κῆτος, εως, τό,** θαλάσσιος ἰχθύς παμμεγέθης, μέγα θαλάσσιον θηρίον, δελφινάς τε κύνας τε καὶ εἴποτε μεῖζον ἔλγεται κῆτος Ὁδ. Μ. 97, πρβλ. Ε. 421, Τλ. γ. 147, Ἡρόδ. 4. 53 (διάφ. δραφ. κτήνεα) ἐν Ὁδ. Δ. 446, 452: = ῥώκη, περὶ τοῦ θαλάσσιου θηρίου εἰς δ' ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 121, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 556, Θεσμ. 1033. **2)** ἐν τῇ Φυσικῇ Ἱστορίᾳ, πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθύς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς φαλλαινῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 6. 12, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2, 4, 13, 25, κ. ἄλλ. κητώδης.

**II.** ἀστερισμός τις, ὁ τοῦ Κικέρωνος pistris, Ἀρατ. 534. (Ἐν συνθέσει φαίνεται ὅτι εἶχε τὴν ἐννοίαν τοῦ βάθους, τῆς ἀβύσσου, ὡς τὸ καϊάδας, πρβλ. καιεταίεις, κητώεις, μεγακῆτης, καὶ τὸ κῆτος θὰ ἦτο θηρίον τῶν βαθύων ὑδάτων, πρβλ. Λατ. s-quat-ina (καρχαρίας) ὁ Κούρτ. ἀποδέχεται τοῦτο καὶ ἀναφέρει τὰς λέξεις εἰς ἣν ῥίξαν καὶ τὰ ῥήματα κείω, κεῶζω, ἃ ἴδε).

**κητο-τρόφος, ὄν,** ὁ τρέφων κῆτη, Εὐστ. 294. 16, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κητώεσσα.

**κητο-φάγος, ὄν,** τρώγων κῆτη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ σιτοφάγος, ὁ ἴδε, Πaus. 10. 12, 3.

**κητο-φόνος, ὄν,** ὁ φονεύων κῆτη, Ἀνθ. Π. 6. 30, Ὁπκ. Ἀλ. 5. 113.

**κητοφόντης, ου, ὁ, = κητοφόνος, Μιχ. Ἀκομ. τ. Δ', σελ. 228, 15, ἐκδ. Δ.**

**κητώδης, ες, (εἶδος) ἐπὶ ἰχθύος, ὁμοῖος πρὸς κῆτος:** τὰ κητώδη, μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κητῶν, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 12, 1, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 4, κ. ἄλλ., πρβλ. κῆτος 2. **II.** καθόλου μέγας, ἐλέφαντες καὶ ἄλλα ζῷα κ. Αἰδδ. 2. 54.

**κητώεις, εσσα, ἐν,** εἴρηται μόνον ὡς Ὁμηρ. ἐπιθ. τῆς Λακεδαιμόνος, κοίλῃ Λακεδαιμόν κητώεσσα Ἠλ. Β. 581, Ὁδ. Δ. 1. Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κῆτος II, ὥστε τὸ κητώεις θὰ σημαίνῃ πλήρης κοιότητων ἢ ἀβύσσων (ῥωχιμοὺς ἀπὸ σιαιμῶν ἔχουσα Εὐστ.), καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω καιεπέεσσα, ἴδε ἐν λέξ. καϊάδας: ἄλλας ἐρμηνείας παρέχει ὁ Στράβ. 367: — αὐτὸ τὸ ὄνομα Λακεδαιμόνιον δύνата νὰ σημαίνῃ «πλήρης σπηλαίων» (ἐκ τῆς √ΛΑΚ, λάκκος). — πρβλ. ὡσαύτως μεγακῆτης.

**κητώος (ὀρθότ. κητῶος), α, ὄν, = κῆτειος, Θεόδ. Πιρόδρ.**

**κῆτῶ, κατά Δωρ. κῆσιν ἀντὶ καὶ εἰς, Θεόκρ. 4. 31.**

**κῆτῶς, ὄν, οὔ, ὁ ἴδε ἐν λέξ. κῆτῶς.**

**κῆτῶς, α, ὄν, ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 1688. 34,** ὅπερ ὁ Böckh ἐρμηνεύει διὰ τοῦ καθάριστος, καθαρτικός (ἐκ τοῦ καίω, καύσεις): ὁ Ἡσυχ. μνημονεύει κῆτῶ καὶ κῆτῶ μετὰ τῆς ἐρμηνείας καθάρματα.

**κῆτῶς, Δωρ. κῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς, Θεόκρ. 1. 82.**

**κηφῶν, ἦνος, ὁ,** κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ ἄρρενες τῶν μελισσῶν ἐκαλοῦντο κηφῆνες: οὗτοι μένουσιν ἐν τῇ κυψέλῃ ἄεργοι καὶ ἐσθίουσι τὸ μέλι ὅπερ παρασκευάζουσιν αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι: εἶναι δὲ ἄκεντροι, Λατ. fucus, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 1, 9. 40, 11, 18, 24 κῆτῶ: χρησιμεύει δὲ μεταφ. ὡς παρομοίωσις ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ λαίμαργου ἀνθρώπου μηδὲν ἐργαζομένου ὅπως κερδήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Πισ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 302, πρβλ. Θεογ. 595, Ἀριστοφ. Σφ. 1114, κῆτῶ: ὡς ἐν κηρίῳ κ. ἐγγίγνεται Πλάτ. Πολ. 552C: ἐπὶ τῶν κλεπτόντων ξένας ιδέας συγγραφῶν, Ἀνθ. Π. 7. 708, Πλούτ. 2. 42A: μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπὶ γεγηρακέντων καὶ ἐξησθενημένων ἀνθρώπων, ποῦ γαίᾳ δουλεύσω γρῶς, ὡς κηφῶν ..; Εὐρ. Τρω. 191, πρβλ. Βῆκχ. 1364, ἐνθα ἴδε Musgr. — Ὡς μὴ ἔχοντες κέντρα ἐκαλοῦντο κολυροὶ ἢ κούβουροι, κολοβοί, Ἠσίοδ. ἐνθ' ἄνωτ.

**Κηφῆνες, οἱ,** ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περωσῶν, Ἡρόδ. 7. 61.

**κηφῆνιον, τό,** ὑποκορ. τοῦ κηφῆν, ὁ κηφῆν ἐν καταστάσει ἐμβρύου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 7.

**κηφηνώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς κηφῆνα, Πλάτ. Πολ. 554B.**

**κηφῶν, κατά Δωρ. κῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς, Θεόκρ. 15. 147.**

**κηφῶν, εἰκόσια τοῦ Στεφάνου ἐν Θεοκρ. 14. 23:** τὰ Ἀντιγρ. ἔχουσι κῆφατ' ἢ κῆφάτ' ἔτ', ὅθεν ὁ Ἑρμαννος κῆφάπτ', δηλ. καὶ ἐφῆπτό.

**Κηφῆσιος, Δωρ. Κῆφ- ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίας ῥέων εἰς τὴν λίμνην Κωπαΐδα, Ἠλ. Β. 522, Πινδ. Π. 4. 81: — θηλ., λίμνη Κηφισίς, Ἠλ. Ε. 709, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 280: — ἐπιθετ. Κηφισίος, α, ὄν, Πλίνδ. **2)** βραδυτέρον, ὁ ἔτι περιφημότερος ποταμὸς τῶν Ἀθηνῶν, Σορ. κτλ. **3)** ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, κτλ., Στράβ. 424, κτλ. — Ὁ τύπος Κηφισίος εἶναι συνηθὺς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις: ἀλλὰ ἡ διὰ τοῦ ἐνὸς σ γραφῇ βεβαίονται ἐκ τῶν Ἀττ. Ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδαμῶς ἀπάντῃ τύπος Κηφισίος.**

**κῆχος, ἄγνωστόν τι μέρος (Ἰωνικὸν καθ' ἃ λέγεται, Ἀπολλ. π. Ἐπὶρ. 596F) ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ποῖ κῆχος, ὅπερ Γραμμ. τινες ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ ποῖ γῆς; «γῆα ποῦ;», ἕτεροι διὰ τοῦ ποῖ δῆ; quo tandem? ὡς, ποῖ κῆχος; — Ἀπόκρ. Εὐθὺ Σικελίας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 527: ποῖ κῆχος; — Ἀπόκρ. Ἐγγὺς ἡμερῶν γε τεττάρων Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 33, ἐνθα ἴδε Meineke.**

**κηώδης, ες, εὐωδιάζων ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης, μιν κηώδει δέξαστο κόλπῳ Ἠλ. Ζ. 483: κηώδεα φύετο πάντα Διον. Π. 941. (Ὁ συνώνυμ. τύπος κηώεις, καὶ ὁ ἀνάλογος θυώδης, δεικνύουσιν ὅτι ὑπῆρχε πῶς ἀρχ. οὐσιαστ. κῆος = θύος, ἡ τοῦ θυμιάματος ὁσμὴ, ἐκ τῆς √ΚΑΥ, καίω, πρβλ. τὸ Λατ. fragro, flagro. — Ὁ Ἡσυχ. ἔχει: «κεώδης: καθαρὸς — κειώσασθαι: καθῆραισθαι — κειώσας: καθῆρατο».**

**κηώεις, -εσσα, ἐν, = κηώδης, ἐν θαλάμῳ εὐώδει κηῶεντι Ἠλ. Γ. 382: ἐς θαλάμιον .. κηῶεντα Ζ. 288, κτλ.: μῦρον Ἀνθ. Π. 7. 218, κτλ. — ἴδε κηώδης.**



κὶ ὀάρισμα [ᾱ], τὸ, τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας κρουόμενον μέλος, με-  
λωδία διὰ τὴν κιθάραν. Πλάτ. Πρωτ. 326B



κίθ' ἄρισμός, ὁ = κίθ' ἄριστος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 312.

κίθ' ἄριστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ καθαρίζειν, Πλάτ. Σίσυφ. 389G.

κίθ' ἄριστήριος, α, ον, ὁ ἐν χρήσει ὅπως συνοδεύη τὴν κιθάραν, αὐλὸς Ἀθην. 182C, 634E.

κίθ' ἄριστος, -οῦ, ὁ (κίθαριζω), ὁ κρούων τὴν κιθάραν, Ὀμ. Ἰγμ. 24. 3, Ἡσ. Θ. 95, Ἀριστοφ. Ἰππ. 992, Νερ. 961, Πλάτ. κτλ. — Κυρίως ὁ κιθαριστής ἐπαίξε μόνον, ἐνθ' ὁ κιθαρωδὸς συνώδευε τὸ μέλος διὰ τοῦ ἄσματος· ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἐνίοτε καλεῖται φιλοκίθαριστής.

κίθ' ἄριστικός, ἡ, ὄν, ἔμπειρος εἰς τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάτ. 375A, (ἐν τῷ συγκρ. -ώτερος) Ἰων. 540D, κτλ. 2) ἡ κιθαριστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἡ δεξιότης τοῦ κιθαριστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501E, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 5. 3) Ἐπίρ. -κῶς, Πλούτ. 2. 404F.

κίθ' ἄριστρια, ἡ = τῷ ἐπομ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου.

κίθ' ἄριστρίς, -ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ κιθαριστή, Λήμμα εἰς Ἀνθ. Π. 5. 222.

κίθ' ἄριστός, -υός, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἐκλέλθον κιθαριστὺν B. 2. 600, πρβλ. Φανοκλ. 1. 21. — Ἰων. λέξις.

κίθ' ἄρος, ὁ = θῶραξ II, τὸ στήθος, Ἰππ. 409. 44, 412. 15, κτλ. πρβλ. χέλυσ. II. Ἰχθύς τις ἐκ τῶν ῥομβοειδῶν, ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (ὁ δὲ ῥόμβος νῦν ὀνομάζεται συάκι), ἴδε Κοραή σσημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 καὶ 91, Ἐπίχ. 38 Ahr., Καλλιὰς ἐν «Κύκλωφι» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 26 πρβλ. κιθαρωδός II.

κίθ' ἄρωδω, ἄδω πρὸς κιθάραν, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κίθ' ἄρωδης, -εως, ἡ, τὸ ἄδειν πρὸς κιθάραν, Δίων K. 63. 8.

κίθ' ἄρωδία, ἡ = τῷ πρηνί, Πλάτ. Νόμ. 700D, Ἰων. 533B.

κίθ' ἄρωδικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κιθαρωδίαν, νόμοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1282 φδῆ Πλάτ. Νόμ. 722D ἡ ὑποδωριστί κιθαρωδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν Ἀριστ. Προβλ. 19, 48, 1. 2) ἡ -κῆ (ἐνν. τέχνη) = κιθαρωδία, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κίθ' ἄρωδός, ὁ (κίθ' ἄρα, αἰδός) ὁ κρούων τὴν κιθάραν καὶ ἄδων συγχρόνως, Ἡρόδ. 1. 23, Πλάτ., κτλ. πρβλ. κιθαριστής, κιθαροαἰδός.

κίθ' ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ χιτῶν, Ἡρόδ.

κίθ' ὄνισκος, ὁ = χιτωνίσκος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 6 περ. 424.

κίκαμα, ὄν, τά, εἶδος λαγάνου, Νικ. Θ. 841. — Καθ' Ἡσύχ.: «κίκαμα τῷ λαγάνῳ καυ(κα)λίδι ὁμοίον τι» ὄνομα ἐνικ. κίκαμος, ὁ, Εὐτέκν.

κίκερος· «ὁ χερσαῖος κροκόδειλος» Ἡσύχ.

κίκι, τό, = κρότων ἢ σίλλι, Ἡρόδ. 2. 94 ὡσαύτως ὁ καρπὸς τοῦ κίκεως (ἐξ οὗ τὸ γνωστὸν καθαρτικὸν ἔλαιον), Πλάτ. Τιμ. 60A, Στράβ. 824 ὡσαύτως ὁ δὲ ὄντος ὡς θηλ., γεν. τῆς κίκεως Παῦλ. Αἰγ. 7. σ. 297 τῆς κίκι Γαλ. Γλωσσ.

κίκιμον· «τῆς κορώνης τὸ κόπριον» Ἡσύχ.

κίκιννος, [κί], ὁ, οὐλαί τριχες, βόστρυχος, Λατ. cincinnus, Κρατ. ἐν Ἀδῆλ. 96, Ἀριστοφ. Σρ. 1069 (πρβλ. Πολυδ. B' 28), Θούκρ. 11. 10, 14. 4, Ἀνθ. Π. 5. 197.

κίκινος, ἡ, ὄν, παρασκευαζόμενος ἐκ τοῦ δένδρου κίκι. ἔλαιον Διοσκ. 1. 38, Γαλιν.

κικιούργος, ὁ, ὁ κατασκευάζων τὸ ποτὸν κίκι, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. et Févr. 1873.

κικίρρος ἢ κίκκος, ὁ, ἀλεκτρυών, «κόκορας», Ἡσύχ. κίκκα, ἡ, ἢ ἀλεκτορίς, «ὄρνιθα», ὁ αὐτ.

κικκαβάω, ἐπὶ γλαυκός, φωτὸς κικκαβαῦ, κατὰ διόρθ. Δοδρεαίου, ἀντὶ κακκαβίζω, ἐν Ἀριστοφ. Δυσ. 760, ἴδε κικκαβαῦ.

κικκαβάω, ὀνομαστικ., κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, «κουκουβάω», Ἀριστοφ. Ὀρν. 261 ὁ Σχολ. ἀναφέρει ὅτι κικκαβή, ἡ, εἶναι λέξις ἡ σημαίνουσα τὴν γλαυκὰ — ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Δυσ. 761, ὁ Dobree διόρθωσεν κικκαβαζουσῶν (κοινῶς κακκαβ-), ἐκ τοῦ κικκαβάω (ὁ Φωτ. ἔχει κικκαβίζω), κραυγάζω ὡς ἡ γλαυξ, Λατ. tutubare. πρβλ. κακκαβίζω.

κικκαβός, ὁ, ὄνομα νομίσματος ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἀδῆλ. κατὰ τὸν Φέρεκρ. (ἐν «Κραπατάλλοις» 4) παρὰ Πολυδ. Θ. 83, πρβλ. Φωτ. Λεξ. 164. 18. Ἐπιθετὸν τι κικκαβιδόν (ἐρμηνευόμενον παρ' Ἡσύχ. «ἐλάχιστον, οὐδέν») δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Λατ. ciccus ἐν τῇ παροιμίᾳ ciccum non interdictum.

κικκασός· «ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἰδρῶς ῥέων καὶ βόλου ὄνομα» (δηλ. κυδευτικοῦ βόλου) Ἡσύχ., ἴδε κίχκασος.

κίχκῃ, ἡ, «συνουσία ἡ ἀπὸ τῶν αἰσθῶν δυσσομία» Ἡσύχ.

κίχκός· «ἀλεκτρυών, κλέπτῃς, διαχώρησις» Ἡσύχ.

κίχκῆσι, ποιητ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ καλέω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ. Ἐπικ. ἀπαρ. κίχκῃσκέμεν Ἰλ. I. 11 Ἐπικ. παρატ. κίχκῃσκον B. 404, κτλ. Καλῶ, προσκλήω, Α. 606, P. 532, Ὁδ. X. 397 κλῆζην εἰς ἀγορὴν κ. Ἰλ. I. 11. — οὕτως καὶ ἐν τῷ μέτ. τύπῳ, ἀμυδὺς κίχκῃσκετο πάντας ἀρίστους K. 300. 2) προσκαλῶ, B. 404. 3) ἐπικαλοῦμαι I. 569, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 212, 218, Εὐμ. 508, Σοφ. O. T. 209, κτλ.

III. ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, τὴν ἀνδρὸς .. Βατίειαν κ. Ἰλ. B. 813, πρβλ. E. 291 τὸν ἐπὶ κλησὶν κορυνητὴν ἀνδρὸς κ. II. 139, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 211, Ἀποσπ. 58. 4, Αἰσχύλ. Ἀγ. 712, Εὐρ. Ἰλ. 118 οὕτως ἐν παρωδία ἡρώτικῳ στίχῳ, χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ Κρατ. ἐν Ἀδῆλ. 62 οὕνομα Θεομορφανὴν με .. κίκλησκον Ἐλ. 1ην. Ἐπιγρ. 153 — οὕτως ἐν τῷ παθ., νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται, ὑπάρχει νῆσος καλουμένη Συρία (Σύρος), Ὁδ. O. 403 ἄφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκειται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 3. 4 πατρὸς Στρυμόνος κικλήσκειται Εὐρ. Ρῆσ. 279, 652 πρβλ. καλέω II. 3. α, κλῆζω II.

κικοδουλιτίς, ἰδος, ἡ, ακικοδουλιτίδες κογχυλίου τι γένος μέλαν καὶ τὰ ἐκ τοῦ στέατος σκωλήκια» Ἡσύχ.

κίκραμι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κεράννυμι, πρστ. ἐγ-κίκρα, Σώφρονος Ἀποσπ. 2.

κικράω, = κεράω, Εὐστ. 234, 39.

κικυμῖς, ἰδος, ἡ, = κικκάβη, γλαυξ, «κουκουβάγια», Λατ. cicuma, Καλλ. Ἀποσπ. 318 ὡσαύτως κίκυμος ἢ κίκυβος, ὁ, «λαμπτήρ, ἡ γλαυκὰ» Ἡσύχ.

κικυμώττω, εἶμαι σχεδὸν τυφλός, βλέπω ἀμυδρῶς, ὡς ἡ γλαυξ, «δυσθελεπτό» Ἡσύχ., Σουίδ.

Κίκυννα, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 210 Κίκυννης, -εως, ὁ, κάτοικος αὐτῆς, Σουλ. Ἐπιγρ. 221 πληθ. Κίκυννεις ἢ -ης, Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Σουλ. Ἐπιγρ. 191. 36 Κίκυννοδης, ἐκ Κίκυννης, Ἀριστοφ. Νερ. 134 Κίκυννοῦ ἐν Κικύννη, Λυσίας 148. 33.

κίκυς, ἡ, δύναμις, ἀκμή, ἰσχύς, ἀρχ. ποιητ. λέξις, οὐ γὰρ οἱ ἐτ' ἦν ἱς ἐμπέδος, οὐδέ τι κίκυς Ὁδ. Α. 393, Ὀμ. Ἰγμ. εἰς Ἀφρ. 238 σοὶ δ' οὐκ ἐνεστι κίκυς οὐδ' αἰμόρρουτοι φλέδες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 230 Ἐντεῦθεν ἀκίκυς, κίκυω ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śavas, ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν).

κικύω, = ἰσχύω, Ἀνέκδ. Ὁδ. 2. 229, Εὐμ. Γουδ. 321. 53, Σουίδ.

κίκω, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ σπαν. Δωρ. ἀορ. α' ἔκικα, = ἦνεγκα, Ἀνθ. Π. 15. 27 «κίκατο εὐρεν, ἔλαβεν, ἦνεγκεν» Ἡσύχ. (ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ τὸ «κίξαντες» ἐλθόντες) — ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 869, εὐρίσκομεν ἀπ-ἐκίξαν, ἀπέπεμφαν, ἀπετίναξαν. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸν τύπον εἰς τὴν √ΚΙ τοῦ κίω, κινέω).

Κίλ' κίξω, καὶ μέσ. -έζομαι, μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας, δηλ. εἶμαι σκληρὸς καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, Ἡσύχ., Σουίδ.

Κίλικιον, τό, δασὺ τρίχινον ὕψωμα, Λατ. ciliacium, κυρίως ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλικίας, Προκόπ. ἴδε Δουναγγ.

Κίλικισμός, ὁ, Κίλικιος τρόπος, δηλ. ὁ ἐκ παροινίας φόνος, Θεόπομπ. παρὰ Σουίδ.

Κίλιξ [ξ], -έκος, ὁ, κάτοικος Κιλικίας, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. ὡς θηλ., Κίλιξ χώρα, ἐν τινι στίχῳ τοῦ Αἰσχύλ., Εὐστ. 1484, 50, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιστροφῇ ἄλλ' ὁμαλὸν θηλ. Κίλισσα, ὁ ἴδε — ἐπίθετ. Κίλικιος, α, ον, Αἰσχύλ. Πρ. 351 Κ τράγοι Κωμ. Ἀνώνυμ. 215 (πρβλ. Κίλικιον) ὡσαύτως -ιος κτλ., Στράβ. 84, Διοσκ. 1. 4 — ἡ Κιλικία (δηλ. γῆ), Ἡρόδ. 2. 34, κτλ.

Κίλισσα [ξ], ἡς, ἡ, γυνὴ ἐκ Κιλικίας, Αἰσχύλ. Χο. 732 ὡς ὄνομα θούλης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. 2) ὡς ἐπίθετ., θηλ. τοῦ Κίλικιος, Ἡρόδ. 8. 14.

Κίλλα, ἡς, ἡ, «πόλις ἐνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος» Ἡσύχ.

κίλλ-ακτῆρ, ἥρος, ὁ, ὀνηλάτης, λέξις Δωρική, Πολυδ. Ζ', 56. 185.

κίλλαμαρύζειν· «κατελῶπτειν» Ἡσύχ.

κίλλης, ου, = κίλλος, ὄνος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. κίλλαι.

κίλλιδας, -αντος, ὁ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κίλλιδαντες, τρίπους πρὸς ὑποστήριξιν πράγματός τινος (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἡσύχ.), κίλλιδαντες ἀσπίδος, ἐφ' οὗ αἱ ἀσπίδες ἐτίθεντο, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1122 ζωγράφου τρίπους ἢ ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ ἡ εἰκόνα, Πολυδ. I', 163, πρβλ. Ζ', 129, Müller Archäol. de Kunst. § 319. 4 μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἄρματος, Πολυδ. Α', 143 τὰ ὑποστηρίγματα βήματος, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C — ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικῷ, μέρος τῆς σαμῆκος (II), Βίτων π. Μηχ. σελ. 110 κέξ.

(Ἐκ τοῦ κίλλος = ὄνος καὶ τοῦ βαλύνω καὶ ἡ λέξις ὄνος ἔκειτο ὡσαύτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρβλ. τὸ Ἀγγλικὸν easel, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ Γερμανικῷ Esel).

Κίλλικυριοί ἢ Καλλικυριοί, οἱ, τάξεις δούλων ἐν Συρακούσαις, πολλοὶ τινες τὸ πλῆθος ὄθεν τοὺς καθ' ὑπερβολὴν πολλοὺς καλλικυρίους ἔλεγον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544-5, ἴδε Ruhnke. εἰς Τίμαι. σ. 56 ἐντεῦθεν πιθανῶς διορθωτέον Κίλλικυρίων ἐν Ἡρόδ. 7. 155 ἀντὶ τῶν διαρ. γραφῶν τῶν Ἀντιγράφ. Κυλλυρίων, Κίλλυρίων, Κυλληρίων.

κίλλιξ, ἰκος, ὁ, «στάμνος ἢ βουξ τὸ ἐν κέρασ ἔχων διεστραμμένον» Ἡσύχ.

κίλλος, ὁ, ὄνος Ἡσύχ., Δωρ. λέξις κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 56 ὁ θηλ.

κίλλαι, Ἡσύχ., μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἀστράγαλοι, δηλ. κύβοι πεποιημένοι ἐξ ὁσίου ὄνου.



κίλλος, ἡ, ὄν, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὄνου, φαίς, θερρίστριον Εὐδουλ. ἐν «Στεφανοπώλει» 8· πρὸλ. Ἰσχυρ., Φώτ., Εὐστ. 1037. 56· ὡσαύτως κίλλιος, α, ον, Πολυδ. Ζ' 56.

κίλλουρος, ὁ, τὸ πτηνὸν σεισοπυγίς (πρὸλ. κίλλος), Ἰσχυρ. κίμβάζω, = ὀκλάζω, εἶμαι νωθρός, δειλός, συστέλλομαι, «ἐκρώνω», Ἰσχυρ. ὡσαύτως ὀκίμβάζω, σκιμβάζω.

κιμβεία, ἡ, ρειδωλίκ, φιλαργυρία, μικρολογία, γλισχρότης, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 3· ὁ ἀνάλογος τύπος ὅς ἦτο κιμβεία (καὶ τοῦτον πιθανῶς ἐνόουν ὁ Φώτ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. κίμβεια) ἡ κιμβεία, (κατὰ τὸ Λεξικὸν Seguer., ἔνθα ἀντί σφηκία ἀνάγνωθι σκνιφία).

κιμβεύω· «ἐδοιορῶ» Ἰσχυρ. κίμβερικόν, τό, ἡμαρτ. γραφ. ἀντί κιμμερικόν, δ ἴδε.

κιμβεινέομαι, ἀποθ., εἶμαι γλισχρός, φιλαργυρώτατος, «ἐξηταδελόν», Εὐστ. Πονηγ. 77. 30, Νικήτ. 234B.

κίμβεις, ἴκος, ὁ, γλισχρός, φιλάργυρος εἰς μικρά πράγματα Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 1. 39, Μεγάλα Ἡθ. 1. 25, Ἡθ. Ε. 3. 4. 5, Σενοφάν. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Εἰρ. 697, Χαμαιλέον παρ' Ἀθην. 656D, Πλούτ. 2. 632D—μεταρ., ἐπὶ συγγαρέως φιλοῦντος νὰ διηγῆται ἀνάξια λόγου λεπτομερείας, μικρολόγος Ἀθην. 303E. (πρὸλ. γνέφων, σκνιπέος).

κιμμερικόν, (δηλ. ἱμάτιον), τό, ἐσθῆς γυναικεία, Ἀριστοτ. Λυσ. 45, 52, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων καὶ τὸν Φώτ. κοινῶς κίμβερικόν.

Κιμμερίος, ὁ, λαὸς μυθικός ζῶν πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ ἐν διηγετικῇ σκότηι, Ὁδ. Α. 14· βραδύτερον, λαὸς κατοικῶν περὶ τὰ ἔλη τῆς Μακρωτίδος, Ἡρόδ. 1. 15., 4. 12.—ὡσαύτως Κίμμεροι, Λυκοφρ. 695.—ἐπιθ. Κιμμερικός, ἡ, ὄν, Κ. Ἰσθμός, τῆς Κριμαίας, Αἰσχύλ. Πρ. 730· Κ. Βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μακρωτίδος λίμνης (δηλ. τῆς Ἀζορικής θαλάσσης), Στράβ. κτλ.—ὡσαύτως Κιμμερίος, α, ον, Ἡρόδ. 4. 12· ἡ Κιμμερία (δηλ. γῆ) αὐτὴν ὡσαύτως Κιμμερίς, ἴδος, ἡ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 438, Ἀπολλόδ. 2. 1. 3.

κίμπτω, = σκίμπτω, «κίμψαντες» ἐρείσαντες, στήριζαντες Ἰσχυρ.

Κίμωλία (δηλ. γῆ), ἡ, λευκὸν χῶμα ἢ «πηλός», ἐκ τῆς Κιμῶλου, νήσου τῶν Κυκλάδων, περιέχων στοιχεῖα σόδας ἥτοι δὲ ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς κουρείοις τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστοτ. Βάτρ. 713, πρὸλ. Στράβ. 484, κέξ.

Κιμώνιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κίμωνα, ἐν τοῖς Κ. ἐρείπιοις, μεταξὺ τῶν ἐρείπων τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Κίμωνος, Κρατίνος ἐν «Πανόπταις» 4.—Κατὰ τὸ Λεξικ. Φωτίου: «Κιμώνεια» ἐρείπια Ἀθηναίων ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο.

κινάβευμα, τό, πανούργον παιγνίδιον, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 561· κινάβευματα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ πανουργήματα παρὰ Φωτ., Ἰσχυρ.

κινάβρα, ἡ, εἴ ἐν τοῖς τράγοις δυσωδία, ὥσπερ καὶ ἡ ἐν ταῖς μασχάλοις· Πολυδ. Β' 77 (κοινῶς κινάβρα)· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πυκνῆς καὶ μεγάλης γενεαίδος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9· κατὰ τὸ Λεξικὸν Φωτ.: «κινάβρα» μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόδα· —ὁ Ἰσχυρ. ἔχει κινάβρευματα, τὰ, «κινάβρευματα» ἀποκαθάρματα ὄντα.

κινάβρᾶω, εἶ τι πράγου, βρωμῶ, Ἀριστοτ. Πλ. 294.

κινάβρις, ἔως, ὁ, νεογνὸν ἀλώπεκος (ἴδε λαγιδεύς)· πρὸλ. κινάβρις ἐν τῷ.

κινάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀρποκρ.

κινάδος [ῖ], εος, τό, Σικελ. λέξ. σημαίνουσα τὴν ἀλώπεκα (Σχολ. εἰς Δημ. 281. 22)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ πανούργου καὶ ἀπεκτείνοντος ἀνθρώπου, τοὔπτιτριπτον κ. Σοφ. Αἶ. 103· ἐν συκοφάντα καὶ ἐπὶ τριπτον κ. Ἀνδοκ. 13. 23· πυκνότητων κ. Ἀριστοτ. Ὀρν. 429, πρὸλ. Νερ. 448, Δημ. 281. 22., 307. 23, κτλ.—καθόλου, ὡς τὸ Λατ. bellua, θηρίον, τέρας, Δημόκρ. παρὰ Σοφ. σ. 279. 4· πρὸλ. αἰδάρφος, σκινδαψός.—Ἐν Θεοκρ. 5. 25, ὡ κινάδ', εὐ τὰδε γ' ἔσσεται (ἔνθα τὸ κινάδ' ὑποθέτει ἄρσεν. τύπον κινάδος, ου, ὁ), ἴσως ἀναγνωστέον ὡ κινάδεῦ (ἐκ τοῦ κινάδεύς, ἔως, ὁ).—Καθ' Ἰσχυρ.: «κινάδος» θηρίον, ὄφις.

κινάθιας· «κρυπτός» Ἰσχυρ.

κινάθιζω, ἴδε κινάθισμα.

κινάθισμα [ᾱ], τό, [ἴδε ἐν λέξ. κινέω]· κίνησις, ἰδίως κίνησις μετὰ φόρου τινός, ὡς ἡ τῶν πετρυγῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 124· κινάθισμός, οὐδ, ὁ, παρὰ Φωτ. (Ὁ Ἰσχυρ. ἔχει κινάθιζεν, καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ μινυρίζειν, κινεῖν).

κιναιδέα, ἡ, ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Αἰσχίν. 18. 29, Δημήτρ. Φαλγρ. 97.

κιναιδεύομαι, ἀποθετ., εἶμαι κιναιδός, Σχολ. Λουκ. ἐν Δετ. Τραγῶδ. 8.

κιναιδέα, ἡ, = κιναιδέα, Αἰσχίν. 41. 13, Λουκ.

κιναιδίατος, α, ον, ὁ παραδεδομένος εἰς παρὰ φύσιν ἐπιθυμίας, παρὰ φύσιν ἀσελγής, Ἀρτεμίδ. 2. 12.

κιναιδίζομαι, ἄγω βίον κινάδου, φέρομαι ὡς κιναιδός, ἐκ τοῦ Θησ. Στρεφ.

κιναιδεῖον, τό, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ Ἰγυξ (πρὸλ. σεῖσοπυγίς), Ἰσχυρ., Φώτ., κτλ. πρὸλ. Σχολ. Θεοκρ. 2. 17.

κιναιδισμα, τό, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Εὐστ. 1784. 54. κιναιδο-γράφος, ον, ὁ γράφων περὶ ἀσελγείων, Α. Β. 429, 1389.

κιναιδολογία, ὁμιλῶ περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελγείων, Στράβ. 648.—κιναιδολογία, ἡ, τὸ οὕτως ὁμιλεῖν, Α. Β. 1389.—κιναιδο-λόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, Διογ. Λ. 4. 40· ὁ γράφων αἰσχρὰ βιβλία, Ἀθην. 620F.

κιναιδός, [ῖ], ὁ, Λατ. cinaedus, pathicus, ὡς τὸ καταπύγων· καθόλου αἰσχρός, κακοῦλης ἀνθρωπος, Πλάτ. Γοργ. 494E, Πλούτ. 2. 126 A. 2. πληθ., ποιήματα αἰσχρά, κακοθηεῖς περιέχοντα, Διογ. Λ. 9. 110.

II. εἶδος θαλασίου ἰχθύος, cinaedus παρὰ Πλιν. 32. 53. III. μαργαρίτης, Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 8.

κιναιδῶδης, ες, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κινάδων, κουρά Σχολ. εἰς Ἀριστοτ. Ἀχ. 849.

κινάκης, ὁ, = ἀκινάκης, Σοφ. Ἀποσπ. 899.

κινάμων, κινάμωμον, ἴδε ἐν λέξ. κιννάμωμον.

κινάρα, ἡ, «ἀγκινάρα», λατ. cinaara, Διοσκ. 3. 10· πρὸλ. κυνάρα.

κινάρη-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἀγκινάρας, Ἰδὸς παρ' Ἀθην. 343F. κιναρύζεσθαι· «θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν» καὶ κινεῖσθαι Ἰσχυρ.

κινάουρα, ἴδε ἐν λέξ. κινάβρα.

κιν-ἄχουρα, ἡ, εἶδος σάκκου ἢ πυκνοῦ κοσκίνου, «πυκνάδας», πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλευροῦ, Ἀριστοτ. Ἐκκλ. 730.—Κατὰ τὸν Σχολ.: «κινάχουρα, ὄνομα δούλης».

κινάχαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κύνδαλος.

κινάξ, ακος, ὁ, ἡ, = σκινάξ, Ἰσχυρ., Φώτ.

κινδάψος, ὁ, = σκινδάψος, δ ἴδε.

κινδός, ὁ, εὐδῶδης βοτάνη, ὄνομα ἄγνωστον, Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. 403D.

κινδυν, ὄνος, ὁ, ἴδε κινδυνός, ἐν ἀρχ.

κινδύνευμα, [ῖ], τό, τολμηρὸν καὶ ἐπικινδύνον ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 42, Εὐρ. Ι. Τ. 1001, Πλάτ. Πολ. 451A, κτλ.

κινδύνευσον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ κινδυνεύω, δεῖ κινδυνεύειν· ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδ. Εὐρ. Ἰκέτ. 572, πρὸλ. Ι. Τ. 1022.

κινδύνειν, οὐδ, ὁ, τολμηρὸς καὶ ῥιψοκίνδυνος ἀνθρωπος, Θουκ. 1. 70.

κινδύνευτικός, ἡ, ὄν, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοτ. Ρητ. 1. 9, 20.

κινδυνεύω: μέλλ. -σω.—Παθ., «κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.» μέλλ. κινδυνευθήσομαι Δημοσθ. 866. 27, ἡ κινδυνεύσομαι Ἀντιρ. 138. 16· περὶ ἀορ. καὶ πρην. ἴδε κατωτ. 3· (κινδυνός):

Εἶμαι τολμηρὸς, τολμῶ, ῥίπτομαι εἰς κινδύνον, κ. πρὸς πολέλους, πρὸς πολέμιους Ἡρόδ. 4. 11, Σεν. Ἀπομν. 3. 3; 14· κ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀποτολμῶ νὰ ὑπάγω, Φερεικρ. ἐν «Ἀγροίς» 5. 6) ἀπολ. ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω, ἐπιχειρῶ ἐπικινδύνον πράξιν,

Ἡρόδ. 3. 69, Ἀριστοτ. Ἰππ. 1204, Θουκ. 1. 20., 2. 39.—ὡσαύτως, εἶμι ἐν κινδύνῳ, διατρέχω κινδύνον, Ἀριστοτ. Ἡθ. Ν. 4. 3. 23, κτλ. ἐπὶ νοσοῦντος Ἰππ. Ἀρ. 1261· κινδυνεύοντος τοῦ χωρίου, τῆς θέσεως εὐρισκομένης εἰς κινδύνον, Θουκ. 4. 8· ὁ κινδυνεύων τόπος Πολύδ. 3. 115, 6. 2) τὸ κινδυνεύον μέρος ἐκρέσσεται πολλάκις κατὰ δοτ., κ. τῷ σώματι, τῇ ψυχῇ, Ἡρόδ. 2. 120., 7. 209· κ. πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, κινδυνεύω μετὰ τὴν τὴν Ἑλλάδα, δηλ. ἐκθέτω τὴν τὴν Ἑλλάδα εἰς κινδύνον, ὁ αὐτ. 8

60, 1 τὴ στρατιῇ ὁ αὐτ. 4. 80· τίσιν οὖν μετὶς κινδυνεύσας ἄν., εἰς ποῖα πράγματα; Δημοσθ. 115. 12· κ. τῷ βίῳ, τῇ κεφαλῇ, τοῖς ὅλοις πράγμασι Πολύδ., κτλ., πρὸλ. Κάρ.—συνάχως ὡσαύτως μετὰ προθέσ., κ. ἐν τοῖς σώμασι Λυσ. 196. 26· ἐν υἱεὶ Πλάτ. Δίχ. 187B.—συνάχως μετὰ τῆς περί, κ. περὶ τῆς Πελοποννήσου Ἡρόδ. 8. 74· περὶ τῆς ψυχῆς Ἀριστοτ. Πλ. 524, Ἀντιρ. 119. 40· περὶ τοῦ σώματος Ἀνδοκ. 1. 22· περὶ ἀνδραποδισμοῦ Ἰσοκρ. 166E· περὶ τῆς μέγιστης ζημίας Λυσ. 109. 34, κτλ. ὡσαύτως, περὶ τῆς βασιλείας πρὸς Κύρον Δημ. 197. 22· περὶ αὐτῷ Ἀντιρ. 130. 3· περὶ τοῖς φίλτατοις Πλάτ. Πρωτ. 314A.—ὕπερ καλλίστων Λυσ. 198. 6.

3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀνταμείβων τολμηρῶς, κινδυνεύω, κινδυνύουσ· Ἀντιρ. 139. 9· κινδυνεύω Πλάτ. Πολ. 451A· μάχην Αἰσχίν. 50. 40· κ. ψευδομαρτυρίαν, ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς κινδύνον κατηγόριος ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 1033. 1.—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀποτολμῶμαι, μετὰ κινδύνου πράττομαι, μεταβολὴ κινδυνεύεται, ὑπάρχει κινδυνός μεταβολῆς, Θουκ. 2. 43· ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδῆλῳ κινδυνεύεται, διατελεῖ ἐν ἐπικινδύνῳ ἀντίδοσις, ὁ αὐτ. 1. 78· τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει Δημ. 432. 26· τὸ κινδυνευμένον, τολμηρὰ ἐπιχειρήσις, Πινδ. Ν. 5. 26· τὰ κινδυνευθέντα = τὰ κινδυνευόμενα Λυσ. 195. 34.

4) μετ' ἀπαρεμρ., διατρέχω τὸν κινδύνον, κινδυνεύω νὰ ῥ., τὸν στρατὸν κινδυνεύσεις ἀποβαλέειν Ἡρόδ. 8. 65· κακὸν τι λαβέειν 6. 9· ἀπολέσθαι 9. 89· διαφραγῆναι Θουκ. 3. 74· ἀποθανεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 28B· κτλ.—ἀκολουθῶς, 6) ἐπειδὴ ὁ κινδυνός ὑπονοεῖ καὶ πιθανότητα ἐπιτυχίας, τὸ κινδυνεύω (μετ' ἀπαρ.) κεῖται πρὸς δῆλωσιν τοῦ δεῖ δυνατόν ἢ πιθανόν νὰ συμβῇ



τι, κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶσι ... Ἡρόδ. 4. 105· κινδυνεύουσιν βροθεῖν, πιθανῶς θὰ ἔγωμεν νὰ βοηθῶμεν, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, πρβλ. 172C· κ. ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, φαίνεται πιθανὸν εἶναι ... αὐτοὶ 187B· κινδυνεύουσιν ἐπιδειξάιναι χρηστὰς εἶναι, θὰ ἔχῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃς τὴν ἀξίαν σου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, πρβλ. 3. 13, 3—ὡσαύτως κινδυνεύει ὡς ἀπρόσ. πιθανῶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὡς καταρατικὴ ἢ βεβαιωτικὴ ἀποκρίσις, Πλάτ. Σοφ. 256A, Φαῖδρ. 262C, Πολ. 410C—πολλὰκις δὲ χρησιμεύει πρὸς κόλασιν ἢ μετρίσιν ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἀπλῆς ἀδροφροσύνης, ἐνῷ οὐδεμία πραγματικὴ ἀμριβολία ὑπονοεῖται, κινδυνεύουσιν ἀληθῆ λέγειν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δίκαιον, Πλάτ. Συμπ. 205D, πρβλ. Ἀπολ. 40B, Γοργ. 485E· τὰ ἐυσσίστια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν, αὐτὸς πιθανῶς διοργάνωσε τὰ συσσίτια, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625E· κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34. 5) ἐν τῷ παθ., διακινδυνεύομαι, ἐκτιθεμαι εἰς κίνδυνον, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλὸν ἀρεταί κ. Θουκ. 2. 35· τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι Δημ. 915. 14—πρβλ. ἀνωτ. 3.

**κίνδυνος**, ὁ, ἐτερόκλ. δοτ. **κίνδυνι** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κίνδυν**) Ἀλκαῖ. 132· (ἀγνώστου ἐτυμολογίας)—κίνδυνος, τόλμη, τολμηρὰ ἐπιχειρήσεις, λατ. periculum, Πινδ. Ο. 1. 130, Ἀριστ. Νερ. 955, κτλ.· κ. ποιεῖσθαι ἐν τινι, ἔδε ἐν λέξ. Κάρ. 2) ἀφρημένως, κίνδυνος, Θέογν. 585, 637· ἐπομένως ἐπὶ παντὸς εἴδους κίνδυνου, κοινὸν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι (διότι οὐ "Ομ." καὶ ὁ "Ἡσ." δὲν ἔχουσιν λέξεις αὐτῆς τῆς ὁμοταξίας)· κ. γαλήνης, κίνδυνος ἐξ αὐτῆς, Βατραχομυμν. 9· κ. αὐτῆς Πινδ. Ν. 9. 83· ὁ κ. τῆς μάχης Θουκ. 2. 71—ἀκολούθως ἐν ποικίλαις φράσεσι, κίνδυνον ἀναρρίπτειν, ἐκτιθεσθαι εἰς κίνδυνον (πρβλ. ἀναρρίπτω II)· κ. ἀναβάλλειν Αἰσχύλ. Θήβ. 1028· ὡσαύτως, κίνδυνον ἢ κίνδυνους ἀναλαβεσθαι, ὑποδύεσθαι Ἡρόδ. 3. 69, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· αἰρεσθαι Εὐρ. Ἡρακ. 504, Ἀντιφῶν 136. 44, Ἀνδοκ. 2. 33· ξυναίρεσθαι Θουκ. 2. 71· ἐγχειρίεσθαι ὁ αὐτ. 5. 108, κτλ. ὑπομείναι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 304D· ὡσαύτως κινδύνῳ περιπίπτειν Θουκ. 8. 27· ἐν κίνδυνῳ αἰωρεῖσθαι, εἶναι ὁ αὐτ. 7. 77, κτλ. ἐς κ. ἐμβαίνειν, ἐρχεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15, κτλ. ἐς κ. καταστῆσαι τινα Θουκ. 5. 99· κίνδυνῳ βάλλειν τινα Αἰσχύλ. Θήβ. 1048· κίνδυνον φέρειν ἢ ἐπιφέρειν τινὶ Αἰσχίν. 74. 24, 77. 5—κίνδυνος κατάλαμβάνει τινα Δημ. 301, ἐν τέλ. κ. γίγνεται τινα περὶ τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 7· ἐν κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι Ἀριστοτ. Πλ. 348· κίνδυνος [ἐστίν], μετ' ἀπαρ., Πινδ. Ν. 8. 35, Ἀυσ. 132. 19, κτλ. οὕτως, κ. ἔχει τινα, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἑκ. 5—κίνδυνος ἀσφαλέστερος Ἀντιφῶν 117. 16· κ. ἀνθρωπίνου ... θεοῖο Ἀνδοκ. 18. 14—ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κ., μετ' ἰδιὸν του κίνδυνου, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4.

**κινδυνώδης**, ες, (εἶδος) ἐπικίνδυνος, πλήρης κινδύνων, Ἰππ. Προγν. 41, π. Ἀρθρ. 829, Πολύδ. 8. 22, 3.—Ἐπίρ. -δῶς, Διον. Ἀλ. 7. 6.

**κινέω**: μέλλ. -ήσω, Ἀττ.· ἄορ. ἐκίνησα, Ἐπικ. κίνησα Ἰλ. Ψ. 730, κτλ.—Μέσ. καὶ Παθ., μέλλ. κινήσομαι (ἐπὶ παθητ. σημασί.) Πλάτ. Θεαίτ. 182C, κτλ. ὡσαύτως -ήθησομαι Ἀριστοτ. Βάτρ. 796, Πλάτ. Πολ. 545D, Δημ. 124. 11, κτλ. ἄοριστ. μέσ. ('Ἐπικ.) κινήσαντο Ὀππ. Κυν. 2. 582· ἄορ. παθ. ἐκινήθην Ἀττ., Ἐπικ. γ. πληθ. ἐκινήθεν Ἰλ. II. 280, πρμ. κεκίνηκα Ἀττ. ('Ἐκ τῆς √ΚΙ, κί-ω, πηγαῖνον, ἥτις γίνεται μεταβατικὴ ἐν τῷ κινέω, κιν-υαί· πρβλ. Σπασκρ. si (acuere), sin-utē (κινύται) Ἀττ. ci-o, ci-eo, ci-tus, ex-ci-tō, κτλ. καὶ ἴσως κί-κυσ, κιν-κύω)

[ἐν τῷ κινέω, κινύμαι, κινύσομαι, κινύγμαι, κτλ. ἀλλὰ ἐν τῷ κινάομαι]. Κάμνω τι νὰ κινήθῃ, ἀγε κινήσας, ἐπὶ τοῦ ἔργου ὁδηγούντος τὰς ψυχὰς, Ὀδ. Ω. 5· καὶ οὕτως ἀπλῶς κινῶ, οὐδὲ τι κινῆσαι μελέων ἦν Θ. 298· κ. θύρας X. 394· κ. κάρη Ἰλ. P. 442, κτλ. Ζέφυρος κ. λήϊον B. 147· κ. ὅμμα Σοφ. Φιλ. 866· πόδα Εὐρ. Ἑκ. 940, κτλ. κ. γῆν, δηλ. ἀροτρίω αὐτήν, Ξεν. Οἰκ. 16, 11· κ. δόρυ, ἐπὶ πολεμιστοῦ μέλλοντος νὰ προσβάλῃ τινα, Εὐρ. Ἀνδρ. 607· οὕτως, κ. στρατιάν ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 19, πρβλ. Φοίν. 107· κ. ὅπλα Θουκ. 1. 82, Δημ. 216. 8. 2) κινῶ ἢ μετακινῶ τι ἐκ τῆς θέσεώς του, ἀνδριάντα Ἡρόδ. 6. 183· γῆς ὅρια Πλάτ. Νόμ. 842E· κ. τὰ ἀκίνητα, ἀναμινύομαι εἰς πράγματα ἱερὰ, Ἡρόδ. 6. 134, πρβλ. Σοφ. Ο. K. 1526, Ἀντ. 1061, Θουκ. 4. 98· οὕτως, κ. τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, μεταχειρίζομαι αὐτὰ εἰς ἄλλον σκοπὸν, ὁ αὐτ. 2. 24· κ. τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. 1. 143, 6. 70—κ. τὸ στρατόπεδον, λατ. castra movere, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 27, κτλ. (κινεῖν μόνον, Πολύδ. 2. 54, 2, κτλ.)—μεταβάλλω, νεωτερίζω, μετατρέπω ἐπὶ τὸ νεώτερον, τὰ νόμια Ἡρόδ. 3. 80· καὶ ἀπολ., κάμνω μεταβολήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4. II. διατάρτατος, ἐπὶ φωλεῖς σφηκῶν, τοὺς δ' εἶπερ τις κινήσῃ ἀέκων Ἰλ. II. 264· κ. τινα εἰς ὕπνον Εὐρ. Βάκχ. 690· διεγερῶ, φέρος κ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 289· φυγάδα πρόδρομον κινήσασα, ἐξωθήσασα αὐτὸν εἰς ταχέϊαν φυγάν, Σοφ. Ἀντ. 109· κ. ἐπιρροθεῖς κακοῖς, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, αὐτοὶ 413 (πρβλ. ἐξέστημι). μάρτηρ κ. κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον Εὐρ. Μήδ. 99· ἐάν με κινήσ

καὶ ποιήσῃς τὴν χολήν.. ἴεσαι Ἀνάξειπ. ἐν "Ἐπιδ." I· κ. τινα, παρκινῶ, παρρημῶ τινα νὰ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Πολ. 329D, Ἀυσ. 223A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2 (πρβλ. ὑποκινέω)· κ. πολλὰ καὶ ἄτοπα, ὑποκινῶ, προκαλῶ ἐρωτήσεις, Πλάτ. Θεαίτ. 163A.—Παθ., Σοφ. Ο. K. 1527· κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή, ἢ χολή μου ἀνατάρτεται, Φερερκ. ἐν "Κορ." 3· κινεῖσθαι πρὸς τι Ξεν. Οἰκ. 8, 1. 2) θέτω εἰς κίνησιν, παράγω, προξενῶ, ἀρχίζω, προκαλῶ, φθέγματα Σοφ. Ἡλ. 18· στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ο. K. 1276· μύθον Εὐρ. Ἡλ. 302· λόγον περὶ τίνος Πλάτ. Πολ. 450A· κ. ὁδύνην Σοφ. Τρ. 676· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. T. 636· πόλεμον, πολέμους Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Πολ. 566E. 3) Παροίμ., κ. πᾶν χρῆμα, κινῶ πάντα λίθον, δοκιμάζω κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 5. 96.

B. Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινούμαι, πορεύομαι, Ἰλ. A. 47· κινήθεις ἐπῆει Πινδ. Ἀποσπ. 70· καθόλου, κινούμαι, συγκινούμαι, ἀνατάρτετομαι, κινήθῃ ἀγορή, ἐκινήθην φάλαγγες Ἰλ. B. 144, Π. 280· ἐπὶ σεισμοῦ, ἐκινήθῃ Ἀἰόλος Ἡρόδ. 6. 98, Θουκ. 2. 8· θύελλα κινήθεται Σοφ. Ο. K. 1660· τί κενίγηται; τί σημαίνει (εἶναι) ἡ κίνησις αὕτη; Εὐρ. Ἀνδρ. 1226· κινούμενα, ἐν κινήσει, Πλάτ. Νόμ. 797B· ὁ κενιγημένος, ὁ ἐν συγκινήσει ὢν, ἐξεγερμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 245B. 2) ἐπὶ ὀρχήσεως, ὡς τὸ λατ. moveri, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 656A, κτλ. 3) κινούμαι ἐμπρός, ἐπὶ στρατιωτῶν, Σοφ. Ο. K. 1371, Εὐρ. Ρῆσ. 139, Φοίν. 109, Ξεν., κλ. 4) διατελῶ ἐν κινήσει ἢ ἐν ἀποστασίᾳ, Δίων Κ.

5) κενιγημένος περὶ τι, λατ. versatus in., Πλάτ. 908D. **κίνηθμός**, ὁ, = κίνησις, Πινδ. Π. 4. 370. **κίνηθρον**, τό, κίνητρον, ὁ ἴδω.

**κίνημα** [εἰ], τό, κίνησις, Ἀριστ. Π. Κόσμ. 6. 30, κτλ. ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν μιμητῶν ὑποκριτῶν, Λουκ. π. Ὀρχ. 62. 2) πολιτικὸν κίνημα, Πολύδ. 5. 29, 3, Πλουτ. Φάβ. 3. 3) κινήματα τῆς ψυχῆς, ἢ ἀπολύτως, κινήματα, συγκινήσεις, παθήσεις, Πλουτ. 2. 1122E, Ἐπιστ. 52, κτλ. 4) τὰ τῆς τύχης κ., μεταβολαὶ τῆς τύχης, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. 5) ἱατρ., χαλάρωσις ὁστού, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἰππ. Ἀγμ. 779. 6) παρὰ Γραμμ., κλίσις, σχηματισμός, Ἑτυμολ. Μέγ. 199. 55, κτλ.

**κίνησις-γαιος**, ὄν, ὁ κινῶν τὴν γῆν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐννο-  
**σίγαιος**, Ἡσυχ.

**κίνησις**, [εἰ], εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στά-  
σιν καὶ ἡρεσίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 250A, κτλ. ὀρχήσις, χορὴς, κ. Ἄρεος Τυρταῖ. 12, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 63· κατὰ τοὺς Κυρη-  
ναίους φιλοσόφους δύο πάθη ὑφίσταντο, ὁ πόνος καὶ ἡ ἡδονή·  
ἡ μὲν λεία κίνησις ἡ τῆς ἡδονῆς, ἡ δὲ τραχεῖα κίνησις ὁ πό-  
νος, Διογ. A. 2. 86—ὁ Ἀριστοτ. συζητεῖ περὶ τῆς ἐπιστημονι-  
κῆς σημασίας τῆς κινήσεως ἐν Φυσ. 3. 1., 5. 5., 8. 1, κ. ἄλλ.,—  
περὶ διαφόρων ὁρισμῶν τῆς κινήσεως δρᾷ Πλουτάρχου περὶ τῶν  
Ἀρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφ. 1. 23. 2) κίνημα πολιτικόν, ἐν κ.  
εἶναι Θουκ. 3. 75, πρβλ. Πολύδ. 3. 4, 12· ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολ-  
έμου, κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλήσιν ἐγένετο  
Θουκ. 1. 1. 3) μεταβολή, ἐπανάστασις, πολιτεῖων Ἀριστ.  
Πολιτικ. 2. 8, 16. 4) κίνησις [στρατεύματος], Πολύδ. 10.  
23, 22. 5) ἐν τῇ Γραμματικῇ, κλίσις, Ἑτυμολ. Μέγ. 410. 38.

**κίνησις-φόρος**, ὄν, προξενῶν κίνησιν, Ὀρπ. Ὑμν. 9. 21.

**κίνησις-φυλλος**, ὄν, ὁ κινῶν τὰ φύλλα, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ  
εἰνιστέφυλλος, Ἀπολλ. Δεξ. Ὀμ., Ἡσυχ. ἐν λ. εἰνιστέφυλλος, κλ.

**κίνησις-χθων**, ὄν, γεν. -ονος, ὁ κινῶν τὴν γῆν, Σχόλ. εἰς Σοφ.  
Ἀντ. 154.

**κινήτης**, α, ὄν, ῥηματ. ἐπὶ θ. τοῦ κινέω, ὃν δεῖ κινεῖν, Πλάτ.  
Ἀτεραστ. 134A—μεταβλητός, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 25. II.

**κινήτηριον**, πρέπει τις νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν, νὰ παρουσιάσῃ, τὴν  
ζωγραφίαν Πλάτ. Πολ. 373A. 2) πρέπει τις νὰ μεταβάλλῃ,  
οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738D.

**κινήτηρ**, -ῆρος, ὁ, = κινήτης, Ὀμ. Ὑμν. 21. 2, Πινδ. I. 4.  
32 (3. 37).

**κινήτηριος**, α, ὄν, = κινήτικός, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 307· ἀλ-  
γεινὰ θυμοῦ κ. αὐτοῦ 448—τὸ κινήτηριον, τορνήν, μέγα κο-  
χλιάριον, ὡς τὸ κίνητρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Ἰππ. 980.

**κινήτης**, οὗ, ὁ, ὁ βάλλον εἰς κίνησιν, ὁ ἐφευρίσκων, ὁ καινῶν  
ἐπὶ πον κινήτα καὶ μοχλευτά Ἀριστοτ. Νερ. 1397. 2) ὁ  
ἐξεγερῶν στάσιν, ταραχοποιός, στασιαστής, Πολύδ. 28. 15, 12.

**κινήσις-αἰώ**, = βενησιεύω, μάτην ἐξεστίν ὑμῖν διὰ κενῆς κι-  
νητήαν, περὶ νῦν διορθώθῃ εἰς βινητιάν, Πλάτ. Κωμ. ἐν "Φαῶντι"  
2. 21.

**κινήτικός**, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν, ἐλκυστικός, Ξεν.  
Οἰκ. 10, 12, κτλ. κ. τινος Ἰππ. Ἀρ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.

Ἰστ. 8. 2, 16· ἐν τῷ Ὑπερβ. -ώτατος, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8,  
3· τὰ κ. μόρια, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4.  
4. 8. 2) μεταφορ., προπρεπτικός, λόγος κινήτικὸς πρὸς  
ἀρετὴν Πλουτ. 2. 776C· τὸ κ. τῶν ὄχλων, μνημονευόμενον ἐκ  
τοῦ Διον. Ἀλ.· τὰ κινήτικα, Στωϊκὸς ὅρος περὶ τῶν ἀξίων ἐπι-  
θυμίας πραγμάτων. 3) παραχόδης, στασιαστικός, Πολύδ. 1.  
9, 3, 13. 3, 1, Διόδ., κλ.

II. (ἐκ τοῦ παθ.), ὃν δύναται τίς  
νὰ κινήσῃ, Πλουτ. 2. 945F, 952E.



κίνητος, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ κινήσῃ, Πλάτ. Τιμ. 58D· ὡσαύτως ὁηλ. -ός, αὐτόθι 37D· τὰ κινητὰ, κινήτὰ κτήματα, Βίος 'Αγ. 'Αντων. σ. 5, Παλλὰδ. Λαυσαικ. σ. 1031C, κλ.

κίνητρον [τ], τό, συγκεκομημένον ἐκ τοῦ κινήτηριον, τορύνη («κουτάλα») ἡ ξύλον δι' ἀνακτάματα, Πολυδ. Ζ' 169, Εὐστ. 1675. 57, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 109·—κίνηθρον, Πολυδ. αὐτόθι· ὡσαύτως, λιχνήτηριον, «λιχνιστήρι», Σχόλ. εἰς 'Ὀδ. Α. 127.

κίοννα, εἶδος ἀγρώστως φυομένης ἐν Κιλικίᾳ, Διοσκ. 4. 32, ἴδε Κοραή 'Ατακτα τ. 2, σ. 11 ἐν λέξ. ἀγρία ἡ ἀγριάδα.

κιννάβαρι [νᾶ], εὖως, τό, ὀρυκτὸν μεταλλοῦχον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον, ὁπότεν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα vermillion (Λατ. minium), 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. π. Αἰθ. 58, Διοσκ. 5. 110.

II. «τὸ αἷμα τοῦ δράκοντος», βαφὴ λαμβανομένη ἐκ τοῦ κόμμεος δένδρου φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, Διοσκ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλίν. 33. 38.—'Αρσεν. τύπος κιννάβαρις, ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξανδρ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, πρὸλ. 'Ιακώφιν εἰς Αἰλ. π. Ζ. 4. 21· ὡσαύτως τεργάδαρι, ὁ ἴδε. 2) ὡς συνώνυμ. τοῦ ἐρυθροδάνου, Διοσκ. 3. 160.

κιννάβαρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κιννάβαριος, Διοσκ. 5. 87. κιννάβαριος, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς κιννάβαρι, ἐρυθρός, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 1, 53, 'Αθῆν. 390B.

κιννάβευμα, ἴδε κινάβευμα.

κιννάβος, ἴδε κινάβος.

κιννάμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων κιννάμωμον, ὄνομα 'Ινδικοῦ τι-νος πτηνοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι κτίζει τὴν φωλεάν του συλλέγον κλαδίσκους κιννάμωμου, cinnamologos παρὰ Πλίν. 10. 50· καλεῖται δὲ καὶ κιννάμωμον (δ' ἴδε), πρὸλ. 'Ηρόδ. 3. 111.

κιννάμιον, τό, τύπος μεταγεν. ἀντὶ τοῦ κιννάμωμου, Πλίν. κιννάμιω-ἐλαιον, τό, ἐλαιον τοῦ κιννάμωμου, τῆς κανέλλας, «κανελλόλαδον», Γαλιν. 14. 515.

κιννάμωμιζω· μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὡς κιννάμωμον, Διοσκ. 5. 139.

κιννάμωμιος, ἡ, ὄν, παρεσκευασμένος ἐκ κιννάμωμου ἡ μετὰ κιννάμωμου, 'Αντιφάν. ἐν «Αντίει» 2, Διοσκ. 1. 74, 'Αθῆν. 439B.

κιννάμωμις, εἶδος, ἡ, τὸ κατωτ. ἡ ὑποκορ. αὐτοῦ, Γαλιν. π. 13, σ. 190.

κιννάμωμον, τό, ἡ «κανέλλα», 'Ηρόδ. 3. 111, ὅστις λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ τῶν Φοινίκων· τοῦτο δὲ βεβαιούται ἐκ τοῦ 'Εβραϊκοῦ ὀνόματος kinnāmōn (οὕτω καὶ ἄλλων ἀρωμάτων τὰ ὀνόματα εἶναι Σημιτικά, ὡς κασία = τῷ 'Εβρ. קמחיāh· λεβαντώτος = levānāh· μύρρα = mōrāh, mōr· λήδα-νον = lōth, πρὸλ. 'Ηρόδ. 3. 112, ἐνθα λέγει ὅτι τὸ λάδανον εἶναι λέξις 'Αραβική). Τὸ κιννάμωμον ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν Ἀράβων, εἶναι δὲ τὸ laurus cinnamomum, τῆς Κεϋλάης—κασία, ὁ φλοιὸς τῆς laurus cassia τῆς Μαλαβάρης εἶναι πρῶγμα κατώτερον καὶ πολλῷ διάφορον. Γράφεται κινάμωμον, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Διον. Π. 945 (εὐρύται ὡσαύτως ὁ τύπος οὗτος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Διοδ. 1. 91, 'Αρρ. 'Ινδ. 32, 'Αν. 20, 2), κίναμον, Νικ. Θηρ. 947. II. τὸ κ. ὄρνεον, τὸ αὐτὸ καὶ κινναμο-λόγος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 13, 5, 'Αντίγ. Καρ. 49.

κιννάμωμο-φόρος, ὄν, φέρων, παράγων κιννάμωμον, ἡ κινναμμοφόρος (ὁηλ. γῆ) Στράβ. 63, 72, κτλ.

κινούρης, ὁ, ὁ κινῶν τὴν οὐράν, σημειῖον ἀδυναμίας ἐν ἔπῳ, 'Ησύχ.

κινύγμα [γ], τό, (κινύσσομαι) πρῆγμα κινούμενον τῆδε κα-κεῖσε, αἰθέριον κ., ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιηγούμενον καὶ περιφερό-μενον, Αἰσχύλ. Πρ. 157· πρὸλ. αἰώρημα. — κήνυγμα, κηνύσ-σεσθαι εἶναι ἀπολεῖν σφάλματα παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

κινύμαι [γ], ἀπολεῖ· κινέομαι (ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ.), πορεύομαι, κινούμαι, ἐς πόλεμον.. κίνυντο φάλαγ-γες, ἔβαινον, ἐκινούτο .., 'Ιλ. Δ. 281, 332, κτλ.· τοῦ καὶ κινυ-μένω, καθώς ἐκινέτο .., Ξ. 173, πρὸλ. Κ. 280, 'Ὀδ. Κ. 556· ἐπὶ ὀρχήσεως, 'Ανθ. Π. 5. 129.

κινύρα [γ], ἡ, 'Ασιατικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς καὶ κρουόμενον διὰ τῆς χειρὸς, 'Εδδ. (Α' Βασιλ. 'Ις', 23)· ἡ διὰ πλήκτρον, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 7. 12, 3. ('Εκ τοῦ γρ. kinnōr).

κινυρίζω, = τῷ ἐπομ., ὡς ὁ Ζηνόδ. ἀνεγίνωσκεν ἐν 'Ιλ. I. 612.

κινύρομαι [γ], ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πα-ρατ. (ἐκπὸς ἀνδ' ὁ ἀορ. κινύρατο μέλιν ὡς ἀορ. παρὰ τῷ Μοσχ. 3. 43)·—ἐκπέμπω θρηνηδὴ φωνήν, θρηνώ, ὀδύρομαι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 11, 'Απολλ. Ρδδ. Δ. 292· οἰκτρὰ κινυρομένη 'Ὀππ. Κυν. 3. 217· πολλὰ κ. Κόνιν. Σμ., κτλ.

2) μετ' αἰτ. προσ., θρηνώ, ὀδύρο-μαι, κλαίω, τινα Κάλ. εἰς 'Απόλλ. 20. 3) μετὰ συστοίχ. αἰτ., χαλινοὶ κινύρονται φόνον (Α. Δινδ. μινύρονται ἐκ τοῦ 'Ψυχ.), οἱ χαλινοὶ κροτοῦσι δηλοῦντες φόνον, Αἰσχύλ. Θῆβ. 123 (πρὸλ. βλεπεῖν φόνον, 'Αρη, γλσπ.)· οὐδαμῶς ἄλλοθι παρὰ Τραχ.

κινύρος, ἡ, ὄν, κλαυθυρός, γοερός, 'Ιλ. P. 5· γόος 'Απολλ. Ρδδ. Δ. 605· πέτηλα Νόνν. Δ. 38. 95· ἴδε μινυρός.

κινύσομαι, παθ. = κινέομαι, κινούμαι ἐμπρός καὶ ὀπίσω, Αἰσχύλ. Χο. 196· πρὸλ. κινύμα.

κινῶ, οὖς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κινήσεις, 'Ησύχ.

κινῶθαλον, τό, παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ὡς ἐτυμολ. ἐρμηνεία τοῦ κινῶθαλον· πρὸλ. κινῶπετον.

κινῶπετον, τό, ζῶον δηλητηριώδες, ἰδίως ὄφεις, Καλλ. εἰς Δία 25, Νικ. Θηρ. 27, 195· πρὸλ. τὸ ἐπόμε.—Περὶ τοῦ τύπου, πρὸλ. δα-κετόν, ἐπετόν·—ὡσαύτως κίνωπστης, οὗ, ὁ, = κινῶπε-τον, ὡς ἐρηνητής = ἐπετόν, Νικ. Θηρ. 141· ἰδίως Λοβ. Παρκλ. 449.

κιεῖαλλης, ου, ὁ, ληστής ἐν ταῖς ὁδοῖς, κ. καὶ ληστής Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 279. 11· εἰ τις κιεῖαλλας ὑποδέχοιτο 'Επιγραφ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3044. 19· ('Ησύχ. κιεῖαλλης· φῶρ, κλέπτης· Φῶτ. κιεῖας· τοὺς ἐν ὁδῷ ληστάς· 'Ιωάνν. Γραμμ. περὶ τῆς 'Ιων. διαλ. κιεῖαλλης· κλέπτης)·—ἔθεν βῆμα κιεῖαλλεῖω, λη-στεύω, μετέρχομαι τὸν ληστήν, Συλλ. 'Επιγρ. αὐτόθι 18· καὶ οὐ-σιασ. κιεῖαλλία, ἡ, «πᾶσα κακοτεχνία» 'Ησύχ.

κιδ-κράνον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Συλ. 'Επιγρ. 160. 29, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 4, ἐνθα ἴδε Meineke, Ξεν. 'Ελλ. 4. 4, 5, ἐνθα ἴδε Α. Δινδ.· πρὸλ. κιονόκρανον.

κιονηδόν, ἐπίρρ. (κίων) «γράφεται κιονηδόν, δίκην κίονος· ἦτοι παραλλήλως κατὰ γραμμὴν» Α. Β. 787, 24.

κιονικός, ἡ, ὄν, (κίων) ἀνήκων εἰς κίονα, Εὐστάθ. 1390. 18.

II. (κίων III) ὁ ἔχων ἐπίνοσον τὴν σταφυλὴν, Γαλιν. 14. 509.

κίονιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κίων, κιονίσκος, μικρὸς κίων, Συλ. 'Επιγρ. 481, 4808, Πολυδ. Ζ' 73.

II. ἐν τῷ πληθ., «κίονια εἰσι τοῦ ὀστράκου» Διοσκ. 2. 6.

κίονις, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κίων, ἀλλ' εὐχρηστον μόνον ὡς τὸ Λατ. columella, ἐπὶ τῆς σταφυλῆς, 'Αρεταῖ. περὶ Αἰτ. 'Ὀξ. Παθ. 1. 4, 'Ὀξέων Νούσ. Θεραπ. 1. 8.

κίονίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κίων, 'Αθῆν. 514C, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 3. 6.

κιονίτης, ου, ὁ, = στηλίτης, Εὐσταθ. Πονημάτ. 190. 2, 191. 40.

II. ὡς ἐπίθ., ὅμοιος πρὸς κίονα, αὐτόθι 111. 74.

κίονο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κίονα, Εὐμάθ. σελ. 9, Εὐστάθ. 1399. 33.

κιδ-κράνον, τό, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ κιδόκρανον, Στράβ. 198, Διόδ. 5. 47, κτλ.

κίονοφορέω, φέρω τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ 'Ατλαν-τος, Εὐστάθ. 1390. 10.

κίονο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων τοὺς κίονας ἢ κίονα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 66.

κίραφος, ὁ, καὶ Λακων. κίρα, ἡ, ἀλώπηξ, 'Ησύχ.

κίρικαία, ἡ, ἀδελόν τι φυτὸν, ἴδε Sprengel εἰς Διοσκ. 3. 124 (134)·—κίρικαία ρίζα, χρησιμεύουσα ὡς θέλητρον, 'Απολλῶδ. 3. 15. 1.

κίρκη, ἡ, ἀγνωστὸν τι πτηνόν, Αἰλ. π. Ζ. 4. 5.

Κίρκη, ἡ, περίφημος φαρμακeutρία καὶ γόησσα Νύμφη οἰκοῦσα ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ Διάδα, θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρ-σης, 'Ὀδ. Κ. 136 κέξ. (ἡ κατὰ τὸν 'Ησ. Θ. 957, τῆς Περσίδος).

κίρκηλαστῆ, ἡ, τὸ στρέφειν τὸν ῥόμβον ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ ῥόμ-βου, μεταγεν.

κίρκη-ῥατος, ὄν, καταδικαζόμενος ὑπὸ κίρκου (ίερακος), ἀη-δῶν Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 62.

κίρκησια, (ὁηλ. ἀγωνίσματα), τά, ludi Circenses, ἀγῶνες ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, τῷ παρὰ Ῥωμαίοις καλουμένῳ κίρκῳ (circus), παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν κίρκον μεταβέσει τῶν στοιχείων, 'Αρρ. 'Επίκτ. 4. 10, 21, ἐνθα ἴδε σημ. Κοραή.

κίρκινος, ὁ, (κίρκος III) διαθήτης (δργανον μαθηματ.), Λατ. circinus, Γαλιν. 1. 47.

κίρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, «κίρκινεζι», Ἰρηξ κίρκος (ἐνθα τὸ Ἰρηξ δηλοῖ τὸ γένος, τὸ δὲ κίρκος τὸ εἶδος, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, σὺς κάπρος), 'Ὀδ. N. 87· ἐν 'Ιλ. X. 139, 'Ὀδ. O. 526, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ φασσοφόνῳ, Falco palumbarius, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 857, ἀλλ' ὁ 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 936, 1, ῥητὸς δια-κρίνει αὐτά· ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς κυνήγιον στρουθίων δυνατόν να εἶναι, F. nissus, 'Ὀππ. Κυν. 1. 64· ἑτεροὶ νομίζουσιν ὅτι εἶναι F. pygargus (πρὸλ. κίρκου λεπάργου Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 304), ἡ τὸ προσβάλλον τὰς ἀλεκτορίδας ὄρνεον, F. cyaneus.

II. εἶδος λύκου, 'Ὀππ. Κυν. 3. 304.

III. κύκλος, κατὰ τὸ πλεῖ-στον ἐν τῷ τύπῳ κίρκος (δ' ἴδε)· ἐντεῦθεν, δακτύλιος, Πολυδ. Α' 94·—παρὰ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. circus, Πολύβ. 30. 13, 2.

IV. ἀγνωστὸς τις λίθος, Πλίν. 37. 56. (Τὸ Σανσκρ. kakr-as (rotā), Λατ. circ-us, circ-um, circ-a, 'Αρχ. Ξανδριν. καὶ 'Αρχ. Γερ. hring, κτλ., ὑποδοικνύουσιν ὅτι ἡ πρώτη σημασία ἦτο ἡ τοῦ κύκλου ἡ κίρκου καὶ ὅτι ὁ κίρκος (ίεραξ) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν κύ-κλων οὗς σχηματίζει κατὰ τὴν πῆσιν αὐτοῦ, πρὸλ. κίρκος παρ' 'Ὀμ.—ἴσως τὰ κύκλ-ος, κυλ-λός, κυρ-τός, κυλ-ινδῶ, ὡς καὶ τὰ κορ-ώνη (corona), Κυρ-ήνη, Κέρ-κυρ-α εἶναι ἅπαντα τύποι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης.

κίρκω, λατ. circino, κύκλω δένω, περιδένω, ἀσφαλίζω διὰ κίρ-κων, σκέλη δὲ κίρκωσον βίβλ = ῥόρπασον; Αἰσχύλ. Πρ. 74· πρὸλ. κίρκω.



κιννάω καὶ -ημι, ἰσοδύν, ἰδίως ποιητ. τύποι τοῦ κεράννυμι, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἀναμινγνύω οἶνον μεθ' ὕδατος, Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα (παρατ. τοῦ κιννάω) Η. 182., Κ. 356., Ν. 53· κίρνην μελιηδέα οἶνον (παρατ. τοῦ κινρύναι) Ξ. 78., Π. 52, πρβλ. Ἀπ. Μθρ. 111· κίρνας αἰθιοπα οἶνον (μετοχ.) Π. 14· ἀκολούθως, μεθ' Ὁμ., γ' ἐν. ἐνεστ., κίρνα κρητῆρα οἶνου Ἡρόδ. 4. 66· κρητῆρα κίρναμεν μελέων Πινδ. 1. 6 (5). 3 ἐξ.· κόμπον κινράμεν, μεγνύν το ποτήριον τοῦ ἐπαίνου, τῆς ἐξυμνήσεως, 5 (4). 31· ὡσαύτως κινράναι, Ἰππ. 639. 43· κινρᾶν, Πολυδ. 4. 21· πόλιν κινράντες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555· Αἰολ. μετοχ. κίρναίς, Ἀλκαί. 34· κινρῶν, Ἡρώδιαν. 8. 4.— Μίσ. κίρναμαι, Πινδ. Ἀποσπ. 174· κινρᾶσαι, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 7, Ἀθην. 426B, πρβλ. 476A· μετοχ. κινράμενος, Πινδ. Ν. 3. 135· παρατ. ἐκίρνατο, Κωμ. Ἀνώνυμ. 305.

2) δίδω γεῦσιν τινα διὰ μίξεως, κρήνη .., οὕτω δὴ τι εἰδύσα πικρῇ, ἢ κινρᾶ τὸν Ὑπαννιν Ἡρόδ. 4. 52. 3) ἐν Μυτιληνικῇ τινι Ἐπιγραφ. (Soc. of Liter. 1866) ἀπαντᾷ ἡ παράδοξος φράσις τὸ χρυσίον κερνῶ (οὕτω διὰ τοῦ ε) ὑδάρεστερον, σχηματικῶς ἐξ αὐτοῦ κρᾶμα με ὀλιγώτερον χρυσίον, ἱκανῶς αὐτὸ νοθεύει (;).— Πρβλ. ἀν., ἐγ., ἐπι-, συγ-κίρνημι.

κίρραζω, γίνομαι κίτρινωπός, κίτρινίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 309. 9.

κίρρατος, αἶα, ον, = κίρρός, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 519.

κίρρας, ἄδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ κίρρός, Νικ. Θηρ. 519.

κίρρες, ἰδος, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἀλλαχοῦ κηρές, Ὁπ. Ἀλ. 1. 129., 3. 187.

κίρρο-ειδής, ἐς, κίτρινωπός, Ἀπολλῶδ. παρ' Ἀθην. 281E, Διοσκ. περὶ Ἰοδῶλ. 16.

κίρροκοιλιάδια, τὰ, εἶδος σύκων, Ἀθην. 78A.

κίρρός, ἄ, ὄν, κίτρινωπός μετὰ τοῦ πυρρός καὶ ξανθός, οἶνος Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁξ. 392, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 32D, Νικ. Ἀλεξίφ. 44.

κίρσιον, τό, εἶδος σκολιμοῦ («γαίδουραχάθου»), περὶ οὗ λέγεται ὅτι θεραπεύει τὸν κίρσόν, Διοσκ. 4. 119.

κίρσο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κίρσόν, ἐξωδηκός, «πρησμένος», Ἰππ. 451. 49, Γαλην., ἴδε Greenhill εἰς Θεόφρ. σελ. 224.

κίρσο-κῆλη, ἡ, ἀνευρυσμός (πρήξιμος) τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, Παῦλ. Αἰγιν. Ὁρισμ. 6. 64, Κέλσ. Ἰατρ. 7. 18.

κίρσός, ὁ, ἀνευρυσμός ἡ οἰδήμα φλεβός, διάρρηξις, λατ. varix, ἰδίως περὶ τὰς κνήμας, τὸ ἐπιγάστριον, τοὺς μηρούς, κτλ., τὸ αὐτὸ καὶ ἔξαι III, Ἰππ. π. Ἀφ. 1257, κτλ. ὡσαύτως κίρσός, κίρξός, Πολυδ. Δ', 196, Ἡσύχ. ἐν λέξ.

κίρσο-ουλικός, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ κίρσου, Γαλην. 2. 397.

κίρσοῦμαι, γίνομαι κίρσώδης, Γαλην. π. 18. 1, 499.

κίρσώδης, ἐς, = κίρσοειδής, Ἰππ. 94C, Γαλην.

κῆς, ὁ, γεν. κῆός, αἰτ. κῆν, σκώληξ τοῦ ἐύλου ἡ τοῦ σίτου, λατ. cucullio, κεῖνον [τὸν χρυσόν] οὐ σῆς οὐδὲ κῆς δάπτει Πινδ. Ἀποσπ. 243· πρβλ. Böckh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 368. [ἔ κατ' ὄνομα καὶ αἰτ.· ὅθεν ὁ Λαβ. Παραλ. 84, ἐξ., προτιμᾷ τὸν τονισμόν κῆς, κῆν, κῆες].

κίσηρίζω, τρίβω διὰ κίσηρεως, Γλωσσ.· κίσα-, Νικ. Δαμασκ. σ. 449.

κίσηριον, τό, ὑπόκομ. τοῦ ἐπομ., Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 28.

κίσηρις, εως, (Λοκ. Δίκη Φωνήντ. 4, ἀλλὰ -ιδος, Θεόφρ. κατωτ., πρβλ. Χοιροδ. ἐν Θεοδ. σ. 335), ἡ, ἐλαφρόπετρα, λατ. pumex, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 4, Ἀλεξ. ἐν «Δέθνη» 5. 9, Ἀριστ. Πθ. Ν. 3. 1, 17, Θεοφρ. π. Αἰθ. 22, κτλ. [ἔ παρὰ τοῖς κομικοῖς ἐνθ' ἄνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 295, ὥστε ὁ τύπος κίσηρις εἶναι πιθανῶς ἐσφαλμένος].

κίσηρο-ειδής, ἐς, ἡ -ώδης, ἐς, ὅμοιος πρὸς κίσηριν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστορ. 3. 7, 5. Ἐπιρρ. -δῶς, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Στωβ. Ἐκλογ. 1. 508.

κίσηρῶ, = κίσηρίζω, Θεοφρ. περὶ Αἰθ. 20.

κίσηρῶδης, ἐς, = κίσηροειδής, Διόδωρ. 1. 39, Πλούτ. 2. 888D.

κίσθος ἢ κισθός, ὁ, cistus, μικρὸς θάμνος φέρων ἄνθη, Εὐπολ. ἐν «Αἰθίν» 1. 5, Μνησίμ. ἐν «Ἰπποτρόφω» 1. 63, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 4· φέρεται καὶ κίστος, Διοσκ. 1. 126, κτλ., ἀλλ' ἴδε Ἡσύχ. — ὁ Δισκ. ἐνθ' ἄνωτ., κῆς, διακρίνει τὰ ἐξ ἰδῆ κίσθαρος ἢ κίσσαρος τοῦ λήδου, πρβλ. Γαλην. 13. 191.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσα, Ἀττ. κίσσᾶ, ἡ, φλύαρόν τι καὶ ἀσφάγαν πτηνόν, ἴσως ἡ «καρχαῖα», Pica glandaria, Πλν.· κατ' ἄλλους Pica Euro-ραea, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτεράν οὐ πῶποτ' εἶδον .., οὐ κίτταν Ἀλεξ. ἐν «Θράσωνι» 1.

κίσσαρος, ὁ, = κισσός, Ἰππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 208.

= κίσθος, Διοσκ. 1. 126.

κισσᾶ, Ἀττ. κιστ-· μέλλ. -ῆσω: (κίσσα II) — ἔγω ὄρεξιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 4, 6, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 8, 35· κ. γηθουλλίδος Ἀθην. 372A· μεταφ., κ. τῆς εἰρήνης Ἀριστοφ. Εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Σφ. 349.

Κισσεύς, ὁ, ὁ κισσῶ ἐστεμμένος, ὁ Βάκχος, Πaus. 1. 31, 6, Σουίδ. — ὡσαύτως ὁ Ἀπόλλων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 394.

κισσηεῖς, εσσα, εν, = κισσινός, Νικ. Θηρ. 510, Νόνν. Δ. 40. 93.

κισσηρεφής, ἐς, (ἐρέφω) κισσῶ ἐστεγασμένος, Σουίδ., κατὰ Schneid. ἀντὶ κισσηφερής.

κισσηήρης, ἐς, (κισσός, ἄρω) περιβεβλημένος κισσόν, ὄχθασι Σοφ. Ἀντ. 1132.

κισσηριζών, κισσηρις, κισσηροειδής, κισσηρῶ, ἴδε ἐν λέξ. κισηρ-.

κισσηρός, ἡ, ὄν, ὃν ἐπιθυμεῖ ἢ ἐπεθύμησέ τις, πόθητός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 946.

κισσίνοος, ἡ, ον, ἐκ κισσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 177, 702· κ. ποτήρ Εὐρ. Ἀλκ. 756, πρβλ. κισσύδιον.

κισσίον, τό, ὑπόκομ. τοῦ κισσός· ἡ ἀσκληπιάς, Διοσκ. 3. 106 (96).

Κισσός, α, ον, ὁ ἐκ Κισσίας τῆς νοτίου Περσίας, Ἡρόδ. 5. 49, κτλ.· Κισσία Ἰηλεμιστρία, γυνὴ ἄδουσα ἐκτεθλυμμένος θρῆνον, Αἰσχύλ. Χο. 423· πρβλ. Μαριάνδυνος, Μυσός.

κισσό-θρύος, ον, βρύον κισσοῦ, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ, Ὀρφ. Ὑμν. 29. 4.

κισσο-δέτας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ -δέτης, (δέω), ἐστεμμένος με κισσόν, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 9, πρβλ. κισσοδέτης.

κισσό-δετος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 14. 262.

κισσο-ειδής, ἐς, ὅμοιος κισσῶ, Διοσκ. 2. 196, Γαλην. — Ἐπιρρ -δῶς, Σχόλ. εἰς Θεόφρ. 13. 42.

κισσο-κόμης, ου, ὁ, με κισσόν ἐστεμμένος, Διόνυσος Ὁμ. Ὑμν. 25. 1.

κισσο-κόρυμβος, ον, βλάστημα κισσοῦ, Ἰππιατρ. 208.

κισσο-πλεκτός, ον, πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ, μέλεα κ., ἐπὶ τῶν Βακχικῶν διθυράμβων, Ἀντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1, ἐξ εἰκασίας τοῦ Meineke. — τὰ Ἀντιφρ. φέρουσι: κισσόπληκτα, ὅπερ ἐξηρηνεύεται: πεπληγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ (δηλ. θύρσου), μανίας πλήρη.

κισσο-πολήτος, ον, πεποιημένος ἐκ κισσοῦ, δούρατα Λοκ. Διόνυσ. 1.

κισσός, Ἀττ. κιστός, ὁ, λατ. hedera, τριῶν εἰδῶν, ὧν τὸ δύο ἀναρχητικὰ (μέλας καὶ λευκός), καὶ ἐν ἔρπον (καλούμενον καὶ ἑλιξ), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 6, Διοσκ. 2. 210, πρβλ. Ὁμ. Ὑμν. 6. 40· ἀτενής Σοφ. Ἀντ. 829 — ὁ καρπὸς σχηματίζει βότρυν, ὅστις καλεῖται κόρυμβος — ἦν δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου καὶ δι' αὐτὸ ἔφερον αὐτὸν οἱ βακχεύοντες, κισσῶν .. στεφανωθέντες Διόνυσον θεραπεύει Εὐρ. Βάκχ. 81· κύκλῳ δὲ περὶ σέ κ. εὐπέταλος ἑλίκι θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 999· (ἐντεύθεν πιθ. καλεῖται οἰνώψ, Σοφ. Ο. Κ. 674) ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρβλ. Ἰακωφίου Ἀνθ. Π. 584.

κισσο-στέφανος, ον, ἐστεμμένος κισσῶ, Ἀνθ. Π. 9, 524, 11.

κισσο-στεφής, ἐς, = τῷ προηγ., Ἀνακρ. 49. 5· κιστ-, Ἀλκίφρ. 3. 48.

κισσο-τόμος, ον, (τέμνω), κισσοτόμοι (δηλ. ἡμέραι), αἱ, ἐν αἷς ἐκοπτον τὸν κισσόν, ἐορτὴ τις ἐν Φλειοῦντι, Πaus. 2. 13, 4.

κισσο-φάγος, ον, Ἀττ. κιστ-, ὁ ἐσθίων κισσόν, Λόγγ. 3. 5.

κισσοφορέω, Ἀττ. κιστ-, κοσμοῦμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 925, Ἀνθ. Π. 7. 707, Πλούτ. 2. 5B.

κισσο-φύρος, Ἀττ. κιστ-, ον, φέρων κισσόν ἢ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, Πινδ. Ο. 2. 50, Ἀριστοφ. Θεσμ. 988 — πρβλ. κισσοφόρος. 2) ὅλλων ἐκ κισσοῦ, νάπη Εὐρ. Τρω. 1066.

κισσό-φυλλον, τό, φύλλον κισσοῦ, Φιλωνος Ἀρχ. Μαθ. 70.

II ἴδε ἐν λέξ. κισσάνθεμον.

κισσο-χαίτης, ου, ὁ, κισσοστεφής, ἔχων τὴν κόμην, Πρατίν. 1. 19, Ἐκφραντ. ἐν Ἀδελφ. 2· (σκαμπόμενον ὑπὸ Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 52).

κισσο-χάρης, ἐς, χάρων ἐπὶ τῷ κισσῶ, Ὀρφ. Ὑμν. 51. 12.

κισσο χῆτων [ῆ], ὠνος, ὁ, ἡ, ἐνδεδυμένος με κισσόν, Ὀρφ. Αἰθ. 258.

κισσῶ, Ἀττ. κιστ-, κοσμῶ, στέφω με κισσόν, κράτα κισσῶς ἐμὸν Εὐρ. Βάκχ. 205· κεκισσωμένος Ἀλκιφρων 2. 3.

κισσύδιον [ῆ], τό, ἐύλινον ἀγροτικὸν ποτήριον ἐν χρή



κισσώδης, ες, (εἶδος, κίσσα II) πάσων ἐκ σφοδρῆς ἐπιθυμίας ἀσυνήθων καὶ ἀλλοκότων βρωμάτων, ἰδίως ἐπὶ ἐγκυίου γυναικός, Διοσκ. 5. 12.

κισσών, ὄνος, ὁ, μέρος κατάφυτον ἐκ κισσοῦ, Ἀρκάδ. 15. 14., Θεόγνωστ. 38. 27.

κισσώσις, ἄττ. κίττ-, εως, ἡ, ἡ διὰ κισσοῦ στέψις, Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 21.

κισσώτος, ἡ, ὄν, κεκοσμημένος μετ' κισσόν, Ἀνθ. Π. 6. 172.

κίσταρος καὶ κίσθαρος (παρασχηματ. τοῦ κίστος) εἶδος κίστου, Παῦλ. Δίγ.

κισταφόρος = κιστοφόρος, Ἐπιγρ. Ἀπολλωνίας τῆς πρὸς τῷ Εὐθείῳ Πόντῳ, CIG. 2052.

κιστέρνα, ἡ, Λατ. cisterna = δεξαμενὴ, Χρον. Πασχάλ. 578, 10. —593, 7, κ. ἄλλ.

κίστη, ἡ, κιστίον, Λατ. cista, Ὁδ. Ζ. 76· συγχὸν παρ' Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Ἀγ. 1099· εἶδος γραφείου, κιστίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν χρήσιμα, Ἀριστοφ. Σφ. 529.—Ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 1137, εὐρίσκομεν γεν. ἐκ τῆς κιστίδος, ὅπερ ἐσχμάτισεν ὁ ποιητής ὡς παρωδίαν τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ ἐκ τῆς ἀσπίδος.—Καθ' Ἡσύχ.: «κίστη· ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρώμα ἐνέτιθετο καὶ ἱμάτια. κισθός».

κιστίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κίστη. θήκη μικρά, Ἀρτεμίδ. 1. 2.

κιστίς, εἶδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κίστη, Ἰππ. 635. 52· ἴδε ἐν λέξ. κίστη.

κιστο-εὐδής, ες, (κίστη) ἔχων τὸ σχῆμα κιστίου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ὀγκύιον.

κίστος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κίσθος.

κιστο-φόρος, ὄν, (κίστη) φέρων κίστην ἢ κιστίον ἐν μυστικαῖς πομπαῖς, Δημ. 313. 28, ἐνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν κιστοφόρος (δηλ. κισσοφόρος), ἴδε Δοδέκ. Ἀγλαόφ. 647· ἀλλὰ κισταφόρος ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2052. 18· καὶ κιστι-θερ, τό, Λατ. cistifer, αὐτόθι: 6218.

II. ὡς οὐσιαστ., νόμισμα φέρον ἐντετυπωμένην κίστην καὶ ἔχον ἀξίαν τριῶν περιπού δραχμῶν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 6, 2, Λιδά. 37, 46.

κίταρις, εως, ἡ, = κίδαρις, ὁ ἴδε.

κίτρατον, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 566.

κίτρεα ἢ κίτρεα, ἡ, κίτρεα ἢ λεμονία, Γεωπ. 10. 7, 8.

κίτρινέζω (πιθ. κίτριζω), ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmes.

κίτρινος-εὐδής, ες, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονίου, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 95.

κίτρινος, ἡ, ὄν, ἐκ κίτρου, ἔχων χρῶμα κίτρινον ὡς τῶν κίτρων, τῶν λεμονίων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 179, Ψελλ. Θουμασ. 144. 8· κίτρινον, τό, ἴσως = κίτρατον, Παῦλ. Δίγ. 7. 18.

κίτρινο-χρῶς, ὄν, ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, Achmes Ὀνειρ. 177. 30· οὕτω, κίτρινοχρῶς, οὖν, Τζέτζ. καὶ κίτριο-εὐδής, ες, ὅμοιος πρὸς κίτρον, Γαλιν. 14. 392.

κίτριον, τό, = κίτρεα, ἡ κίτρεα ἢ λεμονία, Γεωπ. 10. 7. 8.

II. = κίτρον, λεμόνι, Γαλιν. 19, 209, Ἀθην. 83C· ἴδε Δοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 470.

III. ὁ φοιτῶν τῆς κίτρεας, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

κίτρον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κίτρεας, τὸ λεμόνι καὶ τὸ νῦν καλούμενον κίτρον, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 85C· ὡσαύτως, μῆλον Μηδικόν, καὶ κίτρομηλον, Δοδέκ. εἰς Φρύνιχ. 469.

κίτρο-φύλλον, τό, φύλλον κίτρεας ἢ λεμονιάς, λεμονόφυλλον, Γεωπ. 9. 28, 1.

κίτρο-φύτον, τό, τὸ πρὸς φύτευσιν φυτὸν ἢ κλαδίον κίτρεας, Γεωπ. 10. 8, 2.

κίττα, κίτταβίζω, κίττάω, κίττησις, Ἀττ. ἀντὶ κισσώ-τος, κιστοφόρος, κίττωσις, κτλ., Ἀττ. ἀντὶ κισσώ-τος.

κίττων, ὄνος, ὁ, Δωρ. (ἰδίως Σικελ.) ἀντὶ τοῦ χιτῶν, Κoen Γρηγ. σ. 341.

κίφος, τό, Μεσσην. ἀντὶ στέφανος, Πaus. 3. 26, 9.

κίχάνω [α], ἴλ., προστ. κίχάνετε ἴλ. Ψ. 407, ἀπαρ. κίχάνειν. Μόσχ. 2. 112. Παρ. ἐκίχῃανον, ἴλ. Γ. 383· αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ \*κίχηνι, ὑποστ. κίχεω, κίχεομαι Α. 26, Φ. 128· εὐκτ. κίχεῖν Β. 188· ἀπαρ. κίχηναι Ὁδ. Π. 357· μετοχ. κίχεῖς ἴλ. Π. 342·—παρ. ἐκίχην [ε], ὅ· ἐνικ. ἐκίχεῖς, ὡς τὸ ἐτίθειες ἐκ τοῦ τίθημι, Ὁδ. Ω. 284· α' πληθ. κίχηναι ἢ ἐκ- Π. 379· γ' δυϊκ. κίχῃτην ἴλ. Κ. 376·—ὁ ἐνεστ. κυρίως ἐν χρήσει μεθ' Ὀμ. κίγγανω [α], (μνημονεύμ. ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1525. 16, Ἰούλ., Φώτ.) κατὰ πρῶτον εὐρηται παρὰ Σδλωνι 42, καὶ ἥδη ἀποκαθίσταται ἀπανταχοῦ παρὰ τραγ., Αἰσχύλ. Χο. 622, Σοφ. Ο. Κ. 1450, Αἰ. 657, Εὐρ. Ἰππ. 1444, Ἀλκ. 22, Ἐλ. 597· ὡσαύτως ἀορ. ἐκίχον Εὐρ. Βάκχ. 903 (λυρ.), κίχον Πινδ. Π. 9. 45, ὑποσπ. κίχω Εὐρ. Ἰκέτ. 1069· ἀορ. α' ἐκίχησα Ὀππ. Ἀλ. 5. 116, Μουσαῖ. 149.—Μέσ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), κίχῃσθαι ἴλ. Α. 441, Ὁδ. I. 266· μετοχ. κίχῃμενος (ἐκ τοῦ \*κίχηνι) ἴλ. μὲλ. κίχῃσθαι Ὀμ., Σοφ., (μεταγεν. κίχῃσω, Ἀπολλ. Ρόδ.) ἀορ. κίχῃσατο ἴλ. Κ. 494, Ὁδ. Ζ. 51. Ποιητ. ῥήματ.

τυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὐρίσκω, μὴ σε .. παρὰ νηυσὶ κίχῃω ἴλ. Α. 26, πρβλ. Ὁδ. Ν. 228·—εὐρίσκω, προσθῆναι, καταρθάνω, ὄν κε .. ποσὶ κίχῃω ἴλ. Ζ. 228· κίχῃσθαι δέ σ' ὅτω αὐτόθι 341, πρβλ. Φ. 605, Πινδ. Π. 2. 92· ἵππους δ' Ἀτρείδου κίχῃναιτε ἴλ. Ψ. 407· σε δουρὶ κίχῃσθαι, θά σε φθάσῃ μετ' ὁδῶν, Κ. 370· εἰσέκεν ἄστου κίχῃομεν, ἔως οὐ ἐκπορθήσωμεν αὐτό, Φ. 128· εἰώσκει τέλος πολέμιου κίχῃω, φθάσω εἰς .., Γ. 291·—ἐνίστε ἐπὶ πραγμάτων, βέλους ὡκὺ κίχῃμενον, βέλους ταχὺ ὅτε ἐμελλε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτόν, νὰ τὸν κτυπήσῃ, Ε. 187· φθῆσε τέλος θανάτοιο κίχῃμενον, ἐφθῃ καταλαβόν σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου (Γαζής), Α. 451· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. 2) σπανίως μετὰ γεν. ὡς τὸ τυγχάνω, Σοφ. Ο. Κ. 1487.

κίχῃλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κίχλη· κίχῃλαι· αἱ κίχλαι τὰ ὄρνεα· Ἡσύχ.

κίχηςσις, εως, ἡ, (κίχῃανω) τὸ νὰ φθάσῃ τις, ἐπιτυχία· «κίχηςσις ἡ λήψις» Ἡσύχ.

κίχηςτος, τό, τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιθανωτός, θυμιατήριον, Κυπρία λέξις, Ἡσύχ., πρβλ. κηθίς.

κίχλη, [ε] φύσει, ἡ, «τοίχλα», πτηνόν, λατ. turdus, κίχλαι ταυνοσίπτεροι Ὁδ. Χ. 468· συγχὸν παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἄλλοις κωμικοῖς· ὁ Ἀριστ. διακρίνει αὐτῆς τρία εἶδη· τὴν ἰσοδόρον, τὴν τριχάδα, t. pilaris, καὶ τὴν ἰλιάδα, t. Iliacus, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 20·—Δωρ. κίχῃλα, Ἐπίχ. 108 Αθρ., Ἀριστοφ. Νερ. 339· παρὰ μεταγεν. κίχλα, Ἀλέξ. Τραλλ., Γεωπ. 15. 1, 19.

II. ἔχθρ· θαλάσσιος labrus, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἐπίχ. 36 Αθρ., Ἀντιμ. Ἀποστ. 18, Ἀριστοφ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13, 3.

κίχλίζω· μέλλ. -ίσω, Ἀττ. -ίω, κυρίως φωνάξω ὡς ἡ κίχλη, (Ἀμμόν. ὅστις γράφει κίχλίζω)· ἐντεῦθεν γελῶ βεβηλασμένως, ἡλιθίως, Ἀριστοφ. Νερ. 983· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 313·—ἔτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖον τρώγῃ κίχλας, ὡς ἀδρῶς, εὐωχοῦμαι, τρυφῶ, «καλοτρώγω», ἀλλὰ πρβλ. Θεόκρ. 11. 78, Ἀνθ. Π. 5. 245, Ἀλκίφρων 1. 33., 3. 27 καὶ 74. Παρ' Ἡσύχ., κίχλῃσκουσιν εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κίχλίζουσιν.

κίχλιασμός, ὁ, ἡλιθίος γέλως, καχασμός, Κλημ. Ἀλ. 196 (ἐντεῦθεν κίχλιασμός), Α. Β. 271· διάφ. γραφὴ ἐν Ἀριστοφ. Νερ. 1073 ἀντὶ καχασμός· πρβλ. κίχλίζω. Καθ' Ἡσύχ.: «κίχλιασμός· γέλως σφοδρὸς» (αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας).

κίχορα, ὡν, τὰ, ἄγρια λάχανα, «βραδίκια», «πικραλίδες», Νικ. Ἀλ. 429·—ὡσαύτως κίχόρεια, Ἀριστοφ. (Ἀποστ. 281) παρὰ Φωτ., Πολυδ. Σ', 62, μετὰ διάφ. γραφ. κίχόρεια, ἀλλὰ τὸ εἰρηγοῖα παρ' Ὀρατ. ἐπιβεβαιῶν τὸ πρῶτον. Παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ. κίχόρη, ἡ, κίχόριον, τό, εἶναι μόνον ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κίχόρη, κίχόριον. [ε] ἐν Νικ. ἐνθ. ἀνωτ.

κίχοριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κίχόριον· «πικραλίδα ἢ βραδίκα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 16, 4.

κίχράω, = κίχρημι, Ἐδδ. (Α' Βασίλ. Α', 28).

κίχρημι, δανείζω, μέσ. κίχρημαι, δανείζομαι, ἴδε χράω Β·—οὐσιαστ. κίχρησις, εως, ἡ, Τζέτζ. Ἰστ. 12. 303.

κίω, κίεις Αἰσχύλ. Χο. 680· προστ. κίε Ὁδ. Η. 50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1068, Ἰκέτ. 852· ὑποστ. κίης Ὁδ. Α. 311, Ἐπικ. α' πληθ. κίωμεν (ἀντὶ κίωμεν) ἴλ. Φ. 456· εὐκτ. κίει Ὁδ. I. 42, I. 549, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 504, κιοίτην, κιοῖτε Ὀμ.· μετοχ. κίων, κιοῖσα (ἥτις καὶ περ οὕτω τονιζομένη εἶναι χρόνον ἐνεστώτος, ὡς τὸ λῶν, ἐκ τοῦ εἶμι ἰβο) Ὀμ.· παρ. ἔκιοι, κίον Ὀμηρ. (Ἐντεῦθεν μετακτιθῶ· περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. κινέω). Πορεύομαι, ὑπάγω, παρ' Ὀμ.· σχεδὸν ἀεῖποτε ἐπὶ προσώπων, ἴλ. Β. 565., Ω. 471, Ὁδ. Α. 427, κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ πλοίων, ἴλ. Β. 509.—Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. μόνον ἐκ τῶν τραγ.· ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον χάριν ἐτυμολογίας, Κρατύλ. 426.

κίων [ε], ὄνος, παρ' Ὀμ. (μόνον ἐν τῇ Ὁδ. ἐν χρήσει) κατὰ τὸ πλεῖστον θηλ.· ἀλλ' ἀρσ. ἐν Θ. 66, 473., Τ. 38· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ. (ὡς Ἀριστοφ. Σφ. 105, κτλ., πρβλ. Δοδέκ. εἰς Σοφ. Αἰ. 108)· ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν λέξ. ὡς ἀρσ. γένους, 4. 184· ἀλλ' ὡς θηλ. 1. 92, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πινδ. Κίων, στῦλος, λατ. columna, παρ' Ὀμ.· ἐπὶ τῶν ὑποστηρίζοντων τὴν στέγην μεγάλῃς αἰθούσῃς κίωνων, Ὁδ. Τ. 38· πολλάκις ἄνθρωποι στηρίζουσι τὸ σῶμά των ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐν Ζ. 307., Θ. 66., Ψ. 90· ὡσαύτως στηρίζουσι τὰ δόρατα των ἢ κρημῶσι τὰ τόξα των ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν Α. 127., Ρ. 29, Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 8· βραδύτερον ἐχρησίμευε καὶ ὅπως προσδένωσιν εἰς αὐτὸν τὸν μαστιγούμενον, Σοφ. Αἰ. 108 (ἐνθα ἴδε Δοδέκ.), Αἰσχίν. 9. 1· παροιμ. ἐσθιέ· τοὺς Μεγακλέους κίονας, διότι ἐκείνους ἐκ κενοδοξίας τοσαύτα ἐδαπάνησεν εἰς τοιαῦτα, ὥστε οὐδὲν κατελείβετο αὐτῷ, εἰ μὴ οἱ κίονες τῆς αὐλῆς, Ἀριστοφ. Νερ. 815.

2) ἐν Ὁδ. Α. 53, ἐπὶ τῶν κίωνων οἵτινες κρατοῦσι χωριστὰ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῶν γῆν καὶ οὐς ἐφύλαττεν ὁ Ἄτλας· ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 349 παριστᾷ τὸν Ἄτλαντα πρὸς τοὺς δυτικοὺς τόπους ἱστάμενον καὶ ἐν ὁμίᾳ βασιλεύοντα τοὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κίονας, ὅς .. ἐστῆκε κίων (δυτικὸν) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὁμοίως ἐρείδων, καὶ ὁ Ἡρόδ. 4. 184, ἀποδίδει τὸ ὄνομα κίων εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα·—οὕτως ἡ Αἰτὴν καλεῖται κίων οὐρανία παρὰ Πινδ. Π. 1. 34·—περὶ τῶν Ἡρακλείων στήλων ἴδε ἐν λέξ. Ἡρακλείους.

II. ἐπιτύμβιος κίων,



Ἀνθ. Π. 7. 163· ῥητὸς διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ στήλης παρ' Ἀνδοκ. 6. 15, πρβλ. Becker εἰς Χαρίκλ. 395· κ. τετράπλευρος = ὀδελίσκος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1061. **III.** ἡ σταφυλή, λατ. columella, Ἰππ. Ἐπιδ. 1. 979, Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἰστ. 1. 11, 11, κτλ. πρβλ. κιονίς. **IV.** τὸ διάφραγμα τῶν μυκτῆρων, ἡ τὸ ὑπὲρ τὸ διάφραγμα προέχον σαρκώδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Πολυδ. Β' 79, 80. **VI** εἶδος μετεώρου, Ἡρακλείδ. παρὰ Πλουτ. 2. 893B.

**VI.** εἶδος σαρκώδους ἐκφύματος, Ἰππ. 581. 53., 675. 2 (ἐνθα ἐρέεται κίων, δρυτῶνας).

κλαγγάζω, λέξις κατ' ὄνομαστον, ἐπὶ τῆς κρυγῆς τῶν γεράων, Λαν. clangere, Πολυδ. Ε' 69· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν, Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 3.

κλαγγαίνω ἢ -άων, (κλάζω) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, μόνον κατ' ἐνεστ., Δίσχυλ. Εὐμ. 131, Σεν. Κυν. 6, 23· ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, Σοφ. Ἀποσκ. 782, ἐνθα ἀναγνωστέον κλαγγάων, ὡς ὁ Wakef. παρ' Αἰσχύλ. ἐνὶ ἄνωτ.· οὕτω, κλαγγέω, ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6.

κλαγγή, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμ. κλαγγί (ὡς τὸ ἀλκί), Ἰβυκ. 49· (κλάζω) — πᾶς ὁ ζῷος ἦχος· παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τοῦ τόξου ὁπότεν ἐκρίπτεται τὸ βέλος, Ἰλ. Α. 49· ἐπὶ τῆς κρυγῆς πτηνῶν, ἰδίως τῶν γεράων (πρβλ. κλαγγάζω, κλαγγερός), παραβαλλομένης πρὸς τὴν συγκεχυμένην βοῇν πλήθους, Ἰλ. Γ. 3, Ὀδ. Α. 605, πρβλ. Ἰλ. Β. 100., Κ. 523· ἐπὶ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, Ὀδ. Ε. 412· βραδύτερον ἐπὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν λύκων, Ὀμ. Ἰγν. 13. 4, πρβλ. 27. 8· ὁ συριγνὸν τρεῶν, Αἰσχύλ. Θῆβ. 381· ἡ ὑλακὴ τῶν κυνῶν, Σεν. Κυν. 4, 5, κτλ.· ὁ ἦχος μουσικῶν ὀργάνων, Τελέστ. παρ' Ἀθην. 637Α· ἐπὶ ἄσματος, Σοφ. Τρ. 208· κλ. δύσφατος, ἐπὶ τῶν προφητικῶν τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1152.— πρβλ. κλάζω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὡσαύτως καὶ τὰ κλαγγαίνω, -έω, -ώδης.

κλαγγηδόν, Ἡπίρρ. μετὰ κλαγγῆς, θορύβου, βοῆς, Ἰλ. Β. 463· — ὡσαύτως κλαγγόν, Βαθρ. παρὰ Σουίδ., ἐνθα ὁ Ἰακώφιος (Ἀνθ. Π. 3, 149) διορβοὶ κλαγγκτόν.

κλαγγώδης, ες, (εἶδος) ἐκβάλλων φωνὴν ὑψομένην ἀπὸ βαρέος τόνου εἰς ὀξύ, ὡς κατὰ τὸν ἔμετον, Ἰππ. Κωακ. 208· — ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχὺς, βραγχνός, ὁ αὐτ. 68, κτλ. πρβλ. Foës. Oecon. κλαγγερός, ἄ, ὄν, κράζων ὀξέως, ἐπὶ γεράων, Ἀνθ. Π. 6. 109.

κλαγγκτός, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 7· πρβλ. κλαγγόν.

κλάδα, κλάδας, αἶτ. κατὰ μεταπλ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ κλάδος, ὁ ἴδε.

κλάδῃρό-ρυγχος, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ῥύγχους κλαδεύων, ὄνομα τοῦ τρογίλου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 15· πρβλ. κλαδῆα.

κλάδῃρός, ἄ, ὄν, εὐκόλως θραυόμενος, εὐθραυστος, Πολυδ. 6. 25. 5. **II.** μεταφ., ἄνους, χαλάρει, ἀσθενής, ὅπως Κλήμ. Ἀλ. 294· κλαδάρῳ περιδολέπειν, ῥίπτειν ἡδυπατῆ βλέμματα, αὐτόθι 293.—Καθ' Ἡσύχ.: «κλαδάρωματος· εὐσειστοῦ τὰ ὄμματα» πρβλ. τὸ Λατ. patranti fractus oculo παρὰ τῷ Περσίφ.

κλάδας, Δωρ. αἶτ. πληθ. τοῦ κλείς.

κλάδασσομαι, ἔξορμῶ, κινεῖμαι μετὰ σφοδρότητος, αἶμα κλαδασσόμενον διὰ γυῖων Ἐμπεδ. 364· ὁ Δοδ. Παθ. Προλεγ. 89 διορβοὶ, κλυδασσόμενον, κλυδωνιζόμενον.

κλάδᾶ, σείω, Ἡσύχ. **III.** (κλάδω) = κλαδεύω, Θωμ. Μάγιστρ., Φρύνιχ. 172 (ἐνθα ὁ Hemst. κλάω).

κλάδεῖα, ἡ, καὶ κλάδευσις, εως, ἡ, τὸ κλάδευμα τῆς ἀμπέλου, Γεωπ. 3. 14, Ἀκῶδης ἐν Παλ. Διαθ. ἐν Ἀσμ. Ἀσμ. Β' 12· — κλαδεύμακα, τὰ, φύλλα ἀπεσπαμένα, Γλωσσ.

κλάδες· «ζυγά, Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

κλαδευτήρ, ὁ, = κλαδευτής, Γλωσσ.

κλαδευτέον, ῥήμ. ἐπιθ., δεῖ κλαδεῖν, Γεωπ. 9. 5, 11.

κλαδευτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κλαδευτήρι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. βράκετ(ρ)ον· — πληθ. κλαδευτήρια, τὰ, ἑορτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. βίσιθην.

κλαδευτής, οὗ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κλαδεύων, Γλωσσ.

κλάδεύω, ὡς καὶ νῦν, Ἀρτεμίδ. 1. 51, Κλήμ. Ἀλ. 341, Γεωπ. 3. 14.

κλάδεων, ὠνος, ὁ, = κλάδος, Φιλῶξ. 1. 3 Bgk., Ὀρρ. Ἀργ. 923.

κλαδηφορέω, φέρω κλάδους, Θεόδ. Πρόδρ. ἐκ τοῦ κλαδηφόρος, ὄν, ὁ φέρων κλάδους, Ἡρωδιαν. Ἐπιμειρ. 103.

κλαδέι, κατὰ μεταπλ. δοτ. τοῦ κλάδος· — ἀλλὰ κλαδέι, Δωρ. δοτ. τοῦ κλείς.

κλάδιον, τό, (διάφ. γραφ. κλαδίον) ὑποκορ. τοῦ κλάδος, Ἀνθ. Π. 9. 78, Διδαν. 1. 502, κτλ.

κλάδισκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀνακρεόντ. 18. 4.

κλάδος [α] ου, ὁ, (κλάω) νέον βλάστημα δένδρου, οἷα τὰ ἀποκοπτόμενα πρὸς ἐγκεντρισμόν, κοινῶς «κλαδί», Ἀριστ. π. Νεότ. 3, π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3, Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 1. 1, 9. **2)** κλάδος· εἰλαίς περιτετυλιγμένος δι' ἐρίου καὶ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἱκετῶν, Ἡρόδ. 7. 19· εἰλαίς θ' ὑψιγέννητον κλάδον Αἰσχύλ. Εὐμ. 43, πρβλ. Ἰκέτ. 23, Σοφ. Ο. Τ. 3, 143· καὶ ἴδε ἱκετήριος· — ὡσαύτως ἐπὶ κλάδων ἀάφνης ἐν χρήσει ἐν τοῖς ναοῖς, Εὐρ. Ἰων 80.

**3)** μεταφ., δῦρ κλάδοι, δῦο βραχίονες, Ἐμπεδ. 393, — Παρὰ

ποιηταῖς εὐρίσκωμεν πολλοὺς τύπους σχηματισθέντας κατὰ μεταπλασμόν, δοτ. κλαδέι, ἐν τῷ σχολ. παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 632 (πρβλ. Bgk. εἰς Λυσ. σ. 871 κέξ.)· αἶτ. κλάδα, ποιητ. παρὰ Δράκ. 103. 13, Ἡσύχ.· δοτ. πληθ. κλάδεσι Ἀριστοφ. Ὀρν. 239, Ἐπικ. κλαδέεσσι Νικ. παρ' Ἀθην. 683C· αἶτ. κλάδας αὐτόθι 684B.

κλαδούχος, ἴδε ἐν λέξ. κλειδούχος.

κλαδῶς, = κλαδεύω, Ἀρ. Ἰνδ. 11· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 172.

κλαδῶδης, ες, (εἶδος) ἔχων πολλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 541.

κλαδῶν, ὄνος, ὁ, = κλάδος, «κλαδόνες· κλάδοι» Ἰσὺχ.

κλάζω: μέλλ. κλάζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἄορ. α' ἐκλαγῆα Ἰλ., Τραγ.· ἄορ. β' Ὀμηρ. ἐκλαγον, Ὀμ. Ἰγν. 18. 14, Θεόκρ. κτλ.· πρκμ. κέκλαγχα Σεν. Κυν. 3, 9., 23, ὑποτακτ. κελκλῆγγω, Ἀριστοφ. Σφ. 929· Ἐπικ. κέκληγα Ἀλκμάν 52· μετοχ. κελκλῆγως, πληθ. κελκλῆγῶτες Ἰλ. Π. 430 (ἄλλ. κελκλῆγοντες ὡς ἐκ μετοχ. ἐνεστ. κελκλῆγων, οὐσα, Spitzn. Ἰλ. Π. 430). — Παθ., κελκλῆγομαι Ἀριστοφ. Σφ. 930. (Ἡ √ΚΛΑΖ εὐρήσται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῆς √ΚΛΑΓ ἢ ΚΛΑΓΓ, ὅθεν κλαγγ-ῆ, κλαγγ-αίνω, κτλ.· πρβλ. Ἀγγλ. clash, clang, clank.) Παράγω ἦχον ὀξύν καὶ διαπεραστικόν, παρ' Ὀμ. **I.** ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, οἷον ἐπὶ τοῦ ἐρωδίου, οὐκ ἴδον .., ἀλλὰ κλάζξαντος ἄκουσαν Ἰλ. Κ. 276· ἐπὶ ψαρῶν ἡ κοιλιῶν, ὡς τε ψαρῶν νέφος .. ἡ ἐ κοιλιῶν οὐλον κελκλῆγοντες P. 756, κτλ.· ἐπὶ τῶν γεράων, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 447· ἐπὶ αἰετοῦ, Ἰλ. Μ. 207, Σοφ. Ἀντ. 112, πρβλ. Ο. Τ. 966, κτλ. **2)** ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, «γαυγύζω», οἱ μὲν κελκλῆγοντες ἐπέδραμον Ὀδ. Ε. 30, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 929, Σεν. Κυν. 3, 9., 6, 27, κτλ. **3)** ἐπὶ πραχίαν, ὡς ἐπὶ τῶν βελῶν συγκρουομένων ἐντός τῆς φαρείρας, ἐκλαγχαν δ' ἄρ' ὁστοί Ἰλ. Α. 46· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, συρίζω, αἶψα γὰρ ἤρθεν κελκλῆγως Ζέφυρος Ὀδ. Μ. 408· ἐπὶ τροχῶν, κροτῶ ἡ τρίψω, Αἰσχύλ. Θῆβ. 205· μετὰ συστοίχ. αἶτ., κλάζουσι κώδωνες φέδων, διατέουσι διὰ τοῦ ἡχοῦ τῶν τρέμων, αὐτόθι 386. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω, βοῶ, ὅξχα κελκλῆγως Ἰλ. Ρ. 88, πρβλ. Ε' 591, κτλ.· ἐπὶ τῆς ὀξείας φωνῆς τοῦ Θεορίτου, ὅξχα κελκλῆγως λέγ' ὀνειδέει B. 222· μετὰ συστοίχ. αἶτ., φωνάζω μεγαλοφώνως, βοῶ, κλάζειν Ἀρη Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· γόνος ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 948· Ζεὺς ἐκλαγξε βροντάν, ἐθρόντησε, Πίνδ. Π. 4. 41. **5)** τὸ πλησιέστατον πρὸς ἑναρθρον ἦχον ἥτοι λόγον παράδειγμα εὐρήσται παρ' Αἰσχύλ., μάντις ἐκλαγεν ἄλλο μῆχαρ, ἐβόησεν (ἐξηγοῦμενος) ἄλλην θεραπείαν, ἄλλο μέσον, Ἀγ. 201· Ζῆνα .. ἐπινίκια κλάζων, ψάλλον μεγαλοφώνως τὸ ἄσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διός, αὐτόθι 174· οὕτω, τότε δ' Ἐσπερος ἐκλαγεν οἶος, ἐβαλλε μόνος, ἐν Ὀμ. Ἰγν. 18. 14, πρβλ. Εὐρ. Ἰων 906, Ἀνθ. Π. 7. 196· ἴδε ἐν λέξ. γλάζω.

κλαῖς, γεν. κλαῖδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ κληῖς, κλείς, λατ. clavis.

κλαῖστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ κλαῖστρον, ὁ ἴδε.

κλαίω, ἀρχ. Ἀττ. κλάω [α] μένον αἰεὶ ἀσυναίρετον Ἐπικ. β' ἐν. εὐκτ. κλαῖοισθα Ἰλ. Ο. 619· Ἀττ. παρατ. ἐκλαῖον, Ἐπικ. κλαῖον Ὀμ., Ἰων. κλαῖεσκον Ἰλ. Θ. 364, Ἡρόδ. 3. 119, ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Ἀποστ. 298· — μέλλ. κλαύσομαι, Δωρ. κλαυσοῦμαι (ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1081, 1243 ἐν παρωδοιμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις)· κλαυσεῖ (οὐκ ἡ κλαύσει) Θεοκρ. 23. 34· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως κλαίῃσω ἡ κλαῖσω, Δμ. 440, 17., 546. 21., 980. 24· παρὰ μεταγεν. (οἷον Διον. Ἀλ. 4. 70, Μανέθων 3. 143, Καίν. Διαθ., Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 541), κλαύσω· — ἄοριστ. ἐκλαυσα, ἐπ. κλαύσα Ὀδ. Γ. 261· — Μέσ., ἄορ. ἐκλαυσάμην Σοφ., Ἀνθ. — Παθ., μέλλ. κλαυσθήσομαι Ἐβδ., ὡσαύτως κελκλῆγομαι Ἀριστοφ. Νερ. 1436· ἄορ. ἐκλαύσθην Ἀνθ. Π. παράστ. 341· πρκμ. κέκλαυμαι Τραγ., ὡσαύτως κέκλαυσμαι Δυκόφρ. 273, κτλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἶ. σ. 320. [Ὁ τύπος κλάω [α] θεωρεῖται ὡς Ἀττ. ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου περὶ Ἐπιρρ. σ. 600 καὶ μένει ἐν πολλοῖς τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ.· ὁ δὲ Πόρσων ἀποκατέστησεν αὐτὸν πανταχοῦ παρὰ Τραγ.· οὕτω κᾶω, αἰεῖ, ἐλάω· — Ἐκλῆξε μόνον παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, Θεόκρ. 14. 32.] (τὸ ἐν τῷ κλαί-ω, ὡς καὶ ἐν τῷ καί-ω, παριστάνει F, ὅπερ ἀναφαίνεται εἰς τοὺς μέλλοντας κλαύ-σομαι, καύ-σω, πρβλ. κλαυθμός. κλαυ-μα, καύ-σος, κτλ. — ἡ ἔκχα ἄρα ἦτο ΚΛΑΦ.) **I.** ἀμεταβ., κλαίω, θρηνῶ, ὀδυρόμαι, ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾷ (μεγαλοφώνου) ἐκδηλώσεως ὀδύνης ἢ θλίψεως ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Ὀμ., κτλ. ἀμφὶ δὲ σε Τρῶες καὶ Δαρδανίδες κλαύσονται Ἰλ. Σ. 340· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, δάκρυσι κλ. Δίων Κ. 57. 27· αἵματα κλ. Ἠλιόδ. 4. 8. **2)** αὐτὸν κλαίοντα ἀφῆσω, θὰ τὸν ἀποστείλω κλαίοντα, δηλ. «θαρμμένον», Ἰλ. Β. 263· ἐντεῦθεν αἰ κοιναὶ Ἀττ. φράσεις, κλαύσεταί θὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ μετανόησῃ ἢ θὰ πάθῃ δι' αὐτό, Ἀριστοφ. Σφ. 1327, Πλ. 174 ἄλ.· οὕτω κλαύσομαι ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 59· κλαύσει μακρά, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 255, πρβλ. 1243· κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον Εὐρ. Κύνκ. 554 πρβλ. κλαυσάρα· κλάσις ἄν, εἰ ψαύσειας Αἰσχύλ. Ἰκ. 925· κλάων, πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου, μὲ κίνδυνόν σου, cuius magno tuo malo, Σοφ. Ο. Τ. 401, 1152, Ἀδῆν. 754· κλάων ἄψει τῶνδε Εὐρ. Ἡρακλ. 270, πρβλ. Ἰππ. 1086· θεῦρ' ἔλθ' ἴνα κλάης Ἀρι-



στορ Νερ. 58· κλάειν σοι λέγω, Λατ. *plorare te jubeo*, ἀντίθετ. τῷ χαίρειν σοι λέγω, Ἀριστοφ. Πλ. 62, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 127· κλάειν εἰπωμεν Εὐβοίης ἐν Ἀδῇ. 64· κλάειν κελεύων Λάμαχον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129· κλάειν σε μακρά κελεύσας δ' αὐτό. ἐν Ἰππ. 433· ἐντεῦθεν, κλάειν μακρά τὴν κεφαλὴν, πάσχειν σφοδρῶς κατὰ τὴν κεφαλὴν, δ' αὐτό. ἐν Πλ. 612· πρβλ. κλαυσίαω.

II. μεταβατ., κλαίω διὰ τινα, θρηνώ, κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν Ὀδ. Α. 363, πρβλ. Ἰλ. Υ. 210· τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 890, Σοφ. Ἡλ. 1117, Ἀριστοφ. Σφ. 584, Πλάτ., κλ. — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ., εἶμαι ἀντικείμενον κλαυθμοῦ, θρήνου, ἀνδρός εὖ κεκλαυμένου Αἰσχύλ. Χο. 687· ἀπρσ., μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται Ἀριστοφ. Νερ. 1436.

III. Μέσ., κλαίω δι' ἑμαυτόν, κλαίω θανάτῳ, μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Θῆβ. 920, Ἀγ. 1096· καὶ οὕτως, μετοχ. παθ. πρkm., κεκλαυμένος, πλήρης δακρύων, δ' αὐτό. ἐν Χο. 458, 731, Σοφ. Ο. Τ. 1490.

2) μεταβατ., θρηνώ πρὸς ἑμαυτόν, πῶθ' ἄλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην δ' αὐτό. ἐν Τρ. 153. κλειωμιλία, ἡ, (ὀμιλία) τὸ συγκαλείειν κλαίοντι, Ἀνθ. Π. 9. 573, πρβλ. γελωμιλία.

κλαμαρός, ἄ, ὄν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ κλαδαρός, Ἀνθ. Π. 9. 322, Ἡσύχ.

κλαμβός, ἡ, ὄν, κολοβός, ἡκρωτηριασμένος, Ἰππιατρ. 54. 62. κλανίον (ἢ κλάνιον), τὸ, ψέλιον, «κλάνια» ψέλια βραχιόνων» Ἡσύχ., κλ.

κλαῖξ, -ᾱκός, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κλεῖς, «κλεῖδι», Θεόκρ. 15. 33. κλαῖξω, Δωρ. μέλλ. τοῦ κλείω, Θεόκρ. 6. 32.

κλαπάξω, χρονίζω, Ἡσύχ.

κλάπαι, ὦν, αἰ, = Λατ. *clavae*, ξύλινα ἐμβάδες, Δίων Κ. 77. 4.

κλαρία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κληρία, τά, συγγραφή χρεωστική, «μόλογον», Πλούτ. Ἰ. 13.

κλάριος, ὄν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κληριος (ὅπερ δὲν εὐρίσκεται), διανέμων διὰ κλήρον, ἐπίθετον τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἰχ. 360, Πaus. 8. 53, 9. κλάρος, κλαῖρος, κλαῖρονομέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κληρ-.

κλαῖρωται, ὦν, οἰ, ἐν Κρήτῃ, δουλοπάροικοι, *ascripti glebae*, ὥσπερ οἱ Εἰλωτες ἐν Λακωνίᾳ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544, Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 269E· ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ.

κλαῖσ-αυχνεύομαι, (αὐχίν), Παθ., βαδίζω κλίνων τὸν αὐχένα ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, κάμνω θηλυπρεπῆ τσακίσματα, ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀρχιπ. ἐν Ἀδῇ. 3· πρβλ. Müller. Arhöl. d. Kunst. § 331. 2.

κλαῖσθρον· «κλειθρον» Ἡσύχ.

κλαῖσι-θῶλαξ, -ᾱκος, ὁ, ἡ, (κλάω) ὁ θραύων τὰς βώλους τῆς γῆς, Ἀνθ. Π. 6. 41.

κλάσις [ᾱ], εὖς, ἡ, (κλάω) θραύσις, «τσακίσμα», «σπάσιμον», Πλάτ. Τίμ. 43D, Ἀριστ. Προβλ. 5. 19, 2· ἡ κλάσις τῶν ἀμπέλων, ἡ ἀποκοπὴ τῶν φύλλων αὐτῶν, Λατ. *rampinatio*, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 14, 4, κ. ἄλλ· ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 23· πρβλ. κλαστήριον. 2) κλάσμα, τεμάχιον, Ἐβδ. (Α' Βασίλ. Δ', 12, πρβλ. Β' ΙΑ', 21).

II. παρὰ Φίλωνι, ἡ τροποποίησις, ποικίλη στροφή, λύγισμα τῆς φωνῆς, 1. 276, 2. 266. κλάσμα, τὸ, τὸ θραυσθὲν ἀποκοπέν, τεμάχιον, Ἀνθ. Π. 6. 304, 11. 153, Πλούτ. Τ. Γράχ. 19, Καίν. Διαθ.

κλαστάξω, περιποιεῖμαι ἀμπελον, κλαδεύω, «βλαστολογῶ» (ἴδε κλάσις): μεταφορ., «κόπτω τὰ πτερὰ τινος», ταπεινῶν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 166.

κλασματίζω, = κλάω, Θεοφάν. σ. 332.

κλασμός, διάφ. γραφ. ἀντὶ συγκαλάσις, Ἐβδ. (Ἰωὴλ Α', 7).

κλαστήριον, τό, «τὸ δρέπανον ὃ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλημάτα ἐν ταῖς ἀμπέλοις» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 166· «δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου» Ἡσύχ.

κλάστης, ὄν, ὁ, «ἀμπελουργός» Ἡσύχ.

κλαστός, ἡ, ὄν, (κλάω) τεθραυσμένος, κοινῶς «τσακισμένος», Ἀνθ. Π. 6. 71· παρ' Ἐκκλ., κλαστόν, τό, ὁ ἄρτος ὁ κατὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν κλόμενος.

κλαυθηρός, ἄ, ὄν, κλαυστικός, πένθιμος, θρηνητικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 337.

κλαυθμονή, ἡ, (κλαίω) κλαυμός, ἐκ διορθώσεως ἐν Πλάτ. Νόμ. 792A (ἐκ τοῦ Πισυδ. Β', 64) ἀντὶ κλαυμονή.

κλαυθμός, ὁ, (κλαίω) κλαῦμα, θρήνος, Ἰλ. Ω. 717, Ὀδ. Δ. 212, 801, Ρ. 8, κτλ. οὕτω παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1554· καὶ παρ' Ἀττ. πεζογράφους, κλαυθμοὶ παίδων Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 6· κλ. μετὰ δακρύων Διόδ. 32. 6.

κλαυθυρίζω, κάμνω τινὰ νὰ κλαύσῃ, τὰ παιδία Πλούτ. 2. 9A· τοὺς οἰκέτας Ἀθῆν. 364A (κατὰ Casaub.). — Παθ., κλαίω, Πλάτ. Ἀἰτίω. 366D, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 141. 3, Διόδ. 4. 20, κτλ.

II. ἀμετάδ., ἐν τῷ ἐνεργ., Ἰππ. Προγν. 46.

κλαυθυρίσμα, τό, = τῷ ἐπομ., Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, 976A.

κλαυθυρίσμος, ὁ, τὸ κλαίειν ὡς παιδίον, Πλούτ. Λυκούργ. 16. Τὸ ἐν Ὀππ. Κυν. 4. 248 κλαυθυριεὼν ἔχει καὶ διάφ. γραφὴν κλαυθυριεῶν (Regius), ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ τοῦ Βατ. κώδικος κλαυθυριεῶν, ἥτις πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ περ τῆς ἐνίκ. ὀνομ. κλαυθυριεὺς μὴ ἀπαντῶσης που.

κλαυθμώδης, ες, (εἶδος) ὡς ὑπὸ κλαυθμοῦ ἢ λυγμοῦ διακοπτόμενος, ἀναπνοή Ἰππ. Ἀφ. 1258· φωνὰ Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 24.

κλαυθμών, ὠνος, ὁ, ὁ τόπος κλαυθμῶν καὶ θρήνων, Ἐβδ. (Β' Βασ. Ε', 23, 24).

κλαῦμα, τό, (κλαίω) κλαυμός, θρήνος, κοπετός, ἀεῖποτε κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 705, κτλ. κλαυμάτων πηγάι δ' αὐτό. ἐν Ἀγ. 887· κλαυμάτων ἄξια Ἀνδοκ. 34. 16.

II. θλίψις, δυστυχία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 249· κλαῦμαθ' ὑπάρξει τινί, = κλαύσεται, Σοφ. Ἀντ. 932.

κλαυμονή, ἴδε ἐν λέξ. κλαυθμονή.

κλαυθυρίζομαι, ἀμφιβ. ἀντὶ κλαυθυρίζομαι, παρὰ Φωτ. κλαυθῶρα, κατὰ κράσιν ἀντὶ κλαύσει ἄρα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 532· οὕτως, οἰμώεσθαι Πλούτ. 876.

κλαυσείω, = τῷ ἐπομ., Συνέσ. 15A.

κλαυσίαω, ἔρετ. τοῦ κλαίω, ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσίᾳ, ἡ μικρὰ θύρα μέλλει νὰ κλαύσῃ, ὅλῃ. θὰ πάθῃ (ὡς τὸ κλαύσεται), ἐπειδὴ ἄνευ αἰτίας τρίξει, Ἀριστοφ. Πλ. 1099.

κλαυσί-γελως [ῥ], ὁ αἰτ. -γέλωτα Δημ. Φαληρ. 28, Ἀθῆν. 591C· ὅτε πληθ. -γέλωσι, Πλούτ. 2. 1097F· γέλως μετὰ δακρύων, κλ. εἶχε πάντας Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9· πρβλ. Ἰλ. Ζ. 484.

κλαυσί-δειπνος, ὄν, ὁ περὶ τοῦ δείπνου του παραπονούμενος, Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 3· σ. 208B.

κλαυσί-μάχος, ὄν, εὐρισκόμενον μετὰ τοῦ βουλομάχου ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1293· ὁ κλαίων διὰ μάχην, ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ πολεμήσῃ, «ἐπαίξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος» (Σχόλ.).

κλαύσιμος, ἡ, ὄν, γοερός, θρηνώδης, «παραπονετικός», Γλωσσ. κλαύσομαι, μέλλ. τοῦ κλαίω, Δωρ. κλαυσοῦμαι.

κλαυστήρ, θῆρος, ὁ, ὁ κλαίων, θρηνολογῶν, Μανέθων 4. 192.

κλαυστικός, ἡ, ὄν, ἐπιρρεπὴς ἔχων πρὸς τὸ κλαίειν, «κλαψιάρης», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1056· Ἐπίερ. κλαυστικῶς ἔχειν Ἀπολλ. Δεξ. ἐν λέξ. ὀψείοντες.

κλαυστός ἢ κλαυτός, ἡ, ὄν, (κλαίω) ἄξιος κλαυθμοῦ, ἄξιος θρήνητος, Αἰσχύλ. Θῆβ. 333, Σοφ. Ο. Κ. 1360· — κλαυτός εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἴδε ἀκκλυτος, κέλυεσμα.

κλάω [ᾱ]· παρατ. ἔκλων (κατ-) Ἰλ. Υ. 227, (ἀν-) Θουκ. 2. 76· μέλλ. κλάσω [ᾱ] Λουκ., ἀόρ. α' ἔκλασα, Ἐπικ. κλάσε Ἰλ., κλάσας Θεόκρ. — Μέσ. μέλλ. (ἴδε ἀνακλάω) Ἐπικ. ἀόρ. κλάσαστο Ἀνθ. Π. 7. 124· — Παθ. μέλλ. κλασθήσομαι (ἀνα-)

Ἀριστ. Μετεωρ. 5. 6, 6: ἀόρ. ἐκλάσθην Ἰλ.· πρkm. κέκλασμαι Ἰππ., κτλ.· μετ. ἀόρ. β' κλάς (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κλήμι) Ἀνακρ. 16 (ἀπο-), πρβλ. Εὐστ. 1654. 12. Θραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», «σπάω», ἔξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.

πέλου (πρβλ. κλαδεύω, κλάσις, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 1. 15, 1, Ἀργύρος 3. 29, κτλ.· συνηθ. παθ. μετοχ. κλασθῆσμαι, «σπασθῆσμαι», ἐξ ὕλης πτόρθρον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584· — ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς αἰ-.







κλειτορίς, ἴδος, ἡ, «τὸ ἐν μέσῳ (τοῦ γυναικείου αἵματος) σκαίρον σαρκίον» Πολυδ. Β', 174, πρβλ. τὰς λέξ. μύρτον καὶ ἐπίδε-  
ρις.

κλειτός, ἡ, ὄν, (κλείω Β) περμησιμένος, περίφημος, ἐπικού-  
ροι 'Ιλ. Γ. 451., Ζ. 227, κτλ. βασιλῆες 'Οδ. Ζ. 54· γενεά Πινδ. Ν. 6. 104· — ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρὸς ἔξοχος, ἐκατόμβη 'Ιλ. Δ. 447, κτλ. ἐπὶ πόλεως, Ρ. 307, Πινδ. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν ἐξ αὐτοῦ συνθετῶν ἴδε Βουττμ. Δεξιλ. ἐν λέξ. κλειτός 9, καὶ πρβλ. κλυτός.

II. ὡς κύρ. ὄνομ. προπερισπ., Κλειτός, ὁ.  
κλειτός, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κλέος, 'Αλκμάν 85, πρβλ. 'Ησυχ·  
παρὰ Σουΐδ. κλήτος.

κλείω (Α): μέλλ. κλείσω (ἀπο-) Ξεν., κτλ. παρ' Εὐπόλιδι  
ἐν «Χρυσῷ γένει» 19 ἀπαντᾷ ὁ τύπος κατα-κλιῶ πθ. ἐν τῷ στό-  
ματι βαρβάρου τινός, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ ἀορ. ἔκλεισα, Ξεν.  
'Αν. 7. 1, 36, (ἀπ-) 'Ισαΐ. 60. 19· κέκλεικα Θεοφρ. Χαρ. 18,  
Λουκ· ὑπερσ. ἐκεκλείμεθα 'Αππ. 'Αννιβ. 47: — Μέσ. (πρβλ.  
κατακλείω): — Παθ., κλεισθήσομαι (συγ-) Ξεν. 'Ελλ. 5. 2,  
19, ἀλλὰ κεκλείσομαι 'Αριστοφ. Λυσ. 1072: ἀορ. ἐκκλείσθην  
(ἴδε ἀπο-, κατα-κλείω): πρkm. κέκλειμαι (μεταγενεστ. κέ-  
κλεισμαι), ὑπερσ. ἐκεκλείμην, -εἰσμην (ἴδε κατωτ.) — 'Ιων.  
κλήϊω ἴδε ἀπο-, περι-, συγ-κλείω: ἀορ. ἐκλήϊσα, 'Επικ.  
κλήϊσα, ἀπαρ. κληϊσαι (ἄπερ γράσσονται κληϊσσα, κληϊσσαί,  
ὑπὸ τῶν φρονούντων ὅτι ἀφ' οὗ τὸ κλήϊω συναϊρεῖται εἰς κλήω,  
τὸ εὖ πρέπει νὰ εἶναι παρχύ), 'Ομ., Μέσ., μέλλ. κληϊσσομαι  
Νόνν. Δ. 2. 310: — Παθ., ἀορ. ἀπ-εκκληϊσθην 'Ηρόδ. 1. 165., 3.  
55, 58· πρkm. κεκληϊμαι 2. 121, 2 Δινδ., πρβλ. 2. 117., 7. 129:  
ὑπερσ. ἀπ-εκεκληϊάτο (κοινῶς -κεκλέατο) 9. 50: — 'Αρχ. 'Αττ.  
κλήω (ῥῆζι καθόλου ἐπανορθούμενον παρὰ Τραγ., 'Αριστοφ., Θουκ.,  
καὶ οὕτω πθ. ἔδει νὰ διορθῶθ' παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ρήτορ.), μέλλ.  
κλήσω Θουκ. 4. 8: ἀορ. ἐκλήσα Εὐρ. 'Ορ. 1449, Θουκ., κπι-  
πρkm. κέκλιχα (ἀπο-) 'Αριστοφ. 'Ορν. 1262: — Μέσ. ἀορ. περι-  
κλήσασθαι Θουκ. 7. 52: — Παθ., ἀορ. ἐκλήσθην (κατ-, ξυν-) ὁ  
αὐτ. 1. 117., 4. 67, κτλ. πρkm. κέκλημαι ἴδε κατωτ. Δωρ.,  
μέλλ. κλαξῶ Θεόφρ. 6. 32: ἀορ. ἀπδ-κλαξον, -κλέξας ὁ αὐτ.  
15. 43, 77: — Μέσ., ἀορ. κατ-εκκλέατο ὁ αὐτ. 18. 5: Παθ., ἀορ.  
κατ-εκκλάσθην ὁ αὐτ. 7. 84: Πρkm. κέκλαμαι 'Επίχ. ἐν 'Ανεκ.  
'Οξ. 1. 224: — Πρβλ. κλήξω (Β). (ἴδε ἐν λέξ. κλείς.) Κλείω,  
ἀπορράττω, ἐμποδίζω, κλειδώνω, 'Ομ. μόνον ἐν 'Οδ., κλήϊσεν  
δὲ θύρας, ἔκλεισεν, ἀμπαρώσει, Φ. 387· ἐκλήϊσεν ὀχλίας,  
ἔκλεισε τοὺς μοχλοὺς καὶ δι' αὐτῶν τὴν θύραν, ἐκλείδωσε, Ω. 166·  
κλήϊν πύλας Εὐρ. 'Ηρ. Μιν. 997, Πλάτ., κτλ. κλ. πακτὰ δω-  
μάτων 'Αριστοφ. 'Αγ. 479· κλείδεις... αἷς τὰς θύρας κλείου-  
σιν, δι' ὧν κλειδώνουσι τὰς θύρας, 'Αριστοφῶν ἐν «Περὶ θῶ» 1·  
'Ετεοκλέους.. κλήσας στόμα Εὐρ. Φοίν. 865: — βλέφαρον  
κέκλήται γ', ὡς καπηλείου θύρας Σοφ. 'Αποσπ. 635· ψυχὴς  
ἀνοῖται τὴν κεκλήμενην πύλην ὁ αὐτ. ἐν 'Ανεκδ. 'Οξ. 1.  
226· κεκλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κιγκλίσιν.., ἀλλὰ..  
ὀφλήμισι Δημ. 778. 11. 2) κλείω, ἀποκλείω, Βόσπορον  
κλήσῃ Διογύλ. Πέτρο. 723· κλήϊσεν τοὺς ἔσπλους ναυαῖ Θουκ.  
4. 8: Παθ. κλειομαι, 'Ηρόδ. 2. 121, 2· κεκλείσθαι τὰ ἐμπορία  
Λυσ. 165. 28· κεκλειμένων τῶν ἐμπορίων Δημ. 22. 27. II.  
ἐγκλείω, πόλιν.. πύργων μηχανῇ κεκλήμενην Διογύλ. 'Ικέτ.  
956, πρβλ. 'Ανθ. Π. 9. 62. III. περιορίζω, περικλείω, Εὐρ.  
Ρῆσ. 304: — Παθ., δεσμεύομαι, χέρας βρόχοισι κεκλήμενα Εὐρ.  
'Ανδρ. 503· καὶ μεταφ., ὅριοις κεκλήμεθα ὁ αὐτ. ἐν 'Ελ. 977·  
πρβλ. ἐκκλείω.

κλείω (Β), 'Επικ. ἀντὶ κλέω, κλείζω, ἐγκωμιάζω, λαμπρύνω.  
κλείω (Γ), 'Επικ. ἀντὶ κλέω, καλέω.

Κλείω, οὖς, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, 'Ησιόδ. Θ. 77, Πινδ. Ν. 3.  
145 (ἔστις καλεῖ αὐτὴν Κλέω) — παρὰ μεταγεν. κυρίως ἡ μουσα  
τῆς 'Επικῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας. ('Εκ τοῦ κλέω (Β), κλείω,  
κλείζω, δοξάζω.)

κλέμμα, τό, (κλέπτω) πρῆγμα κλαπέν, «κλεμμένον», κλοπι-  
μαῖον, 'Αριστ. Προβλ. 29. 14, 1. 2) κλοπή, Εὐρ. 'Εκ. 618,  
'Αριστοφ. 'Ιππ. 1203, Πλάτ. Νόμ. 857B. II. στρατήγημα

ἐν πολέμῳ, Θουκ. 5. 9· ἀπάτη, Δημ. 236. 2, Διογύλ. 68. 1 καὶ 10·  
κλ. ἐρωτικόν, κρυφαῖ ἐρωτικῇ πράξει, Αἰλ. π. Ζ. 1. 2.

κλεμμάδιος [ᾱ], α, ὄν, = κλοπαῖος, κλοπιμαῖος, ὁ ἐκ  
κλοπῆς προερχόμενος, κλαπεῖς, Πλάτ. Νόμ. 955B· πρβλ. 'Ησυχ.,  
Φώτ.

κλεμματικός, ἡ, ὄν, κλεπτικός, δόλιος, 'Ανθ. Π. 11, 350,  
ἐνθα ἀναγινώσκειται ἡλέματος, ἴδε τὴν λέξιν.

κλεμματιστατής, οὗ, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν κλοπὴν,  
Νικήτ. Χρον. 133C.

κλεμμός, ὄς, ἡ, = χέλυσ, χελώνη, 'Αντων. Λιθερ. 32,  
'Ησυχ.

κλέος, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀμφοτέρων τῶν  
ἀριθμῶν. 'Επικ. πληθ. κλέα (πρὸ φωνήεντος) 'Ομ., κλέα 'Ησ. Θ.  
100 (ἴδε κλέω Δ). Φῆμη, εἰδήσεις, νέα, Δατ. fama, τί δὴ κλέος  
ἔστ' ἀνά ἄστου 'Οδ. Π. 461· κλέος εὐρύ φόνου Ψ. 137· 'Οσ-  
σαν.., ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποις Δ. 283· σὸν

κλέος, εἰδήσεις περὶ σοῦ, Ν. 415· μετὰ γεν., μετὰ κλέος 'Κετ'  
'Αχαιοῖν, ἦλθον ἀκούσας τὴν φῆμην τῆς ἐπιστρατείας τῶν 'Αχαιῶν  
'Ιλ. Δ. 227, πρβλ. Β. 325., Ν. 364· κείνου κατὰ κλέος, εἰς τὴν  
φῆμην τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 221· τῶν ἐμῶν κακῶν  
κλ. Σοφ. Φιλ. 251· — ἀπλῆ φῆμη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βέβαιον,  
τὴν βεβαιότητα, κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν 'Ιλ. Β.  
486· γυναικογῆρυτον κλ. Διογύλ. 'Αγ. 487.

II. καλὴ φῆμη,  
δόξα, ὡσαύτως ὡς τὸ λατ. fama, συχν. παρ' 'Ομ., κλέος ἐσθλόν,  
εὐρύ, μέγα 'Ιλ. Ε. 3, κτλ. ὡσαύτως ἀπολ., Δ. 197., Η. 91, κτλ.  
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωάδων κλέος εἶναι, «ἀλλὰ πρὸς  
δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωάδων ἔσονται» (Γαζῆς), Χ. 514· κλέος  
οὐρανὸν 'ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρύν 'ἱκάνει 'Οδ. Θ. 74., Ι. 20,  
κτλ. οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, κλ. ἐλέσθαι, εὐρέσθαι Πινδ.  
Ο. 9. 154. Π. 3. 196· λαβεῖν Σοφ. Φιλ. 1347· κλ. αἰχμᾶς, ἐόξα  
εἰς ἡ διὰ.., Πινδ. Π. 1. 128· τῆς μελλοῦς κλέος Διογύλ. 'Αγ.  
1356· κλ. σου μαντικὸν αὐτόθι 1098· μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ  
μέγ' ἔρχεται κλ. Σοφ. 'Αποσπ. 675· — σπανιότερον παρὰ πεζο-  
λόγοις, μένοντι δέ.. κλ. μέγα ἐλείπετο 'Ηρόδ. 7. 220· κλέος  
καταθέσθαι, ταμειεύσαι δόξαν, αὐτόθι 9. 78· τιμὴν καὶ κλ. ἔσχεν  
'Αριστοφ. Βάτρ. 1035· πόρρω κλ. ἦκει ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 646· κλ.  
οὐρανόμηκες ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 459· κλ. ἔχειν τὰς περὶ τὰς ναῦς  
Θουκ. 1. 25· ἀειμνήστον κλ. ἔχει τινά Ξεν. Κυν. 1, 6· κλέος  
ἀθάνατον καταθέσθαι Πλάτ. Συμπ. 208C· κλ. τε καὶ ἔπαινον  
ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 663A· περὶ χώρας ἀκούειν κλέος μέγα Λυσίας  
190. 40· — κατὰ πληθ., αἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν (συντετμη-  
μένον ἐκ τοῦ κλέα), σχεδὸν ὡς τὸ αἶνος, ἐψάλλε τοὺς ἐπαινοὺς,  
τὸ ἐγκώμια τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, 'Ιλ. Ι. 189, πρβλ. 524 (520),  
'Οδ. Θ. 73. 2) σπανίως ἐπὶ κακῆς σημα., δύσφημον κλέος  
κακὴ φῆμη, Πινδ. Ν. 8. 62· αἰσχροὺς κλ. Εὐρ. 'Ελ. 135· «κλέος·  
τὴν φαῦλην δόξαν 'Αριστοφάνης» Φώτ. — ἀμφοτέραι αἱ ἔννοιαι  
συνδυάζονται ἐν Θουκ. 2. 45, ἥς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι  
ἡ ψόγου.. κλέος ἦ, περὶ ἧς ὀλίγιστη ὁμολία γίνεται εἴτε πρὸς  
ἐπαινον εἴτε πρὸς ψόγον.

κλεπία, ἡ, = κλοπῇ, Φώτ.

κλέπος, εὖς, τό, = κλέμμα, Σόλ. παρὰ Πολυδ. Η', 34. (Πρβλ.  
κλέπτω).

κλεπτο-ἐλεγχος, ὄν, ὁ ἐλέγχων τινὰ ὡς κλέπτοντα, ἀποδεικνύων  
ὡς τοιοῦτον, λίθος κλ., ἔχων μαγικὴν δύναμιν πρὸς τοῦτο, Διοσκ.  
5. 161· οὕτω κλ. βρώματα Ψελλ.

κλεπτεόν, ἡμ. ἐπιθ., πρέπει τις νὰ κλέψῃ, νὰ κρύψῃ, τόδ' οὐχί  
κλεπτεόν Σοφ. Φιλ. 57.

κλεπτῆρ, ἥρος, ὁ, τύπος σπανιώτερος τοῦ ἐπομ., Μανέθων 1.  
311., 4. 304.

κλέπτῃς, οὐ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, 'Ιλ. Γ. 11· τὸν πυρὸς κλ. Αἰ-  
σχύλ. Πρ. 946· κλέπτα δὴ 'Αριστοφ. Σρ. 928, κτλ. κατ' ἀντί-  
θεσιν πρὸς τὸ ἀρπαξ (ὁ ἀποστέρων φανερώς), Μυρτίλ. ἐν 'Αδῆλ. 1·  
πρὸς τὸ ληστής, Πλάτ. Πολ. 351C· — ὁ τοῦ κλέπτου λόγος,  
λογικὸν σόφισμα, ἴδε 'Αριστ. Σοφιστ. 'Ελεγχ. 25, 5· πρβλ. κλε-  
πτίστατος.

2) καθόλου ἀπατεῶν, πανούργος, δόλιος (πρβλ.  
κλέπτω IV), Σοφ. Αἴ. 1135· κακῶν ἀλλοτριῶν κλέπτῃς Δημ.  
1119. 16.

κλεπτιδης, οὐ, ὁ κωμικ. πατρωνυμ. τοῦ κλέπτῃς, υἱὸς κλέ-  
πτου, Φερεκρ. ἐν 'Αδῆλ. 79, πρβλ. κλωπιδης.

κλεπτιζομαι, εἰμι κλέπτῃς, κλέπτω, Γερμανὸς Κωνσ(τ)πόλεως  
σ. 249A.

κλεπτινός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλέπτην — ἡ κλε-  
πτική (δηλ. τέχνη), τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπῇ, Πλάτ. Πολ. 334B, Λουκ.  
Θεῶν Διάλ. 7. 2· 'Επίρρ. -κῶς, Εὐστ. 811. 41.

κλεπτις, ἴδος, ἡ, θηλ. τοῦ κλέπτῃς, κλέπτρια, κοινῶς «κλέ-  
φτρα», 'Αλκίρρων 3. 22·

κλεπτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ κλέπτῃς, μικρὸς κλέπτῃς, «κλεφτάκι»  
Πολυδ. Η', 34, ἴδε κλεπτίστατος.

κλεπτίστατος, ἡ, ὄν, 'Αττ. ὑπερβ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κλέ-  
πτῃς, ὁ τοληρότατος καὶ ἐπιτηδεύτατος κλέπτῃς, 'Αριστοφ. Πλ.  
27, Εὐπολ. ἐν 'Αδῆλ. 114, ἂν καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι παρὰ  
Πολυδ. Θ', 34, καλὸν τι ἀντίγραφον ἔχει κλεπτίσκος, (ὑποκορ. τοῦ  
κλέπτῃς), 'Αλκίρρων 3. 20· — συγκρ. -ἰστερος, α, ὄν, Σουΐδ. ἐν  
λέξ. Νεοκλείδου.

κλεπτο-μάστιξ, ὁ, μάστιξ τῶν κλεπτῶν, ἐν ἐκ τῶν ἐπιθέτων  
τοῦ Πριάπου, Σουλ. 'Επιγρ. 5960.

κλέπτον, ἴδε κλέπτω, ἐν τέλ.

κλεπτοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν, δόλος, πα-  
νουργία, ἀπιστία, 'Οδ. Τ. 396, Μανέθων 6. 207.

κλεπτο-τελωνέω, ἐνεργῶ λαθρεμπορίον· -τελώνημα, τό, λα-  
θρεμπορίον, Βυζ.

κλεπτο-τρόφος, ὁ, ὁ θηρευτὴς πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον διὰ παν-  
τοίων τεχνασμάτων, Σουΐδ. ἐν λέξ. δεῖπνοδόχος.

κλεπτῆρας, ἡ, θηλ. τοῦ κλεπτῆρ, Σωτάδ. ἐν «Εγκλειομέναις» 2.

κλέπτω· 'Ιων. παρκτ. κλέπτεσκον 'Ηρόδ. 2. 174· μέλλ. κλέψω  
'Αριστοφ., κτλ. ὡσαύτως κλέφομαι Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13· ἀόριστ.  
ἐκλέψα 'Ιλ., 'Αττ. πρkm. κέκλωφα 'Αριστοφ. Πλ. 368, 372, Πλάτ.,



κτλ.—Παθ., ὁρ. α' ἐκλέφθην Ἡρόδ. 5. 84, Εὐρ. ὁρ. β' ἐκλά-  
πην [ἄ] Πλάτ. Πολ. 413Α, Ξεν., κτλ. πρkm. κέκλεμαι Σοφ.  
Ἀντ. 681· κέκλαμμαι ἐφέρετο πρότερον παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 57.  
(Ἐκ √ΚΛΕΠΗ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ κλέπ-ος, ὁρ. κλαπ-ήναι),  
κλοπ-ή, κτλ.· πρβλ. λατ. clēp-ere Γοτθ. hlif-an (κλέπ-τειν),  
hlif-tus (κλέπτης)· πρβλ. τὸ Σκωτικὸν lift=κλέπτω, ὡς ἐν τῷ  
cattle-lifter· ὅπερ ἔχει καὶ ὁ Shaksr. (Troilus and Cress. 1. 2.)  
καὶ ὁ Ben Jonson, καὶ νῦν δὲ διαμένει ἐν τῇ λέξ. shop-lifter).  
κλέπτω, λαμβάνω κρυφίως, μετ' αἰτ.· Ὁμ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ  
ὁποίου ἡ κλοπὴ ὡς καὶ ἡ πειρατεία δὲν ἐθεωροῦντο ἄτιμα ἔργα ἀπο-  
διδόμενα εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, οἷον εἰς τὸν  
Ἑρμῆν, Πλ. Ω. 24· τῆς γενεῆς ἐκλέψε, ἐξ ἐκείνης τῆς γενεῆς  
ἐκλέψε, ἐνν. πόλους, Ε. 268· ἀλλὰ παρὰ Σόλωνι φαίνεται καθαρῶς  
ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλ. κοινά, δημόσια 3. 13· κλ. τι παρὰ  
τινος Ἡρόδ. 1. 186· κ. ἐξ ἱερῶν, ἀφ' ἱερῶν Πλάτ. Νόμ. 857B·  
ἐπὶ προσώπων, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ἀπάγω, Πινδ. Π. 4. 445· πυρὸς  
σέλας κλ., ἐπὶ τοῦ Προμηθεῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 8· κλέψαι τε χάρ-  
πάσαι βίᾳ Σοφ. Φιλ. 644· κλ. τοὺς μὴνύοντας, τοὺς καταγγέ-  
λοντας ἀπάνω, Ἀντιφῶν 133 ἐν τέλ.· ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν ἐς  
γῆν σῶμα κλ., καταδιβάω κρυφίως, Εὐρ. Τρω. 958, πρβλ. 1010·  
— κλ. μορφάς, κλέπτω μεταδιβάων μορφάς εἰς τὸν πίνακα (ἀντι-  
γράφων), Ἀνθ. Π. 11. 433.

2) κατ' ἐνεργ. μετοχ., κλεπτι-  
κός, κλέπτον βλέπει, ἔχει βλήματα κλέπτου, Ἀριστοφ. Σφ. 900·  
κλέπτον τὸ χρεῖμα τάνδρος, εἶναι διαδόχτος κλέπτης, αὐτόθι  
933. II μετ' αἰτ. προσ., ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, πανούργως ἀποστερῶ,  
πάρφρασις, ἦ τ' ἐκλέψε νόον Πλ. Ε. 217· οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέ-  
ψαι νόον Ἡσιόδ. Θ. 613· μὴ κλέπτε νόμον Πλ. Α. 132· κλέ-  
πτει νιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς Πινδ. Π.  
3. 52· σοφία κλέπτει παράγοισα αὐτ. Ν. 7. 33· οὐτοί περ φρέν'  
ἀν κλέψειν Αἰσχύλ. Χο. 854, πρβλ. Σοφ. Τρ. 243, κτλ.· καὶ  
παρὰ περὶ γράφοις, κλ. τὴν ἀκρόασιν Αἰσχύλ. 67. 40· οὕτως ἐν τῷ  
παθ., κλέπτεται ὁ ἀκροατής Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 5· προδίδονται  
κλεπτομένους, ἐξαπατῶμενος, τυφλότως, Ἡρόδ. 7. 49, 2· κλα-  
πέντες ἡ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν Πλάτ. Πολ. 413Α·  
ἀπροσ., κλέπτεται, γίνεται ἡ ἐξαπάτησις, ἐνεργεῖται ἡ ἀπάτη,  
Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5.

III. ὁς τὸ κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυ-  
λάττω μυστικῶν, Πινδ. Ο. 60, Π. 4. 171, Σοφ. Φιλ. 57, Ξεν.  
Ἰππαρχ. 5, 2· κλ. τί τινος, ἀποκρύπτω ἀπὸ ..., Πλάτ. Πολ. 334Α·  
πρβλ. κλεπτεῖον — παρατρέπω, μεταβάλλω, διαδοῶλα νέαισι  
κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' Εὐρ. Ἰκέτ. 415· τοῖς ὄνομασι  
κλ. τὰ πράγματα Αἰσχίν. 73 ἐν τέλ.· κλ. τὰ μέτρα Δημ. Φα-  
λκρ. 118· τὴν ἀλήθειαν Συνέσ. 283C, κτλ.

IV. πλάττω  
κρυφίως ἢ μετὰ δόλου, δόλοισι κλ. σφαγὰς, ἐκτελῶ σφαγὰς διὰ  
μυστικῆς ἀπάτης, Σοφ. Ἰλ. 37· πόλλ' ἀν .. λάθρα σὺ κλέψεις  
κακὰ αὐτ. ἐν Αἰ. 1137· κλ. μύθους, ψιθυρίζω, διαδίδω κακὰς  
φήμες, αὐτ. 189· κλεπτεῖν ἡ βιαζόμενος, δι' ἀπάτης ἡ φανε-  
ρὰς βίας, Πλάτ. Νόμ. 933E· ταῦτα κλεπτοντες πράττειν, δηλ.  
λάθρα πράττοντες, αὐτ. 910B· κλεπτομένη λαλιά, μυστικὴ  
κρυφία, κρυφή Λουκ. Ἑρωτ. 15, κτλ.

2) καταλαμβάνω κρυ-  
φίως, τὰ ὄρη Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9, πρβλ. 4. 6, 11 καὶ 15· τὴν ἀρ-  
χὴν Διον. Ἀλ. 4. 10· ὡσαύτως, ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ κρυφίως, κλέ-  
πτειν γάμον δώροις Θεόκρ. 22. 151, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ.  
36, 2.

3) ἀνεπαίσθητος ἀπαλλάττομαι, τὴν αὐγὴν Ἰππ.  
464. 43· κλ. τὸ δοκεῖν ..., Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 7.

κλέτας, κτ., πιθανῶς = κλειτός, Λυκόφρ. 703, Ἀνθ. Π. 9. 665.  
κλειύω, ἀντὶ κελεύω, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τινων παλαιῶν  
Γραμμ. ἐν Ἰλ. Ψ. 244.

κλειψία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κλειψία», Γλωσσ. εἰς Νικ. Χρον. 390C,  
395B.

κλεψ-λαμβός, ὁ, εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου, Φιλῆς παρ' Ἀθην.  
636B, Ἀριστοφ. αὐτόθι 182F, Πολυδ. Δ', 59.

κλεψί-γᾶμος, ὁ, ὁ κρυφίως συνερχόμενος ξέναις γυναῖκιν ἢ  
κόραις, μοιχικός, Χρησμ. Σιβ. 3. 204, Νόνν. Δ. 8. 60, Ἐκκλ.—  
κλεψιγαμέω, Τζέτζ. Ὁμ. 152, Ἐκκλ.· κλεψιγαμία, ἡ, Ἐπι-  
φαν. Αἰρ. 59, 6, κλ.

κλεψέθυρος, ὁ, ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος, Στεφ. Ἀλ. Cod. Reg.  
2325 fol. 69 α.

κλεψέμαχος, α, ὁ, = κλοπιμαῖος, Ἐβδ. (Τωβ. Β', 13),  
Ἐκκλ.

κλεψιμαχέω, μάχομαι κλοπίως, Θεοδ. Γαζή Παράφρ. Ἰλ. Τ. 150.

κλεψί-νοος, ὁ, ἐξαπατῶν τὸν νοῦν, Νόνν. Δ. 8. 47, κτλ.

κλεψί-νυμφος, ὁ, = κλεψίγαμος, Λυκόφρ. 1116.

κλεψί-ποτέω, κρειδομένως πίνω καὶ φενακίζω τὸν συμπότην,  
αὐτὴ γέ μὴν κλεψιποτούσα καὶ σωφρονοῦσα, Ἀνών. παρὰ  
Σουδῶ, Πολυδ. Γ', 20.

κλεψίρ-ρύτος, ὁ, ὁ λάθρα ρέων, ὄνομα ῥύχκος ἐν Ἀθήναις  
ὅστις ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ῥεῖ ὑπὸ τῆν γῆν, Ἰππύχ.

κλεψί-σοφος, ὁ, προσποιούμενος τὸν σοφόν, κλεψίσοφοι νο-  
θεύοντες τὰς γραφὰς Μεθόδ. σ. 376B.

κλεψί-τόκος, ὁ, ἐπὶ γυναικός, ἡ τίκτουσα κρυφίως, Ὁππ.  
Κιν. 3. 11.

κλεψί-φάγος, ὁ, τρώγων κρυφίως, Ἐκκλ.  
κλεψίφρων, ὁ (φρήν), ἐξαπατῶν, ὑποκρινόμενος, ἄγνοιαν  
προσποιούμενος, Ἑρμῆς Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 413. II. = κλε-  
ψίνους, Μανέθων 1. 93.

κλεψί-χῶλος, ὁ, κρύπτων τὴν χαλότητα αὐτοῦ, Λουκ. Ωκύπ. 33.

κλεψ-ὕδρα, Ἰων. ὕδρη, ἡ, (ὕδωρ), ἀγγεῖον στενόςτομον  
πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικραῖς ὀπαῖς διατετυπημένην, (Συμπλκ.  
εἰς Ἀριστ. Οὐραν. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 693), δι' ὧν ἔσταξε  
βραδείως τὸ ὕδωρ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὠρολόγιον· κατὰ πρῶτον μνη-  
μονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἑμπεδ. (351) παρ' Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 5·  
ἡτο δὲ ἐν χρήσει πρὸς ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀγορεύσεων ἐν τοῖς  
δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 93. 857, κτλ.· πρὸς κλ. ἀγωνίζε-  
σθαι Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11· πρβλ. ἐγγέω III, ὕδωρ ἐν τέλ.

II. ὄνομα πηγῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐν Ἀθήναις, ἡς τὸ ὕδωρ δὲ  
μὲν ἐπλημύρει, ὅτε δὲ ἐξέλειπεν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1695· καλούμενη  
ὡσαύτως, ἐμπεδῶ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 853, Λυσ. 912·  
ὡσαύτως ὄνομα ἐτέρας πηγῆς ἐν Ἰθώμῃ, Πaus. 4. 31, 5.

κλέω (Α), Ἐπικ. κλείω (ὡς ὁ Ὁμ. ἀέλιπτε ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνῶ  
ἐν τῷ παθ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ κλείομαι· οἱ Τραχ. ἔχουσι μόνον  
κλέω, καὶ τοῦτο μόνον ἐν λυρ. χωρίοις) ὡς τὸ κληίζω, λέγω περὶ  
τινος, φημὶ, δοῶ, τὰ τε κλείουσιν αἰοῖοι Ὁδ. Α. 338· ἐγὼ  
δέ σε κλείω P. 418, πρβλ. Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 1, Θ. 105, Στήσιχ.  
36 (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 779)· ἐν τ' ἄλλοις κλέοντες ὕμνοις  
Εὐρ. Ἀλκ. 447· Θέτιν .. κλέουσαι ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 1046· κλέω α  
τὸν Ἀμύκλαιον σίον, λακων. ἀντὶ κλέουσα τὸν Ἀμύκ. θεόν,  
Ἀριστοφ. Λυσ. 1299· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, γῆρυν, ἂν σοφοί  
κλέονται Εὐρ. Ἀποσπ. 370.— Παθ., εἶμαι περίτρημος, ἐνδοξος, φη-  
μίζομαι, τινί, διὰ τι πράγμα. φρένες .. ἡς τὸ πάρος περ ἔκλειο  
(ἀντὶ ἐκλέεο) Ἰλ. Ω. 202· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μῆτι τε κλέο-  
μαι καὶ κέρδεσιν Ὁδ. Ν. 299· κλέεσθαι ἐν φορμῇ γέσσει, ἐπαι-  
νούμαι, δοῶ, λακων. διὰ λυρικῶν μελωδιῶν, Πινδ. I. 5 (4). 33· ἐν θ' ..  
ἀγοραὶ Πυλατίδες κλέονται (κατὰ τὸν Musgr.), χάριν τοῦ μέ-  
τρου, ἀντὶ καλέονται), ὅπου συνέρχονται αἱ περίτρημοι συνεδρίαί  
(πρβλ. καλέω II. 3. α, κικλήσκω III, κληίζω II), Σοφ. Τρ. 639·  
κλείομαι ἐν Ἀπολ. Ρόδ. Α. 238, κλ. (Ἐντεῦθεν κλέος, κληίζω,  
κλεινός, κλειτός· καὶ παραβαλλομένων τῶν λέξεων τούτων πρὸς  
τὸ κλυτός, λατ. cluo, in-clytus, φαίνεται αὐτὴ ῥίζα εἶναι συγ-  
γενὴς τῷ κλύω).

κλέω (Β), Ἐπικ. κλείω, = καλέω, καλῶ, ὀνομάζω, Ἀπολ. Ρόδ.  
Α. 238, B. 687, Ὀππ. 4. 5, κτλ.· Οἶνους .. οἶνον ἔκλεον, ἐκά-  
λεσεν, ἔδωκε τὸ ὄνομα, Νικ. Ἀποσπ. 22.— Παθ., ὁ ἐν. παρ. ἐκλεο  
Καλλ. εἰς Δῆλ. 40· γ' ἐν. ἐνεστ. κλέεσθαι, Νικ. Ἀποσπ. 5. 5.

κλεωνία, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἐλένιον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων)  
1. 27.

κληῖδες, Ἀττ. ὄνομα. πληθ. τοῦ κλεις.

κληῖδην, Ἐπιρρ. (καλέω) κατ' ὄνομα, ὡσαύτως ὀνομακληῖδην,  
Πλ. I. 11.

κληδονίζω: μέλλ. -ίω, μαντεύομαι, Ἡσύχ.—Μέσ. δέχομαι τι,  
ὕπολαβάνω ὡς οἰωνόν, Ἐβδ. (Λευ. ΙΘ', 26)· πρβλ. ὀπτεύομαι ἐν τέλ.

κληδόνιος, α, ὁ, παρέχων οἰωνόν, προσημαίνων τι, προμη-  
νύων, Εὐστ. 169. 27.

κληδόνισμα, τό, σημεῖον ἡ οἰωνός, Λουκ. Ψευδολ. 17.

κληδονισμός, ὁ, παρατήρησις σημείων ἡ οἰωνοῦ, οἰωνισμός,  
Ἐκκλ.

κληδονιστής, οὔ, ὁ, ὁ παρατήρων σημεία, οἰωνούς, Ἐκκλ.

κληδονιστικός, ἡ, ὁ, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς τὴν παρατήρησιν  
τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός, Βυζ.

κληῖδος, εος, τό, φραγμός, Ἡσύχ.

κληδουχέω, κληδουχος, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλειδ-.

κληδών, ὄνος, ἡ, Ἐπ. κληδών καὶ κληδών· (κλέω Α)·—  
οἰωνός, σημεῖον προαγγελτικόν, περιεχόμενον εἰς λέξιν τινὰ ἢ ἥχον,  
ὡς τὸ φῆμη, λατ. omen, χάρειν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσσεύς  
Ὁδ. Σ. 117, πρβλ. Υ. 120 ὁ μὲν τῇ κληδόνι οὐδὲν χρεώμε-  
νος, (ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον φῆμη) Ἡρόδ. 5.  
72· κληδών .. σφί ἐσέπατο (ἀνωτέρω: φῆμη σφί ἐσέπατο)  
ὁ αὐτός 9. 101· κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς  
Αἰσχύλ. Πρ. 486, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 1110, Καλ. Ἐπιγρ. 1. 14· παρὰ  
περιγράφους ἐν μεταγενεστ. χρόνοις, μαντικὴ ἀπὸ κληδῶν  
Πaus. 9. 11, 7· δέχομαι τὴν κλ. Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Πρὸς Πταί-  
ματος 8· προσωποπ. ἐν Πλουτ. Καμῖλ. 30. II. ὡς τὸ κλέος, φῆμη,  
ἀγγελία, εἰδήσεις, κληδῶν πατρός, εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς μου,  
Ὁδ. Δ. 317· ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 101, καὶ Τραχ.· ἐξ ἀμαρτίας κλη-  
δόνος Αἰσχύλ. Χο. 853· κληδόνες παλλίγκοτοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.  
863, 864· ὡσαύτως παρ' Ἀνδοκ. 17. 10. 2) δόξα, φῆμη,  
Αἰσχύλ. Ἀγ. 927, Χο. 505, Σοφ. Ο. Κ. 258· ὡσαύτως, κλ. καλή,  
καλὴ φῆμη, αὐτόθι· κλ. αἰσχροὶ Εὐρ. Ἀλκ. 315.

III. ἐπί-  
κλησις, λιτάς τε καὶ πατρῶας κληδόνας Αἰσχύλ. Ἀγ. 228·  
κληδόνος βοή Εὐμ. 397. 2) ὄνομα, προσαγόρευσις, κλήσις,  
ὀνομασία, κλ. τ' ἐπωμύμους αὐτόθι 418.

κληίζω, Ἰων. κληίζω· μέλλ. κληίω Ἀριστείδ., κληίω Ὁμ.  
Ἑμν. 31. 18, Ἀπολ. Ρόδ. Δωρ. κλειζω Πινδ. Ο. 1. 176· ὁρ.



ἐκλήσας Εὐρ., Ἀριστοφ. Δωρ. (εὐ) κλείξαι Πινδ. Π. 9.161. — Παθ., κληίζομαι. Τίμ. Δορκ. 100D κληίζομαι, Τραγ. πρμ. κεκλήσμαι, ἐκλήσμαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 618, 990 κέκλησμαι Εὐρ. Ἰων 294 (κλέω Δ). Κάμνω τινα περίφημον, φημίζω, ἐγκωμιάζω, ἐν ᾧδαίς, ἐπαίνω, ἐξαίρω, Ὀμ. Ἰγν. 31. 18, Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ'. κληίζωμεν Ἀρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1522. Νεφέλοκεκκυγίαν .. κληίζον, ὦ Μοῦσα Ἀριστοφ. Ὀρν. 950 (παρωδ. λυρ.), πρβλ. 950, 1745· πάλοι δὴ τήνδ' ἐγὼ κληίζω πόλιν αὐτόθι 921. 2) ἀναφέρω, ὁμιλῶ περὶ τινος, ταῦτα κληίζουσιν Ἰππ. 808B. — Παθ., πότερα γὰρ αὐτοῦ ζώντος ἢ τεθνηκότος φάτις .. ἐκλήζετο; Δίσχυλ. Ἀγ. 631· οἱ αὖ κληίζεται, ὡς λέγονται, Εὐρ. Ἐλ. 721· ἀφανής (δηλ. ὢν) κληίζεται αὐτόθι 126· θανάων κληίζεται, ἀγγέλλεται ὅτι εἶναι νεκρός, αὐτόθι 132, πρβλ. 927. — II. καλῶ, ὀνομαζῶ, σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ σωτήρα κληίζει Σοφ. Ο. Τ. 48. — Παθ., Φωκίς μὲν ἢ γῆ κληίζεται αὐτόθι 733· ἐνθα κληίζεται οὐμός Κιθαιρών, ἐνθα εἶναι τὸ ὄρος δὲ καλεῖται ὁ ἐμός Κιθαιρών, αὐτόθι (πρβλ. καλέω Π. 3, α, κικλήσκω III)· παῖς κλ. Μενονικέως 1452 Εὐρ. Φοίν. 10· πατρός Ἀθηνίανος κλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 185. 3, πρβλ. 189. 7· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, ἀν καί σπανίως, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1, Πλάτ. Ἐίδοχ. 371B, Ἀππ. Ἐμψύλ. 1. 1.

κληίζω, παρὰ μεταγενεστέρ. ἀντί κλήω, κλείω, π. χ. ἐν Ἀνθ. Π., 9. 62.

κληηδών, ὄνομα, ἢ, Ἐπ. ἀντί κληδών, Ὀδ. Δ. 317. κληήρα, Ἰων -ρη, ἢ, εἶδος δένδρου παρυδάτιου, ὅπερ νῦν καλεῖται «σκληρός» ἢ «κλέρα», Ὀδ. Ε. 64, 239, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 4, 3., 3. 3, 1.

κληῖθρον, Ἀστ. ἀντί κλειθρον. κληίζω, Ἰων. ἀντί κλήζω.

κληιθρία, ἢ, Ἰων. ἀντί κλειθρία.

κληιθρον, τό, Ἰων. κληθρον, κλειθρον, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 146.

κληής, ἔδος, ἢ, Ἰων. ἀντί κλείς, — ὁ μόνος παρ' Ὀμ. τύπος.

κληέσκω, = κληίζω II, καλῶ, ἀμφιβ. παρ' Ἰππ. 269. 26.

κληιστός, ἴδε ἐν λέξ. κλειστός.

κληίω, Ἰων. ἀντί τοῦ κλείω (Δ).

κλήμα, τό, (κλάω) = κλάδος, κλών, κυρίως κλάδος ἀμπέλου ὡς καὶ νῦν, Δατ. palmes, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1031· ἀμπέλου κλ. Πλάτ. Πολ. 353A· καθόλου τεμάχιον κοπέν, ἐμβόλος, Ξεν. Οἰκ. 19, 8, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10· μεταφ., ἀνατέμνεν τὰ κλ. τὰ τοῦ δήμου Δημ. παρὰ Δίσχιν. 77. 27· — ἢ ἐκ κληματίδος ῥάβδος τοῦ Ρωμαίου ἑκατοντάρχου («βίβισα» κοινῶς), Δατ. vitis, Πλουτ. Γάβ. 26, κτλ. — II. ὄνομα τοῦ φυτοῦ πιτυοῦσσα, Διοσκ. 4. 166· ἢ τοῦ φυτοῦ πολύγονον, Πλίν. 27. 91.

κλημακτηδόν, Ἐπίρρ., δίκην κλήματος, ὡς κλήμα, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 3. 39, 3.

κληματίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Ἐκκλ.

κληματικός, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ἔδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κλήμα· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10, κτλ.

κληματίζω, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ἔδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κλήμα· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10, κτλ.

κληματίζω, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ἔδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κλήμα· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10, κτλ.

κληματίζω, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ἔδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κλήμα· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10, κτλ.

κληματίζω, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

κληματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλήμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 11, 9.

κληματίς, ἔδος, ἢ, ὑποκορ. τοῦ κλήμα· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 10, κτλ.

κληματίζω, ἢ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληματίδα ἢ κλήμα, Γλωσσ.

κληματύνος, ἢ, ὄν, ἐκ κλήματος, πῦρ Θεογν. 1360· κονία Διοσκ. Ἀλεξ. 22.

καὶ τῆς φιλίας κλ. Ἰσοκρ. 2B, πρβλ. Λυκούργ. 166. 2, Ἰσακ. 47. 11· ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν .. χρημάτων Δημ. 329. 15. κλ. μὴ πλείονων ἢ μιᾶς [κληρονομίας] Ἀριστ. Πολιτ. 5. 8, 20· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Λυκούργ. 159. 4, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 11. 3, κτλ. — καθόλου, κτῶμαι, λαμβάνω, δόξαν Πολύδ. 15. 22, 3· τὴν βασιλείαν Ἐβδ. (Δ' Μακκ. Β') 10, πρβλ. Σειράς. ΙΘ', 3).

2) μεταβ. ἐνεργείας = κληροδοτέω, αὐτόθι (Δευτ. Α', 38, μετὰ διαφ. γραφῆς: κληροδοτήσω).

II. κληρονομῶ ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., εἰσάσιν οἰκίῃ νεοπλούτῳ ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου Λουκ. πῶς εἰς Ἰστ. Συγγρ. 20· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτίας, ἀποθανόντα κληρονομήσας (τὸν δεσπότην) Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 211F, Πλουτ. Σούλ. 2, Ἀνθ. Π. 11. 202, κτλ. ὡσαύτως, κλ. τινα τῆς οὐσίας Δίων Κ. 45. 47. — Παθ. ἔχω κληρόνους ἐν τῇ κληρονομίᾳ, ὑπὸ τῶν παίδων Φίλων 2. 172, πρβλ. Λουκ. Τξ. 22· — ἴδε Λοδ. εἰς Φρόνυχ. 129.

III. καταλείπω κληρονόμον μετ' ἐμῆ· υἱὸν Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΓ', 22).

κληρονόμημα, τό, κληρονομία, Λουκ. Τυρανν. 6, Κλήμ. Ἀλ. 879. 3.

κληρονομία, ἢ, ὡς καὶ νῦν, Ἰσοκρ. 393A, κτλ. κλ. κατὰ τὴν ἀγχιστείαν Δημ. 1051. 11· κλ. μὴ κατὰ δόσιν, ἀλλὰ κατὰ γένος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 20· — καθόλου, κλ. λαμβάνειν τινας ὁ αὐτ. ἐν Ἡθ. Ν. 7. 13, 6.

κληρονομίατος, α., ὄν, ὁ ἐκ κληρονομίας, ἔλαβε τὰ κληρονομία πράγματα Ψευδο-Χρυσ. τ. 6, σ. 683C.

κληρονομικός, ἢ, ὄν, ὁ κατὰ κληρονομίαν, Γλωσσ.

κληρονομός, ὁ, (νέμωμαι) ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν. προσ., Πλάτ. Νόμ. 923E· μετὰ γεν. πράγμ., Λυσ. 907. 5, Ἰσοκρ. 386B, κτλ.· μεταφ., κλ. τῆς εὐνομίας, τῆς ἀτιμίας Ἰσοκρ. 109E, Διον. 603, ἐν τέλ. τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων δίκης Δημ. 521. 18· κληρονόμος Μώσας τὰς Δωριδὸς Μόσχ. 3. 103· κληρονόμον καθιστάναι τινά Δημ. 603, ἐν τέλ. κλ. καταλείπειν τινά Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 15· κλ. γράφειν τινά Ἀνθ. Η. 11. 171.

κληρο-πάλῃς, ἐς, ὁ κληρῶ διανεμόμενος, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 129.

κλήρος, Δωρ. κλῆρος, οὐ, ὁ, κλήρος, «λαχνός» παρ' Ὀμ.· ἕκαστος σημειώνει τὸν κλήρον του καὶ ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς περιεφραλαίας (μεθ' Ὀμηρ. ἦτο ἐν χρήσει ἀγγεῖον πρὸς τὸν σκοπὸν, ἢ κληρωταίς), ἐν ᾧ ἀνεπάλλοντο, οὐ τινος δὲ ὁ κλήρος πρῶτος ἐξεπῆδα· ἐκ τῆς περιεφραλαίας οὗτος ἦτο ὁ λαχὼν, ὡς ἐφραθ', οἱ δὲ κληῖρον ἐσημῆναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἐβάλον κυνέη .. πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθηκε κλήρος κυνέης .. Αἰάντος Ἰλ. Η. 175· κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλιν Γ. 316, πρβλ. Ὀδ. Κ. 206· ἐκ κλήρος δρυσεν Ἰλ. Γ. 325· ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο Ψ. 352· ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο Ὀδ. Ε. 209· κλήρω πεπαλάσθαι Ι. 331· κληρῶ λαχὼν ἐνθάδ' ἐπεσθαι Ἰλ. Ω. 400, πρβλ. Ψ. 862, Ἡρόδ. 3. 83, Δίσχυλ. Πέρος. 187, κτλ.· κλήρου κατὰ μοῖραν Εὐρ. Ρῆσ. 545· διὰ τὴν τοῦ κληῖρου τύχην Πλάτ. Πολ. 619D, κτλ.· κλήροις θεοπροπέων, divinans per sortes, Πινδ. Π. 4. 338, πρβλ. Wess. εἰς Ἡρόδ. 4. 67, Τακτ. Γερμ. 10· ὅθεν ἐπὶ χρησμῶν, Εὐρ. Ἰππ. 1057, Φοίν. 838, Ἰων 908. — Ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κλήρων θεὸς ἦτο ὁ Ἐρμῆς, Ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 361.

2) τὸ ῥίπτειν ἢ ἐξάγειν κλήρους, κλ. τί-θῃσθαι Εὐρ. Ι. Α. 1198· πολλοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀρχόντων ἐξελέγοντο διὰ κλήρου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ χειροτονίας ἢ αἰρέσεως, Ξεν. Ἀθην. 1, 2, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 16· πρβλ. κλῶμας II, κληρωτός· — ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μεταφρασιν τοῦ Δατ. sortitio provinciarum, Πλουτ. Αἰμίλ. 10.

II. τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον, ἢ διὰ κλήρου ἀπονομή γῆς εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. κληρουχία), Ἡρόδ. 2. 109, Θουκ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 741B, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 13, 2. 7, 6., 6. 4, 9., 7. 10, 11· — ἀλλὰ, 4.

2) παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῦσι, καθόλου, μέρος τῆς ἀγροτικῆς, κτήμας, οἴκος καὶ κλήρος ἀκήρατος Ἰλ. Ο. 498· οἰκὸν τε κληῖρον τε Ὀδ. Ε. 64, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 37. 343, Πινδ. Ο. 13. 87· κατέφαγε τὸν κληῖρον Ἰππῶνα 26· οἱ κληροὶ τῶν Συρίων, τὰ ἀγροτικὰ κτήματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 9. 94· (ἐνθα οἱ κληροὶ ἀμέσως κατόπιν καλοῦνται ἀγροί)· Κύπρου Πάρις φοντ' ἔχουσα .. κληῖρον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 325· κατὰ κληῖρον Ἰσόνιον ὁ αὐτ. ἐν Πέρος. 897, πρβλ. καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 63. 4., 83. 4., 86. 9., 12. 10.

III. παρ' Ἐκκλ. οἱ κληρικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λαϊκοὺς· πρβλ. Ἐβδ. (Δριμύ. ΙΗ', 20, Δευτ. ΙΗ', 2).

κλήρος, οὐ, ὁ, ἐπιβλαβὲς ἔντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυνέλαις, Clerus apiarius, πίδα. το αὐτὸ καὶ πυραύστης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 27, 2., 9. 40, 45.

κληρουχέω, εἶμαι κληρουχός, λαμβάνω διὰ κλήρου, καταλαμβάνω ὡς δεδομένον εἰς ἐμὲ διὰ κλήρου, ἴδως ἐπὶ κατακτηθεῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν, τοὺς .. κληρουχέοντες τῶν Χαλκιδέων τὴν χώραν Ἡρόδ. 6. 100, Ἀππ. Ἐμψύλ. 5. 74· καθόλου, ἄλλοι .. ἄλλους τόπους κληρουχίσαντες θεῶν Πλάτ. Κριτ. 109C.

II. διανεμὸς κτήματα, ἀγροὺς διὰ κλήρου, Διόδ. 5. 9, Διον. Ἀλ. 9. 37· μεταφ., κλ. τὴν ἐν ἀστροίᾳ τύχην τινὶ Καλλιστρ. Εἰχ. 902. πρβλ. κληρουχία.

κληρονομία, α., ὄν, ὁ ἐκ κληρονομίας, ἔλαβε τὰ κληρονομία πράγματα Ψευδο-Χρυσ. τ. 6, σ. 683C.

κληρονομικός, ἢ, ὄν, ὁ κατὰ κληρονομίαν, Γλωσσ.

κληρονομός, ὁ, (νέμωμαι) ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν. προσ., Πλάτ. Νόμ. 923E· μετὰ γεν. πράγμ., Λυσ. 907. 5, Ἰσοκρ. 386B, κτλ.· μεταφ., κλ. τῆς εὐνομίας, τῆς ἀτιμίας Ἰσοκρ. 109E, Διον. 603, ἐν τέλ. τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων δίκης Δημ. 521. 18· κληρονόμος Μώσας τὰς Δωριδὸς Μόσχ. 3. 103· κληρονόμον καθιστάναι τινά Δημ. 603, ἐν τέλ. κλ. καταλείπειν τινά Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 15· κλ. γράφειν τινά Ἀνθ. Η. 11. 171.

κληρο-πάλῃς, ἐς, ὁ κληρῶ διανεμόμενος, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 129.

κλήρος, Δωρ. κλῆρος, οὐ, ὁ, κλήρος, «λαχνός» παρ' Ὀμ.· ἕκαστος σημειώνει τὸν κλήρον του καὶ ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς περιεφραλαίας (μεθ' Ὀμηρ. ἦτο ἐν χρήσει ἀγγεῖον πρὸς τὸν σκοπὸν, ἢ κληρωταίς), ἐν ᾧ ἀνεπάλλοντο, οὐ τινος δὲ ὁ κλήρος πρῶτος ἐξεπῆδα· ἐκ τῆς περιεφραλαίας οὗτος ἦτο ὁ λαχὼν, ὡς ἐφραθ', οἱ δὲ κληῖρον ἐσημῆναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἐβάλον κυνέη .. πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθηκε κλήρος κυνέης .. Αἰάντος Ἰλ. Η. 175· κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλιν Γ. 316, πρβλ. Ὀδ. Κ. 206· ἐκ κλήρος δρυσεν Ἰλ. Γ. 325· ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο Ψ. 352· ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο Ὀδ. Ε. 209· κλήρω πεπαλάσθαι Ι. 331· κληρῶ λαχὼν ἐνθάδ' ἐπεσθαι Ἰλ. Ω. 400, πρβλ. Ψ. 862, Ἡρόδ. 3. 83, Δίσχυλ. Πέρος. 187, κτλ.· κλήρου κατὰ μοῖραν Εὐρ. Ρῆσ. 545· διὰ τὴν τοῦ κληῖρου τύχην Πλάτ. Πολ. 619D, κτλ.· κλήροις θεοπροπέων, divinans per sortes, Πινδ. Π. 4. 338, πρβλ. Wess. εἰς Ἡρόδ. 4. 67, Τακτ. Γερμ. 10· ὅθεν ἐπὶ χρησμῶν, Εὐρ. Ἰππ. 1057, Φοίν. 838, Ἰων 908. — Ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κλήρων θεὸς ἦτο ὁ Ἐρμῆς, Ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 361.

2) τὸ ῥίπτειν ἢ ἐξάγειν κλήρους, κλ. τί-θῃσθαι Εὐρ. Ι. Α. 1198· πολλοὶ τῶν Ἀθηναίων ἀρχόντων ἐξελέγοντο διὰ κλήρου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ χειροτονίας ἢ αἰρέσεως, Ξεν. Ἀθην. 1, 2, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 16· πρβλ. κλῶμας II, κληρωτός· — ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μεταφρασιν τοῦ Δατ. sortitio provinciarum, Πλουτ. Αἰμίλ. 10.

II. τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον, ἢ διὰ κλήρου ἀπονομή γῆς εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. κληρουχία), Ἡρόδ. 2. 109, Θουκ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 741B, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 13, 2. 7, 6., 6. 4, 9., 7. 10, 11· — ἀλλὰ, 4.

2) παρὰ παλαιότεροις συγγραφεῦσι, καθόλου, μέρος τῆς ἀγροτικῆς, κτήμας, οἴκος καὶ κλήρος ἀκήρατος Ἰλ. Ο. 498· οἰκὸν τε κληῖρον τε Ὀδ. Ε. 64, πρβλ. Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 37. 343, Πινδ. Ο. 13. 87· κατέφαγε τὸν κληῖρον Ἰππῶνα 26· οἱ κληροὶ τῶν Συρίων, τὰ ἀγροτικὰ κτήματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 9. 94· (ἐνθα οἱ κληροὶ ἀμέσως κατόπιν καλοῦνται ἀγροί)· Κύπρου Πάρις φοντ' ἔχουσα .. κληῖρον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Δίσχυλ. Ἀποσπ. 325· κατὰ κληῖρον Ἰσόνιον ὁ αὐτ. ἐν Πέρος. 897, πρβλ. καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 63. 4., 83. 4., 86. 9., 12. 10.

III. παρ' Ἐκκλ. οἱ κληρικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λαϊκοὺς· πρβλ. Ἐβδ. (Δριμύ. ΙΗ', 20, Δευτ. ΙΗ', 2).

κλήρος, οὐ, ὁ, ἐπιβλαβὲς ἔντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυνέλαις, Clerus apiarius, πίδα. το αὐτὸ καὶ πυραύστης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 27, 2., 9. 40, 45.

κληρουχέω, εἶμαι κληρουχός, λαμβάνω διὰ κλήρου, καταλαμβάνω ὡς δεδομένον εἰς ἐμὲ διὰ κλήρου, ἴδως ἐπὶ κατακτηθεῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν, τοὺς .. κληρουχέοντες τῶν Χαλκιδέων τὴν χώραν Ἡρόδ. 6. 100, Ἀππ. Ἐμψύλ. 5. 74· καθόλου, ἄλλοι .. ἄλλους τόπους κληρουχίσαντες θεῶν Πλάτ. Κριτ. 109C.

II. διανεμὸς κτήματα, ἀγροὺς διὰ κλήρου, Διόδ. 5. 9, Διον. Ἀλ. 9. 37· μεταφ., κλ. τὴν ἐν ἀστροίᾳ τύχην τινὶ Καλλιστρ. Εἰχ. 902. πρβλ. κληρουχία.

κληρονομία, α., ὄν, ὁ ἐκ κληρονομίας, ἔλαβε τὰ κληρονομία πράγματα Ψευδο-Χρυσ. τ. 6, σ. 683C.

κληρονομικός, ἢ, ὄν, ὁ κατὰ κληρονομίαν, Γλωσσ.

κληρονομός, ὁ, (νέμωμαι) ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν. προσ., Πλάτ. Νόμ. 923E· μετὰ γεν. πράγμ., Λυσ. 907. 5, Ἰσοκρ. 386B, κτλ.· μεταφ., κλ. τῆς εὐνομίας, τῆς ἀτιμίας Ἰσοκρ. 109E, Διον. 603, ἐν τέλ. τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων δίκης Δημ. 521. 18· κληρονόμος Μώσας τὰς Δωριδὸς Μόσχ. 3. 103· κληρονόμον καθιστάναι τινά Δημ. 603, ἐν τέλ. κλ. καταλείπειν τινά Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 15· κλ. γράφειν τινά Ἀνθ. Η. 11. 171.

κληρο-πάλῃς, ἐς, ὁ κληρῶ διανεμόμενος, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἐρμ. 129.

κλήρος, Δωρ. κλῆρος, οὐ, ὁ, κλήρος, «λαχνός» παρ' Ὀμ.· ἕκαστος σημειώνει τὸν κλήρον του καὶ ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς περιεφραλαίας (μεθ' Ὀμηρ. ἦτο ἐν χρήσει ἀγγεῖον πρὸς τὸν σκοπὸν, ἢ κληρωταίς), ἐν ᾧ ἀνεπάλλοντο, οὐ τινος δὲ ὁ κλήρος πρῶτος ἐξεπῆδα· ἐκ τῆς περιεφραλαίας οὗτος ἦτο ὁ λαχὼν, ὡς ἐφραθ', οἱ δὲ κληῖρον ἐσημῆναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἐβάλον κυνέη .. πάλιν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθηκε κλήρος κυνέης .. Αἰάντος Ἰλ. Η. 175· κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλιν Γ. 316, πρβλ. Ὀδ. Κ. 206· ἐκ κλήρος δρυσεν Ἰλ. Γ. 325· ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο Ψ. 352· ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο Ὀδ. Ε. 209· κλήρω πεπαλάσθαι Ι. 331· κληρῶ λαχὼν ἐνθάδ' ἐπεσθαι Ἰλ. Ω. 400, πρβλ. Ψ. 862, Ἡρόδ. 3. 83, Δίσχυλ.



**κληρουχίωμα**, τό, μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν εἰς τινα, **Ἀππ.** Ἐμφύλ. 3. 2.

**κληρουχία**, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομή γῆς ἐν ξένη χώρα μεταξὺ τῶν πολιτῶν, περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐξηγητήριον **Ἀριστ.** Ρητ. 2. 6, 24, πρὸς Διον. Ἀλ. 8. 75, Διδό. 15. 23. 2) περιληπτικῶς, = οἱ κληροῦχοι, οἱ πολῖται οἱ λαμβάνοντες τοιαῦτα μέρη γῆς, κλ. ἐκπέμπειν Ἰσοκρ. 63Α, πρὸς Θουκ. 3. 50. κλ. ἀναγράφειν Πλουτ. Περικλ. 34—Παρ' Ἀθηναίους ἡ κληρουχία διέφερεν ἀπὸ τῆς ἀποικίας, καθ' ὅσον οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι πολῖται τῆς μητροπόλεως μὲ πλήρη πολιτικά δικαιώματα ἀντὶ νὰ ἀποτελῶσιν ἀνεξάρτητον πολιτείαν. Μάλιστα ἐνίοτε (ὡς ἐν Χαλκίδι καὶ Λέσβῳ, Ἡρόδ. 6. 100, Θουκ. ἐνθ' ἄνωγ.), πολλοὶ τῶν κληρουχῶν διέμενον ἐν Ἀθῆναις ἀφίνοντες τοὺς κλήρους αὐτῶν εἰς τοὺς πρώην κυρίους των ὑπ' ἐνόμιον. Πρὸς Bockh P. E. 2. 168—180, Thirlw. Ἑλλ. Ἰστ. 3. σ. 56, Grote 4. σ. 226. Δύνανται δὲ νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς coloniae civium Romanorum, ὅπερ μάλιστα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς λέξεως μεταφράζεται ἐν Πλουτ. Φλαμιν. 2.

**κληρουχικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληρουχίαν, γῇ κλ., γῇ πρὸς διανομήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 203. τὰ κληρουχικά (δηλ. χρήματα) Δημ. 182. 16, ἴδε Parreidt. ἐν Δινδ. εἰς Δημ. 5. σ. 244. — νόμος κλ., πρὸς μεταφράσιν τοῦ Λατ. lex agraria, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5.

**κληροῦχος**, ὁ, (κληρος, ἔχω), ὁ κατέχων γῆν διὰ κλήρου εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθεῖσαν, κυρίως γῆν ἐν ξένη χώρα ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὡς πολίτῃ (ἴδε κληρουχία), Ἡρόδ. 5. 77, Θουκ. 3. 50, Αἰσχίν. 8. 19, κτλ. μεταφράζομενον διὰ τοῦ agripeta ἐν Κικ. Ν. Δ. 1. 26. — μεταφ., μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἔχουσαν ὡς κληρ., ὡς μερίδα τῆς τοῦ γῆρας, Σοφ. Αἷ. 508. Ἐρμῆ. Φιλιππίδου κληροῦχε Ἀλεξ. ἐν «Θεσπρωτοῖς» 1. — **II.** Παθ., κλ. γῇ, χώρα διανεμηθεῖσα διὰ κλήρου, Διον. Ἀλ. 8. 75. πρὸς κληρουχία ἐν τέλ.

**κληρώω**, Δωρ. κλᾱρόω, (κληρος) — διορίζω ἄρχοντα διὰ κλήρου, ἀντίθετ. τῷ αἰρεῖσθαι ἢ χειροτονεῖν, Ἡρόδ. 1. 94, Ἰσοκρ. 144Α, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 4. — ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτει εἰς τινα, λατ. designare, οὗς ἐκλήρωσεν πάρος Εὐρ. Ἰων. 416. — Παθ., διορίζομαι διὰ κλήρου, κληροῦσθαι τῶν ἀρχόντων Λυσ. 103. 29., 169. 24, πρὸς Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε. κεκληρωσθαι ἄρχειν Λουκ. περὶ Πένθ. 2. οἱ κεκληρωμένοι Δημ. 728. 27, κτλ. 2) ῥίπτω κλήρον, σύρω κλήρον, Πλάτ. Νόμ. 759C, 856D. ὡσαύτως, κληρώσω πάντας, θὰ κάμω ὥστε ἅπαντες νὰ ῥίψωσιν ἢ σύρωσι κλήρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 683. — οὕτως ἐν τῷ μέσ., Αἰσχύλ. Θῆβ. 55, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 836, Δημ. 558. 16. τινος, διὰ τι πράγμα, ὁ αὐτ. 1318. 16. ὅτε ἐκληρωσθε, ὅτε ἐσύρετε κλήρους, ὁ αὐτ. 341. 4. 3) ἐν τῷ μέσ. τυπρ., ὡσαύτως, κληροῦσθαι τι, λαμβάνω διὰ κλήρου, Εὐρ. Τρω. 29. κληροῦσθαι ἱερῶσυνην Αἰσχίν. 26. 36. ὡσαύτως μετὰ γεν., κλ. ἱερῶσυνης Δημ. 1313. 22., 1318. 16. — κεκληρωσθαι, κατέχειν (διὰ κλήρου), Ἰππ. Ἐπιδημ. 1287. 20, Αἰλ. π. Ζ. 5. 31.

**II.** ἀπονεμῶ, δίδω, ὅμιε δ' ἐκλάρωσε πότισιν Ζηνί Πινδ. Ο. 8. 19. ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν Θουκ. 6. 42. — Παθ., ἐκκληρώσθην δούλην Εὐρ. Ἐκ. 102. 2) κλ. ὁμφάν, διὰ κλήρου χρησιμ. δοτῶ, Λατ. voce sortem edere, Εὐρ. Ἰων. 908. **III.** παρ' Ἐκκλ., κλ. τινα, κάμω τινα κληρικόν, «χειροτονῶ», Κύριλλ. Σκυθ. Βίος Σάβ. 244Α, κλ.

**κληρώωμα**, τό, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον εἰς τινα, δώρημα, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 4.

**κληρώσις**, εὐς, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή, τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 249B. τῶν δικαστηρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 956E, πρὸς Ἰσοκρ. 144B. μεταφ., πικράν κλ. αἰρεσίην τέ μοι βίου καθίστης, ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 384.

**κληρωτήριον**, τό, ἐν Ἀθῆναις, τόπος τις ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνθα συνηδρίαζον οἱ ἄρχοντες καὶ δικασταὶ (οἱ κληρωτοί), Πολυδ. Θ', 144.

**II.** = κληρωτής, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 682, πρὸς Ἀποστ. 194, Εὐδουλ. «Ὀλβ.» 1. 5. **III.** ὁ τόπος ἐνθα ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 92. 2., 95. 16 κέξ., 99. 34, Blass, Πλούτ. 2. 793D, A. B. 47.

**IV.** ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων, ἀναγραφῆναι εἰς τὸ κλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 53.

**κληρωτής**, οὗ, ὁ, = κληρωτός, Πολυδ. Θ', 44. **II.** = κληρονόμος, Ἐκκλ.

**κληρωτὶ**, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Ἐβδ. (Ἰησ. ΚΑ', 4).

**κληρωτικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληρώσιν, ὁ πρὸς κληρώσιν χρησιμεύων, τὸ -κόν (δηλ. ἀγγεῖον) Ἀθῆν. 450B. Ἐπίρρ. «κῶς, Θεοφύλ. Σιμοκ. περὶ Φυσικ. Ἀπορημάτων. σ. 5. 23.

**κληρωτός**, ἡ, ὄν, διὰ κλήρου διωρισμένος, ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν καὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν Ἀθῆναις, ἀντιτίθεται τῷ αἰρετός καὶ χειροτονημένος (ἐκλελεγμένος), Πλάτ. Νόμ. 692Α, 759B, Πολιτικ. 291Α, Ἰσοκρ. 265Α, κτλ. ἀρχή κλ. Αἰσχίν. 3. 36. δημοκρατικὸν μὲν. τὸ κληρωτάς εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ αἰρετάς ἀριστοκρατικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 4, πρὸς 2. 6, 19., 4. 16, 6. πρὸς κλῆρος I. 2.

**κληρωτρίς**, ἰδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς δ' ἐνέβαλλον τὰς ψήφους οἱ δικασταί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 672, 750, Σουῖδ. (ὁ τύπος κληρωτὶς μεταγεν.).

**κληρωτός**, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Γλωσσ.

**κλῆς**, ἡδος, ἡ, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ κλῆς.

**κλῆσις**, εὐς, ἡ, (καλέω) τὸ καλεῖν, πρόσκλησις, Πλάτ. Συμπ. 172Α, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14, κτλ. 2) ὡς καὶ νῦν, πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον, καταγγελία, κατηγορία, κατεδίωξις, Ἀριστοφ. Νεφ. 875, 1189, καὶ Ρήτορ. κλῆσις ἄς καλεῖσθαι δεῖ Ἀντιφῶν 145. 42. ἀφίεναι τὰς κλῆσεις Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 13. πρὸς καλέω I. 4, κλητεύω, κλητήρ.

**3)** πρόσκλησις εἰς συμπόσιον, Ξεν. Συμπ. 1. 7. εἰς τὸ πρυτανεῖον Δημ. 351. 2. κλῆσεις δεῖπνων Πλουτ. Περικλ. 7, πρὸς Ρήτορ. (Waltz) 9. 298 κέξ. **4)** ἐπὶ κλῆσις, τῶν θεῶν αὐτόθι 132. πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, ἐπὶ κλῆσις, Πολυδ. 2, 50, 7. **II.** ὄνομα, ἐπωνυμία, Πλάτ. Πολιτ. 262D, 287E. Φιλησίη τὴν κλ., τὸ ὄνομα, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 571.

**III.** παρὰ Γραμμ. αἱ κλῆσεις τῶν ὀνομάτων = αἱ ὀνομαστικαὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς (λοιπὰς) πτώσεις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρὸτ. 1. 36, 7. ἐπὶ φύσει οὐδετέρων ὀνομάτων ἐχόντων θηλείας ἢ ἄρρενος κλῆσιν, δηλ. κατάληξιν τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως, ὡς π. χ. ἀσκός, κλίνη κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγγ. 14, 4, πρὸς 32, 2.

**IV.** παρὰ τῷ Διον. Ἀλ. 4. 18, κλῆσεις (καλέσεις) τίθεται ὡς ἀρχικὸς τύπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ classes.

**κλῆσις**, εὐς, ἡ, (κλεῖω) ἡ κλεῖσις, κλεισιμον, τῶν λιμένων Θουκ. 2. 94, πρὸς 7. 70. καὶ ἴδε κλειστός.

**κλῆστός**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλειστός.

**κλῆσω**, Ἀττ. μέλλ. τοῦ κλῆω, κλεῖω — ὡσαύτως μέλλ. τοῦ κλῆζω.

**κλητέος**, α, ογ, ῥημα. ἐπὶ τοῦ καλέω, ὃν πρέπει νὰ καλῇ ἑξη τις ἢ ὀνομάσῃ, Πλάτ. Πολ. 341B, 428C. **II.** κλητέον, δεῖ καλεῖν, αὐτόθι 470D.

**κλήτεσις**, εὐς, ἡ, τὸ κλητεύειν, ἴδε Ματῆρ καὶ Σχεμάνν.

**Ἀττ.** Δις. 672.

**κλητεύω**, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ δίδω μαρτυρίαν ὅτι δικαστικὴ κλῆσις ἐδόθη (ἴδε κλητήρ), Ἀριστοφ. Νεφ. 1218. τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1413. πρὸς 1416. Ἰσαί. παρ' Ἀρποκρ., Δημ. 277. 14, 890. 17. — Μέσ., προκαλῶ τὴν ἐκδοσιν κλῆσεως, Ἀριστ. Προβλ. 29. 13, 2.

**κλητήρ**, ἡρος, ὁ (καλέω) ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ μάλλον μάρτυς μαρτυρῶν ὅτι ἔχει δοθῇ δικαστικὴ κλῆσις (πρὸς τὰ τοῦ Ὁρατίου: licet antestari), συνήθως δύο τὸν ἀριθμὸν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 147, 1422, Σφ. 1408, Δημ. 244. 4., 1017. 6. — ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 189, ὁμοιότατος κλητήρος πωλῶν ἀντὶ τοῦ δούο ἢ ἡμιδούου κλητήρος εἶτε Σχόλ., πρὸς 1310, καὶ τὸ Λατ. clitellae).

**II.** καθόλου, = κήρυξ, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 622. μεταφ., κλ. Ἐρινύος ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 574. — Πρὸς κλητήρ.

**κλητηικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς πρόσκλησιν, (Waltz) Ρήτορ. 9. 298. 2) ἐπὶ κλῆσιν περιέχων, κλ. ὕμνοι αὐτόθι 132.

**3)** ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαι τινε, ἡ κλητικὴ (δηλ. πτώσις), Λατ. casus vocativus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 216.

**κλητός**, ἡ, ὄν, κεκλημένος, προσκεκλημένος, Αἰσχίν. 50. 1, κτλ. = εὐπρόσδεκτος, Ὀδ. Ρ. 386. 2) ἐκλεκτός, Ἰλ. I. 165.

**3)** ὃν ἐπικαλεῖται τις, Ἀνών. παρὰ Σουῖδ.

**κλήτωρ**, = κλητήρ, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 32. 14, Ἡσυχ. εὐρηται δὲ καὶ ἐν Ἀντιγρ. τοῦ Δημ. 244. 3., 542. 10., 1147. 6, Πλούτ. 2. 128F, κτλ., ἐν πλαγαίαις πτώσει, κλήτορος, κλήτορι, κτλ.

**κλῆω**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κλεῖω (Δ).

**κλιθανάριος**, ὁ, Λατίν. clibanarius, θωρακοφόρος, «κλιθανάριοι, ὀλοσθιδροί» κληθῆνα γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδηρὰ καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κηλάμιναι Ἰω. Λυδ. 158, 25. [Ο' Ἰω. Λυδ. φαίνεται ὅτι πιστεύει ὅτι ἡ λέξις κλιθανον ἢ κλιθάνιον, ἐξ οὗ τὸ κλιθανάριος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ celo ὡς ἔξῃ: celo, celamen, celibanum, clibanum].

**κλιθανεύς**, κλιθάνετης, κλιθάνοειδής, κλιθάνος, ἴδε ἐν λέξ. κριθάν.

**κλίμα** [Γ], τό, (κλίνω) ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια ἐδάφους κατὰ τινα διεύθυνσιν, ἐκάτερον τὸ κλ. (ἐπὶ σειράς ὁρέων), Πολυδ. 2. 16, 3. ἡ πόλις τῷ ὄλῳ κλ. τέτραπται πρὸς τὰς ἀρκτους ὁ αὐτ. 7. 6, 1, κτλ. **II.** κυρίως ἡ ὑποτιθεμένη κατωφέρεια τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους (inclinatio caeli, Vitruv. 1. 1).

**2)** μέρος τῆς γῆς ἡ ζώνη, τὸ βόρειον κλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 5. τὸ μεσημβρινὸν Διον. Ἀλ. 1. 9. τὸ ὑπάρκτιον Πλουτ. Μάρ. 11. τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας, ἡ πρὸς νότον χώρα αὐτῆς, Πολυδ. 5. 44, 6, πρὸς 10. 1, 3, Ἀνθ. II. 9. 97, Ἀθῆν. 523E.

**III.** μεταφ., κλίσις, διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 20. **IV.** πῶσις, ἐπταετὴς κλίμακι, διὰ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἐπὶ ἐτῶν, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 579.

**κλιμακῆδόν**, Ἐπίρρ. (κλίμαξ) δίκην κλίμακος, Συνέσ. 48C, Βασίλ., κτλ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. προκρόσσας.

**κλιμακίδιον**, τό, = κλιμακίον, Ἀμειψίας ἐν «Κόνω» 6



κλιμακίζω: μέλλ. -ίσω, μεταχειρίζομαι τὸ τοῦ παλαιστοῦ τέχνασμα τὸ καλούμενον, κλίμαξ (σημασ. III), Πολυδ. Γ', 156.

II. μεταρ., διαστρέφω, διασφείρω, τοὺς νόμους Δειναρχ. παρὰ Σουίδ., ἐνθα ὁ Ἀρποκρ. καὶ ὁ Φώτ. ἔχουσι: κλιμαξίω.

κλιμακίων [ᾱ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλίμαξ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 69, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῷ» 1. 6.

2) ἴδε ἐν λέξ. κλίμαξ II. 2. κλιμακίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κλίμαξ, μικρὰ κλίμαξ, «σκαλίτσα», Πολυδ. 5. 97, 5. ἐν τῷ πληθ., ἡ κλίμαξ πλοίου, Α. Β. 272.

2) γυνὴ ποιοῦσα ἑαυτὴν κλίμακα, κύπτουσα δηλ. ὅπως διὰ τῆς βάρους αὐτῆς ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν ἄμαξαν, Πλούτ. 2. 50Ε, Ἀθην. 256D.

κλιμακισμός, ὁ, εἶδος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, Ἡσύχ.· πρβλ. κλίμαξ II.

κλιμακοειδής, ἑς, ὅμοιος κλίμακι, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. τ. 1, σ. 8, Dietz.

κλιμακίδεις, εσσα, εν., ἔχων βαθμίδας, «κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν» (Σουίδ.), Νόνν. Δ. 18. 56· διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Β. 729.

κλιμακο-φόρος, ον, φέρων κλίμακα, Πολυδ. 10. 12, 1, Διόδ. 18. 33, κτλ.

2) ἐπὶ κλιμακίου φέρων νεκρὸν, ἐν τῷ τύπῳ κλιμακιοφόρος, Ἡσύχ.

κλιμακτιήρ, ἥρος, ὁ, βαθμὶς κλίμακος, Εὐδ. Ἐλ. 1570, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 270· ἴδε ἐν λέξ. κλίμαξ II. 2.

II. μεταφορ., κρίσιμος περιόδος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃ ἐπίστανται οἱ ἀρχαῖοι, ὡς π. χ. τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας 7, 14, 21, 28, κτλ., Πλίν. 7. 49, 50, § 161, Varro παρὰ Gell. 3. 10., 15. 7· καθόλου, κίνδυνος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. — εἶδεν, ἐνιαυτὸς κλιμακτιήρικος, ἔτος τοῦ βίου κινδυνώδες, δηλ. τὸ 63ον, Πτολ. Τετράβ. σελ. 140. 26, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 193.

κλιμακτιήριζομαι, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτιήρικὸν ἐνιαυτὸν τοῦ βίου μου, Ἀνώνυμ. ἐν Cod. Reg. 2506, fol. 80B.

κλιμακώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλίμακα, κλιμακωτός, Στράβ. 536.

κλιμακωτός, ἡ, ὅν, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κλιμακώω, πεποιημένος ὡς κλίμαξ, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν μερῶν ὑπερκειμένον ἀλλήλων, Πολυδ. 5. 59, 9.

II. κλιμακωτὸν σχῆμα = κλίμαξ IV, σχῆμα ῥητορικόν, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 286, 19, κτλ.

κλίμαξ, ἄκος, ἡ, (κλίνω) «σκάλα» (ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς κεκλιμένη πλαγίως), Ὀδ. Α. 330, Κ. 558, κτλ. — κλίμαξ κινήτη πολεμική, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7, κτλ. καὶ κλίμακος προσομβάσεις ἐν Αἰσχύλ. Οἴδ. 466, πρβλ. Εὐριπ. Φων. 489· κλίμακας προσβάλλειν Εὐρ. Ἰκέτ. 495· προστιθέναι Θουκ. ἐνθ' ἄνωγ. — κλίμαξ πλοίου, ἀλλαχθὺ ἀποβάθρα, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, 1382, Θεόκρ. 22. 30· — κλίμαξ ἐλικτική, περιελισσομένη, ἐλικοειδής, κλίμαξ στυπνίνη, ἐκ σχοινίου, Ἀρχ. Μαθ. σ. 102.

II. κλιμακοειδὲς κολαστήριον ὄργανον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618.

2) ἔτερον ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν ἐξαρθρώσεων, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 808· κλίμαξ ἔχουσα κλιμακτιήρας, δηλ. βαθμίδας, ἥτοι ξυλῖνας δωδονίδας, αὐτόθι 838· ἀντὶ τοῦ κλιμακτιήρ ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὴν λέξιν κλιμακίων, αὐτόθι 782· πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 502.

III. ἐν Σορ. Τρ. 521, κλίμακες ἀμφίπλεκτοι κεῖται ἐπὶ τινος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἐρμηνεύεται, ἴδε Ἑρμανν., ὅστις παραβάλλει, Ὀδιδ. Μεταμορφ. 9. 51 κξ'. πρβλ. κλιμακίζω, ἴδε καὶ σημειώσεις Jebb. ἐν τόπῳ.

IV. ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κλίμαξ, ἡ βαθμιαία ἀνάβασις ἀπὸ ἀσθενεστέρων ἐκφράσεων εἰς ἰσχυροτέρας, Λατ. gradatio, ὡς παρὰ Δημ. 228. 9 κξ'. οὕτω παρὰ Κικέρωνι abiit, evasit, erubuit· πρβλ. ὁ Orat. 3. 54, Λογγίνος 23, Κοντίτιλλ. 9. 3.

V. μέρος τοῦ ἄρματος, πρόμηκες ξύλον τεθειμένον ὑπὲρ ἄνω τοῦ ἄξονος, στενεύμενον πρὸς τὰ ἄνω κλιμακτιήρ, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7. 11, πρβλ. Πολυδ. Α', 253.

VI. φέρετρον, πρβλ. κλιμακο-φόρος 2.

κλιματ-αρχος ἢ -άρχης, ου, ὁ, διοικητὴς ἐπαρχίας: -αρχέω, εἶμαι κλιματάρχης, Θεοφύλ. Σιμοκ. 3. 9., 4, 9, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 73, 80 καὶ 86B.

κλιματίας (δηλ. σεισμός), ὁ, = ἐπικλίντης, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 38, Ἀμμων. Μάρκελλ. 17. 7· ἐπανορθωτέον ἐν Διογ. Α. 7. 154, ἀντὶ καυματίας.

κλινάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κλίνης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 33, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 5, 13.

κλιν-άρχης, ου, ὁ, ὁ συμποσίαρχος, Φίλων 2. 537.

κλινάς, -άδος, ἡ, προσκεφάλαιον ἐπὶ ἀνακλίντρου, Εὐστ. Βίος Κωνστ. 3. 15.

κλινείας, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλίνην, ξύλα κλίνεια Δημ. 816. 19.

κλίνη [ῆ], ἡ, (κλίνω) ἀνάκλιντρον, οἷα τὰ ἐν τοῖς δειπνοῖς ἐν χρήσει ἡ κλίνη ἐν ἡ κοιμάται τις (πρβλ. ἀμφέκολλος), ἐν κλίνῃ κλίνειν τινά Ἡρόδ. 9. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1090· κλίνην στρωπνύναι Ἡρόδ. 6, 139, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· ἐπὶ κλίνῃ φέρεσθαι Ἀνδοκ. 9. 7· ἐκ κλίνης ἀνίστασθαι, μετὰ νόσον,

Ἀνδοκ. 9. 20· — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ φερέτρου νεκρικοῦ, Θουκ. 2. 34, Πλάτ. Νόμ. 947B, D· — ἰερὰ κλίνη, τὸ lectisternium ἢ pulvinar Deorum τῶν Ῥωμαίων. — Αἱ κλίναι συχνάκις ἐκσομοῦντο πλουσίως διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 82· δι' ἐλεφαντίνων ποδῶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 8, κτλ. — Πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. lectus.

κλινήρης, ες, ἐπὶ κλίνῃ κατακειμένος, κατάκοιτος, Λατιν. lecto affixus, Πλούτ. Πύρρ. 11, Ἀθην. 554D.

κλινη-φόρος, ον, φέρων κλίνην, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 248.

κλινίδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλίνης, Ἀριστοφ. Λυσ. 916, Διον. Ἀλ. 7. 59, Πλούτ. Κοριολ. 24.

κλινικός, ἡ, ὅν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλίνην· ὡς οὐσιαστ., κλινικός, ὁ, Λατ. clinicus, ἱατρὸς ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς κλίνης κατακειμένους, Ἀνθ. Π. 11. 113, Martial. 9. 97· ἡ κλινική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἱατροῦ, Πλιν. π. Φυτ. Ἰστ. 29. 1.

II. = κλιμακοφόρος 2, Martial. 3. 93.

κλινές, ἰδος ἡ, = κλινίδειον, Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεύσι» 10, Ἀριστοφ. Θεσμ. 261· πρβλ. Πολυδ. Γ', 33, Ἡσύχ.

κλινό-βατία, ἡ, ὁ εἰς τὴν κλίνην περιορισμός, παρὰ Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλ. 12. 273 Harles.

κλινόειδής, ἑς, ὅμοιος κλίνῃ, αἱ τρεῖς ἐνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις, ἄλλως τὸ σφηνοειδὲς ὅστωιν Gorr.

κλινό-καθέδριον, τό, ἀναπαυτικὴ καθέδρα, «πολυθρόνα», Φώτ. εἰς Α. Β. 272.

κλινό-κοσμέω, τακτοποιῶ δειπνητικὰς κλινὰς· μεταφ., ὁμιλῶ ἀείποτε περὶ τοιούτων πραγμάτων, Πολυδ. 12. 24, 3.

κλινό-πάλη [ᾱ], πάλη ἐπὶ τῇ κλίνῃ, μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, Sueton. Dom. 22.

κλινό-πετής, ἑς, κατάκοιτος, κλινήρης, Ἱππ. 451. 21, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, κτλ. — Οὗς κλινόπετεια, Νεόφυτ. ἐν Cod. Reg. 1189, fol. 140a.

κλινόπηγία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν κλινὰς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 10, 1, κτλ.

κλινόπηγιον, τό, τόπος ἐνθα κλινὰι κατασκευάζονται, ἐργαστήριον κλινῶν, Πολυδ. Ζ', 159.

κλινό-πηγός, ὁ, = κλινόποιός, Θεόγνωστ. 96. 21, Σουλ. Ἐπιγ. 2135 (ἐνθα κλεινο-)· ὡσαύτως κλινό-πῆξ, -πῆγος, ὁ, Θεόγνωστ. 40. 22.

κλινόπῆδιον, τό, θαμνίον φρυγανῶδες ἔχον φύλλα ἐρπύλλω παραπλήσια, καὶ τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν, Clinopodium vulgare, Διοσκ. 3. 109, Πλίν. 24. 87.

κλινό-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλινὰς, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 596E, Δημ. 816. 9· — ἡ κλινόποιεῖα (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινὰς, Πολυδ. Ζ', 159.

κλινό-πους, ποδος, ὁ, ὁ πούς κλίνης, Γεωπ. 13. 9, 9· κ. τοῖ-χου Ἡσύχ. ἐν λέξ. θριγκός.

κλινό-σφύριον, τό, κολαστήριον ὄργανον, Ἀγάθ. 107B (Casaub. χειρο-).

κλινότροχος, ὁ, σφραδαῖνον εἶδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 11, 1.

κλινόυργός, ὁ, (\*ἔργω) = κλινόποιός, Πλάτ. Πολ. 597A.

κλινόφορέω, φέρω, σηκώνω κλίνην, Ψευδο-Χρυσ. τ. 8. σ. 622C.

κλινό-φόρος, ον, = κλινηφόρος, Θεοφύλ. Σιμ. 43B.

κλινό-χάρης, ἑς, ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, ἀγαπῶν τὸ «κρεβάτι», Λουκ. Τραγωδοποι. 131.

κλιντήρ, ἥρος, ὁ, (κλίνω), ἀνάκλιντρον, Ὀδ. Σ. 190. Θεόκρ. 2. 86, 113, 24. 43· νεκροδόκος κλ., φέρετρον νεκρικόν, Ἀνθ. Π. 7. 634, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγ. 450. 5.

κλιντήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλιντήρ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 342, Φύλαρχ. 43.

Ἐν Φωτ. Λεξ. 171. 12, κλιντηρίδιον ἴσως ἀντὶ τοῦ κλιντήριον.

κλίνω [ῆ]· μέλλ. κλινῶ, Λυκόφρ. 557, (ἐγκατα-) Ἀριστοφ. Πλ. 621. ἄρ. α' ἐκλίνω Ἰλ., Ἀττ.· πρkm. κελύκα Πολυδ. 30.

10, 2· — Μέσ., μέλλ. κατα-κλινούμαι Ἀριστοφ. Λυσ. 910· ἄρ. ἐκλινάμην Ὀδ., κτλ. — Παθ., μέλλ. συγ-κλινθήσομαι Εὐρ. Ἰππ. 1090, (κατα-) Διόδ.: μέλλ. β' κατα-κλινθήσομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 98, Πλάτ. Συμπ. 222E· — ἄρ. α' ἐκλινόην [ῆ] Ὀδ. 19. 470, Σορ. Τρ. 101, 1226, Εὐρ. Ἱππ. 212, καὶ παρὰ πεζογράφοις· ποιητ. ὡσαύτως ἐκλινόην (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2)· ἄρ. β' ἐκλίνην, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, κατακλινῆναι Ἀριστοφ. Σφ. 1208, 1210, Πλάτ., κτλ., ἴδε Α. Δινδ. εἰς Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15, κτλ.· συγκατακλινεῖς Ἀριστοφ. Ἀχ. 981· — πρkm. κελύκα, ἴδε κατωτέρω. (Ἐκ τῆς

✓ΚΑΙ, ΚΑΙΝ, παράγονται ὡσαύτως τὰ κλί-νη, κλί-μα, κλί-μαξ, κλι-σία, κλι-τύς· πρβλ. λατ. -clin-are, cli-vus, cli-tellae Γοτθ. hlain-ς (βουνός), hlaiν (μνημεῖον, τάφος)· Σκωτ. law (λόφος), Ἀγγλο-Σαξον. hlin-ian καὶ Ἀρχ. Γερμ. hlin-ēm (Ἀγγλ. lean).)

Ριτικὴ σημασ. κάμνω τι ἢ τινά να κλίνω, λατ. inclinare, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς, ὅταν ὁ Ζεὺς κάμῃ τὰς πλάστεις γὰς να κλίνωσιν, Ἰλ. Τ. 223· Τρῶας δ' ἐκλιναν Δαναοί, τού· ἐκάμαν να κλίνωσι, να υποχωρήσωσι, Ἰλ. Ε. 37, πρβλ. Ὀδ. Ι. 59· οὕτως, ἐπεὶ ῥ' ἐκκλινε μάχην, inclinavit aciem (ἴδε κατωτ. IV. 3), Ἰλ.



**Ε. 510.** Εκλινε γὰρ κέρας .. ἡμῶν Εὐρ. Ἰκέτ. 704· ὡσαύτως, ἐκ πυθμένων ἐκλινε .. κληθρα (πρὸς κλίσην) Σοφ. Ο. Τ. 1262, πρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 1030.—Μέσ., Περσῶν κλινάμενοι [δύναμιν] Ἑλλ. Ἐπιγρ. 749. 9. **2)** κλίνω τι νὰ κλίνη πρὸς τι· δηλ. ἐρείδω, ἀκκουμῶ; τι πρὸς τι Ἰλ. Ψ. 171, 510· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἔστησαν σάκε' ὅμοιοι κλινάντες, δηλ. ἐρείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, Λ. 592. **3)** στρέφω τι πρὸς τι, στήνω, ἀριστερά, ὅπως πάλιν κλινάσας, στρέψας ὀπίσω τοὺς ὀφθαλμούς της, Ἰλ. Γ. 427· ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλ., στρέφω πρὸς .., Πλάτ. Τιμ. 77Ε. **4)** κλίνω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ, κατακλίνω, ἐν κλίνῃ κλ. τινὰ; βάλλω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ὅπως δειπνήσῃ, Ἡρόδ. 9. 16, ἴδε κατωτ. Π. 3. ἐν τέλ. ὡσαύτως, κλινόν μ' ἐς εὐνὴν Εὐρ. Ὀρ. 227· κλινάτε μ' ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 268.—μεταφρ., ἡμέρα κλίνει κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρώπειά, διότι μία ἡμέρα δύναται νὰ ταπεινώσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὰ πάλιν, Σοφ. Αἴ. 131. **5)** παρὰ Γραμμ., κλινὼ ὀνόματα καὶ ῥήματα, πρὸς κλίσας V. **II.** Παθ. κλίνω, ἀψ δ' ὁ πάς πρὸς κόλπῳ ἐξῆλθονοι τιθῆναι ἐκλίνθη Ἰλ. Ζ. 467· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύσας κῆρα μέλαιναν Η. 254· ἐπὶ χαλκοῦ λέδους μετὰ ποδῶν (τρίποδος), ἀψ δ' ἐτέρως ἐκλίνθη, ἀντερράπη, Ὀδ. Τ. 470· ἐπὶ τῆς μάχης, ἐτράπη, ἐκλίνθη δὲ μάχῃ Ἡσιόδ. Θ. 711· περὶ ἰσορροπῶν πράγματος, οὐδαμῶς κλινθῆναι Πλάτ. Φαίδων 109Α.—οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύδ. 1. 27, 8.

**2)** σπινθίζωμαι, ἀκκουμῶ πρὸς τι πράγμα, μετὰ δοτ., ἀσπίς κεκλιμένη Ἰλ. Γ. 135, πρὸς X. 3· κλίνει κεκλιμένη Ὀδ. Ζ. 307· κλισμῶ κεκλ. Ρ. 29· ἐν δορὶ κεκλιμένος Ἀργιλ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κλινάμενος σταθμῶ Ὀδ. Ρ. 340—ὡσαύτως, κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλλεσιν Ἰλ. Χ. 3· πρὸς τοῖχον ἐκλινθῆσαν Ἀργιλ. 30· ἔλλα ἐς ἀλλήλα κεκλιμένα Ἡρόδ. 4. 73. **3)** κατακλίνωμαι, ἐν νεκρῷ κλινθῆναι Ἰλ. Κ. 350, κτλ.· παρὰ λεχέσσι κλινθῆναι, κατακλινθῆναι πλησίον τῆς νύμφης, Ὀδ. Σ. 213, πρὸς Σοφ. Τρ. 1226· ἐν τῷ πρῶμ., εἶμαι κεκλιμένος, κεῖμαι, κοιτομαι, ἐντέτα .. παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο Ἰλ. Κ. 472· ἡμέρι δ' ἔγχεος ἐκέκλιτο, ἔκειτο [χεκαλυμμένον] ὑπὸ νύκτου, Ε. 356· φύλλων κεκλινένων, πεπτωκότων, πεσόντων, Ὀδ. Λ. 94· (ἀλλὰ φύλλα κεκλ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 2, κρεμάμενα) Ἀθηναῖοι κεκλιμένη πεδίῳ Θεογν. 1216· Ἀλφειὺ πόρῳ κλινθεῖς, κείμενος πλησίον τοῦ βέλματος τοῦ Ἀλφειοῦ, Αἰσχύλ. Ο. 1. 148· ἐπὶ γόνυ κέκλιται, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 930· ὑπὲρ κέκλιται Σοφ. Ἀντ. 1188· τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τοῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλινετο Σεν. Ἑλλ. 5. 2. 5· οὐ νοῦσῳ .. οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμεθα Ἀνθ. Π. 7. 493, πρὸς 315, 488.—ὡσαύτως, ὡς τὸ κατακλινόμεναι, ἀνάκειμαι ἐπὶ κλινῇ ἐν δειπνῷ, κλινέντες ἐδαίνυντο Ἡρόδ. 1. 211, πρὸς Εὐρ. Κῡκλ. 544· κλίνθητι καὶ πωμην Κωμ. Ἀνών. 305, ἴδε Meineke 5. σ. 121· ἴδε ἄνωτ. 1. 4. **4)** ἐπὶ τόπων (ὡσαύτως ἐν τῷ πρῶμ.), κλινὼ πρὸς τὴν θάλασσαν κτλ., κεῖμαι πλησίον, ἀλλ' ἐκκλινένη Ὀδ. Ν. 235· νῆσοι .. αἶθ' ἀλλ' ἐκκλινάται (Ἐπικ. ἀντὶ κέκλινται), 4. 608.—ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, κεῖμαι ἐπὶ τινος, ζῶ, διαμένω πλησίον τινός, Ὁρέσιος .. λίμνη κεκλιμένης Κηφισίδι Ἰλ. Ε. 709· ῥήγμινι θαλάσσης κεκλιτά Π. 68, πρὸς Λ. 740· δισσιναίν ἀπείροις κλινθεῖς Σοφ. Τρ. 101.—παρὰ μεταγεν. συγγραφ., τόποι κεκλιμένοι πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὰς ἀρκτους, κτλ., Λατ. vergentes ad .., Πολύδ. 2. 14, 4. 1. 42, 5, κτλ.· πρὸς κλῆμα **5)** μεταφρ., ἔχω κλίσιν πρὸς τινὰ, τινὶ Πινδ. Ν. 4. 25, Πολύδ. 30. 10, 2· πρὸς προσκλίνω Π. 2.

**6)** πλανῶμαι ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ναῦς κεκλιμένη Θεογν. 854. **III.** Μέσ., ἴδε ἄνωτ. Π. 2.—ἀποκλίνω, κλινάμενῃς μεσημβρίῃ Ἡρόδ. 3. 114· καὶ κλινεταί γε (δηλ. τὸ ἥμαρ) Σοφ. Ἀποσπ. 239· πρὸς ἀποκλίνω. **IV.** οὕτω παρὰ μεταγεν., ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κλ. πρὸς .., εἶμαι κεκλιμένος πρὸς .., Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 37· κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἡλιόσιον, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς δυσμάς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 452· ἅμα τῷ κλίνειν τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, Πολύδ. 3. 93, 7· ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ'. 12· κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐκπίπτω, φθίβεσθαι, Σεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· οὕτως ἀπολ. Πολύδ. 30. 10, 2, κτλ. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, κλίνειν ἐπ' ἀσπίδα, ἐπὶ δορὺ, στρέφομαι πρὸς τὰ ἀριστερά, πρὸς τὰ δεξιὰ, Πολύδ. 3. 115, 9, κτλ.· ἴδε κλίσας III· κλ. πρὸς φυγὴν, πρὸς Λατ. inclinaturacies, ὁ αὐτ. 1. 27, 8.

**κλίσια**, Ἰων. -ίη, ἡ, (κλίνω)—τόπος πρὸς κατάκλινιν, ἐνθα κατακλινεταί τις, **I.** καλὴ ἡ πᾶν πρόσκαιρον οἰκοδόμημα, παράπηγμα; ἐν χρήσει ὡς πρόσκαιρος κατοικία—παρ' Ὀμ. αὐταὶ αἱ κλίσαι εἶναι δύο εἴδων, **1)** πρὸς χρήσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἱ καλῶσαι, ἐν αἷς οἱ βοσκοὶ διήρχοντο τὴν νύκτα, εἰς ἃς κατέφευγον ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ὅπου ἐφύλαττον τὰς ζωοτροφίας τῶν αὐτῶν· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνήθης σημασία ἐν τῇ Ὀδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἄπαξ, Σ. 589. **2)** πρὸς χρήσιν ἐν καιρῷ πολέμου, ἐν αἷς οἱ πολιορκηταὶ κατόκουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας· ἡ συνήθης σημασία ἐν τῇ Ἰλ. ἐν τῷ πληθ. αἱ καλῶσαι τοῦ στρατοῦ, τὸ στρατόπε-

δον, συχν. ἐν Ἰλ.· ὅτι δὲ δὲν ἦσαν σκηναί, ἀλλὰ ἐϋλιναι καλῶσαι, φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 448 κέξ.· κλ. εὐτυκτος Κ. 566· εὐτηγ-κτος Ι. 663· διό, ὅτε στρατεύματι ἡγήρετο πρὸς ἀναχώρησιν δὲν ἐδίελε τὰς κλίσας ὅπως τὰς παρατάξας, ἀλλὰ τὰς κατέκαιεν ἐπὶ τόπου, Ὀδ. Θ. 501.—Μέθ' Ὀμ. ἡ λέξις σκηνὴ περιήλθεν εἰς κοινὴν χρήσιν καὶ ἡ λέξις κλίσια κατέστη σπανία καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128, Σοφ. Αἴ. 191, 1407, Εὐρ. Ι. Α. 189· Βάκχου κλίσαι, ἐπὶ οἶνοπώλειον, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 810. 7· εὐσεβέων κλίσῃ; ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. 237. 4. **II.** πᾶν πρῆγμα ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται ἢ καθήκει, ἀνακλιντρον ἢ πλοῦ-θρόνα, Ὀδ. Δ. 123· κεκοσμημένη με χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, Τ. 55· πρὸς κλιντήρ, κλισμός. **2)** ἀνακλιντρον, ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται παρὰ τὴν τράπεζαν, καθίσμα μετὰ προσκεφαλίων, Πινδ. Π. 4. 237· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θέσις ἐπὶ τοιοῦτον ἀνακλιντρον, κλ. ἄτιμος Πλουτ. Ἀντών. 59., 2. 148F· κλ. ἄδοξος Ἀθην. 544C.

**3)** κλίνη νυμφική, Εὐρ. Ἀλκ. 994, Ι. Τ. 857. **III.** ὅμοιος ἀνθρώπων δειπνούντων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ'. 14· αἵθουσα συνεντεύξεως, Λουκ. Ἐρωτ. 12. **IV.** τὸ κατακεῖσθαι, Πλουτ. Σερώρ. 26. **κλίσιαδες**, αἱ, (κλίνω) δικλίδες, ἥτοι συμπτυσσόμεναι πύλαι ἢ θύραι, Πλουτ. Ποπλικ. 20, Φίλων 1. 520, κτλ.· (ὡσαύτως, κλ. θύραι Διον. Ἀλ. 5. 39)—μεταφρ., μεγάλα κλίσιαδες ἀναπεπτεαται .. τῷ Πέρσῃ, εὐρεῖα εἰσοδος, Ἡρόδ. 9. 9.—Ἄλλ' ὁ Dind. προτιμᾷ τὴν γραφὴν, κλίσιαδες, ἐκ τοῦ κλειώ, ἴδε κλίσαιον ἐν τέλ.

**κλίσσηθεν**, Ἐπιγρ. ἐκ καλῶδης, Ἰλ. Α. 391, κτλ.· πρὸς κλίσια Ι. **κλίσσηνδε**, Ἐπιγρ. εἰς ἡ πρὸς τὴν καλῶδην, Ἰλ. Α. 185· πρὸς κλίσια Ι. **κλίσαιον** [κλῆ], τό, (κλίνω), περίπτερον περὶ κλίσαν καὶ οἰκετικὸς οἶκος εὐτελής, περὶ δὲ κλίσαιον θέε πάντῃ Ὀδ. Ω. 208, ἴδε Σχόλ. εἰς Ὀμ., καὶ Θησ. Στ. ἐν λέξ.

**κλίσαιον**, τό, ἐξωτερικὸς οἶκος, αὐτὴ ὑπόστεγος χρησιμεύουσα ὡς σταθμὸς ὑποσύλῳ καὶ ὡς ἐργαστήριον, τῆς οἰκίας τὸ κλ. Ἀντιφ. ἐν Ἀκαστρίᾳ· 2· τριῶν ἡμῶν οὐσῶν οἰκῶν .., κλίσαιον μισθωσάμενοι Λυσ. 121. 55· δυσώνυμος οἰκία, πορνεῖον, Δημ. 270. 10. [Ἡ ποσότης τῆς λέξεως ταύτης ὁρίζεται ἐκ τοῦ Ἀντιφ. ἐν ὧν ἄνωτ., πρὸς Δράκ. 37. 19, Ἐτυμ. Μέγ. 520. 14, ἐνθα ὡσαύτως λέγεται ὅτι εἶναι παροξύτ.· ὁ Δινδ. ἀκολουθεῖ τοῖς Γραμμ. τοῖς καὶ τῷ Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1957. 62, γράφων· κλίσαιον ἐκ τοῦ κλειώ, πρὸς κλίσιαδες· ἐνῶ τὸ Ὀμηρ. κλίσαιον πρέπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν κλίσαιον].

**κλίσας** [ῥ], εως, ἡ, (κλίνω) κάμψις, λύγισμα, τοῦ τραχήλου Πλουτ. Πύρρ. 8· ἡ ἀπόκλσις, δύσεις τοῦ ἡλίου, Διον. Π. 1095, πρὸς 585. **II.** τὸ κατακλινεσθαι, Εὐρ. Τρω. 113· τόπος ἐν ᾧ τις δύναται νὰ κατακλιθῇ, μαλακὴ κλ. ὕπνον ἐλέσθαι Ὀπκ. Ἀλ. 1. 25. **III.** στροφή, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὴν κλίσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ δόρῳ, πρὸς δεξιὰ, ἐφ' ἣν ἴαν (ἢ ἐπ' ἀσπίδα Αἰν. Τακτ.) πρὸς ἀριστερά, Πολύδ. 3. 115, 10, 10. 23, 1, κτλ.· πρὸς κλίνω Π. 2.

**IV.** = κλῆμα II, Διον. Π. 615. **V.** «κλίσας», ὀνόμα- των καὶ ῥημάτων, σχηματισμός, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 317, κτλ.· οὕτω, τὸ κλιετικὸν μέρος αὐτοῦ 180. **κλισμός**, ὁ, (κλίνω) ὡς τὸ κλίσια II, κλιντήρ, ἀνακλιντρον, συχν. παρ' Ὀμ., κλισμοῦς τε θρόνου τε Ὀδ. Α. 145· κοσμεῖται διὰ χρυσοῦ, Ἰλ. Θ. 436· διὰ τάπητος, Ἰλ. Ι. 200· ἔχων ὑπόποδιον (θρόνον), Ὀδ. Δ. 136· κλ. βασιληϊκὸς Θεογν. 119, πρὸς Ἰππ. 657. 33, Εὐρ. Ὀρ. 1440· κλ. δίφροιο Ἀρατ. 251. **II.** κλίσας, καταφέρεαι, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4.

**κλῆτικος**, ἡ, ὄν., ἀνήκων εἰς τὴν κλίσιν ἢ τὸν σχηματισμόν, κλ. ἔκτασις, ἡ χρονικὴ αὐξήσις, κλιτικὴ ἔκτασις Ἐτυμ. Μέγ. 295. 14. **κλῆτος** [Γ], τό, = κλιετός, Λυκοφρ. 600. **2)** = κλῆμα II, Ἀνθ. Π. 7. 699. **3)** τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου τινός, Ἐβδ. (Β' Βασικ. III', 4). **4)** τὸ κέρας στρατεύματος, εὐω-νύμου κλῆτους ἡγήσασθαι Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. σ. 102B.

**κλιτός**, ἡ, ὄν., ὁ κλινόμενος, Γρηγ. Ναξ. III. σ. 463A. **κλῆτος**, εως, τό, = κλιετός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 599. **κλιετός**, ὡς, ἡ, αἷτ. πληθ. κλιετῶς Ἰλ. Π. 390· (κλίνω)—καταφέρεαι, πλευρὰ βουνοῦ, λατ. clivus, Ἰλ. ἐν ὧν ἄνωτ., Ὀδ. Ε. 470· Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτῶν Σοφ. Ἀντ. 1145· Τιβρινθίαν πρὸς κλ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 270, κτλ.—Λέξ. ποιητ. [Ἐ ἀεῖσθε· ὡ ἐν τῇ αἷτ. κλιτῶν Ὀδ. ἐν ὧν ἄνωτ.· ἐν ἄρσει· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ἀττ.].

**κλοιὸς-πους**, ποδος, ὁ, ζῦλον ἐν ᾧ συσφίγγονται οἱ πόδες τῶν καταδίκων, Τζέτζ. Ἰστ. 13. 300. **κλοιός**, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθ. κλοιὰ παρὰ τῷ Κοι-ροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 234, Εὐστ. ἰαρχ. Ἀττ. κλωφός, Ἀριστοφ. Σφ. 897· (κλειώ)—δεσμός τοῦ λαίμου· κυνός, ἰδίως μέγα ἐκ ζύλου περιτραχίλιον τιθέμενον εἰς τὸν αὐχένα ἀγρίου κυνός, Ἀριστοφ. ἐν ὧν ἄνωτ. πρὸς Εὐπολ. ἐν «Κόλαξιν» 1. 16· τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῶ δῆσαντες Σεν. Ἑλλ. 2. 4, 41· ὡσαύτως, κλ. σιδηρεῖος Βαθρ. 99. 6· ἐντεῦθεν, **2)** εἶδος βασιανιστηρίου ὀργάνου ἐν ᾧ ἐγκλείονται



μέλη τοῦ βασιανζομένου, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 11, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 235, Λουκ. Τῆξ. 32. 3) χρύσεος κλ., περιδέραιον ἐκ χρυσοῦ (κόσμημα), Εὐρ. Κύκλ. 184 ἐπὶ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 20· πρβλ. κύφω.

κλοιοφορέω, φορῶ κλοῖον, κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν Γεώργ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Χρυσόστ. τ. 8, σ. 228, 24· ἐκ τοῦ κλοιοφόρος, οὐ, ὁ φορῶν κλοῖον, Παλλαδ. Ἰστ. Λαυσακ. 924F.

κλοιῶω, δεσμεύω διὰ κλοιοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κλοιῶστρον, ἢ κλῶστρον, τό, πιθαν. = κλεῖστρον, Ἡσύχ. κλοιῶτης, οὐ, ὁ φορῶν κλοῖον, ἐπομένως = δεσμῶτης, Ἡσύχ.

κλοιωτός, ὄν, ακλοιωτά· δεσμοῖς διεληγμένα· ὁ αὐτ.

κλονέω, τό πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέλλ. -ήσω, Ἀριστοφ. Ἰππ. 361.— Παθ., ὡσαύτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέσ. μέλλ. κλονήσομαι, Ἰππ. 232. 41· μετοχ. ἄορ. κλονηθῆν, ὁ αὐτ. 246. 16· (κλόνος). Ποιητ. ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἰωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις, παρὰ δὲ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., διώκω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν, παραχρῆν καὶ σύγχυσιν, τρέπω εἰς φυγὴν, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας Ἰλ. Ε. 95· ὥστ' ἡ βῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶδ' ἠθρε δῶν κλονέουσιν Ο. 324· [ἀνέμω] νέφεα κλονέοντε παρόισιν Ψ. 213, πρβλ. Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 551· κλονέων ἀνεμιο φλόγα εἰλυφάζει Ἰλ. Υ. 492· ὡς ἔφεπε κλονέων (δηλ. Τρώας) Δ. 496, πρβλ. 526· Ἐκτορα δ' ἀσπερχέε κλονέων φεπε· Χ. 188· χερὶ κλονέων τινά, ἐπὶ πύκτου, Πινδ. Ι. 8 (7). 141· ἀκολούθως καθόλου, συνταράττω, ἐνοχλῶ, κλονίζω, καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Σοφ. Τρ. 145· τόνδ' ἄται κλ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1244, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 361. 2) ἀπολ., ἐπὶ τῶν ἀνέμων, πνέω σφοδρότατα, Διον. Π. 464.

II. Παθ., ὁρμῶ ἀγρίως, φέρομαι ὁρμητικῶς, ἵππους ἐχέμεν, μὴδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ Ἰλ. Δ. 302· διώκομαι ἐν συγχύσει, ἐμπίπτω εἰς σύγχυσιν, διαταράσσομαι, ὑπὸ Τυδείδῃ κλονέοντο φάλαγγες Ε. 93, πρβλ. Δ. 148, Ε. 59, κτλ. λαίλαπι κλονεύμενοι Σίμων. Ἰαμβ. 1. 15· ψάμαθοι κύμασι κλονέονται Πινδ. Π. 9. 84· τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι Λουκ. Ὀν. 47· κλονεῖσθαι τὴν γαστέρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 44. 2) ἀπολ., πλήττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄκτα κυματοπληγῇ χειμερία κλονεῖται Σοφ. Ο. Κ. 1241· πάρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο, πλῆσιόν δὲ ἀνεντάσσοντο οἱ ἰχθύες, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 317· ἐπὶ μελισσῶν, συνέρχονται εἰς σμῆνος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 133.

κλόνησις, εὼς, ἡ, συντάραξις, παραχῆ, Ἰππ. 507, Κόιντ. Σμ. 8. 41.

κλονέζω, = κλονέω, ἢ γῇ πᾶσα κλονίζεται Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 902C.

κλόνις, ιος, ἡ, = ῥάχις, Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β'. 178· κλόνιον, τό, = ἰσχίον, Ἡσύχ. κλονιστήρ, ὁ, = παραμήριος μάχαιρα ὁ αὐτ. (Πρβλ. Σανσκρ. śrṇ-is, Λατ. clunis, clunaculum = κλονιστήρ).

κλονο-ειδῶς, Ἐπίρρ., μετὰ κλόνου, «κλονοειδῶς ἐσεισθή» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 448, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἐλελίχου.

κλονόεντα, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κλονέοντα, Ἐτυμολ. Μέγ. 521, 22, κατὰ διόρθ. Schneid.

κλονο-καρδῖος, οὐ, ὁ τὰς καρδίας κλονῶν, ἐπίθετ. τοῦ κεραυνοῦ, Ὀρφ. Ὑμν. 19. 8, ἐξ εἰκασίας τοῦ Στεφ. ἀντὶ χρονοκαρδῖος.

κλόνος, ὁ, ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ὡς τὸ κλονέω) μόνον ἐν τῇ Ἰλ., πᾶσα βιαία, συσχευμένη κίνησις, ἡ παραχῆ τῆς μάχης, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων πρηνόντων ἐν παραχῇ καὶ συγχύσει, ἡ τῆς μάχης παραχῆ, θόρυβος, κατὰ κλόνον Ἰλ. Π. 331, 713, 729· κλ. ἐγχειάων, ὁ ὠϊσμός τῶν δοράτων, Ε. 176, Υ. 319· κλ. ἀνδρῶν, ὠϊσμός ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· οὕτως, Αἰσχύλ. ἐν λυρικ. χωρίοις, κλόνους ἱπποχαρμίας, πλήθῃ μαχομένων ἐπ' ἐπών, Πέρσ. 107· ἀσπίστορας κλόνους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 405· ἀπαξ παρ' Εὐρ., σκέψαι.. κλόνον Γιγάντων Ἰων 206· καὶ κυρικῶς, θόρυβος, παραχῆ τῶν ἐντέρων, Ἀριστοφ. Νεφ. 387· πρβλ. κλονέω.

κλονώδης, ες, (εἶδος) θορυβώδης, παραχώδης, Γαλην. 8. 34E, 268E.

κλοπαῖος, α, ον, (κλύψ) κλοπιμαῖος, «κλεμμένος», ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, πυρὸς πυγῇ Αἰσχύλ. Πρ. 110, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 1035. 2) κλοπιμαῖος, λαθραῖος, Πλάτ. Νόμ. 934C, Διον. Ἀλ. 2. 71.

κλοπεῖα, ἴδε ἐν λέξ. κλωπεῖα.

κλοπεῖον, τό, τὸ κεκλεμμένον, κλοπιμαῖον, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

κλοπεύς, -έως, ὁ, = κλύψ, κλέπτης, Σοφ. Φιλ. 77. 2) καθόλου, ὁ κρυφίως πράττων ἢ πράξας τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 493· πρβλ. κλέπτω IV.

κλοπεύω, ἴδε κλωπεύω.

κλοπή, ἡ, (κλέπτω) κινήσις «κλεψιά», Λατ. furtum, Αἰσχύλ. Ἀγ. 534· ἐν τῷ πληθυντ., ὁ αὐτόθι 403, Εὐρ. Ἑλ. 1175· κλοπῆς δίκη, καταγγελία ἐπὶ κλοπῇ καὶ δίκῃ, Πλάτ. Πρωτ. 322A· κλοπῆς γράφεσθαι (δηλ. γραφῆν) Ἀντισθ. 115. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 444· κλοπῆς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 20· ἐπὶ κλοπῇ

χορημάτων ἀποκτείνειν Αὐστ. 185. 34· ἱερῶν κλοπαί, ἱεροσυλαί, Πλάτ. Εὐθύφρων 5D— κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θρασύτερον ἀρπαγῇ ἢ ληστεία, Πλάτ. Νόμ. 941B, Δημ. 735. 11, πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωγ. 2) ἐπὶ συγγραφῶν, ἡ ἰδιοποίησις ξένων ἰδεῶν, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 465D. II. μυστικὴ πρᾶξις, ἀπάτη, Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 100, Αἰσχίν. 35. 25· κλοπῇ, λαθραῖως ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Φιλ. 1025, Εὐρ. Ἰων 1254· ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι = φυγὴν ἀρέσθαι, φυγεῖν μετὰ λαθραίας ταχύτητος ποδῶν, Σοφ. Αἰ. 245. III. ἡ ἐξ ἀπροσδοκήτου λαθραία κατάληψις στρατιωτικῆς θέσεως (κλέπτω IV. 2), Ξεν. Ἀν. 4. 6, 14.

κλοπικός, ἴδε κλωπικός.

κλοπιμαῖος, α, ον, = τῷ ἐπομ., Λουκ. Ἰακρ. 20, Ἀντων. Λιθερῶλ. 23.— Ἐπίρρ. -ως.

κλόπιος, ον, = κλόπιος, Ψευδο-Φωκυλ. 135. 154.— Ἐπίρρ. -μως, Μανέθων 5. 299.

κλόπιος, α, ον, (κλύψ) κλοπικός, δόλιος, ἔχων τάσιν πρὸς τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀπάτην, μῦθοι Ὀδ. Ν. 295· χεῖρ Ἀνθ. Π. 9. 249, Πλανούδ. 4. 123.

κλοπός, ὁ, = κλοπεύς, κλύψ, κλέπτης, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 276, Ὀππ. Κυν. 1. 517.

κλοποσπορία, ἡ, παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις, κατ' ἄλλους κλοπαία συνουσία, Αἰσχυμ. Ὀνειρ. 216.

κλοπο-φορέω: μέλλ. -ήσω, κλέπτω ἀπὸ τινος, καὶ ἐκλοποφόρησάς με...; Ἐβδ. (I' ἐν. ἈΑ, 26).

κλοποφορήμα, τό, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72.

κλοποφορία, ἡ, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ζωναρ. 1219.

κλοποτεύω, χρονοτριβῶ, γάμω τὸν καιρὸν, μόνον ἐν Ἰλ. Τ. 149, οὐ γὰρ κλοποτεύειν, «ὕποκλεπτεῖν αὐτοῦς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις» (Σχολ.), ἀρχ. Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ κλέπτω, κλοπιμαῖος.— Καθ' Ἡσύχ.: «κλοποτεύειν παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν. στραγγεῦεσθαι»· ὁ αὐτὸς ἐρμηνεύει κλοτοπεντής διὰ τοῦ ἐξ ἀλλοκατηγῆς, ἀλαζών. ἴδε Spitzn. ἐν τόμῳ.

κλούστρον, τό, εἶδος πλακούντος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην 647D.

κλύδατις [ῥ], ἡ, φυτόν τι, ἄλλως ἐλξίνη, Νικ. Ἀλεξίρ. 537 Κατὰ Διοσκ. (4. 86) κλεῖδατιον.

κλύδα, κατὰ μεταπλ. αἰτ. τοῦ κλύδων, ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. κλύς, Νικ. Ἀλεξίρ. 170.

κλύδάζομαι, = κλυδωνίζομαι, Ἰππ. 415. 11, Μάξιμ. Τύρ. 12. 3.

κλύδασμός, ὁ, κλυδωνισμός, κτύπος, ὁρμὴ τῶν κυμάτων, Στράβων 182.

κλύδαττομαι, = κλυδωνίζομαι, Διογ. Λ. 5. 66.

κλύδαω, εἶμαι κυματώδης, Ἀριστ. Προβλ. 37. 5.

κλύδιος, α, ον, ὁρμητικός, κυματώδης.— Καθ' Ἡσύχ.: «κλύδιον· πέλαιος».

κλύδων [ῥ], ὠνος, ὁ, (κλύζω) κύμα, καὶ περιληπτικῶς, κύμασις, θόρυβος, θαλασσοπαραχῆ, Ὀδ. Μ. 421· κλ. πόντιος, πέλαιος, θαλάσσιος, Αἰσχύλ. Πρ. 431, Σοφ. Ο. Κ. 1686, Εὐρ. Ἑκ. 701, Μήδ. 29· Θρήκιος κλύδων Σοφ. Ο. Τ. 197.— ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφους, (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), πνευστὰ καὶ κλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 16, 5, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 12· ἐν τῷ πληθ., Δυκόφρ. 474, Πολύβ. 10. 10. 3. II. μεταφορ., κλ. κακῶν, θάλασσα δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599· κλ. ἐπιφορᾶς Σοφ. Ο. Τ. 1527, κτλ. κλ. ἐφίππος, πλημμυρὰ, πλῆθος ἱππέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 733· κλ. πολέμιος Εὐρ. Ἰων 60· πολὺς κλ. δορός ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 474· κλ. ἐρίδος ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 118· πόλις ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων Πλάτ. Νόμ. 758A· κλ. καὶ μανία Δημ. 442. 13.

κλύδωνίζομαι, Παθ., πληροῦμαι κυμάτων, κυμαίνομαι, ταράττομαι, Ἡσύχ.· διαρρίπτομαι ὡς ὑπὸ κυμάτων, παντὶ ἀνέμῳ Ἐπιστ. πρ. Ἐρεσ. 4. 14.— ἐν τῷ ἐνεργ., Ἰωσήφ. Γένεσ. 35B.

κλύδωνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλύδων, μικρὰ κύμασις, Εὐρ. Ἑκ. 48, κτλ.· καθόλου, κύμα, Αἰσχύλ. Θέβ. 795· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑκ. 1209.— ὡς ὄνομα, ῥέθιον, ἐλαφρὰ θραύσις τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς κυματωγῆς, Θουκ. 2. 84. II. μεταφορ., κλ. χολῆς Αἰσχύλ. Χο. 183.

κλυδώνισμα, τό, κύμα, Σουίδ.: -ισμός, οὔ, ὁ, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 179.

κλύζω: μέλλ. κλύσω [ῥ]. Ἐπικ. κλύσσω.— Παθητ., ἄορ. ἐκλύσθην: πρkm. ἐκκλυσμαι. (Ἐκ τῆς √ΚΛΥ, πρβλ. Λατ. clu-ire = purgare, clo-aca· ὥστε τὸ δ (ζ) πιθανῶς ἀπώλετο ἐν τῷ Λατίν. cluere· πρβλ. Γοτθ. hlut-rs (ἀγνός), hlut-rei, hlut-ritha (εἰλικρινεῖα)· Ἀρχ. Γερμ. hlūt-ar (lauter).) Ἐπὶ τῆς θαλάσσης, περιθρέγω, διὰ τῶν κυμάτων ὁρμῶ καὶ σκεπάζω, μετ' αἰτ., ἔνθ' ἔμπε μὲν μέγα.. κλύσσει Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 75, πρβλ. Βατραχου. 76· ἀπολ., ὑψοῦμαι, κύματα δίκυα κλύζειν πρὸς αὐγάς (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ κλύειν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1181· πρβλ. ἐπεκκλύζω.— ἀλλὰ τοῦτο συχνότερον ἐν τῷ παθ., ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίαν Ἰλ. Ε. 392· ἐκλύσθη δὲ θάλασσα.. ὑπὸ πέτρης, ἀνεπήδησεν ψήληά, ἔκκαμε κύματα, ἔνεκα τοῦ πε-



σόντος βράχου, 'Οδ. I. 484, 541· λιμὴν .. κλυζομένῳ ἵκελος, φαινόμενος ὡς νὰ κυμαίνεται, 'Ἡσ. 'Ἀσπ. 'Ἡρ. 209· ἐπὶ γῆς, βρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, περιοδικῶς καλύπτομαι, Πολύδ. 34. 11, 2.

II. ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐξεπλύνω, χολῆν κλύζουσι φαρμάκῳ Σοφ. 'Ἀποσπ. 733· μεταφορ., θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακὰ Εὐρ. I. T. 1193. 2) ἐκπλύνω, καθαρίζω, τὸ ἐκπῶμαι Σεν. Κῡρ. 1. 3, 9· τοῦς μυκτῆρας οἶφν, δι' οἶνον, 'Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 21. 3· διὰ κλυστηρίου, 'Ἰππ. π. Διαίτ. 'Οδ. 386, 'Ανθ. Π. 11. 118. 3) εἰς ὕδατα κλ., χέω ὕδωρ εἰς τὰ ὕδατα καὶ οὕτω καθαρίζω αὐτὰ, Εὐρ. 'Ἰππ. 654. 4) παρὰ Θεοκρ. 1. 27, κισσύδιον κεκλυσμένον καρῶ, τετριμμένον ἢ ἐπιτεκαλυμμένον με στρώμα κηροῦ.

κλῦθι, ἴδε κλῦω.

κλῦμενον, τό, φυτὸν τι, Λατ. clymenus, πιθανῶς convolvulus, Διοσκ. 4. 13, Πλίν.· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευε πρὸς θεραπείαν νοσημάτων τοῦ σπληνός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ἰστ. 9. 18, 6 κέξ., πρβλ. 9. 8, 6.

κλῦμενος [ῥ], η, ον, = κλυτός, ἔνδοξος (ἐπὶ καλοῦ) ἢ διαδόχτος (ἐπὶ κακοῦ), ὡς τὸ Λατ. famosus, 'Αντίμ. 65, Θεοκρ. 14. 26· — κατὰ τὸ πλείστον ὡς κύριον ὄνομα, Κλῦμενος, ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κατὰ κόσμου, 'Ανθ. Π. 7. 9, 189, Πaus. 2. 35, κτλ.· — ἀν καὶ τὰ Κλῦμενος, Κλυμένην ἀπαντῶσι καὶ παρ' 'Ομ. ὡς κύρια ὀνόματα.

κλῦσις, εως, ἡ διὰ κλυστηρίου πλῦσις, 'Ἰππ. π. Διαίτ. 'Οδ. 385. κλῦσμα, τό, ὕδρον ἐν χρῆσει πρὸς πλῦσιν· ἰδίως τὸ διὰ κλυστηρίου ἐμβάλλόμενον καθατήριον ὕδρον, 'Ἡρόδ. 2. 77, 87· πρβλ. ἔνεμα.

II. τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ ἀκτή, Πλουτ. Καίς. 52, Δουκ. 'Ενάλ. Διάλ. 5. 3, Πλοῖον ἢ Εὐχ. 8, κτλ.

III. ἐπὶ καταπύγματος ἢ κιναιδίου, Πολυδ. 5, 126· ἐπὶ ἐταίρας, Ζ. 39.

κλυσμάτειον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλῦσμα, μικρὸν κλῦσμα, 'Ἰππ. 'Επιδ. 1. 966.

κλῦσμός, ὁ, = κλῦσμα I, Διόδ. 1. 82, 'Ἰππιατρ.

κλυστήρ, ἥρος, ὁ, τὸ κλυστήριον, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλεται τὸ κλῦσμα, 'Ἰπρόδ. 2. 87, 'Ἀρτεμίδ. 5. 79.

II. = κλῦσμα I,

Νικ. 'Ἀλ. 139.

κλυστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλυστήρ, μόνον παρὰ Ζωναρ.

Δεξ. 1220· κλυστηρίδιον, τό, παρὰ Παῦλ. Δίγ. 3. 23.

Κλυταιμνήστρα, ἡ, (κλυτός, μνάομαι), ἡ γυνὴ τοῦ 'Αγαμέμνονος, 'Ἰλ. κτλ.· — Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου καὶ τινὰς ἄλλους γραπτὸν ἄνεν τοῦ ν, Κλητεμήστρα.

κλῦτε, ἴδε ἐν λέξ. κλῦω.

κλυτό-βουλος, ον, περίφημος ἐπὶ ταῖς βουλαῖς, 'Ερμῆς 'Οππ. 'Ἀλ. 3. 26.

κλυτό-δενδρος, ον, περίφημος διὰ τὰ δένδρα τῆς, Πιερίη 'Ανθ. Π. 4. 2.

κλυτό-εργός, ὄν, (\*ἔργω), περίφημος διὰ τὴν ἐργασίαν του, διὰ τὴν τέχνην του, ἐπομένως συνώνυμον τῷ κλυτοτέχνῳ, ἐπίθ. τοῦ 'Ἠραίου, 'Οδ. Θ. 345· Τύχῃ 'Ανθ. Π. 10. 64.

κλυτό-καρπος, ον, ἔνδοξος, πεφημισμένος διὰ τὸν καρπὸν του, κλ. στέφανος Πινδ. Ν. 4. 124.

κλυτό-μαντις, εως, ὁ, περίφημος ὡς μάντις, Πινδ. 'Ἀποσπ. 60. κλυτό-μητις, ι, γεν. ιος, περίφημος διὰ τὴν εὐρύαν του, ἐπίθ. τοῦ 'Ἠραίου, 'Ομ. 'Υμν. 19. 1· τοῦ 'Απόλλωνος, Σουλ. 'Επιγρ. 5973c· ἀρχιτέκτονος, 'Ανθ. Πλαν. 43.

κλυτό-μοχθος, ον, περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του, 'Ανθ. Πλαν. 362.

κλυτό-νοος, ον, περίφημος διὰ τὴν σοφίαν του, 'Ανθ. Π. 3. 4. [κλῦ- ἐν ᾗσει].

κλυτό-παις, ὁ, ἡ, ἔχων περίφημα τέκνα, 'Ανθ. Π. 9. 262.

κλυτό-πῶλος, ον, ἔχων περιφήμους πῶλους ἢ ἵππους, 'Ἰλ. αἰέποτε ἐπίθ. τοῦ 'Αἰδου, Ε. 654, Α. 445, Π. 625· ἐπὶ τῆς χώρας Δαρδανίας, 'Ομ. 'Ἀποσπ. 38.

κλυτός, ἡ, ὄν, ἀλλὰ κλυτός 'Ἰπποδάμεια, κλυτὸς 'Ἀμφιτρίτῃ 'Ἰλ. Β. 742, 'Οδ. Ε. 422· (κλῦω)· — κυρίως ἀκουστός, ἡχηρός, μεγαλόφωνος, (ὡς τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐν Πινδ. Ο. 14. 31, Π. 10. 10, Αἰσχύλ. Χο. 651, ἴδε κατωτ. 2)· ἀλλὰ, καθόλου, «ἐξακουστός», περὶ οὗ ἤκουσαν ἢ ἀκούει τις, δηλ. περίφημος, διάσημος, ὀνομαστός, ἔνδοξος, παρ' 'Ομ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ ἡρώων· — ὡσαύτως τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατώτερα ζῷα, κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων 'Ἰλ. Ε. 361· κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν 'Οδ. Κ. 526· συγχάνει ὡσαύτως, ὄνομα κλυτόν, ἔνδοξον (ἀλλ' ἐν 'Οδ. I. 364, κατὰ τὸν Σχολ., ὄνομα κλυτόν, σημαίνει τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖται τις)· ἐπὶ πλείον, κλυτόν 'Ἀργος 'Ἰλ. Ω. 437. 2)

κακλόθυτος καὶ ἐπὶ πραγματών, ὡς τὸ κλειτός, λαμπρός, μεγαλόπρεπής, ὠραίος, ἄλλος 'Οδ. Ζ. 321· δώματα 'Ἰλ. Β. 854, κ.τ.λ.· λιμὴν 'Οδ. Κ. 87, Ο. 472· κλυτὰ μῆλα I. 308· κλυτοῖς αἰπολίοις Σοφ. Αἴ. 375, (ἀν καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραδείγμασιν. ἔρηνειν οὐσί τινες διὰ τοῦ θορυβώδους, παραβάλλοντες κλ. θρονίς = ἀλεκτρυόν, παρ' 'Ἡσυχ., ἴδε ἐν ἀρχ.)· ὁ 'Ομ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης δεξιότητος, οἷον ἐπὶ ὀπλων καὶ ἐνδυμάτων, κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα·

συγχάνει οὕτω παρὰ Πινδ., δαίς, αἰδοίαι, φόρμιγγε, κτλ., Ο. 8. 69, Ν. 7. 24, I. 2. 4, κτλ.· καὶ ἐνίοτε παρ' 'Ἀττ. ποιηταῖς, Σοφ. 'Αντ. 1118, Αἴ. 177, 375, Εὐρ. I. Α. 263. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἴδε Butlm. Δεξίλ. ἐν λέξ. κλειτός, προσβήκ. — Ἡ μὲν διαφορά παρ' 'Ομ. μεταξύ τοῦ κλειτός καὶ κλυτός φαίνεται ὅτι κείται εἰς τὴν ποσότητα, Butlm. αὐτόθι.

κλυτο-τέρμων ὥρα, ἡ, ὠροσκόπιον, Μανέθων 4. 28.

κλυτο-τέχνῳ, ον, ὁ, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἔνδοξος, ὡς τὸ κλυτοεργός, ἐπίθ. τοῦ 'Ἠραίου, 'Ἰλ. Α. 571, Σ. 143, 'Οδ. Θ. 286· — οὕτω κλυτοτεχνικός, ἡ, ὄν· διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικόν, διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν αὐτοῦ, Εὐστ. 1148. 57.

κλυτό-τοξος, ον, περίφημος διὰ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἔνδοξος τοξότης, ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, 'Ἰλ. Δ. 101, Ο. 55, 'Οδ. Φ. 267, κτλ.

κλυτο-φεγγής, ἐς, λαμπρῶς φωτίζων, ἀστέρης κλυτοφεγγεῖς Μανέθων 2. 148.

κλυτό-φημος, ον, περίφημος, ἔνδοξος, πεφημισμένος, 'Ορρ. 'Αργ. 214.

κλῦω, 'Ἡσ. 'Εργ. καὶ 'Ἡμ. 724, Τραγ.· παρατ. ἐκλυον μετὰ σημασ. ἀορ., 'Επικ. κλῦον, 'Ἰλ. ἀορ. προστ. κλῦθι, κλῦτε, 'Ομ. καὶ Τραγ., παρ' 'Ομ. ὡσαύτως μετ' 'Επικ. ἀναδιπλ. κέ κλῦθι, κέ κλῦτε, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κλῦμι. ('Εκ τῆς √ΚΛΥ παράγεται καὶ τὸ κλυ-τός· πρβλ. Σανσκρ. śru (audire), śravas (gloria)· Λατ. clu-o, clu-eo, cli-ens, in-cly-tus· Γοτθ. hliu-ma (ἀκούη)· 'Αρχ. Σκανδιν. hljod, 'Αγγλο-Σαξον. hleodor, 'Αρχ. Γερμ. hlut (laut, loud)· — ἴσως ὡσαύτως ἀ-κρο-ἀομαι καὶ glori-ia, πρβλ. κλώζω καὶ glocio). [ῥ, πλην ἐν τῇ προστ. κλῦθι καὶ κλῦτε]. 'Αριδῶς ὡς τὸ ἀκούω, 'Ομ., κτλ. ('Ἀριστοφ. Βάτρ. 1174), σχεδὸν ἀποκλείσται.

'Επικ. καὶ Τραγ. (διότι οἱ Κωμ. ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν παρωδαμένοις τραγ. χωρίοις, 'Ἀριστοφ. 'Ορν. 407, 416, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1). — Συντάσσεται ὡς τὸ ἀκούω, μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀκούω τι παρὰ τινος, κέκλυτέ μευ .. μῦθον 'Ἀλεξάνδρου 'Ἰλ. Γ. 86, πρβλ. Σοφ. Ο. T. 235, κτλ.· τι ἐκ τινος 'Οδ. T. 93· τι πρὸς τινος Σοφ. Ο. T. 429· — συγχρότερον, μόνον μετὰ γεν. προσ., 'Ἰλ. Ο. 300, κτλ.· ὅτε κατὰ τὸ πλείστον προστίθεται μετοχῇ, οὐκ ἐκλυον αὐδήσαντος 'Ἰλ. Κ. 47, 'Οδ. Δ. 505, πρβλ. Σοφ. Ο. K. 1406, 1642· οὕτω καὶ μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, ἐκλυον αὐδὴν 'Οδ. Ε. 89, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 124, 588, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., θεὰ δέ μευ ἐκλυον αὐδῆς 'Οδ. Κ. 311· θεὰ δέ οἱ ἐκλυον ἀρῆς Δ. 767· κέκλυτέ μευ μῦθον Μ. 271, κτλ.· — μετὰ γεν. τοῦ αντικειμένου, ἀκούω περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος, κλῦων σοῦ δεῦρ' ἀρίεται ταχύς Σοφ. Ο. K. 307, 'Αντ. 1182· μετὰ μετοχ., ἀκούω δτι .. κλ. τινὰ θανόντα Αἰσχύλ. Θῆβ. 837· ὃν κλῦεις .. ὄντα δεσπότην Σοφ. Φιλ. 261, πρβλ. 427· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ποῦ κλῦεις νιν .. ἰδρῦσθαι· ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 68· κλ. δούνηκα, ἀκούω δτι .., ὁ αὐτ. ἐν 'Ἡλ. 1307· — οἱ Τραγ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸν ἔνεστο· ὡς πρκμ., ἔχω ἀκούσει ἢ μάθει, γνωρίζω, Σοφ. Ο. T. 305, Φιλ. 261, Τρ. 422, 425· λόγῳ κλ. Εὐρ. 'Ἰππ. 1004· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., κλῦοντες οὐκ ἤκουον Αἰσχύλ. Πρ. 448, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 691, κτλ.

2) καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, μάλιστα δέ τ' ἐκλυον αὐτοί, αὐτοὶ πρὸ πάντων γνωρίζουσι (πρβλ. 'Ἰλ. Ν. 734), 'Οδ. Ζ. 185· κλῦθι ἰδὼν αἴτων τε 'Ἡσιόδ. 'Εργ. καὶ 'Ἡμ. 9· πρβλ. αἴτω, ἐπαῖω.

II. εἶδω ἀκρόασι ἐν τῇ, ἀκροῶμαι, προσέχω, τινός 'Ομ., κτλ.· ἡ προστ. ἰδίως ἐν χρῆσει ἐπὶ προσευχῶν, ἐπάκουσόν μου, πρόσχες εἰς ἐμέ, κλῦθί μεν, 'Αργυρότοξ· 'Ἰλ. Α. 37· κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θέαινα Ο. 5· (ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐνίοτε εὐρηται ἡ δοτ. μοι ὡς διάρ. γραφ.)· μετα δοτ., εἶδω προσοχὴν, προσέχω, ἀκροῶμαι, συναινῶ, ὑπακούω, οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλῦον ἡδ' ἐπίθοντο 'Ἡσιόδ. Ο. 474, Θέογν. 13, Σόλων 5. 2· — οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. μετὰ γεν., κακῶν κλ. φρενῶν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1064, πρβλ. 'Ἰκέτ. 718, Σοφ. Αἴ. 1352, Ο. K. 740, κτλ.

III. Παρὰ Τραγ. ὡς τὸ ἀκούω III, καλοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μετ' ἐπιγρ., κλῦειν εὔ, ἐπαίνεσθαι, ἐγκωμιάζεσθαι, εὖ ἢ κακῶς κλ. Αἰσχύλ. 'Αγ. 469· κακῶς κλῦουσιν, κατηγορουμένην, Σοφ. Τρ. 721· πρὸς τινος ὁ αὐτ. ἐν 'Ἠλ. 524· κλῦειν δικαίως μᾶλλον ἢ πράξει θέλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 430· ὡσαύτως μετ' ὀνόματος, κλ. ἀναλκίς μᾶλλον ἢ μαιφόνος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 868.

κλωβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλωβός, μικρὸς κλωβός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 1131, 'Ἡρωιδαν. 'Επιμρ. 22, καὶ Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

κλωβός, ὁ, κλωβίον πτηνῶν, 'Ανθ. Π. 6. 109. (πρβλ. τὸ 'Εβρ. kēlōn, kēlūn.)

κλωγμός ἢ κλωσμός, ὁ, (κλώσσω) ἡ φωνὴ τῶν ὀρνίθων Πλουτ. 2. 129Α (ἐνθα κλωσμοίς).

II. τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλισμα, δι' οὗ παρακινεῖται τὸν ἱπποῦς εἰς τὸ βάδισμα, Σεν. 'Ἰππ. 9, 10 (κλωσμός Α. Δινδ.), Πολυδ. Α', 209· ὡσαύτως ἦχος παρόμοιος δι' οὗ οἱ ἀκροαταὶ ἐξεδήλουν τὴν ἀποδοκιμασίαν των, εἰς τὸ τέλος τῶν ἀκροαμάτων ἄπερ οὐχ ἡδέως ἤκουον, Φίλων 2. 599, Εὐστ. 1504. 29· κλωσμοὶς 'Ἀρτοκρ. ἐν λέξ. ἐκλώζετε.

Κλώδωνες, ὡν, αἱ Μακεδον. ὄνομα τῶν μαινῶν, Πλουτ. 'Ἀλέξ. 1, Πολυδαν. 4. 1, πρβλ. 'Ετυμ. Μέγ. 521. 48, 'Ἡσυχ. ὡσαύτως Μιμαλλόνες.



κλώζω, μέλλ. κλώσω, ὡς τὸ Λατ. *glocio*, ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ποιοῦσιν οἱ κολοιοί, ὡς τὸ κρώζω ἐπὶ τῶν κοράκων, Κλήμ. Ἀλεξ. 82, Πολυδ. Ε', 89· πρβλ. κλώσσω.

II. ἐκβάλλω ὁμοίαν ἤχον εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συρίττω, Δημ. (ἴδε ἐν λέξ. Συρίξ), Ἀλκίρρ. 3. 71· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. 2. 403, Συνέσ. 106C, Φωτ., κτλ. — Πρβλ. κλώγμος.

Κλώθεες, αἱ, ἀντὶ Κλώθοι, αἱ κλώθουσαι, ὄνομα τῶν Μοιρῶν, πείσεται ἄσσα οἱ Αἴσα κατὰ Κλώθεες τε βαρεῖται γειναμένῳ νήσαντο λίνῳ (πρβλ. Κλωθώ) Ὀδ. Η. 197· ἐνθα κοινῶς: Κατὰ κλώθεας· ὑπάρχει διάφ. γραφ. ἄσσα οἱ Αἴσα κατακλώθησι βαρεῖα, παραλειπομένου τοῦ ἐπομένου στίχου, ὅπερ συμφωνεῖ κάλλιον πρὸς τὸ ἐν Ἰλ. Γ. 127., Ω. 210.

κλώθω, μέλλ. κλώσω, ὡς καὶ νῦν, νήθω, ἀγνέθω (ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπικλώθω), λίνον Ἡρόδ. 5. 12· μίτον Δουκ. Δραπέτ. 12· κλ. ἀτρακτον, στρέφω, γυρίζω, Δουκ. Ζεύς Ἐλεγχόμ. 19, πρβλ. II, καὶ ἴδε ἀσύνκλωστος· ἐπὶ τῶν Θεαινῶν τοῦ πεπρωμένου, τῶν Μοιρῶν, κλώθω, ὀρίζω τὸ πεπρωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, κλ. τινὶ τὰ οἰκεία Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπω, ἐκλώσασθε παράφθιτον ἡμᾶρ ἀοιδῶ Ἀνθ. Π. 7. 14· ἐπὶ τὰ δέ μοι μοῖραι... ἐνιαυτοὺς ἐκλώσαντο Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 153· τίς μοιρῶν μίτον ὕμιν ἐκλώσατο; αὐτῶι 478. — Παθ., τὰ κλωσθέντα, ἡ μοῖρά τινος, τὸ πεπρωμένον, Πλάτ. Νόμ. 960C· κέκλωσται λίνῳ μοι τὰ τῆς μοίρης Βαβρ. σ. 11. 69.

II. ἀμεταβ. παρὰ τῷ Νικ. Ἀλεξ. 93, χυλῶ ἐνὶ κλώ-θοντι, ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ἐρμηνεύει: «τὸ ὡς νῆμα κλωθόμενῳ χυλῶ τῆς μαλᾶχης».

Κλωθῶ, οὗς, ἡ, ἡ κλώθουσα, μία τῶν τριῶν Μοιρῶν (Parcae) ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (πρβλ. Κλώθεες), Ἡσ. Θ. 218, 905, Ἀσπ. Ἡρ. 258. Αἱ Μοῖραι λευχειμονοῦσαι καὶ καθήμεναι ἐν θρόνῳ ἐκάστη καὶ στέμματα ἔχουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ὕμνον πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἄρμονίαν, ἡ μὲν Λάχεσις τὰ γεγονότα, ἡ δὲ Κλωθῶ τὰ ὄντα, ἡ δὲ Ἄτροπος τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Δουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 38· ὄνομα. πληθ. Κλωθῶες ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 14.

κλωκῶδ'· «τὸ καθίσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν» Ἡσυχ. κλωμαῖκεις, εἰσα, ἐν, τραχεῖα, ὀρεινὴ, πετρώδης, Ἰλ. Β. 729. κλώμαξ, ἄκος, ὁ, σῶρος λίθων, πετρώδης τόπος, Δυκόρρ. 653· κρώμαξ, Ἡσυχ., Δράκων.

κλών, γεν. κλωνός, ὁ, (κλάω) ὡς τὸ κλάδος, «κλώνος», «κλωνάρι», Λατ. *surculus*, Σορ. Ο. Κ. 483, Ἀντ. 713, Εὐρ. Ἰλ. 324, Ἰων 423, Πλάτ., κτλ. — ἐτεῦθεν ὑποκορ. κλωνίον, τό, «κλωνί», Θεοκρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 13, 5, Ἀνθ. Π. 12. 256, 8· κλωνάριον, τό, «κλωνάρι», Γεωπ. 12. 19, 9· καθ' Ἡσυχ.: «κλώνωξ (ἡ κλώναξ), κλάδος» καὶ ῥῆμ. κλωνίζω = κλαδεύω, κόπτω τοὺς κλώνας, Σουῖδ.

κλωνίτης, ου, ὁ, ἔχων κλώνας, πρέμνος Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72. κλωνοκοπέω, κόπτω τοὺς κλώνας, Ἐπιφάν. Φυσιολ. 3. 192. κλωνοφυέω, φύω κλώνας, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ήμ. 421. κλωπο-μάστιξ, ἔγος, ὁ, ἡ, «ὁ κλοιῶ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος» Α. Β. 49, 5.

κλωρός, ὁ, Ἄττ. ἀντὶ κλοῖρος. κλωρομαί, ἀποθ., ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ κλέπτω, «κλωπαῖσθαι» «λάθρα καὶ ἀφωρητὶ ἵέναι καὶ πράσσειν», προσέτι «ἐπιθυμεῖν, θέλειν», Ἡσυχ. πρβλ. διακλωπάω.

κλωπεῖα, ἡ, κλοπή, Πλάτ. Νόμ. 823B, Ἰσοκρ. 277B, 278C, Σερᾶβ. 734, κτλ. — οἱ ἡμαρτημ. τύποι, κλοπεῖα, κλοπεύω, εἶναι κοινοὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις.

κλωπεύω, κλέπτω, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 1, Δακ. 2. 7· ἴδε τὸ προηγ. κλωπηρὶς, Ἐπίρρ. = κλοπιμαίως, Θεογνώστου Κανόν. 163. 26, Α. Β. 1310.

κλωπήριος, ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ κλωπαῖος, Ἀπολ. Ρόδ. Γ. 1196, Μῆξιμ. π. καταρχ. 434· πρβλ. Λοθεκ. Παθολ. σ. 474.

κλωπικός, ἡ, ὄν, κλεπτικός, τὸ κλωπικόν, τὸ κλεπτικόν, ἡ πρὸς κλοπὴν διάθεσις, Πλάτ. Κρατ. 408A. (κοινῶς: κλοπικόν, ἴδε κλωπεῖα). 2) κρύσιος, λαθραῖος, Εὐρ. Ρῆσ. 205, 512.

κλωπο-πάτωρ [ᾱ], ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρὸς καταγόμενος, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21 (Ἰακώφιος κλωπο-). κλώσις, εως, ἡ, = κλώσμα, Δυκόρρ. 716.

κλώσκα, = κλώθω, Ἡσυχ.

κλώσμα, τό, τὸ κεκλωσμένον, νῆμα, κλωστή, Νικ. παρ' Ἀθην. 372E, Παισ. 6. 26, 7.

κλωσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλώσμα, Σχολ. παρὰ τῷ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 874.

κλωσμός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κλωγμός.

κλώσσω, κλώζω ὡς ὄρνις, κυρίως ὅταν ἐπωρᾷ (πρβλ. τὰ τῆς σημερινῆς κλώσσω, κλώσσα), κλωσσομένῳ κακκαδίδῳ πιθαν. γραφ. παρὰ τῷ Ἀλκίμῳ 53· πρβλ. κλώζω.

κλωστήρ, ἥρος, ὁ, (κλώθω), ἄτρακτος, Θεοκρ. 34. 69, Ἀπολ. Ρόδ. Δ. 1062. II. ὡς τὸ κλώσσω, κλωστή, νῆμα, ῥάμμιον, λίνου κλ., ἐπὶ δικτύου (περιφρ. ἀντὶ τοῦ κλωστῶν λίνον Σχολ.),

Αἰσχύλ. Χο. 507, πρβλ. Εὐρ. Ἀποοπ. 989, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1349, Λυσ. 567· μοιρῶν κλωστήρι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 292. 6· μοιρίδιον κλ. αὐτόθι 145.

κλωστήριον, τό, = κλώσμα, Κ. Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47, ἐν τοῖς Ἑρωτ. Συγγρ. R. Hercher τ. 2, σ. 572.

κλωστής, οὗ, ὁ, ὁ κλώθων, κλώστης, Ἐτυμολ. Μέγ. 495. 27.

II. ὕψασμα, κλωστοῦ... λίνοισι Εὐρ. Τρω. 537 (ἐκτὸς ἀνδεθῶμεν τὴν διδρῶσιν, κλωστοῦ λίνοιο, καθὼς ὁ Σχολ. φαίνεται ἀναγνούς).

κλωστό-μκλλος, ὄν, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ στρεψίμαλλος, Εὐστ. 1638. 17.

κλωστός, ἡ, ὄν, κεκλωσμένος, βύσσος Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1· μοῖρα κλωστὸν ἔθεντο μίτον Ἑλλ. Ἐπιγρ. 113· ἴδε ἐν λέξ. κλωστήρ.

κλώστρον, τό, = κλώσμα, Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47.

κλώψ, κλωπός, ὁ, (κλέπτω), κλέπτης, Λατ. *fur*, Ἡρόδ. 1. 41., 2. 150., 6. 16, Εὐρ. Ἑλ. 553, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17, κτλ. πρβλ. κλωπεῖα.

κμέλεθρον, τό, δοκός, Πάμφιλος ἐν Ἐτυμολ. Μέγ. 521. 27· ἴδε Κούρτ. Gr. Et. n° 31a.

κμητός, ἡ, ὄν, εἰργασμένος, κατεργασμένος, «κμητά» πεπονημένα, πεπονημένα Ἡσυχ., πολὺκμητος, κτλ.

κνᾶδᾶλλω, = κνάω, κνήθω, ἔω, ξύνω, παρ' Ἡσυχ. πρβλ. ψάω, ψαθᾶλλω.

κναῖω, = κνάω, πῖθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ καινιεῖ, Ἐδδ. (Σειράχ ΔΗ', 28)· ἀλλαχού εὐρηται μόνον ἐν συνθέτοις, ἀπο-, ἐκ-, δια-κναῖω.

κναῖκας, κναῖκός, κναῖκων, Δωρ. ἀντὶ κνηκ-.

κναῖμις ἡ κναῖμις, κναῖμός, Δωρ. ἀντὶ κνημ-.

κνάπτω, ἴδε ἐν λέξ. γνάπτω.

κνάπτω, (κνάω) κυρίως, ξένω ἡ «λαναρίζω» ἔρια, κατεργάζομαι ἡ κναφεύω, λευκαίνω ὕψασμα (ὅπερ ἐγίνετο δι' ἀκανθῶδους τινὸς φυτοῦ ἢ διὰ κτενός), ἱμάτια Διοσκ. 4. 162 (ἐν τῷ τύπῳ γνάφω)· παρ' ἔμοι πόκος οὐ κνάπτεται Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 10· πρβλ. κναφεύω, ἀνακνάπτω. 2) ἐπὶ βασιανιστηρίῳ, διαξάινω, σπαράττω, εἴλκων [αὐτόν] ἐπ' ἀσπαλάθῳν κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616A (πρβλ. κνάφος II)· ἀκολούθως καθόλου, κατασπαράττω, κατασχίζω, μάστιγι Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 116. — Παθ., ἀλλ' κναπτόμενοι, ἐπὶ σωματῶν σπαρτατομένων καὶ συντριβομένων ἐπὶ ὀξέων βράχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 576· οὕτως, ἐκνάπτετ' αἶψι, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἐκτορος ἐλκομένου κατόπιν τοῦ ἄρματος, Σορ. Αἴ. 1031. (Κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, κνάπτω, κναφεύς, κτλ., ἦσαν οἱ τύποι οἱ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικαῖς ἐν χρήσει, οἱ δὲ τύποι γνάπτω, γναφεύς, κτλ., παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ νεώτεροι ἐκδοταὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσι τοῦτον τὸν κανόνα).

κνάπτωρ ἡ γνάπτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κναφεύς, Μανέθων 4. 422.

κνάσω, κνάσαι, Δωρ. ἀντὶ κνήσω, κνήσαι, ἴδε ἐν λέξ. κνάω. κνάφαλλον [ᾱ], τό, ἴδε κνέφαλον.

κναφαλῶδης ἡ γναφ-, ες, (εἶδος) μαλακὸς ὡς ἔριον, Διοσκ. 3. 37.

κναφεῖον, Ἰων. -ήιον, τό, ἐργαστήριον γναφῆς, Ἡρόδ. 4. 14, Πλουτ. Κικ. 1· γναφεῖον ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Λυσ. 97. 38., 166. 31., 210· ἴδε κνάπτω ἐν τέλ.

κναφεύς, εως, ὁ, Ἄττ. πληθ. κναφῆς — γναφεύς, Λατ. *fullo*, δηλ. ὁ κατεργαζόμενος ἡ ξαίνων ἑρεᾶ ὕψασματα ἡ λευκαίνων αὐτά, Ἡρόδ. 4. 14, Ἀριστοφ. Σπ. 1128, Ἑκκλ. 415· παρ' Αἰσχύλ. Χο. 760 ἐπὶ γυναικός, πρβλ. τροφοεύς — γναφεύς ἐν Λυσ. 97. 42, Ξεν. Ἀγασ. 1. 26· ἴδε κνάπτω ἐν τέλ. — ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν οἱ Ἑλλήνες γναφεῖς μετεχειρίζοντο λίτρον, κονίαν, γῆν Κιμωλίαν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κτενός: — ὑπῆρχε συντέχνια κναφῆων ἐν Μυτιλήνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2171c.

II. γναφεύς, εἶδος ἰχθύος, Δωριῶν παρ' Ἀθην. 297C.

κναφευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς γναφεᾶ ἡ κναφευτικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἡ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γναφῆς, Πλάτ. Πολιτικ. 282A. πρβλ. Σοφιστ. 227A· ἴδε κνάπτω, ἐν τέλ.

κναφεύω, = κνάπτω, καθαρίζω ὕψασματα, Ἀριστοφ. Πλ. 166· ἴδε κνάπτω, ἐν τέλ.

κναφῆιον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κναφεῖον, Ἡρόδ. 4. 14.

κναφικός ἡ γναφ-, ἡ, ὄν, = κναφευτικός, Διοσκ. 4. 163, Σουῖδ.

κνάφος, ὁ, (κνάω) ἀκανθῶδες φυτὸν δι' οὗ ξύουσι τὰ ἱμάτια, τοῦτο μεταχειρίζονται νῦν οἱ φεσποιοί, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, πρβλ. Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 2.

II. κτεῖς ἐν χρήσει ἴσως λανθίσμα, καὶ ὡς ὄργανον βασιανιστηρίου, ἐπὶ κνάφου ἔλκειν τινὰ Ἡρόδ. 1. 92, ἔθα ἴδε Wessel., πρβλ. Πλουτ. 2. 858E, Σουῖδ. ἐν λέξ. — ἴδε κνάπτω ἐν τέλ.

κνάψις, εως, ἡ, κατεργασία ὕψαμάτων, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 166· ἴδε κνάπτω, ἐν τέλ.



κνώω, κνῶ Πλούτ. 2. 61D, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. κνῆ, ἀπαρ. κνῆν, (ὡς τὰ σμῆν, φθῆν ἐκ τοῦ σμάω, ψάω)· μέλλ. κνήσω Ἰππ. 192D· ἄορ. κνήσω Πλάτ., κτλ.· γ' ἐν. Ἐπ. ἄορ. θ' κνῆ (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κνήμι) Ἰλ. Α. 639.—Μέσ., ἀπαρ. κνήσθαι Πλάτ. Γοργ. 494C, βραδύτερον κνῶσθαι Πλούτ., κτλ.· μέλλ. κνήσομαι Γαλην. ἄορ. κνήσάμην Θεόφρ. 7. 110, Λουκ. Δις Κατηγ. 1.—Παθ., ἴδε κατα-κνώω.

Ἐκ τῆς √KNA παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις κναίω, κνήθω, κνίζω, κνώω, κνάπτω, κναδάλλω, κναφεύς, κναφαλλον, κτλ.) Ἀπόξω, Λατ. radere, αἰγίειον κνῆ τυρόν, ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Ἰππ. 545. 8· τὸν κνήρον κνῶν, ἀφαιρῶ ξαίνων, Ἡρόδ. 7. 239· πρβλ. κνῶν. II. ζύω, ζύνω, Λατ. scabere, τῇ χειρὶ Ἰππ. Ἀγμ. 765· τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον Ἀριστ. Προβλ. 35. 8, 1.—Μέσ. ζύνομαι, «ζυοῦμαι», ἀφθόσως ἔχειν τοῦ κνήσθαι Πλάτ. Γοργ. 494C· ἐπὶ τῶν ἐλάφων, κνῶσθαι τὰ κέρατα πρὸς τὰ δένδρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 5, 8· δακτύλῳ κνῶσθαι τὴν κεφαλὴν, Λατ. scalper caput, Πλουτ. Πομπ. 48· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 440A· κνήσασθαι τὸ οὖς Λουκ. ἐνθ' ἄνωτ.: ἐνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευράν Γαλην.

III. γαργαλίζω ἢ προξένω κνήμῳ, «φαγοῦραν», τὴν βίνα Πλάτ. Συμπ. 185E.—Μέσ., κνῶσθαι τὰ ὅτα πτερῶ, γαργαλίζω τὰ ὅτα, Λουκ. π. Ὀρχ. 2, κτλ.—μεταρ., τοῦτο κνῶ καὶ ἀναπέθει Πλούτ. 1. 61D.

κνεφάζω, μέλλ. -άσω, (κνέφας) ἐπικαλύπτω διὰ νέφους, ἀμαυρώνω, σκοτίζω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 134.

κνεφατός, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1350 (κνέφας)—σκοτεινός, ἀμαυρός, Ταρτάρου βάθην Αἰσχύλ. Πρ. 1029, πρβλ. Εὐρ. Ἀλκ. 593. 2) ἐν τῷ σκότει, κνεφατός ἐλθών, ἐλθὼν ἐν τῷ σκότει, δηλ. κατὰ τὴν νύκτα, Ἰππῶν. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐννοεῖται τὸ πρωί, κν. ἀνεφάνη Ἀριστοφ. Σφήκ. 124, πρβλ. Βατρ. ἐνθ' ἄνωτ., Λυσ. 327, κτλ. Ἐπίφρ. -ως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 327, πρβλ. κνέφας, σκοτατός, καὶ ὡσαύτως δνόφος.

κνέφαλλον, τό, ἔριον ἀπορρίφθεν κατὰ τὴν κατέρχασιν τοῦ μαλλοῦ τῶν ὑψαμάτων, ἀπομεινάρια, ἐκ τοιοῦτων κνεφάλλον ἐπιληρύντο στρωμάτια καὶ προσκεφάλαια, καὶ ἐντεῦθεν τὸ κνέφαλλον σημαίνει στρώμα ἢ προσκεφάλαιον, Εὐρ. Ἀποσπ. 677, Κρατίν. ἐν «Μαλθακῷ» 3, Εὐπολ. ἐν «Πόλεσιν» 36, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 84, κτλ.· κνῶφαλλον, γνῶφαλλον (ἄπερ, ἐν σχέσει πρὸς τὰ κνῶ-πτω, γνῶ-πτω, φαίνονται ὡς οἱ ὀρθότεροι τύποι) φέρονται συγχάκις ὡς διάφ. γραφαί, πρβλ. Meineke εἰς Κρατίν. ἐνθ' ἄνωτ. Διολ. γνῶφαλλον Ἀλκαῖ. 34. Πρβλ. τύλη, καὶ ὡσαύτως γνα-φάλιον.

κνέφας, τό, Ἀττ. γεν. κνέφους Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 291, μεταγεν. κνέφατος Πολύδ. 8· 28, 10· δοτ. κνέφα Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 15, κνέ-φετ' Ἀνθ. Π. 7. 633, ὡς εἰ ἐκ τοῦ κνέφους, ὅπερ μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., Σουίδ., Φώτ. (πρβλ. δνόφος).—σκότος, «Ὀμ. (μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.), παρ' αὐτῷ σημαίνει ἀείποτε τὸ ἐσπερινὸν σκότος, «σχοτεινίσμα», «σοουρῶπωμα», εἰσδός· δὴ τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ Ἰλ. Δ. 194· 209· οὕτω, δνόφαλλον κν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· νυκτὸς ὁ αὐτ. Πέρο. 357, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 510, Σεν., κτλ.· καθόλου σκότος, τὸ κατὰ ὕψος κν. Εὐρ. Ἰππ. 836·—μεταρ., τοῖον ἐπὶ κν. ἀνδρὶ .. πεποτάται Αἰσχύλ. Εὐμ. 378.

2) ἀκολούθως, τὸ πρῶτον λυκῶς ἢ λυκαγέας, Λατ. crepusculum, diluculum, πρῶ πάνυ τοῦ κνέφους Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 291· αἴτα κνέφα «τὴν αὐγὴν», «κατὰ τὰ χαράγματα», Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· πρβλ. κνεφατός.

κνέφος, τό, = τῷ ἄνωτ., «κνέφος» σκότωσις Ἡσυχ., Εὐστάθ. 1354, 1.

κνέωρον, τό, = κνήστρον II, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 4, Διοσκ. 4. 173, Πλιν., Ἡσυχ. II. τὸ γυναικείον μῦριον, Φώτ., Ἡσυχ.

κνῆ, ἴδε ἐν λ. κνώω.  
κνηθιάω, = κνησιάζω, κνησιέω, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 43. 34 (δοτὶς μνημονεύει δύο ὁμοία ῥήματα, κνέφω, κνέφω), Ἑτυμ. Μέγ. 116. 25.

κνηθμός, ὁ, κνησμός, φαγοῦρα, Νικ. Αἰλ. 251, 422.  
κνήθω: μέλλ. κνήσω, (κνώω) μεταγεν. τύπος τοῦ κνώω, ζύω, «ζυῶ», Μοῖρις 234.—Μέσ., τὸν ὄνον κνήσθαι εἰς τὰς ἀκάν-θας τὰ ἔλκη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 18.

II. γαργάλλω, τὰς ἀκόας Κτλ. Αλξ. 328.—Παθ., γαργαλλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν 2 Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 3· παροξύνομαι, Ἀριστ. Πρῶτ. 31. 3.

κνηκ-ἐλαϊον, (οὐχὶ κνικ), τό, ἐλαϊον τοῦ κνήκου, Διοσκ. 1. 44.

κνηκίας, οὐ, ὁ, Δωρ. κνῶκίας, πρβλ. κνηκός ἐν τέλ.

κνήκινος, ἡ, ον, ἐκ τοῦ κνήκου, κνήκινον ἔλαιον Διοσκ. 1. 44.

κνήκινον, τό, φυτὸν τι ἀρωματικόν, ἀμύρακον, «μαντζουράνα», Διοσκ. Νόθ. 3. 47.

κνήκεις, ἔδος, ἡ, ὠχρὰ κηλὶς, ἰδίως ἐν τῷ οὐρανῷ, ὠχρὸν καὶ ἀμυρὸν νέφος, Ποιητῆς παρὰ Σουίδ., Πλούτ. 2. 581F.

III. λαμπρὸν δέρμα ἢ ἐπιδερμὶς, ὁ αὐτ.

κνηκο-ειδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς κνήκον, Ἡσυχ. ἐν λ. κνηκός.

κνηκό-πῦρος, ον, ἔχων χρώμα κιτρινωπὸν ὅσον τὸ τοῦ αἵτου ἢ κνηκόπυρρος, ον, ἔχων χρώμα ἐρυθροκίτρινον, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A.

κνήκος, ἡ, Λατ. cneceus ἢ enicus, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ σκολιμοῦ ἢ ἀκάνθου, carthamus tinctorius, οὐ τὰ φύλλα ἐχρη-σμεύον ὡς πυτία πρὸς πῆξιν γάλακτος εἰς κατασκευὴν τυροῦ, Ἰππ. π. Διακτ. Ὀξ. 394, Ἀναξάνδρ. Πρωτ. 1. 55, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 1, 3.

κνηκός, ἡ, ὄν, Δωρ. κνῶκός, α, ὄν, ἔχων χρώμα κροκίζον, κιτρινωπὸν ὡς ὁ σπόρος, ἡ τὸ «κνοῦδι» τῆς κνήκου (Ἡσυχ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 2), ἐπὶ τῆς αἰγός, Θεόφρ. 7. 16, Ἀνθ. II. 6. 32· ἡ τοῦ λύκου, Βάτρ. 113. 2 Boisson. — ἐντεῦθεν ὁ τρά-γος καλεῖται κνῶκων, ὁ, Θεόφρ. 3. 5· καὶ ὁ λύκος, κνηκίας, Βά-τριος 112, 12.

κνηκο-συμμιγής, ἐς, μεμιγμένος μετὰ κνήκου, Φιλῶξεν. 3. 20.  
κνηκώδης, ἐς, (εἶδος) = κνηκοειδής, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 3.

κνήκων, Δωρ. κνῶκων, ὠνος, ὁ, ἴδε ἐν λ. κνηκός.  
κνήμα, τό, (κνώω) τὸ ἀποξέομενον· ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, τρίμματα, Γαλην. Λεξ. Ἰππ., ἀλλ' ἐν τῷ σημερινῷ κειμένῳ τοῦ Ἰππ. (238. 32) κνήσματα.

κνηματός, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην, Ἰππ. ἐν Γαλ. Λεξ. κνήμα-αργός, ον, ἔχων λευκὰς κνήμας, Θεόφρ. 25. 127.—Καθ' Ἡσυχ.: «κνήμαργος» κνημώδης, παχύκνημος.

κνήμη, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν, Λατ. tibia, crus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μηρόν, Ἰλ. Δ. 147, Ὀδ. Θ. 135, κτλ.· ἐπὶ τῶν κνημῶν ἔθετον τὰς κνημίδας, πρβλ. κνημῖς, ἐκ κνήμης: οὕτω καὶ Ἡρόδ. 6. 75, 125., 7. 75, Εὐρ. Φοῖν. 1394, κτλ. — περὶ τοῦ χωρίου, Θεόφρ. 16. 18, ἴδε ἐν λ. γόνυ ἐν τέλ. — παρὰ τοῖς ἱατρ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο μόνον εἰς τὸ βραχύτερον καὶ στιβαρύτερον τῶν ὀστέων τῆς κνήμης, Λατ. tibia, τὸ δὲ ἕτερον, Λατ. fibula ἐκαλεῖτο περόνη· πρβλ. καὶ ἀντικνήμιον. 2)

ἐν τοῖς φυτοῖς, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ δύο κόμβων ἢ γόνάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 13, 5. II. ἀκτὶς τροχοῦ, Πολύδ. Α'. 144, Εὐστ.: πρβλ. κνημῖς II. III. ἐν τῷ πληθ., ξύλα, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα τοῦ ἀρματοῦ ἐστηρίζετο, «κνήμαι» τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινοκίδα τοῦ τροχοῦ Ἡσυχ., καὶ κνημίαι, Λυσ. παρὰ Πολύδ. I'. 157, Ἡσυχ.

IV. ὁ πους καθίσματος, Φώτ.

κνημιαίος, α, ον, = κνηματός, Ἰππ. 279. 19· πρβλ. Λοβεκ. Φρόνιχ. 556.

κνημίδο-φόρος, ον, ὁ φορῶν περικνημίδας, ἔχων ὀπισθισμένης τὰς κνήμας του, Ἡρόδ. 7. 92.

κνημίδωτος, ἡ, ὄν, ὡς ἐκ ῥήματ. κνημίδω, ἔχων, φορῶν κνημίδας, Πλωστ.

κνημῖς, -ίδος, ἡ· Αἰολ. αἰτ. κνῶμιν ἢ κνῆμιν Εὐστ. 265. 18, Α. Β. 1207· Αἰολ. ὄνομ. πληθ. κνῶμίδες, Ἀλκαῖ. 15. 4 (πρβλ. κρηπίδες) (κνήμη) — κνημῖς, ἀνθούσα εἰς τὴν πάνοπλαν πολε-μιστοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς προφυλακτικὸν τῆς κνήμης, συνίστατο δὲ ἐκ δύο τιμημάτων συναρμοζομένων διὰ πορπῶν καὶ κατέβαιναν ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ οὕτως ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν κνή-μην πανταχόθεν, κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν Ἰλ. Γ. 330· κνημίδας ... καλὰς ἀργυρεῖσιν ἐπισφुरτοῖς ἀραρυίας αὐτόθι, πρβλ. Τ. 369· ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐκ κασίτε-ρου, Σ. 613, Φ. 592· ὡσαύτως ἐξ ὀρεγάλκου, Ἡσ. Ἀσπ. Πρ. 122· ἐν Ἰλ. οἱ Ἀχαιοὶ καλοῦνται ἀείποτε ἔκ κνήμιδες — ἐν Ὀδ. Ω. 229, βότεια κνημίδες ἦσαν εἶδος περικνημίδων ἐκ βοείου δερ-ματος, ἀς ὁ Δαέρτης ἐφόρει ὅπως προστατεύουσιν αὐτὸν ἐν τῇ γεωργικῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ· ὁ Πολύδ. 11. 9, 4 λέγει· δοτὶ τὰς κνημίδας ἐφόρου μεν ὑποδήματα καὶ κρηπίδας. — Πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρ-χαϊοτήτων ἐν λέξ. ocrea. II. ἡ ἀκτὶς τροχοῦ, Λυσ. παρὰ Πολύδ. Ζ'. 115.

III. = κνημός, Διον. Π. 714.

κνημο-πᾶχης, ἐς, ἔχων τὸ πάχος κνήμης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 4, 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 630.

κνημός, ὁ, ὁ προέχων βραχίον ὄρου, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. ἀεί-ποτε κατὰ πληθ., Ἰδης ἐν κνημοῖσι, «ταῖς προβάσει τῶν ὀρῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 821, κτλ.· κνημοὺς μόνον Ὀδ. Δ. 337· ἐνικ. ἐν Ἰγμν. εἰς Ἀπόλλ. 283. — Ὡς τὰ πούς καὶ πρόπους κείνται ἐπὶ τῶν κατωτάτων μερῶν τοῦ ὄρου, οὕτω τὸ κνημός (ἐκ τοῦ κνήμη) κυρίως ἐδήλου τὰ μέρη τὰ ὑπεράνω τῶν ὑπωρεῖων ἀλλὰ κατωτέρω τῆς κορυφῆς, καθ' ἃ ὁ Εὐστάθ. λέγει, 1498. 42, κτλ. II. παρὰ τοῖς Ἀργείοις, = ὀρέγανος, Εὐστ. 265. 39.

κνημώδης, ὀπλίζω με περικνημίδας, Ἀντιόχ. Πανδέκτ. 1207A.

II. τὸ παθητ. ἔχει διάφορον σημασίαν παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἐρμηνεύει τὸ κνημιόσθαι διὰ τοῦ φθεγγέσθαι ἐν διαφόροις γλώσ-σαις αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Ἑρμηνιστὴς παρ' Ἀθην. 598A, ἐπὶ ἀτυχοῦς τινας ἐραστοῦ, πολ-λάκι .. κνημιώθεις κώμους εἶχε σὺν Ἑξαμύῃ. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ῥῆμα προφανῶς συγγενεῖται πρὸς τὰ κνώω, κνήθω.

κνημώδης, ἐς, (εἶδος) παχύκνημος, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ κνή-μαργος (δ' ἴδε), Ἡσυχ.

κνησιάζω, ἐφετικὸν τοῦ κνώω, ἐπιθυμῶ νὰ ζύω, αἰσθάνομαι



κνησμός ἢ «φαγοῦραν», γαργαλιζομαι, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 919, Πλάτ. Γοργ. 494C, Ε'—τὸ κνησιτιάω φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένος τύπος παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 298, Σουίδ. κνησιτιάω παρὰ Σουίδ.

κνήσις, εὖς, ἢ, (κνάω) τὸ κνήθειν, τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει Πλάτ. Φιλόδ. 46D· ἐν τῷ πληθ., ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς αὐτόθι 51D·—μεταφ., γαργαλισμός, ἔνεκα κνήσεως ὧτων Πλούτ. 2. 167B. II. (ἐκ τοῦ παθ.) κνησμός, ἐρεθισμός, κνήσις .. περὶ τὰ οὖλα Πλάτ. Φαίδρ. 251C.

κνησί-χρῦσος, ον, ὁ ξέων, ῥίνιζων τὸν χρυσόν, ῥίνη κνησί-χρυσος Ἀνθ. Π. 6. 92.

κνήσιμα, τό, = κνήμα, δ ἴδε. II. δῆγμα, δάγκαμα, κέντημα, φαλαγγίον Ξεν. Συμπ. 4, 28· ψήκτρας κν., περίφρ. = ξύστρα, ψήκτρα, «ξύστρις», Ἀνθ. Π. 6. 233.

κνησιμονή, ἢ, = κνησιμός, ὁ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, Γεωπ. 1. 12. 34.

κνησιμός, ὁ, = κνήσις, «φαγοῦρα», Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 28, 3· προξενουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαλήφης, κνίδης, Δίφλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90A· ἐπὶ ἡδονικοῦ κνησιμοῦ, γαργαλισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 29, Προβλ. 4. 15, 1. 2) μεταφ., ἐρεθισμός, διεγερσις, Πλούτ. 2. 61A (ἐνθα ἴδε Wyttenb.) ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 126B, κτλ.

κνησιμώδης, ες, πάσχω ἐκ κνησιμοῦ, Ἰππ. Ἀφ. 1256, κτλ.

II. ἔχων κνησιμόν, Ἀριστ. Προβλ. 7. 8, 3·—Ἐπίφρ. -δῶς, Γαλην. 19. 70·—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε κνισμώδης.

κνηστήρ, ἥρος, ὁ, ξυστική μάχαιρα, Νικ. Θηρ. 85, Ἀλεξίφ. 308, κατὰ δὲ Ἡσυχ.: «προνεύς, δολιχέρ».

κνησιτιάω, = κνησιτιάω (δ ἴδε).

κνησιτικός, ἢ, ὄν, ἐρεθιστικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἰππ. 304·—Ἐπίφρ. κνησιτικός, κνησιτικός ἔχειν = κνησιῶν, Μοῖρ. σ. 206.

κνήσις, εὖς καὶ εὖς, ἢ, (κνάω) μάχαιρα πρὸς ἔξιν τυροῦ, Ἰλ. Α. 640 (ἐν συντετμ. δοτ. κνήστῃ), Ἀνθ. Π. 6. 305· πρὸλ. τυρό-κνησις. II. = κνησιμός, Ὀππ. Ἀλ. 2. 427.

κνηστής, ἰδος, ἢ, παρὰ Πλούτ. ἐν Ἀντων. 86, φαίνεται ὅτι ἦτο περὶ τὴν τῆς δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα συνεκράτει τὴν κόμην αὐτῆς οὖσα ἐνδύον κολίη πρὸς ἀπόκρυψιν δηλητηρίου καλουμένη βελόνη παρὰ τῷ Ξεφιλίν. σ. 56.

κνηστός, ἢ, ὄν, ἑξεσμένος, κν. ἄρτος, εἶδος ἄρτου, Ἀθην. 111D· κνηστὰ (κατὰ Meineke ἀντὶ κνιστὰ) Ἀντιφάν. ἐν «Δηλῶ» 1.

κνήστρον, τό, = κνήστις I, μαχαίριδιον ᾧ ξύεται ὁ τυρός, Γαλην. ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. II. φυτόν τι ἐπιφέρει κνησιμόν, ἀκαλήφη, κνίδη, Ἰππ. 630. 3., 662. 49, Διοσκ. 4. 173· πρὸλ. κνέωρον.

κνήφη, ἢ, κνησιμός, «φαγοῦρα», Ἑβδ. (Δευτ. ΚΗ', 27), παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἀφροδίτη.

κνιδάω, (κνίδη) μαστιγῶ τῇ κνίδῃ, Ἡσυχ. (ἐνθα κνιδάω)· ἐν τῷ παθητ., «κνιδάται» δάκνεται. ἴσως ἀπὸ τῆς πόας· ὁ αὐτ.

κνιδ-ἐλασιον, τό, ἔλαιον ἐκ τοῦ κόκκου Κνιδίου, Διοσκ. 1. 43· πρὸλ. θυμειλαία, Κνιδίος II.

κνίδη [ῥ], ἢ, (κνίζω) «τσουκνίδη», Λατ. urtica, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 9, Θεόφρ. 7. 110, Διοσκ. 4. 94, Ἀνθ. Π. 12, 124·—κατὰ τὸν Μοῖρην: «ἀκαλήφη Ἀττικοί, κνίδη Ἑλληνες».

II. θαλασσία κνίδη, εἶδος μαλακίου, ὅπερ ἐγγιζόμενον προσεῖε κνησιμόν ὡς ἡ κνίδη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 16, 1, καὶ ἄλλ.· καλούμενον καὶ ἀκαλήφη, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 48, Ἀθην. 20A·—Ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνυπάρχουσι παρὰ τῷ Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 285C.

Κνιδίος [ῥ], α, ον, (Κνιδος) ἐκ Κνιδίου· οἱ Κνιδιοί, οἱ κάτοικοι τῆς Κνιδίου, Ἑρδδ. 1. 174, καὶ ἄλλ. II. κόκκος Κν., ὁ, κόκκος τῆς τοῦ θάμνου θυμειλαίας, ἐν χρήσει ὡς καλάρσιον, Εὐβουλ. ἐν Ἀδῆλ. 15b, πρὸλ. Foës. Oecon. Ἰππ.· καλεῖται καὶ κνιδό-κοικος, ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. 10. σ. 569.

Κνιδιουργής, ες, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνίδῳ, προτὸν κνιδίας τέχνης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 143.

κνιδό-σπερμιον, τό, σπόρος κνίδης, Γαλην. 19. 732· ὡσαύτως κνιδόσπερμα, τό, Ἀλεξ. Τραλλ. 7. σ. 316.

κνιδωσις, εὖς, ἢ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. κνιδάω) κνησιμός, οἷος ὁ προσενοούμενος ἐκ κνίδης, Ἰππ. Προφρ. 109, κτλ.

κνίση, ἢ, μνημονεύμενον ὡς οὐσιαστ. ὑπὸ Εὐστ. 1746. 13, Ἐτυμ. Μέγ. 523. 10, ἐκ τοῦ Ἀνακρ. (87, κνίση τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνονται σὴν διὰ μαργοσύνην), ἀλλὰ χωρὶς νὰ διδῇται ἡ σημασία τῆς λέξεως—ὁ Λοβ. Παρ. σ. 207, Ρηματ. σ. 277 θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπίθ. κνίσις, ἢ, ὄν, Λατ. exoletus, vietus, πεπαλαιωμένος, μεμαραμμένος.

κνιζός, ἢ, ὄν, ἴδε κνίση ἐν τέλει.

κνίζω, μέλλ. κνίσω [ῥ] Ἀριστοφ. Βάτρ. 1198· ἔκνισα Πινδ. Ἀριστοφ., Δωρ. ἔκνισα Πινδ. I. 6 (5). 74·—Παθ., ἀόρ. ἐκνίσθηεν Εὐρ. Ἀνδρ. 209, Θεόφρ. (πρὸλ. κνάω). Ἐξω, ξύνω ὡς τὸ κνάω, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 9. 20, 4, Ἀθην. 51B·—ἐντεῦθεν, φεῖρον, ἐλαττώνω, Πινδ. I. 5 (4). 74·—ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον, II. γαργαλιζώ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 8· ἀλλά, 2) κατὰ τὸ πλείστον μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, πειράζω, ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ, ἀνιάω,

ταράσσω, Λατ. pungere (πρὸλ. ὑποκνίζω), τὸν Ἀρίστων ἔκνιζε τῆς γυναίκος ταύτης ὁ ἔρωτος Ἡρόδ. 6. 62, πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 568· ἔρωτιδα, τὰς ποκ' ἐκνίσθη Θεόφρ. 4. 59, πρὸλ. 5. 122·—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων, κόρος κνίσει Πινδ. Π. 8. 44· ἐπὶ ἀνησυχίας, Ἐρδδ. ἔκνιζε ἡ γνώμη Ἡρόδ. 7. 12· τὰ μικρὰ οὐδὲν μιν κνίσει (ἐνν. τὸν θεόν) αὐτόθι 10, 5· ἔκνιζέ μ' αἶε τοῦθ' Σοφ. Ο. Τ. 786· τὸ βουλευέσθαι μ' ἐκνίσει Εὐρ. I. Α. 350· κακίαις μ' ἔκνισεν Ἀριστοφ. Σρ. 1286· οὐ .. κνίσω τὸ ῥῆμ' ἔκαστον, δὲν θὰ προσβάλω ἐκάστην λέξιν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1198· ἐρεθίζω, παρ-ορμῶς εἰς ζηλοτυπία, Ἀλκίφρων 1. 32·—ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδεῖα νιν ἔκνιζε χάρις Πινδ. I. 6 (5). 74·—Παθ., Εὐρ. Μῆδ. 555, Ἀνδρ. 209· κνίσεσθαι τινος, κεντεῖσθαι (ὑπὸ ἔρωτος) πρὸς τινα, Θεόφρ. 4. 59, Δουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 577E· κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδί Ἀππ. Ἰκαρχιδ. 10. 6) κν. ὀργάν, διεγείρειν, ἐξεγείρειν ὀργήν, Πινδ. Ν. 5. 59, πρὸλ. Π. 11. 36.

κνίπεια ἢ κνιπέια, ἢ, (κνιπός) φειδωλία, προσέτι, ἔνδεια, Δωροθ. 837B, Θεοφάν. Χρον. σ. 248, κλ., Βυζ.

κνιπολόγος, ὁ, (κνίψ, λέγω) τοὺς κνίπας θηρέων, κνιπολόγος, ὄνομα τοῦ δρυκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 9· πρὸλ. ξυλοκόπος.

κνιπόδομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι· ἐπὶ καρπῶν, διαφθεῖρομαι ὑπὸ ἐρισύδης, Ἡσυχ. ἐν λέξ. κενκνιπωμένος.

κνιπός, ὄν, φιλόργυρος, φειδωλός, Ἀνθ. Π. 11. 172. (πρὸλ. κνιφός, Γνίφων (ὄνομα σύνηθης τῶν γερόντων φιλαργύρων ἐν τῇ νέᾳ Ἀττ. κομφιδία), σκνιπός·—πιθανῶς ἅπαντα ἐκ τοῦ κνίψ, σκνίψ.)

κνιπότης, ἢ, φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἰππ. 413. 29, πρὸλ. Ξερωτιαν. 212.

κνίς, ἰδος, = κνίδη, αἶτ. ἐνικ. κνίδα [ῥ] ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 429· πληθ. κνίδες, διάφ. γρ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαίας NE', 13).

κνίσα, Ἑπικ. κνίση, ἡς, ἢ, Λατ. nidor, ὁ λιπαρὸς ἀτμός ἢ «ἄχθος» καὶ ἡ ὁσμὴ ὀπταμένου κρέατος, ἢ ἐκ τῶν θυμάτων ἀναφε-ρομένη ἀναθυμίασις, ἥτις εὐφράσσει τοὺς Θεούς, (ἢ λιπαροῦ θυμιάσις, διακεκριμένη ἀπὸ τῆς λιγνύος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28, πρὸλ. 34),—συχὸν παρ' Ὀμ. κνίση δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ Ἰλ. Α. 317· κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἀνέμιοι φέρον οὐρανὸν εἰσω Θ. 549· πρὸλ. τὴν διακωμωδῆσιν τούτου ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 193, 1517· καθόλου ἡ ὁσμὴ εὐχόμενου κρέατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 1045, Ἀλεξ. ἐν Ἀδ. 1. 4.

II. τὸ προξενεῖν τὴν ὁσμὴν ταύτην καὶ ἀτμόν, δηλ. ὡς τὸ δημῖος, τὸ παχὺ ἐπίπλουν, ἐν ᾧ ἡ σὰρξ τοῦ θύματος ἐτυλίσσεται καὶ ἐκαίεται, αὐτὸ τὸ λίπος τοῦ ἱεροῦ, μνησὺς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν Ἰλ. Α. 460, πρὸλ. Ὀδ. Σ. 45, 119, κτλ.· κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ Διοχλ. Πρ. 496·—Κνίσα, κνίση, δι' ἐνός σ εἶναι ὀρθότεροι τύποι ἀντὶ τῶν κοινῶν κνίσσα, κνίση, οὐς εἰσῆγαγον οἱ ἀντιγραφεῖς ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ εἶναι φῶσει μακρόν, Ἀράκων σ. 21. 4, Ἡρωδ. παρ' Εὐστάθ. 49. 31., 1766. 30., 1810. 30· κατὰ ταῦτα οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀποκατέστησαν τοὺς δι' ἐνός σ τύπους, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1045.

κνισάεις, Δωρ. ἀντὶ κνισήεις, Πίνδ.· συνηρ. δοτ. κνισᾶντι, ὁ αὐτ.

κνισᾶλεος, α, ον, πλήρης κνίσης, Ἡσυχ.

κνισάριον, τό, ὑπόκομ. τοῦ κνίσου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 66.

κνισάω: ἐμέλλ. -ήσω, (κνίσα) πληρῶ τι διὰ τῆς κνίσης ἱερέου, κν. ἀγνίαις (οὐδέποτε τὰς ἀγνίαις), κάμνω αὐτάς νὰ εὐωδιάσωσιν ἐκ τῆς κνίσης τῶν καιομένων θυμάτων, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1320, Ὀρν. 1233, Χρησμ. παρὰ Δημ. 530. 28· κν. βωμοῦς Εὐρ. Ἀλκ. 1156· ἀνθ' οὗ ἔχομεν ἀμετάδ., κνισᾶν βωμοῖσι Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 5· κν. παρὰ τοὺς βωμοὺς Δουκ. ἐν Διτ Τραγῶδ. 22.

κνισάω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κνίζω.

κνισήεις, εσσα, εν, (κνίσα) πλήρης τῆς κνίσης καιομένων θυμάτων, δώματα Ὀδ. Κ. 10· Δωρ. κνισάεις Πινδ. Ο. 7. 145· δοτ. κνισᾶντι, συνηρ. ἀντὶ κνισᾶντι, I. 4. 112 (3. 84).

κνισήρος, α, ὄν, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖ. παρ' Ἀθην. 368A.

κνίσμα, τό, (κνίζω) ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, μικρὰ τεμάχια, «κομματάκια», Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 304A.

II. ξύσματα, «τῆς γαργαλιζομένης, μὴ που κνίσματ' ἐνυλιν ἔχει»· Ἀνθ. Π. 12. 67· ἐντεῦθεν μεταφ., ἐπὶ τῶν ἡ ἐρίδων τῶν ἐρώντων, τὰ ποθεύντων κνίσματα αὐτόθι 7. 219, κτλ.

κνισμός, ὁ, κνησιμός, «φαγοῦρα» τοῦ δέρματος, γαργαλισμός, μεταφ., ἐπὶ πάθους, Σοφ. Ἀποσπ. 482, Ἀριστοφ. Πλ. 974·—ἐρώντος περὶγάμματα, Ἀλκίφρων 1. 29, πρὸλ. κνίσμα.

II. εἶδος ἄσματος ἢ χοροῦ, Ἀθην. 618C.

κνίσο-διώκτης, ου, ὁ, ὁ διώκων, ἐπικιτῶν λίπος, ὄνομα μυδὸς ἐν Βατραχίῳ. 235.

κνίσο-κόλαξ, ὁ, παρὰσιτος δειπνοῦ, αἰσχιστος κόλαξ, Ἀδισος παρ' Ἀθην. 125D, πρὸλ. Α. Β. 47.

κνίσο-λοιχία, ἢ, ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ὀπτοῦ κρέατος, Σώφ. λος ἐν «Συντρέχουσιν» 1.

κνίσο-λοιχός, ὄν, ὁ ἀγαπῶν καὶ λείχων τὸ λίπος, τὸ εὐχόμενον



πρέας, ἄδρός ἄνθρωπος, Ἀντιφάν. ἐν «Βομβυλίῳ» 2, Ἄμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 2.

κνίσος, τό, σπάνιος τύπος ἀντί τοῦ κνίσσα, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 335α, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 423, Εὐστ..

κνίσος, ὄν, = κνισήεις, Ἀθην. 115Ε. 2) = λίχνος, Συγchr. κνισότερος, αὐτόθι 549Α.

κνίσσο-τηρητής, οὗ, ὅ, = οὗ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 269.

κνίσσῳ, = κνισσῶ, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C. — Παθ., δέλεαρ

κεκνισωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 23. II. μετα-

βάλλω εἰς ἀτμόν, τὸν ζῶμόν Δουκ. Κρον. 23. — Παθ., μεταβάλλο-

μαι εἰς κνίσαν, ἐξατμίζομαι, ὁ ἰχθύς κν. Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 17.

κνίσσα, κνισσῶ, κνισσῆεις, κτλ., ἴδε κνίσσα, κτλ., δι' ἐνδὸς σ.

κνίσση, ποιητ. ὑποτ. τοῦ κνίζω, Πίνδ.

κνιστός, ἡ, ὄν, πρβλ. κνηστός.

κνισώδης, ες, (εἰδος) «ἀχνίλων» καὶ εὐωδιαῶν ὡς ὅπτον κρέας,

λιπαρός, παχύς, ἀπίμελος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 21, π. Ζ.

Μορ. 3. 14, 20. — μεταφoρ., ἀμαυρόν καὶ κν. Πλούτ. 2. 1088F.

κνισωτός, ἡ, ὄν, (κνισώω) ἀναδίδω κνίσαν, ἐπὶ καιρομένο

θύματος, Αἰσχύλ. Χο. 485.

κνίφος, τό, = κνίδη, Ἡσυχ.

κνίφω, κνιφίσω, ἴσως = κνιπώ, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 43.

κνίψ, ὁ, γεν. κνίπυς, ὄνομα. πληθ. κνίπες. — ὡς τὸ σκνίψ,

μικρὸν εἶδος ἐντόμου τρώγοντος τὰ σῦκα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 590, πρβλ.

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 26. II. κνίπες, διάφορα εἶδη

ἐντόμων ζῶντων ὑπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2.

8, 3., 4. 14, 10, κτλ. πρβλ. κνιπολόγος. — Τὸ θηλυκ. ἡ κνίψ

ἀπαντᾷ ἐνίοτε, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400. (Πρβλ. κνιπός).

κνός, συνηρ. κνουός, ὁ, = χνόη, Φώτ., πρβλ. Ἡσυχ. II.

ὁ τῶν ποδῶν φόρος, φόρος βημάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 235, πρβλ.

Ἡσυχ.

κνῷ, ἐν τῇ φράσει, οὐδὲ κνῷ, οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδὲ ὅλως, ὅθεν τὰ

κνύζω, κνυζᾶω, ὡς τὸ γρύζω ἐκ τοῦ γρῷ, Ἡσυχ.

κνύζα, ἡ, (κνύω, κνάω) κνησμός, ψώρα, Εὐστ. 1746. 7.

κνυζᾶ, ἡ, ποιητ. ἀντί κόνυζα, Θεόκρ. 4. 25., 7. 68.

κνυζάομαι καὶ -έομαι, ἀποθ. (κνῷ). — κυρίως ἐπὶ κνός,

φθέγγομαι γοερός, «οὐρίδιζω», κνυζᾶσθαι (-έσθαι Κώδ. Α.)

Σορ. Ο. Κ. 1571. ἐπὶ κνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες

λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀρίσται, κνυθδὸν ἐξεπράξαν κνυζοῦμε-

νοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 646. ἀναβαίνειτ', ὡς πονηρά, καὶ κνυ-

ζοῦμενα αἰτεῖτε κἀντιδόλεϊτε Ἀριστοφ. Σφ. 977. — κνυζάο-

μαι φαίνεται δεῖ εἶναι ὁ τύπος, ὃν ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία, πρβλ. βλη-

ζάομαι, μνηζάομαι, κνυζάομαι, ὁλζάομαι. ἀλλὰ τὸν τύπον

κνυζάομαι μνημονεύει ὁ Ἡσυχ., ἀπαντᾷ δὲ οὗτος καὶ ἐν Ἀντιγράφ.,

οἷον Σώφρων παρὰ Σουίδ., Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ., πρβλ. Ἰακώφ. εἰς

Διλ. π. Ζ. 1. 8. ἐπὶ τέκνων, ἐν ὑπνῷ κνυζέυνται φονεύοντα

φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα, «ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ἄσχημον καὶ ἄναρ-

θρον ἀποτελούμενα φωνῇ», ὑποψιθυρίζουσι γὰρ φαντασιαζόμενα»

(Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 109 ὡσαύτως κνυζώμενος Διλ. π. Ζ. 11. 14.

— Ἐνεργ. κνυζᾶω, -έω, μόνον παρὰ Πολυδ. Ε' 64, Σουίδ.

κνυζήθω, ὁ, μινυρισμός, ἀσάρης τῶν κνῶν βοῇ, ἡ ποῖδος

κλαυθμός τῶν κνῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑλάκην ἢ τὸν ὠρυγ-

μόν, κύνας τε ἴδον καὶ οὐχ ὑλάοντο, κνυζήθημ' δ' ἐτέρωσε

διὰ σταθμοῦ πόδην Ὀδ. II. 163. ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 884. ἐπὶ ἀρκτύλων, Ὀπκ. Κυν. 3. 169. ἐπὶ νηπίων, Ἀθην.

376Α. πρβλ. κνυζάομαι.

κνυζήμα, τό, = κνυζήθω, ἐπὶ νηπίων. Λατ. vagitus, Ἡρόδ.

2. 2, πρβλ. Ἰμέρ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 365. 24.

κνυζομαι, ἴδε ἐν λ. κνυζάομαι. — Τὸ ἐνεργ. κνυζώ παρὰ

Σουίδ., Εὐστ., κτλ.

κνυζώω, μόνον ἐν Ὀδ., κνυζώσω δὲ τοῖ ὅσσε, πάρος περι-

καλλέ' ἔδοντε Ν. 401. κνυζώσεν δὲ οἱ ὅσσε αὐτόθι 433. — κα-

κώ, βλάπτω τοὺς ὀφθαλμούς, προσενῶ εἰς αὐτοὺς ἀμαύρωσιν. (Κατὰ

Ἡσυχ., κτλ., ἔκ τινος λέξεως κνυζός, ἀμυδρός, σκοτεινός. ἀλλὰ τὸ

ἐπίθ. τοῦτο φαίνεται ἐπινοηθέν. — βέλτιον ἴσως ἐκ τοῦ κνύος, καὶ

οὕτω κυρίως, καθιστῶ τι ἑσχαρῶδες, «κακαδιασμένον» Valck

Ἄδων. σ. 381.)

κνύμα, τό, (κνύω) «ἡρεμαῖος κνησμός», ἐλαφρὸς ἥχος ψηλα-

φήματος, κν. τῶν δακτύλων, ἐπὶ ἀνθρώπου ψηλαφάντος πρὸς εὐ-

ρεσιν τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας ἐν τῷ σκότει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36

(διάφ. γραφ. κνίσμα), πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἰππ.

κνύξ, ἡ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ φυτοῦ καπνίου ἢ καπνοῦ, Διοσκ.

4. 110.

κνύος [ῶ], τό, πάθος τῆς κεφαλῆς προενοῦν πτώσιν τῶν τριχῶν,

ψώρα ἢ λειχήν τῆς κεφαλῆς, μαδάρωσις, Λατ. seabies, Ἡσ. Ἀπο-

σπας. 5. 1.

κνυπώ, = θριγκώω, Ἡσυχ.

κνύω, (κνάω) κτυπῶ τι ἐλαφρῶς ὡς νὰ ξέω ἢ νὰ ψηλαφῶ αὐτό, πόθω

μου κνυεῖν ἐλθὼν τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 481. πρβλ. κνύμα.

κνωδάκες, οἱ, (ὀδούς) κέντρα, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ ἄξονος στρέφεται τι,

Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 93, Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 25, Ἡρων ἐν Ἀρχ.

Μαθ. 197.

κνωδάκιζω, (κνωδάξ) στηρίζω τι ἐπὶ κέντρῳ ἐφ' οὗ στρέφεται

ὡς ἐπὶ ἄξονος, Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 197, 198.

κνωδάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κνωδάξ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 191.

κνωδάλλον, τό, πᾶν ἄγριον ἢ ἐπικίνδυνον ζῶον, ἀπὸ τοῦ λέον-

τος μέχρι τοῦ ὄρεως ἢ σκώληκος, «θηρίον», Ὀδ. Ν. 317. κνωδάλ'

ὅς' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα Ἠσ. Θ. 582. ἐπὶ

ζῶων καθόλου, κνωδάλων τε καὶ βροτῶν Αἰσχύλ. Χο. 601. κν.

πετροῦντα καὶ πεδοστιδῆ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν

Ἰκέτ. 1000. κν. βροντοφθόρων αὐτόθι 264. ἐπὶ θαλασσίῳ θη-

ρίῳ, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 586. ἐξευεῖα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνωδάλα

ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 462. ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν, λέγει ὁ Θη-

σεύς, Σορ. Ἀποσπ. 233α, πρβλ. Τρ. 716. ἐπὶ κάρων, λεόντων,

Εὐρ. Ἰκέτ. 146. ἐπὶ ὄνων, Πίνδ. II. 10. 56. ἐπὶ ὄρεων, ὁ αὐτ. ἐν

Ν. 1. 75, Νικ. Θ. 98, πρβλ. Πλάτ. Ἀέλοχ. 365C. ἐπὶ ἐμπέδων ἢ

σκιπιδῶν, νυκτὸς κν. διπτέρυγα Ἀέλοχ. II. 5. 151. — ἐπὶ ἀνθρω-

πων, ὡς καὶ νῦν, ὡς ὀνειδισμός ἢ ὕβρις, ὡς παντομοσὴ κνωδάλα

Αἰσχύλ. Εὐμ. 644. καὶ παρὰ Κωμ., ὑβριστικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ

πρῶτον.. ἀπάγω τρία κνωδάλ' ἀναιδῆ, Πεισίαν, Ὀσφρύωνα,

Διπτρέφην, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Αὐσ. 447. —

Ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 188, πιθανῶς ἀναγνωστέον νωχάλον

μετὰ τῷ Ἑρμάνν. Ἑτυμολ. ἀμφιβολος. — ἴδε ἐν λ. κινώθων.

κνωδῶν, οντος, ὁ, (ὀδούς) ἐν τῷ πληθ. κνωδόντες, δύο προέ-

χοντες ὀδόντες ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ δόρατος, Ξεν. Κυν. 10. 3, καὶ

16. ἔιφους διπλοῖ κνωδόντες, δηλ. δίστομον ἔιφος (οὕτως ὁ

Σχολ.), Σορ. Ἀντ. 1233. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνικ., φασγάνου κνώ-

δοντι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 549. 11. ἀλλὰ καὶ κνωδῶν μόνον, ἐπὶ ἔιφους,

Σορ. Αἴ. 1025, Λυκόφρ. 466, 1109, 1434.

κνωπό-μορφος, ον, (κνώψ) ἔχων μορφήν κτήνους, ζῶου, Λυκόφρ.

675.

κνώσσω, ὑπνώττω, κοιμῶμαι, Ὀδ. Δ. 809, Σιμων. 44. 6, Πίνδ.

Ο. 13. 100, II. 1. 15, Ἀνθ. II. 5. 294, 11, κτλ. — οὐδαμοῦ παρ'

Ἀττ. ποιηταῖς.

κνώψ, ὁ, γεν. κνωπός, συντεταγμένον ἀντί τοῦ κινώπετον,

Νικ. Θ. 499, 520, 751. — ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει κνωπεύς, ἕως, ὁ, ἄρ-

κτος. II. Κατὰ Σουίδ.: κνώψ = τυφλός (πρβλ. κνήφης).

κοάλεμος [α], ὁ, ἡλίθιος, ἀνόητος, εὐθύτης, βλάξ, «μυροῦς»,

Ἀριστοφ. Ἰππ. 198. προσφωνούμενος ὡς θεὸς ἡ δαίμων, αὐτόθι 221.

ὁ πάππος τοῦ Κίμωνος ἔφερε τὴν προσωνυμίαν ταύτην, Πλούτ. Κίμ.

4. (Κοινὴς παραγόμενον ἐκ τοῦ κοέω καὶ ἡλέματος ἢ ἡλεός,

mente captus, Σορ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 198, Τιμ. Λεξ., Σουίδ.,

κτλ.)

κοάξ, ὀνομασπ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρε-

κεκέξ κοάξ κοάξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρβλ. κοῶ, κοίξω.

κοβάλεα, ἡ, ἢ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιὰ, ἡ ἢ παρὰ πο-

νηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Δείναρχ. παρ' Ἀρπάλ., Α. Β. 190, 25,

Σουίδ.

κοβάλεω, φέρομαι ὡς κόβαλος, Ἑτυμ. Μέγ. 524. 28, Σουίδ.

κοβάλκευμα, τό, = κοβαλεῖα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 332, ἐν τῷ

πληθ.

κοβάλος, ὁ, ἀκαίσχυντος κακοῦργος, πανούργος, δόλιος καὶ ἄη-

δὴς ἄνθρωπος, ἀπατεῶν, συνάπτεται τῷ ἀγοραῖοι καὶ πανούρ-

γοί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 450, πρβλ. Βατράχ. 1015. τῷ μῶθων ὁ αὐτ.

ἐν II. 279. ἐπὶ τοῦ Μίδου, Φρύν. Κωμ. ἐν «Εἰράλτῃ» 4. — Κό-

βαλοί, ἣσαν προσέτι κακοποιὰ φαντάσματα ἃ ἐπεκαλοῦντο οἱ πα-

νοῦργοι καὶ δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες, Ἀριστοφ. Ἰππ. 635, πρβλ. Λοβ.

Ἀγλαοφ. 1308 κέξ. — ἐπὶ τῆς γλαυκός, κ. καὶ μιμητῆς Ἀριστ.

π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 12, 12. II. ὡς ἐπίθ. κόβαλα, παίγνια πα-

νοῦργα, ἀπάται, δόλοι, Ἀριστοφ. Ἰππ. 417, Βάτρ. 104. ὕδριστον

ἔργον καὶ κ. φερεφρ. ἐν Ἀδῆλ. 23 (Ἀν. Β. 368, 24).

κόβαρος, «ὄνος» Ἡσυχ.

κόθειρα, «γελοῖα» Ἡσυχ.

κόθειρος, ὁ, = κόβαλος, «κόθειρος» γελοιαστής, σκώπτης,

λοιδοριστής Ἡσυχ.

κόγξ, ὁ ἥχος ὃν προὔεινε ἡ ψῆφος πίπτουσα εἰς τὴν κάλπην

(κάδον), Ἡσυχ. περὶ τοῦ κόγξ, ὁμπαξ (ἐφθαρμ. ἀντί κόγξ,

ὁμοίως πᾶξ), ἴδε Λοβ. Ἀγλαοφ. 775 κέξ.

κογχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Διοσκ. 2. 9, Ἀρεταί. Ὀξ.

Νούσθ. Θεραπευτ. 2. 5.

κόγχη, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ μετὰ διφυοῦς δσπράκου κογχύλιον,

κοινῶς κογχύλι, ἀχιβάδα, Λατ. concha, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86Ε,

Ξεν. Ἀν. 5. 3, 8, κτλ. ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐγκλείει διάφορα εἶδη (πρβλ.

χῆμη), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 6., 5. 15, 20., 9. 37, 28,

πρβλ. κόγχος. — ἀνέχασκον ἐμφερέστατα ὀπτιμέναις κόγ-

χαισιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49. κόγχην διελειν, ἐπὶ τοῦ βᾶδιως

ποιῆσαι, παροιμ., Τηλεκλίδης ἐν «Ἡσιόδοις» 2. κόγχης ἄξιον,

δηλ. ἐλαχίστου ἀξίον, εὐτελές, Ἡσυχ., Σουίδ. κόγχην προπά-

ροῖθην ἔχειν σωρῶν, παροιμ., προτιμᾶν πενιχρὸν βίον τοῦ σε-

σωρευμένου πλούτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4582. 2) μέτρον μικρὸν

δι' ὕγρα, ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν «κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ», Φε-

ρεφρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 3, Ἰππ. 493. 19., 570. 40, κτλ. II.

πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς κογχύλιον (ἀχιβάδα), ἴδως πᾶσα τοιαυτὴ κοι-



λότης ἐν τῷ ἀνθρωπινῷ σώματι, ὡς, 1) τὸ κοιλίωμα τοῦ ὤτος, Ροῦρ. σ. 26, Πολυδ. Β', 86. 2) ἡ ἐπιγονατίς, Πολυδ. Β', 188.

III. ἡ θήκη ἢ περίεσσαν ἀγίδος προσηρτημένη εἰς ἔγγραφα, Ἀριστοφ. Σρ. 535· ἐντεῦθεν ἀνακογχυλιάζω, ἀποσφραγίζω.

IV. κόγχη, θέσις δι' ἀγαλμα, ἀχιβιάδα, ὡς νῦν ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 456· — ὅμοιον κόγχη κάλυμμα (οὐρανὸς) ὑπεράνω τῆς ἱερᾶς τραπέζης, Βυζ'. ἐντεῦθεν, ἡ ἀψίς, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 446. 3· ἴδε τρίκογχος. (Πρβλ. κόγχος, κογχύλη, κογχύλιον· Σανσκρ. sankhas, Λατ. concha· ὡσαύτως κόχλος, κοχλίας, cochlea, καὶ ἴσως τὸ κάλχη.)

κογχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόγχη, Ἀντιφάν. ἐν «Γάμῳ» 1. κογχίτης λίθος [ε], δ, μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολειθωμένα κογχύλια εὐρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα, Παυσαν. 1. 44, 6· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 268. 1· ἴδε κογχυλίας, -ιάτης.

κογχο-ειδής, ἐς, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κογχυλίων, Στράβ. 145· ἔχων σχῆμα κόγχης, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1105.

κογχο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων, ἀλειύων κογχύλια, Ἐπίχ. 22. κόγχος, ὁ, = κόγχη I, Δισχύλ. Ἀποσπ. 25, Ἐπίχ. 22· ὡσαύτως ἡ Πανσ. 1. 44, 6· — παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 6 τὰ Ἀντίφρ. ἔχουσι γεν. πληθ. κογγών, ἂν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἡ ὀνομαστ. κόγχαι. 2) = κόγχη I. 2, ὡς μέτρον, κ. ἀλῶν Φρύν. ἐν Ἀδῆλ. 5, πρβλ. Διοσκ. 1. 32, Γαλην. Λεξ. Ἰππ. II.

πᾶν πᾶγμα ὅμοιον πρὸς τὸ δοτρακὸν κογχυλίον, 4) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου, \*ὅσπου τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδές (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1105. 2) εἶδος ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, Πολυδ. 23, 5 (ὡς θηλ.)· ὅμοιον κόσμημα ἢ ὀμφαλὸς ἐπὶ ἀγγείου, Διοσκ. 5. 110.

3) ἡ θέσις, τὸ κοιλίωμα τοῦ ὀρθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 71. 4) ἡ ἐπιγονατίς, αὐτόθι 188.

III. ἡ παρὰ Ρωμαίων conchis, εἴσημα φακῶν μετὰ καμάων, εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ μετ' ὀσπρίων, Τίμων παρ' Ἀθην. 159F, A. B. 105. κογχυλευτής, ου, ὁ, ὁ ἀλειύων κογγύλλας, Βυζ'. — ἐπίθ., κογγυλευτικός, ἡ, ὄν, αὐτόθι.

κογγύλη, ἡ, = κόγχη, Φίλων 1. 536, Ἀνθ. Π. 9. 214 [ἐνθα ὤ]. κογγυλίας (θηλ. λίθος), ὁ, = κογχίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 240. κογγυλιότης [α], ου, ὁ, = κογχίτης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 10, Φιλόστρ. 71.

κογγύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κογγύλη, εἶδος μικροῦ διθύρου κογγυλίου ἢ ἀχιβιάδας, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 15, 13, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κ. ἄλλ. 2) τὸ δοτρακὸν ἀχιβιάδας, τὸ δοτρακὸν παντὸς διθύρου μαλακοστράκων, Ἡρόδ. 2. 12, κτλ.· ἐν χρήσει πρὸς κάλψιν σφραγίδων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 585.

II. ὡσαύτως = κόχλος, Κρίτων παρὰ Γαληνῷ. [Κατὰ ποσότητά τὸ εἶναι πιθανῶς βραχὺ παρ' Ἑλληνισμῶν, ἴδε κογγύλη, ἀνακογγυλιάζω, ἀνακογγυλιαστός· ἀλλὰ παρὰ Λατ. conchylium.]

κογγυλιώτης, ἐς, ὅμοιος πρὸς διθύρον δοτρακὸν δερμον, κ. λίθοι, δοτρακα ἀπολειθωμένα, Ξάνθ. 3, πρβλ. Στράβ. 49 καὶ 50. κογγυλιωτός, ιη, ὄν, (κογγύλιον II) βεβαμμένος διὰ πορφύρας, Γλωσσ.

κογχώδης, ἐς, (εἶδος) = κογχοειδής, Ἀθην. 86B. κοδομεύς, ἐως, ὁ, \*ὁ τὰς κριθὰς φρύγων· Ἡσύχ. — θηλ. κοδομεύτρια, ὁ αὐτ., Πολυδ. Α', 246· ἡ κοδομή, ἡ, ὁ αὐτ. 10. 109, Ἡσύχ., Φώτ. πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. 45· ἐντεῦθεν κοδομεύς, φρύγων κριθὰς, Ἡσύχ. κοδομεία, ἡ, τὸ φρύγειν κριθὰς, Πολυδ. Α', 246· κοδομεύον, τό, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φρύγουσι κριθὰς, ὁ αὐτ. 6. 64.

κοδράντης, ου, ὁ, τὸ Λατ. quadrans, =  $\frac{1}{4}$  τοῦ ἀσσαρίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 26.

κοδύμπαλον, τό, κυδώνιον· ἡ κατ' ἄλλους μέσπιλον, Ἀλκμάν 85, Ἀθην. 81F, Διοσκ.

κοέω, συνηρ. κοῶ. νοῶ, παρατηρῶ, ἀκούω, ἀστρωτὸς εὐδῶ καὶ τὰ μὴ στρώτ' οὐ κοῶ Ἐπίχ. 19. 14 Αhr· σὺ δ' οὐ κοεῖς Ἀνακρ. 4· κοεῖν Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 531. 12· ἐκόρησε Καλλ. Ἀποσπ. 53· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 198. Παρ' Ἡσυχ. εὐρίσκομεν \*ἐκοῶμεν· ἡκούσαμεν, καὶ ἔκομεν· ἡσθόμεθα. (Ἐκ τῆς ἀπλῆς ρίζης παράγεται τὸ κοινῆ, ὡσαύτως τὰ σύνθετα ἀμνοκῶν, εὐρνοκῶσα, καὶ ἴσως κοῶλεμος, ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα Δημόκων, Δημοκῶν, Ἰπποκῶν, Λαοκῶν. Εὐρνοκῶσα, Λαοκῶν, ἴσως καὶ τὰ ἀκούω, ἀκοῶ.)

— Πιθαν. ἐκ τῆς √KOF, ἢ μᾶλλον ΣKOF· πρβλ. Σανσκρ. kav-is (vates), Λατ. cav-eo, cau-tus, πρὸς τὸ θυο-σκόος, Γοτθ. us-skav-jan (νῆφειν), Ἀρχ. Γερμαν. scaw-ōn (schauen)).

κοθάρδος, ἄωρ. ἀντὶ τοῦ ἀκαθάρτου, Πίννακ. Ἡρακλειτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 103.

κόθεν, ἰων. ἀντὶ πόθεν, Ἡρόδ.

κόθημα, τό, = ἀιδοῖον, Ἡσύχ.

κόθορνος, ὁ, Λατ. colliurnus, ὕψηλὸν ὑπόδημα καλύπτει τὸν δλον πόδα καὶ φθάνει μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, δεινόμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἔχον λίαν παχέα πέλματα, Ἡρόδ. 1. 155, 6. 125, Ἀριστοφ. Λυσ. 657, κτλ.· πρβλ. ἀρβύλη, ἐμβότης, ἐνδρομίς.

2) κοθόρνους ἐφόρουσι οἱ τῆς τραγωδίας ὑποκριταί,

ὡσάκις ὑπεκρίνοντο πρόσωπα ἡρωικὰ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, οἱ δὲ ὕψηλοι αὐτῶν πάτοι (πτέρναι) ἐχρησίμευσαν ὥπως προσθέτωσι ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ ἀνάστημα· οὕτως ὁ κόθορνος ἀπέβη τὸ ἐμβλημα τῆς τραγωδίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47. 557 (Ὁρατ. Qd. 2. 1, 12., 1 Σάτ. 5. 64, A. Π. 80, 280), ὡς ἡ ἐμβάς, soccus, τῆς κωμῳδίας. 3) ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑποδήματα αὐτὰ ἡδυνάτο τις νὰ φορέσῃ εἰς ἐκάτερον τῶν πόδων ἀδιακρίτως, ὁ κόθορνος κατήχησε κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν προσαρμύζοντος ἑαυτὸν ἢ τοῦ ἀνευ χαρακτηρισμοῦ καὶ ὠρισμένου ἀρχῶν ἀνθρώπου, οἷος ἦν ὁ Θηρακμῆνης, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 31· παροιμ., εὐμεταβολώτερος κοθόρνου Παροιμογράφ. σ. 51, 300, κτλ.

κόθ-ουρος, ὄν, ἐπὶ τῶν κρηγῶν, κολοβάς, ἄνευ οὐρᾶς, δηλ. μὴ ἔχων κέντρον Ἡσιόδ. Ἐργ. κ. Ἡμέρ. 302· — περὶ τοῦ κοθοῦρης ἴδε ἐν λέξ. κολουρος. (Ὁ Ἡσυχ. ἔχει κοθῶ, οὐς, ἡ, = βλάθῃ, ὥστε ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν κοθῶ, οὐρά.)

κοῆ, ὀνομασι, πρὸς ἔκφρασιν τῆς κραυγῆς τῶν χοιρίδιων, \*ποιὰ τῶν δελρακίων φωνή (Σχόλ.); Ἀριστοφ. Ἀγ. 780.

κοῖα, ἡ, = σφαῖρα, Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 770. 9, πρβλ. Ἀρχαῖ. 100. 17, Ἀνέκδ. Ὁξων. τ. 1. 401, 2.

κοιάζω, = ἐνεχυράζω, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ \*κῶα· — ἐνεχυρα· — \*κῶα (εἰν)· ἐνεχυράζειν, ἀσπραγιάζειν, — \*κῶα (εἰν)· ἀσπραγιάζειν, — \*κῶα (εἰν) (πιθάν. κῶα (εἰν)· ἐνεχυρασθεῖς).

κοιάτης, ου, ὁ, ἴδε ὀνοκοιότης.

κοῖζω, κράζω καί, γρυλλίζω ὡς χοιρίδιον, Ἀριστοφ. Ἀγ. 746· πρβλ. κοῖξ.

κοῖη, ἰων. ἀντὶ ποῖα, ἐνικ. δοτ. τοῦ ποῖος, Ἰων. κοῖος, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίφρ., πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον; ὡς πρὸς τί; Ἡρόδ. 1. 30.

Κοιηῖς, ἴδος, ἡ, = Κοιογενής, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150· ὡσαύτως Κοιαντίς, Ὑμν. Ὀρρ. 35.

Κοῖης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης, Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ κοιόομαι, μυθ. καὶ κοιώσατο, ἐκ τοῦ κοιόομαι· πρβλ. ὀνοκοιότης.

κοῖνιος, η, ὄν, (κδίε) πεποιημένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ἴδε ἐν λέξ. κοῦκι.

κοιούλλω, περιβλέπω χάσκων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κοιλ-αγγίτας, ὁ, βαθεῖα φάραγξ, Ἀρχαῖ. λέξις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1534· πρβλ. μισγάγκεια.

κοιλαίνω, μέλλ. -ανῶ· ἄορ. ἐκοίληνα Ἡρόδ., Ἀπτ. ἐκοίληνα Ὀυκ. 4. 100. — Μέσ., Ἐπικ. ἄορ. ἐκοίληνατο Νόνν. 12. 332. — Παθ., ἄορ. ἐκοιλάνθηεν Ἰππ. 1225E· πρμ. κεκοίλαμαι ὁ αὐτ. 21. 33 (ἐνθα κακῶς -ασμαι), Ἐτυμ. Μέγ. 233. 51· (κοίλος).

Κάμνω τι κοῖλον, ἀποκοιλάνω, διακοιλάνω, τὸ ὥδν Ἡρόδ. 2. 73· κ. δένδρα, ἐπὶ τοῦ δρυοκόλαπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 4· κ. χῶμα, δηλ. σκάπτω τάφον, Θεόκρ. 23. 43· κ. τὰς χεῖρας Ἀθην. 479A· κ. ὅμματα Ἀνθ. Παν. 142, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4. 19. — Πθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, ἐντοθεῖν, ἐπὶ ἐλκῶν, Ἰππ., ἐνθ' ἄνω· ὀφθαλμοὶ ὁ αὐτ. π. Διάτ. Ὀξ. 388· κ. κατὰ τόπον ὁ αὐτ. π. Ἀφρ. 819.

II. κάμνω τι κενόν, κάμνω τινὰ πτωχόν, ὡς τὸ κενῶν, Λυκόφρ. 772.

κοιλάτος, α, ὄν, = κοίλος, Γαλην. 12. 243.

κοιλανσός, ἐως, ἡ, τὸ κοιλαίνειν, ποιεῖν τι κοῖλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Βύστ.

κοιλαντικός, ἡ, ὄν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαίνειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.

κοιλάς, ἄδος, ἡ, ὡς οὐσιαστ., κοιλίωμα κοιλότης, δρυὸς Ψευδο-Φωκυλ. 161· ἐν βράχῳ, Στράβ. 545· βαθεῖα κοιλὰς, βάθος μεταξὺ ὀρέων, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, Πολυδ. 5. 44, 7, Διόδ. 3. 15.

II. ὡς ἐπίθ. θηλ. τοῦ κοῖλος, Θεοφρ. Σημ. 4. 2, Τρυφ. 194.

κοιλασία, ἡ, κοιλίωμα, κοιλότης, Ἡρων Βελοπ. 137. 13, Ἡσύχ.

κοιλασμα, τό, κοιλίωμα, κοιλότης, Ἀρχ. Μαθ. 10. 37.

κοιλέμβολον, τό, ὅρος στρατιωτ., \*κοιλέμβολον καλεῖται ἐπειδὴ ἡ δίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ· Σουῖδ., πρβλ. ἔμβολος.

κοίλη, ἡ, θηλ. τοῦ κοῖλος· ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς, Φίλων τὸν ἐκ τῆς Κοίλης Ἰσοκρ. 375D, κτλ.

κοιλία, ἰων. -ῖη, ἡ, (κοῖλος) ὡς καὶ νῦν ἡ \*κοιλία, Λατιν. venter, abdomen, Ἡρόδ. 2. 87, Ἰππ., κτλ.· αὕτη διακρίνεται ἐνίοτε ὡς ἡ κάτω κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 485, Πλάτ. Τίμ. 73A, 85B, Ἀριστ., κτλ.· ἡ ἄνω κ., δηλ. ὁ στόμαχος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ventriculus, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, κ. ἄλλ.· ἄλλὰ κοιλία μόνον καλεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στομάχου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πεπτικοῦ συστήματος, ἴδε Bonitz Πίννακ. εἰς Ἀριστ. σελ. 396 κέξ. — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μεγάλης κοιλίας τῶν μηρυκαστικῶν, ἐπὶ τοῦ προλόθου τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8.

2) τὰ ἔγκατα ἢ ἐντόσθια, Ἡρόδ. 2. 40, 86, 92· καλούμενα κοιλία κεινὴ (θηλ. κενή) ἐν 2. 40, ἐνθα ἴδε τὸν Schweigh. — ἐπὶ ζῴων, κ. ὕεα, \*πατὰρ ἐκ κοιλίας χοίρου (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vulva), Ἀριστοφ. Ἰππ. 356· ὡσαύτως κατὰ πληθ., \*πατῶς, κοιλία ἐρῆ, αὐτόθι 160, Πλ. 1169· πρβλ. κοιλιοπῶ-



λῆς. 6) φράσεις: κοιλίαν σκληράν ἔχειν, ἐπὶ δυσκοιλίῳ, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν 'Φινεΐ' 1· κατὰ κοιλίαν νοσεῖν Κωμ. 'Ανών. 267· τὴν κ. λύνειν, κινεῖν, 'Αριστ. Προβλ. 1. 40 καὶ 43· αἱ κ. λύνονται, ἀναλύονται αὐτόθι 27, 1, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 4· εὐλυτοί εἰσι Προβλ. 4. 3· ἡ κ. ἴσταται π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 12, 1· [οἶνο] κοιλίας μαλακτικὸς 'Αθῆν. 33B· ἐφεκτικὸς τῆς κ. ὁ αὐτ. 59B.

3) ὡσαύτως τὰ περιττώματα, ἡ κόπρος, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., κοιλίαι συνεστηκυῖαι, κόπρος σκληρά, 'Ἰππ. π. 'Αέρ. 287· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κ. ἐφυγραινόμεναι, ὁ αὐτ. ἐν 'Ἐπιδήμ. 1. 948· οὕτω, κ. ὑγρὴ ὁ αὐτ. 70C· στερεή, σκληρὴ ὁ αὐτ. 406. 7., 1129B· κ. καταρρηγνύται, κτλ., ὁ αὐτ. οὕρησις καὶ κ. ἄχροος ὁ αὐτ. 1129C.

II. πᾶν κοιλῶμα ἐν τῷ σώματι, κοιλότης, ὡς ἐν τοῖς πνεύμοσι, τῷ ἥπατι, τῷ ἐγκεφάλῳ, κ. αἱ δεχόμεναι καὶ προπέμπουσιν τὸ πνεῦμα 'Ἰππ. π. 'Αθρ. 807· ἡ δὲ καρδιά ἔχει τρεῖς μὲν κοιλίας 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 17. 1., 3. 3, 9, κτλ. 2) τὸ κοιλῶμα, 'Ἰππ. π. 'Αθρ. 827. 3) ὡς τὸ γαστήρ, τὸ μέσον σαρκώδες μέρος τῶν μυῶν, Γαλην. 5. 366F. III. καθόλου πᾶν κοιλῶμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ γῇ, 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 13, 23 καὶ 26, κ. ἄλλ. ἐν ταῖς νεφέλαις, αὐτόθι 2. 9, 7, κ. ἄλλ.

κοιλιακός, ἡ, ὄν, τῆς κοιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν κοιλίαν, Διοσκ. 1. 51, Γαλην. 2. 263C, κλ. 2) ὁ πάσχων τὴν κοιλίαν ἢ τὰ ἐπ' αὐτήν, Γαλην. 6. 323F, Διοσκ. 1. 101, 116, Ροῦφ. παρ' 'Ορειβ. 2. 211, 4. 'Ἐπίερ. κ. ὡς, Achmes.

κοιλί-αλγέω, ἔχω πόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 14. 467. κοιλίεδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κοιλία, Στράβ. 675.

κοιλιο-δαίμων, ὄνος, ὁ καὶ ἡ, ὁ θεοποιῶν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ἐπὶ το. παρασίτου, Εὐπολ. ἐν 'Κόλαξι' 4, πρβλ. Αἰλ. (;) παρὰ Σουδ. ἐν λ. 'Ἰούνοιος, 'Αθῆν. 97C, Εὐστ. Πονημ. 209. 41· πρβλ. σοροδαίμων.

κοιλίο-δεσμός, ὁ, δεσμός τῆς κοιλίας, Γλωσσ.

κοιλίο-δούλος, ὄν, καὶ κοιλιο-λάτρης, ὁ, δούλος, λάτρης τῆς ἑαυτοῦ κοιλίας, Παλλαδ. Δαυσ. 1065, Παλλαδ. Βίος 'Ιω. Χρυσ. 46D, Βυζ.

κοιλιο-λύσις, ἡ, (λύω) λύσις τῆς κοιλίας, διάρροια, ἀντότριμμα. ὦ πρὸς κοιλιολυσίαν ἔχρῳτο· Α. Β. 323, Κικ. πρ. 'Αττ. 10. 13. κοιλιολυτέω, λύω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν κοιλίας, 'Ησύχ. ἐν λ. βδέλλεσθαι.

κοιλιο-λύτικος, ἡ, ὄν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λύῃ τὴν κοιλίαν, Γεωπ. 10. 51, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

κοιλιο-μακρία, ἡ, τὸ ἐμμανῶς δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ, λαιμαργία, Νεῖλου 'Ἐπιστ. 199, 'Ιω. Κλῆμ. 1028C.

κοιλιοπονέω, = ὠθένω, 'κοιλοπονῶ', Λεόντ. Κύπρ. 1717C.

κοιλιο-πώλης, ὄν, ὁ, ὁ πωλὼν κοιλίας ('πατσᾶν'), 'Αριστοφ. 'Ἰππ. 200.

κοιλιο-στροφία, ἡ, συστροφή τῶν ἐντέρων μετὰ ὀξέος πόνου, Σχόλ. εἰς Νικ. 'Αλεξφ. 596.

κοιλιοσυρτός, ὄν, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας συρόμενος, μεταγεν.

κοιλιο-ούχιον, τὸ, ἀμφίθ. λέξις ἐν Θεοφρ. Χάρ. 18, ἴσως χύτρα κοιλίῳ ('πατσᾶν') — διάφοροι διορθώσεις προτάθησαν, ὡς π. χ. κυλικούχιον κλ., ἴδε σημ. Κοραῖ ἐν τόπῳ.

κοιλιο-φορέω, κυφορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. uterum ferre, 'Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297.

κοιλισκος, ὁ, κοῖλος ἐκκοπεύς, χειρουργικὴ μάχαιρα κοίλῃ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, 'Αρχ. Χειρουργ. 94, 108· οὕτω, κοιλισκαυτός, Παῦλος Αἰγ. 214. 53· ἐκκοπεύς κοῖλος Γαλην. 10. 150.

κοιλιδότης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὑποδοχαί 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 9.

κοιλο-γαστήρ, ὀρος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) ἔχων κοίλῃ τὴν γαστέρα, κενὴν δηλ., πειναλὴς, ἐπὶ λύκων, Αἰσχύλ. Θήβ. 1035· μεταφ., κοίλῃ ἀσπίς, αὐτόθι 496.

κοιλο-γένειος, ὄν, ἔχων κοιλῶμα, 'λακκάκι' εἰς τὸ γένειον, τὸ πηγοῦνι, Πάπυρ. ἐν Journ. des Savans (1833) σ. 330, 6.

κοιλο-κρότᾶφος, ὄν, ἔχων κοίλους κροτάφους, 'Αρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7.

κοιλομισχος, ὄν, ἔχων κοῖλον μίσχον, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 7, 5.

κοιλό-μυχος, ὄν, κοῖλος ἐντός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 7, 5, κατὰ τὸν Seal. ἀντὶ κοιλόμισχος.

κοιλό-πέδος, ὄν, ἐν κοίλῳ πεδίῳ κείμενος, κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ Πινδ. II. 5. 50.

κοῖλος, ἡ, ὄν: Διόλ. κώϊλος, α, ὄν, 'Ανακρ. 9· ἡ κώϊλος 'Αλκαῖ. 15 (κατὰ τὸν Αἰγ.) πρβλ. 'Απολλ. περὶ Συντάξ. 13. 28, 'Ηρωδιαν. π. π. μον. λέξ. 21. 2, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. κυέω). Κοῖλος, ἔχων κοιλότητα, παρ' 'Ομήρ., τὸ πλεῖστον ὡς ἐπιθετ. πλοίων, κοῖλαι νῆες, — (παρὰ τοῖς μετέπειτα, κοῖλῃ ναῦς, ἡ κοιλία, τὰ κάτω μέρη τοῦ πλοίου, τὸ 'ἀμπάρι', 'Ἠρόδ. 8. 119, Ξεν. 'Ἑλλ. 1. 6. 19, Δημ. 883. 21· οὕτως, ἡ κοίλῃ μόνον, Θεοφρ. 22. 12, 'Αθῆν. 206C· τὰ κοῖλα 'Αππ. 'Εμρῦλ. 5. 107)· οὕτω καὶ ὁ δούρειος ἵππος καλεῖται κ. λόχος, κ. δόρος 'Οδ. Δ. 277, Θ. 507· συγνάκις μετὰ τῆς συγκεννέως ἐνόμοις τοῦ ἐνρυχώρου (ὡς ἴσως προκειμένου περὶ πλοίων), κ. σπέος 'Οδ. Μ. 93, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 23, Σοφ.

Φιλ. 1081· κ. κάπετος, ἐπὶ τάρου, 'Π. Ω. 797, πρβλ. Δῆ. 1165, 'Αντ. 1205. Εὐρ. 'Αλκ. 898· ἐπὶ φυτῶν ὄντων ἐντός κοίλων, κ.τ.τ., νάρθηξ 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 52· ἄχερδος Σοφ. Ο. Κ. 1597· κοίλῃ φλέψ, ἴδε ἐν λέξ. φλέψ· σφόνδυλος κ. Πλάτ. Πολ. 616D· — ἐπὶ ἀγγείων, ἀγγίλια 'Ἠρόδ. 4. 2· κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1593· ζυγαστρον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 692· κύλικος .. κοῖλον κύτος Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 9, κτλ. — κ. ὑποδήματα, ἐξικνούμενα μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 23· κ. δέμνια, ἐπὶ τῆς κνήμης κενῆς οὔσης, Σοφ. Τρ. 901· — ἡ ἐννοία τοῦ κοῖλα κληθῆρα ἐν Ο. Τ. 1261· εἶναι προφανῶς ἡ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τοῦ κ. σταθμὰ θυράων ἐν Θεοφρ. 24. 15, ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο διαμένει ἀβέβαιον· — κ. χεῖρ, ἐπὶ ἐπαίτου (πρβλ. κοιλαινῶ), 'Ανθ. II. 12. 212· κ. ἰστίον Πλούτ. Δ., 107· — κοῖλος μῆν, ἴδε ἐν λέξ. μῆν.

2) ἐπὶ τόπων, κείμενος ἐν κοιλώματι ἢ σχηματίζων κοιλῶμα, κοίλῃ Λακεδαιμονίῳ, ἡ κοιλὰς τῆς Λακεδαιμονίας, 'Οδ. Δ. 1· κ. Θεσσαλία 'Ἠρόδ. 7. 129· κ. 'Αργος Σοφ. Ο. Κ. 378, 1387· Αὐλίδος κ. μυχοῖ Εὐρ. I. Δ. 1600· — οὕτως ὡς κύριον ὄνομα, Κοίλῃ Συρία, ἡ χώρα ἢ μεταξὺ Λιβάνου καὶ 'Αντιλιβάνου, Πολύδ. 1. 3, 1, κτλ. τὰ Κοῖλα τῆς Εὐδοίας, αἱ μεταξὺ Καπρηέως καὶ Γερασιτοῦ ἀκταί, 'Ἠρόδ. 8. 13· ἡ Κοίλῃ, ἡ κοιλὰς τοῦ 'Ἰλισοῦ, ἐν τῷ ΝΔ. μέρει τῶν 'Αθηνῶν, 'Ἠρόδ. 6. 103, Λεξικ. Γεωγρ. 1. σ. 263.

6) κ. λιμὴν, ἐπὶ λιμένος κειμένου μεταξὺ ὑψηλῶν κρημνῶν, 'Οδ. Κ. 92· κ. αἰγιαλός, κοιλώδης ἀκτὴ, Χ. 385· ἴδε κατωτ. II. 2. γ) κ. δόδος, βαθεῖα δόδος, 'Ἰλ. Ν. 419· κ. ἀγυία Πινδ. Ο. 9. 51.

8) κ. ποταμός, σχεδὸν κενὸς ὕδατος, Θουκ. 7. 84 (παρὰ Οὐεργίλιω cana flumina crescent)· τοῦ ποταμοῦ κοῖλου ρυέντος Σωκράτ. παρ' 'Αθῆν. 388A, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27· ἄλλως, κ. ποταμὸς, ἔχων βαθεῖαν κοίτην, 22. 20, 4.

ε) τὰ κοῖλα καὶ τὰ δασέα, αἱ φάραγγες αἱ κατάφυτοι μὲ δάση, 'Αριστοφ. Νεφ. 325.

3) κ. θάλασσα, ἄλς, ἡ πλήρης κοιλοτήτων θάλασσα δηλ. τρικυμώδης, Πολύδ. 1. 60, 6, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 595.

4) κοῖλος ἀργυρος καὶ χρυσός, δηλ. σκευὴ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ, Θεοπόμπ. 'Ιστ. παρὰ Λογίγν. 43. 2, 'Αριστ. Οἰκ. 2. 25, Λουκ. 'Αλεκτρ. 24, πρβλ. Σοφ. 'Αποστ. 68.

5) μεταφορ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαθὺς καὶ ὑπόκωφος, κόχλον ἐλὼν μυκάσαστο κοῖλον Θεόφρ. 22. 75, (ἂν καὶ ἐνταῦθα τὸ κοῖλον δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κόχλον)· φθέγγεσθαι κ. καὶ βαρὺ Λουκ. Νέρων 6, Φιλόστρ. 128, πρβλ. 'Αριστοφ. Κοῖντιλ. σ. 24. κτλ. πρβλ. κοῖλοστομία.

II. ὡς οὐσιαστ., κοῖλον, τὸ, κοιλότης, κοιλῶμα, Πλάτ. Φαίδων 109B, κ. ἄλλ.· ἰδίως ὡς τὸ κοιλία, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σώματι κοιλοτήτων, τὰ κ. γαστρός Εὐρ. Φοῖν. 1411· τὰ κ. τῆς καρδίας, αἱ κοιλίαι αὐτῆς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 17, 2, κέξ. τὸ κ. τῶν νεφρῶν αὐτόθι 17, 15· τὸ τῶν χειρῶν κ. 'Απολλόδ. παρ' 'Αθῆν. 479A· τὸ κ. τοῦ ποδὸς 'Ἰππ. 1153II, κτλ.· παρομ., τὸ κ. τοῦ ποδὸς δεῖξαι, τὰ νῦν: 'δεῖχ'ω τὴν βᾶχιν μου', ἐπὶ τὸν εἰς φυγὴν τρεπομένων· 'Ἠσύχ. τὰ κ. τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ προσώπου 'Ἰππ. 642. 49., 566. 11· τὰ κοῖλα μόνον, αἱ κοιλότητες τῶν πλευρῶν, αἱ λαγόνες, ὡς τὸ κενεῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 44, 9.

2) ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος Θουκ. 7. 52.

3) τὰ κοῖλα, τὸ κοιλῶμα τοῦ πλοίου, Τουρκ. τὸ 'ἀμπάρι' (ἴδε ἐν ἀρχ.).

4) τὸ κ., τὸ ἐνδόθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφερείας κύκλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κυρτὸν (τὸ ἐξώθεν θεωρούμενον), 'Αριστ. Φυσ. 7. 13, 4, 'Ἠθικ. Νικ. 1. 13, 10, κ. ἄλλ.

κοιλοσταθμῶ, κατασκευάζω, κτίζω τὴν ἀρσῆν ἢ τοὺς σταθμούς τῶν θυρῶν διὰ κοιλωτῶν κοσμημάτων, ἐκκοιλοστάθησε τὸν οἶκον φαντάσμασι, 'Ἐσανκλῶς πεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σανίσιν' (Γλωσσ.), 'Ἐδδ. (I' Βασίλ. Ζ', 9).

κοιλό-σταύρος, ὄν, ἔχων θολωτὴν στέγην, θολωτός, 'Ἐδδ. ('Αγγαῖος Δ', 4).

κοιλο-στομάχος διάθεις, ἡ, τὸ αἰσθάνεσθαι κενότητα ἐσωτερικῶς, Ψευδο-Ἰππ. ἐν Boisson. 'Ανεκδ. 3. 428.

κοιλο-στομία, ἡ, πλατειασμός τῆς φωνῆς, Κοῖντιλ. 1. 5, 32.

κοιλο-σώματος, ὄν, ἔχων κοῖλον σῶμα, κύτος 'Αντιφάν. ἐν 'Αφροδίτης γοναῖς' 1. 2.

κοιλότης, ἡτος, κοῖλον σχῆμα, κοιλῶμα, τῆς γῆς 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 1, 10, πρβλ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 20, π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 8, 6, κτλ.

II. ἀντίθετ. πρὸς τὸ σιμόν, 'Αριστ. Μεταφυσ. 5. 1, 6.

κοιλοφθαλμία, ἡ, τὸ ἔχειν κοίλους, βαθύλους ὀφθαλμούς, Φρύνιγ. Κωμ. ἐν 'Αδῆλ. 23.

κοιλοφθαλμιάω, ἔχω κοίλους ὀφθαλμούς, Κρατῖν. ἐν 'Αδῆλ. 107, Γαλην.

κοιλό-φθαλμος, ὄν, ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς, Ξεν. 'Ἰππ. 1. 9, 'Αριστ. Φυσιογν. 6, 27, Πολύδ. Α', 191., Β', 62.

κοιλο-φυής, ἐς, ἐκ φύσεως κοῖλος, 'Οππ. 'Αλ. 4. 653.

κοιλο-φυλλος, ὄν, ἔχων κοῖλα φύλλα, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 10, 8.

κοιλό-φωνος, ὄν, ἔχων κοίλῃν, ὑπόκωφον, βαθεῖαν φωνήν, 'Ἠσύχ. ἐν λέξ. ληκυθιστής.

κοιλο-χείλης, ἐς, ἔχων κοῖλα χεῖλη, κύμβαλα 'Ανθ. II. 6. 94.

κοιλῶ, διακοιλαινῶ, κοῖλον ποιῶ, Διοσκ. 2. 199.



κοιλώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κοιλώματα, φάραγξ Βάβρ. 20. 2. ἔχων κοίλον σχῆμα, δίφρος Σουῖδ. ἐν λέξ. χαμαιζήλοιο.

κοίλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8, π. Κόσμ. 4, 29, Βάβρ. 86. 1, κτλ.

κοιλ-ώνυξ, ὄχος, ὁ, ἡ, ἔχων κοίλην ὀπλήν, ἵπποι Στησίχορος 84.

κοιλ-ωπής, ες, ἔχων κοίλους ὀρθακμούς, κοιλωπέες αὐγαί Νικ. Ἀλεξίφ. 442.—θηλ. κοιλώπις, ἰδος, Ἀνθ. Π. 6. 219.

κοιλ-ωπός, ὄν, (ὠψ) κοίλος φαινόμενος· κοίλος, Εὐρ. Ι. Τ. 263.

κοίλωσις, εως, ἡ, κοίλωμα, ἡ κοίλα, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 172. ἐσφαλμένος κοιλώσις ἐν Νικομ. Ἀρμον. σ. 19.

κοιμάω, ἴων. -έω· μέλλ. -ήσω, Δωρ. -άσω [ᾱ]· ἄορ. ἐκοίμησης, Ἐπικ. κοίμησης Ὀμ.—Μέσ., μέλλ. -ήσομαι Διον. Ἀλ. 4. 64, Δουκ. κτλ.—Ἐπικ. ἄορ. κοιμήσατο, -ασθε, -αντο, Ὀμ.—Παθ., μέλλ. -ηθήσομαι Ἀλκιφρ. 1. 37, 3, Δουκ. κτλ. ἄορ. ἐκοιμήθη Εὐρ. Ἀνδρ. 390, Ξεν. πρkm. κεκοιμημαι Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C (ἴδε ἐν λέξ. κεῖμαι).

κοιμήθη Εὐρ. Ἀνδρ. 390, Ξεν. πρkm. κεκοιμημαι Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C (ἴδε ἐν λέξ. κεῖμαι). Ἀποκοιμίζω, Ζηνός .. κοίμησον ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαίνω Ἰλ. Ξ. 236· ἦμε .. κοιμήσατε νηλεῖ ὑπνῳ Ὀδ. Μ. 372· βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὑπνῳ Αἰσχύλ. Ὀθβ. 3· ἐντεῦθεν, βάλλω τινα νὰ κοιμηθῇ, τὸν δ' αὐτοῦ κοιμήθη Ὀδ. Γ. 397· καὶ ἐπὶ ἐλάφου, ἐν ζυλόχῳ .. νεβρόνας κοιμήσσατο Δ. 336, Π. 127.

2) μεταφορ. καταπραύνω, καθ-ησυχάζω, ἀνέμους, κύματα Ἰλ. Μ. 281, Ὀδ. Μ. 169· φλόγα Αἰσχύλ. Ἀγ. 597· κύματος μένος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 832· πρβλ. κοιμίζω.—ὡσαύτως, κοιμίζω, πράνυν, πάλως, κοιμήσον δ' ὀδύνας Ἰλ. Π. 524· ᾧ (δηλ. φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἔλκος Σοφ. Φ. 650· ἐπὶ πάθους, κοιμήσον εὐφροσύνην στόμα, βάλε τὴν γλώσσαν σου νὰ κοιμηθῇ ἐν σιωπῇ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247· κ. πόθον Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 101.

Π. Μέσ. καὶ παθ., ἀποκοιμῶμαι, πλαγιάζω, κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, συγχ. παρ' Ὀμ., ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 476, 610, Ἡρόδ. 1. 9., 2. 95, καὶ Ἀττ.—ἐπὶ ζώων, κατὰ ἡθρα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ξ. 411—μετὰ συστολῇ. αἰτ., ποῖόν τινα ὑπνον ἐκοιμῶ· Ξεν. Ἰέρ. 6, 7· βαθύν κοιμηθῆναι (δηλ. ὑπνον) Δουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3.

2) μεταφ., ὅπως ἂν κοιμηθῇ [τὸ ἐπιθυμητικόν] Πλάτ. Πολ. 571E.

3) ἐπὶ τοῦ ὑπνου τοῦ θανάτου, κοιμήσατο χάλκεον ὑπνον Ἰλ. Δ. 241· ἱερὸν ὑπνον κ. Καλλ. Ἐπιγρ. 10. 2· καὶ ἀπολύτως, πίπτω εἰς ὑπνον, ἀποθνήσκω, Σοφ. Ἠλ. 509· συγχ. παρὰ Χριστιανούς συγγραφ., Εὐαγγ. κ. Μαθ. κ'. 52., κη', 13, κτλ.—ἐν ἐπιταφίαις, Ἐλλ. Ἐπιγρ. 607, 610, καὶ ἄλλ.· πρβλ. καθεύδω, κοιμίζω.

4) κοιμῶντο .. παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν Ἰλ. Ζ. 246, πρβλ. 250· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ εὐνηθῆναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Θ. 295· κοιμηθεῖσά τινα Ἡσιόδ. Ο. 213, πρβλ. Πινδ. Ι. 8 (7). 49· παρά τινα Ἡρόδ. 3. 68· ζύν τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 390· μετὰ τίνος Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1.

5) φυλάττω φυλακὴν ἐν καιρῷ νυκτός, Δατ. excubare, Αἰσχύλ. Ἀγ. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 καὶ 9.

κοιμήθη, ἡ, τόπος πρὸς κοιμήσιν, Σουῖδ. ἐν λέξ. λαυθομοί. κοιμήμα, τό, (κοιμάω) ὡς καὶ νῦν, κοιμήματα αὐτογεν-νητα, συκοιμήσεις μητρός μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 864.

κοιμήσις, εως, ἡ, τὸ κοιμάσθαι, κοιμήσεις ἐπὶ θύραις Πλάτ. Συμπ. 183A· ἡ κ. τοῦ ὑπνου Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ια', 13. II. ὁ θάνατος, Ἐβδ. (Σειράξ. ΜΣ', 19, καὶ ἄλλ.).

κοιμητήριον, τό, κοιτών, ὁμαίτιον ἐν ᾧ κοιμᾶται τις, Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143C· κοιμητηρία, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 550. 56.

II. τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖον, Ἐκκλ.

κοιμητικῶς, Ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει κοιμητικῶς ἔχω, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάξω, Μέγ. Ἐτυμ. 485. 18.

κοιμήτωρ, ορος, ὁ, = κοιμιστής, Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 222.

κοιμίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῖω, λέξεις μεθ' Ὀμηρ., = κοιμάω, ὡς καὶ νῦν, κ. ὅμμα Εὐρ. Ρήρ. 825· ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον, δηλ. οἱ ἄνεμοι ἀφῆκαν τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυ-χάσῃ, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνέωσι, Σοφ. Αἶ. 675· θά-λασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν (δηλ. οἱ δαίμονες) Ἀνθ. Π. 9. 203, πρβλ. Ὀδ. Κ. 91—μεταφ., κ. τὸν πάλχονον, σδύνω, Νικοφῶν ἐν «Πανδώρα» 7· μεγαλγορίαν κ., ἀποκοιμίζω τὴν κομπορη-μοσύνην, καταπνίγω αὐτήν, Εὐρ. Φοῖν. 185· οὕτω, κ. θυμὸν Πλάτ. Νόμ. 873D· τὰς λύπας Ξεν. Συμπ. 2. 24· πόθον Ἀνθ. Π. 12. 19· ἐλπίδας αὐτόθι 7. 183—Παθ., παῖς κοιμίζεται Εὐρ. Ἐκ. 826· τὸ θηριώδες κ. Πλάτ. Πολ. 591B.

2) ἐπὶ τοῦ ὑπνου τοῦ θανάτου, καλῶ δ' .. Ἐρμῆν χθόνιον εὐ με κοιμίσαι Σοφ. Αἶ. 832· Τιδάνων γενεάν .. Ζεὺς κοιμίζει φλογμῷ Εὐρ. Ἐκ. 473, πρβλ. Ἰππ. 1387· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοιμίσασθαι τινα ἐς Ἀΐδου ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 589.

3) παρὰ Γραμμ. μετα-βάλλω τὸν δῶν τόνον εἰς βαρύν, ἴδε κοιμίσαις.

κοιμίσαις, εως, ἡ, = κοιμισμός, Α. Β. 756.

κοιμισμός, οὗ, ὁ, ἡ κοιμίσαις ἢ ἀποκοίμισαις, μεταφ. ἡ μετα-βολὴ τοῦ τόνου ἀπὸ ὀξείας εἰς βαρύν, Α. Β. 756.

κοιμιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἀποκοιμίζων, Ἀνθ. Π. 12. 50.

κοιμιστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κοιμίσιν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 382.

κοινάν, ἄνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοινῶν, Πινδ. Π. 3. 28 (50)

Böckh., πρβλ. ξυνάν.—κοινάνικός, ἀντὶ κοινωνικός, μνη-μονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ.—κοινάνέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοινωνέω, Συνθήκη. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79.

κοινάσσομαι, κοινάσας, Δωρ. ἀντὶ κοινῶσ—ἴδε ἐν λ. κοινῶς.

κοινέζον, τό, (κοινός) κοινὴ αἴθουσα, Σουλ. Ἐπιγρ. 2448. IV. 31. II. χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀρκάδ. σ. 121. 5, Φώτ., Ἡσυχ. (ἔνθα κακῶς κοινέζον)—τύπος τις ξυνέζον, μνημονεύε-ται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. Δ. 124.

κοινῇ, δοτ. θηλ. τοῦ κοινός (Β. 2), ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιγρ.

κοινισμός, ὁ, ἀνάμειξις διαφόρων διαλέκτων, Κοιντὶλ. 8. 3, 59.

κοινοβιακός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς κοινόδιον, Βα-σίλ. III. 1385B, κλ.

κοινό-ἀρχηγς, οὐ, ὁ, ὁ ἡγούμενος κοινοβιακοῦ μοναστηρίου, Ἀποφθέρμ. Πατέρ. 224D, Ἰω. Μοσχ. 2956A, κτλ.

κοινό-βιος, ον, ζῶν κοινοβιακῶς μετ' ἄλλων, Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 29, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 119. 24. II. ὡς οὐσιαστ., κοι-νόδιον, τό, βίος ἐν κοινότητι, πιθανὴ γραφ. ἐν Γελλ. 1. 9, ἐν τέλ.

2) = Δατ. coenobium, κοινοβιακὸν μοναστήριον, Ἐκκλ.

κοινο-βλάθης, ες, βλάπτων τὸ κοινόν, Νικητ. Χρον. 310D.

κοινοβουλευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινοβούλιον, Ἰππόδ. παρὰ Στοβ. 248. 39.

κοινοβουλεύω, ἀπορχαίω ἀπὸ κοινοῦ, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Δακ. 13. 1.

κοινο-βούλης, ον, ὁ, ὁ συσχεπτόμενος περὶ τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου, βουλευτής, γεροῦσιαστής, Ἡσυχ.

κοινοβουλία, ἡ, κοινὴ βουλή, σύσκεψις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. X. 268, Κύριλλ.

κοινοβούλιον, τό, κοινὴ βουλή, συνέδριον, Πολύδ. 28. 16, 1. Σερὰδ. 385· ὡς καὶ νῦν τόπος συνεδριῶν, Ἀππ. Ἐμψόλ. 1. 51.

κοινό-βουλος, ον, μετέχων τῆς κοινῆς συσκέψεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 928, Σουλ. Ἐπιγρ. 3773.

κοινο-βωμία, ἡ, (βωμός) κοινότης βωμῶν, ἐπὶ θεῶν λατρευο-μένων δι' ἐνὸς κοινοῦ βωμοῦ, ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβασθε Αἰσχύλ. Τκ. 222· πρβλ. ἀγώνιος.

κοινο-γάμια, ὡν, τά, κοινοὶ γάμοι, κοιναὶ μίξεις (ἄνευ συζυ-γικοῦ δεσμοῦ), Ἀθόη. 555D—παρ' Ἐκκλ. καὶ κοινογαμία, ἡ.

κοινο-γενής, ες, γεννηθεὶς ἐκ τῆς μίξεως δύο διαφόρων γενῶν, ἀντίθετ. τῷ ἰδιογενῆς, Πλάτ. Πολιτ. 265E· πρβλ. τὸ ἐτόμ.

κοινο-γονία, ἡ, ἡ διὰ τῆς μίξεως κοινὴ γονιμοποίησις δύο δια-φόρων γενῶν, οἷον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθετ. τῷ ἰδιογονεία, Πλάτ. Πολιτ. 265D.

κοινο-δήμιον, τό, κοινὴ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, Ἡσυχ.

κοινό-δήμος, ον, κοινὸς τῷ λαῷ, δημόσιος, πανήγυρις Φί-λων 1. 678.

κοινο-δέκιον, τό, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ φιλονικίαι μεταξὺ διαφόρων πόλεων ἐδικάζοντο καὶ διηυθετοῦντο, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 2556. 58, ὅθεν διορθωτέον (ἀντὶ -δέκιον) ἐν Πο-λύδ. 23. 15, 4.

κοινό-δέκος, ον, ἀπολαύων κοινῶν δικαίων, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. 144.

κοινοεργέω, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ, Μελέτ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 3. 36 καὶ 104.—κοινο-εργής, ες, ἐργαζόμενος ἀπὸ κοινοῦ, αὐτόθι

κοινο-εργός, ὄν, Συμπλκ. εἰς Ἐπίκτ. 83C.

κοινο-θυλάκιον, ἔχω κοινὸν θυλάκιον, κοινὸν βαλλάντιον, Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 631.

κοινο-λαΐτης, οὐ, ὁ, ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, Ἐκκλ.

κοινολετέω, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, κοινο-λεκτούμενα ῥήματα, τὰ ἐν κοινῇ χρήσει, Ἐτυμολ. Μέγ. 184. 11, κτλ.

κοινό-λεκτος, ον, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, μνημο-νεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 6. 18.

κοινό-λεκτρος, ον, ἔχων κοινὴν κλίνην, σύντροπος τῆς κλίνης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πρ. 560, Ἀγ. 1441.

κοινολεξία, ἡ, κοινὴ γλῶσσα, Εὐστάθ. 956. 1.

κοινο-λεχτής, ες, = κοινόλεκτρος, ἐραστής, Σοφ. Ἀποσπ. 97, πρβλ. Εὐστ. 653. 34.

κοινο-λογέομαι· μέλλ. -ήσομαι Πολύδ.: ἄορ. ἐκοινολογη-σάμην Ἡρόδ. 6. 23, Θουκ., κτλ.: βραδύτερον ὡσαύτως, ἄορ. παθ., ἐκοινολογήθη Πολύδ. 2. 5, 4, κτλ.: πρkm. κεκοινολόγημαι Δίων Κ. 49. 41: ὑπερσυντ. ἐκεκοινολόγηντο Θουκ. 7. 86. (λόγος).—

Συσκέπτομαι μετὰ τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, συνομιλῶ, τινὶ Ἡρόδ. 6. 23, καὶ Ἀττ.: πρὸς τινα Θουκ. 7. 86· κ. τινὶ περὶ τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 13: πρὸς τινα ὑπὲρ τινος Πολύδ. 10. 42, 4 ὡσαύτως, κ. περὶ τινος ὁ αὐτ. 31. 13. 5, Διόδ. κ. πρὸς τὸ οὗς τινὶ Δουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 4.

κοινολογία, ἡ, σύσκεψις, Ἰππ. 27. 35, Πολύδ. 2. 8, 7, κτλ.

II. = ἡ κοινὴ διάλεκτος, Φώτ.

κοινομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων κοινὴν μητέρα, Θεόδωνστ. 21. 26.

κοινόμικτος ον. μειγνύμενος ὁμοῦ, Τζέτζ. ἐν Κραμήρῳ Παρ. Ἀνεκδ. 1. 64.



**κοινο-νοσημοσύνη**, ή, (νοέω) κοινότης αίσθημάτων και γνώμης, ίδιως μεταξύ πολιτών, Λατ. *communitas, civilitas*, Μ. Άντων. 1. 16.

**κοινο-παθής**, ές, συμπαθητικός, κοινωνικός, έξη Διον. Άλ. 1. 41.  
**κοινο-παλήθης** ήμέρα, ή, ή ημέρα κοινής συνελεύσεως, Γεώργ. Παχ. 285C.

**κοινό-πλοος**, ον, συνηρ. -πλους, -οον, κοινή μετά τινος πλέων, συμπλοος, συσταξειδωτής, ναός κοινόπλους έμιλλά, δηλ. οί συσταξειδωται, Σοφ. Αλ. 872.

**κοινοποιέω**, κάμνω κοινόν — Μέσ., θεωρώ τι κοινόν, Συλλ. Έπιγρ. 2906. 11.— Παθ., γίνομαι κοινός, Σέξτ. Έμπ. π. Μ. 5. 63, κτλ.

**II.** μεταδίδω, άνακοινώ, άποκαλύπτω, τά μυστήρια Σχολ. εις Άριστοφ. Όρν. 1073· τήν αλήθειαν Κλημ. Άλ. 767· έν τῷ μέσῳ τύπῳ, κ. τά άγαθά αυτόι 680.

**κοινο-ποιήσις**, εως, ή, τὸ ποιῆν τὸ κοινόν, εις κοινοποιήσιν βαλλαντίου Εὐστ. Πονημάτ. 222. 6.

**κοινοπολιτεία**, ή, κοινότης πολιτικῶν δικαιωμάτων· και κοινοπολιτεικός, ή, όν, άνήκων ή άρμόζων εις τοιαύτην πολιτείαν, Θεόδ. Μετοχ. σ. 418.

**κοινό-πους**, ό, ή, -πουν, τό, ό δια κοινοῦ ποδός, κοινής πορείας έλλών, κ. παρουσία, ή άφίξις πολλῶν όμοῦ προσώπων, Σοφ. Πλ. 1104.

**κοινο-πράγέω**. ενεργῶ από κοινοῦ μετά τινος, τινι Πολύδ. 4. 23, 8., 5. 57, 2, Διόδ. 19. 6.

**κοινοπραγία**, ή, σύμπραξις, συνωμοσία, Πολύδ. 5. 95, 2, Πλουτ. Περικλ. 17.

**κοινοπραξία**, ή, = τῷ προηγ., Θεοφ. Σιμοκ. 192, 9.

**κοινο-πρεπής**, ές, άρμόζων από κοινοῦ, Έκκλ.

**κοινός**, ή, όν, έν Σοφ. Τρ. 207· ώσαύτως ός, όν· (έκ τοῦ ζύν = σύν, ύπάρχει και ισοδύναμος τύπος ζυνός, ίδε Bultm Λεξιλ. έν λέξ. κελαινός 3) — άνήκων εις πολλούς όμοῦ, υπό πολλῶν όμοῦ κατεχόμενος, άντίθετ. τῷ έδίῳς, πρώτον παρ' Ησιόδ., έκ κοινοῦ, διδόμενος ή μετεχόμενος από κοινοῦ, Έργ. κ. Ημ. 721· έσται γάρ βλος έκ κ. Άριστοφ. Έκκλ. 610· επί κοινῶν βωμῶν, Σιμων. 144· Ν. 7. (πρβλ. κοινοθωμία)· κοινόν έρχεται κύμ' Αἶδα Πινδ. Ν. 7. 44· τρέξ. . κοινὸν ὄμι' έκτρημέναι, επί τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. Πρ. 795· κ. ώφέλημα βροτοῖς φανεῖς, επί τοῦ Προμηθεως, αυτόι 613· τὰς γυναῖκας κοινὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 457D· παρομ., κοινὸν τύχη Αἰσχύλ. Άποστ. 285· κοινὰ τὰ τῶν φίλων Εὐρ. Όρ. 735, Πλάτ. Φαῖδρ. έν τέλ., Μένανδρ. έν «Αδελφοῖς» 12, Σουίδ· κοινός Έρμής (ίδε έν λέξ. Έρμής)· κοινὰ άρωγὰ, κοινή βοήθεια (δηλ. βοήθεια δι' άπαντας), Σοφ. Φιλ. 1145· έν δέ κοινός Ιτω κλαγγὰ, κοινῶς ἄς ήχῶσιν αἱ κραυγαὶ τῶν ανδρῶν, ό αὐτ. έν Τρ. 207· κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν Σεν. Τέρων 2, 8· [πολιτεία] τίς κοινότητι; Άριστ. Πολιτικ. 4. 2, 4· τὸν αέρα τὸν κοινόν Μένανδρ. έν Αδῆλ. 2. 7· κ. τὸν ἄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοὶ αυτόι 9. 8· κ. γάρ τύχῃ ό αὐτ. έν Μονοστείχ. 356.

**2)** μετά δοτ., κ. τινι, κοινός εις τινα ή εις πολλούς, ήμιν φῶς . . και τοῖσδ' άπασι· κ. Αἰσχύλ. Άγ. 523· ό δαίμων κ. ήν άμφοῖν ἄμα ό αὐτ. έν Θγβ. 812· θάλατταν κοινήν ἔαν τινι Άνδοκ. 25. 42· κοινοτάτη αἰ τῷ δεομένῳ οἰκία ό αὐτ. 19. 14· κοινόν τι χαρὰ και λύπη δάκρυα Σεν. Έλλ. 7. 1, 32· τὸν ἥλιον τὸν κ. ήμιν Μένανδρ. έν Αδῆλ. 139· — οὕτω και μετά γεν., πάντων κ. φῶς Αἰσχύλ. Πρ. 1091, Πέρσ. 132, Εὐρ. 109, Πινδ. Ν. 1. 48· κ. τῶν Λακεδαιμονίων τε και Αθηναίων Πλάτ. Μενέξ. 241C, κτλ.— ώσαύτως, τὸ επί πᾶσι κ., ίδε κατω. V· κ. κατ' άμφοτέρων Άπολλ. π. Συντάξ. 147 έν τέλ· οὐ γίγνεται μοί τι κ. πρὸς τινα Άνθ. Π. 11. 141· — περί τῶν εις κοινόν ή εις τό κ., κατά κ., από και έκ κοινοῦ, έν κοινῷ, κτλ., ίδε κατω. B.

**II.** επί κοινωνικῶν και πολιτικῶν σχέσεων, κοινός εις πάντας, δημοσίος, τό κ. άγαθόν Θουκ. 5. 37· κ. λόγῳ, στόλῳ Ηρόδ. 1. 141, 170· τά κ. χρήματα Σεν. Έλλ. 6. 5, 34· ἀδικήματα Δημ. 528. 21· ό τῆς πόλεως κ. δήμιος Πλάτ. Νόμ. 872B, πρβλ. Έλλάδ. έν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 535. 6· — κοινότατον, κοινόν ή γενικὸν συμφέρον, Πλάτ. Νόμ. 724B, πρβλ. Ισοκρ. 215B.

**2)** τὸ κοινόν, ως και νῦν, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, Λατ. *respublica*, τό κ. τῶν Σπαρτιτηένων, τῶν Ιώνων Ηρόδ. 1. 67., 5. 109· τό κ. τῶν συμμάχων Ισοκρ., κτλ. και επί τῆς ίδιᾶς πολιτείας, Άριστοφ. Έκκλ. 208, κτλ· τὸ κοινόν ώφελεῖται Άντιφῶν 121. 24.

**6)** ή κυβέρνησις, αἱ άρχαί, Θουκ. 1. 90., 2. 12, Σεν. Κύρ. 2. 20, κτλ· οὕτω και, τά κοινὰ Ηρόδ. 3. 156· — έντεῦθεν, από τοῦ κοινοῦ, δι' εξουσίας δημοσίας, ό αὐτ. 5. 85., 8. 135· σύν τῷ κοινῷ, κοινή συναινέσει, 9. 87· άνευ τοῦ τῶν πάντων κοινοῦ, άνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συνδέσμου (τῶν Θεσσαλῶν), Θουκ. 4. 78.

**γ)** τὸ δημόσιον ταμεῖον, χρημάτων μεγάλων έν τῷ κ. γενομένων Ηρόδ. 7. 144· έν τῷ κ. και έν τοῖς ἱεροῖς Θουκ. 6. 6 (πρβλ. Arnold εις 6. 8), 6. 17, Άριστ. Πολιτικ. 2. 9, 36, Έπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 91· οὕτως ό Σχολ. έρμηνεύει, ἔχειν έν κοινῷ (άνευ τοῦ ἄρθρου) Θουκ. 1. 80.

**6)** τὰ κοινὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, Άριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12.

**ε)** εταίρεία, όμιλος ε-αίρων, Συλλ. Έπιγρ. 2448. 1.

24, 28, κ. άλλ. **3)** τὰ κοινὰ, αἱ κοινὰ ὑποθέσεις, παρὰ τοῖς Ρήτορσι· πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν, προσιέναι, εἰσέρχεσθαι εις τὰ πολιτικά, Δημ. 313. 1, Αἰσχίν. 23. 37· άλλ' ώσαύτως, τὰ κοινὰ χρήματα, Άριστοφ. Πλ. 569, Δημ. 95. 20· από κοινοῦ, διὰ δημοσίας δαπάνης, Σεν. Άν. 4. 7, 27., 5. 1, 12· έκ κοινοῦ φάγειν Εὐρῶν έν «Μούσαις» 1. 4, πρβλ. Άντιφῶν. έν Αδῆλ. 5.

**III.** κοινός, συνήθης, Πλάτ. Αἰέσιχ. 366B, Άριστ. Ρητ. 1. 1, 12· ή κ. έννοια ή έννοια Πολύδ. 2. 62, 2., 6. 5, 2· κ. και δημῶδη όνόματα Λογγίν. 40. 2, πρβλ. Διον. Άλ. π. Δυσ. 3· ή κ. διάλεκτος, ή κοινή, συνήθης, ή δημῶδης γλῶσσα, ό αὐτ. π. Ισοκρ. 2· ίδε κατω. V.

**IV.** επί προσώπων, συνδεδεμένος διὰ κοινῆς καταγωγῆς ή συγγενείας, ίδιως επί άδελφῶν, θυμαῖος, Πινδ. O. 7. 170, Σοφ. O. T. 261, O. K. 535, Άντ. 1, 202· οὕτω, κοινὰ Χάρτες Donalds. εις Πινδ. O. 2. 90.

**2)** ως τὸ κοινωνός, μέτοχος, έν ὀθυσμῶν· κ. ποιέσθαι τινα Σοφ. O. T. 240· κ. έν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ό αὐτ. έν Αλ. 267, πρβλ. Άριστοφ. Σρ. 917.

**3)** επί διαθέσεως, δίδων έτοιμῶς άκράσιν εις πάντας, άπροσωπῶληπτος, εἰκαίος, μη οὐ κ. άποδῇτε Θουκ. 3. 53, πρβλ. 68, και ίδε έν λέξ. Έτος II. 3· κοινούς τῷ τε φεύγοντι και τῷ διώκοντι Λυσ. 144. 21· άποφῆναντες αὐτοῦς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μαγῶναιν Πλάτ. Μένων 91B· οὕτως επί χώρας, δεῖ . . κοινήν εἶναι τῶν τόπων άπάντων, εὐπρόσιτος πανταχόθεν, Άριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4· έντεῦθεν,

**6)** ως τὸ Λατ. *communis* (Κικ. ad Fam. 4. 9, 2), φιλοπροσγίγορος, όμιλητικός, Σεν. Κυν. 13, 9· κοινός άπασι γενέσθαι Ισοκρ. 98B, κτλ· τῇ πρὸς άπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινός Δημοκ. παρ' Αθην. 253D· πρβλ. κοινότης II.

**4)** οὕτω και επί συμβαινόντων, κοινότεραι τύχαι, μάλλον από τοῦ ὅτι, δηλ. δικαιοτέραι, Θουκ. 5. 102· έν τῷ κοινῷ έστι πᾶσι, μετ' άπαρεμφ., Άνδοκ. 20. 24.

**V.** έν τῇ Λογικῇ και τῇ ἐπιστημονικῇ γλῶσσῃ, κοινός εις πάντα τὰ άτομα· τάδεως τινος ή εἰδός, τὸ κοινόν, τὸ επί πᾶσι κ. Πλάτ. Θεαῖτ. 185B, C· τὰ κ. λεγόμενα δέξιματά Άριστ. Αναλυτ. Έγστ. 1. 10, 4· αἱ κ. άρχαί αυτόι 32, 3, κτλ· πρβλ. δόξα I. 2, έννοια I. 2.

**VI.** παρὰ Γραμμ. και Ρήτορσι, **1)** επί τῆς ποσότητος συλλαβῶν τινων, κοινή, δηλ. και μακρά και βραχεῖα, Λατ. *anceps*, Λογγίν. Άποσπ. 3. 5 και 11.

**2)** κ. διάλεκτος, ή έν κοινῇ χρήσει διάλεκτος, κατ' άντίθεσιν πρὸς τήν Αττ., Δαρ., κτλ., Έτυμολ. Μέγ. 27. 12 και 15, κτλ. **3)** επί γένους, ό αὐτ. 143. 32., 305. 19, κτλ· πρβλ. ἐπίκοινος II.

**4)** κ. τόπος, Λατ. *locus communis*, συνήθης, τετριμμένη ιδέα, Έρμούγ., ίδε Ernesti Λεξ. Τεχν. έν λέξ. **5)** σχῆμα από ή έκ κοινοῦ, χρήσις τῆς αὐτῆς λέξεως έν δυσὶ προτάσεσιν, Άπολλ. π. Συντάξ. 127. 23 κέξ· ώσαύτως, κοινότης, αυτόι 128. 9.

**VII.** έν τῇ Καινῇ Διαθ. επί άπηγορευμένων βρωμάτων, κτλ., κοινός, άνόσιος, ακάθαρτος, βέβηλος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 2, Πράξ. Άποστ. ι', 14, Έπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 14· πρβλ. κοινόω I. 3.

**B.** Έπιγρ. κοινῶς, από κοινοῦ, όμοῦ, έναντίον τοῦ ἰδία, Εὐρ. Ιων 1462· τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα Μένανδρ. έν Αδῆλ. 281· — συγκρ. έν Κρήτῃ κοινωτέρως [έχει τὰ τῶν συσσιτίων], Άριστ. Πολιτικ. 2. 10, 8.

**2)** δημοσία, Θουκ. 2. 42, κτλ. **3)** κοινωνικῶς, ως οἱ άλλοι πολῖται, κ. και πολιτικῶς βιώναι Ισοκρ. 72B· ἴσως και κ. πρὸς τινα προσφέρεσθαι Άριστ. Ρητορ. π. Αἰέξ. 9, 10· κ. και φιλικῶς Πλουτ. Άντων. 33.

**4)** κοινῶς, συνήθως, Διφιλ. Σίφν. παρ' Αθην. 81A· έν κοινῇ, συνήθει γλῶσσῃ, Πλουτ. Μάχευλ. 8, Λογγίν. 15. 1· κ. άσπάξέσθαι, κατὰ τὸν κοινόν, συνήθει τρόπον, Πλουτ. Άρατ. 43.

**II.** ώσαύτως θηλ. δοτ. κοινῇ, από κοινοῦ, κατὰ κοινήν συναίνεσιν, συμφῶνως, Ηρόδ. 1. 148., 3. 79, Σοφ. O. T. 606, O. K. 1339, Εὐρ. Ιππ. 731, Θουκ., κτλ· κ. και χωρὶς Άριστ. Πολιτ. 3. 6., 4· κ. μετά τινος, κ. σύν τινι Πλάτ. Συμπ. 209C, Σεν., κτλ· ἴδία τε και κ. Αλεξ. έν Αδῆλ. 24· — οὕτω και οὐδ. πληθ. κοινὰ, Σοφ. Άντ. 546.

**2)** δημοσία, και κ. και ἴδία Σεν. Έλλ. 1. 2, 10, Άπομν. 2. 1, 12, κτλ. **III.** έν Έπιγρ. σημασία ώσαύτως, μετά προθέσεων, ές κοινόν, από κοινοῦ, ὅμιν τῇδ' εἰ' εἰ κ. φράσω Αἰσχύλ. Πρ. 844· πᾶσιν ές κ. λέγῳ ό αὐτ. έν Εὐμ. 408, πρβλ. Άριστοφ. Όρν. 457, Πλάτ. Νόμ. 796E, Δημ. 390. 6· εις τό κ. λέγειν, ως τό κ. και εἰς τό μέσον, Πλάτ. Θεαῖτ. 165A· ώσαύτως, εις τό κ., πρὸς κοινήν χρήσιν, ό αὐτ. έν Νόμ. 681C· χρήσιμος διὰ τὸ κοινόν καλόν, Ισοκρ. 215B.

**2)** από κοινοῦ, έκ κοινοῦ, ίδε Α. I. 1, II. 3, VI. 5. **3)** έν κοινῷ άφιέναι, *rem in medio relinquere*, Άριστ. Μεταφ. 1. 6, 4· οἱ έν κ. γιγνόμενοι λόγοι ό αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4. 1· ίδε άνω. II. 2· έν τέλ.

**4)** κατά κοινόν, άντίθ. τῷ, κατ' ἴδιαν, από κοινοῦ, όμοῦ. Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 7, Πολύδ. 4. 3, 5, κτλ.

**κοινο-τάφιον**, τό, δημόσιος τάφος, κοινός, Υπρ. εις Δημ. **κοινότης**, ητος, ή, τὸ μετέχειν από κοινοῦ, κοινότης, Άνδοκ. 30. 36, Πλάτ. Θεαῖτ. 208D· ή τῶν γυναικῶν και παιδῶν και τῆς οὐσίας κ. Άριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12· ή περί τὰ τέκνα κ. και τὰς γυναῖκας ό αὐτ. 2. 7, 1· — κ. φωνῆς, κοινή γλῶσσα, δηλ. οὐγί ἰδιαιτέρα ή διαλεκτική, Ισοκρ. Άντιδ. 2 316. πρβλ. Σεν.



\*Αθην. 2, 8· αἱ κοινότητες, κοινὰ ἰδιότητες, ὁμοιότητες, Πλουτ. Σύγκρισις Λυκούργ. καὶ Νομά 1. 2) γενικότης, καθολικότης, ἀοριστία, ἀάφεια, τῶν ὁμολογιῶν Διον. 'Αλ. 2, 39, κτλ. αἱ κοινότητες, loci communes, κοινοὶ τόποι, Πλουτ. 2, 129D.

II. εὐπροσηγορία, Ξεν. 'Ελλ. 1, 1, 30, 'Αριστείδ., κτλ.· πρβλ. κοινός IV. 3. III. παρὰ Γραμμ., κοινὸν γένος. 2)

ἴδε κοινός VI. 5. κοινό-τοκος, ὃν, ὃ ἐκ κοινῶν γονέων τεχθεὶς, ἐλπιδες κ., ἐλπίδες εἰς τινα γεννηθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, δηλ. εἰς ἀδελφόν, Σοφ. 'Ηλ. 858.

κοينو-τροφικός, ἡ, ὄν, (τρέφω) ἀνήκων ἢ ἀρμάζων εἰς κοινὴν φύσιν, ἐπιστήμη Πλάτ. Πολιτικ. 264D, 267D· ἡ -κῆ (δηλ. ἐπιστήμη), κοινὴ φύσις ἢ ἀνατροφή, ὁ αὐτ. 261E, 264B, κτλ.

κοينو-φάγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν κοινά, δηλ. ἀκόθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά, 'Ιωσήφ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 11, 8, 7.

κοينو-φιλής, ἔς, ἀγαπῶν ἀπὸ κοινού, κοινοφιλεῖ διανεῖα Αἰσχύλ. Εὐμ. 985, κατὰ τὸν 'Ερμ. ἀντὶ κοινοφελεῖ (Κῶδ. Μεδ.).

κοινό-φρων, ὄν, (φρὴν) ἔχων κοινὸν φρόνημα μετὰ τινος, τινὶ Εὐρ. 'Ιων 577, I. T. 1008.

κοينو-χρηστίαι, ἡ, κοινὴ χρῆσις ἢ χρησιμότης, Οἰκουμ. εἰς Πράξ. (Κατὰ Schneid. ἀντὶ -χρηστίαι).

κοινύω, μέλλ. κοινώσω Αἰσχύλ. Χο. 673· ἄρ. ἐκοινώσω Θουκ., Πλάτ., Δωρ. ἐκοινάσσει (ἴδε κατωτ.)·—Μέσ., μέλλ. κοινώσομαι Εὐρ., Δωρ. -άσομαι Πινδ. N. 3, 19 πρβλ. (κοινά, ξυνά)· ἄρ. ἐκοινώσασθαι Τραγ., Ξεν., κτλ.·—Παθ., ἄρ. ἐκοινώθην Εὐρ., Πλάτ.· πρkm. κεκοινώμαι (ἀλλ.) ἐν μέσ. σημασίᾳ Εὐρ. 'Αποστ. 496· (κοινός). Κάμνω τι κοινόν, μεταδίδω, πῶς τι κοινὸν εἰς ἄλλον, 1) ὅπως λάβω τὴν συμβουλὴν ἢ γνώμην του, κ. τινὶ τι Αἰσχύλ. Χο. 717 (ἐν στίχ. 673 δέον νὰ νοηθῇ αὐτ. τις) Εὐρ. Μῆδ. 685, 'Αριστοφ. Νεφ. 197, κτλ.· ὡσαύτως τι ἐς τινος, Εὐρ. I. A. 44· καὶ κ. τινὶ περὶ τινος, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 369, πρβλ. Arnold Θουκ. 8, 48· νυκτὶ κοινάσαντες δόδον, κοινοποιήσαντες τὸ ταξιδιόν των μόνον εἰς τὴν νύκτα (δηλ. ὁδοιποροῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσι τινα), Πινδ. Π. 4, 204. 2) ὅπως καταστήσω τινὰ μέτοχόν τινος, κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινά καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν Θουκ. 1, 39, πρβλ. 4, 4, Πλάτ. Νόμ. 889D· τὰ περὶ τὰς κτήσεις.. τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοινώσεν 'Αριστ. Πολιτικ. 2, 5, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοινάσονται ὕμνον λύρα [ὡς δ' Ὁράτ. commissi calores fidibus], Πινδ. N. 3, 19· ὡσαύτως μέσ. ἄρ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίᾳ, 'Ιππ. 'Ορχ. 1· κ. τὴν οὐσίαν τῇ τοῦ παιδὸς, ἐνώσει τὴν μίαν μετὰ τῆς ἄλλης, 'Ισαῖ. 89, 25. 3) καθιστᾷ κοινόν, μιαινῶ, μιᾶνύω, 'Αποκάλ. κα', 27.—Μέσ., θεωρῶ ἢ κηρύττω ὡς ἀκόθαρτον ἢ βέβηλον, Πράξ. 'Αποστ. κ', 15· πρβλ. κοινός VII.

II. Μέσ., κοινολογεῖται τινὶ τι, βουλευήματα Αἰσχύλ. 'Αγ. 1347· κοινοῦμεθα.. ἐγὼ τε καὶ Ἀλκίχη τὸν λόγον Πλάτ. Λάχ. 196C· τὸ πρᾶγμα Δημ. 890, 13· ἀπολ., οὐτ' ἠθέλησας, οὐτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Σοφ. 'Αντ. 539. 6) ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀνακοινωθῇ, τινὶ τι Πλάτ. Συμπ. 218E, Μένανδρ. ἐν Μονοστήχ. 351· τι πρὸς τινα Πλάτ. Νόμ. 930C. 2) συμβουλευομαι, τῷ Θεῷ Ξεν. 'Αν. 5, 10, 15, 'Ελλ. 7, 1, 27· κοινώσασθαι ἑαυτοῖς περὶ τινος Πολύδ. 7, 16, 3, κτλ.·—ὡσαύτως κ. τινὶ, συμφωνῶ μετὰ τινος, 'Αριστ. Μεταφ. 1 (min.) 1, 3. 3) εἶμαι μέτοχος, τινος Εὐρ. Φοῖν. 1709, Κύκλ. 634, Λυσίας 128· 42· τινὶ τινος, μετὰ τινος εἴς τι, Εὐρ. 'Ανδρ. 933. 4) ὡσαύτως μετ' αὐτ. πράγμ., λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον ἐν τινι, συμμετέχω, κοινοῦσθαι τὰς ἐμφυράδας αὐτ. ἐν 'Ιωνι 608, πρβλ. 858· οὕτω, κοινοῦσθαι τὸν στόλον Θουκ. 8, 8· τὴν τύχην Ξεν. Πόρ. 4, 32. III. Παθ., ἔχω κοινωνίαν μετὰ τινος, ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐρ. 'Ανδρ. 38, 217· ἀλλήλοισ Πλάτ. Νόμ. 673D· ὡσαύτως, κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, δηλ. βαρεῖς χίτρινος, Πλάτ. Τιμ. 59B.

κοινωνία, τό, συνουσία, ἰδίως σαρκική, Πλουτ. 2, 338A.

κοινωνιάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοινωνία, δεσμός, ἐπίδεσμος, 'Αρχ. Μαθ. σ. 64.

κοινών, ὄνως, ὃ, Δωρ. κοινάων, ὄνως, (Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 3, 28), = κοινωνινός, ὅπερ πολλῶς συνθησέτερον, Πινδ. ἐνθ' ἄνωτ., Ξεν. Κύρ. 7, 5, 35, 8, 1, 16, 36, 40, πρβλ. ξυνήνων.

κοινωνέω: μέλλ.-ῃσω Πλάτ. Πολ. 540C· πρkm. κεκοινώνημαι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 246D, κτλ.·—Παθ., πρkm. κεκοινώνημαι, ἴδε κατωτ. 3· (κοινωνός).

'Εγὼ ἢ πράττω τι ἀπὸ κοινού μετ' ἄλλου, μετέχω τινός μετὰ τινος ἄλλου, συμμετέχω, μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., τῆς πολιτείας κ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 753A· κ. πό- νων καὶ κινδύνων ἀλλήλοισ ἀντιῶσι 686A, πρβλ. Ξεν. 'Ελλ. 2, 4, 21· κ. αὐτοῖς ὧν ἔπραττον αὐτοῖς 6, 3, 1· κ. μὴ δυνδὸς τοῦτω, δὲν ἄφινον νὰ μετᾶσχη, Δημ. 789, 4·—ἀλλὰ συχνάκις μία τις τῶν πτώσεων τούτων παραλείπεται. 2) κ. τινος, συμμε- τέχω, χέθονδς Αἰσχύλ. 'Ικ. 324· μύθοις ὁ αὐτ. ἐν Χο. 166· κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Θῆδ. 1033· γάμων Σοφ. Τρ. 546· τάφου· Εὐρ. 'Ορ. 1055· τύχης ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 303· σίτου καὶ πότου Ξεν. 'Απομν. 2, 6, 22· τῆς πολιτείας 'Αριστ. Πολιτικ. 2, 8, 8, κ. ἄλλ. τῶν αὐτῶν κ. πάντων, μετέχω πάντων τῶν πραγμάτων ἀπὸ κοινού,

αὐτοῖς 1, 9, 5. 3) κ. τινι, μετέχω μετὰ τινος, ἔχω σχέσεις,

λήψεις καὶ δόσεις πρὸς τινα, 'Αριστοφ. Σπ. 692, 'Ορν. 653, Πλάτ. Πολ. 343D, κτλ.· κοινωνεῖν μὲν γοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πε- πολιτευμένοις, νομίζω ὅτι καὶ τοῦτο ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ὑπ' ἡμοῦ ληφθέντα μέτρα, Δημ. 244, 20· στολὴν φοινικίδα.. ταύ- την νομίζω ἡκίστα.. γυναικεῖα κοινωνεῖν, ὅτι ἔχει ἐλαχί- στην σχέσιν πρὸς γυναικεῖαν.., Ξεν. Λακ. 11, 3· οὕτως, ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς, ἡνωμένα μετ' εὐχῶν, Πλάτ. Νόμ. 801E (εἰ μὴ ἀναγνωστέον κεκοινωνημένα).

4) μετὰ προθέσ., κ. τινι εἰς ἅπαντα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 453A· ὡσαύτως, κ. τινι περὶ τινος Πολύδ. 31, 26, 6. 5) μετὰ συστοίχ. αἰτίας, κ. κοι- νωνίαν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 881E· οὕτω, κ. ἴσα πάντα τοῖς ἀν- δράσι αὐτοῖς 504C, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 590·—σπανίως μετ' αὐτ. πράγμ., κ. φόνον τινὶ, ἐκτελῶ φόνον ἀπὸ κοινού μετὰ τινος, Εὐρ. 'Ηλ. 1048. 6) ἀπολ., μετέχω τῆς γνώμης τινός, συμ- ποῶ, σκόπει.., πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι Πλάτ. Κρίτων 49D· οὐδὲν κ. τῇ τραγῳδίᾳ, οὐδὲν κοινὸν ἔχω μετὰ.., 'Αριστ. Ποιητ. 14, 4, πρβλ. Σοφ. 'Ελεγχ. 24, 4. 6) συγκοι- νωνῶ, ἢ ἐρυθρά θάλασσα κ. πρὸς τὴν ἕξω.. ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2, 1, 8. γ) ἀποτελῶ κοινότητα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3, 9, 5.

II. ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, κ. γυναικί, ἀνδρὶ Πλάτ. Νόμ. 784E, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1, 2, 10, 2, κτλ.

κοινωνήμα, τό, τὸ μεταδιδόμενον· ἐν τῷ πληθ., πράξεις κοινο- νίας, συναλλαγῆς, σχέσεις λήψεως καὶ δόσεων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 333A, Νόμ. 738A, 'Αριστ. Πολιτικ. 3, 9, 10, κτλ.· κ. πρὸς ἀλλήλους Πλουτ. 2, 158D· ψυχροῦ καὶ θερμοῦ κ. αὐ- τοῖς 951E.

κοινωνήσις, εὼς, ἡ, κοινότης, παίδων Πλάτ. Πολιτ. 310B.

κοινωνητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ κοινωνεῖν, τινός τινι Πλάτ. Πολ. 403B.

κοινωνητικός, ἡ, ὄν, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κοινωνινικός, Πολύδ. 2, 44, 1.

κοινωνία, ἡ, (κοινωνέω) ἔνωσις, συμμετοχὴ, συγκοινωνία, ἐπιμελία, ὁμιλία (συναστροφή), κτλ., μαλθακά κ. Πινδ. Η. 1, 189· οὕτε φίλια ἰδιώταις, οὕτε κ. πόλεσιν Θουκ. 3, 10· 8τω δὲ μὴ ἐνι κ., φίλια οὐκ ἂν εἴη Πλάτ. Γοργ. 507E· ἐν ταῖς κ. τε καὶ ὁμιλίαις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 861E, πρβλ. Συμπ. 182C· ἡ περὶ.. ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους κ. αὐτοῖς 188C, πρβλ. Πολιτ. 283D· ἐν διαλύσει τῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 343D· ἡ ἀνθρω- πίνη κ., ὡς καὶ νῦν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 276B· ἡ κ. ἢ πολιτικὴ 'Αριστ. Πολιτ. 1, 1, 1· αὕτη ἡ κ., ἐπὶ τοῦ γάμου, αὐτοῖς 7, 16, 6· πόλις ἢ γενῶν καὶ κομῶν κ. αὐτοῖς 3, 9, 14, κτλ. 2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., συγκοινωνία με.., λυγρὰ.. τῶν ὀπλῶν κ. Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1377· κοινότης, μετοχὴ, ἡμίμων Πλάτ. Νόμ. 721A· γυναικῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 461E· ἡ ἡδονῶν τε καὶ λύ- πης κ. ξυνδεῖ αὐτοῖς 462B· τῶν πόνων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87E·—ἐντεῦθεν κ. τινός τινι ἢ κ. τινος καὶ τινος, ὡς, τίς θα- λάσσης βουκόλοισ κ.; τίνα σχέσιν οἱ βοσκοὶ μετὰ τὴν θάλασσαν; Εὐρ. I. T. 254· τίς δαὶ κατόπτρου καὶ εἴφους κ.; δηλ. τίνα σχέσιν ἔχουσι τὰ καλλωπιστικὰ μέσα τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ ὄπλα τῶν ἀνδρῶν; 'Αριστοφ. Θεσμ. 140· λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει· τινὰ 'Αλεξ. ἐν 'Αδῆλ. 45· κ. βοηθείας καὶ φίλιας Δημ. 118, 14. II. σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. Βάχχ. 1277· ἡ τῶν γυναικῶν κ. τοῖς ἀνδράσι Πλάτ. Πολ. 466C· γυναικὸς λαμ- βάνειν κοινωνίαν 'Αμφις ἐν 'Ιαλῆμῳ 1, 3. III. κοινὸν ὄνως, ἐλεημοσύνη, συνεισφορά, 'Επιστ. π. Ρωμ. ιε', 26, π. 'Εβρ. ιγ', 16.

κοινωνικός, ἡ, ὄν, ἀπὸ κοινού υπάρχων ἢ ἰσχύων μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπου, ἰσότης κοινωνικὴ [ἢ δικαιοσύνη] 'Οροι Πλάτ. 411E· κ. ἀρετὴ 'Αριστ. Πολιτικ. 3, 13, 3· κ. καὶ φιλικὴ διάθεσις Πολύδ. 2, 44, 1, πρβλ. Wyt. Πλουτ. 2, 43D·—τὸ -κόν, ἢ πρὸς κοινωνίαν διάθεσις, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3, 13, 5, κτλ.

2) παρέχων μερίδιον ἔς τινος, τὸν ὄντων Λουκ. Τιμ. 56· ἀπολ.; κ. ὁ 'Ερμῆς, ἐτοίμος νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην μετὰ τῶν ἄλλων, παροίμ. ἐν 'Αριστ. Ρητ. 2, 24, 2· πρβλ. κοινός A. I. 1.

II. 'Επίρρ., κοινωνικῶς χρώμαι τοῖς εὐτυχήμασι, ἐπι- τρέπω καὶ εἰς ἄλλους νὰ μετεχῶσι τῶν εὐτυχιῶν μου, Πολύδ. 18, 31, 7· κ. βιδῶναι Διόδ. 5, 9· ζῆν κ. καὶ φιλικῶς Πλουτ. 2, 1108C, κτλ.

κοινωνοποιέω, = κοινωνέω, Γλωσσ.

κοινωνός, ὃ, ὡσαύτως ἡ, (κοινός) συμμετοχος, τινος, εἴς τι, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1037, 1352, 'Ικ. 343· Ἀντιφῶν 137, 25, Πλάτ., κτλ. ὁ τοῦ κακοῦ κ., συναντοῦργος, συνεργός.., Σοφ. Τρ. 730, πρβλ. Αἴ. 284· ὡσαύτως, κ. περὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 810C· τινι, ἐν τινι πράγματι, Εὐρ. 'Ηλ. 637· μετὰ δοτ. προσ., κ. τινι τῶν τιμῶν, μετὰ τινος ἄλλου, Ξεν. 'Απομν. 2, 6, 24. 2) ἀπολ., μέτοχος, συνεταιρος, Πλάτ. Πολ. 333B, Φαίδρ. 239C· ὁ σὸς κοινωνός, οὐχ ὁ ἐμὸς Δημ. 232, 12· ἴσοι καὶ κ. 'Αριστ. 'Ηθ. N. 5, 5, 12.

II. ὡς ἐπιθ. = κοινός, Εὐρ. I. T. 1173.

κοινωνσις, εὼς, ἡ, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἥτοι ἀκόθαρτον, μίανσιν, 'Επιφάν. 1, 395A.



κοινωτέος, α, ὄν, ὃν δεῖ κοινοῦν, Θεμιστ. 26, 22.  
κοινωφελής, ἑς, χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν, ὠφέλιμος, Γαλην. 14.  
296, Φίλων 2. 404.

κοινωφελεία, ἡ, κοινὴ ὠφέλεια, κοινωφελεία ἐν Διοδ. 1. 51.  
ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον τύπον κοινωφελεία ἀναγνωρίζει ὁ Μεγ.  
Έυμ. 462. 21.

κόβξ, κος, ὅ, εἶδος Αἰγυπτίου φοίνικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Έστ. 1. 10, 5, κτλ. ἴδε ἐν λ. κοῦκι. 2) καλῶθιον ἐκ φύλλων φοίνικος, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 12. «ἀγγεῖον ἀλφειτῆριον» Ἀντιφ. ἐν «Βομβυλῶν» 1. — Έτερος τύπος οὐχὶ Ἀττ. ἦτο ὁ κόβξ, Ἐπίχ. 77 Αhr.

Κοιο-γενής, ἑς, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου, δηλ. ἡ Λητώ, ἥτις ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κοίου, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 7. — οὕτω, Κοιογέ-  
νεα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 710. Κοιρῆς, ὁ ἴδε· — πρβλ. Ἡσ. Ο. 404.

κοιόλης, ὁ, = ἱερεὺς, Ἡσύχ., Σουῖδ.  
κοῖος, ἡ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ποῖος, α, ὄν, Ἡρόδ.  
κοῖος, ὁ, Μακεδονικ. ἀντὶ τοῦ ἀρεθμός, Ἀθῆν. 455D, ἴδε  
Sturz. Διאל. Μακεδ. σ. 42.

κοιρανῶν: μέλλ. -ήσω, (κοίρανος)· — ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι κύ-  
ριος, διευθύνω, κυβερνῶ, διατάσσω. 1) ἐπὶ στρατηγοῦ, ὡς ἔγε  
κοιρανῶν διέπε στρατὸν Πλ. Β. 207, Δ. 250· μάχην ἀνα  
κοιρανέοντα Ε. 824· πόλεμον κατά κοιρανέουσιν αὐτόθι 332·

2) ἐπὶ τῆς κανονικῆς καὶ ἐννόμου ἐξουσίας τοῦ βασιλέως ἐν  
καιρῷ εἰρήνης, Λυκίην κατά κοιρανέουσιν Μ. 318· Ἰθάκην  
κάτα κ. Ὀδ. Α. 247. 3) ἐπὶ τῆς ἀδίκου καὶ ἀνόμου ἐξουσίας  
ἣν οἱ μνηστῆρες ἐξέησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσεύς, συγν. ἐν τῇ  
Ὀδ.

II. πλὴν τῆς Ὀμηρ. χρήσεως, εὐρίσκομεν τὸ ῥῆμα τοῦτο  
μετὰ γενν., εἶμαι κύριος τιος, ὡς τὸ κρατέω, κτλ., Ἡσ. Θ. 331,  
Αἰσχ. Πέρσ. 214 (ἐνθα ὁμως ἀπαιτεῖται μέλλων τις, ὡς, ποιμανεῖ  
ἡ δεσπόσει, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Δινδόρριος)· μετὰ δοτ. ὡς τὸ  
ἀνάσσω, Αἰσχύλ. Πρ. 49, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 998· ἀπολ., τὸν νῦν  
κοιρανοῦντα Αἰσχύλ. Πρ. 958· — καὶ μετ' αἰτ., ὁδηγῶ, διευθετῶ,  
Πινδ. Ο. 14. 12.

κοιρανῆος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοιρανέιος, ἀνήκων εἰς κύριον ἢ  
κυβερνήτην, κ. κράτος, βασιλικὴ ἐξουσία, Μελινῶ Λεσβία παρὰ  
Στοδ. 87. 24.

κοιρανία, Ἰων. -ία, ἡ, κράτος, βασιλεία, Διον. Π. 464, Ἀνθ.  
Πλαν. 358.

κοιρανίδης [νῆ], ου, ὁ, = κοίρανος, Σοφ. Ἀντ. 940.

κοιρανικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς βασιλέα, βασιλικός,  
Ὀππ. Κυνηγ. 3. 41, 47.

κοιρανός, ὁ, ποιητ. ὄνομα, κυβερνήτης, ἄρχων, ἀρχηγός· 1)  
ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κ. Πλ. Β. 487·  
κοίρανε λαῶν Η. 234· οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη· εἰς κ. ἔστω,  
εἰς βασιλεὺς Β. 204. 2) καθόλου, κύριος, δεσπότης, Ὀδ.  
Σ. 106. — Ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 3. 108, Αἰσχύλ. Ἀγ. 549, Ο. 8.  
Κ. 1287, 1759, καὶ συγν. παρ' Εὐρ. — Σπαν. ἐν τῷ θηλ. γένει, Ὀρφ.  
παρὰ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1· Πρβλ. Ebert Diss. Sicul. σ. 62.  
(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε κύρος.)

κόβξ, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κόβξ.

κοισυρόομαι, ἴδε ἐν λέξ. ἐγκοισυρόομαι.

κοιτάζω, (κοίτη) βάλλω εἰς τὴν κλίνην, κατακοιμίζω, Ἡσύχ.,  
κοιταστέον τὰς κύνας Ἀρρ. Κυν. 9, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ. — Μεσ.,  
μετὰ Δωρ. ἀορ. ἐκοιταξάμην, ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, ἐπλαγιάζω,  
κατακλίνομαι, ἀνά βωμῷ θεᾶς κοιτάξαιτο νύκτα Πινδ. Ο. 13.  
107· ὡσαύτως παρὰ Πολύδ. 10. 15, 9, κτλ. II. ἀμετάβ., ἔχω  
τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι, ἐπὶ λέοντος, ποῦ κοιτάζει, ποῦ κοιμώ-  
ται, Αἰσωπ. 114 Halm.

κοιτάς, α, ὄν, (κοίτη) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ἢ ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς  
ποίτης, κ. γίγνεσθαι ἐν τῇ χώρᾳ, διέρχεσθαι τὴν νύκτα ἐν τῇ  
χώρᾳ, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. ὁ· κ. ἐν τόπῳ γενέσθαι, ἀφικέσθαι  
εἰς τινα τόπον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ποίτης, Πολύδ. 3. 61, 10· οὕτω,  
κ. ἐρχεσθαι ὁ αὐτ. παρὰ Σουῖδ.

II. ὡς οὐσιαστ., τὸ κοι-  
ταῖον, = κοίτη, ὁ φωλεὶς ἀγρίου θηρίου, Πλούτ. Τ. Γράκχ. 9. 2)  
τὰ κοιτάτα ἐπισηπένδειν, πίνειν τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ πρὸ  
τοῦ ὕπνου, Ἡλιδ. 3. 4.

κοιτάομαι, ἀποθ., = κοιτάζομαι, Βυζ.

κοιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοίτη, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 51.

κοιτάσια, ἡ, (κοιτάζομαι) συγκοιμήσεις, συνοικήσεις, Έβδ.  
(Λευτ. Κ', 15).

κοίτη, ἡ, (κεῖμαι) = κοῖτος (ὅπερ εἶναι ἡ Ὀμηρ. λέξις, διότι  
ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ κοίτη μόνον ἀπαξ, Ὀδ. Τ. 341, καὶ ἐκεῖ  
ὑπάρχει διάφ. γραφ. οἴκω), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.: ἰδίως ἡ συζυγικὴ  
κλίνη, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 804, Σοφ. Τρ. 17· οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κ. ἔδλα-  
στον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 491· τὰς ἀπλήστου κοίτας ἔρος Εὐρ.  
Μήδ. 151, κτλ.: ἀνάνδρου κοίτας λέκτρον αὐτόθι 437· — πετρίνη  
κοίτη, ἐπὶ σπηλαίου Σοφ. Φοῖν. 160· τείρεσθαι νοσερὰ κ.: ἐπὶ  
τῆς κλίνης νοσοῦντος, Εὐρ. Ἰππ. 132· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν,  
ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1707· κ. σκληρὰ Πλάτ. Νόμ. 942D· —  
ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἐννυχοί κ. Πινδ. II. 11. 40· νυμφίδαι κ.  
Εὐρ. Ἀλκ. 249· ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἐν μεσημβρινᾷς κοίταις ..

εὐδοί πεσὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 566.

2) φωλεὶς ἀγρίου θηρίου, καλὰ ὀρέου, κτλ., Εὐρ. Ἰων 155· κ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τῆς ἀρ-  
χῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 9. 39, 4.

III. τῆς κοίτης ὥρη, ὥρα τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 10, 5. 20· ἡμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζῃ  
καὶ κοίτῃ, μᾶς ἐδέχθη καὶ μᾶς περιποιήθη καὶ με τροφήν καὶ κλίνην  
ὁ αὐτ. 5. 20· τὴν σκηνὴν εἰς κ. διέλυον, ὅπως κατακλινῶσι, Ξεν.  
Κύρ. 2. 3. 1· κεῖσθαι κοίταν, ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

III. παρὰ τοῖς Έβδ., κοίτην διδόναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ  
σχέσεως, Ἀριθμ. Ε', 20, πρβλ. Δευ. III', 20· οὕτω, κ. ἔχειν ἐκ ..,  
ἐν γαστρὶ ἔχειν ἐκ τίνος, Έπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 10· — ἐπὶ κακῆς ση-  
μασίας, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ὁ αὐτ. γ', 13. IV. κίστη, κιβώ-  
τιον, κάνιστρον, Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5, Εὐπολ. ἐν «Βά-  
πταις» 12, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. 2· αἱ μυστικαὶ κ. Πλούτ.  
Φωκ. 28. πρβλ. κοιτέας.

κοιτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοιτέας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 21.  
κοιτέας, ἴδος, ὑποκορ. τοῦ κοίτη III, μικρὰ κίστη, κιβώτιον  
μικρὸν, ἡχήκ, Λουκ. Έπιστ. Κρονικ. 21.

κοῖτος, ὁ, (κεῖμαι) τόπος ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται, κλίνη (πρβλ.  
κοίτη), κοῖτοιο μεδόμεθα Ὀδ. Γ. 334, πρβλ. Β. 358· οἱ δ'  
ἐπὶ κοῖτον ἐσσεύοντο Ὀδ. Ε. 455, Τ. 510. συγχερός δ' ὑπ-  
εδέξατο κ., ἐπὶ πτηνῶν, Χ. 470 (ἴδε ἐν λέξ. υποδέχομαι)· —  
ἐπὶ ζῶων, σταθμός, στάδιος, Ἀρατ. 1116· ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον  
Δόγγος 1. 8. II. ὕπνος, ἐπὶ νύξ ἔλθῃ, ἔλθῃ τε κ. ἀπαντα  
σ' Ὀδ. Τ. 515, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 572· κοῖτον  
ἱαύειν, ὑπνώττειν, κοιμᾶσθαι, Εὐρ. Ρῆσ. 740· κοῖτον ποιεῖσθαι,  
κατακλίνεσθαι, μεταβαίνειν εἰς κλίνην, Ἡρόδ. 7. 17· οὕτως, ἐς κοῖ-  
τον παρῆναι ὁ αὐτ. 1. 9.

κοιτών, ὄνος, ὁ, (κοίτη) δωμάτιον ὕπνου, θάλαμος, «κρεβά-  
τοκάμαρα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 113, Μάτρων κτλ. παρ' Ἀθην. 135D,  
Διόδ. 11. 69· ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτώνος, θαλαμηπόλος, praefectus cu-  
biculi, παρξ. Ἀποστ. IB', 20, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 15, Συλλ.  
Ἐπιγρ. 2947, καὶ ἄλλ.: πρβλ. κοιτωνίτης. — Ἀποδοκιμάζεται ἡ  
λέξις ὑπὸ τῶν Ἀττικίζόντων διατεινομένων ὅτι δωμάτιον εἶναι ἡ  
δοκιμος λέξις, πρβλ. Πολυδ. Α', 79, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 160,  
Φρύν. 252, καὶ ἴδε προδωμάτιον. II. ταμεῖον, Δίων Κ. 61. 5.

III. ἀποδόθρα, Σταδισμ. 2. 460 Gail.

κοιτωνι-ἀρχῆς, ου, ὁ, Τζέτζ. Έστ. 6. 486.

κοιτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοιτών, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐν ὀ. ἄνωτ.

κοιτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοιτών, Ἀρτεμίδ. 4. 46.

κοιτωνίτης ου, ὁ, θαλαμηπόλος Γαλην. 8. 837, Ἀρρ. Ἐπίκτ.

1. 30, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 6418.

κοιτανο-φύλαξ, ἄκος, ἡ, «ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη» Ἡσύχ.

ἐν λ. θαλαμηπόλος.

κοκάλια, (διάφ. γραφ. κοκκάλια, κωκάλια), ων, τά, εἶδος  
κοχλίου τῆς ξηρᾶς μετὰ ὀστράκου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Έστ. 4. 4, 2.  
κόκκαλος, ὁ, ὁ πυρὴν τοῦ τῆς πίτους, στροβύλου (nix pinea),  
Ἰππ. 401. 46, 402. 37· ὃν ὁ Γαληνὸς ἐν 11. 158 καλεῖ κώνον,  
— πρβλ. Δοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397.

κοκκηρός, ἄ, ὄν, = κόκκινος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 437B.

κοκκίζω, ἐξάγω τὸν πυρὴνα ἐκ τοῦ καρποῦ, κοκκιεῖς, ῥόαν  
Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 506.

κοκκινίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι κόκκινος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 3.

25, 5. 272.

κοκκίνο-βάφης, ἑς, = κοκκοβαφῆς, Καλλίλενος παρ' Ἀθην.

196B· ὡσαύτως -βάφος, ὄν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 66.

κοκκίνο-εὐδής, ἑς, ὁμοῖος πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκον, Σχόλ.

εἰς Θεόκρ. 7. 58.

κόκκινος, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. coccineus, Πλούτ. Φάβ.  
15, Καίν. Διαθ.: — κόκκινα, κόκκινα ἐνδύματα, ἐν κ. περιπα-  
τεῖν, κ. φέρειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 10, 4. 11. 34. — Περὶ τοῦ  
Στράβ. 824, ἐν λέξ. κοῦκι.

κοκκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόκκινος III, Ἀλέξ. Τραλ. 5. σ. 283.

κοκκίς, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κόκκος I, Achmes Ὀνειροκρ. 242.

κοκκο-βάφης, ἑς, βεβαμμένος κόκκινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Έστ. 3. 7, 5, Αἰδ. π. Ζ. 17. 38, Φιλόστρ. -βαφία, ἡ, Φιλόστρ. 159

(κοινῶς· κροκοβ-).

κοκκο-βάας ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυών, Σοφ. (Ἀποσπ. 900) παρ'

Εὐστ. 1479. 44.

κοκκο-δάφνον, τό, ὁ κόκκος τῆς δάφνης, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Ὀρ-

νεοσόφ. σ. 192.

κοκκο-θραύστης, ου, ὁ, ὁ θραύων τοὺς κόκκους, εἶδος πτηνοῦ,

ὁρνις ποῖδος Ἡσύχ.

κοκκολογέω, συλλέγω κόκκους, Γλωσσ. ἐν Valck. Opusc. τ.

1. σ. 239.

κοκκονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόκκος, στροβύλου πίτους, κοιν.

«κοκκονάρι» Ἰεροφ. ἐν Notic. Mss τ. 11. σ. 193.

κόκκος, ἡ, ἡ κοκκίνη δρῦς, Διοσκ. 4. 48· ὡσαύτως πρίνος

καὶ ὕσγη.

κόκκος, ὁ, κόκκος, ὡς ὁ τῆς βοῖζ («τοῦ βοῖδίου»), Ὀμηρ. Ὑμ.

εἰς Δῆμ. 373, 412, Ἡρόδ. 4. 143· τῆς μήκωνος, Εὐφρων ἐν Ἀδῶλ.

11. 11· τοῦ κυάμου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 7· τῆς πίτους, Συλλ.



Ἐπιγρ. 5980· 12· πρβλ. Κνίδιος·— μεταφρ., νόου δέ μοι οὐκ ἐνι κ., οὐδὲ κόκκος νοῦ, «μυαλὸ κοκκοῦται», Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 172.

II. ὁ τοῦ πρίνου κόκκος, δι' οὗ ἔδαπτον κόκκινον χρώμα, Λατ. coccus tinctorius Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 7, 3, κτλ. ἐντεῦθεν (τὸ κόκκινον χρώμα), Δρόμων παρ' Ἀθην. 240D· πρβλ. κόκκος, ἦ.

III. καταπόσιον, Ἀλέξ. Τραλλ. IV. ἐν τῷ πληθ., οἱ ὄρχις, Ἀνθ. Π. 12. 222· πρβλ. κοκκωτή.

2) τὸ γυναικεῖον μόριον, Ἡσύχ. κόκκυ, κυρίως ἡ κραυγὴ τοῦ κόκκυος (κοινῶς «κούκκου»)·— ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ὡς ἐπισώνημα, = ἐμπρός, γρήγορα! (ταχύ Σουίδ.), κόκκυ, πεδιδόνδε Ἀριστοφ. Ὀρν. 507· κόκκυ, μεθεῖτε, ἐμπρός· ἄρετε, Βάτρ. 1384· «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ» Δ. Β. 105, 22.

(Ὀνοματ., πρβλ. κοῦ, κοῦξ· ἐντεῦθεν κόκ-  
κυξ, κοκκυζώ· Σανσκρ. kōkīlas, Λατ. cuculus· Ἀρχ. Γερ. gauh (Σκωτικ. gough), Γερμ. kukuk, Διθ. kukūti (κοκκυζεῖν), κτλ.)  
κοκκύαι, οἱ, ἴδε ἐν λ. κοκύαι.

κοκκυγέα, ἡ, δένδρον χρησιμεῖον πρὸς κοκκίνην βαρῆν, ἔχον τὸν καρπὸν ἐν χνοῦδεϊ θήκῃ, ἴσως τὸ rhus cotinus Δινν., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 16, 6· coccycia Πλίν. 13. 41.

κοκκυγῆνος, ἡ, ον, πορφυροῦς· κοκκυγώω, βάπτω τι με κοκ-  
κύγιον ὃ ἐστὶ πορφυροῦν χρώμα, Ἡσύχ.

κοκκυζώω, Δωρ. -ύσδω· μέλλ. -ύσω· πρkm. κεκόκκυκα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 31· (κόκκυξ). Κράζω «κούκκου»! Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 484· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονός, ἄδω, «λαλῶ», Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 31, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 20, Διόλ. ἐν Πλινθο-  
πόδω 1, Θεοφρ. 7. 48· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49, 2, Πολυδ. Ε', 89.

II. κρίζω ὡς ὁ κόκκυξ ἦ ὡς ἀλέκτωρ, δίδω σημεῖον διὰ  
τοιαύτης κραυγῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1380, Ἐκκλ. 31.— Πρβλ. κο-  
χυδέω.

κοκκυμηλέα, δαμασκηνέα, Ἀρχαῖος ἐν Ἀδῆλ. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 10· κ. ἄγρια αὐτοῖσι 3. 6, 4·— ὡσαύτως κοκκυ-  
μηλος, ὁ, Πολυδ. Α', 232.

κοκκυ-μῆλον, τὸ, μῆλον τοῦ κόκκυος, ὄνομα τοῦ δαμασκηνοῦ  
καρποῦ ἡ «δαμασκηνέας», Ἀρχιλ. 162, Ἰππῶναξ 47, Κωμικ. παρ'  
Ἀθην. 49D, κίξ· κ. ἄγρια, ἄγρια δαμασκηνα, «προῦνα», Θεοφρ.  
παρ' Ἀθην. 50B· Ἀλλὰ κατὰ τὸν Σουίδ.: «κοκκυμήλα, εἶδος ὀπω-  
ρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερικοκκα».

κοκκυμηλών, ὦνος, ὁ, κῆπος δαμασκηνεῶν, Γλωσσ.

κόκκυξ, -ύγος, ὁ, ὁ «κούκκου», οὕτως ὀνομασθεῖς ἐκ τῆς κραυ-  
γῆς αὐτοῦ κόκκυ (ὁ ἴδε), Λατ. cocculus, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 484,  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 504, κτλ. ἦτο ἱερὸς τῆς Ἥρας καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ  
σκήπτρου αὐτῆς, Πaus. 2. 17, 4·— ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 598, ἐχει-  
ροτόνησάν με κόκκυγες γε τρεῖς, δηλ. τρεῖς φίλοι, οἱ ὅποιοι  
ἐδόσαν ἐπεχειρημένους ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε νὰ φανῶσι πλειοναίαι τρεῖς·  
διότι, ὁπόταν ὁ κόκκυξ φωνήσῃ, φαίνεται ὡς νὰ εἶναι ὁ τόπος πλη-  
ρης κοκκυγῶν· οὕτως ὁ Ἡσύχ. «κόκκυγες» ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειό-  
νων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων· περὶ τῆς φύσεως, τῶν ἔξεων κτλ. τοῦ  
κόκκυος, ὅρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 7, 9. 29.

II. εἶδος  
ἰγθύος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ποιεῖ φόρον τινὰ ἔχοντα ὁμοιότητα πρὸς  
τὴν φωνὴν τοῦ κόκκυος, Ἰππ. 543. 39, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4.  
9, 5, 8. 13, 3.

III. = ὀλυνθος, Λατ. grossus, εἶδος σκουνοῦ  
πρωίμως ὠριμάζοντος, Νικ. Θηρ. 854.

IV. «τοῦ ἱεροῦ ὀστέου  
τοῦ πρὸς τοῖς ἰσχυρίοις» (Ἡσύχ.) Γαλην. τ. 2. σ. 762, 8 κτλ.

κοκκύσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κοκκυζώω, Θεοφρ. 7. 124.

κοκκυσμάς, ὁ, τὸ κράζειν «κούκκου»·— παρ' ἀνθρώποις, ὁ ἦχος  
λίαν ὀξείας φωνῆς, Νικημ. Μουσ. σ. 20, κατὰ τὸ Βοδλ. Ἀντίγραφ.  
κοινῶς κοκκυσμός.

κοκκυστής, οὗ, ὁ, ὁ κρίζων, βοῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Α. 9. 6.

κόκκων, ὁ, σπόρος βότῃς, κόκκος βρέβιου, Σόλων 30. 8, Ἰππ. 606.  
9.

II. = Κνίδιος κόκκος, καλχηρτικός τις κόκκος, Γαλην.  
κόκκος ἱετοῦ, Ἡσύχ.

κοκκωτή, ἡ, = κόκκος· IV. Ἀνθ. Π. 12. 3.

κοκύαι, οἱ, πρόγονοι, Ἀνθ. Π. 9. 312, Ἡσύχ. κλ. — θηλυκ.,  
Ποιητ. παρὰ Σουίδ.

κολαβεύομαι, = τῷ ἐπομ., Ἡσύχ.

κολαδρίζω· μέλλ. -ίσω, χορεύω ἄγριον τινα Θρακικὸν χορὸν,  
σκιρτᾶν Ἡσύχ· αὐτοῖς δὲ ὁ χορὸς ἐκαλεῖτο κολαδρισμός, Ἀθην.  
620D (ἐνθα καλαδρίζω), Πολυδ. Α. 100.

II. παρὰ τοῖς Ἑβδ.  
ἐμπαιζῶ πρβλ. Ἰακώφιον εἰς Κλήμ. Ρώμ. 1. 40.

κολαβρός, ὁ, ἄσμα πρὸς τὸ ἔχειν τὸν κολαδρισμόν, Ἀθην.  
164E, 697C.

II. «ὁ μικρὸς χοῖρος», Σουίδ. ἐν λέξ. κολα-  
δρισεῖν.

κολάζω· μέλλ. κολάσω, Ἀνδοκ. 17. 44, Λυσ. 189. 31, Ξεν.  
Πλάτ., κτλ., ἴδε Veitch Gr. Verbs ἐν λέξ.: ὁρ. ἐκόλασα, Ἐρι-  
στοφ., Θουκ. — Μέσ., μέλλ. κολάσομαι Θεοφραστ. Κωμ. ἐν «Κα-  
πηλίστι» 5, Ξεν. συνηρ. 6· ἐνικ. κολᾶ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 456· μετοχ.  
κολαμένους· ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 244· ὁρ. ἐκολασάμην, Θουκ. 6.  
78, Πλάτ. Μενέξ. 240D. — Παθ., μέλλ. -ασθήσομαι Θουκ. 2. 87,  
κτλ.· ἐκολάσθη ὁ αὐτ.· πρkm. κεκόλασμαι Ἀντιφῶν 124.  
44, Δημ. (Πιδαν. ἐκ τοῦ κόλος, συγγεν. τῷ κολοῦω καὶ ἐπο-  
μένως), Κυρίως, κολοθῶν, περικόπτω, κλαδεύω, τὰ δένδρα

Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 7, 6, πρβλ. Πολυδ. Α', 180. — ἐντεῦθεν,  
ὡς τὸ Λατ. castigare, περιορίζω, ἀναχαλίζω, τιμωρῶ, τὰς ἐπι-  
θυμίας Πλάτ. Γοργ. 491E· τὸ πλεονάζον Πλούτ. 2. 663E, κτλ.  
τὸ ὑπερβάλλον Γαλην. — μετριάω, διορθῶναι, ὡς τὰ ὀξεία διορ-  
θώνουσι τὴν χολικὴν τάσιν τοῦ μέλιτος, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 394,  
πρβλ. Ξεν. Οἶκ. 20, 12·— ἐντεῦθεν κατὰ μετοχ. παθ. πρkm., περιω-  
ρισμένος, εὐπειθεὶς καὶ κεκολ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 3. 12, 8· εἰαίτα  
Λουκ. Ἐρμότ. 86, κτλ.· ῥήτῳρ κεκ. Πολυδ. Σ', 149.

2) παρὰ  
ποιηταῖς, κολάζω, διορθῶναι, τιμωρῶ, τινὰ Εὐρ. Βάκχ. 1323, Ἀρι-  
στοφ. Νεφ. 7, κτλ.· τὰ σέμν' ἔπη κολάζ', ἐκείνους, ἐνθα τὸ  
κόλαζε = λέγε κολάζων, μεταχειρίζων τοὺς ὑπερβάνους λόγους  
σου, ὅπως ἐλέγχεσθαι ἐκείνους, Σοφ. Α' 1108. — μετὰ δοτ. τράπον,  
λόγοις κ. τινὰ αὐτόθι 1160· θανάτῳ Εὐρ. Ἐλ. 1172, Λυσ. 179.  
35· πληγαῖς, τιμωραῖς Πλάτ. Νόμ. 784D, Ἰσοκρ. 13A· ἀτι-  
μίας Πλάτ. Πολιτικ. 309D. — Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ τιμωρῇ τις,  
Ἀριστοφ. Σφ. 406, Πλάτ. Πρωτ. 324C, διάφ. γαρ, Ξεν. Κύρ. 1.  
2, 7. — Παθ., τιμωροῦμαι, κτλ., Ἀντιφῶν 123. 16, Ξεν. Κύρ. 5. 2,  
1, Πλάτ., κτλ. — πάσχω βλάβην, βλάπτομαι, Αἰλ. π. Ζ. 3. 24. —  
Ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ κολάζω καὶ τιμωροῦμαι ὀρίεται παρὰ  
τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 10, 17· ὡς ἔξῃ: ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἀπο-  
βλέπει τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος, τὸ δὲ δευτέρον τὴν ἱκανο-  
ποίησιν τοῦ ἀδικηθέντος.

Κολαινός, -ίδος, ἡ, ἄγνωστόν τι ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος,  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 874, Μεταγέ. ἐν Ἀφραῖς 4.

κολᾶκεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 590B, Γοργ. 453B, 465B,  
κτλ.· κολακείαν ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 76. 42.

κολακεύμα, τὸ, κολακεία, Ξεν. Οἶκον. 13, 12, Πλούτ. II.  
ἐπὶ προσώπων ὡς τὰ τρίμμα, παιπάλημα Σχόλ. εἰς Σοφ. Α' 381.

κολακευτέος, α, ον, ῥημα. ἐπίθ. ὃν δεῖ κολακεύειν, Λουκ.  
Μισθ. Συνοπτ. 38, κτλ.

II. -ευτέον, δεῖ κολακεύειν, Σχόλ.  
εἰς Αἰσχύν. Θέβ. 705.

κολακευτής, οὗ, = κολᾶξ, Γλωσσ.

κολακευτικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κολακεύῃ, ὁ  
ἐνέχων κολακείαν, ὁ ἀνήγων εἰς τὴν κολακείαν, Λουκ. π. Διαβολ.

10· ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη) = κολακεία, Πλάτ. Γοργ. 461C· Ἐπίερρ.  
-κῶς, Χαρίτων 8. 4.

κολᾶκεῖν, εἰμὶ κολᾶς, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 48, Πλάτ.  
Πολ. 538B, κίξ, Γοργ. 521B.

2) μετ' αἰτ., εἰ τις σε κολα-  
κεῖται παρῶν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν Ἀριστοφ. Ἀποστ. 360,  
Ἀνδοκ. Π. 14, Ξεν. Ἐλλ. 5. 1, 17, κτλ.· μεταφρ., τὴν κατὰ-  
ποσιν κ. Μουσῶν. παρὰ Στοβ. 160. 43. — Παθ., κολακεύομαι, δέ-  
χομαι κολακείας, Δημ. 98. 14, κτλ.

κολακικός, ἡ, ὄν, = κολακευτικός, Πλάτ. Γοργ. 502D,  
καὶ ἄλλ. ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη) = κολακεία, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222E·  
συγκρ. κολακικώτερος Λουκ. π. Εἰκ. 22· ὑπερβ. κολακικώτα-  
τος πρὸς τινὰ Πολυδ. 13. 4, 5· Ἐπίερρ. -κῶς, Πολυδ. Α', 51.

κολακίς, εἶδος, θηλ. τοῦ κολᾶξ, γυνὴ κολακεύουσα· ἀκολου-  
θοῦ· = κλιμακία II, Πλούτ. 2. 50D, Ἀθην. 256D.

Κολακιο-φωρονκλείδης, οὗ, ὁ, κολᾶξ υἱὸς κλέπτου, παρῶδη-  
σις τοῦ ὀνόματος Ἰεροκλείδης, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποστ. 2. 394.

Κολᾶκ-ώνυμος, ὁ, ἔχων ὄνομα κολάκος, κωμικὴ διαστρεφὴ τοῦ  
ὀνόματος Κλεώνυμος, Ἀριστοφ. Σφ. 592.

κολᾶξ, ἄκος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κολακεύων, ὁ θωπεύων κολα-  
κευτικῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 756, Λυσ. 179. 40, Πλάτ. κτλ. πάντες  
οἱ κ. θητικὸι καὶ οἱ ταπεινοὶ κ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 3, 29, πρβλ.

2. 7, 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 2·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 45, ψευδίζουσα  
προφορά τῆς λέξ. κόραξ.

II. ἐν τῇ κοινῇ Ἑλλην. ἀντὶ τοῦ  
Ἀττ. γῶγος, Piers. εἰς Μοῦρ. σ. 113.

κολαπτῆρ, ἦρος, ὁ, γλυφεύς, γλύφανον, Λουκ. Ἐνυπν. 13,  
Πλούτ. 2. 350D.

κολαπτός, ἡ, ὄν, ἐγκεχαράγμενος, κ. γράμμα, ἐπιγραφή,  
Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 258. 5.

κολᾶπτω, μέλλ. -ψω, ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ, δάκνω, σκαλίζω,  
συμπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους (πρβλ. δρυκολαπτῆς), τὰ ἔκκη· τὰ  
δῆματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 18· τὸ ἦπαρ, ἐπὶ τοῦ αἵτου  
τοῦ κολαπτόντος τὸ ἦπαρ τοῦ Προμηθεῖος, Λουκ. π. Θυσ. 6· κ. τινὰ,  
ἐπὶ γέρωνι, Ἀνθ. Π. 11. 369· μεταφρ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ, φά κολᾶ-  
πτων Ἀναξίλ. ἐν· Ἀνδροπόμ. 1. 4·— ἐπὶ τοῦ Πηγάσου πύπτοντος  
τὸ ἔθαρσος διὰ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 15. 25, 19.

2) γλύφω, χαράσσω, γράμμα εἰς αἰγείρον Ἀνθ. Π. 9. 341, πρβλ.  
Καλλ. Ἀποστ. 101· τὸ δόγμα κολαθῆν εἰς στάλαν Ξυλλ.  
Ἐπιγρ. 5475. 25, πρβλ. 5491. 22· πρβλ. ἐγκολᾶπτω.

κολᾶσις, εἰς, ἡ (κολᾶζω) κλάδευμα, ἀναχαλίσαις τῆς αὐ-  
τῆς τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2.

2) τιμωρία, Πλάτ. Ἀπολ. 26A, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 10, 17, κτλ.·  
ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 323E, κ. ἄλλ.

κολάσμα, τὸ, τιμωρία, Ἀριστ. παρ' Δ. Β. 105, Ξεν. Κύρ. 3.  
1, 23, Κριτίας 9. 4.

κολασμός, ὁ, = κολάσις, Πλούτ. Ἀλκιβ. 13.

κολάστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ κολαστήρ, Ἀνθ. Π. 7. 425.

κολαστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετον, ὃν δεῖ κολάζειν, Πλάτ.



Γοργ. 527B. **II.** κολαστέον, δεῖ κολάζειν, αὐτόθι 492D. **κολαστήρ**, ἥρος, ὁ = κολαστής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

**κολαστήριος**, ον, = κολαστικός, Ἑκκλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., κολαστήριον, τό, σωφρονιστήριος οἶκος, Λουκ. Νεκυομ. 14. 2) ὄργανον σωφρονιστήριον ἢ βασανιστήριον, Πλούτ. 2. 342E. 3) καθόλου, = κόλασμα, κόλασις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1.

**κολαστής**, οὔ, ὁ, δὲ κολάζων, τιμωρῶν, τιμωρὸς, Ζεύς τοι κ. τῶν υπερκόπων ἄγαν φρονιμάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 827. οὕτω παρὰ Σοφ., Εὐρ., Πλάτ.; κτλ. κ. τῶν ἀδικούντων Λυσ. 178. 6. νόμιον κολάσται Κριτίας 9. 6.

**κολαστικός**, ἡ, ὄν, ἀρμόδιος πρὸς κόλασιν, τιμωρίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 229A. τό -κόν Πλούτ. 2. 458B. — μετὰ γεν., φάρμακα κολαστικά τῆς κακίας Γαλῆν. τ. 14, σ. 760, 17.

**κολαστρία**, ἡ, θηλ. τοῦ κολαστήρ, μεταγεν. Ποιητὴς παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 441D.

**κολᾶφιζω**, (κόλαφος) ραπίζω, κτυπῶ κατὰ πρόσωπον, τινὰ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς' 67; κτλ. πρβλ. ραπίζω 2.

**κολᾶφισμα**, τό, Γραμμ. -ισμός, οὔ, ὁ, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 3, σ. 302, 31, ῥάπισμα.

**κολᾶφιστικός**, Ἑπίρρ. ὡς διὰ κολᾶφισματος, ῥαπισματος, Ἑκκλ. κολᾶφος, ὁ, (κολᾶπτω) ῥάπισμα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κόνδυλος, Ἑπίγρ. 1 Ahr., Συλλ. Ἑπίγραφ. 1759 ἴδε Ἡσύ.

**κολεάζω**, βάλλω εἰς τὴν θήκην, κολεασμός, ὁ, τὸ ἐμβάλλειν εἰς τὴν θήκην, Ἡσύ.

**κολεκᾶνος**, ἢ **κολεκᾶνος**, ὁ, εὐμήκης καὶ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος, Ἡσύ. ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 789.

**κολεόν**, Ἰων. κουλεόν, ἴδε ἐν λ. κολεός.

**κολεό-πτερος**, ον, ἔχων κολεόν ἐπὶ τῶν πτερύγων, ἔντομα ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κανθάρων, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ὡς ἔχοντα τὰς μαλακάς τῶν πτερυγῶν ὑπὸ σκληρὸν ἐπικάλυμμα (πρβλ. τὸ τοῦ Σαιετήρου: \*sharded beetle\*), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 5, 12, κ. ἄλλ., πρβλ. κολεός II.

**κολεός**, ὁ, Ἰων. κουλεόν, τό, ὡς ἀείποτε παρ' Ὀμ. οὐποδὴποτε διακρίνεται τὸ γένος, κουλεός ἐν Ἰππ. 268. 45. παρ' Ἀττ. τὸ γένος σπανίως (εἰ μὴ οὐδέποτε) διακρίνεται, ἀλλ' ὁ Ἡσύ. ἔχει κολεός ὡς ὄνομαστ. παρὰ Θεοκρ. 24. 45 κολεόν — θήκη εἰφους, Λατ. culeus, ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα εἶφος Ἰλ. Α. 194. κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ Ὀδ. Κ. 333. ἄλλ' ὁ Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον, ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὡς μέγα εἶφος Ἰλ. Α. 220. εἶφος μέγα κουλεὸν Γ. 272. ἀτὰρ πῆρι κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον Δ. 30, Ὀδ. Α. 98. οὕτω παρὰ Πινδ. Ν. 10. 11. καὶ παρ' Ἀττ., εἶφη κολεῶν ἐρύστα Σοφ. Αἴ. 730. φάγοντες κώπηρ λαβὼν ἐξεῖλκε κολεὸν Εὐρ. Ἑκ. 544. μάχαιραν. κολεὸν ἀργυροῦν ἔχουσαν Συλλ. Ἑπίγρ. 150A. 46. ἐν κολεῶ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9, κτλ. **II.** παρ' Ἰππ. ἐνὸς ἄνωτ., ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περικάρδιον παρ' Ἀριστ. τὸ κάλυμμα τῶν πτερυγῶν τοῦ κανθάρου, τὰ κολεόπτερα ἔχει τὰ πτερά ἐν κολεῶ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 7, 1. **III.** παρ' Ἡσυχ., = λάρναξ καὶ ὑδρία.

**κολεο-φόρος**, οἱ, οἱ φέροντες τοὺς κολεούς, ὄνομα κωμωδίας τινὸς ἐν Συλλ. Ἑπίγρ. 229.

**κολερός**, ἄ, ον, (κόλος) ἔχων βραχὺ ἔριον, οἷος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 5.

**κολετράω**, καταπατῶ, τινὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 552.

**κοληθάζω**, = ἐγκοληθάζω, μόνον παρ' Ἡσυχ.

**κολίας**, ου, ὁ, εἶδος βύννου (ἰχθύος), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 13, 6.

**κοιός**, ὁ, εἶδος δρυοκόλαπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 8, κ. ἄλλ. (μετὰ διαφ. γραφῶν: κολεός, κελεός, Bekk. κελεός). **κόλλα**, ἡς, Λατ. gluten, Ἡρόδ. 2. 86, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 799, Ἀριστ., κτλ.

**κολλάδίζω**, μέλλ. -ισω, (κόλαφος) παίζω παιγνίδιον, ἐν ᾧ εἰς τίς κρατεῖ κλειστός τοὺς ὀφθαλμούς ἑτέρου, ἐνῶ τρίτος πλήττει αὐτὸν διὰ τῆς πυμῆς ἐπὶ τοῦ ὀφθ. καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν νὰ εἰκάσῃ τίνος χεὶρ τὸν ἐπλήξῃ, Πολυδ. I, 129.

**κόλλαδος**, ὁ, = κόλλωψ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4, πρβλ. Λοδ. εἰς Φρύν. **II.** εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ (πρβλ. κόλλωψ Α' 2), Ἀριστοφ. Βάτρ. 507, Εἰρ. 1196, Ἀποσπ. 420, 421, Φιλόκλιος ἐν Ἀδύγῃ 2.

**κόλλᾶω**, (κόλλα) κολλῶ, συγκολλῶ, τι περὶ τι, τι πρὸς τι Πλάτ. Τιμ. 75D, 82D. 2) συνάπτω μεταλλὸν τι πρὸς ἕτερον, κ. σιδήρον, σφυρήλατῶ ὀμοῦ, συγκολλῶ, Πλούτ. 2. 619A (ἀλλ' ἴδε ἐν λ. κόλλησις). κ. χρυσὸν ἐλέφαντά τε, κατασκευάζω [στέφανον] πεποικιλμένην διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλεφάντος, Πινδ. Ν. 7. 115. — Παθ., κολλώμενα, συγκολλώμενα κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ γομφούμενα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 463. **II.** καθόλου, συνενῶ σφιγκτός, συνδέω, συνάπτω, τινὶ τι Ἐπιμειδ. 275. χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλᾶν, ἐλπί τινος ἐφαρμόζοντος σιχῶαν (= βεντούσαν), Ποιητ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12, πρβλ. Ἀρεταί: Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.

1. 1. κολλᾶ καὶ συνδεῖ πάντα [δὲ πόθος] Πλάτ. Νόμ. 776A.

— Παθ., προσκολλῶμαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα, εἶναι ἀδιαλύτως συνημμένον πρὸς .. (κατὰ Blomf. ἀντὶ προσά-φαι), Αἰσχ. Ἀγ. 1566. οὕτως, ἐπὶ προσώπων, κ. τινι, προσκολλῶμαι εἰς τινα, συνδέομαι μετὰ τινος, Πράξ. Ἀποστ. ε', 13. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ κοινοτὸς δὲ κολληθεὶς τινι Εὐαγ. κ. Λουκ. ι', 11.

**III.** συνάπτω, συναρμόζω, κτίζω, Πινδ. Ο. 5. 29. οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἄορ. προσαρμόζομαι, ἀρμόζω, τροχάλεια Ἀρατ. 530.

**κολλεψός**, οὔ, ὁ, (κόλλα ἐψω) ὁ βράζων, παρασκευάζων κόλλαν, Πολυδ. Ζ', 183.

**κολληγας**, ὁ, Λατ. collega, συνάρχων, Εὐσεβ. II. 888A, B.

**κολληγίον**, τό, Λατ. collegium = σύστημα, ἑταιρεία, Παλλαδ. Λαυσ. 1066A, B, κτλ.

**κολλήεις**, εσσα, εν, (κόλλα) συγκεκολλημένος, στενωὸς συνηνωμένος, Ξυστά Ἰλ. Ο. 389, πρβλ. 677. ἄρματα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 309.

**κόλλημα**, τό, (κολλάω) τὸ συγκεκολλημένον ἢ συνηρμοσμένον στενωὸς, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 799, Ἀντιφ. ἐν Ἐμύλωνι 1.

**κόλλησις**, εως, ἡ, (κολλάω) συγκόλλησις, συναρμογή, κ. σιδήρου, συγκόλλησις σιδήρου διὰ σφυρηλασίας, Λατ. ferrumination, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Πλούτ. 2. 156B. ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη φαίνεται πολλῶ ἀπλουστερά ἢ ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς νέα ἐφευρέσις (δὲ Ἡρόδ. ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὸν ἐκ Χίου Γλαύκον), ἴσως δύναται νὰ σημαίνῃ τὴν τέχνην τοῦ διαποικιλῆναι, τὴν δι' ἀνθεῖλον κόσμησιν τοῦ σιδήρου, πρβλ. κολλᾶω I. 2, κολλητός, Müller Archäol. d. Kunst. § 61. ὡσαύτως, κ. χρυσοῦ Θεοκρ. π. Αἰθ. 26.

**II.** καθόλου, στενὴ σύνδεσις, σύσφιγξις, συναρμογή, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 804. ἐπὶ τῆς σιχῶς (= βεντούσας), Ἀριστ. Ρητ. (ἴδε κολλᾶω II). 2) ὡς σχῆμα Ρήτορ, ἢ συνένωσις ποιητικοῦ τινος ῥή-τοῦ μετὰ περὶ λόγου, Ρήτορες (Walz) 3. 436, 7. 1320. 3) μεταφ. φιλία, Βυζ.

**κολλητής**, οὔ, ὁ, ὁ κολλῶν, συνδέων, συγκολλῶν, συναρμόζων, Γλωσσ.

**κολλητικός**, ἡ, ὄν, ἀρμόζων εἰς κόλλησιν ἢ ἐπιτέρων συναφῇ, σύνδεσμον, ἔχων κολλητικὴν οὐσίαν, κολλώτης, Ἀριστ. Προβλ. 21. 11 καὶ 16, Πλούτ. 2. 925B. φάρμακα κ. τραυμάτων, κλεί-οντα τὰς πληγὰς, Διοσκ. 3. 99.

**κολλητός**, ἡ, ὄν, (κολλάω) συγκεκολλημένος, καλῶς κατεσκευασμένος, ὡς τὸ εὐποίητος, εὐνηκτος, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τῶν θυρῶν, σανίδων, Ὀδ. Ψ. 194, Φ. 164. τοῦ ἄρματος, δί-φορος, Ξυστοῦ, Ἰλ. Α. 366, κτλ. οὕτω, κ. ὄχοι Εὐρ. Ἰππ. 1225. ὕδασι καὶ γῇ κ. Πλάτ. Πολιτ. 279E. — παρ' Ἡρόδ. 1. 25, ὑπο-κριτηρίδιον κολλητόν, εἶναι ἢ ὑποστήριγμα κεκοσμημένον μὲ διαφόρους παραστάσεις ἐγκολλητοῦς ἢ (ἴσως) ὑποστήριγμα συγκεκολλημένον μετὰ τοῦ κρατήρος, ἴδε Ἡγησάνδ. παρ' Ἀθην. 210B, Πανσ. 10. 16, 1, καὶ πρβλ. κόλλησις.

**κολλίζω**, καὶ -ισω, μεταγεν. τύπος τοῦ κολλᾶω, Γεωπ. 4. 14. **κολλίκιος** [λῆ], α, ον, ἔχων τὸ σχῆμα κόλλικος, ἄρτοι Ἀθην. 112F.

**κολλίκο-φάγος**, ον, ὁ τρώγων «κολλίκια» ἢ χονδρίτην ἄρτον, ἐπιθ. τῶν Βοιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

**κόλλις**, ἱκος, ὁ, πλακουντίου ἢ ἄρτος ἐκ χονδρέου ἀλεύρου, Ἰππ. π. 20, Ἑπιπ. ἐν Ἀρτέμιδι 1, Νικοφ. ἐν Χειρογράφου-σιν 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112A. — μεταγεν. ὑποκορ. κολλι-κίον, τό, Γρηγ. Κορ. 549. [ἔν τῇ γεν., ἐνὸς ἄνωτ. — ἐν Ἀρι-στοφ. Βάτρ. 576, ἥδη διορθοῦται ὡς κόλλις].

**κολλο-μελέω**, συγκολλῶ ὁμοῦ στίχους, λέξεις κωμικὴ ἐν Ἀρι-στοφ. Θεσμ. 54.

**κολλοπέω**, εἶμαι κόλλωψ (II. 2), Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀεθλ. 3.

**κολλοπέζω**, μέλλ. -ισω, (κόλλωψ I) ἐντείνω, τεντώνω διὰ κολλίπων (μὲ στερητάρια), Ἡσύ.

**κολλοπο-δῶκτης**, ου, ὁ, (κόλλωψ III) κωμ. ὄνομα τοῦ εἰς ὑπερβολὴν διεσθαρμένου ἀνθρώπου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 347, Εὐστ. 1915. 11, Σουίδ. ἐν λέξ. ἀγρίους.

**κολλοπόω**, συγκολλῶ, ἐπειδὴ ἡ κόλλα ἐβράζετο ἐκ τοῦ κόλλο-πος (II), Ἄχαι. παρ' Ἡσυχ., Ἑτυμ. Μέγ. 323. 22.

**κολλο-πώλης**, ου, ὁ, (κόλλα) ἔμπορος κόλλης, Πολυδ. Η', 183.

**κόλλος**, τό, = κάλλαιον, Κλήμ. Ἀλ. 263, καὶ αὐτόθι Δινδ.

**κολλούριον**, τό, ἴδε ἐν λέξ. κολλύριον.

**κόλλουρος**, ὁ, ἀγνωστός τις ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδήτ. 22.

**κόλλωψ**, οπος, ὁ, τὸ «στερητάρια, δέ' οὐ αἱ χορδαὶ τῆς λύρας ἐντείνοντο», Ὀδ. Φ. 407, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 531B, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4. — μεταφ., τῆς ὀργῆς. τὸν κόλλωψ ἀνείμειν Ἀρι-στοφ. Σρ. 574. 2) χεὶρ ἢ λαθεῖ δι' ἧς τροχὸς ἐστρέφετο («χε-ροδί»), Ἀριστ. Μηχαν. 13; 2. **II.** τὸ πυκνόν, χονδρὸν, δέρμα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένος τῶν βοῶν, Λατ. callosum, Ἀρι-στοφ. Ἀποσπ. 526. καὶ τῶν χοίρων, Λατ. glandium, αὐτόθι 421. πρβλ. κολλοπέω. 2) μεταφ. = ἀνδρόγυνος, κίναϊδος, Εὐβουλ. ἐν Ἀντιόχῃ 3, Διφιλ. ἐν Ζωγράφῳ 2; 22. πρβλ. Ἡσύ. καὶ ἴδε κολλοπέω.

**κολλυβάτεια** [ῥά], ἡ, εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θερ. 589. 851. διάφ.



γραφ. κουλυβ-, πουλυβ-, παρ' Ήτυχ. κουλυβάτεια· καλεῖται καὶ κλύδατις, ἐλέγνη.

κολλυβιστής, οὔ, ὁ, (κόλλυβος) ἀργυραμοιβὸς μικρὸς, ὡς τὸ κερματιστής, Δυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 33, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 12, κτλ. (ἀλλ' ἴδε Sturz Διάλ. Μακεδ. σ. 42)· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Φρόνιχ. 440, Θωμάς Μάγιστρος. 539.

κόλλυβος, ὁ, μικρὸν νόμισμα, κολλύβου ἀντὶ λεπτοῦ, «διὰ τίποτε», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200, Εὐπολις ἐν «Πόλεσι» 5, Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 85—ἀρσεν. παρὰ Φρυνίχ. 440, Ἠσύχ. οὐδέτ. παρὰ Πολυδ. Θ', 72.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, κόλλυβα, τά, μικρά στρογγύλα πλακούντια (ἴδε κόλλαδος II), Ἀριστοφ. Πλ. 768· «κόλλυβα» τραγῳδαί· Ἠσύχ. III. τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν νομισμάτων λαμβάνει ὁ ἀργυραμοιβὸς (κολλυβιστής), agio, Kix. Ver. 3. 78, π. Ἀττ. 12, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2334, 4· καὶ ὁ Böckh διώφθασεν· ἀκολλύβιστον, ἄνευ πληρωτῆς διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν, αὐτόθι 9.

π. Διθ. 46.

κολλύρα [ῥ], ἡ, πύαν. τὸ αὐτὸ καὶ κόλληξ (ἔτι καὶ νῦν «κουλοῦρα»), Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, Ἀποσπ. 363, παρ' Ἀθην. 111Α· ἴδε ἐν λέξ. κόνδυλος.

κολλυρίζω, ὅπως κολλύρας, Ἐβδ. (Β' Βασίλ. ΙΓ', 6).

κολλυρίαις, ἡ, ὅν, κατεσκευασμένοι μετ' κολλύρας, jus collyricum Plaut. Pers. 1. 3, 15.

κολλύριον [ῥ], τό, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραμ., οἷον τῷ Ἰππ.· συγνάκις δὲ φέρεται· κολλοῦριον, πόλτος, αἰοιφή, Ἰππ. 609. 44, πρβλ. Διοσκ. 1. 1. 2) ἐν τῷ πληθ., ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Δατ. collyrium, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 20, 3. 21, 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 16.

III. λεπτότατος πηλός, ἐρ' οὐ δύναται νὰ ἐντυπωθῇ σφραγίς, Δουκ. Ἀλέξ. 21.

κολλύριον-ποιέω, κάμνω, κατασκευάζω κολλύριον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

κολλυρίς, ἡ, ὅς, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, Ἐβδ. (Β' Βασίλ. Σ', 19, ΙΓ', 6).

κολλυρίτης, (δηλ. ἄρτος), οὐ, ὁ, = ἄρτος ἄζυμος, Ἐβδ. (Δ' Παρὰλ. ΙΣ', 3), ἐνθα διάφ. γραφ. ἀμορίτης.

κολλυρίων, ὁ, πτηνὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς κίχλης, ἴσως turdus pilaris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 23, 2· διάφ. γραφ. κορυλλίων.

κολλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόλλαν, κολλητικὸς, γλοιώδης, Πλάτ. Κρατ. 427B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 14, 8., 9. 40, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 4.

κόλλωτες, οἱ, εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ. 2. 1157D.

κολοβ-ανθής ἢ κολοβοανθής, ἐς, φέρων κολοβά (δηλ. πρὸς ψυχὴν ὁμοιάζον) ἄνθη οἷον τὰ πίσσα, οἱ ἐρέβινθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 5, 3., 8. 3.

κολοβή, ἡ, = κολόβιον, Ἀρτεμίδ. 2. 3.

κολόβιον, τό, καὶ κολοβίων, ὠνος, ὁ, χιτωνῖνος ἔχων τὰς χειρῖδας κεκομμένας (ἴδε κολοβός), δηλ. καθικνουμένας μόνον μέχρη τοῦ ἡμίσεος τοῦ βραχίονος ἢ καὶ ὅλως ἐλλειπούσας, Ἐπιφάν. — ἴδε Δουκάγγ.

κολοβο-διέξοδος, ὄν, ἔχων κολοβὴν, περικεκομμένην διέξοδον, διὰ θαλάσσης, ἐπὶ τινῶν ἀστέρων, Πτολεμ.

κολοβο-κέραιος, ὄν, ἔχων κέρατα κολοβά, μικρά, βραχεά, Σχόλ. εἰς Πλ. II. 117: — παρ' Ἰω. Χρυσ. κολοβόκερως.

κολοβό-κερκος, ὄν, ἔχων κολοβὴν κέρκον, ἥτοι οὐρὰν κεκομμένην ἢ βραχεῖαν ἢ ἐλλείπουσαν, Ἐβδ. (Δευ. KB, 23).

κολοβο-μάχη, ἡ, ἡ, διακοπεῖσα μάχη, ὡς εἰς τῶν Σχολιαστῶν καλεῖ τὴν Θ. βαλφωδὴν τῆς Πλ. ἐν τοῖς Ἐνερ. Σχολ., αὐτόθι, «κόλον δὲ μάχην ἥτοι κολοβὴν τὴν Θ. βαλφωδὴν καλοῦσι» Εὐστ. 599. 59.

κολοβό-πους, ὁ, ἡ, ἐν τῇ σιχουργίᾳ, ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας στίχος, «καὶ στίχος καταληκτικὸς ἐστὶν ὁ κολοβόπους» Ττέτζ, ἐν Ἀνεκ. Ὁξ. 3. 323.

κολοβό-ρῖν, ἔνος, ὁ, ἡ, ἔχων ῖνα κολοβὴν, μικράν, Ἐβδ. (Δευ. ΚΑ', 18)· -ρινος, ὄν, Κύριλλ.

κολοβός, ὄν, (ἴδε κόλος) κεκομμένος, περιωρισμένος, μετὰ γεν., ἀγάλη κολοβός κεράτων, πρβλ. Δατ. truncus pedum, Πλάτ. Πολιτ. 265D· κολοβός χειρῶν Ἀνθ. Πλαν. 186. 2) ἀπολ., Δατ. curtus, ὡς καὶ νῦν, ἡκρωτηριασμένος, ἐλλιπής, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· οὐδὲν κ. προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλει· αὐτὸ καὶ ὅλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 108· ὥρα κ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 17, 6., 2. 7. 5, κ. ἄλλ. — ἐπὶ δένδρων, τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβὰν Ἐπιγρ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5594 11—ἐπὶ περιόδῳ ἐν τῇ Ρητορικῇ, κεκολωμένην, ἀτελής, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6· ἐπὶ ποτηρίου, τετρασμένον, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1, Θεοπόμπ. Ἰστ. 276· ἐπὶ τείχους, χαμηλόν, τείχος Ἀππ. Μιθρ. 26. Ἐπίρρ. -θῶς, ἀτελὲς, ἀσαφές, ἀντίθ. τῷ σαφῶς, Ἀριστ. Σορίστ. Ἐλεγχ. 17, 15.

κολοβό-στάχυς, υ, μετ' κεκολωμένους, ἀτελὲς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων, Διοσκ. 1. 6, σ. 16.

κολοβόστης, ητος, ἡ, ἀτέλεια ἀνεπτύξεως, Πλούτ. 2. 800E.

2) κ. πνεύματος, ὀλιγότες πνοῆς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἐν Δημ. 6.

κολοβο-τράχηλος, ὄν, ἔχων κολοβόν, ἥτοι ἀτελὲς ἀνεπτυγμένον τράχηλον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 16.

κολοβ-οὔρος, ὄν, ἔχων κεκολωμένην οὐρὰν, Ἠσύχ.

κολοβό-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ, ἡκρωτηριασμένος τὴν χεῖρα, Ἐβδ. (Δευ. ΚΑ', 17).

κολοβός, (κολοβός) κάμνω τι κολοβόν, περικόπτω, ἡκρωτηριαζώ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 108, Πολύδ. 1. 80, 13—Παθ., γίνομαι κολοβός, εἶμαι ἀτελής, τῇ φώγῃ κεκολωμένοι πόδας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 20, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 15· μετὰ γεν., κεκολωσθαι τῶν ἐκτός μορίων ὁ αὐτ. 4. 13, 1.

II. ἐπὶ χρόνον, περιορίζω, βραχύνω, συντομεύω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 20, πρβλ. Matth. 24. 22.

κολοβώδης, ες, (εἶδος) ἀτελὲς ἀνεπτυγμένος, ἀτελής, δακτυλοὶ Πολέμνος Φυσ. 1. 22.

κολοβωμάς, τό, τὸ μέρος τὸ ἀραιρούμενον κατὰ τὸν ἡκρωτηριασμόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1: — κολοβώσις, -εως, ἡ, ἡκρωτηριασμός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

κολοί-αρχος, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς τῶν κολοίων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1212.

κολοίω, κράζω ὡς κολοίος, Πολυδ. Ε', 89.

κολοίος, ὁ, ἡ «καλιακοῦδα», Πλ. II. 583., Ρ: 755, ἐνθα (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις) οἱ κολοιοὶ μνημονεύονται μετὰ τῶν ψαρῶν (-ψαρονίον) ὡς πτηνὰ θορυβώδη καὶ κατὰ σμῆνιν πορευόμενα (ἴδε κλάζω)· κολοιοὶ κραγεῖται Πινδ. Ν. 3. 143—ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 24, διακρίνει αὐτὸν εἰς τρία εἴδη: (1) τὸν κορακίαν, ὅστις ἔχει ἐρυθρὸν ῥάμφος, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κορώνη εἰσαγγέλου τοῦ Ὀμ. (2) τὸν λύκον, ὅστις δὲν ἐξηκριβώθῃ ἔτι τί πτηνὸν εἶναι· (3) τὸ μικρὸν εἶδος καλούμενον, βωμολόχος, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς κολοίος ἢ «καλιακοῦδα», Corvus monedula—ὡσαύτως μνημονεύει κολοίων στεφανόποδα εὐρισκόμενον ἐν Λυδίᾳ καὶ Φρυγίᾳ, καὶ ὅστις πηθάνως εἶναι ὁ Craculus pugmaeus.—Παροιμία: κολοίος ποτὶ κολοίον, «ὅμοιος 'ς τὸν ὅμοιον», Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 6, κτλ.

κολοίος ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται Δουκ. Ἀπολ. 4· ἐπὶ ἀναιδῶς φωνασκούντων ἀγορητῶν, πολλοὶ... σφε κατακρύβουσι κολοιοὶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 1020· ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους, Τίμαι. παρὰ Πολυδ. 12, 15, 2. (Συγγενὲς τῷ κολωός, κολωάω, ἴδε).

κολοιτία, ἡ, δένδρον φέρον λοβούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 11, 2· καλούμενον καὶ κολουτέα, 3. 17. 2· κολουτέα, 3. 14, 4· κολοιτέα Ἠσύχ.

κολοιωδής, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κολοίον, δηλ. συναγελαζόμενος, Πλούτ. 2. 93C.

κολοκάνος, ὁ, ἴδε κολεκάνος.

κολοκάσια, ἡ, Διοσκ. 2. 128, Πλίν. 21. 51· ἡ κολοκάσιον, τό, Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 72B, Δίριλ. Σίφν. αὐτόθι 73A, Οὐεργίλ. Ε. 4. 20—ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου κύκνου, φυτοῦ ὠραίον ὁμοιάζοντος τῷ ἐνυόρφ κρίνῳ, φρομένου δὲ ἐν τοῖς ἐλασι τῆς Αἰγύπτου, arum colocasia Linn.

Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡδὺ ἔδεσμα· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ φύλλων κατεσκευάζοντο ποτήρια (κιδῶρις), Voss εἰς Οὐεργίλ. ἐνθ' ἄνωγ.—Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο προσέτι καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, ἴδε Πλίν. ἐνθ' ἄνωγ., καὶ πρβλ. λωτός III.

κολοκορδόκολα, ὡν, τά, κομικὴ λέξις ἀγνώστου σημασίας ἐν Ἀνθ. Π. 10. 103· πρβλ. Jac. σ. 654.

κολοκῦμα, τό, μέγα καὶ βαρὺ κύμα πρὶν θραυσθῇ (κόλον κύμα κατὰ τοὺς Γραμμ.)· ἡ «φουσκοθαλασσιά» ἥτις προηγείται τῆς τριχυμίας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 692, — ἐνθα κεῖται ἐπὶ τῶν κομπασιτικῶν ἀπειλῶν τοῦ Κλέωνος—πρβλ. σκώληξ III.

κολοκύνθη ἢ -της, ης, ἡ, ὡν ὁ δευτερός τύπος καλεῖται: ὁ Ἀττικὸς, Δοίς ἐν Φρόνιχ. 437· παρὰ μεταγεν. καὶ κολόκυνθα Διοσκ. 2. 162—«κολοκύνθη» ἢ «κολοκύνθη», Δατ. cucurbita, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἐκαλεῖτο σικύα, Ἰππ. 485. 5 καὶ 45., 487. 30, Ἐρμιππ. ἐν Ἀδῇλ. 6, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 6, κτλ.—ἔθεωρεῖτο σύμβολον τῆς ὑγείας ὡς ἐκ τῆς δροσερᾶς καὶ χυμώδους αὐτῆς φύσεως, κολοκύντης ὑγιέστερον Ἐπίχαρμ. 105 ΑΗγ. ὡς τὸ κρίνον ἔθεωρεῖτο σύμβολον τοῦ θανάτου, ἢ κρίνον ἢ κολ. Δίριλ. ἐν Παροιμιογρ. σ. 309—περὶ τοῦ λημῶν κολοκύνταις, ἴδε ἐν λέξ. λημῶν.

κολοκυνθείας, ἡ, ἔδεσμα ἐκ κολοκύνθης, Ἀνθ. Π. 11. 371.

κολοκυνθίνος, ης, ὄν, πεποιημένος ἐκ κολοκύνθης, πλοῖα Δουκ. π. Ἀλγῶ. Ἰστ. 2. 37· ὅθεν τὸ κομικὸν ὄνομα κολοκυνθο-πειράται, οἱ.

κολοκυνθίς, ἡ, κολοκύνθη καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, Διοσκ. 4. 178.

κολοκύνθος καὶ -τος, ὁ, = κολοκύνθη, -της, Ἰακωφ. Ἀνθ. Π. 587.

κολοκύνθη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κολοκύνθη.

κολοκύνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κολοκύνθης, Φρόν. Κωμ. ἐν Ἀδῇλ. κόλον, τό, τροφή, φαγητόν, φορβή (ἴδεν ὁ Εὐστ. παράγει τὰ ἄκολος, κόλαξ), Ἀθην. 262A.

II. μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου ἐκτενόμενον ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ μέχρι τοῦ ἀπευθυμένου, (ὅπερ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. φέρεται κώλον, προφανὲς κατὰ λάθος, ὡς τὸ μέτρον δεικνύει ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 455, Νικ. Ἀλεξίφ. 23), Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 14, Πολυδ. Β', 193, 209.



**κόλος**, ὄν, βραχύς, «κόντος», Λατ. cunius, κόλον-δέρυ. Π. 117· ἐπὶ βοῶν, ὡς τὸ «κολοβός», ἔχων βραχεῖα κέρατα ἢ ἀνευ κεράτων, τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κ. 'Ηρόδ. 4. 29, πρβλ. 2. 46 (ἐνθα ἀντί τοῦ οἱ αἰπόλοι οἱ Schäf. διώρῳσεν οἱ κόλοι) οὕτως, ὡς κόλες, ἀποτεινόμενον εἰς τράγον; Θεόκρ. 8. 51· ἐπὶ τοῦ κεράτος τοῦ Νικ. Θορ. 260· ἐν Στράβ. 312, κόλος ἐστὶν ἕξων τῆς Ταυρικῆς, τετράπουν λευκόν, μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος, δευτέρων τούτων εἰς τὸ τρέχειν, πίνων διὰ τῶν βοῶντων καὶ ταμιεύων ὕδωρ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἴσως εἶδος τράγου ἀνευ κεράτων, «κόλον... μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα» 'Ησύχ. πρβλ. αἰπόλος. 2) **κόλος** μάχη, ἴδε ἐν λέξ. **κολοδομάχη**. ('Εντεῦθεν **κολοδός** (δὴλ. **κολοφόρος**, ὡς τὸ **ολοφόρος**, salu-us), **κολοῦ-ω**· πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὸ **κολάζω**.)

**Κολοσσήνός**, ἡ, ὄν, ἐπὶ ἔριου, Κολοσσὴνὰ ἔρια, βεβάρμενα ἐν Κολοσσαίς, Στράβ. 578.

**κολοσσάτος**, (οὐδέποτε **κολοσσαίος**, Λοβ. εἰς Φρύν. 542), α, ὄν, κολοσσὸν μέγεθος ἔχων, Διόδ. 11. 72, κτλ.

**κολοσσικός**, ἡ, ὄν, = τῷ προηγ., Στράβ. 13, Διόδ. 2. 34.

**κολοσσο-δάμων** [α], ὄν, ἔχων βάδισμα κολοσσαιῶν, Δυκθέρ. 615.

**κολοσσο-ποιός**, ὄν, κατασκευάζων κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ηλίου. 'Οπτιχ.

**κολοσσο-πόνος**, ὄν, = τῷ προηγ., Μανέων 4. 570.

**κολοσσός**, ὁ, γιγανταίων ἀγαλμα, παρ' 'Ηρόδ. αἰέποτε ἐπὶ τῶν κολοσσαιῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων, 2. 130, 131, 143, 149, καὶ ἄλλ.· τινὰ αὐτῶν μνημονεύονται ὡς ἔχοντα ὕψος εἴκοσι ποδῶν, 2. 176· ἕτερα 75 ποδῶν, αὐτοῖσι—ἄλλ. ὡσαύτως, ὡς φαίνεται, καὶ ἀπλῶς ἀγαλμα ἀνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ; Αἰσχύλ. 'Αγ. 416 (τὸ μόνον χωρίον ἐνθα εὐρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ.); Θεόκρ. 22. 47· **κολοσσός** ἐν Διόδ. 1. 67.—'Ο περιφρονητικὸς κολοσσός τὸ ὅ τοῦ 'Απόλλωνος ἐν Ρόδῳ ἔχων ὕψος ἑβδομηκοντα πῆγας, κατασκευασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ; Λουκ. πῶς δει' 'Ιστ. Συγγρ. 23, κτλ.· πρβλ. λεξικ. τῶν 'Αρχαιοτήτων.

**κολοσσουργία**, ἡ, (\*ἔργω) ἡ κατασκευὴ κολοσσῶν, Στράβ. 14.

**κολοσσυρῖα**, ὁ, ποιεῖ, λέξις, βοή, παραχή, θόρυβος, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν 'Ηλ. Μ. 147, πρβλ. Ν. 472· τῶν 'Αθηναίων 'Αριστοφ. Σπ. 666· παιδαρίων καὶ γρασίδων ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 536.—ἀπόλ., συρφετός, κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσσυρτοῦ 'Ησιόδ. Θ. 880.

**κολουράτος**, α, ὄν, = **κολουρός**, κ. πέτρα, ἀπότομος βράχος, Καλλ. 'Αποσπ. 66.

**κόλ-ουρος**, ὄν, (κόλος, οὐρά) ὁ κολοβὸν ἔχων οὐρὰν ἢ μὴ ἔχων οὐρὰν, κ. ὄρνις, πτηνὸν ἀπολέσαν τὴν οὐρὰν ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλουτ. Φλαμίν. 21.—θηλ. **κολουρις**, ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος (ἐν τῷ μύθῳ) ἥτις ἀπέβαλε τὴν οὐρὰν, Τιμοκρίων 3 (ἀνθ' οὗ ὁ 'Ησύχ. ἔχει: **κοθούρις**, πρβλ. **κολουρος**). 2) καθόλου, ἡρωτηριασμένος, πυραμῖς Νικομ. 'Αριθ. σ. 291 Ast.—**κολουροπύραμις**, Θέων Σμυρν. σ. 30. II. **κολουροί** (δηλ. γραμμαι), αἱ, δύο μεγάλοι ὑποθετικοὶ κύκλοι διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημεῖων καὶ σταυροειδῶς διατεταγμένοι κατὰ τοὺς πόλους, Πράκλ.

**κολουρο-ειδής**, 'Επίρρ., τέμνοντες ὁλόκληρος ὡς οἱ κολουροί, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν ἐλεφάντων· πλαγίως διασταυρούμενων, Φιλῆ Στείχ. 7. 82.

**κολούρωσις**, εὐς, ἡ, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κολούρω**, = **κλούωσις**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ιαμβλ.

**κλούωσις**, εὐς, ἡ, κολόωσις, ἀποκοπή, ἡ τῶν ὑπερέχοντων σταχυῶν κ. 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 10, 13; πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15; 4, κτλ.

**κλούωμαι**, τό, τὸ ἀποκοπέν τεμάχιον, «θραύσμαι», 'Ησύχ.

**κολουστέος**, α, ὄν, ῥημ. ἐπὶ τοῦ κολουῶ, ὃν πρέπει τις νὰ κολοῦσῃ, ἀποκοπή, Κλημ. 'Αλεξ. 294.

**κολουστός**, ἡ, ὄν, κολοβός, ἀνευ κεράτων, μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **κόλον**.

**κολουτέα**, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντί τοῦ **κολοιτέα**.

**κολούω**, 'Εὐρ.; Πλάτ.· μέλλ. -οῦσθαι, Πλουτ.· ἀόρ. ἐκὼλουσά Πλάτ.· 'Αριστ.—παθ., μέλλ. -οουθήσομαι Γαλην.· ἀόρ. ἐκὼλουσθην 'Θουκ. 7. 66, -οουσθην 'Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· πρὶν· κεκόλουμαι 'Ανθ. Π. 7. 234, Πλουτ., κτλ., -οουσαι Δίων Κ. (κόλός, κολοβός); 'Αποκρίνω; βραχύνω, κολοβύνω, ἀσταχύνω; 'Ηρόδ. 5. 92, 6· στάχυν σπάθη κ. φασγάνω Εὐρ. 'Αποσπ. 374· τὸν βότρυν, τὰ δένδρα· Θεόφρ. κτλ.· μετὰ γεν., τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῇ, ἐκλόβωσεν ἀποκόψας τὴν οὐρὰν αὐτῆς, 'Οππ.· 'Αλ. 4. 484.

III. ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. αἰέποτε ἐν μεταφ. σημασίαι, τὸ μὲν τελεῖ, τὸ δὲ μεσογῆν κολουεῖ, μέρος μὲν ἔκτελει, μέρος δὲ ἀποκόπτει κατὰ τὸ μέσον, ἀφίνει κατὰ τὴν ἡμίσην τελειούμενον, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ 'Αχιλλεύου; Πλ. Υ. 370· μηδὲ τὰ δῶρα κολουεῖτε, μὴ τὰ κολοῶνεντε, 'Οδ. Α. 340· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ, ἀποκόπτει. κολοῶνεν πάσας αὐτοῦ· τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν

χαρά, Θ. 211.—ὡσαύτως, ὡς τὸ **κολάζω**, ὅπερ εἶναι συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὰ ὑπερέχοντα κ., καταρρίπτω, ταπεινῶν τοὺς ὑψωμένους ὑπεράνω τῶν ἄλλων, 'Ηρόδ. 7. 10, 5, πρβλ. 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 13, 18, 5, 11; 5· τὸν δῆμον· Εὐρ. 'Αποσπ. 93· τοὺς ἀλλοὺς κ. διαβολαῖς Πλάτ. Νόμ. 731Δ, πρβλ. 'Απολ. 39D· τὸ ῥῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C· τὴν ἐν 'Αρείῳ πάγῳ βουλήν 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4.—Παθ. συγκόπτομαι, βραχύνομαι, σμικρύνομαι, σθένους ἐκλούουσι Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· νόσῳς κεκολουμένος 'Ανθ. Π. 7. 234· ἐπειδάν φ' ἀξίουσιν προὔχειν κολουθῶσι, ὅταν ταπεινωθῶσι, καταπέσωσιν, εἰς πρᾶγμα καθ' ὃ εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπερέχουσι, 'Θουκ. 7. 66· ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα Πλάτ. Πολ. 528C, πρβλ. Εὐθύδ. 305D.

**κολοφών**, ὦνος, ὁ, ὕψος, κορυφή, τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ τέλος, κολοφῶνα ἐπιτιθέσθαι, ὡς τὸ θορύγων ἐπιτιθέσθαι, περατώσαι... Πλάτ. Εὐθύδ. 301E, Νόμ. 673D· τὸν κολοφῶνα προσδιόζειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 153C· κ. ἐπάγειν τῷ λόγῳ Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· κολοφῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰρησθῶ Πλάτ. Νόμ. 674C· πρβλ. κορυφῇ II, κορωνίς II. 2.—(ἡ χρήσις αὕτη ἀποδίδεται κατὰ τὸν Στράβ. 643 εἰς τὸ ὅτι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἦτο τοσοῦτον ἔξοχον, ὥστε αἰέποτε ἀπεφάσκε τὴν νίκην).

II. παρὰ Πλουτ. εἶδος σφαίρας παιγνιδίου, 2. 526E.

III. παρ' 'Ησυχ. ὡσαύτως = **κολοεύς**, καὶ εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

**Κολοφώνιος**, α, ὄν, ἐκ Κολοφῶνος τῆς Ἰωνίας, 'Ηρόδ. 1. 147, κτλ.· Κ. σχῆμα, σχῆμα τοῦ λόγου οἷον ἡ σύνταξις, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντί τοῦ ἀνθρώπου, Λεσβῶν. π. σχήμ. σ. 181.—ὡς οὐσιαστ., ἡ Κολοφώνια (δηλ. ῥητίνη), Γαλην.· Κολοφώνια (δηλ. ὑποδημάτια); τά, εἶδος ὑποδημάτων, 'Ησύχ., Πολυδ. Ζ'. 90.

**κολό-χειρ**, ὁ, ἡ, = **κολοδόχειρ**, 'Ησύχ.

**κολπ-αβρός**, ὄν, 'Ιων. ἀντί **κολφ-αβρός**, ἔχων ἀβρὸν κόλπον; Εὐστ. 1745. 60.

**κολπίας**, οὐ, ὁ, ὁ ἐξοκούμενος καὶ σχηματίζων κόλπους, κ. πέπλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 1060.—κ. ἀνεμος Φίλων παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 34B.

**κολπίδιον**, τό, ὑπόκορ. τοῦ **κόλπου**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

**κολπίτης**, οὐ, ὁ, κάτοικος κόλπου, Φιλόστρ. 126, 254.

**κολπο-ειδής**, εἰς, ὁμοῖος πρὸς κόλπον, ἔχων σχῆμα κόλπου, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8· 'Επίρρ. **κολποειδῶς**, Στράβ. 390.

**κόλπος**, ὁ, ἀντιστοιχῶν κατὰ πάσας τὰς σηματούσας πρὸς τὸ Λατ. sinus· I. ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος, παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, 'Ηλ. Ζ. 400· ἀψ ὁ πρὸς κόλπον ἐκκλινθῇ ὁ αὐτ. 467· ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδε δέξαστο κόλπῳ (πρβλ. III. 1) αὐτοῖσι 483· ἱμάντα τεῶ ἐγκάθετο κόλπῳ, θες αὐτὸν ὡς ζώνην ἐπὶ τοῦ κόλπου σου, Ξ. 219, πρβλ. 223.

2) ἡ κοιλία ἡ μήτρα, Εὐρ. 'Ελ. 1145, Καλλ. εἰς Δία 15, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἑνικ., ὁ αὐτ. εἰς Δῆλ. 214· οἱ γυναῖκες οἱ κ. αἱ πτυχαὶ τῆς μήτρας, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 5. 62· γυναῖκες κόλπος, τὸ κοιλίωμα τῆς μήτρας, Πολυδ. Β'. 222, πρβλ. 'Ιππ. 248. 13· ὡσαύτως, οἱ κ. τῆς κοιλίας 'Αριστ. π. α. Ζ. 'Ιστ. 4. 5, 6.—μεταφ. ἐπὶ τοῦ τάρου, σώμα τοι ἐν κόλποις· γαῖα καλύπτει 'Ελλ. 'Επιγρ. 56, πρβλ. 88. 8, 214; 7, ἄλλ.

II. ἡ πτυχὴ ἣν σχηματίζει χαλαρὰ ἐσθῆς, μάλιστα ὅταν πίπτῃ ἀνωθεν τῆς ζώνης, συνη. ἐν τῷ πληθ., δεσνύον δὲ δάκρυσι κόλποι 'Ηλ. I. 570 (566), πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 539.—αὕτη ἡ πτυχὴ πολλὰκις ἐχρησίμευεν ὡς θυλάκιον, κατακρύψασθ' ὑπὸ κόλπῳ 'Οδ. Ο. 468· κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθάρωνος 'Ηρόδ. 6. 125· ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν, ἔχειν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν κόλπον (ἐπὶ φιλαργύρου ἀνθρώπου), Θεόκρ. 16. 16, πρβλ. Λουκ. 'Ερμότ. 37, 81.—ἐπὶ γυναικὶς, κόλπον ἀνιέμενη; «τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος ἀνέλκουσα ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ» (Σουβίρ.), 'Ηλ. X. 80· κόλπῳ φέρουσα.. πεπλώματος, φέρουσα [τὴν κάλ-πην] ὑποκάτω τοῦ κόλπου αὐτῆς, Αἰσχύλ. Θῆβ. 1039· ἐπὶ σφύρα κόλπον ἀνεῖσαι, ἀφείσαι τοὺς κόλπους τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν νὰ πείσωσιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν, Θεόκρ. 15. 134, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1491· κρύψε δὲ παρθενίαν ὥδινα κόλποις, δηλ. ἐκρύψε τὴν ἐγκυμώσιν τῆς διὰ τῶν χαλαρῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, Πινδ. Ο. 6. 51.

III. πᾶν κοιλίωμα ὁμοῖον πρὸς κόλπον, ὡς 1) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν σημασίαι· σχεδὸν κυριολεκτικῇ (ἴδε ἀνωτ. 1) ἐπὶ θαλασσίας θαζς, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ, ἐδέχετο αὐτὴν εἰς τὸν ἐαυτῆς κόλπον, 'Ηλ. Ζ. 136, Σ. 398· ἀκολουῖαι, καθόλου, ὅτε θαλάσσης· εὐρέα κόλπον, πηλὴν περιγεγραμμένον ὅτι τοῦ εὐρέος κοιλώματος τοῦ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Σ. 140, πρβλ.; 'Οδ. Δ. 435· εἰσὼ ἀλός εὐρέα κόλπον; 'Ηλ. Φ. 125· ὡσαύτως κατὰ πληθ., κατὰ δεινούς κόλπους ἀλός 'Οδ. Ε. 52.—οὕτω, κόλποι αἰθέρος Πινδ. Ο. 13. 125· 'Ερέβους ἐν ἀπείροις κόλποις 'Αριστοφ. 'Ορν. 694.

2) ἐπὶ τοῖς θαλάσσης; 'Ερμιόνην 'Ασίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσα; δηλ. βαθὺν κατεχούσας κόλπον, τὸν 'Αργολικόν, 'Ηλ. Β. 560· οὕτω. Μηλιεύς κ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 486· κ. Ρέας, ὁ ἔστιν, ὁ



Ἀδριατικὸς, δ' αὐτ. ἐν Πρωμ. 837. Τυρηνικὸς κ. Σοφ. Ἀποσπ. 527, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 99., 7. 58, 198, καὶ ἄλλ. 3) ὡσαύτως, κοιλίας, κ. Ἀργεῖος (πρβλ. κοῖλον Ἀργός), Πινδ. Π. 4. 87. Νεμέας δ' αὐτ. Ο. 9. 130, πρβλ. 14. 33. Ἐλευσινίας Διοχὺς ἐν κόλποις Σοφ. Ἀντ. 1121. κ. Τροίας Εὐρ. Τρω. 130. εἰς τοὺς εὐανθεῖς κ. λειμῶνας Ἀριστοφ. Βάτρ. 373, πρβλ. Ὀρν. 1094.

4) συριγῶδες ἔλκος, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται ἐπὶ τὸ δέρμα, Γαλιν. Ἰσως ἐκ τῆς √ΚΑΕΠ, κλέπτω, ἀποκρύπτω — ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ «κόρπος», πρβλ. Ἱταλ. golfo, ὁπότεν τὸ Γαλλ. golfe, Ἀγγλ. gulf.

κολπῶω, σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου· ἰδίως κάμνω τὸ ἱστὶον νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ «φουσκώσῃ», Λατ. sinuare, πνοιῇ. ὡς κολπῶσαντες Ἀνθ. Π. 9. 363, 10. ἀνεμος κ. τὴν θόδονην Δουκ. περὶ Ἀλφ. Ἰσορ. 1. 9. χιτῶνας κολπῶσαντες τῶ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία αὐτοῖς 13. — Παθ., φουσκῶω, ἐπὶ ἱστίῳ, Μόσχ. 2. 125. κολποῦται ὑμῖν φυῶμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 1, 24. κολποῦται Ζέφυρος εἰς θόδονας Ἀνθ. Π. 10. 5. ἐπὶ κόλπου, κυρτοῦμαι, Πολύδ. 34. 11, 5, κτλ.

κολπῶδης, ες, (εἶδος) ἔχων κόλπον ἢ λιμένα, τὰν κολπῶδῃ. Ἀύλιν Εὐρ. Ι. Α. 120, κτλ. πλήρης λιμένων ἡ κόλπον, θάλασσα Δίων Κ. 48. 50. 2) ἐλικοειδής, Λατ. sinuosus, παράπλους Πολύδ. 4. 44, 7.

II. μεταφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχμμένος, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 18. κολπῶμα, τό, ἱμάτιον πτυχῶδες, οἷον ἐφόρων οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ Τραχυνίᾳ, Πλουτ. Μάρ. 25, πρβλ. Πολύδ. Δ', 116, Κραμῆρ. Ἀνέκ. Παρ. 1. 19.

κολπῶσις, εως, ἡ, δ' εἰς πτυχὴν ἢ κόλπον σχηματισμός, κ. πτερῶν, ἡ διόγκωσις «φουσκῶσις» τῶν πτερῶν προ τοῦ ἀνέμου, Ἡρωδιαν. 1. 15, 11. — ἐν τῷ πληθ., ἐλιγμοί, τῶν πλῶν Πτολ.

κολπῶτός, ἡ, ὅν, ἐσχηματισμένος εἰς κόλπους, πτυχάς, χιτῶν Πλουτ. 2. 173C. κολπωτάν (—ταῖς;) θόδονασι π. τρώπιν ἰθύνεσκον, διωγκώμενοι ἱστίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 63.

κολυβδαίνα, ἡ, εἶδος καρκίνου, Ἐπιγρ. 27 Αhr.

κολυβρίον, τό, ἕτερος τύπος τοῦ μολύβριον, δ' ἴδε.

κολυβοροί, οἱ, οἱ ὄρχεις, Ἀριστ. Προβλ. 16. 4.

κολυβορον ἢ —τρον, τό, ὥριμον σῦκον, Ἀθην. 76F.

κολυμβάς, -άδος, ἡ, κολυμβάς ἐλαία, ἐπιπλέουσα ἐν τῇ ἁλμῳ, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 56B. Ἀττικ. ἀλμάδες ἐλαῖαι, Δοθεκ. Φρύν. 118. II. ὡς οὐσιαστ., 1) = κολυμβίς, Ἀθην. 395E, Ἡσύχ. 2) εἶδος θάμνου, = στοειδῆ, Γαλιν. 13. 870.

κολυμβάτος, ἡ, διὰρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κολυμφάτος.

κολυμβάω, «βουτώ», πίπτω εἰς τὸ μέρος κατακέφαλα, Λατίν. urinari, εἰς τὸν Τάρταρον Φερειρ. ἐν «Μεταλλεύειν» 1. 21. εἰς τὰ φρέατα Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρβλ. Δάχ. 193C, καὶ ἴδε τὸ ἐπόμεν. — πίπτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. 27. 43 (διὰφ. γρ. ἐκκολουμβῶω).

κολυμβήθρα, ἡ, τόπος διὰ κολυμβήμα, Πλάτ. Πολ. 453D. κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου Ἀλεξ. ἐν Ἀθήν. 28. II. παρ' Ἑκκλ. ὡς καὶ νῦν, σκευὸς πρὸς βάπτισιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3726b, κ. ἄλλ.

κολυμβήσις, εως, ἡ, κολυμβήμα, Ἀρρ. Περίπλ. 175, Πτολ.

κολυμβητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ κολυμβᾶν, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σελ. 404 Bekk.

κολυμβητήρ, ἥρως, ὁ, = τῷ ἐπομ., Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 408.

κολυμβητικός, οὗ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. urinator, Θουκ. 4. 26, Πλάτ. Πρωτ. 350A, Ἀντ., κτλ.

κολυμβητικός, ἡ, ὅν, ἀνίκων ἢ ἀρμόζων εἰς κολυμβήμα· ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν, Πλάτ. Σοφ. 220A.

κολυμβίς, ἱδός, ἡ, κολυμβῶσα, ὄνομα πτηνῶν τινος δυτικοῦ, ἴσως ἡ ἀγρία νῆσσα, Ἀριστοφ. Ὀρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 15. πρβλ. κολυμβάς II. 1. — ὡς ἐπιθ., κ. αἰθυσία Ἀρατ. 296.

κολυμβήτος, ὁ, κολυμβητής, δύτης, Ἀριστοφ. Ἀγ. 876. πρβλ. κολυμβίς. II. = κολυμβήσις, Πανσ. 2. 35, 1, Ἀνθ. Π. 9. 82, Πλούτ. 2. 163A.

κολυμφάτος ἢ -βάτος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Γεωπ. 2. 5, 1.

κολυτέα, ἡ, πρβλ. κοιλοτέα.

κολυτρον, τό, ἴδε κολυθρον.

κολυχικόν, τό, φυτόν τι μὲ βολβώδεις ῥίζας δηλητηριώδεις, colchicum autumnale, Διοσκ. 4. 84. πρβλ. ἐφῆμερον II.

κόλχος, ὁ, μεταγεν. ἀντὶ κόχλος, Ἰακωβίνου Ἀνθ. Π. 592. 842. Κόλχος, ὁ, ὁ ἐκ Κολχίδος, Ἡρόδ. 1. 2, κτλ. — ἐπιθετ. Κολχικός, ἡ, ὅν, ὁ αὐτ. ποιητ. ὡσαύτως, Κόλχος στόλος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 485. — ὅπλ. Κολχίς, -ἱδός, Ἡρόδ. 1. 2. ὡς οὐσιαστ.

Κολχίς (ἐξυπακουόμενον τοῦ γῆ), ἡ Κολχίς, ἡ χώρα τῶν Κόλχων, ὁ αὐτ. 1. 104, κτλ. (ἐξυπακουόμενον τοῦ γυνή), Εὐρ. Μῆδ. 132.

κολῶω, (κολῶος) ἐρίκω μεγαλοφῶως, «μαλλῶω», ποιῶ θέρυλλον, δνειδίζω, Ἱλ. Β. 212. Ἰων. κολῶέω, Ἀντίμαχος παρ' Εὐσταθ. 205, 6. (Διάφορον τοῦ κολοῖσάω).

κολῶμαι, Ἀττ. μέσ. μέλλ. τοῦ κολᾶω.

Κολωνά, αἰ, = Κολωνός II, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἱλ. Ξ.

199 (γεν. Κολωνάων, Σουῖδ. ἐν λέξ.)

κολώνεια, ἡ, τὸ Λατ. colonia, ἡ πρωτεύουσα πόλις, Ρωμαϊκῇ ἀποικία, (ἀποικιακὴ πόλις), Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκαι) 2811b, 3497, Εὐστ. 449, 49. ὄνομα τόπου· Σουῖδ. ἐν λέξ.

κολώνη, ἡ, ὕψωμα, λόφος, βουνός, Ἱλ. Β. 811; Ἀ. 757. ἰδίως ὕψωμα χωματὸς τάφου, τύμβος, κοινῶς «τοῦμπα», Λατ. tumulus, Σοφ. Ἱλ. 894. βραδυτέρον, κορυφὴ λόφου, Διον. Π. 150, 220, 388, κτλ. — τόπος ἐνθα συναντῶνται πατριαρχικαὶ φυλαί, Ἀρατ. 120. — (Πρβλ. κολωνός, κολοφών, κορυφῇ Λατ. columna, collis, culmen, celsus, κτλ.).

Κολωνῆθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ (δ' ἴδε), Δημ. 535. 9., 1352, 8, Εὐστ. 351. 11.

κολωνία, καὶ κολώνια, ἡ, τάφος κατὰ τὴν διέλεκτον τῶν Ἱπλείων, Ἡσύχ. II. τὸ Λατ. colonia, ἀποικιακὴ Ρωμαϊκὴ πόλις, Πράξ. Ἀποστ. ις', 12, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 908; πρβλ. κολώνεια.

κολονο-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς λόφον ἢ τύμβον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 649.

κολωνός, ὁ, = κολώνη, λόφος, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 273, 299, Ἡσ. Ἀποσπ. 19. 1, Ἡρόδ. 4. 181., 7. 225, κτλ. κ. λίθων, σωρός λίθων, ὁ αὐτ. 4. 92. κορυφὴ λόφου, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1120.

II. ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Κολωνός, κείμενος ἐπὶ λόφου πνός καὶ περὶ αὐτὸν, περὶ τὸ χιλιόμετρον πρὸς ΒΔ. τῶν Ἀθηνῶν, ἱερὸς τοῦ ἥρωος Κολωνοῦ (ἱππότης Κ. Σοφ. Ο. Κ. 59), περιέχοντα διὰ τὸ ἄλλος τῶν Εὐμενίδων καὶ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, ἀπαθανατισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους (ὅστις καὶ εἶχε γεννηθῇ ἐκεῖ) διὰ τοῦ δράματος αὐτοῦ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν». — ἐντεῦθεν, Κολωνεύς, εως, ὁ, ἀπαικὸς τοῦ δήμου Κολωνοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 172. 48.

2) ὑπάρχει ἕτερος Κολωνός ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν Ἀθήναις, καλούμενος πρὸς διακρίσιν ἀγοραῖος Κ., (Κολωνόν. οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων Φερειρ. ἐν «Πεταλ.» 1). ἐνταῦθα συνηθροίζοντο οἱ μισθαρνοῦντες, δι' ὃ Κολωνῆται, Ὑπερίδ. παρὰ Πολύδ. Ζ', 132. παρ' Ἀρποκρ. κολωναῖται, δηλ. Κολωνῆται.

κολῶος, οὗ, ὁ, ἕρις μεγαλόφωνος, μάλλωμα, κραυγὴ, κολῶον ἐλαύνειν Ἱλ. Δ. 575, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1284. («ἐντεῦθεν κολῶω») — Καθ' Ἡσύχ.: «κολῶος, θόρυβος, ἀταξία, ταραχὴ, ἡ μεταφορά ἀπὸ τοῦ ῥώου» (τοῦ κολοῖσθαι δηλ. ὡς ὄντος θορυβώδους καὶ κραυγαστικοῦ ὁρέου).

κομαῖθα «τυχοῦσα γυνὴ» Ἡσύχ.

κόμ-αιθος, ον, (κόμη, αἶθω) ἔχων κόμην πυρρὰν ἢ ξανθὴν, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα Κομαῖθῶ, ἥτις ἦν θυγάτηρ Πτερέλου, Λυκόφρ. 934.

κομαρίς, ἱδός, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπιγρ. 43 Αhr.

κόμαρος, ἡ, ἡ «κουμαρίς», arbutus, Ἀριστοφ. Ὀρν. 620, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 5, 2, κτλ. ὡσαύτως ὁ, Ἀμφίς ἐν Ἀθήν. 6. Οἱ καρποὶ αὐτῆς ἐκαλοῦντο μιμαίκυλα, «κουμαρα». Τὸ ἄγριον εἶδος αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἀνδρόαχνη, Γαλιν. 6. 219, 13.

κομαρό-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων τὸν καρπὸν τῆς κομάρου, τρώγων «κουμαρα», Ἀριστοφ. Ὀρν. 240.

κομάω, ἰων. -έω (κόμη) — ἀφίω τὴν κόμην μακράν, φέρω μακράν κόμην, Ἀδαντες ὁπισθεν κομώντες, «τὰ ὀπισώμενη τῆς κεφαλῆς κομώντες» (Σχόλ.), Ἱλ. Β. 542. ἐθειρήσιν κομώνντε Θ. 42, Ν. 24. ὡσαύτως, κομ. τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 4. 168. τὰ ὀπίσω κ. τῆς κεφαλῆς αὐτοῖς 180. τὰ ἐπιδέξια τῶν κεφαλῶν κ. ὁ αὐτ. 191. τὸ γένειον τῆς κεφαλῆς ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4. 28. Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔφερον μακράν κόμην, ὅθεν, καρχηκομώντες Ἀχαιοί, παρ' Ὀμ. Ἐν Σπάρτῃ ἐκλήρουν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχῃσι μακράν κόμην, (δρα τὴν παρ' Προδότῳ διήγησιν, 1. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 26), ἀν καὶ μετέπειτα καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔθος κατηργήθη, Φιλόστρ. 106, πρβλ. Λουκ. Δραπ. 27, Πλουτ. Ἀλκ. 23. Ἐν Ἀθήναις τὴν κόμην ἔφερον μακράν οἱ νεανιοὶ μέχρι τοῦ 18. ἔτους, ὅτε εἰσέρχοντο εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήδων, καὶ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. φρατρία)· τότε δὲ προσέφερον τοὺς μακροὺς αὐτῶν βαστρύχους εἰς τινα θεότητα, Ἡσύχ., κτλ. καὶ ἐκωρεῖτο ὡς σημεῖον νωθρότητος καὶ χαλαρῶν ἡθῶν τὸ νὰ φέρωσι μακράν οἱ ἄνδρες (πλὴν τῶν ἱππέων, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 580) ἀρρεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν Ψευδο-Φωκ. 212. ἡ ὡς σύμβολον λαγωνισμοῦ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1282, ἴδε ἀνωτέρ. κομών καὶ ἀσχυμρός Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13. — ἀλλ' ἀν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον τὴν κόμην βραχεῖαν, ὁμῶς διετήρησαν τὴν φράσιν, μὴ κομᾶν ἢ κείρεσθαι, εἰς σημεῖον πνέουσιν, πρβλ. Εὐρ. Ἱλ. 818, Ἀριστοφ. Πλ. 572, Πλάτ. Φαίδων 89C, κτλ.

2) ἐν Ἀθήναις, ἐνεκα τῶν μνημονευθέντων ἐθίμων, κομᾶν, ἐσήμαινε γαυριᾶν, υπερφανεῖσθαι, ἀλαζονικῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ Λατ. cristam tollere, ἀνὴρ τοιοῦτος ὢν. οὐ κομᾶ Ἀριστοφ. Νεφ. 545, Ἱλ. 170. οὕτως, οὕτως ἐκόμῃς ἐπὶ τυραννίδι, μέγα φρονῶν ἐθαλιν εἰς τὸν νοῦν του γὰ γείνη τυραννος, Ἡρόδ. 5. 71. ἐπὶ τῷ κομᾶς· εἰς τί υπερφανεῖσαι; Ἀριστοφ. Σπ. 1317. κ. ἐπὶ κάλλει Πλουτ. Καῖα. 45, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 1. ἐπ' Ἡρίνῃ κ. Ἀνθ. Π. 11. 322. ὡσαύτως μετὰ -δοτ-, Ὀππ. Κυν. 3. 192. πρβλ. κόμη I, κομήτης.

II. ὡσαύτως ἐπὶ ἱππων, χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομώνντε Ἱλ. Θ. 42, Ν. 24. — ἐπὶ αὐτῆς τῆς κόμης, κυματίζω, ἐκ δ' ἄρα διέρχῃς



καὶ γενύων ἐκάτερθε θαλάμῳ κομῶσιν ἐξείρῃ, Ὅππ. Κυν. 3. 28. **IV.** μεταφ., ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, κτλ., οὐθαρ ἀρούρης.. μίλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομῶσιν ἀσταχέουσι, ταχέως ἐμείλλον οἱ ἄγραὶ νὰ κυματίζωσι μὲ μακροὺς στάχους, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Διὸν. 454· οὕτως, αἰγίρειος φύλλοισι κομῶσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 928· ὁρος κεκομμένον ὕλη Κελλ. εἰς Ἀρτ. 41· ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11. **V.** ἀστέρες κομῶντες, = κομῆται, Ἀρατ. 1092.

**κομβακεύομαι**, ἀποθ. = κόμπους λέγω, Ἡσύχ.

**κόμβη**, ἡ, διαλεκτικὴ λέξις ἀντὶ κορώνη, Ἡσύχ.

**κομδο-λύτης** [ῶ], ου, ὁ, βαλλαντιοτόμος, Ἡσύχ.

**κόμβος**, ὁ, «κόμπος», κομπόδεμα, δεσμός «ὁ κόμβος τῶν δύο χεiriδίων ὅταν τις δῇσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον» Ἀνών. παρὰ Σουῖδ., Ἀρχ. Μαθ. σ. 47.—Καθ' Ἡσύχ.: «κόμβους ὁδόντας γομφίους».—Ὑποκορ. κομβίον, τὸ, ἴδε Δουκάγγ.

**κομβός**, «κουμῶνών», Γλωσσ. κ. τὸ σῶμα Ἐκκλ.—Μέσ. «κουμῶνομαι».—Καθ' Ἡσύχ.: «κουμῶσασθαι· στολισασθαι» πρὸς ἐγκομβόομαι. **II.** παγιδεύω, ἐξαπατῶ, Ἐκκλ.

**κόμδωμα**, τὸ, περιζώμα, στολίμα. Ἡσύχ.—ἐν τῷ πληθ., καλῶσιματα, Σουῖδ., Καθ' Ἡσύχ.: «κομῶματα» τὰ ἐν τοῖς βράδμοις μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλῶν.

**κόμβωσις**, ἡ, κόμπωσις; τὸ κομβοῦν, Κωδινὸς παρὰ Δουκάγγ.

**κομδωτής**, ὁ, = ἐπιθετής, ἀπατεῶν, Βασιλικ. 60. 30, 8.

**κομέτιον**, τὸ, τὸ Λατ. comitium, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς, Σουλ. Ἐπιγρ. 5879. 4· γράφεται καὶ κομίτιον, Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 9, 2, κλ.

**κομῶν**, Ἰων. παρὰ κομῆεσκον.—Ἐπικ. ῥῆμα, φροντίζω περὶ τινος, ἐπιμελοῦμαι τινος, περιποιῶμαι, ἐν τῇ Ἰλ. αἰέποτε ἐπὶ ἱπποῦ, τοῦτ' αὖθις θεράποντες κομῆτων Θ. 109, πρὸς. 113, κτλ. οὕτω, Ὁμ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 236· ἐπὶ κυνῶν, Ὁδ. Ρ. 310, 319, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 602· ἀλλὰ γὰρ ἐν τῇ Ὁδ. αἰέποτε ἐπὶ ἀνδρῶν, γέροντα ἐνδυκέως κομῆεσκον Ὁδ. Ω. 390, πρὸς. Ζ. 207, κτλ. καὶ ἐπὶ τέκνων, οὐδὲ τοὺς κομῆειν ἀπὸ ταλλόμεναί τε Α. 250· κούρην .. κομῶσιν τοκήες Σουλ. Ἐπιγρ. 765. 17. (πρὸς κομίζω, κομμός, Λατ. complus ἐν συνθέτ. ἱππο-κόμος.)

**κομῶν**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κομᾶν.

**κόμη**, ἡ, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λατ. coma, Ὁμ., κλ. σπανιότερον κατὰ πληθ., καὶ δὲ κάρητος οὐλας ἦκε κόμας Ὁδ. Ζ. 231· κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (δηλ. κόμαις Χαρίτων) Ἰλ. Ρ. 51· ἡ δὲ νῦν μήτηρ τίλλε κόμην, ἀμαδούσε τὰ μαλλιά της, Χ. 406· κόμην κείρειν καὶ κείρεσθαι (ἴδε ἐν λ. κείρω, ἀπο-κείρω)· κόμην τρέφω, τρέφω μακρὰν κόμην, Ἡρόδ. 1. 82· κόμη δι' αὐρὰς ἀκτένιστος ἀσσεταί Σοφ. Ο. Κ. 1261· καθεῖσαν εἰς ὦμους κόμας Εὐρ. Βάκχ. 695· κόμαι πρόσθετοι, ψευδὴς κόμη, φενάκη, Σεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ. ἐν Ἀθήναις ἡ μακρὰ κόμη κυρίως περιωρίζετο εἰς τοὺς ἱππεῖς (πρὸς. κομᾶ I. 1)· δοῦλος ὢν κόμην ἔχει; Ἀριστοφ. Ὀρν. 911.

**2)** ἐπὶ τοῦ γενεῖου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 4, πρὸς. 15. **3)** ἡ γενεῖα ὅς τὰ βράγχια τῆς σηπίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 18, 12. **II.** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. coma, τὸ φύλλωμα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Ὁδ. Ψ. 195· οὕτως ἐπὶ χόρτων ἡ βοτάνη, Διοσκ. 4. 165· κόμαι λειμῶνων Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046. 70—ἴδιως = τραγοπώγων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 7, 1· πρὸς. λήξον ἐν τέλ.

**III.** ἡ φωτεινὴ οὐρά κομήτου (ἴδε κομήτης II), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 8., 1. 8. 20. **κόμητος**, ὁ, τὸ Λατ. comes, ὡς καὶ νῦν, «κόντες», κ. πρώτου βαβίου Σουλ. Ἐπιγρ. 4361, κ. ἄλλ.· γεν. κομήτης, αὐτόθι 372, κ. ἄλλ.

**Κομήτῃ** ἀμύνειν, ου, ὁ, κομικὴ διαστροφή τοῦ δνόματος Ἀμύνειν, ὁ κομῶν Ἀμύνειν, ὁ μέγα φρονῶν Δμ. (πρὸς. κομᾶ I), Ἀριστοφ. Σπ. 466.

**κομήτης**, ου, ὁ, (κομᾶν) ὁ τρέφων μακρὰν κόμην, κομῶν, ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 6. 19· ἐπὶ ἀκολάστον ἦθ' ἀνθρώπων Ἀριστοφ. Νερ. 348, 1101, κτλ. (ἴδε ἐν λ. κομᾶν)· ἄλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς, ὁ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φαλακρός, Πλάτ. Πολ. 454C, πρὸς. Γοργ. 542C· ὡσαύτως, κ. τὰ σκέλη Λουκ. Διδύμ. 2. **2)** μεταφ., ἴδ' κ., βέλους μετὰ πτερῶν, Σοφ. Τρ. 567· λειμῶν κ., λιβάδιον ποῦδες, μὲ πρασι-νάδα, Εὐρ. Ἰππ. 211· θύρσος κισσῶ κομήτης ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1055.

**II.** κομήτης, μετὰ τοῦ ἀστέρος ἡ ἀνὲν αὐτοῦ, «κομή-της» ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6· κτλ. πρὸς. κόμη III.

**κομήτης**, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ κομήτης, κ. κεφαλὴ Σύνδε. 71D.

**κομῆδῃ**, ἡ, (κομῆναι, κομίζω) φροντίζει, περιποιεῖται, Ὁμ. ἐν τῇ Ἰλ., αἰέποτε ἐπὶ φροντίδος ἡ περιποιήσεως γινομένης εἰς τοὺς ἱπποὺς, Θ. 186., Ψ. 411· ἐν τῇ Ὁδ., ἐπὶ περιποιήσεως γινομένης εἰς ἀνθρώπους, οἷον διὰ θερμῶν λουτρῶν καὶ τῶν τοιοῦτων, Θ. 453., Ψ. 124· ὡσαύτως, περιποιεῖται κήπου, οὐ πρασίη τοι ἀνὲν κομῆ-δης κατὰ κήπον Ω. 247, πρὸς. 245.—Ἐκ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχομεν τὴν δοτ. κομῆδῃ ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιγρ., ἴδε ἐν λ. **2)** τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτηδεῖα, ζωοτροφία, ἐπεὶ οὐ κομῆδῃ κατὰ νῆα ἦεν ἐπιτηδεύον. Ο. 232· ἔθ' ἴδε Νιτزش.

**II.** μεταφρά, ἰδὲ ζωοτροφίῳ καὶ τῶν ἐπιτηδεῶν, συγκομῆδῃ, τῶν ἐπιτηδεῶν τὴν

περὶ τὴν Πελοπόννησον κ. Θουκ. 4. 27· ὅθεν βράδαι αἱ κ. νῦν προσέδει ὁ αὐτ. 6. 21, πρὸς. Ἰσοκρ. 224B, κτλ.: συγκομῆδῃ τοῦ θερισμοῦ, τῶν καρπῶν, καρπῶν κ. Σεν. Κύρ. 5. 4, 25, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 7.

**2)** (ἐκ τοῦ μέσ. ὡσαύτως) ἀποκόμισις, ἀνά-κτησις, ἐλευθέρωσις, κατὰ Ἑλένης κομῆδης Ἡρόδ. 9. 73.—πλη-ρωμὴ χρέους, Δημ. 987. 13, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 7, 2, κ. ἄλλ. **3)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι, ποιεῖσθαι ταύτην τὴν κ. Ἡρόδ. 6. 95· ἐκφυγὴ, διαφυγὴ, ἀσφαλὴς ἐπιστροφή, κομῆδης πέρι. αὐτῷ μελήσειν ὥστε ἀσινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 8. 19· οὔτε τις κ. τὸ ὅπισω φανήσεται αὐτόθι 108, πρὸς. 4. 134., 7. 170, 229· μένων δ' ὁ θεὸς ἀνὴρ πρίατο μὲν θα-νάτοιο κομῆδαν πατρός Πινδ. Π. 6. 39.

**κομῆδῃ ἢ κομῆδῃ**, Ἐπιγρ. (δοτ. τοῦ κομῆδῃ) — ἀκριβῶς, «σωστά», ἐστὶ κομῆδῃ μεσημέρια Ἀριστοφ. Ἀποστ. 125· κύκλῳ κ. Πλάτ. Καρμ. 155D· κ. δ' ὡς περὶ τὴν Δημ. 15. 18. **2)** ὡς τὸ πᾶν, ὁλοτελῶς, ἐντελῶς, μετὰ ῥημάτων, κ. μεθύειν Πλάτ. Συμπ. 215D, πρὸς. Ἀντιφάν. ἐν Ἰανυμῖδι 2. 12· κ. ἀπειρη-κέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἰοι. 1. 14· συνηθέστερον μετ' ἐπιθ., κ. ἕτερον Πλάτ. Θεαίτ. 159A· εἰς στενὸν κ. .. καταστήσεται Δημ. 15. 25· κ. μικρὰ ὁ αὐτ. 324. 3· σαπρούς κ. (δηλ. ἰχθύς) Ἀντιφάν. ἐν Φιλοθηβαίῳ 2. 4· βαρὺς κ. Εὐθύουλ. ἐν Ἰανυμῖδι 3. 7· κ. ἀναίσθητος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 12· κ. φαῦλος αὐτόθι 9. 4, 5· μετ' οὐσιαστ., Θεταλὸν λέγεις κ. τὸν ἀνδρα, ἐντελῶς Θεο-σαλόν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδῆλ. 20· μεираκύλλιον ὦν κ. Δημ. 539. 23· νέος κ. 540. 16—μετ' ἀρνήσεως, κ. γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ, ἐν-τελῶς οὐδαμοῦ, Ἀντιφάν. ἐν Κουρίδῃ 2. 10· ὥστε μὴ κ. μοναρχί-αν εἶναι, ἐντελῶς οὐδεὶς, Πλουτ. Περικλ. 11· κ. ἀτέχνως, ἀνευ οὐδεμιᾶς τέχνης, Πλάτ. Γοργ. 501A. **3)** συγχάκις ἐπὶ ἀποκρίσεως, κομῆδῃ μὲν οὖν, ἀκριβῶς οὕτως, καὶ πολὺ μάλιστα, Ἀριστοφ. Πλ. 833, 834, 838, Πλάτ. Θεαίτ. 155A, Σοφ. 221C, ἀλ. κ. γε, μάλιστα, βεβαίωτατα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 442A, 453E, ἀλ.

**κομίζω**: μέλλ. κομῶ, οὐ μόνον παρ' Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὁδ. Ο. 546· κομίσω, μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν Ἀνθ. (ἐν Ἀρι-στοφ. Πλ. 768 εἶναι ἀορ. ὑποτ.) — ἀορ. ἐκομίσαι, Ἐπικ. ἐκό-μισσα ἢ ἐκομίσσα Ἰλ., Δωρ. ἐκόμιστα Πινδ. Π. 4. 234—πρην. κεκόμισα Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. κομιοῦμαι Ἀριστοφ., Θουκ. κτλ.—Ἰων. -τεῦμαι (ἴδε κατωτ. Π. 4)· μεταγεν. κομίσομαι Φά-λαρ.—ἀορ. ἐκομισάμην, Ἐπικ. ἐκομίσαι ἢ ἐκομίσσα, Ὁμ.—Παθ., μέλλ. -ισθήσομαι Θουκ. 1. 52, Δημ. ἀορ. ἐκομίσθην Ἡρόδ., Θουκ., κτλ.—πρην. κεκόμισμαι Δημ. 307. 18, ἀλλὰ συ-χνότερον μὲ μέσ. σημαίν., ἴδε κατωτ. Π. 3. (Παθ. ἐκ τῆς √ ΚΟ-ΜΙΔΙ, ἥς τὸ J ἀπώλετο ἐν τῷ κομῆδῃ, τὸ δὲ DJ ἔγενετο ἐν τῷ κομίζω, ἴδε Ζξ. Π. 3). Λαμβάνω φροντίδα περὶ τινος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, τὸν γε γηράσκοντα κομίζω Ἰλ. Ω. 541· τόνδε τ' ἐγὼ κομῶ Ὁδ. Ο. 546· ἐμὲ κείνος ἐνδυκέως ἐκόμισε Ρ. 113· κτλ., κομίσσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Σ. 322, πρὸς. Ὑ. 68· σπάνιον παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Χο. 262, 344·—δέχομαι φιλικῶς, ἐνέχω, περιποιῶμαι, Θουκ. 3. 65· κοινότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καὶ σε .. κομίσασθαι φένει οἶκῳ Ἰλ. Θ. 284, πρὸς. Ὁδ. Ξ. 316· κομίσασθαι τινα ἐς τὴν οἰκίαν Ἀν-δοκ. 16. 37, Ἰσαί. 36. 25—ἀλλ' ἐν Ὁδ. Θ. 451 εἶναι παθ., οὕτι κομίζόμενος γε θάμιζεν, δὲν ἦτο ἀντικείμενον συγχῆς περιποι-ήσεως.

**2)** ἐπὶ πραγμάτων, προσέχω εἰς τι, φροντίζω, δίδω προσοχήν, τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κομίζει Ἰλ. Ζ. 490, Ὁδ. Φ. 350· κτήματα μὲν .. κομίζεμεν ἐν μεγάροισιν Ψ. 355· δῶμα κ. ἐπὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, Π. 74, κτλ. ἔξω κομίζειν πηλοῦ πόδα, τηρεῖν αὐτὸν ἔξω τοῦ βορβόρου, Αἰσχύλ. Χο. 697.—Μέσ., ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 391· Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῆν .. μέτρω εὐ κομίσασθαι ἐν ἀγέσῃ, νὰ ἀποθηκεύσῃ τις .. αὐτόθι 598.

**II.** κομίζω τι πρὸς φύλαξιν, Ἀμφίμα-χον .. κομίσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ἀπεκόμισαν τὸ πτώμα του, Ἰλ. Ν. 196· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σίντιες .. ἄφαρ κομίσαντο πσόντα, τὸν παρέλαβον, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἶκόν του, Α. 594· κομίσαι με, παράλαβε με ἀσφαλῆ, σῶσόν με, Ε. 359, πρὸς. Εὐρ. Ι. Τ. 774—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κῆρυξ, ὁ κῆρυξ ἔλαβε καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν (τὴν χλαῖναν) διὰ νὰ μὴ χαθῇ, Ἰλ. Β. 183· [τρυφάλειαν] κομίσαν .. ἐταῖροι Γ. 378, πρὸς. Ν. 579—παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς, σῶζω, ἀπολυτρώω, διασώζω, τινα ἐκ θανάτου Πινδ. Π. 3. 97, πρὸς. Ν. 8. 76· ἀρουραν πατρίαν σφάντι κομίσον ὁ αὐτ. Ο. 2. 28—νεκρὸν κ., φέρω εἰς ταφὴν, (ὡς τὸ ἐκφέρειν), Σοφ. Αἴ. 1397, Εὐρ. Ἀνδρ. 1264· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰσαί. 71. 13· ἄλλ' ἁπλῶς κομίζεω, φέρω τὸ σῶμα εἰς τὸν οἶκον, ἀντίθετ. τῷ ὀάπτω, Αἰσχύλ. Χο. 683, πρὸς. Ἡρόδ. 4. 71.

**2)** δέχομαι, ἀλλὰ τις Ἀργείων κομῖσε χροῖ (δηλ. τὸν ἄκοντα, τοῦτέστι τὸν ἀκόντιον τοῦ Πανθόιδου), Ἰλ. Ξ. 456, πρὸς. 463· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡς δὴ μιν τὸν ἐν χροῖ ἐδέξατο τῷ σώματι πᾶν κομίσαιο (δηλ. τὸ ἐχχος) Χ. 286.

**3)** ἀποφέρω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν, χρυσὸν δ' Ἀχιλλεύς ἐκόμισσε Β. 875· κομίσσα δὲ μούνομα ἱπποῦς Α. 738· τέσ-σασας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμισαν, ἐκέρησαν τέσσαρας νίκας, Πινδ. Ν. 2. 30· ἐπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Ο.



Κ. 1411· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· — μετέπειτα, συγχάνει ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω δι' ἑαυτὸν, λαμβάνω τι πλήρες, κτώμαι, κερδαίνω, δόξαν ἐσθλὴν Εὐρ. Ἰππ. 432· τριώβολον Ἀριστοφ. Σφ. 690· τὴν ἄξιαν Πλάτ. Πολ. 615B· τὰ ἄλλα αὐτῆς αὐτοῖς 621D· τόκους αὐτοῖς 555E· κ. τί τίνος Σοφ. Ο. Τ. 580· τι παρά τινος Θουκ. 1. 43· τι ἀπὸ τίνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· καὶ παθ. πρkm. με μέσ. σημασ., ὑμῖται τοὺς καρπούς κεκόμισθε, ἔχετε θερίτη τοὺς καρπούς, Δημ. 304. 26· κεκόμισται χάριν 569. 27· ὡμολόγει κεκομισθαι τὴν προῖκα 818. 1, πρβλ. Θουκ. 8. 61, Ἰσαί. 53. 6.

4) φέρω, μεταφέρω, βαστάζω, κόμιωσαν δέσπας Πλ. Ψ. 699, πρβλ. Ὀδ. Ν. 68, Ἡρόδ., κτλ.· κομίζεις ἄν σεαυτὸν ἢ θέλεις, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς ὑπο θέλεις, Σοφ. Ἀντ. 444. — Παθ., μεταφέρομαι, ταξιδεύω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 43, κτλ.· εἰσὼ κομίζου, εἰσελεύ, ἔμβαινε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1035· κ. παρὰ τινα, προστρέχω, καταφεύγω εἰς τινα, Ἡρόδ. 1. 73· — ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ὁ μέσ. μέλλ. καὶ ἄρ., κομιέμεθα ἐς Σίριον Ἡρόδ. 8. 62· οἱ ἄν κομίσωνται .. ἐς Βαβυλῶνα ὁ αὐτ. 1. 185· ἔξω κομίσασθ' οἰκὸν Εὐρ. Τρω. 167.

5) φέρω εἰς τινα τόπον, εἰσφέρω, εἰσάγω, κομίζει νῦν μοι παῖδα Σοφ. Αἴ. 530, πρβλ. Ἀντ. 444, Πλάτ. Πολ. 370E, καρπὸν κ., συγκομίζω τὸν σίτον (πρβλ. κομίδῃ Π), Ἡρόδ. 2. 14· ἐξενικὸν νόμισμα κ., εἰσάγω, Πλάτ. Νόμ. 742B· οὗτω, κ. τὴν φιλοσοφίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἰσοκρ. 227A· οἱ κομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 6, 2, πρβλ. Μεταφ. 1. 9, 1· — καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὸ ἀγαλμα ἐπὶ Δῆλιον Ἡρόδ. 6. 118· ποίμνας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 63, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 833.

6) ὁδηγῶ, συνοδεύω, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; Σοφ. Ο. Τ. 678, πρβλ. Φιλ. 841, Πλάτ. Φαίδων 113D, κτλ.· κ. αὐτὴν ἐξ ὀμιμάτων, εἰσάγαγε αὐτὴν ἀπ' ἔμπροσθέν μου, Εὐρ. Ἀλκ. 1064· κ. ναῦς Θουκ. 2. 85, κτλ.

7) ἐπανάγω ἐκ τῆς ἐξορίας, Πινδ. Π. 4. 188· τεὰν ψυχὰν κ. (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου), ὁ αὐτ. Ν. 8. 75.

8) ἀνακτώμαι, ὁ αὐτ. Ο. 13.82· τέκνων.. κομίσαι δέμας Εὐκλ. Ἰκέτ. 273, πρβλ. 495· καὶ παρὰ πεζογράφοις, πάλιν κ. Πλάτ. Φαίδων 107E, κτλ. — Μέσ., ἀνακτώμαι, λαμβάνω ὀπίσω, τὸν παῖδα Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Γ. Τ. 1362· τὴν βασιλείαν Ἀριστοφ. Ὀρν. 549· τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομίσεσθαι Θουκ. 1. 113, πρβλ. 4. 117, 6. 103· κομίζομαι χρήματα, πληρώνωμαι χρεὸς, Λυσ. παρὰ Διογ. 910, Ἀνδοκ. 6. 11, Δημ. 42. 13, κτλ.· τόκους Πλάτ. Πολ. 555E, κτλ.· οὗτω, κ. τιμωρίαν παρὰ τίνος Λυσ. 126. 34· κομίζεσθαι τὴν θυγατέρα, λαμβάνω ὀπίσω τὴν θυγατέρα μου (μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της), Ἰσαί. 69. 30, ἴδε κατωτ. 9. — Παθ., ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, συγχὼν παρ' Ἡροδότῳ, Ξεν., κτλ.· ἐκομίσθησαν ἐπ' οἴκου Θουκ. 2. 33, πρβλ. 73· κομισθεὶς οἴκαδε Πλάτ. Πολ. 614B.

9) μεταφ., προσφιλῶν ἐκ τῆς λήθης, ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ ἔργ' ἐκόμισαν Πινδ. Ν. 6. 52.

10) ὡς τὸ Λατ. affero, χωρηγῶ, προσφέρω, παρέχω, θράσος .. ἀνδράσι θνήσκουσι κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 804· — τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. συνδυάζονται, χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται, παρέχει τὰ πάντα καὶ πάλιν τὰ λαμβάνει ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 539, πρβλ. 89, 668.

κόμιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κόμη, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24., 3. 22, 10.

II. = προκόμιον, πρβλ. Wess. Ἡρόδ. 4. 64.

κομιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ κομίζω, περὶ οὐ πρέπει τις νὰ φροντίσῃ, ὃν πρέπει τις νὰ συγκαμίσῃ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 600. 2) ὃν πρέπει τις νὰ φέρῃ, Διοσκ. 2. 89.

II. κομιστέον, πρέπει τις νὰ φέρῃ, νέους εἰς δειπνά κ. Πλάτ. Πολ. 413D.

κομιστή, ἡ, = κομίδῃ Ι, Ἠσυχ. πρβλ. Δοβ. Παραλ. 351.

κομιστήρ, ἥρος, ὅ, = τῷ ἐπομ., Εὐρ. Ἐκ. 222, Πλουτ. Περίκλ. 12.

κομιστήρ, οὖ, (κομίζω) ὁ φροντίζων περὶ τίνος, κ. νεκρῶν Εὐρ. Ἰκέτ. 25.

II. ὁ κομίζων, ὁ ὁδηγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1268.

κομιστικός, ἡ, ὄν, κατάλληλος πρὸς περιποίησιν, κ. φάρμακα, δυναμωτικά, μνημονευτικά ἐκ τοῦ Ἰππ. II. κατάλληλος εἰς τὸ κομίζειν τι, κ. πλοῖα, Ὑπερείδ. παρ' Ἀρποκρ.

κομιστός, ἡ, ὄν, ὃν δύναται τις νὰ κομίσῃ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 1.

κομιστρία, ἡ, θηλ. τοῦ κομιστήρ, ὑπηρετρία, θεραπεία, Α. Β. 267. 30, Ἠσυχ. — ὡς ἐπίθετ. τῆς φύσεως, Ὀρφ. Ὑμν. 9. 16.

κόμιστρον, τὸ, (κομίζω) αἰσιότες ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ σῶστρον, διὰ διασώσιν ζωῆς, ψυχῆς κόμιστρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 965.

II. πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, Εὐρ. Ἠρ. Μαίν. 1387.

κόμιμα, τὸ, (κόπτω) τύπωσις, χάραγμα νομίσματος, Λατ. nota, χαλκίσις .. κοπέσι τῷ κακίστῳ κόμματι Ἀριστοφ. Βάτρ. 726, πρβλ. Ἐκκλ. 8· παροιμ., πονηρὸν κόμματος, φαῦλον χαράγματον, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτήρος, «εἰρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιθάρων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλείονα δὲ χαλκὸν» (Σχολ.), ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 862, 950· — χρυσὸν κόμισμασιν ἀποσπώμενον (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ ἀποσπ.), καθαρζόμενον διὰ κτυπημάτων τῆς νομισματοκοπικῆς σφραγίδος, Λουκ. Ἀλ. 14.

2) καθόλου = νόμισμα, ἰδιοὶ τινες θεοί, κ. καινὸν

Ἀριστοφ. Βάτρ. 890· χάραξις, κόψιμον, τρεῖς οἱ τὸ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι, Λατ. triumviri monetales, Δίων Κ. 54. 26.

II. τὸ διὰ κτυπημάτων ἀποχωριζόμενον ἢ ἀποσπώμενον, «κομμάτι», ἰχθύων Γεωπ. 18. 14, 2.

2) τὸ κατὰ τὸ ἀλόνισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἄχυρον, Δείναρχ. παρ' Ἀρποκρ.

3) μικρὸν μέρος περιόδου, ἀλλαχοῦ, κῶλον, Λατ. comma, Δημήτρ. Φαλῆρ. 9, Κικ. Οἰατ. 62.

κομμάτις, οὖ, ὅ, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μεταχειριζόμενος βραχείας προτάσεις, Φιλόστρ. 621.

κομμάτικός, ἡ, ὄν, (κόμμα II. 3) συνιστάμενος ἐκ βραχείων προτάσεων, μικρὰ καὶ κ. ἐρωτήματα Λουκ. Δίς Κατηγ. 28· λόγος Ἑρμογ. — Ἐπίρρ. — κῶς, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 39.

II. κομματικὸν (δηλ. μέλος) τό, ἴδε ἐν λέξ. κομμός.

κομματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμμα II, «κομμάτι», Ἀλκίφρων 1. 1.

2) βραχεῖα προτάσεις, χωρίον συγγραφῆς, «ῥητόν», Εὐπολις ἐν Ἀδῆλ. 31, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 26.

κόμμι, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γόμμι», Λατ. gummi, Ἡρόδ. 2. 86, 96, Ἰππ. π. Ἀρρ. 799· — ξενικὴ λέξις (Ἀθῆν. 66F, Χοιροβ. 1. 373 Gaisf.), συνήθως ἄκλιτ., ὡς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ὡσαύτως κλιτὸν, γεν. κόμμιως, Ἰππ. καὶ Γαλῆν. δοτ. κόμμιε Διοσκ. 1. 79, Γαλῆν., καὶ κόμμιε Κρώδουλ. ἐν Ἀδῆλ. 3, διάφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 2. 86· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288. Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε πέπερι.

κομμιδίων, τό, ὑποκορ. τοῦ κόμμι, Γαλῆν.

κομμιδῶδης, ες, (εἶδος) ὁμοιος πρὸς κόμμι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 2.

κομμιζῶ, φαίνομαι ὡς κόμμι, Διοσκ. 1. 77. σ. 97.

κομμιδῶδης, ες, = κομμιδῶδης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 41, 16.

κομμός, οὖ, ὅ, (κόπτω) κτύπημα, πλήξις· ἰδίως ὡς τὸ Λατ. planctus (ἐκ τοῦ plango), κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους ἐν θρηνηλογίᾳ, ἔκοψα κομμιὸν Ἀριον, ἐθρήνησα θρήνον Μηδίων, Αἰσχύλ. Χο. 423, πρβλ. Βίωνα 1. 97· ἴδε κόπος, κοπετός, κόπτω II· — ἐντεῦθεν, 2) ἐν τῷ Ἀττικῷ δράματι, ἄγριος θρῆνος ῥῥόμενος ἐναλλὰξ ὑπ' ἐνὸς ἢ πλείονων τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ, (κομμιὸς δὲ θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς Ἀριστ. Ποιητ. 12. 3), οἱ οἱ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1072-1185, Χο. 307-478, Πέρσ. 909 τέλ. πρβλ. Ἑρμ. Ἀριστ. ἐνθ' ἄνωτ., Elem. Metr. σελ. 733· καλεῖται δὲ καὶ κομματικὸν (δηλ. μέλος) Πολυδ. Δ' 53.

κομμός, ὁ, φροντὶς περὶ τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν κόσμησιν, «περίεργος κόσμησις» Σουῖδ.

κομμιέω, καλλύνω, καλλωπίζω, αὐτοὺς Ἀριστ. Σοριστ. Ἐλεγχ. 1. 2· λόγους Θεμιστ. 336C. — Μέσ., Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 141· — κομμιώ, οὖς, ἡ, κομμιώτρια, Α. Β. 273.

κόμμιωμα, τό, καλλώπισμα, διακόσμησις, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 8.

κόμμιωσις, εως, ἡ, καλλώπισμα, διακόσμησις, Ἀθῆν. 568A· — μεταφ. ἐν τῷ πληθ. παγίδες, δολέσματα, Ἠσυχ.

κομμιωτής, οὖ, ὁ, καλλύνων, καλλωπιστής, τίνος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 32, Πλούτ. 2. 348E.

κομμιωτίζω· μέλλ. -ίσω, = κομμιώ, Συνέσ. 83C, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

κομμιωτικός, ἡ, ὄν, ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων εἰς καλλώπισιν, ἄσκησις Λουκ. Ἐρωτες 9· τὸ κ. τῆς ἱατρικῆς μέρος Γαλῆν. — ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλύνειν ἢ καλλωπίζειν, Πλάτ. Γοργ. 463B, 465B· — μεταφ. ἐπὶ ὕδρου, Ἑρμογ., κτλ. — Ἐπίρρ. — κῶς, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1063.

κομμιώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ κομμιωτής, ἡ καλλωπιστρια, ἡ ἐπὶ τοῦ κτενίσματος ὑπηρετρία, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737, Πλάτ. Πολ. 373C.

κομμιώτριον, τό, ἐργαλεῖον καλλωπίσεως, κτενίσσεως τῆς κόμης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 8.

κομο-τροφέω, τρέφω κόμην μακράν, Λατ. coman alere, Στράβων 196.

κομπάζω· μέλλ. -άσω, = κομπέω, ὡς καὶ νῦν, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ, Αἰσχύλ. Θῆβ. 436, Ἀγ. 1671, κτλ.· κ. μέγα Εὐρ. Ἰππ. 978· κ. ἐπὶ τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θῆβ. 480· — μετ' αἰτ., κ. λόγον, ὁμιλῶ μεγάλους λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1400, κτλ.· κ. γέρας, καυχῶμαι διὰ τὴν θέσιν μου, τὸ ὑποὐργημά μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 209· οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκομπάσας Σοφ. ἐν Ἠλ. 1500· μέγα τι κ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1122· — μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι δι·, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1130, Εὐρ. Βάκχ. 340· κ. ὡς·, Ξεν. Οἰκ. 10. 3. — Παθ., γίνομαι ἀντικειμένον καυχήσεως, ἐφημέζομαι, οὐνεκ' ἑλδοῦ Εὐρ. Ἠρ. Μαίν. 64· φόβος .. κομπάζεται, θρυλεῖται, Αἰσχύλ. Θῆβ. 500· τίνος δὲ .. παῖς πατρός κομπάζεται; τίνος πατρός υἱός λέγεται δι· εἶναι; Εὐρ. Ἀλκ. 497, πρβλ. Ἠρ. Μαίν. 64· — ὡς τὸ κομπέω, σπάνιον παρὰ πελοπόννησος, Δυσ. 105. 2, 107. 27, Ξεν. Συμπ. 4. 19, Οἰκ. ἐνθ' ἄνωτ.

Κομπάσεύς, ὁ, κομ. λέξις, ὁ ἐκ Κόμπου = κομπαστής, κομπορρήμων ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1126.



**κόμψασμα**, τὸ, μόνον ἐν τῷ πληθ., καυχῆσεις, καυχησιολογίαι, κομψαστικοὶ λόγοι, Αἰσχύν. Πρ. 361, Θῆβ. 551, 794, Ἀριστοφ. Βάτρ. 940, Ἀρρ. Ἰνδ. 5. 13.

**κομψασμός**, ὁ = κόμψασμα, Πλουτ. Σύλλ. 16.

**κομψαστής**, οὗ, ὁ, ὁ κομψάζων, ἀλαζών, Πλουτ. Κράσσ. 16. **κομψαστικὸς**, ἡ, ὄν, ὁ κομψάζων ἀλαζών, ἀλαζονικός, Πολυδ. Θ', 146. Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι 147.

**κομπέω**, (κόμπος) κροτῶ, ἀντηγῶ, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός. Πλ. Μ. 151· ἐπὶ ἤχου κρουομένου σκευούς, κ. χύτραν, λοπάδα, κτυπῶ, ἐπικρούω πλινθον ἀγγεῖον· ὅπως ἴδω μὴ πῶς εἶναι βεβλαμμένον, Διογ. Α'. 6. 30 (κατὰ διδρῶσιν ἐκ τοῦ Εὐστ. 896. 61 ἀντίσκοποῦμεν), πρβλ. 2. 78.—**κόμπος**.

**II.** μεταφ., ὡς τὸ **κομπαῖζω**, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, μεγαλουργῶ· καυχῶμαι, λατρεύω. σπερρ. τί κομπέω παρὰ καιρόν· Πινδ. Π. 10. 4· κόμπη· ἄλλως Ἡρόδ. 5. 41· ὡς σὺ κομπέεις Εὐρ. Ὀρ. 571· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κομπ. μῦθον, ὁμιλῶ λόγον πλήρη καυχήσεως, Σοφ. Αλ. 770· ὕψηλ' ἐκόμπεις αὐτόθι 1230.

**2)** μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπὶ τινί, κ. γάμος Αἰσχύν. Πρ. 947.—Παθ., ὁπλίζεται, ὅσοιπερ κομποῦνται, περὶ ὧν ὑπάρχει καυχῆσις, Θουκ. 6. 17. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι..., Εὐρ. Πλ. 815· οὐτῶ, κ. ὅπως..., καυχῶμαι πῶς..., Σοφ. Ο. Κ. 1149.—Ὡς τὸ **κομπαῖζω**, σπάνιον παρὰ πεζογράφους.

**κομπ-ηγόρος**, ὄν, ὁμιλῶν κομψαστικῶς, Πισχ. **κομπ-ηγός**, ἄ, ὄν, κομψαστικός, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρημ. -ρῶς, Σχόλ. Βασιλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. συγκρ. -οτέρως, Τζέτζ.

**κομπισμός**, ὁ, «τριλιανός» ἐπὶ μουσικῷ ὄργανῳ, «κομπισμός» δὲ ἐστὶν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκεις ἢ ἀπαξ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλαμβάνωμεν· ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐκαλεῖτο **μελισμός**· ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ **τερετισμός**, Μανουήλ Βρυένν. Ἀρμον. σ. 480 ἐκδ. Wall.

**κομπο-λαῖκῶ**, ὁμιλῶ κομπαῖζων, εἰμαι κομψαστής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 961· παρὰ τῷ Τζέτζ., **κομπολαῖκῶ**·—ὡσαύτως **κομπο-λαῖκῶς** ἢ **-λαῖκῶς**, οὗ, ὁ, μέγας κομψαστής, Ἀριστοφ. Ἀλ. 589, 1182, ὥς μετὰ λογοπαίγνιόν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Δάμαχος.

**κομπο-λογεῖω**, ὁμιλῶ κομψαστικῶς, Ἰουστίν. Μάρτ. -λόγημα, τὸ, Κ. Μανᾶσσ. Χρον. σ. 80.—**κομπολογία**, ἡ, Μενάνδρ. Ἰστ. σ. 354, 16, ἐκδ. Βόνν., Σουῖδ. ἐν λέξ. Ὑφαγόρας.

**κομπο-ποιεῖω**, ἀλατνεύομαι, ποιῶ τι μετὰ κόμπου, κομπολογῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 666C.

**κομπορρηματοχρηματομετεωροφάναξ**, ὁ, ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν μετεωρολέσχης, κομικὸν ἐπιβήτον, ὅπερ εἰς τὸν Κροῖσον· ἔδωκεν ὁ Τζέτζης, Χειρογρ. Ἐπιστ. 4, cod. Reg. 2644, fol. 70A.

**κομπορ-ρήμων**, ὄν, ὁ ὁμιλῶν μετὰ κόμπου· Ἐπίρρ. -ρημόνως·—ὡσαύτως **κομπορρημοσύνη**, ἡ, ἡ μετὰ κόμπου ὁμιλία, Θ. Λάσκ. Χειρογρ. cod. Reg. 1193, fol. 73A.

**κόμπος**, ὁ, κτύπος· ὀρθός, κρότος, ἰδίως ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὁδόντων τοῦ χάπτου, ὅταν ἀκονά· αὐτοῦ, ὑπαί δὲ τε **κόμπος** ὁδόντων γίγνεται Πλ. Α. 417., Μ. 149· ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων, πολλὺς δ' ὑπὸ κόμπου ὄρωρεν Ὁδ. Θ. 380· ὁ κρότος ἡ κωδωνισμός· μετᾴλλου, Εὐρ. Ρῆσ. 384· πρβλ. **κομπέω**.

**II.** μεταφ., καυχῆσις, κομπορρημοσύνη, ὁ κόμπος οὗ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ Αἰσχύν. Θῆβ. 425, πρβλ. 473, Αλ. 613· οὐ πεπλασμένος ὁ κ., ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρηφένος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1031· Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλῶσσης κόμπους ὑπερέχθαι· Σοφ. Ἀντ. 127· κ. πάρεστι, δηλ. ὑπερηφανεύομαι διὰ τὸ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Αλ. 96· σπάν. παρὰ πεζογράφους, ὅρα μὴ μάτην κ. ὁ λόγος εἰρημένος εἴη Ἡρόδ. 7. 103· οὐ λόγων... κ. τάδε, ὑμῶν ἡ ἔργων ἀλήθεια Θουκ. 2. 41· κ. κατ' ἀλαζονεία Αἰσχύν. 87. 36· παρὰ κωμ. κ. κενὸν ψοφούσιν· Ἀλεξ. ἐν «Δωστοδιδασκάλῳ» 1. 9. **2)** σπάνιως ἐπὶ καλῆς σημασ., ἔπεινος, Πινδ. Ι. 1. 60., 5 (4) 30.

**κόμπος**, ὁ, = **κομψαστής**, Εὐρ. Φοίν. 600· **κομπὸς λόγος** Ἐτυμολ. Μέγ. 527. 47. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρχάδ. 67. 2.

**κομπο-φακέλορ-ρήμων**, ὄν, γέν. ὄνος, ὁ ἐχὼν φακέλους κομπῶδων λόγων καὶ μεταχειριζόμενος αὐτοὺς, σκωπτικὸν ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 839, ἐνέχα τῶν μακρῶν συνθετῶν αὐτοῦ λέξεων.—**κομποφακέλορρημοσύνη**, ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 7.

**κόμπους**, = **κομπέω**, Δίων Κ. 43. 22, ἐν τῷ Παθ.

**κομπῶδεα**, ἡ, κόμπος, κομπορρημοσύνη, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 873C.

**κομπῶδης**, ἐς, (εἶδος) κομψαστικός, κενόδοξος, κομπῶδεστέρα πρόσποιήσις Θουκ. 2. 62· τὸ κομπῶδες, τὸ κομψαστικόν, ὁ κόμπος, ὁ αὐτ. 5. 68· τὸ κ. καὶ σοφάρων Πλουτ. Σύλλ. 16. Ἐπίρρ. -δῶς, Σχολ. Θουκ. 8. 81.

**κομφέκτωρ**, ὀρός, ὁ, τὸ Λατ. confector, ὁ κατεργαζόμενος, φονεῖων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθέατροις, Πολυχάρπ. Μαρτ. 16.

**κομφής**, ἡ, ἡ λεπτότης, κομφότης, τὸ κόσμιον, ἰδίως τῆς γλώσσης, τὰς... τοιαύτας κομφείας, τοιαύτας λεπτότητας, Λατ. argutiae, Πλάτ. Φαῖδρ. 101C, πρβλ. Δουκ. Προμ. 8.

**κομφευμα**, τὸ, ὁ κομφὸς τρόπος, κομφότης, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 4, Δουκ. Ἐρωτες 54, Γαλην.

**κομφ-ευρίπικῶς**, Ἐπίρρ., μετὰ κομφεύματα Εὐριπίδου (συγκεκριμένον ἐκ τοῦ κομφευριπιδικῶς, ὅπερ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Ἀριστοφ. Ἰππ. 18.

**κομφευτικός**, ἡ, ὄν, ἔχων κλίσιν πρὸς κομφεῖαν, κομφευόμενος, Νικήτ. Χρον. 234D.

**κομφευτός**, ὄν, = **κομφός**, διάφ. γραφ. παρὰ Διονυσ. Ἀλ. ἴδε ἐν λέξ. ἀκόμφευτος.

**κομφεύω**, (κομφός), ὁμιλῶ περὶ τίνος κομφῶς, λεπτολογῶ, σοφίζομαι, κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, ἔλα τώρα, λεπτολογεῖ ἡ σοφίστηκε ἐπὶ τῆς λύσεως δόξα (ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον), Σοφ. Ἀντ. 324.—ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ τοῦτο κομφευσάμενος, ὁ εὐρὼν τοῦτο τὸ σόρισμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν, Πλάτ. Πολ. 489C· πρέπει... σοφιστὴ τὰ τοιαῦτα κομφευσέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Αλ. 197D· κ. ὡς..., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 436D. οὕτως ἐν τῷ παθ. πρkm., αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐκομφεύεται, ἔχει ἀποδεικνύει τὸ λεπτολόγον τοῦτο παράδοξον, ὁ αὐτ. ἐν Φαῖδρ. 272C· οἱ τὰ πολιτικά κεκομφευμένοι Φίλων 1. 448, πρβλ. ἐκομφεύομαι.

**2)** Παθ., προσποιεῖται τὴν κομφῶν, πράττω ἢ λέγω κομφῶς, φέρομαι μετὰ κομφότητος καὶ χάριν, ὁμιλῶ μετὰ χάριν, μετὰ λεπτότητα, ἡδυσθαί κομφευόμενος, ἀγαπῶ νὰ ἐπιδεικνύωμαι, λεγόμενον ἐπὶ τολμηρῶν ἱατρῶν πρωτοτερίων, Ἰππ. π. Ἀδρ. 832· ἐπὶ πραγματικῶν, προσαγωγίων κεκομφευμένων, κομφῶς πεποιτημένων, Πλάτ. Φίληδ. 56C· ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκομφεύεται σχημάτων Διονύς. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 14· πρβλ. Ruhnke. εἰς Τιμ.

**κομφο-επής**, ἐς, ὁ ὁμιλῶν κομφῶς, χαρίεις ἐν συναστροφῇ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 828B·—**κομφόπειρα**, ἡ, κεκαλλιετημένος λόγος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3. σ. 76A.

**κομφολεσχέω**, = τῷ ἐπομ., Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 71.

**κομφολογέω**, ὁμιλῶ κομφῶς, γλαφυρῶς, Ἐκκλ. Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. σ. 760D, καὶ **κομφο-λογία**, ἡ, γλαφυρά, κομφὴ ὁμιλία, Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. 3. σ. 76A· ἐκ τοῦ **κομφο-λόγος**, ὄν, = **κομφόεπης**, Αἰσώπ. Μῦθ. 192, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 244C.

**κομφο-πρεπής**, ἐς, ὁ μετὰ κομφότητος εὐπρεπής, μουσα Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

**κομφός**, ἡ, ὄν, (κομῶν)· καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κεκαλλοπισμένος, Λατ. comptus· ἐντεῦθεν, εὐχαρὶς ἄνθρωπος, Λατ. bellus homo· Ἀριστοφ. Σρ. 1317, Ἀλεξ. ἐν «Πολυκλεία» 1, Τιμοκρέων 6.

**2)** εὐπρεπής, ἐπίχαρις, γλαφυρός, εὐρύς, πνευματώδης, δεξιός, ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν λόγων αὐτῶν καὶ πράξεων, κ. θεαταὶ Κρατίν. ἐν «Πυλαία» 1, πρβλ. ἐν Ἀδῆλ. 155· ἐσμέν ἀπαντα κομφοὶ ἄνδρες Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 1· κ. ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649, πρβλ. Βάτρ. 967, Πλάτ. Γοργ. 493A· κ. περὶ τι, εὐρύς ὡς πρὸς..., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 495D, Κρατ. 405D· ἐπὶ τῶν ἐμφυτῶν τοῦ κυνός, λεπτὸς, δξύς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376A· μὰ γῆν..., ἡ γῶ νόημα κομφότερον ἤκουσα πῶ, ἐπινόησιν λεπτοτέρων..., Ἀριστοφ. Ὀρν. 195· ἰδίως ἐπὶ σκωπτικῇ σημασίᾳ, ἐμπαικτικῶς, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον ἐλεπτολόγουν περὶ πάντων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον, λεπτὸς, ὑπερακριδής, τριδών· γὰρ εἴ τα κομφά Εὐρ. Ρῆσ. 625· κομφός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρέρ-γατος λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 426· μὴ μοι τὰ κομφά..., ἀλλ' ὦν πόλει δεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 16· τῶν ἱατρῶν οἱ κ. ἡ περιεργοί Ἀριστ. π. Ἀναπ. 21, 7· οὕτω, κ. σοφίσματα Εὐρ. παρὰ Σοφ. σ. 56. 13· κομφότερος... ὁ λόγος ἡ κατ' ἐμὲ, παρα πολὺ λεπτός, Πλάτ. Κρατ. 429D.—ἀλλ' ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς σημασίας κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Μοίρ., πρβλ. Διον. Κωρ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 1.—τὸ κομψόν, = ἡ κομφότης, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 6.

**3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, κομφόν, γλαφυρόν, νόστιμον, ἀστείον, τὸ πρᾶγμα κομφόν [ἐστὶ] Ἀριστοφ. Θεσμ. 93, πρβλ. 460· πάντων δὲ κομφότατον Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· τοῦτ' ἔχει κομφότατον, τοῦτο εἶναι τὸ ἀστείότατον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171A· τὰ κομφά ταῦτα χλανίσκια, τὰ εὐμορφα ταῦτα χλανίδια, Αἰσχύν. 18. 30· τὸ θῆλυ τοὺς πόδας ἔχει κομφότερους, λεπτοτέρους, εὐμορροτέρους, Ἀριστ. Φυσιογ. 5, 5.

**II.** Ἐπίρρ. κομφῶς, μετὰ κομφότητος, ἀντίθετ. τοῦ ἀπλῶς, Ἀριστοφ. Ἀλ. 1016, Πλάτ., κτλ.· συγκρ. -οτέρως, Ἰσοκρ. Ἀντίδ. § 208· ὡσαύτως κομφότερον ἔχω, εἰμαι καλλίτερα κατὰ τὴν ὑεῖαν, Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. δ'. 52, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 10, 13.—Ὑπερ. -ότατα, ὁ αὐτ. Λυσ. 89· ὁ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομφότατα, ὅπερ καὶ νομίζεται ὅτι λέγεται κομφο-φάστατα, Πλάτ. Θεαιτ. 202D.—Ἀλέξ. Ἀτ., κυρίως ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις· ἐκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Εὐριπίδης μετεχειρίσθη αὐτήν.

**κομφότης**, ἡτος, ἡ, = **κομφεῖα**, λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἰδίως γλώσσης, Ἰσοκρ. 233A (διάφ. γραφ. κομιοτήτος), Πλάτ. Ἐπιστ. 358C, Πλουτ. 2. 353E.

**κοναβέω**, (κοναβός). Ἐπιχ. ῥῆμ., ἡχῶ, ψοφῶ, ἀντηγῶ, ἀποτελῶ ἤχον, κλαγγήν, ἰδίως ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων, ἀμφὶ δὲ πηλῆς σμερδαλέον κонаβῶσε Πλ. Ο. 648, πρβλ. Φ. 593 ἴδε



κοναβίζω). ἀντηγῶ, ἀμφὶ δὲ νῆρεσσι σμερδαλέον κονάδωσαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν B. 334., II. 277: ἀμφὶ δὲ δῶμα σμ. κον. Ὀδ. P. 542: ἀμφὶ δὲ γαῖα σμ. κον. Ἦσ. Θ. 840.

κοναβιζήδων, Ἐπιρρ. μετὰ κονάδου, κρότου, φόρου, ἀντηγήσεως, κλαγγῆς, Ἀνθ. II. 7. 531.

κοναβίζω, = κοναβέω, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβει Ἰλ. N. 498, πρβλ. Φ. 255: αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμ. κον. ποδῶν Ἰλ. B. 466.

κόναβος ὁ, κρότος, πάταγος, κτύπος, κλαγγή, θόρυβος, κόναδος.. ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων Ὀδ. K. 122, πρβλ. Ἦσ. Θ. 709.—Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Δίσχυλ. Θήβ. 160 (ἐν χορικῶ, κ. χαλκοδέτων σακέων), πρβλ. Λουκ. Πῶς δὲ Ἰστ. Συγγρ. 22. (Ἰσως ὀνομαστικῶς ὁ Curt. ὑποθέτει √KON, KAN, παραβάλλον Σανσκρι. kan-kani (campana), kvañ (sonare), Λατ. can-o.)

κονακρός, ἄ, ὄν, εὐτραφής, πίων, δραστήριος, Ἰσχύ. συγκρ. κοναρώτερον, «δραστηρικώτερον» ὁ αὐτ.

κόνδαξ, ἄκος, ὁ, πιδ. ἢ ἐν λέξ. κονθαλισμός περιγραφομένη παιδία (ἴδε κόνταξ).—μεταρ., κόνδακα παίζειν, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ἀνθ. II. 5. 61.

κονδύτος οἶνος, ὁ, τὸ Λατ. vinum conditum, οἶνος ἀρωματισκός, Γεωπ. 8. 31: ὡς οὖς. τὸ κονδύτον = κονδύτος οἶνος, Μοσχίων 77, κλ.

κονδύλλη, ἡ, φυτὸν τι ὅμοιον τῷ κικωρίῳ, Διοσκ. 2. 160.

κόνδυ, υος, τό, εἶδος ἐκπόματος, ποτηρίου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 477F, κέξ, πρβλ. 784A, Ἐδδ. (Γεν. ΜΔ', 2, κ. ἄλλ.)—λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ λέξις, ἴδε Sturz Διὰλ. σελ. 91.—Καθ' Ἠσχύ.: «κόνδυ» ποτήριον βαρβαρικόν, κυμβιον.

κονδύλη, ἡμαρτην. γραρ. ἀντὶ τοῦ κορυδύλη, ὅ ἴδε.

κονδύλιζω: μέλλ. -έσω, (κόνδυλος) κτυπῶ διὰ τῆς πυγμῆς (διὰ τοῦ γρόνθου) Ὑπερίδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 76.—Παθ., ὑπὸ συνηθείας Λογγίν. 44: βιαίτερον.. διαλεγόμενον κονδύλιζεσθαι Διογ. Λ. 2. 21.

κονδύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κόνδυλος, Ἀξιόκιν. ἐν «Χαλκιδικῶ» 1' (πιδ. ἡμαρτ. γραρ. ἀντὶ κονδύλων).

κονδύλισμός, ὁ, κτύπος διὰ τῆς πυγμῆς, γρονθοκόπημα, κακομεταχειρίσις, Ἀρτεμίδ. 2. 15, Ἐδδ. (Σοφοκλ. B', 8).

κονδύλομαι, Παθ., ἐγκοιῦμαι, «κονδύλομαι»: ἀνοιδούσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὑδάτων Ἠσχύ.

κόνδυλος, ὁ, προέχων ἄρμος τοῦ δακτύλου, «κλειδώσις», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 15, 3' ἐν τῷ πληθ., οἱ ἄρμοι τῶν δακτύλων, Ἰππ. π. Ἀρθρ. 780: ἐντέθεν, ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρὸς, πυγμή, «γρόνθος», κέξ, «γροβιά», «μπουνιά»· κονδύλοις ἡρμοστέμην (ἴδε ἄρμόζω I. 4): κονδύλοισι νοουθετεῖν τινα Ἀριστοφ. Σρ. 254: καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνίκ., αὐτόθι 1503: δοῦναι κόνδυλόν τινα Πλούτ. 2. 439D: κονδύλου καθιεσθαι τινός ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 7, κτλ.

κονδύλοις πατάζει, ἡτὸ ἀντίθετ. τῶν: ἐπὶ κόρρης (βάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον), Δημ. 537, ἐν τέλ.: παροίμ., κολλύραν καὶ κόνδυλον δῶν ἐπ' αὐτῇ, «κολλοῦρι καὶ ξύλο διὰ προστάγι», δηλ. «γερὸ ξύλον», Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, ἔνθα ἴδε Σχολ.: λόγον ἔχειν τοῦ κονδύλου προχειρότερον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1: νῆ τοῦς κονδύλους, μὰ τοὺς γρόνθους τούτους, κωμικὸς ὄρκος, Ἀριστοφ. Ἰππ. 411' πρβλ. κόλαφος.

II. καθόλου, ὁ ἄρμος πάσης ἀρθρώσεως, οἶον τοῦ πῆχεως, Γαλην. 12. 261, Πολυδ. Α', 141.

III. πῶν σκληρὸν καὶ ὁστεώδες ὄγκωμα, ὡς τὸ κονδύλωμα, Ἰππ. 1125II, 1131D. (Ὁ Ἠσχύ. ἔχει: «κόνδοι» κεραῖαι, ἀστράγαλοι, ὄγκωματα, ὄγκοι.)

κονδύλωμα, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόνδυλον, ἐξωγκωμένος, Ἰππ. Μοχλ. 841, κτλ.

κονδύλωμα, τό, ὄγκος, τυλῶδες οἶδημα, Ἰππ. 893C, H, Γαλην.

κονδύλωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἰππ. 893B, F.

κονέω, (κόνις) ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν· καθόλου, ἐπείγομαι, σπεύδω, «κόνει» σπεύδε, τρέχε· Ἠσχύ., Ἐτυμολ. Μέγ. 268. 29: ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἰακωφίου ἐν Ἀνθ. II. 13. 23: ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐγκονέω· διότι τὸ διακονέω εἶναι ἐξ ἄλλης ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. διακονος.

κονή ἢ κόνη, ἡ, (κένω = κτείνω) φόνος, Ἠσχύ. πρβλ. κατακονά.

κονητής, οὔ, ὁ, θεράπων, διάκονος, ὑπηρέτης, Ἠσχύ.

κονία, ἰων. καὶ Ἐπικ. -ία, ἡ, (κόνις) 1) «κόννη», μάλιστα ἡ ἐγείρομένη διὰ τῶν ποδῶν, κονιορτός, ποδῶν ὑπενεργε κόνη Ἰστατ' ἀειρομένη Ἰλ. B. 150: ὑπὸ δὲ σφιν ὠρτο κόνη Ἀ. 151: παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. arenae, ἐπειδὴ ἐκ πολλῶν κόνεων ἀποτελεῖται, καθ' ὃ ἔπεσ' ἐν κονίῃσι Ὀδ. Σ. 98: ἐν κονίῃσι πεσὼν Ἰλ. Σ. 315, κτλ.: πρηγέες ἐν κονίῃσιν B. 418, πρβλ. Ἦσ. Ἀσπίς Ἰπρ. 365: αἵματι καὶ κονίῃσι πεφυρμένος Ἰλ., κτλ.: οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Δίσχυλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. 112, Ἰκέτ. 821, Ἀριστοφ. Ἀχ. 18:—πρβλ. ἀκονιτέ.

2) ἄμμος ἢ ἱλύς τῆς κοίτης ποταμοῦ (ἴδε ὑπερέπτω), Ἰλ. Φ. 271.

3) τέφρα, ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. cineres, κατ' ἄρ' ἔζειτ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν Ὀδ. Η. 153,

πρβλ. 160. II. λεπτὴ κόνις ἦν ἐπέρραινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαίστων, ἀποῦ δι' ἐλαίου ἠλείφοντο, ὅπως εὐληπτότεροι γίνωνται εἰς τοὺς ἀντιπάλους των.—ἡ κόνις αὕτη ἐχρησιμοποιοῦτο ὡσαύτως καθὰ τὸ λουτρὸν ὡς καθαρτικὸν μέσον, ὡς «κατασταλαγή» ἢ «ἀλυσίτα», Λατ. lixivium, καὶ πῶθ' ὡς ἡτο ἀλκαλικὴ τις κόνις χρησιμεύουσα ἀντὶ σάπινος, λούειν ἀνεν κονίας Ἀριστοφ. Λυσ. 470 (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξεως ἀκονιτέ), πρβλ. Βατρ. 713, Πλάτ. Πολ. 430B: κ. ἀσέστου, στακτῆ, σαπωναρικτῆ, βαλανευτικῇ, Γαλην., κλ. πρβλ. κόνις II, Κερωλία, νέτρον.

III. ἀσέστος, τίτανος, Εὐστ. 382. 36: πρβλ. κονιάσις, κονιάω. [Ὁ Ὀμ. ἔχει ἔν τῇ τετρασυσλλαβῇ πῶσι κονίησι, ἔ ἐν ταῖς τρισυσλλαβοῖς, διὰρ. γραρ. ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι χώροις: παρ' Ἀττ., ἔ ἐν δακτυλ. ἀναπαίστ. στίχοις, π. χ. Δίσχυλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνθρ. 112, Ἀριστοφ. Βάτρ. 713: ἀλλὰ ἔ ἐν ἱαμβ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 18, Λυσ. 470].

κονιάζω, = κονιάω, Γεωπ. 13. 4. 2.

κονιάμα, ἰων. -ήμα, τό, (κονιάω) ἀσέστωμα, Ἰππ. 1212F, Ἀριστοφ. π. Ζ. Γεν. 1. 19. 8, π. Χρωμ. 1, 11., 5, 4, Θεόφρ., κλ.—ἐν τῷ πληθ., μικραῖ ἐπισκευαί, ἀσέστωματα, Δημ. 175. 4.

κονιάσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσέστωμα, «ἀσπρίσμα», Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16., 2297, Ἠσχύ., πιδαν. γραρῇ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 4.

κονιάτῃς, οὔ, ὁ, ὁ ἀσέστωνων, ἀσέστωτής, Γαλην.: ὄνομα δράματος τοῦ Ἀμφιδος, Πολυδ. Ζ', 125.

κονιάτός, ἡ, ὄν, ἀσέστωμένος ἢ μετὰ πύσαν ἀηλιμμένος (ἴδε τὸ ἐπόμ.), Ξεν. Ἀν. 4. 2, 22.

κονιάω, (κονία III) ἐπιχρίω δι' ἀσέστου, ἀσέστωνω, «ἀσπρίζω», Λατ. dealbare, Δημ. 36. 16., 689. 24, κτλ.—Μέσ., κ. τοὺς ἐρχεμένους, βάλωνά ἀσέστωνώσιν αὐτούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 34.—Παθ., Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16: τάφοι κεκονιαμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 27. 2) καθόλου, ἐπιχρίω, ὡς π. χ. διὰ πίσεως, ἀγγεῖα κεκονιαμένα Διόδ. 19. 94.

3) μεταφορ., κ. τὸ πρόσωπον, χρίω, χρωματίζω, καθιστῶ αὐτὸ ἄλλοιόν, Φίλοστρ. Ἐπιστ. 22.

κονι-θαῖα, ἡ, (βαίνω) τὸ πορεύεσθαι ἐνδὸς κόνεως, Ἰππ. 366. 55 [πιδαν] γραρῇ ἀντὶ σχοινοβάτησης, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 521].

κονιδίς, ἰδος, ἡ, Σικελ. ὄνομα ἀντὶ ψύλλιον, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων, 4. 70.

κονίω, ἴδε ἐν λ. κονίω.

κόνικλος, ἴδε ἐν λ. κύνικλος.

κονίλη [I], ἡ, φυτὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὀριγάνου, Διοσκ. 3. 34, 56, Νικ. Θ. 626.

κόνιον, τό, = κονία, Σουῖδ. II. ἴδε ἐν λ. κώνειον.

κονιορτός, ὁ, (κόνις, ὄρνυμι) κόνις ἐγείρομένη ἢ ταρασσομένη, νέφος κόνεως, ὡς ὅταν προχωρῇ ἡ φεγὴ στρατός, κοιν. «κονιαχτός», Ἠρόδ. 8. 65: ὁ κ. δηλὸς αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων Ἀριστοφ. Ἰππ. 245, πρβλ. Θουκ. 4. 44: κ. τῆς ὕλης νεωστί κεκαυμένης, δηλ. νέφος τέφρας ἐκ ξύλων, Θουκ. 4. 34: ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ Πλάτ. Πολ. 496D.

II. μεταφ. ἐπὶ ἀκαθάρτου ἀνθρώπου. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ρυτίδων; κονιορτός ἀναπέφηνεν Ἀναξάνδρ. ἐν Ὀδυσσεΐ 2. 6, πρβλ. Ἀριστοφῶντα ἐν Πυθαγορίστῃ 1. 8: Εὐκτῆμων ὁ κ. Δημ. 547 ἐν τέλ.

κονιορτός, κατακαλύπτω διὰ κονιορτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 7, 5.

κονιορτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κονιορτῷ, πλήρης κονιορτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 32, 1, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 1. Γαλην.

κόνιος, α, ὄν, (κόνις) κονιορτώδης, χέρσος Πινδ. N. 9. 102.

II. ἐγείρων κονιορτόν, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Πaus. 1. 40, 6.

κονί-ποδες, [I], οἱ, ἔχοντες τοὺς πόδας πλήρεις κόνεως, ἐπίθ. τῶν ποδῶν ἐν Ἐπιδάμῳ, Πλουτ. 2. 291E: καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἠσυχ. κονιορτόποδες, πρβλ. Thirlw. Ἰστορ. τῆς Ἑλλάδος 1. σελ. 417: εἶδος σκευῶν καλύπτοντας μόνον μικρὸν μέρος τοῦ ποδός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 848, Κλήμ. Ἀλ. 241, Πολυδ. Ζ', 86, Σουῖδ.—ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 529. 3 καὶ Σουῖδ., κονιόπους.

κόνις, ιος, Ἀττ. εως ἢ εως Εὐρ. Κύκλ. 641: ἡ δοτ. κόνι ἀντὶ κόνις Ἰλ. Ω. 18, Ὀδ. Α. 191: (πρβλ. Λατ. cinis)—ὡς τὸ κονία. «κόννη», κόνιος δεδραγμένος Ἰλ. N. 393, κτλ.: ὡς ἐμβλημα ἀναριθμήτου πλήθους, εἰ μοι τόσα δόλη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε I. 385: κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδέη Ἦσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 62: κόνιν, ἀναυδὸν ἀγγελὸν στρατοῦ (πρβλ. κάσις) Δίσχυλ. Ἰκέτ. 180: αἶμα κ. πίνει ἢ ἀνασπᾷ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 736, Εὐμ. 647: κ. διψᾷ, διψᾷ Σοφ. Ἀντ. 247, 429:—ἐπὶ τοῦ τάρου, κόνις κατακρύπτει τινὰ Πινδ. O. 8. 104, πρβλ. Σοφ. O. K. 406, Ἰλ. 435, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. κατακρύπτω).—κόνι φέρειν κάρα, ὡς σημειῖον πένθους, Εὐρ. Ἐκ. 496:—ἡ ἐπίχρυσος κ., χρυσῇ κόνις, Πολυδ. Ζ', 97. 2) τέφρα, «σάχη», ἐν κόνι ἀγχι πυρὸς Ὀδ. Α. 191: κόνιν αἰθαλέσσαν χεῖματο κάκ κεφαλῇ Ἰλ. Σ. 23, πρβλ. Θεόφρ. 24. 91.

III. = κονία II, Λουκ. Ἀνάχ. 29: μεταφ. ἐπὶ κόπου ἢ μόθου, πάντα ἡμῖν μία κόνις Λουκ. Νεκρ. Διὰλ. 1. 3: πρβλ. ἀκονιτέ.—παρὰ Πλουτ. 2. 697A, κό-



νιν (στακτήν κονίαν, «άλουσιαν»· εἶναι πιθανῶς σφάλμα ἀντὶ κονίαν. [κόνιν] Δ. Ξ. 23· κόνι Δ. 18, Οδ. Α. 121· κόνις, κόνιν Δίσχ. Πρ. 1085, Σουίδ. 180, 783—ἔν τῇ γεν., ἴδε ἀνωτ. κονίς (οὐχὶ κόνις, Ἀρχαῖδ. 32. 7), ἴδος, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κονίδες, τὰ ὡς τῶν φθειρῶν, φυλλῶν καὶ κόρων, «κόνιδες», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 1. 9., 5. 31, 1. (Λατ. lendes· Ἀγλο-Σαξονικ. hnit (nit)· Ἀρχ. Γερμαν. hniiz· Βοημ. hnida· Διθ. glindas).

κονίσσαλος, (καὶ κονισάλεος), α, ον, κεκονιορτωμένος, Ἀντιμαχ. 75, Εὐφορίων 19, Ἡσυχ.

κονισάλος [1], ἐν μεταγ. Ἀντιγράφ., ἐνίοτε ἡμαρτημένως, κονισάλος, ὁ (κόνις)—γέρος κονιορτοῦ, ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονισάλος ὄρνυτ' ἀελλῆς Δ. Γ. 13· λευκοὶ ὑπερπ' ἐγένοντο κονισάλλω Ε. 503, πρβλ. Χ. 401.

II. ἡ μεμυγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἔρωτος τῶν παλαιστῶν, Γαλην. 13. 286. III. δαίμων τις τῆς αὐτῆς καὶ ὁ Πρίαπος τάξεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 981 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 13, πρβλ. Στράβ. 588—ὡσαύτως εἶδος χοροῦ ἀσέμνου, «σπίρτης» σατυρικῆς ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα· Ἡσυχ.

κόνις, εως, ἡ, ἀσκήσις ἐν τῇ κονίστρᾳ (ἴδε κονίστρα 2), δρόμου· καὶ πάλης καὶ κονίσεως (ἰδ. γρ. κινήσεως) Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 12, 7. II. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 6 (ἐνθα ὑπάρχουσι οὐκ ὀλίγαι διάφοροι γραφαί), διορθωτέον πιθανῶς κόμ-μωσις ἐκ τοῦ Πλινίου.

κονιστήριον, τό, = κονίστρα, Βιτρούβ. 5. 11, Εὐστ. 1113. 63. κονιστικός, ἡ, ὄν, εὐαρεστούμενος νὰ κυλῆται ἢ κάθεται ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετ. τῷ λοῦσται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 10.

κονίστρα, ἡ, (κονίω) τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ κόνεως· ὅθεν, τόπος κυλίσματος, οἷους ποιοῦσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 1· πρβλ. κονίστρα, ἀλινδθήρα. 2) ἡ κονίστρα τῆς παλαιστῆς, Λυδ. 867, Πλουτ. 2. 638C· δρόμοι καὶ κ. καὶ γυμνάσια Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. 6. 15, Εὐστ. 382. 32—Κατὰ Σουίδ. ἐν λ. σκηνή: «μετὰ τὴν θυμῆλιν ἡ κονίστρα, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου».

κονίω [ε]: μέλλ. κονίσσω [ε], ἄορ. ἐκόνεω, ἅπαντα ἐν τῇ Δ. —Μέσ., μέλλ. κονιοῦμαι Φίλων 2. 173 (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κονίω, πρβλ. Ἡσυχ. ἐν λέξ. κονίεσθαι)· ἄορ. ἐκονίσσασθαι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1177, Δουκ., κτλ.—Παθ., πρμ. κεκονίμαι Δ. Γ. Ἡσ. Ἐκκλ. 291· ὑπερσ. κεκόνετο Δ. Χ. 405—(ἐν τοῖς Ἀντιγρ. ἐνίοτε ἐκόνισσα, κεκονίσσμαι, κεκονίστο. ἐξ ἀγνοίας δὲ τὸ εἶναι μακρόν, Βατραχομυομ. 204, Θεοκρ. 1. 30, Ἀνθ. Π. 9. 128). Πληρῶς κόνεως, καλῶς διὰ κονιορτοῦ, εὐρύ κονιόσους πεδίον, ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων, Δ. Ξ. 145· ἴδε κατωτ. Π. 2) καλύπτω διὰ κόνεως, «σκονίζω», ἐκόνισε δὲ χαίτας Φ. 407· οὕτως ἐν τῷ παθ., φεῦγον κεκονιμένοι, ἔφευγον κατεσκονισμένοι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου pulverulenta fuga dant terga αὐτοῖσι 541· κεκόνιτο κάρη Χ. 405· κεκονιμένος, πλήρης κονιορτοῦ, δηλ. ἐν σπουδῇ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, πρβλ. 1177, Δουκ. Θεόδ. Διάλ. 24. 1, Τίμ. 45, κτλ. 3) Παθ., ἐπιπάσσομαι ὡς διὰ κόνεως, κισσός ἐλιχρῶς κεκονιμένος Θεοκρ. 1. 30. 4) Μέσ., κυλιόμαι ἐντὸς τῆς κόνεως ὡς τὰ πτηνὰ, οἱ ἵπποι κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 10 (ἴδεν ἀναγνώστεον κωνίοντα ἀντὶ ἰώνται ἐν 5. 31, 5), Ἀθην. 388C· πρβλ. κονίστρα—ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν (πρβλ. κονία Π), Δουκ. Ἀνάχ. 31· ἐντεῦθεν, παρὰ-σχευάζομαι πρὸς μάχην, Φίλων ἐνθ' ἄνωτ., Εὐστ. II. ἀμετα-βί, οἱ δὲ πέτοντο κωνίοντες πεδίοιο, ἐπέτων τρέχοντες δρομικῶς διὰ μέσου τῆς κονιορτώδους πεδίοδος, ἐν τῇ Δ. αἰείποτε ἐπὶ ἵππων, Ν. 820., Ψ. 372, 449· ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἀγῶνα δρομου, Οδ. Θ. 122· ἐπὶ στρατοῦ προχωροῦντος, Δίσχ. Θέβ. 60, παρδ. Πέρο. 163· ἴδε Jelf Gr. Gr. § 522. 2.

κονι-ώδης, ες, (εἰδός), ὁμοιος πρὸς τέφραν, Ἰππ. 213G. κόννυρος, ὁ, ἀειθαλὲς δένδρον ἀκανθῶδες ὡς ἡ κήλησσος ἢ παλίουρος, Θεοπρόκ. Ἰστ. 145, Ἀγαθολ. παρ' Ἀθην. 649F—οὐδ' κόννυρον, τό, ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Ἡσυχ. Κοννῆς ἢ Κόννας, δ, αὐλῆτης ἐξόχου δεξιότητος ἐν τῷ αὐλεῖν, ἀλλὰ μέσος καὶ ἀπείριστος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν ἐνδείᾳ· ὅθεν Κόννου ψῆφος, παροιμ. ἐπὶ γνώμης ἀναξίας λόγου, Ἀριστοφ. Σπ. 675, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Ἰππ. 534· δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ ἀποφανθῶμεν ἂν ὁ Κοννῆς ἦτο ὁ αὐτὸς καὶ Κόννος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν κιθάραν, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C, κ. ἄλλ.—κοννόφρων, ὡσαύτως μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ. μετὰ τῆς ἐρμηνείας ἡλθείος.

κοννέω, συνηρ. κοννῶ, γνωρίζω, κοννεῖς Δίσχ. Ἰκέτ. 164, 174—ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ συνιέναι, ἐπίστασθαι. (ἴδε ἐν λέξ. κοῖω).

κόννος, ὁ, εἶδος μικροῦ κοσμήματος, Πολύβ. 10. 18, 6 (κ. ἄλλ. κόνος). 2) ἡ γενεάς, Δουκ. Λεξιφ. 5. 3) = σκόλλος, Ἡσυχ. καὶ κοννο-φόρος, ον, = σκολυφόρος, ὁ αὐτ. κόνταξ, ἄκος, δ, = κοντός, Βυζ.—ὑποκορ. κοντάκιον, τό, αὐτόθι.—Ἐκκλ. = τόμος, κύλιονδρος ἐπισήμου ἐγγράφου, Τυπικ. 24

—ΚΟΝΤ. τῆς χειροτονίας Κουροπ. 52. 2) ἐν τῇ ἱερωτελείᾳ, σύντομος ὕμνος περιέχων τὰ τῆς ἐορτῆς ἐν συνόψει· τὰ πλεῖστα τῶν κοντακίων ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου ἀκράσαντα Ἅγιον Ρωμανόν, Συναξαριστ. Ὀκτωβρ. 1, Κουροπαλ. 57, 15, πρβλ. προλεγ. Κοραῖ ἐν Ἱερατικῷ Συνεκδήμῳ. κοντάριον, τό, παρὰ μεταγ. ὑποκορ. τοῦ κοντός, ἴδε Δουαγγ. κονταρᾶτος, ὁ, ἀνὴρ ὠπλισμένος μετ' κοντόν, αὐτόθι κονταρῖο-θήκη, ἡ, θήκη δόρατος, Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 2. 356· πρβλ. κοντο-κυνηγέσιον.

κόντιλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοντός (μετ' αἰσχρᾶς σημασίαν), Εὐ-πολ. ἐν Ἀδελ. 43· πρβλ. Κραμῆρ. Ἀνέκδ. Παρ. 4. 76.

κοντο-βολέω, πλήττω διὰ κοντοῦ, Στράβ. 448. κοντοπαίκτης, ον, ὁ, (παίζω), ὁ χορεύων μετ' κοντὸν ἰσορροπίας, Α. Β. 652· πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. 2. 3. σ. 190.

κοντο-πλεύριον, τό, βραχεῖα πλευρὰ, Ἰππιατρ. κοντο-πνευστί, Ἐπίρρ. μετ' βραχεῖαν ἀναπνοήν, Ἐκκλ.

κοντός, οὐ, ὁ, κοντάρι, κοντάριον μετ' ἀγκίστρου (δὲ ἡς ὥθουν ἢ προσήγγιζον τὸ πλοῖον), Λατ. confus., Οδ. I. 487, Ἰερδ. 2. 136., 4. 195, Εὐρ. Ἀλκ. 254, Οἰν. 2. 84· χορηγούμενον ὡς βραδείον, Σουλ. Ἐπιγρ. 2360. 30, 31. 2) τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, Δουκ. Τδ. 55.

κοντός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν βραχύς, Βυζ. ἐντεῦθεν κοντο-τρά-χηλος, ον, ἔχων βραχὺν τράχηλον, Τζέτζ. κόντ-ουρος, ον, ἔχων κοντὴν οὐράν, Achmes Ὀνειρ. 153.

κοντο-φόρος, ον, φέρων κοντὸν ἥτοι δόρυ, λόγχην, Δουκ. Ἀλέξ. 55. κοντό-χειρ, ὁ, ἡ, ἔχων κοντὴν χεῖρα, Φυσιολ. σ. 133.

κοντο-κυνηγέσιον, τό, (ἀντὶ κονταρο-, ἴδε κοντάριον), συμπλοκή μονομάχου ὠπλισμένου διὰ κονταρίου ἢ δόρατος, Σουλ. Ἐπιγρ. 3422. 6.

κόντωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κονταρίου ἀλεία, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43. κοντωτός, ἡ, ὄν, ἔχων κοντάριον, κοντόν, πλοῖον κ., οὐχὶ διὰ κωπῶν ἀλλὰ διὰ κοντῶν κινούμενον, Διόδ. 19. 12.

κόνυζα, ἡς, ἡ, εἶδος φυτοῦ βραβεῖαν ὁμῆν ἔχοντος, κοινῶς «ἀκονυζία», «ἀγριοθύμνη» ἢ «φυλλοδότανον», pulicaria, Ἐκατ. 133, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 28, Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 6. 2, 6, κτλ. ποιτ. κόνυζα, Θεοκρ. 4. 25., 7. 68—ὑπῆρχον δύο εἶδη αὐτῆς, ἄρρην καὶ θήλειαν, Θεοφρ. ἐνθ' ἄνωτ. κόνυζήεις, εσσα, εν, ὁμοιοι πρὸς κόνυζαν, Νικ. Θηρ. 615.

κονυζίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρσκευασμένος μετ' κόνυζαν, Διοσκ. 5. 63.

κόξα, ἡ, Λατ. coxa, ἄλλ' ἐν χρήσει ὡς ἐγγύα, Φώτ. 196. 18. κοξάριος, ον, πάσχων κατὰ τὴν ἰγνὺν ἢ κόξαν, Ἰππιατρ. 232. 16.

κοόρτις, -ιδος, ἡ, ἡ παρὰ Ρωμαίους cohors, σύνταγμα πεζῶν στρατιωτῶν ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἥτοι ἐξ λόχων, ἥτοι δὲ ἡ κοόρτις τὸ δέκατον τῆς λεγεώνας, Πολύβ. 11. 23, 1., 11. 33, 1, Ἐπιγρ.

κόος, ὁ, = κοίλωμα, Ἡσυχ. κοπάδιον, τό, = κόπαιον, Βυζ.

κοπάξω: μέλλ. -άσω: πρμ. κεκόπακα Ἡσυχ.—κοπιῶ, ἀποκάμνω ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ἐκόπασε (δηλ. ὁ ἀνεμος) Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Μαθ. ιδ', 32· οὕτως ἐπὶ πλημμύρας, Ἀριστ. Προβλ. 23. 34· ἐπὶ θερμότητος, Λόγγος 1. 8· ἐκόπασε τὸ πῦρ Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 2)· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀσθενούς, ἀναπαύομαι, Ἰππ. 1207D· καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, ἐπέρασεν ὁ θυμὸς του, Ἐβδ. (Ἐσθῆρ Β', 1).

κόπαιον, τό, (κόπτω) τεμάχιον, κόπαιον ἐμμέγεθες Ἀλκιφρων 3. 7, Σουίδ. ἐν λέξ. σελάχιον.

κοπάνιζω, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 461, 7, κλ. κοπάνισμός, οὐ, ὁ, κοπάνισμα, «στούμπισμα», Ἡσυχ. ἐν λ. κόπος.

κοπάνιστήριον, τό, ἄγγειον διὰ κοπάνισμα, ὄμοις, Τουρκ. «ντουμπέκι», Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἀληθινόν.

κοπάνιστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, κοπανισμένος, Γαλην. 14. 555. κόπάνιον, τό, ὡς τὸ κοπανιστήριον, ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνισμα, κόπανος, Εὐστ. 1324. 32. II. ἐν Δίσχ. Χο. 860, = κοπίς, ἀξίνη, πέλεκυς.

κοπάριον, τό, μικρὸν χειρουργικὸν μαχαίριον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 62, σ. 198.

κοπάς, -άδος, ἡ, (κόπτω) ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ ἐλαίας ἡ συκῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 3, 3.

κόπασις, -εως, ἡ, κόπωσις, Achmes Ὀνειροκρ. σ. 222, 22· κόπασμα, τό, χαλάρωσις, κατενύσσις, κατὰπτωσις, ὕρσις, παῦσις, Τζέτζ. Ἰστ. 6, 833.

κόπελλα· «αἰδοῖα, καὶ τὰ δοσώδη τοῦ σώματος» Ἡσυχ. κοπετός, ὁ, θρῆνος μέγας μετ' στηθοκτυπήματα, Εὐπολις ἐν «Κόλαϊ» 13, Πλουτ. Φάβ. 17, Ἀνθ. Π. 11. 122, πρβλ. κοιμιάς.

κοπίδι, -εως, ὁ, «κοπίδι», ἐργαλεῖον ἐρμογλυφικόν, Διόδ. 1. 35, Δουκ. Ἐνύπν. 13.

κοπή, ἡ, κτύπος, κτύπημα, σύγκρουσις, τῶν νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 7. 2) σύντριψις, κοπάνισμα ἐντὸς ἰγνίου, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 67.

3) τομή, κατατομή, σόνος, σφαγή, Ἐπιστ. π.



Ἐθρ. ζ', 1.

Ἀποσπ. 380.

κόπιθρον, τό, «φυτόν λαχανώδες ἄγριον» Ἰσχύ.

κοπῆρός, ἄ, ὄν, = κοπιάρος, Ἰερριαν. Ἐπιμερ. 179.

κοπία, ἡ, «κοπίαι» ἡσυχία» Ἰσχύ.

κοπιᾶζω, = κοπιᾶω, μεταγεν.

κοπιᾶμα, τό, ἐπίπονος ἐργασία, πολὺς κόπος, «κοπίασμα», Εὐστ. Ποιημάτ. 8. 45., 12. 84.

κοπιᾶρός, ἄ, ὄν, κοπιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, Θεοφρ.

Ἀποσπ. 7. 7 καὶ 9.

κοπιᾶτης [ᾱ], ου, ὁ, ὁ σκάπτων τάξους, νεκροθάπτης, Σουλ. Ἐπιγρ. 9227, Ἐπιφάν.

κοπιᾶω: μέλλ. -ᾶσω [ᾱ]: ἄορ. ἐκοπιᾶσα: πρμ. κεκοπιᾶκα. Καιν. Διάθ. (κόπος). Εἶμαι κουρασμένος, κουράζομαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 795, Ἀποσπ. 302' κ. τὰ σκέλη Ἀλεξ. ἐν «Μερονίδι» 1' κ. ὑπὸ ἀγαθῶν, κουράζομαι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 734' ἐκ τῆς δδοπορίας Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 6' μετὰ μετοχ., κ. ὀρχοῦμενοι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 499' ὤν Ἀνθ. Π. 12. 46' μὴ κοπιᾶτω φιλοσοφῶν Ἐπίκουρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 594, πρβλ. Πλουτ. 2. 185Ε' — ἄορ. μετοχ. κοπιᾶσας, defunctus laboribus, Σουλ. Ἐπιγρ. 6509' — τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Ἀριστ. Προβλ. 5. 7. II. ἐργάζομαι βαρέως, κοπιᾶζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 28, κτλ. εἰς τι Ἀ' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 10, πρβλ. π. Ρωμ. ις', 6' ἐν τινι Ἀ' Ἐπιστ. π. Τιμ. ε', 17' ἐκοπιᾶσατε ἐπ' αὐτῆς Ἐβδ. (Ἰησοῦς Ναυὴ ΚΔ', 13). πρβλ. κοπαῖζω.

κοιδημερία, ἡ, καὶ κοιδημεριον, τό, κόπτειν τὸ δέρμα, παρὰ τοῖς Ἰουδοί, τὸ λαβεῖν τινα δούλον καὶ ἀποτεμεῖν αὐτόν, ὅπερ εἶχον τὴν ἐξουσίαν γὰ πράττειν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν Αὐτοκρ. Κωνσταντος καὶ Κωνσταντίνου νόμον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Αὐτοκρατορῶν ῥητῶς ἡ πράξις αὕτη ἀπηγορεύθη, Ἰωάν. Μαλακ. 401, 10.

κοπιῖω: μέλλ. -ίσω, (κοπίς, ὁ), ψευδολογῶ, ψεύδομαι, Ἰσχύ.

κοπιῖζω, τελὼ τὴν ὁρσὴν τὴν καλουμένην παρὰ τοῖς Σπαρτιῶταις κοπίδα (πρβλ. κοπίς, ἡ, II), Ἀθήν. 138F.

κόπισ, =ως, ὁ, φλύαρος, ψεύστης, βωμολόχος, Εὐρ. Ἐκ. 133, Λυκόφρ. 763. 1464. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ κόπτω, πρβλ. δημοκόπος).

κοπίς, -ίδος, ἡ, (κόπτω) μάχαιρα ἀνινοειδῆς τοῦ μαγειρείου, Τουρκ. «σατῆρι», Ἑρμιπ. ἐν «Μοιραῖς» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 184, κτλ., πρβλ. Θήγω II' πλατεῖα κυρτὴ μάχαιρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, Εὐρ. Ἐλ. 837' καὶ παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσι, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9., 6. 2, 10 (πρβλ. σάγαρις) ὡσαύτως, κ. μάχαιρα Εὐρ. Κύκλ. 241' περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 602, ἴδε καταμάω — ὁ Διμ. συνειθίζει νὰ καλῇ τὸν Φωκίωνα ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς, Πλουτ. Φωκ. 5.

II. κέντροιο κ., τὸ κέντρον σκορπίου, Νικ. Θηρ. 780.

II. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐστῆσις τῶν ξένων κατὰ τινὰς ἑορτάς, ἐν τῇ κοπίδι θοινάσθαι καλῶς Κρατίν. ἐν «Πλούτοις» 1, Εὐπολ. ἐν «Εἰλωσιν» 1, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 7.

κοπίστος, ὁ, ὑπόκορ. τοῦ κοπίς, ἀρωματικὸν κατασκευασμα, ἀρωματικὸς τροχίσκος, Γαλλικ. pastille, Διοσκ. 1. 81.

κοπιώδης, ες, = κοπώδης (ἀν μὴ τοῦ: αὐτὸ ἀναγνωστέον), Ἰππ. Ἐπιδῆμ. 1. 982, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 1.

κόπος ου, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, κτύπος, δξύχειρι σὺν κόπῳ (κατὰ Ραυω ἀντὶ κτύπῳ), Αἰσχύλ. Χο. 23' στέρνων κόπους (κατὰ Seidl. ἀντὶ κτύπους) Εὐρ. Τρω. 789.

II. ὡς καὶ νῦν, μῆχος, ταλαιπώρια, κακοπάθεια, Αἰσχύλ. Ἰκ. 210' ἀνδροδάκτος κόπος ὁ αὐτ. (ἐν Ἀποσπ. 131) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1264, πρβλ. 1267 κέ. ὁ πόνος νόσου τινός, Σοφ. Φιλ. 880.

2) κόπῳσις, ἐξάντλησις, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17' ὑπὸ κόπου, ἔνεκα κοπώσεως, Εὐρ. Βάκχ. 834' κόπῳ παρτίσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 852' κόπῳ δαμῆναι ὁ αὐτ. Ἐπ. 764' τῷ κ. ἔυνεῖναι Ἀριστοφ. Πλ. 321' τὰ γόνατα κ. ἐλεῖ μου ὁ αὐτ. ἐν Αὐσ. 542' ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ρῆσ. 124' κόποι καὶ ὕπνοι Πλάτ. Πολ. 537B, πρβλ. Ξεν. Ἰππ. 4. 2, κτλ.

κοπόω, ἐνοχλῶ, κουράζω, Δίων Χρυσ. 1 σελ. 344. 476. — Παθ. = κοπιᾶω, Βατραχουμου. 190. Πλουτ. 2. 312F, συχνὸν παρὰ Γαλην., Ἰωσήφ., κτλ.

κόππα, τό, γράμμα τι τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (φ), ὅπερ δὲν περιελήθη ἐν τῷ Σαμο-Ἀθηναϊκῷ ἀλφαβήτῳ, (διότι τὸ κάππα ἐχρησιμοποιοῦντο ἀντὶ τοῦ κόππα) ἐν ἀρχαίαις ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως Κόρινθος, οἶον ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 29' καὶ παριστᾷ ταύτην τὴν πόλιν ἐπὶ νομισμάτων αὐτῆς τε καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, ἰδίως τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Κρότωνος. Διετηρήθη δὲ ὡς ἀρωματικὸν σημεῖον = 90, μετὰ τοῦ π (80), καὶ ρ (100) τοῦτο δὲ δεικνύει ὅτι ἡ τοῦ ταυτὸν τῷ Ἑβραϊκῷ ἡ (Koph) καὶ τῷ Λατ. Q, πρὸς ἀντιστοιχεί καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, πρβλ. σαμπῆ — παροιμ. οὐδὲ κόππα (ἢ κάππα) γιγνώσκων Παρμ. παρ' Ἀθην. 221A.

κοππάτις, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς σημεῖον, ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νερ. 23 (μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, κόπτω) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἱππῶν (ἴδε ἐν λ. κόππα), ὃν ἡ καταγωγή μυθολογικῶς ἀνεδιδάσκειτο μέχρι τοῦ Πηγάδος. — Πρβλ. σαμφόρας, βουλιεωχλος.

κοππᾶτος, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (φ) ὡς ση



κοπρ-ώνυμος, ον, σκατώνυμος, ἐπώνυμον τοῦ Βυζ. αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε'.

κόπρωσις, εως, ἡ, κόπρωσις, λιπασμός, Θεοφρ. π. Φ. 'Ιστ. 2. 7, 1.

κοπτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κοπτή (ἴδε κοπτός II), Διοσκ. 4. 190.

κοπτέον, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κόπτω, δεῖ κόπτειν, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 1109F, Γαλην.

κοπτή, ἡ, = πράσον, Διονύς. παρ' Ἀθην. 648E. II. ἴδε κοπτός II.

κοπτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κόπτειν, τινος Συνέσ. 327C. — Ἐπίρρ. -κώς, 'Ἡρώδιαν. 'Επιμερ. 134.

κοπτόν, τό, = κοπτή (κοπτός II), Πσύχ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ.

κοπτο-πλάκους, -ούντος, ὁ, κοπτή (ἴδε κοπτός II), Ἀθην. 647F.

κοπτός, ἡ, ὄν, κεκομμένος εἰς μικρά τεμάχια ἢ κοπανισμένος (πρὸλ. κόπτω I. 8), Ἰσχάς Κρατίν. ἐν Ἀδελ. 112· τυρὸς Ἀντιφάν. ἐν Κύκλωσι 2. 8.

II. κοπτή σήσαμις, πλακοῦς ἐκ κοπανισμένου σήσαμου, Ἀρτεμίδ. 1. 72· καὶ κοπτή μόνον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A, Ἀνθ. Π. 12. 212.

2) φάρμακον κοπανισμένου, Γαλην.

κόπτος· μέλλ. κόψω· ἄρ. ἐκοψα· πρkm. κέκοφα (ἐν τοῖς συνθέτοις ἐκ-, περι-, συγ-), Ἐπικ. μετοχ. κεκοπώς 'Ιλ. N. 60, 'Οδ. Σ. 334. — Μέσ. μέλλ. κούφομαι 'Εβδ., (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας Χρησμ. Σειβυλλ. 3. 651, 731): ἄρ. ἐκοψάμην 'Ἡρόδ. — Παθ. μέλλ. κούφομαι (ἐν συνθέτοις ἀπο-, ἐκ-, κατα-)· κοπῆσομαι (συγ-): ἄρ. ἐκοπήν Δισχύλ. 'Αγ. 1278, Ἀριστοφ., Θουκ.: πρkm. κέκορμαι Δισχύλ. ('Εκ τῆς √ΚΟΠ, πρβλ. πρkm. κεκοπ-ώς: ἄρ. κοπ-ῆναι, κοπ-ίς, κοπ-ή, κοπ-ανον, ἴσως ὡσαύτως κωφ-ός· ἄλλα ἡ λέξις σκέπ-αρνον, παραβαλλομένη πρὸς τοὺς Σλαβικούς τύπους skor-iti (castrare), κτλ., φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ὁ ἀρχικός τύπος ἦν ΣΚΕΠ ἢ ΣΚΟΠ). Κόπτω, πλήττω, κτυπῶ, Δατ. caedo, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐφεξῆς κατὰ διαφόρους σχέσεις.

1) πλήττω, κτυπῶ, ἀμφὶ κἀρα κεκοπώς χερσὶ στιβαρῆσι 'Οδ. Σ. 334· μετὰ διπλῆς αἰτ., κόψε δὲ παπτήναντα παρήγον, τὸν ἐπλήξε κατὰ τὴν παρεάν, 'Ιλ. Ψ. 690. 2) πλήττω ἢ κτυπῶ δι' ὅπλων, Δατ. ferire, κόπτοντες δούρεσσι μετὰ φρενον 'Οδ. Θ. 528, πρβλ. 'Ιλ. M. 204· τοῖσι Πέρσῃσι εἰποντο κόπτοντες 'Ἡρόδ. 6. 113· μεταφορ., ῥήμασι κ. Ἀνθ. Π. 11. 335.

3) κτυπῶ ζῶον διὰ πελέκειος ἢ σφύρας ὅπως τὸ φονεύσω, κόψας ἐξόπισθεν κεράων βοός 'Ιλ. P. 521, πρβλ. 'Οδ. Ε. 425, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6· ἰδίως, ὅπταν νοήται ἡ ὑπὸ τοῦ κρεοπώλου σφαγῇ, Δισχύλ. 'Αγ. 1278, Εὐμ. 635, Ευρ. 'Ηλ. 838. 4) ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, κατακόπτω, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν 'Ιλ. N. 203· χειρὰς τ' ἤδε πὸδας κόπτον 'Οδ. X. 477· κ. τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 26· κ. δένδρα, κατακόπτω, κόπτον χρημνίζω, Θουκ. 2. 75, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 39, 43· κ. τὴν χώραν, ὡς τὰ κείρειν, τέμνειν, κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, δεινδοτομῶ, ἐρημῶν, αὐτόθι 3. 2, 26., 4. 6, 5· ἐπὶ πλοίων, ἐν τῷ παθ. τύπῳ, συντρέβομαι, καθίσταμαι ἄχρηστον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 4. 14, 8. 13· μεταφρ., φρενῶν κεκομμένους, ὡς τὸ νόου βεδλαμμένος, Δισχύλ. 'Αγ. 479· ἀ φροντίς κόπτοισα τὸν ὕπνον ἐμποδίζουσα, Θεόκρ. 21. 28· πνεῦμα κοπτόμενον, αἴφνης διακοπόμενον, κρατηθέν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 16.

5) κτυπῶ ἵππον, ὅπως ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ τρέχῃ ταχύτερα, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ 'Ιλ. K. 513· οὕτως ὁ Ποσειδῶν παρορμᾷ τοὺς δύο Ἀλάντας, σκηπανίῳ· ἀμφοτέρω κεκοπὸς πλησεν μένεος 'Ιλ. N. 60. 6) κτύπῳ, σφρηγιστῶ, κόπτε δὲ δεσμῶς Σ. 379, 'Οδ. Θ. 274 (ὡς τὸ ἐλαύνω III. 1): — μετέπειτα ὡσαύτως, ἐπὶ μετάλλῳ, κόπτω νόμισμα, Δατ. percutere nummos, 'Ἡρόδ. 3. 56. — Μέσ. βάλλω καὶ μοῦ κόπτον νομίσματα, κ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νόμισμα ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. 4. 166· παθ., ἐπὶ τῶν νομισμάτων, κόπτομαι, χαράττομαι, [νομισμασιν] μόνις ὀρθῶς κοπεῖσι Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 726· — (ἐντεῦθεν κόμμα). 7) κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν, Δατ. pulsare, Ἀριστοφ. Νερ. 132, Πλ. 1097, Ἀνδοκ. 6. 29, Λυσ. Ἀποσπ. 45, Ξεν., κτλ.· ἄνευ τοῦ θύραν, οὐτος, τί κόπτεῖς; Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 976· πρβλ. φοφέω II, ἀράσσω.

8) κόπτω εἰς μικρά τεμάχια, κατακόπτω, «λιανίζω», ἢ κοπανίζω ἐντὸς ἰγδίου, κυπέρου κεκομμένου 'Ἡρόδ. 4. 71· ἀσταφίδα κεκ. Ἀλέξ. ἐν Ἀλέθῃ 2. 4· πρβλ. κοπτός. 9) κτυπῶ ἐδῶ καὶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ὕδωρ ὅταν κοπῇ Πλάτ. Τιμ. 60B· κόνις .. κοπτομένη· ὕψ' ἄρμασι 'Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 63· θάλασσα κοπτομένη πνοαῖς Θεόκρ. 22. 16.

10) ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους, διατρυνῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 19· ὁ ἀλιεὺς τοῦ .. τὰ λιμναῖα κ., εὐρίσκετο λελαίνεν ταῖς λιμνοθάλασσαις, ὁ αὐτ. 8, 3· ἐπὶ ἰχθύος, «τρώγω», κόπτω διὰ τῶν δόδωνται, ὁ αὐτ. 9. 37, 2· ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ σίτου, κατατρώγομαι ὑπὸ σκυλῆκων, Θεόκρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 11, 2. 11) σείω μεθ' ὁρμῆς, βιαίως, ὁ ἵππος κ. τὸν ἀναβάτην, διὰ τῶν βημάτων τοῦ διασείει τὸν ἀναβάτην, Ξεν. Ἴππ. 1, 4, πρβλ. 8, 7, Ἴππ. 202. 53.

12) μεταφ., καταπονῶ, κουράζω, Δατ. oblando, μήθ' ὕμν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κ. Δημ. 1439. 17· λέγων φαίνου τι δὴ καίνον .., ἢ μὴ κόπτε με Ἡγήσιπ. ἐν Ἀδ. 1. 3· πρβλ. Σώσιπ. ἐν Καταφ. 1. 20· κ. τὴν ἀκρόασιν Διον. Ἀλ. περὶ Συνθέσ. 19· κ. ἐρωτήμασι, ὡς τὸ Δατ. oblundere, Πλουτ. Φωκ. 7, πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρσι. 74· Παθ., φθείρομαι, κατατρώγομαι, κοπιόμενοι αἰεὶ ταῖς στραταῖσι Δημ. 22. 22· — (ἔθεν ὁ κόπος).

II. Μέσ., κόπτομαι, κτυπῶ ἢ πλήττω ἐμαυτὸν, τύπτω τὸ στῆθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου ἐνεκα θλίψεως, ὡς τὸ Δατ. plangere, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσὶν 'Ιλ. X. 33, πρβλ. 'Ἡρόδ. 2. 121, 4· κόπτεσθαι μέτωπα ὁ αὐτ. 6. 58, πρβλ. 2. 61 (ἐνθα ὁμοῦς προστίθεται μαχαίρησι), Πλάτ. Παῖδων 60A, κτλ.: καὶ ἐν τῷ παθ. πρkm., [πόλις] κέκοπται Δισχύλ. Πέρσ. 683· — ἐντεῦθεν, 2) κόπτεσθαι τινα, θρηνῶ διὰ τινα, Δατ. plangere aliquem, Ευρ. Τρω. 623, Ἀριστοφ. Λυσ. 396, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 619C, κτλ.: ἴδε τύπτω II· καὶ περὶ τοῦ ἐνεργ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὄρα ἐν λέξ. κομμός.

κοπώδης, ες, (εἶδος) κοπιαστικός, φορτικός, ὀχληρὸς, κατατρώγων, πυρετοὶ Ἴππ. Προρρ. 80· βάρη Ἀριστ. Προβλ. 5. 7, 2, κτλ.· βαρὺ καὶ κ. (δὴλ. τὸ ὕδωρ) προξενούν πόνους, Ἀλέξ. ἐν Πυθαγ. 1· μετὰ γεν., κ. ὑποχονδρίων, προξενῶν πόνον εἰς .., Ἴππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 386. 2) μεταφρ., κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βαρὺς, Δατ. molestus, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 538, Πλούτ. 2. 471· καὶ ἐπὶ γλωσσῶν, αὐτόθ. 1011A. II. Παθ., κεκοπιακῶς, κατατρυχόμενος, Ἴππ. 70D, Γαλην.

κόπως, εως, ἡ, καταπόνησις, σαρκὸς 'Εβδ. ('Εκκλ. IB', 12). Κόρα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κόρη B.

κορ-αγέω, ἀπάγω τὴν Κόρην (τὴν Περσεφόνην), Πσύχ.

κοραγία, ἡ, πθ. νόθος τύπος τοῦ χορ-, Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 41. κορακίζομαι, = κοράττω, 'Ἠσυχ.

κορακίεως, εως, ὁ, εἶδος ἰχθύος, πθ. = κορακίνος, 'Ἠσυχ.

κορακίεως, ω, ὁ, = κορώνεως, Ἑρμιπ. ἐν Στρατιώταις 10. κορακίας, ου, ὁ, εἶδος κολοισοῦ, ἴδε ἐν λέξ. κολοίδες. 2)

ὡς ἐπιθετ., μέλας ὡς κόραξ, 'Ἠσυχ.

κορακινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κορακίνος II, Φερεκράτ. ἐν Ἐπιλήσμονι 2, πρβλ. Meineke εἰς Ἀναξανδρ. Λυκ. 1.

κορακίνος, η, ον, ὁμοῖος πρὸς κόρακα, μέλας ὡς κόραξ, A. B. 104, Βιτρούβ. 8. 3.

κορακίνος, ὁ, (κόραξ) μικρὸς, νέος κόραξ, Ἀριστοφ. Ἴππ. 1053. II. ἰχθύς τοῖς ὁμοῖος τῇ πέτρῃ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 560, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 308 κέξ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 2, 1, κ.

ἀλλ.· φέρεται κορακίνοι παρ' Ἐπιγράμ. 28 Αἰν.: — ἰδίως εὐρισκόμενος ἐν τῷ Νεῖλῳ, Στράβ. 823, Πλίν.· καλούμενος οὕτως ἐκ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 133· ἡ κατὰ τὸν Ἀθην. 309, ἀπὸ τοῦ κόρας κινεῖν! πρβλ. κορακινίδιον.

κορακίον [ᾱ], τό, ὑποκορ. τοῦ κόραξ (II. 2), Εὐστ. 73. 21.

II. φυτὸν τι, ἄλλ. ἱεράκιον, Ἀριστ. π. Θανμας. 87. κορακίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κόραξ, Γλωσσ.

κορακιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον κόρακος, Ἰω. Χρυσ.

κοράκο-ειδής, εἰς, ὁμοῖος πρὸς κόρακα, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κόρακος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 30· οὕτω κορακώδης, ες, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. 2) ὁμοῖος πρὸς τὸ ῥάμφος κόρακος, Γαλην. 2. 275.

κορακίζομαι, Παθ., κλειομαι (ἴδε κόραξ II), Συλλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κόρακος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. 12· — ἐν Πευσιπ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον κἀρασον. II. ἴδε ἐν λ. Κόραξοι.

Κορακο-φορο-κλειδής, ου, ὁ, κορινθίων πατρωνυμικόν, ἀληθὴς κόραξ εἰς τὸν φόρον, ἴδε Meineke εἰς Ἑρμιπ. «Κέρκυρα» 6.

κορακό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν κόρακος, Τατιαν.

κοράλλιον, τό, Διοσκ. 5. 139· Ἴων. κοράλλιον Διον. Π. 1103, ἄλλ. ὡσαύτως ἐν Θεοφρ. π. Αἰθ. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1· — τὸ κοράλλιον ἰδίως τὸ ἐρυθρόν.

II. παρὰ τῷ Λουκιανῷ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ὑποκορ. τοῦ κόρη, κοῦρη, πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 39 (μετὰ διαφόρου γραφ. κοράλειον)· Ἠσυχ., «κωράλιον (δὲ ἐνὸς λ)· παιδάριον, κέρειον».

κοραλλιο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα ἐκ κοραλλίου, Σικελ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3408.

κόραξ, -άκος, (δ, ἴδε ἐν τέλ., λέξις μεθ' Ὀμπρον, = Δατ. corvus, περικλείων πιθανῶς τὸν τε κόρακα, Corvus corax, καὶ τὴν σαρκιόβoron κορώνην, C. corone: μάλιστα οἱ κόρακες παρ' Ἀράτ. 231, ὡς οἱ corvi ἐν Οὐεργ. Γεωργ. 1. 382, εἶναι προφανῶς κορώναι κακοπαράγοι (C. frugilegus)· ἀλλὰ τὰ κατωτέρω παραδείγματα ἀναφέρονται εἰς πτηνὸν ἐσθίου πτώματα (πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 31)· ἐπὶ σώματος δὶκαν κόρακος .. σταθεῖσα Δισχύλ. Ἀγ. 1473· κόρακες ὥστε βιωμὴν ἀλέγοντες οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 751· παροιμ. ἐπὶ ἐσχάτης καταστροφῆς καὶ διέθρου, πάντα τάδ' ἐν κοράκεισι καὶ ἐν φθόρῳ θείων. ἐνθ' ἄνωτ.· κόραξι καὶ λύκοις χαρίζεσθαι Λουκ. Τιμ. 8· ὅθεν ἐπὶ καταρῶν, ἐς κόρακας (οὐχὶ ὀρθόν: εἰς κ.) «abi in malam rem», «pascere corvos», «ἐκ τὸν κόρακα», Ἀριστοφ. Σπ. 852, 982· βάλλ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν



Νερ. 133· ἀπόφερ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1221· οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; αὐτοὶ 500· ἔρρ' ἐς κόρακας Φερειρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 4· πλείτω ἐς κόρακας Εὐπολ. (;) ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 577· οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Ἀριστοφ. Νερ. 789· ἐς κόρακας οἰχίγεται ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 51· ἐξελεύνην τινὰ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 123· ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἀλεξ. ἐν «Ἰππεῖ» 1. 4. (Αἱ φράσεις αὗται ἐγένοντο οὐχὶ ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ καταλείπωνται τὰ πτώματα τῶν κακοῦργων ἐπὶ τοῦ ἱερῶματος, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τοῦ ὅτι κατελείποντο ἄταφα, ὅπερ ἐνομίζετο μεγίστη ἀτιμία παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, πρβλ. Ἰλ. Δ. 4, κτλ.).—Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος ἐδεῖννε κακοκαιρίαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους, «κόραξ ἐπιτρόχως φθηγόμενος καὶ κρούων τὰς πτέρυγας.. ὅτι χειμῶν ἔσται κατέγνων», Ἀριστ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 7. 7, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 16, Πλούτ. 2. 129Α.—λευκὸς κ., παροιμ. ἐπὶ ἀνηκούστου πράγματος, Ἀνθ. Π. 11. 417, Ἀθην. 359Ε· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοφ. μνημονεύει λευκοὺς κόρακας, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 12, 1.

2) ἐνυδρὸν πτηνὸν μέγα ὡς ὁ πελαργός, ἀλλὰ μετὰ βραχυτέρων ποδῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8. 3, 15· πῦθ. ὁ pelecianus Graculus p. pel. carbo (ἄν καὶ ὁ Ἀριστ. ἐνόμιζεν ὅτι ἐκ τῶν ἐπὶ δένδρων).

3) ὁ ἀστερισμὸς κόραξ, corvus, Ἀρατ. 448. II. πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδὲς ἢ ὀξὺ ὡς τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, πρβλ. κορώνη II, 4) μηχανήματι, δι' οὗ συντηράζοντο τὰ πλοῖα, περιγραφόμενον διὰ μακρῶν ὑπὸ Πλούτ. 1. 22, πρβλ. Μοσχίωνα παρ' Ἀθην. 208D· ἐν χρήσει κατὰ τὰς πολιολίας, Διόδ. 17. 44.

2) ἀγκιστροειδὲς ῥόπτρον ἢ λύκος θύρας, ὡς τὸ κορώνη, Ποσειδίππ. ἐν «Γαλάτῃ» 1, Ἀνθ. Π. 11. 203.

3) βασιανιστήριον τι ὄργανον, ὡς ὁ κύφων, Δουκ. Νεκυομ. 11.

4) τὸ ῥάμφος ἀλέκτορος, Ἡσύχ. III. εἶδος ἰχθύος (πρβλ. κορακίνος), Δίριλ. Σφρ. παρ' Ἀθην. 356Α. (Πρβλ. κορ-ώνη) Λατ. cor-vus, cor-nix Σλυν. (Πολων.) kruk. Ἀρχ. Σκανδιναυ. hra-fn Ἀγγλο-Σαξον. hra-fn, Ἀρχ. Γερμ. hru-oh, hra-ban (κόραξ). Τὴν ῥίζαν δυνάμεθα νὰ ἀνέρωμεν ἐν ταῖς ὀνομασίαις λέξεσι κράζω, κρώζω, Ἀγγλ. crowk, κτλ.—Ἡ αὕτη ῥίζα συγχάκεις ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυρτοῦ, πρβλ. κορώνη II, κορ-ωνίς, κορ-ωνός, Λατ. cor-vus, κτλ.)

κοραξός, ἡ, ὄν, μέλας ὡς κόραξ, Στράβ. 578, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1157Α.

Κοραξοί, οἱ, φυλὴ Σκυθική, Ἐκαταβ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, ἐν τῷ ἐνικ., Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 530F—ἐντεῦθεν Σκυθιστὶ ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης ἐκαλοῦντο Κόραξοι (κοινῶς Κόρακοι), δηλ. φίλιοι δαίμονες, Δουκ. Τόξαρ. 7—ἐπὶ θ. Κοραξικός; ἡ, ὄν, Ἰππώναξ 3.

κορασίδιον, τό, = τῷ ἐπομ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 22, κτλ.

κοράσιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κόρη, ὡς καὶ νῦν, μικρὰ κόρη, παρ-θένος, «κορέσι», λέξις μεταγενεστέρα, Φιλίππιδ. ἐν Ἀδελ. 12, Ἀνθ. Π. 9. 39, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1608f, Ἐβδ., Καιν. Διαθ., κτλ.—πρβλ. Sturz Max. Διάλ. σ. 42 κέξ., Λοθέκ. εἰς Φρύνιχ. 74. [α., Ἀνθ. ἐνθ' ἄνωτ.]

κορασιώτης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοράσιον ἢ ἀρμόζων εἰς κοράσιον, Πλούτ. 2. 528Α, κτλ.

κοράττω, ἄγαν προσλιπαρῶ, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ κορα-κεύομαι, πρβλ. Σουῖδ.

κόραυνος, ἡ, βραδερσιμὸς ἀντὶ τοῦ κόρη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1678. κόραφος, ὁ, ὄνομα πτηνῶν, «ποῖος ὄρνις» Ἡσύχ.

κορβαῖν (ἄκλιτ.), Ἑβραϊκὴ λέξις, ὁδὸν ἢ ἀπείρωμα ἢ προσφορά πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. 5, 11—ἐντεῦθεν κορ-θανᾶς, ὁ δὲ ταμεῖν τὸ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κχ', 6, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4.

κορδακίζω: μέλλ. -ίσω, τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Πολυδ. 5, 123, Α. Β. 101, κτλ.—ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ρήτορες (Walz) 1. 570.

κορδακικός, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς τὴν ὀρχήσιν κόρδακα· ὅθεν ἐπὶ μετρικοῦ ἤχου, τρέχων, ῥέων, ῥυθμιὸς κ., ἐπὶ τροχαϊκῶν μέτρων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· πρβλ. Κικ. Οῤατ. 57. 193, Κύντ. 9. 4. 88.

κορδακισμός, ὁ, τὸ ὀρχεῖσθαι τὸν κόρδακα, χορὸς ἀδόλαστος, Δημ. 23, 13, Νικοφῶν ἐν Ἀδελ. 5· παρ' Ἡσύχ., κορδακισμα, τό· κορδακιστής, οὗ, ὃ, πιθαν. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 2264 ο.

κόρδαξ, -ᾱκος, ὁ, ὀρχησις τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, κόρδακα ἔλκω, «σέρνω» ἥτοι σύρω τὸν χορὸν, χορεύω τὸν κόρδακα, Ἀριστοφ. Νερ. 540, πρβλ. 555· ὀρχεῖσθαι Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 1· ἐσχετίζετο δὲ μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σιπύλῳ, Πασ. 6. 22, 1 (ἐνθα ὅμως τὸ κείμενον φαίνεται ἐσχαρμένον). Αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀπρεπεῖς καὶ ἀνοήτοιαι, καὶ τὸ νὰ χορεύῃ τις αὐτὸν ἐκτός τῆς σκηνῆς θεωρεῖτο σημεῖον μέθης ἢ παντελοῦς ἀναισθησίας, Δημ. 23. 13, Θεόφρ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀθην. 631D, πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. Ἀλλ' ἐν Ἀμοργῷ εὐρίσκειμεν κόρδακα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 2264 ο· καὶ ὁ Πανσανίας διμλεῖ περὶ ἐπιχωρίου κόρδακος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Κορδακάς ἐν Ἠλιδί, θ. 22, 1—ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶχε πανταχοῦ κακὴν σημασίαν.

κορδίνημα, διὰ γραφ. ἀντὶ σκορδίνημα, δ ἴδε.

κορδυθαλλῶδες πέδον, τό, Δουκ. Τραγικοποδ. 223, λέγεται ὅτι κείται ἀντὶ τοῦ κορδυλοθαλλῶδες (κορδύλη, βάλλω), ἔδαρος κτυπητόν, «στρωτόν».

κορδύλη [ῥ], ἡ, κορύνη, ῥόπαλον, Ἡσύχ.—ὡσαύτως, ὅμοιον τῷ τύλῃ, ὀδῆμα, ὄγκωμα, Λατ. tuber, tumor, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. 310. 50.

II. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεφαλῶδεςμος, ἐν τῇ Κυπριακῇ διαλέκτῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐνθ' ἄνωτ.—ὅθεν ἐγκορδυλημένος παρ' Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ.

III. = σκορδύλη, Στράβ. 549, Δίριλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120F· κορδύλις Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 306C.

κορδύλος, ὁ, = σκορδύλος, πιθαν. μικρὰ ἀμρίδιος σαύρα, Triton palustris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 7, κτλ.· κοῦρυλος Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 306C.

κορεῖα, ἡ, (κορέω) τὸ σαίνειν, καθαίρειν, θεραπεύειν, Ἡσύχ.

κορεῖα, ἡ, (κορεύομαι) παρθένα, Λατ. virginitas, Ἀνθ. Π. 5. 217, 294.

κόρετος, α, ὄν, (κόρη) ἀνήκων εἰς κόρην, τὸ κόρειον = κόρευμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀλκ. 178. II. Κόρετα (ἐτυμολ. ἱερά), τά, θυσία τῇ Κόρῃ (Περσεφόνῃ) τελομένην, Πλούτ. Δίων 56, Ἡσύχ.

2) Κόρειον, τό, ὁ ναὸς αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

κορέννυμι, μόνον παρὰ Ῥομιστίω· ὡσαύτως κορέω Νικ. Ἀλεξ. 195· κορέσκω αὐτοὶ 225, 360, 415· μέλλ. κορέωμαι Ἡρόδ. 1. 212· Ἐπικ. κορέσις Ἰλ. Ν. 831· κορέει Θ. 379, Ρ. 241· ἀόρ. ἐκόρεσα Ἰλ., Ἀττ. ποιητ. κόρεσσα Οἰκίρ., Ἀνθ.—Μέσ., κορέννυμαι Ὀρρ., εὐκτ. κορέοιτο Νικ. Ἀλεξ. 263· μέλλ. κορέσομαι Χρησμ. Σιτυλλ.: ἀόρ. ἐκορεσάμην, Ἐπικ. ἐκορεσσα-, κορεσσα-, Ὀμ.—Παθ., μέλλ. κορεσθήσομαι Βαθρ. 2. 31, 19· κεκορησέσθαι Μάξιμ. π. καταρχ. 117· ἀόρ. ἐκορέσθην Ὀδ. Δ. 541· Ἐπικ. γ' πληθ. -θεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, 4· πρkm. κεκορέσμαι Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφ. Ἀττ.), Πλούτ. Ἰων. κεκορήμαι Ὀμ., Ἀριστοφ.

Εἰρ. 1285, ἴδε κατωτ.· μετοχ. ἐνεργ. πρkm. (μετὰ παθ. σημασίας) κεκορηώς, ὅτος, Ἰλ. Σ. 287, Ὀδ. Σ. 372, Ἡσιόδ., κτλ. (Ἐκ τῆς √KOP, πρβλ. κῆρος, κτλ.) Χορταίνω, ἱκανοποιῶ, πληρῶ τινὰ διμῶ καὶ σάρκεσσι Ἰλ. Ν. 831· κ. θυμὸν μολπή Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 897· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., κορέσαι στόμα ἐμὰς σαρ-κὸς Σοφ. Φιλ. 1156· μετὰ μόνης αἰτ., τίς ἂν κορέσειεν ἅπαν-τας Θεογν. 229· πρὶν ἂν ἡ κορέσαι κέαρ Δισχύλ. Πρ. 165.—Μέσ., χορτάζομαι, μετὰ γεν., ἐκορέσσοτο φορβὴς Ἰλ. Δ. 562· οἶνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς Τ. 167· ὡσαύτως ὄφρ'.

κρεῖων κορεσάτο θυμὸν, ἵνα χορτάξῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ κρέατα, Ὀδ. Ε. 28· μεταρ., φυλόπιδος κορεσάσθαι Ἰλ. Ν. 635· συνητότερον μετὰ μετοχ., κλαίονσα κορεσσάτο, δ ἔστιν, ἔκλυσεν ὅσον ἡδύνατο, Ὀδ. Δ. 541· κορεσσάμεθα κλαίοντε Ἰλ. Χ. 427, μέλλ. ἐκορέσσοτο χεῖρας τάμνων Δ. 87.—Παθ., χορτάζομαι, «χορταίνω», δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἔψης Ὀδ. Θ. 98· κεκορήμεθ' ἀέθλων Ψ. 350· κεκορημένος ἦτορ ἐδωδῆς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 591· βορᾶς κορεσθεῖς Εὐρ. Ἰππ. 112· πολέμου ἐκόρρεσεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283· μετὰ μετοχ., κλαίον ἐκορέσθην Ὀδ. Δ. 541· οὕτω κεκορήσθη ἐελμένοι Ἰλ. Σ. 287· σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., κρηθῆσι κορεσθεῖς Θεογν. 1269· πλούτψ κεκορημένος αὐτοὶ 751· ὕβρι. Ἡρόδ. 3. 80.

κορέσκω, ἴδε ἐν λ. κορέννυμι.—παρ' Ἰππ. π. Ἀρθρ. 802, ἀναγινώσκειται: κορίσκειται, ἴσως ἡμαρτημένως, χορταίνω, βαρύ-νομαί τι, πρβλ. 271.

κορεστικός, ἡ, ὄν, «χορταστικός».—Ἐπίρρ. κορεστικῶς, μέχρι κόρου, «χορταστικά», Σχόλ. εἰς Ἀρατ. 1049

κορεστός, ἡ, ὄν, «χορταστός», Γλωσσ.

κόρευμα, τό, = κορεῖα, παρθένα, Εὐρ. Ἀλκ. 178, ἐν τῷ πληθ.

κορεύομαι: μέλλ. κορευθήσομαι· παθ.: (κόρη)—παρθευό-μαι, διέρχομαι τὴν παρθενικὴν ἡλικίαν, κατ' ὧλους ὑπανδρεύομαι, Εὐρ. Ἀλκ. 312.

II. ἀπαρνούμαι, γάνω τὴν παρθέναν, ὡς τὸ δακρυόεσθαι, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 289, ἐνθα ἴδε Buttln.

κορέω, σπείρω, σαρώνω, καθαίρω, καθαρίζω, δῶμα κορήσατε πομπινάσσαι Ὀδ. Υ. 149· τὴν αὐλήν κορεῖ Εὐπολ. ἐν «Κόλα-ξιν» 9. κ. τὸ παιδαγωγεῖν Δημ. 313. 12· κ. τὴν Ἑλλάδα, σαρώνω, ἀφαιρῶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐρημώνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59.

II. = ἐξυθρίζω, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν κεκορημένος, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Σαπφώ 53, Ἀνακρ. 5· ὅπερ τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ κο-ρέννυμι, ἀλλ' ἴδε Εὐστ. 1542. 47.

κορέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ κορέννυμι.

κορζία, ἡ κόρζα, ἡ, Πάριος ἀντὶ καρδία, Ἡσύχ.

κόρη, ἡ, (οὐχὶ κόρα, οὐδὲ παρ' Ἀττ., πλὴν τῶν λυρικοῶν χωρίων τῶν Τρῳ. Δισχύλ. Ἰκέτ. 144, Σοφ. Ο. Τ. 508, Εὐρ. Τρῳ. 561, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι· ἀλλὰ κοῦρα Πινδ. Ο. 13. 92, καὶ δις παρὰ Τραγ. (ἐν λυρ. χωρίοις), ἴδε κατωτ. I. 3) Ἰων. κοῦρη, ὡς ἀσπίς παρ' Ὀμήρῳ (κόρη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ ὑπόκπτῳ στίχῳ, Ὀμ. Γμ. εἰς Δῆμ. 439)· Δωρ. κῶρα, Θεόφρ. 6. 36—θηλ. τοῦ κό-ρος, κοῦρος.

4) ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρθέναν, παρθένος,



κόρη, κοράσιον, Λατ. puella, ἡ ἔτι κόρη νηπίη ἡ ὅ, ἅμα μητρὶ θέσθαι ἀνελέσθαι ἀνάγει. 'Ιλ. Π. 7. κόρην... οὐκέτι, ἄλλ', ἐλευγμένην Σοφ. Τρ. 536· παῖς κ. Ἀριστοφ. Λυσ. 595, Δημ. 540. 4· παρθενική κ. Εὐρ. παρ' Ἀθην. 61B· συχνὸν παρὰ κομ. καὶ τῷ Πλάτ.— ἐπὶ τῶν νυμφῶν, Πινδ. Π. 3. 138· ἐνάλαιο κόρη, θαλάσσιαι νύμφαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 325· καὶ κομικῶς, πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπῶδων κορᾶν, δηλ. ἐγγέλων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 883· οὗτω, τευθίς καὶ Φαληρική κ., δηλ. ἀφύη, Εὐθουλ. ἐν «Ὀρβάνη» 1. 4· ἐπὶ θεαινῶν παρθένων καὶ γράται ἀκόμη ἀν' ἡσάν, οἶον αἱ Εὐμενίδες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 127· αἱ Φορκίδες, Αἰσχύλ. Πρ. 794· ἡ Σφίγξ, Σοφ. Ο. Τ. 509· αἱ Μοῖραι, Πλάτ. Πολ. 617D. 2) ἐν σχέσει πρὸς τὴν νεότητα, νύμφη, 'Ὀδ. Σ. 279· νεαρὰ σύζυγος, 'Ιλ. Ζ. 247· ἡ παλλακίς, ὡς τὸ Λατ. puella, ὡς ἡ Βρισηίς, Δ. 98, 337, Β. 689· τίκτει κόρη Ἑλένη πατρὸς κατ' οἶκον Εὐρ. Ἀνδρ. 898, πρβλ. 'Ορ. 1436· καταχύματα κ. καταχέου τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, Θεοπομπ. Κωμ. ἐν «Πιδυχάρι» 3· ἴδε παρθένος. 3) μετὰ γεν. κυρίου ὀνόματος, = θυγάτηρ, Νύμφαι κοῦραι Δίδος 'Ιλ. Ζ. 420, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 168, κτλ. κ. Διός, ἡ Ἀθηνᾶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 415· Δητώας κόρης, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 169, πρβλ. Σοφ. 'Ιλ. 570· κ. Ἰναχείη, κ. Θεστιὰς Αἰσχύλ. Πρ. 590, Εὐρ. Ἑλ. 133· Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι, αἱ Ἐρινύες, Σοφ. Ο. Κ. 40· ἐν τῇ κλητικῇ, κοῦρα, κόρη μου, Αἰσχύλ. Θῆβ. 148, Σοφ. Ο. Κ. 180· κόραι Ἀριστοφ. Εἰρ. 119· πρβλ. θυγάτηρ, κόρος. 4) μεταρ. ἐπὶ ἀποικίας, 'Ομ. Ἐπιγρ. 1. 2· ἐπὶ πλοίων νεωστὶ καθελκυθέντων, Λυκόφρ. 24. II. πλαγῶν, «κοῦκλα», Λατ. rupa, Πλάτ. Φαῖδρ. 230B. III. ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Δατ. rupa, rupa, rupa, διότι μικρὰ τὴν εἰκὼν φαίνεται σχηματίζουμένη ἐν αὐτῇ (ἴδε Πλάτ. Ἀλκ. 1. 133A), κύκλοπα κοῦρην Ἐμπεδ. 227· ἀκούουσι ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 634, συχνότερον παρ' Εὐρ., Ἀριστοφ. Σφ. 7, Πλ. 635· ἡ μεταβολὴ τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γλῆνῃ εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετος πρὸς ταύτην, ἴδε τὴν λέξιν γλῆνῃ II. IV. μακρὰ χεῖρὶς (μᾶνικί) ἐκτετατομένη πέραν τῆς χεῖρός καὶ καλύπτουσα αὐτήν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 8, πρβλ. Κύρ. 8. 3, 40. 13. V. ἡ Ἀττικὴ δράχμη ὡς φέρουσα κεφαλὴν Ἀθηνᾶς, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ. 74. VI. = ὑπερείκων, Ἰππ. παρὰ Γαλην. Δεξ. VII. κόραι ἥτο ἡ κυρίως Ἑλληνικὴ ὀνομασία τῶν Καρυατίδων, Müller Archäol. d. Kunst § 279· τοὺς λίθους... τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ Ἐρεχθεῖ, Σουλ. Ἐπιγρ. 160, στῆλ. 1. 86. B. Κόρη, Δωρ. Κόρα, Ἰων. Κούρη, ἡ, τὸ ὄνομα ὑφ' ὃ ἡ Περσέφονη ἑκαρεστέτο ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ κόρη, δηλ. ἡ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ Πρῶδ. 8. 65· ναὶ τὰν Κόραν Ἀριστοφ. Σφ. 1348· Δημήτηρ καὶ Κ. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 298, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· τῆς Κόρης ἀρπασθείσης Ἰσοκρ. 46A· σπανιώτερον Κόρῃ Δημήτρος Εὐρ. Ἀλκ. 858, Ἰκέτ. 34, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 337, Ἰσοκρ. 211E· ἀλλὰ Δηοῦς κ., παρὰ τοῖς κομ., ἀντὶ τοῦ ἀλεύρου, Ἀντιφ. ἐν «Ἀρροδισίῳ» 1. 9· οὕτω, μεμαγμένην Δημήτρος κ. Εὐθουλ. ἐν «Ὀρβάνη» 1. 10· πρβλ. Δημήτρος παῖδ' ὀπτόν... πλακοῦντα Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 137B. κόρηθρον, τὸ, σάρηθρον, «σκούπα», Λουκ. Φιλοφ. 35· πρβλ. κόρος (B). 11. κόρημα, τὸ, τὸ κορούμενον κάθαμα, «σκουπίδι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 408· ἐν τῷ πληθ., Ἑρμιππ. ἐν «Μοῖραις» 2. II. σάρηθρον, «σκούπα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, «τοῦτ' ἰλαθὼν κόρημα τὴν αὐλὴν κορεῖ» Εὐπολ. ἐν «Κόλαξι» 9. κορυβύλη ἢ κορυβίλη ἡ, = κόρυθος· καὶ κορυβύλος ἢ κόρυβλος, ὁ, «ῥοκίς, ὁν τίνες βασιλικόν» Ἰσχύ. κορυβύω, ἴδε ἐν λ. κορυβύω. κορυβύω, (κόρυθος), ἀνυψῶ, αὐξάνω, ἐγείρω, Ζεὺς κόρυθεν ἐόν μένος, ἠΐθετος τὴν ὀργὴν του, Ἰσιδ. Θ. 833·— Ἡδ. (ἔνευ τοῦ ν), κύμα κορυβύεται, εἰς ὕψος αἵρεται, μετεωρίζεται, 'Ιλ. I. 7· ὑπερθε δὲ... ἄλδος κορυβύεται ὕδωρ Ἀπολλ. Ρῶδ. Β. 322. κόρυς ἢ κόρυς, ἡ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ κόρυς, «σῶρος», Ἀνών. παρὰ Σουδ., ἐν λ. κορυβύεται, Ἰσχύ. ἐν Θεοκρ. 10. 47, κόρυθος ἡ τομά, δερμάτιον θερσιμένου σίτου. κορυβύω, = κορυβύω, εὐτέ με θυμὸς κορυβύσῃ Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1028. 60. κορίαννον, πῶ, = κόριον, ἡ βοτάνη καὶ ὁ σπόρος, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Καλλιστοῖ» 1, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Φαρμακομάντει» 2· ἐν τῷ πληθ. Ἀνακρ. 138, Ἀριστοφ. Ἰππ. 676, 682. II. γυναικεῖον τι κόσμημα, Πολυδ. B. 101, Ἡσχύ. κορίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κόρη, Ἐπιγρ. Δελφ. 29, Πολυδ. B. 17, Φρόν. 73. κορίζομαι, (κόρη, κόριον) ἀποθ., περιποιούμαι, θαπνύω, κολακεύω καὶ υποκοριστικῶς καλῶ, «χαϊδεύω», Ἀριστοφ. Νεφ. 68· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι συχνότερον τὸ υποκορίζομαι· πρβλ. ὡσαύτως κουρίζω. κορίκος, ἡ, ὄν, = παρθενικός, Πολυδ. B. 17·— Ἐπίρρ. κῶς, ὡς κοράσιον, βαδίζειν Αἰλ. π. Ζ. 2. 38· αἰσχύνεσθαι Ἀλκίφρ. 3. 2.

Κορινθιάζομαι, ἀποθ., ἐξασκά πορνείαν, ἐπειδὴ ἡ Κόρινθος ἥτο διάσημος διὰ τὰς πόρνas αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 133·— τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ.: «κορινθιάζειν» μαστροπεύειν, ἐταίρειναι·— Κορινθιάσας, οὐ, ὁ, πόρνος, ἐταίριστής, μαστροπός, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 1. 350. Κορίνθιος, α, ὄν, ἐκ Κορίνθου, Ἡρόδ., κτλ. Κορίνθιοι ἐταῖροι Ἀριστοφ. Πλ. 149· καὶ οὕτω, Κορίνθια κόρη, πόρνη, Πλάτ. Πολ. 404D· τὴν ἐκ Κορίνθου Λαῖδα οἶσθα; Ἀναξανδρίδ. ἐν «Γερωντομανίᾳ» 1, πρβλ. Ἐρίφρ. ἐν «Πελταστῇ» 1, καὶ ἴδε ἐρῶ-δουλος·— ὁ Κορινθιάκος οἶνος ἀναφέρεται ὡς αὐστηρὸς παρὰ τῷ Ἀλέξ. ἐν Ἀδῆλ. 23, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 2, 3·— Ἐπίρρ. -ῶς, Κορινθιακὸν τρόπον, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 8. 5, 2·— 0ηλ. Κορινθιάς, ἄδως, ἡ, Στέφ. Βυζ·— ὡσαύτως Κορινθιακός, ἡ, ὄν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 9· Κορινθιακός, Ἀνθ. Π. 6. 40. Κορινθιοσυγγής, ἐς, (ἔργω) Κορινθιακῆς ἐργασίας, ἐκ Κορινθιακοῦ χαλκοῦ, Στράβ. 198, κτλ. Κόρινθος, ἡ, ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα, ἀφνειὸς Κ. Ἰλ. Β. 570· ἀφνειὰ Κόρ. Πινδ. Ἀποσπ. 87. 1· οὕτω παρὰ Τραγ. κτλ. εὐδαίμων Κ. Ἡρόδ. 3. 52· διάσημος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ ἀσάτια, ὅθεν ἡ παροιμία, οὐ παντὸς ἀνδρός εἰς Κ. ἔσθ' ὁ πλοῦς· πρβλ. Κορίνθιος, Κορινθιάζομαι·— μετ' ἄρσεν. ἐπιθέτου, ὀφρυνέντα Κ. Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 5, πρβλ. Χρησάδων παρὰ Στράβ. 380, Πολυδ. 4. 67, 8, κτλ. II. υἱὸς τοῦ Διός, ὁ νομιζόμενος ἱερῶ-τῆς τῆς Κορίνθου, Πaus. 2. 1, 1·— παροιμ., Διὸς Κόρινθος, ἐπὶ τῶν ἀέλπτου τὰ αὐτὰ (πασίγνωστα δὲ) ἐπαναλαμβάνοντων, Πινδ. Ν. 7. 155, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 442, Ἑκκλ. 823, Πλάτ. Εὐθύδ. 292E· ἴδε Παροιμιολογ. σ. 84. III. Ἐπίρρ. Κορινθόδοι, ἐν Κορίνθῳ, Ἰλ. Ν. 664· Κορινθόδοι, ἐκ Κορίνθου, Σουλ. Ἐπιγρ. 29. κορο-ειδής, ἐς, (κόρη) ὅμοιος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἔχων σκοτεινὴν λάμψιν, κοραῖνοι, Ἐπίχ. 28 Ahr. 2) (κόριον B) ὅμοιος πρὸς κορίαννον, Διοσκ. 2. 207. κόριον (A), τὸ, ὑποκορ. τοῦ κόρη, μικρὸν κοράσιον, Λυσ. Ἀποσπ. 2, Θεόκρ. 11. 60· Δωρ. κώριον, Ἀριστοφ. Ἀγ. 731. κώριον (B), τὸ, συντεταγμένον ἀντὶ τοῦ κορίαννον, Νικ. Ἀλεξ. Εἰρ. 157, Θ. 874, πρβλ. Γαλην. 13. 194. II. κ. ἐνυγρον, = ἀδρίαννον, Διοσκ. Νῶδ. 4. 136. κόρος, τος, Ἀττ. εως, ὁ, «κορίος», Cimex lectularius, οἱ κόρεις Ἀριστοφ. Νεφ. 634 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Κορίνθιοι, πρβλ. 710), Βατρ. 115, ἄλλ. ὡσαύτως 0ηλ. κατὰ τὸν Σουδ., μετὰ γεν. κορίδος· παραδείγματα τῆς γεν. ταύτης ἀπαντῶσιν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα θηλυκοῦ γένους, ἴδε Λοβ. εἰς Φρόν. 308. II. εἶδος ἰχθύος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 330A. III. εἶδος ὑπερείκων, κοιν. «σπαθοχόρτου», Διοσκ. 3. 174. κορίσκος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κόρη, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Δάκωσιν» 1. 12, Τιμοκλ. ἐν «Μαθαλόνις» 1· ὅθεν κορίσκιον, Πολυδ. B. 17. κορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κόρος· ὡς κύριον ὄνομα Κορίσκος εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένου τινὸς προσώπου, ὁ δεινός, ὁ Κώστας, ὁ Γζάννης, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 24, 2, Φυσ. 4. 11, 9, κ. ἄλλ. κορίσκω, ἴδε κορέσκω. κόροχορος, ἴδε κόροχρος. κοροκορύγη, ἡ, τὸ «γοργούρισμα» τῶν κενῶν ἐντέρων καθόλου, πᾶς ὑπόκωπος ὀρθῶς, βοή, Αἰσχύλ. Θῆβ. 345, Ἀριστοφ. Εἰρ. 991, ἐν τῷ πληθ., ἐν τῷ ἐν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 491·— Περὶ τοῦ ῥήματος ἴδε δια-κοροκορυγέω. κοροκορυγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 3. Κόροχρα, Κορυράχτος, ἴδε ἐν λέξ. Κέρκυρα, Κερκυραῖος. κόρμα, τὸ, = κοῦρμα, ὁ ἴδε. κορμάζω, κόπτω εἰς κορμούς, τεμάχια, Διον. Ἀλ. 20. 6. κορμηδόν, Ἐπίρρ., κορμὸν δίχην, ὡς κορμός, Ἡλιόδ. 9. 19. κορμίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κορμός, Boisson. Ἀνέκδ. 5. 51. κορμός, ὁ, (κεῖρω) ὁ κορμὸς δένδρου (ἀποκεκομμένων τῶν κλάδων), Ὀδ. Ψ. 196, Εὐρ. Ἐκδ. 575, Ἦρ. Μαιν. 242· κ. ἐλάσας Ἀριστοφ. Λυσ. 255· κορμοὶ ξύλων, τεμάχια κορμοῦ, Ἡρόδ. 7. 36· κ. ναυτικοί, δηλ. κῶπαι, Εὐρ. Ἑλ. 1601. κορνικουλάριος, ὁ, τὸ Λατ. cornicularius, παραστάτης, πάρεδρος, Σουλ. Ἐπιγρ. 4453. κόρνοψ, -οπος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος, ὡς τὸ πάρνοψ, Στράβ. 613·— ὁ Ἡρακλῆς ἐκαλεῖτο Κορνοπίων, ὁ τὰς ἀκρίδας τραμάζων, φυγαδεύων, αὐτόθι. κόροφος, ὄν, (οἰφάω) ὁ οἰφῶν, βινῶν, ἐγγαστρώων τὰς κόρας, Σχδλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62. κορο-κόσμιον, τὸ, κορασίου παιγνιδιον ἢ κόσμημα, Κλήμ. Ἀλ. 51. A. B. 102. κοροκότας, ὄν, ἡ α, ὁ, = κροκότας, Δίων Κ. 76. 1. κορο-πλάθος, ὄν, ὁ πλάτων προπλάσματα ἀγαλμάτων ἢ πλαγῶνων, εἰδωλοποιός, Πλάτ. Θεαίτ. 147B, Λουκ. Δεξίφ. 22· ὄνομα δράματος τινος τοῦ Ἀντιφάνους·— παρ' Ἑλληνισταῖς κορο-πλά-στας, Ἐτυμολ. Μέγ. καὶ Μοῖραι ἐν λέξ.·— πρβλ. ἱνοπλάθος. κόρος (A), ὄν, ὁ (πρβλ. κορέννυμι)· πλησμονή, χορτασία, χορτασμός, Λατ. satietas, αἴψα δὲ φυλάδιος πέλεται κόρος



ἀνθρώποισιν Ἰλ. Τ. 221· ἀψήροδ δὲ κόρος κρυεροῦ γόοιο Ὀδ. Δ. 103· πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλό- τητος, δλα τὰ χορταίνει τις, καὶ ὕπνον, κτλ., Ἰλ. Ν. 636· ἀπὸ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160· κόρον ἔχει πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 77· κ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἀλκ. 185, Φοίν. 1751· ὥσαύτως, κόρον ἢ τοιούτων συνουσία ἔχει Πλάτ. Φαῖδρ. 240C· ἐς κ. ἵεναι τινὸς Φιλῶξ. 2. 39. 2) ὡς ἐπακολούθημα τοῦ κόρου, ὕβρις, Πινδ. Ο. 2. 173, Ι. 3. 4· πρὸς κόρον, προ- πετώ, αὐθαδῶς (πρβλ. πρὸς Ο. III. 7), Δίσχυλ. Ἀγ. 382· ἀκρι κόρου Δημ. 400. 2· ἐς κόρον Λουκ. Μισθ. Σύνοντ. 26· — συγνά- κισ συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ὕβρις, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὅτε μὲν ὡς παράγων τὴν ὕβριν, ἄλλοτε δὲ ὡς παραγόμενος ἐξ αὐτῆς, τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἐπῆται ἀνθρώπῳ Θεογν. 153, πρβλ. 751 καὶ Σόλων 7· ὕβριν κόρου ματέρα Πινδ. Ο. 13· 12· κόρον, ὕβρις υἱὸν Βάκισ παρ' Ἡρόδ. 8. 77· ἐντεῦθεν, ἡ εἰ- κασία, νέα δὲ (δηλ. ὕβρις) φθεῖ κόρον ἐν Δίσχυλ. Ἀγ. 776, φαίνεται ἐπιτυχῆς· ἴδε καὶ χρῆσιμοςύνη.

κόρος (B), ου, ὁ, Ἰων. κῶρος, ὡς ἀέποτε παρ' Ὀμ., Πινδ., καὶ τοῖς λυρικ. χωρίοις τῶν Τραγ. Δωρ. κῶρος — παῖδον, παῖς, ἀπὸ τῆς νηπιότητος του (Μάλιστα καὶ πρὸ τῆς γεννητικῆς του, ὅν γαστέρι μῆτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι Ἰλ. Ζ. 59), μέχρι τῆς στρα- τευσίμου ἡλικίας, κοῦρος πρῶτον ὑψηλότης Ἰλ. Ω. 347· πρω- ῆθβαί Ὀδ. Θ. 264· τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὰ γε γῆρας ἰκάνει Ἰλ. Δ. 321· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. σὺν κόροις τε καὶ κόραις Δίσχυλ. Ἀποσπ. 40· οὕτως ἐν παρωδουμένοις τραγι- κοῖς στίχοις, Οἰδίπῳ ἐν παῖδε, διπτύχῳ κόρῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471, πρβλ. Εὐθούλ. ἐν Ἀντ. 2· σπάνιον παρὰ πελοπόννησος, Πλάτ. Νόμ. 772A· — ἐν Ἰλ. Ι. 86, Μ. 196, καὶ Ἀλκαίου, κοῦροι εἶναι οἱ στρατιῶται, τὰ «παλλήκρια», οὕτω, κοῦροι Ἀχαιῶν Ἰλ. — ἔτι δὲ συνηθέστερον παρ' Ὀμήρῳ οἱ θεράποντες οἱ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἑορτάς, ὡς τὸ Λατ. pueri, Ἰλ. Δ. 470, Ὀδ. Α. 148 — ἐν Σπάρτῃ οἱ ἐπιτελεῖ ἐκκληζόντο κόροι, ὡς οἱ Ρωμαῖοι equites ἐκαλοῦντο pueri, Ἀρχύτ. παρὰ Σοφ. σ. 269. 4, Ruhnke. εἰς Τίμ.

2) μετὰ γεν. κυρίου ὄνομ., υἱός, Ὀδ. Τ. 523, κτλ.· ὀφείτω κ. Σοφ. Φιλ. 562, πρβλ. 644· τῶν ὀλωλότων κόροι Εὐρ. Ἰκ. 107, πρβλ. 356· Κεκροπιδῶν κόροι, περὶ τῶν ὡς τὸ παῖδες, Εὐθούλ. ἐν Ἀντιόχῃ 2. 6, πρβλ. κόρη 2. II. ὡς τὸ μῦθος, κλωνάριον, βλαστὸς, παραφυάς, «κολορρίζ» δένδρου, κόρους πλεκτοὺς.. μυρ- ρίνης Λύσιππ. ἐν Ἀδελφ. 3. (Πινδ. ἐκ τοῦ κείρω, κυρίως, ὁ κείρας τὴν κόμην αὐτοῦ ἐξερχόμενος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πρβλ. κομάω.)

κόρος (Γ), ὁ, σάρωρον, Ἰσχύ. πρβλ. κορέω.  
κόρος (Δ), ὁ, τὸ Ἑβραϊκόν, σοί, μέτρον ξηρῶν περιλαμβάνον κατὰ τὸν Ἰώσηπον, Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, δέκα Ἀττ. μεδίμνους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 7.

κόρη, νεώτ. Ἀττ. ἀντί κόρη.  
κόρασις, ἀμφίβ. λέξις μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Κρατίνου μετὰ τῆς ἐρμηνείας, τράγος, καὶ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κόρη (2)· ὁ Σαλμ. εἰς εἰκασίας κοραστῆς.  
κοραεῖα, τά, (κόρη) οἱ κρόταφοι, Νικ. Ἀλ. 135· κόρσεα αὐ- τοῖσι 414.

κόρη, ἡ, νεώτ. Ἀττ. κόρη, Δωρ. κόρη· (ἐκτεταμ. ἐκ τῆς √ΚΑΡ, κάρα) — τὸ παρὰ τὸ μέτωπον πλαγίως κείμενον μέρος, εἴφη ἤλασε κόρησιν Ἰλ. Ε. 584, πρβλ. Ν. 576· ἰσοδύναμον τῷ κρόταφος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δ. 502, τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς.. βάλε κόρησιν· ἢ δ' ἐτέρωιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ· καὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη πληθ. ὡς ἐν τῇ Λατ. tempora, τίθεται ὁ πληθ. κρόταφοι — οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κόρησ πατάσσειν, τύπτειν κατὰ κροτάρον, Δημ. 562. 9· ὅταν κονδύλιος, ὅταν ἐπὶ κόρ- ρης [τύπτῃ], δηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης, ὁ αὐτ. 537 ἐν τέλ.· ἐπὶ κόρησ τύπτειν Πλάτ. Γοργ. 486C, 508D, 527A· πῦξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα Θεόκρ. 14. 34· μεταγεν., κατὰ κόρησ πατάσσειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2, Ὀνειρος ἢ Ἀλεκ. 30, πρβλ. Ἑτυμολ. Μέγ. 529. 39. 2) αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τρίχες, τὰ πλάγια τῆς κόμης, ἅπερ πρῶτα συνήθως λευκαίνονται (πρβλ. πο- λιός), ἐν τῷ πληθ. Δίσχυλ. Ο. 282, πρβλ. Ἑτυμολ. Μέγ. 530 ἐν τέλ., Πολυδ. Β'. 32. 3) ἡ κεφαλὴ, Ἑμπεδ. 307, Νικ. Θηρ. 905, Ὀππ. Κυν. 3. 25. II. μέρος τῆς πύλης ναοῦ, Βιτρούβ. 4. 6.

III. παρ' Ἡσυχ. ἀντί κρόσσαι, δηλ. στεφάναι πύργων.  
κορσεύς, ἑως, ἡ, «κουρεύς», Ἡσυχ.  
κόρσης, ου, ὁ, ὁ ἔχω τὴν κόμην βραχεῖαν, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 565A.  
κόρσιον, τό, (κόρη) ἡ βολβώδης ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 11, Στράβ. 823· κόρσειον, Διόδ. 1. 10· κοραῖπιον, Ἡσυχ.  
κορσο-εὐδής λιθος, ὁ, ἔχων χρῶμα φαῖον, στακτίον, (κόρη 2), Πλίν. 37. 56.

κορσός, ὁ = κορμός, Ἡσυχ.  
κορσώ, (κόρη) κείρω, «κορσοῦν» κείρειν· Ἡσυχ.  
κορσωτήρ, ἥρος, ὁ, κουρεύς, Πολυδ. Β'. 32 — ὥσαύτως κορ- σωτεύς, ἑως, Χάρων παρ' Ἀθην. 520E· καὶ κορσωτήριον, τό, κουρεῖον, αὐτόθι.

κορσωτός, ἡ, ὄν, κεκαρμένος, «κουρευμένος», ἐξυρμημένος, Λυκάρι. 291.

κορτέω, ἴδε ἐν λ. κρότέω.  
Κορυδάντειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορυδάντας, Ἀνθ. Π. 9. 165. II. τὸ κορυδαντεῖον (οὐχὶ -άντειον, Ἀρχαῖο. σελ. 121. 19), ναὸς τῶν Κορυδάντων, Στράβ. 473 (κοινῶς -άντειον).

Κορυδαντιασμός, μανία Κορυδαντικῆ, ἐνθουσιασμός, Διον. Ἀλ. 2. 19, Λογγίν. 39. 2.

Κορυδαντιάω· μέλλ. -άσω, τελῶ τὰς τελετὰς τῶν Κορυδάντων, πληροῦμαι μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ Κορυδαντικοῦ, Πλάτ. Κρίτων 54D, Συμπ. 215E, Ἰων 534A, 536C· Κ. περὶ τι, εἰμὶα κατενθουσιασμέ- νος καὶ ἑταλλος ἐπὶ τινι, Λογγίν. 5. 1 — «τῶν δὲ Κορυδάντων ὀρ- χηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυδαντιῶν φάμεν» Στράβ. 413 — ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 8, κομικῶς ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος ὅστις κατανέμει καὶ αἰφνιδίως πάλιν ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν, πρβλ. Πλίν. 11. 54.

Κορυδαντιζώ· μέλλ. Ἀττ. -ιζώ, ἐξαγγίζω ἢ καθιερωθὲν διὰ Κορυ- δαντικῶν τελετῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 119· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ὀριγ. κατὰ Κέλσ. 3. 16.

Κορυδαντικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορυδάντας, Πλούτ. 2. 759D.

Κορυδαντής, ἴδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ Κορύδας, Νόνν. Δ. 2. 695.

Κορυδαντισμός, ὁ, ἀγνισμός διὰ Κορυδαντικῶν τελετῶν, «κά- θαρσις μανίας» Ἡσυχ.

Κορυδαντίζω, ες, ὁμοιος πρὸς Κορυδαντα, μανιώδης, ἑταλ- λος, Λουκ. ἐν Αἰτ Τραγ. 30.

Κορύδας [ῶ], αντος, ὁ, ἱερεὺς τῆς Ρέας ἐν Φρυγίᾳ· ἐν τῷ πληθ. Κορύδαντες, Εὐρ. Βάκχ. 125, κτλ.· συγγενεῖς πρὸς αὐτοὺς εἶναι οἱ Κάβειροι. Ἰδαῖοι, Δάκτυλοι, Τελχῆνες, καὶ οἱ Κούρητες κατὰ Στράβ. 466· ποιητ. δοτ. πληθ. Κυρδάντεσσι Σοφ. Ἀποσπ. 740, κατὰ τοὺς Παρίσιον. κώδικ. παρὰ Duebner, πρβλ. Λυκάρι. 78, Καλλ. εἰς Δία 46 — ἐπειδὴ δὲ αἱ τελεταὶ αὐτῶν συνδυάζοντο μετὰ μουσικῇ ἀγρίαν κτλ., ὁ Κορύδας ἐθεωρεῖτο ὡς μέ- θυσος ἢ μουσικός, Ποσειδίππ. παρ' Ἀθην. 377B, Συνεσ. Ἐπιστ. 122. Πρὸς πλήρη πληροφορίαν ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σελ. 1133 κ.ἐξ. II. ἐνθουσιασμός, ὁ τῆς ποιητικῆς κ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 45.

κορύγης, «κῆρυξ. Δωριεῖς» Ἡσυχ.  
κορύδιον, τό, Αἰόλ. ἀντί παιδάριον, Ἑπιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 346.

κορύδης, ἡ, (κόρυς) πετηνὸν ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὡς λάφον, κοινῶς «τσουτσουλιάνος», (ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου ὀνομάζεται «κουρτσουλιάς»), Alauda cristata, Ἀριστοφ. Ὀρν. 302, 472, 476, 1295· ὡσαύτως κορύδης, ὁ, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀοχλ. 31, Πλάτ. Εὐθύδ. 291B, Ἀρ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 1. 5, 9. 8, 12, κ. ἄλλ. — Ἐχομεν ὡσαύτως τοὺς τύπους κορυδῶν, ὄνος, ὁ, αὐτόθ. 9. 1. 13· κορυδᾶλλῃ, ἡ, Ἐπίχρ. 25 Αhr.· κορυδᾶλλες, ἴδος, ἡ, πάσαισιν κορυδᾶλλίσιν χρὴ λάφον ἐγγενέσθαι Σιμωνίδ. 67, πρβλ. Θεόκρ. 7. 23· καὶ κορυδᾶλλός, ὁ, Θεόκρ. 10. 50, ἡ κορυδᾶλλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 49B, 10, κ. ἄλλ. — Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβ. εἰς Φρόν. 338. Πρβλ. ἐπιτυμβίδιος. — Κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 549· «κόρυδος καὶ κορυδᾶλός καὶ κορυδᾶλὸς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὡς περὶ ὄνον» ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀτ- ρικόν· Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχείας, (σ. 507E), «κόρυδος ὥπται πετόμενος»· τὸ δὲ κορυδᾶλός κοινόν, εἰ καὶ Εὐθούλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ Κορυδᾶλός δῆμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυδᾶλὸς ποιητικὸν ὡς Θεόκριτος (7. 23)· ἐπιτυμβίδιον κορυδᾶλίδες.

κορυδῦλις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. κορυδῦλη III.

κορύζα, ἡς, ἡ, καταρροὴ τῆς ῥινός, «μύξα», λατ. pituita, Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, κ. ἄλλ.· κορύζης τὴν ῥῖνα μεστέδ Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 6, 2· πρβλ. κατάρρους. II. μεταρ., μωρία, βλακεία, ὡς τὸ λατ. pituita, Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 20. 4, πῶς δεῖ Ἰστ. συγγρ. 31, Ἀλέξ. 20, κ. ἄλλ., πρβλ. Casaub. Pers. 2. 57· ἴδε βλάννα, βλέννος.

κορυζᾶς, ὁ, (κόρυζα), ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν, «μυξίάρης», Μένανδρ ἐν Ἀδελφ. 413.

κορυζᾶω, ἔχω κατάρρουν τῆς ῥινός, τρέχουν αἱ μύξαι μου, Πλάτ. Πολ. 343A (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας II), Ἀριστ. Προβλ. 1. 16, 2, κ. ἄλλ. II. μεταρ., ἀνοηταίνω, βλακωδῶς φέρομαι, «κορυζῶν μεμωρα(μ)μένος» Ἡσυχ., Πολυδ. 38. 4, 5.

κορυζώδης, ες, πάσχων ἐκ κορύζης, ιατάρρουν, ἀπὸ κεφαλῆς Ἰππ. Ἐπιδημ. 1175A.

κορυθ-αῖξ [ᾱ], ἑνος, (αἰσσω) ὁ σείων τὴν περικεφαλαίαν, δηλ. ἔχων λόγον σείομενον, ἐπίθε· «σεως, κορυθαῖκι πτο- λεμιστῇ Ἰλ. X. 123.

κορυθ-αἰόλος, (οὕτως παρ' Ἀρχαῖο. σ. 86· ἄλλ. ὁ Εὐστ. 352. 28, ἀνώμαλ. ὄν· (αἰόλλω) — κινῶν τὴν περικεφαλαίαν ταχέως, δηλ. ἔχων ἀπαστρέπτουσαν περικεφαλαίαν, ἐπίθε τοῦ Ἑκτοροῦ, Ἰλ. Β'. 816, κτλ. ἀπᾶς τοῦ Ἀρεως, Υ'. 38· κ. νεῖκη Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.  
κορυθ-αἰαία, «δάσην ἐστεμμένην» τινὲς τὴν εἰσοεισώνην· Ἡσυχ·



ἰσάτως κορυθαίεια, κορυθαίλη, κορυθαίλις, Έτυμολ. Μέγ. 303. 32., 531. 53., 276. 28.

κορυθιον [ῥ], τὸ ὑποκορ. τοῦ κόρυς, Γλωσσ.

κορυθος, ὁ, (κόρυς), ὁ μετὰ λόφου, τροχίλος Ήσυχ., πρβλ. κορυθός.

κορυμβάς, ἄδος, ἡ, (κόρυς), σχοινίον περιθέν τὸ δίκτυον, Ήσυχ.

κορυμβή, ἡ, πρβλ. κορυμβος II, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F.

κορυμβήθρα, ἡ, κατὰ Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 683C, -βηλός, ὁ, = τῷ ἐπομ.

κορυμβίτας, ου, ὁ, εἶδος κισσοῦ ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18. 6.

κορυμβο-ειδής, ἐς, βοτρυοειδής, Διοσκ. 3. 124.

κορυμβός, ὁ, πληθ. κορυμβοί καὶ ἑτερογεν. κορυμβά (κόρυς, κορυφῆ) τὸ ἀνώτατον σημειῖον, ἡ κορυφή, τὸ τέλος, παρ' Ὀμήρ. μόνον ἀπαξ, νηῶν .. ἄκρα κορυμβά, τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύμνης, κατὰ τὸν Σχολ. «τὰ τῶν νηῶν ἀκροστόλια», Ἰλ. I. 241· ἄλλως ἀφλαστα, ἀκροστόλια, κατὰ τὸν Ήσυχ.· ἂν καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ ἐπὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 527· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 411 (ἐνθα ἴδε Blomf. 417), Ψευδο-Εὐρ. I. A. 258· ἀφλαστοίκο κορυμβά Ἀπολλ. Ρόδ. B. 601· ἀφλαστα καὶ κορυμβά. Λυκάφρ. 295· ἀκολούθως. 2) κορυφὴ βουνοῦ, φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρέος τὸν κ. Ἡρόδ. 7. 218· ἐπ' ἄκρον κ. ὄχθου Αἰσχύλ. Πέρσ. 659.

III. = κρυβύλος, κ. τῶν τριχῶν Ἡρακλεῖδ. Ποντ. παρ' Ἀθην. 512C ἀσκητὸς ἐκὺσπεῖροις κορυμβοῖς Ἀνθ. II. 6. 219. οὕτω καὶ κορυμβή, Ἄσιος 2. 6· ἴδε ἐν λέξ. κρυβύλος.

III. ὁ βόρυς τοῦ ἄνθους ἡ καρποῦ τοῦ κισσοῦ, Ἀνθ. II. 12. 8, Πλουτ. 2. 648F· καθόλου, βότρυς καρποῦ ἢ ἄνθους, Μίσχ. 3. 4, Χριστοδ. Ἐκφρ. 397, Νόνν., κτλ. 2) ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου, Ήσυχ.

κορυμβο-φόρος, ου, φέρων κορυμβοῦς, κισσὸς Λόγγ. 2. 26.

2) ἐστεμμένος κισσῷ, Διδόνυσος γυναῖκες, Νόνν. A. 18. 3, κτλ.

κορυμβόδομαι, Παθ., ἐπὶ τῆς κόμης, σχηματίζομαι εἰς κόρυμβον, «κόμην τρέφον χρυσοῦ σπρόφω κεκορυμβωμένην» Νικ. Δαμασκ. παρὰ Σουῖδ.

κορυμβώδης, ἐς, = κορυμβοειδής, Διοσκ. 3. 29.

κορυνῶν, μέλλ. -ήσω, (κορύνω II) ἀναδίδω βλαστὸς ἢ «μπουμπούκια» ὁμοία πρὸς ῥόπαλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 12, 2.

κορύννη, ἡ, (κόρυς), ῥόπαλον, συγκρίτως περιγεγραμμένον διὰ τῆς ἰσότητος πρὸς μάχην, σιδηρόδετον ῥόπαλον, σιδηρεὴν κορύνην ῥή-ξασκε φάλαγγας Ἰλ. H. 141, πρβλ. 143 (ἴδε ἐν λέξ. ὀπλισμαί)· ἔϋλων κορύναις ἔχοντες Ἡρόδ. 1. 59· κορύναις τύπτειν Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 19· ποιομενικὴ ῥάβδος, Θεόφρ. 7. 19. II. μεταξὺ τῶν φυτῶν, βλάστημα ὁμοίον κορύνῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 5, 1.

III. = πόσθη, Νικ. Ἀλ. 409, Ἀνθ. II. 5. 129. [ῥ παρ' Ὀμ. καὶ Θεόφρ. 7. 18· ῥ ἐν Εὐρ. Ἰκέτ. 715, Θεόφρ. 25. 63, Νικ. ἐνθ. ἄνωτ.· πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 289, Spitzn. Prosd. § 59. 2.]

κορύννησις, ἐως, ἡ, (κορύνω) βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ καλυκτος, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 3. 5, 1, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F. κορύννητης, ου, ὁ, ὁ φέρων ῥόπαλον, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. H. 9, 138, Πανσ. 8. 11.

κορύννη-φόρος, ου, ῥοπαλοφόρος, Νόνν. Εὐάγγ. κ. Ἰω. 18, στ. 3· ἐπιθετ. τοῦ Πριάπου ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 5960, πρβλ. Ὀράτ. 1 Serm. 8. 4.

2) κορυνοφόροι, οἱ, ἦσαν οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου ἀντὶ τῶν συνήθων ὀρουφόρων, Ἡρόδ. 1. 59, Διογ. Λ. 1. 66, Πλουτ. Σόλω. 30. II. οἱ χωρικοί τῆς Σικυωνίας, καλούμενοι καὶ κατωγκακοφόροι, Πολυδ. I', 83, πρβλ. Rulink. εἰς Τίμ. ἐν λέξ. Πενεστοκόν, Thirlw. Ἰστ. τῆς Ἑλλ. 1. 424.

κορυνοεύς, -έως, ὁ, «κόρινος, κάλαθος» Ήσυχ.

II. «ἀλεκτρον», ὁ αὐτ.

κορύνθος, ὁ, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ, «μάζης ψωμός» Ήσυχ.

κορυνιάω, = κορυνάω, ὄθεν, κορυνιόωντα πέτηλα, ζωηρά, ὀργάοντα φύλλα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 289 (ἄλλοι κορυνιόοντα, ἢ κορυνιόωντα.)—Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «κορυνιόοντα, ἡγουν ῥαβδόωδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὐοχία».

κορυνιόεις, -εσσα, ἐν, ὁμοίος κορύνῃ, ἴδε Δοβ. Rhemat. 180.

κορυνίτης, ου, ὁ ἡμαρτην. γραφ. παρ' Ήσυχ. ἀντὶ κορυνήτης, ὁ ἴδε.

κορυνώδης, ἐς, (εἰδός) = κορυνοειδής, Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 6. 4, 2.

κορυπτεῖλος [ῥ], ὁ, ὁ κτυπῶν διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς διὰ κεράτων, Θεόφρ. 5. 147, ἐνθα ὁ Ald. κορυπτεῖλος· παρ' Ήσυχ. κυρίτεπλος (κυρίττελος Valek.).

κορυπτω, μέλλ. -ψω, ὡς τὸ κυρίσω (ἦτις εἶναι διάφ. γραφ.), κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, κερατίζω, Θεόφρ. 3. 5· ὁρμῶ πρὸς τινα διὰ

τῆς κεφαλῆς, προσβάλλω, τινὰ Τζιτζ.—Μέσ., ἄρ. ἐκορυφάμην πύθ. γραφ. ἀντὶ ἐκορυφάμην ἐν Ἰππ. 1284. 14, Ἀδην. 127A (ὡς παρὰ Θεόφρ. ἐνθ. ἄνωτ.) ὑπάρχει διάφ. γραφ. κορυφῆ.—Παρ' Ήσυχ., «ἐκορυπτεῖας· ἐγαυρίας», ἐκ τοῦ κορυπτεῖας = γαυρίζω.

κόρυς, ὕθος, ἡ· αἰτ. κορύθα Ὀμ. καὶ Εὐρ. ἐν Βάχχ. 1185· κόρυς Ἰλ. N. 131, II. 215, Λουκ. Θεῶν Διὰ. 20. 10, κτλ.· ποιητ. δοτ. κορύθεσι Σαρ. Ἀντ. 116· (✓ΚΑΡ, κάρα) — περιεφραλαία, κρᾶνος, συκχὸν παρ' Ὀμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χαλκοῦ, χαλκεῖν, χαλκήρης, καὶ οὕτω διακρινόμενη ἀπὸ τῆς ἐκ δέρεματος κυνέης (ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἰσχύει πανταχοῦ· ἴδε ἐν λέξ. κυνέη)· ἔχουσα καὶ τεμάχια διὰ τὰς παρειάς, χαλκοπαρήος, καὶ λόφον ἐκ τριχῶν ἵππου, ἵππουρις, ἱπποκόμος, ἱπποδάσεια (πρβλ. Λόφος)· καὶ κεκοσμημένη διὰ φάλων, πρβλ. ἀμφίφαλος, τετράφαλος. II. ἡ κεφαλὴ, Εὐρ. Βάχχ. 1185.

κορύσσει, Ἐπικ. παρ. κτ. κορύσσει Ἰλ. ποιητ. ἄπαρ. ἐμην Πινδ. II. 8. 106.—Μέσ., ἄρ. ἐκορυσάμην (ἀντὶ ἐκορυφάμην, ἴδε κορύπτω), μετοχ. κορυσάμενος Ἰλ. T. 397.—Παθ., πρkm. κεκόρυμαι, μετοχ. κεκορυμμένος, συγκρίτως παρ' Ὀμ.—Ρῆμα ποιητ., κυρίως δὲ Ἐπικ., σημαίνει κυρίως ἐφοδιάζω, ὀπλίζω μὲ περιεφραλαίαν (κόρυθα).

1) καθόλου, παρασκευάζω, καταρτίζω, κινῶ, διεγείρω εἰς μάχην, πόλεμον τε κορύσσω Ἰλ. B. 273· κλόνον ἀνδρῶν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· μάχην 198· μάχας ἔργον Πινδ. I. 8 (7). 115· φιλαμιάτους ἀλάκας Εὐρ. Ρῆσ. 933.—Ὁ Ὀμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸ παθ. καὶ μέσ., ὀπλίζομαι, ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου, τῷ δὲ κορυσέσθην Ἰλ. Δ. 274· ὀπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς T. 397· Αἴας δὲ κορύσσετο νόρροπὶ χαλκῷ H. 206· κεκορυμμένος αἰθόπῃ χαλκῷ E. 562, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, δοῦρε δύω κεκορυμμένα χαλκῷ, ἔχοντα αἰχμὰς ἐκ χαλκοῦ, I. 18., A. 43· οὕτως ἀπολ., δόρυ· βριθί, μέγα, στίδαρον, κεκορυμμένον II. 802· ὄπλων Ἡφαιστοπόων κεκορυμμένους ἐνδύτῃ Εὐρ. I. A. 1073, πρβλ. Ἀνδρ. 279. 2) προμηθεύς, καταρτίζω, βίον κορυσσέμεν ὀρθοδόουλος μαχανάς Πινδ. II. 8. 106.

II. ὤψω, κορυψῶ, κορύσσει δὲ κύμα ῥόοιο, ἐκορύψωσε (πρβλ. κορυφῶ), Ἰλ. Φ. 306· (οὕτω δὲ καὶ τὰ πόλεμον, κλόνον, μάχην κορύσσειν, δύναται νὰ νοηθῇσι).—Παθ., κύμα θαλάσσης· πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσειται, «κορυφύεται, αὐξάνεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 424· ἐπὶ τῆς φήμης, ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσειται αὐτοῖσι 442· οὕτω μετέπειτα, χεῖμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσει; Ἀνθ. II. 9. 277· ἐπὶ νεφῶν, Θεόφρ. 25. 94, κτλ.· μεταφορ., ἄηθος· πρὸς πνευμῶν βραχὺ κορ. Κωμ. Ἀνών. 48· πρὸς ταύτην τὴν σημασίαν πρβλ. τὰ ῥήματα κορβύνω, κορβύομαι.

κορυστής, οὗ, ὁ, διὰ περιεφραλαίας ὀπλισμένος ἀνὴρ, ἐνοπλος πολεμιστής, ἔλεν ἀνδρα κορυστήν Ἰλ. Δ. 457., Θ. 256· δύω Αἰάντες κορυστά N. 201., Σ. 163· πρβλ. ἱπποκορυστής, χαλκοκορυστής.

κορυστός, ἡ, ὄν, (κορύσσω II) ἐπίμεστος, ἰδίως ἐπὶ πλήρους μέτρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ψηκτός, Σουλ. Ἐπιγρ. 123. 22, Ήσυχ. (ἐνθα ὁ Κωδ. κορυτός).

κορύτη, ἡ, = κεφαλὴ, κωδ. «κορύτη κεφαλῇ» Ήσυχ.

κορυπτεῖλος [ῥ], ἴδε κορυπτεῖλος.

κορυφά-γενής, ἐς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς κορυφῆς γεννηθείς, ἐπιθετον τῆς Ἀθηνᾶς· ἐν τῇ Ἡυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἐπιθετον ἰσοπλεύρου τριγώνου, ὡς τὸ Τριτογένεια III, Πλούτ. 2. 381E.

κορυφαία, ἡ, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν μέρος τοῦ χαλινοῦ, «ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμᾶς ἐπὶ τὴν χαλινὸν κορυφαία», Πολυδ. A' 147, Ξεν. Ἰππ. 3, 2., 5. 1., 6, 7. II. ὕψανος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, Λουκ. Λεῖφρ. 5, κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1528. 18· «κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἡγουν κορυφήν».

κορυφαῖνα, ἡ, ἰχθύς τις, = ἱππουρος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 304C.

κορυφαῖον, τό, τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικοῦ δικτύου, κυρίως οὐδ. τοῦ ἐπομ., Ξεν. Κυν. 10, 2, Πολυδ. E' 31.

κορυφαῖος, ὁ, (κορυφή) ὁ ἀρχηγός, αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κ. εἶναι Ἡρόδ. 3. 82· τῶν ἀνδρῶν τοὺς κ. αὐτῶν 159, πρβλ. 6. 23, 98, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173C· οἱ κορυφαῖοι, φατριῶν, Πολυδ. 28. 4, 6· ἐν τῷ Ἀττ. δράματι, ὁ ἡγεμὼν τῆς πρῶτης τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152B, κτλ.· κ. ἐστηκώς, ὁ ἱστάμενος πρῶτος ὥσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος, Ἀριστοφ. Πλ. 953.

II. ὡς ἐπὶθ., ὁ ἐπὶ κορυφῆς, ὁ κ. πῖλος ἢ κορωνίς ἢ ἀρεχ, Ρωμαῖοι στεφανηφόροι ἱερεῖς (flamen), Πλουτ. Μάρκελλ. 5· τὰ κ. τῆς νίκης, οἱ ἐξοχῶτατοι καρποὶ .., Ἡρωδιαν. 8. 3· κ. τέλος τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 7. 5. 2) ἐπὶθ. τοῦ Διός, παρὰ Ρωμαῖοις Jupiler Capitolinus, Πανσ. 2. 4. 5, Σουλλογ. Ἐπιγρ. 4458. 4.—Παρὰ μεταγενεστέρους συγγραφεῖς ἐχομεν ὑπερβ. κορυφαῖότατος, Σουλλογ. Ἐπιγρ. 3885. 2. 1115B, Λουκ. Σολοικιστ. 5, Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 34· ἴδε Δοβ. Φρόν. 69.

κορυφάς, ἄδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, «κορυφάδων, τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς» Ἰππ. παρὰ Γαλην. Δεξ.



**κορυφή**, ἡ, (κόρυς), ἡ κεφαλὴ, τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ ἄκρα, ἐντεῦθεν, 1) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἵππου, 'Ιλ. Θ. 83, Ξεν. 'Ιππ. 1, 11· ἀνθρώπου, 'Ομ. 'Υμν. εἰς Ἄπ. 309, 'Ηρόδ. 4. 187, Πίνδ., Ἄττ.·—κειμένη μετὰ τοῦ βρέγματος καὶ τοῦ ἰνίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 7, 2· τὸ ὁστέον τῆς κ. 'Ιππ. 897E· πρὸλ. φαλακρότης. 2) παρ' 'Ομ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ κορυφή, τὸ ἀνώτατον σημεῖον ὄρους, οὐρεος ἐκ κορυφῆς 'Ιλ. Β. 456· ὄρεος κορυφῇ Γ. 10· κορυφῇ ἡ κορυφαὶ Οὐλύμπιοι, 'Ολύμπου, Πηλίου, 'Ιδης κ. 1. 499, κτλ. — οὕτω παρὰ Πίνδ., 'Ηρόδ. καὶ Ἄττ.· ἀστρογείονας κ. Αἰσχύλ. Πρ. 722· πρὸλ. **κάρηνον** 3) καθόλου, πᾶσα κορυφή ἢ ὑψηλὸν μέρος, κατὰ κορυφὴν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν, κατ' εὐθείαν ὑπεράνω τῶν ὁρέων, (πρὸλ. κατ' ἄκρας), Θουκ. 2. 99· κατὰ κορυφὴν ἴσταιται ὁ ἥλιος, ἐν τῷ ζηνθ, Πλούτ. 2. 938A· τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον, τὸ ζηνθ, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 11· ταῖς τῶν λίθων κατὰ κ. ἐμβολαῖς, διὰ τῆς πτώσεως τῶν λίθων καθέτως, Πολύδ. 8. 9, 3. 4) ἡ κορυφή, apex ἢ vertex, τριγώνου, Πολύδ. 2. 14, 8· ὡς ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Πλάτ. Τιμ. 21E· τὸ σημεῖον εἰς ὃ συνέρχονται αἱ δύο πλευραὶ γωνίας, τὸ ἐπὶ τῶν κ. μέρους Πολύδ. 1. 26, 16, κτλ.· τὸ ἀνώτατον σημεῖον κώνου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12. 5) = **κόκκυξ** IV, Πολύδ. Β', 183· ὡσαύτως, τὸ ἄκρον δακτύλου, αὐτόθι 146. II. μεταρ., τὸ ὑψιστον σημεῖον, ἡ κορωνίς, λατ. summa, παντός ἔχει κορυφάν, εἶναι ὁ ἀνώτατος, κάλλιστος πάντων, Πίνδ. Π. 9. 136· λόγων κορυφαί, τὸ σύνολον τῶν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 125· ἔρχομαι ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἶρηκα Πλάτ. Κρατ. 415A·—ἀλλὰ κορυφαὶ λόγων προτέρων ἢ οὐσίας, ἡ ἀληθὴς σημασία τῶν παλαιῶν μύθων, Πίνδ. Π. 5. 142· οὕτω, κορυφαὶ μύθων παρ' Ἐμπεδ. 230·—τὴν κ. ἐπιτιθέσθαι, τὴν κορωνίδα ἐπιτιθέναι εἰς τὴν, Πλούτ. 2. 975A· πρὸλ. **κολοφών**·—κ. κακοῦ, πάθος, ἡ κρίσιμος κατάστασις αὐτοῦ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, κτλ. 2) τὸ ἔσχατον μετὰ πολλῶν, τὸ ἐκτελέσθαι, τὸ ἄριστον πάντων, κορυφαὶ πόλεων Πίνδ. Ν. 1. 22· κ. ἀρετῶν αὐτόθι 51, πρὸλ. ἐν Ο. 1. 21· κ. ἀέθλων, ἐπὶ τῶν 'Ολυμπιακῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 25, πρὸλ. ἐν Ν. 9. 19· ριάλαν... πάγχρυσον κ. κτεάνων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 7. 3) ὑψίστη δύναμις, ἐξουσία, κορυφαὶ Διὸς κραυγὴν αἰσχύλ. 'Ικ. 91· **κορυφῆνδε**, ἐπίρρ. πρὸς τὴν κορυφὴν, 'Ορφ. Λιθ. 112. **κορυφαστήρ**, ἥρως, ὁ = τὸ στενὸν τῆς ἄρκους, τὸ **κορυφαῖον**, Πολύδ. Ε', 31.

**κορυφιστής**, οὗ, ὁ, ταινία, διάδημα, ἰδίως ὡς κεφαλὸδεσμος γυναικείος· ὡσαύτως, ὁ γύρος τοῦ πύλου ἢ «σκούρου», πρὸλ. **κεκρυφάλος**·—'Ησυχ. ἔχει **κορυφαστήρ**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

2) = **κορυφαία** I, ὁ αὐτ. **κόρυφος**, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, κατὰ τὸν Schneid. ἀντὶ τοῦ **κόραφος** παρ' Ἡσυχ.

**κορυφός**, μέλλ. -ώσω, (κορυφή), φέρω εἰς κορυφὴν, ὑψώ, τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν Γεωπ. 5. 26, 9·—Παθ., [κυμῖα] κυρτόν ἐδν κορυφούται, ὑψοῦται ἐν εἶδει κορυφῆς, (πρὸλ. **κορυφώσω** II), 'Ιλ. Δ. 426· μεταρ. τὸ ἔσχατον κορυφούται βασιλεῦσι, οἱ βασιλεῖς εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον, Πίνδ. Ο. 1. 182. II. φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Πλούτ. Περικλ. 13·—Παθ., εἰς ἐν κορυφούμενος ἀριθμὸς 'Ανθ. Π. 7. 429.

**κορυφώδης**, ες, (εἶδος) ἔχων κορυφὴν, 'Ιππ. Ἐπιδρμ. 1165. **κορυφώμα**, τό, ἄκρα, κορυφή, 'Αθῆν. π. Μηχ. σ. 10. 25.

**κορυφώσις**, εως, ἡ, συγκεφαλαιώσις, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἰς τι δλον, κεφαλαιον, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 126.

**κόρχορος**, ὁ, ἄγριον τι λάχανον εὐτελές, ἔχον τὸ φύλλον ὠκιμῶδες καὶ γεῦσιν πικράν, παροιμιάζομενος διὰ τὴν πικρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 7· **κόρχορος** ἐν Ἀριστοφ. Σρ. 239, Νικ. Θηρ. 626· παροιμ., κ. ἐν λαχάνοις, ἐπὶ ἀνθρώπων προσποιουμένων τὸν μέγαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ., Παροιμιογρ. σ. 196, 323. II. = **ἀναγαλλίς**, Πλίν. 25. 92.

**κορων-εκάδη** [ᾱ], ἡ, Ἐκάδη, γραῖα ὡς κορώνη, 'Ανθ. Π. 11. 67. πρὸλ. **τετρακῶρωνος**.

**κορώνεως**, ω, ἡ, συκὴ ἔχουσα χρῶμα κορώνης, μελαψόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 628· πρὸλ. **κοράκεις**.—Καθ' Ἡσυχ.: «κορώνεως» ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος».

**κορώνη**, ἡ, (πρὸλ. **κόραξ** ἐν τέλ.) τὸ λατ. cornix (πρὸλ. **κόραξ** = cornus), θαλασσία κορώνη, μικρὸν εἶδος πτηνοῦ μετὰ ἐρυθρὰν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ῥάμφους (πρὸλ. **κολοιόξ**), 'Οδ. Μ. 418, Ξ 308· τανύγλωσσοι τε κορώναι εἰνάλῃαι Ε. 66· οὐτως, ἐνάλῃαι κ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 23· ζῇ δὲ πλεῖστον τῆς θαλάσσης καὶ τρώγει τὰ ἐκθρασθέντα πτώματα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3· διακριτομένη ἀπὸ τοῦ λάρου καὶ τῆς αἰθρίας παρ' Ἀρρ. ἐν Περιπλ. Εὐξ. μελ. 22, ἀλλὰ συγγέται μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σχολ. 'Οδ. Α. 441, Ε. 66.

2) πτηνὸν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κόρακος, «κουρούνας», Corvus corone, μὴ τὴν ἐφεξομένην κρώζῃ λακέρυζα κ. 'Ησ. Ἐργ. x. 'Ημ. 745· συκὴ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κ. Ἀρχιλ. 44· ῥητὼς δὲ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. 'Ορν. 5 καὶ 7· μεταφορικ. ἐπὶ ἔχθρου, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 1051· ἡ δὲ μακροβιότης αὐτῆς ἦν παροιμιώδης, πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει λακέρυζα

κ. ὁ αὐτ. ἐν 'Ορν. 609· πολλὰ κ. αὐτόθι 967· **κορώνῃν** δευτέραν ἀναπλήρας, ζῆσας δις πλήρη ζωὴν κορώνης, Βαθρ. 46 3· ὑπὲρ τὰς κορώνας βεδιωκῶς Πολύδ. Β', 16·—**κορώνη** σκορπίον [ῥίπασε], «παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων» Ζηνοβίου Ἐπιτομ. ἐν Παροιμιογρ. IV. 60, Ἀνθ. Π. 12. 92, 'Ἡσυχ., Σουίδ. Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμναῖον ἦδον τὴν κορώνην, δηλ. ἄσμα τῆς κορώνης, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9, ἐνθα ἴδε 'Ιακώφ.

II. πᾶν πρᾶγμα ἀκιστροειδές, κυρτὸν ἢ καμπύλον, ὡς τὸ ῥάμφος κόρακος, (πρὸλ. **κόραξ** II). 4) ἐπίσπαστρον ἢ κοράκιον τῆς θύρας, οὐ ἐπιλαμβανόμενον ἐκλείον αὐτήν, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη ἀργυρὴ 'Οδ. Α. 441, πρὸλ. Φ. 46· χρυσὴ δὲ κορώνη Η. 90, πρὸλ. Πολύδ. Ζ', 107, 111, Γ', 22.

2) τοῦ τόξου τὸ ἄκρον εἰς ὃ ἡ νευρά δέσεται, πᾶν δ' εὖ λειψάνας χρυσὴν ἐπέθηκε κορώνην 'Ιλ. Δ. 111, πρὸλ. 'Οδ. Φ. 138, 165·—καθόλου ἄκρον, Ἀρεμίδ. 5. 65·—μεταρ. (ἐκ τοῦ 'Ομηρ. χωρίου), χρυσῷ βίῳ χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι Λουκ. Περειρ. 33· πρὸλ. **κορωνίς** II. 2. 3) ἡ κυρτὴ πρύμνα πλοίου, Ἀρατ. 345· πρὸλ. **κορωνίς** I. 4) τὸ ἄκρον ἐκ τοῦ τοξοῦς τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο ἢ προσεδέετο ὁ ζυγός, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1318, Πολύδ. Δ', 252· πρὸλ. **ἱστοδοεύς**. 5) ἀπόφυσις ὁστού εἰς ὃν λήγουσα, 'Ιππ. π. Ἀρθρ. 794, Γαλην. 4. 330., 12. 261, κτλ.

6) εἶδος στεφάνου, 'Ἡσυχ. **κορωνιάω**: μέλλ. -άσω, (κορωνός) ἐπὶ ἵππου, κάμπτω, κυρτῶν τὸν τράχηλον, ὑψαυχενίζω, Ἀνθ. Π. 9. 777· πρὸλ. **κορωνίδης**·—ἐπὶ ἀνθρώπῳ ὡς τὸ γαυριάζω, κορωνώμεαι, ὑπερηφανεύομαι, Πολύδ. 27. 13, 6.

**κορωνίδεός**, εως, ὁ, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός, Κρατίν. ἐν «Πυλαίᾳ» 10, πρὸλ. **ἀηδονιδεύς**, **λαγιδεύς**, κτλ.

**κορωνίζω**, ὁ, ἐ. τῇ κορώνῃ ἀγέλω, συλλέγω χρήματα διὰ τῆς κορώνης, λέγεται δὲ ἐπὶ αλητῶν περιφερομένων μετὰ κορώνης καὶ ἀδόντων ἄσματα πρὸς χρηματολογίαν, (εἰρεσειώνας)· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι **κορωνισταί** (Πλούτ., 'Ἡσυχ.)· καὶ ἔχομεν εἰγμά των **κορωνισμάτων** αὐτῶν παρ' Ἀθην. 359 κέξ· πρὸλ. **χελιδονίζω**, καὶ ἴδε Faurler Chants de la Grèce Moderne, 1. σ. cix.

**κορωνίης**, Ἄττ. -ίας, ου, ὁ, (κορωνιάω) κυρτὸν τὸν τράχηλον, ἵππος ὡς κ. Σίμων. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 270. 45· κοινῶς **κορωνίτης** ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Welcker **κορωνίδης**.

**κορωνίος**, ον, «μνηοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς» 'Ἡσυχ.; ἀμφιβολ. **κορωνίς**, ἰδος, ἡ αἰτ. -νιν 'Ἡσ. Ἀποσπ. 125· (κορωνός)·—ἔχουσα τὸ ἄκρον κυρτόν, καὶ ἐπομένως καθόλου, κυρτός, παρ' 'Ομ. αἰέποτε ἐπὶ πλοίων, παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, ἐκ τοῦ σχήματος τῆς πρύρας καὶ πρύμνης, μάλιστα δὲ τῆς πρύμνης, καμπυλοπρυμνος, 'Ιλ. Α. 170, κτλ.· μόνον ἄπαξ ἐν τῇ 'Οδ., ἐν νηυσὶ κ. Γ. 182, πρὸλ. **κορώνη** II. 3.

2) ἐπὶ βοῶν μετὰ κεκυρτωμένων κεράτων, Θεοκρ. 25. 151· πρὸλ. **ἔλιξ**. II. ὡς οὐσιασ., πᾶν κυρτόν ἢ ἐκακαμένον· ἰδίως, 4) στεφανὸς πεπλεγμένος ἐξ ἵλων, κυρίως δὲ βλάστημα, Στήσιχ. 46, πρὸλ. 'Ἡσυχ.

2) κυρτὴ γραμμὴ, μονοκονδυλία ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλαίου, Ἀνθ. Π. 11. 41· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος Πλούτ. 2. 334C, κτλ.

6) μεταρ., τὸ τέλος, συμπλήρωσις, ἐπιθεῖναι κορωνίδα τινὶ Λουκ. Πῶς δει' Ἰστ. Συγγρ. 26·—ἡ κ. τοῦ βίου Πλούτ. 2. 789A· ἡ κ. τῶν ἀγαθῶν 'Ἡλιόδ. 10. 39, κτλ.· πρὸλ. **κορώνη** II. 2, **κορυφή** II. 1, **κολοφών** I. Ἐπὶ θεατρικῆς παραστάσεως: ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο σ.ίχοις, ἐν τοῖς οἷς οἱ ὑποκριταὶ παύονται, ἡς ἐξῆς αἰετίζεται κορωνίς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα· Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 506.

3) τὸ σημεῖον τῆς κράσεως (\*) ὡς π. χ. τούνομα, θοιμάτιον, οὐμός, κτλ., Ἐτυμολ. Μέγ. 763. 10.

**κορωνίσμα**, **κορωνιστής**, ἴδε ἐν λέξ. **κορωνίζω**.

**κορωνο-βόλος**, ον, ὁ βάλλον, κυτῶν κορωνά· **κορωνο-βόλον**, τό, σφενδόνη ἢ τόξον πρὸς τόξευσιν κορωνῶν κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 546.

**κορωνο-πόδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορωνοποδῆς**, Ἀέτ. 11. 54, Γεωπον. 20. 9.

**κορωνοποδῆς**, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῷ φυτῷ **κορωνόπου**, ἐκ διορθώσεως ἐν Θεοφρ. Φυτ. π. Ἰστ. 1. 10, 5, (κατ' εἰκασίαν) ἀντὶ σκολοπῶδης.

**κορωνό-πους**, ποδος, ὁ πούς τῆς κορώνης, βοτάνη τις Plantago Coronopus (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 8, 3, Φ. Αἰτ. 2. 5, 4.

**κορωνός**, ἡ, ὁν. καμπύλος, κυρτός, ἐπὶ τοῦ ὁστού τῆς σιαγόνης, 'Ιππ. π. Ἀρθ. 797· βοῦς κ., ἔχων καμπύλα κέρατα, Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 36· πρὸλ. **κορωνίς** I. 2, **ἔλιξ**.

II. = **γαυρός**, ὁ γαυρὸς 'Ἐτυμολ. Μέγ. 270. 45), **κορωνά** βαίνειν = **κορωνιάν** Ἀνακρ. 148· πρὸλ. **κορωνίης**.

**κοσκινεύω**, **κοσκινίζω**, Δημόκρ. παρὰ τῷ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D· κ. **κοσκίνω** Γεωπ. 3. 7, 1.

**κοσκινίζω**, ἐπὶ τῷ ὁστέῳ, κατὰ τὸν τρόπον **κοσκινίζει** τις, οἱ σεισμοὶ δὲ **κοσκινίζον** Λουκ. Τιμ. 3, Ἐπιστολ. Κρον. 24.

**κοσκινεύω**, ὡς καὶ νῦν, = **κοσκινεύω**, Διοσκ. Παραβ. 1. 154, Ὀρνεοσφ. κτλ.

**κοσκίνιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσκινον**, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F.



κοσκίνισις, ἡ, τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, Ἑτυμ. Γουδ. σ. 34, 15.

κοσκινύ-γυρος, ὁ, = τηλία, δηλ. ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου, Γλωσσ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1038.

κοσκινύ-μαντις, ὡς, (ὡσαύτως -ιδος, Δ. Β. 1193), ὁ, καὶ ἡ, ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος, Φιλίππιδ. ἐν Ἀδῆλ. 15, Ὁσέορ. 3. 31, πρβλ. Λουκ. Ἀλέξ. 9, κτλ.

κόσκινον, τό, ὡς καὶ νῦν, Σιών. Ἰαμβ. 6. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 373, Ἀποσπ. 28, κτλ.· φορεῖν ὕδωρ τετρημένῳ κοσκίνῳ Πλάτ. Γοργ. 493B· ἐν ἔδῳ κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμωρίαν τῶν Δαναΐδων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 363D· κοσκίνοις μαντεύεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 8. 5. Ὅτι ἡ λέξις εἶναι κόσκινον καὶ οὐχὶ κόσκινος, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404, Πολυδ. Γ. 1, 149.

κοσκίνο-ποιός, ὄν, ὁ κατασκευάζων κόσκινά, Φιλύλλ. ἐν Πόλεσι 5, Πολυδ. Ζ. 110, 160.

κοσκίνο-πώλης, οὐ, ὁ, ὁ πωλὼν κόσκινά, Νικοφ. ἐν «Χειρογράφου» 1, 4.

κοσκινό-ρινος, οὐ, «εἰς κοσκίνον κατασκευὴν ῥινός», δηλ. δέρμα πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου, Ἡσύχ.

κοσκυλράτια, ὡν, τὰ, ἀποκόμματα ἄχρηστα δερμάτων· ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 49, κομικῶς ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων κολακείας, τὰ ὅποια προσέφεν ὁ βυρσοδέψης Κλέων εἰς τὸν προστάτην αὐτοῦ Δημόν. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥΔ, σκυλλάω, πρβλ. λατ. qui-squill-iae).

κοσμ-ᾄγος, ὁ, ἰθὺντωρ, ὁδηγὸς τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Συναξ. 325B, Ἀνών. παρὰ τῷ Creuz. Plotin. de Pulchr. σ. 171.

κοσμαγωγός, ὁ, = τῷ ἄνωτ., Ψελλ. 1132D, κλ.

κοσμαίριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κόσμος, Ἀθην. 474E, Ἡσύχ.

κοσμαῖω, ἐρίζω, ἀγωνιζομαι Ἡσύχ.

κοσμεργάτης, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, καὶ δοξάζει μάλιστα τὸν κοσμεργάτην Ἰωσ. Ρακενδ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 474, 33.

κοσμέω, (κόσμος)· τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ὁμ., ἰδίως (ὡς αἴεποτε ἐν τῇ Ἰλ.), παρατάττω στρατόν, Γ. 1., Ε. 379, κτλ.· κοσμήσας ἵππους τε καὶ ἀνέρας Β. 554, κτλ.· πάντα κοσμηθέντες, παραταχθέντες εἰς πέντε σώματα, Δ. 87· ἐν τῇ Ὁδ. μόνον ἅπαρ ἐπὶ θηρευτῶν, διὰ δὲ τριῶν κοσμηθέντες Ι. 157· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοσμησάμενος πολίτης, τακτοποιήσας τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας, Ἰλ. Β. 806·—οὕτω καὶ μετέπειτα, κ. στρατόν Εὐρ. Ρῆσ. 662· ἀλλὰ κ. συμμάχους, καθισχυάτω αὐτοὺς, αὐτῷ 138)· τάξεις κεκοσμημένας Ξεν. Κύρ. 2. 1, 26, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247A· ἐπὶ τάξει πλεῦνας ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 9. 31.

2) καθόλου, διευθετῶ, ἐτοιμάζω, δόρπον ἐκόσμηε Ὁδ. Ζ. 13· κ. αἰοῖδιν Ὁμ. Ἰγν. 6. 59· ἔργα Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 304· δεῖπνον Πινδ. Ν. 1. 32· στέφανον Εὐρ. Ἰππ. 74· τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· εἰς τάφον λέβητα Σοφ. Ἡλ. 1401.

III. διατάττω, κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω, τὴν πόλιν κ. καλῶν τε καὶ ἐν Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1103· τὰ ἅλλα ἐκεκοσμέατο οἱ Ἡρόδ. 1. 100· τὸν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 97C· ἐντεύθεν, τὰ κοσμοῦμενα, αἱ διατάξεις, τὰ διατάγματα, Σοφ. Ἀντ. 677· ἄλλα μετοχ. πρkm. ἐπὶ προσώπων, καλῶς διατεταγμένους, τακτικούς, ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος Πλάτ. Νόμ. 716A, πρβλ. Γοργ. 504A.

2) ἐν Κρήτῃ, εἰμαι Κόσμος, κυβερνήτης, διοικῶ, κυβερνῶ ὡς τοιοῦτος (ἴδε κόσμος III), Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, Πολύβ. 23. 15, 1· πρβλ. Böckh εἰς Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 405.

III. κοσμῶ, «στολιζῶ», καταρτίζω, ἐροῦντάς με τι, ἐνδύω, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ὁμ. Ἰγν. 5. 11, 12, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 72, Θ. 573· κοσμεῖν τινα πανοπλίῃ Ἡρόδ. 4. 180· τριπέδεσσι κ. δόμους Πινδ. Ι. 1. 27, κτλ.· καὶ συχ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοσμεῖσθαι τὰς κεφαλὰς Ἡρόδ. 7. 209· κοσμεῖσθαι σώμα ὁπλοῖς Εὐρ. Φοιν. 1359, πρβλ. Σοφ. Φ. 1064, Θουκ. 6. 41· ἐν φοινικίσσι κοσμημένοι, κοσμησάντες, ἑαυτοὺς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 8.—Παθ., χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ἰγν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 65· ἵπποι κεκοσμημένοι ὡς κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 40· κεκοσμη. ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖσι στεφάνοις Πλάτ. Ἰων 535D, κτλ.

2) μεταρ., κοσμῶ, καλλωπίζω, καλλύνω, λόγους Εὐρ. Μῆδ. 576, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 17C· τραγικὸν λήρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, πρβ. 1027· λόγον εὐρυσφάει Ἰσοκρ. 87E· αὐτὸν λόγους Πλάτ. Δῆμ. 196B, πρβλ. 197C· ἐπὶ τῷ μέτρῳ κ. Θουκ. 1. 21· τὸν .. τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσαντα (ἐν τῇ ἀγορεύσει) Δημ. 321. 14.

3) διὰ περικοσμῆσεως ἀπονέμω τιμὴν εἰς τινα, λουτροῖς σ' ἐκόσμησεν Σοφ. Ἡλ. 1139· κ. τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 396· νέκυν Εὐρ. Ἰφρ. 1147· κ. καὶ τιμὰν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3·—ἐπὶ προσώπων, περικοσμῶ, προξενῶ τιμὴν εἰς τι, πόλιν Θεογν. 941· νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν Πινδ. Ν. 6. 78· Σαλαμίνα κ. πατρίδα Εὐρ. Ἀποσπ. 534· οὕτω, (τὴν πόλιν) αἱ τῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2. 42.

IV. ἐν τῷ παθ., ἀποδίδωμαι ἢ ἀνάγομαι εἰς τι ἐς τὸν Αἰγύπτιον νόμιον αὐταὶ [αἱ πόλεις] ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 3. 91· ἐς Πέρσας ἐκεκοσμέατο ὁ αὐτ. 6. 41.

κόσμημα, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στολίδι», ἰδίως ἐνδυμασία,

Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7, Λουκ., κτλ.· τὰ πολέμου κοσμήματα Πλάτ. Νόμ. 936A· ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, Λουκ. Εἰκόν. 11.

κόσμησις, ὡς, ἡ, διευθέτης, διάταξις, τακτοποίησις, στολισμός, ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσιν τε καὶ κοσμήσεσιν Πλάτ. Γοργ. 504D, πρβλ. Κριτί. 117B.

κοσμητήρα, ἡ, ὁλ. τοῦ κοσμητήρ, Ὁρρ. Ἰγν. 9. 8. II. ἐπὶ γυναικὸς κατεχούσης θέσιν ἄρχοντος ἐν Ἐφέσῳ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2823, 3002 καὶ 3.

κοσμητέος, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κοσμέω, ὃν δεῖ κοσμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. σ. 226.

κοσμητεύω, εἶμαι διευθυντής, διοικητής (ἴδε κοσμητής Ι. 2), ἐφ' ἧδῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 966, πρβλ. 960-3· ὡσαύτως κοσμητεύω, αὐτόθι 957.

κοσμητήρ, ἡρος, ὁ, = τῷ κοσμητής, Ἐπιγραμ. παρ' Διόσκ. 80. 22, Πλουτ. Κίμ. 7.

κοσμητήριον, τό, δωμάτιον τοῦ ἱματισμοῦ, τῆς ἐνδύσεως καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ, καλλυντήριον, Πανσ. 2. 7, 5. II. = κόσμητρον, Ἡσύχ.

κοσμητής, οὐ, (κοσμέω) ὁ διευθυντής, διατάκτης, πολέμιου Ἐπιγραμ. παρ' Διόσκ. 80. 24· κ. πόλεως, νομοθέτης, Πλάτ. Νόμ. 843E.

2) ἐν Ἀθήναις, ἄρχων ἔχων ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς νέους ἐν τοῖς γυμνασίοις, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 21, Συλλ. Ἐπιγραφ. 118, 245, 254, 258, κ. ἄλλ.· πρβλ. κοσμητεύω.

II. ὁ κοσμῶν, στολίζων, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.—Καθ' Ἡσύχ.: «κόσμητής» ἐνταρκαστής. Κουριεῖς.

κοσμητικὸς, ἡ, ὄν, ἐπιτήδεος εἰς τὸ διευθετεῖν, τακτοποιεῖν, διατάττειν, τινὸς Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1. II. ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐνδύεσθαι καὶ κοσμεῖσθαι, Πλάτ. Σοφιστ. 277A, Πολιτ. 282A.

Ἐπιρρ. -κῶς, Ἰεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 465. 9.

κοσμητός, ἡ, ὄν, καλῶς τεταγμένος, ἐπιμελεημένος, πρασιαὶ Ὁδ. Η. 127.

κοσμητρια, ἡ, = κοσμητήρα, Ἡσύχ., Ἐπιφάν. 1. 937D.

κόσμητρον, τό, σάρωτρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, Σουίδ. ἐν λέξ. κάλλυντρον.

κοσμήτωρ, ὀρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ κοσμητής, ὁ παρατάττων στρατόν, ἡ ἄγων αὐτὸν εἰς πόλεμον, ἡγεμὼν, Ἀτρεΐδα .. δύο, κοσμητὸρε λαῶν Ἰλ. Δ. 16, 375· δοῖω .. κοσμητὸρε λαῶν Ι. 236· ἐν χειρὶν-ἔθηκε δέπας κοσμητὸρι λαῶν Ὁδ. Σ. 152· ὁδηγός, διευθυντής, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 194. 2) = κοσμητής Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 950, 953, 959, ἄλλ.

κοσμίατος, α, ὄν, (κόσμος IV) ἔχων μέγεθος ὅσον τὸ τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 348.

κοσμεῖω, καθαίρω, καθάρζω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. σαρπῶ.

κοσμικός, ἡ, ὄν, (κόσμος IV) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον ἢ τὸ σύμπαν, τὰ κοσμικά πάντα Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 5· ἡ κ. διάταξις Πλουτ. 2. 119F· κ. ὁχλήσεις Λουκ. Παράσ. 11. II. ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, γένος, πρὸς Ἐβρ. Ἐπιστ. θ', 1· εἰς κοσμικὰ πράγματα ἀναφερόμενος, ἐπιθυμῶν Τιτ. 6, 12.

2) ὡς καὶ νῦν, «κοσμικός», «λαϊκός», ἀντίθετον τῷ κληρικός, Ἑκκλ.—Ἐπιρρ. -κῶς, αὐτόθι.

κόσμιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κόσμος, Διοδ. Ἐκλογ. 512. 27, Πλουτ. 2. 141E· τὰ τῆς ἀρχῆς κ., τὰ σήματα (insignia) τοῦ ἀξιωματος, Διοδ. Ἐκλογ. 616. 37· τὰ βασιλικά κ. Πλουτ. Δημήτρ. 45· στρατηγικά ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 17.

κόσμιος, α, ὄν, ὡσαύτως ὡς, ὄν, (κόσμος) καλῶς διατεταγμένος, κανονικός, μέτριος, διαπνέων Πλάτ. Πολ. 560D· σκῆψις ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 112C·—κόσμιον ἔστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι κανονικὴ συνήθεια, Ἀριστοφ. Πλ. 565.

2) ἐπὶ προσώπων, τακτικός, καλῶς διαγών, φρόνιμος, δίκαιοι καὶ σοφοὶ καὶ κόσμοι Ἀριστοφ. Πλ. 89· κόσμιος καὶ σώφρων Λυσ. 163. 22· κόσμιος καὶ εὐκόλος Πλάτ. Πολ. 329D· κ. καὶ φρόνιμος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 108A· χρηστὸς εἶ καὶ κ. Νικοφ. ἐν «Χειρογράφου» 3· ἥτις ἔστι κοσμία γυνὴ Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀδῆλ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 17· κ. ἐν διαίτῃ Πλάτ. Πολ. 408A· πρὸς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193A· οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564E·—ἐπὶ νοσοῦντος, ἥσυχος, Ἰππ. π. Διάτ. Ὁδ. 395·—συχὸν παρὰ τοῖς Ρήτορσιν ἐπὶ πολιτῶν τιμῶν καὶ φιλοσύχων, Λυσ. 175. 22, κτλ.· τοὺς πολίτας κοσμιωτέρους ποιεῖν Ἰσοκρ. 398C·—ὡσαύτως, μετριόφρων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14·—τὸ κόσμιον, decorum, κοσμιότης εὐπρέπεια, τάξις, Σοφ. Ἡλ. 872, Πλάτ. Νόμ. 802E·—οὕτως Ἐπιρρ. κοσμιῶς, εὐπρέπως, προσήκοντως, Ἀριστοφ. Πλ. 709, 978, κ. ἄλλ.· κ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδρον 68C· κ. ἤρκομεν, ὡς ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 216A· κ. βιοῦν Λυσίας 97. 2· Συγκρ., κοσμιώτερον βεβιωκέναι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 174· Ὑπερβ. ὡσαύτως Λυσ. 96. 39.

II. ὡς οὐσιαστ. κόσμιος, ὁ, = κοσμιικός, κοσμοπολιτικός, Πλουτ. 2. 600F.

2) ἴδε κόσμος III.

κοσμιότης, -ητος, ἡ, τάξις, εὐταξία, εὐπρέπεια, φρόνιμος διαγωγή, Ἀριστοφ. Πλ. 564, Πλάτ. Πολιτικ. 307A, κτλ.· κ. καὶ σωφροσύνη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 508A· ἀντίθετ. τῷ ἀκολασίᾳ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 8· ἴδε ἐν λέξ. κομψότης.

κοσμογονία, ἡ, ἡ δημιουργία, ἡ γένεσις τοῦ κόσμου, Κλήμ.



Ἄλ. 564· ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Παρμενίδου, Πλούτ. 2. 756F· — ὁ τύπος κοσμογένεια ἀπαντᾷ παρὰ Κλήμ. Ἄλ. 810, Ὁριγέν. 1. 360D, κ. ἄλλ· — γενεὰ παρὰ Θεοδωρῆτ.  
**κοσμο-γόνος**, **ον**, ὁ δημιουργὸν τὸν κόσμον, Συνέσ. 315C.  
**κοσμογράφια**, ἡ περιγραφή τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 9. 46, Κλήμ. Ἄλ. 757.  
**κοσμο-γράφος**, **ον**, ὁ, ὁ περιγράφων τὸν κόσμον, Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. κοσμ. πίνακ. 2. 3.  
**κοσμο-δεσπότης**, **ου**, ὁ, κύριος τοῦ κόσμου, Εὐσταθ. Πονημ. 162. 67.  
**κοσμο-διοικητικός**, **ῆ**, **ον**, διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 66.  
**κοσμο-θέτης**, **ου**, ὁ, ῥυθμιστής, διοικητής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. III. 401A.  
**κοσμο-κίνητος**, **ον**, κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ, Πισίδ. Ἐξαήμερ. 216.  
**κοσμο-κώμης**, **ου**, ὁ, ὁ κοσμῶν, καλλωπίζων τὴν κόμην, κτελεῖς Ἄνθ. Π. 6. 247.  
**κοσμοκρατορικός**, **ῆ**, **ον**, ὁ τὸν κόσμον κυβερνῶν, ἀρχὴ Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 6. 18.  
**κοσμο-κράτωρ**, **-ορος**, ὁ, τοῦ κόσμου ἐξουσιαστής, δεσπότης, Ὁρρ. Ὑμν. 3. 3· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5892· — παρ' Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσ. Ἐπιστ. 5, 12.  
**κοσμο-κράτωρ**, **ορος**, ὁ, κτίστης, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 2A.  
**κοσμο-κτόνος**, **ον**, = τῷ κοσμολέτῃ, Πισίδ. Ἐξαήμερ. 1821.  
**κοσμοκλαπῆς**, **ῆς**, ὁ ἐπιγινώσκων τὸν κόσμον, εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, Ἰω. Εὐαγγ. 1143A.  
**κοσμ-ολέτης**, **ου**, ὁ, καταστροφὴς τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. 2. 87B· οὕτω κοσμοκτόνος, **ον**, Πισίδ. Ἐξαήμερ. 340.  
**κοσμο-λογικός**, **ῆ**, **ον**, ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν ἢ τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν, Διον. Ἀρεοπ.  
**κοσμο-μάχης**, **ῆς**, μαινόμενος ἐν τῷ κόσμῳ, πόλεμος Χρησμ. Σιδουλ. 5. 361, 461.  
**κοσμο-παθής**, **ῆς**, κεκυριευμένος ὑπὸ κοσμικῶν παθῶν, Εὐσταθ. Πονημ. 234. 89.  
**κοσμοπαλάνος**, ὁ, ὁ πλανῶν τὸν κόσμον, Ἀποστ. Κανόν. 7. 32, τ. 1, σ. 376.  
**κοσμοπλαστῆς**, **ου**, ὁ, δημιουργὸς τὸν κόσμον, Φίλων 1. 437.  
**κοσμο-πλάστης**, **ου**, ὁ, ὡς τὸ κοσμοποιεὶς, ὁ πλάσας, δημιουργήσας τὸν κόσμον, Φίλων 1. 329, 526.  
**κοσμο-πληθής**, **ῆς**, ὁ πληρῶν τὸν κόσμον, κατακλυσιῶδες Ἀλ. Μακκ. ιε', 31.  
**κοσμο-πλόκος**, **ον**, ὁ συγκρατῶν τὸν κόσμον, Ἀνθ. Π. 9. 525.  
**κοσμοποιεῖω**, μέλλ· — ἤσω, ποιῶ, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Πλούτ. 2. 719C, 877C. 2) ποιῶ σύστημα ἢ θεωρίαν τοῦ κόσμου, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 16, π. Οὐρ. 3. 2, 9, Πλούτ· κ. τοὺς ἀστέρας, ἰσχυρίζομαι ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι κόσμοι, Πλούτ. 2. 888F.  
**κοσμοποιότης**, **ου**, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἑρμανν. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 976.  
**κοσμοποιητικός**, **ῆ**, **ον**, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κοσμοποιάν, Φίλων 1. 4.  
**κοσμοποιεία**, **ῆ**, δημιουργία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 5· — ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 4, 5· πρβλ. κοσμογονία.  
**κοσμο-ποιεὶς**, **ον**, ὁ ποιῶν τὸν κόσμον, Παρμενίδ. παρὰ Πλούτ. 2. 884E.  
**κοσμ-πολις**, ὁ, ἄρχων τις παρὰ τοῖς Λοκροῖς, Πολύβ. 12. 16, 9· ἐν Θάσω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2163 (προσθῆκ·)· ἐν Λύκτῳ ἢ Λύττῳ τῆς Κρήτης, 2583· ἐν Κιθόρῳ, 4380b· πρβλ. κόσμος III.  
**κοσμο-πολίτης**, **ου**, ὁ, πολίτης τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 6. 63· (παρὰ Λοκρ. ἐν Βίων Πράξει 8, κόσμος πολίτης)· — θηλ. — **πολι-τις**, Φίλων 1. 657.  
**κοσμοπρεπής**, **ῆς**, ἀρμόζων εἰς τὸ σύμπαν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβ.  
**κοσμορύτης**, **ου**, ὁ, ῥύστης, λυτρωτής τοῦ κόσμου, Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 1. 70.  
**κοσμο-προσκύνητος**, **ον**, προσκυνούμενος ὑπ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ Σαυρού, Συλλ. Ἐπιγρ. 8765 IV. c. 2.  
**κόσμος**, **ου**, ὁ, τάξις, κατὰ κόσμον, ἐν τάξει, πρεπόντως, εὖ κατὰ κόσμον Ἰλ. Κ. 472, κτλ· οὐ κατὰ κόσμον, ἀπρεπῶς, Θ. 179· μάψ ἀτάρ οὐ κατὰ κόσμον Ἰλ. Β. 214· κόσμος καθ' ἑαυτὸν, καθ' ἑαυτὸν ἐν τάξει, εὐτάκτως, Ὁδ. Ν. 77· πρβλ. Ἡρόδ. 8. 67· οὐ κόσμῳ, ἔλευσόμεθα Ἰλ. Μ. 225· κόσμῳ θείναι τὰ πάντα Ἡρόδ. 2. 52, κτλ., πρβλ. 7. 36· κόσμῳ διαθεῖναι τι Ἀριστοφ. Ὀρν. 1331· κόσμῳ φέρειν, ὑποφέρειν τι κοσμίως, εὐπρεπῶς, Πινδ. II. 3. 147· δέξασθαι τινὰ κόσμῳ Δισχύλ. Ἀγ. 521· σὺν κόσμῳ Ἡρόδ. 8. 86· ἐν κόσμῳ Πλάτ. Συμπ. 223B· οὐδὲν κόσμῳ, ἄνευ τινὸς τάξεως, Ἡρόδ. 9. 59· φεύγειν, ἀπιέναι οὐδὲν κόσμῳ ὁ αὐτ. 3. 13, 8· 60, 3· κτλ· ἀτάκτως καὶ οὐδενί κ. Θουκ. 3. 108.

πρβλ. Δισχύλ. Πέρσ. 400· οὕτω κατ' αἶτ., οὐκέτι τὸν αὐτὸν κ., οὐκί πλέον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Ἡρόδ. 9. 69· οὐδὲνα κόσμον αὐτὸν 65. 69· ἦν δ' οὐδεὶς κ. τῶν ποιουμένων Θουκ. 3. 77. 2) καλὴ τάξις, εὐταξία, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια, Δισχύλ. Ἀγ. 521· εὐπείθεια, πειθαρχία, Δημ. 300. 19· οὐ κ., ἀλλ' ἀκοσμία Σοφ. Ἀποσπ. 726. 3) «ἡ εὐκοσμος ἐπίνοια καὶ ἡ μέθοδος» (Εὐστ.), ἵππου κόσμον ἀείσον δουρατέου, «τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν» τοῦ δουρείου ἵππου (Σχόλ.), Ὁδ. Θ. 492· κ. ἐπέων ἀπατηλὸς Παρμεν. 111 Karst· ἐξηγεομένων τὸν κ. αὐτῶν, τὸν τρόπον, τὸ εἶδος αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 22· κ. τόνδε 1. 99. 4) ἐπὶ πόλεων, τάξις, κυβερνήσις, μεταστῆσαι τὸν κ. Θουκ. 4. 76, πρβλ. 8. 48, 67· μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κ. 8. 72, κτλ· — ἰδίως ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας, Ἡρόδ. 1. 65, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 681C. II. κόσμημα, στολισμός, καλ· λώπισις, ἐνδυμασία, κυρίως γυναικῶν, Δατ. mundus muliebris, Ἰλ. Ε. 187, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 76, Πλάτ. Πολ. 373C, κτλ· ἐπὶ ἵππου, Ἰλ. Δ. 145· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 3. 123, 5. 92, 7, Δισχύλ. Θήβ. 397, κτλ· γλαυκόχροα κόσμιον ἐλασία, ἐπὶ κλάδου ἐλαίας ἢ στεφάνου, Πινδ. Ο. 3. 24, πρβλ. 8. 109, Π. 2. 19, κτλ· κ. κυνῶν Ξεν. Κυν. 6, 1· κ. ἀργυροῦς, ἀργυρὰ σκεύη, Ἀθήν. 231A· — ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, Δισχύλ. Ἀγ. 1571, Ἰσοκρ. 21B, κτλ· ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ λόγου, ὡς ἐπιθέτων, Ἰσοκρ. 190D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 2, Ποιητ. 21, 2, 22, 4· ἀδυμελὴ κ. κελαδῶν, ἄδων γλυκεῖας ῥῶδας ἐπαινετικάς, Πινδ. Ο. 11 (10). 14. 2) μεταρ, τιμὴ, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2. 12, I. 6 (5). 101· κόσμον φέρειν τινί, ἔπαινον, τιμὴν, Ἡρόδ. 8. 60, 142· γύναι, γύναι, εἰς κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Σοφ. Αἴ. 293· κ. τοῦτ' ἐστὶν ἑμοί Ἀριστοφ. Νεφ. 914· οἱς κόσμος [ἦν] καλῶς τοῦτο δρᾶν Θουκ. 1. 5· ἐν κόσμῳ καὶ τιμὴ εἶναι τινί Δημ. 1400. 13· ἐπὶ προσώπων, σὺ ἔμοιγε μέγιστος κ. ἔσει Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3, πρβλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 3, 16. III. κυβερνήτης, ἄρχων, διοικητής, ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἀρχοντος ἐν Κρήτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 2556, κέξ· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οὕτω καὶ κόσμοι, Στράβ. 482, 484, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν Ἀντιγρ., ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 405· — ἄλλ' ὡσαύτως κατ' ἐνικόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 36, κέξ· οὕτω, πρωτόκοσμος, ὁ αὐτ. 2572. 9· — πρβλ. κοσμέω II. 2, κοσμητής I, 2, κοσμήτεα II, 2, κοσμοπόλις. IV. ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν, ὡς ἐκ τῆς τελείας αὐτοῦ τάξεως καὶ ἁρμογίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀδιάρμοστον οὐσίαν τοῦ Χάους, πρῶτον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πυθαγόρου, Πλούτ. 2. 886C, Διογ. Λ. 48 (ἔθθα ἴδε Menag.)· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν οἱ Πυθαγόρειοι Φιλόλαος (Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 22) καὶ Καλλιμάχος (Στοβ. 1. 85. 17)· ἀκολουθῶς παρέλαβον τὴν λέξιν οἱ φιλοσοφικοὶ ποιηταὶ Ἐσενόφνης, Παρμενίδης καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς περὶ φυσικῆς φιλοσοφίας, ὡς Πλάτ. Τιμ. 27A, 28B, 29A, 32C, κτλ· ἡ τοῦ ὅλου σύστασις ἐστὶ κ. καὶ οὐρανός Ἀριστ. Οὐρ. 1. 10, 10. Οἱ Στωικοὶ ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ὅπως δηλώσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸν σύμπαντος ὡς θεῖον ὄντος, ὁ κ. ζῶον ἐμψυχον καὶ λογικόν Ποσειδώνιος παρὰ Διογ. Λ. 7. 139, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 30B. — Ἐνίοτε περιλαμβάνει καὶ τὴν γῆν ἄλλοτε πάλιν καίτοι ἐπὶ μόνον τὸν στερεώματος, γῆς ἀπάσης τῆς ὑπὸ κόσμῳ κειμένης Ἰσοκρ. 78C· ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2· ἐν τῷ πληθ., ἐνίοτε ἐπὶ τῶν διαφόρων κατὰ μέρος ἀστέρων ἡ κόσμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πᾶν, Πλούτ. 2. 879B, 888F. — Μεταρ, ὁ ἀνθρώπος καλεῖται βραχύς κ. Φίλων 2. 15δ, Γαλην., ἡ μικρὸς κ., «μικρόκοσμος», Βίος Πυθ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440. 23· πρβλ. Gataker εἰς Μ. Ἀντων. 4. 27. 2) παρ' Ἀλεξανδρίνοις, ὁ γνωστός κόσμος (ἡ οἰκουμένη) Συλλ. Ἐπιγρ. 334, 1306, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 26. 3) οἱ ἄνθρωποι καθόλου, «ὁ κόσμος», Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ', 4, ιβ', 19, κτλ. 4) οὗτος ὁ κ., ἐν ἀντίθεσει πρὸς τὸν ἐρχόμενον ἢ μέλλοντα κόσμον, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιβ', 25, ιη', 36, κτλ.  
**κοσμο-σάναλον**, τό, Δωρικ. ὄνομα τοῦ ἀνθους ὑάκινθου, Κρατ. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 2, Φερεφρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 2, ἐν «Πέρσαις», 2. 4.  
**κοσμο-σώστης**, **ου**, ὁ, ὁ σῶζων τὸν κόσμον, καὶ θηλ. — **σώ-τειρα**, Ἐκκλ.  
**κοσμοστρεπής**, **ῆς**, ὁ, ὁ τὸν κόσμον τέρπων, Μιχ. Ἀτταλ. παρὰ Gang. εἰς Νικηρ. Βρυένν. σ. 198.  
**κοσμο-τέχνης**, **ου**, ὁ, ὁ διαμορφώσας τὸν κόσμον, κοσμοποιεὶς, Συνέσ. 327D· θηλ. — **τεχνήτης**, **ιδος**, ὁ αὐτ. 318A.  
**κοσμο-τρόφος**, **ον**, ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μανέθων 1. 2· Ρώμη Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 947. 7.  
**κοσμοουργεῖω**, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Ἡράκλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ.  
**κοσμοουργία**, ἡ, ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Διον. Ἀρεοπ.  
**κοσμοουργός**, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἰάμβλ. εἰς Νικάνδρ. Ἀριθμ. σ. 11.  
**κοσμοφθόρος**, **ον**, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὸν κόσμον, Ἀνθ. Π. 11. 270.



κοσμο-φλεγής, ἔς, καταφλέγων τὸν κόσμον, Α. Β. 1454.  
 κοσμοφορέω, φέρω κόσμον, δηλ. τὸ ἀνθρώπινον γένος, κοσμο-  
 φορούσα (ἡ κίβωτος τοῦ Νώε) Μακκαβ. Δ. ΙΕ', 31.  
 κοσμοφρων, ον, ὁ τὰ τοῦ κόσμου φρονῶν, Achmes 'Ονειροκρ.  
 σ. 140, 4, κτλ.  
 κοσμοφύλαξ, ὁ, ὁ τοῦ κόσμου φύλαξ, Γρηγ. Θεολ. 1016C.  
 κοσμοφυσάω, κομπάζω μετὰ ἐγκοσμίῳ ὑπεροφίᾳ, Ψευδο-Χρυσ.  
 τ. 10, σ. 886Δ.  
 κοσμῶ, οὖς, ἡ, ἱέρεια τῆς Παλλάδος, Λυκούργ. παρ' Ἀρποκρ.  
 ἐν λέξ. τραπεζοφόρος.  
 κοσμοφελής, ἔς, ὁ τὸν κόσμον ὠφελῶν, Γερμαν. Κων/πόλεως.  
 κόσος, ἡ, ον, Ἰων. καὶ Αἰολ. πύσος· ὡς κόττε, κοῦ, κω,  
 κῶς, ἀντὶ πόττε, ποῦ, πω, πῶς, οὕτω κόσος, ὁκότερος,  
 ὁκότε, ὁκως, κοῖος, ἀντὶ ὀπόσος, ὀπότερος, ὀπόττε, ὀπως,  
 ποῖος.—Πρβλ. πύσος ἐν τέλ.  
 κόσσᾶθος, ὁ, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ κότταθος.  
 κόσσος, ὁ, κόλαρος, βάπτισμα, Λατ. alapa· ἐντεῦθεν τὰ κωμ.  
 ὀνόματα παρασίτων, Κοσσοτράπεζος, Ἑτοιμόκοστος, Βαστ.  
 Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. σ. 181.—κοσσίξω, κολαρίζω, βαπίζω, ὑπὸ παι-  
 δαρίῳ... κοσσιόθηναι Παλλαδ. Ἰστ. Λαυσ. σ. 120, ᾧε Δουκάγγ.  
 κοσσύμβη, ἡ, ἴδε κοσύμβη.  
 κοσσύφίξω, ᾧω ὡς κόσσυρος, Ἡρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 227.  
 κόσσυφος, Ἀττ. κόττυφος, ὁ, ὠδικὸν πτηνόν, ὁ ἐκότευρας·  
 «μαυροπούλι», Turdus merula, μέλας πανταχοῦ..., τὸ δὲ  
 ῥύγχος φοινικοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 19· (διάφορος ἦτο  
 ὁ ἐκλευκος, αὐτόθι)· μνημονεύεται μετὰ τῶν κιχλῶν, Διοκλ.  
 παρ' Ἀθην. 305B· ἐθεωρεῖτο δὲ ἡδὺ ἔδεσμα, Μάτρωι αὐτόθι 136D·  
 πρβλ. κόψικος. II. εἶδος ἰχθύος θαλασσίῳ, μελαγχρῶς  
 Νουμήνιος αὐτόθι 305C· ὁ θαλάττιος Αἰλ. π. Ζ. 1. 14 κέξ.  
 III. ὄνομα ἰδίου εἰδους ἀλεκτρυόνων ἐν Τανάγρα, Πανσ. 9. 22, 4.  
 κόσωα, Αἰολ. = κόπτω, Ἑτυμ. Μ. 635, 53.  
 κοσταί ἢ κόσται, ὦν, αἱ, = ἀκοστή, κριθή, Ἡσύχ. II.  
 εἶδος ἰχθύων, Αἰρίλ. Σίρν. παρ' Ἀθην. 357A.  
 κοστάριον, τό, πῖθ. = κόστος, Στράβ. 784, ἐν τῷ πληθ.  
 κόστος, ὁ, costus, ῥίζα τις ἐν χρήσει ὡς ἄρωμα, ὡς τὸ πέπερι,  
 Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 7, 3, Διοσκ. 1. 15, Διόδ. 2. 49· ὡσαύτως  
 κόστον, τό, Θεοφρ. π. Ὄσμ. 32. II. διάφορον τι φυτὸν ἐν  
 Γεωπ. 11, 27.  
 κοσύμβη ἢ κοσσύμβη, ἡ, ὡσαύτως κόσυμβος, ὁ, ἄκρα,  
 1) = Ἀττ. κρωδύλος, Πολυδ. Β' 30 (ἴσως ἡμαρτημένος ἀντὶ  
 κορύμβη).  
 2) κρᾶσπεδον ἱματίου, Ἑβδ. (Ἑβδ. ΚΗ' 35).  
 3) ποιμενικὸν δασύκαλλον ἐπανωφόριον, Ἡσύχ., Αἰών Χρυσ.  
 2. 382, Ἑτυμ. Μέγ. 311. 5., 349. 45.  
 κοσυμβωτός, ἡ, ὄν, ἔχων κόσυμβον ἢ κροσσόν, κροσσωτός,  
 Ἑβδ. (Ἑβδ. ΚΗ' 35).  
 κοταίνω, = κοτέω, Αἰσχύλ. Θῆβ. 485· ὡσαύτως κοτάω, Βαστ.  
 εἰς Γρηγ. Κ. 896· κόττε, κοτέ, Ἰων. ἀντὶ πόττε, ποτέ.  
 κοτεινός, ἡ, ὄν, = κοτήεις, κατὰ Böckh ἐν Πινδ. Ν. 7. 90  
 (61), ἐπειδὴ τὸ σκοτεινόν· εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὁ Bgk. κε-  
 λαίνον.  
 κότερον, κότερα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πότερον, πότερα.  
 κοτέω, Ἑπικ. ῥῆμα εὐχρηστον ἐν τοῖς κατωτ. σημειούμενοις  
 τύποις ἄνευ διακρίσεως φωνῆς (κότος). Φυλάττω πάθος κατὰ  
 τὴν, ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. προσώπ., κοτεσσάμενος Τρώεσσι  
 Ἰλ. Ε. 177, πρβλ. Σ. 367· Τυδέος υἱὸς κότεσσατο Φοῖβος  
 Ψ. 383· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο Β. 223· τοί-  
 σιν τε κοτέσσεται (Ἑπικ. ἀντὶ κοτέσθαι) Ε. 747., Θ. 391,  
 Ὁδ. Α. 101· λέοντες δὴ ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο ἀλλήλοισι  
 κοτέοντο Ἡσιδ. Ἀσπ. Ἡρ. 402· παροιμ., κεραμεὺς κεραμεῖ  
 κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων ὁ αὐτ. ἐν Ἑργ. κ. Ἡμ. 25.—μετὰ  
 γεν. πρᾶγμα, ἀπάτης κοτέων..., ὀργιζόμενος ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, Ἰλ.  
 Δ. 168· ὡσαύτως κοτεσσαμένη τὸ γένε θυμῷ, οὐνεκα..., Ε. 191·  
 —ἀπολ., οὐδ' ὀδομαι κοτέοντος Α. 181, πρβλ. Ψ. 391· κεκο-  
 τηότι θυμῷ, μετὰ ψυχὴν πλήρη ὀργῆς, Φ. 456, Ὁδ. Ι. 501., Τ. 71·  
 ἀόρ. κοτέσσασα, Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δήμ. 255.  
 κοτήεις, εσσα, ἐν, ὀργίλως διακείμενος, «θυμωμένος», θεός  
 Ἰλ. Ε. 191. Μόνον Ἑπικ.—Καθ' Ἡσύχ. «κοτήεις στέφανος ἐξ  
 ἐλαίας, ἡ ὀργίλως διακείμενος».  
 κοτίαια, ὁ, = ἀλέκτωρ, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «κοττοί· οἱ  
 ἀλεκτρυόνες»· πρβλ. Λοδ. Παθολ. σ. 327.  
 κοτίνάς, ἄδος, ἡ, ὁ καρπὸς τοῦ κοτίνου, δηλ. τῆς ἀγριελαιας,  
 νῆσται δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτίνάδα Ἰππ. 495. 14·  
 «τὰς δὲ κοτίνάδας ἐλαίας στραδῆλους ὠνόμασε Φερεικράτης» Πολυδ.  
 Γ', 45.  
 κοτίνη-φόρος, ον, παράγων ἀγρίας ἐλαίας, ἄγρια ἐλαϊοδεν-  
 δρα, Μόσχ. Γ. 2.  
 κόττινος, ὁ καὶ ἡ, ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον), Λατ. oleaster, Ἀρι-  
 στοτ. Ὀρν. 621, Πλ. 943· ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο οἱ στέφανοι κατὰ τοὺς  
 Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Ἀνθ. Π. 9. 357), τοὺς νικῶντας στε-  
 φανώσας κοτίνου στεφάνου Ἀριστοτ. Πλ. 586, πρβλ. 592 (ἐνθα  
 ὁ Δινδ., ἐπόμενος τῷ Πόρσωνι, κοτίνῳ στεφάνῳ, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθέ-

του, κοτινός, -οῦς), πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 13, 2, Κλήμ.  
 Ἀλ. 672, Ἀνθ. Π. 357, Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 236B (κατ' οὐδέτ.  
 κότενον, τὸ), ἐνθα λέγεται ὅτι διαφέρει τῆς ἀγριελαιας· πρβλ.  
 καὶ ἐλαίος, φαύλιος.  
 κοτίνω-τράγος [ᾱ], ον, ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας  
 ἐλαίας, Ἀριστοτ. Ὀρν. 243.  
 κοτίς, ἴδε ἐν λέξ. κοττίς.  
 κοτῶεις, εσσα, ἐν, = κοτήεις, Ἑτυμ. Μέγ. 34. 58, Α. Β. 602.  
 κότορνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 6. 125, ὡς Ἰων. τύπος ἀντὶ  
 κῶθορνος.  
 κότος, ον, ὁ, μῆνις, ὀργή· ἐγκαθίσασα ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ πολυτελής  
 χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπερναθᾶς, εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῇ-  
 μαρ καταπέψη, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα  
 τελέσῃ Ἰλ. Α. 81, 82· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε Θ. 449· τοί-  
 σιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π. 449· κότον ἐνθετο θυμῷ Ὁδ.  
 Α. 102· ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ Πινδ.  
 Π. 8. 11· οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., καὶ παρ' Εὐρ. μόνον, ἐν Ρῆσ. 827·  
 ἀλλὰ συχνὸν παρ' Αἰσχύλῳ, δαιμόνων κότῳ, Λοκίου κ. Ἰαγμ.  
 635, 1211· βαρύς.. Ζηνὸς ἰκεσίῳ κ. Ἰκέτ. 346· τοῦ θανόν-  
 τος ἡ Δίκη πράσσει κότον, λαμβάνει ἐκδίκησιν δι' αὐτόν, Ἀποσπ.  
 257.—λέεις ποιητ. ἀπαντῶσα παρὰ Διον. Ἀλ. 9. 51. (ἐντε-  
 νθεν τὰ κοτέω, ἔγκοτος, ἔζακος).  
 κόττα, κόττη, ἴδε ἐν λέξ. κοττίς.  
 κοττάθειον, τό, λεκάνη ἐκ μετάλλου πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ παι-  
 διᾷ τοῦ κοττάθου, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθ. 666C, πρβλ. 667F. 2)  
 τὸ ποτήριον ἂν οὐ ἐρρίπτοντο οἱ κοττάθου, ἴδε Εὐδουλ. ἐν Βε-  
 λεροφόντῳ I. (ἐνθα φέρεται κοττάθειον)· πρβλ. κοττάθειον.  
 κοττάδίζω, μέλλ. -ῶ, παῖω τὸν κότταθον, Ἀριστοτ. Εἰρ.  
 343, Ἀντιφ. ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς I. II. = ἐμέω, Πολυδ.  
 Γ', 111, Ἑτυμ. Μέγ. 533. 15. πρβλ. κατακοττάδίζω.  
 κοτταδικός, ἡ, ὄν, ἐν χρήσει κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττά-  
 θου, ῥάβδος Ἑρμιππ. ἐν Μοίραις 2, 5.  
 κοτταδίων, τό, τὸ ἄλλοι τῆς παιδιᾶς κοττάδος, Ἀριστ. Ρητ.  
 1. 12, 30, Κάλλιππος ἐν Παννυχίδι 1, Κωμ. Ἀνών. 75· πρβλ.  
 Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. σ. 116.  
 κοττάδης, ἴδος, ἄνωμ. θηλ. τοῦ κοτταδικός· ὡς οὐσιαστ.  
 = κοτταδεῖον I, Ἡγήσανδ. παρ' Ἀθην. 479D· κεραμεῖα κοττα-  
 βίδι Ἀρμυδ. αὐτόθι c ἐν τέλ.  
 κοττάδεις, εως, ἡ, τὸ παίζειν τὸν κότταθον, Πλούτ. 2. 654C.  
 κοττάδισμός, ὁ, = τὸ προηγ. — παρὰ Παῦλ. Αἰγ. σ. 106, εἰ-  
 δος λουτροῦ, καθ' ὃ τὸ ὕδωρ βροχῆδον καταχεῖται.  
 κοττάδος, ὁ, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. κόσσαδος (ὡς ἐν Αἰσχύλ.  
 Ἀποσπ. 178 πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 632).—Σικελικὴ τις παιδιὰ Ἀνακρ.  
 52, Κριτίας 1. 1), λίαν συνήθης ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νέων ἐν  
 Ἀθήναις. Ὁ ἀπλούστατος τρόπος τῆς παιδιᾶς ἦτο νὰ ῥίπτῃ ἕκα-  
 στος τῶν συμποτῶν τὸν οἶνον τὸν ἐναπολειφθέντα εἰς τὸ ποτήριον  
 τοῦ οὐτός· ὥστε νὰ πλήττῃ ἡχηρῶς λεκάνην τινὰ ἐκ μετάλλου, ἐνῷ  
 αὐτὸς ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἐὰν ὁ ὀϊνὸς  
 ἐπιπτε μετὰ διακεκριμένου καὶ καθαροῦ ἡχοῦ εἰς τὴν λεκάνην, ἐσῆ-  
 μαιεν ὅτι εἶχε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 102· Ὁ οἶνος  
 ὁ οὕτω ῥιπτόμενος ἐκαλεῖτο λάταγος ἢ λαταγῇ (ἴδε λάταξ). Ἡ  
 πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν (ἀποκοτταδίζειν) περιγράφεται ἐπιτυχῶς ὑπὸ  
 τοῦ Ἀντιφάν. ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς I, ἐνθα ἴδε Meineke· πρβλ.  
 ἀγκυλῇ, ἀγκυλήτος. — Ἡ παιδιὰ αὕτη ταχέως κατέστη πολυ-  
 πλοκος καὶ ἐπαίξετο κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐνίοτε πολλὰ μικρὰ  
 ποτήρια (δξύθαθα) ἐτίθεντο οὕτως ὥστε νὰ ἐπιπλῶσιν ἐν τῇ λε-  
 κάνῃ, καὶ ὅστις ῥίπτων τὸν οἶνον ἀνέτρεπε πλείοτε ἐξ αὐτῶν εἰς  
 ὠρίστη ἀριθμὸν βολῶν ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον (κοττάδης), Κρη-  
 τίν. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Κωμ. ἐν Διὶ κακουμένῳ 1· πρβλ. Ἀριστοτ.  
 Ἀποσπ. 9, Ἰουδενάλ. 3. 102· ἐνίοτε ὁ οἶνος ἐρρίπτετο ἐπὶ πλά-  
 στιγγοῦς κρεμαμένους ὑπεράνω ἀγαλματίου (μάλης Ἀντιφ. ἐνθ' ἄνωτ.  
 γέρων Εὐρ. Ἀποσπ. 566) τεθειμένου ἐντός ὕδατος καὶ ἡ  
 ἐπιτυχία τοῦ παιγνιδίου ἔκειτο εἰς τὸ νὰ κάμῃ ὁ ἀποκοτταδίζων  
 τὴν πλάστιγγα νὰ πλήξῃ κατερχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος.  
 Περὶ τῶν ἀρχαιότερων περιγραφῶν τῆς παιδιᾶς ἴδε Ἀθην. 666 κέξ.  
 (πρβλ. 479), Σχολ. Ἀριστοτ. Εἰρ. 342, 1243, Πολυδ. Γ', 109, Σουῖδ.  
 ἐν λέξ. κοτταδίζειν. Τὴν λέξιν κοττάδος μετεχειρίζοντο,  
 1) ἐπὶ τῆς αὐτῆς παιδιᾶς, Ἀνακρ. 52, Κριτίας 1. 1, Πλάτ. Κωμ.  
 ἐν Ἀλκίνοισι 1. 4, κτλ. 2) ἐπὶ τοῦ ἄλλου, = κοττάθειον,  
 Εὐπολ. ἐν Βάπταις 20, πρβλ. Ἀθην. 667D 3) ἐπὶ τοῦ ῥι-  
 πτομένου οἶνου = λάταξ, Εὐρ. Ἀποσπ. 632, Ἀντιφ. ἐν Ἀφροδί-  
 της γοναῖς 1. 5, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 44.  
 7) ἐπὶ τῆς λεκάνης, = κοτταθειον, Κρατίν. ἐν Νεμέσει 6,  
 Εὐπολ. ἐνθ' ἄνωτ., Ἀντιφ. ἐνθ' ἄνωτ.  
 κοττάνη, σκευὴς τι ἀλιευτικόν, Αἰδ. π. Ζ. 12. 43.  
 κοττάνον, τό, εἶδος μικροῦ σύκου, Ἀθην. 385Π, κτλ. οὕτω:  
 cotanum, Πλιν. 13. 10., 15. 21, Μαρτιάλ., Ἰουδενάλ.  
 κοττίς ἡ κοτίς, -ίδος, ἡ, (Δωρ. ἀντὶ κεφαλῇ Πολυδ. Β' 29),  
 ἡ παρεγκεφαλῆς, Ἰππ. 468. 29, κτλ. ὡσαύτως, κόττα ἢ κόττη,  
 ὑποκορ. κοττάριον, Ἡσύχ. πρβλ. κόττος. (Ἑντεῦθεν, πρὸ-



**κοττα**, τρόπος κουριάς τῆς κόμης, καθ' ἣν ἀρίνετο μὲν μακρὰ κατὰ τὸ ἐμπροσθεν τῆς κεφαλῆς, ἐκείρετο δὲ βραχεῖα κατὰ τὸ ὀπίσθεν, Πολυδ. Β', 29· ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Cotta].

**κόττος**, ὁ, ἀλέκτωρ καὶ εἶδος ἵππου, Ἡσύχ. II. εἶδος ποταμίου ἰχθύος, coltus conio, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 16.

**κότρυφος**, ὁ, ἄττ. ἀντὶ κόσσυφος. **κοτύλη** [ῥ], ἡ, πᾶν κοῖλον (πᾶν κοῖλον κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 479Α, πρὸς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 494, Εὐστ. 1282. 42).

I. μικρὸν ἀγγεῖον, ποτήριον, Ἰλ. Χ. 494, Ὀδ. Ο. 312, Ρ. 12 — μεταφορ., = κοτύλων, Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. σ. 2340 Reisk. 2) τὸ κοῖλωμα ἀρθρώσεως ὁστών, ἰδίως τὸ τοῦ μηροῦ, Λατ. acetabulum, κατ' Ἰσχίον, ἐνθα τε μῆρος ἰσχίῳ ἐνστέφεται, κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 306 κέ., πρὸς Ἰππ. 410. 54, Γαλην. ὡσαύτως, τὸ κοῖλον τῆς ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος, Ἰππ. π. Ἀθρο. 783 — ἴδε κοτυληδών 3.

3) παρ' Ἀττ., μέτρον ὕγρων περιλαμβάνον 6 κυάθους ἢ 1 ἔξῃστον, σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἡμίνα, Ἰππ. 575. 11, Ἀριστοφ. Πλ. 436, Θουκ. 4. 16., 7. 87 — ὡσαύτως ἐν χρῆσει ὡς μέτρον ἐνηρών, ἀλφίτων· τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεοῦσας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 79· ἀλφίτων κ. μίαν Ἀλεξ. ἐν «Ταρ.» 1. 17· ἴδε μέδιμνος. 4) τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, κοῖλον τοῦ ποδὸς, Ἀθην. ἐνθ' ἄνωστ., Πολυδ. Θ', 122, Εὐστ. 550. 5· ἐντεῦθεν κοτυληδών Ι, Δουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 4, 3, πρὸς ἔγκοτύλην. 5) παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55, χαλκίδετο κοτύλαι, κύμβαλα.

**κοτυληδονώδης**, ες, ὅμοιος πρὸς κοτυληδόνα, ἐξοχήν, ἔκφυσιν Γαλην. 2. 905, 4. 282. **κοτυλήδων**, -όνης, ἡ, πᾶσα κοιλότης ἔχουσα τὸ σχῆμα ποτηρίου. 1) ἐν τῷ πληθ., αἱ μυζητικά θηλαὶ ἢ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τῶν πλεκτανῶν τοῦ πολύποδος, Ὀδ. Ε. 433, κατ' Ἑπικ. δοτ., πρὸς κοτυληδονοφίν· πρὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1. 9, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 13, Ἀθην. 479Β — ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ καράδου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 27. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ἀγγεῖα τινα κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, Ἰππ. Ἀφ. 1254, Γαλην. Δεξ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 4, κ. ἄλλ., πρὸς Γόες Oecon.

3) = **κοτύλη** 2, ἡ κοιλότης, ἐν ᾗ κινεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1495, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 13, 2. 4) τὸ κοῖλωμα ποτηρίου, Νικ. Ἀλεξίφ. 547. 5) φυτόν τι, πιθαν. ὁμαλοδοτάνη, Νικ. Θηρ. 681, Διοσκ. 4. 92. **κοτυλήρυτος**, ον, (ἀρύω) ὅπερ δύναται τις νὰ ἀρυσθῇ διὰ ποτηρίων, δηλ. ῥέων ἀρθρώσεως, κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα, ἀποσοῦτον τῷ πληθὲι ὥστε καὶ κοτύλη ἀρύσασθαι (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 34, Ἑπικ. παρ' Ἀθην. 479Α — ἀλλὰ, δέος κ., πιθαν. μέτρον ὄρους, Νικ. Θηρ. 539 — πρὸς εὐήρυτος.

**κοτύλισκος**, α, ον, χωρὶν ἢ περιλαμβάνων μίαν κοτύλην, Ἀντίφ. Καρ. παρ' Ἀθην. 420Α, Διογ. Λ. 2. 139, κτλ. **κοτύλιζω**: μέλλ., -ίσω, πῶλῶ μὲ τὴν κοτύλην, πῶλῶ λιανικῶς, ἀντίθετον τῷ ἀθρόως πιπράσκειν, Φερεικρ. ἐν Ἀδῆλ. 78, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 9, 2, Α. Β. 46· μεταφορ., κινδυνάτεις.. τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίσετε τοῖς πένυσιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555.

**κοτύλισκος**, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κοτύλη, μικρὸν ποτήριον, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 479C, κτλ. ὡσαύτως κοτυλίσκη, ἡ, Φερεικρ. ἐν «Κορινθιοῖς» 3, 4 - ἴσκιον, τὸ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459. II. εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. 647Β. III. «βόθρος εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον» Ἡσύχ.

**κοτυλιστής**, ὁ, = Λατίν. minus, Ἰουλιαν. 94Α· ἴδε Λοδεκ. Ἀγλαόρ. 1153η. **κοτύλο-εἰδής**, ες, ἔχων σχῆμα κοτύλης, ποτηρίου, χώρα Ἰππ. π. Ἀθρο. 838.

**κότυλος**, ὁ, = **κοτύλη**, Ὁμ. Ἑπικρ. 14. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 53, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διτ' κακοῦμένῳ» 1· καὶ ἕτερος κωμ. παρ' Ἀθην. 478Β, πρὸς 482Β.

**κοτυλώδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοτύλην, Ἀθην. 480Β. **κοτύλων**, -ωνος, κωμ. ὄνομα μεθύσου, Πλουτ. Ἀνών. 18. **κοῦ**, **κου**, Ἰων. ἀντὶ ποῦ, πού.

**κουβούκλιον** ἢ ὀρθότερ. **κουβικοῦλιον**, Λατ. cubiculum, κοιτῶν, θάλαμος, συνήθως ὁ κοιτῶν τοῦ βασιλέως, Χρον. Πασχ. 578, 4, κλ. 2) κιδώτιον, Χρον. Πασχ. 69, 15, ἴδε Δουκάγγ.

**κούκι**, τὸ, τὸ κουκιοφόρον δένδρον, ὁ φοινῖξ ὁ παράγων τὰ κοκκοκάρνα, Λατ. cusi, Πλίν. 13. 18· παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 7, ἀντὶ τοῦ τοῦ κουκιοφόρον [δένδρον], ὁ Σαλμάς. διαρβοῖ· τὸ.. κούκι διάφορον — ἐν Στράβ. 824, τὰ κόκκινα πλέγματα, πρέπει νὰ εἶναι ἀντὶ κούκινα (ἢ ἴσως κούκινα, ἐκ τοῦ κοῖξ).

**κουκουμῖον**, τὸ, τὸ Λατ. cucuma, εἶδος λέβητος, Ἀρρ. Ἑπικ. 3. 22, 71. **κουκούφας**, ὁ, κατὰ τινὰς ὁ πελαργός, κατ' ἄλλους ὁ ἔποψ, Ὁρακόλλων 1. 55.

**κουλεός**, **κουλεός**, ἴδε ἐν λ. **κολεός**. **κουλυβάτεια**, ἴδε ἐν λ. **κολλυβάτεια**.

**κούνικλος**, ἴδε ἐν λ. **κύνικλος**. **κουρά**, Ἰων. -ρή, -ᾶς, ἡ, (κείρω) τὸ κείρεσθαι, κόπτειν τὴν κόμην, τὸ κούρευμα, τῶν τριχῶν τὴν κ. κείρεσθαι (πρὸς περι-

**τρίχαλα**) Ἡρόδ. 3. 8· κουράς δεῖσθαι Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 2, κτλ.· συχ. ὡς σημεῖον πένθους, κ. πενθίμῳ Εὐρ. Ἀλκ. 512, πρὸς Ὀρέστ. 458· κουραῖσι καὶ θρήνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἐλ. 1060· κουραῖς διατετιλμένης φόδης Σχόλ. εἰς Ἀποσπ. 587. 2) καθόλου, τὸ κόπτειν, τέμνειν, ὀρυτομική καὶ κ. ἑμπάσα Πλάτ. Πολιτικ. 288D· ἐπὶ ζώων τρεπομένων ἐκ τῆς χλόης, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10. II. ὡς τὸ τομή, τὸ καρθῆν ἐν τῇ κουράς ἀποσπῆν, βόστρυχος ἀποκοπεῖς, Αἰσχύλ. Χο. 226.

**κουράλιον**, τὸ, ποιητ. ἀντὶ **κοράλλιον**, ὁ ἴδε.

**κουράς**, ἄδος, ἡ, ὁροφικὸς πίναξ· ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφή· Ἡσύχ.

**κουράτωρ**, -άτωρος, ἀλλά κατὰ Κόντον -άτωρος, ὁ, τὸ Λατ. curator, ἐπιμελητής, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, κτλ., Συλλ. Ἑπικρ. 3577, κ. ἄλλ. — ὅθεν ἐσχηματίσθη καὶ ῥῆμα κουρατορεύω, ἀορ. μετοχ. **κουρατορεύσας**, ὑπηρετήσας ὡς κουράτωρ, 2930· **κεκουρατορευκὺς** 3418· πάντα ταῦτα κατὰ Κόντον γραπτ. διὰ τοῦ ω, ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 134.

**Κουρ-αφροδίτη**, ἡ, ἡ παρθένος Ἀφροδίτη, Πρὸκλ. Ὑμν. 3. 1. **κουρεακός**, ἡ, ὄν, ὅμοιος πρὸς κουρέα, φλύαρος ὡς κουρεύς, Πολυδ. 3. 20, 5.

**κουρεῖον**, τὸ, (κουρά) ἐργαστήριον κουρέως, ἐνθα συνηγνῶντο οἱ φλύαροι καὶ ἐμάνθανον καὶ διέδιδον πᾶν ὅτι, σκανδαλῶδες νέον, καὶ τοι λόγος γ' ἦν.. πολλὸς ἐπὶ τοῖσι κουρεῖοις τῶν καθημένων Ἀριστοφ. Πλ. 338, πρὸς Ὀρν. 1441· πόλλ' ἔμαθον ἐν τοῖσι κουρεῖοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κούδ' ἐγινώσκειν δοκῶν Εὐπόλ. ἐν «Μαριχᾷ» 3, πρὸς Δυσίαν 170. 8· εἰς κ., εἰς λογαριασμὸν τοῦ κουρέως μου, ὁ αὐτ. ἐν 905. 6. II. **κουρέιον**, προπαροῦ, τὸ πρόβατον ἢ ὁ ἀμνὸς ἐν ἔθῳ καὶ ἐν συμποσίῳ ἥσθιον οἱ φράτερες κατὰ τὴν ἑορτὴν ἥτις ἐκαλεῖτο κουρεῶτις, ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 132, Ἰσαί. 58. 30 (ἐνθα ἡμαρτημένως φέρεται· **κούρειον**)· πρὸς **μεῖον** II.

**κούρευμα**, τό, ὡς καὶ νῦν, **κουρά**, τὸ κείρειν, Εὐστ. Πονημάτ. 215. 82, κλπ.

**κουρεύς**, ἔως, ὁ, (κείρω) ὁ κείρων, κόπτων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ νῦν, Λατίν. tonsor, Πλάτ. Πολ. 373C, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5· ὁ κ. τὰς μαχαιρίδας λαβὼν ὑπὸ τῆς ὑπῆνης κατακέρει — τὴν εἰσφορὰν (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ τοῦ γένειον) Εὐπόλ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6· τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἀπαριθμεῖ ὁ Φανίας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 307, πρὸς Δουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29 — παροιμιώδης δὲ ἡτοῖ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς φλυαρίαν, Πλουτ. 2. 177Α, 509Α· πρὸς **κουρεῖον**, **βαλανεύς**. II. «ὄρνις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἑμπερές ἡχῶ γνάφικου μαχαίριου» Ἡσύχ.

**κουρευτής**, αὐ, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 8, 787Α. **κουρευτικός**, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κουρέα, μαχαίριον Ὀλυμπ. Βίος Πλάτ. ὅστω **κουρευτικὸς**, **η**, ον, Σχόλ. Εὐρ. εἰς Ὀρέστ. 966. **κουρευτρια**, ἡ, θηλ. τοῦ κουρέως, **κουρευτής**, Πλουτ. Ἀντών. 60.

**κουρεύω**, (κουρεύς) ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 229. 65 — Μέσ., Μαλακ. 80Β, Εὐστ. Πονημ. 229. 19.

**κουρεῶτις**, (δηλ. ἡμέρα), εἶδος, ἡ, ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν οἱ υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τριῶν ἢ τεσσαρῶν ἐτῶν εἰσήγοντο εἰς τοὺς φράτερας καὶ τὰ δνόματα αὐτῶν κατεχωρίζοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς οἰκείας φρατρίας (κοινὸν γραμματεῖον), ὅπερ μετὰ ταῦτα ἐκρησάμενος εἰς ἀπόδειξις ὅτι εἶναι πολῖται, Πλάτ. Τιμ. 21Β, πρὸς Ἰσαί. 70. 43· ὡσαύτως, ἡ κ. ἑορτὴ Ἀλκίφρων 3. 46 — ἴδε Hom. Pol. Ant. 3 100 κέ., καὶ πρὸς **μεταγωγέω**, **μεῖον** II. (ἴσως ἐκ τοῦ κείρω, **κουρά**, ἐπειδὴ λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκείρετο ἡ κόμη τοῦ παιδίου καὶ προσεφέρετο ὡς θυσία εἰς τὴν Ἀρτεμιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κουρεῶτις**).

**κούρη**, Ἰων. ἀντὶ **κόρη**. II. **κουρή**, Ἰων. ἀντὶ **κουρά**. **κουρηῖος**, **η**, ον, Ἰων. ἀντὶ **κῦρεῖος**, νεανικός, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Δῆμ. 108.

**κουρησίμος**, ον, = **κῦρεῖμος**, μόνον παρὰ Τρικλίν. εἰς Σοφ. Ἡλ. 52.

**κουρητες**, **ων**, οἱ, (κόρος, κῦρος) νέοι νεανίαί, μάλιστα νέοι πολεμισταί, **κούρητες** Παναχαιῶν, Ἀχαιῶν Ἰλ. Τ. 193. 248· — ἀλλά, II. **Κουρήτες**, οἱ, ἀρχαιοτάτοι κατοικοὶ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρώνας, Ἰλ. Ι. 529, 549, κτλ. 2) Κρητικὴ τις φυλὴ ἐσχισμένη μὲ ἰδιαιτέρας τινας τελετὰς ἐν Δήλῳ, παραβλαβόμενα ὑπὸ τοῦ Διον. Ἀλ. 2. 71, πρὸς τὰς τῶν Ρωμαίων Σαλίων (Salii)· συχναὶς συχνομένη πρὸς τοὺς Κορύβαντας, Στράβ. 466 κέ. — ἴδε Λοβ. Ἀγλαόρ. σ. 1111, Müller Dor. 2. 1. 6.

**Κουρητικός**, ἡ, ὄν, ἐκ Πλευρώνας (ἴδε τὸ προηγ. II. 1), Στράβ. 466, Διον. Ἀλ., κτλ.· θηλ. ὡσαύτως **Κουρήτης**, εἶδος, Ἀπολλόδ. 1. 7, 6, κτλ.

II. ὁ **Κουρητικός** (δηλ. πόυς) ὁ Κρητικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἢ ὁ γ' παῖων, Ἡρακλ. 161.

**Κουρητισμός**, ὁ, ἐν χρῆσει παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 71, ἐπὶ τῶν Σαλίων τελετών.

**κουριάς**, ου, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κόμην, κεκαρμένος, Δουκ. Δραπ. 27, Βίων Πρᾶς. 20, Διογ. Λ. 6. 31.



κουριάω, μέλλ. -άσω, ἐπὶ τῆς κόμης, ἔχω ἀνάγκην κουρῆς; ἀνέξομαι εἰς μέγεθος, Λουκ. Δεξίφ. 10· πώγων εἰς ὑπερβολὴν κουριάω ὁ αὐτ. ἐν Ὁνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 10. II. ἐπὶ προσώπων, ἐν χρῶ κουριάω, ἔχειν ἀνάγκην κουρῆς μέχρι δερμάτος, Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 69. 2) ἔχω κόμην τραχείαν, ἀπεριποίητον, Διλ. π. Ζ. 7. 48· κ. τὸ γένειον Ἀλκίφρων 3. 55, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 1. 19.

κουρίδιος, α, ον, (κούρος, κούρη) ἔγγαμος, νόμιμος συνευγμένος, Ἰων. καὶ Ποιητ. ἐπιθ. ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, κουρίδιον ποθεύουσα πόσις Ἰλ. Ε. 414· κουρίδιω τεύεσσα πόσις φόνον Ὀδ. Α. 430· κουρίδιοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται Ο. 22· ἀλλὰ συννηθέστερον ἐπὶ τῆς νομίμου γυναικός, κουρίδης ἀλόχου Ἰλ. Α. 114, κτλ. οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἑπικ., κ. ἄκοιτις, ἄκοιτης Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 243, Δ. 1072· κουρίδι ἄλοχος, εἶναι φανερώς ἡ νόμιμος σύζυγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μὴ τοιαύτην (τὴν παλλακὴν, παλλακίδα), Ἡρόδ. 1. 135, 5. 18, 6. 138· οὕτως ἡ Βρισηὶς λέγει πρὸς τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θελοῖο κουρίδιον ἄλοχον θῆσιν, μοὶ ἔλεγες ὅτι θά μ' ἔκαμνεις, νόμιμον σύζυγον τοῦ Ἀχιλλέως (διότι ἦτο μόνον παλλακὴ αὐτοῦ), Ἰλ. Τ. 298· οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἡγάπησε τὴν Χρυσίδα (τὴν παλλακὴν αὐτοῦ) πλεόν ἢ τὴν κ. ἄλοχον, Α. 114· οὕτως ὁ Ἀθῶν. λέγει περὶ τῆς Καλύκνης τοῦ Στρησίχ., σωφρονικὸν δὲ πάντω κατεσκευάσεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἡθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχόμενης.. γυνὴ [αὐτοῦ] γενέσθαι κουρίδι 619D· οὕτως ἐν ἐπιταφίῳ, μνήμ' ἀλόχῳ.. θήκατο κουρίδι Συλλ. Ἐπιγραφ. 1012. 10, πρβλ. 1654; 3827 I (προσθήκ.), 4176; κ. ἀλλ'— ὅθεν καὶ νωπτερον λέχους αὐτῶν κουρίδιον, καὶ ἡ νόμιμος ἡμῶν συζυγικὴ κλίσις, Ἰλ. Ο. 40· κ. γάμοι Ἀρχιλ. 16· καὶ ἐν Ὀδ. Τ. 580., Φ. 78, ἡ Πηνελόπη καλεῖ τὸν οἶκον τοῦ συζύγου τῆς κ. δῶμα· ὡσαύτως εὐρίσκομεν κ. τέκνα, γεννηθέντα ἐκ νομίμου γάμου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3333.

II. μετέπειτα, νυμφικός, εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, κ. χιτῶνες Ἀνθ. Π. 9. 602· θάλαμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1128· οὕτως ἴσως στόρνυ· κ. λέχος Ἀριστοτ. Εἰρ. 844— κούρη ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ὀδ. ἀντὶ τοῦ νύμφης. (Ἦ ἐκ τοῦ κούρος, κούρη) ἐτυμολογία φαίνεται βεβαία· ὥστε κουρίδι ἄλοχος, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινε, ἡ σύζυγος τῆς νεότητός τινος· ὁ Πόνυ. ἐξηγεῖται τὸ ῥῆμα κουρίζεσθαι διὰ τοῦ ὕμναι-οῦσθαι, γαμεῖσθαι.)

κουρίζω, (κόςρος, κούρος) ἀμετάβ., εἶμαι νεανίας, σάκος.. ὁ κουρίζων φορέεσκεν Ὀδ. Χ. 185, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 195· εἶμαι κορσίον, ὁ αὐτ. Γ. 666.. 2) ἀνδρῶμαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 661.

II. μεταβ., ἀνατρέφω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικὴν, ἀνδρᾶς Ἡσιόδ. Θεογ. 347· ἴδ' κουρίδους, ἐν τέλ.

κουρίζομαι, Παθ. (κεῖρω, κουρά)· κουρέυομαι, κλαδεύομαι, κυπάρισος κουρίζομένη, ἀναφύουσα; ἀναδιδούσα βλαστοῦ· πάλιν μετὰ τὸ κλάδεμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 2, 2.

κουρικὸς, ἡ, ὄν, (κουρά) κατάλληλος πρὸς κουράν, μάχαιρα Πλουτ. Δίων 9· αἰδίου μάχαιραι αἱ κ. Κλήμ. Ἀλ. 290.. II. (κούρος) ὡς νεανίας.— κῶς, Ἀπολλ. Δεξ. ἐν λέξ. κουρίξ.

κούριμος, ἡ, ον, ὡσαύτως -ός, ον, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 528D· (κουρά)— ἀνήκων ἡ ἀρμόδιον εἰς τὴν κουράν, τὸ κούρευμα τῆς κόμης, σίδηρος Εὐρ. Ὀρ. 966. II. παθ., κεκαρμένος, χαίτη Διοχῶλ. Χο. 180· θρίξ Εὐρ. Ἠλ. 521.

2) κούρευμα, κρᾶτα ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 279· κ. σχῆμα ἀναλαμβάνειν Πλουτ. Πελοπ. 34. 3) ὡς οὐσιαστ., ἡ κούριμος, τραγικὸν προσωπεῖον πρὸς παραστάσιν πενθούσης προσώπου ἔχον τὴν κόμην κεκαρμένην, λίαν βραχεῖαν, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 37, πρβλ. Πολυδ. Δ'. 138, 140.

κουρίξ, Ἐπίρρ. (κουρά) ἐκ τῆς κόμης;· κουρίξ τῶν ἀπαξ εἰρημένων, σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λαθέσθαι, ἔνιοι δὲ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς· (Ἀπολλ. Δεξ.)· ἔρυσαν δὲ μιν εἰςω κουρίξ Ὀδ. Χ. 188· κ. ἔλκεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 18.

κούριον, τὸ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κούρειον, ὁ ἴδε.

κούριος, ον, νεανικός, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐν νόθῳ τινὶ στίχῳ παρεμβαλλομένῳ μετὰ τὸν ἐν Ἰλ. Ν. 433· ὡσαύτως ἐν Χρησμ. παρὰ Πασκ. 9. 14, 3, Ὀρρ. Ἀργ. 1347.

κουρίς, ἴδος, ἡ, (κουρά) ἐξαρτίον ἐν τῷ πληθ., ψαλὶς, Α. Β. 47, Ἐτυμ. Μέγ. 534. 9· μάχαιρα, κουρίδες, αἱς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας Κρατίν. ἐν «Διονυσκλεάνδρῳ» 2.

II. = κομμωτρία, ὄνομα δραμάτων τῶν κομικῶν Ἀντιφάνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἀμφίδο, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 442— κουρίσσα, ἐν Ἐτυμ. Μέγ. 528. 4. III. κουρίς, ἡ κωρίς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κωρίς, Σώφρ. καὶ Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 106E.

κούρισμα, τὸ, κούρισμα δ' ὥδ' συμφορὰς πληρεστέτη, ταύτην ᾄδοντων τὰς τρήχας κεκαρμένων Τζέτζ. ἐν τῷ Rhein Mus. 4. σ. 406.

κούρις, τὸ, εἶδος ζύθου, ποτόν τι τῶν Αἰγυπτίων, «σκεναζόμενον ἐκ τῆς κριθῆς»· σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ πυρῶν τοιαύτα πόματα, ὡς ἐν τῇ ἐσπερά Ἰβηρία καὶ Βρετανία Διοσκ. 2. 110, Πλίν. ὡσαύτως κούριμα, Ἀθήν. 152C.— πρβλ. ζῦθος.

κούρο-θύρος, ον, κατατρώγων παιδιὰ, Δίσχυλ. Ἀγ. 1512· ἦλε πάχνην.

κούρο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν ἄρρενα, κ. καὶ ὀηλυγονίη Ἰππ. 234. 31.

κούρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ κύρος, παῖδον, παῖς, νεανίσκος, Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τοῦτον τὸν τύπον, ἴδε κύρος, κύρη· καὶ πρβλ. κουρότερος, κουρίδιος, ἐν τέλ.

κουροσύνη, Δωρ. κωρ-, ἡ, νεότης, νεανικὴ ἀκμή, Ἀνθ. Π. 6. 281, 309, πρβλ. Ε. 259· ἐντεῦθεν, εὐθυμία, Θεοφρ. 24. 57.

κουρόσυνος, ἡ, ον, (κούρος) νεανικός, θρίξ Ἀνθ. Π. 6. 156, μετὰ λογοπαγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. κούριμος, κεκαρμένος. II.

κούρόσυνα (δηλ. ἱερὰ), τὰ, ἡ ἐορτὴ ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν καλουμένην κουρεῶτις (ὁ ἴδε), Γρηγ. Ναζ., Σουίδ.

κουρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ κούρος (πρβλ. βασιλεύς, -λεύτερος), νεώτερος, νεανικώτερος, ἄνδρες Ἰλ. Δ. 316, Ὀδ. Φ. 310, Ἰστ. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 445· ὡς θηλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 681— ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων κεῖται σχεδὸν ὡς θετικόν, πρβλ. ἀγρότερος.

κουροτοκίω, γεννῶ ἄρρενα τέκνα, Ἰππ. 233. 54., 234. 8.

κουρο-τόκος, ον, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, Εὐρ. Ἰκέτ. 957.

κουροτροφέω, ἀνατρέφω ἄρρεν παῖδον, κ. τὸν Δία Στράβ. 472, πρβλ. Φίλων 1. 441., 2. 463· τρέφω ἄνδρα, γῆ κουροτροφούσα Πλάστορ. 333.

κουρο-τρόφος, ον, ἀνατρέφων υἱούς· ἐν Ὀδ. Ι. 27, ἡ Ἰοάκη καλεῖται ἀγαθὴ κ., καλὴ τροφὸς ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τῆς κραταιᾶς γενεᾶς τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρβλ. Πινδ. Ἀποστ. 228· οὕτω, κ. Ἐλλάδας Εὐρ. Τρω. 566· Ἀπόλλωνος κ., ἐπὶ τῆς Δήλου, Καλλ. εἰς Ἀῖλ. 2 καὶ 276— ὡσαύτως ἐπὶ θεαινῶν, κ. Ἐκάτη Ἰστ. Θ. 450· Κύπρις Σοφ. παρ' Ἀθην. 592A, ἡ τῆς καλεῖται καὶ ἀπλῶς ἡ Κουροτρόφος, Ἀριστοτ. Θεσμ. 299, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φεῶνι» 2. 7, Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 5. 1)· Ἀρτεμις Διόδ. 5. 73· ἐπὶ γυναικῶν, τιθήνη καὶ κ. Πλουτ. 2. 278D, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

κουρούλλιος, ον, τὸ Λατ. curulis, ὁ ἔχων μεζζίονα ἀρχὴν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327· ἀγορανόμους τοὺς κουρούλλιους (δι' ἐνὸς λ), τοὺς μεζζίονας, ἦτοι τιμωτέρους ἀστυνόμους, Δίων Κάσσ. 39. 32, 2.— Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρτηρ. σ. 239) δι' ἐνὸς λ.

κουρο-ώδης, ες, παιδικός, νεανικός, μολπή Ἀύσον. Ἐπίστ. 12. 15.

κουστωδία, ἡ, τὸ Λατ. custodia, = φυλακὴ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 65.

κουτάλη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ σκυτάλη, Ἐτυμ. Χειρόγρ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθον 388.

κουφίζω· μέλλ. Ἀττ. -ῖω· (κούφος)—ἀμετάβ., εἶμαι κούρος, ἐλαφρός, νεῖδον δὲ σπεῖρειν ἐτι κουφίζουσιν ἀρουραν, «σπεῖρε δὲ τὴν νεαθεῖσαν γῆν ἐτι κούφην οὖσαν καὶ μὴ συμπληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογιώδη» (Σχόλ. Τζέτζ.), Ἠσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 461, Εὐρ. Ἐλ. 1555· ἐπὶ πόνου, ἀνακουφίζομαι, πράννομαι, Σοφ. Φ. 735, πρβλ. Ἰππ. Ἀρ. 1245. II. μεταβ., ἐλαφρύνω, κἀμνω, τὴν ἐλαφρύνω, τὸ κενὸν ἐμπεριλαμβανόμενον κ. τὰ σώματα Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 8, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 13—ἐντεῦθεν, I) ἐγείρω, ἀνυψῶ, Σοφ. Ἀντ. 43, Τρω. 1024· ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζω Εὐρ. Φοίν. 120— ἄλλα κουφιστεῖν = ἄλλα κούφον ἀλγεῖσθαι, Σοφ. Αἴ. 1287· κ. πῆδημα Εὐρ. Ἠλ. 861· δύστηνον αἰώρημα κουφίζω = δύστηνον αἰωροῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1047, πρβλ. κούφως I. 1.— Παθ., ἀνυψοῦμαι, πέτομαι, [τῷ πτερῶ] ἡ ψυχὴ κουφίζεται Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, πρβλ. 249A.

2) ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, ὄχλου κ. χθόνας· ἐλαφρύνω τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὄχλου, Εὐρ. Ἐλ. 40· κουφισθεὶς τοῦ βάρους Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 4. 16, 2· ἀπόλ., ἐλαφρύνω πλοῖα τοῦ φορτίου αὐτῶν, τῷ ταχυναυτοῦντι κουφισάντες προσβάλλειν Θουκ. 6. 34· κουφισθεῖσιν τῶν νεῶν Πολύδ. 20. 5, 11, πρβλ. 1. 60, 8· οὕτω καὶ 6) ἐπὶ προσώπων, ἀνακουφίζω τινὰ ἐκ στενοχωρίας τινός, ἴσως γὰρ ἂν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1, Κύρ. 6. 3, 24· τὸν ὄχμον τῶν εἰσφορῶν Διόδ. 13. 64· τόκων τοὺς χρεωφειλέτας Πλουτ. Καῖς. 37· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω (τῆς ἐργωνίας), Πολύδ. 6. 17, 5· κ. τοὺς νοσοῦντας Πλουτ. 2. 1106B.— Παθ., ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρύνομαι, νόσου, ἀπὸ., Εὐρ. Ὀρ. 43· τοῦ πάθους, τῆς δόζυνος, κτλ. συχν. παρ' Ἰππ., κτλ., κουφισθῆσθαι ψυχὴν Εὐρ. Μῆδ. 473· μέλλ. μέλλ. κουφισθῆσθαι μετὰ παθ. σημ., Ἀριστείδ. 2. 145· μεταφ. τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κουφίσεσθε, αἰσθάνεσθε ὅτι τὰ βάρη σας ἐλαφρύνονται διὰ., Θουκ. 2. 44· κουφίζονται οἱ λυποῦμενοι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 2, πρβλ. Πολιτικ. 8. 7, 5. 3) μετ' αἰτ. πράμν., ἐλαφρύνω, καταπραῖνω, ἀλγῆδόνας Εὐρ. Ἀποστ. 577· συμφορὰς λόγῳ κ. Δημ. 1400. 7· κ. ἔρωτα Θεοφρ. 23. 9· τὸ πάθος Πλουτ. Ἀλέξ. 52· τὰ ὀφλήματα ὁ αὐτ. 2. 807D· ἀπόλ. πράμνῳ ἀνακούρισιν, Ἰππ. Ἐπιδήμ. 1. 945, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 52.— Παθ., κεκούφισται αὐτοῖς ὁ πόλεμος Πολύδ. 1. 17, 2.

κούφισις, εως, ἡ, ἐλαφρύνσις, ἀνακούρισις, Θουκ. 7. 75· κούφισιν φέρειν Δίων Κ. 42· 28, Ἰωσήφ. Ἰουδ' Ἀρχ. 17. 6, 2.

κούφισμα, τὸ, = κούφισις, Εὐρ. Φοίν. 848. Πλουτ. 2. 114C.

κουφισμός, ὁ, = κούφισις, Πλουτ. 2. 79C· πένθους κ. Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 406. 8· κ. ποιεῖσθαι, κατασκευάζειν, Ἀρετ. π. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1— ἀνακούρισις ἐκ φορολογίας, Βασιλικ.



II. ἐκθλίψις, «κατὰ κουρισμόν, ἥτοι ἐκθλίψιν» Εὐστ. 150. 24, κλ. **κουφιστήρ**, ἥρος, ὁ, ἀνακουφίζων, Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 102. **κουφιστικὸς**, ἡ, ὄν, ἐλαφρύνων, ἀνακουφίζων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3<sup>ο</sup> κ. τῶν ἐπαχθῶν, ἐλαφρύνων ἀπὸ . . , Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 20.

**κουφύγλωσσοι**, ὄν, ἐλαφρόγλωσσοι, ἀκριτόμυθοι, Ὀριγένης III. 773C.

**κουφο-γνώμων**, ὄν, ἔχων κούφην γνώμην, κούφονους, Ἰωάνν. Δαμασκ. ἐν Combefis. Auct. Patr. novo Vol. 2, 218C.

**κουφο-δοξία**, ἡ, κενοδοξία, Νεῖλου Ἐπισκ. σ. 140, κλ.

**κουφὸ-λῦθος**, ὁ, λευκὸς τις λίθος τριβόμενος εἰς κόνιν καὶ ἀναμινύμενος μετὰ πορφυροῦ χρώματος πρὸς παρασκευὴν χρωμάτων ἐρυθροῦ, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ. Ἀέτ.

**κουφολογέω**, λαλῶ κούφως, ὁμιλῶ ἀστόχαστα, Ἀππ. Ἰθρ. 18, Θεμιστ. 152B.

**κουφολογία**, ἡ, ἀκριτολογία, Θουκ. 4. 28, Ἀππ. Ἰθρ. 38, Πλούτ. 2. 855B.

**κουφολόγος**, ὄν, ὁ διελθὼν χωρὶς στόχασιν, ἄκριτος, ἀστόχαστος, Πολυδ. Γ', 119<sup>ο</sup> **κουφολόγον** οἱ σοφισταὶ χρεῖμα φιλόσοφ. 297.

**κουφοποιεῖα**, ἡ, κούφότης νοῦ, ἀκρισία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 139.

**κουφὸ-νοος**, ὄν, συνηρ. -νοους, οὖν, κούφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυθος, ἀστόχαστος, εὐθρία Αἰσχύλ. Πρ. 383<sup>ο</sup> ἔρωτες Σοφ. Ἀντ. 617<sup>ο</sup> ὄρνιθες αὐτόθι 342<sup>ο</sup> τὸ κούφονοον = κούφονοια, Ἀππ. Ἰθρ. 9<sup>ο</sup> — ὑπάρχει καὶ ἑτεροκλ. πληθ. κούφονοας ἐν Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 3, πρὸλ. Δοθ. Φρόνηχ. 453. Ἐπίρρ. **κουφώνως**, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

**κουφὸ-πους**, οὖν, ἐλαφρόπους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ψαυκρόποδα.

**κουφὸ-πτερος**, ὄν, ἔχων ἐλαφρὰς πτέρυγας, αὔραι Ὀρρ. Ὑμν. 80. 6.

**κούφος**, ἡ, ὄν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κούφα ποοὶ προδοιδάς, προβαίνων ἐλαφρῶς, Ἰλ. N. 158, πρὸλ. Ἠσιόδ. Ἀσπ. Ἦρ. 323<sup>ο</sup> οὕτω, κούφα βιβίων Πινδ. O. 14. 25<sup>ο</sup> χωρεῖν κ. ποσὶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 954<sup>ο</sup> οὕτω καὶ κούφοι ποσὶ Πινδ. O. 13. 164, πρὸλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1353<sup>ο</sup> πῆδημα κ. ἐκ νεῶς ἀφήλατο Αἰσχύλ. Πέρσ. 305<sup>ο</sup> κ. ἐξ ἄραι πτόδα Σοφ. Ἀντ. 224<sup>ο</sup> κ. ἄλμα, βῆμα Εὐρ. Ἡλ. 439<sup>ο</sup> κ. αἰρεῖν βῆμα ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 342<sup>ο</sup> πρὸλ. κουφίζω II. 1<sup>ο</sup> — μετὰ κούφοτεροι . . ἀπειράτων φρένες, παραπολὺ ἐλαφραί, Πινδ. O. 8. 80.

2) μεταρ., εὐκόλος, τελεῖν . . κούφαν κτίσιν ὁ αὐτ. 13. 117<sup>ο</sup> κούφον εἰ δόλῃς τέλος Αἰσχύλ. Θῆβ. 260<sup>ο</sup> οὕτως ἐπὶ κυβερνήσεως, εὐκόλος, ἐλαφρά, Ἰσοκρ. 193B<sup>ο</sup> ἡ εὐκλεία κούφοτέρα φέρειν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22<sup>ο</sup> ἐπὶ κυβερνήτου ἡ διοικητοῦ, εὐκόλος, οὐχὶ δύστροπος, κούφοτάτος ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγστ. 11, 12<sup>ο</sup> δεσπότην ἀπάγμονα καὶ κ. ἐξαπατᾷ θεράπων Μένανδρ. ἐν «Περικλῆϊ» 1.

3) κενός, μάταιος, φαντασιώδης, ἀνυπαρκτός, τὸ νέον . . κούφας ἀφροσύνας φέρον Σοφ. O. K. 1230 (Δυρ.) οὐδὲν ἄλλο πλὴν . . κούφην σκιάν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 126<sup>ο</sup> ἐλπίδος τι εἶχον κούφης Θουκ. 2. 51<sup>ο</sup> κούφοι καὶ πτηνοὶ λόγοι Πλάτ. Νόμ. 717C<sup>ο</sup> κ. πρᾶγμα, μηδαμινόν, «τεισπένιο», ὁ αὐτ. 935A<sup>ο</sup> κ. γράμματα, μικρὰ ἐπιστολή, Εὐρ. I. T. 591<sup>ο</sup> — ἐπὶ προσώπων, = κούφονους, Ἡρώδ. 5. 7<sup>ο</sup> τὸ κούφον, κούφους, ἐλαφρότης, Παστ. 5. 21, 14, Ἡρώδ. 7. 8.

4) παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαφρὸς (ὡς πρὸς τὸ βῆρος), ἀντίθετ. τῷ βαρύν, Πλάτ. κτλ., κούφα σοὶ χῶδον ἐπ' ἀνὰ πᾶσι πέσοι, εἴθε ἡ γῆ νὰ πέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, «γαῖαν ἔχους ἐλαφρὰν», sit tibi terra levis, Εὐρ. Ἀλκ. 462, πρὸλ. Ἐλ. 853<sup>ο</sup> κούφῃ σοὶ κόνια ἦβη πέλοι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 551, 4<sup>ο</sup> κούφοις πνεύμασιν βόσκου, ἐλαφραῖς πνοαῖς ἀνέμων, Σοφ. Αἴ. 558<sup>ο</sup> ὁσά-τε καὶ κ. κόνια Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 9<sup>ο</sup> τὸ κούφοτάτων . . τῶν κακῶν . . πενία ὁ αὐτ. ἐν «Κίπρ.» 2<sup>ο</sup> — ἐπὶ τροφῇ, εὐπεπτος, ἐλαφρὰ, Ἀριστ. Ἠθικ. N. 6. 7, 7, κτλ. — συγν. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὠπλισμένοι κούφοτέροις ὅπλοις Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27<sup>ο</sup> κούφῃ στρατιά, ἐλαφρῶς ὠπλισμένοι στρατεύμα, Πλούτ. Φάβ. 11<sup>ο</sup> τὰ κ. τῆς δυνάμεως Πολυδ. 10. 23, 2<sup>ο</sup> ἴδε κατωτ. II.

5) ἐλαφρὸς, ὀλίγος, μικρός, ἀμαρτήματα Πλάτ. Νόμ. 863C<sup>ο</sup> κούφοτερα γυμνάσια, ἀντίθετ. τῷ ἀναγκάτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 7, πρὸλ. 6. 7, 3.

6) ἐνεργ., ἀνακουφίζων, βοηθῶν, χερὶ κούφα Πινδ. II. 9. 18. II. Ἐπίρρ. κούφως, εὐκόλως, ἐλαφρῶς, εὐκίνητως, κ. ὁροῦν Αἰσχύλ. Εὐμ. 112<sup>ο</sup> κ. ἐσκευασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 33<sup>ο</sup> ὠπλισμένοι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 26, κτλ. κούφως ἔχω, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἐλαφρόν, Ἀριστ. Προβλ. 3. 15.

2) μεταρ., ἐλαφρὸς, μετ' ἐλαφρὰς καρδίας, κούφοτερον μετεφώνεσθαι Ὀδ. Θ. 201<sup>ο</sup> κούφως φέρον, ἀντίθετ. τῷ δεινῶς φ., Εὐρ. Μῆδ. 449, 1018<sup>ο</sup> ὡς κούφοτάτα φέρειν Ἡρόδ. 1. 35.

3) εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκολίας, Αἰσχύλ. Πρ. 701.

**κουφὸ-σκευος**, ὄν, ἐλαφρῶς ὠπλισμένος, οὐ βασιτάζων τὴν πανοπλίαν Ἡσύχ.

**κουφο-σύνθετος**, ὄν, κούφως συνθεθεμένος, Γ. Πισδ. περὶ Μαρτ. Βίου στ. 21.

**κουφο-τέλεια**, ἡ, ἐλαφρυνσις ἀπὸ φορολογίας, Συλλ. Ἐπιγραμ. 5702. 26.

**κουφότης**, ἡτος, ἡ, ἐλαφρότης, Ἰππ. π. Ἀέρ. 385, Πλάτ. Τίμ. 65E, Νόμ. 625D, Ἀριστ., κτλ., ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 897A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 12<sup>ο</sup> κ. τροφῇ, ἐλαφρότης, τὸ εὐπεπτον, Θεόφρ. π. Φ. Αἰτ. 4. 9, 4. 2) μεταρ., «ἐλαφρότης», κούφονοια, Διον. Ἀλ. 7. 17. 3) ἀνακουφισις, μόχθων Εὐρ. Ἀποσπ. 119.

**κουφο-φορέομαι**, φέρομαι, ἀνυψοῦμαι τῇ ἰδίᾳ κούφότητι, «λεπτομερεῖς γὰρ οὐσαι (αἱ ψυχαὶ) . . εἰς τοὺς ἄνω μᾶλλον τόπους κούφο-φοροῦνται» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 71 (κατὰ τὸν Hemst. ἀντὶ τοῦ κούφοφοροῦσαι).

**κοφινηδόν**, Ἐπίρρ. κοφίνου δίκην, Ἐτυμολ. Μέγ. 798. 56.

**κοφινόομαι**, παθ., καλύπτομαι διὰ κοφίνου· τρέπος παρὰ Βοιωτοῖς, καθ' ὃν ἐξέθετον τοὺς μὴ ἀποστίνοντας ἀρετὴν, Νικ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 293. 16.

**κοφίνο-ποιός**, ὄν, ὁ κατασκευάζων κοφίνους, Γλωσσ.

**κόφινος**, ὁ, «κοφίνος», κατὰ τοὺς Γραμμ. ἥττον Ἀττ. τοῦ ἄρ-ριχτος, ἀλλ' εὐρηται ἐν Ἀριστοφ. Ὀρ. 1310, Ἀπομν. 129, Πλάτ. Κομ. ἐν «Εορταῖς» 15, Στράτ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6<sup>ο</sup> κατὰ τοὺς μετεγενεστέρους χρόνους ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰουδεν. 3. 14., 6. 542, Κ. Δ. ἡ τοῦ δὲ ὡς φαίνεται μικρότερον τῆς σπυρίδος, πρὸλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. 15., 10, Πράξ. Ἀποστ. 8<sup>ο</sup>, 25. II. Βοιωτικὸν τι μέτρον περιέχον 9 Ἀττικὰς χοίνικας δηλ. σχεδὸν 10 λίτρας, Ἐπιγραμ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραμ. 1625. 46, Στράτ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 42, 4, Ἰσύχ. [ἰ ἀπαξ παρὰ Νόνν.]

**κοφινώδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόρινον, Σχόλ. Ἀριστοφ. εἰς Ἀχ. 333.

**κοχλάζω**, = καχλάζω, Μαλακ. 50C, Γλωσσ.

**κοχλακώδης**, ες, (εἶδος) πλήρης χαλίκων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 9. 6.

**κόχλαξ**, ακος, ὁ, = κάχληξ, χαλίκι, Διοσκ. 2. 75., 3. 151, Ἐβδ. (Α. Βασ. ΙΔ', 14).

**κόχλασμα**, τό, = κάχλασμα, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀπόβρασμα.

**κοχλιάριον**, τό, «χουλίριον», Λατ. cochleare, ἐκ τοῦ κόχλος, Διοσκ. 2. 50. κτλ. συνήθως λιστρίον, Δοθ. εἰς Φρόν. 321.

**κοχλίας**, οὖ, ὁ, (κόχλος) «σάλιαγκος», «σολιαγκάριον» μετὰ ἑλικοειδοῦς ὁστράκου, Λατ. cochlea, Ἀγαι. παρ' Ἀθην. 63B, Φι-λύλλ. ἐν Ἀδῆλ. 2, κτλ. ἀπιστότερος εἰ τῶν κοχλίων, διότι οὗτοι συστέλλονται, ζαρώνουν ἐντὸς τοῦ ὁστράκου των ἐπὶ τῇ ἐλαχίστη ἀφῇ, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδῆλ. 2, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 1, 29., 4. 4, 2<sup>ο</sup> ὥσπερ κ. σεμνῶς ἐπηρκῶς τὰς ὀφρῶς Ἀμφί-ἐν «Δειζήμειδῃ» 1<sup>ο</sup> ἐτρώγοντο δὲ κατὰ τὰς εὐνοχίας, Θεόφρ. 14. 17 (ἐνθα ὁ ἐπίσκοπος Wordsworth διορθοῖ· βολιδός, κτεῖς, κοχλίας).

II. πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἑλικοειδῶς, ὡς τὸ ἐλῆξ: 1) «βίδα», Γεωπ. 8. 29.

2) ἑλικοειδῆς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, ὁ κοχλίας τοῦ Ἀρχιμήδους, Στράβ. 807, 819, Διόδ. 1. 34, Ἀθην. 208F.

3) ἀναβιβρα ἑλικοειδῆς, διὰ κοχλίου τὴν ἀνά-δασιν ἔχει Στράβ. 795.

**κοχλίδιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κόχλος, Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. 7, Ἐτυμολ. Μέγ. 534. 22.

**κοχλίω-ειδής**, ες, ἑλικοειδής, Ἡσύχ. ἐν λ. πολυύδοτος, Ἐπίρρ. -θώς, καὶ δὲ τῶν ὑδάτων ἀναγωγῇ . . κοχλιοειδῶς ἀνατρέχουσιν» Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἐπτά Θουμάτων. 1.

**κοχλίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κόχλος, μικρὸς κοχλίας, Βατραχομ. 165 [ἐνθα γεν. πληθ. κοχλίων χάριν τοῦ μέτρου] ἀλλ' ἴσως ἀνα-γνωστέον· κοχλίων, ἐκ τοῦ κοχλίας].

**κοχλίας**, εἶδος, ἡ, = τῷ προηγ., Δουκ. Κατάπλ. 16, Μανθίων 5. 24.

**κοχλίοειδής**, ες, = κοχλιοειδής, Παλαίφ. 52. 1<sup>ο</sup> ἐπὶ τοῦ ὠτός, Πλούτ. 2. 901F.

**κοχλιώρυχον**, τό, κοχλιότριον, Πολυδ. Γ', 87., 10. 89.

**κόχλος**, οὖ, ὁ, ὁστρακόδερμον μετὰ κοχλιοειδοῦς ὁστράκου ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφυράς, Λατ. porphyra, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 4, 1, κ. ἄλλ., Ἀνθ. II. 5. 228<sup>ο</sup> ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς σάλπιγξ, ὡς τὸ Λατ. concha, Εὐρ. I. T. 303, Θεόφρ. 22. 75, Μέσχ. 2. 120<sup>ο</sup> — ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 859, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. τ. 93. 23, Παστ. 3. 21, 6.

2) τῆς-ξηρᾶς κοχλίας, «σιαλίγκα-ρος», Ἀριστ. π. Θυμας. 164<sup>ο</sup> — πρὸλ. κόχλος. (Συγγενὲς ταῖς λ. κάλχη, κόγχη, κόγχος.)

**κοχλύδης**, ἐκρέω ἀφθόνως, βέω, ποταμοὶ . . Ἀχιλλεῖος μά-ζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύζ, βέοντες μὲ πλακούντια, Φερεικ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4<sup>ο</sup> Ἰων. παρὰ κοχυδῶσας (διὰ γρ. κοχυσσας) Θεόφρ. 2. 107. (Ὑπάρχει Ἐπίρρ. κόχου = πολὺ, πλήρες, παρ' Ἡσυχ. οὐσιαστ. κόχως, βασιλῆς ῥοῦς Σχόλ. εἰς Εὐαγγ. 2. 106<sup>ο</sup> καὶ οἶνος κοχύζει εἶναι ἐπιτυχὴς εἰκασία τοῦ Meineke (ἀντὶ κοκ-κύζει) παρὰ τῷ Στράτ. ἐν Ἀδῆλ. 3 Οὐδὲ εἶναι μετ' ἀναδιπλα-σιασμοῦ τύποι ἐκ τοῦ χέω, χύδην, πρὸλ. μοριμόρω, ποιεύσσω.)

**κοχώνη**, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τῶν αἰσέων καὶ τῆς ἑδρας, Ἰππ. 1143G<sup>ο</sup> καὶ ἐν τῷ πληθ., 647. 32, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406<sup>ο</sup> δοῦναι, τὰ κοχώνια, «τὰ ἰσχία, καὶ τὰ ὄμια» (Ἰσύχ.) Ἀριστοφ. Ἰππ. 424, 484. (Ἡ πρώτη ἔννοια φαίνεται ἐκ τῆς κοιλότητος πρὸλ. Σανασκ. kaksh-as (axilla), kuksh-as (venter) Λατν. cox-a, cox-en-



dix. 'Αρχ. Γερ. hahs-a (poples). — Καθ' Ἡσυχ.: «κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὁστού» τὸ τῆς ῥάχους πρὸς τῇ δακτυλίῳ, οἱ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὁστέου τὰ ἐκατέρωθεν μέρη, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου».

κοφύχος, ὁ, = κόσσυφος, «κόσσυφος», 'Αριστοφ. 'Ορ. 306, 806, 1081, 'Αριστοφῶν ἐν «Πυθαγορίστῃ» 1. 5, 'Αναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 21.

Κόωνδε, ἴδε ἐν λ. Κῶς.

κρά, συντεταγμένον παιγνιωδῶς ἀντὶ κράνος (ὡς δῶ ἀντὶ δῶμα), 'Ανθ. Π. 6. 85.

κράβρα· ἀκόσκινον. ἢ ὄρυγμα. 'Ἡσυχ.

κράατος, κράατι, κράατα, ἴδε ἐν λέξ. κράς.

κράββατος ἢ κράβατος, ὁ, ἀνὰ κλιντρον, κλίνη, καθ' ἃ λέγεται Μακεδόν. λέξεις ἀντὶ τοῦ 'Αττ. -σκιμπους, Sturz. Διάλ. Μακεδ. σ. 175· ἐν χρήσει ὅμως παρὰ Κρίτωνι καὶ Πίνωνι, Πολυδ. Γ. 35. ἀκολουθῶς συχὸν ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. Λατιν. grābātus, Martiāl. 6. 39, 4· — ὑποκορ. κραββάτιον, τὸ, 'Αρρ. 'Επίκτ. 3. 22, 74· — κραβάτριος, ὁ, πύαν. θαλαμηπόλος, 'Επιγρ. Βοσπ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2114d.

κράβος· «ὁ λάρος» 'Ἡσυχ.

κράβυζος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, 'Επίκτ. 23 Ahr.

κράγγων, -όνος, ἢ, εἶδος καρίδος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 2· κατωτ. 6, ὑπάρχει διάφ. γραφ. κράγγη, ἢ. II. = κίσσα, 'Ἡσυχ.

κράγτης, ου, ὁ, (κράζω) ὁ κρίζων, «φωνακλῆς», ὡς τὸ κε-κράκτης, κραγέται κολοιοί Πινδ. Ν. 3. 143, πρὸλ. Φιλόστρ. 870.

κράγόν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 487, ἴδε ἐν λέξ. κρίζω.

κράδαίνω, (κραδάω) σείω, κινῶ, πάλλω, ἔγχω, Εὐρ. 'Ἡρ. Μαιν. 1003· λόφους 'Αριστοφ. 'Αγ. 965· σείω, ταραττω, χθόνα δ' ἐκ πυθμένων .. πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχύλ. Πρ. 1047· — ὁ 'Ομ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ παθῆ. μετοχ., αἰχμηΐ .. κραδαίνομένη κατὰ γαίης, παλλομένη [ἀρου ἐμπηχθῆ] ἐν τῇ γῇ, 'Ἰλ. Ν. 504, Π. 614. 2) μεταφορ., συνταράττω, καταταράττω, τὴν Πελοπόννησον Πλουτ. 'Αλκιβ. 15· τὴν 'Ασίαν 'Αντών. 37· — Παθ., τρέμω, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 10, Θεοφρ. 'Αποσπ. 8. 8, κτλ.: ἄορ. ἐκραδάνθηον Πλουτ. 'Αλέξ. 74, κτλ.

κράδαλος, ὁ, (κράδη I) κλάδος συκῆς, 'Ἡσυχ.

κράδαλος, ἢ, ὄν, εὐκράδαντος, εὐκίνητος, Εὐστάθ. 1165. 20· πρὸλ. ῥοδαλός.

κράδανσις, -εως, ἢ, σείσις, κίνησις τῆς γῆς, 'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 10. 105· Meibom. κραδασμός.

κράδασμός, ὁ, παλμώδης κίνησις, 'Επίκουρ. παρὰ Διον. Α. 10. 105, Νικομ. 'Αρμον. σ. 8.

κράδαω, ὡς τὸ κραδαίνω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ., κραδάων δολιχοσκόκιον ἔγχος 'Ἰλ. Η. 213, 'Οδ. Τ. 438· ὀξύ· δόρυ κραδάων 'Ἰλ. Ν. 583, Γ. 483. II. ἐπὶ δένδρων, πάσχω ἐκ τῆς φθοροποιῦ νόσου κράδης, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14. 4. ('Εκ τῆς √ΚΡΑΔ παράγεται ὡσαύτως τὰ κράδ-η, κραδ-αίνω· πρὸλ. Σανσκρ. kurd (saltus) Λατ. card-o (Οὐεργιλ. Δίν. 1. 572) 'Αρχ. Γερμ. hrad (āgilis).)

κραδεύω, = τῷ προηγ. I, 'Ἡσυχ. ἐν λέξ. κραδαίνειν.

κράδη [ᾱ], ἢ, τὰ διασειόμενα ἀκρότατα μέρη τῶν κλάδων, κυρίως τῶν συκίων, ἐν κράδῃ ἀκρότατῇ 'Ἡσ. 'Εργ. κ. 'Ἡμ. 679· τέτιγες .. ἐπὶ τῶν κραδῶν ἄδουσιν 'Αριστοφ. 'Ορν. 40· προσ-έτι ἀπὸ τῆς κλάδος ἢ κλῶν συκῆς, 'Ιππ. 266. 7, Εὐρ. 'Αποσπ. 680, υιοφορ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 5, 4· — καθόλου, συκῆ, 'Αριστοφ. Εἰρ. 627, ἔθα ἴδε Σχολ. II. εἶδος ἐρυσίθης· τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 8, 5· ἴδε κράδος. III. σκηνηκὸν τι μηχανήμα δι' οὗ οἱ ὑποκρίται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ παρίσταντο ὡς αἰωρούμενοι εἰς τὸν αἶρα, ὡς ἡ μηχανὴ ἐν τῇ τραγωδίᾳ, Πολυδ. Δ', 129.

κραδησίτης· «φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος» 'Ἡσυχ.

κράδη-φορέα, ἢ, τὸ φέρειν κλάδους συκῆς ἐν ἑορτῇ τινι, Πλούτ. 2. 671E· πρὸλ. θαλλοφόρος.

κράδια, ἢ, Δαρ. ἀντὶ τοῦ κράδης, ὡσαύτως παρὰ Τραγ. ἴδε ἐν λέξ. καρδία.

κράδιατος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, Συνεσ. 'Υμν. 2. 29.

κράδιας, ἰων. -ίης, ου, ὁ, (κράδη) ὁ πηγύμενος δι' ὅπου τῆς κράδης, συκῆς, τυρὸς 'Ἡσυχ. II. κρ. νόμος, ἀρχαῖον τι μέλος αὐλητικὸν παιδόμενον (καθ' ἃ λέγει ὁ 'Ἡσυχ.), ἐνθ' οἱ ἐκπερι-πόμενοι φαρμακοὶ ἐμαστιγίζοντο διὰ κλάδων συκῆς, Πλούτ. 2. 1133F· ἄλλ' ἴδε Francke Καλλιπὸν σ. 129.

κράδη, ἢ, ἰων. καὶ 'Επικ. καρδία.

κράδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλὼν κλάδους σύκων, Εὐστάθ. 1409. 64.

κράδος [ᾱ], ὁ, νόσος τῆς φθοροποιῆς τῶν συκίων, κλ., ἥτις με-λαινίζει τοὺς κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 14, 4· ἴδε κράδη II.

II. = κράδη I, κλάδος, Διοσκ. 1. 133 (Sprengel κράδη).

κράδο-φάγος, ον, ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστὸν τῆς συκῆς, καὶ ὡς οὐσιαστ. = ἀργοῦκος, Εὐστάθ. 1409. 63, 'Ἡσυχ. (ὅστις γρά-φει κραδαφάγος).

κράζω (ἴδε κατωτ.): μέλλ. κεκραξοίμαι Εὐπολις ἐν «Αἰεῖ» 2, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 285, 487, Βάτρ. 258· μετέπειτα κρίζω 'Ανθ. Π. 11. 141, Καιν. Διαθ. ἄορ. ἔκραξα Θεοφρ. π. Σημ. 4. 3, 'Ανθ. Π.

11. 211, 'Εδδ., κτλ., ὡσαύτως ἐκέκραξα 'Εδδ.: ἄορ. ε', ἔκραγόν (ἀν· ἐν·) 'Αντιφῶν 131. 29, 'Αριστοφ. Πλ. 428, κτλ. ἐκέκρά-γον 'Εδδ. — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ προκμ. μετὰ σημα-σίας ἐνεστ. (διότι ὁ ἐνεστώτης εἶναι λίαν σπάνιος, ἂν καὶ εὐρίσκειται ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 287, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 1, 23, Πιοητ. 22, 13), κέκράγα, προσακτ. κέκραχθι 'Αριστοφ. 'Αγ. 335, Σρ. 198, πλθ. κεκραγέτε αὐτόθι 415· ὕπερσ. ἐκεκράγειν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 674, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. ('Εκ τῆς √ΚΡΑΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. κραυγ-ή, κραυγ-άζω, ὀνοματοπ. ὡς τὸ κρίζω· πρὸλ. Σανσκρ. kruś, krōś-as (κραυγή) Λατ. croc-ito· Gotth. hruck-jan (φωνεῖν, 'Αγγλ. to crow) 'Αγγλ. croak, κτλ.). ['Αντὶ τοῦ κέκράγε, ἔχομεν κέκράγε ἐν 'Ανθ. Π. 5. 87· ἀν-εκεκράγει Νικήτ. Εὐγ. 6. 29]. Ρῆμα ἀπαντῶν μεθ' 'Ομηρον, κρίζω, ἐπὶ τοῦ κόρακος, (πρὸλ. κρίζω)· Θεοφρ. ἐνθ. ἀνωτ. ἐπὶ βατράχων, κεκραζόμεθα 'Αριστοφ. Βάτρ. 258, πρὸλ. 265· καθόλου κραυ-γάς, φωνάξω δυνατὰ ἢ ὀξείως, σὺ δ' αὐ κεκραγας Αἰσχύλ. Πρ. 765· κκραγῶς καὶ βοῶν 'Αριστοφ. Πλ. 722· κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, 'Αριστοφ. Βάτρ. 982· κέκραχθι 'Αγ. 335, Σρ. 198· μὴ κεκράγετε αὐτόθι 415· κραγὸν κεκραζέσθαι, ὡς φωνάζει δυνατὰ, ὁ αὐτ. 'Ιππ. 487 (εἶναι δὲ τὸ κραγόν) ἄορ. ε' ἐν χρήσει ἐπιρρηματικῶς, πρὸλ. κλάγγων)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μέλος κέκραγα Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 280· ποίου (δηλ. περὶ ποίου) κέκρα-γας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφφονα; Σοφ. Αἴ. 1236· — σπάνιον παρὰ πεζογράφου, Ξεν. ἐνθ' ἀνωτ., καὶ κεκραγῶς, ὡς δεινὰ ποιῶ Δημ. 271. 11. 2) μετ' αἰτ. πράγματι, κραυγάζω, ἐγείρω κραυγὰς περὶ τίνος πράγματος, 'Αριστοφ. Σρ. 103. [κράζω].

κραίνω: μέλλ. κρᾶνέω 'Ερμεδ. 25 Stein, 'Αττ. συνηρ. κρᾶνῶ Αἰσχύλ. Χο. 1075, Εὐρ., [κρᾶνῶ ἐν συνθέσει: ἀντεπεκρᾶνέω, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1340· πρὸλ. φᾶνῶ, μέλλ. τοῦ φαίνω]· ἄορ. ἐκρᾶνα Τραγ., 'Επικ. ἔκρηνα 'Οδ. — Μέσ., ἀπαρ. μέλλ. μετὰ παθ. σημῶσ. κρᾶνέσθαι 'Ἰλ. ἄορ. ἐπ-εκρᾶνάντο Κέντυρ. Σμ. 14. 297. — II. 10., μέλλ. κρᾶνθήσομαι Αἰσχύλ. Πρ. 911· ἄορ. ἐκρᾶνθην Πινδ., Εὐρ.· κέκρανται γ' παθ. προκμ. ἐνίκον τε καὶ πληγ., πρὸλ. Αἰσχύλ. 'Ἰκέτ. 943, Εὐρ. 'Ιππ. 1255. — 'Αλλ' ὁ 'Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρί-ζεται τὸν 'Επικ. ἐκτεταμ. ἐνεστ. κραιαίνειν, παρὰ. ἐκραιαίνεν, ἄορ. προστ. κρήνηνον, κρήνηνате, ἀπαρ. κρήνηναι· γ' παθ. προκμ. κεκραίνανται καὶ ὑπερτ. κεκραίναντο· οὕτω ἐκκραίνανθην Θεοφρ. 25. 196. ('Εκ τῆς √ΚΡΑ, ΚΡΑΝ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. κρᾶν-τήρ, κρᾶν-τωρ, κρᾶ-τος (αὐτο-κράτωρ), κρέ-ων, κρεῖ-ων, καὶ ἴσως Κρόνος· πρὸλ. Σανσκρ. kri (facere), karī-i (creator) Λατ. cre-o, καὶ πῶ. caeri-monia· Λαθ. kur-iū (aedifico).) Πιοητ. ῥῆμα, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τότε μοι κρήνηνον ἐλέδωρ 'Ἰλ. Α. 41, 504, πρὸλ. 'Οδ. Ρ. 242· οἱ μὲν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρήναι τε, καλλίτεροί μου καὶ εἰς τὸ νᾶ ἐπινοήσασιν καὶ εἰς τὸ νᾶ ἐκτελέσσωσι, Ε. 170· κρήνον νῦν καὶ ἐμοί .. ἔπος ὅττι κεν εἰπω Γ. 115· τοῦ δ' ἐκραιαίνεν ἐφετμάς 'Ἰλ. Ε. 508, πρὸλ. Πινδ. Ο. 3. 19· οἱ δ' ἔτυμα κρᾶίνουσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσιν, 'Οδ. Τ. 567· συχ. παρ' Αἰσχύλ., ἰδίως ἐπὶ τῆς Μοίρας, ὡς ἐν Πρ. 512, 'Αγ. 369, κ. ἄλλ. ὡσαύτως Σοφ. Ο. Κ. 914, Τρ. 127, Εὐρ. 'Ἰλ. 1248, κτλ. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκτελοῦμαι, λαμβάνω τέλος, οὐ γάρ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτῇ τῆδ' γ' ὁδῷ κραιεσσεθαι, «τέλος λήψεσθαι» 'Ἰλ. I. 626 (622)· οὕτω παρὰ Τραγ., πατρός δ' ἄρα .. τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται; Αἰσχύλ. Πρ. 911, πρὸλ. 211· κέκρανται ψῆφος, ἢ ψῆφος ἔχει ὀρισθῆ, ὁ αὐτ. 'Ἰκέτ. 943, πρὸλ. Εὐμ. 347· κρανθεῖσα ψῆφος, ἢ υπερικγούσα ψῆφος, Εὐρ. 'Εκ. 219, κτλ. — περὶ τῆς φράσεως, ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο, ἴδε ἐν λέξ. ἐπικραίνω. 2) ἐν 'Υμνῷ 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 427, κρᾶίνων ἀθα-νάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν, ὡς ἐγένοντο, (ἐνθα τὸ κραιίνων κοινῶς ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ τιμῶν), πιθανῶς σημαίνει: τελειῶνων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς δηλ. ἐγένοντο· ὁ 'Ερμᾶν. προτείνει κλειών, ψάλλων περὶ τῶν .. II. ἀπολ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἄρχω, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον .. ἀρχοί κραι-ίνουσιν 'Οδ. Θ. 391· μετὰ συστοίχ. αἰν., σκήπτρα κραιίνειν, κυ-θερνᾶν μετὰ σκήπτρου, Σοφ. Ο. Κ. 449. 2) μεθ' 'Ομ., μετὰ γεν., βασιλεύω, ἡγεμονεύω, διοικῶ, τοῦ στρατοῦ, τῆς χώρας, γῆς, χθονὸς Σοφ. Αἴ. 1050, Ο. Κ. 296, 862, 926· παρὰ μεταγεν. 'Επικ. μετὰ δοτ., 'Ερμᾶν. εἰς 'Ορφ. σ. XIX· μετ' αἰτ., κρ. Διὸς οἰκους 'Ελλην. 'Επιγράμμ. προλ. σ. XVIII. III. ἀμεταβ., φθάνω εἰς πέρας, καταλήγω εἰς τι ὡς τὸ τελευτάω, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 810, Αἰσχύλ. Χο. 1075.

κραιπάλαω, (κραιπάλη) ἔχω κεφαλαγίαν μετὰ ναυτίας ὡς ἐπακολούθηκα πολυποσίας, 'Αριστοφ. Πλ. 298· κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτετραλᾶς Πλάτ. Συμπ. 176D· ἔχθες ὑπέπινες, εἴτα νυνὶ κραιπαλᾶς 'Αλεξ. ἐν 'Αδῇλ. 22· εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρό-τερον τὸ κραιπαλᾶν παραγίγνεται· ἡμῖν ὁ αὐτ. ἐν «Φρυγί» 1· παρέξω Λέσβιον, Χίον .., ὥστε μηδὲνα κραιπαλᾶν Φιλύλλ. ἐν 'Αδῇλ. 6. — Τύπος τις εἰς -εω ἀπαντᾷ παρὰ Κυρίλλ.

κραιπάλη [ᾱ], ἢ, τὸ ἀποτέλεσμα πολυποσίας, κεφαλαγία ἐκ πολυποσίας, ναυτία ἢ πρὸς ἔμετον τάσις, Λατ. carūla, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281, κτλ. — ἐκ κραιπάλης, κατόπιν μῆνης, 'Αριστοφ. 'Αγ. 277, Σρ. 1255· τὰς κεφαλὰς ὑγίεις ἔχειν ἐκ κραιπάλης 'Αλεξ. ἐν «Αἰεῖ»



σώω· 1. 8· χθεσινή κρ. Λουκ. ὑπὲρ Πταίσμ. 1· — πρὸλ. Οὐεργίλ. Ἐκλογ. 6. 15, inflatum hesterno Iaccho. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ **κραμπνός**, ἴδε Κουρτ. Cr. El. ἀρ. 41.)

**κραιπαλίζω**, = **κραιπαλάω**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἀνευ μαρτυρίας.

**κραιπαλικός**, ἡ, ὄν, μεθυμένος, μέθυσος, Εὐστ. Πονημάτ. 22. 84.

**κραιπαλό-δοσκος** διψα, διψα βοσκομένη ἢ προερχομένη ἐκ τῆς **κραιπάλης**, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 784B.

**κραιπαλό-κωμος**, ὄν, περιφερόμενος ἐν καταστάσει μέθης, ὁ ἐν **κραιπάλῃ** κωμάζων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 217.

**κραιπαλόδης**, ες, (εἰδος) δεδομένος εἰς μέθην, Πλούτ. 2. 647D.

**κραιπνοδάτης**, εἶδος, ἡ, ἡ ταχέως πορευομένη, Θ. Προδρ. Ἐπ. σ. 53.

**κραιπνοπόρος**, ὄν, ὁ, δ **κραιπνός**, ταχέως πορευόμενος, Θ Προδρ. Ἐπ. 29.

**κραιπνός**, ἡ, ὄν, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς τὸ **καρπάλιμος**, ταχύς, ὁρμητικός, Βορέης, Θύελλαι Ὀδ. Ε. 385., Ζ. 171· ποιμποῖσιν ἅμα **κραιπνοῖσι** φέρεσθαι Ἰλ. Π. 671, 681· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ποσὶ **κραιπνοῖσι** Ψ. 749 κτλ.· οὕτω, **κραιπνῷ** ποδὶ Διόχῳ. Πέρσ. 95· κρ. βέλκος Πινδ. Π. 4. 161· πέτραι **κραιπνότεραι**, ἢ ἀνέμων στίχες, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αὐτόθι 372· — μεταφ., σπεύδων, ὁρμητικός, ταχύς, δέξυς, **κραιπνό**-τερος νόος, ἐπὶ νέου ἀνδρός, Ἰλ. Ψ. 590.

**II.** Ἐπίρρ. **κραιπνός** ἀνδρόνους Κ. 162· προσεδήγητο Ξ. 292· μεμαυῖα Ο. 83· θέομεν Ὀδ. Θ. 247· — ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., **κραιπνά** ποσὶ προβιδάς Ρ. 27· κρ. διωκόμεν ἤδὲ φέδεσθαι Ἰλ. Ε. 223, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, ΚΡΑΠ παρίγονται καὶ αἱ λ. **καρπ-άλιμος**, **κραπ-άλη**, καὶ πῖθ. **κάλπ-η**· πρὸλ. Σλαυ. krep-uku (fortis) Διθ. kraip-yti (τρωπάομαι)· Γοτθ. hlaur-a (ἀναπηδάω), πρὸλ. τὸ Σκωτ. loup· Ἀρχ. Γερμ. hlouf-u (laufe).)

**κραιπνοσύνη**, ἡ, ταχύτης, δέυτης, Τζέτζ. Ἰλ. 211.

**κραιπνό-αὐτος**, ὄν, ταχέως ὁρμών, Διόχῳ. Πρ. 279· πρὸλ. ὀξκος.

**κραιπνο-φόρος**, ὄν, ταχέως φέρων, αὐραὶ Διόχῳ. Πρ. 132.

**κραίπρα**, ἡ, (κέρας, κεφαλή) = κεφαλὴ καὶ τὸ ἀκροστόλιον· Ἡσύχιος· «**κράιρον** στόλοι νεῶν. μέτωπα. κεφαλαί· παρὰ τῷ αὐτῷ· Εὐστ. 710. 49., 1127. 32 πρὸλ. **εὐκράιρος**, κτλ.

**κράκτης**, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κεκράκτης** ἐν Πολυδ. Ε' 90, Πλούτ. 2. 804C· ἴσως δὲ καὶ παρὰ Πολέμωνι ἐν Φυσιολ. 1. 11, Ἀδαμαντ. 2. 17. (Παρά Βυζ., ὁ ἄδιν εἰδώς, ψάτης, Καντακουζ. 1. 41).

**κρακτικός**, ἡ, ὄν, (κράζω) θορυβώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σρ. 34, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 747· ὑπερβ. -ώτατος, Λουκ. Συμπ. 12.

**κράκτρια**, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κράκτης**, Ἡσύχ. ἐν λ. λακέρυζα.

**κράμχα**, τὸ, (κεράννυμι) πᾶν κεκραμένον πρᾶγμα, μῖγμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, Πλούτ. 2. 1109E, κτλ.· ἰδίως κεκραμένος οἶνος, Πλούτ. 2. 140F, Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Η' 2).

**κράμματα**, ὄν, ὑποκορ. τοῦ **κράμχα**, μετ' ὀλίγου κραματίου Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

**κράμβαλα**, τὰ, «**μνημεῖα**» Ἡσύχ.

**κραμβῆλιος**, α, ὄν, (κράμβος), ἀπεξηραμμένος, κατάξηρος, περρυγμένος, Ἀθήν. 376C, πρὸλ. 381C· πρὸλ. **κράμβος**.

**κραμβῆλιζω**, «**κραμβῆλίζουσι**· **καπυρίζουσι**· **κατασεύουσι**» Ἡσύχ.

**κραμβῆλιαστούς**, (κατὰ διορθωσιν Σαλμαστ. ἀντὶ **χαρμῆβλιασ**-τούς, «**γέλωδ** ὁ μετὰ παιδιᾶς» Ἡσύχ. ἐν λ. **χαρμῆβλιαστούς**·

**κραμβ-ασπάρχαος**, ὁ, φυτόν τι, Γεωπ. 12. 1, 2.

**κραμβεῖον**, τὸ, ἀπέλημα ἐκ **κράμβης**, Ἰππ. 644. 9, ἴδε Ἑρωτ. σ. 230· ἀλλὰ παρὰ Γαλην. Λεξ. Ἰππ. σ. 506 **κραμβεῖον**.

**κράμβη**, ἡ, λάχανον, κοινὸς = **κραμπολόχανο**, Ἰππῶν. 21, κτλ.· τριῶν εἰδῶν, Εὐδημ. παρ' Ἀθην. 369D· ὧν τὸ ἐν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάφανος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 5. 2) μὰ τὴν **κράμ**-βην ἢ τὰς **κράμβας** ἥτοι εἶδος ὄρου ὡς τὸ νῆ τὸν κύνα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χρήσεως τῶν ἱερῶν ὀνομάτων· ὡς τὰ νῦν «**μὰ τὸ ψωμί**», Ἐπίκτ., Εὐπολ., κ. ἄλλ., παρ' Ἀθην. 370B· οὕτω Ζήνων ὁ Στωϊκὸς συνεβίβζε νὰ ὀρκίζηται εἰς τὴν κάππαριν, αὐτόθι· πρὸλ. κύων Ι. 2.

**κραμβήεις**, εσσα, ἐν, ὅμοιος πρὸς **κράμβην**, Νικ. Ἀλ. 330.

**κραμβεῖδιον**, τὸ, ὑποκορ. τοῦ **κράμβης**, **κραμβεῖδιον** ἐφθόν γαρ ἐν ἀστείον πᾶν, «**Ἀντιφάνης** τὴν ῥάφανον **κραμβεῖδιον** λέγει» (Πολυδ. Δ' 54), Ἀντιφ. ἐν Ἀ' Ἀρχοίχῳ 6.

**κραμβίς**, εἶδος, ἡ, κάμψη τῆς **κράμβης**, Ἀλ. π. Ζ. 9. 39.

**κράμβος**, ἡ, ὄν, = **ξηρός**, Ἡσύχ. **II.** ἐπὶ ἡχου ὡς τὸ **καπυρός**, ἡχηρός, κρ. γέλωδ ὁ αὐτ.· **κραμβότατον** στόμα, ὡς τὸ **καπυρώτατον** στόμα, Ἀριστοφ. Ἰππ. 539.

**κράμβος**, ὁ, νόσος τῶν σταφυλῶν, καὶ ἢν αὗται συστέλλονται καὶ ἡφαρίονται πρὶν ἢ ὠριμάσων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1· πρὸλ. ἐρυσίδη.

**κραμβο-φάχος**, ὄν, ὁ τρώγων τὴν **κράμβην**, ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομ. 221.

**κραμβώτων**, «**ἰκτίνος** τὸ ζῶον» Ἡσύχ.

**κράνα**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κρήνη**. **II.** = **κεφαλή**, Ἡσύχ. **κράνα**-πέδος ὄν, ἔχων ἑδαφος τραχὺ καὶ πετρώδες, Ὀμ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλλ. 72.

**κράναένος**, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κρανέενος**, ὁ ἴδε.

**κράναός**, ἂ καὶ **ἡ**, ὄν, ποιητ. λέξ., πετρώδης, τραχύς, ἀνώμαλος, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως χώρας τινός, παρ' Ὀμ. αἰετοτε ἐπὶ τῆς Ἰθάκης (διδότι ἐν Ἰλ. Γ. 445, δὲν εἶναι ἐπὶ ὅλῃ ἀλλὰ κύριον ὄνομα νήσου, ἴσως τὰ Κύθηρα), Ἰλ. Γ. 201, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἐπὶ τῆς Δήλου, Πινδ. 1. 1, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ο. 7. 151, κτλ.· — ἐντεῦθεν κατέστη κύριον ὄνομα, **Κρανά** πόλις, αἱ Ἀθῆναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 75· ἡ ἀπλῶς αἱ **Κρανάαι** ὁ αὐτ. ἐν Ὀρν. 123· ἡ **Κρανά**, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 481· **Κρανάσι**, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 8. 44 (ἐνθα ἴδε Valck.), Στράβ. 397· καλούμενοι καὶ παῖδες **Κρανάου** (ὁ **Κρανά**ς ἦτο μυθικός βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1011, πρὸλ. Clinton εἰς Ἡρ. Μαίν. 1. 57 κέξ. 2) παρὰ μεταγεν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁστράκου τῆς χελώνης, Ὀππ. Ἀλ. 5. 396· ἐπὶ ξύλου, ῥάβδος κρ. αὐτόθι 4. 364, πρὸλ. **κράνον**.

3) **τραχύς**, αὐστηρός, κεντητικός, Λατ. asper, κρ. ἀκαλήφαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 473. Ἡ √ΚΡΑ ἢ ΚΑΡ φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε **τραχύς**, σκληρός, **κάρ-υον** (nux), **Σανσκρ.** kar-akas (κοκκοκάρυον), Λατ. car-ina (κέλυφος κάρυου, κτλ.)· ἐντεῦθεν καὶ **κάρκαρ-ος** (**κάρχαρ-ος**), **Σανσκρ.** karkar-as (hard)· ὡσαύτως **κράνος** (περικεφαλαία), **κρανάός**· πρὸλ. **κράτος**, **κραταίος**).

**κράνεα**, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεα**.

**κράνεσθαι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **κράνω**.

**κράνειᾶ** [ᾶ], ἡ, (κράνον), τὸ δένδρον «**κρανεῖα**», Λατ. cornus mascula L., τανύφυλλος Ἰλ. Π. 767· ὁ καρπὸς αὐτῆς ἐχρησίμευεν εἰς τροφήν τῶν χοίρων, Ὀδ. Κ. 242· τὸ σκληρὸν ἅμα καὶ ἔλαστικὸν αὐτῆς ξύλον ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν δοράτων καὶ τόξων (πρὸλ. **κρανέενος**)· καὶ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 782, Ἀνθ. Π. 6. 123, **κράνεα**, σημαίνει αὐτὸ τὸ δένδρον. — Ὡσαύτως **κράνεα** Ἰππ. Μοχλ. 868, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 6, 4· **κράνεα**, Γεωπ. 10. 87, 4.

**κράνέενος**, ἡ, ὄν, (κράνον), πεποιομένος ἐκ ξύλου **κρανεῖας**, ἀκόντιον Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 460· τόξα Ἡρόδ. 7. 92· παλτὸν Ἑκν. Ἑλλ. 3. 4, 14, 7. 1, 2· εὐστὰ Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 5, κτλ.· πρὸλ. τὸ τοῦ Οὐεργίλιου spicula cornea· — ἡμαρτημένως φέρεται **κράναένος**, ἐν Ἀντιγράφ. Ἰπποκρ. 771H, Ξεν. Ἰππ. 12. 12, Στράβ., κτλ.· πρὸλ. Λοδ. εἰς Φρύν. 262.

**κράνεος**, α, ὄν, (κράνον) = τῷ προηγ., Ἀλ. π. Ζ. 1. 23., 12. 43.

**κράνεον**, ἡ -ιον, τὸ, ὁ καρπὸς τῆς **κρανεῖας**, τὸ «**κράνον**», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 2, 1., 4. 4, 5· **κράνεα** οὕτως ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον Ἀμφις ἐν Ἀδῆλ. 6.

**κράνεα**, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεα**.

**κράνίνος**, ἡ, ὄν, = **κρανέενος**, τόξα Πaus. 1. 21, 5.

**κράνιό-λειος**, ὄν, ὁ τὸ **κράνιον** ἔχων λεῖον, φαλακρός, Α. Β. 49.

**κράνιον**, τὸ, (κάρα), τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, «**κράνι**», (κεφαλῆς τὸ τριχωτὸν μέρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 7, 1), ἐπὶ ἱππων, ὅθι τε πρῶται τριῖχες ἱππων **κράνι** (ἢ ἔμπεφαισι Ἰλ. Θ. 84· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. 1. 4. 92 [3. 72], Εὐρ. Κύκλ. 679, Κρατίν. ἐν Ὁρέταις 1, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E, κτλ.· — καθόλου, ἡ κεφαλὴ, Ἀμφις ἐν Ἐπτά ἐπὶ Θῆδας 1.

**κράνιον**, τὸ, = **κράνεον**, ὁ ἴδε.

**κράννα**, Αἰολ. ἀντὶ **κράνη**, **κρήνη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2172· πρὸλ. Böckh, 2. σ. 189.

**κράνο-κολάπτης**, ὄν, ὁ, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ἄλλως κεφαλαιοκούστης, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 764.

**κράνον**, [ᾶ], τὸ, = **κράνεα**, Λατ. cornus, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4 καὶ 10. 2. (Πῖθ. συγγενὲς τῷ **κράναός**, ὡς ἐκ τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ξύλου).

**κράνοποιεῖω**, κατασκευάζω περικεφαλαίας ἐν Ἀρ. στ. Βατρ. 1018 ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπου κομπορημόνως λαλοῦντος περὶ πολέμων, **κρήνη** καὶ ἄλλους διηγουμένους· **-ποιεῖα**, ἡ, Πολυδ. Ζ' 155· — ἐκ τοῦ **κράνο-ποιός**, ὁ, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1255, Πολυδ. Α' 145, Ζ' 155.

**κράνος** [ᾶ], εος, τὸ, περικεφαλαία, Ἡρόδ. 1. 171., 4. 180, κ. ἄλλ., Διόχ. Ὀδ. 385, Εὐρ. Ἰλ. 470, Ἀριστοφ. Ἀχ. 584, 1104, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51.

**II.** σκέπασμα τῆς κλίνης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6. (Τὸ ἄ δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι συγγενὲς τῷ **κράναός** (σκληρός), μᾶλλον ἢ τῷ **κάρα**, **κράνιον**).

**κράνος**, ὄν, ἡ, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κράνον**, **κράνεα**, Γεωπ. 7. 35, 1.

**κρανουργός**, ὄν, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, καὶ **κρανουργία**, ἡ, Πολυδ. Ζ' 155.

**κραντήρ**, ὁ, (κραίνω), ὁ ἐπιτελῶν ἢ ἐκτελῶν· — **κραντήρης**, οἱ, Λατ. genuini, οἱ σωφρονιστῆρες δδόντες οἱ τελευταῖοι φυόμενοι καὶ συμπληροῦντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 2. 4, Πολυδ. Β' 93· καλούμενοι καὶ **κρητήρες**, **κρηταί**, Ἐτυμ. Μέγ. 742. 37, Ἡσύχ.· καθόλου, ὀδόντες, Νικ. Θ. 447· ἐν τῷ ἐνίκ., ὀδοὺς **κάρου**, Λυκόφρ. 833. **II.** ὁ κυβερνῶν, κυβερνήτης, μόνον ἐν τῷ θηλ. τύπῳ **κράντειρα**, Ἀνθ. Πλαν. 220.



κραντήριος, α, ον, ὁ κρανίων, ἐπιτελών, Ψούχ.  
κραντήριος, οὐ, δ, = κραντήριον, πημάτων κρ. χρόνος Διοσκ. 305.  
κραντήριος, ορος, ὁ, = κραντήριον, κρ. ἔλευθερίας Ἐπιγρ. παρὰ  
Παυσ. 8. 52, 3. **II.** κυβερνήτης, βασιλεύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 508;  
Ἀνθ. Π. 6. 116.

κραπάταλος (οὐχὶ κραπάταλος, Ἀρκάδ. 54. 10). ὁ, εἶδος  
εὐτελοῦ. ἰχθύος, ἐπομένος = μωρός, Ψούχ. — Κραπάταλοι, ὄνομα  
δράματός τινος τοῦ Φερεκρ., ἐν ᾧ λέγει ὅτι τὸ κραπάταλος ἐν  
Ἄδου ἦτο δραχμή, Πολυδ. Θ', 83, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ.  
1. σελ. 84 κ. ἔξ.

κράς: τοῦ ποιητ. τούτου τύπου τοῦ κράα ἡ ὀνομαστική ἀπαντᾷ  
μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., Δ. Β. 1182, Ἀνέκδ. Ὁξ. 3. 385 — γεν.  
κράτος Ὀμηρ., Τραγ., δοτ. κράτι Ὁδ. I. 490, Τραγ., Ἀριστοφ.  
Βάτρ. 329· αἰτιατ. κράτα Ὁδ. Θ. 92, Τραγ., πηλ., γεν. κράτων  
Ὁδ. X. 309· δοτ. κράσιν, κράτεσι Πλ. K. 152, 156· αἰτιατ.  
κράτας Εὐρ. Φοίν. 1149, Ἡρ. Μαιν. 526 — ἐν τοῖς πλείστοις χω-  
ροῖς τὸ γένος μένει ἀόριστον, ἀλλ' ἐν τῇ γεν. κράτος εἶναι θηλ.  
ἐν Εὐρ. Ἠλ. 140, ὡς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἐκ. 432, Φοίν.  
1159· ὁ Σοφ. ἔχει κράτα, τὸ, ὡς ὀνομα. (Φιλ. 1457) καὶ αἰτιατ.  
(αὐτόθι 1001, O. T. 263, πρβλ. Τρ. 1015), καὶ Ἰων παρὰ τῷ Σχολ.  
ἐν Φοίν. ἐνθ' ἄνωτ. τὸν κράτα ὡσαύτως πληθ. κράτα, τὰ, Πινδ.  
Ἀποσπ. 3, καὶ Ἰωσ. Σοφ. O. K. 473. Παρ' Ὀμήρῳ ὡσαύτως ἔχο-  
μεν ἔκτεταμένην γεν. καὶ δοτ. κράτος, κράτι, πληθ. ὄνομα.  
κράτα [ἄπαντα, -ου], ἀλλ' οὐδαμῶς εὐρεῖται ὀνομαστική κράτας.  
Ἡ κεφαλὴ, ἐκ κράτος ἀθανάτοιο Πλ. E. 177· σὺ δ' αὐτοῦ  
κράτι τίσεις Ὁδ. X. 218, κτλ. — μεταφορ., κορυφή, κρατὸς  
ἀπ' Οὐλύμπιοιο Πλ. Y. 5· ἐπὶ κράτος λιμένος, κατὰ τὴν κο-  
ρυφὴν ἢ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ λιμένος, Ὁδ. I. 140, N. 102· πληθ.  
ἀντί· ἐνίκ., ὑπὸ κράτεσφι, ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του, Πλ. K. 156.

**II.** ὡσαύτως ἀρχαία τις γενικ. κρήθεν εἶναι ἐν χρήσει παρ'  
Ὀμ. ἐν τῇ φράσει κατὰ κρήθεν (ἵππερ ἐν ἀρχαίαις ἐκδόσεσι πρέ-  
ται κατακρήθεν); ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, δέν-  
δρεα· κατὰ κρήθεν γὰρ καρπὸν, ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν, Ὁδ.  
Δ. 588; πρβλ. Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 182, Ἡσ. Θ. 574· ἐντεῦθεν ὡς  
τὸ πενήτως ἀπὸ κορυφῆς μέχρι πωδῶν, ἐντελῶς, Τρωάς δὲ κατὰ  
κρήθεν λάβε πένθος Πλ. Π. 548 (βλέπετε χωρίον ἐκινήσε πολλοῦ;  
νά πιστεύσωσιν ὅτι τὸ κατακρήθεν ἦτο κυρίως κατ' ἄκρηθεν =  
κατ' ἄκρος, ἴδε ἐν λέξ. ἄκρα)· πληθ. τούτου ὑπάρχει παρ' Ἡσ.  
ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 7, ἀπὸ κρήθεν.

κράς, τὸ, Δωρ. ἀντί κρής: συνηρ. ἐκ τοῦ κρέας, Ἡσύχ.  
κρασδύλος, ον, κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ κερασδύλος (ἵδε),  
Ἡσύχ.

κράσις, εως, ἡ, (κεράννυμι) συνένωσις δύο πραγμάτων, ἐξ ἧς  
σχηματίζεται ἐν τῇ συνθέσει διὰ τῆς συνενώσεως, ὡς ἐν τῇ συνε-  
νέσει ὅπου καὶ ὕδατος· ἐνθ' ὁ μῆξις σημαίνει ἀνάμεικτον χωρὶς νὰ  
ἀποτελεῖται σύνθεσις, οἷον ὅταν συμμειγνύονται δύο εἶδη σίτου (ἢ ἰσως  
δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι κράσις εἶναι χημικὴ ἔνωσις, μῆξις δὲ μη-  
χανική)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ κεκραμένον ποτηρίου οἴνου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.  
52, πρβλ. Ἀθην. 45D, 426B, κτλ.· κράσις ἡπίων ἀκεσμάτων  
Αἰσχύλ. Πρ. 482· ἡ τῶν ἐναντίων κρ. Πλάτ. Νόμ. 889C· τὴν  
τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὁποῦ καὶ σαρκὸς κράσεως· Συνεκε-  
ράσασθ' οὗτο· ἐν Τιμ. 74D· ἐκ κράσεως πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ.  
ἐν Θεαιτ. 152D.

2) ἡ θερμικράσια τοῦ αἵματος, Λατ. temperies, κράσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων αἰθέρ Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 2· τὰς  
ῥάρας κρ. ἔχειν τοιαύτην ὥστε, Πλάτ. Φαίδων 111B· ὅσα  
περὶ κράσεις, κλιμακα, Ἀριστ. Προβλ. 14 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ). 3)  
μεταφορ., συνδυναμὸς, ἔνωσις, κρ. καὶ ἀρμονία τούτων ἡ ψυχὴ  
Πλάτ. Φαίδων 86B, πρβλ. 59A· μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρ.  
ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 441E, κτλ. 4) παρὰ Γραμμ., κράσις ἡ συγ-  
χώνεσις δύο φωνηέντων δύο λέξεων εἰς ἓν μακρὸν φωνήεν ἢ διέρρη-  
γον, π. χ., τοῦλαιον, τούνομα ἀντὶ τὸ ἐλαιον, τὸ ὄνομα,  
ἀντὶ ἀντὶ ὁ ἀνήρ, τὰρα ἀντὶ τοῖ ἀρα.

κράσπεδότης, [ε], ου, ὁ, ὁ ἔσχατος τοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιθέσει  
πρὸς τὸν κορυφαῖον, Πλούτ. 2. 678D.

κράσπεδον, τὸ, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγ-  
ματός τινος, ἰδίως ὑράματος ἢ ἐνδυματος, Θεοκρ. 2. 53, Χαμαι-  
λέων παρ' Ἀθην. 374A, πρβλ. 159D· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ  
πληθ., ἀκροισι λαίφους κράσπεδοις (ἴδε ἐν λέξ. ἄκρος) Εὐρ.  
Μῆδ. 524· κράσπεδα στεμμάτων Ἀριστοφ. Σρ. 475 — μεταφορ.,  
ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὅρια χώρας τινός, Σοφ. Ἀποσπ. 536, Εὐρ.  
Ἀποσπ. 382· ἐπὶ ὁροῦς, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 8· πρὸς κράσπεδοις  
στράτοπεδον, κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στρατοπέδου, Εὐρ. Ἰκέτ. 661·  
τούς πελταστάς ἐπὶ τὰ κρ. ἐκατέρωθεν καθίστασθαι Ξεν.  
Ἑλλ. 3. 2, 16.

κράσπεδομαι, Παθ., περιβάλλομαι ὡς ὑπὸ κράσπεδον, κε-  
κράσπεδῶται δ' ὁφείναι ἀλγίδον τρόπον Εὐρ. Ἰων. 1423.

κραστήριον, τὸ, φάνη, «παχνί», Πολυδ. Z', 142, I', 166.

**II.** ἐν τῷ πληθ., πόδες κλίνης, ἐνὶ λυγα κλίνης, Φρόνυχ. 178.  
κραστήριος, ἀποθετ., τρώγῃ χλόην, «γρασίδι», Σώφρων παρὰ  
Σχολ. ἐν Νικ. Θῆρ. 861 (ἐνθα κακῶς κρατήριος), πρβλ. Ἐτυμολ.  
Μέγ. 535. 23, Δ. Β. 273.

κράσις ἢ κράσις, εως, ἡ, = γράσις (ἵδε), χλόη, ἰδίως  
δι' ἵππους, «γρασίδι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 632, Δείναρχ. παρ' Ἀρ-  
ποκρ., Ἀριστ. π. τὰ Z'. Ἰστ. 8. 8, 1, Πολυδ. Z', 142.

κράτα, τὸ, ἡ κεφαλὴ, ἴδε ἐν λ. κράς.  
κράταίβιος, ον, ἰσχυρὸς τῇ βίᾳ, Χοιροδ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. 2. 318.,  
Εὐστ. 1938. 1 — ἀρσενικός τις τύπος, κρατησιβίας, ὁ, = βωμα-  
λέως, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ Εὐστ. ἐν Πονημ. 56. 18.

κραταί-βολος, ον, (ἴδε κράταίβος), ὁ μετ' ὀρμῆς ἐξακοντι-  
σθεῖς, Εὐρ. Βάκχ. 1096.

κραταίγονος, ἡ -ον, ἴδε κραταίγονον.

κραταιγος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, crataegus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 15, 6.

κραταί-γύαλος, ον, (ἴδε κραταίβος) ἔχων ἰσχυρὰ γύαλα,  
(γύαλα δὲ τὰ κοιλώματα), ἰσχυρός, θώρηκες Πλ. T. 361.

κραταιγών, ὄνος, ὁ, = κραταίγος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 6.

κραταίβος, ἡ, (κράτος) μόνον ἐν Ὁδ. Δ. 597, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ  
Σισύφου, — ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέ-  
ψασκε κραταίβς αὐτίς, ὅτε ἐμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν κορυφὴν, τότε  
ἰσχυρὸν βάρος ἢ ἀκαταμάχητος δύναμις ἔστρεφε τὸν λίθον ὅπως  
— λίαν ἀπρόβολος λέξις. Ὁ Ἀριστοφ. ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. =  
κραταίβος (ἐκλαμβάνων τὸ ἀποστρέψασκε ὡς ἄμε ἀβ.), ὁρμητι-  
κῶς ἐκυλίετο ὅπως ἑτεροὶ θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς κύρ. ὄνομα, ἴδε ση-  
μασ. II.

**II.** Κραταίβος, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ ἰσχυρά, ὄνομα τῆς  
μητρὸς τῆς Σκύλλης, Ὁδ. M. 124.

κραταί-λεως, ὢν, γεν. ω, (κραταίος, λεῦς, λᾶς) ἀποτελού-  
μενος ἐξ ἰσχυρῶν λίθων, βραχώδης, χθῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 666· πέδον  
Εὐρ. Ἠλ. 534.

κραταίγονον, τὸ, ἡ -ος, ἡ, φυτὸν, κατὰ τὸν Sprengel, Po-  
lygonum Persicaria, Διοσκ. 3. 139 — ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον  
κραταίγονον, ἐξ οὗ ὁ Schneid. διορθοῖ κραταίγονον ἀντὶ κρα-  
ταίγου ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 18, 6.

κραταίβος, α, ὢν, ποιητ. τύπος τοῦ κρατερὸς, ἰσχυρὸς, δυ-  
ατός, Μοῖρα κραταίβ Πλ. Π. 334, κτλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὁδ. O. 242.,  
Σ. 382, Πινδ. N. 4. 40· ἐπὶ λέοντος, κραταίου θηρός ὅρρ. ἐρημῇ  
Πλ. Δ. 119· ἔγχος Πινδ. Π. 6. 34· κρ. ἔπος, ἰσχυρὸς, τολμήρης  
λόγος, αὐτόθι B. 147. σθένος κρ. Αἰσχύλ. Πρ. 429 (Δυρ.) κρ.  
μετὰ χειρὶν Σοφ. Φιλ. 1110 (Δυρ.) κραταίβς χειρὶν Εὐρ. Ἡρ.  
Μαιν. 964 (ἐν ἱάμβ.) κραταίβ· βραχίονι ἐν ἱάμβ. τριμ. παρὰ  
Πλούτ. 2. 967C· ἔχει χεῖρα κραταίαν Κρατίν. ὁ νεώτερος ἐν «Τι-  
τάσι» 1 (ἐν ἔακμ.)· χεῖρα κραταιοτέραν Ἀνθ. Π. 11. 324·  
ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφους, κρ. καὶμα Κωλύσις παρ'  
Ἀθην. 125C, Πλούτ. Κράσσ. 24· ἐπὶ τῷ κραταίγονον Δουκ.  
Ἀνάχ. 28. Ἐπίρρ. ὡς; Ἐδδ. (Ἰουδ. Θ', 1), Φίλων 1. 276. (Ἐκ  
τοῦ τύπου τούτου παράγονται ἱκανὴ ποιητ. σύνθεσις, κραταίβος,  
κραταί-γύαλος, κραταί-πους· καὶ ἐν τισιν αὐτῶν ἀναφέρεται  
ἡ σημασία τοῦ τραχέος, κραταί-λεως, κραταί-πέδος, κραταί-  
ρινος, ἴδε κράτος ἐν τέλ.)

κραταίδτης, ητος, ἡ, = κράτος, Ἐδδ. (Ψαλ. ME', 3), Ἰω.  
Χρυσ. τ. 1, σ. 648, 43.

κραταίδομαι, Παθ, μεταγεν. τύπος τοῦ κρατύνομαι, Εὐαγγ.  
κ. Λουκ. α', 80, 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ις', 13, κτλ.

κραταίδχειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κραταίαν χεῖρα, κυρίως καὶ  
μεταφ., Κ. Μανασσ. Χρον. 27, 77.

κραταί-πέδος, ον, ἔχων τραχύ, σκληρὸν ἔδαφος, κραταί-  
πεδον ὄψας, «λιθόστρωτον ἔδαφος» (Σχόλ.), Ὁδ. Φ. 46.

κραταί-πίλος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν πῖλον, Αἰσχύλ. ἐν Ἀνεκ.  
Ὁξ. 2. 318.

κραταί-πους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, ἔχων ἰσχυροῦς πόδας, ἡμίονοι  
Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 15. 9 — κραταίπους καίται ἀπολ. ἀντὶ τοῦ ταῦ-  
ρος ἐν Πινδ. O. 13. 114, — πῖθ. ἐκ τινος Χρησμοῦ ἴδε Σχόλ. ἐν  
τόπω.

κράταί-ριγος, ον, ἔχων σκληρὸν δέρμα, σκληρὸν ὄστρακον, Χε-  
λώνη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47.

κράταίωμα, τὸ, ἰσχύς, Ἐδδ. (Ψαλ. MB', 2), Ἐκκλ.

κράταίωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἐδδ. (Ψαλ. NE', 7).

κρατάνιον, τὸ, εἶδος ποτηρίου, Πολέμων παρ' Ἀθην. 480A.

κραταρχέω, εἶμαι κρατάρχης, αὐτοκράτωρ, Ἐρρακίμ Καισ. 151,  
2427, κτλ.

κρατάρχης, ὁ, αὐτοκράτωρ, Ἐρρ. Καισ. 807, κτλ.

κραταρχία, ἡ, αὐτοκρατορία, Ἐρρακίμ 25. 68, 123, κτλ.

κράτρχος, = κρατάρχης, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 110.

κράτερ-αίχμης, ου, κραταίος ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, καὶ  
καρτεράιχμης, Πινδ. I. 6 (5) 55.

κρατερ-αλγής, ἔς, σκληρός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 944.

κράτερ-αύχη, ὁ, ἡ, ἔχων κρατερόν, ἰσχυρὸν αὐχένα, Πλάτ.  
Φαῖδρ. 253E· καρτ- Ἰππ. 1164D.

κρατερ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροῦς ὀδόντας, Ἡσύχ.

κρατερὸς, α, ὢν, Ἐπικ. τύπος τοῦ κρατερὸς, ἰσχυρός, δυνα-  
τός, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σωματικῇ ἰσχύος, κρατερὸς  
περ ἑὼν καὶ χερεὶ πεποικίως Πλ. Π. 624, πρβλ. Z. 97, κτλ.



ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Β. 515· τῶν λεόντων, Ὀδ. Δ. 335· χεῖρες Δ. 288, Πίνδ., κτλ. — ὡσαύτως μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας τοῦ τραχέος, αὐστηροῦ, ἐπὶ τοῦ Ἀίδου, Ἰλ. Ν. 415, πρβλ. Φ. 566. 2) ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων κτλ., ἰσχυρός, δυνατός, σκληρός, ἀγrios, πεισματώδης, κρ. ὑμῖν Ἰλ. Β. 345· ἀνάγκη Ζ. 458· βίη Φ. 501, κτλ. — ἐπὶ ὀπλῶν, βέλους, τόξου Ε. 104, Θ. 279· βίος Ὀδ. Ο. 170· οὕτω δεισιμό, δεσποῖ Ἰλ. Ε. 386, Ὀδ. Ε. 336· ὡσαύτως, τραχύς, σκληρός, χώρος Ὀμ. Ὑμ. εἰς Ἑρμ. 354· σίδηρος ἔπερ κρατερωτάτος ἐστὶν Ἡσ. Ο. 864. 3) ἐπὶ διαφόρων παθῶν, ἰσχυρός, ὀρμητικός, δυνατός, λύσσα, ἔρις, μένος, πένθος, ἀλγεια, κτλ., Ὀμ. — οὕτως ἐπὶ πράξεων καὶ λόγων, κρ. ἔργα, βίαιαι πράξεις, Ἰλ. Α. 25· κρ. μῦθος, τραχύς, βαρὺς λόγος, αὐτόθι 326, κτλ.· υἱὸν ἀπηνέα τε κρ. τε Ο. 202. — Πρβλ. καρτερός, κραταιός, κρατύς. II. Ἐπίρρ. -ρῆς, ἰσχυρῶς, κρ. μάχεσθαι Ἰλ. Μ. 152· ἐστάμεναι Δ. 666· ἔχεσθαι Μ. 501, κτλ.· νεμέσαν Ν. 16, 353· κάδ' δὲ ἔβαλε κρ., ἔρριψεν ἰσχυρῶς κατὰ γῆς, Ὀδ. Δ. 344· κρ. ἀγορεύειν καὶ ἀποσιεῖν μετὰ τραχύτητος, αὐστηρῶς, Ἰλ. Θ. 29, Ι. 694, κτλ. — Ἐκ τῶν τραχικῶν ὁ Δίσχυλ. ἐκρήσατο τῷ τύπῳ τούτῳ ἀπαξ, κρ. γυιοπέδα Πρ. 167· ἐνῷ τὸ καρτερός ἦν ἐν καθολικῇ χρήσει.

κρατερόστομος, ὁ, ἡ, Ο. Προδρ. Ἐπιγράμ. σ. 42. κρατερό-φρων, ὢν, γεν. ὄνος (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναῖψυχος, ἀτρόμητος, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλείους, Ἰλ. Α. 324· τῶν Διοσκούρων, Ὀδ. Δ. 299· τοῦ Ὀδυσσεύς, Δ. 333, Ρ. 124· τοῦ λέοντος, Ἰλ. Κ. 184· ἀδάμαντος ἔχων κρατερόφρονα θυμὸν Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 146.

κρατερόχειρ, ὁ, ἡ, ἰσχυρὰν ἔχων χεῖρα, Ἀνθ. Π. 9, 210, 4, Ἐλγν. Ἐπιγρ. 1034 20.

κρατέρωμα, τό, «κρατερώματα» μῆεις χαλκοῦ καὶ κασιτέρου Πισύχ.

κρατερόνυχς, ὕχος, ὁ, ἡ (δόνυς) ἔχων ἰσχυροῦς, δυνατοῦς δυνάμεις ἢ ὀπλὰς, ἵπποι Ἰλ. Ε. 329, Π. 724· ἡμίονοι Ω. 277, Ὀδ. Ζ. 253, κτλ.· ἔχοντες ἰσχυροῦς δυνάμεις, λυκοὶ κρατερόνυχες ἤδὲ λέοντες Κ. 218· χεῖρ Μάτρων παρ' Ἀθην. 135Β.

κράτεις [α], Ἐπικ. δοτ. τοῦ κράς, Ἰλ. Κ. 156.

κράτευταί, ὦν, οἱ αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν οἱ ὀδελοὶ τιθενταὶ πρὸς ὀπτηαί, πάσσε δ' ἄλλος θεοῖο, κρατευτῶν ἔπαε[ρας], αὐτῶν βάσεων, ὁ ἐστὶ τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀδελοὶ τιθενταὶ ὀπτημένων τῶν κρεῶν Σχόλ., Ἰλ. Ι. 214, ἐνθα ἴδε Spitzn. μολύβδινα κρ. Εὐπολ. ἐν «Κόλαξ» 22· ὡσαύτως κράτευτήριον, τό, ἡ κρατευτήρια, τέλ, Πολυδ. Σ. 89, Γ. 97.

κρατεῖω: μέλλ. -ήσω. — Μέσ. ἀφρ. ἐπι-κρατησάμενοι Γαλην. — Παθ. μέλλ. κρατηθήσομαι Θουκ. 3. 30· (κράτος) Εἶμαι ἰσχυρός, κραταῖος, δυνατός· ὅθεν, I. ἀπολ., ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν, βασιλεύω, Ἠλῖδα. ἐθὶ κρατέουσιν Ἑπειοί Ὀδ. Ν. 275, Ο. 298· μέγα κρατέων ἦνασσε, μετὰ μεγάλης ἐξουσίας., Ἰλ. Π. 172· ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἀν' νέον κρατῇ Δίσχυλ. Πρ. 35· ὁ κρατὼν, ὁ κυβερνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 951, 1664, Σοφ. Ἀντ. 738, κτλ., πρβλ. Ὀπότης· οἱ κρατούντες Δίσχυλ. Χο. 265, Σοφ. Ο. Τ. 530, κτλ.· τὸ κρατοῦν Εὐρ. Ἀνδρ. 133, Πλάτ. Νόμ. 714C· ἡ κρατοῦσα, ἡ οἰκοδεσποίνα, Δίσχυλ. Χο. 734. 2) παρὰ ποιηταῖς μετὰ δοτ., ἔχω ἰσχύν, ἡγεμονεύω μετὰ, μέγα κρατεῖς νεκρούς, ἔχεις μέγα κράτος, μεγάλην ἰσχύν, Ὀδ. Α. 485· ἀνδράσι καὶ θεοῖσι Π. 265· ὡσαύτως κρ. Φθίγ, βασιλεύω ἐν., Πίνδ. Ν. 4. 81· ἐν Ἰλῖδι χθονί Εὐρ. Ἠλ. 4· πρβλ. ἀνάσσω. 3)

μετὰ γεν., εἶμαι κύριος τινός, κυβερνῶν, δεσπότης, ἡγεμὼν ἐπὶ τινος, πάντων Ἀργείων, πάντων Ἰλ. Α. 79, 288, πρβλ. Ὀδ. Ο. 274, Δίσχυλ. Πρ. 150, κτλ.· κρ. δομιάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1673· ὀπλῶν Σοφ. Αἴ. 1337· κρ. βίον, εἶμαι κύριος., Ἀνδοκ. 18. 5· κ. αὐτοῦ Σοφ. Αἴ. 1099, πρβλ. Ο. Κ. 405· Ἀντιφῶν 132. 31· ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Συμπ. 196C, κτλ.· τῶν πραγμάτων Δημ. 25, τέλ., εἰς τὸ μήποτε ὀργῇ μὴ πειθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆρ, εἰς τὸ νὰ μὴ ὑπερισχύῃ ποτὲ ἡ ὀργὴ οὕτως ὥστε νὰ μὴ πειθῶνται εἰς τοὺς νόμους, Ξεν. Λακ. 4, 6. II. νικῶ, κατισχύω, ὑπερισχύω, ἀπολ., Δίσχυλ. ἐν Ἀγ. 324, κτλ.· πολλῶν ἐκράτησαν Ἡρόδ. 5, 77· εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατῆσειε Θουκ. 3. 62· ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272B· ἐνθα τάναι· δὲς κρατεῖ Διφίλ ἐν Ἀδελφ. 29, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, κρ. γνῶμην, ὑπερισχύω διὰ τῆς γνώμης μου, Ἡρόδ. 9. 42· πάλα, ἱπποδρόμῳ Πίνδ. Ο. 8. 26, Ι. 3. 21· τῇ μάχῃ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 612· ταῖς ναυσὶ Ἀριστοφ. Ἀγ. 648· ὡσαύτως, θουρίῳ ἐν Ἀρεί Σοφ. Αἴ. 614· ἐν τοῖς πολέμοις Ἀριστοφ. Πλ. 184· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ., αἰτ., κρ. νίκην Εὐρ. ἐν Βεγκ. εἰς Λυρ. σ. 434· τὸν ἀγῶνα Δημ. 520, τέλ.· τὴν μάχην Διόδ. 18. 30· πάντα, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Σοφ. Ο. Τ. 1522· πρβλ. νικάω ἐν τέλ.· οἱ κρατούντες, οἱ νικῆται, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 26, κτλ.· (πράξις ἦν οἱ Ἑκκλ. συγγραφεῖς ἐφήρμοσαν εἰς τοὺς Χριστιανούς, πλῆθους ἐκ τῆς πρὸς Θεσσ. Β' 2. 15)· ἀντιθέτ. τῷ οἱ κρατούμενοι, Ἀριστ. Πολ. 1. 6, 1· τὸ κρατοῦν, ἡ κυβερνώσα ἀρχή, ἐξουσία, δύναμις, αὐτοῖσι 3. 6) εἶμαι ἀνώτερος, πλήθος ἐκατὶ Δίσχυλ. Περσ. 338. γ) ἔχω δεικαίον, φρονῶ ὀρθῶς, ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272B·

— εἶμαι ὁ ἄριστος, Κριτίας 1. 7.

δ) ἐπὶ φηρῶν, κτλ., ἐπι-κρατῶ, γίνομαι κοινός, φάτις κρατεῖ Δίσχυλ. Ἰκέτ. 295, Σοφ. Αἴ. 978, πρβλ. Δίσχυλ. Περσ. 738· νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικά ἐκράτησεν Θουκ. 6. 5· κρατεῖ φήμῃ Πολύβ. 9. 26, 11· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δεῖ ταῦτα κρατεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 7. 13, 2, πρβλ. Ποιημ. 18, 11, (ἐνθα τὰ Ἀντιγράφα κροτεῖσθαι). 2) μετ' ἀπαρ., ὑπερισχύω ὥστε., κρατούντες ὥστε μὴ τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι Θουκ. 4. 104· ἀπρὸς, καταναεῖν κρατεῖ, εἶναι καλλίτερον νὰ., Δίσχυλ. Ἀγ. 1364· κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Εὐρ. Ἰππ. 248.

3) μετὰ γεν., νικῶ, ὑπερισχύω, τῶν ἐναντιῶν Σοφ. Ἀποστ. 106, πρβλ. Ο. Κ. 646, Δίσχυλ. Θήβ. 960, κτλ.· κρ. τινος τὸν ἀγῶνα Φίλοστρ. 677· μεταφ., κρ. τῆς διαβολῆς, νικῶ αὐτὴν, Λυσ. 156. 58· ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, ὑπερέβαινε, ὑπερέβαλλε, Θουκ. 1. 69· ἡ φύσις., τῶν διδαγμάτων· κρατεῖ, εἶναι καλλίτερα, Μένανδρ. ἐν Μονοστήχ. 213, πρβλ. 169· ἐπὶ ἐδερμάτων, νικῶ αὐτὰ, τὰ χωνεύω, Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 54B, Φιλοτίμ. αὐτόθι 79C· τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης Πλούτ. 2. 654B.

4) μετ' αἰτ., νικῶ, κυριεύω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, Πίνδ. Ν. 10. 46, Δίσχυλ. Πρ. 213, Θήβ. 189, Εὐρ. Ἀλκ. 490, Ἀριστοφ. Νεφ. 1346, Ὀρν. 419, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 32, κτλ.· τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ, τινὰ Θουκ. 6. 2, Δίσχιν. 32. 14· τῷ λόγῳ τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 539· πάχει μάκει τε., Πίνδ. Π. 4. 436, πρβλ. Ξεν. Ἰερ. 11, 5· κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς [βίος] τὸν τῆς φρονήσεως Πλάτ. Φηδρ. 11E· — Παθ., νικῶμαι, καταβάλλομαι, Δίσχυλ. Θήβ. 750, κτλ.· ὑπὸν ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 148· ὑπὸ τοῦ ὑπνοῦ Ἡρόδ. 2. 121, 4· ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Νόμ. 633E.

III. γίνομαι κύριος τινος, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου τι, τῆς ἀρχῆς, τῶν νεκρῶν Ἡρόδ. 1. 92, 4. 111· μηδενὸς ὁ αὐτ. 9. 16· σέθεν Δίσχυλ. Ἰκέτ. 387· τῆς γῆς Θουκ. 3. 6· ναυαὶ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέξ. 239E· κρ. τῆς λέξεως, κατέχω, εἶμαι κύριος τῆς γλώσσης, Ἀθην. 275B.

IV. λαμβάνω, πιάνω, «κρατῶ», «βαστῶ», τῆς χειρός Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ'. 25, κτλ.· τινὰ τῆς χειρός, ἀπὸ τοῦ χεῖρος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ'. 27.

2) μετ' αἰτ. πράγμ., καταλαμβάνω, κυριεύω τι καὶ κρατῶ αὐτό, κυρίως διὰ τῆς βίας, πῶσαν αἶαν Δίσχυλ. Ἰκέτ. 255· θρόνον· Σοφ. Ο. Κ. 1381· «πιάνω», συλλαμβάνω, κρατῶ ἰσχυρῶς, τινὰ Βατραχομουαχ. 63. 236, Πολύβ. 8. 20, 8, Καίν. Διαθ. — ὑποστηρίζω, διατηρῶ, τινὰ Διον. Ἀλ. 4. 38· — διατηρῶ στρατιωτικὴν τινα θέσιν, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· — κατέχω ἐν τῇ χειρὶ, ἔχω, κρατῶ, τι Πλούτ. 2. 99D, Ἀθην. 289C. V. κυβερνῶ, διοικῶ, Δίσχυλ. Ἀγ. 10, πρβλ. Εὐρ. Ἐκάδ. 282· — Παθ., ὅσα γὰρ ἐστὶν ἐνθάδ' αἰσχροῦ τῷ νόμῳ κρατούμενα, ἐμποδιζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου., Ἀριστοφ. Ὀρν. 755· κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προδουλεύματος Διον. Ἀλ. 9. 52.

κρατήμα, τό, ὑποστηρίξις, ἐπὶ ἐπιδέσμοι, Γαλην. 12. 232, Ἀρχ. Χειρουγ. 172· 2) λαβὴ, οὐρεούλι, Πρὸκλ. παράφρ. Πτολ. 36, Εὐστ. 115. 21.

κρατήρ, ἰων. καὶ Ἐπικ. κρητήρ, ἄρος, ὁ (κεράνυμι) — ἀγγεῖον πρὸς κράσιν, κυρίως μέγα καὶ εὐρύ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων) ὁ οἶνος ἐκινῶτο μετὰ ὕδατος καὶ ἐξ οὗ ἐπληρύνοντο τὰ ποτήρια (ἴδε ἐν λέξ. ἐπαρξομαι), οἶνον δ' ἐκ κρητήρος ἀφυσσόμενοι δεπάζουσιν ἔχουσιν Ἰλ. Γ. 295, πρβλ. 247· κρητήρι δὲ οἶνον μίσχον αὐτόθι 269· κρητήρα κέρασσάμενος Ὀδ. Η. 179, Ν. 50, κτλ.· οἶνον ἐμίσχον ἐν κρητήρῳ καὶ ὕδωρ Α. 110 (πρβλ. κεράνυμι) οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 159, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 841, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 25, κτλ. — ὡσαύτως πίνοντες κρητήρας, κρατήρας οἶνου, Ἰλ. Θ. 232· κρητήρα στήσασθαι ἐλευθέρον, ὡς εἰώθασιν τῷ Διὶ ἐπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρητήρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀποσπάζοντες (Σχόλ.), Ζ. 528, πρβλ. Ὀδ. Β. 431· περὶ τῆς φράσεως κρητήρα ἐπιστέψασθαι ποτοῖο, ἴδε ἐν λέξ. ἐπιστέψω· κρατήρος μέρος μετασχεῖν Δίσχυλ. Χο. 291· κρατήρα ἐκπίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1397· σπονδὴν τρίτου κρατήρος (ἴδε ἐν λ. σωτήρ Ι. 2), Σοφ. Ἀποστ. 375, κτλ. — Ὁ κρατήρ ἴστατο ἐπὶ τριπόδῳ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου, Ὀδ. Χ. 341· συνήθως ἦτο ἐξ ἀργύρου, Ἰλ. Ψ. 741, Ὀδ. Ι. 203, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ στεφάνῃς ἡ χεῖλούς ἐκ χρυσοῦ, Δ. 615· ἐνίοτε ἅπας χερυσιωμένος, Ἰλ. Ψ. 219· ἐνίοτε ἴστατο ἐπὶ ὑποκρητηρίδιον, Ἐπιγραφ. ἐκ Σιγείου ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 8· ὅρα πλείονα ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν Ἀρχαιοτήτων.

2) μεταφ., κ. ἀσιόητος, ἐν χρήσει παρὰ Πίνδ. ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ κομίζοντος τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ο. 6. 155· κ. κακῶν, ἐπὶ συκοφάντου, Ἀριστοφ. Ἀγ. 936· τὸς ὠνδρε κρατήρ ἐν δόμοις., πλήθος κακῶν Δίσχυλ. Ἀγ. 1397· ἄλματος κρατήρα πολιτικῷ στήσας, ἐπὶ ἐμφυλίῳ πολέμῳ, Διον. Ἀλ. 7. 44.

II. κοιλίωμα ἔχον τὸ σχῆμα ποτηρίου, κοιλίωμα ἐνδὸς πέρας, δηλ. βράχου, Σοφ. Ο. Κ. 1593, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδ. 111D.

2) τὸ στόμιον ἡραστείου, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 29, Πολύβ. 34. 11, 12, Δουκ., κτλ.

κρατηρίζω: μέλλ. -ίσω, πίνω ἐκ τοῦ κρατήρος, δηλ. πίνω ἀμέτρως, ὡς τὰ νῦν πίνω μετὰ τὴν χανάτα, Σωφρ. παρ' Ἀθην. 504B.

II. ἀναμιγνύω κρατήρα οἶνου, Α. Β. 274· ἰσως διὰ τὰ ὄργια, Δημ. 313. 16, Φωτ.



κρατήριον, Ἰων. κρητ-, τὸ ὑποκορ. τοῦ κρατήρ, Ἰππ. 576. 16· οὕτω, κρατήριδον, τὸ, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 7· κρατήριος, ὁ, Ἀθην. 479C, Ἡσυχ.

κρατήρο-φόρος, ον, ὁ φέρων κρατήρα, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. (217);

κρατήσι-δίας, ὁ, ῥωμαλέος, Εὐστ. Πονημάτων. σ. 56, 18, ἴδε ἐν ἑξ. κραταΐδιος.

κρατήσι-μάχος, ον, νικῶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Π. 9. 149.

κρατήσι-πους, ὁ, ἡ νικητής ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, Πινδ. Π. 10. 25.

κρατήσ-ιππος, ον, ἵπποις, ἵπποδρομίᾳ νικᾶν, ἄρμα Πινδ. Ν. 9. 8.

κρατήσις, εως, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, Ἑδδ. (Σοφ. Σολ. 5, 3), Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπών. 1. 26. II. κτήσις, κατοχή, Peyron. Pap. Gr. Taur. 1. σελ. 34, 36, κτλ.· μηδὲ .. ἦτω αὐτῷ βίου κρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2664.

Κρατήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κράτηρα, Στράβ. 103.

κρατήρικός, ἡ, ὅν, κατάλληλος πρὸς ἐπικράτησιν, Πλάτ. Ὅροι 414A.

κρατήτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυριαρχῶν ἀστήρ, Πτολ. Τετρ. σ. 198· πρβλ. Ἀθην. 98E.

κρατίζομαι, ἴδε ἐν λέξ. κραστίζομαι.

Κρατίνιος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν κωμ. ποιητὴν Κρατίνον, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10. [Κρά- ἴδε Ἀριστοφ. Εἰρ. 700, Βάτρ. 357, κτλ.].

κρατιστεύω, εἶμαι κράτιστος, ἰσχυρότατος, ἄριστος, ἐξοχώτατος, ὁ κρατιστεύων λόγος Πινδ. Ἀποσπ. 172· ὁ κρατιστεύων κατ' ὅμιαν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 101· ὁ κρ., ὁ νικητής, ἀντίθετ. τῷ ὁ ἡττηθείς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 7. 2) νικῶ, ἐπικρατῶ, τινί, εἰς τι, κατὰ τι Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 14· ἔν τινι αὐτόθι 2. 6, 21· τι ἐν Κύρ. 1. 5. 1. 3) μετὰ γεν. προσ., πάντων ἂν Ἀνδοκ. 25. 37· τῶν ἡλικιωτῶν κρ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, νικῶ, Ἰσοκρ. 193B.

κρατιστίνδην, ἐπίρρ., δι' ἐκλογῆς τοῦ κράτιστου, Πολυδ. Δ. 176, πρβλ. ἀριστίνδην.

κράτιστος [ᾱ], ἡ, ον, Ἐπικ. κάρτ- (ὡς ἀείποτε παρ' Ὀμ.), μεμονωμένον ὑπερβ. ἐκ τοῦ κρατὺς· (κράτος) — ὁ ἰσχυρότατος, ὁ δυνατότατος, ὁ ἄριστος, Ἰλ. Α. 266, κτλ.· κρ. θεῶν, δηλ. ὁ Ζεύς, Πινδ. Ο. 14. 20· κρ. Ἑλλήνων, ὁ ἐστὶν ὁ Ἀχιλλεύς, Σοφ. Φ. 3· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰ τοὺς κρ. νικῆσαιμεν Θουκ. 7. 67· Ἀθηναίων τὸ κρ., οἱ ἄριστοι ἐκ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 5. 8· δυνατότατος τὸ κρ., τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον μέρος τῆς δυνάμεως .. Σεν. Κύρ. 6. 1, 28, κτλ. — ἐπὶ πραγμάτων, καρτίστην .. μάχην, ἡ ἡγρωτάτη μάχη, Ἰλ. Ζ. 185· δεσμός κρ. Τίμ. Λοκρ. 99A. 2) καθόλου, ἄριστος, ἐξοχος, ἐξοχώτατος, ὡς ὑπερβ. τοῦ ἀγαθοῦς, Πινδ. Ι. 1. 25, Σοφ. Ἀντ. 1050, κτλ. — οἱ κράτιστοι, ὡς οἱ βέλτιστοι, περὶ τῶν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἀνηκόντων, Σεν. Ἑλλ. 7. 1, 42, ἴδε ἀγαθός Ι — τὰ κρ. τῆς χώρας αὐτόθι 3. 4, 20. 3) βριζόμενον διὰ λέξεων τροπικῶν ἢ τοῦ κατὰ τι, κρ. τὴν ψυχὴν Θουκ. 2. 40· πάντων πάντα κρ., ὁ ἄριστος πάντων εἰς δια, Σεν. Ἀν. 1. 9, 2· ἔν τινι ὁ αὐτ. εἰς Ἀπομν. 3. 4, 5· εἰς τι Πλάτ. Φιλιπ. 67B· περὶ τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 257A· πρὸς τι Σεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἰκανώτατος εἰς τὸ πράττειν, Θουκ. 2. 81, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, Σεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, κτλ.· καὶ μετὰ λετοχῆς, τῶν ἡλικίων κρ. εἶναι ἀκοντίων καὶ τοξεύων Σεν. Κύρ. 1. 3, 15. 3) οὐδ. ἐπομένον ἀπαρεμφ., φυγῆναι καρτίστον (δηλ. ἦν), «τὸ καλλίτερον» ἢ τοῦ ἡ φυγῆ, Ὀδ. Μ. 120, πρβλ. Εὐρ. Ἠλ. 370, Ἀριστοφ. Ἰππ. 80, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτιστα .. ἔλειν, Εὐρ. Μήδ. 384. 4) ἐπιρρηματ. χρήσεις, ἀπὸ τοῦ κρατίστον, σπουδαίως, σοβαρῶς, Πολυδ. 8. 19, 4· κατὰ τὸ κρ. Διον. Ἀλ. 2. 22 — ὡσαύτως οὐδ. πληθ., κράτιστα, ὡς ἐπίρρ., Σεν. Ἑλλ. 8. 4, 16, Ἀγασ. 1, 25. — Τὸ ἐν χρήσει συγκρ. εἶναι κρείσσων, δ ἴδε.

κράτο-θρῶς, ὁ, ἡ, ὁ κατατρωγὼν τὰς κεφαλὰς ἢ τὸν ἐγκέφαλον, Λυκόφρ. 1066.

κρατογενής, ἔς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τεχθεὶς, Ἀθηνᾶ Πορφ. Ἀντρ. Νυμφ. 32.

κράτος [ᾱ], ἡ, ον, καὶ Ἐπικ. κάρτος, εως, τὸ, ἀμφοτέρω παρ' Ὀμ. (ἴδε ἐν τέλ.). — ἰσχύς, δύναμις, παρ' Ὀμ. κυρίως. ἐπὶ σωματικῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δόλος, Ἰλ. Η. 142· ἔχει ἥδης ἄνθος, ὁ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ν. 484, κτλ.· τὸ γὰρ αὐτὸ σίδηρον γέ κράτος ἐστὶν, τοῦτο (δηλ. τὸ βάσαι) εἶναι τὸ παρέχον δύναμιν εἰς τὸν σίδηρον, Ὀδ. Ι. 393· δικάϊα γλῶσσ' ἔχει κρ. μέγα Σοφ. Ἀποσπ. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 207· κατὰ κράτος, πάσῃ ἰσχύϊ, πᾶσι δυνάμει, πολιορκεῖσθαι Θουκ. 1. 64· πολεμῆν Πλάτ. Νόμ. 692D· ἐξελέγχεσθαι Δημ. 913. 15, κτλ.· ἄλλα συγχύτατα, πόλιν ἔλειν κατὰ κράτος, κυριεύσαι αὐτὴν βία, ἐξ ἐφόδου, Θουκ. 8. 100, Ἰσοκρ. 65C, κτλ.· οὕτως, ἀνὰ κράτος αἰρεῖν Σεν. Κύρ. 1. 4, 23· ἐλαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ι. 8, 1, κτλ. — ὡσαύτως, ἀπὸ κράτους Διός. 17. 34· πρὸς ἰσχύος κράτος, ἀντίθετ. τῷ λόγῳ, Σοφ. Φιλ. 594. 2) προσωποπ., Ἰσχύς, Δύναμις, Κρ. Βία τῆς Αἰσχύλ. Πρ. 12· Κρ. καὶ Δίκη ὁ αὐτ. ἐν Χο. 244.

II. καθόλου, δύναμις, ἐξουσία, τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶ μέγιστον,

ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 118, κτλ.· τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶν ἐν οἴκῳ Ὀδ. Α. 359, πρβλ. Ἰλ. Μ. 214· οὕτω, Ζηνὸς κρ. Πινδ. Ο. 6. 162, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 529· πληθ., ὑποχείριος κράτεσιν ἀσένων ὁ αὐτ. ἐν Ἰκέτ. 393, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 485. 2) μεθ' Ὀμ., κυβερνήσεις, διοικήσεις, ἐξουσία, Ἠρόδ. 1. 129· τὸ κρ. περιθεῖναι τινι ὁ αὐτ. ἐν 3. 81· τὸ πᾶν κρ. ἔχω, εἶμαι πανίσχυρος, ὁ αὐτ. ἐν 7. 3· ἐκπλεπτεῖν κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 948· ἀρχὴ καὶ κρ. τυραννικὸν Σοφ. Ο. Κ. 373· πρῶτος ἐν κράτει βασιλεὺς, ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετ' ἀθηναίων ἐξουσίαν, Θουκ. 2. 29· — καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτη καὶ θρόνους Σοφ. Ἀντ. 173, πρβλ. 586, κτλ.· θρόνον κράτη ὑψίστη, βασιλικὴ ἰσχύς, ἐξουσία, αὐτόθι 166. 3) μετὰ γεν., ἐξουσία, ἀρχὴ ἐπὶ τινος, κράτος ἔχειν τῶν Περσῶν Ἠρόδ. 3. 69· τὸ κρ. εἶχε τῆς στρατιῆς ὁ αὐτ. ἐν 9. 42· πᾶν κράτος χθονὸς Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 425· τῶν ἄλλων δαιμόνων Εὐρ. Τρω. 949· δὸς κρ. τῶν σὼν δόμων Αἰσχύλ. Χο. 480· δωμάτων ἔχειν κρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 871· τὸ τῆς θαλάσσης κρ. Θουκ. 1. 143· κρ. τῆς γῆς ὁ αὐτ. ἐν 8. 24· ὡν ἂν ἡ τὸ κρ. τῆς γῆς, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, ὁ αὐτ. ἐν 4. 98· κρ. ἔχειν ἐαυτοῦ Πλάτ. Πολιτ. 273A· ἐν τῷ πληθ., ἀστραπῶν κράτη νέμων Σοφ. Ο. Τ. 201. 4) ἐπὶ προσώπων, δύναμις, ἐξουσία, Ἀχαιοὶ δὲ θρόνον κρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 109, πρβλ. 619, Θέβ. 127.

III. ὑπεροχή, ὑπερέτερα δύναμις, κυριότης, συχν. παρ' Ὀμ., ὡς Ἰλ. Α. 509., Ζ. 387, Ὀδ. Φ. 280· κρ. ἀρνεύσθαι Σοφ. Φιλ. 838· νίκη καὶ κράτη Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 951· ἀέθλων κρ., νίκη ἐν .., Πινδ. Ι. 8 (7). 7· νίκη καὶ κρ. τῶν δρωμένων Σοφ. Ἠλ. 85· κρ. ἀνδρείας, ἡ ἀμοιβή, τὸ ἔπαλλον, βραβεῖον τῆς μεγίστης ἀνδρείας, ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 443· νίκη καὶ κρ. τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 962A· κρ. πολέμου καὶ νίκη Δημ. 381. 12. — Ἡ λέξις αὕτη καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς φέρονται ὑπὸ δύο τύπους, κρατ- καὶ καρτ-· ὁ δεύτερος εἶναι κατὰ τὸ πλείστον ἐπικός, οἷον κάρτος, κάρτιστος, καρτύνω, ἄλλ' ἐν τῷ κρατερός καὶ κρατερός ἐπικρατεῖ τὸ ἀντιθετὸν ὡς κανὼν, ἴδε κρατερός ἐν τέλ.· τὰ δὲ κρατέω, κρατὺς δὲν ἔχουσι τύπον καρτ-. (Ἡ βίβα ἀναγράφεται καὶ ἐν τῷ κρατ-αἰός, Γοτθ. hard-us (σκληρός, αὐστηρός), Ἀρχ. Γερμ. hart-i, κτλ.)

κράτος, ἐνικ. γεν. τοῦ κράς, δ ἴδε, Ὀμηρ.

κράτο-τύραννος, ὁ, δεσποτικὸς κυβερνήτης, Ἐπιφάν. 2. 269C.

κρατυντήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ ἐπικρατῶν, ὁ κατισχύων, Ἡσυχ.

κρατυντήριος, α, ον, ἐνισχύων, κρατύνων, Ἰππ. 628. 17· κρατυντήρια, τὰ, ἔργον τοῦ Δημοκρίτου, δι' οὗ ὑπεστήριξε τὰ δόγματα αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 136, Διογ. Λ. 9. 47, Σουίδ.

κράτυντικός, ἡ, ὅν, ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κρατύνῃ, νὰ δυναμώνῃ, «δυναμωτικός», τινός Διοσκ. 1. 26· πιθαν. γραφ. ἐν Ὀρειβάσ. 126 Matth.

κράτυνω, Ἐπικ. καρτ- (κράτος, κρατὺς)· ἐνισχύω, κρατύνω, ἰσχυροῦμαι Ἠρόδ. 7. 156· τὴν πόλιν Θουκ. 1. 69· τελεῖν ὁ αὐτ. 3. 18· κρ. ἐαυτὸν δορυφόροισιν Ἠρόδ. 1. 98· κρ. ἐαυτὸν ἐν τυραννίδι αὐτόθι 100· — ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρτύναντο φάλαγγας, ἐνίσχυσαν τὰς ἐαυτῶν τάξεις, Ἰλ. Α. 215., Μ. 415· οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἀντανδρον Θουκ. 4. 52, πρβλ. 114· σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοελαῖς χεῖρας Θεόκρ. 22. 80· ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078· οἱ μιν .. ἐκαρτ. κεραυνῷ αὐτόθι Α. 510· καρτ. τὴν αἰσυμνητεῖν Θρασύδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 100. — Παθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν βασιλῆην καὶ ἐκαρτύνθη Ἠρόδ. 1. 13· τείχεσιν ἐκεκράτυντε Δίωκ Κ. 40. 36, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 72. 2) σκληρύνω, ἀντίθ.

τὸ ἀπαλύνω, τοὺς πόδας Σεν. Ἀλκ. 2, 3. — Παθ., ὁστέα κρατύνεται Ἰππ. 756E.

II. = κρατέω, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάκχ. 660· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἄκρα κρατύνων Ἐμπεδ. 361· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 930, Ἰκέτ. 699· μετὰ συστολῆς αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471· ἀπόλ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 150, 404, Σοφ., κτλ.

2) γίνομαι κύριος, κάτοχός τινος, τῶν ὅπλων Σοφ. Φιλ. 366, πρβλ. 1059, 1161· μετ' αἰτ., βασιληίδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἄσχω, Εὐρ. Ἰππ. 1282, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἰκ. 372.

III. καρτύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥίπτειν αὐτὰ μετ' ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135· κ. ἐνὶ χερσὶν ἑρετριά Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 332.

IV. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι .., Διογ. Λ. 7. 83.

κράτὺς [ῶ], εως, ὁ, ὡς τὸ κρατερός, ἰσχυρός, δυνατός, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμῆος, κρατὺς Ἀργεῖφόντης Ἰλ. Η. 181., Ο. 345, Ὀδ. Ε. 49· πρβλ. κράστις-στος.

κράτυσμός, ὁ, ἰσχυροποίησις, «δυναμωμα», Ἰππ. 1200D.

κραυγάζω, = κρᾶζω, ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, Ποιητής ἐν Πλάτ. Πολ. 607B· ἐπὶ κοράκων, κρᾶζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 37· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκπέμπω ἰσχυρὰν κραυγὴν, κρᾶζω μετὰ δυνάμεως, βοᾷ ἰσχυρῶς, «εὐφρονῶ», Δημ. 1258. 26, Ἑδδ. Κ. Δ., πρβλ. Δοδ. εἰς Φρύν. 337.

κραυγᾶνομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., μόνον ἐν Ἠρόδ. 1. 111, παιδὸν ἀσπατῶν τε καὶ κραυγανόμενον, — ἔνθα ὁμῶς ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι πιθαν. κραυγανόμενον, ὡς ἐν τισιν Ἀντιγράφ., πρβλ. βρυχανάομαι, δεκανάω.

Κραυγασίδης, ου, ὁ, ὡς εἰ πατρωνυμικὸν τοῦ κραυγασοῦ, «φωναχλῆς», ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομομαχ. 246.



κραυγασμός, ο, κραυγή, Διφιλ. ἐν «'Αποδάτῃ» 2· ἴδε Φρόνιχ. 337.

κραυγᾶσος, ὁ, ὁ κραυγᾶζων, «φωνακλᾶς», Δοβ. Φρόνιχ. 338, 436.

κραυγαστής, οὔ, ὁ, ὡς τὸ ἄνωτ., ὁ κραυγᾶζων, «φωνακλᾶς», Δ. Β. 223, 31, ἐν λέξ. βαβυλωνιασῶν ὁγλ.-ἀστρια, 'Ησύχ. ἐν λέξ. μηκάδες.

κραυγαστικὸς, ἡ, ὄν, ὁ ἀγαπῶν τὰ κραυγᾶζ, «φωνακλᾶς», κραυγαστικός, πλήκτικος, προπετεῖς Πρόκλ. παρῶρ. Πτολ. 230, Σχόλ. εἰς 'Ἰλ. Α. 575, κτλ. 'Επίρρ. -κῶς, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 485.

κραυγῆ, ἡ, (ἐκ √ ΚΡΑΓ, κράζω) ὡς καὶ γῆν, τὸ κραυγᾶζειν, Δατ. clamor, τίς ἦδε κραυγῆ; Τηλεκλείδ. ἐν 'Αδῆλ. 9· κραυγῆν στήσαι, θεῖναι Εὐρ. 'Ορ. 1510, 1529· ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4· κ. γίγνεται Δυσ. 136. 24· ἐν τῷ πληθ., Δίσχιν. 5. 27· κραυγῆ Κανθίσιος (ἀντὶ ποίησις) ὡς παράδειγμα ἐλλειψῆς καλαισθησίας, μνημονεύμενον ἐκ τοῦ Διονυσ. τοῦ Χαλκοῦ ὑπὸ 'Αριστ. ἐν τῇ Ρητ. 3. 2, 11.

κραυγίας ἵππος, ὁ, ἵππος ποτούμενος ἐκ κραυγῆς, «ὁ ὑπὸ κραυγῆς καὶ φόρου ταρασσόμενος» 'Ησύχ.

κραυγός, αὐ, ὁ, «δρυκολάπτου εἶδος» 'Ησύχ., ὅστις ἔχει καὶ «κραυγόν» ποῖς ὄρνις», ἐνθα ἡ ἀλφαριθμητικὴ τάξις ἀπατεῖ κραυγῶν, ὄνος, ὁ.

κραῦρα, ἡ, (κραῦρος) πυρετός, χοιραδική τις νόσος τῶν χοίρων καὶ κτηνῶν, Σουῖδ., Φώτ.· οὕτω κραῦρος (ἀδῆλου γένους) 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 23· ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα κραυράω, — ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός, τοῦτο ἐστὶν ἐν τοῖς βουσί τὸ κραυρᾶν αὐτόθι· ἐπὶ χοίρων, αὐτόθι 8. 21, 2· ὡσαύτως, νόσος μελισσῶν, 'Ησύχ.

κραυρόμαι, παθ., ἀποξηραίνομαι, γίνομαι κατὰξηρος, Φίλων 2. 174, Δίων Κ. 66. 21.

κραῦρος, α, ον, ὡσαύτως -ος, -ον, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13· — εὐθραυστός, εὐθρῦκος, «ευκολοσταχίστος», (κραῦρον τὸ τελῶς ἑηρόν, ὥστε καὶ πεπηγέναι δι' ἔλλειψιν τῆς ὑγρότητος 'Αριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 2, 6). Πλάτ. Τίμ. 60· ἀντίθετ. τῷ γλίσχρος καὶ μαλακός, 'Αριστ. ἐνθ' ἄνωτ.· ἐπὶ φαγνητοῦ, θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσος ἔχον, (ὡς φαίνεται σημαίνει) ἑηρόν καὶ ψυχρόν, Εὐδουλ. ἐν «'Αμαλθεία» 1.

κραυρότης, ητος, ἡ, τὸ εὐθραυστον, ἀντίθετ. τῷ γλίσχρότης, Θεόφρ. π. Φ. 'Ιστ. 1. 5, 4.

\*κράω, = γράω, ἐσθίω, μόνον παρὰ Γραμμ. (οἵτινες μνημονεύουσιν ἔκραε ἢ ἔγραε ἐκ τοῦ Καλλιμ.) ὡς ῥίξαν τοῦ κράστις, κρέας, Heyne εἰς 'Ἰλ. Τ. 8. σ. 117.

κρεάγρα, ἡ, (κρέας, ἀγρέω) περόνη ἢ λαβὴ δι' ἧς τὸ κρέας ἐλαμβάνετο ἐκ τῆς χύτρας, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 772 (ἐνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Σρ. 1155, 'Ανάξ. ἐν «Κιθαρωδῶ» 1· καθόλου ἄγχιςτρον δι' οὗ λαμβάνει τις καὶ σῦρει τι, ἀρπάγη, Δατ. harpago, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1002.

κρεάγρευτος, ον, ἀποσπῶν τὸ κρέας, τὴν σάρκα, κρεαγρεύτους πέτρας, «τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἀπτεσθαί ἀραιρούσας κρέατα πέτρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 759· κοινῶς, κρεάγραπτος.

κρεαγρίς, ἰδος, ἡ, = κρεάγρα, ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, 'Ανθ. Π. 6. 306.

κρεάδιον ἢ κρεῖδιον [ᾶ], τό, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, «ἐνα κομματάκι κρέας», 'Αριστοφ. Πλ. 227· κρεῖδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον Κηφισόδ. ἐν «'Υτ» 2, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13· ἐν τῷ πληθ., 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 507, 'Αλεξ. ἐν «Κρατεῦς» 1. 15.

κρεά-δοσία, κρεά-δοτέω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς κρεοδ-, Συλλ. 'Επιγραφ. 1625. 49., 2906.

κρεᾶνομέω· μέλλ. -ήσω· πρkm. κεκρεᾶνόμηνκα 'Ισαῖ. 78. 17· — διανέμω κρέας, μοιράζω τὸ κρέας τοῦ θύματος εἰς τοὺς κεκλημένους, ἐνθ' ἄνωτ., Λουκ. Προμ. 20· καθόλου, διαμοιράζω, διαχωρίζω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Διοδ. 'Εκλογ. 602. 66, Λουκ. Προμ. 20. — Μῆσ., διανέμονται μετ' ἄλλων, μοιράζομαι, αἱ δὲ ἄλλαι τὰ περισσεύοντα κρεᾶνομένοιο γυναικες Θεόκρ. 26. 24, Σώπατ. παρ' 'Αθην. 702Β. Περὶ τοῦ κρεων-, ἴδε τὸ ἐπόμεν.

κρεᾶνομία, ἡ, διανομή κρεῶν, Δατ. visceratio, Θεοπόμπ. 'Ιστ. 238, 'Επιγραφ. 'Αττ. ἐν τῷ Ussing σ. 47, Λουκ. Προμ. 5, 'Αθῆν. 532D, κτλ.· ἐσθαρμένους τῆς τύπος κρεωνομία, ἀπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Δ', 34 καὶ Κλημ. 'Αλ.· καὶ κρεωνομέω παρὰ Κυρίλ. ἴδε Πόρσ. Προοίμ. εἰς Εὐρ. 'Εκ. σ. 8.

κρεᾶ-νόμος, ὁ, (νέμι) ὁ διανέμων τὸ κρέας τῶν θυμάτων, Εὐρ. Κύκλ. 245· — ὡς ἐπὶ, ὁ σπαράττων, τέκνων Λυκόφρ. 203, πρβλ. 762.

κρέας, τό, Δωρ. κρής, (δ' ἴδε) 'Επικ. κρεῖας 'Αναν. παρ' 'Αθην. 282Β· 'Αττ. γέν. κρέως Σορ. 'Αποσπ. 650α, 'Αριστοφ. Βάτρ. 193· — πληθ., κρέα· 'Αττ. γέν. κρεῶν 'Οδ. Ο. 93, 'Ἡρόδ. 1. 73, 'Αττ., ἀλλὰ παρ' 'Ομ. ἀλλαγοῦ 'Επικ. κρεῖτων· κρεῶν 'Υμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 130· δοτ. κρέασι 'Ἰλ. Μ. 311, κρέεσσι Χρησμ. παρ' 'Ἡρόδ. 1. 47· — 'Ο 'Ησύχ. μνημονεύει καὶ πληθ. κρέατα. [κρέα, παρ' 'Ομ. καὶ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς Elmsl. εἰς 'Αχ. 1049· ὅθεν καὶ ἡ ἐκθλιψὶς κρέ· 'Οδ. Γ'. 65, 470, 'Αριστοφ. Θεσμ. 558· — ἕλλα κρέα

(εἰ ἡ γραφὴ γνησία) 'Αντιφ. ἐν «'Αχεστρία» 1, 1, ἐνθα νῦν γράφεται κρέας]. 'Ὡς καὶ νῦν, κρέας, τεμάχιον σαρκός, 'Οδ. Θ. 477, κτλ., πρβλ. 'Αριστοφ. Πλ. 1137· ἄρνειον κρ. Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1, 4· ἐρίφειον 'Αντιφ. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 6· τρία κρέα ἢ καὶ πλάς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 2· τέτταρα κρέα· μικρά 'Αντιφ. ἐν «Οἰνομάῳ» 1, 3· ἄλλ' ἐν τῷ πληθ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, κρέας μεμαγειρευμένον, παρεσκευασμένον, ἔδεσμα ἐκ κρέατος, 'Ομ., κτλ.· κρέα ἐφθά 'Ἡρόδ. 3. 23· κρέα ἀνάδραστα, ὠπτημένα 'Αριστοφ. Βάτρ. 553, Πλ. 894· κρ. ὀρνίθεια Νερ. 339· βοῶν Εἰρ. 1280· βόεια Πλάτ. Πολ. 338C· δαίτα παιδείων κρεῶν Δίσχλ. εἰς 'Αγ. 1242, 1593.

2) σῶμα· ἐντεῦθεν, ἄνθρωπος, Σοφ. 'Αποσπ. 650α (ἐκ σατυρικοῦ δράματος)· καὶ οὕτως ἐν κοιν. προσωπώσεσιν, ὡς τὸ κεφαλῇ, ὃ δεξιότατον κρέας 'Αριστοφ. 'Ιππ. 421, πρβλ. 457· παροιμ., λαγὼς τὸν περὶ κρεῶν [δρόμον] τρέχει, νὰ σώσῃ «τὸ τοῖστί του ἢ «τὸ πετσί του», Παροιμιογρ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1087· καὶ οὕτω πθ. ἐρμηνευτέον τὸ ἐν 'Αριστοφ. Βάτρ. 191, τὸν περὶ κρεῶν νεναιμαχῆκε, ἀλλ' ἴδε Σχολ. ('Εκ τῶν εἰς ἐκ τύπων γέν. πληθ., κρεῖων, κρεῖτον, κτλ. πρὸς τὸ Σανσκρ. κρεFJ· πρβλ. Δατ. caro 'Αρχ. Σκανδιν. hreaw, 'Αγγλο-Σαξον. hreaw, 'Αρχ. Γερμ. hred (πτῶμα).) κρεγμός, ὁ, (κρέκω), ὁ ἦχος ἐγγρόρων ὀργάνων, 'Επίχ. 75 Δημ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ', 909, πρβλ. Πόλυδ. Δ', 63.

κρεηδόκος, ον = κρειοδόκος, 'Ανθ. Π. 6. 101. κρετφάγειν -φάγία, -φάγος, 'Ιων. ἀντὶ κρεοφ-, 'Ιππ. κρεῖδοκος, ον, περιέχων, περιλαμβανών, δεχόμενος κρέατα, 'Ανθ. Π. 6. 306· πρβλ. κρεηδόκος.

κρεῖτον, τό, (κρέας) τράπεζα μαγειρικῇ, ἐρ' ἧς παρεσκευάζοντο τὰ κρέατα, 'Ἰλ. Ι. 206 οὐχί, ὡς τινες ἐρμηνεύουσιν, ἀγείων, χύτρα κρέατος· ἡ 'Ησύχ. ἔχει 'Ιων. τύπον κρήιον, καὶ ἐρμηνεύει: «κρεωθήκη, ἐπίσκοπον, κρεοδόχον λέβητα». II. παρ' Εὐτορ 133, κρέας. III. ἴδε ἐν λέξ. κρήιον.

κρεῖτος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κρεῖος III, IV. κρεῖουσα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κρεῖων.

κρεῖο-φάγος, ο·, κρεοφάγος, σαρκοβόρος, Νικ. Θ. 50· ἴσως ἡμαρτημένος. ἀντὶ κρεοφάγος (ὡς κρεῖτος ἀντὶ κρεῖος, ἴδε κρεῖος).

κρεῖσσιος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέατος, τριωδόλου κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ ὕειον 'Αλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 4.

κρεῖσσονεύω, κρεῖττων εἰμί, εἰμὶ ὑπέρτερος, καλλίτερος, 'Ἡρωδ. 'Επιμερ. 66, Τζέτζ.

κρεῖσσό-τεκνος, ον, ἀγαπητότερος τῶν τέκνων, κρεῖσσο-τέκνων ὁμμάτων ἀμρίβ. λέξ. παρ' Δίσχλ. ἐν Θήβ. 784· ἡ τοῦ 'Ερμάνου διόδρομος κυρσοτέκνων ἀντὶ κρεῖσσοτέκνων δὲν φαίνεται ἐπιτυχής.

κρεῖσσώω, = κρεῖσσονεύω, 'Ετυμ. Μέγ. 299. 22, Εὐστ. 64. 15.

κρεῖσσων, ον, γέν. ὄνος, ὡς αἰεποτε παρ' 'Επικ. καὶ 'Αρχαίοις 'Αττ.· παρὰ μεταγεν. 'Αττ. κρεῖττων· παρὰ μεταγεν. 'Ιωσι κρεῖσσων, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Δωρ. κάρρων· — συγκρ. τοῦ κρατύς (ἴδε κρατίστος), ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, μάλιστα ἐν μάχῃ, κρ. βασιλεύς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χέρηρι 'Ἰλ. Α. 80· κρεῖσσοσιν ἱφί μάχῃσιν Φ. 486· Διὸς κρ. νόος ἧπερ ἀνδρῶν Π. 688· κεραυνοῦ κρέσσον· βέλος Πινδ. Ι. 8 (7), 72, πρβλ. 'Ἡρόδ. 7. 172, κτλ.· κρεῖσσων χεῖρας 'Αντιφῶν 128. 39, κτλ.· ἐντεῦθεν ὑπερίσχυων, νικῶν, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ὀππότερος δὲ κε νικήσῃ κρ. τε γέννηται 'Ἰλ. Γ'. 71· κρ. ἀρετὴ τε βίη τε Ψ. 578.

2) ὡς πρὸς τὴν σημασίαν συχνὰ ὡς συγκριτικ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, ὁ κρέσσονας, οἱ ἀνώτεροί τινος, κυρίως κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἀξίωμα, Πινδ. Ο. 10 (11), 47, Ν. 10. 136 (ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, Εὐρ. 'Ορ. 710, Θουκ. 1. 8, κτλ.)· κρεῖσσονες θεοί, ἐπὶ τῶν ὑπερέτερων θεῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν 'Ωκεανόν, Δίσχλ. Πρ. 902, πρβλ. 'Αποσπ. 7· ὁ κρ. Ζεὺς ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 60· οὕτω, τὰ κρεῖσσω Εὐρ. 'Ιων 973· συγκρ. Πλάτ. Σοφιστ. 216B, 'Ανών. παρὰ Σουῖδ.· — τὰ κρεῖσσονα, τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρεῖσσονα καταπροδοῦναι Θουκ. 4. 10.

3) μετ' ἀπαρ., οὕτως εἰμετὸ κρεῖσσων ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι (τόξον), οὐδεὶς ἔχει μεγαλείτερον δικαίωμα ἐμοῦ νὰ... 'Οδ. Φ. 345· οὐκ ἄλλος κρ. παραυθεῖσθαι Πλάτ. Πολιτ. 268B· — κρεῖσσον ἐστὶ, μετ' ἀπαρ., εἶναι καλλίτερον νὰ... κρ. γάρ ἐστιν εἰσάπαε θανεῖν ἢ... πάσχειν κακῶς Δίσχλ. εἰς 'Αγ. 750, πρβλ. Πρ. 624, 'Ἡρόδ. 3. 52, κτλ.· τὸ μὴ εἶναι κρ. ἢ τὸ ζῆν κακῶς Σοφ. 'Αποσπ. 436· ἀλλ' ὡσαύτως, κρεῖσσων εἰμί, μετὰ μετοχ., ὡς, κρ. γάρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἡ ζωὴ τυφλὸς Σοφ. Ο. Τ. 1368, πρβλ. Δοβ. Αἰ. 622 (635)· κρ. ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγεννημένος Δίσχλ. 27. 16.

II. ἀνώτερος, ὑπερέτερων, ὑπερβάλλον, ὕψος κρεῖσσον ἐκπληδήματος Δίσχλ. εἰς 'Αγ. 1376· ἐπὶ κακῶν πράξεων, κρεῖσσον· ἀγχόντης, ἄξια μεγαλειτέρας τιμωρίας ἢ τοῦ δι' ἀγχόντης θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1374· κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἢ ὥστε προσδέρκεσθαι Εὐρ. 'Ιππ. 1217· θαύματα Βάκχ. 667· κρεῖσσον· ἡ λέξαι τολμήματα 'Ἰκέτ. 844· κρ. ἡ λόγιοισιν (ἐνν. εἰπεῖν) Ι. Τ. 837· ἀναρχία κρ. πυρός 'Εκ. 608· πράγμα ἐλπίδος κρ. γεγεννημένον, χειρότερον παρ' ὅσον ἡδυνάτο τις νὰ περιμένη, Θουκ. 2. 64· κρεῖττον λόγος τὸ



κἀλλος Εεν. Ἀπομν. 3. 11, 1. κρ. τῆς ἡμετέρας δυνάμεως δ. αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 9. III. ἔχων δύναμιν, ἰσχύϊν ὑπερτέραν τίνος, κύριος τίνος, μὴ κυριεύμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἰδίως ἐπὶ ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ 6. 1; 34. γαστρός καὶ κερδῶν αὐτοῦ 4. 2, 45. τοὺς δὲ μὴ ἔρωττας κρείττους αὐτῶν ὄντας, δηλ. νικῶντας τὴν ἑαυτῶν φυσικὴν δρμήν εἰς ἔρωτα, Πλάτ. Φαίδρ. 232Α, κ. ἄλλ. κρ. χρημάτων, ἀνώτερος τῆς ἐπιδράσεως τῶν χρημάτων, Θουκ. 2. 60, Ἰσοκρ. 5Ε. οὕτω, τῶν συμμάχων κρ. Εεν. Ἀθ. 2, 1. — ὡσαύτως, ὁ θέων ἑαυτὸν ὑπεράνω τίνος, κρ. τοῦ δικαίου Θουκ. 3. 84. κρείσσοις ὄντες.. τῷ λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, καταντήσαντες διὰ σκέψεως εἰς ἀπόλυτον πεποθήσιν διὲ οὐδέμια ὑπάρχει ἐπὶ περὶ βεβαίου τίνος πράγματος, αὐτοῖσι 83. φαυλοὺς καὶ κρείττους τῆς παιδείας = οὗς παιδεύθησιν ἀδύνατον (ἰδίως κατωτέρω) Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 8.

IV. ἐν τῷ Ἀττικῷ περὶ λόγῳ ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας, καλλίτερος, ἐσοχότερος, ὁ κρείττω λόγος Ἀριστοφ. Νεφ. 113 κέξ. ἴδε ἐν λ. ἡσσών. V. Ἐπὶ κρείσσονως, Ἀντιφῶν 128. 34 Bekk. ὡσαύτως κρεῖσσον, Σοφ. Ο. Τ. 176. (τὸ κρείσσον χρησιμεύει ὡς ἐν τῶν συγκρίτων τοῦ ἀγαθοῦ· ἀλλὰ τὸ ἀληθές θετικὸν εἶναι κρατύς (κράτος) καὶ ὁ ἀρχικός τύπος ὁ δὲ τοῦ κρατέων ἡ κρατῶν· πρβλ. ἡσσών, ἐλάσσων).

κρειττόομαι, ἐπὶ τῆς ἀμπελῶν, πάσῳ ἐκ κρειττώσεως, δηλ. βλαστῶν παρὰ φύσιν, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 14, 6, Αἰτ. Φ. 5. 9, 13. ἐν τεύθειν οὐσίαν. κρεῖττωσις, εἰς, ἡ, νόσος ἀμπελῶν, ἡ παρὰ φύσιν βλάστησις, ἡς ἐνεκα ἀναρροῦσι καὶ ἀπορροῦσιν αἱ ῥαγές, αὐτοῖσι,

κρεῖων, ὄντος, ὁ, κυβερνήτης, ἀρχὸν, δεσπότης, κύριος, Ἐπικ. λέγει ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. κατὰ τὸ πλείστον, ἐπὶ βασιλείᾳ καὶ ἡγεμονίᾳ, ἰδίως δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡσαύτως ἐπὶ θεῶν, ὕπατε κρεῖδοντων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Θ. 31, κτλ. καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. εὐρυκρεῖων — ἀλλ' ἐν Ὀδ. Δ. 22, ὁ Ἑρμῆος, θεράπων τοῦ Μενελάου, καλεῖται κρεῖων, εἴτε ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῶν θεραπόντων, εἴτε χάριν τιμῆς, ὡς ἡν ἐν χρήσει καὶ ἡ λέξις ἤρως. — οὕτω τὸ θηλ. κρεῖουσα (ἀπαξ παρ' Ὀμ.), κρεῖουσα γυναικῶν, ἐπὶ παλλακίᾳ τίνος τοῦ Πριάμου, ἔνθα ὡσαύτως κεῖται ὡς γενική πρόσωπον τιμητική, Ἰλ. Χ. 48. ὡσαύτως, Ἀντιόπη κρ., ἡ βασίλισσα Ἀντιόπη, Ἦσ. Ἀποσπ. 48 Götth., πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 219. — μέν Ὀμ. ἐν τῷ τύπῳ κρέων, Πινδ. Π. 8. 143, Ν. 3. 17, 7. 66, Αἰσχύλ. Ἰππ. 574. ἐν τεύθειν τὸ κύρ. ὄνομα Κρέων. (ἴδε ἐν λ. κράϊνω. Ρῆμα κρέω ἢ κρεῖω οὐδαμῶς ἀπαντᾷ.)

κρεῖων, Ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ κρέας. Ὀμ. κρεκάδεια, ὡν τὰ ἰστούργηματα, παραπετάσματα, κρεκάδια αὐλῆς, τάκητες, Ἀριστοφ. Σφ. 1215.

κρεκτός, ἡ, ὄν, πληττόμενος ἢ κρουόμενος πρὸς ἤχσιν, κρουστός, ἐπὶ ἡχοῦ ὁρῶντων τῶν πληκτρῶν κρουμένων· καθόλου, παιζόμενος, ψάλλόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 822. πρβλ. θρεκτός.

κρέκω· μέλλ. — ἔξω· ῥῆμα ὀνομαστικῶς, κυρίως ἐκδηλοῦν τὸν ἤχον χορδῆς κρουόμενης πρβλ. ὡσαύτως κρεγμός, κερκίς, κρέξ.

1) τυπὸν τὸ ὄραμα διὰ τῆς κερκίδος, κρούσιν αὐτὸ, καθόλου, ὕψαινα, γλυκεῖα μᾶτερ, οὕτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἴσθον Σάφω 91. πέπλους Εὐρ. Ἰλ. 542. 2) πληττόν, κρούον ἐν χορδῶν ὁρῶντων τὰς χορδὰς διὰ τοῦ πληκτροῦ, Διον. Ἀλ. 7. 72. ἐν κίθάρᾳ νομίον ἐκρεσκον Ἀνθ. Π. 9. 584. — ἀκολούθως, παίζω οἰονδήποτε ὄργανον, αὐλὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. 682. σπανιώτερον μετὰ ῥατ., κρέκειν δόνακι Ἀνθ. Πινδ. 231, πρβλ. Tibull. 1. 4, 4. ὡσαύτως μετὰ σύστοιχ. αἰτ. πληκτίδων ψαλμοῖς ὕμνον κρ. Τελέστ. 6. ἡ κίθαρα κρ. τὸν κύριον Κλήμ. Ἀλ. 5. 3) ἐπὶ πάσης ὁρεῖας βοῆς ἡ ἤχου, βόην πεποῖς κρ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 772, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 192. κρέξασα κίσσα αὐτοῖσι 191.

κρεμάθρα, ἡ (κρεμάννυμι) κρεμάστρα, εἶδος καλαθίου κρεμαστοῦ ἡ σκεύους ἐν ᾧ ἐτίθεισαν τὰ περιτεύοντα ὄψα, κοινῶς «φανάρι», Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5 (πρβλ. κρεμάστρα)· ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 218, κορβίνον ἐν ᾧ ὁ Σωκράτης φαίνεται αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα κατὰ παρῳδήσιν καὶ γελοιοποιήσιν τῶν τραγικῶν μηχανῶν δι' ὧν ἐνεφανίζοντο θεότητες ἐν τῷ αἵρε.

κρεμάννυμι Πλάτ. Νόμ. 830Β, κτλ. — ὡ· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 6, 4, Θεοφρ. κρεμῶν Ἀριστ. π. Θουμάς. 6, Αἰδ., κλ. κρεμᾶζω, Βυζ.: — μέλλ. κρεμᾶσω [α] Ἀλκαί. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 6, Βδδ. Ἀττ. κρεμῶ, ἄς, ἄ, Ἀριστοφ. Πλ. 312. Ἐπικ. ἐκτετακ. κρεμῶ Ἰλ. Η. 83. ἄρ. α' ἐκρεμᾶσα Ὀμ. Ἀττ. Ἐπικ. κρεμᾶσα Ὀμ. — Μέσ., ἄρ. ἐκρεμασμένη Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 627, (ἐκ-) Ἀνθ. Π. 5. 92. — Παλ., κρεμάννυμι, ἀλλ' ἐν χρήσει ἴσως αἰετοῦ ἐν τῷ συγχεομένῳ τύπῳ κρεμαμαί, Πινδ., Ἀριστοφ. κλ.: ὡσαύτως κρεμᾶται (ἐκ τοῦ κρεμάομαι) Ἀνακρέωντ. 16. 17. ἀλλὰ πιθανῶς γραπτὸν κρεμᾶσθαι ἀντὶ κρεμάσθαι ἐν Ἀντιφῶν. Ἐπινυμῆδαι 2. 4, κτλ. ὑποτακτ. κρεμῶμαι Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6. εὐκτ. κρεμᾶμην Ἀριστοφ. Ἀγ. 946, Νεφ. 870. παρατ. ἐκρεμᾶμην, ω, ατο, Ἰλ. Ο. 21, Ἀττ.: μέλλ. κρεμῆσθαι με παθητ. σημασι, Ἀριστοφ. Ἀγ. 279, Σφ. 808. ἄρ. ἐκρεμασθῆν Εὐρ. Βάκχ. 1240, Ἀριστοφ., κλ.: προμ. προστακτ. κερμασθῶ Ἀρχιμήδ. (Ἐκ τῆς √ΚΡΕΜ παράγονται καὶ αἱ λέξεις: κρημνάω, κρημ-νῆμι, κρημ-νός· πρβλ. Γοτθ. kram-jan (σταυροῦν),

Ἀρχ. Γερμ. ram-a (sustentaculum).) I. «κρεμῶ», ἀναρτῶ, σειρῆν. — ἔξ οὐρανὸν ἐκ κρεμᾶσσαντες Ἰλ. Θ. 19 (πρβλ. κατακρεμάννυμι)· τόξον ἐκ πίτυος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 249. ἀπὸ κάλω κρ. σαυτόν Ἀριστοφ. Βάτρ. 121. καὶ κρεμῶσι ποτὶ ναόν, ὡς ἀφιέρωμα, Ἰλ. Η. 83. οὐκοῦν σε... λαβόντες τῶν ὄρχων κρεμῶμεν, ὅς σε πιάσωμεν νᾶ σὲ κρεμάσωμεν ἀπὸ τῆς ὀργῆς, Ἀριστοφ. Πλ. 312. κρεμάσας τὸ νόημα, ὑπαινιγνόμενος τὸν Σωκράτην ἐν τῇ κρεμᾶστᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 229, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀθήναις 3. 17. — κρεμάσας τὴν ἀσπίδα, ἀναρτῆσαι τὴν ἀσπίδα, δηλ. μὴ πολεμεῖν πλέον, Ἀριστοφ. Ἀγ. 58. τὴν πανοπλῖαν δ αὐτ. ἐν Ὀρν. 435. κρ. [τὰς ὕς] τῶν ἐπισθίων σκέλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 7. — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πηδάλιον κρεμάσασθαι, δηλ. παρατεῖσθαι τῆς θαλάσσης, Ἦσ. Ἐργ. κ. Ἦμ. 627. 2)

κρεμῶ, ἀπαγχονίζω, τινά Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 21, Οἰκ. 2. 32, Πλουτ. Κάτω 2, κτλ. II. Παθ. ἀναρτῶμαι, αἰωρούμαι, ὅτε τ' ἐκρεμῶ ὑψόθεν (ἐ' πρόσ. παρατ.), ὅτε ἴσο κρεμασμένη, περὶ τῆς Ἦρας, Ἰλ. Ο. 18, πρβλ. 21. λίθος κρεμάται ὑπὲρ τίνος Ἀρχιλ. 48. ἀνάκειμαι ὡς ἀφιέρωμα, ἀλλὰ κρεμάται, «κρεμάται καὶ ἀνιέρωται τὸν Ἀπόλλωνα» (Σχολ.), Πινδ. Π. 5. 46. ὡσαύτως ἐν Ἠρόδ. 1. 34, 66, κτλ. σπλάγχνα κρεμάσθαι δοκέω Ἰππ. π. Ἀρχ. Ἰηρ. 12. κάτω κρεμάνται Σοφ. Ἀποσπ. 382. κρεμῆσεται.. ἐπὶ τοῦ παττάλου Ἀριστοφ. Σφ. 808. κρ. ἐρ' Ἰππικῶν Εὐν. Ἀν. 3. 2, 19. ἐκ ποδῶν κάτω κάρα κρ. Ἀριστ. Ἀγ. 946. αἱ μέλιται κρ. ἐξ ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 58. — μεταφορ., ἀμφὶ φρασίν ἀμπλακίαι κρεμάνται Πινδ. Ο. 7. 44. μῶμος κρεμάται τίνος, κρεμάται ἐπάνω εἰς τινά, αὐτοῖσι 6. 125, πρβλ. Ν. 8. (7). 26. κρεμασθῆναι ἐκ τίνος, δολοχίρως ἀφιερῶσθαι εἰς τι, Πλάτ. Νόμ. 831C. ὁ ἐκ τοῦ σώματος κρεμᾶμενος Εὐν. Συμπ. 8, 19. 2) ἀπαγχονίζομαι, κρεμῶμαι, οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθεῖν γένος Εὐρ. Ἰππ. 1252, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγορίστῃ» 3. 10. 3) μεταφορ., εἶμαι· μετέωρος, ἀναποφάσιςτος, ἵνα μὴ κρεμῆται ἡ διάνοια Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6. 4) = ὀκλάζω, Ἀρχτ. 65, ἔνθα ἴδε Σχολ.

κρεμάς, -άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., κρεμαστή, προέχουσα ὡς ἐπι-κρεμαμένη, πέτρα Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 795.

κρεμάσις, εἰς, ἡ, ἀνάρτησις, «κρέμασμα», Ἰππ. π. Ἀθ. 836, Ὀρειδᾶς. 173 Matth.

κρέμασμα, τό, = τῷ ἐπομ., Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 157. κρεμασμός, ὁ, αἰωρήσις, ἐξάρτησις, Ἰππ. π. Ἀθ. 816, 836, ἐπὶ τεθραυμένης πλευρᾶς, τὸ μὴ ἔχειν ὑποστήριγμα ἐνεκα τῆς κενότητος τοῦ στομάχου.

κρεμαστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ κρεμᾶν, Γεωπ. 16. 1. κρεμαστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ κρεμῶν, ὁ ἐξ οὗ κρεμάται τι, οἱ κρεμαστές, οἱ μῦες δι' οὓς ὁ ὄρχης κρεμάνται, Γαλην. 4. 264, Πολύδ. Β. 173.

II. = σταρὸς I, Εὐστ. 1625. 14. κρεμαστήριον, τό, μικρὸν κόσμημα κρεμώμενον ἐκ περιδεραίου, κτλ., Achmes Ὀνειροκρ. σελ. 229. 20.

κρεμαστός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, «κρεμασμένος», ἀπηγορευμένος, γυνή Σοφ. Ο. Τ. 1263. κρ. αὐχένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1221, μετὰ γεν.: κρεμᾶμενος ἐκ τίνος, κρεμαστά τεύχη πασσάλων καθαρίσας Εὐρ. Ἀνθ. 1122. — κρ. ὀρτάνη, δηλ. ὄρχος ἰσχυρὸν ἀγχοῦνα, βρόχος, Σοφ. Ο. Τ. 1266. βρόχοι κρ. Εὐρ. Ἰππ. 779. — σκευὴ κρ.: ὁ ἐκ σπονδίων καὶ ἰστίων ὄπισθος τοῦ πλοῦτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ξύλινα κρ., Εὐν. Οἰκ. 8. 12. τὰ κρεμαστά ἰστία Ἑρμιππ. ἐν Φόρμοφοροις 1. 12. κλινίδιον κρ., κρεμαστὴ κλίνη, Πλουτ. Περικλ. 27. οἱ κρ. κῆποι ὁ αὐτ. 2. 342Β.

κρεμάστρα, ἡ, = τῷ Ἀττικῷ κρεμάθρα, («κρεμάθρα», Ἀττικῶς κρεμάστρα Ἑλληνικῶς Μοῖρας σελ. 242), Εὐστ. 1625. 17, διαφ. γράφ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5. 2) ὁ μίσχος δι' οὗ τὸ ἄνθος κρεμάται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 16, 4.

κρεμάω, ἴδε κρεμάννυμι. κρεμᾶλα, τὰ, κρετάλα, ἅπερ εἶχον εἰς τοὺς δακτύλους αὐτῶν οἱ ὀρχοῦμενοι καὶ συνέκρουον αὐτὰ μετὰ ῥυθμοῦ πρὸς δὲ γίνετο ἡ ὀρχησις, νῦν ὀνομαζόμενοι Τουρκιστὶ «ζιλια», Ἀθην. 636C. πρβλ. κρετάλων. (Πρβλ. Λατ. crenape, crenundiae).

κρεμᾶλλιάζω, (κρεμᾶλα) κρούων τὰ κρεμᾶλα φυλάττω χρόνον, εὐρύθυμον τινά ἤχον ποῖα τοῖς ὀρχοῦμενοι διὰ τῶν κρεμᾶλῶν, ἅπερ ἐνίοτε ἦσαν κογχύλια ἢ ὄστρακα κ.τ.τ., λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμᾶλλιάζουσι Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 5 (κοινῶς κρεμᾶλλιάζουσι), πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1305, Ἦσυχ.

κρεμᾶλλιαστός, -ύς, ἡ, κρετός ὡς διὰ κρετάλων πρὸς δῆλῳσιν τοῦ ῥυθμοῦ κατὰ τὴν ὀρχησίαν, Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 162 (κοινῶς -αστής, οὐ, ὁ).

κρεμῶ, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ κρεμάννυμι. κρέμυς, υος, ἡ, ἀντὶ χρέμυς, ἰχθύς τις, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 305D.

κρεμῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ κρεμάννυμι. κρέξ, ἡ, γεν. κρεκός, (κρέκω) Λατίν. crex, πτηνόν τι ἔχον δὲ καὶ ὀδοντωτὸν ῥάμφος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1138, καὶ μικροῦς πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 34, πρβλ. Αἰδ. π. Ζ. 4. 5, πρὸς δὲ κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Ἠρόδ. παραβάλλει τὴν ἰῆν, 2. 76. II περι-



γραφή αὐτὴ δὲν ἀρμόζει πρὸς τὸ crex rallas, ἀν καὶ ἡ κραυγὴ αὐ-  
τοῦ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ὄνομα (ὅπερ ὡς τὸ κρέκω εἶναι κατ'  
ὀνοματοπ.), ὁ δὲ Snudevall ἐπιμένει ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦτο· ἕτεροι  
νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν tringa pugnax. Ἐθεωρεῖτο δὲ  
δυοσύνωστον εἰς τοὺς νεοσύμφορος, Εὐροπῶν 4· ὁπότεν ἡ Ἑλένη  
καλεῖται δυσάρπαγος κρέξ, Δυκόρρ. 513. 2) μεταφορ.,  
κομπορήμων, ἀλαζών, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 118. II. τάσσεται δὲ  
καὶ ἐπὶ τριχός, Ἡσύχ., Σουίδ., Εὐστ. 1528. 18· ὁ Εὐστ. μνημονεύει  
καὶ αἰτιατ. κρέκων, ἐξ ὀνομαστ. ἡ κρέκω.

κρεοβορέω, ἐσθίω κρέας, κρεοφαγῶ, Βαρδῆσαν. παρ' Εὐστ. ἐν  
Εὐαγγ. Προπ. 274B.— ὡσαύτως κρεοβορέα, ἡ, κρεοφαγία, Ἐκκλ.  
ἴδε ἐν κρεω-.

κρεο-βόρος, ὄν, τρεφόμενος διὰ κρέατος, κρεοφάγος, Αἰσχύλ.  
Ἰκέτ. 287, ἐκ διερρωσέως ἐν τῇ τοῦ Butler ἐκδόσει ἀντὶ κρεό-  
βροτος.— παρὰ Νικήτ. κρεωβ-, ἴδε κρεω-.

κρεο-δαίτης, ὄν, ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας ἐν δημο-  
σίαις εὐχαίαις, Δατ. dispensator, Πλουτ. Λύσανδ. 23, Ἀγιστ. 8,  
Πολυδ. 5, 34, Ζ', 25.— θηλ. κρεοδαίτις ἀρχὴ Πολυδ. 5, 34—  
ἐντεῦθεν κρεοδαίτεω, μοιράζω κρέας, Ζωναρ. 1258· καὶ κρεο-  
δαισία, ἡ, διανομὴ τοῦ κρέατος, Δατ. visceratio, Δημήτρ. Σκήψ.  
παρ' Ἀθην. 425C, Πλουτ. 2. 643A, Ζωναρ. 1253.— Πάντες οὗτοι  
οἱ τύποι συχνάκις φέρονται ἡμαρτημένως κρεω-, ἴδε ἐν κρεω-.

κρεο-δεῖρα, ἡ, (δεῖρω) μάχιρα πρὸς ἐκδοράν, Πολυδ. Ζ', 25·  
ἄλλ. κρεωδ-.

κρεοδοσία, ἡ, = κρεοδαισία, Ζωναρ. 1253, διάφ. γραφ. ἐν  
Πλουτ. Δημήτρ. 11.— κρεοδοτέω, Ζωναρ. 1258· ἐκ τοῦ κρεοδ-  
της, ὄν, = κρεοδαίτης, Σουίδ., γραφόμενον κρεωδοτής, ἐν τῇ  
Συλλ. Ἐπιγρ. 4485. ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-δόχος, ὄν, = κρεοδόκιος, Σχολ. Ἰλ. I. 206, Ἡσύχ. ἐν  
λέξ. κρήνον, Ἐνυμ. Μέγ. 536. 57· ἴδε κρεω-.

κρεοθήκη, ἡ τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, Ἡσύχ. ἐν λέξ.  
κρήνον· ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-κάκιστος, ὁ, ἔδεσμα ἐκ κρέατος λίπους καὶ αἵματος,  
Ἀθην. 381D.

κρεοκοπέω, κόπτω εἰς τεμάχια τὰ κρέατα, κρεοργῶ, κρ. δυ-  
στήνων μέλη Αἰσχύλ. Πέρσ. 463· μέλη ξένων Εὐρ. Κύκλ. 359·  
— ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεο-κόπος, ὄν, ὁ κατακόπτων τὸ κρέας, Γλωσσ.

κρεο-πώλης, ὁ, καὶ νῦν, ὁ πωλὼν κρέας, Μάχων παρ' Ἀθην.  
580C· πρὸλ. Ἀνθ. Π. 11. 212, Θεοφρ. Χαρακτ. 9.— 609 κρεο-  
πωλέω, πωλὼ κρέας, εἶμαι κρεοπώλης, Πολυδ. 5, 33, Ζ', 25·  
κρεοπωλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κρεοπώλην, τρά-  
πεζα Πλουτ. 2. 643A· θηλ. κρεοπωλὶς, ἀγορά, ἔνθα τὰ κρεοπο-  
λεῖα, Ἡσύχ.— κρεοπώλιον (διάφ. γραφ. κρεοπωλεῖον), τό,  
ἐργαστήριον κρεοπώλου, Διόδ. 12. 24, Πλουτ. 2. 277E, Ἀρτεμίδ.  
5. 5, Πολυδ. Ζ', 25.— Ἀπαντες οὗτοι οἱ τύποι συχνάκις ἡμαρτημέ-  
νως φέρονται διὰ τοῦ κρεω-, ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοσαπέντων, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 995C, ἔνθα ἐξ  
εἰκασίας κατασπ-.

κρεο-στάθμη, ἡ, στάθμη, ζυγαριὰ τοῦ κρέατος, Ἀριστοτ. Ἀποσπ.  
633.— ἴδε κρεω-.

κρεο-τομέω, = κρεοκοπέω, Τζέτζ. Ἰστ. 13. 420.— ἴδε ἐν λέξ.  
κρεω-.

κρεοργέω, κατακόπτω κρέας ὡς ὁ κρεοργός, κατακόπτω,  
Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 55, Διογ. Λ. 9. 108.— Παθ., Φίλων 2.  
544, Δίων Κ. 75. 7.

κρεοργγῶν, ὄν, κρεοργός, εἰς τεμάχια, τοὺς ἄνδρας κρ.  
διασπᾶν Ἡρόδ. 3. 13.

κρεοργγία, ἡ, τὸ κρεοργεῖν, τὸ κόψιμον εἰς κομμάτια, ἡ Πέλο-  
πος κρεοργγία Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 54.

κρεοργγιός, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κρεοργγὸν ἢ εἰς τὸ  
ἐπάγγελμα αὐτοῦ, Γλωσσ.

κρεοργγός, ὄν, (ἐργον) ὁ ἐργαζόμενος δηλ. κόπτων σάρκας·  
κρεοργγὸν ἡμαρ, ἡμέρα σφαγῆς θύματων καὶ εὐχαίας, ἡμέρα καθ'  
ἣν μετὰ τὴν σφαγὴν διενέμετον κρέατα, Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1592· πρὸλ.  
βουθύτοις ἐν ἡμασιν Χοηρ. 261.— ὡς οὐσιαστ., κρεοργγός,  
ὁ, ὁ κόπτων κρέας, κρεοπώλης, Πολυδ. Ζ', 25.

κρεοφαγέω, ἰων. κρηφ-, ἐσθίω κρέας, Ἰππ. 339, 36 (ἐν τῷ  
ἰων. τύπῳ κρηφ-).— Παθ., ἐπὶ τοῦ κρέατος ζῶν, ἐσθίομαι·  
ἀλλὰ, ἡμέρα κρεοφαγομένη, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς ἀπόκρεω,  
Ἐκκλ.— ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοφαγία, ἰων. κρηφ-, ἡ, τὸ ἐσθίειν κρέας, Ἰππ. π. Διαίτ.  
Ὁδ. 389, κ. ἄλλ., Διόδ. 3. 31· κρ. τῶν θηρίων Στράβ. 771.—  
ἴδε ἐν κρεω-.

κρεοφάγος, ὄν, ὁ ἐσθίων κρέας, σαρκοφάγος, Ἡρόδ. 4. 186,  
Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 7, κτλ.· κρ. ἡμέρα, ἡ πρώτη ἡμέρα  
μετὰ νηστείας, Ἐκκλ.— ἴδε ἐν λέξ. κρεω-.

κρεοφῶρος, ὄν, φέρων ἢ ἔχων κρέας, Ἰκκλ.— ἴδε ἐν λ. κρεω-.

κρέσων, ἰων. ἀντὶ κρεῖσων, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ.  
κρεῖλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κρέας, «κρεπάκι», Συνέδ. 268C.

κρεω-· περὶ πάντων τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων ἴδε ἐν κρεο-.

Ἐν τοῖς Ἀντιγρίφ. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ κρέας φέρονται ἐνίοτε διὰ  
τοῦ κρεο- (ὡς κρεο- ἐκ τοῦ κέρας), ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ κρεω-.

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ μόνη ὀρθὴ γραφή παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγρα-  
φεῖσι, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Πέρσ. ἐν τῷ προσωμ. τῆς Εὐρ. Ἐκ. σ. 8·  
ἀλλὰ τὴν δευτέραν φαίνεται ὅτι ἀπεδέξαντο οἱ μεταγεν. συγγραφεῖς·  
ἴδε ἐπὶ πᾶσι Λοδ. Φρύν. 692 κέξ. Ὅλιστα τινὰ σύνθετα φέρονται διὰ  
τοῦ κρεα-, κρη-· ὁπότεν ἐν Δυκόρρ. 660 (ἐνθα πολλὰ Ἀντιγρ.  
εἰχουσι κρεασφάγῳ), διορθωτέον κρεαφάγῳ ἀντὶ κρεωφάγῳ·  
πρὸλ. κρεα-δοτέω, κρεα-δαισία, κρεα-νομία.

κρεώδης, ες. (εἶδος) ὁμοίος πρὸς κρέας, κρεατώδης, σαρκώ-  
δης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1, 9, 2., 8. 3, 6· ὁμοιῇ κρ. Ἀθην. 62A·  
τὰ κρεατώδη, ἅπαντα τὰ κρεατώδη, Γαλην. 6. 600.

κρέων, ὄντος, = τῷ Ὀληρικῷ κρεῖων (β. ἴδε).

κρεῶν, γεν. πληθ. τοῦ κρέας, Ὁδ. Ο. 98.

κρεωνομέω, -νομία, ἴδε ἐν λέξ. κρεανομία.

κρεωπώλης, κρεωφάγος, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. κρεο-  
κρήνυος, ὄν, καλός, ὠφέλιμος ἡ εὐάρεστος, ἀπαξ παρ' Ὀμήρ.,  
οὐ πώποτε μοι τὸ κρήνυον εἶπας Ἰλ. Α. 106· ἄλλο μὲν οὐ-  
δὲν κρήνυον Ἀνθ. Π. 7. 284· οὐδὲ γουναίων πόνος κρήνυον,  
καὶ ὃν συμπτώμα, Ἰππ. Κωικ. Προγ. 121· ποτὶ οὐδὲν κρ. σχολ-  
λάζοντες Λύσις Πυθαγ. παρὰ Gale, σ. 737.— ὁ Θεόκρ., 20. 19,  
εἰτε ἐπίτηδες εἶτε καὶ παρκαυῶν τὸν Ὀμηρον μεταχειρίζεται τὴν  
λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀληθούς, πραγματικός, εἰπατέ μοι ..  
τὸ κρήνυον· οὕτως, ὡς Ἐπίρρ., τῇ ἀληθείᾳ, εἰλικρινῶς, πορθεῖς  
με τὸ κρ. Ἀνθ. Π. 5. 58. 2) ἐπὶ προσώπων, ἀγαθός, χρη-  
στός, κρήνιος, ὠφέλιμος, οὐκ ἐπίστανται, οὐδὲ κρήνυοι διδά-  
σκαλοι εἰσι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 111E· εἰ δ' ἔσσι κρήνυός τε καὶ  
παρὰ χρηστέῳ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 21· παρ' ὄνῳ κρήνυος Ἀνθ. Π.  
7. 355.— Ἐπίρρ., κρήνυός Περικτινὴ παρὰ Στοδ. 488. 39.  
(Οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς ἀρχαίας ταύτης λέξ.  
ἴδε Buttm. Δεξιλ. ἐν λέξ.)

κρηδεμνό-κομος, ὄν, ἔχων τὴν κόμην κεκοσμημένην κρηδέ-  
μνῳ, φορῶν τὸ κρηδεμνον, Ἐπιστ. Αὐσων. 12. 13.  
κρηδεμνον, Δωρ. κρηδ-, τό, (κράς ἢ κάρα, δέω) κεφαλῶδε-  
σμος, γυναικείον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καλύπτων οὐ μόνον τὴν κε-  
φαλὴν ἀλλὰ καὶ κατερχόμενον ἐκατέρωθεν μέχρι τῶν ὤμων, ὥστε  
ἡδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ συγκαλύψῃ καὶ δλοῖν τὸ πρόσωπον· ἐπὶ  
τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. X. 470· ἐπὶ τῆς Ἥρας, κρηδεμνῷ δ' ἐφύ-  
περθε καλύψατο διὰ θεῶν Ε. 184· ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἐν τῷ  
πληθ., Ἀντα. παρειῶν σχομένην λιπαρὰ κρηδεμνα Ὁδ. Α.  
334, Π. 416, κτλ. ὥστε ἐφόρου αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλῆς  
τάξεως γυναικες, ἀλλ' ἐν Ὁδ. Ζ. 100, καὶ αἱ δμαὶ τῆς Ναυσικάας·  
— ἐν Ὁδ. Ε. 346, ἡ θεὰ Ἰνὸ παρέχει τὸ εαυτῆς κρηδεμνον  
εἰς τὸν Ὀδυσσεά ὅπως τὸν σώσῃ ἀπὸ πνιγμοῦ. II. μεταφ.

ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐπάλλεις αἱ ἐπιστέρουσαι τὰ τεῖχη πόλεως τινος,  
Τροίης ἱερὰ κρηδεμνα Ἰλ. Π. 100, Ὁδ. Ν. 388· πρὸλ. Ἰγμ.  
Ὀμ. εἰς Δῆμ. 151· πολλῶν κρηδεμνα λύει Βακχὺλ. Ἀποσπ.  
20 [27], 6, Blass· πέτρινα κρ. Εὐρ. Τρω. 508· ὡσαύτως ἐν τῷ  
ἐνικῷ, Θῆδης κρηδεμνον Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 105. 2) ἀντὶ  
πῶμα, τὸ ἐπικάλυμμα οἰνήρου ἄγγειου, Ὁδ. Γ. 392.

κρηῖναι, κρήνην, ἴδε ἐν λέξ. κραινῶ.

κρηθεν, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λέξ. κρᾶς II.

κρηθίον, ὁ, ἡ κρηθιον, τό, εἶδος μαζάρου ἢ κρητάμου φνο-  
μένου ἐπὶ κρημνῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἰππ. 563. 56., 572. 42,  
κτλ. Ὁ τύπος, τὸ γένος καὶ ὁ τῶνισμός εἶναι ἅπαντα ἀβέβαια·  
κρηθίμος φέρεται παρ' Ἀρκαδ. 58.— Κατὰ τὸν Διοσκ. 2, 157,  
κρηθιον, τό, «οἱ δὲ κρητάμου, θαμνοεῖδες ἐσσι βοτάνων, ἀμφιλα-  
φές, περὶ πῆχυν τὸ ὕψος, φυόμενον ἐν πετρώδεσι καὶ παραθαλασ-  
σίοις τόποις, φύλλοις περιπλεον λιπαροῖς καὶ υπολευκοῖς» κτλ.

κρηῖον, τό, ἰων. ἀντὶ κρηθῶν, εἶδος νυμφικοῦ πικνουτίου,  
Φιλέτ. παρ' Ἀθην. 645D.

κρημνάω, = κρημνῆμι, Διογ. Λ. 6. 50· πρὸλ. κατακρημνάω.  
κρημν-ηγορέω, (κρημνός) ὡς τὸ κρημνοκοπέω, μεταχειρί-  
ζομαι ἐν τῇ ὁμιλίᾳ λέξεις ἀποκρήμους, παταγωδεις, μεγάλους λο-  
γους, Τζέτζ. εἰς Ἡσιόδ. σ. 10 Gaisf.· πρὸλ. κρημνοπόδος, κρη-  
μνοκοπέω.

κρημνῆμι, = κρεμάννυμι, ἀγκύραν ποτὲ .. νὰ  
κρημνάντῳ Πινδ. Π. 4. 42· κρημνὴν (προστακτ.) σεαυτὴν ἐξ  
.. ἀντηρίδος Εὐρ. ἐν Ἀδῆλ. 150· τοῦσδε ἐκρημνῆν (παρατακτ.)  
Ἀππ. Μιθριδ. 97.— Παθ., κρημνῆμαι, εἶμαι «κρεμασμένος», κρέ-  
μαμαι, ἄντα. Ἰλ. 1217· αἰωροῦμαι ἐν τῷ αἵρῳ, ὑπερθ. ὀμμάτων  
κρημναμενᾶν νεφελᾶν Αἰσχύλ. Ὁζβ. 229.— πρὸλ. ἐκ-, κατα-  
κρημνῆμαι.

κρημνίζω, ὡς καὶ νῦν, ῥίπτω κατὰ κεφαλῆς, κοιν. «γχεμνίζω»,  
Ἐδδ. (B' Μακκ. 5, 10)· μεταφ., κρ. ἐαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἡδ-  
νάς Πλουτ. 2. 5A.

κρημνύσις, εως, ἡ, τὸ κατακρημνισμα, Σχολ. εἰς Θουκ. 7. 45.

κρημνισμός, ὁ, = κρημνισμός, Πτολ. Τετραβ. 151. 8.

κρημνιστός, ἡ, ὄν, κρημνισθείς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 237.

κρημνοβάτω, περιπατῶ ἐπάνω εἰς κρημνούς, Στράβ. 710,  
Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 126.



κρημνο-βάτης, ου, ὁ, δὲ περιπατῶν ἐπάνω εἰς κρημούς, Πάν. Ἀνθ. Π. 9. 142, πρὸς Π. Πολύαι. 4. 3, 29 — θηλ. κρημνοβάτης, ιδος, Τζέτζ. εἰς Ἰλ. Η. 842. 2) σχοινοβάτης, Ἡσυχ.

II δὲ μεταχειριζόμενος ἀπόκρημα ῥήματα, κομπορήμων, κρημνοβάτης ἐπέων Γρηγ. Ναζ. Πόημ. 10, 80.

κρημνο-γράφος, ὁ, κομπῶδης, ἀλαζονικός, ἐκ τῶν Προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων Τζέτζ. εἰς Ἡσιόδ. σ. 9, ἐκδ. Gaisf. κρημνόμεν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κρημνοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 995. κρημνο-κοπέω, = κρημνιγορέω, Φώτ. «κρημνοκοπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν» Σουίδ.

κρημνο-ποιός, ὄν, ὁ μεταχειριζόμενος λέξεις ὑψηλὰς καὶ μεγάλας, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1367· οὕτω, κρημνοῦς ἐρεῖδων ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 628.

κρημνός, ὁ, (κρεμάννυμι) ὡς καὶ νῦν, παρ' Ὀμ. (ἐν Ἰλ.), συχ. ἐπὶ τῆς ἀνωφερῆς ἡ ἀποτόμου ὄχθης ποταμοῦ, ἡ ἄκρας χαρᾶς, Μ. 54., Φ. 175, 234, 244· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 3. 39, Ἀποσπ. 215· ἀκολουθῶς, ἀπόκρημος καὶ προέχων βράχος, ἀπορροῶ πέτρα (πρὸς τὸ τοῦ Οὐγγυλίου scopolis pendentibus), ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθεῖται Ἡρόδ. 4. 103· ἀναθεῖναι ἐπὶ κρημνόν τιν' Ἀριστοφ. Πλ. 69· κατὰ τῶν κρημνῶν ἄλλεσθαι, ἀπὸ τῶν κρημνῶν κάτω, ἐπὶ τῶν Ἐπιπολῶν, Θουκ. 7. 45· κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες Πλάτ. Νόμ. 944Α· τὸ πτηνὸν ὁ μελισσοφάγος (μέροψ) κτίζει τὴν φωλεάν του ἐκ κρημνοῦς μαλακοῦς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 13, 3. 3) ἐν τῷ πληθ., τὰ χεῖλη ἡ ἄκρα πληγῆς, Ἰππ. 418. 44.

2) τὰ χεῖλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου, labia pudenti, Ἰππ. 423, 27 κέξ., «τὰ κατεστρωμένα (τῆς κλειτορίδος) σαρκώδη μυρτοχειλίδες ἡ κρημνοὶ ἡ περυγώματα» Πολυδ. Β'. 174.

κρημνώδης, ες, (εἶδος) ἀπότομος, ἀπόκρημος, Θουκ. 7. 84, κτλ. τὸ κρημνώδες τῆς ὄχθης Πλουτ. Τιμολ. 31.

κρημν-ῶρεα, ἡ, κρημνώδης ἀκρόρεα, Ἡρωδ. Ἐπιμ. 232.

κρηναίος, α, ον, (κρήνη) ἐκ πηγῆς ἡ βρύσεως, Νύμφαι κρηναῖαι = Κρηνιάδες, Ὀδ. Ρ. 240· κρ. ὕδωρ, ὕδωρ πηγαῖον, ἐκ κρήνης, Ἡρόδ. 4. 181· κρ. ποτὸν Σοφ. Τρ. 14, Φιλ. 21· νασμοὶ Εὐρ. Ἰππ. 225· κρηναῖον γάνος, ὁ ἐ. τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 483· οὕτω Κρ. πύλαι, αἱ πύλαι τῆς Δίρκης (Σχόλ.), Εὐρ. Φοῖν. 1123.

II ὡς οὐσιαστ. κρηναία, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 1208, ἐκτός ἂν ἀντὶ τοῦ διζέτου κρηναίης, ἀναγνώσωμεν, διζήτο κρήνης.

κρήνη, Δωρ. κράνα, ἡ, = κρουναός (δ' ἴδε), πηγὴ, βρύσις, Λατ. fons, μελάνυδρος, καλλιρέεθρος Ἰλ. Π. 3, Ὀδ. Κ. 107, κτλ. οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φρέαρ (δ' ἴδε), Ἡρόδ. 4. 120, Θουκ. 2. 48· ἐμπλησθεμένη τὴν ὕδριαν .. ἀπὸ κρήνης Ἀριστοφ. Λυσ. 328· κρ. οἶνον Εὐρ. Βάχχ. 707· — παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει κατὰ πληθ., ὡς τὸ πηγαῖον, μὲ τὴν σημασίαν ὕδωρ, ὕδατα, Σοφ. Ο. Κ. 686, Ἀντ. 844· ἐν Ἑλλάδι αἱ κρήναι διετέλουν ὑπὸ τὴν φροντίδα ἰδίων ἐπιμελητῶν (κρηνῶν ἐπιμεληταί), Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 5. [Ἰσως ἐκ τοῦ κάρα, κάρηνον, πρὸς τὸ Λατ. caput aquae, τὰ νῦν «κεφαλαρία»].

κρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ κρήνης, Ἀνθ. Π. 15. 25.

κρήνηνδε, Ἐπίρρ. εἰς κρήνην, Ὀδ. Υ. 154.

κρήνηος, ἄδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κρηναίος, Νύμφαι Κρηνιάδες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170· Δωρ. Κρᾶν- Θεόκρ. 1. 22· ὡσαύτως Κρᾶνίδες, Μόσχ. 3. 29.

κρηνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κρήνη, Λατ. fonticulus, Ἀριστ. π. Θάυμασ. 117.

κρηνίς, ἔδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κρήνη, Πινδ. Ἀποσπ. 136, Εὐρ. Ἰππ. 208, Διον. Ἀλ. 1. 32.

II Κρηνίδες ἡ -ίδες ἡ μετέπειτα πόλεις Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας, Στράβ. 331 Ἀππ. Ἐμφύλ. Πόλεμ. 4. 105. [Ἰ, Δράκων 23. 14.]

κρηνίτης, ιδος, ἡ, φουμένη παρὰ κρήνην, κρηνίτιδες βοτάναι Ἰππ. 1278. 43.

κρηνοῦχος, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, Mus. Rhen. τ. 1, σ. 324.

κρηνο-ῶχος, ον, προστάτης τῶν κρηνῶν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 22 κρηνο-φύλαξ [ῶ], ἄκος, ὁ, καὶ ἡ, ἐν Ἀθήναις δημόσιος ἐπιμελητὴς ἔχων τὴν ἐπιστάσιν τῆς κλειψύδρας, Πολυδ. Η'. 112, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ. κρηνοφυλάκιον, τό, τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος, Πολυδ. αὐτόθι. — Τὸ ὄνομα τοῦτο δίδεται ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν λέοντα, ὅστις ἱσताτο ὑπεράνω τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ ἡ κλειψύδρα, αὐτόθι.

κρηπιδάιον, τό, ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ'. 120· κρηπιδεῖον ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5997.

κρηπιδο-ποιός, ὁ, ὑποδηματοποιός, Λατ. crepidarius, Ἀθην. 568E.

κρηπιδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς ὑποδημάτων, Συναε. Ἐπιστολ. 52.

κρηπιδῶν, (κρηπίς) ἐφοδίαζω μὲ ὑποδήματα — Παθ., ἐφοδίαζομαι μὲ ὑποδήματα, Πλούτ. 2. 233B, Ἀνών. παρὰ Σουίδ. 2) κατασκευάζω προκρινάαν, «μῶλον», Δίων Κ. 60. 11 — μεταφρ. κάμνω θεμέλιον εἰς τι, θεμελιῶ, αὐτόθι 51. 1· Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἐπὶ τινος Πλούτ. 2. 233B.

κρηπιδῶμα, τό, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις, Διόδ. 13. 82, Βυζ.

κρηπίς, ἔδος, ἡ, εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ κατὰματα, Λεξ. Ρητ. 275. 18, εἶδος ὑμυποδήματος, Ξεν. Ἰππ. 12. 10, Ἠγήμ. παρ' Ἀθην. 698D, Θεοφρ. Χαρ. 2· διακρίνονται δὲ αἱ κρηπίδες ἀπὸ τῶν ἀπλῶν ὑποδημάτων, Ἀθην. 539C, 621B· ἴσως (ὡς δύναται τις γὰρ κρίνῃ ἐκ τοῦ ὀνόματος ὀπισθοκρηπίδες) ὅτι σθεν ἀνοικταί· κρ. λευκαί, σημειῶν ἐκθελύσεως, Τιμαί. αὐτόθι. 522Α· κρ. χίται Ἰππ. π. Ἀρρ. 828 — κρηπίδες, ὑποδήματα στρατιωτικά, δηλ. αὐτοὶ οἱ στρατιῶται, Θεόκρ. 15. 6. 2) πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα πεδίου, ὑποδήματος, Πολυδ. Σ'. 77.

II καθόλου, θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος, ἰδίως ναοῦ ἡ βωμοῦ, Ἡρόδ. 1. 93, Σοφ. Τρ. 993, Εὐρ. Ἰων 38, Ἰπρ. Μαιν. 985, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 7· τύμβος 'πὶ κρηπιδῷ Εὐρ. Ἠλ. 547 — μεταφρ., βάσις, θεμέλιον, βάλλεσθαι κρηπιδά σοφῶν ἐπέων Πινδ. Π. 4. 245· κρ. ἀοιδᾶν αὐτόθι 7. 3· ἐδάλλοντο φαεινὰν κρηπιδῷ ἔλευθερίας (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 196· κρ. γένους Εὐρ. Ἰπρ. Μαιν. 1261· ἡ ἐγκράτεια ἀρετῆς κρ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 4· οὐδέπω κρηπίς κακῶν ὑπεστί, δὲν ἐβήσκαμεν ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815.

2) ἡ ὄχθη ποταμοῦ τειχισθεῖσα, Λατ. crepido, Ἡρόδ. 1. 185., 2. 170, Πολυδ. 5. 37, 8· χρησιμεύουσα ὡς βάθρον τῶν ἀψίδων γεφυράς, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1078. [Ἐν τῇ γεν. κρηπιδός, κτλ., ὡς ἐν τῇ Λατ. crepido· ἀλλ' ὅμως ἔχοντες κρηπιδά [ῶ] ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 196, ὡς ἐν τῇ Λατ. crepida· πρὸς κρημνίς].

Κρής, ὁ, γεν. Κρητός, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Κρήτης, ὦν, ἐκ Κρήτης καταγόμενοι, καίτοις τῆς Κρήτης, κοινῶς Κρητικός, «Ομ., κτλ. θηλ. Κρήσσα, ἡς, Αἰσχύλ. (δραμὰ τι αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Κρήσσα) — ὡσαύτως ὡς ἐπιθετ., Κρητικός, Κρητὰ τρόπον (Bgg Κρητᾶν) Σίμων. 38· Κρής ταῦρος Ἀπολλοδ. 2. 5, 7· μητρός .. Κρήτορος Σοφ. Αἰ. 1295 — ἀλλ' ὅμαλ. ἐπὶ Κρήσιος, α, ον, Σοφ. Σοφ. Τρ. 118, Εὐρ. Ἰππ. 372, κτλ. ἡ συνηθέστερον Κρητικός, ἡ, ὄν, δ' ἴδε.

κρής, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κρέας, Σώφρ. παρ' Ἀθην. 87A, Ἀριστοφ. Ἀχ. 795, Θεόκρ. 1. 6.

κρήσας, ἀντὶ κεράσαι, ἀπαρέμφ. ἄορ. α' ἐνεργ. τοῦ κεράννυμι, «Ομρ.

κρησάρα, ἡ, καὶ νῦν «κρησάρα», «σίτα», «πυκνάδα», κόσκινον λεπτόν, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 991· πρὸς Γαλην. Λεξ. Ἰππ., Πολυδ. Σ'. 74, Γ. 1, 114 — ὑποκορ. κρησέριον, τό, Πολυδ., Ζωανρ. 1256.

II λεπτὸν ἀλειυτικὸν δίκτυον, Φώτ.

κρησερίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος ἐκ κοσκινισμένου ἀλεύρου, Δίφιλ. ἐν «Διχαρτανούσῃ» 1.

Κρήσιος, α, ον, καὶ Κρήσσα, ἴδε ἐν λέξ. Κρής.

κρησφύγετον [ῶ], τό, (φεύγω) τόπος καταφυγῆς, ὑποχωρήσεως, καταφύγιον, Ἡρόδ. 5. 124., 8. 51., 9. 15, 96· ἀκολουθῶς παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 15, Λουκ. Εὐνοῦχ. 10· ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ. (Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως, κρησ-, εἶναι ἄδηλον· ἀρχαῖοι τινες Γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κυρίως καταφύγιον ἀπὸ Κρητός (Κρής) Μίνωος).

Κρητᾶ-γενής, ες, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Διός, Σουλ. Ἐπιγρ. 2554. 177.

Κρητ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 2744.

Κρήτη, ἡ, γνωστὴ νῆσος, «Ομ., ὅστις ἐν Ὀδ. Ξ. 199., Π. 62, μεταγεμίζεται καὶ τὸ πληθ. Κρητῶν εὐρεῖται — Κρήτηθεν, ἐκ Κρήτης, Ἰλ. Γ. 233· Κρήτηνδε, εἰς Κρήτην, Ὀδ. Τ. 186.

κρητήρ, -ῆρος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. κρατήρ, ὁ μόνος παρ' Ὀμ. τύπος.

Κρητίζω, (Κρής) ὁμιλῶ ὡς Κρής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Χρυσ.

II μιμούμαι τοὺς Κρήτας, φέρομαι ὡς Κρής, ψεύδομαι, πρὸς Κρητὰ Κρητίζω, ἀπατῶ τὸν ἀπατεῶνα, Πλουτ. Αἰμίλ. 23, Λύσανδρ. 20· πρὸς Καλλ. εἰς Δία 8, Ἐπιστ. π. Τίτ. α', 12, καὶ ἴδε Κρητισμός.

Κρητικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, ὁ τῆς Κρήτης ἡ ὁ ἐκ Κρήτης, Αἰσχύλ. Χο. 616, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, κτλ. τὸ Κρ. πέλταρος Θουκ. 4. 53, κτλ. — Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ Κρητικὸν τρόπον, Ἀριστοφ. Ἑκκλ. 1165.

II Κρητικόν (δηλ. ἱμάτιον), τό, βραχὺ τι ἱμάτιον ἐν χρήσει κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 730, Εὐπολ. ἐν Ἀδελφ. 36, πρὸς Πολυδ. Ζ'. 77, Ἡσυχ.

2) κρητική (δηλ. βοτάνη), ἡ, ὄνομα τῆς βοτάνης δικτάμνου, Διοσκ. 3. 36.

3) Κρητικός (δηλ. πούς), ὁ, μετρικὸς πούς, [-u-], π. χ. Ἀντιφῶν, καλούμενος καὶ ἀμφίμακρος, Ἡραιστ. 3. 2· οὕτως, ἔχειρε .., Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος Κρατίν. ἐν «Τροφωνίῳ» 10.

Κρητισμός, ὁ, Κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία, Πλουτ. Αἰμίλ. 26· πρὸς Κρητίζω.

κρηφαγεῖν, κρηφαγία, ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ κρηφ-, ἡ ἀντὶ κρεοφ-.

κρῆ, τό, Ἐπικ. συντεταγμένος τύπος ἀντὶ τοῦ κρεῖθ, μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ., κρῆ λευκόν Ἰλ. Θ. 564, Ὀδ. Δ. 41, κ. ἄλλ., πρὸς εὐρυφύης.

κρεάνος, ἡ, ὄν, (κρίος) γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 55.



κριθανεύς, ἑως, ὁ, ἐν τῷ ἄττ. τύπῳ κλιθ-, ἀρτοποιός, «φούρναρης», Μανθων 1. 80.

κριθάνη, ἡ, ἢ κριθάνης, ὁ, πλακούντιον, Ἀλκμάν παρ' Ἀθην. 646A.

κριθανίσιος, ὄν, = κλιθανίτης, Ἀθην. 113B, ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-.

κριθάνιτης, οὐ, ὁ, ὠπτημένος ἐν κριθάνῳ, ἐπὶ ἄρτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 178, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-) Σώφρων 56 Ahr., Ἀμειψ. ἐν «Ἀποκοταβίζουσι» 5· ὁ κρ. (δηλ. ἄρτος), ἄρτος οὕτως ὠπτημένος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1123· ἐντεῦθεν κωμικῶς, βοῦς κρ. αὐτόθι 87· πρβλ. κριθανωτός.

κριθάνο-ειδής, ἑς, ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-, ἔχων τὸ σχῆμα κριθάνου, Διοσκ. 1. 96.

κριθάνον, [ῥ], τό, = τῷ ἐπομ., Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 80.

κριθάνος [ῥ], ὁ, ἄττ. ἀντὶ κλιθάνος (ὅπερ θεωρεῖται Δωρ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἑυμολ. 538. 19, πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 179) — πῆλινον ἄγγειον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφήν, ἐν ἣ ὠπτατο ἄρτος περιτιθεμένης θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, διότι παρήγατο οὕτω θερμότης ὁμαλωτέρα ἢ ἐν τῷ συνθεῖαι ἵπνῳ, «φούρνῳ», (ἵπνός), Ἡρόδ. 2. 92 (ἐν τῷ τύπῳ κλιθ-); Δισχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀριστοφ. Ἀχ. 86, Σρ. 1153, κ. ἄλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Οὐράλῃ» 1. 5. 2) ἄγγειον χωνοειδές, χρησιμεῖον πρὸς ἀντηλθιν ὕδατος ἐκ φρέατος, Στράβ. 754. II. κοιλότης, κοίλωμα ἐντός βράχου, Διδ. π. 2. 22.

κριθάνωτός, ἡ, ὄν, ὅπως ἐν κριθάνῳ· ἐντεῦθεν κριθανωτός (δηλ. ἄρτος), ὁ, Ἀλκμάν 62, Ἀριστοφ. Πλ. 765 (ἄλλ. κριθανίτης)· κρ. ζῶα, ἀκέραια ζῶα ὠπτημένα ἐν κριθάνῳ, Εὐστ. 1286. 19.

κριγῆ, ἡ, (κριζω) τριγῆς τῶν ὀδόντων, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ὀρν. 1520· οὕτω καὶ κριγμός, Ζωαρ. 1250. II. ἐπὶ τῆς ἐν εἶδει τριγῶν κραυγῆς τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένων ψυχῶν, κριγὴ νεκρῶν Ἰππώναξ 39.

κριδδμεν, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ κρίζειν (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ γε-λᾶν), Στράτ. ἐν «Φοινίσσαις» 3. 7.

κριδίων, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ κριεδίων, ὑποκορ. τοῦ κριός, «μικρὸς κριός» Ἡσύχ.

κριδών, μόνον παρὰ Τρυφ. 224, οἱ δὲ κριδόν, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἱ δ' ἔκκριδόν.

κριελάφος, λέξις οἷα ἡ τραγέλαφος καὶ ἄλλαι, Λεοντ. Βυζ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 86, 2, σ. 1616.

κριζω· ἄορ. α' ἐκριξα Διδ. π. Ζ. 5. 50, Ἡσύχ. ἄορ. β' καὶ πρkm. (ἴδε κατωτ.)· τρίζω, Δατ. stridere, κρίκε (ἄορ. β') ζυγὸν Ἰλ. Π. 470.

II. ἐπὶ προσώπων, κραυγάζω, ἐφεωνίζω, ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες (μετοχ. πρkm. β') Ἀριστοφ. Ὀρν. 1521, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδῆλ. 300· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, γελῶ, ἴδε κριδδμεν. πρβλ. κριγῆ. (Κατ' ὄνομαστον ὡς τὸ τρίζω, κράζω, κωρίζω.)

κριηδόν, Ἐπίορ. (κριός) ὡς κριός, Ἀριστοφ. Λυσ. 309.

κριθαία, ἡ, (κριθῆ) ἐψῆμα κριθῆς, Ὀμ. Ἐπιγράμ. 15. 7.

κριθ-ἄλευρον, τό, ἄλευρον ἐκ κριθῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 527, 7, κ-λ.

κριθάμινος, ἡ, ὄν, = κριθίνος, ἄλευρα Πολύαιν. 4. 3, 32· πρβλ. πυράμινος.

κριθάνις, οὐ, ὁ, ὅμοιος κριθῇ, κρ. πυρός, εἶδος σίτου ὁμοίου πρὸς κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 2. 3.

κριθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. κριθανον.

κριθᾶω, ἐπὶ ἵππου, τρέφομαι διὰ κριθῆς πολλῆς, σφριγῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, κριθῶντα πῶλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1641· κριθώσης ὄνου Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 24, πρβλ. κριθεῖω, ἀκοστάω, καὶ ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 80.

κριθέναι (= κριθεῖαι), μετοχ. τοῦ παθῆ. ἄορ. τοῦ κρίνω, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δῆλῳ ἐν Bull. d. cor. hell. III. σ. 293.

κριθῆ, ἡ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κόκκος κριθῆς, «κριθάρη» (πρβλ. κρῆ), τὸ δὲ ἐκ κριθῆς ἄλευρον καλεῖται ἄλφιτα· συνεχῶς τιθεμένη παρὰ τὸν σίτον, ὄμιον.. πυρῶν ἢ κριθῶν Ἰλ. Α. 67· πυροὶ καὶ κριθαὶ Ὀδ. Ι. 110, Τ. 112, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1100, κ. ἄλλ.· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Στράτωνος ἴδε ἐν λ. οὐλοῦνται· οἶνος ἐκ κριθῶν πεποιημένος, εἶδος ζύθου (πρβλ. κριθίνος), Ἡρόδ. 2. 77· οὕτως, ἐκ κριθῶν μέθυσ. Αἰσχύλ. Τεέτ. 953· βροῦτον ἐκ ἡ ἀπὸ τῶν κρ. παρ' Ἀθην. 447B· κριθαὶ πεφρυγμέναι = κάρυς, Θουκ. 6. 22. πρβλ. Μοῖρην σ. 213. II. μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, «κριθαράκι» Ἰππ. 1010G, Γαλην.

III. τὸ σμικρότατον «βάρος», «κόκκος», ὡς νῦν λέγουμεν «στάρη», Θεοφρ. π. Λθ. 46. IV. ἐν τῷ ἐνικ. = πόσθη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 965· πρβλ. κόκκος. (Δατ. hord-eum, Ἀρχ. Γερμ. gerst-a, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀριθμ. 75.)

κριθίσιος, εἰς, ἡ, νόσος τις τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ τῆς βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἵτινες ἦσαν ἡ μόνη τροφὴ τῶν ἵππων ἐν Ἑλλάδι), Ξεν. Ἰππ. 4. 2· πρβλ. κριθεῖω.

κριθιάω, μέλλ. -ᾶω, (κριθῆ) ἐπὶ ἵππου, πάσχω ἐκ κριθιάσεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24, 4. II. = κριθᾶω, σφριγῶ

πρὸς ἀκολασίαν, ἐκ κριθίωντος ἀνδρός ἐν ἀφροδισίοις Κλεάνθ. παρὰ Στοδ. 79. 33, Βαθρ. 62. 2· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 24, Butt. Lexil. ἴδε ἀκοστήσας.

κριθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, ἀφέψημα κριθῆς, Ἰππ. 580. 53· ἐν τῷ πληθ., ὀλίγαι κριθαί, Λουκ. Ὀν. 3. 17 καὶ 47, Ἀθην. 214C.

κριθίζω· μέλλ. -ίσω, τρέφω διὰ κριθῶν, Βαθρ. 76. 2.

κριθίνος, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, πεποιημένος ἐκ κριθῆς, κόλλιξ, ἄρτος Ἰππώναξ ἐν Ἀποσπ. 20, Ξεν., Λουκ., κλ.· τὸ κρ. ποτόν Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 395· κρ. οἶνος, ζύθος, Πολυδ. 34. 9, 15, Ἀθην. 16C, κτλ.· πόμα Πλούτ. 2. 752B· πρβλ. κριθῆ Ι.

κριθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθῆ, Λόγγος 3. 30.

κριθμον, κριθμός, ἴδε ἐν λ. κριθμός.

κριθόγειτον (;)· ἀπόδρεγμα (κῶδ. ἀπόδριμα) κριθῆς· Ἡσύχ. κριθοδεῖα, ἡ, ὡς τὸ σιτοδεῖα, ἑλλειψίς κριθῆς, Μ. Ἀχομ. τ. Β', σ. 43, 4, ἔκδ. Α.

κριθόκανον· «σπέρμα μελανθίῳ ὁμοιον» Ἡσύχ.

κριθό-λόγος, ὄν, ὁ συνάγων κριθάς· παρὰ τοῖς Ὀπουντίοις, ὁ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχων, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς, Πλούτ. 2. 292B· ἐντεῦθεν κριθολογέω· Θεοφρ. Προδρ. Ἐπιγράμ. σ. 86, 7, ἔ. Suvign, καὶ κριθολογία, ἡ, κῶδ. Θεοφρ. τ. 5, σ. 298.

κριθό-μαντις, εἰς, ὁ, ὁ διὰ τῆς κριθῆς μαντευόμενος, Λοβ. Ἀγλαόρ. 815.

κριθο-πομπία, ἡ, ἀποστολὴ κριθῆς, Κωμ. (Ἀνών. 176) παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. Ροίκου κριθοπομπία.

κριθο-πώλης, οὐ, ὁ, ὁ πωλὼν κριθάς, Ἰππιατρ. 4.

κριθο-τράγος, ὄν, (τράγειν) ὁ τρώγων κριθάς, κριθοτράγος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 231.

κριθο-φάγος, ἡ, τὸ τρώγειν κριθάς, εἶδος τιμωρίας ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ, Πολυδ. 6. 38, 4.

κριθο-φάγος, ὄν, ὁ τρώγων κριθάς, τρεφόμενος διὰ κριθῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 231, Βυζ.

κριθοφορέω, μάντευω διὰ κριθῶν τὰ ἄδηλα, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 233.

κριθο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων, παράγων κριθάς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 8, 2, Στράβ. 375.

κριθοφύλακία, ἡ, «ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς ἢ σίτου» Ἡσύχ.

κριθο-φύλαξ [ῥ], ἄκος, ὁ, ἐν Ἀθήναις, ὑπάλληλος ἐπιθλέπων τὴν ἐξαγωγὴν κριθῆς, ὡς τὸ σιτοφύλαξ, Wolf Lept. σ. 254.

κριθώδης, εἰς, (εἰδός) ὅμοιος πρὸς κριθήν, ἐκ κριθῆς, κριθώδης πτισάνη, = ὀλη πτισάνη, ἀντίθετ. τῷ χυλός, Ἰππ. π. Διαιτ. Ὀξ. 390, ἴδε πτισάνη· κρ. ἄρτος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ε', 25.

κριθ-ώλεθρος, ὄν, ὁ καταστρέφων τὰς κριθάς, ἐπὶ ἵππων ὅσοι καίπερ τρώγοντες πολλὴν κριθήν δὲν παχύνονται, «ἐπὶ τῶν μάτην ἐσθιόντων ἵππων» Α. Β. 46.

κρίκε, ἴδε ἐν λέξ. κρίζω.

κρίκελλον, τό, ὑποκορ. τοῦ κρίκος, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 165, Βυζ. κριθό-ειδής, ἑς, ἔχων τὸ σχῆμα κρίκου, Κ. Πορφυρογέν. π. τῶν Θεμάτων. 28. 5.

κρίκελλος, ὁ, = κρίκος, Κωδινός 50, 13, Γλωσσ.

κρίκ-ηλῆστια, ἡ, (κρίκος, ἐλαύνω) τὸ ἐλαύνειν κρίκον, εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 6. 26· πρβλ. Winckelm. Monum. Ined. 4. 257.

κρίκιν, τό, ὑποκορ. τοῦ κρίκος, Μεθόδ. 384A.

κρικο-ειδής, ἑς, ἔχων σχῆμα κρίκου, Γαλην. 14. 715, Πλούτ. 2. 877E.

κρίκομαι, Παθ., ἀσφαλίζομαι διὰ κρίκου, διὰ κύκλου, κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ, ἔχουσι χαλκοῦν κρίκον, διὰ τοῦ χεῖλους, «δολίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ» Στράβ. 822, πρβλ. Ὀρειβ. 189 Maii.

κρίκου-ποιέομαι, σχηματίζομαι εἰς κρίκον, Ἡράκλ. παρ' Ὀρειβ. 89 Maii.

κρίκος [ῥ], ὁ, Ὀμηρ. τύπος τοῦ κρίκος, κρίκος τις («κρικέλλιο») ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν ἵππων δι' ἧς προσέθενον αὐτοὺς πρὸς ζύλινον πᾶσχαλον (ἔστορα) τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἀμάξης, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον Ἰλ. Ω. 272. 2) μικραὶ ὀφθαλμοὶ ἐν τοῖς ἱστοῖς δι' ὧν τὰ σχοινία (οἱ κάλω) διήρχοντο καὶ ἐσφροντο, Ἡρόδ. 2. 36, πρβλ. Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολυδ. Α' 94. 3) δακτύλιος, «δακτυλίδι» τῆς χειρὸς, Θεοφρ. Ἰστ. Φυτ. 4. 2, 7· ἐν Κιρχηδόνι οἱ ἄνδρες ἐφόρουσαν ἱσαριθμούς δακτυλίους ταῖς μάχαις ἐν αἰς ἐπολέμουν, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 10. 4) κόσμημα τῆς δινός, ἔρρινον δακτυλίδιον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 203· φυλάκτριον, Πλούτ. Δημοσθ. 30· κρίκος ἀλύσεως, ὁ αὐτ. 2. 304B, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προδρ. 2. 67· ἐκ κρίκου λεπτοῦ πεποιημένα ὑφασμάτια, δηλ. ἀλυσιδεῶς δόπλιςμός, Ἰουλιαν. 37D.

κρίκω, λέγεται ὅτι εἶναι ταυτοσημον τῷ κρίζω, Heyne εἰς Ἰλ. Π. 470.

κρίκωμα, τό, κρίκος, κύκλος, Εὐστ. 726. 16.

κρίκωσις, εἰς, ἡ, στρογγύλωμα, Ὀρειβ. 189 Maii.

κρικωτός, ἡ, ὄν, ἔχων κρίκους, πεποιημένος ἢ συνιστάμενος



ἐκ κρίνων, ἀλυσιδωτός, ἀγκιστρωτός, Καρύστ. παρ' Ἀθην. 548F. θώραξ Εὔστ. 528. 24· κρ. σφαῖρα, συνισταμένη ἐκ κρίνων, Πτολ. Γεωγρ. 7. 6, κτλ.

κρίμα, τό, (κρίνω) ἀπόφασις, κρίσις, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046E, Πολυδ. 24. 1, 12. Κ' Δ'. ἀπόφασις καταδικαστική· καταδική, συγγ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. 2) ἀντικείμενον κρίσεως, ζήτημα, οὐκ εὐκριτον τὸ κρίμα Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 397· δίκη, Ἑβδ., Α' Ἐπιστ. π. Κορ. 5, 7. II· κρίσις, Εὐαγγ. κ' Ἰω. 8, 39, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 25, κτλ. [ἢ κατ' ἀναλογίαν ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν ὧν, ἴδε Λοβ. Παραλ. 418· ἀλλ' ὁμῶς ὁ Νόνν· Εὐαγγ. κ' Ἰω. 8, 176, 177 ἔχει κρίμα μετὰ ἑ, ὡς φέρεται ἐν Ἀντιγρ. τῆς Καιν. Διαβ.]

κρινέντης ἄρτος, ὁ, ἄρτος πεποιημένος ἐκ κρινῶν, φαῦλος, πρόστυχος ἄρτος, Ἀθην. 646A — οὗτος κρινενάτις ἄρτος (κοινῶς κριμμ-), Ἀρχεστρ. αὐτόθι 112B.

κρίνονον, τό, (ἴδε ἐν λέξ. κρίνω) χονδροαλεσμένα κριθαί, Ἰππ. παρὰ Γαλην., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 5· κρίνονον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε Καλλιμ. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 607· ἄρτος ἐκ τοιούτου ἁλεύρου, Ἀνθ. Π. 6. 302, πρβλ. Βαθρ. 108. 9· κρίμνα χειρῶν, ψιχία ἄρτου κτλ., πρὸς καθαρισμὸν τῶν χειρῶν κατὰ τὰ δειπνα, ὡς τὸ ἀπομαγδαλιά, Λυκοφρ. 607 (ἀλλὰ κρίμνα ἐν Ἡρώδ. 6. 6).

κρινυδής, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χονδρὸν ἁλεύρον, ἐπὶ τῶν καθιζημάτων τῶν οὖρων, Ἰππ. Ἀρ. 1259, κτλ.· κρ. ἐλλέβορος Σέτζ. Ἑμπ. Π. 1. 130· ἴδε ἐν λέξ. κατανίφω.

κρί-ἀνθεμον, τό, τὸ αἰκῶνον, τὸ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκῶν φυόμενον, Ἰππ. 570. 51. 2) συνώνυμον τῷ ἡμεροκαλλίς, Διοσκ. 3. 137.

κρίν-ἐλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ κρίνων, Ὁρνεοσφ. σ. 520. κρίνινος, η, ὄν, παρσκευασμένος ἐκ κρίνων, μύρον Πολυδ. 31. 4, 2· ἐλαιον Γαλην. τ. 19, σ. 70, 14.

κρίνο-ειδής, ες, ὅμοιος πρὸς κρίνον, Διοσκ. 3. 143. κρίνους, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς τὴν ὀρχησιν κρίνον (II), Σχολ. εἰς Ἰλ. X. 391.

κρίνον [ἑ], τό, κρίνον οἰουδήποτε εἶδους («ζαμπάνι»), ἐνῶ λείριον εἶναι τὸ λευκὸν κρίνον, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 3· ἐν τῷ πληθ. ἔχομεν τὸν ἑτερόκλ. τύπον κρίνεα, Ἡρόδ. 2. 92· δοτ. κρίνεσιν. Κρατῖν. ἐν «Μαθηαίοις» 1, Ἀριστοφ. Νεφ. 911, κτλ.· ἀλλ' οὐδαμῶς εὐρηται ἐν ὀνομαστ. οὐδετ. κρίνος, τό— παροιμία· κρίνον γυνώτερον Ἰουλιαν. 181B· ἐντεῦθεν ἐπὶ πτωχῷ ἀνθρώπου, Πολυδ. 5, 197, κτλ. II· εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοράνῃ ἐν «Δαλίδι» 2. III· εἶδος ἄρτου, Ἀθην. 114F.

κρίνο-στέφανος, ὄν, ἐστερμένος διὰ κρίνων, Αὖσων. Ἐπιστ. 12. 14.

κρίνό-χρως, ὄν, συγγρ. -χρους, ουν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 6, σ. 135.

κρίνω [ἑ], Ἑπικ. γ' ὑποτ. κρίνησι (ἴδε διακρίνω): μέλλ. κρίνῳ, Ἑπικ. κρίνῳ (δισ-) Ἰλ. ἄορ. ἔκριν' Ὀδ., Ἀττ. πρμ. κερκί' κα Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. κρίνομαι Εὐρ. Μῆδ. 609, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλάτ. Γοργ. 521E, πρβλ. διακρίνω, ἄορ. ἐκρινάσθαι, Ὀμ., κτλ.—Παθ., μέλλ. κριθήσομαι Τραγ., Ἀττ. ἄορ. ἐκρίθην [ἑ] Πινδ., Ἀττ. Ἑπικ. εὐκτ. κρινθεῖτε (δισ-) Πινδ., μετοχ. κρινθεῖς Ἰλ. N. 129, Ὀδ. Θ. 48· πρμ. κερκί' κα Πινδ., Ἀττ. ἀπαρ. κερκίσθαι (ἀπο-) Πλάτ. Μένων 75C—Διολ. κρίννω μετὰ διπλοῦ ν, Böckh εἰς Σούλ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 189. (Ἐκ τῆς √KPI, ὅθεν καὶ αἱ λέξ. κρι-τής, κρι-σις, κρι-μα, κτλ. πρβλ. Σανσκρ. kar, kir-āmi (effundo, spargo) Lat. cer-no, cre-vi, cri-brum (πρβλ. κρίνονον), cri-men, cer-tus· Ἀγγλο-Σαξον. hrid-der (sieve)—ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ρίζα ἦτο SKAP, πρβλ. Σανσκρ. apa-skar-as = σκῶρ, σκα-τός, (excrementum), πρὸς τὸ Λιθ. skir-iū (separo, eligo). Χωρίζω, «ἐχωρίζω», ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνη· «καρπὸν τ' ἄγνας τε Ἰλ. E. 501, κτλ. κρίν' ἀνδρας κατὰ φύλα B. 362, πρβλ. 446· κρ. τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ Πλάτ. Θεαίτ. 150B· τοὺς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, κτλ. II· ἐκλέγω, ἔς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκόσι Ἰλ. A. 309· ἐκ Λυκίης· φῶτας ἀρίστους Z. 118, πρβλ. Ὀδ. A. 666, I. 90, 195, E. 217, κτλ.· οὕτω, κρ. τινὰ ἐκ πάντων Ἡρόδ. 6. 129· κρίνασα δ' ἀστῶν· τὰ βέλτατα Αἰσχύλ. Εὐμ. 487· δίδωμι σοὶ κρίναντι χρῆσθαι Σοφ. O. K. 641, κτλ.—ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρίνασθαι ἀρίστους, ἐκλέγειν τοὺς ἀρίστους, Ἰλ. I. 524, πρβλ. T. 193, Ὀδ. Δ. 408, 530, κτλ.—Παθ. ἐκλέγομαι, διακρίνομαι, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοὶ Q. 507· ἀλλ' ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μετοχ. κερκί' μένος καὶ κρινθεῖς ἐπὶ τῆς σημασ. ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, Ἰλ. K. 417, Ὀδ. N. 182, II. 248, κτλ. (πλὴν ἐν Ἰλ. E. 19, ἴδε κατωτ. 2) ἀρετὰ κριθεῖς, διακρίθεις ἐπὶ ἀρετῇ, Πινδ. N. 7. 10· ἀσπίδα· κεκρ. ὕδατι καὶ πόλεμῳ, διακρίθεις κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 9. 42· ἐν ζωῇ κεκριμένα (ἢ κρινόμενα), ἐναρίθμος μεταξὺ τῶν ζώντων, κατὰ Διὸς, καὶ Ναυχ. ἀντὶ ἀριθμούμενα, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ, Εὐρ. Ἰκέτ. 969· εἰς τοὺς ἐρῆδους κριθεῖς Λουκ. Ἐρωτ.

2· κατὰ μέσ. ἄορ., κοῦροι.. κρινάσθων, ἄς ἐκλεθῶσ ν, Ὀδ. Θ. 35.

2) ἐκφέρω κρίσιν, ἀπόρασιν περὶ ἐρίδων, κρίνων νεικεα πολλὰ M. 440· ἔκριναν μέγα νεικος.. πολέμοιο Σ. 264· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολίας κρίνωσι θέμι· στας, «οἱ ἐν βιαίως κρίνων ἐν τῇ ἀγορᾷ δίκας διεστραμένους καὶ ἀδίκους» (Θ. Γαζης), Ἰλ. II. 387· οὕτω, κρ. δίκην Ἡρόδ. 2. 129, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· πρῶτας δίκας κρίνοντες αἱματος αὐτοῦ 682· κρινεῖ δὲ δὴ τις ταῦτα; Ἀριστοφ. Βάτρ. 805· κρ. κρίσιν Πλάτ. Πολ. 360E· ἀρίστα κρ. Θουκ. 6. 39· κρίνουσι βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ, ἀποφασίζουσι τὸ ζήτημα, ὁ αὐτ. 1. 87· μίσει πλέον ἢ δίκην κρ. ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ δίκαιον κρ. Ἰσοκρ. 298D· τῷ τοῦτο κρίνεις; πῶθεν κρίνεις τοῦτο; πῶθεν σχηματίζεις ταύτην τὴν κρίσιν; Ἀριστοφ. Πλ. 48· ὡσαύτως, κρ. περὶ τινος Πινδ. N. 5. 73, Πλάτ. Ἀπολ. 35D, Ἀριστ., κτλ.—παθ., ἀγὼν κριθήσεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 677· κἀν ἰσόθυφος κριθῇ (δηλ. ἢ δίκην) αὐτόθι 741· ἀπρόσωπ., ὡς ἐν τῇδε τῇ μάχῃ κριθήσομενον, ἐμελλε νὰ κριθῇ, ν' ἀποφασισθῇ, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 6. 6) ἀποφασίζω ἀγῶνα, π. χ. διὰ βραβεῖον, Σοφ. Αἴ. 443, Ἀριστοφ. Βάτρ. 873· ἔργον ἐν κῆδοις Ἀρης κρινεῖ Αἰσχύλ. Θῆβ. 414, πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 601· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁ τὰς Θεάς κρίνας, περὶ τοῦ Πάριδος, ὁ αὐτ. I. A. 72—Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ προσ. φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα, κρίνασθαι Ἀρηι Ἰλ. B. 385, πρβλ. Σ. 209, κτλ.· ὁπότε μνηστῆροι καὶ ἡμῖν.. μένος κρινῆται Ἀρης, «ἔστι κρινεσθαι μένος Ἀρεως, ὅτε συμμειψὶς πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 269, πρβλ. Ἡσιόδ. E. 882· καθόλου, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μάχομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 66· περὶ τινος Ἡρόδ. 3. 120· οὐ κρινοῦμαι.. σοὶ τὰ πλείονα Εὐρ. Μῆδ. 609· δίκην κρίνεσθαι Θουκ. 4. 122· οὕτω, κρίνεσθαι μετὰ κρίσεως Ἑβδ. (Ἰουδ. H. 1)—ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρμ., διακεκριμένος, καθαρὸς, ἰσχυρὸς, οὖρον κεκριμένον, ὡς τὸ εὐ-κρινές, Ἰλ. E. 19· ὡσαύτως, πόνοι κεκρ., ἀποφασισμένοι, τε-τελεσμένοι (πρβλ. decisa negotia, Ὁράτ.), Πινδ. N. 4. 2· αἱ μά-χαι κρίνονται.. ταῖς ψυχαῖς Ξεν. Κύρ. 3. 19. 3) δι' ἀποφάσεως παραχωρῶ, δίδω, κράτος τινὶ Σοφ. Αἴ. 443—Παθ., τοῖς οὐτε.. νόστος ἐκρίθη Πινδ. Π. 8. 120. 6) ἀπολ., κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόρασιν, ἀκούσων.. καὶ κρίνων Ἀρι-στοφ. Ἀποπ. 398· ἀδικως κρίνειν Φερεκρ. «Κραπατάλλοις» 16, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 287, 576. γ) παρ' Ἰατρ., φέρω εἰς κρίσιν, εἰς κρίσιμον σημειῶν, τὸ θερμὸν φίλιον [ἐστι] καὶ κρίνων Ἰππ. Ἀρ. 1253· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νοσούντος, φθάνω εἰς κρίσιμον κατὰ-στασιν, ἐκρίθη εἰκοστάτος ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. 1. 951· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς νόσου, ὁ αὐτ. ἐν 954· τοῦ πάθους κριθέντος Διόδ. 19. 24.

4) κρίνω περὶ τινος, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων (αὐ-τόν), κρίνων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἐμαυτοῦ, Δημ. 564. 17· κρ. πρὸς ἀρ-γύριον τὴν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 56B.—Παθ., ἴσον παρ' ἐμοὶ κέκριται Ἡρόδ. 7. 16, 1· εὐνοία καιρῶ κρινεταί Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 143.

5) ἐρμηνεύω, ταύτην κρίναντα τὸ ἐνύπνιον Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 7. 19, Αἰσχύλ. Πρ. 485, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρον Ἰλ. E. 150. 6) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ἀποφασίζω ὅτι, θεωρῶ.. Ἡρόδ. 1. 30, 214, Πλάτ., κτλ.· κρίνω σε νικᾶν Αἰσχύλ. Χο. 903· οὕτω καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., ἀνδρα πρώτον κρ. τινὰ Σοφ. O. T. 34· Ἐρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν Εὐρ. Ἀποπ. 271· τὴν πόλιν ἀθλιωτάτην ἐκρίνας Πλάτ. Πολ. 578B· ἐκ τῶν λόγων μὴ κρίνε, σοφὸν Φίλημ. ἐν Ἀδελφ. 40e—Παθ., ἔλ-λῆνων κριθεῖς ἀριστος Σοφ. Φίλ. 1345, πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.

7) ἀποφασίζω ὑπὲρ τινος, προτιμῶ, προκρίνω, κρίνω δ' ἀφθο-νόν ὁδόν Αἰσχύλ. Ἀγ. 471, πρβλ. Ἰκέτ. 396· τὴν ἐλπίδα τῆς τύχης πάρος Σοφ. Τρ. 724· τινὰ πρό τινος Πλάτ. Πολ. 399E, πρβλ. Φίλημ. 57B· τι πρὸς τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 110A· εἴ σφε κρινεῖεν Πάρις Εὐρ. Τρῳ. 928, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1102, Ἑκκλ. 1155. 8) μετ' ἀπαρ. μόνον, εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω τι, Ἐπιστ. π. Τικ. γ', 12, πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορ. A', 6', 2, Διόδ. 15. 32· ζῆν μεθ' ὧν κρίνη τις (δηλ. ζῆν), μεθ' ὧν προτιμᾷ νὰ ζῇ, Μένανδρ. ἐν Φιλαδέλφοις 5. 9) σχηματίζω κρίσιν περὶ τινός, μὴ κρίν' ὀρῶν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Μονοστ. 333, πρβλ. Ἀδελφ. 58.

III· παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ἐρωτῶ, αὐτόν.. ἅπας λεώς κρίνει παριστάς Σοφ. Τρ. 195· εἴ νιν πρὸς βίαν κρινεῖν θέ-λοισ αὐτόθι 388· καὶ κρίνε κάξέλεγε ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 399· μὴ κρίνε, μὴ ἔ-ταζε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 586· σέ τοι, σέ κρίνω ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1445. 2) φέρω εἰς κρίσιν, ὡς τὸ κατηγορεύω, Λυκοῦργ. 147. 43, πρβλ. Δημ. 26. 18., 230. 7., 413. 25; κτλ.· κρ. θανάτου, κρίνω, δικάζω ἐν ζητήμασι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· κρ. τινὰς προδοσίας Λυκοῦργ. 164. 7· περὶ προδοσίας Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 137· κρ. τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, Lat. repetundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4.—Παθ., κρίνο-μαι, φέρωμαι εἰς δίκην, δικάζομαι, θανάτου κρίνεσθαι (ἴδε ἐν λ. θάνατος), Θουκ. 3. 57, πρβλ. 6. 29· τρίς κρίνεται παρ' ἡμῖν περὶ θανάτου Δημ. 53. 27· ἐκρίνετο τὴν περὶ ὧρωποῦ κρί-σιν θανάτου ὁ αὐτ. ἐν 535. 10· μετὰ γεν. τοῦ ἐγγλήματος, κρί-νεσθαι δῶρων Λυσ. 178. 7, πρβλ. Λυκοῦργ. 164. 6· ὡσαύτως,



κρ. ἐπ' ἀδικήματι Πλούτ. 241E. ἀπολ., ὁ κεκριμένος, Λατ. reus, Αἰσχίν. 49. 80. ἐντεῦθεν, 3) ἐκφέρει ἀπόφασιν καταδικαστικὴν, καταδικάζω, ὡς τὸ κατακρίνω. Σοφ. Τρ. 724, Δημ. 413. 16, Κ. Δ.—Παθ., δικάζομαι, καταδικάζομαι, κατακρίνομαι, κακούργου .. ἐστὶ κριθέντ' ἀποθανεῖν Δημ. 52. 2 (:)—Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατρ. σ. 56-57.

κρίνωνιά, ἡ, τόπος κατάφυτος ἐκ κρίνων, πρβλ. ἰωνιά, ῥοδωνιά, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 2. 2, 1.

κρίνωτός, ἡ, ὄν, κεκοσμημένος διὰ κρίνων, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σελ. 255.

κρίξος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ κερσός, δ ἴδε.

κρίο-βόλος, ὄν, φονεύων τοὺς κριοὺς, κρ. τελετή, θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ἄττος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164, 239. πρβλ. ταυροβόλος.

κρίο-δόχη, ἡ, τὸ ἐκ ὕλου κατασκευάσμα ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ὁ πολιορκητικὸς κριός, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 6.

κρίο-ειδής, ἐς, ὁμοίος πρὸς κρίον, Σουίδ. ἐν λ. κρίος.

κρίδ-θεός, ὁ, = ἀμμωνιακόν, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 3. 98.

κρίο-κέφαλος, ὄν, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κριοῦ, κριοκέφαλος Ἀμμωνίων Ἀθανάσι. τ. 1, σ. 9.

κρίο-κοπέω, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Πολύδ. 1. 42, 9, Ἀππ. Μιθρ. 36.

κρίο-μάχew, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 38.

κριομαχία, ἡ, ἡ διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ μάχη, ἀρχαία διάφ. γράψ. ἀντὶ σκιαμαχία. Γελλ. Ἀττ. Νύκτ. 13, 22, 4.

κρί-όμορφος, ὄν, ἔχων μορφήν ἢ σχῆμα κριοῦ, Σχόλ. νεώτ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 256.

κρί-όμυθος, ὄν, (μύξα) ὁμοίος πρὸς κριὸν κορυζώντα, μωρός, ἡλίθιος, Κερκιδας παρὰ Γαλην. 10. 137. ὡσαύτως κριομύτης, ὄν, ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

κρίο-πρόσωπος, ὄν, ἔχων πρόσωπον κριοῦ, ἀγαλμα Διὸς Ἡρόδ. 2. 42, 4. 181. Ζεὺς Λουκ. π. Θυσίων 14, κτλ. οὕτω, κρίδ-πρῶρος, ὄν, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Μενέξ. 243A, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 168.

κριός [ι], ὁ, «κριάρι», Λατ. aries, Ὀδ. Ι. 447, 461, Ἡρόδ., κτλ. κριοὶ ἄγριοι ὁ αὐτ. ἐν 4. 192.—παροιμ., κριὸς τροφεία ἀπέτισεν, ἐπὶ ἀγνώμοσύνῃ, διότι ὁ κριὸς κερατίζει τοὺς θρέψαντας αὐτόν, Μένανδρ. παρὰ Ζηνοβ. 4. 63, Σουίδ., Ἡσυχ. οὕτω, κριοὺς ἐκγεννῶν τέκνα Εὐπολ. ἐν «Δήμοις» 10. κριοῦ διακονία, ἐπὶ ἀχαριστίας, Σουίδ.—ὡσαύτως, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, πῶς ἐκουρεῖται ὁ κριός, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὥδην τοῦ Σιμων. 15 (19) ἀρχομένην ὥδε: ἐπέξαθ' ὁ Κριός, εἰς τιμὴν τοῦ Κριοῦ Αἰγινῆτος, Ἀριστοτ. Νεφ. 1356, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 50, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα πένχω.

2) κριὸς πολιορκητικὸς, Λατ. aries, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 1, Ἰώσηπ., κτλ. 3) ὁ ἀστερισμὸς τοῦ κριοῦ, Ἀρκατ. 238, Πλούτ. 2. 908C.

II. μέγα θαλάσσιον τι κήτος, Αἰλ. π. Ζ. 9. 49, 15, 2, κτλ. III. εἶδος διθύρου μαλακοστράκου, Ἡσυχ. κρετός ἐν Ἀθην. 87B.

IV. ὁ κοιλίας τοῦ Ἰων. χιονοκράνου, ἐπειδὴ εἶναι συνεστραμμένος ὡς τὸ κέρας τοῦ κριοῦ, Ἡσυχ.

V. εἶδος Ἀφρικανικοῦ τινος πλοίου, Πολυδ. Α', 83. (Πιθ., ὡς τὸ Λατ. cervus, συγγενὲς τῇ λ. κέρως).

κριτός, ὁ, εἶδος, ἐρεβίνθου, ὅσως ὁ νῦν καλούμενος βίκος ἢ ἀρακάς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 5, 1, Διοσκ. 2. 126. κρετός, Σωφίλ. παρ' Ἀθην. 54E. (Πιθ. συγγενὲς τῷ Λατ. cicer, πρβλ. Κουρτ. Et. Gr. ἀρ. 424b).

κρι-ὁ-στίσις, εως, ἡ, ἡ ὑλὴν συσκευὴ ἢ ὑποστηρίζουσα τὸν πολιορκητικὸν κριόν, Ἀρχ. Μαθ. σ. 92.

κριο-φάγος, ὄν, ὁ ἐσθίων κριοὺς, «θεὸς τις, ὃ κριοὶ θύονται» Πτολμ.

κριο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων πολιορκητικὸν κριόν, χελῶναι Διόδ. 20. 48 καὶ 91, πρβλ. Ἀνών. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. προσηρεϊκό-τος.

II. ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ, Πaus. 9. 22, 1, πρβλ. 2. 3, 4.

κριῶν, ἀνατίθωμι, ἀφιερώ, εἰς τὸν Κριόν, τὸ ζῷδιον (κριὸς Ι. 3), Βασίλ., πρβλ. Ἀρχαῶ.

Κρίσα (οὐχὶ Κρίσσα), ἡς, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Ἰλ. Β. 520. Κρίση, ἡ, εἰς Ἀπόλλ. 282, κτλ.—ἐπιθ. Κρεσάλτος, α, ὄν, ἐκ Κρίσης, αὐτόθι 446, Ἡρόδ. 2. 4.

κριάζωμος [ι], ὄν, (κρισις) ὡς καὶ νῦν, κρισίμος, κρ. ἡμέρα, ἡ κρισίμος ἡμέρα νόσου, Ἰππ. Ἀρ. 1261, κ. ἄλλ., Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 7, ὁ Μένανδρ. λέγει περὶ τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, κρ. γὰρ αὐτὴ γίγνεται ἐν Ἀδελ. 296. οὕτω κρ. φάσα Ἀνθ. Π. 11. 382, 11. τὸ κρ., κρισίμον σημεῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰππ.—συγκρ. ὠτερος, ὁ αὐτ. π. Διαιτ. Ὀξ. 387. Ἐπίρρ. -μως, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. τὸ Α', 945.

κρισις [ι], εως, ἡ (κρίνω) χωρισμός, δύναμις ἢ ἱκανότης πρὸς διακρίσιν, τῶν ὁμογενῶν, τῶν διαφερόντων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 10, κ. ἄλλ. 2) ὡς καὶ νῦν, κρίσις, τὴν Κρίσιν κρ. Ἡρόδ. 3. 34, πρβλ. 8. 69. ἐν θεῶν κρίσει Δισχύλ. Ἀγ. 1288. κατὰ κρίσιν ἐμήν Ἰππ. Ὀρχ. 1. κρ. οὐκ ἀληθὴς Σοφ. Ο. Τ. 501. πολλὴς ὀρίζεται τῷ μετέχειν κρίσεως, διὰ τοῦ δικαιοῦ

ματος τοῦ κρίνειν, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 6. Κρίσις, ὄνομα δράμα-τος τινος τοῦ Σοφ. ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Πάριδος κρ. τινός, περὶ τινος, ὡς πρὸς .., κ. τῶν μνηστήρων Ἡρόδ. 6. 131. ἀέθλων Πινδ. Ο. 3. 37, Ν. 10. 42. ἡ τῶν ὅπλων κρίσις, ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ Λάαντος, Πλάτ. Πολ. 620B, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 7. κρίσιν .. τοῦ βίου περὶ ὧν λέγομεν Πλάτ. Πολ. 360D κρ. ἀμφ' ἀέθλοις Πινδ. Ο. 6. 144. κρίσιν ποιεῖσθαι περὶ τινος Ἰσοκρ. 48D. κρίσει πραγμάτων διαφέρεσθαι Πολύδ. 17. 14, 10. κατὰ κρίσιν, μετὰ κρίσεως, φρονίμως, ὁ αὐτ. 6. 11. 5. 3) ἐκλογὴ, κρ. ποιεῖσθαι τῶν ἀρίστων Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 4, πρβλ. 2. 9, 23.

II. ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ νομικῆς σημ., δίκη, Ἀριστοτ. Βάτρ. 779, 785, Ἀντιφῶν 128. 17, κτλ. προκαλεῖν τινα ἐκ κρίσιν περὶ τινος Θουκ. 1. 34. καθιστάναι ἑαυτὸν ἐς κρ. αὐτόθι 131. κρίσιν ποιεῖν τινα Λυσ. 133A. κρίσεως τυχεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 249A. εἰς κρ. ἀγειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 856C. ἡ κ. γίγνεται τινα αὐτόθι κρίσιν ὑπέχειν αὐτόθι 861D, Δημ. 555. 22 (ἴδε ἐν λέξ. κρίνω III).

6) τὸ ἀποτέλεσμα κρίσεως ἢ δίκης, κατὰκρίσις, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5. 2) δοκιμὴ δεξιότητος ἢ δυνάμεως, πρὸς τόξου κρίσιν, εἰς τοξείαν, Σοφ. Τρ. 266. ὁρό-μον .. οὐ πρώτη κρίσις ὁ αὐτ. Ἡλ. 684. θεῶν. ἔριν τε καὶ κρ. Πλάτ. Πολ. 379E.

3) ἔρις, φιλονεικία, περὶ τινος Ἡρόδ. 5. 5, 7. 26, κτλ. δίκη, τὰς κρ. διαδικάζειν Πλάτ. Νόμ. 876B.

III. τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τέλος ἢ ἔκβασις πράγματός τινος, κρί-σιν ἔγω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ πολέμου, Θουκ. 1. 23. κρίσιν λαμ-βάνειν Πολύδ. 1. 59, 11. ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρί-σιν εἶναι νομίζω, νομίζω ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα. ἐξαργατὰ ἐκ τῶν ἰδίων μου δημοσίων ἐνεργειῶν, Δημ. 244. 10.

2) ἡ κρίσις ἢ τροπὴ νόσου, Ἰππ. π. Ἰητρ. 16, κτλ. ὡσαύτως νέα προσβολὴ πυρετοῦ ἴδε Foës Oecon.

κρισσός, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ κερσός, Ἰππιατρ. 54, 5. ἡ ἐν ταῖς ὀρμαῖς γινομένη διάφρσις, ὅθεν ῥέει ὁ ἔξος. ἡ ἢ ἐν τοῖς ἄρ-θροις διάφρσις σκληρὰ καὶ ὀξώδης Ἡσυχ.

κρισσώδης, ἐς, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ κερσώδης, Γαλην. 19. σ. 123.

κριτέος, α, ὄν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ κρίνω, ὅστις πρέπει νὰ κριθῇ ἢ δικασθῇ, Ἰππ. 5. 54. II. κριτέον, δεῖ κρίνειν, Πλάτ. Γοργ. 523D, κτλ.

κριτήρ, -ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κραντήρ.

κριτήριον, τό, (κριτής) μέσον πρὸς κρίσιν ἢ δοκιμὴν, μέτρον ἢ γνῶμον, ἐπὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν αἰσθήσεων, ἔχων αὐτῶν τὸ κρ. ἐν αὐτῷ Πλάτ. Θεαίτ. 178B, πρβλ. Πολ. 582A. τὸ αἰσθητήριον καὶ κρ. τῶν .. χυμῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 6.

2) δικαστήριον, Πλάτ. Νόμ. 767B. καθίζειν κρ. Πολύδ. 9. 33, 12, πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. 5879. 21.

κριτής, οὗ, ὁ κλητ. κριτῆ Ἰππῶναξ 86. (κρίνω).—ὡς καὶ νῦν, ὁ κρίνων, ὁ ἀποφασίζων, κριτής, Ἡρόδ. 3. 160, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 397, κτλ. κριτῆς τῶν ἀληθῶν, ἀντίθετ. τῷ δοξαστῆς, Ἀντιφῶν 140. 38. ὁ ἀπὸ τοῦ ἰσοῦ κριτῆς Θουκ. 3. 37. τῶν .. λεγομένων μὴ κακοὺς κριτάς ὁ αὐτ. 1. 120. κρ. περὶ τινος Πλάτ. Φίληδ. 65A. σπανίως ἀντὶ τοῦ δικαστῆς, Αἰσχίν. 87. 4, Δημάδ. 179. 1. (περὶ τῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ κριτῆς καὶ δι-καστῆς ἴδε ἐν λέξ. δικαστής). ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων, Ἀριστοτ. Ἀγ. 1224, Νεφ. 1115, Ὀρχ. 445, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 41.

2) κρ. ἐνυπνίων, ἐρμηνευτής, ἐξη-γητὴς ὄνειρων, ὄνειροκριτῆς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 226. πρβλ. κρίνω II. 5.

3) λαμβάνειν κριτήν ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2, π. Ζῶν. 1. 2, 19, προφανῶς σημαίνει εὐρίσκειν ὑποστηρικτήν, ὑπερα-σπιστήν. ὁ Trendelenb. ἐν τόμῳ νομίζει ὅτι ἡ φράσις προήλθεν ἐκ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων.

κριτικός, ἡ, ὄν, ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ κρίνῃ, νὰ διακρίνῃ, δύναμις σύμφυτος κριτικῇ Ἀριστ. Ἀναλ. Ἰστ. 2. 19, 3. οὐκ ἔχει ῥίνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον Ποσειδίππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 4. τὸ κριτικόν, ἡ δύναμις τοῦ διακρίνειν, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 9, 1.—οὕτως, ἡ κριτικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260C, κτλ.—ὁ κριτικός, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐξετάζων τι μετὰ κρίσεως, καὶ ἐκφέρων κρίσιν περὶ αὐτοῦ, ἰδίως ἐν γλωσσικοῖς ζητή-μασι, Λατ. criticus, Πλάτ. Ἀξίολ. 366E, Στράβ. 394, Γραμμ.—μετὰ γεν., ἡ γέυσις τῶν σχηματικῶν κριτικωτάτῃ Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 22, πρβλ. Θεοφρ. π. Αἰσθ. 43. Ἐπίρρ., κριτικῶς ἔχειν τινός Ἀρτεμ. προῖμ. 4. 14.

2) ἀνῆκων ἢ ἀρμόζων πρὸς κρί-σιν, ἀρχὴ κρ., τὸ αξίωμα ἢ ὑποῦργημα τῶν κριτῶν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχὴ βουλευτική, Ἡρόδ. Πολιτικ. 3. 1, 12.

III. = κρί-σιμος, Γαλην. παρὰ Στοβ. 546. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 134F.

κριτέος, -έδος, θηλ. τοῦ κριτῆς, Ἀλεξ. Ἀφροδ. π. Ψυχ. 2. σελ. 156.

κριτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ κρίνω, διακεκριμένος, «ε-χωριστός», ἐκλεκτός, Ἰλ. Ζ. 431, Ὀδ. Η. 258. 2) ἐκλεκτός, ἔξοχος, Πινδ. Π. 4. 89, Σοφ. Τρ. 27, 245, κτλ.

κριώδης, ἐς, (εἶδος) ὁμοίος πρὸς κρίον, Φίλων 1. 113.

κριώμα [ι], τό, = κριός Ι. 2, Ἀρχ. Μαθ. 14. II. = κριός V, Ἀκύλ. Παλ. Διαβ.

κροαίνω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἐπὶ ἵππου, κτυπῶ







κροκωτός, ἡ, ὄν, βεβαμμένος διὰ κρόκου, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Ν. 1. 58.

2) ὡς οὐσιαστ., κροκωτός (δηλ. χιτῶν), ὁ, ὡς τὸ κροκάει, ἱπενδύτης κροκοβαφής, ὃν ἐφόρουσαν αἱ χαλαραὶ τῇ θῆλ γυναικες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 253, 945, Ἐκκλ. 879· προστερόμενος ὡς ἀπριόρωμα εἰς τοὺς ναοὺς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 60, 64— ὡσαύτως, ἐλαφρὸν ἐνδυμα ὅπερ ἔφερον ὁ Βάκχος ἢ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ (κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος, Κρατίν. ἐν Ἀδωνιαλέξανδρῳ 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 46· ὡσαύτως, ὑπὸ θηλυδριῶν, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ φορῶν κροκωτοὺς Ἀραρῶς ἐν «Καινεῖ» 1, πρὸλ. Καλλιῆ. παρ' Ἀθην. 198C, Δούριν αὐτόθι 155C, κτλ. — οὕτω καὶ κροκωτός (δηλ. ἱμάτια), Ἀριστοφ. Λυσ. 44.

κροκοτωφωρέω, φορῶ τὸν κροκωτόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 219. κροκωτο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τὸν κροκωτόν, Πλούτ. 2. 785E. κρομβός, ἡ, ὄν, = κρομβάλεος, καμπυρός, Ἡσύχ. κρομβός, ὅπερ, χοιρίδια κρομβώσας ὅλα Δίφιλ. ἐν Ἀδῆλ. 7. κρομμύδιον, τό, μικρὸν κρόμμυον, Achmes Ὀνειρ. 206. κρομμύο-γῆτερον, τό, εἶδος κρομμύδους πράσου (;), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4, 6, 2.

κρόμυον, τό, ἴδε ἐν λ. κρόμμυον. κρομμυ-οξύ-ρεγμία, ἡ, ἡ ἐρευνεῖ κρομμύων καὶ δέους, κοιν. ἐρευσμιον ἀπὸ κρομμυδοξινιλίας, Ἀριστοφ. Βίρ. 529· ὁ Δινδ. προτείνει κρομμυ-οξ-εργυμία.

κρομμυο-πώλης, ον, ὁ, (πωλέω) ὁ πωλὼν κρόμμυα, Πολυδ. Ζ', 198.

κρομμυο-πώλιον, τό, μέρος ἐνθα πωλοῦνται κρόμμυα, Ἡσύχ. κρομμυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρόμμυον, Διοσκ. 4. 151. κρομμυόεις, εσσα, εν, ἔχων ἀφθονίαν κρομμύων· συνγρ. θηλ. Κρομμυοῦσα, ἡ κρομμυόνιστος, Ἐκαταί. παρὰ Στεφ. τῷ Β. (οὕτως ἀναγωγστὸν ἀντὶ Κρομμύουσα.)

κρόμμυον, τό, «κρομμύδι», κρομμύοιο λόπον Ὀδ. Τ. 233· ἐσθιόμενον ὡς προσφάγιον, κρόμμυον ποτὶ δ' ὕψον Ἰλ. Α. 630— μετέπειτα ἀεσποε κρόμμυον, διὰ δύο μ., Ἡρόδ. 2. 125, 4. 17, καὶ συγν. παρ' Ἀριστοφ. (ἂν καὶ οἱ Ἀντιγγρα. συγχάκεις γράφουσι κρόμμυον δι' ἐνὸς μ.)· κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, = καλεῖν κελεύω, Βίτας παρὰ Διογ. Α. 1. 83. II. τὰ κρόμμυα, ἡ τῶν κρομμύων ἀγορά, Εὐπολ. ἐν Ἀδῆλ. 5.— Πρὸλ. ἀσφόροδον.

Κρόνια, ὡν, τά, ἴδε ἐν λ. Κρόνιος.

Κρονιάς, ἀδός, ἡ, ἴδε ἐν λ. Κρόνιος.

Κρονίδης, [Ι], ου, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεὺς, συγν. παρ' Ὀμ., καὶ συνημμένως Ζεὺς Κρονίδης· πρὸλ. Κρονίων, Κρόνος— γέρον, γηραιὸς ἄνθρωπος, Ἡσύχ.— Λακων. Κρονίδαιρα, «πολυετής» παρὰ τῷ αὐτῷ, πρὸλ. Müller Hist. of Lit. σ. 88E. Τρ.

Κρονικός, ἡ, ον, = τῷ ἐπομ., Κρ. ἀστήρ, ὁ πλανήτης Κρόνος, Ἀνθ. Π. 11. 227· πρὸλ. τὸ ἐπὶ μ. 1. 2.— Ἐπίερ. -κῶς, Εὐστ. Πανν. 263. 46.

II. ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἀπρηξαμένοις, Ἀριστοφ. Πλ. 581, Πλάτ. Λυσ. 205C· πράγμα τι γιγνόμενον ἀεὶ, Κρονικὸν Ἀλεξ. ἐν «Εἰσοικίζο-μένῳ» 1· πρὸλ. Κρόνος Π, Κρόνος II, ἀρχαῖκος, ἀρχαῖος 2.

Κρόνιος, α, ον, (Κρόνος)— ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου, ὁ Κρόνι παῖς Αἰσχύλ. Πρ. 577, Πινδ. Ο. 2. 23· Κρ. ἄλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 327, 509. 2)

Κρόνια (ἐξυπ. ἱερὰ), τά, ἡ ἐορτὴ τοῦ Κρόνου τελοῦμένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Ἐκατομβαιῶνος (ὅστις ποτὲ ἐκαλεῖτο μὴν Κρόνιος, Πλούτ. Θεμ. 12)· ὄντων Κρονίων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Κρονίων, Δημ. 708. 13· Κρ. ἐνστάτων Ἀλκιφρων 3. 57· πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νερ. 398· εἰς μεταγενεστέρους χρόνους τὰ Κρόνια ἦσαν τὰ παρὰ Ῥωμαῖοις Saturnalia· ὅθεν, αἱ Κρονιάδες ἡμέραι, αἱ ἡμέραι τῶν Σατουρνάλιων, Πλούτ. Κικ. 18· οὕτω, ἡ Κρονικὴ ἐορτὴ Πλούτ. Ποιμ. 34. 3) Κρόνιον (ἐξυπ. Πρας), τό, λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 1. 179, πρὸλ. 5. 40., 9. 4, κτλ.— ὡσαύτω (ἐξυπακοῦμ. τοῦ τείμενος) τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Δίων Κ. 45. 17.

II. ὡς τὸ Κρονικός, ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, Κρονίων ὄζειν, ἔχειν ὁσμὴν παλαιῶν χρόνων, οἷον ἀρχαϊκῆς εὐθείας ὁδῶδες· (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νερ. 398.

Κρόνι-πιπρος, ον, (Κρόνος) «παλιήλογο», Ἀριστοφ. Νερ. 1070.

Κρονίων, ὡνος, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεὺς, συγν. παρ' Ὀμ., ὡσαύτως, Ζεὺς Κρονίων· ἡ γεν. Κρονίωνος ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Ε. 247, Ὀδ. Α. 620. [Ὁ Ὀμηρὸς ἔχει ἔν τινι Κρονίων, Κρονίονος, ἐν δὲ ἄλλαις πτώσεσι ἔ'— ἀλλὰ ὁ Τυρταῖς 5. 1, ὁ Πίνδ. Π. 4. 39, κτλ., ἔχουσι ἔ' ἐν τῷ Κρονίων.]

Κρονο-δαίμων, ονος, ὁ, = Κρόνος, II, κωμ. λέξις ἐν τοῖς Δ. Β. 46.

Κρονο-θήκη, ἡ, δοχεῖον παλαιῶν ἀνοηστῶν, κωμ. λέξις, «Κρονοθήκη»· οἷον παλαιὸς καὶ εὐθείας μεστός· Δ. Β. 46, 5.

Κρονό-ληρος, ὁ, φλύαρος γέρον ἢ παραστεαλευμένος, «ξανωμωραμένον», Πλούτ. 2. 13B· μνημονεύεται ὡς λέξις κωμικῶν σκωμμάτων ὑπὸ Πολυδ. Β', 16.

Κρόνος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. κραινώ) ὁ αὐτὸς τῷ παρὰ Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θ. 137· ἀνὴρ τῆς Ρέας, πατὴρ δὲ τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἀΐδου, τῆς Περσέως.

τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἑστίας, αὐτόθι 453, κτλ.· ἐδάσλευε δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἕως οὗ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸν Τάρταρον, Ἰλ. Θ. 479, Κ. 203, πρὸλ. Αἰσχύλ. Πρ. 201, Εὐρ. 641· ἐπὶ Κρόνον δὲ ἐδάσλευεν ἐν τῷ οὐρανῷ, παρὰ τοὺς θνητοὺς ἦτο ὁ χρυσοῦς αἰὼν, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 111· ἐντεῦθεν, οἱς δὲ βασιλεὺς Κρ. ἦν, κατὰ τὴν χρυσὴν βασιλείαν τοῦ Κρόνου, Κρατίν. ἐν «Πλούτοις» 2· ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος, βίος χρυσοῦς ἀναπαύσεως, Δουκ. Δρατ. 17.— μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἐρμηνεύεται ὡς = χρόνος, πρὸλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2. 2) ὁ πλανήτης Κρόνος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 11, π. Κόσμ. 2, 9, 6, 18· ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἦτο θλεθρία, Casaub. εἰς Περσ. 5. 50. II. ὡς ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν παρελθόντα χρόνον ὁ Κρόνος ἐχρησίμευεν ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπώνυμον παλαιοπαίδος, «ἐμωραμένον» γέροντος, Ἀριστοφ. Νερ. 929, Σφ. 1480, Πλάτ. Εὐθύδ. 287B· ἴδε Κρονικός II, Κρόνιος II, Κρόνιππος, Κρονοδαίμων, κτλ., πρὸλ. Ἰαπατόδ.

Κρονό-τεκνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθετ. τοῦ Οὐρανοῦ ἐν Ὀρφ. Ὑμν. 3. 8.

κρόσσα, ὡν, αἱ, ἐρμηνεύεται ἐν τοῖς Ἑνετ. Σχολ. καὶ παρ' Ἡσυχ. ὡς σημαῖνον ἡ κλίμακας πρὸς ἀνάβασιν ἢ τὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐπάλλξεις· ἡ πρώτη σημασία θὰ ἦδύνατο νὰ ἀρμόζῃ ἐν Ἰλ. Μ. 444 (κροσσάων ἐπέδαινον), ἀλλ' ἡ δευτέρα εἶναι ἡ μόνη λογικῶς δυνατὴ ἐν Μ. 258 (κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον καὶ λείπον ἐπάλλεις)· παρ' Ἡρόδ. 2. 125, ἡ λέξις σημαίνει τὰς σειρὰς τῶν λίθων ἢ τὰς βαθμίδας τῶν πυρμίδων ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς· οὗτος ἐρμηνεύει τὸ κρόσσα διὰ τῶν λέξεων βωμίδες, ἀναβαθμοί. Ἐκ παραβολῆς πρὸς τὸ κροσσοὶ (θύσανοι), καὶ κρόκροσσοι, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ λέξ. κρόσσα πρέπει νὰ σημαίῃ πράγματα τοποθετημένα κατὰ κανονικὰ διαστήματα οἷα αἱ βαθμίδες· ἴσως δὲ ἐν σχέσει πρὸς τείχος ἐσημειαν ἀρχικῶς τὰς βαθμίδας, δι' ὧν τὰ οὐρῶματα ἐπεξετείνοντο ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου, ὡς δυνατὰ εἶναι νὰ ἴδῃ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀρχαῖα ἀφωρυμένως πόλεις.

κρόσσιον, τό, φυτὸν τι, = λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131.

κροσσοί, οἱ, = θύσανοι, Πολυδ. Ζ', 64· «κροσσοὶ τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ βαμματοῦν» Ἡσύχ. ὑποκρ. κροσσίων, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 72· πρὸλ. κρόσσα.

κροσσωτός, ἡ, ὄν, ἔχων κροσσούς, θυσάνους, Λυκόφρ. 1102, Πλούτ. Λυκ. 28, Ἐβδ. (Ψαλ. ΜΔ', 15)· πρὸλ. κροκωτός— ὡς οὐσιαστ., κροσσωτός (δηλ. χιτῶν), ὁ, ὁ, χιτῶν μετὰ κροσσῶν, Κλήμ. Ἀλ. 236, Εὐστ. κτλ.— Ἐν τῷ Μεγ. Ἑτυμ. σ. 541. 8, Γουδ. Ἑτυμ. 349. 33, κροσσῶ ῥῆμα κατὰ συνθήκην πλασθὲν χάριν τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως.

κρόταφος, ὁ, = γρότφος, Εὐστ. 793. 35.

κροτάειν, ποιητ. ἰσοδύναμ. τῷ κροτέω, Ὀππ. Κυν. 4. 247. κροτάλια, ὡν, τά, ἐνώτια μετ' ἐξαρθρημάτων ἐκ μαργαριτῶν, ἀτῖνα πρὸς ἄλληλα συγκρούμενα ἐκρότουν, Περρών. 67. 9, Πλήν. 9. 56.

κροτάλιζω, (κρόταλον)· ποιῶ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων, παίζω τὰ κρόταλα, κροτάλιζω, τινεὶς τῶν γυναικῶν, κρόταλα ἔχουσαι, κροτάλιζουσι Ἡρόδ. 2. 60— ὅθεν, ἵπποι κείν' ὅχρα κροτάλιζον, τὰ ἔστυρον μετὰ κρότου, Ἰλ. Α. 160, πρὸλ. κροτέω I. II. παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ κροτέω II. 2, ἐπικροτῶ, Ἀλκιφρων 2. 4, 5, Ἀθην. 395Δ, 503F.— Παθ., αὐτόθι 159E.

κροτάλισμα, τό, ἦχος οἷον κροτάλου, ἐπικρότησις, ἔπαινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικητ.

κροτάλισμός, ὁ, (κροτάλιζω) = τῷ προηγ., Γλωσσ.

κρότάλον, τό, (κρότος, κροτέω) ὄργανον πρὸς κρότησιν, ποιημένον ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμένου καλὰμου, κεράμου ἢ μέταλλου συνηρμοσμένων δι' ἀρμῶν ἢ στρόγγυλος, ἐν χρήσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, Ὑμ. Ὀμ. 13. 3, Ἡρόδ. 2. 60, Πινδ. Ἀποσπ. 48· ἡ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἑλ. 1303, πρὸλ. Κύκλ. 205· ἡ καθόλου ἐν ταῖς ὀρχήσεσι, Ἀνθ. Π. 5. 175., 11. 195— ὁ πελαγὸς καλεῖται crotalistris ὑπὸ τοῦ Publ. Syr., ἐκ τοῦ κρότου ὃν ποιεῖ συγκροτῶν τὰς σιαγόνας τοῦ ῥάμψους του.

II. μεταφ. ἀνθρωπος ἀδόλεσχης, «ροδάνι», Ἀριστοφ. Νερ. 260, 448· οἱδ' ἄνδρα κρόταλον Εὐρ. Κύκλ. 104· πρὸλ. κώδων I. 2.

III. ὄνομα τοῦ φυτοῦ ναρκίσσου, Εὐμάθ. παρ' Ἀθην. 681E.

κροτάφειος, α, ον, ἐπὶ τῶν κροτάφων, πληγῇ Συνέσ. 259A.

κροτάφιζω, πλήττω κατὰ τῶν κροτάφων, Ἐκκλ.

κροτάφιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς, Γαλην. 14. 720· οὕτω, κροταφικός, ἡ, ὄν, μεταγεν. Ἰατρ.

κροτάφεις, ἰδός, ἡ, σφυρίον εἰς δὲ ἀπολλήγον, ὡσαύτως κέστρα, Πολυδ. Ι', 147.

κροταφιστής, οὗ, ὁ, ὁ πλήττων κατὰ τῶν κροτάφων, Γλωσσ.

κροτάφειτης [εἰ] μῦς, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους μῦς, Ἰππ. π. Ἀρθ. 797— πληγῇ κροταφίτις, χτύπημα κατὰ τῶν κροτάφων, Ἰππ. παρὰ Γαλην. 18. 1, 433.

κρότᾱφος, ὁ, (κροτέω) τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου (ἴδ. ἐν λέξ. κρόση), Ἰλ. Α. 502., Υ. 397, Ἀριστοφ. Βάτρ. 854— τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ κρόταφοι, τὰ «μηλίγγια», Λατ. tempora, Ἰλ. Ν. 188, κ. ἄλλ., Ἡρόδ. 4. 137, Ἰππ. Προγν. 36, καὶ Ἀττ.



— παρὰ Θεοκρ., πρῶτον Ἰούλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐτῆσεως τῆς γενειάδος, 15. 85, πρβλ. 11. 9· καὶ ὁ Ἀριστ. παρατηρεῖ ὅτι, τοὺς κρ. πολιοῦνται πρῶτον π. Ζ. Γεν. 5. 4, 10.

3) σχῆμα κατὰ κρόταφον, ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀντιθ. τῷ κατὰ μέτωπον; κατὰ πλάτος, Ἀρχ. Μαθμ. II. μεταφορ. ἐπὶ ὄρους, ἡ πλευρὰ αὐτοῦ, Δισχύλ. Πρ. 721· ὑπὸ κροτάφῳ Ἑλικῶνος Ἀνθ. Π. παράρτ. 94. III. τὸ ὅστις ἐν μέρος βίβλου, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.

κροτέω· ποιητικὸς τις τύπος κροτέω μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., ὅθεν ἀνακορτήσασα (ἀντὶ ἀνακορτ-) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Μεινεκε ἐν τινὶ ἐξαμέτρῳ παρὰ Διογενίαν. 3. 97· (κρότος). Κάμνω νὰ κροτῇ τι, ἐπὶ ἔκπῳ, ὅχα κροτέοντες, σύροντες αὐτὰ μετὰ κρότου, Π. Ο. 453, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 234· πρβλ. κροταλίξω I.

1) κτυπῶ, πλήττω, κρούω, λέβητας Ἡρόδ. 6. 58· γῆν θύρωσιν Εὐρ. Βάχχ. 188· τοὺς ἀγκῶσι τὰς πλευράς Δημ. 1259. 22· τινα Πλούτ. 2. 10D.— Παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς, Δδ. π. Ζ. 16. 17.

2) κτυπῶ τὰς χεῖρας μου εἰς σημεῖον ἐπικροτήσεως, κροτεῖν τὰς χεῖρας, τὴν χεῖρα, κροτεῖν τὰς χεῖρας, κροτεῖν τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδιοκίμαζω, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9, 4, Δημ. 586. 21, κτλ. καὶ μετ' αὐτ., κρ. τινα Διογ. Λ. 7. 173.— Παθ., ἐπικροτοῦμαι, ἐπικτυνχάω, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 12, Πλάτ. Ἀέλιχ. 368D, κτλ. παρὰ Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σῶφρονα συμπόσια, ἐπαινοῦνται, Ἀδην. 182A.

6) ὡσαύτως εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, Πλούτ. 2. 533A· ἴδε κρότος 2. β.

3) ἐπὶ χαλκῶς, σφυρηλατῶ ὁμοῦ καὶ συνεῶς, ὡς τὸ συγχροτέω, Λουκ. Λεξ. 9·— μεταφ., κρ. λόγους Πλάτ. Ἀέ. 369B· καὶ ἐν τῷ παθ., πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι, κεκρότηται χρυσεὰ κρητὶς Πινδ. Ἀποσπ. 206, πρβλ. Λυκόφρ. 888· καὶ μεταφ. (ὡς τὸ κρότης), ἐξ ἀπάτης κεκροταμένος, ἐσφυρηλατημένος, ὁλος ἀπάτη, Θεόκρ. 15. 49· εὐθύς τὸ πρᾶγμα κροτεῖσθαι, ὡς τὸ: νὰ σφυρηλατῇται ὁ σιδήρος ἐνὸς μὲν εἶναι θερμὸς, Ἀνθ. Π. 10. 20.

4) συγχροτῶ, συγχροῦν κροτῶ, χαλκώματα Πλούτ. 2. 944B· ὡσαύτως, κρ. ὁστράκοις καὶ ψήφοις, ἐγείρω κρότον ἢ θόρυβον δι' αὐτῶν ὅπως συνάξω σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κρ. κυμβάλοισι Λουκ. Ἀλέξ. 9· καὶ σατυρικῶς; ἢ τοὺς ὁστράκοις κροτοῦσα [Μοῦσ' Εὐριπίδου] Ἀριστοφ. Βάτρ. 1306, πρβλ. Δδ. π. Ζ. 2. 11.

5) πλήττω τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὑφάινειν, σινδόνας λίαν κεκροτημέναι, πυκνῶς ὑφασμέναι, «κρουσταί», Στράβ. 717.

κρότημα, τό, ἔργον γινόμενον διὰ σφυρηλατήσεως·— μεταφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, πανούργος, «διαβολεμένος», (πρβλ. κροτέω II. 3), τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος Σοφ. Ἀποσπ. 784· ἔστι δ' αἰμιυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεύς Εὐρ. Ρῆσ. 499.— Καθ' Ἡσυχ.: «κρότημα» ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται.

κρότησις, -εως, ἡ, κτύπημα, κρούσις χειρῶν, εἰς σημεῖον θλίψεως, στεναγμοῦς ἰέντα σὺν δακρύοις καὶ κροτῆσει χειρῶν Πλάτ. Ἀέλιχ. 365A· φύσεις καὶ κροτῆσεις (σιδήρου καὶ χαλκοῦ) Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 71· τοῦ πνεύματος Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 166 Schäf.

κρότησμός, δ, = κρότος, εἰκῶ .. πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσα, ὑφισταμένη πυκνὰ κτυπήματα, ἐπὶ τῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς φεροῦσης τὴν εἰκόνα ἀσπίδος ῥιπτομένων δοράτων, Δισχύλ. Θέβ. 561.

κροτητός, ἡ, ὄν. ῥημ. ἐπιθ., κτυπημένος, ἥχων ἐκ τῶν κτυπημάτων, κάρα Δισχύλ. Χο. 428. 2) κρ. ἄρματα, κροτοῦντα, θορυβῶδως ἥχοντα, (πρβλ. κροτέω I), Σχόλ. εἰς Ἡλ. 714· κροτήτα πηκτίδων μέλη, κροτόμενα διὰ τοῦ πλήκτρον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 227.

II. τὰ κροτητά, 1) εἶδη πλακουντίων, Εὐρ. Ἀποσπ. 470. 4. 2) καλῶς πεπατημένον μέρος (ἐπὶ ἐδάφους), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 10.

κρότιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ κατανάγκη, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 4. 134.

κροτο-θόρυβος, ὁ, ἡχηρὰ ἐπικροτήσις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημάτων γινόμενος θόρυβος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5, Πλούτ. 2. 45F, 1117A.

κρότος, οὐ, ὁ, ἡχηρὸς ἥχος ὃν προεξεῖ τις ὅπως συναγάγη σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κρ. ποδῶν, τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορὸν, Εὐρ. Ἡρακλ. 783, Τρω. 546, πρβλ. Κύκλ. 37· ὁ τῶν δακτύλων κρ., ὁ κρότος ὁ ἀποτελούμενος διὰ τῆς συγχρούσεως τῶν δακτύλων, ὡς νῦν ποιοῦσιν οἱ ὀρχοῦμενοι, Δδ. π. Ζ. 17. 5· ἐνόστιμος κρ., ὁ ἐκ τῆς συγχρούσεως τῶν δελνών κρότος, Πλούτ. Μάρ. 22· ὁ κρ. τῶν λόγων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15.

2) κρ. χειρῶν, τὸ χειροκρότημα, ἐφημέια, ἔπαινος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 157· ἀπολ., Σεν. Ἀν. 6. 1, 13, κτλ.· θόρυβος καὶ κρότον.. ἐποίησεν Δημ. 519. 10, πρβλ. 402. 8.

6) εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, κρ. καὶ γέλως Πλάτ. Λάχ. 184A· ἴδε κροτέω II. 2. β.

κροτάν, -ῶνος, ἡ κρότων, -ῶνος, ὁ, κυνοραίστης, ἡ κυνοραίστης, κοινῶς «σιμπούρη», Λατ. ricinus, κατὰ τὸν Sundevall Hippobosca ἢ Ixodes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 18.— ἐν τῇ Ὁδ. κυνοραίστης.

II. ὁ θάμνος ὁ παρέχων τὸν κόκκον ἐξ οὗ τὸ κροτάνιον ἐλαίου ἢ τοῦ κίρκωος (ῥιστινόλαδος), ὡς ἐκ τῆς νο-

μικρομένης ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον κρότωνά, palma Christi ἢ ricinus communis, Ἰππ. 670. 22, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 1, κτλ. πρβλ. κίρκι, αἰλί.

κροτώνη, ἡ, ὡς τὸ γόγγρος II, τυλῶδης ἀπόρρυς δένδρου, ἰδίως ἐλαίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 6.

Κροτωνιάτης, ὁ, κάτοικος τῆς Κρότωνος (τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος), Κρατίν. ἐν Ἐρωτικῷ 9, κτλ.

κροτῶνο-εἰδής, ἑς, ὁμοίος πρὸς τὸν θάμνον κρότωνά, Ἰππ. 573. 7.

κροῦμα, τό, (κρούω) κτύπημα, οὐκ ἀπειρος οὐσα πολλῶν κρουμάτων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 257 (ἐπὶ συνουσίᾳ)· οὕτω, κροῦμα, Ἀνθ. Π. 6. 27, Ποιητ. Βοταν. 121.

2) ἥχος παραγόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγγύρτου ὀργάνου διὰ τοῦ πλήκτρον, ἥχος, τόνος, κροῦεται τὰ κρούματα .. τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω Ἰππ. 346. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, Πλάτ. Πολ. 333E, κτλ.· ἐν τῷ ὑπὸ κρ., κροῦσμαι, Ἀνθ. Π. 5. 292.— ὅθεν μέλος παιζόμενον εἰς τὴν λύραν ἢ κιθάραν, Πλάτ. Μίν. 317D· εὐχρηστον ὡσαύτως, οὐχὶ ὀρθῶς, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, (κρούματα τὰ ἀλύγματα καλοῦσιν Πλούτ. 2. 638C· πρβλ. Πολυδ. Δ', 84., Ζ', 88), τοιαῦτα .. νιγλαρεῦν κρ., τοιαῦτα τερετίων κρ., Εὐπολ. ἐν Ἀδμήτοις 27· αὐλεῖ .. σαπρά κρούματα Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἐπειρῇσιν 2.

κρουματικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ παίξιν ἐπὶ ἐγγύρτου ὀργάνου, σοφίη Ἀνθ. Π. 11. 352· κρ. μουσική, ἐνὸργανος, Σουίδ. ἐν λ. «Ὀλυμπος» διάλεκτος κρ., ἑκφρασις ἐν τῷ παίξιν ὀργάνου, Πλούτ. 2. 1138B· λέξις κρ., ἥχος ἢ τόνος ἐνοργάνου μουσικῆς, δηλ. ἀναβροῦς ἥχος ἄνευ ἐννοίας, Πολυδ. 3. 36, 3, πρβλ. 1 Ἐπιστ. π. Κορίδ', 9.

κρουμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κροῦμα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 276, Πλ. 290.

κρουματο-ποιός, ὁ, μουσικός, μελοποιός, Μάχων παρ' Ἀθην. 337C.

κρουναίος, α, ον, (κρουνός) ἐκ κρήνης, κρ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ κρήνης, πηγαῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. (κρηναίος ἀπαντᾷ ἐν 2. 1, 6.)

κρουνεῖον, τό, εἶδος ποτηρίου, Ἐπιγν. ἐν Ἐμνηματίῳ 1.

κρουνηδόν, Ἐπιγρ., ὁμοίως πρὸς κρουνόν, ἀρθῶνως ῥέων, Ἐβδ. (B' Μακκ. ΙΔ', 45), Φίλων 2. 26.

κρουνία, ἡ, = κρουνεῖον.

κρουνίζω, ἐκχέω ὕδρην ἐν λεπτῇ ῥοῇ, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος σχῆμα κέρατος ποτηρίου τοῦ καλουμένου, ρυτὸν (δ' ἴδε), κρ. λεπτῶς Δωροθ. παρ' Ἀθην. 497E.— Μέσ., πῶς τὸ οὕτω ῥέον ὕδρην ὑποβάλλων τὸ στόμα, Ἐπινίκος ἐν Ὑποβαλλομέναις 1. 3.

κρουνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κρουνός, ὁ σωληνίσκος τῆς κλεψύδρας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλ. 10 καὶ 28, πρβλ. Ἡρων π. Πν. 176, 178, κτλ.— ὡσαύτως κρουνέον, τό, Ἀρχαδ. 120.

κρουνίσμα, τό, τὸ ἀπὸ κρουνοῦ ἐκρέον ὕδωρ, ῥεῦμα, Ἀνθ. Πλαν. 12.

κρουνισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἡρων π. Πν. 162.

κρουνισμός, οὐ, ὁ, ἐξόρμησις τοῦ ὕδατος, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κρουνιτής, οὐ, ὁ, ἡ, -εως, = κρουναίος, Ὀρφ. Ἀργ. 50. 9.

κρουνός, οὐ, ὡς τὸ κρήνη, ἡ πρώτη πηγή, ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγαί, Ἰα. Χ. 147, 208 (πρβλ. πηγῇ)· χεῖμαρρος ποταμοῦ .. κρουνῶν ἐκ μεγάλων Δ. 454, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 90· κρουνοὶ κρήναίσι ποτοῦ Σπρ. Τρ. 14· κρουνός αἱματος Εὐρ. Ρῆσ. 790, πρβλ. Ἐκ. 568· οὕτω, κρουνοὶ Ἡραίου, ῥεῦματα «ἀλάδας» ἐκ τῆς Αἰτίας, Πινδ. Π. 1. 48· ἐπὶ ἀρθῶνως ῥέοντος ἰδρωτός, Ἰππ. 1261· χεῖμαρρος λόγων, θαρρῶν τὸν κρ. ἀφίει Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005.

κρουνο-χυτρο-λήραιος, ὁ, κομικ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 89, ἀκρίτως ἐκχέων ἀφθονον καὶ μάταιον λῆρον, ἀνόητος, περιττολόγος, φλύαρος.

κρουνώμα, τό, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος κρουνώ, = κρουνός, Ἐμπεδ. 161.

κρούπεζαι, αἱ, Λατ. scrupedae, sculponeae, ὕψηλὰ ἐϋλίνα ὑπόδημα ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς πρὸς πάτησιν ἐλαίων, φορούμενα δὲ ἐπὶ τῆς σκηπῆς ὑπ' αὐλητῶν ὅπως δι' αὐτῶν κρούσει τὸν χρόνον, Παῦς. παρ' Εὐστ. 867. 29, Πολυδ. Ζ', 87, Φώτ. πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. 336.— ὡσαύτως, κρούπαλα, τὰ, Σοφ. Ἀποσπ. 43· κρούπετα Ἡσυχ.· ὑποκορ. κρουπέζιον, τό, Πολυδ. Γ', 153· ὅθεν, κρουπεζοφόρος, ον, ὁ φορῶν ἐϋλίνα ὑπόδημα, ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, Κρατίν. ἐν Ἀδελφ. 153, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 87.— κρουπεζόομαι, Παλ., ἔχω, φορῶ ἐϋλίνα ὑπόδημα, «θέλει δὲ δηλώσαι τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας» Ἡσυχ.

κρουσι-δημέω, ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 859, παρωδία ἐπὶ τοῦ κρουσιμετρέω, ἐξαπατῶ τὸν δῆμον, «κρουσιδημῶν, κατακρούων τῇ βοῇ, ἢ τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρούομενος τῇ βοῇ, ἔστι δὲ παρὰ τὸ κρουσιμετρέειν, δ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων» Σουίδ. ἐν λέξ.

κρουσι-θύρος, ον, ὁ κρούων τὴν θύραν· τὸ κρ. (ἐξυμ. μέλος), κοινῶς «πατηνάδα», «σερηνάδα», Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C· ὡσαύτως θυροκοπικόν.



κρουσι-λύτης, ου, ό, ό κρούων την λύραν, 'Ορφ. Ύμν. 30. 3. κρουσιμετρεῖν, εξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἐλλίπῳς ἀνασειῶν καί κρούων τὸ μέτρον, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ μετροῦντες σίτον διὰ τοῦ κοίλου, 'Ησύχ., Πολυδ. Δ', 169· πρβλ. κρούω 7, παρακρουσιχοίνικος.

κρουσιμέτρης, ου, ό, ἀπατηλὸς μετρῶν, ἀπατεῶν, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νερ. 450.

κρούσις, εως, ή, (κρούω) τὸ κρούειν, κτυπεῖν, ή πρὸς ἀλλήλα κρ. τῶν ὀπλῶν Πλουτ. Αἰμ. 32· ποδὸς κρούσει ἐδαφος, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός, ό αὐτ. ἐν 'Αλεξ. 6. 2) τὸ κρούειν πήλινα ἀγγεῖα χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι «βαγισμένα», καὶ καθόλου, ἀκριβῆς ἐξέτασις, Σχόλ. 'Αριστοφ. Νερ. 317, Σουίδ. 3) μεταφ., ἐπὶ σοφιστικῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη (κρούω 7) 'Αριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. 4) τὸ κρούειν ἔγχρονον ὄργανον, Πλουτ. Περ. 15., 2. 1137B, κτλ.—ἀκολουθῶς καθόλου, ἐνὸργανος μουσικῆς, Πολύδ. 30. 13, 5· παρὰ τὴν κρούσιν λέγειν ἐπὶ ἀπαγγελίας, ᾄδειν δὲ ἐπὶ ᾄσματος ή μελωδίας ἐν συνοδείᾳ ἐνοργάνου μουσικῆς, Πλουτ. 2. 1141A· κρούσις ὑπὸ τὴν ψῆζήν, πλήρης ἐνὸργανος συμφωνία, αὐτόθι.

κρούσμα, κρουσματικός, = κρουμ-. κρουσμός, οὔ, ό, = κρούσις, Πρόκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 320. 30. κρουστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ κρούειν, τὴν θύραν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 989.

κρουστικός, ή, όν, ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κρούῃ, νὰ κερατίζει, ἐπὶ κριοῦ, Φίλων 1. 113. II. ό παρὰ τῶν ἔχον διαπεραστικόν, κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος, ὄργανα 'Αριστοφ. Προβλ. 19. 10, πρβλ. Πλουτ. 2. 802E. 2) μεταφ., ἐπὶ ῥητορικῶν ἀποπειρῶν ή σοφιστικῶν, παρῆχον ἐντύπωσιν, ἐκφραστικός, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1379· τὸ κρ., ἐκφραστικὴ εὐγλωττία, Δουκ. Δημοσθ. 'Εγχ. 32.

κρούω: μέλλ. -σω: πρkm. κέρουνα.—Μέσ., ᾄορ. ἐκρουσάμην, Θουκ.—Παθ., ᾄορ. ἐκρούσθην ('Ερατοσθ. Καταστ. 32)· πρkm. κέρουμαι ή -ουσαι, πρβλ. ἀπο-, ἐκ-, παρα-κρούω. ('Εντεῦθεν κρούωμαι, κοῦσις· πρβλ. 'Αρχ. Γερμ. hruoi-jam, 'Αρχ. Σαξον. hrōr-ian (rühren).) Πλήττω, κτυπῶ, ῥυτῆρι κρ. γλουτόν Σοφ. 'Αποσπ. 938· κρούσας δὲ πλευρά (τῶν ἵππων) Εὐρ. 'Αποσπ. 779. 6. τοῖς ποσὶ τὴν γῆν 'Αερ. 'Αν. 7. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, εἰς τὴν χεῖρα τοῖς δακτύλοις κρ., ἐν τῇ ὀρχήσῃ, Δίων Κ. 40. 16·—μεταφ., κνῖσα κρ. ῥίνος ὑπεροχάς, γαργαλίζει, 'Επιπρ. ἐν 'Επιδρόνῃ 2. 3. 2) συγκρούω, κρ. χεῖρας (πρβλ. κρούω II. 2), Εὐρ. 'Ικέτ. 720· κρ. τὰ ὀπλα πρὸς ἀλλήλα Θουκ. 3. 22· τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα Ξεν. 'Αν. 4. 5, 18·—μεταφ., ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν, συνεκρούομεν, Πλάτ. Θεαίτ. 154E. 3) κρούει τὸν ποδὰ (ὅς ἐστι κρ. τὴν γῆν τῷ ποδί), ἐν τῇ ὀρχήσῃ, Εὐρ. 'Ηλ. 180· οὕτως, ἵχνος ἐν γᾶ κρ. ό αὐτ. I. A. 1043. 4) κέραμιον κρούω, κτυπῶ πῆλινον ἀγγεῖον χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβαλόμενον, Σουίδ.· ἐντεῦθεν, ἐξετάζω, δοκιμάζω· κρούετε ἀναλαβάνοντες τὸ καλὸν Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 301B, πρβλ. Λυσίου 'Αποσπ. 51· κᾶν διαπειρώμενος κρούσης [τὸν κόλακα] Πλουτ. 2. 64D. πρβλ. κρούσις 2.

5) κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγγόρδου ὄργανου διὰ πληκτρον, Πλάτ. Λῦσ. 209B, Σίμων. (;) 179· ἴδε κρούμα 2. κρούσις 4·—ἀκολουθῶς, καθόλου, παίζω οἰονδήποτε ὄργανον, π.χ. αὐλὸν κρούειν 'Ιακωβ. 'Ανθ. Π. 664· ὡσαύτως μετὰ δοτ., κρ. κρεμβάλοις = κρεμβάλλειν, 'Αθην. 636D. 6) κρούειν τὴν θύραν, δηλ. ἐξῶθεν, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 317, 990, Ξεν. Συμπ. 1, 11, Πλάτ. Πρωτ. 310B, 314D· ἀλλὰ τὸ κόπτειν τὴν θύραν ἐθεωρεῖτο ἀπεικώτερον, Φρὺν. 177, ἐνθα ἴδε τὸν Λοβ. ἴδε ὡσαύτως πατάσθαι.

7) κρ. σταθμὸς = κρουσιμετρεῖν, Ψευδο-Φωκ. 13· ὡς μήτε κρούσης μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλης Σοφ. 'Αποσπ. 927· κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην Εὐπολ. ἐν 'Μαριχᾷ 15. 8) ἐπὶ αἰσχράς σημασία, «ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κρούσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι» Α. Β. 101, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 990· οὕτω, κρούω πέπλον, πέρδομαι, «τινάζω πορδές», Εὐρ. Κύνκλ. 328. 9) ὡς ναυτικὸς ὅρος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κρούεσθαι πρῆμιναν, ὡς τὸ ἀνακρούεσθαι (ἴδε ἀνακρούω I), ἐπὶ ναυτῶν, Θουκ. 1. 51, 54., 3. 78· ὡσαύτως, αἱ πρῆμιναν κρούομεναι νῆες 'Αερ. 'Αν. 5. 17· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύδ. 16. 3, 8· κρούειν ἐπὶ πρῆμιναν 'Αππ. 'Εμφύλ. 5. 119· ἐντεῦθεν, κρούεσθαι τὸ πτερόν, πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13. 10) κρούειν ἀκράτῳ, ἴδε πατάσσω II. 2.

κρύβάζω = κρύπτω: 'Ησύχ.· κρυθαστός = κρυπτός, πῖθαν. γραφ. ἀντὶ κυρθαστός ἐν τῷ Μεγ. 'Ετυμ. 547. 46. κρύβδᾶ, 'Επίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, ἀνευ τῆς γνώσεώς τινος, κρύβδα Διός, Λατ. clam Jove, 'D. Σ. 168, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 177. 2) ἀπολ. ὡς τὸ κρύβδην, κρυφίως, Πινδ. Π. 4. 201.

κρύβδην, Δωρ. -δᾶν, 'Επίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, 'Οδ. Α. 455., Π. 153· κρύβδην ψηφίζεσθαι, κρυφίως, 'Ανδοκ. 12. 2· πρβλ. 'Ιππ. 610. 22· 'Αριστοφ. Σφ. 1018, Αἰσ. 128. 32, Πλάτ. Νόμ. 766B. 2) μετὰ γεν. ὡς τὸ κρύβδᾶ, κρύβδαν πατρός Πινδ. Π. 3. 25.

κρύβδᾶς = κρύπτω: 'Ησύχ.· κρυθαστός = κρυπτός, πῖθαν. γραφ. ἀντὶ κυρθαστός ἐν τῷ Μεγ. 'Ετυμ. 547. 46.

κρύβδᾶ, 'Επίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, ἀνευ τῆς γνώσεώς τινος, κρύβδα Διός, Λατ. clam Jove, 'D. Σ. 168, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 177.

2) ἀπολ. ὡς τὸ κρύβδην, κρυφίως, Πινδ. Π. 4. 201. κρύβδην, Δωρ. -δᾶν, 'Επίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, 'Οδ. Α. 455., Π. 153· κρύβδην ψηφίζεσθαι, κρυφίως, 'Ανδοκ. 12. 2· πρβλ. 'Ιππ. 610. 22· 'Αριστοφ. Σφ. 1018, Αἰσ. 128. 32, Πλάτ. Νόμ. 766B. 2) μετὰ γεν. ὡς τὸ κρύβδᾶ, κρύβδαν πατρός Πινδ. Π. 3. 25.

κρυβή, 'Επίρρ. = κρύβδην. 'Εβδ. (B' Βασ. IB', 13).

κρυβήλδης, όν, κρυπτός, 'Ησύχ.·—ὡσαύτως κρύβήτης, ου, ό ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, καὶ κρυβήσια, τά, = νεκύσια, ό αὐτ.

κρύβω, μεταγεν. τύπος τοῦ κρύπτω, ἀπαντῶν μόνον ἐν συνθέτοις ἀπο-, ἐγ-κρύβω.—Πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας κρύβω ή κρύβγω = κρύπτω.

κρυερός, ά, όν, ἀλλὰ ἀρῆς κρυεροῖο 'Ησιόδ. Θ. 657·(κρύος)·—ψυχρός, παγετώδης, παρ' 'Ομ. μόνον μεταφ.; κρυεροῖο γόοιο 'Οδ. Δ. 103, ἀλλ.· κρυεροῖο φόβοιο 'D. N. 48· οὕτω κρυεροῦ 'Αἰδαιο 'Ησιόδ. 'Εργ. κ. 'Ημέρ. 152· θανάτου τελευτῇ Εὐρ. 'Αποσπ. 908. 6· πάθεα 'Αριστοφ. 'Αχ. 1191· κρ. θάλαμος, ἐπὶ τοῦ τάφου, 'Ελλ. 'Επιγρ. 241. 4·—ἀλλ' ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρός ὡς πάγος, παγερός, κρ. νέκυς Σίμων. 88, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ορν. 951, 955, 'Ηρωδιαν. 1. 6, κτλ.

κρυμαίνω, κάμνω τι ψυχρόν, φύγω, κρυάω τι, 'Ηρωδιαν. 'Επιμ. σ. 75.

κρυμᾶλέος, α, ον, παγετώδης, ψυχρός, 'Ηρακλείδ. 'Αλληγ. 50, Σέξτ. 'Εμπ. εἰς 'Ερμ. 9. 83.

κρυμνός, κρυμνώδης, ἀμφιθ. τύποι ἀντὶ κρυμός, κρυμώδης, ά ἴδε.

κρυμο-πάγης, ες, πηγνύων διὰ τοῦ ἑαυτοῦ φύχους, Βορέης 'Ορφ. 'Υμν. 79. 2.

κρυμός, ό, (κρύος) παγετώδης φύχος, πάγος, παγετός, 'Ηρόδ. 4. 8, 28, Σοφ. 'Αποσπ. 448, Εὐρ., κτλ.· ἀνά κρυμόν, εἰς πάγον, Νικ. Θηρ. 681, Αἰλ.· ἐν τῷ πληθ., κατὰ τοὺς κρυμούς Σερᾶδ. 494, πρβλ. Διον. 'Αλ. 1. 37·—παρὰ Πολυαίνῳ 3. 9, 24, κρυμνός. II. φύχος, Διοσκ. 3. 60.

κρυμο-χάρης, ες, εὐχεστούμενος, τερπόμενος εἰς τὸ φύχος, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν 'Υμν. 'Ορφ. 50. 12, ἀντὶ δρυμο-.

κρυμώδης, ες, (εἰδος) ψυχρός, πεπηγώς, παγετώδης, 'Ιππ. 364. 28. 'Ανθ. Π. 9. 561, Διον. Π. 780.

κρυμώσω, ῥιγῶ, κρυάω, Θεογνώστ. Κανόν. 21. 15.

κρυδεις, εσσα, εν, = κρυερός, παγερός, ψυχρός, φέβου κρυόεντος 'D. I. 2· κρυδέσσα ἰωκή E. 740· ἐν πολέμῳ κρυδέντι 'Hc. Θ. 936· συντυχία Πινδ. I. 1. 54·—ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρός ὡς πάγος, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 918, 'Ανθ. Π. 221. Πρβλ. ὀκρυδεις.

κρυόομαι, «κρυάω»· κρυοῦται, πῆγνυται, παγώνει, Γλωσσ. κρύος, τό, παγετώδης φύχος, «κρύο», 'Hc. 'Εργ. κ. 'Ημ. 492, Πλάτ. 'Αἰσχ. 368C· κρ. ἴσχυρόν 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 8, 18· μεταφορ., κακὸν με καρδίαν περιπίπτει κρύος Αἰσχύλ. Θέβ. 834, πρβλ. Εὐμ. 161. ('Εντεῦθεν κρυδεις, κρυερός, κρυσταίνω, κρυσταλλος, κρυμός· πρβλ. Λατ. crusta, crudus, crudelis, πρβλ. Σανσκρ. krūras, πληγῇ, αἱματώδης, Ζενδ. khrūra (τρομερός)· 'Αρχ. Σκανδιν. hrīm, 'Αγγλο-Σαξον. hrīm (παγετός).)

κρυπτάδιος [α], α, ον, καὶ παρ' Αἰσχύλ. ος, ον, (κρύπτω)—κρυπτός, κρύσιος, λαθραῖος, κρυπταδῆ φιλότῃ 'D. Ζ. 166· κρυπταδίου μάχης Αἰσχύλ. Χο. 946·—ὡς ἐπίρρ., κρυπτάδια 'D. Α. 542.

κρυπτάζω, τύπος παράλληλος τῷ κρύπτω, Διόδ. 4. 77, κτλ. 'Εκκλ.

κρύπτασκε, ἴδε ἐν λέξ. κρύπτω.

κρυπτεῖα, ή, (κρυπτεῖω) κρυφα ἀποστολή, εἰς τὴν ὑπεβάλλοντο οἱ νέοι τῆς Σπάρτης καὶ ἵτις ἦτο σπῆδρα πολυπόνοις, διότι ἦσαν ἡναγκασμένοι νὰ περιπλανῶνται εἰς τὴν χώραν ἀνυπόδητοι ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ νὰ ὑφίστανται πολλὰς στερήσεις χάριν σκληραγωγίας, Πλάτ. Νόμ. 633B· ἐκρηγασιοποιοῦντο δὲ ὡσαύτως ὅπως ἐνεθροῦνται καὶ φονεῦναι τοὺς Εἰλωτας, 'Αριστ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 28, πρβλ. 'Ηρακλείδ. Ποντ. 2· ὁ ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταγμένος Πλουτ. Κλεομ. 28. 'Ορα λεξικ. 'Αρχαιοτήτων, ἐν λέξ. —Τύπος τις κρυπτεία ἀπαντᾷ ἐν 'Αντιγράφ. τοῦ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. ἐνθ' ἄνωτ.

κρυπτεόν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ κρύπτω, δεῖ κρύπτειν, Σοφ. 'Αντ. 273, 'Ανθ. Π. 5. 252.

κρυπτεύω, ἀποκρύπτω, κρύπτω, Εὐρ. Βάχχ. 888. II. ἀμεταβ., κρύπτω ἑμαυτόν, διαμένω κεκρυμμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 5: 5.

III. ἐν τῷ παθ. = ἐνεδρεοῦμαι (ἴδε 'Ησύχ.), Εὐρ. 'Ελ. 541. κρυπτή ή κρυπτή, ή, κρυψών, θόλος, 'Αθην. 205Δ, πρβλ. 'Ιου. βεν. 5. 106.

κρυπτήριος, α, ον, ἀκρόδιος πρὸς ἀπόκρυψιν, κρυπτήριον ἀντρον Χρησμ. παρὰ Πανσ. 8. 42, 6· κρυπτήρειον, τό, κρυψών, κρυπτή ή εἰρκτή, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 809D.

κρυπτεῖα, ή, ἴδε ἐν λέξ. κρυπτεῖα.

κρυπτενός, ή, ον, κατάλληλος πρὸς ἀπόκρυψιν, 'Αλέξ. 'Αερ. ἐν 'Αριστ. Τοπ. 8. 1, 6.—'Επίρρ., κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι 'Αριστ. Τοπ. 8. 1, 7, πρβλ. κρύπτω I. 5.

κρυπτενῶν, ἐπίρρ., ὄνομα παιδιᾶς, ἐκρυφτός, Θεόγνωστ. 15. 11.

κρυπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπιθετ. τοῦ κρύπτω, «κρυφός», μυστικός, κληῖδι κρυπτή 'D. Σ. 168, πρβλ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 422· ἐπεπολητό·οἱ κρυπτή διωρυς 'Ηρόδ. 3. 146· κρυπτή τάφρος,



κεκαλυμμένη διὰ σκεπῶν καὶ χώματος, ὁ αὐτ. 4. 201· συγν. παρ' Ἀττ., κρ. λόγος Δισχύλ. Χο. 773· ἔπεα Σοφ. Φιλ. 1112· κρυπτᾶ ἐν ἡδᾶ, ἐπὶ τοῦ νέου Ὀρέστου ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐν Φωκίδι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 159· κρ. πάθος Εὐρ. Ἰππ. 139, κτλ. κρυπτή ψήφω Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 3, 17· τὸ κρ. τῆς πολιτείας, ὁ μυστικός χαρακτήρ τῶν [Σπαρτιατικῶν] διατάξεων (πρβλ. κρυπτεία), Θουκ. 5. 68· ἡ κρυπτή (ἐξυπ. ἀρχή,) σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὓς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, Δ. Β. 273· καὶ ὡς οὐσιαστ., κρυπτός, ὁ, κατάσκοπος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 600.

κρύπτω, ἴων. παρὰτ. κρύπτασκε (-εσκε;) Ἰλ. Θ. 272· μέλλ. κρύψω Ὀδ., κτλ. ἄορ. α' ἐκρυψα, Ἐπικ. κρύψα Ὀδ. Ε. 357· μεταγεν. ἄορ. β' ἐκρύβον (ἐν-, κατ-, περι-) Ἀπολλόδ. 3. 13, 6. Πλούτ. Μάρ. 38, Καίν. Διαθ.· πρkm. κέκρυφα (συγ-) Διον. Ἀλ. Περὶ Συνθέσ. σ. 114.— Μίσ., μέλλ. κρύψομαι Σοφ. Τ. 474, Εὐρ. Βάκχ. 955, πρβλ. ἀποκρυ· ἄορ. ἐκρυψάμην Σοφ., κτλ.· μετέπειτα ἐκρυβόμην (ἀπ-) Ἀπολλόδ. 3. 2, 1.— Παθ., μέλλ. κρυφθήσομαι Disput. Mor. σ. 545 (Mullach.)· κρυφθήσομαι Εὐρ. Ἰκ. 543· κεκρύφωμαι Ἰππ. 607. 25· ἄορ. ἐκρύφθην Ἐπικ. κρ., Ἰλ., Ἀττ. ἐκρύβην [ῶ] Ἀπολλόδ. 3. 2, τέλ., (ἀπ-) Ἀλκίφρων 3. 47· μεταγ. κρυφείς (διάφ. γραφ. -βείς) Σοφ. Αἴ. 1145· ἐκκρυμμαι Ὀδ., Ἀττ., ἴων. γ'· πληθ. κερύφεται Ἡσ. Ο. 730, Ἰππ. 661. 28. (Ἐκ τῆς √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΨ, πρβλ. ἄορ. β' ἐκρυβ-ον, κρυβ-ῆναι, κρυβ-δα, κρυβ-δην, κτλ., πρὸς τὰ κρυφ-ῆσθαι, κρυφ-ῆναι, κρύφα, κρυφ-αῖος, κτλ.· συγγενές τῇ √ΚΑΛΥΨ ἢ ΚΑΛΥΨ, καλύπτω· ἄλλ' ἡ ῥίζα τοῦ κεῦθω εἶναι διάφορος, ἴδε ἐν τέλ.). Κρύπτω, καλύπτω, σκέπω, σκεπάζω, παρ' Ὁμ., συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας τῆς προφυλάξεως κεφαλᾶς.. κορυθῶσσι κρύψαντες Ἰλ. Ε. 373· ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινὸν Ο. 272, πρβλ. Ν. 405· κρ. με.. πόδα Σοφ. Ο. Κ. 113· ἀκολούθως ἀπ' αὐτοῦ, καλύπτω, τινά τι, Δισχύλ. Εὐμ. 461, Εὐρ., κτλ. ὑφ' εἰματός κρ. χεῖρα Εὐρ. Ἐκ. 343, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1145· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κᾶρα κρυψάμενος, καλύψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, αὐτόθι 245· (ἀλλὰ τὸ μέσ. κεῖται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 647, οὕει τ' ἀδηλὰ καὶ φανέντα κρύπτεται)· κρύπτεσθαι φάος ὀμμάτων, ῥίπτω τὰ βλέμματα μὴ κάτω, καὶ οὕτως ἀναγνωρίζω διτ. εἶμαι κατώτερος, Πινδ. Ν. 10. 75.— Παθ., κρύπτομαι, κρύπτω ἑμαυτὸν, μένω κεκρυμμένος, ἐπὶ ἀστέριον τοῦ Ζωδιακοῦ, κεκρύφαται Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 384· ἐν οὐρανῷ κρύπτεται Εὐρ. Ἐλ. 606· ὁ σποδιάν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 613· ἐκρύπτετ' οἶκος γωνίην (Haupt. ἔκρυπτ' ἐς..) Βαθρ. 5. 4. 2) κρύπτω ἐν τῇ γῇ, καλύπτω διὰ χώματος, θάπτω, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 137, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 621· ὡσαύτως γῇ κρ. Ἡρόδ. 1. 216., 2. 130., 5. 4, κτλ.· ἠχονί Σοφ. Ο. Κ. 1546· τάφω ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 196, πρβλ. 285, 946· ἐν κατώρυχι αὐτόθι 774· κατὰ χθονὸς αὐτόθι 25· ὑπὸ γᾶν Πινδ. Π. 9. 141.— Παθ., Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ.. κεκρύφαται Ἡσ. Θ. 730· οὕτως, ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι Πινδ. Ο. 7. 105.

3) κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἐπὶ Ὀδ. Δ. 350, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 74, κτλ.· κρ. τι, ἔνθα μὴ εἰς ὕδατα Σοφ. Αἴ. 658, πρβλ. Τρ. 903, Ἠλ. 436.— Μίσ., κρύπτεσθαι τάληθες Σοφ. Τρ. 474.— Παθ., τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι Ὀδ. Δ. 443· φάρμακα κεκρ., μυστικά, Εὐρ. Ἀνδρ. 32· νᾶπη κεκρ., κρυφία, Σοφ. Ο. Τ. 1398· κρυπτούμενα πράσσεται, ἐν κρυπτῷ, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ μαρτύρων, Ἀντιφῶν 119· 1, πρβλ. Θουκ. 6. 72. 4) μετὰ διπλῆς αἰτί., κρύπτω τι ἀπὸ τινος, φυλάττω μυστικόν, ἀποκρύπτω, μὴ με κρύψῃς τοῦτο Δισχύλ. Πρ. 625, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 957, Εὐρ. Ἐκ. 570, Ἀριστοφ. Πλ. 26, Λυσίας 897. 1, κτλ.· οὕτως, κρ. τι ἀπὸ τινος Σοφ. Φ. 587.

5) ἐν τῇ Ρητορικῇ, σχηματίζω συλλογισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐναντίας ἀφυλάκτως ἄγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα, Ἀριστοτ. Τοτ. 8. 1, 6· πρβλ. κρυπτεῖν, κρύψεις 2. II. ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτοῦ), ἀποκρύπτω ἑμαυτὸν, μένω κεκρυμμένος, κρύπτουσι ἐκκληοὶ Σοφ. Ἠλ. 826· [δημιᾶν] τὰ μὲν.. βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα Εὐρ. Φοῖν. 117 (ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι πιθανῶς νόθον)· ὡσαύτως, κρ. τινά, κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπὸ τινος.. Ὑμν. Ο. 26. 7. πρβλ. κεῦθω II. Περὶ παρομοίων ἀμεταβ. χρήσεων ἴδε βῆλλω III, ῥίπτω 7.— (Καλύπτω σημαίνει ἀπλῶς σκεπάζω, τὸ δὲ κεῦθω καλύπτω οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἔχνος τι· τὸ δὲ κρύπτω φυλάττω τι κεκαλυμμένον, κυρίως ἐπὶ σκοπῷ ἀποκρύψεως.)

κρυσταίνομαι, παθητ., πήγνυμαι ἐκ τοῦ φύκου, παγώνω, Νικ. Ἀλ. 314.

κρυσταλλίζω, εἶμαι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος ἢ ὅμοιος κρυστάλλῳ, Ἀποκ. 21. 11.

κρυστάλλινος, ἡ, ον, ἐκ τοῦ κρυστάλλου, «κρυσταλλένιος», κύλιξ Δίων Κ. 54· 23· ἵππρα Ἀνθ. Π. 9. 330.

κρυστάλλιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ φύλλιον, Διοσκ. ἐκ πῶν νόθων, 4. 70.

κρυσταλλο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, πάγον, Στράβ. 204.

II. ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, κρ. ὑγρόν, ὁ κρυσταλλώ-

δης φακός, Θεόφιλ. 152, 1 Greenh.· οὕτω, κρ. χιτῶν Πολυδ. Β', 71. Ἐπίρρ. -δῶς, Πλούτ. 2. 888B.

κρυσταλλομαί, παθ. πήγνυμαι, παγώνω καὶ γίνομαι ὡς κρύσταλλον, «κρυσταλλώνω», Φίλων 2. 174, Ἀνών. παρὰ Γαλλ. 17. 8. κρυσταλλό-πιχτός, ον, παγείς εἰς κρύσταλλον, παγώμενος, Εὐρ. Ρῆσ. 441.— ὡσαύτως, κρυσταλλοπήξ, -ήγος, -ὀ, ἡ, Δισχύλ. Πέρσ. 501.

κρύσταλλος, ὁ, (κρύος, κρυσταίνω) καθαρὸς πάγος, «κρούσταλλο», πάγος, Λατ. glacies, Ἰλ. Χ. 152, Ὀδ. Ε. 447, Ἡρόδ. 4. 28· κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος Θουκ. 3. 23.— ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον, παροιμ. «ἐπὶ τῶν μῆτε κατέχειν δυναμένων μῆτε μεθεῖναι βουλομένων» Ζηνοβ. V. 58 ἐν Παροιμιογρ., πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Σοφ. Ἀποσπ. 162. 2) = νάσκη, τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ Ὀππ. Ἀλ. 3. 155. II. ὁ καὶ ἡ, κρύσταλλος λίθος, Λατ. crystallum, Διον. Ἀλ. 781, Στράβ. 717, Ἀδ.. κτλ.· ὡσαύτως θηλ. Ἀνθ. Π. 9. 753.

κρυσταλλό-στερνος, ον, ὁ ἔχων στέρνα, στήθη ὡς τὸ κρύσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυναικός, μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἢ θεῶν πόσις, πρὸς σὸν γλυκασιμὸν, κρυσταλλόστερνε ξένη Νικήτ. Εὐγεν. 4, 120.

κρυσταλλο-φάνης, ἔς, φαινόμενος ἢ διαφανής ὡς κρύσταλλος· — κρυσταλλοφανής, τά, σκευὴ ὅλκινα, Στράβ. 758.

κρυσταλλώδης, ἔς, = κρυσταλλοειδής, Δίων Κ. 49. 31.

κρύψα, Ἐπίρρ. (κρύπτω) = κρύβδα, κρυφά, χωρὶς κανεῖς νὰ τὸ εἰδεύσῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φανερώσῃ, μετὰ γεν., Θουκ. 1. 101, Πλούτ. 2. 1125E. 2) ἀπολ., μυστικῶς, κρυφίως, Θουκ. 4. 88E.

κρύψα, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ κρυφῆ, Πινδ. Ο. 1. 75, Ἀποσπ. 217. 3.

κρυφάδεις, Ἐπίρρ., = κρύφα, Ἰωάνν. Ἀλεξ. τοικ. παραγ. γέλμ. 38. 27, Δ. Β. 1317· τύπος τις κρυφάδεια, ἐν Θεογνώστ. Καν. 164.

κρυφάνδον· «κρυφίως» Ἡσύχ., ἴδε κρυφῆδον.

κρυφάτος, α, ον, ὡσαύτως ὡς, ον, Δουκ. Ὀκύν. 166· — κεκρυμμένος, κρυπτός, Πινδ. Ι. 1. 97, Τραγῶδοποι. (ὡς Δισχύλ. Χο. 81, Σοφ. Αἴ. 899), Πλάτ. Τίμ. 77C. 2) λαθραῖος, κρύριος, ὁρασιμὸς Δισχύλ. Πέρσ. 360· ἐκπλους αὐτόθι 385· ἔπος Σοφ. Ἀποσπ. 673.— Ἐπίρρ. -ως, ναυσίον κρυφαῖως δρασμὸν εὐρόντες τινά Δισχύλ. Πέρσ. 370.

κρύψασος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ', 204.

κρύψα, Ἐπίρρ. (κρύπτω) ὡς τὸ κρύφα, εὐάθρα, ἀδύλως, κρυπτός (Ἡσύχ.), Σοφ. Ἀντ. 85, 291, 1254, Ξεν. Συμπ. 5. 8· Δωρ. κρυψα, ὁ ἴδε.

κρυφῆδον, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., ἀντίθετ. τῷ ἀμφαδόν, Ὀδ. Ε. 330, Τ. 299· παρ' Ἡσύχ., κρυφάνδον (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. κρυφάνδων), σχηματισθὲν ὡς τὸ ἀμφαδόν.

κρυφισατής, οὐ, ὁ, ἐρμηνευτὴς ὀνείρων, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. (Γεν. Ματ. 8., Ἐξ., Ζ', 11, 22).

κρυφίμος, ον, = κρύριος, παρὰ Μανέθανι 1. 159 (ἐφαρμόζον χωρίον) — κρυφιμάτος, α, ον, Μαχαρ. Ὀμιλ. σ. 161. 6.— Ἐπίρρ. -αῖως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 730.

κρυφίνους· «ὑπούλους» Ἡσύχ., ἴδε κρυφόνους.

κρύφιο-γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων τὰ κρύφια, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 244.

κρύφιο-ειδώς, Ἐπίρρ. (εἶδος) μυστηριώδης, Διον. Ἀρεοπ. σ. 37.

κρύφιο-μύστης, ου, ὁ, εἰσάγων, ὁ μῦθον εἰς μυστήρια, διδάσκαλος ἀπορρήτων μυστηρίων, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -τως Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 268D.

κρύφιος [ῶ], α, ον, ὡσαύτως ὡς, ον, Εὐρ. Ι. Τ. 1328, Θουκ. 7. 25· — κεκρυμμένος, θυμὸς Πινδ. Π. 1. 162· ὅφεις Σοφ. Φιλ. 1328. 2) λαθραῖος, ἀπόκρυφος, ὁρασιμὸς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 791· λέχος Σοφ. Τρ. 360· εὐνά Εὐρ. Ἠλ. 720· ἑωρτες Μουσαι 1· ψάφοι Πινδ. Ν. 8. 44· κρ. εἰσηλθὼν Εὐρ. Ἡρ. Μαίν. 598· τὸ κρ. Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. -ίως, Ψευδο-Δουκ. Φιλοπ. 9.

κρυφιοτήτης, ἡτος, ἡ, ἰδιότης τοῦ κρυφίου, μυστικότης, Διον. Ἀρεοπ. σ. 8, 13, 18, κτλ., Σουῖδ. ἐν λέξ. ἀδηλῆλα, κλ.

κρυφιώδης, ἔς, (εἶδος) μυστηριώδης, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 54B, Εὐστ. 1942, 62, κλ. Ἐπίρρ. -δῶς, Νικήτ. Χων. Χρον. 160A.

κρυφιο-γενής, ἔς, κρυφίως, γεννηθείς, Ἡσύχ. κρυφγενέας.

κρυφογαμία, ἡ, λαθρογαμία, ἐν Νομοκάν. Κοτελεριαν. 326.

κρυφό-δᾶκτης, ου, ὁ, δάκνων κρυφίως, κύων κρυφοδάκτης Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν σ. 73.

κρυφό-νους, ουν, = κρυψίνους, Ἐτυμολ. Μέγ. 20. 39· παρ' Ἡσύχ. κρυψίνους.

κρύφος, (ἡ κατὰ τὸν Ἀρχαδ. σ. 84, 17, κρυφός), ὁ, = κρύψας, κρυφιοτήτης, Ἐμπεδ. 59 Karst.· ἐθέλων κρύφον θέμεν, «κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμόν θεῖναι» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 2. 177.

II. ἀπόκρυφος τόπος, κρυψών, Μακκαβ. Α. Α', 53, Β', 31, 36, 41.

κρύφω [ῶ], μεταγν. τύπος τοῦ κρύπτω, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ παρὰτ., Κόιντ. Σμ. 1. 393; Ἀνθ. Π. 7. 700; Νόνν. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 318.



κρυψιβουλός, ὁ, ἡ, ὁ κρύπτων τὰς ἐαυτοῦ βουλὰς, Κ. Πορφυρ. Τεκτ. ἐν Meurs. Op. τ. 6, σ. 1409.

κρυψι-γαμία, ἡ, κρύψιος γάμος, κρυφογαμία, λαθρογαμία, Γενέσ. 83, 13, κλ.

κρυψι-γονός, ὄν, κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ὀρρ. Ὑμν. 49, 3.

κρυψι-δομός, ὄν, κατοικῶν εἰς κρυφίους τόπους, Ὀρρ. Ὑμν. 50, 3, κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ κρυψιδόμος, τρέχων κρυφίως.

κρυψι-λόγος, ὄν, ἐχέμενος, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 38.

κρυψι-μέτωπος, ὄν, ὁ κρύπτων τὸ μέτωπον, Λουκ. Λεβ. 7.

κρυψινοεῖα, ἡ, τὸ κρύπτειν τὰ διανοήματα, ἡ ιδιότης τοῦ κρυψίνου, Εὐστ. Πονημ. 93, 57.

κρυψι-νοός, ὄν, συνηρ. -νοῦς, οὖν, ὁ ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς του, ὁ ὑποκρίνόμενος, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 27, 8, 2, 1, ἀντίθ. τῷ παρρησιαζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγῆσ. 11, 5. Ἐπίρρ. -νώς, Πολυδ. Δ', 51.

κρυψι-πόθος, ὄν, ἔχων κρυφίους πόθους καὶ κρύπτων αὐτούς, Ἐτυμολ. Μέγ. 543, 48.

κρυψι-περος, ὄν, ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πέρυγας, Φιλῆς π. Ζῶων ιδιότη. 67, 15.

κρύψις, εὖς, ἡ, (κρύπτω) ἀπόκρυψις, «κρύψιμος», κρύπτεσθαι κρύφην Εὐρ. Βάχχ. 953, ἀντίθετ. τῷ φάσις, ἐπὶ ἀστέριον, ἐπισκιάσις, ἔκλειψις, Τίμ. Λοκρ. 97Β, ἐξαφάνισις, Πλούτ. 2, 366D.

2) ἐν τῇ Ρητορικῇ κρύψις εἶναι μέθοδος δι' ἧς νὰ ἀπεκρύπτῃ τις τὸν σκοπὸν καὶ τὰς βλέψεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ρητ. 1, 12, 8, πρὸλ. κρύπτω I, 5, καὶ κρυπτικὸς.

κρυψι-φρων, -φρονος, ὁ, ἡ, = κρυψένοος, Εὐστ. 1574, 20.

κρυψι-χολός, ὄν, ὁ ἀποκρύπτων τὸν θυμὸν του, Εὐστ. 54, 8. κρύψι-ορχις, -εως, ὁ, ἔχων κεκρυμμένους τοὺς ὄρχεις, ἔχων αὐτοὺς ἐντὸς τῆς κοιλίας, Γαλην. 2, σ. 276.

κρυψύδης, ες, (εἰδος) παγετώδης, ψυχρός, Πλούτ. 2, 653A, Πολυδ. Ε', 109.

κρυωτήριον, τό, = ψυκτήρ, πρὸλ. Ruhnck. Τίμ. ἐν λ. ψυκτήρ.

κρωδύλος [ύ], (οὐχὶ κρωδύλος, ὡς συχναίς ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις), ὁ, πλέγμα τριχῶν ἀνηγμένων ἐπὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἀποτελοῦν εἶδος κρόνου, ἐν χρήσει πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδ. ἐν Ἀθήναις, «οἱ πρεσβύτεροι .. τῶν εὐδαιμονῶν, διὰ τὸ ἀεροδιδαιττον, οὐ πολλὰς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τετρίγων ἐνέριον κρωδύλον ἀναδοίμινον τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν» Θουκ. 1, 6, Ἀνθ. Π. 6, 155, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 980, Σρ. 1259, Ἀντιφ. ἐν «Παροιμαζόμενῳ» 2 — ὅμοιον πλέγμα ἢ κτένισμα τῶν κορασιῶν ἐκαλεῖτο κόρυμβος, Winckelm. Gesch. der Kunst. 5, 1, 14, Vorläufige Abhandl. 4, 66, μετὰ τῶν σημειώσεων — δικτυοειδὲς τι πλέγμα πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης ἐκαλεῖτο κρωδύλη, κατὰ τὸν Σέρβιον εἰς Διναῖα 4, 138. 2) σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ ῥήτορος Ἡγησιππου, Αἰσχίν. 70, 16, περὶ τούτου ἴδε Thirlwall Hist. of Greece 6, σ. 20, n. II. λόφος τριχῶν ἐπὶ περικεφαλίας, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 13.

κρωδύλῳδης, ες, (εἰδος) ὅμοιος πρὸς κρωδύλον, Λουκ. Λεβ. 13.

κρωγμός, ὁ, ἡ κραυγὴ κόρακος ἢ κορώνης, Λατ. crocitatio, Ἀνθ. Π. 7, 713 — κρωγμά, τό, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 73.

κρωδῶς, κρῶδω, κυρίως, κράζω ὡς ὁ κόραξ ἢ ἡ κορώνη, Λατ. crocitare, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 745, Ἀριστοφ. Ὀρ. 2, 24, Λουκ. Ὀν. 12, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, οἷον γεράνων, Ἀριστοφ. Ὀρ. 740, ἐπὶ νεαρῶν ἀλκυόνων, Λουκ. π. Ἀλθβ. Ἰστ. 2, 40 — ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω, βοῶ, τι Ἀριστοφ. Λυσ. 506, Πλ. 369, ἐπὶ ἀμάξης, τρέχω, Βαθρ. 52, 5. [Κατ' ὄνομαστον, ὡς τὰ κράζω, κλάζω, κλῶζω, πρὸλ. κόραξ ἐν τέλ.]

κρωμάχιλος, ὁ, Ἀντιφ. ἐν «Φιλεταίρῳ» 1: ἡ σημασία τῆς λέξ. δὲν εἶναι βεβαία, ὥςτε σημαίνει χοιρίδιον.

κρωμάξ, ὁ, σωρὸς λίθων, ἀντὶ κλωμάξ, Δράκων σ. 18, ἐντεῦθεν κρωμακώεις, εσσα, ἐν, τραχύς, πετρώδης, κρημνώδης, Ἡσύχ. κρωμακωτός, ἡ, ὄν, λέξις Παπυραγονικῇ κατὰ τὸν Εὐστ. 330, 40.

κρωπύον, τό, δρεπάνον, θέριστρον, Φερεκιδ. (110) παρὰ Πολυδ. I, 128, παρ' Ἡσύχ. κρωπύον.

κρωπός, ὁ, = ὑδρία, Θεογνώστ. Καν. 21, 9, Ζῶναρ. Λεξ. 1252, ἐν ἡ σημασία εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις κρωσός.

κρῶσαι, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κρῶσσαι, διάφ. γραφ. ἐν Ἡρόδ. 2, 125/.

κρῶσαλον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπορ., Ἀνθ. Π. 9, 272.

κρῶσός, ὁ, ὁ ἀγγεῖον ὑδροφορικόν, ὑδρία, στάμνος, λάγηνος, λάκκον, κεράμιον, κρατήρ, τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύν. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Ο. Κ. 478, Εὐρ. Ἰων 1173, Κύνκλ. 89, ἐν τῷ ἐνικ., Θεόκρ. 13, 46. 2) νεκρικὴ περροδόχος κάλπη, Ἡρινα 4, Μόσχ. 4, 34, πένθημι κρῶσς Ἀνθ. Π. 7, 710, με .. ὀλίγη ἐκρύψατο κρ. (σημειωτόν τὸ γένος), Ἐλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 697d.

κτά, κταίνω, κτάμεν, -εναί, κτάμενος, κτάν, κτάνωθεν, ἴδε ἐν λέξ. κτείνω.

κτάντης, ὁ, ἔρρενός, Ἀνθ. Π. 15, 26.

κτέομαι, Ἰων. κτέομαι Ἡρόδ. 8, 112, 3, 98: — μέλλ. κτήσομαι Τραγ., Ἀττ. πεζογρ. ὡσαύτως κεκτῆσομαι Αἰσχύν. Θέβ. 1017, Εὐρ. Βάχχ. 514, Πλάτ. Γοργ. 467A (ἐκτῆσομαι ἐν Ἀγῇ. 192E) — ἄδρ. ἐκτῆσάμην, Ἐπικ. κτ., «Ὀμ., Ἀττ.» — πρkm. κέκτημαι Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 435, Ἀττ. ὡσαύτως ἔκτῆμαι Ἰλ. I, 402, Ἡρόδ., Αἰσχύν. Πρ. 795, Ἀνδοκ. 28, 12, καὶ ἐνίοτε παρὰ Πλάτ. (κεκτῆσθαι καὶ ἐκτῆσθαι, κείνται οὐ μακρὰν ἀλλήλων ἐν Πολ. 505B) Ἰων. γ' πληθ. ἐκτέαται Ἡρόδ. 2, 44, 4, 23, ὑποτακτ. κέκτωμαι Ἰσοκρ. 37A, Πλάτ., κτλ. εὐκτ. κεκτῆμην, Ἡσ. Ἡτο, Πλάτ. Νόμ. 731C, 742E, ἡ κεκτῶμην Εὐρ. Ἡρακλ. 282, ὑπερσ. ἐκεκτῆμην Ἀνδοκ. 10, 19, 34, 29, Ἀυσ., κτλ., ποιητ. κεκτῆμην Εὐρ. I, A, 404, Ἰων. γ' πληθ. ἐκτέατο Ἡρόδ. 2, 108 — περὶ τοῦ μέλλ. καὶ παθ. ἄδρ. ἴδε κατωτ. III. Ἀποθ. (ἴδε κτέανον, κτεατίζω, κτλ. πρὸλ. κτείζω).

I) ἀποκτῶ δι' ἐμαυτὸν, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχὴν μου, πορίζομαι, κερδίζω, προμηθεύομαι, κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτῆσάτο Πηλεΐς Ἰλ. I, 400, κτλ. οἰκῆας Ὀδ. Ξ. 4, γῆν Αἰσχύν. Εὐμ. 289, πρὸλ. Πέρσ. 770, ἐπὶ ἔκπῳν, κερδίζω (ὡς βραβεῖον), Πινδ. Ν. 9, 124, κτῆσασθαι βίον ἀπὸ τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 8, 106, ἀποκτῶ, κερδίζω τὴν εὐνοίαν τινος, κ.τ.τ., χάριν ἀπὸ τινος Σοφ. Τρ. 471, ἔκ τινος Φιλ. 1370, παρὰ τινος Ξεν. Σμπ. 4, 43, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τινος Ἰσοκρ. 95E, πρὸλ. Σοφ. Φ. 1281, κ. φίλους, ἐταίρους ὁ αὐτ. Αἰ. 1360, Εὐρ. Ὀρ. 804, κτῆσασθαι παῖδας ἐκ γυναικὸς Εὐρ. I, T, 696, πρὸλ. Σοφ. Ο. T, 1499, παῖδας ἐκ δόμου κτῆσθαι Εὐρ. Ἀποσπ. 494, πρὸλ. Ἰκέτ. 225, πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τάγαθὰ τοῦ κτῆσασθαι χαλεπώτερον εἶναι Δημ. 16, 4. 6) ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχιῶν, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ, αὐτῷ θάνατον Σοφ. Αἰ. 968, ὑποπίπτω εἰς τι, ὀργὴν θεᾶς αὐτῷ 777, κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 1004, συμφορὰς Εὐρ. Ὀρ. 543, ἐχθρὰν πρὸς τινα Θουκ. 1, 42, δυσσέβειαν κτ., ἀποκτῶ φήμην ἀσεβείας, Σοφ. Ἀντ. 924 (πρὸλ. ῥαθυμία, ἀπὸν λόγον πρὸς τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167. γ) κ. τινὰ πολέμιον, κάμνω τινὰ ἐχθρόν, Ξεν. Ἀν. 5, 5, 17. 2) πορίζω, ἀποκτῶ δι' ἑτερον, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσάτο κτεῖνος Ὀδ. Υ. 265, μέγαν τέκνον πλοῦτον ἐκτῆσάτο Αἰσχύν. Πέρσ. 755, πρὸλ. Ξεν. Οἰκ. 15, 1. II. ἐν τῷ πρkm. καὶ ὑπερσ. μετὰ μέλλ. κεκτῆσομαι, ἔχω ἀποκτήσῃ, δηλ. ἔχω, κατέχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου (ἀντίθετ. τῷ χρῆσθαι, Πλάτ. Εὐθύδ. 280D), οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι Ἰλ. I, 402, ὅπλα μὴ ἐκτῆσθαι Ἡρόδ. 1, 155, στρατὸν πλείστον ἐκτῆμενοι ὁ αὐτ. 7, 161, κοινὸν δμῖ' ἐκτῆμενοι Αἰσχύν. Πρ. 795, φωνὴν βάρβαρον κεκτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1051, κεκτ. τινὰ σύμμαχον Εὐρ. Βάχχ. 1343, κ. κάλλος, ἀρετὴν, τέχνην, κτλ., Ξεν., Πλάτ., κτλ. ἐνίοτε καὶ κατ' ἄδρ., ἀγοράς κτῆσάμενοι ὦν τε καὶ πρῆσει χρέωνται Ἡρόδ. 1, 153, πρὸλ. 8, 105, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 274 — ἡ διαφορά μεταξὺ ἐνέσσει καὶ πρkm. φαίνεται σαφῶς ἐν Ξεν. Ἀπομν. 1, 6, 3, & [χρήματα] καὶ κτωμένους εὐφραίνει καὶ κεκτῆμενους .. ποιεῖ ζῆν. 2) ἐπὶ κακῶν, κεκτ. ἄγος Αἰσχύν. Θέβ. 1017, κακὰ Εὐρ. Ἐλ. 272, φθόνον Πλάτ. Νόμ. 870C, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἔχων τε καὶ κεκτῆμενος .. κακὰ, δηλ. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τὰ δὲ ἐν δόμοις, Σοφ. Ἀντ. 1278, ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος Πλάτ. Πολ. 382B, πρὸλ. ἐπὶ πᾶσι Θεαίτ. 199A. 2) ὁ κεκτῆμενος, κάτοχος, κύριος (κυρίως δούλων), ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐμοῦ κ. Σοφ. Φιλ. 778, Ἀριστοφ. Πλ. 4, κτλ. οἱ κεκτ. Αἰσχύν. Ἰκέτ. 336, ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός, Εὐρ. I, A, 715, ἡ κεκτῆμεν, ἡ κυρία μου, Σοφ. Ἀποσπ. 700, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1126, ἴδε Meineke εἰς Φρόνιχ. Κωμ. ἐν «Σατύροις» 6.

III. ἄδρ. α' παθ. ἐκτῆσθαι, ἐπὶ παθητ. σημασίας, & ἐκτῆσθαι οὐκ. 1, 123, 2, 36, δουλόσυνος κτῆσθαι Εὐρ. Ἐκ. 449, ὅπως Διον. Αἰ. 10, 27, κτλ. οὕτω μέλλ. κτῆσθαι Ἐδδ. (Ἰερ. ΑΘ', σπανιώτερον τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ πρkm. κέκτῃμαι, Πλάτ. Νόμ. 905A — οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐνέστω ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν., Schäf Σχολ. Παρ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 695.

κτέανον, τό, (κτάομαι) = κτήμα, Πινδ. Π. 1, 2, κτέανον φιλικῆς Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 388. 2) ἀλλὰ κατὰ τὸ πλείστον κτέανον, κτήμα, περιουσία, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 313, Σόλων 3, 12, Πινδ. Ο. 3, 75, κ. ἄλλ. ἐν χρήσει ἐν τοῖς χορικοῖς παρ' Αἰσχύν. Θέβ. 730, Ἀγ. 1573, Εὐρ. Ἰων 490, ὑπὸ τοῦ Σοφ. ἐν ἑξαμέτρῳ τινί, Ἀποσπ. 230, παρ' Εὐθύδῳ ὡσαύτως ἐν παρωδουμένῳ ἥρωϊκῷ στίχῳ, ἐν Ἀδῆλ. 16, ἐπὶ περιουσίας εἰς κτήν συνισταμένης, Θεόκρ. 25, 109, ἴδε ἐν λέξ. κτήνος — ὁ Ὀμ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν ἑτεροκλ. δοτ. πληθ. κτεάτεσσι (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κτέαρ, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Κοῖντ. Σμ. 4, 543, Ἀνθ.), Ἰλ. Ψ. 829, Ὀδ. Ξ. 115, πρὸλ. Πινδ. Ο. 5, 56, κτλ. οὕτω καὶ παρ' Εὐρ. ἐν τινι ἑξαμέτρ., Ἀποσπ. 789, Ἐνικός τις τύπος κτεάτων, μνημονεύμενος ὑπὸ Γραμμ., εἶναι πιθανὸς ἡμαρτημένος, Λοβ. Παρ. 176.

κτεάτειρα, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κτεᾶτήρ), μεγάλων κόσμων κτ., σὺ ἡ καταστήσασα ἡμᾶς κατόχους ... Αἰσχύν. Ἀγ. 356.

κτεάτιζω: μέλλ. -ισω, κτώμαι, κερδίζω, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα Ἰλ. Π. 57: πολλὰ κτεάτισας Ὀδ. Β. 102, Τ. 147.



κτλ.—Μέσ., μετά παθ. πρμ., ὅς· Ἐκθόλος ἐκτεάτισται Ἰυν.  
 Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 522· τὰ δὲ κτεάτις ἐστὶ αὐτὸς Θεοῦκρ. 17. 105.  
 κτεάτιστος, ἡ, ὄν, κτηθείς, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1187.  
 (Ἀνθ. Π. παρ. 229)· ἄλλ· ὁ Böckh ἀναγινώσκει κτεάττεσιν.  
 κτείνω, Ἐπικ. ὑποκ. κτείνωμι Ὁδ. Τ. 490· Αἰολ. κτένω  
 Ἀλκαῖ. 136 (κατὰ τὸν Ahrens d. Aeol. σ. 52, ἀντὶ κταίνω)· Ἰων.  
 παρτ., κτείνεσκε Ἰλ. Ω. 393·—μῆλλ. κτενῶ Ἀττ., ἐπὶ δὲ καὶ  
 ἐν Ἰλ. Ο. 65, 68· ἀλλαχού παρ' Ὁμ. ἀείποτε κτενέω, εἴεις, εἴε,  
 μετοχ. κτανέοντα μόνον ἐν Ἰλ. Σ. 309· ἄλλ· ἐν συνθέσει κατα-  
 κτανέουσιν, —κτανέεσθε Ζ. 409., Ξ. 481)·—ἀόρ. α' ἐκτεῖνα  
 καὶ ἀόρ. β' ἐκτάνων Ὁμ. καὶ Ἀττ. Ποιητ. (πρβλ. κατὰκαί-  
 νω)·—πρμ. (παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀείποτε ἀπ-ἐκτονα)  
 ἐκταγκα (ἀπ-) Ἀριστ. Πολ. 7, 2, 11, Μένανδρ. ἐν Μισουμένω  
 13· ἐκτάνα Πολύδ. ἐκτόνηκα Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγγ. 33, 2,  
 Πλούτ.—Παθ., Ἐπικλ. γ'. πληθ. ἀόρ. ἐκτάνειν Ἰλ. Α. 691, Ὁδ. Δ.  
 537· ὡσαύτως ἐκτάνων Ἀνθ. Π. 14. 32, Ἐβδ. ἀπεκτάνην  
 Γαλην. πρβλ. κατα-κτείνω· πρμ. ἐκτάνθαι (ἀπ-) Πολύδ. 7.  
 7, 4.—Πλὴν τῶν τύπων τούτων ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται (ὡς ἐκ βῆμ.  
 \*κτῆμι) γ' ἐνίκ. καὶ πληθ. ἀόρ. συγκεκομ. ἐκτᾶ, ἐκτάν, (ἐκτα  
 καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 423, ὡσαύτως ἐκτας ὁ  
 αὐτ. ἐν Μῆδ. 1398)· α' πληθ. ὑποκ. κτέωμεν Ὁδ. Χ. 216· ἀπαρ.  
 κτάμεν, κτάμεναι [α], ἀντὶ κτάναι, μετοχ. κτάς (ὡς καὶ παρ'  
 Ἀττ.)· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. (ἐπὶ παθ. σημασι.) ἐκτάμην, ἀπαρ. κτά-  
 σθαι Ἰλ. Ο. 558, μετοχ. κτάμενος Ὁμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ.  
 Ἀποσπ. 217, Αἰσχύλ. Πέρσ. 923 (λυρ.), Κρατίν. Λακων. 1. (Ἐκ  
 τῆς √ΚΤΑΝ, ΚΤΕΝ παράγονται καὶ αἱ λ. κτέν-νυμι, κτόν-ος,  
 μετὰ τῶν τύπων καίνω, καίνωμαι, πρβλ. ἄρκτος, ἄρκος)  
 πρβλ. Σανσκρ. kshan; kshan-omi (λυμαίνωμαι, βλάπτω) παρ' Ὁμ.  
 βραχυτέρα ῥίξα ΚΤΑ φαίνεται ἐν τοῖς τύποις ἔ-κτα, κτά-μεναι,  
 κτλ.)· Ἀποκτείνω, φονεύω, ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. καὶ  
 ἅπας τοὺς ποιηταῖς ὡς τὸ κατακτείνω· ἀλλὰ παρὰ τοὺς πεζογρά-  
 φους καὶ τοὺς κωμ. τὸ ἀποκτείνω ἐπεκράτησεν (ἴδε κατωτ.)· ὡς ἐπὶ  
 τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανιότερον δὲ ἐπὶ τοῦ φόνου ἢ σφαγῆς  
 ζώων, ὡς ἐν Ἰλ. Ο. 587, Ὁδ. Μ. 376., Τ. 543· Οὐτίς με κτεί-  
 νει δόλῳ, προσπαθεῖ νὰ με φονεύσῃ (διότι αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμις  
 τοῦ ἐνεστί), Ι. 408, πρβλ. Schäf Σοφ. Ο. Κ. 993, Αἰ. 1126· ὁ κτα-  
 νόν· ὁ φονεὺς, ὁ δολοφόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 422· οἱ κτανόντες δ'  
 αὐτ. ἐν Χο. 41, 144, κτλ.)·—θανάτων, Θουκ. 1. 132· κυρίως διὰ νό-  
 μου, εἰ· ἐν δίκῃ ἐκτεῖνεν ὁ κτείνας Πλάτ. Εὐθύφρων 4B, πρβλ.  
 Πρωτ. 322D, Νόμ. 871E, κ. ἄλλ.· ὡσαύτως, ὥστε καὶ κτείνειν,  
 οὕτως ὥστε καὶ τὸν θάνατον νὰ ἐπιφέρει, ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2.  
 51·—τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἰωσι πεζογρά-  
 φοις, Ἰλ. Α. 668, Ξ. 60, Ὁδ. Α. 413, Ἡρόδ. 4. 3, κτλ.· ἄλλ· οἱ  
 τραγ. ποιηταὶ σχεδὸν ἀείποτε μεταχειρίζοντο τὸ θνήσκει ἢ κατα-  
 θνήσκω ὡς τὸ Παθ., οἱ δὲ κωμ. καὶ οἱ πεζογράφοι τὸ ἀποθνήσκω.  
 κτεῖς, κτενός, ἡ, «κτένι», Φερεικρ. ἐν Ἀληροῖς. 1· πύζινος  
 κτ. Ἀνθ. Π. 6. 211, πρβλ. Λουκ. Ἐρωτ. 44·—ἐκ δὲ τῆς διαθέ-  
 σεως τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου παρήχθησαν αἱ ἐξῆς σημασίαι· 1) τὸ  
 «κτένι» τοῦ ἰστοῦ, δι' οὗ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος τηροῦνται κε-  
 χωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, Ἀττ. pecten, Ἀνθ. Π. 6. 247· πρβλ.  
 ἱστός·—γναφικός κτ., κτένιον· εἶδος τσουγγράνας πρὸς ἑξάν-  
 ῖριον, Τιμαί. Λεξ. ἐν λέξ. γνάφος. 2) τσουγγράνα τῶν κη-  
 ποῦρων, Ἀνθ. Π. 6. 297, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 100. 3) κτέ-  
 νες ἄυρας, τὰ κέρατα τῆς ἄυρας, Ἐρατοσθ. Κατ. 24·—Καθ'  
 Ἡσυχ., κτένια· «τῶν κηθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες». 4)  
 οἱ δάκτυλοι ἀποχωρίζοντες ἀπ' ἀλλήλων ὡς οἱ ὀδόντες κτενίου, χε-  
 ρῶν ἄκρους κτένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1594, (καθ' Ἡσυχ.: «κτένας·  
 τοὺς τῶν χειρῶν καρπούς καὶ τῶν ποδῶν») πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ.  
 Ἰστ. 1. 9, 2. 5) αἱ πλευραὶ, αἱ δίκην ὀδόντων κτενίου ἀπὸ  
 τῆς ῥάχης διακλαδόμεναι, Ὀππ. Κύν. 1. 296· «κτένας· λέγουσι  
 δὲ καὶ τὰς νωτιαίας πλευράς» Ἡσυχ. 6) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον,  
 Ἰμπ. Ἀφ. 1259, Ἀρβ. 818·—ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον, pudenda  
 muliebria, Ἀττ. pecten, Καλλ. Ἀποσπ. 308, Ἀνθ. Π. 5. 132,  
 Πολύδ. Β'. 174. 7) κτένες, οἱ τέσσαρες τομεῖς ἡ κοπτήρες  
 ὀδόντες, Πολύδ. Β'. 91. 8) θύρον ὁστρακόδερον, τὸ «κτένι»,  
 Ἀττ. pecten, Φιλύλλ. ἐν Πίλεσινα 1, Ἀρχιππ. ἐν Ἰχθύσινα 5,  
 Ἀναξάνδρ. ἐν Πρωτεσίλαφ. 1. 61· πολλὰ εἶδη αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ  
 Ἀριστ. πρβλ. κτηδόν. 9) ἡ ἔννοια τοῦ κτένες ἐν σχέσει  
 πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν εἶναι ἀμφίβολος, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.  
 1. 9, 2. 2, πρὸς τὸν Γαλην. 4. σ. 796. (Ἐκ τῆς √ΚΤΕΝ, ἴσως  
 συγγενοῦς τῷ ξέω, ξαίνω).  
 κτενίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτεῖς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 488.  
 κτενίζω, καὶ νῦν «κτενίζω», τινὰ Ἀναξίλ. ἐν Ἀδελ. 7· «εὐ-  
 στρίζω» ἱπποῦς, ψήκτρασις Εὐρ. Ἰππ. 1174· μεταφορ., ὁ δὲ Πλά-  
 τῶν τοὺς ἐαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχιζων Διον.  
 Ἀλ. π. Συνθεσ. 25·—ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κτενίζεσθαι τὰς κόμας  
 Ἡρόδ. 7. 208, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 501, Ἀντίφ. ἐν Μαλθόχῃ 1.  
 4. —Παθ., ἐκτενισμένος, κοινῶς· «χτενισμένος», Ἀρχιλ. 156,  
 Σίμων. Ἰαμβ. 6. 65· ἐκτενίσθην Ἰππιατρ.  
 κτενέον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κτεῖς, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 19. 2)  
 τὰ κτένια, = πήχεις, τῶν κηθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες, Ἡσυχ.

κτενισμός, ὁ, τὸ κτένισμα, Εὐρ. Ἡλ. 529·—κτένισμα, τὸ,  
 Εὐστ. Πονημάτ. 122. 45.  
 κτενιστής, οὗ, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ κτενίζῃ, κομωτής τῶν  
 τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Γλωσσ.  
 κτενιστός, ἡ, ὄν, ἐκτενισμένος, «λαναρισμένος», λίνον Σόμ-  
 μαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.  
 κτενο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς κτένιον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.  
 263·—Ἐπιρρ. -δῶς, Γλωσσ.  
 κτενο-πώλης, οὗ, ὁ, πωλητὴς κτενῶν, Πολύδ. Ζ'. 198.  
 κτενώδης, ἔς, = κτενοειδής, Ἐλθός 3, Στράβ. 49.  
 κτενωτός, ἡ, ὄν, ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κατεργασμένος, ἐπὶ  
 ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 32, 45.  
 κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ κτάομαι.  
 κτέρας, τὸ, = κτέανον, κτήσις, κτῆμα, Ἰλ. Κ. 216, Ω. 235,  
 Σίμων. 112. 2) δῶρον, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1550.  
 κτέρεα, τὰ, (οὐδαμοῦ ἐν χρήσει) ἐνίκ. κτέρος)·—δῶρα νε-  
 κρικά, τὰ ὁποῖα ἐκρίνοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ (Μόσχ. 4. 33, Ἡσυχ.),  
 καὶ καθόλου, τιμὰ ἐπικηδεῖσι, κτέρεα κτερίζαι, τὰ νενομισμένα  
 τοῖς νεκροῖς ἐναγίσματα τελεῖσαι, Λατ. parentalia-parentare, Ὁδ.  
 Α. 291, πρβλ. Β. 222, Ἰλ. Ω. 38, κτλ.· ἔλαχον κτερέων Ὁδ.  
 Ε. 311· τῶν ὁσίων ἀντίτασεν κτερέων Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 514.  
 2) παρὰ μεταγεν., ὑφάσματα δι' ὧν περιετυλίσσεται ὁ νεκρός,  
 «σάβανα», ἐνὶ κτερέσσι ἐλυσθεῖς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 254.  
 κτερίζω· μέλλ. -ῆξω Ὁδ. Β. 222· ἀόρ. κτερίζαι (ἴδε ἐν λ.  
 κτέρεα)·—Ἐπικ. βῆμ. ἐκτεταμένον ἀντὶ τοῦ κτερίζω. 1)  
 μετ' αἰτίας, προσ., θάπτω μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν τιμῶν, σὸν ἐταῖ-  
 ρον ἀέθλοισι κτερίζε Ἰλ. Ψ. 646· κτερίζεμεν Ἐκτορα  
 δῖον Ο. 657, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 216, κ. ἄλλ. 2) μετὰ  
 συστοίχ. αἰτίας, κτέρεα κτ., ἴδε ἐν λ. κτέρεα.  
 κτερίζω· μέλλ. κτερίζω Ἰλ. ἀόρ. ἐκτερίσσει Ἰλ., Σίμων.  
 (κτέρεα). —Ποιητ. βῆμ. ὡς τὸ κτερίζω, θάπτω, κηδεύω μετὰ  
 τῶν προηγουσῶν τιμῶν, οὗ σε πρὶν κτερίω Ἰλ. Σ. 334· τὸν δὲ  
 κτεριοῦσιν Ἀχαιοὶ Χ. 336· ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσὶ με δῖοι  
 Ἀχαιοὶ Δ. 455· τάφω κτ. τινὰ Σοφ. Ἀντ. 204· ὡσαύτως, τοῦδ'  
 εἰς τάφος ἐκτέρισε Σίμων. 113·—ἀπολ., Εὐρ. Ἑλ. 1244. 2)  
 ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοί· κέ μιν ὥκα ἐν πυρὶ κήαιεν  
 καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαινεν (οὕτω παρὰ Λατ. justa facere,  
 exsequias facere), Ἰλ. Ω. 38, πρβλ. Ὁδ. Γ. 285· πρβλ. κτέρεα.  
 κτερίσματα, τὰ, = κτέρεα, καὶ ὡς αὐτὸ, ἐν χρήσει κατὰ πληθ.,  
 Σοφ. Ο. Κ. 1410, Ἡλ. 434, 931, Εὐρ. Ἰκ. 309, Τρω. 1249, Ἑλ. 1391.  
 κτεριστής, οὗ, ὁ, κηδευτής, φροντιστής τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ,  
 Ἡσυχ. ἐν λέξ. ταφῆς.  
 \*κτέρος, τὸ, ἴδε ἐν λέξ. κτέρεα.  
 κτέω, κτέωμεν, ἴδε ἐν λέξ. κτείνω.  
 κτεδών, -όνος, ἡ, (κτεῖς) κυρίως κτένιον·—ἐντεῦθεν, αἱ ἱνες  
 ξύλου ἐπειδὴ κείνται παραλλήλως ὡς οἱ ὀδόντες κτενός, Θεοφρ. π.  
 Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 9 κξ. (πρβλ. εὐκτεδών)· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἡρόνι  
 ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 134, κτηδόνες ξύλου, φαίνεται ὅτι σημαίνει  
 συγκεντρωτὶς κύκλους τοῦ ξύλου·—οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν  
 ἰνῶν τοῦ σώματος, Ἰππ. 269. 45· ἐπὶ τῶν χιτῶνων ἐν τῷ κερατοει-  
 δεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ρούφος 55· ἐπὶ τῶν πλακῶν σχιστολίθου ἢ τῶν  
 στρωμάτων αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 145· ἐπὶ ἰνῶν λίνου ἢ ξαντοῦ, Γαλην.  
 7. 518.  
 κτῆμα, τὸ, (κτάομαι) ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα κτηθέν, ἀποκτηθέν,  
 εἰς τὴν κατοχήν τινος εὐρισκόμενον, εἰς τὴν περιουσίαν τινὸς ἀνή-  
 κον, ἐν τῷ ἐνίκῳ μόνον ἀπᾶς παρ' Ὁμ., μὴ νύ τι· δόμων ἐκ  
 κτῆμα φέρηται Ὁδ. Ο. 19· ἀλλὰ τὸ ἐνίκον εἶναι οὐχὶ σπάν. παρ'  
 Ἀττ. ποιηταῖς, ταῦτα καὶ [γυναῖκα] ἐξέλθεθ' αὐτῷ κτῆμα Σοφ.  
 Τρ. 245· ἡδὺ κτ. τῆς νίκης τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 81, πρβλ. Ο.  
 Τ. 549, Ἀντ. 702, Εὐρ. Ὀρ. 230, 730, κτλ.· οὕτω, κτῆμα ἐς αἰὲ  
 Θουκ. 1. 22· ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτ. Πλάτ. Πολ. 496C,  
 κτλ.·—ἐπὶ δούλου, παλαιὸν οἰκῶν κτ. Εὐρ. Μῆδ. 49, πρβλ. Πλάτ.  
 Φαίδωνα 62D, Ξεν. Οἰκ. 1. 5, Πόροι 4, 42· κτ. ἐμψυχον Ἀριστ.  
 Πολιτικ. 1. 4, 2, Οἰκ. 1. 6, 8. 2) συχν. ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ  
 κτέανον, τὸ τοῦ Ὁμ. κτῆματα (κυρίως ἐν Ἰλ.) συχνάκις σημαίνει  
 κειμήλια, βαρύτεμα κοσμήματα καὶ ἄλλα πολυτίμα πράγματα ἀπο-  
 τεταμιευμένα ὡς οἰκογενειακὴ περιουσία, δόμοις ἐν κτῆματα κεῖ-  
 ται Ἰλ. Ι. 382, Ὁδ. Δ. 127· ἀλλ' ἐν τῇ Ὁδ., συχνὸν ἐπὶ παντός  
 εἶδος περιουσίας, κτῆματα δαρδάρπτουσιν Ξ. 92, κ. ἄλλ.· οὕτω  
 παρὰ τοῖς μετέπειτα, κτῆμάτων πάντων ἐστὶ τιμωτάτων ἀνὴρ  
 φίλος Ἡρόδ. 5. 24· διέλαχον κτῆμάτων παμψησίαν Αἰσχύλ.  
 Θῆδ. 817, κτλ.· ἔρωα·—ὅς ἐν κτῆμασι πίπτει, ὅστις πίπτει  
 ἐπὶ τὸ πλοῦτον, δηλ. ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἢ κατὰ τὸν Jebb, ὅστις  
 ἐπιπίπτει κατὰ τῶν κτημάτων, δηλ. γίνεσθαι αἴτιος νὰ καταστρέ-  
 φονται περιουσίαι, ἴδε σημείωσιν Jebb καὶ παράρτημα ἐν σ. 255,  
 Σοφ. Ἀντ. 782·—παρὰ τοῖς πεζογρ. ἐνίοτε, κτῆματα καὶ χρή-  
 ματα, περιουσία εἰς ὑποστατικὰ καὶ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 728E,  
 πρβλ. Ἰσοκρ. 8A, Δοβ. Παραλ. 58· ἐνίοτε ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀγρός,  
 ἐπὶ τοσοῦτος ἀγροῖς καὶ κτῆμασι Ἰσοκρ. 5, 43, (55. 24)· ἴδε  
 χρήματα ἐν τέλ.·—σπανίως ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, κτ. ἔχων ἐν  
 Βοιωτίᾳ Δημ. 239, ἐν τέλ., πρβλ. Πράξ. Ἀπ. ε', 1.



κτηματικός, ἡ, ὄν, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πολύβ. 5. 93, 6, Πλουτ. Σόλ. 14· οἱ κτ. οἱ παρὰ Ρωμ. possessores, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 12.

κτημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτήμα, Ἀλκίρων 1. 36.

κτηματικῆς, ου, ὅ, = κτηματικός, Λυκοῦργ. παρὰ τῷ Σουΐδ., Ἐπιστ. Σωκρ. 27, σ. 58, 11.

κτῆνεις, α, ον, ὁ τοῦ κτῆνους ἡ ἀνήκων εἰς κτῆνος, Ὁριγ. 1, 1117C, κλ.

κτῆνηδόν, Ἐπέρρ. (κτῆνος) δίκην κτῆνους, ὡς κτῆνος, κτῆνηδόν μισγόμενοι Ἡρόδ. 4. 180.

κτῆνη-ἱατρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν ἱατρος κτηνῶν, Γλωσσ.

κτῆνικός, ἡ, ὄν, = κτῆνεις, Ἀναστ. Σιν. 72D.

κτῆνιτής, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς κτῆνη, Γλωσσ.

κτῆνο-βάτης [ᾱ], ου, ὁ, (βλίνω II. 1), ὁ ἐκτελῶν παρὰ φύσιν μῖξιν μετὰ κτῆνους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοτ. Βατρ. 432, 965—ἐντεῦθεν κτηνοβάτω, Achmes Ὀνειρ. 132· κτηνοβάσια, ἡ, συνουσία μετὰ κτῆνους, Ἐκκλ.

κτῆνό-θυτος θυσία, θυσία ἐκ κτηνῶν ἡ κατοικιδίων ζῶων, Ἐπίφρ. τ. 1, σ. 261C.

κτῆνο-μείσιον, τό, μισθὸς φορτηγῶν κτηνῶν, Βασιλ. 53, 5, 6.

κτῆνό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν κτῆνους, Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 51.

κτῆνόμομαι, παθ. (κτῆνος) ἀποκτηνοῦμαι, γίνομαι κτηνώδης, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 93A.

κτῆνο-πρεπής, ἐς, κτῆνει πρέπων, κτηνώδης, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3, σ. 89.

κτῆνος, εος, τό, (κτάομαι) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κτῆνεα, συνερ. κτῆνη, ἀγέλαι καὶ ποίμνι, ᾧ τὸ πάλαι ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον, Ὁμ. Ὑμ. 30. 10, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 41, καὶ Ἀττ., πρβλ. δημιοπληθής· ἐπὶ χοίρων, Πολύβ. 12. 4, 14. 2) ἐν τῷ ἐνικῷ ἐπὶ ἐνός μόνου ζῴου, ὁὖν βοῆς ἡ προβάτου, Ἡρόδ. 1. 132, Ἰππ. 268. 32, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· ἐπὶ ἵππου ἡ ἡμίονου πρὸς ἵππευσιν, Λατ. jumentum, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 34, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κγ', 24.

κτῆνο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμός, στάβλος κτηνῶν, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 99, 180.

κτῆνοτροφέων, τό, μέρος ἐνθα τρέφονται κτῆνη, Γεωπ. 15. 8.

κτῆνοτροφέω, τρέφω κτῆνη, Φίλων 2. 89, κτλ., Ἰππιατρ. σ. 163.

κτῆνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἡ διατρέφειν κτῆνη, Διον. Ἀλ. 3. 36, Πλουτ. Ποπλ. 11.

κτῆνο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κτῆνη, ποιμενικός, βίος Διόδ. 1. 74· γῆ κτ., βοσκή, Ἐδδ. Ἀριθμ. ΔΒ. 4).

κτῆνοφθόρος, ὁ, ἡ, = κτηνοβάτης, Διαθ. Πατριαρχ. 1065D.

—κτῆνοφθόρα, ἡ, = κτηνοβάσια, Γρηγόριος, 584A.

κτῆνο-φθόρος, ον, παράγων ἡ διατρεφὼν κτῆνη, Θεόδ. Πρόδρ.

κτῆνώδης, ἐς, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, κτηνοπρεπής, ζωώδης, (Ψαλ. ΟΒ', 23).

κτῆνώδεια, ἡ, τὸ κτηνώδες, Γεώργ. Πισίδ. περὶ Ματ. 72·

κτῆσειδεον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτῆσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 10.

κτῆσι-βίος, ον, (κτάομαι) κατέχων περιουσίαν, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. 2.

κτῆσιος, α, ον, (κτῆσις) ἀνήκων εἰς περιουσίαν, χρήματα κτ., περιουσία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1009· κτῆσιον βοτόν, πρόβατον τῆς ποιμνῆς τινός, Σοφ. 690. II ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν τινός, οἰκέως, Λατ. penetrallis, Ζεὺς κτῆσιος· ὁ πρὸς τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιουσίας, Ἰππ. 378. 29, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 445, πρβλ. Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28, Ἀντιφῶν 113. 12, Ἀθῆν. 473B· καλούμενος ἀπλῶς, ὁ Κτήσιος, Πλούτ. 2. 828A· κτ. βωμός, ὁ βωμὸς τοῦ Διός, κτησίον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1038—ἀλλὰ Κύπρις κτησία, ὡς πρὸς τῆς τῶν πορνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 211 (κοινῶς γυνήσια)· θεοὶ κτῆσιος = οἱ παρὰ Λατίνους Penates, Διον. Ἀλ. 8. 41.

κτῆσι-ἱππος, ον, ἔχων ἵππους· κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ὁδ., πρβλ. Λούκ. Δραπ. 26.

κτῆσις, -εως, (κτάομαι) τὸ κτᾶσθαι τι, «ἀπόκτησις», ἀντίθετ. τῷ ἀπόλαυσις καὶ χρήσις (Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 7, Ἡθικ. Ν. 1. 8, 8, ἀλλ.)· κτῆσιν τινος ποιεῖσθαι Θουκ. 1. 8, 13· ἡ τῶν χρημάτων κτ. Πλάτ. Πολ. 331B· ἐπιστήμης, τῆς φρονήσεως, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύδ. 288D, κ. ἀλλ.· ῥαδίαν ἔχει κτῆσιν Ἀλκιδάμ. σ. 79 Reisk· κατ' ἔργου κτῆσιν, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιτυχίαν, Σοφ. Τρ. 230. II (ἐκ τοῦ πρkm.) κτῆσις, κτῆμα, λέχους, πλούτου, κτλ., αὐτόθι 162, Ἡλ. 960· κτ. ἔχειν τῶν μετὰλλων ἐργασίας Θουκ. 4. 105· διὰ τῶν πλοῦτων υἱῶν κτ., ἐπειδὴ ἔχετε υἱούς, Πλάτ. Ἀπολ. 20B· ἱματίων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 64D· φέροντας.. ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός Δημ. 328. 14· κτῆσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου [συνέστηκεν] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6. 2) περιληπτικῶς = κτῆματα, περιουσία, διὰ κτῆσιν δατέοντο Ἰλ. Ε. 158· κτῆσιν ὅπασσεν Ὁδ. Ε. 62· πατρώα κτ. Σοφ. Ἡλ. 1290—ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 114, Πλάτ. Φαίδρῳ 64D, κτλ. ἀρετῆς βέλβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτῆσεις μόναι Σοφ. Ἀποσπ. 202—κυρίως, ἀγροί, «κτῆματα» = ὑποστατικά, Διον. Ἀλ. 14. 29, κτλ.

κτῆσιος, α, ον, ἔχων, ἐπὶ, ὅν δεῖ κτᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 742A.

II. κτῆσιον, δεῖ κτᾶσθαι, αὐτόθι 373A.

κτῆστικός, ἡ, ὄν, ἔχων τάσιν πρὸς κτῆσιν, ἐπιτελῆσις ἡ ἐμπειρος εἰς τὸ κτᾶσθαι, τῶν οὐκ ὄντων Ἰσοκρ. 283C· ἀπολ., ἐπιμελής, Στράβ. 783—ἡ κτῆστική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι κτῆματα, Πλάτ. Σοφιστ. 219C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 1. II. παρὰ τοῖς Γραμμ., ὁ δηλῶν κτῆσιν, «κτῆστικός».—Ἐπίφρ. —κῶς, παρὰ τοῖς αὐτοῖς.

κτῆτορικῆς, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς κτῆτορά, Εὐστ. Πονημ. 196. 25, κτλ.

κτῆτορίσσαι, ἡ, μεταγεν. θηλ. τοῦ κτῆτωρ, Σουλ. Ἐπιγρ. 8722· ἐκτῆτ-, αὐτόθι 8769.

κτῆτός, ἡ, ὄν. ἔχων, ἐπὶ, τοῦ κτᾶσθαι, ὃν δύνανται τις νὰ λάβῃ ἡ ἀποκτήσῃ, ληιστοὶ μὲν... βόες.., κτῆτοὶ δὲ τρίποδες Ἰλ. 1. 407, πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 1295, Πλάτ. Πρωτ. 324A, κ. ἀλλ.

2) ἄξιος ἀποκτήσεως, ἐπιθυμητός, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197D, ἐν Ἰππ. Ἐλάτ. 374E. II. ἀποκτηθεὶς, κατεχόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 841E· κτῆτῇ, γυνὴ δούλη, ἀντίθετ. τῷ γαμετῇ, Ἡσ. Ἐργ. κατ' Ἡμ. 404.

κτῆτωρ, -ορος, ὁ, ὁ κατέχων, κύριος, κάτοχος, Διόδ. Ἐκλογ. 599. 17, Ἀνθ. Π. 7. 206, Πράξ. Ἀποστ. δ', 34, Σουλ. Ἐπιγρ. 8619, κ. ἀλλ.

κτίσιος [ῖ], α, ον, (ἐκ τοῦ κτίσις, τὸ δὲ κτίσις εὐρεται μόνον παρ' Ἡσυχ.), ἀντὶ κτιδέος (ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει), ἐξ ἱκτίδος ἡ ἱκτίδος, κτιδῆν, κυνέη, περικεφαλαία ἐκ δερματος ἱκτίδος, Ἰλ. Κ. 335, 458.—Καθ' Ἡσυχ.: «κτιδέα» γένος περικεφαλαίας, καὶ κτίσις δὲ ἐστὶ ζῶον ὁμοίον γαλῇ, οὗ τὸ δῆμα εὐθετον εἰς περικεφαλαίας.

κτίζω, μέλλ. -ίσω, Αἰσχύλ. Χο. 1060· ἄορ. ἐκτίσαι, Ὁδ., Ἀττ., Ἐπικ. ὡσαύτως ἐκτίσαι, κτίσαι Ἰλ., Πινδ. πρkm. κτίστικα Διόδ. Ἀποσπ. 7. 3 Bekk., ἀλλά, ἐκτίστικα ὁ αὐτ. 15. 13.—Μέσ., ποιητ. ἄορ. ἐκτίσαντο Πινδ. Ο. 11 (10). 31, πρβλ. Ἀποσπ. 4. 4.—Παθ., μέλλ. κτισθῆσομαι Χρηστομ. Στράβ. 4. 483 Κραμύρ., Διον. Ἀλ. 1. 56· ἄορ. ἐκτίσθην Θουκ., κτλ. πρkm. ἐκτίσμαι Ἡρόδ. 4. 46, Ἰππ. 810C, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 9. (Ἐκ τῆς √ΚΤΙ, πρβλ. ἀμφι-κτί-ονες, περι-κτί-ονες, εὐ-κτί-μενος) ὡσαύτως Σανσκρ. kshi, kshi-yāmi (habito), kshi-tis (habitation)· ἴσως τὸ κτάομαι εἶναι συγγενές, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. αρ. 78). Συνοικίζω χώραν, οἰκοδομῶ οἰκίαν καὶ πόλιν ἐν αὐτῇ, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κτίσσει δὲ Δαρδανίην Ἰλ. Υ. 216· κτ. χώραν, νῆσον Ἡρόδ. 1. 149, 3. 49, πρβλ. Θουκ. 1. 7. 2) ἐπὶ πόλεως, ὡς καὶ νῦν, κτίζω, ἱδρύω, θεμελιῶν, οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, Θόδης ἔδος ἐκτίσαν Ὁδ. Α. 263, Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 6. 4· ἀποικίαν Αἰσχύλ. Πρ. 815.—Παθ., ἱδρύομαι, κτίζομαι, Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ μετοίκων ἐκ Κολοφῶνος, Ἡρόδ. 1. 16, πρβλ. 7. 153, 8. 62· μήτε ἄστεα μήτε τεῖχεα ἐκτισμένα ὁ αὐτ. 4. 46. 3) κτ. ἄλλος, φυτεύειν ἄλλος, Πινδ. Π. 5. 120· κτ. βωμόν, ἱδρύειν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 74· κτ. ἐορτήν, ἀγῶνα, ἱδρύω, αὐτόθι 116., 10 (11). 32 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ)· τὸν Κύρνον.. κτίσαι ἡρώα ἑόντα, πῖθ., ἱδρύσει, καθιέρωσει τὴν λατρείαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 167· κτ. διὰ τῆς τινι Αἰσχύλ. Χο. 484· τάφον τινὶ Σοφ. Ἀντ. 1101.

4) παράγω, δημιουργῶ, φέρω εἰς ὑπαρξιν, κτ. γόνυ τινά Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 171· φέρω, ἐπιφέρω, τελευτῶν αὐτόθι 140, πρβλ. Χο. 441· ἐπὶ ζωγραφίας, πρῶτος παριστάνων, Ἐμπεδ. 139· ἵπποισι τὸν.. χαλινόν· κτίσας, ἐφευρών, Σοφ. Ο. Κ. 715. 5) κάμνω τινά τοιοῦτον ἡ τοιοῦτον, ἐλευθεροῦν κτ. τινά Αἰσχύλ. Χο. 1060· ἐνθεον φρένα κτίσας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17, πρβλ. 714· ποτάνην εἰ μέ τις θεῶν κτίσαι Εὐρ. Ἰκέτ. 621· ἴδε Blomf. Pers. 294 (289).

6) ἐκτελῶ ἔργον τι, Σοφ. Τρ. 898.

κτίλεω, ἡμερώνω, Πινδ. Ἀποσπ. 262, ἐν τῷ παθ. κτίλος [ῖ], ον, ἡμερος, πρῶτος, εὐπειθής, χρήσις πατρὶ κτίλον ἔμμεναι Ἡσ. Ἀποσπ. 135 Göttl. ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῇ Ἐμπεδ. 433· ἱερεὺς κτίλος Ἀφροδίτας, ὁ προσφιλεὶς ἱερεὺς τῆς Ἀφρ., Πινδ. Π. 2. 31· κτίλα ὄντα, φαίνεται δις σημαίνει, τὰ ἐκκεκολλημένα ὡς, Νικ. Θερ. 452. II. ὡς οὐσιαστ. κτίλος, ὁ, κριός, Ἰλ. Γ. 196, Ν. 492.

κτίλω, ἡμερώνω — μέσ., ἐκτιλῶσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, ἐξημέρωσαν, Ἡρόδ. 4. 113.

κτινύναι, τυπος· ἰσοδύναμος τοῦ κτείνω, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 71., Α. 35· κτινύνω, Πολύβ. 1. 23 καὶ 25.—Παθ., κτινύνμενος Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 2.—Συχνότερον ἐν τῷ συνθέτῳ ἀποκτινύναι· πρβλ. Α. Β. 29. 7, Χοιροβ. ἐν τοῖς Ὁξων. Ἀνεκδ. 2. σ. 233.

κτίσις [ῖ], εως, ἡ, (κτίζω) ἱδρύσις, θεμελιώσις, ἀποικιστῶν Ἰσοκρ. 272E· πόλεων Πολύβ. 9. 1, 4, κτλ. 2) οὐχὶ ἀκριβῶς, = πρᾶξις, ἔργον, Πινδ. Ο. 13. 118. 3) τὸ ποιεῖν τι, δημιουργία· κυρίως ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 20.

II. ὅτι, ἐδημιουργήθη, τὸ σύμπαν, ἡ φύσις, ὁ κόσμος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 6, γ', 19, κτλ. 2) πρᾶγμα δημιουργηθέν, δημιουργημα, αὐτόθι ις', 15, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 19, κτλ. ἐν τῷ πληθ., Ἐβδ. (Τωβίτ. II', 5). III. ἀρχὴ ἡ διάταξις, ὑποτά-



γῆτε οὖν πάση ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, ὑποτάγητε τοῖς κοσμοῖς ἄρχουσιν, ὡς ὁ Κύριος διέταξεν· Οἰκουμέν. ἐν Καίν. Διαθ. ὑπὸ Φαρμακίδου τ. 6. σ. 265, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 13.

**κτίσμα**, τό, (κτί(ζ)ω) τόπος κτισθείς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία, Κνιδίων κτίσμα Στράβ. 315, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 59· Λακωνικὸν κτ. Στράβ. 233. 2) = κτίσις II. 2. Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 18.

II. = κτίσις I. 1, Εὐστ. 1382. 50.

**κτισματο-λάτρης**, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα, Ἐκκλ. 60εν **κτισματολάτρειω**, -τρεία, αὐτόθι.

**κτιστέον**, ῥηματ. ἐπιθετ., δεῖ κτίζειν, Θεόδ. Πρόδρ.

**κτιστής**, ου, ὁ, ὁ κτίσας ἢ ἰδρύσας, ἰδρυτής, Λατ. conditor, Ἀριστ. Ἀποσπ. 507, Λουκ. Μακροβ. 13· ὁ τῆς στοᾶς κτ., δηλ. ὁ Ζήνων, Ἀθην. 345C, Διογ. Ἀ. 2. 120. II. ὁ ἀνορθωτής, ἐπανορθωτής, Λατ. restitutor, τῆς πατρίδος Πλουτ. Κικ. 22.

**κτιστικός**, ῥη, ὄν, δημιουργικός, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -κός, αὐτόθι.

**κτιστός**, ῥη, ὄν, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κτίζω, ἐκτισμένος, δεδημιουργημένος, Ἐκκλ.

**κτιστός**, ὄος, ῥη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κτίσις, Ἡρόδ. 9. 97 (διάφ. γραφ. κτίσις).

**κτιστῶρ**, -ορος, ὁ, = κτίστης, Αἴτνας Πινδ. Ἀποσπ. 71· Ἀσιάδος χθονὸς Εὐρ. Ἰων 74· ὁ τῆς στοᾶς κτ., ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Ἀθην. 370C· ἀγαθὸν .. εὐρετὴν καὶ κτίστορα Δίφιλ. (;) ἐν Ἀδῆλ. 52.

**κτίστης** [ῥ], ὁ, = κτίστης· καθόλου, κάτοικος, Εὐρ. Ὀρ. 1637.

**κτίστῶρ**, -ορος, ὁ, = κτίστης Τίετς. Ἰστ. 3. 964., 6. 694.

**κτοίνα** ἢ **κτοῖνα**, ῥη, Ρόδιον ὄνομα τοπικῆς τινος διαιρέσεως ἢ διαμερίσματος, ἀναλογουμένη πρὸς τὸ Ἄττ. δῆμος, Ἐπιγραφ. Ροδ. ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσείου, 2, ἀρ. 351, μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ κ. Newton — **κτοινάτης**, ου, ὁ, μέλος τῆς κτοίνης, ὡς τὸ Ἄττ. δημότης, αὐτόθι.—Ο' Ἡσύχ. ἔχει κτύναι ἢ κτοῖναι .. δῆμος μεμερισμένος.—Πρβλ. μαστρος.

**κτόνος**, ὁ, θάνατος, φόνος, εὐρετὰ παρὰ τῷ Ζωναρᾷ 1260.

**κτυπέω**: ἄορ. α' ἐκτύπησα Εὐρ. Φοίν. 1181, ποιητ. κτύπησα Σοφ. Ο. Κ. 1606, Εὐρ. Ὀρ. 1467· Ἐπικ. ἄορ. β' ἐκτύπον (ὅπερ μιμεῖται ὁ Σοφ. Ο. Κ. 1456), καὶ κτύπον Ἰλ.—Παθ., ἴδε κατωτ. (κτύπος). Παταγῶ, κροτῶ ὡς τὰ κλύποντα δένδρα, μέγα κτυπεύσαι πῖπτον Ἰλ. Ψ. 119, πρβλ. Ν. 140· συχναίς ἐπὶ βροντῆς, Ζεὺς ἐκτυπε Θ. 75, πρβλ. Η. 479, Ὀδ. Φ. 413, κτλ. οὕτω, ἔκτυπεν αἰθήρ Σοφ. Ο. Κ. 1456· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Πολ. 396B. 2) κροτῶ, ἀντηγῶ, κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, ἡχεῖ δέ ὑπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ χειμάρρου) ὁ δρυμὸς (Θ. Γαῖης), Ἰλ. Ν. 140· ἀμφὶ δ' ἐκτύπον πέτραι, ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 787· κτ. Δίδος βρονταῖσιν Εὐρ. Κύνλ. 328· δρομήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 1180· τοῖν ποδοῖν κτ., κροτεῖν ἡχηρὸν διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 545· σιδηρὰ ὑποδήματα Λουκ. π. Ὀρχ. 83·—σπανίως ἐπὶ προσώπων, πάντες .. μετὰ χαρᾶς κτύπησάτε, βοήσατε, Κωμ. Ἀνώνυμ. 362·—μετὰ συστολῆς, αἰτ., φόρον κτυπεῖν, ὡς τὸ κλάζειν Ἀρη. Εὐρ. Ρῆσ. 308. II. μεταβάτ. ἐνεργείας, κάμνω νὰ ἡγήσῃ ἢ νὰ ἀντηγήσῃ τι, χθόνα Ἡσ. Ἀστ. Ἡρ. 61· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κτύπησε κράτα .. πλαγάν, ἔκαμε νὰ κροτήσῃ διὰ τῆς πληγῆς, ἢ κατήνεχεν ἡχρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς, Εὐρ. Ὀρ. 1467 (ἀλλὰ τὰ ἀρίστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσιν: πλαγᾶ)—ἐντετυθεν πάλιν ἐν τῷ πληθ., κροτῶ, ἀντηγῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Θεσμ. 995· κτυπηθῆναι τὰ ὦτα Φιλόστρ. 266.

**κτύπημα** [ῥ], τό, = κτύπος, βροντῆς Κριτίας 9. 32· κτ. τυμπάνων Δίων Κ. 51. 17· κτ. χειρὸς Εὐρ. Ἀνδ. 1212· ἴδε **κτύπος** ἐν τέλ.

**κτύπητης**, ου, ὁ, ὁ ἐγείρων ἢ πρᾶξεων θορύβον, Σουῖδ. ἐν λέξ. πύτυλος.

**κτύπια**, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος.

**κτύπος** [ῥ], ου, ὁ, πᾶς μέγας θορύβος ἢ ἡχος ἰσχυρὸς, κρότος, οἷον ὁ κρότος τῆς βροντῆς, κτ. Θεών Ἰλ. Υ. 66, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 923, Σοφ. Ο. Κ. 1463· ὁ κρότος τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν, περὶ δέ κτ. ἦλθε ποδοῖν Ὀδ. II. 6, πρβλ. Ἰλ. Μ. 338, Σοφ. Φιλ. 202· ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν ἢ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, Ἰλ. Κ. 535, κ. ἄλλ., πρβλ. Σοφ. Ἰλ. 714, Ἀριστοφ. Ἰππ. 552· ἐπὶ κατακλιθεὶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1533· ὁ θορύβος τῆς μάχης, ἢ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 100, κτλ.· ὁ θορύβος ἢ ψόφος ὁ ἐκ τῆς κρούσεως θυράς, «χτύπημα», ὁ αὐτ. ἐν Χο. 653· χειρῶν, στέργων κτ., ὃν παῖδουσιν οἱ θρηνοῦντες, αὐτόθι 23, Εὐρ. Ἰκέτ. 87, Φοίν. 1351, πρβλ. **κτύπημα**· ἐπὶ τοῦ ἡχου πολλῶν φωνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1500—σπάν. παρὰ πεζογράφων, Θουκ. 7. 70, Πλάτ. Κριτ. 117E, Εὐν. Κύρ. 7. 1, 35. (ἴσως συγγενὲς τῷ δοῦπος, γδοῦπος.)

**κτυπώδης**, ες, θορυβώδης, Παράφρ. Διον. II. σ. 384. 25.

**κτώ**, ἀντὶ οὐκτώ, τρόπος ὁμιλίας μετὰ προσποιήσεως, κτώ ὁβολῶν Ἀμφίε ἐν Πλάτῳ 1. 12.

**κυάθειον**, τό, = κυάθειον, Νικ. Θηρ. 591.

**κυάθω**: μέλλ. -ίσω, (κυάθος) πληρῶ τὸν κύαθον, οἰνοχοῶ τῷ κύαθῳ, Ἀντιφ. ἐν «Καρίνῃ» 1, 6, Δίφιλ. ἐν Ἀδῆλ. 26. II.

**κ. ταῖς νάυσιν** ἐκ θαλάττης, ἀντὶ τῆς θαλάσσης, ἀνυψώ,

(ὡς ἀντλεῖ τις οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος διὰ τῶν κύαθων), ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑφούντων τὰ Ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδατος, Πολύβ. 8. 8, 9, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15.

**κυάθειον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κύαθος, Φερεφρ. ἐν «Δήροις» 6·—οὕτω καὶ κύαθις, -ίδος, ἢ, Σώφρων παρ' Ἀθην. 480B· καὶ κυάθισκος, ὁ, κ. μήλης, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετήρος, Γαλην. 19. 122.

**κύαθος**, ὁ (ἴδε κυέω) ποτήριον, δι' οὗ ἤντλουν οἶνον τοῦ κρατῆρος, Λατ. cyathus, Ἀνακρ. 62. 5, Ἀρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 13, πρβλ. παρ' Ἀθην. 424A, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Ὀρατ. Ὡδ. 3. 19, 14.

II. Ἀττικόν τι μέτρον χωρῶν δύο κόγγχας ἢ τέσσαρα μύστρα, περὶ τὸ 1/4 τῆς λίτρας, Γαλην. 13. 977· κέξ.

III. σικύα πρὸς ἀραιμαξίν, «βεντοῦζα» (μετεχειρίζοντα δὲ ἐξ ἀρχῆς χαλκίνας σικύας), Ἀριστ. Προβλ. 9. 9 κέξ· κυάθους αἰτήσεις τάχα, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην σικύνων ἐντὸς ὀλίγου (ἐνέκα τοῦ πολλοῦ θάρμου, «θὰ σοῦ χρειασθοῦν γλήγορα βεντούζες διὰ τὸ καλὸ ἐύλο ποῦ ἐφαγες»), Ἀριστοφ. Δυσ. 444· ὑπωπιασμένοι .. καὶ κυάθους προσκείμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 542· πρβλ. σικύα II.

IV. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, Νικόλ. Σμυρν. ἐν Schneid. El. Ph. 1. 478.

**κυάθωτης**, -ητος, ἢ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀφηρημένης ἐννοίας ἢ φύσεως τοῦ κύαθου, Διογ. Ἀ. 6. 53, πρβλ. **τραπεζώτης**.

**κυάθωδης**, ες, (εἰδός) ὁμοῖος κυάθῳ, Ἀθην. 482A.

**κυάινω**, = κυέω. «κυαίνων» ἔγκυος ὢν» Ἡσύχ.

**κυαμέα** (ἢ **κυαμέα**) λίθος, ἢ, πολυτιμὸς τις λίθος ὁμοῖος πρὸς κύαμον, Πλίν. 37. 73.

**κυάμευτός**, ῥη, ὄν, ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεγόμενος διὰ κύαμου, δηλ. διὰ κλήρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9, κτλ. κ. ψηφοφόρία, ψηφοφορία διὰ κύαμων, Πλουτ. 2. 12E.

**κυάμεύω**, (κύαμος) ἐκλέγω διὰ κλήρου (οὐχὶ διὰ ψήφου), τοὺς ἄρχοντας κυαμεύειν Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 13· κυαμεύσαι 73b. 12 (προσθήκ.), 73c. B. 19 (σ. 894)—Παθ., ἐκλεγομαι διὰ κλήρου, Δημ. 747. 3.

**κυάμιστος**, α, ὄν, ἔχων μέγεθος κύαμου, Λουκ. Ἐρμότ. 40· Λιδάου χόνδρον κυαμιστόν Γαλ. τ. 14, σ. 468, 8.

**κυάμιξ**, εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ γάμου (πρβλ. κύαμος ν), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 500.

**κυάμινος**, η, ὄν, ἐκ κύαμων, ἔτνος Ἡνίοχ. ἐν «Τροχῶν» 1· ἄλευρον Γαλην. τ. 14, σ. 351, 12.

**κύαμιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κύαμος, Εὐστ. 948. 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 5109N. 30.

**κυάμιστος**, η, ὄν, ἀμφίβολ. ἀντὶ κυαμεντός παρὰ Πλουτ. 2. 597A.

**κυαμίετις** (δηλ. ἀγορά), ἢ, ἡ ἀγορὰ τῶν κύαμων, Πλουτ. 2. 837C.

**κυάμο-βολος**, ὄν, ἐκλεγόμενος διὰ κύαμων δηλ. διὰ κλήρου, ἢ **κυαμο-βόλος** (παροξύτ.), ψηφίζων, κύαμων, δικαστῆς Σοφ. Ἀποσπ. 271.

**κύαμος**, ὁ, (ἴδε κύανος ἐν τέλ.) «κουκκί», Λατ. faha, κύαμος μελανόχρως Ἰλ. Ν. 589· χλοεροὶ Βατραχομ. 125· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, Θεόδρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2, κτλ. 2) κ. Αἰγύπτιος, τὸ Nelumbium speciosum, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 7, Συλλ. 123. 19. II. ὁ κλήρος δι' οὗ ἐν Ἀθήναις δημόσιοι ἄρχοντες ἐξελέγοντο (διότι οἱ σύροντες λευκοὺς κύαμους ἐπετύχαιον ἐν τῇ ἐκλογῇ), Πλουτ. Περικλ. 127· ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχεῖν Ἡρόδ. 6. 119· ἐπίσκοπος .. κυάμῳ λαχὼν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1022· οἱ πεντακόσιοι λαχόντες τῷ κ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4· βουλή ἢ ἀπὸ τοῦ κ. Θουκ. 8. 66· ὁρμύχοντας ἀπὸ κ. καθιστάναί Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9· κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι Λουκ. Βίων πρᾶσις 6· ἴδε **ψήφος** ἐν τέλ.

2) περὶ τῆς ἀποστρόφης τῶν Πυθαγορείων κατὰ τῶν κύαμων ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190, Πλουτ. 2. 12E, Κλήμ. Ἀλ. 521.

III. ὄρχις, Ἐμπεδ. παρὰ Γελ. 4. 11· πρβλ. ἐρεθισθος.

IV. σμικρόν τι μέτρον ἔχον τὸ μέγεθος κύαμου, Γαλην. τ. 2, σ. 251A.

V. ἡ πρώτη τοῦ γαλακτοῦ πῆξις ὑπὸ τῷ περὶ τῇ ὀλῇ μελαίνοντι κύκλῳ, Πολυδ. Β'. 163, πρβλ. Εὐστ. 749. 21· πρβλ. **κυαμέζω**.

**κυάμο-τρώξ**, ὄγος, ὁ, ὁ τρώγων κύαμους, Ἀριστοφ. Ἰππ. 41, πρβλ. Δυσ. 537, 690, — ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πολιτικὴν χρῆσιν τῶν κύαμων ἐν Ἀθήναις ἴδε κύαμος II.

**κυάμο-φάγος**, ῥη, τὸ ἐσθίειν κύαμους, τὸ νὰ τρέφεται τις διὰ κουκκίων, Λουκ. π. Ἀλθθ. Ἰστ. 2. 24.

**κύαμων**, ὄνος, ὁ, ἀγρὸς πλήρης κύαμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 8, Στράβ. 799.

**κυαν-αιγίς**, ἴδος, ἢ, ἔχουσα τὴν κυανόχρουν αἰγίδα, δηλ. ἡ Παλλάς, Πινδ. Ο. 13. 100.

**κυαν-ἀμπυξ**, ὄνος, ὁ, ἢ, ἔχων κυανόχρουν ἀμπυκα, Θόδρ. Πινδ. Ἀποσπ. 5. 3· Ἀῆλος Θεόδρ. 17. 67· μίτρα Νόνν. Δ. 6. 114.

**κυαν-ἀντυξ**, υγος, ὁ, ἢ, ὁ ἔχων κυανεὺν, βαθύχρουν ὄλον, οὐρανὸς Συνεσ. Ὑμν. 9. 45.



κὺβελλα, τὰ, ἄντ'ρα καὶ τῶ ἐοὶ ἀγρίων, θηρίων, Ἡσύχ.



κυβέλην, ἡ, Φρυγία θεότης λατρευομένη τὸ πρῶτον ἐν Περσίνου τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας· μετέπειτα δὲ οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα αἱ τελεταὶ αὐτῆς ἐταυτίσθησαν μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ρέας (πρῶτον ἐν Εὐρ. Βάχχ. 79, Ἀριστοφ. Ὀρν. 877)· ἀκολούθως (ἀπὸ κτίσεως Ρώμης 547) ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἰδαίας Μητροῦ. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἄνους καὶ ἐφεξῆς ἡνιούχιον ἑαυτοὺς ἐκαλοῦντο δὲ Γάλλοι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς Φρυγίας Γάλλου, ὡς ἡ Κυβέλην ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Φρυγίας δὲ ἐκαλεῖτο Κύβελον, τὸ, ἡ Κυβέλα, τὰ, Διόδ. 3. 58, Στράβ. 567· ὅθεν ἡ Κυβέλη ἐκαλεῖτο προσέτι Κυβελή-γενής, Στέφ. Βυζ.—Τὸ ὄνομα γράφεται προσέτι Κυβήθη, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀνακρέοντι. 11. 1, Φώτ., Ἑτυμολ. Μέγ. καὶ ὁ Bentley ἐν Lucan. 1. 60, προτείνει τὴν γραφὴν Κυβέλην, Cybelle, ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἢ παραλήγουσα νὰ εἶναι βραχεῖα· καὶ Κυβήθη, Cyb he, ὅταν πρέπη νὰ εἶναι μακρά, ἀπορρίπτων παντελῶς τοὺς τύπους Κυβήλην, Cyb le ἢ Cybelle, πρβλ. Οὐέργιλ. Δίν. 10. 220, Propert. 3. 15, Drakenb. Sil. 17. 8· πρβλ. Κύβηθος.—Ἐπιθέτον τὴν Κυβηλῆς, -ίδος, ἡ, (ἐν χρῆσει παρὰ Νόνν. Δ. 10. 387, Κυβηλίδος ὄργανα· Ρεῖης, πρβλ. 14. 214)· πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λέξ. Κυβέλεια ἕκτινος Ἀντιγράφ. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος Κυβελῆς ἢ Κυβηλῆς. Ἀλλοχρὸς ὁ Νόνν. προτιμᾷ τὸν τύπον Κυβηλῆς, Δ. 14. 10, κτλ.

κυβέλιον, τό, τὸ κυανόν ἴον, Διοσκ. 4. 122.  
κυβ-ἐπικυβός, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν (πρβλ. κυβόκυβος), ὡς  $216=2^3 \times 3^3$ —ἐπικυβός δὲ εἶναι πιθανῶς τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν, τοῦ μὲν κυβικοῦ τοῦ δὲ μῆ, ὡς  $24=2^3 \times 3$ , Θεόδωρη. τ. 4. 866.

κυβερνάω· μέλλ. -ήσω, Λατ. gubernare, ἐπὶ πλοίου, ὡς καὶ νῦν, νῆα κυβερνήσαι Ὁδ. Γ. 283, πρβλ. Πινδ. Ο. 12. 4, Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε, κτλ.· ἐνεργῶ ὡς κυβερνήτης ἢ πηδαλιούχος, αὐτὸς ἑαυτοῦ Ἀριστοφ. Πῆπ. 544. 2) ἐπὶ ἄρματος ἢ ἵππων, κυβ. ἄρματα Πλάτ. Θεάγ. 123C· τὸν δρόμον τῶν ἵππων Ἡρώδιαν. 7. 9. 3) μεταφορ., ὁδηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Πινδ. Π. 5. 164· σὴ κυβερνώμαι χειρὶ Σοφ. Αἴ. 35, Ἀντιφῶν 113. 3, Πλάτ. Εὐθύδ. 291D, κτλ.· ἀλλὰ σπανίως ἀφίσταται ἢ ἀρχικῇ σημασίᾳ, πρβλ. Ἀριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. Μέσ., = ἐνεργ., ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ Μαρχελλίν. ἐν Βίβ. Θουκ. σ. 8 Duker.—Παθ., ἡ ἱατρικὴ.. ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται Πλάτ. Συμπ. 186Ε· πρβλ. Πολ. 590D, κ. ἀλλ.

κυβερνήσια (δηλ. ἱερά), ὡν, τὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τοῦ Θεσέως, Πλούτ. Θησ. 17.

κυβερνήσις, ἄωρ. -ασις, -εως, ἡ, τὸ κυβερνᾶν, ἐπὶ πλοίου, Πλάτ. Πολ. 488B. 2) μεταφ., κυβερνήσις, διοικήσις, πολλῶν, πλόων, Πινδ. Π. 10. 112· θεοῦ, ὑπὸ θεοῦ, Πλούτ. 2. 162Δ.

κυβερνήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ κυβερνητήρ, Ἀνθ. Π. 10. 65, Νόνν. Δ. 1. 89.

κυβερνητέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ κυβερνῶ, δεῖ κυβερνᾶν, Πλάτ. Σίσυφ. 389D.

κυβερνητήρ, -ήρος, ὁ, κυβερνήτης, Ὁδ. Θ. 557, κτλ.· μεταφ., Πινδ. Π. 4. 488—ὡς ἐπιθ., κ. χαλινός Ὀππ. Κυν. 1. 96.

κυβερνητήριος, α, ον, = κυβερνητικός, Χρησμ. παρὰ Πλούτ. Σόλ. 14.

κυβερνήτης, ου, ὁ, κυβερνήτης πλοίου, πηδαλιούχος, Λατ. gubernator, Πλ. Τ. 43, Ὁδ. Ι. 78, Ἡρόδ. 2. 164 (ἐν Ἰων. αἰτ. κυβερνήτης), Δίσχυλ. Ἰκέτ. 770, Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 7. 70, κτλ. 2) μεταφ., ὁ κυβερνῶν πλῆν, ἐπεὶ τοὶ κοῦδεν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα, διὰ κυβερνήτην κακὸν Εὐρ. Ἰκέτ. 880, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C.

κυβερνητικός, ἡ, ὄν, ἱκανὸς εἰς τὸ κυβερνᾶν πλοῖον, ἐπιστάμενος τὰ κατὰ ναῦν, Πλάτ. Πολ. 488D, Εὐνούτ. καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. Πρώτῳ 135Δ· συγκρ. -ώτερος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551C· ὑπερβ. -ώτατος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9.—ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, Πλάτ. Γοργ. 511D, κ. ἀλλ. οὕτω τὸ -κόν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 299C· τὰ -κά, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 119D. 2) μεταφ., ἡ τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴ Πλάτ. Κλειτοφ. 408B, κτλ.

κυβερνήτης, -ίδος, θηλ. τοῦ κυβερνήτης, Ἑρμιπ. π. Ἀστρολογ. σ. 20 Bloch.

κυβερνισμός, ὁ, = κυβερνήσις, Ἀκύλας ἐν Ναούμ Γ', 1, Παλ. Διὰθ.

κυβερνος, ὁ, = κυβερνήτης, κυβερνος ἱδμῶν φεύζεται τρικυμίας Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 154B.

κυβείσις ἢ κυβήσις, «ἥρα» Πούχ.

κυβεύμα, τό, ἡ κυβεία, τὸ παίζειν κύβους, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Nottit. Mss. τόμ. 8. 1. 213.

κυβευτήριον, τό, «τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν» (Λεξικ. Ρητ.) Πλούτ. 2. 621B, κ. ἀλλ.

κυβευτής, οὔ, ὁ, (κυβεύω) ὁ παίζων τοὺς κύβους, ἥτοι τυχερὰ παιγνίδια, Σοφ. Ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 16· ὁ Ἀριστ. κατατάσσει τὸν κυβευτὴν μεταξὺ τῶν ἀνελευθέρων καὶ αἰσχροκερδῶν, ὁ μέντοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ ληστὴς τῶν

ἀνελευθέρων εἰσὶν· αἰσχροκερδεῖς γάρ.—οἱ Κυβευταί, ὄνομα δράματος τοῦ Ἀντιφάνους.

κυβευτικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κυβεύειν, εἰς τὴν κυβείαν, ὄργανα Δίσχυλ. 9. 9.

Π. ἔμπειρος εἰς τὸ κυβεύειν, Πλάτ. Πολ. 374C.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ· συγκρ. κυβευτικώτερον Ξην Ὀριγέ. κατὰ Κέλσου σ. 132C.

κυβεύω, (κύβος) παίζω τοὺς κύβους, Κράτιν. ἐν «Πυτίνῃ» 13, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 672, Ἰσοκρ., κτλ. 2) μεταφ., ῥιψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, περὶ διπλάσιων Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 16· περὶ τοῖς φιλτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314Α· κ. τῷ βίῳ Πολύδ. παρὰ τῷ Σουῖδ.

Π. μεταβ., διακινδυνεύω, ἀποτολμῶ, κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἀργὺν Εὐρ. Πρῆσ. 446.—Παθ., τὸ κυβευθὲν πνεῦμα Ἀνθ. Π. 7. 427, πρβλ. κινδυνεύω. 2) μετ' αἰτ. προσ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 28.

κυβεών, ὄνος, ὁ, = κυβευτήριον, Τζέτζ. Ἰστ. 10. 558, 564. κύβη, ἡ, ἡ κεφαλὴ· εὐρήται μόνον παρὰ Γραμμ. ὡς ἐν τῷ Μεγ. Ἑτυμ. 543. 22 (ἐνθα φέρεται κύμβη, αὐτόθι 545. 27, Εὐστ. 584. 17), ὡς ἡ ῥῆξα τῶν λ. κύβδα, κυβιστάω, κύβηθος, κύμβαχος, κύπτω, κυφός, κτλ.· πρβλ. κέβλη = κεφαλὴ.

Κυβήθη, ἡ, = Κυβέλη, δ ἴδε.

κύβηθος, ον, (κύβη) κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἡσύχ. πρβλ. κύβδα. Π. Κυβήθος, ὁ, θερπὼν τῆς Κυβέλης· καθόλου, ἄνθρωπος ἐν ἐκστατικῇ καταστάσει ἢ μαινόμενος, Σιμων. 244, Κρατίν. ἐν «Θράτταις» 9—ἐντεῦθεν Κυβηθῶ, θεοφοροῦμαι, κορυμβαντιῶ, Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἑτυμ. Μέγ. 543. 14· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ Κυβαίζω.

Κυβήλην, ἡ, ἀμφιβολ. τύπος τοῦ Κυβέλην.

κύβηλις, μέλλ. -ίσω, πλήττω διὰ πελέκως, πελεκίζω, Ἡσύχ.

κύβηλικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κύβηλιν, κ. τρόπον, διὰ τοῦ πελέκως, Κωμ. Ἀνών. 145.

κύβηλις [ῶ], ἡ, πέλεκυς, βαρεῖα μάχαιρα πρὸς διαχώρισιν κρέατος κτλ., Φιλήμ. ἐν «Ἀρπαζομένῳ» 2, Ἀναξίππ. ἐν «Κιθαρωδῷ» 1.

Π. = τυρόκνηστις, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 62· πρβλ. ἀγερσικύβηλις.

Κυβήλις, ἰδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. Κυβέλην.

Κυβηλιστής, οὔ, ὁ, = ἀγερσικύβηλις, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 51.

Π. καθόλου, ἀλήτης, πλάνης, Γραμμ.

κυβήνη, ἡ, = γλαυῖς, Ἡσύχ. ἀμφιβολ.

κυβησίνδα παίζειν, παιδιά, καθ' ἣν ὁ μὲν περιάγει τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὀπίσω καὶ συνάπτει, ὁ δὲ κατὰ τὸ γόνυ ἐφιστάμενος αὐταῖς φέρεται· κλείσας διὰ τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος αὐτὸν ταύτην τὴν παιδίαν καὶ ἱππάδα καὶ κυβησίνδα καλοῦσιν, Πολυδ. Θ', 122, Ἡσύχ., Φώτ.—ὁ Στέφ. ἐν τῷ Θησ. ἔγραψε κυβιστίνδα.

κύβης, ου, ὁ, = κυβευτής, Ἡσύχ.

κύβησις, καὶ κύβισις, ἡ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ κίβισις.

κύβίζω, μέλλ. -ίσω, (κύβος) ποιῶ τι εἰς σχῆμα κύβου, Πλούτ. 2. 979F.—Παθ., ἀνυψοῦμαι εἰς τὸν κύβον, ἐπὶ ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 55.

κυβικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων εἰς κύβον, Πλάτ. Τιμ. 55C, D.—Ἐπίρρ. -κῶς, κατὰ τρόπον κύβου, Πλούτ. 2. 404F. 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀνυψωθείς εἰς κύβον, Ἀριστ. Προβλ. 15. 3.

κύβιον [ῶ], τό, —Κατὰ Κοραῆν (ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 162) «κύβια δ' ἐκαλοῦντο τῶν ταριχηρῶν πηλαγῶν τὰ τεράχνη, ἀπὸ τοῦ σχήματος δὴλον, ὅτι ἐμπερούς ὄντος τοῖς κύβοις· καὶ εἰκόσιαι ταῦτα εἶναι τοῖς ὑπ' Εὐθύδημον (παρ' Ἀθηναίῳ) καλοῦσιν εἰς τετραγώνους, ἴδε Ἰκέσιον καὶ Ποσειδίππον παρ' Ἀθην. 118B, πρὸς δὲ Πολυδ. Γ', 48, καὶ πρβλ. τὴν λ. κυβείας.

κύβεο-σάκτης, ου, ὁ, παρασκευάζων καὶ πωλῶν παστούς ἰχθύς, σκαμπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου ΙΓ', Στράβ. 796· ὡσαύτως τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, Suet. Vespas. 19· ἴδε Sturz Διὰλ. Μακ. σ. 77.

κυβισμός, ὁ, ἡ ἀνύψωσις ἀριθμοῦ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 36. 21.

κυβιστάω, μέλλ. -ήσω, (κύβη, κύπτω) πηδῶ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἀναστρέφομαι, κόμω τοῦμπα, «γυρίζω ταχῆα», ἡ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ρεῖα κυδιστῆ Ἰλ. Π. 745, πρβλ. 749, καὶ ἴδε κύμβαχος· ἐπὶ ἰχθύος, κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα Φ. 354, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 4. 263—ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων τοῦτο ὡς ἔργον (οὗτοι παρ' Ὀμ. καλοῦνται κυβιστητήρες), προσε-καλοῦντο δὲ εἰς τὰ συμπόσια πρὸς τέρψιν τῶν συμποσιαζόντων κττ., «κάμω τοῦμπα», ἡ περιπατῶ ἐπὶ τῶν χειρῶν, «κάμω κυπαρίσ-σιν», Πλάτ. Συμπ. 190Α· ἡ δὲ μᾶλλον θαυμαζομένη ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἥτοι ἐπὶ ἐκβίστων ὑπεράνω ὀρθῶν ἱφῶν, κ. εἰς ἔϊφῃ Ξεν. Συμπ. 2. 11, εἰς μαχαίρας Ἀπομν. 1. 3, 9, Πλάτ. Εὐθύδ. 294Ε.

κυβιστήμα, τό, «τοῦμπα», «ταχῆα», Δουκ. Ἀνάχ. 18.

κυβιστήτης, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 401C, Δουκ. Ἀνάχ. 18.

κυβιστητήρ, ἥρος, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ κυβιστᾶν, δοῖω δὲ κυδιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπήει ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσοις Πλ. Σ. 605, πρβλ. Ὁδ. Δ. 18, καὶ ἴδε ἐν λ. κυ-



διστάω. 2) κολυμβήτης, δύτης, Ἰλ. Π. 750. 3) μεταγεν. ὡς ἐπιθ., κυλινδούμενος, Weim. εἰς Trup. 192.

κυβιστιάω, ἐρετ., ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, Γλωσσ. κυβίζω [ῶ], τό, ὁ ἀγκυλόν, τὸ ὠλέκρανον, Λατ. cubitum, Ἰππ. 410. 35 κέξ., κατὰ τὸν Πολύδ. Β', 141 καὶ Ροῦφον, λέξ. Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ὠλέκρανον· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει κυβίζητον ἐκ τοῦ Ἑπιχ. (ἂν καὶ πλανᾶται καλῶν αὐτὸ Ἰων.) ὁ Ροῦφος ὡσαύτως μνημονεύει ῥῆμα κυβιστίζω ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

κύβο-ειδής, ἐξ, ὁμοίος κύβου, κυβικός, Στράβ. 738, Διοσκ. 5. 114.

κυβό-κυβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Θεοφύλ. Βούλγ., κτλ.—ἐντεῦθεν κυβοκυβιστός, ἡ, ὄν, ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Διοφάντ. Ἀριθμ. σ. 3.

κύβος [ῶ] ἔδε ἐν τέλ., ὁ, Λατ. cubus, στερεὸν τετράγωνον μετὰ ἐξ πλευρῶν, κύβος, Τιμ. Δοκρ. 98C· κύβος τοῦ παιγνιδίου σπασσιν· μετωμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ πλευρῶν, διαφέρων οὕτω τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις ἔφερε σημεῖα μόνον ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν (ἔχων τὰς ὑπολοίπους δύο στρογγύλας), τὸ πλεῖστον (ὡς εἰκός) κατὰ πληθ., Ἡρόδ. 1. 94, Σοφ. Ἀποσπ. 380, κτλ.· ἐπαίξον δὲ οἱ Ἕλληνες διὰ τριῶν κύβων, ἔδε κατωτ. 2· κύβων βολαὶ Σοφ. Ἀποσπ. 381· ἐν πτώσει κύβων Πλάτ. Πολ. 604C· περὶ κύβους τὴν διατριβὴν ποιῆσθαι Λυσ. 146. 34·—παροιμ., αἶψι γὰρ εὐπίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, δηλ. τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐκ τύχης, Σοφ. Ἀποσπ. 763· κρίνειν τι ἐν κύβοις, ἀπορασιζῶν τι διὰ τῶν κύβων, ἥτοι τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Θήβ. 414· ἀλλὰ βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ἰκέτ. 330· ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονος ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 183·—μετέπειτα ἐν τῶν ἐν, οἷδ' ὅτι ῥίπτων πάντα κύβον κεφαλῆς.. ὑπερθεῖν ἐμῆς Ἀνθ. Π. 5. 25· τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀναρρίπτειν κύβον Πλουτ. Φάβ. 14, πρβλ. Δουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 16· ἐφ' ἐνός ἀνδρός ἀναρρίπτειν τὸν κ. Δουκ. Ἀρμον. 3· ἀνερρίθω κύβος, jacta esto alea, Μένανδρ. ἐν Ἀρρητῶρι 1. 4, Πλουτ. Καίσαρ 32· ἐσχατον κύβον ἀφίεσθαι, τὸ νὰ δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του διὰ τελευταῖαν φορὰν, Πλουτ. Κοριοί. 3. 2) ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς φερομένης τὸν ἄστυ, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβους καὶ τέσσαρα, ἔρριψε δύο ἄστυς καὶ τέσσαρα, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 132) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1400· τρίς ἐξ βαλεῖν, «τρία ἐξάρια», Αἰσχύλ. Ἀγ. 33 (ἐνθα ἔδε Blomf.)· τρίς ἐξ.. ἡ τρεῖς κύβους βάλλειν Πλάτ. Νόμ. 968E. 3) ἐν τῶ πληθ. προσέτι = τράπεζα κυβευτική, ἐτάβλιον (ὡς τὸ πεσσοί), Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6. II. κυβικός ἀριθμός, 3, Πλάτ. Πολ. 528B, πρβλ. Τιμ. Δοκρ. 98C, Ἀριστ. Ἀναλυσ. Ὑστ. 1. 10, 3. III. πρῶτον κυβικὸν ἔχον σχῆμα, σπόνδυλος, ὡς τὸ ἀστράγαλος, Πιάνος παρὰ Πολυδ. Β', 180. 2) τεμάχιον παστοῦ ἰχθύος, Ἀλεξ. ἐν Πονήρῳ 3. 4· πρβλ. κύβιον.

3) εἶδος πλακονουτίου ἢ ζυμαρικοῦ ἔχοντος σχῆμα κύβου, Ἑπιχ. (:) παρὰ Φωτ. 183. 11, Ἀθην. 114A. 4) κοιλωμά τι ὑπεράνω τοῦ μηροῦ τῶν βοῶν, Ἀθην. 399B. [κύβος, Λατ. cubus, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταί, Ἀνθ. Π. 14. 8, Αἰσων. Εἰδυλλ. 11. 3].

κύβωλον, τό, = κύβιον, Πολυδ. Β', 141.

κύχραμος, ὁ, ἔδε ἐν λ. κύχρηαιμος.

κυδάζω, (κύδος, ὁ, ὁ ἔδε) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ, Ἀμυκε, μὴ κυδάξῃ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν Ἑπιχ. 3 Ahr. οὕτως ἐν τῶ μέρ., μετὰ δούτ., τὴν μὴ κυδάσσειν τε καὶ ὥν ἡ χθόμαν ὁ αὐτ. ἐν 19. 6· οὗτοι γυναῖκες δεῖ κυδάσθαι· τί γάρ; Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 91· ὡ πέπον, ἡ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσω Ἀπολλ. Ρόδ. Α'. 1337—παθ., Σοφ. Αἷ. 722.

κυδαίνω, Ἰλ., Σιμων. μέλλ. κυδάνω Λυκόφρ. 721, κτλ.· Ἑπιχ. ἀορ. κυδάνω Ἰλ., Δωρ. ἐκυδάνω Πινδ. (κύδος). Ποιητ. ῥῆμα, ὡς τὸ κυδάνω, δίδω εἰς τινα τιμὴν, δόξαν, δοξάζω, τινὰ Ἰλ. Κ. 68., Ν. 348, 350· ἡμὲν κυδάνωι θνητὸν βροτὸν ἢ ἐ κακῶσαι Ὀδ. Π. 212· Ζεὺς, ὅς μιν.. τιμᾶ, κυδαίνει Ἰλ. Ο. 612· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, Αἰνείαν ἀκρόντο τε κυδαίνον τε, ἐσθράπευον καὶ ἐδόξαν, δηλ. πρὸς δόξαν προστρέποντο, ἀποκαθιστάντες τὴν ἰσχύα καὶ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ, Ε. 448· πάλα κυδαίνων Τεγέαν Πινδ. Ο. 10 (11). 80, πρβλ. Π. 1. 58· ἀρετὴ κ. τινὰ Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 251· κ. τί πρὸς τινας Πλουτ. 2. 635A.

II. εὐφρανῶ, τέρω διὰ τεκμηρίων τιμῆς, κυδαίνει δὲ θυμὸν ἀνακτος Ὀδ. Ε. 438, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 793. III. σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασί, κολακεύω, θωπεύω, Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 38.

κυδάλλωμαι [α], ὄν, ὡσαύτως ἡ, ὄν, Ἑπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 1409· (κύδος)·—ἐνδοξος, πεφημισμένος, Ὀμηρ. ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Ρ. 378, Ὀδ. Ε. 206, κτλ.· καὶ ὀλοκλήρων ἐθῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 184, 204· ὡσαύτως, κυδάλλιμον κῆρ, εὐγενὴς καρδία, τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλέως, Κ. 16., Σ. 33· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μνηστῆρος Εὐρυμάχου, Ὀδ. Φ. 247· ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ. 45.—Πρβλ. κυδίσκος, κυδίστος, κυδρός, κυδνός.

κυδάνω [α], = κυδαίνω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ., ἔχω ἐν τιμῇ, τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει Ἰλ. Ε. 75.

II. = κυδαίνω, καυχώμαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κυδάνον, οὐνεκα.. Υ. 42.

κύδαρος, ὁ, εἶδος μικροῦ πλοίου, Ἀντιφ. ἐν Ἀδῆλ. 89· ὡσαύτως κύδαρον, τό, Α. Β. 274, Μέγ. Ἑτυμ. Λατ. cydarium, Gell. 10. 25.

κυδάσσω, Ἀττ. -τω, = κυδάξω, Ἡσύχ.

κυδέατερος, α, ὄν, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ κυβρός.

κυδῆεις, ἐσσα, ἐν, ἐνδοξος, δῶρα Ἀνθ. Π. 6. 697, πρβλ. Μανθόνων 2. 231.

κυδε-άνειρα, ἡ, (κύδος) ὡς τὸ ἀντιάνειρα, βωτιάνειρα, κτλ., ὡς ἔξ ἀρσ. εἰς -άνωρ, ἡ εἰς τοὺς ἄνδρας προξενούσα δόξαν, ἡ λαμπρύνουσα αὐτοὺς καὶ καθιστῶσα περισημούς, Ὀμηρ. ἐπιθ. τοῦ μάχη, Ἰλ. Δ. 255, κτλ.· ἀπαξ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, εἰς ἀγορὴν.. κυδιάνειραν Α. 490· ἐπὶ τῆς Φύσεως, Ὀρρ. Ὑμν. 10. 5. II. Παθ., δοξασθεὶς ὑπὸ ἀνδρῶν, πεφημισμένος δι' ἄνδρας, Σπάρτη Ἀνθ. Πλυν. 1. 1.

κυδῆαια, (κύδος) Ἑπιχ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ., φέρομαι ὑπερῆρξιν, βίαιον ὑπερῆρξιν, γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι, ἐν τῇ Ἰλ. αἰείποτε κατ' Ἑπιχ. μετοχ. κυδιῶν, Φ. 519, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ. 170· ἐπὶ ἱπποῦ, Ἰλ. Ζ. 509., Ο. 266· κυδιῶν ὅτι.. Β. 579· ὑπερηφανεύομαι ἐπὶ τῇ, κυδιῶν λαοῖσι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 27· εὐφροσύνη.. κυδιῶσιν Ὑμν. Ὀμ. 30. 13·—παρატ. κυδιᾶσθαι, Κόνιν. Σμ. 13. 418· πρβλ. κυδρόομαι.

κυδῆις [ῶ], ὄν, = κυδάλλιος, οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ. ἢ ἐν Ὀδ., ἀλλὰ δεκάκις ἐν τῷ Ὀμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡσαύτως Ἡσ. Θ. 938, Πίνδ., Σύνει.

κύδιστος [ῶ], ἡ, ὄν, ὑπερβ. τοῦ κυβρός (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κύβος, ὡς τὸ αἰσχιστος, τὸ ὑπερβ. τοῦ αἰσχροῦ, ἐκ τοῦ αἰσχος), ἐνδοξότατος, μεγάλως τιμώμενος, περιφημότατος, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῶν πρώτων δηλ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 515, Ὀδ. Γ. 378· τῆς Ἥρας, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄρ. 42· τῆς Λητοῦς, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 62· τοῦ Ἀρχίστου, Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἄρ. 108· κύδιστ' Ἀχαιῶν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 92. 2) ἐπὶ πραγμάτων, μέγιστος, κудиот' ἀγέων ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 14· οὕτω παρ' Ἀττ., συγκρ. κυδίων, ὄν, γεν. ὄνος, τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον; τί με ὠρελεῖ νὰ ζῶ; Εὐρ. Ἀλκ. 960, πρβλ. Ἀνδρ. 639.

κυδνός, ἡ, ὄν, ἐνδοξος, ἐπίθετ. εὐρισκόμενον ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Ἡσ. Θ. 328, Ἑργ. κ. Ἡμ. 255, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 116C, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄνευ τῆς διαφ. γραφ. κυδρός.

κυδοιδωπάω, θορυβῶ, ἐγείρω θόρυβον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1152, Νερ. 616.

κυδοιμέω, ἐγείρω ταρχήν, διασπείρω σύγχυσιν καὶ φόβον, οἱ δ' ἄν' ὁμιλον ἰόντε κυδοίμεον Ἰλ. Α. 324. II. μεταβ., ἐμβάλλω τινὰ εἰς ταρχήν, τάρτατον, -κάμνω ἄνω κάτω, ὁ δ' ἡμέας εἰς κυδοιμήσων ἐς Ὀλύμπιον Ο. 136.

κυδοιμός, ὁ, ὁ θόρυβος, ἡ ταρχὴ τῆς μάχης, σύγχυσις, τάρτατος, Τρώων δὲ κλαγγὴ τε καὶ ἀσπετος ὥρτο κυδοιμός Ἰλ. Κ. 523, πρβλ. Σ. 218· κυδοιμὸν ἐμβάλλειν, παρωδουμένη ἡρωικὴ φράσις ἐν Ἀριστοφ. Ἀγ. 572· ὀρνίχων κυδοιμοί, μάχαι, συγκρούσεις ἀλεκτρούων, Θεόκρ. 22. 72·—ὁ κυδοιμός προσωποποιεῖται ὡς σύντροφος τῆς Ἑννοῦς καὶ τῆς Ἑρίδος, Ἰλ. Ε. 593., Σ. 535, πρβλ. Ἑμπεδ. 417, Ἀριστοφ. Εἰρ. 255·—Ἑπιχ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολογοῖς, ὡς παρὰ Πολυδ. 5. 48, 5, κτλ.

κυδοιμό-τόκος, ὄν, ὁ τέκτων, προξενῶν κυδοιμὸν, ταρχήν καὶ σύγχυσιν, Γρηγ. Ναξ. τ. 2, σ. 179C.

κύδος, εὐς, τό, δόξα, φήμη, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὡς ἂν μοι τιμὴν.. καὶ κύδος ᾄσθαι Ἰλ. Π. 84· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύδος ὀπηδεῖ Ρ. 251· Ἐκτορι κύδος ὅπαζεν (δηλ. ὁ Ζεὺς) Π. 730· ὁποτέρωσι πατήρ Ζεὺς κύδος ὁρέξει 5. 33· ἀλλὰ συνῆβας ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν φράσιν, κύδος ἀρέσθαι, κτᾶσθαι δόξαν, Μ. 407, κτλ.· κύδεῖ γάλυν, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Α. 405, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἀρεως, Ε. 906· ἐν χρήσει καὶ ὅταν τις ἀποτείη τὸν λόγον πρὸς τινα, ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον, μέγα κύδος Ἀχαιῶν, μεγάλη δόξα τῶν Ἀχ., ὡς τὸ Λατ. decus, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεως, Ι. 673, Ὀδ. Μ. 184· ἐπὶ τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Ε. 42, Ὀδ. Γ. 79·—Ἑπιχ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρ' Ἡρόδ. 7. 8, Ι, Πινδ. Π. 2. 165, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει παρὰ μόνω τῷ Αἰσχύλῳ ἐκ τῶν Τραγ. ἐν Θήβ. 317, Πέρσ. 455· ἐν παρωδουμένῳ ἡρωικῷ στίχῳ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 200· οὐδέποτε ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ.

κύδος, ὄν, ὁ, ὀνειδος, ὕβρις, οὐσιαστ., περὶ οὗ σημειοῦνται οἱ Σχολ. εἰς Σοφ. Αἷ. 722, εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. [Ι, 1337] ὅτι εἶναι ἀρετικ. καὶ ὅτι ἐχειῖ, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τοῦ κύβος, τό, πρβλ. τὰ ῥήματα κυδάξω, κυδαίνω.

κυδρόομαι, Παθ. = κυδαίνω, Αἰλ. π. Ζ. 4. 29., 11. 31, κτλ.

κυδρός, α, ὄν, (κύδος) = κυδάλλιος, ἐνδοξος, ἐπιφανής, εὐγενής, παρ' Ὀμ. αἰείποτε κατὰ θηλ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Λητοῦς, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις Ἰλ. Σ. 184, Ὀδ. Α. 580· ἐπὶ τῆς Παλλᾶδος, Ὑμν. Ὀμ. 28. 1· Δίκη Ἡσ. Ἑργ. κ. Ἡμ. 255· ἐπὶ τῶν Νυμφῶν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170· σπανίως ἐπὶ θνητῆς γυναικός, Ὀδ. Ο. 26, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 244·—τὸ ἀρσ. πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 461, Ἀλκμάν 4· ἐπὶ ἀνθρώπῳ, ἔεν. Ἀπολλ. 29·



ἐπὶ ἵππῳ, ὑπερήφανος, γαυριῶν, μεγαλοπρεπής, ὁ αὐτ. Ἰππ. 10. 16· κυδρότερον πίνειν, πίνειν μετὰ πλειοτέρας ὀρέξεως, Ἰων παρ' Ἀθην. 463C. — Ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει δις παρὰ Πραγ. καὶ δις παρὰ Ξεν. — Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκρ. κυδρότερος (Ξενοφάν. Αποσπ. 19. Karst.), ἔχονεν κυδίων, -ιστος (ἴδε κυδίστος), ὡσαύτως κυδίστατος Πολύδ. 3. 96, 7, καὶ κυδίστατος Νικ. Φ. 3· παρὰ τῷ Μεγ. Ἐυμ. (543, 28) ὡσαύτως κυδότερος, -ότατος.

κυδωναῖα, σῦκα, τὰ, Ἀχαϊκὸν ὄνομα τῶν χειμερινῶν σῦκων, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 77A· ἐν Εὐστ. 1964. 10, κωδωναῖα.

κυδωνεά καὶ κυδωνιά, ἡ, δένδρον φέρον κυδωνία, «κυδωνία», Γεωπ. 4. 1, 12.

Κυδωνιάτης [α], ου, ὁ, κάτοικος τῆς Κυδωνίας τῆς Κρήτης, Πολύδ. 4. 55, 4, Στράβ. 479, κτλ.

κυδωνιάω, ἐξογκοῦμαι ὡς κυδώνιον, Λατ. sororiare, μαζὸς κυδωνία Ἀνθ. Πλ. 182· κυδωνιώντες οἱ μαζοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι Ἀρισταίν. 1. 1· πρβλ. τὸ ἐπὶ μ. καὶ τὴν λέξιν μῆλον Β.

Κυδώνιος, α, ον, (Κυδών) Κυδωνικός· μῆλον Κ., τὸ «κυδώνιον», Στρώβ. καὶ Κομικοί παρ' Ἀθην. 81D κέξ. πρβλ. μῆλον Β.

II. μεταφ., ἐξογκωμένος ὡς κυδώνιον, στρογγύλος, γεμάτος, παχουλός, κ. τιθίαι, ἐπὶ τῶν μαστῶν νεαρᾶς κόρης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· πρβλ. κυδωνιάω.

Κυδωνιάτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ κυδωνίων, Διοσκ. 5. 28.

κυδωνό-μελι, τὸ, «μηλόμελι» δέ, ὁ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται, σκευάζεται οὕτως· μῆλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα καὶ βληθέντων εἰς μέλι, διττὴ πλεῖστον, ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, γίνεται προσήγες μετ' ἐνιαυτόν· Διοσκ. 5. 29.

κυέω, ἀρχαιότερος καὶ ἀττικώτερος τύπος τοῦ κύω, Ἰλ. Ἀττ. παρτ. ἐκύουν, ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 117· μέλλ. κυήσω Ἰππ. 598. 43, 676. 54 κέξ. καὶ κυήσομαι ὁ αὐτ. 623· ἀόρ. ἐκύησα Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, Πλάτ. κτλ.· πρμ. κεκύηκα Φιλίμ. ἐν Ἀδελ. 22, Δίων Κ. — Μέσ., ἴδε κατωτ. — Παθ., μέλλ. -ηθήσομαι Γαλην. ἀόρ. ἐκύηθην Πλούτ. 2. 567· πρμ. κεκύηται Πορφ. π. Ἀπ. Εὐφ. 1. 54. [Ἐκ τῆς √ΚΥ παράγονται ὡσαύτως ἀλ' ἑξέεις κύ-ος, κύ-ω, κυ-έσσομαι, κύ-μα, κύ-ημα· κύ-αρ, κύτ-ος, κύσ-ος, κύστεις, κύ-αθ-ος· κυλίξ, κύλον, ἐπικυλίδες, κοῦλος, κοῦλα, καυλός· πρβλ. Ξανσφρ. ἐνί, ényámi (tumeo)· Λατ. cumulus, caulis, caulis, caelum, cilium· Λατ. kauls (caulis)· Γοθ. ushlul-on (λατομεῖν), hul-undi (σπῆλαιον)· Ἀρχ. Γερμ. hol dñh, Ἀγγλ. hólē.)· Φέρω ἐν γαστρὶ, ἐγκυμονῶ, κυορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. gestare, ἐκείει φιλόν υἱόν Ἰλ. Τ. 117· ἐπὶ θηλείας ἵππου, βρέφος ἡμίδονον κυέουσα Ψ. 266· ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ Σωκράτους· ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κυοῦσι γὰρ πάντες· καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Συμπ. 206C· ἐκύησε τὸν Ἐρώτα αὐτόθι 203C· ἂν κυεῖ περὶ ἐπιστήμης, [αὐτὴ σκέψαι] ἄς ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ κυορῶται, ὁ αὐτ. ἐν Θεαίτ. 184B, πρβλ. 210B· ἀττ. ψυχῇ προσήκει καὶ κυῖναι καὶ κύιν, καὶ νὰ συλλέξῃ καὶ νὰ κυορῶσθαι (οὕτως εἰπεῖν) ἐν αὐτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 209A. — Παθ., τὸ κυοῦμενον, τὸ κυορροούμενον, τὸ ἐμβρυον, Πλάτ. Νόμ. 789A, Ἐπίν. 973D, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, ἀλλ' ἐπὶ καρπῶν, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 2, 4· — Μέσ., παράγω, γέννω, ἐκυήσατο Ὀππ. Κυν. 3. 22· ἡ κεκυημένη, Λατ. foeta, Et. Gud. ἐν λέξ. κοκίας. 2) ἀπολ., γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, ὡς τὸ κυέσσομαι, ἐκύησε Ἡρόδ. 5. 41· στερηθῆναι γὰρ εἶμι κοῦκ ἐκύησα πώποτε Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, πρβλ. Δυσ. 745, κτλ.· κυέουσιν ἐκ τοῦ προτέρου ἄνδρος Ἡρόδ. 6. 68, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 30, Ἀνακ. 133. 30· γυνὴ κυεῖ δέκα μῆνας, Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ» 3· πρβλ. κύω ἐν τέλ.

Κυζίκος, ἡ, νῆσος καὶ πόλις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας, Ἡρόδ., κλ., πρβλ. Στράβ. 575· — ὅθεν Κυζικηνός, ἡ, ὄν, κάτοικος Κυζίκου ἢ ἐκ Κυζίκου· ὁ Κυζικηνός (μετὰ τοῦ στατήρ ἢ ζῆν αὐτοῦ), χρυσοῦν νόμισμα, Δυσ. 121. 8., 896. 4, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 4· ἴδε ἐν λέξ. στατήρ.

κύημα, τὸ, (κυέω) τὸ συλλεθῆν ἢ κυορροούμενον, ἐμβρυον, Πλάτ. Πολ. 461C, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 1., 16, 4., 20, 16, ἀλλ' — ἴδε κύμα II.

κυήρος, α, ὄν, κυορῶν, ἔγκυος, Ἡσύχ.

κύσις, -εως, σύλληψις, συναπτόμενον μετὰ τοῦ γέννησις, Πλάτ. Πολιτ. 274A, Μενέξ. 238A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 48, π. Ζ. Γεν. 1. 16, 3, κ. ἀλλ' — μεταφ. πρὸς ἀρετῆς κῆρσιν Πλούτ. 2. 3A.

κυστήριος, α, ον, βοηθῶν, συντελῶν εἰς σύλληψιν, πρόσθετον κ. Ἰππ. 586. 47· ὡς οὐσίαστ., κυστήριον, τὸ, ὁ αὐτ. 621. 15, κτλ.

κυτήκιδος, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κῆρσιν, σύλληψιν, ὁργάνον Κλήμ. Ἀλ. 225.

κύθω, κεκυθῶμαι, ἴδε ἐν λέξ. κεύθω.

Κυθέρεια, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Θ. 288, Σ. 193, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κύθηρα, ἡ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς νήσου Κύθηρα· προσέτι Κυπρογενῆς Κυθέρεια, Ὀμ. Ὑμν. 9. 1· Κυθέρεια Ἀφροδίτῃ Μούσῃ, 37· — ὡσαύτως Κυθήρη, Ἀνακρέωντ.

Κυθεῖρη, Ὀππ., κλ.· Κυθεῖρη, Ἀνθ. Π. 6. 209, Ἐπιγρ. ἐν Δουκ. Συμπ. 41· Κυθηρίας, -άδος, Ἀνθ. Π. 6. 190, 206· Κυθερίας, Μανέθων 4. 359. Πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 606.

Κυθερίας, -ίδος, ἡ, ἐπίθετ. ἡ τῆς Κυθερίας, Μανέθων 4. 207.

κυθη-γενής, ἐς, (κεύθω) κυρτῶς γέννηθεις, Ἡσύχ.

Κύθηρα [ῥ], τὰ, νῆσος, τὰ νῦν Κύθηρα καὶ «Τσερίγιο», κατὰ τὴν νότιον ἀκρὰν τῆς Λακωνικῆς, Ὀμ. πρβλ. Κυθέρεια· — Κυθηρόδεν, Ἐπίρρ., ἐκ Κυθήρων, Ἰλ. Ο. 438· ποιητ. Κυθέρηθεν (ἀντὶ Κυθη-), Ἑρμεισάνας 69· — ἐπίθετ. Κυθέρητος, α, ον, Ἰλ., κτλ. ἡ Κυθηρία (δηλ. γῆ), Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

Κυθηρο-δίκης, ου, ὁ, Σπαρτιάτης ἀρμοστής ἐτησίως πέμπομενος πρὸς διοίκησιν τῶν Κυθήρων, Κυθ. ἀρχὴ Θουκ. 4. 53.

Κυθ-ώλης, ες, (δάλυμι), Κ. συμφορά, παροιμία ἐπὶ παντελοῦς ὀλέθρου, ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν Κυθίων ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτρίωνος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 480.

κύθρα, κυθρίδιον, κύθρινος, κυθρόγαυλος, κύθρος, Ἰων. ἀντὶ χύτρ-.

κυτσκομαι, Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, = κυέω, κύω, συλλαμβάνω, γίνομαι ἔγκυος, Ἡρόδ. 2. 93., 4. 30, Ἀριστ. κλ.· κυτσκομένη τε καὶ τίκτουσα Πλάτ. Θεαίτ. 149B· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8· — πρβλ. ἐπικυτσκομαι. II. τὸ ἐνεργ. κυτσκῶ κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἰππ. ἐν Ἀφ. 1255, Φιλόστρ. 28, Γεωπ. — ἀλλὰ, 2) μεταβατ. ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ἀρρενός, κάμνω τινὰ νὰ κυορῶσθαι, Ἰμερ. Ὀρ. 1. 7· πρβλ. κύω II.

κύκινάω, ποιητ. τύπος τοῦ κυκᾶω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κύκᾶω: μέλλ. -ήσω, μίγνυμι, «ἀνακατάω», ἐπὶ τοῦ παρασκευάζοντος τυρόν, Ἰλ. Ε. 903· τινί, μέ τι πᾶρχμα, τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι χλωρὸν οἶνω .. ἐκύκα Ὀδ. Κ. 235, πρβλ. Ἰλ. Α. 638· φάρμακα κ. Ἰππ. 1284. 47· ἄλμην κύκα τοῦτοισιν Ἀριστοφ. Σφ. 1515· μεταφορ., εἰ μὴ τὶ .. γλώσσ' ἐκύκα κακὸν Σαπφώ 32· — τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1169.

II. ὡς τὸ ταραξάω, Λατ. miscere, turbare, ἀνακατώνω, ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 866· ἀνεμοὶ κ. τὸ πέλαγος Ἀλκίρρων 1. 10· — ἐντεῦθεν, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀτάξιν, συγχέω, κάμνω τὴν ἄνω κάτω, νιφθᾶν καὶ βροντῆσαι .. κυκάτω πάντα Αἰσχύλ. Πρ. 994· κ. τὴν βουλήν Ἀριστοφ. Ἰππ. 363· τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 270· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ὁ Ὀμ. ἔχει μόνον τὸ Παθῆς, συγγέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, ταρασσάμαι, ποθοῦμαι, φοδοῦμαι, τὴν δὲ κυκλήθητιν Ἰλ. Α. 129· τρίς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες Σ. 229· κυκλήθησαν δέ οἱ ἵπποι Υ. 409· ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων, κύμα κυκώμενον Φ. 235, πρβλ. 324, Ὀδ. Μ. 238· κλύδων' ἐφίππον ἐν μέσφ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 733· ἐπὶ διανοητικῆς ἀνησυχίας, κῆρδαι κυκώμενος Ἀρχιλ. 60· ὑπ' ἄνδρος τοξότου κυκώμενος, πιεζόμενος, στενοχωρούμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 707.

κύκεια, ἡ, μῆτις, ταραχὴ, Ἡσύχ.

κυκεών, ὄνος, ὁ αἷται. κυκεῶνα (Ἰππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Πλάτ. Πολ. 480B, κτλ.), συντετηγμένον, κυκεῶν, ὡς αἶψποτε ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Ὑμν. Ὀμ. εἰς Δῆμ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλιάδι αἶψποτε Ἐπικ. αἶτ. κυκεῶν (κυκάω). Μειμιγμένον τι ποτόν συσκευαζόμενον δι' ἀναμίξεως κριθίνου ἀλεύρου, τετριμμένου τυροῦ καὶ Πραμνείου οἴνου, Ἰλ. Α. 624, 641· εἰς ἡ Κίρκη προσέθηκε μέλι καὶ μαγικά φάρμακα (φάρμακα λυγρά), Ὀδ. Κ. 234 κέξ., πρβλ. 316. Ἡ σύστασις αὐτοῦ ἦτο οἶα καὶ ἡ τοῦ ἔθνους (πληκτῆς σοῦπας) ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ὅτι καλεῖται αὗτος ἐν Ὀδ. ἐνθ' ἄνωτ' ἔρ, καὶ ποτόν ἐν τῇ Ἰλ. ἐν Ὀμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 208, ὁ κυκεῶν ὁ δοθεὶς τῇ Διμήτρῃ περιεῖχεν ἀλφίτα, ὕδωρ καὶ γλήχωνα· οὕτω, κ. βληχωνίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 712· — ἀκολούθως διάφοροι οὐσίαι ἐνεβάλλοντο εἰς τὸν κυκεῶνα, κυρίως πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, καὶ διάφορα ὀνόματα ἐλάβανεν ἐπομένως ὁ κυκεῶν, ἐπ' οἷνον, ἐπὶ μέλιτι, ἐφ' ὕδατι, κτλ., Ἰππ. ἐνθ' ἄνωτ', ἴδε Foes Oecon. — Τὸ Λατ. ὄνομα ἦτο cinnus, Arnob.

II. μεταφορ., ἐπὶ παντός μίγματος, σύμψυγμα, σύγκραμα, κυκεῶν, «ἀνακάτωμα», Δουκ. Βίων Πράσις 14, Ἰκαρ. 17.

κύκηθρα, ἡ, (κυκάω) μῆτις, σύγχυσις, ταραχὴ, Ἡσύχ.

κύκηθρον [ῥ], τὸ, μέγα κοχλιάριον πρὸς ἀναμίξιν, τάρακτρον· μεταφορ., ἄνθρωπος ταραξίας, «χουλίαρα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 654.

κύκημα [ῥ], τὸ, = τάραχος, κυκήθρα, Ἡσύχ.

κύκησις, εως, ἡ, ἀνακάτωμα, ἀναμίξις, Πλάτ. Τιμ. 68A.

κύκησι-τεφρος, ον, ἀναμειγμένος μετέφραν, κονία Ἀριστοφ. Βάτρ. 710.

κύκητής, οὔ, ὁ, ὁ ταρασσών, ἀνακατώνων, ταραχοποιός, Διογ. Λ. 10. 8, Πτολ. Τετράβ. 166. 17.

κυκλάζω, κυκλῶ περιέρχομαι, περιέρχομαι ὀλόγυρα, περιτριγυρίζω, περικυκλῶ, Ἡσύχ.

κυκλάινω, ποιῶ τι στρογγύλον, κυκλοεῖδές, στρογγυλῶνα, Ἡσύχ.

κυκλάμενος, ἡ, Θεοφρ. 5. 123, Διοσκ. 2. 194· ὡσαύτως ἀρσ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 9· 4· κυκλαμής, ἡ, Ὀρφ. Ἀργ. 915· — cyclamen, φυτὸν τι μετὰ στρογγύλων βωλοειδῶν ῥιζῶν φέρον εὐώδες ἄνθος χρησίμον εἰς τὴν κατασκευὴν στεφάνων.

κυκλάς, ἄδος, ἡ, στρογγύλος, κυκλοτερής, κυκλικός· καὶ ἐπὶ



χρόνου, ἐπανερχόμενος κυκλικῶς, ἐπανερχόμενος τακτικῶς, ὥρα Εὐρ. Ἀλκ. 449· αἱ Κυκλάδες (δηλ. νῆσοι), αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσοι ὡς οὖσαι κύκλῳ τῆς Δῆλου, Ἰσοκρ. 68D, 241C, πρβλ. Στράβ. 485· οὕτω κυκλάδας νησαίαι πόλεις, τὰς ἐπὶ τῶν νήσων ἐκείνων πόλεις, Εὐρ. Ἰων 1583· — κ. νοῦσος, δηλ. ἡ περιτομή, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 89· — ὡς ἄρσεν., κυκλάδι κόσμη Παύλου Σιλ. Ἀδρων 162. 2) ὡς οὐσίαστ. κυκλᾶς (ἐξευκα. ἐσθής), ἡ, γυναικεῖον ἔνδυμα ἔχον περιθώριον ὀλόγυρα, Propert. 4. 7, 36· — ἴδε ἐν λ. νῆσος.

κυκλεύω, κάμνω κύκλον, περιέρχομαι κυκλικῶς, Ἰππ. π. Ἀθρ. 791· κ. περίσπον μίας ἡμέρας Στράβ. 283· ἡλιος κ. τὴν γῆν Κλεομήδ. 1. 2 (σ. 18 Bāke).

II. περιορίζω ἐντὸς κύκλου, περιβάλλω, περικυκλώνω, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 71.

κυκλέω· μέλλ. -ήσω, [ἴδε κύκλος ἐν τέλ.], μετακομίζω δι' ἀμάξης, παρ' Ὀμ. μόνον ἀπαξ, κυκλήσμεν ἐνθάδε νεκρούς βροσί καὶ ἡμιόνους Ἰλ. Η. 332· ἴδε Πόρρ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 624.

2) κύνω ὀλόγυρα ἢ ἐν κύκλῳ, ὁδοῖς κύκλων ἑαυτὸν εἰς ἀναστορτῇ Σοφ. Ἀνθ. 226· ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κύκλουττα, ἐπὶ κυνὸν περιφερόμενον καὶ ὁσφραινομένον τὰ ἔχνη, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 19· οὕτω, σὸν πόδ' ἐπὶ συννοῖα κύκλεις Εὐρ. Ὀρ. 632· πόδα κυλλὸν ἀνά κύκλον κυκλεῖς Ἀριστοφ. Ὀρν. 1379· κυκλῶ δέ οἱ κετὼν παμπληθίαν, περιφέρω, δὲνηθ' κύκλῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 342· κ. πρόσωπον, ὅμμα, περιβλέπω, Εὐρ. Φοῖν. 364· Ἀριστοφ. Θεσμ. 958. 3) ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν αὐτὸν λόγον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 3.

II. Μέσ. καὶ Παθ., περιβάλλω, περικυκλώνω, περιτριγυρίζω, μηνιοῖδες ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλόντο αὐτοὺς Ἡρόδ. 8. 16 (ἀλλαχθὲ μεταχειρίζεται τὸ κυκλόματι· ἴδεσθ' ἐμ' οἷον ἄρτι κύμα· κυκλεῖται, μὲ περιζώνει, Σοφ. Αἴ. 353. 2) περιφέρωμαι, περιστρέφομαι, τὴν αὐτὴν φορὰν κ. Πλάτ. Πολ. 617A· ἐπὶ χρόνου, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 38A· οὐμός αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κύκλειται Σοφ. Ἀποσπ. 713· ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς κ. πάντα τὸν αἰῶνα Διόδ. 18. 59. 3) μεταφ. ἐπὶ λόγων ἢ ῥήτων, περιέρχομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, κτλ., εἶμαι συνήθης, κινός, Πλούτ. 2. 118C.

III. ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἑνεργ., περιστρέφομαι, ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, πολλὰ κυκλόουσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι (ἀλλ' ἴσως ἡ ὁρὴ γραφὴ εἶναι: κυκλόονται ἢ οὐ Jebb παρεδέξατο εἰς τὸ κείμενον) Σοφ. Ἠλ. 1365 (πρβλ. ἐπεκυκλέω)· δελεφίνας .. περίε κυκλόυντες Πλούτ. 2. 160F· — πρβλ. κυκλώω.

κυκλόω, Ἐπίρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλοτερώς, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212F.

κύκλῃσις, εὖως, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τιμ. 39C, Πολιτικ. 271D. κυκλιακός, ἡ, ὄν, κυκλικός, τὰ κ., πραγματεία περὶ κύκλου, Σουῖδ.

κυκλιάς, ὁ, ἡ, στρογγύλος, τυροὶ κυκλιάδες Ἀνθ. Π. 6. 299, πρβλ. Ἰακ. σ. 201.

κυκλιζέω, περιστρέφω τι περὶ τι, τί περὶ τι Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 115. 23 Finckh. — Παθ., περιστρέφομαι, αὐτόθι 21, κτλ. ἐγκλείομαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἀγαθαρχ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 47.

κυκλικός, ἡ, ὄν, κυκλοτερής, ἐν κύκλῳ κινούμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 3· κίνησις Πλούτ. 2. 887D· — Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀριστ. π. Οὐραν. 1. 5. 16.

II. κυκλικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἐπικοὶ ποιηταί, ὧν τὰ ποιήματα ἐν συνδύμῳ ἐσχηματίζον κύκλον ἢ σειρὰν μυθικήν τινας ἢ ἡρωϊκῆς διηγήσεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ὀδυσσεύς ἴδε Welcker's Epischer Cyclus (Bonn, 1835), Müller Gr. Literat. 1. κεφ. 6, Düntzer Frag. d. Ep. Poesie (Köln, 1840), Mure καὶ Mahaffy Literat. of Gr. — Ἡ κυρία πηγὴ καὶ πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ Χρυσόμειβια τοῦ Πρόκλου· — ἡ κ. Θηδοῖς Ἀθην. 465F· τὸ ποίημα τὸ κ. Ἀνθ. Π. 12. 43.

III. = κύκλιος II, χορὸς Δυσ. 161. 39. IV. ὁ ἐν κοινῇ χρήσει, ὡς τὸ κοινός V, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Π. 195, P. 25· — Ἐπίρρ. -κῶς, αὐτόθι Η. 115, ἐνθα ἴδε Heinrich. καὶ Buttm.

κύκλιο-διδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, δηλ. διδυραμεικὸς ποιητής (ἴδε κύκλιος II), Ἀριστοφ. Ὀρν. 1403.

κύκλιος, α, ὄν, ὡσαύτως ὡς, ὄν Εὐρ. Ἠλ. 1312· (κύκλος) — στρογγύλος, κυκλοτερής, ἀσπίς Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· ὕδωρ κύκλιον, ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Δῆλου (πρβλ. τροχοειδής), Εὐρ. Ι. Τ. 1104, ἐνθα ἴδε Δινδ.

II. κύκλιος χορὸς, ὁ κυκλικός, χορὸς δηλ. ὃν ἐχόρευον ἐν κύκλῳ περὶ βωμοῦ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν τοῦ Βάκχου διδυραμεικῶν χορῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν τετραγωνικῷ σχήματι σχηματιζομένους, οἵτινες ἐκαλοῦντο τετράγωνοι, Τιμαί. παρ' Ἀθην. 181C), Ἀριστοφ. Νερ. 333, Βάτρ. 366, Ἀποσπ. 198. 10, Αἰσχίν. 87. 5, κτλ.: νικᾶν κυκλῶν χορῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 219· — ἡ ἐπινόησις αὐτῶν ἀπεδίετο εἰς τὸν Ἀρίωνα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 627· — ὅθεν, κύκλιον ἐρχήσασθαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· εἰλίσσασθαι κύκλια Εὐρ. Ι. Α. 1056· πρβλ. κύκλιος III. 2, κυκλικὸς III, ἐγκύκλιος. 2) κ. μέλη, διδυράμειοι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 918.

κυκλιακός, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κύκλος, τροχίσκος, μικρὸν στρογγύλον πρᾶγμα, κηροῦ Διοσκ. 2. 105· δ' ὑποκορ. κυκλιόσκινος, τὸ, αὐτόθι, Δημόκρ. παρὰ Γαλῆν.

II. δακτύλιος, δι' οὗ διήρχοντο

αἱ ἡνία, Γαλῆν.

Πτολ.

III. κυκλικόν τι ἀστρονομικὸν ὄργανον, Πτολ.

IV. στρογγύλον σημεῖον, Κλύτος παρ' Ἀθην. 655D. κυκλισμός, ὁ, ὁ, κυκλικὴ κίνησις, Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 145. 15., 117. 29 Finckh., Ἠσυχ.

κυκλοορέω, ἡχῶ ὡς ὁ χεῖμαρρος Κυκλοορέος ἐν Ἀττικῇ, κραυγᾶν ἐναντίον τινός, κατεγλωττίζε μου κάκυκλοορέει Ἀριστοφ. Ἀχ. 381.

Κυκλοορέος, ὁ, χαράδρα, χεῖμαρρος ἐν Ἀττικῇ βέων μετὰ πολυφύλου, κεκράκτης, Κυκλοοδρόου φωνὴν ἔχων Ἀριστοφ. Ἰππ. 137· ὦμην δ' ἔγωγε τὸν Κ. κατιέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 539· ἴδε ἐν λέξ. χαράδρα. (Ἠσυχ. ἐκ ὙΒΟΡ, βεδρώσκω).

κυκλοογράφω, περιγράφω κύκλον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 26., 9. 420, κτλ.

II. περιγράφω τι ἐν κύκλῳ, μεταχειρίζομαι περιφράσεις, Διον. Ἀλ. π. Διμ. 19.

κυκλο-γράφος, ὄν, ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγραμμάτι ἢ ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικὸς ποιητής, Πρόκλ. ἴδε κυκλικός II.

κυκλο-δίωκος, ὄν, διωκόμενος ἐν κύκλῳ, περίπλανώμενος, Ἀνθ. Π. 9. 301.

κυκλο-ειδής, ἐς, κυκλικός, Ἀθην. 328D· τὸ κ. Πλούτ. 2. 1004C.

κυκλόεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ κυκλικός, κυκλοτερής, ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (ἴδε κύκλος II. 2), Σοφ. Ο. Τ. 161· ἴτυς Ἀνθ. Π. 7. 232.

κυκλο-ἐκλεκτός, ὄν, ἐκλεκτός, περιστρεφόμενος ἐν κύκλῳ, Ὀρρ. Ὑμν. 7. 11.

κυκλόθεν, Ἐπίρρ., γύρωθεν, «ὀλόγυρα», Δυσ. 110. 41, Ἰππ. Ἀγμ. 774, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 6, 10, κτλ. μετὰ γεν., Ἐβδ. (Γ' Βασ. III', 32, κ. ἄλλ.), Ἀποκάλ. δ', 3· συχναίς μετὰ διαφ. γραφ. κύκλωθεν. πρβλ. Λοφ. Φύν. 9.

κυκλόθι, Ἐπίρρ., κύκλῳ, ὀλόγυρα, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 647. 32· κύκλωθι ἐν Εὐστ. Πονημ. 300. 60.

κυκλο-μόλιθος, ὁ, στρογγύλον μολυβδοκύνδουλον, Ἀνθ. Π. 6. 63.

κυκλοπαιδεία ἢ κυκλοπαιδεῖα, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία, Γαλῆν. τ. 11, σ. 196.

κυκλοποιησάμενοι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ κύκλον ποιησάμενοι ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 40.

κυκλο-πορεία, ἡ, κυκλοειδής πορεία, δρόμος περιφερικός, Στράβων 524.

κυκλο-πορέω, πορεύομαι οὐχὶ δι' εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλὰ κάμνω πολλοὺς γύρους ἐν τῇ πορείᾳ, ἀντίθετ. τῷ εὐθυπορῶ, Στράβ. 292.

κύκλος [ἴδε ἐν τέλ.], ὁ, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογενούς πληθ., κύκλα Ἰλ. (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2)· (περὶ τῆς βίτης ἴδε ἐν λέξ. κίρκος).

Ὡς καὶ νῦν, κύκλος ἢ ὁ γύρος πράγματός τινος, ὅπῃ ποτεμιν δόλιον περὶ κύκλον ἀγῶσιν, ἐπὶ τοῦ κύκλου δν οἱ θηρευταὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα, τὸ θηρευτικὸν δίκτυον δ τοποθετοῦσι κυκλικῶς περὶ τοῦ θηράματος, Ὀδ. Α. 792· κύκλοι δέκα χάλκεοι, ἐκ χαλκοῦ κύκλοι ἢ γύροι τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος, Ἰλ. Α. 33, κτλ. ἀλλά, ἀσπίδος κύκλον λέγω, αὐτὴν τὴν κυκλοτερεῖ ἀσπίδα, Αἰσχύν. Θήβ. 489, πρβλ. 496, 591· οὕτω, κ. Ἀρκάδος κυνῆς (κοινὸς κυκλάς), ἡ περικεφαλαία, Σοφ. Ἀποσπ. 261. 2) Ἐπιρρημ. χρήσεις: κύκλῳ, γύρω, ὀλόγυρα, κύκλῳ ἀπάντη Ὀδ. Θ. 278· κ. πάντῃ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2· πανταχῇ Δημ. 43. 1· τὸ κύκλῳ πέδον Πινδ. Ο. 10 (11). 56· κ. περιάγειν Ἡρόδ. 4. 180· λίμνη .. ἐργασμένη εὐ κ. ὁ αὐτ. 2. 170· τρέχειν κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 662, πρβλ. Σφ. 432· περιπέλειον αὐτοῦ κ. Θουκ. 2. 84· οἱ κ. βασιλεῖς Ἐνν. Κύρ. 7. 2, 23· ἡ κ. περιφορά, κίνησις Πλάτ., κτλ. — συχναίς μετὰ τῆς περὶ ἢ μετὰ λέξεων συνθέτων μετ' αὐτῆς, περὶ τὰ δῶματα κ. Ἡρόδ. 2. 62· κ. περίε Αἰσχύν. Πέρσ. 368. 418· περιστεῖναι κ. Ἡρόδ. 1. 43, Αἰσχύν. Ἀποσπ. 407· κ. ἀμφιγανῶν Σοφ. Ἀντ. 118· περιστεφῆ κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 895· περισταδὸν κ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1137· κ. περιέναι Πλάτ. Φαίδων 72B, κτλ. οὕτω, κύκλῳ περὶ αὐτήν, ὀλόγυρα περὶ αὐτῆς, Ἡρόδ. 1. 185· περὶ τὰ δῶματα κ. ὁ αὐτ. 2. 62· ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως κύκλῳ μετ' αἰτ. ἀνευ τῆς περὶ, κ. σῆμα ὁ αὐτ. 4. 72· ἀπαντα τὸν τόπον τοῦτον κ. Δημ. 41. 15· ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Κύρ. 4. 5, 5· τὰ κ. τῆς Ἀττικῆς Δημ. 258. 6· — μεταφ. ὀλόγυρα ἢ ἐξ ὁλων τῶν μερῶν, Σοφ. Ἀντ. 241, κτλ. κύκλῳ, ὀλόγυρα, ὁλοκλήρως, Πλάτ. Φαίδων 251D· τὰ κ., αἱ περιστάσεις, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 33, Ἠθ. Ν. 3. 9, 3· ἡ κύκλῳ ἀποδείξις, ἡ ἀποτελούσα κύκλον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρωτ. 5, κέξ. — ὡσαύτως μετὰ προθ., ἐν κ. Σοφ. Αἴ. 723, Φιλ. 356, Εὐρ., κλ. ἀπαντες ἐν κ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 170· Πλ. 679· μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 926, Θουκ. 3. 74.

II. πᾶν ἔχον σχῆμα κυκλικόν: 1) τροχός, Ἰλ. Φ. 340· καθ' ἣν ἐνοίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθυντ. κύκλα Α. 722., Σ. 375· πρβλ. τετράκυκλος. 2) τόπος συνδρομῆς, ἡ ἀγορά, καλούμενη ἱερὸς κ. (πρβλ. κυκλῶσις) Εὐρ. Ὀρ. 919, Θουκ. 3. 74· ὡσαύτως, ἀμφιθέατρον, Δίων Κ. 72. 19· — ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. coena, πλῆθος ἀνθρώπων κύκλῳ περισσάμενων, κύκλος ἀνθρώπων, κ. τυραννικός Σοφ. Αἴ. 749· κύκλα







ἐνικ. ἐν τῇ 'Οδ. ἀείποτε κεῖται ἐπὶ τοῦ Πολυμήμου τοῦ υἱοῦ τῆς Θωόσης, Δ. 69, 71· ἐν 'Ησ. Θ. 140, εὐρίσχομεν τρεῖς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἀργὴν υἱούς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὅποιοι ἐσφυρηλάτουν τοὺς κεραυνούς τοῦ Διός. — 'Ο Θουκ. 6. 2 παριστᾷ αὐτοὺς ὡς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Σικελίας. Μεταγενέστεροι δὲ ποιητὰι κατέστησαν τὴν Αἴγνην ὡς σιδηρουργεῖν τὴν ἐργαστήριον αὐτῶν, καὶ πάντες οἱ σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἐθεωροῦντο ἀπόγονοι αὐτῶν. 2) οἱ κτήσαντες τὰ τεῖχη τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρουθος κτλ., παρίστανται ὡς φυλὴ Θρακικῆς καταγωγῆς, Σερὰβ. 373· τὰ Κυκλώπων βάρθρα, δηλ. αἱ Μυκῆναι, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 944· πρβλ. Κυκλώπειος, Κυκλώπειος. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε κύκλος ἐν τέλ.]

κυκνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύκνος, Γαλην. 24. 765.  
κύκνεος, α, ον, ὡσαύτως ος, ον, 'Εσθ. (Δ' Μακκ. ΙΕ', 21)· — ἀνήκων εἰς κύκνον, τοῦ κύκνου, πτίλον Σορ. 'Αποσπ. 708· στόμα 'Ανθ. Π. 7. 12· — τό κ. (δηλ. ἄσμα ἢ μέλος) ᾄδειν, τὸ ἐπιθανάτιον ἄσμα τοῦ κύκνου, Χρυσίππ. παρ' 'Αθην. 616Β, Αἰλ. παροιμ., τό κ. ἐξηγεῖν, ἐξάδειν, ἀποτεινεῖν τὴν ἐσχάτην παράκλησιν, Πολυδ. 30. 4, 7, 31. 20, 1, πρβλ. Παροιμιόγρ.  
κύκνικας ἀέτος, ὁ, εἶδος λευκοῦ ἀέτου, Πασ. 8. 17. 3.  
κυκνίτις, ἰδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κύκνεος, βοή Σορ. 'Αποσπ. 457.

κυκνο-γενής, ἐς, ἐπὶ τῆς 'Ελένης, ἡ γεννηθεῖσα ἐκ πατρὸς κύκνου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 24.

κυκνό-θρεπτος, ον, ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 237.

κυκνο-κάνθαρος, ὁ, εἶδος πλοίου μετέχοντος τοῦ κύκνου (II) καὶ τοῦ κανθάρου (III), ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορος ἐστὶν ἢ κύκνος ἢ κάνθαρος; — ἀμείλει κυκνοκάνθαρος [ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκραμευμένος] Νικόστρ. ἐν 'Διαβόλῳ 1.

κυκνό-μορφος, ον, ἔχων μορφήν κύκνου ἢ λευκὸς ὡς κύκνος, Δίσχυλ. Πρ. 795.

κυκνό-πτερος, ον, μυθολογικὸν ἐπὶ θ. τῆς 'Ελένης, ὡς γεννηθεῖσης ἐκ τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου, ἡ ἔχουσα κύκνου πτερά, Εὐρ. 'Ορ. 1385.

κύκνος, ὁ, Λατ. Cygnus olor, κύκνων δουλιχοδεῖρων Τλ. Β. 460., Ο. 692, κτλ. — μεταρ., ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανάτιου ἄσματος τοῦ κύκνου, ἀοιδός, φάλτης, 'Ανθ. Π. 7. 19· ἴδε κύκνεος καὶ πρβλ. 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 316, Δίσχυλ. 'Αγ. 1444, Πλάτ. Φαίδωνα 85Β, Πολ. 620Α, 'Ορατ. 'Ωδ. 2. 20· ἱερὸς τοῦ 'Απόλλωνος, 'Αριστοφ. 'Ορν. 870, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 5.

II. εἶδος πλοίου, πτθ. ἐπειδὴ ἡ πρῶρα αὐτοῦ ἦτο κεχυρτωμένη ὡς ὁ λαμβὸς τοῦ κύκνου, Νικόστρ. ἐν 'Διαβόλῳ 1· πρβλ. κυκνοκάνθαρος. III. εἶδος αἰοφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, 'Αλέξ. Τραλλ. 2. σ. 139.

κύκνο-οψίς, εως, ὁ, ἡ, ὁμοίος κύκνῳ 'Ανθ. Π. 11. 345.

κυκυῦτ' α· ἀγλυκεῖα κολόκυντα 'ΗΣύχ.

κύκυον· τὸν σικυῶν, 'ΗΣύχ.

κύλικα, ὡν, τά, τὰ ὑποκίτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μῆλα, τὰ ὑπώπια 'ΗΣύχ., Σουίδ., Φωτ.· ὡσαύτως κυλάδες, αἱ, Εὐστ. 1591. 18· καὶ κυλίδες, Πολυδ. Β' 66· — τὰ ὑπεράνω μέρη καλοῦνται ἀνάκυλα ἢ ἐπικυλίδες, Πολυδ. ἐνθ' ἄνωτ. (ἀν καὶ τὰ λεγόμενα ἐκεῖ εἶναι συγχευμένα) — 'Ο 'ΗΣύχ. ἔχει καὶ: κύλλια· ὑπώπια μέλανα. (Πρβλ. Λατ. cilium, καὶ ἴδε ἐν λ. κύλιω.) [Ὡς ἐν τῷ Λατ. cilium, ἴδε κύλοιδα· ὡς μόνον ἡ ὁμοίότης τῆς σημασίας ἔκαμ' εἰς τὰ γράψαι κοῦτλα, Ροῦφ. σ. 24, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 38, κτλ.]

κύλικεον, τό, τράπεζα οἰνοπολείου ἢ οἰκίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐτίθεντο τὰ ποτήρια, σκευοθήκη ποτηρίων, Κωμικοὶ παρ' 'Αθην. 460D.

II. συμπόσιον, Κρατὺν. Νεώτ. ἐν 'Χείρωτι 1.

κύλικεος, ον, ἀνήκων εἰς κύλικα, κ. ζητήματα, ἐπικυλίζειοι συζητήσεις, δηλ. αἱ ἐν πότῳ γινόμεναι, Πολυδ. Γ', 108.

κύλικηγορέω, ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύω, 'Αθην. 461Ε, 480Β, Πολυδ. Γ', 29.

κύλικη-ηγόρος, ον, ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁ κυλικηγορῶν, Εὐστ. 1632. 18.

κύλικη-ῥυτος, ον, (ἄρῳ) ἄρθρον, ὃν δύνανται τίς νὰ ἀρῇ διὰ κύλικος, «κυλικήρυτον αἷμα» ὡς τὸ κοτυλήρυτον, οἶον πολὺ 'ΗΣύχ.

κύλικιον, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 5. 9, 8, Λυκόφρ. παρ' 'Αθην. 420Β, Φιληγ. αὐτόθι 498Α· κύλικες, ἰδος, ἡ, 'Αθην. 480Γ· — ὑποκορ. τοῦ κύλιξ, μικρὸν ποτήριον.

κύλικοφρέω, φέρω, κόμω ἐντός ποτηρίου, Νικόστρ. Χρον. 299Α.

κύλικη-φύρος, ον, ἐπὶ τρίποδος, ὁ φέρων κύλικας κ.τ.τ., δηλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθενται κύλικες καὶ τὰ ὅμοια, «προσδραμὸν ὁ Θεαγένης ἐνὶ τῶν κυλικόφρων τριπόδων, καὶ φάλην τῶν πολυτίμων ἀνελόμενος, οὐδέν, ἔφη», 'Ηλιοδ. 7. 27.

κύλικώδης, ἐς, (εἶδος) ὅμοιος κύλικι, «ποτήριον ξύλινον κύλικώδες» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 2.

κύλινδεω, ἴδε ἐν λ. κλινδῶ.

κύλινδῶρα, ἡ, = ἀλινδῶρα, ὁ ἴδε, πρβλ. ἐξάλιω.

κύλινδῶσις, εως, ἡ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι, ἐν γυναίκοις

Πλουτ. 'Αντων. 9. II. μεταρ., συνεχῆς ἐξάσκησις, ἐμπειρία, ἐν λόγοις Πλάτ. Σορ. 268Α, πρβλ. Λατ. versari.

κύλινδρικός, ἡ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, κυλινδροειδής, σωλὴν ἐστὶν κυλινδρικός Συνέο. 172D· ἀγγεῖον κυλινδρικόν 'Ήρων π. Πνεύμ. 190, κτλ. 'Επίφρ. -κῶς, Πλουτ. 2. 682D.

κύλινδρο-ειδής, ἐς, ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, Πλουτ. 2. 891C, Κλεομήδ. — 'Επίφρ. -δῶς, Εὐστ. 1604. 58.

κύλινδρος, [ῦ], ὁ, κιονίσκος στρογγύλος ἔχων ἐκατέραν βάσιν ἐπίπεδον, 'Απολλ. Ρόδ. Β' 594, Πλουτ. 2. 682C, Σουλκ. 'Επιγρ. 3546. 9. 2) ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος, Διογ. Λ. 10. 26.

3) ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις, κύλινδροι ἀνδρικοὶ Κ. Μανασσ. Χρον. 2135.

4) κύλινδρος = φάλαγγες δι' ὧν καθέλκουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀρτί δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κύλινδροις ὀλκάς ἀπ' ἡτόνων εἰς βυθὸν ἐλκομένην 'Ανθ. Π. 10. 15.

κύλινδρῶ, διὰ κύλινδρου ἰσοπεδῶ, τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεται, φασί, οὐλον Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 2. 4. 3.

κύλινδρῶδης, ἐς, = κυλινδροειδής, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 5. 3.

κύλινδρωτός, ἡ, ὄν, διὰ κύλινδρου ἰσοπεδωθείς, Νικ. παρ' 'Αθην. 369Β.

κύλινδρος, 'Ομ. καὶ Τραγ., ὡσαύτως παρὰ Τηλεκλείδην ἐν 'Αμφικλύσι 1. 8, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1249, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγους συνήθετερον κυλινδῶ, (ἀλλ' ἄνθ' οὐ ἀπαντὰ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφῇ ὁ τύπος καλινδῶ), ὡσαύτως ἐν Σιμωνίδ. 'Ιαμβόγρ. 6. 4, 'Αριστοφ. 'Ορν. 502, καὶ ὁ μόνος τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις πρβλ. μετακυλινδῶ παρὰ μεταγεν. καὶ κυλίω (δ ἴδε), ὅπερ ὅμως χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν τῶν παραγῶν χρόνων — μέλλ. κυλινδρῶω μεταγεν. ὡς 'Ανθ. Π. παράρτ. 50. 35 — ἄορ. ἐκυλίτσα 'Αποσπ. Τραγ. 2. 20 Wagn., Θεόκρ. κτλ., πρβλ. εἰσ-, ἐκ-, κλινδῶ. Μέσ., παρὰτ. ἐν 'Αριστοφ. ἐνθ' ἄνωτ. μέλλ. κυλίεσμαι (προ-) 'Αππία. ἄορ. ἐκυλίσσμεν (ἐκ-), Δουκ. 'Ιππίας 6. — Παθ., μέλλ. κυλισθήσομαι (ἐκ-) Δίσχυλ. Πρ. 87· ἄορ. ἐκυλίσθην, 'Αριστ. Μήχαν. 24, 13, 'Επικ. κυλίσθ-, 'Ιλ. Ρ. 99, Σορ. 'Ηλ. 50, 'Αποσπ. 334· μεταγεν. κυλινδρῶεις Σερὰβ. 659· πρkm. κεκύλισμαι Δουκ. πῶς δέ; 'Ιστ. Συγγρ. 63, 'Αθην. ὑπερσ. ἐκεκύλιστο Νόνν. Δ. 5. 47. — Περὶ τῆς ποικιλίας τῶν τύπων, ἴδε Veitch Gr. Verbs. ἐν λέξ. (Συγγενὲς τῷ καλινδῶω, ἀλινδῶω· ἴδε ἐν λέξ. κίρκος.)

Κυλίω τι, ὁστέα .. εἶν ἀλλ' κύμα κυλίνδεται 'Οδ. Α. 462, πρβλ. Ε. 315· Βορέης μέγα κύμα κυλίνδων Ε. 296· σῆμα .. κυλινδῶει βυσσόθεν θίνα Σορ. 'Αντ. 590· κυλινδετ' εἴσω τὸν δυσδαίμονα, κυλίσάτε τὸν μέσα, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1249· ὀλοιστρώσους κυλινδεῖν Εεν. 'Αν. 4. 2, 3, πρβλ. 4. 7, 4· Νεῖλος ἐνθα .. γαῖαν κυλινδῶει Δίσχυλ. 'Αποσπ. 304· μεταρ., πῆμα θεοῦ Δαναοῖσι κυλινδῶει, ἐπικυλῶει δυστυχίαν ἐπ' αὐτῶν, 'Ιλ. Ρ. 688· συγερῆν δὲ κυλινδῶει κακότητα Σουλκ. 'Επιγρ. 6280Α· 35, ὅτε κατωτ. II. 1. 7. 2) ἀναστρέφω ἐν τῇ διαβολῇ μου, Πίνδ. Ν. 4. 66.

3) ἐλπίδας οὐλομένην Μοῖρῃ ἐκύλισε πρόσω, ἀπεράκρυνεν αὐτάς, 'Ανθ. Π. 7. 490. II. Παθ.· κυλίσσομαι, συγχών· παρ' 'Ομ., τρέφω κύμα κυλινδεταί 'Ιλ. Α. 307, πρβλ. 'Οδ. Η. 147· πέδονδε κυλινδετο λάας ἀναιδής Δ. 598, πρβλ. 'Ιλ. Ν. 142., Ε. 411· νῶιν δὲ τὸδε πῆμα κυλινδεταί Δ. 347, πρβλ. 'Οδ. Β. 163., Θ. 81· κυλίσσομαι ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, Πίνδ. Ο. 12. 9· περιδινούμαι περὶ τροχόν, περὶ τοῦ 'Ιερόνος, ὁ αὐτὸς Π. 2. 43· κυλινδομένη φλόξ, ἡ περιδινόμενη φλόξ, αὐτόθι 1. 45· νεφέλαι κυλινδομέναι 'Αριστοφ. Νερ. 375· μεταξὺ-ποῦ κ. π. τοῦ νεφῆς βντος καὶ τοῦ βντος .. Πλάτ. Πολ. 479D.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλινδομένος κατὰ κόπρον, κυλόμενος ἐντός κόπρου, εἰς ἐνδείξιν θλίψεως, 'Ιλ. Χ. 414· κλαίω· τε κυλινδομένος τ' 'Οδ. Δ. 541, πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ορν. 502· πλανῶμαι τῇδε κακίῃς, περιπλανῶμαι, ὡς τὸ καλινδῶομαι, 'Εεν. 'Αν. 5. 2, 31, κτλ.· ψυχὴ .. περὶ τάφους κυλινδομένη Πλάτ. Φαίδων 81D· ἐν δικαστηρίοις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 172C· πρὸ ποδῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432D — μεταρ., ἐν ἀμηχανίῃ κ. Θεόγρ. 619· ἐν ἀμαθίᾳ κ. Πλάτ. Φαίδων 82Ε., Πολιτ. 309Α· ἐν πότει καὶ γυναικὶ Πλουτ. 2/184F.

6. κυλίσσομαι, πίπτω κατὰ κεφαλῆς, ἐκ δίφρων κυλισθεῖς Σορ. 'Ηλ. 50. γ. κυλίσσομαι κατὰ γῆς, κυλίσθεαι ὁ δντος ὁ αὐτ. εἰς 'Αποσπ. 334· πρβλ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 8, 7.

3) ἐπὶ χρόνου, κυλινδομένηαι ἀμέραις Πίνδ. Ι. 3. 29.

4) ἐπὶ λόγων, μεταδίδομαι ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἀνθρώπον, δηλ. διαλαλοῦμαι, συνεχῶς λέγομαι, ὡς τὸ ἅττα· iactari, τοῦ-νομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλινδεταί 'Αριστοφ. Σπ. 492· κ. πᾶς λόγος παρὰ τοῖς ἐπαύουσιν Πλάτ. Φαίδρ. 275Ε.

κύλιξ [ῦ], ἵκος, ἡ, (κυέω) ἔκνωμα ποτηρίου, κυρίως οἰνοδόκον, «κρασπότηρον», Λατ. calix, Φωκυλ. 11, Σαπφώ 5, 'Ήρδ. 4. 70, Πίνδ. κτλ.· κυλίκων τέρψις Σορ. Δ'. 1200, πρβλ. Κωμικ. κπρ' 'Αθην. 480C· κ. φιλοτησία 'Αριστοφ. Λυσ. 203, 'Αλεξ. ἐν 'Αδῇλ. 24· κ. ἴσον ἴσῳ κεκραμένην 'Αριστοφ. Πλ. 1132· πληγ- ρεις κ. οἴνου ἤντλουν Φερεκρ. ἐν 'Μεταλλεύσιν 1. 30· πί- νειν τε πολλὰς κ. Εὐδουλ. ἐν 'Αδῇλ. 15α· ἐπὶ κύλικι λέγειν



= κυλικηγορεῖν (πρβλ. ἐπικυλίσκειν), Πλάτ. Συμπ. 214Α· ἐπὶ τῆς κ. φλυαρεῖν Διογ. Λ. 2. 82. παρὰ τὴν κ. Πλουτ. 'Αντών. 24· περιελαύνειν τὰς κ., περιέρειν, περιφέρειν τὰ ποτήρια (πρβλ. σοβέω Γ), Ξεν. Συμπ. 2, 27· οἱ πρὸς ταῖς κ., οἱ τὰ ποτήρια φέροντες, Ἡρωδιαν. 3. 5. II. = κοτύλη, Γλαύκων. . Κυπρίου φησὶ τὴν κοτύλην κύλικα καλεῖν 'Αθην. 480F.

κύλισις, εὖως, ἡ, τὸ κυλίσθαι, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν κυλιόμενων ἐπὶ τῆς κονίας, ἀφοῦ πρῶτον ἀλείψωσι τὰ ἑαυτῶν σώματα δι' ἐλαίου, 'Αριστ. Φυσ. 3. 1, 6., 5. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 9, 3· πρβλ. κυλίσσει-κός.

II. κίνησις περιστροφικὴ ἐν κύλῳ, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 8, 8. κύλισκῃ, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ κύλιξ, Πολυδ. Γ', 95, I', 66, Διον. 'Αλ. 2. 23.— ὅθεν δ' ὑπόκορ. :: κύλισκιον, τό, Πολυδ. Γ', 98· ἀναγνωσκόμενον ἄλλοτε ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 459, ἔνθα νῦν φέρεται κοτυλίσκιον, πρβλ. 'Αθην. 419B.

κύλισμα, τό, τὸ κυλίσθαι, ἡ κύλισις, 'Ιππιατρ. II. τὸ κυλίσθαι ἢ τὸ μέρος ἐνθα κυλίσταται, ὡς τὸ κυλίστρα, Β' 'Επιστ. Πέτρος 6', 22.

κύλιστικός, ἡ, ὄν, ἡσκημένος εἰς τὸ κυλίσθαι· ὡς οὐσιαστ., παλαιστῆς ἐξακολουθῶν νὰ παλαίῃ ἐνῷ κυλίσταται ἐν τῇ κονίᾳ, Σχολ. εἰς Πινδ. I. 4. 81.

κύλιστός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπίθετ., πρὸς κύλισιν κατάλληλος, μέγας, λίθοι 'Ετυμολ. Μέγ. 707. 3. II. πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπίθετον εἰδους στεφάνου, Κωμικ. παρ' 'Αθην. 678E, κέξ., πρβλ. 49F.

κύλιστρα, ἡ, τόπος ἐν ᾧ ἵπποι κυλίσονται, Ξεν. 'Ιππ. 5, 3, 'Ιππιατρ. 27. 25, Πολυδ. Δ', 183· πρβλ. 'κονίστρα'.

κύλιγγη, ἡ, μικρὰ κύλιξ, 'ποτηράκι', 'Αλκαῖ. 31· ὡσαύτως, ἀγγεῖον ὀφιοτρόφον, πινάκιον διὰ φαγητόν, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 423· κιδώτιον, 'Ἡσύχ.— ὑπόκορ. κύλιγγιον, τό, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 906· ὡσαύτως κύλιγγις, ἰδος, ἡ, 'Αντιφ. ἐν 'Τραυματία' 2, 'Αχαῖος παρ' 'Αθην. 480F, Γαλην. Λεξ., 'Ἡσύχ.

κύλιω, μεταγεν. τύπος τοῦ κυλίνδω, ἐν χρήσει παρ' 'Αριστοφ. ἐν Σφ. 202· ἐν συνθέσει προσκύλιε, μετοχ. ἀνακυλίστω, 'Αλεξ. ἐν 'Κυβερνήτῃ' 1. 7. Κυλινδῶ, «σέρνω» ἐπὶ τῆς γῆς, «κυλινδῶ», γαστέρας αἰμοδόρως ἐκύλιον, ἐπὶ ὄρεων, Θεόκρ. 24. 18· κυλίσουσιν [ἀλλήλους] ἐν τῷ πηλῷ Λουκ. 'Ανάχ. 6· λόγοις τοὺς ῥήτορας κ., ἐπικυλίων, Κωμ. 'Ανώμ. 51.— Παθ., = κυλινδομαι, κυλίσμαι, ἡ περιδινύμαι, περιστρεφόμενος προχωρῶν, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 11· κάλλ., ἐπὶ μελισσῶν πετομένων κυλικῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 29· πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι κυλιόμενῃ Διον. 'Αλ. 8. 39· κ. περὶ τὴν ἀγοράν, πάντοτε ἐκεῖ συχναῖα, περιφέρομαι, 'Αριστ. Πολ. 6, 4. 13. 2) κυλίων συμμαζεύω, ἦν κυλίσουσι κόπρον (ἐνν. κύνθοροι) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 18.— Παθ., «κυλιόμαι», ὁ αὐτ. ἐν Ποιήτ. 26, 3.

κύλλαινω, = κυλλόω, κ. ὡτα κάτω, κρεμῶ αὐτὰ κάτω, Σοφ. 'Αποσπ. 619· κυλλαινόμενοι, γινόμενοι κυλλοί, «κυλλοί» ἢ χωλοὶ (κοινῶς: κόκλ.), 'Ιππ. 819D.

κύλλαρος, ὁ, εἶδος καρκίνου, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 4, 32. (διάφ. γραφ. σκύλλαρος).

κύλλαστις, 'Ἰων. -ῆστις, ἰος, ὁ, Αἰγυπτιακὸς ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ δλύρας, 'Ἡρόδ. 2. 77, 'Ἐκαταῖ. παρ' 'Αθην. 418E, Φανόδ. αὐτόθι 114C, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 253.

κυλλῆ, ἡ, πρβλ. κυλλός, κωῖλος.

Κυλλήνη, ἡ, ὅρος ἐν 'Αρκαδίᾳ, 'Πλ.: ὅθεν ὁ 'Ερμῆς ἐκαλεῖτο Κυλλήνιος, 'Ομ. ἐν 'Οδ. Ω. 1, 'Υμν. εἰς 'Ερμ. 304, 318, Πaus. 2. 26, 5, κλ.

κυλλο-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἐπομ.

Κυλλο-ποδῶν [ῖ], ονος, ὁ, (ποῦς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας κυλούς, στρεβλούς, χωλός, ἐπὶ τοῦ 'Ἡραίστου, 'Πλ. Σ. 371 κ. ἀλλ. κλητ. Κυλλοπόδων Φ. 331.

κυλλό-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, ἔχων κυλλούς, στρεβλούς πόδας, χωλόπους, 'Αριστόδ. παρ' 'Αθην. 338A, 'Αγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 444. 10.

κυλλός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς πόδας, χωλός, κυρίως ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἑκτὸς διὰ νόσον, ἀντιθ. τῷ βλασμός. 'Ιππ. π. 'Αρθ. 820, πρβλ. 819B, 827E· μηρὸς κυλλό-τερος 822B· κ. ποὺς 821B, 'Αριστοφ. 'Ορν. 1379· κ. οὐς 'Ιππ. 805H. ἴδε Foes. Oecon.— ἐμβάλε κυλλῇ (δηλ. χειρὶ), βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸ «κυλλὸν χέρι», 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1083, πρβλ. Σχολ. ἐν τῷ π.

κυλλόω, στραβώνω, στρεβλῶνω, «κυλλαινώ», Γαλην. 12. 418.— Παθ., κεκυλλωμένος 'Ιππ. π. 'Αρθ. 827G.— ἐξ οὗ κύλλωμα, τό, χωλότης, Γαλην. 13. 1, 670· καὶ κύλλωσις, εὖως, ἡ, στρέβλωσις, τὸ χωλὸν ποιεῖν τινα, 'Ιππ. π. 'Αρθ. 827, Γαλην.

Κυλλύριοι, οἱ, ἴδε Κελλικύριοι.

κύλοιδαίω, (κύλα, οἰδαίω) ἔχω οἴδημα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα, μελανισμένα, κυλοῖδιαν ἀνάγκη 'Αριστοφ. Λυσ. 472· ἐξ ἀγρυπνίας, ὡς ἐπὶ ἀτυχῶν ἐραστῶν, Θεόκρ. 1. 38· πρβλ. Νικ. 'Αλ. 478, Ruhnk. Τίμ.

κύλον, τό, ἴδε κύλα.

κύμα, τό, (κύω) πᾶν ὅτι εἶναι ἐξωγκωμένον (ὡς εἰ ἐγκαστω-

μένον):— ἐντεῦθεν, 4) τὸ «φούσκωμα» τῆς θαλάσσης, κύμα, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ὡσαύτως, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., 'Ομ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ συχρὸν παρὰ πεζολόγοις· κ. θαλάσσης 'Πλ. Β. 209, κ. ἀλλ. κ. ῥόοιο Φ. 263· κ. Διιπετέος ποταμοῦ αὐτόθι 268, 326· κύματ' ἐπ' ἡρό-νος κλύεσκον Φ. 61· κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 114· περιληπτικῶς, ὡς τὸ κύμα ἔστρωτο, ὅταν τὰ κύματα ἔχον καταπέσει, 'Ἡρόδ. 7. 193, πρβλ. 'Αριστ. Μεταφρ. 1. 7, 12, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε ἐπαναχωρήσις.

6) μεταφρ. ἐπὶ πλήθονι ἀνθρώπων, κ. χερσαῖον στρατοῦ Αἰσχύλ. Θῆβ. 64, πρβλ. 114, 1077.

γ) παρὰ Τραγ., ὡσαύτως, μεταφ. ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς δυστυχίας, κτλ., κ. ἀτῆς, κακῶν, συμφορᾶς, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 886, Θῆβ. 758, Εὐρ. 'Ἰων 927, 'Ιππ. 824· κελαῖνοῦ κύματος.. μένος, ἐπὶ πάθους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 832· κ. κατακλυσμοῦν φέρον· νόσων Πλάτ. Νόμ. 740E· πρβλ. πόντος, πέλαγος.

δ) παροιμ., μάτην με κύμ' ὅπως παρηγορῶν Αἰσχύλ. Προμ. 1001· πρὸς κύμα λακτίζειν Εὐρ. I. Τ. 1396· ἐκ κυμάτων γαλήν' ὁρᾷ ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 279· ἦν ὅνι κύματα μετρεῖν Θεόκρ. 16. 60· ἀριθμεῖν τὰ κύματα Λουκ. 'Ερμότ. 84.

2) κυματοειδῆς τις γλυφὴ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν ὡς κόσμημα, Λέσβιον κ. Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 72· πρβλ. κυμάτιον, II. ἐκ τοῦ κύω (ὡς τὸ κύημα ἐκ τοῦ κυέω), τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυνον, νεόσπορον Αἰσχύλ. Εὐμ. 659· γέμουσαν κύματος θεοσπόρου Εὐρ. 'Αποσπ. 107· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γῆς, κ. λαμβάνειν Αἰσχύλ. Χο. 128· δισσὸν κύμ' ἐλόχευσε τέκνων 'Ανθ. Π. 6. 200.

2) τὸ νέον βλάστημα τῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 6, 9· ἰδίως κρέμνης, Λατ. cyma, Γαλην. 6. 365.

κύμαίνω: μέλλ. -ανῶ— ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ πόντον ἐδήσσοτο κυμαίνοντα, ἐπὶ τῆς κυμαίνουσας θαλάσσης, 'Πλ. Σ. 229, πρβλ. 'Οδ. Δ. 425, 570, κτλ.: ἐπὶ χύρας, βράζω, Ποιητ. παρὰ Σουΐδ. κ. ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Φαίδων 112B· κ. τῇ πορείᾳ, διὰ κυματισμοῦ τινος τοῦ σώματος βαδίζω, ἐπὶ κάμνης, 'Αριστοφ. π. Ζ. 'Ιστ. 5. 19, 9· τὰ ἀποδα.. κυμαίνοντα προέρο-χεται ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 9, 9· ἐπὶ γραμμῆς στρατιωτῶν, Πλουτ. Πομπ. 69.

2) μεταφρ. ἐπὶ ἀνησυχου πάθους, ἐξογκοῦμαι, ἀναβράζω, Λατ. fluctuo, aestuo, κυμαίνοντ' ἔπη Αἰσχύλ. Θῆβ. 443· ἦδας ἄνθος κυμαίνει Πινδ. Π. 282· αἱ ψυχὰ κ. μειζό-νως, ἐκ τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς, Πλάτ. Νόμ. 930A· κ. ἐκ τῆς ἐπιθυμίας Αἰδ. π. Ζ. 7. 15· ἐκ τῆν ὀμιλίαν αὐτόθι 15. 9.

3) μεταβ., κάμνω τι νὰ κυμαίνεται, νὰ κυλίσται ἐπὶ τῶν κυμάτων, 'Ωκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ ἔξπας Φερειῶν παρ' 'Αθην. 470D· ταρασσώ, τὴν θάλατταν Λουκ. 'Εἰλ. Διάλ. 7. 1· οἰστρον κ. θεοὺς 'Ανθ. Πλαν. 196.— Παθ., ταρασσομαι, κ. πνεύ-ματι τὸ πέλαγος Πλουτ. 'Αντ. 65, πρβλ. 'Οππ. 'Αλ. 4. 676· ἐπὶ τῷ Πινδ. 'Αποσπ. 88. 3. II. (κύμα Π.) ἔχω τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην, κυφορῶ, κυμαίνειν γαστέρα 'Οππ. Κυν. 1. 358· κούσιδα 4. 439· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σεμέλης κυμαίνετο γαστήρ Νόνν. Δ. 8. 7.

κύμανσις, εὖως, ἡ, κυματισμός, 'Αριστ. π. Ζ. Πορείας 9, 9.

κύμας, -άδος, ἡ, (κύω) ἔγκυος, 'Ἡσύχ.

κυματῆδον, 'Επίρρ., ὡς κύμα, 'Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. § 54.

κυματῆρός, ἄ, ὄν, (κύμα) = τῷ ἐπομ., Γλωσσ.

κύματίας, 'Ἰων. -ετης, ου, ὁ, κυμαίνόμενος, πλήρης κυμάτων, κ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο 'Ἡρόδ. 2. 111· πόρος Αἰσχύλ. 'Ικ. 545.

2) ἐνεργ., ἐγείρων κύματα, τρικυμῶδης, θυελλώδης, ἀνεμος 'Ἡρόδ. 8. 118.

κυματίζομαι, Παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὔτε κυματίζομενα αἰσθάνονται (αἱ θήλειαι τῶν πολυπόδων) 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 37, 24· κυμαίνονται, συνταρασσομαι ὡς τὰ κύματα, ἐν τῇ κοιλίᾳ κ. τὰ στήτα Γαλην. 19. 717.

κύματιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κύμα, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κύμα I. 2, Λατίν. cymatium, Σουλ. 'Επιγρ. 160. 37 (ἴδε Böckh. σ. 284), 'Εδδ. ('Εξ. KE', 11, 24)· ὁμοίως ἐπὶ ἑλικος τοῦ 'Ἰων. κιονοκράνου, Βιτρούβ. 4. 1, κτλ.

κύματο-ᾄγῃς, ἐς, (ἀγνυμι) ὁ ῥηγνύμενος ὡς κύμα, δειναὶ κυματοαγεῖς αἶται Σοφ. Ο. Κ. 1243.

κύματο-δρόλος, ὄν, (βάλλω) ἀναρρίπτων κύματα, Γλωσσ.

κύματο-δρόμος, ὄν, διατρέχων τὰ κύματα, Σχολ. εἰς Λυκόφρ. 789 πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ: κυμάτων δρομεύς, ἐπὶ τοῦ λάρου· δρο-μείω· αὐτόθι.

κύματο-ειδής, ἐς; ὁμοῖος κύμασι, τρικυμῶδης, ἀνεμος 'Αριστ. Προβλ. 26. 16.

κύματόεις, εσσα, ἐν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κυματίας 'Ανθ. Π. 9. 46, 'Οππ. 'Αλ. 1. 4.

κυματο-κλυστος, ὄν, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, Κ. Μα-νασσ. Χρον. σ. 82, 131.

Κύματο-λήγη, ἡ, ἡ τὰ κύματα καταπαύουσα, καταπαύουσα, ὄνομα Νηρηίδος, 'Ἡσ. Θ. 253.

κύματοπλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1241· σκόπελος 'Ανθ. Π. 10. 7· ἰχθυεὺς πλα-νῆται καὶ κυματοπλήγες 'Ιππ. 357. 48, 'Αρχαῖστρ. παρ' 'Αθην. 300E, Μνησίθ. αὐτόθι 358B.



κυματο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κύματα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ρή-  
τορες (Walz) 3. 528, περὶ τύπου προκαροζυτόνου, ἴδε τὴν ἐπομ. λέξ.  
κυματοφθόρος.

κυματο-φθόρος, ον, ἐν τῇ θαλάσσῃ φέρων καταστροφὴν, φθο-  
ράν, ἀλγίατος Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἔνθα ὁ Ruhnke εἰκάζει κυμα-  
τότροφος, τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.

κυματοφορτίδες· κόγχοι· Ἰούχ.

κυμάτω, καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, τὸ πε-  
δῖον Πλουτ. Ἀλεξ. 26.— Παθ., ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ κυ-  
μάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἠλιοδ. 9. 4, πρβλ. 10. 16.

II, ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐπὶ τῆς  
θαλάσσης, ἢ θάλασσα κυματωθεῖσα Θουκ. 3. 89· ὁ ποταμὸς  
ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 30· με-  
ταρ, ἐπὶ τοῦ αἵματος παλλομένου ὑπὸ τῆς φωνῆς, Στωϊκὴ λέξις ἐν  
Πλουτ. 2. 902E, Διογ. Α. 7. 158.

κυμάτωγῇ, ἡ (ἄγγυμι) μέρος ἐνθα τὰ κύματα θραύονται, ἡ  
ἀκτὴ, Ἠρόδ. 4. 196, 9. 100, Λουκ. Ἑρμότ. 84, κτλ. (πρβλ. κυ-  
ματοαγῆς.)

κυμάτωδης, ες, ἐπὶ τόπου προσβαλλομένου ὑπὸ κυμάτων, κυ-  
ματώδεστεραι γαῖαι Ἀριστ. Προβλ. 23. 29· 1· αἰγιάλος Πλουτ.  
Φάβ. 6· = κυματοειδής. κυματώδεις σφυγμοὶ Γαλην. τ. 8, σ.  
3· κυματώδῃ φωνῇ Γεωργ. Ἀλ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 253, 12.

κυμάτωσις, εως, ἡ, κύμανσις, σάλος κυμάτων, σφοδρὰ κυ-  
μάτων, ὑφ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ ἀπεδράσθησαν Φίλων τ. 1. σ.  
2, σ. 174, 25· κλύδωνι καὶ κυματώσει παρὰ τῷ αὐτῷ τ. 1. σ.  
14, 23· παρὰ τῷ Στράβ. 53 φαίνεται ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα κυμα-  
τωγῇν.

κυμβαῖον, τό, = κυμβιον, ὁ ἴδε.

κυμβαλίξω, κρούω τὰ κύμβαλα, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 5.

κυμβάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύμβαλον, Ἦρων. Αὐτόμ. σ. 258.

II, = κοτυληδών, φυτόν, Διοσκ. 4. 92· κυμβαλίτις, ἡ,  
Γαλην. 4. 282

κυμβαλισμός, ὁ, τὸ κρούειν τὰ κύμβαλα, Ἀλκίφρων 3. 66.

κυμβαλιστής, οὗ, ὁ, ὁ κρούων τὰ κύμβαλα, Δίων Κ. 50. 27.

κυμβαλιστρια, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., cympalistria,  
Πετρών. 22.

κυμβαλο-κρούστης, ον, ὁ, = κυμβαλιστής, Γλωσσ.

κύμβαλον, τό, (κύμβος) Λατ. cymbalum, μουσικὸν ὄργανον  
συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων κοίλων ἡμισφαιρίων ἀπὲρ συνέ-  
κρουον πρὸς ἄλληλα πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς  
Κυβέλης, Ξεν. Ἰππ. 1. 3· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλην, Πινδ. Ἀποσπ.  
48, Διόδ. 2. 38, Πλουτ. κτλ. πρβλ. τύμπανον.

κύμβαχος, ον, (κύμβη Β, κύπτω) ὡς ἐπὶ ρρ., ἐπὶ κεφαλῇν, «κατα-  
κέφαλα», Λατ. pronus, ἐκπέσε δόφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι  
Ἰλ. Ε. 586· κ. ἐπ' ὧμον Ἠλιοδ. σ. 431 ἐκδ. Κοραῖ· πρβλ. Λυκόφρ.  
66, Εὐστ. 584. 16·— ἴδε ἐν λ. κυβιστάω. II, ὡς οὐσιασ-  
τὴν κορυφὴν περικεφαλαίας, ὅπου ἐτίθετο ὁ λόφος, κόρυθος. Ἰππο-  
δάσειης κύμβαχος ἀκρότατος Ἰλ. Δ. 536.

κύμβη (Α), ἡ, τὸ κοῖλον ἀγγεῖον· ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, ἔκπωμα,  
ποτήριον, Νικ. Ἀλ. 164, 389, Θ. 943, Ἀθην. 483Α· = δξύβα-  
φον Ἰούχ. II, λέμβος, πλοῖάριον, Λατ. cymba Σοφ. Ἀποσπ.  
120.

III, πήρα, «ταγάρι», σάκκος, ὡς τὸ κίββα, Ἰούχ. (πρβλ.  
κύμβος, κύμβαλον, κύπελλον, κύββα, Σανσφρ. kumbhas.)

κύμβη (Β), ἡ, = κύβη, ἡ κεραλή, Ἑτυμολ. Μέγ. 545. 27·—  
ἐντεῦθεν, εἶδος πτηνοῦ, πεπεροδόμενος κύμβαι Ἐπεδ. 188.

κυμβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ποτήριον, Λατ. cym-  
bium, Συλλ. Ἐπιγρ. 159, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 481 κέξ., Ἀλεξ.  
παρὰ τῷ αὐτῷ 230C, Δημ. 588. 18, 565. ἐν τέλ., κτλ.— ἐν Α. Β.  
274, Ἑτυμολ. Μέγ. 545. 31, κυμβεῖον, καὶ κυμβαῖον παρ' Εὐστ.  
584. 19 κέξ.

κύμβος, ὁ, = κύμβη, ποτήριον, Νικ. Θ. 526·— ὁ Νικ. ἔχει  
ὡσαύτως καὶ ἑτερόκλ. δοτ. κύμβεϊ ἢ κύμβεσι, ὡς ἐκ τοῦ κύμ-  
βος, εως, τό, Ἰλ. 129.

κυμερνήτης, ον, ὁ, Διολ. ἀντὶ κυδερνήτης, Ἑτυμολ. Μέγ.  
543. 3.

κύμινδις [ῶ], ὁ, (ῆ ἢ ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 291), γεν. -διδος  
Πλάτ. Κρατ. 392Α·— ὄνομα πτηνοῦ, ἦν τ' ἐν ὄρεσιν χαλκίδα  
κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτ. μνημο-  
νεύεται δὲ ὡς πτηνὸν ἀρπακτικόν, (δυναχὸς ἡγκυλωμένος) ὑπὸ  
Ἀριστοφ. Ὀρν. 1180, 1· ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 12, 5 περι-  
γράφει τὸ πτηνὸν τοῦτο (ὡς καὶ ὁ Ὀμ.) ὡς συχναῖον τὰ ὄρη, «ἐστὶ  
δὲ μέλαν καὶ μέγεθος ὅσον ἑτέρα ὁ φασσάφονος καλοῦμενος καὶ τὴν  
ιδεάν μακρὰς καὶ λεπτὰς. Δὲν εἶναι εἰσέτι γνωστὸν τί πτηνὸν εἴναι».

κύμινεω. (κύμινον) ἐπιπάσσω με κύμινον, Λουκ. Ἀλεξ. 25.

κύμιννος [μῖ], η, ον, ἐκ κύμινου· Ἀλεξ. Τραλλ. 1. σ. 9.

κύμιννο-δόκον, τό, δοχεῖον κυμίνου τιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέ-  
ζης ὡς σήμερον τὸ ἀπαιτολογεῖον, Νικομάχης ἐν «Γαλατείᾳ» 1· ὡσαύ-  
τως κυμιννο-δόκη, ἡ, Ἀπολλοδ. ἐν «Γραμματεῖδιοι» 1·— θήκη,  
ἡ, Πολυδ. Ι', 93.

κύμιννοκίβηξ, εκος, ὁ, φιλάργυρος, «σμιχρολόγος» Εὐστ. 1828,  
10, ἴδε κυμιννοπρίστης.

κύμινον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κύμνος», Λατ. cuminum,  
Σώφρων (42) ἐν Mus. Cr. 2. σ. 350, Ἰππ. περὶ Διατ. Ὀξ. 387  
ἐχρησάμενον ὡς ἄρτυμα ἢ ἡλυσμα ἰδεσμάτων, Ἀντιφ. ἐν «Δευκα-  
λίῳ» 1. 2, Ἀλεξ. ἐν «Διέτῃ» 2. 6, κτλ.— παροιμ. ἐπὶ φειδωλοῦ  
ἀνθρώπου (ἴδε τὸ ἐπόμεν.), Μένανδρ. ἐν Ἀδελφ. 363. πρβλ. τὸ Ἑβρ.  
Kammōn).

κύμιννο-πρίστης, ον, ὁ, (πρίω) ὁ καταπρίων, πριονίζων τὸ  
κύμινον, δηλ. ἄνθρωπος εἰς ἄκρον φειδωλός, Ποσειδίππ. ἐν «Χορευ-  
ούσαις» 1. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 39·— ὡς ἐπὶ θ., κυμιννοπρί-  
στης ὁ τρόπος ἐστὶ σου πάλαι Ἀλεξ. ἐν «Φιλοκλήῳ» 1· πρβλ.  
Θεόφρ. 10. 55·— ὁ Εὐστ. μνημονεύει καὶ κυμιννοκίβηξ, εκος, ὁ,  
ἐκ τινος Κωμ. ποιητοῦ, 1828, 10, ἴδε Miller Mélanges σ. 424.

κύμιννοπρίστια, ἡ, φειδωλότης, Ἀνδρόνικ. ὁ Κάλλιστ. (ἡ ὁ Ρό-  
διος) περὶ Πλατ. σ. 756.

κύμιννο-πριστο-καρδάμνο-γλύφος, ον, ὁ πριονίζων τὸ κύμι-  
νον καὶ ἔξωθεν τὸ κάρδαμον, ἐπιτεταμ. κομικῶς ἀντὶ τοῦ κυμιννο-  
πρίστης, Ἀριστοφ. Σφ. 1357.

κύμιννότριβος, ον, τετριμμένος μετὰ κυμίνου ὅπως προσάβη  
τὴν εὐωδὴν γεῦσιν αὐτοῦ, κ. ἄλς, Λατ. sal cymminatus, Ἀρχέστρ.  
παρ' Ἀθην. 230B.

κύμιννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύμινον, Θεοφρ. π. Φυτ.  
Ἰστ. 9. 7, 3.

κύμνο-δέγμα, ον, ἐπὶ θαλασσίας ἀκτῆς, ἡ δεχομένη τὰ κύ-  
ματα, ἀκτὴ Εὐρ. Ἰππ. 1173.

Κύμνο-δόκη, ἡ, ἡ τὰ κύματα δεχομένη, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ.  
39, Ἦσ.

κύμνο-θαλής, ες, ἔχων ἄφθονα κύματα, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος,  
Ἰππ. Ὀρν. 16. 5.

κύμνο-θήη, ἡ, (θοός) ταχεῖα ὡς τὸ κύμα, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ.  
41, Ἦσ.

κύμνο-κτύπος, ον, ὁ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν κυμάτων ἡγών, κυ-  
μοκτύπων.. ἄλλων μυχῶν Σιμίας παρ' Ἠφαιστ. σ. 74, Λοδ.  
Φρύν. 668.

κύμνο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, = κυματοπλήξ, Ἀρχάδ. 19. 6.

Κύμνο-πόλεια, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν κυμάτων περιπατοῦσα, Ἦσ. Θ. 819.

κύμορρος, ὁ, ὁ τῶν κυμάτων ῥοὺς, Ἦσυχ.

κύμορ-ρώξ, ὡγος, ὁ, ἡ, ὁ θραύων τὰ κύματα, Ἀρχάδ. 19. 12,  
ἐκ τοῦ κώδ. τοῦ Ἑρμ.

κύμνο-τόκος, ον, ἐπὶ τοκατοῦ, ἐν γαστρὶ κυμοτόκοις ὀδύ-  
ναις Ἐπιτύμβ. Βοιωτ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 505.

κύμνο-τόμος, ον, ὁ τέμνων τὰ κύματα, ὁ κ., ἡ ἐριγωνικὴ βά-  
σις γεφύρας, Σουίδ.

Κύμνω, οὗς, ἡ, ἡ πλήρης κυμάτων, Νηρηΐς τις, Ἦσ. Θ. 255.

κυναγέσιον, κυναγέτας, κυναγέτις, κυναγία, ἴδε ἐν λέξ.  
κυνηγῇ.

κυναγός, Δωρ. ἀντὶ κυνηγός, (ἄγω) ὁ δηγῶν ἢ ἄγων τοὺς  
κυνηγετικούς κύνας, κυνηγός ὡς καὶ νῦν, Δίσχυλ. Ἀγ. 694, κτλ.  
τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν Σοφ. Ἠλ. 563· οὕτως, κυναγὲ παρ-  
σένε, παρβένε κυνηγέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1272·— θηλ. κυνηγίς,  
ἰδος, ὄνομα κωμωδίας τινὸς τοῦ Φιλαέστρου.— Ὁ τύπος κυνηγός  
φαίνεται πρῶτον παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 32, 3. Οἱ Ἀττ.  
ποιητὰ ἀεὶποτε χρῶνται τῷ τύπῳ κυναγός· ἐπὶ καὶ ἐν ἰάμβοις,  
Φρύν. σ. 428, πρβλ. Πόρος. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26, καὶ ἴδε ἐν λέξ. λο-  
χαγός· πῖθωνός θά ἔλεγον καὶ κυναγία, ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ἰππ.  
109 (ἀμφ.), καὶ οὕτω διώρθωσεν ὁ Elmsl. ἐν Βάχχ. 339, Σοφ. Αἴ.  
37. Ἀλλ' ὁμοίως ἀεὶποτε ἔλεγον κυνηγέτης, καὶ ὁ τύπος οὗτος  
ἦτο ὁ συνηθὴς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

κυναγχή, ἡ, (κύων, ἄγω) κατάρρους μετὰ φλογάσεως, «συν-  
άχη», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 22, 2, Ἀντ. Λιβερ. 23· πρβλ. ὑάγχη·  
— ὁθεν, II, λαμβόμενος, διακρινόμενος εἰς πολλὰ εἶδη, Ἰππ.  
π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Προγνωστ. 45, Ἀρ. 1247, κτλ.— συνάγχη  
ἀπαντᾷ συχναῖος ὡς διάφ. γραφή.— Ἄλλ' ὁ Γαλην. διακρίνει θεω-  
ρῶν τὴν μὲν κυναγῆν ὡς φλόγωσιν τοῦ λάρυγγος, τὴν δὲ συνάγ-  
χην ὡς φλόγωσιν τῶν ἐσωτερικῶν μυῶνων τοῦ λαίμου, καὶ παρα-  
συνάγχην τῶν ἐξωτερικῶν μυῶνων, π. τῶν Πεπονθότ. τόπων 5,  
εἰς Ἰππ. Ἀφ. 4. 34.

III, κλοιὸς κυνός, Ἀνθ. Π. 6. 34 καὶ 35  
(ἄλλ. κυνακτής).

κυν-άγχη, ον, ὁ, ὁ τοὺς κύνας ἄγων, ἐπάνυμνον τοῦ Ἑρμοῦ,  
Ἰππών. 18.

κυνάγχιος, ἡ, ὄν. πάσχω ἐκ κυναγῆς, Γαλην. πάθος  
κ. = κυναγῆ, Διοδ. Ἐκλογ. 537. 77.

κυν-άγωγος, ὁ, (ἄγω) ὁ δηγῶν κύνας, θηρευτής, ὡς τὸ κυ-  
ναγός, Ξεν. Κυν. 9, 2, Ἀρρ. Κυν. 7. 6, 25. 6.

κυν-ἀκανθα, ἡ, κυνὸς ἀκανθα, ἴσως = κυνόσθατος, Ἀριστ. π.  
τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 22.

κυν-ακτής, οὗ, ὁ, (ἄγω) κλοιός, περιλαίμιον σκύλου, ἴδε  
κυνάγχη III.

κυν-αλώπηξ, εκος, ἡ, κύων καὶ ἀλώπηξ, μιγὰς ἐκ τῶν δύο,  
ὡς τὸ Λακων. ἀλωπεκίς, Ἀριστοφ. Λυσ. 957.

II, σκυπτεῖν  
τοῦ ὀνόματος τοῦ Κλέωνος, ὁ αὐτ. εἰς Ἰππ. 1067, κτλ. τῶν κυνικῶν,  
Λουκ. Περειγρ. 30.



κυνάρμια [νᾶ], ἡ, κυνάρμια, «σχυλόμυα», δηλ. ἀναίδης μύα, ἐπιθετικὸν ὑβριστικὸν ἀναιδῶν γυναικῶν, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρεως πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ παρὰ τῆς Ἥρας πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, Ἰλ. Φ. 394, 421.— μεταγεν. συγγραφεῖς ἀπεδέξαντο τὸν ἀναλογώτερον τύπον κυνάρμια, π. χ. Ἀνθ. Π. 11. 265, Δῖλ. π. Ζ. 4. 51, Δουκ. Ἰλ. 31, κτλ. οὕτω, ὡς ἀσπὴρ κυνάρμια Ἀνθ. Πλ. 9. ἀλλ' ὁ ἀρχαιότερος τύπος πάλιν εὐρίσκεται ἐν Ἀθην. 126Δ, 157Α. πρβλ. Δοδ. Φρύν. 689.

κύν-άνθρωπος, ον, «σχυλάνθρωπος», νόσος κ., καθ' ἣν ὁ πάσχων ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν κύνα, Γαλην. 10. 502. πρβλ. λυ-κάνθρωπος.

κυνάρα, ἡ, πιθανῶς = κυνόςσατος, ἡ ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ κυνάρα (ἴδε παρ' Ἀθην. 70Α), Σοφ. Ἀποσπ. 318, Σχολ. παρ' Ἀθην. 70C. καλούμενη καὶ κύναρος ἄκανθα, Ἐκαταί. 172, Σοφ. Ἀποσπ. 643.

κυνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύων, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20, Θεοπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδελ. 19, Ἀλκαί Κωμ. ἐν Ἀδελ. 4. ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς τύπος ἦττον δόκιμος τοῦ κυνίδιον, πρβλ. Δοδ. Φρύν. 180.

κυνάς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ κύνεος, ἀνήκουσα εἰς κύνα, κυνική, Λατ. caninus, ἡμέραι κυνάδες, αἱ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Πλούτ. 2. 380D. ἴδε κύων V. II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ.

1) (ἐξυπακουομένου τοῦ θριξ), ἐπὶ κακῶν ἐρίων, «σχυλότριχες», Θεοκρ. 15. 19. 2) = κυνάρα, Ἡσυχ. 3) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, = ἀπομαγδαλιά (δ' ἴδε), Πολέμων παρ' Ἀθην. 409D, Πολυδ. Φ. 93. 4) εἶδος ἡχου, Σχολ. εἰς Ὀδ. Η. 91, Εὐστ. 1570. 48.

κύν-αστρον, τό, μεταγενεστ. λέξις δηλοῦσα τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 7, 4, Σχολ. εἰς Ὀμπ. Ἀλ. 1. 46, Εὐστ., κτλ. κύν-αστρος, ὁ, ἐν Τριζέ. εἰς Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμέρ. 609, Κραμύρ. Ἀνέκ. Παρισιν. 1. 205.

κύνᾶω, = κυνίζω, φέρομαι ὡς κυνικός, Δουκ. Δημῶν. 21.

κυνδαλισμός, ὁ, «ὁ δὲ κυνδαλισμός διὰ παττάλων ἐστὶ παιδία· κυνδαλα γὰρ τοὺς παττάλους ὠνόμαζον, ἦν δ' ἔργον οὐ μόνον αὐτῶν τινι καταπῆξαι τὸν παττάλον κατὰ τῆς διούρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγνέντα ἐκκρούσαι πληγὰς κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐτέρω παττάλῳ» Πολυδ. Θ. 120. κυνδάλη, ἡ, Ἡσυχ.— κυνδαλοπαλκτής, ὁ, ὁ παίζων, Πολυδ. ἐνδ' ἀνωτ. καὶ Ἡσυχ. ἐν λέξει κυνδάλη.

κυνδαλός, ὁ, ἐξίλιος ἦλος, Πολυδ. Ι. 188. πληθ. κύνδαλα, ὁ αὐτ. Θ. 120.

κυνέη, ἡ, ἄττ. συνήρ. κυνή (ἐξυπακουομένου τοῦ δορά), ἡ— δέρμα κυνός ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν πιλιδίων, ὅθεν κυνέη παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐσημαίνει πᾶν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς δερματίνον, οὗχί δὲ ἀναγκαίως ἐκ δερμάτος κυνός, διότι εὐρίσκομεν κ. ταυρεῖν, κτιδέη Ἰλ. Κ. 258, 335. κυρίως δὲ ἡ κυνέη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν συνήθην περικεφαλαίαν τὴν κέρυθα, πρβλ. Κ. 258; ἐνθα καλεῖται κάταπτεξ καὶ περιγράφεται ὡς ἀφάλλος τε καὶ ἀλλοφός καὶ δταν δὲ καλεῖται χαλκκήρης, χαλκοπάρης, εὐχαλκός, πάγχυαλκός, χρυσεῖη, πάλιν εἶναι δερματίνῃ ἀλλὰ κεκαλυμμένῃ ἢ κεκοσμημένῃ διὰ μετάλλου, παρ' Ὀμήρῳ δὲ εἶναι πάντοτε κάλυμμα τῆς κεφαλῆς στρατιωτικόν, πλην ἐν Ὀδ. Ο. 231, ὅπου κυνέη αἰγείη εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀγρότου, τὸ ὁποῖον καλεῖ Ὁμήρος ἐν Ἐργ. κ. Ἡμέρ. 548 πῖλον ἀσκητόν· ἡ κυνέη Ἀΐδος, ἣν ἔφερον ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἰλ. Ε. 845 (ὡς καὶ ὁ Περσεύς, Φερειδ. 26) ἐπολεῖ αὐτὴν ἄδρατον, ὡς τὸ Tarnkappe τοῦ Nibelungen-Lied, πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 227, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390, Πλάτ. Πολ. 612B. II. μεθ' Ὀμήρου ἡ σημασία ἐξηκολοῦται σχεδὸν ἡ αὐτή, περὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον ἐκ διφθερεῶν πεποιημέναν κυνέαν Ἡρόδ. 7. 77· ἀλλ' ἐνίοτε ἐσημαίνει ἀπλῶς περικεφαλαίαν, τὴν κ. ἐοῦσαν χαλκκήν ὁ αὐτ. 2. 151· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πετάσου, ἡλιοστερεῆς κυνῆ Θεσσαλίας Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡσαύτως, κ. Κορινθίη Ἡρόδ. 4. 180· κ. Ἀρκὰς Σοφ. Ἀποσπ. 261· Βοιωτία Δημ. 1377. 11, Θεοφρ. π. Φυσ. Ἰστ. 3. 9, 6· καθόλου, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 268, 445.

κύνειος [ῦ], α, ον, ὡσαύτως, ος, ον, ἴδιος κυνός, «σχυλλέσιος», «σχυλλέτικος», ἱμάς Ἀριστοφ. Σπ. 321· κ. θάνατος, ἔλπεινός θάνατος, αὐτόθι 898· τὰ κ., σάρκεις κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 1399.

κύν-ειρα [ῦ], ἡ, (εἴρω) ἡ τὸν κύνα εἰρύσσει, ὅπερ ἐστὶν ἐφελκόμενη, ὥριον σκύλλου, Κωμ. Ἀνώγ. 104.

κύνεος [ῦ], α, ον, (κύων) = κύνεος, Ἀνθ. Π. 12. 238.— μεταφ., ἀναίσιμος, ἀναίδης, Ἰλ. Ι. 373, Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 67, Τίμων παρὰ Πλούτ. 2. 446C.

κυνέω [ῦ], ἄττ., Ἐπικ. παρὰτ. κύνεον Ὀδ.— μέλλ. κυνή-σομαι Εὐρ. Κύκλ. 172. παρὰ μεταγεν., κύσω [ῦ], ποιητ. κύσω Βαδρ. σ. 2. 54, 17. ἀφ. ἐκύνησα διάφ. γραφ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 24. ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς ἐκύσα, Ἐπικ. κύσα, ἐκυσσα, κύσσα (ἴδε κύω ἐν τὲλ.)— πρβλ. Ξανσκρ. kus ἡ kus, kus āni (amplēctōr). Ἀσπάρομαι, φιλῶ, κάρη δ' ἐκυσ' Ὀδ. Ψ. 208· λαβεῖ γούνατα καὶ κύσει χεῖρας Ἰλ. Ω. 478· κύνεον . . κεφαλὴν τε καὶ ὦμος Ὀδ. Φ. 224· μετ' αἰτ. προσώπου καὶ μέρους,

κύσει δὲ μιν κεφαλὴν Π. 15., Ρ. 39· κύσει δ' αὖ μιν κεφαλὴν Τ. 417· Τηλέμαχον . . διὸς ὑφορβὸς πάντα κύσει Π. 21· κύσειν με Ἀριστοφ. Νεφ. 82, πρβλ. Ὀρν. 141, κτλ. κ. τινὰ χειρὸς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 313· ὁ ἐνεστέ. ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 183, Μηδ. 1141, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209, Εἰρ. 1138— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Δουκ. Ἀλέξ. 55· κ. ἀλλήλας, ἐπὶ περιστερῶν, καταγλυπτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 24. 2) ἐνίοτε, = προσκυνέω, Εὐρ. Κύκλ. ἐνδ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 283.

κυνήγεσία, -ῆ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ. (σημασί. II), Πλούτ. Ἀλέξ. 40, Διογ. Λ. 6. 31· κυνήγεσίας ἐπετέλεσεν, πρὸς διασκέδασι τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ (πρβλ. κυνήγιον), Σύλλ. Ἐπιγρ. 2719.— Δωρ. κυναγ-, Ἀνθ. Π. 7. 338, πρβλ. 6. 183.

κυνήγεσιον, τό, συνοδεία κυνήγετικῇ, κυνηγοί μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, πλῆθος κυνῶν, Ἡρόδ. 1. 36, Ξεν. Κυν. 10, 4· ὡσαύτως, ὁμας λύκων ὁμοῦ θηρευόντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ, λύκοι μονο-πείραι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 2. II. κυνήγιον, θήρα, καταδιώξις, ἐπὶ τὸ κ. ἐξείναι, πρὸς τὸ κ. προσεῖναι Ξεν. Κυν. 6, 11· ἀπείναι ἐκ τοῦ κ. αὐτόθι 6, 26, πρβλ. 4 καὶ 7, 14· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἰππ. 224, Ἰσοκρ. 148E, Ξεν. Κυν. 3, 11.— μεταφ., κ. τὸ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχ. παρακαλεῖσθαι τινὰ ἐπὶ τὸ κ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 194B.

2) = κυνήγιον 2, Σύλλ. Ἐπιγρ. 2511, 4157. III. τὸ

θηρευόμενον θήραμα, «κυνήγι», Ξεν. Κυν. 6, 12.

κυνήγετώ, Δωρ. κυναγ- (ἴδε ἐν λέξ. κυναγός)— κυνηγῶ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1382, Ξεν., κλ. πρβλ. ἐκκυνήγετώ— μεταφορ., καταδύκω, κατατρύχω Διογύλ., Ἡρ. 573. μετὰ συστολῇ. αἰτ., Σοφ. Αἴ. 5.

κύν-ηγέτης, ου, ὁ, Δωρ. κυναγ- (ἴδε ἐν λ. κυναγός)— ὁ ἄγων κύνας, κυνηγός, θηρευτής, Ὀδ. Ι. 120, Εὐρ. Ἡρ. Μαῖν. 860, Ἐκ. 1174, Πλάτ. Πολ. 432B, καὶ συγχ. παρὰ Ξεν. κυναγέτας ἀμφὶ πάλαι, ὁ θηρεύων τὸ βραβεῖον ἐν τῇ πάλῃ, Πινδ. Ν. 6. 26.— θηλ. κυνηγέτις, Δωρ. -αγέτις, ἰδος, ἡ κυνηγός, Ἀνθ. Π. 6. 115, Ἀχ. Τάτ. 8. 12.

κυνήγετικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κυνήγιον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κυνήγεσιαν, Πλάτ. Εὐθύφρων 13A.— ἡ -κῆ (δηλ. τέχνη) αὐτόθι.— ὁ κυνηγετικὸς [λόγος] ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Ξενοφώντος περὶ κυνήγιου, τὰ κυνηγετικά, ὄνομα κυνηγετικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀππιανοῦ.

κυνήγέτις, ἰδος, ἡ, θηλ. τοῦ κυνηγέτης, δ' ἴδε.

κυνήγιέω, Δωρ. κυναγέω, Βίων 1. 160· παθ. πρkm. κεκυνήγησάμι Πολυδ. 32. 15. 4 (κυνηγός). Κυνηγῶ, θηρεύω, μεταγενέστερος τύπος τοῦ κυνηγετέω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 32, 10, Πλούτ. ἐν Πέλοπ. 8, κτλ. μεταφ., δῖκω, καταδύκω, τινὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 349B, κτλ. πρβλ. Δοδ. εἰς Φρύν. 432.

κυνήγία, ἡ, θήρα, κυνήγεσις, κυνήγιον, Τραγ. (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ κυναγία, ἴδε ἐν λ. κυναγός), Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 15, Πολυδ., κτλ.

κυνήγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ κυνηγέσιον, θήρα, κυνήγιον ὡς καὶ κύων, Πλούτ. Ἀλέξ. 40, Ἀθην. 677E ἐν τῷ πληθ., Πολυδ. 10. 25, 4, καὶ διάφ. γραφὴ ἐν Διοδ. 5. 29, κτλ. 2)

θήρα ἀγρίων θηρίων ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Σύλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 3847B, 8. 4039. 6.

κυνήγις, κυνηγός, ἴδε ἐν λ. κυναγός.

κυνήγιον, Ἐπικρ. (κύων) κατὰ τὸν τρόπον κυνός, ὡς κύων, «σὺν σκύλλος», Σοφ. Ἀποσπ. 646, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1033, Νεφ. 491.

κυνήγλασία, ἡ, θήρα διὰ κυνῶν, Καλλ. εἰς Ἀργ. 217.

κύν-ηλάττω, κυνηγετέω, κυνηγῶ, Εὐφορ. 63, Νικ. Θ. 20.

κυνή-ποδες, οἱ, οἱ ἀστράγαλοι τῶν ποδῶν ἵππου, ἴδε ἐν λ. κύων VIII.

κυνητινῶν παῖδιά, ἡ, παιγνίδιον τοῦ φιλήματος, Κράτης ἐν «Παιδείαις» 2.

κύνθος, ὁ, ὅρος τῆς Δήλου, ἐνθα ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὀμ. Ἦμ. εἰς Ἀπόλλ. 26— ὅθεν ὁ Ἀπόλλων καλεῖται Κύνθιος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 10· Δήλιε, Κυνθίων ἔχων . . πέτραν Ἀριστοφ. Νεφ. 596— ὡσαύτως, Κυνθο-γενής, ἔς, Ἀνθ. Π. 15. 25, 9.

κύντα, ἡ, = κυνοκράμβη, Διοσκ. 4. 192.

κύντας, ου, ὁ, = κυνέη, Ἰππύχ.— ἐν Ἀλκαί. 15. 2, ὁ Bergk διορθοῖ κύναισι (θηλ.) ἐξ Ἀντιγραφ., ὡς Διολ. τύπον.

κύνδεύς, εως, ὁ, σκύλας, νεογνὸν κυνός, «κουτάδι» (πρβλ. λαγυδεύς, λυκιδεύς), διάφ. γραφὴ ἐν Θεοκρ. 5. 25.

κυνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύων, μικρὸς κύων, κυνάριον, «σχυλάκι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, Πλάτ. Εὐθύδ. 298E, Ξεν. Οἰκ. 13, 8, κτλ. πρβλ. κυνάριον.

κυνίεω, φέρομαι ὡς κύων μεταφ., ζῶ κυνικῶς, ἀνήκω εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 121, Δουκ. Περαιρ. 43, Ἀθην. 588F, Ἀργ. Ἐπικρ. 3. 22, 1— ῥημα. ἐπὶθ. κυνιστέον, δεῖ κυνίζειν, Ἰουλιαν. σ. 204.

κυνίεκλος, ὁ, «κουνέκις», Λατ. cuniculus, Πολυδ. 12. 3, 10, ἐνθα ὁ Ἀθην. 400F ἔχει· κουνίεκλος παρ' Αἰλ. π. Ζ. 13. 15, κύνικλος παρὰ Γαλην. 6. 374, κουνίεκυλος.

κύνικός, ἡ, ὄν, (κύων) ὁμοῖος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, Ξεν.



Κύρ. 2. 5, 17, Πλούτ. 2. 133B καὶ ὁ ἀνθρώπος κυνικός, ἴσως, ἀγροικός, ἀξεστός, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. ΚΕ', 3) — πρβλ. κύων IX. — κ. καύματα = κυνοκαύματα, Πολύβ. 2. 30, 3. II. Κυνικός, ὁ, φιλόσοφος οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ὁπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένης, ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν τὴν ἐπικλήσιν ἔλαβον ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐνθα ἐδίδασκε (τὸ Κυνόσαργες), ἡ ἐκ τοῦ κυδαίου καὶ βυπαρὸς τρήπου τοῦ βίου αὐτῶν, Διογ. Λ. 6. 13· Κράτητι τῷ κ. Μένανδ. ἐν «Διδύμοις» 1' — ἀλλ' ὅμως ταχέως ἡ προσωπομυία προσέλαβε τὴν δευτέραν σημασίαν, πρβλ. κύων II. ἐν τέλ., κυνίζω· ὁδον, παρρησία κ. Πλούτ. 2. 69C τὸ κ. τῆς παρρησίας δ' αὐτ. ἐν Βροῦτ. 34. Ἐπίρρ. συγρ. -ώτερον, Πλούτ. 2. 601E.

κυνίσκη, ἡ, θήλυ κυνίδιον, μικρὰ σκύλλα, Ἀριστοτ. Βάτρ. 1360.

κυνίσκος, ὁ, κυνίδιον, «σκυλάκι», ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ζευξιδάμου παρ' Ἡρόδ. 6. 71. 2) μεταφ., μικρὸς κυνικός φιλόσοφος, Λουκ. Ἄλ. 45. 3) εἶδος ἰχθύος, μεταγεν.

κυνισμός, ὁ, τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, ὁ τρόπος καὶ ὁ βίος τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 6. 2, Λουκ. Δις Κατηγ. 33, Πολυδ. Ε', 65.

κυνιστέον, ἴδε κυνίζω ἐν τέλει.

κυνιστί, ὡς κύων, κατὰ τρόπον κυνικόν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152F.

κύνιο-βάτης ἵππος, ὁ, ἔχων βραχέα καὶ τραχέα τὰ μεσοκύνια τῶν ποδῶν (κύων VII), Ἱππιατρ. σ. 262' παρ' Ἡσυχ., κύνο-δάμων.

κύνιο-δελφί, ὥπος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ βλέμμα κυνός, «κυνόδελπος» κύνειον ὀρώντες» Ἡσυχ.

κύνιο-δορά, ἡ, ἡ τῶν κυνῶν βορά, τροφή, Σχολ. Ἀριστοτ. Πλ. 293, Τζέτζ.

κύνιο-ερωτός, ὄν, καταβρωθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Διογ. Λ. 9. 4.

κύνιο-γάμια, τά, γάμος κυνικοῦ, ὡς ὁ κυνικός φιλόσοφος Κράτης ἐκάλεσε τὸν ἴδιον γάμον, Κλήμ. Ἄλ. 619· κυνογαμία, ἡ, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. Κράτης.

κύνιο-γλωσσός, ὄν, ἔχων γλωσσάν κυνός, Ἐπίχ. 52 Ahr.

II. κυνόγλωσσον, τό, «κυνόγλωσσος», βοτάνη τις, Cynoglossum officinale, Διοσκ. 4. 129.

κύνιο-γνώμων, ὄν, κυνὸς γνώμην ἔχων, ἀναίσχυντος, ἀναιδής, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 108.

κύνιο-δόξω, ἡ, «αἱ κυνόδεσσαι: αἱ τὰ αἰδοῦσι οἱ Ἀττικοὶ ἀπεσκολυμμένοι ἀποδοῦνται. κύνα δὲ τὸ αἰδοῦν ἀπεκάλουν» Α. Β. 49· «κυνόδεσμι: δερμάτιον ὃ τὰς ἀκροπροσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδοῦσεις ἀσχημονοῦντες» Φωτ.· κυνόδεσμιον, τό, «ὃ δὲ τὴν πόσθιν ἀπεδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνόδεσμιον ὀνόμαζον» Πολυδ. Β', 171, (κύων VII, δεσμός), τὸ τοῦ Ἰουδενάλιου Comoedi libula.

κύνιο-δεσμός, ὁ, λωρίον ἢ σχοινίον κυνός, Δόγγοι 2. 14.

κύνιο-δηκτός, ὄν, δηχθεὶς ὑπὸ κυνός, Γαλην. κ. ἔλκη, ἔλκη ἐκ δηγματος κυνός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 8.

κύνιο-δόξω, ὄν, ὁ δόξω μονοκόρυφος δόξω μετὰ τῶν τραπεζίτων καὶ τοιμῶν ἐκατέρως σιαγόνος, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 3, π. Ζ. Ἰστ. 2. 3, 1., 6. 20, 11' ὡσαύτως ἐπὶ λέοντων, αὐτόθι 6. 31, 3' ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππ. Ἀρ. 1248, Ἐπίχ. 9 Ahr. (ἐν τῷ τύπῳ κυνόδων)· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 6, 8, Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 6. 22, 13' ἐπὶ τοῦ δηλητηριώδους δόδοντος τῶν ὄρεων, Νικ. Θ. 130, 231, κτλ.

κύνιο-δρομέω, τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 17 ἔξ. μεταφ., ἐκκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 63.

κύνιο-δρομία, ἴων. -ίη, ἡ, ὁ μετὰ κυνῶν δρόμος, θήρα, κυνήγιον, Ἱππ. 367, 1' ἄλλ' ἴδε Littre 6. σ. 596.

κύνιο-δων, ὄντος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. κυνόδους.

κύνιο-ειδής, ἔς, ὅμοιος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 8, 1.

κύνιο-εμεκτίτις, εἶδος, ἡ, = κύνιο-μεγάλη, εἶδος θάμνου οὗ τὰ φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, ἀλλὰ δασέα καὶ λιπαρά, Διοσκ. ἐν Νόθ. 3. 136.

κύνιο-εζόλον, τό, (βζω) φυτὸν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ (Διοσκ. 3. 14, κυνόμαχον ἢ κυνόξυλον), chamaeleo niger, Πλίν. 22. 21.

κύνιο-εραστής, ἔς, θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων, Θεόκρ. 15, 53· κύνιο-εραστής, Διόγυλ. Ἰκέτ. 758.

κύνιο-καρδάμιον, τό, εἶδος καρδάμου, «σκυλλοκαρδάμιον», nasturtium, Διοσκ. 2. 185.

κύνιο-καύματα, τά, τὰ κυνικά καύματα, ὁ καύσων τῶν ἡμερῶν τοῦ κυνός, Διοσκ. 2. 98, Λοβ. Φρύγ. 304.

κύνιο-καυέρον, τό, ἐπὶ τὰς τῆς Ἡσυχ.

κύνιο-κεφάλιον, τό, βοτάνιον χορτοφάγος, τὸ κυρίως καλούμενον φύλλιον, Διοσκ. ἐν Νόθ. 4. 70' — παρ' Ἡσυχ. κυνο-κεφάλιον, = ἀνεμῶν.

κύνιο-κεφάλιο-ειδής-πίθηκος, ὁ, = τῷ ἐπομ. 2, Γαλην. 2. 534.

κύνιο-κεφάλος, ὄν, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κυνός, οἱ Κυνοκέφαλοι, ὄνομα λαοῦ-τινος, Ἡρόδ. 4. 191, πρβλ. Στραβ. 43. 2) ὁ κυ-

νοπρόσωπος πίθηκος, Simia hamadryas, Πλάτ. Θεατ. 161C, 166C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 8, 1, κτλ. — ἱερὸν τι ζῶον ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ. Τῆξ. 28, ἐν Διτ' Τραγ. 42. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι μαργὰ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ἀριστοτ. Ἱππ. 416, καὶ ὁ Δινδ. γράφει αὐτὸ: κυνοκεφάλω, ὡς ἐν Φρύγ. Δ. Φ. 49 καὶ παρὰ Φωτ.· πρβλ. τετρακέφαλος, τρικέφαλος].

κύνιο-κλόπος, ὄν, ὁ κλέπτων κύνας, Ἀριστοτ. Βάτρ. 605.

κύνιο-κομέω, ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνας, Συνέσ. 66D.

κύνιο-κοπέω, ξυλοκοπῶ ὡς νὰ κτυπῶ σκύλλον, κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον Ἀριστοτ. Ἱππ. 289.

κύνιο-κράμβη, κοινῶς: «σκαρολάχανον» ἢ «καρμπολάχανον», Διοσκ. 4. 192, Γεωπ. 13. 4, 7, κτλ.

κύνιο-κρόνιος, ἡ, τὸ ἀποκτείνειν κύνας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 9. 8.

κύνιο-κτόνος, ὄν, ὁ κτείνων, φονεύων κύνας, κυν-, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἀκόνητου, «ἀκόνητον...», ὃ εἶναι κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι» Διοσκ. 4. 78.

κύνιο-λέσσης, ὄν, ὁ, ὁ αἰσχρολόγος, ἀμφ., ἴδε Λοβ. Φρύγ. 184.

κύνιο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἀστρου τοῦ κυνός, Ἀθην. 23A.

κυνόλοφα, τά, «περὶ δὲ τοῖς νώτοις ἐπὶ τραχύτετες ἀνεστῆσιν, ὡν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἀκανθὰν ὀνομαζομένην καλοῦνται κυνόλοφα» Πολυδ. Β', 180.

κύνιο-λύκος, ὁ, ζῶον μετὰ τὴν κυνός καὶ λύκου, ὄνομα τῆς ὑαίνης, Κτησίπας ἐν Ἰνδ. 32.

κύνιο-λυσσος, ὄν, λυσσῶν ὡς δηχθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, Ἀνδρέας Ἰατρ.

κυνόμαχον, τό, διαφ. γραφ. ἀντὶ κυνόμαχον.

κύνιο-μάλον, τό, Δωρ. ἀντὶ κυνόμηλον, = κοκκύμηλον, Ἡσυχ.

κύνιο-μαχέω, κυσὶ μάχομαι, μάχομαι πρὸς κύνας, Πολυδ. Ε', 65, Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἐν φρέατι.

κυνόμαχον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ χαμαιλέοντος μέλανος, Διοσκ. 3. 9 (11).

κύνιο-μόριον, τό, ἕτερον ὄνομα τῆς ὀροδάγξης, Διοσκ. ἐν Νόθ. 2. 172.

κύνιο-μορον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κυνοσδάτου, Γαλην. ὡσαύτως = κυνοκράμβη, ὁ αὐτ. 13. 138.

κύνιο-μορφος, ὄν, παρὰ Διοσκ. 1. 25, ὡς συνών. τοῦ κρόκος.

κύνιο-μουσα, ἡ, ἴδε κυνάμουσα.

κύνιο-ξύλον, τό, ἴδε κυνόξυλον.

κύνιο-πληκτός, ὄν, πληγθεὶς ὑπὸ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ.

κύνιο-πλον, τό, ἡ τριχωτὴ στεφάνη τῆς ὀπλῆς ἵππου, Ἱππιατρ.

κύνιο-πότᾶμος, ὁ, ὀποταμόσκυλλος, Achmes Ὀνειροκρ. 158.

κύνιο-πρασον, τό, «σκυλλόπρασον», φυτὸν τι, Ἱππιατρ. 189. 11.

κύνιο-πρηστις, -ιδος, ἡ, (πρήθω) ἰσθόλον τι ἐντομον οὗ τὸ δῆγμα οἰδαίνει καὶ φονεύει τοὺς κύνας, Ἡσυχ.· πρβλ. βούπρηστις.

κύνιο-πρόσωπος, ὄν, ἔχων πρόσωπον κυνός, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 7. 2, π. Ἀληθ. Ἰστ. 1. 16' — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ κυνοκέφαλος, Διόγ. π. Ζ. 10. 25.

κύνιο-πτικόν, τό, ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 145.

κύνιο-πραιστής, ὄν, ὁ, (ραίνω) κρότων, «τσιμούρι», «σκυλλόψαιρα», Λατ. ricinus, Ὁδ. Ρ. 300'· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 31, 6' ἴδε κρότων. Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. 434) «παρ' Ἀριστοτέλει γραπτὸν κυνορραΐσται ἀντὶ τοῦ κυνορραΐσται (ἢ κυνοραΐσται) καὶ κυνορραΐστας ἀντὶ τοῦ κυνορραΐστας».

κύνιο-ροδον, τό, «σκυλλοτριαντάφυλλον», διάφορον τῆς κυνοσδάτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 8· cynorrhodon, ἢ -rhoda; Πλίν.

Κυνόσαργες, εὖς, τό, γυμνάσιον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, «ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νέθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μὲν πρὸς πατρός μῆτε πρὸς μητρός πολῖται» (Σουίδ), Ἡρόδ. 5. 63., 6. 116, Πaus. 1. 19, 3'· πρβλ. Ἀνδοκ. 9. 5, Δημ. 691. 18' καὶ ἴδε Κυνικός II.

κύνιο-σάτος, ἡ, (ἀλλ' ὡσαύτως ὁ, Θεόφρ. ἐνθα κατωτ., Ἀθην. 70D), κυνάκναι, εἶδος ἄγριου ῥόδου, Λατ. Rubus caninus, Ἀριστοτ. Ἀποσπ. 520, Θεόκρ. 5. 92, Πλούτ. 2. 294E, κτλ.· καρπὸς τοῦ κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 8, 5'· πρβλ. κύων XI, κυνόροδον.

κύνιο-σάτον, τό, ὁ καρπὸς αὐτῆς, αὐτόθι 3. 18, 4, κτλ. 2) παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 144, ὡς συνώνυμον τῷ σμίλαξ τραχεῖα.

κύνιο-σούρα, ἡ, ἡ σούρα τοῦ κυνός, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς μικρᾶς ἄρκτου, Ἀρατ. 36, Ἐρατοσθ. Καταστ. 2. 2) = φυλὴ Λακωνικῆς Ἡσυχ.

κύνιο-σουρίς, -ίδος, ἡ, γενεὰ Σπαρτιατικῶν κυνηγετικῶν κυνῶν ἐκ τῆς οὕτω καλουμένης Λακωνικῆς φυλῆς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 94.

III = κυνόσουρα, Νόν. Δ. 1. 166.

κυνόσουρα φά, τά, «τὰ δὲ καλούμενα ὑπὸ τινων κυνόσουρα καὶ οὐριν, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· κεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπὸ τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπὶ τὴν ὥραν φαίνονται δεχόμενα τὰ πνεύματα αἱ ὀρνίθες» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 2, 13'· πρβλ. οὐρίος IV.



κύνο-σόφιον, τό, πραγματεία περί ἀνατροφῆς τῶν κυνῶν, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Rigalt ἐν τοῖς Scriptores Rei Accipitrariae.  
 κύνο-σπάρακτος, ὄν, κατασπαρχθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1198.  
 κύνο-σπᾶς, -ᾶδος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 46. 341.  
 κύνο-σός, ὄν, ἐπιθαρρύνων τοὺς κύνας, Ἀθην. 160B, Νόνν. Δ. 1. 233, κτλ.  
 κύνοστομον, τό, κατὰ διόρθ. Κοραῖ ἂντι κοινόστομον, «τῶν δύο δακτύλων τὸ ἀνοίγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιγανού» Ἡρων ἐν Anal. Benedict σ. 309.  
 κύνο-σφᾶγῆς, ἐς, ἡ Ἐκάτη, εἰς ἣν ἔθουν κύνας, Λυκόφρ. 77.  
 κύνο-τροφικός, ἡ, ὄν, ἀνέχων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ ἐκτρέφειν κύνας ἢ κυνοτροφικὴ (δηλ. τέχνη) Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 1. 338.  
 κύνο-τρόφος, ὁ, ὁ τρέφων κύνας, Γαλην. τ. 14, σ. 170, 6.  
 κύνουλικός, ὁ, (ἐλκω) ὁ ἔλκων, σύρων μεθ' αὐτοῦ κύνας, Νικ. Δαμασκ. 449. 27, Vales.  
 κύνουρα, ὄν, τὰ, τραχεῖαι πέτραι τῆς θαλάσσης, Λυκόφρ. 99.  
 κυνοῦραι, ἡστέραλοι, Ἡσυχ.  
 κυνοῦχος, ὁ, (ἐχῶ) ἱμάς, λωρίον δι' οὗ κρατεῖ τις τὸν κύνα, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός, Ἀνθ. Π. 6. 298· κλοῖος κ. αὐτόθι 107.  
 II. σάκκος, πῆρα ἐκ δέρματος κυνὸς ἐν χρήσει κατὰ τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 2, 9.  
 κύνο-φάγῃω: μέλλ. -ῆσω, τρώγω σάρκα κυνός, Θρακῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἰστοροῦνται Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 225.  
 κύνο-σφαλλίζομαι, ἄποδ., ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς βλέπω κατὰ τρόπον κυνός, Σύνεσ. 128C, Δ. Β. 48, κτλ.  
 κύνο-φόντις ἑορτή, ἡ, (φένω, φονεύω) καθ' ἣν ἐφονεύοντο κύνες, Ἀθην. 99E.  
 κύνο-φρων, ὄν, ἔχων φρόνημα κυνός, ἀναισχυτος, ἀδιάντροπος, Δίσχυλ. Χο. 622.  
 κύνοχάλη, ἡ, ἕτερον ὄνομα τῆς πῶας τῆς καλουμένης πολυγονοῦ ἄρρεν, Δίωσκ. 4. 4.  
 κύνοχέστης, ὁ, πιθαν. εἶδος κυνοσδάτου, Ὀρνέοσφρ. 229, Κυνοσόφ. 273.  
 κύντερος, α, ὄν, Συγκρ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κύων, ὁμοιότερος πρὸς κύνα, δηλ. ἀναιδέστερος, ἀναισχυντότερος, θρασύτερος (πρβλ. κύων II), Ὁμ. μόνον ἐν τῷ οὐδ., ἐπεὶ οὐ σέο θρασυτερον ἄλλο Ἰλ. Θ. 483· οὐδ' ἀκύντερον ἄλλο γυναικὸς Ὀδ. Δ. 427· οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο II. 216· — τρομερώτερον (πράγμα), κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης Υ. 18· — παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἄρρ., κυνῶν-κύντερος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Διονυσίων.  
 II. Ὑπερβ. κύντατος, ἡ, ὄν, μερμηρίζει. ὁ τὴν κύντατον ἔρδοι Ἰλ. Κ. 503· κ. ἐνιαυτοῦ Ὁμ. Ἰων. εἰς Δῆμ. 307· κύντατος ἀνδρῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 192· τὰ κύντατ' ἀλγὴ κακῶν ἐν Εὐρ. Ἰκέτ. 807 (λυρ.)· — οὐδαμοῦ ἀλαχοῦ παρὰ Τραγ. — Συγκριτικόν τι κύντερῶτερος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίσχυλου καὶ Φερέκρ. ὑπὸ Φωτ. 188. 24· καὶ Ὑπερβ. -ώτατος ἐκ τοῦ Εὐδούλ. καὶ τύπος τις κυντότατος μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρίστορ. (Ἀποσπ. 69).  
 κύν-ὑλαγμός, ὁ, ἡ ὑλακὴ ἢ ὠρυγμός τῶν κυνῶν, Σησιφ. 66.  
 κύνυ, ἡ, πείσμα, τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Κύπριοι Ἡσυχ.  
 κυνώ, οὗς, ἡ, ἡ κυνών, «κυύλλα», = ἀναιδεστατή, Ἡσυχ. — ὡς κύρ. ὄνομα Κυνώ, Ἡρόδ. 1. 110.  
 κύνώδης, ἐς, = κυνοειδής, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 9, κτλ.  
 κύν-ώπης, οὗ, ὁ, (ὥπ) ὁ ἔχων ὀφθαλμούς κυνός, δηλ. ἀναιδής, Ἰλ. Δ. 159· ὡς τὸ κυνὸς ὁματ' ἔχων αὐτόθι 225· — οὕτω θηλ. κύνώπις, ἰδος, ἡ, εἵνεκ' ἔμετο κυνώπιδος, λέγει ἡ Ἐλένη περὶ αὐτῆς, Ἰλ. Γ. 180, Ὀδ. Δ. 145· κυν. εἵνεκα κούρης, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Θ. 319· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 260, Ἠλ. 1252.  
 κύν-ωπτός, οὗ, κυνὸς οὗς, ὄνομα βόλου τινὸς τῶν κύων, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 21· Εὐδ. ἐν «Κυθευταῖς» 2, (Πολυδ. Ζ', 205), ἐνθα διορθωτέον κυνώπις ἀντὶ κυνώπτος.  
 κύνωψ, ὠπος, ὁ, ὡς εἶδος σταχυώδους βοτάνης, ἴσως ψύλλιον, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 7. 7, 3.  
 κύος, εὐς, τὸ, = κύημα, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 458.  
 κύο-τοκία, ἡ, τοκετός, «γέννα», Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 68.  
 κύο-τροφία, ἡ, θρέψις τοῦ ἐμέρου, Ἰπκ. 337. 17.  
 κύουρα, ἡ, βοτάνη πηγάνω παρόμοιος χρησιμεύουσα εἰς ἐξάμλιωσιν, Ἀγάθων Σάμ. παρὰ Στοβ. 540. 39, Πλούτ. 1. 1160F.  
 κυοφορέω, ἐγκυμονῶ, Ἰπκ. 567. 12, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 2· ἐκ τίνος .. ὁ αὐτ. τινά .. Ἠλιόδ. 10. 18· μεταφορ., ἡ διάνοια κ. πολλὰ Φίλων 1. 183· — Παθ., βρέφος κυοποιηθὲν Ἀρτεμίδ. 4. 67, πρβλ. 84.  
 κυοφορέα, ἡ, ἐγκυμοσύνη, Ἰεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 30, Κλήμ. Ἀλ. 9, Ἀρτεμίδ. 1. 14· — κύο-φόρος, ὄν, ἔγκυος, ἰόνιμος, γῆ Ἐτουρ. Μέγ. 546. 8.  
 κύπαιρος, ὄν, ἀντὶ τοῦ κύπειρος, Ἀλκμάν 29· ὑποκορ. κυπαίρισκος, ὁ, αὐτόθι 34.  
 κυπαρίσσις, ὄν, ὁ, εἶδος εὐφορείου, Δίωσκ. 4. 165.  
 κύπαρῖσσίνος, Ἀττ. -ίττινος, ἡ, ὄν, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου,

σταθμοὶ Ὀδ. Ρ. 340· μέλαθρον Πινδ. Π. 5. 51· λάρναξ Θουκ. 2. 34.  
 κυπαρίσσό-κομος, ὄν, ἔχων κόμην, φύλλωμα κυπαρίσσου, Σχόλ. Ἰλ. Ν. 132.  
 κύπαρῖς-όρος, ὄν, ἔχων τὴν ὀρόφην ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, θάλαμοι Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 1, κατὰ τὸν Casaub.  
 ἀντὶ τοῦ μηδεμίαν ἔχοντος σημασίαν. κυπαρίττο-τρόφος.  
 κύπαρῖσσος, Ἀττ. -ίττος, ἡ, «κυπαρίσις», Cypressus sempervirens, εὐώδης Ὀδ. Ε. 64, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 75· ἐλαφρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 126· ραδινὰ Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 145· ἄρρηγ καὶ θήλεια Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 2, κτλ. — ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ξυλουργίαν ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ νῦν, ἴδε κυπαρίσσιος.  
 κύπαρῖσσών, ὄν, ἄλλος ἐκ κυπαρίσσων, Στράβ. 738.  
 κύπας, ᾶδος, ἡ, = τῷ ἐπομ., Λυκόφρ. 333.  
 κύπασσις, ἰδος, ἡ κύπασσις, ἰδος, ὁ καὶ ἡ (κύπη) — σμικρὸς γιστρίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, Ἀλκαί. 15. 6 (ἐνθα κύπατ-τις). Ἰων παρὰ Πολυδ. Ζ', 60, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst, § 337. 3· ὡσαύτως καὶ γυναικεῖος χιτῶν, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 438, Ἀνθ. Π. 6. 202, πρβλ. 272, 358· καὶ Περσικός, Ἐκαταί. παρ' Ἀρπ. — ὑποκορ. τύποι· κύπασσιςκος, ὁ, Ἰππῶν. 10. 5· κυπάσιον, τό, Χρημ. Σιδυλλ. 5. 186.  
 κύπειρίζω, μέλλ. -ίσω, εἶμαι ὅμοιος κυπεῖρω ἢ μυρίζω ὡς κύπειρος, Δίωσκ. 1. 6.  
 κύπειρίς, ἰδος, ἡ, εἶδος κυπεῖρου, Νικ. Ἀλεξίφ. 604.  
 κύπειρον [ῦ], τό, φυτὸν τῆς εὐώδους τῶν ἐλῶν, ἴσως Cyperus comosus (Sibth. El. Gr. 1. 31), χρησιμεῖον ὡς τροφὴ ἵππων, Ἰλ. Φ. 351, Ὀδ. Δ. 603, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 10, 5· πρβλ. τὸ ἐπόμε.  
 κύπειρος [ῦ], ὁ, φυτὸν τῆς ἐλῶδους ὡς τὸ κύπειρον, Ὀμηρ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 107, Ἀριστορ. Βάτρ. 243, Φερέκρ. ἐν «Μεταλλεύσει» 1, Θεόφρ. 1. 106, κτλ. — II. ἕτερον εἶδος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ βρούλον, καὶ ἄλλο εἶδος τὸ gladiolus, Schneid. Πίνακ. εἰς Θεόφρ. πρβλ. ὡσαύτως κύπερος.  
 κύπελλος, ἰδος, ἡ, = κύπελλον, Εὐστ. 1776. 31.  
 κύπελλο-μάχος, ὄν, ἐπὶ συμποσίου, κυπελλομάχος εἰλαπίνη, δηλ. καθ' ἣν γίνεται μάχη, ἄγων κυπέλλων, Ἀνθ. Π. 11. 59.  
 κύπελλον [ῦ], τό, (ἴδε κύμβη Δ.) ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἔχον εὐρεῖαν κοιλίαν, ποτήριον, συγχ. παρ' Ὁμ., ὡς τὸ δέπας, σκύφος, πρβλ. Ἀθην. 501F, κατεσκευασμένον ἐκ μετάλλου, χρύσεια κύπελλα Ἰλ. Γ. 248, κτλ.· κύπελλα οἴνου Δ. 345· ἀγγεῖον γάλακτος, Κόκιν. Σμυρ. 6. 345· — ὡσαύτως, Ἰων παρ' Ἀθην. 301F· πρβλ. ἀμφικύπελλος. — II. ἐν Συρακούσαις, κατὰ πληθ. τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου τὰ καταλειφθέντα ἐπὶ τῆς τραπέζης Φίλιπ παρ' Ἀθην. 483A.  
 κύπελλο-τόκος, ὄν, ὁ γεννῶν κύπελλα, τράπεζα Νόνν. Δ. 47. 62.  
 κύπελλο-φόρος, ὄν, ὁ φέρων κύπελλα, Ἀνθ. Π. παρὰρ. 69.  
 κύπελλο-χάρων, ὄν, ὁ κυπέλλοις χαίρων, ἡδυνόμενος, εὐρίσκων τέρψιν εἰς ποτήρια, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνη, Εὐστ. 1776. 31.  
 κύπρος, ὁ, πιθαν. Ἰων. ἀντὶ κύπειρος, Ἡρόδ. 4. 71, — ἐνθα λέγεται ὅτι εἶναι ἀρωματικὸν τι φυτὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκύθαις πρὸς ταρίχευσιν («βαλσάμωμα»), πρβλ. Πλούτ. 2. 383A.  
 κύπη, ἡ, εἶδος πλοίου, ὡσαύτως οἰκισίς ἐξ ὕλης καὶ χόρτου, καλύβη, Ἡσυχ. ἴδε γύπη.  
 κύπω, ὄν, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ κύπτω, Λυκόφρ. 1442· ἴδε ἀνακυπόω.  
 κυπρίδιος, πιβ. ἡμαρτημένη γραφή ἀντὶ κυπρίζω παρὰ Σουίδ.  
 Κυπριακός, ἡ, ὄν, Κύπριος, Διόδ. 14. 110, κτλ. — II. ἐπὶ χαλκού, μέταλλο Δίωσκ. 5. 91.  
 Κυπρίδιος, α, ὄν, ὁμοῖος τῇ Κύπριδι, δηλ. ἀγαπητός, τρυφερός, Ἀνθ. Π. 10. 68, κτλ.  
 κυπρίζω: μέλλ. -ίσω, ἀνθῶ, Ἐδδ. (Ἀμα Ἀσμάτ. Β', 13)· πρβλ. Κυπρισμός.  
 κύπρινον (δηλ. μύρον), τό, ἔλαιον ἢ μύρον κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς κύπρου, Ἀπολλών. Ἡροφ. παρ' Ἀθην. 688F, Δίωσκ. 1. 65· κυπριν-ἔλαιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 184.  
 κύπρινος, ὁ, εἶδος λιμναίου καὶ ποταμίου ἰχθύος, καλουμένου καὶ νῦν κυπρίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 7, 4. 11, 7, κ. ἄλλ.  
 Κύπριος, α, ὄν, ὁ ἐκ Κύπρου, Ἡρόδ. κλ. λῖθος Κ., εἶδος πολυτίμου λίθου, πιβάν. ἡ σμάραγδος, Ἀχαιοὶ παρ' Ἀθην. 689B· πρβλ. Θεόφρ. π. Διό. 25 καὶ 35, Πλίν. 37. 17· Κ. ἄρτοι ἦσαν διάσημοι, Εὐδούλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 2· ὡσαύτως, Κ. παραπετάσματα Ἀριστορ. Ἀποσπ. 520· καὶ παστέος ἰχθύς ἐκ Κύπρου, τάριχον, Ποσειδίππ. ἐν «Μεταφερομένοις» 2· βούς Κ., παροιμ. ἐπὶ ἀθηναίου ἀνθρώπου, Παροιμιογρ., Σουίδ., κλ. — II. Κύπρια, τὰ, ἐπικόν τι ποίημα εἰσαγωγικὸν εἰς τὴν Ἰλ., ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μετὰ τῆς Θέτιδος, Ἡρόδ. 2. 117, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 6, κ. ἄλλ.  
 Κύπρις, ἰδος, ἡ, αἰτιατ. Κύπριν ἢ Κύπριδα, Ἰλ. Ε. 330, 458· μεταγενεστ. γεν. -ιος, Ἰακωφίλου Ἀνθ. Π. σ. li· — Cyprus, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς νήσου ἐνθα κατὰ πρῶτον καὶ πλεῖστον ἐλατρεύθη, Ἰλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Τραγ. κλ. συναπτόμε-



ἰὼν τῷ Ἀφροδίτῃ, Ὅμ. Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 2. 2) μεταφορ., ἐπὶ ὥραις κόρης, = ὥραια ὡς Ἀφροδίτῃ, Ὅππ. Ἀλ. 4. 235. II. ὡς προσήγορ., ἔρω, πάθος, Εὐρ. Βάχχ. 773. Κύπριν ὑπαρπάζειν Ἀριστορ. Ἑκκλ. 722. Κ. λαβράδα Εὐδουλ. ἐν Νανν. 1. 8. ἐν πλησμονῇ γὰρ Κ. Μένανδρ. ἐν Μονοτείχ. 159. πρβλ. Βακχουλ. Ἀποσπ. 20 (27) Blass, Σοφ. Ἀποσπ. 710. III. ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Μελέτι. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. 3. 112. [ὁ φύσει] παρ' Ἑπικ. κατὰ τὸ πλείστον ὁ θέσει· ἄλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Κωμικ. πλὴν ἐν παρωδαίσις].

κυπρισμός, ὁ, ἡ ἀνῆσις τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου, Ἐδδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Ζ', 12), Εὐστ. 1095. 23.

Κυπρογενής, ἐς, (γενέσθαι) ἐν Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὅμ. Ὑμν. 9, Σόλων 2. 1, Πίνδ., κλ. — θηλ. Κυπρογενεία, ἡ, ἐν Κύπρῳ γεννηθείσα, Κ. Ἀφροδίτῃ Ἀριστορ. Ἀυσ. 551. Κ. θεὰ Πανύσσ. παρ' Ἀθην. 36D. ἀπολ., Πίνδ. Π. 4. 384, Πλούτ. Ἀρτοῖ. 28. Κυπρογενεία, μετὰ συνιζήσεως τοῦ -έα, Ἡσ. Θ. 193.

Κυπρόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ Κύπρου, Ἀνθ. Π. 9. 487. Κυπρόθε, Καλλ. Ἀποσπ. 217.

Κύπρονδε, Ἐπίρρ., εἰς Κύπρον, Ἰλ. Α. 21.

Κύπρος, ἡ, Ἑλληνικὴ νῆσος κατὰ τὰ νότια παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ὅμ. (μάλιστά ἐν τῇ Ὁδ.) κτλ. οἱ Ῥωμαῖοι ἐλάμβανον ἐκείθεν τὸν ἀριστον χαλκόν, Λατ. cyprium, Πλίν. 34. 2. — πρβλ. Κύπριος.

κύπρος, ἡ, δένδρον τι ἐν Κύπρῳ αὐξανόμενον, Λατίν. cyprus, Ἑβρ. gopher (Γέν. Σ', 14), Lawsonia alba, Sprengel εἰς Διοσκ. 1. 124, πρβλ. Ἀνθ. Π. 4. 1, 42. ἐκ τοῦ ἀνδρικοῦ αὐτοῦ παρήγγο τοῦ μύρον κυπρίνον Ἀρετ. Νούτ. Θερμ. 1. 25, Διοσκ. 1. 66. καλούμενον κύπρος ὑπὸ Θεοφρ. π. Ὁσμ. 26. κέξ. II. μέτρον σίτου χωροῦν δύο μοδίους, Ἀλκαί. 96, Σύλλ. Ἐπιγρ. 3561. πρβλ. ἡμίκυπρον. 2) = κεφάλαιον ἀριθμοῦ, Ἰσχύ.

κύπτω: μέλλ. -άσω, θαμιστικ. τοῦ κύπτω, ἐξακολουθῶ νὰ κύπτω, κύπτω καὶ περιεργάζομαι, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρευνῶ, ἐκτετάζω, Σώτρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστορ. Ἀυσ. 17. περί τινα Ἀριστορ. ἐνθ' ἄνωτ. τί κυπτάται ἔχων περὶ τὴν θύραν; ὁ αὐτ. ἐν Νερ. 509. εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνάς. κλέπται κ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 731. περὶ τὸν τεθνεῶτα Πλάτ. Πολ. 469D. ἀπολ., κυπτάζοντα ζῆν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντερσπ. 137B.

κύπτω: μέλλ. κύψαι: ἀόρ. ἐκυψά: πρkm. κέκυψα: πρβλ. ἀνα-, ἐπι-, κατά-, παρα-, συγ-, ὑπερ-, ὑπο-κύπτω. (Ἐκ τῆς ΚΥΨ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς κέ-κυψ-α, κυψ-ός, κύψ-ος, καὶ ἴσως ὅδε: πρβλ. Λατ. cubo, cumbo, in-cumb-o). Κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, «κύπτω», πλευρά; τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεραάνθη Ἰλ. Δ. 468. ἔλαβεν.. κύψας ἐκ πεδίοιο Ρ. 621, πρβλ. Φ. 69. ὁσάκι γὰρ κύψαι γέρων πίνειν μενεαῖον κτλ. Ὁδ. Α. 585. κ. ἐς τὴν γῆν Ἡρόδ. 3. 14, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 349. κ. κάτω ὁ αὐτ. ἐν Σρ. 279. κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας Πλάτ. Πολ. 586A. χαμᾶζε Πλούτ. Ἀντων. 45. συχνάκι κατ' ἀόρ. μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήμ., θέει κύψας, τρέχει μετ' τὴν κεφαλὴν κεκυρταίν, δηλ. μετὰ μεγίστης ταχύτητος, Ἀριστορ. Βάτρ. 1091. οὕτως, διότι εἰμι κύψας ὁ αὐτ. ἐν Ἑκκλ. 863. ἐς τὴν γῆν κύψασα κύψω βαδίζει ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 349. κύψας ἐσθίει, τρώγει «κυρταίν», δηλ. ἀπληστώ, ἀνηράγως, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 33. κύψαντες διεφρόντιζον Ἑπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 23. 2) καταδι-βάω τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀσχύνης, Ἀριστορ. Ἰππ. 1354, Θεσμ. 930. ἡ ἐκ θλίψεως, Ἀμρις ἐν Πλάτ. 1. 6. ἡ ἐνεκα σκέψεως, Ἑπικρ. ἐν Ἀδῆλ. 1. 21. 3) κάμπτομαι ὑπὸ φορτίον τι, Δημ. 332. 12.

2) παρ' Ἀρχιλ. 32, κύψαι = ἀπαγγέλλω, πρβλ. Ἰσχύ. Φώτ. 5) ἐπὶ ζώων, εἶμαι κεκυρτός πρὸς τὰ ἐμπρός, κ. Ζ. ἀνέ-θεσιν πρὸς τὴν ὀρθάν-στάσιον τοῦ ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. Κ. Μορ. 2. 11. οὕτω, κέρεα κεκυφότες ἐς τὸ ἐμπροσθεν, κέρεα κεκαμμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπὶ τιῶν Ἀφρικανικῶν βοῶν, Ἡρόδ. 4. 183. ἐπὶ τὸν ὁ στόμαχος [τῆς ὑστέρας] κεκύρῃ Ἰππ. 677. 33.

II. μεταβ., κλίνω τι πρὸς τὰ ἐμπρός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. κυρβαίνω, ἀγνωστός τις λέξις ἐν τοῖς Ὅμ. Ἐπιγράμ. 15. 6. ὅπερ φέρεται κυρβαίῃ παρὰ Σουίδ. σ. 2675B.

Κύρβας αὐτος, ὁ, συντεταγμένος τύπος τοῦ Κορύμβας, ὁ ἴδε. κύρβασις, ἡ, Περσικὸν καλυμνὸς τῆς κεφαλῆς ἢ κίχαις μετὰ ὀείας κορυφῆς, πιδ. ὁμοία τῇ τιάρᾳ (ἰδ' ἴδε), Ἡρόδ. 5. 49, 7. 64. — Μόσις δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφόρει αὐτὴν ὀρθάν, ἴδε Ἀριστορ. Ὅρν. 487 (ἐνθα παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸν σαρκώδη λόρον τοῦ ἀλεκτρυόνος), καὶ Σχολ. ἐν τόκῳ, πρβλ. τὸ Ἱομπετικὸν ψηφοδέημα παριστάνον τὴν ἐν Ἰσοφ' μάχῃ ἐν τῷ Μουσείῳ Βοηθονίῳ ἐν Νεαπόλει, καὶ Λεξικ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. τιάρᾳ — κατάπλασμα τι διὰ μακρόν γυ-ναῖκος παραβάλλεται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ σχῆμα, Ἰππ. 666. 34, πρβλ. Ἀρταί. Ὁξ. Νούτ. Θερμ. 1. 10.

κύρβεις, εἰς, αἱ, Ἀριστορ. Ὅρν. 1354, κτλ. οἱ, Κρατῆν. ἐν Ἀδῆλ. 139, Εὐφρο. ἐν Ἀποσπ. 5, Ἀυσ. 185. 8. ὡσαύτως κύρ-βεις Ἀνθ. Π. 4. 3, 83, 4. 4. εὐρησι ἐνικ. δοτικὴ κύρβειδε Νόν. Δ. 12. 37, αἰε. κύρβιν αὐτόθι 55, ὅτε. πλβλ. κύρβεισιν Ἀριστορ. Ὅρν. ἐνθ' ἄνωτ. (ἴσως συγγενὲς τῷ κόρυμβος). Ἐν Ἀθήναις, τρι-

γωνικοὶ πίνακες συντηγμένοι κατὰ τὰς ἄκρας τῶν πλευρῶν καὶ σχημα-τίζοντες οὕτω τρίεδρον πυρκαμίδα περὶ ἄστρον στρεφόμενῃ, ἔχουσαν δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους νόμους γεγραμμένους ἐπὶ τῶν τριῶν ἐξῶν (πλευ-ρῶν) [Τιμαί. Λεξ. ἐν λ.], πρῶτον μνημονευόμενα παρὰ Κρατῆν, ἐνθ' ἄνωτ., πρβλ. Ἀριστορ. ἐνθ' ἄνωτ., Πλάτ. Πολιτικ. 298D, Ἀυσ. 184. 33, Ἀριστ. Ἀποσπ. 352. ἦσαν δὲ ἐξῆλναι κατὰ τὸν Πλούτ. ἐν Σόλωνι 25. χαίκινοι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστορ. Ὅρν. ἐνθ' ἄνωτ. λήθηναι κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. παρὰ Σουίδ. καλοῦνται δὲ καὶ ἄζονες, Ἐρατοσθέν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 280, Πλούτ. ἐνθ' ἄνωτ. ἀλλὰ τινες ὑποθέτουσιν ὅτι αἱ μὲν κύρβεις περιεῖχον τὰς ἱε-ράς συγγραφάς, οἱ δὲ ἄζονες τοὺς πολιτικούς νόμους, Ἐευμολ. Μέγ. ἐν Λεξ. ἑτεροὶ λέγουσιν ὅτι αἱ κύρβεις ἀπε-έλουν τρίεδρον πυρα-μίδα, τετραπλευρὸν δὲ οἱ ἄζονες, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. ἐνθ' ἄνωτ., Δ. Β. 274, Ἰσχύ. II. παρὰ μεταγεν., ἐπὶ πάντος πίνακος ἡ στήλης μετ' ἐπιγραφῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 298D. ἐπὶ γεωγραφικῶν πινάκων, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 280. κ. γηραλέσι, ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων, Ἀνθ. Π. 15. 36, πρβλ. 4. 4. — μεταφορ., αἰσθῆλαι τοῦ Ἡρακλέους, αὐτόθι 4. 3, 83.

III. τὸ ἐνικὸν κύρβεις, κείται μεταφορ. ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς σκυτάλης, Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 451D. ἐν Ἀριστορ. Νερ. 448, ἐπὶ νομικοῦ λεπτολόγου καὶ εἰς μηδαιμίας ὑποθέσεις ἀκολουθούμενου, Λατ. leguleius, οὗτως εἰπεῖν, ὥσα συλ-λογῇ νόμων πόρνη τις καλεῖται κ. ἐταιρικῶν κακῶν Ἀριστ. 1. 17. πρβλ. Παροιμιογρ.

κύρβος, τό, = κύρβεις, Καλλ. κατὰ τὸν Ἑλλάδιον ἐν τῇ Φωτ. Β.δ. 532. 9.

κύρεα, ἡ, ἴδε ἐν λ. κυρία.

Κύρειος, α, ον, ὁ τοῦ Κύρου, εἰς τὸν Κύρον ἀνήκων, Κύρειον στρατοπέδον Ξεν. Ἀν. 1. 10, 1, Ἑκλ. 3. 2, 7. καλλ.

κύρεω Αἰσχύλ. Πρ. 330, Σοφ. Τρ. 386. παρ. ἐκύρου [ὅ] Σοφ. Ἰλ. 1331. μέλλ. κύρῃσω Ἡρόδ. 1. 112, Τραγ. ἀόρ. ἐκ-ύρησα Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 753, Ὅμ. Ἐπιγράμ. 6. 6, Ἡρόδ., Εὐρ. πρkm. κεκύρηκα Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141B. — ὡσαύτως κύρω [ὅ] Περμεν. 108, Εὐρ. Ἰππ. 744, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ. παρ. ἐκύρου Σοφ. Ο. Κ. 1159, Ἰππ. κύρων Ἰλ. Ψ. 281, Ὅμ. Ὑμ. εἰς Δῆμ. 189. μέλλ. κύρω Σοφ. Ο. Κ. 225 (Δυρ.) ἀόρ. ἐκυρσα, μετοχ. κύρσας Ἰλ. Γ. 23, Ἡσ. Ἀσπ. Ἰρ. 426, Ἐργ. κ. Ἰμ. 689, Τραγ. — Μίσ. κύρωμαι [ὅ] ἐπὶ ἐνεργ. σημασί, Ἰλ. Ω. 530. Ποιη-τικὸν ῥῆμα, τοῦ ὁποῖου οἱ δύο τύποι εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐκ-ά-στοτε ἀπαιτήσιν τοῦ μέτρου, καὶ χρόνου. τινὲς ἀπαντᾷσι παρὰ τοῖς Ἰωσι πεζογράφοις.

I. συντασσόμενον μετὰ πτωτικοῦ, συν-τυγχάνω, συναντῶ, ἐπιτυγχάνω. 1) μετὰ δοτ., συναντῶ κατὰ τυχὴν, περιπίπτω, πῆματι κύρσαι Πλάτ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 689. λέων καὶ σώματι κύρσας ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. Ἰρ. 426. ἄρματι κύρσας, προακρύσας εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 428. μέγα δένδρεον αἰθέρι κύρον, φθάνον μέχρι .., Καλλ. εἰς Δῆμ. 38, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 263, Δ. 945, Ἀνθ. Π. 9, 710. οὕτως, ἐν πείρασιν κ. Παρμεν. 108. 6) ἐπὶ πραγμάτων, κυρῶ τι, «τυχαίνω» ἢ δίδωμι, παραχωροῦμαι εἰς τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1290, πρβλ. Τρ. 291, Εὐρ. Ἐκ. 215. — Περὶ τῶν χωρίων ἐν Ἰλ. Γ. 23, Ψ. 821, Ἰσ. Ἐργ. κ. Ἰμ. 753, ἴδε ἐν λεξ. ἐπικυρέω.

2) μετὰ γεν., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ὡς τὸ τυγχάνω, ἔκυρσας ὥστε τοξότης .. σκοποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 628. — φθάνω εἰς ἡ μέχρι .., μελάθρου κύρε κάρη Ὅμ. Ὑμν. εἰς Δῆμ. 189. συναντῶ, εὐρίσκω, αἰδοίων βροτῶν κυρῆσαι Ὅμ. Ἐπιγράμ. 6. 6. πικρῶ δ' ἔκυρσας .. μνηστήρος Αἰσχύλ. Πρ. 739. ἰαδύνων ναυαγιάων κύραντες ὁ αὐτ. ἐν Ἰέρστ. 1011. αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι, εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ φθάσω .., Σοφ. Ο. Κ. 1083. 6) ἀξιόμαί τινας, κτώμαι τι, τυγχάνω, Λατ. potiri, τέκνων κυρῆσαι Ἡρόδ. 1. 31. καθαρσίον αὐτόθι 53. βασιληγῆς ταφῆς αὐτόθι 112. δίκης 9. 116. ἀτιμίας 7. 158. κυρῆσει νοστήριον σωτη-ρίας Αἰσχύλ. Πέρστ. 797. συγχεράς μοῖρας τῆσδε κύρσας αὐτόθι 910. κυροῦντα τῶν ἐπαείων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 70. βίου λώ-ρος κυρῆσαι Σοφ. Ο. Τ. 1514. δυσπότμων γάμων κυρῆσας ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 870. μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε Εὐρ. Μῆδ. 1363, πρβλ. Ἰων. 1105. ἀμοιόδης ἐκ τινος κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Μῆδ. 23, πρβλ. Ἰκέτ. 1170.

3) σπανιώτερον μετ. αἰε., ὡσαύτως: ἴδε τὸ Λατ. potiri, φθάνω, εὐρίσκω, τί νῦν .. κυρῶ; Αἰσχύλ. Χο. 214. βίον εὐ κυρῆσας ὁ αὐτ. ἐν Θῆβ. 699. ἐπ' ἄκτατι νιν κυρῶ Εὐρ. Ἐκ. 698. τέρμονα κύρυν ὁ αὐτ. ἐν Ἰππ. 746, πρβλ. Ὅππ. Ἀλ. 1. 34. 6) λαμβάνω, ἀποκτῶ, κυροῦντων τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 714.

II. ἀνευ πτωτικοῦ, συμβαίνει, γίνομαι, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; Σοφ. Ο. Κ. 225. καλῶς, εὐ κυρεῖ, καλῶς ἀποβαίνει, Αἰσχύλ. Θῆβ. 23, Σοφ. Ἰλ. 799. καὶ ἐπὶ πρόσωπον, Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως, πῶς εὐρίσκειται, πῶς κατὰ περὶ ἄ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371. ὡσαύτως, ἑτέρα ἀφ' ἑτέρων κακὰ κυρεῖ, ἐπικύρει, ἀκολουθοῦσι, Εὐρ. Ἐκ. 689. ἄλλα δ' ἔξ ἄλλων κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰ. Τ. 865. 2) ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀληθοῦς, γνώμη κυρῆσας, δι' εὐρυκῆς, Σοφ. Ο. Τ. 398. — μετὰ μετοχῆς, τὸ δ' ἂν λέγων κυρῆσαι, ἐὰν λέγη, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 589. ἐπικαλῶν κυρῶ Σοφ. Ἰλ. 663, 3) ὡς βοήθησι ῥῆμα, ὡς τὸ τυγχάνω, μετὰ μετοχ., ἀποβαίνω, συμβαίνει νὰ εἶμαι .., σεσωσμένοις κυ-







ἐκτάκτως δι' ὠρισμένην τιὰ ὑπόθεσιν, Ἄριστοφ. Ἀγ. 19, Σουλ. Ἐπιγρ. 111, 122, κάλλ. οὐτως, ἡ κυρία [ἡμέρα], ἡ ὠρισμένη ἡμέρα, Δημ. 541. 22· ἐπεὶ ἦκεν ἡ κ. τοῦ νόμου παρὰ Δημ. 544. 20, κτλ.

4) νόμιμος, κανονικός, ἀρμόδιος, ὕπνος πρό- νος τε, κ. ἐκφυγέται Διόχ. Εὐμ. 127, πρὸλ. 326· — κυρία ἐχεν τινός, ἔχεν ἡ ἐξασκεῖν νόμιμον ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, αὐτοῦ 960.

5) ἐπὶ λέξεων ἡ λόγων, κυριολεκτικός, κυριολεκτικὸς καὶ συνήθης, Λατ. proprius, κ. ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μετα- φορὰ καὶ γλῶττα, Ἄριστ. Πολ. 3. 2, 6, 3. 10, 2, Ποιητ. 21, 5, κ. ἀλλ., Διογ. Λ. 10. 13, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. συγγραφ. κ. ὄνομα ἐστῆμαινεν ὡσαύτως ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ὄνομα προσώπου ἢ πόλεως κτλ., Ἠρόδ. 7. 5.

III. ἐπὶ ῥ. κυρίως, ἴδε ἐν λέξ. B. ὡς οὐσιασ., κύριος, ὁ, δεσπότης, κύριος, Λατ. dominus, ἐπώνυμ. τῶν θεῶν, Πινδ. II. 2. 106, Σοφ. Αἴ. 734, κτλ.· κύριος, κατέχων τι, δεσπότης τινός, τοῖσι κ. ὁματίων Διογ. Λ. 6. 58, πρὸλ. 689, κτλ.· ἡ ὁ κύριος, ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, ὁ οἰκογε- νειάρχης, οἰκοδεσπότης (πρὸλ. κοῦρος, κυριότις), καὶ κύριος μὲν εἶναι τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων, δεσπότης δὲ τῶν δούλων, πρὸλ. Σχολ. εἰς Ἄριστοφ. Ἰππ. 965· ἀλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δούλους, Ἄριστοφ. Πλ. 6, Ἀντιφῶν 120. 1-5, Ἄριστ. Πολ. 2. 9, 4· — ὡσαύτως ὁ ἐπίτροπος ἡ κηδεμὼν κορασίου, Ἰσακ. 59. 26· καὶ καθόλου ἐπίτροπος, ὁ αὐτ., 51. 22, Δημ. 1054. 18, 1134. 22, κτλ.· — ἀκόλουθος ὡς καὶ νῦν, κύριε ἦτο τύπος εὐγενούς προσφωνήσεως, ὡς τὸ Γαλλ. sire, Ἀγγλ. sir, Γερμ. Herr, Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιβ'. 21, κ', 15, Ἠρόδ. Ἀποστ. ις', 30, κτλ.

2) ὡς θηλ., κυρία, ἡ, ὡς ἔτι καὶ νῦν, ἰδίως δέσποινι ἡ οἰκοδέσποινι, Λατ. domina, Φιλῆμ. ἐν Ἀδῶλ. 121· κυρίαν τῆς οἰκίας Μένανδρ. ἐν Ἰδοξίμῳ 2, Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ κλητικῇ, ὡς καὶ νῦν, καὶ τὸ Γαλλ. madame, Διον. Κ. 48. 44. II. ἐν Ἐπιγραφαῖς ὡς ἐπωνυμία πολλῶν θεῶν, τοῦ Διός, Ἐρμοῦ, Κρόνου κτλ., ἴδε Σουλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. III. οὗτω Κυρία, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, κτλ. αὐτοῦ. 2) παρὰ τοῖς Ἑβρ., ὁ Κύριος, = τῷ Ἑβρ. JEHOVAH· ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

κυριότης, -ητος, ἡ, ἐξουσία, κράτος, Ἐπιστ. π. Ἐρ. 1. 21· ἐν τῷ πληθ., Ἐπιστ. π. Κολ. 1. 16.

κυρίεω, Ἄττ. -ττω· μέλλ. -ίξω, κτυπῶ, ἐπιτίθεμαι διὰ τῶν κεράτων ὡς κριός (Φῶτ.)· ἐπὶ ταύρων, ὁ ταύρος δ' εἰσικεν κυρί- εῖν Πιότης παρ' Ἡρακλ. 77, πλάτ. Γοργ. 516Δ· κ. ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 586B· — μεταρ, ἐπὶ ἐπιπλεόντων πιωματίων πληττομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, κ. ἰσχυράν χθόνα Δι- ογ. Λ. Πέρσ. 310.

κυριωνύμειω, ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον, κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες Δούκ. Ἰστ. Βυζαντ. σ. 132Α· καλῶ δὲ καὶ κυρίου ὀνόματος, Εὐστ. 635. 6.

κυριωνύμια, ἡ, ἰδιόζουσα ὀνομασία, Εὐστ. 652. 40, κτλ.

κυρι-ώνυμος, ον, ὀνομασμένος ἀπὸ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ἡ κ. (μετὰ τῆς λέξ. ἡμέρα ἡ ἀνευ αὐτῆς), = ἡ κυριακή, Εὐστ. Πονημ. 42. 48, κτλ.

κυρίως, Ἐπίρρ. τοῦ κύριος, ὡς κύριος ἡ δεσπότης, μετ' ἐξου- σίας, Διογ. Λ. 6. 65, Ἰσοκρ. 68Ε. II. κανονικῶς, ὁμαλῶς, νομίμως, προσήκοντες, διὰ νόμου, κ. ἔχω, εἶμαι ὠρισμένος, ἰσχύω, Διογ. Λ. Ἀγ. 178, Ἰσακ. 66. 9· οὕτω, κ. γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 925C· κ. καὶ πρώτως Ἄριστ. Πλ. Νικ. 8. 4, 4· τὸ κ. ἐν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 7, κτλ.· — ὡσαύτως, κ. αἰτεῖσθαι, δικαιωματικῶς, Σοφ. Φιλ. 63· δοῦναι Δημ. 954. 20.

III. ἀκριβῶς, «σωστά», Πλάτ. Περμ. 136C, κτλ. IV. ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν, τὴν συνήθη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μεταφορᾷ ἡ κατὰ μετα- φοράν, Ἄριστ. Τοπ. Α. 3, 4, 6, 2, 3, Μεταρ. 4. 4, 8, κ. ἀλλ.· συγγραφ. κυριώτερον λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 7, 13, κτλ.

κυριακή, ἴδε κυριακή.

κυριακῶν, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ κυκάνω, ὑποκινῶ, παρα- σκευάζω, κ. δλεθρόν τινι Ἄριστοφ. Θεσμ. 429· Παθ., Ἰππ. 610. 38· — πρὸλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 53, 1213. 49.

κύρμα, τό, (κύρσι) ὅτι τις συναντᾷ ἡ εὐρίσκει, δηλ. εὕρημα, λείψανον, μετὰ δοτ., ἀνδράσι δοσιμενέσσειν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. Ε. 488· κυσί κύρμα γενέσθαι Ρ. 272· οἶωνοι- σιν ἔλωρ καὶ κ. γ. Ὁδ. Γ. 271· θήρεσσιν Ε. 473· φώκησι καὶ ἰχθύσι Ο. 480.

II. ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 430, ἐπὶ προσώπου, ὁ εὐρίσκειν ἡ λαμβάνων λείψαν, ἀπατών.

Κύρνος, ἡ, Cynus, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορσικῆς, Ἠρόδ. 1. 165· οἱ Κύρνοι ὁ αὐτ. 7. 165· Κυρνία γῆ, παροιμ. ἐπὶ φωλεῷς λεγούσῃ, Παροιμιογρ.

Κῦρος, ὁ, 1) ὁ πρῶτος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μέγας Κῦ- ρος, Ἠρόδ., κτλ. 2) ὁ νεώτερος, ὁ ἀδελφός τοῦ Ἀρταξέρ- εου, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 1, κτλ.· — οἱ Κύριοι, οἱ Ἕλληνες οἱ παρὰ τῷ Κῦρῳ πρῶτον ὑπηρετήσαντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἐλλ. 3. 2, 7, κτλ.

κύρος, -εος, τό, ὡρίστη ἐξουσία, δυνάμεις, κ. ἔχων ἀμφί τι- νος Διογ. Λ. Ἰκέτ. 391· τῶν πραγμάτων τὸ κ. ἔχων Ἠρόδ. 6. 109· ἀπαν τὸ κ. ἔχων Θουκ. 5. 38, πρὸλ. Πλάτ. Ἰοργ. 450Ε, 451Α, Β· κ. ἔχων περὶ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C. 2) ἀξίωμα, ἰσχύς, Λατ. potestas, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C. II. ἐπι-

κύρωσις, κύρος, ἰσχύς, ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἔχειν κύρος = κεκα- ρῶσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 1780· ἡ νῦν.. ὑπάρξει κύρος ἡμέρα κα- λῶν ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 919· — κύρος καὶ ἀπαντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παρά- γωγα, ἐκτός· ἐὰν τὸ κοίρανος ἀνῆλθῃ εἰς τὴν αὐτὴν βίαν, εἶναι λέξις τῶν μετ' Ὁμηρον χρόνων. (Ἐκ τῆς √ΚΥΡ· παράγονται καὶ τὰ κυρ-ῶω, κύρ-τος· πρὸλ. Σανασκ. sū-as (forlis), sū-ata (for- ludo) ἴσως καὶ τὸ κοίρ-ανος καὶ Λατ. cur-ia.)

κύρωω, (κύρος) κάμνω τι ἐγκυρον, ἰσχύον, ἐπιθεβαίνω, ἐπικυρῶ, ἐκτελῶ, ὀρίζω, Λατ. ratum facere, ὁμοίως.. τὴνδ' ἐκύρωσας φάτιν Διογ. Λ. Πέρσ. 227· φάτις τῆδ' ἐκύρωσεν [τόδε] αὐτόθι 521· ταῦτα Ἠρόδ. 6. 86, 2· τὸν γάμον αὐτόθι 126· ἡ ἐκκλη- σία κυρώσασα ταῦτα διελύθη Θουκ. 8. 69· πρὸλ. Ἄριστοφ. Θεσμ. 369· τὴν μοῖραν Πλάτ. Πολ. 620Ε· τὴν γνώμην, τὸ δόγμα, τὴν ψῆφον Πολύδ. 1. 11, 1, κτλ.· — Μέσ., ἐκτελῶ τοὺς σκοπούς μου, λόγῳ κυρωθῆναι τὰ πάντα Πλάτ. Γοργ. 451C, D· — Παθ., νομιμοποιεῖμαι, ὀρίζομαι κτλ., πρὶν κυρωθῆναι τὸ .. πρῆγμα Ἠρόδ. 8. 56, πρὸλ. Θουκ. 4. 125· τοὺς κυρωθέντας [τῶν νόμων] Ἀνδοκ. 11. 36, πρὸλ. Δημ. 485. 13· τὸ ψήρισμα τὸ κυρωθῆν περὶ τούτων Σουλ. Ἐπιγρ. 1570a. 45, κ. ἀλλ., πρὸλ. ἐπικυρῶω· — καθόλου, ποῖ κεκρυώται τέλος; εἰς ποῖον σημείον τὸ τέλος ἔχει ὁρισθῇ ἡ προσδιορισθῇ; Διογ. Λ. Ἰκέτ. 603, πρὸλ. Χο. 874· πρὶν κεκυρωθῆναι σφαγάς, πρὶν ἡ ἐκτελεσθῶσι, Εὐρ. Ἠλ. 1060· — μετ' ἀπαρ., ἐκεκύρωτο συμβάλλειν, εἶγεν ἀπορασίαν νὰ γείνῃ ἡ μάχη, Ἠρόδ. 6. 110, πρὸλ. 130· ἐκυρωθῆ νουμαχεῖν ὁ αὐτ. 8. 56.

2) κ. δίκην, ἀπορασίῳ αὐτῇ, Διογ. Λ. Εὐμ. 581, 639. 3) μετ' ἀπαρ., ἀπορασίῳ ἡ ὀρίξω νὰ .. τηρηθῆναι τὸν νόμον Ἄριστ. Ἀποστ. 551.

κυρανίσις, ὁ, Λακων. λέξις ἀντὶ νεανίας ἡ ἔφηβος, Ἄριστοφ. Λυσ. 983, 1248· — ὁ Φῶτ. μνημονεύει τύπον σκυρθάνια (τλ) = ἔφη- βοί· καὶ ὁ Ἰσχύς. ἔχει σκυρθαλίαις, σκυρθάλιος, σκυρθάλιας (τά), σκυρθαλίς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· πρὸλ. Müller Dor. 4. 5, 2.

κυρτό-τεκνος, ἴδε ἐν λέξει κρεισσότεκνος.

κυρταίνω, κυρτοῦμαι, «καμπουριάζω», Σουῖδ. ἐν λέξ. ὕδωρ, — κυρτ-αύχην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κυρτὸν αὐχένα, τὸ τοῦ Πακουβίου, incurvicervicus, Κυντλ. 1. 5, 67.

κυρτεία, ἡ, τὸ ἀλιεῦν διὰ τῆς κύρτης, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κυρτεῖς, -εως, ὁ, ὁ ἀλιεὺς διὰ τῆς κύρτης, Ὀππ. Ἀλ. 3. 352· ὡσαύτως κυρτευτής, -οῦ, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 230.

κύρτη, ἡ, ὡς τὸ κύρτος, ὁ, πλέγμα πρὸς ἄγαν ἰχθύων, εἶδος καλῆλου ἀλιευτικοῦ μετὰ στενοῦ λαίμου, Λατ. passa, Ἠρόδ. 1. 191, Διόδ. 3. 19· χοιρινὴ κ. Νικ. Ἀλεξίφ. 546, πρὸλ. Ἀρχιλ. 167.

κυρτεῖα, ἡ, (κύρτος) ἀσπίς πλεκτή, Διόδ. 5. 33.

κυρτεῖω, (κυρτός) εἶμαι κυρτός, «καμπουριάζω», ἀσθενέας καὶ ἀώρουσιν νῶτά τε κυρτιώνοντας Μανέων 4. 119, ἐν τῷ Ἐπικ. τύφω.

κυρτεῖδον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύρτος, Διοσκ. 1. 62· — ὡσαύτως κυρτεῖς, -ίδος, ἡ, Νικ. Ἀλεξίφ. 493, Ὀππ. Ἀλ. 5. 600, Διοσκ. 4. 157.

κύρτιον, τό, μέρος ἄρματος, Πολύδ. Α'. 143.

κυρτο-ῶτέω, περιπατῶ μετὰ κεκυρτωμένης ῥάχεως, Ψευδο- Χρυσ. τ. 7. σ. 342, 8, κτλ.

κυρτο-ειδής, εἰς, ἔχων σχῆμα κυρτόν, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 28. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 35.

κυρτο-κάπηλος, ὁ, πωλητὴς ἀλιευτικῶν σκευῶν, Σουλ. Ἐπιγρ. 9180.

κύρτος, ὁ, = κύρτη, Σαφῶ 139, Πλάτ. Σοφιστ. 220C· τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 79D· μήτε ἐγγρηγοράειν μήτε εὐδουσι κ., με ἀλιευτικῶς καλῶντος ἀρευνόντες ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823Ε· κύρτω θηρεύειν τοὺς ἰχθύς Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 20, 4, κτλ.

2) κλωβὸν πτηνοῦ, Λατ. cavea, λυγοτευχής Ἀνθ. Π. 9. 562.

κυρτός, ἡ, ὄν, (ἴδε κέρκος) κεκυρτωμένος, καμαρωτός, κύμα (ἴδε κορυφώ) Ἰλ. Δ. 426· κύματα κυρτά, φαληριώντα (πρὸλ. κυρτόω) Ν. 799· θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίξει Μόσχ. 5. 5· ὡσαύτως, τῷ δὲ οἱ ὦμοι κυρτοί, κεκυρτωμένοι, Ἰλ. Β. 218, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 11. 120· βραχίων κ. ἐς τὸ ἐξω μέρος Ἰππ. π. Ἀγμ. 758· κ. τροχὸς Εὐρ. Βάχχ. 1066· κυρτὴ κάμηλος Βαέρ. 40. 2· κυρτοὶ δὲ ὁμοῦ καρίδες ἐν ἐνερῷ πέδῳ Ὁφελίων ἐν Ἐκκαλαί- σχῳ 1.

2) παρὰ τοῖς Μαθ., κυρτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοῖλος, οὐσης τῆς γῆς κυρτῆς καὶ σφαιροειδοῦς Ἄριστ. Μετεωρ. 2. 7, 3· περὶ τὰς ἐκλείψεις [ἡ σελήνη] ἀεὶ κυρτὴν ἔχει τὴν ὀρίζουσαν γραμμὴν ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 14, 17.

κυρτότης, -ητος, ἡ, τὸ κύρτωμα, τῆς θαλάσσης Σαφῶ 12· ἐπὶ τῶν ὤμων, Πλούτ. 2. 26B· τὸ ἔχειν σχῆμα κυρτόν, ἐπὶ τῆς σε- λήνης, αὐτόθι 922D.

2) παρὰ τοῖς Μαθ., ἀντίθετ. τῷ κοι- λότης, Ἄριστ. Φυσ. 4. 9, 7, Μετεωρ. 4. 9, 7.

κυρτοῶ, (κυρτός) κυρτώνω, κάμπτω τι μέχρις οὗ σχηματίζῃ τέξιν, κυρτῶν νῶτα, ἐπὶ ταύρου ἐπομαζομένου εἰς ἐπίσταν, Εὐρ. ἸΕλ. 1558· τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κ. Ἀθην. 629F· λαί- φεα Ἀνθ. Π. 10. 15. — Παθ., κύμα παρεστάθη, οὐρεῖ ἴσον, κυρτωθῆν (πρὸλ. κυρτός) Ὁδ. Δ. 244· κυρτοῦσθαι ῥάχιν



\*Οπκ. Κυλ. 3. 273· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφους, οἱ φοινίκες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι κυρτοῦνται. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11.— μέσ. ἀόρ. ἀρ. ἐκυρτώσαντο Νόν. 37. 564.

κύρτωμα, τό, κύρτωσις, καμπή, τοῦ ὀστέου κ., ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἐξωτερικὴ κύρτωσις, Ἰππ. Ἀγμ. 758· μεταφρένου Λουκιαν. π. Ἀπλδ. 7· τὸ κατὰ τὴν ῥαχίν κ. Διόδ. 2. 54. 2) τὸ σφαιροειδές ἢ στρογγύλον σχῆμα πλήρους κύστεως, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 814· ὀφθαλμ., πρὶν γένεσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40, κ. ἄλλ. ἡ κοιλία ποτηρίου, Ἀθην. 488C.— ἐπὶ παρατάξεως στρατοῦ, μηχανοειδὲς ποιῶν τὸ κύρτωμα Πολύδ. 3. 113, 8, κτλ.

κυρτών, ὄνος, (ἢ κύρτων ὄνος), ὁ, κυρός, «καμπύρης», ὁ Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 6. 92.

κύρτωσις, εὐς, ἢ, καμπύλωσις, καμπουρίασμα, κυρίως δὲ κατὰ τὸ μέσον τῆς ῥάχως, Γαλην. 12. 367, Ἐτυμολ. Μέγ. 774. 12. 2) = πομπόλυξ, φυσαλίς, ἐπὶ ὕδασι εὐδιάλυτοι κύρτωσις Ἐτυμολ. Μέγ. 682. 11.

κύρω, ἴδε ἐν λ. κύρεω.

κύρωμα, τό, = τὸ ἐπομ., Εὐστ. Πονημ. 230. 16.

κύρωσις [ὑ], εὐς, ἢ, (κύρω) ἐπικύρωσις, Θουκ. 6. 103, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 44, κτλ. πᾶσα.. ἢ κ. διὰ τῶν λόγων ἐστὶ Πλάτ. Γοργ. 450B.

κύρωτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ κυροῦν, Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3. 25, 2.

κύρωτος, ἥρος, ὁ, ὁ ἔχων τὸ κύρος, ἄρχων, Ἰππ. π.

κύρωτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπικυρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνακυρτικός, Κλήμ. Ἀλ. 923 (κοινῶς: κυριωτικῇ), κτλ.

κύσαι [ὑ], Ἐπιχ. κύσαι, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ κυνέω· ἀλλὰ κύσαι τοῦ κύω.

κύσκιμένη, (οὐχὶ κύσκιμένη), ἴδε ἐν λ. κύω II.

κύσθος, ὁ, (κύω) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὐπολ. ἐν «Πόλεσιν» 3, Ἀριστοφ. Ἀγ. 782, κ. ἄλλ.

κυσιάζω = πασχύνω, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσο-θάκκαρις, εἶδος, ὁ, ἡ τοῖν τὸν κυσὸν μυρίζων, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσοδάκνηξ, «ψοριξ» Ἡσυχ.

κυσο-δόκη (ἢ -δόκη), ἡ, εἶδος ξυλίνου δεσμοῦ ἢ κολαστηρίου, Ἀλκιβίων 3. 72· πρὸς κύψων II.

κυσο-λάκων, ὄνος, ὁ, = παιδεραστής, ἐπειδὴ οἱ Σπάρτιται κατηγοροῦντο ἐπὶ τοιαύτῃ συνήθειᾳ, Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ., Φώτ.

κυσο-λαμπής, εἶδος, ἢ, = πυγολαμπής, Ἡσυχ.

κυσο-λέσχης, οὐ, ὁ, ἄνθρωπος· αἰσχρορρήμων, αἰσχρολόγος, Εὐστ. 746. 14.

κυσο-νίπτης, ὁ, = πόρνος, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσός, ὁ, (κύω) γυναικεῖον αἰδοῖον Ἡσυχ. II. = πυγή, παρὰ τῷ αὐτῷ.

κυσοχρήνη, ἡ, ἐξ ὅλων ἐν ᾧ ἀμαρτάνουσαι αἱ πόρνοι ἐδεσμεύοντο Ἡσυχ. II. = εὐρυπρωκτεία, ὁ αὐτ., Φώτ.

κύσσα, κύσσα, ἴδε ἐν λ. κυνέω.

κύσσαμένη, ἡμαρτημ. γραρ. ἀντὶ κύσκιμένη, ἴδε ἐν λ. κύω II.

κύσσαρος, ὁ, = κυσός II, Ἰππ. 238. 27, Γαλην. πρὸς κύτταρος.

κύστη, ἡ, ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἄρτος σπογγίτης.

κύστις, εὐς, ἢ, ὑπόκορ. τοῦ κύστις, Ἰππ. ἐν Λεξ. Γαλην. σ. 512.

κύστιον, τό, (κύστη) φυτόν τι φέρον τὸν καρπὸν ἐντός κύστεως, «κύστιον» τὸ ἀλικακκάδον Ἡσυχ., Λατ. vesiculis, κατὰ Διοσκ. 4. 72· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρόγγιον, ὁ ἰδίως ἀλικακκάδον καλοῦσιν.. καρπὸν δὲ ἔχει· ἐν θυλακίῳ περιφερῆσιν ὅμοιον φύσει, πυρρὸν, περιφρῆ, λεῖον, ὡς ῥαγα σταφυλῆς κτλ.

κύστις, εὐς, καὶ -ιος, ἢ, (κύω), ὡς τὸ κύστη, ἡ, (ὀυροδόχος), κύστις, «φούσκα», Ἰλ. B. 67, Ν. 652, Σοφ. Ἀποσπ. 462, Πλάτ. Τίμ. 91A, κτλ. ὡς περ κύστιν φυσᾷ, τὰς φουσκώνει (δηλ. τὰς νεφρῶς), ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 405· κ. ὑεῖα, ἐν χρήσει ὡς θυλάκιον ἢ βαλλάντιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 425· οἴνου κύστις μεστός Ἀθην. 20A. II. κ. ὀφθαλμοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέχον μέρος, «ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτωθεν προκειμένη, οἰνόφυλος (σημαίνει)» Πολέμ. Φυσιολ. 236, πρὸς Ἀριστ. Φυσιολ. 6, 25 (ἐνθα κύστιδες).

κύτιος, ὁ, ἡ χάλυξ τοῦ ἄνθους τῆς ροῖας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, κτλ.—Καθ' Ἡσυχ.: «κύτιον» τῆς ροῖας τὰ πρῶτα ἐξανθήματα.

κύτινῶδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύτινον, Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 4. 10, 3.

κύτις, εἶδος, (κύω) μικρὸν κύτιον, κιθώτιον, «κουτάκι», Σγολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 663 (ἐνθα διώρρωσε κυτίδα ἀντὶ κυτίδια ὁ Κοραῖς ἐν Πλάτ. τ. 2, σ. 155).

κύτιση-νόμος, ον, (νέμομαι) ὁ, ἐπὶ τῆς χελώνης, ἡ τρώγουσα κύστιον, κυτισσάγος, Νικ. Ἀλεξ. 572.

κύτις, [ὑ], ὁ, cytissus, εἶδος θαμνῶδους τριφύλλου, Medicago arborea, Ἰππ. 583. 48, Κρατίν. ἐν «Μαλθακίς» 1. 8, Εὐπολ. ἐν Αἰγ. 1. 3. Θεοφρ. 10. 30.

κυτμής, εἶδος, ἢ, εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ λίπου αἰγείου, Λουκ. Ἀλεξ. 22, 53.

κύτο-γάστρω, -οριος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εὐρεῖαν γαστέρα, Ἀνθ. Π. 6. 305, κατὰ τὸν Τουρ. ἀντὶ κυάστωρας.

κύτος [ὑ], -εος, τό, (κύω)—κοιλίωμα, κοιλότης, κοιλογαστορος κύκλου, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Δισχυλ. Θέβ. 495· ἀσπίδος Εὐρ. Ἀπισπ. 185· θώρακος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1224, πρὸς Εὐρ. Πλ. 473· λέδητος ὁ αὐτ. Κύκλ. 399· τρίποδος Ἰκέτ. 1202· κύλικος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδελφ. 9.—τὸ μέσον τῆς νεώς, τὸ κοῖλον, «ἀμπάρι» τοῦ πλοίου, Πολύδ. 16. 3, 4, κτλ. 2) πᾶν ἀγγεῖον, ὕδρια, κτλ., Δισχυλ. Ἀγ. 322, 816, Σοφ. Πλ. 1142, κτλ. πλε-κτόν κ., καλῶν· Εὐρ. Ἰων 37· κοιλοσώματον κ. Ἀντιφ. ἐν Ἀρροδιῶν 1. 2. 3) πᾶν τὸ περιέχον ἢ καλύπτον, τὸ τῆς κεφαλῆς κ. Πλάτ. Τίμ. 45A· τὸ ἐπισθεν κ., τὸ ἵνλον, Ἀριστ. π. Ζ. Μερ. 2. 10, 15.—τοῦ θώρακος κ., δηλ. τὸ στῆθος, ὁ θώραξ, Πλάτ. Τίμ. 69E· οὕτω, τὸ ἀνω κ. Ἀριστ. τὸ τῆς ψυχῆς κ., δηλ. τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 44A· ἐντεῦθεν καὶ ἀπολ. = τὸ σῶμα, ἀνδρείω κύτει Σοφ. Τρ. 12· ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, διὰ παντός τοῦ κ. Πλάτ. Τίμ. 74A, πρὸς Νόμ. 964E· τὸ ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κ. Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 1. 7, 1, πρὸς π. Ζ. Μερ. 4. 10, 12, κ. ἄλλ.

κύτος [ὑ], εὐς, τό, τὸ Λατ. cutis, (ἴδε σκεῦος ἐν τέλ.), δέρμα, Λυκόφρ. 1316, Διόδ. 1. 35.

κύτρα, Σικελ. ἀντὶ τοῦ χύτρα, Γρηγ. Κορ. 341.

κύτταριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ κύτταρος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 26, 4, 6.

κύτταρον, τό, = τῷ ἐπομ. 3, Ἀριστοφ. Θεσμ. 516, ἀν μὴ ἀναγνώστεον κύτταρος.

κύτταρος, ὁ, (κύτος) ἡ κυψέλη κηρήθρας, ἐν ἣ τὰ ἔμβρυα τῶν μελισσῶν, σφηκῶν καὶ ἀνθηρῶν κατατίθενται, Ἀριστοφ. Σπ. 1111, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 8, 5. 22, 9, 5. 23, 4, ἄλλ. 2) κοιλίωμα ἐντός τοῦ καυλοῦ τοῦ κυάμου, Θεοφρ. π. Φ. Ἰστ. 4. 8, 7· ἰδίως ὁ θάλλων κῶνος τῆς πίτυρος, ὁ αὐτ. 3. 3, 8. 3) μεταρ, τοῦράνοῦ τὸν κ., τὸν κοῖλον θάλον τοῦ οὐράνοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 199.

κυτών, ὄνος, ὁ, κοιλίωμα, κοιλότης, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, 252, 17· κυψαγίω, ἔχω τὸν αὐχένα κεκυρτότα, κύπτω (ἴδε τὸ ἐπόμεν.), Λιβάν. 4. σ. 203.

κυψ-αγωγός ἵππος, ὁ, βαδίζων μὲ αὐχένα κυρτόν, καμπαρῶτον καὶ τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἰππ. 7, 10.

κυψάλεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κυφός, Ἀνθ. Π. 6. 297.

κυψέλλα [ὑ], τά, (συγγεν. τῇ λέξει κύπελλον)—μόνον παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, 4) αἱ κοιλότητες τῶν ὠτων, Λυκόφρ. 1402. 2) νέρη διμήλεις, Καλλ. Ἀποσπ. 300· (ὁ Δινδ. διορ-θοῖ κύπελλ' ἀντὶ νέφρ' ἐν Δισχυλ. Ἰκέτ. 793) ἐν Λυκόφρ. 1426, κ. ἴδων, σύννεφα βελών.

κυψή, ἡ, Κρητικ. ἀντὶ κεφαλῆς, Ἡσυχ.

κυψί, εὐς, καὶ εὐς, τό, Διγύπτιον τι φάρμακον συντεθειμένον ἐκ πολλῶν διεγερτικῶν οὐσιῶν, Διοσκ. 1. 24.—κυψί παρ' Ἀθην. 66F, Γραμμ.

κυψο-ειδής, ες, ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα πρὸς τὸ κύψι, Γαλην. 13. 585, 587. II. (κύψος) κεκυρτωμένος, κυρτός, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὁξ. 3. 74, 130.

κυψο-εὐρετος, ον, ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, «καμπύρης», Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθελῶν» 1. 18.

κυψόματι, κυρτοῦμαι, Ἰππ. Ἀθρρ. 806· κύφουται ῥάχις 807, Ἐρωτιαν. σ. 226.

κυψός, ἡ, ὄν, (κύπτω, κέκυφα) κεκλιμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, κεκυρτωμένος, κύπτων, «καμπύρης» (πρὸς λωρδός), ὅς δὲ γῆ-ραι κύψος ἔην καὶ μυρία ἤδη Ὁδ. B. 16· κ. ἀνὴρ, κ. προ-σδύτης Ἀριστοφ. Ἀγ. 703, Πλ. 266· ἔλκεσθαι ἐς κυψόν, ἔχειν κύρτωμα τῆς ῥάχως, Ἰππ. π. Ἀθρρ. 806· τρίγλαι κ. Ἐπιγ. 37 Ἀθην. συγν. ἐπὶ καρδίαν ἐνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν, Εὐβουλ. ἐν «Τιτθαῖς» 4, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136A, Ἀνθ. Π. 5. 185· ἀλλὰ διὰ τοῦ: τῶν καρδίαν αἱ κυφαὶ ὁ Ἀριστ. χαρακτηρίζει εἶδος τι αὐτῶν ἰδιαιτέρον, τῶν καρδίαν αἱ τε κυφαὶ καὶ αἱ κράγγο-νες καὶ τὸ μικρὸν γένος π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 2, 2, 5. 17, 8· ὑπὸ κ. ἄροτρον Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 618. 14. II. κε-κυρτωμένος, στρογγύλος, ἐπὶ ποτηρίου, Ἀθην. 482E.

κύψος, εὐς, τό, κύρωμα, κύρτωμα, «καμπύρας», Ἰππ. π. Ἀθρρ. 807, Ἀλέτ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 180. 1, Ἀρκάδ. II. = κύπελλον, Ἐτυμ. Μέγ. 549. 8.

κύψότης, ητος, ἡ, τὸ ἀπρημένον τοῦ κυφός, «καμπύρας», Ἰππ. π. Διαιτ. Ὁξ. 387. II. τὸ στρογγύλον, ἢ στρογγυλότης, Ἀθην. 482E.

κύρωμα, τό, κύρτωμα ἐν τῷ σώματι, «καμπύρας» Ἰππ. π. Ἀθρρ. 807, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 502, 3.

κύρων, ὄνος, (ἢ κυφών, ὄνος), ὁ, (κύψος) ξύλον κεκυρτω- μένον, ὁ κυρτός (ὕψος τοῦ ἀρότρου, Θεοφρ. 1201· κυρῶνες, ὡσαύ-τως, «τῶν δύο πλαγίων πλευρῶν (ἄρματος) αἱ ἐπάνω ῥέβδοι, αἱ εὐς κάτω τεινῶσαι, κυρῶνες» Πολύδ. Δ' 143. II. εἶδος κολαστη-ρίου ξυλίνου δεσμοῦ, ἐν ᾧ ἐνεκλειετο ὁ αὐχὴν τῶν τιμωρομένων δούλων καὶ καταδικῶν, ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων Κρατίν. ἐν «Νεμέσει» 8, πρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 476, 606· δεθῆναι ἐν τῷ



κ. Ἀριστ. Πολ. 5, 6, 15. 2) ὁ διατελέσας ἐν τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, κακὸς καὶ δόλιος, κακοῦργος, Λατ. *furcifer*, Ἀρχιλ. 166, Λουκ. Ψευδολογιστ. 17. III. μέρος τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ, Ποσειδίππ. ἐν Ἀδῆλ. 16.

κυφώνιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 22 (ὁ Struon κυφρον ἐν τοῦ κύφει).

κύφωνισμός, ὁ, τιμωρία διὰ τοῦ κύφωτος, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πολ. 476.

κύφωσις [ῶ], εὖως, ἡ, κύρτωσις τῆς βράχεις, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 812.

κύχραμος, ὁ, πτηνὸν τὴν ἀποδημητικὸν ἀποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρνέων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 12, 11 (διάρ. γραφ. κέχραμος. κίχραμος) — κατὰ τὸν Sundevall κύχραμος, κρέξ, ὀρνυγομήτρα, ἅπαντα εἶναι ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ πτηνοῦ — φέρεται δὲ κίχραμος παρ' Ἰουχ. *cychramus* παρὰ Πλιν. 10, 13.

κυψέλη, ἡ, πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον — κιβώτιον, θάκη (ὅθεν ὀνομάσθη ὁ Κύψελος), Ἡρόδ. 5, 92, 4, 5, Πλούτ. 2, 161A, Παισ. 5, 17, 5 κ. ἐξιδίμνος, σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου χωροῦν ἐξ μεσέμων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 631 — κυψέλη μελισσῶν, Πλούτ. 2, 601C πρὸλ. κύτταρος· μεταρ., κυψέλα φρονιμάτων Κωμ. Ἀνών. 268.

II. ἡ κοιλότης τοῦ ὠτός, Πλούτ. Β', 85, Ἰουχ. — ἐντεῦθεν, 2) ὡς τὸ κυψέλις, ἡ ἐν τῷ ὠτῷ κηροειδὲς ὕλη, κυψέλην .. ἔχεις .. ἐν τοῖς ὠσίν, παροιμ. ἐπὶ ἡλιθίῳ, Κωμ. Ἀνών. 28, πρὸλ. Εὐπολ. ἐν Πόλεσι 17. (Πλάτ. ἐκ τοῦ κύπτω, κύψω πρὸλ. Λατ. *capra*, *capsula*).

Κυψελίδαί, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, Θεόγνωστ. 894, Πλάτ. Φαίδρ. 236B.

κυψέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κυψέλη, κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 40, 55.

κυψέλις, -ίδος, ἡ, ὑποκορ τοῦ κυψέλη, ἴδε ἐν λέξ. κύψελος.

II. ἡ ἐντὸς τῶν ὠτων κεντρὴν ὕλη, Λουκ. Λεξίφ. 1, Λιδάν. 4, 141 — οὕτω κυψέλιτης, βύπος, ὁ, Ἑτυμολ. Μέγ. — κυψέλιδ-θυστος, ον. (κύω) πεπραγμένος διὰ κυψέλης, ὡτα Λουκ. Λεξίφ. 1. κύψελος, ὁ, «πετρογελιδόνων», *Hirundo apus* (ἄπυς), «οἱ δ' ἄπυες, οὗς καλοῦσιν τινες κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χειρὶδὸς ἐισί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 30, 1· ἀλλὰ περιγράφει τὴν κατασκευὴν τῶν ζωέων των (κυψέλια) κατὰ τρόπον ἐπαρμολογούμενον μόνον εἰς τὸ εἶδος *H. riparia*, αὐτόθι. II. = κυψέλις II, Τζέτζ. Ἰστ. 8, 199.

κύω, μεθ' Ὀμηρον τύπος τοῦ κυέω (πλήν ἐν τῷ ἄρ. α', ἴδε κατωτ. II).

I. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπὶ θηλέων, συλλαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρὶ, εἶμαι ἐγκυος, Ἀδάδα κύει, τέξει δὲ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 2, Θέογν. 39, 1081, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458, Ξεν., κλ. κύω μῆνα ὀδύον ἤδη Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 2, 1 κ. ἀπὸ τίνος Λουκ. Ὁ εἰρος ἡ Ἀλεξ. 19.

2) σπαν. μετ' αἰτίας, κυοφορῶ τὴν, κυήματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5, 11, 4· παιδεῖον Λουκ. Ἐταιρ. Διάλ. 2, 4· μεταφορ., ἡ ψυχὴ μου αἰεὶ τοῦ κύουσα (ἄλλ. κυοῦσα) διήγεν Ξεν. Κύρ. 5, 4, 35 — παθ., κυοφοροῦμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. Πρὸλ. 1, 9, 2.

II. κατ' ἐνεστ. ἄρ. ἐκῦσα, μεταβ. ἐνεργείας, ἐπὶ τοῦ ἄρρεος, κάμνω τινὰ νὰ ἐγκυμῶνῃ, μεταφορ., ἕμβρος ἐκῦσα γαῖαν Διογύλ. Ἀποσπ. 38, πρὸλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 2, 24· καὶ μέσ. ἄρ. ἐκῦσάμην, ἐπὶ τῆς θηλείας, συλλαμβάνω, ὄν τέκε κυσαμένη (ὡς παρ' Ὀμ., ὑποκυσαμένη) Πισ. Ὁ 125, πρὸλ. 405, Ὀμ. Ὑμν. 26, 4· Ζηνί, παρὰ τοῦ Διός, Ἄσιος παρὰ Παισ. 2, 6, 4· ὄσσους .. κύσατο Κητὸς Εὐπολ. ἐν Ἀποσπ. 86. — Οἱ τύποι κυέω καὶ κύω φαίνονται ἐν χρήσει ἀδιακρίτως· ἂν καὶ ὁ Ἀττικὸς προτιμῶσι τὸν τύπον κυέω· ἀλλὰ παρατηρεῖται ὅτι τὸ κυέω εἶναι κοινότερον ἐν τῇ μεταβτ. σημασίᾳ, τὸ δὲ κύω ἐν τῇ ἀμεταβ. II μεταβτ. ἐνεργείας σημασίας ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἄρ. ἐκῦσα, ὅστις διακρίτεος ἀπὸ τοῦ ἐκῦσα (ἄρ. α') τοῦ κυέω (ἄρ. β')· ἀγνοία τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς ποσότητος παρεπλήνθησε καὶ αὐτὸν τὸν Wolf, ὅστις ἔγραψε, ἐν Ὁμήρῳ ὑποκυσσαμένην.

κύων, ὁ καὶ ἡ, ἀμφοτέρω παρ' Ὀμ., ἀλλὰ τὸ ἄρσεν. συνηθέστερ., γεν. κύνος, δοτ. κύνε, αἰτ. κύνα, κλητ. κύων, μετέπειτα καὶ κύων, Bast App. Ep. Cr. σ. 15 — πληθ., ὀνομαστ. κύνες, γεν. κύνων, δοτ. κύνει, ἑπιθ. κύνεσσι Πλ., αἰτ. κύνας· (ἴδε ἐν τέλ.). Κύων ἄρρην (σκύλλος) ἡ θήλειαν (σκύλλα), Ὀμην., κλ., μετ' ἐπιθέτων σημαίνοντων ταχύτητα (ταχέες, ἀργίποδες, πόδας ἀργοί) καὶ ἀγριότητα (καρχαρόδοντες, ὑλακόμωροι, ὠμηστοί)· ἐπὶ τῶν ποιμενικῶν κύνων, Πλ. Κ. 183, Μ. 302· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. συνηθέστατα ἐπὶ θηρευτικῶν κύνων κατὰ κάπρων, λεόντων, Θ. 338· κύνες θηρευταὶ ἢ θηρευτήρες Δ. 325, κλ.· κύνε ἐνδότε θήρης Κ. 360· ὑλακτοῦσι πρὸ ἐπικινεῖν ὑνάρματα, ἰστάμενοι μάλ' ἐγγύς ὑλακτεον Σ. 585, πρὸλ. Ε. 476 μετέπειτα ὅταν πρόκειται περὶ θηρευτικῶν κύνων τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἰππ. 18, καὶ συχ. ἐν Ξεν. Κύν. ἡ Λακωνικὴ γενεὰ ἥτο περίφημος, Σοφ. Εὐθ' ἄνωγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 1, 3, κ. ἄλλ.· καὶ βραδύτερον ἡ Μολοσσὸς ἢ Ἡπειρωτικὴ, αὐτόθι 3, 21, 3, καὶ ἴδε Μολοσσός· ὡσαύτως ἡ Ἰνδικὴ, ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἰεν. 2, 7, 9· δὲν ἦσαν δὲ ἄνθρωποι καὶ τὰ Μελιταῖα κυνάρια. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9, 6,

11· παροιμ., κύνιν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα, οὐδὲ διὰ κύνας πεινῶντας βρώσιμα, Κωμικ. Ἀνών. 41· χεῖτρον ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδ. ἐν Ἀδῆλ. 258· κύνα δέρειν δεδαρμένην Φερεικ. ἐν Ἀδῆλ. 1· ἡ κύων κατακειμένη ἐν τῇ φάτνῃ, «σκύλλος ἐς τὸ παχνί», Λουκ. π. Ἀπαθ. 30, κ. ἄλλ.· χαλεπὸν χορίω κύνα γεύσαι, εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέμα νὰ φάγῃ, νὰ γευθῇ δηλ. σαρκῶν, Θεόκρ. 10, 11· — νῆ ἡ μὰ τὸν κύνα, ἥτο ὁ συνήθης ὄρκος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 21E, Γοργ. 482B, Κρατίν. ἐν Χείρωσι 11, πρὸλ. Σχόλ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 22A, Σουίδ.· καὶ μετὰ ταῦτα ἐν κοινῇ χρήσει ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Σφ. 83· πιθάνω· δὲ ἔλαθε τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκ τῆς τάσεως τῆς χρήσεως ἱερῶν ὀνομάτων οἷον νῆ τὸν Δία, καὶ ἀπεδίδετο εἰς ἀνθρώπους διατελούντας ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ ἀπλότῃ, ὅς ἐν ἡμέριστος ὄρκος .. κύων, ἔπειτα γλῆν, θεοῦς δ' εἰσίων, πρὸλ. κράμβη 2, γλῆν 2.

II. ὡς λέξις ὀνειδιστικὴ ἢ ὑβρις, συχ. παρ' Ὀμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δόλῳσιν ἀναίσχυας ἢ θρασυτητος, ἀλλ' ἥττον τραχεῖα ὑβρις ἢ σήμερον· διότι ἡ Ἐλένη καλεῖ ἑαυτὴν κύνα, Πλ. Ζ. 344, 356· ἡ Ἰρις καλεῖ οὕτω τὴν Ἀθηνᾶν, Θ. 423· καὶ τὴν Ἡραν ἡ Ἀρτεμις, Φ. 481· ἐπὶ τῶν θεραπεινῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀδ. Σ. 338, Τ. 91, 154, 372· ἀκολούθη, ἡ ῥαψώδης κ., ἐπὶ τῆς Σριγγός, Σοφ. Ο. Τ. 391, πρὸλ. Διογύλ. Ἀποσπ. 234· — ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως σημαίνει ὁρμητικότητα, ἀπερισκεψία, μανίαν, Πλ. Θ. 298, 527, Ὀδ. Ρ. 248, Χ. 35· ἄλλ' ὡσαύτως ἐν τοῖς κυνῶπῃς, κύντερος, ἀπερ ἴδε· κακαὶ κύνες, ἐπὶ ἀνδρῶν, Πλ. Ν. 623· — Ὁ κακὸς χαρακτήρ τῶν κύνων εἶναι κοινὸς ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις, ἐνθα συχναίκε εἶναι οἱ μόνοι καθαρισταὶ τῶν δόλων καὶ τῶν πῶλων .., ὅθεν ἡ φράσις ἐλῶρια τεύχε κύνεσσιν Πλ. Α. 4, πρὸλ. Α. 817., Ρ. 254., Ω. 409, Διογύλ. Ἰκ. 800, Σοφ. Ἀντ. 1017, Αἴ. 830· — ἀλλ' ἡ διήγησις περὶ τοῦ γηραλέου Ἀργου δεικνύει ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ἀρετάς του, Ὀδ. Ρ. 291 κέξ· εὐρίσκομεν κύνας φυλάττοντας τὴν θύραν (ἴδε πυλαωρός)· ὑλακτοῦντας μόνον κατὰ τῶν ξένων, Π. 4 κέξ., Ε. 29, Π. Κ. 181· (οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖται τῶν σταθμῶν κ., ὁ πιστὸς φύλαξ, ἄρτυνος κύων, Διογύλ. Ἀγ. 896· καὶ ἡ Κλυταίμνηστρα θυμιάτων κ., αὐτόθι 607, πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1023)· τοὺς εὐγενεῖς ἀκολουθοῦσιν εὐνούμενοι κύνες, οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δὴ κύνες ἀργοὶ ἐποντο, ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν ἀγορὰν πορευομένου, Ὀδ. Β. 11, πρὸλ. Ρ. 62· τρέπονται δὲ ἐκ τῆς τραπέζης τῶν κύριων (ἴδε τραπέζης, συντράπεζος).

2) ἐν Ἀθήναις, σκυπτεῖν ὄνομα τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀριστ. Ρητ. 3, 10, 7, Ἀνθ. Π. 7, 65, 413, Διογ. Α. 6, 19 καὶ 60. III. οἱ Τραχ. ἐπαρμολογοῦσι τὸν ὄρον τοῦτον (μετὰ ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν) εἰς τοὺς ὑπέρτας, ἀγγελιαφόρους ἢ φύλακας τῶν θεῶν ὡς ὁ αἰετὸς εἶναι Διὸς πτηνὸς κύων, Διογύλ. Πρ. 1022, πρὸλ. Ἀγ. 136, Σοφ. Ἀποσπ. 766· οἱ γρύπες ὡσαύτως εἶναι Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνες, Διογύλ. Πρ. 803· αἱ Ἐρινυὲς μετὰδρομοὶ .. πανουργημάτων ἀφουκτοὶ κύνες, Σοφ. Ἠλ. 1388, πρὸλ. Πλ. Θ. 527, Διογύλ. Χο. 924, Τραχ. παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 472· ὁ Πάν εἶναι ὁ κύων τῆς Κυδέλης, Πινδ. Ἀποσπ. 66· αἱ Βάχχαι εἶναι Ἀΰσσης κ., Εὐρ. Βάχχ. 977· ἡ ὕδρα Λέρνης κ., ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαιν. 420· μέγας τις ἰχθύς, Τρίτωνος κ. Λυκόορ. 34· οὕτως ὁ Ἀλεξὶς γελῶς· ἐκάλεισε τοὺς ἐκ πυρὸς ἐπιπύθρας Ἡρακλείτου κύνες, Ἀλεξ. ἐν Μελισσά. 1, 16· καὶ οἱ πλανῆται παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐκαλοῦντο Φερσεφόνης κ., Κλήμ. 676.

IV. τῆς θαλάσσης κύων, εἶδος ἰχθύος ἐν Ὀδ. Μ. 96, πρὸλ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 373, Κρατίν. ἐν Πλούτοις 3· ἐκ τοῦ γένους τῶν σελαγοειδῶν, «σκυλλόψαρος», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 11, 8· Ἀνάξ. π. ἐν Ἐπιδιχαζομένῳ· μνημονεύει ἱστῖαν κύνα, ὅστις φαίνεται ὡς ὁ καὶ νῦν ἱστῖας καλούμενος ἰχθύς.

V. = σείριος, τὸ κύναστρον, ὁ κύων, τοῦ Ὁρίωνος, θετεμένος ἐν τῷ οὐρανῷ πλησίον τοῦ κυρίου του μεταδὺ τῶν ἀστέρων, Πλ. Χ. 29· Κυνοὺς ψυχρὰν δύσιν Σοφ. Ἀποσπ. 941· πρὸ τοῦ Κυνοῦς Εὐπολ. ἐν Ἰσλαξίν 11· μετὰ κυνὸς ἐπιτολήν, περὶ κ. ἐ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 5, 5, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8, 19, 11· ἐπὶ κυνὶ αὐτόθι 8, 15, 9· ὑπὸ κύνα αὐτόθι 5, 15, 7, κτλ.· πρὸλ. Σείριος.

VI. ὁ χείριστος βόλος τῶν κύων, Λατ. *dammosi canes*, *canicula*, Πλούτ. Θ. 100, Εὐστ. 1289 ἐν τέλ. VII. «τὸ κάτω τῆς πόσεως συμπεφυκὸς τῶν δερμάτων» Ἑτυμολ. Μέγ. 549, 26, πρὸλ. Γαλην. τ. 4, σ. 358· καθόλου = αἰδοῦν, Ἀριστοφ. Λυσ. 158, Ἀνθ. Π. 5, 105, Ἰουχ.

VIII. ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἄρμος τοῦ ποδὸς ἵππου, Ἰουχ. — οὕτω κυνήποδες εἶναι οἱ ἀστράγαλοι τοῦ ἵππου ἐν Ξεν. Ἰππ. 1, 4 καὶ 12, Πλούτ. Α. 188, 191· πρὸλ. κυνοβάτης.

IX. σπασμωδικὴ τις διαστροφή τοῦ στόματος φέρουσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ στόμα τοῦ κυνός, ὅταν ὀργιζόμενος ἐπιδεικνύῃ τοὺς ὀδόντας (rictus), Γαλην. 8, 41· κυνικός σπασμὸς ὁ αὐτ. 18, 2, 930.

X. = ἀπομαχδαλία, Διοσκ. παρ' Εὐστ. 1857, 19.

XI. ξυλίνη κ. = κυνόσθατος, Χρησμ. παρ' Ἀθην. 70C. (Πρὸς τὰ κύων, κυνός, πρὸλ. τὸ Σανκρ. śva, śvan, Ζενδ. śra (σάκκα μνημονεύεται ὡς Μηδικὸν ὑπὸ τοῦ Ἡρόδ. 1, 110, πρὸλ. ὡσαύτως τὸ Ρωσικὸν sobaka)· Λατ. *canis* (chien)· Γοτθ. *hun-ds* (κύων)· Ἀρχ. Σκανδιν. *hun-dr*· Ἀγγλο-Σαξον. *huni*. κτλ.)



κω, ἀντί πω, συγχ. παρ' Προδ.

κωάξω, = κωιάξω, δ' ἴδε.

Κωάκας, ἡ, ὄν. ἐν Κω· Κωακαί προγνώσεις ἡ αἱ Κωακαί, ἔργον Ἱπποκράτους τοῦ Κωῦ.

κώας, τό, παρ' Ὁμ. καὶ καθ' ἑνικ. καὶ κατ' ἀνώμαλ. πληθ. κώεα, δοτ. κώεαι· μεταγεν. συγχρ. κῶς (δ' ἴδε) — κώεα, προδότην δερμάτα, στόρεσαν λέχος· κώεα τε ῥήγος τε (Π. 1. 661 (657), πρβλ. Ὁδ. Ψ. 180· ἀδέψητον βοήην στόρεα, αὐτὰρ ὑπερθεῖν κώεα πόλλ' ὅτων Υ. 3, πρβλ. 142· γεῦεν ὑπο χλωράς ῥωπὰς καὶ κώας ὑπερθεῖν Π. 47· φέρε δὴ δῖφρον καὶ κώας ἐπ' αὐτοῦ Τ. 97· Ἴβρυσεν παρὰ δαίτι, κώεσιν ἐν μάλα κούσι Γ. 38, πρβλ. Ρ. 32· — μετ' Ὁμηρ., ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου δερμάτος, ὅπερ ὁ Ἰάσων ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος, κ. αἰγλάεν χρυσῷ θυοσάνῳ Πινδ. Π. 4, 411· ἔπλεον ἐπὶ τὸ κ. ἐς Αἴαν Προδ. 7, 193· μέγα κ. Μίμνερμ. 11· τὸ χρύσειον κ. Θεοκρ. 13, 16· — Πρβλ. κώδιον. (ἴσως συγγενὲς τῷ κέτιμι, κοιμάω· ἴδε Κοῦρτ. 45.)

κώδαλα, ἡμακτῆμ. γραφὴ ἀντὶ κώδαλα.

κώδαξ (ἡ κώδαξ)· «ὁ μέγας τέτιξ»· Πούχ.

κωδήλη, ἡ, σαρκική μίξις, συνουσία, Πούχ., Φωτ. — κωδηλίνη, ἡ, «ἡγήτρια καὶ βελόνη»· Πούχ.

κωδίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἐπομ., Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 4, Σωτ. ἀδ. ἐν «Ἐγκλειομένοις» 1, 22, [-βῦ- Ἀναξανδρ. ἐνθ' ἀνωτ. (ἐν ἀναπαίστῳ), ἀλλὰ -βῦ- παρὰ Σωτ. ἀδ. ἐνθ' ἀνωτ. (ἐν ἰαμβῳ).]

κωδίδος, ὁ, Δατ. gobius ἡ gobio, ὡς καὶ νῦν ὁ ἰχθύς «γωδίδος» ἡ «συνουσίας», Ἐπιγ. 41 Αἰνρ., Σίμων. παρ' Ἀθην. 106Ε, Ἰππ. 543, 40, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, κτλ.

κωδίδτης, οὗ, ὁ, ὅμοιος πρὸς κωδίδον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6, 15, 9· θηλ. κωδίδτης ἀφύη, αὐτοῦ, πρβλ. Ἰάκ. παρ' Ἀθην. 284Γ.

κωδιδώτης, ες, (εἰδός) ὅμοιος πρὸς κωδίδον, Πλούτ. 2, 980F.

κωδάριον [ᾶ], τό, ὑποκορ. τοῦ κώδιον, Κρατίν. ἐν «Διονύσῳ» 8, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1203.

κώδεα, ἡ, (κόττα) ἡ κεφαλὴ, δ' ἴδε φῆ, κώδεαι ἀνασχών (Π. Ε. 499· ἐπὶ φυτῶν, ἡ κεφαλὴ μήκωνος («παπαρούνας»), Νικ. Ἀλ. 432· οὕτω κώδεα, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 166· καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν, Θεοφρ., κτλ.· ὡσαύτως κωδίδς, Πούχ. πρβλ. κώδύα, κωδών Π. II, ἡ κωδία τῆς κλεψύδρας, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἢ τὸ εὐρύ αὐτῆς μέρος, Ἀριστ. Προδ. 16, 8, 4.

κωδεδίλλος, ὁ, ἡ κωδεδίλλος, ὡς καὶ νῦν, τὸ Δατ. codicillus, Σουλ. Ἐπιγρ. 4033, Ἰουστινιαν. Κώδ. 1, 7, 3, 85, Ἐπίκτ. 3, 7, 30, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. III, 393C, Μακρόβ. 761C, κτλ.

κωδίδς, ἑκός, ὁ, τὸ Δατ. codex: 1) βιβλίον δημοσίῳ ἀναγραφῶν, Ἰω. Μόσχως 2889Α, Χρον. Πασχάλ. 610, 12, κτλ. 2) ὡς καὶ νῦν, κωδίδς νόμων, κτλ., Εὐάγρ. 1, 12, Χρον. Πασχ. 619.

κώδιο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ κώδιον, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.

κώδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώας, «προδία», δορὰ προδότη μετὰ τοῦ ἐρίου, χρησιμεύουσα ὡς στρωμνῇ, Ἀριστοφ. Ἰππ. 400, Βάτρ. 1478, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κτλ. Ὁ Meineke γράζει κώδιο παρ' Ἀθην. 478C.

κωδινοφόρος, ον, ἐνδεδυμένος δορὰν προδότη, Στράβ. 822.

κωδύα, ἡ, ἡ κεφαλὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κώμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4, 8, 7, Γαλν. ἐν χρήσει ὡς κόσμημα, Ἐπιγρ. ἐν τῷ Michaelis Parth. ὡσαύτως κωδώνον, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6, 8, 1, Ἀθην. ἴδε Λοδ. Φρύν. 302.

κώδων, ὠνος, ὁ, καὶ Ἄττ. ἡ, (Σοφ. Αἴ. 17, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078) — ὡς καὶ νῦν, κώδων, κοινὸς «κωδοῦνι», οἱ ἀρχαῖοι πολεμισταὶ ἐκρέμων κώδωνας περὶ τῆς ἀσπίδος πρὸς ἐκπρόθησιν τὸν ἐχθρὸν, Δίσχυλ. Θέβ. 386, 399, κώδωνας ἐκρέμων καὶ εἰς τὰ φάλαρα τῶν πολεμικῶν ἵππων, Εὐρ. Ρῆσ. 308, Ἀριστοφ. Βάτρ. 963· χαλκοστόποιον Τυρσηνικῆς κώδωνος ὡς, δηλ. σάλπιγγος, Σοφ. Αἴ. 17 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει τὸ κώδων ὡς τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος, πρβλ. Ἀθην. 185Α) — Ἐν πετεινισμέναις πόλεσιν ἀξιωματικὸς περιήρχετο κατὰ τὴν νύκτα μετὰ κώδωνος σημάδιον αὐτὸν ὅπως οἱ φύλακες ὥσιν ἐγγρηγόρητες, τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος, ὅτε ὁ κώδων ἐπέρασε, Θεοκρ. 4, 135· ἐφοδεύειν κώδωνι Πλούτ. Ἀρατ. 7, πρβλ. Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 24, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν. 843, Λυσ. 486, καὶ ἴδε κωδωνοφορέω.

2) κώδων κήρυκας, ὁ τῶν ἀλλῶν τῶν ἡτύχηκόντων ἕκαστος ἀποφθεῖται ποιεῖ, ταῦθ' οὗτος μονογού κώδωνας ἐξαψάμενος διαπραττέται Δημ. 797, 12· μεταφ., ἡ κ. ἀκαλανθίς (ἀάλον γὰρ τὸ ζῶον λέγει ὁ Σχολ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078 (ἴσως ὅμως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι κώων, ἴδε Παρομοιογρ. σ. 69 Gaisf.) πρβλ. κρόταλον. II = κώδεα, Διευχ. παρ' Ὀρεῖδ. σ. 36.

κωδωνίζω· μέλλ. Ἄττ. -τω, δοκιμάζω διὰ κωδωνισμοῦ ἢ κρούσεως, ἐπὶ νομισματοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 79· μεταφορ., βουλόμαι κωδωνίσας πέμψαι σε Ἀναξανδρ. ἐν «Παρχλεί» 1.

II δοκιμάζω, διαπείρωμαι διὰ τοῦ ἡχου κώδωνος, «ἀπὸ τῶν φυλάκων, οἱ τοὺς κώδωνας ἐκρούον ἐπὶ πειρασμῷ τῶν γρηγορούντων» Πούχ. πρβλ. κώδων I. III Παθ. διακωδωνίζομαι, Βρυλλολ. Μέν. 325, 21.

κωδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώδων, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Πόλ. 3, 7, 4, Πρωδ. Ἐπιμ. 71.

κωδωνό-κροτος, ον, κωδωνίζων, ἡχῶν ὡς εἰ εἶχε κώδωνας, σάκος Σοφ. Ἀποστ. 738, πρβλ. Δίσχυλ. Θέβ. 386· κ. κόμπροι Εὐρ. Ρῆσ. 384.

κωδωνο-φάλαρ-πώλος, ον, ὁ ἔχων κώδωνας ἐπὶ τῶν φάλαρων τοῦ ἵππου τοῦ, ἔχων κωδωνίζοντα χαλινόν, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Βάτρ. 963, ὡς παρωδία τοῦ Δίσχυλου ἴδε κώδων ἐν ἀρχ.

κωδωνο-φορέω, περιφέρω τὸν κώδων, ἐπιθεωρῶ τοὺς φρουρούς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 842, Νικοφῶν ἐν Ἀδελ. 7, Δίων Κ. 54, 4 (πρβλ. κώδων). — Παθ., ἀπάντα κωδωνοφορεῖται, πανταχοῦ ὁ κώδων περιφέρεται, δηλ. οἱ φρουροὶ ἐπιθεωροῦνται, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1160.

II, ἐπὶ βασιλείῳ ὑπηρετοῦμένου ὑπὸ ἀνθρώπων φερόντων κώδωνας, Στράβ. 712.

κώεα, κώεσε, ἴδε ἐν λέξ. κώεα.

κωότριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώθος, Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 3 (οἱ κώδ. κωοτρίδ-).

κώθος, ὁ, Σικελ. ὄνομα τοῦ κωδοῖο, Νουμῆν. παρ' Ἀθην. 304Ε, 309C.

κώθων, -ωνος, ὁ, Λακωνικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατιώταις, Ἀριστοφ. Ἰππ. 600, κτλ. περιγραφόμενον ὡς εὐκόλως περιλαμβανόμενον ἐν τῷ στρατιωτικῷ σάκῳ (τῷ γυλιῳ), μετὰ μικρῶν λαθῶν (βραχυώτος), παχέων χειλέων (παχύστομος), στρεψούχην, πῖθ. ἐπειδὴ ἐξωγύκτου πρὸς τὸν πυθμένα· πῆλινον δέ, Ἀρχιλ., Κτησίας, κ. ἄλλ., παρ' Ἀθην. 483B, C· ὡσαύτως, ἐκ μεταλλοῦ, κώθωνες χαλκοὶ Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 161· κ. πυριγενῆς Πύλοχ. παρ' Ἀθην. ἐνθ' ἀνωτ.· φασινά Ἀριστοφ. Εἰρ. 1094.

II, συμπόσιον, πότος· εὐχάρι, Μάχων παρ' Ἀθην. 583B, πρβλ. Πλούτ. Ἀντών. 4, κτλ.

III = κώ-θος, Νικ. καὶ Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 309C.

IV, ὁ εἰσάερος λιμὴν τῆς Καρχηδόνας, Στράβ. 833, Ἀππ. Καρχηδ. 127.

κωθωνία, ἰων. -ίη, ἡ = κώθων II, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὁξ. Παθ. 2, 13.

κωθωνίζω· μέλλ. Ἄττ. -ιω, μεθύσκω τινά, Φωτ., Πούχ. — Παθ., πίνω «ς τὰ γερὰ», κ. τὰς μεγάλας (δηλ. κυλίει) Ἀριστ. Προδ. 3, 12, πρβλ. Μνησθ. παρ' Ἀθην. 484Α, 331B· κ. ἄφ' ἡμέρας, de die potare, Πλούτ. 24, 5, 9· κεκωθωνισμένος, μεμεθυμένος, Εὐδουλ. ἐν Ἀδελ. 5, κτλ.

κωθώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώθων, Σουλ. Ἐπιγρ. 1570b, 4, Γεωπ. 20, 10.

κωθωνισμός, ὁ, τὸ πίνειν ἰσχυρῶς, «τασοῦμινο «ς τὰ γερὰ», Ἀριστ. Προδ. 1, 39, 2, Μνησθ. παρ' Ἀθην. 484Α.

κωθωνιστήριον, τό, τόπος συμποσίου, ἐνθα ἔπινον μέχρι μέθης, Διδδ. 5, 19.

κωθωνιστής, οὗ, ὁ, ὁ πίνων εἰς ὑπερβολὴν μέχρι μέθης, μέθυσο, «μπεκρῆς», Ἀθην. 433B.

κωθωνο-εἰδήτης, ες, ὅμοιος κώθωνι, Σουδ. ἐν λέξ. προχόη.

κωθωνο-πλύτης, [υ], ον, ὁ, ὁ πλύνων καὶ καθαρίζων τὸν ἰχθύν κώθωνα, Σώρων παρ' Ἀθην. 309C.

κωθωνο-ποιός, ὁ, ὁ κώθωνας, ποτήρια κατασκευάζων, Δείναρχ. παρὰ Πολύδ. 2', 160.

κωθωνό-χειλος, ον, ἔχων τὰ χεῖλη ἢ τὴν στεφάνην κώθωνος, κύλις Εὐδουλ. ἐν «Κυδεύταις» 1 (οἱ κώδικ. -χειρος).

κωίλος, ἡ, ον, Αἰολ. ἀντὶ κοῖλος, Ἀλκαῖ. 15, 5, Μίμνερμ. 12, 6.

Κώος, α, ον, συγχρ. Κῆος, δ' ἴδε.

κώκυμα, τό, κραυγὴ, θρήνος, ἐν τῷ πληθ., λιγέα κωκ. Δίσχυλ. Περσ. 332· ὁξέα Σοφ. Αἴ. 321· ὁρθία ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1206.

Κωκυτῆς, -εἰδος, ἡ, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κωκυτοῦ, Νύμφη Ὀππ. Ἀλ. 3, 487.

κωκυτός, ὁ, κραυγὴ, θρήνος, κωκυτῶ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ Π. X. 409, 417· οὕτω Πινδ. Π. 4, 201, Δίσχυλ. Χο. 150· κωκυτὸν εἶναι, ἡχεῖν Σοφ. Αἴ. 831, Τρ. 867· ἀνάγειν Εὐρ. Φοίν. 1350.

II, Κωκυτός, ὁ, Cocytus, ὁ ποταμὸς τῶν θρήνων (πρβλ. Ἀχέρων), εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ Ἀΐδου, Ὁδ. Κ. 514, Δίσχυλ. Ἀγ. 1160, Εὐρ. Ἀλκ. 458, κτλ.

κωκῶ [ἴδε ἐν τέλ.] μέλλ. -ύσω, Δίσχυλ. Ἀγ. 1313, -ύσομαι Ἀριστοφ. Λυσ. 1222· ἀορ. ἐκώκωσα, Ἐπικ. κώκωσα Ὁμ., Σοφ. — Μέσ., Ἀνθ. Π. 7, 412. (Πθ. τύπος μετ' ἀναστρεφτικοῦ, πρβλ. Σανσφ. κῦ (kauti) κράω μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ kokyuaic.) Κραυγῶ μετ' ὁδύνης, θρήνῳ, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Τραγ., ἀσιποτε ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Πλ. Σ. 37, Ὁδ. Β. 361, κτλ.· κλαῖον καὶ ἐκώκυν Τ. 541· συγκαίεις μετ' ἐπιγρ., λίγ' ἐκώκυε Ἰλ. Τ. 284, πρβλ. Ὁδ. Α. 259, κτλ.· ὁὗ δὲ κωκυσσα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρὺ στενάχων, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός), Πλ. Σ. 71· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα X. 407· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις ὡς Πλούτ. 2, 357C, κτλ.· εἰ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21, 1· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ., ὡς κατὰ, μακρὰ κωκυεῖν κελεύει σε Βάτρ. 34· οἰμώζει γ' ἀν καὶ κώκυοι Ἐκκλ. 648.

2) μετ' αἰετ., θρήνῳ μετὰ μεγάλης φωνῆς, ἔσφηνίζω ἐπάγω εἰς νεκρὸν, ὡσαύτως κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, κώκυσα Ἐν λεγέσεσιν ἔδον πόσιν Ὁδ. Ω. 295· ἐμῇν μοῖραν κ. Δίσχυλ. Ἀγ. 1314, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 28, 201, 1302.

III, κωκυτός· ἐπὶ ἀνδρῶν κωκύσσεσθε τὰς τράχας, μακρά Ἀοι.



στορ. Δυσ. 1222. — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς Δουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 12, κτλ. [Ὁ παρ' Ὁμ. πρὸ φωνήεντος, ὁ πρὸ συμφώνου, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παράδειγματα· ἀκοιούσης ὁ ἐνέστε πρὸ φωνήεντος, κωλύει ὁ Ἀριστοφ. Ἑκκλ. ἐνθ' ἀνωτ'. κωλύουσα Βίων 1. 23, Κόνιν. Σμ. κωλύεσκε αὐτόθι 3. 460.]

κωλυγρετέω ἢ κωλακρετέω, εἶμαι κωλαγρέτης, Rulink. εἰς Τίμ. σ. 172· ἀόρ. α' ἐκωλακρετέσαν ἐν τῇ Συλλ. Ἑπιγρ. 3660.

κωλ-αγρέτης ἢ -ακρέτης, οὐ, ὁ, (τὸν πρότερον τύπον προτιμῶσιν ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. καὶ ὁ Τιμαί., ἐνθ' ὁ Φωτ. καὶ ὁ Σουίδ. ἔχουσι τὸν δευτέρον)· ὁ συλλέγων τὰ τεμάχια κατὰ τὰς θυσίας, ὄνομα ἀρχαίου τινὸς ἀρχόντος ἐν Ἀθήναις οὗ ἔργον ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ ἐπιμελητεία τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἥτις ὅμως ἐπὶ Κλεισθένης μετενέχθη εἰς τοὺς ἀποδέκτας· ἔκτοτε εἶχον μόνον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς δημοσίας τραπέζης τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ, ὡς οὐδ' ὁ Περικλῆς ἀνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστῶν, Ἀριστοφ. Σρ. 693, Ὀρν. 1541· ἴδε Böckh I. P. E. 1. 232., 2. 84, Rulink. εἰς Τίμ. κωλαγρέτου γάλα, κομικὸς ἀντί τοῦ μισθοῦ δικαστικός, Ἀριστοφ. Σρ. 724. (Λέγεται διὰ παρὰ γὰρ ἐκ τοῦ ὅτι οὗτοι εἶχον τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου νὰ λαμβάνωσι τὰ σκέλη (ἴδε κωλή) τῶν θυμάτων ὡς «τυχερόν», ἐκ τοῦ ἀγείρειν τὰς κωλάς.)

κωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώλον, ἀπόσπασμα στήθους, ἡμίσειον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 179, Εὐστ. 881. 42.

κωλέος, ὁ, = τῷ ἐπομ., Ἑπιγρ. 70 Ahr.· Γαλλή. Λεξ. Ἰππ.

κωλή, ἡ συνηρ. ἐκ τοῦ κωλέα, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Ἀναξίππ. ἐν «Ἐγκαλυπτοῖς» 1. 38· (κώλον)· ὁσοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ σαρκοῦς ἐπ' αὐτοῦ· Τούρκ. «μποῦτι», κυρίως χοιρεῖον, «χοιρομέρι», Ἀρι-Πλ. 1128, Ἀποσπ. 5, Σεν. Κύν. 50, 30, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 368D· ἐρίφων Ξενοφάν. 5. 1· βοός κ' Δουκ. Λεξίφ. 6· τὸ μερίδιον (ε-ρείας ἐν θυσίᾳ, Συλλ. Ἑπιγρ. 2656. 10. — Συνών. τύποι εἶναι: κωλέος, κωλή, πρὸλ. κωλήψ· τὸ κωλέα, παρ' Ἰων. εἶναι πρὸλ. Βοιωτ., ἴδε Schmidt.

II. τὸ ἀνδρικόν· αἰδοῖον, φυλή, πύ- γην μικράν, κωλήν μεγάλην Ἀριστοφ. Νερ. 1018, πρβλ. 939.

κωλήν, ἡνος, ἢ = κωλή, ὁ μηρός, τὸ σκέλος· κωλήνγες νε- βρῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 678· ἐρίφου Εὐπολ. ἐν Ἀυτολ. 2· κ' ὕων, «χοιρομέριον», Ἰππ. 1227B· — ἐν τῷ πλῆθ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ τὰ ὀστέα τοῦ σκέλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 7, 7· ὑποκορ. κωληνά- ριον, τό, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1129.

κωλήψ, ἡπος, ἢ, (κωλή) τὸ ὅπισθεν τοῦ γόνατος μέρος, ὡσαύ- τως ἔγνυα, Δατ. poples, Ἰλ. Φ. 726, Νικ. Θ. 424, Σουίδ.

Κωλέα (ἔτυμα ἀκρά), ἀδός, ἢ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττι- κῆς, Ἠρόδ. 8. 90· μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρροδίτης· ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐ- τὴν αἱ πόρται διὰ τῆς ἐπωνυμίας ταύτης, ἴδε Ἀριστοφ. Νερ. 82, Δυσ. 2· ἐνεῦθεν, Κωλιάδους γυναῖκες = πόρται, Ἀνθ. Π. 9. 509.

2) (ἔτυμα κοῦμα, τὸ ἡ), πηλὸς κεραμευτικὸς μεγάλῃ ἀξίᾳ καὶ εἰς ὅσον ποιότητος ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου λαμβανόμενος, Πλὼτ. 2. 42D, ἐνθα ἴδε Wylf.

κωλέικεῖν οὐρά, Παθ., πάσχω ἐκ κωλικός, Ἀλεξ. Ἀερ. Προδ. 2. 73.

κωλέκος, ἢ, ὄν. (κώλον Π. 6) πάσγων τὸ κώλον, ἔχων τὸν κωλικόν ἢ «κωλικόποννον», πρὸλ. γραφὴ ἐν Διοσκ. 2. 59· ἢ κ' διὰ θυσίας, ὁ κωλικόποννος ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἐδραν τοῦ ἐν τῷ κώλῳ (ἐν- τέρω) καὶ τοῖς πλησίον τόποις· Θεοφρ. ἔνθα κωλεικός)· κ' φάρ- μακα, πρᾶνον καὶ θεραπεύοντα τὸν πόνον, Ἰατρ. Ἑπέρρ. κωδός, Γαλην. 19. 3.

κωλο-βαθριστής, οὐ, ὁ, ὁ περιπατῶν μετ' ἐξολοπόδαρκα ἢ ἐπὶ ἐόλων, Ἠοῦχ. ἐν λέξ. κωλαίων· ἐκ τοῦ κωλο-βαθρον, τό, ἐυ- λινον βράβρον, ὡς τὸ καλὸς-βαθρον, Ἀρτεμ. 3. 15.

κωλο-ειδής, ἔς, ἀρβώδης, Ἑπέρρ. -δώς, Ρή-ορες (Waltz) 8. 9.

κωλο-μετρεῖα, ἢ, (κώλον Π. 4) ἡ μέτρησις τῶν κώλων στή- χους, κυρίως τῶν χορικ. ἀγμάτων τῶν Τραγ. ποιητ., Σουίδ. ἴδε ἐν λέξ. Εὐγένειος.

κώλον, τό, μέλος σώματος κυρίως τὸ σκέλος, Αἰσχύλ. Πρ. 323, Σοφ. Ο. Κ. 183, Φ. 42, κτλ. — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλῆθ. τὰ σκέλη, Αἰσχύλ. Πρ. 81, 496, Σοφ. Ο. Κ. 19· χεῖρες κ' κώλα Εὐρ. Φοῖν. 1185· — καθόλου· ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τῶν ἄνθρωπ. καὶ ἐπὶ ζώων ἐκ πρόσθιοι καὶ ὀπίσθιοι πόδες, τὰ ἐμπρό- σθια κ. Πλάτ. Τίμ. 91B· τὰ ἐμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 8, κτλ.· δέρμα, τρίχας, δονυχὰς τε ἐπ' ἀκροῖς τοῖς κώλοις ἔφυσαν Πλάτ. Τίμ. 76E, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 7.

2) ἐπὶ φυτῶν, κλάδος, σκολιῆς ἄγρια κώλα βάρου Ἀνθ. Π. 7. 315· ἐν τῷ πλῆθ. ὡσαύτως τὰ μεταξὺ τῶν γο- νάτων διαστήματα καλῶν, Κορνοῦτ. π. Θεωρ. φύσ. 30. II. μέ- λος παντὸς πράγματος, ὡς 1) μέρος οἰκοδόμητός τινος, οἷον τὰ πύργια ἢ ἡ πρόσφυς, ἐπὶ τετραγώνῳ ἢ τριγωνικῷ οἰκοδομήματος, Ἠρόδ. 2. 126, 134, 4. 62 (πρβλ. μονόκωλος), Πλάτ. Νόμ. 947E.

2) τὸ ἐν σκέλει ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ διαστήματος· τοῦ ἐρωτικού ἄγνων (διαλύσις), Αἰσχύλ. Ἀγ. 344. 3) κώλον περιόχου, Δατ. membrum, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5. 4) ἐν τῇ ποιήσει μέ- ρος στροφῆς, Διον. Ἀλ. περὶ συνθέσ. 19. 22, κ. ἀλλ. 5) εἰνός

ἐύστροφα κώλα, ποιητικῶς ἐπὶ σπενδόνης, Ἀνθ. Π. 7. 172. 6)

ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ κώλον, (ὁ ἴδε), πρβλ. κωλικός.

κώλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Σουίδ. ἐν λ. πρῶτος.

κωλο-τομέω, ἀποκόπτω κώλα, κωλοτομῶ, θερίζω, Δημήτερα Ποιητῆς παρὰ Πλουτ. 2. 377E.

κώλυμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, τί γὰρ ἐμπόδιον κ. ἔτι μοι; Εὐρ. Ἰων. 862 (ἀνακ.)· κ. θεῖον Θουκ. 5. 30· μετ' ἀπαρ., ἐμπόδιον ἐναντίον, κ. προσθεῖναι τὴν πύλην ὁ αὐτ. ἐν 4. 67· κ. μὴ αὐξηθῆναι [τὸ Ἑλληνικόν] ὁ αὐτ. ἐν 1. 16· μετὰ γεν., κ. φο- ρὰς, ἐμπόδιον εἰς κίνησιν, Πλάτ. Κρατ. 418E.

II. προσύλα- ρις ἐναντίον τινός, σδεστήρια κωλύματα, προσύλαρις ἐναντίον τοῦ πυρός, Θουκ. 7. 53· μετὰ γεν., Ἠρωδιαν. 1. 17, 13, πρβλ. κω- λύμα.

κωλύματιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώλυμα — ὡς στρατιωτικὸς ὄρος, = γελωνάριον; Ἠριον ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 171, 181, κτλ.

κωλύμη [ῶ], ἢ, = κώλυμα, ἐπὶ κωλύμη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τις, Θουκ. 1. 92· ταῖς κ. ταῦταις ἱκανῶς εἰρῆσθαι, διὰ τῶν ἐμποδίων τούτων, ὁ αὐτ. 4. 63· — Διον. 6 Ἀλ. σημειοῦσαι τὴν λέξιν ταύτην ὡς Θουκυδίδειον, Περὶ τῶν Θουκυδί- δειῶν ἰδιωματῶν 3.

κωλύσ-ἀνέμας, οὐ, ὁ, ἢ κωλύσ-ἀνέματος, οὐ, ὁ κωλύων τοὺς ἀνέμους, ἐπὶ (τε τοῦ Ἐμπεδοκλήτους καλουμένου οὕτως ὡς ὑπάρχον· μένον τοῖς Ἀκραγαντίνοις κωλύσειν τοὺς ἀνέμους· πέντε κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν, Διογ. Λ. 8. 60, Κλήμ. Ἀλ. 754· Σουίδ. ἐν λ. Ἐμ- πεδοκλήτης οὕτως, Ἀλεξάνεμος, Ἰαμβόχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 2. 136, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 20.

κωλύσ-δεῖπνος, οὐ, ὁ κωλύων τινὰ νὰ δεῖπνῇ ἐν τῇ ὁρί- σμηνῇ ὥρα μὴ προσερχόμενος εἰς τὸ δεῖπνον ἐγκαίρως, ὄνομα εἰσὺς κοχλίων, οἱ κωλύοντες τὸ δεῖπνον, ἐμποδίζοντες νὰ φάγῃ τις ἄλλα φαγητὰ, Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 63D, Πλουτ. 2. 726A.

κωλύσ-δρόμα, ἢ, ἢ κωλύουσα τὸν δρόμον, ἐμποδίζουσα νὰ τρέχῃ τις, ἐπίθετ. τῆς παδάρκας, Δουκ. Τραγωδοί. 198.

κωλύσ-εργέω; κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, Πλούτ. 6. 15, 5; Φίλων 1. 64, 240, κτλ. — Λοδ. Φρύν. 667.

κωλύσ-εργία, ἢ, τὸ κωλύσ-εργεῖν, παῦσις, διακοπὴ ἔργου; μνη- μονεύεται ἐκ τῆς εὐρύχειας.

κωλύσ-εργός, ὄν, κωλύων ἀπὸ τοῦ ἔργου, τοῦ φιλοσοφεῖν Ἰαμβλ. Προτρί. 6. 356 Kiessl.

κωλύσις, εὖως, ἢ ἐμπόδιον, κώλυμα, ἐνεκα κωλύσεως Πλάτ. Σοφ. 220C· κωλύσεις τῶν συμπερασμάτων Ἀριστ. Τοπ. 8. 10, 6.

κωλύσιν μὴ ἐντελέειν τὸ κράτος εἶναι Ἀπκ. Ἑμρ. Πόλ. 1. 1.

κωλύσ-εργία, ἢ, ἐπὶ, δεῖ κωλύειν, Σεν. Ἰέρων 8, 9. 2)

κωλυτέος, α, ὄν, ἐν δεῖ κωλύειν, Ἰππ. π. Ἀρβρ. 825.

κωλύ-εργός, ἢ, ὄν, = κωλυτής, Θεοφ. τῶν κακῶν κ. Πορφ. παρ. Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 147C.

κωλύ-εργός, α, ὄν, ἐμπόδιον, τίνος; ἀπὸ τίνος; Διον. Ἀλ. 11. 62· — ὁμοειδὴς κωλύ-εργός, ἐν Βίῳ Πυθ. 411, Πλουτ.

κωλύ-εργός, οὐ, ὁ, ἐμπόδιον, κωλύων, τίνος; Θουκ. 3. 23· πρὸ- λων, κωλυτὴν παράσχειν Πλάτ. Κρατ. 109A.

κωλυτικός, ἢ, ὄν, ὡς τὸ κωλυτήριος, ἐμπόδιον, κωλύων, τίνος; ἀπὸ τίνος πράγματος, Σεν. Ἀπομν. 4. 5, 7, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 2, Πλουτ. 1. 618, κ. ἀλλ.

κωλυτέος, ἢ, ὄν, ἢ ἐπὶ, ὅν δύνανται τις νὰ ἐμποδίσῃ, Ἀρρ. Ἑπέρρ. 2. 5, 8, κτλ. ὑπὸ τίνος; 1. 17, 27.

κωλύω [ῶς ἐν τέλ.] μέλλω· ὥσαυ· ἐκώλυσα Εὐρ. Ἀλκ. 897, Πλάτ. πρμ. κεκώλυσα· Δειναρχ. 103. 7· — Παθ., μέλλ. κωλυ- θήσομαι Δουκ. π. Ἀλθ. Ἰστ. 2. 25, ἀλλ' ὡσαύτως μέμ. μέλλ. ὥσαυκα Θουκ. 1. 142· ἀρ. ἐκωλύθη Θουκ., κτλ. πρμ. κε- κώλυμαι ὁ αὐτ. (Παθ., ὡς ἡ εἴννοια δεικνύει, συγγενὲς τῷ κώ- λος, κωλοῦμαι) (Ὁ αἰετοεπὶ πρὸ συμφώνου, καὶ συνήθως πρὸ φωνήεντος, κωλυόμεθα Εὐρ. Ἰων. 391, κωλυέτω ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 990· ἀλλὰ κωλύειν Πινδ. Π. 4. 57; κωλύει Ἀριστοφ. Ἰππ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἑκκλ. 862; Ἀποσπ. 156.) Ἐμπόδιον, «σταματῶ, ἀπα- χορεῦω, δὲν ἀρίνω, δὲν ἐπιτρέπω. Σύνταξ.

4) μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς ἐτησίως ἀνέμους 3. κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκ- ρέειν τὸν Νεῖλον Ἠρόδ. 2. 20· κωλύειν [μιν] μεῖναι Πινδ. Π. 4. 57· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαθεῖν; Εὐρ. Ἀποσπ. 792, πρβλ. 1. 1. 507, κτλ. ὡσαύτως; κ. τινὰ τὸ δρᾶν Σοφ. Φιλ. 1241, ἴδε Heind. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 242A· κ. φεύγειν Δημ. 636. 27· προσ- τηθεμένου τοῦ μή, κ. τινὰ μὴ θανεῖν Εὐρ. Φοῖν. 1268· μὴ προσ- εὔχεσθαι Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 22, κτλ. — οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐμποδίζομαι, τοῦ ὕδατος πατεῖν, κωλύομαι νὰ πῶ ἐκ τοῦ ὕδατος, Πλάτ. Πολ. 621B· κωλυόμεθα μὴ μαθεῖν Εὐρ. Ἰων. 391· μὴ οὐ πο- νήρον εἶναι Διον. Ἀλ. 2. 3.

6) σπανίως μετὰ μετοχῆς ἀντὶ ἀπαρ., κ. τινὰ εἰσαγόμενα Διον. Ἀλ. 7. 25· — Παθ., μὴ κωλύ- ωνται περαιούμενοι Θουκ. 1. 26.

γ) οὕτως μετ' ἐξηρημέ- νης προτάσεως, κωλύειν· εἰ τις ἐπαγγέλλεται = τινὰ μὴ ἐπα- γγέλλεσθαι, Δημ. 44. 14.

2) μετὰ γεν. πράγμα, κ. τινὰ τινος, ἐμπόδιον τινὰ ἀπὸ τίνος, Σεν. Ἑλλ. 3. 2, 21, Ἀν. 1. 6, 2, κτλ. οὕτω κ. τινὰ ἀπὸ τίνος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 3. 11. 3. 3.



51.—οὕτως ἐν τῷ παθ., κωλύεσθαι τινός Πολυδ. 6. 55, 3.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμποδίζω, παρεκωλύω, ἐγείρω ἐμπόδια, Εὐρ. I. A. 1390, Ξεν. 'Αν. 4. 2, 24.—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Θουκ. 1. 35· τοὺς δρῶντας μοχθηρὰ ἄριστ. 'Πη. N. 3. 5, 7.—ἔθεν ἐν τῷ παθ., ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει τὰ πράγματα Θουκ. 2. 8, πρβλ. 4. 14· τούτο .. μὴ ἐν ὑπὸν κωλυθῇ δ' αὐτ. 2. 64· μὴδ' .. διαπάνη κεκωλύσθω, ἄς μὴ ὑπάρχη ἐμπόδιόν τι ἐνεκα, διαπάνης («διὰ τὰ ἔξωθεν»), δ' αὐτ. 1. 129. 4) ἀπολ., οὐδ', ὁ κωλύων πᾶρα, δὲν ὑπάρχει τις ὁστις νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. 'Αντ. 261, 'Πη. 1197· εἴς· οἱ κωλύουσιν Ἄριστοφ. Εἰρ. 499· τὸ κωλύον, ἐμπόδιον, = κώλυμα; Ξεν. 'Αν. 4. 5, 20, Δημ. 12. 22.—ἀλλ' ἐν πάσαις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν εἶναι εὐκόλῳ νὰ ὑπονοηθῇ ἄπαρ, ὡς ἐν Ἄριστοφ. 'Αποσπ. 156, εἰτα τίς σε κωλύει (ἐγὼ γεωργεῖν); Θουκ. 6. 91 αὐτοὶ ὠφελοῦμενοι τοὺς πολεμίους κωλύετε [ὠφελεῖσθαι], πρβλ. 2. 37. 5) συγν. ἐν τῷ γ' προσ., οὐδὲν κωλύει, οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει, μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., διέψηφον τὸν Ἀργεῖον εἶναι οὐδὲν κ. 'Ηρόδ. 7. 149· οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον Ἄριστοφ. Νεφ. 1449, Πλάτ. Φαῖδρ. 268E· οὕτως, ὃν διαμῆπτειν οὐ κωλύει Ἄριστοφ. 'Ορν. 463· τί κωλύει ἡμᾶς διελεθεῖν; Πλάτ. Θεαιτ. 143A, κτλ.—ὡσαύτως, οὐδὲν κωλύει, ἀπολ., ὡς τύπος συναισθήσεως, = ἔστω οὕτω, Ἄριστοφ. 'Τπ. 732, 972, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, κτλ.—οὕτω, τί γὰρ κωλύει; Πλάτ. Εὐθύφρ. 9D, πρβλ. Πολιτικ. 292A, κ. ἄλλ.· τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κ. δ' αὐτ. ἐν 'Γοργ. 458D· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω Εὐρ. Φοῖν. 990· οὐ τὰμὰ κωλύσει Wyatt, εἰς Πλούτ. 2. 151C, κτλ.—οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1. 144, οὐτε ἐκεῖνον κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὐτε εἶναι ἐκεῖνον ἐμπόδιόν τι, — ἔθεν δ' Διον. Ἄλ. λαμβάνει τὸ κωλύει = κωλύεται, περὶ τῶν Θουκυδίδου ἱστομάτων 7· ἄλλὰ πρβλ. Ἄριστ. Φυσ. 3. 3, 5, οὐτε μίαν δοῦσιν τὴν αὐτὴν εἶναι κωλύει, οὐτε ὑπάρχει· κανὲν ἐμπόδιον ἢ μία ἐξ αὐτῶν νὰ εἴναι ἢ αὐτῇ.

κωλώτης, ου, ὁ, πηθ. = ασκαλαδότης, Βαθρ. Ἀποσπ. 7, σ. 144, ἐκδ. Lewis, πρβλ. Ἄριστ. π. 2. 'Ιστ. 9. 1, 23, Σουῖδ.

κωλωτο-ειδής, ἐς, ὁμοιος πρὸς κωλώτην, ποικίλος, κατάστικτος, 'Ιππ. 1139C.

κῶμα, τό, (κεῖμαι, κοιμάω) βαθύς ὕπνος, λήθργος, Λατ. sopor, αὐτῷ .. μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψω Ἄλ. Ξ. 359· ἢ με .. μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν Ὁδ. Σ. 201· κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει 'Ησιόδ. Θ. 798· αἰθυσσομένον δὲ φύλλον κ. καταρρεῖ Σαμπρῶ 4· ὕπνου κ. Θεοκρ. 'Επιγράμ. 3. 6.—μεταρ. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μουσικῆς, Πινδ. Π. 1. 21.—'Αρχηστον παρὰ τοῖς Ἄττ. ποιηταῖς. 2) ἐν τῇ ἱατρικῇ, ληθαργικὴ κατάστασις, συνεχές, οὐχ ὑπνώδες δ' αὐτ. ἐν Ἐπιθ. 3. 1085· πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξίτ. 458, Foëx. Oecon. καὶ ἴδε ἐν λέξ. κάρος.

κωμάζω· μέλλ. -άσω, Πινδ. N. 9. 1· ἄλλὰ -ἴσομαι δ' αὐτ. Π. 9. 156, Ἀνθ. Π. 5. 64, Δουκ. αἰρ. ἐκώμασα, Τραγ., ποιητ. κῶμα· Πινδ. N. 10. 65· πρkm. κεκώμακα Ἀνθ. Π. 5. 412.—κωμάσδω, μέλλ. -άσωμαι Πινδ. I. 3 (4) 122· ἔδρ. προστ. κωμάζεσθαι δ' αὐτ. N. 2. 38· (κῶμος).—Περιέρχονται ἐν-εὐθυμία, χορεύων καὶ ἄδων, εὐθυμῶ, «κάμω πατινάδα», Λατ. commissari, νέοι κῶμαζον ὑπ' αὐλοῦ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 'Ηρ. 281· κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδων Ὁδ. 1061, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 703, Εὐρ. Ἀλκ. 815, κτλ. κ. μετὰ μέθης Πλάτ. Νόμ. 637A· κ. καὶ παιανίζειν Δημ. 321. 17· ὀρχούμενος καὶ κ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 260B· κ. μεθ' ἡμέραν Δυσ. 142. 7.—πορεύονται ἐν πομπῇ ἑορταστικῇ, πανηγυρικῇ, κωμάσμεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνιοι .. ἐς Αἴτναν Πινδ. N. 9. 1· ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς ἀγνυ τοῦ προσώπου κ. Δημ. 433. 22· ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καθ' ὅλης τῆς ὑψηλίου κ. Ἱμερ. Ἐκλ. 2. 18. II. παρὰ Πινδ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τελεῶ· κῶμον εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς τοιοῦτους κῶμους (ἴδε κῶμος), κ. σὺν ἑταίροις Πινδ. O. 9. 6, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχῳ αἰτ., ἑορτάν κ. δ' αὐτ. ἐν N. 11. 36, πρβλ. Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 180.

2) μετὰ δοτ. προσ., πλησιάζω τινὰ μετὰ κῶμου, ἄδω πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, Πινδ. I. 7 (6). 27· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δ' αὐτ. ἐν 9. 157· οὕτως, ἢ Ἀφροδίτῃ κ. παρὰ τὸν Διόνυσον Πλούτ. Ἀντων. 26.

3) μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ, ἑορτάζω τινὰ μετὰ κῶμου, ἐξυμνῶ, Πινδ. N. 10. 64, I. 4. 122 (3. 90)· κ. Δία Τιμοδῆμῳ, ἑορτάζω τὸν Δία χάριν τοῦ Τιμ., δ' αὐτ. N. 2. 38· πρβλ. χορεύω.

III. ἐμπαρῖσμαι ἐξαίφνης κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμαζόντων, μετὰ κῶμου ἢ «πατινάδα», ἐπὶ ἑρσασίων, Ἀλκαῖ. 40· κ. ἐπὶ γυναῖκα Ἰσακ. 39. 24, πρβλ. Δουκ. Ἐναλ. Διαλ. 1. 4· κ. ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα Θεοκρ. 3. 1· εἰς αὐτὴν Ἀλκίφρων 1. 6, πρβλ. Ἀθην. 574E, 348C.—καθόλου, ἐξαίφνης ἐμπαρῖσμαι, κ. εἰς τόπον Ἀνθ. Πλαν. 102· ἐπὶ κακοῦ, ἀτῇ ἐς πόλιν ἐκώμασεν Wernicke εἰς Τρυφ. 314· θρήνος εἰς ὑμέναιον Ἀνθ. Π. 7. 186.—παρομ., ὡς ἐκώμασεν, ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιοῦντων, Παρομοιογρ.

κωμαίνω, (κῶμα) διαρκῶς νυστάζω, 'Ιππ. 468. 52.

κῶμαχον, τό, ἀρωματικὸν τι φυτὸν ἢ καρπός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 7, 2.

κῶμαξ, ακος, ὁ, ἀνθρωπος ἀκόλαστος, Εὐστ. 1749. 28· ἴσως βέλτιον, βῶμαξ.

κῶμα-ἀρχης, ου, ὁ, (κῶμη) ὁ προσετώς χωρίου, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 10 καὶ 24, Διον. Ἀλ. 4. 14, Σουλ. Ἐπιγρ. 3420, 3641b. 66 (προσθηκ.)—κῶμα-αρχος, Πολυδ. Θ'. 11· καὶ ἐντεῦθεν τὸ κωμ. πατρωνυμ. Κωμαρχίδης, Ἄριστοφ. Εἰρ. 1142.

κωμάσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κωμάζω.

κωμάσια, ἡ, κομπή τις ἢ παρέλασις τῶν εἰδώλων τῶν θεῶν ἐν Αἰγύπτῳ, αἱ τῶν θεῶν κ., Ἐπιγρ. Αἰγυπτ. ἐν Σουλ. Ἐπιγρ. 4717. 25, πρβλ. Κλημ. Ἀλ. 671, Sturz Μακεδ. Διαλ. σελ. 102 κέ. — κωμαστήριον, τό, συνέλευσις τῶν ἱερέων ἐν Αἰγύπτῳ, Συνέσ. 94D.

κωμαστής, οὔ, ὁ, (κωμάζω) ὁ κωμάζων, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον, Πλάτ. Συμπ. 212C, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7, κτλ. ὄνομα κωμωδίου τοῦ Ἐπιγράμμου καὶ ἄλλων. 2) ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, = ὁ εὐθύμος θεός, Ἄριστοφ. Νεφ. 606.

κωμαστικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κῶμον, ὡς ἂν Ἀδ. π. 2. 9. 13· μέλος Φίλων 1. 372. Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀδ. π. 2. 1. 31.

κωμάστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. κωμαστής, Μανέθ. 4. 493.

κωματίζομαι, εὐρίσκομαι ἐν καταστάσει κῶματος, 'Ιπποκρ. 1213A.

κωματώδης, ἐς, (εἶδος) κεκυριευμένος ὑπὸ ὕπνου, νυσταλέος ὑπὸ ληθαργίας κατεχόμενος, 'Ιππ. Ἐπιδ. 1. 955. 2) ὁμοιος πρὸς κῶμα, ληθαργικός, ὕπνοι αὐτόθι 970· ἴδε Foëx Oec.

κῶμη, ἡ, = Λατ. vicus, χωρίον ἀτειχιστόν ἢ πόλις ἐπαρχιακή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ τετειχισμένην· κυρίως Δωρ. λέξ., = τῷ Ἄττ. δῆμος Ἄριστ. Ποιητ. 3. 61, πρῶτον παρ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 'Ηρ. 18, 'Ηρόδ. 5. 98· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 626C κέ.· κατοικῆσθαι κατὰ κῶμας, δηλ. οὐχὶ εἰς τετειχισμένης πόλιν, ἐπὶ τῶν Μήδων, 'Ηρόδ. 1. 96· πόλεσιν ἀτειχιστοῖς καὶ κατὰ κῶμας οἰκουμέναις Θουκ. 1. 5· πόλεως .. κατὰ κῶμας τῶ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκοθεσίᾳ αὐτοῖς 10· τὸ γὰρ ἔθνος μέγα μὲν εἶναι τὸ τῶν Αἰτωλῶν καὶ μάχιμον, οἰκοῦν δὲ κατὰ κῶμας ἀτειχιστοὺς δ' αὐτ. 3. 94· οὕτως ἡ Μαντινεία ἠναγκάσθη νὰ διαλυθῇ καὶ οἱ πολῖται νὰ διαμερῶσιν εἰς τέσσαρας κῶμας, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5-7· κατὰ κ. κεχωρισμένοι Ἄριστ. Πολιτ. 2. 2, 3. II. ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. vicus, συνοικία ἢ διαμέρισμα πόλεως, διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κῶμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους Ἰσοκρ. 149A, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 746D. πρβλ. κωμήτης. (Πηθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ κεῖμαι· πρβλ. Ἀθ. kēma-s χωρίον, kaim-ynas γείτων Γοτθ. haim-s (κῶμη), Ἀρχ. Σκανδιν. heim-a (Ἀγγλ. home), κτλ.)

κωμηδόν, Ἐπίρρ. κατὰ κῶμας, Λατ. vicatim, ζῆν Σ-ρίβ. 151· οἰκεῖν Διόδ. 5. 6, Διον. Ἀλ. 1. 9, κτλ.

κωμήτης, ου, ὁ, (κῶμη) ἀγρότης, χωρικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κάτοικον πόλεως, Πλάτ. Νόμ. 762A, 763A, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 24. II. ἐν πόλει, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. vicinus, Ἄριστοφ. Νεφ. 965· γενικώτερον, Φεραίαις χθονὸς κωμηταί, κάτοικοι .. Εὐρ. Ἀλκ. 476· θυρέτρων τῶνδε κωμηταί θεοί, γείτονες, Ἰων παρὰ Πολυδ. Θ'. 36· πρβλ. Σουλ. Ἐπιγρ. (προσθηκ.) 3695b, κ. ἄλλ.

κωμητικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κωμήτην, Συνέσ. 171B.

κωμήτης, εἶδος, θηλ. τοῦ κωμήτης, Ἄριστοφ. Λυσ. 5, Ἀποσπ. 265.

κωμήτωρ, ορος, ὁ, = κωμήτης, Στέφ. Β. ἐν λέξ. κῶμη. κωμῆδιον ἢ κωμῶδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶμη, Ζωναρ. 1277.

κωμῆζομαι, ὁμιλῶ ὡς κωμικός ποιητής, Ψευδο-Δουκ. Φιλόπατρ. 22.

κωμικός, ἡ, ὄν, (κῶμος), ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κωμῶδιον, Λατ. comicus, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ κωμωδικοῦ, κωμ. ὑποκριτῆς Δισχίν. 22. 27· κ. χορὸς Ἄριστ. Πολιτικ. 3. 3, 7· προσωπεῖον Δουκ. Δις Κατηγ. 33· Ἰλαρῶ καὶ κ. προσώπῳ δ' αὐτ. π. Διαβολ. 24, πρβλ. Πλούτ. Ἀντων. 29.—ὡς οὐσιαστ. κωμικός, ὁ, δηλ. ἡ κωμικός ὑποκριτής, ἡθοποιός, Ἀλεξ. ἐν Ἰσοστασίῳ 1. 13· ἡ κωμικός ποιητής, Πολυδ. 1. 13, 3, Πλούτ. 2. 62E, κτλ. δ' Ἀριστοφάνης ἐκαλεῖτο ὁ κατ' ἐξοχὴν κωμικός, Γραμμ.—Ἐπίρρ. -κῶς, Φίλων 1. 473, Διογ. Λ. 5. 88.

κῶμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶμη, Στρίβ. 485, Πλούτ. 2. 773B.

κῶμος, ἀντὶ κῶμον, βαρβαρισμός ἐν Ἄριστοφ. Θεσμ. 1176.

κωμο-γραμματεὺς, ἔως, ὁ, ὁ γραμματεὺς κῶμης, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 3, Σουλ. Ἐπιγρ. 4699. 15., 4956. 31.

κωμο-δρομέω, τρέχω διὰ μέσου κῶμων, χωρίων, διατρέχω κῶμας, Πολυδ. Θ'. 11.

κωμόμοις, πίπτω εἰς ληθαργικὸν ὕπνον, κεκωμωμένος, ἴσως διορθωτέον εἰς κεκωματισμένος), 'Ιππ. ἐν Γαλην. Λέξ.

κωμο-πλήξ, ὁ, ἡ, πληγὴς ὑπὸ κῶμου, δηλ. μεθυσμένος, Ἀρ-κάδ. 19.



κωμῳ-πολεις, εως, ὁ, (κῶμη), πόλις μικρά ὡς χωρίον, μὴ δυναμένη διὰ τὸ ἀνομαστὴν πόλιν, Στράβ. 537, 557, 568, Κ. Δ.

**κῶμος**, ου, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), φαίδρα πανηγύρις μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, διασκεδασίς, «γλέντιο», Λατ. comessatio, ἐς θαῖτα θάλασσαν καὶ χορὸν ἱεροδέντα καὶ ἐς φιλοκυδία κῶμον Ὀμ. Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 481, πρβλ. Θέογν. 827, 934· πίνειν καὶ κῶμῳ χρέεσθαι Ἡρόδ. 1. 21· ἀκολουθεῖν παρὰ Πινδ., Εὐρ., κτλ.· δεῖπνα καὶ σὺν ἀλητρίσιν κῶμοι Πλάτ. Θεαιτ. 173D· ἑορταὶ καὶ κ. ὁ αὐτ. Πολ. 573D· ἐν κῶμῳ εἶναι, ἐπὶ πόλεως, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25.—Αἱ πανηγύρεις αὐταὶ γινόμεναι ἐν ἡμέραις ἑορτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατέλθον εἰς πομπὴν παρέλασιν τῶν διασκεδάζοντων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐστεμμένων καὶ μετὰ λαμπάδων (Ἀριστοφ. Πλ. 1040), ἀδόντων, ὄρχουμένων καὶ παιζόντων παντὸς εἶδους παιγνίδια (πρβλ. **κωμάζω**). Προϊόντος τοῦ χρόνου δημόσιοι κῶμοι ᾗξαντο γινόμενοι εἰς τιμὴν θεῶν τινων, κυρίως τοῦ Βάκχου, Εὐρ. καὶ Δημ. ἐνθάδε 1184· Διόδ. 17. 72· οὕτω, χοροῖς ἡ κῶμοις Ἰακίνθῳ Εὐρ. Ἑλ. 1469· «ὡσάυτως εἰς τιμὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικητῶν, ἦσαν δὲ οἱ κῶμοι οὗτοι πανηγυρικαὶ ἑορταὶ σωφρονεστέραί μετέχουσιν αἱ φύσεως τοῦ χοροῦ» αἱ πλεῖσταί τῶν σωζομένων ᾠδῶν τοῦ Πινδάρου ἐκποιούντο ὅπως ἀλλοτρίαι κατὰ τοιοῦτον κῶμον, ἴδε κατωτ. III.

II. ὁ ὁμιλος τῶν εὐθυμούντων διερχόμενος ἐν πομπῇ τὰς ὁδοῦς εἰς ἀνωτέραν περιεγάρη, Εὐθύθεο Εὐρ. Βάκχ. 1168· τοῖς ἐν ᾧσι Διονυσίοις ἡ πομπή... καὶ ὁ κ. Νόμ. παρὰ Δρμ. 517· τέλ.· ἐντεῦθεν κῶμῳ θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι Περσίν. 1. 10.

2) μεταρ., ὁμιλος, κ. Ἑρινύων Δισχύλ. Ἀγ. 1189· ἐπὶ στρατεύματος, Εὐρ. Φοῖν. 791· κ. ἀσπιτιφόρος ὁ αὐτ. ἐν Τρω. 1184· περιστέρων, ὁ αὐτ. ἐν Ἰωνί 1197. III. ἡ φωνὴ ἡ ψαλλομένη κατὰ τοιαύτην τινα πομπήν, Πινδ. Π. 8. 29, 99, κτλ., πρβλ. Ο. 4. 15, Π. 5. 28, Ἀριστοφ. Θεσμ. 104, 988· κ. ὑμεναῖων Εὐρ. Ἀποsp. 775. 37. (Πῶθ. ἐκ τοῦ κῶμῳ, διότι αἱ ἑορταὶ τοῦ Βάκχου ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν κῶμασι· πρβλ. **κωμῳδία**).

**κωμῳδριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶμῳ, Ἑκκλ. πρβλ. **κωμῳδίων**.

**κῶμῳς**, ὅθως, ἡ, δέμας, δεμάτιον χορτοῦ, κτλ., Λατ. manipulus, Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 157, Θεόκρ. 4. 18. II. κλάδος ἀφνης τεθειμένος πρὸ τῶν πυλῶν, Ἡσυχ.

III. **κῶμῳς**, ὁ, ἐλῶδης τόπος ἐνθα κάλαμοι φύονται πυκνοὶ λίαν καὶ μετὰ περιπελεγμένας ῥίξας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 11, 1.

**κωμῳδέω**, παριστάνω ἐν κωμῳδίᾳ, ὅθεν ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω, διακωμῳδῶ, σκώπτω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, (Meineke 1. 40, 527)· κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀριστοφ. Ἀγ. 631, πρβλ. 655, Πλ. 557, Πλάτ. Πολ. 395E, 452D· κ. τοὺς τραγῳδοὺς Ἀριστ. Ποιητ. 22, 14.—Παθ., διακωμῳδοῦμαι, χλευάζομαι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1026, Βάτρ. 368· τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον, ἐπὶ τῶν παρασίτων, Ἀλεξ. ἐν «Κυδερνήτῃ» 1. 2· κεκωμῳδημένα, τὰ γενόμενα ὑποθέσεις κωμῳδίας, Πλάτ. Νόμ. 817D.

2) κωμῳδεῖν τὰ δίκαια=κωμῳδοῦντα εἰπεῖν τὰ δ. Ἀριστοφ. Ἀγ. 655.

3) χλευαστικῶς παριστάνω, γελῶν ποιῶ τινα, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 13. 42.

II. εἶμαι κωμῳδός, γράφω κωμῳδίας, κ. κωμῳδίας Λουκ. Ἀλ. 25.

**κωμῳδημα**, τό, ὑποθέσεις κωμῳδίας, ὅλη πρὸς κωμῳδήσιν, τὰ τοῦ γέλωτος κ., γέλωτος οἶον τὰ κωμῳδημάτα ἐγγείρουσι, Πλάτ. Νόμ. 816D.

**κωμῳδητέον**, ῥηματ. ἐπιθετ. τοῦ κωμῳδέω, δεῖ κωμῳδεῖν, Ἀριστοφ. 1. 510.

**κωμῳδία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀγ. 378, Νερ. 522, Πλάτ. Πολ. 394C, κτλ.· μεταφορ., βίου τραγῳδία καὶ κ. Πλάτ. Φίληθ. 50B, πρβλ. Νόμ. 816E.—Δύο ἐτυμολογίαι προβάλλονται· ἡ μὲν ἐκ τοῦ κῶμῳς, =τὸ ἄσμα τοῦ κῶμῳ, ἣν ἀσπάζονται οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν κωμῳδίαν ὡς ἀρξαμένην ἐκ τῶν φαλλικῶν χορικῶν ἀσμάτων, ἡ δὲ ἕτέρα ἐκ τοῦ κῶμῳ, =δηλ. φῶθι ἀγροτική, ὅρα Βενελεύου Φάλαρον 337 κέξ. Τὴν πρώτην διαρρήδην ἀπορρίπτει ὁ Ἀριστ., ἐνῷ τὴν δευτέραν μνημονεύει ὡς σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῶν Δωριέων ὅτι αὐτοὶ ἐπενόησαν τὴν κωμῳδίαν, καθ' ὅσον κῶμῳ εἶναι παρ' αὐτοῖς ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ δῆμος, πρβλ. Ποιητ. 3, 6 πρὸς 4, 14. Τὰ ἀρχαιότατα ἔχρη τῆς κωμῳδίας εὐρίσκονται βεβαίως ἐν Δωρικαῖς πόλεσιν, ἐν Μεγαρίσι δηλ. καὶ Σικελίᾳ, ἐνθα Ἐπιχάρμος ὁ Κῶος ἔγραψε περὶ τὰ 500 π. Χ.· ἡ δὲ τέχνη λέγεται ὅτι εἶχε μετενεχθῆ μικρὸν πρότερον εἰς Ἀθήνας ἀπὸ Σουσαρίωνος τοῦ Μεγαρέως. Πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 3-5, Meineke εἰς Κωμικ. 1. 18, Mahaffy Hist. of Gr. Lit. 1. 397 κέξ.—Περὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς Ἀττικῆς κωμῳδίας παλαιᾶς, μέσης καὶ νέας ἴδε Meineke 1. 39 κέξ., 271 κέξ., 335 κέξ. Ἡ ἀρχαία κωμῳδία εἶχεν ὀλίγην πλοκήν, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς πολιτικῇ μηχανῇ πρὸς τὴν κατ' ὄνομα προσβολὴν τῶν ἰσχυροτάτων προσώπων τῆς ἡμέρας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκράτου δημοκρατίας, λήγει δὲ ἡ περίοδος αὕτης κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 96 (393 π. Χ.)· ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀπέθανε τὸν χορὸν καὶ τὴν παράστασιν καὶ ἀπέειχεν ἀπὸ προσωπικῶν κατ' εὐθείαν προσβολῶν, ἀν καὶ ἐξηκολούθησε προσβάλλουσα ἐπίσημα πρόσωπα ὅσοι πλαστὰ ὀνόματα, λήξατα κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 110 (337 π. Χ.)· ἡ δὲ νέα ἦν ἡ σημερινὴ κωμῳδία ἡθῶν, καὶ κάλλιστα παραδείγματα εἶναι ὁ Πλάυτος καὶ ὁ Τερέντιος.—Ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφαίς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6, ἐν παραβολῇ πρὸς 1583-4) ποιητῆς

παλαιᾶς καὶ καινῆς κωμῳδίας (ὁμοίως τῇ ποιητῆς παλαιᾶς καὶ καινῆς τραγῳδίας) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ἀρχαίαν λυρικὴν κωμῳδίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νέον σκηνικὸν εἶδος, ἴδε Böckh. 1. σελ. 765. κέξ.—ἀλλ' ἐν ἐπιγρ. 2759, καινὴ κ. σημαίνει νέαν, δηλ. νῦν πρώτον παρισταμένην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀρχαίαν κ. δ' ἐστὶ καὶ ἄλλοτε παρασταθείσαν, Böckh. 2, σ. 509· πρβλ. **καινός**.

**κωμῳδικός**, ἡ, ὄν., =τῷ ἐπομ., Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀγ. 380.

**κωμῳδικός**, ἡ, ὄν., ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός, ἔπη Ἀριστοφ. Σρ. 1047· τερπνόν τι καὶ κωμ., ὁ αὐτ. εἰς Ἑκκλ. 889, πρβλ. 371· μορμολύκειον ὁ αὐτ. εἰς Ἀποsp. 97· ἐν μιμῆσει κ. Πλάτ. Πολ. 606C.—Ἐπίρρ. -κῶς, Ἀθην. 90B.—Πρβλ. **κωμικός**.

**κωμῳδιο-γράφος**, ὁ, κωμικ. ποιητής, Πολύβ. 12. 13, 7, Διόδ. 12. 14, **κωμῳδιο-ποιός**, = κωμῳδοποιός, Ἀθην. 5B, κτλ.· πρβλ. Μοῖρ. 240.

**κωμῳδο-γελῶς**, ὡτος, ὁ, = κωμῳδός, Ἀνθ. Π. 13. 6.

**κωμῳδο-γράφος**, ὁ, = κωμῳδιογράφος, Ἀνθ. Π. 7. 708.

**κωμῳδο-διδασκαλία**, ἡ, ἡ διδασκαλία καὶ ἀσκησις τῶν ὑποκριτῶν εἰς τινα κωμῳδία· ὅπερ συνήθως ἐξετέλει αὐτὸς ὁ ποιητής, Ἀριστοφ. Ἰππ. 516.

**κωμῳδο-διδασκάλος**, ὁ, κωμικός ποιητής, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὴν φροντίδα νὰ διδάξῃ καὶ γυμνάσῃ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορὸν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 507, Εἰρ. 737, Λυσ. Ἀποsp. 31, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 11, πρβλ. **διδασκάλος** III.

**κωμῳδο-λοιχέω**, διὰ κωμικῶν βωμολογιῶν λείγω τὰ πινάκια τινός, εἶμαι γελωτοποιός, παράσιτος, Ἀριστοφ. Σρ. 1318.

**κωμῳδο-ποιητής**, οὗ, ὁ, = κωμῳδοποιός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734, Πολύβ. Δ'. 111.

**κωμῳδοποιεῖα**, ἡ, τὸ ποιεῖν κωμῳδίας, Πλούτ. 2. 348A.

**κωμῳδο-ποιός**, ὁ, ὁ ποιητῆς κωμῳδίων, κωμικός ποιητής, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, Φαίδων, 70C, Πολ. 606C, κ.άλλ., Ἀριστ., κτλ.

**κωμ-φῶδός**, ὁ, Βοιωτ. **κωμ-αφῶδός**, (δ' ἐστὶ κωμ-αοιδός) Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 25· (ἴδε **κωμῳδία**).

1) κωμικός ὑποκριτὴς, ἡθοποιός, Λυσ. 162. 2, Ξεν. Οἰκ. 3, 7, κτλ.· κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ, κατὰ τὴν παράστασιν κωμῳδιῶν ἐν... Αἰσχίν. 22. 27· καινῇ κωμῳδῶν, ἴδε ἐν λέξ. **καινός**.

2) κωμικός ποιητής, Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 935D· χορηγεῖν κωμῳδοῖς Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 4. 2, 20· χορὸν κωμῳδῶν δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 5, 3.

**κωμῳδο-τραγῳδία**, ἡ, κρῖμα τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἴδε Meineke Hist. Com. 247· tragi-comoedia Plaut.—μεταρ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Πορφ. παρὰ Στοβ. 186. 41.

**κωνάριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶνος, ὁ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἀδὴν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Γαλην. 4. 501C.

**κωνάω**, μέλλ. -ήσω, (κῶνος II. 3) περιδινῶ ὡς κῶνον ἢ στρόβιλον, περιστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποsp. 439, Ἡσυχ., Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 551. 24.

II. (κῶνος I. 3) ἐπιχρίω διὰ πίσης, πισσῶν, Σουῖδ., Φώτ., Μέγ. Ἐτυμολ. 551, 22· πρβλ. **περικωνέω**—ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἀπαρ. ἀορ. **κωνίσαι** ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κωνίζω**.

**κωνειάζομαι**, πίνω κῶνειον, **κωνειάζομεναι**, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

**κῶνειον**, τό, κοινῶς «καρῶνάκι» καὶ «βρωμόχορτον», Ἰππ. 681. 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 8, 3, κτλ.

II. ὁ ὅπως τὸ δηλητηριώδες φυτὸν κωνείου, δηλητήριον δι' οὗ ἐρονεύοντο οἱ κατάδικοι ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 124· κῶνειον πεπωκὸς Πλάτ. Λῦσ. 219E· τὸ κῶνειον ἐπιεν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· κῶνεια πιεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1051, Ἀνδοκ. 24. 38.

**κωνίσαις**, εως, ἡ, (κωνάω II) πίσις, τὸ ἀλείφειν ὡς διὰ πίσης, διάρ. γραρ. ἀντὶ τοῦ κῶνισις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 6.

**κωνίνας οἶνος**, ὁ, μετὰ πίσης παρεσκευασμένος, πισσίτης οἶνος, Γαλην. Λεξ. Ἰππ.

**κωνικός**, ἡ, ὄν., (κῶνος) ἔχων σχῆμα κῶνου, κωνικός, Πλούτ. 2. 410E· κ. τομαὶ Ἀνθεμ. Ἀποsp. σ. 157. 8.

**κῶνιον** ἢ κῶνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶνος, μικρὸς κῶνος, κῶνία μαστὸν Ἀνθ. Π. 5. 13.

II. μικρὸς κῶνος πίτους, «κῶνικον», Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 649D.

**κωνίς**, ἔδος, ἡ, (κῶνος) μικρὰ ὑδρία, «ὑδρίσκη» Ἡσυχ.

**κωνίτης**, ἔδος, ἡ, (κῶνος II. 1) ἐξαγομένη ἐκ κῶνων πίτους, πίσσα Ἀνθ. Π. παραρτ. 72.

**κῶνο-εἰδής**, ἔς, κωνικός, σκίασμα Δίων Κ. 60. 26· σκιά Διογ. Λ. 7. 144· τὸ κ., ὁμοιον κῶνῳ, Ἀρχιμήδ.—Ἐπίρρ. -δῶς, Πλούτ. 2. 901E, Διογ. Λ. 7. 157.

**κῶνος**, ου, 1) ὡς ἄρσ., ὁ καρπὸς τῆς πεύκης, «κῶνικον ἄρσ», ὡσαύτως στρόβιλος, Βίος Ὀμ. 20, Θεόκρ. 5. 49, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 5, κτλ. (ἐντεῦθεν κῶνάω, κτλ.)—ὡσαύτως ὁ ἐὼδμος σπόρος τῆς πίτους, Μνησθ. παρ' Ἀθην. 57B· πιτύνοι κ. Ἀλέξ. Μύνθ. αὐτόθι· πρβλ. Böckh. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 165.

2) ὡς ἡλ., τὸ δένδρον ἡ πίτις, Πλούτ. 2. 640C, Ἀνθ. Πλαν. 13 (κατὰ Scalig. ἀντὶ κῶμον).

3) ἡ πίσσα ἡ παρασκευαζομένη ἐκ τῶν κῶνων πίτους, Schneid. Ἑκλ. Φυσ. σελ. 321.

II. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, 1) τὸ γεω-



μετρικὸν ὄχημα ὁ κώνος, Λατ. conus, μετα, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12, κ. ἄλλ., καὶ συχρὸν παρὰ Μαθ. συγγραφεῖσι γραμμαὶ κατὰ κώνον ἐκπίπτουσαι, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι κώνον, αὐτόθ. 3. 5, 2, πρὸλ. 1. 8, 7· ἐπὶ κωνικῇ τομῇ· κ. ὀρθογωνίου, ὀβυγωνίου, ἀμβλυγωνίου, ὀνόματα δηλοῦντα τὴν παραβολήν, τὴν ἑλλειψίν καὶ τὴν υπερβολὴν πρὸ τοῦ Ἀπολλων. Περγ. 2) ἡ κορυφή περικεφαλαιάς, Ἀνθ. Π. 9. 322. 3) = βέμδις, ὁ κωνοειδὴς ῥόμβος τῶν παιδων, Ἡσυχ. 4) ἡ ὑλὸν ὀρθὸν ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς· Γαλην. Λεξ. 424. (Ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι εἰς, ὀβύνω· πρὸλ. Λατ. cuneus, cacumen· ὁ Κούρτ. ὠσαύτως ἀναφέρει Σανσκρ. εἶδος, Λατ. cos, cautes, Ἀρχ. Σκανδ. hein (ἀκόνη, ἀγγλ. hone).)

κωνο-τομέω, ποιῶ κωνικὴν τομὴν, Ἀνθ. Π. παραρτ. 25. 8. κωνο-φόρος, ὃν, ὁ φέρων κώνους, οἶον ἡ πίτυς κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 9, 4 ὠσαύτως ἐπὶ τοῦ θύρσου, Ἀνθ. Π. 6. 165.

κωνώπειον, τό, (κύνωψ) Αἰγυπτιακὴ κλίνη ἢ ἀνάκλιτρον μετὰ παραπετασμάτων διὰ τοῦ κώνωπας («κουνουπιέρα»), Ἐβδ. (Ἰουδθ Κ', 21, Π', 9)· conoplium ἐν Ὁρατ. Ἐπωδ. 9. 16· ὠσαύτως κωνωπέων, ὠνος, ὁ, Ἀνθ. Π. 9. 764, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ποιήματος, Παυλ. Σιλ.

κωνώπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κώνωψ, Γεωπ. 2. 5, 12. κωνωπο-ειδής, εἰς, ὁμοίος πρὸς κώνωπα, θηρία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 14, 1, κτλ.

κωνωπο-θήρας, ου, ὁ, ὅστις ὁ κώνωπας θηρεύων· Ἡσυχ. κωνωπο-σφραγίτης, ου, ὁ, σφραγιζόμενος τοῦ κώνωπας, παράσιτος, Ἀλκίφρων 1. 21.

κωνωπόδης, ες, = κωνωποειδής, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 351. κώνωψ, ὠπος, ὁ, «κουνουπι», Λατ. culex, Ἡρόδ. 2. 95, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1038· παράγονται δὲ οἱ κώνωπες ἐκ σκωλήκων ἐν τῷ καθίζηματι τοῦ θεῖου, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μικρότεροι τῶν ἐμπίδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 23, πρὸλ. 4. 8, 29· κατὰ τὸν Sundevall, Stomoxys calcitrans.

κῶος, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. κῶοι, σπήλαια, Στράβ. 367, Στέφ. Β' πρὸλ. κῶς II.

Κῶος, α, ὄν, ἐκ τῆς νήσου Κῶ, κάτοικος αὐτῆς, Ἡρόδ. 7. 164, κτλ.

II. ὡς οὐσιαστ. Κῶος (ὁγλ. βόλος), ὁ, ὁ ἀνώτατος βόλος τῶν ἀστραγάλων, ἴδε ἐν λ. Χῖος· ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 34, τὰ κῶα εἶναι τὰ ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἀλλήλα, τὰ χῖα δὲ τὰ ἐξω μέρη τῶν ὁσίων τῶν σφυρῶν (ἀστραγάλου).

III. Κῶον (ὁγλ. ἱμάτιον), τό, ἐλαφρόν, ἡμιδιαφανές ἱμάτιον κατασκευαζόμενον ἐν Κῶ, Ἡσυχ.

κῶπιον, τό, (κῶπη) τό ἀνω μέρος τῆς κώπης (τὸ κάτω ὀνομάζεται πλάτη), Ἡσυχ. κῶπαιοι, οἱ, = σφῆκες, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτ. — κῶπαι-ώδης, ες, ὁμοίος κῶπῃ, Ἡσυχ. ἐν λ. κῶπηλάτα.

Κῶπαῖς, ἰδος, συνηρ. Κῶπᾶς, ἄδος, ἡ, ἐκ Κῶπῶν ἡ παρὰ τὰς Κῶπας (πολὴν τῆς Βοιωτίας), ἡ Κ. λίμνη Στράβ. 410, κ. ἄλλ.

2) ἐγγέλεις Κῶπαῖδες, ἐκ τῆς Κῶπαῖδος λίμνης, αἵτινες καὶ ὀνομασθαὶ ἦσαν, Ἀριστοφ. Ἀγ. 880, Κῶπᾶδ' ἐγγελύν αὐτοὶ 962· καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστ. Κῶπᾶδων σφυρίδας ὁ αὐτ. ἐν Βίρ. 1005 Κῶπᾶδων ἁπάλων τεμάχῃ Στράτ. ἐκ αὐτ. ἐν Φιλοκτήτῃ 1, κλ.

κῶπεύς, ἔως, ὁ, αἰετοε-κατὰ πληθ. κῶπέες, Ἀττ. κῶπῆς, τεμάχια ὑλῶν κατὰλληλα πρὸς κατασκευὴν κῶπῶν, Ἡρόδ. 5. 23, Ἀριστοφ. Ἀγ. 552, Λυσ. 422, Ἀνδοκ. 21. 11, κτλ. — «κῶπέας: τὰ ζῦλα τὰ ἐπιτήδεα εἰς κῶπας γεῶν ἢ τοὺς κῶπηλάτας» Α.Β. σ. 274, 32.

κῶπευστής, οὗ, ὁ, κῶπηλάτης· Κῶπευσταί, ὄνομα δράματος τοῦ Αἰσχύλου.

κῶπεύω, (κῶπη) θέτω εἰς κίνησιν διὰ τῶν κῶπῶν, κινῶ, βάρυν Ἀνθ. Π. 7. 365. II. κῶκῶπεται στρατός, «ἐξεσπάσθαι», ἔσπερε τὸ εἶρος, (πρὸλ. κῶπῃ 2), παρ' Ἡσυχ.

κῶπέω, = κῶπεύω, ἐν τῷ παθ. πρῆμ. κῶκῶπηται ἡ ναῦς, Ἡσυχ. πρὸλ. Böckh. Urkunden u. d. Att. Seewesen, σ. 291.

κῶπεών, ὠνος, ὁ, = κῶπεύς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 7 ἐν τῷ πληθ., 4. 1, 4.

κῶπη, ἡ, πᾶν εἶδος λαθῆς (ἴδε ἐν τέλ.). ἰδίως, 1) ἡ λαθὴ κῶπης, καὶ καθόλου αὐτῇ ἡ κῶπη (τοῦ «κῶπι»), ἐμβαλεῖν κῶπης Ὁδ. I. 489, Κ. 129 (οὐδαμῶς ἐν Ἰλ.)· κῶπῃσιν ἅλα τύπτειν Ὁδ. Μ. 214· ἀκολουθῶς ἐν Πινδ. Π. 10. 79, καὶ συχρ. παρ' Ἀττ. νερτέρᾳ προσήμενος κῶπη, = θαλαμῖτης, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ ταπεινῇ κοινωνικῇ τάξει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1818· πομπῆμοις κῶπαις ἐρέσων Σοφ. Τρ. 561· παραπέμπειν ἐφ' ἔνδεκα κῶπαις, παροιμ. ἀμφιβόλου ἀρχῆς σημαίνουσα, συνόδεύω με πάσας τὰς τιμὰς, Ἀριστοφ. Ἰππ. 546, πρὸλ. Εὐστ. 1540, Σουῖδ. ἐν λ. ἐφ' ἔνδεκα, καὶ ἴδε ἐμβάλλω II. 3, ἀναφέρω II. 1· ἐν κῶπαισι πλεῖν, καταρεῦω εἰς τὰς κῶπας ὁπότεν ὁ ἀνεμὸς καταπλεῖ, Μενανδρ. ἐν Θρασύλῳ 2, πρὸλ. Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10, 6.

2) ἡ λαθὴ εἴρους, Λατ. manubrium, capulus, ἐπ' ἀργυρῇ κῶπῃ σέθε χεῖρα Ἰλ. Α. 219, πρὸλ. Ὁδ. Θ. 403· εἴφεος δ' ἐπεμάλετο κῶπῃν Α. 531· κῶπης ἐπιψαύειν Σοφ. Φ. 1255· φάσγανον κῶπης λαβεῖν Εὐρ. Ἐκ. 543. 3) ἡ λαθὴ κλειδός,

κῶπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν Ὁδ. Φ. 7. 4) ἡ λαθὴ λαμπάδος ἡ πυρσοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 484. 5) τὸ ὑλὸν τὸ ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ἄνω «μυλόπετραν», ἣν στρέφει ὁ ἵππος ἡ ὄνος προσδεόμενος εἰς τὸ ὑλόν, Δουκ. Ὀν. 42· αὐτὸς ὁ μύλος, Διόδ. 3. 13.

6) ἡ λαθὴ μᾶστιγος Ἡσυχ. (πρὸλ. τὸ Λατ. cap-io, cap-ax, cap-ulus· Γοτθ. haf-jan (αἰρεῖν), Ἀγγλο-Σαξον. haf-t (haft), κτλ.).

κῶπηεις, εσσα, εν, ἔχων κῶπην ἢ λαθὴν, φάσγανον· κῶπηεντα Ἰλ. Ο. 713, κτλ.

κῶπηλάσια, ἡ, τὸ κῶπηλατεῖν, Στράβ. 406, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 271.

κῶπηλατέω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τραβῶ κουπί», Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 25, 7, Πολύδ. 1. 21, 1, κτλ. 2) μεταφ. ἐπὶ πάσης ὁμοίας κινήσεως γινομένης πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ὀπίσω, οἶον ἐπὶ ἐν-λουργῷ μεταχειριζομένου τοῦ τρυπάνου, διπλοῖν χαλινεῖν τρύπανον κῶπηλατεῖ Εὐρ. Κύκλ. 461.

κῶπηλάτης [α], ου, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ κῶπηλατῶν, Πολύδ. 34. 3, 8· κ. πολυπόους, ὁ ναυτίλος, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317B.

κῶπηλατικός, ἡ, ὄν, ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κῶπηλάτην, Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἄρρυ.

κῶπηλάτις, ἰδος, ἡ, ἡ κῶπη ἐλαύνουσα, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 296. κῶπηλάτης, ὄν, ἐσχηματισμένος ὡς κῶπη, «κῶπηλάτα» κω-παῖωδης, μακρά· Ἡσυχ.

κῶπηρῆς, ες, ἔχων κῶπας, ἐφωδιασμένος με κῶπας, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 416· σκάφος Εὐρ. Ἥλ. 1381· πλοῖον Θεοκ. 4. 118· κῶπηρῆς (ἐνν. πλοῖον), τό, Πλουτ. Ἀντων. 65, κτλ. II.

ὁ κρατῶν τὴν κῶπην, χεῖρ Εὐρ. ἐν Τρω. 161.

κῶπητήρ, ἥρος, ὁ, παρ' Ἑρμῖπ. ἐν «Στρατιώταις» 5, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἡσυχ. ὁ σκαλμὸς τῆς κῶπης, οὕτω καὶ ὁ Πολύδ. Α'. 93 (τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς τὰς κῶπαις κῶπητήρα (οὕτως ἀναγινώσκουσιν) καλοῦσιν)· ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ «ἐπικῶπητήρ» τροπωτήρ.

κῶπιον, ὑποκορ. τοῦ κῶπῃ, Ἀριστοφ. Βατρ. 269, Αἰλ. π. Ζ. 13. 19. 2) ἐν τῷ πληθ. αἱ νόθοι πλευραὶ, Πολύδ. Β'. 181.

κῶπις, οὗς, ἡ, ἡ ἐστεμμένη ῥάβδος κατὰ τὰ δαφνηφόρια ἐν Βοιωτίᾳ, Πρὸκλ. ἐν Φωτίου Βιβλ. 321. 25.

κῶρα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κούρη, Θεοκρ. 6. 36, Καλλ. Δουτρ. Παλλὰδ. 27. 138, εἰς Δίμητρ. 9. II. = κῶρος, Ἡσυχ.

κωράλιον, ἴδε ἐν λέξ. κοράλλιον.

κωραλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ κῶρος (ὁ ἐστὶ κούρος), Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 20. 30, Φωτ.· ὄνομα κωμῶδῆς τοῦ Ἐπιλύκου· πρὸλ. πωσθαλίσκος.

κωραλλεύς, ὁ, ἀλιεὺς κοραλλίων, Ἡσυχ.

κῶρεωκόμος, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ὀρεωκόμος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 491.

κῶρια, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κουρεύτρια, Ἡσυχ.

κῶριον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κούριον, κῶριον, Ἀριστοφ. Ἀγ. 731.

κῶρίς, ἰδος, ἡ, Σικελ. ἀντὶ τοῦ κῶρις, ἴδε κούρις III.

κῶρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κούρος, κῶρος, Καλλ. Δουτρ. Παλλὰδ. 85, Θεοκρ. 1. 47, κτλ.

κωροσύνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κωροσύνη, Θεοκρ. 24. 57.

Κωρύκατος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. Κῶρυκος.

κωρύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κῶρυκος, Πολ. I', 172, Σουῖδ. ἰδιον, Ἡσυχ.

Κωρύκιος [ῶ], α, ὄν, (ἐκ τοῦ Κωρυκίου ἀντροῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παργασσοῦ), Νύμφαι Κ. Σοφ. Ἀντ. 1128· κορυφαί Κ., αἱ τοῦ Παργασσοῦ, Εὐρ. Βάχχ. 559· ὠσαύτως Κωρυκίς πέτρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 22.

κωρύκις, ἰδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κῶρυκος, Ἐπιχ. 64 Αhr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 368. II. κυστιοειδὲς ἢ φυλκταινοειδὲς ἐκφυμα παραγόμενον ἐπὶ τῶν φύλλων πτελέων καὶ τῆς σφεδράμου διὰ τοῦ δῆγματος ἐντόμου τινός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 14, 1.

κῶρυκος, ὁ, ὡς τὸ θύλακος, δερμάτινος σάκος ἡ πήρα ζωοτροφῶν, «ταγάρι», Ὁδ. Ε. 267, I. 213, Ἀριστοφ. Λυσ. 1212, Φερεκρ. ἐν Ἀδῇ. 3, Ἀντιφάν. ἐν Μνήμασι 1. 3· κατὰ τὸν Ἡσυχ. ὠσαύτως, δερματίνῃ φαρέτρᾳ, ὡς τὸ γωρυτός.

2) ἐν τοῖς γυμνασίοις, μέγας ἐκ δερμάτος σάκος πλήρης κεχρημίδων (σπόρων σίκου), ἀλεύρον ἢ ἄμμου, ἐν οἷ ἀδλητὰ διὰ κτυπημάτων τῆς χειρὸς ἀνετίνασσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὐχὶ ὅπως ἀνέμοις πρὸς τὸ ἀγγλ. quintain, (καλούμενος pugilatorius ὑπὸ τοῦ Plaut. Rud. 3. 4, 16), Ἀντυλλ. ἐν Medici Gr. σ. 124 Matth. Δουκ. Λεξ. 5· ζυγομαχῶν τῶν κωρύκῳ (ἢ Κωρύκῳ), μάχόμενος πρὸς τὸν κῶρυκον ἢ τὸν Κῶρυκον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 117· πρὸς κῶρυκον γυμνάζεσθαι, παροιμ. ἐπὶ ματαιοπο-νίᾳ, Διογ. 7. 54· μεταφ. ἐπὶ παρασίτων, ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν παρέχοντες ἀθληταῖσιν Τιμοκλ. ἐν Πύκτῃ 1· πρὸλ. Gerhard Denkmäler, κτλ. (Berl. 1851) σ. 447. — Αὐτῇ δὲ ἡ περὶ διὰ ἐκατέοι κωρυκομαχία, Ἰππ. 364. 16, 372. 39, 374. 3· ἡ κωρυκοβολία, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

II. τὸ περικλεῖον τοῦς ὄρχεῖς θυλακοειδὲς δέρμα, τὸ ὄρχεον, Ἰππιατρ.

III. Ἐν Μακεδονίᾳ, εἶδος κορυλλίου ἡ κῶρχη, Ἀθην. 87B.

Κῶρυκος, ὁ, ἀκρωτήριον τι τῆς Κιλικίας, Ὀμ. Τυμν. εἰς



Ἀπόλλ. 39, Ἑκατατ. παρὰ Στεφ. Β., Θουκ. 8. 14, κτλ. — οἱ δὲ κάτοικοι, **Κωρυκαῖοι**, ἦσαν διαβόητοι ὡς διὰ κατασκόπων ἐξακρίβωντες ποῦ διηυθύνοντες τὰ πλοῖα καὶ τί φόρτον ἔφερον καὶ ἀκολουθῶς συλλαμβάνοντες αὐτὰ καὶ ληστεύοντες, Εὐφορ. παρὰ Φωτ., Στράβ. 644· ἐντεῦθεν **Κωρυκαῖος** παροιμιώδης ἐπὶ κατασκόπου, ὠτακουστοῦ, Στράβ. ἐνθ' ἄνωτ., Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κομικοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν ωτακουστῶν, «τοῦ δ' ἀρα Κωρυκαῖος ἠκούσαστο», ὡς ἡμεῖς λέγομεν «εἶνα πούλακι μου τὸ εἶπε», Μένανδρ. ἐν «Ἐγχιρίδι» 2· ἢ κατὰκούσειεν δέ μου ὁ Κωρυκαῖος, Διόγειπος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Στράβ. ἐνθ' ἄνωτ. Παροιμιολογ., Φωτ. — **Κωρύκιον** (-αῖον;) σκάφος, πειρατικὸν πλοῖον, Ἀλκιφρων 1. 8.

**κωρυκώδης**, εἰς, (εἰδος) ὅμοιος πρὸς κώρυκον, δηλ. σάκκον ἢ πῆραν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 15, 4.

**Κῶς**, ἡ, γέν. **Κῶ**, ἡ νῆσος Κῶς, ἀπέναντι τῆς Κάριας παρ' Ὀμ. αἰετοπετε ἐν τῷ Ἑπικ. τύπων **Κῶς**, πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 677, ἐνθα εὐρίσκομεν τὴν κοινὴν αἰτ. **Κῶν** — **Κῶνδες** εἰς Κῶν, Σ. 255, κτλ. — Πρβλ. **Κῶος**, **Κωακός**.

**κῶς**, τὸ, συνγρ. ἀντὶ τοῦ **κῶας**, Νικοχάρης ἐν «Λημνιάς» 3. II. ἐν Κορίνθῳ, δημοσία εἰρκή, Ἑσυχ. Μέγ. Ἡσυχ. Στράβ. 8. Β. προστίθεται ἐν τῷ **κῶος** ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ αὐτῆς ἐννοίας, καὶ ὅτι **κῶος** ἐκαλοῦντο οἱ πεφυλακισμένοι· πρβλ. **καϊάδας**, **καΐαρ**.

**κῶς**, ἰων. ἀντὶ **πῶς**, Ἡρόδ. II. ἐγκλιτ. **κῶς**; ἰων. ἀντὶ **πῶς**, ὁ αὐτ.

**κῶτάλης**, ἡ, ὑπερον, -γούδοχερις, Σουῖδ., Εὐστ. 1675· 57· ὠσαύτως = **κῶπη**, **σκυτάλη**, Ἡσυχ. (Ἰσως ἐκ τοῦ **κόπτω**).

**κῶτάρχος**, ὁ δόναμα μουσικοῦ τινος μέλους, Ἡδύπαρ' Ἀθην. 176D. **κῶτάρχος**, οὐ, ὁ, ἱερατικὸς τις ἄρχων ἐν Βραγχίδασι, Σουλ. Ἐπιγρ. 2880, 2881· ὠσαύτως **κῶταρχος**, 2882.

**κωτίλας**, ἄδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κωτίλος**, Βοιωτ. ὄνομα τῆς χελιδνός, Ἀνακρ. 99, Στράτις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

**κωτίλεια**, ἡ, (κωτίλος) πολυλογία, κυρίως κολακεία, Γλωσσ.

**κωτίλλω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, ἀδολεσχῶ, Λατ. garrare, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ κολακεύειν, περιποιεῖσθαι διὰ λόγων, αἰμύλα **κωτίλλειν** Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 372· μαλθακά κ. Ἑσυχ. 850· ἤδη **κωτίλλοντα** καθήμενον οἰνοποτάζειν Φωκυλ. 11· οὕτως, ἀνά- νυκτα κ. Ἑσυχ. 15. 87· ἐλικτά ἔπη Δυκ. 1466· τοιαῦτα Βαβρ. 101. 87· τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 44· **κώτιλλε** Ἑλλάδιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 34. II. μεταφ., ἐξαπατᾷ διὰ καλῶν ἢ κολακευτικῶν λόγων, εὐ **κώτιλλε** τὸν ἐχθρὸν Ἑσυχ. 363· μὴ **κώτιλλε** με, μὴ με δολέαζε διὰ κολακειῶν, Σοφ. Ἀντ. 756.

**κωτίλος**, ἡ, ον, φλύαρος, πολυλόγος, ἀδολεσχης, Λατ. garrulus, Ἑσυχ. 295, Σοφ. Ἀποστ. 606· ἐπὶ γυναικῶν, Θεοφρ. 15. 89· ἐπὶ χελιδνός, λέλος, Ἀνακρ. 99, Σίμων. 243 (πρβλ. **κωτίλας**)· καὶ οὕτω καθόλου ἐπὶ ζώων, ἅπερ ὁ Ἀριστ. διαίρει εἰς **κωτίλας** καὶ **σιγηλάς**, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 29. II. μεταφ., ζωηρός, ἐκφραστικός, ῥήματα Θεοφρ. 20. 7· ὅμματα κ., Λατ. loquaculi, Ἀνθ. Π. 5. 131· καταπειστικός, φίλτρα αὐτῷ 7. 221· κ. ἁρμο- νία, μουσική, οὐχὶ σοβαρὰ δηλαδ., Διον. Ἀλ. π. Δημ. 49, Πλούτ. 2. 1136B.

**κωφάω**, μέλλ. -ήσω, (κωφός) κάμνω τινα νὰ σιωπήσῃ, δι' ἰσχυρῶν κραυγῶν καταπνίγω τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 286. — Παθ. γίνονται βεβός, γίνομαι βλάξ, ὅπ' ἀπαίδευσις Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B. II. καθόλου, ἀμβλύνω, βλάπτω, Ἡσυχ. πρβλ. Pors. Or. 1279.

**κωφεύω**, εἶμαι βεβός, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. II', 20)· ὠσαύτως, εἶμαι κωφός, αὐτόθι.

**κωφέω**, = **κωφάω** II, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, πιθ. γραφή ἐν Σοφ. Ἀποστ. 223.

**κωφῆσις**, εἰς, πῆρσις, κολῶσις, Ἡσυχ.

**κωφῆσις**, α, ον, = **βλαπτεός**, Ἡσυχ.

**κωφίσις**, οὐ, ὁ, = τυφλίνης ἢ τυφλίνος ὄφτις, κοινῶς τυφλίνης Ἀλ. π. Ζ. 8. 13.

**κωφός**, ἡ, ὄν, (κόπτω) πρβλ. τὸ Λατ. lusus, ῥιζική σημα- σία, ἀμβλύν, ἐξορθωμένος, ἀνίσχυρος, κωφὸν βέλος, τὸ ἀμβλύν, ἐδύναντο, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὀξύ, Πλ. Α. 390· κ. καλὰ μὴ Ἀνθ. Π. 12. 25. II. μεταφ. 1) ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βεβός, ἄλαλος, κυματὶ κωφῶ, μὲ κῶμα βεβός, ἀόφρων, δηλ. πρὶν ἢ θραυσθῆναι, Πλ. Σ. 11· κωφὴν γὰρ δὴ γὰρ ἀναικίζε, ἀτιμάζει καὶ αὐτὴν τὴν ἄλαλον, δηλ. ἀναίσθητον ἦν (πρβλ. bruta tellus), Ω. 54· τὰ μὲν ἄλλα ἐσκε κωφά, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἐδάφους παρήγον ἦσαν ἀμβλύν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐὼν κωφὸν ἦσαν τῶν κοιλῶν μερῶν κρουσμένων, Ἡρόδ. 4. 200· δ. κ. λήμην, ἴσως ὁ λήμην, τῆς Μουσικῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν δορυμῶνα τοῦ Πειραιῶς, ἐν, Ἑλλ. 2. 4, 31· τῶν μεταλλικῶν κωφά- τας (ὁ αἰθέρας), ἡγεῖ ἐλάχιστον, Πλούτ. 2. 721E. 2) μεθ' Ὀμ., ἐπὶ ἀνθρώπων, βεβός, ἄλαλος, καὶ κωφοῦ συνήμῃ καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1. 47· τὸ αὐτὸ πρόσ- ω- πον καλεῖται κωφός ἐν 1. 34, ἄφρωνος ἐν 85, καὶ διεφθαρμένους τὴν ἀκοήν ἐν 1. 38, ὥστε (ἂν μὴ αἱ μνημονευθεῖσαι τελευταῖαι λέξεις εἶναι γλώσσημα) ὁ Ἡρόδ. ἐξελάμβανε τὴν λέξιν ὡς σημαίνου- σαν τὸν κωφὸν τε καὶ βεβόν, ἴδε κατωτ. 6, καὶ πρβλ. Ἡσυχ.· οὐ μὲν τὸ παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς εἴκοι λαλῆσαι Κρατίν. ἐν «Ἀρ- χιλόχοις» 3· κωφὴ χάρις, ἄλαλον ὄφρων, δηλ. ἐπιτάριος, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 298· οὕτω, κωφός δάκρυσι αὐτόθι 268. 26., 252. 6· κ. πρόσωπον βεβόν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Wytll. εἰς Πλούτ. 2. 337E· μεταφ., κωφά ἔπη, βεβό, λησμονημένα, Σοφ. Ο. Τ. 290 (ἐκτὸς ἂν ἐρμηνεύσωμεν: ἄνευ σημασίας ἀνότητος, ἴδε κατωτ. 5).

6. κωφός, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, Λατ. surdus, Ὑμ. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 92, Δίσχυλ. Θέβ. 202, Χο. 881· λήθην κωφὴν, ἀναυ- δον Σοφ. Ἀποστ. 505· ὅσοι κ. ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 9, 16· μεταφ. γέν., κωφὴν δ' ἀκοῆς αἰσθησιν ἔχουσιν Ἀντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νομ. 932A· Ἑλλάδος φωνᾶς κωφός, κωφός ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δηλ. ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικὴν, Ἀποστ. Πυθαγ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1108D.

γ. μεταφ., κ. πέτρος Μοσχίων παρὰ Στοβ. 1. 125, 14· μαψαῦραι Καλλ. Ἀποστ. 67· ἐρημία Διόδ. 3. 40· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ κωφῶν, κωφά χλιαίνεσθαι, ἀσθενῶς, Ἀνθ. Π. 12. 125.

3) ἀσθενὴς τὴν ὄρασιν, ἀμβλεῖαν, ἔχων ὄρασιν, Ἀριστ. Φύσιον. 3. 4. 4) ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύν, ἀσθενὴς, ἀδυ- νατος, Θεοφρ. Σημ. 19. 5) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμβλύνου, βλάξ, ἡλίθιος, Λατ. fatuus, ἐγὼ δὲ πάντα κ. Σοφ. Αἴ. 911, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 151, Πλάτ. Τίμ. 88B· καὶ ὅπως ἐπὶ πραγμάτων, ἀνότητος, μηδεμίαν ἔχων σημασίαν (ἀνὸς. I), κ. καὶ παλαιά ἔπη Σοφ. Ο. Τ. 290· κ. διήγησις Πολύδ. 3. 36, 4. πρβλ. 5. 21, 4· σκόμμα Πλούτ. 2. 712A· εὐπραγία Δίων Κ. 38· ἴδε ἐν λέξει τυφλός.

**κωφότης**, ἡ, ὁ, ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, Ἰππ. Ἐπιδ. 3. 1103, Πλάτ. Ἀλκ., Δημ. 411. 25, κτλ.: ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, Πλούτ. 2. 38B, 167B. 2) καθόλου ἀμβλύντης, νωρότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 1, 9.

**κωφός**, (κωφός) = **κωφάω**, Ἑβδ. (Ψαλμ. Πη', 3, 13), Γα- λην. 19. 116· — Παθ. γίνομαι κωφός, τὰ ὡτα Ἰππ. Ἀρ. 1251, πρβλ. 149E· γίνομαι βεβός, Ἑβδ. (Ψαλμ. Πη', 9)· εἶμαι ἀδρανής, νωρός, πρὸς τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σέξτ. Ἑμπ.

**κωφῶσις**, εἰς, ἡ, κωφότης, Ἰππ. Ἀρ. 1250· πρβλ. 149 A. C, Γ' τῆς ἀκοῆς Κλήμ. Ἀλ. 82· ἀδυναμία, ἀμβλύντης, τῶν ὀφθαλ- μῶν Ἰππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 230· ἐπὶ τοῦ νῦν, πρὸς τι Ὀριγ.

**κῶχετο**, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ὥχετο, πρτ. τοῦ οἰχομαι.

**κωχεύω**, ὁ, = **μετῴρω**, Ἀνέκδ. Boiss. 4. 387.

**κωχεύω**, = **ὀχέω**, βαστάζω, φέρω, «μετεωρίζω», Σοφ. (Ἀποστ. 303) παρ' Ἡσυχ. Ἄλλ' ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντὶ τοῦ ὀκωχεύω· ἴδε ἀνοκωχῆ.

**κῶψ**, = **σκόψ**, Ἀριστ. παρ' Ἀλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθην. 391E. **κῶψον**, κατὰ κράσιν ἀντὶ καὶ ὄψον, Ἀριστοφ. Σφ. 302.

Q

Ο ρ, q ἢ q, τὸ **κόππα**, γράμμα τοῦ παλαιοῦ Ἑλληνικοῦ ἄλφα- βῆτος, ὅπερ ἀπαντᾷ μὲν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν τισὶ διαλέκτοις ὡς ἕτερον κ, περιεσώθη δ' ὡς «παράσημον» ἢ ἀριθμὸς q' = 90. Ὄφειλε δὲ τὸ ὄνομα «κόππα» νὰ γράφηται «ρόππα», καθ' ὅσον «πᾶν στοιχεῖον ἄρ' ἐαυτοῦ ἄρχεται» (Σχόλ. εἰς Διον. Θράκα 325, 6). Ἐπειδὴ δὲ ὡς γράμμα τὸ σύμβολον q εὐρήται σχεδὸν αἰετοπετε πρὸ τοῦ ο καὶ γ (ὅπερ γ τότε ἐξεφρονεῖτο ὡς ου), ἔτι δὲ καὶ πρὸ συμφώνων, συνάγεται ὅτι προσεφέρετο ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς κ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἦγουν ὡς λαρυγγικὸν κ (ἐν ταῖς λέξεσι κάτω, κῶμη, κρίσις, κτήμα).

**Παραδείγματα**: ρόραξ, ροσμία, ὄρρον, Γλαῦρος, Ὀρινθόθεν, γλαυρῶπιδι ρούρη, φερόντας, Ἀρκαδιφόν, Εὐδιδος, Καλιόρμη, Λύ- ρος, ρουφαγόρας, ρύφνος, λήρυθος, ρυνίσκος, Λοφρός, Ὀλυτώ, Πά- ρρορλος, Ἐρωτάρ, κτλ. — Τὸ ρ σπάνιον ὅν ἦδεν ἐν αὐτῇ τῇ δοκίμῳ ἀρχαιότητι ἐξετοπίσθη ὑπὸ τοῦ κ ὅπερ ἀνέκαθεν εἶχε καὶ λαρυγγικὸν καὶ οὐρανικὸν φθόγγον (οἶον ἐν τοῖς κόπτω, κρᾶζω, κτήνος—κελεύω, κείμαι, κέρδος, κῆπος).

**Παλαιότερα μαρτυρήματα**. Quintil. I, 4, 9. Q, cuius simi- lis effectu specieque (nisi quod paulum a nostris obliquatur) Κορρᾶ apud Graecos nunc tantum in numero manet. — Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἱς ἐγ- λεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον ... καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκει- ται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνεγκήκοντα. — Ἡσυχ. κοππατίας· ἵπ- πος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένος ἔχων σημειῖον τὸ κόππα. — Σουῖδ. κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἱς ἐγχεχάρακται (; -ο) στοιχεῖον ... παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκειται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνεγκήκοντα. — Σχόλ. εἰς Διονύσιον. Θράκα 496, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ παρὰ Χαλδαίους καὶ Αἰγυπτίους καὶ τινὰς ἑτέρας, τὸ δίταγμα καὶ τὸ κόππα καὶ τὸ καλούμενον παρακύσμα. — Α. Ν. Πάναρρη.



## ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΤΟΜῳ ΤΟΥΤῳ

ἐπιδίδουμαι, ἀποθ., δῶκω, ἐνάγω εἰς δικαστήριον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Hell. J. 13, σ. 52.

ἐπικληρώσις, ἡ, ἀπονομή διὰ κλήρου, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 148. 30.

ἐπικοινάομαι = ἐπικοινούμαι, τινί, Ἐπιγραφ. Δωδώνης, Hell. J. 1, σ. 233.

ἐπιμιμέομαι, μέσ., μιμούμαι προσέτι, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12, 33 (Wimmer).

ἐπιμολέω, Ἐπιγραφ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 56. ἴδε μολέω.

ἐπινέμω — πρόσθε ἐν τέλει: ἄλλ' ἴσως εἶναι πρότιμότερον νὰ λάβωμεν τὸ ῥῆμα ὡς μέσον καὶ νὰ ἐρμηνεύσωμεν: τὸ θῆν γένος αἰ ἐπινέμεται (εἰ ἐπινέπεται ἡ ἐρμηνεία αὕτη τῆς λέξεως δρος).

ἐπινυμφεύομαι, νυμφεύομαι καὶ δευτέραν φοράν, Ἐπιγραφὴ Κῶ 386.

ἐπισχυφισμός, ὁ, = σχυφισμός, Ἀέτιος σ. 139, 37 Ald. ἔχθω = ἐκτός, ἔχθω ἡμεστίων Ἐπιγραφ. Δελφικ. B. C. H. 1895, 1 ff. C<sub>11</sub>.

Ζευγῶχος, ὁ, ἔχων ἡ ἐλαύνων ζεῦγος ὑποζυγίων, Ζευγῶχοι, Ἐπιγρ. Ἐρμιόν. 3385 γ. 9.

ἡμιολίζω = διδω τὸ ἡμιόλιον, Ἐπιγραφ. Ἡλιδ. 1151, = Ὀλ. 16, = Roberts 298.

ἡμιτεκτός = ἡμιτεκτός, Ἐπιγραφ. Κρητ. Compar. 200. ἡχοῖ = ὄπου, Ἐπιγραφ. Ὠρωποῦ, Bechtel 1811 = CIGS 1. 235.

θυηχοῦς = θύτης, CIA 322.

καλλιτέριος = κάλλιον, Ἐπιγραφ. Ἡλιδ. 1156, = Ὀλ. 7 = Roberts 296.

καρπολογεῖω = καρπόλογεῖω, Ἐπιγραφ. Κῶ 3632<sub>11</sub>.

κατοίκιος, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, Ἐπιγραφ. Δελφ. 2141<sub>13</sub>.

κλαικτός = κλειστός, Ἐπιγραφ. Ἀνδ. 94.

κλαικοφόρος = κλειδοῦχος, Ἐπίδαιρ. Καθβαδ. 245.

κλισμακίον, μικρὰ κλίμαξ, CIA. IV, 626c<sub>11</sub>.

κύριλλα, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κύρη (κατὰ Dittenb.) Ἐπιγραφ. Βοιωτ. 635, 963 — 965, κτλ. — Κατὰ Meister εἶναι κύριον ὄνομα.

Ἐν τῷ ῥήματι ἐκράινω, ἀντὶ νὰ ἐκράινῃ, νὰ ῥαίνῃ, γράφε: νὰ ἐκρέῃ, νὰ ῥέῃ.

## ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

καὶ ἐν τῷ Α' καὶ Β' τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐπεξεργασία τῶν γραμμάτων Α, Ε, Ι, καὶ Κ (ἐκτός τοῦ μέρους τοῦ ἀπὸ τῆς λέξεως καταίνεσις μέχρι τῆς λέξεως κεντρίνης, ὅπερ ἐπεξεργάσατο ὁ κ. Γ. Γαρδικας) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κώσταυτινίδου, ἡ δὲ τῶν στοιχείων Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημ. Ἀντωνίου Οὐκονόμου, τὸ δὲ Αἰγαίμια, τὸ Ἰώτ, καὶ τὸ Κόππα συντάχθησαν ἐπιτέδης διὰ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ν. Γιάνναρη.

καὶ ἐν τῷ Α' καὶ Β' τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐπεξεργασία τῶν γραμμάτων Α, Ε, Ι, καὶ Κ (ἐκτός τοῦ μέρους τοῦ ἀπὸ τῆς λέξεως καταίνεσις μέχρι τῆς λέξεως κεντρίνης, ὅπερ ἐπεξεργάσατο ὁ κ. Γ. Γαρδικας) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κώσταυτινίδου, ἡ δὲ τῶν στοιχείων Β, Γ, Δ, Ζ, Η, Θ, ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημ. Ἀντωνίου Οὐκονόμου, τὸ δὲ Αἰγαίμια, τὸ Ἰώτ, καὶ τὸ Κόππα συντάχθησαν ἐπιτέδης διὰ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ν. Γιάνναρη.











**University of Toronto  
Library**

---

**DO NOT  
REMOVE  
THE  
CARD  
FROM  
THIS  
POCKET**

---

Acme Library Card Pocket  
LOWE-MARTIN CO. LIMITED



